Boss Trở Thành Chồng

SachVui.Com

BOSS TRỞ THÀNH CHỒNG

Vô Danh

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sủng

Thể loại: HĐ, Sủng, Ngọt, HE

Hai người không hề quen biết nhau vậy mà lại được ông tơ bà nguyệt se duyên lại với nhau.

Ai cũng có ấn tượng rất qua trong vậy mà cả hai lần đầu gặp, thì cô say rượu nên bị anh đưa vào phòng, một đêm kích tình.

Lần thứ hai gặp, cô đến công ty kí hợp đồng, sau khi kí xong mới phát hiện anh lại là ông chủ của mình.

Lần thứ ba gặp mặt, anh đẩy cô vào phòng trang điểm dạy cô như thế nào là hôn.

Lần thứ tư gặp mặt, anh trực tiếp ném cô vào trong xe, mang cô về nhà mình!

Lần thứ năm gặp mặt.. lần thứ sáu.. Tô Tố muốn điên lên! Sao người lại như keo dính sắt vậy, muốn thoát cũng thoát không được!

Tô Tố : Tôi muốn hủy hợp đồng với anh!
Tiêu Lăng : Được, tiền vi phạm hợp đồng, 1 tỷ!..
Tô tố : Có thể thương lượng không?
Tiêu Lăng : Không thể!
Tô Tố : Rốt cuộc anh muốn như thế nào!
Tiêu Lăng : Làm người phụ nữ của tôi!

Mục lục

Chương 1: Nỗi đau mất con

Tô Tố nằm trên bàn phẫu thuật.

Ánh đèn phẫu thuật chói lóa làm cho mắt cô không mở lên được, chỉ mông lung nghe được tiếng máy móc lạnh tanh chạm vào nhau và giọng nói ngưng đọng của bác sĩ

“Dao phẫu thuật”

“Nhíp”

“Lấy đứa con ra”

Cô muốn động, muốn liều mạng chống lại, nhưng cô thất vọng phát hiện cơ thể cô ấy không còn theo sự điều khiển của mình. Cô tuyệt vọng nhìn lên ánh đèn chói mắt, ánh sáng lạnh lùng đó như đang giễu cợt sự ngu xuẩn của cô.

Cô là một cô nhi, 16 tuổi vào giới diễn viên, sau đó vẫn luôn hoạt động trong giới giải trí, dựa vào thực lực của mình mà trở thành một nữ minh tinh hạng B, 22 tuổi gặp được Mạc Tầm.

Anh ta là một chủ tịch đỉnh đỉnh đại danh của một chuỗi bệnh viện, vừa mới 28 tuổi, ưu nhã dịu dàng. Mạc Tầm lần đầu tiên gặp cô đã điên cuồng theo đuổi cô, mà cô vì chưa từng trải, từ trước tới nay cũng không dám tin tưởng là có người đối tốt với cô, cho nên nhiều lần từ chối.

Mà anh ta như là mặt trời vậy, lợi dụng mọi cơ hội.

Cô từ từ trầm luân, mất đi phòng vệ cuối cùng, bọn họ âm thầm sống chung với nhau, anh ta từ trước tới nay vẫn không bắt cô tránh thai, nói nếu có thai rồi thì sinh ra, sẽ có trách nhiệm với cô và con.

Cô thật sự tin rằng đời này cô gặp được người có thể mang đến cho cô sự ấm cúng

Nhưng mà……..

Người cô yêu, cô yêu bằng cả trái tim, ngược lại tổn thương cô một cách nghiêm trọng.

Thì ra anh ta tiếp cận cô, thậm chí sinh con với cô. không phải vì thích cô mà bởi vì cô và người yêu của anh ta là chị em ruột.

Mà người con gái đó bị bệnh máu trắng, nhưng lại không tìm được tủy thích hợp để cấy vào, cho nên khi anh biết được cô ấy có một người em sinh đôi, anh dùng mọi cách để tìm được cô. Nhưng thật đáng tiếc, tủy của cô không phù hợp. cho nên Tầm Mạc nghĩ ra một cách khác, tiếp cận cô, để cô sinh con cho anh, dùng máu dây rốn của con cô để cứu người yêu của anh ta.

Mạc Tầm vô cùng yêu thương cô, cũng chỉ là vì khoảnh khắc này.

"Tô Tố, Bạch Linh là em ruột của cô, cô nên cứu cô ấy"

Nhớ lại khuôn mặt ấm áp giả tạo của Mạc Tầm trước khi vào phòng phẫu thuật, giọng nói lạnh tanh không cho kháng cự, Tô Tố cười bi thương. Em ruột? Cô từ nhỏ bị bỏ ở viện phúc lợi, đâu ra em gái? Cho dù có là em ruột, nhưng các cô chả có tí tình cảm nào với nhau, cô ta có tư cách gì bắt đứa con của cô phải mạo hiểm để cứu mình chứ?

Nhưng Mạc Tầm rất hiểu cô, mà cô thì rất ngu xuẩn! Cô đối với Mạc Tầm không chút phòng bị, anh ta có thể dễ dàng khống chế cô, chích thuốc tê lên người cô, để bác sĩ đẩy cô vào phòng phẫu thuật.

Con của cô chỉ mới 7 tháng, đứa bé còn chưa đầy tháng, vậy mà bây giờ bị lấy sống ra. Chỉ vì bệnh của người phụ nữ kia tái phát, nếu không chữa bệnh ngay sẽ chết.

Cảm giác hận thấu xương tràn lên ngực cô, bọn họ dựa vào đâu! Dựa vào đâu đùa giỡn tình cảm của cô, dựa vào đâu đối xử với con cô như vậy!

Nó cũng là con của anh ta mà!

Mạc Tầm, sao anh nhẫn tâm! Nhẫn tâm như vậy!

Chính vào lúc này, bên tai nghe được tiếng khóc yếu ớt của đứa bé

Con, con của cô!

Diệp Vãn Hoa dùng hết sức quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy được hình ảnh mông lung của các bác sĩ, cùng thời gian đó, còn nghe cuộc đối thoại lạnh tanh của bọn họ.

“Mang đứa con ra”

“Nhanh, cắt dây rốn, để lại máu dây rốn.”

Qua vài phút, có y tá đáp:”Được rồi, giờ phải làm sao?”

“Nhanh chóng đem máu dây rốn đến cho Bạch tiểu thư dùng”

“Còn ở đây thì sao?”

“Đem đứa con vào phòng giữ ấm, khâu vết thương lại.”

Tô Tố tròng mắt đều đỏ, khóc đến khô nước mắt, cô không biết có nên cảm ơn lòng thương hại của bác sĩ hay không, vì đem con của cô đến phòng giữ ấm, con của cô chưa đủ tháng, nếu không mang tới phòng giữ ấm căn bản không sống nổi.

Nhưng vào lúc này, phòng phẫu thuật vang lên một tiếng ầm, Tô Tố nghe giọng nói vừa lo lắng vừa tức giận của người đàn ông kia.

“Các ngươi còn lề mề ở đây làm gì, Linh nhi sắp không được rồi, các ngươi nhanh chóng đến phẫu thuật cho cô ấy ngay!”

“Nhưng ở đây…..” Bụng vừa mới mổ vẫn chưa khâu xong.

“Tôi kêu các người đi ngay lập tức!”

Bác sĩ thương hại nhìn Tô Tố, nhưng không dám cãi lại, không có cách nào khác, bệnh viện này là của Mạc Tầm. Tô Tố chỉ cảm thấy trái tim đau đớn, đau đến tê dại. Nước mắt từ hốc mắt chảy xuống tóc mai. Tiếng bước chân ầm ầm, rất nhanh phòng phẫu thuật không còn tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng khóc yếu ớt của đứa bé càng thêm yếu ớt.

Con…….

Con của cô…..

Vùng bụng phát lạnh, mùi máu nồng đậm bay ra, ga giường trên thân ướt đẫm, đầu của Tô Tố choáng váng, cô cắn chặt môi để giữ

mình tỉnh táo, dùng hết sức để đứng dậy

Nhìn thấy rồi.

Cô nhìn thấy con mình rồi.

Con mèo nhỏ nhăn nhúm nhỏ xíu, toàn thân đều đỏ, trên thân vẫn còn vết tích của máu chưa rửa sạch, lúc khóc miệng khẽ mở, rất đáng thương. Nước mắt của Tô Tố phút chốc tràn ra.

Mạc Tầm!

Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy, đây là con ruột của anh!

Cô từ từ tuột xuống, vết thương chưa khâu xong ở bụng đau làm cho cô toát mồ hôi lạnh, máu tươi không ngừng chảy ra, Tô Tố đấu tranh nằm bên cạnh con, nhưng hoảng hốt nhận ra hô hấp của đứa bé ngày càng yếu ớt.

"Người đâu…….người đâu! Cứu con tôi với …. ai đến cứu con tôi với…."

"Mạc Tầm, đây là con của anh, mau đến cứu con!"

Cho đến giọng cũng khàn đi, cũng không một ai tới

Tô Tố lòng lạnh lẽo.

Cô không nhịn được sờ lên khuôn mặt non nớt của con, cô thậm chí còn không biết con mình là trai hay gái, đứa trẻ sơ sinh da còn non nớt như vậy, cô thậm chí còn sợ rằng nếu mình chạm vào sẽ làm đứa trẻ bị thương.

Trong lúc Tô Tố tuyệt vọng la hét, hơi thở của đứa con dần mất đi, hơi thở càng ngày càng yên lặng, cho đến khi thân thể ấm áp trở nên lạnh lẽo.

"Tại sao…..tại sao…"

Tô Tố chưa bao giờ tuyệt vọng như bây giờ, và cũng chưa từng hận một người nhiều như vậy! Nếu là vì Bạch Linh cần phẫu thuật gấp, không giúp cô khâu vết thương cũng không sao, cô từ nhỏ không ba mẹ, sớm đã chịu qua ngọt đắng của nhân gian, chết cũng không ai thương. Cô không phải người trong tim của anh ta, không cứu cô có thể tha thứ được.

Nhưng tại sao! Rõ ràng chỉ cần một câu nói của anh, chỉ cần một câu của Mạc Tầm y tá sẽ mang đứa con đến phòng giữ ấm, thì con có thể an toàn vô sự, nhưng tại sao một chút bố thí này anh cũng không cho cô.

Cô hận!

Cô hận!

Dùng hết sức, Tô Tố đem con ôm vào lòng mình, do mất máu quá nhiều nên lúc này toàn thân cô không còn sức, trước mắt là một vùng đen tối, cô biết mình sắp không được rồi.

Lúc này dù là thần tiên cũng không cứu sống được cô.

"Ha ha…"

Tô Tố nhìn ga giường màu trắng dần bị nhuộm đỏ trên thân, đột nhiên cười ra tiếng, đôi mắt cô đỏ như máu, nhưng khuôn mặt lại trắng bệch, giống như là lệ quỷ từ địa ngục bò lên.

Ôm chặt con trong lòng, máu trên vùng bụng chảy không ngừng. Ga giường bị màu máu lan ra, từ từ chảy khắp người ướt đẫm y phục của cô.

Cô đỏ cả mắt thề rằng.

“Mạc Tầm, nếu có kiếp sau, tôi nhất định cho anh thử cảm giác đau khi mất đi thứ mình yêu, cốt nhục phân li.”

Chương 2: Chủ động Ôm ấp

Tô Tố đứng trước gương nhà vệ sinh của quán rượu, thẫn thờ chạm vào gương mặt trong gương.

Gương mặt trong gương thập phần xinh đẹp, khoảng 20 tuổi, nước da rất trắng, thậm chí mang sự trắng bệch như bị bệnh, mặt tiêu chuẩn hình trứng ngỗng, một đôi mắt hạnh nhưng không mang theo chút hăng hái của tuổi trẻ nào, ngược lại có chút trầm ổn, nhưng dù thế nào vẫn là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Lúc này vì uống quá nhiều rượu, khuôn mặt cô đỏ hồng, càng mê hoặc lòng người.

Đã hai ngày rồi, cô vẫn chưa quen với khuôn mặt này.

Tô Tố buông tay ra, dùng hai tay vỗ nước lên mặt, cô không có trang điểm, nên cũng không lo làm hư lớp trang điểm. Nước lạnh vỗ lên mặt, cô tỉnh táo lên một chút.

Ai cũng không ngờ, con người có thể sống lại.

Tô Tố trên bàn phẫu thuật đã chết rồi, nhưng bây giờ cô sống lại trong một cơ thể trẻ hơn. Môi Tô Tố hiện lên một nụ cười châm chọc, không ngờ cô còn có cơ hội sống thêm lần nữa, cô nhất định sẽ trả thù cho bản thân của kiếp trước!

Thân thể này cũng tên Tô Tố, năm nay 21 tuổi, nhưng chuyện cô gái này trải qua cũng không thua bản thân là mấy. Cô gái 21 tuổi, học đại học điện ảnh, nhưng 16 tuổi đã bị cưỡng hiếp, đã có cặp sinh đôi

trai gái 4 tuổi.

Bây giờ cô vẫn còn nhớ hai ngày trước lúc từ trong hôn mê tỉnh dậy thấy hai đứa bé đó, Tô Cảnh Thụy nắm chặt tay cô, nhìn thấy cô tỉnh lại, hiển nhiên phở phào nhẹ nhõm, miệng nhỏ liền muốn khóc, nhưng cố gắng nhịn để không khóc, chỉ là hai tròng mắt đều đỏ. Đứa em Tiểu Thất thì trực tiếp khóc lớn oa oa.

Khi cô nhận được hầu hết kí ức của cơ thể này, biết được hai đứa trẻ này là con của cô, cô nghĩ đến đứa con mất trên bàn phẫu thuật của mình, cho nên cô coi như là ông trời thương hại cô, cho cô 2 đứa con.

Ngày sau đó cô có hỏi con trai tại sao lúc đó lại nhịn khóc, tiểu gia hỏa tỏ ra ngầu mà nói: “Con là nam nhân, phải bảo vệ mẹ, làm sao có thể khóc được.”

Nghĩ đến đôi song sinh, đôi mắt âm u của Tô Tố hiện lên chút dịu dàng.

Mới vừa lau khô nước trên mặt, đã nghe thấy bên ngoài có người khó chịu kêu tên cô.

“Tô Tố, rốt cuộc đã xong chưa!”

Tô Tố cười châm chọc, vén mái tóc xoăn mà hôm nay đã dùng rất nhiều tiền để làm, chậm rãi bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Người bên ngoài nhà vệ sinh đã đợi đến khó chịu, nhìn thấy cô bước ra thở phào nhẹ nhõm, lạnh lùng cảnh cáo cô, “Tô Tố, tôi cảnh cáo cô, hôm nay cô dám đột nhiên bỏ trốn, đừng trách tôi không khách khí!”

Tô Tố cười lạnh, “Tô Đại Khuê, ông yên tâm, chuyện hôm nay tôi nhất định hoàn thành tốt.”

Người đàn ông trung niên trước mắt là cha của Tô Tố, nhưng cô đối với ông chẳng có cảm giác ruột thịt gì cả, Tô Đại Khuê mở một công ty trang sức nhỏ, đầu năm nay kinh doanh càng ngày càng không tốt, công ty của ông đã mấy tháng không nhận được đơn đặt hàng, trước mắt thấy sắp phải phá sản.

Hôm nay đến tiếp khách là vì có một căn biệt thự cao cấp đang sửa chữa, ông phải nhờ vào rất nhiều quan hệ mới tìm được người quản lý thi công, chỉ cần kí được hợp đồng với công trình này, thì lợi nhuận công ty của ông sẽ tăng cao!

Ông quay đầu nhìn hào quang rực rỡ của con gái, nhớ đến “tình” cảm mà Triệu tổng dành cho cô, có chút buồn phiền, nếu biết nhan sắc của Tô Tố có lợi như vậy, ông đã sớm đem con gái ra dùng.

Vừa nãy bọn họ ở căn phòng được bao của quán rượu bàn luận được kha khá với Triệu tổng rồi, sắp ký được hợp đồng rồi, nhưng Tô Tố lại đi nhà vệ sinh, ông sợ Tô Tố nuốt lời, nhanh chóng đuổi theo.

Tô Tố không phải là người nghe theo sự sắp xếp của người khác, nhưng cô bị Tô Đại Khuê nắm lấy điểm yếu, vì cô không kết hôn mà sinh con, cha của đứa bé cũng không biết là ai, hai đứa bé không có hộ khẩu, nên uy hiếp cô nếu không nghe lời, sẽ đem hai đứa vào viện phúc lợi (trại mồ côi).

“Tô Đại Khuê, đừng quên, sau khi tôi giúp ông ký hợp đồng xong, quyền giám hộ Cảnh Thụy và Tiểu Thất …….”

“Con yên tâm, chỉ cần ký được hợp đồng, tôi lập tức tìm người

chuyển quyền giám hộ Cảnh Thụy và Tiểu Thất cho con."

Tô Tố mím môi, gật đầu, "Nhớ lời ông nói."

Quay lại phòng bao, Triệu tổng trong phòng nhìn cô, đôi mắt lập tức phát sáng, đối với cô vẫy tay, "Tố Tố, lại đây, mau lại đây, tiếp tục uống."

Tô Tố mặt hiện lên nụ cười, ngân nga cười ngồi bên Triệu tổng, yêu kiều cười nói, "Triệu tổng, tửu lượng thật tốt."

Cô mới ngồi xuống, tay của Triệu tổng từ khăn bàn chuyển xuống đùi của cô, Tô Tố nhìn Triệu tổng khi cười lộ ra một miệng răng vàng, gớm tới nỗi chút nữa khiến cô phun hết rượu trong miệng ra. Cô cố gắng nhịn xuống, lại đổ thêm một ly rượu Moutai 58 độ đưa cho Triệu tổng, làm như không phát giác được bàn tay vô kỷ luật của Triệu tổng, cười híp mắt nói, "Triệu tổng đúng là hải lượng, Tô Tố thích ngài đầy khí phách như vậy, kính ngài một ly nữa."

"Được được được, uống!"

Triệu tổng rất hưởng thụ ánh mắt sùng bái của Tô Tố, tính khí anh hùng nổi dậy, lại bị Tô Tố chuốc thêm vài ly rượu, rất nhanh bị uống đến say.

Tô Tố cũng say rồi, đầu choáng váng, nhưng cố gắng duy trì tỉnh táo, nhân cơ hội lấy hợp đồng Tô Đại Khuê đưa cô ra, "Triệu tổng, ngài xem hợp đồng này…"

"Kí, nhất định phải ký! Nhưng …. ta có điều kiện, tiểu yêu tinh, tối nay ….."

Tô Tố ném cho ông một cái nhìn quyến rũ, Triệu tổng lập tức tam

hồn mất đi thất phách.

“Triệu tổng, ngài kí rồi chúng ta cái gì cũng dễ nói”

Triệu tổng uống say rồi, nghe Tô Tố nói như vậy, nghĩ cũng không nghĩ kí lên hợp đồng.

Tô Đại Khuê ở kế bên cuối cùng cũng an tâm.

Ký hợp đồng rồi, Tô Đại Khuê tìm lý do đem hợp đồng rời khỏi, trước khi đi ngàn nhắc nhở vạn dặn dò Tô Tố, “hầu hạ Triệu tổng cho tốt, không được đắc tội ông ấy.”

“Tô Đại Khuê, ngày mai quyền giám hộ Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhất định phải đưa cho tôi!”

“Cái này…..bây giờ đã trễ rồi, ngày mai sợ không kịp.” Nhan sắc của con gái dùng tốt như vậy, ông không muốn chiêu dùng sắc dụ dỗ chỉ dùng một lần rồi mất tác dụng.

Tô Tố đoán được ông ta sẽ lẩn tránh, miệng cười lạnh, chậm rãi đến gần Tô Đại Khuê, “Ông có tin không, tôi có năng lực có được hợp đồng cũng có năng lực phá hủy nó!”

“Tô Tố, cô dám làm bậy!”

“ Vậy phải xem ông dự tính làm như thế nào rồi.”

Tô Đại Khuê lần đầu bị Tô Tố uy hiếp như vậy, vừa phiền vừa hận, nhưng hợp đồng vẫn chưa nóng, sợ có chuyện thay đổi, chỉ có thể cắn răng đồng ý, “được, ngày mai quyền giám hộ của Tô Cảnh Thụy và Tiểu Thất sẽ là của cô!”

Tô Đại Khuê cầm hợp đồng rời đi.

Triệu tổng nửa tỉnh nửa mê ôm Tô Tố mở một phòng trong quán rượu, vào phòng, Tô Tố lấy thuốc ngủ đã chuẩn trước cho vào nước, dụ Triệu tổng uống.

Đợi Triệu tổng ngủ say, Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, cả người không thể kìm chế mà ngã xuống.

Kiếp trước cô là nữ minh tinh hạng B cũng thường tiếp rượu, tửu lượng cũng tốt, cho nên cô mới dám cùng Triệu tổng uống rượu, để chuốc say ông ta, nhưng cô quên là, cô trùng sinh rồi, tửu lượng của cơ thể này không tốt, nếu không phải cô cố gắng duy trì tỉnh táo thì sớm đã say mèm.

Trong phòng tràn đầy mùi rượu, Tô Tố không muốn ở chung chỗ với người đàn ông này, cố gắng bò dậy, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra khỏi phòng.

Cô đi thang máy xuống lầu, ruột cuồn cuộn khó chịu, mới vừa ra khỏi thang máy đụng phải một người.

“Xin lỗi”

Tiêu Lăng vừa muốn vào thang máy một bóng dáng màu đỏ xông vào lòng, cô gái trong lòng cúi đầu, lộ ra cổ trắng, anh ta lông mày nhăn lại, đưa tay ấn lầy vai của Tô Tố, khóe miệng hiện lên ý cười mơ hồ.

“Chủ động ôm ấp?”

Chương 3: Một đêm xuân sắc

Phụ nữ chủ động ôm ấp Tiêu Lăng gặp nhiều rồi, vì thân phận cao quý, bên anh không thiếu phụ nữ, nhưng …. ánh mắt rơi xuống cổ trắng ngần của Tô Tố, mái tóc dài của cô thả xuống, cơ thể không có mùi nước hoa ngạt thở, chỉ có mùi thơm nhẹ của dầu gội đầu trên tóc mai.

Tuy vẫn chưa thấy mặt, anh đối với cô gái này không có sự phản cảm.

“Xin cho qua” Tô Tố bịt miệng xông ra ngoài, nhưng Tiêu Lăng bây giờ đã thấy rõ mặt của cô, nắm lấy cánh tay cô.

Hôm nay Tô Tố có ăn diện trang điểm qua, một thân đầm đỏ ngắn không ống tay, lộ đôi vai gầy và xương quai xanh tinh tế, màu đỏ không phải ai mặc cũng hợp, chỉ riêng cô với làn da trắng ngần óng ánh, mặc lên rất vừa vặn. Da cô rất mỏng, dường như có thể thấy gân xanh dưới lớp da đó.

Tiêu Lăng là một người nhìn quen mỹ nhân nhưng cũng nhịn không được cả người nóng lên.

Người phụ nữ này, sinh ra là để hại người mà.

Anh nhìn ngũ quan và lông mày của cô, không biết vì sao, cảm thấy có chút quen mắt.

Lông mày anh nhếch lên, trầm giọng hỏi “chúng ta có phải gặp ở đâu….”

“Ọc….”

Tô Tố không nhịn được sự cuộn trào trong ngực, nôn lên bộ đồ tây thủ công Ý đắt tiền của Tiêu Lăng, hoàn toàn ngắt được lời chưa nói hết của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn vết dơ trên y phục, lông mày nhíu chặt.

“Tiêu tổng…”

Thư kí xinh đẹp của Tiêu Lăng bị dọa tới trắng mặt, phải biết là, Tiểu tổng là người rất ưa sạch sẽ, không thể nhịn được y phục có chút nếp nhăn gấp, giày không được đánh sáng bóng thì sẽ không ra khỏi cửa. Thư kí Trương nhìn Tô Tố đang không ngừng nôn, trong tim thay cô cảm thấy bi ai mấy giây.

Không khí nhất thời ngưng đọng.

Mặt Tiêu Lăng đen đến dọa nhiều, đẩy Tô Tố ở nơi cánh tay anh ra, không nhịn được nữa cởi bỏ áo khoác đắt giá của mình, thuận tay vứt vào thùng rác.

Không thể nhịn được mùi chua hôi trong không khí, Tiêu Lăng bắt lấy Tô Tố sắp ngã xuống, toàn thân phát ra khí lạnh đến có thể đóng băng người khác.

Thư kí Trương cẩn thận lùi 2 bước, cô theo Tiêu tổng năm sáu năm rồi, lần đầu tiên thấy được cơn giận rõ ràng như vậy.

Thư kí Trương cẩn thận hỏi: “Tiêu tổng, cần …. lên lầu trên thay y phục không ạ?”

“Thay”

“Vị tiểu thư này thì sao?”

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn Tô Tố, nhưng lúc này Tô Tố đã say mèm, nếu không phải anh nâng lên, sớm đã bất tỉnh nhân sự nằm ở dưới đất.

Nếu là người khác anh sớm đã bỏ đi, nhưng anh cảm thấy Tô Tố rất quen mắt, anh dám khẳng định, trước đây đã từng gặp cô, ngoài ra còn có nguyên căn nào đó, vì nếu gặp qua, người xinh đẹp như vậy nhất định phải nhớ mới đúng.

Anh nghĩ nghĩ, thuận tay đem Tô Tố ném vào lòng thư kí Trương “đem cả cô ta lên!”

………..

Tô Tố mơ một giấc mơ, trong mơ cô vẫn là nữ minh tinh hạng B trong giới giải trí, cô và Mạc Tầm vẫn yêu nhau, cô mơ thấy mình âm thầm hẹn hò với Mạc Tầm, sợ bị phóng viên chụp được đưa lên báo.

Cô mơ thấy căn hộ của Mạc Tầm, cô vì ngủ trễ nên lười không chịu dậy, những lúc này Mạc Tầm sẽ hôn lên trán cô, nhẹ nhàng xuống giường, làm đồ ăn sáng cho cô.

Tất cả đều rất tốt đẹp.

Nhưng giống như những cảnh quay chậm trong điện ảnh, tất cả điều tốt đẹp đột nhiên sụp đổ; cô mơ thấy phòng phẫu thuật tràn đầy máu, mũi chỉ ngửi được mùi tanh của máu.

Loại công kích nghiêm trọng này, làm cô không thở được.

Cô mạnh mẽ mở đôi mắt ra.

Căn phòng toàn màu đen, giơ tay không thấy năm ngón. Dưới thân là cái giường mềm mại, trên thân là hơi thở mạnh mẽ của người đàn ông, điều ép đến cô không thở được không phải là ác mộng mà là người đàn ông thực sự.

Tô Tố sửng sốt

Cô nhớ cô vì muốn kí hợp đồng với Triệu tổng, một mực chuốc say ông ta, bất đắc dĩ, vì chính mình kính rượu nên cũng say theo

Sau đó thì?

Cô nhớ cô đem Triệu tổng vào căn phòng của quán rượu, cho ông ta uống nước có thuốc ngủ.

Sau đó nữa….sau đó nữa cô hoàn toàn không nhớ nổi.

Hơi thở của người đàn ông trên thân ngày càng trầm, đôi tay lớn không ngừng sờ soạng trên da thịt cô.

Sắc lang!

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Tô Tố.

"Hỗn đản….buông tay!"

"Tiểu yêu tinh, là em dụ dỗ tôi."

Giọng người đàn ông trong tối khàn khàn, vậy mà không khó nghe. nhưng Tô Tố làm sao có tâm trạng quan tâm giọng như thế nào,

ngoài Mạc Tầm, cô chưa bao giờ thân cận ai như vậy.

Cô cố gắng phản kháng, “Buông tôi ra!”

Vì sự phản kháng của cô mà Tiêu Lăng thở ra một hơi lạnh. Anh ban đầu không muốn chạm vào Tô Tố, là Tô Tố ngủ không ngoan, đem anh như gấu bông ôm lấy, anh là đàn ông, còn là người đàn ông bình thường không bị bệnh, đương nhiên không nhịn nổi.

Đương nhiên, anh cũng không tính nhịn

Anh đưa tay bắt lấy hai cổ tay của Tô Tố, đưa lên trên đỉnh đầu của cô, làm cô không thể động đậy, lạnh lùng nói: “Cô tiếp cận tôi không phải muốn chủ động ôm ấp? Nếu đã như vậy, thì không cần phải lạt mềm buộc chặt nữa!”

Cái gì thế!

Tô Tố trong lòng nóng nảy cô lúc nào chủ động ôm ấp, lúc nào lạt mềm buộc chặt!”

Nhưng sức của phụ nữ không thể nào bằng đàn ông.

Cô cố gắng phản kháng càng làm người đàn ông phía trên tăng thêm dục hỏa.

“Xì….tiểu yêu tình, đây là em tự tìm.”

Đôi môi nóng bỏng của người đàn ông trong bóng tối chuẩn xác tìm được đôi môi của cô, điên cuồng cắn gặm, đồng thời một tay rất nhanh cởi hết đồ trên người cô.

“Xoẹt-----”

Tiếng vải rách chói tai làm thân thể của cô cứng nhắc, đồng thời cũng mở to mắt.

“Uhm…….” Buông tay!

Bây giờ Tiêu Lăng như cung đã giương tên không thể nào không bắn, không quan tâm phản kháng của Tô Tố mà cùng cô dây dưa.

Cơ thể Tô Tố hiển nhiên rất ít kinh nghiệm, cộng thêm Tiêu Lăng thủ đoạn cao minh, cô vậy mà không khống chế được thấp giọng thở.

Trong căn phòng liền tràn đầy xuân sắc.

…………..

Tô Tố lần nữa thức dậy trong phòng đã sáng chói, rèm cửa mở ra, ánh nắng ấm áp thuận theo cửa kính chiếu vào, làm tăng sự dịu dàng.

Tô Tố khẽ động thân thể, toàn thân đau như bị bánh xe cán qua, cô bỗng dưng nhớ lại kí ức tối qua, khuôn mặt khẽ trắng bệch.

Cô ôm niềm hy vọng cuối cùng, khẽ lấy chăn dưới thân lên, bên trong chăn cô không một mảnh áo, toàn thân đều là dấu vết đỏ tím, đặc biệt là cổ tay, tối qua cổ tay cô bị người khác trói lại, bây giờ quanh cổ tay là một vòng màu tím là dấu vết của sự ứ đọng máu. Da của cô vốn đã mỏng, lại đặc biệt trắng, cho nên dấu vết trên thân thể cô càng hiện lên một cách rõ ràng.

Thân thể cô bỗng nhiên cứng đơ.

Chính vào lúc này, cô nghe thấy trong phòng có giọng trầm thấp

vang lên.

“Tỉnh rồi?”

Chương 4: Phải chăng anh muốn trốn tránh trách nhiệm

Phải chăng anh muốn trốn tránh trách nhiệm?

Tô Tố vô thức quấn chặt chăn lại, cô nằm co rút trên giường mắt cảnh giác trợn nhìn Tiêu Lăng.

Cô trông có vẻ ngạc nhiên.

Cô nghĩ rằng người đàn ông đứng trước mặt cô như một gã sở khanh vậy. Cô cảm thấy giống hình ảnh của Triệu Tổng, người đàn ông bụng bia đầu hói, nhưng cô không thể ngờ rằng người đàn ông này lại thanh tuấn như vậy.

Vào lúc này, Tiêu Lăng đã tắm xong và chỉ khoác lên chiếc áo choàng tắm màu trắng. Làn da màu nâu, nó như hiện rõ trên nét mặt nghiêng góc cạnh của anh, đặc biệt là đôi mắt lạnh lùng, như muốn đóng băng ai đó mỗi khi nhìn vào.

Đây là một người đàn ông rất mạnh mẽ!

"Anh là ai?"

"Tối qua vừa leo lên giường với tôi, nay lại trở mặt không nhận ra tôi sao?"

Tiêu Lăng khoanh tay trước ngực, hiên ngang đứng nhìn Tô Tố. Ánh sáng ban mai soi vào người cô, như phủ một lớp màu ngọc óng ánh, cô quấn lấy chăn, nhưng vẫn lộ ra bờ vai thanh mảnh. Trên bờ

vai ấy hiện rõ dấu hôn, mái tóc quăn rối bời sau một đêm ngủ dậy, cũng bởi vì vừa tỉnh giấc nên đầu óc vẫn còn mơ hồ.

Anh ta phát giác, đứng sựng người nhìn cô, bỗng toàn thân anh ta như nóng rực lên.

Tiêu Lăng nheo mày, nhanh chóng ngồi xuống bộ ghế sofa bên cạnh, che giấu đi vẻ mặt thất vọng của mình.

"Có thật là cô không nhớ ra tôi không?"

Đêm hôm qua, anh vẫn luôn nghĩ tới người phụ nữ quen thuộc này.

Năm năm trước, giống tình huống tương tự ngày hôm qua, và cũng trong khách sạn này. Anh nằm ngủ say giấc trong phòng, giữa đêm hôm bỗng nhiên có một người phụ nữ say xỉn xông thẳng vào phòng, liền leo lên giường anh nằm.

Vào thời điểm đó, tâm trạng của anh đang rất tồi tệ, cộng thêm người phụ nữ đưa tay choàng ôm anh, nên anh không thể cự tuyệt, liền nhào vào lòng cô.

Đâu biết rằng sau lần gặp mặt đó cô ấy lặng mất tăm, chỉ nhìn thấy vài tờ tiền giấy đỏ đặt trên đầu tủ cạnh giường.

Giờ đây anh vẫn nhớ và hận rằng không biết được lý do tại sao người phụ nữ ấy lại có thể nhìn say về mình.

Anh đường đường là chủ tịch một tập đoàn Hoàn Vũ có danh tiếng, mà giờ bị xem như một trai bao khốn khiếp thật.

Lúc đó, anh thật sự háo hức muốn tìm ra người phụ nữ ấy, nhưng

do công việc quá bận rộn nên đành gác lại, sau này dần dần quên bẵng đi.

Hiện tại người phụ nữ này lại một lần nữa xuất hiện trước mặt anh, vả lại hoàn toàn không nhớ đến anh.

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng một cách kì lạ.

Cô cố gắng nhớ mình đã từng quen anh ta hay không?

Nhưng trong ký ức của mình người đàn ông này hoàn toàn xa lạ.

Tô Tố ôm cái chăn lại, mắt nhìn khắp phòng, hiển nhiên rằng đây là cái phòng trong khách sạn, chỉ là trong phòng này khác & thật ấm cúng, như rằng đã có người từng ở lâu rồi. Cô nhìn một hồi lâu không thấy áo quần cô đâu.

"Quần áo của tôi đâu"

"Ném đi rồi"

Tô Tố nghiến răng, mắt lườm nhìn anh ta,

"Anh là gì mà ném bỏ quần áo của tôi!?"

Người đàn ông này chắc đầu óc có vấn đề, đã lợi dụng cô xong mà còn ném quần áo của cô nữa nữa!

"Cứ muốn ném thì ném vậy..,"

Tiêu Lăng ngồi trên ghế sofa liền đứng dậy rời khỏi phòng đi ra ngoài phòng khách.

Tô Tố ngồi chờ thấy anh ta không có ý định quay về, bặm môi rời khỏi giường, giờ cô đang trần truồng, phải đi vào phòng tắm tìm một chiếc khăn choàng lấy cơ thể.

Cô chỉ cần cử động nhẹ, thì toàn thân đau ê ẩm, bực bội bèn lôi tổ tông dòng họ mười tám đời của Tiêu Lăng ra mắng xối xả. Kéo cái chăn ra và rời xuống giường, chưa bước vào nhà tắm, thì nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

RẦm!

Cái đầu Tô Tố như muốn nổ tung ra, đầu óc trống rỗng!

"Tên lưu manh thối nát kia, nhìn cái gì"

Tô Tố thề với lòng rằng, kiếp này cộng với kiếp trước của cô, hai kiếp người cô chưa bao giờ trần chuồn đứng trước một người đàn ông và trợn mắt nhìn nhau như vậy.

Trong cơn hoảng loạn, cô dậm mạnh 2 chân xuống đất nhảy vọt lên giường lần nữa, cô lại kéo chăn đắp kín thân mình.

"Đồ biến thái, lưu manh!"

Tiêu Lăng không nghĩ rằng vào trong phòng lại nhìn thấy Tô Tố không một mảnh vải che thân, chợt nghe Tô Tố mắng chửi, anh co mày lại, sẵn tay đưa cho cô cái túi giấy cầm trên tay, lạnh lùng nói, "im đi"

Tô Tố cảm thấy lòng đầy hụt hẫng.

Vừa muốn mở miệng mắng người, thì cô nhìn vào cái túi giấy Tiêu Lăng vừa ném tới xé ra, trong đó lộ ra quần áo mới vẫn chưa xé nhãn mạc. Cô vội im miệng lại.

Hai cánh tay trắng như tuyết từ trong chăn chìa ra, mở cái túi giấy. Chợt thấy trong túi không những có cái váy đỏ mới tinh, mà còn có một bộ nội y mới tinh nữa.

Cô như đã nhận ra, người đàn ông trước mặt có tính khí không được tốt kia, anh ta vì tránh đánh mất thiện cảm của cô nên mới đem quần áo đến cho cô, cô nắm chặt.

"Anh đi ra ngoài, tôi cần thay đồ."

"Cái không muốn nhìn thì cũng đã nhìn rồi, cô còn muốn giấu giếm gì nữa đây."

Ánh mắt ma mãnh của Tiêu Lăng không ngừng nhìn vào người cô đảo liên tục.

"Chịu mặc không thì tùy!"

Tô Tố tỏ vẻ khó chịu nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng.

Nhưng Tiêu Lăng không có ý định né tránh.

Tô Tố thầm nghiến răng, một là cô mặc đồ trước mặt anh ta, không thì như bây giờ không được mặc gì cả.

Cô ta do dự một hồi, cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp.

Cô ta không thể cứ để trần truồng vậy được, đương nhiên cũng không ngốc đến nổi phải kéo phăng cái chăn ra cho người nhìn thấy.

Cô lấy cây kéo để trên tủ đầu giường cắt bỏ nhãn mác trên quần áo, kéo quần áo nhét vào trong chăn, trốn vào đấy và mặc vào.

Lúc này đây, cô khó tránh bị lộ bờ vai và toàn bộ lưng, cô vừa xấu hổ vừa lo lắng, khuôn mặt đỏ bừng lên, thật khó để mặc nội y lên người, vả lại mặc cái váy vào cũng thật bất tiện.

Cái này lại là cái váy ngắn vai xéo ôm người nữa, mặc lên người thật sự rất đẹp, khổ nổi dây kéo sau lưng quá dài, quả thật cô ấy không thể kéo lên được.

Tô Tố cố sức cũng không thể chạm được sợi dây kéo.

Nét mặt đỏ ửng.

"Có muốn được trợ giúp không?"

Tô Tố quay đầu lườm qua Tiêu Lăng đang khoanh tay trước ngực trừng trừng nhìn cô. Cô hờn dỗi trợn mắt nhìn anh ta một cái, "tôi không cần!"

Cô đã khó khăn lắm mới mặc xong bộ quần áo.

Mặc xong đồ, cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh tắm gội.

Khi nhìn thấy bóng dáng người xuất hiện trong gương, cô thật sự rất tức giận, liền mắng mỏ.

"Đồ Khốn kiếp!"

Vì đây là cái váy vai xéo ít vải, dấu hôn trên cổ càng hiện rõ ràng hơn, thế thì làm sao mà về nhà được, làm sao nhìn mặt con cái!

Cô liền tắm vội, vừa bước ra liếc nhìn không biết tự lúc nào, Tiêu Lăng đang dựa vào cánh cửa phòng tắm, mặt không chút biểu cảm ngây người nhìn cô.

"Tránh ra!"

"Người phụ nữ kia, tôi khuyên cô, nói chuyện lịch sự tí!" Tiêu Lăng giọng lạnh lùng nói.

Người bên trong nhà tắm bèn cúi đầu xuống.

Tô Tố ngước gương mặt nhỏ nhắn lên cười giả tạo, "Quý ông này, xin tránh qua một bên, bây, giờ, tôi, muốn, về, nhà!"

Tiêu Lăng ung dung chặn cửa lại, "Không được"

Tô Tố phẫn nộ nhìn anh, "Anh lại muốn gì nữa chứ!"

"Câu này đáng lí tôi hỏi cô mới phải, quí cô này, cô đã lợi dụng tôi xong giờ lại muốn bỏ đi xong chuyện à, làm gì có chuyện dễ dàng như thế."

Tôi như vầy lại đi lợi dụng anh?

Tô Tố tự chỉ vào mặt và hét lớn, người như vậy thật không biết xấu hổ, thực ra trong hai người rốt cuộc ai mới là người chịu thiệt thòi đây!

Nhưng bây giờ cô đang gấp, cô muốn lập tức về nhà thực hiện quyền nuôi con, không còn kiên nhẫn gây gỗ với anh ta nữa, "Rột cuộc bây giờ anh muốn gì nào?"

"Đường đường đã ngủ với tôi, giờ lại muốn trốn tránh trách nhiệm

sau?"

Chương 5: Nụ hôn trừng phạt

Nụ hôn trừng phạt

Cô ấy chống lại anh ta?

Cô không kiện anh ta cám dỗ cô, không kiện anh ta lợi dụng lúc người ta nguy khốn đã là từ bi lắm rồi. Đoạn nói

Tô Tố vươn tay ra và đẩy anh ta. Nhịn đến không thể kìm chế liền quát thét "bộ không muốn mất mặt à! Chúng ta rốt cuộc ai mới là người bị hại, tôi nói anh nghe, đừng hòng lợi dụng tôi xong còn muốn giở giọng trách cứ lại tôi, tránh ra mau, tôi cần về nhà."

Tiêu Lăng nắm chặt cánh tay không thành thực của cô, nhún mày một cái, phì cười,

"đêm hôm qua là cô tự nguyện ôm ấp tôi trước mà, lại còn......người bị hại đương nhiên là tôi, loại việc như vậy người mất sức là tôi ấy chứ, vả lại hôm qua chả phải cô đã kêu la sảng khoái lắm sao, bây giờ lại muốn trở mặt không nhìn người à?"

Nét mặt nhỏ nhắn của Tô Tố bỗng chốc lại đỏ bừng.

Tiêu Lăng cảm thấy trong lòng vui hẳng ra.

"Cô tên gì?"

"Đéo liên quan đến anh!"

Tô Tố giận dữ, bây giờ cô như muốn xé nát người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

Tiêu Lăng nheo mày lại,

"Đừng nói tục chứ."

Tô Tố nào giờ không phải người phụ nữ hiền lành ngoan ngoãn, nghe Tiêu Lăng nói thế liền tặc lưỡi giở giọng.

"Cái miệng mọc trên người tôi, tôi thích nói gì thì nói, không mất đồng xu nào của anh........ưm......"

Tiêu Lăng không đợi cô nói xong, cuối đầu trao nụ hôn trừng phạt lên môi cô, anh ta liếm mạnh vào bờ môi hồng hào, chầm chậm cắn nghiến, trong lúc cô không thở nổi anh ta bèn cắn thêm cái vào góc miệng.

Tô Tố nếm được vị máu tươi.

Hơi thở của Tiêu Lăng bắt đầu nặng nề, sống đến hai mươi sáu năm, đây là lần đầu tiên khiến anh có nhiều đam mê dục vọng mãnh liệt với một người phụ nữ như thế.

Từng động tác từng ánh mắt của Tô Tố, đơn giản chỉ một nụ hôn thôi cũng khiến anh phải tranh thủ chiếm lấy.

Yêu tinh!

Trong giây phúc không kiềm chế, anh đã đẩy mạnh Tô Tố ra.

Tô Tố thoát ra ngoài lập tức lấy tay chùi mạnh lau sạch bờ môi, xem như bị một thứ đồ dơ bẩn đụng vào vậy.

"Khốn khiếp! Khốn khiếp, khốn khiếp!"

Không biết tại sao, Tiêu Lăng nhìn vào cái kiểu tức giận bại hoại của cô, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy vui hẳng,

"Cô chỉ biết có hai từ này để chửi thôi sao?"

"Bỉ Ổi, vô liêm sỉ, hạ lưu, khốn nạn!"

"Lại muốn tôi trừng phạt cô nữa à?"

Tô Tố bèn im miệng lại, cuối cùng cô mới sâu sắc nhận ra rằng "dám giận mà không dám nói" cái mùi vị nó như thế nào, vì mỗi khi giận trong lòng cô luôn hừng hực trỗi dậy, phẫn nộ nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng.

Cô thề rằng, cả đời cô chưa từng gặp người đàn ông không biết nhục nhã và vô liêm sỉ đến như vậy, nhưng cô nhận ra người đàn ông này cũng không dễ gây sự được, ở một mình trong căn phòng được bố trí giống phòng tổng thống tại khách sạn Tân Hải. Chứng minh rằng với người đàn ông quyền lực này không thể đắc tội được.

"Thực ra anh muốn gì!" cô ấy thỏa hiệp.

"Tên cô"

Tô Tố không cam tâm nói ra tên mình, "Tô Tố"

"Hai chữ nào đây?"

"Tô Thức chữ Tô, Phác Tố chữ Tố!" Tô Tố trừng mắt nhìn anh ta, "bây giờ ngay cả tên tôi cũng nói cho anh nghe rồi, anh tránh ra được

rồi chứ!"

Lần này Tô Lăng không phiền cô nữa, rời cửa phòng tắm ra ngoài.

Bước chân mạnh mẽ của Tô Tố từ trong phòng tắm xông ra, cô giữ khoảng cách an toàn với Tô Lăng. Trong phòng có một cái đồng hồ, thời gian đã chỉ đến chín giờ rưỡi sáng.

Tô Tố hốt hoảng, lảng tránh Tô Lăng ra chỗ khác, cô bắt đầu tìm thứ mình cần.

Bây giờ cô cần phải gọi điện thoại cho Tô Đại Khuê, làm rõ chuyện Tô Đại Khuê có bàn giao quyền nuôi con cho cô không.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao đêm hôm qua cô không về nhà.

Tô Đại Khuê muốn cô "phục vụ" Triệu Tổng cho thật tốt, cô ta phải tạo ra cảnh tượng giả, thỏa thuận gửi hình ảnh cho cô, khi cô nhìn thấy sự thỏa thuận trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Lúc Tô Tố và Tô Đại Khuê nói chuyện nghe được tiếng nói của con trai và con gái, đưa điện thoại cho Tô Cảnh Thụy, nhẹ nhàng giải thích cho Tô cảnh Thụy chuyện đêm qua cô không về nhà, thằng nhóc nghe điện thoại liền hỏi cô,"Mẹ ơi, đêm qua mẹ đi đâu thế? Sao giờ vẫn chưa về?"

Như nghe thoáng qua tiếng Tiểu Thất giật lấy điện thoại.

Tô Tố cảm thấy ấm lòng, nói đôi lời đã làm cho tâm trạng của hai đứa nhỏ bình tâm lại.

Cô tắt máy, toàn thân thả lỏng thật nhẹ nhõm.

Từ hôm nay trở đi, cô không còn sợ sự uy hiếp của Tô Đại Khuê nữa, cũng không phải lo lắng vấn đề con sẽ thuộc về ai.

Nếu Triệu Tổng tỉnh dậy gặp Tô Đại Khuê thì sẽ phiền phức?

Không sao, đâu liên quan đến cô!

Tiêu Lăng bất ngờ quay người lại, thấy biểu hiện trên khuôn mặt mềm mại của Tô Tố.

Cho rằng cô lấy điện thoại của anh ta gọi điện thoại cho bạn trai chăng?

Nghĩ rằng Tô Tố có bạn trai, biểu hiện vui vẻ trên gương mặt Tiêu Lăng lập tức trở lạnh.

Ăn nằm với ta lại còn đi hẹn hò với người yêu nữa à?

Đừng có mơ!

Chương 6: Cùng nhau ăn sáng

"Gọi cho ai vậy?"

Liên quan gì đến anh!

Cô xém tí buột miệng nói ra câu đó, nhưng khi thấy ánh mắt nguy hiểm của Tiêu Lăng, cô nhịn xuống, nuốt lại câu nói đó vào bụng., cung cấp

Cô đưa điện thoại cho Tiêu Lăng và nghĩ đại một câu nói dối anh: "Tôi cả đêm không về nhà, người nhà lo lắng. Bây giờ tôi cần phải về nhà."

Lần này Tiêu Lăng không ngăn cản cô, anh nhìn cô, "Tôi đã gọi đồ ăn sáng rồi, ăn xong rồi hẳn về."

Nhờ anh nhắc, Tô Tố mới để ý được bụng cô sớm đã đói đến kêu "ùng ục ùng ục". Bóp tiền trên người cô cũng mất rồi, túi cô cũng không mang theo. Cô lại không muốn gặp mặt tên Triệu tổng kia, nên căn bản cô không muốn quay về lấy. Dù sao thì trong túi cũng chỉ có một hai trăm đồng tiền mặt. Điện thoại thì mua vào 3,4 năm trước rồi, sớm nên đổi rồi.

Nếu như vậy mà đi, đoán chừng chỉ có thể đi từ khách sạn về nhà. Đi xe từ khách sạn Tân Hải đến nơi cô ở cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ. Nếu cô tự đi bộ, phải mất hai tiếng cô mới về tới nhà được. Đi bộ 2 tiếng về, sẽ đói chết mất.

Cô suy nghĩ một hồi, đành ngồi xuống ghế sofa đợi đồ ăn sáng.

Một cái ghế sofa, Tiêu Lăng ngồi ở giữa, Tô Tố ngồi ở phía ngoài cùng, cách xa anh ta ra. Đến bây giờ cô vẫn chưa biết anh ta tên gì, Cô cũng không tính hỏi.

Dù sao thì sau hôm nay, họ cũng không còn gặp lại nữa.

Ghế sofa rất mềm, ngồi rất thoải mái.

Tô Tố có chút buồn ngủ.

Nếu không phải do ánh mắt sáng rực của Tiêu Lăng cứ nhìn chằm chằm vào cô, cô có thể sẽ ngủ mất.

Đợi một hồi bữa sáng vẫn chưa tới.

Hai người không ai nói gì, không khí có chút ngượng ngùng.

Tô Tố tìm được cái điều khiển tivi, bấm mở tivi, ồn ào lên, không khí bớt ngượng hơn.

Cô tiện tay chuyển đài, khi thấy tin tức giải trí cô liền ngây người, sắc mặt cô nhợt nhạt.

"Năm... 1 nữ ngôi sao hạng 2 mới 23 tuổi đột ngột chết tại nhà riêng của mình. Sáng nay mới được người quản lí của cô phát hiện ra. Hơn nửa năm nay Tô Tố đã rất ít khi xuất hiện trước công chúng. Có người biết tin tiết lộ rằng, Tô Tố đã đi theo 1 ông chủ lớn, và còn có con với người đó. Lúc Tô Tố bị người quản lí phát hiện ra thì kế bên cô có 1 đứa trẻ sinh non, vì thế mọi người đều bàn tán xôn xao, có lẽ là cô không cẩn thận sinh non ở nhà, trong lúc sinh qua đời. "

Tiếp theo trên màn hình xuất hiện mấy đoạn phim của các bộ phim

mà cô từng tham gia.

Tiếp đó, nữ phát thanh viên đưa tin với một giọng nói nhẹ nhàng," năm 16 tuổi Tô Tố vào làng giải trí là 1 cô nhi, đám tang đều do 1 tay người quản lí lo, đám tang làm rất đơn giản, chỉ có vài người bạn thân trong giới giải trí và một số fan hâm mộ đến dự. "

Tô Tố cúi thấp đầu và môi cô nở nụ cười châm biếm.

Cô nên sớm nhận ra.

Mạc Tầm là ai, ông tổng của bệnh viện Phục Hoa, chi nhánh bệnh viện mở khắp cả nước. Với bản lĩnh của ông, sự thật về cái chết của cô chắc chắn đã bị ông giấu đi.

Cô cũng chỉ là 1 ngôi sao hạng 2, làm sao có thể đấu lại Mạc Tầm.

Tô Tố siết chặt tay thành nắm đấm.

Cô bây giờ còn chưa đủ năng lực cùng Mạc Tầm đối đầu, nhưng một ngày nào đó, cô nhất định phải làm cho Mạc Tầm sống không bằng chết!

Tiêu Lăng nhạy bén phát giác được cảm xúc biến đổi của Tô Tố. Nhìn lên tin tức trên tivi rồi nhìn qua Tô Tố:" Tên của hai người giống nhau. "

Tô Tố sững sờ: "Anh quen Tô Tố kia? "

"Không quen!"

Ngôi sao hạng 1 thì quen biết nhiều,nhưng mà trên tivi cũng gặp qua Tô Tố này, anh im lặng một lát, mới nhẹ nhàng nói," diễn xuất

của cô ta cũng không tệ."

Tô Tố cắn môi, cô rơm rớm nước mắt.

Cái nhận xét này đối với cô mà nói, xem như không tệ.

Sau khi chuyện cô theo Mạc Tầm bị lộ tẩy, chỉ sợ tất cả mọi người đều đã đặt cho cô cái hiệu là "dựa hơi người giàu", hiếm khi Tiêu Lăng không bôi nhọ gì cô.

Nữ phát thanh viên còn đang nói chuyện thao thao bất tuyệt, Cô nháy mắt mấy cái, nháy đi sự ướt át trong mắt, lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía màn hình.

Trên màn hình là một tang lễ đơn giản, ống kính đảo qua, tình cờ nhìn thấy mấy người quen.

Cô không có người thân, cho nên người cầm di ảnh của cô là người quản lí Trương Việt. Anh ta cúng đầu chào từng người khách,vẻ mặt vô cùng trang trọng.

Hốc mắt Tô Tố hơi đỏ, e là Trương Việt là người duy nhất trên thế giới này thực sự quan tâm đến cô.

Lúc trước anh ta nhìn Mạc Tầm đối xử tốt với cô, còn chúc cho cô tìm được người có thể chăm lo cho cô cả đời.

Buồn cười a.

Cô cùng Trương Việt lại nhìn nhầm, ai có thể nghĩ tới Mạc Tầm gần gũi cô, chỉ là vì máu cuống rốn của con cô!

Trong lúc ngẩn người, điều khiển từ xa trong tay bị lấy đi.

“ Anh làm gì?”

Tiêu Lăng nhíu mày nhìn cô một cái, người ta chết có liên quan gì tới cô, cần gì phải đau khổ đến vậy? Anh ta tiện tay đổi đài.

Trong lòng của anh có chút khó chịu, nhìn thấy dáng vẻ rưng rưng nước mắt của Tô Tố, trong lòng lại có chút không vui.

“ Anh là ai của tôi, tôi buồn hay không có liên quan gì tới anh.”

Ánh mắt Tiêu Lăng lạnh lẽo, không khí đột nhiên trở lạnh.

Hung hăng nắm lấy cổ tay của cô, Tiêu Lăng nghiêng người một cái liền đè cô xuống ghế sofa, lạnh lùng nói, “nữ nhân, cần tôi nhắc cô quan hệ của hai chúng ta không?”

Đồ khốn!

Tô Tố cắn răng, “không cần!”

Tiêu Lăng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt rơi vào cái gáy thon dài trắng nõn của cô, ánh mắt từ từ nóng lên.Trên gáy của cô còn lưu lại dấu hôn rõ rệt, so với làn da trắng nõn của cô, khiến cho người ta xúc động muốn xâm phạm.

Làn da của cô rất mịn, có chút giống tơ lụa, anh phát hiện lòng bàn tay lại có chút không nỡ rời xa cánh tay của cô.

Tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Tiêu Lăng dừng một chút, không hề muốn buông tay.

Tiếng chuông cửa vẫn không ngừng vang lên.

Giữa hai đầu lông mày của Tiêu Lăng hiện lên không kiên nhẫn, cuối cùng anh từ từ buông cô ra, đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, "tính tính của phụ nữ vẫn là dịu dàng một chút tốt hơn, bướng bỉnh giống cô, sau này cô rất thiệt thòi."

May mắn!

Da đầu cô từng đợt run lên, vừa buông lỏng, cả người đều xụi lơ ở trên ghế sofa.

Cô dám khẳng định, vừa rồi nếu không phải tiếng chuông cửa, cô chắc chắn lại bị chiếm tiện nghi. Ánh mắt của người đàn ông này quá trần trụi.

Bữa sáng đưa tới.

Tô Tố làm bị Tiêu Lăng gọi ra ăn sáng, bữa sáng rất phong phú, kiểu Trung Quốc cùng kiểu Tây đều có, cô thích ăn bữa sáng kiểu Trung Quốc hơn, ăn xong bánh bao gạch cua, lại uống thêm một tô cháo là no rồi.

Cô ăn rất nhanh, muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Trái ngược với cô, người đàn ông đối diện ăn rất nhã nhặn, từng cử chỉ đều thể hiện đặc biệt nhã nhẫn.

Tô Tố gục đầu xuống.

Thật biết đóng kịch!

Cô lấy khăn ăn lau ngón tay, nhìn Tiêu Lăng, "tôi đi đây!"

Tiêu Lăng gật gật đầu, từ trong bóp da rút ra mấy tờ tiền đỏ chót đưa cho Tô Tố.

Mặt Tô Tố biến sắc.

Đây là dùng tiền đuổi cô đi, xem cô như gái sao?

Tiêu Lăng tựa hồ đoán được cô đang suy nghĩ gì, chậm rãi lau miệng, ánh mắt rơi vào dấu hôn trên cổ của Tô Tố, nếu cô muốn để người nhà cô đều biết cô đi tình một đêm, cũng có thể không lấy tiền của tôi.

Tô Tố cắn răng.

Đánh rắn đánh bảy tấc.

Người đàn ông này này thật đúng là biết điểm yếu của cô!

Tô Đại Khuê bọn họ thấy được cũng không quan trọng, nhưng dấu vết trên người cô thật không thể để cho con cô nhìn thấy.

Trên người cô một đồng tiền cũng không có, nếu cứ như vậy trở về, hai đứa con nhất định nhìn thấy.

Cô cắn môi, xấu hổ cầm lấy tiền của anh.

Cô nhất định phải mua cái khăn lụa mới được!

Cô nghiêm túc nhìn Tiêu Lăng, “ tiền tôi sẽ trả lại cho anh!”

“Tạm biệt! ”

Tốt nhất là không gặp nữa, Tô Tố nắm lấy tiền, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi khách sạn.

Chương 7: Đưa tới của

Sau khi Tô Tố làm khỏi khách sạn, trong phòng Tiêu Lăng lại có một người bước vào.

Là thư ký Trương Ly của Tiêu Lăng.

Trong tay cô còn cầm một cái túi xách màu đỏ nho nhỏ, nếu như Tô Tố ở đây, nhìn cái liền có thể nhận ra, cái này chính là cái túi xách mà tối qua cô không cẩn thận rơi ở phòng Triệu tổng.

Trương Ly đem túi xách đưa cho Tiêu Lăng.

“ Tổng giám đốc, đây là túi xách của cô Tô.”

Tiêu Lăng mở túi ra, bên trong chỉ có một cái ví tiền, còn có một cái điện đã sớm lỗi thời. Mở ví tiền ra, trong ví chỉ có một cái thẻ ngân hàng, một cái thẻ căn cước, còn có hơn một trăm đồng tiền mặt.

“ Thật đúng là nghèo a.”

Anh rút thẻ căn cước ra, nhìn thấy tấm ảnh non trẻ, lông mày hơi nhíu.

Bé gái trong tấm ảnh khoảng mười sáu mười bảy tuổi, chính là hình dáng năm năm trước trong trí nhớ của anh.

Tên trên giấy căn cước quả nhiên là Tô Tố.

Hắn hơi kinh ngạc

Cô ta quả nhiên không có lừa hắn, đem tên thật nói cho anh biết!

Hắn khép ví tiền lại, uể oải ngồi trên ghế sofa, hỏi Trương Lỵ, “tra kĩ chưa?”

Tra kĩ rồi, hôm qua cô Tô đích thực cùng một người đàn ông mở 1 căn phòng trong khách sạn.

Không khí đột nhiên lạnh lẽo.

Thư ký Trươngdo dự một chút, nhưngbvẫn là cố nói hết lời, “ thâ phận của người đàn ông đó cũng tra kĩ rồi, còn là người rất quen.”

Tiêu Lăng lạnh lùng nói, “ ai?”

Thư ký Trương thay Triệu tổng mặc niệm ba giây, nhanh chóng nói, “là nhân viên của Hoàn Vũ, phụ trách tu sửa cái căn biệt thựTân Hải. Nhà cô Tô mở công ty sửa nhà, hôm qua hẳn là ba ba của cô Tô Đại Khuê đưa cô Tô đến xã giao với Triệu tổng.

Sắc mặt Tiêu Lăng âm trầm đến nỗi có thể chảy ra nước.

Triệu đại lục anh có biết đến, là nhân viên của tập đoàn Hoàn Vũ, năng lực coi như không tệ, nhưng duy nhất có một điểm, chính là quá háo sắc.

Ba của Tô Tố để cô xã giao với hắn, không cần nghĩ cũng biết là vì cái gì.

Tiêu Lăng hung hăng làm vỡ cái ly.

Mặt đất khách sạn phủ một tấm thảm thật dày, cái ly không bị rơi nát, phát ra một tiếng nặng nề, bây giờ ai cũng có thể cảm nhận được sát khí lạnh lẽo phát ra từ trên người Tiêu Lăng.

Thư ký Trương lập tức im lặng.

Tiêu Lăng vẫn không hết giận!

Đáng chết!

Chỉ cần vừa nghĩ tới hôm qua Tô Tố xém chút bị người đàn ông khác đè ở dưới thân, lửa giận trong lồng ngực anh không cách nào dập tắt được!

Thư ký Trương nhìn vào ví tiền sắp bị bóp đến biến dạng trong tay Tiêu Lăng, nhịn không được nuốt nước miếng. Cô đi theo tổng giám đốc năm sáu năm, còn là lần đầu tiên nhìn thấy anh giận đến như vậy.

Cô nghĩ nghĩ, nhịn không được nói, tổng giám đốc, tôi vừa rồi đi dưới khách sạn tìm thấy Triệu Đại Lục lúc đó hắn còn ngủ, giống như...... Là bị cho uống thuốc ngủ, hẳn là cô Tô ra tay.

Lửa giận của Tiêu Lăng lửa giận bớt lại xíu.

Tiểu nha đầu còn biết phòng thân, anh rất hài lòng!

Thư ký Trương bổ sung hết thông tin cơ bản của Tô Tố, “cô Tô năm nay hai mươi mốt tuổi, hiện tại đang học biểu diễn ở học viện điện ảnh. Quan hệ của người trong nhà có chút phức tạp, cô có một anh trai và một chị gái, nhưng đều là cùng cha khác mẹ.

Tiêu Lăng nhíu mày, “ cô ấy là con gái của người phụ nữ khác

sinh bên ngoài?”

“ Không phải. Thư ký Trương giải thích, “Lúc Tô Đại Khuê lớn Khuê và mẹ của cô Tô hẹn hò cũng là lúc thời ông đã sớm cùng với mẹ kế của cô mở tiệc rượu ở nông thôn, nhưng không có lấy giấy chứng nhận kết hôn. Tô Đại Khuê lúc ấy vì muốn có được công ty sửa nhà của mẹ cô Tô, giả bộ chưa kết hôn, về sau mẹ cô Tô qua đời, Tô Đại Khuê liền cùng với mẹ kế cô Tô và con trai và con gái họ tới thành phố a.”

Sắc mặt Tiêu Lăng hơi lạnh.

Người trong giới này của anh ta đều thích vui chơi, cũng rất biết chơi, nhưng giống loại cặn bã như Tô Đại Khuê thì thật đúng là hiếm thấy.

Vì muốn trèo lên cao thật đúng là không từ thủ đoạn, chả trách có thể vì một mối làm ăn mà bán đi con gái mình.

Vừa nghĩ như thế, lại có chút oán hận Tô Tố.

Ngớ ngẩn sao!

Bị ba mình lợi dụng như thế cũng không biết phản kháng!

“ Tổng giám đốc, đây đều là thông tin cơ bản, có cần điều tra sâu hơn nữa không?”

“ Không cần!”

Người con gái này hắn cảm thấy rất hứng thú, cũng đủ sức thu hút người.

Nhưng còn chưa có quan trọng đến mức cần điều tra kĩ quá khứ của cô ta.

Dù sao thì qua phản ứng không linh hoạt của cô hum qua từ hôm qua, năm năm này, hẳn là cô còn giữ mình trong sạch.

“ Vậy...... cần sắp xếp chô cô Tô gặp anh không ạ?”

“ Cũng không cần.” Anh ngồi ở trên ghế sofa, nắm lấy tấm hình trong thẻ căn cước của cô, thật lâu mới nhìn vào thư ký Trương, cười, “tôi tự có biện pháp để cô ta tự đến!”

“ Tổng giám đốc, bên Triệu tổng.....”

“ Đuổi việc!”

Dám nhắm vào người phụ nữ của hắn, thì nên trả ra lớn!

......

Trong biệt thự nhà Tô Tố.

Mẹ kế Lý Aí Liên của Tô Tố có chút không cam lòng nhìn Tô Đại Khuê cúp điện thoại, “ông quả thật mang quyền giám hộ hai đứa nhóc kia giao cho Tô Tố sao?” ĐạiKhuê, chúng ta cũng không thể lỗ thế, chúng ta đem Tô Tố nuôi dưỡng lớn thế, còn nuôi lớn luôn hai nghiệt chủng cô ta sinh, nó mới lấy về cho cho chúng ta một vụ làm ăn liền đem thả nó, đây cũng quá lỗ.

Tô Huệ ngồi kế Lý Ái Liên, lười biếng sơn móng tay, nghe được lời của Lý Ái Sen, động tác có chút dừng lại.

Ánh mắt hung dữ hẳn.

Càng hận nhất chính là Tô Tố, từ nhỏ đã đẹp hơn cô, được bạn bè thầy cô thích hơn cô, liền ngay cả người cô thích, cũng thích Tô Tố!

“Ba mẹ nói rất đúng, chúng ta không thể nuôi mấy cái này ăn không ngồi rồi này được. Tô Tố chính là một con yêu tinh! Sau này lúc ba bàn chuyện làm ăn mang theo nó, có nó ở bên ba, không gì là không thành! Tô Huệ hung tợn cắn răng, vừa đố kỵ vừa hận Tô Tố!

“Các ngươi cho là ta không muốn như thế!”

Tô Đại Khuê hung hăng trợn mắt nhìn mẹ con hai người, “Tô Tố này hai ngày trước từ trên cầu thang ngã xuống cũng không biết chuyện gì xảy ra, trở nên thông minh nhiều, không giống lấy trước như vậy dễ lừa gạt. Vừa rồi mình nói với nó đã giao quyền giám hộ hai đứa kia cho nó, nó còn chưa tin, nhất định muốn mình chụp hình giấy tờ gủi cho nó.

“ Vậy quyền giám hộ thật sự giao cho nó?”

“Không cho nó còn có thể làm sao? Nó có thể khiến Triệu tổng ngoan ngoãn nghe lời, ta không cho nó, nó không nói tốt bên tai Triệu tổng, ta còn làm ăn được sao!”

Lý Ái Liên và tô huệ đều trầm mặc lại.

Lý Ái Liên cảm thấy khá là đáng tiếc, Tô Tố để ý nhất chính là hai tiểu súc sinh này, hiện tại quyền giám hộ cho nó, về sau nghĩ muốn uy hiếp khống chế nó nữa, thì không dễ dàng.

Tô huệ thì là có chút đắc ý.

Triệu tổng lão già kia cô gặp qua, ấn tượng sâu nhất chính là hắn một bộ răng vàng khè, lúc nói chuyện trong miệng hôi thối có thể hun chết người.

Nghĩ đến bộ dạng Tô Tố bị lão già kia chà đạp, trong nội tâm cô liền không cầm được cao hứng.

Hôm qua cô thăm dò được Triệu tổng mở gian phòng, mua chuộc được nhân viên trong khách sạn, trong phòng lắp camera, rất nhanh cô liền có thể lấy được camera.

Đến lúc đó trên mạng công bố, cô thừa cơ nói ra Tô Tố chưa kết hôn mà có con hai đứa bé, đến lúc đó cô ngược lại muốn xem xem những con trai trong học viện phim ảnh kia, vẫn sẽ hay không xem Tô Tố như nữ thần!

Chương 8: Đoạn tuyệt quan hệ

Trong nhà Tô Tố là một căn biệt thự 2 tầng, những người lớn không có phát hiện góc rẽ ngay cầu thang trên lầu, hai đứa bé đã nghe hết đoạn đối thoại của họ.

Trên cầu thang ngồi hai đứa trẻ con, hai người đều mặc một cái áo cao bồi, ngũ quan cực kì giống nhau, nhìn liền biết là một đôi long phượng thai.

Khác biệt chính là,khuôn mặt nhỏ của bé trai lạnh lùng, mà bé gái ngồi ở bên cạnh cậu bé thì có khuôn mặt nhỏ mũm mĩm hồng hồng đỏ như trái táo, chống cằm, con mắt cười lên cong cong giống vầng trăng khuyết vậy.

Hai người mặc dù nghe không hiểu người lớn rốt cuộc đang bàn luận chuyện gì, nhưng nghe cũng biết không phải lời lẽ tốt.

Đôi bé trai bé gái này chính là một đôi long phượng thai của Tô Tố..

“Anh.....”

“ Xuỵt......”

Tô Cảnh Thụy kéo lấy tay em gái, cùng em gái rón rén bước vào phòng, sau khi đóng cửa phòng lại, khuôn mặt nhỏ của Tô Cảnh Thụy liền lạnh xuống.

“ Anh, bọn họ có phải đang tính chuyện xấu với mẹ không?” Tô

Tiểu Thất khẩn trương siết chặt váy, con bé tức giận, bọn họ xấu lắm. Anh nghe được bọn họ nói cái gì không?

Đương nhiên nghe được.

Ông bà nội luôn đối xử không tốt với bọn họ, nhất là với mẹ.

Chân mày nhỏ của Tô Cảnh Thụy nhíu rất căng.

Ông nội cho là cậu cùng em gái không hiểu chuyện, cho nên nói chuyện cũng sẽ không kiêng dè bọn họ, ông bà rõ ràng chính là lấy cậu với em gái để uy hiếp mẹ, để mẹ giúp họ làm việc.

Tiểu Thất, em có muốn rời khỏi nơi này không?

“Nghĩ a nghĩ a, anh có phải có cách gì không? Ông nội sẽ đồng ý sao?” Tô Tiểu Thất ôm lấy cánh tay anh trai, con mắt lóe sáng giống trong ánh sáng ngôi sao trong bóng đêm.

“ Ông ta có đồng ý hay không có sao đâu, mẹ đồng ý là được rồi.” khuôn mặt nhỏ lạnh lùng của Tô Cảnh Thụy lạnh băng.

“ Tốt! Em sớm đã muốn dọn đi rồi, anh, chúng ta tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc, chờmẹ trở về chúng ta lập tức đi ngay.”

“Đừng có gấp, muốn đi đi nữa, cũng phải để lại chút quà cho họ.”

Hai anh em nhìn nhau, cười giống hai con tiểu hồ ly trộm đồ.

......

Tô Tố từ trong khách sạn chạy ra, quay đầu thấy không ai đuổi theo mới yên tâm.

Đứng tại trên đường cái, các loại ánh mắt khác thường nhìn qua.

Tô Tố có chút không được tự nhiên, không có cách nào, nhan sắc và dáng người của cơ thể này đều quá xuất sắc, cô chỉ mặc áo thun quần jean cũng giống như yêu tinh. Nói chi là bây giờ cô ăn mặc hấp dẫn như vậy.

Lúc cô đến khách sạn thấy gần đây có một trung tâm thương mại lớn, vào trong trung tâm thương mại mua cái khăn lụa quấn trên cổ, lúc này mới đón xe về nhà.

Khi về đến nhà đã mười giờ hơn.

Cô mới từ trên xe bước xuống liền nhìn thấy trên cầu thang trước vườn hoa có hai đứa trẻ ngồi ở đó, ánh nắng chói bao phủ lấy hai người, giống hai tiểu thiên sứ trong sáng thuần khiết vậy.

Ánh mắt Tô Tố liền ôn nhu lại.

Ở đó Tô Tiểu Thất nhìn thấy Tô Tố, lập tức chạy ton ton tới bước nhỏ với những bước chân ngắn, “Mẹ!”

Tô Tố cong người, ôm chặt con gái nhỏ vào lòng.

Tô Cảnh Thụy thì đứng cách cô một mét thì ngừng lại.

Cảnh Thụy, đến đây, mẹ ôm một cái.

Con là nam tử hán, muốn bảo vệ mẹ. Tô Cảnh Thụy dừng bước, nhịn xuống cái ý muốn chui vào lòng mẹ, vừa rồi khuôn mặt nhỏ còn khẩn trương lo lắng lập tức liền bình thường lại, trở nên lạnh lùng, nam tử hán là không thể để cho mẹ ôm.

Tô Tố ngồi xổm người xuống, đưa tay dán vào cái mũi của cậu bé, dùng sức ôm cậu bé vào trong lòng.

“Con mới bốn tuổi, nam tử hán sau này hẵn làm, bây giờ việc phải làm là trở thành bé ngoan của mẹ.”

“Thế nhưng mẹ là con gái, sẽ bị người ta ăn hiếp.”

Cậu nhóc muốn đẩy Tô Tố ra, lại có chút không nỡ, khuôn mặt nhỏ phấn nộn tràn đầy xoắn xuýt.

Tô Tố cười ha hả, ai dám ăn hiếp mẹ, mẹ liền đánh hắn tơi bời!

Lời thì nói như vậy, nhưng trong lòng cậu nhóc vô cùng thương tiếc. Tô Tố của trước kia thường xuyên bị nhà khinh bỉ, cho nên cậu nhóc đã thấy nhiều mới muốn mau lớn trở thành nam tử hán bảo vệ mẹ.

Cô lần lượt trên mặt hai nhóc hôn một cái “chẹp chẹp”, nhìn vào mặt nhỏ lạnh lùng của Tô Cảnh Thụy từ từ ửng hồng, nhịn không được cười ra tiếng, sau nay sẽ do cô nàng bảo vệ hai đứa trẻ này!

Bây giờ quyền giám hộ của hai đứa trẻ đang ở chỗ cô, sau này dù có chuyện gì xảy ra cô cũng không cần lo.

Trời tháng bảy, thời tiết rất nóng bức.

Tô Tiểu Thất nằm trong lòng Tô Tố, hiếu kì chỉ về chiếc khăn trên cổ cô.

“ Mẹ, trời nóng như vậy, mẹ quấn khăn, không nóng sao?Con cởi ra giúp mẹ cho mát.

Cô bé đưa tay kéo xuống khăn lụa trên cổ cô.

Mỗi tay Tô Tố ôm một đứa bé, căn bản không có cơ hội ngăn cản.

“ A —— trên cổ mẹ bị côn trùng cắn sao? Dấu thật lớn a.”

khóe miệng Tô Tố giật một cái, đặt hai đứa bé xuống mặt đất, nhanh chóng đem khăn lụa thắt lại lên cổ, trong lòng lần nữa hỏi tổ tông mười tám đời của Tiêu Lăng.

Mắt thấy hai đứa con ánh mắt sáng rực, vẻ mặt ngây thơ nhìn nàng.

Nàng vội ho một tiếng, lúng túng nói, “ đúng vậy, đêm qua bị con muỗi cắn.”

“Mẹ, con muỗi cắn mẹ thật là lợi hại......”

Tô Cảnh Thụy không giống Tô Tiểu Thất dễ gạt như vậy, híp mắt nhìn chằm chằm vết muỗi cắn trên cổ Tô Tố,Tô Tố thực sự có chút xấu hổ, bây giờ thật may mắn khi hai đứa bé này mới bốn tuổi, bằng không cô thật đúng là không biết giải thích thế nào mới tốt. Cô dùng dăm ba câu để qua mặt, dắt theo hai đứa trẻ vào nhà.

“Về rồi sao? Tô Đại Khuê sắc mặt vô cùng quỷ dị.”

“Có chuyện gì?”

“ Cũng không có việc gì, Tố Tố a, ba biết trước kia lạnh nhạt với con, chỉ là trước kia ba quá bận rộn, cho nên không thể lo cho con. Bây giờ công ty và biệt thự Tân Hải đã ký hợp đồng, sau này vấn đề kinh tế trong nhà cũng sẽ từ từ khá hơn, cho nên a...... sau này ba sẽ

đền bù cho con..”

Ông ta tìm cái cây rụng tiền này thật không dễ gì, vừa ép vừa dụ cô là vô dụng thôi, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có đi con đường ôn nhu.

Tô Tố có thể không biết ông ta có ý đồ gì?

Hơ......

Bây giờ nịnh cô, về sau dễ tìm cơ hội bán cô lần nữa

Tuy vậy, cô ngược lại thấy có chút kỳ lạ, đã mười giờ hơn, theo lý Triệu tổng hẳn là phát hiện mình bị chơi, tại sao còn không tìm Tô Đại Khuê phiền phức.

Lúc đầu cô về nhà là để chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của Tô Đại Khuê.

“Tố Tố?”

“ Được rồi, Tô Đại Khuê, đừng khiến người ta buồn nôn. Ông cho rằng tôi không biết trong lòng ông đang nghĩ gì sao? Sớm dẹp đi tâm tư của ông, ông không có coi tôi là con ông, tôi cũng sẽ không xem ông là ba. Hôm nay tôi sẽ mang theo Cảnh thụy cùng Tiểu Thất rời khỏi nơi này, về sau mẹ con chúng tôi ba người cũng không còn một chút quan hệ gì với ông nữa.!”

Tô Đại Khuê biến sắc, “Tô Tố!”

Mới nói một câu như vậy lập tức không thể diễn tiếp sao?

Tố chất tâm lý thật tệ!

Tô Tố cười lạnh một tiếng, Tô Đại Khuê, tôi không có lấy lại công ty của mẹ, đã xem như không phụ lòng ông rồi!”

Công ty sửa nhà của Tô Đại Khuê có một nửa cổ phần của mẹ cô, nàng không phải là không có ý muốn cướp lại. Nhưng so với cổ phần,cô càng không muốn để hai đứa bé sống ở nơi dơ bẩn này.

“Mẹ, chúng ta phải dọn đi thật sao? “ Tay Tô Tiểu Thất nắm thành nắm nhỏ, con mắt lóe sáng.

Một bên mặt của Tô Cảnh Thụy cũng vui mừng.

“ Đương nhiên là thật! Tô Tố nỗi bên nắm lấy tay một đứa bé, giọng nói dịu dàng, “ Đi đi đi, các bảo bối, chúng ta có thể thu dọn đồ đạc đi.”

Chương 9

Khoa biểu diễn làm gì có cô gái nào không xinh đẹp. Họ không những xinh đẹp mà còn có đôi chút kiêu ngạo. Tô Tố là hoa khôi của khoa, cũng là hoa khôi của trường bởi dung mạo và thân hình của cô thật sự thuộc diện xuất trúng nên các mối quan hệ của cô thường phân thành hai cực. Hội con trai trong trường rất thích cô nhưng tụi con gái lại đặc biệt, đặc biệt cách ly cô. Vậy nên Tô Tố dù đã lên năm ba nhưng chỉ chơi được với một người--An Tiểu Hy.

An Tiểu hy là một người vô cùng vui vẻ hoạt bát, cô có một đôi mắt biết cười rất dễ mến. Cô là người duy nhất trong trường biết việc Tô Tố đã có hai đứa con. Điều kiện gia đình An Tiểu Hy khá tốt, bố mẹ cô mua cho cô một căn hộ cao cấp lớn tại khu vực đắt giá trong thành phố.

Tìm nhà là một việc khá rắc rối nên Tô Tố đưa hai đứa con đến ở tạm tại căn hộ của An Tiểu Hy.

"Mày cắt đứt quan hệ với bố mày thật, không định về nữa luôn à?"

Tô Tố ít khi được thả lỏng người như khi ở bên Tiểu Hy, cô ngồi trên tấm thảm phòng khách lưng dựa vào sofa miệng ngậm khoai tây chip. Giữa cô và An Tiểu Hy chưa từng có bí mật nào nên cô kể lại toàn bộ câu chuyện hôm qua cho cô bạn nghe và tổng kết bằng một câu:" Không về nữa, Cảnh Thụy và Tiểu Thất vẫn còn nhỏ, tao sợ chúng nó lớn lên trong cái nhà ấy cả thể chất lẫn tinh thần đều sẽ chịu tổn thương." Nghe xong An Tiểu Hy phẫn nộ, sắc mặt biến đổi rồi tự đập mình vào sofa.

"Định mệnh, không phải là người luôn! Bố mày.....à không không không, ngữ ấy không đáng làm bố mày, Tô Đại Khuê thật không còn là người nữa, định mệnh, quả thực là súc sinh chứ, lại dám dùng quyền giám hộ cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất để hăm dọa mày. Cầm thú, xấu xa!" Tiểu Hy tay chống nạnh, miệng mắng lớn:"mẹ nó,tao còn tưởng ông ta bình thường chẳng đối xử tốt đẹp gì với mày nhưng dù sao cũng là bố đẻ, sẽ không thể quá đáng đến mức nào, ai ngờ chỉ vì công việc kinh doanh mà bán rẻ mày. Mẹ nó, mày có phải là đứa con gái duy nhất của ông ta đâu, sao không đi mà dâng con bé Tô Huệ, định mệnh, tao định định định!" Tô Tố dở khóc dở cười, con bé Tiểu Hy này, lại xúc động hơn cô nữa. Tim cô như có một dòng chảy ấm nóng chạy qua, có được một người bạn biết nghĩ cho mình như vậy, còn có hai đứa con bé bỏng dễ thương, cuộc đời này cô còn gì hối tiếc?

An Tiểu Hy sau khi đã xả xong bức xúc liền ngồi lại trên thảm, nắm chặt lấy tay Tô Tố,"Tố Tố à, thật may là mày không bị lão già chết tiệt đó làm gì, nếu như tình một đêm là với một soái ca thì còn chấp nhận được. Bây giờ mày có dự định gì không? Mày vẫn đang đi học mà Cảnh Thụy và Tiểu Thất tháng 9 là vào học rồi, tiền học phí của hai đứa nó là một khoản kha khá đấy, hơn nữa mày lại không có thời gian chăm sóc tụi nhỏ...."

"Tao đều nghĩ hết rồi." Tô Tố thở dài:"Tao bây giờ trong tay còn lại một ít, học phí chắc là cũng còn đủ, nhưng không biết tìm cách nào để kiếm tiền, Tiểu Hy mày để ý giúp tao nhé, xem xem dạo này có đoàn làm phim nào cần diễn viên không hoặc là nhận quảng cáo cũng được, tao muốn thử xem sao."

Khi trước Tô Tố không hề thích diễn, lúc ấy rất nhiều đoàn làm phim đến trường tìm diễn viên đóng phim, định mời Tô Tố nhưng đều bị cô từ chối.

Tô Tố cười nhạt. Lúc trước thì Tô Tố thật sự không thích biểu diễn. Nhưng cô của kiếp trước dù sao cũng đã từng vẫy vùng trong showbiz 7 năm, cũng được tính là ma cũ rồi, không đi diễn thì cô thật sự không biết bản thân còn biết làm gì khác. Hơn nữa đi diễn kiếm tiền cũng nhanh mà bây giờ cô lại đang rất cần tiền.

Lúc trước Tô Đại Khuê cũng chỉ cho cô tiền học phí còn lại tiền sinh hoạt toàn do cô tự kiếm lấy. Bây giờ quan hệ với Tô Đại Khuê thành thế này, ông ta nhất định cũng không trả học phí cho cô nữa. Đương nhiên,cô cũng không hy vọng gì vào lão.

"Tiểu Hy, xem ra lần này phải phiền đến mày rồi."

An Tiểu Hy ngoắc mắt:"Tao với mày là gì, còn khách sáo nữa. mày yên tâm, tao quen nhiều anh chị lắm, toàn người có tiếng nói trong làng giải trí cả. Hôm nay muộn rồi để mai tao thử gọi hỏi xem có vai diễn nào hợp với mày không." Tô Tố nằm xấp lên sofa: "Mai tao cũng đi tìm nhà." Không thể cứ làm phiền Tiểu Hy. An Tiểu Hy nhét đầy một mồm khoai tây chip, nghe thấy Tô Tố nói cô liền cố nuốt xuống. Tô Tố thấy tiểu Hy cố đến mắt trợn ngược vội vàng lấy cho cô cốc nước. An Tiểu Hy ực ực hai hớp uống sạch cốc nước mới nói," Mày tìm nhà làm gì,ở lại đây với tao, nhà tao ba phòng vừa đủ cho hai đứa nhóc một phòng, tao với mày mỗi người một phòng."

"Thôi thôi!"-thế này thật phiền cho Tiểu Hy

"Mày nghe tao nói đã"- An Tiểu Hy kéo tay cô lại, phân tích từng tý cho cô:"giờ mày ở đây, sẽ có lợi lắm đấy. Khi mà mày đi làm thì hai đứa nhỏ phải làm thế nào? Chúng nó mới bốn tuổi, mặc dù là cụ non thật nhưng cũng vẫn là mấy đứa nhóc. Lúc mày không có nhà mày có yên tâm hai đứa nó được không? Ở đây với tao rảnh rỗi tao còn trông cho. Khai giảng rồi ai có thời gian thì đi đưa đón chúng nó. Còn nữa nhé, vì vấn đề an toàn nên phải thuê một căn hộ tốt một chút

phải không? Mà mày nghĩ xem mày không phải không biết tiền thuê nhà ở thành phố này không phải đắt bình thường, đến lúc ấy riêng tiền thuê nhà là mày cũng chịu không nổi rồi."

Đôi môi mỏng của Tô Tố bị cắn đến hằn lại vết răng. Có quá nhiều vấn đề phỉa lo nghĩ. Cô muốn đi kiếm tiền thì sợ rằng thật sự không có thì giờ chăm hai đứa con nhỏ.....An Tiểu Hy thấy cô cắn chặt môi, mắt ươn ươn đáng thương như vậy lại không kiềm được:

"Ài,cái con này, mày đúng là yêu tinh đấy!"-một đứa con gái như Tiểu Hy nhìn mà còn không cầm được lòng!

An Tiểu Hy ho nhẹ một tiếng:"tao cung chẳng phải cho mày ở không đâu nhé, mày cũng biết đấy,e hèm, bổn cô nương đây lại không biết nấu cơm mà ăn cơm hàng suốt sắp nôn rồi, nếu mày mà ở đây thì chỉ cần ở nhà cơm nấu ba bữa cho tao, vệ sinh quét dọn là coi như phí thuê nhà rồi, thấy sao?

Tô Tố im lặng ôm chặt lấy An Tiểu Hy, đôi mắt uốn lại như trăng khuyết, cô biết, Tiểu Hy vì muốn cô an tâm ở lại nên mới nói như vậy. Cô dựa vào trong bờ vai của tiểu Hy nói khẽ:

"Tiểu Hy à, không có mày làm sao mà tao sống được."

"Nghe sởn gai ốc"-An Tiểu Hy cũng nhếch miệng cười thật tươi.

Ngày hôm sau An Tiểu Hy dậy rất sớm, ăn sáng xong là bắt đầu lùng xục các mối quan hệ của mình. Bỏ công không phụ người có tâm. Tầm trưa, sau khi cúp một cuộc điện thoại An Tiểu Hy bỗng dưng cười lớn. Tô Cảnh Thụy hoàn toàn bình tĩnh, dến lông mày cũng không nhướn một cái, Tô Tiểu Thất bị dọa cho thất kinh, tay vỗ vỗ lấy ngực,khẽ khàng thì thầm với Tô Tố:

"Mà mí, mẹ nuôi bị gì vậy ạ?"

Tô Tố bật cười, lấy tay búng lên trán cô nhóc:"Đừng có nói linh tinh."

An Tiểu Hy bò dậy từ trên thảm, chạy như bay về phía Tô Tố, nắm chặt lấy tay cô mà lắc lấy được.

"Gái, mày may mắn quá đấy. Là công ty Tinh Quang media đưới chướng của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ đấy, hú hú, công ty truyền thông Tinh Quang mà đã đầu tư phim cổ trang <Ngạo Vân Truyền> có vai nữ phụ không hiểu lý do gì từ chối diễn xuất rồi, đang đúng lúc thiếu một cô đóng nữ phụ quyến rũ lại cuốn hút. Bây giờ họ đang khắp nơi tìm người, bộ phim này nghe nói là chuyển thể từ tiểu thuyết, tao xem qua rồi, này nhé, cực kỳ hợp với hình tượng của mày luôn."

Tô Tố mừng rơn:"Thật sao?"

"Đương nhiên là thật, nghe nói bộ phim này ước tính đầu tư hai tỷ, chủ tịch của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ Tiêu Lăng cùng duyệt vai chính với đạo diễn luôn đấy. Gái ơi, mày trúng lớn rồi đấy!"

Chương 10

Tô Tố cũng rất vui, cô còn không thiết ăn gì. Trưa đó Tiểu Hy lái xe đưa Tô Tố và hai đứa nhỏ đến phim trường. An Tiểu Hy đã nói trước với người trong đoàn nhờ họ báo danh hộ, chỉ cần đến nơi lấy số thứ tự là vào quay thử được luôn. Tô Tố ngồi trên ghế phụ, mắt nhìn hai hàng cây chạy dần về phía sau, lòng bàn tay toát mồ hôi, tim đập thình thịch. Cô không nghĩ có thể sớm quay lại công việc cũ thế này. Showbiz là một nơi đầy phức tạp, cô của kiếp trước chính vì không đi theo "luật ẩn" nên mặc dù xinh đẹp nhưng phải mất đến 7 năm cô mới gây dựng được tên tuổi diễn viên hạng B vậy nên bây giờ cô cảm thấy khá thấp thỏm.

Kiếp trước thời kỳ cô đang mang thai, gần như cách ly hoàn toàn với làng giải trí cho nên gần như không biết chuyện đầu tư cho bộ phim <Ngạo Vân Truyền>. Càng không biết nhà sản xuất và đạo diễn của đoàn làm phim kia có phải dạng mặt người dạ thú hay không, hơn nữa mặc dù nay cô là sinh viên chuyên ngành nhưng một bộ phim được đầu tư lớn như thế này vai nữ phụ chắc cũng không đến lượt một người mới chưa có kinh nghiệm như cô. Giờ nghĩ đến cô mới thấy lo lắng. haizz, có khi đi rồi cũng chẳng có chuyện của cô, mà đi xem xem cũng tốt,vai nữ phụ không đến lượt nhỡ đâu có vai quần chúng nho nhỏ nào đó thì sao.

Tô Tiểu Thất ngồi ghế sau, vui hơn ai hết, nếu như không phải đã cài dây an toàn chỉ sợ cô bé đã nhảy cẫng lên. Tiểu Thất tỳ lên ghế ngồi của Tô Tố,gương mặt đầy hứng khởi đến độ đỏ hồng lên.

"mà mí, mà mí, có phải mẹ sắp làm đại minh tinh không? giống như Balala tiểu tiên nữ, biết dùng phép nữa?"

Đúng lúc vừa gặp đèn đỏ, An Tiểu Hy đạp phanh xe, quay đầu lại cười tít mắt nói thay cho Tô Tố:

"Tiểu Thất, mà mí của cháu sẽ lợi hại hơn Balala tiểu tiên nữ nhiều, biết dùng phép còn biết phi thiên độn thổ kìa."

"woa,mà mí nhất định phải cố lên nhé."

Tố Tố giở khóc giở cười với cô con gái đáng yêu. Ba mươi còn chưa phải là tết kìa, cứ như là cô đã cầm chắc vai này không bằng nữa. Khi đến phim trường, An Tiểu Hy đi đỗ xe rồi gọi điện cho sư huynh ra để anh ta đưa Tô Tố vào lấy số quay thử. An Tiểu Hy không vào mà chỉ vỗ vỗ vai Tô Tố, trầm giọng xuống:"gái của tao, cố lên, tao đem trai nuôi với gái nuôi đi ăn cơm trưa đây, khi nào xong mày bảo sư huynh tao gọi điện cho tao qua đón mày."

An Tiểu Hy biết Tô Tố không muốn cho ai biết sự có mặt của hai đứa con cô bởi sợ người khác sẽ dùng ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn các con của cô. Ngoài ra An Tiểu Hy còn một suy nghĩ nữa, một người sắp bước vào giới giải trí mà lại bị biết chưa kết hôn đã có con nhất định sẽ khó mà tồn tại....

Tô Tố đi theo sư huynh của An Tiểu Hy, vị sư huynh này cũng là người tốt nghiêp từ trường của cô, tên Lục Ngộ, trong giới cũng đã có một chút tên tuổi, trước chỉ vì nể An Tiểu Hy nên mới báo danh cho Tô Tố, khi nhìn thấy Tô Tố mắt anh lập tức sáng lên. Tô Tố vì chuẩn bị cho buổi quay thử nên đã có chuẩn bị từ trên xuống dưới, có trang điểm nhẹ, để phù hợp với hình tượng của vai nữ phụ, cô còn mặc một chiếc đầm đỏ rực dài ngang gối phối hợp với mái tóc xoăn bồng lọn to xõa xuống vai tự nhiên, nhất cử nhất động của cô đều toát ra hương hướng huyễn hoặc và mê đắm. Lục Ngộ vào giới cũng đã ba năm,gặp không ít mỹ nhân nhưng đến khi gặp Tô Tố anh

đột nhiên cảm thấy tim đập mạnh, mặt đỏ bừng.

Thật đúng là!-Anh thầm cố đè nén ngọn lửa như đang bốc cháy trong anh, bắt chuyện với cô:

"Em là Tô Tố nhỉ, anh tên Lục Ngộ, trong giới giải trí cũng có chút ít tên tuổi rồi, anh là bạn của Tiểu Hy, trong <Ngạo Vân Truyền> đóng một vai phụ, hình tượng của em thật là hợp với hình tượng của vai nữ phụ đấy, đạo diễn Phạm Lãi mà nhìn thấy em chắc chắn sẽ vừa ý."

"Cảm ơn anh." Tô Tố cảm ơn một cách chân thành.

khi nghe đến tên đạo diễn Phạm Lãi cô thở phào nhẹ nhõm, ông nổi tiếng là người cứng rắn sắt đá trong giới đạo diễn, cô đã từng hợp tác với ông một lần, ông là một người vô tình nhưng công tâm, chỉ xem trọng tác phẩm chứ không để tâm đến những chuyện nhăng nhít trong giới.

Cô theo Lục Ngộ vào trong hậu trường, ở đây xếp một hàng dài toàn những cô gái trẻ, khi nghe thấy tiếng mở cửa khá nhiều người đểu nhìn ra. Thấy Tô Tố họ đều lộ rõ vẻ ghen tỵ và ganh ghét. Đặc biệt là khi thấy cô vào cùng với Lục Ngộ, vẻ mặt lại càng thay đổi. Ai mà không biết trong hai năm nay Lục Ngộ là ngôi sao mới nổi, lại tham diễn <Ngạo Vân Truyền>, Tô Tố được anh dẫn vào, rõ ràng là có quan hệ. Cô gái này không phải là đi cửa sau đấy chứ?

Lục Ngộ nhét vào tay Tô Tố tờ giấy:"Đây là số thứ tự của em, sắp đến lượt em rồi đấy."Anh chỉ vào căn phòng quay thử đang đóng chặt cửa. Anh phải vào xem cùng đạo diễn rồi."Tô Tố cảm kích nắm chặt lấy số thứ tự của mình, trên đó là một con số 3, cô lại tạ ơn một lần nữa:"Cảm ơn anh."

Cô là người đã từng trải trong ngành, cô hiểu độ quan trọng của những con số này, bởi vì khi quay thử các thí sinh đều diễn chung một màn nên rất khó có sự khác biệt. Trong tình hình như vậy, số thứ tự càng đứng trước ưu thế càng lớn, nói gì đi nữa đạo diễn xem nhiều cũng sẽ mệt, khi số thứ tự xếp quá sau thì trừ khi có một màn biểu diễn thật xuất sắc không thì rất khó để đạo diễn có ấn tượng về mình.

Lục Ngộ cười với cô động viên:"Cố lên nhé", rồi bước vào phòng quay thử. Tô Tố nắm lấy tờ kịch bản, cô đang tự dàn dựng trong đầu màn kịch sắp phải diễn. Cảnh quay thử là cảnh vai nữ phụ lần đầu gặp nam chính, hai người tay kiếm lăm lăm, bởi vì phim có tính chất giả tưởng nên nam chính sẽ từ một kẻ vô dụng biến thành thiên tài, khi gặp được vai nữ phụ anh ta vẫn trong giai đoạn trưởng thành, hoàn toàn không phải là đối thủ của cô. Vai nữ phụ Mỹ Đỗ Sa là một người cuồng giết chóc, nam chính vô tình xông vào địa bàn của cô cướp đi bảo bối mà cô đang canh giữ nên bị hạ lệnh duổi giết. Tô Tố chỉ cần thể hiện được sự lạnh băng của Mỹ Đỗ Sa và sát khí của cô với nam chính là được. Cô thở nhẹ một cái, cũng may! kiếp trước cô từng diễn không ít vai phụ ác độc, nên muốn diễn xuất dạng nhân vật này với cô không khó khăn lắm. Đúng lúc đó, cửa phòng mở ra, một người mang bảng nhân viên ra gọi:"Số ba, mời vào!" Tô Tố lập tức theo cô ta vào.....

Ngay lúc này, nơi một căn phòng trong phim trường. Tiêu Lăng ngồi trước máy tính, theo dõi phòng quay thử qua máy quay, công ty truyền thông Tinh Quang là một công ty con do anh thành lập, bình thường anh rất ít quản lý công ty, hoàn toàn giao phó cho bộ phận bên dưới quản lý. Nhưng hôm nay lại khác, đã quay thử hai người, anh bắt đầu hết kiên nhẫn, đôi lông mày nhíu lại," Sao vẫn chưa thấy đến, Trương thư ký, rốt cuộc cô có phát tán tin tức ra ngoài không vậy?" Thư ký Trương từ phía sau bưng lên một tách cà phê đen, liếc nhìn màn hình,:"Chủ tịch yên tâm ạ, thông tin tôi đã gửi đến cô Tô

thông qua bạn của cô ấy rồi, cô Tô đã đoạn tuyệt quan hệ với gia đình chắc chắn cô ấy cần công việc để mưu sinh, nhất định sẽ đến thôi ạ."

Trương thư ký vừa dứt lời, Tiêu Lăng đã nhìn thấy trên màn hình xuất hiện bóng dáng của Tô Tố. khuôn mặt âm u của anh lập tức hửng nắng, mắt không buồn nhắm dõi theo dáng người trên màn hình, khóe miệng dâng lên:

"Tiểu yêu tinh, xem lần này cô chạy đi đâu!"

Chương 11

Tô Tố vào phòng diễn. Rõ ràng là lần này chọn vai nữ rất công phu. Dụng cụ, thiết bị chăng đầy trong một căn phòng lớn, trên đất chằng chịt dây điện các loại. Tô Tố hít một hơi thật sâu, ngẩng mặt nhìn lên chỗ ngồi phía ánh đèn không xa, đạo diễn Phạm Lãi đang ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay cầm một quyển sổ và bút đang viết thứ gì đó. Ngồi cùng hàng với ông còn hai người đàn ông, một người là Lục Ngộ sư huynh, Lục Ngộ nhìn thấy cô liền gật đầu chào, dùng khẩu hình miệng nói với cô:"cố lên". Người còn lại là vai nam chính trong <Ngạo Vân Truyền> Trần Kiêu. Trần Kiêu là diễn viên nam được săn đón nhất ba năm gần đây, anh diễn nhiều nhất là phim cổ trang. Trên trang weibo của anh có hơn hai nghìn vạn người theo dõi, được bầu chọn là nam diễn viên chính được yêu thích nhất trong năm nay, cùng lúc đó anh cũng được bình chọn là một trong bốn mỹ nam đẹp nhất trong dòng phim cổ trang, có thể nói bất kỳ phim nào có sự xuất hiện của Trần Kiêu là coi như có thể đảm bảo về số lượng theo dõi phim.

Tô Tố hơi căng thẳng. Cô chưa từng thử qua vai diễn nào có quy mô lớn như vậy. Cô nhân viên dẫn Tô Tố vào phòng thấy cô đứng ngây ra bèn nhắc:"Cô Tô, có thể bắt đầu rồi." Tô Tố choàng tỉnh, thấy mọi người đều đang nhìn mình, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Hít một hơi sâu, cô tự nhủ:" Tô Tố, mày nhất đính sẽ làm được!"

Sau khi đã lấy lại tinh thần, cô bước lên sân khấu. Là ánh đèn quen thuộc! là máy quay quen thuộc! Cô bình tĩnh trở lại. cô đứng trên sân khấu, cúi đầu chào đạo diễn, Trần Kiêu và Lục Ngộ," Chào mọi người, em là học sinh năm ba khoa biểu diễn viện sân khấu điện ảnh, em tên là Tô Tố.”

Phạm Lãi giật mình:

" Tô Tố?"

"Vâng, em là Tô Tố."

Phạm Lãi bỏ bút xuống, ngẩng đầu nhìn thật kỹ Tô Tố. Khi nhìn rõ dung mạo của Tô Tố ông hơi thần người, ngay sau đó trong ánh mắt toát lên sự thấu hiểu. Chẳng trách Tiêu chủ tịch nhất thiết phải giữ lại Tô Tố. Ông không mấy thích thú đến những chuyện của cấp trên, nên khi nhìn Tô Tố ông có đôi chút dè chừng và phản cảm, thái độ đột nhiên lạnh nhạt đi nhiều.

"Tôi cũng quen một diễn viên tên Tô Tố, diễn xuất của cô ấy tương đối điêu luyện, cô là người cùng tên với cô ấy, hy vọng cô đừng làm tôi quá thất vọng!"

Tô Tố ngẩng đầu lên, cô nhìn ông một cách cảm kích. Không ngờ kiếp trước cô còn để lại được cho Phạm Lãi một ấn tượng tốt như vậy, cũng không thể ngờ tới ông đánh giá về cô cao như vậy. Cô mím chặt môi, đuôi mắt hơi nhòe.

Nam chính dựa vào sofa phía sau một cách lười nhác, nhìn thấy Tô Tố, lông mày anh nhươn nhướn, ngũ quan tuấn kiệt của anh bỗng lộ ra một thần thái thích thú.

"Được rồi,bắt đầu thôi! "-Lời của Phạm Lãi vừa dứt, không gian trong phòng bỗng yên tĩnh đến tiếng một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ. Tô Tố đột nhiên đứng thẳng lưng, hơi xoay mình, đứng đúng vị trí. Phạm Lãi kinh ngạc phát hiện thấy vị trí đứng của Tô Tố mặc dù nhìn qua có vẻ rất tùy hứng nhưng lại bắt rất đúng hướng máy quay, ông lật lại tài liệu, được biết Tô Tố không có bất kỳ kinh

nghiệm diễn xuất nào, tại sao lại có phương hướng để bắt góc quay chuẩn như vậy. Thái độ của ông không thể không bắt đầu nghiêm túc. Dưới ống kính, Tô Tố như một con người khác.

……

Cô vừa đưa mày, đôi mắt, bờ môi đượm vẻ phong tình nhưng ánh mắt lại sắc bén lạnh lùng khó tả, cô đứng lặng dưới ống kính..... nhưng đúng vào giây phút đó, cả người cô toát lên thần thái mạnh mẽ. Cô của bây giờ chính là xà nữ Mỹ Đỗ Sa. Cô nhẹ nhàng nghiêng đầu, kiêu hãnh không nhường nhìn phía mặt đất, dường như ở đó có một người vậy, cô lạnh lùng nói:"Ngươi nói gì?" đoạn này là thủ hạ của cô bẩm báo bảo bối mà cô canh giữ bấy lâu đã bị đánh cắp.

Cô chờ đợi một lát, sau đó dường như đã nghe xong lời bẩm báo của thủ hạ, ánh mắt biến đổi, như nổi lên hàng trăm cơn giận dữ, mà lại như ngàn năm băng giá, sắc lạnh. Phó đạo diễn thấy vậy mở quạt lớn của phòng, gió thổi bay phất phơ y phục của cô, thổi lên những sợi tóc của cô bay man mác. Cô với gương mặt vô cảm nhìn thẳng vào ống kinh, đột dưng vung tay thật mạnh, lạnh lùng mà quyết đoán:"Sát!"

……

Quay thử kết thúc.

Đoạn quay thử này chỉ có 5 câu thoại, quan trọng nhất là phải thể hiện được sát khí và sự băng giá trong ánh mắt của Mỹ Đỗ Sa, thử nghiệm khá khó cho diễn xuất của diễn viên. Lúc trước còn ngả ngón trên sofa, không biết từ lúc nào Trần Kiêu đã ngồi thẳng lưng, hướng về phía trước.:"Được đấy chứ!" khi nãy anh ta ta gần như nhìn thấy được Mỹ Đỗ Sa trong truyện rồi. Căn phòng vẫn im ắng không âm thanh nào phát ra. Trần Kiêu quay qua hướng Phạm Lãi thấy ông

đang cúi xuống ôm mũi không rõ đang suy nghĩ điều gì. Trần Tiêu hợp tác với Phạm Lãi khá nhiều lần rồi, đạo diễn Lãi có một bệnh vặt, chỉ cần bắt gặp diễn viên giỏi là ông lại có những động tác như vậy để giấu đi nỗi vui sướng. Trần Kiêu quay lại nhìn Tô Tố vẫn đứng trên sân khấu, ồ......cô vẫn đứng thẳng người,cúi chào họ một lần nữa, thần thái mạnh mẽ khi nãy đã biến mất lúc nào, giờ cô lại trở thành một cô gái hiền hòa dễ mến. Trần Kiêu lại gần đạo diễn, nói nhỏ:"Đạo diễn, ông thấy thế nào?"

"Cũng được."

Trần Kiêu liếc ông một cái---Giả vờ!

Rõ ràng trong lòng rất thích, lại cứ cố không thể hiện ra. Phạm Lãi nhanh chóng viết vài chữ gì đó, sau khi cất đi sự phấn khích, ông ngẩng lên nhìn Tô Tố:

"À....cô tên Tô Tố nhỉ?"

Tô Tố ngạc nhiên nhìn ông. Khi nãy không phải đã giới thiệu tên rồi sao? Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu xác nhận,"Vâng, em là Tô Tố."

Phạm Lãi lật tìm tư liệu trên tay, xem một lúc lâu không nhìn thấy phương cách liên lạc,"Em để lại số điện thoại, đợi người của đoàn thông báo nhé."

"Đạo diễn, em.....em không có điện thoại."

Tô Tố bặm chặt môi, môi cô bị bặm chặt thành một hàng rõ rệt.

Cô cúi thấp đầu, ngại ngùng túm lấy váy. Điện thoại của cô lúc trước rơi ở chỗ ông chủ Triệu chưa lấy lại, tiền của cô lại đang tích

cho tháng chín sắp tới để chuẩn bị cho hai đứa trẻ nộp tiền học, bấy giờ cô làm gì có tiền mua điện thoại.

Phạm Lãi thần ra, giờ là thế kỷ bao nhiêu rồi còn có người không có điện thoại? Hơn nữa Tô Tố không phải là vai nữ phụ đích thân Tiêu tổng chỉ định sao? Đáng nhẽ ra quan hệ với Tiêu tổng không bình thường mới đúng, làm sao có chuyện không có tiền mua điện thoại. Lẽ nào ông hiểu nhầm Tô Tố? Lục Ngộ ngồi kế bên nhanh chóng nói:"Đạo diễn, em là bạn của cô ấy, nếu như cần liên lạc với cô Tô cứ thông qua em ạ, em sẽ thay mặt truyền đạt."

……

Tiêu Lăng ngồi trong văn phòng, tay bưng cà phê mà quên uống. Đợi đến khi lần quay thử của Tô Tố kết thúc mới xực nhớ ra trên tay còn tách cà phê. Anh đặt vô thức cà phê xuống mặt bàn, nhịp thở bất giác nín lại khi nãy nay mới từ từ trôi chảy trở lại. Anh muốn Tô Tố đến quay thử chỉ là việc công ý tư thôi, đầu tư hai tỷ đối với anh cũng chỉ là chuyện nhỏ nhưng anh lại không ngờ đến màn diễn xuất của Tô Tố hoàn toàn vượt quá sự mong đợi của anh.

"Thư ký Trương, cô thấy sao?"

Thư ký Trương mắt dính vào màn hình, khá lâu sau cô mới định thần, nghe thấy câu hỏi của Tiêu Lăng, cô xúc động nói:"Cô Tô......là một diễn viên có tài năng thiên bẩm."

Tiêu Lăng đang nói chuyện với thư ký Trương thì nghe thấy lời của Lục Ngộ qua loa, mặt anh trầm xuống.

"Tên này với Tô Tố quan hệ thế nào?"

"........"- thư ký Trương cạn lời.

"Tiêu tổng à, rõ ràng là ngài không cho tôi điều tra thông tin của cô Tô, bây giờ lại hỏi tôi, tôi rất khó trả lời."

Tiêu Lăng cũng thấy rằng mình đã hỏi sai người. Anh nhíu chặt lông mày, dặn dò thư ký Trương:"Chuẩn bị hợp đồng ký ước với Tô Tố đến truyền thông Tinh Quang làm việc, hợp đồng ký mười năm!"

"Vâng!"

"Còn nữa, trong hợp đồng phải nói rõ. Trong thời hạn đó, không được có quan hệ yêu đương! Nếu không là vi phạm hợp đồng, tiền vi phạm ghi một tỷ!

Chương 12

Tô Tố vào phòng diễn. Rõ ràng là lần này chọn vai nữ rất công phu. Dụng cụ, thiết bị chăng đầy trong một căn phòng lớn, trên đất chằng chịt dây điện các loại. Tô Tố hít một hơi thật sâu, ngẩng mặt nhìn lên chỗ ngồi phía ánh đèn không xa, đạo diễn Phạm Lãi đang ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay cầm một quyển sổ và bút đang viết thứ gì đó. Ngồi cùng hàng với ông còn hai người đàn ông, một người là Lục Ngộ sư huynh, Lục Ngộ nhìn thấy cô liền gật đầu chào, dùng khẩu hình miệng nói với cô:"cố lên". Người còn lại là vai nam chính trong <Ngạo Vân Truyền> Trần Kiêu. Trần Kiêu là diễn viên nam được săn đón nhất ba năm gần đây, anh diễn nhiều nhất là phim cổ trang. Trên trang weibo của anh có hơn hai nghìn vạn người theo dõi, được bầu chọn là nam diễn viên chính được yêu thích nhất trong năm nay, cùng lúc đó anh cũng được bình chọn là một trong bốn mỹ nam đẹp nhất trong dòng phim cổ trang, có thể nói bất kỳ phim nào có sự xuất hiện của Trần Kiêu là coi như có thể đảm bảo về số lượng theo dõi phim.

Tô Tố hơi căng thẳng. Cô chưa từng thử qua vai diễn nào có quy mô lớn như vậy. Cô nhân viên dẫn Tô Tố vào phòng thấy cô đứng ngây ra bèn nhắc:"Cô Tô, có thể bắt đầu rồi." Tô Tố choàng tỉnh, thấy mọi người đều đang nhìn mình, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Hít một hơi sâu, cô tự nhủ:" Tô Tố, mày nhất đính sẽ làm được!"

Sau khi đã lấy lại tinh thần, cô bước lên sân khấu. Là ánh đèn quen thuộc! là máy quay quen thuộc! Cô bình tĩnh trở lại. cô đứng trên sân khấu, cúi đầu chào đạo diễn, Trần Kiêu và Lục Ngộ," Chào mọi người, em là học sinh năm ba khoa biểu diễn viện sân khấu điện ảnh, em tên là Tô Tố.”

Phạm Lãi giật mình:

" Tô Tố?"

"Vâng, em là Tô Tố."

Phạm Lãi bỏ bút xuống, ngẩng đầu nhìn thật kỹ Tô Tố. Khi nhìn rõ dung mạo của Tô Tố ông hơi thần người, ngay sau đó trong ánh mắt toát lên sự thấu hiểu. Chẳng trách Tiêu chủ tịch nhất thiết phải giữ lại Tô Tố. Ông không mấy thích thú đến những chuyện của cấp trên, nên khi nhìn Tô Tố ông có đôi chút dè chừng và phản cảm, thái độ đột nhiên lạnh nhạt đi nhiều.

"Tôi cũng quen một diễn viên tên Tô Tố, diễn xuất của cô ấy tương đối điêu luyện, cô là người cùng tên với cô ấy, hy vọng cô đừng làm tôi quá thất vọng!"

Tô Tố ngẩng đầu lên, cô nhìn ông một cách cảm kích. Không ngờ kiếp trước cô còn để lại được cho Phạm Lãi một ấn tượng tốt như vậy, cũng không thể ngờ tới ông đánh giá về cô cao như vậy. Cô mím chặt môi, đuôi mắt hơi nhòe.

Nam chính dựa vào sofa phía sau một cách lười nhác, nhìn thấy Tô Tố, lông mày anh nhươn nhướn, ngũ quan tuấn kiệt của anh bỗng lộ ra một thần thái thích thú.

"Được rồi,bắt đầu thôi! "-Lời của Phạm Lãi vừa dứt, không gian trong phòng bỗng yên tĩnh đến tiếng một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ. Tô Tố đột nhiên đứng thẳng lưng, hơi xoay mình, đứng đúng vị trí. Phạm Lãi kinh ngạc phát hiện thấy vị trí đứng của Tô Tố mặc dù nhìn qua có vẻ rất tùy hứng nhưng lại bắt rất đúng hướng máy quay, ông lật lại tài liệu, được biết Tô Tố không có bất kỳ kinh

nghiệm diễn xuất nào, tại sao lại có phương hướng để bắt góc quay chuẩn như vậy. Thái độ của ông không thể không bắt đầu nghiêm túc. Dưới ống kính, Tô Tố như một con người khác.

……

Cô vừa đưa mày, đôi mắt, bờ môi đượm vẻ phong tình nhưng ánh mắt lại sắc bén lạnh lùng khó tả, cô đứng lặng dưới ống kính..... nhưng đúng vào giây phút đó, cả người cô toát lên thần thái mạnh mẽ. Cô của bây giờ chính là xà nữ Mỹ Đỗ Sa. Cô nhẹ nhàng nghiêng đầu, kiêu hãnh không nhường nhìn phía mặt đất, dường như ở đó có một người vậy, cô lạnh lùng nói:"Ngươi nói gì?" đoạn này là thủ hạ của cô bẩm báo bảo bối mà cô canh giữ bấy lâu đã bị đánh cắp.

Cô chờ đợi một lát, sau đó dường như đã nghe xong lời bẩm báo của thủ hạ, ánh mắt biến đổi, như nổi lên hàng trăm cơn giận dữ, mà lại như ngàn năm băng giá, sắc lạnh. Phó đạo diễn thấy vậy mở quạt lớn của phòng, gió thổi bay phất phơ y phục của cô, thổi lên những sợi tóc của cô bay man mác. Cô với gương mặt vô cảm nhìn thẳng vào ống kinh, đột dưng vung tay thật mạnh, lạnh lùng mà quyết đoán:"Sát!"

……

Quay thử kết thúc.

Đoạn quay thử này chỉ có 5 câu thoại, quan trọng nhất là phải thể hiện được sát khí và sự băng giá trong ánh mắt của Mỹ Đỗ Sa, thử nghiệm khá khó cho diễn xuất của diễn viên. Lúc trước còn ngả ngón trên sofa, không biết từ lúc nào Trần Kiêu đã ngồi thẳng lưng, hướng về phía trước.:"Được đấy chứ!" khi nãy anh ta ta gần như nhìn thấy được Mỹ Đỗ Sa trong truyện rồi. Căn phòng vẫn im ắng không âm thanh nào phát ra. Trần Kiêu quay qua hướng Phạm Lãi thấy ông

đang cúi xuống ôm mũi không rõ đang suy nghĩ điều gì. Trần Tiêu hợp tác với Phạm Lãi khá nhiều lần rồi, đạo diễn Lãi có một bệnh vặt, chỉ cần bắt gặp diễn viên giỏi là ông lại có những động tác như vậy để giấu đi nỗi vui sướng. Trần Kiêu quay lại nhìn Tô Tố vẫn đứng trên sân khấu, ồ......cô vẫn đứng thẳng người,cúi chào họ một lần nữa, thần thái mạnh mẽ khi nãy đã biến mất lúc nào, giờ cô lại trở thành một cô gái hiền hòa dễ mến. Trần Kiêu lại gần đạo diễn, nói nhỏ:"Đạo diễn, ông thấy thế nào?"

"Cũng được."

Trần Kiêu liếc ông một cái---Giả vờ!

Rõ ràng trong lòng rất thích, lại cứ cố không thể hiện ra. Phạm Lãi nhanh chóng viết vài chữ gì đó, sau khi cất đi sự phấn khích, ông ngẩng lên nhìn Tô Tố:

"À....cô tên Tô Tố nhỉ?"

Tô Tố ngạc nhiên nhìn ông. Khi nãy không phải đã giới thiệu tên rồi sao? Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu xác nhận,"Vâng, em là Tô Tố."

Phạm Lãi lật tìm tư liệu trên tay, xem một lúc lâu không nhìn thấy phương cách liên lạc,"Em để lại số điện thoại, đợi người của đoàn thông báo nhé."

"Đạo diễn, em.....em không có điện thoại."

Tô Tố bặm chặt môi, môi cô bị bặm chặt thành một hàng rõ rệt.

Cô cúi thấp đầu, ngại ngùng túm lấy váy. Điện thoại của cô lúc trước rơi ở chỗ ông chủ Triệu chưa lấy lại, tiền của cô lại đang tích

cho tháng chín sắp tới để chuẩn bị cho hai đứa trẻ nộp tiền học, bấy giờ cô làm gì có tiền mua điện thoại.

Phạm Lãi thần ra, giờ là thế kỷ bao nhiêu rồi còn có người không có điện thoại? Hơn nữa Tô Tố không phải là vai nữ phụ đích thân Tiêu tổng chỉ định sao? Đáng nhẽ ra quan hệ với Tiêu tổng không bình thường mới đúng, làm sao có chuyện không có tiền mua điện thoại. Lẽ nào ông hiểu nhầm Tô Tố? Lục Ngộ ngồi kế bên nhanh chóng nói:"Đạo diễn, em là bạn của cô ấy, nếu như cần liên lạc với cô Tô cứ thông qua em ạ, em sẽ thay mặt truyền đạt."

……

Tiêu Lăng ngồi trong văn phòng, tay bưng cà phê mà quên uống. Đợi đến khi lần quay thử của Tô Tố kết thúc mới xực nhớ ra trên tay còn tách cà phê. Anh đặt vô thức cà phê xuống mặt bàn, nhịp thở bất giác nín lại khi nãy nay mới từ từ trôi chảy trở lại. Anh muốn Tô Tố đến quay thử chỉ là việc công ý tư thôi, đầu tư hai tỷ đối với anh cũng chỉ là chuyện nhỏ nhưng anh lại không ngờ đến màn diễn xuất của Tô Tố hoàn toàn vượt quá sự mong đợi của anh.

"Thư ký Trương, cô thấy sao?"

Thư ký Trương mắt dính vào màn hình, khá lâu sau cô mới định thần, nghe thấy câu hỏi của Tiêu Lăng, cô xúc động nói:"Cô Tô......là một diễn viên có tài năng thiên bẩm."

Tiêu Lăng đang nói chuyện với thư ký Trương thì nghe thấy lời của Lục Ngộ qua loa, mặt anh trầm xuống.

"Tên này với Tô Tố quan hệ thế nào?"

"........"- thư ký Trương cạn lời.

"Tiêu tổng à, rõ ràng là ngài không cho tôi điều tra thông tin của cô Tô, bây giờ lại hỏi tôi, tôi rất khó trả lời."

Tiêu Lăng cũng thấy rằng mình đã hỏi sai người. Anh nhíu chặt lông mày, dặn dò thư ký Trương:"Chuẩn bị hợp đồng ký ước với Tô Tố đến truyền thông Tinh Quang làm việc, hợp đồng ký mười năm!"

"Vâng!"

"Còn nữa, trong hợp đồng phải nói rõ. Trong thời hạn đó, không được có quan hệ yêu đương! Nếu không là vi phạm hợp đồng, tiền vi phạm ghi một tỷ!

Chương 13

Lúc thư kí Trương bước vào thì thấy Tô Tố cuộn người lại, như là con mèo vậy, nhìn rất đáng thương.

"Tô tiểu thư, rất lạnh sao?"

Tô Tố trầm luân trong thế giới của mình, tự nhiên nghe thấy âm thanh, giật mình.

"Thư kí Trương?"

Thư kí Trương mỉm cười đóng cửa phòng khách lại, đưa hợp đồng đến trước mặt Tô Tố, "Tô tiểu thư đối với công ty chúng tôi chắc cũng có hiểu biết nhất định, nếu đã vậy, tôi không giới thiệu nhiều, Tô tiểu thư xem qua hợp đồng, nếu không có vấn đề, mời nhanh chóng kí vào hợp đồng."

"......được"

Tô Tố cảm thấy có chút không thực, coi hợp đồng một cách cẩn thận, xem xong ngoài cảm thấy kì lạ cũng chỉ có kì lạ

Vì hợp đồng này đối với cô mà nói, có thể nói là khá hào phóng.

Công ty sẽ tiếp nhận thông tin giúp cô, giúp cô gia tăng độ nổi tiếng. Đóng phim cũng không có hạn chế, ngoài việc một năm phải thay mặt công ty tiếp nhận một bộ phim truyền hình và một bộ phim điện ảnh, ngoài ra đều tùy vào ý muốn của cô.

Những điều kiện quá dễ tính này, dường như không dành cho người mới.

Cô có chút đứng ngồi không yên, nhẹ cắn môi. “Thư kí Trương, cô xác định là không lấy nhầm hợp đồng?”

“Đương nhiên không! Tô tiểu thư có vấn đề gì sao?”

Tô Tố lập tức lắc đầu

Cô chỉ cảm thấy hợp đồng này đối với cô, thật sự quá lạ.

Ít nhiều gì kiếp trước cô cũng từng hoạt động nhiều năm trong giới giải trí, nhưng chưa bao giờ nghe có công ty đưa ra điều kiện tốt với người mới như vậy.

Chỉ có 3 điểm kì lạ.

Thứ nhất, những công ty khác cơ bản chỉ kí hợp đồng 5 năm với nghệ sĩ, nhưng hợp đồng này lại là 10 năm.

Thứ hai, không được hẹn hò. Những công ty bây giờ khác với thập niên 70-80 rồi, trước đây nam nữ minh tinh ở giới giải trí hẹn hò, độ nổi tiếng sẽ bị giảm mạnh. Nhưng bây giờ không giống, nếu hẹn hò sẽ gia tăng độ nổi tiếng và sẽ trở thành chủ đề để bàn luận.

Đối với minh tinh chỉ có lợi không có hại

Nhưng công ty không cho cô hẹn hò

Đúng là công ty kì lạ!

Thứ ba là tiền vi phạm hợp đồng, cao đến đáng sợ, từ lúc bắt đầu

kí, nếu cô phạm phải điều kiện của công ty thì phải trả tiền vi phạm hợp đồng.

Một tỷ!

Cô ước tính cả đời cũng sẽ không kiếm được bao nhiêu đó tiền.

Cô cầm viết, bị 1 tỷ làm cho hô hấp không thông.

“Tô tiểu thư có vấn đề gì?” Thư kí Trương thấy cô có vẻ khó khăn

“Tiền vi phạm hợp đồng ……. quá cao rồi.”

Cao tới khác thường!

Thư kí Trương tất nhiên cũng biết điểm này, cô sớm đã chuẩn bị sẵn lời thoại: “ Hợp đồng vốn không khắc nghiệt, Tô tiểu thư cảm thấy mình sẽ vi phạm sao?”

Không thể

Nếu đã là nhân viên, tiếp nhận phim truyền hình hoặc điện ảnh cho công ty là đương nhiên.

Một phương diện khác đó là hẹn hò.

Kiếp này cô chắc là sẽ khó tin tưởng đàn ông, con cũng có 2 đứa rồi, và cũng không có ý định hẹn hò.

Cô lắc đầu, biểu thị mình sẽ không vi phạm. Cắn bút nghi hoặc nhìn thư kí Trương.” Thư kí Trương, quý công ty đưa ra điều kiện cho người mới đều tốt như vậy sao?”

Tất nhiên không phải!

Thư kí Trương cười chuyên nghiệp: “Tổng tài của chúng tôi hôm qua thấy cô diễn thử, cảm thấy cô rất có tiềm năng, cho nên mới có hợp đồng này”

Thì ra là vậy

Tô Tố không ngừng ngại nữa, trên hợp đồng “xẹt xẹt xẹt” kí tên của mình.

Thư kí Trương thở phào nhẹ nhõm

Cô đồng cảm nhìn Tô Tố, cô nương này nếu biết hợp đồng này không khác giấy bán thân là mấy, chắc sẽ hối hận đến thối ruột.

Cô giữ lại một phần, một phần đưa Tô Tố, sau đó nói “Tô tiểu thư, tổng tài của chúng tôi rất xem trọng cô, cho nên có vài chuyện muốn nói thẳng với cô, bây giờ cô không có chuyện gì quan trọng chứ?”

“Không có không có.”

Tô Tố lập tức xua tay

Lãnh đạo muốn gặp, cô dù có bận cũng sẽ nói không, ít nhiều để lại ấn tượng tốt cho ông chủ của mình.

Thư kí Trương gật đầu:”Tổng tài ở tầng 26, tôi còn có chuyện, không thể dẫn cô lên rồi. Tô tiểu thư tự đi thang máy lên nhé”

Cô tự lên?

Có nhầm lẫn không!

Cô lần đầu tiên đến truyền thông Tinh Nguyệt, lần đầu gặp đại boss, vậy mà để cô tự đi, đến người dẫn đường cũng không có?

“Tô tiểu thư có vấn đề gì sao?”

“........”

Cô có thể nói gì?

Tô Tố lắc đầu, “không có”

Thư kí Trương mắt tiễn Tô Tố cả người cứng nhắc đi ra khỏi phòng khách, cúi đầu đem hợp đồng thu lại cẩn thận.

Đây là tổng tài ngàn nhắc nhở vạn dặn dò, kêu cô nhất định phải làm tốt.

Có thể xem là thành công rồi.

Uhm…. Tiền thưởng cuối năm có cơ hội gia tăng!

Đối với cuộc gặp gỡ của Tô Tố…….. cô chỉ có thể cầu phúc cho cô.

………..

Cô một mình đứng trước thang máy chờ thang lên.

Cô thở một hơi, hoàn toàn không biết thư kí Trương nghĩ gì.

Thang máy “đinh-------” một tiếng mở ra, cô vừa muốn vào, lại thấy vài người trợ lí vây quanh một người phụ nữ đang bước vào.

Cô biết cô ta, minh tinh đang nổi của công ty truyền thông Tinh Quang, mới vừa ra mắt năm nay là một trong bốn tiểu hoa đán, tên là Đường Sảng, năm nay 25 tuổi.

Nữ minh tinh thanh thuần dựa vào một bộ phim thanh xuân vườn trường mà nổi lên nhanh chóng.

Tô Tố lùi lại 1 bước, để Đường Sảng đi trước.

Cô đang vào thang máy, thì bị Đường Sảng giơ tay chặn lại, tháo cặp kính râm to trên mặt xuống, nhíu mày nhìn Tô Tố “Cô là ai?”

“Xin chào, tôi là Tô Tố, người mới vừa kí hợp đồng với công ty.”

Tô Tố thái độ rất tốt, cô bây giờ chỉ là một người mới chưa được debut, trong giới giải trí người được debut trước được coi là tiền bối, cần phải kính trọng, nếu không rất dễ bị đưa tin không tôn trọng tiền bối.

Là phụ nữ ai cũng không thích nhìn thấy người đẹp hơn mình, Đường Sảng cũng vậy.

Cô kẽ ngửa cằm lên “Cô muốn đi đâu?”

“Thư kí Trương nói tổng tài có chuyện muốn giao phó, kêu tôi lên gặp tổng tài một chuyến”

Lòng Đường Sảng càng khó chịu

Công ty kí hợp đồng với người mới khi nào cần đến tổng tài phải giao phó?

Cô không chút khách khí từ trên xuống dưới đánh giá Tô Tố một phen, trong lòng ngầm cắn răng.

Yêu tinh!

Đáng chết, tổng tài nhất định bị con yêu tinh này mê hoặc, cô cảnh cáo Tô Tố:" Người mới, mắt lau sạch một chút, người không nên chạm vào, thì tránh ra xa một chút!"

Tô Tố chau mày

Có bệnh sao!

Cô chạm vào ai rồi?

Cô vừa mới muốn mở miệng, thư kí Trương đã đi qua, nhìn 2 người đang đối mặt, thư kí Trương lập tức nhìn về hướng Đường Sảng: "Đường tiểu thư, cô không phải đi đóng quảng cáo sao, đừng tốn thời gian nữa."

Đường Sảng không dám cãi lại thư kí Trương.

Trừng mắt nhìn Tô Tố cảnh cáo rồi đem người đi.

"Kì lạ!"

Tô Tố vào thang máy, ấn lầu 26, vẫn cảm thấy tức giận.

Đường Sảng này tự cho mình rất quan trọng, quá xem thường người khác rồi.

Cô nắm chặt tay thành quyền, nhỏ tiếng nói "Đợi tôi nổi tiếng, coi cô còn dám huênh hoang trước mặt tôi"

Thang máy mở ra, Tô Tố từ thang máy bước ra

Lầu 26 thập phần im lặng, im lặng đến dọa người, bàn làm việc chỉ có vài cái, nhưng không có ai ngồi.

Mẹ ơi

Sao như đóng phim ma vậy

Cô nuốt nước bọt, đi đến cửa phòng tổng tài, nhẹ gõ cửa.

Phòng làm việc hoàn toàn không có tiếng động

Tô Tố nhẫn nhịn lại gõ cửa thêm lần nữa

Vẫn không tiếng động

Không ai sao?

Tô Tố do dự, giơ tay đẩy cửa phòng làm việc ra, phòng rất lớn, cũng rất lạnh, nội thất thuần trắng, mang lại cảm giác thập phần tỉnh táo.

Nhưng phòng làm việc không có ai

Tô Tố kì lạ bước vào, một chân mới vừa bước vào, cánh tay bỗng bị một lực nắm chặt.

Cô bình thường không phải là người nhát gan, cũng bị dọa tới la lên

“A-----”

Chương 14

“A------”

Tiêu Lăng vốn dĩ muốn dọa Tô Tố, không ngờ cô lại dễ dọa như vậy, nghe cô la đến chói tai, anh khẽ chau mày.

“Im miệng!”

“ A A --------”

Tiêu Lăng khó chịu, nắm chặt cánh tay cô, mạnh mẽ kéo cô vào lòng, sau đó cúi đầu, hung hăng chặn đôi môi đỏ hồng của cô lại.

“Uhm….” Tiếng la chói tai lập tức biến mất.

Tiêu Lăng vốn dĩ chỉ muốn cô im miệng, nhưng môi của cô vừa mềm vừa ngọt, anh không nhịn được cạy mở hàm răng của cô. hung hăng cùng lưỡi của cô quấn lấy nhau.

Yêu tinh này!

Mỗi lần anh thấy đều không kìm chế được.

Anh một tay cố định sau gáy cô, một tay thuận theo sống lưng chạm xuống dưới, đặt lên phần mông căng tròn của cô.

“Uhm…”

Tô Tố bất ngờ mở to mắt, gần quá, cô chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt

đầy dục vọng của người đàn ông, cô liều mạng phản kháng.

Nhưng cô phát hiện một chút tác dụng cũng không có

Tay của người đàn ông cứng như thép, giam chặt cô lại, cô căn bản không chạy thoát.

Thân thể hai người dính chặt lấy nhau.

Tô Tố nhạy cảm nhận thấy có vật đỉnh trên đùi của cô.

Thân thể cô đột nhiên cứng nhắc.

Những người này dựa vào đâu chiếm tiện nghi của cô

Cô tức giận, hung hăng cắn cái lưỡi trong miệng cô.

“Xịt….”

Tiêu Lăng đau đến hít một hơi lạnh, từ miệng của cô rời đi, liếm liếm môi, cảm nhận được vị máu, cũng cảm nhận được vị của son.

Anh thả lỏng kiềm chế đối với Tô Tố, lạnh lùng nhìn cô “Hàm răng cũng thật lợi hại! Em dự định đem lưỡi của tôi cắn đứt?”

Tô Tố dùng sức chà xát miệng, nhìn thấy mặt Tiêu Lăng, nhất thời mở to mắt.

Run rẩy chỉ vào Tiêu Lăng “Tại sao là anh, tại sao anh lại ở đây?”

Đối với cô, người đàn ông trước mắt chỉ là đối tượng để tình một đêm, sau này chắc chắn không gặp mặt, nhưng ai đó có thể nói cô biết, tại sao anh ta lại xuất hiện ở phòng làm việc của ông chủ cô.

Cô nhìn xung quanh, nhưng không thấy trong phòng có người khác.

Đây….. rốt cuộc là chuyện gì!

Tiêu Lăng lùi 2 bước, khoanh tay lười biếng nhìn cô, "Trước khoan hỏi tại sao tôi ở đây, ai kêu cô trang điểm vậy, nhanh đi rửa sạch!"

Tô Tố vô thức cãi lại "Tôi trang điểm hay không liên quan gì tới anh!"

"Lại muốn tôi trừng phạt em sao?"

Tô Tố nghĩ tới "trừng phạt" ở quán rượu, không cam tâm trừng anh ta, nhưng không dám cãi lại anh.

Bây giờ cô nam quả nữ ở trong phòng, thật sự làm anh ta tức giận, thiệt thòi chỉ có thể bản thân.

Cô vẫn luôn thức thời.

Kế bên phòng tổng tài có 1 phòng, bình thường khi mệt anh sẽ dùng nó, anh mở cửa phòng nghỉ ngơi, đẩy Tô Tố vào, "Đem những thứ linh tinh trên mặt em rửa sạch rồi hẳn ra đây"

Tô Tố cắn răng

Không đợi cô phản ứng, phòng nghỉ ầm 1 tiếng cửa bị đóng lại.

Tiêu Lăng không có vào theo, cô thở phào.

Phòng nghỉ rất lớn, giường đôi thuần đen, ga giường tơ tằm màu

bạc xám, khí chất trong phòng cực kì lạnh, điển hình cho phòng của người đàn ông độc thân.

Tô Tố bừng tỉnh, hung hăng vỗ mặt

Tô Tố à Tô Tố, ngươi bây giờ còn có thời gian thưởng thức những thứ này!

Cô than một hơi, tìm nhà vệ sinh, đi vào lấy sữa rửa mặt trên bồn rửa tay rửa sạch lớp trang điểm trên mặt. Đợi cô ra khỏi phòng nghỉ, Tiêu Lăng đã ngồi trên sofa của phòng làm việc.

Nhìn thấy cô bước ra, trên mặt trắng trẻo sạch sẽ, hài lòng gật đầu: “Vậy mới ngoan”

Hướng cô vẫy vẫy tay “Lại đây, ngồi kế bên tôi”

Cô điên mới đi vào hang cọp

Tô Tố đứng xa anh ra “Anh vẫn chưa trả lời tôi, anh tại sao ở đây?”

“Em cảm thấy tại sao tôi xuất hiện ở đây?”

“Anh...anh tên gì?”

“Bây giờ mới nhớ đến việc hỏi tên tôi, tiểu yêu tinh, em thật chậm chạp” đôi mắt sáng của Tiêu Lăng nhìn chằm chằm vào môi của Tô Tố

Màn hôn vừa nãy, làm cho đôi môi vốn đã đỏ mịn càng thêm đỏ và sưng, vả lại còn có loại mê hoặc tận xương tủy.

Tiêu Lăng phát hiện thân thể lại nóng lên.

Anh trước giờ chưa từng gặp một cô gái, có thể làm anh chỉ nhìn đã dâng lên dục vọng, mà còn đã lên giường rồi vẫn không chán, không những không chán ghét mà còn nhớ đến phát điên.

Cô như là hoa anh túc, làm cho người mới thử một lần đã nghiện

Anh tạm thời vẫn chưa muốn cai

Cho nên anh dùng thủ đoạn không quang minh mấy để mang cô đến bên anh, 2 ngày nay anh sống có chút khó khăn, hợp đồng hôm qua anh đã đưa thư kí Trương in ra rồi.

Nhưng để Tô Tố không nghi ngờ, hôm nay mới đem đến.

Anh đã nhịn rất lâu rồi

Uy hiếp dụ dỗ tất nhiên anh có thể làm được, cũng tin chắc Tô Tố không phải đối thủ của anh, nhưng mà, như vậy sẽ không vui nữa đúng không.

Anh dựa trên sofa, nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch đến run rẩy với ý nghĩ không tin tưởng được của Tô Tố, anh nhịn không được khẽ cười

“Đoán được tôi là ai chưa?”

“Tiêu...Tiêu Lăng. Anh là Tiêu Lăng?”

Cô không muốn tin, nhưng không thể không tin, nếu anh ta không phải Tiêu Lăng, hợp đồng tại sao lại kì lạ như vậy, nếu anh ta không phải Tiêu Lăng, lầu 26 tại sao chỉ có hai người các cô.

Kiếp trước cô cũng có nghe đến đại danh của Tiêu Lăng, nhưng Tiêu Lăng làm người khá là khiêm tốn, cũng không có truyền thông nào muốn chết mà moi thông tin của anh, cho nên cô chưa từng thấy anh trên báo hoặc internet.

Cho nên….lần đầu cô gặp anh cô đã đem anh đuổi ra ngoài.

Cô lại lùi 2 bước, đứng càng xa anh ra.

“Tiêu Lăng, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Làm ------- em!”

Tô Tố vừa giận vừa thẹn, mặt đỏ ửng, “Vô liêm sỉ”

Tiêu Lăng nhìn bộ dạng của cô, tâm tình tốt lên rất nhiều.

Không uổng công anh tốn nhiều tâm tư như vậy để đưa cô về công ty mình.

Anh đứng lên từ sofa, đi đến 2 bước.

“Anh.. Anh đừng qua đây”. Tô Tố thuận tay cầm chậu xương rồng trong phòng làm việc, không ngừng lùi xuống, lùi đến sát tường, không còn lối thoát, mới cầm chậu xương rồng đối diện với Tiêu Lăng, không có hơi mà uy hiếp: “Anh, anh mà qua tôi sẽ đâm anh đấy, tôi thật sự sẽ đâm anh…”

Tiêu Lăng quả nhiên dừng bước.

Thân thể anh nghiêng về phía trước, đến gần Tô Tố một chút, hai tay ôm lấy cô: “Tiểu yêu tinh, không phải nói muốn trả tiền cho tôi sao, một chút thành ý cũng không có vậy?”

Tô Tố cắn môi

Trước khi rời quán rượu đúng là cô có nói lời này, nhưng so với trả tiền, cô càng không muốn cùng người đàn ông này có quan hệ nào, cho nên vẫn chưa đi”

“Anh muốn tiền, tôi trả cho anh là được rồi, nhưng mà….tôi muốn hủy hợp đồng với anh”

Cô không muốn làm nghệ sĩ ở công ty của đại sắc lang này.

Trực giác nói cho biết, quá nguy hiểm rồi.

“Hủy hợp đồng?” Tiêu Lăng híp mắt nguy hiểm nhìn

“Đúng, tôi muốn hủy hợp đồng!”

“Tiểu yêu tinh, hợp đồng em coi kĩ chưa?” Tiêu Lăng lấy hợp đồng từ tay cô ra, chỉ vào chỗ vi phạm hợp đồng đưa đến trước mắt cô, “Tiền hủy hợp đồng 1 tỷ, nếu em có thể đưa ra, tôi không nói hai lời, lập tức hủy hợp đồng”

Tô Tố cắn môi trầm mặc

Dù cho bán cô đi, cũng không bán được 1 tỷ

Cô tức giận trừng Tiêu Lăng “Anh cố ý phải không? Đều là anh tính toán trước rồi phải không!”

Cố tình đặt bẫy để cô chui đầu vào rọ

Tiêu Lăng không phủ định, dứt khoát gật đầu “không sai, tôi cố ý

đó”

Tô Tố tức đỏ cả mắt, không nhịn nữa, dùng sức đem chậu xương rồng đập tới “Tiêu Lăng anh đi chết đi!”

Tiêu Lăng né một cái, linh hoạt tránh được chậu xương rồng.

Anh bất ngờ lại gần, khuôn mặt trầm mặc, giơ hai tay lên khóa chặt cô ở giữa bức tường và lòng ngực của anh.

Hai người cự li ngắn tiếp xúc, hơi thở đều thở trên mặt đối phương, Tô Tố nhìn khuôn mặt trầm mặc như nước của anh, sợ đến trắng mặt, sợ hãi nhắm chặt mắt.

“Tiểu yêu tinh, em đây là đang dụ dỗ tôi hôn em sao, nếu đã như vậy, tôi không khách khí”

Chương 15

Vô lại!

Cô mời gọi lúc nào!

Tô Tố mở mắt nhìn anh cúi người xuống, cô vội vàng bịt miệng lại, hung hăng trừng Tiêu Lăng "Anh rốt cuộc muốn làm gì?"

Cô nắm chặt hợp đồng trong tay

Ban nãy cảm thấy đây là một cơ hội kiếm tiền, nhưng bây giờ cầm như than lửa vậy, khiến cô hận không thể hung hăng đập người đàn ông trước mặt này.

Bỉ ổi vô sỉ hạ lưu hỗn đản!

Trong lòng cô những câu có thể chửi đều chửi một phen, vẫn không bớt hận, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng thấp giọng cười

Hai tay anh giam Tô Tố vào tường, nhìn cô xù lông, không biết tại sao, cảm thấy rất vui vẻ

Thấy đôi mắt oan ức của Tô Tố phủ một lớp sương, không đùa cô nữa, thả 2 tay ra, không trói buộc cô nữa.

Tô Tố "tằng" một cái nhảy ra xa anh, lần nữa giữ khoảng cách

Tiêu Lăng mặt lại đen lại.

"Anh, anh có chuyện thì nói, đừng qua đây"

Tiêu Lăng lạnh lùng hừ một tiếng.

Anh cuối cùng cũng phát hiện ra, đối với Tô Tố, dùng mềm là không được, cần phải cứng rắn bắt ép, cô mới ngoan ngoãn nghe lời.

Bước từng bước lớn đến gần cô, cưỡng ép nắm lấy cổ tay cô, kéo ra ngoài, lần này Tô Tố ngoan ngoãn đi theo, không phản kháng nữa.

Hai người ra khỏi phòng làm việc, Tô Tố thở phào.

Không quan tâm thế nào, nhưng ở ngoài vẫn an toàn hơn cô nam quả nữ ở chung một phòng.

Tiêu Lăng kéo cổ tay cô bước từng bước lớn.

Tiêu Lăng rất cao, khoảng 1m85, chân của anh rất dài, Tô Tố hoàn toàn không theo kịp tốc độ của anh, bị anh kéo đi xiêu xiêu vẹo vẹo. Cô hôm nay đến kí hợp đồng, đặc biệt mặc đôi giày cao gót trắng cao 7 phân, bình thường cô không quen mang giày cao gót, Tiêu Lăng lại đi quá nhanh.

Chân cô khẽ nghiêng!

"A----"

Tô Tố té xuống đất, lầu 26 đều được lát bằng đá cẩm thạch trắng, cô té một cái, đau đến muốn chảy nước mắt.

Hỗn đản! Đại hỗn đản!

Cô hận đến trong lòng chửi Tiêu Lăng một phen.

Tiêu Lăng thả cổ tay cô ra, quay lại thấy cô đau khổ bò trên mặt đất, giơ tay ấn vào mắt cá chân chân trái của cô.

Mắt cá chân trái của cô đã bị sưng lên

Tiêu Lăng níu chặt mày

“Không biết mang giày cao gót còn mang cao như vậy, té là đáng!”

Tuy nói như vậy, nhưng lại quỳ bên Tô Tố, nhìn đôi mắt ủy uất sắp khóc của cô, lửa giận trong lòng liền tắt, than một hơi,:”Có thể đi không?”

Lòng tốt giả tạo

Tô Tố cắn chặt môi, cố gắng đứng lên, nhưng chân cô thực sự rất đau, vẫn chưa đứng dậy thì lại té xuống.

Khuỷu tay và đầu gối đều đau đớn

Rách da rồi

Tiêu Lăng không biết làm sao, được tay đỡ cô.

Tô Tố đẩy tay anh ra, nhìn anh giận dữ “Không cần anh giả làm người tốt”

Nếu không phải anh kéo cô đi, cô sẽ bị té thành thế này sao?

Tiêu Lăng lạnh mặt

Anh vốn dĩ không phải là người kiên nhẫn, thấy cô không chịu phối hợp, níu chặt mày, anh lười phải nói nhảm, trực tiếp bế ngang cô lên, đưa đến thang máy.

“A ---- hỗn đản, thả tôi ra!”

“Im miệng!”

Tô Tố chuyển động như con rắn vậy “Anh mau thả tôi ra, tôi tự đi “

Bọn họ nếu ra thang máy với tư thế này, bị người khác nhìn thấy, mặt của cô sẽ không cần nữa.Nhưng Tiêu Lăng không quan tâm đến cô, trực tiếp ôm cô vào thang máy, nhấn xuống lầu 1.

Từ lầu 26 xuống lầu 1 có một khoảng cách nhất định

Cái thang máy chuyên dụng của tổng tài này, giữa chừng sẽ không ai đi

Nhưng Tô Tố vẫn căng thẳng

Nếu bị người khác nhìn thấy, cô nhảy sông hoàng hà cũng không rửa hết tội.

Cô cuối cùng cũng ngoan xuống.

Khẽ níu ống tay của Tiêu Lăng, đáng thương nhìn anh, âm thanh mang ý khẩn cầu, “ Anh để tôi xuống được không? Tôi có thể tự đi”

“Còn cãi không?” Tiêu Lăng hạ thấp đầu, híp mắt nhìn cô

Vô sỉ! Nhân cơ hội uy hiếp cô

Nhưng cô không có cách nào khác, chỉ biết chấp nhận uy hiếp, cúi đầu để anh không thấy ánh mắt tức giận của cô, ủy khuất gật đầu "Không cãi nữa"

"Sau này ngoan ngoãn nghe lời?"

"...Uhm!"

Con mèo xù lông yên lặng xuống, Tiêu Lăng rất hài lòng, cũng không muốn ẵm Tô Tố nữa, hôm nay Tô Tố mặc một cái đầm ngắn màu trắng, đầm quá ngắn, anh ẵm cô như vậy rất dễ bị thấy…

Người phụ nữ của anh, người khác không thể nhìn

Tiêu Lăng thả cô xuống.

Tô Tố mới chạm đất, chân trái truyền đến cảm giác đau đớn, vô thức nhảy ra, cách xa Tiêu Lăng nhưng thấy Tiêu Lăng híp mắt cực kì bất thiện, cô nuốt nước miếng, cứng nhắc nhịn cảm giác muốn cách xa anh, cúi đầu buồn bực đứng kế anh.

Thang máy tầng tầng đi xuống

Không gian trong thang máy cực kì lạ, yên tĩnh đến nỗi một cây kim rớt xuống cũng có thể nghe được.

Tiêu Lăng mắt nhìn xuống đôi chân trần của Tô Tố, nhíu mày

Cơ thể của Tô Tố không chỗ nào không hấp dẫn người khác.

Đôi chân thẳng tắp trắng nõn, nuột nà lại bóng láng, làm cho người

ta chỉ cần nhìn đã sôi sục

"sau này không được mặc đầm ngắn!"

Tô Tố tự nhủ phải nhịn. Nhưng cô nhịn rồi nhịn, cũng không nhịn được, tức giận nhìn "Tiêu Lăng, cho dù anh là ông chủ của tôi, nhưng không quản được tôi mặc cái gì" Cô lấy hợp đồng từ túi ra, hung hăng đập lên cánh tay của Tiêu Lăng "Hợp đồng không nói yêu cầu về cách ăn mặc"

Tiểu yêu tinh còn biết dùng hợp đồng nói chuyện với hắn

Có tiến bộ

Anh thuận tay lấy hợp đồng ra, hợp đồng đã bị cô cầm tới nhăn, hợp đồng này là do anh đích thân soạn, không cần xem cũng biết bên trong viết gì. Anh tùy ý đem hợp đồng bỏ lại vào túi của cô.

Nhìn cô khó hiểu mà nhìn anh, anh tự nhiên cười, mắt nhìn vào bộ ngực phập phồng "Tiểu yêu tinh, chúng ta đâu chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới?"

Ánh mắt của anh quả thật quá trần trụi, khiến cho mặt cô đỏ như cà.

Cô ôm lấy ngực, cảnh giác nhìn Tiêu Lăng

Người này… rõ ràng là nhắc đến đêm hôm đó

Cô cắn môi, muốn nói chuyện, thì thang máy đến lầu 1

"Ding-----" một tiếng thang máy mở ra, lộ ra dòng người đi đi lại lại bên ngoài

Lời Tô Tố chuẩn bị nói bị nuốt hết vào trong.

Tiêu Lăng bước ra khỏi thang máy

Đứng trước cửa thang đợi một chút, thấy Tô Tố đứng đơ ở đó, nhăn mày “muốn cắm rễ trong thang máy à, ra đây”

“Oh!”

Tô Tố mím môi, đi ra thì đi ra, dữ cái gì mà dữ!

Cô khập khiễng đi ra khỏi thang máy

Giày cao gót chạm đất phát ra tiếng “cọc cọc”, dẫn đến ánh nhìn của mọi người

Khi thấy Tô Tố và tổng tài đi cùng nhau, mà còn đi từ thang chuyên dụng, mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên và kì lạ

Ông trời ơi

Phải biết, thang chuyên dụng của tổng tài chưa từng có ai đi qua, kể cả thư kí Trương cũng chưa từng đi qua.

Người phụ nữ này và tổng tài có quan hệ gì?

Tô Tố cũng phát hiện ánh nhìn dị thường của mọi người, vô thức gia tăng khoảng cách với Tiêu Lăng.Cô không muốn sau này mọi người nói cô dựa vào quy tắc ngầm mà ký hợp đồng với truyền thông Kim Quang.

Muốn cùng anh có quan hệ rõ ràng?

Tiêu Lăng trong lòng lại nổi lửa giận, chỉ có Tiêu Lăng anh sợ cùng phụ nữ khác có quan hệ, lần đầu có người phụ nữ dám chê anh

Anh hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra, tự nhiên ôm eo cô.

Chương 16

Động tay động chân

“A, Anh làm gì thế! “

Tô Tố bị hành động của anh ta dọa mất hồn, đặc biệt là khi thấy ánh mắt dị thường của mọi người càng làm cô nổi da gà. Cô giơ tay đẩy anh ra “Đừng có động tay động chân”.

“Không động tay động chân, vậy muốn chạm vào đâu… nửa thân dưới? “

Hạ lưu phần tử!

Tô Tố vừa tức vừa ảo não, nhịn đến nỗi đỏ cả mặt.

Tiêu Lăng đối với phản ứng của cô rất hài lòng, cúi đầu thấp giọng uy hiếp bên tai cô:”Cô tốt nhất đừng nên động bậy, nếu không tôi không ngại trước mặt nhiều người như vậy hôn cô! “

Tô Tố theo phản xạ bịt miệng lại

Thật là sẽ hôn cô trước mặt mọi người, vậy cô sau này không cần da mặt nữa.

Cô khá không hài lòng

Người này rốt cuộc xem cô là người như thế nào

Không đợi cô hiểu được, bàn tay trên eo cô vòng qua, đặt lên thắt lưng cô, bàn tay của anh rất nóng, nóng đến độ cách một tầng quần áo mỏng dường như muốn làm bỏng cô.

Cô không quen tiếp xúc thân mật với một người đàn ông, nên không tự nhiên nhúc nhích cơ thể.

Bàn tay trên eo bỗng dưng ôm chặt

Tiêu Lăng cúi đầu nhăn mày "Đừng động đậy"

Bá đạo!

Dù không hài lòng, nhưng cô cũng bị Tiêu Lăng ôm lấy eo khập khiễng đi ra khỏi đại sảnh. Người trong đại sảnh nhìn có vẻ như ai cũng có việc làm nhưng vẫn lén nhìn về phía hai người họ.

Tô Tố cảm thấy như bị đâm sau lưng vậy.

Cô nhìn quanh một cái, đột ngột ho lớn tiếng.

Người trong đại sảnh lập tức dừng công việc lại, đều nhìn về hướng cô.

Nhiều ánh nhìn như vậy, như mấy trăm bóng đèn vậy.

Tô Tố ngại ngùng dừng chân lại, giải thích với mọi người "Cái kia….mắt cá chân của tôi đau …"

Ý muốn nói, do mắt cá chân đau nên Tiêu Lăng mới đỡ bản thân, bọn họ không có quan hệ gì cả, các người đừng hiểu lầm.

Cách giải thích này được gọi là càng nói càng làm người ta hiểu

lầm.

Mọi người nghe xong cũng không cho là đúng, tiếp tục nhìn với ánh mắt kì lạ, phải biết là, tổng tài đại nhân có thể dùng danh từ máu lạnh vô tình để diễn tả. Đổi lại là người khác đừng nói đau mắt cá, kể cả gãy chân, tổng tài đại nhân cũng không chớp mắt đi ngang qua người đó.

Chỉ có người con gái này được tổng tài yêu thương, cô lại hận không thể làm rạch ròi mối quan hệ với tổng tài, các cô gái trẻ tuổi ở đại sảnh đau lòng đến tim như chảy máu không ngừng.

Chỉ có thư ký Trương nhịn cười.

Đây có phải là đang chê tổng tài sao.

Cô nhịn không được nhìn tổng tài một cái.

Vẫn là khuôn mặt lạnh lùng ngày nào, nhưng …. bộ dáng dường như lạnh lùng hơn bình thường một chút.

Thư ký Trương đi đến bên Tô Tố, vỗ vai cô:”Tô tiểu thư đau mắt cá đúng không, nhanh chóng để tổng tài dẫn cô đi khám.”

“Tôi…”

“Tôi biết tôi biết.” Thư ký Trương cười híp mắt ngắt lời cô: “Tổng tài của chúng tôi vẫn luôn yêu thích nhân tài, đối với nhân viên cũng rất quan tâm, cho nên chúng tôi không hiểu lầm đâu”

Đúng không!

Nhưng tại sao Tô Tố cảm thấy, Thư ký Trương cười không bình

thường chút nào.

Cô vẫn muốn giải thích thêm, nhưng đã bị Tiêu Lăng nửa ôm nửa kéo ra ngoài đại sảnh. Ra khỏi toà nhà, một hơi nóng phả vào mặt.

Tiêu Lăng ấn vai cô “Tôi đi lấy xe, em ở đây đợi một lát”

“Tôi tự kêu xe là được…..” Dưới ánh nhìn sắc bén của Tiêu Lăng, lời nói của cô dần tắt.

…………..

Tiêu Lăng xuống tầng hầm lấy xe, cô đợi ở trước cửa tòa nhà đợi, một chân bị thương, cô đứng không vững, khó khăn tháo giày cao gót ra, chân vẫn còn đau. Cô cũng không quan tâm hình tượng, khập khiễng đi qua một bên ngồi xổm xuống.

Mặt đất rất nóng, chân trần đặt lên đất khiến cô nóng đến cắn răng, nhưng chỉ cần đợi một chút là có thể thích ứng được. Dựa vào bức tường nóng cháy da, đem đôi giày cao bảy phân hung hăng đập xuống cục đá dưới đất, xem cục đá như là Tiêu Lăng mà đánh.

“Chờ đó, sẽ có ngày tôi để anh xuống mà đạp, coi anh còn ngang ngược nữa không!”

Nhìn mặt trời từ từ đi về hướng nam, cô thở dài.

Tiểu Hy với hai đứa trẻ nhất định vẫn ở nhà đợi cô ăn trưa, cô không biết một lát Tiêu Lăng có thả cô về không.

Càng nghĩ càng phiền não.

Có chống tường đứng dậy, chưa thấy Tiêu Lăng trở lại, vỗ đầu.

Cô ngốc sao!

Tiêu Lăng kêu cô đợi thì cô phải đợi?

Bây giờ không trốn đi thì đợi đến bao giờ

Cô chống tường đứng dậy, giao thông ở thành phố a, đâu đâu cũng có taxi, cô bắt một chiếc là có thể về nhà.

Còn về chuyện huỷ hợp đồng, để lần sau hẳn nói.

Cô khập khiễng đi dọc theo đường đi bộ, từ xa thấy một chiếc taxi chưa có người ngồi, cô nhanh chóng vẫy tay.

“Ai, taxi, dừng một chút”

Taxi từ từ dừng xe bên đường.

Tô tố để chân trái lên, dùng chân phải nhảy về hướng bên đường. Nhưng chưa đợi cô nhảy qua đó, một chiếc xe đua màu đen phóng tới

Tô Tố nhìn xe ngày càng gần cô, dọa đến mặt trắng bệch.

Xe đó…. tại sao như muốn đâm vào cô

Không phải muốn đụng chết cô chứ!

Cô muốn trốn, nhưng cơ thể bị dọa đến cứng nhắc, chiếc xe màu đen phóng đến

bên cạnh cô.

"A------"

Cô bị dọa đến nhắm chặt mắt.

Cảm giác đau mà cô nghĩ không xuất hiện, cô nghe "Kít ----- "của tiếng thắng xe, gió làm tóc cô bay loạn.

Cô từ từ mở mắt, thấy bánh xe dừng ngay kế ngón chân cô.

Tô Tố chảy mồ hôi lạnh

Một chút nữa!

Chỉ một chút nữa!

Không đợi trái tim sợ sệt của cô bình tĩnh lại, cửa xe chỗ lái mở ra, Tiêu Lăng từ xe bước ra, sau đó vòng qua xe, lạnh lùng đi đến bên cô.

Tô Tố nhìn thấy anh, lập tức tức giận, cô dám khẳng định, Tiêu Lăng nhất định là cố ý! Cô trắng bệch giữ lấy ngực mà hét vào Tiêu Lăng "Anh có bệnh sao! Chạy xe như vậy có thể hù chết người đó biết không!"

Tiêu Lăng một tay nắm lấy cổ tay cô, lạnh mặt nói "Cô lúc nãy muốn đi đâu?"

"Tôi.... mặc tôi đi đâu" Cô có chút hổ thẹn. Hồi nãy Tiêu Lăng kêu cô đợi, cô chút nữa đã chạy trốn.

Anh không phải vì tức giận chuyện này, muốn dạy dỗ cô, nên mới chạy xe như vậy hù dọa cô!

Biến thái! Biến thái chết tiệt!

Tiêu Lăng lạnh lùng hừ một tiếng, nghĩ đến cô dám không ngoan ngoãn nghe lời, mở cửa xe, không chút dịu dàng quăng cô vào xe, giúp cô đeo dây an toàn, "Ầm" một tiếng cửa đóng lại, anh nhanh chóng vòng qua bên kia, ngồi vào chỗ lái.

Cô vẫn chưa ngồi vững, xe đã "ùn" một cái phóng đi. bởi vì quán tính, làm cô rối loạn, rất không dễ dàng ngồi vững, lại phát hiện xe không chạy về hướng nhà cô.

"Ê, anh muốn chở tôi đi đâu?"

"Câm miệng"

Âm thanh của Tiêu Lăng như cắn răng mà nói ra, lạnh lùng hung dữ

Hoặc là bởi vì nhiệt độ trong xe hơi thấp, cô không chút cốt khí mà lạnh đến run rẩy.

Người nào đó ngồi ở ghế lái mặt lạnh hơn cả băng, giống như chỉ cần cô mở miệng thêm lần nữa, bất cứ giây phút nào cũng có thể dùng ánh mắt lạnh chết cô.

Nói thật, cô rất sợ Tiêu Lăng.

Cô không yên mà dịch chuyển cái mông, giữ khoảng cách an toàn với anh. Nuốt nước miếng, thực sự không có dũng cảm hỏi anh muốn dẫn cô đi đâu.

Dù gì, anh là đại tổng tài, cũng không thể mang cô đi bán.

Chương 17

Cởi ra đi.

Tiêu Lăng một mực lạnh lùng chạy xe.

Lúc này Tô Tố không dám tuốt lông ở mông cọp, yên lặng ngoan ngoãn vô cùng.

Giữa chừng anh có dừng xe một lần, xuống xe mua chút đồ, rất nhanh lên lại xe. Sau khi lên xe tuỳ tiện để đồ mới mua ở gần tay. Tô Tố cảm thấy tò mò, vươn cổ lên coi.

Tiêu Lăng thấy vậy lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt không khó coi như lúc nãy.

Xe tiếp tục chạy về phía trước.

Tô Tố gan to hơn chút, vươn tay lấy cái túi nhựa, thấy trong túi là thuốc mỡ trị đau, cô ngây người, khẽ cắn môi, quay lại nhìn anh.

“Anh….đây là thuốc mua cho tôi sao?”

Tiêu Lăng thản nhiên nhìn cô một cái “Cô cảm thấy sao?”

Tô Tố cười khan.

Trong lòng cảm thấy người đàn ông này thay đổi thật nhanh.

Lúc nãy vừa mới muốn dọa chết cô, bây giờ lại mua thuốc cho cô!

Người ta nói lòng con gái sâu như kim dưới biển, cô cảm thấy lòng của người đàn ông còn sâu hơn kim dưới biển.

…………..

Tô Tố làm sao cũng không được, Tiêu Lăng mang cô về nhà anh.

Ở dưới tầng hầm gửi xe, cô như bạch tuộc ôm chặt ghế sau lưng mình, cảnh giác nhìn Tiêu Lắng “Tôi không muốn xuống xe, không muốn đến nhà anh!”

Tiêu Lăng mở cửa ghế phụ, thấy bộ dạng của cô, mắt khẽ sáng. Khoanh tay lười biếng nhìn cô “Khẳng định không xuống?”

“Không xuống”

Nhất định không xuống, cô điên mới cùng anh đơn độc về nhà, hơn nữa người đàn ông này còn rất nguy hiểm, còn có mối quan hệ không rõ ràng với cô.

Như vậy thật quá nguy hiểm.

“Tiêu Lăng, Tiêu đại tổng tài …. bạn của tôi vẫn còn ở nhà đợi tôi, anh để tôi về nhà đi được không?”

Tiêu Lăng dứt khoát sắc bén trả lời “Không”

“....” Người này tại sao cứng mềm cũng không được.

Cuối cùng tất nhiên kết quả là cô bị Tiêu Lăng ẵm từ xe ra, sau đó đi vào nhà.

Tô Tố run rẩy phản kháng, mắt nhìn thang máy ngày càng gần,

càng làm cô khủng hoảng, giống như thang máy là một con quái thú to lớn, nếu đã vào chỉ có nằm ngang mà ra.

Tô Tố mặt nhỏ trắng bệch, phản kháng càng lợi hại

“Tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà!”

“Động thêm một lần nữa tin tôi ném cô xuống đất!’ Tiêu Lăng dừng bước, lạnh lùng nhìn cô.

Tô Tố khóc không ra nước mắt.

Nếu là những người cô gặp qua, đại khái có thể suy nghĩ đây là lời nói thật hay giả, nhưng cô khẳng định, Tiêu Lăng nói lời nào cũng rất có phân lượng. Cổ cô cứng nhắc nhìn đất xi măng, nhớ đến cú té ở phòng làm việc

Vì phòng ngừa ngã thương cái mông, Tô Tố nhẫn nhục chịu thua.

Cô âm thầm an ủi bản thân, dù gì cũng phải thương lượng về hợp đồng, không nên làm anh tức giận, ai bảo cô bây giờ ở thế bị động chứ.

Tô Tố đang phiền muộn, không chú ý đến đôi mắt của Tiêu Lăng sáng lên, hiện lên ý cười.

Anh tiếp tục bước đi.

Đây là lần đầu Tô Tố đến nhà người lạ,

Cô nghĩ Tiêu Lăng đại tổng tài sẽ ở biệt thự, hoặc là tầng cao nhất của một căn hộ cao cấp nhất, bên trong có hồ bơi, vườn hoa vân vân nhiều loại phòng. Nhưng không ngờ, nhà của Tiêu Lăng chỉ là căn

phòng ở trung tâm thành phố a có 2 phòng và 1 sảnh.

Khu nhà cao tầng, lầu 26.

Tô Tố bị Tiêu Lăng ẵm từ trong thang máy ra, trong bụng nghĩ, lẽ nào Tiêu Lăng thích số 26 sao? Cho nên phòng làm việc cũng lầu 26, nhà cũng lầu 26?

Tiêu Lăng buông Tô Tố xuống, lấy chìa khoá ra mở cửa, đi vào trước.

Sau khi vào, không nghe tiếng bước chân của người đằng sau, quay lại nhìn Tô Tố đang đứng ngây trước cửa, nhăn mày "Đứng đó làm gì, vào đây"

" Oh!"

Cô cong lưng thay dép ở lối vào, kệ đựng giày lại không có dép cho phụ nữ.

Tô Tố ngây người!

Tiêu Lăng nhìn không giống nam nhân giữ thân như ngọc, căn phòng vậy mà không có dép cho nữ? Điểm này thực sự nằm ngoài suy nghĩ của cô.

Cô tuỳ ý lấy đôi dép nam mang vào, khập khiễng đi vào nhà

Nhà của Tiêu Lăng cũng như phòng làm việc, bất kể là đồ gia dụng hay phong cách trang trí, đều là màu lạnh trắng đen, điển hình loại phòng của người đàn ông độc thân, lạnh lùng đến một chút cảm giác nữ tính cũng không có, căn phòng gọn gàng một hạt bụi cũng không có, nếu muốn chụp hình phòng mẫu thì có thể trực tiếp chụp được.

Tô Tố ngồi trên sofa, sofa rất êm, ngồi vào như không có xương vậy, rất thoải mái.

Nếu không phải sự hiện diện của Tiêu Lăng quá mạnh mẽ, nói không chừng cô sẽ đánh một giấc trên sofa.

“Muốn uống gì? Trà hay cafe?” Tiêu Lăng đứng ở cửa nhà bếp hỏi cô

“Không cần không cần” Tô Tố lập tức xua tay, mắt quét qua cả căn phòng, dường như không hiểu hỏi anh “Cái đó ….. tổng tài, thu nhập anh rất thấp sao?”

Tiêu Lăng mày nhếch lên, đặt ly nước trắng lên trên bàn trà trước mặt cô, tự nhiên ngồi bên cạnh cô, nâng chân trái bị thương của cô lên, gác ở trên đùi anh, từ tủ lạnh lấy ra túi đá chườm lên mắt cá của cô, nghe được tiếng nói nhỏ của cô, hiếm khi có tâm trạng tốt như vậy “Cũng không phải tất cả tổng tài đều thích ở biệt thự”

Chân Tô Tố bị lạnh, dựa trên sofa cắn môi, mặt đỏ hồng, có chút ngại thu chân lại.

“Tôi có thể tự làm”

Để một đại tổng tài chườm đá giúp cô, cô cảm thấy mình sẽ chết sớm mất.

Chân có thon dài, da còn mềm hơn lụa Satin, chạm vào một chút đã khiến người khác thích đến không muốn rời tay. Tiêu Lăng nắm chặt chân nhỏ của cô, “Đừng động, một chút nữa sẽ không đau”

Tô Tố mặt càng đỏ hơn

Con người cô có lúc chỉ ăn mềm không ăn cứng, Tiêu Lăng đối với cô lạnh lùng chút, cô còn có thể đối đầu với anh, nhưng bây giờ Tiêu Lăng đối với cô tốt như vậy, cô không thể cứng rắn đối với anh được.

Tiêu Lăng giúp cô chườm mắt cá chân, rồi tìm một cái khăn đắp lên khuỷu tay và đầu gối giúp cô rửa sạch vết thương, thoa thuốc mỡ lên.

Da của cô rất trắng, cho nên vết thương đỏ trên đầu gối hiện lên càng hút mắt.

Anh nhìn như thế nào cũng thấy không thoải mái.

Làm xong hết, anh mới dặn dò cô "Được rồi, vết thương đừng để chạm nước, coi chừng bị viêm"

Mới ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt nhỏ của Tô Tố đỏ ửng

Mắt Tiêu Lăng sáng lên, môi hiện lên ý cười mơ hồ "Xấu hổ?"

Tô Tố lập tức lấy tay che mặt, cố gắng tức giận trừng anh "Tôi nóng không được sao!"

Tô Tố có đôi mắt tuyệt đẹp sáng như sao, góc mắt hơi dương lên, bình thường không cười cũng như cười, bây giờ mắt ngang một đường, hoàn toàn không có cảm giác hung dữ, kết hợp với khuôn mặt nhỏ đã ửng hồng, ngược lại làm cho người ta cảm thấy mê hoặc dụ người.

Mắt Tiêu Lăng âm u.

Tô Tố vẫn không nhận ra, ngại ngùng dùng tay làm quạt, ánh mắt nhìn tứ phía không dám nhìn anh “A, nóng quá nóng quá, tổng tài, máy điều hòa nhà anh có phải bị hư không?”

“Thật sự nóng?” Tiêu Lăng đứng kế bên sofa, từ cao nhìn xuống cô

“Đúng vậy đúng vậy, thật rất nóng” vì muốn chứng minh mình nói sự thật, cô liều mạng gật đầu.

Miệng Tiêu Lăng hiện lên một nụ cười thâm sâu, anh cúi người nhìn đôi mắt của Tô Tố. Tô Tố âm thầm kêu không hay, nhưng không kịp trốn, một tay Tiêu Lăng đặt trên dây kéo đằng sau lưng cô.

“Nếu đã nóng như vậy, thì cởi ra đi”

Chương 18

Tô Tố lập tức bò từ sofa xuống.

Dưới đất tuy trải tấm thảm dày, nhưng cô bị té vẫn đau đến nghiến răng, cô nửa phút cũng không dám dừng, nhanh chóng tiếp tục bò đi, trốn đi thật xa.

Cô biết, Tiêu Lăng đem cô tới đây vốn không có ý gì tốt đẹp, uổng công nãy cô bị hành động chườm đá thoa thuốc của anh làm cho cảm động

Cô ôm lấy ngực, cảnh giác nhìn Tiêu Lăng, trong lòng hung hăng chửi anh sắc lang!

“Trốn xa như vậy làm gì” Tiêu Lăng mày khẽ nhếch, lười biếng dựa vào sofa, “Qua đây!”

Cô điên rồi mới tự mình lọt lưới.

Cô đứng ở rất xa, nhẹ ho một tiếng “Tổng tài, chúng ta có phải nên bàn chính sự?”

“Em không nóng nữa?”

“Không nóng nữa không nóng nữa” Sợ là cô mà nói nóng, Tiêu Lăng sẽ lột hết đồ cô, Tô Tố nhanh chóng nắm chặt y phục của mình, “Tổng tài, chúng ta nói chính sự đi”

“Em muốn nói gì với tôi?”

Tiêu Lăng tùy tiện cởi áo khoác ngoài của bộ đồ tây ném lên trên sofa, lại tháo một nút áo ra, ống tay áo cũng xăn lên trên cánh tay, lập tức từ một tổng tài nghiêm trang bá đạo thành một người đàn ông ưu nhã tùy tính. Anh lười biếng vỗ lên sofa kế bên mình, lạnh nhạt nhìn Tô Tố "Muốn nói thì ngồi ở đây nói, nếu không tôi không có nhiều thời gian nghe lời nói nhảm của em."

Tô Tố cắn môi, trong lòng đấu tranh

Qua đó, thì có khả năng bị chiếm tiện nghi.

Nhưng không qua….Tiêu Lăng hình như sẽ không chịu nghe cô nói về hợp đồng.

Cô do dự lúc lâu, cuối cùng cũng chịu thua. Từng từng như ốc sên lết đến gần sofa, kiếm một chỗ cách xa anh nhất ngồi xuống.

"Ngồi qua đây tí!"

"Oh!"

Cô lề mề đến gần anh một chút.

Tiêu Lăng nhíu mày lạnh lùng nhìn cô, dưới ánh mắt bức người của anh, cô cố chịu cuối cùng cũng ngồi kế bên anh.

Tiêu Lăng thu ánh nhìn lại, "Được rồi, nói đi"

"Tổng tài….."

"Đổi cách xưng hô!" Anh ngắt lời cô, cách xưng hô này người khác dùng thì nghe rất tự nhiên, nhưng nghe cô xưng hô như vậy, anh

cảm thấy không thoải mái.

Hơi xa cách một tí

Tô Tố đem những lời dơ bẩn muốn nói ra đều nuốt cả vào bụng, không tự nhiên dịch chuyển mông “Vậy tôi gọi anh là gì?”

“Hoặc là Tiêu Lăng, hoặc là ….. “ Anh dừng một chút, ánh mắt ái muội, cúi đầu gần tai cô, thổi khí nóng vào cô “gọi Lăng cũng được!”

Lăng

Tô Tố cảm thấy ớn lạnh

Lăng cái mông!

“Tiêu Lăng, chúng ta nói về hợp đồng đi”

“Tôi nghĩ rằng các điều kiện trong hợp đồng đã đủ tốt rồi, nhưng nếu em có bất kỳ điều kiện nào có thể nói ra. Ai bảo mối quan hệ của chúng ta ~ không bình thường. "Anh rót một tách cà phê, ưu nhã uống từng miếng một.”

Khi anh ta nói từ "mối quan hệ", anh ta kéo dài giọng của mình, làm cho cực kì ái muội.

Tô Tố đỏ ửng, từ trong túi lấy hợp đồng ra, hai tay đưa đến trước mặt Tiêu Lăng, cô cúi đầu, giọng điệu rất chân thành, "Là bởi vì điều kiện quá tốt, vì vậy tôi không thể chấp nhận được. Tiêu tổng, anh là chủ tịch lớn, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi, anh đừng làm khó tôi nữa, xin hãy hủy hợp đồng. "

Lại là hủy hợp đồng!

Tiêu Lăng mang theo giận dữ, "Bang -" đặt cốc cà phê xuống, tay ấn cằm cô, buộc cô phải ngước lên nhìn anh, anh lạnh lùng hỏi, "Em ngại có quan hệ với tôi?"

Tô Tố cắn môi và mắt nhìn xuống. "Với một hợp đồng tốt như vậy, nhất định có rất nhiều người tranh giành đến sứt đầu mẻ trán hận không thể ký hợp đồng với truyền thông Tinh Quang, anh vẫn nên tìm người khác."

Cô ấy thích diễn xuất và cần tiền, nhưng cô ấy cũng có quy tắc của riêng mình.

Nếu cô chỉ dựa vào bán mình, kiếp trước cô đã có thể dựa vào những quy tắc bất quy tắc ngầm để thượng vị, nếu kiếp trước cô đã không làm, thì kiếp này càng không làm như vậy.

Tô Tố vẫn cầm hợp đồng, thấy Tiêu Lăng không có ý muốn nhận, đặt hợp đồng lên bàn trà bên cạnh ghế sofa, cô lặng lẽ ôm túi, mông dịch về sau, chuẩn bị sẵn sàng rút lui.

Cô cúi đầu, không nghe thấy bất kì động tĩnh nào từ đối diện.

Cứng nhắc ngẩng đầu, thấy Tiêu Lăng bỏ hai bàn tay vào túi, đôi mắt sâu không thấy đáy, và phát ra hàn khí lạnh lẽo.

Không khí ngưng tụ trong giây lát.

Tô Tố nuốt nước miếng, đổ mồ hôi lạnh.

Cô vừa muốn trốn, thì nghe thấy giọng nói không có cảm xúc vang lên, "muốn hủy hợp đồng?"

Cô điên cuồng gật đầu.

"Rất tốt!"

Sao cô lại cảm thấy không quá tốt! Tô Tố căng thẳng tới nỗi không dám thở,ôm chặt cái túi.

Tiêu Lăng cầm hợp đồng lên, mặt không biểu cảm mang từng điều khoản bên trong xem một lần, cho đến khi xem tới điều tiền vi phạm hợp đồng, miệng cười lạnh.

Tùy tiện ném hợp đồng qua cho Tô Tố, "nếu không muốn làm ở truyền thông Tinh Quang, tôi cũng không ép buộc, muốn hủy hợp đồng, được, nhưng….."

"Nhưng cái gì?" Tô Tố nhanh chóng hỏi

"Hợp đồng từ khi em bắt đầu ký, đã có cơ sở pháp lý, nếu em thực sự muốn hủy, tất nhiên rất đơn giản, trả tiền vi phạm hợp đồng cho công ty là được. Khi nào có một tỷ, hẳn nói về vấn đề này với tôi."

Tô Tố lông mày lộn ngược!

Câu này nói như không nói gì cả.

Nếu cô ấy có thể kiếm được một tỷ, còn đến làm việc ở công ty truyền thông này sao!

Cô tức giận đập bàn đứng dậy, "Tiêu Lăng, anh đừng quá đáng!"

"Tô tiểu thư, trên hợp đồng chữ trắng mực đen rất rõ ràng, cũng không phải là tôi buộc em ký, bây giờ cũng là em muốn hủy hợp đồng, tại sao lại là tôi quá đáng." Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn cô ấy, bình

tĩnh nói " Tô tiểu thư, bây giờ em chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đưa ra một tỷ tiền vi phạm hợp đồng, thì tôi tự nhiên sẽ hủy hợp đồng, hoặc là....ngoan ngoãn ở lại truyền thông Tinh Quang, công ty sẽ nâng đỡ em, nữ thứ của phim "Ngạo Vân truyền" sẽ là của em"

"Nếu tôi cái gì cũng không chọn!"

"Thật không may, nếu như vậy, thì chúng ta chỉ có thể gặp nhau ở tòa án." Tiêu Lăng nhún vai một cách bất lực.

Khốn kiếp!

Tô Tố vừa giận vừa khó chịu, nhưng không thể cãi lại.

Ai bảo cô không xem rõ đã ký hợp đồng, ngay cả khi cô ấy ra tòa, cô cũng chỉ có thể chịu thiệt!

Cô hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, hận không thể xông qua cắn chết anh.

"Anh rốt cuộc muốn gì!"

"Ngoan ngoãn ở truyền thông Tinh Quang làm việc." Tiêu Lăng chống tay lên sofa, chậm rãi lại gần cô, nhìn vào đôi mắt như có ngọn lửa đang cháy của cô, anh mỉm cười, đưa tay véo má cô, "ngoan ngoãn nghe lời, nếu không bị thiệt cũng chỉ là em. "

Đang nói, tiếng chuông cửa vang lên, anh vỗ vỗ vai Tô Tố, “Mở cửa đi!”

Tô Tố cắn môi và khập khiễng ra mở cửa.

Người đi vào là thư ký Trương, khi thư ký Trương nhìn thấy Tô Tố

mở cửa, ngạc nhiên.

Mặc dù tổng tài rất thích chơi, nhưng anh không bao giờ đưa bất kỳ người phụ nữ nào về nhà mình.

Cô nhìn Tô Tố thật sâu, trên mặt lộ nụ cười thâm sâu.

"Này... thư ký Trương, mời vào." Tô Tố rất xấu hổ, lần này thư ký Trương không hiểu lầm cũng không được.

Thư ký Trương xua tay, “Tôi không vào.” Đưa túi giấy cho Tô Tố, “Đây là những thứ mà tổng tài yêu cầu tôi mua, phiền Tô tiểu thư đưa cho tổng tài.”

Nói xong không đợi Tô Tố phản ứng mà rời đi.

Cô mơ hồ sờ đầu không biết chuyện gì đang xảy ra, đem đồ vào nhà.

Đưa túi giấy cho Tiêu Lăng “Thư ký Trương kêu tôi đưa anh”

Tiêu Lăng không đưa tay ra nhận, thản nhiên nhìn cô “Tặng cho em”

Tô Tố ngây người, mở túi giấy ra xem, nó là một cái điện thoại di động.

Chương 19

Tô Tố hình như là bị bỏng rồi, mau chóng đặt túi giấy lên trên bàn trà, nhìn về ánh mắt lạnh như băng củaTiêu Lăng, cô lắc đầu mạnh.

“Không thể không thể, tôi không thể nhận!”

Nếu thật nhận đồ của anh ta, vậy thì thật khó nói rõ.

Tiêu Lăng nhàn nhạt đứng dậy, từ trên nhìn xuống cô, “cô Tô, xin đừng hiểu lầm, điện thoại di động này không phải tôi tặng cô, là vì công việc! Phía trên có phương thức liên lạc của đạo diễn Phạm Lãi, đạo diễn Phạm Lãi sắp tới sẽ liên lạc với cô.”

Đương nhiên, trên điện thoại di động cũng có số của anh ta.

Tô Tố cắn môi, căm hận không thôi.

Tên khốn!

Đây là chắc chắn nàng sẽ không hủy hợp đồng rồi.

Cô rất muốn quăng điện thoại vào mặt Tiêu Lăng, chỉ vào cái mũi của anh ta mắng to lão nương ta không hầu hạ nữa, thế nhưng nghĩ đến phí bồi thường vi phạm hợp đồng là một trăm triệu, tất cả dũng khí của cô như khinh khí cầu bị đâm thủng vậy, trong chốc lát liền thấy uể oải.

Dù cho là đem cô cắt thành từng khối đi cân rồi bán, cũng không đến một trăm triệu a.

Cô kiếp này cộng thêm kiếp sau cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.

Cho nên cô đành hổ thẹn thỏa hiệp thêm một lần nữa!

......

Trong nhà bếp, Tô Tố oán hận bằm thịt, trực tiếp xem thịt xem như Tiêu Lăng mà bằm.

Cô nhận lấy điện thoại xong liền muốn rời khỏi, nhưng Tiêu Lăng vô sỉ yêu cầu, bắt cô nấu cơm cho anh.

Hèn hạ vô liêm sỉ!

Để người tàn tật như cô nấu cơm cho anh, còn anh thì thoải mái nhàn nhã tựa vào ghế sofa xem tivi!

Đáng ghét!

Thật đáng ghét!

Nhưng trong tủ lạnh của Tiêu Lăng lại chỉ còn một chút thịt ba chỉ và một bó rau cần, thêm nữa chính là một chút bột mì, Tiêu Lăng vô sỉ yêu cầu muốn ăn sủi cảo., cung cấp

Sủi cảo.

Vừa tốn thời gian vừa tốn sức.

Nhưng lại không có cách nào, ai bảo cô ở trong nhà này, vả lại dù gì đã nhận điện thoại di động của anh ta, cô cũng không thua thiệt

hắn, cho nên cô cũng chỉ có thể khổ sở bằm nhân thịt sủi cảo trong bếp!

Hai tay Tô Tố nắm lấy chuôi dao, chặt đến tấm gỗ bùm bùm vang lên, nhưng hầu như không chút ảnh hưởng gì với người nào đó đang xem tivi trong phòng khách. Lúc cô lơ đãng nhìn người nào đó đang chống đầu uể oải trên ghế sofa, càng tức đến mặt đỏ.

Cô nhỏ giọng thầm thì để hả giận, "Tên khốn, đừng để tôi tìm thấy cơ hội, nếu không tôi nhất định đem anh chặt thành thịt muối!

......

Trong phòng khách, Tiêu Lăng thật ra cũng không thảnh thơi như vậy.

Ánh nhìn của anh cũng không hướng về TV, mà là thỉnh thoảng nhìn vào cái bóng nhỉ nhắn trong phòng bếp. Phòng bếp của anh trên cơ bản chỉ dùng để trưng, bản thân anh từ trước đến giờ chưa bao giờ nấu cơm, chỉ đôi lúc làm giúp việc nấu cơm cho anh.

Phòng bếp thiết kế theo kiểu mở, anh ngồi trong phòng khách cũng có thể thấy rõ ràng từng cử chỉ của cô.

Nhìn cô mặc tạp dề đứng ở nơi đó, cảm xúc trên mặt rõ ràng, không cần nghĩ cũng biết tiểu yêu tinh này nhất định là trong lòng đang mắng anh.

Tiêu Lăng chống đỡ cái trán, khóe miệng lộ ra một ý cười.

Anh cũng không biết vì cái gì, chính là thích xem dáng vẻ Tô Tố muốn phản kháng lại không dám phản kháng, khiến trong lòng anh nhột nhột.

Bởi vì phải nấu cơm, tóc cô buộc lại, buộc thành đuôi ngựa. Ánh mặt trời màu vàng kim men theo cửa sổ rọi trên người cô, có thể thấy rõ ràng phần gáy sau trắng nõn của cô. Đuôi ngựa bởi vì động tác bằm thịt của cô mà giật giật, thỉnh thoảng sẽ nhảy vào trong gáy..

Đen đen, trắng trắng!

Thị giác mãnh liệt ngược lại khiến anh híp mắt lại, đột nhiên nhớ lại khoái cảm khó cưỡng lại trong đêm hôm, vừa nghĩ thế, thân thể lập tức nóng lên.

Đáng chết!

Tiêu Lăng khẽ nguyền rủa một tiếng, "soạt" một tiếng từ trên ghế sofa đứng dậy, đi phòng vệ sinh tắm nước lạnh.

......

Tô Tố nấu cơm đã quen,cô rất nhanh là gói xong sủi cảo, đồng thời rất nhanh nấu xong. Vớt sủi cảo ra đặt vào trong mâm, lúc bưng đến phòng khách lại không thấy bóng người.

A, người đâu?

Cô buông mâm xuống, khập khễnh đi đến cửa phòng ngủ, cửa phòng ngủ không có đóng, cô nghe rất rõ tiếng nước truyền ra từ bên trong phòng.

Mắt Tô Tố đảo một vòng, cầm lên túi xách trên ghế sofa, suy nghĩ, lại ấy điện thoại đi.

Nếu đã không thể hủy hợp đồng, cô cũng chỉ có thể cầm điện

thoại chờ điện thoại của đạo diễn Phạm Lãi.

Lúc này không trốn chờ đến khi nào!

Hóp lưng lại, rón rén đi đến cửa, đổi dép lê đi, sợ giày cao gót sẽ phát ra âm thanh, lại thêm mắt cá chân còn đau, cô không có mang giày, lặng lẽ xách lấy giày cao gót, mở cửa phòng rồi lặng lẽ trốn.

Cửa phòng “răng rắc”một tiếng đóng lại, sau khi Tô Tố ra khỏi phòng lập tức rút chân chạy nhanh, lúc này cũng không lo nổi chân đau nữa, nhanh chóng chạy vào trong thang máy, ấn lầu một. Đợi cô chạy từ trong thang máy ra, sau khi ngồi lên xe taxi, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi trong xe taxi, lau mồ hôi lạnh trên trán, nói địa chỉ nhà cho tài xế biết, chờ sau khi xe chạy, cô mới bĩu môi không thèm, nhìn vào tòa nhà cao hai mươi sáu tầng, Tô Tố oán hận giơ ngón giữa!

......

Cho nên khi Tiêu Lăng tắm rửa xong thay bộ quần áo khác đi ra, trong phòng đã không còn người nào.

Động tác lau khô tóc của anh dừng lại chút, nhìn thấy túi xách trên ghế sofa và chỗ giày cao gót trước cửa đã không thấy, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Tiểu yêu tinh, cô lại dám chạy!

Tiện tay khăn lau đầu ném vào thùng rác, khi thấy trên bàn trà đặt vào một nồi sủi cảo nóng hổi, lửa giận của anh thoáng giảm chút.

Cúi người, cầm đũa kẹp một cục.

Thịt bằm rất nát, trộn cùng rau cần, cắn một miếng mùi vị thơm lan khắp nơi, so với sủi cảo trước kia anh ăn qua không biết ngon gấp bao nhiêu lần, lửa giận của Tiêu Lăng lại giảm thêm một chút.

“..... Không nghĩ tới tài nấu ăn của tiểu yêu tinh lại tốt thế.”

Anh ngồi ở trên ghế sofa, chờ sau khi một mâm sủi cảo đều ăn hết, lửa giận cũng tản ra bảy tám phần.

Sau khi cơm nước no nê mới lấy điện thoại di động ra, bấm số của Tô Tố.

......

Lúc Tô Tố nghe được chuông điện thoại vang thì cô đang trong xe taxi, nhìn thấy trên màn hình lấp lóe hai chữ “Tiêu Lăng” to đùng, oán hận tắt máy.

Nghĩ nét mặt đen xuống của Tiêu Lăng trong cuộc điện thoại kia, Tô Tố cười đắc ý.

“ Anh ăn hiếp tôi, tôi sẽ không bắt máy của anh, hớ hớ!”

Tắt máy của Tiêu Lăng, đột nhiên cảm giác cái tức cả ngày hôm nay đều tan thành mây khói, tâm trạng lập tức tốt lên.

Sắc mặt Tiêu Lăng đầu dây kia quả thật trở nên u ám.

Tiểu yêu tinh lá gan thật lớn, dám cúp điện thoại của anh. Anh mặt lạnh lần nữa bấm gọi.

Tô Tố lần nữa cúp máy.

Hai người như đang so nghị lực vậy, một cái tiếp tục gọi, một cái tiếp tục tắt.

Tô Tố xuống xe taxi, đi về hướng nhà. Điện thoại lần nữa ro lên, cô nhìn cũng không nhìn liền nghe điện thoại, không đợi thanh âm đầu dây bên kia vang lên, cô liền chửi lớn, dù sao không mặt đối mặt với Tiêu Lăng căn bản cô không sợ anh. " Có thôi đi không, đầu óc anh vấn đề sao, tôi đã đến nhà rồi, tôi cảnh cáo anh, không được quấy rối tôi nữa, bằng không tôi sẽ đi tố cáo anh quấy rối tình dục!

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói yếu ớt của đối phương, "cô nói......đầu óc tôi có vấn đề?"

Tô Tố sững sờ.

Không đúng, đây không phải giọng của Tiêu Lăng.

Cô dừng bước, đưa điện thoại tới trước mắt nhìn qua, xem xong hận không thể cho mình mấy cái miệng to mồm mới được.

Bởi vì trên điện thoại hiện thị rõ ràng hai chữ" Phạm Lãi" to đùng.

A a a ——

Nội tâm Tô Tố sụp đổ.

Vừa rồi cô lại mắng đạo diễn!

Đỉnh đầu cô bay qua vài chữ.

Tô Tố, mày xong đời rồi!

Chương 20

Phạm, đạo diễn Phạm..... Thật xin lỗi thật xin lỗi, chuyện đó..... Tôi không phải nói ông....

Cứ cho Phạm Lãi không nhìn thấy, Tô Tố vẫn cúi đầu khom lưng nói xin lỗi cả buổi.

Không may a!

Con người lúc không may uống miếng nước cũng tê răng, Tô Tố khóc không ra nước mắt, nếu như bởi vì cô mắng đạo diễn mà mất đi vai diễn, thì cô thật rất muốn biểu diễn làm nát đá trên lồng ngực a.

Đầu dây bên kia Phạm Lãi ngữ khí lạnh lẽo, "được rồi, nghe thư ký Trương nói cô hai ngày này bị thương, trước không cần tới đoàn làm phim, đợi lát nữa tôi sẽ chuyển phát nhanh kịch bản cho cô, trước tiên làm quen một chút kịch bản, vết thương lành rồi thì lập tức đến đoàn làm phim bắt đầu quay phim!

Không đợi cô trả lời, Phạm Lãi liền cúp máy cô.

Tô Tố nhìn chằm chằm điện thoại bị cúp mất, bực bội bức tóc.

A a a!

Thật muốn điên rồi.

Cô cư nhiên lại mắng đạo diễn một trận, đều do Tiêu Lăng, nếu không phải tên kia, cô làm sao lại phát điên mất hình tượng như thế

a.

Tô Tố làm hung tợn kéo số điện thoại vào danh sách đen.

......

Phiền muộn về đến nhà.

Mở cửa phòng thì ngửi thấy một mùi thơm của thức ăn, bụng cô "ục ục" kêu lên, Tô Tố ôm bụng, đột nhiên cảm thấy rất đói.

" Ủa, Tố Tố cậu về rồi à. "An Tiểu Hi gặm đũa, đưa tay chào cô, " ăn cơm chưa?" Nhanh tới đây ăn thêm chút gì đó. Hợp đồng ký xong chưa, lúc nào đi đoàn làm phim quay phim thế?

Tố Tố dở khóc dở cười, nhiều vấn đề như vậy cô nên trả lời cái nào trước?

Cô thay dép lê, khập khễnh bước vào phòng khách ngồi xuống.

"Mami, chân mami thế nào rồi?" Tô Cảnh Thụy là người đầu tiên phát hiện vấn đề của Tô Tố, mặt nhỏ lạnh lùng rất khẩn trương, cậu cũng không ăn cơm nữa, bỏ bát đũa xuống liền chạy đến dìu cô, thấy được trên đầu gối cô có vết rạch, khuôn mặt nhỏ nhăn lại nhăn, "Mami, con dìu mami, mami cẩn thận chút."

Tô Tiểu Thất và An Tiểu Hi cũng bỏ đũa xuống chạy tới.

"Mami......"

"Không sao không sao, maimi không sao." Tô Tố nhìn thấy hai đứa con, trái tim lập tức mềm hẳn, cô cười tủm tỉm sờ đầu hai đứa nhóc, thuận tay vịnh lấy vai của An Tiểu Hi, dưới cái dìu của cô ngồi

xuống ghế sofa, vừa đi vừa giải thích với cô, “lúc đi ký hợp đồng kích động lắm, không cẩn thận ngã một phát.”

An Tiểu Hi không tức giận mà quăng cho cô ánh mắt khinh bỉ, “giỏi!”

Tô Tố ngượng ngùng cười cười.

Cũng không thể ngay trước con mình nói ra việc bị Tiêu Lăng ăn hiếp chứ, hai đứa này vốn là trưởng thành hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi, để tụi nó biết nhất định sẽ lo lắng.

“maimi, maimi ăn cơm chưa?” Tô Tiểu Thất nghiêng đầu, mắt sáng rực.

Tô Tồ lắc đầu.

Ríu rít.

Mẹ thật đáng thương, vì tìm công việc nuôi cô với anh chẳng những bị té, cả cơm cũng chưa ăn.

Tô Tiểu Thất lập tức chạy vào trong bếp cầm một đôi đũa cùng một cái chén nhỏ, “Mami, mami mau ăn ít đồ đi.”

Tô Cảnh Thụy đã yên lặng bới cho cô một bát cơm.

Trong lòng Tô Tố là một sự ấm áp a.

Uất ức lắm kìa.

Có thể có hai đứa con ngoan ngoãn hiểu chuyện thế, cô còn cầu mong gì., cho 1 ít thời gian cũng thông suốt được rất nhiều,chắng

phải kí hợp đồng với truyền thông Tinh Quang sao!

Kí thì kí, vì muốn tạo cho hai đứa này cuộc sống tốt hơn, cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, tại sao phải từ bỏ.

Hơn nữa, Tiêu Lăng vô sỉ đi nữa, chẳng lẽ cô không đồng ý, anh ta sẽ đến ép sao?

Nghĩ như thế, Tô Tố lập tức vui vẻ hẳn.

“ Đến đây đến đây, ăn cơm ăn cơm.”

Nhìn thấy một bàn đồ ăn trên bàn, Tô Tố hơi sửng sốt.

Thịt kho tàu cá Biên, cá hương cà tím, sợi khoai tây chua cay, dưa chuột trộn, còn có một canh bí đao sườn. Cô nhớ rõ là Tiểu Hi không biết làm đồ ăn a.

Nàng gắp đại 1 ít cá, xém chút không nuốt luôn cái lưỡi.

Oa!

Ngon quá!

“Tiểu Hi, cậu gọi đồ ăn ở đâu thế, ăn ngon thật.” So được với mùi vị ở khách sạn năm sao luôn.

An Tiểu Hi ngượng ngùng cười, “không phải gọi về.”

Ách......

“Mami, là anh làm đó”.

Tô Tố mắt trợn tròn, “cái gì?”

Sao cô không nhớ rõ Cảnh Thụy biết nấu ăn. Nàng nhìn về phía Cảnh Thụy, Cảnh Thụy ngẩng đầu trong chén nhỏ, chỉ chỉ máy tính được đặt ở một bên, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng không có biểu cảm gì, “trên máy vi tính có thực đơn, nhìn một lần là biết, rất đơn giản.”

Tôi lẩm bẩm, nhìn một lần liền biết, còn làm ngon như vậy, con trai của tôi là thiên tài a!

Tô Tố nhìn chằm chằm Tô Cảnh Thụy giống đang nhìn động vật quý hiếm.

Tô Cảnh Thụy nhíu mày, “mau ăn, lát sẽ nguội mất.”

Tô Tố cắm đầu ăn cơm, tình giác con trai của cô có tư chất trở thành một đầu bếp giỏi.

Cuối cùng một bàn đồ ăn đều bị ăn sạch sẽ, chờ một bữa cơm ăn xong đã hơn một giờ chiều, hai đứa trẻ có thói quen ngủ trưa, Tô Tố kể chuyện cho hai đứa nghe,chúng nó rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Cô nhẹ nhàng từ phòng ngủ của con mình bước ra, khép cửa phòng.

“Tố Tố......”

“Xuỵt ——“

An Tiểu Hi nhìn thoáng qua gian phòng, gật gật đầu. Sau đó mới kéo tay Tô Tố đến phòng khách.

Hai người uốn người trong ghế sofa, An Tiểu Hi chỉ chỉ điện thoại

mới trên bàn trà, “hôm nay mới mua?”

Nhìn thấy điện thoại, Tô Tố liền đau đầu.

Nàng nghĩ nghĩ, vẫn là đem chuyện hôm nay đều nói rõ mồn một cho Tiểu Hi nghe, cuối cùng thở dài, “Tiểu Hi a, ngươi nói tớ bây giờ làm sao mới tốt a?”

An Tiểu Hi nghe xong lời Tô Tố nói, khó khăn nuốt nước miếng, thật lâu đều không nói gì.

“Tiểu Hi......”

Oh my god, Tố Tố a, trước hết cậu đừng nói gì với tớ cả, để cho tớ bình tĩnh xíu. Thần kì nha, người đàn ông cùng cậu tình một đêm lại chính là là ông chủ lớn của truyền thông Tinh Quang, hơn nữa còn nghĩ trăm phương ngàn kế khiến cậu vào làm ở công ty truyền thông...... Trời ơi, ta vì sao cảm giác như đang nghe truyện truyền kỳ thế. Ta không phải còn chưa tỉnh ngủ, hay đang nằm mơ chứ?

Tô Tố cười, có cần tớ nhéo cậu một cái xem đau không.”

Hừ hừ!

Nha đầu thối, tại sao không biết quan tâm trọng điểm!

Trọng điểm là cô bây giờ bị một người đàn ông xa lạ có mục đích dây dưa mãi.

“Không cần không cần.” An Tiểu Hi hưng phấn bắt lấy tay Tô Tố, “Tố Tố a, cậu lo lắng nhiều như vậy làm cái gì, dù sao bây giờ hợp đồng cũng đã kí, mà công ty người ta điều kiện tốt như thế. Làng giải trí này bề ngoài vẻ vang đẹp đẽ, bên trong vừa dơ bẩn vừa ô uế, nếu

như cậu dựa vào chính mình, nhan sắc này của cậu không biết được bao nhiêu người nhớ đến, có truyền thông Tinh Quang cây đại thụ này cho cô dựa vào, cũng có thể dọa lùi không ít người.”

Tô Tố cúi gầm mặt xuống thở dài, những gì cậu nói tớ đều biết, nhưng cái tên Tiêu Lăng kia......”

“Cậu quản anh ta nhiều như vậy làm gì. An Tiểu Hi cắt lời cô, nhỏ nhẹ an ủi, “dù sao ông chủ lớn như anh ta, cũng không thể suốt ngày không có việc gì làm bám lấy cậu chứ, qua một thời gian anh ta bị từ chối nhiều cũng sẽ biết khó mà lui.

Sẽ vậy sao?

Tô Tố nghĩ đến cặp mắt đen nhán thâm thúy của Tiêu Lăng, có chút không chắc chắn.

“Ai ya, nếu như thực sự không được, cậu trực tiếp nói cho anh ta biết cậu có hai đứa con, như thế anh ta chắc chắn sẽ không bám lấy cậu nữa.”

“...... Được thôi”.

Bây giờ dường như chỉ có thể nghĩ như vậy.

......

Xế chiều hôm đó Tô Tố nhận được chuyển phát nhanh kịch bản của đạo diễn Phạm Lãi.

《 Ngạo Vân truyền 》 cô xem qua nguyên tác của tiểu thuyết, cảnh trong tiểu thuyết huyền huyễn đều rất lớn, có vài cảnh rất khó hồi phục như ban đầu, cho nên kịch bản có sửa một chút.

Bởi vì cô là nữ phụ quan trọng, cho nên cái cầm được là kịch bản cả bộ.

Lúc Tô Tố cầm được kịch bản cả người vui đến phát run.

Cô nhất định phải cố gắng làm người có sức ảnh hưởng lớn, như vậy, cô mới có cơ hội đối đầu với Mạc Tầm!

Nghĩ tới Mạc Tầm, sự đen tối trong nội tâm cô từ từ nổi dậy.

Tô Tố nhắm mắt lại, cố gắng đè nén cảm xúc tiêu cực xuống.

Chương 21

Ở Thiên Viêm vào giữa hè thời tiết nóng lạ thường.

Nhất là thời điểm giữa trưa, ánh nắng cực nóng cơ hồ có thể biến mặt đất thành lò lửa.

Thành phố a nằm ở giữa sườn núi, Tô Tố bận 1 chiếc váy dài đen tuyền, chậm rãi đi lên cầu thang, chân bị trật vẫn chưa khoẻ lại, nhưng bởi vì đi chậm, nên nhìn không ra.

Quần áo màu đen là hút nhiệt nhất, nhưng Tô Tố dường như hoàn toàn không có cảm nhận được sức nóng của ánh nắng, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề có một chút biểu cảm nào.

Rất nhanh, cô ấy đã đi đến nơi cần đến.

Đây là nghĩa trang lớn nhất của thành phố a, Tô Tố đứng cạnh 1 bia mộ, nhìn nụ cười long lanh của cô gái trên mộ, ánh mắt trở nên đờ đẫn.

"Tô Tố........"

Cô nhẹ nhàng thì thầm một câu liền đi đến ngồi xuống trước mộ bia.

Mộ bia ở trước mặt, chính là mộ bia kiếp trước của cô ấy, hôm nay là thất đầu, thế nhưng lại không ai bái tế.

Tô Tố tự cười giễu cợt.

Cô ấy vuốt ve tấm ảnh trên mộ bia, đây là mội trong những bức ảnh chụp lúc cô ấy còn trẻ, lúc đó vừa mới ra đời, còn lộ ra mười phần ngây ngô, nhưng tấm ảnh chụp rất tốt, thiếu nữ trong ảnh cười tươi như hoa, mười phần tinh khiết.

E rằng trên đời chỉ có cô ấy là từng trải qua chuyện như thế này.

Sống trong 1 cơ thể lạ lẫm, nhìn chính mình trên bia mộ.

Cô ấy nhặt bông hoa cúc ở trước mộ bia, màu trắng của cánh hoa cúc đã mất, bắt đầu khô héo sang màu vàng.

"Hôm nay tôi đến để từ biệt cô lần cuối."

Tô Tố tựa lên tấm bia mộ, như bạn bè lâu năm, âm thanh yên ả bình lặng, "Tô Tố, qua hôm nay, trên thế giới sẽ không còn người này, cũng sẽ không còn ai nhớ đến cô, về sau còn sống sẽ là Tô Tố của hiện tại. Nhưng mà cô yên tâm, thù tôi vẫn sẽ báo!"

Không phải báo thù của cô ấy.

Mà là vì đứa con đáng thương của cô ấy.

Mắt của Tô Tố dần dần đỏ lên, cô ấy thậm chí đến chết cũng không thể biết giới tính của con mình.

"Mẹ sẽ không để con chết oan đâu....."

Mạc Tầm và Bạch Linh, hai kẻ này cô ấy nhất định không buông tha!

Cô ấy vịn vào mộ bia đứng lên, quay người lại, thân thể lại đột

nhiên cứng đờ.

Cách nơi cô ấy đứng mười mấy mét, một nam một nữ đều bận áo đen đứng ở đó, mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng hai người kia có hoá thành tro cô ấy cũng nhận ra!

Mạc Tầm!

Bạch linh!

Hai người đều mặc áo đen, một cao một thấp đứng dưới ánh mặt trời, nam thì tuấn tú nữ thì yêu kiều diễm lệ, cực kỳ giống một đôi tiên đồng ngọc nữ!

Thế nhưng hạnh phúc của họ lại dùng 2 mạng người để đổi lấy.

Bọn họ còn có mặt mũi tới đây, là đến cảm ơn mẹ của Tô Tố, cô ấy và con của cô ấy, 2 mạng người đã cứu bạch linh!

Trước mắt là cả bầu trời đầy máu, Tô Tố nắm chặt nắm đấm.

Cô ấy rất muốn xông đến cùng chết với 2 người họ, thế nhưng cũng may 1 chút lý trí còn sót lại đã kéo cô ấy trở về.

Cô ấy bây giờ căn bản là đấu không lại Mạc Tầm.

Coi như cô ấy chết thêm lần nữa, Mạc Tầm cũng không có khả năng bị lộ.

Còn có......

Trong đầu cô ấy hiện lên hình dáng của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, cô ấy đã mất đi một đứa con, nên kiếp này tuyệt đối không thể để

mất 2 đứa con này

Cô ấy rũ mắt xuống, vừa định rời đi, lại bị Mạc Tầm ngăn lại.

"Tiểu thư, xin hỏi cô cùng Tô Tố có quan hệ gì?”

Tô Tố lạnh lùng ngẩng đầu, "chó ngoan không cản đường, cút!"

Lúc này chân mày Mạc Tầm chau lại rất sâu.

Mạc Tầm năm nay 29 tuổi, tính tình trầm tĩnh, khí chất trầm ổn, nhưng hoàn toàn không giống với chàng trai ôn nhu như trong trí nhớ của cô ấy.

Quả nhiên là giả tạo!

Hắn vì cứu Bạch Linh mà rất liều lĩnh.

Ép buộc bản thân thay đổi để vừa ý cô ấy, còn cùng cô ấy lên giường, làm cô ấy mang thai.

Vào lúc hắn làm những việc này, trong lòng đang suy nghĩ cái gì? Là phẫn nộ nhiều hơn, hay là buồn nôn nhiều hơn?

Tô Tố nhịn không được cười lạnh lùng một tiếng.

"Vị tiểu thư này, xin nói chuyện lễ phép 1 chút." Mạc Tầm lạnh lùng nhìn cô ấy.

Tô Tố cười mỉa mai.

Đối với người khác cô ấy cần phải lễ phép, nhưng đối với hai con súc sinh này, hoàn toàn không cần thiết!

Cô ấy lách qua Mạc Tầm đang cản đường, mặt lạnh lùng đi về phía trước.

Cổ tay bị giữ chặt.

Tô Tố như phát điên hất tay Mạc Tầm ra, mất khống chế mà hét toáng lên, "đừng đụng vào tôi!"

Hắn đụng vào chỉ làm cô ấy cảm thấy buồn nôn!

Cực kỳ buồn nôn!

Mạc Tầm nhất thời buông tay, chân lảo đảo suýt nữa ngã sấp xuống, Bạch Linh bên cạnh thấy vậy nhanh chóng đỡ lấy hắn. Bạch Linh cùng Tô Tố của kiếp trước là song sinh, tướng mạo có chút tương tự, chỉ là Tô Tố nhìn yếu đuối hơn nhiều.

Bạch Linh nhìn qua Tô Tố gần như phát điên, rồi nhìn Mạc Tầm lắc lắc đầu

Hạ giọng nói với hắn, "Tầm, anh đừng cản cô ấy, vị tiểu thư này tinh thần...... hình như không được bình thường."

Giọng nói tuy nhỏ, Tô Tố vẫn nghe được.

Bước chân Tô Tố bỗng dưng dừng lại.

Quay đầu lạnh lùng tiếp cận Bạch Linh.

Ánh mắt của nàng âm trầm giống như rắn độc trong bóng tối đang trực chờ cắn người, u ám dọa người.

"Không bình thường? Tôi thấy cô mới là không bình thường, mặt trắng như quỷ, không phải có bệnh nan y gì chứ...... Ha ha, chắc là vì làm nhiều chuyện xấu quá, gặp báo ứng rồi đây."

Mặc dù Bạch Linh là em gái song sinh kiếp trước của cô ấy, nhưng xin lỗi, cô ấy đối với Bạch Linh một chút cảm tình cũng không có.

Bạch Linh bị nói đến cả mặt trắng bệch, cả người lung lay như sắp ngã.

Mạc Tầm vội vàng đưa tay đỡ lấy cô ấy, giọng nói tràn đầy lo lắng, "không sao chứ?" Nhìn thấy Bạch Linh yếu ớt lắc đầu, trong lòng anh ấy như bị thắt lại, lại nhìn Tô Tố bằng ánh mắt đã tràn đầy sự chán ghét, "Cô đi đi."

Dù còn rất nhiều nghi vấn nhưng anh ấy không còn muốn hỏi nữa.

Tô Tố cười lạnh một tiếng, không còn gì phải chần chờ, nhanh chóng rời đi.

Đôi cẩu nam nữ vô liêm sỉ.

Tô Tố nhìn một chút cũng cảm thấy bẩn!

......

Đến khi về tới nhà, nhìn thấy 2 đứa con nhỏ, tâm tình cô ấy mới bình phục trở lại.

"Mami, mami bị gì vậy?" Tô Cảnh Thuỵ là người đầu tiên nhận ra sự khác thường của Tô Tố

Sắc mặt trắng nhợt của mami trông hơi đáng sợ.

"Không có gì đâu, có thể là do phơi nắng, có chút bị cảm nắng. Tô Tố sờ sờ đầu 2 đứa con, "mami đi ngủ một hồi sẽ khoẻ lại thôi."

2 đứa con đưa cô ấy về phòng, điều chỉnh nhiệt độ máy lạnh thấp một chút, đợi cô ngủ thiếp đi 2 đứa trẻ mới lặng lẽ từ trong phòng đi ra ngoài.

"Anh ơi, cảm xác hiện tại của mami không thích hợp a." Trên khuôn mặt nhỏ của Tô Tiểu Thất hiện đầy vẻ lo lắng, "có khi nào liên quan đến người nhà Tô gia không a?

"Em không biết!"

Hôm nay sau khi mẹ nuôi ra ngoài, mami cũng nói có chuyện cần ra ngoài, kêu Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất cả 2 ngoan ngoãn ở nhà đợi, mami đi hơn nửa ngày thì hồn phi phách lạc trở về.

Khuôn mặt nhỏ của Tô Cảnh Thụy tỏ ra rất nghiêm túc, kéo Tô Tiểu Thất vào trong phòng khách, "đợi chút mami dậy anh sẽ nói chuyện với mami. Bây giờ anh đi nấu cho mami ít canh đậu xanh"

Wow!

Tô Cảnh Thuỵ vừa xuống đến phòng bếp, điện thoại bàn trong phòng khách liền reo lên, Tô Tiểu Thất sợ tiếng chuông điện thoại sẽ làm mami tỉnh giấc, nên bước lớn bước nhỏ chạy đến nghe điện thoại.

Alo,tìm ai vậy ạ?

Tiêu Lăng cúi đầu xác nhận số điện thoại mình đã bấm, đúng là số

thư ký Trương đã đưa.

Nhưng sao nghe điện thoại lại là 1 tiểu loli?

Chương 22

"Halo, ai thế, sao không nói gì ạ?"

Cô nhóc ở đầu dây bên này xem ra bắt đầu cảm thấy không vui, Tiêu Lăng nghĩ chắc là cháu bên họ hàng của An Tiểu Hy. Tiêu Lăng bình thường rất ghét trẻ con nhưng khi nghe thấy tiếng nói non nớt dễ thương kia anh lại không hề thấy vậy, trong lòng còn thấy khác lạ, rất muốn xem xem đứa trẻ có giọng nói bập bẹ này trông như thế nào.....Tiêu Lăng bị chính suy nghĩ của mình làm cho ngạc nhiên, nhíu mày:

"Cho chú tìm Tô Tố, cô ấy có nhà không?"

Tìm mà mí? đôi mắt của Tô Tiểu Thất đảo một vòng, vội vàng lấy tay bịt loa điện thoại gọi vọng vào trong bếp:" Anh ơi, có một chú lạ gọi đến tìm mà mí."

Đàn ông lạ? Tìm mà mí? Tô Cảnh Thụy lập tức " bật nút báo động", không còn bận nghĩ đến chuyện nấu chè đậu xanh nữa, lon ton chạy lại phía em gái dành lấy điện thoại;

"alo, ai vậy ạ?"

Đầu dây bên kia đã thay người! Lần này là tiếng của một cậu nhóc. Tiêu Lăng cau mày, bắt buộc phải hỏi lại lần nữa:

"Tô Tố có nhà không?"

"Chú là ai, tìm Tô Tố có việc gì không?"

Mẹ bây giờ đã có điện thoại rồi, người này nếu muốn tìm mẹ sao không gọi thẳng cho mẹ mà lại gọi vào số máy bàn. Tô Cảnh Thụy rất cảnh giác, nếu như chưa biết thân phận của Tiêu Lăng thì nhất quyết không để lộ thông tin của mẹ, một lúc lâu sau cũng không thấy đầu dây bên kia trả lời, Tô Cảnh Thụy cau mày:

"Nếu không có chuyện gì thì cháu cúp máy đây!"

"Đợi đã!"

Tô Cảnh Thụy cầm lại điện thoại:"còn chuyện gì nữa ạ?"

"Tô Tố có nhà không?"

"Không có!"- Tô Cảnh Thụy kiên nhẫn trả lời, cậu trả lời cái rụp rồi không kịp quan tâm đến phản hồi của đầu dây bên kia,"cạch"---cậu cúp máy rồi dặn dò Tiểu Thất:" Sau này nếu như có ai tìm mẹ mà không khai báo thân phận thì em đừng nói nhiều với họ làm gì, cúp máy luôn nhé." Thường những người thế này chắc chắn chẳng phải người đàng hoàng, cậu nghĩ. Tô Tiểu Thất mở to đôi mắt long lanh của mình, gật đầu lia lịa như đã hiểu những điều anh nói. "woa, anh thật ngầu quá....."

....

Đế cung!

Đế cung là câu lạc bộ tư nhân lớn nhất thành phố, nổi tiếng là nơi đốt tiền ở đây và cũng là thánh địa của cánh đàn ông. Đế hoàng chỉ chấp nhận chế độ thành viên, riêng phí gia nhập hội viên đã là 20 vạn nhân dân tệ, nếu như không có thẻ hội viên, kể cả bạn có là con của thiên hoàng cũng bị đuổi ra ngoài. Mặc dù tiền phí đắt đỏ cũng không

cản được nhiều người bước chân đến đây, vì ở đây có chế độ bảo mật vô cùng an toàn, không cần biết thân phận của bạn là gì, ở đây thông tin của bạn sẽ đều được bảo vệ hoàn toàn.

Khác với tiếng nhạc xập xình huyên náo bên ngoài, ở trong phòng VIP lớn nhất của đế cung lại vô cùng yên tĩnh. Tiêu Lăng buông mình trên chiếc sofa nhập khẩu từ ý, hai chân đi giày da vắt lên bàn trà trước mặt, tư thế rất đỗi thư thả, nhưng......sắc mặt lại vô cùng khó coi. Tiêu Lăng mặt tối sầm nhìn chăm chăm chiếc điện thoại vừa bị cúp máy giữa chừng, gương mặt khó chịu.

Tô Tố!--Gan to quá nhỉ, dám cho số điện thoại của anh vào danh sách đen đã không nói, còn dám cho hai đứa nhóc ra ứng phó qua chuyện sao. Lúc này Tiêu Lăng gần như đã khẳng định chính Tô Tố đã mua chuộc hai đứa nhỏ cho nên chúng mới dám có thái độ vô lễ như vậy.

Trong phòng ngoài Tiêu Lăng ra còn có ba người đàn ông khác.

"Hey, đại ca, mặt anh sao thế, không phải là bị đàn bà đá đấy chứ?"

Tôn Viễn miệng cười khoái trí tay rót vodka cho Tiêu Lăng mà không hề biết đã chạm trúng vết thương của Tiêu Lăng. Bốn người ngồi đây đều là những người trẻ thành đạt nhất của thành phố này, Tôn Viễn nhà mở chuỗi khách sạn cao cấp, căn phòng tổng thống Tiêu Lăng ở cũng là của khách sạn bãi biển nhà Tôn Viễn.

"Tôn Tử mày cút ra chỗ khác!"

Tôn Viễn biệt hiệu Tôn Tử nhưng cũng chỉ có vài người dám gọi anh như vậy, Tiêu Lăng chính là một trong số đó.

"Không phải là bị gái đá thật đấy chứ?"- Tôn Viễn trợn mắt ngạc nhiên. Lãnh Mạc và Mạc Bạch cũng thấy hiếu kỳ, nhìn nhau.

Lãnh Mạc nổi danh là trùm địa ốc, thuộc bên đen. Tên cũng như người, anh ta vô cùng lạnh nhạt trừ phi là với người quen còn lại đều bị anh làm ngơ.

Mạc Bạch cũng giống với tên của anh ta, dáng dấp cao, với làn da trắng trẻo, là mẫu người đàn ông nhẹ nhàng ôn tồn và chu đáo mà bao nhiêu cô gái bây giờ đang theo đuổi. Gia thế mạc Bạch là chính khách, rất khó để tưởng tượng mấy con người này với những thân phận khác nhau như vậy có thể ngồi lại với nhau, còn là anh em tốt của nhau.

Lãnh Mạc và Mạc Bạch nhìn nhau một cái, trên đời này lại còn có người con gái nào dám đá Tiêu Lăng?

"Nhìn cái gì!"-Tiêu lăng phẫn nộ quăng đi chiếc điện thoại.

Tôn Viễn nhận thấy anh thật sự đang bực mình nên cũng im tiếng không dám đùa nữa. Tên này mà điên lên họ hàng cũng chẳng buồn nhận. Tôn Viễn vỗ vai Tiêu Lăng:

"Nào nào nào, uống rượu uống rượu, đàn bà ấy mà, chuyện đơn giản."

Bốn người cùng cụng cốc, dốc một hơi đến cạn.

Tiêu Lăng càng uống lại nghĩ càng bực, mặt anh sầm lại. Tôn Viễn thấy vậy mau chóng lái sang chuyện khác, anh ta ho nhẹ một cái, chọn một người dễ nói chuyện, quay sang Mạc bạch,"Tiểu Bạch, dạo này thấy tinh thần phấn trấn đấy chứ, có chuyện gì tốt đẹp phải không?"

Mạc Bạch xững lại, sờ lên mặt,"có rõ thế à?"

"Cực kỳ rõ ràng!"- Tôn Viễn gật đầu lấy được. Nói về Mạc Bạch, Tôn Viễn thấy khá đáng tiếc cho anh. Gia đình có điều kiện tốt như vậy, bố và chú luôn mong cho Mạc Bạch theo nghiệp gia đình, trở thành chính khách, ai mà biết anh ta lại như ăn phải bùa mê thuốc lú gì nhất định đến theo học biểu diễn tại viện điện ảnh. Rồi sau đó vào làng giải trí, miệng luôn nói anh làm vậy là vì người anh yêu thích đang ở viện điện ảnh.

Tôn Viễn bĩu môi;"sao rồi, nữ thần của lòng mày đã chịu chấp nhận lời tỏ tình chưa?"

Cho nên mới vui như vậy?

"Chưa!"

"Thế cái vẻ mặt tươi rói này là gì đây?"

Mạc Bạch tựa người về phía sau, cười hiền:

"Rất nhanh thôi tao sẽ tiếp cận được cô ấy."

"ờ.............."- ba người đồng loạt nhìn Mạc Bạch một cách khinh bỉ.

Vào viện điện ảnh đã ba năm rồi, lửa gần rơm lâu ngày cũng phải cháy lâu rồi, Mạc Bạch dùng ba năm mới tiếp cận được người ta...... chuyện này làm cho ba cao thủ tình trường ngồi đây đều tỏ ý khinh miệt.

Tôn Viễn mách nước cho Mạc Bạch:" mày cứ dùng tiền đè người,

mấy đứa con gái bên viện điện ảnh không phải đều thích mấy thứ hào nhoáng sao. Tao không tin là mày ném tiền ra, cô ta lại không động lòng."

Mạc Bạch mặt hơi biến sắc, nheo mắt nhìn Tôn Viễn một cách lạnh lùng.

Tôn Viễn miệng cười khoái trá, tay vẫn rót rượu:"haha, tao đùa thôi mà."

Mạc Bạch nhìn thì nhẹ nhàng, nhưng những người càng như vậy khi tức giận lại càng đáng sợ. Tôn Viễn rụt cổ lại, cũng chẳng dám nói nữa.

"Cô ấy không phải loại người đó, chúng mày sau đừng có nói những điều như vậy."

"Nghe mày nói thế thì tao lại thấy có đôi chút hiếu kỳ, một đứa con gái như thế nào mới có thể làm mày say đắm bao nhiêu năm như vậy?"- Tôn Viễn chống cằm hiếu kỳ hỏi.

Tiêu Lăng cũng bỏ ly rượu trong tay quay qua nhìn Mạc Bạch.

Mạc Bạch từng tuyên bố rõ ràng cấm tuyệt mấy người họ không được điều tra về người con gái mà anh thích, nên họ thật sự không biết gì về người con gái ấy.

"chúng mày đừng để ý nữa, đợi cô ấy thành người yêu tao rồi, tự khắc tao sẽ dẫn đến giới thiệu." Nói xong Mạc Bạch không biết nhớ ra chuyện gì, cười một cách thật hiền, làm cho ba người đàn ông còn lại trong phòng phải rùng mình.

Đến nỗi thế không!

Chỉ là một người phụ nữ thôi mà.

"Lão đại, tao có một chuyện muốn nói với mày." Mạc Bạch nhìn sang phía Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng thẫn thờ lắc ly rượu vang trong tay:"nói đi."

"Bên đoàn làm phim <Kiều Vân Truyền> vẫn cần diễn viên chứ? tao cần một vai trong đó.

Chương 23

<Kiều Vân Truyền>?

Tiêu Lăng xững lại vài giây, lại nhớ đến đứa con gái chết tiệt ấy rồi.

"Mày đến đoàn làm phim ấy làm gì?" Tiêu Lăng ngẩng đầu nhìn Mạc Bạch,"bên đó có người phụ nữ mà mày thích?

Mạc Bạch cười tỉm gật đầu.

Tiêu Lăng cũng chẳng suy nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý luôn:"Được rồi, mấy hôm nữa tao qua nói với Phạm Ly một tiếng, bảo ông ấy sắp xếp cho mày một vai."

Nói xong họ tiếp tục uống rượu, Tôn Viễn thấy sắc mặt Tiêu Lăng không được vui, liền nháy mắt cho Lãnh Mạc và Mạc Bạch, Lãnh Mạc không thoải mái lắm nhưng vẫn đứng dậy ra phỏi phòng.

Khi quay lại, theo sau anh ta là mấy nười phụ nữ trẻ măng, nói là phụ nữ hay không bằng có thể gọi là cô gái. Mấy cô xem ra đều trên hai mươi tuổi, cũng không giống như gái ngành tô son chát phấn, mặt còn để mộc, áo váy cũng kín đáo, đứng bên cạnh họ còn một người có vẻ như "má mì".

"aha...... mấy cô em này nhìn cũng xinh xắn quá." Tôn Viễn là người đầu tiên bật dậy, đi tới cạnh "má mì", chọn lấy một cô xinh xắn nhất, chỉ qua Tiêu Lăng:"nào, em đi qua kia phục vụ anh cả cho đàng hoàng vào nhé, hôm nay không ít lộc lá cho em đâu."

Cô gái trẻ ấy thân hình đầy đặn, nở nang, đúng là một mỹ nhân. Nhìn thấy vẻ ngoài đẹp trai của Tiêu Lăng mặt cô càng đỏ lên như gấc.

Bọn họ là những cô gái được đế hoàng huấn luyện tử tế, đều chưa trải qua chuyện chăn gối, có thể nói được huấn luyện rất tốt, rất hiểu chuyện giường chiếu, bảo đảm có thể phục vụ chu đáo nhất có thể.

"Còn đứng đấy làm gì, mau đi đi." "má mì" thấy cô gái đứng im tại chỗ bèn đẩy cô một cái.

Cô gái như choàng tỉnh, đỏ ửng cả mặt nửa ngồi nửa quỳ xuống bên chân Tiêu Lăng. Thật ra dáng nhân viên đã được huấn luyện chuyên nghiệp. Tư thế được nắn nót góc độ khá chuẩn xác để Tiêu Lăng chỉ cần cúi đầu là nhìn thấy bộ ngực gần như sắp nhảy ra khỏi cổ áo cùng với làn da trắng nõn nà của cô.

Tiêu Lăng liền nhớ lại cảnh tượng nóng bỏng đêm hôm đó, có chút tức giận trong mắt anh. Lại nhớ thái độ của Tô Tố đối với anh. Anh càng thấy nóng giận, liền kéo cô gái kia vào lòng một cách thô bạo.

Cô gái ngồi trong lòng Tiêu Lăng rót rượu cho anh, "Tiêu tổng.....uống rượu đi anh."

Lãnh Mạc là ông chủ của các cô, nên họ đều biết đến các vị công tử đây.

Tiêu Lăng thấy cô gái trong lòng mặt đỏ tía tai chợt nhớ đến Tô Tố. Người đàn bà đó không phải là không đếm xỉa đến anh sao! Không phải là sợ anh sao! Được thôi! Chẳng lẽ người đàn bà Tiêu

Lăng này cần nhất định phải là cô?

Đúng là trò cười!

Anh không đón lấy ly rượu từ tay cô gái, mà lạnh lùng nhìn cô:" Đút cho anh!"

Cô gái chững lại, mặt càng đỏ hơn.

Cô nhấc ly lên mím một chút rượu, đôi môi đỏ mọng của cô chạm lên môi của Tiêu Lăng, cô dùng môi đẩy rượu vào trong miệng của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng dựa vào ghế, để mặc cho lưỡi của cô gái uốn lượn trong miệng anh, cách hôn của cô rất thuần thục và nóng bỏng.

Xem!

Người đàn bà chết tiệt, cô không cần tôi nhưng ngoài kia chả biết có bao nhiêu cô mơ được hầu hạ tôi.

Tiêu Lăng bỗng dưng chuyển sang thế chủ động, cúi đầu dùng lưỡi ngoắc chặt lấy lưỡi cô gái, đó là một nụ hôn thật sâu kiểu Pháp.

Tôn Viễn thấy cảnh tượng nóng bỏng này nhịn không được liền huýt một tiếng sáo rõ kêu. Anh ta và Lãnh Mạc cũng chọn lấy cho mình một cô ôm trong lòng.

"Mạc Bạch, mày cũng lại đây chứ....."

"Không cần!" - Mạc Bạch liếc qua Tôn Viễn một cái, anh nâng ly rượu trong tay uống một hơi," chúng mày cứ tự nhiên."

Trong tim anh đã có hình bóng một người, làm sao có thể chơi bời với một cô gái khác.

Mạc Bạch mường tượng trong đầu hình dáng mỏng manh của một cô gái, lần đầu tiên nhìn thấy cô anh đã như bị cuốn lấy. Trong trường đồn thổi các kiểu thị phi về cô, lúc đầu anh cũng nhìn cô với một chút thành kiến, nhưng sau này khi tiếp xúc với cô gần hơn, anh càng phát hiện cô không hề tùy tiện giống như những lời bàn tán kia.

Cô đẹp như một tiểu yêu tinh nhưng không bao giờ cô chịu dùng dung mạo và thân thể của mình để đổi lấy những thứ cô muốn.

Mạc Bạch thậm chí còn nghe được cô đi làm thêm tại quán ăn và quán cà phê gần trường.

Cảm giác quý mến cô không ngừng tăng lên.Nghĩ đến việc sắp được gặp mặt cô, ánh mắt anh dịu dàng như muốn tan chảy.

" Mạc Bạch, mày không phải là muốn giữ gìn chỉ vì một đứa con gái thật chứ?" Tôn Viễn tay ôm một cô ánh mắt hồ nghi nhìn Mạc Bạch.

Mạc Bạch khó chịu lườm Tôn Viễn một cái.

"Đợi đến khi nào mày thật sự biết thích một người, mày sẽ hiểu cảm giác của tao."

"Phì ----" Tôn Viễn cười nhạt," gì thì gì tao cũng không bao giờ vì một cái cây mà từ bỏ cả cánh rừng đâu."

Mạc Bạch không phản bác lại, những chuyện thế này phải đích thân trải qua mới hiểu được. Cảm giác thật sự thích một người, trong tâm trí, trong trái tim chỉ có hình bóng của họ, không còn chỗ để cho

một người con gái nào khác chen vào. Tuy nhiên anh cũng không phản cảm việc làm của các anh em khác, cảnh tượng này anh đã được làm quen từ nhỏ.

……

Họ chơi đến nửa đêm, trừ Mạc Bạch ra, Lãnh Mạc và Tôn Viễn đều bắt đầu những nụ hôn nồng nhiệt với các cô gái trong vòng tay họ, tay cũng không yên, lần mò luồn trong áo quần các cô.

Mạc Bạch có đôi chút không chịu nổi, anh bỏ ly rượu xuống đứng dậy:" Chúng mày có gì thì cứ vào trong phòng, tao về trước."

Đế hoàng có chỗ để chuẩn bị riêng phòng cho khách hàng cũng giống như trong khách sạn, chuyên dành cho việc nghỉ ngơi và vui đùa.

mấy người đàn ông kia lúc này cũng chẳng buồn quan tâm đến Mạc Bạch nữa, mỗi người ôm một cô đi vào phòng riêng.

Tiêu Lăng bế cô gái khi nãy vào phòng.

Cửa phòng vừa đóng, cô gái như con rắn lâu ngày thiếu mồi quấn chặt lấy Tiêu Lăng.

Anh đẩy cô ra,"cô tên là gì?"

Cô gái bị đẩy ra cũng không thấy buồn, ngoan ngoãn trả lời,"em tên Thư Thư."

Thư Thư?

Tô Tố?

Chết tiệt! (trong tiếng Trung hai tên này phát âm nghe gần như nhau)

Tiêu Lăng cáu kỉnh tháo mạnh chiếc cà vạt trên cổ, lạnh lùng nhìn cô gái," từ nay cô không được dùng tên này nữa."

Cứ nghĩ đến việc cô gái này bị đè bên dưới một gã đàn ông nào đó, bị kêu bằng cái tên Thư Thư, anh lại thấy như là một sự sỉ nhục với Tô Tố.

Phát âm giống nhau thôi cũng không được!

Cô gái xững người, nhưng cũng không nói gì, ngoan ngoãn trả lời:"vâng ạ."

Tiêu Lăng nghe vậy lại càng khó chịu.

Cô gái này ngoan hơn Tô Tố không biết bao nhiêu lần nhưng anh chột dạ phát hiện anh không hề có một chút cảm xúc với cô ta.

"Cô đi đi!"

Cô gái lại chững người, đôi mắt đỏ hoe lên vì tủi thân," Tiêu tổng, là em có chỗ nào hầu hạ không được chu đáo sao ạ?"

Tiêu Lăng hết nhẫn nại:"Cút!"

Tiêu Lăng khi tức giận khá đáng sợ, không gian xung quanh như muốn đóng băng.

Bờ vai cô gái nhỏ run lên, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Tiêu Lăng cởi quần áo, trong đầu vẫn còn men rượu chưa phai, anh cáu kỉnh đặt mình lên chiếc giường lớn trong phòng.

Thật nực cười.

Một công tử làng chơi như Tiêu Lăng lại đi từ chối mỡ bưng đến miệng.

……

Điện thoại bống dưng đổ chuông, Tiêu Lăng chợt mường tượng đến hình bóng của Tô Tố.

Không phải là cô ta tự dưng biết sợ nên mới gọi đến chứ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Lăng lập tức nắm lấy điện thoại trong tay, đến nhìn cũng không nhìn một cái, anh bắt máy:

"alô!"

"Tiêu tổng, là em......"

Tiêu Lăng liếc nhìn lại màn hình, trên màn hình hiện lên hai chữ " Đường Sảng", anh cau mày, hỏi,"có chuyện gì không?"

"Tiêu tổng, em.....em nhớ anh lắm, anh có thể đến chỗ em bây giờ được không?"

Tiêu Lăng dựa mình vào đầu giường,tâm tính cũng không được bình tĩnh, nóng nảy nói.

"Đường Sảng, quan hệ giữa chúng ta chấm dứt lâu rồi, sau này chỉ còn là chủ và nhân viên thôi, hy vọng cô nhớ rõ điều này! sau nếu

như có việc gì liên quan đến công việc, trực tiếp liên hệ với thư ký Trương!"

Nói xong, anh cúp máy không thương tiếc.

trong phòng lại yên ắng trở lại.

Tiêu Lăng giở danh bạ điện thoại, tìm đến số của Tô Tố nhưng lần này anh không bấm gọi, chỉ hướng ánh nhìn bực tức vào đó.

"Tô Tố, hôm nay tôi vì cô mà cự tuyệt hai người phụ nữ, sẽ có ngày tôi bắt cô phải đền lại gấp đôi!"

Chương 24

Tô Tố có thói quen học thuộc kịch bản, không chỉ học thuộc lời kịch của bản thân, mà là học thuộc toàn bộ quyển kịch bản.

Hiểu được toàn bộ diễn biến câu chuyện, biết tính cách của mỗi nhân vật thì lúc diễn mới có thể thể lột tả được hết tính chất vai diễn.

Từ lúc đạo diễn Phạm Ly gửi phát nhanh kịch bản đến cho Tô Tố, gần như cả một tuần cô không bước chân ra khỏi nhà, ngày nào cũng quanh quẩn ngoài ăn cơm, đi ngủ, thời gian còn lại cô dành toàn bộ nghiên cứu kịch bản, có những lúc khi ngủ cô cũng nói mớ về lời thoại.

Tô Tiểu Thất khá căng thẳng, kéo lấy tay áo An Tiểu Hy, sắc mặt lo lắng, chọ chẹ hỏi," mẹ nuôi ơi, mà mí không sao chứ ạ?"

"không sao, không sao, mà mí của các con đang tràn trề năng lượng thôi." An Tiểu Hy xoa xoa chiếc đầu bé bỏng của Tiểu Thất an ủi.

Trước đây Tô Tố không hề thích biểu diễn, giờ cô lại nỗ lực đến vậy, An Tiểu Hy nhìn hai đứa trẻ, lòng thầm nghĩ.

Tình mẹ thật bao la!

Là một người mẹ đúng là có vất vả vì các con đến đâu cũng không bao giờ kể khổ.

.....

Một tuần sau.

Vết thương trên người Tô Tố nay cũng đã lành, và cô cũng đã nghiên cứu xong kịch bản.

So với bản gốc, kịch bản lần này sửa đổi cũng không nhiều, chủ yếu nói về nam chính Kiều Vân biến thân từ một người vô dụng, năng lực bị đè nén, rồi sau này được sư phụ giúp đỡ và từng bước đột phá. Kiều Vân trên bước đường trưởng thành sẽ gặp biết bao trở ngại, anh bắt buộc phải vượt qua những trở ngại này, hơn nữa trên đường đi gian nan anh còn gặp rất nhiều cao thủ, sau mỗi trận giao đấu như vậy anh lại càng trở nên mạnh mẽ.

Nữ chính Mẫn Nhi là người khi Kiều Vân còn là một kẻ vô dụng, cô đã ở bên cạnh không giuồng bỏ anh, nên giữa hai người có một mối quan hệ rất sâu sắc.

Nhưng Mẫn Nhi lại vì vấn đề của gia đình, không thể ở suốt bên Kiều Vân, cô chỉ cô thể thi thoảng xuất hiện trên quãng đường trưởng thành của Kiều Vân và giúp đỡ anh.

Đây là một bộ phim hoàn toàn nói về nhân vật nam chính.

Trên bước đường trưởng thành của anh, anh gặp rất nhiều phụ nữ, quan trọng nhất là năm người, trong đó có vai diễn xà nữ medusa của cô, ngoài nữ chính thì vai của cô là vai nữ quan trọng nhất trong phim.

Tô Tố khép kịch bản lại, xoa nhẹ huyệt thái dương đã mỏi nhừ của mình.

ài, một câu chuyện mang đậm tính chất của vai nam chính như thế

này, vai nữ phụ như cô khó mà lóe sáng được, thật khó khăn biết bao.

Đang nghĩ vậy, Tô Tiểu Thất bê đến một khay hoa quả đặt lên trước mặt cô.

"Mà mí đã bận xong chưa? Ăn một chút hoa quả đi ạ."

Tô Tố đặt kịch bản xuống, cô ôm lấy con gái, đặt một cái thơm khá kêu lên má nó,"chụt","mà mí yêu Tiểu Thất nhắm nhắm."

"Tiểu Thất cũng yêu mà mí." Tô Tiểu Thất chu môi, vô cùng đáng yêu.

Cô bé rửa quả xong, tay vẫn còn ướt mem, Tô Tố lấy khăn khô lau sạch lại cho con, trong lòng thấy có lỗi.

Sau này cô có công việc rồi, thời gian ở bên các con cũng ít đi, Tiểu Hy dù sao thi thoảng cũng phải có công việc của mình, đến lúc đó hai đứa nhỏ thật là không có ai chăm sóc nữa rồi.

Cô suy nghĩ một hồi, tối đó cô kéo Tiểu Hy đến phòng mình thương lượng,"tao định đưa hai đứa nhỏ đến lớp học hè, mày thấy sao?"

"Cũng...được" An Tiểu Hy khoanh chân trên giường gặm táo," hai đứa nó mới có bốn tuổi thôi, suốt ngày bị nhốt ở nhà thế này thì buồn chết, mấy ngày nay mày mải đọc kịch bản chúng nó vừa muốn ra ngoài chơi vừa sợ làm phiền mày, nên cũng chẳng ra ngoài. đưa chúng nó đi đến lớp bổ túc cũng tốt thôi, có thể chơi cùng với các bạn đồng trang lứa."

Tô Tố vừa thấy vui vừa thấy đau lòng.

Bọn nhỏ còn bé như vậy, đã biết suy nghĩ cho mà mí như vậy. Nhưng cô lại muốn chúng được như những đứa trẻ bình thường khác, vô tâm vô tư tự do tự tại. Hơn nữa cô cũng có chút lo về Cảnh Thụy, tính cách hai anh em chúng nó hơi tương phản, Tiểu Thất tính cách hoạt bát, Cảnh Thụy lại khá yên tĩnh. Cô lo rằng Cảnh Thụy cả ngày ru rú trong nhà sẽ làm cho thằng bé ngày một ít nói.

Hai người quyết định như vậy.

Tối hôm đó đạo diễn Phạm Ly lại gọi đến, kêu cô hôm sau đến phim trường bắt đầu quay, không đợi Tô Tố trả lời, ông cúp máy cái "rụp".

Tô Tố nhìn vào chiếc điện thoại vừa bị cúp giữa chừng, khóe môi giật giật.

Đạo diễn Phạm Ly à.....

Ông thật là thù dai quá đấy.

……

Tô Tố dậy thật sớm, ăn xong bữa sáng cô mới bước ra khỏi nhà bắt taxi.

Tranh thủ thời gian ngồi trên xe, cô tra tìm các lớp học hè đang mở tại thành phố rồi đánh dấu lại vài chỗ trọng điểm.

Khi cô đến phim trường mọi thứ vẫn chưa bắt đầu nhưng máy quay đều đã dựng xong xuôi, đạo diễn Phạm Ly đang đi kiểm tra thiết bị và máy móc.

Tô Tố nhanh chân bước tới chỗ đạo diễn Phạm Ly, cô ngại ngùng chào."......đạo diễn."

Phạm Ly nhìn thấy cô, nhớ đến hôm trước bị cô mắng, mặt ông hơi sầm lại. Ông làm đạo diễn đã bao nhiêu năm, chưa từng có ai dám nói chuyện với ông như thế.

Giọng nói không mấy dễ chịu, ông chỉ phòng hóa trang:"được rồi, đừng phí thời gian nữa, nhanh đi trang điểm thay quần áo đi."

"Được ạ!"

Tô Tố gãi gãi tóc, rồi đi theo nhân viên tới phòng hóa trang.

Cảnh quay hôm nay là cảnh mà cô diễn lúc đầu, có thể coi ở cảnh quay này cô là trọng tâm. Dưới sự giúp đỡ của nhân viên phụ trách, cô mặc lên mình một chiếc sườn xám xẻ tà màu tím, chiếc đầm rất ôm người, hiện rõ lên những đường cong quyến rũ của cô.

Bộ đầm chỉ dài ngang đùi một chút xíu vì vai diễn nữ phụ này của cô là xà nữ, phần chân bên dưới sau khi quay sẽ phải dùng đồ họa chỉnh sửa thành đuôi rắn. Cũng vì thế, cặp chân thẳng đuột trắng bóc của cô bị phô ra lộ liễu.

Không khí như có một giây lắng đọng.

Tô Tố ngẩng mặt lên vừa gặp đúng ánh nhìm đăm đăm của vài nhân viên nam trong phòng hóa trang hướng vào chân cô, còn những người phụ nữ khác dùng ánh mắt vừa ganh ghét vừa khó tả nhìn cô.

Tô Tố chỉ đành nhún vai. Dung mạo và thân hình của cô dù đến đâu cũng sẽ bắt gặp những ánh mắt như thế.

Cô ngồi lên chiếc ghế trước bàn trang điểm, và mỉm cười nói với thợ trang điểm:

"Nhờ chị nhé."

người trang điểm cho cô là một cô gái, thấy thái độ khiêm nhường của Tô Tố, cô cũng rút lại ánh nhìn lúc trước, bắt tay trang điểm cho Tô Tố," cô Tô, da cô rất là đẹp đấy, gần như không cần lên phấn nền cũng được."

Tô Tố cười mỉm,"cảm ơn chị"

Với vai diễn của cô xem ra cũng phải đi theo đoàn làm phim khá lâu, cô muốn quan hệ với mọi người được thoải mái, dễ chịu hơn nên cư sử rất khiêm nhường và lễ độ.

Thợ trang điểm hoàn toàn hài lòng với thái độ của cô, bắt đầu bắt chuyện với cô.

Chẳng bao lâu sau, cửa phòng hóa trang mở ra, đúng lúc Lộ Dự từ ngoài bước vào.

Anh đến để tìm Tô Tố, bước đến trước cô, anh kinh ngạc, gương mặt tuấn tú lại đỏ rực lên.

"Lộ sư huynh?"

Lộ Dự tiến đến gần cô, gật đầu. Anh cúi thấp xuống khẽ khàng dặn dò:" sư muội, sắp mở máy rồi, em cần cẩn thận một chút, hôm nay đạo diễn có vẻ không được vui."

Tô Tố toát mồ hôi hột. Nếu thế thì cô đúng là nằm giữa họng súng

rồi.

Lộ Dự thấy cô nhăn mặt lo lắng, lập tức vỗ vai cô an ủi," mà em cũng đừng lo lắng quá, chỉ cần diễn như hôm quay thử là được rồi, chỉ cần diễn xuất của em đạt thì đạo diễn cũng không làm khó em đâu."

"Cảm ơn anh, Lộ sư huynh."

Tô Tố rất cảm kích, Lộ sư huynh xem ra cố ý vào tận đây để nhắc nhở cô.

Lộ Dự mặt lại đỏ, ngượng ngùng ho nhẹ, ánh mắt có hơi né tránh,"em.....nói chung em đừng lo lắng quá, hơn nữa hôm nay Tiêu tổng sẽ đến kiểm tra phim trường, đạo diễn chắc cũng sẽ tiết chế lại."

Tim Tô Tố rớt cái "cạch".

Không phải là Tiêu tổng mà cô đang nghĩ chứ.

Cô trông chờ vào tia hy vọng cuối cùng, rụt rè hỏi,"Tiêu tổng là.....người nào cơ ạ?"

Lộ Dự nhìn cô một cách kỳ lạ.

"Chính là Tiêu tổng đã ký hợp đồng cho em đến Tinh Quang media làm việc đó--- là chủ tịch Tiêu Lăng."

Tô Tố trong phút chốc khóc không ra nước mắt.

Lần này thì cô hoàn toàn không dám bước ra khỏi phòng hóa trang!

Chương 25

Có phải đàn ông không?

Tô Tố cảm thấy hơi buồn.

Lúc trước cô nhân lúc Tiêu Lăng tắm vội chạy về, tên trong điện thoại của anh bị cô đưa vào danh sách đen, tuần này cô cảm thấy thật yên tịnh, tự an ủi bản thân rằng Tiêu Lăng có thể đã hết hứng thú với cô.

Nhưng cô không ngờ Tiêu Lăng đang đợi cô ở nơi đây.

Tô Tố muốn trốn chạy!

Cô sợ ở trong đám đông đó không biết Tiêu Lăng có hành động gì không, cô có nên lờ đi, lờ đi, lờ đi hay không?

Tô Tố cảm thấy bối rối quá.

Đến lượt Lục Ngộ được gọi tên, cô nhanh chóng được hóa trang xong, thợ hóa trang đặt cọ xuống, nhìn Tô Tố vẫn chưa hết mơ màng, cố ý nhắc cô, "cô Tô, xong rồi."

"À..à.......cám ơn."

Tô Tố chợt giật mình, cô hoang mang định thần lại mỉm cười với thợ hóa trang.

"Cô Tô nhanh nhanh ra đi, bên ngoài sắp ghi hình rồi, đạo diễn

Phạm tính tình khó chịu lắm, thời gian trì trệ quá, sợ rằng sẽ bị ông la mắng."

Tô Tố nuốt nước bọt.

Trong đây tên tuổi đạo diễn Phạm Lãi rất có tiếng tăm, diễn viên nào hợp tác với ông mà chậm trễ hay diễn xuất có vấn đề đều bị ông ta mắng chửi một cách thậm tệ, mặc kệ người đó là ngôi sao hạng A hay hạng B.

Đành chịu vậy, cô sợ nhìn thấy Tiêu Lăng, bởi vì cô đã ký kết hợp đồng với Công Ty Truyền Thông Tinh Quang, cô chỉ là một con kiến trong lòng bàn tay của Tiêu Lăng, người ta chỉ cần động nhẹ ngón tay cũng có thể ép chết cô.

Trốn tránh hôm nay nhưng không trốn được ngày mai.

Tô Tố thầm lặng cố gắng mạnh dạn bước ra phòng hóa trang.

....

Phòng chụp ảnh.

"Tiêu Tổng, sao anh lại ở đây?" Phạm Lãi như nhìn thấy ma vậy, ông không thể hiểu, trước giờ đầu tư vào bộ phim điện ảnh lớn hơn thế này cũng không thấy vị đại gia này ghé thăm.

Cho dù có ghé thì cũng chỉ bàn luận kịch bản, hay chỉ nói chuyện giao lưu với nhân viên thôi. Nay lại mặc bộ vest Tây lịch sự, hai tay bỏ vào túi, đứng đó với tư thế thật nghiêm trang. Trên gương mặt không biểu lộ gì, nhưng vẫn giữ nguyên khí chất lạnh lùng phong độ.

Phạm Lãi nhìn xung quanh các nữ diễn viên, bất ngờ, có người

nhìn Tiêu Tổng với cặp mắt hận thù, có người cúi đầu ngượng ngùng e thẹn, người xì xầm to nhỏ bàn về lai lịch người đàn ông đang đứng, khí phái hào hao phong nhã.

Tiêu Tổng lượn nhìn xung quanh, đôi mắt đen long lanh ấy không để ý nhìn những người phụ nữ trong phòng.

Phạm Lãi nhức nhối.

Ông nhớ lại lời dặn của Tiêu Tổng tại cái ngày cho thử vai, thở dài. Biết Tô Tố mà đến, thì cái phòng chụp ảnh này sẽ không còn bình yên nữa.

Ông ta hạ giọng đến gần Tiêu Lăng,

"Tiêu Tổng, tôi sắp phải ghi hình rồi đấy......"

Ngụ ý muốn đuổi anh ta đi!

Tiêu Lăng vẫn đứng sừng sững không rời đi, những người trong đây không còn tâm trí làm việc nữa.

Cuộc nói chuyện chưa dứt đã bị gián đoạn bởi nụ cười lạnh lùng của Tiêu Lăng.

Phạm Lãi vỗ đầu.

Được!

Ta không bận tâm nữa, chẳng ra thể thống gì!

Dù sao《Ngao Vân Truyền》hậu kỳ được Hollywood thuê máy móc để chế tác, giá tiền trên trời những ba trăm ngàn nhân dân tệ

một ngày, Tiêu Tổng không đau xót túi tiền mình, lãng phí thời gian ở đây, thì tiếc rẻ cái quái gì!

......

Cửa phòng hóa trang mở ra, Tiêu Lăng như có linh cảm nhiều ánh mắt sắc bén nhìn vào anh.

Trong giây phút nhìn Tô Tố, đôi mắt Tiêu Lăng sáng rực rỡ.

Tô Tố trang điểm thật đậm để chụp hình cho ăn ảnh, nhất là đôi mắt, bình thường đôi mắt đã rất đẹp và cuốn hút, nay lại được vẽ cong nơi khóe mắt, bờ môi được son màu đỏ thẫm, cộng thêm hơi thở hấp dẫn.

Người phụ nữ nhỏ nhắn chạm mặt với anh ta trong phòng hóa trang, cúi đầu chột dạ, cảm thấy cúi đầu xuống như bị thất thế, cô ngẩng đầu lên lại, hung tợn trừng mắt nhìn anh ta.

Tiêu Lăng lóe lên nụ cười trong mắt.

Những sự bất an và lo lắng trong tuần này bỗng nhiên tan biến.

Chính là......

Tiêu Lăng nhìn vào cặp đùi trần của cô, sắc mặt liền thay đổi.

Chờ Tô Tố tiến đến gần, anh lạnh lùng nhìn vào cặp đùi trần, anh chất vấn Phạm Lãi, "đây là trang phục chó má gì thế, sao lộ liễu vậy!"

Phạm Lãi lau mồ hôi.

Ông không nghĩ rằng hình tượng của Tô Tố lại giống như nhân vật

Mỹ Đỗ Sa trong kịch bản vậy, ông ngắm kỹ lần nữa, nhiều ánh nhìn chăm chú đang hướng vào ông, khiến ông không dám tiếp tục nhìn.

Là một đạo diễn, ông ngắm chỉ để cân chỉnh trang điểm.

Sao lại nhìn ông như thế.

Phạm Lãi giải thích, "Tiêu Tổng à, nhân vật Mỹ Đỗ Sa trong kịch bản nổi tiếng là nhờ vào nét đẹp mỹ miều quyến rũ, trang phục này rất hợp đấy."

"Không được, nhất định phải đổi!" người phụ nữ của anh không thể xuất hiện trước mặt công chúng như vây được. Anh quay ra sau nhìn thư ký Trương, "kịch bản đâu, đưa kịch bản cho tôi xem."

Anh ta muốn xem xét vai diễn của nhân vật nữ thứ hai trong kịch bản.

Thư ký Trương lẳng lặng đưa kịch bản cho anh xem.

Tiêu Lăng tùy ý mở một trang ra xem, đã thấy được cảnh đầy tình tứ của vai nam chính và nữ diễn viên số 2, anh ta đóng "sầm" kịch bản lại, nét mặt và ánh mắt lạnh lùng xám xịt nhìn trừng Phạm Lãi, "đây là thứ gì lộn xộn vậy, không thấy Tổng Cục Phát Thanh và Đài Truyền Hình đã ra thông báo à, nghiêm cấm chụp hình và đóng phim gợi dục dưới mọi hình thức, đừng bảo rằng ông không biết nhé!"

Phạm Lãi nói không nên lời.

Đây chỉ là một cảnh tình tứ duy nhất trong cảnh này, vả lại đã giảm bớt nhiều đoạn kịch tính hơn rồi!

"Tiêu Tổng......không thể xóa thêm được nữa......"

"Không được, nhất định phải xóa!"

Tô Tố trợn nhìn Tiêu Lăng, đến gần Phạm Lãi, lờ đi Tiêu Lăng, "đạo diễn, chừng nào bấm máy?"

"Không được phép" Tiêu Lăng to giọng nói.

Tô Tố nắm chặt tay, thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh, cô nhìn Phạm Lãi, ông chợt hiểu, kéo hai người vào phòng hóa trang, và đuổi mọi người trong phòng ra.

Phạm Lãi cũng biết rằng Tiêu Lăng đến đây là vì Tô Tố, ông vỗ vai Tô Tố. “Hai người có chuyện gì thì nói rõ ràng với nhau đi.”

Sau đó ông tránh qua phòng thay đồ.

Trong phòng không một bóng người Tô Tố lo lắng, cô ấy nắm chặt tay và rất tức giận "Tiêu Lăng anh có bệnh à, Phạm Lãi là một đạo diễn chuyên nghiệp đấy, người nghiệp dư như anh thì biết gì mà nói. Trước đó sử dụng âm mưu thủ đoạn để tôi đến thử vai. Bây giờ lại không muốn tôi đóng, rốt cuộc anh muốn gì? "

Tô Tố không còn lo sợ nữa, tất cả những cảm xúc đã bị đàn áp trong thời gian qua đã bộc phát ra.

"Tiêu Lăng đồ khốn kiếp, tôi đã gây lỗi gì, anh phải đối phó tôi như thế này... Có phả vì tôi liệt số điện thoại của anh vào danh sách đen không? nếu thế tôi sẽ xin lỗi anh, anh tâm địa hẹp hòi nhỏ mọn, anh có phải đàn ông không! "

Có phải đàn ông không.......

Không khí bỗng chốc nguội lạnh

Tô Tố phát hiện mình nói không ngừng, ngượng ngạo ngẩng đầu lên, nhìn nét mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng, anh cởi chiếc áo khoác ra, từ từ tiến về phía cô.

"Anh....anh muốn gì, đừng qua đây. Anh đừng làm bậy, bên ngoài rất nhiều người, chỉ cần tôi kêu la lên là mọi người ùa vào."

Tô Tố ra giọng uy hiếp, bước chân lao đảo không ngừng luì bước về phía sau

Cô chóng lùi sát lưng vào tường, kinh sợ nhìn Tiêu Lăng.

"Anh, anh dừng lại!"

"chả phải cô muốn biết tôi có phải đàn ông không sao, tốt lắm, tôi sẽ cho cô biết thế nào là đàn ông!"

Tiêu Lăng quăng mạnh chiếc áo khoát ra, bước từng bước lớn ép Tô Tố đến tận đường cùng.

Chương 26

Đây mới là nụ hôn

"Anh, đừng qua đây, tôi sẽ la lên đấy, la lên thật đấy."

"Thế thì la len đi nào, cho mọi người biết hết quan hệ của chúng ta càng tốt."

Tiêu Lăng cười nhạo, ép Tô Tố dựa sát mép tường, anh kéo đầu cô lại cúi đầu trao nụ hôn.

"Đạo diễn, đạo diễn......ừm......."

Phạm Lãi đang trốn trong phòng thây đồ, ông nghe thấy tiếng kêu cứu của Tô Tố, nhưng......tha lỗi cho ông ko dám xuất hiện. Tiêu Tổng mà giận không ai dám làm gì.

Tô Tố, ai khiến cô nghi ngờ bản chất của người đàn ông thế.

Haizz, cô thật hạnh phúc quá rồi.

......

Nụ hôn của anh thật mãnh liệt và cuồng nhiệt, kèm theo sự khát khao dục vọng.

Nước mắt Tô Tố bắt đầu trào ra.

Đôi tay cô bị bắt chéo sau lưng, hai chân bị kẹp chặt, đầu óc mất

kiểm soát, cô không thể phản kháng được.

"Ừm......" buông tôi ra.

Tiêu Lăng sẽ không thả cô ra, anh mở mạnh hàm răng cô ra, bắt đầu đưa chiếc lưỡi cuồng nhiệt vào trong.

Tô Tố bị hôn đến mặt mày chao đảo choáng váng.

Lưỡi cô bị hút gần như tê liệt.

Cô muốn cắn anh, nhưng Tiêu Lăng đã biết trước cô sẽ làm thế, bèn lấy tay dịnh chặt cằm cô, ép cô không được khép miệng lại.

Tư thế càng dễ cho Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng thật lòng muốn cho Tô Tố một bài học.

Người phụ nữ này đã dám đưa anh vào danh sách đen, lại dám cả gan mặc đồ hở han đóng phim gợi tình, còn hoài nghi bản chất đàn ông của anh.

Tốt lắm!

Anh mạnh bạo đưa tay vào bộ đồ diễn trên người cô, nhéo mạnh vào da thịt.

"Không......"

"Anh đừng làm thế!"

Tô Tố đầu óc chao đảo, không cho Tiêu Lăng tiếp tục hôn, cô đã lớn tiếng nhận lỗi, "tôi, tôi đã sai!"

Tiêu Lăng hành động một lát, bèn dừng lại, lạnh lùng nhìn cô, "sai chỗ nào?"

Tô Tố bất động thở hổn hển, như con cá vừa mắc câu bị kéo lên bờ, thở dốc.

Cô không thể định thần lại, nghe Tiêu Lăng nói thế cô cắn nhẹ lên môi, đôi mắt mụ mị nhắm lại.

Tiêu Lăng vẫn không buôn tha cô, gặng hỏi dữ dằn, "Sai chỗ nào!"

"Không nên kéo tên anh vào danh sách đen......"

"Còn gì nữa?"

"Không nên chửi anh, hôm đó anh lẳng lặng bỏ về không nói anh tiếng nào."

"ừm!" Tiêu Lăng hả giân bình tâm lại, ôm Tô Tố, mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng, "còn nữa không?"

Tô Tố liếc nhìn anh, chợt thấy anh không còn tức giận nữa, tiếp tục nắm chặt tay, "không, không nên nói anh không phải đàn ông......"

"Nên bây giờ anh định tính sổ sao?"

Tô Tố ngạc nhiên

Tính sao?

Cô ta đã nhận lỗi rồi, anh còn muốn gì!

Khi cô liếc ánh nhìn sắt đá vào Tiêu Lăng, cô nuốt nước bọt, bỗng chốc nhận lỗi.

Trong tình cảnh yếu thế hơn, cô chỉ biết nhận thua cuộc.

Cô ta nắm lấy áo choàng phủ xuống đầu, giống một người vợ đang bị trút giận, "Đợi tí tôi sẽ đưa tên anh ra khỏi danh sách đen."

"Sau này thì sao?"

"Sao này tôi cũng sẽ không kéo anh vào danh sách đen!" Tô Tố đảm bảo.

Vậy cũng được!

Tiêu Lăng không nghĩ rằng sẽ dễ dàng buông tha cô, vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng.

Tô Tố thấy anh im lặng, trong lòng sợ hãi.

Đối với cô người đàn ông này như một con ác ma, cô ta chợt nghĩ, thà lúc đầu bị Triệu Tổng cưỡng bức còn hơn bây giờ bị anh ta ép buộc không thể lật lọng.

Trong đầu xuất hiện hình ảnh hàm răng ố vàng của Triệu Tổng, Tô Tố buồn nôn.

Thôi kệ thôi kệ!

Triệu Tổng khiến cô muốn nôn ói.

Một phút.

Hai phút.

Năm phút đã qua......

Tiêu Lăng vẫn im lặng không nói gì, Tô Tố đang bị anh ta áp bức cực độ, cuối cùng thất bại, cô ta hoàn toàn bị khuất phục.

"Tiêu Lăng, tôi đã sai, tôi đã thật sự biết sai, anh đừng giận nữa được không? Anh nói tôi nghe đi, phải làm gì anh mới chịu tha thứ cho tôi, tôi sẽ chiều anh được không?"

Mắt của Tiêu Lăng sáng rực lên, anh buông tay Tô Tố.

Tô Tố lúc nãy bị anh ta hôn đến hai chân rụng rời, anh ta vừa thả lỏng tay ra, chân cô khụy xuống, suýt trượt từ vách tường xuống, Tiêu Lăng nhanh tay nhấc đỡ cô dậy.

Tô Tố ngượng ngùng mặt đỏ bừng.

Cô đẩy Tiêu Lăng ra, sợ nếu đẩy mạnh anh lại giận, cô nói nhỏ, "để tôi tự đứng dậy."

"Cô thử đẩy tôi ra lần nữa xem!"

Tay cô cứng đờ, không dám đẩy anh nữa.

"Hôn tôi đi."

Cái gì?

Tô Tố ngẩng đầu kinh ngạc thật mạnh, đụng trúng cằm Tiêu Lăng, cô ôm đầu đau đớn "ây ya", rơm rớm nước mắt ngước mặt nhìn Tiêu Lăng.

Cái cằm của người này được làm bằng đá hay sao ấy, cứng quá!

Tiêu Lăng xoa xoa cái cằm đau đớn, không biết nên khóc hay cười, "Anh hôn tôi có cần kích động vậy không?"

Khốn kiếp!

Tô Tố đáng thương đang thương lượng với anh, "không hôn nữa được không?"

"Không được!" Tiêu Lăng khô khan từ chối, "Lúc nãy chẳng phải cô nói tôi muốn gì cô cũng chiều sao? Cô đang nói chơi à."

"Không có không có." Tô Tố hoang mang lắc đầu, chỉ e rằng cô gật đầu chấp nhận thì Tiêu Lăng lại ban "sự trừng phạt" cho cô.

"Vậy bắt đầu đi nào."

Tiêu Lăng vô tư dựa người vào tường, mắt hừng hực nhìn cô.

Tô Tố nghiến chặc răng.

Cô nghĩ ngợi, mắt đảo nhanh nhìn một vòng, "Anh chắc chắn sau khi tôi hôn anh, anh sẽ tha thứ cho tôi chứ?"

Tiêu Lăng lạnh nhạt mắt liếc nhìn cô, không nói gì.

"Tiêu Lăng, nếu tôi hôn anh, anh phải rời khỏi phim trường nhé? Anh, anh đừng nhìn tôi thế, lát chúng tôi còn phải đóng phim nữa, anh ở đây, không tài nào đóng phim được."

Nếu như trao anh một nụ hôn có thể đuổi ôn thần này đi, cô sẽ

nguyện hy sinh vậy.

Cô khẳng định, nếu Tiêu Lăng không đồng ý, cô thà chết còn hơn.

"Được!"

Ồ......

Cô không ngừng kinh ngạc.

Đã đồng ý rồi sao? Lại đồng ý một cách nhanh gọn!

Tô Tố nào biết suy nghĩ của Tiêu Lăng.

Dù sao tiểu yêu tinh này đang nằm trong tay khó thoát, vả lại Tô Tố chưa bao giờ chủ động hôn anh. Đồ ngon phải từ từ thưởng thức, tạo áp lực quá, mèo nhỏ này sẽ hoảng sợ tháo chạy.

Đây là một khởi đầu tốt.

Anh nhắm mắt lại, "Được rồi, đừng nói tầm phào nữa, nhanh nào!"

Tô Tố tức giận nắm chặt tay.

Trong lòng lại lôi tổ tông mười tám đời ra hỏi thăm một trận, nhưng mà......muốn cô thiệt thòi, không phải dễ dàng.

Tô Tố miêng nở nụ cười nham nhở.

Cô nhón chân lên, nắm lấy cánh tay anh, vui vẻ hôn lên má anh "um moaa" một cái.

"Xong rồi!"

Dù sao anh ta kêu hôn nhưng không bắt buộc phải hôn chỗ nào.

Tiêu Lăng cảm nhận được nụ hôn mềm mỏng hôn trên má anh, cảm giác hưởng thụ trong phút chốc tan biên. Anh ta cảm thấy tiếc nuối, nhìn sang Tô Tố thấy cô cười mỉm.

Có phải cô đang giở trò với anh?

Tiêu Lăng vểnh môi cười, ôm chặt cô hôn mãnh liệt.

"Ưm......"

Hai chiếc môi quấn quyện vào nhau, trỗi dậy một bầu không khí mê man ái tình, Tiêu Lăng mở mạnh cửa miệng, đưa lưỡi lướt qua miệng cô, lấy đi tất cả hơi thở của cô.

Kéo dài thật lâu, anh dừng lại với đôi mắt ửng đỏ, nhìn vào ánh mắt mơ hồ của cô, anh vênh môi, thầm nặng nói,"tiểu yêu tinh, đây mới gọi là hôn nhé!"

Chương 27

Mời cô ấy ăn

Tô Tố khuôn mặt đỏ bừng.

Biết rằng đạo diễn Phạm Lãi đang trong phòng thay đồ bên cạnh, cô căm hận vì lúc nãy không lẻn vào trong cho rồi.

Thật khó khăn khiến Tiêu Lăng rút lui, cô nhanh chóng với tay ra đẩy anh ra. "Được rồi, anh nên đi đi."

Tô Tố nghẹn ngào.

Thôi xong rồi, đạo diễn sẽ nghĩ rằng cô đang che giấu điều gì đó, nên mới có vai diễn này.

Cuối cùng, Tiêu Lăng cũng bị đuổi cổ đi, và Phạm Lãi bước ra khỏi phòng thay đồ.

Tô Tố cúi đầu và không dám nhìn anh.

Phạm Lãi nhìn chăm chú vào Tô Tố.

Dám kéo số điện thoại của Tiêu Lăng vào danh sách đen, mà còn dám mắng Tiêu Lăng không phải đàn ông...... cho dù ông suy sét thế nào Tố Tố không giống như đang được nâng đỡ.

Anh nhìn vào khuôn mặt vóc dáng đầy đặn của cô, và trong lòng đã hiểu.

Nếu anh ta có thể trẻ lại hai mươi tuổi, thấy một người phụ nữ xinh đẹp như thế cũng bị cám dỗ.

Thật không dễ dàng gì cho cô, khi vẫn kiên quyết giữ nguyên ý chí trước thế lực mạnh mẽ đàn áp của Tiêu Lăng.

Phạm lãi lượn mắt nhìn Tô Tố đang cắm đầu nhồi nặn áo choàng của mình, và trợn mắt nhìn. "quần áo sắp bị cô nhào nát rồi kìa."

Tô Tố nhanh chóng buông lỏng quần áo của mình và rụt rè nhìn Phạm Lãi.

Đạo diễn... đây chắc chỉ hơi bực bội, tức giận, hay rất tức giận?

"Tôi không phải một con hổ, nhìn xem có thật đáng sợ vậy sao?" Phạm Lãi mặt bình thản vỗ vai cô "Được rồi, mau ra ngoài đóng phim thôi"

Nói xong Phạm Lãi dẫn đầu bước ra khỏi phòng hóa trang trước.

Tô Tố có chút bất ngờ.

Như vậy là xong chuyện rồi sao?

Cô còn nghĩ Phạm lãi sẽ trả thù cá nhân nữa!

Tô Tố vuốt mồ hôi trán trán và thở phào nhẹ nhõm.

Cánh cửa phòng hóa trang lại được mở ra lần nữa, và một cô gái đeo trên người thẻ làm việc hét lên, "Cô Tô, đạo diễn cho gọi cho cô."

"Tôi đến ngay, tôi đến ngay"

Tô Tố hồ hởi, và nhanh chóng chạy ra khỏi phòng hóa trang.

......

Cảnh đầu tiên mà Tô Tố muốn quay là cảnh trong sa mạc, không có sa mạc ở đây, vì vậy nó được thực hiện trong nhà.

Tầng trong nhà được bao phủ bởi cát, và một tấm màn màu vàng nâu được treo khắp nơi trên cao, sau đó sẽ được xử lý thành một sa mạc.

Cô là người xuất hiện trong cảnh đầu tiên và phim truyền hình Giả Tưởng và phim Tiên Hiệp thử thách của trí tưởng tượng của diễn viên nhiều nhất, một thứ gì đó được trình bày trên truyền hình thật kỳ diệu và pháp thuật tiên thuật rất gây cấn, nhưng thực tế khi quay, những thứ này đều không có.

Toàn bộ đều dựa vào sự phát huy và tưởng tượng những cảnh đó của diễn viên

Ví dụ Tô Tố xuất hiện trong phân cảnh này.

Cảnh này là một đám cháy trong vương quốc sa mạc nơi Mỹ Đỗ Sa đang ở, và các bậc thầy bên đại lục nhận được tin tức đến để cướp bóc.

Nam chủ nhân và sư phụ của anh đang trốn đằng sau tảng đá và chờ đợi cơ hội.

Mỹ Đỗ Sa trước khi xuất hiện, những người rắn khắp nơi đang chiến đấu kẻ địch, lúc này cô xuất hiện trên không trung, vẻ mặt nhìn lạnh lùng không kém phần quyến rũ.

Phân cảnh này nếu xem trên tivi sẽ đặc biệt lôi cuốn.

Nhưng khi quay lại rất khó khăn tốn công sức.

Bởi vì phải buộc dây cáp treo.

Tô Tố thở dài, các nhân viên đã bắt đầu buộc dây cáp cho cô, và bó chặt. Treo dây là một điều rất khổ sở, bởi vì sau khi treo lên hoàn toàn mất trọng lượng, cần phải dựa vào sức mạnh của eo và bụng để tạo hình, nhẹ lắm cũng chỉ đau hai ngày, còn nghiêm trọng sẽ bị dây cáp cạ vào lưng chảy máu.

Cô cúi đầu xuống và không mong đợi cảnh đầu tiên trở nên khó khăn như vậy.

Bỗng trước mắt sập tối, một người đàn ông mặc trang phục diễn đến gần cô ấy, người đàn ông dáng vóc quá cao, Tô Tố đành phải ngước cao nhìn anh ta.

"Anh là?"

"Tên tôi là Mộ Bạch, và tôi đóng vai cấp dưới của cô tên Xi Cửu."

Xi Cửu cũng là người thầm thương trộm nhớ Mỹ Đỗ Sa, và Mộ Bạch bổ sung thêm.

Anh ta đến cùng lúc với Tiêu Lăng, anh ấy lúc đấy ở phòng hóa trang khác, nên không thấy được sự đụng độ của Tiêu Lăng và Tô Tố. Đáng lẽ Tiêu Lăng muốn sắp xếp một vai quan trọng cho anh ta, nhưng sau khi đọc kịch bản, anh lại muốn bỏ luôn vai diễn Xi Cửu của diễn viên nam này.

Anh che giấu tâm trạng phấn kích. Sao khi chào xã giao Tô Tố. Anh ta hơi bồn chồn lo lắng, mặc dù anh đã yêu thầm Tô Tố trong ba năm, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô ấy.

Mộ Bạch?

Tô Tố thấy cái tên này hơi quen thuộc, cô có vẻ bối rối nhìn Mộ Bạch, nhưng bây giờ vì Mộ Bạch phải đóng vai người rắn, do đó trang điểm rất...... ẹc, lạnh lùng yêu mị. Vì vậy, cô không thể nhìn rõ nguyên dạng anh, "Tôi... tôi đã ở đâu nghe nói về anh rồi?"

Mộ Bạch sửng sốt, đôi mắt của anh hiện lên sự nhẹ nhàng và hào hứng.

Tô Tố thực sự nghe qua tên của anh.

Anh và Tô Tố đã cùng nhau học chung trong Học viện điện ảnh, nhưng hồi trước Tô Tố không thích ngồi lê đôi mách chuyện bên ngoài, cũng không bao giờ quan tâm đến những gì đã xảy ra ở trường, cô sẽ chỉ có một người bạn là An Tiểu Hy mà thôi.

Thật bất ngờ, cô thực sự nhớ ra anh ta!

Mộ Bạch phấn khởi đến nổi mặt đỏ bừng lên.

Nếu bây giờ chỉ có một mình anh ở đây, anh ta sẽ vui đến nhảy dựng lên.

Anh ta định thần lại vội giải thích: "Tôi cũng chỉ là sinh viên năm ba hệ diễn xuất tại Học Viện Điện Ảnh, chỉ là không học cùng lớp với cô."

"Ah, thật sao? Khó trách, tôi thấy tên của anh thật là quen thuộc."

Tô Tố được gợi nhớ lại ký ức lúc đó, Nên cô đã nhận ra anh. Tô Tố thực sự nhận ra.

Tô Tố rất vui mừng.

Các cô gái trong tổ kịch rất hiềm khích cô, gặp một người bạn cùng trường, cô có cảm giác rất thân thiết, đặc biệt khi mà Mộ Bạch nhìn cô, thần thái trong đôi mắt anh không có sự hèn mọn bỉ ổi như những người đàn ông khác, cô có ấn tượng tốt với anh.

Cô đưa tay ra và mỉm cười với anh. "Xin chào, tôi tên Tô Tố."

Mộ Bạch nhìn cô mỉm cười lại sửng sốt.

Tô Tố hồi ở trường rất ít cười, thường tỏ vẻ đẹp đẽ băng đá khó gần, và đây là lý do anh không dám tiếp cận Tô Tố.

Anh không ngờ tính cách của cô ấy lại tốt đến vậy.

Mộ Bạch có chút hối tiếc.

Biết vậy anh đã sớm tiếp cận cô.

Anh bắt lấy tay cô, "Tên tôi là Mộ Bạch!"

Ngón tay dài thon thả, bàn tay trắng nõn nà, mịn màng mềm mại như lụa bắt lấy tay anh, Mộ Bạch cảm thấy lân lân, bối rối đến quên buông tay cô.

Tô Tố cảm thấy ngại ngùng.

Cô ấy cảm thấy người đứng trước mặt mình như bị cứng đơ, có

vẻ ngốc nghếch?

Tuy nhiên, ấn tượng của cô về Mộ Bạch vẫn không tệ.

Cô bèn rút tay về.

Mộ Bạch chợt bừng tỉnh, xấu hổ, e thẹn buông tay cô, vô tình chạm vào lòng bàn tay cô, lòng bàn tay bị ẩm ướt, Mộ Bạch chỉ nghĩ cô bị căng thẳng, nói nhỏ với cô, "treo dây cáp rất cực, nhưng rất an toàn, các bậc thầy đạo cụ đã kiểm tra hết rồi"

“Tôi hiểu rồi.” Tô Tố mỉm cười với anh.

Để đảm bảo an toàn khi đai cáp treo, thì cáp treo phải được kiểm tra rất nhiều lần.

Lòng bàn tay chảy mồ hôi không phải vì căng thẳng, mà là bị nóng nực.

Trong phòng thu hình không có gắn máy lạnh, đang lại là mùa hè, trên người quần bó chặt, và mặc dù lộ tay lộ chân toàn thân vẫn tuông mồ hôi.

Nhân viên công tác đã lắp dây cáp treo vào người cô, sẽ sớm bắt đầu ghi hình, tất cả nhân viên đã sẵn sàng, Mộ Bạch nhìn Tô Tố tập trung vào chuẩn bị ghi hình, anh tỏ vẻ lo lắng.

sợ rằng sẽ bỏ lỡ cơ hội làm quen với cô ngày hôm nay, Mộ Bạch vươn dài rộng cổ ra và nói với cô câu cuối cùng.

"Tô Tố ơi, sau khi quay xong cảnh hôm nay, tôi có thể mời cô ăn tối được không?"

Chương 28

Chọc điên đại BOSS

Mộ Bạch có chút ái ngại, nên giọng nói đặc biệt nhẹ nhàng.

Còn Tô Tố đang nói chuyện công việc với nhân viên, hoàn toàn không nghe những gì anh ta nói.

Mộ Bạch khi đó có chút ghen tuông.

Do có cảnh quay trên không bằng dây, Tô Tố hướng về phía nhân viên làm tư thế bàn tay OK, sau đó hất ngón cái lên.

Phạm Lãi đứng bên cạnh nhìn, ánh mắt cười mỉm.

Đây là ký hiệu trong ngành, OK nghĩa là chuẩn bị tốt, còn giơ ngón cái lên lại mang ý nghĩa chúc may mắn.

Nhưng,....sơ yếu lí lịch của Tô Tố chưa từng tham gia bất kỳ vai diễn nào, sao lại biết sử dụng những tư thế tay đầy chuyên nghiệp như vậy?

“Các đơn vị chuẩn bị vào vị trí”.

Phạm Lãi không nghĩ nhiều nữa, anh gật đầu với các nhân viên, la lên một tiếng “a!” chính thức bắt đầu quay.

Khoảnh khắc diễn trước ống kính của Tô Tố bắt đầu.

....

Cô được kéo lên cao bằng dây bảo hộ, lơ lửng trong không trung, nhìn đám người bên dưới bằng ánh mắt lạnh thấu, khuôn mặt yêu kiều vừa lạnh lùng, vừa mang nét ưu nhã cao quý, làm người diễn cùng cô ấy không thể lướt mắt nhìn vào cơ thể cô.

Trong một khung cảnh mờ ảo, Mỹ Đỗ Sa thoát chốc xuất hiện ở giữa không trung.

Nhân vật Si Cửu của Mộ Bạch và thuộc hạ Sà Nữ khi thấy cô ấy, mặt lập tức vui lên:" nữ vương đại nhân".

Tô Tố liếc nhẹ anh ta một cái, ánh mắt lập tức nhìn qua người một vị cao thủ, chớp ánh mắt yêu kiều của mình, mang theo một khí thế đàn áp người khác," anh, tìm tôi?"

Người đàn ông trung niên với tay nghề lão làng lập tức cảm nhận được không khí áp bức đó, anh ta bị cảm nhiễm bởi tình tiết mà Tô Tố tạo ra, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn Mỹ Đỗ Sa cười đùa: "Đỗ Mỹ Sa đại nhân, tôi là thầy Luyện Đan của Đại Lục Ngô Quốc, Ngô Hỏa!"

Đồng tử màu ánh kim của Mỹ Đô Sa khẽ sáng lên, "Thì ra là anh!"

......

Phạm Lãi kích động nhìn chăm chăm vào máy ghi hình, đặc biệt là khuôn mặt biểu cảm của Tô Tố, anh ta thật sự không ngờ được, một người mới hoàn toàn không có kinh nghiệm diễn xuất, lại có thể diễn tốt đến vậy.

Bất kể từ chi tiết biểu cảm nhỏ nhất cho đến ngữ khí động tác, thật

sự là không có sự khác biệt so với hình ảnh Mỹ Đỗ Sa trong tưởng tượng của anh ta.

Thật sự là xuất thần.

Đến cả diễn viên chính Trần Kiêu đang đứng đằng sau Phạm Lãi cũng cám thẩy có chút kinh ngạc.

Ai có thể ngờ được người con gái ngoài đời thực với khuôn mặt hay ngượng ngùng ấy, đứng trước ống kính, lại có khí thế lớn đến vậy.

Do bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết hay là kịch bản truyền hình, đặc biệt là khâu tuyển chọn diễn viên đều khiến họ rất đau đầu, do Nguyên Tác đã có một lượng Fans tương đối lớn, một khi hình tượng không phù hợp, sẽ trực tiếp bị fans phê phán rằng tác phẩm không đáng một xu.

Còn đau đầu hơn khi diễn một vai diễn, để fans hâm mộ nghĩ rằng người diễn và nhân vật trong nguyên tác hoàn toàn giống nhau, lại càng khó khăn.

Bởi vậy, có nhiều tác phẩm tiểu Thuyết sau khi chuyển thể thành phim truyền hình hoặc điện ảnh, khi lên sóng đều bị chửi thành tác phẩm thảm họa.

Trần Kiêu nhìn thấy Tô Tố hoàn toàn nhập vào vai diễn, Ánh mắt khẽ mỉm cười nhẹ, bộ phim nay bất kể sau này phát sóng kết quả như thế nào, ít nhất vai diễn Mỹ Đỗ Sa sẽ không bị ghét bỏ.

Đây không phải là hình ảnh của một người mới vào nghề mà giống như một diễn viên gạo cội diễn xuất nhiều năm trong ngành.

Nhưng như vậy cũng tốt, anh ta không hy vọng người hợp tác của mình chỉ là một bình hoa di động.

Bộ phim nhanh chóng quay xong, quá trình quay không có bất kì vấn đề gì phát sinh, Trần Kiêu nhìn điệu bộ vuốt mũi đầy hưng phấn của Phạm Lãi, nhịn không được đập vai anh ta.

Phạm Lãi bị quấy rầy, phẫn nỗ quay đầu lại nhìn.

Anh ta ghét nhất bị người khác làm phiền trong lúc này.

Trần Kiêu nhún vai," Đạo diễn, nên kêu Cắt rồi."

Phạm Lãi như tỉnh cơn mộng, kêu một tiếng Cắt, màn kịch hạ màn hoàn hảo.

....

Tô Tố từ từ được thả xuống bởi dây cáp, thân thể này quả thật quá yếu rồi, phần hông eo bị ma sát mạnh, khuôn mặt đầy đau đớn của cô trở nên trắng bệch đi một chút. May mắn là cô đã hóa trang khá kĩ, nếu không sẽ rất khó coi.

Tô Tố nhịn không được đành xoa xoa phần bụng dưới của mình.

Đoán chừng là bị ma sát đến đỏ cả rồi.

Cô vừa được kéo xuống lập tức chạy đến bên Phạm Lãi, coi thử cảnh vừa mới quay xong, do Đỗ Mỹ Sa là nhân vật chủ chốt của cảnh quay, nên đã đặt biệt viết nhiều điều tốt về cô ấy, mỗi ánh mắt và động tác đều diễn vô cùng đạt tiêu chuẩn.

Tô Tố cơ bản khá hài lòng, đành thở một hơi nhẹ.

“Đạo diễn...được chứ hả?”. Cô có chút không chắc chắn khi nhìn Phạm Lãi, Phạm Lãi nổi tiếng nghiêm khắc, cô lo sợ Phạm Lãi sẽ bớt móc ra khuyết điểm.

“ừ...cũng khá”

Mặt Phạm Lãi không thể nghiêm túc hơn nữa.

Trần Kiêu đứng bên cạnh nhìn anh ta thêm lần nữa, rõ ràng là rất vừa ý, lại còn làm vậy để dọa người mới sao. Thấy Tô Tố có chút thấp thỏm lo lắng, anh đành vỗ vai cô, “ Diễn tốt làm, tiếp tục cố lên.”

Có thể diễn xuất tròn vai như thế, chắc là cũng nghiên cứu kịch bản khá kỹ lưỡng.

Những diễn viên nỗ lực cố gắng như vậy không nhiều, nên Trần Kiêu tấm tắc khen ngợi biểu dương không ngớt.

Tô Tố nhận được lời tán thưởng, liền quay lại nở cười thật tươi đáp lại Trần Kiêu.

“Cám ơn anh!”

Cô vừa cười, ánh mắt bờ mi không ngừng ánh một nét đẹp quyến rũ, Trần Kiêu lúc ấy có chút rung động loạn thần.

Đúng thật là...yêu tinh mà!

....

Ngày tiếp theo về bối cảnh chính cũng là dành cho vai diễn Mỹ Đỗ Sa của Tô Tố.

Thật ra kịch bản này đã quay được hơn một nửa rồi.

Chỉ là do diễn viên thứ chính nghỉ diễn, nên hôm nay cô chủ yếu quay lại cảnh cũ mà diễn viên thứ chính đã diễn thêm một lần nữa.

Điều khiến Phạm Lãi có chút bực tức là, trong suốt cả buổi trưa ghi hình, không xảy ra bất kì sai sót gì, làm cho một đạo diễn mang tiếng hà khắc như anh ta cũng không bắt được lỗi nào. Phải biết rằng, đối với một người rảnh rỗi chuyên vạch lá tìm sâu như anh mà nói, tìm không được khuyết điểm, là một chuyện thương tâm đến nhường nào. Tuy nhiên điều này làm anh ta càng xem trọng Tô Tố.

Cô giá này không những không ỷ vào sự cưng chiều của Tiêu Tổng Hoành mà ra vẻ ta đây, có thiên phú đã đành, mà còn nổ lực như vậy, thật là một hạt giống tốt.

Lúc nghỉ trưa, Tô Tố nhanh chóng chạy từ phòng quay ra ngoài.

Nóng quá!

Đang giữa mùa hạ, thời tiết vốn dĩ rất nóng, trong phòng quay lại bức bí không thoáng khí, cô đã dặm lại lớp trang điểm nhiều lần, cả người cũng toát hết mồ hôi, phải nhanh chóng ra hóng gió.

Bên ngoài cũng nóng như bên trong vậy.

Tố Tố ẩn nấp dưới chỗ bóng râm mát mẻ mới thấy dễ chịu hơn.

Cô tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho người nhà, đại khái nói rằng hôm nay sẽ về khá muộn, kêu hai đứa nhỏ không cần đợi cô về ăn cơm.

Vừa cúp điện thoại, liền nhớ ra Tiêu Lăng đang nằm trong Danh Bạ Đen của mình, khuôn mặt trở nên trắng xanh.

Do ghi hình liên tục, cô quên bỏ Tiêu Lăng khỏi danh bạ đen của mình.

Aa.

“Tiêu rồi tiêu rồi!”

Tô Tố tay vung loạn xạ hủy bỏ tên Tiêu Lăng trong danh bạ đen của mình.

Vừa thực hiện xong, điện thoại cô liền reng lên.

Tô Tố nhìn màn hình điện thoại hiển thị hai chữ “Tiêu Lăng”, sống lưng bỗng đổ mồ hôi lạnh.

Má ơi.

Người này lắp máy theo dõi trên người cô ta hay sao, cô ta vừa mới nghỉ ngơi, điện thoại anh ta đã gọi đến. Lần này cô đã rút được kinh nghiệm, nhanh chóng nhận điện thoại của anh ta.

“ Tô Tố, cô to gan thật, đến giờ cô mới kéo tôi khỏi danh bạ đen hả!”

Đầu dây bên kia truyền lại một giọng nói gầm gừ đầy phẫn nỗ của Tiêu Lăng.

Tô Tố đành nổi nuốt vội nước bọt, chả lẽ Tiêu Lăng gọi cho cô suốt hay sao?

Cô vội vàng gật đầu tạ lỗi.

“Xin lỗi xin lỗi, khi nãy tôi mãi quay phim, bây giờ mới cầm điện thoại trên tay.....”

“ Im ngay, tôi không muốn nghe cô giải thích!”

“Tiêu Lăng...”

“Cô hãy đợi đấy!”

Tiêu Lăng buông lời cay độc, trực tiếp cúp máy.

Tiêu rồi tiêu rồi!

Tô Tố cảm thấy mình chết chắc rồi.

Lại làm đại BOSS giận rồi, lần này phải làm thế nào đây?

Đại Boss sẽ không đến tổ quay hình, làm khó cô ta nữa chứ....

Chương 29

Tô Tố nghĩ đến khuôn mặt hắc ám lạnh lùng của Tiêu Lăng, là run rẩy cả người., đề nghị

“Sao vậy, sao mặt trắng xanh thế kia, có phải có chỗ nào không khỏe không?”

Giọng nói kế bên truyền đến, Tô Tố ngước đầu nhìn lên thì thấy Mộ Bạch đã đứng bên cạnh mình với khuôn mặt đã tẩy trang.

Phân cảnh của Si Cửu khá ít, đã quay xong hết rồi.

Mộ Bạch thay đồ diễn ra, mặc lên người một cái áo POLO màu trắng cũng cái quàn dài màu gạo, trông vừa sạch sẽ lại vừa thoải mái.

Tô Tố nhất thời không nhận ra anh ta, gãi đầu ngượng ngùng, “Anh là...”

“Mộ Bạch.”

Mộ Bạch vừa giận vừa mắc cười, vừa giới thiệu bản thân xong, cô ta lại quên rồi, thật sự là quá mơ hồ?

“Thì ra là anh à, ừm...anh tẩy trang xong khác nhiều quá, tôi suýt nữa nhận không ra. “Tô Tố có chút ngại, nhanh chóng chuyển chủ đề khác, “ Anh quay xong rồi, bây giờ phải về nhà hả?”

“Ừm, quay xong rồi, nhưng còn chút chuyện cần làm, bay giờ chưa

về được." Mộ Bạch đưa cô một cây kem, ánh mắt lo lắng, "Sắc mặt cô không tốt lắm, có phải không khỏe không?"

" Có thể do trời nóng quá chăng." Tô Tố nhìn thấy kem, đôi mắt bỗng sáng lên, "A, anh ở đâu lấy cái này?"

Còn là mùi vị Việt Quất xanh mà cô thích nhất.

"Vừa rồi tẩy trang xong không có gì làm liền ghé tiệm bán hàng rong mua một cây, trời nóng quá, nếu không ăn sẽ tan hết đấy, cô mau ăn đi."

"Cám ơn anh nhé."

Tô Tố cảm thấy ngại vô cùng, nhưng không thể cự tuyệt sức mê hoặc như thế này.

Thời tiết nóng như thế, có thể ăn kem trong thời gian nghỉ quay, thật sự là một điều tuyệt vời.

Cô xé bỏ bao kem, dùng muỗng gỗ múc một miếng bỏ vào trong miệng.

Kem trong miệng cứ mát mát lạnh lạnh, phản phất vị thơm của Việt Quất xanh, Tô Tố hạnh phúc đến nhắm đôi mắt lại.

Ngon thật.

Cảm thấy hơi nóng của hè đã bớt đi gần một nửa.

Ánh mắt của Mộ Bạch tràn đầy nụ cười dịu dàng.

Không ngờ lại dễ dàng mãn nguyện như thế.

Một ly kem cũng có thể ăn vui sướng như thế.

Mộ Bạch nhân lúc cô đang vui vẻ, nhân cơ hội lấyső điện thoại của cô," Tô Tố, chúng ta học cùng một trường, giờ lại đóng chung với nhau, cũng khá có duyên, Unn... cô cho tôi số điện thoại nhé, được không? Sau này tiện liên lạc."

Đây là lần đầy Mộ Bạch tán tỉnh một cô gái, một chút kỹ nghệ nói chuyện cũng không có.

Í?

Tô Tố nghi hoặc nhìn Mộ Bạch.

Vai của anh không phải quay xong rồi sao?

Tô Tố cũng không nghĩ nhiều, cũng không dễ gì gặp được người đàn ông không khiến cô có ác cảm, cô rất sảng khoái đưa số điện thoại cho Mộ Bạch, vừa đưa số điện thoại vừa nói," Anh yên tâm đi, nếu sau này tôi gặp vai diễn hợp với anh, nhất định sẽ tiến cử anh trước mặt đạo diễn."

Mộ Bạch dở khóc dở cười.

Tô Tố biến anh ta thành người cậy quan hệ hay sao?

Nhưng anh ta cũng không giải thích, giờ đây cô ta như con cá cứ ôm chặt cây dây điện, kinh ngạc lắc đầy.

Tiêu Lăng nhếch môi.

Làm gì đây? Làm trò cười à!

Kéo cô ta từ cây cột điện xuống, miễn cưỡng lôi vào chiếc ghế ngồi kế bên người lái xe.

“Aaaaaa_”

Tô Tố kêu lên, lôi kéo ánh mắt hiếu kỳ của những người qua đường.

Tiêu Lăng mặt xám xịt làm, trực tiếp lái xe đi.

“ A_anh dẫn tôi đi đâu, tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà!”

Chương 30

“ Câm miệng lại”

Khuôn mặt hắc ám lạnh lùng của Tiêu Lăng nhìn Tô Tố.

Nhiệt độ trong xe thoáng chút đã trở lạnh dưới không độ, dưới con mắt lạnh băng của Tiêu Lăng, làm cho tiếng kêu chưa kịp phát ra của cô bị chặn lại giữ cổ họng rồi bị cô nén xuống.

Cô vừa ra mồ hôi khắp người, điều hòa trong xe lại chỉnh xuống quá thất, cô không có đủ sức chống lại sự run rẩy của mình, sau lưng là lạnh cả xương sống.

Xe càng đi càng vắng, dần dần cách xa thành phố.

Trong đầu Tô Tố toàn là tin tức xã hội. Gì mà cô gái bắt phải taxi lừa đảo bị mất tích mấy ngày, sau đó được tìm thấy thi thể ở chỗ gì đó, gì mà hiếp trước giết sau....

Cô sợ đến phát khóc.

“Tiêu Lăng, anh đưa tôi đi đâu hả?”

Mặt Tiêu Lăng vẫn lạnh lùng, ánh mắt cứ nhìn về phía trước, hoàn toàn không để ý đến cô ta.

Tô Tố càng sợ hơn nữa, nếu Tiêu Lăng dám làm gì thất lễ với cô, cô sẽ...cô sẽ báo cảnh sát!

Vừa đúng lúc gặp đèn đỏ, xe thắng một tiếng " Kettttt" rồi ngừng lại.

Tiêu Lăng vươn tay cởi bộ áo khoác Tây Phục của mình.

Tô Tố thấy tình trạng đó, sợ hãi nép vào một góc," Anh, Anh định làm gì? Tôi nói cho anh biết, Thành phố A này đâu đâu cũng là camera."

Tiêu Lăng nhìn cô chả tí thiện chí nào, ánh mắt sắc lạnh của anh dường như có thể khiến người ta đông cứng lại.

Anh ta tiện nay đưa áo Vest cho Tô Tố, "Mặc vào!"

Áo khoác che đi túi áo và cả cô ta, Tô Tố kéo áo khoác xuống, còn có thể ngửi thấy mùi thơm nhè nhẹ.

Cô cảm thấy ớn lạnh.

Người đàn ông lại còn thoa nước hoa sao?

Thật biến thái!

Nhưng cử chỉ của Tiêu Lăng cũng chứng minh là cô đã hiểu lầm anh, Tô Tố có chút ngại ngùng, dưới con mắt giám sát đầy lạnh lùng của Tiêu Lăng, tốt hơn là nên mặt áo khoác của anh ta trên người.

Thoát chút đã ấm lên rất nhiều.

Đèn xanh.

Xe tiếp tục tiến về phía trước.

Tuy là xe đua, nhưng thành phố a là khu tập trung mật độ dân số cao nên cho dù là trời tối người trên đường cũng không ít, xe đua cũng chạy rất chậm.

Tô Tố nghĩ thầm trong bụng, người này chắc chắn đốt rất nhiều tiền đây.

Ở chỗ như vậy mà mua xe đua, không phải lãng phí sao.

“Tiêu Lăng, rốt cuộc anh muốn đi đâu hả. Nhà tôi còn có người đang đợi!” Hai đứa nhỏ rõ ràng rất lo cho cô, cô mà không về, hai đứa chắc sẽ không ngoan ngoãn đi ngủ.

Gương mặt xám xịt của Tiêu Lăng có thể chạy cả nươc ra.

Anh ta đạp thắng xe, “ Ketttt” một tiếng, chiếc xe dần dần dừng hẳn tại một khu hoang sơ hẻo lánh.

Tô Tố giờ mới phát hiện bốn bề xung quanh đã không nhìn thấy mấy tòa nhà kiến trúc, hai bên đường cỏ dại mọc cao bằng cả một con người.

Bóng đèn Neon cũng đã không còn, bốn bề tối đen đến kinh người.

Mặt cô trắng bệch ra, nhanh chóng cầm lấy điện thaoij, “Tiêu, Tiêu Lăng, giết người là phạm pháp.”

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn cô ấy.

“Vừa nãy gọi điện thoại cho ai?”

“ Tôi, Bạn tôi!”

Cô không dám nói là gọi cho hai đứa con cô, thứ nhất cô sợ Tiêu Lăng sẽ gây bất lợi với chúng, thứ hai cô sợ Tiêu Lăng sẽ giống như Tô Đại Khuê, lấy hai đứa nhỏ làm cớ để uy hiếp cô.

Tuy quen biết chưa lâu, nhưng cô biết Tiêu Lăng không phải người dễ dây vào, một khi làm anh ta nổi điên, anh ta việc gì cũng dám làm.

Sắc mặt Tiêu Lăng càng lạnh hơn nữa.

Bạn?

Nói chuyện với bạn cũng có thể nở nụ cười quyến rũ chết người ấy sao?

Gạt ma à!

Anh ta không thể không cảnh cáo Tô Tố, “Đừng quên trong hợp đồng cô đã ký kết, trong thời hạn hợp đồng không được quen bạn trai.”

Trên hợp đồng ghi chú rõ ràng, trong thời hạn hợp đồng với cong ty, yêu đương cuãng bị tính là hành vi vi phạm!

“Tôi biết rồi, tôi không yêu đương gì hết!”

Tô Tố trở mặt không khách khí.

Trước đây bên cạnh cô còn có người anh trai cùng cha khác mẹ, từ ngày dọn ra khỏi nhà họ Tô, bên cạnh cô ngoài Tô Cảnh Thụy ngay cả một con ruồi đực cũng chả có.

Cô yêu đương với anh chứ.

Tiêu Lăng khẽ nháy mắt nhìn cô, dường như những lời nói biện minh đều là thật.

“ Đây là ánh mắt gì...” giống nhưu bắt gian tại giường vậy.

Tiêu Lăng hừm lên một tiếng, “ Tốt nhất là vậy!”

Tô Tố tức không chịu được.

Con người này chắc chắn mắc chứng hoang tưởng.

Mà nói cũng là, dù cô có quen bạn trai, cũng không có bất kỳ quan hệ gì với anh ta, anh ta đâu phải là gì của cô? Cùng lắm chỉ là sếp cô và là người tình một đêm mà thôi, cái xã hội bây giờ, tình một đêm quá nhiều rồi, anh ta làm như thể chồng cô không bằng.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ trong lòng của Tô Tố, cô không có đủ can đảm để làm căng với Tiêu Lăng.

Đấu không lại người ta!

Xe lại tiếp tục đi thẳng, tốc độ tay lái lần này khá ổn định và chậm rãi, sắc mặt Tiêu Lăng cũng tốt hơn khá nhiều.

“ Rốt cuộc chúng ta đi đâu đây?”

“ Đến nơi cô sẽ biết.” Tiêu Lăng nhìn lướt nhẹ qua cô.

“Nhưng bạn tôi đang ở nhà đợi tôi, khi nãy tôi gọi điện thoại cho cô ta, tôi nói là tôi sẽ về nhà ngay.”

“Vậy gọi lại thêm một lần nữa, nói khuya tí mới về.”

Khốn nạn!

Lời này nói với không nói có gì khác biệt.

“ Trễ hơn là bao giờ, phải cho tôi một thời gian xác định chứ, nếu không bạn tôi sẽ lo lắng.” Tô Tố đáp trả lời anh ta, cô cũng phải biết Tiêu Lăng đưa cô đi đâu, trong bao lâu, cô mới an tâm được.

Người đàn ông này đã dự đoán được từ trước.

Tiêu Lăng liếc cô một cái, hoàn toàn nhìn thấy tâm tư cô, Tô Tố ngượng ngùng thúc giục, “Anh mau mói đi, rốt cuộc là đi đâu?”

“Đi tham gia một buổi yến tiệc với tôi, đối với cô chỉ có lợi không có hại.”

“Ồ!”

Tô Tố âm thầm thở một hơi nhẹ, nếu là tham gia yến tiệc nhất định có rất nhiều người, nếu có nhiều người cô còn sợ gì nữa. Vừa nãy cô quá hoảng loạn, giờ nghĩ lại, Tiêu Lăng là một ông sếp ngông cuồng, làm sao mà có thể trước hiếp sau giết cô được.

Như vậy là quá rớt giá rồi.

Cô mò điện thoại, không gọi vào số điện thoại bàn ở nhà mà gọi số của An Tiểu Hy. Cô không muốn Tiêu Lăng nghe giọng nói của đứa con cưng của cô. Rất nhanh sau đó bên kia nhận cuộc gọi, Tô Tố không đợi An Tiểu Hy níu, liền nhanh chóng cướp lời nói của cô ta.

“Tiểu Hy, là tôi! Ừm giờ tôi đang ở cùng Tiêu Tổng, chúng tôi sẽ tham gia một buổi yến tiệc, nên sẽ về trễ một chút, cô nghỉ ngơi sớm đi. Bao giờ về hả? Để tôi hỏi.” Tô Tố che đầu điện thoại, ngoái đầu

nhìn vẻ mặt đang tập trung lái xe của Tiêu Lăng, cười đầy quyến rũ, “Tiêu Tổng, chúng ta mấy giờ về thế?”

“Yến tiệc bắt đầu lúc 12h, cô nói thử xem?”

Tô Tố đự đoán, nếu 12h bắt đầy, thì cỡ rạng sáng 3h sẽ kết thúc. Cô trả lời An Tiểu Hy, “Chăc là rạng sáng cỡ 3h mới có thể về nhà. Cô yên tâm, Tiêu Tổng là một chính nhân quân tử, làm sao có thể làm gì tôi được, được rồi được rồi, cô nghỉ sớm đi nhé, bye bye.”

Vừa cúp điện thoại, đã dùng ánh mắt cười như không cười nhìn Tiêu Lăng.

“Chính nhân quân tử? Hóa ra trong lòng cô tôi lại cao thượng như vậy, xem ra... cô rất thích cách tôi đối xử với cô, rất tốt! Rất tốt! Tiêu Lăng miệng nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Cả người Tô Tố tê cứng, da đầu tê tái.

Thật sự rất muốn khóc.

Câu nói vừa rồi là cố ý nói cho Tiêu Lăng nghe, cứ nghĩ rằng nâng anh ta lên cao một xíu, anh ta sẽ thấy ngại mà làm cho cô ta chút gì đó.

Giờ xem ra...

Chẳng phải là hoàn toàn bị phản công sao.

Chương 31

Tiêu Lăng lái xe đi được nửa cái thành phố A, đưa cô đi từ cực nam đến cực bắc, đợi đến lúc không mấy dễ dàng xe dừng lại, Tô Tố đã ngủ thiếp đi.

Chiếc xe dừng bánh, Tiêu Lăng ngoảnh đầu lại nhìn thấy Tô Tố nghiêng đầu trên cửa sổ xe ngủ rất là ngon lành. Nét ngủ của cô không được tốt, đôi mày thon đang cau nhẹ, đôi môi hồng mọng hơi mở, để lộ ra hàm răng trắng tinh, góc miệng… còn có một chút nước bọt lấp lánh.

Cô cuộn người vào áo khoác của anh, dường như có chút lạnh, cô quấn lấy áo khoác của anh rất là chặt, để lộ ra những ngón tay trắng muốt. Quần áo đã che đi thân hình nóng bỏng của cô, nét ngủ say lúc này của cô hồn nhiên như một đứa trẻ.

Tiêu Lăng đứng ngây người.

Nhìn cô khoác áo của anh ngủ thiếp đi, tự nhiên khiến anh có một cảm giác ấm áp.

Gặp ma rồi!

Anh không chút khách sáo vỗ vào mặt của cô,”Dậy đi nào!”

“Uhm… Cảnh Thụy, để mẹ ngủ thêm lát……”

Chốc lát, hốc mắt của Tiêu Lăng sâu lắng như vòng xoáy dưới đáy biển.

Cảnh Thụy?

Rất là hiển nhiên đây là tên của một người đàn ông, người phụ nữ chết tiệt này còn dám nói bản thân chưa có bạn trai, vậy người tên Cảnh Thụy này là ai? Có thể khiến cô đang trong cơn mơ vẫn thì thầm gọi tên, chắc hẳn có một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng cô.

Người phụ nữ chết tiệt này!

Tiêu Lăng cắn chặt răng, trong giây phút này ghen tức đến nỗi muốn nuốt nguyên người Tô Tố vào bụng.

……

Tô Tố đang ngủ bỗng cảm thấy sau lưng có một luồng gió âm thổi đến, lạnh đến nỗi cô phải run cầm cập.

Cô mơ mơ màng màng mở đôi mắt mỏi mệt, thấy trước mặt là một gương mặt tuấn tú, kèm theo là một đôi mắt xanh mơn mởn, đáng sợ như một con sói.

Cô giật bắn người, tỉnh ngủ hoàn toàn.

"Tiêu Lăng? Sao anh nhìn tôi chằm chằm vậy, làm tôi hết cả hồn biết không." Cô ôm chặt lấy áo, bây giờ mới phát hiện chiếc xe đã dừng lại, cô vươn cổ ngó xe đang dừng ở đâu, nhưng nhìn qua nhìn lại vẫn không thấy thân thuộc, cô nghi hoặc nhìn anh, "Chúng ta đã đến rồi sao, ở đây không giống như là khách sạn……"

Thông thường bữa tiệc không phải đều lựa chọn tổ chức ở khách sạn sao.

“Cảnh Thụy là ai?”

“Hả?” Tô Tố vừa tỉnh giấc, đầu óc chưa được tỉnh táo lắm, nhất thời không có phản ứng.

Thoạt nhiên cách phản ứng như thế trong mắt Tiêu Lăng, hoàn toàn là đang giả ngốc!

Nét mặt của anh càng lạnh lùng, cánh tay của anh ghì chặt lấy tay cô bất giác đã dùng sức, “Tôi hỏi cô thêm một lần nữa, Cảnh Thụy là ai?”

“Á, đau……”

“Trả lời tôi, đó có phải người đàn ông bên ngoài của cô không?”

Trời ạ!

Anh tự nhiên dám nói Cảnh Thụy là đàn ông bên ngoài của cô, đó là bảo bối yêu quý,là con trai cưng của cô không được sao. Tô Tố khẳng định lần nữa người này tuyệt đối có bệnh hoang tưởng. Cánh tay cô ngày lúc càng đau, gương mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó, “Anh có thể buông tay tôi ra trước được không.”

“Trả lời tôi!” Anh lạnh lùng hỏi lại thêm một lần.

“Là bạn trai cũ của tôi, bạn trai cũ được chưa!” Tô Tố bị ép quá, chỉ có thể đưa ra đáp án này cho anh. Nhưng Tô Tố phát hiện, sau khi cô nói xong, nét mặt của Tiêu Lăng càng đáng sợ hơn.

“Ồ---- bạn trai cũ. Rất tốt! Rất tốt!

Chia tay rồi vẫn còn quyến luyến, hô hô, Tô Tố, cô giỏi thật đấy!

Tô Tố căng thẳng đến nỗi không dám nhúc nhích.

Tiêu Lăng của bây giờ rất là đáng sợ, rõ ràng giống như là con quỷ Satan bước ra từ địa ngục……

“Anh……”

“Xuống xe!”

“Oh!”

Tô Tố nhún lấy cổ, hoàn toàn không dám làm trái lời. Mở cửa xe bước xuống, Tiêu Lăng khóa ngay cửa xe, tiện tay vứt luôn chìa khóa xe vào anh bạn nhỏ đang gác cửa.

Tô Tố lúc này mới phát hiện Tiêu Lăng dẫn cô đến trước cổng một căn biệt thực độc lập, trong biệt thự ánh đèn sáng trưng, nhưng nhìn vào lại không giống kiểu dạng biệt thự nhà ở.

Đầu óc của Tô Tố có chút rối mù, chần chừ không dám bước vào.

“Còn ngây người ở đó làm gì, đi!”

“Đó……”

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn quét qua, Tô Tố lúc này không dám hé lời, cúi đầu ủ rũ đi theo Tiêu Lăng vào biệt thự.

Biệt thự này là biệt thự nhỏ hai tầng, hai người vừa bước vào nhà, thì có một người cô gái xinh đẹp tầm 20 tuổi hơn ra đón tiếp, cô ấy mặt trên người bộ áo liền quần trắng đen, phần thân trên là kiểu áo hai dây đơn giản, phần thân dưới là loại quần Harem khổ rộng.

Đầu tóc cột hình đuôi ngựa gọn gàng, trông như phong cách của một nữ hoàng thực thụ. Nhìn thấy Tiêu Lăng cô ấy có chút ngạc nhiên, ”A, Tiểu Lăng? Sao em lại tới rồi?”

Tiểu Lăng?

Môi của Tô Tố giật một cái.

Ánh mắt nghi hoặc của cô nhìn về toàn thân đang toác ra vẻ lạnh lùng của Tiêu Lăng. Cách xưng hô này so với hình tượng của anh…… hoàn toàn không hợp tí nào?

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn vào cô gái ấy, đưa tay đẩy Tô Tố qua đó, “Trong ba tiếng, sửa soạn tốt cho cô ấy.”

Cô gái ấy chẳng hề hoảng sợ trước vẻ mặt lạnh lùng của anh, liếc sang anh một cái thì không ngó ngàng tới nữa, cô ta cười tít mắt nắm lấy tay của Tô Tố, kéo cô vào trong nhà, “Tôi tên là Tiêu Khả, là chị họ của Tiểu Lăng, tiểu muội muội, em tên gì thế?”

Thì ra là chị họ của anh, hèn gì.

Nhưng chị họ của Tiêu Lăng nhìn thân thiện hơn nhiều so với anh.

Tô Tố đi theo chị vô phòng, ngại ngùng gãi gãi đầu, “Em tên Tô Tố.”

Đến phòng, nhìn vào đồ đạc phía trong phòng, Tô Tố trố mắt ngạc nhiên, phòng này không phải phòng nghỉ ngơi, trong phòng để đầy những đồ trang điểm ngăn nắp, còn có thanh kẹp và máy nhiệt, hiển nhiên là một căn phòng trang điểm.

Tiêu Khả cười híp mắt kéo Tô Tố ngồi xuống cái ghế da trước

gương, cúi đầu cười tít mắt nhìn cô, “Chị gọi em bằng Tố Tố, em không ngại chứ?”

Tô Tố lắc đầu.

“Tô Tố, em năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Ở nhà làm công việc gì thế, hôm nay em muốn được tạo hình như thế nào đây?”

Tô Tố mồ hôi chảy như tắm.

Đây không phải là tra xét hộ khẩu sao.

Nhưng mà ấn tượng cô đối với Tiêu Khả cũng tốt, vẫn cứ trả lời cô ấy, “Năm nay em 21 tuổi. ở nhà…… làm trang trí, có thể đợi chút mới tạo hình được không?”

“Ủa, sao vậy?”

“Em muốn đi tắm trước……”

Hôm nay cô đã đóng phim cả ngày trời, thân thể sớm đã ra mồ hôi ướt đẫm người, lại bị gió lạnh của máy điều hòa thổi khô, thân thể nhớt nhớt vô cùng khó chịu.

Tắm?

Tiêu Khả nhìn vào ánh mắt Tô Tố có chút thay đổi, cô nhìn trên người Tô Tố đang khoác áo khoác, ánh mắt thoắt ngạc nhiên, “Em và Tiểu Lăng……”

“Không phải như chị nghĩ đâu, hôm nay em làm việc cả ngày, mồ hôi ướt đẫm cả người, vẫn chưa tắm.” Mồ hôi đầy mặt của Tô Tố, vẻ mặt đùa cợt của Tiêu Khả rất là rõ ràng.

“Làm việc, em mới 21 tuổi là đã đi làm rồi à?”

“Uhm, em hiện đang đóng phim ở tổ làm phim.”

Ánh mắt của Tiêu Khả trong tức thì sâu lắng khiến người ta nhìn không thấu, cô cúi đầu nhỏ tiếng thì thầm một câu,”Không ngờ lại là diễn viên……”

Tô Tố cười cười, không nói. Ấn tượng tốt về cô vơi đi không ít.

Cô biết rằng, một số người ở xã hội thượng lưu đều coi thường diễn viên, đều cảm thấy rằng nghề diễn viên như là kẻ diễn kịch, là một ngành nghề không có giá trị lớn.

Nhưng cô không cảm thấy như vậy, diễn viên là một công việc rất có ý nghĩa, có thể diễn được cuộc sống thiên biến vạn hóa, cô rất là yêu thích công việc này.

Không khí bỗng chốc có chút gượng gạo.

Tiêu Khả nhạy bén phát giác được tâm trạng đổi thay của Tô Tố, trong lòng nghĩ đây quả là một cô nàng tinh tế, Tiêu Khả cười cười với cô:” Chị không phải không thích nghề diễn viên, chỉ là có chút kinh ngạc không ngờ rằng em là diễn viên.” Cô vừa nói vừa kéo tay Tô Tố đứng dậy, “Chị dẫn em đi phòng tắm nhé.”

Tô Tố đi vào phòng tắm của biệt thự, xả qua vòi sen, sau khi cởi hết quần áo mới phát hiện, hôm nay sợi dây thép treo trên bụng nhỏ của cô đã ửng đỏ nguyên vùng, thậm chí có đẫm chút máu tươi.

“Hey---“

Nước nóng vừa dội vào, cô càng đau đến nỗi nhức răng tê miệng.

Lúc thoa sữa tắm, cô quả thật không nhịn được nữa rồi, đau đớn la lên một tiếng.

Tiêu Khả đang đợi bên ngoài, nghe thấy tiếng động bên trong, tưởng là Tô Tố gọi cô, đưa tay ra đẩy nhẹ cửa phòng tắm, thấy ngay vết thương trên bụng của cô, la lên một tiếng lớn.

“A---“

Tiếng động này làm kinh động đến Tiêu Lăng đang ngồi ghế sofa ở phòng khách, anh cau mày, bước nhanh đến.

Chương 32

Tiêu Khả vừa tính đi vào xem tình hình ra sao, đi còn chưa tới, thì đôi vai đã bị người ta đẩy vào, một bóng người xông vào phòng tắm.

Tô Tố nguyên người toàn bọt xà phòng, cô trông thấy người đàn ông ập vào, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Một giây!

Hai giây!

Ba giây……

"Á á á--- Đồ háo sắc, ra mau!"

Xấu xa! Đồ xấu xa!

Không ngờ một lần nữa lại nhìn sạch cả người cô.

Tô Tố mặt đỏ bừng lên, trong lúc rối loạn với lấy một khăn tắm lớn quấn người lại, thu nhỏ người, cố gắng không cho lớp da lộ ra.

Cô tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, nhìn anh ta không những không đi ra ngoài, mà còn bước gần cô thêm, đôi mắt đỏ lờm hơn, cô quấn lấy khăn tắm bước lên phía trước, đẩy anh ta ra ngoài, "Lưu manh! Anh đi ra ngoài ngay, không được vào đây!"

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn cô, "Buông tay!"

Tô Tố bị ánh mắt của anh làm đóng băng cả người, theo phản xạ đã buông tay.

Cô đau khổ cúi đầu, cô tại sao lại quên, người đàn ông này không phải người tốt, cô không ngờ một lần nữa lại mắng anh ta.

Nhưng……

Cô cuộn chặt khăn tắm, tức giận mà nghĩ, ai đã cho phép anh ta nhân lúc cô đang tắm xông vào đây thế.

“Cởi ra!”

Cái gì?

Tô Tố ngạc nhiên ngẩng đầu, theo phản xạ lui về vài bước.

Trên người cô ấy chỉ còn duy nhất cái khăn tắm này, cởi? Cởi gì được nữa?

“Đừng để tôi nói thêm lần thứ ba, cởi hết!”

“Không!”

Tiêu Lăng không tốn lời nữa, trực tiếp nắm lấy cánh tay của cô, vác cả người cô lên vai anh.

“Á---“ Tô Tố hét lên, gắng sức đánh vào lưng của Tiêu Lăng, “Anh mau thả tôi xuống, Tiêu Lăng anh là một kẻ cầm thú xấu xa.”

Tiêu Lăng mặt tối sầm lại, một cái tát vút mạnh vào mông của cô.

“Câm miệng!”

Tô Tố che lấy cái mông, một tiếng la thất thanh kẹt ngay giữa họng, mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên.

Không ngờ rằng anh, anh, anh lại dám đánh mông cô!

Biến thái!

Đồ biến thái!

Nét mặt Tiêu Lăng vẫn bình thường, anh khiêng Tô Tố từ trong phòng tắm bước ra, lúc đi ngang qua cửa liếc mắt nhìn Tiêu Khả khi cô vẫn đang theo dõi thước phim hay giữa hai người, không chút khách sáo dặn dò cô, “Đem thuốc ra đây!”

“Được!” Tiêu Khả trả lời anh cũng rất nhanh gọn.

Uhm…… Đây cũng năm năm rồi, lần đầu mới thấy người em họ thân yêu của mình lại quan tâm tới người phụ nữ này đến thế. Và cũng là lần đầu tiên trông thấy một người con gái không ngờ lại dám mắng anh ta là cầm thú xấu xa lẫn háo sắc.

Cô bé này không mấy là quan tâm Tiểu Lăng.

Xem ra tình hình thực tế này so với trí tưởng tượng của cô khác xa rất nhiều.

Có ý nghĩa.

Hi hi, sau này sẽ có một thước phim hay đây.

……

Tiêu Lăng thuần nhuyễn vác Tô Tố lên lầu.

Biệt thự này tuy không phải là dạng biệt thự kiểu hình cuộc sống, nhưng trên lầu vẫn có mấy phòng ngủ, đá cửa bước vào, mở chiếc đèn thủy tinh, anh lạnh lùng thẳng thừng thả cô xuống chiếc giường lớn trong phòng.

Tô Tố lăn một cái, trốn vào phía góc. Trên người cô hiện giờ vẫn đang nhỏ giọt từng giọt nước, đầu tóc cũng ướt đẫm dính vào mặt, khăn tắm vừa lúc nãy với động tác mạnh bạo lắc lư qua lại khoác trên vai anh, kiểu như bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống.

Giọt nước dọc theo chiếc cằm xinh xắn của cô từ từ trượt xuống ngực cô, dưới ánh đèn của đèn thủy tinh, hiện lên một chuỗi thủy quang năm màu lấp lánh.

Kiểu dạng che như không che, so với cởi sạch hết đứng kế bên anh vẫn còn có mấy phần hấp dẫn.

Tiêu Lăng không định lợi dụng cô, nhưng nhìn đến cảnh này, cũng nhịn không được nuốt nước miếng trong họng mấy hồi.

Yêu tinh!

Anh đã nói người phụ nữ sinh ra là để câu dẫn người khác!

Anh bực bội kéo cà vạt trên cổ áo, ngã người xuống.

Tô Tố tức thời xù lông lên, “Anh muốn làm gì? Tiêu Lăng, tôi nói anh nghe, Tiểu Hy biết được tôi đang ở cùng với anh, nếu như tôi xảy ra chuyện, cô ấy nhất định sẽ báo cảnh sát, đến lúc đó anh đừng mong thoát được tội.”

“Vậy sao?” Tiêu Lăng không quan tâm nhếch miệng.

Nếu như anh muốn làm gì cô thật, đừng nói là báo cảnh sát, cho dù có cảnh sát ở đây, cũng sẽ chẳng dám làm gì anh đâu.

Tiêu Lăng đưa tay kéo khăn tắm của cô xuống.

Tô Tố nắm chặt cái khăn, nhưng sức lực của cô thì làm sao bằng với Tiêu Lăng được, Tiêu Lăng không chút nương tay kéo khăn tắm xuống, tiện tay vứt ngay xuống tấm thảm phòng ngủ.

“Á á á---“

“Không im miệng nữa đừng trách tôi không khách sáo!”

Tô Tố lấy tay che phần thân dưới, cánh tay còn lại để ngang trước người, cố gắng che đi những điểm quan trọng. Cô đỏ cả mắt, miệng không lựa lời mắng mỏ anh, “Cầm thú, dâm ma!”

Thoạt nhiên, nằm ngoài dự đoán của cô, Tiêu Lăng không như con dã thú phát điên lao đến, anh chỉ dùng hai cánh tay dựng vào giường, ngã người qua, đôi mắt không nhìn vào những phần quan trọng của cô, mà là nhìn thẳng vào phần bụng nhỏ của cô.

Vết tích ma sát trên bụng nhỏ của cô có chút sữa tắm, bị kích thích đến vừa đỏ vừa sưng, một mảng lớn đều đỏ hồng đỏ hồng.

Anh chỉ vào vết thương, lạnh lùng nhìn cô, “Cô hãy giải thích cho tối, chuyện này là sao!”

Tô Tố nhân lúc Tiêu Lăng chất vấn, nhanh như cắt chớp lấy tầm mền chui ngay vào trong, mắt nhìn theo Tiêu Lăng vẫn còn mún kéo tấm mền ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xanh lại, khẩn trương lộ ra

miếng da ở phần bụng nhỏ trong chăn, như vậy chỉ lộ ra phần da ở bụng.

“Giải thích!”

Giải thích, giải thích cái đầu anh à!

Đây là thân thể của cô, cô bị thương thì chả tí tẹo nào liên quan đến anh.

Trong lòng nghĩ như thế, nhưng cô lại chẳng dám nói.

Tô Tố buồn rười rượi cúi thấp đầu:”Hôm nay đóng phim dùng sợi dây thép treo ma sát trúng.”

Trước đó cô không phải tốt nghiệp khoa này, hoàn toàn là kẻ đi dạo bên ngoài, ở trong ngành này chịu không ít khổ cực. Sau khi đóng được nhiều phim rồi thì cũng từ từ kiếm được chút kinh nghiệm, lúc mà cần phải đóng cảnh phải dùng dây thép treo cô đều lót thêm miếng vải mềm để bảo vệ phần eo và mép đùi, phòng khi ma sát quá nhiều bị thương.

Nhưng hôm nay cô không nghĩ rằng phân cảnh đầu tiên lại là phần dây thép treo, cho nên hoàn toàn không có chuẩn bị, kết quả làm thành như thế.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của Tiêu Lăng, ánh mắt sâu thẵm ấy gần như có thể nuốt trọn cô.

Tô Tố đầu tóc tê cứng, “Tôi không gạt anh……”

“Cô ngốc à! Phần dây thép treo không biết chuẩn bị trước sao!”

Cô nhỏ giọng thủ thỉ, “Tôi cũng đâu có biết hôm nay là phần dây thép treo…… “

Đóng phim đâu như những thứ mà truyền hình chiếu đâu, không phải tập nào tập nấy cũng đóng theo trình tự, có thể hôm nay là đóng phần cuối cùng, ngày mai đóng phần thứ nhất, đây là việc không nói trước được.

Lúc nói chuyện, Tiêu Khả đã đem thuốc bôi vào đây rồi.

Cô ấy bê cái khay đựng, đá đá vào mép giường của Tiêu Lăng, cười tít mắt nhìn anh, “Tiểu Lăng, tôi đến thoa thuốc cho Tố Tố, em là đàn ông cũng không tiện cho lắm.”

Tiêu Lăng giật qua cái khay trên tay cô, lạnh băng nhìn chằm chằm vào cô, “Ra ngoài!”

Tiêu Khả nhích nhích đôi vai, nhìn Tô Tố với ánh mắt không giúp được, liền rời khỏi phòng.

Thật ra là, cô chỉ hỏi vậy, để thử xem thái độ Tiêu Lăng mà thôi.

Bây giờ, cô đối với kết quả như vậy cũng khá là hài lòng.

Thuốc đơn giản chỉ là thuốc khử trùng và bột thuốc trắng Vân Nam.

Tiêu Lăng nhìn vào cô, “Có chút đau, nhịn nhé!”

“Oh!”

Tô Tố có chút kinh ngạc không ngờ, đây có chút…… không ổn nhỉ.

Tiêu Lăng nhanh như chớp xử lý vết thương phần bụng nhỏ của cô, sau đó đưa tay muốn vén lấy cái mền của cô.

Tô Tố giật bắn người, hoang mang ghì chặt tay của anh, vô cùng cảnh giác.

"Anh lại muốn làm gì?"

"Trên đùi còn có vết thương kìa!" Anh ta nói sao cũng là tổng tài của một công ty truyền thông, phần dây cáp treo thì làm gì chỉ có vết thương ở phần bụng.

Tô Tố lắc đầu như cái trống lắc tay vậy, "Không cần không cần, đùi của tôi bản thân tôi biết xử lý."

Đó là phần đùi mà!

Cô chưa phóng khoáng đến mức độ như thế.

Tiêu Lăng giật mạnh tấm mền ra, lạnh lùng nói, "Cô không có quyền lựa chọn!"

Chương 33

Dưới tiếng la thất thanh của Tô Tố, Tiêu Lăng mạnh tay kéo mạnh tấm mền cô ra, dưới tư thế từ chối phối hợp của Tô Tố, anh hoàn toàn không thoa thuốc được.

Tiêu Lăng cau mày, lạnh lùng nói, “Im miệng, nếu không tôi sẽ làm không chỉ có thế thôi đâu!”

“Tôi nói rồi, tôi có thể tự làm!”

Ở việc này cô rất kiên trì, trước đó tình một đêm là do cô uống say quá, lúc ở tình huống tỉnh táo này, người đàn ông này đừng mong lặp lại được việc làm trước kia nữa.

Tiêu Lăng cũng không nhiều lời, ngồi trực tiếp vào mép giường, để ngang một chân đè xuống phần thân trên của cô, cánh tay khác mạnh tay dang hai chân cô ra.

Phần thân dưới mát rượi, Tô Tố cảm thấy xấu hổ, tại sao sức cánh tay của Tiêu Lăng lại mạnh đến như vậy, cô hoàn toàn là không thể vùng vẫy thoát ra được.

Cô vùng vẫy một hồi, bản thân mệt thở hỗn hễn, cái người đè cô xuống lại không cần tốn chút công sức nào.

Tô Tố đỏ hoe cả mắt, mắng mỏ, “Đồ khốn nạn! Hạ lưu bỉ ổi, đồ xấu xa, Tiêu Lăng anh thật vô liêm sĩ!”

Tiêu Lăng cười lạnh một tiếng.

Trông ra tiểu yêu tinh của anh vẫn còn chưa biết cái gì gọi là bài học!

Anh rất nhanh lật ngược Tô Tố, ép buộc cô nằm sấp trên giường, sức lực trên cánh tay lại được tăng thêm.

"Pốp pốp pốp!"

Ba cái tát mạnh bạo đánh vào phần mông lộ ra trơn mớn của cô."

"Á á--- Đồ xấu xa!"

Trên mông cô đau như lửa cháy nóng, thêm nữa lại là sự xấu hổ, "Tiêu Lăng anh đúng là đồ khốn nạn, anh đừng để tôi tìm được cơ hội, nếu không tôi nhất định sẽ đạp chết anh!"

Phần đùi vừa có chút mát, thì thuốc khử trùng đã xịt lên đùi cô, Tiêu Lăng nghe được lời uy hiếp của cô, cười lạnh một tiếng, "Để đến lúc cô có khả năng đạp chết tôi rồi hẳn nói."

Tô Tố xấu hổ đến mặt đỏ bừng lên, trong mắt cô hùng hục hai ngọn lửa hồng đang cháy, cô cắn chặt tấm mền, đem cả phần đầu chui hết vào mền.

Khốn nạn!

Cô thề rằng, sớm muộn gì cô phải để Tiêu Lăng phải trả giá đắt.

Trả một cái giá rất đắt!

……

Cuối cùng không mấy dễ dàng kết thúc quá trình thoa thuốc xấu hổ này.

Tô Tố đã thành công chuyển từ con mèo xù lông sang một con hổ cái, toàn thân cô đang phát ra một khí lạnh cấm người lạ lại gần.

Tiêu Lăng hoàn toàn không mấy quan tâm đến thái độ của cô, anh thu dọn thuốc, buông đi sự kìm kẹp đối với cô, "Hai ngày này không được đụng nước!"

Tô Tố cười lạnh, "Liên quan gì đến anh!"

"Lại muốn bị đánh?"

Tô Tố nhanh tay lẹ mắt quấn chặt bản thân, giận dữ lườm Tiêu Lăng, không thể nhịn được nữa, "Anh ngoài ra biết uy hiếp dụ dỗ thì còn biết gì nữa? Dĩ đức phục nhân, dĩ đức phục nhân anh hiểu không hả!"

Tiêu Lăng chậm rãi đem cái khay đựng thuốc quăng lên tủ đầu giường, đứng dậy với thân hình cao to nhìn xuống cô, dưới ánh mắt hình con dao của Tô Tố giận đến mức muốn giết chết anh, anh trấn tĩnh như thường.

"Có thể dùng uy hiếp dụ dỗ để giải quyết vấn đề, tại sao phải cần dĩ đức phục nhân!"

Tô Tố một miệng máu phun ngay trong lòng.

Vô liêm sĩ.

Không ngờ rằng anh lại có thể nói ra những lời lẽ mất sĩ diện như là lý lẽ đương nhiên.

“Khẩn trương đi trang điểm ngay!”

“Không trang điểm gì hết!”

“……” Ánh mắt của Tiêu Lăng sắc như con dao vậy, phóng một cái lạnh ngắt.

Tô Tố nắm chặt cú đấm kêu gọi bản thân cố gắng, “Nhìn tôi như vậy làm gì, tôi nói anh nghe, tôi không khuất phục trước dâm uy của anh đâu nhá!”

“Rất tốt, có cốt khí!”

Hai từ này của anh nói chậm rãi bất thường, âm cuối kéo rất dài, Tô Tố yếu thế phát run lên.

Tiêu Lăng tiếp lời hồi nãy, tiếp tục nói, “Nhưng…… ý khí của cô không đáng giá một đồng. Bây giờ cô có hai sự lựa chọn. Một là, ngoan ngoãn đi trang điểm, cùng tôi tham gia hội nghị tối nay. Hai là, ngày mai chuẩn bị nhận thư luật sư của công ty truyền thông Tinh Quang!”

Đồ xấu xa!

Tô Tố ví tấm mền như là Tiêu Lăng, nhéo một cái thật mạnh, cô thét lên, “Tôi đâu có vi phạm điều khoản!”

“Tôi nói cô vi phạm là cô vi phạm!”

“Cái này rõ ràng là điều khoản vô lý!”

Tiêu Lăng mỉm cười, anh hai tay ôm ngực, lả người nhìn vào Tô

Tố, “Chúc mừng cô, cuối cùng cũng đã nhận thức được điều này.”

Tô Tố lại một miệng máu nén lại trong lồng ngực.

Đi tranh luận với người vô liêm sĩ như Tiêu Lăng bao nhiêu, thì sẽ có bấy nhiều phải đổ mạng.

Nhưng……

Cho dù ra ngoài trang điểm, trước hết cũng phải đem bộ đồ qua trước chứ.

Cô cũng con hên vì khi nãy ở trong phòng tắm, trước tiên là đã gội đầu, sau đó là tắm rửa, trong lúc Tiêu Lăng xông vào phòng tắm, cô đã dùng thời gian còn lại để rửa trôi phần lớn bọt xà phòng trên người, nếu không Tiêu Lăng lại không cho cô đụng nước, toàn thân đầy bọt, nghĩ thôi cũng thấy khó chịu rồi.

Thời khắc quan trọng vẫn là Tiêu Khả đáng gần gũi hơn, Tiêu Khả đem bộ đồ lễ phục cất giữ bấy lâu nay của mình dâng ra đây.

Tiêu Lăng trước khi đưa cái hộp cho Tô Tố, anh đã kiểm tra lễ phục lại một lần nữa.

Bộ lễ phục nhỏ màu đen xéo vai và đầu gối.

Mặt trước rất bình thường, mặt sau lại là kiểu hở lưng.

Tiêu Lăng mặt tối sầm, quăng cái hộp cho Tiêu Khả, “Thay bộ khác.”

“Tiêu Lăng, đây là kho báu của chị đó, ở đâu không đẹp nào?”

“Hở quá.”

Hả?

Hở?

Cô phủi áo ra xem, thì cũng chỉ hở phần lưng thôi, mái tóc buông xuống, che đằng sau lúc ẩn lúc hiện, gợi cảm vô cùng, cái người này đúng là không biết thưởng thức.

“Chỉ bộ này thôi, em lấy thì lấy, không lấy thì vứt!”

“Đổi!” Tiêu Lăng suy nghĩ một hồi, nhìn sang Tiêu Khả, “Bộ mỹ phẩm lần trước chị ưng ……”

Tiêu Khả tự nhiên mắt sáng hẳn lên.

Đó chính là bộ trang điểm cao cấp đấy, thu nhập của cô cũng khá cao, nhưng vẫn tiếc tiền không nỡ mua, đối với một nhà tạo hình như cô mà nói, đó là lời chào mời khá hấp dẫn.

“Tặng chị?”

“Coi biểu hiện của chị.”

Tiêu Khả lập tức đổi thành bộ mặt ranh ma, cười ti tít đem bộ lễ phục xếp vào trong hộp, “Ây ya, đúng là bộ lễ phục này hở hang quá, em đợi tí, kho báu của chị cũng nhiều lắm, lập tức đi đổi bộ khác, lập tức!”

Cô lại lấy ra hai bộ đồ, đều bị Tiêu Lăng bác bỏ hết, cuối cùng cô cắn răng đem bộ đồ dưới đáy rương lên, đau lòng múôn chết.

Đó là bộ đầm trắng đen ôm ngực, tuy là ôm ngực, nhưng cũng không hở hang lắm, phần ôm ngực trên đó thiết kế một con thiên nga nằm ngang vô cùng nhã nhặn, thiết kế rất là tinh tế. Bộ đầm rất dài, dài xuống tới phần chân trần, thân đầm là một lớp dây sa nhẹ kết tua tủa màu đen và thêu thùa làm chính. Thêu lên là một bông hoa lớn che đi phần mông và bàn chân, khoảng giữa trống, đầm xòe ra, một đôi chân dài lúc ẩn lúc hiện, vô cùng tuyệt đẹp.

Bộ đồ có kiểu dáng rất đơn giản, cũng vô cùng sang trọng, trong nhã nhặn lại thẩm thấu một chút chút gợi cảm, như là con mèo lười vậy.

Nhìn thấy Tô Tố diện lên bộ đầm, Tiêu Khả không cầm được mà khen ngợi, “Đẹp thật!”

Tiêu Lăng cau mày.

Đây cũng quá chói mắt rồi.

Tiêu Khả nhìn vô nét mặt của anh là biết người em họ của cô lại chê nữa rồi, mệt mỏi lườm anh một cái, “Tiểu Lăng, chị nói em nghe, đây không phải do bộ đồ của chị có vấn đề, Tô Tố cô ấy thể hình chuẩn, mặc cái gì cũng đẹp. Bộ đồ này đã không mấy hở hang lắm rồi, nếu như em còn không vừa ý, vậy em tự ra ngoài mua đi nhé.”

Đồ đàn ông nhỏ mọn.

Tiêu Lăng nhìn vào đồng hồ, suy nghĩ một hồi đi mua có thể bắt kịp được hội nghị tối nay không. Sau khi nhìn vào thời gian, anh cau mày chịu khuất.

“Vậy quyết định vậy hen.”

Tiêu Khả lại đưa thêm cho Tô Tố một đôi giày cao gót màu trắng, sau đó kéo Tô Tố vào phòng trang điểm.

Tiêu Lăng ngồi trên ghế sofa của phòng khách, trên tay cầm một tờ báo vừa xem vừa đợi.

Đại khái sau một tiếng đồng hồ hơn, cửa phòng của phòng trang điểm mở ra.

Theo phản xạ anh bỏ tờ báo xuống, đưa mắt nhìn sang.

Với cách nhìn như thế, cả người anh ngây người trong tức thì.

Cách ăn mặc lộng lẫy của Tô Tố với khuôn mặt được tạo hình trang điểm màu sương khói, góc mắt nhích lên ma mị quyến rũ, có chút lười gợi cảm. Phần môi được tô lên màu son đỏ lợt, mái tóc màu đen được quấn lên như một cơn sóng lớn xoắn ra, cộng thêm trang điểm phần mắt, vô cùng mê hoặc.

Tiêu Lăng nóng rực cả người!

Đây đích thật là một con yêu tinh!

Chương 34

Tiêu Lăng đột nhiên không muốn đưa Tô Tố tới bữa tiệc tối nữa.

Trang điểm như thế này,không biết sẽ thu hút bao nhiêu con sói ác.

“Thế nào, vừa ý không”Tiêu Khả thấy Tiêu Lăng nhìn ngẩn người,khì khì cười trêu trọc.

Cô cũng có chút ngạc nhiên,Tô Tố rất đẹp,khi để mộc đã đẹp khó thở rồi, sau khi trang điểm lại càng làm cho người ta thấy nghiện.

Thật cuốn hút làm cho người khác khó cưỡng lại được!

Ngũ quan của cô ấy không thể tìm được một lỗi nào,ngũ quan như thế cho dù có trang điểm như thế nào cũng vẫn rất đẹp.Nhưng phong cách của cô ấy có chút hơi gợi cảm,trang điểm khói là sự lựa chọn tốt nhất,sẽ có thể thành công bộc lộ rõ ưu điểm của cô ấy.

Cô ấy còn trẻ, không cần đeo bất kỳ đồ trang sức nào cũng đã rạng rỡ bắt mắt rồi,nhưng cô vẫn rất rộng lượng phối kèm cho cô ấy một chiết vòng tay kim sa đen.

“Không tồi phải không”.Tiêu Khả đắc ý hất hàm, thuận tay ném áo khoác của anh cho Tiểu Lăng”Cậu đừng quên mỹ phẩm cao cấp của tôi đấy”

“Không có”

"Gì?"

"Tôi nói cậu đừng có ảo vọng về mỹ phẩm nữa,tôi không mua cho cậu đâu."Tiêu Lăng mặc áo véc lên, không thèm nhìn Tiêu Khả lấy một cái.

"Cái gì!"Tiêu Khả trong phút chốc phẫn nộ,hai tay chống eo như một bát phụ,chỉ thẳng mũi Tiêu Lăng mà mắng lớn,"Chị này vất vất gần hai tiếng để trang điểm đẹp dễ cho Tố Tố, cậu không mãn ý điểm nào, tôi cho cậu biết,cậu đừng có nghĩ là thoát nợ được,cậu mới đồng ý với tôi xong."

Tiêu Lăng liếc mắt một cái,"Tôi đồng ý với chị bao giờ,khi nào?"

Tiêu Khả đứng hình

Vùa mới...

Hình như...

Tiêu Lăng hình như chỉ nói rằng xem biểu hiện của cô,căn bản không có cam kết là sẽ mua cho cô.

Tiêu Khả nghiến răng,đau khổ trừng mắt nhìn Tiêu Lăng.

Lần này cô vừa bồi thường quần áo lại vừa tốn quân!

"Đồ lưu manh, cậu thật nhẫn tâm!"

……

。

Tiêu Lăng thật sự không muốn đưa Tô Tố tới bữa tiệc tối nữa.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay.

Cũng đã mười một rưỡi rồi, vẫn còn gần nửa tiếng nữa mới bắt đầu mở tiệc.

Tiêu Lăng cau gần như sắp kẹp chết được ruồi.Anh đã đồng ya hôm nay sẽ tham gia tiệc tối rồi, Bây giờ có thay đổi hình như có chút không kịp.

Anh vừa lái xe vừa cảnh cáo Tô Tố,"Tại bữa tiệc tối khoác chặt cánh tay tôi là được, không được cười với ai cả,không được nói chuyện với nam giới!"

Tô Tố không giữ được bình tĩnh lườm,"Như thế đưa tôi đi để làm gì?"

"Làm bình hoa."

"..."Tô Tố nhẫn nhịn,mới có thể kiềm chế không ném túi xách vào mặt anh ta

……

Rất nhanh đã tới khách sạn tổ chức tiệc tối

Hai người đến nơi cũng đã hơn mười hai giờ rồi, tiệc tối cũng đã bắt đầu.

Tô Tố xuống xe mới phát hiện ra,cái khách sạn này thì ra là khách sạn Tân Hải nơi cô và Tiêu Lăng phát sinh quan hệ, đồng thời cũng là khách sạn nơi cô đã bị Tiêu Đại bán

Hồi ức này không tốt đẹp gì,Tô Tố đứng như trời chồng không nhúc nhích.

Cô hoàn toàn không muốn đi vào đó

Tiêu Lăng đã ném khoá xe cho người đỗ xe của khách sạn,xuống xe đi về phía cô

“Nhỡ kỹ những gì tôi nói, không được cười với bất kỳ người đàn ông nào,không được nói chuyện với bất kỳ người đàn ông nào.”

“Tôi...có thể không cần vào đó được không?”

Tiêu Lăng nguýt nhẹ cô một cái,”Coi nói thử xem?”

Quả nhiên là không thể.

Tô Tố khoác tay Tiêu Lăng,ỉu xìu ngao ngán đi cùng anh ấy đi vào trong khách sạn

“Ngẩng đầu ưỡn ngực hóp bụng, đừng có làm tôi mất mặt.”Tiêu Lăng dừng bước, nghiêm túc nhìn cô.

“...”

Cô nếu như có mất mặt thì cũng là mất mặt bản thân cô, liên quan gì đến anh ta.

Tô Tố hừ một tiếng, thẳng lưng không tình nguyện cho lắm.

Trước cửa khách sạn thậm chí còn được phủ thảm đỏ.

cũng không biết ai sắp xếp cái nơi này,quả lấp lánh lợi hại

Vào phía trong khách sạn,ngay lập tức nhấp nháy ánh flash.

Tô Tố nhận thức ngay ngẩng đầu cười.

Đây hoàn toàn là hành động làm theo nhận thức,trước kia cô cũng từng làm trong ngành giải trí bảy năm rồi,nghe thấy tiếng âm thanh chụp ảnh là có thể ngay lập tức thành một phản xạ.

Rất nhanh đã vào phía trong,Tô Tố nhìn hội trương, không kiềm chế nổi nuốt nước bọt.

Toàn bộ tầng một đều đổi thành dạ tiệc rồi.Trước mắt đều toàn là nam nam nữ nữ trên người khoác những bộ quần áo hoa lệ,thậm chí có không ít người rất quen mặt.

。

Mặc trên người bộ lễ phục màu tím kia không phải là nổi tiếng hơn hai mươi năm trong lĩnh vực điển ảnh sao.Còn cái người mặc bộ lễ phục màu trắng,đó không phải là nam diễn viên chính của bộ phim《Chiến Hạm》,cũng là vị hoàng đế lấp lạnh lợi hại hay sao.

Tô Tố kinh ngạc liên tục nuốt nước bọt.

Tất cả những gì trước mắt,là các ngôi sao tỏa sáng.

Thậm chí đại đa số đều làm trong lĩnh vực giải trí.

Trong dòng người cô còn thấy Đường Sảng và Trần Kiêu,còn có đạo diễn Phạm Lãi.

Omg

Đại đa số một nửa lĩnh vực giải trí đều ở đây rồi.

Đèn flash không ngừng nháy,Tô Tố vừa đi vừa mỉm cười vừa phải.

Tiêu Lăng nhìn thấy,gật gật đầu mãn ý.

Tiêu yêu tinh quả nhiên có chút đạo hành,người nhiều như vậy thậm chí không bị luống cuống.

Hai người đi hết thảm đỏ,phóng viên ngay lập tức tiến tới phỏng vấn.

"Tổng Tiêu,thật ngạc nhiên là ngài cũng tham gia.Như chúng tôi được biết,tổng Tiêu ngài trong lĩnh vực này mười phân toàn phần rất là khiêm tốn,có phải anh Long mời ngài đến phải không.Ngày hôm nay anh Long tổ chức tiệc sinh nhật sáu mươi tuổi,ngài là chủ tịch công ty truyền thông Tinh Quang do vậy ngài đến để chúc mừng sinh nhật anh Long phải không?"

Tiêu Lăng ăn trong ngành giải trí này địa vị cao,cánh phóng viên đương nhiên không dám làm khó anh ta,đắt câu hỏi đều phù hợp quy củ.

Tiêu Lăng hai tay đút túi quần,trả lời các câu hỏi một cách ngọn ngành.

Do đó Tô Tố dù mất tinh thần cuối cùng cũng định thần trở lại.

Thì ra là sinh nhật sáu mươi tuổi của anh Long,chẳng trách.

Anh Long tên chính là Chân Hiểu Long,chắc chắn là nhân vật cấp

siêu sao quốc tế,anh ta đã kẻ trong ngành giải trí này đấu đá gần bốn mươi năm rồi,đấy là một sự phấn đấu rất lớn,thuận lợi tiến thẳng vào Holywood.Ba năm trước được công ty truyền thông Tinh Quang ký hợp đồng,nhưng bây giờ rất ít khi thấy xuất hiện rồi.Như cô được biết, Châu Hiểu Long vẫn còn có cổ phần ở công ty truyền thoòng Tinh Quang.

Thảo nào ngay cả Tiêu Lăng cũng nể mặt đến tham dự.

“TỔng Tiêu vị tiểu thư bên cạnh này là người yêu mới của tổng Tiêu phải không?”

Nghe phóng viên nhắc đến mình,Tô Tố như một cái bóng bỗng nhiên định thần trở lại.Ở vị trí mà cánh phóng viên không nhìn thấy, cô cấu thật đau vào thịt ở tay anh ấy

Tiêu Lăng cau mày nhìn,ánh mắt ảm đạm dọa người

Tiêu Lăng nuốt nước bọt,cô cũng không còn cách khác,nếu như Tiêu Lăng khẳng định với phóng viên cô là người yêu mới,trong ngành giải trí này cô hoàn toàn không thế bám trụ nữa rồi

Cô cầu khẩn nhìn Tiêu lăng.

Tiểu yêu tinh thì ra cũng yếu đuối.

Tiêu Lăng tâm trạng rất tốt chu miệng lên nhẹ nhàng trả lời phóng viên,”Không phải, đây là người mới công ty chúng tôi vừa ký hợp đồng,mười phần diễn xuất rất tốt,sau buổi thử giọng tại《Ngạo Vân Truyền》cô ấy sẽ đảm nhận vị trí nhân vật nữ chính hai Mỹ Đỗ Sa.”

Tô Tố cảm thấy dễ thở hơn, có phần cảm kích Tiêu Lăng.

Anh ấy còn đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ”sau buổi thử giọng”,như muốn nói cho phóng viên biết,cô không hề dựa dẫm vào bất kỳ một ai cả.

Vừa mới nhẹ nhõm được chút, cô bỗng cảm thấy sau lưng mình toàn thân có cảm giác toát mồ hôi hột.

Một nam phóng viên tầm hơn ba mươi tuổi, ánh mắt của anh ta chỉ nhìn chằm chằm về phía Tô Tố.Vốn dĩ tưởng sẽ đặt câu hỏi gì đó nhưng sau khi nhìn kỹ vóc dáng của Tô Tố,anh ta ngẩn ra,tay hoàn toàn cứng đơ giơ máy máy ảnh lên.

Vừa nãy chỉ chú ý tổng Tiêu,thêm vào đó cứ nghĩ rằng là người yêu mới của tổng Tiêu nên bọn họ không dám nhìn.Bây giờ sau khi để ý, không thể kiềm chế mà toàn thân như lửa đốt.

Người phụ nữ này,nhất định làm cho người khác chỉ cần nhìn một cái thèm muốn

Tiêu Lăng cau chặt mày,không thoải mái kéo Tô Tố ra sau lưng mình.

Cái ánh mắt của người này quá dâm dục.

……

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn phía thân dưới có chút hơi nhô lên của nam phóng viên,sắc mặt của anh đột nhiên trở nên nghiêm nghị, làm cho người khác cảm thấy như gặp mưa đá.

Nam phóng viên định thần trở lại,cứng đờ lùi sau hai bước, những phóng viên khác ngay lập tức vồ cập tới.

Tiêu Lăng từ chối phỏng vấn, đưa Tô Tố tiến vào giữa trung tâm bữa tiệc.

Trên đường anh gọi cho thư ký Trương.

“Thư ký Trương,chặn tin tức giải trí buổi tối!”

Chương 35

Chặn?

Tối Tố nhăn mặt,chỉ là nhìn cô ấy một chút, có nhất định phải làm căng như vậy không,

“Sao,cô vẫn thay cho anh ta cảm thấy oan ức sao?”Tiêu Lăng đột nhiên dừng bước, quay đầu lại lạnh lùng nhìn cô.

“Việc bé xé to”

Tô Tố cười nhạt. Vừa nãy cô trốn sau người Tiêu Lăng, nên cô không thể thấy được dáng bỉ ổi phóng viên đối với cô,cho nên cô cảm thấy Tiêu Lăng thật sự có chút hơi quá đáng.

Trong mắt Tiêu Lăng như nổi lửa tức giận.”Đồ không biết tốt xấu!”

Cô nghĩ lĩnh vực giải trí này là lĩnh vực gì.Hôm nay anh là chủ của Tô Tố nếu như không bảo vệ cho cô,không có công ty truyền thông Tinh Quang là chỗ cho cô dựa vào, chỉ dựa vào cái vẻ bề ngoài của cô,bước vào cái lĩnh vực giải trí này có khả năng đã bị những cái con sói kia ăn tươi nuốt sống rồi!

Anh đã giúp cô giải quyết một vấn đề phiền phức lớn như vậy, vậy mà yêu tinh này đã không thấy cảm kích anh mà lại còn nghĩ anh việc bé xé ra to!

Tiêu Lăng tức tối siết chặt cánh tay.

“A...”

Eo bị thắt chặt,Tô Tố đau thở hắt ra,càng tỏ ra tức tối khinh miệt Tiêu Lăng.

Đồ keo kiệt

Có chỉ là nói một câu với anh ấy thôi,có nhất định phải trả thù kiểu này không.

Tên đáng ghét.

……

Sự tồn tại của Tiêu Lăng giống như sự tỏa sáng của hàng trăm ngàn ngọn đèn gộp lại.Anh vừa tới,tất cả mọi người đều nhanh chóng đi đến chúc anh một ly.

Chân Hiểu long là người chủ bữa tiệc sinh nhật hôm nay,ông ấy khoác trên người một bộ đồ lễ phục màu đỏ.Mặc dù đã sáu mười tuổi rồi, nhưng tinh thần vẫn rất hào sảng.Vừa thấy Tiêu Lăng,ông ta khựng lại một chút, bắt tay bắt tay với người chúc mừng ở xung quanh sau đó nhanh chóng cầm ly rượu bước tới cạnh Tiêu Lăng.

“Tổng Tiêu, ngài cũng tới rồi,”

“Khống phải ông gửi thiệp mời cho tôi hay sao?”Tiêu Lăng tâm trạng không tốt lắm, khoing giữ thể diện cho ai cả.

“đúng đúng đúng.”

Thiệp mời do ông ấy gửi,nhưng ông ấy hoàn toàn không nghĩ được anh sẽ tới.Tiêu Lăng từ trước đến nay không bao giờ tham dự

các buổi tiệc của giới giải trí.Chân Hiểu Long không đam động tới, cho dù tuổi tác của ông ta có thể làm ông của anh ấy.Tiêu Lăng không chỉ là đầu ngành của lĩnh vực giải trí,công ty quốc tế Hoàn Vũ của anh ấy cũng bắt đầu từ bất động sản.Những năm gần đây công việc kinh doanh của anh ấy đã đến tận các nước trên thế giới.Tài sản cá nhân cũng đã tới mức hàng trăm tỷ, từ lâu đã là thuộc vào hàng người giàu có nhất trong nước rồi.

Một người trẻ tuổi mới có hai mươi sáu, thật làm người khác khiếp nể.

Chân Hiểu Long chúc rượu xong,người đến chúc rượu không ngừng vây lại.

Tiêu Lăng nghiễm nhiên chuyển thành người chủ của bữa tiệc.

Tô Tố ở bên cạnh Tiêu Lăng,mười phần chắc chắn đóng vãi trò như một cái bình hoa,Nhìn anh ấy lạnh lùng sát thương từng người một,không một sự than phiền.

Tức chỉ muốn bóp cổ anh ta

Con người này thật sự bị bệnh rồi.

Cho dù tâm tính có không vui,cũng không cần phải điên như thế,muốn ai cắn ai đây!

Tô Tố không biết rằng, vì cô luôn ở bên cạnh Tiêu Lăng, cô nghiễm nhiên cũng trở thành một nửa nhân vật

Mọi người trước mặt không nói,nhưng trông tâm chắc cũng đang đoán người con gái ở bên cạnh là ai,sao lại có thể đi cùng tổng Tiêu trong buổi tiệc tối này.

Nếu như biết, năm năm nay người con gái này lần đầu xuất hiện bên cạnh tổng Tiêu

Năm năm nay phụ nữ bên cạnh tổng Tiêu rất nhiều, nhưng đem tới những nơi lớn công cộng như này, đây là người đâu tiên.

Tô Tố nổi nóng hẳn lên.

……

Tuy nhiên,Tô Tố mặc dù là người trong cuộc nhưng cô ấy hoàn toàn không nhận thức được điều này.

Bởi vì cô hoàn toàn không có khái niệm về công ty quốc tế Hoàn Vực của anh,nếu cô biết Tô Tố là người quan trọng như thế,ước đoán chắc chắn không đam quá đáng như vậy.

Suy cho cùng người ta chỉ cần chỉ nhẹ ngón tay đã có thể nghiền nát cô thành bụi rồi.

Người tới chúc rượu Tiêu Lăng liên tục không ngừng,Tô Tố nhìn thấy một khoảng trống liền trốn ra phía ngoài.

Trốn vào một góc tối,Tô Tố thở phào nhẹ nhõm.

“Ngạt thở chết tôi rồi.”

Để cô làm bình hoa không đáng sợ, đáng sợ là những cái ánh mắt nghi hoặc không rõ ràng,lại còn cái không khí áo lực kia làm cho cô càng không thoải mái.

Tiệc tối là kiểu buffer.

Tô Tố vẫn còn nhớ kết quả lần trước đấu rượu cùng với Triệu tổng,thế cho nên kể cả một giọt rượu với cũng không dám động vào,nhưng bụng sớm đã đói lắm rồi.

Cô lấy một cái đĩa nhỏ,dưới ánh đèn không rõ ràng cô tìm chỗ để ăn.

Món ngon quá nhiều,Trung Tây Âu đều có,lại còn có cả hải sản.Tô Tố gần như chảy nước miếng, cô thích nhất là ăn hải sản.

Cô chạy chậm đến khu vực hải sản,chọn cái chân của to nhất.Chân của thật sự quá to,còn dài hơn tay cô,màu sắc tươi hồng,chất lượng thịt rất tốt.

Cô thử một miếng,thịt tươi ngon,ngon tới mức không thể không nuốt ngay

Oa!

Ngon quá đi mất

Cô hạnh phúc khép nhắm mắt lại,lại lấy thêm hai chiếc chân của nữa vào đĩa,trốn vào chỗ ghế có ánh sáng tối nhấp thưởng thức món ngon.

Cô vừa không cần để ý hình tượng ăn chân cua vừa nhìn theo khu không còn chỗ thông gió toàn nam nam nữ nữ ở giữa trung tâm bữa tiệc,thật không còn lời nào để nói.

“Bao nhiêu món ngon không ăn,chạy ra kia gần gũi với cái tên biến thái ấy,thật không khôn ngoan.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Ngay bên cạnh truyền tới một âm thanh,làm cho Tô Tố giật mình.

Tô Tố quay đầu lại nhìn kỹ kẻ vị trí còn tốt hơn kẻ kia, Trần Kiêu cũng trốn ở trong đây ăn.

Tô Tố đơ chút.”Sao anh cũng chạy ra đây?”

Trần Kiêu cười bỏ miếng bánh gatô cuối cùng vào miệng,ăn xong vẫn còn từ tốn lau khóe miệng, nhìn cái đang điệu nhạc nhiên của Tô Tố anh ngừng cười,”Cô không phải cũng vào đây sao?”

Hai người cùng nhìn,mỉm cười.

Trần Kiêu đến khu vực đồ uống bê hai cốc nước cam lại,đưa cho Tô Tố một cốc,rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô,”Đã đến chào đạo diễn Phạm Lãi chưa?”

“Ừ,có chào rồi.”

Vừa nãy Phạm Lãi cũng chúc rượu Tiêu Lăng,cô cũng nhân tiện lúc ấy đã nói chuyện cùng đạo diễn rồi.

Trần Kiêu gật gật đầu,thông qua cái ánh sáng mờ ảo đã dần làm quen được với Tô Tố,chân thành khen,”Hôm nay cô thật rất là xinh.”

Mặt Tô Tố hơi ửng đỏ,”Cảm ơn, Anh hôm nay cũng rất đẹp trai”

Trần Kiêu hôm nay mặc một bộ véc xanh lam kiểu dáng rất thoải mái,bên trong mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng,rất thoải mái mà lại khí phách.

Trần Kiêu cười,đăm chiêu nhìn Tô Tố một chút, nói xong liền bê nước cảm rời đi.

Bỏ rơi lại Tô Tố hoàn toàn không hiểu điều gì đang diễn ra.

Bận?

Chẳng lẽ ya muốn nói đến việc quay phim hay sao?

Cô nhún vai tiếp tục cuộc chiến với cua.Tổng cộng ăn hết bà cái chân cua,tiếp thép ăn một chút đô ngọt,sau số ăn thêm chút hoa quả, tính ra cũng nó lắm rồi.

Tô Tố nhắm mắt nắn cái eo nhỏ tròn tròn,thật mãn nguyện quá...Cô ngáp một cái, nếu như lúc này có thể ngủ một giấc thì đúng là một ngày thần tiên.

Nhưng mà...

Tô Tố không được may mắn như thế.

Rất nhanh cô lại tiếp tục phải đón chào cái người mà cô ghét nhất trần đời—Tô Huệ

Đối với cái người chị cùng cha khác mẹ này,coi chỉ có là ghét,hơn nữa là cực kỳ ghét.

Điều này không phải xuất phát từ cảm xúc cá nhân,mà do trước kia chị ta gây ra cho cảm xúc này.

Tô Huệ giống như cô,cũng là học sinh của học viện điện ảnh,không như cô tràm tĩnh.Tô Huệ tham không ít các bộ phim ăn khách,bây giờ trước màn ảnh nhỏ cũng là một gương mặt rất quen thuộc.

Tô Tố từ ngồi ghế đứng phát lên,nhất định không chịu để bản thân thấp hơn Tô Huệ một cái đầu.

“Chị đến đây làm gì!”

“Cô có để đến sao tôi lại không được đến?”Tô Huệ cười nhạt,”Tô Tố,cô thật có tố chất,có thể ở bên cạnh nhân vật lớn như Tiêu tổng...Chẳng qua...Cô nói thử xem nếu như Tiêu tổng biết khi cô mười sáu tuổi đã bị người khác dùng qua,liệu anh ấy có còn để ý đến cô hay không?”

Chương 36

Có thể nói cả cuộc đời Tô Huệ hận nhất là ai.

!

Nhất định là Tô Tố không cần hoài nghi!

Tô Tố đã cướp đi bố của cô ta trước,Ở trường người mà cô ta hâm mộ lại thích thầm cô ấy.Những năm trở lại đây,không cần biết là làm gì,cô ta đều bị Tô Tố cưỡi lên đầu,như vậy cho dù có hận cô ấy thế nào cũng không thể bằng nổi.

Trước kia khi bố bán Tô Tố cho Triệu tổng,cô ta mua chuộc hết hục vụ trong khách sạn,đặt máy quay trong phòng của bọn họ.Sau đó khi đem máy quay về cô ta mới phát hiện,Tô Tố thật ra đâu có bị Triệu tổng cưỡng bức.

Điều này càng làm cô ta thêm căm hận.

Dựa vào điều gì mà ngay cả điều này người con gái đó cũng có thể tránh được!

Hơn nữa bây giờ,cô ta vốn nghĩ Tô Tố đưa hai đứa trẻ rời khỏi nhà họ Tô,ngày tháng nhất định qua rất khó khăn,nhưng bây giờ thì sao.Tô Tố lại dựa được vào Tiêu Lăng,không mất chút sức lực nào cũng có tư cách vào được buổi tiệc tối cao cấp như thế này.Còn cô ta thì sao,phải ngủ với một tên đạo diễn già khú đế nửa tháng mới có được tư cách đó.

Tô Huệ mắt đỏ sòng sọc,chỉ muốn bóp cổ chết Tô Tố.

“Tô Tố, con tiện nhân này,tao nhất định sẽ cho cả thế giới này biết rõ bộ mặt thật của mày,màu đừng có vội đắc ya quá lâu.”

Cô ta căm phẫn gườm Tô Tố một cái,quay lưng bỏ đi.

Tô Tố nghiêm túc đứng thẳng lên.

Sao mà không đoán được cách nghĩ của Tô Huệ,cô lạnh lùng hét một tiếng,”Đứng lại!”

Tối Huệ đắc ý quay người lại,”Sao vậy, sợ rồi à?haha.Tô Tố,không những thế này, tao nhất định sẽ làm cho cái xấu xa của mày được rõ nhất, cho mày đến tận đáy cũng không thể tồn tại được kẻ trong cái lĩnh vực này.”

Nhưng mà Tô Huệ lại thất vọng phát hiện, trên mặt Tô Tố thể hiện rõ cô không hề sợ hãi.

Tô Tố từ chỗ hơi tối bước ra, từng bước một tiến lại gần Tô Huệ,mặt không chút cảm xúc,trong mắt không có một chút cảm tình nào

Tô Tố như vậy còn làm cho Tô Huệ cảm thấy có chút sợ hãi,tự nhận thức lùi một bước.

Hồi tỉnh, cô ta không những bé tiếng âu não mắng một tiếng,đứng thẳng lưng,trừng mắt nhìn Tô Tố.

Tô Tố cười nhạt.

Không có một chút đạo hành nào

Cô không sợ cô ta công bố chuyện cũ, chỉ là....

“Tô Huệ, cô chắc đã nghĩ kỹ.”Tô Tố bước tới cạnh cô ta,cô cao 166 lại đi thêm một đôi guốc cao 7 phân,chiều cái càng tăng ưu điểm.Đứng cạnh Tô Huệ,cộng thêm đôi mắt sắc lạnh, tính khí toàn phân vẹn mười.

Tô Tố lần này dùng cảm nhận vai diễn của Mỹ Đỗ Sa

“Tôi chẳng sợ chị đem chuyện năm năm trước công bố với tất cắt mọi người, hahhaa...Tô Hụe,chị nói xem chuyện tình một đêm của tôi một con tôm bé vô danh hay,hay là tin tức chị đường dường là một nữa mình tinh hạng ba tự mình hại em ruột của mình bị bại lộ nhỉ?”

Tô Huệ ngay tức khắc thay đổi sắc mặt, nhanh lùi hai bước,”mày có ý gì.Tao nghe không hiểu.”

I“thật không.”Tô Tố chép miệng.”Năm năm trước,rốt cuộc là ai lừa tôi đến khách sạn,ai đã chuốc say tôi,sau đó lại đẩy tôi vào phòng khách sạn,làm tôi và một người đàn ông lạ mặt phát sinh quan hệ.”

Tối Huệ mặt tái nhợt đi.

Tô Tố nhếch môi, vỗ nhẹ vào má của cô ta nói nhỏ,”Tôi cũng đã có Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất, cho nên việc này tôi sẽ không truy cứu chị nữa.nhưng...Tô Huệ, làm ơn đừng coi người khác ngốc nghếch như chị!”

Dưới ánh đền pha lê lấp lánh, Tô Huệ mặt hoàn toàn biến sắc.

Tô Tố cười mãn ý.

Nghĩ là cô ấy ngốc sao?

Kiếp trước có thể Tô Tố là kẻ ngốc.Nhưng sinh nhật lần thứ mười sáu của cô ấy,Tô Huệ đột nhiên cũng với cô"tình cảm chị em đi lên"mời cô đi chơi,nói muốn làm sinh nhật cho cô.Địa vị của cô trong nhà rất khó nói, chỉ vì muốn làm vừa lòng người chị này,nghĩ cũng không nghĩ nhiều liền đi cùng Tô Huệ ra ngoài luôn.

Tối Huệ đưa cô tới khách sạn này,khi đó còn mời rất nhiều bạn học cùng đến, thật sự rất sôi nổi.Tại tầng bà của khách sạn này là một quán bar, vài người cho là sinh nhật cô,ép cô uống không ít rượu.

Đến cuối trong đầu cô hoàn toàn là một đoạn phim ngắt quãng,đến ngày thứ hai cô tỉnh lại phát hiện mình cũng một người đàn ông nằm trên giường.

Trước kia Tô Tố chỉ nghĩ là có thể do trùng hợp, hoặc là do cô có chút hoài nghi.Nhưng sau khi cô hồi sinh,đem sự việc này nghĩ đi nghĩ lại, ngay lập tức có thể khẳng định, từng việc một đều do Tô Huệ tính toán mà ra.

Đem cô là con ngốc thì phải trả giá cho việc đó.

Cô cúi người lấy túi, cô vốn định tìm một nơi đợi bữa tiệc kết thúc.Nhưng nơi này bị Tô Huệ vấy bẩn rồi, cô không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Khi Chạm nhẹ lướt qua vãi Tô huệ, cô lại nghĩ đến việc gì đó, đột nhiên dừng bước.

"Đúng rồi,tôi nhắc lại cho chị một chuyện.Về mà nói với Tô Đại Khuê,nếu còn dám phiền nhiễu Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất,đừng trách tôi dùng pháp luật cướp lại cổ phần của mẹ tôi đấy!"

Tô Đại Khuê cái tên chết tiệt ấy định dựa vào chỗ của cô để lấy chút mật ngọt,vẫn còn muốn cô vì hắn mà bán mạng ư.

Lão già ấy cũng rất thông mình,biết chỗ của cô khó liên lạc, không hiểu từ đâu lại có số điện thoại nhà của Tiểu Khang.Nghe Tiểu Khang nói mấy ngày gần đây đều tìm thời gian gọi cho hai đứa trẻ.

Cho nên nếu ngày hôm nay có không gặp được Tô Huệ, cô cũng sẽ tìm thời gian đi gặp cặn cáo Tô Đại Khuê.

Hổ không phát tiết,nghĩ cô là con mèo bệnh sao!

。

Cô không thèm nhìn gương mặt trắng bệnh của Tô Huệ nữa, lạnh lùng hừ một tiếng rồi bỏ đi.

……

Sắc mặt của Tiêu Lăng tối sầm lại rất khó coi.

Khách mời cũng toàn là các bị chức sắc có tiếng,nhìn sắc mặt của anh,cũng không đam nói thêm gì

Tiêu Lăng nhờ đó bước ra ngoài.

Anh nhìn bốn phía,những người phụ nữ tại bữa tiệc ai cũng trang điểm khác biệt như công như bướm

Tuy nhiên không hề nhìn thấy bóng dáng của Tô Tố.

Chỉ mới quay đi một chút mà đã có thể biến mất.

Anh lấy điện thoại, gọi cho Tô Tố.

Điện thoại kêu nửa ngày rồi mà vẫn khoing nghe máy.

sắc mặt Tiêu Lăng càng lạnh lùng hơn.

Tô Tố,đừng để tôi bắt được,nếu không...đừng trách tôi phạt cô như thế nào!

……

Tô Tố trốn trên ghế bị một cái cột che khuất,đột nhiên cảm thấy phía sao lưng từng con gió lạnh cứ thổi tới,cô chịu không nổi rụt cổ lại

Nơi này cô tìm rất lâu mới có thể tìm thấy,là một chỗ rất sát mép.Cho nên ánh điện rất tối,lại thêm vào bị cái cột che khuất, hoàn toàn có thể chắn cho vóc dáng của cô, cả một ghế lớn cũng chỉ có mình với mà thoii.

Bữa tiệc rất ồn ào,cô hoàn toàn không nghe thấy tiếng điện thoại trong túi.

Cô cầm cố nước dưa hấu ngụm này ngụm khác uống, mắt như díp xuống.

buồn ngủ quá.

Đến khi nào mới kết thúc đây.

Tô Tố không kềm chế nổi,ngáp mấy cái liền

Ghế của khách sạn cũng thật mềm mại,thật sự khoing thể chịu nổi,cô dựa vào thành ghế mơ mơ hồ hồ ngủ mất.

Trong cơn mơ mơ hồ hồ, cô cảm nhận có người vuốt nhẹ cằm của cô.

Tô Tố nghĩ là mình ngủ ở nhà Tiểu Khang gọi cô dậy,cô giơ tay đánh,nói nhỏ"biến đi!"

Bàn tay đó dừng lại,nhưng không hề rời đi,Mà lại từ từ rượt từng chút một xuống xương đòn,sau đó thì dừng lại ít trước ngực của cô.

Tô Tố "vuốt"một cái mở mắt, hết sức kinh ngạc.

Lúc này cô mới phát hiên ngồi bên cạnh mình không biết từ lúc nào là một người đàn ông trung tuổi.Người đàn ông này toàn thân mặc một bộ véc da,nhìn cánh quạt quay đều,nhưng cánh tay heo lại đang đặt ở trên bộ ngực trắng nõn của cô.

Tô Tố vừa gấp gáp vừa tức giận."hất"đứng bật dậy,hết lớn mắng

"Đồ chết tiệt, anh làm gì đấy!"

Chương 37

Tô Tố không thể ngờ rằng cô ta chỉ nằm trên ghế sofa nhắm mắt một lúc, tại sao mà lại kiếm ra một người dê xồm như vậy.

Cô bảo vệ ngực bằng hai tay, liếc nhìn người đàn ông trước mắt cô rồi hét lên “Cút ra ngoài!”

Tô Tố bây giờ rất hối hận, cô tự tìm đến một nơi tối tăm để trốn.

Giọng nói của cô đều bị âm thanh của bữa tiệc che lấp đi, hoàn toàn không bị vang ra bên ngoài.

“Em gái ơi, đừng kích động như vậy”

Người đàn ông trung niên cũng đứng lên, dưới ánh sáng lời mờ, trong đôi mắt của anh ta không thể che giấy sự ham muốn.

Lúc nãy Tiêu Lăng dẫn theo Tô Tố thì bị bao quanh bởi đám đông nhưng anh ta lại đi vào nhà vệ sinh, cho nên không hề biết rằng Tô Tố đến cùng Tiêu Lăng.

Ông ta là một đạo diễn hơi nổi tiếng trong showbiz, mọi ngôi sao lớn nhỏ anh ta đều quen biết.

Nhưng khuôn mặt của Tô Tố thì chưa bao giờ được nhìn thấy trước đây.

Cũng nói rằng, cô là người mới.

Nếu là một người mới, thì không có gì phải lo lắng cả.

Ông ta đẩy cặp kính trên sóng mũi, mắt ông ta ngắm cơ thể với vóc dáng hoàn hảo của Tô Tố và từ từ tiến gần Tô Tố. “Là người mới trong showbiz phải không, tôi là Lý Vĩ”

Ông ta đi đến bên cạnh Tô Tố, dang tay là chạm vào cánh tay của cô ta.

“Đi ra!”

Tô Tố đẩy ông ta ra và hét lên, “Đồ khốn nạn, không hổ thẹn sao, bị bệnh hoạn phải không? Bệnh hoạn thì đi tìm loại người phụ nữ đó đi, dám xem rẻ tôi thì tôi sẽ chặt ông”

Lý Vĩ thì sao!

Tưởng đạo diễn là vĩ đại sao!

Tô Tố cười lạnh lùng, thuận tay lấy chiếc cốc từ ghế sofa đập vào cột. Chiếc cốc đã vỡ thành từng mãnh. Tô Tố nắm giữ chiếc cốc bị vỡ nhìn vào Lý Vĩ cười nhạo, “Ông thử đến gần tôi thử xem, tôi sẽ chọc mù mắt ông.”

Mẹ nó.

Tiêu Lăng là ông chủ của cô, vì hợp đồng của cô ấy ký, cô ấy không thể bị xúc phạm đến, thằng khốn này thậm chí còn dám đến lợi dụng.

Đạo diễn thì sao, sau này cô ấy không quay phim truyền hình của anh, trong giới showbiz không chỉ có ông ta là đạo diễn.

“Tránh ra!”

Lý Vĩ trong mấy năm liền đã quay hai chương trình truyền hình với xếp hạng cũng khá tốt, vì vậy anh ấy có chút nổi tiếng, trong hai năm liền những người leo lên giường của anh ấy rất nhiều. Hôm nay khó khăn lắm mới gặp được người ưng ý, thậm chí còn dám đối xử vậy tới ông ta.

Ông ta vừa khó chịu vừa căm thù nhưng không dám tiếp cận Tô Tố nữa, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô ta, “Chỉ là một diễn viên mới thôi mà, còn tự cho rằng mình là quan trọng, tôi cảnh cáo cô, việc hôm nay chưa xong đâu!”

Chưa xong!

Ngay cả khi ông ta nói mặc kệ, thì cô ấy cũng không đồng ý đâu.

Trong thời gian này cô ấy rất đau buồn như muốn chết. Mỗi ngày đều bị Tiêu Lăng áp bức, bây giờ cũng không dễ dàng gửi đến cái túi đấm, còn tiếp là một người đàn ông tồi xem rẻ cô ấy, cô ấy làm thế nào có thể như vậy mà bỏ qua.

Thấy Lý Vĩ quay người đi, Tô Tố cười nhạo một tiếng, “Đi đâu!” Cởi đôi cao gót của mình ra, chạm qua đầu Lý Vĩ với vẻ mặt căm thù.

“Bóp-----”

Một tiếng động mạnh, trực tiếp đánh vào gáy sau.

Lý Vĩ quay đầu lại và lườm.

Tô Tố cũng không sợ hãi, trong bữa tiệc hôm nay rất nhiều người,

cô ấy không tin rằng người đàn ông khốn nạn này dám làm gì cô ấy.

"Tiểu nhân, dám đụng tôi à."

"Tôi không những dám đụng mà còn dám đấm ông nữa."

Tô Tố bước dài chân tiến về phía trước, nhặt đôi giày cao gót trên mặt đất lên, dùng gót giày chỉ vào mặt Lý Vĩ với vẻ mặt căm thù, "Đồ khốn nạn, cho rằng bà mày dễ chọc à, hôm nay bà sẽ cho một bài học, cho ông biết rằng phụ nữa cũng không phải dễ ăn hiếp đâu!"

Lý Vĩ rất giận dữ, cũng không thể quan tâm đến việc sẽ thu hút sự chú ý của mọi người, trực tiếp chiến tranh với Tô Tố.

Tô Tố cũng chỉ là một người phụ nữ, sức lại yếu, rất sớm sẽ bị lừa.

Bị Lý Vĩ đánh vào vai, cô ta đau đến phải hít một hơi thở và nước mắt của cô ta gần như rơi xuống.

Nhưng những chuyển động ở đây đều gây bất ngờ đến người khác.

Ai đó dần dần bước đến.

Lý Vĩ đột nhiên không dám hành động thô lỗ, ông ta liếc nhìn Tô Tố với vẻ mặt căm thù, hét lên mắng: "Nếu cô muốn lén lút thì tìm người khác, tôi có vợ có con có gia đình rồi, các cô gái trẻ bây giờ đều như thế không sợ mất mặt sao!"

Đột nhiên tất cả mọi người đều lúng túng nhìn vào Tô Tố với vẻ mặt khinh thường.

Thì ra là nhờ vào sự lén lút để lên chức.

Tô Tố không ngờ rằng Lý Vĩ thậm chí rất mất mặt.

Mẹ nó, nói cô ta lén lút ư?

Cô ấy cười chế nhạo, nhìn lên nhìn xuống vào ông ấy như thể nhìn chằm chằm vào hàng hoá, "Lén lút? Hơ hơ, đừng nói tôi nhìn không hợp với nó, nếu là lén lút thì ông nghĩ tôi sẽ tìm ông sao?

Ông già chết tiệt, một chân đã đặt vào quan tài rồi còn dám xem thường bà, bà giết mày ngay lập tức.

Khuôn mặt của Lý Vĩ đỏ lên, đây hoàn toàn là một đòn tấn công. Ông ta chỉ vào mũi của Tô Tố và những ngón tay của ông ta run rẩy, "Tôi muốn cấm cô, tôi chắc chắn sẽ cấm cô diễn!"

"Cấm tôi diễn, thì tôi cũng sẽ xem ông có khả năng đó không, ông nghĩ rằng show giải trí là nhà ông mở sao, ông muốn cấm ai thì cấm!"

Mặc dù Tô Tố có một chút đau ở vai, nhưng mà tích luỹ quá nhiều sự tức giận nên dần tiêu tan cái đau đó.

Quả nhiên, sau khi bọc lộ ra hết cả người đều thoải mái rồi.

Đám đông càng ngày càng tăng và các phóng viên cũng đến được vài người. Nhanh chóng nơi đây trở thành nơi sôi động nhất tại bữa tối hôm nay. Phạm Lãi lúc đầu cũng định đến xem sự náo nhiệt, nhìn thấy Tô Tố và Lý Vĩ anh ta giật mình, Lý Vĩ cũng biết rằng ở trong showbiz phong thuỷ không tốt, anh ta nhìn nhìn một mắt là biết chuyện gì xảy ra rồi.

Ngày lập tức lấy điện thoại ra và gọi cho Tiêu Lăng nói với anh ta một tiếng, mắt nhìn Lý Vĩ tức giận và giận dữ muốn động tay với Tô Tố, anh ta dạc đám đông ra và bước vào.

"Lý Vĩ, ông làm gì thế!"

"Phạm Lãi….." Lý Vĩ hơi xấu hổ, nếu nói ông ta có chút nổi tiếng trong showbiz thì Phạm Lãi chắc chắn là một ngôi sao lấp lánh, "Phạm Lãi, con bé này muốn quyến rũ tôi, quyết rũ không thành rồi tức giận muốn đánh tôi."

Phạm Lãi cười nhạo.

Quyến rũ ông ta?

Cút đi.

Người như Tiêu Tổng vậy, một trái ớt nhỏn như vậy đều dám cho mất mặt, đi quyến rũ ông ta?

Đó là một chuyển không thể xảy ra.

"Lý Vĩ, chuyển như thế nào thì tự trong lòng ông rất rõ nó, tôi cảnh cáo ông, đừng làm những chuyển không ra gì. Cô gái này hiện tại đang ở chỗ đoàn quay phim của tôi, người như thế nào thì tôi hiểu rất rõ, ông không cần phải đổ nước bẩn vào người cô ta."

Anh ta đối với Tô Tố có ấn tượng tốt hơn, người thì đẹp nhưng lại không làm bình hoa, lúc quay phim lại chăm chỉ lại nỗ lực, bộ phim đó quay rất khó khăn khuôn mặt cô ấy đều trắng bệt nhưng không hề nghe cô ấy phàn nàn tiếng nào. Điều quan trọng nhất, Tô Tố là được nhìn bởi Tiêu Tổng, anh ta giúp đỡ là chuyện không hề sai.

“Lý Vĩ bị tất cả mọi đôi mắt nhìn một cách kỳ lạ. Sau một lúc lâu, mặt ông ta đỏ bừng và nhìn chằm chằm vào Phạm Lãi, “Phạm Lãi, ý anh như thế là sao?”

“Ý tôi như thế nào thì trong lòng anh hiểu rõ nhất.”

Lý Vĩ cười nhạo, “Phạm Lãi, một người mới đến không quen biết gì với tôi mà có thể ở dưới tay anh quay phim. Theo như tôi biết, trong tay anh có một sản xuất lớn.

Tô Tố đảo mắt.

Điều này nói rằng Phạm Lãi với cô ấy đã ngủ chung.

Phạm Lãi thay đổi sắc mặt, con người này thật sự điều chó chết gì cũng có thể nói ra. Anh ta chỉ muốn giải thích nhưng đám đông đều tản ra.

Một gã mặc bộ vest đen lộ diện, Tiêu Lăng người đầy giận dữ.

Phạm Lãi nhìn Tô Tố một hồi, lặng lẽ lùi lại một bước.

Tiêu Lăng kéo cà vạt trên cổ anh ta và săn tay áo lên một chút, những cử động thanh lịch lại giản dị, mỗi bước đi của anh ta đều rất chậm rãi.

Đám đông không thể đoán được anh ta muốn làm gì và nhìn anh ta một cách tinh quái.

Tiêu Lăng đi đến bên cạnh Lý Vĩ, cười nhạo một cái, đánh mạnh một phát mà không nói bất cứ điều gì.

Chương 38

“A--”

Lý Vĩ hét lên, nhưng Tiêu Lăng không có ý định bỏ qua cho ông ta, túm lấy cổ áo ông và đập thẳng vào mũi ông ta.

“Crach---”

Một âm thanh sắc nét, mũi của Lý Vĩ đã bị gãy, và hai dòng máu tươi trong lỗ mũi chảy ra.

Tiêu Lăng ném ông vì sự ghê tởm, đạp ông xuống dưới chân của anh ấy.

Đèn flash chiếu sáng xung quanh “Cắc Cắc” vang lên.

“Tiêu….Tiêu Tổng?” Lý Vĩ bị đánh và nhìn Tiêu Lăng với vẻ mặt không ngờ.

Tiêu Lăng cười nhạo, mắt anh ta quay lại nhìn đám đông, dưới chân là một vật nặng, Lý Vĩ đột nhiên phát ra một tiếng thét như giết heo.

Những người xung quanh đều đang run rẩy.

Tiêu Lăng nói rằng, “Hôm nay tôi sẽ cho ông biết những người nào ông được chạm vào, những người nào không! Nghệ nhân trong Star Media ông cũng dám đụng đến họ, nghĩ rằng ông chủ đã chết rồi sao!”

Lý vĩ lẫn tiếng thét cũng không thể thét ra.

Phạm Lãi thì ông ta còn dám nói vài lời, nhưng nếu đối tượng là Tiêu Lăng thì ông ta hoàn toàn không thể có ý định đối kháng, Tiêu Lăng là ai, một câu nói có thể khiến ông ấy biến mất hoàn toàn.

Lý Vĩ toát mồ hôi hột.

Ông ta không ngờ rằng con bé xinh đẹp đó lại là nghệ nhân trong chương trình truyền hình Star Media, nếu như biết thì dù có cho ông ấy mượn sự can đảm thì ông ấy cũng không dám nghĩ đến việc đối đầu với Tô Tố.

“Tiêu Tổng, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi……sau này tôi không dám nữa.”

“Trễ rồi!”

Anh ta sẽ không bao giờ cho ông cơ hội thứ hai!

Tiêu Lăng cười nhạo, lấy chân ra khỏi ngực ông ta, lập tức lấy một chiếc khăn tay ra khỏi túi, lau sạch những vết bụi trên giày không cần tồn tại và tiện tay ném chiếc khăn tay đi.

Mặc dù thần thái lạnh lùng, nhưng hành động hoàn toàn bộc lộ rõ ra bên ngoài.

Mọi người đều sợ hãi không dám ra ngoài.

Tiêu Lăng lạnh lùng liếc nhìn các phóng viên đang chụp ảnh, ánh nhìn ấy hoàn toàn dưới âm độ. Những người này cũng không phải là những kẻ ngốc và họ đặt máy ảnh xuống.

“Những chuyện xảy ra trong buổi tiệc đêm nay, tôi không muốn thấy nó ở TV và trên báo”

Các phóng viên đều hơi ngạc nhiên, nhưng không ai dám từ chối.

……

Bên ngoài đám đông, Đường Sảng hận thù xém chút là làm vỡ chiếc cốc trên tay.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tổng đốc vì một cô gái mà phát điên như vậy, anh ta biết…..khi Tô Tố đi đến công ty ký hợp đồng thì cô ta đã biết ở đây chắc chắn có sai sót.

Quả nhiên.

Nhưng cô ta không cam tâm.

Những người phụ nữ xung quanh Tiêu Lăng đều chưa bao giờ đứt, nhưng hoàn toàn không có người phụ nữ nào có thể ở bên cạnh anh ta trên 3 tháng. Nhưng cô ấy….thành công ở lại bên Tiêu Lăng trong nửa năm.

Cô ấy tưởng cô ấy khác biệt.

Khi Tiêu Lăng muốn nuông chiều một cô gái thì sẽ nuông chiều đến lên mây. Anh biết cô ta cần cái gì, hoa tươi, đồ trang sức, cơ hội thành công thì anh ta không ngần ngại cho cô tất cả.

Cô cũng thành công trong nỗ lực riêng của mình, đã thành một trong bốn bông hoa nhỏ ở nội địa.

Nhưng cô ta không hài lòng, cô ta muốn lúc nào cũng ở bên anh ta.

Tiêu Lăng không cho ấy một cơ hội.

Đôi mắt lạnh lùng của cô xuyên thấu qua đám đông và trút sự hận thù vào người Tô Tố.

Nếu như không phải sự xuất hiện của người phụ nữ này thì Tiêu Tổng làm sao có thể từ bỏ cô ấy!

Cô ấy ngẩng đầu, một hơi uống hết rượu vang đỏ trong cốc.

Tô Tố, tôi sẽ không bao giờ cho cô sống vui vẻ.

Tuyệt đối!

……

Tô Tố hoàn toàn không nghĩ rằng trong hoàn cảnh như vậy, Tiêu Lăng đột nhiên ra mặt giúp cô ấy.

Cô ấy đứng ngay đó, trong lòng cô cảm thấy rất phức tạp.

"Có sao không? Tiêu Lăng đi đến bên cô ấy, hạ thấp giọng của mình hỏi cô ấy"

Tô Tố mất một lúc mới phản ứng lại, gật đầu liên hồi, "không sao không sao."

Chỉ là đau một chút trên vai.

Cô ấy phát hiện rằng từ khi gặp Tiêu Lăng cô ấy rất buồn, những

vết sẹo trên cơ thể thực tế rằng chưa bao giờ ngừng xuất hiện.

Lần đầu tiên anh ta đã gửi cho cô một nụ hôn.

Lần thứ hai cô ấy trực tiếp bị thương ở cánh tay và chân của mình.

Không dễ dàng gì có thể hết, mới quay phim được một ngày sau đó hôm nay lại đi bữa tiệc tối nay và lại bị thương ở vai.

Cô nhìn xuống vai và thở dài.

Một cú đánh ở vai, bây giờ đã ửng đỏ lên và lộ rõ lên.

Hi vọng về nhà không bị Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất phát hiện.

……

Điều xảy ra ở buổi tiệc tối này, Chấn Hiểu Long là chủ nhân của bữa tiệc này đã đứng ra dọn dẹp đống lộn xộn này.

Anh ta trực tiếp cho nhân viên bảo vệ đưa Lý Vĩ ra khỏi nhà hàng, và đền bù cho Tiêu Lăng.

“Tiêu Tổng, hôm nay thành thật xin lỗi, một bữa tiệc tốt đã bị phá vỡ bởi con chuột này.”

Khuôn mặt lạnh băng của Tiêu Lăng dần biến mất, nhẹ nhàng gật đầu với Chấn Hiểu Long, “Sau này chú ý hơn một chút.”

Tô Tố nghe thấy không nói nên lời.

Không nghe thấy anh Long nói chuyện khách sáo sao.

“Vâng, vâng, vâng, sẽ không còn lần sau nữa ạ.”

…..

Bầu không khí trong nữa buổi còn lại của bữa ăn tối có chút nóng, Tô Tố cứ tưởng rằng Tiêu Lăng đi trước, nhưng không ngờ rằng anh ta đột nhiên giữ thể diện và ở lại đến cuối bữa tiệc.

Không chỉ vậy những vị khách đã gần như rời đi hết, Tiêu Lăng còn chưa có ý định rời đi.

Tô Tố lo lắng.

Đã gần nữa đêm rồi, cô ấy phải về nhà gấp gáp.

Cô ấy không chịu được nữa, chạy đến bên cạnh Tiêu Lăng chuẩn bị muốn nói chuyện với anh ta, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của anh ta làm đóng băng.

“……” Tô Tố.

Cô ấy biết rằng chuyện này không dễ dàng vượt qua.

Khi mọi người đều đi hết, Tiêu Lăng chưa rời khỏi nhà hàng, nhưng lại kéo Tô Tố đến phòng tổng thống ở tầng trên cùng.

Phòng tổng thống ở tầng trên cùng là ngôi nhà mà anh ta thuê dài hạn có thể ở bất kỳ lúc nào.

“Ồ….đừng kéo em, em có thể tự đi”

Khó lắm mới lên tới tầng trên cùng, Tiêu Lăng dùng thẻ phòng mở cửa phòng, nhìn cô ấy ngồi ngay cửa và cau mày, “Vào đi!”

"Ồ!"

Cô thay dép vào nhà.

Ngay khi vừa bước vào, nhìn thấy những món đồ quen thuộc trong căn phòng, cảnh đêm đó vẫn giữ ở trong tâm trí và không ngừng phát lại, Tô Tố căm hận vỗ nhẹ vào mặt cô ấy.

Tô Tố ơi, đầu của cô chứa đựng mớ hỗn độn gì thế.

"Tiêu Tổng….."

"Tôi phải về nhà rồi" vài từ chưa được nói ra, Tiêu Lăng đã tức giận đóng cửa đồng thời làm gián đoạn lời nói của cô, "Ông ta chạm vào đâu của em?"

Ông ta?

Tô Tố ngay lập tức phản ứng lại những gì Tiêu Lăng nói ra từ ông ấy tức ám chỉ Lý Vĩ, cô ngượng nghịu cuối đầu, "…. Ngực."

Vẻ mặt của Tiêu Lăng lập tức đen như đáy nồi.

"Tốt! Rất tốt! Tô Tố cô rất tốt, cô không biết cách nào để trốn hả?"

"Em đang ngủ trên ghế sofa tại thời điểm đó…." Tô Tố vội vàng giải thích.

Anh ta ngắt lời cô một cách tàn nhẫn, hoàn toàn không muốn nghe cô mô ta cảnh tưởng lúc đó.

"Tay trái hay tay phải?"

Cái gì?

Tô Tố nhìn vào anh ta, một số không thể theo kịp điệu bộ của anh ta.

Tiêu Lăng sốt ruột cởi áo khoát của mình ra và lườm cô ấy, “Tôi hỏi ông ta sờ em bằng tay trái hay tay phải!”

Tô Tố bị ánh nhìn của anh ta làm hốt hoảng, lắp bắp và đáp là “phải, tay phải”

Tiêu Lăng nhận được câu trả lời, nhưng tâm trạng không hề cải thiện tốt chút nào.

Khi nghĩ rằng cô ta bị xàm xỡ, anh ấy sẽ kích động muốn giết người!

Anh ta căm hận đẩy cô vào phòng tắm.

“Hãy tự rửa sạch rồi hẳn ra ngoài!”

Chương 39

Tô Tố bị ném vào phòng tắm, rất muốn khóc.

Tắm sạch rồi ra ngoài là cái gì?

Cô ấy bẩn thế nào?

Tuy nhiên vẻ mặt của Tiêu Lăng thực sự rất khó coi, cô ấy hoàn toàn không dám cưỡng lại, với vẻ mặt chán nản đóng cửa phòng tắm. Không chỉ thế cô ấy cò……… để ngăn chăn Tiêu Lăng lén lút vào đây cô cố tình khoá cửa lại.

Đúng là phòng tắm của phòng tổng thống.

Phòng tắm rất lớn, lớn bằng phòng khách của Tiểu Hy, xung quanh đều được bao phủ bởi đá cẩm thạch trắng nhạt. Đi lên hai bậc thang, có một bồn tắm hình tròn ở giữa đá cẩm thạch, bồn tắm rất lớn, lớn bằng hai bồn tắm thông thường.

Trên đỉnh đầu là một chiếc đèn chùm pha lê tinh tế và phía đối diện bồn tắm còn có một bột Tivi pha lê.

Tô tố bước lên bậc thang một bên bật nước nóng một bên nói nhỏ.

“Thật là ngầu!”

Trong phòng tắm còn chuẩn bị sẵn muối tắm, cô ấy rắc một nắm tay xuống bồn, cởi váy và vào bồn nước, vết bụng dưới lưu lại những dấu vết đỏ lập tức làm cô đau đến thở dài.

Cửa phòng tắm vang lên tiếng gõ cửa.

Dây thần kinh của Tô Tố lập tức trở nên hồi hộp.

"Cái gì?"

"Đừng chạm vết thương vào nước nóng." Âm thanh lạnh lùng.

"Biết rồi."

Tô Tố bĩu môi, sự muộn màng điển hình, muốn nhắc nhở thì có thể nhắc nhở sớm hơn, cô ấy đã vào trong bồn nước rồi mới nhắc nhở.

Ngâm mình trong nước nóng, nước nóng chảy qua từng cái lỗ chân lông, thoải mái đến thở dài.

Tô Tố hạnh phúc đến nheo mắt lại, đột nhiên cô hơi buồn ngủ.

Cô lập tức vỗ nhẹ vào mặt.

Tại thời điểm này tuyệt đối không thể ngủ, bài học ở bữa tiệc tối lúc nãy còn động lại đây. Cái ông đạo diễn Lý Vĩ chỉ là xàm xỡ cô một chút, nếu như cô ấy ngủ thiếp đi vào lúc này thì ai biết rằng Tiêu Lăng có ăn cô ấy không.

Tiêu Lăng còn nguy hiểm hơn cả Lý Vĩ.

Cô vội vã tắm, gội đầu một cách tuỳ tiện sau đó quần mình vào khăn tắm. Tô Tố cẩn thận kiểm tra một lần nữa, không lo lắng về việc quấn khăn tắm. Sau khi không phát hiện vấn đề gì mới mở cửa phòng tắm đi đến phòng vệ sinh thể tẩy sạch sẽ đi lớp tang điểm.

Đi ra khỏi phòng tắm, cô ấy đã trở lại với bộ mặt tươi tắn hãnh diện.

Tiêu Lăng ngồi trên sofa tại phòng khách, không thể biết anh ta đang nghĩ gì, Tô Tố nhìn anh như thế này ngay lập tức cảm thấy chút tội lỗi.

“Tiêu Lăng….”

“Tắm xong rồi ư?”

“Ừ.” Tô Tố gãi đầu, có chút hoang mang, “Thời gian không còn sớm nữa….”

“Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay em ở đây nghỉ ngơi, ngày mai trực tiếp đến đoàn quay phim để quay!” Chưa nói dứt câu, lại bị gián đoạn bởi khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng.

Tô Tố nghiến răng.

Khốn nạn, biết rằng anh ta chẳng có gì tốt lành.

Cô ấy khẽ ho, “Như vậy không được lắm?”

Theo như cô ấy biết thì phòng này chỉ có một phòng ngủ.

Tiêu Lăng mỉm cười và bật dạy từ ghế sofa, cơ thể to lớn tiến đến gần với một cảm giác áp bức mạnh mẽ, trái tim Tô Tố gần như dâng lên đến cổ họng, Tiêu Lăng lạnh lùng và nhìn cô ấy từ trên xuống và dang tay về phía cô ấy.

Nani?

Điều này có nghĩa là gì?

“Nhìn đồng hồ!”

Tô Tố nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay anh ta, bây giờ đã là 3 giờ sáng, cô ta đột nhiên choáng váng.

“Thư Ký Trương đã ngủ rồi, tôi đã gửi tin nhắn cho cô ấy để sáng mai cô ấy đem áo đến cho cô. Bây giờ cô muốn đi cũng không phải là không được nhưng mặc như thế, tuỳ cô muốn đi đâu.”

Cô ấy mặc áo tắm thì có thể đi đâu?

Tô Tố nghiến răng.

Trong một cách vô thức cô ta trở vào phòng tắm, cũng may trang phục dạ hội vẫn có thể mặc, Tiêu Lăng không ngăn cản, chỉ là ôm cánh tay và đứng ở đó, Tô Tố sải bước chạy vào trong phòng tắm và nhìn chiếc áo trong phòng tắm muốn bậc khóc.

Hơi nước đã làm ướt quần áo rồi.

Hoàn toàn không thể mặc được nữa.

…..

Tô Tố vẫn đang than phiền, Tiêu Lăng không biết rằng khi nào đã vào phòng tắm, anh ta từ từ cởi quần áo, nhìn thấy Tô Tố vẫn đứng đó, miệng nở nụ cười không rõ.

“Em muốn nhìn trộm tôi tắm à?”

Tô Tô vừa quay người thì thấy anh ta đang trần trường ở phần trên, Tiêu Lăng trông mảnh mai, nhưng mà tuyệt đối không phải mặc đồ nhìn ốm cởi đồ nhìn đầy đặn. Mỗi cơ bắp đều kết cấu tinh tế, màu da đồng, 6 múi cơ bụng, eo và thắt lưng thon gọn đầy nam tính.

Má Tô Tố đỏ bừng, cô ấy không tự tin nhìn anh ta và chạy ra khỏi phòng tắm với đôi mắt nheo lại.

Tiêu Lăng choáng váng, và ngay lập tức nở ra một nụ người yếu đuối.

Anh ta cũng không lo lắng rằng Tô Tố sẽ mặc khắn tắm chạy trốn, nhàn nhã bắt đầu cở quần áo.

…..

Ra khỏi phòng tắm Tô Tố có thể giữ được khuôn mặt nóng bừng, trái tim ở ngực đang không ngừng đập bùng bùng. Bàn tay của Tô Tố đặt vào ngực, căm hận đè chặt.

"Trái tim bé nhỏ đập cái gì mà đập, chỉ là khoả nửa thân trên thôi mà? Có gì vui chứ, các quảng cáo đồ lót trên truyền hình những người mẫu nam cũng gần như thế, tại sao không thấy mày đập."

Ngồi năng nề trên ghế sofa, trái vẫn không ngừng đập, cô lặng lẽ thôi miên chính mình. "Tô Tố à Tô Tố, mày nghĩ về những hành vi xấu của Tiêu Lăng đi, nghĩ rằng anh ta đã nhiều lần bắt nạt mày, anh ta là một ác quỷ."

Cô tự lặng lẽ thôi miên mấy chục lần, trái tim cuối cùng đã hồi phục bình tĩnh, vẻ mặt nóng bừng cũng trở lại nhiệt độ bình thường.

Cô ấy hôm nay chắc chắn không thể về nhà rồi.

Lấy điện thoại ra và nhắn cho Tiểu Hy một tin hôm nay tôi không về, đợi một thời gian nhưng vẫn không thấy ai trả lời, nghĩ cũng đúng đã 3 giờ sáng rồi thời gian này thì Tiểu Hy đã ngủ rồi, cô ấy cũng không đợi hồi đáp nữa, chạy đến phòng ngủ.

Trong phòng ngủ có một chiếc giường, nhưng có hai cái gối, cô lục lọi tìm kiếm thì lấy từ tủ quần áo ra một cái chăn, cô trực tiếp ôm gối và chăn đi đến phòng khách.

Phòng khách có một cái ghế sofa tuy rằng có nhỏ một chút nhưng nó đủ mềm, chỉ ngủ vài giờ không thành vấn đề.

Trải xong "Giường" sau đó cô hài lòng vỗ tay.

"Không tệ chứ"

Đằng sau vọng lại tiếng mở cửa phòng, cơ thể Tô Tố cứng đờ và nhìn thấy cơ thể trên của anh ta quấn chiếc khăn bên dưới đi ra. Anh ta mang dép khách sạn chuẩn bị và lau tóc trong khi đi bộ, động tác lười biếng và tuỳ tiện.

Tô Tố vội vã giữ khuôn mặt nhỏ, gò má bắt đầu ửng đỏ lên.

Nhìn thấy chiếc chăn với gối trên sofa, Tiêu Lăng đã đi chuyển đôi mắt và nheo lại nguy hiểm.

"Em đang làm gì vậy!"

"Em? Em trải giường á, hôm nay em ngủ ở đây"

Tiêu Lăng biểu môi, tâm trạng tốt vừa tắm xong thì đã trở nên tối tăm, anh ném chiếc khăn lau tóc của mình một tay ôm cái gối của cô

ta một tay ôm chiếc chăn sải bước đi vào phòng ngủ và quăng vào đó.

“Ê, anh làm gì vậy!” Tô Tố giận dữ.

Đây là cái chăn mà cô ấy không dễ tìm thấy, không dễ dàng trải ra một cái “giường”!

“Anh nói gì? Tiêu Lăng quay người nhìn cô với ánh mắt và trực tiếp đưa ra cho cô ta hai sự lựa chọn.

“Hoặc là, mặc chiếc khăn tắm trở về nhà, không thì ngủ cùng chiếc giường với tôi!”

“……có cách thứ ba không?”

Anh liếc nhìn cô, từ chối gọn gàng.

“Không có!”

Chương 40

Tô Tố chỉ là phân vân một lúc, nhìn về phía thành phố đã chìm vào trong im lặng, rồi vẫn lại phải thỏa hiệp

Cô an ủi bản thân, không cần biết như thế nào Tiêu Lăng dù sao cũng là người quen, cô xảy ra chuyện rồi anh ta khẳng định chạy không thoát được có liên quan

Nhưng nếu như cô quần áo không chỉnh tề từ khách sạn đi ra, gặp phải người xấu nào đó….thì hậu quả sẽ nghiêm trọng rồi.

Cô đối với tính sát thương của dung mạo bản thân vẫn rất hiểu rõ

Nhưng cuối cùng vẫn không cam chịu.

Đứng nguyên tại chỗ ôm lấy đầu quyết không di chuyển.

Tiêu Lăng hiểu rõ cái tính cách “không chịu khuất phục” của cô, cô tiểu yêu này giỏi nhất trốn tránh bị hại. Anh đưa tay ra đẩy cô sang bên cạnh giường, nhận thấy cơ thể cứng đơ của cô, trong tim không khỏi mềm lòng.

“đâu có phải chưa ngủ qua, căng thẳng cái gì”

Nói câu này không bằng không nói, sắc mặt của Tô Tố ngay lập tức đỏ ửng lên, trừng mắt với Tiêu Lăng, cuối cũng không tiếp tục ngượng ngùng nữa, đá bỏ dép lên giường.

Giường rất rộng rất dài.

Rộng đến hơn hai mét, cô ấy lên giường rồi thì lui về vị trí góc, nằm xuống quay lưng lại với Tiêu Lăng

Tiêu Lăng tắt đèn lớn của phòng ngủ, chỉ để lại ánh sáng vàng mờ của vài bóng đèn tường.

Ánh sáng màu vàng che phủ thân hình nhỏ bé của cô ấy, bên trên được đánh thêm một lớp ánh sáng mềm mại, vậy mà có cảm giác của sự ấm áp, Tiêu Lăng vừa rồi còn nghĩ cần phải dạy dỗ cô ấy, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, con tim không biết tại sao mà lại mềm lòng.

Anh thở một hơi, rồi nằm xuống bên cạnh cô.

Đệm giường rất mềm mại, anh ấy tuy gầy, nhưng chiều cao thì rõ rang có, thể trọng cũng có, vậy nên vừa nằm xuống giường liền bị nún xuống. Mà cơ thể của Tô Tố quay lưng lại với anh ấy cũng trượt xuống theo, trượt thẳng vào lòng của anh ấy.

“ê…”

“đây không phải do tôi.” Tiêu Lăng xũng không hề ngờ tới như này, nhưng thế này cũng khá ổn, anh cười mỉm, đối mặt với khuôn mặt đỏ ửng của Tô Tố cười, “không tin cô thử tiếp tục lui về góc giường xem”

Tô Tố hoài nghi nhìn anh ta.

Một lần nữa lui về góc giường nằm xuống, không có chút nghi vấn nào, một lần nữa rơi vào lòng của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng lâng này không đợi cô ngồi dậy, đưa tay giữ lấy đôi vai

của cô, “đây có được tính là tự ngã vào lòng không?”

Sắc mặt của Tô Tố thay đổi, nhưng không thể thoát khỏi anh ấy.

Tiêu Lăng cũng bận cả một ngày rồi, rất mệt, đưa tay giữ lấy đôi vai của cô. “muốn ngủ thì ngủ hẳn hoi, không muốn ngủ thì có thẻ làm một vài việc khác, ví dụ…vận động vận động”

Ánh mắt của anh ấy nóng rực, kẻ ngốc cũng biết cái mà anh ấy nói “vận động” là gì, Tô Tố sợ hãi lập tức không dám cử động nữa.

“thế mới ngoan”

Sau khi Tô Tố nhìn Tiêu Lăng thật sự không có một chút hành động nào nữa thì mới thả lỏng cảnh giác xuống, thả lỏng cảnh giác xuống mà, lập tức có cảm giác…nóng!

Tuy rằng trong phòng có mở điều hòa, định nhiệt độ không đổi. Nhưng…chăn rất dày, cô ấy mặc áo choàng tắm, trong áo choàng tắm còn có khăn tắm, rất nhanh thì ra mồ hôi toàn thân.

Cô ấy nhìn thấy Tiêu Lăng đã nhắm mắt, nhẹ nhàng đưa tay vào trong áo choàng tắm cởi bỏ khăn tắm, rất nhanh cô ấy hiểu được thế nào gọi là tự tạo nghiệt ko đáng sống.

Vì muốn phòng tránh Tiêu Lăng quấy rối cô, cô đặc biệt chú ý nút thắt của khăn tắm, bây giờ muốn cởi bỏ, đúng thật vất vả. Cô không để tâm đến bên cạnh chỉ cúi đầu chiến đầu với chiếc khăn tắm, đến mức không biết Tiêu Lăng mở mắt từ khi nào.

Tiêu Lăng vừa cười vừa nhìn bị kìm nén đỏ ửng khuôn mặt của cô, bất ngờ rất chân thật mở lời: “có cần tôi giúp cô không?”

Tô Tố giật mình, lập tức lắc đầu, “không cần không cần, tôi tự làm được rồi.”

Đằng nào cũng quấy rầy Tiêu Lăng rồi, cô cũng không phải nhẹ nhàng cẩn thận sợ gây ra động tĩnh nữa. Thế nhưng đối mặt với ánh mắt hừng hực của anh ấy, cô vẫn có chút ít không tự nhiên, “anh có thể nhắm mắt lại được không?”

“cô nghĩ sao?” Tiêu Lăng hừm nhẹ

Quả nhiên…

Cô biết ngay mà.

Cô chỉ đơn giản nhắm mắt lại bình đã vỡ cho vỡ luôn, gỡ bỏ thẳng khăn tắm xuống, gỡ thì không gấp, nhưng sử dụng quá lực, bất ngờ lộ ra ngoài nửa ngực, Tiêu Lăng làm sao có thể bỏ qua mỹ cảnh này, nheo mắt lại ngắm nhìn.

Vừa định giơ tay ra lợi dụng chút, đột nhiên nhìn thấy trên ngực cô vết đỏ không hề giảm bớt, đó là vài đường màu đỏ tươi dấu vân tay

Làn da cô ấy rất trắng, một chút màu sắc này càng khiến người nhìn rõ ràng chính xác

Sắc mặt của Tiêu Lăng tức thì lạnh xuống.

Anh ấy đưa tay ra thẳng thừng dùng chăn che ngực của cô lại, sắc mặt càng lạnh lung, “trong tiệc dạ hội vừa rồi chính xác chuyện gì vậy, nói rõ xem nào!”

Nói thì nói, làm gì mà hung dữ vậy.

Tô Tố cắn lấy môi, thành thật kể lại từng chi tiết nhỏ nhất chuyện gì đã xảy ra ở trong dạ hội cho anh ta nghe.

Tô Tố nghĩ rằng anh ta càng nghe sắc mặt sẽ càng khó coi, nhưng nào biết anh ta càng nghe sắc mặt hóa ra lại tốt hơn.

Nghe xong anh ta gật đầu, "về sau gặp phải loại đàn ông như vậy thì cứ bỏ chạy, nếu như không bỏ chạy được thì đánh lại thật lực, hôm nay sao cô không đổ chai rượu lên người ông ta. Về sau còn gặp lại trong tay có con dao cũng cứ đâm, đâm đến chết."

Tô Tố đổ mồ hôi, đâm chết người thì làm sao?

Dường như nhìn ra được sự băn khoăn của cô ấy, Tiêu Lăng vỗ vỗ đầu của cô, "đâm chết người tôi chịu trách nhiệm!"

Chịu trách nhiệm?

Tim của cô đột nhiêm đập mạnh, con tim một lần nữa không nghe lời đập nhanh hơn.

Tô Tố cau mày khó chịu.

Biểu cảm này của cô trong ánh mắt của Tiêu Lăng thì lại là khôn tin tưởng bản lĩnh của anh ấy, anh ấy ôm cô ấy vào trong lòng, giọng điệu kiêu ngạo, "đừng nói là thành phố A, dù là trong đất nước này, chỉ cần cô phạm tội giết người, tôi đều có bản lĩnh không để cô phải chịu liên quan."

Tô Tố ngạc nhiên, con tim trĩu nặng.

Tiêu Lăng mà lại có bản lĩnh to lớn như vậy sao?

Vậy thì cô ấy muốn bỏ trốn khỏi bàn tay của anh ta, không phải càng không có hy vọng rồi hay sao?

Tô Tố liền rơi vào trong tuyệt vọng, tâm trạng u ám của cô không hề để ý rằng đang bị Tiêu Lăng ôm trong lòng, cô luống cuống ngẩng đầu, đấu tranh một hồi vẫn không nhịn được hỏi anh, “anh không phải là ông chủ của công ty truyền thông sao? Làm thế nào mà có thế lực to lớn như thế này?”

Tiêu Lăng thấy cô không phản kháng, tâm trạng rất tốt vỗ nhẹ lên đầu cô, dở khóc dở cười giải thích cho cô. “ai nói với cô tôi chỉ là ông chủ của công ty truyền thông thôi?”

Người phụ nữ này có thể quan tâm đến anh ta một chút không

“á…không phải sao?”

Tiêu Lăng không nói lên lời, ai trong đất nước này nghe thấy hai chữ Tiêu Lăng, trong đầu phản ứng đầu tiên xuất hiện sẽ là “Hoàn Vũ quốc tế” chứ không phải là truyển thông Tinh Nguyệt.

Cô yêu tinh này chậm chạm đến mức nào không biết

Anh ấy vốn dự định nói cho cô ấy biết, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn bỏ qua, nhìn dáng vẻ mơ mơ hồ hồ của cô ấy cũng rất đáng yêu. Vả lại nếu như Tô Tố biết được thân phận của anh ta, sợ rằng khi đối xử với anh ta sẽ không còn lộ ra sự vừa hận vừa sợ hãi, dáng điệu muốn phản kháng nhưng lại không dám nữa.

Như vậy anh ta mất mát lớn sao.

“cô tự từ từ đoán đi.” Anh ta rất muốn biết đến khi nào thì cô ấy mới có thể phát hiện ra.

“hứ….” Tô Tố bĩu môi, “giả thần giả quỷ!”

Tô Tố không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng Tiêu Lăng đang trêu chọc cô.

Đằng nào anh ta cũng không phải lần đầu trêu chọc cô rồi.

Tiêu Lăng cười thầm, giơ tay tắt bỏ đèn tường, đèn bàn ở đầu giường cũng tắt, đắp chăn cho cô, ôm chặt cô trong lòng, “ngủ thôi.”

Tô Tố đấu tranh một hồi giữ đẩy bỏ anh ta và không đẩy bỏ anh ta, sau cùng cũng từ bỏ ý tưởng đẩy bỏ anh ta ra.

Bây giờ Tiêu Lăng vẫn coi như thành thực, chẳng may bị cô chọc tức rồi, noi không chắc sẽ làm gì với cô thì sao.

Tô Tố vốn nghĩ rằng nằm trong lòng của Tiêu Lăng thì cô sẽ không ngủ được, nhưng hoàn toàn không nghĩ rằng, nghe thấy nhịp tim đập mạnh mẹ của anh ấy, mí mắt cô nhanh chóng bắt đầu díp lại, không mất bao lâu thì ngủ say.

Chương 41

Tô Tố bị tiếng ồn của chuông điện thoại đánh thức.

Khi cô thức tỉnh vẫn có chút mơ màng, cô lật người, mắt vẫn chưa mở ra thì đã ý thức được bắt đầu mò lấy điện thoại trên giường.

Ư…

Điện thoại ở đâu?

Điện thoại không mò thấy, thì lại mò được một tấm thân ấm áp, ư… đầu óc cô vẫn chưa tỉnh táo, xuôi theo ngực bắt đầu mò xuống dưới, cuối cùng động chạm vào một vật thể lạ.

“quyến rũ tôi?” một âm thanh trầm ấm truyền đến.

“aa--------”

Tô Tố dựng lên ngạc nhiên, “xòa” từ trên giường bật dậy, hoàn toàn tỉnh táo rồi.

Cô ấy bật dậy, ngây ngô nhìn Tiêu Lăng đang nằm trên giường, bộ não cuối cùng cũng từ từ bình tĩnh lại, sau đó nhớ lại câu chuyện của buổi tối ngày hôm qua.

Cô ấy hoang mang kiểm tra lại quần áo của bản thân, áo choàng tắm ngoài bị nhăn nhó chút, không có gì khác lạ, như vậy cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“anh,anh…”

“cô câm miệng, ồn chết được.” Tiêu lăng có chút tính khi khi ngủ dậy, sau khi bị làm ồn tỉnh giấc cơ bản là không ngủ được nữa, anh ấy lật bỏ thẳng chăn xuống giường, toàn thân trên dưới chỉ mặc có một chiếc quần lót. Quần lót quá ôm người, khiến cho thân hình nam tính nổi lên một cách không che giấu.

Khuôn mặt Tô Tố bỗng đỏ ửng, hoảng loạn ngoảnh đầu đi, “không biết xấu hổ”

Tiêu Lăng bản thân hoàn toàn không để ý, cúi đầu nhìn một cái phần dưới cơ thể, mười phần bình tĩnh quấn lên áo choàng tắm mở rèm cửa.

Rèm cửa bị mở ra, ánh sáng mặt trời chói lọi lập tức chiếu vào trong phòng.

Tô Tố chịu không được che lại đôi mắt.

Tiếng chuông điện thoại chỉ ngừng một chút, rồi lại tiếp tục lần nữa rung lên.

“điện thoại của ai đang kêu?” Tô Tố nhìn về hướng Tiêu Lăng

Tiêu Lăng bình tĩnh nhìn về tủ đầu giường, điện thoại của anh ấy vẫn đang nằm yên lặng trên đó, ngay sau đó không lưỡng lự chỉ. “của cô!”

“ồ, của tôi…” cô gật đầu, nhưng ngay sau đó phản ứng lại thì gấp gáp bật dậy. “của tôi?”

Cô ấy xuôi theo hướng nhìn của Tiêu Lăng nhìn về phía đồng hồ báo

thức trên tủ đầu giường, đồng hồ báo thức bỗng chốc hiện ra 10 giờ sáng, Tô Tố hét lên, đến cả dép cũng không kịp đi, một phát nhảy khỏi giường, như một cơn gió chạy thẳng ra phòng khách ở bên ngoài nghe điện thoại.

Trên điện thoại hiện ra hai chữ “Phạm Lãng” khiến cho cô hận không thể tự chọc mù đôi mắt.

Xong rồi.

Hôm qua đạo diễn Phạm Lãng đặc biệt nói với cô bây giờ là mùa hè, vì vậy hàng ngày buổi sáng 8 giờ bắt đầu làm việc, vậy mà cô đến muộn 2 tiếng.

Tô Tố muốn khóc mà không có nước mắt, cô nuốt nuốt nước bọt, nhẹ nhàng cẩn trọng nhắc máy nghe điện thoại.

“alo…”

Phạm Lãng ở đầu điện thoại bên kia nghe thấy điện thoại đã thông, khuôn mặt tối sầm lại mắng. “Tô Tố, hôm qua tôi nói thế nào với cô, hả? vậy mà dám đến trễ, vậy mà cô dám đến trễ! ngôi sao hạng A trong khi đóng bộ phim của tôi còn không dám đến trễ ”

Tai của Tô Tố xém chút nữa thì điếc, cô nhanh chóng để điện thoại cách xa một chút, cúi đầu gập người muốn giải thích, “đạo diễn Phạm, hôm qua tôi…”

“hôm qua gì mà hôm qua, tôi qua tôi tham gia dạ tiệc rồi, ai mà không tham gia, ai không phải hơn 3 giờ đêm mới ngủ! đừng có phí lời, bây giờ, lập tức, ngay tức khắc xuất hiện trước mặt tôi, nếu không hậu quả tự chịu! ”

Cô vừa muốn nói tiếp, điện thoại bị ai đó giật mất.

Tiêu Lăng tối sầm mặt cầm theo điện thoại đến ban công và nói với Phạm Lãng vài câu, Tô Tố chết lặng cả người, cũng không có nghe được hai người họ nói cái gì. Đợi đến khi Tiêu Lăng quay lại, một lần nữa nhét điện thoại vào tay cô.

“Phạm Lãng muốn nói chuyện với cô.”

“ồ…ồ!” cô hoảng loạn đón lấy điện thoại, lo sợ Phạm Lãng lại mắng cô, khuôn mặt căng thẳng để điện thoại lên tai.

“Phạm, Phạm đạo diễn”

Giọng của Phạm Lãng nhẹ nhàng rất nhiều, “ôi, Tô Tố à, vừa rồi là tôi quá kích động.”

“không có không có.”

“ấy hôm qua cô treo người lên cao cả ngày rồi, là tôi không có xem xét chu đáo, hôm nay cần phải để cô nghỉ ngơi một chút, ấy…cô không cần phải gấp gáp, vừa mới ngủ dậy phải không, thu xếp một chút, ăn sáng rồi đến.”

Tô Tố kinh ngạc không tưởng tượng được nhìn về Tiêu Lăng, mơ mơ hồ hồ gật đầu, bỗng nghĩ ra Phạm Lãng không nhìn thấy được cô gật đầu, nhanh chóng thêm câu, “vâng, đạo diễn tôi sẽ nhanh chóng đến đó.”

“không gấp không gấp, trên đường chú ý an toàn.”

Tô Tố chết lặng ngắm nhìn điện thoại bị dập máy, hoàn toàn nghi ngờ người bên kia đầu điện thoại, cô nuốt nuốt nước bọt, cứng đầu

quay lại nhìn Tiêu Lăng, “anh, anh nói cái gì với đạo diễn của chúng tôi vậy?”

“muốn biết?”

Tô Tố ra sức gật đầu.

“vậy thì cô hôn tôi một cái”

Tô Tố trợn mắt lên, từ bỏ ý tưởng tiếp tục hỏi.

Để điện thoại quay trở lại màn hình chính thì mới nhìn thấy trên đó hiện lên 62 cuộc gọi nhỡ, còn có 1 tin nhắn chưa đọc. 59 cuộc gọi nhỡ hoàn toàn của Phạm Lãng gọi đến, Tô Tố toát mồ hôi.

Đạo diễn Phạm Lãng vữa nãy khẳng định muốn ăn sống nuốt tươi cô, gọi bao nhiêu cuộc điện thoại như vậy mà đều không nhấc máy.

Còn lại 3 cuộc là Tiểu Hy gọi đến, chia ra sáng sớm 8 giờ 30 phút, 9 giờ và 9 giờ 30 phút, có Tiêu Lăng ở đây, Tô Tố không tiện trả lời cô ấy. Quay ra xem tin nhắn chưa đọc, tin nhắn cũng là của Tiêu Hy gửi đến, nói với Cảnh Thụy và Tiểu Thất nói rằng cô tối hôm qua quay lại rồi, sáng sớm 8 giờ lại đi quay phim rồi, còn nói hôm nay không có việc gì đưa 2 đứa trẻ con đi công viên chơi, để cô khỏi phải lo lắng.

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh Thụy và Tiểu Thất nếu như biết cô đi đêm không về, không biết lo lắng đến nhường nào.

Hai đứa đó nào có phải là trẻ con, giống như tiểu yêu tinh vậy.

Cô lo lắng bị Tiểu Lăng nhìn thấy tin nhắn, nhanh chóng cất điện

thoại vào trong túi xách.

“Tiêu Lăng, quần áo của tôi…”

“đi tắm rửa trước, ngay sau đó sẽ được đưa đến rồi.” vừa nói vừa lấy điện thoại gọi cho thư ký Trương.

Tô Tố không dám kéo dài thời gian, nhanh chóng chạy vào phòng tắm tắm rửa, cô chỉ dùng 5 phút để thu xếp xong bản thân, đợi từ phòng tắm đi ra, bất ngờ phát hiện thư lý Trương ở trong phòng rồi.

“kìa…”

Hiệu xuất này, thần thánh rồi!

Thư ký Trương nhìn cô, cười cười, nhìn qua là hiểu ngay.

“thư ký Trương, tôi…”

“tôi biết tôi biết, yên tâm đi, tôi không hề hiểu lầm.”

Tô Tố muốn nói bỗng bị chặn lại, hơi thở nghẹn trong ngực, muốn khóc mà không khóc được. Trên trán hiện ra ba đường đen.

Tình trạng này, không hiểu lầm mới lạ…

Cô đang gấp, không quan tâm nhiều nữa, lấy từ trên tay của thư ký Trương quần áo của cô, chạy vào trong phòng ngủ để thay quần áo luôn.

Đợi cô thay quần áo xong, thư ký Trương đã gọi xong bữa sáng, mà Tiêu Lăng cũng đã tắm rửa xong đang ngồi ở phòng khách dùng bữa sáng rồi.

Tô Tố không kịp nữa rồi, chào hỏi hai người xong thì muốn đi, “các anh ăn từ từ, tôi đi trước đây.”

“đứng lại!”

Tô Tố dừng bước, “gì nữa, tôi đang gấp đó!”

“ăn sáng trước rồi đi.”

“không kịp rồi…” lời cô đang nói bị ánh mắt nhìn ác liệt của Tiêu Lăng làm sợ hãi, lập tức không dám nói nữa.

“bữa sáng bắt buộc phải ăn, ăn xong tôi đưa cô đi.”

Tô Tố không dám phản kháng, dưới ánh mắt cười tít mắt của thư ký Trương, cố gắng ăn hết hai cái bánh bao uống hết một cốc sữa.

Bữa ăn này của cô giống như nhai sáp nến, hoàn toàn không thưởng thức được hương vị vủa thức ăn.

Tiêu Lăng quả nhiên khi ăn không nói, sau khi ăn xong lái xe đưa Tô Tố đến phim trường. Tô Tố vốn dĩ không muốn làm phiền anh ấy, nhưng trước tiên là không dám phản kháng, hai là khoảng thời gian này không nhất định đón được xe, thật sự lãng phí thời gian rồi, cuối cùng bị mắng vẫn là cô.

Xem xét một hồi, rồi cũng vẫn thành thật ngồi lên xe của anh ấy.

Trên cả đoạn đường Tiêu Lăng không có nói một lời, cô cũng không nói, thật không dễ dàng để đến được phim trường, cô mới thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn xuống xe, thì bị một câu nói của Tiêu Lăng làm cho sợ ba hồn mất bảy viế.

“hôm nay sau khi quay xong phim đến công ty.”

Chương 42

Cái gì?

Đến công ty?

Tô Tố nhớ lại lần trước đến công ty ký hợp đồng, nổi hết tóc gáy, động tác tháo bỏ dây an toàn ngừng lại, cô quay đầu lại, nhìn thẳng trừng trừng vào Tiêu Lăng, "có thể không đến không?"

Không đợi Tiêu Lăng trả lời, cô nhanh chóng giải thích, "tối qua cả đêm tôi không về nhà, Tiểu Hy nhất định rất lo lắng, nếu như không có chuyện gì đặ biệt quan trọng, đợi qua 2 ngày đi đến có được không?"

Tâm trạng hôm nay của Tiêu Lăng coi như không tồi, nụ cười trên khóe môi không hề biến mất.

Anh ấy dựa người vào ghế lái, ngắm nhìn trên khuôn mặt cô lập tức vụt qua rất nhiều cảm xúc, cũng không trêu chọc cô nữa, "là công việc!"

Công việc?

Con tim của cô có thể xem như nhẹ nhõm rồi.

Con người của Tiêu Lăng tuy rằng khó ưa một chút, nhưng lời nói cũng đáng tin cậy, nếu như anh ấy nói là công việc, thì khẳng định là công việc rồi.

Cô gật đầu miễn cưỡng đồng ý. “…được thôi, nhưng tôi không biết hôm nay lúc nào thì quay xong, có thể sẽ rất muộn.”

“sẽ không muộn.” Tiêu Lăng xuống khỏi xe, vòng qua phía ghế phụ, hiếm khi một lần như quý ông, thay cô mở cửa, “tôi đã chào hỏi qua với Phạm Lãng rồi.”

“…ồ!”

Nếu như hai người họ đã sắp xếp xong rồi, thì cô nói thêm cái gì cũng không có tác dụng nữa.

……

Tô Tố xuống xe, một mình đi vào đoàn làm phim.

Đến trước đoàn làm phim, bỗng nhiên nhìn thấy mấy nhà báo giữ lấy máy ảnh đứng ở đó. Tô Tố có chút kỳ quái, vừa muốn đi vào, thì bị mấy nhà báo chặn dừng lại.

“là cô Tô Tố phải không?”

“vâng, là tôi”

Nhà báo lập tức hướng thẳng máy ảnh vào cô, micrô cũng đửa đến trước mặt cô, “xin hỏi cô Tô Tố dựa vào phương pháp gì thu hút được truyền thông Tinh Quang ký hợp đồng với cô, dựa theo chúng tôi được biết, truyền thông Tinh Quang ký hợp đồng với người mới trước giờ rất khắc nghiệt, tối hôm qua Tiêu tổng dẫn cô tham gia dạ tiệc, xin hỏi cô và Tiêu tổng có quan hệ gì?”

Tô Tố siết chặt nắm đấm.

Trong lời nói của nhà báo này là ý muốn nói cô cám dỗ Tiêu Lăng, sau đó thì đạt được hợp đồng.

Trong lòng Tô Tố phẫn nộ, trên mặt một chút cũng không thể hiện ra.

Cô mỉm cười, cả người hoàn toàn bình tĩnh, ngẩng cao đầu nhẹ nhàng trả lời, “yêu cầu của truyền thông Tinh Quang để ký kết với người mới đúng thật rất khắc nghiệt…” lời nói của cô quay một vòng, “thế nhưng tôi tin rằng người phụ trách của truyền thông Tinh Quang đã ký kết với tôi tất nhiên có lý do của họ, các vị nếu như có hiếu kỳ có thể thắc mắc với người phụ trách của công ty, cá nhân tôi cũng rất muốn biết vấn đề này.”

Trong mắt nhà báo nữ thoáng qua cô cùng cùng ngạc nhiên.

Không thể nghĩ rằng người mới như Tô Tố lại vô cùng khôn khéo, cô thẳng thừng cắt ngang hỏi, “tối hôm qua tòa báo chúng tôi nhận được thông tin, nói rằng quan hệ của cô Tô Tố và Tiêu tổng không hề đơn giản, xin cô Tô Tố giải thích một chút”

Tô Tố kinh ngạc “a?” một tiếng, “quan hệ không hề đơn giản? quý tòa soạn từ đâu nghe được tin đồn không thực này vậy, tôi và Tiêu tổng chỉ đơn thuần là quan hệ ông chủ và nhân viên, chỉ có vậy thôi.”

“vậy tối hôm qua cô Tô Tố làm thế nào mà trở thành nữ đồng hành của Tiêu tổng xuất hiện trong dạ tiệc vậy?”

Tô Tố cười nhẹ, chế nhạo nói “ông chủ có lệnh, nhân viên nào dám không nghe hả.”

Nhà báo không còn muốn hỏi tiếp, Phạm Lãng trong đoàn làm phim đã nhận được tin tức kịp thời đến, ông là đạo diễn từng trải, đối với những nhà báo nhỏ bé này tất nhiên không hề để trong mắt, trực tiếp

cho người đưa nhà báo cách ly bên ngoài, đưa Tô Tố vào trong phòng chụp hình.

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, nhanh chân theo bước đạo diễn Phạm.

Cô còn tưởng rằng đạo diễn sẽ mắng cô, nào có biết Phạm Lãng bất ngờ đối với cô rất ôn hòa

Tô Tố lẩm bẩm, cũng không biết hôm nay Tiêu Lăng nói với ông ấy cái gì, bất ngờ khiến đạo diễn thay đổi tính cách.

“ái, đạo diễn, những diễn viên khác đâu ạ?” cô phát hiện phòng chụp hình vô cùng yên tĩnh, căn bản không có diễn viên.

“hôm nay không có diễn viên khác”

“hả…”

Phạm Lãng cười với cô, rất vui vẻ vỗ vai cô, “Tô Tố à, cô sắp nổi tiếng rồi. Khẩn trương đi thay y phục trang điểm. ”

“ồ!”

Tô Tố không hiểu ra sao cả tiến vào phòng trang điểm, bắt đầu trang điểm.

……

Trang điểm xong Tô Tố mới biết công việc của hôm nay là phải làm gì.

Bởi vì Tiêu Lăng lần đầu tiên xem trọng một người mới như vậy, vì vậy trên báo chí và tin tức giải trí đều xuất hiện tên của cô, khiến cho

toàn dân đối với cô càng hiếu kỳ, đặc biệt sau khi biết cô là nữ vương Mỹ Đỗ Sa trong {Ngạo Vân truyền}, càng là lời đồn sôi nổi muốn nhìn thấy ảnh chụp trong phim.

Hôm nay chính là chụp ảnh trong phim của cô và nam diễn viên chính còn có nữ diễn viên chính.

Vào trong phòng chụp hình, Tô Tố nhìn thấy Trần Kiêu đã thay y phục trang điểm xong, tranh thủ thời gian rảnh rỗi trong lúc chụp hình, cô hỏi anh "…hôm qua anh nói với tôi hôm nay rất bận, chỉ là việc này sao?"

Trần Kiêu cười gật đầu. "trong đoàn làm phim hôm nay nhờ ánh sáng của bạn, được nghỉ một ngày. Đợi chút chụp xong rồi, tôi cũng có thể nghỉ nửa ngày. Tiểu nha đầu, sau khi nổi tiếng nhớ mời đó."

Tô Tố đỏ mặt, "đừng có nói đùa nữa."

Vai diễn của cô tuy rằng là nữ diễn viên chính thứ hai, nhưng phần kịch bản không nhiều, cho dù cho quay thành công, cũng không thể nổi tiếng.

Trần Kiêu lắc đầu không nói gì.

Có công ty lớn Tinh Quang đứng sau chống lưng, bộ phim đầu tiên đầu tư lớn vào chính là {Ngạo Vân truyền} con đường ngôi sao về sau chỉ sẽ là một đường thẳng, nổi tiếng cũng chỉ là vấn đề của thời gian mà thôi.

Chụp hình phim chụp hai phông cảnh.

Cảnh đầu tiên là cảnh khi Ngạo Vân và Mỹ Đỗ Sa lần đầu gặp mặt. Nam chính trốn trong góc, Mỹ Đỗ Sa sau đó bị buộc treo lên trên

không, ánh mắt lạnh giá nhìn xuống nhóm người phía dưới.

Cảnh thứ hai là Ngạo Vân và Mỹ Đỗ Sa không may bị nhốt trong Viêm Địa Tâm, hai người bị bao quanh bởi tầng lửa lớn khắp trời, y phục trên người nhanh chóng bị cháy tả tơi. Lửa của Viêm Địa Tâm gồm cả lửa ham muốn, cảnh tình cảm mãnh liệt của hai người xảy ra tại đây.

Hai người mặc lại y phục xong trang điểm xong, tạo hình ân ái cố định xong, thì cứ để nhân viên quay phim.

Tuyển chọn xong hai cảnh quay, đằng sau vẫn còn một cài cảnh quay của Mỹ Đỗ Sa cá nhân, trong cảnh quay thể hiện rất rõ tính cách nhân vật trong phim của cô, vậy nên cô chỉ cần phải biểu cảm vẻ đẹp băng giá quyến rũ là được rồi.

Tô Tố vốn nghĩ rằng đã quay xong rồi, nào có biết Phạm Lãng lại muốn cô tiếp tục thay y phục.

“vẫn còn phải quay sao?”

“vẫn còn có ảnh trong phim của cô và nữ chính”

“…”

Được thôi, cô vốn nghĩ đã xong việc rồi.

Trần Kiêu đã tẩy trang xong, chào hỏi qua với cô thì đi cùng trợ lý về nhà rồi.

Hôm qua Tô Tố mới bắt đầu quay phim, vậy nên vẫn chưa gặp được vai nữ chính, nhưng chọn vai của Ngao Vân Truyện cô vẫn có biết, vai nữ chính cô đã gặp qua, đó là người mới của truyền thông Tinh

Quang, năm nay mới mắt một trong bốn tiểu hoa---Đường Sảng

Trong kịch bản phim của {Ngạo Vân truyền}, vai nữ chính Dục Nhi và Mỹ Đỗ Sa chỉ có duyên gặp một lần, lúc đó Mỹ Đỗ Sa đã ở bên cạnh Ngạo Vân, Dục Nhi từ trong gia tộc đi ra, nhìn thấy hai người họ đồng hành.

Hai người khi được nhận vào đều biết sự tồn tại của đối phương, khi gặp mặt nhau cũng rất tự nhiên.

Nhưng thời gian quay phim thường xuyên xuất hiện vấn đề.

Ở bên ngoài hiện trường quay Phạm Lãng không ngừng quát mắng.

“Đường Sảng có chuyện gì với cô vậy, cô diễn là vai nữ chính hiền hậu khoan dung rộng lượng, cô nhìn Mỹ Đỗ Sa là ánh mắt gì vậy? ánh mắt dường như muốn nuốt sống người ta vậy, đây là hình tượng của cô trong phim sao!”

Đường Sảng nghiến răng khó chịu, hôm qua cô tận mắt nhìn thấy Tiêu Lăng kéo Tô Tố vào phòng tổng thống trong khách sạn, tất nhiên bây giờ cô hận không thể dùng ánh mắt để giết cô ta!

Sắc mặt của cô ấy cứng đơ, thay đổi sang một biểu cảm khác.

Phạm Lãng tiếp tục phát bực, gào thét lên, “Đường Sảng cô có biết diễn không! Cô diễn là vai người vợ cả khoan dung rộng lượng, không có hãm hại vợ bé, diễn lại!”

Tô Tố cũng rất bất lực, cô cảm thấy Đường Sảng giống như….rất chán ghét cô.

Chương 43

Đợi cho đến khi kết thúc buổi quay phim, thì đồng hồ cũng đã chỉ hai giờ chiều.

Tô Tố tẩy đi lớp trang điểm, vừa chuẩn bị ra về thì bị Đường Sảng và mấy người trợ lý của cô ta chặn lại trong phòng hóa trang.

Thợ trang điểm cũng đều đã về hết, giờ chỉ còn lại mấy người họ ở lại trong phòng.

Tô Tố cau mày, tuy nhiên cô không thấy sợ hãi.

Đây là nơi làm việc, đạo diễn Phạm Lãi còn ở ngoài kia, dù thế nào cũng khó có thể xảy ra chuyện gì.

“Cô Đường đây có chuyện gì không?”

Đường Sảng ném túi xách sang một bên, đi về phía Tô Tố, mắt nhìn chằm chằm vào cô, ánh nhìn như muốn bùng lửa.

Từ lần đầu gặp Tô Tố tại công ty, Cô đã cảm thấy Tô Tố sẽ là một mối đe dọa cho bản thân.

Nhưng cô không ngờ, mối đe dọa này kéo đến nhanh như vậy.

Nhớ lại ngày hôm qua, Tiêu Lăng đánh đạo diễn trước mặt mọi người chỉ vì Tô Tố, cô đã hận nỗi muốn ăn tươi nuốt sống Tô Tố. Tiêu Lăng chưa từng vì một đứa con gái nào mà mất bình tĩnh đến thế.

Chưa từng một lần.

Cho nên cô thấy hoang mang.

“Tô Tố, tôi cảnh cáo cô, tránh xa Tiêu Lăng ra!”

Tô Tố bỗng dưng cảm thấy tim cô thắt chặt lại.

Tiêu Lăng và Đường Sảng rốt cuộc có quan hệ thế nào?

Đường Sảng vừa nói vừa lấn đến, Tô Tố toan vung tay đẩy cô ta ra, vừa đưa tay thì bị mấy nười trợ lý của Đường Sảng vây lấy cô, hai người kẹp chặt lấy khuỷu tay cô.

Tô Tố không cựa quậy được, sắc mặt cô khá khó coi,” Đường Sảng, cô định làm gì?”

Đường Sảng thấy Tô Tố đang phải bó tay chịu trói, tâm tính cũng dễ chịu đi ít nhiều, giơ tay nhéo lấy eo Tô Tố.

“Ái......Cô dừng tay lại!” Tô Tố đau đến suýt xoa.

Đường Sảng là người thông minh, có đánh cô ta cũng không chọn chỗ dễ bị nhìn thấy, sợ rằng người khác chỉ nhìn là biết, nên cô ta chỉ đánh những chỗ quần áo Tô Tố che được.

Cô ta bặm môi, cấu, xéo lấy da thịt Tô Tố, gằn giọng cảnh cáo cô, “ Tiêu Lăng là của tôi! Đừng hòng dòm ngó anh ấy, Tô Tố, còn để tôi bắt gặp cô quyến rũ anh ấy thì đừng nghĩ tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô!”

Tô Tố cố cắn răng chịu đau, trợn mắt lườm Đường Sảng, “Cô là cái

gì của anh ấy, tư cách gì cô cảnh cáo tôi.”

Trong cô trào dâng cảm xúc chua chát, không biết vì cái gì, cô không thể giải thích với Đường Sảng quan hệ của cô và Tiêu Lăng.

“Vì tôi đã là người yêu của anh ấy nửa năm nay, không có đứa con gái nào có thể ở bên anh ấy quá ba tháng cả, nhưng tôi theo anh ấy đã được nửa năm rồi. Tôi đặc biệt hơn cô.” Đường Sảng túm lấy cổ áo Tô Tố, nghiến răng nhìn cô, “Tô Tố, cô cũng giống như mấy đứa con gái khác thôi, tôi cũng chẳng thèm bận tâm đâu, nhưng tôi nói cho cô biết, cô đừng có nằm mơ được đỉa đeo chân hạc. Cô có biết anh ấy vì muốn lăng xê tôi đã làm gì không? Bộ phim cho thanh thiếu niên nổi tiếng khi trước mà tôi đóng, là do anh ấy yêu cầu công ty truyền thông viết kịch bản và dàn dựng dành riêng cho tôi đấy, anh ấy đả thông mọi quan hệ cho tôi, để cho tôi giành giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất đại lục đấy, với anh ấy tôi là người đặc biệt, cô hiểu chưa?”

Tim Tô Tố quặn lại. Đau âm ỷ.....

Rõ ràng biết được chuyện này đối với cô là một tin tốt, có Đường Sảng rồi thì Tiêu Lăng sẽ không quấy rầy cô nữa, nhưng..... nhưng không hiểu sao tim cô lại thấy đau, mũi cô cay nồng?

Cho nên......

Tất cả những gì Tiêu Lăng đang làm với cô, chỉ là đang diễn lại những gì anh đã từng đối xử với Đường Sảng hay sao?

Trong đầu cô rối bời, cô còn không để ý tới Đường Sảng đã bỏ đi cùng với người của cô ta tự lúc nào.

Cô lững thững đi ra từ phim trường, tiến từng bước chậm chạp. Ánh

nắng chói chang chiếu lên da cô những tia bỏng rát. Nhưng nay cô chẳng còn cảm thấy gì.

Cô cứ đi như vậy một tiếng liền, điện thoại bỗng dưng réo. Trên màn hình điện thoại là hai chữ "Tiểu Hy", khi này cô mới định thần lại, vội vàng bắt máy.

"Alô, Tiểu Hy?"

"Tô Tố, bao giờ mày về thế? Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhớ mày lắm đấy, chúng nó muốn nói chuyện với mày." Phía An Tiểu Hy phát ra một số tạp âm.

Đến khi đầu dây bên kia có có tiếng vọng thì đã là tiếng nói ngọt ngào, non nớt của Tiểu Thất.

"Ma mi đang ở đâu thế? Hôm nay mẹ nuôi dẫn con và anh đi chơi công viên đấy, khi nào thì ma mi về, lần sau chúng ta cùng đi chơi nhé."

Trái tim lạnh băng của Tô Tố như ấm lại.

Khóe môi Tô Tố dâng lên, cô mỉm miệng cười với con gái: "Được chứ, lần sau ma mi sẽ dẫn con và anh đi công viên chơi nhé. Hôm nay ma mi xong việc rồi, lát nữa ma mi phải rẽ qua công ty một lát nhưng sẽ rất nhanh thôi là về với con nhé, hai đứa ở nhà đợi mẹ, phải ngoan nghe chưa nào."

"Vâng ạ, vậy bai bai ma mi."

"bye bye."

Tô Tố cất điện thoại, tâm trí cô đã bình tĩnh lại.

Cô giơ tay bắt taxi, “ Tới truyền thông Tinh Quang.”

Tiêu Lăng cũng chả có quan hệ gì với cô cả, cô đau đầu vì anh ta làm gì.

Chỉ là một người đàn ông thôi mà.

Hứ!

Cô có một cậu hoàng tử ấm áp và một cô công chúa thông minh, cô còn cần gì một người đàn ông. Hơn nữa lại còn là dạng công tử làng chơi như Tiêu Lăng, Tô Tố nắm chặt lấy túi xách, cười nhạt.

Trêu ghẹo bao nhiêu người phụ nữ khác còn muốn sờ tới cả cô, quả nhiên là bệnh nghề nghiệp của mấy tay chơi.

Loại đàn ông như vậy không phải chỉ biết dựa vào có tý bề ngoài, lại có tý tiền, hay dùng danh vọng lôi kéo, ngoài ra chẳng còn điểm gì nổi bật hay sao?

Tô Tố cứ thầm tự nhủ với bản thân như vậy cho đến khi xe dừng lại trước cửa công ty, để cô thấy như bây giờ trái tim mình đã được trang bị một lớp giáp sắt dày dặn.

Người ra tiếp cô vẫn là thư ký Trương.

“Cô Tô, hôm nay công ty sẽ sắp xếp người quản lý và trợ lý cho cô.”

Tô Tố gật đầu lễ phép, và một chút xa cách, “Cảm ơn chị.”

Thư ký Trương là ai? Là trưởng thư ký bên cạnh Tiêu Lăng.

Dường như phát hiện thấy sự khác biệt của Tô Tố so với cô của buổi sáng, mặc dù không biết do đâu, nhưng Thư ký Trương đoán nghĩ sự tình không tránh khỏi có can dự đến Tiêu tổng.

Thư ký Trương dẫn Tô Tố lên lầu, thấy cô để ý quan sát xung quanh, sau khi xác định là không có ai ở đây, Thư ký Trương mới nghiêng đầu cười với Tô Tố, “ Sáng nay sau khi Tiêu tổng chở cô đến trường quay thì có việc nên đã đi công tác luôn rồi.”

Tô Tố như thở phào, cô không trả lời.

Lúc này cô không hề muốn gặp Tiêu Lăng, đúng lúc anh ta đi công tác càng tốt, vậy sẽ không có ai đùa bỡn cô nữa.

Nhưng không hiểu sao cô cảm thấy một chút thất vọng vụt qua?

Tô Tố ép mình gạt phăng đi những xúc cảm đó.

Thư ký Trương thấy mặt Tô Tố không được vui, bèn nghĩ khi sáng rõ ràng thấy còn bình thường, lúc chủ tịch về cũng vẫn rất vui vẻ, đáng nhẽ không có vấn đề gì mới đúng.

Chẳng có nhẽ lại có chuyện gì?

Nghĩ một hồi, cô quyết định không nói gì, dự tính đến khi sắp xếp xong công việc sẽ gọi điện báo cáo cho Tiêu tổng.

……

Người quản lý mà công ty chuẩn bị sắp xếp cho Tô Tố là một quản lý giỏi mới nổi danh, anh ta là một người có dáng dấp cao gầy, trắng trẻo thư sinh với một chiếc kính đen gọng trên sống mũi và ba lô sau lưng. Chợt nhìn thoáng qua, anh chẳng khác nào sinh viên đại học.

Lồng ngực Tô Tố đập thình thịch.

Không ngờ lại là Trương Việt!

Người quản lý của cô ở kiếp trước, Trương Việt!

Nhưng nói như vậy thì Trương Việt đúng là cây cổ thụ của cô, nếu như không có anh, kiếp trước không biết cô đã bị người ta đùa bỡn, trêu ghẹo bao nhiêu lần. Lần nào cũng là Trương Việt giúp đỡ, bảo vệ cho cô. Mỗi lần xuất hiện sự trên kiện gì, anh đều đi theo cô, chỉ cần thấy có thể có chuyện xảy ra thì anh lập tức đưa cô rời đi.

Nhưng.....Trương Việt rõ ràng không ký kết gì với bên truyền thông Tinh Quang, theo như cô biết thì hợp đồng của anh vẫn chưa hết hạn mới đúng.

Thư ký Trương bắt đầu giới thiệu, “Vị này là người quản lý cao cấp mà công ty truyền thông Tinh Quang của chúng tôi mời tới, tên là Trương Việt, sau này anh ấy sẽ là người quản lý riêng của cô.” Thư ký Trương chớp chớp mắt, thấy gương mặt Tô Tố hơi thẫn ra, cô cười, khẽ nói, “Đồng thời, Trương Việt cũng là anh trai của tôi, cô Tô, nếu như sau này có chuyện gì không tiện tìm tôi, cô có thể nói với anh trai tôi cũng được.”

Tô Tố kinh ngạc há hốc mồm.

Trương Việt và Thư ký Trương còn có mối quan hệ như vậy sao?

Chương 44

“Ế, đây không phải là ma mi sao? ”

Tiểu Thất cố rướn chiếc cổ bé nhỏ của mình để xem điện thoại của Cảnh Thụy, trên màn hình điện thoại có một tấm ảnh lớn, có ma mi khoác tay một chú lạ hoắc.

Tiểu Thất nhìn cách ăn mặc của mẹ, chống cằm phấn khích, “òa, ma mi đẹp quá.”

Tô Cảnh Thụy thấy hơi căng khóe miệng.

Có thể để ý đến trọng tâm hơn không.

Cũng may Tiểu Thất sau khi mơ mộng viển vông xong, lấy tay chỉ vào người đàn ông trên màn hình, “Anh ơi, người đàn ông này là ai thế?”

Tiểu Thất mặt hoài nghi, “hình như có chút.....quen quen?”

“Ừ!”

Đúng là nhìn quen quen.

Tô Tiểu Thất chống cằm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng òa lên, “A, a, em biết rồi.”

“Hử?”

“Giống anh.” Tiểu Thất chỉ vào gương mặt nhỏ của Cảnh Thụy, “Anh, chú này giống anh lắm này, anh nhìn đi, mũi và mắt của hai người nhìn giống lắm này.”

Đặc biệt là gương mặt vô cảm.....Tuy nhiên câu này Tiểu Thất không dám nói, sợ rằng nói ra anh trai lại dùng ánh mắt lạnh đến rùng mình nhìn cô bé.

Tô Cảnh Thụy chạy đến trước gương, hết sức nghiêm túc ngắm nghía gương mặt của mình, sau đó lại kiểm tra lại thật kỹ gương mặt kia trên màn hình điện thoại.

Nó xoa xoa cằm, rút ra kết luận.

Hình như có hơi giống.....

Tiểu Thất cũng phấn khích, trèo vội xuống giường, khua chân múa tay, đôi mắt như sương mai nhìn Cảnh Thụy, “anh ơi, anh ơi, người này có phải là daddy của chúng mình không vậy?”

Tô Cảnh Thụy phút chốc nhíu lông mày lại thành một chú sâu róm, tay ấn nhanh nút quay lại, bức ảnh trên điện thoại cũng biến mất luôn.

“A a a, em vẫn chưa xem xong mà, anh mau bật lại đi, Tiểu Thất vẫn muốn xem.”

Tô Cảnh Thụy hẵng giọng một cái, “Tiểu Thất!”

Âm thanh không lớn nhưng mang một vẻ nghiêm nghị nhất định, Tiểu Thất thấy vậy chu môi, không dám nói gì nữa.

Ưm.....Lúc anh giận cũng đáng sợ thật.

Đôi mắt đen láy đảo nhanh một vòng. Hì hì, nó quyết định đợi lúc anh không để ý nó sẽ tự dùng điện thoại của mình tìm trên mạng, đằng nào cả hai anh em đều biết chữ lại cũng biết dùng máy điện thoại.

Tô Cảnh Thụy biết được suy nghĩ của cô em gái, lập tức cau mày, “Không được tìm!”

“Tại sao ạ?”

“Em muốn tìm daddy à?”

Tô Tiểu Thất nghiêng nghiêng mái đầu suy nghĩ. Hồi trước khi đi học, các bạn nhỏ khác đều có daddy đến đón về, hơn nữa daddy của các bạn ấy còn mua đồ chơi và đồ ăn ngon cho các bạn nữa, nó gật gật đầu, “ Muốn chứ.”

Tô Cảnh Thụy càng nhíu mày chặt hơn.

“Không được!”

“Tại sao?”

“Ông ta là người xấu.”

Tô Cảnh Thụy đính chính, “Tiểu Thất, nếu ông ta là người tốt, ông ta đã đến tìm ma mi của chúng ta lâu rồi, sao có thể để cho ma mi chúng ta phải khổ như vậy.”

Hình như cũng có lý

Tiểu Thất lập tức thấy không vui, miệng ngậm ngón tay, quay ngoắt mặt đi, “Dadđy là đồ xấu xa, anh à, Tiểu Thất sẽ dạy cho ông ấy một

bài học.”

Tô Cảnh Thụy cau mày suy nghĩ, rồi ngoắc Tiểu Thất lại, “Lại đây, anh em mình cùng nghĩ cách.”

……

Trong phòng khách, An Tiểu Hy cũng đang xem thông tin về Tô Tố.

Trên máy cô cũng hiện rõ tấm ảnh giống như trên điện thoại của Cảnh Thụy khi nãy.

“Ừm...... Tố Tố. Mày có thấy Tiêu Lăng mặt rất quen không?”

Tô Tố bỏ tập kịch bản trong tay xuống, liếc nhìn điện thoại, “Không.”

“ Mày không thấy rằng......Anh ta có nét rất giống với Cảnh Thụy nhà mình à?”

An Tiểu Hy bỗng dưng tự mường tượng trong đầu một kịch bản cẩu huyết, lẽ nào gã đàn ông 5 năm trước...... lại là Tiêu Lăng?

Cha Mẹ ơi! Nếu thế thì giống trong phim quá.

“ Giống Cảnh Thụy?” Tô Tố lại khép kịch bản, lắc đầu nguầy nguậy, làm mặt ghê tởm, “Mày đừng có đem hắn ra so sánh với Cảnh Thụy nhà mình.”

Làm sao mà so sánh được.

Tiêu Lăng như là một con quỷ vậy, trong khi Cảnh Thụy của chúng ta là một thiên thần. Chẳng có một điểm nào giống ở đây cả.

“Anh ta......không phải là bố của Cảnh Thụy và Tiểu Thất đấy chứ?”

“Không thể nào.” Tô Tố rùng mình, khẳng định, “Sao có thể là anh ta được! Năm đó, Tô Huệ vì muốn “nắn” tao nên mới cố tình sắp đặt chuyện như vậy, nó hận tao vô cùng, nghĩ đến chuyện đó, nó nhất định sẽ kiếm mấy thằng cò bơ cò bất chứ, không thì làm sao nó hả giận được.”

Con người Tô Huệ chẳng tốt lành gì đâu.

An Tiểu Hy nghe vậy mới biết 5 năm trước là do Tô Huệ cố tình hãm hại Tô Tố, cô tức mình quát lớn, “Bà chị của mày thật vô liêm sỷ, quả không hổ là con gái ruột của Tô Đại Khuê, thật đúng là được cả nhà, chuyện tiểu nhân bỉ ổi gì cũng làm được. Sao lúc ấy mày không báo cảnh sát cho cô ta ngồi cũi đi, hời cho cô ta quá.”

Tô Tố chỉ cười không nói gì.

5 năm trước nếu thật sự là cô ta làm, không chừng Tô Tố đã báo cảnh sát thật.Tô Tố của trước đây quá hiền, gặp chuyện gì cô cũng nhẫn nhịn, cô không hề biết rằng có những người mà cô càng nhịn họ càng muốn cưỡi lên đầu cô.

Khi trước trong một đêm tiệc, cô cũng đã dọa Tô Huệ, nếu có bằng chứng trong tay chắc chắn cô cũng không do dự báo cho cảnh sát.

“Ài......” An Tiểu Hy tiếc nuối nhìn điện thoại, thở dài ngao ngán, “Không phải anh ta thật à?”

“Chắc chắn không!”

“Tiếc quá, nếu mà là anh ta tốt biết bao. Nghĩ xem.....nếu thế thì chuyện của mày sẽ giống như trong phim vậy, gặp lại sau bao nhiêu

năm, sau đó là các tình tiết tình cảm đan xen lẫn lộn.....” An Tiểu Hy mặt mơ mộng.

Riêng Tô Tố thấy rùng mình.

Cô bây giờ chắc chắn không muốn dính líu gì đến Tiêu Lăng, đặc biệt là sau khi biết quan hệ của anh và Đường Sảng.

Người đàn ông này như một con ngựa giống vậy.

May sao anh ta đi công tác rồi nếu không cô sợ Tiêu Lăng lại tiếp tục quấy rầy cô.

“Bây giờ cũng một mình tao nuôi hai đứa nó, không phải vẫn tốt đấy thôi. Lúc này ấy, dù là không kiếm được nhiều, nhưng vẫn sống qua ngày được mà. Hai đứa nhỏ vừa thông minh vừa ngoan ngoãn, đó là phúc phận của tao rồi.”

Tô Tố nghĩ đến đây, cười tít mắt.

“Mày làm tao cũng muốn đẻ quá.....”

Tô Tố cười nhoẻn miệng, không nói gì.

Thời gian này cô đã bù lại toàn bộ cảnh diễn của vai Mỹ Đỗ Sa, cũng không còn bận rộn như lúc trước nữa, cô có thêm thì giờ chơi với con, một cuộc sống như vậy thật hết sức êm đềm.

An Tiểu Hy vỗ vào tay Tô Tố.

“Sao thế?”

“Mày bào Cảnh Thụy và Tiểu Thất thông minh như vậy, gien của bố

chúng chắc chắn là không tồi đâu, mày không nghĩ đến chuyện tìm bố cho tụi nhỏ à?”

Tô Tố tặc lưỡi.

Cái gì mà tụi nhỏ thông minh thì nhất định là do bố chứ.

Lẽ nào gien của cô không tốt!

Hứ!

Cô tức mình lườm Tiểu Hy một cái, “Tìm gì mà tìm, tình một đêm thôi mà, tao còn chẳng biết mặt gã đó trông như thế nào, đi đâu tìm bây giờ. Hơn nữa mày thử nói xem, tao không quen biết gã, mà gã còn chuyện đó chuyện đó được, chắc chắn cũng là dạng không ra gì, nếu như thế á, còn chẳng bằng một mình tao nuôi lớn hai đứa nhỏ.”

Hình như cũng có lý.

“Hú hú, quyết định vậy đi, quên tên đó đi, ha ha, hai đứa mình sẽ nuôi dạy tụi nhỏ thành người.”

Trong một căn phòng làm việc tận nơi nước ngoài, Tiêu Lăng hắt hơi một cái rõ mạnh.

“Tiêu tổng, ngài sao thế ạ?”

Chương 45

Sao vậy?

Tiêu Lăng lúc nãy chỉ thấy lông tơ trên lưng dựng ngược, hình như có một linh cảm chẳng lành.

Thư ký Trương bật cười, đùa, “Tiêu tổng, nghe nói hắt hơi là biểu hiện của việc có người nhớ nhung đó, có lẽ nào lại là cô Tô không?”

Tiêu Lăng sầm mặt.

Nhớ anh?

Tiêu Lăng đến chi nhánh công ty tại Anh đã nửa tháng nay, lúc đến hơi vội, thư ký Trương cũng cấp tốc bay sang vào ngày hôm sau. Trong thời gian này, để thử thách Tô Tố, anh cố tình không gọi điện cho cô. Nhưng chết tiệt, tiểu yêu tinh đó như quên mất anh thật,, đừng nói đến một cuộc điện thoại mà đến một tin nhắn cũng không có.

Tiểu yêu tinh vô lương tâm này!

Xem, sau khi về nước anh sẽ trừng trị cô thế nào.

Tiêu Lăng thở hắt một tiếng khó chịu, nhìn đống văn kiện đã ký, anh dựa người vào lưng ghế, day day quầng trán, “Tiếp đến có hành trình gì?”

“Tối nay còn một buổi tiệc cần tham gia, sáng mai có một buổi hợp

đồng cần ký với ngài James.”

“Đặt vé máy bay ngày mai, mai về nước.”

Thư ký Trương khựng lại, như vậy có gấp rút quá không.

Tiêu Lăng không muốn nói nhiều, ra hiệu thư ký không cần nói gì nữa.

Thư ký Trương lắc đầu ngao ngán, vừa định đi ra lại bị gọi giật lại.

“Đợi chút.”

“Tiêu tổng còn gì căn dặn?”

“Cô đi mua giúp tôi một món quà.....”

“Dạ.....cho cô Tô phải không ạ.?” Dạo này Tiêu tổng hình như chỉ qua lại với mình cô Tô là người khác giới.

Tiêu Lăng gõ nhẹ lên bàn làm việc, suy nghĩ một hồi, anh vẩy tay, “Thôi, sau bữa tiệc tối nay tôi sẽ tự đi mua.”

Thư ký Trương hơi ngạc nhiên nhưng cô cũng không hỏi nhiều, gật đầu rồi tiến ra khỏi phòng.

……

Trong những ngày không có sự có mặt của Tiêu Lăng, cuộc sống của Tô Tố trôi qua rất êm đềm.

Phân cảnh của cô cũng đã quay gần xong, cô rảnh rỗi hơn, cũng có thời gian đưa hai đứa nhỏ đến trường học.

“Ma mi, tại sao hè rồi mà vẫn phải đi học ạ?”

Tiểu Thất mặt xị xuống, kéo lấy tay Tô Tố, tỏ ra khá không thích đến trường mẫu giáo. Cô bé ngước mặt lên, gương mặt bí xị, nắm chặt lấy tay Tô Tố mà lắc qua lắc lại, “ma mi, không đi có được không?”

Tô Tố có chút ngao ngán.

Trường mẫu giáo này là một cơ sơ ở gần căn hộ của Tiểu Hy, an ninh rất đảm bào, cũng có nhiều phụ huynh cho con theo học. Cô đã suy nghĩ rất lâu mới chọn được cơ sở này.

Ai mà nghĩ được Tiểu Thất lại không ưa đến vậy.

Tô Tố ngồi xuống ngang với hai đứa trẻ, “Tiểu Thất, sao lại không muốn tới trường vậy?”

Tiểu Thất bĩu môi, “Mấy đứa nhóc ở trường mẫu giáo trẻ con lắm, Tiểu Thất mới không muốn chơi với mấy đứa nhóc kìa.”

Tô Tố khóe miệng giật giật.

Đám nhóc?

Con cũng là một đứa nhóc đấy!

Cô bỏ cuộc với đứa con gái, quay qua nhìn Cảnh Thụy, “Cảnh Thụy, con thì sao?”

Tô Cảnh Thụy như một ông cụ non, suy nghĩ hồi lâu cậu quay lại gật đầu.

“Được!”

Tô Tố hơi có chút kinh ngạc, Cảnh Thụy trước giờ vẫn như một ông cụ non, cô còn nghĩ cậu mới là đứa khó nhằn kìa.

Tô Cảnh Thụy lúc này đã nắm lấy tay Tiểu Thất, “Có anh ở đây mà.”

Như vậy, Tô Tố thành công trong việc đưa hai đứa đến trường học.

Sau khi hai đứa nhỏ đi học, Tô Tố mới phát hiện Tiểu Hy bắt đầu bận rộn. Cô như bỗng nhiên ngộ ra, có lẽ khi trước vì chăm sóc hai con của cô mà Tiểu Hy không nhận thêm công việc, nghĩ vậy Tô Tố thấy chút có lỗi với Tiểu Hy.

Tiểu Hy học chuyên ngành diễn nhưng cô nói chuyện khá lau loát, thi thoảng trong trường có hoạt động thì đều mời Tiểu Hy lên dẫn chương trình.

Cũng vì lý do đó Tiểu Hy quen được không ít người, có thêm nhiều hơn mối quan hệ.

Công việc làm thêm của cô cũng là MC dẫn chương trình.

Hôm nay, một ngày bình thường như mọi ngày, hai đứa nhỏ đi học, hiếm khi Tô Tố và Tiểu Hy có thời gian nằm ở nhà xem ti vi. Hai người cuộn mình trên sofa, dựa đầu vào nhau vừa xem game show truyền hình vừa truyền tay nhau gói khoai tây.

Ti vi vừa phát đến đoạn tin vắn, về chuyện thị phi một nam minh tinh, Tiểu Hy kích động nhiếc mắng, khua tay múa chân.

“Hứ, chuyện tòm tem ngoài hôn nhân của anh ta cuối cùng cũng bị bại lộ rồi, mẹ nó chứ, tên này sở khanh thật luôn, vừa đi ăn phở bên

ngoài vừa đóng vai người chồng tốt, súc sinh!”

Tô Tố đẩy đầu cô một cái, “Mày biết trước rồi à?”

“ Ờ!” Tiểu Hy hếch cằm, tay chống nạnh, tướng: “đương nhiên là tao biết lâu rồi”. “Người trong giới đều biết hết rồi, chỉ là họ không truyền ra ngoài thôi.”

Được thôi, hóa ra chỉ có mình cô là chẳng biết gì.

Bản tin này vừa phát xong lại nối bản tin khác. Tô Tố vừa nhìn thấy người đàn ông xuất hiện trên ti vi, cô thần người ra, mặc cho miếng khoai tây cứ nằm nguyên trên tay.

Đây không phải là......đạo diễn Lý Vĩ mà cô gặp hôm dạ hội sao?

An Tiểu Hy không nhận thấy sự khác thường của Tô Tố, tay cô thọc vào túi khoai tây nhấc ra một miếng ngấu nghiến, nhai ”nhóp nhép”, vừa nhìn thấy Lý Vĩ, cô lộ rõ vẻ khinh miệt, “Ê, cái tên đốn mạt này sao cũng lên thời sự rồi. Để xem...... đạo diễn nổi tiếng Lý Vĩ lợi dụng chức vụ, “làm luật” với nhiều nữ minh tinh, bị trả thù đẫm máu--chặt mất bàn tay phải. Uồi, tin tức này hơi bị nóng hổi đấy.”

Tô Tố nhìn thấy hình ảnh máu me trên màn hình, rùng mình, khoai tây cũng khỏi muốn ăn luôn.

An Tiểu Hy cũng vậy, cô vứt lại miếng khoai tây vừa lấy vào trong bịch, rụt cổ, “Chẳng biết ông ta đắc tội ai đây.”

“Ờ.......”

“Lý Vĩ à, xem ông mới quay được hai bộ phim ăn khách một chút mà đã không còn nhớ mình là ai rồi, trong giới thì ông ngang tàng hống

hách, lần này thì xem ra đắc tội ông nào rồi, không thì sao mà phải chịu đau đớn thế này."

Không......không phải chứ.

Tô Tố giật mình nhớ lại tối hôm đó trong khách sạn, Tiêu Lăng hung hăng hỏi cô, Lý Vĩ dã dùng tay trái hay tay phải chạm vào cô.

Lông tơ cô dựng ngược.

Cô nuốt nước bọt, chắc là.....không phải anh ta làm chuyện này chứ.

"Mày sao thế, sắc mặt khó coi vậy?" An Tiểu Hy nhìn Tô Tố.

Tô Tố nghĩ một hồi, bặm môi đành nói cho Tiểu Hy biết câu chuyện tối hôm dạ tiệc, tiện cô cũng nói luôn chuyện công ty sắp xếp quản lý cho cô, sắc mặt cô trắng bệch nhìn Tiểu Hy, "Tiểu Hy.....Mày bảo, có phải do anh ta làm không?"

An Tiểu Hy đơ ra, "Cho nên tối đó mày ở với Tiêu Lăng? Lúc mà kết thúc dạ tiệc?"

Tô Tố đơ cứng, gật đầu.

"Ố ồ, mày đã kịp bắt cặp với anh đẹp trai đó rồi."

Tô Tố cáu.

"Có thể để ý vào vấn đề chính không!"

An Tiểu Hy lăn lộn xong bèn suy nghĩ, nói cho cùng cô cũng vẫn quan tâm đến cô bạn thân này hơn. Cô tắt ti vi, xoay người lại khoanh chân nhìn Tô Tố cười tít mắt, "Tô Tố, nói cho tao biết, mày

nghĩ như thế nào?”

“Tao thấy anh ta...rất đáng sợ.”

Tiêu Lăng gần như là một tên biến thái vậy, từ ngày đầu cô gặp anh ta đã vậy, anh ta vừa dọa dẫm vừa dỗ ngọt, nếu như chuyện của Lý Vĩ đúng là do anh ta làm thì cô thề sau này sẽ tránh anh ta thật xa.

Cái giá phải trả cho việc làm mách lòng anh ta lớn quá.

Hôm nay anh ta có thể đối xử như vậy với Lý Vĩ, ai mà biết sau này anh ta có làm như vậy với cô không?

“Công nhận là đáng sợ thiệt.” An Tiểu Hy nhớ lại hình ảnh máu me khi nãy, cô rùng mình, “Thế mày làm sao bây giờ? Hay là nói thẳng với anh ta mày có con rồi, cho anh ta tự bỏ cuộc?”

“Không được, một tên biến thái như hắn ta mà biết chuyện Tiểu Thất và Cảnh Thụy, chắc chắn sẽ dùng tụi nhỏ để uy hiếp tao.”

An Tiểu Hy thở dài, “Vậy phải làm sao? Chẳng nhẽ cứ để như thế này.”

Tô Tố lắc lắc đầu.

Nếu cô biết nên làm gì, thì đã không phải u sầu sợ hãi như thế.

Nhưng may sao dạo gần đây không thấy Tiêu Lăng liên lạc với cô, biết đâu anh ta lại đã tìm được con mồi mới và quên cô rồi thì sao?

Nghĩ đến đây, cô thấy trong lòng nhẽ nhõm đi nhiều.

Tô Tố chỉ thở phào được hai ngày, sau đó thì cô có muốn vui vẻ

cũng không được nữa. Ngày hôm đó, cảnh quay của cô không nhiều, quay xong cũng mới một giờ chiều, vừa bước ra khỏi phim trường, cô đã thấy chiếc xe hơi quen thuộc của Tiêu Lăng đậu bên lề đường.

Tiêu Lăng đương nhiên cũng đã nhìn thấy cô, anh ra khỏi xe bước thẳng về phía cô.

Chương 46

Phản ứng đầu tiên của Tô Tố là chạy.

Nhưng mỗi lần nghĩ trốn thoát, đôi chân cô như không dịch chuyển được. Đang là mùa hè, rõ ràng mặt trời đang nắng chói chang, nhưng cô cảm thấy mồ hôi lạnh buốt phía sau lưng.

Cô vẫn ngượng ngùng đứng đó, gượng cười với anh, "Tiêu......Tiêu Lăng à, chả phải thư ký Trương đã nói là anh đi công tác rồi sao, sao trở về sớm thế?"

Đôi mắt của Tiêu Lăng lạnh lẽo một lúc, và tiếng bước chân của anh ngày một lớn hơn.

Nhanh?

Anh ta đã đi công tác suốt mười bảy ngày, đếm thời gian mỗi ngày, chỉ cảm thấy rằng mỗi ngày một đau khổ. Anh vừa trở về nước, và thậm chí không về nhà, anh đi thẳng đến thành phố điện ảnh mà không ăn cơm. Để không làm phiền việc quay phim của cô, anh đã chờ hơn một tiếng đồng hồ trong phòng quay phim, chỉ muốn gặp cô sớm thôi.

Nhưng người phụ nữ đáng chết này lại nghĩ rằng anh về vậy là sớm?

Có phải anh ta suốt đời này không làm phiền cô, cô sẽ thấy hạnh phúc.

Càng nghĩ mặt anh càng tối sầm lại.

Anh nắm lấy cổ tay cô và khuôn mặt tối sầm không nói một câu kéo cô về hướng đang đậu xe.

"Ai... anh từ từ, chậm lại."

Tiêu Lăng bước tầng bước lớn, Tô Tố bị lôi kéo xém vấp ngã, cô không dám níu tay anh ra, cô lẩm bẩm, "Tôi có thể tự đi được không cần anh dắt đâu......"

Đôi mắt sắc bén của Tiêu Lăng lướt nhìn Tô Tố cười thâm hiểm, thấy vậy cô không dám nói gì.

Trong lòng oán thầm.

Người đàn ông này thực sự bị bệnh, không biết ai khiến anh ấy không vui, còn chạy đến chỗ cô để làm mặt không vui.

Có phải không kí được hợp đồng, công ty sẽ bị phá sản?

Nghĩ về điều này, bản ngã xấu của Tô Tố cảm thấy mát dạ.

......

Chiếc xe đã được mở điều hòa, bước vào trong không khí thật mát mẻ.

Xe bắt đầu khởi động

Tiêu Lăng lập tức lái xe và sắc mặt nặng nề không nói gì.

Ban đầu, Tô Tố muốn mặc kệ anh, nhưng khi nhìn chiếc xe chạy

trong một thời gian dài, không dừng lại, bất chợt cảm thấy lo lắng.

Cô nắm chặt lấy túi sách, quay đầu lại nhìn anh một cách cẩn thận. "Này... Tiêu Lăng, chúng ta sẽ đi đâu?"

Chúng ta à?

Hai từ này khiến Tiêu Lăng hài lòng, anh liếc nhìn Tô Tố, khuôn mặt anh trông có vẻ dễ chịu hơn một chút, "Đi ăn tối."

Tôi đã ăn rồi...

Lời nói chưa được nói ra, Tiêu Lăng có vẻ đoán rằng cô sẽ nói điều này, từng ánh nhìn lạnh lẽo sắc bén toát ra từ trong mắt anh

Tô Tố nuốt lại lời nói.

Cô an ủi bản thân, không phải chỉ đi ăn thôi sao? Dù sao, cũng là ban ngày, anh ta không thể làm gì cô được. Nhưng khi cô nghĩ về những lời của Đường Sảng ngày hôm đó, nụ cười trên khuôn mặt của cô lạnh nhạt hơn, và cái mông nhỏ cố ý né sang một bên.

Chuyển động của cô rất cẩn thận, nhưng vẫn bị Tiêu Lăng phát hiện, anh lái chiếc xe và chân mày nhăn nhó.

Tiêu Lăng đưa Tô Tố đến một nhà hàng với một nhà bếp riêng.

Hoàn cảnh rất thanh lịch.

Lần này là thời điểm ăn uống, nhà hàng có rất nhiều người.

Tiêu Lăng muốn có một phòng riêng, hoàn cảnh trong phòng riêng rất tốt, trang trí kiểu thời cổ xưa, cánh cửa đóng lại, và không thể nghe

được tiếng ồn ào bên ngoài nữa.

Tô Tố dở thủ đoạn, chờ đợi Tiêu Lăng ngồi xuống, sau khi Tiêu Lăng ngồi xuống, cô lập tức tìm một vị trí ngồi xa Tiêu Lăng

Tiêu Lăng cau mày nhìn cô và vỗ nhẹ vào vị trí ngồi bên cạnh anh, "qua đây ngồi"

"Được rồi... tôi ngồi đây rất tốt."

"Lại đây!" giọng anh lạnh lại.

"Ờ!"

Tô Tố cắn môi, không cam tâm muốn ngồi cạnh anh, hai người vừa ngồi xuống, người bồi bàn xinh đẹp bèn rót trà.

Tô Tố không biết uống trà, nhưng khi cô nếm thử lại rất ngon.

Tiêu Lang rõ ràng là rất quen thuộc với nơi đây. Ngay cả thực đơn anh cũng không cần nhìn, liền gọi lên vài món ăn.

Tô Tố lật qua thực đơn và thấy giá ở trên thực đơn thì kinh ngạc.

Cái này quá đắt!

Cô thấy Tiêu Lăng không ngừng kêu món ăn, và nhanh chóng giật kéo tay áo anh, Tiêu Lăng quay nhìn, Tô Tô đau đớn tiếc rẻ nói: "chỉ hai chúng ta ăn sao lại gọi nhiều món thế, đủ rồi"

Vì anh ta mà tiếc tiền?

Tâm trạng không vui của Tiêu Lăng đột nhiên tiêu tan, và gật đầu với

người phục vụ. "Được rồi, nhiêu đây đủ rồi."

"Được rồi, Tiêu Tổng hãy đợi tí."

Cô phục vụ xinh đẹp mỉm cười và rời khỏi phòng riêng. Khi người phục vụ rời đi, không khí trong phòng lại trở lạnh. Tô Tố có một chút e thẹn, cô buồn bã chán chường giật kéo khăn trải bàn, ho nhẹ một cái, quay sang nhìn Tiêu Lăng, bèn cất tiếng nói, "Này...... anh thường xuyên đến đây ăn à?"

"Thỉnh thoảng."

"..." như vậy làm sao cô bắt chuyện tiếp được.

Tô Tố đổ mồ hôi, người này đúng là vị vua lạnh lùng.

Cô tiếp tục tìm chủ đề nói và bí mật hét lên với anh: "anh tâm trạng không tốt ư? Công việc bàn không thành công à?"

"Không tốt, thành công rồi."

Tô Tố phản ứng một lúc chợt hiểu rằng anh đang trả lời hai câu hỏi của cô.

Tâm trạng không tốt vì đã bàn thành công việc kinh doanh.

Cô lặng lẽ lau mồ hôi lạnh từ tay mình và hoàn toàn không nói nên lời.

Thôi kệ, anh ấy lạnh lùng vậy, cô sẽ không cần nóng mặt bắt chuyện nữa, không thèm nói chuyện nữa, cầm ly trà húp từng ngụm nhỏ.

Tiêu Lăng đợi một lúc và vẫn không thấy Tô Tố hỏi anh tại sao lại có

tâm trạng xấu, thế là mặt anh tối sầm lại. Anh gần như tức giận muốn nôn ra máu, chịu đựng một hồi thấy người ta không có ý định chú ý đến anh, càng hậm hực, và anh chủ động mở miệng, "dạo này cô bận lắm à?"

Có quá bận đến ngay cả gửi tin nhắn và gọi điện thoại cho anh cũng không có thời gian à?

"Không, gần đây rất thoải mái, những cảnh của tôi đóng cũng gần hết rồi, chỉ còn một vài cảnh ngoài trời chưa quay thôi, đạo diễn cho biết phải đi đến những ngọn núi ngoài trời lấy cảnh, đến lúc đó họ cho tôi đi cùng với họ."

Sắc mặt của Tiêu Lăng còn tệ hơn nữa.

Người phụ nữ chết tiệt này,thời gian nhàn nhã như thế cũng không liên lạc với anh ta!

Anh không thể nhịn được bèn lạnh mặt và thẳng thắng hỏi, " không bận sao không liên lạc với tôi?"

Câu hỏi này được hỏi...

Họ không thân thiết đến nỗi phải liên lạc mỗi ngày.

Tuy nhiên, có đánh chết cô cũng không dám nói vậy với Tiêu Lăng.

Tô Tố sửng sốt một chút, và kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng, cảm thấy có lỗi, ngượng ngùng gãi đầu, "Anh không bận à?"

"Tôi có bận rộn đến nổi không trả lời được điện thoại của cô không?" Tiêu Lăng nhìn cô lạnh lùng. "sau này tôi đi công tác, nhớ gọi điện cho tôi."

Tô Tố hít một hơi thật sâu, vừa muốn nói chuyện, cánh cửa phòng riêng mở ra, và thức ăn được đặt lên bàn.

Sự can đảm mà vừa mới được cô thổi phồng lên giờ như quả bóng bị kim đâm thủng, chốc lát bị xì xẹp.

Chán nản và cúi đầu xuống.

Quên đi, đợi cho đến khi bữa ăn kết thúc rồi nói tiếp

Cô ấy lắc nắm tay và bí mật cổ vũ cho bản thân mình. Hôm nay cô ấy phải nói rõ ràng với Tiêu Lăng.

Tô Tố thực chất không có đói.

Nhưng mà các món ăn trên bàn có đầy đủ hương vị thơm phức, những bữa ăn trưa trong đoàn phim không thể so sánh với những món ăn này.

Đặc biệt là món cua trên bàn, mùi thơm lan tỏa khiến Tô Tố thèm đến chảy dãi, cô nuốt nước bọt, cái bụng đột nhiên kêu "ọt ẹc".

Mặt Tô Tố đỏ bừng, ôm bụng và bí mật liếc nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng dường như nghe thấy tiếng kêu trong bụng cô, đôi mắt anh lóe lên một nụ cười, gắp một con cua lớn bỏ lên cái dĩa trước mặt cô, giả vờ nghiêm túc nhìn cô, "còn ngơ ra làm gì, ăn đi!"

Tô Tố lập tức mở mắt mỉm cười, và cúi đầu xuống ăn ngon lành.

Ngược lại Tiêu Lăng chưa ăn gì từ khi rời khỏi máy bay, mặc dù đói bụng, nhưng không có khẩu vị, vài món cuối cùng được gọi tất cả

gần như vào bụng của Tô Tố.

Tô Tố hì hụt ăn.

Khó trách về giá của món ăn quá đắt, nó thực sự rất ngon.

"No chưa?" Tiêu Lăng thay đổi tâm trạng của mình rất nhiều, cười với cô. "nếu chưa no thì gắp thức ăn nữa đi."

"No rồi No rồi."

Tô Tố no say ôm bụng hài lòng.

Cái bụng cô đã bị nhét đầy, nếu ăn nữa sợ vỡ bụng mất.

"Tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Tôi có chuyện muốn nói với cô."

Họ đồng thanh nói, nói xong, cả hai đều ngẩn người ra, Tiêu Lăng rất hài lòng với mối quan hệ của hai người, gật đầu cười với cô ấy "cô nói trước đi."

Chương 47

Tô Tố im lặng một lúc, ngực cô đang đập thình thịch, đôi tay lo lắng đến đổ mồ hôi.

Chết sớm đầu thai sớm.

Cô hít một hơi thật sâu, sắp xếp lại từ ngữ, lặng lẽ khích lệ bản thân, nhưng vẫn không dám nhìn Tiêu Lăng, cúi đầu xuống bắt đầu nói.

"Tiêu Tổng, sau này nếu không phải chính sự, thì anh đừng đến tìm tôi." Cô ấy hoàn toàn không dám nhìn vào khuôn mặt của Tiêu Lăng, vì sợ nhìn rồi sẽ không có can đảm để tiếp tục nói, cô nói không ngừng giống như một chuỗi pháo nổ "chuyện ở khách sạn là ngoài ý muốn, chúng ta đều là người lớn, có thể chịu trách nhiệm cho hành động của mình, không phải chỉ là một đêm thôi sao, cho nên chúng ta hãy quên nó đi. Sau này anh là ông chủ của tôi, tôi chỉ là nhân viên, được không? "

Không khí "loạt loạt loạt" bị đóng băng.

Tiêu Lăng nắm lấy hộp đồ trang sức trong túi, khuôn mặt anh lạnh lùng đến đáng sợ.

Tô Tố rụt cổ lại không dám ngẩng đầu, nhẫn nhịn tiếp tục nói, "anh là đại tổng tài, tôi chỉ là một nhân viên quèn, cái gì cũng không phải, anh thực sự không cần mất nhiều tâm tư trong người tôi như vậy. Tôi là một rất hèn, không có lý tưởng hay tham vọng gì lớn, đủ tiền dùng là được...... và thực sự không ngại anh biết sự thật, tôi hồi trước từng bị tình yêu làm tổn thương, bây giờ không có năng lượng yêu

thêm lần nữa...... "

"Là cái tên Cảnh Thuỵ?" Tiêu Lăng rất tức giận, đứng dậy đá ghế ở bên cạnh, mặt tái mét ngắt lời cô, "Tô Tố, cô có hạ tiện quá không! Người ta đã không cần cô, cô còn yêu người ta? ”

Hạ tiện?

Khuôn mặt Tô Tố trắng bệch, cơn giận của anh ta đang dâng cao, túi bị siết chặt, anh đứng dậy một lần nữa.

Đúng!

Cô hạ tiện nên hết lần này đến lần khác nhịn anh.

Nhưng anh thì sao.

Anh có bạn gái còn trêu chọc cô, thậm chí còn không xấu hổ hơn nữa!

Cô trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, nắm lấy cái túi muốn đi.

"Em đứng lại cho tôi!" Tiêu Lăng nắm lấy tay cô, hung hăng kéo cô qua bức tường, thô lỗ áp lên, "Người phụ nữ đáng chết này, em có lương tâm không."

Anh toàn thân căng cứng, mỗi cơ bắp của anh đều hiện lên đầy tức giận.

Tô Tố hơi sợ, đôi mắt của cô hơi đỏ, nhưng kiên cường mím môi không nói chuyện

Anh còn nói lương tâm với mình.

Lúc anh đi trêu chọc nhiều phụ nữ, lương tâm đi đâu?

"Chết tiệt, Tô Tố, tôi sẽ không để cô đi đâu, người phụ nữ tôi xem trọng thì không thể không đạt được!" Tiêu Lăng tức đến đỏ mặt, giơ tay xé quần áo cô ra.

Tuy nhiên những lời này khi Tô Tố nghe thấy, nghe như anh thừa nhận rằng anh chỉ chơi với cô.

Cô dùng lực chống trả, "Tiêu Lăng, đồ khốn kiếp!"

Tiêu Lăng bị tức đến muốn điên

Anh nghĩ rằng anh đã dành rất nhiều sự kiên nhẫn với cô, bởi vì cô mà kết thúc với những người phụ nữ khác, cô vậy mà muốn rạch ròi quan hệ với anh, làm thế nào có chuyện tốt như vậy.

Anh nghiến răng, hung hăng cầm chặt tay cô, cắn lên cổ cô.

"Ah..."

Đau!

Tiêu Lăng không quan tâm, xé toạc quần áo.

Hôm nay Tô Tố mặc một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc váy in hoa màu đen dài đến đầu gối, anh ấy xé chiếc áo sơ mi của cô.

"Ah...anh buông ra!"

"Mơ đi!"

Anh có lẽ đối xử tử tế với cô quá, nên cô mới kiêu ngạo như vậy.

Tiêu Lăng cúi đầu thô lỗ hôn cô, cái miệng nhỏ nhắn của cô ngọt ngào hơn bao giờ hết, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta tức giận.

Anh nâng cô lên, hung hăng đè cô vào tường.

"Uhm..."

Chân cô không đụng đất, cả người bị nhấc lên.

Tiêu Lăng giận điên rồi, vén váy cô lên.

"Uhm..."

Cơ thể cô lạnh, trái tim còn lạnh lẽo hơn. Lắc đầu trong hoảng loạn, nhưng bất kể cô di chuyển hướng nào, môi anh ta cũng dính chặt, không để lại khoảng trống.

Khốn kiếp! Anh đang làm gì

Làm cô!

Ánh mắt của Tiêu Lăng khá rõ ràng.

Kỹ năng hôn của Tiêu Lăng quá cao siêu, Tô Tố làm sao là đối thủ của anh. Bị anh hôn đến trong đầu trống rỗng, toàn bộ cơ thể không còn chút sức lực.

Tố Tố cơ người vô lực dựa vào anh, không khí trong ngực như bị rút ra hết.

Hít thở ngày càng trở nên rối loạn hơn!

"Ừm..." Cô không thể kiềm chế được, đôi tay vô thức quấn quanh cổ anh.

Tiêu Lăng cũng động tình, nhưng vẫn còn một chút lí trí.

Anh sợ làm tổn thương cô, vươn tay siết chặt vài cái.

"Uhm..."

Tô Tố rùng mình, thở hổn hển dữ dội.

Tiêu Lăng thở nặng nề, anh buông môi cô ra, mỉm cười đặt ngón tay lên cô "Tiểu yêu tinh, em thích anh."

Tô Tố mơ hồ mở to mắt, chỉ nhìn thấy chất lỏng trong suốt chảy trên đầu ngón tay của anh, mặt anh hài lòng và xấu xa.

Khuôn mặt nhỏ ửng hồng.

Cô không tự nhiên động đậy cơ thể, thì mới phát hiện tư thế của hai người thật xấu hổ, "Anh để tôi xuống đi..."

Mới mở miệng cô đã hận không tự cắn đứt lưỡi mình.

Âm thầm mềm mại này, là của cô ấy sao?

Miệng của Tiêu Lăng nở một nụ cười, giọng khàn khàn vang lên trong tai cô. “Là em tự quấn lên.”

Đôi tai nóng ngay lập tức.

Quần áo của Tô Tố đã bị rách từ lâu, cái gì càng lộ không càng lộ

đều lộ ra cả, nhưng quần áo của Tiêu Lăng lại rất gọn gàng, áo sơ mi thậm chí không một dấu vết của nếp gấp, tình huống này khiến cô cảm thấy xấu hổ.

"Tiêu Lăng, để tôi xuống đi..."

"Nằm mơ" Tiêu Lăng thở hổn hển, dục vọng cuồn cuộn.

"Uhm..."

Tiêu Lăng đang muốn tiếp tục, nhưng cánh cửa phòng riêng tự nhiên bị mở ra.

Cô phục vụ xinh đẹp nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức ngây người mở to mắt.,cô nhanh chóng xin lỗi "Tôi xin lỗi, xin lỗi, hai người tiếp tục."

Sau đó, âm thanh "ầm" đóng cửa lại.

Tô Tố hoàn toàn tỉnh lại, xấu hổ đến mặt đỏ hồng.

Cô vậy mà.... làm chuyện này với Tiêu Lăng ở nơi này.

Trong một khoảnh khắc, không biết sức lực từ đâu, cô ấy đẩy Tiêu Lăng ra.

Cả hai tách ra, cơ thể tất nhiên cũng tách ra.

Tô Tố cứ nghĩ cô sẽ nhẹ nhõm, nhưng đột ngột cơ thể xuất hiện một sự trống trải.

Hai chân cô rơi xuống đất, nhưng mềm như cọng mì.

Tô Tố dựa vào tường, nhẹ nhàng trượt xuống.

Tiêu Lăng nhanh tay lẹ mắt ôm cô vào lòng.

"Anh đi ra!"

Tô Tố xấu hổ không thôi, hôm nay cô rõ ràng đến để nói chuyện rõ ràng với Tiêu Lăng, nhưng làm sao... nó lại phát triển theo cách này.

Cô hận không thể cho mình một cái tát ngay.

"Tiêu Lăng, chúng ta không thể."

Bầu không khí đã biến mất, Tiêu Lăng không áp bức cô nữa, mặc quần dài vào, lại giúp cô mặc quần, cúi đầu hỏi cô: "Tại sao không?"

Họ đều là nam chưa vợ gái chưa chồng, làm thế nào lại không thể đến với nhau?

"Anh... anh rõ ràng có bạn gái." Tô Tố cắn môi.

Bạn gái?

Tiêu Lăng ngây người không hiểu, nhanh chóng cau mày. "Em nghe ai nói, tôi có bạn gái khi nào?"

Chương 48

Ghen?

Anh xác định là từ khi có cảm tình tốt với Tô Tố, anh cắt đứt mọi quan hệ với những người phụ nữ khác, từ khi nào có bạn gái rồi?

Nhưng dù cho 5 năm nay anh có vô số phụ nữ, nhưng cũng chỉ là bạn giường, đến tình nhân cũng không phải, đừng nói đến là bạn gái điều này cách quá xa rồi.

Tô Tố ngây người

Không có bạn gái?

Vậy Đường Sảng là chuyện gì?

Tiêu Lăng híp mắt, giơ tay ấn cằm của cô, buộc cô ngước đầu lên, đem lời vừa nói nói thêm lần nữa “Em nghe ai nói tôi có bạn gái.”

“Không, không phải sao?” Tô Tố cảm thấy rối loạn, “Đường Sảng…”

“Cô ấy tìm em.”

Tiêu Lăng dùng câu khẳng định chứ không phải nghi vấn, Đường Sảng đúng là người phụ nữ đi theo anh thời gian khá dài, nhưng cũng chỉ vì anh không tìm được người càng làm anh động lòng, mà cô ta cũng khá ngoan ngoãn hiểu chuyện, cho nên thời gian ở bên anh mới dài thêm một chút.

Tiêu Lăng nheo mắt.

Anh còn nghĩ Đường Sảng là người phụ nữ thông minh, nhưng không nghĩ tới lại đi tìm riêng Tô Tố.

Mắt hiện lên tia âm u, nhanh đến nhìn khác nhìn không rõ.

Anh vỗ vỗ đầu của Tô Tố

Tô Tố ngơ ngác ngẩng đầu

“Tôi chỉ nói một lần, nghe cho rõ:

Tô Tố ngơ ngác nhìn lên.

"Tôi với Đường Sảng quả thật có quan hệ qua một khoảng thời gian, nhưng tôi đã chia tay với cô ấy sau khi gặp em. Bây giờ tôi với cô ta một chút quan hệ cũng không có"

Trái tim Tô Tố chua xót đến lợi hại.

Hóa ra là họ đã từng thân mật qua, trái tim cô đột ngột chặn cơn hoảng sợ lại, quay đầu đi không nhìn anh.

Tiêu Lăng mắc cười, một lần nữa kéo đầu cô ấy lại. "Ghen rồi?"

"Không có!"

Nó chẳng liên quan gì đến cô cả, cô ấy có thứ phải ghen chứ!

"Đó đều là chuyện trước đây." Tiêu Lăng nghĩ đến "Cảnh Thụy" trong lòng thập phần có dư vị, anh khịt mũi. "Ai không có quá khứ chứ."

Tô Tố nghĩ về Mạc Tầm.

Được rồi, cô xác thực cũng có quá khứ.

Lúc này trái tim cô nhẹ nhõm, không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Tiêu Lăng thở dài "Tôi đã không có quan hệ gì với cô ta rồi, bây giờ em là người phụ nữ tôi quan tâm, hiểu không?"

Người phụ nữ anh quan tâm?

Tô Tố cúi đầu, Tiêu Lăng cũng biết cô đang rối loạn, cho cô thời gian để suy nghĩ rõ ràng, nhưng đôi bàn tay lại không thể nhàn rỗi, thiêu đốt khắp thân thể cô.

Tô Tố đập lên tay anh, túm chặt quần áo của mình và trừng mắt nhìn anh. "Tôi thấy thứ anh quan tâm không phải tôi, nhưng cơ thể của tôi!"

Tiêu Lăng không cảm thấy bị sao cả.

Quan tâm cơ thể cũng là quan tâm, và cơ thể của một người phụ nữ là tài nguyên của cô không phải sao?

Tuy nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ bé của cô ấy tái xanh, anh miễn cưỡng thu tay lại, cởi áo khoác của mình ra và đắp cho cô, ngăn không cho ai đó vào nhà và nhìn thấy cô như vậy. Một bên giải thích cho cô hiểu, "Người tôi quan tâm là em, nên tôi quan tâm đến cơ thể em."

"Vậy... tôi cũng giống như họ sao?"

Cũng giống như họ cũng chỉ là nhất thời cảm thấy hứng thú, sau đó

khi hứng thú không còn nữa, cũng sẽ một chân đá cô đi?

Lời vừa nói ra cô lại hận không cắn đứt lưỡi của mình.

Nghe như vậy... sao lại có vị chua đến vậy.

Tô Tố nhanh chóng quay đầu, giả vờ chưa từng hỏi câu hỏi này.

Nhưng lại không thể bịt tai của Tiêu Lăng a.

Tiêu Lăng buồn cười, đưa tay xoa đầu cô ấy. "Tiểu ngốc nghếch đang nghĩ lung tung cái gì, em với họ đương nhiên không giống nhau, em là người tôi thích."

Những người phụ nữ trước đây anh chưa bao giờ để tâm đến, chỉ để giải quyết nhu cầu sinh lý. Tất cả những món quà đều do thư kí Trương mua. Tô Tố là người phụ nữ đầu tiên trong năm năm làm anh rung động.

Lúc đầu khi biết cô là người phụ nữ "chơi" anh 5 năm trước chỉ muốn trả thù, thuận tiện xem xem lúc nào cô mới nhớ ra anh.

Nhưng từ từ, anh cảm thấy cô ngày càng thú vị, cô khác với những người phụ nữ kia, những người phụ nữ này nhìn thấy anh chỉ muốn cởi quần áo để dụ dỗ anh, nhưng người phụ nữ này phản ứng đầu tiên khi thấy anh là trốn.

Điều này ngược lại làm anh càng hứng thú, từ từ tiếp tục với nhau, cư nhiên cảm thấy khó lòng từ bỏ.

Đặc biệt là trong nửa tháng của chuyến đi công tác, đầu anh trống rỗng, chỉ toàn xuất hiện hình ảnh dám giận không dám nói của cô,mỗi lần nghĩ đến lòng lại cảm giác khó chịu vô cùng.

Tô Tố hơi ngạc nhiên khi nghe những lời của Tiêu Lăng.

"Anh, anh nói thật sao?"

Anh ta có thích cô ấy không?

Trái tim Tô Tố bắt đầu đập bất thường.

"Tất nhiên là thật." Tiêu Lăng đối với câu hỏi của cô rất không hài lòng. "Nếu em không tin, tôi có thể tuyên bố với giới truyền thông rằng em là bạn gái của tôi."

"Không, không." Tô Tố lo lắng bịt miệng mình, liều mạng lắc đầu. "Tôi trở thành bạn gái của anh khi nào?"

Mặt của Tiêu Lăng lại đen trở lại “Đồng ý cũng phải đồng ý không đồng ý cũng phải đồng ý”.

Làm sao có thể bá đạo như vậy!

Tô Tố không biết nên khóc hay cười.

Được rồi, cô thừa nhận.

Cô đối với Tiêu Lăng có một loại thiện cảm không thể giải thích được, cảm thấy rất lạ lùng, cô không biết tại sao. Nếu đúng thì sau khi đã trải qua chuyện với Mạc Tầm, thì sẽ không dễ dàng có một cảm giác tốt cho nam giới, nhưng khi phải đối mặt với Tiêu Lăng... Cô không thể lí giải được, nó quá phức tạp.

Nhưng để hẹn hò, cô vẫn phải cân nhắc kĩ.

Sau khi trải qua chuyện với Mạc Tầm, cô không bao giờ dám yêu một lần nữa. Hơn nữa, cô ấy vẫn có hai đứa con.

Hai đứa trẻ rất quý giá với cô ấy, nhưng cô ấy cũng biết rằng, ngay cả một người đàn ông bình thường cũng khó có thể chấp nhận rằng bạn gái của mình có con, đừng nói đến Tiêu Lăng có điều kiện tốt như vậy.

Cô muốn nói với Tiêu Lăng, nhưng chỉ vừa mới suy nghĩ cô đã tự dẹp bỏ ý nghĩ đó.

Nếu Tiêu Lăng thực sự biết sự tồn tại của hai đứa trẻ, không biết sẽ đối với cô như thế nào. Nhưng cô chắc sẽ đi với anh đến cuối con đường, bây giờ nói còn quá sớm.

"Nói chung là không được." Tô Tố thì thầm, "Mọi người sẽ nghĩ rằng tôi dùng quy tắc ngầm."

Tiêu Lăng cười.

Theo anh rồi thì ai dám nói cô như vậy.

"Nói chung phải được nói lung tung."

"Được, không nói!" Tiêu Lăng quay mắt lại. "Nhưng em nhất thiết phải là bạn gái của tôi."

Tô Tố lại im lặng.

Tiêu Lăng không kiên nhẫn nhăn mày, anh chân thành như vậy, cô vậy mà còn do dự. "Em không nói chuyện, tôi mặc định là em đồng ý."

"Ai..."Tô Tố vội vã đá chân mình. "Anh sao có thể như vậy!"

Hoàn toàn là logic của đạo tặc.

"Tôi phải suy nghĩ đã."

"Không cần nghĩ, em bắt buộc phải đồng ý." Anh ấy rất cứng rắn.

"Anh..."Tô Tố tức đến không nói ra lời, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh.

"Tôi là một người đàn ông ưu tá, em sẽ hối hận suốt đời nếu em bỏ lỡ."

Tô Tố, "..."

Cô bất lực liếc nhìn anh, người này có thể tự luyến hơn không.

Tiêu Lăng hừ lạnh, nhưng lời anh nói đều là sự thật.

Muốn thân hình có thân hình, muốn vẻ ngoài có vẻ ngoài, muốn tiền tài có tiền tài, muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị..... Tuyệt đối là người đàn ông kim cương cấp hoàng kim.

Không phải là anh ta phóng đại, miễn là anh ta muốn, người phụ nữ chủ động đến với anh ở thành phố a xếp hàng từ hướng đông đến hướng tây thành phố.

Giọng nói anh mang tính quyết định "Chuyện này cứ vui vẻ quyết định vậy đi, từ hôm nay, em ----- Tô Tố là bạn gái của Tiêu Lăng tôi!"

"Tôi..."

"Tôi cho em hai lựa chọn. Hoặc trả lời tôi là " được "hoặc trả lời" có

thể ", được rồi, em chọn một cái ngay bây giờ."

"..."

Tô Tố không biết nên khóc hay nên cười, có khác biệt không?

"Trả lời nhanh!"

Chương 49

Khóa chặt trái tim

"Tôi …. không biết."

Cô cúi đầu và siết chặt góc áo, cắn môi không dám nhìn anh.

Cô ấy thực sự không biết, cô ấy không chắc liệu cô có sẵn sàng chào đón một mối quan hệ mới hay không.

Cô nhìn căng thẳng ngước nhìn Tiêu Lăng, thấy khuôn mặt đen lại, cô nhanh chóng nhấn mạnh, "Anh cho tôi một chút thời gian, để tôi nghĩ kĩ, dù sao, tôi cũng ở thành phố a, cũng không thể chạy đi đâu được..." giọng nói của cô ngày càng nhỏ.

Khuôn mặt của Tiêu Lăng lúc này mới khá lên một chút.

Quên đi.

Anh với cô tính toán cái gì, không trực tiếp từ chối cũng coi như là một biểu hiện tốt.

Tuy nhiên... sự kiên nhẫn của anh ấy luôn không nhiều.

"Tối nay trả lời tôi."

Tô Tố khóe miệng khẽ giật.

Thời gian gấp như vậy.

Cô cắn môi, vươn tay nắm lấy áo sơ mi của anh, nhìn anh với vẻ đáng thương, "Ba ngày."

Tiêu Lăng trong lòng liền mềm xuống.

Người phụ nữ cũng có chút dáng vẻ của người phụ nữ rồi đó, biết làm nũng với anh.

Anh im lặng một lúc, mắt anh dán chặt vào mắt cô, cho đến khi nụ cười trên khuôn mặt cô cứng đờ, và đôi mắt cô hơi tránh né, mới khẽ hừ lạnh một tiếng.

"Ba ngày không phải là không thể, nhưng em phải bù đắp tinh thần bị tổn thất của tôi."

Làm thế nào để bù đắp?

Lời còn chưa kịp hỏi, đã cảm thấy đôi mắt trần trụi của anh rơi trên ngực cô.

Háo sắc!

Khuôn mặt Tô Tố đỏ bừng, nhanh chóng lấy chiếc áo khoác của anh để che kín hết phần thân trên của mình, “Không được”.

Đôi mắt nguy hiểm của Tiêu Lăng nheo lại, mang đầy áp lực.

"Không được không được, thực sự không được."

Mối quan hệ của họ vẫn chưa xác định, làm sao có thể như vậy được.

Tô Tố trong lòng rối loạn, đến cả tai cũng đỏ ửng, cô nhắm mắt lại không dám nhìn anh, thì thầm nói, "Tôi vẫn chưa đáp ứng trở thành bạn gái của anh mà."

Ngay cả khi là bạn gái, cũng phải có một quá trình dần dần.

Tiêu Lăng nhìn thấy khuôn mặt kiên quyết của cô, đôi mắt hơi sáng lên, miệng nhếch lên và mỉm cười sâu sắc. "Não của em đang nghĩ lung tung cái gi."

"Này..."

“Anh nói bồi thường là cái này.” Anh chỉ chỉ môi mình, “Hôn tôi”

"Cái này..." Cô đang nghĩ lý do cự tuyệt.

"Đây là yêu cầu tối thiểu."

Tiêu Lăng nheo mắt, trong lòng quyết tâm. Nếu cô dám tiếp tục từ chối anh, anh sẽ không nói chuyện vớ vẩn với cô nữa, trực tiếp ở đây “muốn” cô.

Thức thời là anh kiệt.

Tô Tố cũng thấy sắc mặt Tiêu Lăng không tốt, cắn môi, giơ tay chạm cổ anh, nhón chân lên hôn anh.

“Hôn như chuồn chuồn lướt nước vậy không được, cần phải là hôn sâu kiểu Pháp”

Được voi đòi tiên.

Tô Tố trừng mắt nhìn anh, môi nhẹ chạm vào môi anh. Đây là lần đầu

cô chủ động hôn anh.

Căng thẳng đến tim đập thình thịch.

Khoảnh khắc khi đôi môi chạm vào, dường như có một dòng điện chảy ra, làm cả hai người đều run rẩy.

Nụ hôn sâu kiểu Pháp...

Tô Tố nghĩ về lúc trước khi Tiêu Lăng hôn cô, ngập ngừng muốn đi vào khám phá, Tiêu Lăng sớm đã chờ đợi, hơi há miệng, để cô đi thuận lợi đi vào.

Khi Tô Tố chạm vào lưỡi, dường như cảm thấy sợ hãi, tiềm thức muốn rút lại.

Tiêu Lăng làm sao có thể cho cô cơ hội, một tay giữ đầu cô lại, đổi khách thành chủ, hôn thật sâu.

Quấn quít.

Liếm mút.

Không khí dần dần tăng cao.

Nhiệt độ của hai cơ thể con người cũng đang tăng lên.

Dần dần hơi thở trở nên rối loạn, hai cơ thể ở rất gần sát nhau, khi Tô Tố cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể của mình thì đột nhiên tỉnh lại, sợ sự phóng túng nhất thời, vội vã đẩy anh ra.

“Đủ rồi… đủ rồi.” Hơi thở cô rối loạn, má đỏ bừng.

Tiêu Lăng cũng thở hổn hển, tình trạng không tốt hơn cô là bao.

"Tiểu yêu tinh!"

Anh ta khàn giọng, hung hăng nói.

Người phụ nữ này chắc chắn khắc tinh của anh, muốn anh nhịn tới chết.

Gương mặt Tô Tố như được che phủ bởi những đám mây đỏ, nắm chặt chiếc áo khoác ngoài “Tôi, tôi phải về nhà.”

"Hừ!"

Tiêu Lăng khẽ hừ một tiếng, giữ lấy vai cô, "Đợi đã."

Tô Tố lập tức cau mày, dựa sát vào tường, cảnh giác nhìn anh

"Tôi không cầm thú như cô nghĩ!"

Cô không hơi đâu liếc mắt nhìn anh.

Lúc nãy ai là người gần như muốn "ăn" cô?

Trước đây đã bao nhiêu lần ép buộc cô, đây còn không đủ cầm thú sao.

Cô ấy khịt mũi: "Còn chuyện gì nữa, anh nhanh lên, tôi còn có chuyện."

Hôm nay là thứ 7. Cô hứa hôm nay sẽ dẫn Tiểu Thất và Cảnh Thụy đi công viên giải trí, Tô Tố lấy điện thoại di động ra khỏi túi.

Đã gần ba giờ chiều.

Cô lo lắng và phàn nàn: "Anh còn có chuyện gì, nói nhanh lên."

Tiêu Lăng trầm mặt, từ trong túi quần lấy ra một hộp đồ trang sức màu đỏ đậm sang trọng, đưa cho Tô Tố.

“Đây là cái gì?” Cô không vươn tay ra nhận, nghi hoặc nhìn anh.

"Quà từ nước ngoài đem về."

Tiêu Lăng mở hộp trang sức, để Tô Tố nhìn rõ.

Hộp đồ trang sức là một vòng đeo chân kim cương, mới nhìn Tô Tố đã thích nó rồi.

Một chuỗi kim cương, mỗi chuỗi tạo bởi mảnh kim cương không màu ghép thành hình trái tim, đuôi và phần giữa khảm mấy viên kim cương hình trái tim màu vàng, mặt trời từ cửa sổ rọi vào, nét cắt gần như hoàn hảo của kim cương phản chiếu ra ánh sáng nhiều màu, sang trọng và rực rỡ.

"Tặng cho tôi sao?” Hơi thở của Tô Tố đọng lại.

"Tất nhiên là tặng cho em."

Tiêu Lăng lấy vòng chân ra, kéo Tô Tố ngồi xuống ghế, ngồi xổm xuống nhấc chân trái của cô lên, đặt lên đùi của mình "Tôi đeo cho em."

Tô Tố vô thức rút chân lại, "Không, nó đắt quá."

Cô ấy là ngu dốt cũng biết rằng kim cương đắt tiền đến cỡ nào,

không màu còn thường thấy, đặc biệt là kim cương màu còn hiếm hơn.

Có vô số viên kim cương trên vòng chân này, và có ba viên kim cương màu vàng, mặc dù kim cương không lớn, nhưng chúng đều là kim cương vàng chính hãng.

Tiêu Lăng nắm lấy mắt cá chân của cô, không cho cô ấy né tránh, tùy tiện nói "chẳng qua chỉ là một chuỗi, cho thì em cứ lấy, tôi giúp em đeo lên."

Nói, bất chấp sự phản đối của Tô Tố, đã đeo vòng chân lên mắt cá chân của cô.

Chân cô di chuyển nhẹ, và những viên kim cương phản chiếu những ánh sáng, quả thật rất đẹp.

Tiêu Lăng không nhịn được hôn lên mắt cá chân cô, nhìn lên cười của cô, "Lúc đó lần đầu thấy tôi đã thích nó, cảm thấy rất phù hợp với em, thực sự! Rất đẹp."

Cô thừa nhận rằng rất đẹp và cô ấy cũng thích nó.

Nhưng nếu cô đeo ra ngoài, nhất định đến đi bộ cô cũng không dám.

Tô Tố cong lưng tháo vòng chân ra.

“Không được tháo.” Anh nắm lấy tay cô, rất cứng rắn.

"Nếu tôi đánh mất nó thì sao?" Tô Tố bất an nhìn anh, không nhịn được nuốt nước bọt. "Nếu gặp người biết nhìn hàng, muốn cướp tôi phải làm sao?"

"Nếu bị cướp thì cứ cho nó, em tự bảo vệ mình là được."

Đây là món quà đầu tiên anh tặng cho cô, nếu có người không biết điều dám cướp nó, anh chắc chắn sẽ khiến hắn phải trả giá đắt!

Có một chuyện anh không nói cho Tô Tố nghe, tên của vòng chân này được gọi là "Khóa chặt trái tim". Khi anh nghe thấy tên này, anh không ngần ngại mua nó.

Điều anh ta muốn là trái tim của Tô Tố.

Cuộc gặp hôm nay anh rất hài lòng, Tiêu Lăng đứng lên và đưa tay về phía Tô Tố, "Đi, anh sẽ đưa em về nhà."

"Không được!"

Tô Tố nhảy vọt đứng dậy, phản ứng rất mãnh liệt.

Tiêu Lăng nheo mắt lại. "Sao? Không phải nhà em giấu như đàn ông hoang chứ?"

Chương 50

Người đàn ông hoang

“Nhà anh mới có đàn ông hoang đấy!” Tô Tố vô thức phản bác.

“Không có người đàn ông hoang thì em sợ cái gì?”

Nhà cô không có đàn ông hoang, nhưng có hai thiên thần nhỏ, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đang ở nhà, cô không muốn Tiêu Lăng biết sự tồn tại của hai đứa con.

"Tôi sống với bạn bè của tôi. Anh một người đàn ông đi không tiện." Tô Tố âm thầm siết chặt nắm đấm, cố gắng bình tĩnh lại.

Tô Tố sống với An Tiểu Hy, điều này Tiêu Lăng biết, lúc này anh cũng không nghĩ nhiều, anh gật đầu: "Được, tôi sẽ đưa em đến trước cửa căn hộ"

Tô Tố âm thầm nhẹ nhõm, trái tim hồi phục nhịp đập của nó.

“Đi nào.” Anh lần nữa giơ tay với cô

Tô Tố cúi đầu xuống lờ anh đi.

"Sao rồi?"

Tô Tố nắm chặt áo khoác ngoài, bất lực trừng mắt nhiều anh, chỉ vào chiếc áo bị rách của mình. "Làm sao tôi về nhà với bộ dạng như vậy?"

Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhìn thấy chắc chắn sẽ lo lắng.

Đừng nói tụi nó, ngay cả Tiểu Hy thấy nhất định sẽ điên cuồng la hét.

Bộ dáng bây giờ của cô, không cần nhìn cô cũng biết nhếch nhác đến mức nào, cổ bị Tiêu Lăng cắn đến vẫn còn đau, cô đưa tay chạm vào, đau đến cô thở hổn hển.

Đây là dùng bao nhiêu lực, nhất định rách da chảy máu.

"Anh tuổi con chó à, cắn mạnh như vậy." Cô lạnh lùng, rất không vui.

"Tôi tuổi con sói."

"Vâng, sắc lang"

Tiêu Lăng nhìn thấy mặt cô không vui, lại nhìn vào vết cắn trên cổ cô, cuối cùng có một chút ngại, khẽ ho một tiếng lấy điện thoại di động ra, "Kêu thư ký Trương gửi bộ quần áo qua đây."

Thư ký Trương...

Tô Tố thở dài nặng nề, thư kí Trương đã gửi cho cô hai bộ quần áo, cộng với lần này là lần thứ ba, sau này cô làm sao giải thích rõ với thư kí Trương đây.

Thư kí Trương làm việc rất hiệu quả.

Sau ba mươi phút đã mang quần áo đến.

Cô đi vào phòng riêng, mắt nhìn một vòng, sau đó nhìn quần áo của Tô Tố, mặc dù có áo của Tiêu Lăng che lại, nhưng áo rách bên trong

thì dù che cũng che không hết, khóe miệng cô khẽ giật.

Tổng tài a, cho dù có gấp, thì tốt xấu cũng phải chọn chỗ chứ.

Thỏ gấp lên thì cũng cắn người mà.

"Tô tiểu thư, quần áo được mua theo kích thước của cô, nhưng thời gian là một chút vội vàng, tôi mới mua nó..." Vì vậy, thương hiệu khá phổ biến.

Tô Tố đỏ mặt hoàn toàn không dám nhìn cặp mắt của người thư ký Trương, nhận lấy túi giấy và cúi đầu lắc đầu. "Không sao đâu, thư kí Trương... làm phiền rồi."

Đối với cô ấy bây giờ, bộ đồ có thể che chắn là đã quá tốt rồi, với lại cô cũng không theo đuổi bất kỳ thương hiệu nổi tiếng nào, quần áo thoải mái là được.

"Không phiền."

Tô Tố muốn khóc mà không ra nước mắt.

Trong lòng thư kí Trương dường như cô không có hình tượng nào cả.

Thư kí Trương rất nhanh rời đi.

Tô Tố thở phào

Cô nhanh chóng mở túi giấy và thay quần áo.

Lần này không có nói chuyện vô ích, không kêu Tiêu Lăng ra khỏi phòng hay là quay lưng lại, dù cô có nói anh cũng không nghe, cô chỉ

đơn giản quay lưng với Tiêu Lăng mặc quần áo vào.

......

Tiêu Lăng quả nhiên giữ lời hứa của mình, chở Tô Tố đến cửa căn hộ rồi dừng xe lại.

“Cảm ơn vì đã chở tôi về.” Cô lịch sự cảm ơn

"Không cần cảm ơn, chúng ta là ai?"

Tô Tố không quan tâm liếc nhìn anh, người này chưa gì đã lên mặt rồi, cô ấy chỉ hứa suy nghĩ làm bạn gái anh, anh đã tự nhận là bạn trai rồi.

“Tôi sẽ đi.” Cô với tay tháo dây an toàn.

"Đợi đã."

“Còn chuyện gì nữa?” Tô Tố đột nhiên cực kì cảnh giác, hàng phòng ngự cách xa thêm một chút.

“Cậu đang làm gì vậy?” Sussie đột nhiên nhận được sự cảnh giác 12 điểm, và hàng phòng ngự ở rất xa.

Khuôn mặt của Tiêu Lăng đen lại, không kiên nhẫn xoa thái dương.

"Em cảnh giác với tôi như vậy làm gì?"

"Tất nhiên là để ngăn cản anh làm những điều xấu."

"Nếu tôi thực sự muốn làm điều xấu, em nghĩ em thoát được không?" Tiêu Lăng khịt mũi và nghiêng người về phía cô để tháo dây

an toàn.

Hai người được dính rất gần, mái tóc ngắn và nhọn của anh chọc vào mặt cô, có chút ngứa ngáy, Tô Tố sờ sờ mặt, một chút ngượng ngùng.

Được rồi, lần này là do cô có lòng tiểu nhân.

Nhưng bạn không thể đổ lỗi cho anh ta, người tiền nhiệm của Xiao Ling là quá nhiều.

Anh tháo dây an toàn nhưng không để Tô Tố xuống xe, anh mở cửa và đi đến ghế phụ lịch sử mở cửa giúp cô," Được rồi, xuống xe đi"

Tô Tố thụ sủng nhược kinh, đồng thời cảm thấy sợ sệt.

Người đàn ông dịu dàng như mặt trời, quả thật làm cho người ta không thể đấu tranh.

Bây giờ cô đối với anh có thiện cảm.

Nếu cô yêu anh...

Cô thở dài, quên nó đi, bước nào hay bước nấy.

Ngay cả khi cô không đáp ứng là bạn gái của mình, Tiêu Lăng chắc chắn sẽ nghĩ ra những cách khác để buộc cô chịu thua, và tốt hơn là để nó tự nhiên.

Cô ngoan ngoãn xuống xe.

Hai người, người đàn ông đẹp trai và một người phụ nữ xinh đẹp, cộng với một chiếc xe thể thao sang trọng, thu hút sự chú ý của

nhiều người.

Tô Tố nhanh chóng nói lời tạm biệt với Tiêu Lăng "Tôi sẽ về nhà trước."

"Đừng quên cho tôi câu trả lời sau ba ngày."

"Biết rồi." Tô Tố không biết nên nói gì, chuyện quan trọng như vậy cô muốn quên cũng không dám, cô chắc chắn, nếu cô quên, Tiêu Lăng nhất định sẽ lột da cô, cô vẫn muốn sống tốt, "Ba ngày này anh không được phép liên lạc với tôi, hãy để tôi suy nghĩ, nghe không? "

Tiêu Lăng nhíu mày, nhìn cô cười như không cười.

Tô Tố ngay lập tức cảm thấy có lỗi, cố nhịn tiếp tục kiên quyết nhìn anh.

"Được!" Anh hứa dứt khoát.

......

Tô Tố luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cô không thể nhớ được.

Khi cô bước vào thang máy, cô chỉ lấy một cái đùi và đột nhiên nhận ra.

Lúc nãy Tiêu Lăng trực tiếp lái xe đến cửa căn hộ nhà cô... Nhưng cô ấy rõ ràng không có chỉ đường. Làm sao anh biết cô và Tiểu Hy sống ở đây? Cô nhớ rằng cô chưa bao giờ nói với mọi người về địa chỉ nơi này.

Không lẽ anh điều tra cô?

Tim Tô Tố run rẩy, vậy anh biết...

Rất nhanh cô lắc đầu, không đúng, nếu anh biết sự tồn tại của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, làm sao dễ chịu với cô như vậy được.

Có phải... anh ta đã âm thầm chú ý đến.

Nghĩ về khả năng này, khuôn mặt nhỏ bé của cô ấy đỏ ửng.

......

Khi cô đến cửa, cô chỉnh lại cổ áo, xác định rằng vết cắn trên cổ cô sẽ không bị lộ ra, sau đó lấy chìa khóa mở cửa.

"Mẹ về rồi..."

Đóng cửa lại, quay lại liền thấy hai đứa đang ngồi trên thảm trong phòng khách, nghe thấy âm thanh ánh mắt đều nhìn thẳng vào cô.

Đôi mắt của Tiểu Thất không cần nói cũng biết bi ai cỡ nào.

"Mami, công viên giải trí..." Tiểu Thất khịt mũi.

Cảnh Thụy vẫn ổn, chỉ nhìn chằm chằm vào cô với đôi mắt âm u.

Tô Tố da đầu hơi tê, Tiểu Thất còn dễ đối phó tí, còn Cảnh Thụy đứa trẻ này...... hoàn toàn không giống một đứa trẻ bốn tuổi, chỉ mới bằng tuổi này, ánh mắt đã áp bức mạnh mẽ như vậy. Tô Tố cầu cứu nhìn An Tiểu Hy đang ngồi trên ghế sofa, Tiểu Hy nhún vai liếc nhìn cô. "Ai bảo cậu hứa với tụi nó rồi lại thất hứa lần nữa, bạn nhìn bây giờ mấy giờ rồi."

Tô Tố đặt chiếc túi xuống, đi đến bên hai con, mỗi người hôn một cái "Mẹ xin lỗi, hôm nay mẹ trở về muộn, ngày mai được không, ngày mai cuối tuần, ngày mai mẹ nhất định đưa hai con đến công viên giải trí."

"Mami, mẹ chắc chắn?" Tiểu Thất chu miệng nhỏ.

"Khẳng định và chắc chắn."

Tiểu Thất mắt chuyển động đưa tay nhỏ lên, "móc ngoéo."

Tô Tố mặt đầy những đường màu đen, còn bắt cô móc ngoéo.

Rất nhanh xử lý được Tiểu Thất.

Cảnh Thụy lại không dễ như vậy.

"Cảnh Thụy..."

Tô Cảnh Thụy nheo mắt, khuôn mặt nhỏ bé lạnh lùng rất nghiêm túc, mắt anh rơi từ chiếc váy của cô đến áo sơ mi của cô, rồi từ áo sơ mi chuyển lên mắt cô.

"Mẹ, con nhớ lúc ra cửa không phải chiếc váy này. Mẹ hôm nay đã ở đâu?"

Chương 51

Tô Tố trong lòng tức thì “cộp cộp” một hồi.

Cô chỉ nghĩ rằng không muốn mặc quần áo bị rách về, nào đâu biết đứa con trai lại tinh mắt đến vậy.

“Mami, mami mami vừa đi dạo về, he he, đúng rồi, đi dạo mới về, quần áo trước đó do đóng phim làm rách, mẹ liền đi mua bộ khác để mặc.”

An Tiểu Hy đang ngồi trên ghế sofa nghe thấy liền ngó đầu sang, “Tố Tố không phải cô đã hứa với tôi cùng nhau đi dạo sao, cô đúng đồ vô lương tâm.”

Tô Tố ngượng ngùng bĩu môi, Tiểu Hy nhìn thấy điều không ổn, tức thì lại rút đầu mình lại.

Chuyện thường, bạn bè bao nhiêu năm rồi, cô đương nhiên biết được cô ấy đang nói dối.

Cô đến tạp chí cũng không xem nữa, chây lười dựa vào ghế sofa, chờ đợi thẩm vấn “phạm nhân”.

Đứa nhóc tít đôi mắt nhỏ, giọng điệu không biết là tin hay là không tin, “Thật sao?”

Đứa nhóc này ngày càng không dễ lừa gạt được.

Tô Tố vì muốn để lời nói của mình đáng tin cậy hơn, cô kiên định gật

đầu, khuôn mặt nghiêm túc, “Đương nhiên là thật rồi, nếu không mami sớm đã về nhà rồi.”

Tô Cảnh Thụy ngồi bắt chéo chân lại, đột nhiên không có dự báo sa ngay vào lòng của Tô Tố.

“Ai ya nè, con trai muốn nhõng nhẽo rồi à?”

Tô Cảnh Thụy ôm chầm cổ cô ngửi một hơi thật sâu, sau đó đợi tay của Tô Tố ôm tới thì cậu nhóc đã từ lòng cô lui ra.

Tay của Tô Tố cứng đơ giữa không trung, vô cùng lúng túng.

“Mami, mami có phải vừa nãy lúc đi dạo đói bụng rồi, cho nên tiện thể ăn luôn một bữa tiệc hải sản nhỉ?”

Hải sản?

Tô Tố căng thẳng lo lắng, mũi của đứa nhóc này sao nhạy bén thế.

Cô gật đầu cứng đờ, “Đúng, đúng rồi.”

“Oh…… “ Cậu nhóc hình như là tin rồi, nhã nhặn từ tấm thảm đứng dậy, phủi đi những hạt bụi vốn không tồn tại trên người, cầm trên tay bộ ghép hình của mình rồi liền từ trong phòng khách đi về hướng phòng ngủ, nỗi lo của Tô Tố chưa kịp giải tỏa, cậu nhóc đang cầm tay vịn cửa phòng nhưng dừng ngay trước cửa, sau đó cậu cười tít mắt ngoảnh đầu sang nhìn Tô Tố, “Mami, nãy mami lúc đi dạo lại thuận tiện mua thêm một cái lắc chân kim cương à?”

Vẻ mặt cười của Tô Tố liền cứng đơ.

Cậu nhóc lúc này mới thu lại nụ cười lạnh lùng hứ một tiếng, mở của

phòng ra rồi bước vào trong.

Tiếng đóng cửa phòng như là rung trời lở đất vậy.

An Tiểu Hy âm thầm từ bên sofa ngó đầu sang, cô nhìn vào Tô Tố với vẻ mặt vui trên nỗi đau người khác, “Cảnh Thụy hình như giận rồi à.”

Ai nói là hình như.

Rõ ràng chính là giận dỗi rồi.

Tô Tố với vẻ mặt tồi tệ từ mặt sàn đứng lên, cúi đầu ủ rũ sa đến sofa, “Hu hu hu, con trai có lúc thông minh quá cũng không phải là điều tốt đâu.”

An Tiểu Hy không nhịn được cười “phụt” một tiếng, cô ấy có chút vui gõ nhẹ vào đầu cô, mặc kệ Tô Tố ao ao kêu gọi, cô ấy hứ nhẹ, “Cô được rồi nhe, đừng có thấy có được còn giả vờ chê nhe, cậu con trai thông minh đến như vậy không biết có bao nhiêu người muốn có. Nhưng mà tôi nói nè, cái đứa ngốc như cô, làm sao lại có thể sinh ra được đứa con thông minh đến như vậy…… tôi đoán vẫn là do gen di truyền của ba Cảnh Thụy trội hơn.”

Giọng nói của Tô Tố buồn bã, “Con trai giận tôi rồi đó…… “

“Đáng đời, ai kêu cô gạt nó làm chi.”

“Vậy phải làm sao đây?” Đôi mắt của Tô Tố đỏ hoe, cô vừa cắn đầu ngón tay vừa nghiêng đầu cầu cứu, “Tiểu Hy ơi…… “

An Tiểu Hy cảnh giác tránh xa xa cô ra, “Cô đừng có nhắm đến tôi, cậu nhóc đó không dễ lừa gạt đâu, tôi nói lời tốt giúp cô không khéo

bị cậu nhóc nghĩ tôi với cô là đồng phạm đấy.”

Cô ấy không dại gì để cậu nhóc ghét mình đâu.

Nếu không sẽ không ăn được những món ngon do Cảnh Thụy nấu nữa.

An Tiểu Hy không có chí khí nuốt nước bọt.

“Hu hu hu, vậy tôi có nên đi giải thích với nó nghe không.”

Cảnh Thụy không phải là Tiểu Thất, Tiểu Thất dễ dỗ ngọt lại là đứa ăn hàng chính hiệu, vài cây kẹo là có thể hối lộ được, nhưng Cảnh Thụy tuyệt đối lại là kiểu thuộc dạng người cố chấp. Ngày thường cậu nhóc thương cô lắm, hoàn toàn không biết giận cô, hôm nay cậu nhóc giận dỗi thật rồi.”

Cô nhảy từ sofa xuống, “Không được, tôi phải đi giải thích cho nó nghe.”

An Tiểu Hy khẩn trương kéo tay cô lại, “Giải thích, cô suy nghĩ nên nói gì rồi à?”

Tô Tố đau khổ vuốt thẳng mái tóc.

Cô vẫn chưa biết nên giải thích như thế nào với con trai.

An Tiểu Hy liếc một cái, “Cô nói với nó rằng, cô cùng với một người đàn ông mà cậu nhóc không quen biết, sau đó ở cùng nhau là mấy tiếng đồng hồ? Mà còn bị ăn hiếp?”

Tô Tố há hốc mồm nhìn vào An Tiểu Hy, giọng nói trở nên lắp bắp, “Cô, tại sao cô biết được vậy.”

“Uhm hm, cô tưởng tôi ngốc à.” Tiểu Hy cười đắc ý, đôi mắt sáng lên chỉ vào sợi lắc chân kim cương ở mắt cá chân, “Cho dù lúc đầu không nghĩ ra, nhưng nhìn vào chân cũng đoán được ngay. Tố Tố ơi là Tố Tố ơi, cô có biết là cái món này trị giá bao nhiêu tiền không?”

Tô Tố lắc đầu, cô chỉ biết là không hề rẻ tiền, nhưng giá trị thật của nó là bao nhiêu tiền cô không hề biết.

An Tiểu Hy cắn răng, khuôn mặt ngưỡng mộ, “Tôi xem qua trên tạp chí, đây là thiết kế lắc chân của nhà thiết kế trang sức nổi tiếng người Pháp, tên nó là ‘Tù Tâm’, cả thế giới chỉ có duy nhất một sợi, giá trị tối thiểu của nó cũng phải 5 triệu.”

Tô Tố mở to mắt, “Cái gì?”

Mắc vậy.

Tiểu Hy cười lạnh một tiếng, bổ sung đầy đủ câu nói sau đó, “Đô la!”

Tô Tố thấy hoang mang vô cùng, không nói được thêm lời nào khẩn trương tháo sợi lắc chân ra, cẩn thận từng tí một đặt vào hộp đựng trang sức. Cô vừa cầm hộp trang sức, vừa nuốt nước bọt thẳng thừng, “Tôi, tôi có phải nên đi ngân hàng mở một cái thùng bảo hiểm, để món đồ này giữ ở đó nhỉ? Hay là…… dứt khoát trả lại cho Tiêu Lăng?”

“”Uhm hm, tôi đoán là Tiêu tổng mua cho cô đấy.” Mắt cô lạ lùng hẳn lên, nén giọng tiến đến gần cô, “Cô còn thay luôn cả bộ đồ, cô có phải đã…… làm chuyện đó với Tiêu Tổng rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tố đỏ ửng lên, “Cô suy nghĩ gì rồi, không có chuyện đó đâu.”

Cô than một tiếng, đầu đau không ngừng.

Cô nếu như nói như lời Tiểu Hy vừa nói, cậu nhóc chắc sẽ đi tính sổ với Tiêu Lăng ngay.

Tô Tố do dự một hồi, vẫn là đem đầu đuôi câu chuyện xảy ra hôm nay kể hết cho An Tiểu Hy nghe, cô buồn bực vuốt tóc của mình, “Tiểu Hy cô xem thử tôi phải làm sao đây?”

An Tiểu Hy đột nhiên la thất thanh một tiếng, làm Tô Tố hết cả hồn.

Cô vỗ vỗ ngực mình, hồn chưa về kịp, “Tiểu Hy cô có thể đừng có hưng phấn đến như thế được không…… “

May mà cô không có bị bệnh tim, nếu không chắc chắn sẽ bị hù đến lên cơn đau tim đây.

“Trời ạ, tôi kích động quá, ai ya, không ngờ rằng Tiêu tổng lại để cô làm bạn gái của anh ta, bạn gái ơi, bạn gái chính hiệu đấy, Tiêu tổng chưa từng công khai người bạn gái bất kì nào đấy. Tố Tố cô đừng ngốc nữa, cô mau chóng đồng ý đi.”

“Cô cũng cảm thấy tôi nên đồng ý?”

Tiểu Hy không ngừng gật đầu, “Vậy như cô vừa nói, cho dù cô không đồng ý, Tiêu tổng khẳng định sẽ âm thầm sử dụng chiêu trò, nếu như như thế, chi bằng đồng ý đi. Hi hi, quen biết được một người đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền thì cũng đâu có gì thiệt thòi.” Tiểu Hy hai hay ôm lồng ngực, khuôn mặt nghĩ ngợi, “Nói không chừng còn có thể gả vào hào môn đấy.”

Tô Tố che mặt lại, một cú đấm đánh qua.

“Khặc khặc, cô đánh tôi làm gì?”

“Để cô tỉnh giấc lại đó.”

“Tôi không có nói đùa với cô đâu.” Tiểu Hy nghiêm túc hẳn lên, chỉ vào hộp trang sức nói, “Cô có biết ý nghĩa của sợi lắc chân này không?”

Một cái lắc chân thôi mà, còn có ý nghĩa gì?

Tô Tố thành thật lắc đầu.

“Món đồ này gọi là tù tâm, là chuyên thiết kế để dành tặng cho người con gái mà mình yêu thương, ngụ ý rằng người con gái nhận được lắc chân này thì cả đời này chỉ yêu một mình người đó thôi.”

Tô Tố đổ cả mồ hôi lạnh, “Có, có thể món đồ này là hàng nhái…… “

Bản thân cô không biết nói sao được nữa.

Quả nhiên, An Tiêu Hy có chút vui đưa tay đẩy nhẹ đầu cô, “Cô tưởng Tiêu tổng là ai hả? Người ta là tổng tài lớn! Không những là tổng tài lớn của công ty truyền thông Tinh Quang, anh ta còn là người sáng lập kiêm đại boss của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ đấy, thân phận của người ta là gì? Dám mua một món hàng nhái tặng người khác? Cô không cảm thấy mất mặt dùm anh ta thì tôi cũng cảm thấy mất sĩ diện dùm anh ta rồi.

“Vậy tôi phải làm sao…… “

“Còn làm sao gì nữa, nhận lấy đi.” Tiểu Hy quàng vai của Tô Tố, có chút than tiếc, “Tính ra theo tôi suy nghĩ, cô không thể thoát được

bàn tay của Tiêu tổng rồi. “

Chương 52

Tô Tố và An Tiểu Hy đang chăm chú trò chuyện với nhau.

Hai người họ đều không nhìn thấy, cửa phòng của hai đứa trẻ không biết từ khi nào mở ra một khe hở nho nhỏ.

Tô Cảnh Thụy lạnh mặt dựa trên bức tường kế bên của cánh cửa, thu hết những lời nói của hai người họ vào trong tai.

“Anh hai…… “

“Suỵt--- “

Tô Cảnh Thụy làm một động tác bớt tiếng, nhẹ nhàng khép cửa lại, cậu ngồi lên cái bàn viết đặt kế bên giường, mở vi tính lên, bắt đầu tìm kiếm thông tin của Tiêu Lăng.

‘’Anh hai làm gì ở đây thế?” Tiểu Thất còn đang ngậm thanh kẹo trong miệng, nói chuyện không được mạch lạc.

‘’Kiếm người.’’

Tiểu Thất nhún nhún vài bước rồi chạy tới, khi thấy Tô Cảnh Thụy tra ra thông tin của một người, kinh ngạc mà ‘’á’’ lên một tiếng, ‘’đây chẳng phải cái người lần trước chụp hình chung với mẹ đây sao?”

Tô Cảnh Thụy lạnh lùng hứ lên một tiếng, một cặp mắt bén lửa rất muốn đốt thành tro tấm hình ấy. Cậu ấy đọc qua một lần tất tần tật thông tin liên quan tới Tiêu Lăng, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy tối sầm lại,

Tiểu Thất vác cái ghế ngồi kế bên anh, không dám nói chuyện.

‘’Anh Hai?’’

Tô Cảnh Thụy đóng lại cái vi tính,bắt đầu suy tư, nghe Tiểu Thất gọi cậu, trên khuôn mặt nhỏ xuống sắc bén ấy bắt đầu dịu trở lại, ánh mắt lóe lên một suy nghĩ, ‘’Tiểu Thất, em có muốn gặp ba của chúng ta không?’’

Tiểu Thất hốt hoảng đến nỗi xém tí nuốt luôn thanh kẹo xuống bụng.

‘’Anh hai, anh biết ba của mình ở đâu sao?” Âm thanh của Tiểu Thất bất chợt lên giọng.

Tô Cảnh Thụy nhanh tay bịt lấy miệng của Tiểu Thất, một lúc sau khi không còn nghe thấy tiếng động bên ngoài, lúc này cậu cau mày buông tay, “Nói nhỏ thôi, kẻo mẹ nghe thấy đấy”

Tiểu Thất nuốt nước bọt, đem thanh kẹo từ trong miệng ra, sau đó thấp giọng hỏi anh,’’ Anh hai, có phải anh biết tung tích của ba hay không?

Trước đó Tiểu Thất và Cảnh Thụy cũng từng bàn tàn về ba, nhưng mỗi lần đều bị Tô Tố trả lời qua loa cho xong chuyện không chịu nói lên sự thật, sau này Cảnh Thụy không cho Tiểu Thất hỏi nữa.

Tiểu Thất nhớ lại lời nói khi nãy của Cảnh Thụy, nghi hoặc nhìn anh hai,’’Anh hai, anh không phải nói…có khả năng mẹ không biết ba của mình là ai chăng?”

‘’Chắc mẹ không biết.”

‘’Ô…”Vậy tại sao anh biết?

Tô Cảnh Thụy như thể đọc được suy nghĩ của Tiểu Thất, lấy tay sờ lên đầu của Tiểu Thất,’’Em không cần quan tâm tới chuyện này, em có muốn gặp ba không?”

‘’Muốn lắm, muốn lắm.” Đôi mắt của Tiểu Thất sáng lên.

‘’Tốt, vậy em ngoan ngoãn nghe lời anh, anh sẽ tìm cách đưa em tới gặp ba.’’ Cảnh Thụy hí mắt lại, trong mắt vụt qua một tia sáng nhỏ.

……

Sau khi Tiêu Lăng đưa Tô Tố về nhà thì lái xe về tập đoàn Quốc Tế Hoàng Vũ.

Anh vừa đi công tác về, một lát còn một cuộc họp.

Kết thúc buổi họp thì trời cũng đã tối, trái tim của Tiêu Lăng lúc này lại tương tư tới Tô Tố, anh ở trong phòng làm việc, vừa cầm lên điện thoại, suy nghĩ hồi lại buông xuống.

Bỏ đi, bỏ đi, tốt nhất nên cho cô ấy thời gian suy nghĩ kỹ.

Cho ba ngày thời gian suy nghĩ cũng chỉ là một cách nói đối phó.

Cô ấy chấp thuận thì tuyệt vời, nếu ngược lại...Tiêu Lăng lạnh lùng hứ lên một tiếng, anh tự có cách của anh khiến cô ấy chấp thuận.”

‘Thư kí Trương, cà phê...”

Thư kí Trương giật mình, có chút lo lắng,’’ Tổng Tài, bây giờ anh nên về nhà nghỉ ngơi đi.”

Vừa đi công tác nửa tháng hơn, về chưa kịp nghỉ ngơi, như ngựa không ngừng phi quay quanh bên cô Tố, vừa dùng xong bữa cơm thì lại phải quay về công ty.

Cộng thêm trước đó Tổng Tài không quan tâm mấy tới công việc của công ty truyền thông, từ lúc cô Tố và công ty Tinh Quang ký hợp đồng, thì những công việc của bên ấy ít nhiều Tổng Tài cũng có quan tâm.

Công việc dày đặc nhu vậy, sức khỏe sao chịu nổi.

‘’Tổng Tài, Ngài nên về nhà ngủ một giấc thì tốt hơn.’’

‘’Không cần.’’ Tiêu Lăng cầm tách cà phê uống vài ngụm, vị đậm đà của cà phê đen uống vào rất đắng, nhưng lại tỉnh táo vô cùng, anh chau mày,’’ đem công tác biểu cho tôi xem, ba ngày sau tôi cần tự do.’’

Chắc là quay quần bên cô Tố.

Thư kí Trương suy nghĩ, nói không chắc lần này Tổng Tài đã gặp phải tiếng sét ái tình đây.

Nhắc tới Tô Tố, đột nhiên lại nhớ về một chuyện, nhìn qua Tiêu Lăng có một số lời muốn nói nhưng lại thôi.

‘’Tổng Tài...”

‘’Có việc cứ nói.”

Thư kí Trương gật gật đầu,’’ Là liên quan tới phụ thân của cô Tố Tô Đại Khuê...”

Tiêu Lăng gác tay, ngẩng đầu hỏi,'' Bên đó sao rồi?"

Ấn tượng của Tiêu Lăng không tốt chút nào đối với Tô Đại Khuê, chẳng qua gần đây hơi bận rộn, không có thời gian để dạy cho một bài học cho loại người cặn bã bán con cầu sang này.

''Hôm nay người phụ trách bên khu biệt thự Bến Hải giám đốc Trương báo về một tin, nói công ty xây dựng của ông Tô trong lúc thi công biệt thự có sử dụng một số vật liệu kém chất lượng, thậm chí có một số còn không đạt tiêu chuẩn.''

Tiêu Lăng lặng người.

Thư kí Trương thở dài, nói tiếp,'' Gíam đốc Trương sau khi biết chuyện cưỡng chế yêu cầu ngừng thi công, Tổng Tài, anh xem sự việc này nên xử lý như thế nào?"

Thư kí Trương đã cạn lời đối với Tô Đại Khuê, trên lý thuyết, một công ty xây dựng không kiếm được sinh nhai rất khó khăn mới nhận được hợp đồng từ tập đoàn Quốc Tế Hoàng Vũ, đáng lý lẽ phải gắng hết sức mà làm, nếu được như thế, trước tiên tạo tiếng tốt cho nghề, sau này có chút danh tiếng thì mới mong có địa vị trong ngành xây dựng.

Nhưng hướng nhìn của Tô Đại Khuê thật là nông cạn, chỉ chú trọng vật chất trước mắt, sản phẩm không đạt tiêu chuẩn bị phát hiện lại không buồn sửa sai, chỉ suy nghĩ tới việc đút lót cho người phụ trách bên khu biệt thự đó.

Sau khi Triệu Tổng bị sa thải, Tổng Tài đích thân đề cử một người thanh niên trẻ tuổi ngồi lên chức đó,đó là giám đốc Trương, tính tình của người này cũng khá là trung trực, sau khi phát giác sự việc này thì báo ngay lên cấp trên.

‘’Tổng Tài, anh xem sự việc này...”

‘’Nên xử lý như thế nào thì xử lý theo cách đó.” Tiêu Lăng cười một cách lạnh lùng, ”Trực tiếp thực thi theo pháp luật!”

Đúng lúc anh đang rầu chưa tìm được cơ hội xử lý Tô Đại Khuê, ai biết được ông ta liền tự mình mò tới.

Tuy rằng Tô Đại Khuê là loại người cặn bã, nhưng suy cho cũng cũng là ba của cô Tô.

Thư kí Trương do dự một hồi, nhưng vẫn nói tiếp, “Tổng tài, bên cô Tô nếu như biết được…… “

“Nếu như cô ấy biết được sẽ vỗ tay kêu hay.” Trong đôi mắt sâu thẳm của Tiêu Lăng thoáng qua một vẻ cười, nhìn sang thư kí Trương, khó khăn lắm mới có một tâm trạng tốt giải thích với cô, “Cô nghĩ rằng tiểu yêu tinh đó là người tốt sao, đó là do cô ấy không có năng lực, nhưng nếu đã có năng lực, nhất định sẽ chính tay xử lý Tô Đại Khuê.”

Tiểu yêu tinh đó nhìn thì thấy vô hại thật.

Trong lòng phản nghịch đấy.

Nếu như không cô làm gì có thể để anh nhiều lần tức đến sắp phun máu.

Tiêu Lăng nghĩ đến Tô Đại khuê là thứ bán con cầu sang, giơ tay ra lệnh, lạnh lùng nói, “Đẩy vào chỗ chết!”

Thư kí Trương gật đầu, biểu thị hiểu được.

Tiêu Lăng thấy cô còn đứng trước bàn làm việc, hình như không có chút muốn rời đi, không cầm được giương mắt nhìn cô, “Còn chuyện khác sao?”

“Tổng tài…… “ Thư kí Trương nói có chút ngập ngừng, “Bên nhà cũ của Ngài báo tin đến, nói rằng dành thời gian hai ngày này cho Ngài, nhất định phải về một lần…… “

Nói xong, thư kí Trương thậm chí không dám ngóc đầu lên nhìn Tiêu Lăng.

Bầu không khí có chút ngập ngừng.

Tiêu Lăng tay cầm ly cà phê, có chút thất thần, không biết nghĩ đến thứ gì, trong tức thì ánh mắt băng lạnh đến kinh người.

“Tổng…… Tổng tài?”

“Ông nội có nói chuyện gì không?”

Thư kí Trương nhìn nét mặt anh có chút dịu lại, bất giác nhẹ người hẳn đi, “Lão gia nói sức khỏe không được tốt lắm, ông mời Ngài về thăm ông.”

Tiêu Lăng hứ nhẹ một tiếng, “Cái lý do này dùng được năm năm rồi còn không biết đổi sang một cái khác sao.”

“Đó……”

“Cô chuyển lời lại cho lão gia, nếu như muốn gặp tôi thì trực tiếp đến tìm tôi, còn căn nhà đó tôi tuyệt đối không về đâu!”

Chương 53

Thư kí Trương mép miệng hơi co giật.

Hai ông cháu không thể nói chuyện bình thường với nhau được sao, mỗi lần như thế đều phải nhờ người cấp dưới chuyển lời dùm.

Haiz……

Cô thở dài, gật gật đầu, "Vâng ạ."

Thư kí Trương đã rời khỏi văn phòng làm việc, nhưng Tiêu Lăng lại không còn tâm trí làm việc nữa. Anh đi đến bên cửa sổ, vén tấm rèm cửa sổ ra, nửa nhỏ cảnh vật của thành phố đã được thu gọn dưới con mắt của anh, trông đến đâu cũng là ánh đèn neon lấp lánh, cảm giác vô cùng ấm áp.

Đã năm năm rồi.

Suốt năm năm qua anh chưa về nhà.

Và cả người ấy, cũng đã rời bỏ anh suốt năm năm rồi, năm năm qua, không một ai dám nhắc đến bất kì tin tức về cô ấy trước mặt anh, anh cũng chưa từng có ý định muốn quan tâm.

Và như thế đã qua được năm năm rồi.

Tiêu Lăng đi vào góc khuất hơi u tối, trên mặt anh phủ lên một lớp màu sắc xám lợt, anh trông về nơi xa xa, đôi mày lạnh lùng của anh càng thêm lạnh giá, ẩn chứa trong đó là một nỗi hận khắc sâu trong

lòng.

“Nếu như đi rồi, thì vĩnh viễn đừng quay về nữa.”

……

Trong căn biệt thự hai tầng mang phong cách Châu Âu ở vùng ngoại ô đèn điện sáng trưng.

Diện tích căn biệt thự khá lớn, gồm một sân vườn lớn rộng năm sáu trăm mét vuông, cách trang trí bên trong biệt thự cũng khá sang trọng, cây đèn chùm trong phòng khách đang tỏa ra ánh sáng màu vàng cam, trông vô cùng ấm áp.

Và lúc này trong phòng khách, một người đàn ông già trông như 80 tuổi đang chống một cây gậy đang nổi trận lôi đình.

Người đàn ông già tuổi tác tuy khá cao, nhưng sống lưng vẫn thẳng đứng, tinh thần minh mẫn, lúc nổi cơn giận tinh thần vẫn còn khỏe khoắn.

“Cái đứa tiểu tử khốn khiếp đó! Sỹ diện của nó cũng lớn đấy, để ta cái thân già này đi thăm nó, đồ con cháu bất hiếu khốn khiếp, xem thử lão già này nhìn thấy nó có cho nó một gậy không! Tức chết cái thân già này rồi.”

Người đàn ông già này không phải ai khác, mà chính là ông nội của Tiêu Lăng, và cũng là chủ nhân của căn biệt thự này--- Tiêu Phong Nghị.

Người đang đứng cạnh ghế sofa là quản gia của biệt thự, trông tuổi tác của người quản gia với ông cũng không hơn kém bao nhiêu, cả hai đều là tinh thần minh mẫn cả.

Ông nhìn thấy lão gia nổi giận, trên mép miệng mỉm cười, “Mỗi lần đều nói là đánh cậu ấy, có lần nào thấy Ngài đánh cậu thật đâu.”

Ông lạnh lùng hứ một tiếng, nhưng không biết nghĩ đến điều gì, cơn giận của ông từ từ thu lại, chỉ là trên miệng vẫn còn tí không can tâm, “Thằng tiểu tử khốn khiếp đó!”

Quản gia lão Trần cười ti tít, “Ngày mai chúng ta hãy đi thăm thiếu gia đi, cũng gần hai tháng rồi chưa gặp qua thiếu gia, đúng thật rất là nhớ cậu. Tôi nhờ thêm Trương tẩu làm chút đồ ăn qua đó, đứa trẻ này miệng kén ăn quá, quãng thời gian này cũng không biết có đói đến ốm không.”

“Đói chết nó đi, đáng đời.” Lão gia chống gậy gõ xuống.

Lão Trần không nói gì thêm, vẫn là dáng cười ti tít.

Quả nhiên, qua chưa được ba phút, lão gia đã ho nhẹ một tiếng, dặn dò lão Trần, “Ngày mai dặn Trương tẩu làm thêm chút ít sườn heo quay, tên tiểu tử đó thích ăn đấy.”

Lão Trần không nhịn được, bung miệng cười. Lão gia ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua, ông mau chóng cười đáp lại, “Yên tâm, tôi đã dặn chị Trương chuẩn bị cả rồi.”

Ông biết là tuy rằng lão gia trên miệng mắng thì lợi hại, nhưng trong lòng lại là người thương thiếu gia nhất.

Lão gia nhìn vào căn biệt thự lớn, có chút tâm tư thở dài, “Hồi xưa ở đây rất náo nhiệt, bây giờ thì lạnh tanh trống vắng chỉ còn lại hai ông già này, đồ tiểu tử kia không biết khi nào có thể giải được nút thắt trong lòng, cũng năm năm rồi, cũng không biết lão già này có thể đợi

đến ngày được ẵm đứa chắt không.”

“Nói không chừng ngày đó không xa đâu. “ Lão Trần vừa cười cười nhìn lão gia vừa châm ly sữa bò cho ông.

“Đi, đi, đi, ta không uống cái này, đây là đồ con nít uống, ta muốn uống trà.” Lão gia nói xog mới đưa ra phản ứng, “soạt” nhìn sang quản gia, “Ông có phải biết được tin tức mật gì à?”

Lão trần chỉ vào ly sữa bò trên bàn, “Uống xong sẽ nói Ngài nghe.”

Lão gia tức thì giận đến nỗi thổi bộ râu của mình lườm ông.

Lão Trần coi như không hề thấy.

Hai người cương với nhau được một lát, lão gia giận dỗi lườm một hồi sang lão Trần, một hơi uống hết ly bò sữa vào trong bụng, “Nói mau nói mau.”

“Lần trước không phải đại tiểu thư có về qua sao? Lúc nói chuyện với tôi vô tình nói ra, cô ấy nói hình như thiếu gia đang quen bạn gái.”

Vị đại tiểu thư này chính là Tiêu Khả, chị họ của Tiêu Lăng.

Nếu như Tiêu Lăng ở đây, chắc chắn sẽ mắng một trận Tiêu Khả đây.

Lão gia đôi mắt sáng hẳn lên, “Quen bạn gái rồi! Là chuyện của khi nào thế, tính tình của cô gái ấy tốt không? Năm nay bao nhiêu tuổi? Thằng tiểu tử đó nói ông nghe không nói ta nghe. Tiểu Khả có nói rõ thêm gì không.

Lão Trần mặt tối sầm lại, “Lão gia, nhiều câu hỏi như thế làm sao tôi

trả lời."

"Từng câu từng câu trả lời, phải nhanh đấy." Lão gia là con người nôn nóng, không nhịn được lấy cây trượng chọc chọc vào người ông, "Nói nhanh nói nhanh."

"Đại tiểu thư cũng không nói rõ lắm." Lão Trần nhìn chằm vào vẻ mặt hơi buồn của lão gia, ông cười an ủi ông, "Nhưng nghe theo ý của cô ấy, hình như cô bé đó hoàn toàn không coi thiếu gia ra gì, đại tiểu thư còn đang trông chờ coi truyện cười của thiếu gia đấy."

Lão gia tức thì có hứng thú hẳn lên, "Tốt tốt tốt! Để cho thằng tiểu tử đó nếm thử cảm giác bị người khác coi không ra gì, tiểu tử này cả đời thuận buồm xuôi gió, không chịu ít khổ cực thì không được."

Lão Trần cũng cười theo, "Nghe ý của đại tiểu thư, cô gái ấy còn nhỏ lắm, hình như mới hơn hai mươi một chút."

"Trâu già gặm cỏ non đây."

Lão Trần mép miệng hơi co giật, lắc đầu khó đỡ, có người nào lại nói con cháu mình như thế?

Lão gia không cầm được niềm vui, "Ha ha, tiểu a đầu này có thể khiến tiểu tử kia chịu ấm ức, chỉ riêng điểm này thôi cũng khiến lão già này thích thú rồi."

Vui mừng được một lát, ông lại không nhịn được lo lắng, "Tiểu tử này năm năm gần đây gặp không ít sóng gió, bạn gái lại liên tiếp đổi người, lần này có nghiêm túc không?"

"Đoán chắc là có." Lão Trần cười tít mắt nhìn lão gia, "Ngài có khi nào bắt gặp thiếu gia đưa người con gái đến nhà chưa? Nếu như đã

đem đến chỗ đại tiểu thư rồi, đoán chắc là lần này là thật lòng rồi."

"Tốt tốt tốt." Lão gia cả khuôn mặt vui tươi hẳn lên, vui mừng đến nỗi cười không khép miệng được, ông từ sofa đứng dậy, "Khẩn trương đi ngủ, ngày mai còn phải đi sớm đi gặp tiểu tử đó."

Lão Trần có chút kinh ngạc, "Lão gia muốn hỏi chuyện về cô gái ấy sao?"

Lão gia gia có chút vui nhìn sang ông ấy, "Ta có ngốc đến vậy sao, hỏi nó khẳng định sẽ phủ nhận liền, đợi lát hồi ta gọi điện thoại cho Tiểu Khả, hỏi thử tình hình của cô gái đó xem."

Lão Trần đề xuất ý kiến,"Hay là để tôi tìm người đi điều tra xem."

"Điều tra cái gì điều tra." Lão gia tức thì có chút không thích cho lắm, liếc mắt nhìn ông, "Không được điều tra, hai đứa nó vẫn đang quen nhau, chúng ta không thể để người ta nghi ngờ được, để hai đứa từ từ tìm hiểu, sau đó lại từ từ phát triển."

Lão Trần suy nghĩ hồi cũng đúng, cười khoái chí rồi thì còn nhắc đến nữa.

Nếu thật sự để thiếu gia biết được bọn họ đi điều tra cô gái đó, nói không chừng không vui cho lắm.

Lão gia lâu rồi không được vui như thế.

Lúc lên lầu nghỉ ngơi trên miệng ông vẫn còn đang ngân nga câu hát quân ca.

Lão Trần dìu lão gia lên lầu, không nhịn được cười.

“Lão gia đừng có quên uống thuốc nhé.”

“Yên tâm đi.” Lão gia cười tít cả mắt,”Ta còn phải đợi tiểu tử kia giải tỏa nút thắt trong lòng và có một ngày khẩn trương về nhà, đúng đúng, còn phải đợi cậu ta sinh cho ta một đứa chắt để ẵm, ha ha.”

Ông vừa đi vừa thì thầm, “Không được. Ngày mai ta phải thử do thám thằng tiểu tử kia, con gái người ta theo nó rồi, nếu như cậu ta chỉ vui đùa với người ta thôi, coi thử ta có đánh gãy chân cậu ta không!”

Chương 54

Con ơi mẹ sai rồi

Ngày thứ hai là ngày nghỉ

Trong đoàn làm phim không có vai diễn của Tô Tố.Cô đặc biệt dậy sớm,làm xong bữa ăn sáng,gọi hai đứa trẻ dậy.

Giường của hai đứa trẻ là dạng giường tầng,giường thiếu nhi rất dễ thương.Tiểu Thất ngủ không thật,cho nên ngủ ở phía bên dưới.Tiểu Thất mặc bộ quần áo ngủ hoạt hình,dáng ngủ rất say mê.Cong cái mông nhỏ,cả người rạp trên giường,mặt nghiêng một bên,mép miệng còn rơi cả nước miếng.

Tô Tố không nhịn nổi cười,ngồi bên cạnh giường vỗ vào cái mông nhỏ của cô nhóc,"Tiêu Thất,nhanh dậy đánh răng rửa mặt,ăn xong mẹ đưa các con đi khu vui chơi giải trí "

"a....mẹ ơi,buồn ngủ..."

"Cơm nấu xong rồi,nhanh dậy nào."

Tiểu Thất mơ mơ hồ hồ ngồi dậy,mơ mơ hồ hồ bước xuống giường,như một cái bóng tự đi vào nhà vệ sinh

Tô Tố nhìn cái dáng nghiêng nghiêng ngả ngả của cô nhóc,không thể không cười

Cô sắp xếp lại giường,đứng lên nhẹ nhàng bước lên giường

trên,động tác hết sức cẩn thận,lại còn có chút hồi hộp

Lồng ngực đập thình thịch

Hôm qua cô nghĩ gần nửa ngày vẫn chưa biết phải giải thích với con trai như thế nào.Tối qua ăn cơm tối,thằng nhóc không thèm để ý đến cô.

Tô Tố có chút tâm hư,trèo lên trên,trong tâm chuẩn bị sẵn một loạt câu cần phải nói,nhân tiện xin lỗi.

Nhưng chưa đợi cô chuẩn bị kỹ,vừa ngước lên thằng nhóc đã ngồi dậy rồi,đôi mắt rất tỉnh táo và sâu thẳm,nhìn chằm chằm vào cô.

Tô Tố lại thêm một lần tâm hư

Suýt nữa tuột tay rơi xuống dưới.

Cô cười ngượng ngùng,nụ cười còn có chút dò hỏi,"Cảnh Thuỵ...haha,con tỉnh rồi hả?"

“Vâng.”thằng nhóc phất tiếng từ âm mũi.

Tô Tố càng bối rối hơn.”Nếu con đã tỉnh rồi thì dậy thôi,mẹ đưa con và Tiểu Thất đi khu vui chơi giải trí.Con thích nhất trò tàu hỏa qua núi,hôm nay mẹ sẽ dành cả ngày để chơi với các con.”

“Ồ”

Âm điệu không nóng không lạnh,dù đã đồng ý nhưng thằng nhóc không hề động đậy.

Vẫn đang tức giận mà.

Tên nhóc này tính cách rất khó tính?Không hiểu giống ai.

Tô Tố nằm rạp trên giường,dùng kế lớn.

Giả bộ đáng thương nhìn Tô Cảnh Thuỵ,"Cảnh Thuỵ,Mẹ biết mẹ sai rồi."

Tô Cảnh Thuỵ chậm rãi liếc mắt,lại chậm tãi nhìn cô,khoing nhúc nhích

"Mẹ thật sự biết lỗi rồi,thật đấy."Cô một lòng thành ý,chỉ còn thiếu không thề với trời nữa thôi.

"Thế mẹ biết mẹ sai gì không?"

"Ừ...Mẹ không nên nói dối con..."

Tô Tố thái độ ngoan ngoãn nhận sai.

Tô Cảnh Thuỵ hừ một tiếng, thể hiện vẫn còn đang giận,không quay đầu nhìn cô.

Có lẽ lần này giận rất nhiều.

Trong trí nhớ,lần nào cũng thế chỉ cô đưa bộ mặt đáng thương chút,không cần biết việc lớn bé như thế nào thằng nhóc cũng đều tha thứ cho cô rồi.

Hôm qua cô nghĩ gần nửa ngày,cô cũng nghĩ kỹ rồi.

Hai thằng nhóc từ khi sinh ra đã không có bố,cái gia đình nhà Tô Đại Khuê lại không có đức tính.Cho nên cô chính là người quan trọng

nhất cho sinh mạng của hai đứa nhỏ

Đương nhiên,Trong tâm cô hai đứa nhỏ cũng là người quan trọng nhất.

Nhưng người làm mẹ như cô, tối qua lại nói dối thằng bé,Cảnh Thuỵ rất thông minh,có thể đoán được nó đau lòng thế nào.

Tô Tố cũng không vòng vo nữa,thái độ thẳng thắn,thật lòng nhận sai,"Cảnh Thuỵ,mẹ thật sự sai rồi,mẹ bảo đảm với con,lần sau mẹ sẽ không bao giờ nói dối con nữa,được không con?Tối qua mẹ đúng là không nói thật với con,chỉ là mẹ không biết nói với con thế nào cho nên mẹ chọn cách nói dối...Chắc chắn không bao giờ có lần sao được không con?"

Thằng nhỏ mím chặt môi quay đầu lại.

Tô Tố bay giờ mới phát hiện khoé mắt thằng nhỏ đỏ ửng

Ruột gan cô quặn thắt lại.

Cảnh Thuỵ từ trước tới giờ rất biết điều,trừ lúc cô hồi sinh hôn mê tỉnh lại,trong ký ức của cô chưa bao giờ nhìn thấy khoé mắt nó đỏ như vậy.

Đứa bé này chắc chắn rất đau lòng.

Tô Tố đưa tay ra ôm nó vào lòng,"mẹ xin lỗi xin lỗi,mẹ thật sự sai rồi."

"Không có lần sau đâu nhé."Thằng nhỏ sụt sụt trong lòng cô nói.

"ừ ừ ừ."Tô Tố gật đầu lia lịa,"Không có đâu,nhất định khoing có lần sau đâu."

Hai mẹ con coi như làm lành.

……

Trong lúc Ăn sáng,Tô Tố cần mẫn gắp trứng cho Tô Cảnh Thuỵ.

“Ăn nhiều một chút “

Tiểu Hy và Tô Tố ngồi cùng nhau,lấy tay chọc chọc vai cô nói khẽ,”làm lành rồi hả?”

Tô Tố cười híp mắt gật đầu.

“Mẹ thiên vị,chỉ gắp cho anh.”Tiểu Thất cong môi kháng nghị.

“con cũng có phần.”Tô Tố gắp cho Tiểu Thất một miếng trứng rán,”Ăn nhanh nào,chúng ta còn chuẩn bị xuất phát nữa.”

Cả gia đình ăn sáng xong,Tô Tố đặc biệt thay đồ cho hai đứa nhỏ,đưa hai đứa nhỏ đi cong viên giải trí.

Ba mẹ con mặc quần áo mẹ con.

Cùng thống nhất mặc áo phông màu trắng có hình giống nhau,ngoài ra cùng mặc quần yếm bò,và đi giầy trắng.

Cách ăn mặc này,ánh mắt An Tiểu Hy phút chốc sáng bừng lên.

“hì hì hì,Chắc chắn lượt yêu thích rất nhiều.”

“xì xì,đương nhiên,hai bảo bối của mình đẹp thế này cơ mà.”

Đây là một bộ quần áo gia đình,tổng cộng có bốn bộ,không mua lẻ được. Tô Tố khi đó vừa nhìn thấy đã thích rồi,nhưng cái bộ size to nhất bị giấu kín ở đáy tủ,chưa bao giờ lôi ra.

Tiêu Hy nhận làm việc,không thể đi chơi cùng họ được,để xe lại cho họ.

“Cậu đưa hai đưa trẻ đi xe ngoài không ăn toàn,tốt nhất tự lái xe đi.Tớ làm ở ngay gần đây,đi một tí là tớ.”

Tô Tố gật đầu cảm động,”Tiểu Hy cậu thật là tốt,nếu như cậu là đàn ông tớ nhất định sẽ cưới cậu.”

“Xuỳ...”An Tiểu Hy hất cằm,ưỡn ngực,”Chị đây vẫn còn muốn gả vào gia đình giầu có nhé.”

Tất cả mọi người cười nói vui vẻ rời khỏi nhà

……

Ngày nghỉ người đến khu vui chơi giải trí đông nghịt

Tô Tố chưa đến được khu vui chơi giải trí thì xe chết máy,đoạn đường này cách công viên giải trí có vài phút lái xe.Cô thấy bất lực, chỉ con cách đỗ xe ở gần đó,đưa hai đứa nhỏ đi bộ đến khu vui chơi.

“trong khu vui chơi người rất đông, lát nữa hai con phải đi sát vào mẹ, không được chạy linh tinh.Tiểu Thất nhất là con đó, có nghe rõ không?”

Tiểu Thất mặt ngượng hùng đỏ, nghe Tô Tố nhắc nhở ngoan ngoãn gật đầu,”Con biết rồi.”

Tô Tố đeo balo bò,mỗi tay dắt một đứa.Hôm nay với ăn mặc phong cách rất năng động,nhìn như một học sinh cấp ba.

Gặp đèn đỏ

Ba người đứng kẻ vạch qua đường đợi đèn xanh.

Đường có một khoảng nước bị tắc không thông.

Cùng lúc đó,một chiếc xe kinh doanh màu đen đang đỗ đèn đỏ ơn bên cạnh, Lão ông cầm một hộp cơm trên tay cũng với lão Tran ngồi cùng phía sau đợi đèn xanh

“Hôm nay tắc quá.”

“Ngày cuối tuần mà,ở gần đây có một cái công viên giải trí,chắc chắn là tắc rồi.”Lão Trần nhìn mồ hôi rời trên trán ông lão,đưa tay mở cửa sổ ra,”vừa mới sáng sớm đã nóng thế này rồi,ông thở tí”

Lão ông sức khỏe không tốt,không được ngồi điều hoà,chỉ có thể hạ kính xuống.

Laxo ông lâu mồ hôi,tuỳ ý nhìn ra bên ngoài

Ba người nhà Tô Tố ăn mặc thật sự quá thu hút người khác,ông lãi vừa nhìn đã thấy rồi.

Mới đầu chỉ thấy gia đình này tất cả thật đẹp

Nhưng vừa với đưa mắt nhìn Tô Cảnh Thuỵ, toàn thân cứng đơ.

“Lão ông ông sao thế?”

Lão ông chỉ vào Tô Cảnh Thuỵ,kích động nói không thành lời,”Ông Trần,ông nhanh nhìn kìa,thằng bé kìa có phải nhìn rất giống thằng tiểu tử thối khi nhỏ?”

Chương 55

Nòi giống của tiểu tử thối

Lão Trần nhìn về phía xa kia,toàn thân cũng đờ đẫn.

“Ai da...thật sự rất giống.”

Không chỉ vẻ ngoài rất giống,khí phách lạnh lùng,ngay cả gương mặt nụ cười cũng giống.Hầu như các điểm đều giống y hệt lão ông lúc còn nhỏ

Lão Trần và lão ông nhìn cùng một hướng,trong mắt chất chứa đầy sự ngạc nhiên.

Lão ông khoing nỡ rời mắt đi chỗ khác,lần này vội vã nhìn Tô Tiêu Thất.Tiểu Thất mặc dù là một bé gái,mà cái má hồng hồng,cái hình đang tròn tròn,thật dữ thương làm người khác tim như tan chảy rồi.

“Lão Trần, bé gái ấy cũng giống hệt tiểu tử thối...”

Mặc dù hình đang không giống,nhưng ái ngũ quan đó thì đừng chút từng điểm một rất giống.

Lão ông vừa nhìn đã rất thích hai đứa nhóc.toàn thân ông không ngừng run lên,mở của xe định bước xuống.

“gì thế,Lão ông ông định làm gì vậy,đèn đỏ đó.Lúc này khoing được mở cửa xe đâu,nguy hiểm lắm.”Lão Trần nhanh chóng giữ Lão ông lại.

Lão ông nhích về vị trí cũ,bây giờ mới thấy mình mất hồn rồi.

Đèn xanh bật lên

Ba người trong gia đình dắt tay nhau qua đường.

Khoảng cách rất gần.

Càng gần phát hiện hai đứa trẻ đó càng giống tiểu tử thối hơn.

Lão ông cầm chặt gậy nạng,mắt dán chặt vào ơi kính cửa xe.Gần như có thể thấy được ánh tia sáng tràn ngập trong anh mắt đó.Chàng trai nhỏ quay lại nhìn,hai ánh mắt bắt gặp nhau,cậu bé còn lễ phép nhìn ông gật đầu.

“Ai za...”Lão ông giữ ngực mình,đưa tay huých lão Trần,”Lão Trần Lão Trần,ông nhìn thấy không,búp bê đó còn nhìn tôi gật đầu kìa.”

“nhìn thấy rồi nhìn thấy rồi.”

Bóng của gia đình bà người đó dần biến mất khỏi tầm nhìn.Lúc này Lão ông mới không rời mắt quay đi.Hai người họ cũng đợi đến đền xanh rồi,xa chầm chậm chuyển động.

Lão ông tự mình lẩm bẩm,”không đúng không đúng,làm gì mà giống lắm....”

“lão Ông...”

Lão ông đột nhiên ngẩng lên,ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lão Trần,”Lão Trần,ông nói thử xem,liệu hai búp bê kia có phải giống nòi mà tên tiểu tử thối doa ơn bên ngoài rơi vãi?”

“Không,không thể đâu?”

Hai đứa bé đó nhìn cũng tầm 4,5 tuổi rồi.Nếu như 4,5 tuổi chắc chắn đây là chuyện của 5,6 năm trước.5,6 năm trước thiếu gia đối với người đó một lòng một dạ,không thể nào có người phụ nữ khác ở bên ngoài được?

Lão Trần lắc đầu,nhìn lão Ông vẫn còn đang nhìn về phía của sổ xe,nhịn không được thốt lên”Có khả năng nhìn giống nhau cũng nên...”

Câu nói này ngay cả bản thân ông cũng không dám khẳng định chắc chắn.Ông theo dõi sự trưởng thành của thiếu gia,hai đứa bé vừa nãy thật sự gần như vẻ bên ngoài rất giống với thiếu gia khi còn nhỏ được tạc lại.

Lão ông tràn nhập sự thất vọng.

Ông nặng nề thở dài,”aizz,tiểu tử thối bất tranh khí,bất tranh khí.”

……

“Cảnh Thuỵ,con nhìn xem,thật bắt mắt?”

Sau khi qua đường,vừa vặn nhìn thấy khu vui chơi.Cảnh Thuỵ đột nhiên không bước tiếp nữa,mắt nhìn chầm chầm vào dòng xe xuôi ngược đang đi trên đường,mặt nghiêm nghị.Khoing biết là đã nhìn thấy gì.

Tô Tố gọi một tiếng,Cảnh Thuỵ hoàn toàn không có phản ứng gì.

Ngay cả Tiểu Thấy cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn,liền kéo áo

anh trai,”Anh,anh đang nhìn gì thế?”

“À,không có gì.”Cảnh Thuỵ mạnh mẽ định thần lại,nhìn hai đôi mắt đang nhìn lạiGuwowng mặt cậu yên định,chỉ ra đường”Vừa nãy con nhìn thấy một chiếc xe rất đẹp,con không kiềm chế nổi nên cứ nhìn theo”

Thật không?

Tô Tố quay đầu nhìn ra đường, không phải chỉ là một chiếc xe bình thường hay sao?

Nhưng mà,từ khi nào mà tên nhóc con này lại bắt đầu nghiên cứu xe hơi rồi nhỉ?

Hoặc cũng có thể,nam giới bẩm sinh đối với cái đồ này đã có chút cảm thích?

Tô Tố cũng không hỏi nhiều, đưa hai đứa bé vào khu vui chới.Ngày cuối tuần khu vui chơi có thể nói người rất đông.May mà họ đến vẫn còn sớm,xếp hàng mua vé,từ chỗ vòng quay ngựa gỗ đến xe pong pong,lại còn vòng quay mặt trời.Tô Tố chọn toàn những trò chơi so ra thì điều là những hạng mục”nhẹ nhàng”.

Tô Cảnh Thuỵ lông mày cứ cậu vào, không giãn ra tí nào.

Ngay cả Tiểu Thất mặt cũng buồn bã,cứ nhìn theo phía trò chơi tàu cao tốc.

Tô Tố nuốt nước bọt,chỉ về phía tàu cao tốc,”Các con muốn chới trò kia?”

Hai đứa trẻ liền gật đầu.

Tô Tố nhìn cái đường ray ngoằn ngoằn ngèo ngèo,nghe tiếng hét của cả người lớn lẫn trẻ nhỏ ở trên đó mà mặt với trắng bệch tái nhợt đi.

Có thể nhìn thấy nét mặt chờ đợi của hai đứa bé,cô cắn cắn răng,"Được rồi,đi!"

Hôm nay đã cố ý giành chút thời gian để đưa hai đứa trẻ đi chơi,nếu đã muốn chơi,thì chơi hết mình vậy.

Tàu cao tốc một hàng chỉ được ngồi hai người, cho nên khi chọn vị trí ngồi Tô Tố gặp khó khăn.

Cô ngồi cùng một hàng với con trai,hay ngồi một hàng với con gái đây?

"Con với anh này ngồi hàng trước,mẹ và Tiểu Thất ngồi hàng sau."Tô Cảnh Thuỵ đã ngồi lên hàng phía trước.

Ngồi cùng với cậu bé là một chàng trai tầm mười sáu mười bảy tuổi,Tô Tố gửi gắm cậu bé ấy chăm sóc Cảnh Thuỵ hộ mình một chút.

Chàng trai mặt"Vuốt"ửng hồng chút,trộm nhìn Tô Tố,gật đầu như giã tỏi.

Tô Tố ngồi cùng Tiểu Thất ở hàng sau,đợi cho thiết bị ăn toàn được cố định xong,tàu cao tốc từ từ chuyển động.

Tô Tố ôm chặt Tiểu Thất,"Tiêu Thất,nếu như con sợ con có thể hét lên."

Tiểu Thất hoàn toàn không hề sợ hãi,sung sướng tới mức mặt đỏ lừ gật đầu lia lịa,"Mami,con không sợ."

Tô Tố gần như sắp khóc rồi.

Cô sợ.

Tàu cao tốc tốc độ ngày càng nhanh,Tô Tố sợ chết năm chắc phần tựa lưng của ghế trước,sắc mặt trắng bệch.Khi ít góc 90 độ lao xuống,cảm giác mất trọng lực làm cho cô cuối cùng kìm không được mà hét ầm

"aaa——"

Ngược lại cô thì kêu thảm thiết vì sợ, hai đứa nhóc hoàn toàn không hề sợ hãi,hét ầm lên sung sướng

"aaa,vui quá,haha!"

Ngắn người vài phút mà Tô Tố cảm giác như một thế kỷ.

Đợi đến lúc xuống khỏi tàu cao tốc,cả người cô biến sắc,hai chân nhũn như hai sợi mì,vốn dĩ là một nhóm đầu tóc ngay ngắn bây giờ như bị biến hình đầu tóc lộn xộn rối tung.

Dạ dày cô từng cơn quặn lại,nghiêng nghiêng nhất nhất chạy vào khu nghỉ ngơi,cúi người,"ọe ——"

"mami..."

"mami,mẹ không sao chứ?"

Hai đứa nhỏ vốn đang với cùng sung sướng,nhìn thấy Tô Tố như thế

này,sợ hãi với cùng,nhanh chóng dìu cô ngồi ra ghế.

“mami,mẹ sao thế?”

“mẹ không....ọe —-“

Cô cứ cảm thấy nôn khan mà không thể nôn được,nước mắt đầy mặt.

“Con đi mua nước”Cảnh Thuỵ từ trong túi lấy ra chút tiền lẻ đứng dậy chạy đi mua.

Tô Tố nhìn phía máy nước tự động cũng ngay trước mặt không xa,cũng không cản,Cô toàn thân nằm bẹp trên ghế,động dậy cũng không còn sức nữa.

Tô Cảnh Thuỵ rất nhanh đã mua nước về,cô uống vài ngụm mới có thể giảm bớt đi cái cảm giác dạ dày đang sôi sục.Ngước mắt lên nhìn thấy hai đứa nhỏ đang lo lắng nhìn cô.

Cô thấy có chút tội lỗi

Vốn đi. đưa hai đứa nhỏ đến để chơi,bây giờ lại không bằng hai đứa nhỏ.

“mami,Mẹ vẫn rất khó chịu phải không?”

“Không khí chịu nữa rồi.”Tô Tố lắc lắc đầu,”Các con còn muốn chơi gì nữa,mẹ đưa các con đi.”

Tô Cảnh Thuỵ và Tô Tiểu Thất đều là những đứa trẻ hiểu chuyện,nhìn thấy Tô Tố như thế này,làm sao đam chơi các trò chơi kích thích nữa,kéo Tô Tố tới khu vòng quay ngựa gỗ.

Vòng quay ngựa gỗ đều là trẻ nhỏ,Tô Tố ngại không vào để hay đứa trẻ chơi thôi.Cô đứng bên ngoài chụp ảnh chúng.

Tiểu Thất cuối cùng cũng có thời gian riêng với anh trai rồi,đợi ngồi được lên vòng quay ngựa gỗ cô bé kéo ngay tay anh trai mình thì thầm hỏi,"Anh,vừa nãy khi ở ngoài đường sao anh xưa nhìn chằm chằm cái ông lão kia thế?"

Tối Cảnh Thuỵ đứng người,tiểu nha đầu này thì ra cũng nhìn thấy rồi.

Cậu vỗ nhẹ vào đầu Tiêu Thất,không giấu giếm,nói khẽ"Người đó là ông nội chúng ta!"

Chương 56

Anh yêu cô ta sao

“Cái gì?”

Tô Tiểu Thất hét ầm lên

Tối Cảnh Thuỵ nhanh chóng nghiêng người bịt miệng cô bé lại,cậu nhóc quay đầu nhìn mẹ một cái,thấy mẹ vẫn đứng ngoài không có phản ứng đặc biệt gì,cậu mới thở phào nhẹ nhõm,cau mày chấn chỉnh Tiểu Thất,”Đừng có gào gào thét thét thế.”

Tiểu Thất ôm chặt tay cầm phía trước,nết mặt đáng thương chứ miệng,”chỉ là người ta nhạc nhiên quá thôi mà.”

Cũng không thể trách cô bé được.

Cô bé ngay cả cha là ai cũng không biết,đột nhiên xuất hiện ông nội,sao mà lại không nhạc nhiên được.Tiểu Thất mắt tròn vo đảo một vòng

“Em lại dự định ý gì đây?”Lần nào cũng thế chỉ cần Tiểu Thất tỏ vẻ như trộm thế nào,chắc chắn lại có cái dự định gì rồi.

“anh à,anh biết cha là ai đúng không，anh nói phải nói nhảy cho Tiểu Thất biết,Tiểu Thất muốn đi tìm bố hỏi tại sao mà lại bỏ rơi chúng ta.”Tiểu thất nắm chặt nắm đấm,gừ một tiếng,”Tiểu thất nhất định phải cho cha biết lễ độ”

“Được,đợi anh tìm cơ hội cho em.nhưng em phải ngoan nghe theo lời của anh.”

“Vâng!”

……

Lão Ông gọi trước cho thư ký Trương,ông biết cái giờ này Tiêu Lăng đang làm kẻ công ty, cho nên để tài xế lái thẳng xe đến thẳm công ty của ah.

Thư ký Trương đã đứng ở cửa đợi sẵn,dẫn Lão ông và Lão Trần vào thằng máy

“Tiểu tử thối đang làm gì?”

Lão ông vươn cổ cũng không nhìn thấy bóng của Tiêu Lăng đâu,mười phần khoing được vui vẻ.Tên tiểu tử này ngày càng trèo cao rồi,ngay cả lão đầu đích thân tới công ty tìm mà anh,vậy mà anh không hề đến nghênh tiếp.

Lão ông đã không vui nay càng không vui hơn.

Ngồi luôn dưới phòng tiếp đón kẻ tần dưới,giao cho thư ký Trương,”Gọi tên tiểu tử thối đó xuống đón tôi,nếu không tôi không lên đó.”

Thứ ký Trương được phen đau đầu rồi.

Lão ông tuổi đã cao rồi,sao mà vẫn giống y một đứa trẻ vậy?

Cô thở dài,”Lão ông,chủ tịch đang cùng với mọi người họp ở trong phòng làm việc.”

“thối tha,bây giờ mới có mấy giờ mà đã họp,gọi nó xuống đay ngay,không thì dừng trách ông già này đánh gãy chân nó.”

Thư ký Trương méo xệch miệng,nhìn thấy bên vạnh là một nhóm người đang đứng nhìn,gật đâu khổ sở,”để tôi gọi chủ tịch xuống đón ngài lên.”

Lão ông ho hai tiếng,cuối cũng cũng mãn nguyện.

Như thế này còn được.

……

Thư ký Trương khoing hề lừa lạc ông,lúc này thật sự Tiêu Lăng đang họp,chỉ là nhân vật họp không ai xa lạ,chính là Đường Sảng.

Tối qua anh biết Đường Sảng đã đến gặp Tô Tố nên muốn tìm người phụ nữa này nói chuyện ngay,chỉ là ngay sau đó anh bận đến đêm muộn.Nên hôm nay vừa sáng sớm anh đã để thư ký Trương gọi ngay cô ta đến công ty.

Đường Sảng nghe thấy thư ký Trương gọi cô ta đến công ty thì rất nhạc nhiên vui mừng.Hôm nay là một ngày thật đặc biệt, phải trang điểm một chút.Bộ váy dài sexy màu tím,để lộ đôi chân dài miên man,vẻ về ngoài thật cuốn hút.Cô ta trang điểm rất kỹ càng,trong mắt giấu không nổi niềm vui mừng.

Đây là lần đầu tiên chủ tịch để cho cô đến văn phòng.

có lẽ muốn nói rằng....trong tim của chủ tịch vị trí của cô ta đã được cao thêm một bậc sao?

Tim Đường Sảng đập thình thịch,ánh mắt của cô ta hướng về con người cao sang ơn phía sau cánh cửa văn phòng kia.

“Lăng...”

Tiêu Lăng ngẩng đầu lên,ánh mắt như một tia sét xoẹt qua,ánh mắt thôi cũng đủ để cho Đường Sảng im miệng.

Đường Sảng tim đập liên hồi,tỏ vẻ rất oan ức cắn môi.

Cô chạm vào điều cấm kỵ của Tiêu Lăng.

Anh ấy từ trước tới giờ không đồng ý cho ai được phép gọi như vậy,chỉ là do cô ấy mơ tưởng quá nhiều lần,thế nên mới không hiểu tình đạt lý gọi như vậy.

“Tiêu tổng...”cô ta vội đường đương kính kính thasy đổi cách xưng hô.

Sắc mặt của Tiêu Lăng mới chuyển đổi chút.Anh nhắm mắt thương lượng với Đường Sảng.Anh không phải khoing để ya Dường Sảng hôm nay có trang điểm khác mọi ngày,chỉ là...anh hết hứng thú với với ta rồi.

Khắp não bộ của anh chỉ có hình dáng,giọng nói,nụ cười của Tô Tố

Anh thẳng thắn mở lời,”Cô đi tìm Tô Tố phải không?”

Đường Sảng rùng mình,khoé mắt bỗng dưng dưng nước mắt.

Thì ra vì Tô Tố mới gọi cô tới.

“Đừng có dùng văn diễn của cô với tôi”Tiêu Lăng mặt hơi lạnh lại,”rút

ngay nước mắt của cô lại!”

Đường Sảng ngay lập tức kiềm vội nước mắt lại.

“Tiêu tổng..”

“Cô có nhớ những lời lúc ban đầu khi cô mới theo tôi tôi nói với cô hay không?”Tiêu Lăng không chút nể nang cắt lời cô ta.

Cô ta sao lại không nhớ được chứ,anh nói từng câu từng chữ cô đều ghi nhỡ rất rõ ràng.

Đường Sảng mặt trắng bệnh đi.

Cô nhớ rõ lúc đầu khi Tiêu Lăng không có chút tình cảm nào.Anh cho cô ta cơ hội nổi tiếng,cô làm bạn tình trên giường của anh,cho đến khi anh cảm thấy chán.

Đường Sảng nắm chặt vạt váy,lệ nhoè mi,”Tiêu tổng,tôi đã đi theo ngài nửa năm rồi,ngài không có chút cảm tình nào với tôi hay sao?”

Tiêu Lăng cười nhạt,”Đường Sảng,ý nghĩa của bạn tình trên giường là sao có cần tôi nói với cô không?”

“Nhưng mà tôi yêu ngài”

Đường Sảng mất kiểm soát,chạy đến bên cạnh Tiêu Lăng,từ đằng sau dùng sức ôm chặt eo anh và khóc,”Em thật sự rất yêu anh,từ ngay lần gặp đài tiên em đã yêu anh rồi.Nửa năm nay là quãng thời gian vui nhất của em.mỗi ngày em đều chờ đợi để được gặp anh.Tiêu tổng,em thật sự yêu anh...”

Tiêu Lăng nét mặt không có chút biểu cảm nào.

Anh hất tay,dùng hết sức lực bỏ tay của Đường Sảng,và đẩy cô ta ra.

Nhìn cô ta mặt đẫm lệ,trong tâm anh không có một chút suy nghĩ gì,"Nửa năm nay tôi cũng không để cô thiệt thòi còn gì.Ngày hôm nay để cô đến là muốn nói cho với biết, tôi là chủ của cô,cô chỉ là nhân viên của tôi,thế thôi.Nhìn trên cái phận cô cùng tôi nửa nay việc cô tìm Tô Tố lần này tôi không tính nữa,nhưng..."Giọng của anh phút chốc bỗng lạnh hoen cả nước đá,"Không có lần nữa!"

Nói xong,trong đầu hình đang của Tô Tố lại dần xuất hiện trong trí não.

Dự đoán nếu như đoạn hội thoại này mà là nói với Tô Tố,người phụ nữ này chắc chắn sẽ nhất lên vì vui mất.Cuối cùng cô cũng chỉ là mối quan hệ chủ tớ

Đúng là con đàn bà chết tiệt không có lương tâm.

Đường Sảng điệu đã lùi sau hai bước,"Vì sao?Tôi yêu anh mà..."

Tiêu Lăng vốn giữ cho cô ta chút thể diện,nhưng xem cô ta kiên cố không thay lời,anh tuyệt tình cắt phăng cái ya nghĩ của cô ta.

Anh từ từ rời khỏi ghế,thân thể cả to vạm vỡ,lạnh lùng nhìn cô ta,nhếch mép cười"Cô nghĩ tôi sẽ cùng một con điếm nói chuyên yêu đương."

Sắc mặt Đường Sảng phút chốc thảm không còn sức sống,nhìn Tiêu Lăng không dám tin.

Tiêu Lăng cười nhạt.

Đường Sảng lúc đầu vì muốn nổi tiếng tìm đến anh,đúng lúc khi đó anh đang trống rỗng cho nên không cự tuyệt.Nhưng anh đam khẳng định,khi đó nếu như anh cự tuyệt,cô ta chắc chắn cũng sẽ tìm người khác.

Nói trắng ra là loại bán thân

So với đĩ điếm có gì khác đâu?

"Cô có thể đi rồi!"

Nói đã xong,nếu như cô ta thông mình sau này chắc sẽ biết mình phải làm gì.

Đường Sảng dựa vào tường,chỉ cảm giác một luồng khí lạnh từ bàn chân chạy thẳng lên não

Thì ra trong tim anh ấy,Đường Sảng cô chỉ là một người thấp hèn như vậy.

Cô ta cắn chặt răng nắm chặt nắm tay,nỗ lực làm cho bản thân trấn tĩnh trở lại.

Lau nước mắt,cô ta hỏi câu hỏi cuối cùng

"Cũng chỉ vì tôi đi tìm Tô Tố cho nên anh mới cảnh cáo tôi.Nếu như vậy,cơ bản ngay cả tôi là ai anh cũng không nhớ đúng không?".Nhìn thấy Tiêu Lăng quả đoạn gật đầu,tim cô càng lạnh,cô cắn chặt môi,hỏi lần cuối cùng,"Tiêu Lăng...anh yêu cô ta sao?"

Chương 57

Yêu?

Tiêu Lăng nhíu mày, anh không khẳng định.

Nhưng anh có thể khẳng định là, anh quan tâm Tô Tố. Chỉ cần nghĩ đến việc Tô Đại Khuê đã từng mang cô đi bán, anh liền không nhịn được muốn chỉnh chết ông ta. Bàn tay háo sắc của Lý Vệ đụng phải cô, anh liền đi tìm Lãnh Mạc, để cậu ấy tìm người chặt đôi tay sờ qua Tô Tố của hắn. Mà người phụ nữ trước mắt này, cô ta đã từng đi cảnh cáo Tô Tố, cho nên anh muốn để cô ta biến mất khỏi cuộc sống của anh ngay.

Anh thích Tô Tố

Điểm này có thể khẳng định.

Nhưng có tới mức yêu chưa, anh không dám nói.

Nhưng mà......

khóe môi anh cong lên, nhàn nhạt nhìn vào Đường Sảng.

“Ta rất khẳng định, ta giờ phút này, chỉ muốn mình cô thôi!”

......

Tiễn Đường Sảng đi, thư ký Trương liền bước vào phòng làm việc.

Lão gia đâu?

Thư ký Trương thẹn thùng, “ tổng giám đốc, lão gia ở đại sảnh dưới lầu, nói muốn anh đích thân xuống dưới đón, nếu không......”

“Nếu không đánh gãy chân của tôi đúng không?”

Thư ký Trương gượng cười gật đầu, tổng giám đốc vẫn còn hiểu lão gia mà.

Với ông nội, Tiêu Lăng cũng không biết phải làm sao, “ đi, tôi biết rồi.” Anh vừa muốn bước ra phòng làm việc, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại quay người lại, dặn dò thư ký Trương, tắt máy lạnh trong phòng làm việc đi, lão gia không thể thổi máy lạnh.”

Thư ký Trương liền gật đầu, “Dạ”.

Tiêu Lăng ngồi thang máy chuyên dụng xuống lầu, trong sảnh có không ít xem náo nhiệt vẫn chưa đi, ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Lăng quét qua một cái, mọi người liền như đàn chim thú tản ra.

Trò cười, Tổng tài đại nhân rất ghi thù, xem xong trò cười của anh, sau này chết như thế nào cũng không biết.

Tiêu Lăng nhìn thấy lão gia ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh.

Lão gia mặt đen dọa người, có thể nhìn ra tâm trạng rất tệ.

Tiêu Lăng sờ sờ mũi.

Chẳng phải chỉ là không xuống đón thôi sao, cần chi giận như vậy sao. Anh lại nhìn về phía lão Trần, lão Trần nở nụ cười yêu mến với anh.

Tiêu Lăng đành chịu, ông nội này của anh ha, còn không có sự vui tươi như Bác Trần đối với anh.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, vẫn là bước dài tới đó.

“ Ông nội.....”

“ Hừ, trong lòng ngươi còn ông nội như ta à “. Lão gia cầm cây gậy hướng vào trên người Tiêu Lăng chào hỏi, “ tên tiểu tử thối này, ngươi thật tức chết ta rồi.”

Tiêu Lăng cũng không có tránh, nhận lấy hai cây gậy của lão gia.

Lão gia mặc dù nói năng khá hung dữ, nhưng sức của cây gậy lại không mạnh.

Cuối cùng vẫn rất thương hắn, nhưng mà bình thường lão gia không giận như thế, nên không chỉ đơn giản là việc hắn không có xuống đón.

“ Ông nội ông sao thế?”

Lão gia mặt đen trừng hắn, không chịu nói.

Tiêu Lăng lại nhìn về phía lão Trần, “ Bác Trần.....”

Lão Trần bất đắc dĩ buông tay, cười tủm tỉm, chính là không chịu nói.

Tiêu Lăng không ngừng đau đầu. Hắn cong người, đưa tay đỡ lão gia, hạ giọng nói, “ Ông nội, chúng ta lên lầu nói, bằng không không phải để người ngoại chế nhạo sao.”

Lão gia nhìn nhìn cô gái nhỏ bàn lễ tân, cô gái nhỏ mặc dù bề ngoài đang làm việc, nhưng lỗ tai chỉ còn thiếu chút là chưa có dựng lên.

Nơi này dù sao cũng là công ty, tiểu tử thốii cũng cần có hình tượng.

Bởi vậy ông hừ hừ, cuối cùng cũng phải giả bộ chối từ mà theo Tiêu Lăng đi lên lầu.

Lão Trần đem hộp giữ ấm trên ghế sofa nhấc lên, cũng đi lên lầu.

Vừa vào nhà, Tiêu Lăng liền dặn thư ký Trương, “đi pha ly trà cho lão gia, nhớ kỹ lấy trà Long Tĩnh thượng hạng.”

Lão gia tử nghe xong, sắc mặt tốt hơn xíu, ngồi trên ghế sofa, vẫn không để ý tới hắn.

Tiêu Lăng cười khổ, ngồi xổm trước mặt lão gia, “ ông nội, có phải là cháu làm gì sai khiến ông giận không?

Ở trước mặt người khác anh có thể làm mặt lạnh, ở trước mặt ông nội lại không thể.

Cha mẹ anh ở nước ngoài, trong trí nhớ số lần ông nội xuất hiện còn nhiều hơn ba mẹ, bởi vậy, tình cảm của anh đối với ông nội rất khác.

“ Ông nội, nếu như ông giận thì lấy gậy đánh cháu hai cái, cho hả giận?

“ Hừ!” Lão gia lập tức dựng râu trừng mắt, “ cháu đừng cho là ông không nỡ, tiểu tử thối, gan của cháu bây giờ to rồi, không trở về nhà thì thôi, thậm chí ngay cả ông cũng không gặp, cháu có phải chê ông già như ông sống quá thư thái, muốn kiếm chuyện cho ông không!”

Tiêu Lăng nhìn lão gia giận thật rồi, cũng không giả ngu nữa, nhanh chóng nhận lỗi, ông nội, hôm qua cháu mới đi công tác nước ngoài trở về, tính là đi thăm ông, nhưng hôm qua bận tới hơn nửa đêm......" Tiêu Lăng vừa nói vừa lén nhìn sắc mặt của ông nội, thấy trong mắt lão gia tràn đầy quan tâm, trong lòng biết là ải này đã qua rồi, hắn ngẩng mặt lên, "ông nội không thấy cháu gầy đi rồi sao?"

"Thật sự đi công tác sao?"

" Thật, không tin ông hỏi thư ký Trương."

" Cô ta là thư ký của cháu, cùng phe với cháu, ông hỏi cũng như không. " Lão gia hừ nhẹ một tiếng, trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, " Cô gái vừa rồi vừa là chuyện gì thế?"

" Ách?"

" Nữ sao?"

" Ai?"

Tiểu tử thối, còn muốn gạt ông sao? Vừa rồi trong đại sảnh dưới lầu, nhìn thấy một cô gái từ trong thang máy đi ra, hình như là...... Lão gia không nhớ nổi, nhìn về phía lão Trần, " trên TV gặp qua, tên là gì đó?"

Lão Trần tốt bụng nhắc, "Đường Sảng."

" Đúng, chính là Đường Sảng." Lão gia giận dữ nhìn Tiêu Lăng, tiểu tử thối ngươi còn chưa cắt đứt quan hệ với cô ta sao? Ông nói cho cháu biết, cháu bây giờ có bạn rồi, còn dám có quan hệ bừa bãi nữa, xem ông có đánh gãy chân cháu không."

Bạn gái? Tiêu Lăng cười như không cười nhìn lão gia, đây là nghe ai nói?

Lão gia nhìn thấu được suy nghĩ của anh, hừ lạnh một tiếng, " cháu đừng quản ông nghe ai nói, chỉ cần nói có hay không thôi?"

"Còn chưa chắc ạ." Tiêu Lăng thở dài, hôm qua cháu đi tìm cô ấy rồi, kết quả người ta nói muốn thời gian ba ngày để suy nghĩ."

Lão gia nhất thời vui vẻ, " thật sao?"

Tiêu Lăng mặt tối sầm, " ông nội, cháu của ông sắp bị người ta từ chối rồi mà ông còn vui đến thế?"

Đây là ông nội ruột sao!

" Ha ha, đương nhiên vui, cô gái nhỏ này có cá tính, ông thích!"

Lúc này đến phiên Tiêu Lăng mặt lạnh.

Lão gia vui, vỗ vai của anh cảnh cáo, " nếu đã gặp phải người mình thích thì tranh thủ ra tay, những người phụ nữ kia thì mau chóng cắt đứt đi, nghe không?"

Tiêu Lăng ngồi xổm đến chân đau, dứt khoát ngồi kế lão gia, ta cùng "Cháu với Đường Sảng sớm đã cắt đứt rồi."

Lão gia lông mày dựng ngược, " còn tính lừa ông à, cắt đứt rồi mà cô ta còn tới tìm cháu làm gì?"

" Lúc cháu đi công tác cô ta đi tìm Tô Tố, kết quả Tô Tố cho rằng cháu với cô ta có quan hệ, hôm qua lúc cháu đi tìm cô ấy, xém chút bị cô ấy đá rồi. Nên hôm nay nhanh chóng gọi Đường Sảng tới, nói

rõ với cô ta sao."

" Vậy còn tạm được." Lão gia cuối cùng đã hài lòng.

Lão Trần sẵn tiện đưa hộp giữ ấm cho lão gia, lão gia tiện tay ném cho Tiêu Lăng, " nà, sáng sớm hôm nay Trương tẩu không cẩn thận làm nhiều một phần sườn kho, mang cho cháu một phần đó."

sườn heo kho sáng sớm?

Còn không cẩn thận làm thêm một phần?

Tiêu Lăng vừa cười vừa mở hộp cơm, không có vạch trần lão gia.

Lão gia mỗi lần tới thăm anh đều sẽ mang sườn kho cho anh, cho nên buổi sáng hôm nay anh cố tình không ăn cơm, hộp cơm vừa mở ra, cơm cùng xương sườn còn bốc hơi nóng, khiến anh rất muốn ăn.

Tiêu Lăng cầm đũa, bắt đầu vui vẻ ăn.

" Ai, cháu chậm một chút, này là bao lâu rồi chưa ăn cơm vậy, đã nói với cháu rồi đừng lo nghĩ đến công việc, mỗi ngày ba bữa cơm phải ăn đúng giờ, nhưng cháu vẫn không nghe lời, sau này già rồi cháu sẽ chịu khổ dài dài."

Tiêu Lăng cho cơm vào miệng, không nói lời nào.

Lão gia đột nhiên nhớ tới hôm nay trên đường nhìn thấy Tô Cảnh Thụy, sắc mặt nghiêm túc, tiểu tử thối, ngươi thành thật nói cho ta biết, " có ở bên ngoài lưu qua loại?"

Chương 58

Cơm trong miệng của Tiêu Lăng xém chút phun ra ngoài.

Anh mau chóng nuốt cơm vào trong bụng, quay đầu nhìn về phía lão gia tử, ông nội, ông không phải lại nghe ai khua môi múa mép bên tai ông không?"

Lão gia tức giận lườm hắn một cái, " Ông đây dễ bị gạt như vậy sao?"

Tiêu Lăng nghĩ nghĩ, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn. Anh để hộp cơm sang một bên, nghiêm túc nhìn vào lão gia, ông nội, trước tiên ông hãy nói rõ cho cháu biết chuyện gì đang xảy ra, bằng không cháu làm sao giải thích với ông đây?"

Chẳng lẽ là có người phụ nữ nào không biết điều xách cái bụng tìm tới cửa?

Những chuyện này các anh em bên cạnh anh gặp phải không ít.

Nghĩ thế, tâm trạng tốt củaTiêu Lăng lập tức tan thành mây khói, "rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!"

Năm năm nay anh quả thật rất phóng đãng, nhưng cũng biết nặng nhẹ.

Chơi thì chơi, mỗi lần xong việc lập tức kêu người chuẩn bị thuốc ngừa thai, những người phụ nữ kia không có khả năng mang thai con của anh.

Không Đúng không đúng.

Cũng không phải không có ngoài ý muốn.

Tô Tố chẳng phải chính là cái ngoài ý muốn sao? Nhưng mà hắn cùng Tô Tố mới lên giường không lâu, cho dù có con cũng còn đang trong bụng cô.

“ Ông nội, ông nói rõ một chút.”

“ Cháu thật không có đứa con bên ngoài?” Lão gia có chút không cam tâm.

“Không có!”

Lão gia thở dài, mặt đầy tiếc nuối.

Ai, hai đứa trẻ kia chẳng lẽ chỉ là do có dáng dấp giống với tiểu tử thối này khi còn bé? Vừa nghĩ như thế, mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng lão gia vẫn là tránh không được thất vọng.

Nếu như là chắt trai của ông thì tốt biết bao nhiêu a.

“ ông nội!”

“Thiếu gia, chuyện là như vậy...... Lão Trần đem chuyện xảy ra ở trên đường hôm nay đầu đuôi gốc ngọn nói rõ với Tiêu Lăng, khúc cuối mới bổ sung, “Đừng nói là lão gia, chính tôi nhìn thấy cũng giật mình, hai đứa trẻ búng ra sữa kia có dáng dấp giống y chang thiếu gia lúc nhỏ, nhất là đứa bé trai kia, chẳng những có dáng dấp giống, lnay cả biểu cảm cũng y chang nhau.”

Tiêu Lăng nhất thời dở khóc dở cười, anh vịnh trán, không biết nói gì, “ Chính là vì đứa trẻ giống cháu lúc nhỏ, cho nên mới cho rằng là con của cháu?, ông...... Thật là...... Nếu thật là con của cháu, người ta đã sớm tìm tới cửa, còn chờ tới bây giờ sao?

Lão gia nghĩ nghĩ cũng có lý, không khỏi nặng nề thở dài một tiếng, “ Ai, thật đáng tiếc.”

Lúc đó ông cũng nhìn thấy bên cạnh hai đứa trẻ chỉ có mẹ, không nhìn thấy người đàn ông nào, lại thêm hai đứa trẻ kia mặt mũi rất giống với tiểu tử thối này, nên nhất thời nghĩ lệch.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu trong lòng, không khỏi hung hăng trừng Tiêu Lăng một chút, khiển trách nói, “Tên tiểu tử thối này cháu thật khiến ông thất vọng, bằng không chắt trai của ta cũng lớn chừng này rồi, tiểu tử ông cảnh cáo cháu, lần này nếu đã có bạn gái rồi thì cháu phải đối xử tốt với người ta, bằng không lão tử đánh gãy chân của cháu.”

Tiêu Lăng mặt lại là tối sầm.

Chắt trai thì đáng giá, cháu trai thì là hàng bồi thường sao?

Nhưng nhìn lão gia vì anh mà mặt đầy giận, “ anh vẫn nên nghiêm chỉnh gật đầu, “ Cháu đã biết...”

Lão gia lúc này mới hài lòng.

Tiêu Lăng ôm lấy hộp giữ ấm, tiếp tục ăn bữa sáng.

Lão gia nhìn đến con mắt có chút sáng lên, “ chờ cháu và cô gái nhỏ kia xác định quan hệ, đưa con bé về nhà ăn bữa cơm.”

Dạ dày Tiêu Lăng co rút lại, dứt khoát không ăn.

Lão gia kích thích anh một hồi, đợi lát sẽ khó tiêu hóa đây. Anh đóng nắp hộp giữ ấm lại, mặt không biểu cảm, “Cháu muốn dẫn cô ấy về cũng phải để cô ấy đồng ý mới được chứ.”

“ Vậy cháu còn không cố gắng hơn nữa.” Lão gia trừng mắt, “gặp được cô gái tốt thì phải ra tay liền, người như ông cũng không phải ngoan cố cổ hủ, gạo nấu thành cơm là được rồi! Thực sự không được thì trước hết lên xe sau đó mua vé sau, nếu không được nữa thì dùng chút thủ đoạn, để người ta mang thai, đến lúc đó đối xử với người ta tốt chút nữa, cô vợ này không phải lúc nào cũng có thể cưới về nhà!”

“......”đỉnh đầu Tiêu Lăng một bầy quạ bay qua.

Có cách dạy cháu mình như thế sao.

Anh lắc đầu, “Không được, chúng ta nên từ từ.”

Cũng không thể vừa mới xác định quan hệ liền gặp mặt người lớn chứ, quá nhanh rồi.

Anh đoán là chỉ cần nói với Tô Tố việc này thôi, tiểu yêu tinh này lập tức sẽ từ chối.

Vả lại...... Anh không phủ nhận anh có hảo cảm với Tô tố, nhưng mà kết hôn...... anh tạm thời không có dự tính này.

Trong đầu anh hiện ra một bóng người nhỏ nhắn, trong lòng bỗng nhiên đau xót, sắc mặt trong nháy mắt nặng nề, mi tâm cũng hung hăng nhíu lại.

Lão gia nhìn mặt anh liền biết snh đang nhớ tới người nào, lúc này cũng chỉ thở dài nặng, không thuyết phục tiếp.

......

Tô Tố sao cũng không nghĩ tới lại đụng phải Mạc Tầm và Bạch Linh ở khu vui chơi.

Chụp xong cho hai đứa con, cô quay người lại liền thấy Mạc Tầm nắm tay Bạch Linh đi xuyên qua dòng người từ hướng vòng xoay ngựa gỗ tới.

Anhcẩn thận tránh đi dòng người xung quanh, thỉnh thoảng cúi đầu nói với Bạch Linh gì đó, hai đầu lông mày ôn nhu đến nỗi có thể chảy ra nước,còn cái mặt trắng bệch của Bạch Linh cũng biết lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Khoảng cách gần hơn, cô nghe rõ được cuộc đối thoại của hai người.

“Tầm, cám ơn anh đã cùng em đến khu vui chơi.”

“ Nha đầu ngốc với anh còn nói cảm ơn gì? Nhưng trước khi đến đây hứa qua vơi anh, chỉ có thể chơi vòng xoay ngựa gỗ, trò khác thì chờ sức khỏe em khỏe lên mới có thể chơi.”

“ừm, em biết rồi.”

Khóe miệng Tô Tố giật một cái, khóe mắt lông mày đều thể hiện sự châm biếm.

Thì ra sức khỏe của Bạch Linh vẫn chưa khỏi hẳn.

Đây có được xem như báo ứng không?

Hình như phát giác được ánh mắt của cô, hai người đang cuối đầu nói chuyện liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô.

Ánh mắt Tô Tố không né tránh, chán ghét liếc nhìn họ.

“Đúng thật là nhân sinh hà xử bất tương phùng a. Tô Tố dẹp điện thoại, hai tay bỏ vào túi,khóe miệng cong lên nhìn hai người họ, chỉ là nụ cười nhưng lại vô cảm, sắc mặt của cô Bạch nhìn không được tốt lắm, nhà anh Mạc không phải là bệnh viện sao, tại sao không trị cho cô Bạch đi? Hay là nói cô Bạch mắc bệnh nan y, cho nên sắp phải chết rồi?

Đối hai người này trong lòng cô rất hận, vừa nhìn thấy hai người này là các nhân tố ác độc đè nén trong người liền bộc phát ra hết, nhịn không được muốn đâm họ.

Tô Tố nhìn chằm chằm Bạch Linh, nếu như cô không nhìn lầm, trên mặt cô ta kia vừa rồi hình như hiện lên mấy phần thù hận?

“ Vị tiểu thư này...... tôi quen cô sao? Bạch Linh vẻ mặt yếu ớt.

“Không quen.” Cô quen cô ta là được rồi.

“ Vậy...... có phải là tôi đắc tội gì với cô?

“Không có!”

Tội của cô ta đâu phải là “ đắc tội” cụm từ nhẹ nhàng này sao có thể che giấu được.

Bạch linh cắn môi, “ Đã như vậy, vậy sao cô luôn chống đối với tôi?

Tô Tố nhún nhún vai, “Chỉ là nhìn không quen thôi. Ha ha...... cô Bạch, thực ra muốn tôi nói, tim của cô cũng thật lớn, lại có thể khoan nhượng cho người đàn ông của cô leo lên giường những người phụ nữ khác, điểm này chỉ sợ trên đời này cũng không có bao nhiêu người phụ nữ có thể làm được, chậc chậc, không tầm thường, thật sự là không tầm thường.”

Sắc mặt Bạch Linh “soạt” một cái trắng bệt, đôi môi đang lải nhải không dám tin nhìn chằm chằm cô.

Trong lòng Tô Tố hung hăng trút giận, cô biết mình không nên nói thẳng như vậy, sẽ khiến bọn họ nghi ngờ, nhưng cô nhịn không được, đối mặt với hai người này, nếu như cô có thể tâm bình khí hòa, vậy cô chắc chắn tu luyện thành tiên rồi.

“ Cô Bạch vẫn nên đốt nhang nhiều một chút ở trong nhà đi, cầu xin ông trời, nói không chừng ông trời sẽ cho cô sống lâu thêm một chút. Tô Tố cười châm chọc, cuối cùng mỉa mai nhìn hai người một chút, xoay người rời đi.

“Đợi chút!”

Mạc Tầm nãy giờ không hề lên tiếng đột nhiên ngăn cô lại, đôi mắt gắt gao nhìn nàng, phảng phất muốn nhìn ra chút gì từ trên người cô, anh mỗi câu mỗi chữ khó khăn hỏi cô, “Cô...... cô với Tô Tố rôt cuộc có quan hệ gì?

Chương 59

Tô Tố ngoẹo đầu cười tủm tỉm nhìn Mạc Tầm, “Tô Tố là ai? Tôi nên quen sao?”

Trong lòng Mạc Tầm mạnh mẽ lấp kín.

Không biết vì cái gì, trên người cô ta, hắn luôn tìm được một cảm giác quen thuộc, loại cảm giác quen thuộc đó lại khiến hắn kinh sợ

“ Đừng lảng tránh vấn đề, cô quen Tô Tố!” Ngữ khí của hắn vô cùng khẳng định, Lần trước chúng ta Nhóm đụng mặt nhau ở nghĩa địa công cộng.”

Cô hẳn là quen biết Tô Tố, chẳng những quen biết, còn khá quen thuộc.

Bằng không Tại sao phải đến mộ của cô ấy, tại sao biết rõ hắn họ Mạc, biết rõ thân phận của Bạch Linh đến thế! Lúc trước hắn cùng Tô Tố hẹn hò là giấu tất cả mọi người, nếu như không phải người thật sự tin tưởng, Tô Tố vốn không có khả năng nói cho cô biết.

Nhưng nếu như quen...... Hắn và Tô Tố quen nhau lâu như vậy, tại sao chưa nghe cô ấy nhắc qua?

lúc nhất thời tâm của Mạc Tầm cực kì loạn, nhếch môi ngăn cô lại, “Hôm nay cô không nói rõ ràng, đừng hòng đi.”

Nếu như hắn không làm rõ, trong lòng sẽ càng loạn.

Tô Tố vừa muốn đâm hắn vài câu, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng của hai đứa con.

“ Ngươi chặn mami ta làm gì!” Tô Cảnh Thụy xông đến, đưa tay chắn trước mặt Tô Tố, mặc dù người cậu nhỏ, nhưng khí thế lại không nhỏ, cậu cảnh giác trừng mắt nhìn Mạc Tầm, “Mau tránh ra, bằng không chúng tôi báo cảnh sát!”

Tô Tố lúc này mới phát hiện không biết lúc nào vòng xoay ngựa gỗ ngừng lại, không chỉ là Cảnh Thụy, ngay cả Tiểu Thất cũng chạy tới.

“mami đừng sợ, Tiểu Thất và anh bảo vệ mami. Tiểu Thất an ủi Tô Tố một câu, lập tức hung dữ trừng mắt nhìn Mạc Tầm.

Trong lòng giống như được đổ bình nước nóng vào, trong nháy mắt ấm áp dễ chịu.

Tô Tố ngồi xổm xuống, kéo hai đứa con vào lòng, trên mặt hai đứa hung hăng hôn một cái, nhìn thấy Cảnh Thụy ghét bỏ xoa nước bọt, cô nhịn không được cười ha hả.

“Mami!” Cậu nhóc mặt đen lại.

“Ha ha, không có việc gì.”Cô dùng sức ẩm hai đứa con lên, mặc dù hơi phí sức, nhưng là không nỡ buông tay, cô ôm hai đứa bé đi vào sâu trong khu vui chơi, “Chính là hai người không liên quan, chúng ta không cần để ý tới bọn họ, đi, mami dẫn hai con ngồi đu quay.

Mạc Tầm mặt lạnh lấy đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tô Tố hừ lạnh một tiếng, “ban ngày ban mặt, anh Mạc Tổng cũng không thể bắt cóc ba mẹ con chúng tôi chứ”

Lông mày Mạc Tầm giật giật, nhìn thật sâu Tô Tố, “ Ta chỉ là muốn biết đáp án.”

Tô Tố nhìn một chút sắc mặt tái nhợt lung lay sắp đổ của Bạch Linh, bỗng nhiên quay đầu cười tủm tỉm nhìn Mạc Tầm, anh Mạc chắc không phải đã yêu cô Tô rồi chứ, lại quan tâm cô ấy đến vậy?

Cô vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy sắc mặt Mạc Tầm trong nháy mắt tái đi.

Tô Tố sững sờ, toàn thân nổi da gà, bỗng chốc hết sức buồn nôn.

Hắn tự mình hại chết con của hắn với cô, giờ đây còn giả bộ cho ai xem chứ!

Tô Tố nhịn nỗi đau hận xuống, mặt lạnh lùng, “ Hay là nói cô Tô cũng biến thành tro cốt, chôn ở băng nghĩa địa công cộng lãnh lẽo anh Mạc còn cảm thấy chưa đủ sao? Nếu đã như vậy, dứt khoát đem nghĩa địa công cộng đào lên hết, dù sao anh có khả năng thông thiên, muốn giết người cũng là chuyện bất cứ lúc nào..”

Nói xong, cô lạnh lùng quét mắt qua hai người, ôm con mình rồi đi mất tiêu.

Đi không đến một phút, hai vai cô liền đau nhức chịu không nổi, liền đặt hai đứa bé xuống, tìm cái ghế dựa đặt mông ngồi xuống nghỉ ngơi.

“ Hai đứa con thật nặng, mami ôm không nổi.” Tô Tố mệt mỏi thở hổn hển.

Hai đứa trẻ nhìn nhau, một người đi về phía sau đấm lưng cho cô, một người kế bên đấm chân cho cô.

Tô Tố mồ hôi đầy người.

Hình ảnh này......Cô một người trưởng thành ngồi tại ghế dài, hai đứa nhóc bốn tuổi nắn vai đấm lưng cho cô.

Cô quay đầu nhìn đám người xung quanh, quả nhiên thấy ánh mắt quỷ dị của các du khách.

Đây là xem cô đang ngược đãi trẻ em rồi.

Tô Tố mau chóng kéo hai đứa trẻ vào lòng.

“ Mami không mệt......”

“Mami, vừa rồi hai người kia là ai a?” Tiểu Thất Quay đầu nhìn thoáng qua, hai người kỳ quái kia còn đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích.

“ Người xấu.” Tô Tố không quay đầu lại, nghiêm túc căn dặn hai đứa nó, “Về sau nhìn thấy họ lập tức núp xa ra, nghe không?”

Tô Tố rất ít khi nghiêm túc nói chuyện như vậy với bọn họ, hai đứa trẻ nhăn nhăn lông mày nhỏ, mạnh mẽ gật đầu.

......

“ Tầm, anh sao thế?”

Bạch Linh có chút kinh hoảng níu lấy vạt áo của Mạc Tầm, giống như sợ hắn cũng sẽ biến mất.

Mạc Tầm đột nhiên lấy lại tinh thần, liền quay đầu nhìn Tô Tố, Tô Tố

đi không xa, chỉ ở trên ghế dài cách phía trước bọn họ không xa ngồi nghỉ ngơi.

Cô chắc chắn quen Tô Tố.

Nội tâm Bạch Linh càng thêm kinh hoảng, cô bước nhanh đến trước mặt Mạc Tầm, ngăn lấy ánh mắt của hắn, cắn môi hai mắt đẫm lệ nhìn hắn, " Tầm, coi như cô ta biết chị của em thì sao chứ, chị em đã chết rồi, điểm này sao cũng không thay đổi được, em biết anh hổ thẹn với chị, đều giống nhau, em cũng có, nếu như không phải chị, em đã sớm mất mạng rồi. Tầm, bây giờ điều duy nhất chúng ta có thể làm, chính là cùng ở bên nhau thật tốt, vậy mới...... mới để chị hy sinh oan uổng."

Nếu như Tô Tố ở đây chắc chắn phun vào Bạch Linh một mặt.

Người phụ nữ này thật không biết xấu hổ, rõ ràng là hai người bọn họ cùng hại chết người, lại nói thành là "Hi sinh", ha ha, thật châm chọc.

Mạc Tầm sắc mặt hơi đổi, cúi đầu nhìn Bạch Linh với ánh mắt nặng nề.

Nội tâm Bạch Linh giật cái, nước mắt trong chốc lát chảy ra, cô cắn môi mặt đầy bi thương, "chị xảy ra chuyện ngoài ý muốn là việc chúng ta ai cũng không nghĩ tới, trên thế giới này em chỉ có người thân là anh thôi, nếu như sớm biết thế...... em thà rằng người chết chính là em."

Bạch Linh rất xinh đẹp.

Mặt cô lúc này tái nhợt, nước mắt thấm ướt lông mi, dáng vẻ yếu ớt bất lực khiến cho người ta nhìn một chút liền đau lòng.

Tim Mạc Tầm trong chốc lát mềm nhũn, hắn nắm chặt tay của cô, răn dạy cô, “ gì mà chết không chết, nói bậy gì thế.”

Trên mặt Bạch linh lộ ra nụ cười tái nhợt, càng dùng sức nắm tay Mạc Tầm, “Là em nói sai sao”.

“ Em không phải muốn ngồi vòng xoay ngựa gỗ sao, mau đi thôi, anh ở chỗ này đợi em.”

“Em đột nhiên có chút không khỏe, không muốn chơi nữa, chúng ta về nhà đi. Bạch Linh tìm đại cái lý do, cô thậm chí bắt đầu hối hận, không nên tới chỗ này.

Nhất là nghe được lời nói của người phụ nữ lúc nãy, lòng cô càng bất an không thôi, cô có dự cảm không tốt, nếu như tiếp tục ở lại nơi này, hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Nghe Bạch Linh nói không khỏe, Mạc Tầm liền khẩn trương, “ Chỗ nào không khỏe, anh dẫn em đi bệnh viện!”

“ Không cần, hẳn là hôm nay mặt trời quá lớn, có chút khó chịu khi ra nắng.”

Bạch linh thất thần cười cười.

Thực ra cô sớm đã mơ hồ nhận ra được.

Sau khi anh quen với Tô Tố xong liền từ từ thay đổi, càng ngày càng nhiều thời gian ở bên Tô Tố, thậm chí lúc đi cùng với cô cũng sẽ thỉnh thoảng thất thần.

Cô lúc trước liền biết sự tình vượt ra khỏi dự tính của bọn họ.

Về sau...... May mắn là, tất cả mọi chuyện đều tiến hành theo kế hoạch, mọi thứ lại khôi phục bình thường.

Thế nhưng, có vài thứ thay đổi rồi.

Anh càng ngày càng trầm mặc, tính tình cũng càng ngày càng nóng nảy, cô đã quên khi hắn nhìn thấy dáng vẻ khắp người là máu của Tô Tố trên bàn phẫu thuật, giống như linh hồn đều bị rút đi, lúc ấy một trái tim cô trong nháy mắt lạnh đi một nửa.

May mắn......

May mắn chị ấy chết rồi.

Bạch linh dùng sức nắm chặt tay Mạc Tầm, kiếp này hạnh phúc lớn nhất của cô chính là gặp được anh, ai cũng không thể phá hoại hạnh phúc của cô.

Ai cũng không được!

Chương 60

Kẻ tồi tệ nhất trong đám đàn ông cặn bã

Lão gia ở suốt trong công ty của Tiêu Lăng đến buổi chiều.

Thời gian buổi trưa đi ra ngoài cùng Tiêu Lăng ăn cơm, lại nói vài lời, trước khi rời khỏi vẫn không nhẫn nhịn được giáo huấn Tiêu Lăng một lần nữa.

“giá (kiêu ngạo) của thằng tiểu tử thối mày to lắm, lần sau còn đợi ông già này đến thăm mày nữa không?” lão gia trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, cây gậy trọng tay nắm thật chắt.

Tiêu Lăng cười gượng, anh ấy dám nói, nếu như anh ấy nói lần sau vẫn sẽ để Lão gia đến thăm anh, cây gậy của Lão gia tuyệt đối không thương tiếc đánh lên người anh ấy.

Anh ấy nhanh chóng cam đoan, “ông nội, lần sau cháu đến thăm ông.”

“thế còn tạm được.” cuối cùng Lão gia cũng mãn ý rồi, tay phất một cái, “được rồi, cháu quay về làm việc đi, ông và ông Trần cũng quay về nhà thôi, không cần cháu tiễn nữa.”

……

Trên đường quay về vẫn tắc như con kiến chui không lọt.

Vẫn là chiếc đèn giao thông đó.

Lão gia không kìm được lại quay sang cửa sổ nhìn xung quanh.

Lão Trần buồn cười, “hai đứa trẻ nhỏ đó chắc đã sớm về nhà rồi.”

Lão gia thở dài, luyến luyến nuối tiếc thu hồi ánh mắt, trên khuôn mặt tràn đầy đáng tiếc, “tuy rằng không phải chủng của thằng tiểu tử, nhưng tôi nhìn hai đứa trẻ nhỏ đó rất rất thích, bé trai đó còn gật đầu với tôi nữa, lúc đó trái tim tôi muốn tan chảy rồi.”

“đó là vì ngài tưởng nhớ đến thiếu gia lúc còn nhỏ thôi.”

“chứ không phải sao.” Lão gia trở lên tươi vui hẳn, “thằng tiểu tử lúc nhỏ vẫn rất đáng yêu, tuy rằng khuôn mặt có chút cứng nhắc, nhưng vẫn hồng hào khiến người khác hết mực thương yêu. Bây giờ càng lớn càng không đứng đắn, ngày ngày mặt lạnh, giống như điều hòa không khí vậy.”

Lão Trần không nhịn được, “hì hì” cười ra tiếng.

Ông không để tâm di chuyển ánh mắt, bất ngờ sững lại, chỉ ra đứa trẻ nhỏ bên ngoài cửa sổ, “ai da, Lão gia chúng ta với đứa trẻ nhỏ đó thật có duyên, ngài xem tiểu cô nương đó không phải là em bé sáng nay gặp sao, nhưng tại sao chỉ có một mình cô bé? ”

Lão gia nhanh chóng quay đầu lại, nhìn một cái trái tim dường như tan chảy ra.

Trên đường dành cho người đi bộ cô bé mặc cái áo phông màu trắng hoạt hình đó, với chiếc quần jean dây đeo không phải Tô Tiểu Thất nhìn thấy sáng nay sao. Lão gia vươn dài cổ ngắm nhìn, ngắm nhìn một lúc cũng không nhìn thấy người anh trai sinh đôi của cô bé và cả mami cô bé.

Khuôn mặt của ông ấy liền nhắn lại, "đứa trẻ này sao lại chỉ có một mình, cô bé không phải cùng mami đến sao, người lớn này chăm sóc trẻ kiểu gì vậy, để đứa trẻ một mình trên đường đi bộ, chẳng may xảy ra chuyện gì thì làm sao!"

Lão gia đèn đỏ vẫn chưa tắt, mở cửa xe đi xuống.

"á, lão gia…" Lão Trần gấp gáp cũng xuống xe theo sau, dặn dò lái xe, "tìm vị trí dừng xe lại trước đã."

Ông nhanh chân theo sau Lão gia.

Lão gia đã sải bước chân dài hơn đi đến trước mặt Tô Tiểu Thất, "tiểu cô nương, bố mami của cháu đâu, tại sao lại để cháu đứng ở đây vây?"

Tiểu Thất đang chán nản.

Vừa rồi cô với anh trai và mami cùng từ công viên giải trí đi ra, vốn dĩ mami nắm tay dắt cô và anh trai, trong lòng tay cô ra mồ hôi nên không cho mami nắm lấy, cô nhìn thấy bán sáo hồ lô, đi theo sau quầy hàng người bán luôn, khi quay đầu lại thì đã không thấy mami rồi.

Đã thế bình thường cô cùng với anh trai dùng một chiếc điện thoại, điện thoại toàn để ở chỗ anh trai, lúc này cơ bản không thể liên lạc được với mami.

Tiểu Thất nôn nóng đến sắp khóc rồi.

Mami không tìm thấy cô chắc chắn sẽ sốt ruột chết mất thôi.

Thế nhưng cô cũng không ngốc, biết được xe của mami dừng ở đâu, vậy nên chuẩn bị quay đầu lại đường cũ, đi tìm xe của mami đây.

Ai mà biết được tại đây trong khi đợi đèn đỏ giao thông thì gặp được ông cụ gặp sáng nay.

Ồ, không đúng, anh trai nói với cô rồi, đây là ông cố nội.

Tiểu nha đầu đang muốn gọi ông cố nội, bất ngờ nhớ ra lời mà anh trai nhắn nhủ cô, con ngươi lung linh nhìn một vòng, nuốt trọn lời muốn nói lại, cô ngẩng mặt tươi cười, khuôn mặt kinh ngạc vui mừng, “ya, lão gia gia, là ông ạ”

Lão gia sững lại, “tiểu nha đầu biết ông?”

“sáng sớm hôm nay Lão gia gia không phải cũng đi qua đoạn đường này sao, lúc đó cháu và mami còn có anh trai đợi đeng đỏ, nhìn thấy ông ạ.” Tiểu nha đầu khoa tay múa chân vui sướng, “cháu nhìn thấy Lão gia gia và lão gia gia phía sau ngồi trong xe nữa, còn cười với anh trai cháu mà.”

Lão gia bỗng chốc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đây có được tính là duyên phận không? Ông liền khen ngợi, “trí nhớ của tiểu nha đầu thật tốt. ”

Tiều Thất cười tít cả mắt nhìn Lão gia, khuôn mặt hồn nhiên dễ thương.

Nếu như Tô Cảnh Thụy và Tô Tố ở đây, nhìn một cái là có thể nhìn ra nụ cười của tiểu nha đầu có ý đồ, nhưng với Lão gia không hiểu rõ cô hoàn toàn nhìn không ra.

Chỉ cảm thấy nhìn tiểu cô nương này nhìn thế nào cũng thấy dễ

thương.

Đèn xanh bật lên.

Đám người xung quanh nhanh chóng qua đường.

Hai người chặn đường qua lại, Lão gia nhanh chóng dắt tiểu nha đầu lùi về phía sau, ông ngắm nhìn nét mặt của tiểu nha đầu, càng ngắm càng yêu quý, “tiểu nha đầu cháu tên là gì, còn bố mami cháu, còn cả anh trai nữa?”

Tiểu Thất trong lòng đang xoay chuyển nghĩ ra quỷ kế, lúc này phải nói là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, được hỏi phải trả lời.

Cô bé ngẩng mặt lên, nét mặt lo lắng, “cháu tên Tô Tiểu Thất, cháu sinh ra đã không có bố, mami hôm nay đưa cháu và anh trai đến công viên giải trí, nhưng do Tiểu Thất ham chơi, chạy xa quá, quay đầu lại thì đã không thấy mami rồi. Lão gia gia, ông có điện thoại không ạ, có thể cho cháu gọi một cuộc được không? Mami tìm không thấy cháy nhất định sẽ sốt ruột đến chết mất.”

Điều này Tô Tiểu Thất không hề nói đùa, lúc này đây mami khẳng định sốt ruột chết thôi, ông cố nội tuy rất quan trọng, nhưng cũng không quan trọng hơn mami.

Lão gia nghe thấy tiểu cô nương nó rằng không có bố, trong tim có chút cảm động. Ông không còn để tâm đến chuẩn bị kiểm trách người mami bất cẩn của tiểu nha đầu, ngoảnh đầu lại tìm lão Trần, “mau đưa điện thoại đây”

Trên người Lão Trần không có mang theo điện thoại, độ tuổi của họ bây giờ, đâu có dùng được điện thoại thông minh.

Nhanh chóng đi tìm lái xe lấy điện thoại.

Lão gia vừa hạ hỏa, bởi vì một câu của tiểu nha đầu “sinh ra đã không có bố” tro tràn lại nổ lên, ông không dựa theo quy trình hỏi, “Tiểu Thất à, mami cháu một mình nuôi lớn cháu và anh trai sao?”

“vâng ạ, mami thương cháu và anh trai lắm”

“vậy còn bố cháu, cháu chưa gặp qua bố sao?”

Tiểu Thất bĩu môi, ngồi phịch xuống thành bồn hoa, “bố là người xấu, bỏ rơi mami còn cả cháu và anh trai, bố người xấu cháu và anh trai không cần, chúng cháu có mami là được rồi.”

Bị bỏ rơi à…..

Lão gia không ngừng thấy thất vọng.

Đó nhất định không phải là thằng tiểu tử làm ra được, thằng tiểu tử nếu như biết người phụ nữ bản thân không thích mang thai con của hắn, không nói hai lời tuyệt đối kéo đến bệnh viện để phá bỏ.

Tiểu nha đầu nhìn Lão gia chống cây gậy, còn nghĩ rằng chân của Lão gia không khỏe, đưa tay ra đỡ ông, “lão gia gia ông cũng ngồi một chút, đứng lâu mỏi chân”

Trong tim Lão gia chua xót, tiểu nha đầu này thật quá hiểu chuyện quá thân thiết.

Nhưng tại sao lại không phải là chắt gái của ông chứ.

Lão gia không kìm hận đấm ngực giậm chân.

Tiểu nha đầu ngoan ngoãn hiểu chuyện thế này, phẩm chất người mami chắc chắn cũng rất tốt, Lão gia nhớ lại Tô Tố sáng nay, tuy gấp gáp chỉ nhìn được một chút, nhưng tuyệt đối là gien của mỹ nữ. Thằng đàn ông bỏ rơi 3 mami con họ mù rồi sao?

Lão gia trong tim đã đánh mác thằng đàn ông cặn bã lên bố của Tiểu Thất.

Thằng đàn ông cặn bã tuyệt đối.

Kẻ tồi tệ nhất trong đám đàn ông cặn bã.

Chương 61

Thu phục Lão gia

Tiêu Lăng trong văn phòng làm việc ra sức hắt xì hai cái,

“tổng tài” thư ký Trương ôm giấy tờ vào trong văn phòng, “có phải điều hòa nhiệt độ thấp quá không, cần phải tắt không ạ?”

“không cần”

Tiêu Lăng từ nhìn giấy tờ ngẩng đầu lên, xoa xoa mũi, có phải người phụ nữ nào đó đang nhớ đến anh ta?

Anh ấy nhìn thời gian, khoảng cách thời gian 3 ngày hứa hẹn của họ mới qua chưa đến 26 tiếng đồng hồ.

Anh ấy cau mày lại.

Thói quen cầm lên điện thoại, suy nghĩ rồi lại âm thầm hạ xuống

Thôi vậy. 3 ngày thì 3 ngày, anh ấy tiếp tục chờ đợi.

……

Lão gia càng tiếp xúc với Tiểu Thất càng quý mến.

Đứa trẻ này quá đáng yêu, khuôn mặt tròn hồng hào hết sức, cánh tay mũm mĩm, da màu hồng non nớt, để quả đầu dễ thương của học sinh, che dưới phần mái trước đôi mắt to tròn lung linh, nhìn thế nào

cũng khiến người khác thương yêu.

Lão gia đi bộ cũng không đi được nữa, không màng đến thân phận ngồi xuống thành bồn hoa nói chuyện với tiểu nha đầu

“Lão gia gia, muộn thế này rồi ông không về nhà, người nhà có lo lắng ông không ạ?” tiểu nha đầu nghiêng đầu nhìn Lão gia, dáng điệu hồn nhiên không ác ý, “bình thường chấu ở cùng với anh trai, nếu như cháu và anh trai về nhà muộn, mami sẽ lo lắng chết thôi.”

Người nhà?

Lão gia thở dài.

Đời của ông cũng chỉ có 2 người con trai, con trai cả công việc không ở thành phố A, con dâu cả tất nhiên đi cùng rồi. Con trai nhỏ cũng chính là bố mami của Tiêu Lăng hiện tại càng ở xa tại Mỹ. Nói ra thì, bên cạnh ông cũng chỉ có Tiêu Lăng và Tiêu Khả hai đứa trẻ.

Tiêu Lăng từ sau chuyện của 5 năm về trước thì không sẵn lòng quay về nhà lớn nữa, cho dù thỉnh thoảng hai ông cháu gặp mặt cũng đều hẹn ở bên ngoài. Cháu gái Tiêu Khả cũng là đứa không muốn ở nhà, ngày ngày trag điểm giống quỷ vậy, còn nói với ông thời thượng là cái gì.

Ông nhìn thấy lần nào thì mắt đau lần đó

Nghĩ đến vậy, Lão gia lập tức cảm thấy đau lòng. Cả một ngôi nhà lớn, mỗi ngày lạnh lẽo yên tĩnh, nếu không phải có mấy người dưới bầu bạn cùng, ông già này chắc sớm đã chết vì cô đơn rồi.

“Lõa gia gia, ông làm sao vậy?”

Quay đầu nhìn ánh mắt lo lắng của tiểu nha đầu, Lão gia trong lòng tức thì ấm áp, ông xoa đầu tiểu nha đầu, cười toe toét, “không có gì không có gì, thì nhìn cháu đáng yêu, nếu như ông có đứa cháu chắt dễ thương như này thì tốt rồi.”

“ái ya!” tiểu nha đầu vui mừng nhảy từ thành bồn hoa xuống, vui mừng nhìn chằm chằm Lão gia, “Lõa gia gia ông nói thật chứ? Ông yêu quý Tiểu Thất không?”

“tất nhiên yêu quý”

Ha ha…cô bé biết ngay bản thân người gặp người yêu hoa gặp hoa nở.

Nhìn xem nhìn xem, vừa mới gặp mặt thì đã thu phục được ông cố nội rồi, đợi anh trai nhìn thấy khẳng định muốn rớt mắt kinh ngạc nhiên.

Ha ha ….

Tiểu nha đầu càng nghĩ càng vui mừng, khuôn mặt bị kích động đỏ lên.

Cô bất ngờ nắm lấy tay của Lão gia, căng đôi mắt tròn to lung linh nhìn ông, “lão gia gia, Tiểu Thất cũng rất yêu quý ông, nhưng tiếc trong nhà cháy chỉ có cháu và anh trai cùng mami, ồ, đúng rồi còn có mami nuôi nữa. Tiểu Thất vô cùng yêu quý lão gia gia, lão gia gia về sau Tiểu Thất có thể đến nhà ông chơi không ạ?”

Lão gia đang không biết làm thế nào để lôi kéo tiểu nha đầu đây, nghe thấy cô bé nói như vậy, vui vè cười lớn haha…đưa tay ôm lấy tiểu nah đầu vào lòng, “ha ha, tiểu nha đầu, cháu không sợ ông là người xấu sao?”

Con mắt của tiểu nha đầu xoay tròn lung linh, vui vẻ cười nhìn ông, “vậy lão gia gia có phải người xấu không ạ?”

Lão gia sững người, cười càng vui vẻ hơn

Tiểu nha đầu này…thông minh lanh lợi thật hợp ý ông quá.

“lão gia gia tất nhiên không phải người xấu”

……

Lão Trần nhanh chóng lấy từ chỗ lái xe điện thoại mang đến, từ xa đã nhìn thấy Lão gia vui vẻ cười lớn bỗng sững lại.

Lão gia đã bao lâu rồi mới vui vẻ như vậy rồi? ông quay đầu nhìn qua Tô Tiểu Thất, ngắm nhìn khao chân múa tay đôi mắt long lanh của Tiểu Thất, khóe mép cũng lộ ra nụ cười khoan dung.

Đứa trẻ này với lão gia đúng thật có duyên.

“lão gia, điện thoại” ông bước nhanh đến, đưa điện thoại cho Lão gia.

Lão gia nhận lấy điện thoại, cúi đầu nhìn Tiểu Thất, “Tiểu Thất cháy nhớ số điện thoại của mami không?”

“tất nhiên là nhớ ạ, trí nhớ của Tiểu Thất tốt lắm nhé.”

Tiểu Thất đọc ra số điện thoại, Lão gia gọi ngay đi, điện thoại lập tức được nhắc máy, Lão gia nói thẳng giải thích tình hình, để Tô Tố nhanh chóng đến đón cô bé

Tiểu Thất nhìn điện thoại dập máy, lúc này có chút bất an rồi, ngồi

trên bồn hoa, mông một lúc dịch sang bên này một lúc dịch sang bên kia.

Lão gia không ngừng buồn cười, “làm sao thế này?”

Vừa mới vẫn bình thường, sao một lúc thì ủ rũ rồi.

Tiểu Thất dướn cổ nhìn tứ phía, đôi mắt to tròn long lanh có chút bất an, cô bé cắn môi, “mami sẽ mắng cháu mất”

Sáng nay khi đến đây mami đã đặc biệt dặn dò qua cô bé và anh trai, nhất định phải đi theo sát mami không được chạy lung tung, thế nhưng cô bé mình thấy thứ mới lạ lập tức bị thu hút đi theo.

Ư ư, mami nhất định tức giận lắm.

Cô bé cắn đầu ngón tay, tội nghiệp đáng thương nhìn Lão gia, “lão gia gia, vừa rồi mami…có lo lắng hay không ạ?”

“tất nhiên lo lắng rồi” ông vốn dĩ còn muốn khiểm trách một chút Tô Tố là trông coi trẻ kiểu gì, nghe thấy giọng nói đầy hối hả thì không thể nói lời trách móc nữa.

“thôi rồi thôi rồi, mami nhất định tức giận lắm”

“mami cháu không có đánh cháu chứ?”

Lão gia có chút không chắc chắn, dù sao nếu như đổi là ông, trẻ con không nghe lời chạy lung tung khắp nơi còn chút nữa thì lạc mất, ông chắc chắc sẽ đánh cho một trận rồi nói chuyện, để cho đứa trẻ ghi nhớ, xem lần sau còn dám chạy lung tung nữa không.

Nhưng khi nghĩ đến tiểu nha đầu bị đánh, sẽ khóc rất đáng thương,

tim của ông tức thì có chút khó chịu.

Ông đưa tay lên véo nhẹ mũi của tiểu nha đầu, “hay là…đợi chút mami cháu đến rồi ông nói giúp cháu?”

“mami cháu thương cháu lắm, sẽ không đánh cháu đâu” tiểu nha đầu cau mày, “nhưng mami khẳng định sẽ lo lắng chết thôi, ư ư, lần sau Tiểu Thất cũng sẽ không chạy lung tung nữa.”

Thì ra là lo lắng mami sẽ sốt ruột.

Lão gia càng thêm quý mến tiểu nha đầu rồi, từ trong túi áo lấy ra chiếc bút, sau đó từ bồn hoa đứng dậy lục lọi khắp người.

Lão Trần nhếch mép, “lão gia ngài muốn tìm cái gì?”

“có giấy không?”

“….” Bọn họ ai đi ra ngoài trên người còn mang theo giấy nữa. Lão Trần nhìn xung quanh, ở trong bồn hoa nhặt được 1 tờ quảng cáo, “cái này có thể không?”

“có thể có thể” lão gia ném gậy cho Lão Trấn, đặt tờ quảng cáo lên trên thành bồn hoa, ngồi xổm bên cạnh giống như học sinh tiểu học, ở trên đó phấn khích viết.

Tiểu Thất vươn cổ hiếu kỳ nhòm ngó, nhăm mày đọc lên, “ư…ngoại ô biệt thự Hoa Viên khu A số 23? Số điện thoại 186xxxxxxxx”

Lão gia có chút kinh ngạc, đặt vào tay Tiểu Thất địa chỉ và số điện thoại, “cháu nhận biết được mặt chữ?”

Tiểu nha đầu này mới có mấy tuổi, đến cả “ngoại ô” và “biệt thự” chữ

phức tạp như vậy mà cũng nhận ra.

“tất nhiên nhận biết được ạ, chỉ cần chữ không phải là đặc biệt không phổ biến, cháu và anh trai đều biết, mami cháu từng nét chữ từng bước dạy.” Tiểu Thất vui vẻ cười nhận qua tờ quảng cáo, xem lại, “lão gia gia đây là cái gì?”

“đây là địa chỉ của lão gia gia, Tiểu Thất cháu và anh trai cháu nếu như nhớ lão gia gia, thì đi đến tìm lão gia gia chơi được không?”

Chương 62

Nhận cháu chắt

Lão gia nghĩ rồi nghĩ, rồi lại nhanh chóng lắc đầu, “không được không được, các cháu hai đứa trẻ nhỏ quá nguy hiểm, Tiểu Thất, cháu mà nhớ Lão gia gia thì gọi theo số điện thoại bên trên đây, Lão gia gia sẽ cho người lái xe đến đón được không?”

Đôi mắt Tiểu Thất bừng sáng, nhanh chóng gấp cẩn thận cất tờ quảng cáo lại, nhét vào trong túi quần bò. Cô bé cười vui vẻ gật đầu, “cháu cũng rất yêu mến lão gia gia, thế nhưng chuyện này vẫn phải hỏi mami nữa, mami đồng ý mới được.”

Lão gia không những không tức giận, mà còn càng vui mừng hơn.

Đứa trẻ này thật hiểu chuyện.

Trong trái tim ông đang rỉ máu, tiểu nha đầu dễ thương thế này, tại sao lại không phải là chủng của tiểu tử thối nhà ông!

Tiểu Thất cất xong địa chỉ, đôi mắt ti hí, hoàn toàn vừa lòng vỗ vỗ vào túi.

Đợi chút thấy anh trai, anh trai mà biết được cô bé lấy được địa chỉ của ông cố nội, nhất định sẽ có ánh mắt nhìn khác về cô bé.

Ha ha ha…

Vừa mới nghĩ như vậy, cô bé đã nhìn thấy không xa đó bóng dáng

hai con người trong đám đông.

Tiểu Thất giơ tay lên cỗ lực vẫy gọi, hét lớn, “mami mami, con ở đây”

Không cần cô bé hét lên, Tô Tố đã nhìn thấy cô bé rồi.

Sắc mặt của cô trắng bệch, tay dắt Cảnh Thụy đang run rẩy.

“Tiểu Thất…”

“Mami!”

Tô Tố dắt Cảnh Thụy, chen qua đám đông đến bên Tiểu Thất, ngồi xổm ôm chầm lấy Tiểu Thất vào lòng, cảm nhận được hơi ấm của cơ thể nhỏ bé trong lòng giọt nước mắt cô kìm nén đã lâu “xòa” rơi xuống, “Tiểu Thất, con làm mami sợ chết khiếp lên, con chạy đi đâu rồi, mami còn sợ sẽ không tìm thấy con nữa”

Bây giờ tội phạm nhiều như thế kia, Tiểu Thất lại xinh đẹp dễ thương như thế, cô không dám tưởng tượng, nếu như Tiểu Thất thật sự bị ai đó bắt mất, cô sẽ phải làm sao.

Bây giờ cô vẫn còn đang sợ hãi, cả cơ thể đều đang run rẩy.

Trong mắt của Cảnh Thụy hoàn toàn có thể phi ra lưỡi đao rồi, cái nhìn lưỡi đao xòa xòa xòa xoẹt lên trên mặt Tiểu Thất.

Tiểu Thất vừa nãy vẫn còn nghĩ làm thế nào để nịnh mami vui lên, lúc này tháo bỏ áy náy, cô bé đưa đôi cánh tay mũm mĩm ra ôm lấy Tô Tố, cô bé “òa” khóc một tiếng, gạt bỏ nước mắt thành thật xin lỗi, “xin lỗi mami, lần sau Tiểu Thất sẽ không chạy lung tung nữa”

Tô Tố nhìn thấy mũi Tiểu Thất vì khóc mà đỏ lên, đâu còn nhẫn nhịn

để trách móc cô bé, đưa tay lên lau giúp cô bé nước mắt, "không khóc nữa, là mami không tốt"

Là do cô không trông coi cẩn thận Tiểu Thất.

Hai mẹ con thay nhau lau nước mắt đối phương, cảnh tượng này dường như giống sinh ly tử biệt vậy. Lão gia nhìn thấy mà trong lòng xót xa, Lão Trần cũng có chút xúc động, chỉ có Cảnh Thụy đứng một bên thẳng thừng trợn mắt nhìn.

Cậu bé biết Tiểu Thất không thể lạc mất được.

Nha đầu này trước mặt mẹ giả vờ như có chuyện vậy, nhưng đằng sau lưng thì tinh ranh lắm. Đừng nói là lạc mất, thực sự bị tội phạm bắt đi rồi, cậu bé dám nói nha đầu này đều có phương pháp trốn thoát ra ngoài.

Cậu bé híp mắt lại mang tính cảnh cáo trừng một cái với Tiểu Thất

Tiểu Thất run rẩy một cái, lập tức không dám tiếp tục giả vờ đáng thương nữa.

Anh trai còn đáng sợ hơn mami nhiều, thật sự khiến anh trai nổi giận lên, cô bé về sau đừng hòng yên ổn qua ngày nữa.

Tiểu Thất vội vàng leo ra khỏi từ trong lòng Tô Tố, "mami mami, là lão gia gia gọi điện thoại cho mami đến tìm con"

Tô Tố lúc này mới nghĩ tới xung quanh vẫn còn có người khác, có chút ngại ngùng đứng dậy lau bỏ nước mắt.

Đôi mắt của cô ửng đỏ, khuôn mặt chân thành cảm tạ Lão gia, "lão gia gia, cảm ơn các ông đã giúp đỡ"

“không cần cảm ơn”

Lão gia lúc này mới nhìn rõ tướng mạo của Tô Tố, miệng không kim nén nổi nhếch mép.

Tiểu cô nương này mới bao nhiêu, đã được hai mươi tuổi chưa vậy?

Vậy mà là mẹ của hai đứa trẻ?

Lại còn trông rất ít tuổi nữa?

Ông cũng không nghĩ nhiều, con mắt không chịu sự khống chế nhìn hướng về Cảnh Thụy, khoảng cách gần càng nhìn càng thấy giống tiểu tử nhà mình à.

Tô Cảnh Thụy vừa rồi sự chú ý dồn vào Tiểu Thất và mẹ, lúc này mới nhìn về phía lão gia, cậu bé giật mình, nhưng trên mặt vẫn chỉ có biểu cảm bình thản, ngoảnh đầu nhìn về Tiểu Thất, nhìn thấy Tiểu Thất lắc đầu với cậu bé, cậu bé mới thở phào.

“lão gia gia, Tiểu Thất vừa rồi làm phiền ông rồi”

“không phiền không phiền” Lão gia mỉm cười cúi người nhìn Tô Cảnh Thụy, “anh bạn nhỏ, chắc cậu là anh trai của Tiểu Thất, cậu bé tên là gì vậy à?”

“Tô Cảnh Thụy”

Lão gia hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt nhỏ bé bình thản của thằng bé, tính cách của cậu bé này giống y như tạc dáng điệu Tiêu Lăng hồi nhỏ, nếu như không phải mẹ người ta ở đây, ông thành thật muốn bắt cóc hai đứa trẻ đi à.

“mami mami, lúc nãy lão gia gia nói rất quý mên con nữa, còn nói đợi Tiểu Thất có rảnh rỗi se đón Tiểu Thất đến nhà chơi, Tiểu Thất có thể đồng ý không?”

Tô Tố không nhịn được trừng mắt với cô bé, mới gặp có một lần, đến họ của người ta là gì chưa biết mà đã muốn đến nhà họ chơi, làm gì có chuyện như vậy được.

“mami~~” Tiểu Thất ngẩng khuôn mặt nhỏ bé lên, giật góc áo của mami đung đưa, “con cũng rất quý mến lão gia gia, mami để con và anh trai đi chơi được không ạ?”

“không được, sẽ quấy rầy lão gia gia đó”

Lão gia hấp tấp lên tiếng phụ họa, “không quấy rầy không quấy rầy”

Ông còn sợ Tô Tố cảm thấy ông có tâm ý không lành, nhanh chóng giải thích “là thế này, cháu trong nhà ông nhỏ nhất cũng 26 tuổi rồi, mà người nhà đều ở bên ngoài làm việc, ông lại nghỉ hưu rồi cả ngày không có việc gì làm, trong nhà chỉ có mình lão già, bình thường đến người nói chuyện cũng không có. Sáng hôm nay tài xế nhà ông lái xe đi qua con đường này nhìn thất Tiểu Thất và Cảnh Thụy rồi, lúc đó đã cảm thấy hai đứa nhỏ sinh ra rất dễ thương, không ngờ rằng khi quay về nhà lại nhìn thấy Tiểu Thất nữa, đây là duyên phận à. Tiểu cô nương nếu như cháu không để ý, ông muốn nhận hai đứa nhỏ làm chắt, cháu xem có được không?”

Tô Tố mắt trợn tròn ngạc nhiên

Cô không nén nổi nuốt nước miếng.

Cô tât nhiên tin tưởng lão gia không phải người xấu, nếu không thì

đã không gọi điện thoại cho cô tìm Tiểu Thất rồi.

Nhưng…lão gia mặc tuy nhìn rất đơn giản, nhưng chất liệu của trang phục vô cùng tinh xảo, tuy rằng tuổi đã lớn, nhưng lưng thẳng mắt sáng, trên người có khí chất không thể che giấu được, rất rõ ràng hoàn cảnh gia đình tương đối khá giả.

Nhưng…lần đầu tiên gặp mặt mà đã nhận chắt trai chắt gái, điều này quá…đột ngột rồi.

“cái này…lão tiên sinh, xin hỏi quý danh của ông ạ?”

Lão gia quên mất vỗ đầu, sao lại quên đoạn quan trọng này, ông nhanh chóng tự giới thiệu bản than, “ông họ Tiêu, tên là Tiêu Phong Nghị”

Họ Tiêu?

Cô gần đây quen biết người sao toàn họ Tiêu? Chẳng lẽ thật sự có duyên với họ Tiêu?

Tô Tố phiền nào không ngớt, suy nghĩ phải dùng lý do gì từ chối.

“Tiêu gia gia, cháu…..”

“mami mami, mami đồng ý đi được không, con rất quý mến ông cố, công việc của mami bận rộn, vơi lại mẹ nuôi cũng phải bận rộn công việc, đợi khi nào mami và mẹ nuôi đều không có ở nhà, con và anh trai rất nhàn chán, vừa hay có thể ở cùng ông cố, được không ạ?”

Tô Tố đau đầu, đến cả ông cố cũng gọi rồi, Tiểu Thất bình thường rõ ràng không thích chơi đùa với người lớn tuổi.

Vả lại Tiểu Thất nói cũng đúng.

Đạo diễn Phạm nói rồi, qua khoảng thời gian nữa thì phải đi địa phương lấy cảnh quay phim rồi, cô khẳng định sẽ phải đi cùng đoàn, Tiểu Thất và Cảnh Thụy cũng không thể làm phiền Tiêu Hy suốt, bởi vì hai đứa trẻ, Tiểu Hy đã rất lâu không tiếp nhận công việc rồi.

Nhưng…ông lão này dù có thân thiện thì cũng là người lạ à.

Cô vừa ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy Tiêu lão gia và Tiểu Thất, bao gồm Cảnh Thụy đều có nét mặt kỳ vọng nhìn cô

Kìa….

Cảnh tượng này, Tô Tố cảm thấy nếu như cô nói từ "không", bản thân trở thành tội phạm mất.

Tô Tố gãi đầu, "Cảnh Thụy, con nghĩ sao?"

"mẹ, con cũng quý mến ông cố"

"vây…được thôi"

Chương 63

Tô Tố ngồi trên ghế sô pha, cáu giận trong lòng nhìn hai đứa trẻ.

Sau khi chào từ biệt Tiêu lão gia, vừa mới về tới nhà hai đứa trẻ đã không chờ đợi gọi điện thoại ngay cho lão gia, hiện giờ đã gọi được nửa tiếng rồi, hai đứa vẫn không có ý muốn dập máy.

Tô Tố ngồi trên sa-pha ra sức giựt kéo bỏ sợi tua rua trên sa-pha, chỉ thiếu chút phát điên.

Có phải con giai ruột không, có phải con gái ruột không hả!

Cô người mẹ này cũng không thể bằng lão gia gia vừa mới gặp một lần.

Sao có thể như này được!

Có không!

Tức chết cô mất thôi.

Tô Tố hết sức cắn gối ôm, coi chiếc gối ôm thành hai đứa trẻ hết sức giày vò.

Điện thoại cuối cùng cũng dập máy, hai đứa trẻ lại trốn trong góc phòng khách vui vẻ nói chuyện, hoàn toàn không để ý đến cô người mẹ này.

Tô Tố không thể nhẫn nhịn nữa, giọng hét lên “aa…”

Cô “chặc chặc chặc” nhảy xuống khỏi sa-pha, đi dép lê, khí thế ào ạt xông qua đó, “Tô cảnh Thụy, lập tức đi nấu cơm, mẹ đói rồi! Tô Tiểu Thất, đi rửa hoa quả cho mẹ, mẹ muốn ăn!”

Hai đứa trẻ bị tiếng hét chấn động, nhìn nhau, lập tức di chuyển đến gần bên cô.

“mami cáu giận à?”

“không có!” hứ hứ, cô ấy bây giờ không phải cáu giận, mà là phẫn nộ. Mười phần phẫn nộ!

“mami, chúng con chỉ là nói chuyện với thái gia gia thôi mà, ông một mình ở nhà cũng không có người nói chuyện, thật đáng thương” Tiểu Thất cắn đầu ngón tay, tội nghiệp đáng thương nhìn cô.

Dáng vẻ phẫn nộ của Tô Tố phút chốc giảm một nửa, hứ hứ xì xì không nhìn hai đứa trẻ.

Hai đứa trẻ nhanh chonhs kéo cô đến ngồi trên sa-pha, “mami, Tiểu Thất đi rửa hoa quả cho mami, mami muốn ăn quả gì? Táo hay dâu tây?”

“dâu tây!”

Thế này còn tạm được, Tô Tố nửa người nằm xuống sa-pha, không hề khách sáo chỉ đạo hai đứa trẻ, “mỗi một quả dâu tây đều phải cắm que xiên”

“tuân lệnh!” Tiểu nha đầu đứng thẳng người, dáng điệu giống như chào kiểu lính.

Tô Tố suýt nữa thì cười ngã xuống, trong lòng còn chút không hài lòng cũng biến mất hoàn toàn luôn.

Cảnh Thụy cũng rất ngoan ngoãn đi vào trong bếp nấu cơm rồi.

Từ khi Tô Tố phát hiện đứa trẻ này nấu cơm giống như đầu bếp khách sạn 5 sao, khẩu bị bị cậu bé nuôi dưỡng trở nên kén ăn rồi, không ăn được thức ăn do cậu bé làm cảm thấy không thơm ngon.

Vì vậy chỉ cần cậu nhỏ ở nhà, bữa cơm trong nhà đều do cậu bé đảm trách luôn.

…….

Hai đưa trẻ tụ tạp trong bếp hạ thấp âm giọng nói chuyện

"anh trai, mami ghen rồi nè"

"ừ" Cảnh Thụy đứng trên ghế rửa rau, trong mắt lóe qua nụ cười, tiếng nước chảy lấn áp cuộc nói chuyện bí mật của cậu bé và Tiểu Thất, "Tiểu Thất về sau chú ý chút, đừng để bị phát hiện nữa"

"anh trai yên tâm, chắc chắn sẽ không bị bại lộ" Tiểu Thất vỗ ngực bảo đảm, "biểu hiện hôm nay của em tốt không? Haha, thái gia gia cơ bản hoàn toàn không hề đoán ra thân phận của chúng mình, nhưng mà anh trai, chúng mình muốn nhanh chóng đánh vào nội bộ quân địch."

Sau đó thu phục được thái gia gia rồi, đợi về sau để thái gia gia giáo huấn daddy.

Ừm hứ, ai bảo daddy bỏ rơi ba mẹ con họ.

Để gậy của thái gia gia đánh gãy chân của daddy.

Ánh mắt Cảnh Thụy chợt lóe sáng, nhếch mép trông giống như nụ cười của con hồ ly, “yên tâm đi, rất nhanh thôi sẽ có cơ hội rồi”

……

Khoảng cách lười hẹn 3 ngày chỉ còn lại 1 ngày

Tiêu Lăng bắt đầu sốt ruột lên.

Tô Tố làm bạn gái của anh, anh không thể đến biểu hiện cũng không có chứ?

Nhưng anh nghĩ nát óc rồi cũng không nghĩ ra làm thế nào mới có thể khiến Tô Tố vui vẻ.

Thời gian nghỉ trưa.

Tiêu Lăng nhân cơ hội gọi thư ký Trương vào văn phòng.

Thư ký Trương vào trong văn phòng, yên yên lặng lẽ đứng ở đó.

Tiêu Lăng ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, chỉ vị trí sa-pha đối diện, “bây giờ không phải thời gian làm việc, không cần phải cận trọng như thế”

Thư lý Trương giống như hòa thượng xờ không thấy tóc, nhưng cần thành thành thực thực ngồi xuống, “tổng tài ngài tìm tôi có việc gì không?”

Tuy rằng là thời gian nghỉ trưa, nhưng cô bận rộn cả buổi sáng, đến bây giờ vẫn chưa ăn cơm nữa, thư ký Trương ôm bụng, ngẩng đầu

nhìn Tiêu Lăng.

Hôm nay Tiêu tổng rõ ràng rất không bình thường, cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì, sắc mặt cũng có chút kỳ quái, giống như hoàn toàn quên mất con người cô.

Trong văn phòng có chút yên tĩnh khác lạ.

Bụng cu lu cu lu kêu, thư ký Trương thực tế không thể nhịn được nữa, nhẹ nhàng ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Tổng tài trong văn phòng này vẫn còn tồn tại một người khác nữa.

Tiêu Lăng bừng tỉnh như mơ, tay nắm chặt che lấy bờ môi ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, “cái này…thư ký Trương, con gái các cô đều thích đồ gì?”

Các cô……

Con gái…..

Tính săn đón tin đồn trong lòng thư ký Trương vì vậy mà tức tốc hiện lên, Tổng tài đây là muốn ra tay với Tô tiểu thư rồi? hình như ngoài Tô tiểu thư, người phụ nữ kahcs cũng không khiến Tổng tài phí công sức đến vậy. Nghĩ đến tính cách của Tô tiểu thư, thư ký Trương không nhịn được cười.

“thư ký Trương!”

“có! Tổng tài, muốn theo đuổi con gái thực tế rất đơn giản…” cô cẩn thận nhìn Tiêu Lăng một cái, thấy ánh mắt của Tổng tài sáng bừng lên chờ đợi đáp án của cô, bất ngờ cảm giác áp lực như ngọn núi lớn. Cô đưa ra chủ ý thành công thì tốt rồi, nếu như chẳng may không thành, Tổng tài chắc không cáu giận chút lên cô chứ? Nhưng

cũng đừng nói không thể, tính khả năng của điều này vẫn rất lớn.

Thư ký Trương nghĩ một lúc, thận trọng một chút rồi mới nói, “cái này…Tổng tài điều kiện của bản thân ngài rất tốt không có gì để nói, nhưng Tô tiểu thư rất rõ ràng thích nhẹ nhàng không thích cứng rắn, ngài nếu như có thể nhẹ nhàng một ít, chắc sẽ không có vấn đề gì”

Tiêu Lăng thiếu kiên nhẫn cau mày, “tôi hỏi cô là con gái phần lớn thích cái gì, ai nói với cô là tôi muốn theo đuổi Tô Tố hả!”

Được thôi!

Thư ký Trương dở khóc dở cười.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cho ý kiến thành khẩn, “con gái trẻ đều thích những đồ như hoa à kim cương à còn cả quần áo nữa, nếu như Tông tài muốn tặng, thì tặng những thứ đó đi.”

Ý kiến này anh ấy không phải không nghĩ qua, nhưng ý tưởng vừa mới hé lộ ra thì lập tức bị anh ấy phủ quyết rồi, lần trước tặng cô ấy một vòng chân kim cương, nhìn cô ấy lúc đó thì biết cô ấy không rõ giá trị của chiếc vòng chân, nếu không thì khẳng định sẽ không nhận lấy.

Quần áo….lần đầu tiên hẹn hò đâu thể tặng người ta quần áo.

Nhưng, tặng hoa?

Tiêu Lăng cau mày, “có quá tầm thường không? ”

“tầm thường thì có chút tâm thường, nhưng không dễ dàng xảy ra sai xót nhất, vả lại bao nhiêu người đàn ông đều lựa chọn tặng hoa, rất rõ ràng nói lên đại bộ phận con gái đều thích kiểu này”

Hình như có chút đạo lý

Tiêu Lăng chìm trong suy nghĩ

Thư ký Trương thử dò hỏi, “Tổng tài, cần tôi thay ngài đặt một bó không?”

“không cần”

Anh ấy còn chưa nghĩ xong, mà dù có phải đặt, thì cũng phải do bản thân anh ấy đặt mới có thành ý. Anh ấy vẫy vẫy tay, “xong rồi, không có việc gì nữa cô ra ngoài được rồi”

Thư ký Trương gật đầu, từ trên sa-pha đứng dậy, đi đến cửa phòng, bỗng nhiên lại nghĩ ra điều gì, ló đầu ra, “Tổng tài, thực tế ngài có thể đi hỏi Tôn thiếu gia, hoặc Lãnh thiếu gia, bạn gái của hai người họ chưa từng bị đứt đoạn, cũng có thể đưa cho ngài ý kiến tốt hơn.”

Ánh mắt Tiêu Lăng bỗng sáng lên.

Đúng rồi.

Anh ấy làm sao có thể quên được mấy huynh đệ này được.

Mộ Bạch thằng đó không có kỳ vọng, yêu thầm 3 năm vẫn chưa bày tỏ không đáng anh ấy học hỏi kinh nghiệm, nhưng không phải còn có Tôn Nguyên và Lãnh Mạc sao.

Anh ấy ngày lập tức từ sau bàn làm việc đứng dậy, nói với thư ký Trương, “tôi hôm nay không quay lại làm việc nữa, có việc gì gọi điện thoại cho tôi”

Chương 64

Vẫn là cái phòng VIP

Tiêu Lăng hỏi chuyển cho ra lẽ, sau đó bên trong phòng nỗ tung rồi.

Tôn Nguyên không dám tin vào và nhìn vào Tiêu Lăng, “Đại ca, anh nói gì”

Anh ta hoài nghi bản thân nghe sai.

Ái Mã.

Người con gái là đại ca muốn theo đuổi? Đây chắc chắn là tin tức đẳng cấp thế giới!

Không lẽ đại ca đã quên người phụ nữ đó rồi sao?

Tôn Nguyên nuốt nước miếng, không tin được nhưng vẻ mặt lạnh lùng có cả Mộ Bạch đối mắt với nhau, ba cười đều rất vui vẻ.

Quên đi người phụ nữ đó không tốt qua ngày rồi.

Mộ Bạch người đầu tiên giơ tay lên “Tôi chưa theo đuổi cô gái nào, không cho anh ý kiến được.”

Tiêu Lăng giận dữ “Cũng không mong anh đưa ra lời khuyên, nhưng anh cũng nên nhanh chóng biến tình yêu đơn phương thành tình yêu thật sự đi, không thì con gái nhà người ta quen bạn trai rồi anh sẽ khóc.”

Mộ Bạch nói giọng nhỏ nhẹ, long trọng gật đầu “Ngày mai tôi sẽ đi trò chuyện với cô ấy, đợi khai giảng sẽ tỏ tình với cô ta.”

Ba năm tình yêu đơn phương đích thực phải trở thành tình yêu thật rồi, nụ cười của Tô Tố trong tâm trí nổi dạy, khoé miệng của Mộ Bạch xuất hiện một nụ cười ấm áp.

Tôn Nguyên ngay lập tức nhảy ra ngoài và nảy ra một ý tưởng, “Đại ca, dùng tiền đập, theo kinh nghiệm của tôi thì chỉ cần dùng tiền đập nhiều vào dù cho người phụ nữ có thanh cao thì cũng sẽ gục dưới quần tây của anh thôi….”Anh ta chưa nói xong thì đã bị Tiêu Lăng gián đoạn bởi ánh như bén như dao. Tôn Nguyên đột nhiên nói “Bạn gái của em đều là như vậy cả…..”Không có ngoại lệ.

Lạnh lùng cầm ly rượu trên tay cũng nghiêng miếng nhìn Tôn Nguyên, thật sự rất dễ giải quyết, đại ca cần phải phiền não như vậy không! Anh ta nghĩ một hồi và đưa ra một ý kiến phù hợp hơn, “Không thì tạo ra điều bất ngờ, phụ nữa đều là động vật cảm động chỉ cần mình chuẩn bị cẩn thận thì chắc chắn sẽ bị xúc động.”

Bất ngờ?

Tiêu Lăng nhau mày nghĩ một lúc và có một chút suy nghĩ trong tâm trí anh. Anh ngoắc ngón tay thì ba người đàn ông lập tức đến, anh hạ giọng xuống và nói vào tai ba người những suy nghĩ của anh ấy sau đó ngước mắt lên nhìn cả ba, “Các anh cảm thấy thế nào?”

Âm thanh đột nhiên có chút lo lắng.

Tôn Nguyên vỗ đùi, “Haha, đây chắc chắn là được! Đại ca đến lúc đó ăn mặc chỉnh chu một chút rồi dắt cô gái ấy đến chỗ đó, trừ khi cô gái ấy trái tim bằng đá nếu không thì sau khi nhìn thấy chắc chắn cảm

động đến nước mắt lấp lánh. Này, sao em không phải là phụ nữ chứ, nếu em là phụ nữa em sẽ theo đuổi đại ca rồi.”

Tiêu Lăng nhìn anh ta “Cậu cảm thấy đề xuất này tốt? Lạnh lùng, Mộ Bạch, các cậu nghĩ sao?”

“Cũng tốt đó.”

Tiêu Lăng đã quyết định “Quyết định như vậy đi, Tôn Nguyên lúc nảy ý tưởng tôi đã nói cho cậu nghe rồi đi thực hiện nó đi.”

“Hả. Tại sao là em!” Tôn Nguyên hét lên một cách khoa trương. “Đâu phải em theo đuổi bạn gái đâu, tại sao anh không tự đi?”

Đôi mắt sắc nhọn của Tiêu Lăng khiến Tôn Nguyên tắt giọng.

Một lúc sau, bản thân Tôn Nguyên không thể ngồi yên được và đi đến bên Tiêu Lăng hỏi nhỏ, “Đại ca, lần này anh nghiêm túc sao?”

Tiêu Lăng liếc nhìn anh ta, “Cậu nghĩ sao!”

Tôn Nguyên cười vụng về.

Anh ta nghĩ đại ca rất quyết tâm, có lẽ sớm muộn gì sẽ có thêm một chị dâu rồi.

…….

Tô Tố hai ngày qua sống như kiểu đấu trqnh với tâm trạng.

Càng gần đến thời gian của cô ta với Tiêu Lăng, thì cô ta lại càng bối rối.

Kết quả này trực tiếp dẫn đến…..

“Cắt! Tô Tố, cô đang làm gì vậy? A? Đây gọi là diễn kịch à, muốn thẫn thờ thì về nhà đi! Cô diễn là một Mỹ Đỗ Sa cao quý và thanh lịch chứ không phải phụ nữ ngu ngốc đần độn!”

Mặt Tô Tố “lúng túng” một hồi lại đỏ ửng lên.

“Xin lỗi đạo diễn, tôi biết lỗi sai rồi.”

Không dễ dàng quay xong phim, Tô Tố bị mắng đến không ngẩng nổi đầu.

Cô lấy điện thoại ra và xem đồng hồ, thời gian hẹn của họ chỉ còn ít hơn hai giờ đồng hồ.

Aaaaa, cô ấy nên làm gì?

“Tô Tố, cô hôm này dường như có chút không ổn định.”

Tô Tố ngẩng đầu lên nhìn thấy Mộ Bạch, hình dáng rối rắm của cô đã bị người khác thấy rồi? Cô ấy có chút ngượng ngùng đứng lên, “Hey, Mộ Bạch là anh à, sao anh đến đây?”

Cô nhớ rằng vai diễn của Mộ Bạch đã quay xong rồi.

Mộ Bạch tìm một vị trí bên cạnh cô và ngồi xuống, đưa cho cô một chai nước suối, khuôn mặt thanh lịch với một nụ cười dịu dàng, “Hôm nay tôi ở nhóm khác đóng vai trò hỗ trợ, quay xong thì đến đây xem tình hình của em.”

“Này, đoàn quay phim đột nhiên cho anh vào?”

Không lẽ là vào lén lút?

Tô Tố nhanh chóng quay sang nhìn vào đoàn quay bận rộn, thấy không ai chú ý đến họ thì nhanh chóng kéo Mộ Bạch đến góc không có người. Mộ Bạch cảm thấy lạ, nhưng cũng trung thực bỏ đi với cô.

Tay cô ta thật tinh tế và mượt mà, cô nắm tay anh ta đến yếu ớt mềm mỏng, gáy sau Mộ Bạch đỏ đỏ và lặng lẽ nắm tay cô ấy.

Tô Tố đã không phát hiện, đợi đến khi đến một góc không người thì cô đã buông tay.

“Ấy da, anh cẩn thận chút nếu để người khác biết anh lén lút vào thì nhất định sẽ đuổi anh ra ngoài, đặc biệt là đạo diễn Phạm ông ta rất nghiêm trọng. Nếu như để ông ta phát hiện thì nhất định sẽ cấm anh diễn, sau này trong showbiz cũng không dễ dàng nữa.”

Mộ Bạch đột nhiên đi mất, siết chặc ngón tay như thể muốn giữ lại hơi ấm của cô ấy ở lòng bàn tay. Khi nghe Tô Tố nói, anh cười một cách bất lực, ai nói anh ta lén lút vào đây?”

Anh ta nhìn khuôn mặt lo lắng của Tô Tố, vì lo lắng việc bị người khác phát hiện, giọng nói của cô ấy rất thấp cơ thể cũng rất gần nhau gần đến anh có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của cô ta.

Ngực của Mộ Bạch đập bạch bạch.

Đây là lần đầu tiên khoảng cách giữa hai người rất gần.

Anh ta giơ tay nên rất muốn ôm cô ấy, nhưng anh nghĩ đến hậu quả…..nếu như ôm Tô Tố một lần thì sau này Tô Tố bị đưa vào danh sách đen, như vậy sẽ không được đâu.

Anh ta chịu đựng và chịu đựng mới nhịn được sự kích động, từ từ đặt tay xuống.

“Yên tâm đi, không có ai phát hiện đâu.”

“Không được xem nhẹ chuyện này, ông Phạm đối với《Ngạo Vân Truyền》rất coi trọng nếu để ông ấy phát hiện anh lén vào đây thì nhất định đuổi anh ra ngoài, anh cẩn thận tuyệt đối đừng để ông ấy nhìn thấy.”

Phim truyền hình vẫn đang quay, nếu trong quá trình quay lộ ra ảnh tĩnh hoặc những hành động xấu như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt vì thế khi trong quá trình quay phim thì điện thoại của tất cả mọi nhân viên đều phải khoá máy và giao nộp, đợi đến khi hết một ngày làm việc thì mới trả về.

“Em đã quay xong chưa?” Mộ Bạch chuyển đổi chủ đề.

“Ừm.” Nhắc đến điều này cô vô cùng xấu hổ, “Tâm trạng hôm nay của tôi không được tốt….đúng lúc vai diễn cũng quay gần xong rồi, đạo diễn cho tôi về nhà nghỉ ngơi.”

Nói về điều này, đạo diễn Phạm Lãi cũng khá tốt, trong lúc làm việc thì mắng sắp chết, nhưng khi quay xong thì vẫn quan tâm đến cô ấy.

“Cô…….hôm nay như thế nào”

“Phiền.”

Tô tố ngồi bệch xuống bậc thềm, vội vã gỡ tóc ra, “Này….”

“Gặp chuyện phiền hà gì rồi à, có muốn nói chuyện với tôi không có lẽ tôi có thể đưa ra một vài lời khuyên.” Mộ Bạch ngồi cạnh cô.

Lời khuyên?

Tô Tố mắt sáng bừng

Cô vỗ đùi, đúng rồi, cô ấy nên hỏi có lẽ suy nghĩ của đàn ông với đàn ông có thể gần gũi hơn thì sao?

“Mộ Bạch, nếu như…..tôi nói nếu như nha, một người đàn ông hoàn hảo giỏi về mọi khía cạnh tỏ tình với một cô gái bình thường thì anh nói hình tượng của người đàn ông này là gì?”

Chương 65

Tỏ Tình?

Khoé miệng Mộ Bạch với nụ cười cứng đơ, ai đã tỏ tình với cô ấy?

“Là em….”

“Không phải em không phải em.” Tô Tố tay chân lúng túng “Là một người bạn thân của em, um…..nói chung là cô ấy đang rất khó chịu và hỏi tôi phải làm thế nào. Mộ Bạch, anh cảm thấy người đàng ông đó có thật lòng không?”

Mộ Bạch nhìn cô chầm chầm như thể đang điều tra lời nói cô ta có tính chân thật không. Anh nhìn khuôn mặt cô ta không thay đổi, cuối cùng cũng tin rằng không phải cô ta đi bị tỏ tình, anh thở phào nhẹ nhỏm.

Vừa thở một nhẹ nhỏm thì phát hiện rằng tấm lưng đã toát ra một lớp mồ hôi lạnh và ngay cả trán và lòng bàn tay đều toát mồ hôi.

Giật cả mình.

Anh ta còn tưởng rằng…..

Xem ra anh ấy phải tăng tốc rồi, hai ngày nay những người xung quanh đều đang tỏ tình, dùng những lời nói của Tiêu Lăng, nếu tiếp tục đợi thì người con gái thương yêu sẽ thành bạn gái của người khác, khóc đến cạn nước mắt.

“Hey, Mộ Bạch, anh đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì…..”

Mộ Bạch hoàn hồn lại, che giấy đi tiếng Haizz và nhẹ nhàng mở miệng “Điều này không dễ nói, nếu như bạn của em đối với người đàn ông đó có tình cảm thì có thể thử. Không thử thì làm sao biết hợp hay không hợp? Nếu như thật sự từ chối, bỏ lỡ thì có thể sẽ bỏ lỡ nó suốt đời.”

Khuôn mặt của Tô Tố bối rối “Anh nghĩ rằng có thể thử thử?”

“Đúng vậy, nếu như một người đàn ông tỏ tình với một người phụ nữa thì cũng đòi hỏi phải có lòng dũng cảm. Vả lại em nói người đàn ông này rất tuyệt vời, đã như vậy rồi không thử xem thì sau này bỏ lỡ không chắn sẽ hối tiếc.”

Mộ Bạch nhìn nhẹ nhàng vào Tô Tố. Cũng như anh ta, mỗi lần muốn tỏ tình đều bị bản thân nhấn chìm xuống vì sợ rằng cô ta từ chối đến bạn bè cũng không thành được.

Tô Tố lặng lẽ tự hỏi mình, nếu như bỏ lỡ Tiêu Lăng thì có hối tiếc không?

Câu trả lời bản thân cô ấy cũng không rõ.

Lặng lẽ thở dài, thôi kệ cô ta ở đây nghĩ nhiều thế nào thì cũng không có tác dụng, người đàn ông mạnh mẽ như Tiêu Lăng dù cho cô có từ chối thì cũng vô dụng. Ba ngày nay nói dễ nghe hơn là để cô ta suy nghĩ rõ ràng thì ý kiến của cô ta không thể là “không”

Ohhh…

Cô ấy lại lấy điện thoại ra xem thời gian, thời gian hẹn của họ chỉ còn lại một giờ đồng hồ.

“Em phải đi rồi à, không thì tôi có thể đưa em về?”

“Bây giờ em chưa muốn về nhà….anh có việc thì về trước đi.”

“Ah, anh cũng không vội, ngồi đây với em.

“Được thôi.”

Cô nhét điện thoại vào túi xách, thời điểm này không chừng Tiêu Lăng đang ở ngoài toà quay phim đợi cô nhưng cô ấy không biết phải đối mặt như thế nào với anh.

Hai người trò chuyện về những thứ xảy ra ở trường.

“Còn một tháng nữa là khai giảng rồi, đến lúc đó trong trường có lễ hội khai giảng.” Mộ Bạch nhìn Tô Tố với vẻ mặt không thoải mái, “đến lúc đó tôi có thể làm bạn nhảy của em không?

Anh nhìn vào khuôn mặt do dự của Tô Tố, lập tức biện ra một lý “Là như vậy nè, một bạn nữa cùng lớp tôi theo đuổi tôi nhưng tôi không thích cô ấy liền nói với cô ấy rằng tôi có bạn gái rồi. Nhưng cô ấy một mực không tin nên tôi muốn em giúp đỡ. Đêm hôm đó em có thể làm bạn nhảy của tôi được không, giả bộ làm bạn gái của tôi để cho cô ấy từ bò….”

Giả vờ làm bạn gái?

Tô Tố ngoáy ngón tay, nhưng không dám từ chối trực tiếp.

“Chuyện đó…..tôi có thể không có thời gian.”

Bây giờ cô ấy phải quay phim, vả lại nghe ông Phạm nói rằng mấy ngày nay phải quay phim ở một nơi bối cảnh khác rồi, nếu như thời gian quay phim kéo dài thì có thể không về được.

Bây giờ cô ấy cũng đã ký hợp đồng với công ty và cũng có quản lý riêng rồi, không chắc khi nào là được sắp xếp công việc rồi.

"Vậy à…" Mộ Bạch không thể che giấu sự thật vọng của mình.

"Không thì như vậy, nếu như lúc đó tôi có thời gian thì tôi sẽ đi với anh?"

Mộ Bạch mắt sáng lên và nụ cười thêm phần dịu dàng, "Được, quyết định vậy nha, vậy tới lúc đó tôi đi rước em."

"……"Cô ấy chỉ nói khi nào có thời gian đi, chưa đồng ý mà.

Tô Tố lo bỏ đi.

……..

Tiễn Mộ Bạch đi, Tô Tố một mình nhàm chán ở toà điện ảnh.

Lén lún chạy đến cửa chính, trốn ở sau cột và nhìn phía bên ngoài. Nhìn qua nhìn lại cũng chưa phát hiện chiếc xe thể theo của Tiêu Lăng.

Chẳng lẽ chưa đến hoặc là quên rồi?

Nghĩ rằng Tiêu Lăng có thể đã quên thời gian hẹn của họ, trong lòng Tô Tố cảm thấy rất buồn.

Trong ba ngày nay mỗi khoảnh khắc cô ấy đều không thoải mái, có lẽ người ta không thể trong lòng.

“Khốn nạn!”

Một chân cô đá sỏi đá dưới chân tưởng rằng là Tiêu Lăng đá bay đi.

Cô ấy biết rằng lời nói của tên khốn Tiêu Lăng làm sao có thể tin!

Này, bà đâu phải là không tìm thấy bạn trai thì bà cũng không thèm.

Tô Tố sải dài bước chân đi ra khỏi cửa chính toà điện ảnh, trong lòng mắng hết 18 thế hệ của Tiêu Lăng một trận.

Điện thoại trong túi rung hai lần.

Tô Tố mở túi ra và thấy hai chữ “Tiêu Lăng” nhấp nháy trên màn hình điện thoại di động, nét mặt giận dữ một cách vô lý.

Tức giận liền nhấc máy điện thoại, sử dụng giọng nói hung hăng và khoa trương, “Này, Tiêu Tổng sao anh còn có thể gọi cho tôi chứ.

Khi câu này nói ra, cô tức đến tự cắn vào lưỡi mình.

Chết tiệt.

Đừng nói là người ta nghe thấy nó, kể cả bản thân cô còn cảm thấy chua xót khi nghe điều này giống như cô đang chờ đợi cuộc gọi này từ một thời gian dài.

Cô nhanh chóng sửa đổi và ho nhẹ, chỉnh chu lại giọng nói “Tiêu Tổng, anh kiếm tôi có chuyện gì không? Nếu không có gì thì tôi cúp máy trước, tôi còn đang bận này.”

“Ồ, cô đang bận cái gì vậy?” giọng nói của Tiêu Lăng có chút cười thầm.

“Ồ…..đang đi đạo, he he đột nhiên cảm thấy không đủ quần áo mặc nên đi dạo trung tâm mua sắm dự định mua vài bộ.”

Cô thuận miệng nói dối, trong lòng cảm thấy càng khó chịu.

Nghe giọng nói của Tiêu Lăng tâm trạng cũng tốt mà, khốn khiếp, anh ta còn có thể cười vui như vậy.

Cô vừa trả lời điện thoại vừa đi về phía trước, nghe trong điện thoại không còn âm thanh và nhìn vào màn hình một cách kỳ lạ.

Lạ thật.

Chưa cúp máy mà.

Người này trêu chọc cô ấy!

“Anh bệnh hoạn sao, không có chuyện gì tôi cúp nhé.”

“Em thử dám cúp xem!”

Hành động cúp máy của cô ta cứng đơ, không dán nhấn vào nó.

Khốn nạn! Ngoài việc ép buộc, anh ta còn biết những gì.

Cô ta ầm lên đối vào điện thoại “Rốt cuộc anh muốn gì!”

“Em quên hôm nay là ngày gì à?”

“He he, xin lỗi Tiêu Tổng, tôi đây trí nhớ không tốt.”

“Phải không.” Giọng nói Tiêu Tổng trở nên lạnh lùng “Nhìn đồng hồ”

Nhìn đồng hồ gì cơ?

Tô Tố nhìn vào điện thoại một cách kỳ lạ.

3 giờ 29 phút chiều.

“Tô Tố, khoảng thời gian chúng ta hẹn nhau chỉ còn 1 phút, em đã suy nghĩ làm sao để trả lời tôi rồi chứ?”

Tên này còn nhớ thời gian đã hẹn của chúng ta?

Nhưng mà….một cuộc điện thoại thì không thể lừa cô ta.

“Tiêu Lăng, không lẽ anh muốn tôi trả lời anh qua điện thoại sao, oh mơ đi. Tôi nói cho anh biết anh thích đến hay không đến đều được. Tôi nói cho anh biết tôi, không, muốn, làm, bạn, gái, của, anh, anh muốn làm gì làm gì.”

Tô Tố cúp máy vẫn chưa nguôi giận, cuối cầu nhìn vào nhật ký điện thoại hung hăng chửi, “Đồ khốn nạn, trước mặt thì giả vờ quan tâm nhưng thật ra không để trong lòng, não tôi có vấn đề mới đồng ý suy nghĩ 3 ngày. Còn nói thích tôi? Mắc địch! Bà không thèm!”

Chửi rồi chửi, điện thoại lại rung lên lần nữa.

Tô Tố nhấc máy, “Lại chuyện gì nữa!”

“Tính khí thật hung hăng.” Tiêu Lăng cười và nói “Ngước đầu lên.”

Chương 66

Tô Tố ngước mặt lên, nhìn thấy Tiêu Lăng ở con đường bên cạnh ngay trước mặt, ngay lập tức toàn thân đứng hình.

Hôm nay anh ấy tay đổi phong cách của mình, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, phong cách đơn giản nhất mà không có bất kỳ kiểu dáng nào, ở dưới mặc một chiếc quần be giản dị, áo sơ mi nhét vào trong quần để lộ ra đôi chân dài. Ăn mặc đơn giản và giản dị nhìn trẻ hơn so với bình thường khi khoác lên người toàn thân màu đen.

Anh ta dựa vào một chiếc xe màu đen bóng lưỡng, rất dễ chịu.

Nhịp tim của Tô Tố chậm một nửa.

Từ xưa đến nay xe đẹp thì hợp với mỹ nữ nhưng thời điểm này cô ta cảm thấy rằng xe đẹp cũng rất hợp với mỹ nam.

Xung quanh không ít phụ nữ dính mắt vào người Tiêu Lăng không rời.

Nhìn thấy cô ta nhìn qua, Tiêu Lăng cúp máy điện thoại và vẫy tay gọi cô ấy “Mau qua đây.”

Tô Tố toàn thân ngơ ngác đi qua bên anh ta, đến trước mặt anh ta thì cô mới từ từ tỉnh dậy.

Nghĩ đến sự điện rồ vừa nảy của cô bị anh ta thấy trong mắt, khuôn mặt cô đang bùng cháy như lửa, cay như lửa.

“Anh, sao anh đổi xe rồi….”

Cô ta nghĩ rằng Tiêu Lăng lái chiếc xe thể thao, chiếc xe đó quá bắt mắt, cô không nhìn thấy nên tưởng Tiêu Lăng không đến không ngờ rằng tạo ra một trò cười lớn.

Lén lút ngước đầu lên nhìn Tiêu Lăng một hồi, đôi mắt của anh ta sâu thẳm với khoé miệng muốn cười nhưng không muốn cười.

Tô Tố lập tức từ ngượng ngùng chuyển thành giận dữ, dang tay ra và đẩy anh tay “Cười cái gì cười, có gì vui không!”

Tiêu Lăng cười nhiều hơn là nói rồi.

Nếu như không đổi xe thì làm sao anh ta có thể thấy được vẻ mặt biểu cảm phong phú trên khuôn mặt.

Đưa tay ra và giữ lấy đôi bàn tay nhỏ bé của cô, đi đến phía sau hộp xe và mở ra và ôm một bó hoa hồng đỏ lớn.

Tô Tố nhìn vào bó hoa đó cảm giác bị sốc và choáng váng.

Bó hoa rất lớn, Tiêu Lăng ôm bó hoa là không nhìn thấy người anh ta luôn. Đã đầu giờ chiều rồi nhưng những cánh hoa đó vẫn còn bao phủ bởi giọt bước rất tươi, hương thơm lan toả, cô ấy hầu như say rồi.

Miễn là con gái thì e rằng không ai không thích hoa, đôi má của cô ấy đỏ bừng và rung động nhìn Tiêu Lăng “Tặng, tặng tôi ư?”

“Chứ sao nữa?” Tiêu Lặng đặt bó hoa vào vòng tay của cô, “Cho em này.”

“Ayda, nặng quá.”

Tô Tố đưa ra ôm lấy, không nghĩ rằng bó hoa rất nặng gần như làm cô ngã xuống.

Tiêu Lăng thấy cô thích, thở phào cảm thấy nhẹ nhõm.

Trước đó không phải không hẹn hò với cô gái nào, nhưng mà đều là thư ký Trương sắp xếp bao gồm cả hoa đều là thư ký Trương đặt mua. Trong 3 ngày qua, anh ấy luôn nghĩ làm cách nào để cho Tô Tố chuẩn bị sự ngạc nhiên nhưng đến cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại cũng nghĩ không ra.

Cuối cùng cũng nhờ đến lời khuyên của thư ký Trương, tự đến cửa hàng hoa mua hoa, thô thì có chút thôi nhưng thư ký Trương nói rằng vì hầu hết đàn ông đều làm điều này điều đó có nghĩa là hầu hết phụ nữa đều thích nó.

Anh ta nghĩ, cũng không có ý tưởng nào tốt hơn, chỉ đơn giản là mua hoa.

“Thích không?”

“Thích!”

Nụ cười của Tiêu Lăng cười sâu hơn và gõ gõ cửa xe.

Tài xế trên xe lập tức bước ra khỏi xe, trân trọng mở cửa cho hai người lên xe và tạo ra một tư thế vui lòng, mời hai người lên xe.

Tô Tố có chút không thoải mái, sau khi lên xe hạ giọng và nói chuyện với Tiêu Lăng, “Anh, không phải trước đây anh đều tự lái xe mà?”

“Hôm nay khác.”

Tiêu Lăng cũng ngồi ở ghết sau, chiếc xe từ từ di chuyển. Anh ta với tay ra ấn cái nút thì ngay lập tức ghế trước và ghế sau nâng lên một miếng chặn cho không gian chia ra thành hai. Nhìn thấy Tô Tố với ánh mắt bối rối, anh ta mỉm cười và giải thích. “Ngăn lại thì tài xe không thể nghe cuộc nói chuyện của chúng ta rồi.” Anh im lặng, đôi mắt bốc lửa quấn quanh cơ thể anh ta, nói thêm một câu “cũng không thể thấy chúng ta làm mọi thứ.”

Khuôn mặt Tô Tố đỏ bừng, cô hung hăng liếc nhìn anh ta “Anh im miệng đi”

Thật đáng tiếc, khuôn mặt đỏ bừng của cô liếc nhìn người khác cũng không hùng hồn, đôi mắt đầy xấu hổ nhìn vào cơ thể Tiêu Lăng là lập lập nóng người.

Anh dang tay đưa Tô Tố vào vòng tay, dùng lực nâng mông của cô ta lên để cô ta ngồi vào đùi anh.

Tô Tố giật cả mình, nhìn trước mặt một cách vô thức nhìn thấy trước mặt có vách ngăn thỉ cô cảm thấy nhẹ nhõm. Dùng sức đối đáng “Anh làm gì vậy, đừng động tay động chân, hãy thả tôi ra.”

Tiêu Lăng thở một hơi lạnh.

Hai tay dùng sức ấn mạnh vào vai vô, cảnh báo cô bằng một cái nhìn “đừng cử động, cử nữa thì tôi không thể đảm bảo chuyển gì xảy ra đâu!”

Không cần cảnh báo thì cơ thể Tô Tố đã cứng đờ.

Cô không dám cử động, toàn thân cứng đờ như một bức tường

trong vòng tay anh.

“Anh không xấu hổ…..”

“Tôi là một người đàn ông bình thường!”

“Biến thái.”

Tiêu Lăng một tay đặt trên đầu gối cô và từ từ di chuyển xuống, khuôn mặt lạnh lẽo dịu đi rất nhiều “Người phụ nữ mình thích ngồi trong lòng mình, nếu như không có phản ứng thì không phải là biến thái.”

Cô ta đỏ mặt nhìn anh ấy “nguỵ biện”

Bàn tay của Tiêu Lăng đã từ từ di chuyển đến bắp chân của cô ta và lòng bàn tay nhẹ nhàng nhấn chân cô ấy.

Làn da của cô ấy rất mượt khiến mọi người không nghỉ tay.

Tô Tố đưa tay đánh anh “Buông tay, tôi còn chưa đồng ý làm người yêu anh”

Người đàn ông này chỉ đơn giản là một kẻ dê xồm, mỗi lần gặp đều xem rẻ cô ta.

Tuy nhiên lời cảnh báo đó không có tác dụng với Tiêu Lăng.

Chiếc cằm dưới của Tiêu Lăng đặt trên vai cô, hít thở và tạo hơi nóng lên gáy sau của cô, cơ thể cô nhạy cảm đến run rẩy.

Tiêu Lăng rất hài lòng, bàn tay càng thêm sức nhấn vào bắp chân cô ta và lạnh lùng nói “Nếu như em đồng ý làm bạn gái của tôi thì em

nghĩ rằng bây giờ tôi nhấn là bắp đùi của em?”

Anh ta đã đủ hạn chế rồi.

Nếu không…..

Quần áo của cô ta đã bị phân thành mảnh rồi.

Hơi ấm trên xe càng ngày càng tăng, Tô Tố không biết rằng là nóng hay là ngại, đôi gò má đỏ ửng, trên trán cũng toát ra mồ hôi.

Tuy nhiên cô ta không dám chuyển động vì sợ rằng Tiêu Lăng sẽ biến thú tính và khiến cô bị sờ trong xe.

Cô ấy phải dịu dàng để cho Tiêu Lăng có thể buông tay cô ấy ra.

Đột nhiên sau gáy tai một hơi thở ấm nóng.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng liếm vành tai cô, cánh tay dùng sức ôm eo cô.

“Đồ khốn nạn, đừng hòng tiến thêm một bước”

Tô Tố rất tức và choáng váng, một bạt tay đánh mặt Tiêu Lăng và dùng lực đẩy mạnh mặt của anh ấy. Nắm lấy cơ hội nhảy ra khỏi lòng ngực và ngồi chặt vào góc. Đưa tay với lấy bó hoa trong xe và để ở giữa hai người.

Cô ta cảnh cáo Tiêu Lăng “Đây là biên, không được phép qua biên”

“Cher----” Tiêu Lăng cười Cher, “Còn chia biên…..em nghĩ em là học sinh tiểu học sao”

Anh ta hất tay, 999 đoá hoa hồng đỏ liền bị kéo sang một bên và đưa

tay ra kéo Tô Tố lại.

Đã 3 ngày.

Trong 3 ngày qua anh ta đã kiềm chế bản thân không liên lạc với cô ta, mỗi đêm đều kích động dùng điện thoại giải quyết mọi vấn đề. Bây giờ cô ấy còn không bù đắp cho anh, như vậy nói được sao.

“Qua đây!”

“Không!”

Tiêu Lăng nhíu mày, dựa vào cô ấy “Vậy tôi dùng mạnh hơn.”

“Này, đừng đừng đừng, Tiêu Lăng anh không muốn nghe đáp án của tôi sao?”

Hành động của Tiêu Lăng một chút kinh ngạc.

Mặc dù anh ấy không chắc rằng cô ta có đồng ý hay không nhưng anh vẫn kéo cô ta về phía bên cạnh, nhưng vẫn muốn nghe đáp án.

Anh dừng tay lại, đôi tay siết chặt ngực, nheo mắt lại, ánh mắt khá nguy hiểm “Em nghĩ xong chưa?”

“Nghĩ xong rồi!”

“Nói mau, rốt cuộc muốn làm bạn gái tôi không?”

Chương 67

Tô Tố tức đến xém chút quăng túi xách vào đầu Tiêu Lăng.

Đây là giọng điệu gì?

Đây là thái độ cần có để cầu xin người ta làm bạn gái cho anh ta sao?

Cô hừ nhẹ một tiếng, nép bên cửa sổ xe, “ với thái độ này của anh mà còn muốn có bạn gái à, hừ hừ.”

Tiêu Lăng nhướng mày, càng ép càng gần, “nói mau!”

Đồ khốn đồ khốn đồ khốn!

Tô Tố thầm mắng nhiều lần trong lòng mới hả giận, nhìn gương mặt đen xì của Tiêu Lăng, cô hừ lạnh một tiếng, cố tình làm bộ làm tịch, “muốn tôi làm bạn gái anh cũng không phải không được, nhưng mà...”

“ Nhưng mà cái gì?”

“ Phải hẹn ước ba điều!”

“...” Anh lại muốn nghe thử xem tiểu yêu tinh này muốn giở trò quỷ gì, dù gì cô cũng thoát không khỏi, Tiêu Lăng cũng không gấp gáp, khoanh tay lại tùy ý dựa vào ghế xe da thật, “ nói nghe xem.”

Tô Tố bắt đầu đưa ngón tay ra đếm.

“ Thứ nhất, ở nơi công cộng không thể để người khác biết được tôi là bạn gái của anh, nói chung ở nơi công cộng tôi và anh là quan hệ ông chủ và nhân viên. Thứ hai, không được can thiệp quyền tự do cá nhân của tôi, cũng không được can thiệp quyền tự do kết giao bạn bè của tôi. Thứ ba, không được nhúng tay vào công việc của tôi. Thứ tư, trong trường hợp tôi chưa ngật đầu đồng ý không được xảy ra quan hệ. Thứ năm...”

Cô cúi đầu bla bla đếm ngón tay, hoàn toàn không chú ý đến Tiêu Lăng vốn dĩ sắc mặt không tệ càng nghe sắc mặt càng đen, đến cuối cùng dường như có thể nhỏ ra nước.

Trong xe cũng càng ngày càng yên tĩnh, yên tĩnh đến có chút khủng bố, Tô Tố từ từ mới phản ứng lại, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy vẻ mặt u ám của Tiêu Lăng.

Cô giật mình, cuối cùng mới ý thức được cho dù đã trở thành bạn trai bạn gái, Tiêu Lăng vẫn bá đạo như trước.

Cô nuốt nuốt nước miếng, giơ tay tỏ ý có điều muốn nói.

“ Nói!”

“ Cái kia... có điều nào không vừa ý, có thể nói ra, có thể thương lượng, haha, có thể thương lượng.”

“ Điều nào cũng không vừa ý!”

Tô Tố cuống lên, “ Không được, sao có thể như vậy, những điều khác không nói, điều thứ tư anh nhất định phải đồng ý với tôi, nếu không... nếu không...”

“ Nếu không em như thế nào?” Tiêu Lăng ôm ngực, nhìn cô một cách lạnh lùng.

“ Nếu không thì tôi không làm bạn gái anh!” cô hét to lên.

Mặt Tiêu Lăng như phủ một lớp băng vậy, lạnh đến dọa người, anh từ từ đưa tay ra, chạm vào môi cô, ma sát nhè nhẹ. Dáng vẻ đó dịu dàng như sự âu yếm của người yêu, nhưng ánh mắt của anh ta lạnh đến không có một tia ấm áp.

Tô Tố bất giác rùng mình, “ anh, anh đừng làm bậy.”

“ Tiểu yêu tinh, em không phải ngây thơ đến nỗi cho rằng không làm bạn gái anh thì có thể thoát được anh à?”

“...” cô đương nhiên không nghĩ như vậy, nếu không cô có thể cẩn thận lại cẩn thận mà suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn đồng ý làm bạn gái anh ta.

Dùng cứng không được, thì cô sẽ dùng mềm.

Cô nhắm mặt xui lòng, nhẹ nhàng nắm tay anh, cái mông nhích từng chút từng chút, thuận tiện nhích vào trong lòng anh.

Tiêu Lăng mắt lóe lên tia sáng, lạnh nhạt nhìn cô, xem cô còn có thể giở trò mèo gì.

“ Tiêu Lăng...” Tô Tố học theo bộ dáng thường ngày Tiểu Thất làm nũng với cô, nắm tay anh ấy nhẹ nhàng đu đưa, giọng nói thấp xuống 8 độ, dịu dàng đến có thể vắt ra nước, “ Tiêu Lăng, anh đồng ý người ta đi mà ~ đi mà đi mà ~”

Tiêu Lăng giật giật khóe miệng, đưa tay đánh mạnh vào đầu cô, “

bình thường chút!"

Được thôi.

Bản thân cô cũng bị cô làm cho buồn nôn, da gà cũng nổi lên hết rồi.

Cô đưa tay vuốt bằng lại da gà nổi trên cánh tay, giọng nói bình thường lại một chút, chỉ dùng ánh mắt tội nghiệp đáng thương nhìn anh, " Tiêu Lăng... chúng ta không công khai có được hay không, nếu thật sự công khai rồi, em chắc chắn sẽ bị đám phóng viên bám theo, đến lúc đó chúng ta ngay cả một chút riêng tư cũng không có luôn, hẹn hò cũng phải lo trước lo sau, anh muốn như vậy sao?"

Tiêu Lăng như cười mà không phải cười nhìn vào cô, " cho nên em không phải là cảm thấy anh mất mặt?"

" Đương nhiên không phải!" Tô Tố kinh ngạc vô cùng, lựa lời mà nói, " sao anh có thể nghĩ như vậy được, anh khôi ngô tuấn tú phong lưu phóng khoáng như vậy, muốn dáng đẹpcó dáng đẹp mốn mặt đẹp có mặt đẹp muốn tiền có tiền, sao em có thể cảm thấy anh mất mặt được. Không phải anh nói thích em sao, anh cũng không muốn nhìn thấy em ở trên báo bị phóng viên viết như thế nào tham mưu hư vinh, như thế nào muốn gả vào hào môn, như thế nào nhờ quy tắc ngầm mà lên chức chứ?"

Tiêu Lăng nhíu mày, " bọn họ không dám viết."

Sao nói mãi vẫn không thông suốt vậy.

Tô Tố dứt khoát nhắm mắt lại, " nói chung chính là không được!"

Một mình cô cũng thôi đi, nhưng nếu bị đám phóng viên nhắm vào, 2 đứa con của cô chẳng phải bị bại lộ hay sao, cô thật sự không muốn

hai tiểu thiên sứ của cô ngày nào cũng bị đám phóng viên nhắm vào.

“ Điều này anh có thể miễn cưỡng đồng ý với em. Nhưng mà...”

“ Nhưng mà cái gì?” Tô Tố lập tức nhìn chằm chằm anh.

Tiêu Lăng giơ cánh tay ra, “ mỏi tay.”

Tô Tố lập tức lấy lòng nửa quỳ bên cạnh anh, đưa tay bắt đầu xoa bóp cánh tay anh, nịnh bợ đến người ta khống muốn nhìn nữa.

Tiêu Lăng lại rất vui, sắc mặt cũng hòa hoãn lại, “ chỉ cần có 1 điều, những điều khác có thể bỏ.”

Muốn anh có bạn gái rồi vẫn sống cuộc sống hòa thượng à? Anh lườm cô một cái, tiểu yêu tinh này nghĩ sao vậy, sao anh có thể đồng ý được.

Tô Tố chợt đơ người ra.

Tức là anh ấy muốn nhúng tay vào công việc của cô, muốn nhúng tay vào việc kết giao bạn bè của cô, còn muốn... xảy ra quan hệ với cô?

Mặt cô đỏ chót.

Sắc lang.

Một ngày không động tình sẽ chết hay sao?

Có thể sao có thể sao!

Tiêu Lăng mặt không biến sắc, lạnh nhạt nhìn ngũ quan của cô từ từ biến dạng, vẻ mặt thong thả, “ em có thể suy nghĩ từ từ.”

Suy nghĩ cái rắm.

“ Không được, tuyệt đối không được.”

“ Điều nào không được?”

Tô Tố cả mặt đỏ lòe, xoay mắt đi không nhìn anh, “ điều nào cũng không được.”

Tiêu Lăng xòe tay ra, “ vậy không cần thiết tiếp tục nói nữa.”

“ Tiêu Lăng đồ khốn này, anh chỉ biết uy hiếp tôi.”

Tiêu Lăng cười híp mắt nhìn cô, “ Lần trước không phải anh đã nói với em rồi hay sao? Nếu đã dùng cách đe dọa dụ dỗ, tại sao còn phải dùng biện pháp khác nữa.”

“ Anh giỏi! Coi như anh giỏi!”

“ Cho nên em đồng ý rồi?”

Tô Tố cắn răng, dùng sức nắm chặt tay, bày ra dáng vẻ khiêu khích, “ trừ phi anh khiến tôi cam tâm tình nguyện, không phải ngay cả bản lĩnh này anh cũng không có sao?”

Tiêu Lăng biết rõ không thể ép quá mức, lập tức ngật đầu đồng ý, “ được!”

Không phải chỉ là khiến cô cam tâm tình nguyện hay sao?

Qúa dễ dàng rồi.

Một cao thủ cua gái như anh nếu cả một nhóc con chưa vắt sạch ũi cũng lo không xong, mấy năm nay chẳng phải uổng công sống trên đời này sao.

Ý kiến hai người cuối cùng cũng nhất trí.

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm.

Ai da da.

Cùng Tiêu Lăng đàm phán quả thật như đang bị chiên trên chảo nóng, thật là một sự giày vò.

Người này không hỗ là người làm ăn.

Gian thương!

Tuyệt đối là gian thương!

Tiêu Lăng đưa tay ôm cô vào lòng, cúi đầu nhìn cô, “ cho nên, hiện giờ chúng ta chính thức là quan hệ bạn trai bạn gái rồi?”

Tô Tố buồn rầu mà ngật đầu.

Tiêu Lăng mắt lóe lên tia sáng, một tay đã ôm lấy eo cô, anh cười híp mắt nói, “ cho nên, hiện giờ anh có thể thực hiện quyền lợi của bạn trai rồi!”

Vừa dứt lời, anh không chút do dự cúi đầu hôn cô thật sâu.

Chương 68

“ Ưm...”

Tô Tố không chút phòng bị, bị Tiêu Lăng hôn trúng, anh điên cuồng quét vào, quấn lấy lưỡi cô, dùng sức quấn chặt mút vào.

Chặc chặc chặc.

Nhiệt độ trong xe bỗng chốc tăng lên.

Hai người đều toát mồ hôi, hô hấp cũng càng ngày càng rối loạn.

Tay anh cũng bắt đầu không đứng đắn, chạm vào phía trước của cô, sàm sỡ hết mức.

Dáng người Tô Tố rất tốt, cái tốt này không phải chỉ thân hình nóng bỏng cỡ nào, mà là mỗi nơi đều no đủ, vòng ngực cô cũng không lớn lắm, vừa đủ trọn bàn tay anh.

Đang lúc mặn nồng thắm thiết.

Lực tay của Tiêu Lăng bỗng mất khống chế, bóp đến Tô Tố hoàn hồn lại, lập tức đẩy Tiêu Lăng ra, bụm lại ngực hô lên.

“ Đồ khốn khiếp...”

Cô đau đến trên trán toát mồ hôi lạnh, kéo cổ áo ra xem, trên ngực hiện rõ những vết dấu tay đỏ thắm.

“ Đồ khốn đồ khốn, ai cho anh dùng sức như vậy.”

Hiện giờ là mùa hè, lúc khom người xuống lộ ra ngoài bị người khác thấy được bảo cô làm sao nhìn mặt ai nữa.

Tiêu Lăng ôm chặt cô thở gấp, một lúc lâu mới ổn định lại hô hấp.

Nghe thấy lời oán trách của cô, anh ổn định lại hô hấp, “ lần sau anh nhẹ một chút.”

Lần sau...

Nhẹ một chút...

Gò má Tô Tố đỏ chót, nhặt bó hoa ở trong góc lên, lần nữa xen cách giữa hai người, “ không được làm bậy nữa.”

Tiêu Lăng lần này thật sự không manh động nữa.

Dù sao cũng đang ở trên xe, nếu cuối cùng thật sự lau súng cướp cò, người khó chịu vẫn là anh.

Trên bó hóa có mấy cánh hoa rơi xuống, Tô Tố cẩn thận nhặt từng cánh lên.

“ Nhặt để làm gì, không lấy nữa.”

“ Không được.” Tô Tố cần thận nhặt mấy cánh hoa đó lên, lấy cuốn sổ ghi chép từ trong túi xách ra, sổ này là sổ cô thường dùng để ghi chép. Mở cuốn sổ ra, kẹp cánh hoa vào trong đó, cô đầu cũng không ngẩng mà nói rằng, “ em lớn như vậy lần đầu tiên nhận được hoa, em phải thu gom họ lại, đợi về nhà làm thành tiêu bản.”

Trái tim Tiêu Lăng hơi hơi rung động.

Ánh nắng chiếu từ ngoài cửa sổ vào, chiếu vào người cô, trên người cô bị bao trùm bởi một tia sáng mờ mờ, anh nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, trái tim anh dường như cũng bị hòa vào ánh nắng mặt trời, bỗng chốc trở nên ấm áp vô cùng.

Xem ra đề nghị của thư kí Trương quả nhiên không tồi, hoa này không tặng nhầm.

Xe vẫn tiến về phía trước.

Tô Tố lấy điện thoại từ trong túi xách ra xem thời gian, đã chạy nửa tiếng đồng hồ rồi, sao còn chưa tới?

“ Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cô giật cả mình, xe thế mà chạy vào đường cao tốc rồi. Cô bỗng chốc trở nên căng thẳng, “ Đi đâu thế, sao lại lên cao tốc?”

Cô còn phải về nhà đó.

“ Rất nhanh sẽ tới, yên tâm đi, nơi đó em nhất định sẽ hài lòng.”

“ Hôm nay em còn phải về đây...”

Anh nhìn cô một cách lạnh nhạt, hừ lạnh, “ còn nói anh là bạn trai của em, em đối với bạn trai mình sao lại phòng bị như vậy? Tô Tố, em bỏ trái tim vào trong bụng, anh dù cầm thú đến mấy cũng không đến nỗi vừa mới xác định quan hệ với em một ngày liền có ý xấu với em.”

Tố Tố nhìn anh một cách khinh bỉ.

Điều đó không nói chắc được, ở trên xe cũng có thể động tình, ở nơi khác, không khí tốt hơn, hoàn cảnh mờ ám hơn, nói không chừng vừa rồi cô đã bị anh gì gì đó rồi.

Trong tiểu thuyết ngôn tình nói gì nhỉ?

Có hai câu nói của đàn ông được cho là lời nói dối lớn nhất của phái nam.

Một câu là anh yêu em.

Một câu là anh không vào.

Haha... cho nên, anh ấy nói những lời này cô cũng chỉ nghe thoáng qua mà thôi.

...

Lại trôi qua một tiếng nữa rồi.

Cuối cùng xe đã dừng lại.

Tô Tố mơ mơ màng màng xém ngủ mất, cám thấy thân xe ổn định lại, cô mới dụi dụi mắt, mơ mơ hồ hồ hỏi Tiêu Lăng, " tới chưa?"

" Ừm, tới rồi." Tiêu Lăng mở tấm ngăn của hàng trước với hàng sau ra.

Tài xế đã xuống xe, chạy đến phía sau cung kính mở cửa xe ra, " tổng tài, Tô tiểu thư, có thể xuống xe rồi."

Lúc Tô Tố xuống xe vẫn không quên ôm theo bó hoa hồng cực to kia

xuống theo.

Tiêu Lăng thấy vậy, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Vừa xuống xe Tô Tố đã bị chấn động bởi cảnh trước mắt.

Đã sắp đến 5 giờ chiều, ánh nắng của mùa hè đã không còn độ nóng mãnh liệt nữa, cô vừa mới xuống từ xe máy lạnh, trái lại cảm thấy ấm áp vô cùng.

Dưới chân là những hạt cát mềm mịn.

Cô nhìn xung quanh, bầu trời anh biếc từng đóa mây trắng, dưới bầu trời trong xanh đó là một vùng biển xanh thẳm, ánh hào quang màu đỏ bao trùm cả vùng biển, trên bãi cát cũng tràn đầy sự dịu dàng ôn nhu.

Bởi vì phơi nắng cả ngày, bãi cát dưỡi chân cũng ấm ấm, khít vào lòng bàn chân, vừa ướt vừa ấm, vô cùng thoải mái, ngay cả cánh mũi cũng ngửi được mùi mặn nồng của gió biển.

Khiến cô chấn động không phải là điều này.

Trên bãi cát cách đó không xa dùng hàng ngàn hàng vạn đóa hoa hồng quay quanh một trái tim cực to, ở xung quanh trái tim, để đầy những tấm ảnh được phóng to của cô. Trong hình cô mặc một bộ lễ phục đen trắng xen lẫn, tóc xoăn gợn sóng được xả xuống, tùy ý mà quyến rũ. Và bên trong trái tim là tấm hình được phóng to của Tiêu Lăng.

Anh hơi khom người, đưa một tay ra, phong độ lịch lãm, dường như đang mời cô khiêu vũ, lại dường như đang mời cô tiến vào trong trái tim màu đỏ.

Tô Tố bụm chặt môi lại, chấn động đến không nói nên lời.

“ Có thích không?”

Cô ngật đầu thật mạnh, trong mắt ngấn nước, “ thích!”

Cô vẫn đứng yên ở đó, chân không nỡ di chuyển, quay đầu mặt đầy nước nước mắt nhìn Tiêu Lăng, “ Tiêu Lăng, những thứ này đều là anh chuẩn bị hay sao?”

“ Đương nhiên.” là ý của anh, nhưng là Tôn Nguyên thực hiện, anh cười híp mắt giơ cánh tay ra, ôm hết toàn bộ công lao cho bản thân, “ Bất ngờ như vậy, có phải nên ôm anh một cái hay không?”

Tô Tố không chút do dự mà nhào vào lòng Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng có chút kinh ngạc.

Anh vốn dĩ chỉ nói thoáng qua thôi, Tô Tố là người vô cùng bảo thủ, muốn cô ôm một người đàn ông là chuyện vô cùng khó khăn, cho đến bây giờ, cô cũng chỉ chủ động hơn qua anh một lần mà thôi.

Không ngờ bất ngờ này lại khiến anh cũng có được niềm vui ngoài ý muốn.

Anh ôm chặt tiểu yêu tinh trong ngực, híp mắt lại nghĩ rằng, xem ra sau này phải chuẩn bị thêm vài lần.

“ Tiêu tổng, Tô tiểu thư, phòng của hai vị đã chuẩn bị xong rồi, hiện giờ cần đi xem thử không?”

Tô Tố lập tức hoàn hồn lại.

Vừa quay đầu thì thấy phía sau không biết từ lúc nào xuất hiện một nhân viên mặc áo vest.

Cô đỏ cả mặt, trốn sau lưng Tiêu Lăng ngại ngùng không ra gặp người.

Tiêu Lăng cười lên.

Kéo Tô Tố từ sau lưng ra, cong cánh tay lại.

Tô Tố cúi đầu ngại ngùng khoác vào tay anh.

“ Đi thôi, đi xem thử phòng nào.”

“ Phòng?”

Cô đột nhiên hoàn hồn lại, cô hả miệng lườm Tiêu Lăng, nhỏ giọng đi thẳng theo nhân viên, “ anh, anh anh không phải hứa với em hôm nay...”

“ Hôm nay như thế nào?”

“ Vô sỉ!”

Tiêu Lăng gõ vào đầu cô một cái, Tô Tố đau đến nhe răn trợn mắt.

“ Anh làm gì vậy?” Tô Tố trợn trừng mắt nhìn.

Tiêu Lăng như cười mà không cười nhìn cô, nhỏ giọng tiếp tục đi thẳng về phía trước, “ phòng là anh đặt, không đặt phòng làm sao thay áo bơi đi bơi đây.”

Ơ...

Cô hiểu lầm anh rồi...

Tô Tố ngượng ngùng mà cười, thẹn thùng cúi đầu xuống.

Lúc cô cúi đầu xuống không nhìn thấy trong mắt Tiêu Lăng lóe lên tia xảo quyệt.

Áo bơi gì đó, là do chính tay anh chuẩn bị đó.

Kiểu dáng đó...

Anh híp mắt lại, cúi đầu nhìn vào dáng dấp đường nào ra đường nấy của cô.

Ưm... anh rất trông chờ vào điều đó.

Chương 69

Bước vào căn phòng đã chuẩn bị sẵn của khách sạn, Tô Tố vừa nhìn đã thích.

“ a a, đẹp quá!”

Phòng này là phòng hướng ra biển, dưới đất là sàn nhà bằng gỗ, cách trang trí của cả căn phòng đều dùng màu sắc của gỗ để trang trí, tuy màu sắc hơi tối, nhưng lại không cảm thấy u ám chút nào, trái lại có cảm giác khiêm tốn mà xa hoa.

Còn có cảm giác hòa nhập vào thiên nhiên.

Tô Tố vô cùng hưng phấn chạy vào phòng, đi vào trong cô lại càng thích hơn, phòng ngủ theo kiểu mở rộng, một chiếc giường lớn trắng tinh, trêm giường phủ một lớp màn màu trắng, cửa sổ phòng mở ra, gió biển thổi vào, tấm màn tung bay phấp phới, đẹp đến rung động lòng người.

Tạch tạch tạch.

Cô chạy ra ngoài ban công, ban công và phòng ngủ liền nhau, cũng theo kiểu mở rộng. Không có sự ngăn chặn của lan can, không gian rất rộng, trên đó đặt hai chiếc ghế nằm màu trắng, khi cúi đầu liền nhìn thấy biển cả xanh thẳm, cô nằm bò trên một cây cột gỗ, chân cũng không di chuyển được nữa.

“ A, Tiêu Lăng, ở ban công có thể trực tiếp nhìn thấy biển đó, đẹp quá à.”

“ Tiêu Lăng Tiêu Lăng, cảnh sắc ở đây đẹp quá, anh nhìn xem, còn có thể nhìn thấy các hòn đá trên bờ biển.”

“ Tiêu Lăng, em thích nơi này quá.”

Trong mắt Tiêu Lăng tràn đầy ý cười.

Anh đột nhiên phát hiện, điều bất ngờ mà bản thân tự tay chuẩn bị được yêu thích, cảm giác mãn nguyện và hạnh phúc lại mãnh liệt như vậy.

Thì ra khi cưng chiều một người, nhìn thấy cô ấy cười đến nhảy nhót lung tung, anh cũng có được niềm hạnh phúc như vậy.

Tiêu Lăng quơ quơ tay, để các nhân viên của khách sạn rời khỏi phòng, anh từ phòng ngủ bước ra ban công, từ sau lưng ôm eo cô, ôm chặt cô vào trong lòng.

“ Nếu thích thì chơi thêm hai ngày.” Anh vì hôm nay, cố tình sắp xếp xong xuôi công việc, những ngày còn lại đều rất rãnh rỗi.

Tô Tố đối với hành động thân mật của Tiêu Lăng vẫn có chút không được tự nhiên, ban đầu cơ thể hơi cứng đờ, nhưng nghĩ đến anh hiện giờ là bạn trai của cô, cũng từ từ thả lỏng ra, cả người dựa vào lòng anh.

Nghe được lời đề nghị của anh, cô có chút tiếc nuối.

“ Không được, em còn phải đi làm nữa.”

Tiêu Lăng nhíu mày, “ để anh gọi điện cho Phạm Lãi.”

“ Không được không được.” Tô Tố liền quay người lại, trải qua sự bất ngờ to lớn của hôm nay, lời lẽ quá lạnh nhạt cô nhất định không nói ra được. Cô nắm chặt tay anh giải thích rằng, “ em còn hai cảnh quay ở phim trường thì kết thúc rồi, sau đó qua mấy ngày sau đợi phần diễn của mọi người đều xong thì phải đi quay ngoại cảnh, đến lúc đó em sẽ ở bên cạnh anh có được hay không?”

Trong lòng Tiêu Lăng vô cùng bất mãn.

Diễn viên nho nhỏ như cô sao còn bận rộn hơn cả tổng tài như anh.

Anh muốn lúc anh muốn gặp cô thì cô phải xuất hiện ngay trước mắt anh, cũng hi vọng cô có thể để tâm anh nhiều hơn.

“ Hay là... em đừng làm nữa, anh nuôi em.”

Tô Tố mặt liền biến sắc, trong đầu liền xuất hiện từ “ bao dưỡng”, cô lập tức từ chối, “ không được!”

Vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy vẻ mặt không vui của Tiêu Lăng.

Ý thức được mình từ chối quá trực tiếp, cô liền sửa lại, nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên định, “ cái này nhất định không được, em còn trẻ, đang trong thời kỳ dốc sức làm việc, lúc này bảo anh nuôi em sau này sẽ không còn năng lực làm việc nữa. Vả lại hiện giờ em có việc làm cũng có sự giải trí, nếu như không có việc làm ngày ngày ở bên cạnh anh, nói không chừng anh sẽ cảm thấy phiền nữa cơ.”

“ Có anh ở đây, sao có thể để em chịu đói?” cho nên không có năng lực làm việc thì sao.

“ Nói chung là không được, em thích làm diễn viên, cũng thích đóng phim, anh không được can thiệp vào công việc của em.”

Cô không phải là nữ cường nhân gì, cũng không có dã tâm muốn làm nữ cương nhân.

Nhưng cô cũng có giới hạn của mình.

Cô còn phải báo thù cho bản thân của kiếp trước, làm thế nào cũng không thể mãi ở bên cạnh Tiêu Lăng làm người phụ nữ sau lưng anh ấy. Vả lại hiện giờ họ chỉ mới hẹn hò, Tiêu Lăng đối với cô đương nhiên quan tâm hơn, nhưng mà sau này thì sao? Suốt ngày xoay quanh bên cạnh một người đàn ông, chỉ khiến chúng ta dần đần đánh mất bản thân.

Hiện giờ cô có thể nổi giận với Tiêu Lăng bất cứ điều gì, nhưng nếu mỗi ngày xòe tay ra lấy tiền của anh, thời gian lâu dần, quan hệ của họ sẽ không bình đẳng nữa, lúc đó khi nổi giận, người ta một câu " cô ăn của tôi uống của tôi mặc của tôi dùng của tôi, có tư cách gì nổi nóng với tôi?" một câu nói liền có thể khiến cô không thể phản bác.

Tiêu Lăng đại khái có thể đoán được trong lòng Tô Tố đang nghĩ gì, nghĩ một hồi đành từ bỏ.

Hai người thật sự suốt ngày ở bên nhau, cũng không chắc có thể thúc đẩy tình cảm.

Anh than một tiếng, nhéo nhéo mũi Tô Tố, đôi mắt sâu xa của anh tràn đầy sự bất lực, " biết bao nhiêu phụ nữ muốn anh nuôi anh cũng không chịu, mà em lại khác người như vậy."

Tô Tố thấy anh không có giận, cũng thở phào nhẹ nhõm, ngửa cằm lên hả hê nhìn anh, " chính vì em không giống ai cả, cho nên anh mới thích em."

“ Xì, cho em một chút ngon ngọt em lại lên mặt rồi.”

“ Ừ hừ!”

Hai người đều thông minh không truy cứu trên vấn đề này nữa, cùng ôm nhau vừa hóng gió vừa trò chuyện, cũng là một sự hưởng thụ.

Tô Tố ngồi xếp bằng trên sàn nhà, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “ anh cũng ngồi đi.”

Tiêu Lăng nhíu mày nhìn xuống sàn nhà, đưa tay lau một hồi, nhìn thấy trên tay không có chút bụi bẫm nào mới miễn cưỡng ngồi xuống.

“ Anh còn có bệnh ưa sạch sẽ à?”

Tiêu Lăng lạnh nhạt lườm cô, không đếm xỉa cô.

Tô Tố cười hì hì, sau khi xác định quan hệ cô không phòng bị Tiêu Lăng như trước nữa, cô dựa vào bờ vai của anh, nhìn ra ngoài biển cả xanh thẳm kia, nghe tiếng nước biển đánh vào bờ biển, khuôn mặt tưởng tượng về nơi xa xôi.

“ Hồi trước mỗi lần em không vui đều thích ra biển, một mình đứng trên bãi cát ngắm nhìn biển cả vô bờ bến, đột nhiên cảm thấy bản thân thật nhỏ nhoi, cho dù không vui bao nhiêu cũng tan biến đi. Đợi đến khi nào già rồi không đi được nữa, phải kiếm một nơi gần biển sống ở đó.”

Tiêu Lăng tưởng tưởng đến tình cảnh đó.

Đôi vợ chồng đầu tóc bạc phơ sống trong một căn nhà gỗ nhỏ, lúc không có việc làm thì lấy chiếc ghế nhỏ ra ngồi ngắm mặt trời lặn.

Dường như...

Cũng không tệ lắm.

Khóe miệng anh cong lên nụ cười nhàn nhạt, trên miệng lại không chút nể tình mà đả kích cô, “ em chỉ là lâu lâu mới ra biển một lần, nếu thật sự sống lại ở đây, cảnh đẹp biết mấy cũng không còn là cảnh nữa.”

“...” Tô Tố.

Không vui mà lườm anh một cái, người này quả nhiên là kẻ nói chuyện lạnh nhạt.

...

Nhân lúc trời chưa tối, Tiêu Lăng đề nghị xuống nước chơi một lát.

Tô Tố nghĩ cũng không nghĩ liền ngật đầu đồng ý.

Hiếm khi mới đến đây một lần, không vui vẻ chơi một trận thì đáng tiếc quá.

Tiêu Lăng dẫn Tô Tố vào phòng ngủ, mở tủ ra.

Tô Tố nhìn quần áo trong tủ, bỗng chốc kinh ngạc đến trố mắt đứng nhìn.

“ Anh, anh anh đi chơi đem nhiều quần áo quá làm gì?”

Một dãy quần áo trong tủ, bỗng nhiên thấy có áo hằng ngày anh mặc, còn có vài cái đầm, Tô Tố liền phòng bị, “ chúng ta đã thỏa thuận rồi, phải về đó, ngày mai em còn phải quay phim.”

Tiêu Lăng hừ nhẹ một tiếng, chuẩn bị nhiều quần áo như vậy, vốn dĩ định ở lại chơi mấy ngày, nhưng tiểu yêu tinh này làm mất hứng quá.

“ Yên tâm đi, sẽ không làm chậm trễ công việc ngày mai của em đâu!”

Anh chọn chọn lựa lựa, cuối cùng ở trong góc tủ phát hiện ra một túi giấy, mở ra xem, mắt lóe sáng lên, nụ cười trên khóe miệng cũng cong lên.

Đem túi giấy đưa cho Tô Tố, “ Áo bơi mà thư kí Trương chuẩn bị, đi thay nhanh đi.”

Chương 70

Tô Tố vươn dài cổ vừa nhìn cái, thấy Tiêu Lăng đã đóng cái túi giấy lại rồi.

Cô đẩy cái lưng của mình và vào trong phòng tắm," Vẫn nên tắm trước đã, tắm xong thoa chút chống nắng rồi hẵng đi chơi, làn da đẹp thế này, làm hư nó thì thật chả tốt."

Ừm...

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng đầy cảnh giác.

Sao nay lại chu đáo vây?

Không phải lại có âm mưu gì chứ.

"Anh nhìn tôi như vậy làm gì?"

"Anh đang có chủ ý quái quỷ gì, thành thật khai báo." Tô Tố nheo đôi mắt lại.

Tiêu Lăng mặt không biến sắc, dang tay bất lực,"Tôi khi nãy vừa thừa nhận thân phận với cô rồi, Tôi khó khăn lắm mới có thể dịu dàng chu đáo như thế, cô ngược lại còn cảm thấy tôi có chủ ý quái quỷ sai. Haizz..."

"Thật là không có chủ ý quái quỷ."

Tiêu Lăng kiên định lắc đầu, "Đương nhiên không có!"

Cô chả thấy có gì bất thường, tạm thời tin tưởng, thuận tay bỏ túi giấy vào nhà tắm, “Còn đưa đồ gì đây, đợi chút tắm xong mặc áo tắm luôn, đừng có làm lỡ thời gian. Đời xíu sau khi trời tối nước sẽ lạnh, dù là mùa hè, nhưng bị cảm cũng không tốt.”

Tô Tố mơ màng bị đẩy vào phòng tắm.

Tiêu Lăng bỏ túi giấy ngoài cửa, tiện tay đóng tấm cửa kính mờ lại.

Căn Phòng này là anh ta đặt riêng, cửa mờ trong phòng tắm có tuyệt nhất, có thể coi nhất cửa nhất động của người trong kia, tuy chỉ thấy cái bóng, nhưng còn đỡ hơn cái gì cũng không thấy.

Nghĩ tới đó anh ta đắc ý lựa đồ bơi, toàn thân Tiêu Lăng nóng lên, cơ thể cũng đã hưng phấn lên.

Anh cúi đầy nhìn cái quần của mình, vươn tay vỗ vỗ, nói một câu đầy nghiêm túc,” Đừng lo lắng, đồ tốt phải ăn từ từ mới nếm ra được hương vị của nó, biết không?”

.....

Tô Tố cũng không nghĩ nhiều, để phòng những hành động nhỏ quái quỷ của Tiêu Lăng, cô chốt chặt cửa phòng lại. Thời gian vội vã, tắm bồn chắc là không kịp, cô mở vòi nước và bắt đầu tắm.

“Thoải mái thật.”

Nước nóng dội xuống cả người, sự mệt mỏi của cả ngày vơi đi một nửa, phòng tắm có cửa sổ hướng biển, đối mặt với biển lớn, cô vừa tắm vừa ngắm cảnh, thật sự là bài ca quá hòa hợp.

Nước chảy rất mạnh, đồ cô vừa cởi ra lập tức bị ướt cả.

Cô cũng không để ý.

Khi vừa tắm xong, lúc lau khô người thay đồ bơi, cô vừa tức vừa xấu hổ.

Cô dùng hai ngón tay gỡ áo bơi ra, cô tức đến nổi cả gân xanh trên trán.

Ai có thể nói cho cô biết, Những sợ dây màu đen và hai mảnh vải hoàn toàn vô dụng kết hợp lại là thứ gì đây!

Đây thực sự là bộ đồ bơi cứt chó mà!

Nội y cũng không hở hang như vậy.

Khốn nạn, chả trách biểu hiện khi nãy của Tiêu Lăng lại khẩn trương như vậy, thì ra là bày ra cái chủ ý này.

Đồ háo sắc chết tiệt.

Lần trước khi cô đến Truyền Thông Tinh Quang kí kết hợp đồng còn tối cái mặt lại không cho phép cô mặc quần ngắn, giờ thì lại đưa cái bộ đồ bơi hết sức hở hang cho cô mặc.

Rõ ràng là làm bộ làm tịt.

“Tiêu Lăng cái tên háo sắc!”

Cô ta hằn giọng chửi, đưa tay mở cánh cửa phòng tắm, cô thà không đi chơi cũng không mặc bồ đồ tắm hở hang như vậy ra ngoài.

Quàng Quàng Quàng.

Cô đẩy nhiều lần, cửa phòng tắm một chút cũng chả động đậy. Cô tức đến nhảy cả chân lên, cô mới nhớ ra chính mình đã đóng chốt cửa.

Mở khóa chốt.

Cô cẩn thận mở một khe nhỏ ở cửa.

“Tiêu Lăng! Tiêu Lăng anh đang ở đâu?”

“Cô thay đồ xong rồi!”

Tiêu Lăng lập tức xuất hiện ở trước cửa, mắt hau háu nhìn vào người của cô ta. Tô Tố tức đến nổi cắn chặt răng, nhanh chóng khép khe của lại, tránh lộ hàng ra ngoài, “tôi không mặc bộ đồ tắm này, anh mau đổi bồ khác cho tôi!”

Anh ta biết chắc con tiểu yêu tinh này không chịu mặt.

“Đồ Bơi à? Trong tủ còn một bộ, hay cô tự ra mà lấy?”

Tô Tố tức đến đỏ bừng cả mặt.

Cô cũng muốn đi ra, nhưng làm sao ra đây?

Đồ của cô đã ướt thấu rồi, trên tay chỉ còn bộ đồ bơi gợi tình này.

Quần áo mùa hè vốn dĩ đã khá mỏng, bộ đồ ướt của cô lại là màu trắng, mặc lên vốn dĩ chả che đẩy được gì, nhưng bộ đồ bơi chết tiệt gợi tình này có chết cô cũng không mặt ra ngoài.

Đồ Khốn Nạn.

Sớm đã bày trò với cô.

Hèn cho trong phòng tắm cô phát hiện không có khăn tắm, chắc chắn Tiêu Lăng đã sắp xếp sẵn từ trước.

Cô chỉ còn cách tạm thời mềm mỏng dịu dàng lại.

“Tiêu Lăng...anh đổi cho tôi bộ khác được không, tôi cái này... tôi không thể mặc ra ngoài được.”

Cô nhịn rồi lại nhịn, cắn sắp nát cái răng, đồ háo sắc, cô thề, đợi cô từ phòng tắm đi ra,, việc đầu tiên là vứt bộ đồ bơi này lên đầu anh ta.

Sao anh ta không mặc mấy miếng vải rác này đi tắm đi!

“Tiêu Lăng, anh lấy cho tôi bộ đồ được không?”

“Không được!” Tiêu Lăng cự tuyệt dứt khoát, âm thanh nhẹ nhàng bay vào phòng tắm, “Ù...giờ cô có ba sự lựa chọn. Một là không mặc đồ đi ra, cái này tôi cũng tương đối tán thành...”

Tán thành con khỉ!

“ Hai là mặc bộ đồ ướt đi ra, lộ rõ nhục thể, cô cũng biết, đôi khi mặc đồ ướt xuyên thấu, còn hấp dẫn mê hoặc hơn không mặc, cô mặc đồ đó đi ra, tôi không đảm bảo sẽ không nảy sinh thú tính.”

Tô Tố cắn răng, thì ra anh ta cũng biết mình là cầm thú.

“Thứ ba...” Giọng anh ta ngắt quãng, “Bên trong chả phải còn bộ đồ bơi sao, dù hơi gợi cảm một chút, nhưng cái không nên lộ thì không

lộ tí nào.”

Khốn nạn! Khốn nạn!

Trong lòng cô đang chửi tổ tông 18 đời của Tiêu Lăng.

Cánh cửa mở ta thêm xíu, chỉ lộ ra cái đầu cô, Tô Tố nhìn Tiêu Lăng với ánh mắt căm hờn,” Anh có phải đã âm mưu từ trước!”

Tiêu Lăng cười híp mắt, nói dối không chớp mắt,” Sao như thế được. Cái đồ bơi này là do Thư Ký Trương chuẩn bị, tôi nào biết anh ta lại chuẩn bị đồ bơi kiểu này.”

Tô Tố mặt đầy nghi ngờ, “Anh chắc chứ?”

“Đương nhiên rồi, sao tôi có thể làm việc mất giá như thế”

“,,,,”

Cái việc vô liêm sỉ vậy chắc chắn là do anh ta làm.

“Cô thật sự muốn đổi bộ đồ bơi khác sao?”

Chẳng lẽ lương tâm cắn rứt? Tô Tố vội vàng gật đầu, “Muốn đổi muốn đổi”

“Nói mấy câu dễ nghe trước, nói không chừng tôi sẽ đi lấy cho cô.”

Cô lại nghiến răng, giơ cái nắm đấm lên, cô đã biết anh ta chả có ý tốt vậy, để không phải mặc bộ đồ hở hàng như vây, cô nghiến răng, mặt lộ ra một nụ cười giả tạo.

“Lăng...anh lấy cho em được không?”

“Lăng?” Tiêu Lăng lắc đầu, “Cách xưng hô này chưa đủ thân mật.”

Còn muốn thân mật sao đây!

Ánh mắt Tô Tố nảy lửa, “Anh rốt cuộc muốn thế nào.”

“Tính khí thật không tốt, hở xíu là phát hỏa, như vậy sẽ già nhanh lắm.” Tiêu Lăng khó có cơ hội được trêu trọc cô ta, cuối eo xuống nhanh tầm với tầm nhìn của cô, “Kêu một tiếng Chồng tôi sẽ đi lấy cho.”

Bùm!

Không chỉ khuôn mặt Tô Tố, toàn thân cũng đều điên máu lên, làn da trắng của cô chuyển sang đỏ như tôm khô bị nấu chin.

“Anh, anh anh…”Cô run run tay chỉ vào Tiêu Lăng, lặng một lúc mới bức ra một câu,”Vô liêm sỉ.”

Tiêu Lăng cũng không tức giận, vẫn cười rất tươi, “Cô nghĩ xem, rốt cuộc là muốn thua võ mồm, hay là không mặc đồ mà ra đây? Đương nhiên rồi, thuận theo ý nguyện của cá nhân hay là mong đợi vào việc cô lõa thể bước ra.”

Chương 71

Ầm!

Tô Tố đóng cửa thật mạnh.

Vô sỉ!

Khốn khiếp!

Đồ khốn khiếp!

Cô lấy hết những từ để chửi người ra mắng liên tục mấy lần vẫn không hả giận, thân thể trần trụi đi đi lại lại trong phòng tắm.

“ Đồ háo sắc chết tiệt, sớm biết vậy thì mình không nên tới...”

Nhưng lúc này hối hận cũng vô dụng, gió biển thồi vào, cô có chút lạnh, liền chạy chậm ra đóng cửa sổ lại. Vừa nãy còn cảm thấy phong cảnh bên ngoài cửa sổ rất đẹp, nhưng lúc này cô nhìn thấy gì cũng cảm thấy chướng mắt.

Một chân giẫm xuống sàn nhà.

Sàn nhà thì không bị gì, nhưng chân cô lại đau cực kì, Tô Tố ôm chân kêu gào lên, “ a a a.... Tiêu Lăng đồ khốn khiếp nhà anh!”

Cô trút giận hết mười mấy phút, ngoài cửa không một chút động tĩnh, tâm tư Tô Tố lại trỗi dậy.

Có khi nào Tiêu Lăng đợi đến mất kiên nhẫn, sau đó tự mình đi trước rồi không?

Cô rón ra rón rén bước tới cửa, khom lưng, từ từ mở một khe hở nho nhỏ cửa đá của phòng tắm ra, khi nhìn thấy “thần cửa” mặc bộ đồ thể thao tựa bên cạnh khuôn mặt cô liền đen sì.

Sao hôm nay tính kiên nhẫn của người này lại tốt như vậy!

Qủa thật khiến người ta phẫn nộ!

Tiêu Lăng thấy cô mở cửa, cười mỉm chi nhìn cô, “ suy nghĩ xong rồi à?”

Trong lòng Tô Tố mặc niệm, “ nhịn! nhịn! nhịn! trên chữ nhẫn là một cây đao! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.” Thôi miên hết mười mấy lần, cuối cùng cô đã trở lại dáng vẻ bình thường, ít ra ngoài mặt là vậy.

Cô nịnh bợ cười với Tiêu Lăng, “ thật sự phải gọi sao?”

Tiêu Lăng ngật đầu khẳng định.

Được thôi!

Kêu thì kêu.

Coi như mình đang đóng phim!

Cô nhắm mắt xui lòng, vẻ mặt đắn đo, nhưng đợi đến lúc cô mở miệng, giọng nói lại bán đứng biểu cảm của cô, “ ông, ông xã...”

Giọng nhỏ đến cả cô cũng không nghe được.

Tiêu Lăng cúi đầu ghé sát vào môi cô, dùng tay ngoáy ngoáy lỗ tai, " hoàn toàn không nghe được, lớn tiếng chút."

Khốn khiếp, được lợi mà còn khoe mã.

Cô liếc Tiêu Lăng một cái, nhưng người này như hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt sắc bén của cô vậy, đôi mắt sâu thẳm ngập tràn ý cười.

Lúc trước sao cô lại đơn thuần cảm thấy người này lạnh lùng lại khó tiếp xúc, còn khờ khạo cho rằng người này là một mỹ nam lạnh lùng.

" Rốt cuộc em có gọi hay không, nếu không gọi thì anh đi đây?" Tiêu Lăng giả vờ bước đi.

" Anh chờ chút!" Tô Tố cắn răng, dứt khoát đi dụ dỗ anh?

Chương 72

Trong giây lát cô thật sự muốn dứt khoát đi ra cho rồi, dù sao nếu khêu gợi lên dục vọng của người nào đó thì cũng không phải lỗi của cô.

Nhưng cô suy đi nghĩ lại đành từ bỏ.

Cầm thú đó chuyện gì cũng làm ra được, nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.

Cô cắn ngón tay nhìn xung quanh phòng tắm, híp mắt nhìn chằm chằm vào một góc nào đó.

...

Tiêu Lăng tùy ý chống đầu dựa vào ghế sofa, vì muốn được lập tức nhìn thấy đóa hoa mới nở từ trong phòng tắm đi ra, anh cố tình điều chỉnh vị trí của ghế sofa, ngay đối diện cửa phòng tắm.

Hai bộ đồ bơi.

Anh không cần suy nghĩ cũng biết Tô Tố sẽ chọn bộ thứ nhất, tuy có chút tiếc nuối, nhưng hiệu quả cũng không tệ.

Anh tưởng tượng cảnh tượng đó, trên làn da trắng tuyết, những mảnh vải màu đen chỉ che được ba chỗ quan trọng nhất, sự kết hợp của đen trắng xen lẫn nhau, cộng thêm dáng dấp đường nào ra đường nấy của cô.... chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy huyết mạch sôi trào.

Tiêu Lăng toàn thân nóng như lửa đốt, ánh mắt cũng ngày càng nóng bỏng.

Cửa phòng tắm hơi mở ra, anh " soạt" một tiếng ngửa cằm lên, ánh mắt sắc bén dán chặt vào cửa phòng tắm.

Nhưng mà, khi nhìn thấy người từ trong phòng tắm đi ra, anh giật giật khóe miệng, trên mặt tràn đầy sự ngạc nhiên và thất vọng.

Tố Tố quả thật đã mặc một bộ áo bơi, nhưng mà... áo sơ mi cô mặc trước khi đi tắm được cô dùng để phủ lên trước ngực, áo sơ mi dạng dài, vừa đúng che từ xương quai xanh đến đùi, mọi cảnh xuân đều được che lại trong đó.

Áo đều ướt cả rồi, Tô Tố thông minh không có mặc lên người, như vậy thì nguyên mặt sau lưng đều lộ ra ngoài, nhưng mà, cô là nhìn thẳng Tiêu Lăng, cho nên sau lưng trần trụi cũng không sao.

Nhìn thấy sự thất vọng của Tiêu Lăng, cô cười hả hê, từ cửa phòng tắm nhích từ từ vào trong phòng, hừ nhẹ một tiếng, " tưởng em không có quần áo thì chỉ có thể mặc áo bơi hay sao? Hừ hừ, Tiêu Lăng đồ lòng dạ đen tối nhà anh, em sẽ không để cho anh được toại nguyện đâu."

Cô vừa nói, đôi mắt nhanh chóng dò xét khắp căn phòng, sau đó lách mình đi vào phòng khách. Phòng khách cũng là dùng gỗ để trang trí, tất cả vật dụng đều dùng màu sắc của gỗ, nhìn vào có chút âm u, cho nên hai cái khăn tắm kia càng chói mắt hơn.

Cô nhanh chóng chạy vào phòng khách, lấy một cái khăn tắm quấn thật chặt lên người.

Đợi đến khi quấn chặt khăn tắm lên người cô mới thở phào nhẹ

nhõm.

Trong nháy mắt lại đắc ý, ngửa cằm lên nhìn Tiêu Lăng một cách đầy khiêu khích.

Kế hoạch của Tiêu Lăng tan vỡ trong lòng có chút thất vọng, nhưng nhìn thấy cô gái nhỏ Tô Tố vẻ mặt hả hê lại nhịn không được cười.

Anh ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích, thay đổi tư thế, tùy ý dựa lên đó, cười mỉm chi nhìn Tô Tố, “ không cho anh toại nguyện? Vừa nãy ai gọi anh là ông xã?”

Mặt Tô Tố liền đỏ lên, cứng miệng nói, “ rõ ràng em gọi ông lão...”

Nếu như thường ngày nói Tiêu Lăng như vậy, anh nhất định sẽ bất mãn, thế mà lại nói anh là ông lão! Nhưng hôm nay tâm trạng anh tốt, chống người từ ghế sofa đứng dậy, trên mặt vẫn giữ nụ cười, “ anh là ông xã hay ông lão, em không phải hiểu rõ hơn ai à?”

Tố Tố vẫn đơ người ra, Tiêu Lăng đã lấy quần bơi bước vào phòng tắm.

Ông xã?

Ông lão?

Bỗng nhiên cô hiểu ra rồi, trên mặt liền đỏ lên, đồ háo sắc này vốn dĩ là đang ám chỉ cho tình một đêm trước kia của hai người.

“ Hừ hừ hừ, đồ háo sắc!”

Cô xấu hổ che mặt lại, không đợi Tiêu Lăng từ phòng tắm ra, một mình bọc lại khăn tắm chạy ra phòng.

...

Tô Tố một mình đi đến bãi cát.

Những tấm hình trên bãi cát vẫn chưa cất vào, cô nửa quỳ trên tấm hình của Tiêu Lăng, xung quanh đều là những đóa hoa hồng, cô cầm một bó lên ngửi.

Một hương thơm nhàn nhạt tỏa ra, rất thoải mái nhẹ nhàng.

Cô ngắm nhìn hàng ngàn hàng vạn đóa hoa này, ôm mặt nở nụ cười.

Cô là người phàm tục, đương nhiên không thể thoát tục.

Kiếp trước Mạc Tầm cũng chưa từng theo đuổi cô như vậy, cô và Mạc Tầm ở bên nhau luôn có cảm giác gặt hái được thành quả, vả lại bởi vì cô là ngôi sao điện ảnh, cho nên hai người đều rất khiêm tốn, đương nhiên không có những điều bất ngờ này.

Mặt trời lặn dần, ánh nắng mờ nhạt bao trùm lên những đóa hóa, thế mà lại có cảm giác thiêng liêng.

Cô cười ngây ngô, lại lần nữa đem bó hoa đó cắm lại vào vị trí ban đầu, không nỡ rời mắt, sau đó chạy chậm ra biển.

Nước biển bị phơi nắng cả ngày, quả thật không lạnh lắm, cô đi chân trần trên bãi cát, những cơn sóng đánh vào cẳng chân bóng loáng, dịu dàng như cá đang hôn chân của cô.

“ Thật tốt...”

Cô kiếm một hòn đá ngồi lên đó, hòn đá cũng rất ấm áp, cô bọc khăn

tắm, ngửa cằm lên nhìn xung quanh đột nhiên lại cảm thấy có chút kì lạ.

“ Ơ...”

“ Sao vậy?”

Tô Tố vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tiêu Lăng cũng bọc khăn tắm xuất hiện trước mặt cô, sau khi anh đến bên cạnh cô liền tiện tay rút khăn tắm ra, toàn thân cao thấp chỉ mặc một cái quần bơi bó sát.

Làn da màu đồng cổ.

Cơ bụng 6 múi múi nào ra múi nấy.

Thậm chí nửa thân dưới còn có cơ bụng chữ V.

Quần bơi đó thật sự rất bó...

Cô “soạt”một cái quay đầu đi, mặt cô bỗng chốc đỏ chót.

Tiêu Lăng đối với phản ứng của cô rất hài lòng, híp mắt lại cười vô cùng hài lòng. Tiện tay quăng khăn tắm qua một bên, ở bên cạnh cô kiếm một chỗ ngồi xuống.

“ Anh, sao anh lại ăn mặc như vậy...” Tô Tố vốn dĩ không dám nhìn anh.

Tiêu Lăng coi đó là chuyện đương nhiên, “ em có thấy ai đi bơi mà ăn mặc chỉnh tề không, không mặc quần bơi vậy thì mặc gì?”

Nói một hồi, ánh mắt anh rơi xuống chiếc khăn tắm trên người cô.

Tô Tố nhìn anh đầy cảnh giác, vô cùng có ý thứ an toàn quấn chặt khăn tắm. Cô nhìn ánh mắt của Tiêu Lăng càng ngày càng trần trụi, liền hỏi nghi vấn ban nãy của cô, chuyển đổi đề tài, " cái kia... nơi này đẹp như vậy, sao lại không có người?"

Theo lí mà nói, nơi này cách trung tâm thành phố A không xa lắm, phong cảnh lại đẹp như vậy, đáng lẽ phải có nhiều du khách đến mới đúng.

" Đương nhiên không có ai khác."

Anh đã báo trước cho Tôn Nguyên biết, cái thằng kia sao lại dám cho ai vô được. Nếu như có người khác... anh cũng không thể nào chuẩn bị áo bơi quyến rũ như vậy cho cô, đương nhiên, bản thân anh cũng sẽ không ăn mặc như vậy.

Tô Tố đơ ra, quay đầu lại kinh ngạc nhìn anh, " anh, anh bao trọn nơi này à?"

Tiêu Lăng nhíu mày, rõ ràng là một chuyện giàu tình cảm như vậy, sao từ miệng cô nói ra lại giống như một thổ hào vậy.

" Anh thật sự bao trọn nơi này à?"

Tiêu Lăng bất lực ngật đầu, " ừm."

Tô Tố nhìn khách sặn cực lớn, lại nhìn biển cả vô bờ bến, gian nan nuốt nuốt nước bọt, " phải tốn biết bao nhiêu tiền đây..."

Tô Tố mặt đen sì, quay đầu lườm cô, " vào lúc này có thể không đề cập đến tiền không?"

" Nhưng, nhưng mà..."

“ Không được nhưng mà.”

“ Được rồi!” người ta tiền nhiều, đốt thì khó chịu, vậy cô cũng không có cách nào khác.

Hai người ngồi trên bãi cát một hồi, mặt trời đã thành màu giống lòng đỏ trứng gà, dường như sắp lặn rồi.

Ánh mắt Tiêu Lăng lấp lánh, một tay không chút dấu vết chạm vào khăn tắm trên người cô, “ chúng ta xuống nước đi.”

Chương 73

Tô Tố thận trọng lùi lại một vài bước, ngồi xuống bãi biển.

"Ah!"

Mặc dù cát mềm, té không bị đau, nhưng cô bị dọa, thấp giọng kêu lên. Tư thế cô ngã nhìn không đẹp chút nào, chân đều giơ lên, bên trong khăn mơ hồ có thể nhìn thấy đồ bơi màu đen.

Tiêu Lăng mắt sáng lên, mỉm cười đứng dậy từ chởm đá, sau đó đi đến bên cạnh cô cúi xuống đưa tay ra.

Tô Tố đỏ mặt, xấu hổ đặt bàn tay lên tay anh.

Tiêu Lăng thấp giọng cười, hơi dùng lực một tí là có thể kéo cô từ cát lên, "Em kích động như vậy làm gì?"

"Ai bảo anh đột nhiên động tay động chân." Tô Tố bất lực thì thầm.

Anh không phải Liễu Hạ Huệ, người phụ nữ mình thích ngồi bên cạnh, sau khăn tắm trắng là cảnh quan rất đẹp, anh không động tay động chân mới là lạ.

Nhưng chỉ vì như vậy, anh sẽ không hành động lỗ mãng, cúi đầu nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của cô đang ửng đỏ, "Còn không xuống nước trời sẽ tối mất."

Tô Tố nhìn lên trời.

Lúc này trên bầu trời là màu cam, mặt trời đã lặn xuống một nửa, trời quả thật sớm sẽ tối. Không khí ẩm ướt và nóng, thực sự không thoải mái.

Cô có chút động lòng.

Đến bãi biển không xuống nước, không phải là đến vô ích sao?

Nhưng...... nếu xuống nước thì phải tháo khăn tắm ra.

Trong trái tim có một âm thanh đang cảnh báo cô. Tô Tố, nếu làm vậy bạn sẽ bị thiệt thòi mất! Bạn quên mất Tiêu Lăng cầm thú cỡ nào rồi sao.

Tô Tố có nghĩ qua Tiêu Lăng sẽ chiếm tiện nghi của mình, tuyệt đối không nhàn rỗi, gãi đầu, cực kì rối não.

Hey, rốt cuộc có xuống nước hay không.

Tiêu Lăng nhìn là có thể đoán được những gì cô nghĩ, so với Tiêu Lăng thì Tô Tố kém xa, tất cả các cảm xúc đều hiện trên mặt, người ta nhìn cái là biết ngay.

Anh không hối thúc cô, nhẹ nhàng nhìn cô, sau đó lười biếng bước ra khỏi bãi biển đi xuống nước.

"Gee, nước biển thực ấm, thực sự thoải mái."

"Yo Oh, còn có một con cua nhỏ trên bãi biển."

"Ah, tốt tốt, kỳ nghỉ sau có cơ hội có thể đến đây."

......

Tô Tố trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, người xấu này vốn dĩ là đang cám dỗ cô. Mà cô...... đáng xấu hổ mà chấp nhận sự cám dỗ đó. Kế bãi biển có kê một cây cầu gỗ, dài khoảng hai mươi mét, một đường thông ra biển.

Cô chân trần bước trên cây cầu gỗ, cát dưới lòng bàn chân chà xát với lòng bàn chân, mỗi bước đi như bị ai đó cù lét. Một đường đi hết cây cầu, ngồi xuống, hai chân nhẹ nhàng chơi nước.

"Đẹp quá......"

Xung quanh cây cầu gỗ nhìn cả ba mặt đều là nước, khắp nơi đều thấy khung cảnh đẹp.

Thảm thực vật xanh ở xa hiện lên rất dịu dàng, từ góc độ này nhìn về phía khách sạn nơi họ sống, dưới khung cảnh cây xanh, giống như một biệt thự theo phong cách châu Âu.

Nhưng...

Trái tim Tô Tố chợt khẩn trương, Tiêu Lăng!

Cô hoảng loạn đứng lên trên cây cầu gỗ, nhìn quanh nhưng không thấy bóng của Tiêu Lăng.

Anh ấy rõ ràng mới xuống nước.

Xuống nước?

Mặt Tô Tố nhợt nhạt, không lẽ... đôi mắt hoảng hốt của cô ấy nhìn xuống biển, nhưng biển hoàn toàn yên tĩnh, không thấy ai đang vật lộn.

"Tiêu Lăng! Tiêu Lăng, anh đang ở đâu!"

"Tiêu Lăng, đừng làm em sợ."

Cô muốn nhảy xuống cứu người, nhưng cô không biết bơi, nước mắt Tô Tố đều chảy ra. Nếu Tiêu Lăng vì mối quan hệ với cô mà xảy ra chuyện gì, cô sẽ cắn rứt suốt đời.

Phải làm gì đây?

Tô Tố khẩn trương nhìn quanh.

Chỉ muốn đi vào khách sạn để gọi mọi người, mắt cá chân đột nhiên bị nắm.

"Ah, ah ----- ma ------"

Lực trên mắt cá chân rất mạnh, "thình thịch" một tiếng, cô bị kéo mạnh xuống nước.

"Uhm..."

Cô không biết bơi, miệng uống hai ngụm nước, tai và mũi đều bị nước vào, một cơn đau dữ dội truyền đến từ lồng ngực cô, cô vô thức vật lộn trong nước.

Có phải cô sắp chết không?

Tô Tố nhắm chặt mắt lại, cố gắng vật lộn.

Tiêu Lăng không biết Tô Tố không biết bơi, lúc nãy anh âm thầm lặn dưới nước đi qua bên đây, thực tế anh trốn dưới cây cầu, chỉ vì góc

độ nên Tô Tố không nhìn thấy anh.

Thấy Tô Tố lo lắng cho anh, trái tim anh rất hạnh phúc.

Dưới nước anh mở mắt ra, đưa tay tháo chiếc khăn trên người cô, sau đó đưa Tô Tố ra khỏi biển khi thấy cô sắp ngạt thở.

"Khục khục..."

Tô Tố mới vừa tiếp xúc với không khí đã liều mạng vừa ho vừa hít thở, đầu ong ong kêu, hoàn toàn không phát hiện anh đã tháo chiếc khăn tắm xuống.

Lúc này, cô đang mặc một bộ đồ bơi ba mảnh, tóc cô ướt đẫm, dính vào mặt cô, lúc hít thở, phập phồng không ngừng.

Tiêu Lăng nhìn đến toàn thân nóng bỏng, tất cả tế bào của cơ thể đều đang hét lên.

Sau khi hơi thở của cô từ từ được bình ổn lại, không cho cô có cơ hội để lo lắng, cúi xuống hung hăng hôn cô.

"Uhm..."

Anh ấn cô lên cây cầu gỗ, hôn cô bằng đôi môi nóng bỏng và mạnh mẽ, liếm môi cô, lưỡi vừa đưa ra, là có thể thuận lợi thâm nhập vào miệng cô.

Cơ thể Tô Tố ngày càng nóng, nhưng cô vẫn còn lý trí

Đây là bãi biển!

Mặc dù trời trời sắp tối rồi, nhưng thực sự vẫn chưa tối!

Mặc dù Tiêu Lăng bao cả bãi biển, nhưng nhân viên bất cứ lúc nào cũng sẽ đi qua. Bọn họ ở trên cây cầu gỗ, nơi mà miễn là có ai đó đi qua, sẽ nhìn thấy ngay lập tức.

Tô Tố nhấc chân lên hướng bụng của anh đạp một cái

"Tên hỗn đản, anh tránh ra!"

"Xuỵt ----" chân của cô đạp lên bụng anh, mặc dù ở dưới nước được nước đệm nên không quá đau, nhưng gót chân của cô cách phần dưới của cơ thể anh một đoạn ngắn chỉ vài cm. Tiêu Lăng hít một hơi lạnh không ép cô nữa. "Tiểu yêu tinh nhà em, em muốn phế anh sao? Phế anh rồi sau này ai làm em "hạnh phúc" trong tình dục đây"

"Tiêu Lăng, khốn kiếp, anh gạt tôi!"

"Anh gạt em khi nào." Tiêu Lăng trôi nổi trên mặt nước, màu da đồng hiện lên đặc biệt hấp dẫn khi ở dưới nước, anh thấp giọng mỉm cười, dùng chân giữ đôi chân không an phận của cô lại. "Anh cũng đâu nói anh bị chìm, cũng đâu kêu em cứu anh"

"Hỗn đản hỗn đản!"

Cô mờ mịt không nói nên lời, chỉ biết chửi. Thân trên của cô bị đặt trên cây cầu gỗ, phần dưới vẫn nằm trong nước, tư thế này khiến cô rất khó chịu, cô vất vả phản kháng, đỏ mắt lườm anh hét "Anh buông tôi ra"

"Không buông!"

Cơ hội tốt như vậy, anh mà buông tay ra thì quả là thằng khùng.

Tô Tố lúc này mới phát hiện ra khăn tắm trên người cô không biết khi nào đã bị cởi ra, mà móng vuốt sói của người nào đó đang lên xuống trên người cô.

Cô tức đến nỗi mắt cũng đỏ lên, vươn tay muốn đánh móng vuốt sói của anh, hét lên một cách dữ dội. "Anh nhanh buông tay, tôi đau lưng!"

"Đau lưng? Anh xoa giúp em xoa"

Bất chấp sự kháng cự của cô, đưa tay lên lưng trắng nõn của cô vừa xoa vừa ấn.

"Anh..."

"Ngoan, đừng nói, sẽ không có ai đến đâu."

Tiêu Lăng như đang đốt cháy khắp cơ thể cô. Tô Tố làm sao là đối thủ của anh, không lâu sau bị tuyệt chiêu cao tay của anh làm cho hai mắt mơ màng, bầu không khí ái muội.

Tiêu Lăng thấy thời gian đã chín muồi, ở dưới biển vươn tay cởi bỏ quần bơi của cô.

Chương 74

"Không... không được."

Cô ấy không cởi mở đến nỗi làm chuyện ấy ở nơi này, nhưng... cô cắn môi, làm gì có ai ngày đầu tiên xác định mối quan hệ đã lập tức làm chuyện ấy.

Không được không được.

Cô đưa tay đẩy Tiêu Lăng "Anh mau thả tôi ra, nếu không chúng ta kết thúc".

Tiêu Lăng nắm lấy tay cô ấy "Tô Tố, em nhẫn tâm nhìn Anh không thoải mái sao?"

Mặt nhỏ của Tô Tố đỏ đến nỗi có thể nhỏ ra máu. "Anh, anh không biết xấu hổ..."

Không biết xấu hổ cũng được, có sao đâu?

Tay của Tiêu Lăng tiếp tục di chuyển, áo tắm anh mua anh biết rất rõ, quần bơi của Tô Tố không chỉ ít vải đến đáng thương, mà còn dùng dây để buộc lại, anh tháo hai cái nơ buộc ở hai bên quần ra. Quần bơi của Tô Tố trực tiếp biến thành hai mảnh vải, nhẹ nhàng trôi xuống biển.

"Ah, không được không được, sẽ có người đến mất..."

Nghe thấy cô đã dịu giọng, Tiêu Lăng hôn lên môi cô, vươn tay kéo

cô vào lòng, hai người cùng nhau xuống biển, Tô Tố không biết bơi, rơi xuống biển chỉ có thể ôm chặt anh để không bị chìm. Đây chính xác là điều Tiêu Lăng mong muốn, anh vuốt ve lưng trắng nõn của cô "Đừng lo, lúc đi ra anh đã nói với họ, sẽ không có ai đến đâu."

"Anh, anh đã có kế hoạch trước?"

Tiêu Lăng mỉm cười ôm cô, không phủ nhận điều đó.

Tất nhiên anh cố ý.

Thật không dễ dàng mới trở thành bạn trai thực sự của cô, anh không vì mình giành lấy chút quyền lợi thì thực sự quá có lỗi với bản thân.

Một tay rơi trên lưng trắng nõn của cô, ngón tay kéo một cái, hai mảnh ở phần thân trên cũng bị rơi ra.

"Ah-"

Tô Tố hét lên.

Tiêu Lăng ôm lấy tiểu yêu tinh trần truồng, tay anh rơi trên vòng eo thon thả của cô,cười thỏa mãn. "Em cứ việc la lên, tuy rằng Anh có dặn người ta không được qua đây m, nhưng nếu người khác nghe thấy tiếng la hét của em mà đi qua đây, vậy thì không liên quan đến anh nhé"

Tiếng la đột nhiên dừng lại.

Tô Tố muốn khóc.

Bộ dạng này của cô nếu bị nhìn thấy, cô cũng không muốn sống nữa.

Trời dần tối, nhiệt độ nước biển cũng ngày càng thấp đi.

Nước biển rất lạnh, không khí lại rất nóng.

Cảm giác vừa nóng vừa lạnh khiến Tô Tố rất khó chịu.

Cô trần truồng, lại không muốn anh nhìn thấy, nên chỉ có thể ôm chặt anh một cách bất lực. Cô nắm lấy tay anh, cắn môi cầu xin: "Tiêu Lăng, chúng ta có thể quay về khách sạn được không?"

"... không được!"

Thân thể thơm tho mềm mại ở trong lòng, kêu anh buông tay này, khục khục, không thể nào

"Vậy rốt cuộc anh muốn như thế nào?"

Tiêu Lăng cười híp mắt ôm cô, cảm nhận được sự cứng đờ của cơ thể cô, anh hỏi ngược lại, "Em nói xem?"

"Không được, anh hứa với em sẽ không chạm vào em nếu em không chịu mà......"

"Tô Tố, đây là nghĩa vụ của bạn gái."

Nghĩa vụ cái mẹ kiếp.

Cô chỉ nghe qua nghĩa vụ vợ chồng, khi nào bạn trai bạn gái cũng có nghĩa vụ này!

"Anh đây là lý luận mẹ kiếp gì vậy."

"Không được chửi thề." Mặc dù Tiêu Lăng nhịn đến rất không thoải mái, nhưng lúc này anh không vội, cau mày nhìn Tô Tố. "Nếu nói nữa anh sẽ trừng phạt em!"

Tô Tố lập tức im lặng.

Tình hình ép người, cô ấy bây giờ đấu với anh chắc chắn sẽ không có kết thúc tốt đẹp.

Sớm biết... Sớm biết cô sẽ không đồng ý làm bạn gái của tên cầm thú này, bây giờ hối hận cũng không kịp.

"Tiêu Lăng, nước ở đây rất lạnh, chúng ta quay về trước có được không?" Cô lắc tay anh, giả bộ yếu đuối đáng thương.

Tiêu Lăng không bị lừa, vươn tay ra và chạm vào tay cô.

Lòng bàn tay của cô ấm áp mềm mại, căn bản không hề lạnh.

"Miễn bàn!”

Khuôn mặt của Tô Tố đột nhiên nhăn thành một đống, đáng thương đổi lí do "Tiêu Lăng, ở đây rất đáng sợ, tôi sợ."

Cô ấy thực sự là một chút sợ hãi.

Biển đêm không đẹp như ban ngày, một màu đen kịt, trông giống như một con quái vật khổng lồ, chỉ cần mở miệng là có thể nuốt bọn

họ.

"Thật sự sợ?"

Tô Tố nghe thấy lời này, nhanh chóng gật đầu.

"Vậy..."

Tô Tố nhìn anh với ánh mắt, chỉ chờ anh nói "được" thôi.

Nhưng mắt Tiêu Lăng nhìn một vòng nói, "Vậy khi chúng ta làm xong lập tức quay về!"

Cô gần như nôn ra máu.

Tiêu Lăng khẽ cười: "Quên hết tất cả những ý tưởng trong đầu của em đi, hôm nay em chạy không thoát."

Tô Tố toàn thân căng thẳng

"Anh, anh... anh đã hứa với em là ngày mai cho em đi đóng phim."

"Đó là chuyện của ngày mai."

Tiêu Lăng không nhịn nữa, một tay cởi bỏ quần bơi của mình.

Ah!

Cô còn đang muốn tìm thêm một vài lý do để thoát khỏi cảnh này, nhưng đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không thể nghĩ ra một lý do chính đáng nào.

Tiêu Lăng đã phải chịu đựng cả buổi chiều rồi, bây giờ anh mà còn nhịn nữa thì sẽ biến thành Ninja thần rùa mất.

Anh nhanh chóng cởi bỏ quần bơi, hai người trần truồng dính lấy nhau.

Mặc dù một nửa cơ thể được ngâm dưới biển, không nhìn thấy nhau, nhưng sự tiếp xúc của cơ thể càng thêm nhạy cảm. Tô Tố thậm chí có thể cảm nhận được cơ bắp đầy mạnh mẽ của anh.

Cô khóc không ra nước mắt.

Thật hối hận vì lúc nãy bàn chân không đạp vào điểm trọng yếu kia.

Phế anh cũng tốt, để người này không cần ở đâu cũng hứng lên.

Không lẽ... Không lẽ hôm nay cô phải làm ở đây sao? Trái tim Tô Tố không thể chấp nhận được, nhưng quyền chủ động không nằm trên tay cô.

Trăng đen gió mát.

Khách sạn cách đây rất xa

Tình hình hiện tại của cô hoàn toàn có thể nói là gọi trời trời không đáp gọi đất đất không linh.

"Ah ah..."

Tiêu Lăng mỉm cười hôn cô, dùng nụ hôn trong các bộ phim cổ điển để hôn cô "Em la đi, kêu khàn cổ họng cũng không có ai đến cứu."

Tô Tố trừng mắt nhìn anh.

Phụ nữ thì Tiêu Lăng không có 10 thì cũng có 8 người, kinh nghiệm được gọi là phong phú. Dưới sự trêu chọc cao tay của anh, Tô Tố rất nhanh bị đánh bại, yêu kiều thở ra.

Không khí ngày càng nóng hơn, nóng đến không bình thường.

Tuy nhiên, tại thời điểm này hai người họ không quan tâm vấn đề này.

Tiêu Lăng đặt Tô Tố mềm như nước lên trên cây cầu gỗ, toàn thân dường như đã sẵn sàng chờ anh.

Tô Tố thở hổn hển buông bỏ hết mọi giới hạn

Kệ đi kệ đi, cô an ủi bản thân, cũng không phải chưa xảy ra qua, thêm một lần ít một lần cũng không có sự khác biệt

Tiêu Lăng vừa muốn...

Ầm-

Một tiếng sấm sét vang lên, tia chớp ngay lập tức xé ngang bầu trời đêm. Chuyển động của hai người cứng đờ, mở to mắt nhìn nhau, nhất thời quên đi tình cảnh xấu hổ hiện tại.

Ào ào ào——

Trời nói mưa là mưa, như một xô nước lạnh đổ xuống, tất cả hứng thú đều bị dập tắt, đến một chút ấm áp cũng không còn.

Tô Tố đã ướt đẫm như chuột lột, mơ màng nghĩ, hèn gì thời tiết hôm nay nóng như vậy, hóa ra là muốn mưa.

Cô quay lại nhìn Tiêu Lăng, thấy rõ ai đó đang khó chịu,nhìn khuôn mặt đen tối của Tiêu Lăng, thực sự không nhịn được, nằm trên cây cầu gỗ ôm bụng cười.

"Haha! Hahaha..."

Chương 75

"Haha, hahaha!"

Khi cô trở về phòng, Tô Tố vẫn nằm trên ghế sofa cười không ngừng.

Hai người từ bên ngoài trở lại, cả người ướt đẫm, nhìn rất nhếch nhác, Tô Tố được bọc trong khăn mà Tiêu Lăng ném trên bãi biển, trong khi bản thân anh mặc một chiếc quần bơi, cô không nhịn được hả hê khi thấy người gặp nạn, lúc đó nếu Tiêu Lăng ném cái quần bơi đi, thì anh chỉ có thể trần truồng trở về.

Cô nghĩ đến tình cảnh đó, cười đến chảy nước mắt.

Đây được gọi là người tính không bằng trời tính.

Trời cũng không chấp nhận hành vi của anh, vì vậy đến dạy dỗ anh.

"Haha... Ai ya, không được không được, cười đến em đau cả bụng."

“Rất buồn cười sao?”

Tiêu Lăng tựa mặt vào cánh cửa, mặt hầm hầm.

Anh rất không dễ dàng chuẩn bị cẩn thận buổi tối lãng mạn, vốn muốn làm một bữa tối ngoài ra dưới ánh nến lãng mạn, rồi kêu người đốt lửa trại, thậm chí tìm người để chơi violin, hai người vừa ăn cơm vừa thưởng thức cảnh đêm và nghe nhạc, bây giờ bị thay đổi thành ở trong nhà.

Đặc biệt là cái áo tắm tình thú mà anh đặc biệt chuẩn bị, còn có dáng vẻ cực kỳ quyến rũ của Tô Tố, còn nghĩ có thể phát sinh quan hệ thực tế một tí...... bây giờ bị gội gáo nước lạnh, hoàn toàn không còn gì.

Anh sắp chán nản chết, trong khi tiểu yêu tinh này còn cười, anh thấy thoải mái mới là lạ.

Đột nhiên, anh nghĩ đến một cái gì đó, đôi mắt hơi nheo lại, thản nhiên nói một câu, " mưa lớn như vậy, hôm nay sẽ không thể quay trở lại trung tâm thành phố, em nhanh chóng đi tắm, sau đó xuống ăn tối."

Tiếng cười của Tô Tố dừng lại.

Bị dọa một phen, đột nhiên cô lăn khỏi ghế sofa.

"Dong-----"

Đầu gối đập xuống sàn nhà uych một tiếng, Tô Tố đau đến "aiya" một tiếng, nhưng cô không chú ý tới sự đau đớn, ôm chặt đầu gối đứng dậy khỏi mặt đất, bộ dáng như bị hù dọa.

"Anh, anh nói cái gì vậy? Không quay về à?"

"Ừ." Tiêu Lăng thấy cô như vậy, đột nhiên tâm trạng trở nên tốt hơn. Anh chậm rãi tìm kiếm một chiếc khăn lau khô cơ thể, chỉ về phía mưa lớn bên ngoài cửa sổ, "Mưa lớn như vậy làm sao quay về? Hôm nay em đừng nghĩ nữa, sáng mai hãy nói."

"Không được không được, em phải quay về. Em còn phải quay phim vào ngày mai."

"Vậy ngày mai dậy sớm."

"Không..."

"Chỉ có thể như thế." Tiêu Lăng tùy tiện vứt khăn " mưa lớn đi đường rất dễ xảy ra tai nạn, chắc chắn không thể về rồi."

Tô Tố khóc không ra nước mắt.

Cô nhìn ra cửa sổ, trên thực tế không cần nhìn, chỉ cần nghe tiếng mưa rơi trên ban công cũng biết mưa lớn cỡ nào, hồi nãy lúc bọn họ vội vã trở lại từ bên ngoài, mưa rơi xuống cơ thể cũng cảm thấy đau, thời điểm này mưa còn nặng hạt hơn.

Thời điểm nào, lái xe một tiếng rưỡi để trở về, quả thật không an toàn.

Nhưng... nhưng...

Qua đêm không về, cô giải thích làm sai với hai đứa trẻ đây?

"Có lẽ đợi tí nữa mưa sẽ ngừng."

Cô ôm hy vọng cuối cùng nhìn Tiêu Lăng: "Nếu một tí nữa mưa ngừng, chúng ta quay về được không?"

Mưa mùa hè không phải đều như vậy sao, đến cũng nhanh đi cũng nhanh, nói không chừng năm ba phút sau sẽ ngừng.

Tiêu Lăng nhìn mưa nặng hạt, hào phóng gật đầu, "Được, trước 10h nếu mưa ngừng, chúng ta sẽ quay về. Nhưng bây giờ, đi tắm."

Tô Tố gật đầu, mặc dù đó là mùa hè, nhưng do bị ướt mưa nên cảm thấy rất lạnh.

Cô ấy vừa mới vào tủ để lấy quần áo, đã thấy Tiêu Lăng đi vào phòng tắm. Cô đột nhiên ngạc nhiên, lại nhìn da thịt trần trụi hiện lên ánh sáng lạnh, lặng lẽ lấy quần áo ra khỏi kệ, rất hào phóng xua tay, "Anh đi tắm trước đi, em gọi điện về nhà."

Tiêu Lăng bước đến chỗ cô, nắm lấy cổ tay cô "Tôi làm sao có thể cho em tắm một mình, để em cảm thấy lạnh, loại chuyện không có phẩm vị này sao tôi có thể làm được?

"Ý anh là..."

"Cùng tắm."

"Không không không!"

Tô Tố lắc đầu liên tục, cực kì kháng cự. Tắm uyên ương, trong điều kiện tỉnh táo này, cô làm sao làm được.

Mắt cô nhìn quanh, đột nhiên vén mái tóc dài của mình mỉm cười với anh.

Tiêu Lăng ngây người.

Tô Tố nhân cơ hội này, nhanh chóng đẩy tay anh ra, nắm lấy quần áo bước bước lớn vào phòng tắm, thuận tay khóa chặt cửa.

Phù!

An toàn rồi.

Tô Tố áp tai vào cánh cửa nghe, không nghe thấy gì mới nhẹ nhõm. Họ đặt phòng này chỉ có một phòng tắm, nghĩ đến chuyện Tiêu Lăng người vẫn còn ướt, Tô Tố nhanh chóng tắm xong và bước ra, trên đầu bọc một chiếc khăn, người mặc quần áo Tiêu Lăng chuẩn bị cho cô.

Cô phát hiện ra rằng, chắc chắn Tiêu Lăng là một người nhàm chán.

Trước mặt mọi người là khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, sau lưng thì là người bỉ ổi vô sỉ.

Anh đưa cho cô một chiếc váy corset màu đỏ, vải ít đến đáng thương, phía trên buộc lưng, váy xòe, váy rất ngắn, hoàn toàn không dám cúi xuống, cúi xuống chắc chắn sẽ bị thấy hết.

Cô kéo chiếc váy ngắn không thoải mái bước ra khỏi phòng tắm

"Tiêu Lăng, sau này không được phép chuẩn bị cho tôi những chiếc váy ngắn như vậy, không để ý một cái là có thể bị thấy hết." Cô không để ý mà ngẩng đầu, ngây người.

Tiêu Lăng nheo mắt nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, miệng nở một nụ cười dễ chịu, không biết đang nghĩ gì.

Cô mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra, vẫy tay trước mặt anh ta. "Anh sao vậy, nghĩ gì mà nhập tâm thế."

"Bộ đồ này của em, có giống bộ em mặc ở khách sạn Marina không?"

Tô Tố ngây người, chợt nhớ lần đầu tiên cô gặp Tiêu Lăng, khi đó hai người chỉ là tình một đêm, không phải cô cũng mặc một chiếc váy màu đỏ sao, cô nhìn xuống váy mình đang mặc, khá giống bộ trước

đây mặc, tuy nhiên vải được nâng cấp lên n lần.

Một dòng điện ấm áp chạy qua tim cô.

Tiêu Lăng cũng không phải chỉ biết nghĩ đến việc chiếm tiện nghi của cô.

Coi như anh có tâm!

Nghĩ như vậy, khuôn mặt của cô dịu dàng hơn,giọng nói của cô ấm áp hơn mấy phần. "Anh đi tắm nước nóng đi, đừng để bị cảm lạnh."

"Em đừng chạy lung tung, trong phòng chờ anh ra, anh đã đặt một bữa ăn, đợi tí cùng xuống ăn tối."

"Biết rồi biết rồi!"

Tiêu Lăng khẽ nhếch mày, mang quần áo vào phòng tắm.

Tô Tố âm thầm nhìn mưa vẫn rơi, đi đến đóng hết cửa sổ lại, tiếng mưa lộp bộp đập lên kính, thỉnh thoảng kèm theo âm thanh của sấm sét vang lên và tia chớp xẹt ngang trời, rất đáng sợ.

Cô ngồi xuống giường, cắn ngón tay của mình trông rất đau khổ.

Theo tình hình hiện tại, mưa sẽ không dừng lại.

Đôi mắt cô rơi trên chiếc túi trên giường, nghĩ đến sự chuẩn bị cẩn thận của Tiêu Lăng ngày hôm nay, cuối cùng lòng mềm xuống, lấy điện thoại ra khỏi túi.

Sáng nay khi cô ra khỏi nhà,đặc biệt nói với Tiểu Hy tối nay sẽ về trễ, cho nên điện thoại không có cuộc gọi nhỡ cũng như tin nhắn nào.

Cô do dự một lúc, gọi số điện thoại bàn.

Nhìn cửa phòng tắm khép kín, cô lén chạy đến phòng khách để gọi điện. Điện thoại được kết nối nhanh chóng, là giọng nói của Tiểu Thất.

Cô còn chưa kịp nói, bên kia Tiểu Thất đã bala nói, "Mami mami, phải mẹ không, mẹ ơi bên ngoài mưa lớn quá, hôm nay mẹ đi ra ngoài không có mang ô? Mẹ làm việc xong chưa, có cần con và anh đi đón không? "

Tô Tố nhanh chóng từ chối. "Đừng, hôm nay mẹ không bị ướt mưa, hôm nay mẹ... à, có lẽ sẽ không về."

Điện thoại vừa tắt, Tiểu Thất và Cảnh Thụy nhìn nhau, Tiểu Thất bịt phần loa điện thoại lại, cười trộm, "Anh trai, mẹ nói ngày hôm nay không về, có phải là ở với Daddy không?"

Tô Cảnh Thụy gật đầu khẳng định, "Chắc vậy.".

Chương 76

A! Đúng là đang ở cùng với ba a. Tiểu Thất đang âm thầm tán dương sự thông minh của mình, sau đó che ống nghe nhìn sang Tô Tiểu Thất," Anh, giờ phải làm sao đây. Phải gọi mami về hay sao?"

"Mưa lớn như vậy sao mami về được."

Cảnh Thụy đảo đảo cặp mắt lạnh lùng của mình, giành lấy điện thoại từ tay Tiểu Thất," mami ơi, vừa nãy con và Tiểu Thất nghe tin tức, ngoài đường hôm nay xảy ra rất nhiều tai nạn, mMI hôm nay đừng nên về nhà, tìm khách sạn nghỉ ngơi cho tốt nha."

Tô Tố cầm điện thoại cứ thế ngẩn người ra.

Thật ra đã nghĩ rất nhiều lý do, vậy mà bây giờ đều không dùng tới, trong lòng có chút khó chịu, như vậy có tính là cô ấy đang nói dối hai đứa con của mình không? Bọn trẻ hiểu chuyện như vậy, vậy mà cô ấy lại lừa gạt chúng……

Trong lòng Tô Tố đang dâng đầy cảm giác tội lỗi.

"Mami ơi, mami còn đó không?"

"Mami đây mami đây."Tô Tố lấy lại bình tĩnh, vội vàng nói, "Vậy các con phải nghe lời mẹ nuôi, tối phải đi ngủ trước 10 giờ, ngày mai còn phải đi học, biết chưa?"

"Con biết rồi, vậy bái bai mami nha"

“Bái bai”

Tô Tố ngồi xuống chiếc ghế mây của khách sạn, thở một hơi thật dài.

Bây giờ Tiêu Lăng đã là bạn trai chính thức của cô, cô ấy đang lo, sau này nếu Tiêu Lăng gặp hai đứa con của cô, cô phải giải thích như thế nào a.

Hay là bây giờ thẳng thắn nói với anh ấy?

Suy nghĩ này vừa lóe lên, đã bị cô dập tắt ngay. Tiêu Lăng nếu như biết cô có 2 đứa con, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, cho rằng cô lừa gạt tình cảm của anh ấy.

Cô căn bản không thể chịu nổi khi Tiêu Lăng nổi giận.

Bực dọc gãi gãi đầu, lại đụng phải chiếc khăn đang quấn trên đầu, Tô Tố lại thả lỏng hai tay, vẻ mặt phiền muộn. Bây giờ phải làm sao đây, thật là tiến thoái lưỡng nan.

......

Tiêu Lăng vừa bước ra từ phòng tắm, đảo mắt một vòng quanh căn phòng thì thấy Tô Tố, đang định đi qua đó thì điện thoại lại vang lên.

Anh ấy cau mày, nhìn Tô Tố đang ngồi cuộn tròn trên chiếc ghế mây, đi về phía ban công nghe điện thoại

“Có chuyện gì?”

“Haha, lão đại, thành công chưa thành công chưa? Chị dâu có cảm động đến nỗi lấy thân báo đáp không. Lão đại, ngay cả lấy lòng bạn gái em cũng chưa từng tận tâm đến vậy, anh nhất định phải nhớ đến

công lao của em a.”

Tiêu Lăng sắc mặt đen sầm, hạ giọng lạnh lùng nói, “câm miệng!”

Tôn Nguyên ở đầu dây bên kia ngẩn người, “lão đại, anh lúc này chẳng phải nên đắc ý vui mừng hay sao, sao lại nói chuyện khó chịu như vậy?”

Tiêu Lăng hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào.

“Ách...... Cái này, em đột nhiên nhớ ra còn chuyện chưa làm, lão đại, anh nhớ hôm nào dẫn chị dâu về gặp anh em a, em cúp máy trước đây.”

......

Ném điện thoại sang một bên, Tiêu Lăng đi về phía phòng khách, đứng phía sau Tô Tố, hai tay cầm lấy chiếc khăn trên đầu cô giúp cô lau tóc.

“Đang nghĩ gì mà nhập tâm vậy?”

“A! Không có gì.” Tô Tố lắc đầu, nhanh chóng lấy lại tinh thần, lấy lại chiếc khăn trong tay Tiêu Lăng,”để em tự lau”

Tiêu Lăng nhíu mày, nhìn cô một cái, “ngồi đàng hoàng.”

Ngồi thì ngồi, có người phục vụ ngại gì không hưởng thụ. Tô Tố thả lỏng người, nhẹ nhàng ngồi cuộn tròn trên ghế mây.

Tiêu Lăng dùng khăn lau khô tóc cho cô xong, lại từ trong tủ lấy máy sấy giúp cô sấy tóc.

Máy sấy phát ra tiếng kêu "ong ong", gió thổi ấm ấm vào đầu, ngón tay anh luồng vào tóc cô, rất ôn nhu, rất thoải mái, Tô Tố híp mắt lại như con mèo lười.

"Thoải mái không?"

"Ưm, Tiêu Lăng, có phải anh học qua sấy tóc không, sấy dễ chịu như vậy."

Tiêu Lăng nhếch miệng cười, tay thì không ngừng, chuyên đơn giản như vậy còn cần học sao, liếc mắt nhìn là biết ngay.

Hừm!

Đồ khoác lác!

Đoán không chừng là trước kia hay dùng cách này để lấy lòng những cô gái khác, nên bây giờ mới chuyên nghiệp như vậy, trong lòng có chút buồn. Vừa nghĩ đã buộc miệng hỏi ngay,"Không phải là trước đây anh hay sấy tóc cho phụ nữ đó chứ? Ai da —— Anh làm gì vậy?"

Cô còn chưa nói hết câu, đã bị cóc cho một cái, đau đến chảy nước mắt, che đầu quay lại nhìn anh," Đau lắm đó!"

Đau là được, để em nhớ cho kỹ." Tiêu Lăng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục sấy tóc cho cô, "Em nghĩ anh là nhân viêc trong tiệm làm tóc hay sao, mà ngày nào cũng rãnh rỗi sấy tóc cho người khác. Đây là lần đầu anh sấy tóc cho người khác"

Khuất mắc liền được giải đáp, trong lòng cảm thấy thoải mái.

"Thật không?"Cô vui vẻ quay lại hỏi anh.

“Đương nhiên là thật rồi.”

Anh quay đầu của cô lại, những cô gái trước đây, cho dù có cho, cũng không dám kêu anh sấy tóc cho.

Không biết anh đã vì Tô Tố mà phá bỏ bao nhiêu luật lệ, cô gái này thật sự một chút giác ngộ cũng không có.

Tóc của cô không nhiều, sấy mười mấy phút đã xong, Tiêu Lăng đặt máy sấy xuống, từ trong tủ lấy ra một đôi giày cao gót màu đỏ, đặt trước chiếc ghế mây,”Mang vào nhanh, có thể ra ngoài ăn cơm.”

“Cần phải mang giày cao gót a?”

Tô Tố có chút không vừa ý, bình thường miễn mang đượ sẽ miễn, dù giày cao gót mang vào rất đẹp, nhưng lại rất vất vả a, nhất là với người không biết mang giày cao gót như cô, mang giày cao gót như chịu cực hình, được một giờ là chân không còn tí cảm giác nào.

Cô cắn môi nhìn anh,”Có thể không mang được không?”

“Em nói xem”,Tiêu Lăng hừ một tiếng.

......

Cô còn có thể nói được gì?

Lúc này Tô Tố mới nhận ra Tiêu Lăng đang bận một bộ tây phục màu đen, chiếc áo sơ mi trắng bên trong bộ tây phục một nếp nhăn cũng không có, các cúc áo đều đã đươc cài lại. Lúc anh ấy cởi trần thì cơ thịt rõ ràng, khi mặc tây phục lại là một hình ảnh khác, cảm thấy có chút mê người. Bên trong quần tây là đôi chân dài rắn chắc, khiến người khác hận không thể chạm vào.

“Ách......” Như vậy thật quá chính thức rồi.

Tiêu Lăng nhìn cô đang ngẩn người nhìn anh đến không chớp mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong lòng có chút vui vẻ. Tâm tình tốt lại khiến anh phá lệ thêm lần nữa.

Anh đi đến ngồi xổm bên cạnh chiếc ghế mây, một tay cầm giày, một tay nắm lấy chân cô, nhẹ nhàng giúp cô mang giày.

Tô Tố mặt đỏ bừng lên, vô thức rút chân lại.

“Để em tự mang.”

“Đừng nhúc nhích.”

Tiêu Lăng giúp cô mang giày, số đo của cô anh đều biết rõ, mua đương nhiên là rất thích hợp, mang vào vừa như in.

Đôi giày màu đỏ tươi, nước da thì trắng hồng, đã vô tình đánh thức sự mãnh liệt trong anh, vừa nắm chân cô mà anh vừa thở mạnh.

Tô Tố hoàn toàn không nhận ra, chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng.

Đây chính là sự khác biệt trong tình cảm của nam và nữ, đàn ông khi yêu, sẽ không thể tách rời khỏi tình dục. Mà phụ nữ thì chú trọng tình cảm và sự hưởng thụ hơn, cho nên Tiêu Lăng giúp cô mang giày cũng được, sấy tóc giúp cô cũng được, đều làm cô cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Trong lòng phụ nữ, đây mới là phương thức biểu đạt mà một con người nên có.

Sau khi Tiêu Lăng giúp nàng mang giày xong, mới đột nhiên nhớ ra một vấn đề, mặt lạnh lùng hỏi Tô Tố, “Lắc chân đâu?”

“Ách, em cất đi rồi.”

“Không phải cho em đeo hay sao?”

Nhắc đến chuyện này làm Tô Tố cảm thấy bực bội, đá anh một phát, “Tiểu Hi nói lắc chân đó hơn trăm vạn, anh mua cho em đồ quý giá như vậy làm gì! Em cũng không dám đeo, lỡ bị người khác cướp mất thì biết làm sao. Tiêu Lăng, em không hi vọng mối quan hệ của chúng ta xuất hiện quá nhiều tiền...... Cho nên, về sau anh đừng mua những vật quý giá như vậy nữa!

Chân mày Tiêu Lăng dần dần nhíu lại, trong lòng có chút lạnh lẽo. Tô Tố biết đây là dấu hiệu anh ấy sắp nổi giận, không khỏi sợ hãi rụt cổ lại.

Chương 77

Vẻ mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng thật dọa người.

Anh chậm rãi đứng dậy từ ghế mây, sắc mặt càng ngày càng lạnh, thân hình cao lớn mang theo cảm giác áp bách mãnh liệt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Tố.

Anh không hề nghĩ tới, anh tự thấy mình đối xử với Tô Tố đủ tốt, thật không ngờ đến nàng cô lại không cảm kích.

Cô nói với anh nhiều nhất chính là "Không!"

Không được!

Không muốn!

Không thể!

Không cho phép!

Chưa bao giờ ngoan ngoãn qua, mỗi lần anh đối mặt với cô đều có cảm giác rất bất lực.

" Tô Tố, anh mua cho đồ cho em là bởi vì anh thích em, muốn tặng quà cho em vui, lúc trước thì thôi vậy, bây giờ anh là bạn trai danh chính ngôn thuận của em, tặng quà cho em cũng là chuyện đương nhiên, vì sao em lại không thể nhận, còn nói là......" Anh dừng một chút, ánh mắt thâm thúy như là kết thành một lớp băng, "Hay là nói, em căn bản không tính tiếp tục với anh, giờ là do anh ép em quá nên

em không thể không đồng ý đến với anh, em là đang chuẩn bị rút lui bất cứ lúc nào, em cảm thấy có công bằng với anh không?"

Tô Tố sửng sốt.

Đây là lần đầu Tiêu Lăng nói nhiều với cô thế, cô bị lời của anh làm chấn động, không biết phản bác làm sao.

Cô nín thở, cười khổ không thôi.

Cô thừa nhận, anh ta phân tích đúng.

Cô chưa từng nghĩ qua có thể cùng Tiêu Lăng kéo dài lâu, cho nên theo bản năng không đồng nhận quà của anh.

Cô cúi đầu xuống, mái tóc dài rủ xuống, "Thật xin lỗi."

Không khí chốc lát đóng băng lại.

Tô Tố hoàn toàn không dám ngẩng đầu, sợ nhìn thấy dáng vẻ nổi giận của Tiêu Lăng.

Bên tai chỉ nghe được tiếng "lộp bộp" của những hạt mưa ngoài cửa sổ, Tô Tố nắm chặt lấy váy, căng thẳng đến có thể nghe được tiếng tim mình đập.

Một phút.

Hai phút.

Năm phút trôi qua, vẫn không có ai nói chuyện.

Tô Tố nuốt nước miếng, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng một chút.

Đập vào mắt, vẻ mặt không biểu cảm của Tiêu Lăng, ngũ quan lạnh lùng cứng nhắc.

Tô Tố cắn chặt môi.

Thời gian cô quen biết Tiêu Lăng không lâu lắm, thế nhưng cô vẫn hiểu anh được vài phần, trên mặt anh lúc giận không nhất định là đang tức giận, Nhưng lúc mặt không hề có biểu cảm gì, thì chắc chắn là đang giận rồi. Cô nhẹ nhàng kéo tay anh, cúi đầu nhận lỗi, " Em sai rồi em sai rồi, em không nên nói những lời này."

Tiêu Lăng ép mình tỉnh táo lại.

Anh rất giận, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của cô như vậy liền không thể không mềm lòng.

Hắn cười khổ không thôi, anh chẳng phải vì cô khác với những phụ nữ khác, cho nên mới sẽ bị cô thu hút sao? Anh hít thật sâu, đưa tay đè lên vai của cô, nâng cằm cô lên và nhìn vào mắt cô, "Tô Tố, anh đối với em rất nghiêm túc, điểm này không thể nghi ngờ.Em không cần lo lắng nhiều như vậy, yên tâm ở bên cạnh anh, hưởng thụ mọi thứ anh cho em."

Hô hấp Tô Tố ngưng lại.

" Tô Tố, anh nói cho em nghe lần cuối cùng, tình cảm anh đối với rất nghiêm túc!

"Em, em biết."

Tâm trạng Tô Tố rất lộn xộn.

Tiếng gõ cửa vang lên, làm dịu bầu không khí lạnh lẻo cứng nhắc bên trong phòng. Tiêu Lăng nhìn cô thật sâu, bước ra khỏi phòng khách, Tô Tố cũng đi theo.

ở trước cửa phòng là người quản lí phòng khách mà sáng nay gặp phải.

“ Tiêu thiếu, bữa tối đã sắp xếp xong xuôi, bây giờ ngài có tiện xuống lầu không?”

“ Được, tôi biết rồi.”

Cửa phòng đóng lại, Tô Tố áy náy gục đầu xuống, ban ngày mọi chuyện còn tốt đẹp, nhưng bây giờ bởi vì cô, bầu không khí đều hết rồi.

“Thật xin lỗi......”

Tiêu Lăng rốt cục thở dài, đưa tay nắm lấy tay của cô, “ Đi thôi, xuống lầu ăn cơm.”

......

Không giống với bầu không khí trong khách sạn.

Trong biệt thự của Tô gia ai cũng đều nôn nóng.

Tô Đại Khuê trong bữa tối trực tiếp lật bàn ăn.

Tô Huệ cùng Tô Kiến hết hồn, Kiến bị nước canh bắn đầy người, “soạt” một cái từ trên ghế nhảy dựng lên, “Ba, đang ăn cơm mà ba đây là làm gì thế, con mấy ngày nay đâu có gây họa đâu, trong công ty cũng lấy được quyền sửa chữa của biệt thự Tân Hải, ba không

phải nên vui sao, nổi nóng gì với tụi con!”

Tô Đại Khuê bị đâm trúng vết thương, mặt đều đỏ lên, chỉ vào Tô Kiến chửi lớn, “Ngươi câm miệng cho ta.”

“Câm miệng chi, con lại không nói sai.”

Lý Ái Liên liền kéo lấy tay áo của Tô Kiến, nháy mắt với hắn, “Đừng nói nữa, không thấy được ba con đang giận đó sao.”

Tô Kiến cũng không ngốc, lúc này cũng nhìn ra vấn đề, ngậm miệng lại.

Nếu nói đứa con trong nhà được yêu thích nhất, chắc chắn không phải Tô Kiến, mà là Tô Huệ miệng lưỡi ngon ngọt. Tô Kiến nháy mắt liếc với Tô Huệ, Tô Huệ bất đắc dĩ từ trên ghế đứng lên, đi đến bên người Tô Đại Khuê, đưa tay giúp ông hả giận.

“ Ba, hai ngày trước không phải ba còn rất vui sao? Hôm nay sao thế ạ, công việc không thuận lợi sao?”

Sự tức giận của Tô Đại Khuê hoàn toàn bị áp chế xuống, giận dữ nhìn ba người, mắng to, “mấy người các người đều chỉ biết ăn, lần này công ty xong đời rồi, sau này chúng ta đều mất hết!”

Mẹ con ba người nhất thời giật mình.

vinh hoa phú quý mà Lý Ái Liên hưởng thụ trong những năm nay, giờ đây để bà sống lại cuộc sống trước kia chắc chắn là bà sống không nổi, nghe vậy liền giật mình, vội vàng hỏi, “Lão gia, chuyện gì xảy ra, trong công ty không phải lấy được dự án rồi sao, còn là đơn hàng lớn, làm sao lại phải xong đời.”

Tô Kiến cắn răng mắng to, “Không phải là vật liệu xây dựng không đúng quy định đó sao, tên quản lý không biết điều kia, con đưa hắn hồng bao hắn cũng không chịu nhận, gây đến tầng trên của Hoàn Vũ! Bây giờ Hoàn Vũ chẳng những muốn hủy hợp đồng với chúng ta, còn muốn tố cáo chúng ta, chờ nhận được giấy gọi của tòa, vậy chúng ta sẽ xong đời!”

Hắn vì chuyện này không biết chạy hết bao nhiêu quan hệ, nhưng kết quả cuối cùng đều là bất lực.

công ty Hoàn Vũ muốn chỉnh một công ty xây dựng nho nhỏ như hắn, căn bản chính là chuyện bất cứ lúc nào.

Thời gian hai ngày ngắn ngủi, tóc hắn đều bạc hết.

Mặc dù như thế, vẫn không tìm thấy cách giải quyết!

“ Ba ba! Sao ba có thể sử dụng vật liệu xây dựng không hợp qui cách!”

Tô Kiến nhịn không được phàn nàn, đừng nói là người khác, ngay cả người không hiểu chuyện làm ăn như hắn cũng biết, có thể lấy được dự án biệt thự của tập đoàn Hoàn Vũ, là chuyện khó khăn cỡ nào! Dưới tình huống bình thường, những chuyện thế này đều phải đấu thầu, bọn họ có được cơ hội này, có thể nói phần lớn là do cơ duyên trùng hợp.

Tình huống như vậy, dù là công ty xây dựng nào nhận được đơn hàng này đều sẽ làm rất tốt, coi như không kiếm tiền cũng phải làm thật tốt.

tập Đoàn Hoàn vũ là xuất thân từ bất động sản, nếu như có thể tạo mối quan hệ tốt đẹp với họ, sau này việc kinh doanh của công ty căn

bản không cần phiền. Coi như không thể hợp tác lâu dài với Hoàn Vũ, biệt thự sửa xong rồi, làm rạng danh tiếng của công ty, sau này còn phiền vụ không có mối làm ăn sao!

Tô Kiến giận dữ không thôi.

Kiến thức cũng thật hạn hẹp, chắc chắn là chỉ nghĩ tới móc tiền rồi.

“ Ngươi còn nói ta, ta không móc tiền ra, số nợ cờ bạc mà hai ngày trước ngươi nợ, ai trả cho ngươi! Tô Đại Khuê chỉ vào mũi Tô Kiến mắng to, đứa con bất hiếu này, nếu như không phải các ngươi bại gia, ta có thể làm như vậy sao!”

Tô Kiến cười lạnh, “rốt cuộc là vì ai, trong lòng ngươi rõ nhất.”

“Ngươi......”

“ Đủ rồi! Tô Huệ dậm chân, hét lớn một tiếng, “ Lúc này là lúc cãi nhau sao, giải quyết vấn đề mới là quan trọng nhất!”

“ Việc đã như thế này, còn giải quyết thế nào?” Tô Đại Khuê chán nản ngồi phịch xuống ghế.

“ Ai nói không thể giải quyết.” Tô Huệ cười lạnh một tiếng, “Không phải Còn có Tô Tố sao!”

Chương 78

“ Tô Tố? ”

Không chỉ là Tô Đại Khuê, Lý Ái Liên và Tô Kiến cùng nhìn qua đây. Lý Ái Liên rất căm hận Tô Tố, nhìn thấy cô một lần, chính là đang nhắc nhở việc Tô Đại Khuê phản bội bà.

Nghe Tô Huệ nhắc đến Tô Tố, cô hung hăng trừng Tô Đại Khuê, “có liên quan đến con tiện nhân Tô Tố kia? Ta đã nói ả tiểu tiện nhân kia không phải dạng vừa mà, năm đó đáng ra nên sớm đuổi ra ngoài ném cho viện mồ côi, nếu không phải ông không chịu, nhỏ đó có thể được như hôm nay sao. Tô Đại Khuê tôi nói ông biết, nếu như chuyện của công ty thật sự có liên quan đến Tô Tố, ông cũng đừng trách tôi không khách sáo với nó!”

Sắc mặt Tô Đại Khuê cũng trở nên tương đối khó nhìn, nếu như chuyện của công ty có liên quan đến Tô Tố, đừng nói là Lý Ái Liên, ông sẽ là người đầu tiên không tha cho nó. Nhưng rốt cuộc có bị làm cho choáng váng đầu óc không, ‘ Chuyện này có liên quan gì đến Tô Tố, Huệ Huệ con nói rõ ràng nào.”

Tô Huệ nhớ tới lời cảnh cáo của Tô Tố trong tiệc tối hôm đó, sắc mặt nhăn nhó, “Chuyện này có liên quan gì đến Tô Tố con không biết, nhưng nó nhất định có thể giải quyết.”

“Nói trọng điểm!”

“ Lần trước con đi tham gia đại thọ 60 của Long đại ca, trong tiệc tối gặp phải Tô Tố.”

“ Nó? Về tin tức của Tô Tố Tô Đại Khuê chỉ biết một chút, nghe xong những lời này liền nhíu chặt lông mày, “Nó không phải vừa mới vào nghề sao? Bộ phim đầu tiên còn đang quay nữa, cũng còn chưa gặp khán gỉa, làm sao lại có tư cách tham gia đại thọ của Chân Hiểu Long chứ?

Bởi vì Tô Huệ cũng làm trong ngành giải trí, đối với ngành giải trí Tô Đại Khuê cũng có chút hiểu biết.

Chân Hiểu Long là lão đại của ngành giải trí, trên quốc tế có địa vị nổi tiếng. Mặc dù đã ẩn lui, nhưng bình thường chỉ cần có chút tin tức liền có thể cho lên trang bìa, còn nắm giữ 50 phần trăm cổ phần của truyền thông tinh quang. Đại thọ của loại người này, không có thiệp mời căn bản là vào không được, Tô Tố mới vào nghề, làm sao có thể có tư cách này?

Lý Ái Liên lúc này khịt mũi khó chịu, “còn phải hỏi sao, chắc chắn là nịnh được nhân vật lớn nào đó, bằng không chính là leo lên giường của ai rồi. Ha ha, nó thật giỏi giả bộ, ở nhà thì một mặt băng thanh ngọc khiết, ở bên ngoài còn không phải là sống bừa sao. Để nó ngủ một đêm với Triệu tổng liền muốn cắt đứt quan hệ với nhà này, bây giờ còn không phải đang ngủ với đàn ông sao!

Tô Đại Khuê tức đến 1 chân đạp vào ghế.

“Đồ vô liêm sỉ!”

“ Để hắn còn cảm thấy để cho nó lên giường Triệu tổng, trong lòng có chút áy náy, con tiểu tiện nhân này có thể vì tiền đồ của mình ngủ với người ta, tại sao lại không kiếm thêm cho hắn mấy vụ làm ăn về!

Đã đều là ngủ, ngủ với ai cũng vậy!

Lúc trước hắn không nên giao quyền giám hộ hai tiểu súc sinh này ra!

Mẹ con ba người liếc nhau, đều không nói chuyện.

Bầu không khí trong biệt thự liền đóng băng lại.

Tô Đại Khuê thở hổn hển lấy lại tinh thần, hung dữ nhìn Tô Huệ, “nói tiếp!”

Tô Huệ gật gật đầu, nói tiếp, Lúc ở tiệc tối con nhìn thấy nó đi cùng Tiêu thiếu.”

“ Tiêu thiếu? Tiêu thiếu nào?”

Tô Huệ ghen ghét phát điên, cười lạnh nắm chặt nắm đấm, “ Tiêu thiếu của thành phố a có thể có mấy người? tổng giám đốc Tiêu Lăng của quốc tế Hoàn Vũ!”

Sắc mặt Lý Ái Liên cũng bắt đầu biến dạng, “ ý con nói con tiểu tiện nhân kia dụ dỗ Tiêu thiếu?”

Bằng không mẹ cho rằng nó một chút kinh nghiệm diễn xuất cũng không có, dựa vào cái gì có thể ký hợp đồng với truyền thông Tinh Quang, dựa vào cái gì có thể diễn bộ 《 Ngạo Vân truyền 》 lớn như vậy!”

Trong thành phố a người biết truyền thông Tinh Quang Truyền thông không nhiều, nhưng bọn họ lại là 1 trong số những người biết tin.

Nhân vật như Tiêu thiếu, người muốn nịnh bợ hắn rất nhiều, nhưng có thể thành công căn bản không có.

Ai không biết Tiêu thiếu mặt lạnh tâm càng lạnh, nhưng lcho tới nay chưa người nào dám đắc tội hắn, hắn khởi nghiệp từ bất động sản, gia sản hơn trăm tỷ, không chỉ như thế, trong nhà có ông nội còn là nhân vật nổi tiếng trong quân giới, mặc dù ông ta về hưu rồi, nhưng Bác cả và hai người anh họ của hắn cũng còn trong quân giới cùng giới chính trị.

Ai dám đắc tội bọn họ, đơn thuần chính là muốn chết.

Nhưng chính nhân vật như vậy, tiểu tiện nhân Tô Tố kia vậy mà lại dụ dỗ được!

Điều này làm sao không khiến cho người ta giận dữ!

Lý Ái Liên đột nhiên nói, " cái này chắc không phải là một cái bẫy chứ? Chúng ta vừa mới ký hợp đồng với Hoàn Vũ, Tô tố từ trong nhà dọn ra ngoài, sao lại đúng lúc người khác không đi dụ dỗ, lại đi dụ dỗ Tiêu thiếu chứ?"

Chắc không phải là con tiểu tiện nhân kia cố ý trả thù bọn họ chứ.

" Bàng ——"

Trên trán Tô Đại Khuê gân xanh hằn lên, đập bàn một cái, lực rất lớn, đĩa trên bàn cũng rung lên.

"Ba, con thấy chuyện này không chừng có liên quan với Tô Tố thật." Tô Kiến cười lạnh, " nó chưa hề cho nhà chúng ta sắc mặt tốt, suốt ngày cứ như chúng ta nợ nó mấy trăm ngàn vậy. Lần này mang nó tặng cho Triệu tổng, trong lòng nó chắc chắn hận chết chúng ta, dứt khoát muốn hủy công ty! Bằng không chuyện này bí mật bồi thường thì thôi, làm sao lại gây ra chuyện lớn đến thế."

Mấy người hai ba câu liền gắn tội cho Tô Tố.

Tô Đại Khuê mặt lạnh lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, “Lão Lý? Là tôi là tôi, tôi muốn hỏi ông một chuyện......”

Tô Đại Khuê nghe âm thanh bên đầu dây kia, sắc mặt càng ngày càng tối lại.

Lúc hắn cúp điện thoại hắn nhịn không được, “Bạt ——“ Một tiếng đập nát điện thoại.

Lý Ái Liên hết hồn, “Rốt cuộc nói sao?”

Tô Đại Khuê giận đến da mặt phát run, “Sói mắt trắng! Ta lại đi nuôi 1 con sói mắt trắng!”

lão Lý trong điện thoại vừa rồi là một người phụ trách của Hoàn Vũ, hắn tốn bao nhiêu sức mới kết giao được, sự việc hợp đồng kia, người đầu tiên hắn tìm chính là Lão Lý, kết quả cuối cùng Lão Lý đưa cũng là không còn cách nào.

“...... Đây đều là ý của cấp trên, Đại Khuê a, ông có phải đắc tội người nào không, chuyện này tôi thật sự không có cách.”

Đây chính là lời mà lão Lý nói với hắn lúc nãy!

Công trình tu sửa biệt thự Tân Hải với hắn mà nói là 1 công trình lớn, nhưng ở tập đoàn Hoàn Vũ thì không là gì, “chuyện nhỏ” này mà có thể kinh động đến cấp trên, không phải Tô Tố làm thì là cái gì!

“Tô Tố a Tô Tố, mày lại dám!”

Thật sự nó làm? Lý Ái Liên nghiến răng nghiến lợi, chửi ầm lên, “con tiểu tiện nhân này rốt cuộc muốn làm gì, chúng ta nuôi nó nhiều năm như vậy, nó báo đáp chúng ta như thế sao? Không được, chuyện này tuyệt đối không thể cứ như vậy cho xong.”

“ Mẹ nói đúng, Tô Tố nó quá mất dạy.”

Tròng mắt ghen ghét của Tô Huệ đều đỏ, tiểu tiện nhân Tô Tố kia sao có thể sống tốt hơn cô, điểm này cô không cách nào chịu được.

Lúc trước trong trường học dụ dỗ Mộ Bạch, bây giờ lại còn có bản lĩnh cdụ dỗ Tiêu Lăng.

“Tiêu thiếu chắc chắn không biết nó là đôi giày nát! Nó lại dám đối phó với chúng ta, con sẽ đem chuyện nó từng mang thai sinh con nói cho Tiêu thiếu biết hết, đến lúc đó con xem nó còn đắc ý thế nào!”

Cả nhà đều đang nói xấu quở trách Tô Tố, nhưng không có người nào đi nghĩ, nếu như không phải mẹ của Tô Tố, những năm này xài tiền như nước của bọn họ từ đâu mà tới.

Xương ngón tay của Tô Kiến bóp vang lên kèn kẹt, hắn nhanh chân xông ra phòng ăn, thẳng đến điện thoại bàn trong phòng khách

Hắn bây giờ liền gọi điện thoại cho Tô Tố, nếu như cô ta dám để cho tòa phát giấy gọi cho họ, hắn liền chơi chết cô!

Chương 79

Tô Kiến là con trai độc trong gia đình, nên được nuông chiều từ nhỏ. Hắn ta chẳng học cái gì tốt đẹp, cả ngày lông bông, sướng như một tổ tông trẻ.

Cờ bạc, rượu chè, gái gú không gì hắn ta không rành, việc tốt không làm chỉ chọn cái xấu mới làm. Nên khi cả nhà nhìn thấy hắn ta bước vào phòng khách, không ai cản lại. Có hắn dọa nạt Tô Tố, để cho cô sợ cũng tốt, tốt nhất là giải quyết cho xong vấn đề.

Cả nhà đều hùa theo.

Tô Kiến ngả lên sofa, nhưng đến khi nhấc điện thoại lên hắn ta bỗng khựng lại. Hắn nhớ ra không hề có số của Tô Tố.

“Bố, số của Tô Tố là gì, mau đưa đây.”

Tô Đại Khuê giật mình nhớ ra, sắc mặt có nét biến đổi, vì chính ông ta cũng không có số của Tô Tố, lúc trước Tô Tố có điện thoại, khi đi học cô hay gọi về nhà, nhưng cũng toàn gọi bằng số máy bàn, hơn nữa toàn là Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất nghe máy.

Trong điện thoại của ông ta làm gì có số của cô.

Ông ta quay lại nhìn Lý Ái Liên và Tô Huệ, “Mọi người có số của Tô Tố không?”

Lý Ái Liên chống nạnh, thở hắt, bà ta càng không có số của Tô Tố. Lúc trước, khi Tô Tố chuyển đi, bà ta còn mong cho cả đời này không

phải gặp lại cô, làm sao có chuyện chạy đến xin số liên lạc của cô.

“Tôi với nó chẳng có gì để mà nói đâu, tôi không có số, Huệ Huệ, con có không?”

“Con cũng không có!”

Tô Huệ nhún vai, cô ta đương nhiên mong cho Tô Tố đừng có xuất hiện trong cuộc đời cô ta nữa, không có lý gì lại đi lưu số của Tô Tố.

Mấy người họ nhìn nhau, Tô Kiến tắt máy một cái “bụp”. “Vậy bây giờ làm sao liên lạc với nó?”

Cả ba người đều ngậm miệng làm thinh.

Bạn của Tô Tố họ cũng chẳng quen một ai, đừng nói là liên hệ nữa.

“Ai biết nó ở đâu không?”

“.....”

Tô Kiến cáu, “Mấy người đến cách liên lạc với nó còn không có, còn muốn tôi đi cảnh cáo nó!”

Số điện thoại không có, ở đâu cũng không biết, cái thành phố này rộng lớn như vậy, biết đâu mà đi tìm Tô Tố!

Tô Huệ nhăn mày ngồi lên ghế, vắt óc nghĩ một hồi, như nghĩ ra điều gì, “Con biết rồi, con biết Tô Tố ở đâu rồi.”

“Ở đâu?”

“Con biết Tô Tố có một người bạn rất thân trong trường, tên là An

Tiểu Hy, hai đứa nó khắng khít như chị em ruột vậy, cô ta chắc chắn biết Tô Tố đang ở đâu.”

“Có số của An Tiểu Hy không?” Tô Đại Khuê nóng vội hỏi.

Nếu không tìm thấy Tô Tố thì tìm được An Tiểu Hy cũng tốt, công ty của ông ta không thể cứ tiếp tục lụi đi như vậy, phải mau chóng tìm được Tô Tố, giải quyết vấn đề nan giải này.

“Con không có số của cô ta.”

Tô Huệ thấy sắc mặt bố cô như muốn phát điên, cũng không dám nói vòng vo, mà đi thẳng vào vấn đề, “Dù không có số của cô ta nhưng con biết nhà cô ta ở đâu, lúc trước Tô Tố chuyển ra khỏi nhà, trên người ngoài mấy bộ quần áo không có nhiều hành lý, tiền sinh hoạt của nó cũng không phải do đi làm mà có nên chắc chắn không có mấy tiền tích cóp, con nghĩ có khi Tô Tố đến ở nhờ nhà của An Tiểu Hy.”

“Nếu như nó không ở đó.....”

“Không có cũng không lo.” Tô Huệ cười lạnh, “Chạy đi đâu được, Tô Tố không phải là đã ký hợp đồng với công ty truyền thông Tinh Quang rồi sao, bây giờ ngày nào cũng phải đến phim trường đóng phim, nếu nó không ở chỗ của An Tiểu Hy thì chúng ta đến tận đoàn làm phim tìm.”

Biết được tung tích của Tô Tố, cả nhà họ như được thở phào nhẹ nhõm.

Tô Đại Khuê dặn dò Tô Huệ, “Trừ trường hợp xấu nhất thì cũng tránh đến đoàn làm phim tìm nó, nhà mình không muốn mất thể diện đâu con.”

Lúc nào rồi còn nghĩ đến giữ thể diện?

Ông ta vẫn nghĩ rằng nhà họ Tô là gia tộc trâm anh thế việt, nên cả ngày cứ nghĩ việc giữ thể diện.

Thật nực cười.

Tuy nhiên bây giờ cũng không phải lúc cãi nhau, Tô Huệ gật đầu nhận lời, ra vẻ một đứa con gái ngoan hiền, “Bố yên tâm đi ạ, chắc chắn sẽ tìm được nó ở nhà An Tiểu Hy thôi, mình qua đó bây giờ hay.....”

“Đi ngay bây giờ!”

Chuyện công ty ngày nào còn chưa giải quyết, thì ngày đó cả nhà họ còn ăn không ngon ngủ không yên. Cả nhà bốn người không quản ngại bên ngoài trời đang mưa to ráo riết, mỗi người tay một chiếc dù ngồi lên xe, nói với tài xế hướng thẳng đến chỗ ở của An Tiểu Hy.

.....

“Cảnh Thụy, Tiểu Thất, mẹ các con chắc chắn là không về nữa chứ?”

An Tiểu Hy vừa tắm gội xong, dựa vào cửa phòng của hai đứa nhỏ, vừa lau tóc vừa nhìn chúng nó, “Chưa làm xong bài tập à?”

Hai đứa nhỏ phủ phục trên bàn học, đang làm bài tập, chiếc đèn học bày ngay ngắn đúng chính giữa, hai mái đầu nhỏ chúm lại với nhau, nhìn là thấy ấm lòng.

“Con viết xong rồi.” Tô Cảnh Thụy giơ tay, “Mẹ nuôi, ma mi nói là hôm nay sẽ không về.”

"Hả....."

Chỉ vậy thôi sao?

Tiểu Hy nhìn Cảnh Thụy một cách kỳ quặc. Hai đứa nhóc này không phải là rất quan tâm đến mẹ chúng hay sao? Nếu là lúc trước thì chỉ cần chúng biết tin Tô Tố cả đêm không về chắc chắn sẽ đứng ngồi không yên, hôm nay thì lại bị gì vậy?

"Cảnh Thụy, con không lo cho ma mi sao?"

"Không lo." Cảnh Thụy tay chống cằm, tay chỉ ra ngoài trời, "Hôm nay trời mưa to lắm, trên đường về sẽ không an toàn."

"Đúng rồi, đúng rồi." Tiểu Thất cũng vừa làm xong bài tập, đặt bút xuống bàn, nhanh nhảu nói, "Mẹ nuôi ơi không phải lo đâu, ma mi nói là hôm nay đi nghỉ tạm ở khách sạn, sáng mai tiện đi làm luôn, đợi đến mai Tiểu Thất và anh đi học về là có thể nhìn thấy ma mi rồi."

Tiểu Hy cười ngại, không nói gì.

Cô tin rằng Tô Tố đi khách sạn nghỉ thật, nhưng..... chắc chắn không phải nghỉ một mình.

Tô Tố coi hai đứa nhỏ như tâm can bảo bối vậy, nếu không phải có chuyện hệ trọng thì đừng nói bão tố, cho dù có là mưa đá, cũng không ngăn được cô về với lũ nhỏ.

Tô Tố không phải đã nói rồi sao, hôm nay là ngày Tiêu tổng hồi đáp.

Ừm.....

Cô xoa cằm, cười gian trá.

Như vậy là, xong xuôi rồi sao?

Không tồi, không tồi, cũng 21 tuổi rồi, cũng yêu đương được rồi. Trước đây vì hai đứa trẻ mà Tô Tố cự tuyệt biết bao nhiêu anh, bây giờ gặp đúng cường hào như Tiêu tổng, không thì với tính cách của Tô Tố, chắc chắn lại muốn trốn nhẹm đi ngay.

Hì hì.....

“Mẹ nuôi, mẹ nuôi, có điện thoại kìa.”

Tiểu Hy giật mình thoát khỏi mớ suy nghĩ giang giở, mới phát hiện cô nhập tâm quá, hai đứa nhỏ đi ra phòng khách tự lúc nào cô cũng không biết.

Cô nhanh chóng theo ra phòng khách.

“Mẹ nuôi ơi, là chú bảo vệ gác cửa, chú ấy bảo có người cần tìm mẹ.”

“Tìm mẹ á?” Tiểu Hy chỉ chỉ vào mặt mình, “Có nói là ai không?”

“Không thấy nói.”

Tiểu Hy tiến lại gần sofa, nhấc điện thoại lên. Kỳ lạ! Nếu là bạn cô đến tìm, đáng nhẽ sẽ gọi điện hỏi trước xem cô có nhà hay không. Tối muộn rồi, trời thì đang giông tố, ai lại đến vào giờ này nhỉ.

“Alô, vâng đúng rồi, là tôi.”

Tiểu Hy nghe giọng nói trong điện thoại, cơ thể cô dần đơ ra, miệng

cũng trùng xuống."

Hai đứa nhỏ nhận thấy có điều khác lạ, bèn nhẹ nhàng đến bên.

Đến gần sát bên Tiểu Hy, hai đứa dường như nhận ra một giọng nói quen thuộc.

"Tôi biết chắc chắn Tô Tố ở chỗ cô, Cô An, tôi buộc phải cảnh cáo cô mau đưa Tô Tố ra gặp chúng tôi, nếu không, có chuyện không hay gì xảy ra thì cô đừng trách tôi!"

Tiểu Hy gần như muốn bóp nát tay nắm điện thoại.

Tên khốn! Tô Đại Khuê! Ông ta còn dám vác mặt đến tận đây, lão già vô liêm sỉ!

Vừa định há mồm chửi, điện thoại lại bị Cảnh Thụy giật lấy, Tiểu Hy cau có, "Cảnh Thụy, để mẹ dạy cho lão già chết tiệt này một bài học."

"Mẹ đừng chửi ông ta làm gì, phí lời."

Tô Cảnh Thụy mặt lạnh như băng, rõ ràng đã nghe thấy những lời hăm dọa của Tô Đại Khuê khi nãy.

Cậu dập điện thoại không do dự, nhìn ra ngoài cửa sổ bây giờ trời vẫn còn mưa lớn, nhếch đuôi miệng, "Không phải là ông ta có chuyện muốn tìm ma mi sao? Thế thì cứ để cho ông ta đợi!"

Chương 80

“Ha ha ha, đúng đúng! Cứ để ông ta đợi, tốt nhất ông ta cứ đứng đó mà dầm mưa!”

An Tiểu Hy hai tay chống hông cười khoái trí, “Lão già vô liêm sỷ Tô Đại Khuê này, tốt nhất là đừng để lão nương đây bắt gặp, không thì lão nương đây nhất định sẽ tặng cho ông một cước trời giáng,.. lão tưởng lão là ai kia chứ, còn định uy hiếp tôi, tưởng đây là Tấm à!”

Tô Cảnh Thụy ngán ngẩm.

“Tiểu tử thối, cái biểu cảm gì thế.” Tiểu Hy véo lấy cặp má hồng hào mịn màng của Cảnh Thụy, cười đắc trí, “Con cũng nhiều ý hay đấy chứ nhỉ, khì khì, không biết lão già Tô Đại Khuê sẽ tức đến thế nào.”

“Tức chết ông ta, ai bảo ông ta hay bắt nạt ma mi.” Tiểu Thất chu môi.

“Đúng đúng, cho ông ta tức chết!”

Cùng lúc này, điện thoại lại réo lên, Tiểu Thất đưa tay định rút dậy mạng, Tiểu Hy vội vàng cản lại, “Hẵng khoan!”

“Mẹ nuôi, mẹ muốn nói chuyện với người xấu đó sao?”

“Không phải! Con cứ đợi đã.” Tiểu Hy cười một cách gian trá, đưa tay nhấc lấy điện thoại, đầu dây bên kia không ngoài dự đoán, là tiếng của bác bảo vệ tòa nhà, cô nói luôn, “Chú bảo vệ ơi, cái người ngoài cửa cháu không quen đâu ạ, chú bảo họ đừng gọi điện cho

cháu nữa, chú nói với họ nếu như họ còn gọi đến cháu sẽ báo cảnh sát. Còn nếu họ không dời đi? Vậy cứ để cho họ đợi thôi, chú đừng tiếp lời họ nhé!"

Tiểu Hy dập điện thoại "cạch", tiện tay, cô rút luôn dây mạng, quay lại vẻ mặt đắc ý nhìn hai đứa trẻ, "Thấy sao?"

"Mẹ nuôi thật tuyệt vời, tốt nhất là để cho chú cảnh sát bắt họ đi luôn."

.....

Bác bảo vệ vừa đặt điện thoại xuống, mặt lạnh quay qua.

"Mấy người rốt cục là ai? Chủ hộ nói không hề quen biết mấy người, mấy người đi cho nhanh đi!" bác bảo vệ bắt đầu đuổi người.

"Mẹ nó, ông nói chuyện tôn trọng một tý, cẩn thận tôi tẩn ông đấy." Tô Kiến giơ nắm đấm uy hiếp.

Bác bảo vệ cười nhạt, nắm lấy gậy, "Ăn mặc cũng ra ông này bà kia đấy, cũng ngồi bốn bánh đấy mà lại hóa ra dạng du thủ du thực! Cút mau!"

"Ông muốn đánh nhau à?"

"Tưởng tao sợ à, năm xưa tao còn trong bộ đội, cái ngữ mày còn chưa đẻ kìa!" bác bảo vệ bắt đầu xắn tay áo.

Tô Kiến cũng chỉ nhờn mặt bắt nạt được kẻ yếu nhưng cũng không dám đụng đến kẻ mạnh, vừa nghe bảo vệ từng đi bộ đội về, vội rụt lại, lại nhìn cây gậy phòng vệ trên tay bác, liền vắt ra không được một lời.

Bác bảo vệ cười khẩy, đẩy tuốt cả bốn ra khỏi phòng bảo vệ, "Cút nhanh!"

Ngoài kia, mưa rào như trút nước, tức thì tưới ướt đẫm đoàn bốn người.

"A, lên xe nhanh!"

Bốn người cùng xông lên xe, chỉ một chặng đường ngắn chừng mười mấy bước chân, bốn người đều đã ướt đến tận trong.

Tô Đại Khuê tức nổ phổi.

Lý Ái Liên vắt đi nước mưa trên áo quần, tiếc xình xịch. Bộ này là đồ hiệu đắt tiền mới mua hôm nọ! Bà ta nghiến răng đổ dầu vào lửa, "Con ranh Tô Tố lại dám không nghe máy, còn đẩy An Tiểu Hy ra lấp liếm cho qua, lão gia à, chắc chắn nó đang trốn ở trong đó."

"Im mồm!"

"Lão gia, Tô Tố mới là đứa không nể mặt ông, tôi có tội tình gì, sao ông lại đổ sang tôi."

Tô Đại Khuê vuốt đi nước trên mặt, trợn mắt, "Bà còn nói!"

Lý Ái Liên hậm hực một tiếng, nhưng cũng không dám nói gì nữa.

Ông là một người đàn ông vô dụng, đem bực tức bên ngoài về để xả lên đầu vợ con.

Tô Huệ ướt như chuột lột, lạnh run cầm cập, vội vàng quờ tay bật máy sưởi, khi khí nóng hắt lên người cô ta, thì sắc mặt trắng bệch

mới có chút hồi lại, cô ta vừa xoa tay vừa quay sang nhìn những người còn lại trong xe, “Tô Tố không dám gặp chúng ta, chắc chắn là do sợ hãi, bây giờ nó trốn chúng ta bằng được thì phải làm sao đây?”

“Ta không tin nó không bao giờ ra khỏi nhà nữa,.” Tô Đại Khuê vẻ mặt gian xảo dặn dò Tô Kiến, “Đợi lát nữa tao với mẹ mày và Huệ Huệ về nhà trước, mày ở đây đợi nó, nếu thấy nó ra ngoài là phải gọi điện cho tao ngay, hiểu chưa?”

“Ơ hay, tại sao bắt tôi ở đây đợi, người tôi ướt hết,cũng đang đợi để về thay quần áo đây!”

Tô Đại Khuê nhìm chằm chằm Tô Kiến, “Không mày thì ai? Nhà có mày với mẹ mày ngồi không, chẳng nhẽ để mẹ mày lại ở đây canh?”

Lý Ái Liên thất kinh, “Tôi không làm đâu! Tôi lớn tuổi rồi không làm được mấy chuyện này, hơn nữa có nhìn thấy nó tôi cũng không giữ lại được, nhỡ đâu động chạm qua lại, làm sao mà tôi đánh lại được nó. Tiểu Kiến, con nghe lời bố con, ở lại canh đi, đợi đến khi chuyện của công ty bố con xong xuôi rồi, sẽ không để con thua thiệt đâu.”

Chuyện tốt chẳng thấy ai gọi đến, cứ nhằm mấy việc khổ sai vất vả thế này thì mới nhớ đến Tô Kiến này!

Tô Kiến “Hừ” một tiếng, đồng ý một cách khó chịu.

.....

Tô Kiến lúc này vẫn không biết rằng mình đã vào tầm ngắm.

Lúc này, Tô Tố vừa cùng Tiêu Lăng dùng xong bữa tối, quang cảnh ở đây không tồi, nhưng vì Tiêu Lăng đang tức giận nên cô vừa ăn vừa run.

Về đến phòng, Tiêu Lăng chẳng buồn nhìn cô, ngồi thụp trên sofa mở ti vi. Ti vi đang phát chương trình quảng cáo bán điện thoại, nhưng anh lại không chuyển kênh, Tô Tố quay qua nhìn ti vi, lại nhìn gương mặt khó chịu của Tiêu Lăng, toát mồ hôi hột.

Trong phòng bay bổng một không khí khó thở, Tô Tố sắp không chịu được cảm giác lồng ngực bị đèn ép đến vậy, thà anh đánh cô cho xong. Cô nhắm mắt lại, xích lại bên Tiêu Lăng, lấy tay giật nhẹ tay áo sơ mi không có một nếp nhăn của Tiêu Lăng, "Vẫn còn giận à? Em biết sai rồi mà."

Tiêu Lăng không nhìn cô, mắt vẫn đăm đăm vào màn hình ti vi, nhưng ánh nhìn của anh lại đang lơ lửng không trung.

Thôi được rồi, chết thì chết vậy, ai bảo cô mắc sai lầm cơ chứ.

Tô Tố đứng dậy, chắn lấy tivi để Tiêu Lăng bắt buộc phải nhìn cô.

Cô đứng thẳng, tay giơ lên, mặt thành khẩn nói, "Em đảm bảo, rằng ngày mai sau khi quay xong em sẽ về nhà và tự xích chân mình lại, được chứ? Còn nữa, sau này anh muốn mua gì cũng được, anh tặng gì em cũng sẽ nhận, dù sao cũng không phải tiền của em. Em cũng không ngốc, em nhận hết rồi sau này nếu có hết tiền còn đem ra bán chứ."

"Em dám!"

Phù.......

Cuối cùng anh cũng phản ứng lại, cô thở phào, miệng cười tươi nắm lấy tay anh, "Hì hì, anh không cho em bán, em sao dám bán."

“Hết tiền thì nói anh, những thứ anh tặng không được đem bán.”

Tô Tố gật đầu lia lịa.

“Anh yên tâm, em chỉ đùa thôi mà.”

Tiêu Lăng cuối cùng cũng nhìn cô, anh liếc cô một cái, trong ánh nhìn ấy, băng như đã tan dần.

“Biết sai rồi?”

“Khắc sâu trong lòng rồi!”

“Thật không?”

“Thật thật mà!”

Thái độ Tiêu Lăng cuối cùng cũng trở lại bình thường, khẽ gật đầu, “Biết sai là được rồi, lần sau trước khi nói, nhớ suy nghĩ một tý.”

Tô Tố muốn phì cười, nói như thể cô bị thiểu năng vậy.

Còn nữa.....

Cô làm gì mà nói không có suy nghĩ chứ? Những lời ấy còn là cô đã vắt óc bảy lần mới nói ra được kìa, con người này thật kỳ lạ, tiết kiệm tiền cho anh ta mà còn bị giận!

Nhưng, ai bảo anh ta là đại gia kia chứ.

Cô nhịn!

Cô gật đầu cái một, “Lần sau em tuyệt đối sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Tiêu Lăng buông một ánh nhìn lên cô chăm chăm, rất lâu sau mới rời đi, “Nhớ rồi là được.”

Tô Tố thở phào.

Sau này nhất định không được làm mất lòng người đàn ông này, quá khó dỗ!

Tiêu Lăng kéo lấy tay cô, lôi cô vào lòng, một tay tắt ti vi.

“Hả......làm gì thế?”

“Đi ngủ!”

Chương 81

“Đi.....đi ngủ?”

“Mưa lớn thế này, cũng chẳng có trò gì giải trí, không đi ngủ thì em định làm gì?” Tiêu Lăng cúi đầu nhìn cô.

Tô Tố đơ cứng người trong lòng anh, nửa muốn chạy đi lại sợ cơn giận trong anh vừa xuôi sẽ lại bùng cháy. Cô quay cái cổ cứng ngắc qua phía đầu giường, đồng hồ mới chỉ 8 giờ rưỡi tối....

Từ lúc lên đại hoc, đi làm thêm đến giờ, cô chưa từng ngủ sớm như vậy.

Hơn nữa.....

Ở đây chỉ có một chiếc giường, cô chẳng hy vọng được Tiêu Lăng sẽ đặt một phòng nữa, nhưng đêm còn dài lắm, lúc này mà hai người đã leo lên giường ngủ, có khi lại xảy ra chuyện.

Cô ngẩng đầu, cười trừ, “Bây giờ vẫn còn sớm, hay là một lát nữa mình hẵng đi ngủ nhé.”

“Còn sớm mới tốt, vừa hay có thời gian làm một số chuyện khác.” tay anh nhẹ nhàng tuột xuống phía eo cô, hàm ý.

Tô Tố đông cứng người như một bức tượng, cảm thấy tê tái da đầu, cô lại cười trừ, “Hay là thôi đi, mình xem ti vi đi, lâu lắm rồi em không xem ti vi.”

Cô nhanh chóng rời khỏi vòng tay của Tiêu Lăng, với vội lấy điều khiển, mở lại ti vi.

Tiêu Lăng thấy cô sợ sệt như một chú thỏ con nhút nhát, hứng trí cười.

Em nghĩ em chạy được sao!

Tiêu Lăng vắt chân lên bàn, thong thả nhìn cô, cứ để cho cô ấy thoải mái một chút vậy, thời gian vẫn còn sớm.

Ti vi bật lên, những tiếng ồn pha trộn phút chốc lấp đầy khoảng không yên tĩnh,.

Tô Tố liếc nhìn Tiêu Lăng, thấy thái độ của anh bình thường, cô mới nhẹ cả người.

Cô thấy như ở với Tiêu Lăng lâu dần, chắc chắn cô đoản mệnh mất, suy nghĩ của anh khó đoán biết quá.

Cô nghĩ thầm, không biết hoàn cảnh anh ta lớn lên phức tạp đến đâu mới có thể khiến anh trở thành một con người tự cao tự đại, thích áp đặt người khác đến vậy.

“Anh muốn xem gì?”

“Gì cũng được.”

“Ồ!” Cô cười thầm.

Gì cũng được thì hay quá, nếu xem gì cũng được thì cô sẽ xem những kênh mà mình thích.

Cô tìm đến kênh thông tin showbiz.

Là một người trong làng giải trí, cô sao có thể không quan tâm những động thái mới nhất cơ chứ.

Không ngờ đúng lúc này, ti vi đang chiếu đến thông tin về chuyện tình cảm của Trần Kiêu.

Tô Tố chú tâm xem, cô cùng Trần Kiêu ở trong một đoàn làm phịm, nên cũng hiểu anh ít nhiều, mặc dù là một nghệ sỹ lớn nhưng trong đoàn, anh không bao giờ vênh váo, kể cả là với đạo diễn hay các nhân viên khác, thậm trí là với chân chạy vặt, quét dọn anh cũng hòa hợp được.

Năm nay anh mới có 26, 27 tuổi. Diễn viên nam và diễn viên nữ không giống nhau. Quãng thời gian hoàng kim của diễn viên nam rơi vào khoảng 30 đến 40 tuổi, thậm chí 50 tuổi cũng vẫn đắt sô. Trong khi đó, nữ diễn viên trước 30 tuổi mà vẫn chưa nổi, thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp diễn xuất.

Thị trường bây giờ là thế đấy, bất kể là dòng phim hiện đại hay cổ trang, nữ chính 90% đều ngoài hai mươi tuổi. Nếu như quá 30 tuổi, mới quay lại diễn thiếu nữ thì sẽ khá là kỳ lạ.

Công ty sẽ đổ vốn liếng để lăng xê minh tinh mới, nếu thử lần một lần hai mà minh tinh đó còn không nổi, họ sẽ không đầu tư kinh phí nữa.

Nói gì đi nữa thì những diễn viên trẻ quá nhiều, quá đủ để lọc đi những diễn viên không thể tiến xa.

Tô Tố nhìn Trần Kiêu trên màn hình, có chút cảm thán, anh ta còn trẻ, còn cả một bầu trời phía trước, vừa giỏi diễn lại giỏi làm người, sau này tương lai sẽ rất sáng sủa.

Cảnh quay trên ti vi lộ rõ là cảnh quay trộm. Trần Kiêu mặc một bộ thường phục, đầu đội mũ lưỡi chai, trên mặt anh còn bịt một chiếc khẩu trang lớn. Góc quay từ phía xéo cạnh, có thể thấy anh đang nói chuyện với một cô gái trẻ, cô gái ấy khoác tay anh ta khá thân thiết, hai người cười nói rất thân mật.

Cô gái ấy nhìn khá lạ, chắc chắn không phải người trong giới.

Tô Tố có chút bồi hồi, “Hóa ra Trần Kiêu có bạn gái rồi à.”

“Hắn ta có hay không có bạn gái liên can gì đến em.” Tiêu Lăng liếc qua màn hình ti vi sau đó lập tức nhìn sang chỗ khác, tay với lấy điều khiển định chuyển kênh, “Thông tin showbiz thì có gì mà xem, đều là những chuyện vớ vẩn, nịnh người xem.”

“Á, đừng chuyển kênh, em còn đang xem.” Tô Tố lao tới ôm lấy cánh tay Tiêu Lăng, định bụng cướp lại điều khiển từ tay anh. “Đợi em xem xong tin này đã.”

Tiêu Lăng không phòng bị nên bị Tô Tố chớp được điều khiển, anh thấy Tô Tố nhìn Trần Kiêu trong ti vi chăm chăm không buồn chớp mắt, cau chặt mày.

Trần Kiêu thì có gì tốt chứ, cũng chạc tuổi anh, nhưng anh thì đã là chủ tịch của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ rồi, còn Trần Kiêu thì chỉ là một diễn viên mới nổi.

So vẻ ngoài, anh thắng chắc.

So thân hình, anh thắng chắc.

So tiền bạc, anh vẫn thắng.

So trải đời, anh không biết thắng Trần Kiêu bao nhiêu lần.

Một người đàn ông tốt hơn Trần Kiêu mọi mặt như anh đang ở ngay cạnh cô, nhưng cô tiểu yêu tinh này lại không thèm đoái hoài, mà đi dõi theo một Trần Kiêu trên màn hình ti vi!

Nghĩ đến đây, Tiêu Lăng tối sầm mặt mũi.

“Đưa điều khiển cho anh.”

“Không!” Tô Tố ôm chặt điều khiển.

“.....”

Tiêu Lăng mấm môi, sắc mặt càng sắc lạnh.

Không phải là người phụ nữ này ở trong đoàn làm việc lâu với Trần Kiêu nên bén tình rồi đấy chứ? Anh đột nhiên thấy đôi chút hối hận, ban đầu đáng nhẽ không nên để cô ký kết hợp đồng bước chân vào showbiz, trong giới này có quá nhiều sự quyến rũ, mời gọi, đương nhiên bây giờ anh xuất sắc hơn những người đàn ông khác.

Nhưng sau này thì sao?

Thêm năm, mười năm nữa, đến lúc đó Tô Tố có lẽ đã chán nhìn cái mặt anh rồi, nhưng trong showbiz thì đủ các loại đàn ông, trẻ có già có, đẹp có xấu có. Nhiều lúc quay một bộ phim mất đến cả năm, hoặc hơn, công việc của anh lại bận rộn không thể ngày nào cũng đi phim trường khảo sát được. Đến lúc đó nhỡ đâu cô lại thay đổi.....

Tiêu Lăng mặt lại càng sạm đi.

“Ê, anh không phải là nhỏ nhen đến thế chứ? Lúc nãy mới nói tùy em muốn xem gì thì xem mà, em bây giờ nói gì đi nữa cũng là một người trong giới, em phải theo dõi xem có tin tức gì mới không chứ.”

“Xem gì khác cũng được, nhưng cái này thì không được!”

“……”

Tô Tố cẩn trọng để ý Tiêu Lăng, lẩm bẩm.

Người này vừa rồi còn bình thường vậy, cớ gì tự dưng lại thay đổi thái độ rồi.

Thật khó phục vụ.

Cô giữ khư khư điều khiển, “Em sẽ không chuyển kênh đâu.”

“Em!” Tiêu Lăng cáu, “Có phải em thích cái tên Trần Kiêu tiểu bạch liễn này phải không, hắn tốt chỗ nào? Chỉ là da trắng một tý thôi mà, mấy ngữ như vậy chỉ dụ được mấy cô gái nhẹ dạ cả tin như em thôi. Em không thấy gì à, Trên đó vừa nói hắn có bạn gái rồi, em còn định xem cái gì!”

“.....”

Tô Tố giận đến không nói thành lời, da người ta có trắng một tý sao đến mồm anh ta đã thành thằng đàn bà (tiểu bạch liễn được hiểu là người đàn ông dựa dẫm kinh tế vào phụ nữ hoặc có gương mặt nữ tính) rồi!

Trần Kiêu khi ở trường quay thường hay chăm sóc và chiếu cố cho Tô Tố, nên cô chắc chắn không để cho Tiêu Lăng nói anh như vậy, cô nhảy dựng lên, “Tiêu Lăng, khi nãy có phải anh ngâm nước mưa,

nước vào cả đầu anh nữa hay sao vậy! Người ta chỉ đóng phim, làm việc của mình thôi, có tổn thất của anh đồng nào không, cho dù anh có không thích anh ấy cũng không nên nói khó nghe như vậy chứ. Nói như anh, da trắng một tý là tên đàn bà, thì anh chắc chắn là “tiểu mặt vàng” rồi.”

Ai bắt da của anh ta màu đồng kia chứ.

Tiêu Lăng “soạt” một tiếng, đứng bật dậy từ trên ghế, trán nổi gân xanh, một tay bắt lấy Tô Tố, ánh mắt hung hăng nhìn cô.

“Chỉ vì một thằng đàn ông không liên can mà em nói với anh như vậy!”

Chương 82

"Ah! Đau quá!"

Cánh tay cô bị Tiêu Lăng đè bẹp, và khuôn mặt Tô Tố như bị bóp méo, cô vỗ nhẹ vào cánh tay anh “Tiêu Lăng anh nổi cơn điên gì vậy, thả tôi ra aa”

"Bị đau ráng chịu!"

Tiêu Lăng hung hăng nói, sức mạnh của bàn tay bỗng thả nhẹ ra, nhưng vẫn không buông bỏ sự kiềm chế của mình, "Tô Tố cô nói rõ cho tôi nghe xem, cô với Trần Kiêu có mối quan hệ gì?"

Tô Tố sửng sốt.

Cô và Trần Kiêu?

Cô chỉ vào mũi và nhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng một cách không ngờ. "Anh nghĩ rằng em thích Trần Kiêu à?"

"không thích thì em thay anh ta nói chuyện làm gì!"

Đôi mắt Tiêu Lăng đâm chiêu, buồn rầu đến mức anh có thể nuốt chửng mọi người vào đó.

"..."

Tô Tố không nói nên lời.

Cô gạt bỏ cánh tay Tiêu Lăng ra, "Ai quy định yêu một người nào là chỉ nói chuyện với người đó thôi? Tiêu Lăng tâm trí của anh thực sự ích kỷ, em với Trần Kiêu chỉ là mối quan hệ đồng nghiệp với nhau, em bước vào đoàn làm phim, anh ta đã từng chăm sóc cho em. ”

Cô nghĩ rằng sau khi giải thích choTiêu Lăng nghe anh sẽ hiểu, nào ngờ sắc mặt anh thậm chí còn xấu hơn nữa.

"Em nói anh ấy vẫn chăm sóc em à?"

Theo quan điểm của Tiêu Lăng, một người đàn ông đối xử tốt với một người phụ nữ, và anh ta chắc chắn có ý đồ. Trừ khi có một mối quan hệ ruột thịt, nếu không anh ta sẽ không tin điều chó má này!

"Em là người phụ nữ của tôi, và em sau này hãy tránh xa anh ta ra!"

"..."

Tô Tố ngạc nhiên một chút, tức giận, cô quyết liệt nắm lấy cánh tay của anh "anh nghĩ sao vậy, người ta chỉ đơn giản là xem em như tiền bối chỉ dẫn hậu bối thôi, anh đừng nghĩ ai cũng giống như anh không biết xấu hổ thế! ”

"Em nói anh không biết xấu hổ?"

"Anh mà biết xấu hổ thì mỗi lần gặp nhau đã không cần lợi dụng em rồi, thì đâu cần lần đầu tiên nhìn em đã đẩy em lên giường làm gì? Đừng đổ lỗi tại em uống say, lúc em say thì anh cũng đang say thôi! Em chỉ là một người phụ nữ yếu đuối không có sức mạnh. Nếu không phải vì anh thừa cơ hội, thì làm sao em bị cưỡng bức! ”

"..." Tiêu Lăng.

"Không còn gì để nói rồi sao, em biết anh lúc ấy cố ý làm thế."

Sau khi họ phát sinh quan hệ trong khách sạn lúc đó cô vẫn chưa nghĩ thấu, và nghĩ rằng cô say rượu đã làm gì..làm gì anh ấy.

Nhưng sau một thời gian dài, cô đã thấu hiểu.

Tiêu Lăng thật sự là cố ý, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, mà không lợi dụng thì thật là ngốc, đúng là ý nghĩ của một kẻ khốn nạn!

Tô Tố cảm thấy rất chua xót.

Vào thời điểm đó, nếu là một người phụ nữ khác, anh ta cũng sẽ làm tương tự vậy. Một khi suy nghĩ như vậy, cô ta cảm thấy quay cuồn chóng mặt, Tiêu Lăng hạ mông ngồi xuống ghế sofa bực dộc hờn dỗi.

Mưa vẫn như trút nước, người dẫn chương trình trên TV đang nói chuyện uyên thuyên, nhưng cả hai không có tâm trạng để lắng nghe.

"Anh mới là người tức giận này, em phản ứng như vậy làm gì." Tiêu Lăng đá vào chân cô, "Nói đi!"

Tô Tố hai tay ôm chéo vai lại, và căm ghét nhìn anh đầy hận thù, quay đầu lại không nhìn anh.

"Người phụ nữ như em kỳ quái quá, rõ ràng là lỗi của em, anh vẫn chưa tức giận, mà em đã làm ầm lên rồi!"

"Anh tranh ra, đừng phiền em." Tô Tố vội vã đuổi anh như đuổi một con ruồi.

Tiêu Lăng khịt mũi, không chỉ không đi, mà ngồi xuống bên cạnh cô,

anh liếc nhìn cô, thấy cô không nói gì, bèn giả ho nặng nề.

Tô Tố trợn nhìn anh ta.

"Người phụ nữ...này"

"Đừng người phụ nữ này, người phụ nữ nọ nữa, em có tên, hãy gọi em là Tô Tố hoặc Cô Tô, cảm ơn anh!" khuôn mặt Tô Tố không ngừng khẩn cầu.

"Em... được, Tô Tố thì Tô Tố. Anh nói thì em lại giận nữa, em với người đàn ông nào đó nói chuyện tình tứ, anh còn chưa nói hết, mà em vẫn có lý do!"

Tô Tố nhảy dựng lên, "Ê, anh xem lại lời nói của mình, ai đang tình tứ với người đàn ông khác chứ! em lặp lại một lần nữa, em với Trần Kiêu chỉ có mối quan hệ trong công việc mà thôi! Mối quan hệ làm việc, hiểu không?"

Tô Tố tức muốn hộc máu.

Người đàn ông này có một loạt tội lỗi, và bây giờ dám nghi ngờ cô ấy!

Đúng là không thể nhịn nổi.

"Tiêu Lăng, em nhận được nhiều tin tức của anh từ người khác, anh đang được đưa trên mạng.Nếu anh thích so đo, thì giờ phải tính toán xem có bao nhiêu người phụ nữ xung quanh anh kìa, đây nói, thư ký Trương đã theo anh làm việc được bao nhiêu năm? Còn Đường Sảng nữa, và còn... "

"Được được được, em coi như nãy anh không nói gì..."

Tiêu Lăng nhanh chóng dừng nói về chủ đề này, nếu anh cứ tiếp tục tính sổ cô, thì sổ nợ của anh nhiều không xuể.

Tô Tố liếc nhìn anh với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, ngạo nghễ nâng cằm lên, tỏ vẻ kiêu hãnh.

Cô ấy khó có cơ hội để đàn áp anh ta, tất nhiên, tất nhiên phải trả đũa cho thật hả dạ.

"Sau này anh hãy nắm được bằng chứng hẳn hoi, nếu mà vu oan cho em thì em không khách khí đâu."

Mặt của Tiêu Lăng tối sầm.

Nếu anh ta mà có bằng chứng, thì đâu có gì để tính sổ, anh sẽ thẳng tay...

Anh bỗng sửng sốt, thẳng tay thì được gì chứ?

Đánh cô ấy?

Anh không nỡ!

Chửi cô ấy?

Cô sẽ nghe như tai này lọt tai kia.

Tiêu Lăng cắn răng, lườm mắt nhìn Tô Tố, "Em dám phản bội anh, anh sẽ tìm một biệt thự, với dùng xích sắt nhốt em trong phòng, suốt đời không cho phép em ra!"

Tô Tố chảy mồ hôi sợ hãi.

Bởi vì cô ấy biết rằng Tiêu Lăng không nói đùa. Nếu cô ấy thực sự dám phản bội anh ta, thì chắc anh sẽ dám giam giữ cô thật.

Người bỗng hoảng sợ, không khí hiện trường như bị suy yếu.

Tô Tố cắn môi và nhìn anh. "Còn anh thì sao?"

"Anh?"

"Nếu anh phản bội em?"

"Anh sẽ không!" Tiêu Lăng chắn chắn như đinh đóng cột.

"..."

Thực sự so sánh, xác suất Tiêu Lăng sẽ phản bội cô ấy là tương đối cao.

Tô Tố lười quan tâm đến anh và quay sang xem TV.

Tiêu Lăng vẫn không buông tha cô nói, "Tô Tố, em phải nhớ rõ nhé, em giờ đã có bạn trai, phải giữ khoảng cách với người khác giới, nghe không!"

"Ờ!"

Tiêu Lăng tức giận, "Em làm lơ anh à?"

Tô Tố thở dài, xòe tay bất lực, "Tiêu Lăng, nói đi anh lại muốn gì?"

Cô đã trả lời, anh cứ cho là cô lơ là đi, thì biết làm sao?

Tiêu Lăng suy nghĩ một lúc và cuối cùng đưa ra một tiêu chuẩn. "Trong đoàn phim, trừ khi em đang đọc thoại hay đóng phim thì thôi, nếu không thì không được nói chuyện với người khác giới."

"..."

Nếu Đạo diễn nói chuyện với cô, làm sao cô dám không quan tâm! Tô Tố nói không nên lời.

"Còn nữa! Nếu người đàn ông nào quấy rối em, em cứ báo cáo cho Trương Việt, anh ta là người từng trải nổi bậc trong khu này, anh ta sẽ bảo vệ em." Suy nghĩ một hồi, anh nói thêm, "đối với phụ nữ cũng vậy, Và... và nói chuyện với Trương Việt đừng nên thân mật quá"

Thế Giới Giải Trí là nơi rất hỗn loạn, nơi cho ra lò nhiều diễn viên, một người phụ nữ quyến rũ gợi cảm và không có gốc gác như Tố Tố cho dù người đàn ông bình thường hay người đồng giới nữ cũng sẽ không bỏ qua.

Tiêu Lăng nghĩ rằng anh ta phải chống chọi đàn ông, mà còn ngăn chặn phụ nữ, đột nhiên anh lo lắng, muốn ngăn cản cô vào Thế Giới Giải Trí

Trong lòng nghĩ về điều đó, anh đã gặng hỏi.

Chương 83

"..."

Tô Tố phớt lờ nhìn Tiêu Lăng, và bay trực tiếp lên giường, nhặt cái chăn phủ lên đầu như giả chết.

"Anh nói chuyện đàng hoàng với em nhé" Tiêu Lăng ngồi cạnh mép giường, lật cái chăn ra, đưa tay kéo cô ra, "anh nói nghiêm túc nhé, em rút lui khỏi Làng Giải Trí có thể vào công ty anh làm việc, em muốn vào bộ phận nào làm anh cho em vào bộ phận nấy làm."

Tố Tố trốn vùi trong chăn, giọng nói nghẹn ngào, nhưng giọng rất quyết tâm. "Không đi!"

Mặc dù mối quan hệ của cô ấy và Tiêu Lăng vẫn chưa bình đẳng, nếu cô ấy thực sự vào công ty của anh làm thì sẽ trở thành cấp dưới của anh, hoặc có lẽ là cấp dưới của cấp dưới của anh...

Cô ấy sẽ không làm điều đó.

Hơn nữa, cô ấy không thích làm việc từ 9 sáng đến 5 chiều, và mỗi ngày cô ấy đều làm có một việc lặp đi lặp lại, như vậy không có ý nghĩa gì!

Cô vẫn thích diễn xuất.

"Gầy dựng sự nghiệp ở đâu cũng gầy lên được, sao nhất định phải chọn ở Làng Giải Trí chứ, vả lại ở công ty anh làm không ai dám ăn hiếp em." Tiêu Lăng tiếp tục dạo nói.

Anh luôn cảm thấy đây là một hảo ý, tất nhiên, công ty mà anh nhắc chắc chắn không phải là công ty Truyền Thông Tinh Quang cũng không phải Tập Đoàn Quốc Tế Hoàn Vũ, tiểu yêu tinh vẫn không hay biết anh là Tổng Tài của Tập Đoàn Quốc Tế Hoàn Vũ.

Anh ta không định nói, anh ta muốn thấy tiểu yêu tinh này hồ đồ đến khi nào.

Nếu Tô Tố thực sự đến công ty anh, anh có thể gặp cô thường xuyên, cũng có thể cùng nhau tan ca, thời gian bên nhau sẽ nhiều hơn.

"Đã nói không đi là không đi mà."

Sắc mặt Tiêu Lăng không được vui

Anh ấy là một người công tư phân minh. Lần này, thật khó để anh phá lệ cho cô ấy vào công ty. Cô ấy vẫn nể tình.

"Em nhất định muốn ở lại Làng Giải Trí, nơi đó rất phức tạp."

"Em biết."

Tô Tố thở dài, hôm nay cô không nói rõ sẽ không còn cơ hội giải thích, với lấy cái điều khiển từ xa và tắt TV, căn phòng đột nhiên tĩnh lặng lại.

chỉ nghe thấy tiếng mưa lớn bên ngoài cửa sổ gõ vào kính và tiếng ván gỗ ben ban công lộ thiên.

Cô nhấc mông ngồi dậy và nhìn thẳng vào Tiêu Lăng " Làng Giải Trí phức tạp nhưng chả lẽ nơi làm việc trong văn phòng không phức tạp

sao? Có những quy tắc ẩn trong ngành giải trí. Nơi làm việc thì không có người quấy rối tình dục à! Em đã trưởng thành rồi. cái sự việc đáng lo như thế đi đến đâu cũng sẽ gặp thôi. "

Không phải cô ấy tự cao, với một dung mạo vào vóc dáng như cô, thì đi đến góc xó nào cũng không thể tránh được.

Tiêu Lăng phải thừa nhận rằng Tô Tố đã nói đúng.

Anh vẫn không từ bỏ và tiếp tục thuyết phục, "Trong công ty anh, bất cứ ai dám quấy rối em sẽ bị anh đuổi việc."

"Lúc nãy anh cũng có nói. Ai trong làng Giải Trí mà có ý đồ gì với em. Anh cũng sẽ truy sát mà." Tô Tố nắm lấy tay anh và mỉm cười với anh. "Đây là những gì anh nói, anh không thể đổ thừa rồi." ”

"..."

Tiêu Lăng hiểu sâu sắc câu nâng một tảng đá lên và bị nện vào chân rồi.

"Em không thích làng giải trí, nhưng em thích diễn xuất, đây là một sở thích, anh cũng muốn em từ bỏ à?"

Tô Tố tội nghiệp nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng, "..."

Cô ấy thực sự là một diễn viên trời sinh, lúc nãy vẫn vui vẻ hạnh phúc, và chớp mắt cái trở nên đáng thương, cô không giống như đang diễn vậy.

Anh nặng nề vuốt tóc cô.

"Này..." Tô Tố ôm giữ mái tóc phản kháng.

Anh vuốt làm tóc cô rối như cái ổ gà rồi.

Tiêu Lăng thở dài.

Cô ấy nói rằng đây là sở thích duy nhất. Làm sao anh ấy có thể giết bỏ? Tô Tố không đấu tranh với anh mới lạ, mặc kệ vậy, anh chịu hao tâm tí.

"Hay, công khai..."

"không được, không được!" Tô Tố chéo tay từ chối. "Đừng công khai, em muốn dựa vào thực lực của bản thân trong làng giải trí để làm nên kiệt xuất"

Mặt Tiêu Lăng như tối sầm lại, và anh nắm tay cô. Hung hăng gặng hỏi, "Em muốn tạo dựng kiệt xuất cho bản thân hay muốn chống lại tôi?"

Tô Tố không nói nên lời.

"Nếu em chống lại anh, thì làm bạn gái anh cái đết gì nữa."

"Không được chửi thề!"

"Cứ nói thì sao,ừm..." Chim! Đồ chó má!

cô ấy chưa nói xong, liền bị Tiêu Lăng cưỡng hôn.

Những hơi thở chốc lát đã bị chặn hết.

Cảm giác nghẹt thở đến.

Tô Tố trợn mắt nhìn và đánh Tiêu Lăng tới tấp. "Ưm..."

Muốn ngộp chết đi.

“đồ ngốc, đã lâu như vậy còn chưa biết hít thở, hít rồi, thở ra, vậy mới đúng,.” Tiêu Lăng hôn môi cô lần nữa.

Anh ta không nói với Tô Tố.

Lúc trước Anh thường làm tình với phụ nữ, nhưng không bao giờ hôn lên môi những cô kia, anh cảm thấy dơ.

Nhưng đôi môi của Tô Tố vừa mềm mại và ngọt ngào, mỗi khi chạm môi cô ấy, anh đều không muốn bỏ ra.

"Ưmm..."

Tô Tố vừa được thở ổn định chưa bao lâu, lại bị anh cướp đi.

Cô ấy muốn chửi Mẹ.

Ông dê xồm này, không khi nào ngừng kích thích được!

Tô Tố không được phép do dự nữa, và não cô trống rỗng. Dưới kỹ năng hôn tuyệt vời của Tiêu Lăng, toàn thân cô trở nên mềm mại như vũng bùn, không còn sức mềm mại ngã xuống giường.

Cô mơ hồ suy nghĩ, cái phòng Tiêu Lăng đặt chất lượng quá tốt, cái giường lớn nằm thật êm ái...

"Ưm..."

Cô giật bắn mình, Tô Tố lập tức tỉnh dậy.

Cô dùng sức đẩy mạnh Tiêu Lăng sang một bên

Tiêu Lăng đang có hứng gợi tình, hoàn toàn không phòng bị, đột nhiên bị đẩy vào bàn cạnh giường ngủ, và phát ra một tiếng "ầm".

"xuýttt..." Tiêu Lăng xuýt một tiếng.

Tô Tố hoảng sợ và nhanh chóng qua xem anh ta. "Anh, anh bị đụng vào đâu?"

"Vào eo!"

"Có sao không."

"Em nói đi?" Giọng nghiến răng đau đớn của Tiêu Lăng, anh ôm chặt thắt lưng và khuôn mặt đau đớn đến méo mó"Nếu em hại tôi không cử động được, thì e sẽ bị ở góa đó."

Tô Tố lưỡn lự, không dám đối đáp anh ta.

Cô cúi đầu và giúp anh ta đứng lên, cô nuốt nước bọt: "có cần em xoa bóp cho anh?"

"cần!"

Anh cởi chiếc áo vét của mình ra và ném nó xuống sàn, nằm trên giường chờ Tô Tố phục vụ.

Tô Tố bặm môi, tháo thắt lưng anh ra, kéo chiếc áo sơ mi trắng ra khỏi quần tây, và vươn tay kéo áo sơ mi lên, để lộ cái eo săn chắc

của anh.

Chiếc eo màu da đồng giờ biến thành màu đỏ đậm, và dần dần chuyển hướng sang màu tím thẫm.

Tô Tố nhìn anh nhói lòng.

Mẹ ơi, nó đau đến mức nào.

Cô đột nhiên áy náy.

Cô ấy chỉ nghĩ rằng Tiêu Lăng lúc nãy sử dụng khổ nhục kế. Hóa ra oan cho anh ấy quá

Cô có vẻ không dám xuống tay xoa cho anh. "Hay là...em xuống hỏi người trong khách sạn mượn rượu thuốc cho anh? Nhờ họ tìm chuyên gia xoa bóp cho anh được không?"

Cô sợ rằng cô không chuyên nghiệp, càng xoa bóp sẽ làm thương tích càng nghiêm trọng.

"Không được, em chê anh chưa đủ mất mặt à. Muốn mọi người biết rằng anh bị em bạo hành à? Anh không chịu nổi sự xấu hổ như thế."

"..."

Tô Tố mồ hôi nhễ nhãi, bạo hành? Có nói khoa trương quá không?

Nhưng ai khiến cô ấy mắc lỗi?

Bàn tay cô từ từ đụng vào eo anh. "vậy để em xoa cho anh nhé?"

"Nhanh nào!"

"Sẽ có một chút đau đớn, anh cố chịu nhé."

"Đừng buôn chuyện tầm phào nữa!"

Cơn tức giận thịnh nộ, Tô Tố lăn mắt nhìn và đột nhiên bật cười. Bàn tay nhỏ nhắn của cô bắt đầu xoa mạnh vào eo, và xoa một cách mạnh mẽ.

"ối--" Tiêu Lăng đau đớn kêu thất thanh, và quay đầu giận dữ nhìn Tô Tố. "Em muốn ngộ sát tình phu à!"

Chương 84

Tô Tố giơ nắm đấm lên với vẻ mặt đe doạ “Còn nói năng bậy bạ tôi sẽ làm tổn thương thêm lên vết thương.

Còn giết chồng……..

Hôm nay họ mới quyết định mối quan hệ giữa người yêu với nhau, khoảng cách phu thê hay không còn cách cả triệu dặm.

“Chuyện sớm muộn thôi.”

Tô Tố thở dài một hơi, Tiêu Lăng đang cam kết với cô trong tương lai ư? Cô nhìn sâu vào mắt anh ta, Tiêu Lăng vẫn đang duy trì tư thế vừa nãy, quỳ ở đầu giường quần tay mặc gọn gàng nhưng chiếc áo sơ mi lại bị kéo xuống bụng dưới. Quần áo rất lộn xộn nhưng vẫn không thể che giấu đi khí chất quý phái của anh ta.

Anh ta vẫn không ngẩng cao đầu, những lời nói lúc nãy chỉ tiện miệng nói.

Tô Tố tự cười bản thân。

Người ta tuỳ tiện nói thì cô cũng tuỳ tiện nghe là được rồi, tại sao lại tưởng thật.

Tiêu Lăng không cảm thấy ấy náy khi vừa nói câu đó ra, bản thân anh ta cũng rất ngạc nhiên. Trong cuộc đời anh ta ngoại trừ người phụ nữ đó thì anh chưa bao giờ quan tâm đến bất kỳ khác giới nào hết mình như vậy. Nhưng anh ta phát hiện rằng anh ta thậm chí

không từ chối cảm giác này.

Chỉ cần nghĩ đến việc trong tương lai có cô ta bên cạnh, trong lòng anh ấy thậm chí có một cảm giác sung mãn.

Tiêu Lăng nằm nằm sấp trên gối, miệng anh khẽ nhếch lên.

……

Trời bên ngoài đang mưa, căn phòng cũng có chút lạnh,Tô Tố nâng nhiệt độ trong phòng lên hai độ và ngồi xuống giường xoa bóp eo cho anh ta, “Tôi bắt đầu rồi nha.”

“Ừ.”

Tô Tố chà chà tay, chà đến khi bàn tay rồi đặt nhẹ nhàng xuống bên hông eo xoa bóp “Khi đau thì phải nói một tiếng, tôi nhẹ hơn một chút.”

“Với lực như thế này vừa phải, um…..”

Đôi bàn tay nhỏ mềm mại nóng nóng đặt trên eo anh ấy dùng sức rất mạnh, chẳng mấy chốc thì vị trí thắt lưng nóng lên, rất đau cũng rất hưởng thụ.

Đây là lần đầu tiên Tô Tố như thế phục vụ cho anh ta.

Anh ta có thể trải nghiệm ý nghĩa của sự đau đớn và hạnh phúc rồi.

“Đúng đúng đúng, di chuyển vị trí lên, di chuyển vị trí lên một chút nữa, đúng rồi đúng rồi, chính là chỗ đó, dùng lực một chút.”

Tô Tố hung hăng liếc nhìn Tiêu Lăng, đáng tiếc Tiêu Lăng nằm sấp ở

đó hoàn toàn không thể nhìn thấy ánh mắt giết người của cô ấy.

Bàn tay của cô ta được chỉ dẫn bởi ai đó, đã di chuyển đến vai rồi.

Khoé miệng nhếch lên.

Đây là vết bầm tím sao, tên khốn này chỉ đơn giản là muốn cô ấy xoa bóp.

“Nhấn đi.”

Cô ta hung hăng nhấn thắt lưng bị thương của Tiêu Lăng.

“Sựt----người phụ nữa này đang làm gì vậy?”

“Cô lại làm gì nữa?” Tô Tố hoạt động với cánh tay đau nhức, ánh mắt hầu như có thể phóng ra dao, “Không phải anh muốn tôi nhấn cho anh, sức như vậy đủ chưa, cần nhấn mạnh thêm không!”

“Tôi muốn cô nhấn vai tôi!”

“Nhìn thắt lưng anh hoàn toàn không hề đau, nếu như vậy thì tôi không nhấn cho anh nữa.” Tô Tố giận dữ trèo lên đầu giường, tựa vào cái chăn trên đầu giường và tăng âm thanh Tivi. Căn phòng liền trở nên ồn ào.

Cô xem là kênh giải trí và phát tin tức giải trí cả ngày, Cho nên lần này từ tin đồn của Trần Kiêu thì chuyển sang tin đồn của nghệ sĩ khác.

Tô Tố véo cánh tay đau nhức của mình, nhìn có vẻ thủ vị.

“Tôi nói người phụ nữ như cô có chút đồng cảm không. Cô hại tôi

như thế mà còn không thể nhấn vai cho tôi?” Tiêu Lăng từ giường bật nhảy lên, từ trên cao liếc xuống cô ta.

Người phụ nữ này rốt cuộc bị cái quái gì vậy!

Cô ta làm ra nông nổi này mà còn có tâm trạng để xem Tivi.

“Tắt Tivi đi!” Anh đá chân cô ta qua chăn.

“Mặc kệ! Tôi muốn xem Tivi. Tay tôi mỏi, không muốn xoá bóp cho anh nữa. Anh muốn xoa bóp thì đi tìm những người chuyên nghiệp đi.”

“……” Tiêu Lăng nhìn cô với vẻ nghi ngờ, “Mỏi tay thật sao?”

“Không thì em lấy đá chườm thử trong vòng mười mấy phút xem sao!”

Cơ bắp trên thể anh dường như giống tảng đá, cứng muốn chết. Cô ấy vừa nhấn vừa xoa mà Tiêu Lăng không cảm nhân được, cô tay mệt đến không được nữa.

Nằng nặc còn chê cô ta sức yếu, khó có thể phục vụ vậy thì cô ta không phục vụ nữa!

“Em nên tập thể dục rồi, chỉ mới nhấn đây mà tay đã mỏi rồi. Lần trước ở khách sạn cũng vậy, tôi mới làm hai lần mà em đã ngất xỉu rồi!”

Tô Tố “xoa xoa xoa” khuôn mặt ửng đỏ, không nhìn qua anh ta “Anh chặn Tivi tôi đang xem rồi, mau tránh ra.”

“Em còn xem nữa thì tôi sẽ đập nát Tivi”

Tô Tố nhếch miệng, bất lực quay sang nhìn anh ta “Hôm nay anh có phải……chịu sự kích động rồi không?”

Cô ấy cảm thấy rằng Tiêu Lăng hôm nay hôm rất trẻ con.

Ánh mắt nhìn người đàn ông nào đó với khuôn mặt sắp nổi giận, cô nhanh chóng kéo cánh tay của anh và kéo anh ta vào chăn của mình, dịu nhẹ giọng xuống “Ở ngoài lạnh, nhanh chóng vào trong chăn, đừng để cảm lạnh.”

Yếu đuối thực sự có hiệu quả, người đàn ông khịt mũi, cởi quần và áo sơ mi và chui vào trong chăn. Vừa chui vào trong chăn thì anh ta không ngần ngại giữ eo Tô Tố dường như ép buộc và kéo cô ta vào lòng mình. Nghĩ đến việc vừa nãy cô nói lạnh, anh ta quấn lên mình cô chiếc chăn chỉ để lộ ra cái đầu.

“Này…..”

Tô Tố đảo mắt.

Phía trước là chăn phía sau là một cơ thể nóng. Vừa nãy cô vẫn cảm thấy lạnh nhưng khi vật này dính vào cô ta thì đột nhiên cảm thấy có chút lạnh. Nhưng mà cô tay không dám nói với Tiêu Lăng, người đàn ông này khác với não bộ của người bình thường.

Nếu như là một người bình thường thì khi cô ta nói nóng, điều đầu tiên chắc chắn là mở chăn ra.

Nhưng đổi thành Tiêu Lăng, hơ hơ hơ…..cô ta dám nói nóng, Tiêu Lăng hẳn đã trực tiếp lột sạch quần áo cô.

Tư thế ngồi của cô ta có hơi khó chịu.

Đôi chân Tiêu Lăng mở ra, cô ta hiện tại đang ngồi vào giữa hai đùi của anh. Sau lưng là bộ ngực cứng cáp. Cô di chuyển không thoải mái một cái.

"Thật hầm, Tiêu Lăng anh nới chăn ra một chút."

Cô ta không dám nói nóng nhưng Tô Tố thấy rằng cô vẫn đánh giá thấp thâm tâm của gã dê xồm nào đó.

Tiêu Lăng trực tiếp mở chăn ra, giữ vai của cô ấy và kéo dây kéo váy của cô và hành động cực nhanh bắt đầu cởi váy cô ta.

"A, anh làm gì thế?"

"Không phải em hầm sao, quần áo mặc nhiều quá, cởi ra bớt sẽ không hầm nữa."

Tô Tố nhếch miệng, đôi tay che ngực "Anh mau dừng tay, tôi không hầm nữa."

"Không hầm cũng phải cởi!"

"……"

Dưới tiếng hét của Tô Tố, Tiêu Lăng cuối cùng cũng cởi váy trên người cô ta ra và tiện tay ném chiếc váy xuống thảm. Anh ta nhếch môi cười sau đó tiếp tục cởi áo cô ta ra.

"Aaaaa……Anh dừng tay, đừng cởi nữa!" Tố Tố nằm chặt trên giường và giữ chặt chiếc cúc đằng sau. Bây giờ trên người cô ấy chỉ còn lại một bộ đồ lót thôi.

“Mau cởi ra!”

“Không!”

“Cởi ra đi, em mặc áo ngực dựa vào tôi ngực tôi cảm giác không thoải mái.” Tiêu Lăng nói một cách áp đặt.

“……”

Cô ta mặc áo ngực liền, áo ngực liền tốt không! Chất liệu vải rất mềm mịn. Làm thế nào không bị mê hoặc!

Tất cả đều là lý do.

Khuôn mặt Tô Tố kiên quyết, nhích ra ngoài tránh xa anh ta ra. “Tôi có thể không dựa vào ngực anh.”

Khuôn mặt Tiêu Lăng bí xị “Không dựa vào người tôi thì em muốn dựa vào người ai!”

“…….”

Vấn đề là cô ấy không muốn cởi quần áo, không phải muốn dựa vào ai! Được chứ!

Tô Tố sắp phát điên!

“Mau cởi ra!”

“Nói không là không.”

“Em quyết định không cởi?” Tiêu Lăng nheo mắt nhìn cô, Tô Tố mặc trên mình bộ đồ lót liền mạch màu đen nằm trên chiếc giường lớn

màu tráng. Những lọn tóc dài đến thắt lưng nằm rải rác trên giường lớn giống như những dây leo đen rất mê hoặc.

“Không cởi!”

Tiêu Lăng đột nhiên mỉm cười, anh ta quay cười và đè lên người Tô Tố và đưa ra cặp móng vuốt.

“Em không cởi thì anh cởi giúp em!”

Chương 85

Chiếc giường lớn gập ghềnh một hồi và tiếng hét của Tô Tố gần như có thể xuyên qua mái nhà, nhưng mà…..cuối cùng của cuối cùng thì cô cũng bị cởi ra hết.

“Tiêu Lăng, đồ dê xồm. Ây da----”

Cô ấy chưa nói xong thì đầu cô ấy nổi lên một cục, cô đau đớn lấy một tay che đầu và một tay che ngực. Tay của cô ấy không đủ che, hận đến nổi muốn mọc thêm 8 cánh tay.

Tiêu Lăng đè lên người cô ấy, cởi sạch hết đồ mới hài lòng gật đầu. Điều khiến Tô Tố ngạc nhiên là người này sau khi cởi hết đồ cô ta ra nhưng lại không làm gì cả. Anh tiện thể cởi luôn quần áo của mình, lại chui vào chăn và kéo Tô Tố toàn thân trần truồng vào lòng anh.

Vẫn là tư thế lúc nãy.

Sự khác biệt là trên cơ thể hai người không có bất kỳ miếng vải che nào, Tô Tố muốn khóc nhưng không có nước mắt. Cô ngồi trong lòng Tiêu Lăng, hoàn toàn không dám di chuyển vì sợ rằng nếu không cẩn thận thì Tiêu Lăng sẽ biến thành con thú hoang dã.

Tiêu Lăng dùng cái chăn để che hai người lại, tiện tay để chiếc điều khiển Ti vi để trong tay cô ấy “Được rồi, em xem Tivi đi.”

Tô Tố ngơ ngác

Chỉ…..chỉ như thế này?

Cô không dám nhìn vào Tiêu Lăng, cô khẳng định rồi, chắc chắn người này hôm nay không bình thường. Đã lột sạch đồ đồ ấy không xem rẻ cô ấy thì chỉ có ma, hôm nay bị gì vậy?

Mắt cô hướng nhìn vào eo anh.

Chẳng lẽ là vì lúc nảy đụng quá nghiêm trọng nên bây giờ bất lực rồi?

Dù sao, đây là một điều tốt cho cô ấy. Tô Tố sợ rằng Tiêu Lăng hối hận, lập tức lấy chiếc điều khiển vặn lớn ấm thanh hết mức tối đa.

Tiêu lăng ôm một làn da mỏng manh tinh tế, dễ chịu và hạnh phúc.

Tô Tố lúc đầu còn bảo vệ chống đối, cơ thể cứng đờ. Sau đó cảm thấy Tiêu Lăng không có bất kỳ cử động nào thì từ từ thư giản, nhẹ nhàng dựa vào lòng Tiêu Lăng và trực tiếp coi anh như cái gối nằm.

Tiêu Lăng cười toe toét.

Chính là đợi lúc cô ấy thả lỏng thư giản.

Anh nhìn Tô Tố xem Ti vi rất chăm chú, một tay từ từ để xuống bên hông cô.

Tô Tố không hề để ý đến.

Tiêu Lăng mất một lúc, khi bắt đầu vào chủ đề chính thì nhìn thấy người phụ nữa đầu nghiêng xuống, ngủ thiếp rồi!

Ti vi ồn như vậy, vẫn có thể ngủ thiếp đi!

Anh nhìn cô qua ánh sáng căn phòng, nhìn thấy một lớp bóng dưới mí mắt cô cô ấy. Tiêu Lăng kéo tay về với một khuôn mặt chán nản.

Chết tiệt thật!

Tên khốn Phạm Lãi vì quay phim mà dám làm người phụ nữa của anh ta thành ra thế này!

Xem anh ta làm sao trừng trị.

……

Tiêu Lăng tắt Tivi một cách bất lực, tiện tay ném chiếc điều khiển lên bàn cạnh giường ngủ. Các cửa sổ trong phòng tắm không được đóng lại, gió cuốn vào trong và thổi đến cánh cửa phòng tắm bị kêu.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng bước xuống giường đi vào phòng cửa sổ phòng tắm.

Đằng sau anh, Tô Tố nín thở với một khuôn mặt kinh hãi và lặng lẽ mở một mắt. Nhìn thấy trong phòng không có ai mới thở một hơi nhẹ.

Cô ấy nắm lấy ngực, những nhịp đập lo lắng.

Aaaaa.

Làm sao đây?

Hôm nay coi như cởi đồ thành công, nhưng sau đó sẽ như thế nào?

Tô Tố nghĩ rằng sau này sẽ có cảm giác đen tối không nhìn thấy ánh sáng.

Tiếng bước chân vang đến, cô hoảng sợ đến trái tim nhảy đến cuốn họng và nhanh chóng điều chỉnh hơi thở. Nhắm mắt lại, im lặng nằm ở đó.

Khi mắt không thể nhìn thấy thì âm thanh và xúc giác trở nên nhạy cảm. Cô nghe thấy tiếng Tiêu Lăng cố tình hạ nhẹ bước chân, nghe thấy tiếng anh ta đến gần chiếc giường lớn, thậm chí cảm nhận được anh ta lên giường, vị trí của giường đột nhiên bị dìm xuống.

Tô Tố cố gắng thư giản, dùng mạng sống để diễn.

Mẹ ơi!

Đây là cô dùng diễn xuất tốt nhất cô dành cho Tiêu Lăng rồi!

Trong lòng cô vẫn đang kêu ca, cô cảm nhận được Tiêu Lăng nhẹ nhàng chỉnh rồi chỉnh chân chăn.

Động tác dịu dàng giống như đối đãi với kho báu yêu quý.

Tô Tố trong lòng điên rồ.

Đừng đối xử tốt với cô ấy được không?

Cô ấy sẽ bị nghiện!

Tiêu Lăng lên giường, cánh tay dài của anh ta dang ra và ôm lấy Tô Tố trong lòng.

Hey, hey.

Mặc dù không ăn được, nhưng cũng phải xem thường。

Tô Tố bây giờ vẫn đang tỉnh táo, từ từ lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của Tiêu Lăng, thực sự thư giản cơ thể của mình, ngủ thiếp đi.

Tiêu Lăng hôm nay được coi là chán nản.

Một màn lãng mạn bất ngờ được thiết kế nhưng quá thất bại.

Ban đầu theo suy nghĩ của anh ta, anh ta chuẩn bị cho Tô Tố một đồ bơi gợi cảm. Đợi cô từ phòng tắm đi ra thì anh đi lên trao cho cô ta một nụ hôn thật sâu và sau đó hai người sẽ tự nhiên được ở cùng nhau.

Đâu ngờ rằng hôm nay kết thúc trong thất bại.

Ở trên cây cầu gỗ anh cũng gần như thành công, nhưng ông trời không làm điều tốt, thậm chí lúc đó còn để mưa to!

Sau đó trở về nhà ăn bữa tối lãng mạn, lúc này người phụ nữ này sẽ không từ chối sự gần gũi chứ?

Ai biết rằng kế hoạch không theo kịp với sự thay đổi, người phụ nữ này chỉ đơn giản là không làm theo kịch bản mà anh ta đã hình dung.

Cô ta thậm chí dám ngủ thiếp!

Tiêu Lăng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngủ của Tô Tố, mắt cháy bỏng căm hận đến nổi muốn khoét một cái lỗ trên mặt cô ta. Nhưng người phụ nữa này ngủ như con lợn chết, không thể nhận được ánh mắt cháy lửa ấy.

Này!

Tiêu Lăng thở dài nặng nề.

Quên đi quên đi, hôm nay anh ấy quá từ bi và bỏ qua cho cô ta!

Nhưng lần sau…..

Hehehe!

Anh quyết tâm, lần dù cho người phụ nữ này có ngất đi thì anh cũng không bỏ qua cho cô ta!

Tiêu Lăng nằm trên giường, nửa người gập lại dang tay tắt đèn bàn thì liền nghe thấy tiếng “Bang”.

Anh ta quay mắt nhìn qua, là chiếc điện thoại trên bàn cạnh giường của Tô Tố nhận được một tin nhắn.

Tim anh ta di chuyển một chút, quay sang nhìn Tô Tố đang ngủ và khoé miệng gợi lên một điều cười không mấy tốt lành.

Không phải trong tim người phụ nữ này đang chứa đựng một người đàn ông tên “Cảnh Thuỵ” sao? Anh muốn xem rằng họ còn liên lạc gì không!

Người phụ nữ này dám liên lạc người đàn ông khác sau lưng anh ta thì xem anh ta làm thế nào “dạy” cho một bài học!

Tiêu Lăng hoàn toàn có thể xem sự riêng tư của Tô Tố, không do dự liền cầm điện thoại cô ta trong tay.

Anh cầm lấy và liếc nhìn nó, khuôn mặt anh dịu xuống.

Người gửi hiển thị là Tiểu Hy.

Tiêu Lăng biết cô ta, Tô Tố là bạn thân nhất của Tiểu Hy.

Anh ta lạnh lùng không trả lời tin nhắn trực tiếp xoá nó đi! Việc này thực sự không cần đến Tô Tố quan tâm đến. Nghĩ cũng không nghĩ cũng biết rằng Tô Đại Khuê tìm Tô Tố không có chuyện gì tốt.

Tìm rắc rối với người phụ nữ của anh ấy? Cũng không tự đo lường sức nặng của mình. Họ nghĩ rằng Tô Tố là một người phụ nữ yếu đuối như lúc trước, gia đình họ muốn bắt nạt là bắt nạt người phụ nữ yếu đuối này à!

Tiêu Lăng không còn tâm trạng để xem điện thoại của Tô Tố, “bang’ một phát ném điện thoại trên tủ đầu giường. Anh cười chế nhạo, anh ta còn chưa tìm đến cửa mà Tô Cảnh Thuỵ đã tìm đến cửa rồi à.

Họ tìm đến cái chết, thì tôi cũng không ngại gì cả!

Chương 86

Mưa lớn đến lúc nửa đêm mới dừng lại.

Ngày thứ hai hoá ra lại là một ngày nắng lớn. Vào lúc 8 giờ sáng mặt trời đã mọc rất cao, lan toả ra nhiệt độ nóng. Rèm cửa của khách sạn không thông gió ra được, che hoàn toàn tất cả ánh sáng cho người khác không phân biệt được thời gian.

Tô Tố tỉnh dậy toàn thân nhức mỏi, cô ấy dụi mắt nhắm mở ngồi bật dậy, có chút bối rối không biết mình đang ở đâu.

Toàn thân toát mồ hôi, áo trên người đều ướt cả rồi.

Đồ ngủ?

Tô Tố đột nhiên tỉnh dậy.

Cô ấy nhớ rằng tối hôm qua ngủ rõ ràng quần áo trên người bị ai đó lột sạch rồi. Mắt cô ta thích nghi với bóng tối, nhanh chóng lật quần ra nhìn, quần lót cũng được mặc rồi.

Miệng Tô Tố co giật và lau đi mồ hôi.

Tiêu Lăng dám mặc đồ cho cô ấy?

Điều này quá gây sốc!

Còn nữa… cô ấy bị lật như vậy thì tại sao lại không tỉnh dạy, ngủ như chết vậy.

“Xoạc!”

Rèm cửa bị kéo ra, ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào, Tô Tố bị chói mắt có chút đau, ngay lập tức dang tay che mặt trời.

“Oh…” chói mắt quá.

“Dạy rồi thì đi tắm đi, chút nữa tôi đưa em tới toà điện ảnh.”

“A! Tô Tố mới nhớ rằng hôm nay phải quay phim, cô ấy đột nhiên nhảy ra khỏi giường, toàn thân càng đau nhức và hai chân đều mềm nhũng. Suýt chút ngã như ăn cức chó.

“Chậm chút, thời gian vẫn còn sớm, vội vã làm gì.” Tiêu Lăng nhanh chóng đỡ cô ấy.

Toàn thân Tô Tố đều bất lực, mượn cánh tay của Tiêu Lăng để đở cơ thể dậy.

Không ổn?

Tại sao người anh ta lại mềm như vậy?

Chẳng lẽ…..

Cô ấy nhanh chóng nắm lấy cổ áo ngủ của mình, đưa đầu nhìn vào bên trong thì không thấy vết hun hay sẹo nào.

Không lẽ không qua Tiêu Lăng không dở trò thú tính, vậy thì tại sao chân của anh ta lại mềm yếu như vậy?

Tô Tô nhìn Tiêu Lăng bằng sự nghi ngờ.

Tiêu Lăng tức giận “ Cắc cắc cắc” tiến về phía trước.

Người phụ nữ này chỉ đơn giản là muốn bị đập. Lại kéo cổ áo, lại hoài nghi nhìn anh ta, ở trong lòng cô ấy thì anh ta là gã thú tính à!

“Tô Tố, người phụ nữ không lương tâm như cô, cái nhìn này là thế nào!”

“Hehe----” Tô Tố cười.

Trong lòng cũng biết rằng đã hiểu lầm Tiêu Lăng, nếu như anh ta thật sự làm gì cô ấy rồi thì trên người nhất định có dấu vết để lại. Với lại cô ấy cũng phải ngủ để chết đến nổi để người khác làm gì mà không tỉnh.

Tô Tô nhìn anh ta có chút xấu hổ, chỉ muốn giải thích nhưng lại rất ngạc nhiên “Ây?” một tiếng.

Hôm nay Tiêu Lăng vẫn mặc một bộ màu đen, một chút vết nhăn trên áo cũng không có. Nhưng mà tinh thần có chút bất ổn, đôi mắt lộ ra chút màu đỏ, dưới mí mắt cũng xuất hiện quầng thâm.

Tô Tố chỉ vào mắt anh ta, ngạc nhiên nhìn anh “Tối hôm qua không phải ngủ sớm lắm sao, tại sao anh tại ra nông nổi này?”

Người này giống như cả đêm không ngủ vậy.

Khuôn mặt của Tiêu Lăng tối sụp lại, “cô còn khách sáo hỏi, tố chất của cô cũng kém quá, dầm có tí mưa đã sốt rồi, ngủ như chết vậy. Không phải vì chăm sóc cô thì tôi có thành ra như thế không, sau này nhất định phải tăng cường thể lực!”

Anh không muốn cô trở thành mỹ nhân bị bệnh, người phụ nữ này hung hăng sẽ đẹp hơn.

Tiêu Lăng xoa xoa thái dương.

Hôm qua anh rất muốn ngủ nhưng nửa đêm có một phụ nữ nào đó không ngừng gặp những cơn ác mộng, không ngừng nói những lời trong mơ còn không ngừng run rẩy. Đến nửa đêm còn bị sốt nhẹ, anh ta vì phải chăm sóc cho cô ta nên cả đêm chưa được chợp mắt. Sắp đến sáng thì cơn sốt càng ngày càng mạnh hơn, anh ta vội vàng nhờ người trong khách sạn liên lạc với bác sĩ, vào phòng cho cô ấy chích một mũi kim hạ sốt, như vậy cho đến sáng.

Anh ấy lúc trước thường làm việc cả đêm nhưng không bao giờ mệt đến thế.

“Ô….Tôi bị sốt ư, cám ơn anh nha.”

Tô Tố cười, ai ngờ trên người toàn thân nhức mỏi, cô vừa ngước đầu dậy thì thấy Tiêu Lăng nhìn cô ấy với đôi mắt sáng lạng. Với vẻ mặt “Em mau cám ơn tôi”. Tô Tố nhếch khoé miệng và lúng túng gãi đầu. Cơn sốt ngày cho thấy rằng tóc đều ướt đẫm mồ hôi, cô ngửi đồ ngủ của mình và không thể chịu được.

Mùi mô hôi toàn thân.

“A, hôi chết đi được, tôi đi tắm đây.” Cô ấy vội vã trốn vào phòng tắm.

Tô Tố tim đập có chút vội vã, nghĩ đến việc lúc nảy Tiêu Lăng một mực cầu xin thì dựa vào tường cười như điên.

Trẻ con!

Cô khịt mũi, mở vòi sen.

Nước nóng chảy ra, rửa sạch mồ hôi trên cơ thể. Trong phòng tắm nhanh chóng bao phủ bởi lớp sương màu tráng, Tô Tố bị vòi nước nóng làm ướt làm xua tan mệt mõi.

Đôi mắt bỗng tối sụp, cô liền tắt nước nóng và tựa vào bức tường một lúc mới hồi phục lại.

“Hắc xì----”

Tô Tố xoa chiếc mũi bị viêm, thở một hơi dài. “Xem ra thực sự phải tập thể dục rồi”

Tố chất cơ thể của cô quá kém.

May mắn thay hôm qua tôi không về nhà, nếu không thì tôi có thể lây sang cho hai đứa nhỏ. Sau khi cô tỉnh táo thì mở lại vòi sen, dòng nước chảy rất nhỏ và từ từ rửa nó bằng cánh tay nhức mỏi của mình.

Cơ thể mệt đến không thể tin, nếu như là ngày thường là cô sẽ xin nghỉ làm, nhưng hôm nay không được. Hôm này là vai diễn cuối cùng của cô tại toà điện ảnh, quay xong thì phải đi quay phim ngoài trời. Không thể chỉ vì cô ấy mà cả một đoàn phim bị chậm tiến độ.

“Tô Tố, cô xong chưa, không lẽ ngất xỉu ở trong đó rồi?” Tiêu Lăng ở ngoài gõ cửa, “mau nói, trả lời tôi một tiếng, cô không nói thì tôi xong cửa vào nhé!”

“Hey, đừng đừng đừng. Tôi vẫn ổn, trên người hôi quá nên phải tắm sạch. Sắp xong rồi sắp xong rồi, đợi một chút.”

Tô Tố sợ rằng anh ta thực sự lao vào nên nhanh chóng hét ra bên ngoài.

Bên ngoài yên lặng một hồi, cô ấy nghe tiếng chân nhè nhẹ bước càng xa. Tăng tốc tắm gần xong thì quấn khăn tắm bước ra ngoài.

Ra khỏi phòng tắm, căn phòng trống trơn.

Hả, người đâu?

Tô Tố kêu lên, “Tiêu Lăng?”

Không ai hỏi!

Đi ra ngoài rồi?

“Hắc xì----”

Cô ấy bịch mũi, không muốn nghĩ nhiều, sấy khô tóc trước sau đó thay đồ.Quần áo cũng là Tiêu Lăng chuẩn bị cho cô rồi, cô cảm thấy trong người có chút lạnh cho nên đã chọn một chiếc váy hoa dài ôm eo, phong cách Bohemian dài đến mắt cá chân. Phối với đôi dép màu hồng đính kim cương, trên đầu đội chiếc mũ lớn.

Cô ấy soi soi gương và rất hài lòng với hình dạng này.

Khi vừa thay xong quần áo thì cửa phòng bị mở ra rồi, Tiêu Lăng với một bồi bản đẩy thức ăn cùng vào trong nhà, nhìn thấy cô ấy mặc đồ quá lộng lẫy thì nam bồi bàn kia cũng hoa cả mắt.

Tiêu Lăng không nói lời nào, liếc nhìn bồi bàn với khuôn mặt lạnh lùng.

Nhân viên phục vụ vội vã cúi đầu, đẩy chiếc xe thức ăn đến phòng ăn nhỏ và lấy thức ăn trên xe đẩy từng món từng món trình bày ra. Sau đó liền rời đi.

Tại bàn bữa ăn sáng hương thơm ngào ngạt, vẫn theo phong cách phương tây kiểu Trung đều có. Tô Tố không thèm ăn, ngồi ở trước bàn ăn, hoàn toàn không muốn ăn.

"Tôi không đói…."

"Không đói cũng phải ăn." Tiêu Lăng đưa cho cô một bát cháo trứng để trước mặt cô ta, "Em mới bệnh xong, không được ăn đồ dầu mỡ, cháo này là tôi cố tình kêu phòng bếp nấu, một chút dầu mỡ cũng không có. Nấu hơn một giờ rồi, ăn một ít đi."

Được….

Cô ấy lấy bát, cầm một chiếc muỗng và húp từng ngụm nhỏ.

Cháo rất thơm và nhuyễn, thịt cũng thế. Cho vào miệng là tan chảy, Tô Tố vô tình đã húp hết một bát.

"Ngon không?"

"Ngon."

"Vậy thì ăn nhiều vào." Tiêu Lăng nhìn cô ta ăn ngon miệng thì trong lòng nhẹ nhõm thở phào, "Lúc nãy tôi vừa ra ngoài mua ít thuốc cho em, ăn xong nhớ uống thuốc."

Hoá ra lúc nảy mua thuốc cho cô ta.

Tô Tố cắn môi nhìn vào Tiêu Lăng, giống như một mùa đông trào đến

trong phòng và một trái tim đột nhiên ấm áp tan chảy.

Chương 87

Lúc ăn sáng xong, Tô Tố dưới sự giám sát của Tiêu Lăng đã uống thuốc hạ sốt rồi, thu dọn đơn giản chút đồ đạc thì bắt đầu ra về.

Giám đốc khách sạn cầm cây dù tiễn hai người đến bãi giữ xe.

Ngồi trong xe, tài xế đợi đã đợi lâu lắm rồi, "Tiêu thiếu gia, bây giờ có thể đi được chưa?"

"Đi thôi, đi thẳng đến phim trường."

"Vâng ạ."

Tô Tố ngoảnh đầu nhìn bãi cát màu vàng dưới ánh nắng mặt trời, trên bãi cát với những hình ảnh thuộc về cô với Tiêu Lăng đã không còn thấy nữa, và trong kí ức của cô với những bông hoa hồng đỏ cũng đã tan biến, cô liếm môi, có chút không nỡ.

Hôm qua Tiêu Lăng tặng cho cô bó hoa hồng nhưng bị cô để lại ở khách sạn không lấy về, cô đi đóng phim mà còn cầm bó hoa hồng thì kì muốn chết.

Tiêu Lăng nắm lấy vai cô, "Lần sau có cơ hội lại đến chơi nhé."

"Uhm."

Tô Tố buồn bã sà vào lòng Tiêu Lăng, Tiêu Lăng đưa tay mở màn ngăn cách của xe, không gian trong xe lại lần nữa cách thành hai phần.

Tô Tố nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của Tiêu Lăng, vỗ vỗ vào chân mình, “Xe vẫn còn một tiếng hơn mới tới, anh ở hàng ghế sau nằm nghỉ một lát, không đủ tinh thần thì lát hồi sao đi làm.”

Tiêu Lăng cười nhẹ, “Bây giờ biết thương anh rồi à?”

Tô Tố đỏ mặt, xấu hổ đến giận, “Anh có muốn nằm nghỉ hay không, nếu không thì…… “

Lời nói của cô chưa dứt, Tiêu Lăng đã cởi áo khoác ngoài nằm lên hàng ghế sau, cái gối của anh trên cái đùi của cô, anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tô Tố cố gắng ngồi sát ra cửa xe, để dành không gian nhiều hơn cho anh. Tiêu Lăng rất cao, chân cũng rất dài, tuy rằng không gian của xe cũng khá lớn, nhưng đối với anh nó còn nhỏ lắm, chân của anh hoàn toàn không thể duỗi thẳng được, trông là không mấy dễ chịu.

Trong xe đang mở máy lạnh, Tô Tố lấy cái áo khoác Tiêu Lăng vừa cởi đắp lên người anh, dựa lên thành ghế bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thuốc hạ sốt cô vừa uống có thành phần an thần, mí mắt nặng trĩu, lúc đến phim trường rồi thì cả hai đều đã ngủ thiếp đi.

Tô Tố rốt cuộc cũng chưa ngủ sâu giấc, lúc xe đạp thắng dừng lại từ từ cô đã tỉnh giấc, thông qua cửa kính xe, phim trường đã cận kề ngay trước mắt.

Phim trường của thành phố A là một địa điểm du lịch, ở thời điểm này đã có rất nhiều người qua lại, ngẫu nhiên có thể bắt gặp hướng dẫn viên du lịch tay cầm cây cờ đưa qua đưa lại chỉ dẫn những du

khách đến tham quan.

Tô Tố thu lại tầm nhìn, đùi cô có chút tê cứng, nhưng cô lại không dám nhúc nhích.

Cô cúi đầu nhìn vẻ mặt ngủ say của Tiêu Lăng, cô có chút khó xử.

Haiz…… Có nên đánh thức anh dậy không?

Đánh thức đi, người ta một đêm không ngủ chăm sóc cô, hình như có chút vô ơn cho lắm.

Nhưng nếu như không kêu, cô nhìn lên thời gian trên điện thoại, thời gian hẹn với đạo diễn sắp sửa đã đến. Tài xế dừng xe nhìn động tĩnh phía sau, cũng không dám đánh thức anh.

May mà cô vẫn đang do dự, thì Tiêu Lăng đã tỉnh giấc.

“Đến rồi à?” Giọng của anh có chút trầm và khan tiếng, gợi cảm đến mức không tả được.

Tô Tố vô thức đỏ cả mặt, gật gật đầu, “Đến rồi.”

“Tại sao không gọi anh dậy.”

“Thì do nhìn anh ngủ say quá.”

“Thương anh à?”

Tô Tố mặt đỏ bừng, hứ nhẹ một tiếng, không nói năng.

Đùi cô bị đè đến nỗi không còn tri giác, cô khẩn trương vận động một hồi, hai cái đùi tức thì tê đến không nhúc được, y như là vô số con

trùng nhỏ đang dọc theo chân mà bò.

Vừa tê vừa ngứa.

“Ai yo……” Cô muốn khóc lại muốn cười.

“Chân bị tê rồi à?”

Tiêu Lăng ngủ được một tiếng hơn, tinh thần cũng khỏe rồi. Anh ngồi dậy, sửa lại những vết hơi nhăn trên áo sơmi một hồi, sau đó mặc lại áo khoác, lại trở lại thành một đại tổng tài cao quý. Anh đưa tay xoa đùi cô, giúp cô lưu thông mạch máu, “Có thấy đỡ chút không?”

“Đỡ hơn hồi nãy tí rồi.”

Tiêu Lăng bê hai chân của cô gác lên chân mình, một tay xoa chân cho cô, một tay mở cái màn ngăn của xe.

“Tiêu thiếu gia!”

Tiêu Lăng gật đầu lạnh nhạt, đưa tay hướng về tài xế, tài xế lập tức đưa một bọc nilong đưa cho Tiêu Lăng.

“Cái gì thế?”

“Thuốc cảm của em, bác sỹ dặn một ngày ba lần, mỗi lần ăn cơm xong đều phải uống, mỗi loại thuốc uống bao nhiêu viên anh cũng đã ghi rõ trên hộp cho em, lúc trưa nghỉ ngơi em nhớ uống thuốc đó.”

Tiêu Lăng đưa bọc nilong cho Tô Tố, cúi đầu tiếp tục xoa chân cho cô, Tô Tố có chút ngây người, cắn môi nhìn chằm chằm vào anh, cô cầm qua bọc nilong rồi nhét vào trong túi xách của mình.

“Duỗi thẳng chân thử xem còn tê không.”

Tô Tố thử vận động đôi chân của mình, cảm giác dễ chịu hơn nhiều, cô thu lại đôi chân, “Tốt rồi, vậy…… Em đi trước nhé?”

“Đợi chút.” Tiêu Lăng kéo lại cánh tay của cô.

“Còn chuyện gì à?”

Tiêu Lăng không đáp, lạnh nhạt nhìn sang người tài xế phía trước, cảm giác vô cùng uy hiếp. Tài xế tóc dựng cả lên, tinh mắt vô cùng liền bước xuống xe, và đóng luôn cửa xe.

Tô Tố đại khái cũng đoán được anh muốn làm gì, tức thì khóc cười không xong, “Em vẫn còn đi làm đấy.”

Tiêu Lăng chỉ vào môi mình, “Thì coi như là công lao tối hôm qua anh chăm sóc em một đêm, hôn một cái cũng không quá đáng nhỉ?”

Tô Tố lại một lần đỏ mặt,, lắc lắc đầu nhìn sang phía ngoài xe những người đang qua lại, ngập ngừng nói, “Có, có thể người trông thấy đấy.”

“Không sao, cửa kính này chỉ có người bên trong nhìn ra được bên ngoài, chứ người bên ngoài không thể nhìn vào bên trong.”

Khuôn mặt của Tô Tố đều là hoài nghi.

Tiêu Lăng giận dỗi, dùng chân đá lên hàng ghế trước, vẻ mặt uy hiếp, “Bây giờ rốt cuộc em có hôn không!”

Cái tình thế ấy có ý nghĩa rằng nếu Tô Tố không hôn thì anh sẽ không cho cô xuống xe, Tô Tố cạn lời, áp môi vào hôn lên, nhưng lại

không hôn vào môi anh, mà là nhẹ nhàng hôn lên má anh.

“Này cũng gọi là hôn?”

“Em bị cảm mà, sẽ lây cho anh đấy.”

Tiêu Lăng ngây người, tức thì cười ra, vẻ mặt anh có chút vui, “Tô Tố, anh biết là em thích anh mà!”

Rõ ràng là rất quan tâm anh, còn sợ là lây nhiễm bệnh cảm cho anh nữa!

Anh nói mà, Tiêu Lăng anh đây điều kiện tốt thế, muốn có tiền là có tiền có dung mạo là có dung mạo, anh đối xử tốt với cô thế, người phụ nữ này cho dù làm bằng đá, cũng phải khiến lòng cô ấm lên.

“……”

Tô Tố lấm tấm mồ hôi.

Thật rằng muốn để những người nói Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn xem bộ dạng của anh lúc bấy giờ, vừa tự cao vừa nhàm chán, vừa háo sắc vừa vô liêm sỹ, có điểm nào là thấy giống như lần đầu gặp gỡ với vẻ mặt cao thâm khó đoán?

Sự im lặng của Tô Tố theo cảm nhận của Tiêu Lăng là đồng ý ngầm, anh hài lòng gật gật đầu, không làm cô khó xử nữa, cảm giác vô cùng khoái chí vẫy tay với cô, “Được rồi, mau đi làm đi, lúc tan làm thì gọi cho anh nhé, anh đến đón em.”

“Hả?” Tô Tố hết cả hồn, cánh tay vừa đóng cánh cửa tức thì cứng đờ lại, vẻ mặt phòng bị của cô nhìn vào Tiêu Lăng, “Bữa tối anh đến đón em làm gì?”

“Đưa em đi gặp bạn anh.”

“Nhưng…...” Cô vẫn còn công việc phải làm.

“Không được nhưng nhị!” Tiêu Lăng nắm chặt cánh tay cô, vẻ mặt nghiêm túc, “Anh lần đầu tiên dẫn bạn gái đi ra mắt bạn bè, Tô Tố, nếu như em dám cho anh leo cây là em chết chắc.”

“Em cả đêm không về nhà rồi, Tiểu Hy nhất định sẽ lo lắng đấy…… “

“Gọi điện thoại cho cô ấy không phải được rồi sao!”

Tô Tố tiếp tục viện cớ, “Không được, em với Tiểu Hy tình cảm rất tốt, cả đêm không về còn có thể giải thích cho cô ấy nghe được, nhưng hai ngày không về rồi, cô ấy nói không chừng tưởng em bị bắt cóc, nói không chừng còn có thể báo cảnh sát đấy.”

Tiêu Lăng cau mày không nói năng.

Vẻ mặt Tô Tố căng thẳng nhìn vào Tiêu Lăng, hi vọng rằng anh sẽ mau chóng từ bỏ ý nghĩ trong đầu, hôm qua lúc cô gọi cho hai đứa trẻ đã nói rồi, hôm nay đóng phim xong sẽ về nhà ngay.”

“Nếu như đã như thế…… “

Vẻ mặt Tô Tố mong chờ nhìn anh.

Trên mặt Tiêu Lăng hiện lên niềm không thích không hề che giấu, “Nếu như đã như thế…… Vậy để An Tiểu Hy cũng nhau đi vậy!”

Chương 88

"……"

Đây không phải điều quan trọng, quan trọng là cô không muốn đi!"

Haiz? Hình như có chút gì đó không ổn!

Đầu cô bỗng lóe lên một tia sáng, cô ngóc đầu lên nhìn sang Tiêu Lăng, vẻ mặt hoài nghi, "Anh làm sao biết bạn em tên An Tiểu Hy?"

Cô hình như là chưa từng nhắc qua Tiểu Hy lần nào trước mặt anh, cho dù có nhắc đến, mỗi lần đều là gọi Tiểu Hy Tiểu Hy, Tiêu Lăng làm sao biết được Tiểu Hy họ An!

"Anh điều tra em à?"

Vẻ mặt cô phút chốc thay đổi, giận dữ nhìn anh.

"……"

"Anh có phải đã tìm người điều tra em không!"

"Không có!" Tiêu Lăng phản bác theo phản xạ.

Vẻ mặt của Tô Tố không tin lắm, "Vậy làm sao anh biết được Tiểu Hy?"

Đầu óc của Tiêu Lăng xoay rất nhanh, " Phạm Lãi nói đấy, trước đó lúc em đi casting không phải đã để lại số điện thoại của cái người tên

Lục Ngộ hay sao, sau đó Phạm Lãi hỏi anh ta làm sao liên lạc em, anh ta đã đưa tình hình của em nói hết cho Phạm Lãi nghe hết rồi, Phạm Lãi cũng đã kể anh nghe hết.”

Có thật như thế không.

Tô Tố chưa khỏi hoài nghi nhìn chằm vào Tiêu Lăng rất lâu, nhìn vào nét mặt của anh nhu thường mới tin cách giải thích của anh.

Trong lòng cô hơi bất ngờ!

Cô làm sao biết được đạo diễn Phạm lại tám chuyện đến thế!

……

Trong phim trường, Phạm Lãi đang kiểm tra đạo cụ đột nhiên hắt hơi một tiếng.

“Đạo diễn Phạm bị cảm rồi à?” Đường Sảng quan tâm hỏi một câu.

“Không có, chỉ là mũi có chút ngứa.”

Phạm Lãi trông mắt thấy nhân viên đã chuẩn bị gần xong, ngoảnh đầu lại nhìn, cau mày hỏi phó đạo diễn kế bên, “Tô Tố vẫn chưa đến à?”

“Vẫn chưa đến ạ.”

“Khẩn trương gọi điện thoại hối thúc đi, để cô ấy tranh thủ, sắp sửa phải mở máy rồi. “

“Vâng ạ. Tôi sẽ cho người liên hệ cô ấy ngay.”

Phó đạo diễn gấp rút đi gọi.

Đường Sảng đã trang điểm xong, thay lên mình bộ đầm dài cổ trang màu xanh lợt, kế bên còn có cô bé trợ lý của cô. Trợ lý là một cô bé mới tầm hơn hai mươi chút, Đường Sảng nháy mắt với cô, cô trợ lý liền tới thì thầm nói nhỏ.

“Cái giá của cô Tô to thật, nam nữ vai chính đều đến đầy đủ rồi, nhân viên công tác cũng chuẩn bị gần xong xuôi, nữ phụ quan trọng như cô ta còn chưa đến, không biết cứ tưởng là diễn viên quốc tế đấy.”

Âm thanh này nói rất vừa vặn, vừa đủ để Đường Sảng với Phạm Lãi nghe rõ.

Phạm Lãi nhìn sang cô trợ lý, sắc mặt không được tốt lắm.

Đường Sảng thấy vậy liền giả vờ giận dữ, đưa mắt giận dữ nhìn sang trợ lý, “Nói ngông gì thế! Cô Tô bấy lâu nay luôn là người tôn trọng nghề nghiệp, sẽ không đến trễ đâu, đây có thể chưa chuẩn bị xong thôi mà, phân cảnh của cô ấy ở phần sau chị, đợi thêm lát cũng còn kịp. Đạo diễn Phạm, anh đừng nghe cô ta nói bừa, cô Tô nhất định là đang trên đường đến đây, sẽ không trễ đâu.”

Cái động tác nhỏ như vậy của Đường Sảng đối với Phạm Lãi vô cùng phản cảm.

Đường Sảng được ai đề bạt, trong nghề ai cũng biết rõ hết, và bây giờ ai đề bạt Tô Tố lên thì người khác có thể không biết, nhưng anh lại nắm rất rõ. Nói thật ra, so với vẻ bề ngoài thanh tú của Đường Sảng, cá nhân anh rất hâm mộ với Tô Tố. Lấy việc mà cô dám đối đầu với Tiêu thiếu gia thôi thì cũng biết không phải người phụ nữ bình thường dám làm.

Bị Tiêu thiếu gia nhắm được, làm sao mà thoát khỏi được.

Anh đồng cảm với Tô Tố đồng thời cũng rất hâm mộ với tinh thần bất khuất ấy.

Đường Sảng và Tô Tố không hợp là điều đương nhiên.

Anh nghe được vài tin đồn, Tiêu thiếu gia và Tô Tố sau khi quen nhau rồi, những phụ nữ xung quanh anh cũng dần mờ nhạt.

Đường Sảng đương nhiên là có địch ý với Tô Tố rồi.

Và còn nữa là việc Tô Tố với Tinh Quang kí hợp đồng, những phúc lợi mà công ty dành cho người mới cũng có giới hạn, trước đó Đường Sảng được coi là người mới kí hợp đồng với Tinh Quang, với Tiêu thiếu gia lại có chút quan hệ gì đó, phúc lợi đương nhiên không ít. Nhưng bây giờ Tô Tố đến rồi, Tô Tố không những trẻ hơn Đường Sảng, ngoại hình ưa nhìn hơn Đường Sảng, diễn xuất cũng tốt hơn Đường Sảng, đồng thời, còn nhận được sự coi trọng của Tiêu thiếu gia nhiều hơn.

Và như thế, Đường Sảng lại càng không ưa Tô Tố.

Phạm Lãi dù sao thì cũng sống được ba bốn mươi năm, nếu như ngay cả điểm này còn nhìn không ra thì thật là sống uổng, không có sự dạy dỗ của Đường Sảng, cô bé trợ lý này thì làm sao có thể dám vu khống diễn viên khác?

Phạm Lãi nhìn chầm chầm vào Đường Sảng, vỗ nhẹ vào vai cô thật lòng khuyên bảo, “Đường Sảng à, cô còn trẻ tuổi, sau này còn có rất nhiều cơ hội phát triển, đừng dại gì hủy đi tương lai của mình.”

Đường Sảng từng yêu Tiêu Lăng, việc này thì người trong nghề ai

cũng biết, cho dù Tiêu Lăng chia tay với cô ấy rồi đi nữa, nhưng dựa vào mối quan hệ như thế, người trong ngành không ai dám đắc tội với cô ta. Chỉ cần cô ta biết điều chút, ngoan ngoãn chút, sau này cho dù gặp phải sự cố gì, đi năn nỉ Tiêu thiếu gia, nói không chừng Tiêu thiếu gia cũng sẽ niệm tình cũ giúp đỡ cô ta.

Nhưng nếu như cô ấy dám đâm chọt sau lưng, đó chẳng lý trí chút nào.

Anh vẫn còn hiểu lắm về tính tình của Tiêu thiếu gia.

Tiêu Lăng luôn muốn che đỡ người anh yêu nhất, nếu để Tiêu thiếu gia biết được Đường Sảng đối phó với Tô Tố, theo như mối quan hệ khăng khít bây giờ giữa anh với Tô Tố, chỉ cần chọc giận anh thôi, một câu nói thôi là có thể khiến Đường Sảng không thể phát triển tiếp trong nghề nữa.

“Đường Sảng, cô là người thông minh, đừng nên làm chuyện dại dột.”

Phạm Lãi nhìn vào vẻ mặt cứng đơ của Đường Sảng, lắc đầu bỏ đi.

Đường Sảng cương trực đứng đấy, nụ cười trên mặt cũng theo đó mà đơ theo, sắc mặt trắng bệch, như là một pho tượng điêu khắc.

Cô bé trợ lý sợ sệt nhìn cô, “Cô Đường, có người đang nhìn…… “

Đường Sảng ngây người, khuôn mặt theo phản xạ tiết ra một chút nụ cười, chỉ là trên mặt vẫn chưa dịu hẳn ra, cho nên nụ cười hiện lên vô cùng lạ lùng kinh dị.

Cô bé trợ lý giật run người.

……

Ở trước cổng vào phim trường.

“Em xin lỗi…… “

Tô Tố nói lời xin lỗi vì đã đổ oan cho Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng hứ nhẹ một tiếng, “Anh đại nhân đại lượng không tính toán với em, nhưng thời gian của tối hôm nay em nhất định phải dành ra.”

“…… Được rồi.” Ai bảo cô làm sai trước, cô nghĩ ngợi một hồi, “Anh vẫn không cần phải đến rước em đâu, anh nói em nghe địa chỉ và thời gian, em làm việc xong về nhà thay đồ, trực tiếp cùng Tiểu Hy qua đó.”

Cô lúc đầu dự định hôm nay tan ca sớm đi gặp Trương Hân, trông ra chỉ có thể dời đến ngày mai rồi.

Có Tiêu Lăng cho người đến bảo vệ cô, cô cũng có thể tạm thời yên tâm rồi.

“Không được, đến lúc đó anh sẽ đến khu nơi ở rước hai người đi.” Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn cô một hồi, “Anh không tin em được.”

“…… “

Đâu phải là đi gặp phụ huynh, cô có cái gì đâu mà phải nửa đường chạy trốn? Tô Tố im lặng.

Nhưng nếu như Tiểu Hy biết được tin tức này khẳng định sẽ vui lắm đây, Tiêu Lăng dẫn họ đi chơi, nhất định là sẽ đi nơi sang trọng cao cấp, Tiểu Hy là đứa ăn hàng chính hiệu, cho cô ấy một bàn toàn món

ngon, cô ấy có thể bò lên bàn chảy nước miếng cho xem.

Tô Tố cởi dây thắt an toàn ra, “Em sắp không kịp rồi, em đi trước đây, nếu không đợi lát đạo diễn Phạm mắng người cho xem.”

“Ông ta còn dám mắng em!” Tiêu Lăng không vui nói.

Tô Tố giận dỗi đến trào ngược mắt, “Đạo diễn Phạm ghét nhất là những diễn viên đến trễ, em đi trước đây!”

“Nhớ uống thuốc đó.”

Tô Tố bước xuống xe, nhiệt độ bên ngoài xe rất cao, cô khẩn trương tháo nón ra che đi ánh nắng mặt trời, vẫy tay chào Tiêu Lăng, “Em đi đây, có gì lát nói sau.”

Vừa nói xong, không quan tâm là Tiêu Lăng có trả lời không, như làn khói chạy đến đằng xa rồi.

Tiêu Lăng với động tác vỗ tay cứng đờ giữa không trung, lạnh lùng hứ một tiếng, anh lại thả cánh tay xuống lại một cách vô cùng tự nhiên.

Tài xế đang đứng kế bên không mở mắt, giờ vờ như là không thấy động tác này.

Đợi đến Tô Tố đi khuất rồi tài xế mới mở cánh cửa xe ngồi lên ghế lái, ngoảnh đầu kính trọng nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu thiếu gia, bây giờ có sang công ty không?”

Tiêu Lăng sửa lại cà vạt, vẻ mặt chắc chắn đến không có biểu cảm, nghĩ đến chuyện xem được tin nhắn tối hôm qua, ánh mắt anh lóe lên một tia sáng lạnh băng.

“Không sang công ty, chở tôi đi hoa viên Xuân Giang!”

Chương 89

Hoa viên Xuân Giang Chính là khu nhà ở của Tô Tố và An Tiểu Hy.

Tiểu Hy lần này chúc mừng Tố Tố tìm được trường học ở ngay trong khu nhà ở.Buổi sáng sau khi ăn sáng xong cô sẽ đưa hai đưa nhỏ đến trường

Trước cổng trường,cô ngồi xuống,mỗi tay dắt một đứa,cẩn thận dặn đo cả hai,"Cảnh Thuỵ,hôm nay nếu như hai con tan học rồi mà mẹ nuôi vẫn chưa về nhà,các con tự về nhà trước nhé biết chưa?Nhất định khoing được rời khỏi khu nhà.Còn nữa, Hôm nay mẹ về sẽ mua thức ăn,hai con không được ra khỏi nhà,phải thật sự ở trong nhà,biết chưa?"

Cảnh Thuỵ hôm nay mặc một bộ đồ da đen nhìn rất ngầu, mặt không cảm xúc lại càng tăng thêm vẻ lạnh lùng.Cậu nghe lời gật gật đầu,đôi lông này nhỏ cậu lại,"Con biết rồi.Mẹ nuôi,họ vẫn chưa đi sao?"

"Chắc là chưa"

Tiểu Hy có chút không chắc chắn.Sáng hôm qua cô gọi điện thoại cho phòng bảo vệ,Chú bảo vệ hôm qua có phát sinh cãi nhau với gia đình Tô Đại Khuê nên đặc biệt lưu ý chút.Chú nói với cô,tối qua gia đình họ đã lên xe về rồi,nhưng có một người thanh niên trẻ tuổi xuống xe,thuê khách sạn kẻ bên cạnh khu nhà ở lại.

Hừ!

Cái người đó khẳng định là Tô Kiến không phải hoài nghi.

Tiểu Hy hận không thể đấm chết cả cái gia đình chết tiệt ấy,không có sĩ diện?Dùng hai đứa bé để uy hiến Tố Tố làm kinh doanh cho họ,không dễ gì Tố Tố mới thoát khỏi mối quan hệ với họ,bây giờ lại không cần thể diện tìm đến tận đây.

Tiện nhân đúng là tiện nhân.

Quả nhiên không phải thường lý có thể suy luận được.

“Mẹ nuôi,bọn họ tìm mami rốt cục vì chuyện gì ạ?”Tiêu Thất xoắn váy,gương mặt rất lo lắng.

“Ai mà biết được,nhưng bọn họ tính khí kích động như vậy chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.”Hai đứa nhỏ mặt ngay lập tức thay đổi,Tiêu Hy mặt màu tố sầm nói nhầm lời rồi,ngay lập tức vớt vát,”Hai con yên tâm,mami của các con chắc chắn không có vấn đề gì.Tối hôm qua mẹ có gửi tin nhắn cho mẹ con rồi,để mẹ con hôm nay đi quay phim luôn.Đợi chút chúng ta ra ngoài xem bọn họ có còn đó không,nếu như cả nhà họ vẫn cố tình ở đó,mẹ sẽ trực tiếp báo cảnh sát,đố hộ cũng không dám như vậy!”

“vâng vâng,mẹ nuôi cũng phải cẩn thận nhé,bọn họ rất hư.”

Tiểu Thất nắm chặt tay Tiểu Hy,khuôn mặt lo lắng.

Trước kia khi cô bé và anh trai vẫn còn ở trong gia đình đó,người nhà họ Tô cãi nhau thường không cho bọn chúng cơm ăn,có khi còn căm phẫn lườm cô bé và anh trai cô.

“Mẹ nuôi, mẹ nhất định phải chú ý ăn toàn.”

Tiêu Hy trong tâm thấy thật ấm áp,cô cười gượng xoa đầu Tiểu Thất,vỗ ngực mình đảm bảo,”Mẹ nuôi là ai nào,bọn họ dám làm gì mẹ, mẹ sẽ đá bay bọn họ.Hai con không phải li lắng,lo lắng quá sẽ biến thành ông già bà già đó.”

Tiểu Hy đưa hai đứa trẻ đến trường xong, quay về nhà lái con bọ cánh cứng của cô rời đi.

Ở cổng khu nhà ở quả nhiên nhìn thấy cả gia đình Tô Đại Khuê.

Cả gia đình nhà đó đang đỗ xe độ ngay trước cổng,bốn người nhà họ đều có mặt,bốn đôi mắt không chớp kia đang nhìn vào dòng người ra ra vào vào ở cổng khu nhà.

Mẹ kiếp!

Chú bảo vệ không phải nói người đã đi hết rồi sao!

Thế mà lại quay lại!

Nhưng con người này đúng là không cần thể diện mà

Trước kia Tố Tố một mình đưa hai đứa nhở rời khỏi nhà đó cùng không thấy bọn họ giúp đỡ,bây giơ lại muốn tìm cố ấy!Không phải là vẫn muốn tìm Tố Tố mong có ấy đi hiến thân chứ?

Tiểu Hy bị cái suy nghĩ này làm cho buồn nôn không chịu được,trực tiếp đem xe đỗ ra chỗ đỗ xe ơn cổng khu nhà ở,nắn nắn cái ví của cô ấy

Chép chép,đủ cứng!

Cô nắm chặt ví xuống xe,tiếng cửa xe đóng lại「Rầm—-」,đăng

đăng sát khí lao thẳng ra trước mặt gia đình nhà đó,chống eo mắng lớn.

「Mẹ nó,Các người đúng là cái loại với lại không cần danh dự,vẫn còn các mặt đến đây.đồ khốn các người rốt cục đang nghĩ cái gì,vẫn còn muốn hại ai!」

「An Tiểu Hy!」 Tô Huệ nghiến răng.

「Đúng,chính là tôi」Cả gia đình đó biết Tiểu Hy rõ nhất chính là Tô Huệ,cái loại phụ nữa không cần thể diện này lúc còn ơn trường học luôn cản trở Tô Tố.Cô chỉ thẳng mũi Tô Huệ mà quát,「Tô Huệ cô đúng là cái loại vô liêm sỉ,ở trường thì ngày nào cũng tuyên truyền bịa đặt làm hủy hoại thanh danh của Tố Tố,bản thân mình thì thối um lại con hãm hại em gái mình.Tố Tố tốt tính gặp với còn bình thường,mẹ nó,tôi nhịn không nổi rồi đó.Cô còn đam làm những cái chuyện đê hèn này,đừng có trách bà đây đem chuyện của cô nói ra ngoài! 」

Sắc mặt Tô Huệ từng đợt từng đợt trắng bệch,nhìn rất khó coi.

Lúc này đúng vào buổi sáng giờ mọi người đi làm,từng động tĩnh ít đây cũng có thể làm kinh động rất nhiều người,đám người rất nhanh tụ tập lại,bắt đầu chỉ trỏ nhưng người này.

Tô Huệ lại còn là diễn viên hạng ba, trên tivi từng xuất hiện qua,rất nhanh bị người ta nhận ra.

「Aiz...Đây không phải là Tô Huệ sao,cô ấy sao ở kẻ đây.」

「Woa...người nổi tiếng ra đây cãi nhau này,mau quay lại.」

Đám người nhanh chóng lấy điện thoại,chụp lia lịa,quay liên tục.

Tô Huệ sắc mặt trắng bệch,màu chóng trốn sau lưng Tô Kiến.

Danh tiếng của với ta đã đủ tai tiếng rồi,nếu như vẫn còn gặp chuyện này,lúc đó khẳng định công ty sẽ bỏ rơi cô ta luôn mất.

「Anh,mau làm cho cô ta câm miệng lại」

「Cần phải câm miệng lại là các người」An Tiêu Hy không sợ,đây nơi công cộng,gia đình nhà họ Tô đam làm gì cô?Mắt cô quay một vòng,lớn tiếng quát「Ngày hôm nay tôi mới được biết thế nào là mức cao nhất của khoing cần thể diện,gia đình các người đúng là cao cấp của cao cấp!Mọi người thử bình bình luận xem,cái ông già này....」coi chỉ vào Tô Đại Khuê「Cái ông già này không biết xấu hổ như thế nào mọi người biết không?Hơn hai mươi năm trước,ông ấy từ nông thôn chạy lên thành phố,bơi vì mẹ của bạn tốt tôi điều kiện tốt,ông ta lừa đảo tình cảm người ta.Hai người cưới nhận đăng ký kết hôn rồi nhưng ai mà biết được sau đó lại phát hiện ra,ông ta ở nông thôn sớm đã có vợ rồi,lại còn có hai đứa con.Mẹ của bạn rồi ngay sau đó tức quá mà sinh bệnh.Cái con người này ơi sỉ tới mức nhân lúc bà ấy bệnh nặng,cướp luôn cái công ty mà người ta khổ cực tạo dựng lên.」

Đám đông bắt đầu ồn ào,chỉ trỏ gia đình Tô Đại Khuê mà nghị luận.

Tô Đại Khuê sắc mặt sợ hai,Lý Ái Liên muốn chen ngang mắng lại,nhưng Tiểu Hy cơ bản không cho bà ta cơ hội.

à tiểu Hy tiếp tục vạch tội,

「Người dì mệnh khỏi của tôi cứ như thế tức mà chết.Sau khi dì ấy qua đời,Cái con người vô sỉ này cướp luôn công ty của dì ấy,lại còn đón người vợ chưa đăng ký kết hôn cùng con về nhà bạn tôi ở.Ở tại

căn biệt thự của cô ấy,dùng tiền của cô ấy.Khi đó bạn thân tôi tuổi còn nhỏ,bị bọn họ bắt nạt chỉ có thể nói là thảm.Khi đi học,tất cả các khoản chị phí sinh hoạt đều tự kiếm.Hơn một tháng trước bạn tôi thật sự không thể chịu nổi,đem theo vài bộ quần áo bỏ đi.Trong tay cô ấy một đồng cũng không có,chỉ có thể ở nhờ chỗ tôi.Khi ấy gia đình họ ngay cả mặt cũng không lộ diện!Bây giờ tốt hơn,bạn của tôi không dễ dàng gì mới có thể ổn định được cuộc sống,bọn họ lại tìm tới làm phiền.Danh dự của họ bị chó gặm rồi sao!」

Đám người bao quanh chỉ trỏ,Tô Đại Khuê mặt đỏ bừng,ông ta căn răng nhìn An Tiêu Hy căm phẫn,「Cô nói năng linh tình gì đấy!」

「Tôi nói linh tinh hay không trông thâm tâm ông biết rõ nhất..haha,Còn có việc còn bẩn thỉu hơn tôi không muốn nói.Tô Đại Khuê,ông có còn lương tâm không!Nếu như vẫn còn chút đầu óc,làm ơn của ra xa chút,từ nay về sau đừng có mà làm phiền cuộc sống của Tố Tố!」

Chương 90

「Khoing ngờ rằng tình hình gia đình của Tô Huệ là như thế này.」

「Không thể biết được,bề ngoài tươi sáng mỹ lệ,bên trong thì thối nát với liên sỉ.」

Dám người ái cũng khinh bỉ,lớn tiếng bình luận.

Tô Kiến điên lên,mặt mũi tối sầm bước nhanh đến trước mặt An Tiểu Hy,nắm chặt nắm đấm,「Cô im mồm ngay」

Tiểu Hy sợ gì anh ta.

Gân cổ đằng đằng sát khi không hề run sợ trước Tô Kiến,「Tôi mà sợ cái lúc các người sao?Tô Kiến,anh thứ đam động tay xem,tôi tìm luật sư kiện cho anh không còn quần để mặc ấy chứ!」

Gia đình An Tiểu Hy cô trong xã hội không phải giới thượng gia, nhưng điều kiện gia đình cũng không tồi!Cô khoing phải người thành phố,nhưng cha của cô ở quê có mỏ than.Mấy năm trước kiếm không ít tiền,cô là bao bối duy nhất trong nhà,từ nhỏ việc cô không bao giờ sợ chính là làm loạn.

Có bố mẹ chống lưng cô nào sợ ai!

Càng nói đến mấy năm nay cô kẻ thành phố a này đâu có ở không.Mặc dù cô khoing có tiếng tăm gì,nhưng mối quan hệ của cô rất nhiều,Tô Kiến chỉ cần động vào cô,cô có thể tìm luật sư kiện anh ta tội cố ya gây thương tích,cho anh ta ngồi tù mọt giống luôn!

「Cô!」

Tô Kiến giơ nắm đấm vừa định xông lên.

Tô Huệ nhìn thấy tình cảnh không hay cho lắm,nhanh chóng chạy tới ôm chặt cánh tay anh ta,nhẹ nhàng khuyên anh ta「Anh,bình tĩnh chút,chúng ta không được động tay!」

Bao nhiêu người,nếu như bọn họ dám động thì dù có thế nào cũng không rửa sạch được.

Cô ta ở bên cạnh Tô Kiến dùng âm lượng chỉ đủ để hai người nghe thấy,「Anh,nhịn một chút,đợi đến khi không có người hãng ra tay...」

Tô Kiến cắn chặt răng kiềm chế lại,chỉ lườm Tiểu Hy không một chút thiện cảm nào.

Tiểu Hy hai tay ôm trước ngực cười nhạt,「Hai người các ngươi lại định âm mưu gì à?đừng nghĩ là tôi không biết,đang tính toán thương lượng làm như thế nào để đối phó với tôi chứ gì,An Tiêu Hy này không dễ bị dọa đâu.Các người nhanh mà vút khỏi đây đi,đừng có thể không khí ở đây bị ô nhiễm!」

Tô Đại Khuê mặc dù mười phần phẫn nộ,mà tính nhẫn nại lại tốt hơn chút.Sắc mặt ông ta ủ rũ trợn mắt nhìn An Tiểu Hy,lạnh lùng nói,「Là An tiểu thư phải không,việc trong gia đình chúng tôi cô hình như cố chút hiểu nhầm rồi thì phải.Chúng tôi hôm nay tới tìm Tô Tố là có chuyện quan trọng,Tô Tố cô ấy sao không tự mình ra đây mà lại để người bạn tốt như cô tới đỡ dao thế này vậy?」

Đây là cách muốn dội nước bẩn lên người Tô Tố đây mà!

Tiểu Hy cười nhạt,「Ông nghĩ Tố Tố cố ya muốn trốn ông không dám ra khỏi nhà sao?Tô Đại Khuê,mặt ơi g chưa đủ lớn như vậy đâu.Tối qua khi ông tới tôi đã nói với ông rồi,tối qua trời mưa to như vậy,cô ấy đi làm ở nơi xa,do đó tối qua ngủ bên ngoài không về nhà,hôm nay cô ấy sẽ đi làm luôn.Ha ha,ông còn khoing tin còn để Tối Kiến trực ở đây nguyên đêm,thế đã đành.Hôm nay vừa mới sáng sớm ông lại đến đây!Thật ra tôi cũng rất tò mò muốn biết ông tìm Tố Tố để làm gì cơ,hay là công ty lại sắp đóng cửa rồi.Thấy Tố Tố quá xinh đẹp nên muốn cô ấy bán thân hả?」

Cô thấy sắc mặt của Tối Đại Khuê càng lúc càng khó coi,cười càng lúc càng đắc ya hơn「Nói cho cùng gia đình các người vô liêm sỉ như này,việc nào làm người ta cảm thấy buồn nôn các người cũng có thể làm được.Nhưng theo tôi nghĩ ông đừng có trông mong vào Tô Tố quá.Ông đâu có phải chỉ có một đứa có thể bán thân,bán Tối Huệ đi.Nói cho cùng cô ta cũng đã trèo lên giường bao nhiêu đàn ông,thêm một người nữa cũng có sao đâu.」

「An tiểu thư tôi khuyên cô đừng có quản chuyện người khác quá,đây là việc gia đình chúng tôi」Tô Đại Khue sắc mặt dữ tợn dần lên.

「Ông nghĩ tôi muốn quan tâm cái chuyện rẻ rách của gia đình các người à,Tô Đại Khuê,chỉ cần ông không đến tìm Tố Tố,ông muốn làm gì thì làm.Tôi thà liếm giầy cửa mình cũng không thèm nhìn ông một cái đâu.Nhanh xuất đi đồ khốn nạn,đừng có làm bẩn cái khu này.」

Lý Ái Liên nhìn thâu đám người càng ngày càng đông,trong tâm căm hận An Tiểu Hy quản việc thừa quá,nhưng bà ta không thể đem tiền đồ của con gái mình ra cá cược,mở cửa xe bên cạnh,đẩy vội Tối Huệ vào xe.

Tô Huệ tức ôm chặt túi ấm ức ném lên ghế trước

Vừa rồi xém chút nữa cô ta đem chuyện Tô Tố sinh con để lộ ra.Có chuyện sinh con ngoài dã thú,chắc không ai tiếp tục hoài nghi cái thân phận"đáng thương"của cô ấy nữa rồi.Nhưng cô ta nghĩ tới hôm Tôbua tiệc Tố Tố cảnh cáo cô ta,nên ngập ngừng.

Nếu như cảnh sát mà điều tra,ddiefu tra ra cô ta thì cô ta chết chắc rồi.

Tô Tố,tôi với cô chưa xong đâu!

Lý Aí Liên ở bên ngoài xe đưa tay kéo Tô Đại Jhuê,nói nhỏ.''Ông à,chúng ta nên đi thôi,Tô Tố hình như thật sự không có ở nhà."

Bộn họ vốn dĩ đến chặn người,nhưng không nghĩ rằng lại biến thành mất mặt như thế này.

Lý Aí Liên nham hiểm nhìn An Tiểu Hy một cái.

Bây giờ người đang đông không thể làm gì cô ấy,nhưng chắc chắn sẽ có lúc sơ hở,

"Ông à chúng ta đến phim trường tìm Tô Tố,cô ta chắc chắn không thể không đi đóng phim cũng không thể không về nhà!"

"Đi!"

Tô Đại Khuê nén nguyên cục tức trước ngực,bị một con tiểu nha đầu chặn họng không nói được bất kỳ một câu gì

Ông ta đem cai mối thù này tính hết lên người Tô Tố.

Trước kia ông ta vẫn còn quan niệm giữ chút tình cha con,nhưng nay

hoàn toàn hết rồi,

Cả gia đình bốn người lên xe,u ám rời đi.

......

Xe cuốn bụi rời đi,An Tiểu Hy liên nhìn theo xe giơ ngón tay giũa.

Thật là cái loại không cần danh dự,để cho bọn chúng u ám như thế mà biến vậy.

Vừa quay người đối mặt với mọi người,cô lại hồi phục hình tượng nhẹ nhàng,cười hiso mắt vui vẻ,"Hôm nay cảm ơn tất cả mọi người đã ở đây làm chứng,nếu không không khẳng định cái gia đình đó đã đánh tôi rồi.Tô Huệ cai minh tinh hạng ba ấy,video trong tay mọi người có thể đem bán cho tin tức giải tri,có khi có thể kiếm được chút tiền đó."

"Nên làm nên làm mà,cái loại đó thiếu người dạy dỗ."

Tiểu Hy cười híp mắt,hoàn toàn không thể nhìn ra miệng lưỡi vừa mới ác thế nào.

Nhóm người nhìn thấy không còn chuyện gì để xem nữa,rất nhanh đã giải tán.Tiểu Hy nhìn thời gian trên đồng hồ,hét lớn một tiếng,chạy ngay về phía xe

Aaaaa,chết chắc rồi!

Mắng người đã quá,hiển nhiên quên cả thời gian,cô bị muộn làm mất rồi!

……

「Tiêu thiếu gia,chúng ta đi đâu bây giờ?」

Phía bên kia đường đối diện trước cửa hoa viên Xuân Giang,Tiêu Lăng và lái xe đã chứng kiến toàn bộ sự việc xảy ra ở trước cửa ra vào.

Tiêu lăng quay đi chỗ khác,nghĩ về việc vừa nãy An Tiểu Hy bảo vệ Tô Tố,những hiềm nghi về cô giảm đi không ít.Anh ra lệnh cho tài xế,「Đợi chút nữa hãy nói một tiếng với thư ký Trương,để cô ấy chào hỏi các biên tập của các tin tức giải trí lớn,đem quốc vương của Tô Huệ đào lên.」

Tài xế kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng một cái,nhìn thấy anh có không hề cười,nhanh chóng gật đầu「Vâng」

Tài xế kinh ngạc không tả,anh ta là tài xế ở chỗ Lão Trạch,lão gia vì muốn để anh ta tìm hiểu xem 「bạn gái」của thiếu gia là nên cố ý điều anh ta đến làm cho thiếu gia.

Tiêu thiếu gia mặc dù có trong tay một nửa đế chế giải trí,nhưng từ trước đến giờ không bao giờ động tay vào việc của làng giải trí.Cho dù trước kia có cặp cùng Đường Sảng,quá trình để đưa Đường Sảng trở nên nổi tiếng cũng chỉ giống như đưa những người mới khác.Đường Sảng được thành công như bây giờ cũng là do tự thân cô ta đấu tranh có được.

Đây là lần đầu tiên Tiêu thiếu lợi dụng mối quan hệ của mình để tạo nên tin tức giải trí.

Nhưng mà...Đây không phải là ngụy trang để cho Tô Huệ nổi tiếng sao?

「Hay còn——phong sát cô ta！」

「Đúng！」Tài xế thởi dài,anh nói rồi mà,Tiêu thiếu gia làm sao lại có thể nhân từ như vậy được！ Tha quay đầu hỏi Tiêu thiếu gia「Tiêu thiếu gia,bây giờ chúng ta về công ty phải không?」

「Không đi」Tiêu Lăng cau mày, 「Đi theo xe nhà họ Tô」

Chương 91

Tiêu Lăng gặp không ít loại người không cần danh dự.

Đặc điểm lớn nhất của những người này đó là không từ bỏ

Cho nên đi theo xe của gia đình Tô Đại Khuê đến phim trường,anh hoàn toàn không ngạc nhiên.

Xe dừng lại trước của lớn của phim trường.

Tiêu Lăng lại một lần nữa gọi một cuộc điện thoại cho Lãnh Mạc.

Điện thoại rất nhanh được bắt máy,âm thanh Lãnh Mạc kèm theo chút khàn khàn,giống như vừa ngủ dậy「Đại ca,chuyện gì vậy? 」

Lãnh Mạc đó là người kinh doanh hộp đêm,cơ bản đều là ngày đêm đảo ngược.Lúc này đang ngủ thì cũng là đúng thôi.

Tiêu Lăng nói thẳng vào vấn đề 「Đưa vài người đến đây dậy dỗ cho tôi vài người」

「Dậy dỗ người? 」Lãnh Mạc bất ngờ。

Đại ca đã nhiều năm rồi không động tay đánh người rồi!

「Vài người không được vừa mắt cho lắm,việc này để cậu đứng ra vẫn tốt hơn.」

「Được thôi,bây giờ đại ca đang ở đâu? 」

「Trước cửa phim trường.」

「ok,em đưa người qua ngay lập tức.」

……

Chưa đến nửa tiếng sau Lãnh Mạc đưa ba xe nhân lực đến phim trường.Tài xế đứng bên ngoài xe,nhìn thấy Lãnh Mạc bước xuống xe tiến tới,kính cản mở của cho anh ta「Chào Lãnh thiếu gia,thiếu gia của chúng tôi mời ngài lên xe.」

Lãnh Mạc mặc áo sơ mi đen,quần dài đen,anh ta rất cao,ánh mắt có chút lạnh,cái khí thế của anh ấy làm cho người khác có chút cảm giác khó thở.

Gập người lên trên xe.cái khí thế của anh ấy tạm thu lại

Tiêu Lăng ngồi ở ghế sao, sắc mặt có chút mệt mỏi,nhìn thấy Lãnh Mạc có chút khó nói「Cậu cho tôi mượn vài người là được rồi,sao lại phải đích thân tới làm gì.」

「Đâu phải đến họp náo nhiệt đâu,may mà Tôn Tử không ở đây,không nhất định đòi đến rồi.Tối hôm qua anh không phải đi biển cùng với bạn gái hay sao,sao lại nhanh quay về vậy,lại còn có chuyện này xảy ra nữa.」

Tiêu Lăng ngày hôm nay khác trước kia rất nhiều.Anh ấy là một người yêu cầu rất cao,thị hiếu cũng cao.Áo sơ mi phải là làm sao cho không còn một chút nếp nhăn mới chịu mặc,áo véc cũng vậy,giầy da chỉ cần có một chút bụi thôi anh ấy cũng nhất định phải lau cho sạch sẽ.

Nhưng ngày hôm nay nhìn có chút không được đúng lắm,quần áo nhìn cũng được gọi là thích đáng,nhưng áo sơ mi bên trong áo véc thì lại có chút nhầu nhĩ,sắc mặt lại còn mệt mỏi.

「Tối qua bị người ta hút cạn hay sao? 」anh ta nói đùa。

Tiêu Lăng quay từ từ lại nhìn anh ta「Cậu từ khi nào cũng biến thành giống Tôn Tử hay tám chuyện vậy」

Lãnh Mạc vẫn cười「Cuộc sống của người khác em đương nhiên là không tám rồi」

Anh ta chỉ tám chuyện của người đại ca đã năm năm rồi không có rung động này thôi「Bị hút cạn thật rồi sao?」

「Đừng nhắc nữa,tối hôm qua cô ấy dính nước mưa,sốt nguyên cả đên,tôi cả đêm không ngủ được」Tiêu Lăng day day tâm mày.

「Anh chăm sóc? 」

「Không thì sao！」

Tiêu Lăng hừ một tiếng,người con gái của anh anh không muốn người khác động vào

Lãng Mạc không còn cười nữa,nghiêm túc nhìn anh「anh quyết định chính thức yêu đương rồi à,Nếu như là nghiêm túc,anh nên xóa sạch nhưng người phụ nữ linh tinh bên ngoài,đừng để đến lúc lại có chuyện xảy ra.」

Bên cạnh anh làm gì còn người phụ nữ nào.

Tiêu Lăng hoàn toàn không quan tâm,nhìn anh ta「Xem ra cậu cũng

có kinh nghiệm nhiều đó」

Lãnh Mạc ngồi ở ghế sao thở dài nặng nề「Đừng nhắc nữa,phiền chết đi được,người phụ nữ đó làm gì cũng không có đạo lý nào nói được,Cũng chỉ vì ần trước em lên giường với một em trẻ ở Đế Cung đó,ai bảo cô ấy khi đó ra nước ngoài quay phim,em lại còn phải thay cô ấy giữ thân như ngọc hay sao!」Anh ta nhìn Tiêu Lăng đang xem náo nhiệt,thấy rât tức giận「Anh đừng có không thèm để tâm đến điều này,không thì lần sau là lại đến lượt anh phiền đó」

Lãnh Mạc nghĩ ngợi,anh em mấy người bọn họ thật sự rất thảm.

Trừ Tôn Tử.

Mộ Bạch trồng si một người phụ nữ trong làng giải trí,người phụ nữa của anh cũng là người trong nghề.Bây giờ Tiêu Lăng để ý cũng là người trong nghề.

Tiêu Lăng nghe thấy lời Lãnh Mạc nói liền cau mày「Đừng có xếp tôi và Tôn Tử giống nhau」

Anh làm gì có nhiều bạn tình như vậy

「Không phải là còn có vị đại tiểu thư nhà họ Mạc đó hay sao,người phụ nữ ấy không phải là cái gì Thiện Vụ đó.Cô ấy cũng vừa vặn bây giờ đi ra nước ngoài du lịch,về đến nơi mà biết anh có người yêu kiểu gì cũng làm ầm lên đòi chết,tốt nhất anh nên giải quyết sớm đi」

Đầu của Tiêu Lăng càng đau hơn「đừng nhắc cô ta nữa 」

Lãnh Mạc nhún nhún vai,không nhắc thì thôi,cũng không phải việc làm cho anh ta phải đau đầu.Anh ta nhìn về phía đối diện bên đường là một chiếc mec,hất hàm「là bọn ho?」

Tiêu Lăng sắc mặt trầm xuống「Dạy dỗ cho bọn họ một trận,cho bọn họ biết người nào có thể động vào người nào ngay cả nghĩ cũng không được phép」

「Có liên quan đến vị đó phải không」

Tiêu Lăng cười lạnh,「1 là bố đẻ,1 là mẹ kế,1 đôi anh chị cùng cha khác mẹ」

「Vị kia của anh là con ngoài giá thú sao?」

Giống y như cách anh nghe thấy thư ký Trương nói,Tiêu Lăng tâm lý mười phần khôn thoải mái.Anh có thể đoán như thế,nhưng người khác không được.Anh cậu mày nhìn Lãng Mạc「Đừng nói linh tinh,Tô Đại Khuê vì tiền bỏ rơi vợ con,che giấu lý lịch hôn nhân...」

Lãnh Mạc hiểu gật gật đầu「thì ra là cái loại cặn bã,được,việc này để em.Tuyệt đối không thể để cho gia đình nhà đó làm phiền chị dâu được」

Anh ta rút điện thoại ra nói vài câu,rất nhanh cúp máy.Nằm rạp trước cửa sổ xe「Đợi xem kịch hay thôi」

Tiêu Lăng không thèm xem

Cái loại hoàn toàn không có huyền niệm có gì đáng để xem.

Điện thoại của Lãnh Mạc gọi chưa đến một phút,mười mấy người mà anh ta đưa đến đều xuống xe.Mỗi người trên tay đều cầm đồ,người cầm gậy gậy sắt.

Tiêu Lăng nhìn một cái liền quay đi chỗ khác,nằm dựa lên ghế chợp

mắt nghỉ ngơi「Đừng để xảy ra án mạng」

「Họ rất biết điều」

Kể cả có xảy ra án mạng cũng không có gì đáng lo.

Lãnh Mạc chơi điện thoại,nhìn đám người đó đang đập xe,từ từ thu hồi dần tầm mắt,thỉnh thoảng từ từ hỏi anh「Đại cả,anh nói xem làm như thế nào để dỗ cho phụ nữ hết giận?」

Tiêu Lăng mở to mắt nhìn anh ta cười không cười nổi

Lãnh Mạc vẫn giữ nguyên bộ mặt đó,hoàn toàn không biểu hiện cảm xúc gì,Nhưng Tiêu Lăng hoàn toàn hiểu anh ta,người mà anh ta không để ý,anh ta không bao giờ để ý sống chết,càng không thể quan tâm một người phụ nữ giận dỗi làm sao

「Việc này cậu nên đi hỏi Tôn Tử.」Tên tiểu tử ấy phụ nữ một đống,nhưng cậu ta lại biết cách dỗ ngọt từng người

「Hỏi hắn kiểu gì cũng bị hắn cười chết」anh ta đâu có ngốc, anh ta quay đầu nhìn Tiêu Lăng「Đại cả,cho em một lời khuyên.」

Nếu là trước kia,Tiêu Lăng nhất định đưa tiền cho anh ta đi ném,phụ nữ ai mà chẳng yêu tiền.Tất cả tức giận đều chỉ bắt nguồn từ việc muốn có tiền,chỉ cần đưa tiền cho cô ta mua một bộ trang sức,bảo đảm cô ta sẽ cười vui mày vui mắt cười ngay.

Nhưng sau khi gặp Tô Tố,anh có chút không giám quyết định nữa.Tô Tố người con gái đó anh dám dùng tiền ném cô ấy,cô ấy chắc chắn đam ném lại.

Tối Lăng trầm tư một lúc,cho anh ta một ý kiến rất hay「Nếu như đau

khổ vì cậu,thì cậu dùng trái tum mình dỗ.Thuận theo tâm nguyện của cô ấy,như thế thì điều gì cũng thuận rồi.」

Lãnh Mạc mím môi trầm tư,gõ nhẹ vào cửa xe,kiểu dáng như có rất nhiều việc cần phải nghĩ.

Hai người khoing nói gì cả,Tiêu Lăng hướng ánh nhìn về phía bên kia đường.Mười mấy người

Mười mấy người đã đạp chiếc xe ấy nát bét rồi,xong quanh người qua lại sợ hãi kêu gào trốn chạy,cửa kính xe bị đập vỡ.Mười mấy người kéo bốn người trong xe ngay cả lái xe cũng bị đánh luôn một trận.

Tô Đại Khuê kéo Lý Ái Liên đỡ lưng cho ông ta,Lý Ái Liên bị đánh hai cái vừa sợ vừa đau,nước mắt nước mũi đầm đìa.Đứng ơn bên kia đường mà cũng có thể nghe thấy tiếng gào thét như lợn bị giết của bà ta.

「Cái tên Tô Đại Khuê này đúng không phải là người,có thể kéo vợ ra để đỡ gậy hộ」Lãng Mạc quay ra nhìn một cái,ngay lập tức xem thường thốt lên「Cạn bác quá mức」

Tiêu Lăng cười lạnh một tiếng không nói gì.

Như thế này đã là gì, ngay cả con đẻ của mình còn có thể đem bán,loại người này đạo đức đã chết từ lâu rồi,khoing có điểm dừng.

Mọt lúc rất nhanh bốn người nhà Tô Đại Khuê đã thấy máu rồi.Tô Đại Khuê bị thương nặng nhất,đầu đầy máu,năm trên mặt đất không biết sống chết thế nào.

Mười mất người đáng xong ngay lập tức giải tán,chỉ còn lại bốn

người nhà họ Tô đang thương tích đầy mình.

Tiêu Lăng thu tầm nhìn lại, nhìn Lãnh Mạc「Hôm nay nhớ giữ phòng vip của Đế Cung,gọi Mộ Bạch và Tôn Tử qua đó,Tôi muộn chút đưa Tô Tố qua đó.」

Chương 92

Chuyện của gia đình 4 người Tô Đại Khuê, dưới tình trạng Tô Tố hoang toàn không biết được xử lý xong rồi.

Thế nhưng cô bây giờ phát hiện càng đau đầu hơn không phải chuyện này, mà là tình trạng của đoàn làm phim.

Cũng không biết có phải cảm giác cảu cô bị sai, sau khi tiến vào đoàn làm phim, cô liền cảm thấy mọi người nhìn cô có chút kỳ quái.

Cô đã nhiều lần phát hiện có người nhìn trộm cô, nhưng khi cô quay đầu lại thì những người đó lại ngoảnh mặt đi, giả vờ tay đang bận việc

Vốn dĩ Tô Tố đã đau đầu, bây giờ càng đau hơn.

Cô tóm lấy tóc, việc gì họ nhìn cô như thế?

Nổi da gà sau lưng quá.

“ái….Tô Tố cuối cùng cô đến rồi, nhanh chóng đi thay y phục hóa trang, đợi chút nữa thì đến đoạn của cô rồi”

Phó đạo diễn gấp gáp chạy lại, nhìn thấy Tô Tố nhanh chóng vẫy tay gọi cô, “nhanh lên nhanh lên, cô còn không đến thì đạo diễn sẽ bắt tôi gọi điện thoại cho cô rồi”

Tô Tố cũng chẳng thèm để ý thêm sự kỳ quái đó nữa, nhanh chóng chạy qua, “vâng vâng, tôi giờ đi hóa trang ngay”

Thay xong y phục, Tô Tố đến phòng hóa trang để trang điểm

Cô là người mới, chỉ có thể cùng diễn viên quần chúng dùng chung một phòng hóa trang, vì vậy phòng hóa trang vô cùng lộn xộn, nhưng đoạn phim hôm nay đều là diễn viên chính, mấy đoạn của diễn viên chính đều diễn phía trước cô, đã chuẩn bị thì đi rồi, vậy nên lúc này trong phòng hóa trang chỉ có một mình cô thôi.

Thời gian này ở trong đoàn làm phim cô và thầy hóa trang đã trở nên thân thiết, vậy nên khi sắc mặt của thầy hóa trang cũng thay đổi lạ lung, Tô Tố cuối cùng cũng không nhin được nữa.

“chị Lý, sao chị lại nhìn em như vậy?”

Chị Lý thả tóc của Tô Tố xuống, khuôn mặt có lời muốn nói nhưng nói không được.

Trong lòng của Tô Tố khó chịu như bị mèo cào

“chị Lý, có phải trong đoàn làm phim xảy ra chuyện gì phải không, hôm nay mọi người lạ thường thế nào ấy?”

Thầy hóa trang là phụ nữ trung niên gần 40 tuổi, tính cách khá ôn hòa thân thiện, nghe thấy Tô Tố hỏi như vậy, trên mặt cô nhăn nhó lại.

“em…thật sự không biết?”

“có liên quan đến e sao?”

Thầy hóa trang lưỡng lự một chút, chỉ về phía tủ treo y phục của Tô Tố, “Tô Tố, bộ quần áo đó của em là em tự mua hả?”

Quần áo?

Cô hôm nay mặc bộ đồ là do Tiêu Lăng chuẩn bị giúp cô à.

Tô Tố gãi tóc, “một người bạn của em tặng ạ, sao thế ạ?”

Chẳng lẽ là vấn đề của trang phục.

“chị Lý, chị đừng chơi đoán câu đó với em nữa, nói nhanh lên đi mà, bộ đồ của em làm sao?”

Chị Lý ngắm nhìn tỉ mỉ cô ấy một hồi, nhìn thấy mặt cô thành thật, thì mới thở dài, “em có biết bộ đồ đó của em bao nhiêu tiền không? Con số này nè” chị Lý giơ tay lên biểu đạt con số, nhìn thấy vậy Tô Tố trừng lớn con mắt, cô lắc lắc đầu, “mắt người trong đoàn làm phim người này tinh nhanh hơn người kia, chắc đã nhìn ra rồi”

Trong tim chắc còn không biết nghĩ như thế nào nữa.

Bởi vì cái ngày khi Tô Tố đến thử ống kính máy quay mọi người đều nhìn thấy trong mắt, lúc đó Tô Tố đến cái điện thoại cũng không có, bây giờ lại có thể bộ đồ đắt tiền như này, trong cái nhìn của người khác, khẳng định có suy nghĩ gì đó đối với Tô Tố.

Thế nhưng chị Lý với Tô Tố cũng được xem như thân thiết, đố với tính cách của Tô Tố cũng có thể khẳng định, cô tuy là người mới, nhưng làm việc mười phần dày dặn kinh nghiệm, đối với bất kỳ ai trong đoàn làm phim cô đều khiêm nhường lễ phép. Bởi vì là nữ diễn viên chính thứ hai, cô cũng thường xuyên bỏ tiền túi mời nhân viên trong đoàn uống nước

Chị Lý vẫn rất tin con người của cô, vậy nên hoàn toàn không hề

nghĩ theo chiều hướng xấu, chỉ là cảm thấy cô xinh đẹp như vậy, tính cách lại tốt, có người theo đuổi cũng là chuyện bình thường.

Cô cui đầu xuống tiếp tục giúp Tô Tố tạo hình, nhìn mặt cô phiền muộn, nhịn không nổi cười an ủi, “em cũng không phải phiền não như vậy, trong giới giải trí vốn dĩ là mảnh đất rắc rối, em có làm tốt hơn nữa thì cũng có người nói em không tốt”

Tô Tố muốn khóc mà không có nước mắt.

Cô là đang xót ruột à!

Một bộ trang phục mà cần đến 6 con số!

Cô nhịn cả một cục máu trong ngực!

Đủ để cô và hai đứa bảo bối ăn ngon 2,3 năm rồi!

Khiếp trước cô là nữ minh tinh hạng 2, thu nhập cũng xem như không tồi, nhưng bởi vì từ nhỏ đã chịu khổ qua, những thứ xa xỉ cô rất ít khi mua. Người khác có tiền thì đều làm ăn đầu tư, chỉ có cô ngốc nghếch tiềm kiếm được ở trong tay mình thì mới an toàn, tất cả số tiền cô kiếm được đều bị cô gửi trong ngân hàng.

Một bộ đồ mặc sinh hoạt hàng ngày mà cần đến 6 con số, điều này đối với cô hoàn toàn là con số trên trời à!

Trước mắt Tô Tố tối sầm lại, xuýt chút nữa thì ngất rồi.

……

Không dễ dàng gì để hóa trang xong tạo hình, bên ngoài phó đạo diễn bắt đầu giục rồi.

“Tô Tố, nhanh lên lập tức đến cô rồi”

“đến đây đến đây”

Tô Tố gấp gáp, bật đứng dậy

Trước mắt tối đen lại, cảm giác chóng mặt ập đến.

“ái, không sao chứ?” chị Lý vội vàng đưa tay ra đỡ lấy cô, đỡ xong thì cảm nhận ngay không ổn, “Tô Tố, em có phải đang phát sốt không, nhiệt độ cơ thể rất nóng. Không sao chứ, nếu không thì để chị nói một tiếng với đạo diễn, xem có thể quay tiếp được không”

“không sao ạ”

Sắc mặt Tô Tố có chút trắng bệch, cô nỗ lực bám lấy bàn hóa trang đứng dậy, “không cần không cần ạ, hôm nay phim trường cảnh cuối cùng rồi, không được kéo dài nữa.” nhìn thấy nét mặt lo lắng của chị Lý, trong lòng Tô Tố ấm áp, “thật sự không có gì, trên người em có mang theo thuốc, đợi chút quay xong uống vài viên là được ạ”

“thanh niên trẻ các em à, quá phấn đấu rồi, sức khỏe kém đi, về sau lớn tuổi thêm chút nữa thì sẽ biết khó chịu thôi.”

……..

Mỗi lần quay đoạn của Tô Tố đều một lần là qua, đây cũng là một trong những nguyên nhân Phạm Lãi rất quý mến cô, Tô Tố giúp ông tiết kiệm quá nhiều thước phim rồi.

Một khi quay là 3,4 tiếng, đợi sau khi đạo diễn quát “cắt”, đoạn phim của cả sáng nay của cô kết thúc rồi, chân Tô Tố đứng không vững,

nặng nề lắc một chút, Trần Kiêu diễn cùng cô nhanh mắt nhanh tay đỡ lấy cô.

“không sao chứ?”

“không sao”

Cô vừa rồi tinh thần căng thẳng quá lâu, một khi thả lỏng xuống thì cảm thất toàn thân ớn lạnh, đôi chân cũng vô cùng mỏi nhừ.

Phạm Lãi thấy vậy cũng xen vào.

“không sao….”

“cô ấy đang phát sốt” Trân Kiêu cắt ngang lời nói của Tô Tố.

Phạm Lãi trong tim lo lắng, cùng với Trần Kiêu mỗi người một bên vai đỡ cô, “ở đây không thông thoáng, trước tiên ra bên ngoài ngồi một chút”

Toàn thân Tô Tố không còn chút sức lực.

Trong phòng quay phim vô cùng khó chịu, cô có chút không thể hít thở.

Phạm Lãi và Trần Kiêu đưa cô đến ngồi lên ghế bên ngoài, bên trên ghế có chiếc ô che nắng rất lớn, vừa đủ để che ánh nắng ở bên ngoài, ghế này chuyên dùng cho ngôi sao lớn khi đóng phim nghỉ ngơi dùng.

Lúc này Đường Sảng đang ở dưới chiếc ô khác nghỉ ngơi, trợ lý ở bên cạnh cô bận rộn vô cùng.

“còn ổn không, nếu không ổn thì đi bệnh viện” Phạm Lãi lo lắng nhìn Tô Tố.

Ông vừa mới đỡ Tô Tố thì cảm thấy nhiệt độ cơ thể cô rất cao, lúc này nhìn thấy rõ ràng mặt cô hai má đỏ ửng, càng thêm lo lắng

Ông không dám xem nhẹ, sức khỏe Tô Tố xảy ra vấn đề gì, đến lúc Tiêu Lăng biết được sẽ cạo da của ông mất!

“không cần phải đi bệnh viên đâu”

Cô nằm lên trên ghế thì cảm thấy ngực đã thoải mái hơn nhiều, “chiều hôm nay còn một cảnh quay nữa, quay xong thì có thể thu công rồi.”

“nhưng sức khỏe của cô….”

“thật sự không có gì, tôi có mang theo thuốc rồi, đợi chút ăn xong uống thuốc là được rồi” cô nhìn thấy Phạm Lãi cau mày, mặt không đồng tình, liền nói, “chiều hôm nay còn cảnh quay cuối cùng, quay xong rồi vẫn không ổn tôi lập tức đi bệnh viện”

“….được thôi”

Công việc của Phạm Lãi cũng nhiều, chăm sóc không được Tô Tố, rất nhanh kéo theo Trần Kiêu quay lại xem cảnh vừa mới quay xong.

Đợi người đều đã đi hết, Tô Tố mới thở ra một hơi nặng nề, đổ xuống ghế.

Cô rất muốn nghỉ ngơi, nhưng có người không chịu à.

Đường Sảng ở bên cạnh giọng nói khẽ truyền đến, “giả tạo!”

Chương 93

Đường Sảnh thật sư không thích Tô Tố, từ lần đầu tiền nhìn thấy cô tại Tinh Quang, cô đã có mạnh mẽ cảm giác sự khủng hoảng.

Cảm giác của cô quả nhiên không sai, sau khi Tô Tố đến, tât cả những gì cô vốn có đều bị cô ấy cướp mất.

Tài nguyên cô có thể lần nữa cướp lấy.

Nhưng còn Tiêu Lăng!

Cô yêu anh à!

Chỉ bởi vì Tô Tố xuất hiện, thế nên anh đối với cô không chút quan tâm nữa.

Cô biết dựa vào tình cảnh trước mắt của cô tốt nhất không nên gây sự với Tô Tố, nhưng cô không nhẫn nhịn được, cô làm sao có thể nhẫn nhịn bị cô ấy trèo lên đầu!

Đường Sảng từ ghế năm ngồi dậy, cắn răng hận thù nhìn Tô Tố, ánh mắt hận thù như muốn nuốt Tô Tố, “Tô Tố, cô đúng thật có bản lĩnh, giả vờ giống thật thật, không thể không nói, phương pháp cô chiếm lấy sự thông cảm rất hữu ích. Xem ra lời cảnh cáo lần trước một từ cô cũng không nghe vào tai à, nếu đã như vậy, thì về sau đừng có trách tôi không khách nào nữa!”

Tô Tố chẳng thèm để ý cô ta, quay lưng lại với Đường Sảng, tiếp đó nhắm mắt.

Thật nhàm chán!

Lần trước cô thật sự nghĩ rằng Đường Sảng là bạn gái của Tiêu Lăng, nếu không thì tâm trí cũng không đến mức không chống lại, nếu như cô biết Tiêu Lăng đã sớm cắt đứt với Đường Sảng, cô sẽ không ngu ngốc để cô ta đánh.

Hiện tại cô là bạn gái thật của Tiêu Lăng, cô có lý chẳng sợ, cô sợ ai!

Hứ!

“chết tiệt….”Đường Sảnh tức điên lên

Người phụ nữ này dám bỏ qua cô!

Cô ta dám bỏ qua cô!

“Tô Tố, cô….”

“cô đủ rồi đó!” Tô Tố “xòa” ánh mắt, lạnh lung nhìn Đường Sảng, “cô có cái gì không vui thì gặp Tiêu Lăng mà làm, ở chỗ tôi ra oai thì coi là cái gì. Có bản lĩnh thì giữ chặt lấy trái tim của Tiêu Lăng, để anh ta không còn tâm trí tìm người phụ nữ khác, dù hôm nay đã không phải là tôi, thì cũng sẽ là người phụ nữ khác, nếu không thì chịu thiệt vẫn chỉ bản thân cô!”

“cô!cô cô”

Đường Sảng tức giận đổ cả con mắt, đàu ngón tay run run chỉ Tô Tố

Người phụ nữ này dám uy hiếp cô!

“đừng có cô cô cô, tôn trọng một chút” Tô Tố gạt bỏ ngón tay của cô ta, mặt không còn kiên nhẫn nữa, “cô ồn ào đủ chưa, ồn ào đủ rồi thì im lặng!”

Đường Sảng tức giận đến mức đau ngực, cô ôm lấy ngực tức giận bật cười, đôi mắt đỏ tức giận trừng lên nhìn Tô Tố, “Tô Tố, cô nghĩ rằng cô có thể giam giữ trái tim của anh ấy sao, tôi nói cho cô biết, cô nằm mơ đi!tôi của ngày hôm nay sẽ là cô của về sau, cô không thể đắc ý quá lâu!”

Thế thì có liên quan gì đến cô?

Tô Tô Tố nhìn theo bóng hình bỏ đi của Đường Sảng, ở trong tim thầm mắng Tiêu Lăng tới tấp.

Tố cười khỉnh, “đây là chuyện của bản thân tôi, không cần cô quan tâm!”

Đường Sảng nhịn cả miếng tức ở trong lòng, thù hằn nhìn Tô Tố, sau bỏ đi.

Tiêu Lăng chết tiệt!

Người đàn ông khốn nạn này chỉ biết dẫn ong bướm gây rắc rối cho cô!

……

Cơm trưa là đoàn phim thống nhất đặt cơm hộp, là Trần Kiêu bảo trợ lý bên cạnh giúp Tô Tố đi lấy.

Tô Tố mở nắp hộp cơm, hoàn toàn không có hứng thú.

“không ăn nổi sao?”

“không có khẩu vị”

Một chút thèm ăn đều không có, Tô Tố đậy nắp hộp cơm lại

Trần Kiêu kê một chiếc ghê lại ngồi cạnh cô, che ô chống nắng, nhìn thấy cô vậy không ngừng lắc đầu, “không ăn cơm thì lấy đâu sức lực, nhiều nhiều ít ít cũng phải ăn chút, buổi chiều chỉ còn một cảnh quay thôi, quay xong thì đi bệnh viện tiếp nước đi.”

“ừ”

Tô Tố thởi dài, một lần nữa mở nắp hộp cơm

Trần Kiêu vô cùng chu đáo giúp cô cọ sát đôi đũa dùng 1 lần, những sợi xước trên bề mặt rơi xuống xong mới đưa cho cô.

Tô Tố rất cảm động.

Người đàn ông ấm áp à!

“bạn gái anh thật hạnh phúc” Tô Tố than thở

“bạn gái?” Trần Kiêu sững lại một chút.

“hơ hơ” Tô Tố nỗ lực lấy tinh thần nở nụ cười gian sảo trên mặt, “bây giờ che giấu tình yêu rất ít rồi, nhưng bị chụp phải cũng không có vấn đề gì à, về sau ra khỏi cửa chú ý chút là được rồi.”

Trần Kiêu đặt đôi đũa xuống dở khóc dở cười, “đó không phải là bạn gái anh, đó là em họ anh”

“á?”

Tô Tố sững lại

Ôi giời!

Em họ!không phải chứ!

Truyền thông cũng thái quá rồi, không có tìm hiểu rõ Trần Kiêu, thế mà đã biến em họ người ta thành bạn gái!

“bác anh họ sinh sống ở quê nhà, em họ với bác trai bác gái cãi cọ chạy từ quê đến tìm anh, anh với cô ấy cùng đi ăn cơm, thuận đường đi tìm nhà cho cô ấy” Trần Kiêu bất lực giải thích.

“…” Tô Tố đổ mồ hôi.

Thì ra là vậy à!

Cô lúc đó nhìn trong ti vi thấy nét mặt của Trần Kiêu phải nói là ấm áp, tự nhận thức đoán là bạn gái anh ta, thì ra chỉ là nhầm lẫn

“vì thế…anh không có bạn gái!” Trần Kiêu nheo mắt nhìn về Tô Tố

“…”

Tô Tố cười khan.

Không có thì không có thôi, giải thích với cô làm gì nhỉ, cô không tự nhiên di chuyển vị trí ngồi.

Không khí ngượng ngại giữa hai người, Tô Tố nhanh chóng cúi thấp đầu, trốn tránh ánh mắt say đắm của Trần Kiêu, vừa định xúc cơm ăn

thì Phạm Lãi xông đến tay xách hộp đựng cơm.

“Tô Tố? Tô Tố!”

“tôi ở đây…”

Nét mặt ghen tị của Phạm Lãi đưa hộp cơm nhét vào trong lòng Tô Tố, “cơm trưa của cô”

“của tôi?” Tô Tố chỉ lên mũi của bản thân

Nhìn thấy Phạm Lãi gật đầu, Tô Tố ngạc nhiên rồi, ai mà có lòng tốt gửi cho cô cơm vậy?

Chẳng lẽ là Cảnh Thụy?

Không đúng à, hôm nay đâu phải hai ngày nghỉ cuối tuần, hai đứa trẻ cần phải đi học à.

Chẳng lẽ là Tiểu Hy?

Xì xì, không thể nào!

Tô Tố nhanh chóng phủ định dự đoán này của bản thân, Tiểu Hy nấu cơm không đót cháy bếp là may lắm rồi.

“ai mang đến à?”

“cô nói xem?” ánh mắt Phạm Lãi không chớp nhìn hộp cơm, ngưỡng mộ không được.

Mùa đông còn đỡ chút, mọi người có thể tự mang theo cơm hộp cho vào lò vi sóng quay nóng lên là xong, nhưng mùa hè thì không thể,

thời tiết mùa hè quá nóng, thức ăn để cả buổi sáng không thể ăn được, vậy nên đoàn làm phim chỉ có thể đặt bữa ăn ở nhà hàng gần đó. Nồi cơm lớn à, khẳng định không hy vọng khẩu vị ngon được.

Ông ăn cơm hộp ăn muốn nôn ra rồi.

Lúc này nhìn thấy hộp cơm trong tay Tô Tố, nước miếng cứ thế tuôn ra.

Tô Tố đổ mồ hôi à.

Chẳng lẽ là Tiêu Lăng?

Anh ấy cẩn thận thế sao?

Cô cúi đầu nhìn hộp cơm, hộp làm từ gỗ, rất nặng.

Mở nắp gỗ, một hương thơm bỗng bay lên, hộp cơm có 3 tầng, trên cùng để một bát cháo thịt trứng, bên dưới 2 tầng để bốn món, có món cua cô yêu thích nhất, còn có một bát nhỏ canh gà, ngay cả điểm tâm sau cơm cũng có.

Mỗi món ăn đều vẫn còn bốc hơi nóng hổi.

Trong tin Tô Tố cảm thấy ấm áp, tâm trạng vừa nãy do bị Đường Sảng gây sự lập tức bị san bằng.

Tô Tố nhìn thấy bát cháo đó thì có thể chắc chắn không sai lầm là Tiêu Lăng chuẩn bị rồi.

Hứ hứ!

Xem như anh ấy có mắt nhìn.

Ngẩng đầu lên thì thấy dáng điệu ghen tị và hận của Phạm Lãi

"…."

Tô Tố đổ mồ hôi.

Cô chỉ bưng lấy bát cháo ra, thức ăn còn lại đẩy cho Phạm Lãi, "đạo diễn các ông chia nhau ăn đi"

"không cần không cần"

Phạm Lãi nhanh chóng khất từ.

Chuyện cười, để Tiêu thiếu gia biết ông ăn cơm trưa của Tô Tố rồi, về sau còn không trả thù ông chắc!

Ông đâu có ngốc.

Nhưng…nhưng chân không di chuyển đi à, nhìn thức ăn trong hộp cơm người ta, nhìn lại cơm hộp, Phạm Lãi suýt chút nữa đổ lệ.

"tôi thật sự không ăn nổi, đạo diễn mang cho các ông ăn đi, nếu không thì cũng lãng phí."

Phạm Lãi có chút do dự, "thật không Tô Tố à, đây là thức ăn ở Tổ Hiền Cứ"

Chỉ một hộp cơm này thôi, ít nhất cũng phải 4 con số.

Tim của Phạm Lãi đều đang rỉ máu.

Tô Tố kiên quyết đẩy hộp cơm cho Phạm Lãi.

Lúc này thì có đưa quả bàn đào cho cô, cô cũng hoàn toàn ăn không nổi.

Chương 94

Tô Tố nhịn cười.

Trước đây làm sao không phát hiện Phạm đạo diễn dễ thương thế này nhỉ.

“Là bạn trai gửi đến phải không?”

Cái gì?

Tô Tố kinh ngạc quay đầu lại, thì nhìn thấy Trần Kiêu không biết từ lúc nào đặt đôi đũa xuống, mặt nhìn thẳng cô.

Cô chỉ sững lại một chút lập tức thì phản ứng lại Trần Kiêu đang nói đến là cơm trưa, ngay tức thì trong tim cô lóe qua rất nhiều ý kiến, nhưng cuối cùng thì cười và gật đầu, “đúng vậy, anh ấy biết sức khỏe của tôi không tốt đặc biệt cho người mang đến.”

Trần Kiêu duy trì phong độ ôn hòa, “bạn trai của em cũng rất chu đáo.”

Tô Tố chỉ mỉm cười không nói.

Trong lòng thì từ từ thở phào nhẹ nhõm

Cô không nghĩ rằng Trần Kiêu có tình ý với cô, câu nói “anh không có bạn gái” vừa rồi quá rõ rồi, cô không muốn gánh chịu bất cứ món nợ tình cảm nào. Lúc này đây co thực sự có chút may mắn khi Tiêu Lăng mang cơm đến, ít ra cũng khiến Trần Kiêu biết cô có bạn trai

rồi.

Trần Kiêu là người thông minh, chắc sẽ nhanh chóng có thể từ bỏ thôi.

……

Tô Tố bữa trưa chỉ ăn chưa được nửa bát cháo thì không thể ăn tiếp nưa, sau bữa trưa vẫn còn nữa tiếng thời gian nghỉ ngơi, nhớ ra sáng sớm Tiêu Lăng hàng vạn hàng ngàn lần nhắc cô nhất định phải uống thuốc, Tô Tố cố gắng đứng dậy, đi đến cạnh tủ thay trang phục của cô uống thuốc.

Phòng hóa trang nhiều năm không thấy ánh sáng, lạnh buốt lạnh buốt, Tô Tố hắc hơi.

Sinh bệnh thật khó chịu!

Muốn khóc quá, chẳng trách người ta nói thời gian sinh bệnh là yếu đuối nhất.

Cô lấy thuốc từ trong túi ra, trên mặt túi thuốc nét bút rồng bay phượng múa ghi rõ 1 ngày 3 làn, mỗi lần 2 viên, không biết có phải sợ cô không nhìn thấy, chữ viết rất to.

“đâu có phải không không nhìn thấy!”

Tô Tố nhăn nhó mặt, nhưng mép thì từ từ cười lên.

Uống xong thuốc, ma sai quỷ khiến cô cầm điện thoại lên. Cô khi ở trong đoàn làm phim điện thoại đều trong trạng thái tắt nguồn, cô mở máy, quả nhiên nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của người nào đó.

Tổng cộng 3 cuộc gọi nhỡ, còn có vài tin nhắn.

Hai chân của Tô Tố mềm nhũn, dựa vào tủ mở xem tin nhắn.

Tô Tố bĩu môi, bá đạo!

Cô đâu có phải là đại Tổng tài, còn ỏa dống công việc phải làm, đâu có nhiều thời gian buôn chuyện với anh ta.

Cô hứ hứ một tiếng, tiếp tục lật tin nhắn xem

"…" Tô Tố không có lời nào nữa.

Thời gian khoảng cách giữa các tin nhắn chỉ có vài phút, đúng thật là không có tính nhẫn nại.

Tin nhắn cuối cùng cách đây 3 phút, cô nhanh chóng nhắn tin trả lời, nhằm tránh người nào đó thật sự chạy đến phim trường.

Tô Tố ấn phím gửi đi, sau đó yên lặng chờ đợi Tiêu Lăng phản hồi, nhưng gần như ngay lập tức, điện thoại của cô rung lên.

Tô Tố bất lực nhấc máy.

Người này đúng thật là không có chút lãng mạn, chỉ biết gọi điện thoại.

"a lô"

"em không biết cầm điện thoại theo trên người sao! Không nhìn thất anh gọi cho em mấy cuộc điện thoại sao! Gửi bao nhiêu tin nhắn không! Em người phụ nữ vô tình vô ý, có biết rằng anh rất lo lắng không! "

Tô Tố chưa kịp nói thì bị Tiêu Lăng nói một trận.

Giọng của anh ấy rất lớn, khiến cho tai của cô rung lên có chút khó chịu

Cô nhanh chóng đưa điện thoại ra xa chút

“em người phụ nữ……em có nghe không đó? Trả lời đi!”

“…..”

Có thể bá đạo hơn chút không!

Tô Tố ôm trán, “lời nói đều bị anh nói hết rồi còn để em nói cái gì”

Tiêu Lăng sau khi trút giận xong âm giọng trở lại bình thường, “uống thuốc chưa?”

“…..”

Con người này mắc bệnh đãng trí rồi sao?

Cô vừa mới trong tin nhắn trả lời uống thuốc rồi

Bất lực, cô lần nữa trả lời, “đã uống rồi”

“Cơ thể có đỡ hơn không?”

“tốt hơn nhiều rồi”

Cô không dám nói với Tiêu Lăng bây giờ khó chịu, nếu không thì theo tính khí của anh ấy, khẳng định lập tức đưa cô đến bệnh viện.

Chỉ còn một cảnh quay nữa thôi, cô không thể để nửa chừng bỏ dở.

Cô nhanh chóng chuyển chủ đề, “còn anh, anh đang làm việc hay là đang nghỉ ngơi, nếu như có thời gian, thì ngủ một giấc”

“anh hôm nay không đi làm”

Tô Tố rất muốn chửi bậy.

Làm ông chủ thật sướng, vui vẻ đi làm thì đi làm, không vui vẻ thì không đi. Nào có giống cô, cơ thể khó chịu cũng phải cố đóng phim.

Thật không công bằng

“sao lại không nói gì nữa?”

Cô có thể nói không muốn để ý anh ta không, người đàn ông này vốn dĩ đến để gây sự mà

Tô Tố hứ nhẹ một tiếng, “không có việc gì thì em dập máy đây”

“không được dập máy” Tiêu Lăng tức lên, “em người phụ nữ này không có chút tự thức khi làm bạn gái người ta sao, không gọi cho anh thì thôi, anh gọi cho em em lại muốn dập máy! Em có phải là phụ nữ không vậy, cũng không biết đến rình kiểm tra sao!”

“nếu như bản thân anh tự nhận thức thì không cần em rình kiểm tra anh vẫn thành thực, nếu như anh không tự nhận thức, thì cho dù em một ngày kiểm tra 100 lần cũng không có chút tác dụng” Tô Tố trợn mắt lên, “chút nữa em còn có 1 cảnh cần phải quay nữa, còn có chuyện gì nữa không, không có chuyện gì em dập máy đây”

“không được dập, em không phải bây giờ là thời gian nghỉ trưa sao?”

“…..”

Đạo diễn Phạm Lãi đúng thật là người lắm chuyện, kể cả việc cô nghỉ trưa cũng báo cáo Tiêu Lăng!

“Tô Tố…..”

“Làm sao!” Tô Tố giọng điệu không thân thiện trả lời

“Em có nhớ tôi không?”

“…..”

Cô oán thầm trong lòng, đây mới chia xa vài tiếng, cô bận đến mức chân không chạm đất, nào có thời gian nhớ anh ấy à! Nhưng cô tính nếu cô nói thật lời này, Tiêu Lăng có thể bóp chết cô.

“Nói nhanh à, nhớ anh không?”

“nhớ chứ nhớ chứ” Tô tố nghe ra Tiêu Lăng có chút dấu hiệu tức giận, nhanh chóng trả lời

Vừa rồi lúc tranh cãi với Đường Sảng không phải còn nghĩ Tiêu Lăng là kẻ khốn nạn sao?

Tuy nhiên nội dung của nhớ với yêu cầu của người nào đó không giống nhau lắm.

Khờ khờ (tiếng ho)....

Tiêu Lăng thế này mới vừa lòng hứ hứ hai tiếng, “thế mới đúng chứ”

Lời anh ta vừa nói xong, hai người đều giữ im lặng không nói thêm lời nào nữa.

Tô Tố nghe điện thoại tiếng hít thở ở đầu dây bên kia, đột nhiên có cảm giác an tâm. Không biết có phải do tâm lý không, cô cảm thấy cơ thể cũng không còn khó chịu như lúc nãy nữa rồi.

Hai người đều không nói gì, nhưng cũng không dập máy. Thế mà hai người đều không cảm thấy ngượng ngùng, mà ngược lại trong không khí còn phảng phất sự ấm áp dịu nhẹ.

Cứ như thế yên lặng được 2 phút.

“Tô Tố….”

“ừm?”

“Anh cũng nhớ em rồi”

Trong ngực Tô Tố đập lên “thình thịch”

Cô ôm lấy ngực, khóe môi bản thân không kiểm soát nhẹ nhàng hướng lên. Cô dựa vào tủ, lộ ra nụ cười ngọt ngào đến bản thân cô cũng không nhận ra.

Anh cũng nhớ em rồi….

Âm giọng của anh ấy trầm khàn, đem theo một sự quyến rũ lười biếng.

Tô Tố tay cầm điện thoại nắm chặt, không ngừng đỏ mặt.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Lăng nói lời yêu thương với cô.

Cô cứ nghĩ cô sẽ chối bỏ, nhưng cô phát hiện hoàn toàn không có, không những không chối bỏ, lại còn tim đập thêm nhanh, gò má ửng đỏ.

Aaaaa!

Cô xong rồi!

Đây chỉ mới là mới chính thức đi lại ngày thứ hai, làm thế nào lại trở thành thế này rồi!

Tô Tố âm thầm cảnh cáo bản thân, nghìn vạn lần không được lún sau à!

Nhưng Tiêu Lăng của đầu kia điện thoại càng trở lên nồng nàn, “đừng quên cuộc hẹn của chúng ta hôm nay, Tô Tố, {tam kiến} chúng ta lần này là lần thứ hai gặp mặt rồi”

“á?”

Nghĩa là gì?

“lần đầu, gặp bạn bè. Lần hai, gặp đồng nghiệp, lần ba, gặp bố mẹ! đồng nghiệp của anh em đều đã nhìn thấy rồi, buổi tối hôm nay gặp bạn bè, về sau gặp người nhà. Tô Tố, em khi nào đưa anh đi gặp bạn bè và đồng nghiệp của em?”

Chương 95

Tiêu Lăng không vui rồi!

Mười phần không vui!

Anh ấy đã chờ đợi ở cổng tiểu khu của Tô Tố hai tiếng rồi, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Tô Tố

Điện thoại không biết gọi bao nhiêu cuộc, cơ bản không người nhắc máy.

Tiêu Lăng tối xầm mặt, vụt taychir muốn ném bỏ điện thoại thôi, nhưng nghĩ lại, vẫn nhịn xuống.

"chết tiệt!"

Trời đã dần tối rồi.

Anh từ 4 giờ chiều cứ đợi đến hơn 6 giờ, tiếp tục đợi trời sẽ tối hẳn luôn.

Người phụ nữ chết tiệt này không phải thực sự lâm trận bỏ chạy chứ.

"đại ca, chị dâu có đến không ạ?"

Tôn Nguyên ngồi trên ghế tay lái, chờ đợi cả người đều ủ rũ rồi.

Anh thực sự hiếu kỳ người như thế nào có thể thu phục được đại ca thế, vì vậy không sợ đại ca trợn mắt, cứ muốn cùng anh ấy đi đón

người, thì muốn nhìn xem chị dâu nào đó thực ra là thần thánh phương nào.

Nhưng chờ đợi lâu như này, đừng nói người của chị dâu, đến bóng hình cũng không có nhìn thấy.

Tôn Nguyên quay đầu nhìn khuôn mặt tối sầm của Tiêu Lăng, trêu đùa hỏi anh ấy, “đại ca, chị dâu không phải quên mất thời gian hẹn với anh chứ….”

Câu chưa nói hết, ánh mắt lợi hại như dao của Tiêu Lăng đã bay qua, Tôn Nguyên da đầu tê liệt, gấp gáp vẫy tay, cười khan, “ha ha, xem như em chưa nói gì xem em chưa nói gì”

Trong lòng càng hiếu kỳ về chị dâu rồi.

Dám không nghe máy của đại ca, hi hi, chị dâu xưng đáng là chị dâu, gan thật lớn.

Tiêu Lăng tức giận một chân đạp vào cửa xe

Tôn Nguyên ôm lấy chân Tiêu Lăng oa oa gào lên, “đại ca, chân anh có lòng thương à, đây là chiếc xe em yêu nhất đó”

Tiêu Lăng mặt lạnh nhìn qua, Tôn Nguyên mặt đau khổ thả anh ấy ra, “đại ca, không thì anh xuống xe đi đá gốc cây đi?”

Đây là chiếc Lamborghini anh vừa mới mua, vừa mới về tới tay còn chưa đến 1 tháng à

“ping ping” hai chân đạp lên cửa xe, tim của Tôn Nguyên đang rỉ máu, anh không dám kháng nghị, mặt đau khổ nhìn Tiêu Lăng tức giận, “đại ca, không thì anh gọi đến đòan phim hỏi xem, có phải là

Phạm Lãi không thả người à”

“Lão dám!”

Tiêu Lăng hứ một tiếng, nhấn gọi điện thoại của Phạm Lãi.

“Cuối cùng các ông đã xong việc chưa vậy, không phải nó là hôm nay phần phim ngày cuối cùng sao! Tô Tố làm sao vẫn chưa quay về!”

“Tô Tố?” Phạm Lãi đầu này điện thoại sững lại, “cô ấy 3 giờ đã tan làm rồi à?”

Cơ thể Tiêu Lăng bỗng cứng đơ.

3 giờ!

Bây giờ đã hơn 6 giờ rồi, phim trường cách tiểu khu của cô 1 tiếng đi xe, làm sao vẫn chưa quay về!

“không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ hả…..”

“im miệng!”

Tôn Nguyên rụt cổ lại, anh đâu có phải trù ẻo chị dâu xảy ra chuyện, chỉ là bàn luận sự việc thôi mà, nếu không thì hơn 3 tiếng đồng hồ, từ phim trường dù có bò thì cũng bò về tới nơi rồi phải không.

Xảy ra chuyện….

Nghĩ tới khả năng này, tim của Tiêu Lăng bỗng giựt ngừng nhịp!

Không thể được!

Tuyệt đối không thể!

Người phụ nữ nhe răng múa vuốt đó làm sao có thể xảy ra chuyện!

Con mắt anh bỗng đỏ lên, không để ý đến đầu kia Phạm Lãi nói không ngừng nghỉ, nhanh như chớp dập máy.

……

Phạm Lãi nhìn điện thoại bị dập, bĩu môi.

Lời ông nói chưa hết à.

…..

“đại ca…..” Tôn Nguyên có chút lo lắng nhìn anh ấy, 5 năm nay anh chưa từng nhìn thấy đại ca mất kiềm chế

“Tra!”

“ồ….”

“dùng quan hệ của mày tra! Tra chiều ngày hôm nay sau 3 giờ sự cố giao thông tại thành phố A và ghi chép cấp cứu của tất cả các bệnh viện, bắt buộc tìm ra Tô Tố….Không! tốt nhất đừng tìm ra!”

“Đại ca, cũng có thể sự việc không có tồi tệ như thế, nói không chừng chị dâu có chuyện gì đó, vậy nên bị trì hoãn lại….”

Câu này đến bản thân anh cũng nói không tin nữa.

Tôn Nguyên cũng không nói nữa, gật đầu với Tiêu Lăng rồi xuống xe, “đại ca anh đợi ở đây, em ở bên đó có tin tức lập tức thông báo cho

anh”

……

Hai tiếng trước, bệnh viện Phục Hoa

Mạc Tầm hiếm có đến quan tra bệnh viện, anh mặc bộ vest màu đen, tại bệnh viện cùng mấy bác sỹ áo choàng trắng vây quanh đi kiểm tra, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn tài liệu trên tay.

“Mạc thiếu gia, tình hình hiện tại là như thế, bệnh viện chúng ta….Mạc thiếu gia, Mạc thiếu gia?”

Viện trưởng đang nói thì nhìn thấy Mạc Tầm bỗng dừng bước, ánh mắt nhìn về phía cửa lớn của bệnh viện, anh ta sững lại, phản xạ quay đầu lại nhìn qua đó, thì nhìn thấy hai cô gái trẻ xuất hiện ở cửa lớn, hai người nhìn đều chỉ tầm đầu 20 tuổi, một người tóc ngắn nhỏ bé, người còn lại tóc xoăn, nóng bỏng quyến rũ. Chỉ là cô gái tóc xoăn dáng điệu chắc là mắc bệnh rồi, khuôn mặt ửng đỏ, được cô gái trẻ tóc ngắn vừa bế vừa ôm, nhìn có rất yếu đuối.

Đây là….để ý người ta rồi?

Viện trưởng vừa định nhắc nhở hai câu, thì thấy Mạc Tầm bỗng khuôn mặt bình tĩnh bước rộng qua đó.

Viện trưởng và các bác sỹ khác nhìn nhau.

……

An Tiểu Hy sắp khóc rồi, cô đi làm về thì nhận được điện thoại của Tô Tố, kêu cô đến phim trường gặp mặt, nói là tối này cần phải ra ngoài ăn cơm, nhưng ai biết rằng cô vừa đến cổng chính phim

trường thì nhìn thấy Tô Tố nghiên nghiêng ngả ngả đi ra.

Trong tình huống như thế này còn tụ họp cái gì, cô nhanh chóng đưa cô ấy đến bệnh viện

Chạm vào phần da lộ ra bên ngoài của cô ấy, Tiểu Hy suýt không chú ý!

Chết tiệt!

Không nhìn thấy Tố Tố đã sốt gần 400C sao, còn muốn cô ấy quay về kịp tiến độ quay phim.

Đạo diễn và các diễn viên đều mù hết à!

Cho dù có phải kịp tiến độ cũng khổn thể coi người diễn viên chứ.

Cô đỡ Tô Tố vấp vấp ngã ngã xông vào bệnh viện, lúc này Tô Tố toàn thân nóng ran, sốt hoàn toàn không có ý thức, thể trọng toàn thân đều dựa vào trên người một mình An Tiêu Hy, miệng vô thức nói thì thầm.

"huh u….Tố Tố, Tố Tố mày đừng dọa tao……mày làm sao rồi? bác sỹ! bác sỹ! ở đay có người bệnh, nhanh đến khám cho người bệnh à!"

An Tiểu Hy toàn thân là mồ hôi, xông vào cửa lớn bệnh viện liền gào lớn tiếng lên

Cho dù không phải là cuối tuần, nhưng trong bệnh viện vẫn có người ra người vào,cả đại sảnh tầng 1 đăng ký xếp hàng ồn ào, tiếng của An Tiêu Hy rất nhanh bị biến mất trong đám người.

“chết tiệt!”

An Tiểu Hy hạ thấp giọng chửi thề, cúi đầu nhìn sắc mặt ngày càng đỏ của Tô Tố, cơ thể bỗng mất cân bằng, cánh tay ôm Tô Tố cũng không tự chủ thả ra, cô muốn đưa tay ra tóm, nhưng đã không kịp rồi.

“á…Tố Tố!”

Tiểu Hy đầu đầy mồ hôi, con tim nhảy đến cổ họng rồi.

Tố Tố đã bệnh nặng như vậy rồi, neeusnhuw lại bị ngã nữa…..Tiêu Hy gấp gáp suýt nữa đổ người xuống làm đệm thịt cho Tô Tố.

Mắt nhìn thấy Tô Tố ngã xuống trên sàn đá cẩm thạch ở đại sảnh bệnh viện, bỗng có một cánh tay mạnh mẽ đưa qua, cẩn thận ôm chặt lấy yếu đuối như Tô Tố vào lòng.

“huhu, dọa chết tôi mất thôi”

Mặt Tiêu Hy trắng bệch, nhanh chóng chạy đến lên tục cảm ơn, “cảm ơn, cảm ơn anh”

Mạc Tầm không nói từ nào, môi gần như mím thành một đường thẳng, anh ôm Tô Tố trong lòng thật chặt, ánh mắt sắc bén nhìn về An Tiểu Hy, một chữ một câu hỏi cô, “cô….vừa mới gọi cô ấy là gì!”

“Tố…Tố Tố à”

Tố Tố?

Hay là….Tô Tố?

Chương 96

Mạc Tầm ôm chặt cánh tay Tô Tố rồi đột nhiên thắt chặt lại.

Toàn thân anh ta dường như tê cứng thành đá vậy, anh ta cuí đầu, đôi mắt trơ trơ đầy khó hiểu của anh ta cứ nhìn chằm chằm Tô Tố, như thể nhìn xuyên qua khuôn mặt cô chạm đến linh hồn cô.

Tố Tố....

Tô Tố?

Sao có thể!

Cô gái này và Tố Tố xinh đẹp mỹ lệ của anh ta hoàn toàn không có bất ký nét nào giống nhau.

Mạc Tầm cười đau khổ.

Anh ta rõ ràng thấy Tô Tố chết trên bàn phẫu thuật, với cái chết thảm thiết như thế.

Nhưng....

Nhưng tại sao, mỗi lần nhìn thấy cô, đều có một cảm giác thân thuộc đến khó hiểu, rõ ràng cô ta đối với anh đầy ý đối địch, vả lại chưa từng cho anh mặt mũi nào, nhưng anh phát hiện, anh căn bản không thể ghét nổi cô.

Trong đại sảnh toàn là tiếng đăng kí lấy số thứ tự khá ồn ào, Mạc

Tầm mím chặt môi thành một đường thẳng, không khí chung quanh như thể bị đóng băng trong vài phút.

Bất kể là Tố Tố hay là Tô Tố, anh ta dám khẳng định, anh và cô chắc chắn có một mối quan hệ nào đó!

....

“Quay, tôi nói anh, có thể thả tay được rồi chứ!”

An Tiểu Hy dùng lực kéo chặt cánh tay Tô Tố, kéo cô ta về phía mình, mặt khác nhìn Mạc Tầm đầy phòng bị, “Tôi còn tưởng anh là người tốt đến giúp đỡ, hóa ra là thấy Tô Tố nhà tôi xinh đẹp tính lợi dụng nhỉ, thật là mặt người dạ chó. Anh, Anh nhìn tôi như vậy....tôi, tôi cảnh cáo anh nha, đây là bệnh viện, người đông, anh muốn làm gì, ta hét lên một tiếng lập tức sẽ có người báo cảnh sát.”

“Câm miệng!”

“À há?”

Tiểu Hy ngây người ra, không dám tin mà chỉ vào mũi mình,”Anh bảo tôi câm miệng?”

Người này có bệnh hay sao, cô ta mới là bạn tốt của Tô Tố mà!

“Cô rất phiền!”

Cô ta phiền?

Tiểu Hy tức đến đỏ bừng cả mặt, đang định lý luận với Mạc Tầm, đã thấy ánh mắt lạnh băng của Mạc Tầm, cứ thế bế Tô Tố, đi thẳng phía trước.

Tiểu Hy kinh ngạc, nhanh chóng bước nhanh đuổi theo, “Anh mau thả Tô Tố ra, anh rốt cuộc tính làm gì. Mau dừng lại, tiếp tục không dừng lại tôi sẽ báo cảnh sát thật, tôi báo thật đó!”

Tiểu Hy vừa chạy vừa bắt đầu móc điện thoại ra.

Cô ta vội đến nối cả đầu ướt đẫm mồ hôi, trong lòng tim nhảy thình thịch.

Con người giờ đây thật là vô pháp vô thiên, giữa con mắt bàng dân thiên hả mà cũng dám cướp người!

“Tôi nói anh...”

Tiểu Hy vừa ấn số 11, số 0 còn chưa kịp ấn, đột nhiên thấy người đàn ông trước mặt dừng lại, Tiểu Hy nhất thời không đề phòng, xém xíu nữa đã đụng phải người trước mặt, cô nhanh chóng thu bước chân lại. Đang tính mở miệng chửi lớn, thì thấy Mạc Tậm chạy đến trước mặt bác sĩ mặc áo Blouse Trăng rồi dừng lại.

Tiểu Hy nhất thời kinh ngạc.

Trong đám người mặc áo Blouse trắng ấy có một vị mà cô ta quen biết, viện trưởng của bệnh viện Phục Hoa, cô ta nhanh chóng nắm lấy cánh tay của viện trưởng cầu cứu, “Viện trưởng, viện trưởng, tôi không quen biết người này, bạn tôi đang trong tay anh ta, anh ta nhất định muốn làm điều bất lợi với bạn tôi, đây là bệnh viện, mọi người mau chóng tìm người đến bắt anh ta đưa đến đồn công an đi.”

Viện trưởng cười.

“Trong đây có phải có hiểu lầm gì chăng...”

“Hiểu lầm gì! Tôi và bạn tôi vốn không quen biết anh ta, nhưng anh ta thất bạn tôi xinh đẹp nên nảy sinh ra tâm tư gì đó!”

Việc như thế này không phải lần đầu tiên xảy ra, Tiểu Hy lúc ở trường không biết có bao nhiêu chàng trai muốn bắt quan hệ với cô chứ.

Đây chả phải là ham mê nữ sắc sao.

Tiểu Hy khinh bị nhìn Mạc Tầm.

Mạc Tầm đến nhìn cũng không nhìn An Tiểu Hy một cái, mặt lạnh lùng căn dặn viện trưởng, “ Lập tức kêu người thu xếp một phòng bệnh ở tầng trên cùng của tòa lầu, tìm bác sĩ đến.”

Tiểu Hy nhất thời ngây ra, khuôn miệng đang há to của cô cô còn quên khép lại, mắt cứ nhìn qua nhìn lại trên người Mạc Tầm và viện trưởng mấy lần.

Ế....hình như, hình như cô đã hiểu lầm gì đó chăng.

Viện trưởng cũng kinh ngạc, ông ta cúi đầu nhìn Tô Tố một cái, có chút đâu đầu, “Mạc thiếu gia, vị tiểu thư này hình như chỉ bị sốt, không cần nhập viện đâu...”

Với lại phòng trên đỉnh lầu đều dành cho những người có thân phận tôn quý, cô nương này đẹp thì có đẹp, Mạc thiếu gia cho dù thích cô ta cũng không cần làm vậy.

“Mạc thiếu gia...”

“Lập tức kêu người dọn dẹp đi!”

Mạc Tầm khuôn mặt không kiên nhẫn nổi nữa, không nhìn thấy Tô Tố sốt đến nổi mơ hồ không còn ý thức sao!

Viện trưởng chưa nói hết câu, đã bị Mạc Tầm cắt ngang, câu nói chưa kịp nói của ông bị chặn trong cổ họng.

Được!

Cả bệnh viện này đều là của Mạc thiếu gia, người ta kêu sắp xếp thì ông cũng phải sắp xếp.

.....

Quan hệ của Tôn Nguyên ở thành phố A rất nhiều, rất nhanh đã tìm thấy hành tung của Tô Tố. Anh ta trèo lên xe, khi tra ra tin tức, trong lòng thấp thỏng không yên, dường như không dám nhìn Tiêu Lăng.

“Đại, Đại ca, tra ra rồi...”

Mặt Tiêu Lăng tê cứng, vốn dĩ ngũ quan anh đã rất lạnh lùng giờ còn băng lạnh hơn, “Nói!’

Trong âm thanh ấy có một sự run rẩy nhẹ rất khó phát giác được.

Tôn Nguyên ngồi ở chỗ phó lái xe, nhìn khuôn mặt lạnh băng của Tiêu Lăng, âm thầm nuốt nước bọt, nhẹ nhàng kéo nhẹ cửa sổ ra. Ngập ngừng nói, “Đã tra thấy chị dâu một tiếng trước lấy số khám tại Bệnh Viện Phục Hoa, khoa cấp cứu. Đại ca, anh đừng lo, có lẽ là bị cảm thông thường...”

Ngay cả Tôn Nguyên cũng không thuyết phục nổi mình, anh ta câm miệng lại, lo lắng nhìn Tiêu Lăng.

Bệnh viện!

Khoa cấp cứu!

Tay của Tiêu Lăng không khống chế nổi run lên, tim bỗng ngừng đập, tâm loạn xạ đến đáng sợ.

Không lẽ...

Không!

Không thể!

Tô Tố tuyệt đối không xảy ra chuyện, cho dù cô ta xảy ra chuyện thật, cho dù còn một hơi thở cuối cùng, anh đều phải cứu sống cô!

Môi Tiêu Lăng mím chặt lại, một chân đạp ga, xe Lamborghini phóng trên đường với tốc độ tên lửa, phóng thẳng đến bệnh viện Phục Hoa.

“A, đại ca, đây là khu thành phố_”

…..

Hành trình nửa tiếng đi xe, Tiêu Lăng đã rút ngắn lại chỉ còn mười phút.

Trời đã tối hoàn toàn, nhưng bệnh viện lại sáng trưng, nhưng ngọn đèn sáng đó lại không thắp sáng được góc tối trong long anh.

Tôn Nguyên nhìn Tiêu Lăng ngừng lại, vội vàng đuổi lên rào thét,” Đại ca, chị dâu nhất định không có chuyện gì đâu, chúng ta vào trong xem thử.

Đại ca thật tội nghiệp.

Không dễ gì quên được người phụ nữ đó, bắt đầu cuộc sống mới lại tìm được người mình thích, lúc này nếu chị dâu có chuyện gì xảy ra, không biết trái tim long của đại ca lại đóng lại bao lâu nữa.

“Đại ca…”

Tôn Nguyên còn muốn khuyên anh ta vài câu thì thấy mặt Tiêu Lăng mặt trơ cả ra bước từng bước lớn tiến vào bệnh viện, anh ta cũng vội bước nhanh và dài để đuổi kịp.

Hai người hỏi nhân viên trực ban tại quầy lễ tân.

“Hôm nay có một người tên Tô Tố đến phòng cấp cứu không, cô ta hiện giờ đang ở phòng bệnh nào, tình trạng ra sao rồi?”

“Xin đợi một lát, tôi kiểm tra giúp hai người.”

Tiêu Lăng nắm chặt nấm tay đến nổi ca gân xanh, lo sợ nghe thấy bất kỳ tin tức xấu nào,, anh ta chưa khẩn trương được bao lâu.

“Hôm nay có một vị tên Tô Tố đến phòng cấp cứu, sốt cao hôn mê, bây giờ đang ở căn phòng trên cùng của tòa lầu truyền dịch.”

Tôn Nguyên thở một hơi nhẹ nhõm, nhẹ nhõm hết cả người, “Haha, tôi đã nói mà, chị dâu cát nhân tự có thiên tướng, sao có thể có chuyện được.”

Sốt cao cho dù có nghiêm trọng hơn chỉ cần hạ sốt sẽ không có vấn đề gì, so với những vụ tai nạn thảm khốc mà anh ta tưởng tượng ra là quá tốt rồi.

Khuôn mặt nhăn nhó của Tiêu Lăng cũng từ từ chuyển biến tốt, anh ta cũng không tiện ở lại đây lâu, bước từng bước lớn lên trên phòng,

“Aiiii, Đại ca, đợi tôi.”

Lầu trên cùng của Bệnh viện Phục Hoa cả Tiêu Lăng và Tôn Nguyên đều ở qua, đường đi cũng rất quen thuộc, hai người hỏi phòng bệnh của Tô Tố xong liền nhanh chóng đi lên, rất nhanh đã tới cửa phòng bệnh.

Tiêu Lăng đẩy cửa tiến vào, cửa phòng đột nhiên lại được đẩy ra từ bên trong.

Tiêu Lăng nhìn thấy người trong phòng bước ra là Mạc Tầm, vừa bước chân vào, mặt bỗng tối sầm lại.

Chương 97

Mạc Tầm!

Anh và Mạc Tầm là bạn cũ, hai nhà vốn dĩ có giao tình, ông nội Mạc Tầm và ông nội anh càng là chiến hữu, cùng nhau vào sinh ra tử. Anh và Mạc Tầm đều cùng nhau lớn lên ở một Đại Viện lớn, nhưng từ nhỏ anh đã không thích hắn, quan hệ hai người cũng không tốt lắm.

Bệnh viện Phục Hoa là của nhà Mạc Tầm, anh ta xuất hiện ở bệnh viện thì không có gì lạ, nhưng giờ anh xuất hiện tại phòng bệnh của Tô Tố thì thất là quá lạ!

Nhưng giờ anh không có tâm trạng quan tâm đến chuyện này.

Tiêu Lăng thông qua cánh cửa đã được mở, nhìn vào trong phòng bênh, mang theo một ánh mắt dò thám, trong long đã có câu trả lời cho câu hỏi của mình, "Sốt cao dẫn đến hôn mê, đã truyền một chai nước thuốc, nhiệt độ cũng đã hạ đôi chút."

Bàn tay đang nhét trong túi đồ vest của Tiêu Lăng nhẹ nhàng buông lỏng, anh ta không vội vào trong, đôi tay nhét trong túi áo, mắt lạnh lùng nhìn Mạc Tầm.

Mạc Tầm thấy vậy, sắc mặt cũng nguội đi,

Hai người đàn ông ưu tú như nhau, khuôn mặt anh tuấn như nhau, chỉ có điều ngũ quan của Tiêu Lăng khá lạnh lùng, thân hình cao dài, nên nếu mặc đồ thì trông ốm cởi đồ ra lại có đủ cơ bắp hoàn mỹ. Còn

Mạc Tầm thì dáng người hơi ốm, lúc cười hiện lên sự ôn hòa, lúc không cười cho người ta cảm giác âm lạnh.

Lúc này Mạc Tầm cười một cách không cảm xúc.

Tôn Nguyên đứng đằng sau Tiêu Lăng nhịn không được, lúc này nhìn hai người đấu mắt với nhau, liền nhảy ra, “Mạc Tầm, sao anh lại quen biết chị dâu tôi?”

Không phải thấy chị dâu tôi xin đẹp, nên muốn vơ vét lợi dụng chứ.

Không phải nói Mạc Tầm yêu Bạch Linh sâu đậm như đại dương sao!

“Chị dâu?”

Mạc Tầm trau mày,

Cách xưng hô này có phần chướng tai.

Ánh mắt của anh nhìn cào Tiêu Lăng, “Anh và Tô Tố có quan hệ gì?”

Tố Tố?

Anh ta làm bạn trai của Tô Tố cũng chưa gọi cô thân mật như vây, Mạc Tầm lại gọi cô ta như vậy.

Mạc Tầm nhếch môi cái, cười.

Trong ánh mắt đầy băng lạnh.

Tôn Nguyên đứng sau nhảy ra, kinh sợ nhìn Tiêu Lăng.

Ai thân thuộc với Tiêu Lăng đều biết, lúc anh ta phát điện không phải là tức giận thật, nhưng nếu khuôn mặt anh ta không biểu cảm mà đầy lạnh lùng, thì đang phát điên cực độ.

Mà những người chọc điên đại ca thường chả có kết cục tốt….

Tiêu Lăng nào đâu biết, Tố Tố trong lời nói của Mạc Tầm chỉ là được nghe từ cách xưng hô của An Tiểu Hy, anh ta đến giờ vẫn chưa biết tên đầy đủ của Tô Tố.

“Mạc Tầm, cách xa người phụ nữ của tôi chút!”

“Người phụ nữ của tôi?” Đầu óc Mạc Tầm đột nhiên bị đả kích, anh ta luôn biết Tiêu Lăng không thích anh ta, cũng như vậy, anh cũng không mong gặp Tiêu Lăng. Nghe lời nói của anh, Mạc Tầm cười lạnh lên tiếng,”Tiêu Lăng, có phải nhà họ Mạc chúng tôi đối với anh quá khoan dung, khiến anh khinh miệt con gái Mạc gia chúng tôi! Đừng quên anh và Oanh Oanh đã có hôn ước!”

Tiêu Lăng dựa vào bức tường trắng, hai tay ôm ngực, đáp trả y như vậy bằng một nụ cười lạnh.

“ Con gái nhà họ Mạc cái ngươi không gả đi được sao, sao cứ dính như sam vào thân thể người đàn ông vậy! Đám hôn sự này từ đầu đến cuối tôi không thừa nhận qua, nếu cô ta thiếu đàn ông tôi không ngại giới thiệu cho tám đến mười người! Còn nữa, tôi cảnh cáo anh Mạc Oanh Oanh bảo tránh xa tôi một chút, nếu không hậu quả tự gánh!”

….Tiêu Lăng và Tôn Nguyên cùng nhau vào phòng bệnh.

Phòng bệnh hoàn toàn không giống căn phòng bệnh, là là một gian nhỏ với hai phòng một sảnh, trong phòng bố trí rất ấm cúng, đồ bên

trong cũng vô cùng đầy đủ.

Tôn Nguyên lén lén liếc nhìn Tiêu Lăng, cười đáp, “Mạc Tầm đối với chị dâu tốt thật, còn chuẩn bị luôn phòng lớn khép kín cho chi dâu ở…”

Anh ta chưa nói xong, dã bị ánh mắt Tiêu Lăng quét qua.

Tôn Nguyên tê cứng đầu óc, nhanh chóng giơ tay đầu hang, “Được, được, được, coi như tôi chưa nói gì, coi như tôi chưa nói gì được không.”

Tiêu Lăng mím chặt môi, bước lớn vào phòng.

Trong phòng bệnh, An Tiểu Hy đang ngồi trên sofa cạnh giường trông Tô Tố truyền dịch, nghe động tĩnh lập tức ra coi, thấy Tiêu Lăng, cô choáng váng mở to mắt, tay run run chỉ vào Tiêu Lăng.

“Anh, anh anh là Tiêu Lăng!”

“Là tôi.” Tiêu Lăng thấy An Tiểu Hy ra mặt nói cho Tô Tố, đối với cô ta cũng có phần nể mặt, anh đi đến giường bệnh, nhìn thấy Tô Tố vẫn vậy chưa tỉnh lại, lông mày nhíu lại gần nhau, ‘’ cô ấy đã ngủ bao lâu rồi? ‘’

‘’Ba, hơn ba tiếng rồi.’’

Tạ ơn!

Tiểu Hy mắt hau háu nhìn Tiêu Lăng.

Má ơi, người này còn đẹp trai hơn trên ti vi, ngũ quan sắc lạnh ấy, thân hình cao lớn ấy, dưới áo sơ mi là một cơ bắp cuồn cuộn và cả

người mang một vẻ lạnh lùng.

Tim Tiểu Hy cứ đập’’Bùm Bụp ‘’.

Aaaaaa, điên mất thôi.

Sao lại có người đầy nam tính như vây!

Tiểu Hy cắn bờ môi nhìn Tô Tố vẫn đang hôn mê chưa tỉnh, ánh mắt bỗng ảm đạm xuống.

‘’Quay, mắt nhìn đâu thế không biết?’’

Tôn Nguyên bất mãn, anh ta thừa nhận đại ca đẹp trai hơn anh ta, nhưng anh ta cũng đâu thua kém gì, người đàn bà này lại coi anh ta như thể hoàn toàn vô hình thế này.

‘’Liên quan gì đến anh!’’ Tiểu Hy trợn mắt không thiện ý tí nào, vốn dĩ tính thú nhận với trai đẹp đã không thành, người đàn ông này còn nhắm vào vết thương lòng, cô ta không nể chút mặt mũi tốt nào nữa, hai đứng đứng chống hông, khàn giọng nói nhỏ, ‘’Anh là ai! không thấy trong phòng có bệnh nhân sao, ồn ào cái gì, mau lăn ra ngoài đi đồ khốn.’’

Khốn nạn?

Bảo anh ta khốn nạn?

Người đàn bà này dám bảo anh ta khốn nạn! Tôn Nguyên méo cả mặt xong vào nói lí, nhưng bị ánh mắt băng lạnh của Tiêu Lăng đóng băng.

Anh nhìn An Tiểu Hy với ánh mắt căm hờn.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cô hãy đợi đấy.

An Tiểu Hy còn lâu mới sợ hắn, môi đưa ra thách thức. Nhìn thấy Tôn Nguyên cứ nhìn chằm chằm Tô Tố, cô cũng biết thời, giả ho một tiếng rồi nắm lấy cái túi xách trên sofa, ‘’ Tiêu thiếu gia, nhà tôi còn có việc, Tố Tó giao lại cho anh rồi.’’

Cảnh Thụy và Tiểu Thất còn ở nhà cơ.

Mặt Tiêu Lăng dịu lại, gật đầu đáp lại An Tiểu Hy, sau đó dùng ánh mắt hình mũi tên nhìn Tôn Nguyên.

Tôn Nguyên toàn thân run rẩy, nhanh chóng đưa tay, ‘’ Tôi lập tức đi ngay, lập tức đi ngay!’’

…..

Tô Tố nằm một giấc mơ.

Cô lần nữa mơ thấy Mạc Tầm.

Trong mơ Mạc Tầm vẫn cứ hình dáng đó ân cần dịu dàng như thế, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, đồ vest màu xám ôm chặt cô dưới ánh sáng mặt trời trước cửa.

Cô sợ cái bụng mình, ngước mắt lên nhìn chiếc cằm như ngọc của anh dưới ánh nắng.

‘’A Tầm, anh nói xem con của mình sẽ là con trai hay con gái? Sau này đẻ ra sẽ giống anh hay là giống em?’’

‘’Anh hy vọng sẽ là con gái, giống em. ‘’

‘’Tại sao?’’

Mạc Tầm cười dịu dàng, đưa tay lên vuốt mũi cô, ‘’Em hung dữ như vậy chắc chắn không cho anh có tình nhân bên ngoài, vậy thì đẻ ra cô tình nhân nhỏ vậy.’’

Cảnh vật chuyển đổi.

Màu trắng cảu phòng phẫu thuật, ánh đèn phẫu thuật chói mắt, máu tươi màu đỏ nóng.

…. Vai tay đột nhiên có cảm giác đau đớn hiện lên, Tô Tố kêu lên một tiếng, ‘’Shoa’’ liền rút cánh tay về, từ trên giường vừa ngồi dậy, toàn thân đổ mồ hôi lanh, ánh mắt sợ hãi.

Chương 98

Tô Tố vẫn chưa định thần lại sau cơn ác mộng, đột nhiên nhìn thấy bóng hình cao lớn trước cửa sổ, do phản xạ cô cứ tưởng đó là Mạc Tầm, lo sợ cuộn tròn người lại.

‘’Cẩn thận xíu, đừng làm đau cô ta!’’

Tiêu Lăng còn tưởng rằng y tá rút kim ra làm đau cô, trau mày lạnh lùng lại nhìn y tá.

Nữ y tá run tay một cái, cánh tay Tô Tố liền ra máu.

‘’Cô có biết rút kim không!’’ Tiêu Lăng lập tức lạnh mặt đứng lên,

‘’Xin lỗi xin lỗi’’

Nữ y tá ấm ức bĩu môi.

Chút ái mộ và tán thưởng đối với chàng Mỹ nam ấy cô vừa thấy ấy hoàn toàn biến mất.

Loại đàn ông này chỉ có thể đứng từ xa nhìn không thể tiến tới.

Cô ta nhanh chóng rút kim, lấy bông gòn chặn đầu kim lại, ‘’được rồi, ấn giữ hai ba phút, đừng giữ chặt thế kia, nếu không cánh tay sẽ bị bầm tím.’’

Tiêu Lăng mặt vẫn lạnh lùng ngồi ở đầu giường, đưa tay đón lấy tay Tô Tố, vụng về ấn giữ miếng bông gòn.

Y tá dùng ánh mắt rất có lực rồi rời khỏi phòng bệnh

Trong phòng bệnh của còn Tô Tố và Tiêu Lăng hai người, người Tô Tố đổ đầy mồ hôi lạnh, cái đau ở cánh tay khiến cô tỉnh khỏi cơn ác mộng, nhận ra người đàn ông trước mắt.

‘’Tiêu….Lăng…’’

‘’Ừm!’’

Tô Tố Tô Tố định gượng dậy khỏi giường, Tiêu Lăng dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua, giữ chặt chiếc khăn, mở lời giáo huấn, ‘’Đừng động đẩy! Ngoan ngoãn nằm xuống.’’

Cánh tay Tô Tố không vươn ra được, bĩu môi, ‘’Khó chịu…’’

‘’Khó chịu chỗ nào?’’

Tô Tố mở miệng chỉ cảm thấy trong họng đau rát, âm thanh bị tắt nghẹn. Không chỉ có vây, toàn thân cô mềm nhũn, Chiếc váy cô mặc cũng bị thấm ướt cả mồ hôi, dính sát vào người, khưn thì quấn sát cào người mình, trong chăn nhiệt độ rất cao, nức bí đến nổi ngực cô khó thở, vô cùng khó chịu.

‘’Toàn thân đều là mồ hôi.’’

‘’Nhịn đi!’’

Khốn nạn, việc này cũng nhịn được sao!

‘’Tôi nằm khó chịu lắm.’’ Tô Tố đổi cách nói khác, khuôn mặt đầy ấm ức.

Tiêu Lăng lạnh lùng liếc cô ta, tuy ánh mắt rất lạnh, nhưng động tác lại vô cùng mềm mỏng đỡ cô dạy, lấy gối đẹm sau lưng, để cô dựa thoải mái một chút.

Khuôn mặt uất ức của Tô Tố nhanh chóng chuyển sắc.

Tiêu Lăng tính toán thười gian, vứt bông gạc đi, lại đứng dậy rót cho Tô Tố một ly nước ấm để đàu giường.

''Cổ họng bị tắt tiếng như tấm đồng nát vậy uống nước!''

''Cám ơn nhé.'' Tô Tố hoàn toàn không để ý đến ngữ khí đầy tính ra lệnh của anh, đón lấy ly uống hai ngụm, cổ họng khô rát giờ đây cảm thấy đỡ đi rất nhiều, cô ta đưa ly thủy tinh cho Tiêu Lăng, nghi hoặc nhìn quanh phòng một lượt, ''đây là đâu?''

Cô rõ ràng đã hẹn với Tiểu Hy, tối nay tụ tập. Sau đó thì sao?

Sau đó…

Cô nhớ cô chóng mặt, sau khi thấy Tiểu Hy thì ngất đi…

Tô Tố nhìn qua cả bên trong lẫn bên ngoài căn phòng một lần nữa, không thấy bóng dáng của An Tiểu Hy.

''Tiểu Hy đâu?''

Mặt của Tiêu Lăng càng khó coi hơn.

Cái con đàn bà này lại không có tí lương tâm nào, người ở đây cực khổ chăm sóc cô ta chính là anh, cô ta không nhớ anh cũng không sao, lại mở miệng hỏi một người chả liên quan.

‘’Tiểu Hy cô ta…’’

‘’Đi rồi!’’

‘’Ồ!’’

Tô Tố cuối cùng cũng bất tri bất giác nhận ra phản ứng tức giận của Tiêu Lăng, cô cắn chặt tay bất an nhìn khuôn mặt lạnh như tiền cảu anh.

Tiêu Lăng không nói nửa lời, chỉ dùng một đôi mắt lạnh lùng chết người nhìn cô.

Không khí bắt đầu tê lạnh lại.

Tô Tố sau khi truyền dịch xong đã khỏe hơn rất nhiều, đầu óc cũng minh mẫn hơn.

Cô ta nuốt nước bọt, cắn môi nhìn Tiêu Lăng. Người này sao mà thần sắc bất định vậy, may mà bọn họ mới xác định quan hệ chưa tới hai ngày sao lại bắt đầu trơ cái mặt đó nhìn cô chứ.

Cô lấy một ngón tay chọt chọt eo của Tiêu Lăng, ‘’Quay…anh sao vây?’’

‘’…’’

Tiêu Lăng không nói chuyện, ánh mắt vẫn lạnh lùng.

Tô Tố cười đáp lễ.

Sao dùng cái ánh mắt đó nhìn cô, làm như cô đã làm việc gì đó đại

nghịch bất đạo không bằng.

‘’Này…Tiêu Lăng, tôi nóng.’’

‘’Cô giờ không thể thổi máy lạnh!’’

Cô ta đương nhiên biết, chỉ là kiếm cỡ đổi không khí thôi.

Tô Tố chỉ tay vào cửa sổ cười đáp, ‘’Giúp tôi mở cửa sổ ra, được không?’’

Tiêu Lăng lạnh lùng hừm một tiếng, đi đến bên cửa sổ mở một khe hở bằng gang tay. Giờ này trời đã tối đen như mực, có một chút gió mát thổi vào từ cửa sổ, làm cho căn phòng khô nóng trở nên dễ chịu mát mẻ đi nhiều.

Giường của Tô Tố cách cửa sổ không xa, cô nhìn cảnh vật xa lạ ngoài cửa sổ kia, lại hỏi lại câu hỏi cũ một lần nữa.

‘’Đây là đâu?’’

Căn phognf khép kín nhỏ có dán tường màu quýt vàng, vật dụng nên có đều có, nhưng cách bố trí tuy khá hài hòa, nhưng lộ rõ ra đây không phải phong cách của Tiêu Lăng, cô ta đi qua chỗ ở của anh, trang trí vừa khiêm tốn lại sa hoa, đây rõ ràng không phải địa bàn của anh ta.

‘’Bệnh viện!’’ Tiêu Lăng lại ngồi cạnh giường.

Bệnh viện?

Tô Tố mở to mắt.

Bệnh viện sao không có mùi thuốc khử trùng, không có giường bệnh khác nào, sao không có áo bệnh nhân?

Như thể đoán được sự nghi hoặc của cô, Tiêu Lăng điềm tĩnh giải thích, ''Đây là phòng bệnh khép kín của bệnh viện, có thể vào đây không phải là người giàu thì cũng là người cao quý.''

Khó chắc!

Tô Tố bĩu bĩu môi, người cảu giới thượng lưu thật biết hưởng thụ, đén cả khi bệnh cũng biến phòng bệnh thành như thế này.

Trong khi nói chuyện, Tiêu Lăng đã ấn chuông ở đầu giường, trong phòng bệnh nhanh chóng có một đám người chen trút, trong đó đứng hang đầu là bác sĩ điều trị chính của Tô Tố, sau lưng là một đám ý tá mặc áo hồng, mấy người này bước vào, căn phòng cũng được xem là to này bỗng chốc trở nên chật chội,

''Tiêu thiếu gia cần giúp gì không?''

Tiêu Lăng nhăn mặt nhìn đám quần chúng kia, ''Đến nhiều người vậy làm gi, không biết như vậy sẽ mang theo vi khuẩn vào luôn sao!''

''Xin lỗi Tiêu thiếu gia, tôi kêu họ ra ngoài ngay.''

Mấy tiểu y tá, người này nhìn người kia, người kia nhìn người nọ, lập tức ra ngoài.

Tiêu Lăng để hai tay nhét vào túi quần tây phục, khuôn mặt sắc lạnh đủ làm người ta khiếp sợ, anh ta đưa ánh mắt thăm dò bác sĩ, ''Giờ chúng tôi đi được chưa?''

"E rằng vẫn chưa được.

Một ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Lăng quét qua.

Bác sĩ điều trị chính cuối đầu xuống, đầu tê cứng lại đáp, ''Cô Tô phát sốt lần này đặc biệt nghiêm trọng, mấy ngày nay thời tiết không ổn định, vi rút gây bênh cảm rất nhiều, vả lại cô Tô đây xém chút sốt đến viêm phổi, tình trạng này rất dễ tái phát, nên tốt nhất là nằm viện quan sát hai ngày, truyền dịch liên tục mấy lần, đợi sức khỏe hoàn toàn khỏe mạnh mới xuất viện,''

Tiêu Lăng nghĩ tới Mạc Tầm, lông mày nhăn lại căm giận.

Anh ta là thằng đàn ông, không thể nhìn lầm cái ánh mắt đó!

Mạc Tầm có cảm tình với Tô Tố!

Tuy với dung nhan của cô việc này rất bình thường, nhưng trong lòng anh không thoải mái, càng không muốn Tô Tố nằm bệnh viện của gia đình Mạc Tầm.

''Cái đó …''Tô Tố nhìn thấy hai người chỉ lo nói chuyện với nhau, chả có để ý đến cô, liền giơ tay đáp lại, hai người đồng thời quay qua nhìn, Tô Tố ngượng ngùng ho lên một tiếng đáp, ''Tôi thấy hình như tôi khỏe rồi, không cần phải ở viện quan sát.''

''Không được!''

Tiêu Lăng vốn dĩ còn đang do dự, nhưng nghe lời nói của Tô Tố xong liền quyết định, ''Bắt buộc phải nằm viện điều trị, khỏe rồi mới được xuất viện."

"Nhưng mà…"

“Không nhưng mà gì hết!’

Tối qua mới sốt cả buổi tối, cho dù khó chịu hơn, giao thông thuận tiện hơn đi nữa, cũng không nhanh bằng ở trong bệnh viện.

Bác sĩ trẻ gật gật đầu, “Vậy được, đợi xíu nữa Tiêu thiếu gai kêu người làm thủ rục nhập viện nhé.”

Tiêu Lăng gật gật đầu, “đêm toàn bộ ga giường, chăn mền toàn bộ thay bộ mới hết.”

“Được, tôi lập tức kêu người đến thay”

Bác sĩ nhanh chóng rời khỏi căn phòng, không tới hai phút sau đã có y tá đem chăn và ga giường sạch đến.

“Cô Tô, cô có thể dậy một chút được không.”

“Được”

Tô Tố toàn thân mềm nhũng, liếc Tiêu Lăng một cái, thấy anh ta đang đứng cuối giường làm ra bộ dạng bất cần chả nhúc nhích gì hết, cắn cắn rang, cầm lấy cạnh giường, giữ lấy sức để ngồi dậy.

“Đáng chết, mở miệng kêu tôi giúp khó khan đến vậy sao!”

Chương 99

Tiêu Lăng tức giận thấp giọng mắng Tô Tố

Cô vẫn chưa phản ứng lại,thì cảm thấy trước mắt như có một cơn gió thổi qua mặt, người nhẹ bẫng, cả người đã bị ôm lên.

"A!"

Người này...

Tô Tố nhanh chóng nắm lấy áo trên ngực của Tiêu Lăng, ngước lên đã nhìn thấy khuôn mặt tức giận của Tiêu Lăng.

"Anh..."

“Im miệng!” Cô mà mở miệng lần nữa, anh sợ sẽ đánh cô

"..."

Tô Tố bất lực cười khổ, hai tay ôm lấy cổ của Tiêu Lăng. Đây là cái gì đây? Rõ ràng là anh tỏ ra lạnh lùng như kiểu xa lạ, tại sao lại đổ lỗi cho cô rồi.

Cô y tá ôm tấm ga giường ngây ngốc nhìn hai người họ.

"Còn không thay đi!"

"Oh oh oh, lập tức thay đây."

Hai nữ y tá tỉnh táo lại, cảm thấy bầu không khí căng thẳng trong phòng, không dám ngây ngốc nữa, nhanh chóng thay tấm khăn trải giường, nhanh chóng rời khỏi phòng, rất chu đáo khép cửa lại.

Không khí đột nhiên ngưng tụ.

Tô Tố nằm trong lòng Tiêu Lăng, dưới lực đàn áp mạnh mẽ không dám ngước nhìn lên mặt Tiêu Lăng, càng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô nắm chặt cánh tay anh, sợ Tiêu Lăng tức giận trực tiếp ném cô xuống đất.

Nhưng...

Ai nói với cô biết tại sao người đàn ông này lại tức giận!

Tô Tố muốn điên lên rồi.

Cô vô thức cắn ngón tay của mình.

Không được cắn móng tay! Tay chưa rửa, không biết có bao nhiêu vi khuẩn, đặt chúng vào trong miệng như vậy, lại muốn bị bệnh, đúng không!"

"Oh!"

Tô Tố sững sờ, cô bĩu môi, ngoan ngoãn đặt tay xuống.

Tiêu Lăng thấy cô nghe lời, sự tức giận giảm đi một chút, bất chấp đôi mắt phản đối của Tô Tố, mạnh mẽ đem cô để vào trong chăn.

Ga giường màu trắng làm nền cho khuôn mặt nhỏ không chút sắc máu của Tô Tố, tóc lượn sóng đen dài thả trên vai, nghiêng đầu trên gối, mắt nửa khép càng làm tăng nét đẹp yếu đuối suy nhược của cô.

Nhìn đến Tiêu Lăng vừa thương vừa giận.

Người phụ nữ này không biết cách tự chăm sóc bản thân sao? Anh không tin sau khi quay phim cô mới cảm thấy không thoải mái,cơ thể không thoải mái thì phải nói sớm, phải ngất đi vào bệnh viện mới vui sao.

Nghĩ như vậy, sự tức giận vừa giảm đi đã xuất hiện trở lại, đôi mắt anh ngày càng trở nên sắc bén hơn.

Tô Tố lạnh sống lưng.

Cô thề, hôm nay mà Tiêu Lăng có tâm tình bất định nhất kể từ khi cô gặp anh.

"Tiêu Lăng, hôm nay rốt cuộc bị sao vậy?"

Cô ấy chỉ biết phụ nữ đến tháng thì sẽ có vài ngày không bình thường,chưa bao giờ nghe nói đàn ông đến tháng.

Vậy hôm nay Tiêu Lăng là bị gì vậy.

Sáng nay lúc tách ra rõ ràng vẫn bình thường.

Có ai đắc tội anh ta sao?

Nhưng... người khác đắc tội anh, anh tức giận với người bệnh như cô làm gì!

Tô Tố nghĩ như thế này, vừa uỷ khuất vừa lạnh lẽo.

"Công việc của anh không tốt sao? Ai đắc tội anh à?"

"Có người đắc tội tôi!"

"..." Quả nhiên. "Ai đắc tội anh đây."

Người này thực sự rất gan dạ, ngay cả Tiêu Lăng cũng dám đắc tội, không sợ anh trả thù sao?

"Anh!"

"Ah ô?"

Tô Tố mở to mắt, chỉ vào mũi của mình, miệng có thể nhồi một quả trứng, cô vừa muốn hỏi đắc tội anh khi nào, đã thấy Tiêu Lăng bước bước lớn đi qua với cô, tức giận cực kì

Tô Tố lo lắng nắm chặt cái chăn.

Anh sẽ không phải muốn đánh cô chứ.

......

Tiêu Lăng cúi xuống đối diện với Tô Tố, lời nói dường như nghiến răng nói ra. "Hỏi xong chưa?"

"Ah?" Tô Tố ngây người một lúc, nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Tiêu Lăng. Cô nhanh chóng gật đầu "Hỏi xong rồi hỏi xong rồi."

"Được, vậy đến tôi hỏi."

Tiêu Lăng nheo mắt, ngũ quan lạnh lẽo, hàm dưới được kéo dài thành một vòng cung sắc bén.

"Chính mình bị sốt mà không biết?"

Tô Tố ái ngại cười, không dám trả lời.

Khuôn mặt của Tiêu Lăng càng lạnh hơn,cắn răng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tô Tố "Tô Tố, đôi khi tôi hận không thể bóp chết em!"

Bóp chết cho xong, để coi khỏi lúc nào cũng không an phận khiến anh lo lắng.

Tô Tố uỷ khuất bĩu môi.

Cô bị bệnh là ai hại chứ, còn không phải là di chứng của việc bị ướt mưa hôm qua sao. Tuy nhiên, cô nhìn thấy mặt Tiêu Lăng âm u, bất cứ nào cũng có thể bùng phát,cũng không dám nói lí với anh.

Cúi đầu ngoan ngoãn nhận sự dạy dỗ của Tiêu Lăng.

"Sau này nếu còn có trường hợp này, không cần biết thế nào, ngay lập tức đi đến bệnh viện! Em não không vậy hả, rốt cuộc một bộ phim quan trọng hay là sức khỏe của mình quan trọng! Em người phụ nữ này có thể đừng khiến người khác lo lắng không!"

Tiêu Lăng la đến dường như mái nhà sắp sập xuống.

May mắn thay hiệu ứng cách âm của cửa và cửa sổ rất tốt, nếu không tôi sợ rằng ai đó đã bước vào xem tình huống.

Tô Tố lại một lần nữa biết được khuôn mặt ẩn khác của Tiêu Lăng.

Cô nghiêng đầu nhìn chằm chằm Tiêu Lăng

Người này có thể dạy dỗ cô trong nửa tiếng mà không gián đoạn, không khát sao.

Cô thực sự nhịn không nổi, đưa tay ra ngáp một cái.

"Tô Tố! Em có đang nghe không?"

"Có..." Tô Tố buồn ngủ mà mở mắt, đáng thương nói "Nhưng em buồn ngủ quá."

Tiêu Lăng phát tiết một hơi, cơn giận đã biến mất hơn nửa, sau đó nhìn thấy bộ dạng khốn khổ của Tô Tố, trái tim tôi đột nhiên dịu lại.

Quên đi.

Lần này tha cho cô.

Tiêu Lăng thở dài, giúp cô đắp chăn lại, "Ngủ đi"

......

Trang viên Mạc thị.

Trang viên Mạc thị là biệt thự sang trọng của Mạc gia nằm ở trung tâm thành phố a, Mạc gia đã chính thức được Mạc Tầm tiếp quản, người già trong nhà đã được chuyển ra khỏi biệt thự, bây giờ chủ sở hữu của biệt thự chỉ có Mạc Tầm và Bạch Linh.

Sau bữa tối, Mạc Tầm khác thường không nói chuyện với Bạch Linh, mà cầm điện thoại chuẩn bị rời đi.

"Tầm, anh muốn đi đâu?"

"Anh có việc phải xử lý, em ăn thêm gì đó đi."

Mạc Tầm xoa đầu Bạch Linh, dặn dò quản gia. "Sau bữa tối, nấu cho Linh tiểu thư một bát tổ yến."

"Vâng, thiếu gia."

Mạc Tầm mỉm cười nhìn Bạch Linh, quay người đi lên lầu.

Quay lưng lên, nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt anh dần tan biến

Trở lại trong phòng, anh ta ngay lập tức gọi một số.

"Alo, là tôi, sự việc làm thế nào rồi?"

"Mạc thiếu, tôi đã thuyết phục được Tô tiểu thư nhập viện, những ngày gần đây Tô tiểu thư vẫn sẽ ở lại bệnh viện."

Mạc Tầm đứng trước cửa sổ sát đất, nheo mắt nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ, âm thanh trầm xuống dần, "làm tốt lắm, luôn lúc nào cũng phải giám sát phòng bệnh, khi phòng bệnh không có ai ngay lập tức thông báo cho tôi."

Tắt điện thoại, anh xoa thái dương đang đau của mình

Tô Tố!

Người phụ nữ của Tiêu Lăng?

A -

Sự nhượng bộ ngày hôm nay không phải là anh sợ Tiêu Lăng, chỉ là anh biết, ngay cả khi Tô Tố tỉnh dậy, cô cũng không đối cho anh có

sắc mặt tốt mà nhìn.

Mạc Tầm nhẹ nhàng ma sát màn hình điện thoại, đôi lông mày dịu dàng dần dần trở nên lạnh lẽo.

Anh nhất định! Nhất định phải làm cho rõ, Tô Tố này với Tô Tố của anh có quan hệ gì

......

Bên ngoài cửa.

Bạch Linh như bị sét đánh, ôm ngực mặt nhợt nhạt dựa vào tường.

Tô Tố?

Không phải cô ta đã chết rồi sao?

Cô chính mắt nhìn thấy!

Chương 100

"Ha ha ha, ha ha ha ha, tôi đúng là hạnh phúc. Ký hợp đồng rồi, ký rồi! Người dẫn chương trình chính của đài Mango, ha ha ha, giấc mơ trở thành sự thật, Tô Tố, cậu nhanh đánh đánh tôi, xem tôi có phải đang mở không. "

Đài Mango đó!

Kênh được xếp hạng có số lượt xem hàng đầu của đất nước!

Cô ấy không chút nổi tiếng, cũng không chuyên nghiệp, vậy mà có thể trực tiếp ký hợp đồng làm người dẫn chương trình chính! Chỉ cần cô cố gắng chút, một tương lai tốt đẹp đang chờ cô.

Tô Tố ngồi chéo chân trên giường, vô ngôn nhìn An Tiểu Hy đang mơ mộng

Đây là ngày thứ ba nằm viện.

Sáng nay Tiêu Lăng bất ngờ nhận được điện thoại từ công ty, có một tài liệu rất quan trọng mà anh phải xem xét, anh phải rời đi, vậy là anh không khách khí, gọi trực tiếp gọi điện cho An Tiểu Hy đến bệnh viện chăm cô.

Có quỷ mới biết tại sao anh biết số điện thoại của Tiểu Hy.

"Tô Tố! Tô Tố, cậu nghĩ gì thế?"

An Tiểu Hy xua xua tay. "Nghĩ gì mà nhập tâm vậy?"

"Uh...... không phải mơ đâu, cậu không phải đã ký hợp đồng rồi sao. Tiểu Hy à, tôi năm ngày không gặp Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất rồi......" Tô Tố cắn chăn, một mặt phẫn nộ: "Hai đứa không có lương tâm này, thậm chí một cuộc cũng không gọi cho tôi! "

Đáng ghét, đáng ghét!

Khi cô đang ngủ vào ban đêm nhớ đến hai đứa nhỏ,vậy mà hai đứa nó rất thảnh nhiên, đến hỏi cũng không hỏi một tiếng.

Tiểu Hy không hơi đâu mà liếc mắt, cô lấy táo từ trên kệ ngồi trên giường gọt, "Chị ah, tốt xấu gì cậu cũng hơn hai mươi tuổi, còn không xấu hổ mà tính toán với hai đứa nhỏ. Tụi nó không gọi cho cậu, cậu không biết gọi cho tụi nó. "

Lần đầu tiên, tôi thấy làm mẹ mà tính toán với con cái như vậy.

Tiểu Hy đưa miếng táo đã cắt cho Tô Tố, chìm trong suy nghĩ "Nhưng hai đứa trẻ này dạo gần đây có chút bất thường."

Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất nhớ mẹ tới đâu không ai biết rõ hơn cô, nhưng mấy ngày nay Tô Tố không về nhà, hai đứa cũng biết Tô Tố trong bệnh viện, vậy mà cũng không lo lắng.

Ồ, thật kỳ lạ.

......

Tại thời điểm này, trong căn hộ của An Tiểu Hy.

Tiểu Thất buồn bã nằm bò trên bàn học, thậm chí môn ăn yêu thích của mình là kem bị chảy khắp tay cũng không phát hiện.

Một bên khác, Tô Cảnh Thuỵ đang nhàn nhã đọc một cuốn sách.

Tất nhiên, cậu không phải đang đọc một câu chuyện cổ tích, mà là đề Olympic của trung học cơ sở. Anh vô tình từ sách nhìn lên thấy cây kem chảy đầy tay Tiểu Thất.

Anh nhíu mày, đặt quyển sách xuống,lấy một chiếc khăn ướt đắp lên trên tay em.

"Lau đi."

"Oh!" Tiểu Thất vừa tỉnh táo lại, bất lực nhìn Tô Cảnh Thuỵ, "Ca ca, em nhớ mẹ, mẹ vẫn còn trong bệnh viện, không biết bệnh tình thế nào, em muốn thăm mẹ. ”

Cô vẫn là lần đầu tiên xa mẹ lâu như vậy.

Nhưng ca ca một mực không để cô đi.

Tiểu Thất uỷ khuất bĩu môi, "Ca ca, tại sao không thể đi thăm mẹ?"

"Tiểu Thất, em có muốn daddy không?"

Tiểu Thất mắt sáng lên, nhấc hai chân nhỏ mập mạp chạy đến bên Tô Cảnh Thuỵ, ôm lấy cánh tay của anh, "Ca ca ca ca, chúng ta có thể gặp Daddy rồi sao?"

"Chưa được."

Tiếu Thất lập tức mất hết tinh thần, bĩu môi liếc nhìn anh, lần nữa nằm bò lại trên bàn.

Tô Cảnh Thuỵ thấy vậy buồn cười.

Đưa tay kéo Tiểu Thất " Chỉ cần em ngoan ngoãn, chúng ta rất nhanh có thể gặp được ba."

"Em nhớ mẹ..."

"Tiểu Thất ngoan, em nhịn một chút, mẹ nuôi không phải nói rồi sao, mẹ khoẻ hơn nhiều rồi, hai ngày nữa sẽ có thể rời khỏi bệnh viện. Những ngày này mẹ đều ở chung với ba, miễn là chúng ta ngoan ngoãn, tình cảm họ tốt rồi, sau này chúng ta sẽ thường xuyên được gặp ba "

"Thật sao?"

"Tất nhiên, anh có bao giờ lừa em chưa?"

"Nhưng...... nhưng em vẫn nhớ mẹ." Tiểu Thất đưa ngón tay ra tình, "Em đã 1 2 3 4 5, 5 ngày không gặp Mami rồi, em nhớ mẹ ah, huhu, anh không nhớ mẹ sao. "

Nhớ, tất nhiên nhớ!

Cậu cũng là lần đầu tiên xa mẹ lâu như vậy.

"Ca ca, em muốn gặp mẹ."

Tô Cảnh Thuỵ do dự, " Thực sự muốn đi?"

Tiểu Thất nghe là biết có hi vọng, lắc lắc cánh tay của anh, "Ca ca chúng ta lén đến bệnh viện được không, chỉ nhìn một chút! Dù sao mẹ nuôi gần đây về nhà muộn, chúng ta về sớm chút chắc chắn sẽ không bị phát hiện. Tiểu Thất vẫn chưa gặp Daddy phiên bản thực,

ca ca không muốn gặp daddy sao?"

Anh tất nhiên là muốn.

Thấy trên báo và trên TV với thấy người thật cách biệt rất lớn.

Tô Cảnh Thuỵ chỉ do dự một chút rồi gật đầu: "Muốn đi cũng được, em phải ngoan ngoãn vâng lời."

"Tiểu Thất nhất định sẽ ngoan ngoãn!"

......

Tô Tố và An Tiểu Hy không biết kế hoạch của hai đứa nhỏ, hai người mở TV trong phòng bệnh trò chuyện.

"Căn phòng này thực sự sang trọng. Mọi thứ đều có sẵn. Không biết còn tưởng là căn hộ ấm áp nào đó, người giàu đúng là mục nát mà!"

Tô Tố cắn quả táo và gật đầu.

Không phải sao, phòng bệnh cần phải trang bị thành vậy không, hại cô khi tỉnh dậy không biết mình đang ở đâu.

"Nhưng mà Tố Tố, cô với ông chủ của bệnh viện của họ có phải quen biết hay không, nếu không sao người ta trực tiếp sắp xếp phòng khám này cho bạn."

Tô Tố ngây người, "Không phải Tiêu Lăng sắp xếp sao?"

Tiểu Hy cũng ngây người, "Tiêu Lăng không nói với cậu sao?"

"Nói gì vậy?"

Tiểu Hy nhất thời hưng phấn lên, khuôn mặt tám chuyện nghĩ lại tình cảnh ngày nhập viện hôm ấy một lần. "Cậu thực sự không biết? Anh ta không chỉ đẹp trai, chủ tịch bệnh viện còn rất tôn kính anh ta, trông chắc chưa đầy ba mươi tuổi, thư thư sinh sinh. ”

Tô Tố nắm lấy chăn.

Cô đã đoán ai rồi!

"Tô Tố, cậu thực sự không biết..."

"Tôi không biết!" Tô Tố ngắt lời cô.

Tiểu Hy bối rối nhìn Tô Tố, khuôn mặt đầy hận thù của Tố Tố, có vẻ không giống cô không biết.

Tô Tố nhận ra mình thất thố, cứng đờ mím môi, khẽ mềm giọng nói.

"Chúng tôi đã quen biết nhau lâu như vậy. Tôi biết ai cậu không biết sao, tôi không biết anh ta, anh ấy vẫn ôm tôi giúp tôi làm thủ tục nhập viện, nhất định không có lòng tốt gì!"

Oh...

Có lí!

Tiểu Hy lại lo lắng "Nhưng đây là bệnh viện. Đây là lãnh thổ của người đàn ông đó. Tôi nghĩ anh rất có quyền lực, nếu thích cậu ra bắt buộc cậu phải làm sao?"

"Yên tâm, Tiêu Lăng cũng ở đây sống vài ngày rồi, hắn ta chắc cũng biết tôi có bạn trai, với lại 2 ngày nay không có động tĩnh gì, chắc sẽ

không làm khó dễ đâu."

"Vậy thì tốt."

Tiểu Hy vỗ nhẹ vào ngực mình khuôn mặt sợ hãi. Xã hội này trở nên biến thái quá, nhìn ăn mặc đàng hoàng, ai mà biết được lại là cầm thú!

"Ầm ầm ầm -"

"Tôi đi mở cửa!"

Tiểu Hy nhảy từ mép giường và chạy đến mở cửa.

Ai vậy?

Đạo diễn Phạm Lãi và mấy người trong đoàn phim đã đến thăm cô rồi, Tiêu Lăng thì không bao giờ gõ cửa, lúc này ai có thể đến thăm cô?

Tô Tố vươn cổ nhìn ra ngoài. Khi cô nhìn thấy Mạc Tầm bên ngoài cửa, khuôn mặt cô "loát" một cái lạnh lẽo xuống.

Chương 101

"Anh đến làm gì, đi ra ngoài!"

"Thấy có vẻ rất ghét tôi." Mạc Tầm cười mỉa mai, đẩy mạnh cửa vào phòng. "Chúng ta nói chuyện."

"Chúng ta?" Tô Tố cảm thấy kinh tởm đến muốn nôn. "Khi nào mà tôi với anh thân đến nỗi dùng xưng hô này?" Tôi vốn không biết anh, không có gì để nói, mời anh ngay bây giờ, ngay lập tức, rời đi đây! ”

Đã từng yêu anh ta bao nhiêu, bây giờ Tô Tố ghét bấy nhiêu.

Cô không chịu được khi phải ở trong cùng một không gian với Mạc Tầm. Đây là lần gặp thứ ba của họ sau khi cô tái sinh, mỗi lần cô đều hận không thể lột da anh, rút gân anh, nhai xương ăn tim anh.

"Tô Tố!"

"Đừng gọi tên này, anh không xứng!"

Tô Tố điên cuồng nhảy ra khỏi giường, nắm lấy cánh tay của Mạc Tầm đẩy anh ta ra. "Ra ngoài, đừng để tôi nhìn thấy anh."

Mạc Tầm như một tác phẩm điêu khắc bằng đá, bất kể Tô Tố đẩy nó ra sao, cũng không di chuyển.

An Tiểu Hy nhìn Tô Tố đôi mắt như điên rồ lên, bị sốc. Cô vội vàng đi lên, dùng lực ôm Tô Tố, "Tô Tố, có chuyện gì vậy! Đừng kích động! Mạc tiên sinh, anh có thể ra ngoài trước được không, bạn tôi không

muốn gặp anh."

"Tôi sợ tôi không thể. Vị tiểu thư này, có thể ra ngoài trước được không, tôi có điều muốn nói với Tô Tố."

"Không được!"

An Tiểu Hy đưa tay chắn trước Tô Tố, thận trọng nhìn Mạc Tầm, trái tim đã xem anh như tên biến thái.

Cô phải ở lại bảo vệ Tô Tố, nếu cô rời đi, Tô Tố bị người này... Pi pi pi, nói chung trong mọi trường hợp, người này nhìn có vẻ không xấu, nhưng chắc chắn là thú đội lốt người.

"Mạc tiên sinh, anh đi nhanh đi được không."

Mạc Tầm từ lâu đã dự đoán được cảnh tượng này, anh bình tĩnh lấy chiếc điện thoại di động ra khỏi túi quần của mình và gọi một số, chưa đầy một phút, trong phòng nhỏ xuất hiện một vài người đàn ông cường tráng.

Năm người đàn ông đều là bộ đồ màu đen với cặp kính râm lớn trên mặt của họ, đứng bất động làm cho người ta cảm giác ngột ngạt áp bức.

Mặt Tô Tố biến sắc, "Mạc Tầm, anh muốn làm gì!"

Mạc Tầm giơ tay nắm ngược bàn tay đang đẩy anh của Tô Tố, nhìn An Tiểu Hy, quay sang dặn dò với mấy người kia. “Đem vị tiểu thư này đi ra ngoài, để cô ta yên lặng.”

"Vâng! Thiếu gia!"

Mấy người đàn ông đều là người có võ, đối phó với An Tiểu Hy trói gà không chặt quả là quá đơn giản, giơ tay là có thể khống chế cô.

"Ah! Thả tôi ra"

Tiểu Hy liều mạng vùng vẫy tay chân, nhưng sức mạnh của cô không phải là đối thủ của những người đàn ông cường tráng kia, cô bị mạnh mẽ kéo ra ngoài, cô lo lắng hét lên với Mạc Tầm. "Các người như vậy là phạm pháp, phạm pháp đó biết không."

Mạc Tầm dường như không nghe thấy tiếng hét của An Tiểu Hy, vẫn đứng tại chỗ.

"Tất cả các người dừng tay, không được động vào Tiểu Hy!" Tô Tố bị Mạc Tầm khống chế cũng không động được. Cô ấy nhìn Tiểu Hy bị kéo ra khỏi cửa. Cô ấy đỏ mắt hét lên " Mạc Tầm, anh dám làm hại Tiểu Hy, tôi sẽ không tha cho anh. "

Mạc Tầm cuối cùng cũng phản ứng: "Tôi sẽ không làm hại bạn bè của em, chỉ muốn nói chuyện với em."

"Tôi nói rồi, không có gì để nói."

Mạc Tầm mỉm cười, nhưng trong mắt không có ý cười, sau khi trong phòng chỉ còn anh với Tô Tố, anh lùi lại hai bước, đóng chặt cửa phòng và buông Tô Tố ra..

Tô Tố ghê tởm lùi vài bước, kéo dài khoảng cách với Mạc Tầm. Sự chán ghét rõ ràng này lọt vào mắt Mạc Tầm, đôi mắt anh cô đặc.

Tô Tố đập mạnh lòng bàn tay, buộc mình bình tĩnh lại.

"Anh muốn gì?"

Mạc Tầm nhìn Tô Tố thật sâu, không biết tại sao, giọng nói có chút khàn khàn. "Cô với Tô Tố có quan hệ gì?"

"Mạc tiên sinh não của anh bị úng nước à, tôi là Tô Tố."

"Không phải cô, cô với nữ minh tinh Tô Tố vừa mất cách đây hơn một tháng có mối quan hệ gì?"

"Tôi không quen!" Tô Tố phủ quyết dứt khoát.

"Không thể!"

Không quen tại sao cô lại đến thăm mộ Tô Tố, nếu không quen làm sao biết mối quan hệ tam giác giữa anh, Bạch Linh và Tô Tố.

Ngay cả quản lí của Tô Tố Trương Việt và bạn thân của Tô Tố Trương Hân cũng không biết sự tồn tại của Bạch Linh.

"Anh tin hay không tuỳ anh, không tin có thể điều tra. Nhưng Mạc tiên sinh thật kỳ lạ, người cũng đã chết anh còn muốn làm gì? Không phải muốn đào mộ Tô tiểu thư chứ". Khi cô khuôn mặt nhợt nhạt của Mạc Tầm, Tô Tố cười trêu chọc.

Rõ ràng là anh đã giết cô ta, bây giờ còn giả bộ cho ai xem?

Mắt cô nhìn quanh, nhẹ giọng nói. "Nói thì nói đây không phải cách làm của Mạc tiên sinh. Anh không phải điều tra kĩ càng rồi mới tiếp cận người ta sao. Sao vậy? Lần này không điều tra kĩ tôi sao?"

Mạc Tầm tim thắt chặt.

Cách nói này... Rõ ràng là chế giễu anh khi đó tiếp cận Tô Tố với

mục đích không đơn thuần.

Nếu cô ấy không biết Tô Tố, làm sao cô biết được điều này?

"Cô...rốt cuộc là ai?"

"Tôi ai cũng không phải, là chính tôi."

Tô Tố cũng không sợ anh điều tra, cuộc sống kiếp này của cô và kiếp trước hoàn toàn không liên quan đến nhau, anh đi điều tra càng tốt, như vậy sẽ càng hỗn loạn không phải sao.

"Mạc tiên sinh muốn hỏi đều hỏi hết rồi phải không, nếu hỏi rõ ràng mời rời khỏi đây. tuy răng bệnh viện Phục Hoa là địa bàn của anh, nhưng bây giờ tôi là một bệnh nhân của phòng này, có quyền đuổi anh đi! Còn nữa, anh tốt nhất đừng làm tổn thương bạn tôi, nếu Tiểu Hy có mệnh hệ gì, tôi sẽ khiếu nại anh.

"Tôi sẽ không đi trừ khi cô cho tôi đáp án."

Tô Tố cười lạnh.

Cho anh một câu trả lời, để anh ấy giết cô ấy lần nữa sao.

Mạc Tầm chậm rãi tiến gần Tô Tố, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh giường bệnh, giống như nếu Tô Tố không đưa ra lời giải thích hợp lí sẽ không gấp rời đi.

Tô Tố nổi da gà, không phải sợ, mà là vì sự tiếp cận của Mạc Tầm làm cô cảm thấy hoàn toàn kinh tởm

Cô lùi lại vài bước, kéo xa khoảng cách với anh lần nữa.

"Mạc tiên sinh không tính rời đi sao, vậy thì không tốt lắm, lát nữa bạn trai của tôi sẽ đến, nếu như có bất kỳ sự hiểu lầm nào, tôi e rằng không thích hợp cho lắm."

Bạn trai?

Mạc Tầm níu chặt mày, khuôn mặt dịu dàng ngay lập tức âm u.

Không biết tại sao, anh ta rất khó chịu khi nghe câu này, nó giống như... rõ ràng một thứ gì đó thuộc về anh bị cướp đi vậy.

"Tiêu Lăng không hợp với cô."

"Đây là việc của tôi, không cần anh quan tâm!"

......

Lúc này bên ngoài phòng bệnh, Bạch Linh xuyên qua kính, nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra trong phòng.

Cô nắm chặt áo trước ngực, mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Tô Tố, khuôn mặt cô nhợt nhạt đến đáng sợ.

Mặc dù chỉ nhìn một cái, cũng đủ để cô nhận ra Tô Tố.

Cô sớm nên phát giác!

Tầm của cô từ khi thấy người phụ nữ đó ở khu vui chơi đã hồn để trên mây, là vì cô ta xinh đẹp sao!

Bạch Linh giơ tay vuốt ve má mình, mắt cháy lên một ngọn lửa kỳ lạ.

Tầm của cô, hạnh phúc của cô, không ai có thể lấy đi!

Ai cũng đừng hòng!

Chương 102

Tại cổng chính của bệnh viện.

Hai con búp bê mặc trên người bộ áo thun trắng, áo liền quần jean, đội chiếc mũ lưỡi trai, lén lút trốn trong bụi hoa.

Hai búp bê ấy là Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất.

Thời tiết quá nóng, hai gương mặt nhỏ nhắn bị nắng phơi đến đỏ bừng, càng làm cho cặp má non nớt hồng hào, trông đáng yêu hơn.

Tiểu Thất lau mồ hôi đang rơi nhễ nhãi và nhìn vào cửa ra vào với đôi chân đắn đo. "Anh trai ơi, sao daddy vẫn chưa tới vậy?"

"Đừng có nôn, hãy đợi tí đã."

"Nhưng Tiểu Thất muốn đi gặp má mi trước." Tiểu Thất mếu máo, thời tiết nóng nực, em phải lấy tay quạt lất phất lấy gió "Anh hai ơi, chúng mình hãy đi gặp má mi trước?"

Cảnh Thụy do dự, giờ này đang là buổi trưa, thời gian nóng nhất trong ngày, đám đông thường ngày tới lui trong bệnh viện dần dần thưa thớt. Cảnh Thụy suy tính khả năng Tiêu Lăng sẽ xuất hiện, sau đó quay lại nhìn cô bé Tiểu Thất đang nhễ nhãi mồ hôi, và cuối cùng gật đầu, "Được rồi, nhưng em phải nhớ..."

"Phải ngoan đúng không, Tiểu Thất biết rồi, Tiểu Thất sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh trai mà." Tiểu Thất đưa tay lên thề thốt.

Tô Cảnh Thụy bất lực nắm lấy bàn tay nhỏ bé của em gái tiến vào cánh cổng bệnh viện.

Hai con búp bê dễ thương ấy tuy cố tình đội cái mũ lưỡi trai lên đầu, nhưng vẫn thu hút ánh mắt chú ý của mọi người, nhất là khi hai em không đi kèm với người lớn, có một cô y tá chứa chan tình nhân ái đến chất vấn hai em.

"Các em nhỏ, sao lại xuất hiện trong bệnh viện thế, cha mẹ các em đâu?"

" Cha mẹ tụi cháu ở trong bệnh viện ạ" khuôn mặt nhỏ bé ngây thơ của Tô Cảnh Thụy ngước nhìn nói.

Nữ y tá chăm chú vào dáng vóc hai đứa nhỏ, như muốn bị mủi lòng, bèn trách móc cha mẹ của hai đứa trẻ, cha mẹ gì mà không có trách nhiệm với con, dám để hai bé tự động ra đường như thế, nhỡ bị bắt cóc thì sao? Nữ y tá đột nhiên trở nên tràn trề yêu đương và ngồi xổm xuống đất nhìn hai đứa trẻ.

"Cha mẹ tụi em đâu? Để chị dẫn tụi em đi tìm cha mẹ nhé?"

Tiểu Thất tỏ ra căng thẳng nhìn Tô Cảnh Thụy.

Hai em lén mẹ lẻn ra ngoài. Nếu cô y tá mà dẫn đến phòng của mẹ, e rằng mẹ sẽ hất sức giận dỗi.

Má mi là người không rành đường, nên thường lo lắng hai anh em ra ngoài sẽ bị lạc, đi chỗ quen thuộc thì không sao, nếu không mẹ không cho hai anh em đi đâu hết.

Tô Cảnh Thụy biết chắc như vây, mắt đảo nhìn xung quanh rồi khựng lại bật cười.

Em chỉ tay vào y tá trưởng phía sau lưng cô y tá, mỉm cười với cô, " Chị y tá ơi, em e rằng chị không thể dẫn tụi e đi tìm rồi, chị hãy chỉ cho em phòng bệnh đặc biệt ở đâu đi, em và em gái tìm không ra sẽ nhờ chị giúp đỡ được không?"

Cô y tá nhìn thấy y tá trưởng lập tức tái đi, và sợ bị phát hiện cô lơ là nhiệm vụ. Đây không phải là một điều tốt.

Nhanh chóng chỉ đường cho hai đứa trẻ và lặng mất tăm.

Đã nhận được địa chỉ thành công, Cảnh Thụy nhanh chóng kéo Tiểu Thất ra khỏi phòng đăng ký.

"Haha, anh trai ơi, anh thật là lợi hại, làm sao anh biết rằng dì bên kia là một y tá trưởng?"

Cảnh Thụy cởi mũ ra đánh nhẹ vào đầu của em gái. "Đơn giản thôi? Y tá trưởng vừa mới đến là tất cả những cô y tá khác đều tỏ ra căng thẳng ưỡn ngực thu bụng lại, chắc chắn bị chửi mắng nhiều rồi."

Tiểu Thất gật đầu ái mộ, nét mặt tinh tú thầm ngưỡng mộ anh trai nhà mình.

Anh trai thực sự quá thông minh điều gì cũng biết.

Cảnh Thụy vẫn giữ vẻ mặt khô khốc, lần nữa gõ nhẹ vào đầu Tiểu Thất, "Đi nhanh lên nào."

"Đi, đi tìm má mi thôi."

Hai đứa nắm tay rời khỏi phòng đăng ký. Họ đi theo con đường mà cô y tá chỉ lúc nãy, khởi đầu còn có một số bệnh nhân và y tá đi vòng

quanh. Khi họ đến tầng cuối cùng, xung quanh không còn một bóng người.

"Anh trai, anh có chắc là ở đây không?"

Tiểu Thất như không có sự chắc chắn nào khi đứng ở tầng 7, khó trách em nghi ngờ, tòa nhà này không giống như là khu nội trú của bệnh viện, nơi họ đứng rõ ràng là một vườn hoa lớn, ập vào mắt là một bãi cỏ xanh mơn mỡn và những bông hoa rực rỡ sắc màu, thậm chí ở xa bên kia vẫn có thể nghe thấy tiếng đài phun nước du dương chảy róc rách. Hương thơm của các loài hoa lan tỏa khắp nơi.

Hoàn cảnh nơi đây quá tốt.

"Là đây rồi." Cảnh Thụy chỉ vào chữ lớn trên tòa nhà. "Bên trên ghi bộ phận nội trú kìa."

"Á, á đúng rồi á."

Tiểu Thất nghĩ đến việc nhìn thấy mẹ, khuôn mặt phấn khởi đến đỏ ửng, và bèn kéo tay Tô Cảnh Thụy như muốn lao vào bên trong. "Anh trai ơi, chúng ta hãy đi tìm má mi nào."

"Chờ đã." Cảnh Thụy túm lấy Tiểu Thất.

"Ối... anh trai có chuyện gì vậy?"

Cảnh Thụy lặng lẽ nhìn Tiểu Thất và chỉ vào người bảo vệ đang đứng ở lối vào của tòa nhà. "không thấy bảo vệ đứng đó à, chúng ta chắc chắn không thể vào được."

Tiểu Thất cụp đầu xuống và đặt mông ngồi lên bồn hoa, nét mặt buồn bã nói. "Vậy là không được gặp mẹ sao?"

Cảnh Thụy không ngờ mẹ mình lại ở bệnh viện quá cao cấp, và em có chút bất mãn.

Muốn đi vào bên trong chỉ cần báo tên của mẹ thôi.

Tuy nhiên, cách này má mi sẽ biết rằng hai em đã lén ra ngoài.

Nhưng nếu không vào, thì em và Tiểu Thất chả phải phí công sao?

Hai đứa trẻ tìm một nơi râm mát ngồi xuống và ngẫm nghĩ tình huống khó xử này.

"Hay là ta vào đại đi, bất quá để má mi chửi một trận thôi." Tiểu Thất đề xuất.

"Không được." Cảnh Thụy lắc đầu dứt khoát. "Lỡ như daddy đến thấy chúng ta thì sao?"

"..."

Tiểu Thất cúi đầu chán nản.

Em quên bẵng, anh trai đã nói trước với em gái rằng cha không biết hai em lẻn ra ngoài.

Hu hu, đúng là người đàn ông thối vô trách nhiệm.

Sau này gặp daddy, em sẽ quấy một trận lôi đình với daddy, huhu.

"Giờ chúng ta nên làm gì đây?"

"Đợi đã."

"... dạ."

Không thể phí công đến đây được, em vẫn chưa biết mặt daddy mà

Sau nửa giờ.

Tô Cảnh Thụy tuy ngoan, em không có tính phá phách hiếu động, một mình ngồi yên tĩnh chờ đợi hàng giờ. Nhưng Tô Tiểu Thất thì khác, em đứng ngồi không yên, miệng lúc nào cũng ríu ra ríu rít, khiến Cảnh Thụy luôn bực dọc và hậm hực, nhúc nhích hoài không yên.

Cảnh Thụy thở dài, lôi Tiểu Thất đứng dậy, "Đi thôi, anh trai dắt em đi dạo vậy."

"Còn daddy..."

"Daddy chắc không đến sớm như vậy."

“Dạ được, anh trai ơi, em muốn đến xem đài phun nước phía trước.”Tiểu Thất hào hứng chỉ vào vườn hoa nhỏ phía trước.

Hai đứa trẻ đi dạo quanh vườn hoa nhỏ và phút chốc dạo hơn một giờ đồng hồ. Nhìn thấy mặt trời chuyển từ phía nam sang phía tây nam, Tiểu Thất mừng khôn xiết.

Em ấy nắm lấy tay anh trai mình. "Anh trai ơi, chúng ta có thể đến tìm mẹ rồi chứ?"

"Đi thôi."

Tiểu Thất mừng rỡ cong chân chạy.

"Từ từ thôi!"

Cảnh Thụy vừa dứt lời, bên kia Tiểu Thất bị phen hoàn hồn.

"Binh!"

"Ấy da!"

Tiểu Thất đâm sầm vào một bức tường, cái mũi nhỏ của cô ta vừa tiếp xúc như hôn vào bức tường, bức tường cứng rắn làm mũi cô đau đến tê buốt. Nước mắt như muốn tuôn trào ra.

Tiểu Thất ngồi bẵng xuống nền đất, mắt rưng rưng ngẩng đầu lên nhìn, mở to đôi mắt.

Chương 103

Tiêu Lăng đã sử dụng thời gian nhanh nhất để xử lý các vấn đề trong công ty, và sau đó cho tài xế Tiểu Trần đưa anh ta đến bệnh viện.

Anh vừa đi vừa cầm tập tài liệu cuối cùng xem và vốn dĩ không để ý đến sự tồn tại của Tô Tiểu Thất.

Cho đến khi có người đụng vào chân, thì anh mới định thần lại, dẹp tài liệu sang bên, anh nhìn xuống nền đất, có một bé gái đáng yêu đang nắm chặt cái mũi nhỏ, đôi mắt long lanh đen lay láy đang rơm rớm nước mắt nhìn anh.

Không biết tại sao, khi nhìn thấy cô bé sướt mướt, trái tim lạnh lẽo và cứng rắn của anh đau nhói. Anh cúi người định kéo bé gái đứng dậy, thì đứa trẻ này bỗng chốc nhìn anh vui mừng khôn xiết, lao vào anh reo lên.

"A, Daddy đây rồi!"

Dad... dy?

Tiêu Lăng sốt sắng ngạc nhiên, tỏ ý quay lại nhìn phía sau,tuy nhiên phía sau chỉ có mỗi mình Tôn Nguyênđang há miệng kinh ngạc, vốn dĩ không có người thứ 3 ở đây.

Đây có phải là... gọi anh ta?

"Lão, lão đại ơi..."

Tôn Nguyênbụm miệng lại, kinh ngạc chỉ vào Tiểu Thất "Cô bé này..."

Mèn ơi, cô bé này nhìn mặt rất giống với lão đại đấy, đặc biệt là cái mũi và miệng, quả thật như khuôn đúc ra.

Ánh mắt hoài nghi của Tôn Nguyênnhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng, há miệng ngáo ngác có thể đặt trọn quả trứng gà vào trong.

Mẹ ơi.

Cô bé gọi lão đại là daddy, không lẽ... có con rơi bên ngoài?

Nhưng...

Nhưng cô bé này trông như chỉ bốn hoặc năm tuổi, tuy rằng những năm gần đây lão đại có ăn chơi hơi xa hoa, nhưng chưa nghe anh đề cập đến có đứa con gái rơi.

Hay là tại lão đại không muốn công nhận đứa bé này?

Trong đầu Tôn Nguyênbỗng chốc xuất hiện nhiêu hoài nghi dơ bẩn về chuyện tình của lão đại.

......

Thực ra Tiêu Lăng bản chất không tốt lành gì.

Cô bé này thực sự rất giống anh ấy.

Anh ta chắc chắn nếu Tiêu Lăng bồng cô bé trên tay, thì 10 người hết 9 người đều nghĩ là cha con, còn 1 người còn lại coi như bị mù vậy!

Anh ấy luôn không thích trẻ em và cảm thấy rằng trẻ em rất ồn ào,

khó chịu.

Nhưng kỳ lạ, anh phát hiện bản thân không hề khó chịu với cô bé trước mặt, thậm chí lúc cô bé hét lên "daddy" cũng đủ làm anh rung động.

"Cháu... gọi chú à?"

Một vị tổng tài tài năng lần đầu tiên nói lắp vậy

Đôi mắt Tiểu Thất lăn lông lốc nhìn một vòng, và xoa mông nước mắt ngấn lệ nhìn Tiêu Lăng.

"Tiểu Thất đau đau mông quá."

"Hãy đứng dậy." Tiêu Lăng bối rối, vội vã bế Tiểu Thất lên, cơ thể búp bê nhỏ tỏa mùi thơm sữa, với đôi má ửng hồng, ngày càng đáng yêu hơn. "Tôn tử, đưa khăn ướt đây."

"Ờ! Ờ!"

Tôn Nguyênđịnh thần lại, nhanh chóng lấy một khăn giấy ướt từ túi đưa cho anh.

Tiêu Lăng ngồi khụy xuống trước mặt Tiểu Thất, hai người nhìn nhau một hồi, lôi ra chiếc khăn giấy ướt lau bàn tay bị dấy bẩn cho cô bé, thao thác thật nhẹ nhàng. Như sợ cô bé bị hù dọa, ngay cả nói chuyện anh cũng nói thật nhẹ nhàng. "Cháu tên Tiểu Thất à?"

"Vâng ạ, cháu tên Tô Tiểu Thất ạ."

"Lúc nãy cháu vừa gọi ta sao?"

Tiểu Thất cười híp mắt hưởng thụ sự phục vụ cùa daddy, reo mừng như chú mèo con trộm được miếng mồi tanh vậy. Cô bé phát hiện ra rằng daddy không đáng ghét như cô nghĩ.

Cô muốn trả lời Tiêu Lăng, bỗng nhiên sau gáy chảy mồ hôi hột.

Cô quay lưng liếc nhìn thấy anh trai trợn mắt nhìn cảnh cáo.

Tiểu Thất sợ hãi vỗ ngực

Ố ya, thiếu chút nữa cô bị sập bẫy bởi sự điềm đạm tử tế của daddy mà nói sự thật rồi.

Haizz, cô bé như không cưỡng nổi sự điển trai của vị soái ca rồi.

May quá, may quá.

"Cô bé không có gọi chú đâu." Tô Cảnh Thụy từ phía sau Tiểu Thất đi ra, nét mặt khô khốc và nghiêm túc, "Bị té đau lắm không?"

"Đau..."

"Đáng đời, đi đường không cẩn thận, té bao nhiêu lần vẫn chưa chừa." Cảnh Thụy nắm lấy tay cô bé, nhìn vào bàn tay vẫn còn hằn dấu bụi bẩn chợt thở phào, "không sao chứ?"

Tiểu Thất mếu máo, bởi cô ấy nôn nóng muốn gặp daddy mà.

Buồn bã rút lại bàn tay nhỏ nhắn, "Không sao."

......

Tiêu Lăng và Tôn Nguyênbây giờ mới gặp Tô Cảnh Thụy.

"Ôi Mẹ ơi!" Tôn Nguyêntrợn mắt một cái, kinh ngạc không nói nên lời.

Anh ta và Tiêu Lăng cùng nhau lớn lên, đây là lần đầu tiên anh thấy có một bé trai giống anh hồi nhỏ như đúc.

Khuôn mặt nhỏ không biểu cảm kia.

Cặp lông mày rậm rạp kia.

Giống đến nỗi không tìm được điểm nào khác biệt...

Chúa ơi.

Ai nói lão đại và hai đứa trẻ này không có quan hệ gì, anh là người đầu tiên không tin.

......

Boom!

Nhìn thấy Tô Cảnh Thụy, người tinh anh như tổng tài Tiêu còn phải điên đảo lên.

Đầu óc ngừng hoạt động.

Anh nhìnvào hai con búp bê và nói lúng túng, "cháu, cháu lúc nãy gọi ta là gì?"

So với sự rung động của Tiêu Lăng, Tô Cảnh Thụy bình tĩnh hơn nhiều.

Cậu nhăn nhó, đưa tay kéo Tiểu Thất ra sau.

"Cháu nói Tiểu Thất không phải gọi chú đâu." Tô Cảnh Thụy không ngừng giải thích, "em cháu nhìn nhầm người."

Nhận nhầm người à?

Tiêu Lăng nhíu mày và trông nghi ngờ.

Trí nhớ anh nào giờ rất tốt, anh ấy chắc chắn trước giờ chưa gặp qua hai đứa trẻ này, nhưng đối với anh hai đứa trẻ này lại cho anh cảm giác rất thân thuộc, không chỉ quen thuộc với ngoại hình, mà đến tiếng nói cũng quen thuộc.

Hình như anh đã từng nghe hai giọng nói này ở đâu rồi.

"Em gái con thực sự nhận nhầm người." Tô Cảnh Thụy nheo mày nhìn Tiêu lăng như giấu giếm điều gì, vẫy tay một cách nhanh chóng gián đoạn suy nghĩ của Tiêu Lăng, "Nhà con có người đang nằm trong bệnh viện, má mi con đang ở trên lầu thăm bệnh, tụi con cảm thấy buồn nên xuống đây dạo chơi, chú đây rất giống daddy con, nên Tiểu Thất lúc nãy nhận nhầm người thôi. "

Hóa ra là như vậy!

Tiêu Lăng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên anh khẳng định chắc rằng không có con riêng bên ngoài, nhưng khi nghe cậu bé nói vậy, anh hụt hẫn.

Nhớ ra rồi, anh nhớ ra hai đứa bé này!

"Các con có phải Tô Tiểu Thất và Tô Cảnh Thụy không?"

Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhìn nhau và lo lắng.

Thì ra daddy đã biết đến sự tồn tại của hai người rồi à? Nếu như vậy, thì càng không nên tha thứ!

Cảnh Thụy căng khuôn mặt nhỏ nhắn, kéo tay Tiểu Thất ra đằng sau, đề phòng nhìn trừng Tiêu Lăng, "chú làm sao biết tên của con và Tiểu Thất thế?"

"Hóa ra là tụi con thật à." Tiêu Lăng không biết nên thất vọng hay là nên thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười xoa đầu hai đứa trẻ, "yên tâm đi, chú không phải người xấu, các con còn nhớ trước kia có quen một thái gia gia không, đó là ông nọi của chú đấy. "

Trong thời gian này, thái gia không ngừng gọi điện cho Tiêu Lăng, mỗi lần gọi đều kể về cuộc nói chuyện của ông với hai đứa nhỏ."

Kể về cặp sinh đôi ấy thông minh ra sao, dễ thương ra sao, khuôn mặt giống Tiêu Lăng ra sao.

Vào cuối mỗi cuộc gọi, ông già phải nói, "Vì vậy, con rồng thông minh và dễ thương, tại sao không phải là loại của bạn?"

Giọng điệu muốn ưu oán bao nhiêu thì lại ưu oán bấy nhiêu.

Tên của hai đứa bé được anh ta biết từ lão ông đó.

Nhưng lão ông đó nói rằng hai đứa trẻ này bị bỏ rơi từ khi mới lọt lòng sao?không nhẽ mẹ hai đứa đã lưu lại bức ảnh cha của hai người chăng?

Vậy người đàn ông đó sao lại giống anh ta thế?

Suy tính một hồi cũng chỉ có khả năng này thôi

Bây giờ gặp rồi anh mới biết vì sao lão ông lại thích hai đứa bé này đến vậy, và thậm chí đến cả người lạnh lùng như anh ngắm nhìn hai đứa trẻ còn phải yêu mến nữa, nói chi đến lão ông kia cũng đã bị kiểm soát luôn.

Tiêu Lăng không ngừng lắng nghe lão ông oán trách về việc cha của hai đứa là cặn bã.

Và giờ đây anh ta đã hiểu.

Đến đứa trẻ dễ thương như vậy mà bị bỏ rơi,thì bây giờ đã rõ đầu đuôi người cặn bã đó rồi!

“Ồ, thì ra chú là cháu của thái gia gia à.” Giọng nói hai đứa bé nhẹ bẵng ra.

"Đúng, chính là chú."

Tiểu Thất rối bời, bộ mặt ngạc nhiên, "Chú là cháu của thái gia gia, vậy con có thể gọi chú là daddy không?"

Chương 104

Con với anh trai có thể gọi chú là ba không?

Tiêu Lăng căn bản là không thích con nít, nhất là con nít hay la hay khóc, theo như anh nghĩ, nếu sau này anh có con, cũng là vì duy trì mạng sống của anh, cũng như một cách đối phó với người lớn trong nhà.

Anh ấy thật sự không thích những gì như là “con nít”.

Thế nhưng khi nghe những lời nói ngây thơ vô tội của Tiểu Thất, anh nhận ra mình không thể chống lại.

Anh đưa tay định vuốt ve mặt của Tiểu Thất nhưng lại sợ dọa phải nó, nhanh chóng rút tay lại, quay đầu đi, nhìn thấy đứa trẻ đang lạnh lùng nhìn anh chằm chằm, chờ đợi câu trả lời của anh.

Trong lòng Tiêu Lăng đang rất phân vân.

Anh buột miệng trả lời, “Đương nhiên có thể”.

Vừa buột miệng nói ra, anh cũng ngẩn người.

Nhưng Tiểu Thất đã vui đến mức múa tay múa chân,”a a a, thật là có thể ạ? Vậy con và anh trai từ nay sẽ gọi chú là ba nha? Haha, Tiểu thất với anh trai có ba rồi.” Tiểu Thất quay người lại, bổ nhào tới ôm chặt lấy Cảnh Thụy, đôi mắt sáng long lanh như ngôi sao trên trời, lay lay tay của Cảnh Thụy, “Anh anh anh anh nghe thấy chưa, chúng ta có ba rồi.”

“Nghe được rồi!”

“Haha, Tiểu Thất vui quá a.”

Tiêu Lăng ngồi cạnh hai đứa nhóc Tiểu Thất và Cảnh Thụy, nhìn chúng đang nhảy nhót vui vẻ, trong lòng lại cảm thấy mông lung.

Hai đứa nhóc nhảy nhót vui vẻ bao nhiêu, thì lại cảm thấy chán ghét ba ruột của chúng bấy nhiêu.

Quả thật không phải đàn ông, hai tiểu thiên sứ đáng yêu như vậy cũng có thể bỏ rơi.

Ghê tởm hơn chính là, gã đàn ông phụ tình kia lại trông khá giống anh!

Quả thực không thể nhịn được!

Anh ném văn kiện cho Tôn Viễn, Tôn Viễn tay chân luống cuống nhanh chóng đỡ lấy.

“Lão đại……”

Tiêu Lăng nào có để ý đến hắn, đưa tay bế Tiểu Thất lên. Tiểu Thất đúng là một bé gái bụ bẫm, thịt chắc nịch ẳm rất sướng tay, làn da mịn màng, Tiêu Lăng không dám dùng sức, sợ sẽ làm đau Tiểu Thất.

“Mami các con đâu, sao lại để hai con chạy ra đây.”

“Mami đang khám cho bệnh nhân, hai tụi con lén lén chạy ra ngoài.” Tiểu Thất đưa cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy cổ Tiêu Lăng, đôi mắt hạnh phúc đã nheo lại, nghiêng đầu nhìn Tiêu Lăng cười, “Ba ơi, 2 ngày

nghỉ con với anh trai sẽ đến thăm ông nội, lúc đó ba chơi với Tiểu Thất được không?”

“Bình thường ba không ở nhà.”

“Vậy a……”

Tiểu Thất lập tức gục đầu xuống, làm ra bộ dạng không được vui. Tiêu Lăng chút nữa đã thốt ra định về nhà, nhưng nhớ lại những hồi ức ở căn nhà đó, lại cau mày, không nói ra. Đưa tay xoa xoa khuôn mặt của tiểu nha đầu, ánh mắt ôn nhu. Vừa quay sang nhìn Tôn Viễn khuôn mặt đã lạnh lùng trở lại.

“Đưa đây.”

“Hả?”Tôn Viễn vẫn đang bất ngờ với sự ôn nhu của Tiêu Lăng, nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Giấy bút.”

Trời!

Hắn đâu phải người hầu của anh!

Tôn Viễn lườm anh một cái, tức giận lấy văn kiện, trừng mắt đưa giấy bút cho Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn Tiểu Thất, lại nhìn sang Tô Cảnh Thụy, cảm thấy vẫn là con nít đáng tin hơn, ôm lấy Tiểu Thấy đáng yêu ở trước mặt, viết toàn bộ số điện thoại, địa chỉ cũng như địa chỉ công ty đều viết ra giấy.

“Lão đại......” Tôn Viễn nuốt nước bọt, vậy là làm thật a.

Phải biết rằng, với thân phận tổng giám đốc công ty quốc tế, còn có thân phận đáng giá hơn trăm triệu của anh, địa chỉ và số điện thoại của anh là thứ mà rất nhiều người muốn có. Nhưng đạt đến địa vị này của anh, cũng rất hiếm khi anh đưa danh thiếp cho người khác, thêm vào đó anh là người có giọng nói khá trầm, người có số điện thoại riêng của anh ít lại càng ít.

Vậy mà bây giờ, lão đại lại đem toàn bộ thông tin cá nhân đưa cho hai đứa nhóc này, còn là hai đứa nhóc vừa mới quen biết vài phút trước.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ bây giờ, nếu hai tiểu tử này cần, đến cả chứng minh nhân dân cũng đưa cho chúng.

Mặc dù hai tiểu tử này nhìn có phần giống anh, nhưng cũng không phải là con của anh.

Không cần phải vậy chứ?

“Lão đại......”

Tiêu Viễn đang định ngăn cản, thì bị Tiêu Lăng lườm cho một cái hồn phách tiêu tan.

Tôn Viễn thở dài nhìn trời.

Được!

Hắn không làm tiểu nhân nữa, phải gào thét trong âm thầm.

Tiêu Lăng viết xong địa chỉ giao cho Cảnh Thụy, “đây là phương thức liên lạc với ba, trên đó có địa chỉ công ty, còn có số điện thoại của ba,

nếu con với Tiểu Thất được nghỉ học thì đến tìm ba chơi." Anh suy nghĩ một lúc, lại nói,"các con ở đâu, khi rảnh ba cũng có thể đến thăm các con."

"Không cần đâu!"

"Hả?"

Cảnh Thụy nhận tờ giấy, cẩn thận cất vào trong túi,, khuôn mặt nhỏ vẫn lạnh lùng, "Ngoại hình của ba giống với ba ruột của con quá, sợ mẹ nhìn thấy sẽ đau lòng, vẫn nên để con với Tiểu Thất đến tìm ba."

"Cũng tốt."

Cảnh thụy nháy mắt với Tiểu Thất, Tiểu Thất dù không tình nguyên, cũng chẹp miệng rời khỏi vòng tay của Tôn Viễn. Cúi đầu buồn bã," ba, con với anh trai phải đi rồi, nếu lát mẹ tìm không thấy sẽ rất lo lắng."

Vòng tay trống trải, liền có cảm giác mất mát.

Đúng rồi.

Nhận con trai và con gái, dù sao cũng phải có quà gặp mặt, Tiêu Lăng sờ sờ túi, trong túi cái gì cũng không có, trên người chỉ có duy nhất chiếc đồng hồ đeo tay, không phải anh tiếc chiếc đồng hồ, mà hai đứa nhóc làm sao đeo vừa a, anh quay đầu nhìn sang Tôn Viễn

Tôn Viễn thích chưng diện, trên người có không ít đồ tốt, nhìn thấy ánh mắt của Tôn Viễn, anh lập tức cảnh giác lui ra phía sau mấy bước, một tay che mặt dây chuyền ngọc lục bảo đeo trên cổ, tay khác đang đeo vòng tay gỗ trầm hương thì giấu sau lưng.

“lão đại, đừng có nhìn em như vậy, hai món này em phải tốn rất nhiều tiền mới có được, ngọc lục bảo thương đẳng với gỗ trầm hương cao cấp, có tiền cũng mua không được, cũng là thứ mà em thích nhất......”

“Đưa đây.”

Tôn Viễn một mực che lại, đầu lắc lia lịa.

Tiêu Lăng không có chút thương cảm, đi về phía Tôn Viễn, hắn chỉ biết gào thét trong vô vọng, cưỡng ép cướp đi mặt dây chuyền và vòng tay.

“Ấy ấy ấy, cẩn thận cẩn thận một chút…...”Tim Tôn Viễn như tan nát.

“Đừng giả bộ, chiếc xe thể thao Bugatti Veyron số lượng giới hạn của ta mà ngươi thích thuộc về ngươi.”

Tôn Viễn không giả khóc nữa, ánh mắt lóe sáng, “Thật không?”

Ngọc lục bảo và vòng tay gỗ trầm hương kia đúng là có tiền cũng không mua được, nhưng chiếc xe thể thao kia cũng là số lượng giới hạn a, lúc trước anh tìm mọi cách cũng không đặt được, đã vậy giá tiền còn lên tới tám con số.

Anh nhìn chằm chằm Tiêu Lăng đợi câu trả lời.

Tiêu Lăng tức giận gật đầu.

Đầu năm anh mê xe đua nên mới mua một chiếc, sớm đã không còn hứng thú nữa.

Tiêu Lăng cầm mặt dây chuyền và vòng tay đưa cho Tiểu Thất với

Cảnh Thụy, “hôm nay ba không đem đồ gì tốt, đây xem như là quà gặp mặt.”

Tiểu Thất cùng Cảnh Thụy vui vẻ nhìn nhau nhận lấy.

Nhìn dáng vẻ đau lòng của ông chú kia, những món này nhất định là không rẻ, ý, có thể bán đi để phụ cấp gia dụng, hehe.

Tiểu Thất nhận được đồ tốt liền nịnh nọt, “Cám ơn ba, ba là tốt nhất trên đời.”

“Hay là ba đưa hai con về?” Tiêu Lăng không yên tâm hai đứa nhỏ

“Không cần đâu, ami nhìn thấy ba sẽ nghĩ đến ba ruột.” Tiểu Thất chỉ vào khu nội trú, “mami con ở trong đó, con với anh trai biết đường mà, ba cứ chờ con với anh trai đến tìm ba chơi a.”

“Được……chú, à không, ba sẽ đợi các con”.

......

Đưa mắt nhìn hai đứa nhỏ rời đi, nhìn hai đứa nhỏ biến mất trong tầm mắt, Tiêu Lăng vẫn luyến tiếc không nỡ rất lâu.

“Nè nè nè, hoàn hồn lại đi.” Tôn Nguyên vẫy vẫy tay, “lão đại, anh thật lòng hay sao?”

Tiêu Lăng liếc anh một cái, ánh mắt lại chuyển qua nhìn nơi hai đứa trẻ biến mất, lẩm bẩm nói, “Viễn, không biết sao, khi nhìn thấy hai đứa nhóc đó ta có cảm giác rất thân thiết.”

Tôn Viễn lại nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Chuyện này, lão đại, em nói anh đừng giận a, anh khẳng định chúng không phải con ruột của anh?”

Chương 105

“ Nói bậy gì đấy!”

“ Em không có nói bậy, hai đứa trẻ kia đích thực giống y chang anh đó. Tôn Viễn tờ văn kiện, lén lút lại gần Tiêu Lăng, “ thật sự không phải anh có con bên ngoài?” Anh suy nghĩ kỹ một chút.

Tiêu Lăng trầm tư một lát, vẫn lắc đầu.

Hai đứa trẻ được dạy rất tốt, nhìn vào thấy có bốn năm tuổi rồi, khi đó anh phong lưu một thời, nhưng anh là người biết chừng mực, những phụ nữ tìm về đều có thể sử dụng tiền đuổi đi, cho nên cho tới bây giờ cũng chưa gây ra chuyện khó giải quyết nào.

Nếu quả như ở bên ngoài có đứa con, sao cũng không có thể chờ tới bây giờ mới có động tĩnh.

Tiêu Lăng lắc đầu, “không thể nào, những người phụ nữ bên cạnh anh trong mấy năm nay cũng không phải không biết, thật sự có con còn có thể chờ tới bây giờ không đến tìm anh.

Tôn Viễn nhún nhún vai.

Hình như cũng có lý.

Anh nhìn vể hướng hai đứa trẻ biến mất, thầm than một tiếng, thật giống như lão đại khi còn bé a.

......

Hai người điều chỉnh tâm tình, mới bước đến cửa phòng bệnh của Tô Tố liền nghe được bên trong truyền đến tiếng cãi vã kịch liệt.

“ Dựa vào cái gì không cho phép tôi xuất viện! Tôi nói cho các người biết, các người đây là giam cầm trái phép, tôi có thể kiện các người! Tôi muốn xuất viện, hiện tại tôi muốn xuất viện liền.

Thật xin lỗi cô Tô, Mạc thiếu của chúng tôi căn dặn......

“ Ngậm miệng! Hắn cho là hắn là ai, dựa vào cái gì hạn chế sự tự do của tôi, ngươi chuyển lời đến Mạc Tầm, nợ hôm nay kêu hắn nhớ kỹ, một ngày nào đó ta sẽ đòi lại!

......

Mạc Tầm?

Hắn lại tới nữa à!

sắc mặt Tiêu Lăng trầm xuống, đẩy cửa vào.

Tiếng ồn ào trong phòng bệnh lập tức dừng lại, tất cả mọi người nhìn qua đây.

Tiêu Lăng quét một lần tất cả những người trong phòng, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Sự lộn xộn trước giường bệnh, Tô Tố mặt đầy phẫn nộ đứng ở nơi đó, cô một tay vác lấy bao, một tay vịn lấy An Tiểu Hi sắc mặt tái nhợt muốn đi vọt tới trước, nhưng mấy người mặc áo khoác trắng bác sĩ cùng các y tá hình thành một bức tường người ở trong phòng, vững vàng cản lại lối đi của cô.

Tiêu Lăng giật cà vạt ra, động tác ưu nhã chậm rãi cởi áo khoác vet ra, tiện tay ném cho Tôn Viễn, đưa tay chậm rãi kéo tay áo của áo sơmi lên.

Tôn Viễn

"Tiêu...... Tiêu thiếu, hiểu lầm, đều là hiểu lầm."

"Hiểu lầm gì mà hiểu lầm!"

Tiêu Lăng một chân đạp tới, thẳng tắp đạp về hướng ngực của bác sĩ nam.

" A ——"

Nhóm nữ y tá hét rầm lên.

"Tránh ra!"

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn Tiêu Lăng, sợ hắn chân tiếp theo của anh sẽ rơi trên người mình, nghe được lời của hắn, người theo phản xạ tránh ra, lộ ra Tô Tố và An Tiểu Hi bị che mất.

"Tiêu Lăng......"

"Có sao không?"

Mũi Tô Tố chua chua, rưng rưng nước mắt và lắc đầu, " em không sao, là Tiểu Hi......"

Ánh mắt của Tiêu Lăng nhìn vài vòng trên người cô, nhìn nàng quả nhiên không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn về phía An

Tiểu Hi, sắc mặt của cô có chút tái nhợt, trên cổ tay trần trụi có một vết bầm rất rõ ràng.

“Tôn tử, tới đỡ người!”

“Ừm”

lần đầu gặp nhau của Tôn Viễn cùng An Tiểu Hi cũng không vui vẻ mấy, hắn vịn An Tiểu Hi, cảm giác thân thể cô đều đang khẽ run rẩy, nhịn không được trợn mắt, “ Nhìn cô xem, lần trước nhìn thấy tôi không phải như con cọp cái sao, hôm nay sao ỉu xìu vậy.”

An Tiểu Hi hung hăng trừng hắn một cái, đưa tay đập cánh tay hắn, “không cần ngươi đỡ.”

“Vậy thì không được, đây là nhiệm vụ của Lão đại giao cho tôi.”

Tôn Viễn không hề khách khí ôm lấy eo Tiểu Hi, hôm nay An Tiểu Hi mặc áo ngắn hở vai, dưới thân là một chiếc quần rộng chân màu xám, áo rất ngắn, lộ ra một đoạn da thịt trắng nõn. Tôn Viễn vốn có tâm lý không chiếm tiện nghi chính tên khốn, chiếm đủ tiện nghi.

“ a…”

Làn da vừa trắng vừa mịn”

Tôn Viễn nhẹ nhàng bóp một cái, xúc cảm không tệ.

Mặt An Tiểu Hi “soạt” một cái đỏ bừng, nhéo cánh tay Tôn Viễn và mắng to. Tôn Viễn cười tủm tỉm xích lại gần lỗ tai của cô, hạ giọng, cô có chắc ở nổi giận ngay chỗ này? Có tin tôi để cho lão đại bỏ cô ở lại đây không!”

Sắc mặt An Tiểu Hi trắng bệch, nắm chắc cánh tay Tôn Viễn, sợ hắn vứt cô xuống.

Cô mới không muốn ở lại nơi này, Mạc Tầm chính là cái đồ biến thái, lại đem cô nhốt vào nhà xác, nhà xác vừa đen vừa lạnh, khắp nơi đều là thi thể...... Tiểu Hi toàn thân đều run lên.

Chuyện gì làm cho quả ớt nhỏ sợ đến như vậy?

Tôn Viễn thu lại ý đùa, vỗ nhè nhẹ vào vai của cô, “ yên tâm đi, sẽ không để cô ở lại nơi này đâu.”

......

Một bên khác, Tiêu Lăng ôm ngang Tô Tố lên, nhìn cũng không nhìn người trong phòng liền đi.

Tiêu thiếu, cô Tô bây giờ còn chưa thể xuất viện.

Tiêu Lăng cười lạnh, thân thể không tốt có thể nghỉ dưỡng trong nhà, tại sao phải ở lại nơi quỷ quái này. Anh đã biết tên khốn Mạc Tầm kia không có ý tốt, lại không nghĩ rằng hắn bỉ ổi như thế, vậy mà thừa dịp hắn không ở đây đến tìm Tô Tố.

Lạnh lùng liếc bác sĩ chặn anh lại, “ Tôi kêu ông cút ra!”

“ Mạc thiếu chúng tôi...... “ Bác sĩ lời còn chưa nói hết liền bị ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Lăng dọa lùi lại.

“ Nói cho Mạc Tầm nghe, kêu hắn bảo vệ tốt người phụ nữ của mình! tránh xa người phụ nữ của tôi ra, nếu không đừng trách tôi không nể tình tình cảm hai nhà!”

Nói xong, Tiêu Lăng liền ôm Tô Tố nhanh chân rời đi.

Tôn Viễn ôm An Tiểu Hi bước nhanh đuổi theo, ra khỏi bệnh viện Tiểu Hi liền tê liệt, hai chân mềm như sợi mì, cũng không biết là do bị dọa hay là do lạnh, toàn thân run rẩy.

làn da trần trụi của cô lạnh ghê gớm, Tôn Viễn nhíu mày, sao lại lạnh thành ra bộ dạng này? Anh lấy áo khoác trên tay choàng ở trên người cô, đưa tay ôm ngang cô.

“Anh làm cái gì......” Tiểu Hi cảnh giác nhìn hắn.

Tôn Viễn bất đắc dĩ trợn mắt trừng một cái, “ ngươi yên tâm đi, bổn thiếu gia muốn tiền có tiền muốn thân hình có thân hình muốn mặt có mặt,không đói khát đến ra tay với bệnh nhân! Đi thôi, đưa cô về nhà.

......

Tôn Viễn lái xe tới, hắn ngồi chỗ tay lái, dĩ nhiên cho An Tiểu Hi ngồi vào chỗ tay lái phụ, Tiêu Lăng và Tô Tố ngồi ở phía sau xe.

Phát động động cơ, Tôn Viễn quay đầu nhìn Tiêu Lăng, lão đại, đi đâu?

Tiêu Lăng trầm mặc một lát, cúi đầu nhìn Tô Tố một chút mới trả lời, “đi Cẩm Viên!”

Cẩm Viên?

Tôn Viễn cả kinh sợ đến cằm cũng xém rơi mất.

Cẩm Viên là địa bàn riêng tư của lão đại, ngoại trừ người kia còn có vài người anh em bọn họ, cho tới bây giờ chưa cho người nào bước

vào nửa bước.

Hắn lặng lẽ nhìn Tô Tố một chút.

Chậc chậc.

Xem ra lần này lão đại rung động thật rồi.

Hắn không nói hai lời, lái xe!

Tô làm cũng đã phản ứng lại, kéo tay áo Tiêu Lăng, “ em muốn về nhà.

“ Thân thể em vẫn chưa khỏi.”

“Em đã khỏe rồi.”

Cô đã sớm cảm nhận được sức khỏe không có gì đáng ngại, rất nghi ngờ bác sĩ không cho cô xuất viện đều do Mạc Tầm giở trò quỷ.

“ Không được, nhất định phải ở lại Cẩm Viên nghĩ dưỡng mấy ngày, để Trương tẩu hầm mấy ngày canh cho em uống, bồi bổ sức khỏe, tố chất thân thể em quá kém.”

“ Không được, Tiểu Hi hôm nay bị dọa hoảng sợ......”

Nhắc lên việc này Tô Tố hận không thể cắn chết Mạc Tầm.

Tên khốn kia lại đem nhốt Tiểu Hi vào nhà xác! Không bằng cầm thú vật, súc sinh! Tiểu Hi lúc này nhất định sợ muốn chết, cô muốn trở về với cậu ấy. Vả lại mấy ngày rồi cô không gặp Tiểu Thất và Cảnh Thụy, cô muốn về nhà!

Mắt thấy xe chạy theo hướng hướng ngược lại, Tô Tố sốt ruột, “ em muốn về nhà, Tiểu Hi cậu ấy......”

Chị dâu yên tâm đi, em nhất định mang quả ớt nhỏ hoàn hảo không bị gì đưa về nhà.

Chương 106

“ Không phải......”

Tô Tố muốn nói, lại sợ gợi lại hồi ức không vui của Tiểu Hi, kéo lấy tay áo của Tiêu Lăng, tiến đến bên tai anh thấp giọng, “ Tiểu Hi mới vừa rồi bị nhốt vào nhà xác, Tiêu Lăng, em hôm nay không trở về nhà cùng cậu ấy, ban đêm cậu ấy nhất định sẽ sợ hãi.”

Sắc mặt Tiêu Lăng nhất thời lạnh xuống.

Đưa người đối phó hai cô gái nhỏ?

Mạc Tầm, ngươi thật là càng ngày càng giỏi!

Anh nắm lấy tay Tô Tố, cúi đầu hỏi cô, hắn có làm gì em không?

“Cái gì?”

Tô Tố cũng không biết Tiêu Lăng quen Mạc Tầm, hôm nàng nằm viện Mạc Tầm chạm mặt với Tiêu Lăng đều là trong lúc cô hôn mê, cho nên nghe được Tiêu Lăng trong miệng nhắc “hắn” cô ngẩn người.

Mạc Tầm

Tim Tô Tố nhảy một cái, nhích ra xa Tiêu Lăng, “anh quen biết Mạc Tầm?

Tiêu Lăng cẩn thận quan sát đến sắc mặt của Tô Tố, nhìn cô một bộ mặt căm hận cùng chán ghét, có chút thở phào, giải thích nói, “từ nhỏ

anh cùng hắn lớn lên trong đại viện, ông nội anh với ông nội hắn là chiến hữu.”

Tô Tố sửng sốt.

A ——

Thế giới thật đúng là nhỏ!

Khóe môi Tô Tố giương lên 1 cách mỉa mai.

Nghĩ lại cũng đúng, Thành phố a nói nhỏ không nhỏ nói lớn cũng không lớn, bọn hắn một người là tổng giám đốc công ty truyền thông lớn nhất cả nước, còn một người là người tiếp bệnh viện mở có nhiều chi nhánh trên toàn quốc, đều là người của xã hội thượng lưu, sao có thể không quen biết.

Tô Tố theo bản năng đẩy Tiêu Lăng ra.

Người cùng lớn lên với Mạc Tầm, cô hoàn toàn không muốn làm quen!

Tiêu Lăng phát giác được sự thay đổi trong cảm xúc của Tô Tố, cau mày đặt tay lên vai cô, “mặc dù anh lớn lên chung với hắn, nhưng không tính là quen thân.”

Tô Tố nhìn anh thật sâu, dường như đang xác định sự thật giả trong lời nói của anh.

Tiêu Lăng mặc cô nhìn.

Anh và Mạc Tầm không hợp nhau cũng không phải chuyện một ngày hai ngày.

Những đứa trẻ của đại viện như bọn hắn cũng là phân chia bang phái, nhóm của họ thì hắn chính là thủ lĩnh, bọn họ tất cả đều là những đứa trẻ vấn đề luôn khiến các trưởng bối đau đầu. Đừng nhìn Mộ Bạch hiện tại khá ôn hòa, khi còn bé cũng là đứa nghịch ngợm gây sự. Còn một nhóm khác thì Mạc Tầm dẫn đầu, tất cả đều là những đứa trẻ được các trưởng bối trong đại viện khen ngợi.

Mỗi lần anh về đến nhà, suốt ngày nghe ba mẹ nhắc đến Mạc Tầm của đại viện thế này thế nọ, đừng nhắc phản cảm biết bao.

Hắn không ưa Mạc Tầm, cảm thấy hắn dối trá.

Rõ ràng trong thâm tâm xấu đến chảy mủ, ở trước mặt các trưởng bối lại giả vờ thành bé ngoan, loại phản cảm này từ nhỏ đến nay vẫn còn, nể mặt trưởng bối hai nhà dù gặp hắn cũng sẽ chào hỏi lẫn nhau.

Nhưng cũng chỉ lần này thôi.

Tiêu Lăng kéo Tô Tố vào lòng, nghiêm túc căn dặn cô, Mạc Tầm đó không phải người tốt, về sau nhìn thấy hắn cách xa hắn ra một chút, thực sự tránh không được thì gọi điện thoại cho anh, biết chưa?

“ Em biết rồi.”

Cho dù Tiêu Lăng không nhắc nhở, cô cũng sẽ không tới gần tên rác rưởi kia!

......

Xe lái rất nhanh, vững vững vàng vàng suốt chặng đường và dừng tại cổng lớn của biệt thự Cẩm Viên.

Tô làm kháng cự không xuống xe, “không được, em muốn về nhà với Tiểu Hi.”

“Anh cho Tôn tử đưa về.”

“Buổi tối cậu ấy sẽ sợ. “Tô Tố ôm lấy cánh tay An Tiểu Hi cánh tay, nói gì cũng không chịu xuống xe.

Tiểu Hi đã bình tĩnh lại rất nhiều, nhìn từng dãy phòng của biệt thự xa hoa trước mắt, yên lặng nuốt nước miếng, “ Tố Tố, mình không sao mà......”

Một con rùa vàng thế này, Tố Tố nếu như đắc tội vì cô, không đáng.

“ Không được, mình không yên tâm.”

Tiêu Lăng cương quyết kéo Tô Tố xuống xe, trong tiếng thét chói tai mặt không đổi sắc cô dặn Tôn Viễn, từ giờ trở đi, 1 ngày 24 tiếng bảo vệ tốt An Tiểu Hi.

“ Cái gì?” Tôn Viễn mắt trợn tròn.

Dựa vào cái gì a!

Hắn đã hẹn với bạn gái mới của anh, hôm nay sẽ tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ hắn.

Lão đại, anh không thể làm như thế này a.

Chiếc Bugatti Veyron của cậu vẫn chưa có lái về nhà.”

“......”

Uy hiếp à!

Uy hiếp trắng trợn!

Một bên là chiếc xe thể thao yêu dấu của hắn, một bên là tự do, hắn xấu hổ khuất phục.

“Bao lâu!”

Tôn Viễn cắn răng, đi theo cũng cần hạn chế thời gian chứ.

“Bốn mươi tám tiếng.” Hai ngày hẳn là đủ để xóa bỏ nỗi sợ.

“...... Tốt thôi.”

Tôn Viễn miễn cưỡng đồng ý, nhưng tuy hắn đồng ý, nhưng An Tiểu Hi phản đối a.

“ Tôi không muốn đi với hắn.” mặt cô tràn đầy sự kháng cự nhìn Tôn Viễn, vẻ mặt ghét bỏ, “ anh biến thái sao, bốn mươi tám tiếng một tấc cũng không rời, cẩn thận tôi kiện anh quấy rối.”

“Được, cô không thích tôi còn không thích kìa.”

“ Ha ha —— thú vị, anh không vui đúng không? Vậy bổn tiểu vẫn cứ đáp ứng đó, tôi xem anh có thể làm nào!

“ Cô......”

“ Hừ! Tiểu Hi hừ lạnh, đưa tay đóng cửa xe lại, quay cửa kính xe xuống quơ tay với Tô Tố, Tố Tố, sức khỏe cậu còn chưa khỏi, ở đây nghỉ dưỡng mấy ngày đi, mình phòng sợ thì sẽ qua ở khách sạn,

trong nhà cũng không cần lo lắng, chăm sóc tốt sức khỏe mới về. Vậy đi nha, chúng tôi đi trước đây.

“......” Tô Tố.

Cô biết Tiểu Hi cố ý không về nhà là lo lắng Tôn Viễn nhìn thấy hai đứa bé, hai đứa trẻ ở nhà cô cũng không lo lắng nhiều, an ninh ở tiểu khu vẫn đảm bảo.

Chỉ là......

Cô liếc Tiêu Lăng một cái, nhìn nhìn phía sau biệt thự, yên lặng nuốt nước miếng.

Nếu như bệnh viện là hang sói, địa bàn của Tiêu Lăng chính là hang hổ.

Trơ mắt nhìn Tôn Viễn lái xe chở Tiểu Hi rời đi, da đầu Tô Tố càng tê. Nàng yên lặng xoay người nhìn biệt thự trước mắt.

Nắng chiều vẫn nóng như cũ, cả tòa biệt thự dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời càng thêm nguy nga lộng lẫy. Chiếm diện tích rất lớn, nói là biệt thự, thật ra giống trang viên hơn. Cả tòa biệt thự đều là màu trắng, kiến trúc kiểu Châu Âu. Chung quanh được bao phủ bời thảm cỏ xanh, thậm chí còn có thể nhìn thấy hồ bơi ngoài trời.

Cửa chính là hai đứa trẻ trông cửa mặc đồng phục, nhìn thấy Tiêu Lăng cung kính xoay người hành lễ, “Tiêu thiếu!”

“Ừm!”

Tiêu Lăng kéo Tô Tố đi đến cửa chính, cửa lớn là kỹ thuật tiên tiến nhất thế giới, có khả năng nhận biết người,Tiêu Lăng vừa đứng ở

cổng, tia hồng ngoại liền quét tới, màn hình trên cửa lớn xuất hiện một dãy số khó hiểu, hai giây sau “răng rắc” một tiếng mở ra, cửa máy phát ra âm thanh.

“ Cung nghênh chủ nhân về nhà.”

Trời đất!

Tô Tố mắt trợn tròn, đây mới là áchc sống của người giàu sao?

nhà biệt thự củaTô Đại Khuê so với nơi này, quả thực quá thấp kém!

“ Còn đứng ngây đó làm gì, vào đi!”

“ ừm!”

Bước vào cửa lớn, Tô Tố càng thêm hoa mắt.

Bên tay phải cách đó không xa trồng từng mảng lớn hoa bách hợp, tạo thành một biển hoa trắng tinh.

Tô Tố kinh ngạc.

Trời ơi, thật đẹp......

Tiêu Lăng nhìn biển hoa, con ngươi thâm thúy có chút lấp lánh, đưa tay dắt lấy tay Tô Tố, “lên lầu xem trước, xem thử có cần gì không, anh cho người chuẩn bị cho em.

“ ừm, được!”

Biệt thự rất lớn, người hầu không tính là nhiều, tính lại hết cũng có năm sáu người, thấy Tiêu Lăng dẫn theo phụ nữ về, trong mắt ai

cũng kinh ngạc.

Tô Tố nhìn vào không nói gì thêm.

Tiêu Lăng dặn dò tài xế tiểu Trần, “gọi điện thoại về nhà cũ gọiTrương tẩu qua đây mấy ngày.”

“ Dạ, thiếu gia.”

Trương tẩu nấu ăn rất giỏi, nấu nướng chiên nấu canh cái gì tất cả cũng không làm khó được tẩu ấy, ngày thường đều ở nhà cũ chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của lão gia, nhưng bây giờ tình huống đặc biệt, lão gia nếu như biết thiếu gia dắt theo phụ nữ về, nhất định rất vui và cho Trương tẩu thu xếp hành lý chạy tới.

Tiêu Lăng kéo Tô Tố còn đang kinh ngạc trực tiếp đi chuẩn bị phòng cho cô.

Không còn ai mặt Tiêu Lăng mới nghiêm túc lại, giữ chặt cổ tay Tô Tố, nhìn chằm chằm cô.

“ Anh quen biết Mạc Tầm?”

Chương 107

Tô Tố buột ra mà không qua suy nghĩ, không phải cô cố ý nói dối, cả kiếp trước và kiếp này cộng lại, cô căm hận nhất là người đàn ông này.

Nếu có thể, cô thật sự ước chưa từng quen biết hắn ta.

Không quen?

Tiêu Lăng hơi nhún mày, cảm thấy có chút khó hiểu.

Thái độ của Mạc Tầm với Tô Tố rất kỳ lạ, mặc dù từ nhỏ anh đã không hợp với Mạc Tầm nhưng dù gì họ cũng lớn lên cùng nhau, ít nhiều cũng có chút hiểu Mạc Tầm.

Nếu nói dung mạo của Tô Tố thu hút Mạc Tầm, thì anh không hề tin.

Thứ mà đàn ông trong giới này thấy nhiều nhất là gì?

Phụ nữ!

Dù cho có không tự nguyện nhưng anh vẫn phải thừa nhận, gương mặt của Mạc Tầm rất có sức hút với phụ nữ, hơn nữa anh ta cần địa vị có địa vị, cần tiền có tiền, lại trẻ trung, thiếu gì phụ nữ? Mạc Tầm cũng đã 29 tuổi rồi, không phải đứa nhóc mới chớm 20, Tiêu Lăng mới không tin rằng Mạc Tầm lại tầm thường đến mức chỉ vì vẻ bề ngoài mà để mắt đến Tô Tố.

Hơn nữa, Người trong giới không ai không biết trong tâm khảm anh

đã có một người phụ nữ ngự trị rồi. Anh vì muốn chữa bệnh cho Bạch Linh, mời hết các bác sĩ giỏi trong ngoài nước về bệnh viện khám chữa. Nghe nói còn vì cô ấy mà mang được từ đâu đến máu nhau thai, tình cảm sâu đậm như vậy, làm sao có thể vì vẻ đẹp của Tô Tố mà không nghĩ đến cảm xúc của Bạch Linh được!

Tiêu Lăng trìm trong dòng suy nghĩ, lẽ nào trên người Tô Tố có điểm gì thu hút Mạc Tầm sao, đến nỗi Mạc Tầm bỏ mặc Bạch Linh, cũng không thèm bận tâm đến anh để tiếp cận được Tô Tố.

“Anh sao thế?”

“Không sao, không quen thì tốt.” Tiêu Lăng lắc lắc đầu, thoát khỏi dòng suy nghĩ ban nãy, anh kéo tay cô đứng trước cửa phòng, “Đây là căn phòng mà anh đã cho người chuẩn bị cho em, em xem có thích không, có thiếu cái gì thì nói, để anh cho người chuẩn bị.”

“……”

Có phải anh đã sớm có ý đồ gì không vậy, đến phòng cũng sắp xếp xong rồi, Tô Tố có cảm giác như mình đã rơi vào miệng cọp mà không hay.

Tiêu Lăng nhìn ánh mắt cô như đoán biết được cô nghĩ gì.

Bằng một cách chẳng dễ chịu gì, anh gõ gõ lên đầu cô, “Đừng có nghĩ linh tinh! Anh thấy em gần bình phục rồi, nên cũng định làm giấy xuất viện cho em đến đây nghỉ ngơi.”

Xì!

Còn lâu cô mới tin!

Giờ Tô Tố mới có thời gian ngắm nghía căn phòng, có thể thấy, căn phòng này đúng là cũng vừa mới được dọn dẹp để kịp có người ở. Đồ đạc trong phòng cũng đầy đủ, chỉ thiếu vắng hơi người.

Trong phòng được trang hoàng toàn bộ bằng phong cách châu âu.

Màu sắc trong nhà cũng giống như phía ngoài của biệt thư, lấy gam màu trắng làm chủ đạo phối với chút màu vàng nhạt. Trong phòng, thứ làm người ta để mắt nhất là chiếc giường lớn kiểu âu.

Tô Tố cũng không muốn chú ý đến nó.

Nhưng nó thật sự to quá khổ, muốn không chú ý đến cũng khó. Ít nhất phải rộng đến 3 mét, chiều dài cũng phải khoảng 2,3 mét, nằm xếp một hàng 6 người cũng còn thừa chỗ.

Tô Tố giật nơi khóe miệng, tay run run chỉ chiếc giường, “Đây là cái gì?”

“Giường!”

“Em nhìn cũng biết là giường, anh chuẩn bị một chiếc giường lớn thế này làm gì?”

“Đương nhiên là để.....” Tiêu Lăng cố ý kéo dài tiếng nói, thấy người Tô Tố căng lên, anh mới cười, ánh mắt không che giấu, nhìn khắp mọi nơi trên người cô, nói, “Ngủ!”

Tô Tố mặt phút chốc đỏ bừng.

Người này!

Có thể lưu manh với cô bất cứ lúc nào!

Cô chỉ sợ Tiêu Lăng thú tính nổi lên, đưa tay đẩy anh, “Anh đi ra mau đi, em mệt rồi muốn đi tắm.”

Tiêu Lăng gật đầu hào sảng, “Được, quần áo trong tủ, anh cũng đi tắm một cái.”

Anh cũng chẳng việc gì phải vội vàng, cô bây giờ đã ở trong nhà anh rồi, anh còn sợ mỡ đến mồm còn rơi?

Tiêu Lăng tỏ ra khá ga lăng, tiện tay đóng cửa cho cô sau khi ra khỏi phòng.

Thình thình!

Tô Tố ôm vội lấy lồng ngực đang xốn sang của mình, miệng lắp bắp, “Đừng đập nữa, chết tiệt, có gì mà phải đập mạnh vậy.”

Cô hít một hơi thật mạnh, cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở, độ nóng trên mặt cũng dần tỏa đi.

Hù!

Khẽ nhòm qua khe của hé mở, trên hành lang không có ai cả.

Hả?

Đi thật rồi à!

Tiêu Lăng từ khi nào biết cư xử có phong độ vậy? Tô Tố chịp miệng, đóng cửa lại, cô suy nghĩ một hồi, quyết định vẫn phải khóa cửa lại mới an tâm, làm xong mọi thứ cô mới vừa ý, phủi phủi tay.

“Hừ, phòng lửa, phòng giặc, phòng Tiêu Lăng!”

Tô Tố tiếp tục dạo quanh thăm thú căn phòng của mình, căn phòng Tiêu Lăng chuẩn bị cho cô có vệ sinh riêng biệt, trong phòng cái gì cũng có, trên mặt bàn, có cắm sẵn vài bông hoa ly, hương thơm ngào ngạt.

Tủ quần áo cũng đầy ắp, không chỉ quần áo, còn có giầy dép, túi tắm, mũ và một số đồ trang sức khác.

Tô Tố tặc lưỡi.

“Đây nào có phải tủ quần áo, đây là phòng thay đồ mới đúng.”

Cô lục đám quần áo, toàn đồ mới, đã được cắt mác cẩn thận, Tô Tố nhìn thấy logo trên đó mà nuốt nước bọt.

Cô vẫn nhận biết được đây là logo của hãng tự đặt may cao cấp!

Cô lập tức đóng cửa tủ lại, kiên quyết không thỏa hiệp với cám dỗ!

Khổ trước sướng sau dễ, sướng xong lại khổ mới khó, cô không hề muốn quen với những thứ sa xỉ như vậy, dựa vào người khác không bằng dựa vào bản thân, một người đàn ông có thể đưa cô lên cao thì cũng có thể ném cô xuống đất.

Trong phòng, thứ cô thích nhất là cửa sổ lớn chạm sàn.

Cô ở tầng hai, nhìn từ phòng của cô, vườn hoa bên dưới như được thu vào tầm mắt, đẹp khó tả. Duy có cái toàn bộ hoa đều là màu trắng, cô có chút không thích hoa ly cho lắm, thấy rằng màu trắng hơi nhạt nhẽo, so với hoa ly cô thích hoa hồng hơn nhiều, một màu đỏ rực yêu thích.

Thử tưởng tượng, một vườn hoa hồng đỏ rực ngút ngàn, một ngọn gió thổi qua, rạo rực một sắc đỏ tươi mới!

Đẹp biết bao!

Xem xong một vòng căn phòng, Tô Tố mới nghỉ chân, lôi quần áo đi tắm rồi nằm bẹp lên giường nấu cháo điện thoại.

Hừm.

Dù hai đứa nhỏ có vô lương tâm thật, nhưng dưới hoàn cảnh này,cô không thể nào rời đi, không qua 48 tiếng Tiểu Hy cũng không về nhà, hai đứa nó ở nhà một mình nói gì thì nói cô cũng không thể yên tâm được.

Tút tút tút.....

Tô Tố ngạc nhiên, không ai nhấc máy!

Hai đứa nó đi đâu rồi?

Cô thử gọi cho Cảnh Thụy, đầu bên kia bắt máy ngay, không đợi cô nói gì, phía bên kia, Cảnh Thụy đã trễm giọng, “Yo, còn biết gọi về à.”

Tô Tố lập tức thấy như quả bóng trong cô nổ tung,.

Cô đang chiến tranh với con trai, cậu nhóc cũng không vừa. Tô Tố bắt đầu tự thấy lỗi của mình, là một người mẹ đáng nhẽ cô không nên biến mất như vậy, không nên không liên lạc với hai đứa nó.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy có lỗi.

Nằm sấp trên giường cô nói, “Cảnh Thụy à, cho mẹ xin lỗi nhé, mấy ngày nay mẹ không gọi cho con và Tiểu Thất.”

“Hứ!”

Tô Tố thấy vậy, cẩn thận chuyển sang chủ đề khác, “này.....Cảnh Thụy, hôm nay có khi mẹ......”

“Không về được chứ gì.”

Tô Tố cười trừ, nếu như cô trốn về nhà, cô dám đảm bảo Tiêu Lăng sẽ duổi theo cô đến cùng trời cuối đất.

“Còn nữa, mẹ nuôi con hôm nay cũng không về nhà được, con với Tiểu Thất.....” Tô Tố càng nói càng run.

“Con biết rồi, tiền mẹ để lại vẫn còn nhiều, con và em sẽ tự chăm sóc cho bản thân được, mẹ không cần lo lắng cho tụi con đâu, con và em định mai đi thăm ông cố cho ông vui.

“Ừ!”

“Con đang ăn ngoài hàng với Tiểu Thất., không có chuyện gì khác thì con cúp máy nhé.”

Vô lương tâm, thằng bé còn chẳng buồn hỏi sao cô không về nhà.

Tô Tố khóc thầm!

Tắt máy, cô nhìn bâng quơ.

Chương 108

Nghĩ đến phản ứng của Tiêu Lăng, Tô Tố rùng mình.

Trước không nói cho anh biết về sự tồn tại của hai đứa nhỏ là sợ anh lấy hai đứa nó để uy hiếp cô, nhưng ai ngờ chính cô lại làm cho bản thân mình tiến thoái lưỡng nan.

Nói ra.

Tiêu Lăng tuyệt đối sẽ nổi giận lôi đình, không chừng lại nghĩ cô ác ý lừa anh.

Nhưng nếu không nói.....

Giấy không gói được lửa, nhỡ ngày nào Tiêu Lăng nghe được chuyện này từ một người khác chắc chắn sẽ càng tức giận.

Tô Tố vùi đầu vào gối.

A a a!

Ai nói cho cô biết phải làm sao với?

Cô vô thức giở danh bạ ra tìm người thương lượng.

Tiểu Hy?

Không được, không được, Tiểu Hy bây giờ đang ở với Tôn nguyên, giờ mà gọi điện không an toàn chút nào. Cô chợt nhớ đến một

người, Tô Tố bấm nhanh số vào điện thoại nhưng đến giữa chùng cô lại bỏ xuống.

Trương Hân.....

Kiếp trước cùng lớn lên tại cô nhi viện, cùng vào showbiz với cô, Trương Hân chỉ hơn cô nửa tuổi mà luôn coi cô như em gái. Trương Hân đã từng đỡ bao nhiêu sóng gió và luật ngầm cho cô, đứng ra che chắn giữa cô với màn đêm nhem nhuốc trong showbiz....., có lẽ đã nghĩ rằng Tô Tố chết rồi.

Tô Tố đưa tay che lấy lên mặt, điện thoại tuột xuống giường.

Cứ để họ nghĩ rằng cô đã chết, chuyện của cô càng nhiều người biết càng nguy hiểm cho họ.

Mạc Tầm có thể giết cô diệt khẩu, thì chắc chắn cũng không bỏ qua cho ai biết chuyện.

Trương Hân càng không biết gì thì càng tốt cho cô ấy.

……

Tô Tố chỉnh lại tâm trạng, ở trong phòng cũng chán, cô đi ra ngoài.

Trong biệt thự có rất nhiều phòng, cô cũng không biết đâu là phòng của Tiêu Lăng, Tô Tố nhẹ nhàng xuống lầu.

Tiểu Trần đang đứng bên ghế bành dưới lầu, vừa nhìn thấy Tô Tố, anh vội chào, “Cô Tô muốn dùng gì không?”

“Anh đừng khách sáo như vậy, gọi tôi Tô Tố được rồi, anh Trần, Tiêu Lăng đâu rồi?”

Tiểu Trần cười.

Anh không dám gọi thẳng tên của Tô Tố, nhìn lại đồng hồ, trả lời, “Cậu chủ giờ này chắc vẫn đang tắm, cô Tô, cô có cần tôi dẫn đi loanh quanh không?”

“Không cần đâu, tôi tự đi được rồi.”

“Thưa, vậy cô cứ tự nhiên.”

Tô Tố cũng không suy nghĩ chuyện xưng hô nữa, dù sao cô cũng chẳng ở đây lâu.

Biệt thự rất lớn, chắn chắn là có hơn nghìn mét vuông.

Tô Tố suy nghĩ, với giá địa ốc của thành phố này, lại xem vị trí khu đất, cô lau vội mồ hôi.

Ra khỏi biệt thự, hầu gái nhìn thấy cô đều cung kính cúi đầu, làm cô cảm thấy không tự tại chút nào, đến bên vườn hoa, thấy không có người cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Làm sao cô biết Tiêu Lăng trước giờ chưa từng dẫn cô gái nào về nhà, nên bọn họ không dám vô lễ, rất sợ làm phật lòng Tô Tố.

……

Cạnh vườn hoa rộng lớn có một bộ bàn ghế ngoài trời bằng đá mable trắng, cạnh chỗ ngồi đó còn có treo lên một chiếc ghế đu màu trắng, cô ngồi lên ghế ngắm nghía toàn cảnh biệt thự và khu vườn.

“Tiêu Lăng cũng biết hưởng thụ quá chứ.”

Tô Tố cởi giầy, thu mình vào ghế, đong đưa, ghế đu rên lên những tiếng “cách cách”, giống như đã từ rất lâu rồi không ai ngồi vào.

Tô Tố nhún vai chẳng để ý, cô vẫn nghĩ những thứ như vậy là sở thích của con gái, không ngờ Tiêu Lăng lại có sở thích yểu điệu như vậy.

Lúc này ngoài trời, nắng vẫn khá chói chang, Tô Tố ngồi một lúc đã thấy nóng, liền trèo xuống ghế trở về phòng, tiện tay cô cũng hái vài bông hoa ly.

Khi trở lại, Tiêu Lăng vẫn chưa ra khỏi phòng của mình.

Tô Tố nhìn mặt trời, hỏi Tiểu Trần, “Tiểu Lăng vãn chưa trở ra sao?

“Thưa chưa.”

Tiểu Trần hơi ngượng ngùng đề nghị, “Cô có cần tôi đưa đi gọi cậu ấy một tiếng không.?”

“Anh cho tôi biết số phòng của anh ấy, tôi sẽ đi xem xem.”

“Được, phòng của cậu chủ là căn đầu tiên bên tay trái ở tầng hai.”

Tô Tố cảm ơn rồi bước lên lầu.

Cửa phòng Tiêu Lăng không khóa, Tô Tố vặn nắm tay, mở được cửa. Cô khẽ thò đầu vào, nhưng không nhìn thấy Tiêu Lăng.

“Tiêu Lăng?”

Hả?

Tiểu Trần đã nói là phòng này mà?

Tô Tố hồ nghi bước vào, trong phòng điều hòa mở khá thấp, vừa vào phòng cô đã hắt hơi. Phòng của Tiêu Lăng cũng giống như phòng nghỉ của anh ở nơi làm việc, căn phòng chỉ được trang trí bằng hai màu đen trắng, đến rèm cửa cũng là màu đen mịt, lúc này rèm đang đóng, có một cảm giác đêm đen kéo đến vậy.

“Ban ngày mà kéo rèm lại làm gì.”

Tô Tố tiến đến định bụng kéo rèm cửa ra, ánh sáng ngay lập tức tưới những tia nắng vào phòng, tô sắc lên căn phòng có chút ảm đạm.

Trong phòng không có người, chỉ nghe thấy tiếng nước vọng ra từ buồng tắm. Cô lắc lắc đầu, ngồi lên ghế, ánh mắt cô chợt phát hiện một tấm ảnh để trên bàn.

“Ý.”

Đó là một tấm ảnh chụp chung, với khung cảnh là một bãi cỏ ánh mượt, một thiếu niên và một thiếu nữ lưng kề lưng, nhắm mắt cảm nhận ánh nắng trên bãi cỏ. Ánh nắng rất dịu dàng, trải nhẹ trên gương mặt cô gái.

Trên đầu họ là bầu trời trong xanh biêng biếc, và những đám mây trắng thật lớn, bức ảnh làm cho người xem thấy dễ chịu.

Tô Tố đưa tay với lấy.

Người thiếu niên trên ảnh chính là Tiêu Lăng, khi này nhìn anh mới chỉ 16,17 tuổi, anh lúc ấy vui vẻ hoạt bát hơn bây giờ nhiều, thần thái toát lên là một người trẻ rất tự tin.

Tô Tố vô thức lấy tay rờ lên khóe miệng tươi cười của Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng biến thái này mà cũng có lúc trẻ con, hồn nhiên như vậy."

Chẹp chẹp.

Anh của khi ấy nhìn dễ mến hơn bây giờ nhiều.

Không biết mấy năm nay anh đã trải qua những gì mà có thể từ một sunny boy biến thành một người đàn ông mưa nắng bất chợt như giờ.

Tô Tố mỉm môi, chuyển sang nhìn thiếu nữ trong ảnh.

Cô gái nhỏ nom khoảng 14,15 tuổi, dù chỉ nhìn thấy cạnh mặt nhưng cũng có thể thấy là một cô gái rất đẹp. Làn da trắng ngần, lấp lánh dưới ánh nắng. Cô mặc một bộ váy trắng muốt, tóc đen dài không nhuộm uốn, bóng mượt rủ xuống trên vai, thuần khiết như một đóa hoa ly.

, "Ý.....sao thấy hơi quen quen."

Tô Tố nghiêng nghiêng đầu nhìn cô gái, cảm thấy cô ấy mặt rất quen như đã gặp, nhưng cô nghĩ nát óc cũng không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.

Tô Tố thi thoảng hơi đơ đơ, nếu suy nghĩ về vấn đề nào đó thì phải nghĩ cho ra bằng được, cô nằm lên sofa ngắm nhìn cô gái, nghiêm túc nhớ lại.

Tại sao chỉ có nửa mặt kia chứ, nếu mà nhìn chính diện thì tốt biết bao.

Mà

Nhìn chính diện cô cũng chưa chắc đã nhận được ra? Người con gái mà Tiêu Lăng quen thì không giàu có cũng phải đài các, thân phận như cô kiếp trước cộng kiếp này cũng không thể có cơ hội quen biết.

Nghĩ vậy, cô bật cười, bỏ cuộc.

Nhưng.....

Cô gái này thân mạt với Tiêu Lăng như vậy, sao trước giờ không thấy anh nhắc đến.

Quan hệ của họ là gì?

Trong đầu Tô Tố mọc ra một dấu hỏi lớn.

Chương 109

Tô Tố vò mặt bứt tai suy nghĩ về quan hệ giữa họ, không để ý đến cửa buồng tắm vừa mở ra.

Tiêu Lăng khoác trên mình áo tắm màu đen, chiếc áo khoác tạm trên người làm lộ ra lồng ngực vạm vỡ của anh, tay kia anh cầm một chiếc khăn tắm, lau lau tóc. Nhìn thấy Tô Tố anh cũng chẳng lấy làm lạ, vừa định mở miệng hỏi cô thì thấy cô đang ôm bức ảnh trên bàn, đăm chiêu.

Anh đứng khựng lại, mím môi.

Tô Tố vẫn đang nghiên cứu quan hệ của hai người.

Vừa nghĩ đến có thể đây là thanh mai trúc mã của Tiêu Lăng, cô thấy nhức nhối trong lòng.

“Làm gì đấy!”

“A---”

Cô giật mình vì tiếng nói của Tiêu Lăng, kêu lên một tiếng, đánh rơi cả khung ảnh xuống đất, vỡ vụn.

“A, anh đi sao không phát ra tiếng, làm em sợ chết khiếp.”

Cô nhìn những mảnh vụn trên đất, nuối tiếc. Khó lắm mới thấy được Tiêu Lăng lúc bé, lại vỡ mất.

Cô cúi người nhặt bức ảnh, “Tiếc quá, ảnh vỡ mất rồi, không biết có sửa được không.”

“Dừng lại!”

Tiêu Lăng gằn giọng, bước nhanh đến nắm lấy tay cô.

“A, đau!”

Tiêu Lăng nhìn bức ảnh đã vỡ, góc nhỏ nào đó trong tim anh dường như cũng vỡ vụn, anh đưa tay kéo cô về phía sau, quát nhẹ, “Vỡ nát hết rồi, em còn đụng tay vào làm gì.”

“Anh tức giận như vậy làm gì, chẳng qua chỉ làm vỡ một bức ảnh của anh, có đến nỗi phải như thế không? Hay là cô gái trên hình là thanh mai trúc mã yêu thương của anh, em đến động vào cũng không được phép.”

Tiêu Lăng hít sâu, cố trấn tĩnh, hạ giọng, “Nói gì thế! Là anh lo em đứt tay thôi.”

Tô Tố nhìn anh nghi ngờ.

Anh ta tốt thế sao?

Nghĩ một lúc, cô nhún vai, “Em có ngốc đến vậy đâu.”

Tiêu Lăng nhếch mắt nhìn cô, dù không nói gì nhưng trên mặt anh lộ rõ vẻ khinh khi.

“.....” Tô Tố

Lúc ăn bữa tối, Tô Tố suýt chút là nuốt cả lưỡi của mình.

Ưm.....

Ngon quá,.

Rõ ràng chỉ là những món ăn thường ngày, sao lại có thể ngon vậy.

“Em ăn chậm thôi, không ai giành của em đâu.”

Tiêu Lăng ngán ngẩm lắc đầu, múc bát canh gà hầm đặt trước mặt cô, “Em đừng ăn cơm vội, húp bát canh đã.”

Tô Tố húp một thìa, mắt sáng bừng lên.

Canh gà hầm vừa tới, mùi thơm nưng nức, lớp mỡ gà cũng được hớt sạch, làm cho món canh không dễ bị ngán.

Dì Trương đứng phía sau thấy cô ăn tấm tắc khen ngon, liền nở một nụ cười hiền hậu.

Ăn bữa cơm thì phải ăn thế này mới ngon, mấy đứa con gái bây giờ vì giữ dáng, cô nào cô đó ăn như mèo vậy. Tô Tố lại không tin ăn mấy hột cơm như thế mà no được.

“ Dì Trương nấu khéo quá.”

“Cô Tô thấy hợp khẩu vị thì tốt quá.” Dì Trường cười tít mắt nhìn cô, càng nhìn bà càng thích, người vừa đẹp, lại có lễ độ, quan trọng nhất là biết cãi nhau với cậu chủ, ai da, lão gia mà biết được sẽ vui lắm đây.”

Dì Trương đã nghĩ xong phải về báo cáo cô cháu dâu tương lai với lão gia rồi.

……

Ăn xong cơm, Tô Tố hết dỗ đến dụ hỏi cho bằng được Tiêu Lăng quan hệ của anh với cô gái trong ảnh.

“Em gái? Anh còn có em gái,sao chưa nghe anh nhắc đến bao giờ?”

“Ừ.” Hiển nhiên Tiêu Lăng không muốn nói đến vấn đè này, anh ngồi trên ghế,tay xoa xoa mái tóc xoăn nhẹ của Tô Tố. Anh thở nhẹ, có thể em đã từng nghe qua rồi, nó tên Tiêu Diệp Lạc.”

“A ha?”

Tô Tố kêu lên một tiếng như muốn lật nóc nhà, mọi người hướng ánh mắt nhìn cô, Tô Tố ngắn cổ, ngượng ngùng quơ quơ tay hiện thị không sao, sau đó nói nhỏ với Tiêu Lăng, “Anh nói em gái anh là Tiêu Diệp Lạc?”

“Ừ!”

“Mẹ ơi, Tiêu Diệp Lạc, cô là nữ minh tinh vừa đoạt giải Oscar nữ chính xuất sắc nhất! Là minh tinh quốc tế Tiêu Diệp Lạc.”

Chẳng trách Tô Tố thấy quen, hóa ra là Tiêu Diệp Lạc!

Trong nước có ai lại không biết đến cái tên ấy, đặc biệt là năm nay Tiêu Diệp Lạc được đề cử giải oscar, thời gian ấy tin tức về cô ngập tràn mặt báo, màn hình. Tiêu Diệp Lạc cũng không phụ sự hy vọng của mọi người, giành được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Cô cũng chính là nữ diễn viên duy nhất trong nước đạt được giải thưởng cao quý ấy.

Năm nay cô mới 25 tuổi, vừa bước vào ngành giải trí mới có 6 năm, đã nhanh chóng từ một diễn viên học việc trở thành một minh tinh quốc tế. Trong giới, thân phận của cô là một bí ẩn, vì nổi danh quá nhanh, rất nhiều người đồn đoán xuất thân của cô không tầm thường, nhưng truyền thông cũng chưa lột trần được thân phận của cô.

Cái đáng quý hơn là cô có kỹ năng diễn xuất cao siêu, sinh hoạt thường ngày lại vô cùng giản dị, bắt đầu nghiệp diễn 6 năm không thị phi, thuộc số rất ít sao nữ không tạo xì căng đan.

Kiếp trước khi mà cô còn đang vật lộn làm một diễn viên hãng B thì Tiêu Diệp Lạc đã là một diễn viên hàng quốc tế, giữa hai người hoàn toàn không có giao tập, nhưng thông qua những người mà cô từng hợp tác, cô dược biết Tiêu Diệp Lạc là một cô gái vô cùng khiêm nhường.

Tô Tố cũng rất thích cô, rất muốn ngày nào đó có cơ hội gặp mặt, nhưng Tiêu Diệp Lạc sau khi nổi như cồn trong nước quyết định đến Mỹ phát triển, từ đó không quay về.

Hóa ra cô chính là em gái Tiêu Lăng.

Tô Tố nuốt nước bọt, thảo nào truyền thông không lấy được thông tin về xuất thân của cô ấy,.....vì sau lưng cô còn có cả một Tiêu gia.

“Tiêu Diệp Lạc là em gái của anh, em không nằm mơ đấy chứ?”

Tiêu Lăng nhìn cô gái đang mơ mộng trước mặt, ánh mắt có chút phức tạp. Khi Tô Tố quay qua anh thì anh đã kịp trở lại bình thường. Ho một tiếng, nhìn cô, “Có cần anh nhéo em một cái, chứng minh em đang tỉnh không?”

“Anh nhéo đi.”

“.....” lần này đến lượt Tiêu Lăng cạn lời.

Tô Tố vẫn đang lẩm bẩm, bỗng nhiên cô như nghĩ ra gì đó, mắt sáng bừng lên nhìn Tiêu Lăng chăm chăm.

“Tiêu Lăng, em cần anh giúp một việc được không?”

“Không được!”

Hả? Cô còn chưa nói làm gì mà.

“Muốn xin chữ ký?” thấy Tô Tố chắp hai tay, đầu gật lia lịa, Tiêu Lăng gằn giọng một tiếng, “Không có!”

“Sao lại không có, cô ấy không phải em gái anh sao, anh mở mồm xin một chữ kỹ còn không dễ, Tiêu Lăng, em thật sự rất thích cô ấy, anh xin cho em một chữ ký đi, được không?”

“Nó bây giờ đang sống ở Mỹ cùng bố mẹ anh, đã rất lâu rồi không về lại.” Tiêu Lăng nhất quyết từ chối.

“Thế à, vậy bao giờ cô ấy về nước, anh giới thiệu cho em gặp cô ấy được không?”

Tiêu Lăng do dự đôi phút, không đồng ý luôn, anh cười an ủi Tô Tố, “Đừng nghĩ nữa, em cần chữ ký làm gì, đợi em một ngày nào đó thành minh tinh quốc tế, người ta còn phải tranh nhau xin chữ ký của em mới giỏi chứ.”

Tô Tố nắm chặt tay, kiên định, “Ừm, nhất định ngày đó sẽ đến.”

Tiêu Lăng cười khẽ, vuốt tóc cô.

Từ hướng cô không thể nhìn thấy, Tiêu Lăng mặt trùng xuống, anh như trầm hẳn đi.

Muốn làm quen?

Vĩnh viễn không cần thiết!

Chương 110

Buổi tối hôm đó Tô Tố ngủ rất sớm.

Ngoài dự đoán của cô, Tiêu Lăng thật sự đứng đắn đến khó tin, lúc tạm biệt ở trước cửa phòng ngủ anh chỉ hôn nhẹ lên trán cô một cái, nói một câu chúc ngủ ngon liền lập tức cho cô về ngủ.

Tô Tố đơ ra.

Sờ sờ đầu ngẩn ngơ đi về phòng, ngẩn ngơ mà đóng cửa phòng lại, lại ngẩn ngẩn ngơ ngơ nằm lên giường.

Khi cô mơ mơ màng màng tiến vào giấc mộng vẫn còn đang suy nghĩ.

Đây không phải là phong cách của Tiêu Lăng.

Người đó từ trước đến nay luôn tìm đủ mọi cách để lấy lời cho bản thân, hôm nay lại đứng đắn như vậy, không lẽ lương tâm cắn rứt...

Tô Tố trong trạng thái nghi hoặc mơ màng ngủ thiếp đi.

Cô lại không biết rằng, cô ngủ say rồi, nhưng Tiêu Lăng lại chưa ngủ. Sau khi đèn trong phòng cô tắt đi Tiêu Lăng mới bước xuống lầu, anh dặn dò Tiểu Trần, “ gọi tất cả những người hầu trong biệt thự ra đây, cứ nói tôi có việc muốn dặn dò.”

“ Vâng ạ.”

Tiêu Lăng gọi lại Tiểu Trần đang muốn bước đi, nói thêm một câu, " kêu bọn họ im lặng một chút, đừng làm ồn đến Tô Tố."

Tiểu Trần gật gật đầu, thấp giọng nói, " hiện giờ tôi sẽ đi gọi họ."

Hiệu suất của Tiểu Trần rất nhanh, chưa đến mười phút, tất cả những người hầu trong biệt thự đều tập hợp tại một chỗ, bao gồm cả dì Trương cũng ở trong đó.

" Mọi người đến đủ chưa?"

" Đủ rồi." Tiểu Trần trả lời.

Tiêu Lăng trên người khoác chiếc áo tắm màu đen tùy ý ngồi vào ghế sofa ở phòng khách, Tiểu Trần buông tay xuống đứng phía sau anh, tuy hơi thở anh có vẻ biếng nhác, nhưng khí thế anh lại rất lớn mạnh, những người có mặt ở đây đều phải nín thở tập trung, không dám nói một câu.

Đợi đến lúc mọi người đều thấp thỏm không yên Tiêu Lăng mới từ từ mở miệng ra, " các người đều là những người đã sống lâu trong biệt thự rồi, nên hiểu rõ những gì nên nói những gì không nên nói. Chuyện trước kia đã là quá khứ, hôm nay tôi mang Tô Tố về nhà, cô ấy chính là nữ chủ nhân nơi này. Rõ chưa?"

Mọi người đơ ra, rất nhanh lại gật đầu, " thiếu gia, chúng tôi đã hiểu."

Sau khi Tiêu Lăng dạy bảo xong thì bảo họ rời khỏi.

" Tổng tài..." Tiểu Trần do dự một hồi vẫn mở miệng ra, " phòng trên lầu của tiểu thư..."

" Khóa lại!"

Tiểu Trần thở phào nhẹ nhõm, “ vâng, mai tôi sẽ cho người đến làm.”

“ Đừng đợi ngày mai, tối hôm nay cho người đến khóa lại liền, bảo họ im lặng một chút, đừng làm ồn đến Tô Tố.”

Anh không muốn để Tô Tố nhìn thấy bất kì chuyện không tốt nào.

“ Vâng, bây giờ tôi liên hệ người đến.”

Dặn dò xong mọi việc, Tiêu Lăng day nhẹ huyệt thái dương rồi lên lầu, khi đi ngang qua phòng Tô Tố anh dừng lại. Đưa tay vặn khóa cửa, vặn không ra.

Ở địa bàn của anh mà còn muốn khóa anh ở ngoài à?

Tiêu Lăng vừa tức vừa buồn cười, đưa tay ấn dấu vân tay vào, cửa phòng “ răng rắc” một tiếng liền mở ra.

Tiêu Lăng cong môi lên, tất cả các phòng trong biệt thự này đều nhận dạng dấu vân tay của anh, không có phòng nào anh không vô được cả.

Nhiệt độ trong phòng điều chỉnh hơi thấp, Tiêu Lăng nhíu máy lại chỉnh nhiệt độ cao lên.

Bệnh mới khỏe lại không ngoan nữa rồi.

Anh mang dép lê, chân không phát ra âm thanh gì cả, từ từ bước tới bên giường. Rèm cửa sổ chưa kéo lại, bên cửa sổ sát đất có một tia sáng êm dịu rọi vào. Đến gần lại, nhìn tướng ngủ của Tô Tố, Tiêu Lăng bất chợt giật giật khóe miệng.

Chiếc giường to như vậy, Tô Tố hoàn toàn là nằm nghiêng vào một góc, cô ôm chăn, một nửa thân thể lộ ra ngoài, một chân còn ôm chặt chăn, lộ ra đôi chân trắng tuyết, tướng ngủ đó thật khêu gợi.

“ Không ngoan chút nào.”

Tiêu Lăng nhẹ tay nhẹ chân bước lên giường, đưa tay kéo chăn ra nhét cô vào trong chăn, lại kéo kéo vạt váy ngủ của cô xuống, làm xong mọi thứ anh mới cởi áo tắm ra nằm xuống bên cạnh cô.

“ Ưm...”

Có thể do tư thế nằm thẳng khó chịu quá, Tiêu Lăng đang ngủ đột nhiên rên nhẹ một tiếng, Tiêu Lăng sợ làm ồn đến cô, không dám cử động, mà Tô Tố lại thò tay ra, sờ sờ eo anh, sau đó lại coi anh như gối ôm, quấn chặt lên như con bạch tuộc.

“...”

Thói quen xấu gì đây!

Nếu là người khác cũng ôm như vậy sao? Có chút ý thức nguy hiểm nào không?

Lúc trước ở trong khách sạn anh vốn không muốn làm gì cô, cũng là do cô tự bám lên, cũng may là anh, đổi lại là người khác lúc đó chắc cô khóc không ra nước mắt.

Tiêu Lăng điều chỉnh lại tư thế ngủ của cô lần nữa, nhưng mà, chưa tới một phút Tô Tố lại bám lên lần nữa.

Dưới ánh đèn mờ ảo, cô chu miệng lên bất mãn hừ hừ hai tiếng.

Tiêu Lăng nhìn vẻ mặt của cô, đột nhiên thở dài, anh đưa tay ôm Tô Tố vào trong lòng, nhìn thấy cô ngủ say lông mày giãn ra, khóe miệng cong lên một góc độ mãn nguyện, không nhịn được bất lực mà lắc đầu.

"... thật sự thua cho em rồi."

...

Tố Tố ngủ say đi hoàn toàn không biết tiếng than thở như thoa hiệp của Tiêu Lăng, cô càng không biết, bởi vì cô, giới giải trí hiện giờ như một giọt nước nhỏ vào một chảo dầu nóng hừng hực, làm ầm ĩ lên.

Diễn viên quèn Tô Huệ trong một đêm bị đào hết mọi chuyện xưa ra.

Mẹ là tiểu tam, cha không biết liêm sỉ, anh trai do đánh trúng người bị thương xém chút ngồi tù, những điều này đều là thứ yếu, quan trọng nhất là, trong giới đột nhiên có một nam diễn viên nói rằng từng bị Tô Huệ quấy rầy qua... Nam diễn viên này cùng Tô Huệ dường như ra mắt chung một thời gian, nghe nói lúc đó gia đình Tô Huệ rất giàu, từng muốn bao nuôi anh ta, nam diễn viên này đương nhiên không chịu khuất phục.

Sau khi tin tức này lộ ra nam diễn viên hạng 4 hạng 5 này đột nhiên nổi tiếng lên. Anh ta nếm được ngon ngọt, bắt đầu nói hết mọi chuyện cũ của Tô Huệ ra lên trên weibo, nào đâu là dụ dỗ chồng đã có vợ, nào là lên giường với đạo diễn, vì muốn thử vai mình yêu thích, cố tình cho người làm thành một tai nạn xe, để những người khác không thể thử vai...

Mà người bị hại cũng bước ra vào lúc này.

Đạo diễn nổi tiếng chứng thực Tô Tố quả thật từng quyến rũ ông ấy,

nữ nghệ sĩ cùng thử vai với Tô Huệ cũng ra chứng thực quả nhiên có sự kiện tai nạn xe này.

Trong những ngày ngắn ngủi, Tô Huệ nổi tiếng triệt để ở trên mạng, mức độ bị bại lộ tăng cao không giảm.

Tuy đều là những tin tức xấu, nhưng thời đại này bị vạch trần là chuyện vô cùng tốt, cho dù nhờ phương pháp gì để nổi tiếng, đối với giá trị con người cô ta hoàn toàn không có thiệt hại gì.

Nhưng mà vẫn chưa cho Tô Huệ vui vẻ một chút, đột nhiên nhận được tin từ công ty đến.

“ Cái gì! Giải bỏ hợp đồng? Dựa vào cái gì!”

“ Dựa vào cô làm trái quy định, trên hợp đồng ghi rõ ràng không được làm chuyện phạm pháp, cô lại phạm phải tội cố ý gây thương tích.”

“ Không thể nào, tôi không muốn giải bỏ hợp đồng.”

“ Đây không phải do cô quyết định, nếu như cô không phục, chúng ta có thể đi theo trình tự pháp luật để giải bỏ hợp đồng.” Người phục trách công ty quản lý đóng lại tài liệu, nhìn đôi mắt Tô Huệ không ngừng chuyển động, trào phúng mà nhắc nhở cô, “đừng suy nghĩ những chuyện dư thừa đó nữa, cũng đừng nghĩ đến có thể lợi dụng vụ án này mà giúp cô nổi tiếng, nói cho cô nghe một tin bất hạnh, các đài truyền hình và tất cả các báo chí đều nhận được thông báo, toàn bộ phong sát cô. Tô Huệ, cô xong rồi!”

Toàn thân Tô Huệ như bị dội nước lạnh vậy, hoàn toàn không chấp nhận được sự thật này.

Rõ ràng dựa theo kịch bản công ty nên nhân lúc này nâng cô lên, để cô được người ta chú ý đến, tại sao lại như vậy...

Cô ngẩn ngẩn ngơ ngơ bước ra công ty quản lý, những đồng nghiệp ngày trước hiện giờ lại dùng ánh mắt khinh thường chỉ trỏ cô, cả đầu Tô Huệ đều vang lại câu nói ban nãy.

Tô Huệ, cô xong rồi!

Xong rồi?

Làm sao có thể như vậy!

Cô mới 24 tuổi, cuộc đời cô chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Không!

Nhất định có người hại cô, nhất định có người hại cô!

Nhưng mà dù cô nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra cô đã đắc tội ai, có thể có bản lĩnh lớn như vậy, để cả giới giả trí đều phong sát cô.

Dừng bước lại, có người giơ tay ra cản đường cô, “ muốn biết ai hại cô thì đi theo tôi!”

Chương 111

Khi dì Trương đem tin tức của Tô Tố truyền tới Lão gia,lão gia không cần nói cũng biết vui mừng thế nào.

「Haha,Có thể được phép tính là người có thể chế ngự được tên tiểu tử thối này,tốt tốt tốt,có tính cách,Tôi thích.」Lão gia ngồi không yên nổi,đem theo lão Trần đi xem con dâu và cháu nội.Vừa mới định ra đến cửa thì đã nhìn thấy cảnh vệ mặt mũi thất thần hoảng hốt chạy lại.

「Vội vội vàng vâng làm cái gì thế！」

「Thủ,thủ trưởng,bên ngoài cửa biệt thự có hai đứa nhóc sữa nói là cháu nội của ngài,đem quà tới biếu ngài ạ.」

Cái tin tức này quả là đáng kinh ngạc,nhưng đứa trẻ nhỏ đó có thể báo tên thủ trưởng,lại còn số điện thoại nữa quả là làm cho ông không dám tin.

Lão gia bước đi,mắt「hiện」sáng lên.Ông cầm mạng vui mừng nhìn hướng về lão Trần「Lão Trần lão Trần,nhất định là Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất hai đưa nó,nhanh nhanh nhanh,nhanh chóng đưa hai đứa nó vào đây.Lần sau hai nó tới các người không được chặn chúng nó cứ để chúng vào luôn.Ấy?Hai đứa đến đây bằng cách nào?Có người lớn đi cùng không?」」

「Tự ngồi xe đến ạ,không có người lớn...」

Lão gia lập tức càng vội hơn「Hai đứa này gan sao mà lớn vậy!Tôi

đã nói rồi nếu như hai đứa muốn tới gọi cho tôi tôi đưa người đến đón,sao lại không nghe lời như vậy chứ.」

Lão gia cũng không để người khác đi đón,ông chống nặng nhanh chóng đi ra.Cái tốc độ ấy phải nói là không hề giống như một ông lão đã tám mươi tuổi.

「....」Cảnh vệ.

Lão Trần thấy vậy ngay lập tức ra lệnh cho người làm lấy hết đồ ăn vặt trong nhà ra,sau đó ngay lập tức đuổi thêo lão gia.

「Lão gia,không đi gặp thiếu gia nữa sao」

「Không đi nữa không đi nữa,tiểu tử thối ấy lúc nào gặp mà chẳng được,vợ cháu cũng có chạy mất được đâu.Hai đứa cháu nội của tôi không sẽ dàng đến đây,người làm ông nội như tôi sao lại có thể không có nhà được.Lần trước gặp mặt bận,tôi vẫn chưa chuẩn bị quà gặp mặt cho chúng nó.」.Lão gia vừa bước nhanh vừa hỏi lão Trần「Đúng rồi,Lần trước tôi bảo ông chuẩn bị đồ ông chuẩn bị xong chưa?」

「Quà gặp mặt của tiểu thư Tiểu Thất và thiếu gia Cảnh Thuỵ tôi đã chuẩn bị xong rồi,đồ ăn và đồ chơi mà hai đứa trẻ thích tôi đều bảo người chuẩn bị cong rồi 」

「Thế là được rồi」

……

Cùng lúc này, bên ngoài biệt thự.

Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất mỗi người xách một túi hoa quả lớn,toàn

thân đổi mồ hôi đứng dưới bóng cây lớn.

Tiểu Thất dùng bàn tay múp míp làm quạt,nhìn theo cảnh vệ nghiêm nghị gác cửa biệt thự,cô bé có chút sợ hãi muốt nước bọt.Những người cảnh vệ đó trong tay cầm hình như là súng thật thì phải.

「Anh,hai anh em mình làm như thế này liệu có giúp được mẹ thật không?」

「Đương nhiên là có thể 」gương mặt nhỏ nhắn của Cảnh Thuỵ không cảm xúc nhưng tự tin một trăm phần.「Hôm qua không phải là gọi điện cho mẹ nuôi rồi sau,mẹ nuôi và mami căn bản không ở cùng nhau,cho nên chắc chắn bây giờ mami và papi đang ở cùng nhau.Mami đang ốm,cần có người chăm sóc,cần phải ở nơi có người giúp việc.Ở bên trong chắc chắn có người của ông nội.Nói không chắc nhưng nếu bọn mình không tới,ông khi chắc đi tìm papi và mami rồi.」

「A?」Tiêu Thất miệng há to sợ hãi kinh ngạc.

Như vậy không được!

Ông nội gặp mami rồi,nếu như nhìn thấy thì vỡ lở mất còn gì?

「Cho nên……Việc bọn mình phải làm là giữ chặt ông nội！」

Để giành thời gian cho papi và mami có thể nuôi dưỡng tình cảm chút,Woa...Nói như thế này,Chắc không lâu sau gia đình họ sẽ có thể viên mãn hoà hợp rồi.

Cậu và Tiểu thất sẽ có thêm papi và ông nội,mami có người giúp đỡ chia sẻ trọng trách trong cuộc sống rồi,tốt quá！

Như ý Cảnh Thuỵ tính toán thì chỉ có gọi là hưởng.

……

Tô Tố đối với việc hai bảo bối thay với tạo cơ hội này hoàn toàn không hiểu tình.

Bởi vì cô đang ở trong phòng làm việc của Tiêu Lăng chơi game,rảnh rỗi hết mức.Nếu như nói Tiêu Lăng hống hách anh ấy thật sự hống hách.

Việc của công ty anh ấy cần phải xử lý đã đành,đã thế lại còn phải lôi theo cô đến cùng.

Chỉ là...

Cô không thể không công nhận,lúc Tiêu Lăng đưa cô tời tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ,cô không tin nổi.

Cho dù cô có ngốc cô cũng biết ở thành phố a này có cái công ty biến thái tồn tại, quốc tế Hoàn Vũkhông chỉ ở trong nước,cùng nó nó còn là một công ty nổi tiếng ở nước ngoài.Chủ tịch của công ty chỉ cần dựa vào bất động sản là phát tài rồi,bây giờ ở trong nước là bất động sản lớn nhất.

Tô Tố nhìn các nam thanh nữ tú ăn mặc đúng tiêu chuẩn đi ra đi vào,hâm mộ không ngừng.

Khi cô còn nhỏ ở trong viện phúc lợi ăn không đủ no mặc không đủ ấm,ước mơ lớn nhất của cô là lớn lên được là một công nhân viên chức

「Anh,anh đưa em đến đây để làm gì?」

「Đi làm.」Tiêu Lăng nói một cách rất bình thường.

Não bộ của Tô Tố mơ hồ thành một cục,đơ ra đứng ở trước cửa lớn không dám đi vào「Công ty của anh không phải là công ty truyền thông Tinh Quang sao?,anh đưa em tới đây để……」Cô đột nhiên nghĩ tới việc gì đó,kinh ngạc giương to mắt,run lên chỉ vào Tiêu Lăng「anh,anh anh……」

Tiêu Lăng hai tay đút túi,âm thầm nhìn cô.

Người con gai này bộ não làm băng gì vậy,vẫn còn chút chưa lớn hết hay sao!Anh đang rât chờ đợi xem Tô Tố khi biết được thân phận thật sự của anh sẽ như thế nào,nhưng đợi đi đợi lại đợi bao nhiêu lâu,cô ấy hoàn toàn không hay không biết,căn bản không hè đoán trúng.

Anh rõ ràng đã cho cô rất nhiều đầu mối.

Trước khi khi Tô Tố bắt đầu đi thử vai,anh đã cố tình để lộ danh tính,cho người nói với An Tiểu Hy《Ngạo Vân Truyền》là Tiêu Lăng của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ đầu tư.

「Anh,anh……」

Tô Tố cứng họng,hoàn toàn nói không nên lời.Cô cuối cùng cũng nghĩ ra,nếu như cô nhơ không nhầm thì chủ tịch tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ tên là Tiêu Lăng mà.

Nhưng mà cô từ trước tới giờ không bao giờ nghĩ người trước mắt mình「Tiêu Lăng」lại là người ở vị trí đó.

「Anh là ông chủ ở đây?」

「Có thể nói như thế」

Chỉ như thế,Tô Tố ở trước bao nhiêu con mắt của các nam thanh nữ tú bị lôi vào phòng làm việc của Tiêu Lăng,để cho thư ký Trương rót cho cô một cốc sữa và bắt đầu làm việc.

Đây cũng là lần đầu tiên Tô Tố nhìn thấy Tiêu Lăng bận việc.

Cô nhìn về phía treo đồng hồ ở phòng làm việc,kim giờ đã chỉ đến 11 giờ 40 phút trưa.Từ lúc sáng vào phòng làm việc đến bây giờ,Tiêu Lăng chỉ uống có một cốc cafe.Từ đó đến bây giờ không có nghỉ chút nào,lúc thì xem văn bản ký tên,lúc thì cùng với người khác video call họp.

Tỉnh thoảng có người đem bảng kế hoạch đên báo cáo công việc,Tiêu Lăng trầm tư nghe,nghe xong điểm nào không man ý ngay lập tức sẽ chỉ ra,không nói nhiều lời trực tiếp trả lời thẳng.

「Làm lại！」

Dù có anh tài cứng cỏi như thế nào nhưng với thái độ tức giận của anh ấy,họ cũng chỉ lầm lũi rời đi.

Tô Tố sơ nhất là lúc Tiêu Lăng mặt lạnh,cúi gầm mặt lẩm bẩm,「may mà anh ấy không phải chủ của mình ……」

Mặt nghiêm túc thật dọa chết người khác.

Nào ai biết được tiếng cô nhỏ như vậy vẫn bị Tieu Lăng nghe thấy

Tiêu Lăng tạm gác công việc lại,kéo cánh tay Tô Tố,chỉ với một lực nhẹ đã kéo cô vào trong lòng「Em quên là còn hợp đồng với Tinh

Quang à,trên danh nghĩa anh vẫn là ông chủ của em đấy,có hợp đồng đó.」

Nhắc đến hợp đồng Tô Tố bốc hỏa lên,trong vòng tay của Tiêu Lăng cô tranh cãi lại「Anh còn dám nhắc đến cái hợp đồng đó,hợp đồng kỳ quái gì mà còn có điều kiện quỷ bá vương,mười năm trong thời gian hợp đồng không đượcyêu đương！」

Tiêu Lăng lạnh lùng hừ「Em muốn yêu đương với ai?Cảnh Thụy à?」

Chương 112

Anh mới muốn yêu đương với Cảnh Thụy ấy!Cả gia đình anh cũng điều muốn yêu đương với Cảnh Thụy!

Tô Tố lạnh lưng hừ một tiếng không thèm quay đầu lại để ý Tiêu Lăng.

Đó là con trai ruột của cô,so với đối tượng yêu đượng thì đáng tin cậy gấp nhiều lần

Tiêu Lăng cau mày

Trong tâm mười phần không vui.Sao nào,nhắc đến bạn trai cũ của cô ấy đã không thoải mái sao?lúc nào anh hận là đã không đem cái tên con trai「Cảnh Thụy」kéo đến để xem,xem hắn có chỗ nào tốt mà làm cho Tô Tố thương nhớ không quên được như vậy!

「Tô Tố, Em đừng quên thân phận của em bây giờ!」Tiêu Lăng cấu cằm của cô,thái độ mười phần chắc chắn「Bây giờ em là người phụ nữ của anh,dám nghĩ đến người con trai khác,anh bẻ gẫy chân đấy!」

Mẹ ơi!

Tô Tố giận rồi.

Cô hất tay của Tiêu Lăng ra,nhảy ra khỏi lòng anh,mắng không ngớt lời 「Tiêu Lăng đủ rồi nhé,bản thân anh trước kia còn bao nhiêu tội lại còn dám nói em sao?Em nghĩ đến người đàn ông khác khi

nào,em làm gì cũng đường đường chính chính,làm sao lại sợ anh cơ chứ！」

TiêU Lăng gầm gừ「Không có là tốt nhất！」

Cái gì gọi là tốt nhất,căn bản là không có！

Mắt Tô Tố đã bắt đầu ngùn ngụt lửa rồi,cô biết ngay cái người đàn ông chết tiệtnày tính cách khó mà thay đổi được,cái nhẹn nhàng chết tiệt ấy,quan tâm cái gì,tất cả đều là giả dối để lừa câu con cá ngốc như cô thôi,đợi câu được rồi ngay lập tức liền lộ ngay bản chất.

「Tiêu Lăng em nói cho anh biết,anh đừng có đem bất kỳ cái yêu cầu trước kia với người bạn gái cũ nào của anh để yêu cầu em.Em không giống họ,chúng ta là người yêu,quan hệ bình đẳng,bình đẳng anh hiểu chưa?Ngay cắt anh cũng còn không đếm được số người yêu cũ của mình,tại làm sao em lại không thể không có một người bạn trai cũ chứ!Nếu như anh yêu cầu người yêu của anh giống một tờ giấy trắng,vậy anh trực tiếp đi tìm tờ giấy trắng đi,chúng ta coi như đến đây là kết thúc.Còn nữa...Từ trước tới giờ em chưa ơn trước mặt anh đê cập chuyện bạn trai cũ nhé,anh đã không tự nhắc nhở bản thân thì thôi,lại còn trách móc em,anh có lập trường không!」

Tô Tố càng nói càng tức,đứng ở đó lồng ngực không ngừng dồn dập.

Hôm nay cô mặc một bộ xanh lục áo sát eo và váy đến đầu gối,áo cổ tròn làm càng lộ rõ hai bên xương đòn.Da cô trắng hồng,tức giận như thế này,làm cho khuôn mặt của cô càng thêm một chút ửng đỏ.Ánh mắt cô cứng rắn,khí phách tràn đầy,trông giống như một con mèo bị chọc giận

Tiêu Lăng nghe thấy「đạp phát chia đôi」vốn sĩ có chút tức giận,

nhưng nhìn thấy cô ấy phản ứng như vậy giận không nổi.

Với mèo hoang tức giận không ít.

Anh đưa tay kéo tay cô,tuy nhiên bị cô hất ra.Tiêu Lăng với tội từ trên ghế đứng dậy ôm lấy eo của cô,khẩu khí bắt đầu mềm đi「Anh mới nói em một câu mà em đã lật ngược lại,một loạt đạo lý đang đợi anh đây.」

Tô Tố tức điên lườm anh.

「được được được，cứ cho là anh sai đi」

「Cái gì gọi là cứ cho là anh sai，vốn dĩ anh đã luôn sai rồi！」Tô Tố nũng nịu trả lời,tiếp tục nổi giậnl「Tiêu Lăng,khi mà em đã đồng ya làm bạn gái anh rồi,chắc chắn không bao giờ có người đàn ông nào khác.Đương nhiên đây là tiêu chuẩn của một mình em,không cấm được anh.Em chỉ mong là nếu như anh có thích người khác,đối với em không còn hứng thú nữa,làm ơn nói cho em biết sớm,chúng ta vui vẻ chia tay.」

Tiêu Lăng chỉ biết nghe,mạt tối sầm lại.

Người con gái này đã là bạn gái rồi,mà lại còn muốn cùng anh chia tay!

Anh là người đàn ông tồi như vậy sao!

Chỉ vì cô anh đã giữ thân trong sạch bao lâu rồi,thật là người phụ nữ đáng ghét không có lương tâm!

Anh cứng rắn ôm chặt vai cô,trinh trọng nhìn vào mắt cô「Tô Tố, anh cấm em khôn được nói đến chuyện chia đôi,rời xa hàn gắn cái

kiểu này!! 」

Anh thật lòng muốn kết đôi với cô,và cũng rất thành tâm thật lòng muốn được cùng cô đi tiếp lâu dài.

「Anh nào có đào hoa giống như em nghĩ thế,anh chứng nhận trước kia anh anh có hơi hoàng đường.Nhưng đó là vì anh vẫn chưa gặp được người mà anh yêu thương.Tô Tố,nếu như em vẫn chưa tin anh anh sẽ công bố với toàn bộ các tin tức em là bạn gái của anh.」

「Không không không! 」Tô Tố lắc đầu nguẩy nguậy.

Tô Tố lúc này ngọn lửa giận dữ khôn còn như vừa nãy nữa.Con người cô là như thế.Tiêu Lăng dối với cô thái độ không tốt cô cũng ngay lập tức khùng lại,nhưng khi thái độ anh tốt,cô cũng không thể cứng đầu nữa.

Nhìn Tiêu Lăng mặt tối sầm,cô nhanh chóng nắm tay giải thích「Anh đừng hiểu nhầm,em không phải coi thường anh,nếu như công khai ra thì chúng ta sẽ không có cuộc sống riêng tư nữa,anh thật sự muốn bị phóng viên đi đến đâu hỏi theo tới đó sao.Và còn...em có nói gì anh đâu,chỉ là anh khoing chịu tin lời em nói em thật sự không có người đàn ông khác……」

「Không có sao? 」Tiêu Lăng hỏi dò, 「thế Cảnh Thuỵ là ai? 」

Tô Tố bối rối vò váy.

Trong đầu có hai lựa chọn

Mặc đồ trắng Tô Tố nói với cô,nói đi nói đi,nhân cơ hội này mau nói rõ,nói không chừng Tiêu Lăng nhìn trên sự thật thà mà không so đo vói cô.

Mặc đồ đen Tô Tố xông tới lắc đầu,đừng nói,tính khí của Tiêu Lăng cô không hiểu sao?Ngộ nhỡ anh ta nổi điên thì phải thế nào. Người ta là chủ tịch tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ,một tay có thể mài chết hai đứa con cô rồi,cô chắc chắn cô,Cảnh Thuỵ cùng với Tiểu Thất có thể chịu được cơn thịnh nộ của anh ấy?

Tô Tố nghĩ kết quả,đương nhiên quyết định

Đúng đúng đúng!

Không được nói,kiên quyết không được nói!

Cho dù có nói,bây giờ cũng không phải lúc thích hợp nhất

Tô Tố hít một hơi dài,quyết định phủ nhận.Vừa ngước lên nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Tiêu Lăng,Cô lấy hết dũng khí 「Phù」một tiếng lại ko nói gì

Lo lắng mà!

Hoàn toàn không dám nhìn vào mắt Tiêu Lăng, cô cúi đầu thì thầm trả lời「đều là chuyện đã qua rồi」

Để cho anh ấy nghĩ rằng Cảnh Thuỵ là bạn trai cũ cũng được

「thật sự là chuyện đã qua? 」

「Đương nhiên！」

Chuyên đã qua của cô cô sớm đã vẫy tay chào tạm biệt rồi.

Tiêu Lăng ánh mắt sáng lên âm thầm cười nhẹ nhàng,vỗ vai

cô「Thôi，Đã là chuyện đã qua rồi，thì đã là chuyện quá khứ, chúng ta đừng để ý đến nữa.」

「……」

Mẹ ơi!

Tô Tố Bỗng cảm thấy hình như ngược lại mình là người bị lừa mới rồi!

Cái gì mà chuyện cũ đã qua đừng để ý nữa?Cái kiểu cố ýkhông rõ ràng này là cố ý mớm lời,cố ya làm như bình là người lắng nghe.

Anh làm gì có chỗ nào châm vào quá khứ của cô chứ.

Cơ bản là muốn cô không có cơ hội châm vào quá khứ của anh thôi

Bây giờ lại giặt động lòng độ lượng nói tất cả là quá khứ rồi,.Cô gật dầu,điều đó chứng tỏ sau này không được hỏi nữa về chuyện đã qua của anh.Cô lắc đầu,Tiêu Lăng lại muốn đem chuyện「Cảnh Thuỵ」ra.

Không biết xấu hổ!

「Tiêu Lăng anh đúng là không biết xấu hổ！」

Tiêu Lăng cháu mày cười,dùng hết sức ôm chặt cô,cúi đầu hôn cô thật sâu,cô mắng anh là không biết xấu hổ rồi,vật anh càng không biết xấu hổ thêm tia nữa cũng được!

Sau một nụ hôn,hai người đều hít thở có chút nặng nề

Rốt cuộc đây là phòng làm việc,lúc nào cũng có người qua lại,Tiêu

Lăng cũng không có làm loạn quá đáng.Hôn xong ôm chặt Tô Tố,trong tâm nghĩ,chỉ cần đạt được mục đích mà mình muốn,không biết xấu hổ không sao!

Chương 113

Bữa trưa ăn ở trong căntin của công ty.

Không quả là công ty quốc tế, mô hình đô ăn tư chọn,thức ăn đủ loại làm cho người ta phải cảm thấy hoa mắt.Bơi trong nước,chạy trên đất,bay trên trời….Tô Tố muốn ăn gì cũng có.

Chỉ cần nói đồ uống thoii cũng trên dưới 20 loại,hoa quả bánh ngọt,ngoài rượu ra cái gì cũng có.

Đầu bếp cũng là người lương cao mời từ khách sạn cao cấp năm sao đến,mùi vị đồ ăn không có gì để chê.

Mà chất lượng của công ty rất cao,bao nhiêu người ăn,nhưng trong nhà ăn tuyệt đối trật tự.

「Công ty bọn anh phúc lợi tốt thật」.Tô Tố ăn uống nó say vỗ bừng cảm nhận「Khi em còn nhỏ thích nhất là làm người văn phòng」

Tiêu Lăng ăn uống tốc đọ rất chậm,đem theo phong cách quý tộc ưu nhã.Nghe thấy Tô Tố nói,anh hạ dao xuống,nháy lông mày nhìn cô「hay là suy nghĩ không làm người nổi tiếng nữa,đến đây đi làm?」

「Còn lâu nhé,tiền hủy hợp đồng một tỷ đấy」Tô Tố cười tươi.

「Không lấy tiền hủy hợp đồng của em」

Ơ……

Tô Tố nhìn sắc mặt của Tiêu Lăng điềm tĩnh,cũng Không đùa với anh nữa,cô nghĩ xong lắc đầu「Em biết anh nghĩ gì,nhưng thôi em vẫn thích hợp làm một diễn viên hơn,việc công ty của anh em đều không hiểu」

「Anh sẽ đích thân dạy em」

Ăn vốn Hy họng Tô Tố làm diễn viện,thương trường mặc dù phức tạp nhưng giới giải trí còn phức tạp hơn,nó giống như một cái mũi tiêm gây nghiện.Rất nhiều người kẻ trong đó đều đánh mất đi lòng từ trọng và bản thân mình.Bao nhiêu năm nay anh nhìn thấy quá nhiều rồi.

「Thế đợi em nhé, đến khi nào em cảm thấy làm diễn viên mệt rồi,em sẽ tìm anh,đến lúc đó anh đừng có nuốt lời đấy。」

「Được thôi」

Anh biết việc này không phải một lúc có thể thuyết phục cô được,mà Cái cách diễn của Tô Tố anh từng xem qua,theo như cách thu ký Trương nói,lãng phí tài năng này rất đáng tiếc.Cùng lắm anh sẽ làm cho người của công ty lo lắng chút.

Tiêu Lăng nhìn thời gian,Vẫn còn sớm nên nói chuyện với cô ấy một chút.Anh muốn hiểu rõ hơn về cô「Em nói khi còn nhỏ em muốn làm người văn phòng,tại sao thế?」

「Xem tivi em thấy người làm văn phòng rất lợi hại」Tô Tố tay chống cằm hồi tưởng「Haha，Thật ra khi còn nhỏ ước muốn lớn nhất của em là được ăn no mặc ấm,nghe nghiệp em thật sự không có kế hoạch.Em cũng không nghĩ em sẽ vào tham gia làm giải trí,bây giờ nghĩ vẫn cảm thấy có chút không đam tin.」

Tiêu Lăng khoanh tay,trong anh mắt hiện rõ sự bực tức.

Tô Đại Khuê là một con người cặn bác đúng không?Con gái ruột của mình ngay cả cơm cũng không cho ăn no,Gia đình họ đâu có thiếu cơm ăn đâu!

「Bố đẻ có phải thường xuyên ngược đãi em? 」

Tô Tố đơ người 1 chút,cắn môi phiền não.

Cô sao lại có thể không cân thận nói chuyện từng xảy ra trước kia nói ra như vậy chứ.Nghe Tiêu Lăng hỏi câu này,cô ngay lập tức sửa lại「ờh…Bố ruột đối với em không tốt.」

Nói chung Tô Đại Khuê là một người cặn bã,hiểu nhầm cũng chẳng sao.

Tiêu Lăng hối hận vì đã trừng phạt Tô Đại Khuê quá nhẹ,chỉ làm cho hắn phá sản,điều này đối với việc hắn đã gây ra cho Tô Tố,đơn giản quá nhẹ.

「Em có hận hắn không ? 」Nếu như hận,anh sẽ cho gia đình của Tô Đại Khuê thảm hại hơn nữa.

Hận?

Tô Tố từ trước tới giờ luôn hận ông ta.

Còn bây giờ,Tô Tố lắc đầu,「Ông ta không đáng để em hận!Bây giờ em rời khỏi nhà rồi,cũng đã cắt đứt quan hệ cha con với Tô Đại Khuê.Ông ta đã không còn coi em là con gái nữa, cũng chẳng cần coi ông ta là bố đẻ.Em nợ ông ấy cũng đã trả xong,sau này đường ai nấy

đi.」

「thế được rồi。」

「hả……」Anh nói nhỏ quá,Tô Tố nghe không rõ.

「Không có gì,Sau này coi như trên thế giới không có người này vậy,Anh sẽ đối xử tốt với em……」

……

Anh sẽ đối xử tốt với em……

Tô Tố tay chống mặt,mắt lượn lượn

「Tô tiểu thư đang nghĩ gì vậy? 」

「À,không có!」Tô Tố định thần lại,ngồi nghiêm chỉnh 「Trương Việt,anh đến tìm tôi là vì phim mới còn thiếu vị trí sao? 」

「Vâng,Không biết Tô tiểu thư có thích không。」

Lại là Tô tiểu thư!

Tô Tố cau mày

Trương Việt là người quản lý tới trước cô,cũng là người quản lý của người đến trước cô.Trừ Trương Hân,Trường Việt là người cô biết rõ nhất.Nhưng bây giờ mối quan hệ của hai người lại lạnh nhạt như người qua đường.

Trương Việt Làm người quản lý của với một thời gian.Tô Tố Rất ít liên lạc với anh ấy

thứ nhất vì không chuẩn bị tốt tâm lý,thứ hai lo lắng trước mặt anh ta không thể giả vờ.Trương Vệ đối với cô cũng không có tận tình cho lắm,bình thường cũng ít liên lạc,thỉnh thoảng chỉ nói chuyện về kịch bản mới.

Trước kia bởi vì cô quay《Ngạo Vân Truyền》không có thời gian để nhận phim mới.Bây giờ 《Ngạo Vân Truyền》sắp kết thúc rồi,mà vào diễn của cô trong 《Ngạo Vân Truyền》cũng chỉ còn mấy phân đoạn.cho nên Trương Việt liên lạc với cô,nói là gặp kịch bản,cô đồng ý gặp mặt ngay

Cô không muốn làm cho Trương Việt có ấn tượng không tốt,không gặp mặt ở trong biệt thự của Tiêu Lăng,cho nên hẹn kẻ hàng cafe bên ngoài.

Tiệm Cafe môi trường tốt,ưu nhã lại trật tự.

Tô Tố cúi đầu ngoáy cafe trong cốc.「Trương Việt không cần khách khí với tôi như vậy đâu,gọi tôi là Tô Tố là được 」

「Xin lỗi Tô tiểu thư」Trương Việt đỡ gọng kính trên mắt,nhẹ nhàng lắc đầu「Tên cô giống yi hệt tên một người bạn của tôi, mong tha thứ tôi không thể như thế gọi cô được.」

Tim của Tô Tố như bị kéo một phát,đau rất đau

Trong khoé mắt bỗng chốc có chút nhoè lệ,Cô sợ Trường Vệ để ýtới biến hóa đó,hơi cúi đầu chấn chỉnh lại cảm xúc,nuốt xuống nuốt xuống mới không để nước mắt rơi xuống.Cô một lần nữa ngẩn đâu,nét mặt mang nụ cười bình tĩnh 「Khoing vấn đề gì,anh lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi,nếu không để ý gọi tôi là tiểu Tô cũng được。」

Lần này Trương Việt không từ chối nữa,anh ta lấy từ trong túi xach đi làm ra một quyển kich bản,nhanh đua cho Tô Tố「Đây là kịch bản mới công ty sắp xếp,là một bộ nói về cuộc sống học đường,nữ chính hình tượng rất phù hơp với cô,nếu như thấy không tồi,tôi mong là chúng ta có thể hợp tác。」

「Có bị ảnh hưởng đến việc quay 《Ngạo Vân Truyền》không?」

「Không có」

Trương Việtđăm chiêu nhìn Tô Tố,đối với cô rất có thiện ý

Ngoài ra 《Ngạo Vân Truyền》nói về cổ trang lịch sủ của nam nhâncó phần hơi nam tính hóa，vai diễn Mỹ Đỗ Sa của cô nói dễ nghe cũng chỉ là vai của diễn viên phụ.Nói thẳng ra diễn viên nữ chính là Hoa Bình,vai điễn nữ hai của cô cũng không quan trọng lắm。

Phim mới nói rõ cô là nữ chính,nhưng cô khong có ngay laajo tức động lòng đồng ý,mà lại lo lắng cho việc quay phim 《Ngạo Vân Truyền.

Qủa là một diễn viên yêu nghề

Yêu nghề ……

Cô cũng chỉ giống như Tô Tố đã chết rồi giống nhau tên thôi,thế mà lại cũng là yêu nghề

. Trương Việtđẩy đẩy kính,giải thích cặn kẽ「Bộ phim này người đầu tư có chút tin vào hoàng lịch,tính là vào ngày hai mươi tháng tám bắt đầu quay,chị ở bộ phim《Ngạo Vân Truyền.》cũng vừa vặn quay xong,cũng chỉ còn thiếu vài cảnh có thể thương lượng với đại

diễnPhạm Lãinhanh một chút.Tốt nhất là quay xong phim quay lại quay nốt những ohaan cảnh còn lại là đã xử lý xong rồi,như vậy sẽ không bị trùng vào lịch quay của bộ phim này」

Tô Tố trong tâm tính chút thời gian,bây giờ là mùng mười tháng tám,đạo diễn Phạm Lãi đã nhắn tin là ngày hôm sau sẽ xuất phát lên núi,cô vẫn còn vài cảnh quay,nếu cố gắng gấp thì cũng cố thẻ ba bốn hôm quay xong,không bị trùng thời gian với phim mới.

Bộ phim này cô mới nhân kịch bản.kịch bản lại dày,bên ngoài viết tên kịch bản 《Nhất tiếu nại hà》？ Bộ phim này không có cảm giác giống phim quay trường học.

Tô Tố quyết định đẩy caffe trước mặt,hít một hơi dài,tay xoa vào nhau mới mở kịch bản.

Trương Việt ngồi đối diện nhìn động tác của cô ấy,cả người cứng đờ!

Bạn thân của cậu ấy Tô Tố,trước kia khi xem kịch bản từng phản ứng giống y hệt như cô.

Hít một hơi

Tay xoa vào nhau！

Trương Việt dứt khoát đứng lên,không dám tin nhìn vào Tô Tố.

Chương 114

“Trương Việt, anh sao thế?”

Tô Tố bối rối nhìn Trương Việt.

Trương Việt, anh sao thế?

Đã từng có lúc, người cô gái với khuôn mặt vui tươi như hoa ấy cũng thường xuyên dùng ánh mắt ngây thơ để hỏi anh như thế.

Trương Việt hít một hơi thở sâu, khuôn mặt thanh tao tuấn tú ấy trầm lặng, anh nén rồi lại nén, cuối cùng anh cũng nén xuống được nỗi tức giận trong lồng ngực.

Anh rót một ly nước lạnh, lại ngồi xuống trở lại, trịnh trọng nhìn vào Tô Tố, “Tiểu Tố!”

Tô Tố hiểu rõ Trương Việt, trước mắt cô thấy được anh hiển nhiên đang trên bờ vực giận dữ, cô đóng lại kịch bản ánh mắt cô lặng lẽ nhìn anh, “Sao thế?”

“Tiểu Tô, cô biết được quá khứ của tôi đúng không?”

“Tôi biết, anh quản lý danh tiếng. Người nghệ sĩ mà anh đào tạo tên Tô Tố ở một tháng trước đã qua đời, vì vậy anh bị chiêu mộ sang truyền thông Tinh Quang.”

Quả nhiên!

Trương Việt nắm chặt nắm đấm, từ từ thở ra một hơi thở dài, “Xem ra cô cũng đã làm không ít công phu rồi, cho nên cô biết tôi với Tố Tố thân nhau, nên mới cố ý bắt chước cô ấy à! Cô Tô, theo như tôi thấy cô không cần thiết phải làm thế, cô là người mới do công ty đề bạt lên, cho dù thế nào đi chăng nữa, tôi là quản lý của cô, chúng ta có sướng cùng sướng có khổ cùng khổ, tôi thích cô cũng được ghét cô cũng được, những việc tôi nên làm sẽ không bỏ sót, cho nên…… cô hoàn toàn không cần thiết vì muốn lấy lòng tôi, cố ý bắt chước Tố Tố!”

Tô Tố kinh ngạc.

Không ngờ anh ấy lại nghĩ cô đang bắt chước……

Tô Tố vừa muốn mở miệng giải thích, nhưng vẻ mặt kiên định của Trương Việt khiến cô không biết sao mở miệng được, cô cười cay đắng, “Người mà anh nói là một người tôi rất thích, chúng ta cũng có tên giống nhau, cho nên từ đó đến giờ tôi đều cảm thấy là một thứ duyên phận, nên đối với cô ấy cũng có sự quan tâm chú ý nhiều hơn chút. Dưới sự quan tâm ầm thầm chú ý như thế này nên có thể mang theo chút thói quen của cô ấy, làm anh gợi lại những chuyện đau thương nên tôi rất xin lỗi, sau này tôi sẽ chú ý hơn.”

Thì ra là như thế.

Trương Việt cũng cảm nhận được phản ứng của bản thân hơi quá khích, anh gật gật đầu cảm thấy có lỗi, “Xin lỗi, tôi xin lỗi vì thái độ vừa nãy.”

Tô Tố lắc lắc đầu, “Không sao.”

Tô Tố cúi đầu xuống nghiêm túc đọc kịch bản, hoàn toàn đắm chìm vào trong câu chuyện.

“Nhất Tiếu Nại Hà” kể đích thực đơn thuần là một câu chuyện về trường học, nữ chính tên Thẩm Nhất Tiếu, nam chính tên Hà Nại, cho nên bộ phim mới mới gọi là “Nhất Tiếu Nại Hà”.

Mép môi Tô Tố khẽ giật, cái tên có tùy ý quá không.

Nhưng mà cô rất nhanh lại nhập tâm vào câu chuyện.

Không giống như là những bộ phim thần tượng trường học thông thường với những tình tiết phô trương vô nghĩa và thường xuyên lặp lại kịch bản.

Câu chuyện kể rằng nam chính Hà Nại là sinh viên năm tư chuyên ngành máy tính, nữ chính Thẩm Nhất Tiếu là sinh viên năm hai chuyên ngành máy tính, hai người họ một người là mỹ nam cao quý nổi tiếng toàn trường, một người là mỹ nữ thuần khiết có thân hình khiến người khác phun máu.

Tô Tố xem tới đây, lướt mắt nhẹ sang Trương Việt, cuối cùng hiểu được tại sao anh nói cô phù hợp với vai nữ chính này.

Nữ chính Thẩm Nhất Tiếu không giống như những cô gái trong phim thần tượng lấy thanh tú thuần khiết làm điểm chính, mà là một người ngực to chính hiệu, thuộc về loại người nhìn là biết không phải con hiền nhà lành, nhưng trong nội tâm và thực tế đều là con gái của con hiền nhà lành đấy. Tô Tố cúi nhìn xuống ngực của mình, cô lại xem lại trên kịch bản đặc biệt ghi chú “ngực to” hai chữ, cô im lặng.

Cô cúi đầu xem tiếp kịch bản, Hà Nại đã đi thực tập, rất ít lên lớp, tính ra là không có cơ hội giáp mặt nhau với nữ chính được.

Nhưng……

Hai người rất thích game online.

Hai người trong game đã kết thân với nhau, thường hay cùng nhau lên cấp độ để đánh yêu quái.

Không sai, bộ phim thần tượng này bắt đầu từ game online.

Một đề tài vô cùng mới mẻ, Tô Tố nhìn một cách tóm tắt, tổng kết lại, gây cười ấm áp nhưng không vô nghĩa khoa trương, tính tình nữ chính cũng rất dễ thương, sau khi đóng xong công chiếu ra khẳng định sẽ đem đến lượng fan đông đảo cho cô.

Vừa định xem tiếp, nhưng bị tiếng chuông điện thoại gọi đến cắt ngang.

“Xin lỗi, tôi nghe điện thoại trước.” Trương Việt móc điện thoại ra.

“Anh cứ tự nhiên.”

Tô Tố vô tình lướt mắt qua màn hình điện thoại, nhìn thấy trên màn hình hiện lên hai chữ “Trương Hân”, tim cô bất chợt đập thình thịch.

Trương Hân!

Là Trương Hân!

Cô cúi đầu xuống, nhưng lại âm thầm nghe ngóng cuộc đối thoại giữa Trương Hân và Trương Việt, Trương Việt nén giọng rất trầm, nhưng cô lại nghe rất rõ mồn một.

“Em từ nước ngoài về rồi à, chuyện khi nào thế? Chuyện của Tố Tố em cũng biết rồi à, nghe ai nói thế? Là thật sao! Em đừng kích động,

Tố Tố đã được chôn cất rồi, nói làm sao cũng không bù đắp được. Anh không báo em nghe thì em cũng biết mà báo em nghe thì cũng không thay đổi được sự thật. Trương Hân trong chuyện này em đừng lo nữa, anh sẽ điều tra kĩ càng.”

Mũi Tô Tố chua xót, nước mắt cũng không kiểm soát được chảy xuống. Dứt khoát Trương Việt chỉ nên chăm chú đến điện thoại, đừng để ý đến cô.

Cô vội vàng cúi đầu dùng khăn giấy lau đi nước mắt.

Hèn gì trước đó cô xem tin tức, Trương Hân không có xuất hiện trong lễ chôn cất của cô, thì ra cô ấy vừa mới biết là cô gặp chuyện rồi.

Trương Hân cùng với cô đều cố gắng trong ngành giải trí, khác với cô là, cô ấy sớm là một diễn viên nữ hạng A ở trong nước, Tô Tố mơ hồ biết được cô ấy đang quen với một người đàn ông với thân phận rất là lợi hại, nhưng Trương Hân chưa từng kể với cô về người đàn ông đó.

Lúc cô gặp chuyện Trương Hân đã đi Hàn Quốc quay chương trình người thật việc thật, toàn bộ những thiết bị liên lạc bị tịch thu hết, khoảng thời gian đó hai người không thể liên lạc với nhau, cô còn nhớ là cuộc gọi cuối cùng của hai người, Trương Hân có nói là nếu có thời gian sẽ dẫn cô đi Hàn Quốc ăn bánh gạo cay Hàn Quốc.

Hai người họ đều không nghĩ rằng đó lại là cú điện thoại cuối cùng.

“Trương Hân em bình tĩnh lại, em bây giờ hủy hợp đồng thì làm được gì! Tố Tố đã chết rồi, em về thì cô ấy cũng không sống lại đâu! Em làm tốt công việc ở Hàn Quốc, chuyện này anh sẽ biết xử lý!” Trương Việt với âm thanh mờ hồ làm gián đoạn trầm tư của Tô Tố.

Cô đột nhiên hồi thần lại với đoạn đối thoại thì nghe thấy âm thanh của Trương Hân, giọng nói của cô ấy rất lớn, kèm theo đó là tiếng khóc than và thương đau từ tận đáy lòng, dù ngăn cách nhau bằng điện thoại cũng có thể nghe rất là rõ ràng.

"Tố Tố chết rồi anh nói em làm sao mà làm sao quay tiếp được!"

Không khí tức thời ngưng tụ lại, Tô Tố nghe được tiếng khóc nấc của Trương Hân, "Không ngờ các anh lại dám giấu em, dám giấu em….."

"Trương Hân……"

"Em phải trở về, em sẽ lập tức đặt vé về nước!"

Trương Việt cười cay đắng, thở dài thỏa hiệp, "Vậy thì… trở về đi!"

……

Trương Việt cúp máy điện thoại, lúc ngoảnh đầu lại trông thấy vẻ mặt sướt mướt của Tô Tố, cô cúi đầu khóc không thành tiếng, nước mắt dọc theo đôi má chảy xuống, khuôn mặt đều là vết tích của nước mắt.

Anh ngây người: "Cô sao thế?"

Tô Tố cắn môi, chỉ vào kịch bản, "Tôi đang xem một đoạn đối thoại rất là cảm động."

"……"

Trương Việt từ từ thả phù mấy hồi, tâm trạng trôi nổi cuối cùng cũng nén xuống, anh đỡ lại mắt kính, tiếp tục bàn công việc với Tô Tố,

“Nếu như cảm thấy ok thì mình quyết định vậy nhé.”

“Uhm, có đi casting không?”

“Không cần, kịch bản là do công ty thiết kế riêng cho cô, ngoài cô ra thì tạm thời chưa ai thích hợp để thủ vai này, nếu như cô không nhận, kịch bản sẽ tạm thời hoãn lại.”

Tô Tố hiện giờ không còn tâm trạng bàn luận những thứ này, cô muốn hỏi chuyện của Trương Hân nhưng bản thân lại quá lúng túng, cô chỉ có thể tìm chủ đề khác cho mình, “Vậy…… vai nam chính đã quyết định chưa?”

“Đã quyết định rồi, dùng là một người mới, có thể cô cũng quen biết, chính là Mộ Bạch người cùng trường với cô!”

Chương 115

Về đến biệt thự Cẩm Viên, tinh thần của Tô Tố như người mất hồn.

Ở trước cổng biệt thự vấp phải chân, té một cái sấp mặt xuống cả đất.

"Cô Tô, không sao chứ."

Dì Trương vừa đúng lúc từ cửa đi ngang qua, trông thấy liền khẩn trương chạy qua đỡ cô, "Tại sao không bất cẩn thế, té đau lắm không?"

"Không sao……"

"Còn nói không sao à, bàn tay cũng chảy máu rồi. Vào nhà đi, để tôi giúp cô thoa thuốc."

"Tôi không sao thật, dì Trương dì làm việc đi, đừng lo cho tôi." Tô Tố nhìn sang bàn tay chốc da của mình, không quan tâm lắc đầu, "Dì Trương hôm nay tôi mệt rồi, tôi lên lầu nghỉ ngơi một lát đây."

Dì Trương chậm hiểu tới đâu nhưng vẫn nhìn ra là có vấn đề.

Không lẽ là cãi nhau với thiếu gia rồi à? Nhưng không phải nói là đi lấy kịch bản sao, không lẽ gặp phải chuyện không hay rồi, hay là bị người khác ức hiếp?

Dì Trương dán mắt nhìn Tô Tố lên lầu, bà lén lút âm thầm gọi điện thoại cho Tiêu Lăng.

“Thiếu gia, cô Tô có chút không ổn lắm.”

……

Lúc Tiêu Lăng bắt máy điện thoại là đang họp, vừa nghe dì Trương nói Tô Tố tình hình bất ổn, anh quả quyết dừng ngay cuộc họp.

Anh lái xe phi nhanh về biệt thự.

Trên đường về anh không ngừng nghĩ ngợi, Tô Tố rốt cuộc bị sao thế?

Tuy rằng anh với Tô Tố ở bên nhau thời gian chưa lâu, Tiêu Lăng cũng biết rằng cô là một người khá lạc quan và tích cực, rộng lượng, nếu không thì lúc trước bị anh uy hiếp dụ dỗ thì cô đã sớm tiêu tàn rồi.

Có thể khiến tình hình của cô “rất bất ổn”, anh thực tình không nghĩ ra được là cô đã gặp phải chuyện không hay gì rồi.

Về đến biệt thự, dì Trương đã đứng đợi trước cửa với vẻ nôn nóng, vẻ mặt Tiêu Lăng trầm lặng bước nhanh lên trước, “Chuyện gì thế?”

“Không biết nữa, từ lúc về đến giờ cô ấy đã khóa mình vào căn phòng, đến giờ vẫn chưa chịu ra.”

“Bao lâu rồi?”

“Cũng gần một tiếng rồi, tôi gõ cửa hỏi cô ấy có cần ăn chút gì không cũng không trả lời tôi, thiếu gia, có phải hai người đã cãi nhau rồi không?”

Dì Trương là người lớn tuổi của bên nhà cũ, ngày thường thường hay chuyện trò với lão gia, làm cơm cho lão gia, ở chỗ ấy cũng được hai mươi mấy năm rồi, là người trông coi Tiêu Lăng khôn lớn, nói là người làm, thật ra cũng giống như lão Trần, lão gia đã sớm coi họ là người trong nhà cả rồi, cho nên, dì nói chuyện có chút hơi tự nhiên.

"Không có chuyện đó." Tiêu Lăng bực dọc tháo cà vạt ra, "Hôm nay cô ấy đã gặp ai rồi?"

"Thì là đi gặp người quản lý, oh, đúng rồi, lúc đi cô Tô còn bình thường lắm, sau khi về tâm trạng tự nhiên xấu đi."

Không lẽ do Trương Việt làm sao?

Vẻ mặt Tiêu Lăng trầm mặc không nói năng, cởi bỏ bộ áo vest tiện tay bỏ trên sofa, người thì đã bước nhanh lên lầu.

Mở khóa vân tay.

Cửa phòng "Pặc pặc" một tiếng liền mở ra, Tiêu Lăng về rất vội vàng, ngay cả giày còn chưa thay, đôi giày da dẫm trên mặt sàn nghe thấy âm thanh giòn giã, âm thanh ấy kinh động đến Tô Tố trên giường, cô hoang mang vội vàng bò dậy lau đi nước mắt trên mặt.

Tiêu Lăng thấy được là vẻ mặt đầy vết tích nước mắt của Tô Tố.

Khóc à?

Lúc trước anh ức hiếp cô, cũng không hề thấy rơi qua một giọt nước mắt!

Lòng anh thắt lại, liếm môi bước nhanh qua đó.

Tô Tố hoang mang vội vàng lau sạch nước mắt, trông ra cô ấy khóc cũng đã lâu, tóc dài rối bời, đôi mắt thì sưng đỏ, “Anh, anh tại sao vào mà không gõ cửa?”

Tiêu Lăng ngồi trên mép giường, trông mắt đến cái gối màu gạo là một vũng nước mắt.

Mặt anh tối sầm lại.

Đây đã rơi bao nhiêu nước mắt rồi?

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“…… Không có gì.” Tô Tố cúi đầu không chịu nói.

Mặt Tiêu Lăng lại tối sầm lại, anh cưỡng ép nắm lấy đôi vai của cô, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em không nói thì anh đi hỏi Trương Việt đấy!”

Chỉ gặp Trương Việt có một lần đã thành ra như thế, chắc chắn là liên quan đến anh ta.

“Đừng đi!”

Tô Tố khẩn trương nắm lấy cánh tay của Tiêu Lăng, “Anh đừng đi, không có ai ức hiếp em.”

Vẻ mặt của Tiêu Lăng không hề tin.

Không có ai ức hiếp mà khóc thành như thế.

“Đúng thật không có ai ức hiếp em, em không gạt anh……” Cô hoàn toàn không biết nên giải thích như thế nào với Tiêu Lăng, chỉ có thể

lặp lại một lần rồi một lần, “Thật là không có ai ức hiếp em hết, Trương Việt cũng không có ức hiếp em, Tiêu Lăng anh đừng hỏi, đừng hỏi được không?”

Câu nói cuối cùng hiển nhiên mang theo tiếng khóc nấc và nài nỉ.

Trong lòng anh cháy bừng lên một ngọn lửa, vừa là thương xót vừa là giận dữ, người phụ nữ của anh anh còn không dám ức hiếp đến như vậy, rốt cuộc là ai đã khiến cô tổn thương đến như vậy.

Nhưng anh lại không nỡ ép cung cô!

Tiêu Lăng lên giường, ôm cô vào lòng, “Được được được, anh không hỏi nữa.”

Anh sẽ tìm cách khác để biết được đầu đuôi câu chuyện.

Tô Tố như người chết đuối vớ chặt lấy Tiêu Lăng, như con mèo sà vào lòng anh khóc hu hu lên.

Trương Hân……

Trương Việt……

Họ không hề lãng quên cô, còn nói là sẽ điều tra rõ ràng.

Điều tra?

Tô Tố đột nhiên ngóc đầu lên, tròng mắt đỏ hoe nài nỉ Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng, em cầu xin anh một chuyện được không?”

“Được.”

Tiêu Lăng không hề suy nghĩ liền đồng ý ngay, trông bộ dạng tội nghiệp của cô, dù sự việc đó có khó khăn đến mấy anh cũng sẽ giải quyết được việc đó. Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, giọng nói có hơi trầm "Để anh giải quyết việc đó dùm em cũng được, không được khóc nữa."

Cô cũng không muốn khóc, chỉ là do cô không kiểm soát được.

Tô Tố cố gắng nén lại không phát ra âm thanh, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, có thể do ức chế, cả người cô đang run rẩy cả lên."

"Thôi được rồi, em vẫn nên khóc đi." Bộ dạng bây giờ của cô khiến người khác càng đau lòng hơn, "Khóc xong rồi hẳn nói với anh đã xảy ra chuyện gì."

Một câu nói như là chìa khóa mở đê ngăn lũ, Tô Tố nắm chặt áo sơ mi của Tiêu Lăng khóc như lũ lụt, như là đứa trẻ mất đi cả thế giới, cô khóc thảm thương đến vậy, khiến người nghe thấy càng không nén được cơn chua chát trong lòng.

Tiêu Lăng chỉ có thể ôm chặt cô, vụng về vỗ lưng cô, im lặng như là sự an ủi cho cô.

Tô Tố khóc và cứ khóc như thế được nửa tiếng.

Đến khi cô hức hức ngừng khóc rồi, áo sơ mi trắng trước ngực của anh đã ướt đẫm một mảng lớn, Tô Tố hít lại nước mũi, "Em xin lỗi……"

Tô Tố thất thường như vậy vẫn là lần đầu tiên Tiêu Lăng trông thấy, lúc này anh đâu còn quan tâm vấn đề về cái áo.

“Bây giờ có thể nói được chưa?”

“Tiêu Lăng…… Em không biết nên nói sao với anh, nên em cầu xin anh đừng hỏi, anh có thể không hỏi lý do mà vô điều kiện giúp em một việc được không, chỉ một việc thôi!”

Không hỏi lý do?

Vô điều kiện?

Nếu như là người khác, cái yêu cầu vô lý như thế anh nghe cũng không thèm nghe, nhưng đối tượng là Tô Tố, anh phát hiện bản thân không có cách nào từ chối được.

“Em nói đi.”

“Anh có thể giúp em bảo vệ hai người không, một người là quản lý của em Trương Việt, một người nữa là một nữ minh tinh trong nghề tên Trương Hân. Tiêu Lăng, anh tìm người bảo vệ họ 24/24 được không!”

Trương Việt hiển nhiên là người biết được cái chết kiếp trước của cô có ẩn khuất, nghe ngữ khí của anh chắc chắn sẽ điều tra cho rõ.

Cô dám khẳng định.

Trương Việt và Trương Hân người nghi ngờ đầu tiên chính là Mạc Tầm.

Nếu như họ mà điều tra nhất định sẽ bắt đầu khai thác từ Mạc Tầm, nhưng cả hai người họ cộng lại cũng không đủ khả năng đối kháng với Mạc Tầm, lỡ như làm lớn chuyện, Mạc Tầm sẽ giết người diệt khẩu……

Cô tin rằng chuyện như thế với loại người cặn bã như Mạc Tầm chắc chắn sẽ dám làm.

Cô không thể mạo hiểm này được.

Tô Tố hận bản thân bây giờ.

Cô hiện giờ không có khả năng bảo vệ Trương Việt và Trương Hân, càng không thể chạy đến trước mặt họ nói rằng cô là Tô Tố lúc đó, và càng không thể nhắm mắt đứng nhìn họ gặp nguy hiểm.

Hai người họ là người thân thân nhất của cô, cô chắc chắn se không ngại tính mạng mình mà bảo vệ họ đến cùng.

Cầu cứu Tiêu Lăng, là cách tạm thời cô suy nghĩ được để bảo vệ họ.

Anh là tổng tài của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, chỉ cần Tiêu Lăng đồng ý, chí ít thì sự an toàn của Trương Việt và Trương Hân có thể được bảo đảm.

Tô Tố thấp thỏm đợi chờ Tiêu Lăng cho cô câu trả lời.

"…… Được!"

Chương 116

“Hey hey hey, đang nghĩ gì vậy, hoàn hồn lại.” An Tiểu Hy cầm ly trà sữa đến gần Tô Tố, với một nụ cười không tốt, “nhớ Tiêu thiếu gia à, nhìn vẻ mặt cậu có vẻ tươi tắn.”

Tô Tố sờ vào mặt, “Rõ lắm không?”

Hai ngày nay cô ta với Tiêu Lăng có quan hệ rất tốt, đặc biệt là Tiêu Lăng đồng ý với yêu cầu của cô ta mà không hỏi tại sao. Điều này khiến cô ta cực kỳ xúc động, ban đầu rất lo lắng nhưng bây giờ thì có thể yên tâm rồi.

24 giờ Tiêu Lăng đều bảo vệ Trương Việt, Trương Hân, họ tuyệt đối không bao giờ gặp nguy hiểm.

“Lộ quá rõ luôn đó”, Tiểu Hy đặt ly trà sữa lên bàn, sau đó học theo tư thế vừa nảy của Tô Tố, giữ khuôn mặt và cười nhút nhát ngượng ngùng, “Hey hey hey, biểu cảm gì đấy, vừa nảy cậu là như thế đó.”

Tô Tố lạnh người.

Nhanh chống xua đi những vết da gà trên cánh tay, cô ta vừa nảy ớn đến thế không.

“Cảnh Thuỵ với Tiểu Thất vẫn ổn chứ?”

“Không phải ngày nào cũng nói với cậu sao, cũng khá tốt, ngủ được, ăn tốt ngủ tốt. Hai ngày nay đều đến gặp ông cố của chúng nó, nhưng mà ông cố của chúng nó là người như thế nào, tặng những

món quà cho hai thằng nhỏ thật kinh ngạc.”

Đây là lời nói ra từ miệng Tiểu Thất, không có nhiều sai sót.

“Này, cậu đừng thay đổi chủ đề, nói tóm lại cậu với Tiêu Lăng tiến triển rất tốt mà.” Tiểu Hy tiến gần Tô Tố và chớp mắt, “Tiến triển đến bước nào rồi? Bắt tay? Không không không, Tiêu thiếu gia không phải một chàng trai thuần khiết. Kiss? Cái này thông thường sẽ có, vậy giường……”

Ăn đồ ăn cũng không ngừng miệng cậu lại.” Tô Tố mặt đỏ bừng lên, nhìn một hồi những người trong tiệm cà phê, mau chóng lấy chiếc bánh kem đã đặt nhét vào trong miệng cô, ngăn chặn miệng của cô.

“Nói bậy gì đó, chúng tớ không có gì cả.”

Cher.

Cô ấy không tin!

Tiểu Hy chuyển động miệng, cố nuốt bánh kem xuống rồi uống một ngụm trà sữa, miệng nở nụ cười “Được rồi, đừng đụng tôi, có người phụ nữ xinh đẹp nằm bên cạnh, nếu như là đàn ông thì không chịu đựng được. Nếu như anh ta không đụng chạm vào cậu thì chỉ có một nguyên nhân.”

“Cái gì?”

Tiểu Hy quay nhìn xung quanh, nhìn thấy không ai chú ý đến họ thì mới hạ nhẹ giọng xuống nói bên tai Tô Tố, “ngoại trừ Tiêu thiếu gia không thể!”

“……”

Có thể đoán thái quá hơn không!

Tiêu Lăng được không, không ai hiểu rõ điều đó bằng cậu đâu, khi họ lần đầu tiên ở khách sạn thì cô ta hoàn toàn cảm nhận được rằng anh ta “được” như thế nào!

Nhưng gần đây Tiêu Lăng có chút hơi lạ.

Cô ta dọn đến biệt thự Cẩm Viên cũng hai ngày rồi, hai ngày nay Tiêu Lăng đối xử với cô càng trở nên dịu dàng và ân cần. Anh ta giống như một người đàn ông tốt trong thế kỷ mới, buổi tối hôm nào làm việc xong là về thẳng Cẩm Viên cùng với cô ta anh cơm tối. Chưa bao giờ có một mùi nước hoa lạ trên cơ thể.

Hai ngày nay họ đều ngủ cùng nhau, trước khi ngủ cũng sẽ sờ soạn nhau và nhiều khi cô ta cũng cảm nhận được rằng anh ta đã sẵn sàng cho mọi thứ. Nhưng đến cuối cùng thì anh đều chạy đi tắm.

Nếu như không phải là cùng một khuôn mặt thì cô thực sự nghĩ rằng Tiêu Lăng bị hoán đổi.

“Chúng tôi không có thật!”

Tiểu Hy bị sốc, “Không thể chứ?”

Tô Tố thề.

Tiểu Hy nhìn cô như vậy và cuối cùng cũng tin. Cô cuối đầu xuống không biết rằng đang nghĩ gì, sau một lúc đột nhiên ngẩng đầu lên với đôi mắt sáng rực nhìn Tô Tố với đôi mắt đầy sự ngưỡng mộ, “Tố Tố à.”

"Cậu lại làm sao nữa?"

"Tiêu thiếu gia, anh ta gần đây trải qua chuyện gì à"

"Hả?"

Lại nói ra từ đâu vậy, Tô Tố có chút xấu hổ.

"Có phải anh ta gần đây không đụng cậu?"

Tô Tố bắt đầu suy nghĩ về nó và gật đầu.

Trên thực tế hai người họ cũng chỉ lúc ở khách sạn, còn lại là Tiêu Lăng dùng sức lực với cô nhưng đều không thành.

Nói về nó, từ lúc họ gặp nhau từ đầu đến bây giờ thì cũng đã một tháng mấy rồi.

Tôi nghĩ là có thể Tiêu Lăng dạo gần đây xảy ra vấn đề gì rồi, Tô Tố à, việc này liên quan đến chuyện "tình dục", cậu phải tìm hiểu rõ."

Tô Tố mặt sắp đỏ bừng, "Tiểu Hy cậu đừng nói bậy."

"Tớ không hề nói bậy, bây giờ chỉ còn một cách thôi."

"Cái gì?"

"Cậu thử anh ta!"

Thử?

Chuyện này thử bằng cách nào!

Tô Tố lắc đầu đầu còn nhanh hơn chuông. Cô ta có thể dự đoán rằng miệng của Tiểu Hy sẽ không có ý tưởng gì hay.

“Này, cậu không nên không để tâm đến, thậm chí không phải vì chuyện “tình dục” của cậu sau này thì cậu cũng phải biết Tiêu thiếu gia có phải là đang giận dỗi không. Đàn ông đều rất coi trọng chuyện này, nhưng không dám đi đến bệnh viên xem, cậu cũng không thể để Tiêu thiếu gia bị bệnh như vậy hoài được.”

Tô Tố vẫn cảm thấy không thể tin được, Tiêu Lăng làm thế nào mắc căn bệnh này.

Nhưng mà trong đầu lại nảy ra tên Đường Sảng, cô ta có chút nghi ngờ.

Cuộc sống trước đây của cô rắc rối như vậy, không chừng……đây là cách duy nhất mới có thể giải thích. Nếu không thì tại sao anh ta lại đột nhiên đổi tính chứ.

“Tô Tố à, sức khoẻ của Tiêu Lăng giờ đây nằm trong tay cậu rồi.”

“Vậy, vậy tớ phải làm sao?”

Tiểu Hy bất lực “giảng đạo”, giữ chặt não bộ của cô và kéo cô sát lại gần.

“Quyến rũ anh ta!”

“Quyến, quyến rũ?”

Dưới cú sốc này, giọng Tô tố tăng thêm vài nất, mọi người trong quán cà phên đột nhiên đều nhìn qua, gương mặt thái quá của Tô Tố đỏ bừng lên và nhanh chóng thu cổ lại trốn sau chiếc ghế to.

Cô ta dang tay giữ miệng Tiểu Hy lại, “Tiểu, Tiểu Hy, cậu đừng nói bậy/”

“Này….” Bỏ tay ra!

Bịt miệng thì bịt miệng nhưng cả mũi cũng bịt luôn à, nghẹt cô ta chết!

Tô Tố nhanh chóng thả ra, Tiểu Hy thở hổn hển, “Mẹ ơi, may quá, không giết chết tớ.”

Tô Tố có ý xin lỗi và đưa cho một chiếc khăn giấy

“Gì vậy?” Tiểu Hy thở hơi dài.

“Son môi trôi rồi……”

Tiểu Hy thở một hơi nhẹ, lấy chiếc khăn không quan tâm và làm cho son môi lau sạch hết, lại cuối đầu xuống nói với Tô Tố, “Tớ nói không sau, cậu có thể thử thử, nếu như cậu quyến rũ được anh ta mà anh ta lại không ăn thịt câu thì tuyệt đối là có vấn đề rồi, vấn đề này không thể đi gặp bác sĩ. Nếu như Tiêu thiếu gia sợ mất mặt vì chuyện này thì thực sự không ổn rồi. Tố Tố, cậu nghĩ thử xem Tiêu Lăng bình thường đối xử với cậu rất tốt, cậu bây giờ cũng là bạn gái chính thức của anh ta rồi. Không chừng sau này cũng sẽ là vợ của anh ta, cậu làm sao có thể không quan tâm đến sức khoẻ anh ta chứ.”

Nhìn sắc mặt của Tô Tố do dự, Tiểu Hy biết rằng cô ta đã để tâm đến những lời nói này và thở dài vỗ vai cô ấy. “Tố Tố, sức khoẻ của Tiêu Lăng đã nằm trong tay cậu rồi.”

“……”

Cô ấy cảm nhận rằng trên vai cô đang đè lện một gánh nặng, nghĩ đến những việc những ngày qua Tiêu Lăng đối xử tốt với cô Tô Tố có chút do dự.

Nếu như thật sự bị bệnh rồi thì làm người bạn gái này mà không quan tâm được một chút thì có phải có chút không hợp lý sao. Nếu như hỏi trực tiếp thì sẽ là tổn thương đến tự trọng của anh ấy.

Nhưng mà……

Tiêu Lăng bị bệnh?

Chắc không?

Nhưng nếu như không phải là bệnh, thì làm sao anh ta lại bất thường như thế.

Tô Tố càng nghĩ thì đầu óc cô càng rối.

Có phải….thực sự muốn thử?

Chương 117

Tô Tố chỉ cần nghĩ đến việc phải đi "quyến rũ" Tiêu Lăng thì khuôn mặt liền đỏ bừng lên.

Cô cầm nước đá trên bàn và thoa lên mặt, nhìn ánh mắt mong đợi của Tiểu Hy nhanh chóng chỉ tay "Cậu, cậu đừng như vậy với tớ, tôi không được….."

Cô ta không biết những thủ đoạn quyến rũ.

Tiểu Hy cũng không thuyết phục cô, nhẹ nhàng liếc cô một cái, thở dài với sự hối hận, "Chà! Thật tội nghiệp Tiêu thiếu gia."

"….."

Tô Tố cắn môi và do dự.

Tiểu Hy tiếp tục giữ khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn trần nhà, "Chật chật. …..nếu như tớ là Tiêu thiếu gia thì chắc chắn sẽ đau lòng mất, người ta nói rằng ba mẹ của Tiêu Lăng đều ở nước ngoài phải không, uầy, sống một mình quanh năm, rất nhiều công việc, thậm chí còn không có người bên cạnh biết lạnh hay nóng, nói không chừng những ngày bình thường đều không có người tâm sự. Không dễ gì có một người bạn gái mà người bạn gái này cũng không quan tâm anh ấy, uầy, nghĩ lại thật là đáng thương."

"…."

Có, có đáng thương không?

Tâm trí Tô Tố bỗng hiện lên việc Tiêu Lăng bị bệnh như không thể nói ra, chỉ được một mình thở dài trong đêm.

Cô ấy đột nhiên có hơi xấu hổ

Tiêu Lăng đối xử với cô ấy tốt như vậy, ngay cả khi những yêu cầu vô lý cũng có thể chấp nhận. Nhưng cô ấy là một người bạn gái lại không đủ năng lực…..

Tô Tố bắt đầu suy nghĩ về bản thân mình, càng nghĩ càng cảm thấy tội lỗi trong lòng.

“Tiểu Hy, cậu nghĩ tớ nên làm thế nào?”

Xong rồi!

Mắt của An Tiểu Hy được “đánh bóng” sáng rực lên, quay người và nắm lấy chiếc túi từ ghế da mềm mại, đưa ra một chiếc túi nhỏ như là một kho báu nhân lúc mọi người không thấy thì nhét vào trong người Tô Tố, “mau cất vào!”

“Cái gì vậy?” làm điều lén lút vậy.

“Vật tốt”

Tô Tố tò mò mở túi ra và liếc nhìn nó, nhìn thấy nó bị sốc gần như nhảy dựng lên. Cô ta vội vã nắm cái túi, mới nãy vừa “đánh” đi đôi gò má ửng đỏ thì lại hiện lên một lớp phấn má, “Tiểu, Tiểu Hy…..”

Thậm chí còn tặng cho cô ta thứ này.

“Tớ làm điều đó chỉ muốn tốt cho cậu.” Tiểu Hy chớp chớp đôi mắt,

“Tố Tố à, con cá lớn như Tiêu thiếu gia cậu cần phải giữ chặt đó.”

Chúa ơi….

Cái gì với cái gì vậy.

Tô Tố gấp chiếc túi thành một cục nhỏ, từ dưới bàn nhét nó cho Tiểu Hy, “Tôi không muốn…..”

“Không được không được, đây là những gì tôi đã kỹ lưỡng chuẩn bị cho cậu.

“….” Tô Tố không nói nên lời.

Cô ta tự chạm vào mặt, cay nóng cay nóng, cô ta nghĩ rằng mặt cô ta chắc chắn có thể rán trứng rồi.

Cô ta duỗi tay một thời gian, cánh tay đều đau mỏi nhưng Tiểu Hy không có ý định lấy thứ đó về, Tô Tố sắp khóc rồi, “Tiểu Hy….”

“Cậu cất nó vào mau, có người đến rồi,”

Cô ta vừa quay đầu, quả nhiên thấy nhân viên phục vụ trong quán cà phê từ hướng đó bước đến.

Ah, ah ah.

Thực sự để người khác thấy thì cô ấy mất mặt rồi.

Tô Tô gấp đến không biết để đồ đó ở đâu, An Tiểu Hy bịt miệng cười thầm và nói nhỏ với cô “Nhanh lên nhét nó vào túi.”

Tô Tố liếc nhìn cô, nhét đại đồ đạc vào túi của mình.

May mắn là đồ đủ nhỏ.

Cũng may mắn là túi lớn.

Không thôi thì…..rất mất mặt.

Hành động của hai người khá rõ, thu hút đôi mắt bối rối của người phục vụ, sắc mặt Tiểu Hy rất bình thản, một chút xấu hổ cũng không có nhưng Tô Tố thì đỏ mặt rồi.

Đợi anh ta rời đi thì mới véo cô ta một cái "Tiểu Hy xấu xa, tại sao cậu lại đột nhiên chuẩn bị cái này cho tớ."

Lúc Tiểu Hy hẹn cô ra thì rõ ràng là hẹn đi dạo phố, đúng lúc vào ngày mai cô ta với đoàn phim đi ra ngoại cảnh quay phân đoạn cuối cùng, phải lựa vài món đồ, cho nên mới ra ngoài. Đâu biết rằng con nhỏ chết tiệt này đột nhiên lại tặng cô ấy cái này. Nếu như cô ấy biết thì có đánh chết cô ấy cũng không ra.

Mọi thứ tớ đều muốn tốt cho cậu, cậu đi quay phim lần này phải đi 4, 5 ngày mà. Là một người bạn gái, làm sao có thể một chút lợi ích cũng không để lại cho bạn trai. Tiêu thiếu gia đàn ông đích thực thời kỳ hoàng kim, vậy yêu cầu cao nhất là khi nào, cậu không sợ những lúc cậu vắng mặt thì anh ta đi tìm người phụ nữ khác sao."

"Không phải cậu nói anh ta không, không được sao….."

"Cho nên tớ chuẩn bị cho cậu thứ này, đúng lúc một công hai việc, nếu anh ta được thì tốt. Cậu cũng được thực hiện nghĩa vụ của bạn gái, nếu không được thì có thể thuyết phục anh ta gặp bác sĩ."

"….." Tô Tố chán nản.

Có vẻ như tất cả đạo lý đều bị Tiểu Hy chiếm hết, cô ấy còn nói được gì?

Hai người uống xong trà chiều thì tiếp tục dạo phố.

Tô Tố mua đồ đều không để tâm, ôm chặt chiếc túi trong người, sợ rằng bị người ta phát hiện trong túi cô ấy có giấu một đồ vật.

Tiểu Hy cạn lời.

Có khí phách chút được không, được không!

Cô ấy nắm tay Tô Tố nhắc nhở thầm thì, “Cậu tự nhiên mtột chút được không? Những người trong trung tâm đều nhìn cậu. Không biết thì tưởng rằng trong túi cậu giấu cổ phiếu đó, tưởng tượng một chút đi, như vậy sẽ tốt hơn chứ?”

Đó cũng là sự hi sinh anh hùng.

Nhưng mà Tiểu Hy nói như vậy, thì cô ta cảm thấy rằng động tác của bản thân dường như có chút cố ý, như thế sẽ thu hút nhiều sự chút ý ánh nhìn hơn.

Cô ấy hít một hơi dài, ngẩng cao đầu thẳng ngực nhìn thẳng thì toàn thân cô ấy có vẻ tự nhiên hơn.

“Đúng đúng đúng, có thể dạy được, là như vậy đó”

Tô Tố một bên đi thẳng một bên đảo mắt, “Tiểu Hy, hôm nay cậu rất bất thường.”

Hả…..

Có gì không ổn?

Tiểu Hy cảm giác tội lỗi không nói nên lời.

Được rồi, cô ấy thừa nhận hôm nay cô ta có chút bất thường là tại sao cô ấy đã làm những điều này để giúp Tiêu Lăng, nguyên nhân là do hai ngày trước Tôn Nguyên 48 giờ liền "bảo vệ chặt lẽ" vô tình nhắc đến việc ký kết với đài Mango của cô.

Tiểu Hy mới biết rằng, là do công việc như chiếc bánh từ trời rơi xuống này hoá ra là do Tiêu Lăng sắp xếp.

Tất nhiên là người bạn tốt nhất của Tô Tố, cô ta làm sao có thể vì Tiêu Lăng mà cho ân huệ nhỏ như vậy lại mang lại phúc lợi cho anh ta.

Cô ấy nghĩ rằng như vậy, Tố Tố thực sự trải qua một mối quan hệ và điều thứ hai là những người đàn ông trong một vùng đều quá tầm thường, có thể hẹn hò với Tiêu lăng thì không sợ không có kết quả tốt, sau này già đi thì cũng rất vui để nhớ lại nó.

Hơn nữa, với sự hiểu biết của anh ấy về Tố Tố, nếu cô nàng này không thích đàn ông thì chỉ với vài câu nói của Tiêu Lăng thì có thể dọn đến nhà anh ấy ở sao?

Ý nguyện của Tô Tố cô ta đều hiểu, nhưng mà với chuyện tình cảm thì có cảm giác là được, lo nhiều quá làm gì. Nếu như cô ấy không dám bước thêm một bước thì cô ấy đẩy lùi một cái là được.

Tiêu Lăng có thể âm thầm sắp xếp một công việc cho cô ấy thì đây chính là đang quan tâm đến cô ấy.

Vả lại, An Tiểu Hy cô ấy là người biết cách tốt nhất để báo đáp.

Tiểu Hy cười nheo mắt.

Tiêu thiếu gia à Tiêu thiếu gia, tôi chỉ có thể giúp anh đến đây thôi, nếu như thấy được trong túi Tố Tố có thứ này còn có thể nhịn, vậy thì Tiểu Hy thực sự nghi ngờ liệu Tiêu Lăng có phải là người đàn ông không!

Chương 118

Những gì Tô Tố cần mua là chuẩn bị cho việc leo núi.

Cô đã chọn hai bộ đồ thể thao ngoài trời không thấm nước và 2 đôi giày thể theo, lại mua thêm một chiếc ba lô lớn. Khi mua đều nhìn vào giá trên và do dự một thời gian rất lâu. Sau cùng thì cũng phải cắn răng dành 8.000 nhân dân tệ mua chiếc lều.

Tô Tố đau lòng quẹt thẻ nhập mật khẩu, nhìn lời nhắc trên tin nhắn điện thoại, đau lòng đến muốn khóc, “Còn rất nhiều thứ muốn mua,, lương tháng này của tôi còn chưa được phát, tháng sau Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ khai giảng, tôi cũng phải bắt đầu học……”

Hơn một tháng của cô ấy trong phim << Ngạo Vân Truyền>> cũng không trả đủ học phí cho ba người.

Tô Tố thở dài.

Tiểu Hy thấy nhân viên phục vụ xuất hoá đơn, và sau đó nhìn mặt Tô Tố một mặt đau khổ, bất đắc dĩ lắc đầu. “Cậu cho Tiêu thiếu gia chuẩn bị cho cậu là được rồi, anh ta giàu như vậy, làm sao để tâm đến việc nhỏ như vậy.”

“Không được, tớ không thể xài tiền anh ta.”

Từ nhỏ cô ấy đã học cách tự lập, cô ấy chỉ tin cậy chính bản thân, đặc biệt là tiền bạc, rất khó có thể để cô ấy ngửa tay xin người khác tiền cũng không thể thấy cô ấy mở miệng xin tiền.

Đánh chết cô ấy cũng không làm được.

Tiểu Hy không đồng tình với việc này, cảm thấy rằng não Tô Tố chết rồi.

Trở thành một người bạn gái, dùng tiền của bạn trai thì đã sao?

Còn phải mua đồ khác, chiếc lều để tạm ở quầy. Tiểu Hy tiếp tục đi theo Tô Tố dạo phố, “Còn muốn mua gì nữa không?”

“Muốn mua thêm cũng nhiều.” Tô Tố đưa ngón tay ra đếm, “Quan trọng nhất là con dao, đèn pin, dđèn khẩn cấp, thuốc chống sâu bọ, còn phải chuẩn bị một túi cứu thương, đúng rồi, còn phải mua thêm một số dây giày.”

“Hả, cần nhiều dây giày để làm gì?” Tiểu Hy trơ mắt.

Lúc trước Tô Tố thường đi quay ở trên núi và gặp vài mất mát lớn, cho nên cô đã quen thuộc với việc đi leo núi. Cô ta vừa chọn giày vừa giải thích. “Bởi vì sâu bọ trong rừng quá nhiều, cho nên khi chọn giày nhất định phải chọn giày cổ cao, dùng quần giấu cổ giày rồi sau đó dùng dây giày buộc chặt lại. Như vậy sẽ ngăn chặn những con sâu bọ vào trong quần áo. Với lại cổ giàu có thể bảo vệ chân khỏi bị trầy xước.”

“Vậy dao dự phòng.”

Quay phim mang theo dao làm gì, Tiểu Hy biểu cảm không mấy hiểu.

“Có quá nhiều cành vây nhỏ ở vùng núi, có con dao này có thể mở đường đi, gặp phải rắn bọ nào thì có thể tự vệ bản thân.”

Tiểu Hy tháng phục nhìn Tô Tố, “Tố Tố, sao cậu lại hiểu nhiều như

thế?”

“Ơ…..Thì tôi biết phải đi vào rừng cho nên lên mạng tìm kiếm một chút.”

“Tố tố thực sự chăm chỉ.”

Tô Tố cười và nhanh chóng im lặng, càng nói càng sai.

Tô Tố lại mua thêm một túi ngủ, dầu thơm trứng rắn và mấy hộp nhan diệt muỗi. Phải mất hai giờ đồng hồ mới chuẩn bị xong toàn bộ.

Sau khi mua xong, nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại, tim Tô Tố lại đau khổ.

“Cùng tôi mua mấy bộ đồ, tôi sắp thành nữ phát thanh viên rồi, không có quần áo chỉnh chu nào.”

“……được thôi.”

Gặp Bạch Linh là điều mà Tô Tố không nghĩ đến.

Khi Tiểu Hy đang thử đồ, Tô Tố chán ngồi trên ghế sofa chơi điện thoại. Những người trong trung tâm mua sắm không nhiều, cô vừa chuyển mắt thì thấy Bạch Linh đang bước vào cửa hàng. Cũng là lúc Bạch Linh thấy cô với ánh nhìn đầu tiên.

“Xin chào quý khách.”

Bạch Linh không mấy nghe thấy tiếng chào của cửa hàng, nắm chặt chiếc váy người cứng đơ đứng ở cửa.

Cô ấy không ngờ rằng ra ngoài mua sắm thì đột nhiên gặp Tô Tố.

Tâm trạng tốt của cô ấy hoàn toàn bị phá huỷ, ban đầu định ngoắc miệng một chút thêm với một chút ánh mắt ảm đạm của cô ta, toàn thân cô ta trong rất lạnh.

Hai nữ nhân viên xinh đẹp sợ hãi đến quên chào đón khách.

Bạch Linh không cảm nhận được.

Tô Tố.

Đây có phải là tên lời nguyền của cô ấy!

Tại sao chết đi một Tô Tố, bây giờ lại thêm một Tô Tố với một cơ thể mê hoặc!

Là tại vì cô ấy xinh đẹp cho nên thân hình rất thu hút đúng không.

Bạch Linh giữ chặt nắm đấm.

Cô thừa nhận rằng cô ghen tị với Tô Tố. Ghen tuông về sức khoẻ của cô ấy cũng ghen tuông về vẻ đẹp của cô ấy. Càng ghen tị hơn là Tô Tố có thể dễ dàng thu hút sự chú ý của đàn ông!

Nghĩ về cảnh tượng hôm đó nhìn thấy ở bệnh viện, Bạch Linh rất oán hận, cô ấy không cho phép bản thân thể hiện sự yếu đuối trước mặt Tô Tố. Thẳng lưng và bước chậm rãi về phía cô ấy.

“Cô Tô, lâu quá không gặp!”

Cô Tô?

Tô Tố mỉm cười, cô ta nhớ rằng Bạch Linh chưa từng giới thiệu bản

thân trước mặt cô ấy đúng không? Thế thì, tại sao Bạch Linh ta lại biết cô ấy họ Tô chứ?

“Cô Bạch, tôi không nghĩ rằng chúng ta quen thuộc đến nổi đến mức phải chào hỏi.”

Nụ cười Bạch Linh trở nên cứng đơ.

Tô Tố bĩu môi.

Trong lòng cảm giác tồi tệ.

Phân thân đối đầu thành mười Bạch Linh thì cũng không phải đối thủ của cô ta. Cô ta nhìn phía sau Bạch Linh, rất hiếm khi thấy Bạch Linh không xuất hiện với Mạc Tầm.

Tô Tố nhìn kỹ cô ta, hôm nay Bạch Linh mặc một chiếc váy liền thân trắng như tuyết, một đôi giày bệt màu trắng, thắt tóc thành một chùm ở sau, nhìn dịu dàng và tinh khiết. Có lẽ là do Mạc Tầm không có ở bên cạnh cho nên hôm nay thấy cô ta nhợt nhạt hơn so với lúc ở gặp ở công viên giải trí. Cũng bớt đem lại sự ghê tởm và đáng thương.

Tô Tố nhìn khuôn mặt này tương tự như vẻ đẹp trước đây của cô, cau mày với vẻ ghê tởm.

Diện mạo này khi xuất hiện ở khuôn mặt của cô thì cô không cảm thấy gì, nhưng với diện mạo này mà xuất hiện ở mặt Bạch Linh thì cô cảm thấy ghê tởm, cô ta hận đến nổi muốn cấu với cô ta.

Tô Tố cất điện thoại vào và đứng dạy, tiện thể chuẩn bị rời khỏi.

Đối với Mạc Tầm và Bạch Linh cặp đôi chó gặm này, cô ta nhìn một nháy cũng cảm thấy bẩn mắt cô ta!

“Đợi một chút!” Bạch Linh tưởng rằng cô muốn đi, nắm lấy cổ tay Tô Tố “Tôi có điều muốn nói với cô!”

“Cũng phải đợi tôi đồng ý nghe mới được, nhưng thật đáng tiếc. Tôi thà nghe một con chó cái sủa còn hơn là lắng nghe lời nói của cô Bạch đây, cho nên……buông tay!”

Chó cái?

Bạch Linh đỏ mặt, đôi mắt càng thêm ảm đạm hơn.

Người đàn bà này còn dám xem cô ấy là chó cái, tay của cô bất giác dùng lực trong vô thức nắm chặt lấy tay Tô Tố. Nhưng đáng tiếc rằng từ nhỏ cơ thể cô ta đã không tốt, cơ thể cũng mỏng manh, dù cho dùng sức lực thì đối với Tô Tố không khác gì đang gãi ngứa.

“Cô Tô, có sự hiểu nhầm nào giữa hai chúng ta không?”

“Không!”

“Vậy thì tôi đã xúc phạm cô trước đây ư? Nếu như tôi không có lỗi, đây là lần thứ 3 chúng ta gặp nhau.”

Tô Tố nhếch miệng cười nhạo, “trí nhớ của cô Bạch rất tốt”

Bạch Linh căm hận, tức giận. Người phụ nữ này rất bướng.

Cô ta cắn môi, vô thức nhìn đằng sau, nhìn thấy phía sau không có hình dáng của Mạc Tầm thì mới nhớ ra rằng anh ta đang ở dưới bãi đổ xe. Vì không có Mạc Tầm ở đây, cô ta cũng loại bỏ lớp nguỵ trang.

Khuôn mặt cô ta lạnh lùng lại và giọng nói giống như từ răng nói ra đối mặt “Cô Tô, bất kể cô tiếp cận tôi với Mạc Tầm với mục đích gì thì tôi cũng cảnh cáo cô, tránh xa cuộc sống chúng tôi ra!”

Tô Tố ban đầu muốn hất tay Bạch Linh ra, nhìn chằm chằm cô ta.

Nhưng không thể cứ như vậy!

Cô ta cười lạnh nhạt, “mục đích?”

“Chẳng lẽ không phải sao!” Bạch Linh cũng cười lạnh nhạt, “Mạc Tầm là của tôi, ai cũng không được giành!”

Chương 119

Nhắm vào tôi đây này

Ha ha!

Tô Tố lớn từng này rồi nghe được chuyện đáng buồn cười như thế này, cô cũng thực sự cười ra tiếng.

“cô cười cái gì!” Bạch Linh thẹn quá hóa giận.

Tô Tố cười vô tư, cười xong rồi thu nụ cười lại, sắc mặt lạnh vùng tay khỏi Bạch Linh. Khí thế Bạch Linh tuy rất mạnh, nhưng thẻ chất cơ thể thì rất yếu, bị Tô Tố dùng sức vung tay, suýt chút nữa đụng phải gương trên tủ.

“Tô Tố, cô sao dám”

“Tôi sao không dám” Tô Tố vận động cổ tay bị tê cứng, từ từ đi đến bên cạnh Bạch Linh, khuôn mặt chứa đầy tức hận và thù ghét, “Bạch Linh, cô nghĩ ai đều cũng như cô ham hố Mạc Tầm sao? Anh ta trong mắt cô là cái bánh ngọt, nhưng ở chỗ tôi đến bãi phân chó cũng không bằng! có bản lĩnh thì quản lý tốt thằng đàn ông của cô, đừng để anh ta đến tìm tôi, bởi vì mỗi lần tôi nhìn thấy cô và Mạc Tầm ghê tởm đến mức cơm ăn từ ngày hôm trước cũng nhanh ói ra rồi! ”

“Cô…..”

Bạch Linh không dám tin, chẳng lẽ Tô Tố đến gần cô và Mạc Tầm, không phải vì muốn cám dỗ Mạc Tầm sao?

Chẳng lẽ suy đoán của cô sai lầm rồi?

Không!

Không thể nào, Tầm của cô giỏi giang như vậy, nếu là con gái đều sẽ nhào đến.

Cô ta nhất định là cố ý giả vờ không thèm quan tâm, dùng thủ đoạn như thế gây sự chú ý của Tầm,cô ta cũng không phải thành công rồi sao?

Tầm của cô ngày trước đâu đâu cũng nghĩ cho cô, đâu đâu cũng chăm sóc tinh thần của cô, nhưng bây giờ bỗng ở đằng sau cô đi gặp người phụ nữ khác, đây là chuyện chưa từng xảy ra trước đây.

Không cần biết như thế nào, Tô Tố đối với cô đều là sự uy hiếp rất lớn.

Bạch Linh lưng đối diện kính thử đồ, mặt đối diện cửa của cửa hàng, nhìn thấy bên ngoài cửa có bóng hình người đi qua, cô nghĩ trong lòng, tìm đúng góc độ “phịch” một tiếng thì ngã xuống sàn.

“á…..”

Dầu gối đập mạnh xuống sàn đá cẩm thạch, Bạch Linh đau quá ôm lấy chân kêu một tiếng, nước mắt phút chốc tuôn rơi.

Lần này không giống giả tạo lắm.

Tiêu Hy trong phòng thử đồ nghe thấy động tĩnh, y phục cũng không để tâm mặc nữa, mở cánh cửa phòng thử đồ xung ra ngoài, nhìn thấy Bạch Linh ngã dưới sàn, cô sững lại một chút, tay nhận thức

đưa ra đỡ cô.

“ái ya? Tiểu thư cô làm sao vậy?”

Tô Tố kéo lấy Tiểu Hy, lắc đầu với cô, “đừng quản cô ta”

“Á?”

Tiểu Hy đơ người, tay giơ ra khựng lại ở không khí, giống hòa thượng xờ không thấy tóc, cô không quen biết Bạch Linh, cũng hông biết Bạch Linh và Tô Tố có xích mích gì, nhìn thấy Bạch Linh đáng thương tội nghiệp muốn đưa tay đỡ một cái. Nhưng Tố Tố bình thường rất tốt, nếu như đã không cho cô giúp, chắc chắc là có lý do.

Cô xoa xoa đầu, thu tay lại.

Cùng lúc đó, Mạc Tầm ở bên ngoài cửa cũng nghe thấy tiếng hét của Bạch Linh, anh bước nhanh xông vào trong, nhìn thấy Tô Tố anh cũng sững lại, hoàn toàn không nghĩ đến sẽ ở đây gặp cô.

Móng tay của Bạch Linh ấn sâu vào trong lòng bàn tay.

Tầm của cô.

Trước đây không cần biết ở đâu, ánh mắt đầu tiên của anh ấy đều sẽ nhìn cô, nhưng bây giờ, ánh mắt của anh thì dừng lại ở trên người của một cô gái khác

Cô dùng sức mài đầu gối, trên đầu gối tức khắc đau nóng rang lên, nước mắt cô “xòa” rơi xuống liền.

“Tầm, đau quá!”

Mạc Tầm bỗng tỉnh lại, bước lớn đến quỳ gối bên cạnh Bạch Linh, ngay lúc này đau lòng khôn xiếc, nhanh chóng đưa tay ra đỡ cô, "bị thương ở đâu rồi, nặng lắm không?"

"Xuýt xoa…..đầu gối đau quá"

Bạch Linh ngẩng lên, toàn khuôn mặt đều là nước mắt.

Tình trạng của cô ấy lúc này có chút thương tâm, chiếc váy trắng tuyết có vết bụi bẩn, rối loạn dính lên chân, quả đầu tròn dễ thương cũng rối tung lên,vài sợi tóc rủ xuống. Bàn tay trắng bệch nắm chặt lấy đầu gối, có máu chảy qua khe ngón tay.

Dáng điệu này nếu là người gặp phải đều sẽ không nhin được xót thương.

Tô Tố mặt lạnh nhìn Bạch Linh diễn xuất, cô lúc này thật sự có chút bái phục cô ta rồi, thật sự dám bỏ công sức, cô ta sao không đi làm diễn viên nhỉ, diễn xuất tốt như vậy chắc giải nữ diễn viên xuất sắc nhất Oscar sẽ phải trao cho cô ta mới đúng.

So với sự khinh thường của Tô Tố, Mạc Tầm xem như thở phào một hơi, cởi bỏ áo khoác che lên đầu gối cô thay cô ngừng chảy máu.

"Tầm, em đau quá"

Mạc Tầm nhẫn nhịn tức giận, bực tức nhìn nhân viên bán hàng, "xảy ra chuyện gì vậy, mặt sàn cửa hàng các cô có làm chống trơn trượt không, người ta bị ngã rồi cũng không biết đỡ sao!"

Nhân viên nữ bán hàng đều ngớ người ra.

Nghe thấy chỉ trách của Mạc Tầm, sợ phải gánh vác trách nhiệm,

nhanh chóng chỉ về Tô Tố, “không phải không phải, vị tiểu thư này không phải bị trượt ngã, cô ấy là do tiểu thư này đẩy ngã, chúng tôi không có liên quan à”

Tiểu Hy người nhảy ra đầu tiên nói, “các cô hồ đồ nói cái gì thế, Tố Tố nhà tôi làm sao có thể đẩy người khác!”

“Là thật đó” cô nhân viên bán hàng ra sức giải thích, “vừa rồi tiểu thư mặc váy trắng này vào trong tiệm thì chào hỏi cô ta, cô tiểu thư này suýt chút nữa bi cô ta gạt xuống đất, mấy người trong tiệm chúng tôi đều có nhìn thấy”

Mạc Tầm quay đầu nhìn mấy nhân viên khác, mấy cô nhân viên khác đều gật đầu.

Vừa rồi động tác Tô Tố gạt tay của Bạch Linh ra khá lớn, toàn bộ họ đều nhìn thấy trong mắt rồi, mà lúc Bạch Linh “ngã” lựa chọn góc độ mấy người đều nhìn không thấy, vậy nên cái ngã này của cô ấy, mọi người đều cho rằng Tô Tố đẩy.

Tô Tố khỉnh thường nhìn Bạch Linh.

Đây mới là kết quả mà cô ta muốn, thủ đoạn đơn giản hiệu quả, nhưng không thể không công nhận, hiệu quả vẫn không tồi.

Đối diện với chỉ trích của đám người, cô cũng không có ý định giải thích, ngược lại Tiểu Hy không nhìn được nữa, một tay chống eo chỉ thẳng mũi bọn họ mắng lớn, “các người đúng thật thú vị, con mắt nào nhìn thấy Tố Tố nhà tôi đẩy người rồi? Tố Tố nhà tôi bình thường đến con kiến còn không dám dẫm lên, làm sao có thể đẩy người. nếu như thạt sự Tố Tố nhà tôi đẩy người, thì chắc chắn là có lý do rồi.”

Mọi người câm lặng.

Đây chính xác là bảo vệ quá mức rồi.

Tô Tố trong lòng cười thầm, đưa tay ra kéo Tiểu Hy, “không cần phải giải thích cho họ, không cần thiết”

Tiểu Hy không vừa ý, “Tố Tố cậu thật dễ bị bắt nạt,vậy nên người khác mới cưỡi lên đầu cậu đại tiện”

Cô cố ý nói thô tục, Mạc Tầm nghe thấy quả nhiên cau mày nhăn mặt

“Tầm, không trách cô ấy….” Bạch Linh nắc cụt giằng co muốn từ trên sàn đứng dậy, Mạc Tầm nhanh chóng ấn bờ vai của cô, “đừng cử động”

“Em không sao, thật sự không sao. Tầm, đều do em không tốt, em nhìn thấy tiểu thư đây có chút quen,nhớ ra trước đây có gặp 2 lần, mỗi lần đều không được vui vẻ, vậy nên đi đến chào hỏi hỏi thăm có phải có hiểu lầm gì không. Nhưng không nghĩ rằng….thật sự không phải cô ấy đẩy em, là tự em không cẩn thận…..”

Tô Tố một lần nữa cảm thấy độ thâm sâu của văn hóa Trung Quốc.

Một câu được nói giống như nghệ thuật.

Cố tình gợi lên mở đầu, khiến người khác nghĩ đến kết thúc, dưới tình hình này, tất cả mọi người sợ rằng đều nghĩ là cô đẩy Bạch Linh.

Một người bị thương còn nói đỡ cho cô.

Còn người gây thương tích người khác còn không biết hối cải.

So sánh như vậy, ừm….một thiên thần, một ác quỷ

Tô Tố ngoảnh đầu nhìn sắc mặt của các cô nhân viên bán hàng, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt coi thường của họ, mà sắc mặt của Mạc Tầm…..cô không cần nhìn cũng biết khó nhìn thế nào.

Anh ta cúi người bế Bạch Linh dậy, lạnh lùng nhìn Tô Tố, “Tô tiểu thư, nếu như cô có gì không vừa ý, chỉ cần tìm đến tôi, Linh Nhi thân thiện như vậy, xin cô đừng làm hại cô ấy!”

Chương 120

“Tô….Tô Tố!”

Bạch Linh lần đầu tiên nghe thấy tên của cô ấy, bịt miệng kinh hãi nhìn Tô Tố, cô căng thẳng tóm lấy áo của Mạc Tầm, cả người đều đang run lên, “Tầm, anh nói tiểu thư đây, cô ấy tên Tô Tố”

“Ừm”

“Cô ấy và chị…..”

“Cô ấy và chị của em không có quan hệ gì” Mạc Tầm nhìn Tô Tố, cúi đầu an ủi Bạch Linh, “Linh Nhi, đừng suy nghĩ nhiều”

Bạch Linh dường như vẫn….

Bạch Linh hiền lành?

Bạch Linh nhìn về Tô Tố, dường như giống bị sợ hãi vậy, cố gắng lẩn trốn trong lòng Mạc Tầm. một tay còn tóm chặt lấy áo trước ngực anh, toàn thân đều đang run lên.

Hư hư…

Diễn xuất này.

Tô Tố không khâm phục không được, chẳng trách có thể chói chặt Mạc Tầm, giống như chỉ là đàn ông đều thích phụ nữ yếu đuối không có sự giúp đỡ vậy, không phải là có thể kích thích tính bảo hộ của họ

sao.

Cô không quan tâm Mạc Tầm hiểu lầm, nhưng nhẫn nhịn không nổi cặp đôi cẩu nam nữ này, nhìn thấy Mạc Tầm ôm Bạch Linh chỉ trích cô, Tô Tố nhịn cười không nổi, “nhìn tôi thế làm gì, giống như tôi làm chuyện gì thiên lý không dung tha vậy, Mạc Tầm à Mạc Tầm, tôi phát hiện có lúc ánh mắt của anh thực sự bị mù rồi, ha ha, nhưng như vậy cũng tốt, hai người một tiện nhân giả tạo tâm gan rắn độc, một ngụy quân tử tàn nhẫn thủ đoạn, thực tế rất xứng đôi, ha ha, một đôi tạo hóa của trời đất à”

“Đủ rồi, Tô Tố cô đừng có quá đáng!” Mạc Tầm mặt lạnh xuống.

“pa....”(tiếng tát)

Không hề có dự tính, Tô Tố tát mạnh một cái lên mặt Mạc Tầm, cái tát này của cô dùng hết sức, khiến cho mặt của Mạc Tầm chuyển sang một bên, khuôn mặt trẵng nõn của anh ta bỗng chốc hiện lên vết tay đỏ tươi.

Dùng sức quá lớn, đánh xong lòng tay Tô Tố cũng bị tê dại. Nhưng trong lòng Tô Tố mười phần sảng khoái, cái tát này cô sớm muốn cho anh ta rồi.

Sắc mặt Mạc Tầm băng giá đáng sợ.

“Á...Tầm” một tay Bạch Linh che lấy mặt Mạc Tầm, thù hận trừng mắt nhìn Tô Tố, “Tô Tố cô đừng quá đáng quá thế!”

“Tố Tố......”

Tiểu Hy nhìn Mạc Tầm sắc mặt phút chốc sắc bén, kinh hoảng ngăn Tô Tố, “chúng ta đi nhanh thôi”

Cô đã nhìn thấy được sự đáng sợ của người đàn ông này rồi, sợ anh ta tiếp tục tức giận sẽ nhốt cô và Tố Tố vào trong nhà Thái Bình (nhà xác).

Tô Tố vỗ vỗ lưng an ủi Tiểu Hy, cô một chút cũng không sợ anh ta, giữa đám đông nơi công cộng, bao nhiêu cặp mắt đang nhìn, Mac Tấm có thể làm gì cô?

Tô Tố quay đầu nhìn sắc mặt sợ hãi trắng bệch của Tiểu Hy, nhớ lại ngày hôm đó chuyện xảy ra ở tại bệnh viện, nỗ lực kìm nén cơn lửa giận dữ.

“Chỉ cho quan đốt lửa không cho dân nhóm lửa sao! Mạc Tầm anh đúng thật là hống hách độc quyền, bây giờ tôi nói cho anh biết, chuyện anh đã làm qua với tôi và Tiểu Hy tôi toàn bộ đều ghi nhớ, có bản lĩnh anh khiến cho tôi biến mất trên cõi đời này, còn không thì, chỉ cần tôi còn sống một ngày thì sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Tô Tố, sự nhẫn nhịn của tôi là có giới hạn thôi!”

Anh nhìn thấy Tô Tố thực sự xuất hiện tình cảm khác lạ, nhưng…..chỉ dựa vào điều này không có nghĩa anh ta có thể nhẫn nhịn cô ấy làm mọi chuyện.

Và hôm nay, Tô Tố đã chạm vào vạch giới hạn của anh ta.

Làm hại Linh Nhi.

Giữa đám đông tát anh ta.

Hai điểm này cho dù là gì đi chăng nữa anh ra cũng không thể nhẫn nhịn được, anh bế Bạch Linh đặt cô ngồi xuống ghế so-pha da mệm,

nét mặt tối sầm bước đến gần Tô Tố va An Tiêu Hy.

Bạch Linh nín thở căng thẳng lại

Cô muốn chính là hiệu quả này

Ôm lấy đầu gối bị thương, Bạch Linh ở góc khuất mọi người không nhing thấy mỉm cười.

Cô chính là cố ý muốn để Mạc Tầm nhìn thấy sự “độc ác” của Tô Tố, khiến Tầm của cô biết người phụ nữ này không phải là người tốt, không ngờ rằng chuyện tiến triển thuận lợi như vậy.

Về sau Tầm của cô khẳng định sẽ không liên quan đên người phụ nữ độc ác này nữa rồi!

“Anh, anh muốn làm gì, anh mau đứng lại!”

Tiêu Hy sợ hãi cả người đều đang run cầm cập, nhưng không rời Tố Tố nửa bước, chỉ thẳng Mạc Tầm uy hiếp, “Mạc Tầm anh đừng có quá đáng, ở đây là nơi công cộng, anh dám làm cái gì chúng tôi sẽ báo cảnh sát đó”

Tô Tố đưa tay ra kéo Tiểu Hy ra phía sau lưng, lạnh lùng nhìn Mạc Tầm, “anh muốn thế nào!”

“Xin lỗi!”

“Cái gì?”

“Xin lỗi Linh Nhi, chỉ cần cô xin lỗi, chuyện hôm nay tôi có thể không truy cứu!”

Mạc Tầm đi đến đứng trước Tô Tố, chiều cao của anh ta rất cao, tuyệt đối trên một mét tám, mà Tô Tố chỉ có một mét sáu lăm, khoảng cách nửa cái đầu sẽ khiến con người sản sinh ra cảm giác bị chèn ép, Tô Tố ghê tởm kuif về sau hai bước, kéo dài khoảng cách với anh ta.

Mạc Tầm nhìn thấy vậy, ngọn lửa tức giận trong mắt lần nữa bừng lên.

Người phụ nữ này từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ta giống như anh ta là một con sâu hôi thối, không! Hoặc đến con sâu hôi thối cũng không bằng, anh ta còn hoài nghi, Tô Tố mỗi lần nhìn thấy anh ta có phải đều nghĩ chọc mù đôi mắt, cô ấy đau đớn thù hận mà cái cảm xúc ác cảm đó thực sự quá rõ ràng.

Trên mặt anh ta đau nhức nhói, dường như lại bị tát một cái nữa.

Anh ta không tiếp tục lại gần Tô Tố, đè nén trong lòng cảm xúc phức tạp xuống, trái tim lạnh lùng, "xin lỗi!"

"Anh nằm mơ đi!"

Muốn cô xin lỗi Bạch Linh cô thà chết còn hơn.

Bạch Linh ngồi trên ghế so-pha cắn chặt bờ môi, xin lỗi! chỉ là xin lỗi sao!

Trước đây nếu như có người dám làm hại cô, Tầm nhất định sẽ bực tức, hình phạt nhẹ mấy đều là đánh gãy chân người đó. Không chỉ như vậy, cô với Mạc Tầm quen biết đã 7 năm, hiểu rõ nhất chính là anh, con người của anh cô cùng coi trọng thể diện, Mạc Tầm thương cô yêu cô, cũng không cho phép cô ở trước mặt người khác không cho anh thể diện. Thế nhưng đổi là Tô Tố, mà chỉ là xin lỗi thôi sao!

Bạch Linh run rẩy xụt xùi khóc.

Cô đoán không sai, Tầm của cô quả nhiên động lòng với người phụ nữ này rồi!

……

Tô Tố và Mạc Tầm còn đang tranh cãi, không khí dần dần đóng băng lại.

1 giây!

2 giây!

Một phút đã trôi qua, không khí càng ngày càng lạnh, Tiểu Hy và nhân viên bán hàng trong tiệm đến thở mạnh cũng không dám thở ra.

Cuối cùng vẫn là Mạc Tầm chịu thua trận, anh ta rất muốn bóp chết Tô Tố, nhưng nhìn ánh mắt của cô ấy, anh liền không thể xuống tay.

Nhưng chuyện hôm nay cũng không thể cho qua dễ dàng như vậy, anh ta như hạ quyết tâm muốn dạy cho Tô Tố một bài học.

Người phụ nữ này không biết giảm tính khí như thế này, về sau chỉ có thiệt thòi lớn hơn.

Thiệt thòi?

Mạc Tầm bỗng dưng sững lại.

Anh ta đang vì cô ấy sau này mà lo lắng!

Tô Tố bị thiệt thì có liên quan gì đến anh ta?

“Tôi nói rồi không thể!”

“Nếu đã như thế, thì đừng trách tôi không khách sao nữa. ” Mạc Tầm quay lại nhìn nhan viên bán hàng của tiệm, “đi tìm bảo vệ của trung tâm thương mại, nói rằng có người cố ý gây thương tích cho người khác, bảo họ đem người giao đến đồn công an”

“Á….” Nữ nhân viên bán hàng giống như từ trong mơ mới tỉnh, nhanh chóng gật đầu chạy ra ngoài, “tôi đi ngay đay đi ngay đây”

Mạc Tầm mặt lạnh không nói lời nào.

Anh ta đã ra tay nhẹ lắm rồi, đưa Tô Tố vào trong đồn cảnh sát kiểm điểm kiểm điểm cũng tốt.

Nhưng, vẫn chưa đợi nữ nhân viên bán hàng chạy ra khỏi cửa tiệm, thì bị người chặn đường đi rồi!

Tiêu Lăng toàn thân mặc bộ vest tuyệt đỉnh làm thủ công của Italia, màu đen lạnh lùng, đằng sau còn đem theo đám vệ sĩ mặc bộ vest đeo kính đen, chặn trước cửa lớn.

“Người phụ nữ của tôi ai dám động đến! ”

Chương 121

Người phụ nữ của tôi ai dám động vào

Giọng của anh vẫn y như cũ kiêu ngạo hống hách.

Thế nhưng kiểu kiêu ngạo lại khiến trái tim Tô Tố nghe thấy ấm áp nhất.

Mỗi một cô gái đều mơ tưởng khi gặp nguy hiểm, có một bạch mã hoàng tử cuất hiện bên cạnh, thay cô giải quyết nguy hiểm.

Tô Tố chưa từng nghĩ rằng.

Cô đã quen thuộc cô độc, quen với kiên cường cũng quen với chuyện gì đều một mình gánh vác, nhưng cô phát hiện, cảm giác được bảo vệ này….thật tuyệt vời. Sự kiên cường của cô sau khi nghe thấy lời nói của Tiêu Lăng lập tức sụp đổ, khoang mắt cô nóng lên, trên mặt hiện lên nụ cười sáng ngời.

Lần đầu tiên cô lại gần Tiêu Lăng, chủ động khoác tay anh ấy.

“Anh làm sao đến rồi?”

Tiêu Lăng nhạy cảm nhận thấy Tô Tố đâng dựa dẫm vào anh, khuôn mặt đang tối sầm bỗng thả lỏng chút ít, trên trên dưới dưới kiểm tra Tô Tố một lượt, thấy cô vẫn an toàn không sao mới thở phào nhẹ nhõm, cau mày giáo huấn cô, “lần trước không phải nói với em rồi, chạm mặt phải kẻ đốn mạt thì gọi điện cho anh, óc em mọc ở ngực à? Một chút trí nhớ cũng không có!”

“…..”

Tô Tố cảm thấy cô nhất định có bệnh mới cảm thấy ấm áp.

Cảm giác vửa rồi một phút chốc hoàn toàn biến mất không thấy, mép cô giật giật, trừng trừng nhìn anh ấy.

Óc của anh mới mọc ở ngực, óc của toàn nhà anh đều mọc ở ngực!

Cô giơ tay muốn rút ra, Tiêu Lăng ấn mạnh tay cô lại, lườm cô một cái, “đến tay anh rồi còn muốn bỏ chạy, nằm mơ đi!”

“…..” Tô Tố nhanh chóng thay đổi chủ đề, nhìn thấy vệ sĩ áo đen ngoài cửa, Tô Tố hỏi anh, “sao anh đến đây rồi?”

Lại còn mang theo đám người nữa, giống như có chuẩn bị đến vậy.

Cô không tin Tiêu Lăng với cô có thần giao cách cảm, có thể cảm nhận thấy tình hình của cô ở đây không ổn thì lập tức đến kịp.

Trí óc của Tô Tố bắt đầu không có kiểm soát bay lên trời rồi.

Cô xem trong tiểu thuyết đều nói như thế nào nhỉ? Chẳng lẽ Tiêu Lăng đặt thiết bị theo dõi trên người cô? Hoặc là hệ thống định vị.

“Anh đặt cái gì trên người em phải không?”

“Đừng suy đoán linh tinh nữa, anh cần đến cái đó sao!” Tiêu Lăng vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, mái tóc của cô vừa dài vừa đen, tóc rất tốt, cảm giác chạm vào tay rất thích, giống như tơ lụa vậy khiến người khác tiếc nuối không muốn rời bỏ. Tô Tố ôm lấy đầu muốn tránh, “đừng vuốt nữa, tóc đều bị anh vuốt loạn rồi”

Tiêu Lăng hứ một tiếng, càng dùng sức để vuốt thêm hai cái mới thả tay xuống.

……

Từ lúc Tiêu Lăng xuất hiện, sắc mặt của Mạc Tầm rất căng thẳng, một chút cũng không hề thả lỏng. Nhìn thấy Tô Tố và Tiêu Lăng tán tỉnh không để ý ai khác, khuôn mặt của anh càng thêm ảm đạm có thể nhỏ giọt xuống.

Trong tim anh có một ngọn lửa đang đốt cháy, bùng cháy khiến anh mất đi lý trí.

“Các người nói đủ chưa vậy!”

“Mạc Tầm, tôi nhớ tôi đã cảnh cáo qua anh, cách xa người phụ nữ của tôi một chút!” Tiêu Lăng thu lại nụ cười, lạnh lung nhìn Mạc Tầm, nhìn thấy dấu tay đỏ ửng in trên mặt anh ta, cặp lông mày của Tiêu Lăng căng lên, cúi đầu hỏi Tô Tố, “em đánh?”

“…..ừm”

Tô Tố có chút thiếu tự tin, cúi đầu xoa ngón tay, đàn ông đều thích phụ nữ hiền dịu, cô đanh đá như thế này, trong tim Tiêu Lăng chắc sợ rằng…..

“Đánh giỏi!”

“Á?” Tô Tố ngỡ ngàng ngẩng đầu.

Tiêu Lăng đưa tay ra, đỡ lấy cằm cô, “người phụ nữ của anh không thể chịu thiệt! về sau gặp phải người nào gây sự với em em cứ đánh

đến chết, không sợ, đánh chế rồi anh chịu trách nhiệm!"

Tô Tố ngó người, lắp bắp hỏi, "đánh, đánh không lại được thì sao?"

"Đánh không được thì đừng động thủ, gọi điện thoại cho anh, anh đem người đến đánh cho!"

"….." thế này cũng được?

Đằng sau Tô Tố, An Tiêu Hy đã bị lời nói của Tiêu Lăng khuất phục rồi, khuôn mặt cô tràn đầy sự sùng bái nhìn Tiêu Lăng.

Ối mẹ ơi!

Quá ngầu phải không!

Câu nói này so với bày tỏ địa vị cao hơn không biết bao nhiêu à.

Cô một lần nữa chắc chắn rằng, tác hợp cho Tố Tố và Tiêu Lăng quả nhiên là không sai.

……

Mạc Tầm lại một lần nữa sắc mặt tái mét lại, anh nắm chặt nắm đấm ánh mắt lạnh lung nhìn Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng, mày đủ rồi đó, mày quá nuông chiều cô ấy rồi!"

Tiêu Lăng lười nhác nhìn một cái, "tao chiều chuộng người phụ nữ của bản thân, thì liên quan gì tới mày!"

"Mày….."

Tiêu Lăng điềm đạm nhìn cả Mạc Tầm và Bạch Linh một cái, nhìn

thấy dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của Bạch Linh, anh lại quay đầu nhìn Tô Tố, “cũng là em đánh?”

Tô Tố lắc đầu, “tự cô ta cố ý ngã”

Tiêu Lăng nhanh chóng đã liên kết toàn bộ câu chuyện lại, nhìn về ánh mắt của Bạch Linh đột nhiên sắc bén. Ánh mắt của anh sắc bén lại băng giá, giống như lưỡi đao khiến người khác sợ hãi, tim Bạch Linh đập nhanh, nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Mạc Tầm, đỏ khóe mắt ra sức giải thích cho bản thân.

“Em không có…..Tô tiểu thư cô sao có thể lật ngược chuyện, rõ ràng là cô…..tôi với cô chỉ mới gặp nhau 2 lần, đến cô là ai cũng không biết, làm sao có thể làm ra chuyện như này” cô kịch động một chút tay thả lỏng, áo khoác che quá đầu gối rơi xuống sàn, lộ ra vết chảy máu ở đầu gối, “ Tầm, anh phải tin em, em thật sự không cố tình ngã”

Mạc Tầm vố còn có chút hoài nghi, nhưng nhìn thấy vết thương của Bạch Linh, chút hoài nghi đó lập tức biến mất, trong tim ngược lại có chút áy náy.

Linh Nhi hiền dịu như vậy, đến cả động vật nhỏ cũng không nhẫn tâm sát thương, làm sao có thể đổ lỗi hại Tô Tố?

Giống như cô nói, cô mới gặp qua Tô Tố 2 lần, không thù không oán cơ bản không có lý do hại cô ấy cố ý khiến bản thân bị ngã thành ra như vậy.

Linh Nhi trước đây bị bệnh bạch cầu, trên người đến một vết thương nhỏ cũng không được có, làm sao có thể vì hãm hại một người lạ mà mạo hiểm lớn vậy.

Mạc Tầm bước nhanh đến bên Bạch Linh, nhặt áo choàng lên che

lên chân cô, “em đừng kích động, anh tin tưởng em”

Bạch Linh nước mắt đẫm đìa, “Tầm, cảm ơn anh”

Mạc Tầm cười ấm áp với cô, quay lại nhìn Tô Tố đã lộ ra sự thất vọng, “tâm Linh Nhi thân thiện, cho dù cô thừa nhận đã đẩy cô ấy cô xin lỗi là xong rồi, việc gì phải khiến chuyện ra nông nỗi này!”

“Tôi nói rồi tôi không có đẩy là không có đẩy, anh tin hay không thì tùy”

“Mọi người đều nhìn thất rồi, cô còn không chịu thừa nhận! Tô Tố, bố mẹ cô dạy cô làm người như thế sao!”

Sắc mặt Tô Tố biến đổi.

Kiếp trước cô bị bố mẹ bỏ rơi tại trại phúc lợi, kiếp này dính phải Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên như muốn nuốt sống cô vậy.

Bố mẹ là nỗi đau kiếp trước kiếp này cộng lại của cô, ai cũng không được nhắc đến.

Cô vừa định phản kích, thì bị Tiêu Lăng kéo tay lại, Tô Tố không hiểu nhìn Tiêu Lăng, Tiêu Lăng không nhìn cô, ánh mắt tương giao với Mạc Tầm, “Tô Tố nói không đẩy tức là không đẩy. Mạc Tầm, người phụ nữ của tao….không đến lượt mày giáo huấn”

“Mày có phân biệt đúng sai đen trắng không!”

“Tao chỉ biết người phụ nữ của tao bị vu oan rồi, mà mày, là người vu oan cô ấy. Lần trước tao cảnh cáo mày cách xa Tô Tố một chút, xem ra mày hoàn toàn không hề nghe vào tim, nếu đã như thế, thì tao sẽ cho mày nhớ.” Tiêu Lăng ra lệnh cho Tiểu Trần, “gọi điện thoại

cho nhà tổ, nhờ ông nội liên lạc bác sĩ William, mời bác sĩ William về nước!"

"Tiêu Lăng, mày dám!"

"Tao tất nhiêm dám rồi!"

Tiêu Lăng cười lạnh lùng, bác sĩ William đã từng là học sinh của ông nội, sau đó về nước chuyển sang học y, bây giờ là bác sĩ chuyên môn bệnh bạch cầu nổi tiếng nhất Anh Quốc.

Mà William hiện đang là bác sĩ điều trị chính của Bạch Linh, ban đầu bác sĩ làm phẫu thuật cho Bạch Linh đột nhiên ngã chết, vì muốn khám bệnh cho Bạch Linh, Mạc Tầm đích thân đến cầu xin ông nội, William mới đồng ý đến đây.

Phẫu thuật bệnh của Bạch Linh xong, đã gần lành bệnh, nhưng vẫn còn rất nhiều vấn đề nhỏ.

Thế mà Mạc Tầm cứ muốn thách thức đường biên cuối cùng của anh, vậy thì anh sẽ ra tay với người phụ nữ hắn yêu nhất, cho hắn một bài học đẫm máu!

Chương 122

“Tiêu Lăng, mày đây là lấy tính mạng ra làm trò đùa”

“Tính mạng người phụ nữ của mày, có liên quan gì tới tao!” Tiêu Lăng cười khểnh.

Anh đâu có phải là thiện nam tín nữ, đắc tội anh thì phải trả cái giá tương đương.

“Bây giờ tao không muốn nhìn thấy bọn mày nữa, nếu như mày tiếp tục không đưa người phụ nữ của mày rời khỏi đây, Mạc Tầm, tin tao đi, mày sẽ phải trả cái giá càng lớn hơn”

Hai người đang ông lạnh lùng nhìn nhau, ai cũng không có ý nhường bước.

Không khí lại lần nữa đóng băng lại.

Chỉ là so với lúc nãy hoàn toàn không giống Tô Tố bị yếu thế, làn này yếu thế rõ ràng thuộc về Mạc Tầm và Bạch Linh.

Bạch Linh cũng nhìn thấy Tiêu Lăng không dễ gây chuyện, sợ sẽ thật sự gây căng mối quan hệ không có người chữa bệnh cho cô, ánh mắt cô hận thù nhìn Tô Tố. Thiệt thòi của hôm nay cô sẽ ghi nhớ, Tô Tố, rất nhanh thôi tôi sẽ khiến cô trả lại.

Bạch Linh cắn răng, cau mày, bỗng kêu đau một tiếng,

“Tầm, em đau….”

“Linh Nhi”

Bạch Linh từ ghế so-pha đứng dậy, vấp vấp ngã ngã tiến về phía trước, Mạc Tầm nhìn thấy hoảng loạn chạy đến đỡ cô, “bị thương còn chạy lung tung cái gì”

“Em không sao” Bạch Linh sắc mặt trắng bệch, yếu đuối dựa vào vài của Mạc Tầm, “Tầm, anh đừng trách cô Tô nữa, chuyện ngày hôm nay coi như là do em không cẩn thận đi, anh đừng tính toán với họ nữa được không, chân em đau quá, chúng mình về trước đi?”

Mạc Tầm áy náy không nổi, anh làm sao có thể quên không xử lý vết thương của Linh Nhi trước, thật là bị tức đến hồ đò rồi! Anh một phát bê Bạch Linh lên, “đi, anh đưa em đi bệnh viện”

Đi đến cửa bị Tiểu Trần chặn lại.

Mạc Tầm cau mày lạnh lùng nói, “các người còn muốn giữ tôi lại?”

Anh ta có thể lui lại nhưng không có nghĩa anh ta yếu đuối, Tiêu Lăng thật sự hoàn toàn không giữ thể diện cho anh ta, thì anh ta cũng không để tâm đến chuyện nể mặt nữa!

“Tổng tài…..”

“Cho họ đi”

“Vâng!” Tiểu Trần vẫy tay, vệ sĩ đứng canh giữ ở cửa lập tức lùi ra, tạo thành một đường đi.

……

Mạc Tầm và Bạch Linh rời đi, không khí lập tức thoải mái

An Tiểu Hy vỗ vỗ ngực, “Tiêu thiếu gia, thật may anh đến đúng lúc, nếu khoogn thì đi đồn cảnh sát đón Tô Tô và tôi rồi”

Cô lớn như thế này đều là cô gái ngoan, chưa từng vào đồn cảnh sát qua, nghe nói trong đó đáng sợ đến chết, may mà Tiêu thiếu gia đến kịp lúc.

“Cảm ơn thông báo của cô”

Tiểu Hy cười ha ha vẫy tay, “không cần cảm ơn không cần cảm ơn, dù thế nào thì tâm ý chúng ta giống nhau mà, không thể nhìn Tố Tố bị thiệt thòi phải không”

“Tiểu Hy, là cậu thông báo cho Tiêu Lăng à, cậu thông báo lúc nào vậy, tớ không nhìn thấy?”

“Khi cậu đối đầu với Mạc Tầm còn có cả người phụ nữ đó nữa, tớ sợ cậu bị thiệt thòi liền nhanh chóng thông báo Tiêu thiếu gia rồi, may mắn tớ thông minh, nếu không thì chúng mình có khổ để ăn rồi” Tiểu Hy nhét tay vào trong túi, “được rồi, vấn đề được giải quyết rồi, chúng mình đi thôi”

“Đợi đã!” Tiêu Lăng mở lời, “vẫn còn một khoản chưa tính toán nữa.”

Khoản?

Khoản nào?

Mạc Tầm và Bạch Linh không phải đều đã đi rồi sao. Tô Tố và Tiểu Hy cùng lúc quay lại nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhanh chóng giải thích cho hai người.

Anh vẫy vẫy tay, những vệ sĩ ngoài cửa tức thì xông vào trong.

Tiêu Lăng bình tĩnh nhìn mấy nhân viên bán hàng, tay giơ lên, một tiếng lạnh giá nói ra, “đập!”

Những nhân viên bán hàng tức khắc quấn quýt lên, “không được đập không được đập à”

“Tổng tài…..” Tiểu Trần xin ý của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng đã ôm lấy Tô Tố đi đến cửa, đầu cũng không ngoảnh lại, “đập! ai ngăn cản cũng đánh luôn!”

Làm nhân chứng cho Bạch Linh, khiến người phụ nữ của anh chịu uất ức, nếu như không phải họ là phụ nữ, thêm đó Tô Tố đang ở đây, thì không chỉ có đập tiệm là có thể giải quyết xong đâu.

Tiểu Hy lúc này trong tay không có còi, nếu mà có thì chắc sẽ thôi lên mất.

Tiêu thiếu gia thật oai thật ngầu phải không!

…..

Ngoài cửa tiệm đã bị nhiều người muốn xem cảnh náo nhiệt vây quanh, có người chỉ chỏ nghị luận này nọ, còn có người lấy điện thoại quay trực tiếp, nhìn thấy mấy người Tiêu Lăng đi ra, đều lùi kinh hãi nhìn anh ấy, sợ hãi sẽ chọc tức của ma vương này cũng sẽ bị đánh.

Tiêu Lăng chẳng thèm nhìn đám đông, cứ thế ôm Tô Tố đi ra khỏi

đám đông.

Ngược lại Tô Tố có chút lo lắng, “không có gì đáng lo chứ? Nếu như bọn họ truyền lên mạng….”

“Không có sao, Tiểu Trần xử lý được”

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm

Tô Tố không biết rằng, cho dù có thực sự bị truyền lên mạng, đối với anh ấy mà nói cơ bản cũng chẳng thành mối de dọa.

Ba người vừa đi, Tiêu Lăng vừa hỏi, “đồ của em đều mua đủ rồi chứ?”

“Ừm, đều mua đủ rồi, đều đặt ở trên quầy bán hàng chưa cầm….”

“đợi tý nữa bảo Tiểu Trần đi lấy”

“Ồ!”

Vừa bước ra khỏi cửa lớn của trung tâm thương mại, hơi nóng trong không khí liền ập đến, Tiêu Hy mở ô che nắng, nhận thức tạm biệt hai người.

Tâm trạng Tô Tố có chút không vui, cô vốn dĩ là định ra ngoài dạo phố với Tiểu Hy, dạo xong về nhà xem Cảnh Thụy và Tiểu Thất, bây giờ Tiêu Lăng đến rồi, cô rõ ràng không về được nữa.

“Tiểu Hy…..”

“Tớ biết cậu muốn nói cái gì, yên tâm yên tâm à, trong nhà cậu không phải lo lắng, tớ sẽ chăm sóc tốt mà”

Tiêu Lăng ở một bên nghe được cau mày.

Câu nói này nghe kiểu nào cũng giống lời vợ dặn dò chồng khi đi xa nhà.

Anh nheo mắt nhìn về hướng An Tiêu Hy

Người phụ nữ này đối tốt với Tô Tố như vậy, không phải là…..thích cô ấy chứ!

Anh lại quan sát Tô Tố, cô ấy hôm nay mặc chiếc quần bò đơn giản và áo phông trắng, chân đi đôi giày vải màu trắng, thanh xuân xinh đẹp, trang phục đơn giản không che được thân hình hoàn mỹ, điển hình khuôn mặt thiên thần thân hình ma quỷ, kiểu phụ nữ này đích thực là mục tiêu hàng đầu của những phụ nữ đồng tính rồi!

Xem ra về sau phải để Tô Tố cách xa cô ta chút!

Tô Tố nếu như biết được ý nghĩ trong đầu Tiêu Lăng, không đánh chết anh ấy không được.

Tình cảm của cô và Tiểu Hy cần bao nhiêu đơn thuần thì có bấy nhiêu đơn thuần, làm sao mà đến trong đầu anh ấy lại biến thành đồng tính rồi!

“vậy thì tớ đi trước đây, Tố Tố bái bai”

“Bái bai…..”

Tiểu Hy xuống khỏi bậc cầu thang vẫy gọi taxi, khi mở cửa xe bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, từ xa nhìn Tô Tố vẫy tay, sau đó dùng các kiểu nháy mắt cau mày truyền đạt cho cô ấy, Tô Tố mới đầu nhìn không

hiểu, bên kia Tiểu Hy trong đầu lóe sáng, dùng sức vỗ vào túi xách.

Tô Tố bỗng nhớ ra trong túi xách của cô có “món quá” của Tiểu Hy tặng, nghĩ đến món quà, mặt cô như bị lửa đốt, “xòa” đỏ ửng

A a a, cô làm sao lại quên trả lại món đồ cho Tiểu Hy chứ!

Tô Tố lúc này cảm thấy túi xách giống như củ khoai lang nóng bỏng tay, hận không thể vứt cả “món quà” và túi xách vảo thùng rác.

Bên kia Tiểu Hy đã cười lớn lên taxi.

Không đến 30 giây, điện thoại của Tô Tố rung lên, là tin nhắn của Tiểu Hy

“Tố Tố, nhớ nhất định phải thử đó”

Thử….

“Rất nóng sao?” làm sao mà mặt lại đỏ đến thế này.

“Á…..đúng rồi đúng rồi, nóng chết được nóng chết được” Tô Tố lấy tay quạt tạo gió, không dám nhin Tiêu Lăng, bước nhanh xuống bậc cầu thang, “Tiêu Lăng xe của anh đâu, chúng mình nhanh chóng về nhà thôi, ở đâu phơi nắng chết thôi”

Nhà?

Tiêu Lăng bị từ này lấy lòng rồi, tâm trạng tức khắc như trời nhiều mây chuyển xanh, anh vui vẻ nhếch mép, cởi bỏ áo vest ngoài che lên đầu Tô Tố thay cô ấy che nắng, một tay vòng qua ôm lấy eo cô.

“Ok, về nhà!”

Chương 123

Trên đường trở về biệt thự, Tô Tố rõ ràng cảm thấy tâm trang của Tiêu Lăng rất tốt.

Tuy không cười, nhưng ánh mắt lại rất ôn hòa, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt sâu trầm ấy đầy vẻ dịu dàng.

Tô Tố cảm thấy vô cùng ớn lạnh gợn người.

Người này chịu đả kích gì chăng?

“Cô nhìn tôi làm gì, tập trung lái xe.”

Cứ hay phân tâm như thế này, xảy ra tai nạn giao thông phải làm sao?

Tiêu Lăng nhẹ nhàng hừm, kỹ thuật của anh ta là một tay đua cứng tay, đột nhiên nghĩ ra điều gì, anh thu nụ cười lại, quay đầu vặn hỏi Tô Tố, “An Tiểu Hy có bạn trai không?”

“Không có, anh muốn giới thiệu bạn trai cho cô ta sao?” Tô Tố bận tâm chuyện này, Tiểu Hy ngày ngày đòi phải tìm bạn trai, có lẽ bên cạnh Tiêu Lăng sẽ có người thích hợp không chừng, cô tiến lại gần Tiêu Lăng, các ngón tay đan vào tay và bẻ ngược lại và nói yêu cầu của Tiểu Hy, “Nếu giới thiệu cũng được, nhưng nếu tìm người dựa dẫm được, phải đẹp trai, chân đủ dài, thân hình cũng phải đẹp, Ừ ….đặc biệt phải có cơ bụng, quan trọng nhất phải tốt với Tiểu Hy, không thể lăng nhăng hai lòng.”

Tiêu Lăng nghe xong lông mày nhảy liên tục, ai mà thèm giới thiệu bạn trai cho cô ta!

Anh chỉ muốn biết An Tiểu Hy rốt cuộc có đồng tính không thôi! Anh càng nghĩ càng cảm thấy Tô Tố và An Tiểu Hy có gì đó không bình thường lắm, Tô Tố chạy cùng hết đường dựa vào cô ta, cô ta thu giữ mấy ngày là bình thường, đằng này lại thu giữ lâu như vậy thì bất bình thường quá?

Làm gì có người tốt như vậy!

Tiêu Lăng mặt khác lại tiếp tục hỏi thêm Tô Tố, “An Tiểu Hy thích kiểu người như vậy hả?”

“Đúng rồi, Tiểu Hy trọng sắc, không đẹp trai thì không cần suy nghĩ.”

Trọng sắc?

Tiêu Lăng quay đầu nhìn mặt Tô Tố, cái “Giá trị nhan sắc” của cô ta cao đến không thể chọn được.

Anh ta lại nhẹ giọng hỏi thăm, “Vậy trước đây cô ta có quen bạn trai không?”

“Không có!” Tô Tố nhún vai, “Tiểu Hy cảm thấy mấy nam sinh trong Học Viện Điện ảnh quá ẻo lả, hoặc là cuộc sống đời tư quá loạn, hoặc là đồng tính…tóm lại cô ta không muốn tìm nam sinh trong trường,vòng tròn sống của tôi và Tiểu Hy lại nhỏ, cũng không gặp được đối tượng thích hợp nào để yêu đương.”

Vòng tròn sống nhỏ...

Như vậy không phải càng nguy hiểm sao?

“Thời gian này cô ra khỏi nhà toàn ở chung với An Tiểu Hy, ở chung một phòng hay là ở hai phòng?”

“Hai phòng.”

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng thấy rất lạ, hỏi cái này làm gì?

Vẫn may!

Tiêu Lăng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ tới việc mình không chỉ để phòng tình địch là nam giới, cũng nên đề phòng nữ giới, đột nhiên anh ta muốn nhốt Tô Tố trong nhà, không cho bất kỳ ai tiếp cận cô ta. Nhưng anh ta biết rằng, nếu anh ta làm thế thật, chắc Tô Tố là người đầu tiên chịu không nổi. Khiến cô ta rời xa An Tiểu Hy rõ ràng là càng không thể.

Tiêu Lăng trong lòng vẫn còn chút ghen tuông, dù không thể không thừa nhận, bây giờ trong lòng Tô Tố, nói không chừng người bạn trai là anh ta vẫn chưa phải là người thân thuộc quan trọng nhất.

Xem ra anh phải nghĩ cách mới được.

...

Về tới biệt thự, Tô Tố nhanh chóng chạy vào trong.

Ngoài trời nắng quá, sắp nắng chết cô rồi.

“Cô Tô về rồi, mau uống chút nước ép dưa hấu, trời hôm nay nắng to, đừng để bị trúng nắng.”

“Cám ơn Trương tẩu.”

,Tô Tố đón lấy nước ép dưa hấu uống “Ừng ực ừng ực” nước ép dưa hấu mới ép, còn tươi lắm.

“Nếu là lạnh thì càng tốt.”

Trương tẩu trách nhẹ, “con gái vẫn nên ít uống lạnh, không tốt cho sức khỏe. Mấy con quá trẻ rồi, bây giờ không biết, mai mốt lớn tuổi rồi lại bệnh tật mới biết khó chịu. Năm đó á...”

Tô Tố thụt đầu lưỡi, da đầu có chút tê cứng, Trương tẩu cái gì cũng tốt, chỉ là tuổi già thích hồi tưởng quá khứ, nói tóm lại, chính là hay lãi nhãi một chút.

“Trương tẩu, tẩu đi chuẩn bị một bữa tối đi.” Trương tẩu vừa đi vừa trác, “Aii, một cô gái thì cực khổ vậy làm gì, trưa hè ở trong núi vừa nắng vừa nguy hiểm.”

Tô Tố đầy mồ hôi, dành cho Tiêu Lăng một ánh mắt biết ơn.

Nhiều lúc cô thật sự không biết ứng phó sao với sự nhiệt tình của Trương tẩu.

“Hôm nay cô không đi làm sao?”

“Không đi, mai hẵng đi.”

Gần đây anh ta bận chuyện của bên biệt thự, hai ngày trước thì bận chuyện chuyện đấu thầu, giờ bên công ty tu sửa đã định xong hết rồi, nên mới an tâm giao cho cấp dưới làm cũng được.

Tiêu Lăng vươn tay kéo Tô Tố vào trong lòng mình, để cô ngồi lên đùi của anh, Tô Tố vùng vẫy, “Sẽ có người vào đấy...”

Đây là đại sảnh mà, người giúp việc có thể vào bất kỳ lúc nào, nếu thấy họ như vậy thì...

Mặt Tô Tố đỏ ghê gớm.

Tiêu Lăng cười châm chọc, “cô cảm thấy họ cho rằng quan hệ chúng ta đơn thuần lắm nhỉ?”

Tô Tố càng nghĩ càng đỏ mặt.

Mấy ngày cô ở biệt thự, ngày nào cô đều ngủ cùng với Tiêu Lăng, ngủ đã ngủ chung rồi, còn có thể đơn thuần chỗ nào đây.

Tô Tố khóc mà không thành lệ.

Cô vặn mông của mình tránh tiếp xúc với Tiêu Lăng, “Vậy cũng không được...”

“Tôi nói được là được!”

Tiêu Lăng hẳn nhẹ, bọn họ là mối quan hệ bạn trai bạn gái hết sức bình thường, đâu phải là chuyện xấu hổ không được lộ ra ngoài, ai thích nhìn thì nhìn, anh ta mong ngóng người ta thấy được càng tốt. Dựa vào vai cô. Trên người cô có một mùi nước hoa thoang thoảng, Tiêu Lăng hít nhẹ hai cái, “Người em xịt nước hoa gì?”

Thơm quá!

Nước hoa? Cô có dùng thứ này bao giờ đâu.

Tô Tố lắc đầu, “Không có.”

Cô kéo áo trước ngực lên và ngửi hai cái, đâu có mùi thơm nào. Cô không phát hiện, vì động tác của cô, cổ áo phông trước ngực bị kéo ra, lộ ra một làn da trắng ngần, ánh mắt của Tiêu Lăng càng thêm thâm sâu khó lường.

Đối với người đàn ông mà gần một tháng giam cầm dục vọng của mình, bất kỳ hành động chỉnh lí quần áo của Tô Tố đều khiến anh ta nghĩ lệch đi.

Anh ta nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng cũng không nhịn được, vươn tay ấn chặt vai Tô Tố, cứ thế mà hôn.

"Ú..."

Người này sao tự nhiên lại sinh tình rồi, Tô Tố suy nghĩ mơ mơ hồ hồ.

Môi cô bị hít đến tê tái, toàn thân mềm nhũn, trong đầu cũng thiếu chút dưỡng khí. Trong lúc tay anh ta đang chuẩn bị hành động, trong đại sảnh vang lại tiếng bước chân, Tô Tố toàn thân tê cứng, lúc này mới nhớ họ vẫn còn ở đại sảnh, cô dùng sức đập vào sau lưng của Tiêu Lăng.

"Ứ, ứ ứ..."thả tay ra.

Cô ta nghe thấy động tĩnh thì Tiêu Lăng đương nhiên cũng nghe thấy, trong mắt lóe lên một sự phẫn nộ, nhưng vẫn thả Tô Tố ra, má Tô Tố đỏ bừng lên, giống con cá bị mắc cạn, từ trong vòng tay của Tiêu Lăng bò dạy rồi trút hơi nhẹ.

Tiêu Lăng vớ lấy áo vest che lại cho Tô Tố, bộ dạng người phụ nữ anh ta đang động tình, anh ta không muốn ai thấy, bất luận là nam hay nữ cũng không được.

Ngoài cửa, trên tay Tiểu Trần cầm túi đồ đã mua tiến vào đại sảnh thì cảm thấy có một luồng khí lạnh đến thấu xương, vừa ngước đầu lên thù thấy ánh mắt lạnh như băng nhọn.

Tiểu Trần giờ đã biết khí lạnh từ đâu chui ra rồi.

Anh ta nhất thời không dám đi về phía trước, cả người tê cứng ở trước cửa, Tổng Tài...đây là, sao lại, sao lại mang bộ dạng muốn giết người thế kia?

Chương 124

Vừa nhìn thêm lần nữa, Tiểu Trần đã hiểu rồi.

Trong lòng Tổng Tài đang ôm một cô tình nhân bé bỏng, bộ áo vest khoác ngoài kia thì che đi nửa người và đầu, chỉ để lộ hai bàn chân dài nằm trên người Tổng Tài.

Hử...

Tiểu Trần đầu óc tê cứng, nhanh chóng di chuyển mắt nhìn.

Chả trác Tổng Tài nhìn anh ta như vậy, chính anh ta đã phá hỏng chuyện tốt của Tổng Tài. Tiểu Trần ý thức được câu chuyển bèn quay đầu chạy, vừa cúi đầu thấy túi giấy trên tay mình, vẫn là đưa cái đầu cứng đơ của mình vào trong đại sảnh, “Tổng Tài, đây là đồ cô Tô mua vậy tôi đi trước nhé.”

“Ra ngoài!”

Không cần Tiêu Lăng ra lệnh, Tiểu Trần bỏ đồ xuống rồi chạy nhanh như thỏ ra ngoài,

Anh nhanh chóng đi thông báo cho những người trong biệt thự, tạm thời không được bước vào đại sảnh, nếu không cũng sẽ bị “đóng băng” như anh ta.

Tô Tố vội vàng kéo áo xuống nhìn thấy bọ dạng chay hốt hoảng của Tiểu Trần.

“....” Tô Tố méo cả môi.

Tiêu Lăng thực sự là quá đáng sợ, làm cho mọi người sợ anh ta thế này.

“ Người đi rồi, mình tiếp tục!” Tiêu Lăng nói nhỏ.

“Đừng!” Tô Tố nhanh chóng nhảy khỏi vòng tay Tiêu Lăng, “Chút nữa còn có người đến.

Cô ta không thể mất mặt như thế.

Cho dù không có ai đến cô cũng không muốn hôn anh ta nồng nhiệt như vậy ở đây. Cô chạy tới góc safa, cúi xuống đất coi đồ mà Tiểu Trần mới đem vào, thấy Tiêu Lăng đang đi qua đây, cô nhanh chóng chéo hai tay làm động tác” nghiêm cấm”.

“Đừng quậy nữa, mai tôi còn phải xuất phát, hành lí chưa dọn xong nữa.”

“Tôi bảo Trương Tẩu dọn cho cô.”

“Không được, Trương Tẩu không biết tôi cần mang theo đồ gì.” Tô Tố ôm mấy túi giấy rồi chạy lên lầu, “Tôi đi lên dọn dẹp hành lí trước.”

“Bùng!”

Cửa đóng lại Tô Tố mới thả lỏng hơi ra, tựa vào cánh cửa rồi trượt nhẹ ngồi xuống tấm thảm, cô sợ đầu mình, cả đầu đổ mồ hôi hột.

Má ơi.

Chả là cô còn nói với Tiểu Hy bàn rằng Tiêu Lăng không ổn, anh ta

có chỗ nào giống không ổn đâu!

Tiểu Hy còn bảo cô dụ dỗ Tiêu Lăng.

Dụ dỗ?

Mắt Tô Tố “Xoẹt” một cái rồi mở lớn.

Aaaaa, trời ơi, cái túi cô để quên ở ghế sofa trước đại sảnh rồi!

....

Lầu dưới đại sảnh.

Tiêu Lăng đang tính đuổi theo Tô Tố, thì thấy cô để quên túi ở đại sảnh, anh lắc đầu, đồ đạc sao cứ tiện đâu vứt đó.

Anh cong lưng lấy túi lên, vừa định đem lên lầu cho Tô Tố, khi nhìn thấy túi xách anh ngây người ra một chút.

Túi này không phải anh nhờ Thư Ký Trương chuẩn bị sao.

Rất khéo khi túi đeo vai màu trắng chất liệu da nhỏ, đẹp lên vai vừa mai hơi hướng phương tây vừa tinh nghịch.

Nhưng giờ đây, cái túi kiểu nhỏ nhắn ấy không biết bị nhét thứ gì, túi đều phồng lên, Tiêu Lăng cầm lên nhấc lên cái.

Trọng lượng thì có vẻ không nặng lên bao nhiêu.

“Đựng cái gì đây?”

Tiêu Lăng có chút hiếu kì, cũng không lên lầu vội, anh ngồi ghế kéo

dây kéo mở túi ra, trong mắt anh thì không có gì gọi là “quyền riêng tư cần che giấu”. Tất cả mọi thứ của Tô Tố đều là của anh, anh xem thì hoàn toàn hợp tình hợp lí.

Dây kéo mở ra, đồ trong túi đều hiện ra trước mắt.

Túi nhỏ có để ví tiền màu trắng, Tiêu Lăng mở ví ra xem, chỉ có mấy đồng nhỏ lẻ cỡ mười mấy đồng.

“Nghèo thật!”

Anh ta từ trong túi mình móc ra ví tiền, tiện tay lấy một xấp tiền giấy màu hồng nhét vào trong.

Người đàn bà của anh sao lại nghèo ra thế này, tiền nhét đầy túi rồi anh ta mới hài lòng gật gật đầu, tiếp tục thưởng thức những món đồ khác, trong túi còn có một tờ chứng minh nhân dân, và một tấm thẻ.

Tiêu Lăng lấy chứng minh nhân dân của cô ra.

Trên chứng minh nhân dân là tấm hình của Tô Tố khi mười bảy mười tám tuổi, hình hồ sơ mà anh ta đã xem qua đều không đẹp, nhưng của Tô Tố sao lại đẹp đến thế, mười bảy mười tám tuổi mà cô đã lộ ra vẻ đẹp mảnh mai uyển chuyển, nếu theo từ đang thịnh hành bây giờ phải nói thế nào đây?

Cả khuôn mặt vẫn y như khi đó, lúc năm năm về trước anh đã từng nhìn thấy.

Tiêu Lăng hài lòng đến trề môi ra, nhét chứng minh nhân dân vào lại, lai lấy thẻ ngân hang ra, anh ta lặng lẽ quét mắt qua số thẻ một lần, rồi nhét thẻ lại vào túi tiền.

Đóng túi tiêng lại, tiếp tục lục lọi túi xách nhỏ, trong túi còn một cuốn sổ nhỏ và một cây viết, còn hai cái cột tóc màu đen hình tròn, ngoài ra còn một xâu chìa khóa, cái gây chú ý nhất là một túi nhựa.

Túi nhựa phồng lên, diện tích không nhỏ, chính thứ này đã khiến cho túi xách phồng lên như vậy.

Tiêu Lăng thuận tay lấy túi nhựa ra.

Túi nhựa bị nén nhăn nhúm thành một cục tròn, nhưng không phải túi trong suốt, không thấy đồ bên trong.

Tiêu Lăng nhướng mày cái, nhìn thấy đồ trong túi khiến Tiêu Lăng nhất thời tức đến máu dồn lên não. Xém chút là xịt máu mũi.

Anh ta nhanh chóng bịt mũi lại và nhét cái túi vào lại bên trong.

Đồ này là Tô Tố mua?

Không đúng không đúng, đây không phải tác phong của cô ấy.

Nhớ lại hôm nay Tô Tố ở cùng với ai, Tiêu Lăng nhất thời hiểu ra.

Anh ta nhẫn nhịn, cuối cùng nén huyết áp xuống, Tiêu Lăng nhìn không nổi, lại lấy đồ đó ra nhìn một lần nữa, nhìn một lần thì nội tâm anh ta lại lồng lộn lên, để mình không tẩu hỏa nhập tâm mà chết, Tiêu Lăng lại nhanh chóng cất đồ đó đi.

Trong giấy phút chớp nhoáng ấy, anh ta quyết định.

Sau này kiên quyết không ngăn cản Tô Tố và An Tiểu Hy ở bên nhau!

….

Tiêu Lăng điều chỉnh lại trạng thái và hơi thở, cất đồ vào đúng vị trí ban đầu, tư thế ung dung bước lên lầu.

Anh ta đứng trước cửa, tia hồng ngoại quét qua, cửa phòng “tạch” cái mở ra.

Do lúc đó, Tô Tố cũng định mở của ra đi lấy túi xách, vừa ngẩng đầu lên thấy Tiêu Lăng đang cầm túi xách đứng ở đó.

Bùm!

Đầu Tô Tố nhất thời nổ tung.

Cửa phòng mở lớn.

Mặt Tiêu Lăng vẫn như bình thường vô cùng điềm đạm đứng trước cửa.

Mặt Tô Tố cả mặt đỏ bừng đứng không vững bên trong cánh cửa.

Trong đầu cô toàn là câu hỏi anh ra thấy chưa? Anh ta thấy chưa? Anh ta thấy chưa?

Aaaaaaaa!

Anh ta rốt cuộc thấy chưa?

Nội tâm Tô Tố điên cuồng lên!

Anh ta rốt cuộc thấy chưa!

“Anh…”

“Anh…”

Hai người cùng lúc mở miệng.

Tiêu Lăng lúc này ngược lại cực kì phong độ, lông mày khẽ nhếch lên và tựa vào cửa, “Cô nói trước!”

“Sao anh lại lên đây?”

Tô Tố nhanh chóng lấy cái túi, cứ ôm chặt trong người.

Thấy Tiêu Lăng như vậy, chắc là chưa thấy đồ bên trong? Tô Tố thở một hơi lớn, sau lưng ướt đẫm.

Nếu mà Tiêu Lăng nhìn thấy và cho rằng cô ta mua cái đó thì nói thật, chắc cô đào lỗ chui xuống đất quá, thật sự là quá mất mặt.

Cô ta nghĩ thầm trong lòng, không thấy tốt nhất là không thấy!

“Cô ở trong phòng làm gì?”

“Hừm, đang chuẩn bị dọn dẹp đồ, à mà, chắc anh mệt rồi, anh có cần đi nghỉ trước không? Tiêu Lăng đi rồi cô ta mới có thể “hủy diệt vết tích” chứ.

“Được thôi.”

Tô Tố vừa nói vậy anh về phòng nghỉ ngơi đi, thì thấy Tiêu Lăng đã đẩy cửa phòng, mạnh dạn tiến vào trong, sau đó cởi giày ra leo lên giường.

"…"

Tô Tố miệng căng ra, cô muốn anh ta về phòng anh ta! Chứ không phải phòng của cô!

Mắt trưng trưng nhìn phòng mình bị chiếm lấy, Tô Tố cầm túi xách trong lòng, cô ngồi xuống mà không đứng lên nổi.

Ai nói cho cô biết, cô nên làm gì bây giờ?

Chương 125

Tô Tố muốn khóc!

Trong của có củ khoai tây nóng, trên giường còn có một con sói đói đang nhìn chằm chằm cô, cô cảm động kích động muốn trốn thoát khỏi căn phòng này.

"Em không phải muốn dọn dẹp đồ sao? Ở đó chậm chập làm gì, còn không nhanh lên."

"Oh!"

Cô nghẹn ngào đáp một tiếng, cầm túi nhỏ,chậm chạp bước đến tủ quần áo đặc biệt gần chiếc giường lớn, Tiêu Lăng chống tay nằm nghiêng trên giường, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô, thậm chí cơ hội để nhồi nhét đồ vật vào góc tủ cũng không cho cô.

Tô Tố khóc không ra nước mắt.

"Cái đó... anh không ngủ à?"

"Không buồn ngủ."

"Vậy anh đói không? Em kêu dì Trương đưa gì cho anh ăn."

"Không đói."

"..." Tô Tố phiền não đá chân, "Anh nhìn chằm chằm vào em làm gì?"

"Bữa ăn ngon!"

Mặt Tô Tố đỏ một lần nữa, cô hung hăng trừng Tiêu Lăng, người này bây giờ sao lại biết tán tỉnh như vậy!

Cô quay đi phớt lờ anh, cô tự nhiên ném cái túi xuống đất, lấy chiếc vali ra khỏi tủ bắt đầu dọn đồ đạc.

Mở cửa tủ, cô ngây người một lúc.

Tủ quần áo lớn ban đầu chỉ có quần áo và phụ kiện của cô, nhưng bây giờ, trong một vài ngày, có thêm một vài chiếc áo sơ mi và bộ đồ tây được xếp gọn gàng. Những chiếc váy đầy màu sắc của cô treo cùng những bộ quần áo đen trắng của anh, lại hoà hợp khó diễn tả.

Giống như... giống như anh mạnh mẽ thâm nhập vào cuộc đời mình, không thể tách rời.

Mặt Tô Tố có dấu hiệu đỏ ửng, cô nhanh chóng che mặt, mở vali ra, đặt những thứ cô cần vào trong.

"Em biết hành lý không?" Tiêu Lăng rất nghi ngờ.

"Tất nhiên em biết, anh đừng xem thường người khác."

Cô không thực sự là đại tiểu thư, từ khi còn nhỏ chuyện gì cũng tự làm, sau khi làm diễn viên càng biết thu dọn hành lý, diễn viên vào một đoàn làm phim, hầu hết đều ở chung với đoàn làm phim, thu dọn hành lý là chuyện dễ như ăn cháo được với cô.

"Oh, vậy em thu dọn, anh nhìn em."

Thu dọn hành lý có gì để coi chứ!

Tô Tố khịt mũi, phớt lờ Tiêu Lăng, bắt đầu nghiêm túc thu dọn. Lần này đi là địa danh của Trương gia, công viên rừng nguyên sinh lớn nhất ở thành phố của Trương gia, rất nhiều cảnh trong phim kiếm hiệp đều quay ở đây.

Thời gian Tô Tố cần đi không dài, cô ước tính một chút, cỡ năm ngày, vì vậy không có nhiều để thu dọn, cô đặt lều và túi ngủ vào vali, với một túi chân không và xếp chồng những bộ quần áo vào, rồi sau đó đồ lót...... khi thu dọn đồ lót mặt cô hơi ửng hồng, không tự nhiên dùng lưng chặn tầm nhìn của Tiêu Lăng bỏ đồ lót vào túi chân không.

Sau đó, túi sơ cứu, cuộn đốt chống muỗi, bột realgar...

Tiêu Lăng nhìn thấy dao lưỡi cong và đèn khẩn cấp có chút bất ngờ, tiểu nha đầu khá tốt, thậm chí còn biết mang cả thứ hai này. Đi dã ngoại dao lưỡi cong và đèn khẩn cấp là không thể thiếu, nếu đêm khuya bị lạc trong rừng, bật đèn khẩn cấp chiếu sáng vào bầu trời, mọi người ở xa có thể nhìn thấy ánh sáng để đi cứu hộ.

Dao lưỡi cong là một vũ khí tự vệ cần thiết.

Anh ban đầu nghĩ rằng tiểu nha đầu có quên đem gì anh sẽ thêm vào. Bây giờ có vẻ như anh ta lo lắng hơi nhiều rồi.

Tiêu Lăng có chút hạnh phúc cũng có chút không vui.

Người phụ nữ của anh độc lập như vậy, anh không phải trở nên vô dụng sao!

Tiêu Lăng bỗng dưng có chút chán nản.

Đồ của Tô Tố không được tính là nhiều, dọn xong vừa đủ trong một

chiếc vali, Tô Tố kéo dây kéo lại, hài lòng phủi tay, "Xong rồi!"

"Xong rồi, em chỉ đem như vậy thôi sao?" Tiêu Lăng đã tham dự không ít buổi lễ khai trương, biết bao diễn viên trong thời gian vào đoàn làm phim đem lớn lớn nhỏ nhỏ cộng lại có mười cái vali, hận không thể nhà cũng đem theo, Tô Tố vậy thì quá ít rồi, một cái vali nhỏ là xong, anh ngồi dậy trên giường nói với Tô Tố, "Em không phải quen giường sao, kêu dì Trương đem chăn gối của thu dọn vào. Còn có quần áo, một vài bộ làm sao đủ để mặc tất cả, sáng trên núi có sương sớm, không dễ dàng làm khô quần áo, mang lại một vài bộ để thay, không mặc hết cũng không sao, sau đó đem về là được. "

Tô Tố không nói nên lời.

Không có hơi sức liếc mắt, "Em đi đóng phim không phải chuyển nhà, mà chỉ có một vài ngày, vốn không cần mang nhiều thứ, em mua quần áo,giày dép và balo đều không thấm nước, không sợ ướt sương, đồ không cần đem chỉ lãng phí không gian, vác đi cũng khó khăn? "

"Hôm sau anh kêu thư kí Trương tìm cho em một trợ lý cho bạn."

"Không cần không cần." Tô Tố nhanh chóng từ chối. "Cũng không phải tên tuổi lớn gì, cần trợ lý làm gì, như bây giờ là tốt rồi."

Thực sự tìm một trợ lý 24 giờ một ngày đi theo cô, cô sẽ điên mất.

Chưa kể...

Tô Tố liếc nhìn Tiêu Lăng.

Nếu là trợ lý thực sự thì không nói, sợ tìm trợ lí là giả, tìm người giám sát mới là sự thật, tới lúc đó một ngày hai mươi bốn giờ cô làm

gì nói điều gì tất cả đều được báo cáo cho Tiêu Lăng, cô vẫn muốn sống!

Cô chắc chắn rằng, nếu cô có một trợ lý bên cạnh, Tiêu Lăng chắc chắn sẽ làm điều này.

Quyền lợi của ông chủ tốt như vậy, anh không dùng mới là lạ!

"Dù sao thì anh cũng không phải tìm một trợ lý cho em, em không cảm thấy thoải mái."

"Sau này em nổi tiếng rồi, không có trợ lý là không được."

Tô Tố nhún vai "Tới lúc đó rồi tính"

Tiêu Lăng thấy sự phản đối kiên quyết của cô, cũng xua tan ý nghĩ này.Trợ lí có thể được sắp xếp trước, nhưng những thứ khác đã được sắp xếp.

Ví dụ...

Căn hộ!

Người phụ nữ của Tiêu Lăng không thể lúc nào cũng ở nhờ nhà người khác, để người ta biết mặt của anh để ở đâu?

Sắp xếp một căn hộ còn có lợi ích là, khi anh ta muốn qua thì qua, đâu giống bây giờ, muốn đến nơi cô đang sống cũng thật bất tiện.

Tuy nhiên, anh tạm thời không có ý định nói với Tô Tố, để Tô Tố không nghi ngờ rằng anh lạm dụng quyền vì lợi ích cá nhân.

......

Sau khi thu dọn hành lý xong, Tô Tố ngồi xuống sàn nhà, sàn nhà rất mát mẻ và thoải mái. Cô nóng đến đổ mồ hôi, liên tục quạt tay "Hôm nay trời nóng vậy, không phải muốn mưa chứ?"

Đôi mắt của Tiêu Lăng chuyển từ chiếc áo phông màu trắng ướt đẫm mồ hôi sang chiếc túi bên cạnh mông cô, anh dựa lưng vào giường, đôi môi mỏng gợi cảm của anh co giật nhẹ.

"Nhìn quần áo ướt đẫm mồ hôi của em kia, mau đi tắm, anh đi giảm nhiệt độ của căn phòng, khi em ra, sẽ mát lên."

"Được, vậy anh nhanh đi chỉnh đi."

Quần áo dính trên cơ thể thật khó chịu.

Tô Tố không nghĩ quá nhiều, nhấc vali vừa xếp xong đẩy ra cửa, sau đó quay vào, ngại ngùng đem cái túi nhét vào trong tủ áo, lén nhìn Tiêu Lăng, thấy anh không có bất kỳ phản ứng nào đặc biệt mới lấy quần áo bước vào phòng tắm.

Tô Tố tắm cực kì nhanh, trong vòng chưa đến mười lăm phút đã ra khỏi phòng tắm.

Mới vừa đẩy cánh cửa kéo của phòng tắm đã nghe thấy giọng nói đầy nghi ngờ của Tiêu Lăng.

"Tô Tố, cái gì đây?"

Bùm!

Tô Tố bối rối nhìn lên, thấy thứ mà hai ngón tay Tiêu Lăng cầm, đột nhiên máu chảy ngược, hơi nóng tăng vọt thẳng từ lòng bàn chân lên

đến não, toàn thân đỏ hồng!

"Ah, ah, hỗn đản, mau trả lại em!"

Chương 126

Tay của Tiêu Lăng cầm một cái tạp dề!

Nói một cách chính xác, là một cái tạp dề mỏng khiêu gợi màu đỏ được thêu đến.

Phía dưới tạp dề là hình ảnh một nam một nữ mặc đồ cổ trang, hai người đang ở trong tư thế thân mật nhất với nhau......

Một lớp lưới mỏng đến lớp lót cũng không có, khung cảnh bên trong lộ ra rõ ràng......

Ngoài ra còn có cái quần lót chung bộ màu đen dường như chỉ tạo ra từ một sợi thắt lưng...

Tô Tố giống như tôm bị nấu chín, toàn thân đỏ hồng. Cô chạy đến, sói đói xông đến bên Tiêu Lăng.

"Trả lại cho em."

tố Tố do lo lắng nên không chú ý, từ khi cô vào phòng tắm để tắm, trên cơ thể Tiêu Lăng đã không còn áo sơ mi đồ tây, chỉ còn cái quần lót 4 góc bó sát.

Tiêu Lăng thấy Tô Tố xông đến cũng không né, chào đón với vòng tay rộng mở, Tô Tố rơi trọn vào vòng tay của anh.

"Chủ động ôm ấp anh sao?"

"A a a, anh hỗn đản.Trả lại đồ cho em."

Tiêu Lăng một tay ôm Tô Tố, tay còn lại chơi đùa chiếc tạp dề, nụ cười vô cùng dễ chịu, "Những ngày này anh hơi lơ là em, thậm chí quên em cũng có nhu cầu."

Mặt Tô Tố đỏ ửng, "Không được nói."

Cô mới không cần!

"Không cần ngại, phụ nữ cũng có nhu cầu sinh lí." Tiêu Lăng nhếch mày, tiếp tục trêu chọc.

"Thứ này không phải em mua."

Tiêu Lăng mỉm cười nhìn Tô Tố không nói, nhưng đôi mắt của anh rõ ràng là không tin.

Tô Tố vội vã ngẩng đầu giải thích cho bản thân, "Thực sự không phải em mua, Tiểu Hy đưa tặng cho em, Tiểu Hy nói......"

"Nói gì đây..." Anh thực sự muốn biết hai người phụ nữ nói chuyện riêng với nhau thì nói về anh như thế nào.

"..."

Tiểu Hy nói anh không được,Tô Tố làm sao dám nói, đưa tay giành lấy đồ trên tay Tiêu Lăng, nhưng cánh tay không dài bằng anh, căn bản với không tới.

Tiêu lăng giữ đồ trong tay, mắt lại dừng lại trước cơ thể Tô Tố, đôi mắt ngày càng sâu thẳm.

Khi nãy khi cô xông tới quá gấp,nên cổ áo rộng mở, để lộ ra một mảng lớn làn da hồng hào, Tiêu Lăng tay cầm tạp dề, đôi mắt nhìn trên da thịt trần của cô, anh thậm chí đã bắt đầu tưởng tượng hiệu quả của bộ đồ trên cơ thể cô.

Nghĩ vậy Tiêu Lăng cảm thấy máu dồn lên não, yết hầu nhanh chóng động hai cái, cơ thể đột nhiên nóng lên.

Anh quay lại là có thể ép lên cả người Tô Tố: "Em với An Tiểu Hy nói gì rồi?" Tư thế này cho thấy nếu Tô Tố không nói, anh ta sẽ trừng phạt.

"Nói hay không?"

"Em nói em nói!" Su Su cắn môi khó khăn nói, cô che mặt không dám nhìn Tiêu Lăng, với ý nghĩ chết sớm đầu thai sớm, phiền não nói ra, "Tiểu Hy lo lắng chúng ta...... bất hòa, vì thế...... vì thế mới tặng thứ này cho em, em không có ý định sử dụng, anh nhanh chóng trả lại em! "

"Em chắc đây là nguyên bản không?"

Cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng, đôi mắt của anh mang cảm giác quan sát mạnh mẽ, vốn dĩ không tin cô, trái tim Tô Tố đập điên lộn, người đàn ông sao lại thông minh quá như vậy ah!

"Nói thật! Còn không nói anh sẽ trừng phạt đó."

Tay của anh khẽ để trên viền cổ áo của cô, Tô Tố bị doạ một phen, không dám che giấu, thành thật nói rõ, "Tiểu Hy lo lắng cơ thể anh không khỏe, đặc biệt mua nó để em thử... "

Cơ thể Tiêu Lăng đột nhiên trở nên cứng đờ.

Không khỏe?

Lời quỷ gì thế, ẩn ý là nghi ngờ khả năng của anh!

Một người đàn ông không thể chấp nhận một sự sỉ nhục như vậy!

Tiêu Lăng nghiến răng "ken két", những ngày này anh thấy cô bị ốm nên mới không chạm vào cô, không ngờ cô lại nghĩ là anh không được! Cơ thể anh bắt đầu căng cứng, hôm nay nếu anh không làm bất cứ điều gì nữa, thì thực sự không được!

Tô Tố cảm thấy sự thay đổi của cơ thể anh, sợ hãi không dám di chuyển, cô cứng nằm trên giường, "Tiêu Lăng...... em đều nói hết rồi."

"Uh!"

Tô Tố đột nhiên thở phào, vậy anh có phải nên để cô đi không?

"Tô Tố" Xiao Ling đột nhiên nói.

“Hả?”

"Sức khỏe em hai ngày này đỡ hơn chưa?"

Tô Tố có chút không hiểu tại sao anh hỏi vậy, nhưng vẫn gật đầu trả lời thành thật, "Khoẻ rồi, trước kia khi trong bệnh viện đã khoẻ rồi, khi đó em muốn xuất viện mà mọi người không cho."

"Khỏe rồi, khỏe rồi thì tốt."

Cái gì gọi là khoẻ rồi thì tốt?

"An Tiểu Hy quả là bạn thân nhất của em, ngay cả thứ này cũng nghĩ cho em."

"Đó là, mối quan hệ của em với Tiểu Hy là tốt nhất."

Tiêu Lăng cúi đầu nhìn cô thật sâu, đột ngột mỉm cười, lắc lắc tạp dề, "Nếu Tiểu Hy đã quan tâm đến cuộc sống "hạnh phúc" của chúng ta, còn đặc biệt mua cho em để thử tôi, chúng ta tất nhiên không thể phụ lòng tốt của cô ấy, ít nhất phải chứng minh cơ thể của anh không có vấn đề, em nghĩ sao? "

Tô Tố đột nhiên lo lắng, "Ai? Không cần không cần, em biết cơ thể anh rất khỏe mạnh."

Bây giờ cô có thể cảm nhận được anh "khỏe mạnh" như thế nào.

"Em nói thì không tính!"

Tiêu Lăng mạnh mẽ đè xuống, vươn tay ra tóm lấy cổ áo của Tô Tố.

"A a a..."

......

Vào ngày này, Tô Tố hoàn toàn biết được cơ thể Tiêu Lăng khỏe mạnh như thế nào, cũng biết anh rốt cuộc "được" như thế nào!

Tô Tố cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ biết mặt trời trên cửa sổ kiểu Pháp từ mới đầu còn nóng rực cho đến chỉ còn một chút ấm, mà bầu trời cũng từ màu lam đậm ban đầu cuối cùng chìm vào một màu đen hoàn toàn.

Trong thời gian này cô đã khóc đến khàn giọng, cầu xin Tiêu Lăng dừng lại, nhưng người đàn ông này trên người như đeo động cơ, mắt đỏ tiếp tục làm mà không hề dừng lại.

Cô mệt đến toàn thân mềm mại, đầu óc dần dần mơ hồ, giữ chừng mơ hô cảm giác Tiêu Lăng dừng lại, nhưng không chờ cho cô thư giãn ngủ sâu, thì lại cảm thấy anh đeo chiếc tạp dề lên cơ thể của mình, sau đó bắt đầu một vòng thân mật mới, mà lần này còn mãnh liệt hơn lần trước...

......

Khi Tô Tố tỉnh dậy lần nữa, đã là giữa đêm, cô tỉnh vì đói.

Khi tỉnh dậy cô vẫn cảm thấy mệt mỏi.

Đêm yên lặng, yên đến có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống đất.

Mí mắt dường như nặng đến trăm kí, mở ra cũng khó khăn, cơ thể cũng yếu đến nổi động tay chân cũng không có sức.

Đèn trên đầu giường ngủ tỏa ra ánh sáng mờ như ánh nắng hoàng hôn.

Tô Tố khó khăn mở mắt, quay đầu lại là thấy một người đàn ông sau khi thỏa mãn, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn cô.

"Tỉnh rồi!"

Tô Tố lúc này thậm chí không muốn nhìn anh, cô động đậy, toàn thân đều cảm thấy đau, cô hít một hơi, ngay cả cổ họng cũng đau rát, cảm giác chút sức lực cô lại nặng nề nằm xuống giường.

Tiêu Lăng thấy vậy nhanh chóng nắm lấy vai cô nói, "Đừng động đậy, muốn lấy gì anh giúp em lấy."

Tô Tố mệt đến nổi giận cũng không có sức.

Chui vào chăn uỷ khuất kêu, "Nước, em đói rồi!"

Chương 127

Bởi vì cổ họng quá đau, giọng nói của cô bé nhỏ như một con mèo, nhưng Tiêu Lăng vẫn nghe thấy.

"Em đừng di chuyển, anh kêu người chuẩn bị bữa ăn."

Tiêu lăng nhanh chóng xuống giường, sau một đêm vất vả anh cũng không có dấu vết kiệt sức, cả người đều rất thoải mái, muốn có bao nhiêu tinh thần cũng có.

tô Tố lặng lẽ nắm chặt cái chăn.

Tên khốn!

Anh thoả mãn rồi, muốn chết muốn sống là cô chứ còn ai!

Rưỡi ba khuya, vì Tô Tố đói, Tiêu Lăng gọi dì Trương tỉnh lại, bữa ăn tối dì Trương gõ cửa, nhưng không ai trả lời, lúc đó cô biết chắc chắn tối nay sẽ phải dậy rồi.

Điều đầu tiên khi dậy là pha cốc nước mật ong ấm cho Tiêu Lăng, bà trách cứ nhìn Tiêu Lăng một cái, nhưng không nói lời trách cứ nào, "Lấy nước cho Tô tiểu thư đi, dịu lại họng để thoải mái một chút, tôi chuẩn bị chút thức ăn bồi bổ lại cơ thể. "

"Cực khổ rồi dì Trương."

"Cực khổ gì chứ, Tô Tố là một cô gái tốt, thiếu gia nên cẩn thận một chút, đừng bắt nạt người ta quá, đến khi Tô tiểu thư muốn rời đi, thì

khóc cũng không ra nước mắt."

Tiêu Lăng tâm trạng tốt đem nước bước vào phòng.

Đi? Đó cũng là khi anh đã buông ra mới được! Tuy nhiên, anh cũng biết lần này thực sự là một chút quá đáng, nửa đêm anh có muốn dừng lại, nhưng sau khi mặc tạp dề cho cô xong trước mặt hiện lên rất nhiều cảnh tượng, anh có thể dừng lại thì quả thật không phải là đàn ông.

Tiêu Lăng không mở đèn chùm, sợ rằng ánh sáng sẽ làm chói mắt cô. Dựa vào ánh sáng lờ mờ bưng li nước mật ong đến bên giường, đặt chiếc cốc xuống bàn cạnh giường, ngồi trên mép giường đỡ Tô Tố dậy.

"Anh đỡ em dậy."

Lòng tốt giả tạo!

Tô Tô muốn đẩy Tiêu Lăng ra, nhưng cô ấy buồn bã rằng, cô khẽ động thì thân thể cũng đau đớn đến lợi hại, hít một hơi lạnh.

"Không sao chứ, rất đau sao?"

"Anh nói xem?" Tô Tố nghiến răng.

Tiêu Lăng hiếm khi hổ thẹn không trả lời, nửa ôm cô đỡ cô lên khỏi giường, đặt một chiếc gối lớn sau lưng.

Tô Tố đau đến muốn khóc, nhưng cố chịu đựng nỗi đau mở chăn ra để nhìn cơ thể mình, cô thậm chí còn muốn khóc hơn.

Cô nhìn thấy, không có chỗ trên cơ thể là tốt cả ngoại trừ hai cánh

tay và bắp chân.

Cơ thể được bao phủ bởi dấu hôn đậm nhạt không giống nhau, cũng có những vết hôn màu xanh tím mà khi anh động tình vô tình để lại.

Da của Tô Tố rất mỏng, lúc này dấu hôn hiện lên rất chói mắt. Giống nhau... giống nhau gì ai ngược đãi vậy.

Tiêu Lăng cảm thấy xấu hổ quay mặt đi

Nói...

Thực ra cũng không thể đổ lỗi cho anh đúng không, anh là một người đàn ông trưởng thành, đang lúc nhiệt huyết của tuổi trẻ, đột nhiên bị cấm dục hơn một tháng, ở giữa còn có một vài lần gần như thành công, nhưng tại thời điểm quan trọng lại bị ngăn cản, tí nữa bị nhịn đến không thể chào cờ được nữa, khó khăn lắm mới gặp người phụ nữ anh yêu, anh có thể kiềm chế được mới là không bình thường đó.

"Huhu... ngày mai em làm sao đến đoàn làm phim đây, làm sao quay phim đây..."

“Cánh tay và chân vẫn tốt.” Anh cố ý không chạm vào tay và chân cô, cũng là sợ cô thức dậy sẽ tức giận.

Con mắt của Tô Tố như phi đao bay qua. "Vậy, tôi có nên cảm ơn anh không?"

"..." Tiêu Lăng khéo léo chuyển chủ đề, mang cốc nước cho cô uống. "Nhanh uống chút nước nhuận lại cổ họng, cổ họng em bị khàn rồi."

Cổ họng cô bị khàn là do ai chứ!

Giả từ bi!

Lúc này cổ họng Tô Tố khô khốc đến khó chịu,không có tâm trạng để tính sổ với Tiêu Lăng, dựa vào bàn tay anh uống hết li nước đầy.

Nước mật ong ấm áp trượt qua họng, làm giảm đi sự khô khốc và đau đớn.

"Còn muốn uống không?"

"Không cần nữa!"

Cô nói chuyện mới trôi chảy được một chút, tức giận liếc nhìn Tiêu Lăng. "Tên đáng ghét nhà anh, bộ dạng này của tôi ngày mai làm sao có thể đi đến đoàn làm phim đây?"

"Hay để anh nói chuyện với Phạm Lãi, kêu họ bắt đầu công việc trước, em ở nhà nghỉ ngơi thêm hai ngày, chờ khỏe lại tí rồi hẳn đi?" Tiêu Lăng đề xuất.

"Không được!" Tô Tố kiên quyết phản đối "Anh đừng giúp em làm loạn nữa."

"Ngạo Vân truyền" là bộ phim cô bỏ nhiều thời gian nhất trong quá trình đóng phim, trước mắt thấy phim sắp hoàn thành, cô không muốn trì hoãn tiến độ của phim chỉ vì cô. Đoàn làm phim của cô có tạo một nhóm thảo luận WeChat, một số nhân viên chính và nhân viên quan trọng của đoàn làm phim đều ở bên trong đó.

Hai ngày này vì địa điểm đóng phim bên ngoài, đạo diễn Phạm Lãi đã hối thúc mấy lần.

Cô lặng lẽ liếc nhìn đồng hồ báo thức tinh thể trên bàn cạnh giường

ngủ, 3:45 sáng, cách thời gian cô lên máy bay còn mười hai tiếng.

Mười hai tiếng, chắc đủ để cô ấy hồi phục.

"Cốc cốc!"

Tiếng gõ cửa vang lên, Tiêu Lăng lập tức ra mở cửa.

Tô Tố lấy chiếc điều khiển từ xa trên bàn cạnh giường bật đèn chùm lên, căn phòng đột nhiên sáng lên. Tô Tố mới phát hiện phòng lộn xộn như thế nào, bộ đồ ngủ cô mặc trước khi tắm còn quăng lộn xộn trên sàn, chiếc tạp dề Tiểu Hy tặng cô càng bị xé đến nát thành những mảnh vải vụn.

Cô nhân lúc Tiêu Lăng đi ra ngoài lấy thức ăn, cố gắng đi dậy muốn lấy bộ đồ ngủ sàn, nhưng một hành động nhỏ cũng khiến cô đau đớn đến nghiến răng.

Cơn đau trong cơ thể còn có thể nhịn, nhưng cơn đau ở giữa chân lại rất khó nhịn, thậm chí cô có thể cảm thấy hai chân run rẩy.

Tên khốn!

Tô Tố trong lòng chửi Tiêu Lăng.

Cô mở chăn ra cố chống cơ thể lên, hai chân rơi trên sàn nhà, cắn răng cố gắng đứng lên, hai chân vốn dĩ không còn chút sức, còn đau đến lợi hại, cơ thể trần truồng của cô đứng đó, cả người như bà cụ bảy tám mươi, run rẩy đến bất cứ lúc nào cũng có thể ngã.

Cô bước một bước về phía trước, chân cô mềm mại, "ầm" một tiếng té chổng mông trên sàn, muốn bao nhiêu thê thảm có bao nhiêu thê thảm.

"Umm..."

Tô Tố đau đớn hừ một tiếng, đứng dậy không nổi.

"Kêu em đừng động đậy." Tiêu Lăng mang cái bàn bước vào phòng thấy cảnh này, anh vừa tức vừa đau lòng, nhanh chóng cái bàn dưới sàn ôm Tô Tố dậy. Anh có chút không dám nhìn vào làn da của Tô Tố, vì nhìn anh sẽ cảm thấy mình là một kẻ đại biến thái.

Anh nhớ rằng anh không có dùng lực nhiều như vậy.

Đặt Tô Tố lên giường lần nữa. "Em muốn nói gì với anh là được?"

"Quần áo của em..."

"Anh đi lấy cái mới cho em."

Tiêu Lăng từ tủ quần áo một bộ đồ ngủ mới cho Tô Tố, là loại bảo thủ nhất, là kiểu đồ ngủ hoạt hình quần dài tay dài, đây là do vài ngày nay sợ sẽ có ý nghĩ không trong sáng với Tô Tố, đặc biệt kêu thư kí Trương chuẩn bị bộ đồ ngủ bảo thủ này. Thận trọng giúp Tô Tố mặc bộ đồ ngủ, đôi khi vô ý chạm vào làn da mịn màng của cô Tiêu Lăng cũng không dám có ý nghĩ xấu, mặc quần áo cho cô với tốc độ nhanh nhất, thì nghe thấy dạ dày cô "rốt rốt " kêu lên.

"Đói rồi?"

"Anh nói xem!" Tô Tố trừng mắt nhìn Tiêu Lăng.

Cô với Tiểu Hy mua sắm nhỏ quá lâu, nửa trưa quá nóng vào uống một tách cà phê, trở lại vào buổi chiều chưa ăn gì đã bị Tiêu Lăng đàn áp, cho đến bây giờ, cô đã gần hai mươi tiếng đồng hồ chưa ăn

gì, làm sao có thể bạn không đói!

"Em đừng di chuyển, tôi đem thức ăn bưng qua đây."

Dì Trương rất chu đáo, chuẩn bị một chiếc bàn nhỏ có thể đặt trên giường, Tiêu Lăng bưng chiếc bàn lên giường, rồi đặt từng món thức ăn lên.

Bốn món ăn một món canh, hai phần ăn, cộng thêm một bát cháo nấm trắng.

Dì Trương sớm đã hầm súp gà, luôn giữ ấm trong nhà bếp, cho nên tốc độ mới nhanh như vậy.

Tiêu Lăng múc một bát cơm trước mặt cô, rồi tự múc cho mình một bát.

"Ăn đi."

Tô Tố ngửi thấy mùi hương bụng càng đói hơn, cô cầm đôi đũa, nhưng cánh tay cô run lên.

Cô run rẩy và cầm đôi đũa bằng măng tre lên, vẫn chưa đưa lên đến miệng, đũa đã rơi xuống bàn.

Tiêu Lăng thấy vậy nhanh chóng đến gần cô.

"Đến đây, anh đút em ăn!"

Chương 128

"Xin lỗi"

Tiêu Lăng lần này thật cảm thấy có lỗi.

Anh đi ra cửa, ra dấu cho người hầu mang lên một thìa gốm, rồi ngồi xuống bên Tô Tố, đút cho cô từng muỗng cơm.

Lớn đến ngần này, dây là lần đầu tiên anh phục vụ người khác.

Động tác của anh khá lạ lẫm, không được thuần thục. Muỗng cơm liên tục va vào răng cô, Tô Tố cảm thấy bụng rất đói nên cũng không để ý nhiều nữa. Cô ăn tất cả những thứ mà anh đưa vào mồm.

Tiêu Lăng bị dáng ăn của cô làm cho giật mình, lần đầu anh thấy cô ăn nhiều đến vậy, nửa đêm nửa hôm rồi, không sợ no quá à?

"Em muốn ăn nữa!"

"Còn ăn." Tiêu Lăng xững người, cúi đầu nhìn cái bụng hơi nhô ra của cô, lo lắng, "Không khó chịu à?"

Tô Tố tức lên, gắt, "Em đói!"

Cô đói đến vậy là nhờ ai, còn định không cho cô ăn!

"Được rồi, được rồi, anh đi nói dì Trương mang điểm tâm lên."

Tiêu Lăng định quay người gọi hầu gái lên thu dọn chén đũa, Tô Tố

gọi giật anh lại, “Không được cho người khác lên đây, đợi lát em ăn xong anh thu cho em.”

Mặc dù mọi người ở dưới đều biết trên lầu đang làm gì, nhưng cô cũng không thể để họ nhìn thấy cảnh tượng bê tha này chứ, coi như cô giả câm giả điêc vậy, nhưng cũng không muốn để ai nhìn thấy bản thân bê tha thế này.

Tiêu Lăng bị làm khó, đưa mắt nhìn cả một bàn toàn chén đũa.

Anh lớn như vậy, cũng chưa từng dọn bát đũa bao giờ, nhưng khi nhìn thấy gương mặt tức giận của Tô Tố, anh đành thở một tiếng ngao ngán, “Được, anh thu dọn.”

Ai bắt anh bây giờ vừa đuối lý, vừa thấy có lỗi kia.

Dì Trương mang lên một đĩa bánh đậu xanh, có năm miếng nho nhỏ, đều do một tay dì Trương làm lúc chiều, thơm hơn thảy bánh mua ngoài chợ, nhưng lại không bị ngọt như vậy, Tô Tố rất thích, loáng một cái đã chén sạch bách.

“Còn đói không?”

“No rồi.”

Tô Tố xoa xoa chiếc bụng phình lên của mình, sau khi ăn no uống say, cô dường cũng lấy lại chút sức lực, lúc này quay sang nhìn Tiêu Lăng định bụng tính sổ với anh!

Lần trước cô vừa bước từ khách sạn ra cũng vậy, cả người toàn vết bầm tím, phải mặc áo dài tay mấy ngày, mãi mới hết thì lần này còn quá đáng hơn, lần này cô đến đi lại cũng không được, cô nhất định phải nói chuyện phải trái với Tiêu Lăng.

Cô lấy hơi mạnh, “Tiêu Lăng.....”

“Anh xin lỗi!”

“Hả?”

Tô Tố mặt thần ra, mắt trợn to. Khó mà ngờ được ba tiếng “Anh xin lỗi” lại được phát ra từ miệng của Tiêu Lăng.

“Không nghĩ đến cảm nhận của em, lần sau anh sẽ chú ý.” Tiêu Lăng lên giường, dựa người vào đầu giường, ôm Tô Tố mắt đang trợn tròn vào lòng, giọng nói ân cần, “Lần này là do anh không nhịn được..... lần sau nhất định sẽ nhịn.”

Tô Tố lúc đầu đang hăng hái, giờ lại nhã khẩu vô ngôn.

Cô có cảm giác hẫng hụt như tụt toàn bộ cảm xúc, còn định cương với anh cho đến cùng. Ai dè anh lại nhận sai một cách sòng phẳng như vậy.

Làm cho cục tức của cô nằm yên trong lòng không thoát ra được.

Tô Tố “Hừ” một tiếng, nằm xoay lưng qua không đếm xỉa Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng cũng không giận, với tay tắt đèn, nằm xuống cạnh cô, vòng tay ôm cô vào lòng, cảm thấy người cô căng lên cảnh giác, anh nhẫn nại nói, “Yên tâm đi, anh có bản năng thế nào thì hôm nay cũng không làm gì đâu.”

Tô Tố nghe vậy mới trùng người thả lỏng.

.....

Cô ngủ một giấc dài dến một giờ chiều ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy, rèm cửa đã được kéo lại, trong phòng một màu tối mịch, làm cô mất đi khái niệm thời gian.

Trên giường thênh thang đã không còn bóng Tiêu Lăng, cô từ từ ôm eo ngồi dậy, trạng thái có hơi vô thần.

Cô lại phát sinh quan hệ với Tiêu Lăng.

Tô Tố nằm lại trên giường, không biết nói ra sao.

Rõ ràng biết với tính tình bá đạo của Tiêu Lăng, chuyện này sớm muộn cũng xảy ra, sao cô vẫn thấy có chút khó mà chấp nhận.

Rõ ràng mới quen biết hơn một tháng nay, thậm chí cô còn chưa hiểu được anh, tự nhiên lại thành ra quan hệ bạn trai, bạn gái, rồi lại tự nhiên lên giường.

Cô thậm chí còn không biết về hoàn cảnh gia đình anh ra sao, ngoài việc biết em gái anh là một ngôi sao quốc tế, còn lại mọi người trong nhà anh, cô đều không biết đến.

Còn Tiêu Lăng.....

Anh cũng chưa từng hỏi về quan hệ gia đình của cô, không hề nghĩ việc sẽ đến thăm bố mẹ cô, Tô Tố cho dù có ngốc thế nào cũng hiểu tiến triển như vậy là không bình thường.

Trừ phi.....

Cô bặm môi, ánh mắt có chút buông bỏ, trừ phi anh chỉ muốn chơi bời với cô chứ không hề có ý định đưa cô về nhà.

“Bực mình chết mất!”

Cô cáu kỉnh vò đầu, ngôi phắt dậy, nghĩ nhiều thế làm gì! Cũng vô tích sự thôi! Tiêu Lăng có quyền có thế, thật muốn chơi bời, cô chạy cũng không thoát!

Vậy thì đành phải thuận theo tự nhiên thôi.

.....

Khi xuống giường, Tô Tố lại thầm hỏi thăm một lượt cả nhà Tiêu Lăng.

Bước xuống giường, hai chân cô đu buốt như không còn là của mình.

Rửa ráy xong đã là một giờ rưỡi, Tô Tố thấy Tiêu Lăng không có trong phòng, bèn gọi điện cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

“Bao giờ mẹ về?

“Ồ!”

Tô Tố cảm thấy được sự thất vọng của Cảnh Thụy, cô vô cùng có lỗi, “Cảnh Thụy, hôm nay mẹ phải đi quay ngoại cảnh ở xa, sợ là mấy ngày tới cũng không về nhà được.....”

Đây là lần đầu tiên cô xa các con lâu như vậy, trong tân can cô như đang sục sôi, cô muốn về với chúng ngay bây giờ, nhưng Tiêu Lăng canh cô quá chặt, không hề có cơ hội cho cô trốn đi.

“Bao giờ mẹ đi?”

“Hai tiếng nữa.”

“Vậy mẹ mau về, con và Tiểu Thất ở nhà đợi mẹ.”

Cúp điện thoại, Tô Tố thấy như càng u sầu hơn.

Cảnh Thụy và Tiểu Thất càng hiểu chuyện, cô càng thấy có lỗi.

Lúc xuống lầu Tô Tố còn đang trong tâm trạng, thấy Tiêu Lăng đang dưới lầu, cô thững lại. Tầm này đáng nhẽ anh phải đi làm mới đúng.

“Dậy rồi à, đói chưa?”

Anh không nói còn binh thường, vừa nói xong là thấy đói cồn cào, cô đứng trên cầu thang xoa xoa bụng.

Tiêu Lăng đứng dậy, dặn dò Tiểu Trần, “Anh vào bếp bê mấy món dì Trương chuẩn bị lên đây.”

“Vâng, chủ tịch.”

Tô Tố xuống đến nơi, cô đi một mạch đến bên chiếc bàn lớn trong bếp, giữa bàn bày một lọ hoa ly thanh khiết.

Lại là hoa ly.

Cô liếc nhìn Tiêu Lăng, anh ta rốt cuộc thích hoa ly đến nhường nào?

“Hôm nay anh không đi làm à?”

“Anh nói thư ký Trương mang công việc về nhà, cũng gần xong rồi.”

“Ồ!”

Đúng lúc này, Tiểu Trần đã bưng đồ ăn đến đặt trên bàn, anh ta nghe thấy câu chuyện của Tiêu Lăng, khóe miệng giật giật.

Công việc giải quyết gần xong?

Là ai hôm nay vừa vắng mặt một hội nghị quan trọng của công ty chi nhánh bên Mỹ, vì lo cô Tô tỉnh dậy không thấy mình sẽ tủi thân.

Tiểu Trần lắc lắc đầu, anh lui nhanh ra ngoài.

Tô Tố nhanh chóng giải quyết bữa trưa, thấy còn dư chút thời gian, cô kiểm tra lại hành lý của mình, cô phải xác nhận lại không quên gì mới an tâm.

Khoảng hai giờ rưỡi chiều, đạo diễn Phạm Lãi gọi điện giục cô.

“Tô Tố, cô xuất phát chưa?”

“Tôi đi bây giờ đây ạ.”

Tắt điện thoại xong, Tô Tố định kéo hành lý xuống lầu, cô còn chưa kịp cầm vào tay nắm, hành lý đã bị ai đó cướp lấy.

“Anh làm gì đấy?”

“Anh đưa em ra sân bay.”

Tốt đột ngột vậy, không phải là có âm mưu gì chứ?

Chương 129

“Ánh mắt gì đây?”

Anh cố ý dành thời gan đưa cô đến sân bay, cô nhìn anh như vậy là ý gì.

“Không có gì.” Tô Tố lắc lắc đầu, “Đi thôi.”

Tài xế vẫn là Tiểu Trần.

Lần này, Tiêu Lăng lại thay chiếc xe khác, đó là một chiếc xe Bentley màu xám bạc, Tô Tố đã từng nhìn thấy chiếc xe này trên tạp chí, giá hơn 7 trăm vạn. Cô hít một hơi thật sâu và đột nhiên thấy tâm trạng rất bình tĩnh. Bây giờ cô sợ rằng có nhìn thấy Tiêu Lăng lái máy bay chắc cũng không ngạc nhiên nổi. Tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ nổi lên nhờ ngành địa ốc, nay công ty đã mở rộng trên toàn thế giới, chủ tịch của Hoàn Vũ từ lâu đã là khách thường xuyên trong danh sách người giàu trong nước. Giờ Tiêu Lăng có bê một núi vàng đặt trước mặt cô, cô cũng chẳng bận kinh ngạc nữa.

Chẳng đợi bao lâu, đã có người hầu nhận lấy chiếc vali từ tay của Tiêu Lăng. Tiêu Lăng thì đỡ cô từ từ tiến về phía trước, mặt trời buổi chiều vẫn còn nóng bỏng, như rót lửa lên da thịt người, khiến mọi người cảm thấy lười biếng.

Tô Tố không đừng được, ngáp một cái.

“Vẫn buồn ngủ à?”

"Ừm."

"Đến sân bay mất một tiếng, lát ngồi trên xe em chợp mắt một tý đi."

"Ừm." Tô Tố ngả đầu, không có chút tinh thần nào.

Lên xe xong, Tiêu lăng dỡ bỏ vách ngăn của xe, vỗ vỗ vai cô, "Nằm một lát đi."

Tiêu lăng của hôm nay hình như dịu dàng lạ thường.

Lẽ nào do vẫn cảm thấy có lỗi với cô.

Tô Tố cũng chẳng khách sáo với anh, nằm xuống. Xe đắt tiền cũng có cái tốt, ít nhất cô không còn say xe như trước, không gian trong xe khá lớn, ghế ngồi bằng da xịn, nhiệt độ trong xe cũng vừa thỏai mái, Tô Tố ngả ghế tựa xuống là thành một chiếc sofa tiện nghi, cô ngáp một cái, nằm ngả người xuống, chẳng bao lâu đã ngủ mất, đợi cho hơi thở của cô đều đặn dần, Tiêu lăng mới khẽ khàng mở lại vách ngăn.

"Chủ tịch....."

"Đi chậm thôi."

"Thưa vâng." Tiểu Trần lập tức giảm tốc.

Tiêu lăng nhìn hàng cây hai bên đường dần lùi về sau, lại nhìn Tô Tố đang ngủ say, khóe miệng chợt thoáng qua một nụ cười hiên, tốc độ thế này chắc không kịp đến sân bay đâu nhỉ.

Ha......càng chậm càng tốt.

Làm sao mà anh lại muốn cô đến một nơi xa xôi nào đó, lại đi một mạch 5,6 ngày mới về, anh bây giờ không muốn xa cô một phút.

Cho nên, người đi đường đều có thể nhìn thấy một chiếc Bentley bóng nhoáng đi với tốc độ rùa bò, một chiếc xe máy điện vượt qua xe của họ, người chủ xe không nhịn được,quay lại chỉ ngón giữa!

.....

Quãng đường một tiếng, Tiêu Lăng khiến đi một tiếng rưỡi mới đến sân bay.

Vừa đến sân bay, đồng hồ đã chỉ ba giờ rưỡi chiều, còn mười lăm phút nữa là máy bay cất cánh.

“Chủ tịch.....có cần gọi cô Tô dậy không?”

Tiêu Lăng quăng ngay cho Tiểu trần một cái nhìn sắc nhọn, anh rụt đầu lại không nói gì nữa.

Thôi được, hóa ra chủ tịch toan tính chuyện này.

Tô Tố bị chuông điện thoại réo dậy, cô quờ tay bắt lấy điện thoại, bên cạnh cô, Tiêu Lăng đang đau đầu nhìn chiếc điện thoại, anh nhìn cô quá chăm chú, đến độ quên tắt điện thoại đi!

Thất sách!

“A lô, tôi là Tô Tố.....” Tô Tố vừa ngủ dậy, giọng vẫn chưa tỉnh hẳn.

Đầu bên kia điện thoại là giọng khó chịu của Phạm Lãi, “Tô Tố, mấy giờ rồi, cô rốt cuộc đã đến sân bay chưa, tôi và Trần Kiêu đều đang đợi cô ở phòng chờ đây rồi, nhanh lên, còn mười phút nữa là máy

bay cất cánh rồi!”

Sân bay?

Tô Tố lập tức giật bắn mình, cô đứng phắt dậy, đầu đập mạnh vào nóc xe, cô xuýt miệng đau đớn, nhìn ra ngoài cửa xe, nhanh chóng trả lời, “Vâng vâng vâng, tôi đến sân bay rồi ạ, lập tức vào phòng chờ ngay đây, tôi đi check in đã, tôi sẽ đến ngay đây.”

Vừa cúp máy, Tô Tố xoa xoa chỗ đau, ánh mắt giận dữ nhìn Tiêu Lăng, “Sao anh không gọi em dậy!”

“Anh thấy em ngủ ngon quá, không nhẫn tâm.”

“A a a, đồ khốn, Tiêu Lăng nếu như tôi không kịp máy bay, chắc chắn tôi sẽ thù anh.” Cô cuống cuồng vất điện thoại vào túi xách, nhanh chóng xuống xe.

Tay vừa chạm vào tay nắm cửa, cô đã bị Tiêu Lăng kéo giật lại, Tô Tố quá vội, cô vung tay anh ra, “Anh còn muốn gì nữa, tôi đang rất vội!”

“Anh cần dặn em cái này.”

“Nói nhanh đi!”

Tiêu Lăng thấy cô không buồn nghe nữa, mặt sầm xuống, “Vội cái gì, em rất muốn mau chóng rời đi đúng không!”

Người này.....

Sao lại là cô muốn mau chóng rời đi, cô đang rất vội!

“Còn có không đến mười phút nữa thôi.....”

“Tiểu Trần, thông báo nhân viên phi trường, bảo họ tạm dừng chuyến bay đi Trương Gia Giới.!”

“Vâng, chủ tịch.”

Tiểu Trần đẩy cửa ra ngoài, gọi điện thoại.

“Hử?” Tô Tố xững người, không kịp phản ứng gì.

Tiểu Trần quay lại khá nhanh, anh cất điện thoại, “Sắp xếp xong rồi ạ.”

“Bây giờ có thể nghe anh nói được chưa?”

Tô Tố thở dài, “Anh nói đi.”

“Lần này em đi cùng Phạm Lãi và Trần Kiêu đến Trương Gia Giới đúng không?”

“Đúng.’

Trần Kiêu.....

Tiêu Lăng cau mày, “Sao em không nói trước với anh?”

Anh vẫn cứ tưởng cô đi một mình đến Trương Gia Giới, hoặc cùng lắm là đi cùng Phạm Lãi. Trần Kiêu thì đi theo làm gì cơ chứ!

“Đại ca, đại gia! Chúng em đi đóng phim, đương nhiên phải có đạo diễn đi cùng, không chỉ có Trần Kiêu, còn có Đường Sảng, còn bao nhiêu diễn viên khác đi cùng. Mặt anh bị sao vậy? Em và Trần Kiêu là

quan hệ đồng nghiệp bình thường, giữa bọ em còn không lưu số điện thoại, thuần khiết đến nỗi không thể thuần khiết hơn!"

"Em nghĩ thế không có nghĩa người khác cũng thế."

Không phải anh nhỏ nhen, Tô Tố người phụ nữ này đi đến đâu cũng là điểm sáng, chỉ cần là đàn ông thì kiểu gì cũng động lòng với cô, cô là tiểu yêu tinh, chỉ cần một động tác, một ánh mắt là sẽ móc được linh hồn của bất cứ anh chàng nào. Cái tên Trần Kiêu kia đã làm việc với cô hơn tháng nay, nói không có hứng thú với cô, anh mới không tin.

"Nói chung em tránh xa tên Trần Kiêu ra, không đúng, em phải tránh xa tất cả đàn ông trong đoàn làm phim ra."

Tô Tố giận đến trợn cả mắt, "Thế có cần tôi tránh xa cả đạo diễn không?"

Tiêu Lăng nghĩ một hồi, "Nếu không có việc gì, cũng cứ tránh xa ra."

Cô uất lên.

Tiêu Lăng như không để ý thấy, tiếp tục căn dặn Tiểu Trần, "đổi vé của Tô Tố thành vé hạng nhất!"

"Vâng, thưa chủ tịch."

Tô Tố cạn lời, "Em không muốn ngồi vé hạng nhất, vé máy bay là đạo diễn đặt đồng loạt, làm sao mà một mình em khác biệt được."

"Phạm Lãi nhỏ nhen như thế từ lúc nào vậy, Tiểu Trần, đổi vé lại cho cả đoàn thành vé hạng nhất, công ty trả tiền."

“Vâng, thưa chủ tịch.”

Tô Tố, “.....”

Đây không phải vấn đề được không.

“Lúc nãy anh nói gì với em, đã nhớ chưa?”

Tô Tố quắc mắt, “Không nhớ! Tại sao em phải tránh xa người khác giới, em cây ngay không sợ chết đứng, em tự biết giữ gìn bản thân, anh dựa vào cái gì mà lấy đi quyền tự do của em!”

“Dựa vào.......anh sẽ ghen đấy!”

Chương 130

“Dựa vào.......anh sẽ ghen!”

Ngồi trên máy bay, đầu óc cô còn vang vọng lời nói cùng gương mặt nghiêm túc của Tiêu Lăng lúc ấy.

Mặt cô đỏ bừng, lồng ngực như có một chú thỏ đang nhảy nhót bên trong vậy.

Người như Tiêu Lăng.....

Lại cũng biết ghen.

Tay cô ôm lấy trái tim đang đập loạn, mắt cười đến tít lại.

.....

Phía bên kia, Tiêu Lăng lại không được vui vẻ như vậy.

“Chủ tịch, chúng ta về chứ?”

“Đến công ty.”

Tiểu Trần lái xe, không nói gì.

Trên đường đến công ty, cứ nghĩ chuyện Tô Tố phải ở trong miệng cọp mấy ngày liền, trán anh lại cau lại, nổi gân xanh.

Trong xe tràn ngập không khí căng thẳng.

Tiểu Trần vừa lái xe, vừa để ý đến Tiêu Lăng, "Chủ tịch......"

"Nói!"

"Khi nãy bên nhà tổ có gọi đến, lão gia nói cậu chủ khi nào rảnh rỗi dẫn cô Tô về thăm nhà."

Tiêu Lăng cau mày, "Không về!"

Anh với cô vừa mới bắt đầu, anh không muốn để ông nội can dự vào, đợi khi nào tình cảm hai người vững chắc hơn, anh cũng chẳng phản đối cô gặp ông, những bây giờ vẫn chưa được.

Lão gia bình thường rất vui vẻ, nhưng suy nghĩ vẫn là của thế hệ trước, ông không thích nhất là loại người hay giả tạo, theo ông thì mấy diễn viên chẳng khác gì với mấy đứa giả tạo.

Lúc trước Tiêu Diệp Lạc dấn thân vào làng giải trí, ông đã cật lực phản đối, Diệp Lạc tự theo ý bản thân, vẫn quyết định vào showbiz, nên lúc đó ông nội đã buông ra thông cáo, nếu vào giới giải trí thì đừng có nói là cháu của ông.

Nếu để ông biết Tô Tố cũng là diễn viên, ông mà không ngăn cản quan hệ của hai người mới là lạ!

Khi trước, chị họ biết được cô là diễn viên, Tiêu Lăng đã phải dùng một bộ trang điểm siêu cao cấp mới bịt được mồm của chị.

Nghĩ đến chuyện này, Tiêu Lăng cảm thấy đau dầu.

Cảm nghĩ của bố mẹ, anh có thể không để ý đến, nhưng ông nội thì không được. Một tay ông chăm sóc dưỡng dục anh, ông đã lao tâm

khổ tứ vì anh biết bao, bây giờ sức khỏe cũng không được như xưa, nhỡ đâu bực quá hóa chuyện thì sao?

“Vậy......phía lão gia phải trả lời thế nào ạ?”

“Cứ nói chưa đến lúc, Khi chúng tôi có một mối quan hệ ổn định, hẵng tự khắc đưa cô ấy đến gặp ông nội.”

“Vâng, vậy lát nữa tôi sẽ hồi đáp lại phía nhà tổ.”

Tiêu Lăng gật gật đầu.

Anh gần như có thể tưởng tượng biểu cảm của ông nội, chắc chắn ông nghĩ rằng anh vẫn đang khổ tâm tán tỉnh Tô Tố kìa, có khi lại đang vui trên nỗi đau người khác.

Tiêu Lăng lắc lắc đầu, rút ra laptop sẵn trên xe, bắt đàu giải quyết công việc.

Sáng nay, lúc 9 giờ đáng nhẽ có một buổi meetting online, bị anh hoãn lại đến 4 giờ chiều, bây giờ khi đã rảnh rang, anh muốn giải quyết cho xong.

Khi làm việc, anh lại quay lại là Tiêu Lăng uy nghiêm, lạnh lùng, tốc độ biến đổi thái độ của anh làm Tiểu Trần tặc lưỡi.

Quản gia của nhà tổ, Lão Trần là bố của Tiểu Trần, anh cũng coi như lớn lên cùng Tiêu Lăng, chẳng qua anh mới được điều về làm việc cho chủ tịch cách đây không lâu, dạo này anh mới phát hiện chủ tịch là một người vô cùng nghiêm nghị, với bất kỳ ai, đều một gương mặt lạnh như tiền, rất kiệm lời, nhưng chỉ cần anh phát lời, thì sẽ áp đảo được mọi người.

Nhưng chỉ khi ở cạnh cô Tô,anh như mới giống với người thường, biết tức giận, biết ghen tuông, lần đầu Tiểu Trần nhìn thấy Tiêu Lăng như vậy, anh gần như chói lòa đôi mắt.

Tiểu Trần lắc lắc đầu, anh thật sự chúc phúc cho quan hệ giữa cô và chủ tịch có được quả ngọt.

……

Hội nghị quốc tế vừa họp được mọt nửa, điện thoại của Tiêu Lăng réo lên, anh liếc nhìn, là thư ký Trương.

Tiêu Lăng cau mày, nói với cấp dưới bên phân công ty tạm dừng đôi phút, bắt lấy cuộc gọi.

Sáng nay anh đã đặc biệt dặn dò thư ký Trương, nếu không có chuyện gì quan trọng, tránh gọi điện cho anh, chắc chắn có chuyện gì không giải quyết được.

“Có chuyện gì?”

“Chủ tịch, lễ tân công ty gọi đến nói có một cô gái tên Tô Huệ đến tìm, nói là có chuyện cần tìm chủ tịch.”

Tô Huệ?

Anh nghĩ một lúc mới nhớ ra Tô Huệ là ai.

Tiêu Lăng cau mày, gằn giọng, “Thư ký Trương, những chuyện như vậy còn đợi tôi dạy sao? Gọi bảo vệ lôi cô ta ra ngoài!”

Trương Lệ đến bây giờ còn không biết nặng nhẹ, anh là ai mà ai đến nói muốn gặp đều gặp được! Nếu thế thì anh chết lâu rồi----mệt quá

chết!

Hơn nữa, không cần hỏi anh cũng biết ý đồ của Tô Huệ khi đến tìm.

Chỉ có thể là đến xin anh bỏ qua cho nhà họ, anh nhớ lại câu nói của Tô Tố, “Hy vọng từ nhỏ là được ăn no mặc ấm” Tiêu Lăng lại càng khó chịu, anh không đuổi cùng diệt tận là phúc đức cho cả nhà họ rồi!

“Chủ tịch, Tô Huệ nói có chuyện liên quan đến cô Tô......”

Đây cũng là cái làm cho thư ký Trương khó xử, bây giờ Tô Tố trong tim chủ tịch quan trọng đến đâu, cô là người rõ hơn cả, chuyện liên quan đến cô Tô, cô có thế nào cũng không dám qua loa.

Tiêu Lăng giựt tay định tắt điện thoại.

Liên quan đến Tô Tố?

Anh chững lại vài giây, “Cô ta nói gì?”

“Tôi cũng hỏi rồi, cô Tô Huệ nói chủ tịch không đến gặp sẽ không nói, cô ấy còn bảo, nếu chủ tịch không nghe cô ấy nói thì sẽ hối hận.....”

Uy hiếp anh?

Gan to quá đấy!

Tiêu Lăng đóng máy tính, cười nhếch mép, anh muốn xem xem Tô Huệ này định giở trò gì!

“Giữ cô ta lại đã, tôi sẽ đến ngay bây giờ.” Nói xong anh cúp máy, dặn dò Tiểu Trần, “Lái nhanh lên!”

Tiểu Trần đáp một tiếng, đạp chân ga, mấy chốc xe đã tăng tốc lao nhanh về phía trước.

……

Nửa tiếng sau.

Trong phòng chủ tịch của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, Tiêu Lăng ngồi trên ghế tựa màu đen sau bàn làm việc, lạnh lùng nhìn Tô Huệ đang ngoáy ngó bất an, “Cô muốn nói gì?”

Tô Huệ nhìn Tiêu Lăng, cả người cô ngây ra.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Tiêu Lăng bằng da bằng thịt, anh đẹp hơn trên báo biết bao nhiêu, lại.....uy nghiêm hơn biết bao nhiêu.

Tô Huệ dưới áp lực của anh, cô đến hít thở cũng thấy khó khăn.

Cô mới đầu chỉ biết Tiêu Lăng là chủ tịch của truyền thông Tinh Quang, mới hai hôm trước cô mới biết anh còn là chủ tịch của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ.

Trẻ trung, tuấn tú lại nhiều tiền, thân phận quyền quý lại có quyền lực ngút trời!

Cứ nghĩ đến Tô Tố quyến rũ được người đàn ông hoàn hảo đến vậy, cô ta lại thấy uất hận.

“Tiêu thiếu gia.....lần này tôi đến là để nói với ngài một bí mật của Tô Tố!”

Tiêu Lăng thong thả tựa người về sau, ngón tay anh chậm chạp, pha chút tiết tấu, gõ nhẹ lên mặt bàn. Thần thái khá thư thả, “Nói đi.”

Tô Huệ lấy một hơi, đưa tay bóp mạnh vào đùi mình, sau mới dám nhìn vào mắt Tiêu Lăng, “Tiêu thiếu gia, trước khi tôi nói ra bí mật này, tôi mong ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho gia đình tôi một con đường.”

“Cô đang đặt điều kiện với tôi?”

“Đúng vậy!”

Tiêu Lăng cười nhạt, “Cô cảm thấy cô có tư cách đặt điều kiện với tôi không! Muốn nói thì nói, không nói thì cút!”

Tô Huệ mặt trắng bệch.

Lớn đến vậy, cô chưa từng trải qua nỗi nhục nào như thế, cô ta ấn lấy lòng bàn tay, cố giấu đi cảm giác bị sỉ nhục cho đỡ dơ. Ngẩng mặt nhìn vào Tiêu Lăng. “Tiêu thiếu gia, tôi đảm bảo câu chuyện của tôi đáng giá ngài giơ cao đánh khẽ một lần.”

“Tôi nói lại lần nữa, cô không có tư cách đặt điều kiện với tôi!” Tiêu Lăng nói nhẹ, “Thư ký Trương, tiễn khách!”

Thư ký Trương mở cửa bước vào, làm tư thế” mời”, “Cô Tô Huệ, mời.”

“Tiêu thiếu gia, ngài không nghe tôi chắc chắn phải hối hận đấy.”

Tiêu Lăng cũng mệt mỏi phải nghe cô ta nói rồi, “Thư ký Trương!”

“Vâng, tôi đi mời bảo vệ ngay đây!”

Thư ký Trương gọi một cuộc điện thoại, không đến năm phút sau,

cửa phòng chủ tịch mở ra, xuất hiện hai người đàn ông mình mặc sắc phục và cảnh côn.

Hai người bảo vệ mỗi người một bên tay, định lôi cô ra ngoài.

Tô Huệ bám chặt lấy cánh cửa phòng làm việc, hét vội vào trong, "Tiêu Lăng, anh tưởng Tô Tố là một đóa hoa ly tinh khiết sao? Tôi nói cho anh biết, 5 năm trước cô ta đã từng bị cưỡng hiếp!"

Chương 131

Thư ký Trương đột nhiên khựng lại

Tô Tố đã từng bị người khác cưỡng bức?Cô quay ra nhìn sắc mặt của chủ tịch,nhưng trái với dự đoán là không thấy nét mặt thịnh nộ của chủ tịch,anh ấy chỉ là sắc mặt trầm tư.Nhưng người hiểu anh ấy đều biết,đây chính là sự bắt đầu của một cơn giông tố.

Thư ký Trương đề phòng lùi ra sau hai bước.

Tiêu Lăng vẫy tay,hai người bảo vệ đang kẹp chạt Tô Huệ liền buông ra.

Tô Huệ như sợ rằng Tiêu Lăng không cho cô ta cơ hội được mở lời,ngay lập tức nói một loạt「Tiêu thiếu gia,tôi không hề lừa anh,anh cũng đã bên cạnh Tô Tố một thời gian rồi,anh chắc cũng biết cô ấy không còn là**nữa phải không?Tô Tố cô ta từ nhỏ đã không đứng đắn,năm năm trước sớm đã bị người ta cưỡng hiếp rồi.Cô ta ……」

「Làm sao cô biết? 」Tiêu Lăng đột nhiên cắt đứt lời Tô Huệ.

Năm năm trước Tô Tố đã từng bị cưỡng bức anh đương nhiên biết,người đó chẳng ai khắc đó chính là anh Tiêu Lăng!

Nhưng chuyện thường tình mà nói bị người khác cưỡng bức chẳng ai lại khua trống thổi kèn cho thiên hạ biết cả.Tô Tố đâu có bị ngốc.Tô Huệ với cô ấy tình cảm không tốt,cô ất không thể nào lại đem chuyện này nói cho Tô Huệ.

Do vậy như thế này....làm sao mà cô ta lại biết được?

Tiêu Lăng nhìn Tô Huệ ánh mắt sắc lại

Tô Huệ bỗng cảm thấy sợ hãi.

Trước kia khi Tô Tố bị người khác cưỡng bức cũng là một tay do cô ta sắp xếp cả,làm sao mà cô ta lại không biết được?Trước anh mắt của Tiêu Lăng,cô ta thấy hoảng loạn không che giấu nổi.

Lẽ nào Tiêu Lăng biết rồi sao?

Không Không không,chuyện năm đó ngoài Tô Tố ra căn bản là không có người nào biết được,Tô Tố không thể đem chuyện này ra nói với Tiêu Lăng được.

Nghĩ như vậy,cô ta ngay lập tức giảm nỗi sợ lại.Tô Tố đã từng cảnh cáo cô ta không được đem chuyện này nói ra,nếu không sẽ báo cảnh sát bắt cô ta,nhưng bây giờ cô ta cũng không thể quản nhiều chuyện như thế được.Công Ty của gia đình cũng chỉ vì chuyện của Tô Tố mà trực tiếp phá sản,mà nợ một đống tiền ở bên ngoài.

Công ty quản lý của cô ta cũng cắt đứt hợp đồng với cô ta.Ở trên mạng tin tức tiêu cực về cô ta đầy rợp trời đội đất.Bây giờ cô ta đang làm đại diện của hai chương trình quảng cáo cũng muốn cắt hợp đồng với cô ta,mà lại còn yêu cầu bồi thường!Những năm này cô ta trong lĩnh vực giải tri mặc dù chỉ thuộc diễn viên hạng ba,nhưng cũng kiếm được một chút tiền.Nhưng lúc bình thường cô ta tiêu xài hoang phí quá,trong tay cơ bản là không có chút tiết kiệm nào.Sau khi gia đình phá sản,mẹ của cô ta đã lấy toàn bộ những bộ trang sức vàng bạc có gía trị,ngay cả túi,giầy dép hàng hiệu của cô ta cũng bị họ bán sạch.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi,tiền trước kia vay ngân hàng,ngân hàng đòi không được liền khống chế thu hồi căn biệt thự của gia đình họ.

Hiện tại cả gia đình đang chen chúc trong một cảm họ cũ nát ở một tiểu khu tại thành phố a,cần cần kiệm càng nhiều càng tốt.

Tô Huệ cô ta có bao giờ phải chịu cảnh như thế này,cho dù Tô Tố có báo cảnh sát bắt cô ta cô ta cũng không sợ.Ôm theo cái hy vọng cuối cùng,qua cầu rút ván đến tìm Tiêu Lăng,tốt nhất mong có thể làm cho Tiêu Lăng anh bỏ qua cho gia đình nhà bọn họ,còn nếu không được....thế thì cô ta cũng muốn đem hết chuyện trước khi của Tô Tố nói ra,hủy luôn cuộc sống hiện tại của cô ấy!

Dựa vào cái gì mà khi gia đình nhà cô ta rơi vào tận cùng bụi đất,cô ấy lại vẫn có thể sống cuộc sống hạnh phúc viên mãn cơ chứ?

「Đương nhiên tôi biết」Tô Huệ ngước lên,mặt chấn tĩng「Tôi là chị của cô ta,khi đó cô ta đem cái thân khốn khổ ấy về nhà,tôi biết cô ta đã xảy ra chuyện gì.Tiêu thiếu gia,anh nghĩ rằng Tô Tố là một con chim ngoan sao?Cô ta từ nhỏ đã không an phận,mới học cấp hai cô ta đã**cùng lớp trưởng của lớp,đến khi vào được học viện điện ảnh cô ta càng không cần danh dự đi tới đâu cũng dụ dỗ chèo kéo.Không tin anh cứ đi đến học viện điện ảnh mà dò hoti.Chì cần dò hỏi là anh sẽ biết ngay cô ta là hạng người gì.」

「Thật không? 」Nét mặt Tiêu Lăng không quan tâm,phẩy tay,hai người bảo vệ đang đứng trước của ngay laajo tức rời khỏi văn phòng.

Thư ký Trương có chút lưỡng lự,không biết nên đi hay nên ở lại.

Khi cô quyết định định rời đi thì Tô Huệ lại bắt đầu nói.Thư ký

Trương hận chết cô ta luôn,tự thầm trách mình lẽ ra không nên để cô ta vào.

Việc cá nhân của chủ tịch,mà nhất là việc mất mặt của cá nhân,nghe nhiều quá đối với cô không có lợi ích tốt gì.

「Đương nhiên rồi.Các mối quan hệ của Tô Tố ở trườngđược phân làm hai phe,phía con gái đều rất ghét cô ta,nhưng phía con trai lại cho cô ta là hoa khôi của trường.Thực ra cơ bản là vì cô ta quá lẳng lơ,quá biết cách***người khác,cho nên đám con trai mới có thể chết mê chết mệt cô ta như vậy！」

Tô Huệ không sợ Tiêu Lăng đi dò hỏi,Tô Tố ở trường vốn dĩ bình luận không được tốt,bọn con gái đều rất ghét cô ấy.

Ai bảo cô ta lại có một gương mặt hồ ly tinh như vậy!

Tô Huệ ánh mắt tràn ngập căm hận,cô ta không tin sau nghe những điều này,Tiêu Lăng vẫn còn có thể đối xử tốt với Tô Tố！

「Cô muốn nói là những điều này?」

Tô Huệ đắc ý cười không ngậm được miệng,lẽ nào những điều này không đủ làm cho anh nhìn rõ con người Tô Tố sao?

「Tiêu thiếu gia,ngài không tin tôi,Tô Tố thật sự đã từng bị người ta cưỡng hiếp！」

「Thế thì đã làm sao?」

Tiêu Lăng cười nhạt,đối với những lời mà Tô Huệ nói nửa chữ anh cũng không tin.Năm năm trước ở tại trong phòng khách sạn*màu đỏ tươi ở trên ga giường anh vẫn nhớ rõ ràng.Cuộc tái ngộ của năm*

năm sau,hôn ngay cả đổi hơi như thế nào cũng còn không biết,làm sao lại có thể biết người khác!

Chỉ là bây giờ anh đã có thể mười phần chắc chắn,năm năm trước Tô Tố đã bị cái người phụ nữ ngay trước mắt hãm hại.

Năm năm trước Tô Tố chạy đến phòng khách sạn của anh anh đã cảm thấy có gì đó không đúng,rất rõ ràng là bị người khác cho uống thuốc.Nhưng khách sạnTân Hải không phải là nơi vui chơi,căn bản không thể nào có thuốc vớ vẩn nào.Cho nên rất rõ ràng là có người hãm hại cô ấy.Hẹn cô ấy tới ăn cơm ở khách sạn,nên sau đó mới có thể phát sinh ra những việc này.

Cho dù người cưỡng bức Tô Tố không phải là anh mà là người khác.Trong thâm tâm Tô Tố cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu,chỉ cần anh đã để Tô Tố ở trong tim rồi,anh sẽ nghĩ mọi cách giết chết cái tên nào đã làm tổn thương Tô Tố,càng yêu thương cô nhiều hơn.

Người bị tổn thương mới là người bị hại,ai cũng không thể nói bất kỳ đạo đức luân lý nào lên cô ấy!

Tiêu Lăng nhìn Tô Huệ đang không dám tin kia,âm điệu bình thản nhưng chấn tĩnh「cho là cô ấy đã bị cưỡng bức thì đã làm sao! Tôi cần không phải là quá khứ của cô ấy,mà là tương lai của cô ấy!」

Câu này được nói ra không chỉ là Tô Huệ,ngay cả thư ký Trương cũng không ngờ được,

Woa……chỉ tịch，tâm rất lớn。

Tô Huệ càng thêm uất hận Tô Tố

Dựa vào cái gì mà tất cả những việc tốt đẹp trên thế giới này đều

dành cho Tô Tố.Cái người đàn ông đắt giá như Tiêu Lăng đây....sao lại có thể đón nhận một người phụ nữ không sạch sẽ như thế!

Tại sao！

Tại sao tất cả đàn ông lại đối xử tốt với Tô Tố như vật！

Tô Huệ mắt đỏ lừ.

Tiêu Lăng đối với Tô Huệ chỉ cảm thấy rất căm ghét.

Gia đình nhà họ như thế này đối xử với Tô Tố,cô đều không có dự tính đuổi nghèo ép đánh.Tô Huệ bọn họ lại ganh ghét không muốn thấycô ấy sống một cuốc sống bình thường.

Nhất định phải kéo cô ấy xuống tận cùng của địa ngục

Anh vốn vẫn cảm thất trừng phạt gia đình nhà họ Tô quá nhẹ.bây giờ Tô Huệ lại dám tìm đến cửa,vậy thì đừng trách anh đả lạc thủy cẩu！

「Thư ký Trương,nói cho cục trưởngTrần một tiếng,nói là ở đây có người tới làm loạn,để ông ấy cho vài người tới đây đem người phụ nữ này về trụ sở dạy dỗ dạy dỗ」

Thư ký Trương ngay lập tức gật đầu「Vâng thư chủ tịch,tôi đi làm ngay đây ạ.」

「Nhân tiện lôi người này ra ngoài!」Tiêu Lăng đã không còn muốn để ý tới Tô Huệ nữa.

「Bây giờ tôi sẽ gọi ngay cho bảo vệ!」

Bảo vệ đâu có đi đâu xa,ở ngay phía bên ngoài của đợi.Thư ký

Trương đập đập tay gọi hai người đó quay lại văn phòng「đưa người đi!」

「Các người không được làm thế……」Tô Huệ bị kẹp chặt khống chế lôi ra ngoài,mắt cô ta đỏ lừ dùng hết sức gào thét「Tiêu Lăng,anh không quan tâm Tô Huệ bị cưỡng bức,lẽ nào anh cũng không quan tâm cô ta có hai đứa con hay sao!」

Chương 132

Tiêu Lăng đứng phát dậy khỏi ghế,sắc mặt cuối cùng cũng thay đổi!

Tô Tố đã từng sinh con.

Lại còn sinh hai đứa con.

Điều này không thể!

Không có mệnh lệnh của Tiêu Lăng,hai bảo vệ cũng không dám hành động,đứng yên.Tô Huệ nhân cơ hội đẩy tay hai cảnh vệ đang giữ chặt cô ta,dùng lực bám chặt vào bàn làm việc,sợ hãi lại bị lôi ra ngoài.

「Cô nói cái gì mà con cái? 」

Tô Huệ da mặt bắt đầu giãn ra,trong tâm không nhịn nổi sự đắc ý.

Cô ta biết ngay Tô Tố không thể đem chuyên con nói cho người khác biết,cô ấy giấu chuyện con cái để hẹn hò với Tiêu Lăng.Cô ta căn bản là lừa đảo từ đầu tới cuối!

Cô ta lại làm lộ cái bộ mặt thật của cô ấy,để cho mọi người đều biết rõ cô ấy!

「Năm năm trước Tô Tố bị cưỡng bức nên có thai,đến lúc phát hiện ra cũng đã hơn ba tháng rồi.Bố mẹ đưa cô ta đi phá thai,cô ta đánh chết cũng không chịu đi.Nhất định cứng đầu để sinh con củakẻ *** cô ta.Cái tên cặn bã ấy vận mệnh cũng tốt,sinh ra một đôi long

phượng.HaHa,thiếu gia Tiêu,việc này anh chắc chặn không biết được phải không.Cô ta đối với hai cái đứatiểu súc sinh ấy còn rất tốt là đằng khác.Trước kia bố mẹ có muốn đưa cô ta tới bên để làm việc,Tô Tố đánh chết cũng không đồng ý,sau đó bố tôi mới dùng quyền bảo hộ hai đứa con để ép cô ta.Cô ta ngay lập tức ngoan ngoãn đi tiếp rượu đàn ông.Cái loại phụ nữ này anh cũng vẫn muốn sao?」

Tiêu Lăng càng nghe mặt càng lạnh đi,anh gằm mặt từ từ ngẩng đầu,ánh mắt tăm tối nhìn thẳng Tô Huệ.

Tô Huệ cảm thấy giật mình,ánh mắt của Tiêu Lăng thật là đáng sợ,nét mặt bình tĩnh,giống như dòng xoáy giữa biển vật,đen tối tới mức có thể hút cả người khác vào đó mãi mãi không thể hồi sinh vậy.

Cô ta nghĩ rằng Tiêu Lăng đang nghi ngờ những gì cô ta nói,vội vã nói thêm「Tôi không lừa anh,Tô Tố thật sự đã sinh một cặp song sinh nam nữ.Lại còn cứ phong cho cô ta là nữ thần.Việc cô ta có con cũng chỉ có gia đình chúng tôi và bạn thân cô ta An Tiểu Hy.」

Nhiệt độ văn phòng từ từ xuống thấp.

Tô Huệ toát mồ hôi lạnh,vẫn cứng đầu nói tiếp「Nếu như anh không tin có thể đi điều tra.Bây giờ Tô Tố đã đưa hai đứa bé đi hoa viên Xuân Giang ở nhờ nhà An Tiểu Hy.Hai đứa tiểu súc sinh ấy còn đang học trường tiểu học tư nhân trong khu đó.Tên của hai đứa con cô ta con trai tên là Tô Cảnh Thụy,con gái tên là Tô Tiểu Thất.Anh có thể thoải mái gọi điện tới trườngđể hỏi,hỏi rồi sẽ biết tôi nói là thật hay là giả ……」

Trước anh mắt ngày càng lạnh lùng của Tiêu Lăng,Tô Huệ từ từ nói nhỏ dần.

Anh từng bước từngbước tiến gần về phía Tô Hu.kèm theo đó là toàn sự thù địchtừng bước từng bước ép chặt「Cô,vừa nói cái gì?」

「Tôi....Tôi nói anh có thể đi đến trường để hỏi ……」

「Câu trước!」

「Hai đứa con của cô ta có họ có tên,con trai tên là Tô Cảnh Thụy,con gái tên là Tô Tiểu Thất.」

Tiêu Lăng bước chân khựng lại,toàn thân cứng đơ.

Tô Cảnh Thụy.

Tô Tiểu Thất.

Lão gia mới thu nhận cháu nuôi,anh mới thu nhận con trai nuôi và con gái nuôi,thì ra hai đứa trẻ giống anh y hệt lại là con ruột thịt của anh.

Tiêu Lăng nhắm mắt lại,tiếng nói tiếng cười của đôi long phượng cứ thế hiện hữu trước mắt anh.Anh là côn trung sao?hai đứa giống hệt anh khi còn nhỏ,anh gặp chúng đã không kiềm được mà mềm lòng ngay,vậy mà anh một chút nghi ngờ cũng không có!

「Thư ký Trương……」

「Vâng,chủ tịch！」

「Đi điều tra！」Tiêu Lăng mắt đỏ lên,cố gắng kiềm tức giận,từng cây từng chữ phân công「đi đem tất cả những thông tin của Tô Tố trong năm trở lại đây tới đây,từng việc nhỏ nhặt nhất tất cả cũng phải

điều tra về đây rõ ràng,ngày hôm nay trước khi trời tối phải đem tất cả tài liệu về đây cho tôi.」

「Vâng,tôi sẽ cử người đi làm ngay.」Thư ký Trương nhân cơ hội nhanh chóng rời khỏi văn phòng.Hai người bảo vệ cũng không phải đồ ngốc,nhân cơ hội nhanh chóng rời đi.Ở bên ngoài gặp phải Tiểu Trần,Tiểu Trần đứng bên ngoài nghe rõ nội dung câu chuyện,nhìn thấy thư ký Trương đi ra,nhanh chóng theo ngay「Thư ký Trương」

「suỳ！」Thư ký Trương kéo vội Tiểu Trần ra xa một chút「Đừng hỏi bất kỳ điều gì.Hãy coi như là không viết chuyện này.」

「Bên phía lão gia có cần thông báo một tiếng hay không ạ.」

Đôi lông mày xinh đẹp của thư ký Trương trở nên cau lại「Tiểu Trần,tôi biết cậu là người của lão Trạch.Ngưng cậu nên biết tính cách của chút tịch,tâm tư của chút tịch hiện tại như thế nào chúng ta đều không rõ.Nếu như tự nhiên đem việc này nói cho lão gia biết,chủ tịch mà điên lên hậu quả ai phải chịu?」

Tiểu Trần thở dài 「Tôi biết rồi」

Thư ký Trương gật gật đầu「Nhanh đi tìm người điều tra thoòng tin về Tối tiểu thư！」

「Vâng！」

……

Trong phòng làm việc.

Tô Huệ nghĩ những gánh nặng trong tâm cuối cùng cũng được đặt xuống rồi.Cô ta nhìn sắc mặt tím ngát của Tiêu Lăng,nhịn đi sự ghen

tức dần tiến lại gần Tiêu Lăng「Tô Tố là loại người con gái như vậy,Tiêu thiếu gia anh đừng để bị cô ấy lừa....Tiêu thiếu gia.Tôi biết trước kia anh đều vì Tô Tố mà nhằm vào công ty của bố tôi,là Tô Tố cô ta đối với anh như vây, bây giờ anh biết sự thật về cô ta rồi,mong anh giơ cao đánh khẽ cho chúng tôi một con đường sống có được không?」

Nói xong,cô ta cúi đầu để lô ra cái cổ dài trắng và phía sau lưng.Cô ta túm lấy vạt áo véc của Tiêu Lăng,mặt nũng nịu「Tiêu thiếu gia,chỉ cần anh bỏ qua cho gia đìnhchúng tôi.anh muốn tôi làm gì cũng được ……」

Tô Huệ hôm nay là có chuẩn bị trước khi tới

Trước khi cô ta rời khỏi cửa đã cố tình mặc chiếc váy sexy nhất,một nửa lộ rõ váy bó sát,váy có thể làm cho thân hình chữ S đẹp đẽ của cô ta được lộ rõ,mà lại còn xẻ có thể nhìn tháy đoi chan trắng dài thon thả.

Tô Huệ đói với hình thể của mình rất có tự tin.

Dung mạo của cô ta có khả năng so sánh không thể bằng Tô Tố,nhưng thân hình vàchắc chăn là hơn đứt Tô Tố.Tô Tố thân hình đẹp nhưng giống như một một hạt lúa mạch,nhưng cô ta....sớm đã già dặn rồi,cô ta tin,chỉ cần có thể trèo lên Tiêu Lăng,Tiêu Lăng sẽ hiểu ai sẽ có thể làm cho anh trên**vui vẻ.

Tô Huệ đợi nửa ngày cũng Tiêu Lăng cũng không có phản ứng,có chút đỏ mặt nhìn anh một chút.

Lần này nhìn,làm cho cô ta toàn thân giống như bị đông cứng

Ánh mắt Tiêu Lăng lạnh lùng nhạo báng giống như đang xem một

con hề đang nhảy múa.

Tô Huệ có dám thì thử không xấu hổ quần áo trần truồng đi trên đường xem

「Tiêu thiếu gia……」

「Buông ra！」Giong của Tiêu Lăng không cao không thấp,nhưng cũng đủ làm cho người khác không giám từ chố.

Tô Hiêu hiểu ra vấn đề vội bỏ ngay tay ra khỏi vạt áo véc của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng cười lạnh lùng,cởi áo véc ra.Dưới con mắt hào hứng chờ đợi của Tô Huệ,anh dùng lực ném,cái áo khoác đắt tiền được đặt may ở tận bên ITALY bị anh không hề suy nghĩ chút nào ném thẳng vào trong thùngrác!

Nụ cười trên môi Tô Huệ ngay lập tức cứng lại！

「Tiêu thiếu gia……」

「Ai cho cô tự tin vậy,làm cho cô nghĩ có thể trèo lêncủa tôi?」Tiêu lăng nhìn cô ta mặt biến đổi sắc thái,lại một lần nữa cười lạnh「người chỉ dùng chung một chồng，Tôi sợ bẩn！」

Tô Huệ như bị tát một cái,nét mặt đỏ như rực lửa.

「Tiêu thiếu gia,cầu xin anh giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho gia đình chúng tôi ……」

「Cút ra！」

「Tiêu thiếu gia,làm ơn vì tôi đã nói hết sự thật với anh,không để cho anh bịTô Tố lừa nữa,mong anh hãy tha cho gia đình họ Tô ……」

「Tôi nói lần cuối cùng,cút ra,không thì....tôi sẽ cho cô biết như thế nào là sống không bằng chết！」

Chương 133

Tô Huệ hoảng sợ bỏ chạy.

Tiêu Lăng nắm chặt nắm tay đứng ở trong văn phòng,đem sự việc tương phùng với Tô Tố sau năm năm từng chuyện từng chuyện toàn bộ xâu chuỗi lại.

Cảnh Thụy?

Haha.....

Anh cuối cùng cũng tìm ra Cảnh Thụy「bạn trai cũ」luôn miệng của Tô Tố,cùng TôTố ở cùng

Anh không tin Tô Tố không biết anh là bố đẻ của Cảnh Thụy và Tiểu Thất!

đối với anh không quan trọng,nhưng tương phùng sau năm năm anh vẫn một cái nhìn đã có thể nhận ra Tô Tố,nhưng Tô Tố là người*bị hại,nhớ chắc chăn còn rõ hơn anh mới đúng, tại sao cô lại không nhận ra anh.

Nếu như cô biết ……Tại sao phải nói dối anh Cảnh Thụy là bạn trai cũ của cô!

Nếu như cô không biết ……tại sao hai đứa nhóc lại có thể nhận ông nội là ông nôji!

Nếu như cô không biết ……Tại sao Cảnh Thụy và Tiểu Thất gặp

anh,miệng đã thốt ra gọi papi!

Tất cả vẻ bềgiống đều giống như cha ruột.....

Nếu như không biết cha ruột là ai,thì làm sao mà biết được dáng vẻ!

Nếu như chỉ là ngẫu nhiên anh còn có thể lừa bản thân,tất cả chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.Là rất nhiều sự ngẫu nhiên xảy ra cùng lúc,ai tin được việc gặp mặt này lại là đơn giản như vậy!

Anh lại hoài nghi,hay là sự trùng phùng sau năm năm này ngay từ đầu đã là sự sắp đặt từ trước?Tô Tố giả bộ vô tội sắp xếp tất cả những việc này.Từng bước để anh đi vào sâu.Anh lại còn nghĩ thêm,mỗi lầnanh vướng vào không thể thoát được ra,cô lại càng lạnh lùng thưởng thức anh không biết gì?

Toàn thân phẫn nộ không tìm được thứ phát tiết,anh quay người,dùng chân đạp bàn làm việc.

「ầm——」

Bàn làm việc bị anh đạp thẳng đổ rầm xuống,đò vật trên bàn bị rơi xuống vỡ vương vãi tùg tóe.Tiêu Lăng vẫn tức giận không nguôi,đem tất cả mọi thức trong văn phòng ra ném,mojii thứ bể nát vụn vỡ vương vãi.

Ở bên ngoài phòng làm việc,thư ký Trương chặn hết tất cả mọi người lại,nghe thấy âm thanh từ bên trong phát ra tiếng đồ vật vụn vỡ「choang choang ầm bốp bốp」,thật sự cảm thấy rất kinh ngạc

Lần đầu tiên cô thấy chủ tịch không kiềm chế được như vậy.

Trong văn phòng cuối cùng Tiêu Lăng cũng đã đạp phá hết toàn bộ đồ,Văn phòng rộng rãi bỗng chốc biến thành một mớ hỗn độn.Tiêu Lăng phát tiết xong,mệt mỏi ngồi xuống vật nguyên vẹn cuối cùng là chiếc safa.

「Tiêu Lăng à Tiêu Lăng,Mày cuối cùng cũng có ngày như thế này！」

Bị một người phụ nữ điều khiển trong lòng bàn tay.Nếu như trước kia,ai dám như thế này giỡn mặt với anh,chắc chắn anh sẽ làm cho người đó phải thấy hối hận một đời,nhưng đối tượng là Tô Tố.....

Là Tô Tố！

Anh phát hiện anh cơ bản không biết phải đối với cô như thế nào！

……

Sắc trời cũng bắt đầu ảm đạm hẳn đi,Thành phố a oi nồm nguyên cả một ngày cuối cùng cũng bắt đầu mưa xuống rồi.Mây mù từng tầng từng tầng ép xuống,từng hạt mưa nặng hạt lốp bốp đập vào của kính,làm cho con người càng ức chế.

Tiêu Lăng ngồi trên ghế,nhưng cứng đờ như một bức tượng.

Bảy giờ tối

Cửa phòng làm việc lại lần nữa bị gõ.

「Vào đi！」

Tiểu Trần trên tay cầm một tập dày dữ liệu,coi như không thấy căn phòng lộn xộn.đi tới trước mặt Tiêu Lăng nhanh chóng đưa tập dữ

liệu cho anh「Đây là tất cả những dữ liệu Tii tiểu thư từ khi ba tuổi đến bây giờ.」

Sau hai tiếng trầm tĩnh lại,Tiêu Lăng đã bắt đầu hồi phục trạng thái,chỉ có môi là mím chặt,lông mày càng cau lại hơn.Nhận dữ liệu từ tay Tiểu Trần.Tài liệu được niêm phong,dày một cục,anh đặt lên trên gối,một tay cầm ở miệng mở dữ liệu,nhưng một lúc vẫn chưa mở ra.

「Chủ tịch……」

「Nói！」

「Vì thời gian quá gấp rút,có vài việcbí mật không được kỹ càng cho lắm.」

Tiêu lắng cầm trên tay tập tài liệu.trong hai tiếng mà có thể thu về được chừng này là đã rất khó khăn rồi.Anh gật gật đầu「Cậu có thể đi ra rồi.」

Tiểu Trần chầm chầm bước ra ngoài,đóng cửa phòng làm việc.

Phòng làm việc rộng lớn bây giờ chỉ còn lại Tiêu Lăng một mình.Ánh mắt đăm chiêu nhìn vào tập tài liệu.chậm rãi từ từ mở ra.

「Tô Tố đừng làm anh thất vọng!」

Anh mở tâp tài liệu,lật từng trang từng trang đọc kỹ về cuộc sinh hoạt của Tô Tố,xem kỹ từng chữ một.thỉnh thoản có vài chỗ thiếu hụt chưa cho anh đáp án.

Mười mấy tờ dữ liệu a4 anh xem hết trong vòng một giờ.Từ lúc bên ngoài cửa sổ đổ mưa lớn dần dần chuyển thành mưa nhỏ anh mới

xem hết tập dữ liệu.

Những dữ liệu thuộc về cô rất ít cùng với những gì liên quan đến hai đứa trẻ còn càng ít hơn.Đại đa số chỉ là về sự việc phát sinh khi cố còn đi học ở trường.Trong dữ liệu nóiTô Tố là người con gái tính cách có phần cô đơn.Giong như nhũng gì Tô Huệ nói,cô ở trường nhân duyên vô cùng không tốt.Rõ ràng là học sinh của học viện điện ảnh,nhưng từ trước đến nay không bao giờ nhận vai.Cũng vì điều này mà bị không ít người nói sau lưng cô là sống khép kín và kiêu ngạo.

Người bạn duy nhất của cô là Tiểu Hy！

Dữ liệu không được đầy đủ.

Phía sau cùng của dữ liệu có vài tấm ảnh

Có tấm chụp cô cô đơn một mình ôm sách đi trong trường,có ảnh cô làm thêm ở trong tiệm cafe,tấm cuối cùng....

Tiêu Lăng đầu ngón tay đặt trên tấm ảnh cuối cùng

Tập tài liệu này có tấm ảnh duy nhất chụp chung của Tô Tố,Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

Trong ảnh,Tô Tố đứng ở bên vệ đường,mỗi tay dắt một đứa nhỏ, ánh nắng xuyên qua lá cây và tỏa sáng ánh sáng xuống ba người,đẹp như một bức tranh.Tô Tố cũi đầu,hình như đang nói chuyện với hai đứa nhỏ.Nụ cười rất ấm áp,hai đứa nhỏ cũng ngẩng mặt nhỏ xinh nhìn cô,thật dễ thương.

Đây là ảnh của một nhà nhiếp ảnh chụp được,nghe nói bức ảnh này còn nhận được giải thưởng.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve má Tiểu Thất và Cảnh Thụy trên bức ảnh.

Máu mủ ruột thịt là một điều gì đó rất thần kỳ.Anh vốn là người không thích trẻ con,nhưng mới chỉ có nhìn thấy một bức ảnh của bọn họ mà trái tim anh lại thấy thật ấm áp.

Tô Tố!Sao em lại có thể tàn nhẫn như vậy.Không nghĩ cho anh,cố ý tước đi quyền làm cha của anh!

Tiêu Lăng không thể nín nhịn sự lừa dói này！

Người mà càng được xem trọng thì càng không thể tha thứ!

Anh đóng dữ liệu lại,Điện thoại「ding——」một tiếng,không cần xem cũng biết người gửi tin nhắn là ai.

Chỉ có người này mới gửi tin nhắn cho anh.

Mở màn hình,tin nhắn hiện ra trước mắt.

「Em đã an toàn đến đoàn làm phim Trương Gia Thế,cứ nói cảnh sắc ở đây rất đặc biệt.Đến nơi thì cũng đã muộn rồi.Bọn em bận rộn gấp rút quá,cái gì cũngkhông nhìn thấy.」

Tiêu Lăng mím chặt môi,tắt điện thoại,không trả lời tin nhắn của cô ấy.Ánh mắt của anh lại nghiêm nghị trở lại「thư ký Trương！」

Từ phía bên ngoài cánh cửa được mở ra,thư ký Trương tiến vào「Chủ tịch」

「Gọi điện cho đài Mango,để cho An Tiểu Hy hôm nay làm thêm

giờ！」

Thư ký Trương dù không hiểu tình hình hiện tại,nhưng cũng không dám hỏi nhiều「Vâng ạ.」

「Để cho Tiểu Trần lái xe,chuẩn bị đi hoa viên Xuân Giang！」

Thư ký Trương đơ người

Cô biết hoa viên Xuân Giang là nơi ở của hai người An Tiểu Hy và Tô tiểu thư,Tô tiểu thư đi tới đoàn làm phim Trương Gia Thế,An tiểu thư làm thêm giờ,vậy chủ tịch là muốn đi....tìm hai đứa nhỏ của Tô tiểu thư?

Chắc chắn là không định đem hai đứa bé bắt đi chứ?

Mặc dù thư ký Trương đối với việc Tô Tố lừa dối chủ tịch cũng không đồng ý với điều đó,nhưng hai đứa trẻ vô tội.Cô cũng sợ chủ tịch vì kích động mà ra tay với hai đứa nhỏ

「Chủ tịch,hay là anh đợi Tô tiểu thư trở về anh cùng Tô tiểu thư đàm phán.hai đứa nhỏ đó mới bốn tuổi …」

Tiêu lăng lạnh lùng 「Đừng nhắc tới cô ấy！」

Bây giờ anh không muốn nghe thấy tên của Tô Tố!

Chương 134

Trương Gia Giới là vườn rừng quốc gia đầu tiên, tổng diện tích công viên đạt đến 4810Ha, bao gồm hơn 3000 đỉnh, thung lũng giữa các đỉnh núi, con suối chảy róc rách, cây cối um tùm xum xuê, có “ba ngàn đỉnh núi, tám trăm tơ lụa” như chốn thần tiên.

Đoàn phim đều đặt lều tại bên cạnh của dòng suối, vị khoảng cách xa trung tâm thành phố nên đoàn phim đã ở lại bên dòng suối.

Thiết lập trại, tất cả các nhân viên đều có lều ở đây, nơi này khá đơn giản.

Trong thành phố mưa lớn nhưng ở đây thì bầu trời đầy sao.

Tô Tố và Phạm Lãi đợi người đến thì đã là 9 giờ tối rồi, lửa được thắp sáng tại trại và các bóng đèn được thắp sáng bởi máy phát điện. Mùa hè có quá nhiều côn trùng khi đặt đèn ở đó thu hút rất nhiều sâu và một số côn trùng không biết tên.

Đường Sảng nhìn thấy bối cảnh này thì lập tức không hứng thú, “Đạo diễn, chúng ta hôm nay phải ở đây sao? Đây là vực núi sâu thẩm, không phải nơi dành cho con người sống.

Phó đạo diễn nghe thấy liền không hài lòng.

Anh ta đem đạo cụ và những nhân viên đoàn khác đến sớm hơn vài ngày so với Tô Tố và Phạm Lãi, xây dựng xong những nơi cần làm. Họ đã sống ở đây vài ngày rồi, chẳng lẽ họ không phải là người?

Nét mặt phó đạo diễn lúc ấy trở nên không tốt.

Phạm Lãi vỗ nhẹ vai cô ta, quay đầu nói với Đường Sảng, “Tiểu Đường à, ở đây tất nhiên là không bằng với khách sạn 5 sao, lúc đến thì cô cũng đã thấy rồi, ở đây xe cũng không dễ lái, chỉ đi bộ vào thôi thì đã tốn 1,2 tiếng đồng hồ rồi. Nếu muốn ở khách sạn thì phải đi đi về về như vậy quá phức tạp. Các cô cậu kiên nhẫn một chút, Tô Tố cũng chỉ phân đoạn trong 5, 6 ngày thôi. Tiểu Đường cậu và Trần Kiêu vai diễn cũng chỉ còn hơn nửa tháng thì được giết sạch rồi, chịu đựng một chút có được không? Trần Kiêu theo cậu thì?”

Trần Kiêu nhún nhún vai, “Em sao cũng được.”

Phạm Lãi hài lòng gật gật đầu, anh ta thích Trần Kiêu ở điểm này. Dù anh ấy có hơi kiêu căng nhưng không bao giờ ở đoàn phim tỏ thái độ xấu.

Phạm Lãi nhìn qua Tô Tố, “Vậy cô thì sao?”

Tô Tố đã từ hành lý lấy ra chiếc lều rồi, nghe được lời nói của Phạm Lãi thì cô đã giơ cái lều trên tay lên, “Chuẩn bị xong hết rồi.”

Đường Sảng nghiến răng, lườm Tô Tố.

Con người này cố tình chăng, cố tình trước mặt đạo diễn biểu đạt sự hiểu biết nghe lời, để cố tình tỏ ra sự kiêu ngạo của cô ta!

“Tiểu Đường…..”

“Đạo diễn, tôi cũng không có vấn đề gì!”

Trần Kiêu nổi tiếng hơn cô ta còn ở nơi ma quái này, nếu cô ta không ở đây thì những người trong phương tiện truyền thông đến xem chắc

chắn rằng lại nói cô ta kiêu ngạo.

“Nếu như không có vấn đề gì thì đi tìm phó đạo diễn nhận lấy lều đi. Dựng xong lều thì nghỉ ngơi, nâng cao tinh thần để bắt đầu công việc cho ngày mai. Đúng rồi, ở đây ra vào không thuận tiện và xe trong đoàn chỉ lái đến đây 2 chiếc. Hai chiếc xe này là phụ trách cho việc mua các vật phẩm sống, các cô cậu cần gì thì liên hệ với họ để họ đi vào thành phố mua về. Tất nhiên các yêu cầu vật phẩm lớn thì không được rồi.

Đường Sảng nghiến răng, cô ta cảm thấy rằng điều kiện cuối cùng là nhắm vào cô ta. Trước kia cô ta quay là bộ phim Học Viện Thanh Xuân, đây là lần đầu tiên cô ta vào rừng quay phim. Không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, trước đó đoàn phim cũng không dặn dò các vật phẩm cần mang theo. Đến bây giờ vật phẩm cô ta chuẩn bị đều không đủ.

Nếu như Phạm Lãi biết cô ta có suy nghĩ như vậy thì sẽ giết chết cô ta.

Bốn người trợ lý, mỗi người xách hai cái vali lớn mà anh ta còn dám nói đồ dùng không đủ, tại sao không nhìn xem Tô Tố, chỉ với một chiếc vali nhỏ, những vật không cần thiết thì không cần mang theo.

Đường Sảng định phản đối thì Tô Tố đã gật đầu đi dựng lều rồi.

Đám đông dần dần rời đi, không ai nghe lời những lời khiếu nại đó nữa.

Đường Sảng câm phẫn nhìn Tô Tố, siết chặt nắm đấm.

……..

Lều của Tô Tố đã dựng xong rồi. Hai tiếng đồng hồ ngồi máy bay cộng thêm mấy tiếng đồng hồ ngồi xe buýt, Tô Tố đã mệt không chịu được rồi. Đội ngũ nhân viên đun nước nóng, cô ta lau người một cách đơn giản sau đó bôi dầu thực vật quanh người, sau đó vào lều trong lều rắc bột thuốc chống côn trùng một vòng. Cuối cùng là đặt cạnh chiếc lều một nén nhang muỗi.

Chiếc lều của Phạm Lãi và Trần Kiêu cách Tô Tố rất gần, nhìn thấy hành động của Tô Tố, Phạm Lãi không thể không ngưỡng một "Tô Tố, cô đã chuẩn bị mọi thứ khá kỹ lưỡng."

"Tôi học được một số bài tập ở trên mạng."

Trần Kiêu nhìn không xa vào trợ lý bị mắng của Đường Sảng, lắc đầu rồi cười. "Không phải ai cũng biết các bài tập đó, đúng rồi, tôi quên chuẩn bị nhang muỗi rồi, có thể cho tôi mượn 2 nén được không?"

"Đương nhiên được."

Đối với Tô Tố thì Trần Kiêu cũng mang lại ấn tượng khá tốt, lần trước cô ta "vô tình" đề cập đến bạn trai một lần thì thái độ quan hệ không gần gũi liền biến mất. Quan hệ giữa hai người họ cũng trở nên tự nhiên hơn.

Đưa cho Trần Kiêu mượn hai nén nhang muỗi, Tô Tố nhớ đến việc Tiêu Lăng dặn dò phải khoảng cách một chút. Chào hỏi một chút với Trần Kiêu thì vào trong lều. Cô ấy cố chống lại sự buồn ngủ để nhắn cho Tiêu Lăng, Tiểu Hy và Cảnh Thuỵ một tin đã đến nơi an toàn.

Tin hồi đáp của Tiểu Hy gửi đến rất nhanh, "Nghỉ ngơi đi, nạp lại năng lượng, bắt đầu xông pha vào công việc!"

Tô Tố nhíu máy, chắc chắn rằng cô ấy đang bận rộn, không thì tại

sao tin nhắn chỉ có vài ba chữ. Vừa mới trả lời tin nhắn cô ta với biểu tượng mặt cười thì tin nhắn của Cảnh Thuỵ gửi đến.

“Mami mệt cả ngày rồi thì nghỉ ngơi nha, hôm nay ở đây trời mưa nhưng con có thấy thời tiết bên mami mấy ngày nay đều rất tốt. Con có giám sát bài tập của Tiểu Thất nên không cần lo lắng, nhớ về sớm nhé.”

Tô Tố cười hê hê.

Vẫn là con trai của cô ấy hiếu thảo, cô ấy trả lời “Hai con đi ngủ sớm đi nhé, Cảnh Thuỵ con giám sát Tiểu Thất không cho con bé xem phim truyền hình nhé.

“Dạ vâng mami, con sẽ canh chừng Tiểu Thất, ngủ ngon mami.”

“Ngủ ngon!”

Tô Tố chuyển đến tin nhắn của Tiêu Lăng.

Anh ta không trả lời tin nhắn của cô ấy.

Tô Tố có chút lạ.

Tiêu Lăng không thích nhắn tin tại vì cảm thấy rất phiền phức. Từ trước đến giờ, chỉ cần cô ấy nhắn tin cho Tiêu Lăng thì bên kia đều lập tức gọi điện thoại đến.

Nhưng lần này thì không!

Cô ta gãi gãi đầu, hay là đang bận việc không chú ý đến?

Tô Tố đợi thêm nửa tiếng đồng hồ.

Không phải ở trong thành phố, đội ngũ nhân viên bên ngoài lều khi 9 giờ đến nơi thì đã vào nghỉ ngơi rồi. Một khoảng trời đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Tô Tố nhìn chằm chằm vào điện thoại đến mỏi mắt, vẫn là không nhận được bất cứ hồi âm nào của Tiêu Lăng. Tô Tố mệt đến ngáp.

Lô bẩm cẩm với chính mình. “Không lẽ đi công tác rồi sao, cũng có vẻ là như vậy, chủ tịch lớn cũng không thể nhàn rỗi mỗi ngày.”

Cô ta không đợi nữa, đặt cơ thể mình vào túi ngủ.

…….

Tô Tố chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không biết, lúc này Tiêu Lăng đem Tiểu Trần với thư ký Trương đến dưới nhà An Tiểu Hy.

Trời vẫn đang mưa.

Tiểu Trần bung ra chiếc ô lớn, che cơ thể cho Tiêu Lăng.

“Chủ tịch…..”

Thư ký Trương cũng cầm một chiếc ô, cô ta cũng khuyên chủ tịch đừng quá kích động, lời nói vừa mở ra thì bị chủ tịch cắt ngang.

“Lầu mấy, phòng mấy?”

Thư ký Trương choáng váng một hồi, không biết nên trả lời hay không.

Thư ký Trương không biết hai đứa con của Tô Tố là của Tiêu Lăng,

chỉ nghĩ rằng sự bốc đồng là ma quỷ. Cô ấy thật lo lắng với tính khí của chủ tịch, biết rằng tiểu thư Tô có con với người đàn ông khác lại lừa dối anh ta, không chừng anh trút giận vào hai đứa con đó.

“Thư ký Trương!” Tiêu Lăng nặng giọng.

“ Lầu 13 phòng 1307.”

Thư ký Trương vừa hạ giọng, Tiêu Lăng đã lạnh lùng và không ngần ngại bước trong cơn mưa, thư ký Trương và Tiểu Trần nhìn nhau và nhanh chóng theo sau.

Chương 135

Đứng trong thang máy, đến cửa phòng 1307 trên lầu 13, Tiêu Lăng bỗng dừng bước chân.

Khi anh ta bước vào thì phải đối mặt với hai đứa con bằng thân phận gì?

Hai đứa trẻ này dường như biết rằng anh ta là cha của chúng nó, lần trước đã gặp anh ta nhưng lại giả vờ không biết. Lúc ấy rõ ràng Tô Tô ở trong bệnh viện, chúng nó lại nói mami đang thăm bệnh nhân. Chỉ mới là con nít mà lại biết nói dối, chắc chắn là Tô Tố dạy chúng nó.

Nghĩ như vậy, Tiêu Lăng thậm chí còn khó chịu Tô Tố hơn!

Thư ký Trương với Tiểu Trần đứng cạnh Tiêu Lăng, một câu cũng không dám nói lời nào.

Bàn tay của Tiêu Lăng đã đặt trên chuông cửa, chỉ cần nhấn vào chuông thì sự thật sẽ được tiết lộ thì anh ta và Tô Tố thực sự không có sự thay đổi nào nữa.

Tiêu Lăng đột ngột buông tay xuống.

Tô Tố.....

Tô Tố!

Phát hiện chết tiệt của anh ta, ngay cả khi Tô Tố lừa dối anh ta, thì

anh ta cũng không dám nghĩ rằng phải tiết lộ sự thật. Chỉ cần sự thật không bị tiết lộ ra thì họ có thể duy trì sự bình tĩnh trước mặt.

Nếu như thật sự tiết lộ ra…..

Ai có thể đảm bảo rằng cô ta sẽ cùng với con bỏ trốn!

Chết tiệt!

“Chủ tịch?” thư ký Trương hét lên.

Tiêu Lăng dường như đột nhiên thức tỉnh, nét mặt thay đổi, anh ta đột nhiên quay người lại, “Đi về!”

Thư ký Trương và Tiểu Trần không biết tại sao, nhưng họ vẫn cảm thấy nhẹ nhõm và nhanh chóng cùng Tiêu Lăng rời khỏi.

Đi xuống lầu, ngồi vào trong xe, những giọt cơn mưa lớn đập vào cửa xe, khiến cho mọi người thêm khó chịu hơn.

Tiêu Lăng nhìn xuyên qua cửa xe ngước lên đèn sáng ở lầu 13, đưa tay ra đóng cửa sổ lại.

“Chủ tịch…..” thư ký Trương nhìn anh ta một cách lo lăng.

“Thư ký Trương, làm trống tất cả lịch trình trong tuần sau của tôi.

Thư ký Trương kinh ngạc.

“Chủ tịch, dự tính rằng ngày mốt đến nước Anh, đến văn phòng chi nhánh ở đó…..”

“Để cho họ tự giải quyết!” Tiêu Lăng lạnh lùng, “Trong công ty không

nuôi những người vô dụng, nếu không có khả năng đối phó với những trường hợp khẩn cấp, thì cút về nhà tự lo!"

Thư ký Trương đột nhiên khịt mũi.

"Ở bên đài Mango cho An Tiểu Hy tăng ca trong một tuần."

"Tôi sẽ báo cho họ." Thư ký Trương ghi chép lại phân phối của Tiêu Lăng vào sổ.

"Còn Tô Cảnh Thuỵ và Tô Tiểu Thất hai đứa trẻ đó.....thông báo với hiệu trưởng, tạm ngưng việc học trong một tuần."

Thư ký Trương rất khó xử, cô kiên nhẫn một lúc nhưng không chịu đựng được nữa liền nói, "Chủ tịch, hai đứa trẻ đó vô tội....."

Chủ tịch tiếp cận với kẻ thù thì thư ký Trương rất rõ nhưng nếu đối tượng là hai đứa trẻ, thì cô ấy không chịu đựng."

Mới là trẻ con 4 tuổi, tại sao lại đố kỵ với chúng chứ.

Thư ký Trương nhìn vào cặp lông mày với vẻ lạnh lùng của Tiêu Lăng, những câu nói còn lại lặng lẽ nuốt vào bụng.

....,

Tiêu Lăng không biết rằng, anh ta vừa xuống lầu, Tô Cảnh Thuỵ ở trong phòng trèo lên cái ghế nhìn vào mắt thần gắn trên cửa.

"Anh ơi, anh đang nhìn gì vậy?"

"Hình như lúc nãy nghe thấy một tiếng động bất thường, bây giờ lại mất rồi, kỳ lạ."

Cảnh Thuỵ nhìn một lúc, thấy rằng không có ai thì nhảy xuống chiếc ghế nhỏ và kiểm tra lại chốt cửa một lần nữa, Tiểu Thất cũng kiểm tra lại cửa với Cảnh Thuỵ. Khi đóng cửa sổ thì Tiểu Thất đột nhiên phát hiện một chiếc xe màu xám ở dưới lầu, nhanh chóng vẫy tay anh trai mình.

"Anh hai anh hai, ở dưới lầu đột nhiên có chiếc xe dừng ở đó, không phải có hầm đỗ xe ở khu vực này sao, không phải không được phép đỗ trên vành đai xanh sao?"

Cạnh Thuỵ từ từ bước đến và quan sát chiếc xe ở dưới dưới con mưa lớn.

Ô…..

Cậu ta nhận ra chiếc xe, đứng trên lầu nhìn thấy một chút tia lửa sáng bên trong xe, chắc là người trong xe đang hút thuốc cho nên không thể nhìn thấy những người trong xe.

"Anh hai, chiếc xe này bình thường Tiểu Thất chưa nhìn thấy bao giờ, không giống hàng xóm của mình, tại sao vẫn không sợ bị phạt."

"Những người chạy kiểu xe này thì làm sao sợ bị phạt." Cạnh Thuỵ lắc đầu.

"Chiếc xe này có đắt không?"

"Mấy trăm triệu em nói có mắc không chứ."

Tiểu Thất thở một hơi và hét lên.

Mẹ ơi, mấy trăm triệu lận hả, đủ để cô bé mua kẹo ăn cả đời.

Cảnh Thuỵ nhìn một lúc và không quan tâm, đóng rèm cửa lại sau đó cầm trên tay một cuốn sách ngồi trên ghế sofa đọc nó.

Tiểu Thất nắm lấy một quả táo từ bàn uống trà từ từ cất giọng, nhìn thấy anh trai còn đọc sách thì liền đặt đít ngồi cạnh cậu ta, “Anh hai chưa ngủ sao?”

“Anh chưa buồn ngủ, em mệt rồi thì ngủ trước đi.”

“Tiểu Thất cũng không buồn ngủ.” Tiểu Thất trút sự tức giận “Ka cha

Ka cha” vào trái táo nhìn chằm chằm Cảnh Thuỵ, “Anh hai thật quá đáng, lúc nảy mami gửi tin nhắn không nói cho Tiểu Thất nghe, hại Tiểu Thất chưa nói chúc ngủ ngon với mami.”

“Mami mệt nên nghỉ ngơi rồi.”

Tiểu thất hất đầu cho thấy rằng cô bé rất tức giận.

Cảnh Thuỵ bất lực đặt quyển sách xuống, giơ một ngón tay lên “một cây kẹo mút, đừng giận anh.”

Tiểu Thất sáng mắt, giơ hai ngón tay lên mặc cả, “2 cây!”

“Chỉ được một cây, nói nữa thì một cây cũng không có!”

Tiểu Thất nhăn miệng, thời gian này răng cô bé thường bị đau, anh hai lên mạng tìm nguyên nhân giúp em gái, nói là bởi vì ăn quá nhiều đồ ngọt sau đó bắt đầu hạn chế không để cô bé ăn kẹo!

Cô bé đã mấy ngày không ăn rồi.

Tiểu Thất nuốt nước miếng, rồi tổn thương, “dạ được”, một cây thì một cây.

Tốt hơn là không cây nào.

Tiểu Thất nhanh chóng nhảy xuống ghế sofa chạy đi lấy kẹo và chạy về rất nhanh. Trái táo trên tay đã biến mất và trong miệng có thêm một cây kẹo mút, xém nữa hạnh phúc đến ngất.

Cảnh Thuỵ đảo mắt với tâm trạng không tốt.

Ai lại nói với cậu ta, rõ ràng là cùng một người mẹ thế thì tại sao cậu ta lại quá thông minh còn Tiểu Thất thì ngốc như vậy! Nếu như không phải năm giác quan đều giống nhau thì cậu ta nghi ngờ rằng có phải mami ôm nhầm con rồi không.

Trong lúc nói chuyện, điện thoại của Cảnh Thuỵ reo lên.

“Ey, ai còn nhắn tin vào lúc này chứ.”

Tiểu Thất nhanh chóng chạy đến bàn trà lấy điện thoại lên, bên đi bên đọc tin nhắn.

“Ai nhắn vậy?”

“Cô Lý nhắn tin, này, để anh đọc xem…….Các bậc phụ huynh xin lưu ý, gần đây trong trường học các bạn học sinh bị cảm lạnh đặc biệt nghiêm trọng. Để ngăn chặn nhiều trẻ em bị lây nhiễm nhà trường cho phép nghỉ nhọc….. một tuần. Nghỉ học một tuần? Hahaha, quá tốt rồi.” Tiểu Thất hào hứng nhảy dựng lên, “Em sớm đã không muốn đến cái trường mẫu giáo này rồi, trong lớp toàn một đám quỷ nhỏ chưa đủ tuổi. Không thôi thì em đã học tiểu học rồi, ngày nào cũng chơi cùng với đám quỷ nhỏ này, xém chút nữa thôi đã biến bản thân

thành những đứa trẻ con này rồi.”

Đến việc đảo mắt Cảnh Thuỵ cũng không còn sức nữa.

Nghỉ học một tuần mà đã hào hứng đến thế, chẳng lẽ chưa đủ trẻ con sao!

Tuy nhiên, tin này thực sự là một tin tốt cho chúng. Những điều nhỏ bé dạy ở trường Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất đều biết hết rồi. Nếu như không phải vì sợ mami lo lắng thì cậu ta với Tiểu Thất cũng không muốn đi học. Giống như đang lãng phí thời gian cũng như lãng phí tiền học phí của mẹ.

Tiền học phí….

Còn mười mấy ngày nữa hết mùa hè này thì bắt đầu khai giảng rồi, trên tay mami còn tiền đóng tiền học không?

Cảnh Thuỵ tỏ ra lo lắng.

“Anh hai đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ là ngày mai có nên đi gặp daddy không.”

“Hả?”

Cảnh Thuỵ nhìn Tiểu Thất với ánh nhìn lười biếng và khuôn mặt thờ ơ, “Giúp mami lấy tiền trợ cấp.”

Chương 136

“Hả….” Tiểu Thất vội vã lấy cây kẹo mút từ trong miệng ra, phấn khích bật lên trước Cảnh Thuỵ, “Anh hai nói thật sao, ngày mai đi tìm daddy. Aaa, em rất thích daddy, daddy rất đẹp trai.”

Cảnh Thuỵ nhếch môi, liếc nhìn cô bé, “mê trai!”

Tiểu Thất cũng không tức giận, mê trai có sao đâu? Daddy cơ bản là rất đẹp trai, không phải có một câu nói là “Nữ tặc mê hoặc” sao, vẻ đẹp của daddy đã khiến cô bé như ngất đi. Đôi mắt cô bé xém chút xuất hiện ra các ngôi sao, dùng sức ôm lấy cánh tay của anh hai, “Ngày mai thực sự đi tìm daddy, anh hai đừng lừa em.”

“Ừ!”

Vậy đây là đồng ý rồi! Hê hê!

Ờ hơ!

Đợi anh hai của cô bé và daddy nhận ra nhau sau đó cô bé nhất định phải cho daddy đưa cô bé đi học, để cho đám nhóc trẻ con đó xem cô bé với anh hai của cô không những có daddy mà daddy còn đẹp trai lại giàu có, đá cho ba của chúng nó ra nhiều đường.

……

4 tiếng rưỡi sau.

Tô Huệ toàn thân mồ hôi từ toà nhà lớn của Quốc Tế Hoàn Vũ chạy

thoát ra, giống như có ai đó đuổi theo từ đằng sau, cô ta chạy nhanh đợi cho đến khi toà nhà đó biến mất hoàn toàn khỏi trước mắt, Tô Huệ đứng thở hổn hển.

Thật hết hồn!

Lúc nảy ánh mắt Tiêu Lăng nhìn cô ta, có một lúc khiến cho cô ta tưởng rằng anh muốn giết cô ta!

Tô Huệ lau đi mồ hôi trên trán, sờ vào chiếc túi, chiếc điện thoại di động vang lên như một lời nhắc nhở. Tô Huệ nhìn thấy trên màn hình hiển thị “Baba” hai chữ, tâm trạng xấu và bắt điện thoại.

“Ông lại gọi cho tôi làm gì vậy, tôi nói với ông là tôi không về, nơi ma quỷ đó tôi cả đời cũng không muốn đến. Cái gì? Tiền? Tiền trong tay tôi toàn bộ bị mẹ tôi lấy đi trả nợ rồi, tôi lấy đâu ra tiền cho ông! Đến thời điểm này thì đi tìm Tô Tố, liên quan gì đến tôi! Ông bớt đe doạ tôi, ông tưởng tôi là kẻ ngốc để bị ông lừa sao, ông còn đủ can đảm nói ông là ba tôi sao, có người như ông làm ba sao, muốn tôi đi cùng với mấy ông già thì tôi cho ông mất quyền lực đó, tại sao ông không chết đi!”

Tô Huệ đỏ mắt, giận dữ cúp máy điện thoại.

Nếu như là lúc trước thì cô ấy bực mình trực tiếp đập nát cái điện thoại, bây giờ thì không dám rồi. Bây giờ trên người cô ta chỉ còn trên dưới mấy chục đồng, đập nát điện thoại thì lấy tiền đâu ra mua một cái mới.

“Súc vật! Một đám người rác rưởi!”

Trong gia đình này không có ai có thể trông cậy vào, ba nợ một khoản nợ lớn còn đợi cô ta trả bằng da thịt, mẹ thì lấy những đồ vật

giá trị bán hết. Còn anh thì sao? Hơ hơ, tên côn đồ đó ngoại trừ đợi chết thì cái gì cũng không biết, càng không trông cậy được!

Cô ném chiếc điện thoại vào túi, gọi taxi đi đến một nơi.

Nửa tiếng sau.

Tô Huệ vào đến một phòng riêng của nhà hàng, khi cô ta đẩy cửa bước vào thì trong phòng đã có người đang đợi.

"Tôi đến rồi."

"Đã giải quyết xong việc chưa?"

"Đã giải quyết xong rồi, tôi đã làm theo những việc cô nói, nói toàn bộ sự việc cho Tiêu Lăng nghe, lúc đầu anh ta không tin nhưng sau đó nghe thấy Tô Tố có con thì không thể định hình được. Lúc nảy anh ta cho người đi tìm nhà Tô Tố rồi, tin rằng rất nhanh sẽ điều tra ra. "Tô Huệ hít một hơi thật sâu. "Với số tiền đã hứa thì cũng nên đưa bằng tiền mặt rồi."

"Yên tâm, không thể thiếu của cô."

Ngồi đối diện Tô Huệ là một cô gái, nếu như Tô Tố ở đây thì chỉ cần nhìn phía sau thì cũng nhận ra ngay là Bạch Linh. Hôm nay cô ấy vẫn mặc một thân một chiếc đầm trắng, nhìn như kiểu xanh xao yêu ớt. Cô ta lặng lẽ ngồi trên ghế sofa trong phòng riêng, với một sợi băng trắng quấn quanh đầu gối.

Tô Huệ thực thế không quen biết với người phụ nữ trước mặt, hôm đó cô ta bị người trong công ty chấm dứt hợp đồng. Khi từ công ty bước ra thì chạm mặt với người phụ nữ giúp cô thay đổi số phận.

Cũng là người phụ nữ này nói với cô ta, tại vì cô ta gây lỗi lầm với Tô Tố nên Tiêu Lăng mới cấm cô diễn trong vùng giải trí.

Cô hận đến ngứa răng.

Không trách công ty có thái độ cương quyết, cũng không trách toàn bộ các môi giới công ty đều coi cô ta thành rắn độc quái thú. Hoá ra là Tiêu Lăng ở phía sau dở trò, Tiêu Lăng là ai? Người giàu nhất trong bảng xếp hạng cá nhân toàn cầu, chưa kể đến ở một thành phố nhỏ này, trong nước có thể hợp tác với anh ta chỉ vài người.

Anh ta muốn nhấn chết cô, còn dễ hơn nhấn một con kiến!

Có Tiêu Lăng mở miệng, không chỉ trong công ty giải trí không ai dám sử dụng anh ấy, bất kỳ công việc nào cũng không ai dám sử dụng anh ấy.

Trong tuyệt vọng, cô ấy xém chút nữa đi đối đầu với Tô Tố.

Chính là người phụ nữ đã giữ cô ấy, nói với cô ấy chỉ cần nghe lời cô ta, không những có tiền, điều quan trọng nhất là trả trù Tô Tố!

Cô ta không ngần ngại liền đồng ý, miễn là có thể trả thù Tô Tố, bất cứ điều gì cô cũng làm!

Chưa kể là còn có tiền lấy.

“Tiền đâu?”

“Gấp cái gì!”

Bạch Linh liếc nhìn Tô Huệ, quay người lấy một túi giấy từ đằng sau ghế sofa cho cô ta.

Tô Huệ nhanh chóng lấy chiếc túi giấy, cô ta nhìn vào túi giấy một cái nhìn thoáng qua những tờ tiền giấy màu đỏ, cô đếm nó, hai trăm ngàn.

"Làm sao ít quá vậy?"

"Ít?" hành động uống trà của Bạch Linh ngạc nhiên. Cô ta đặt ly trà xuống, nhìn Tô Huệ, "Cô muốn sư tử há to miệng, muốn bao nhiêu? Tô Huệ, làm người không thể quá đáng quá, hôm nay việc cô làm rất đơn giản, tôi tìm người khác làm cũng vậy thôi, trao cho cô tiền cô ích, không biết rằng tốt hay xấu!"

Tô Huệ khịt mũi.

Cô ấy không tin"

Thực sự đến tìm ai cũng vậy thì tại sao lại chuyên môn đi tìm cô ấy! Không phải vì cô ấy là chị ruột của Tô Tô, lời nói của cô ta đáng tin hơn một chút! Thực sự đi kiếm người khác, ngay cả người Tiêu Lăng cũng không gặp được, càng không thể nói những lời đó với anh ta.

Hai trăm ngàn này lúc trước trong mắt cô ta không là gì, nhưng bây giờ là một khoản tiền cứu sống.

Tô Huệ cẩn thận cất túi giấy vào.

"Cô có thể đi." Bạch Linh ra lệnh đuổi người.

"Đi?" Tô Huệ cười và nhét tiền vào trong túi, hài lòng vỗ vỗ chiếc túi, nhìn Bạch Linh và cười, "Cho tôi đi cũng không phải là không được, nhưng tôi có chuyện rất tò mò, muốn cô giúp giải thích.

Bạch Linh liếc nhìn cô ta, “Đôi khi tính hiếu kỳ có thể giết chết con mèo.”

“Đâu phải là một chuyện lớn gì đâu, tôi chỉ muốn hỏi, cô với Tô Tố có hận thù gì lại khiến cô đối phó cô ấy như vậy.”

Đó không chỉ là sự hận thù.

Bạch Linh nắm chặt chiếc cốc, cả khuôn mặt buồn rầu, “Cô ta cướp người đàn ông của tôi, chết tiệt!”

Cướp người đàn ông của cô ta, Tiêu Lăng?

Tô Huệ xác định rằng Bạch Linh là người phụ nữ của Tiêu Lăng, cô ta nghĩ đến một người đặc biệt thích Tô Tố là Mộ Bạch, đột nhiên ghét đến ngứa răng, “Cái đồ xấu xa chỉ biết **người khác, những người đàn ông đó ai cũng mù mắt, nhìn không rõ bộ mặt thật của cô ta. Cô yên tâm đi, chuyện Tô Tố sinh qua con thì sau khi Tiêu Lăng biết chắc chắn sẽ tránh xa cô ta, về việc này thì một người đàn ông không nhịn được, cô đẹp như vậy, muốn quyến rũ trái tim Tiêu Lăng quay về không dễ sao!”

Bạch Linh lặng lẽ nhếch miệng, để cho Tô Huệ hiểu lầm, không cần giải thích.

Cô ta liếc nhìn thời gian trên cổ tay, nắm lấy chiếc túi rồi đứng dậy, “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

“Sau này gặp thường xuyên hơn.”

Bạch Linh đột nhiên dừng bước chân, lạnh lùng liếc nhìn Tô Huệ, “Không cần, không có lần sau nữa!”

Chương 137

Không?

Vậy không được!

Tô Huệ đã nghĩ rằng Bạch Linh là người phụ nữ của Tiêu Lăng, một cái túi tiền lớn như vậy cô ấy dại gì mà bỏ qua.

Cô cười tủm tỉm nhìn về phía Bạch Linh, "Đừng có nói chắc chắn như vậy, biết đâu sau này còn phải nhờ tới tôi, còn không thì cô để lại địa chỉ cho tôi đi, nếu có thời gian rảnh tôi sẽ tới tìm cô."

Sắc mặt Bạch Linh tái nhợt.

Cô chậm rãi đi về phía Tô Huệ, đôi mắt âm u híp lại từ từ đến gần.

"Không cần đâu, Tô Huệ, ra khỏi cánh cửa này chúng ta sẽ như hai người xa lạ, cô đừng mong có thể kiếm chác gì thêm từ tôi. Càng không nên nghĩ tới việc muốn biết tôi là ai, tôi a, đến một người thân cũng không có, cũng không có gì đáng phải lo, chỉ được cái là có chút tiền, nếu cô muốn giở trò, tôi sẽ chiều cô tới cùng!"

Nụ cười của Tô Huệ cứng đờ, sau lưng bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Vừa rồi trước mặt Tiêu Lăng thì tỏ ra nhu nhược, sợ hãi, là một cô gái yếu đuối, thì ra cô ấy là loại có lòng dạ khiến người khác phải khiếp sợ.

Người phụ nữ rõ ràng đang cảnh cáo cô, nếu dám chống lại, cô ta

sẵn sàn dùng tiền diệt trừ cô!

Nhớ tới cách cô ta đối phó với Tô Tố, cô bất giác rùng mình.

Cô vội vàng cười nịnh nọt, khoác tay Tô Huệ, “Đùa thôi, chỉ là nói đùa thôi mà, tôi chỉ là nghĩ chúng ta có chung kẻ thù, nên mới làm nhiều việc như vậy, nếu cô thấy không cần thiết, thì không cần, haha, không cần.”

Bạch Linh cười khinh bỉ, coi như cô biết điều.

Nếu như không phải vì bên cạnh cô không có lấy một người đáng tin, thì cô đã không mạo hiểm tới gặp Tô Huệ, nhờ người khác cô không yên tâm, nhưng tự mình ra tay thì lại dễ bị lộ tẩy.

Nhưng suy đi nghĩ lại cô vẫn nên tự mình ra tay.

Sự quan tâm của Tô Lăng dành cho Tô Tố nhiều hơn cô nghĩ, lần trước trở về cùng Tô Lăng cô đã hỏi chuyện liên quan đến Tiêu Lăng, Tiêu Lăng và Tô Tố làm việc chung một nơi...... Thật ra đối với cô đây là chuyện tốt, nếu Tô Tố có bạn trai rồi thì sau này sẽ không nghĩ gì tới Tô Lăng nữa.

Cô phát hiện ra……Lăng của cô, trong lúc nằm mơ đột nhiên thốt lên tên của Tô Tố.

Cô không biết người mà anh ấy gọi là Tô Tố chị em sinh đôi với cô, hay là Tô Tố của hiện tại. Nếu là Tô Tố của trước đây, cô có thể giả vờ như không hay biết gì, dù gì người cũng đã mất, không có gì đáng ngại. Nhưng Tô Tố hiện tại thì còn sống......

Nhưng Tô Tố đang ở cùng với Tiêu Lăng, chỗ dựa lớn như vậy, cô căn bản không thể làm gì Tô Tố, cho nên cô mới mạo hiểm đến gặp

Tô Huệ, Tô Tố có hai đứa con, trừ khi là gã đàn ông kia bị điên, còn không hai người nhất định sẽ xa nhau.

Chờ đến khi hai người chia tay, cô sẽ đối phó với Tô Tố, lúc đó đối với cô chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Còn về Tô Huệ......

Tô Huệ không biết tuổi của cô, không biết địa chỉ của cô, không biết phương thức của cô, cũng không biết tên của cô.

Cho dù muốn đe dọa cô, cũng không có cơ hội.

Nếu như cô gái này quá phận, làm việc gì đe dọa tới cô, vậy thì…… cô không ngại giết thêm một người nữa!

......

Trong biệt thự Cẩm Viên Tiêu Lăng vẫn chưa ngủ.

Đây có lẽ là những ngày tháng khó khăn lớn nhất trong cuộc đời anh.

Mưa đã chuyển từ to thành nhỏ, nhưng không thể nào thôi suy nghĩ, Tiêu Lăng ngồi trên chiếc ghế sô pha trong phòng Tô Tố, thuốc thì cứ hút hết điếu này đến điếu khác.

Trước mắt anh, là chiếc gạt tàn đầy đầu thuốc lá, cả căn phòng ngập tràn khói thuốc, che phủ hết không khí tươi mát vốn có.

Thời khắc đen tối nhất trước bình minh đã qua đi, trời cũng đã sáng, chỉ vì trời mưa nên không khí mới âm u như vậy.

Tiêu Lăng vẫn chưa ngủ, cả người tràn đầy u buồn tan thương, vẫn

là bộ quần áo nhăn nhó hôm qua, râu ria luộm thuộm, hai mắt hằn rõ tia máu, ánh mắt lạc lõng phía trên ** giữa căn phòng lớn.

Rõ ràng hôm qua âu yếm ấm áp, chỉ là qua một một ngày mà mọi thứ đã thay đổi hết.

Anh lại nhớ tới đánh giá của thư ký Trương dành cho cô!

Diễn viên tài năng.

Tiêu Lăng tự cười giễu cợt, Thật là một diễn viên tài năng, đem mọi thứ trong cuộc sống xem như một vở kịch, một ông chủ lớn như anh có nên tán thưởng cô không!

Đến khi tàn thuốc rơi trúng ngón tay anh mới hoàn hồn trở lại, anh đặt điếu thuốc xuống gạt tàn, nhìn tấm ảnh đặt trên bàn.

Ba mẹ con chụp chung với nhau nhìn rất ấm áp, chỉ có anh là bị đá ra ngoài!

“Tô Tố, tôi phải đối xử như thế nào với em đây......”

Trên điện thoại hiện lên hai đoạn tin nhắn ngắn cùng hai tấm ảnh, là tin nhắn của Tô Tố.

“Sáng sớm hôm nay đã khai công rồi, Trương Gia Giới thật là đẹp a, đã nhìn thấy tấm ảnh em gửi cho anh chưa, là tối hôm qua chụp đó, ngôi sao ở đây rất sáng, đẹp không chịu nổi luôn.”

Anh mở tấm ảnh cô gửi ra xem, là một bầu trời đầy sao, xem ra đúng là chụp bằng điện thoại di động, pixel hơi kém, bố cục cũng không tốt lắm, nhưng thật sự vẫn rất đẹp.

Một tấm ảnh khác là hình ảnh bầu trời vào buổi sáng, Trương Gia Giới không hề có mưa, phong cảnh rất tốt, tiện tay chụp một tấm cũng có được tấm ảnh đẹp.

Tiêu Lăng xem ảnh mà kiềm không được nắm chặt lấy điện thoại.

Cô vậy mà lại còn vô tư ngắm phong cảnh!

Tốt!

Rất tốt!

Anh xóa hai tấm ảnh, mở tin nhắn cuối ra xem.

“Sao lại không trả lời em? Có phải rất bận không, hay là lại đi công tác rồi? Nếu bận quá thì không cần trả lời em đâu, anh nhớ giữ gìn sức khỏe nha.”

Tiêu Lăng dừng lại, không xóa tiếp nữa.

Anh cố gắng không được nhớ tới cô, đây chỉ là chiêu trò của cô thôi, cố ý ngon ngọt từng bước từng bước dụ dỗ anh, từ từ thu phục anh!

Tiêu Lăng mím chặt môi, giận mình sao lại bị dụ bởi chiêu trò này!

Cái này **, anh đã suy nghĩ rất nhiều.

Mục đích của Tô Tố đơn giản cũng chỉ có một.

Cùng anh bồi dưỡng tình cảm, đợi đến khi thời cơ chín mùi, sẽ nói ra chuyện hai đứa con, lúc đó tình cảm đã sâu đậm, hai đứa con cũng trở thành con của anh, cũng sẽ nhẫn nhịn mà tha thứ cho cô.

Sau đó cô liền có thể thuận buồm xuôi gió gả vào hào môn......

Ha ha!

Tô Tố, cô thật giỏi tính toán a!

......

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa, có tiếng gọi ấm áp của dì Trương, "thiếu gia, cậu dậy rồi sao?"

Tiêu Lăng không có trả lời, đã tỉnh táo trở lại **, anh cảm thấy anh cần phải tỉnh táo.

Dì Trương không nghe ai trả lời, nghĩ một hồi, liền nhẹ nhàng mở cửa phòng, cửa phòng không khóa, vừa vặn nhẹ đã mở ra.

Vừa mở cửa đã tràn nhập toàn mùi khói, dì Trương giật bắn người, cứ tưởng là có cháy, nhanh chóng xông vào.

"Thiếu gia? Sao thiếu gia vẫn chưa đi ngủ? Sao lại hút nhiều thuốc như vậy." Dì Trương nhanh chóng mở cửa phòng ra, lại đến bên cửa sổ mở cửa kính ra, gió cùng với mưa lất phất thổi vào phòng, mùi thuốc lá trong phòng cũng bớt đi nhiều.

"Thiếu gia, cậu bị sao vậy?"

"Không có gì!" giọng của Tiêu Lăng có chút khàn khàn, "Dì Trương dì ra ngoài đi, bữa sáng hôm nay tôi không muốn ăn."

"Dù thế nào cũng không thể bỏ bữa……"

"Dì Trương!" Tiêu Lăng hơi lớn tiếng. Dì Trương chỉ biết thở dài,

đoán rằng chuyện này có liên quan đến Tô tiểu thư, bà lắc lắc đầu, “Vậy tôi đi tiễn khách đây.”

“Khách?”

“Đúng vậy a.” Dì Trương gật gật đầu,”nhân viên gác cổng nói có hai đứa trẻ tên Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất đến tìm cậu......”

Tiêu Lăng đột nhiên đứng lên, ngắt lời dì Trương, “lập tức cho chúng vào đây!”

Chương 138

Tiêu Lăng sải bước đi đến cửa phòng, vừa cúi đầu liền nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình, lập tức dừng bước.

Bộ dạng này của anh lỡ như để con mình thấy được sẽ nghĩ như thế nào?

Tiêu Lăng dừng bước, dì Trương, trước tiên tẩu hãy dắt hai đứa nhỏ tới, con đi rửa mặt một chút, sẽ xuống lầu ngay.

“ Được được, thiếu gia cậu cứ từ từ, đừng gấp.”

Tiêu Lăng đã không còn thời gian nói nhiều nữa, vài bước nhanh chóng vọt tới phòng tắm, anh dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa đánh răng rửa mặt cạo râu ria, lúc soi gương tim lại một hồi nhói lên.

Trong phòng tắm đều là dấu vết của Tô Tố để lại.

Bên cạnh ly màu đen của anh chính là ly màu đỏ của cô, bên cạnh cái khăn màu đen của anh chính là cái khăn màu đỏ chót của cô.

Cô hình như rất chung tình với màu đỏ, màu đỏ chót cũng rất hợp với cô, màu đỏ nóng bỏng, màu đỏ diêm dúa lòe loẹt.

Đáng chết!

Tại sao lại nhớ tới cô!

Tiêu Lăng hung hăng đem tất cả những suy nghĩ trong đầu vứt hết

ra, nhanh chóng xông ra phòng tắm, hắn quăng quần áo trên người vào thùng rác, theo bản năng đưa tay đi lấy áo sơ mi vest, đột nhiên lại cảm thấy áo vest quá nghiêm túc, anh sợ sẽ dọa đến hai đứa trẻ, cuối cùng chọn một bộ nhìn qua khá mềm mại và có chút bình thường.

Tiêu Lăng phát hiện mình lại có chút khẩn trương, lòng bàn tay lại ra mồ hôi.

Nếu như thư ký Trương ở đây, khẳng định muốn rơi luôn tròng mắt.

Lúc tổng giám bàn chuyện làm ăn tỷ mấy mấy chục tỷ đều không có như bây giờ đứng ngồi không yên.

……….

Trong đại sảnh dưới lầu, lúc dì Trương nhìn thấy hai đứa trẻ mắt lập tức trợn tròn.

Bà và lão gia còn có Tôn Viễn từ phản ứng giống nhau khi nhìn thấy hai đứa bé này, trợn mắt há hốc mồm ngay cùng với sự kinh ngạc, trực tiếp mở to miệng.

Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất đã quen với ánh mắt như vậy.

Hai người bọn họ đội mưa đến, mặc dù có che dù, quần áo vẫn không tránh khỏi bị ướt, nhất là Cảnh Thụy, cậu giúp Tiểu Thất cầm dù, mình thì ướt hết nửa bên bả vai, tóc ẩm ướt dính trên trán, nhìn qua vô cùng đáng thương.

“ Bà ơi, trước tiên bà có thể đừng nhìn anh trai cùng Tiểu Thất, giúp Tiểu Thất lấy cái khăn cho anh trai lau một chút không?”

“ A...... Bà đi ngay bà đi ngay.”

Dì Trương lúc này mới để ý tới dáng vẻ chật vật của hai đứa trẻ, trên mặt bà đầy phiền muộn, nhanh chóng căn dặn người hầu, “ mau mở máy sưởi trong đại sảnh lên.”

Hôm qua thành phố a bắt đầu trời mưa, nhiệt độ giảm mạnh, hai đứa nhỏ này đừng để bị lạnh đến bệnh. Bà nhanh chóng vào phòng tìm hai cái khăn tắm thật dày, “ mau cởi quần áo ướt ra, đắp cái này lên người lên người.”

“Cảm ơn bà ạ, hắt xì ——“

Tiểu Thất hắt xì mạnh 1 cái, Cảnh Thụy cầm lấy khăn tắm quấn trên người cô bé, “mau trùm lên.”

“ Ừm! ”

Tiểu Thất xoa xoa cái mũi, chui vào ghế sofa ấm áp, quấn lấy cái khăn tắm mềm mại, cái lạnh trên người lập tức bị tản ra rất nhiều.

Dì Trương nhìn hai đứa trẻ mặt nhỏ lạnh đến có chút trắng, đau lòng không thôi, “trước tiên hai cháu ngồi bên này một lát, nhiệt độ trong đại sảnh lập tức sẽ tăng lên, bà đi đi làm canh gừng cho hai cháu trước, đừng để bị bệnh.”

“Cảm ơn bà ạ. Tiểu Thất cười ngọt ngào, tròng mắt nhanh như chớp đảo 1 vòng quanh đại sảnh, bà ơi, daddy cháu đâu?

“ Daddy, daddy sao?” dì Trương mắt trợn tròn.

“ Đúng vậy ạ, cháu cùng anh là đến tìm ba nha.” Tiểu Thất ánh mắt rơi bậc thang vòng xoay trong biệt thự, daddy không phải còn đang

ngủ chứ, cháu cùng anh cũng dậy rồi **, daddy thật lười nha.”

Lúc dì Trương ở nhà cũ chưa từng gặp qua Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất, căn bản cũng không biết bọn chúng, nghe được Tiểu Thất muốn tìm daddy, bà bị ý nghĩ nào đó trong lòng làm hoảng sợ, hoàn toàn không biết nói gì.

“Bà ơi, bà sao thế?”

“ Tiểu, Tiểu Thất đúng không? Daddy cháu là ai?”

“ Chính là...... A, daddy!” Tiểu Thất đột nhiên nhìn thấy Tiêu Lăng xuất hiện ngay đầu bậc thang, ném khăn tắm trong tay đi, dáng người mập mạp đột nhiên tràn đầy sức, “ton ton ton” xông lên cầu thang, giang hai cánh tay như bạch tuộc tám chân nhảy vào lòng Tiêu Lăng. Tiêu Lăng sợ cô bé ngã, khẽ cong eo liền ôm Tiểu Thất ôm vào lòng.

Đứa trẻ trong lòng mập mạp rất dễ thương, trên người còn tỏa ra mùi sữa ngọt ngào.

Tiêu Lăng giống như lần đầu nhìn thấy Tiểu Thất, từ trên xuống dưới tỉ mỉ quan sát cô bé, càng nhìn càng cảm thấy lần trước anh quả thực là mắt bị mù.

Mặt mũi giống anh giống như vậy, sao có thể không có quan hệ với anh chứ!

Tiêu Lăng ôm chặt lấy Tiểu Thất.

“ Daddy, đau đau.”

Tiêu Lăng như trong mộng mới tỉnh, cánh tay thả lỏng một chút, âm

thanh của anh có chút khàn khàn, “ như vậy được chưa?”

Anh chưa bế qua con nít bao giờ, sợ tư thế ôm tiểu Thất sẽ khiến cho cô bé không thoải mái,

“ Dạ được rồi!”

Tiểu Thất cười tủm tỉm ôm lấy cổ Tiêu Lăng, căng tròn mắt trực tiếp nhìn chằm chằm Tiêu Lăng.

Ai ya!

Daddy cô thật đẹp trai a, mà còn càng nhìn càng đẹp trai a.

Tiểu Thất bưng lấy khuôn mặt nhỏ cười một cách thẹn thùng, ai ya, thật ngượng quá.

Dưới lầu Cảnh Thụy không vui trừng mắt, tiểu Thất này thói xấu gặp mỹ nam liền đi không nổi rốt cuộc lúc nào mới có thể sửa đây!

“ Tiểu Thất, bước xuống!”

“ Không xuống đâu.” Tiểu Thất bĩu môi với Cảnh Thụy, càng dùng sức ôm lấy cổ Tiêu Lăng, “ em muốn daddy ôm.”

“ Em quá nặng đi!” Cảnh thụy không chút do dự đả kích cô bé, “ sẽ mệt chết người.”

Tiểu Thất thở phì phò trừng mắt nhìn Cảnh Thụy, “ anh không biết tuổi, chiều cao và cân nặng của phụ nữ là quả bom sao! Sau này không được phép nói em nặng!

Phụ nữ?

khóe miệng Cảnh Thụy giật giật, càng dùng sức trợn mắt.

Mami nói rất đúng, quả nhiên không nên để cho tiểu Thất xem nhiều phim truyền hình như vậy, cái miệng nói toàn là thứ gì đâu!

Cậu vừa muốn giáo huấn con bé, tiểu Thất liền làm ra bộ mặt dễ thương tội nghiệp với Tiêu Lăng, " Daddy, daddy cảm thấy tiểu Thất nặng không?"

Tiêu Lăng theo bản năng lắc đầu, " không nặng, daddy ẵm nổi."

Tiểu Thất lập tức liền cười rạng rỡ, cô bé ôm lấy cổ Tiêu Lăng cổ " chụt chụt" hôn lên mặt anh một cái, con mắt to nheo lại cười rất thoải mái, " daddy là tốt nhất!"

Trái tim Tiêu Lăng trong chốc lát liền mềm xuống. Hắn bưng lấy cái mông nhỏ của Tiểu Thất, cẩn thận ôm cô bé từ từ đi xuống cầu thang.

Dưới lầu, dì Trương sớm đã bị cứ mở miệng là một tiếng "daddy" của Tiểu Thất làm kinh ngạc mắt trợn tròn, không chỉ là bà, tất cả mọi người trong biệt thự đều kinh ngạc nhìn xem hai bé con đột nhiên xuất hiện này.

Ông trời ơi, từ lúc nào mà thiếu gia lại có hai đứa con lớn như vậy?

" Thiếu, thiếu gia......"

" dì Trương, mau đi nấu canh gừng." Tiêu Lăng hoàn toàn không nỡ buông Tiểu Thất từ trong lòng xuống,anh ôm Tiểu Thất đi đến trước sofa, nhìn thấy quần áo ướt nhẹp của Cảnh Thụy, lông mày cau dữ dội, lấy điện thoại di động ra gọi cho thư ký Trương, lập tức cho

người đưa mấy bộ quần áo cho trẻ bốn năm tuổi mặc qua đây, một bé trai một bé gái, không sai! Ngay bây giờ, càng nhanh càng tốt.”

Cúp điện thoại cúi đầu xuống liền thấy ánh mắt trầm tĩnh củaTô Cảnh Thụy.

Tiêu Lăng nhìn cậu, đột nhiên có loại loại giác thời gian quay về, trở lại lúc anh còn nhỏ.

Rất giống!

Hoàn toàn là bản sao của anh.

Chương 139

Không!

Cũng không hoàn toàn giống như anh khi còn bé.

Anh khi còn bé ngày nào cũng nghịch ngợm luôn muốn nhảy lên nóc nhà lật ngói, mấy người hầu đi theo anh cũng không quản được anh, nghịch đến nổi ba mẹ anh cũng nhức đầu không thôi. Mỗi lần vào lúc này ông nội đều ẵm anh lên, cười rất thoải mái, đồng thời nói cho ba mẹ nghe, con trai nên như vậy, nghịch một chút về sau thành đạt.

Có ông nội làm chỗ dựa cho anh, anh càng không chút kiêng kỵ, cái mông chưa bao giờ đụng vào ghế, mỗi ngày đều không có nhà.

Không giống với Tô Cảnh Thụy trước mặt, tính tình giống với anh của bây giờ hơn.

Rõ ràng là đứa trẻ mới bốn tuổi, bình tĩnh không tưởng nổi, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng cơ hồ không có nụ cười, trên người ướt hết, nhìn vào bị lạnh không nhẹ, động tác cởi quần áo cũng từ tốn, động tác trùm khăn tắm cũng từ tốn giống vậy, giữa các động tác giơ tay đưa chân đều thể hiện sự ưu nhã.

Có thể nhìn ra được cậu bé được giáo dục rất tốt.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên cậu bé, vươn tay muốn vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cậu bé, nhưng lại dừng tay lại khi thấy ánh mắt trầm tĩnh của cậu bè.

“ Cảnh Thụy?”

“ Ừm! ”

Tiêu Lăng đột nhiên nhớ tới, Cảnh Thụy hình như từ lần đầu gặp đến bây giờ cũng chưa gọi qua anh một tiếng cha, vẫn luôn có Tiểu Thất gọi một cách vui vẻ. Anh lại nghĩ tới ông nội thường xuyên gọi điện thoại cho anh, nói cha ruột của Cảnh Thụy và Tiểu Thất là người đàn ông cặn bã cỡ nào, bỏ rơi vợ con......

Tô Tố sẽ không thường xuyên truyền những suy nghĩ này cho chúng nó chứ!

“ Cảnh Thụy con có phải không thích daddy không?”

“ ừm, tàm tạm.”

Tiêu Lăng, “......”

Tàm tạm là có ý gì, Tiêu Lăng không bình tĩnh.

“ Daddy, anh trai gạt daddy đó. Tiểu Thất cười hihi vạch trần Cảnh Thụy, anh trai là loại người trầm tính, không thích nói lời ngon ý ngọt, nhưng thực ra trong lòng rất để ý daddy, daddy không biết anh trai bình thường lạnh lùng bao nhiêu đâu, những bạn nữ trong trường thổ lộ với anh, cho anh sô cô la và đồ ăn vặt, anh nhìn cũng không nhìn một chút, nhưng lần trước gặp daddy xong, anh về đến nhà vẫn còn thất thần đó, anh trai rất thích daddy a.”

Tiêu Lăng nắm bắt từ chính.

Tiêu Lăng xạm mặt nhìn chằm chằm Tiểu Thất, một bé gái bốn tuổi, loại từ này đều là ai dạy? Còn nữa, Cảnh Thụy mới mấy tuổi,đã có

bạn nữ tỏ tình với nó rồi? Trẻ con bây giờ trưởng thành sớm như vậy không.

Tiêu Lăng có cảm giác bảo bối còn chưa đến tay đã có nguy cơ bị người khác cướp đi trắng trợn.

“ Daddy sao thế? Sắc mặt thật khó coi a. Anh trai thích daddy daddy không vui sao?”

“Không có, daddy rất vui.”

Tiêu Lăng cầm khăn tắm giúp Cảnh Thụy lau khô tóc ướt, cơ thể Cảnh Thụy hơi cứng lại, nhưng không có từ chối. Tiêu Lăng nhìn về phía cây dù nhỏ ở cửa, nhìn lại Cảnh Thụy nửa thân trên bị ướt, có chút đau lòng.

Bên ngoài có gió.

Dù lớn anh chắc chắn không chống đỡ nổi, nên chỉ có thể dùng dù nhỏ, dù nhỏ lại không thể che hết hai người, thằng bé này rõ ràng lớn bằng Tiểu Thất, nhưng lại không làm thất vọng cái xưng hô “ anh trai” này, người Tiểu Thất một chút cũng không bị ướt, trên người thằng bé lại ướt gần một nửa.

Hiểu chuyện đến nổi làm cho người ta đau lòng.

Hiểu chuyện thế này cũng bởi vì trong nhà không có người đàn ông nào, cho nên mới không thể không làm nam tử hán nhỉ.

Tiêu Lăng không thể tưởng tượng, Tiểu Thất và Cảnh Thụy bốn năm nay trải qua như thế nào. Tô Đại Khuê ngay cả con ruột như Tô Tố cũng có thể đối xử như thế, huống chi là hai đứa trẻ này!

Đối với hai đứa trẻ đột nhiên xuất hiện này, Tiêu Lăng mặc dù kinh ngạc, nhưng lại hoàn toàn không bài xích sự tồn tại của chúng nó, đối với hai đứa trẻ, anh càng đau lòng và thương tiếc hơn, còn có hổ thẹn.

Máu mủ tình thâm.

Có lẽ đây chính là tình thương của ba.

......

Đang nói chuyện, Trương tẩu đã bưng tới canh gừng đã nấu xong, Tiêu Lăng tự tay múc hai chén nhỏ cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất, mùi vị của canh gừng dễ ngửi, con nít đều không thích uống, Tiêu Lăng lo lắng hai đứa không muốn uống, nhẹ giọng khuyên nhủ, “hai người các con chịu khí lạnh phải uống canh gừng mới có thể loại trừ, thứ này mùi vị không ngon lắm, nhưng có thể giúp các con không bị bệnh, nếu bệnh phải đi chích và uống thuốc sẽ rất khó chịu.”

Anh cho rằng sẽ rất khó để hai đứa trẻ uống vào, ai ngờ canh gừng múc xong, chúng nó mỗi người nhận 1 chén, lông mày đều không có nhăn lại liền uống vào.

Tiêu Lăng hơi kinh ngạc.

Dì Trương cũng có chút kinh ngạc, “ tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư thật ngoan, có muốn ăn viên kẹo khử mùi không.”

“ Không cần ạ, Tiểu Thất gần đây đau răng không thể ăn kẹo.” Tiểu Thất lau miệng, cầm chén đặt vào khay, Tiểu Thất và anh trai khi còn nhỏ thường xuyên uống canh gừng mẹ nấu, nói nhỏ với bà, mẹ nấu không ngon bằng của bà nấu.”

“ Vì sao phải thường xuyên uống canh gừng?” Tiêu Lăng đột nhiên đặt câu hỏi.

“ Bởi vì sợ bệnh nha.” Tiểu Thất nhớ tới mục đích cùng anh trai đến đây lần này, bĩu môi đáng thương ôm lấy Tiêu Lăng, “ mami một mình chăm sóc con với anh trai rất vất vả, hai chúng con lúc còn rất nhỏ mami vừa học vừa làm bán thời gian, mỗi tháng tiền lương của mami rất ít, ăn cơm xong xuôi còn phải tiết kiệm mua đồ cho con với anh, có đôi khi sợ con với anh bệnh không có tiền khám bác sĩ, thì sẽ nấu canh gừng cho chúng con uống.”

Tiêu Lăng nghe xong lời của tiểu Thất, tâm co lại co lại đau, bệnh rồi cũng không có tiền khám bác sĩ...... Anh lập tức nhớ tới những thông tin tra được, trên thông tin đó Tô Tố trước đó đích thật đã đi làm bán thời gian từ rất sớm.

Tiểu Thất lại nói, “ mới đầu mami nấu rất khó uống, con với anh trai đều không thích uống, về sau nấu nhiều rồi mới dần dần uống ngon hơn.”

Tim của dì Trương muốn tan chảy, thời gian này trải qua vất vả biết bao. Bà oán trách nhìn Tiêu Lăng.

Thiếu gia đây là chuyện gì đây, con ở bên ngoài nhiều năm như vậy, sao lại để chúng nó chịu tội lớn thế a.

Đột nhiên nhớ ra cái gì, dì Trương mau chóng hỏi, “ hai cháu mới sáng sớm đã chạy đến đây người trong nhà người không? Tại sao cũng không có người lớn nào đưa hai cháu tới, lần sau tuyệt đối đừng làm vậy, quá nguy hiểm.”

Hiện nay bắt cóc trẻ con hung hăng ngang ngược thế nào, hai tụi nó lại dễ thương lanh lợi đến thế, người khác nhìn thấy hai tụi nó tự

mình đi ra ngoài cũng không có người lớn đi theo, lỡ ai có tâm tư xấu nổi dậy, hai tụi nó chạy cũng chạy không thoát.

Vừa nghĩ như thế, dì Trương lập tức oán trách, “ Mẹ hai đứa đâu? Sao cô ấy lại yên tâm để hai cháu tới đây thế?”

Mami đi công tác xa rồi, cháu với anh trai nghỉ hè, vừa đúng lúc không có chuyện gì cho nên mới tới tìm daddy chơi đó, bà Trương bà yên tâm đi, tiểu Thất và anh trai thông minh lắm, người xấu đụng phải chúng cháu mới không may.”

Dì Trương càng đau lòng hơn.

Nghe ý của con bé, hai chúng nó bình thường căn bản không có người chơi chung a, thật đáng thương.

Tiểu Thất cười đến thấy răng không thấy mắt.

Xem đi xem đi, cô đã nói cô người gặp người thích hoa gặp hoa nở mà, bà Trương nhìn cô với ánh mắt thật là quá ấm áp có hay không!

Cảnh Thụy nhàn nhạt liếc cô một cái, im lặng đặt chén canh gừng vào trong khay.

Tiểu Thất bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Tốt thôi, anh trai lại chê cô nói nhiều lời nhảm nhí.

Cô buông tay che bụng nhỏ, đáng thương nhìn Tiêu Lăng, “ daddy, có cơm ăn không, con với anh trai sáng sớm liền chạy tới, còn chưa kịp ăn sáng nữa.”

Chương 140

Tiêu Lăng nhanh chóng dặn dò Trương tẩu, "Trương tẩu, mau đem bữa sáng qua đây."

"Dạ dạ, tôi bưng ra liền."

Trương tẩu nghe Tiểu Thất than đói, lại nghe Tiêu Lăng căn dặn, bèn quay lưng chạy lấy thức ăn ra.

Thức ăn được đem lên bàn, đúng lúc bí thư Trương cũng vừa đem quần áo đến, đầy đủ năm hoặc sáu cái túi giấy lớn.

Logo thương hiệu trên túi giấy khiến người khác nhìn thấy đều tặc lưỡi kinh ngạc.

"Tổng tài, tất cả đều được mua theo hình dạng của một đứa trẻ bốn hay năm tuổi. Tôi không biết liệu nó có phù hợp không. Vì vậy, kích thước to, trung hay nhỏ mỗi thứ mua một cái, chắc sẽ có cái mặc vừa."

bí thư Trương có một sự suy nghĩ vừa lo lắng vừa e ngại trong đầu.

Phải chăng tổng tài mua những thứ này cho các con của Tô Tố? Tổng tài... quả thật hào phóng, chả nhẽ dành cả đêm tĩnh lặng để suy nghĩ như vậy, anh đã nhận ra không thể rời xa Tô Tố chăng?

Nếu thật sự là như vậy, cô ấy lần nữa lại cảm thấy ê chề.

Tổng tài thực sự rất... rất hào phóng!

"Ừm" Trước mặt bí thư Trương, Tiêu Lăng hồi phục vẻ mặt lạnh lùng như thường lệ, và anh cầm lấy bịch túi giấy."Làm phiền cô quá."

Bí thư Trương lắc đầu: "đó là phận sự của tôi mà. Nếu không có chuyện gì thì tôi lên công ty làm việc đây."

"Đợi đã!" Tiêu Lăng cầm cái túi giấy, suy nghĩ một hồi anh lại giao thêm một nhiệm vụ cho bí thư Trương, "tiếp tục cho người điều tra Tô Tố dùm tôi, việc tôi giao lần này không phải việc đơn giản, tốt nhất là nên điều tra lại cuộc sống năm sáu năm gần đây của cô ấy, trước khi Tô Tố từ Trương Gia Giới trở về, thì đem tư liệu đến giao cho tôi"

Bí thư Trương bí mật thở dài, nhưng may mắn không như lần trước, bắt cô phải tìm ra tư liệu của Tô Tố suốt hai tiếng đông hồ.

Cô gật đầu "Được rồi, lần này tôi sẽ điều tra cho thật cặn kẽ."

"Cô về đi."

......

Trước khi vào bữa ăn, Tiêu Lăng đưa Cảnh Thụy và Tiểu Thất lên thay quần áo sạch, hai đứa nhỏ được Tô Tố nuôi dưỡng quá tốt, và vóc dáng cao to hơn so với những đứa bốn năm tuổi khác tuổi, phải mặc đồ kích thước lớn nhất mới vừa."

Cảnh Thụy mặc một bộ áo vest đi với quần tây màu xanh biển nhạt trông thật điềm đạm thanh lịch.

Tiểu Thất thì mặc một cái đầm xõa bồng bền màu hồng phấn, trông giống như một tiểu tinh ranh nghịch ngợm dễ thương.

Hai đứa bé diện sẵn quần áo và đứng đó, đẹp lộng lẫy như một bức tranh sống động.

"Thật dễ thương." Trương tẩu dè chừng nói.

Tiêu Lăng trong lòng cảm thấy hãnh diện.

Hai con búp bê dễ thương này, chính là con của Tiêu Lăng đây!

Các bữa ăn của Tiêu Lăng luôn được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Lần này cũng không ngoại lệ, bữa sáng cũng do Trương tẩu đích thân xuống bếp, vẫn là sự kết hợp giữa bữa sáng kiểu Trung Quốc và phương Tây, kiểu Trung Quốc thì có những chiếc bánh cua hấp màu vàng và vài dĩa cải mặn ngâm đậu tương cho chính tay Trương tẩu ngâm. Kiểu Tây thì có bánh mì nướng, bánh sandwich và trứng ráng kiểu Pháp và sữa tươi.

Tiểu Thất nhìn thấy bữa ăn mắt cô bừng sáng lên, tay cầm những chiếc bánh bao còn bốc khói nóng hổi, thèm thuồng chãy dãi. "Daddy ơi, con có thể ăn được chứ?"

Tiêu Lăng gật đầu mỉm cười: "Ăn đi, bánh mới hấp ra, cẩn thận kẻo bị bỏng."

Nói xong anh ngồi xuống phía trên bàn ăn, dùng đũa gắp hai cái bánh bao nóng đặt vào cái dĩa trước mặt Tiểu Thất

"Ăn chậm thôi!" anh nghĩ chút, lại gắp thêm hai cái bánh bao nóng đặt lên dĩa trước mặt Cảnh Thụy."Ăn đi con"

"Ồ Yeah, cám ơn daddy, bắt đầu ăn thôi."

Cảnh Thụy cũng gật đầu, "Cảm ơn."

Tiểu Thất có ba sở thích lớn.

Thích ăn ngon.

Thích nhìn trai đẹp.

Thích xem TV.

Thức ăn ngon xuất hiện trước mặt cô đều phải được cô xem xét lướt qua một cách kỹ càng.

Cô chu cái môi nhỏ ra, đáng ghét, đừng lật tẩy cô như thế chứ!

Đôi mắt của con tiểu nha đầu đảo qua đảo lại, "Anh trai anh nói gì thế? Người ta chả phải đang nhìn soái ca sao, anh trai và daddy còn điển trai hơn họ nhiều, em đang học hỏi ấy chứ!"

Cảnh Thụy từ lâu đã miễn dịch với những câu nói thuần khiết của cô, ngược lại Tiêu Lăng lại thích thú hơn. "Vậy con đang học hỏi cái gì?

"Học cách yêu đương đó." Tiểu Thất lý lẽ nói như đúng rồi, "người ta chẳng phải hay nói, bất cứ chuyện gì đều phải được học hỏi từ khi còn bé, bây giờ Tiểu Thất học cách làm sao yêu đương, để sao này lớn lên không bị đàn ông xấu lừa."

Cái lý do này...

Tính tình của Tô Tố cũng khá bình thường, làm sao có thể dạy ra một cô con gái tinh quái đến như vậy?

Nhưng mà...

Người đàn ông xấu?

Tiêu Lăng không biết dùng lời lẽ gì để trả lời câu nói sáo rỗng này: "Tiểu Thất nghĩ xem thế nào là người đàn ông xấu nào, có giống như cha ruột daddy này không?"

Chương 141

"Ừm...daddy có phải người đàn ông xấu đâu."

Tiểu Thất cắn ngón tay và do dự. Uh... Chẳng phải anh trai đã nói rồi ư, bởi vì daddy không biết sự tồn tại của tụi con, nên mới không quan tâm và chăm sóc. Vậy... không nên nói daddy vô trách nhiệm được?

Ấy?

Nó có vẻ không đúng!

Trên ti vi thường hay nói, Đàn ông và phụ nữ phải ngủ với nhau mới có con được, và daddy và má mi đã ngủ với nhau rồi. Là do daddy nào giờ không nhớ đến má mi. Hành vi như thế ti vi thường hay nói như thế nào ta?

Lạm tình!

Vâng, đó là lạm tình!

Suy nghĩ một lát, Tiểu Thất cảm thấy không vui, cô ấy đặt bắp chân tròn trịa ngồi lên ghế sofa, và khuôn mặt cô ấy chán nản. "Sao này con tìm chồng cũng không muốn tìm người giống daddy đâu."

Tiêu Lăng trong lòng nặng nề.

Tô Tố ơi Tô Tố, ngày thường em trình bày với con như thế nào về anh. Mà để giờ Tiểu Thất chỉ trích anh như thế! Sự bất mãn của anh

đối với Tô Tố "bịch, bịch, bịch" được chồng chất lên thành đống

Anh ta nín thở nhịn và tay ôm chặt Tiểu Thất và nói. "daddy nghe gia gia nói, daddy của các con đã sớm rời xa các con, thế mà mẹ vẫn không nghĩ là phải dẫn các con đi tìm cha sao?"

Đôi mắt của Tiểu Thất nhìn ngoăn ngoắt vào ti vi, má mi vẫn không biết daddy là ai mà, sao mà đi tìm!

Cô lắc đầu trả lời: "Không có đâu, má mi nói con với anh trai chỉ cần có má mi bên cạnh là đủ rồi, Ấy da. Daddy ơi cha đừng nói chuyện nữa để con còn xem ti vi nữa, a a a, diễn viên nam chính xuất hiện rồi, thất điển trai quá! "

Tiểu Thất bâng bê khuôn mặt nhỏ tiếp tục si mê.

Tiêu Lăng bí mật siết chặt nắm đấm của mình.

Sao gọi là chỉ có cô ấy thôi là đủ rồi? Sao lại nói chuyện với con như thế nhỉ, truyền thụ cái loại suy nghĩ như này, chắc là chỉ muốn các con thân mật với mẹ thôi, như vậy chả phải cô ấy đã nắm trên tay cái lợi thế rồi à, thật là trắng trợn!

Tiêu Lăng vẫn muốn tiếp tục hỏi, khi cúi đầu nhìn xuống Tiểu Thất đang chăm chú nhìn vào màn hình tivi như muốn nhỏ dãi và đột nhiên khựng lại.

Anh nghĩ đã từng nếm trải qua hương vị bế tắc trong lòng, bèn hết sức lo lắng cho tương lai của Tiểu Thất.

Cô bé này... bây giờ đã ham mê sắc đẹp đến vậy, thì e rằng sau này lớn lên, nhìn thấy người nào đẹp tí hay nói lời đường mật tí, là tiểu nha đầu này sẽ điên điên đảo đảo theo người ta đi luôn à!

Không được, anh phải dạy dỗ cho con biết rằng sắc đẹp ắt sẽ có độc!

Tiểu Thất bên đây chắc không có chuyện để tiếp tục nói, Tiêu Lăng để cho cô bé một mình ngồi xem tivi, liền quay sang tra hỏi Cảnh Thụy. Tuy nhiên, tại thời điểm hai con mắt va chạm nhau, Tiêu Lăng đã từ bỏ ý tưởng của mình

Cảnh Thụy còn nhỏ, nhưng cực kỳ thông minh.

Cậu bé lúc nãy đã nghe thấy hết những gì anh nói với Tiểu Thất, nhìn vào ánh mắt của Tiêu Lăng, cậu bé dường như đã trật chờ sẵn.

Chương 142

“Chị ngay cả người yêu còn chưa từng có, còn nói là đưa lời khuyên cho em!” Tiêu Lăng khinh miệt, “Em không cần!”

“Tiêu Lăng! Chị gái của em tuy chưa yêu ai bao giờ, chưa có trải nghiệm thực tế về phương diện này nhưng chị cũng đã từng nghe nói đã gặp qua nên cũng hiểu được một chút, em đừng coi thường người khác, chị trước đó đã từng trên tạp chí làm biên tập về chuyện tình cảm đấy, có bao nhiêu là cô gái đã đến tâm sự chuyện trong lòng với chị, hứ hứ, được rồi, em không thích nói thì chị cũng không thèm nghe đâu, coi như là chị lo thừa!”

Tiêu Lăng lạnh nhạt nhìn chị một hồi, có chút do dự.

Thật ra nguyên nhân thật sự mà anh không muốn nói với Tiêu Khả là do anh cảm thấy sự việc này rất xấu hổ, nếu thật cho cô nghe, với cái miệng khoe khoang như cô, e là không cần tới ngày mai những người xung quanh anh đều biết anh ở bên ngoài đã từng sinh con, và còn bị phụ nữ lừa gạt nữa.

Cái chuyện xấu hổ này, anh thật sự không muốn người khác biết.

“Ê, rốt cuộc em có nói không, không nói là chị đi về nhe.” Tiêu Khả lấy túi xách lên giả vờ bỏ đi.

“Đợi một chút!”

“Uhm hm!” Mặt Tiêu Khả hiện lên biểu cảm “Chị biết là sẽ như vậy mà”, lại chây lười ngồi lên ghế sofa, “Nói đi, chị rửa tai lắng nghe

đây.”

Tiêu Lăng siết chặt nắm đấm, không lạnh không nhạt nhìn chằm chằm vào Tiêu Khả, “Bảo mật!”

“Xem tình huống.”

“Nhất thiết bảo mật!”

“Được rồi, nhưng mà……”

“Muốn gì, nói!”

“Hi hi.” Nét mặt nịnh bợ của Tiêu Khả hiện lên ôm lấy đùi của Tiêu Lăng, “Em trai ngoan đừng nói như thế, xem em coi chị thành loại người gì rồi, haiz, thật ra gần đây chị đang kẹt tiền, em có thể mượn chị ít tiền không?”

“Tiền chị đâu?”

“Thẻ của chị bị ba mẹ đóng băng rồi.” Tiêu Khả cắn răng, “Em cũng biết là họ căn bản là không ủng hộ sự nghiệp của chị, nói chị tự mình làm khổ bản thân. Chị làm sao mà tự làm khổ bản thân? Chị thích tạo mẫu cho người khác, thích giúp người khác trang điểm, một công việc tốt tới dường nào, biến cô bé lọ lem trở thành công chúa bạch tuyết, một công việc thần thánh đến thế cơ mà!”

Tiêu Lăng mới không tin lời cô, “Vậy sao chị không kiếm ông nội?”

Tiêu Khả tức thời ngây người, cúi đầu ủ rũ, “Người ta lớn thế cơ mà còn đi xin tiền ông nội, xấu hổ đến dường nào.”

“Hì……”

Tiêu Lăng cười lạnh, câu nói này là nói cho người khác nghe đấy, chị đối với ông nội từ lúc nào biết xấu hổ qua đâu.

“Được rồi được rồi, chị nói thật đây……” Tiêu Khả giơ tay chịu hàng, “Cái nơi làm việc của chị người không nhiều, chị còn không lo nổi bản thân, nói sao thì chị cũng ở trong ngành trang điểm có chút danh tiếng, lo không nổi cho bản thân thì rất là mất mặt. Cho nên chị dự tính vào ngành giải trí, kiếm những người nghệ sĩ có chút danh tiếng để làm nhà tạo mẫu cho họ, từ từ tích lũy danh tiếng, sau này mở một nơi làm việc lớn hơn.”

Tiêu Lăng cũng gọi là hiểu rồi.

Hèn gì bác trai bác gái đòi cắt đi tài chính của chị ấy, bác trai bác gái đều là làm ngành chính trị, nói đến minh tinh trong ngành giải trí đừng nhắc là phản cảm biết bao, ông nội cũng như thế, nếu như chị ấy nói với ông nội là muốn vào ngành giải trí, ông nội không những không đưa tiền cho chị ấy, mà còn mắng cho một trận nữa.”

Ngành giải trí…… Tiêu Khả!”

Nhà tạo mẫu……

Tô Tố!

Trong đầu óc của Tiêu Lăng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, thoạt nhiên nghĩ đến tình huống của bây giờ, anh rất nhanh nén lại ý nghĩ đó xuống.

“Chỉ cần lời kiến nghị của chị có tác dụng, em sẽ đưa tiền cho chị, thuận tiện cho chị lựa chọn một nghệ sĩ để chị theo.”

Đôi mắt của Tiêu Khả sáng lên tức thì, cô lúc đầu chỉ đơn thuần là đến mượn tiền, không ngờ hôm nay Tiêu Lăng lại hào phóng đến vậy, ngay cả nghệ sĩ cũng sắp xếp cho cô luôn, đây so với tự mình đi kiếm công ty quản lý, sau đó lại phải đợi sắp xếp nhanh hơn hẳn.

Dù sao Tiêu Lăng cũng là ông chủ của công ty, các nghệ sĩ có tính cách thế nào anh đều nắm rõ, nhất định sẽ không sắp xếp những người tính khí khó chịu cho cô, hơn nữa là đi làm ở công ty anh, cô là chị họ của Tiêu Lăng, ai lại dám bắt nạt cô chứ.

Tiêu Khả khẩn trương ngồi ngay lại tư thế, hối thúc Tiêu Lăng, "Được được được, chị sẽ bảo mật cho em 100%, em đừng nhiều lời nữa, khẩn trương kể rõ rốt cuộc là chuyện gì!"

Lần này Tiêu Lăng không còn do dự, kể hết đầu đuôi sự việc từ năm năm về trước cho đến tình huống bây giờ cho Tiêu Khả nghe. Tiêu Khả lúc đầu còn nghiêm túc lắng nghe, lúc sau đó cả người cô phải trố mắt ngạc nhiên, với vẻ mặt hoàn toàn không tin nổi.

"Em, em, em nói hai đứa nhỏ dưới lầu đúng thật là con trai và con gái của em? Là cháu trai và cháu gái của chị?" Nhìn thấy Tiêu Lăng trịnh trọng gật đầu, Tiêu Khả nhéo mạnh bản thân, "Ui ya, đau chết tôi rồi, đây không phải là mơ. Má ơi, sao cái này còn khoa trương hơn là phim truyền hình thế."

"Tiêu Khả!"

Tiêu Lăng nén mạnh giọng điệu, anh muốn cô phân tích tình huống, chứ không phải là nghe cô bày tỏ cảm nghĩ lung tung.

"Chị biết rồi, thì em bây giờ không phải đang nghi ngờ Tô Tố tiếp cận em là có ý đồ sao!"

"Không lẽ không phải!"

Ngoài nguyên nhân này, anh không suy nghĩ được những lý do bất kì khác.

Tiêu Khả nghiêm túc nghĩ ngợi, gật nhẹ đầu, "Tô Tố chị tiếp xúc qua chỉ có một lần, tính của cô ấy chị không rõ lắm, cho nên không thể đánh giá nhân phẩm của cô ấy. Nhưng đơn giản chỉ là phân tích sự việc này, chị cảm thấy có phải bên trong có hiểu lầm gì không."

Tiêu Lăng lập tức truy vấn, "Hiểu lầm gì?"

"Chị làm sao biết được hiểu lầm gì." Tiêu Khả không nhã nhặn đảo mắt, "Thì em không phải nghi ngờ Tô Tố biết được thân phận của em, cho nên mới cố ý sinh ra hai đứa nhỏ ra sao!" Trông thấy Tiêu Lăng gật đầu, Tiêu Khả tiếp tục nói, "Chị nói em bình thường thì cũng thông minh lắm mà, tại sao liên quan đến chuyện tình cảm lại trở thành như vậy. Nói sao thì nếu chị là Tô Tố, nếu chị ôm ấp ý định này đào mỏ em, lúc mà sinh đứa con ra thời gian đầu tiên là sẽ tới ngay uy hiếp em kêu em đưa tiền rồi, cần chi mà phải đợi đến hai đứa nhỏ 4 tuổi mới hành động?"

Cả thân Tiêu Lăng cứng đơ, vấn đề này anh chưa từng suy nghĩ qua, mấy ngày nay chỉ nghĩ đến chuyện Tô Tố cố ý lừa gạt anh, anh hận muốn chết, cơ bản là không suy nghĩ sâu thêm về vấn đề này.

Nghe thấy Tiêu Khả nói thế, trong lòng anh nổi lên một hi vọng, ánh mắt nóng lên nhìn Tiêu Khả, "Cho nên…… cô ấy không thể cố ý gạt em được?"

"Điều này chị không dám chắc, chị phân tích theo tình huống thôi. Em cũng đã nói rồi, cô ấy dẫn theo hai đứa nhỏ sinh sống rất cực khổ, vậy lúc cực khổ sao không tới tìm em, bây giờ cô ấy thoát được Tô

Đại Khuê rồi, cũng thuận lời được mời đóng phim, em nói diễn xuất của cô ấy hay. Cô ấy tốt nghiệp chuyên ngành, vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, diễn xuất lại thâm thúy, người như thế không nổi tiếng ở ngành giải trí mới gặp ma ấy, sau này tương lại càng sáng lạn.”

Cô lại nói, “Cho dù là làm vai phụ, nhưng cũng đỡ hơn so với làm bán thời gian lương cũng không cao được bao nhiêu. Những tháng ngày này đã tốt hơn ngày xưa rất nhiều, lúc đó cũng không tìm em, bây giờ chị nghĩ không ra được lý do cô ấy tìm em.”

“Chị nói thật à, em đã hiểu lầm cô ấy?”

Tô Khả lắc đầu, “Chị không có nói là em đã hiểu lầm cô ấy, chị chỉ nói là nếu như là chị, chị khẳng định sẽ không như thế. Nhưng em cũng đã nói rồi, Cảnh Thụy và Tiểu Thất hiển nhiên biết em là ba của chúng nó, cái đó không có lý nào Tô Tố không biết được, cho nên chị thấy là bên trong có thể có những chuyện chúng ta chưa biết được. Chị khuyên em là em và Tô Tố nên nói chuyện rõ ràng thành thật với nhau đi.”

Tiêu Lăng lạnh mặt trầm tư rất lâu, Tiêu Khả không dám phiền anh nữa.

Qua được chốc lát, Tiêu Lăng mới cắn răng, “Vậy em sẽ cho cô ấy thêm một cơ hội nữa!”

Chương 143

Tiêu Khả lộn ngược mắt.

Cái gì gọi là cho người ta thêm một cơ hội, rõ ràng là không nỡ người ta còn dám biện minh cho bản thân.

“Đây đều lại những suy đoán của chị, em đừng tưởng thật nhe.”

Không phải cô muốn đả kích Tiêu Lăng, mà lo sợ anh ôm hi vọng quá lớn sau cùng thất vọng rồi lại đến trách cô. Cô mới không ngốc như thế, không khẳng định điều gì là tốt nhất.

Tiêu Lăng đã bình tĩnh lại, anh từ sofa đứng dậy, vẻ mặt cao to nhìn xuống Tiêu Khả, “Nếu như giữa em và Tô Tố có hiểu lầm thật, đợi cô ấy từ Trương Gia Giới về, em sẽ sắp xếp chị làm thợ trang điểm cho cô ấy.”

Cái thợ trang điểm khỉ gì!

“Trời ạ!” Tiêu Khả nhảy lên phản đối, “Không được không được, chị nói sao cũng là nhà tạo mẫu có chút danh tiếng, không ngờ em dám kêu chị phục vụ một người mới, chị là phải kiếm danh tiếng đấy, em để chị đi theo một người mới chưa nổi danh thì có thể có được danh tiếng gì, nơi làm việc của chị không làm nữa thì tốt hơn. Dù sao chị có làm, chí ít em phải sắp xếp cho chị một nghệ sĩ sao hạng A hay B gì đi.”

Tiêu Lăng bỏ tay vào túi quần, biểu cảm vẫn lạnh nhạt, “Vừa nãy không phải chị nói Tô Tố vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp sao, diễn xuất

thâm thúy sau này tương lai sáng lạn sao. Nếu như như thế, chị đi theo cô ấy sẽ càng dễ dàng kiếm được danh tiếng!”

Tiêu Khả, ”……”

Cái này có được coi là cô tự đào mồ chôn mình không?

Tiêu Khả muốn khóc thật!

Vừa ngước đầu thì trông thấy Tiêu Lăng đang ngồi xổm dưới đất tay cầm những mảnh vụn của điện thoại.

“Em làm gì đó?”

“Nhặt sim điện thoại.”

“……” Tiêu Khả ngây người, “Nhặt sim điện thoại để làm gì?”

Tiêu Lăng nhặt sim điện thoại rất từ tốn rồi đứng dậy, dùng vẻ mặt biểu cảm “Chị rất ngu xuẩn” liếc mắt nhìn cô, “Gọi điện thoại!”

“……” Tiêu Khả.

Cô có bệnh mới nói chuyện với tên khốn nạn này, tự làm khổ mình tự làm khổ mình rồi!

Tiêu Lăng bước ra khỏi phòng, khoảnh khắc đầu tiên là sai người đi mua một cái điện thoại mới về.

Tiêu Khả trong phòng nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của anh, lắc đầu nhẹ.

Kì thực cô không xác định được mục đích của Tô Tô tiếp cận Tiêu

Lăng, có thể giống như Tiêu Lăng nói, cô ấy đúng là có mục đích riêng, nhưng người em trai luôn quả đoán của cô không ngờ lại do dự rồi.

Nếu như đổi lại là ngày xưa, có người dám gạt em ấy như thế, em ấy tuyệt đối sẽ làm cho người đó hối hận vì đã đến thế giới này.

Lần này không những không có hành động, trái lại còn nhốt bản thân trong nhà buồn bực không chịu ra ngoài, chậc chậc, hiển nhiên là quan tâm rồi, nhưng lại lo lắng là chuyện sẽ như em ấy nói, e sợ rằng nếu đi tìm câu trả lời sẽ phá tan niềm hi vọng cuối cùng trong lòng.

Nếu như đã như thế, vậy người làm chị là cô sẽ giúp em ấy một phần vậy.

Nếu như tiếp cận có mục đích riêng, có thể để em ấy biết rõ được, nếu như là hiểu lầm…… Tiêu Khả dựa trên tay vịn nhìn về phòng khách thấy được hình ảnh đang vui đùa của thai long phụng……

Tốt nhất là hiểu lầm!

……

Tiêu Lăng quyết định chủ động ra xuất kích, lắp sim điện thoại vào, anh im lặng suy nghĩ những lời nói cần nói trong lòng, lại suy nghĩ tất cả phản ứng có thể có của Tô Tố lại một lần, lúc này mới dám nhấc máy lên gọi số điện thoại đã ghi nhớ trong lòng!

Tút……

Tút……

Tút……

Trong điện thoại hiện lên là tiếng ghi âm của nữ robot, “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không nhấc máy xin vui lòng gọi lại sau.”

Đôi mày của Tiêu Lăng nhíu lại, xém tí lại ném hư cái điện thoại!

Anh không mấy dễ dàng loại bỏ cái gai trong lòng gọi điện thoại cho cô ấy, không ngờ lại không ai bắt máy!

Tiêu Lăng đương nhiên không biết, lúc này Tô Tố đang gấp rút thời gian làm việc, cảnh quay cuối cùng của cô còn một phân cảnh cuối cùng, phân cảnh này còn có cảnh quay của cô và Trần Kiêu và Đường Sảng ba người.

Đóng phim không giống như truyền hình chiếu ra vậy, trong từng tập từng tập chiếu phải nhìn tình huống tổng hợp, xong mới quyết định thứ tự đóng phân cảnh nào trước.

Có thể phân cảnh trước là quay đoạn đau thương trong tuyệt vọng khi người mình yêu qua đời, phân cảnh tiếp theo có thể đóng cảnh thân mật khi trao nhau nụ hôn, cảm giác vô cùng khảo nghiệm diễn xuất và tố chất tâm lý của diễn viên.

Cảnh quay của họ đang quay chính là phân cảnh của Mỹ Đỗ Sa và nữ chính Dục Nhi lần đầu tiên giáp mặt trực tiếp trong phim.

Lúc này Đỗ Mỹ Sa đã là người phụ nữ của nam chính, gặp được kẻ cầm đầu của bên địch,, hai người đều thương tích đầy mình, còn Dục Nhi lúc Ngạo Vân gặp nạn đã xuất hiện cứu hai người, Mỹ Đỗ Sa do Tô Tố thủ vai cả người đầy máu, thân hình tồi tàn nằm trên nham thạch. Và Dục Nhi do Đường Sảng thủ vai đang khoác trên

mình bộ đầm dài bay phấp phới, vẻ mặt lạnh lùng bá khí cực kì, cô triệu hồi thần thú của mình, dùng công pháp nén dưới rương cùng Ngạo Vân cùng nhâu bắt tay đánh chết kẻ địch.

Lúc Tô Tố xem được kịch bản thì đã biết, phần quay này lấy Đường Sảng là chính.

Mặc cho là khí chất bá đạo của cô ấy cũng được, và nam chính cùng nhau kề vai chiến đấu cũng được, vừa ra diễn thôi là đã kinh ngạc.

Phân cảnh cuối cùng Ngạo Vân và Dục Nhi cùng nhau đỡ cô dậy, Tô Tố gần như khẳng định được, đến lúc đó máy quay sẽ chú trọng vào mặt Đường Sảng.

Đây là một loại đặc trưng tâm lý cơ bản, có lợi không hại.

Là con người thì đối với máu tươi sẽ có cảm giác sợ hãi, vẻ mặt cô tồi tàn với thân hình đầy máu, Đường Sảng tiên khí phấp phới, đổi là người khác cũng chăm chú Đường Sảng thôi.

Không phải nghĩa là cô nói diễn xuất của cô không bằng Đường Sảng, mà đây là do kịch bản quyết định!

……

Lúc quay phim quả nhiên như thế, đặc biệt là lúc Đường Sảng và Trần Kiêu treo dây thép chiến đấu, toàn bộ ống kính đều tập trung vào hai người đó.

Tô Tố vẫn với bộ đồ màu tím, nằm trên nham thạch, những nham thạch đè trúng cô rất đau.

Không mấy dễ dàng đợi được cảnh quay của Đường Sảng và Trần

Kiêu kết thúc, hai người đã cùng nhau tâm sự một hồi, lúc này mới khẩn trương chạy qua thăm hỏi vết thương của cô.

Đường Sảng đứng ở xa xa, nhìn thấy Tô Tố nằm trên nham thạch, trong mắt lóe lên một ý tưởng xấu xa, cô cúi đầu che giấu ánh mắt, cùng Ngạo Vân nhanh chân bước đến.

Lúc cô ta chạy đến như là vô tình chặn đi ống kính của máy quay vậy.

Giành ống kính!

Giành ống kính thật trắng trợn!

Lúc đóng phim có một từ chuyên dùng gọi là "Giành ống kính", ý nghĩa là lúc đang đóng phân cảnh của mình đồng thời, cố gắng che đi cái người đóng chung với mình, để đạt được hiệu quả tỏa sáng bản thân và tô đen người khác.

Lúc này nếu như cô không có hành động gì, phân cảnh đó chắc cô hoàn toàn có thể trở thành người qua đường.

……

"Đạo diễn, Đường Sảng cô ấy……"

"Đừng lo!"

Phạm Lãi đương nhiên thấy Đường Sảng giành ống kính Tô Tố, anh thông qua ống máy quay nhìn sang vài người, ở cái ngành này là thế, ma cũ ăn hiếp ma mới cũng là tình huống thường xuyên gặp phải. Có những người do là kinh nghiệm đóng phim chưa đủ, thường hay bị người khác giành ống kính cũng không hề biết, nhưng…… anh lại

muốn biết được Tô Tố có thể phát hiện được không.

……

“Phụt---“

Đỗ Mỹ Sa đang nằm đấy, trước khi Ngạo Vân và Dục Nhi chưa kịp lao đến, cô đột nhiên cong người phun ra một miệng máu bầm, động tác của cô lúc này, làm cho những người đang cầm máy quay theo phản xạ đã đối chuẩn ống kính sang Tô Tố.

Tô Tố thành công giật lại ống kính sang mình.

Đường Sảng dưới mắt lóe lên một tia tức giận, Trần Kiêu thủ vai Ngạo Vân đã nhanh chóng bước qua đó, ôm Đỗ Mỹ Sa vào lòng mình.

“Sao rồi, không sao chứ?”

Tô Tố ho đến mép miệng toàn là vết máu, cô bị thương lúc này không như Đỗ Mỹ Sa lanh lợi ngày thường, trái lại thêm được vài phần nhu hòa, rồi lại nhớ lại vừa nãy nhu tình của Ngạo Vân và Dục Nhi, càng hiển lên cô càng thảm thương xinh đẹp, vài cái máy quay đều di chuyển sang hướng của cô, Đỗ Mỹ Sa yếu ớt cười với Ngạo Vân, “Huynh không sao thì tốt.”

Đường Sảng cắn răng, lại qua che mất ống kính, vẻ mặt lo lắng nói với Ngạo Vân, “Tỷ tỷ bị thương nghiêm trọng, mau chóng đưa tỷ ấy về thành chữa trị thôi.”

Lại giành.

Tô Tố cười lạnh trong lòng, lúc cô mới ra đóng phim Đường Sảng

còn không biết đang ở nơi nào xó nào đây.

Cô xoay chuyển ánh mắt, đau khổ la lên một tiếng, cô không nói gì, chỉ mang vẻ mặt trắng toát dựa vào lòng Ngạo Vân, lộ ra đôi mày nhíu chặt và nửa khuôn mặt trắng bệt, lại một lần thành công giành lại ống kính về với mình.

“Cắt!”

Phạm Lãi hài lòng la lên một tiếng,”Rất tốt, có thể tan ca rồi!”

Đường Sảng giận đến cắn răng, cô dám nói, phân cảnh này mà công chiếu, nữ chính như cô tuyệt đối không bằng Tô Tố diễn Đỗ Mỹ Sa khiến người khác thương xót!

Thật đáng đời!

Chương 144

“ Tô Tố, diễn rất tốt.”

“ Cảm ơn đạo diễn.”

Tô Tố mặc đồ diễn chạy đến chạy đến chỗ Phạm Lãi coi lại cảnh diễn của mình, đúng như cô nghĩ, quả nhiên máy quay phim lấy cô làm trọng tâm, cảnh cô dựa vào lòng Ngạo Vân cũng rất đẹp, trái lại Dục Nhi đi qua đi lại ở đó có vẻ hơi chướng mắt.

Phạm Lãi đóng máy lại, cuối cũng cũng nở nụ cười với Tô Tố, ông vỗ vỗ vai cô, “ phần diễn của cô có thể nói là hoàn toàn kết thúc rồi, Tô Tố, bộ phim tiêp theo tôi vẫn sẽ kiếm cô diễn!”

A!

Tô Tố kinh ngạc đến mở to mắt.

Một đạo diễn cho dù khen diễn viên đó nhiều đến mấy, cũng không vui mừng bằng câu nói “ bộ phim tiếp theo tôi vẫn sẽ kiếm cô diễn” này, đây đã là sự khẳng định đối với diễn xuất của cô.

Cô kích động đến cả mặt đỏ chót, sự khẳng định này đối với cô mà nói rất khó mới có được, vành mắt cô ngấn lệ cúi đầu chào Phạm Lãi một cái, “ cám ơn đạo diễn!”

“ Cám ơn cái gì, tôi nghe nói gần đây cô nhận một bộ phim về thanh xuân vườn trường, tôi đã xem kịch bản rồi nhân vật đó rất được yêu thích, cố gắng diễn thật tốt chắc rằng sẽ một bước lên mây.”

Phạm Lãi rất xem trọng Tô Tố.

Trong giới giải trí, có nhan sắc có kĩ năng diễn xuất chưa chắc sẽ thành công.

Chính vì Tô Tố so với người khác có nhiều tài nguyên hơn, có công ty truyền thông Tinh Quang ở phía sau nâng đỡ, chỉ cần mọi chuyện ổn thỏa, nổi tiếng cũng chỉ là vấn đề về thời gian.

...

Tố Tố cuối cùng đã hoàn thành triệt để phần diễn của cô trong " Ngạo Vân Truyện, cô đặt trên mạng vé máy bay về thành phố A, Phạm Lãi còn đặc biệt kêu đoàn phim để trống một chiếc xe, lúc cô đi tiễn cô ra sân bay.

Vừa dứt lời, sắc mặt của Đường Sảng đứng kế bên Tô Tố trông rất khó coi.

Cô ta muốn mua đồ dùng hằng ngày lại chê đồ cô chiếm chỗ không chịu cho người ra thành phố mua, hiện giờ lại để trống một chiếc xe để tiễn Tô Tố!

Tô Tố không thèm ngó tới sắc mặt của Đường Sảng, sau khi nói lời cảm ơn Phạm Lãi xong thì chuẩn bị đi phòng thay đồ lâm thời dựng lên để thay quần áo.

Đường Sảng nhanh chân bước theo.

Cảnh diễn lần này của họ cách túp lều hơi xa, trên đường về lại đầy cỏ dại, rất ít người qua lại. Vào lúc Tô Tố bị Đường Sảnh chặn đường lại, trên đường chỉ có hai người họ.

“ Có chuyện gì?”

“ Tô Tố, con tiện nhân này, cô cướp người đàn ông của tôi, cướp đi tài nguyên của tôi trong công ty, bây giờ còn muốn cướp phim của tôi, tôi sẽ không buông tha cho cô đâu.”

Không có ai ở đây, Đường Sảng cũng không ngụy trang nữa, vẻ mặt dữ tợn đi đẩy Tô Tố, “ nữ chính trong bộ Nhất Tiếu Nại Hà vốn là của tôi, dựa vào cái gì cô vừa mới vào thì đưa cho cô diễn!”

Của cô ta?

Tô Tố cười lạnh tránh khỏi sự đẩy đùn của Đường Sảng, “ tôi không biết cô đang nói gì, người quản lý của tôi rõ ràng nói với tôi rằng, bộ phim này là vì tôi mà tạo ra, nếu như tôi không đồng ý diễn, kịch bản sẽ gác lại, cô nghe ai nói vai nữ chính là của cô?”

Đường Sảng đơ ra.

Sao có thể như vậy?

Rõ ràng cô nghe nhân viên nội bộ trong công ty nói, bộ phim đó vốn dành cho cô, kết quả lại bị Tô Tố cướp đi.

“ Cô đừng lừa gạt tôi, cô mới xuất hiện bao lâu chứ, sao công ty lại chuẩn bị phần diễn cho cô. Tô Tố con tiện nhân này cô chỉ biết giả vờ vô tội mà thôi, tôi sẽ không cho cô được toại nguyện.”

Cô ta càng nghĩ càng tức, nhìn vào mặt của Tô Tô sự thù hận lại tăng thêm, trong lòng cô ta nghĩ ra một phương pháp, nếu như cô ta hủy hoại gương mặt của cô...

Tiêu Lăng sẽ không thích cô nữa.

Cũng không thể diễn phim nữa!

Đường Sảng nhìn vào những cây leo đầy gai ở hai bên mép đường, đưa tay đẩy mạnh Tô Tố, may là Tô Tố sớm đã có phòng bị với cô ta, nhìn sắc mặt cô ta thay đổi thì lùi lại sau một bước, lần này Đường Sảng không những không đẩy được cô, trái lại bởi vì vậy mà mất cân bằng nằm sấp xuống đất.

" A... đau!"

Cô bị ngã trên những cây leo đầy gai đó, đồ diễn lại mỏng, đâm đến cô ta kêu gào lên!

Đau cũng tự chuốc lấy mà thôi.

Cô một chút đồng tình cũng không có, trực tiếp đi ngang qua Đường Sảng.

...

Tô Tố vừa đi, Đường Sảng lập tức quay đầu hướng qua phía bên hông gào to lên, " còn không mau qua đây đỡ tôi!"

Cô trợ lí nhỏ liền từ phía sau cây chạy ra đỡ cô ta.

" Chị... chị Đường..."

" Chụp lại hết chưa?"

" Chụp, chụp lại rồi." Trợ lí nhỏ đưa điện thoại cho Đường Sảng, Đường Sảng mở thư viện ảnh ra, tổng cộng có mười mấy tấm hình,

đều là hình ảnh ban nãy cô và Tô Tố trong lúc giằng co.

Đường Sảng xóa đi tấm hình cô ta đẩy Tô Tố, chỉ để lại tấm hình vẻ mặt đau khổ của cô ta khi bị ngã, mà vẻ mặt Tô Tố lại vô cùng lạnh lùng.

Sau đó nữa là hình bóng Tô Tố lạnh lùng mà rời khỏi.

Đường Sảng hài lòng nhếch môi lên, những tấm hình này công bố ra ngoài, e rằng mọi người đều cho là Tô Tố đẩy cô ta.

Mà cô, chính là muốn hiệu quả này.

...

Rất nhanh Tô Tố quên đi những chuyện nhỏ nhặt của Đường Sảng. Cô nóng lòng muốn về nhà, vừa về tới túp lều liền bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Cô đặt chuyến bay vào lúc chiều năm giờ mấy, ngồi hai tiếng thì có thể tới thành phố A, nghĩ đến rất nhanh thì có thể gặp được hai bảo bối và Tiêu Lăng, cô liền vui vẻ.

Vừa hát khẽ vừa thu dọn hành lý.

May mà đồ đạc của cô rất ít, nửa tiếng thì làm xong hết rồi. Cô vừa mới thu dọn đồ xong, thì có người lái xe đến.

“ Tô Tố, cô thu dọn xong chưa?”

“ Xong rồi xong rồi.”

Tài xế là một đàn ông, giúp Tô Tố bỏ hành lý vào trong chiếc xe việt

dã, hai người cùng nhau rời khỏi Trương Gia Giới. Vào lúc tới sân bay vừa đúng bốn giờ rưỡi chiều, cách máy bay cất cánh còn nửa tiếng.

Tô Tố tiễn nhân viên công tác của đoàn phim đi, một mình ngồi ở phòng chờ.

Phòng chờ có chút lãnh đạm.

Tô Tố hơi buồn chán, dứt khoát lấy điện thoại ra chơi game.

“ Hửm...”

Trên điện thoại hiển thị một cuộc gọi đến của Tiêu Lăng, cô lầm bầm trong miệng, “ đi công tác về rồi sao?”

Cô cũng không nghĩ nhiều, mở khóa màn hình ra, gọi về lại.

Hai tiếng sau.

Sân bay thành phố A, ở cửa ra vào Tô Tố cười vẫy tay với Tiêu Lăng, “ ở đây ở đây!”

Tiêu Lăng mặt hầm hầm sải bước đi qua đó.

Tô Tố hoàn toàn không phát hiện ra sự khác thường của Tiêu Lăng, cô cười híp mắt nhìn Tiêu Lăng lặng lẽ cầm lấy vali của cô, “ sao anh lại tới đây, em đã nói nếu anh bận thì không cần đến đón em, em tự ngồi xe về được mà.”

“ Không bận!”

“ Ừm!”

Tô Tố đi theo Tiêu Lăng, phát hiện càng ngày càng không đúng.

Đây... không phải là đường ra sân bay a.

“ Tiêu Lăng, anh muốn đưa em đi đâu vậy?”

“ Đi theo anh là được rồi.”

“ Ừm!”

Tiêu Lăng dẫn Tô Tố tới một quán cà phê trong sân bay, trong quán có đủ loại cà phê và các loại như mì ý.

Trong lòng Tô Tố ngập tràn sự ấm áp.

Đây là lo lắng cô chưa ăn cơm sao?

Cô bụm bụng lại, quả thật là cô chưa ăn cơm, cơm trên máy bay lại không ngon, lúc này ngửi thấy mùi thơm của thức ăn lại có cảm giác đói bụng.

Hai người cùng ngồi trên chiếc ghế sofa nho nhỏ ấm áp.

Tiêu Lăng gọi một phần mì ý một ly cà phê đen và một ly sữa nóng. Tốc độ lên món rất nhanh, Tiêu Lăng đem món mì ý và ly sữa đến trước mặt Tô Tố, trước mặt mình mình chỉ để lại ly cà phê đen.

“ Anh không ăn hả?”

“ Anh ăn rồi.”

“ Ừm!” Tô Tố cuối cùng cũng phát hiện ra tâm trạng của Tiêu Lăng

không ổn, cô cầm ly sữa, húp từng ngụm từng ngụm nhỏ, nghi hoặc nhìn Tiêu Lăng, “ tâm trạng anh hình như không được tốt lắm, dạo này công việc bận lắm à?”

“ Không phải!”

“ Ơ... vậy thì có chuyện gì?”

Sắc mặt Tiêu Lăng lập tức trở nên nghiêm túc, nghiêm túc nhìn Tô Tố, “ Tô Tố, anh hỏi em một vấn đề.”

“ Anh hỏi đi!”

“ Có phải em giấu anh chuyện gì không?”

Chương 145

Cô có phải có chuyện gì đó giấu tôi không?

Tô Tố khẽ cong lông mày lại, giữ bịch sữa lắc đầu đầy ý thức,”Không có đâu!”

Lòng Tô Tố bỗng chút trở nên lạc lỏng.

Cô nhớ lại tình hình gần đây, rõ ràng lúc cho đi Trương Gia Giới mọi chuyện vẫn còn tốt, vậy mà chỉ mới ba bốn ngày thời gian ngắn ngủi như vậy, chẳng lẽ bên trong xảy ra vấn đề gì, có liên quan đến cô?

Giấu giếm...

Cô suy nghĩ kĩ lưỡng lại, việc cô giấu Tiêu Lăng thật sự không nhiều.

Rất nhanh nhớ đến điểm mấu chốt của vấn đề.

Chả lẽ...

Là Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị phát hiện rồi sao!

Tô Tố trầm tâm lại, nhất thời không còn bụng dạ ăn, cô đẩy mâm cơm đi, nụ cười trên khuôn mặt cô từ từ vụt tắt.

“Xem ra cô đã nhớ ra chuyện đã giấu tôi rồi.”

“Nên anh đến đây là đùng đùng hỏi tội hay sao?”

Đây là...thừa nhận biến tướng sao? Tay Tiêu Lăng đang cầm ly cà phê đột nhiên co chặt, nguyên ly cà phê nóng tràn ra ngoài, đổ đầy tay anh.

Tô Tố vừa kinh ngạc, một bên vớ lấy khăn giấy đắp lên trên, vừa kêu nhân viên phục vụ," Có đá không, nhanh đưa ít đá đến đây!"

"Có có, xin đợi xíu!"

Dù cách tấm khăn giấy, Tô Tố cũng vẫn còn nhận được lưng bàn tay anh nhiệt độ rất cao, cô dùng khăn lau sạch các vết cà phê dính trên đó, quả nhiên thấy làn da màu đồng cổ của anh bị bỏng đỏ một mảng lớn.

Nhân viên phục vụ đã mang đá đến, đã bọc lại trong tấm vải hết rồi, Tô Tố nhanh chóng qua lấy đá, đắp lên mặt sau của bàn tay.

"Đau hay không đâu?"

Tiêu Lăng mắt lạnh lùng nhìn sự lo lắng của Tiêu Lăng và không che giấu sự đau lòng của mình, tự mình âm thầm suy đoán, sự quan tâm của cô ta rốt cuộc có mấy phần là thật lòng?

Bảy tám phần?

Hay là chỉ có một hai phần thôi!

Anh ta đẩy cô ra không thương tiếc, giờ anh ta không thể chấp nhận bất kỳ lòng tốt nào của cô.

"Không đau, xin hãy tiếp tục chủ đề hồi nãy."

Xin?

Sao lại dùng từ vừa lạnh nhạt vừa xa cách vậy!

Cả người Tô Tố tê cứng tại đó, rõ ràng bốn ngày trước anh ta còn dịu dàng như thể cô là người quan trọng nhất của anh, giờ chỉ qua thời gian bốn ngày ngắn ngủi, sao cái gì cũng thay đổi rồi.

Tô Tố nhìn du khách đi đi đi lại ở sân bay, bỏ túi đựng đá chườm xuống, nhìn về hướng Tiêu Lăng, "Đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta tìm nơi nào yên tĩnh rồi từ từ nói.

Tiêu Lăng trầm tư lại.

Vừa nãy thì bày ra cả mặt quan tâm, lúc bị anh ta vạch trần thì lập tức biến thành vô tình!

Quả nhiên là người đàn bà nhẫn tâm!

Anh căng hàm xuống, trả tiền rồi lấy va li da rời khỏi.

Tô Tố nhìn thấy bóng dáng kiên định của anh, cắn chặt bờ môi, nhanh chóng bước theo sau.

...

Sự nhẫn nại của Tiêu Lăng sớm đã bị tiêu hao sạch sẽ trong thời gian bốn ngày này, do vậy họ đổi chỗ cũng chỉ là từ quán cà phê đổi thành trên xe mà thôi.

Trong bãi giữ xe của sân bay.

Tiêu Lăng và Tô Tố một người ngồi ở ghế lái xe, một người ngồi kế bên đó, hai người đều không nhìn mặt đối phương, nguyên chiếc xe

vô cùng yên tĩnh.

Tiêu Lăng đang chờ đợi sự thú nhận từ Tô Tố.

Mà Tô Tố thì đang cố gắng sắp xếp từ ngữ mà cô định nói.

“ Tôi có một chuyện thật sự ngay từ đầu đã giấu anh.”

Tiêu Lăng cả người đều co rút lại, nghe lời nói của Tô Tố, càng nắm chặt nắm tay.

Quả nhiên đều là lừa anh ta!

Tô Tố do dự một hồi,vẫn là quyết định nói hết ra, cô luôn cho rằng mình sợ Tiêu Lăng phát hiện sự thật, thực tế là, nếu mà bị vạch trần, cô ngược lại cảm thấy được giải thoát.

Cô than một cái rồi quay đầu nhìn Tiêu Lăng cười đau khổ,” Trước đây tôi đã tính thú nhận với anh, nhưng lại sợ anh giận, nên luôn chưa dám nói. Thực ra tôi biết. Giấy không gói được được, sớm muộn gì anh cũng phát hiện.”

“Tôi thà nghe sự thật từ chính miệng cô, chứ không phải qua lời nói của người khác!”

Tô Tố cắn chặt bờ môi trầm mặc xuống.

Đúng vậy!

Việc này nghe từ miệng người khác, đích thật bị tổn thương nhiều hơn.

Cô chỉ cười đau khổ, “Anh biết khi nào?”

“Sau khi tiễn cô từ sân bay về.”

“Ai nói cho anh vây?”

“Điều này quan trọng sao?” Tiêu Lăng cuối cùng cũng chịu hết nổi, quay đầu lạnh lùng nhìn cô, “ Bây giờ nói những lời này còn ý nghĩa gì, tôi chỉ muốn nghe cô giải thích!”

“Chả có gì đáng giải thích cả, tôi đích thực có hai đứa con.” Nhắc đến hai đứa con, mặt Tô Tố đầy nét dịu dàng, “Chúng là thai long phụng, năm nay đều bốn tuổi. Anh lớn tên là Cảnh Thụy, chỉ đẻ sớm hơn em gái mười phút, nhưng rất hiểu chuyện và cũng rất thông minh, bất kể là chuyện gì, chỉ cần dạy qua đều biết ngay.”

Biểu hiện Tô Tố càng dịu dàng hơn, “Đứa nhỏ là em gái, tên Tiểu Thất. Anh hai rất trầm tính, nhưng Tiểu Thất lại trái ngược rất nghịch ngợm, thích chơi đùa, chỉ có nó ở đó, nơi đó đều có cảm giác nào nhiệt. Đương nhiên, Tiểu Thất cũng rất ngoan biết nghe lời và cũng rất thông minh, bình thường nó hay quấn lấy tôi...nhưng chỉ cần tôi đi làm nó chưa bao giờ quấy khóc, do biết rằng tôi đi làm kiếm tiền nuôi chúng. Hai anh em tính cách tương phản, nhưng tình cảm rất tốt, Cảnh Thụy rất thương em, dù trên miệng luôn nói em gái phiền, nhưng nếu Tiểu Thất một ngày không ở nhà, thằng bế ngược lại không quen.”

Tiêu Lăng mím chặt môi, cái anh ta muốn nghe không phải cái này!

Anh cần nghe là lý do cô gạt anh!

“Nói trọng điểm!”

Bí mật trong lòng được nói ra, lập tức nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tô Tố dừa vào lưng ghế, thu hồi lại khuôn mặt tười cười, “ Tiêu Lăng, tôi biết anh chấp nhận không được...”

E rằng bất kì người đàn ông bình thường nào cũng không chấp nhận được.

Cô gái mình đang quen lại đột nhiên lòi ra hai đứa con...chuyện này ai mà chấp nhận đuộc.

Tô Tố cười đau khổ nói, “Tôi cũng không miễn cưỡng anh chấp nhận, tôi cũng biết trong lòng anh giận, bốn ngày nay anh lại không chạy đến Trương Gia Giới tìm tôi tính sổ, nói thật tôi khá ngạc nhiên. Nếu anh tức giận muốn xả giận cứ tính hết lên đầu tôi, hai đứa trẻ vô tội, anh đừng tổn thương chúng.”

Cô ta thừa nhận rồi, cô thừa nhận gạt anh rồi!

Tiêu Lăng tức đến đỏ cả mắt, quay đầu nhìn Tô Tố một lần nữa, nhưng cô cả mặt điềm thản, dường như không còn gì để giải thích.

Có phải là anh đã yêu cô ta đến ngu muội, nên bây giờ không còn sợ hãi nữa sao!

Tiêu Lăng cực kì căm hận, “Tô Tố, cô trêu đùa tình cảm cảu tôi, cô tưởng tôi sẽ tha cho cô sao!”

Nằm mơ!

Anh không thể nhịn nhất là sự lừa dối!

Tô Tố khẩn trương nắm chặt váy, “ Tiêu Lăng, tôi lừa anh đích thật là tôi không đúng, lòng tôi cũng không muốn vậy, nếu anh muốn trừng

phạt tôi tôi cũng không còn gì để nói, nhưng coi như tôi xin anh, anh trừng phạt xong coi như trả hết sạch nợ được không?"

Tiêu Lăng khí thế ngút trời, nếu thật muốn trừng phạt cô, cô có biết có hậu quả gì không.

Con cô vẫn còn nhỏ, nếu cô thật có chuyện gì, Cảnh Thụy và Tiểu Thất của cô phải làm sao?

"Tiêu Lăng.."

"Cô im miệng!" Tiêu Lăng thấp giọng, phẫn nỗ nhìn Tô Tố, " Cô lừa tôi mà muốn tính hết một lần, làm gì có chuyện dễ như vậy! Tô Tố, cô quan tâm nhất là hai đứa con, vậy thật sự quá tốt rồi!"

Tô Tố đột nhiên có một dự cảm không lành, "Tiêu Lăng, anh định làm gì!"

"Tôi muốn quyền nuôi hai đứa nhỏ!"

Chương 146

Tô Tố căng thẳng rồi!

Quyền nuôi dưỡng của những đứa trẻ?

Tiêu Lăng là muốn cướp lấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất của cô về tra tấn sao!

Mắt cô đỏ lên nhảy bổ vào, nắm chặt lấy cánh tay của Tiêu Lăng, "anh không thể làm thế, người lừa dối anh là tôi, chúng vẫn chỉ là trẻ con, bọn trẻ năm nay mới được 4 tuổi cái gì cũng không biết, Tiêu Lăng, anh có chuyện gì thì nhắm đến tôi. Anh hận tôi lừa dối anh phải không, vậy thì tôi đưa bọn trẻ rời xa khỏi đây, chúng tôi rời khỏi thành phố A được không? Về sau sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, nếu như vẫn chưa đủ.....vây thì tôi đưa 2 đứa trẻ ra nước ngoài, tôi đảmbảo, về sau tuyệt đối sẽ không làm phiền cuộc sống của anh "

Đưa 2 đứa trẻ không xuất hiện trước mặt anh nữa?

Tiêu Lăng nghĩ đến tính khả năng này, tim bỗng giật mạnh!

Không!

Anh ấy buồn rầu phát hiện ra, cho dù Tô Tố cơ bản không yêu anh, cho dù Tô Tố ôm mục đích khác tiếp cận anh, anh cũng cơ bản không có cách nào tưởng tượng được cô ấy vĩnh viễn rời xa anh!

Cô ấy không phải yêu hai đứa trẻ nhất sao!

Rất tốt!

Tiêu Lăng dùng sức gạt tay của Tô Tố ra, “cô nằm mơ đi, bắt đầu từ hôm nay hai đứa trẻ sẽ ở sinh sống tại Cẩm Viên”

“Tiêu Lăng anh không thể như thế được!”

“Tôi cứ muốn như thế đó, cô thì làm được gì?”

Tô Tố hoảng rồi, hoàn toàn hoảng rồi.

Cô biết Tiêu Lăng có năng lực này, anh ta là người đàn ông giàu có nhất, tay mắt khắp nơi, anh ta muốn có quyền nuôi dưỡng hai đứa trẻ cô đến quyền nói “không” cũng không có. Nhưng đó là con của cô à!

Tô Tố cũng bắt đầu hối hận.

Từ đầu cô ở trong khách sạn, cô thà nguyện người xúc phạm cô là Triệu tổng, như vậy có phải như vậy thì sẽ không có tình huống của ngày hôm nay rồi.

“Tiêu Lăng…..tôi cầu xin anh, bọn trẻ vô tội, anh đừng đối phó với chúng, bọn trẻ vẫn còn quá nhỏ, bọn trẻ cái gì cũng không biết à”

Tô Tố nước mắt tràn khuôn mặt, khổ sở cầu xin.

Cảnh Thụy và Tiểu Thất của cô ngoan ngoãn hiểu chuyện vậy, đó là tính mạng của cô à!

Tiêu Lăng nhìn nước mắt của Tô Tố, trong tim lại giật mạnh.

Ngón tay của anh cử động, ý thức muốn thay cô lau nước mắt, ý nghĩ này vừa xuất hiện liền bị anh đàn áp kìm nén xuống.

Anh thành thành thực thực nhìn mắt của cô, muốn nhìn ra trong nước mắt cô có mấy phần thật giả.

"4 ngày trước Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất đã bị đón đến Cẩm Viên rồi!"

Cả khuôn mặt của Tô Tố bỗng chốc mất hết màu máu.

Cả người cô đang run lên, từ trong túi xách lấy ra điện thoại, cô điên cuồng gọi vào điện thoại của Cảnh Thụy, nhưng trong điện thoại liên tục chỉ truyền đến giọng nói nữ của máy móc.

"xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi hiện không thể nghe máy, xin đợi gọi lại"

"Không thể nào……không thể nào!" cô lại bắt đầu gọi điện thoại cho giáo viên ở trường, câu trả lời của giáo viên càng khiến cô tuyệt vọng, "nhà trường cho nghỉ rồi, bạn học sinh Cảnh Thụy và Tiểu Thất đã 4 ngày không đến lớp rồi"

"Đừng tốn công phu nữa, tôi nói rồi, tôi đã cho người đến đón bọn trẻ về Cẩm Viên rồi!"

Tô Tố nhìn sắc mặt băng giá của Tiêu Lăng, trong tim tràn đầy đều chỉ là tuyệt vọng, ôm lấy chút hy vọng cuối cùng, "bụp" một tiếng nặng nề quỳ trên ghế, "Tiêu Lăng, tôi cầu xin anh, đừng làm hại con của tôi….. "

Gân máu trên trán Tiêu Lăng nổi lên, trong tim ha ha cười lạnh lùng.

Thì ra trong tim của Tô Tố, anh sẽ hãm hại con đẻ của mình sao!

Anh cũng không nói nhiều thêm, nếu như cô nhận thấy như thế thì không ngăn cản khiến cô càng thương tâm tuyệ vọng một chút, ai bảo cô lừa dối anh cơ chứ!

“Tôi kêu cô xuống xe!” Tiêu Lăng nắm chặt lấy vô-lăng, cũng không nhìn cô nữa, “cô mà còn không xuống xe nữa, tôi không đảm sẽ không làm hại bọn trẻ!”

“Tiêu Lăng……..”

“Xuống xe!”

Tô Tố sợ sẽ khiến Tiêu Lăng bực tức thì hai đứa trẻ sẽ phải chịu khổ, kìm nén nước mắt mở cửa xe đi xuống.

Tiêu Lăng cũng xuống khỏi xe, anh chộp lấy túi xách từ trong tay của Tô Tố, ném một cái qua cửa sổ vào trong xe, Tô Tố hoàn toàn không dám phản kháng. Tiêu Lăng cười lạnh nhạt đóng cửa xe lại, lạnh lùng cảnh cáo cô, “đừng hòng có thể thoát khỏi tôi, Tô Tố, lừa dối tôi là phải trả giá! Nếu như muốn gặp lại bọn trẻ, thì cô đi bộ về biệt thự đi!”

Tiêu Lăng lên xe khởi động máy, quay đầu xe lái một mạch bỏ đi, đợi Tô Tố hồi lại tinh thần, bãi đỗ xe tối om chỉ còn lại bóng đèn sau xe của anh ấy.

8 giờ tối, nhiệt độ thành phố A giảm xuống, bãi đỗ xe dưới tầng hầm tối om lạnh lẽo.....Tô Tố cảm thấy cái lạnh chưa từng có.

4 ngày!

Cô không biết được trong 4 ngày này hai đứa trẻ đều đã trải qua những gì, càng không biết được Tiêu Lăng có lấy sự tức giận với cô đổ lên đầu hai đứa trẻ không, bọn trẻ vẫn còn nhỏ như thế, làm sao có thể chịu nổi cơn tức giận của Tiêu Lăng!

Tô Tố tuyệt vọng quỳ trên sàn, ôm lấy đầu đau khổ khóc lớn.

Cảnh Thụy.....

Tiểu Thất......

Kiếp trước cô mất đi đứa con, chẳng lẽ kiếp này.....

Không không không!

Cô tuyệt đối không thể mất đi con của mình, Tiêu Lăng vừa nãy nói muốn gặp đám trẻ thì tự đi bộ về biệt thự. Trong ánh mắt của Tô Tố như được thắp lên ngọn lửa, cho dù có phải bò, cô cũng sẽ bò về biệt thự để gặp bọn trẻ của cô!

Cô đứng dậy từ mặt đất, xông ra khỏi bãi đỗ xe đuổi theo.

.....

Bên ngoài bãi đỗ xe ở một góc khuất, nét mặt Tiêu Lăng bực tức răng cắn chặt đỗ xe lại, đến khi nhìn thấy Tô Tố hoảng loạn xông ra từ bãi đỗ xe, anh mới cười nhẹ.

Rất tốt!

Tiêu Lăng gọi một cuộc điện thoại, “Cảnh Thụy và Tiểu Thất ngủ chưa?”

“Vẫn chưa ạ, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư vẫn đang chơi đùa, bọn trẻ bình thường hơn 9 giờ mới đi ngủ?

Tiêu Lăng nhìn thời gian đồng hồ.

Vừa đến 8 giờ 10 phút

Từ sân bay về biệt thự anh ở khoảng cách lái xe mất một tiếng, đi bộ ít nhất cũng cần phải năm sáu tiếng đồng hồ.

Anh dặn dò dì Trương, “tôi hôm nay có thể quá nửa đêm mới về tới nhà, hai đứa nhỏ dì chăm sóc nhiều chút. Sau khi bọn nhỏ ngủ rồi kiểm tra lại cửa sổ lần nữa, cần phải đóng chặt”

“Dạ vâng, thiếu gia ngài có việc sao, tiểu tiểu thư vừa mới hỏi thiếu gia khi nào mới về?”

Sắc mặt của Tiêu Lăng ôn hòa một chút, “nói với Tiểu Thất và Cảnh Thụy rằng công ty tôi có việc gấp cần phải xử lý, vậy nên bây giờ chưa về ngay được, đợi ngày mai tôi sẽ chơi với bọn nhỏ. Còn nữa, bây giờ trả lại điện thoại cho Cảnh Thụy được rồi, nhớ xóa bỏ cuộc gọi đến”

Trước khi đến sân bay anh đã đặc biệt kêu người “làm mất” điện thoại của Cảnh Thụy, bây giờ cũng nói rằng tìm lại được rồi.

“Dạ vâng, thiếu gia”

Dập điện thoại, Tiêu Lăng nhìn về hướng công bãi đỗ xe, nhưng khi nhìn thì phát hiện không có bóng hình của Tô Tố nữa, sắc mặt của anh tức thì giá lạnh, ném bỏ điện thoại trên tay nắm chặt lấy tay lái, xe nhanh chóng chạy về hướng đường về nhà.

Xe vừa quay xe, Tiêu Lăng nhìn thấy bóng dáng Tô Tố.

Dưới ánh đèn vàng bên đường, bóng dáng của cô giữa dòng xe đang chạy ướt đẫm đôi mắt. Cô ấy hôm nay mặc một bộ đồ rất đơn giản áo phông trắng và quần jean còn cả đôi giày vải, bởi vì tốc độ chạy quá nhanh, mái tóc đen tuyền rối loạn không ra hình dáng gì.

Dáng điệu cô chạy rất nhanh, giống như sợ rằng muộn một giây thì không nhìn thấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất vậy.

Tiêu Lăng nhếch khóe miệng, nụ cười ranh mãnh.

Xem ra cô ấy quan tâm đến bọn trẻ điểm này là thực sự!

Hoài nghi anh đối với bọn trẻ không có lợi cũng là thực sự!

Xe di chuyển với tốc độ chậm, Tiêu Lăng không nhanh không chậm đi theo phía sau cô.

Chương 147

Hành lý và túi xách của Tô Tố đều ở trên xe của Tiêu Lăng, bao gồm cả điện thoại tiềm mặt tất cả đều ở trong túi xách, cô bây giờ một đồng cũng không có.

Cô chỉ có thể ra sức chạy.

Vượt qua lúc ban đầu cô cảm thấy toàn thân hán lạnh, chạy à chạy à, toàn thân chỉ còn lại nóng nực.

Cô lần đầu tiên oán hận cơ thể này, thể chất cơ thể này quá kém, cô mới chạy được một lúc thì tim đập như sấm thở như trâu.

Toàn thân Tô Tố đều là mồ hôi, cô gập người, đôi tay chống lên đầu gối nỗ lực hít thở.

Không được ngừng!

Tô Tố mày không được ngừng lại!

Cô cố gắng điều chỉnh lại hơi thở, ôm lấy bụng chạy tiếp.

Sân bay đều được xây rất xa ở vùng ngoại ô, cho dù thành phố A xa hoa, ngoại ô và ngoại ô ở khu vực khác cũng không có gì không giống nhau. Chạy à chạy à, dòng xe chạy bên cạnh ít dần, đèn đường cũng không có nữa.

Hai bên đường hàng rào cao cao, hai bên hàng rào là màu đen của cây nho, dưới màu đen của đêm, những thứ màu tối càng thêm tối

đen, thỉnh thoảng có gió thổi qua, rung chuyển cành lá phát ra âm thanh xào xạc rít rít......Tô Tố nỗ lực bỏ đi những ý nghĩ không tốt đó ra khỏi đầu.

Cô ấy bây giờ chỉ có một ý nghĩ!

Cô ấy cần pahir về nhà để gặp bọn trẻ của cô, ai cũng không được làm hại bọn trẻ của cô!

“pi....” (tiếng còi xe)

Đằng sau lưng ánh đèn chói mắt, tiếp đó chiếc xe dừng lại bên cạnh cô.

“hey, người đẹp cô có một mình thôi sao?” từ cửa sổ ló ra cái đầu của một nam thanh niên, “có muốn đi nhờ xe không?”

Tô Tố nhìn về phía xe, nam thanh niên trong xe nhìn khuôn mặt và thân hình của Tô Tố, ngạc nhiên huýt sáo miệng.

“Anh làm cái gì thế, dọa chết người ta rồi.”

Trong xe vốn có một nam một nữ, nói lời này là của cô gái, người con trai ngồi trên ghế lái lập tức thành thực lại, cô gái trẻ ngồi ở trên ghế phụ. Cô nhìn thấy Tô Tố cũng kinh hãi chút, thân thiện gật đầu với Tô Tố, “cô gái có phải cô gặp phải chuyện gì sao, nửa đêm một mình trên đường rất nguy hiểm, cô muốn đi đâu? Tôi và bạn trai tôi muốn đi trung tâm thành phố A, nếu như xuôi đường có thể đưa cô một đoạn. Nếu như không xuôi đường cũng coa thể đưa cô đến đồn cảnh sát gần đây, ở đây là ngoại ô, với lại đoạn đường này rất khó bắt được xe”

Tô Tố nhìn khuôn mặt thân thiện của cô gái, có chút động lòng.

Nếu như có thể bắt được xe cùng đường, vậy thì cô có thể sớm gặp lại hai đứa trẻ rồi.

Vâng......

Cô nhớ lại câu nói nặng nề của Tiêu Lăng “đi bộ về biệt thự” liền dập tắt ý nghĩ đó, cô cười khổ sở lắc đầu, “cảm ơn ý tốt của các bạn, nhưng mà không cần đâu ạ, tôi đã gọi điện thoại cho bạn tôi rồi, lập tức sẽ có người đến đón tôi thôi, lần nữa xin cảm ơn ý tốt của các bạn”

Cô gái trẻ nhún vai, “có người đến đón thì tốt, vậy chúng tôi đi trước nhé!”

Tô Tố vẫy tay chào tạm biệt cô gái.

Cô lại tiếp tục chạy nhanh về phía trước.

Cô không phải không thể bắt xe trở về, mà là lúc này cô không muốn lại khiến Tiêu Lăng thêm tức giận, nếu như cô đi bộ trở về biệt thự có thể khiến cơn tức giận của anh ấy giảm xuống chút nhiều, cô chịu hình phạt này có là gì đâu.

Duy nhất đáng được vui mừng là cô hôm nay đi đôi giày vải đế thấp, Tô Tố vừa chạt vừa trong nỗi khổ tìm thấy niềm vui.

......

Tô Tố không biết rằng, khi cô dừng lại nói chuyện với người khác, đằng sau lưng một chiếc Bentley cũng dừng lại. Bởi vì cách xa, Tiêu Lăng không nghe được Tô Tố và người đó nói chuyện gì, Tiêu Lăng nắm chặt lấy tay lái.

Nửa đêm ở giữa đường cũng dám dừng lại nói chuyện với người khác!

Điên rồi sao!

Nhìn thấy chiếc xe đó rời đi, Tiêu Lăng thở phào nhẹ nhõm, anh tiếp tục nổ máy, một bên lái xe tốc độ con rùa một bên gọi đi một cuộc điện thoại.

“Có phải ông Triệu thị trưởng thành phố không? Vâng, tôi là Tiêu Lăng! Tôi muốn nhờ ông giúp một chuyện, trước khi trời sáng chặn đường quốc lộ 101, không để bất kỳ chiếc xe nào và người thông hành. Được, làm phiền ông rồi”

Tiêu Lăng dập máy, tiếp tục lái xe.

.....

Tô Tố không biết thời gian trôi qua bao lâu rồi, dần dần, toàn thân cô đã ướt đẫm mồ hôi, lại bị gió đêm thổi khô, khô rồi lại ướt, cứ như thế lập đi lập lại mấy lần, đến cả tóc của cô cũng dính lên trên mặt, gió đêm thổi, toàn thân cô bắt đầu run lập cập lên.

Dần dần, khuôn mặt cô càng ngày đỏ lên, bờ môi càng ngày càng trắng càng ngày càng khô lại! Cô lúc mới đầu bước chạy vội vàng biến thành chạy bước nhỏ, lại từ chạy bước nhỏ biến thành bước nhanh về trước, đến bây giờ chỉ có thể vấp vấp ngã ngã lê lết đôi chân hướng về phía trước.

Cô từ lúc trăng sáng ở sân bay đi bộ đến khi ngoại ô hoang vắng không người ở, lại từ ngoại ô hoang vắng không người ở đi bộ đến thành phố có đèn đường.

Nhanh rồi!

Nhanh rồi!

Đây là ý niệm duy nhất của cô.

Đôi chân như gắn thêm chì nặng nề không tưởng, trước mắt càng là bóng tối, chân vừa bước tiếp, cả người cô ngã trên mặt đường đá, nằm sấp trên mặt đất rất lâu nhưng cũng không thể đứng dậy.

Đau!

Toàn cơ thể không có chỗ nào không kêu đau, cô không đượng ngừng lại.

Cô nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay, nỗi đau đem đến sự tỉnh táo trong phút chốc, cô nỗ lực từ dưới đất đứng dậy, nghiêng nghiêng ngả ngả tiếp tục hướng về phía trước.

Cô nhất định......nhất định phải đi gặp các con của cô.

Tô Tố giống như một linh hồn phiêu dạt, cuối cùng cũng bay vào trong thành phố. Thành phố A có một tòa tháp đồng hồ lớn, là kiến trúc nổi tiếng của thành phố A, đồng thời, cũng là kiến trúc lớn nhất hùng vĩ nhất, ánh đèn trên tháp đồng hồ cả đêm không tắt, Tô Tố ngẩng đầu lên nhìn thời gian.

2 giờ sáng sớm!

Cô đã đi bộ được cả 4 tiếng đồng hồ.

Nhanh rồi!

Đã vào khu vực thành phố, thêm một tiếng đi đường nữa thôi là có thể đến được biệt thự Cẩm Viên rồi.

Đi bộ 4 tiếng đồng hồ cô ấy đã mất nước nghiêm trọng, đôi môi nứt nẻ, đôi mắt vô thần, nếu như không có một ý niệm luôn chống đỡ cho cô, cô đã sớm ngất đi rồi.

Thành phố A là một thành phố không đêm, trong nội thành cho dù là 2 giờ sáng vẫn có rất nhiều người.

Có chiếc xe taxi dừng ngay trước cô, Tô Tố đã không còn chút sức lực nào để quay đầu ra nhìn, xe taxi lại rời đi, cũng có những kẻ đi ngang qua hút sáo gọi cô, cô cũng phớt lờ đi.

Một tiếng sau.

Tô Tố cuối cùng nghiêng nghiêng ngả ngả xuất hiện tại cửa lớn Cẩm Viên, lúc này toàn thân Tô Tố thảm thương, không biết bị ngã bao nhiêu lần, trên chiếc áo phông màu trắng phủ lên một lớp bụi bẩn, một khuôn mặt lúc trước còn đỏ biến thành tái nhợt. Chiếc quần ở chỗ đầu gối đều đã bị ngã rách thành một lỗ, chiếc quần jean màu trắng bị nhuộm lên chút màu đỏ của máu.

Trong lòng bàn tay và bên má đều có vết xước.

Khi đến Cẩm Viên là 3 giờ sáng, vạn vật đều tĩnh lặng, toàn bộ khu biệt thự đến một âm thanh cũng không có, một màu trắng khu biệt thự phong cách Châu Âu toàn bộ đều bị bóng đem bao chùm, ngoại trừ duy nhất hai cây đèn thủy tinh màu trắng đang chiếu sáng ở cổng lớn Cẩm Viên.

Nhìn thấy Cẩm Viên, đôi môi nứt nẻ của Tô Tố nở nụ cười mỉm.

Đến rồi!

Cô cuối cùng cũng đến rồi!

Cô nhìn về tòa lầu nhỏ phong cách Châu Âu phía trước, tòa lầu nhỏ cũng tương tự bị màn đêm bao phủ, một chút tiếng động cũng không có, dường như giống với màn đêm chìm trong giấc ngủ.

Bọn trẻ của cô đang ở trong đó.

Với niềm tin này, Tô Tố bước đi bước chân nặng nề, đi đến cổng lớn.

Bình thường cổng lớn đều có hai người bảo vệ trực ban, hôm nay một người cũng không có, chỉ có một cánh cổng lạnh giá.

Tô tố đi đến cổng, dùng sức gõ cửa, cô kiệt sức hét lớn lên, "có người không! Tiêu Lăng tôi đến rồi! Tôi biết anh chưa ngủ, tôi đã nghe lời anh đi bộ trở về rồi, anh cần phải thực hiện lời hứa của anh rồi, tôi muốn gặp Cảnh Thụy, tôi muốn gặp Tiểu Thất, anh mau mở cửa cho tôi!"

Cánh cổng điện tử gặp phải công kích, phát ra "bi bi bi" còi cảnh báo, máy móc ở cửa lớn hét lên, "cảnh báo cảnh báo! Có người đột nhập---có người đột nhập---"

Tiếng còi cảnh báo reo lên, đèn của cả trang viên phút chốc sáng bừng lên!

Chương 148

Toàn bộ trang viên giống nhưng phút chốc bừng tỉnh trở lại.

Tòa lầu nhỏ màu trắng phong cách Châu Âu cũng có ánh đèn sáng lên, dần dần, có người giúp việc mặc xong quần áo ra cổng, nhìn thấy là Tô Tố, tất cả mọi người đều không dám hành động, càng không dám đi mở cửa cho cô ấy.

Tô Tố bám lấy cánh cổng bị đóng chặt, dùng sức đập, “Tiêu Lăng anh ra đây! Anh nhanh ra đây, tôi đã nghe anh đi bộ từ sân bay về đây rồi, anh nói sẽ để tôi được gặp bọn trẻ, anh đã nói vậy!”

Không cần biết Tô Tố gào thét như thế nào, trong tòa lầu nhỏ phong cách Châu Âu đều không có bóng hình đi ra.

Tô Tố biết Tiêu Lăng chưa ngủ.

Có lẽ lúc này anh ta đang ở đâu đó nhìn ngắm sự thảm hại của cô. Toàn cơ thể cô mềm yếu, trong đầu quay cuồng, đến cả tiếng hét cũng nhỏ dần.

Giọng cô xen lẫn tiếng khóc lóc, “anh đã đồng ý với tôi cho tôi gặp bọn trẻ, đã đồng ý rồi......”

Dì Trương nhìn thấy tình cảnh này có chút không nhẫn tâm.

Bà đã được biết tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư là con của Tô tiểu thư và thiếu gia sinh ra, đối với việc Tô tiểu thư lừa gạt thiếu gia bà đương nhiên không thừa nhận, trước đây cô và Tô Tố tiếp xúc cũng

khá tốt, với lại bản thân bà cũng là người mẹ, nhìn thấy Tô Tố như vậy thực sự có chút khó chịu.

Bà từ cửa biệt thự đi ra, cách hàng rào lắc đầu với cô ấy, “Tô tiểu thư, cô hãy về trước đi, thiếu gia ngài ấy hôm nay sẽ không gặp cô”

Tô Tố giống như bám được cành cây cứu mạng, cô cách hàng rào dùng sức tóm lấy tay của dì Trương, “dì Trương, cháu cầu xin dì, dì đi nói với Tiêu Lăng được không, nói vưới anh ấy ra đây gặp cháu được không?”

Dì Trương lắc đầu, “Tô tiểu thư, không phải tôi không giúp cô, chuyện lần này thiếu gia thực sự rất tức giận, tính cách của thiếu gia cô cũng không phải không rõ, ngài ấy cứng nhắc như vậy cũng không phải tôi có thể khuyên được. Không giấu gì cô, thiếu gia đã dặn dò xuống dưới, trong biệt thự tất cả người giúp việc đều không được để ý cô, càng không được mở cửa cho cô”

Tô Tố tóm chặt lấy hàng rào sắt, khuôn mặt đẫm nước mắt.

Giọng của cô đều đang run lên, “di Trương......con của cháu. Cảnh Thụy và Tiểu Thất bọn trẻ thế nào rồi ạ? Tiêu Lăng thật sự đón chúng đến đây rồi sao? Anh ta có làm hại chúng không. Dì Trương, cháu không cầu xin dì thả cho cháu vào, cháu chỉ cầu xin dì nói cho cháu, con của cháu có an toàn không, có bị ngược đãi không......”

Dì Trương cô cùng ngạc nhiên, kỳ quái nhìn Tô Tố.

Thiếu gia làm sao ngược đãi tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư, ngài ấy lần đầu làm bố hoàn toàn chỉ có vui sướng và áy náy, yêu quý chúng còn không được nữa là.

Cô vừa định nói, thì nghe thấy sau lưng giọng nói lạnh lẽo.

“Dì Trương, dì quên lời tôi nói sao!”

Dì Trương quay người lại thì nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Lăng giá lạnh đứng sau lưng bà rồi, bà thở dài, “thiếu gia, tôi là nhìn thấy Tô tiểu thư quá đáng thương, trên người cô ấy có nhiều vết thương, có thể cho Tô tiểu thư vào biệt thự xử lý vết thương trước được không.....”

“Dì Trương, dì lo hơi nhiều chuyện rồi đó!”

“Thiếu gia......”

“Quay vào trong đi!”

Dì Trương bất lực lắc đầu với Tô Tố, thở dài ròi khỏi khu cổng lớn. Bà cuối cùng cũng hiểu được vì sao thiếu gia dặn bà đóng chặt cửa sổ phòng tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư rồi, cơ bản là lo lắng bọn trẻ nửa đêm bị ồn ào đánh thức, nhìn thấy cảnh trước mắt à.

Thôi vậy

Chuyện của bản thân họ để bản thân họ tự giải quyết đi.

“Tiêu Lăng.....”

“Cô đi đi!”

“Tôi không!” đôi mắt Tô Tô đỏ vì lo lắng, nắm chặt hàng rào, “anh đã đồng ý với tôi chỉ cần tôi đi bộ về đây thì cho tôi nhìn bọn trẻ.....”

“Vậy sao?” đôi tay của Tiêu Lăng đúc vào trong túi quần âu, khuôn mặt lạnh băng giống như đang nhìn một người lạ không có quan hệ

gì, “bây giờ tôi lại thay đổi chủ ý rồi”

“Anh không thể như thế.....không thể như thế.....tôi biết tôi sai rồi, tôi không nên lừa dối anh, nhưng tôi cũng không phải cố ý, tôi đã nghĩ nói sự thật với anh.”

Cô đã bao nhiêu lần muốn nói ra sự thật, là do cô không dám.

Tính khí của anh ta bạo lực như thế hống hách như thế, nếu như anh ta biết được cô có hai đứa trẻ, khẳng định sẽ nổi trận lôi đình.

Cô chính vì sợ dáng vẻ của anh ta sẽ như bây giờ không kiểm soát, vậy nên cứ giấu kín cứ giấu kín.

Tiêu Lăng lặng im nhìn Tô Tố.

Nếu như lời nói này của cô ấy nói tại sân bay, anh sẽ tin, nhưng bây giờ.....anh không tin nữa.

Lúc còn ở sân bay anh đã nghĩ, chỉ cần cô giải thích, cho dù là biện ra một lời nói dối không thành thực cũng tốt, anh đều nguyện tin tưởng.

Nhưng cô ấy không có!

Anh rõ ràng đã cho cô ấy cơ hội, cô ấy chỉ thừa nhận đã lừa gối anh.

Ánh mắt của Tiêu Lăng so với ánh trăng càng yên lặng, “đủ rồi, bây giờ nói gì cũng muộn rồi, tôi đã không muốn nghe thêm lời bất kỳ lời giải thích nào của cô nữa”

Tô Tố bám trên thành lan can sắt khóc lóc của sự sụp đổ.

Đèn thủy tinh mang theo ánh sáng trắng mờ nhạt, chỉ có một ít ánh sáng đó đã khiến dáng vẻ thảm hại tồi tệ của cô hiện ra rõ ràng trước mắt Tiêu Lăng.

Tinh thần cả người cô đều nhụt chí, toàn thân đều đang run lên dữ dội, giọng khóc thét tuyệt vọng càng khiến người nghe thêm tim đau nhói.

Tay trong túi quần của Tiêu Lăng nắm chặt thành nắm đấm.

Anh không quan tâm quay đầu đi không nhìn cô, giọng nói lạnh lùng, "cô đi đi!"

"Trả lại con của tôi cho tôi, cầu xin anh trả lại cho tôi...." Tô Tố trong đầu quay cuồng, đôi chân mềm yếu cả người không có chút sức lực nào gục xuống đất chỉ lẩm bẩm một câu, "trả con lại cho tôi, trả lại cho tôi...."

"Tôi nói rồi, bắt đầu từ ngày hôm nay bọn trẻ theo tôi"

"Tiêu Lăng, anh thực sự muốn dày vò tôi đến khi nào, tôi tùy anh xử lý không được sao, bịn trẻ vẫn còn nhỏ à, bọn trẻ chưa từng đắc tội với anh, bọn trẻ cũng chưa từng lừa dối anh, bọn trẻ cũng không có được sự lựa chọn khi được sinh ra....." cô nắm lấy phần áo trước ngực, thở ra nặng nề, "anh.....cuối cùng là hận tôi bao nhiêu, mới như vậy......trừng phạt trái tim của tôi. Anh muốn báo thù tôi, tôi đẻ anh báo thù.....được chưa? Anh không muốn nhìn thấy tôi, tôi đưa bọn trẻ vĩnh viễn rời xa khỏi tầm mắt của anh, cách xa anh. Nếu như, nếu như anh thấy không đủ, vậy thì tôi chết đi, tôi chết đi được không....chỉ cầu xin anh đừng làm hại bịn trẻ"

Chết?

Sắc mặt Tiêu Lăng bỗng thay đổi, anh bỗng nhiên quay đầu lại. Nhìn thấy ngay tuyệt nhiên và tuyệt vọng trong đáy mắt cô ấy.

Con tim anh đập mạnh!

Tô Tố không thể nghĩ ra biện pháp nào hơn thế nữa.

Tiêu Lăng và Mạc Tầm không giống nhau, giống nhau là kẻ thù, Mạc Tầm không biết cô là Tô Tố trước đây, địch trong sáng ta ở tối. Nhưng Tiêu Lăng không giống vậy, năng lực của anh ta thông thiên, cô cơ bản không thể đấu lại anh ta.

Là bởi vì sự lừa dối của cô khiến lòng tự tôn của anh ta bị thiệt hại, vậy thì cô chết đi là xong.

Cô ngừng nước mắt, nỗ lực bám lấy lan can dựng cơ thể đứng dậy, từng chữ từng câu đều nói ra rất khó khăn, “có phải chỉ cần tôi chết đi.....anh mới buông tay. Nếu vậy thì.....chỉ cần anh không làm hại bọn trẻ, tôi tác thành cho anh, tôi chỉ cầu xin anh sau khi tôi chết đi, hãy thả bọn trẻ ra đừng đưa chúng vào viện phúc lợi, cầu xin anh đưa hai đứa trẻ giao cho Tiểu Hy, nói là......tôi cầu xin cô ấy giúp tôi chăm sóc hai đứa trẻ lớn lên.....”

Kiếp trước cô lớn lên trong Viện phúc lợi, ở đó cơ bản không phải nơi cho người ở, cô không muốn con của cô cũng phải chịu tội giống như vậy

Tô Tố lưu luyến nhìn về phía biệt thự sau lưng của Tiêu Lăng

Cảnh Thụy, Tiểu Thất.....

Mẹ xin lỗi các con!

Cô thu ánh mắt về, từ từ lùi về sau máy bước, cuối cùng ánh mắt nhìn về Tiêu Lăng tràn đầy ý oán hận, “việc hối hận nhất kiếp này của tôi, chính là gặp anh!”

Chương 149

Việc hối hạn nhất, chính là gặp anh.....

Cả con tim của Tiêu Lăng vừa lạnh vừa đau!

Thì ra, cô ấy hối hận gặp được anh! Lãng phí cả tấm chân tình của anh đối với cô ấy, cô ấy đến một chút chũng không cảm nhận được sao!

Chết?

Anh không tin tưởng Tô Tố thực sự sẽ lựa chọn đi chết, tốt nhất cũng chỉ là dọa dọa anh mà thôi!

Cô ấy có phải chắc chắn rằng anh sẽ mềm lòng, vạy nên mới dám nói lời như vậy? Tiêu Lăng cắn răng đỏ con mắt nhìn chằm chằm cô ấy, “Tô Tố, có bản lĩnh thì cô đi chết thật đi, cô chết rồi tôi tuyệt đối không tìm Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất rắc rồi!”

Tô Tố thật sự hối hận rồi.

Nếu như không có Tiêu Lăng, cũng có thể cô sẽ không thuận lợi vào đoàn phim quay phim, dù là kinh nghiệm của cô cũng tuyệt đối không giống bây giờ bước ngoặt như vậy.

Cũng có thể cuộc sống sẽ khó khăn gain khổ một chút, nhưng vượt qua giai đoạn ban đầu cũng được rồi.

Cô sẽ nỗ lực trong thế giới giải trí đấu tranh vươn lên, bên cạnh lại

thu dom bằng chứng hại chết cô kiếp trước của Mạc Tầm và Bạch Linh.

Cô sẽ cùng Tiểu Thất và Cảnh Thụy vui vui vẻ vẻ sinh sống cùng nhau, hoặc đến lúc nào tuổi đã mỏi mệt rồi, cũng sẽ tìm người đàn ông biết lạnh biết nóng.

Tô Tố ngẩng đầu, trước mắt tối sầm, cô nỗ lực đứng thẳng người, cuối cùng nhìn bầu trời đêm, cái nhìn này khiến cô thất vọng rồi. Liên tiếp mấy ngày thành phố A trời mưa nhiều mây, bầu trời đêm không nhìn thấy một ngoi sao cũng không có vầng trăng, toàn bộ bầu trời giống như bị một lớp dày vải đen bọc kín, nhìn không thấy chút ánh sáng.

Đây đúng thậtgiống với tình huống của cô lúc này.

“Tiêu Lăng, nhớ lấy lời anh vừa hứa với tôi.....”

Cô không còn nhìn lấy Tiêu Lăng một lần, lần nữa lùi về sau vài bước, đầu ngắm chuẩn bức tường kiên cố bên cạnh cổng biệt thự, dùng sức xông đến!

Phần đầu đập mạnh vào tường, Tô Tố yếu đuối đổ xuống, trước khi chìm sau trong hôn mê cô cảm nhận được chất dịch có hơi ấm tanh ngọt xuôi theo góc mặt chảy xuống, lại dường như nghe thấy tiếng hét lớn khủng hoảng vội vã của Tiêu Lăng.

Vội vã?

Khủng hoảng?

Tô Tố rất muốn cười, nhưng cô phát hiện đến động tác cử động khóe miệng cô cũng không làm được. Nhất định là cô nghe nhạm rồi, Tiêu

Lăng hận đến mức cô lập tức chết đi mới tốt, làm sao có thể dùng giọng nói run rẩy gọi cô.

Cô muốn mở mắt, nhưng cô mệt quá.

Thật sự rất mệt.

Tô Tố từ từ nhắm dần đôi mắt.

......

Tiêu Lăng hồi phục lại tinh thần thì nhìn thấy Tô Tố lùi lại mấy bước, khuôn mặt kiên định nhìn về phía bờ tường, con tim của anh đập mạnh, không thể tiếp tục duy trì lý trí nữa, bước lớn xông đến, “Tô Tố, cô dám!”

Tiêu Lăng hoảng rồi!

Không không không!

Anh không muốn cô chết!

Anh nhanh như bay xông ra khỏi cổng, nhưng đã không kịp.....

Tiêu Lăng nhìn chằm chằm Tô Tố đâm lên bức tường cạnh anh, anh chỉ đến kịp đón lấy cơ thể yếu mềm đổ ra của cô ấy.

Máu tươi phút chốc từ trên trán ào ra.

Không!

Cô ấy không phải lừa anh chứ? Cô ấy không phải cố tình tiếp cận anh muốn tiền của anh quyền của anh sao? Nếu đã như vậy, cô ấy

làm sao đi chết được!

“Tô Tố cô đừng có lừa tôi nữa, lại là diễn kịch pahir không, đúng không!” bản thân anh cũng không phát hiện ra, giọng nói của anh cũng đang run lên.

Màu đỏ tươi của máu tràn trên cánh tay của anh, hoàn toàn nóng ấm.

Ấm...

Không phải là túi máu của diễn kịch!

“A.....”

Những người giúp việc không xa đó nhìn thấy cảnh này, bỗng chóc thét lên. Âm thanh này thức tỉnh Tiêu Lăng, anh hoảng loạn ôm lấy Tô Tố xông vào trong biệt thự, hét lớn lên, “Tiểu Trần, tìm bác sĩ! Tìm bác sĩ William đến đây!”

“Vâng!”

Anh bế Tô Tố xông thẳng vào trong căn phòng cô vốn ở, anh đặt Tô Tố đã bất tỉnh chìm sau trong hôn mê lên chiếc giường lớn, gào lên với dì Trương cùng vào ở phía sau, “hộp thuốc! Hộp thuốc!”

“Tôi đi lấy ngay đây!”

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố không cử động máu chảy không ngừng, sắc mặt trắng bệch. Anh không muốn cô đi chết, chưa từng nghĩ đến!

Túm lấy chiếc chăn trên giường đắp lên trên trán của cô ngưng máu, toàn thân Tiêu Lăng đều đang run lên, “Tô Tố! Cô không được phép xảy ra chuyện! Không được phép xảy ra chuyện nghe thấy không! Cô

nếu dám có chuyện, người thân của cô bạn bè của cô, một người tôi cũng sẽ không bỏ qua cho họ!”

Dì Trương nhanh chóng mang hộp thuốc xong vào, “thiếu gia....”

“Đưa cho tôi”

Tiêu Lăng giật lấy hộp thuốc, anh từng du học ở nước ngoài, phương pháp cấp cứu cũng biết rất nhiều, nhưng đầu óc anh của lúc này trống rỗng, hoàn toàn không có cách thức. Anh lấy từ trong hộp thuốc gạc vô trùng, hoảng loạn đặt gạc ấn lên trên trán chảy máu không ngừng của Tô Tố.

Rất nhanh miếng gạc mỏng thẫm đẫm máu.

Sắc mặt Tô Tố càng ngày càng trắng bệch.

Tiêu Lăng hướng ra cửa gào lên, “bác sĩ William đâu, làm sao vẫn chưa đến!”

Hình bóng của Tiểu Trần xuất hiện ở cửa phòng, “đã gọi điện thoại thúc giục rồi, bác sĩ William đã trên đường đến rồi”

“Tiếp tục đi thúc giục!”

“Vâng!” Tiểu Trần cầm lấy điện thoại hoảng loạn lại bắt đầu gọi đi.

Dì Trương cũng rất lo lắng, vừa rồi bà nghe rõ ràng cuộc đối thoại của thiếu gia và Tô tiểu thư, lúc này nhẫn nhịn không được oán trách Tiêu Lăng.

Thật sự không nỡ tại sao lại nói ra lời nói tuyệt tình độc ác như thế à, đến bà một người ngoài nghe thôi cũng cảm thấy đau lòng, càng

không nói đến là Tô tiểu thư đang hoảng loạn!

Trong phòng đều là mùi tanh của máu, bà không nhẫn nại nhìn tiếp, nhanh chân bước ra khỏi phòng.

Vừa rồi sự yên lặng của biệt thự bởi vì Tô Tố bị thương lần nữa huyên náo trở lại, di Trương lo lắng hai đứa trẻ sẽ nghe thấy động tĩnh, nhanh chóng chạy đến lầu 2 căn phòng phía trong cùng, mở cửa phòng nhìn động tĩnh bên trong.

Bên trong không có lấy một chút ánh sáng, chỉ có âm thanh hít thở đồng đều cảu hai đứa trẻ.

Dì Trương thở phào.

Bà thật sự cảm thấy may mắn vật liệu xây dựng của biệt thự đều là cách âm, nếu không thì bọn trẻ nhìn thấy thiếu gia ép buộc Tô tiểu thư đến như thế, về sau khẳng định sẽ không tha thứ cho thiếu gia.

Di Trương nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi căn phòng, đóng lại cánh cửa.

“Dì Trương.....”

“Ở đây canh chừng tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thu, bọn trẻ thức dậy rồi thì lập tức thông báo cho tôi. Chuyện phát sinh trong đêm nay bắt buộc giữ bí mật tuyệt đối, ai mà nói này nọ bị tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư nghe thấy, các người toàn bộ nghỉ việc đi!”

Nữ giúp việc kinh hãi gật đầu, “chúng tôi sẽ không nói linh tinh”

.....

Bác sĩ William sau 20 phút đến nơi.

Khi ông đến cả người Tiêu Lăng đã ở trong giai đoạn không kiềm chế được, nhìn thấy ông đi vào, lập tức tóm lấy cà-vạt của ông kéo đến bên cạnh giường.

“Cứu lấy cô ấy! Nhanh cứu cô ấy!”

Bác sĩ William là nam bác sĩ khoảng hơn 40 tuổi, người cao, năm giác quan đậm sâu, ông chính là bác sĩ điều trị chính của Bạch Linh, cũng từng là học trò của Tiêu lão gia.

Đến phòng, nhìn thấy Tô Tố thảm thương trên giường lớn, William hít một hơi lạnh, “ông trời của tôi ơi, các người làm cái gì với cô gái này vậy!”

“Nhanh cứu lấy cô ấy!”

“Tôi sẽ cứu người, Tiêu tiên sinh, cin ngài thả tôi ra trước đã” Wiliiam kiểm tra trước một lượt tình hình vết thương của Tô Tố, nhẹ nhõm thở dài, người của Tô Tố tuy thảm thương, nhưng không phải là toàn cơ thể đều bị thương nghiêm trọng, nghiêm trọng nhất là vết thương trên trán.

Một miếng gạc ấn lên vết thương, William lấy bổ miếng gạc, máu ngay tức thì tuôn ra. Ông nhìn vết thương, sắc mặt mười phần nghiêm trọng.

“Tình trạng của cô ấy thế nào rồi?”

“Vết thương rất dài, bắt buộc lập tức khâu vết thương lại!”

Chương 150

Khâu!

Trái tim Tiêu Lăng trầm xuống.

"William, có nghiêm trọng không?"

"Tiêu tiên sinh, nếu bị đụng mạnh thêm chút nữa, hộp sọ sẽ bị vỡ, đến lúc đó thánh sống cũng không thể cứu được, cậu nói có nghiêm trọng không!"

William không quan tâm việc giải thích cho Tiêu Lăng nữa, nhanh chóng mở hộp thuốc luôn mang bên mình ra, từ hộp thuốc lấy ra một ống tiêm dùng một lần.

"Tôi phải tiêm thuốc gây mê để khâu vết thương cho vị tiểu thư này. Mời mọi người hãy đi ra ngoài trước."

Tiểu Trần lặng lẽ ra khỏi phòng, nhưng Tiêu Lăng lại không di chuyển. "Tôi muốn ở đây với cô ấy."

"Ok, cậu lại giúp tôi một tay." Bác sĩ William tiêm thuốc gây mê cho Tô Tố, không ngần ngại chỉ huy Tiêu Lăng, "Giúp tôi tìm một chiếc khăn ướt nóng vào đây."

Tiêu Lăng nhanh chóng đi vào phòng tắm lấy ra cái khăn ướt, bác sĩ William ngồi bên trên** tháo miếng gạc trên trán cô ra, lấy bình xịt cầm máu xịt lên trán của cô, máu trên đầu cô tạm thời dừng lại. Bác sĩ William lấy khăn ướt lau vết máu trên mặt và đầu cô, thuận tay lau

sạch mặt bị dơ của cô.

"Omg, một vị tiểu thư trẻ đẹp như vậy mà lại có ý nghĩ không cởi mở đi đập đầu, quả thực quá không lạc quan rồi." William nhanh chóng khâu vết thương lại, việc khâu vết thương không được coi là phẫu thuật, cho nên hoàn toàn không làm khó được anh. William rất nhanh đã khâu xong,vết thương của Tô Tố lan đến góc trán bên trái, vết thương rất dài, cỡ năm sáu cm, William một bên quấn vết thương một bên cảm thán, “ may mà không bị thương đến khuôn mặt, nếu không thì quá uổng phí rồi ”

"Có phải như vậy là được rồi không? Có cần lưu ý gì nữa không?"

"Dĩ nhiên là chưa xong, vết khâu này sau này có thể bị hiện tượng sưng đau, lúc đó có thể dùng băng gạc lạnh địa phương để giảm bớt triệu chứng. Nhớ rằng không được để trúng nước, nếu không cẩn thận dính nước vào vết thương, lập tức dùng tăm bông đã được sát trùng đem băng gạc bị ướt tháo ra băng lại cái mới. "William quấn xong vết thương,nghiêm túc dặn dò Tiêu Lăng," không ăn thức ăn cay nóng, tắm nắng ở nhiệt độ thích hợp, nhưng không thể vận động cũng không thể để đổ mồ hôi. Bắt đầu từ ngày mai treo bình truyền nhỏ giọt truyền thuốc chống viêm, và nhớ phải tháo kim ra sau khi bình hồi. "

Tiêu Lăng thầm nhớ tất cả, "Còn gì nữa không?"

William nói thêm, “Biết vị tiểu thư này thuộc nhóm máu nào không?"

Tiêu Lăng nhớ lại thông tin của Tô Tố, rất khẳng định trả lời, "Nhóm O!"

"Ok, cô ấy bị mất quá nhiều máu, ngày mai sẽ truyền máu, sáng mai tôi đem túi máu đến. Đúng rồi, tốt nhất là cần phải kiểm tra xem có bị

chấn động không, đập đầu mạnh như vậy, có khả năng lớn bị chấn thương. "

"Cô ấy có thể di chuyển trong tình trạng này không?"

"No no no, tất nhiên không thể!"

"Vậy ngày mai cậu mang dụng cụ đến đây để kiểm tra cơ thể cho cô ấy." Tiêu Lăng trực tiếp ra lệnh.

"Tiêu tiên sinh, cậu thực sự không biết khách khí" William nhún vai, nháy mắt tinh nghịch, "nhưng...... đó là niềm vinh hạnh của tôi."

......

Tiễn William đi, cả người Tiêu Lăng mềm xuống.

"Tổng tài..." Tiểu Trần nhẹ giọng nói, "Có cần tìm y tá đến chăm sóc Tô tiểu thư không?"

"Không cần." Tiêu Lăng ngồi kế***, mệt mỏi xua tay "Tiểu Trần, cậu quay về trước đi."

Tiểu Trần liếc nhìn căn phòng lộn xộn, không nói gì cả, đóng cửa lại rời đi.

Đèn thuỷ tinh rất sáng, sáng đến nỗi anh có thể thấy rõ mỗi vết thương trên cơ thể cô, bây giờ Tô Tố như một con búp bê sứ đang nằm đó, vẫn đẹp nhưng không có sự sống.

Tiêu Lăng che mặt.

Anh đã làm gì!

Rõ ràng là chỉ muốn trừng phạt cô ấy, tại sao lại trở nên thế này!

Tiêu Lăng thấy bộ dạng nhếch nhác của Tô Tố, đi vào phòng tắm lấy chậu nước, cô nằm trên ** anh không dám cởi quần áo của cô, chỉ dùng kéo cắt quần áo của cô, thấy da thịt trần của cô, Tiêu Lăng khẽ thất thần.

Thân thể của cô còn lưu lại vết tích ân ái của bốn ngày trước, cũng có vết thương do cú va chạm của 5 tiếng trước.

Anh dùng khăn ấm lau cơ thể cô, động tác dịu dàng vô cùng. Anh không dám di chuyển cô dù chỉ một chút, thậm chí không dám mặc đồ cho cô, nhẹ nhàng lấy chăn phủ lên cơ thể cô. Sau khi làm xong, anh lại lấy hộp cứu thương ra, xịt thuốc khử độc lên bàn tay bị trầy và góc mặt của cô, rồi xức dầu i-ốt vào sau đó mới đặt xuống.

Khuôn mặt hôn mê của Tô Tố rất nhợt nhạt, lông mày nhíu chặt

Đây là vì lo lắng cho Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ sao?

Tiêu Lăng cười khổ, Tô Tố à Tô Tố, anh là cha ruột của tụi nó, hổ đói cũng không ăn thịt con, không lẽ trong lòng em anh tàn bạo độc ác đến vậy sao, là người thậm chí cả con ruột cũng hại sao!

Anh vươn tay xoa chỗ mày nhíu lại của cô, nhưng khi nhìn thấy gạc quấn quanh trán cô thì dừng lại.

Nhiều máu như vậy, anh nhìn vào còn cảm thấy đau, làm sao cô có can đảm đâm đầu vào chứ!

Tiêu Lăng xoa xoa mi tâm đang phát đau.

Không giống như trước kia dù bị ép buộc, bị dùng bất cứ thủ đoạn cực đoan nào, cô vẫn nhịn được, bây giờ tại sao không nhịn được rồi.

Con...

Là vì liên quan đến con sao, vì vậy mới quyết tâm như vậy!

Con là điểm yếu của cô.

Tiêu Lăng đẩy túi cứu thương ra, nắm lấy bàn tay lạnh trắng của cô, đôi mắt lóe lên tia lạnh lùng, "Tô Tố, em đừng nghĩ chết là xong, điều em nợ tôi vẫn chưa trả!"

......

Ngày hôm sau, trời chưa sáng, William đến biệt thự để truyền máu cho Tô Tố, còn mang theo dụng cụ để kiểm tra chấn thương.

Khi anh đến biệt thự hầu hết mọi người vẫn còn ngủ, Tô Tố vẫn chưa tỉnh lại, Tiêu Lăng ** không ngủ, ngồi bên cạnh cô,trầm mặc như một bức tượng.

"Tiêu tiên sinh, anh như vậy không được. Tiểu thư trẻ đẹp này một tiếng nửa ngày không thể thức dậy, anh ngồi đây với cô ấy vốn dĩ không có bất kỳ ý nghĩa gì, tốt hơn là nên đi đánh một giấc, đợi cô ấy thức dậy chăm sóc không phải tốt hơn sao."

Tiêu Lăng lắc đầu, cô không tỉnh làm sao anh có thể ngủ được, "Khi nào cô ấy có thể tỉnh?"

"Vẫn còn sớm lắm." William nhún vai, "bị tiêm thuốc gây mê không nói, vị tiểu thư này dường như bị kiệt sức, làm việc quá sức dẫn đến

tình trạng hôn mê sâu, nhưng may mắn là cô kiệt sức, nếu không dùng toàn lực đâm một cái, tôi thực sự không chắc có thể cứu được. "

Cho nên... cô ấy đã quyết định, thực sự tìm kiếm cái chết!

Chứ không phải là giả bộ cho anh xem...

Khuôn mặt của Tiêu Lăng càng u ám hơn.

......

Vào lúc 4 giờ chiều, Tô Tố dần có lại ý thức.

Hôm nay là ngày hiếm hoi có thời tiết tốt trong những ngày gần đây, ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ tràn ngập căn phòng, cơ thể của Tô Tố cũng được bao phủ bởi ánh mặt trời.

Cơ thể cô rất suy nhược.

Mở đôi mắt mệt mỏi lên, đôi mắt có hơi đau, mọi thứ trước mặt tôi đều như trở thành hai cái, cô chỉ hơi di chuyển đã cảm thấy đau.

Khắp cơ thể đều đau đớn, đặc biệt là đầu! Đầu không chỉ đau mà còn cảm thấy chóng mặt.

Cô... không chết sao!

"Tỉnh rồi!"

Giọng nói quen thuộc khiến Tô Tố cứng đờ, cô chậm rãi quay đầu, cô thấy Tiêu Lăng đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh âm trầm nhìn cô.

Anh ngồi ở góc tối mà mặt trời không chiếu tới, trông càng lạnh lùng bức người.

Tô Tố toàn thân run rẩy!

Chương 151

Tiêu Lăng...

Cả người Tô Tố co lại.

Cô nằm thẳng, ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chùm làm bằng pha lê quen thuộc, những đầu ngón tay run rẩy. Sự run rẩy này làm cô nhìn thấy giá đỡ bên cạnh, ống truyền dịch được đặt trên mu bàn tay cô, chất lỏng trong suốt dọc theo ống truyền lặng lẽ chảy vào tĩnh mạch

Ánh nắng màu vàng rơi trên người cô, nhưng cô không cảm thấy chút ấm áp nào, nhớ đến đôi mắt lạnh lùng của Tiêu Lăng trước đây, toàn thân cô lạnh lẽo.

Không chết...

Cơ thể cô không có sức, khó khăn quay cổ nhìn Tiêu Lăng, cô nhìn bộ dạng âm trầm, ngũ quan lạnh lẽo của anh, đột nhiên lặng lẽ cười

Vốn dĩ cô còn cảm thấy may mắn, may mắn vì sau khi trải qua chuyện của Mạc Tầm cô tìm được Tiêu Lăng. Bây giờ... cô cảm thấy Tiêu Lăng còn đáng sợ hơn Tầm Mạc, và còn đáng hận hơn.

Cô đã quyết định dùng cái chết để nhận được tha thứ, nhưng anh đã cứu cô, có phải cảm thấy rằng chết là quá có lợi cho cô!

Hay có thể nói, anh có tình cảm đối với cô?

Mũi của Tô Tố chua xót, cô kiềm chế để nước mắt không chảy ra

nhìn Tiêu Lăng. "Tại sao... tại sao lại cứu tôi?"

"Điều em nợ tôi còn chưa trả xong, mà lại muốn chết sao!"

Tiêu Lăng bước về phía cô, anh đã thay quần áo của ngày hôm qua ra, mặc một bộ đồ tây màu xám bạc, tóc anh được chải cẩn thận, trông lạnh lùng hơn bao giờ hết. Anh nhịn nỗi hận xuống, mặt không biểu cảm từ cao nhìn xuống cô, "Tô Tố, nếu em dám chết, tôi dám hứa sẽ để những người thân và bạn bè của em cùng chết với em, không tin em cứ thử xem!"

Quả nhiên...

Ánh mắt Tô Tố trầm xuống.

Quả nhiên anh không muốn tha cho cô, cô chống cơ thể lên muốn đứng dậy, nhưng mà đại não truyền tới một cảm giác chóng mặt, cô vẫn chưa kịp đứng lên đã nặng nề ngã xuống.

"Hmm..."

Đầu cô đau như bị nứt ra vậy, Tô Tố nghiến răng than nhẹ. Cô cảm thấy trước mặt cô là một mảng tối, đầu cô choáng váng đến lợi hại, trần nhà và những vật khác như được quay với tốc độ điên cuồng.

Cô rơi xuống **, phải mất một lúc mới tỉnh táo lại sau cơn chóng mặt.

Tô Tố không biết được, lúc cô ngã xuống**, tay của Tiêu Lăng lập tức di chuyển, dường như muốn đưa tay ra đỡ cô vậy, sau khi nhìn thấy cô ngã xuống rồi thì lặng lẽ thu tay về, cuộn thành nắm để trong túi quần.

“Tôi… bị làm sao vậy?” Tô Tố vẫn muốn di chuyển.

Mắt của Tiêu Lăng lóe lên một tia lo lắng, mặt anh càng lạnh lùng hơn. “Bác sĩ đã kiểm tra chấn thương của não bộ, bây giờ em vẫn chưa được di chuyển!”

Hóa ra là như vậy...

Tô Tố dùng bàn tay không truyền dịch chạm vào đầu, nhưng cô chỉ chạm được một lớp băng gạc dày. Vì mất máu, tay cô gần như trong suốt dưới ánh nắng mặt trời, móng tay vốn dĩ màu hồng bây giờ trở thành màu trắng nhạt.

Tim Tiêu Lăng khẽ thắt chặt, lập tức quay đầu đi.

Tô Tố không thấy được sự khác lạ của Tiêu Lăng, cô quay mặt lại nhìn mặt trời bên ngoài cửa sổ, cất giọng yếu ớt. "Vậy... rốt cuộc bây giờ anh muốn thế nào?"

Muốn như thế nào?

Tiêu Lăng không ngủ, vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, cho đến bây giờ, anh vẫn không biết anh muốn trừng phạt cô như thế nào.

Nhưng có một điều anh biết rõ.

Anh không cho phép cô biến mất khỏi cuộc sống của anh, không biết là cô muốn chết hay là muốn đi xa, anh tuyệt đối không cho phép!

"Từ hôm nay, trừ khi tôi cho phép, nếu không em không được rời khỏi biệt thự này!"

Tô Tố cười khổ.

Con của cô vẫn còn trong tay anh, cô có thể đi đâu?

Cô trầm mặc đồng ý, nghĩ một lúc lại nói “Tôi muốn gặp Cảnh Thụy và Tiểu Thất..."

"Em không có tư cách đòi hỏi nhiều như vậy."

"Không phải đòi hỏi, mà là cầu xin." Tô Tố nhìn Tiêu Lăng một cách khẩn cầu, "Tôi cầu xin anh, hãy cho tôi gặp con tôi."

Bây giờ cô đã nhận ra sự thật rằng, chiến đấu, cô không thể đấu thắng Tiêu Lăng được. Chết, cũng không chết được. Bây giờ, điều duy nhất cô muốn là con cô có thể an toàn và khỏe mạnh, hãy cho cô được gặp Cảnh Thụy và Tiểu Thất, để cô biết của con cô vẫn an toàn, chỉ cần như vậy thôi.

Tiêu Lăng im lặng một lúc. "Chỉ cần em ngoan ngoãn vâng lời, tôi sẽ cho em gặp chúng."

Tô Tố đột nhiên trở nên kích động "Vậy bây giờ tôi..."

"Bây giờ không được." Tiêu Lăng mặt không chút biểu lộ nhìn cô. "Hai đứa nó đang đi học, bây giờ vẫn chưa tan học."

Đi học?

Tim của Tô Tố đập nhanh hơn, nếu hai đứa trẻ vẫn có thể đi học, điều đó có nghĩa là chúng không bị thương? Cũng không bị người khác ngược đãi tàn nhẫn?

Cô nhìn Tiêu Lăng thật kĩ, dường như đang phân tích xem lời nói của anh là thật hay giả.

Lại là đôi mắt đầy nghi ngờ này!

Ngọn lửa tức giận của Tiêu Lăng đã lên tới cổ họng, lại thấy bộ dạng bị thương của Tô Tố, anh cố gắng kiềm chế, "Tôi đã kêu Tiểu Trần làm thủ tục ghi danh nhập học cho hai đứa trẻ, đợi sau khi nghỉ hè xong có thể trực tiếp chuyển trường qua đó. ”

Cái hoa viên Xuân Giang ở huyện nhỏ vốn dĩ không thể xem là trường học được, chỉ đơn giản là nơi trông con giúp các phụ huynh của những hộ gia đình không có thời gian trông con vào kì nghỉ hè, cho nên cùng lắm thì chỉ được tính là nhà trẻ mà thôi, về phương diện giáo dục căn bản là không tốt.

Hai đứa con của anh thông minh như vậy, đi học ở nơi như thế, quả thật là lãng phí thời gian.

Khi Tô Tố nghe thấy những lời nói này lòng lại có chút dư vị.

Đây là muốn dùng con cô làm con tin suốt thời gian dài sao?

Tô Tố không có sức kháng cự.

“Anh chọn trường nào vậy?"

Tiêu Lăng có chút giật mình, cách hỏi đáp này khiến anh cảm thấy rất ấm áp, giống như một cặp vợ chồng bình thường đang thảo luận về vấn đề nhập học của con. "Đã chọn được rồi em không phải lo lắng, là trường mẫu giáo quốc tế, có thể em đã nghe qua, trường mẫu giáo quốc tế Dương Quang, tiêu chuẩn giáo dục rất tốt."

Tô Tố ngây người.

Trường mẫu giáo quốc tế Dương Quang, trường mẫu giáo này cô đã

từng nghe qua rồi.

Trước kia, sau khi rời khỏi nhà của Tô Đại Khuê, cô có tìm hiểu thông tin về trường mẫu giáo ở thành phố a cho hai đứa con cô, trường mẫu giáo quốc tế Dương Quang là nơi cô thích nhất.

Dạy học hoàn toàn theo phong cách phương Tây, giáo viên trong trường đều là những giáo viên xuất sắc trong lĩnh vực giáo dục trong và ngoài nước, không chỉ tiêu chuẩn giáo dục cao, an ninh cũng rất tốt, cha mẹ đến đón con cũng phải kiểm chứng rất nghiêm ngặt.

Không chỉ vậy, trường còn có hạn chế nghiêm ngặt đối với số học sinh ghi danh vào học, không phải có tiền là có thể vào học, phải cần có hơn ba phụ huynh thì mới được nhập hơn.

Vì vậy, học sinh học ở trường này không giàu thì cũng sang, nghe nói các gia đình có gia thế đều tranh nhau để đưa con của mình vào ngôi trường này.

Trước kia, cô cũng rất muốn con mình học ở đây, đi hỏi xong thì lập tức từ bỏ ý định. Đầu tiên, cô không quen biết hội phụ huynh của trường, thứ hai, học phí của trường này cao đến kinh ngạc, học phí một năm cho một đứa trẻ lên đến vài triệu nhân dân tệ, cô cũng không có nhiều tiền như vậy để cho con đi học.

Tô Tố hoài nghi lại cảnh giác nhìn Tiêu Lăng.

Cô nghĩ rằng Tiêu Lăng đưa Cảnh Thụy và Tiểu Thất đến là để tra tấn tụi nó như vậy sẽ làm cho cô khó chịu, nhưng anh lại không làm vậy. Không chỉ không giới hạn tự do của hai đứa trẻ, để cho chúng đi học, còn chuyển chúng đến ngôi trường tốt nhất.

Tiêu Lăng, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Chương 152

Lại là ánh mắt cảnh giác này.

Cuối cùng Tiêu Lăng nhịn không nổi nữa, lạnh lùng nhìn Tô Tố “Có phải trong lòng cô, tôi là một người **, đến nỗi trẻ nhỏ cũng không buông tha!”

Tô Tố trầm mặc nhìn xuống.

Tiêu Lăng càng thêm tức giận, “Tô Tố, cô không quan trọng đến nỗi khiến tôi phải phạm tội giết người.”

Tô Tố bán tín bán nghi đối với lời Tiêu Lăng nói

Quả thật!

Quả thật Tiêu Lăng không có lí do để giết con cô, nhưng chắc chắn cũng sẽ không tốt đến nỗi chuyển con cô đến một ngôi trường tốt như vậy.

Cô ấy vẫn khăng khăng, "Tôi muốn gặp tụi nó một lần."

Cô cần phải xác minh lại, bởi vì theo như cô thấy, không ai có thể chấp nhận người phụ nữ mình thích có con, đừng nói tới là đối tốt với chúng như vậy.

Cô hoàn toàn không tin.

"Muốn gặp con..."

"Điều kiện gì tôi cũng đáp ứng."

Tô Tố thở hổn hển ngắt lời Tiêu Lăng, có lẽ bây giờ không có chuyện gì cô không làm được.

Tiêu Lăng nhìn cô thật sâu, "Được! Đây là cô tự nói, hai người họ sắp tan học rồi, tôi đã kêu Tiểu Trần đi đón chúng, đợi tụi nó về, tôi cho phép cô nhìn một chút, nhưng chỉ có như vậy thôi. "

"... được!"

Nói xong Tiêu Lăng quay người rời khỏi phòng, nếu tiếp tục ở lại anh sợ sẽ bóp giết người phụ nữ này. Tô Tố ở trong phòng nghe thấy âm thanh đóng cửa, cô không giả bộ được nữa, đau đớn để khuôn mặt cũng nhăn lại.

Cô thở hổn hển như một con thú nhỏ bị thương.

Đau...

Thực sự rất đau.

Đau đến nỗi chỉ cần di chuyển cổ một tí đã đau muốn chết rồi.

May thay...

Đau đớn này cũng có tác dụng, cô vẫn chưa chết, chỉ cần không chết, có phải là cô còn hy vọng không, ít nhất con của cô không bị gửi đến viện phúc lợi.

Lại có tiếng động phát ra từ phía cửa phòng, tiếp theo sau đó là tiếng xe được đẩy vào.

Tô Tố mở tròng mắt đã đỏ ra.

"Dì Trương..."

"Ai, đừng di chuyển." Dì Trương đẩy chiếc xe đựng đồ ăn nhỏ vào phòng, nhìn Tô Tố muốn di chuyển nhanh chóng ngăn cô lại, "bác sĩ nói tình trạng mất nước của con rất nghiêm trọng, vả lại não còn bị chấn thương, cho nên đừng động đậy lung tung. "

Hèn gì cô cảm thấy tứ chi dường như không phải của mình, hoàn toàn không có chút sức lực nào.

Dì Trương nắm lấy vai cô, đôi mắt tràn đầy thương xót, "thật đáng thương, cô nói sao con lại cứng đầu như vậy, làm lành với thiếu gia không phải là xong rồi sao, có nhất thiết phải làm mình bị thương như bây giờ không. Thiếu gia tính khí cũng không tốt, rõ ràng trong lòng thương như vậy, lời nói ra lại làm tổn thương người khác như vậy. Nhưng mà Tô tiểu thư à, chuyện lần này... quả thật con hơi quá đáng. ”

Có con với thiếu gia thì chỉ cần trực tiếp nói với thiếu gia không phải là được rồi sao, cần gì không đi một đường vòng, nếu là người khác thì cũng sẽ tức giận thôi không phải sao?

Tô Tố chỉ biết cười khổ.

Dì Trương thở dài, đẩy chiếc xe để đồ ăn đến bên giường, chiều cao của xe cao hơn giường cỡ hai mươi centimet, dì Trương dừng xe lại, múc một tô cháo thịt trứng bách thảo ra, lấy một cái thìa nhỏ đút cô ăn.

"Dì Trương, con không đói..."

"Như vậy không được, con đã một ngày không ăn gì rồi, dù thế nào cũng phải ăn một ít"

"Tôi một chút cũng không thèm ăn."

"Như vậy thì cũng phải ăn." Dì Trương khuyên, "Tô Tố, cô biết bây giờ trong lòng con rất khó chịu, nhưng cơ thể là quan trọng nhất, lần này con bị thương thành như vậy, đừng nhìn thiếu gia đối với con có vẻ vô tình, nhưng thực ra luôn âm thầm quan tâm con. "

Tô Tô nhìn xuống dưới, mím môi.

Quan tâm cô sao?

"Không tin đúng không?" dì Trương nhìn Tô Tố, nói: "Thực ra, nếu là trước đây, tôi cũng sẽ không tin, người lừa dối thiếu gia không bao giờ có kết thúc tốt, nói ra có lẽ Tô tiểu thư sẽ cảm thấy không tin, thiếu gia đối với con đã dịu dàng lắm rồi. Những đêm sau khi thiếu gia biết con nói dối đã không ngủ. Mấy ngày nay tất cả công việc đều dời lại làm sau, một mình ngồi ở nhà đợi, thiếu gia là một người tham công tiếc việc, chỉ vì Tô tiểu thư mà nhiều lần dời công việc lại. "

Lông mi Tô Tố khẽ run rẩy.

Dì Trương nói tiếp, "Hôm qua con đâm đầu tường thiếu gia lo đến nỗi mắt cũng đỏ lên, từ khi bác sĩ khâu xong vết thương của con thiếu gia đều ở bên chăm sóc con, tôi khuyên thiếu gia nghỉ ngơi một chút mà người không chịu. Tính khí thiếu gia cũng cứng đầu, vì không muốn con thấy người quan tâm đến con, mà đi thay quần áo sạch trước khi con tỉnh dậy, nếu không lúc tỉnh dậy con sẽ thấy thiếu gia một thân nhếch nhác bừa bộn. "

Chăm sóc cô... Có lẽ chỉ là sợ cô chết thôi.

Tô Tố lắc đầu "Dì Trương, cô đừng nói nữa"

Ài!

Dì Trương thở dài nặng nề, hai đứa trẻ không ai chịu cúi đầu, cuối cùng người bị tổn thương không phải chính là con cái sao?

Sáng nay trường của cậu chủ và cô chủ nhỏ khai trường, nên hai người họ đã đi học rồi, hai người họ đi rất sớm, người làm trong nhà đều đã nhận lệnh tuyệt đối không được nói chuyện hôm qua ra, cho nên hai đứa nhỏ vẫn chưa biết Tô tiểu thư bị thương thành như thế này.

Hai đứa trẻ thông minh như vậy, nếu biết rằng cha và mẹ của chúng xảy ra chuyện này, chắc chắn sẽ không tha thứ cho thiếu gia.

Dì Trương thực sự thích hai đứa trẻ này, cũng có thể thấy tâm ý của thiếu gia đối với hai đứa con, vì vậy cô thực sự muốn thiếu gia và Tô tiểu thư có thể nhanh chóng làm hòa, cho hai đứa trẻ một ngôi nhà hoàn chỉnh hạnh phúc.

Dì Trương thấy Tô Tố không muốn nghe nữa, chỉ biết im lặng, múc cháo ra, đưa muỗng lên môi Tô Tố “Tô tiểu thư, ăn cháo đi.”

"Con..."

"Nếu con không ăn, sẽ không được gặp con" Dì Trương đột nhiên nói.

Tô Tố kinh ngạc nhìn Dì Trương.

Dì Trương lắc đầu, bất lực nói, "Đây là những lời thiếu gia nói, vì vậy Tô tiểu thư, con vẫn nên ăn đi."

Tròng mắt Tô Tố khẽ ướt.

Cuộc sống sau này... sẽ như vậy sao?

Cháo thịt trứng bách thảo rất thơm, thịt rất mềm, cảm giác như tan ngay khi ăn vào miệng, nhưng Tô Tố lại ăn trong đau khổ.

Cô hầu như không nếm thấy vị gì, nuốt một cách máy móc.

Dì Trương thấy vậy, vừa đút cô ăn vừa nói, "Tô tiểu thư hãy hiểu cho nỗi khổ tâm của thiếu gia, bác sĩ nói chiều nay cô sẽ tỉnh, buổi trưa thiếu gia đã kêu tôi nấu cháo, sợ cháo bị nguội con ăn không được, nên vẫn luôn giữ ấm trong nồi cho đến bây giờ.

Tô Tố trầm mặc ăn hết tô cháo rồi nhắm mắt lại

Kêu cô hiểu cho Tiêu Lăng, vậy ai sẽ hiểu cho cô!

Cô chỉ vô tình đắc tội người có máu mặt, ai biết được sẽ trở thành bộ dạng như ngày hôm nay. Tối qua là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy tuyệt vọng như vậy. So với kiếp trước khi cô nằm trên bàn phẫu thuật thì lần này còn tuyệt vọng hơn.

Trong quá khứ, đứa con của cô chỉ rời đi trước cô một bước, nhưng kiếp này, cô trong lòng quyết tâm phải chết, nhưng trái tim lại nhớ đến hai đứa con của cô

Điều này còn khiến cô khó chịu hơn là giết cô.

Dưới lầu đột nhiên truyền đến âm thanh của động cơ, tiếp đó là giọng

nói vui vẻ của dì Trương “Aiya, bọn trẻ tan trường về nhà rồi!”

Tô Tố đột nhiên mở mắt ra.

Con!

Cảnh Thụy và Tiểu Thất của cô.

Cô ấy vô thức muốn ngồi dậy!

Trên đầu truyền đến cảm giác đau và choáng váng, đau đến Tô Tố cắn chặt răng, chống người lên muốn đứng dậy.

"Tô tiểu thư, cô không thể di chuyển, bác sĩ nói cô không thể di chuyển!"

"Tôi muốn... nhìn con một chút."

Chương 153

"Thiếu gia đã sắp sếp xong rồi, cô hãy nằm xuống đi."

Trương tẩu từ trong túi lấy ra chiếc điện thoại di động, kết nối mạng và bật màn hình ra, sau đó đặt trước mặt Tô Tố, "Thiếu gia nói cho cô xem hình trên điện thoại."

Trong biệt thự có gắn rất nhiều camera, sau khi kết nối mạng thì có thể xem được hình ảnh trên điện thoại.

Tô Tố nắm chặt chiếc điện thoại.

Trong số các màn hình thì có một cái hiển thị thấy lối vào của biệt thự, có hai đứa bé bước xuống từ chiếc xe của Tiểu Trần, trên vai hai đứa có đeo chiếc cặp nhỏ đi học, bước chân Cảnh Thụy điềm tĩnh, vững vàng như một ông cụ non, Tiểu Thất thì vẫn như xưa, luôn nhảy nhót, mặt luôn nở nụ cười tỏa nắng.

Hai đứa trẻ không giống như bị ngược đãi.

Khóe mắt Tô Tố bỗng ướt át, trong lòng đã yên tâm biết nhường nào.

Nhưng có một tình tiết để Tô Tố chú ý.

Khi hai đứa bước vào trang viên, sau đó nét mặt của những người giúp việc bỗng trở ôn hòa, thậm chí có chút cung kính.

Màn hình vừa chuyển, hai đứa trẻ đã bước vào đại sảnh trong biệt thự, bèn có người giúp việc bưng các loại nước ép trái cây và thức

ăn vặt ra, Tiểu Thất cười híp mắt cầm trên tay ly nước ép dâu.

Ơ... Chuyện gì thế này?

Tiểu Thất của cô ấy ngày thường tuy rằng háo ăn háo chơi, nhưng vẫn không bao giờ tùy tiện vô lễ trước mặt nhà người lạ đến vậy.

Bỗng nhiên, Tiêu Lăng xuất hiện và bước xuống cầu thang.

Trái tim Tô Tố như bị níu chặt lại.

Tuy nhiên, điều cô lo lắng đã không xảy ra, cô rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Tiểu Thất sau khi nhìn Tiêu Lăng thì gương mặt nở nụ cười vui vẻ ngọt ngào, một nụ cười thuần khiết và đáng yêu biết nhường nào. Biểu hiện ấy hoàn toàn được xuất phát từ trong tim, không chỉ thế, cô bé còn giang tay ra nhào về phía Tiêu Lăng, và được Tiêu Lăng ôm ấp vào lòng.

Cái lưng của Tiêu Lăng quay về hướng camera, cô không nhìn thấy được biểu lộ trên gương mặt anh, chỉ nhìn thấy được bờ vai rộng của anh và nụ cười ngọt ngào của Tiểu Thất

Còn Cảnh Thụy nữa...

Cảnh Thụy là một đứa trẻ có tính khí hơi ngạo mạn, rất ít nói chuyện, và không thích buông chuyện với người lạ, nay lại gật đầu với Tiêu Lăng.

Tô Tố hoàn toàn không thể nói gì hơn.

Thật sự......đã xảy ra chuyện gì thế!

Tiếp theo đó, Tiêu Lăng bèn bế Tiểu Thất lên lầu, Cảnh Thụy cũng

rón rén theo sau, Tô Tố cảm thấy khoảng cách với các con như chỉ cách xa một cái hành lang, và thậm chí các con sẽ có thể đi ngang qua phòng của cô, trong lòng cô bỗng chút mừng rỡ.

"Trương tẩu..."

Trương tẩu như đoán được Tô Tố muốn nói gì, bèn nhanh chóng lắc đầu, "Cô Tô đừng làm tôi khó xử, thiếu giá đã cố ý căn dặn tôi, chỉ cho cô xem những hình ảnh này trong sự giám sát của tôi mà thôi, nếu như bây giờ để cho hai đứa trẻ thấy bộ dạng cô như vây, chẳng phải sẽ khiến chúng thêm lo lắng."

Những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má cô, và đôi mắt cô dán chặt vào màn hình điện thoại.

Tầng trên không có gắn camera, và trong màn hình không còn hiện hình ảnh hai đứa trẻ, Tô Tố đặt điện thoại xuống, mắt cô ngấn lệ và miệng nở nụ cười.

Bất kể ra sao, thì Cảnh Thụy và Tiểu Thất của cô ấy đã bình an rồi.

......

Ở hành lang trên tầng hai.

Tiêu Lăng đang bồng Tiểu Thất trên tay bỗng dừng khựng lại trước cửa phòng Tô Tố, theo sau đó là bước chân Cảnh Thụy cũng dừng lại.

"Daddy sao không đi tiếp, Tiểu Thất còn phải về phòng làm bài tập nữa." Tiểu Thất bễu môi buồn bã nói.

Trong trường rõ ràng đã báo cho nghỉ một tuần, thế mà cuối cùng chỉ

có thể nghỉ được bốn ngày, hôm nay lại là ngày khai giảng, thầy cô đã sắp sếp cho một đống bài tập, Tiểu Thất vạn lần cảm thấy khổ sở, rất bất mãn.

Tiêu Lăng lại tiếp tục tiến về phía trước nữa.

“Daddy?”

Tiểu Thất nhìn Tiêu Lăng một cách nghi hoặc, lần này đến cả Cảnh Thụy cũng nhăn nhó ngước nhìn anh ta

Tiêu Lăng chỉ vào phòng Tô Tố đang ở “Cảnh Thụy, Tiểu Thất nhớ nhé, cái phòng này mấy ngày nay đừng nên ghé vào nhé.”

Tiểu Thất nghiên đầu ngây thơ, "tại sao thế?".

Lúc trước cô và anh trai thích đi đâu thì đi, daddy không bao giờ cấm cản. Tại sao lần này lại không được vào căn phòng này.

Tiêu Lăng đã suy nghĩ sẵn lời giải thích trong đầu, ngắt cái mũi nhỏ nhắn của cô bé trả lời,"Lý do là tại vì daddy có người bạn bị bệnh đang trú trong phòng này, bạn của daddy đang mắc bệnh truyền nhiễm, Tiểu Thất không muốn bị lây bệnh chứ."

"Tội nghiệp quá," Tiểu Thất cắn chặt ngón tay nhìn vào căn phòng, "Tại sao daddy không đưa bạn vào bệnh viện ạ, hồi trước Tiểu Thất bị bệnh, má mi cũng đưa Tiểu Thất vào bệnh viện xem bệnh mà."

"Bởi vì điều kiện trong bệnh viện không tốt bằng ở nhà, daddy tìm được một bác sĩ, mỗi ngày người bác sĩ này đều phải truyền dịch cho người ấy, nó cũng giống như bệnh viện vậy."

"Dạ, dạ, Tiểu Thất hiểu rồi, sẽ không vào phòng đó đâu, đợi đến khi

bạn của daddy bình phục rồi, Tiểu Thất và anh trai sẽ đến thăm bạn của daddy."

Tiêu Lăng ấm áp xoa đầu cô bé, tiếp tục bồng cô bé tiến về phía trước. Cảnh Thụy nhìn Tiêu Lăng một cách sâu sắc, và nhìn sâu vào cánh cửa đóng kín kia, khuôn mặt bé nhỏ có chút đăm chiêu, lặng lẽ theo bước chân của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng đang có tâm sự, tuy ở bên hai con nhưng vẻ mặt vẫn vô hồn.

"Daddy, cha bị sao thế?"

Khi Tiêu Lăng quay đầu lại, Tiểu Thất nhìn anh với vẻ nghi ngờ, và một ánh mắt khác đến từ Cảnh Thụy, ánh mắt cậu bé như có sự tò mò mãnh liệt.

Tiêu Lăng, "..."

Anh sợ bị bại lộ khi ở bên hai con, Tiêu Lăng cuối cùng cũng phải viện cớ rằng có việc cần xử lý để rút lui, rời khỏi phòng hai con, anh đi thẳng vào thư phòng tận cùng lầu hai.

Anh vừa rời khỏi, Tiểu Thất ném phăng con búp bê trên tay, haizz, daddy luôn nghĩ cô bé thích con búp bê này, quả thật cô không thích chơi búp bê giống như các bạn đồng trang đứa, nếu không phải vì sợ daddy buồn phiền, cô sẽ không đụng đến.

Tiểu Thất tiến đến gần Cảnh Thụy, "Anh trai ơi, có cảm thấy daddy bị sao không ấy? hôm nay daddy hơi bất thường nhỉ?"

"Ừm, ờ!"

"Ừm ờ, là ý gì?"

"Là không bình thường đó."

"Anh trai ơi, anh cũng cảm thấy như thế đúng không. Lúc trước cho dù daddy có bận mấy cũng tranh thủ chơi với chúng ta, hôm nay tâm trạng có vẻ nặng trĩu nhỉ."

Cảnh Thụy chầm chậm đứng lên khỏi tấm thảm và mở cửa nhìn ra ngoài, phát hiện không có người liền đóng sầm cửa lại.

"Anh trai bì gì thế?" thấy cử chỉ của Cảnh Thụy, Tiểu Thất tỏ ý hạ giọng xuống, cô chạy ra ngoài cửa bắt trước hành động xem xét của anh trai, và sau đó vui mừng nhìn Cảnh Thụy, "Anh trai, có phải anh có ý định xấu gì đúng không? "

Cảnh Thụy trợn mắt nhìn cô.

"Có vẻ như hôm nay cha có điều gì không bình thường. Nếu anh không đoán sai, thì có vẻ liên quan đến bạn của cha."

"Ồ... chả phải là bạn bình thường thôi sao?" Tiểu Thất gãi đầu.

Cảnh Thụy không nói nên lời.

"Anh trai đừng lấp liếm nữa, hãy nói đi!"

"Em nghĩ xem có ai mà đi đưa một người bạn bình thường bị truyền nhiễm về nhà không, chúng ta vẫn còn ở đây, cha sẽ không sợ rằng chúng ta bị nhiễm bệnh đâu!"

"Uh...... hình như đúng như thế, vậy, người trong phòng ấy là ai?" Tiểu Thất gần như nghĩ ra được điều gì, trợn to mắt nhìn, ríu rít nói,

"chắc không phải là phụ nữ đâu nhỉ!"

Cảnh Thụy không nói gì, đây cũng là điều mà cậu bé lo sợ.

Nếu người bạn đó là đàn ông thì thôi, còn nếu là phụ nữ thì người này có quan hệ gì với Tiêu Lăng thế?

Tiểu Thất quát to lên, "không được, daddy chỉ thuộc về má mi thôi, không người nào được giành với má mi, anh trai, chúng ta nên giúp má mi bài trừ kẻ địch đi!"

"Giải quyết như thế nào?"

"Chúng ta nên thăm dò tình thế trước!"

Tiểu Thất móc quéo với Cảnh Thụy, hai người đều đồng tình với nhau, bí mật âm thầm lên kế hoạch.

Chương 154

Tô Tố ngồi bên cửa sổ sát đất, im lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cô mặc chiếc váy dài trắng thuần khiết trên người, cô tĩnh lặng như người mất hồn

Tình trạng này đã liên tục kéo dài suốt 4 ngày

Trong bốn ngày nay, ngoài những lúc các con đến trường rồi tan trường, thì mới thấy cô xuất hiện nụ cười, phần còn lại của thời gian cô đều ngồi yên như thế này, dường như đến ánh sáng mặt trời kia cũng không thể chiếu sáng và giải vày được tâm tư của cô.

Bây giờ cuộc sống của cô chẳng khác nào như một con rối, mỗi ngày người máy này dùng cơm, người máy này uống nước hay hành động gì, và nhiều thứ trầm lặng khác nữa, những điều đó không như là những biểu hiện tốt cho sự khởi đầu của những cô gái tuổi đôi mươi

Cô Tô, "Mời cô dùng cơm nhé"

Trương tẩu đẩy chiếc xe ăn vào phòng, nhẹ nhàng gọi cô, người máy Tô Tố quay đầu lại nhìn, lặng lẽ đứng dậy, sau đó từ từ ngồi bên ghế sofa bắt đầu dùng cơm

Cái băng gạc trên đầu cô vẫn chưa được gỡ ra, gương mặt vẫn còn tái nhợt, đôi mắt thất thần, cô bắt đầu xới từng miếng cơm bỏ vào miệng, nhưng không gắp miếng thức ăn nào trên bàn, ăn xong cô đặt cái bát xuống, cô tiếp tục ngồi bên cửa sổ, tay ôm đầu gối ngẩn

người ra. Sau bữa ăn, cô đặt cái bát xuống, lại đến bên cửa sổ ngồi, tiếp tục ôm chầm đầu gối ngời lơ người ra.

Trương tẩu, "..."

Bà nhìn vào hai bàn chân trần của Tô Tố, không nhịn được bèn nói, "Cô Tô mau mang dép vào đi."

Thời tiết đã bắt đầu trở lạnh, sợ rằng đi chân trần cô sẽ bị cảm lạnh.

Tô Tố lặng lẽ đứng lên khỏi mặt đất, mang đôi dép lê vào chân, sau đó ngồi xuống cửa sổ dưới nền đất lần nữa.

Trương tẩu thở dài, lần nữa đẩy chiếc xe ăn đi ra ngoài phòng.

......

Trong thư phòng.

Tiêu Lăng từ trên màn hình máy tính thấy Tô Tố trầm lặng, cảm thấy bồn chồn làm bể đi nước.

Không phải vì thời gian trên màn hình máy tính dần trôi đi, thì người khác sẽ tưởng rằng màn hình như bị ai đó nhấn nút tạm ngưng vậy

Bốn ngày trôi qua trạng thái cô vẫn như vậy, không nói một lời nào, ai kêu gì thì ngoan ngoãn thực hiện, sau đó lại qua bên cửa sổ ngồi, cô có thể ngồi như thế suốt cả ngày

Nghe tiếng gõ cửa ngoài phòng, Tiêu Lăng hít một hơi thật sâu, nén chặt cơn tức giận và tắt màn hình lại.

"Vào đi."

Trương tẩu đứng ngay giữa thư phòng rộng mênh mông, "Thiếu gia, cô Tô vẫn như vậy, y chang ngày hôm qua, chỉ ăn bát cơm trắng thôi, ngoài ra cái gì cô cũng không đụng vào, cứ như vậy không phải là cách."

Chỉ trong bốn ngày, bà cảm thấy đôi má trên khuôn mặt Tô Tố như gầy đi bớt, thân hình cô ngày một mỏng manh.

"Thiếu gia, hay cậu đi khuyên cô ấy xem."

Khuyên à?

Anh đã từng thử rồi, chỉ cần anh dặn gì, cô ấy điều sẽ làm theo, giống như giáo viên trong trường bố trí bài tập cho học sinh về nhà làm vậy, và học sinh phải hoàn thành bài tập được giao, như không có linh hồn vậy.

"Thiếu gia..."

"Tiến sĩ William đã đến chưa?"

"Khi nãy nghe Tiểu Trần nói đang trên đường đến đây," Trương tẩu thở dài, "Thiếu gia, hay là để tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư đến thăm cô Tô đi, chỉ những lúc gặp họ mới thấy cô Tô trở lại như người bình thường"

Tia mắt sắc bén của Tiêu Lăng bỗng lóe sáng như một con dao.

Trương tẩu không dám tiếp tục khuyên, bèn thở dài rời khỏi phòng.

Tiêu Lăng bật màn hình máy tính lần nữa, Tô Tố vẫn duy trì tư thế của mình, đầu tựa vào cửa sổ sát đất, đôi mắt tĩnh lặng nhìn ra

ngoài.

Anh biết cô đang nghĩ gì.

Cô đang khát vọng được tự do!

Bốn ngày nay, anh không cho phép cô rời khỏi cái phòng ấy nửa bước, những thứ có thể giúp cô truyền tin ra thế giới bên ngoài đều bị anh tịch thu hết.

Anh ta chỉ cho phép cô điện thoại cho các con báo bình an vào mỗi 9 giờ tối hàng ngày, đồng thời muốn cô nói với hai con rằng, vì lí do gia tăng lịch quay phim nên cô tạm thời không trở về nhà được."

"Ding ling, ling ding ling ling....."

Tiếng chuông điện thoại cầm trên tay reo lên, Tiêu Lăng nhìn vào số điện thoại được hiển thị ở trên, và cau mày trả lời. "Có gì không?"

Cuộc gọi đến từ bí thư Trương, cô biết rằng những ngày qua tâm trạng Tiêu Lăng không được vui, vì vậy cô không muốn nói xàm nữa, thẳng vào vấn đề, "Tổng tài, bộ phim bên Tinh Quang đang trong quá trình khởi động rồi đó, ngày mai là ngày làm nghi thức bấm máy, bên đó nhờ tôi hỏi anh, cô Tô có đến tham dự không?"

Tiêu Lăng nhăn nhó

Anh đã biết đến bộ phim này, lúc đó bí thư Trương đã đem cho anh xem qua, sau khi bàn bạc với anh xong, công ty mới cho sắp sếp bí thư Trương hẹn gặp Tô Tố.

Anh như đã hiểu ý của bí thư Trương, không phải cô ấy đến hỏi về việc tham gia nghi thức bấm máy của Tô Tố vào ngày mai, mà là

muốn hỏi thăm anh xem có nên đổi vai diễn cho nhân vật này.

Anh ta như hiểu ý của bí thư Trương, cô ta gọi điện không phải vì để hỏi chuyện Tô Tố có đến tham gia vào buổi nghi thức bấm máy vào ngày mai hay không? Mà là cô muốn hỏi có nên thay đổi vai diển cho bộ phim đó hay không?"

"Hãy để công ty tìm người khác đến thay." Ánh mắt Tiêu Lăng quay sang màn hình máy tính, trạng thái hiện tại của Tô Tố không thích hợp để quay phim, và trong thâm tâm anh cũng không muốn cô đi.

"Dạ vâng." Bí thư Trương lại hỏi. "còn bên Mộ thiếu gia, chúng ta có cần gọi điện thoại thăm hỏi anh ta không?"

Mộ thiếu gia chính là Mộ Bạch, một trong những người đầu tư trong bộ phim này, và cũng là diễn viên nam chính trong bộ phim.

Tiêu Lăng trầm ngâm chốc lát, "Tôi sẽ đích thân gọi cho Mộ Bạch để thông báo cho anh ta."

Gác máy điện thoại, anh nhìn vào đống tài liệu được chất thành núi trong phòng làm việc, cầm lên xem, nhưng trong đầu anh giờ đây hoàn toàn xuất hiện hình ảnh Tô Tố bị thất thần vô hồn, anh không thể tập trung nhìn rõ từng chữ nữa, luống cuống hất tung đống tài liệu ấy.

"Chết tiệt!"

Lại nghe tiếng gõ cửa lần nữa, Tiêu Lăng đạp mạnh vào cái bàn và quát to, "Cút!"

Người bên ngoài không rời đi, mà còn vươn tay ra mở cửa bước vào.

"ông Tiêu đây tính khí có vẻ không được tốt nhỉ." Bác sĩ William bước vào phòng, nhìn xuống đất một mớ hỗn độn, chân mày của vị bác sĩ nhún nhích, "xem ra tình trạng của cô Tô không có chuyển biến tốt rồi."

Tiêu Lăng mắt đỏ ửng nhìn anh ta, "rốt cuộc anh là vị bác sĩ quái đản gì thế, chả phải đứng đầu nhất nước Anh sao, một căn bệnh nhỏ như thế cũng xem không xong?"

"Ông Tiêu, tôi là một chuyên gia về bệnh bạch cầu, không phải là bác sĩ chuyên trị bệnh tâm lý! Tình trạng của cô Tô hiện tại có liên quan đến bệnh tâm lý, về khía cạnh này làm sao tôi có thể trị dứt được?"

Sắc mặt Tiêu Lăng trầm xuống, "Anh nói rằng cô ta có vấn đề về tâm lý à?"

"Đó là điều rất rõ ràng." William tiến đến gần Tiêu Lăng, nhìn vào màn hình máy tính trên bàn làm việc, sử dụng thông thạo tiếng Trung Quốc để nói chuyện với anh, "Anh nhìn xem tư thế của cô Tô này, hai bàn tay ôm chặt đầu gối, đây là điển hình của việc cảm thấy thiếu sự an toàn. Còn nữa nhìn xem...... " ông chỉ vào màn hình và nhìn thấy Tô Tố đang co rúm người lại, "lúc nãy cô Tô như nghe thấy động tịnh gì, nên run rẩy sợ hãi, đây là tâm lý hốt hoảng, còn nữa hãy nhìn xem cô ấy đang quan sát gì kìa? Con chim bên ngoài cửa sổ, rõ ràng là cô Tô mong muốn tự do, cứ kéo dài tình trạng như vậy không được tốt lắm. "

"Vậy phải làm sao?" Tiêu Lăng căng thẳng.

"Nếu mà trị không dứt thì e rằng sẽ phát triển thành bệnh trầm cảm. Ông Tiêu, đừng nhìn tôi như thế, tôi không phải là người hại cô ấy bị trầm cảm." bác sĩ William tránh xa bộ dạng như muốn giết người của

Tiêu Lăng, cẩn thận lui về sau hai bước, "tôi không có nói lời gây hoang mang cho anh đâu, tiếp tục như thế cô Tô thực sự rất nguy hiểm, con số tự sát của người mắc bệnh trầm cảm rất cao, nên tôi chân thành kiến nghị anh, đừng nên áp chế cô Tô như thế nữa, nên cho cô ta ra ngoài đi thong thả, và làm những gì cô ta yêu thích."

Tự tử à!

Bỗng chốc trong lòng Tiêu Lăng thấy hơi lo.

Anh ta tuyệt đối không để xảy ra chuyện như thế.

"Còn nữa..."

Tiêu lăng không ngừng gắt gỏng, "Anh cứ kể cho tôi nghe rõ ràng sự tình xem nào!"

William chạm vào mũi mình một cách bất lực "Tôi đề nghị ông Tiêu nên tìm một bác sĩ tâm lý cho cô Tô."

Chương 155

Bác sĩ tâm lý!

Đã nghiêm trọng đến mức phải nhờ đến bác sĩ tâm lý rồi.

Sắc mặt Tiêu Lăng rất khó coi.

Trong thư phòng bỗng chốc yên tĩnh, Tiêu Lăng thở dài đầy bực bội.

William cũng không khuyên thêm nữa, hắn chỉ là một bác sĩ, chỉ có thể chữa trị và cho lời khuyên, Tiêu Lăng không chịu nghe thì anh cũng chịu thua.

Đã hơn nửa ngày, William nghĩ rằng Tiêu Lăng không nói gì thêm nữa, vừa định rời đi, thì Tiêu Lăng lại lên tiếng, “Vết thương trên đầu cô ấy khi nào mới khỏe được?”

“Còn phải chờ thêm vài ngày, vết thương lành lại thì sẽ khỏe thôi”

“Có để lại sẹo không?”

William nhún vai, “cô ấy bị thương quá nặng, còn giữ được tính mạng đã là may mắn lắm rồi, vết thương quá sâu, để lại sẹo là chuyện hiển nhiên. Nhưng vết sẹo nằm ở phía sau tóc, khi xõa tóc hoặc cột lên cũng sẽ không nhìn thấy vết sẹo. Nếu như Tô tiểu thư ngại, tôi biết nước Đức có một bệnh viện kỹ thuật trị sẹo rất giỏi, có thể thử.”

Tiêu Lăng trầm mặc.

William bất đắc dĩ buông tay xuống, “Nếu không còn việc gì vậy tôi đi trước đây. Cậu cũng đừng để tôi phải xem bệnh cho tiểu nha đầu họ Mạc kia nữa, tôi còn đồ làm rơi ở nhà họ Mạc cần lấy lại.”

“Cậu nói Bạch Linh đó hả?”

“Chính là cô ấy”, William gật gật đầu, “Nói thật là tôi cũng có chút tò mò đối với tiểu nha đầu đó, haha…… Thật ra cơ thể cô ấy cũng đã khỏe lên rất nhiều rồi, bác sĩ lúc trước làm phẫu thuật cho cô ta kỹ thuật rất tốt, nếu có cơ hội tôi cũng muốn cùng ông ta giao lưu chia sẻ kinh nghiệm, thật đáng tiếc a, vậy mà đã chết mất rồi.”

“Cậu đừng có thân thiết với bọn họ quá, Bạch Linh đó không phải là đóa bách hợp tinh khiết vô hại đâu.” Lần trước ở cửa hàng cô ta hãm hại Tô Tố như thế nào, Tiêu Lăng đều tận mắt chứng kiến.

“Thì ra cậu cũng nhận ra rồi, thật ra không cần cậu nói tôi cũng định sẽ nói lời tạm biệt với Mạc Tầm. Bạch tiểu thư kia thật là không đơn giản a, có lần tôi tận mắt nhìn thấy cô ta bắt được một chú chim nhỏ, nhân lúc không có ai đã bóp chết con chim đó.” William nhớ tới khuôn mặt độc ác lạnh lùng lúc đó của Bach Linh cả cơ thể liền run lên, lại nói, “Cô nàng này diễn thật tốt, Mạc gia trên dưới nhiều người vậy mà không ai nhận ra được.”

Tiêu Lăng không muốn nghe thêm, Willian thấy vậy liền nhanh chóng rời đi.

......

Tiêu Lăng đi đến phòng của Tô Tố.

Cửa phòng mở ra, nhìn thấy than thể của Tô Tố anh bất giác cả

người run lên, chính anh cũng không rõ hiện mình đang có cảm xúc như thế nào, rất phức tạp và hỗn độn.

Anh đi đến đầu giường, ngồi ở trước mặt cô, Tô Tố vẫn nhìn ra cửa sổ không hề có một chút phản ứng nào, lúc này Tiêu Lăng mới nhận ra, khi anh đến gần, Tô Tố đã hoảng sợ nhanh chóng hai tay ôm chặt lấy đầu gối ngồi co người lại.

Anh cảm thấy rất bất lực.

Hiện tại người mà cô bài xích chỉ có anh.

Tiêu Lăng ngồi cạnh cô, trong túi lấy ra một cái điện thoai màu trắng, nhét vào tay vô, “Tô Tố, xem như em lợi hại, anh thua rồi!

Anh chưa bao giờ chịu thua ai, vậy mà bây giờ anh lại nhận thua, thua một cách triệt để.

Lông mi Tô Tố run run, nhưng vẫn không có phản ứng gì.

“Điện thoại trả lại cho em, em muốn đi theo ai cũng được, em thích chụp hình đúng không? Ngày mai 《Nhất tiếu nại hà》 có một buổi trình diễn thời trang, anh cho em đi, sự tự do mà em muốn anh cho em hết.”

Tô Tố cuối cùng cũng đã có chút phản ứng, quay qua nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn gương mặt xanh xao của cô, không khỏi đau lòng, anh nắm lấy hai vai của cô nhận ra đôi vai mượt mà trước đây của cô cũng đã gầy đi nhiều.

Tiêu Lăng cố nén sự đau lòng, nghiêm túc nhìn cô, “Nhưng phải có

điều kiện, từ hôm nay em nhất định phải ăn đủ 3 bữa, trong lúc em làm việc anh sẽ không kiểm soát em, nhưng khi về tới nhà nhất định phải nghe lời anh."

"Con, con của......" đã 4 ngày không nói chuyện, Tô Tố nói chuyện không còn rõ ràng.

Tiêu Lăng nghe nàng nói chuyện, trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm, chỉ cần cô còn giao tiếp với anh thì mọi chuyện sẽ xấu đến mức không thể cứu vãn.

Anh bảo đảm với cô, "Anh sẽ không đối phó với con của em."

"Tôi muốn, gặp chúng."

"Được." Tiêu Lăng gật đầu, "Hôm nay anh sẽ gọi điện báo với chúng là ngày mai em về, ngày mai em về biệt thự thăm chúng đi."

Mắt của Tô Tố bỗng chốc đỏ lên.

Tiêu Lăng cũng không hề dễ chịu chút nào, anh cũng không muốn phải đi đến bước phải hành hạ cô như vậy. Anh giận không thể hạ quyết tâm, lẽ nào là tha thứ cho cô? Dù thế nào trong lòng anh cũng có một cái gai.

Đối xử với Tô Tố như vậy chính anh cũng có thể nhận ra, lần này anh đã thua triệt để, anh biết mình đã tha thứ cho cô ấy, chỉ là cần thêm thời gian mà thôi.

Tiêu Lăng trầm mặc nhìn cô, quay người rời đi.

Cửa phòng nhanh chóng khép lại, Tô Tố òa khóc.

Cô ôm lấy đầu gối khóc nấc lên, cảm thấy đau đớn tột cùng, lúc này cô mới nhận ra mình còn sống. Cô nắm chặt điện thoại, cắn chặt môi nghẹn ngào, vốn dĩ cô tưởng mình ngày nào cũng phải sống trong sự cô độc tuyệt vọng.

......

Tiêu Lăng trong thư phòng nhìn Tô Tố đau khổ qua màn hình, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhốt Tô Tố trong phòng suốt bốn ngày qua, nỗi đau của cô anh đều cảm nhận được, anh cũng đau khổ giống như vậy, cô còn có thể phát tiết nỗi đau này, còn anh chỉ có thể giấu trong lòng, khi đối diện với những đứa con còn phải giả vờ như không có gì xảy ra.

William nói Tô Tố phải chịu uất ức, nhưng chính anh mới là người phải chịu uất ức.

Anh nghĩ rằng phải bó buộc nàng cả đời, nhưng anh nhận ra rằng khi trả sự tự do cho cô, chính anh cũng đã cảm thấy tự do hơn nhiều.

Cho nên, quyết định lần này của anh là chính xác.

......

Trang viên nhà họ Mạc.

Mạc Tầm nhìn William đang thu dọn các vật dụng chữa bệnh, mặt mày nhăn nhó đến khó coi.

“Bác sĩ William, y đức của anh là trị một nửa rồi bỏ cuộc sao?”

“Mạc Tầm tiên sinh, xin cậu đừng làm khó tôi nữa,” William chỉ lo dọn

dẹp mà không nhìn anh tới một cái. “Cậu cũng biết Tiêu lão tiên sinh là ân sư của tôi mà, người Trung Quốc các cậu không phải có câu một ngày là thầy cả đời làm cha hay sao? Không lẽ lời cha mẹ nói tôi lại không nghe! Vả lại bệnh của Bạch Linh tiểu thư cũng đã ổn định rồi, chỉ cần không xảy ra chuyện gì đặc biệt, nghỉ ngơi cho tốt thì sẽ khỏe lại thôi, tôi ở lại cũng không còn tác dụng gì.”

“Ổn định?”, Mạc Tầm nhíu mày, “Nếu đã ổn định sao vẫn còn yếu như vậy?”.

Vì giả bộ để được thương hại a!

Xem ra không tìm được lý do thích hợp thì đừng mong Mạc Tầm cho đi.

Haizz ——

Anh chỉ là một bác sĩ nhỏ, Tiêu Lăng cũng vậy mà Mạc Tầm cũng vậy, anh đều không thể đắc tội a. William dừng tay, nhìn Bạch Linh xanh xao bên cạnh Mạc Tầm, lắc đầu không muốn tiếp tục tranh cãi về đề tài này, “Thật ra là vậy, bên Tiêu tiên sinh cũng có một bệnh nhân cần tôi chăm sóc, hai bên tôi không thể lo hết, mong cậu hiểu cho.”

Tiêu Lăng!

Hắn làm sao mà bệnh được!

Mạc Tầm cho rằng William đang cố kiếm cớ, “Bác sĩ William, anh đừng có tìm lý do vô lý như vậy.”

William thở dài, “Mạc Tầm tiên sinh, tôi không có nói dối, tình hình sức khỏe bạn gái của Tiêu tiên sinh rất tệ, cần có người chăm sóc,

tôi phải qua bên đó trông chừng cô ấy."

Bạn gái của Tiêu Lăng, chẳng phải là Tô Tố hay sao?

Mặt Mạc Tầm liền biến sắc, khẩn trương hỏi thăm, "Tô Tố cô ấy bị sao vậy?"

Chương 156

Bạn gái của Tiêu Lăng?

Sắc mặt Bạch Linh có chút động lại, tay không tự chủ nắm chặt lại.

Tô Huệ đều đã đem chân tướng sự thật nói cho Tiêu Lăng nghe, Tiêu Lăng biết rất rõ Tô Tố sinh qua con, tại sao còn chưa vứt bỏ nhỏ đó! Tô Tố của lúc này chẳng phải nên bị trả thù một cách điên cuồng sao!

Coi như không bị Trả thù, ít nhất Tiêu Lăng cũng nên cắt đứt với cô ta, cô bị bệnh tại sao lại do bác sĩ William đến chữa trị? Điều này chứng minh Tiêu lăng căn bản không có vứt bỏ Tô Tố!

Tại sao lại thành ra như thế!

Cánh tay mà cô nắm lấy Mạc Tầm không khỏi nắm chặt chút.

Tất cả tâm tư của Mạc Tầm đều rơi trên người Tô Tố, căn bản khôn phát hiện ra sự bất thường của Bạch Linh, hắn nhìn William không trả lời, truy hỏi, “rốt cuộc bây giờ cô ấy sao thế?”

William khó hiểu nhìn Mạc Tầm, anh cùng anh Tiêu không phải đối đầu sao, bạn gái người ta ngã bệnh tại sao hắn lại quan tâm đến vậy?

Nghĩ như vậy liền hỏi anh, “anh Mạc Tầm quen cô Tô sao?”

Thật sự là Tô Tố!

“ Quen, rốt cuộc cô ấy bị gì?”

Thật xin lỗi anh Mạc Tầm tôi không thể nói cho anh biết, tôi phải bảo vệ ** của bệnh nhân tôi.”

Chớ Tìm truy hỏi, bác sĩ William, tôi chỉ là muốn biết tình hình cụ thể của Tô Tố, bệnh cô ấy có nghiêm trọng không?

William nghĩ một hồi, tiết lộ một tí xíu, cô Tô bị thương rất nghiêm trọng, xém chút là mất mạng, nhưng bây giờ đã cứu được rồi, bây giờ đang là giai đoạn điều dưỡng, điều dưỡng thêm một khoảng thời gian nữa chắc không sao.”

Xém chút mất mạng!

không phải cô đi theo Tiêu Lăng sống rất tốt sao, làm sao lại đột nhiên thương nghiêm trọng đến vậy!

Tim Mạc Tầm đột nhiên thắt lại, một trái tim đau dữ dội.

Hắn ôm ngực, cảm giác này còn là cảm giác mà hai tháng trước tận mắt thấy Tô Tố cùng con hắn chết trên bàn phẫu thuật mới có.

Vì sao thành ra thế này?

Bạch linh cũng chú ý tới sự khác thường của Mạc, cô hận muốn chết! Xém chút mất mạng, tại sao lại chết luôn, chết liền xong hết mọi chuyện.

Tiễn bác sĩ William đi, Mạc Tầm liền có chút ngổn ngang trăm mối bên lòng.

Bạch linh nhịn xuống sự chua xót trong lòng, ngẩng đầu cười với vẻ mặt yếu đuối, “ Tầm, cô Tô bệnh nặng như vậy, chúng ta dành thời gian đi xem một chút có được hay không? Lần trước ỏ trung tâm thương mại xảy ra mâu thuẫn với cô Tô tiểu, những ngày này em vẫn luôn cảm thấy rất áy náy, vừa đúng lúc nhân cơ hội này đi thăm bệnh,sẵn tiện nói lời xin lỗi với cô ấy. Chỉ là em thấy bạn trai cô Tô tính tình không tốt lắm, không biết có bắt chúng ta đến chỗ hắn ở không.”

Bạch linh lời thì nói hay, cố ý nhắc ba chữ” bạn trai”, nhưng là đang nhắc nhở người ta Tô Tô là người có chủ, còn nữa cô đã nói câu “đến chỗ hắn ở” ý ngầm là đang nhắc nhở Mạc Tầm, Tô Tố và Tiêu Lăng cũng đã sớm **.

Quả nhiên.

Mạc Tầm tái mặt, hắn lắc đầu với Bạch Linh, “ Không có gì phải áy náy, vốn chính là Tô Tố đẩy em trước, muốn nói xin lỗi cũng là cô ta xin lỗi chúng. Nhưng mà chỉ là người có duyên gặp qua vài, không cần cố tình đi thăm.

Bạch linh thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại do dự, “ Chuyện này...... Không tốt lắm đâu.”

Ngay cả bạn bè cũng không phải, không có gì không tốt.

“...... Được thôi.”

......

Bốn giờ rưỡi chiều, Cảnh Thụy và Tiểu Thất chuẩn đúng giờ tan học về đến nhà.

Hai người như cũ chơi với Tiêu Lăng một hồi, hai người bọn họ trải qua bốn ngày quan sát đã biết được quy luật, ngày thường đều là bọn họ ăn cơm xong, bà Trương mới đẩy xe ăn lên lầu.

a......

Cảnh Thụy và Tiểu Thất liếc nhau, yên lặng ăn cơm. Ăn xong cơm, Tiêu Lăng theo thường lệ vào thư phòng xử lý văn kiện, Cảnh Thụy và Tiểu Thất lập tức lên lầu, " daddy, con và ca ca lên lầu làm bài tập nha."

" Ừm, đi đi."

Tiêu Lăng hôn tiểu Thất, lúc muốn đi ôm Cảnh Thụy thì phát hiện đứa nhỏ này đã yên lặng lên lầu.

Tiêu Lăng có chút cảm giác thất bại.

Đứa nhỏ này cho đến bây giờ còn chưa gọi qua anh một câu ba, cũng cũng không chịu tiếp nhận sự gần gũi của bất cứ ai.

Nếu như không biết tiểu tử này này trời sinh tính tình lạnh lùng, anh còn tưởng rằng cậu có ý kiến với anh.

Anh lắc đầu, liền đi vào thư phòng trên lầu.

Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất vào phòng.

' Ca ca."

" Xuyt —— " Cảnh Thụy làm động tác im miệng, mở cửa nhìn thấy cửa thư phòng của Tiêu Lăng cửa đóng lại, mới đóng phòng phòng lại.

“ Daddy vào phòng rồi sao?”

“ Ừm!”

Tiểu Thất hưng phấn nhảy lên, “ Ha ha, đợi lát nữa bà Trương sẽ đẩy xe ăn vào căn phòng đó......”

“Không phải đợi một lát.”

A? Tiểu Thất sửng sốt, không phải đợi một lát là lúc nào.

“ Là đúng 6 giờ.”

Tiểu Thất bán tín bán nghi, cô nhìn thoáng qua, giờ trời còn chưa có tối, vừa đúng 5 giờ 50 phút, “ Ca ca sao biết thế?”

Cảnh thụy ngồi ở ** nhỏ yên lặng chờ đợi, đối với câu hỏi ngớ ngẩn của Tiểu Thất căn bản không trả lời.

Tiểu Thất bĩu môi, cũng ngồi xuống ** nhỏ.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua.

Lúc đồng hồ chỉ hướng sáu giờ đúng, Tiểu Thất lập tức từ trên** nhảy xuống, rón rén đi tới cửa, hé mở ra 1 khe nhỏ ở cửa phòng.

Cô xem xong liền mở to hai mắt nhìn.

Cô nhỏ giọng than, “ Ca ca, bà Trương tới thật rồi.”

Cảnh Thụy chậm rãi đi đến cạnh cửa, đầu đặt sau đầu Tiểu Thất. Phòng của họ và phòng mà daddy không cho vào rất gần nhau, chỉ

có không đến mười mét đường đi, tất cả cửa phòng ngủ trong biệt thự đều chức năng tự động đóng lại.

Cậu tính toán qua, mỗi lần bà Trương đẩy xe ăn vào phòng, cửa phòng sẽ có thời gian mười lăm giây mới có thể đóng lại, thời gian mười lăm giây, đủ để cậu và tiểu Thất chạy đến cửa sau đó xông vào.

" Ca ca, chuẩn bị tốt nha."

" Ừm!"

Cảnh Thụy gật đầu, kỳ thật hắn không muốn dùng cách này, nhưng không có cách nào, bốn ngày này cậu phát hiện phòng đó ba không cho vào vẫn luôn khóa lại, vả lại cửa sổ bên trong phòng cũng là cửa sổ sát đất, căn bản là mở không ra, ngoại trừ cửa ra vào này cũng không còn cách nào vào được đó.

Cho dù có cửa sổ, biệt thự nhiều người hầu trông chừng như vậy, cậu và Tiểu Thất cũng không có cơ hội leo cửa sổ vào nhà. Lui một vạn bước nói, coi như không có ai,, lầu hai cao như vậy, hai người bọn họ cũng không có sức tay kia có thể leo lên, trừ phi khiêng cái thang.

Hai đứa nhóc nhìn dì Trương lấy chìa khoá ra mở cửa phòng, một người cúi đầu một người ngửa đầu, mắt hai người nhìn nhau đồng thời gật đầu. Tiểu Thất mở cửa phòng ra, vắt chân lên cổ liền xông ra ngoài.

Cảnh Thụy theo sát.

" Ai dô hi, tiểu Thất tới đây!"

Chân Cảnh thụy loạng choạng xém chút ngã sấp xuống!Cậu thật muốn một bàn tay đánh chết Tiểu Thất, chuyện bọn họ làm là chuyện lén lút, lúc này này có thể la to vậy sao!

Được sao!

Nhưng may mắn tốc độ hai người đủ nhanh, khoảng cách cũng ngắn "Ton ton ton" liền vọt tới cửa phòng, lúc này cửa phòng còn có bàn tay rộng mới có thể khép lại.

Tiểu Thất xòe bàn tay ra ngăn cản cửa phòng đóng lại, quay đầu dương dương đắc ý cười với Cảnh Thụy, " hihi, ca ca chúng ta thành công rồi!"

" Đừng nói nhảm, tranh thủ đi vào!"

Khuôn mặt đỏ bừng vui vẻ củaTiểu Thất, đưa tay đẩy Môn, " oh yeah, Tiểu Thất vào đây!"

Chương 157

Tiểu Thất đưa tay đẩy cửa phòng, cửa đã bị đẩy ra một khe hở nhỏ, Tiểu Thất thậm chí đã thấy ** lớn bên trong phòng, Loáng thoáng nhìn thấy trên ** tựa hồ nằm một người, thời điểm cô muốn vào xem rốt cuộc đó là gì thì.....

Cổ cứng lại.

Bị người nào đó nắm lấy cổ áo sau xách ra.

" Oa oa oa, đừng mà......"

Tiểu Thất quơ cánh tay chân nhỏ, giống như cửa gỗ đó là người yêu cô vậy, vẻ mặt sinh ly tử biệt, " A a a,con không muốn rời đi a."

Tiêu Lăng vừa bực mình vừa buồn cười, kéo lấy gáy cổ áo của cô bé và túm chặt cô, cùng lúc cửa phòng "Răng rắc" một tiếng lại khép lại.

" A a, Ai! Là ai lại dám kéo cổ áo của Tiểu Thất, Tiểu Thất muốn cắn người."

Tiêu Lăng xoay cô bé lại, Tiểu Thất vừa nhìn là thấy Tiêu Lăng giận dữ hung hăng lập tức bị xối một chậu nước lạnh, trong nháy mắt liền dập tắt, nàng gượng cười nhìn Tiêu Lăng, " hihi, daddy a, daddy không phải đi thư phóng làm việc sao, tại sao ra nhanh vậy? Daddy khát nước hay đói bụng, Tiểu Thất đi rót nước cho daddy uống có được không?"

Tiêu Lăng, "......"

Tiểu nha đầu này học ai mà láu cá thế.

Anh mỗi tay kéo lấy một nhóc, đem chúng vào phòng, đóng cửa phòng ngồi xổm trên mặt đất nghiêm túc nhìn hai người, “ là chủ ý của ai nào? Daddy không phải nói với các con, căn phòng đó mấy ngày nay không thể vào, tại sao không nghe lời!”

Tiểu Thất gục đầu không nói lời nào.

“ Chủ ý của con.” Cảnh Thụy yên lặng nói.

“ Không không không, không phải chủ ý của ca ca, là tiểu Thất không tốt, Tiểu Thất quá hiếu kỳ là ai ở trong phòng, cho nên thương lượng với anh vào xem một chút, daddy muốn trách thì trách Tiểu Thất đi.”

Còn rất đoàn kết nha!

Tiêu Lăng vừa đau đầu lại là vui mừng, hắn xoa xoa mi tâm ngồi xổm trên mặt đất nhìn hai người, hai nhóc này thật sự là khiến người ta lo lắng.

Anh mới vừa rồi kinh bị hoảng đến toát mồ hôi lạnh.

May mắn sau khi anh vào phòng liền mở camera trong phòng ra, nhìn thấy hai nhóc lén lén lút lút liền từ trong thư phòng vọt ra, nếu như chậm thêm hai giây, hai nhóc có thể đã xông vào.

Anh nghĩ đến hậu quả, sau lưng mồ hôi lạnh càng nhiều

Vừa nghĩ như thế, sắc mặt liền nghiêm túc

Tiểu Thất có chút hơi sợ không dám nhìn Tiêu Lăng, cúi đầu níu lấy

váy, “ Daddy, daddy muốn phạt thì phạt Tiểu Thất đi.”

Cảnh Thụy yên lặng kéo Tiểu Thất kéo ra phía sau, “ Phạt con!”

Tiêu Lăng lần này thật sự có chút giận.

Anh đã nói bên trong đang nằm một bệnh nhân bệnh truyền nhiễm, hai người bọn họ còn nhất định phải đi vào, lỡ như thật sự có bệnh nhân bệnh truyền nhiễm, chúng nó bị lây nhiễm làm sao đây?

Thật sự muốn phạt, anh thật đúng là không nỡ ra tay.

Anh vỗ vỗ bả vai của hai nhóc, ngồi ở trên thảm, lại vỗ vỗ cái thảm trước mặt, hai nhóc nhìn nhau rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Daddy......”

“ Có thể nói cho daddy nghe, tại sao hai con lại hiếu kì thế?” Sự tiếp xúc trong mấy ngày này, hai đứa này mặc dù nghịch ngợm một chút, nhưng cũng sẽ không chịu nghe lời như thế.

“ Tiểu Thất muốn nhìn người trong phòng là nam hay nữ.”

Tiêu Lăng sững sờ, anh nói đại, “ Nếu như là nam thì sao, nữ thì thế nào?”

Tiểu Thất cắn lấy bờ môi hồng ai oán nhìn Tiêu Lăng, gục đầu không chịu nói.

Cảnh Thụy cũng gục đầu không nói lời nào.

Tiêu Lăng trong lòng có chút hiểu, hắn bất đắc dĩ vỗ trán.

Hai đứa này, anh nên cảm khái chúng nó “giữ miệng”, Hay là nên trách cứ chúng nó không hiểu chuyện đây. Nhưng nhìn hai đứa nó cùng ngồi ở chỗ đó, gục cái đầu nhỏ xuống, lời trách mắng của Tiêu Lăng làm sao cũng không nói ra được.

“ Hai con không muốn để cho daddy quen bạn gái sao?”

“ Đương nhiên không muốn.” Daddy là của mẹ, sao có thể cho những người phụ nữ khác chứ.”

“ Daddy là đàn ông độc thân, cũng sẽ có một ngày phải quen bạn gái, cũng muốn kết hôn.”

Hai nhóc biết rất rõ anh là ba của chúng, còn nhất định phải nhận anh làm cha nuôi, được thôi, nếu bọn nó không chịu nhận, vậy hắn liền giả bộ như không biết, vừa đúng lúc thử một chút thái độ của bọn nó.

“ Daddy, người trong phòng là bạn gái daddy?”

“ Có thể nói thế!” Anh cùng Tô Tố mặc dù gây đến thành ra vậy, nhưng không có chính thức chia tay, đương nhiên là bạn gái anh.

A!

Thật sự là bạn gái daddy!

Tiểu Thất lập tức không vui, quay đầu qua rầu rĩ không nhìn Tiêu Lăng, Tiêu Lăng lắc đầu buồn cười không thôi! Hai nhóc này!

Hắn xoa đầu Tiểu Thất, “ sao thế? Hai con không muốn daddy có bạn gái sao?”

“ Không muốn!”

“ Tại sao?”

Trong giọng của Tiểu Thất mang theo tiếng khóc nức nở, cô ghé vào mặt thảm, hướng cái mông vào Tiêu Lăng, nhỏ giọng nghẹn ngào, “ Hu hu...... Bởi vì daddy có bạn gái thì sẽ kết hôn, kết hôn xong sẽ muốn sinh đứa bé khác, đến lúc đó thì sẽ không đối xử tốt với Tiểu Thất và anh trai nữa, Tiểu Thất cùng anh trai sẽ không có ba. Daddy xấu lắm, huhu, Tiểu Thất không thích daddy nữa.”

Mấy ngày nay cô ngày càng thích daddy, nghĩ đến daddy có thể sẽ tốt với người phụ nữ khác, sẽ còn sinh thêm đứa bé khác, Tiểu Thất càng nghĩ càng đau buồn, ôm thảm khóc lớn.

Cảnh Thụy mặc dù không như Tiểu Thất khóc lớn như thế, sắc mặt cũng có chút uể oải.

Tiêu Lăng đau lòng không thôi, đưa tay liền ẵm Tiểu Thất từ dưới đất lên, anh không biết ôm con nít lắm, nhớ tới người dạy cách dỗ con nít trên TV, vụng về đung đưa cánh tay dỗ con bé, “ Tiểu Thất ngoan a, daddy đùa với con thôi, daddy thích nhất nói giỡn với tiểu Thất, daddy thích nhất là Tiểu Thất và Cảnh Thụy, cha cam đoan với con, về sau tuyệt đối không tìm bạn gái, cũng không kết hôn có được hay không?”

“ Thật, thật Sao?”

Tiểu Thất ngẩng đầu, chóp mũi đỏ đỏ, một đôi mắt to đen như mực có một lớp thủy quang, lông mi còn dính giọt nước mắt óng ánh sáng long lanh.

Tiêu Lăng đau lòng, nghiêm túc gật đầu với cô, “ daddy đáp ứng con!”

Vậy...... cũng không được sinh con với người khác nha.”

“ Được!”

Anh không sinh con với người khác, chỉ sinh với Tô Tố, như vậy không có vấn đề nhỉ.

Tiểu Thất nín khóc mỉm cười, ôm lấy cổ Tiêu Lăng “ chụt chụt” trên mặt anh hôn hôn mạnh mấy cái, “ daddy tốt nhất, Tiểu Thất thích nhất daddy.”

Tiêu Lăng, “......”

Anh coi như biết sao nói trời của tháng sáu mặt của tiểu hài tử —— nói đổi là đổi! Mới vừa rồi còn nói không thích anh, chớp mắt liền nói thích anh nhất.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, nắm vuốt cái mũi của cô bé một mặt cưng chiều, “ Con tinh linh quỷ này!”

Tiểu Thất cười hihi.

Quá tốt rồi!

Cô giúp mami giữ lại daddy.

Cảnh Thụy không giống Tiểu Thất Dễ gạt như vậy, hỏi vấn đề thẳng tới đích, “ ba không phải vừa mới nói người trong phòng kế bên người là bạn gái của ba sao?”

Đúng nga đúng nga, Tiểu Thất nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Daddy chắc không phải là đang gạt cô chứ.

“ Không phải bạn gái, chỉ là một người bạn bình thường, hôm nay trễ quá rồi, ngày mai ba sẽ đưa tiễn cô ấy đi có được hay không?”

Tiểu Thất cùng Cảnh Thụy mắt sáng lên, nhìn nhau cùng lúc gật đầu, “ được!”

Chương 158

Tô Tố ở trong phòng nghe thấy tiếng của Tiểu Thất, cô vô thức bật ngồi dật trên giường. Nhưng chưa đợi cô xuống được giường, đã nghe thấy tiếng Tiểu thất trách móc, ngay sau đó là tiếng cửa đóng lại.Tô Tố thất vọng đứng chững lại.

Dì Trương cũng giật mình, đợi cho phía cửa phòng không còn động tĩnh mới hé cửa nhìn ra, thấy bên ngoài không bóng người, bà mới an tâm quay lại phòng, bà vừa bày biện cơm cho Tô Tố vừa nói chuyện huyên thuyên, "Tôi giật cả mình, hai đứa trẻ này hiếu kỳ thật đấy, đáng nhẽ cô nên cẩn thận hơn nữa."

Tình trạng của cô Tô như vậy không thể để hai đứa nhỏ nhìn thấy nữa.

Thấy Tô Tố mặt bí xị, dì Trương bèn khuyên nhủ, "Cô Tô, cô cũng đừng thất vọng quá, cô cứ như vậy hai đứa nhỏ nhìn thấy sẽ nghĩ sao chứ, hơn nữa dùng xong bữa tối là có thể gọi điện cho chúng rồi, cậu chủ cũng đã nói, mai hai đứa trẻ tan học là cô có thể gặp chúng nó rồi."

Tô Tố ngậm ngùi nắm chặt lấy điện thoại trong tay.

Ngày mai.....

Ngày mai cô có thể gặp được hai đứa nhỏ rồi.

……

Tô Tố vẫn chưa ngủ, trong lòng hớn hở, nghĩ đến hôm sau mà không ngủ được, nhìn mặt trời trồi lên từ rặng mây xa, cô có thói quen đi chân trần đến phía cửa sổ lớn, trốn trong một góc hướng ánh nhìn xuống hai đứa trẻ đang đeo cặp sách đi học.

Sau đó cô chợt nghe tiếng cửa phòng mở ra.

Dì Trương khi thường sẽ không vào phòng cô sớm như vậy.

Tô Tố vừa quay lại, nhìn thấy Tiêu Lăng ăn mặc chỉnh tề bước vào, sau anh còn có bác sĩ William.

Thấy tình trạng của Tô Tố, William nhau mày.

Bây giờ cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ đơn màu, chiếc váy rộng rãi che đi cơ thể tinh khôi của cô, nhìn thoáng qua trông thật mỏng manh. Dải băng trên đầu còn chưa tháo, mái tóc đen của cô nay cũng thiếu chút bóng mượt, bung xù duỗi lên trên vai, mái tóc phồng lên càng làm gương mặt chỉ to bằng bàn tay nay lại càng nhỏ hơn, sắc mặt cũng trắng bệch.

Đôi chân trắng ngần đặt trên thảm, gần như còn trắng hơn chiếc thảm, trắng đến độ nhìn được mạch máu dưới lớp da.

Vẻ đẹp của cô làm người ta mường tượng đến một nữ thần yếu đuối.

“Omg, tiên nữ!” William thán phục, “Cô Tô, cô là người con gái Trung Quốc đẹp nhất mà tôi từng gặp!”

Tô Tố nhoẻn miệng cười, như muốn đáp lại cho William một nụ cười, khóe miệng chẳng thể nâng nhiêu cao lại hạ xuống.

Tiêu Lăng nhìn William cảnh cáo, William nhìn Tô Tố nhún vai, quả là một người đàn ông nhỏ nhen. Anh ta vừa đi về hướng Tô Tố vừa nói, “Cô Tô, nằm xuống nào.”

Tô Tố ngây người.

Tiêu Lăng đang chăm chăm nhìn anh một cách sắc lạnh!

Cái gì mà nằm xuống đi!

“Oh.” William đưa hai tay lên tư thế đầu hàng, “Tôi nói cách khác vậy, mời cô Tô ngồi lên giường, tôi cần hỏi một số câu về tình trạng gần đây của cô.”

Tô Tố gật gật đầu, im lặng ngồi lên mép giường.

“Mấy ngày nay còn đau đầu không?”

Tô Tố lắc đầu, hôm nay là ngày thứ năm rồi, cảm giác chóng mặt đã hết.

“Ừm!”

William rút từ trong hộp thuốc ra một cuốn sổ, bắt đầu ghi chép sau đó hỏi cô, “Có thấy không thoải mái ở đâu không? Chẳng hạn buồn nôn?”

Tô Tố tiếp tục lắc đầu.

“Băng trên đầu cô ấy, hôm nay đã dỡ ra được chưa? Tình trạng như vậy có thể đi làm được không? “ Tiêu Lăng có đôi chút không yên tâm.

Tô Tố bỗng dưng nắm chặt điện thoại, cô căng thẳng.

Tiêu Lăng...... có khi nào định dùng lí do này, không cho cô ra ngoài?

William thấy được phản ứng của cô, quay qua ra dấu cho Tiêu Lăng im lặng, sau mới cười với Tô Tố, “Cô Tô có muốn hôm nay bắt đầu đi làm lại không?”

“.....Muốn.”

Đã muốn nói chuyện lại, là có tiến bộ rồi.

“Oh, vậy để tôi xem vết thương trên đầu cô sao rồi.” William vứt cuốn sổ tay vào lòng Tiêu Lăng, rồi cúi xuống,cẩn thận gỡ từng chút băng cho cô. “Có thể sẽ đau, tôi sẽ gỡ thật chậm.”

William thì đang là người thao tác, nhưng Tiêu Lăng phía sau còn nóng ruột hơn. Anh là người vào tối năm hôm trước nhìn thấy vết thương đau đớn trên đầu cô, mấy ngày nay anh rất ít khi vào phòng cô, một lí do trong đó là anh không dám đối mặt vết thương trên đầu cô. Anh nín thở, quan sát William đang tháo băng cho cô, anh để ý từng biểu cảm của cô, thấy cô hơi cau mày, anh liền nói, “Cẩn thận một chút!”

“Tôi biết rồi.”

Lớp băng cuốn khá dày, mấy lớp bên trên còn là màu trắng, mấy lớp bên trong lại thấy có màu máu, Tiêu Lăng càng nhìn càng căng thẳng, nhưng chính Tô Tố trừ một lần cau mày ấy ra, cô gần như không còn phản ứng gì. William vứt đi dải băng dài, nhìn lên vết thương trên đầu cô.

Phía mép trán cô có vết thương khá dài và hẹp, kéo dài từ mép trán

vào đến trong tóc. William khâu rất giỏi, sau khi khâu vết thương lại, nó đã lành lại khá tốt, chỉ còn là một đường da hồng nhạt mới chồi lên, nhưng sau này khi lành hẳn, sẽ để lại một vệt sẹo màu trắng, hơn nữa chắc chắn trên vết sẹo ấy sẽ không mọc được tóc.

William có đôi chút tiếc nuối.

Giống như một viên ngọc không tỳ vết, đột nhiên có một vết đục vậy, mặc dù vết đục không thể thay đổi vẻ đẹp của viên ngọc, vẫn làm cho người xem thấy tiếc nuối.

“Gỡ chỉ được chưa?’ Tiêu Lăng gần như không dám nhìn vào vết thương.

“Theo lý thuyết thì khoảng một tuần mới được rút chỉ.” William thấy cơ thể Tô Tố căng lên, lại cười, “Không cần căng thẳng đâu, bây giờ rút chỉ cũng không phải không được, nhưng vết thương không hề nhẹ, cô Tô nếu muốn đi làm thì cũng không được lao lực quá.”

“Tôi sẽ chú ý!”

Tô Tố trả lời ngay lập tức.

Tiêu Lăng bặm chặt môi.

Cô muốn chạy trốn nơi này đến vậy sao, hay là, thứ cô muốn tránh xa lại chính là anh!

Tô Tố không nhìn Tiêu Lăng, cô bây giờ chỉ nghĩ đến một chuyện, nếu như bây giờ không giỡ chỉ thì cô còn phải ở tại đây tĩnh dưỡng, còn giống như con chim nhốt trong cũi, không có tự do.

Cô không sợ đau, chỉ sợ mất đi tự do.

William có được sự đồng ý của Tiêu Lăng, liền tiến hành gỡ chỉ cho Tô Tố, sau khi gỡ xong anh mới dặn dò Tô Tố, “Nhớ là không được đổ mồ hôi, không được phơi mình dưới nắng gắt.”

“Vâng!”

Bác sĩ William làm xong việc liền ra về, trong phòng chỉ còn lại Tô Tố và Tiêu Lăng, Tô Tố đối mặt với Tiêu Lăng, một lần nữa cô giữ im lặng.

Tiêu Lăng trong lòng vô cùng tức giận.

Rõ ràng người làm sai là cô, sao anh lại có cảm giác tất cả lỗi lầm đều là do anh!

Anh thở dài một hơi, trấn tĩnh đi sự giận dữ, nhẹ giọng, “bác sĩ cũng đã nói rồi đấy, anh cũng không nhắc lại nữa. Anh sẽ để em đi làm lại, cũng sẽ để em đi gặp bạn bè, nhưng trước bốn rưỡi chiều em phải quay trở lại!”

“Được!”

Kể cả Tiêu Lăng không căn dặn cô, cô cũng sẽ trở lại trước bốn rưỡi, tối qua cô đã nói với hai đứa trẻ rồi, cô sẽ về trước khi chúng tan học để gặp chúng. Cô đã nghe được chúng nói, hai đứa đã nhận Tiêu Lăng làm bố nuôi. Cô không hiểu tâm trạng của Tiêu Lăng khi anh quyết định làm vậy, bây giờ cô cũng chẳng muốn biết nữa.

Đúng.....

Sau đó thì sao!

Cô sẽ đi thẳng đến trường đón lũ trẻ hay về thẳng Cẩm viên đây, cô lại sẽ giải thích quan hệ của cô vớiTiêu Lăng thế nào đây?

Chương 159

Cô nghĩ sao bèn nói vậy.

"Tôi... có thể đến trường đón bọn trẻ?"

"Không được!"

Tiêu Lăng không nghĩ, từ chối luôn. Anh để cô đi làm đã là một đặc ân rồi, nói gì thì hôm nay cũng chỉ là lễ công bố mở máy thôi, không phải ngày chính thức quay phim, anh chỉ cần sắp xếp người bên cạnh cô thì mọi chuyện cũng không có gì, còn để cho cô với vết thương như vậy đi đến trường đón bọn trẻ, nói gì anh cũng không định đồng ý.

“Sau lễ ra mắt em về thẳng đây, anh sẽ dặn Tiểu Trần đến đón bọ trẻ.”

Cô không có quyền nói không.

Tô Tố cụp mắt, gật đầu.

Tiêu Lăng ngoảnh đầu không muốn nhìn vẻ mặt buồn sầu của cô, sợ chính anh lại yếu mềm, anh dặn Tô Tố, “Lễ ra mắt bắt đầu lúc 10 giờ, em chuẩn bị rồi ăn sáng đi, anh sẽ cho người đưa em đến công ty, em sẽ đi cùng với người trong công ty đến hội trường.”

“.....Vâng!”

.....

Nửa tiếng sau, Tô Tố lại xuất hiện trước mặt anh.

Để phù hợp với hình tượng vai diễn Thẩm Nhất Tiếu, cô thay lên mình một chiếc sơ mi trắng tinh khôi, bên dưới là một chân váy xếp fly vân hoa, áo sơ mi dắt trong váy, chân đi guốc trắng. Tóc được cột cao, nơi cô toát ra một một rừng thanh xuân.

Mặt cô hơi trắng bệch, nên cố ý trang điểm nhẹ, sắc hồng trên má cô điểm thêm phần tươi tỉnh.

Tiêu Lăng ngắm nhìn Tô Tố, thần ra một hồi.

So với một Tô Tố trầm cảm, buồn rầu mấy hôm nay, anh vẫn yêu một Tô Tố sôi nổi, tươi tắn như vậy hơn! Tiêu Lăng đặt ánh nhìn lên đầu cô, anh nói nhẹ, “Bỏ tóc xuống đi!”

Mái tóc bị dây thun đen cột lại, che đi vết thương trên trán.nhưng cô vừa tháo chỉ, buộc như vậy chắc chắn sẽ đụng đến chỗ đau.

Tô Tố thần người một lúc, mấm chặt môi, tháo chiếc cột tóc xuống, nắm trong tay.

Mái tóc xoăn dài của cô bỗng chốc xõa xuống vai, vẻ tươi tắn trẻ trung lúc đầu phút chốc trở nên thong thả lại gợi cảm. Tóc vừa thả xuống, vết thương trên đầu lộ rõ ra, Tô Tố cắn môi, lấy tóc che đi một cách không tự nhiên.

Tiêu Lăng hơi trùng mắt, quay người nắm lấy chìa khóa, “Anh đưa em đi.”

Anh đưa!

Tô Tố vô thức phản cảm, chân cô khựng lại, Tiêu Lăng không nghe thấy động tĩnh gì, quay đầu lại hồ nghi nhìn cô, “Không định đi à?”

Cô nghĩ đến kết quả nếu phản kháng Tiêu Lăng, cô bấm chặt môi lững thưng theo sau anh.

Từ Cẩm Viên đến công ty truyền thông Tinh Quang, mất nửa giờ ngồi xe, trên cả chặng đường, trong xe tĩnh mịch, không khí vô cùng im lặng.

Khi đến công ty, đã là 9 giờ sáng.

Tiêu Lăng và Tô Tố cùng đi vào công ty, làm không ít người để ý, vì hôm nay là lễ ra mắt《Nhất Tiếu Nại Hà》, ở công ty, mọi người đều đang khá bận rộn, thấy Tiêu Lăng đến, mọi người đều rất kinh ngạc, lại nhìn thấy Tô Tố đi sau anh, họ lại giấu đi nét kinh ngạc của mình.

“Tiêu tổng.....”

“Hội trường lễ ra mắt đã sắp xếp xong chưa?”

“Chuẩn bị xong hết rồi ạ.” Người phụ trách đáp lời Tiêu Lăng, “Những cảnh quay trong học đường lần này đã thương lượng xong với lãnh đạo viện điện ảnh rồi ạ, chúng ta có thể mượn ký túc, khu dạy học và khuôn viên trường để quay phim, lễ ra mắt cũng được dàn dựng tại cổng trường viện điện ảnh, bây giờ bên đó đã dựng xong sân khấu, cũng đã thông báo cho cánh nhà báo rồi, chắc họ cũng đã chờ ở đó rồi.”

Tiêu Lăng luôn lạnh lùng trước mặt người ngoài, nghe thế anh cũng chỉ gật đầu nhẹ, “Trương Việt đâu?”

“Đang trong công ty ạ.”

“Kêu anh ta đi cùng Tô Tố.” Trương Việt là người quản lý có kinh nghiệm, anh ta biết phải làm những gì, hơn nữa lại là anh trai thư ký Trương, người khác cũng sẽ ít nhiều dễ dàng với anh ta hơn.

Trương Việt là người quản lý của Tô Tố, mệnh lệnh của Tiêu Lăng hợp tình hợp lý, người phụ trách cũng không suy nghĩ gì liền gật đầu luôn, “Thưa vâng.”

Tiêu Lăng sắp xếp xong mọi chuyện cũng không định nán lại lâu, thậm chí cũng chẳng căn dặn Tô Tố gì, anh đi về rất nhanh, anh vừa dời đi, Tô Tố như được thả lỏng toàn thân. Rất nhanh, cô cũng bắt đầu bận rộn, sau khi gặp Trương Việt cũng không kịp nói hai câu, đã có người giục họ nhanh xuất phát đến hội trường.

Gọi là lễ ra mắt cũng chỉ là lễ công bố một bộ phim bắt đầu mở máy quay, nhưng thực ra thông tin đã được đăng trên mạng hơn một tháng trước rồi, bộ phim 《Nhất Tiếu Nại Hà》 này là tác phẩm của đạo diễn nổi tiếng Trịnh Đông, ông chuyên chỉ đạo những bộ phim nói về chủ đề thanh xuân, học đường, khi trước bộ phim khiến Đường Sảng nổi lên nhanh chóng kia cũng ra từ tay ông.

Bởi phim nổi nên ông cũng rất có tiếng, vì vậy lễ ra mắt lần này có không ít báo trí truyền thông kéo đến. Khi trước, sau khi phát tán thông tin trên mạng, vai nam chính của phim quyết định là Mộ Bạch xong, hình tượng của Mộ Bạch được cộng đồng mạng vô cùng tán dương. Còn vai nữ chính lại là bí ẩn, càng thu hút nhiều người dõi theo hơn, cho nên lần này khá nhiều nhà báo cũng nhắm đến vai nữ chính Tô Tố.

Trước cửa lớn của học viện điện ảnh, người đông như kiến, họ vây chặt lấy hội trường được dựng tạm thời. Đó là một khán đài lớn, phía sau lưng khán đài treo một tấm áp phíc cực đại, trên áp phíc là bốn

chữ bắt mắt 《Nhất Tiếu Nại Hà》, bên cạnh là mấy chữ màu vàng-----Họp báo ngày mở máy.

Trên áp phích còn ghi rõ biên tập của phim, dàn diễn viên, nhà sản xuất, bên hợp tác, người sản xuất,...

Chỉ còn hai mươi phút, họp báo bắt đầu,Tô Tố mới vừa đến, vì có quá nhiều người, để tránh có chuyện ngoài ý muốn cũng vì để giữ bí mật đến cuối cùng, Tô Tố ở lại trong xe bảo mẫu mà chưa vội bước xuống.

Trong xe, chỉ còn lại cô.

Tô Tố nhìn qua cánh cửa xe, phía ngoài kia là biển người, cô cảm thấy căng thẳng, tay nắm chặt túi xách.

Cô phát hiện 5 ngày nay hay ở một mình, giờ cô thấy sợ những chỗ huyên náo đông người như vậy.

Tay cô bất giác sờ lên vết thương trên đầu.

"Cốc cốc!"

Có người đang gõ cửa kính xe, Tô Tố cứng người lại, lấy tay che vết thương như phản xạ.

Cô không phải một người quá chú trọng hình thức, nhưng cô phát hiện, cô không cách nào chấp nhận vết thương trên đầu.

Cô gẩy lớp tóc che đi vết thương, mới với lấy nút bấm trên xe, hạ cửa kính cuống.

Ngoài xe, Mộ Bạch đang đứng cúi người, anh mặc một chiếc sơ mi

trắng và quần dài đen, vừa tinh tươm lại tuấn tú. Nụ cười của anh vừa trong trẻo lại vừa dịu dàng, rất có sức lan tỏa.

Tô Tố vừa nhìn thấy người quen, cô cảm thấy được thả lỏng hơn.

“Bên ngoài đông người quá, anh cũng vào trong ngồi một lát được không?’

“Vâng!” Tô Tố nhìn nụ cười của anh, vô thức gật đầu, “Được chứ ạ.”

Mộ Bạch cười một cái còn ấm áp hơn nữa, anh vòng qua phía còn lại của xe, mở cửa bước lên, ngồi cạnh Tô Tố.

“Tô Tố, lâu lắm không gặp em.”

Thực ra, hai người họ cũng mới mười mấy ngày không gặp thôi. Chỉ là do Mộ Bạch tâm trạng khác cô, nên mới thấy như đã lâu lắm rồi. Tô Tố gật gật đầu, 5 ngày nay cô sống như dài cả năm, cảm giác như đã trải qua một thế kỷ.

“Vâng ạ, lâu không gặp anh rồi.”

Mộ Bạch tâm trạng rất tốt, kịch bản《Nhất Tiếu Nại Hà》là do anh phát hiện được, hơn nữa còn ngầm đút vốn quay phim, anh còn nhận luôn vai nam chính. Lúc đầu anh chỉ định giết thời gian, ai ngờ nội bộ trong Tinh Quang đồn nhau, có người nói với anh vai nữ chính quyết định do Tô Tố thủ vai.

Từ đó, anh mới bắt đầu nghiêm chỉnh.

《Nhất Tiếu Nại Hà》là một bộ phim về chủ đề học đường, không được đầu tư nhiều, anh thử tính qua loa, bộ phim này đến lúc kết thúc cũng phải quay mất 3,4 tháng, cũng có nghĩa anh sẽ cùng làm

việc với Tô Tố 3,4 tháng tới.

Đây là cơ hội vàng để nuôi dưỡng tình cảm của hai người!

Hai ngày nay anh đến nằm mơ cũng mơ đến cảnh tượng hai người ở cùng với nhau từ sớm đến tối.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Mộ Bạch càng dịu đi, anh đang định nói chuyện với Tô Tố, đột nhiên liếc thấy vết thương trên mép trán cô, sắc mặt anh thay đổi, gương mặt thanh tú tỏa nắng ấy bỗng lạnh đến đóng băng, không khí xung quanh như lạnh quánh.

Anh nắm lấy cổ tay Tô Tố, như muốn nghiến răng nghiến lợi, anh hỏi, “Ai đã làm!”

Chương 160

“Ai đã làm!”

Tô Tố phản xạ, lấy tay che lên trán, ánh mắt trốn tránh.

“Tô Tố, vết thương này rốt cuộc là thế nào!”

Mộ Bạch đưa tay định chạm vào trán cô, nhưng chợt nhìn thấy lớp da đỏ hồng mới mọc lại, bàn tay anh lại hạ xuống.

Vết xước dài như vậy, chắc là phải đau lắm!

Mộ Bạch tự dằn vặt mình sao có thể vô tâm vậy, anh quan sát kỹ mới phát hiện Tô Tố trạng thái không được tốt, không chỉ không được tốt mà là quá không tốt. Trước đây nhìn thấy cô, bất kể là phiền não hay vui vẻ, đôi mắt cô luôn bừng sáng. Nhưng bây giờ, từ ánh mắt đến sắc thái đều như phủ lên một lớp bụi vậy, cơ thể cô cũng gầy đi nhiều.

Giống như.....giống như đã trải qua một biến cố lớn vậy!

Mới không gặp nửa tháng nay, sao cô ấy lại thành thế này!

“Tô Tố.”

Tô Tố tay che trán, ánh mắt cụp xuống, “Là em không cẩn thận va vào, bây giờ thì không sao rồi.”

Mộ Bạch cố gắng đè nén sự giận giữ.

Tự va vào!

Tự va thì có bất cẩn thế nào cũng không thể thành như thế này được. Mộ Bạch lấy một hơi sâu, anh đưa tay đặt lên vai cô, “Tô Tố, anh với em có phải bạn không?”

“Đương nhiên rồi.”

Cô không có nhiều bạn, khó lắm mới có người muốn kết bạn với cô, cô phải mừng biết bao nhiêu.

“Nếu đã là bạn, anh hy vọng em có gặp chuyện gì, hay có khó khăn gì thì hãy nói với anh, có thể anh giúp được gì cho em thì sao.”

Tô Tố toan mở mồm ra, rồi lại cười buồn.

Cô rất muốn nói, nhưng nói rồi thì sao nào, Tiêu Lăng quyền thế ngút trời, mặc dù cô không rõ về gia thế của Mộ Bạch nhưng anh chỉ là một diễn viên, làm sao đối kháng với Tiêu Lăng đây. Cô đột nhiên nhớ lại cảnh cáo của Tiêu Lăng!

- ----Tránh xa người khác giới ra!

Nếu để Tiêu Lăng biết cô đang ở chung với một gười khác giới.....sắc mặt Tô Tố trắng bệch.

Cô lập tức ngồi tránh Mộ Bạch ra, đưa tay đẩy anh, “Mộ Bạch, anh đi nhanh đi, đừng để người khác nhìn thấy.”

“Tô Tố.....”

“bây giờ em không thể giải thích với anh, anh đi nhanh đi, em chỉ

muốn tốt cho anh thôi, nhất định đừng để người nào nhìn thấy.”

Hôm nay là ngày họp báo, ở đây toàn là nhân viên của Tinh Quang, cô lo sợ phập phồng, không biết có ai nhìn thấy Mộ Bạch lên xe chưa, nếu họ báo cáo với Tiêu Lăng, thì nghiệp diễn của Mộ Bạch cũng coi như chấm dứt.

Nghĩ đến đây, cô càng đẩy anh mạnh hơn, “Mộ Bạch, anh nhanh xuống xe đi.”

Cô vừa hoảng loạn vừa đau lòng đẩy Mộ Bạch xuống xe, nhưng anh không những không đi, chợt kéo tay, ôm cô vào lòng, “Tô Tố, đừng sợ, không sao đâu, sẽ không có chuyện gì cả.”

Cơ thể cô phút chốc cứng ngắc.

Vòng tay của Mộ Bạch cũng ấm áp như anh vậy, cái ôm nóng ấm như ánh mặt trời, có thể xua tan đi âm u. Cái ôm của anh không giống như của tình cảm nam nữ, cô cảm thấy rõ, anh chỉ đang muốn an ủi cô.

Chỉ vậy thôi.

Mắt cô đỏ dần.

Cô rất muốn lấy đi một chút ấm nóng từ cái ôm của anh, nhưng cô bây giờ như một đám mây u uất, cô thấy như bản thân sẽ chỉ lan tỏa đi sự buồn rầu mà thôi.

“Tô Tố, nói cho anh rốt cuộc là chuyện gì.”

Tô Tố đẩy anh ra, quay đầu đi, “Thật là do em không cẩn thận, va lung tung thôi.” cô gãi gãi tóc, đẩy tóc lên che đi vết xước, sau đó cẩn

thận kiểm tra lại trên kính chiếu hậu của xe để chắc rằng không còn lộ ra ngoài nữa, rồi cô giả như không có chuyện gì, “Trầy nhẹ thôi mà, không sao đâu, mấy hôm nữa là khỏi rồi, anh thấy chưa, em lấy tóc che lên là chả thấy gì luôn.”

“Tô Tố.....” Giọng Mộ Bạch bất lực.

Anh rất muốn biết nửa tháng nay, cô đã gặp biến cố gì, nhưng thấy cô như vậy lại không nhẫn tâm ép cô nói nữa.

Trong không gian nhỏ, mỗi con người một suy nghĩ.

Mộ bạch thấy cô nửa ngày cũng chẳng có ý muốn nói chuyện, hít một hơi, chuyển chủ đề, “Tô Tố, em đừng quên em đồng ý với anh rồi đó, vũ hội chào mừng học sinh mới hôm khai giảng, em sẽ làm bạn gái hờ của anh một ngày.”

Tô Tố thở phào, cô mở tròn mắt cười với Mộ Bạch, “Đương nhiên không quên rôi, cô gái ấy còn bám lấy anh không?”

Cô gái ấy?

Mộ Bạch ngây ra vài giây, “A, ờ! đúng rồi.”

Suýt nữa anh đã quên, trước vì muốn Tô Tố làm bạn nhảy của anh mà anh đã bịa ra câu chuyện có một cô gái cứ bám lấy anh.

Mộ Bạch còn muốn nói với cô đôi câu chuyện nữa, thì cửa kính lại bị đập. Gương mặt hiền dịu của anh đượm chút khó chịu vì bị làm phiền, khó khăn lắm mới có cơ hội ngồi với Tô Tố một lát, mới chưa được bao lâu. Anh bất lực, hạ cửa kính.

Bên ngoài là Trương Việt.

Trương Việt gật đầu với Mộ Bạch, rồi anh quay qua Tô Tố, “Tiểu Tô, xuống xe được rồi, sắp bắt đầu rồi, chúng ta cần chuẩn bị đôi chút.”

“À, vâng ạ.” Tô Tố chỉnh lại quần áo, xong lại xem xét lại bản thân, xác định mọi thứ dều ổn, cô quay sang Mộ Bạch, “Thế em đi trước nhé.”

“Đợi đã, anh sẽ đi cùng em.” Mộ Bạch xuống xe trước, sau đó vòng qua mở cửa cho cô một cách ân cần, anh rất để ý, lấy tay chắn trên đầu cho cô, miệng cười hiền, “Xuống xe nào.”

Tô Tố cảm thấy hơi ngượng, lần nào Mộ Bạch cũng làm cho cô cảm nhận được sự ân cần của anh.

Cô cười nhẹ bước xuống xe.

Trương Việt đứng bên thấy vậy hơn nhướn lông mày, nhưng cũng không nói gì.

.....

Đã là 10 giờ sáng, họp báo bắt đầu.

Có nhân viên đã chuẩn bị sẵn hai máy quay lớn trên sân khấu, máy quay đều dùng khăn đỏ chùm lên, đạo diễn Trịnh Đông dẫn đầu cùng với tổng biên tập và một dàn diễn viên xuất hiện đầu tiên.

Bộ phim《Nhất Tiếu Nại Hà》từ vai chính đến vai phụ toàn là người mới, cho nên truyền thông báo trí dồn toàn bộ tâm điểm vào đạo diễn và tổng biên tập.

Tô Tố đứng trên sân khấu, ánh nắng hơi chói mắt, bên tai là tiếng hò

reo của công chúng, tay cô cầm micro nhưng hơi vô thần.

Đột nhiên, chung quanh bỗng yên ắng lạ thường.

Tô Tố bỗng giật mình hồi hồn, thì nhìn thấy rất nhiều máy quay và ánh đèn chớp hướng về phía cô, đạo diễn và biên tập cùng các diễn viên khác đều đang nhìn cô chăm chăm.

Vậy là.....đang có người hỏi cô câu hỏi?

Cô hoàn toàn không nghe thấy.

Mộ Bạch đứng bên lập tức đứng ra đỡ cho cô, “Vai nữ chính này, Tô Tố hoàn toàn có thể đảm nhiệm được, mọi người đều chưa xem kịch bản nên không biết, nhân vật Thẩm Nhất Tiếu này, có tìm cả viện điện ảnh cũng không tìm được diễn viên nào phù hợp hơn Tô Tố, tin rằng sau khi bộ phim ra mắt, mọi người sẽ cùng cảm thấy vậy.”

Tô Tố mang một cái nhìn cảm kích tới Mộ Bạch.

Lại có nhà báo đặt câu hỏi, “cô Tô, nghe nói cô ký kết với bên truyền thông Tinh Quang, hợp đồng cũng khá có ưu thế cho cô, mọi người đều biết truyền thông Tinh Quang rất ít ký kết với người mới, xin hỏi cô thấy mình có điểm gì hơn những diễn viên mới khác?”

Câu hỏi này thật không hề khách sáo.

Điểm hơn người.....

Nghe cứ như ý chỉ vì cô xinh đẹp nên dựa vào cửa sau mà có được hợp đồng vậy.

Còn nữa, hợp đồng của cô là do thư ký Trương tự mang đến, trừ nội

bộ công ty thì đáng nhẽ chẳng ai biết hợp đồng này có "ưu thế" cho cô chứ.

Cô cười nhếch miệng, nhìn thẳng vào người nhà báo vừa đặt câu hỏi, cười nói, "Người đồng nghiệp bên báo chí này, lẽ nào đang muốn nghe tôi tự khoe sao? Mặc dù tôi tự thấy mình rất xuất sắc, nhưng lý do mà truyền thông Tinh Quang ký kết với tôi, có lẽ bạn nên đi hỏi thẳng bên công ty truyền thông Tinh Quang."

Người nhà báo kia cũng không chịu thua, tiếp tục hỏi, "Nghe nói cô Tô đây có quan hệ rất thân mật với chủ tịch bên công ty Tinh Quang, không biết có phải là thật không ạ?"

Chương 161

Phóng viên vừa dứt lời, trên khán đài rộng lớn bỗng chốc trở nên yên tĩnh, ngay cả những người tụ tập bên ngoài cũng phản ứng theo bản năng dừng lại những tiếng ồn áo náo động.

Nụ cười trên mặt Mộ Bạch lặng xuống, lạnh lùng lườm phóng viên đó một cái.

Tô Tố cũng không nghĩ ngợi gì, không chút do dự mà trả lời, “ tin tức này không biết cô nghe từ đâu, tổng tài của Tinh Quang là ông chủ của tôi, tôi và Tiêu Tổng chỉ là quan hệ ông chủ và nhân viên mà thôi, nhưng mà ở đây tôi rất cảm ơn sự dìu dắt của Tiêu Tổng đối với tôi, không có Tiêu Tổng thì không có Tô Tố của ngày hôm nay.”

Đề tài này được coi là chấm dứt tại đây, nữ phóng viên trẻ trung kia dường như rất không cam tâm, liền tiếp tục đặt câu hỏi, “ lúc trước có tin tức cho rằng, vai nữ chính của bộ phim Nhất Tiếu Nại Hà được quyết định giao cho Đường Sảng của Tinh Quang đảm nhiệm, không biết Tô tiểu thư có biết tin tức này không?”

Người này... cố tình gây sự với cô à!

Tô Tố đáp trả nhẹ nhàng, “ Hửm? Còn có tin tức này à! Nhưng mà về vấn đề chọn vai cô nên đi hỏi đạo diễn tốt hơn.”

Đạo diễn Trịnh Đông lập tức tiếp tục chủ đề, “ tin tức vị phóng viên này bị nhầm rồi, bộ phim Nhất Tiếu Nại Hà từ lúc bắt đầu đã định tuyển các diễn viên mới, vả lại Đường tiểu thư hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của nữ chính Thẩm Nhất Tiếu.

“ Cho nên... Ý của Trịnh đạo là hoàn toàn không có suy xét qua Đường tiểu thư sao?”

“ Không có!”

Phóng viên liền hào hứng viết lên giấy, tiêu đề đầu bản ngày mai cũng nghĩ xong rồi, đạo diễn Trịnh Đông làm mất mặt Đường Sảng!

Đề tài này được coi như chấm dứt tại đây, Trịnh Đông và biên tập giải thích đại khái về Nhất Tiếu Nại Hà là một câu chuyện như thế nào, mỗi diễn viên đều thuyết minh một lần nhân vật mình thủ vai.

Buổi họp báo đã đi vào giai đoạn chót.

Vào lúc đạo diễn chuẩn bị dẫn dắt các diễn viên mở tấm vải đỏ trên máy quay phim ra tuyên bố chính thức mở máy, lại xảy ra biến cố lần nữa.

Vẫn là nữ phóng viên đó.

Lần này, cô ta hỏi tiếp, “ tôi còn một câu hỏi, Tô tiểu thư, nghe nói trong quá trình quay phim Ngạo Vân Truyện, cô và Đường Tiểu Thư đã xảy ra xung đột, xin hỏi chuyện này có phải là thật hay không!”

Lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, cho dù tính tình một người tốt đến mấy cũng không nhịn được.

Đạo diễn Trịnh Đông là người nổi giận đầu tiên, ông nặng giọng nói, “ cô phòng viên này, hôm nay là buổi họp báo mở máy của Nhất Tiếu Nại Hà, mời cô hỏi những vấn đề liên quan đến bộ phim mới này!”

Phóng viên đó lại chẳng buông tha gì cả, lời nói quả thật như đang

ám chỉ Tô Tố, “ Tô tiểu thư, mời cô trả lời trực tiếp câu hỏi của tôi!”

Tô Tố cũng có chút bực mình.

Cô đã có thể khẳng định, nữ phóng viên này chắc chắn đã nhận lợi ích của người khác, cố tình nhắm vào cô. Cô nén lại lửa giận lạnh giọng trả lời, “ cô phóng viên này xin cô chú ý cách dùng từ của cô, Đường tiểu thư không những là tiền bối trong công ty của tôi, cũng là đàn chị tốt nghiệp từ học viện điện ảnh ra, cá nhân tôi rất kính trọng cô ấy!”

Khóe miệng phóng viên đó đột nhiên nở lên một nụ cười kỳ dị, “ vậy sao, tin tức tôi nhận được hình như không phải như vậy đâu.” Nữ phóng viên bỗng lấy máy tính xách tay ra, nhanh chóng mở máy chiếu, những chữ buổi họp báo Nhất Tiếu Nại Hà sau bàn gỗ liền bị thay thế bởi những tấm ảnh.

Những tấm ảnh được phóng to chiếu rõ ràng lên phông nền, không những các phóng viên truyền thông nhìn rõ, ngay cả đám đông đứng xem bên ngoài cũng thấy rõ.

Đám đông đột nhiên bật lên tiếng chửi rủa đầy phẫn nộ, trong nháy mắt tình hình trở nên mất khống chế.

Tô Tố vừa quay người lại liền nhìn thấy những tấm hình trên phông nền, hai nhân vật chính trên hình là cô và Đường Sảng, Đường Sảng mặc đồ diễn trong đoàn phim Ngạo Vân Truyện, còn cô thì đã thay bộ đồ hằng ngày mặc, trên con đường nhỏ trong núi, Đường Sảng mặt đầy sợ hãi ngã trên những cây leo đầy gai, vẻ mặt đau khổ. Mà vẻ mặt người ăn mặc bình thường như cô lại lạnh lùng vô cùng, sau đó là cảnh cô xoay người rời khỏi.

Đây không phải chính là cảnh hôm bữa cô từ đoàn phim Ngạo Vân

Truyện trở về hay sao!

Tô Tố nổi giận trong lòng.

Đường Sảng lại còn có chiêu này!

Nữ phóng viên đó hỏi tiếp, “ Tô tiểu thư, cô luôn miệng nói kình trọng tiền bối, chẳng lẽ kính trọng như vậy sao! Tô tiểu thư, xin hỏi tại sao cô lại đẩy Đường Sảng, lẽ nào là vì đố kị hay là vì chuyện khác? Mời cô cho một lời giải thích cho những người hâm mộ của Đường Sảng!

Cô ta vừa dứt lời, những người hâm mộ Đường Sảng đứng bên ngoài đám đông đôi mắt đỏ lòm lập tức kêu gào lên, “ giải thích! Giải thích!”

Các bảo vệ hầu như không kiểm soát được những người đó, buổi họp báo hôm nay hấp dẫn rất nhiều người đến, chỉ tính người trẻ tuổi thôi đã hơn nghìn người, mà trong đám người trẻ tuổi này, có rất nhiểu người hâm mộ Đường Sảng. Những người phẫn nộ đông nghẹt vây quanh bảo vệ, Tô Tố đứng trên cao thấy rõ tình hình bị mất khống chế.

Nhân viên công tác lập tức bắt đầu ứng phó.

“ Mọi người im lặng! Im lặng!”

Âm thanh phát ra từ mi-crô rất nhanh bị chìm ngập trong đám người mất khống chế đó.

Cánh tay của Tô Tố bị Mộ Bạch nắm chặt lấy, “ đi mau!”

“ Không được...”

Cô lấy mi-crô ra, cô muốn giải thích.

“ Không kịp nữa rồi, nếu còn không đi đợi đến lúc đám đông xông lên e rằng sẽ xảy ra sự cố, về công ty trước, sau đó để bộ phận quan hệ xã hội của Tinh Quang ra mặt giải thích. Đi mau!”

Vẫn chưa đợi Mộ Bạch dẫn Tô Tố xuống đài, liền có người mất khống chế trèo lên trên đài.

“ A!”

“ A a!”

Khắp nơi đều là tiếng la hét.

“ Tô Tố cô cư nhiên lại tổn hại đến Đường Đường của chúng tôi, chúng tôi sẽ không tha cho cô đâu.” Những người hâm mộ điên cuồng lên đài giựt tóc của Tô Tố.

Mộ Bạch mặt biến sắc, anh quát to một tiếng, “ các người đều dừng tay lại cho tôi!”

Đám người hâm mộ ngây ra.

Mộ Bạch nhân lúc họ ngẩn người liền kéo Tô Tố bước xuống thềm, dưới thềm Trương Việt cũng vội vã chạy đến, “ đi mau!” Anh dẫn theo những nhân viên công tác của Tinh Quang, mấy người vòng lại thành vòng tròn bảo vệ Tô Tố, nhanh chóng di chuyển về phía chiếc xe bảo mẫu gần đó.

Tô Tố cắn chặt môi, nhìn thấy một buổi họp báo tốt lành vì cô mà trở nên hỗn loạn như thế này.

Đột nhiên, trong đám đông có người cầm mi-crô la to lên.

“ Mọi người hãy đánh chết Tô Tố, Tô Tố vốn dĩ là người phụ nữ không biết xấu hổ, lúc ở trường đã biết *** đàn ông rồi, còn cướp bạn trai của người ta, cô ta là một con tiện nhân!”

Dưới sự xúi giục của những lời này, tình hình lại càng thêm hỗn loạn.

Nhân viên công tác chỉ có thể bảo vệ Tô Tố, lại không thể đi đánh đám người hâm mộ điên cuồng đó, rất nhanh liền di chuyển không được nữa.

Đám người hâm mộ điên cuồng xô đẩy, rất nhanh các nhân viên đều bị thương.

Tình hình này rõ ràng không bình thường!

Hiển nhiên có người nhằm vào Tô Tố.

Lúc này họ chỉ cách chiếc xe bảo mẫu một mét ngắn ngủi, nhưng lại không còn cách nào cử động được nữa!

Trương Việt cầm lấy mi-crô quát to lên với đám người chặn đường, “ các người làm vậy là phạm pháp, mau lui ra!” nhưng lại không có ai nghe lời anh ta, đám đông ngày càng ồn ào hơn.

Mộ Bạch cũng nhận ra tình hình không bình thường, anh nhanh chóng móc điện thoại ra gọi một cuộc gọi.

Có những người rõ ràng đã chuẩn bị từ sớm.

Ở xung quanh đám đông bắt đầu có người quăng đồ vào.

“ Đánh chết con đĩ không biết xấu hổ này!”

Chương 162

Phim trường Trương Gia Thế

Đường Sảng thông qua điện thoại nhìn thấy《Nhất tiếu nại hà》phát sóng trực tiếp bỗng biến thành một trò hề,trong thâm tâm không thể giấu được niềm đắc ý.Nụ cười trên mặt càng không thể che giấu được.

Tô Tố,để cho cô và tôi đấu!

Cô ta để video quay lại màn hình chính,sau đó lại mở webo.Trong webo có rất nhiều tin riêng,hỏi cô ta có bị thương hay không hoặc những lời hỏi thăm động viên

Đường Sảng càng thêm phần vui sướng.

Cô ta copy lại một lời bình luận rất khắc nghiệt của cư dân mạng viết về Tô Tố,sau đó cô ta trả lời một loạt——cảm ơn các bạn đã quan tâm,tôi rất tốt không bị thương nặng lắm.Còn về Tô Tố....cũng mọi người khoan lượng một chút,lại vì là người mới,có chút hơi xấc xược cũng có thể lý giải được.

Webo của cô ta vừa được truyền tải đi,một loạt bình luận mới hơn một trăm tin lại hiện ra.

Đại đa số đều vì cô ta mà cảm thấy bất bình,còn có người bình luận nói cô ta tâm can quá hiền lành rồi nên mới bị người khác ức hiếp như vậy.Còn rất nhiều người mắng Tô Tố là loại không cần danh dự.

Đường Sảng mãn ý đóng điện thoại vào.

Cần chính là cái kết quả như thế này.Tô Tố,tôi thấy cô có cái sự mở đầu như thế này để xem sau này cô sống ở trong làng giải tri này như thế nào!

……

Phát hình trực tiếp tại nơi.

Đi vào trong là đám người chen chúc,ở bên ngoài đường thì chen lấn xô đẩy.Nhất là ở ẳn trên đường có rất nhiều chiếc xe dừng lại xem chuyện,

Muốn đi cũng không đi được

Cầm rau ném tất cả mọi người

「ding——」

Trong lúc nhân viên làm việc đangbị dồn ép,nơi hàng rào ở ngoài đường có tiếng phanh gấp.

Cửa kính kéo xuống,An Tiểu Hy nhanh chóng mở cánh cửa xe bên cạnh「Tố Tố nhanh lên xe！」

「Tiểu Hy?」

「Nhanh lên！」

Mộ Bạch nhìn thấy bạn của Tô Tố,liên ôm ngang cô ấy,cách hàng rào đưa hất cô ấy vào trong xe「Các cô nhanh đi đi！」

Tô Tố lo lắng bám vào cửa sổ xe「Các anh thì sao? 」

「Mục đích của bọn họ là cô,tìm không thấy cô không phát điên đâu.Tôi cũng vừa gọi cho ty rồi,rất nhanh sẽ đưa bảo vệ đến đây hỗ trợ.」

Vùa lúc này cũng có người nhìn thấy Tô Tố lên xe.

「Tô Tố lên xe rồi,chặn cô ta lại.！」

「Chặn lại chặn lại！」

……

Mộ Bạch biến sắc,nhanh chóng giục「đi đi！」

An Tiểu Hy cúi người cảm ơn Mộ Bạch,mau chóng đạp ga xe,con bọ cứng như được lắp tên lửa phi đi.Có người lái xe đuổi theo,Tiểu Hy gầm gừ một tiếng「Lại còn muốn đuổi theo chị mày,chị mày biết lái xe chúng mày vẫn còn chưa ra đời cơ！」

「Tiểu Hy cẩn thận phía trước.」phía trước có hai chiếc xe vừa vặn lái về trước di chuyển cùng một tốt độ,ở giữa có một khoảng cách vừa vặn lọt được một chiếc xe.

「êy,chuyện nhỏ」Tiểu Hy chuyển vô lăng lái,cô ngắm chuẩn,tính toán kỹ khoảng cách phương hướng,đạp mạnh chân ga「Vèo」phóng qua giữa hai chiếc xe.Ngắn ngủi vài giây, khoảng cách với hai chiếc xe chầm chậm thu hẹp lại, và chiếc xe đằng sau nó bị buộc phải dừng lại.

Tiểu Hy cười đắc ý,rất nhanh phóng ra dòng xe,nhanh chóng bỏ rơi chúng tại phía sau.

「Ha——so kỹ thuật lái với chị à,chị đây trước kia không thèm đi tham gia đua xe đó,nếu không thì còn lợi hại nữa」Tiểu Hy dần dần giảm tốc độ lại,xe đi với tóc độ chầm chậm về phía trước.Cô quay đầu lại nhìn Tô Tố đang hoảng sợ,đưa tay ra nhặt cọng rau,lại tức điên lên「Những người này bị bệnh sao.Mẹ nó,chỉ dựa vàomấy bức ảnh mà dám nói cậu ức hiếp Đường Sảng！ĐM,không biết có não hay không nữa!Tố Tố cậu không sao chứ?」

「Không sao,việc ngày hôm nay chắc chắn có người cố ý chỉ đạo.」

「Tớ nhìn cũng đoán được,cái người nữ phóng viên đó chắc chắn không tốt đẹp gì,các câu hỏi đưa ra câu trước còn sắc nhọn hơn câu」Tiểu Hy cau mày「liệu có phải có người cố tình gây khó khăn với cậu? 」

「Chắc là Đường Sảng có liên quan」

Dễ hiểu nhất là những bức ảnh đó chỉ có trong tay Đường Sảng mới có thể bị lộ ra ngoài.

Tô Tố quay ra nhìn Tiểu Hy,mới có vài ngày không gặp,mà cảm như đã không nhìn thấy cô ấy từ rất lâu rồi「TiểuHy,sao cậu lại biết mà tới đây?」

「Cậu còn nói nữa,mấy ngày hôm nay tớ điều không liên lạc được với cậu,tớ đang lo chết đi được đây này.Gọi điện tới công ty của cậu,họ đều nói cậu đi quay phim.Quay cái phim quái gì thế,điện thoại của tớ và cậu không phải là đều cài định vị sao.Rõ ràng vẫn hiện rõ vị trí của cậu vẫn đang ở trong thành phố a, lại còn định lừa tớ!Tớ không liên lạc được với cậu tớ lo cậu xảy ra chuyện gì đó.Nghĩ ra hôm nay là ngày ra mắt bộ phim mới của cậu nên mới dự tính đến xem thế nào.」Tiểu Hy nét mặt sợ hãi「Khi sắp tới trường thì nhìn

thấy quảng trường ra mắt phim phát trực tiếp đang xảy ra chuyện,tớ phải nhanh chóng chạy ngay đến để đón cậu.」

Thì ra là như vậy,Tô Tố thấy ấm áp trong tâm.

「Tố Tố mấy ngày hôm nay cậu đi đâu vậy?」

「Tớ……」Tô Tố ngập ngừng một chút rồi cũng nói hết ra sự thật「Tớ ở trong biệt thự của Tiêu Lăng」Không đợicho Tiểu Hy trêu chọc,cô liền cười đau khổ lắc đầu「Tiểu Hy,Tiêu Lăng biết sự tồn tại của Cảnh Thụy và Tiểu Thất rồi」

Tiểu Hy giật mình tay lái hơi chệch hướng một chút,suýt nữa thì đâm vào dải hoa bên cạnh.Cô nhanh chóng tìm một chỗ đỗ xe lại.

「Anh ta biết rồi?Sao mà anh ta biết được,thế anh ta có làm gì cậu không?」

Tô Tố không muốn để cho Tiểu Hy biết được vết thương trên đầu cô ấy,Cô cúi xuống để chê đi vết sẹo, và dùng mái tóc của mình để che vết sẹo lại không có dấu vết..Tiểu Hy cũng hơi vô ý,không hoàn toàn.Tô Tố lắc đầu.「Tớ cũng không biết sao lại biết nữa,mấy ngày hôm nay tớ bị anh ấy nhốt trong biệt thự,điện thoại cũng bị anh ấy thu mất rồi.」

「ĐM！Sao anh ta dám làm thế!khống chế cuộc sống tự do của cậu,đấy là phạm pháp!！」Tiểu hy tức giận ngùn ngụt「Anh ta nghĩ anh ta là thiên hoàng sao,dựa vào cái gì.Không được,tớ phải tìm anh ra lý luận.!」

Tô Tố lập tức kéo cô「Đừng đi！」

「Tố Tố đừng sợ,bọn mình sao phải sợ anh ta,cùng lắm sao này

tránh xa anh ta ralaf được！」

Nếu như dễ dàng như vậy thì tốt quá.

Tô Tố không muốn để Tiểu Hy lo lắng「Mấy hôm trước chắc là trong tâm anh ấy không thể chịu được điều đó thôi,Hôm này biết là ngày ra mắt phim mới nên anh ấy trả lại điện thoại cho tớ rồi,cũng để cho tớ ra ngoài đây.」

「Thế anh tatha thứ cho cậu rồi sao？」

「Chắc là……rồi 。」

「Phù！」Tiểu Hy vuốt vuốt ngực,「Làm tớ sợ chết mất,Tớ cứ nghĩ anh ấy muốn làm gì cậu cơ.Nếu như đúng như cậu nói,Tiêu Lăng cũng không phải cặn bã cho lắm,cho cùng cũng rất ít người chịu đựng được.....ơ,Tố Tố,tớ không phải có ý đó」

「Tớ biết rồi.có con rồi là việc làm cho người khác rất khó chấp nhận.」

Tiểu Hy ngay lập tức nói「Bọn trẻ con……đúng rồi,Dạo gần đây công ty tớ đột nhiên bận chết đi được,tớ đã làm thêm giờ gần năm ngày hôm nay rồi.Tiểu Thất cà Cảnh Thụy gọi cho tớ nói là bọn chúng đi đếnchỗ cháu của cụ nội nuôi,lại còn nhận người đó là bố nuôi.」

Cụ nội?

Là Tiêu cụ nội?

Tiêu Lăng là cháu của cụ ấy?

Đây....thật trùng hợp quá còn gì.

「Tố Tố,sao lại đơ ra thế.」Tiểu Hy lay vai của cô「Cậu đang nghĩ gì vậy」

「Tiểu,Tiểu Hy……」

「Ừ?」

「Bố nuôi của Cảnh Thụy và Tiểu Thất ……chính là Tiêu Lăng！」

Tiểu Hy「Ooh」mở to mắt,「ĐM！ Làm sao lại có thể có chuyện trùng hợp đến vậy! Tố,Tố Tố cậu có thấy việc này rất trùng hợp hay không,có chút không bình thường?」

Chương 163

Không cần để Tiểu Hy nhắc thêm lần nữa,Tô Tố cũng đã cảm nhận thấy rồi.

Đều nói không trùng hợp không thành sách,nhưng quá trùng hợp thành ra có chút vô lý.

Lẽ nào đây mới là lý do Tiêu Lăng đối với Cảnh Thụy và Tiểu Thất vui vẻ như vậy?Tô Tố không hiểu nổi.

「Thế……Cảnh Thụy và Tiểu Thất nói ở nhà bố nuôi,Thế Tiêu Lăng có làm gì bọn chúng không,Cậu nói cậu cũng ở biệt thự của Tiêu Lăng,Thế cậu,Cảnh Thụy và Tiểu Thất đều ở cùng nhau ở biệt thự của Tiêu Lăng phải không?」Tiểu Hy hỗn loạn hết lên rồi

「Anh ấy……đối với Cảnh Thụy và Tiểu Thất rất tốt.」

「Uh……」

Tiểu Hy nghĩ cũng không hiểu,một người đàn ông dù có đại lượng như thế nào cũng khó có thể chấp nhận việc người phụ nữ họ yêu thương đã từng sinh con mới đúng chứ.

Mà nếu như anh ấy có độ lượng như vậy,thì anh ta sẽ không thể giam Tố Tố lại như thế chứ.

「aizz,Mặc kệ mặc kệ,bộ não của tớ không thể hiểu nổi,cậu nên ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc với Tiêu Lăng đi.Nói cho cùng anh ta đối xử tốt với bọn cậu cũng không phải là chuyện xấu.Trước mắt việc

quan trọng nhất là chuyện phát hành phim mới,cậu là người mới,Đường Sảng cô ta lại đang là người rất nổi tiếng,trong lúc này nghịch lý đương nhiên đổ về một phía.Bây giờ danh t iếng của cậu bị cô ta bôi nhọ rồi,sau này trong giới giải trí phải làm thế nào!Lai còn phát hành của 《Nhất Tiếu Nại Hà》bị thành ra như thế này,nếu như lúc này bị đổi vai thì phải làm thế nào ……」

「Phải xem công ty xử lý như thế nào đã」

「Thế thì cậu nhanh đi tìm Tiêu Lăng đi,anh ta là chủ công ty cậu,.Anh ta cần phải xử lý khủng hoảng quan hệ công chúng, đầu tiên phải làm cho sức nóng của việc này tạm lắng xuống,như thế mới có lợi cho cậu được.」Tiểu Hy ngay lập tức lái xe「Tớ đưa cậu về đó!」

Tiêu Lăng có giúp cô không?

Lúc này anh lo lắng cho danh tiếng của cô nhất,nếu như mãi mãi không thể đóng phim thì càng tốt.

……

Tiêu Lăng là người đầu tiên nhận được tin lễ phát hành phim gặp vấn đề.

Anh đã xem video Mộ Bạch gửi lại,Sắc mặt tối sầm.Đầu tiên anh thông báo đóng toàn bộ những tin có thể làm khủng hoảng quan hệ công chúng,sau đó ngay lập tức cho người đưa nữ phóng viên đưa tin đến ngay văn phòng.

「Ai chỉ định cho cô? 」

「Không,không có ai cả.」Nữ phóng viên sợ sắp phát khóc

rồi.Không phải nói chỉ cần nhằm vào Tô Tố thôi sao?Một người mới thôi,tại sao ngay cả Tiêu Lăng cũng xuất hiện rồi.Cô ta đang nghĩ định rời khỏi hiện trường về làm viết tin tức thì bị người khác đem tới đây.

「Ảnh ở đâu có được? 」

「Tôi,tôi không biết.Sáng hôm qua khi tôi tỉnh dậy có người gửi vào hòm thư cho tôi rồi....」

Thư ký Trương nhìn sắc mặt nghiêm lạnh của Tiêu Lăng,nhin không được phải khuyến cáo「Cô nhanh nói rõ,nếu không gia đình lớn nhỏ của cô....cô tự mình lo liệu nhé.」

Sắc mặt nữ phóng viên lúc này sợ tái nhợt đi.Cô ta không giám giấu nữa,một năm một mười nói rõ ra hết「Ảnh do Đường Sảng gửi cho tồi,cô ta nói chỉ cần trong ngày phát hành phim hôm nay công bố là được,nhất định sẽ là tin tức nóng hổi.Tôi vẫn còn đang lưỡng lự thì cô ta cho người chuyển cho tôi một khoản tiền.Tôi và chồng tôi kết hơn,đang phải chịu một khoản tiền lãi nhà.Cho nên,cho nên tôi đã đồng ý ngay....Tiêu thiếu gia ngài giơ cao đánh khẽ,nếu như tôi biết Tô Tố là người ngài bảo vệ,thì dù có cho tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám. 」

Tiêu Lăng mặt lạnh lùng đứng lên 「Thư ký Trương! 」

「Vâng! 」

「Giao cho cô xử lý! 」

「Chủ tịch yên tâm đi」Việc này đối với cô mà nói là chuyện quá nhỏ nhặt.

Tiêu Lăng không quan tâm lời cầu khẩn của nữ phóng viên kia,nhanh chóng rời đi.

Tô Tố vừa mới từ từ bước ra khỏi quãng thời gian khổ cực bây giờ lại gặp phải chuyện này.Tiêu Lăng không dám tưởng tượng đến hậu quả! Sắc mặt của anh càng tối sầm lại.Anh sẽ làm cho tất cả nhưng người tham gia vào việc này phải trả giá cho điều này!

Sau khi Tiêu Lang rời đi,nữ phóng viên vẫn đau khổ cầu xin.

「Thu ký Trương,trên tôi vẫn còn người già bên dưới còn có trẻ nhỏ,cầu xin ngài rộng lượng tha cho tôi một con đường sống....」

Thư ký Trương đẩy đẩy cái gọng kính trên mũi,bất lực nhún vai「Ai bảo cô không có mắt,nhất định đắc tội cắm lao vào phía người của chủ tịnh.Tin tôi đi,nếu như tiếp theo cô không nhất nhất làm theo tôi,trong nước chắc không còn chỗ cho cô cư trú rồi!」

……

Cẩm Viên

Tiểu Hy đưa Tô Tố tới Cẩm Viên sau đó vỗ vai cô nói một câu「đàm phán với Tiêu Lăng nhé」sau đó đi về.

Tô Tố lại một lần nữa đứng ở ngoài cổng biệt thự,cô nhìn bức tường bên ngoài biệt thự bỗng cảm thấy ớn lạnh.Lần này hai người cảnh vệ ở cổng nhìn thấy cô,không cần nói câu nào ngay lập tức mở cửa cho cô.

Tô Tố vào trong biệt thự.

Đi qua một vườn hoa bách hợp,Tô Tố vừa vào tới cửa lớn phòng

khách đã nghe thấy bên trong truyền lại tiếng cãi vã khốc liệt.Cô cũng bị dì Trương chặn lại.

「Dì Trương……」

「Tô tiểu thư,lão gia về rồi,lão gia đang ở bên trong họp.Đặc biệt nhắc tôi nếu như cô về để cô ở bên ngoài tắm nắng một chút,đợi người đi rồi hãng vào」Dì Trương kéo cô đi xa ra một chút,thở dài「Lão gia và thiếu gia thật sự giống như kẻ thù.Không gặp mặt thì nhớ,mà gặp rồi chưa nói được quá hai câu là cãi nhau,khuyên cũng không được」

Là Tiêu lão gia

QUả nhiên,từ phía bên trong phòng khách truyền lại tiếng mắng của lão gia vang dội「Tiểu tử thối gan to quá phải không,hôm nay tao đánh què chân mày!」

Tô Tố khôn khéo tránh ra xa hơn chút nữa.

Tình hình hiện tại của cô và Tiêu Lăng,cô xuất hiện không được thích hợp cho lắm

Tô Tố và dì Trương đi vào phòng giặt đồ.

Người làm đang chuẩn bị giặt quần áo của Cảnh Thụy và Tiểu Thất,dì Trương nhìn thấy quần áo ở trong máy giặt ngay lập tức cơn nóng giận nổi lên 「Nói bao nhiêu lần rồi,quần áo của tiểu thiếu gia và tiểu thưphải giặt bằng tay!bằng tay!tất cả các người đều muốn làm cho qua loa,có phải là không muốn công việc này nữa！」

Người làm hết sức lo lắng「xin lỗi xin lỗi,tôi nhớ rõ rồi,không để tái phạm lần sau đâu」

Tô Tố nhìn thấy không thể nhẫn tâm nhịn mà nói 「Thôi mà,trước kia khi ở nhà cũng đều dùng máy giặt」

「Không được」dì Trương lôi quần áo từ trong máy giặt ra,để vào trong chậu lớn「Những bộ quần áo này đều là của thiếu gia tự tay đi mua về,chất lương vải này nếu như vào máy giặt sẽ bị hủy đi một nửa!hai đứa trẻ của thiếu gia từ khi còn bé đã không ở bên.thiếu gia đều cảm thấy rất có lỗi với họ.Mọi việc đều phải thật cẩn trọng.Việc ngày hôm nay may là tôi nhìn thấy,nếu như thiếu gia mà biết,sẽ duổi việc ngay lập tức.」

Tô Tố đơ người.

Cái gì gọi là hai đứ trẻ của thiếu gia.

Cái gì lại gọi là khi còn nhỏ không có ở bên,cảm thấy có lỗi rất nhiều?

Cảnh Thụy và Tiểu Thất là con của cô,từ khi nào lại trở thành con của Tiêu Lăng vậy

「Dì Trương,dì đang nói gì vậy?」

Dì Trương sớm đã khuyên hai người rồi,thiếu gia tính cách khó nói dì khuyên không được,thế thì dì chỉ còn cách quay ra khuyên khuyên Tố Tố.

「Tô tiểu thư,cô đừng trách thiếu gia tức giận,việc lần nàyđổi là người khác ai mà chẳng tức giận chứ.Thiếu gia không thích trẻ con,nhưng con của mình không giống với con của người khác.Cô không biết thôi thiếu gia biết tiểu thiếu gia và tiểu thư là con của cậu ấy cậu ấy rất vui mừng!Cô biết mình đã có con với thiếu gia đáng nhẽ ra nên tìm đến sớm hơn chứ,sao lại cứ vòng vòng vèo vèo bao nhiêu

lâu như thế.」

DÌ Trương nhìn thấy Tô Tố không nói gì,lại nói「Thiếu gia trong mắt không thể giấu nổi một hạt sạn,tôi có thể nhìn thấy rõ tình cảm của thiếu gia đối với cô.Nếu không bị lừa như thế này,sớm đã bắt đầu báo thù rồi.làm gì có chuyện quan tâm đến việc sống chết của cô」

Cảnh Thụy và Tiểu Thất....là con của Tiêu Lăng??

Oang!

Não bộ của Tô Tố như muốn nổ tung!

Chương 164

Não bộ của Tô Tố oành oành tiếng nổ!

Loan rồi!

Tất cả loạn rồi!

Cảnh Thụy và Tiêu Thất thì ra là con của Tiêu Lăng?

Cô tiếp nhận một vài chuyện liên quan đến ký ức trước kia của Tô Tố,cũng biết được việc trước kia cô bị người khác cưỡng bức,năm năm trước Tô Tố bị Tô Huệ chuốc rượu cho uống thuốc vất vào phòng khách sạn,ký ước về quãng thời gian đó có chút hỗn loạn,.Cô chỉ biết khi Tô Tố tỉnh lại căn bản khồng dám nhìn người ở trong phòng là ai,vội vàng ném xuống hai trăm ngàn liền rời đi ngay.

Tiếp theo là có bầu sinh con.

Bây giờ những người này lại nói với cô,Tiêu Lăng là cha đẻ của Cảnh Thụy và Tiểu Thất!

Tô Tố toàn thân run lên

「Dì Trương....chắc chắn không? Tiêu Lăng chắc chắn Cảnh Thụy và Tiểu Thất là con của anh ấy phải không?」

Dì Trường nhìn Tô Tố thấy rất kỳ lạ「Đươngnhiên chắc chắn,tiểu thiếu gia và thiếu gia khi còn nhỏ phải nói là giống nhau như được tạc ra từ một khuôn ấy.Tiểu tiểu thư mặc dù có phần hơi bụ bẫm một

chút nhưng ngũ quan cũng giống y hệt thiếu gia,nhất là tính cách khi không thích điều gì đó,tiểu thiếu fia khi còn nhỏ y hệt n hư vậy.」

「Thật không……」

Cho nên cô đành một mình ngậm chặt lại.

Cho nên....Tiêu Lăng sớm đã nhận ra cô chính là người con gái năm năm trước,nên mới đói với cô tốt tâm như vậy.Cho nên....anh nghĩ là cô cố tình tiếp cận anh,cố tình lừa dối anh!

HAHA!

Chuyện này thật là rất nực cười!

Cái việc sét đánh ầm ầm như thế này cô lại gặp phải.Chẳng trách Tiêu Lăng tâm lại rộng lượng như vậy,chẳng trách đối với hai đứa con của cô lại tốt như vậy

Thì ra là như thế!

Thì ra chẳng qua là như thế!

Tô Tố cúi đầu bắt đầu cười,cô cười nhưng nước mắt rơi xuống.Những người làm ở quanh đó dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô,cô lại không cảm nhận được gì

「Tô,Tô tiểu thư cô sao vậy?」

「a haha,buồn cười,thật sự quá là buồn cười rồi!」

Cô cứ nghĩ rằng Tiêu Lăng chỉ vì cô lừa dối giữ kín chuyện tồn tại của hai đứa bé cho nên anh mới phẫn nộ như vậy,nhưng tất cả cô

đều nghĩ sai rồi!Nếu như vì chuyện này cô còn có thể tha thứ,nhưng bây giờ....nhưng ngày gần đây cô giấu kín thật ra chỉ là ngược đãi bản thân!

Cô quay người chạy thật nhanh ra ngoài.

「Tô tiểu thư Tô tiểu thư cô đi đâu vậy.」

Tô Tố tức giận xông thẳng vào phòng khách,cửa phòng khách Tiểu Trần giữ cô lại bị cô đẩy ra「Bỏ ra!」

Cô thở nặng nề xong thẳng vào trong phòng khách.

Ở phòn khách hai ông cháu đang cãi nhau toàn bộ dừng lại,quay đầunhìn lại.

Lão lão gia và lão Trần nhìn thấy Tô Tố rất kinh ngạc.Lão lão gia ngay lập tức từ trên safa đứng ngay lên,dùng nạng chỉ Tô Tố「Aizz? Tiểu nha đầu,cô tới để đón Cảnh Thụy vàTiểu Thất sao? Chúng vẫn chưa tan học mà.Hai đưa nhỏ ở đây vài hôm,cô như vậy không được sao,tôi cũng đang định đón hai đứa nhỏ qua chỗ tôi ở....」

「Bốp——」

Lời của lão lão gia bị một tiếng tát rất lớn làm ngắt quãng.Ông kinh ngạc nhìn Tô Tố tát cháu nội mình một cái,chấn độngnói không ra lời.

Tay của Tô Tố tê cứng,toàn thân đang run lên,cô nhìn năm ngón tay của mình đang in hằn trên má của Tiêu Lăng,nhìn thấy trong ánh mắt của anh đang dần dần trở nên ljanh lùng.

Cô vẫn chưa hết ận,đổi tay lại là một cái tát nữa.

「Đủ rồi！」Tiêu Lăng nắm chặt cổ tay cô,toàn bộ dây thần kinh hiện rõ trên trán「Tô Tố,em phát điên gì thế！」

「Tôi điên? haha,tôi thấy người bị điên là anh」Cô dùng lực giật tay của mình lại,nỗi hận trong tim co giấu cũng giấu không nổi「Tiêu Lăng,anh làm cho tôi cảm thấy buồn nôn!Băt đầu từ ngày hôm nayTô Tố tôi không có bất kỳ mối quan hệ nào,hai đứa con của tôi cũng không có bất kỳ mối quan hệ nào với anh!」

Anh nghĩ cô tiếp cận anh vì tham tiền phải không?

HAHA！

Tô Tố cô có chân có tay,không sân si tiền của anh!

Cô quay lưng bỏ đi.

Cái nơi này làm cho cô cảm thấy buồn nôn,rất buồn nôn!

Lão lão gia và lão Trần hai người họ nhìn ngây ra,ai có thể nói cho họ điều gì đang xảy không?

Tiêu Lăng túm chặt Tô Tố lại,chạn lại trước mặt cô「Em đi đâu?」

「Chỉ cần rời xa anh càng xa càng tốt,đi đâu không quan trọng！」

「Tô Tố！」Tiêu Lăng âm điệu càng nặng thêm「Rốt cục em làm sao vậy?」

Ngày hôm nay khi đi không phải là vẫn còn bình thường hay sao? Hay là bị buổi phát hành phim làm kích động quá rồi！

Anh nén nhịn nỗi đau trên mặt,cũng nhìn cả sự phẫn nộ,kìm nén cơn giận dữ nhìn「Anh đã tìm người xử lý việc của buổi phát hành phim,rất nhanh sẽ có kết quả!」

「Tôi không cần sự giúp đỡ của anh,tôi sẽ tự mình chứng minh bản thân trong sạch,tôi không cần sự giả dối của anh.Tiêu Lăng,có phải anh nghĩ rằng tôi tiếp cận anh chỉ vì muốn dựa dẫm muốn anh cho tôi một con đường khang trang,vì danh vì lợi? 」

Tiêu Lăng mím chặt môi,lẽ nào không phải sai!Trước khi cô không phải tự chứng nhận rồi sao!

Tô Tố nhìn thấy sự im lặng của anh,tim lạnh đi một, 「Ha HA,quả nhiên....thế thì cứ nghĩ như vậy đi!」

「Xin lỗi cho tôi được ngắt một câu……」Lão lão gia yếu ớt nói「Hai đứa…trong chuyện này có phải có điều gì hiểu nhầm không?」

「Không có hiểu nhầm!」sự thật đã bày ra trước mắt,thật tại rõ ràng từng chi tiết,làm sao lại có thể hiểu nhầm được!Tô Tố hất tay của Tiêu Lăng ra「Anh bỏ tôi ra！」

「Em muốn đi đâu！」

「Tôi đi tới trường đón bọn trẻ,sau này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa!」

Tiêu Lăng mặc kệ để cho Tô Tố đẩy đánh mắng anh cũng nhất định không buông tay「Anh không chấp nhận!」

「Anh không châp nhận?Ha hA……Tiêu Lăng anh đừng làm trò cười nữa,anh không phải nghĩ là tôi đưa bọn trẻ tới là vì cái của cải,lợi nào đó hay sao?Tôi nói cho anh biết,đừng có nói là giàu nhất

nước,anh kể cả có giầu nhất địa cầu nàytôi cũng không ham.Tô Tố tôi là người có chân có tay,tôi có thể nuôi hai đứa nhỏ tới bốn tuổi thì sẽ có bản lĩnh nuôi chúng tới khi trưởng thành!Tôi không tham tiền của anh,con của tôi cũng không bao giờ ham!」

Cô chứng nhận！

Tô Tố năm năm trước đúng là bị người khác hạ thuốc,thế cho nên mới phát sinh quan hệ với Tiêu Lăng.

Thế thì đã làm sao！

Nếu như Tô Lăng không muốn,cô ấy liệu có thể ép anh cùng cô ***hay không

Nói thẳng ra,anh cũng là kiểu ngườilợi dụng người khác gặp hoạn nạn.!

Trước kia Tô Tố quyết định sinh ra hai đứa nhỏ không sai.Đó cũng không phải vì muốn có mục đích gì với Tiêu Lăng,mà vì bạn thân cô thiếu thốn tình thân ruột thịt,cô muốn có người thân máu mủ của chính mình,chỉ có như vậy mà thôi!

「Tô Tố」

「Được,Xem ra hôm nay không nói rõ anh sẽ không để tôi đi」Tô Tố dừng bước chân lại,quay người thật sự nhìn vào Tiêu Lăng「Không phải là anh nghĩ rằng tôi vì tiền của anh mới tiếp cận anh hay sao? thế thì anh cứ nghĩ như vậy đi,Cho nên...Tôi bây giờ không cần tiền củaanh nữa,cũng không tham anh giúp tôi bất cứ chuyện gì,anh buông tay đã được chưa!」

Tiêu Lăng cau mày 「Em khó chịu là những chuyện như thế này thôi

sao!」

Anh đã không tính toán với cô rồi,chỉ muốn giữ cô lại bên mình,cô lại còn muốn như thế nào nữa!

「Em bình tĩnh chút chúng ta sẽ nói rõ ràng!」

「Được,tôi với anh nói rõ ràng!」Tô Tố hít sâu,nỗ lực làm cho bản thân bình tĩnh lại.Cô nhất quyết nhìn chằm chằm vào mắt Tiêu Lăng「Có phải anh từ hai tháng trước lúc chúng ta ở khách sạn Tân Hải gặp lại anh đã nhận ra tôi rồi?」

「Đúng！」

「Cho nên……khi anh biết tôi có Cảnh Thụy và Tiểu Thất,anh đã biết ngay hai đứa trẻ là con của anh?」

「Đúng」

「Và cũng nghĩ rằng tôi ngay từ đầu đã lừa dối anh?」

Chương 165

Tiêu Lăng vẫn chưa trả lời, lão gia đứng bên cạnh đã cảm thấy hoảng hốt.

“Tiểu, tiểu nha đầu, cháu nói Cảnh Thụy và Tiểu Thất là con ruột của tiểu tử thối này à? Đúng thật là chắt của ta à?” Lão gia vui sướng đến nỗi mặt đỏ cả lên, khẩn trương cầu chứng lại với Tiêu Lăng, “Tiểu tử thối! Tiểu nha đầu nói có phải là thật không?”

“Ông nội......”

“Tiểu tử thối cháu đừng nhiều lời nói ta nghe phải hay không phải?”

Tiêu Lăng bất lực gật đầu, “Là thật ạ.”

“Ui ya! Đúng thật là, lão Trần ông có nghe thấy không, Cảnh Thụy và Tiểu Thất không ngờ lại đúng thật là chắt của ta, trời ơi, ta đã nói sao hai đứa này nhìn sao nhìn sao cũng thấy như nòi giống của tiểu tử thối này chứ, đúng thật là. Tốt tốt tốt! Tốt quá rồi!”

Lão Trần cũng vui buồn lẫn lộn, lão gia và hai đứa nhỏ hợp gu biết bao nhiêu trong mắt ông đều nhìn thấy được, chắt nuôi trở thành chắt thật, đổi lại là người khác ai lại không mừng rỡ.

Nhưng...... lão Trần kéo cánh tay của lão gia, nháy mắt cho lão gia biết, lão gia mới nghĩ đến không khí ngượng ngùng hiện tại, ông nhớ lại vừa nãy câu nói của Tô Tố “Con của tôi không có một tí nào liên quan đến anh cả” trong lòng tức thời bị đông lạnh một phần.

Ông nghĩ không mấy dễ dàng có được chắt giờ lại biến mất không thấy nữa.

Lão gia tức thời nghiêm túc hẳn lên, “Trong hai người ai nói rõ lại cho ta biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Tiểu nha đầu, cháu không nể mặt tiểu tử thối này, cái thân già như ta cũng nên cho chút sỹ diện chứ, cháu nói ta nghe, chuyện ở giữa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết!”

Tô Tố, “……”

Không phải cô không muốn nói, cô hoàn toàn không biết kể bắt đầu từ đâu.

Nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của lão gia, nghĩ đến Cảnh Thụy và Tiểu Thất nói rằng lão gia thương yêu hai đứa như thế nào, tim cô kìm nén lại rất lâu, cô cố nhịn đi nước mắt, cô lắc đầu nói, “Lão gia, ông đừng hỏi nữa. Cháu cũng không biết nên nói với ông như thế nào, nhưng nói sao thì Cảnh Thụy và Tiểu Thất cũng là chắt của ông, sau này chỉ cần hai đứa muốn, cháu sẽ dẫn chúng nó đến thăm ông.”

Tô Tố cúi đầu chào lão gia, lại nhìn sang Tiêu Lăng, “Chúng ta cũng không còn gì để nói nữa, đến đây kết thúc thôi.”

Lão gia còn muốn nói nữa, lão Trần lại kéo lại cánh tay của ông, chỉ vào trán của Tô Tố, lão gia bây giờ mới phát hiện Tô Tố có vết thương trên đầu, ông hoảng hốt, “Tiểu nha đầu, trán của cháu bị sao thế?”

Tô Tố che đi phần trán, nhớ lại hai ngày tăm tối không thấy mặt trời trước đó, đôi mắt bất chợt đỏ hoe.

“Tiểu tử thối, cháu nói!”

Tiêu Lăng cũng không biết nê nói sao, lão gia giận đến nổi cả mặt đỏ bừng, tay run rẩy cầm cây trượng chỉ vào Tiêu Lăng, “Tiểu tử thối này, hồi xưa lăng nhăng cũng không nói rồi, bây giờ đã là ba của người ta rồi, tại sao lại còn không biết suy nghĩ, cháu có phải muốn tức chết cái thân già này không hả!”

“Được được được, cháu không nói phải không. Tiểu Trần! Cậu vào đây!”

Tiểu Trần ở bên ngoài đang trông chừng run rẩy, cậu nghe lời đi vào trong nhà, “Lão gia……”

“Cậu nói, nói cho ta nghe rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện quái quỷ gì rồi!”

Tiểu Trần nhìn sang Tiêu Lăng, tuy rằng anh ở bên nhà cũ qua đây, hiện giờ lại là cấp dưới của tổng tài, nhìn thấy Tiêu Lăng gật đầu với cậu, Tiểu Trần liền nói cho lão gia nghe những chuyện mình đã biết. Anh nói không hơn không kém, và không mang cảm xúc cá nhân, nhưng lão gia càng nghe sắc mặt lại càng trầm hơn.

“Cho nên, tiểu tử thối tưởng rằng tiểu nha đầu tham tiền của cháu, cho nên cố ý để hai đứa trẻ tiếp cận cháu, đúng không?”

Tiêu Lăng lặng lẽ gật đầu, ngoài cái này anh không suy nghĩ ra được nguyên nhân khác.

“Vậy tiểu nha đầu?” Lão gia sắp sáng tỏ được mối quan hệ của từng nhân vật, nhìn sang Tô Tố, “Tiểu nha đầu ta nhìn cháu cũng oan ức thật, cháu nói ta nghe, lão gia đứng bên lý lẽ chứ không giúp người nhà, chỉ cần cháu có lý, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tiểu tử thối này.”

Tiêu Lăng cũng nhìn sang Tô Tố.

Anh cũng muốn biết tại sao cô lại phẫn nộ đến thế.

"Được, cháu nói rõ đây, nhưng cháu nói xong rồi thì xin mọi người đừng quấy rầy cuộc sống sau này của cháu nữa!" Tô Tố trấn chỉnh lại tâm trạng, ngoài việc trùng sinh, cô bắt đầu kể từ cái ngày đầu tiên gặp được Tiêu Lăng ở khách sạn, kể rằng Tiêu Lăng uy hiếp ép buộc dụ dỗ, kể anh bám dai như đỉa, nói anh lấy quyền xen vào chuyện tư, sau cùng nói đến hai người xác định mối quan hệ, nhưng sau khi xác định mối quan hệ này chưa đucợ hai ngày lại lâm vào tình trạng khó xử hiện tại.

Lão gia vừa nghe vừa giận dữ liếc mắt nhìn chằm chằm Tiêu Lăng!

Tên khốn nạn này không ngờ lại trở nên bỉ ổi đến như vậy!

Nghe xong, lão gia nắm chặt điểm chính, "Cho nên cháu lúc bắt đầu là không biết ba ruột của Cảnh Thụy và Tiểu Thất là ai?"

"Đúng ạ, chúng cháu lần thứ hai gặp mặt là cháu đi công ty ký hợp đồng, sau khi kí hợp đồng xong anh ấy liền lấy hợp đồng uy hiếp cháu, cháu sợ anh ấy biết chuyện cháu có con liền lấy con cái ra uy hiếp cháu, nên từ đó đến giờ không dám nói anh ấy nghe, sau này sự việc từ từ phát triển dẫn đến ngoài phạm vi kiểm soát. Cháu nhiều lần muốn nói thật với anh ấy, mỗi lần đến cửa miệng lại sợ anh ấy giận, nên lại nuốt xuống lại."

Tô Tố cắn chặt môi, nói tiếp, "Lần này cháu từ Trương Gia Giới đóng phim về, Tiêu Lăng đến sân bay đón cháu, mới vừa gặp mặt thôi anh ấy đã nói thẳng cháu đã lừa dối anh ấy, cháu tưởng là anh ấy biết được sự tồn tại của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, cho nên không có phủ

nhận. Trông mắt anh ta lại tưởng rằng cháu đã thừa nhận cái chuyện về mục đích tiếp cận anh ấy, anh ấy bảo đã đưa Cảnh Thụy và Tiểu Thất về nhà……"

"Hoảng hốt rồi phải không?" Lão gia đứng trên lập trường của người ngoài cuộc vô cũng hiểu rõ tâm trạng của Tô Tố lúc đó.

Đương nhiên là hoảng hốt rồi!

Nước mắt của Tô Tố tức thì chảy xuống, "Cảnh Thụy và Tiểu Thất là toàn bộ của của cháu. Cháu tưởng anh ấy phẫn nộ muốn đối phó với con của cháu, cho nên rất sợ rằng anh ấy làm tổn thương chúng nó. Cháu gạt anh ấy là cháu không đúng, đứa trẻ là vô tội, chúng nó mới bốn tuổi, có khả năng gì đâu, cháu là người phụ nữ chân yếu tay mềm, anh ấy là đại boss của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, cháu căn bản không có sức đấu lại anh ấy, cho nên cháu nghĩ rằng, nếu như anh ấy giận dữ phẫn nộ, vậy cháu sẽ để anh ấy hạ giận, chỉ cần anh ấy không đụng đến Cảnh Thụy và Tiểu Thất là được."

Lão gia lắc lắc đầu, "Cho nên cháu mới đập đầu vô tường?"

Tô Tố rưng rưng nước mắt gật đầu.

Lúc đó cô không nghĩ ra được cách nào để Tiêu Lăng hạ giận, cô không nỡ hai đứa con, nhưng cánh tay thì làm sao thắng được cái chân được, cô không còn cách nào.

Lão gia nhìn sâu thẳm vào Tô Tố.

Ông cũng sống đến ngần thế kỉ này rồi, tự nhận rằng bản thân cũng gặp qua không ít người, rất nhiều người chỉ cần gặp qua một lần là ông có thể đoán được bản chất của người đó, đứa trẻ Tô Tố này…… Ông lần đầu tiên gặp cô trên đường đã cảm thấy tuy rằng cô trông rất

ma mị mê hoặc, đôi mắt lại rất ôn hòa, hơn nữa lại rất trong sạch, không giống như là người nói dối.

Sự phẫn nộ lần này cũng không giống như giả vờ.

Lão gia lại nhìn sang Tiêu Lăng, “Cháu nói thử xem, tại sao lại khẳng định một mực người ta lừa dối tình cảm của cháu kèm thêm lừa gạt tiền của cháu!”

Tiêu Lăng bất chợt câm lặng.

Vừa nãy nghe được lời nói của Tô Tố, anh cuối cùng cũng hiểu được tại sao Tô Tố nhấn mạnh xin anh đừng tổn thương Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

Nếu như cô ấy nói là thật……

Tiêu Lăng suy nghĩ khi biết được chân tướng đã đối xử như thế nào với cô, tức thời trong lòng hổ thẹn.

Sao……

Sao lại có nhiều điểm trùng hợp như vậy.

Nếu như nói là trùng hợp, vậy cũng trùng hợp quá vậy. Anh đem những nghi ngờ nói cho lão gia nghe, “Tại vì trước khi cháu biết được Cảnh Thụy và Tiểu Thất là con của cháu, lúc chúng nó nhận ông làm ông cố nuôi, lần đầu tiên gặp con, Tiểu Thất là buộc miệng kêu cháu là daddy.

“Đó là tại vì con và Tiểu Thất đã biết được ba chính là ba ruột của tụi con!”

Trước cửa phòng khách đột nhiên vang lên âm thanh trầm tĩnh non nớt trẻ con của Cảnh Thụy!

Chương 166

Những người trong nhà đều cảm thấy kinh ngạc, theo phản xạ ngoảnh đầu nhìn sang đấy, liền trong thấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất hai người mỗi người đang đeo cái cặp nhỏ đứng trước cửa, cũng không biết đã đứng ở đấy bao lâu rồi, đã nghe được bao nhiêu rồi.

"Cảnh Thụy……" Tiêu Lăng bất an nhìn cậu.

Tiểu tử ngày thường thần sắc tuy rằng cũng điềm đạm, hôm nay anh mới phát hiện vẫn có chút hơi khác, tiểu tử lúc này nhìn vào anh với ánh mắt y như là một người lạ! Không, hoặc là ngay cả người lạ cũng không bằng, sắc mặt của cậu ấy rõ ràng là đang mang theo một nỗi hận.

"Ba không phải muốn biết lắm à, vậy để con nói ba nghe. Còn nhớ trước đó ba dẫn mẹ đi tham gia bữa tiệc không? Ngày thứ hai đã được lên báo, mẹ nuôi nói mấy năm gần đây đều không thấy mẹ tiếp xúc qua với người ban khác giới nào, con sợ là ba có ý đồ xấu với mẹ, cho nên lên mạng tìm kiếm thông tin của ba. Nhưng thông tin của ba quá ít, con liền hack vào vi tính của ba. Đừng dùng ánh mắt đó nhìn con, nếu như trí nhớ của ba còn tốt, có thể còn nhớ được tháng trước vi tính của ba từng đứng máy qua một lần."

Tiêu Lăng kinh ngạc nhìn cậu.

Cảnh Thụy không quan tâm ánh mắt của anh, nói tiếp, "Lúc đầu con chỉ định điều ra ba thật rõ ràng, sau đó mới quyết định có nên để mẹ với ba tiến thêm bước phát triển không, nhưng vô tình con phát hiện ra điều này." Cảnh Thụy mở điện thoại của cậu, tìm một tấm hình bên

trong, tấm hình đó chẳng phải ai khác, mà chính là Tiêu Lăng lúc bốn năm tuổi. “Con phát hiện ba hồi nhỏ với con hiện tại giống nhau gần như đúc, cho nên mới chú ý đến, cố ý quan tâm chú ý nhiều hơn, sau đó phát hiện một vài sự việc.”

“Cảnh Thụy……”

“Mami mẹ đừng cắt ngang con, để con nói hết ra.” Cảnh Thụy tuy rằng tuổi còn nhỏ, ngôn từ lại rất là trầm vững, cậu một lần nữa nhìn Tiêu Lăng, “Cho nên con đoán chắc được ba là ba ruột của con và Tiểu Thất, không những như thế, con cũng điều tra toàn bộ người nhà của ba. Bữa đó mami dẫn con và Tiểu Thất đi công viên giải trí chơi, lúc dừng đèn đỏ ánh mắt đầu tiên đã trông thấy ông cố nội, sau đó nhận làm chắt nuôi của ông. Lý do Tiểu Thất quá gần gũi với ông cố nội là do con đã nói người đó chính là ông cố nội ruột của chúng ta.”

Nét mặt của lão gia thay đổi, “Cảnh Thụy……”

Cảnh Thụy không hề nương tình cắt ngang lời nói của lão gia, tiếp tục nói, “Cho nên mami đích thực từ đầu đến cuối đều không biết ba ruột của con và Tiểu Thất là ai.”

Lão gia không kìm nén được mắt đỏ hoe, “Cảnh Thụy tại sao chắt không đến tìm ta?”

“Tại vì con và Tiểu Thất đều muốn mẹ được hạnh phúc, con và Tiểu Thất đều muốn mẹ tìm được tình yêu của mình, có người đàn ông vì yêu mẹ mà che gió cản mưa cho mẹ, mà không phải do có sự tồn tại của con và Tiểu Thất, không thể không chịu trách nhiệm với mẹ!”

Tô Tố che vẻ mặt ướt đẫm của mình.

Cô từ đó đến giờ đều biết con trai của mình rất thông minh, nhưng lại không biết rằng không ngờ lại thông minh đến như vậy, đây đâu giống như tư tưởng của đứa trẻ lên bốn, ngay cả người lớn cũng có thể không bằng nó.

"Vẫn còn một nguyên nhân nữa……" Cảnh Thụy tiếp tục nói với Tiêu Lăng, "Tại vì con và Tiểu Thất đều hi vọng có một người ba, ba lúc đầu vẫn còn trong giai đoạn khảo nghiệm, bây giờ con tuyên bố, chúng còn không cần ba nữa!"

Chân tướng đã rõ!

Lão gia và lão Trần, Tiểu Trần sớm đã bị những chuỗi thông tin như vậy kinh ngạc đến há hốc mồm, Tiêu Lăng còn cương trực đứng ở vị trí cũ, một bước cũng không nhúc nhích được.

Anh miễn cưỡng động đậy vòm họng, nhưng phát hiện rằng mình không nói ra được lời nào.

Toàn bộ sự thật cuối cùng đã được phơi bày rõ ràng trước mặt, nhưng sự thật lại tàn nhẫn đến thế, tàn nhẫn đến nỗi anh không thể nào chấp nhận được.

Anh đầu khổ ôm lấy đầu mình, mấy ngày nay anh đã làm gì rồi!

Do sự đa nghi của anh, anh xém tí hại cô đến mất mạng, do sự đố kị của anh, cô xém tí bị bệnh trầm cảm.

Anh muốn mở miệng cầu xin Tô Tố tha thứ cho anh, nhưng lại hổ thẹn không nói ra được gì.

Suy cho cùng, chính là do anh không đủ tin tưởng cô, cho nên mới làm tổn thương ba mẹ con họ.

Anh thấy rõ được trên khuôn mặt của Cảnh Thụy rất lạnh nhạt.

Anh lại ngoảnh đầu sang nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất đã ngồi xổm ở đó khóc lớn tiếng, “Daddy thật xấu xa, khiến cho mami rơi nước mắt khiến cho Tiểu Thất và anh hai bị tổn thương, Tiểu Thất không tha thứ cho daddy đâu.”

Cảnh Thụy cũng đỏ hoe mắt.

Tiêu Lăng một lần nữa hỏi bản thân, anh đã làm gì rồi!

Tại sao lại khiến người phụ nữ mình yêu thương và hai đứa con yêu quý của mình tổn thương đau lòng đến vậy!

Tô Tố ngồi xổm dưới đất, dang tay ôm hai đứa con vào lòng, hai đứa tức tốc phi đến lòng cô.

“Mami xin lỗi.” Cảnh Thụy ôm chặt Tô Tố, “Là Cảnh Thụy và Tiểu Thất khống muốn mami cực khổ nữa, vừa đúng đúng ba Tiêu Lăng xuất hiện ở bên cạnh mẹ, nên tụi con mới cho hai người tự do phát triển, Cảnh Thụy phải nên sớm cản trở hai người mới đúng.”

Tô Tố sao có thể trách hai đứa con được!

Hơn nữa, tình huống mà cô quen biết được Tiêu Lăng, cho dù Cảnh Thụy muốn cản trở, căn bản đã không cản trở được.

Tô Tố rưng rưng nước mắt lắc đầu, “Cảnh Thụy, Tiểu Thất, sao hai đứa lại về rồi……”

“Mami, mẹ quên rồi à, hôm nay thứ sáu, tan học sớm.”

Tô Tố tuy rằng mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất, cũng đều mỗi ngày từ của kính nhìn hai đứa đi học tan học, là gặp mặt thật sự mặt nhìn mặt trực tiếp như thế này, đã nửa tháng nay không được như thế.

Tròng mắt của Cảnh Thụy và Tiểu Thất cũng đều đỏ hoe, "Maimi không trách con."

Tiểu Thất trông thấy trên trán Tô Tố có vết thương, đột nhiên rào khóc lên, cô bé đưa bàn tay mũm mĩm muốn xoa vào đó, nhưng lại sợ làm đau mami, "Maimi có đau lắm không? Tiểu Thất đau lòng quá, mami Tiểu Thất xoa cho mami, hu hu, hu hu sẽ không con đau nữa."

"Mami không đau, đúng thật là không đau tí nào."

"Mami gạt con, lần trước ngón tay Tiểu Thất bị dao rạch trúng một vết đã đau muốn chết rồi, vết thương của mami to đến thế làm sao không đau được. Mami mẹ đừng buồn, sau này Tiểu Thất và anh hai sẽ bảo vệ mami, không có tiền Tiểu Thất sau này sẽ ăn ít lại, chúng ta về sau sẽ không đến đây nữa, Tiểu Thất ghét chỗ này, ghét daddy!"

Lão gia nghe đến thắt cả lòng, ông không nhịn được trừng mắt thẳng vào Tiêu Lăng!

Tên tiểu tử thối này tại sao lại làm người ta lo lắng đến thế! Đã sắp sửa ba mươi tuổi rồi, làm việc gì cũng không suy nghĩ kĩ trước khi làm! Không lẽ chỉ dựa vào hai đứa nhỏ nhận ông làm ông cố, gọi nó một câu daddy, thì đã nghi ngờ Tô Tố đến thế!

Bộ không biết đi điều tra lại kĩ rồi nói sao!

Lời trách của lão gia sắp đến cửa miệng, trông thấy Tiêu Lăng hoang

mang tột độ, làm sao cũng không biết dạy dỗ như thế nào, ông chỉ có thể chống cây gậy, “Tạo nghiệp, đây rốt cuộc đã tạo nghiệp gì rồi!”

Lúc đầu là một gia đình hạnh phúc tốt đẹp biết bao nhiêu, tại sao lại làm thành như thế.

Tiêu Lăng lòng đau như cắt.

“Tiểu Thất……”

“Ba đừng gọi con, ba xấu xa lắm, ba làm tổn thương mami, Tiểu Thất và anh hai sẽ không tha thứ cho ba đâu.” Tiểu Thất ôm chặt lấy cổ Tô Tố, “Mami chúng ta về nhà được không? Mẹ nuôi nhất định đang ở nhà đã gọi sẵn đồ ăn bên ngoài đợi chúng ta về nhà, Tiểu Thất và anh hai mấy ngày không được gặp mẹ nuôi rồi, mẹ nuôi chắc chắn đang rất nhớ Tiểu Thất, Tiểu Thất cũng nhớ mẹ nuôi rồi.”

Tô Tố đôi mắt rưng rưng ẵm hai đứa vào lòng, quãng thời gian vừa qua làm cô ốm đi rất nhiều, sức lực của bản thân cũng không còn nhiều, nhưng vẫn cố gắng ẵm hai đứa nhỏ lên, cố gắng thẳng lưng đứng dậy.

“Được, chúng ta về nhà thôi!”

Chương 167

Về nhà!

Ở đây không phải là nhà của họ sao, họ còn phải đi đâu.

Tiêu Lăng đuổi theo trong tiềm thức.

Lão gia kéo anh ta lại.

"Ông nội!"

"Bây giờ con mới biết gấp rồi à, sớm giờ làm gì!" Lão gia thấy khuôn mặt Tiêu Lăng đầy đau khổ, nhẫn nhịn và nói, "Bây giờ hai đứa con và Tô Tố hiện đang rất tức giận, con vội vã lao đến như vậy cũng không có kết quả tốt." Lão gia nói với Tiểu Trần, "Họ muốn đi đâu thì cậu lái xe đưa họ đi, nếu như Tô Tố không cho phép, cậu nói rằng tình trạng hiện tại của cô ấy một mình đưa con về không an toàn."

"Tôi đi ngay đây." Tiểu Trần vội ra chạy ra ngoài.

Tiêu Lăng nheo mắt như thư nhìn Tô Tố ôm con mình và biến mất trong tầm mắt anh, trong lòng anh ta đột nhiên tăng lên một cảm giác hoảng sợ.

Giống như là.....họ đi như vậy giống như bước ra khỏi cuộc sống của sống của anh ta.

"Ông nội, con phải làm gì đây......" Anh ta ngồi đừ trên ghế sofa ôm đầu, "Tôi rốt cuộc nên làm gì đây?"

Tô Tố lần này bị tổn thương rồi, anh ta biết!

Lão gia nhìn dáng vẻ của Tiêu Lăng trông rất đau khổ, không có cách nào, làm điều sai trái thì đáng phải bị trừng phạt, anh ta đối với bạn gái không có sự tin tưởng, nếu không phải là lần này có chuyện thì lần sau cũng không thoát được.

Lão gia đi đến bên cạnh anh ta, "Nhóc con, đừng có việc gì cũng thất bại, làm điều gì đó sai thì phải đi tìm cách yêu cầu sự tha thứ của người khác, tôi hỏi cậu, tâm trí của cậu đối với con bé này là gì. Nếu cô ta không phải mẹ của các con cậu, thì con có còn quan tâm đến cô ấy?"

Tất nhiên rồi!

Anh ấy thích người như Tô Tố.

"Ông nội, cô ta chính là người con muốn cưới!"

Có lẽ ngay từ đầu mới bắt đầu anh ta giữ tâm lý chơi đùa để tiếp cận cô ấy, nhưng càng đến gần thì càng không thể giải thoát bản thân. Mỗi lần nhìn thấy nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi cố gắng bỏ chạy của cô ta, anh ấy cười như cả thế giới đều sáng rực lên, đến nhiễm bệnh anh ta cũng cảm thấy rất vui.

Trong năm năm qua anh ta hiếm khi hạnh phúc.

Vì vậy anh muốn ở bên cạnh cô ấy và luôn luôn muốn đi với cô ấy.

"Ông nội, con thật sự muốn sống với cô ấy suốt đời."

"Thái độ của con không giống với việc muốn ở cùng người ta cả đời."

Lão gia thở dài, "Từ nhỏ ông nội đã dạy con như thế nào, mắc lỗi sai không quan trọng, điều quan trọng là làm thế nào để khôi phục lỗi sai của mình! Chẳng lẽ con định như vậy bỏ ba mẹ con họ sao, sau này đợi con bé kiếm một người đàn ông khác, dắt theo những đứa con của con và gọi người đàn ông khác là ba?"

Như vậy sao được!

Tô Tố là phụ nữ của anh ta!

Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất cũng là con của anh ta, ai cũng không được lấy chúng đi.

Tiêu Lăng đột nhiên ngẩng cao đầu, ánh sáng trước mắt, "Ông nội, con nhất định không bao giờ để họ rời xa con!"

Lão gia nhìn anh ta như thế và thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta không dễ gì có được cháu nội còn chưa có thời gian để hâm nóng, ông ta không muốn bọn trẻ rời khi.

Lúc trước muốn rất muốn ôm cháu nội, bây giờ đột nhiên cho ông ta hai đứa cháu, lão gia hạnh phúc đến sủi bọt.

Ây da……

Suy nghĩ về tương lại ở trong khu biệt thự này, ông ta ngồi dưới phơi ánh nắng mặt trời trước cửa biệt thự, hai đứa trẻ chơi đùa trên bãi cỏ của khu biệt thự, bối cảnh đó rất ấm áp rất hạnh phúc!

Nụ cười của lão gia trên miệng cũng không che giấu được, ông ta vừa nhìn xuống thấy Tiêu Lăng, một tưởng tượng đẹp đột nhiên bị vỡ. Ông không thể chịu đựng và đá chân của anh ta, "Nhóc con vô

dụng, ngay cả vợ cũng không giải quyết được, con nói nghe xem còn có thứ gì con có thể làm! Cảnh Thuỵ rất nhạy cảm, lần này con làm tổn thương con bé đó, cậu ta chắc chắn không tha thứ cho con một cách dễ dàng."

Tất nhiên anh ta biết điều này.

Nghĩ đến câu nói của Cảnh Thuỵ. "Chúng con không cần ba nữa" trái tim của anh ta bị nghẹn lại dữ dội. Trước đó Cảnh Thuỵ không đồng ý gọi anh ta là "Daddy" bây giờ chắc chắn từ chối nhiều hơn.

Không được!

Anh ta không thể ngồi yên như thế.

Anh ta không thể quan tâm đến lão gia ở phòng khách, từ trong túi rút điện thoại ra và vội vã chạy lên lầu.

Để lão gia với Trần Kiêu ở lầu dưới đối mặt với nhau.

"Lão gia, thiếu gia đây là….."

"Mặc kệ cậu ta, đây là lúc trên phương diện tình cảm để anh ta vấp ngã thì mới có thể nhớ dài hạn." Lão gia không hề gấp gáp, còn cười một cách công khai. "Ranh con này, tôi lúc trước còn lo lắng rằng chuyện của cậu ta vào năm năm trước, cậu ta không muốn thật lòng đối xử tốt với ai, không ngờ rằng, quả nhiên đã tìm được định mệnh, phải có ai đó ra trị cậu ta thì cậu ta mới biết sự lợi hại.

"……" Lão Trần lau mồ hồi, còn có thể hạnh phúc làm cháu nội không!

"Trong trường hợp tiểu thư Tô không chịu tha thứ thiếu gia……"

“Đó cũng là cậu ta đáng đời!” Khuôn mặt lão gia giận dữ, “Cậu ta còn nghĩ cậu ta là vua à, mắc gì người khác đều phải nghe lời cậu ta! Cậu ta đối xử với con bé đó như vậy, con bé đó xém chút là mất mạng rồi. Nếu như có mối nguy hiểm gì, Cảnh

Thuỵ với Tiểu Thất cả đời cũng muốn tha thứ cho nhóc này!”

Lão Trần thở dài, lão gia nói vẻ căm hận nhưng trái tim vẫn hướng về thiếu gia.

“Tôi nghĩ tiểu thư Tô cũng rất cứng đầu, có thể mang thai khi chưa lập gia đình còn có thể hạ sinh đứa trẻ ra. Đây là một kiểu người rất dũng cảm, nói không chừng sẽ không tha thứ cho thiếu gia.”

Lão gia cũng thở dài, “Hai lão già chúng ta đợi xem có chuyện gì xảy ra không, nhóc con đó thực sự không giải quyết được thì tôi sẽ ra giải quyết. Lúc nãy không phải con bé nói rồi sao, khi nào chúng ta muốn gặp Cảnh Thuỵ với Tiểu Hy thì cô ta sẽ mang chúng đến đây, đến lúc đó cho họ cơ hội một lần nữa.”

Lão Trần đồng ý gật đầu, “Cũng là một giải pháp.”

“Nhóc con! Nếu như đuổi theo vợ mà còn cần đến ông già tồi tệ này giúp đỡ, thì tôi thực sự xem thường cậu ta!”

…….

Tô Tố với Cảnh Thuỵ, Tiểu Thất vẫn chấp nhận ý tốt của lão gia, ngồi xe của Tiểu Trần về hoa viên Xuân Giang.

Ba mẹ còn ngồi ở ghế sau, trên dọc đường về đều ôm chặt lấy nhau, như thể đang giữ ấm cùng nhau.

Cảnh Thuỵ với khuôn mặt thờ ơ, Tiểu Thất còn ngồi lặng lẽ khóc, nhìn thấy Cẩm Viên từng chút một biến mất khỏi tầm mắt, con bé tựa vào lòng Tô Tố khóc đáng thương hơn.

“Mami, sau này có phải Tiểu Thất không có daddy nữa?”

Tô Tố rất lúng túng, trong lòng một chút một chút đố kỵ.

Chẳng lẽ mối quan hệ mẹ con bốn năm với nhau cũng không so bằng mối quan hệ mấy ngày với Tiêu Lăng! Tô Tố biết rằng cô không nên đổ lỗi cho con, cũng không chịu được sự chua sót trong lòng.

Cô ta đưa tay chạm vào đầu Tiểu Thất, do dự hỏi cô, “Tiểu Thất…..thích daddy của con không?

“Con…….A đau, anh hai tại sao véo em!”

Cảnh thuỵ cảnh báo nhìn con bé.

Tiểu Thất bĩu môi, híp mắt khóc đến đỏ mũi, “Mami…..”

“Tiểu Thất con đừng nối dối mami, mami không thích đứa trẻ nói dối.”

“Tiểu Thất, Tiểu Thất trước hôm nay rất thích day, daddy của hôm nay Tiểu Thất một chút cũng không thích, daddy làm cho mami đau lòng, còn để mami chảy máu bị thương. Tiểu thất rất tức giận, cũng rất đau lòng. Mami, tại sao daddy không đối xử tốt với chúng ta một chút. Tại sao phải làm tổn thương mami, tại sao gia đình chúng ta không được giống như gia đình người khác, ba mẹ người thân đều ở cùng nhau?”

Tiểu Trần ngồi trên chỗ ngồi của tài xế nghe đến chua xót, lặng lẽ

dùng điện thoại ghi âm lại.

Nhưng Tô Tố…..

Tiểu thất ba người họ tại sao hỏi cô ấy hoàn toàn không nói nên lởi.

Cô ta ôm chắt Tiểu Thất, không biết phải giải thích với con bé như thế nào về thế giới của người lớn!

Chương 168

"Tiểu Thất, maimi với daddy của con..... có thể không sống cùng nhau được, nếu như con thích Tiêu Lăng, cũng có thể sống chung với daddy."

Tô Tố mỗi câu nói khi nói ra đều rất khó khăn.

"Vậy....mami có đến ở cùng với tụi con không?"

Tô Tố lắc đầu, "Mẹ sẽ lâu lâu đến thăm tụi con, còn Cảnh Thuỵ cũng vậy, hai đứa con cũng biết điều rồi, lúc trước mami đích thực không biết ba của các con là ai. Từ lúc các con được sinh ra đến bây giờ đã không nhận được tình thương từ ba, đây là lỗi của mẹ."

Cô ta tiếp tục nói, "Bây giờ các con biết rằng Tiêu Lăng là daddy của các con, chỉ cần các con đồng ý, các con có thể chung sống với daddy."

"Không, con theo mami!" Cảnh Thuỵ ôm chặt một cánh tay của Tô Tố, nhìn chằm chằm vào Tiểu Thất, "em đồng ý sống chung với Tiêu Lăng thì đi với daddy đi, mami có anh là được rồi."

Tiểu Thất nhìn Tô Tố rồi nhìn Cảnh Thuỵ, đột nhiên "Wow" bật khóc thật lớn. Cô bé dùng sức ôm chặt Tô Tố và Cảnh Thuỵ như chân bạch tuột, lo sợ mami và anh hai không cần cô bé nữa. "Mami và anh hai đừng bỏ rơi Tiểu Thất, Tiểu Thất không muốn sống cùng với daddy, Tiểu Thất yêu nhất là mami với anh hai. Tiểu Thất ghét daddy, ghét, ghét!"

Con bé chỉ cảm thấy rằng mắc dù daddy xấu tính, nhưng mà con bé và anh hai và mami đều rời đi, daddy ở ngôi nhà lớn như vậy nhưng trong nhà chỉ có một mình, thật tội nghiệp.

“Mami làm thế nào có thể bỏ rơi Tiểu Thất, Tiểu Thất ngoan.”

Tô Tố trong lòng càng xót xa. Con của cô ấy, cô ấy biết, Tiêu Thất nếu như không phải đối với Tiêu Lăng có cảm xúc, làm thế nào có phản ứng mạnh như vậy.

Nếu như không thích, con bé thậm chí sẽ không cho Tiêu Lăng một cái nhìn.

Cô ta dùng sức ôm chặt hai đứa trẻ, trong lòng thêm một lớp thù hận đối với Tiêu Lăng!

……

Chiếc xe nhanh chóng lái đến hoa viên Xuân Giang.

Ở xa xa, Tô Tố nhìn thấy phía cổng lớn của khu vực có hơn mấy chục phóng viên, một số phóng viên cầm máy ghi âm, một số phóng viên cầm micro và một số đang đứng trước cổng phỏng vấn. Những người được bao phủ bởi đám đông đó…..hoá ra là một nhà Tô Đại Khuê!

Khuôn mặt Tô Tố thay đổi!

Cả nhà họ tại sao lại ở đây!

“Tiểu Trần, dừng xe!”

Tiểu Trần nhanh chóng đạp phanh, ông ta không quen biết một nhà

Tô Đại Khuê, cho nên có chút nghi ngờ, ông ta dừng xe ở bên đường, quay người sang nhìn Tô Tố, "Tiểu thư Tô, không vào khu phố chứ?"

"Đợi một chút."

Tô Tố kéo cửa xe xuống một chút thì nghe thấy Tô Đại Khuê dùng loa khuếch đại nói, "Đúng vậy, Tô Tố cô ta rất ích kỉ! nói rằng cô ta đá Đường Sảng tôi quá tin rồi. Cô ta từ nhỏ đã không có ý thức, 16 tuổi đã ở bên ngoài có con trước khi lập gia đình rồi."

Tiếp theo đó là giọng nói phẫn nộ của Lý Ái Liên, "Làm mẹ kế như tôi cũng không phải dễ dàng đâu, tôi luôn xem cô ta đối xử cô ta như là con ruột của mình nhưng Tô Tố chưa bao giờ gọi tôi một tiếng mẹ. Thời gian trước đây không biết là đã quyến rũ với người giàu có nào và đã rời khỏi nhà. Công ty của ba cô ta đang bị khủng hoảng yêu cầu cô ta giúp đỡ, thậm chí chú ý cô ta cũng không chú ý đến. Đứa con này…..thật vô lương tâm!"

Các phóng viên đổ xô đặt câu hỏi, "Vậy Tô Tố bình thường ở nhà thì sao, biểu hiện thái độ có quá đáng không?"

Tô Huệ không thể hiện sự yếu đuối ra bên ngoài, cống hiến những diễn xuất tốt nhất trong cuộc đời mình cho các phóng viên.

Cô ta khóc như mưa rơi, điên rồ hướng vào người Tô Tố nói điều bẩn thỉu, "Lúc trước ở nhà, cô ta bắt nạt tôi. Tôi là chị của cô ta, không muốn đố kỵ với cô ta nhưng đổi ngược lại thì cô ta càng quá đáng. Tôi và cô ấy đều học ở trường sân khấu điện ảnh, cô ta biết tôi có ấn tượng tốt với một nam sinh trong trường học, liền cố tình **nam sinh đó….."

"Những điều này lẽ ra chúng tôi không muốn tiết lột ra, nhưng thực

sự cô ta rất quá đáng, làm tổn thương đến cả gia đình thì thôi, thậm chí còn vì vai diễn mà làm tổn thương cô Đường Sảng, chúng tôi thực sự không để nhìn trôi mắt, chỉ có thể lựa chọn đứng ra ngoài nói lời công bằng."

Boom!

Sự giận dữ của Tô Tố chạm đến đỉnh đầu!

Mang thai chưa lập gia đình!

Không biết mang ơn người nuôi dưỡng!

**Người đàn ông mà chị gái thích!

Đối với người thân thấy chết không cứu!

Còn vì vấn đề vai diễn đi làm tổn thuơng người khác!

Bất kể câu nào trong những câu nói này đều có thể làm hỏng một người, bây giờ tất cả đều đè hết lên đầu cô ta.

Cả nhà này…..thực sự một chút cũng không cho cô ta cơ hội đáp, thậm chí còn kéo sức nóng của mọi người xung quanh trước mặt các phóng viên, điên rồi đạp cô ta xuống lòng đất!

Cô đóng cửa sổ và cũng chặn đi những lời lăn mạ của cả gia đình Tô Đại Khuê.

"Mami….." Cảnh Thuỵ lo lắng nhìn cô ta, ngay cả Tiểu Thất cũng ngừng khóc, nét mặt có chút hoảng sợ.

"Không sao, mami không sao."Tô Tố toàn bộ cơ thể run rẩy, cô

nghiến chặt răng, miễn cưỡng nở một nụ cười với hai đứa con, “không sao, chúng ta về nhà. Tiểu Trần, trực tiếp lái xe vào khu nhà.”

Thời điểm này cô ấy không thích hợp xuất hiện, cô ấy xuất hiện sẽ chỉ khiến khung cảnh trở nên hỗn loạn hơn.

Trong quá khứ cô đã ở trong vùng giải trí nhiều năm, đã biết ra một số quy tắc, những gì đám phóng viên giải trí này muốn thực sự không phải là sự thật. Họ chỉ cần những chủ đề thu hút người xem.

Cho nên…..không ai quan tâm rằng cô ta nói gì!

Tiểu Trần đã hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhìn thấy Tô Tố ôm chặt hai đứa nhỏ, dùng ngực trước chặn mắt của chúng nó. Ông ta nhanh chóng đóng chặt cửa sổ xe, “Tiểu thư Tô yên tâm, xe này cửa sổ không thể nhìn thấy bên trong.”

Tô Tố bảo vệ hai đứa nhỏ và phản ứng trong tiềm thức, nghe thấy Tiểu Trần nói như vậy cô ấy mới nhẹ người, “Đi thôi.”

Tiểu Trần lái chiếc xe của Tiêu Lăng, những đám phóng viên này không nhận ra nhưng những người này ngồi đây không phải ngồi cho có. Tuy nhiên khu vực này không thể vào được, nhưng mà mỗi chiếc xe ra vào đều nghiêm khắc nhìn vào.

Tiểu Trần không phải là chủ sở hữu của chiếc xe trong khu vực nhỏ này, nếu như muốn vào khu vực này cũng phải dựa vào sự đồng ý của chủ sở hữu, Tiểu Trần không lãng phí thời gian, trong lúc khởi động động cơ thì lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại. Chiếc xe đã không bị cản trở vào khu vực.

Trong khu vực nhỏ này tương đối yên tĩnh, Tiểu Trần lái xe đến bãi cỏ dưới nhà Tô Tố.

Nhìn thấy Tô Tố chuẩn bị xuống xe, ông không thể nhịn và nói ra một câu, “Tiểu thư Tô, bây giờ các giới truyền thông đều chờ đợi bên ngoài, cô sống ở đây sợ rằng sẽ bất tiện, ra vào đều bị mọi người nhìn vào. Với lại tình hình bên ngoài quá tệ đối với cô.”

“Không cần đâu.”

“Tiểu thư Tô, nếu cô không suy nghĩ cho chính mình nhưng cũng phải suy nghĩ cho tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư một chút, lượng fan hâm mộ của Cô Đường rất nhiều, những người ở ngoài kia e rằng đã rất hiểu về chuyện này rồi, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư còn phải đi học. Trong trường hợp gặp phải cảnh vừa nảy…..nếu không thì cô đem đứa trẻ về biệt thự Hoa Viên đi, trật tự an ninh ở đó được thực hiện rất tốt, sẽ không có bất kỳ đám phóng viên hay báo chí giải trí nào, chủ tịch cũng không cho tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư bị tổn thương…..”

Tô Tố không ngần ngại đẩy cửa ôm hai đứa con xuống xe, cô đóng cửa xe, xuyên qua cửa sổ đang mở của xe nhìn Tiểu Trần, “Cám ơn lời khuyên của ông, nhưng con của tôi, tôi có thể tự bảo vệ, cũng nhờ ông nói với Tiêu Lăng, sau này đừng làm phiền cuộc sống của 3 mẹ con tôi nữa!”

Chương 169

Về đến nhà, Tô Tố mới biết mọi chuyện diễn ra đến mức độ nào rồi.

Vì sự nổi tiếng của đạo diễn Trịnh Đông, phim truyền hình <<Nhất Tiếu Nại Hà>> phát sóng đã thu hút hầu hết các phương tiện truyền thông giải trí và bây giờ tất cả các tin tức giải trí phát sóng đều là fan hâm mộ đại náo cuộc họp báo. <<Nhất Tiếu Nại Hà>>.

Sau đó nữ phóng viên công bố hình ảnh tại buổi họp báo cũng trở thành vấn đề trọng tâm!

“Mẹ nó, đây là cái loại tin tức cức chó gì vậy!” Tiểu Hy tức giật nhấn nú điều khiển từ xa, “Tại sao kênh giải trí nào đều phát sóng cái này! Chết tiệt, mỗi người đều chỉ tin vào con mắt của mìnnh sao? Đều không chú ý đến sự thật của vấn đề! Khốn nạn khốn nạn, tức chết đi được!”

Tin tức giải trí đang phát sóng video phỏng vấn lúc nảy của phóng viên về gia đình Tô Đại Khuê.

Tô Đại Khuê trong video nhìn như một người đàn ông trung niên thất bại, ông ấy nhìn vào ống kính khóc, “Tô Tố à, chỉ cần con đồng ý hối lỗi thay đổi, cửa nhàba sẽ mở ra vì con.”

Tô Tố kinh tởm đến bữa ăn khuya hầu như muốn ói ra.

“Rác rưởi rác rưởi!” An Tiểu Hy tức đến nổi muốn chặt chân. Quay đầu nhìn sang Tô Tố bình tĩnh ngồi trên ghế sofa xem tivi, nhịn không được liền gấp gáp lắc vai cô ta, “Tố Tố, Tố Tố, tại sao cậu một chút

cũng không lo lắng, bây giờ phải làm sao? Những khán giả đó đều không biết cậu là một người như thế nào, bị Tô Đại Khuê họ như vậy dẫn dắt, chắc chắn cho rằng cậu là một người phụ nữa xấu xa."

"Tiểu Hy, cậu lắc tôi đến chóng mặt….."

Tiểu Hy nhanh chóng buông tay, lúc nãy cô ta thấy Tô Tố dẫn con về nhà cảm thấy có điều gì đó sai, Tô Tố giấu không được nên đem mọi chuyện nói với Tiểu Hy. Tiểu Hy mắng Tiêu Lặng một hơi sau đó chỉ còn sự thương cảm với Tô Tố.

"Đau đầu lắm không, cần đi bệnh viện không?"

Tiểu Hy xém chút chặt tay, Tố Tố vừa nảy bị chấn động, cô ấy thậm chí lắc cô tay như vậy!

"Đừng lo, sớm đã không có chuyện gì rôi." Tô Tố kéo Tiểu Hy, để cô ta ngồi xuống sofa, dựa vào bờ vai của cô ta tiếp tục xem tiến triển trên tivi, "Những chuyện này gấp gáp thì được gì, tình hình bây giờ giống như một nồi nước sôi, trong thời gian này tớ đứng ra không cần biết là nói cái gì thì chỉ có thể bị chết đuối, không thì đợi thêm một chút, đợi sức nóng của tình hình từ từ hạ xuống sau đó đứng ra nói minh bạch sự thật, hiệu quả sẽ tốt hơn so với bây giờ."

"Đúng….bây giờ nó càng tiến triển càng không giúp ích được gì cho cậu."

Màn hình trên tivi vừa chuyển, thì lại trở thành tin tức trong trường học, bây giờ sắp khai giảng rồi, rất nhiều học sinh trở lại trường học, phóng viên bắt đầu phỏng vấn học sinh trong trường.

"Tô Tố à, cô ta là hoa khôi trong trường mình, là một người? Rất lạnh lùng!"

“Kiêu ngạo, đúng chính là kiêu ngạo, bình thường rất ít khi nói chuyện với mọi người!”

“Cô ta ư? hơ hơ, dù gì thì các nam sinh trong trường hầu như đều rất thích cô ấy.”

Tiểu Hy càng xem càng tức, từ ghế sofa ôm lấy chiếc gối đối diện với tivi và chọi qua, “Đây là cái quái gì! Những người phụ nữ ngày không biết thời gian này nói ra những điều này có thể giết chết người không!”

Tô Tố chỉ có thể cười cho qua.

Người nhà……

Bạn bè…….

Đồng nghiệp…….

Mọi người đều huỷ hoại cô ta trong nháy mắt, ở trường hợp này những người không rõ cũng hiểu đều nghĩ cô ta là một người không tốt.

Cô ta cuối đầu nhìn xuống Weibo, fan hâm mộ của cô trên Weibo từ mười ngàn người tăng lên gần hai mươi vạn người trong một ngày, vẫn đang tiếp tục trong trạng thái tăng lên, bình luận trên weibo đều là những người chửi cô ta.

Mỗi lần cập nhật trang mới, khu vực nhận xét tăng thêm vài trăm tin nhắn.

Điện thoại ding ding ding liên hồi.

Bức thư riêng toàn bộ đều là chửi cô ấy, những lời chửi đơn giản là rất khó coi, Tô Tố chẳng thà ẩn đi chức năng gửi thư riêng.

Mắt không nhì, tâm không phiền.

“…..bây giờ phần lớn các khán giải đều mạnh mẽ yêu cầu <<Nhất Tiếu Nại Hà>> đổi nữ chính, khán giả phát biểu, sau này tuyệt giao mọi công việc tác phẩm điện ảnh truyền hình của Tô Tố, người như vậy không xứng đáng làm diễn viên, bây giờ nhà báo đều đến <<Nhất Tiếu Nại Hà>> của đạo diễn Trịnh Đông. Trước mắt đạo diễn Trịnh Đông chưa đưa ra câu trả lời nào.”

Tiểu Hy mặt trắng bệch, “Đổi vai? Mắc gì!”

Tô Tố siết chặt đôi môi, tình hình hiện tại của cô ta không phải là tin đồn tay ba nữa mà là scandal. Những nữ diễn viên bị mang tiếng scandal đều không có kết thúc tốt đẹp gì.

Bình thường ở trường hợp này, gây ra rắc rối quá lớn, công ty quản lý sẽ lấy tuyết giấu nghệ sĩ, cỡ nào cũng phải ra mặt xin lỗi, nhưng về sau danh tiếng của cô ấy sẽ bị thối đi.

Cô ấy cuối đầu nhìn vào đầu gối yên tĩnh nằm, nói thật, cô ấy thật sự rất thích bộ phim truyền hình <<Nhất Tiếu Nại Hà>>, một câu chuyện tình yêu rất ấm áp, bộ phim được quay ra cũng sẽ rất hay. Cô xoa nhẹ tờ giấy không muốn đóng cuốn kịch bản lại.

Bộ phim này…..chắc không có liên quan gì đến cô ấy nữa.

……

Hai ngày sau.

Vùng giải trí sôi lên vì cái tên “Tô Tố”, hai ngày nay Tô Tố không ra khỏi nhà, cô ta lặng lẽ ở nhà cùng với các con của mình.

Nghe Tiểu Hy nói, các phóng viên ở bên ngoài đã dần dần biến mất, nhưng tại vì tin tức giải trí vì cô ấy nên vẫn còn chưa bị phân tán.

Hai ngày nay, thư ký Trương trong công ty gọi điện cho cô ấy một lần, chỉ nói với cô ấy một câu “yên tâm” là không còn liên lạc với cô ta nữa. Cô ấy không muốn biết thông điệp đó là do thư ký Trương gửi hay là làm theo chỉ thị của ai đó, đều không quan trọng.

Công ty đưa ra tuyên bố nói rằng, tấm hình trên tay nữ phóng viên chỉ là Tô Tố với Đường Sảng đang đối thoại diễn, nữ phóng viên cũng xuất hiện để làm rõ, nói rằng những bức ảnh đó được gửi từ hộp thư mật danh. Tại vì cô ta là fan hâm mộ cuồng nhiệt cho nên mới ở buổi họp hỏi. Đồng thời, một sốt tài khoản fan được chứng nhận trên Weibo cũng phát hành tin tức.

Tài khoản của công ty truyền thông Tinh Quang phân tích những năm gần đây tiến triển rất nhanh, rất nhiều ngôi sao đã trở nên nổi tiếng, phâm tâm đến khán giả đều đang nghi ngờ rằng có phải công ty đối thủ cố tình kích thích sự xao lãng hay không.

Nhưng mà có rất nhiều khán giả không trả tiền.

Người ta cho rằng ngay cả khi công ty đối thủ cố tình gây ra những điều vô căn cứ, nhưng phẩm chất của Tô Tố cũng đáng nghi ngờ.

Đúng ngay lúc này.

Đạo diễn <<Nhất Tiếu Nại Hà>> Phạm Lãi chấp nhận phỏng vấn, “Cô bé này mặc dù không phải ở trong đoàn phim một thời gian dài,

nhưng diễn xuất khá tuyệt vời, là một cây nẩy mầm tốt, ở trong đoàn phim còn đặc biệt kính trên nhường dưới, tuyệt đối không phải như những lời báo chí nói!”

Cùng lúc đó, Phạm Lãi phát một đoạn <<Ngạo Vân Truyện>> bộ phim trong đó có Tô Tố và Trần Kiêu đóng.

Nhiều cư dân mạng xem xong không được không khen, đích thực diễn xuất rất tốt.

Trần Kiêu đồng thời cũng chấp nhận phỏng vấn, anh ta cười nhẹ nhàng, có vẻ như đang nói đùa, “Với Tô Tố đã quay không ít phim đối thủ, uầy, thật ra không muốn giấu mọi người, tôi đã từng tỏ tình với Tô Tố…..nhưng mà, bị từ chối rồi, người ta có bạn trai rồi, trễ một bước rồi.”

Một câu nói là giải thích được vấn đề, nếu như người như Tô Tố phẩm chất có vấn đề, anh ta sẽ theo đuổi không!”

Còn nữa….đồng thời cũng cho Tô Huệ một câu nói nặng cho thông lỗ tai.

Tô Tố người ta có bạn trai rồi, đồng thời bạn trai của cô ấy ưu tú đến khiến cô ta từ chối Trần Kiêu, chẳng lẽ người con trai cô ta thích ưu tú hơn Trần Kiêu sao?

Gặp ma đi!

Tô Tố trên ti vi thấy hai đoạn phỏng vấn này trong lòng cảm thấy rất cảm động.

Đạo diễn của <<Nhất Tiếu Nại Hà>> Trịnh Đông cũng phát biểu một tiếng, “Tô Tố là Thẩm Nhất Tiếu, Thẩm Nhất Tiếu là Tô Tố!”

Một câu nói khẳng định không có trường hợp đổi diễn viên.

Tất cả mọi thứ dường như đang có hướng phát triển tốt, Tô Tố không ngờ rằng, những chuyện cô ta đang nghĩ cứ tưởng rằng dần dần tan biến, lại xuất hiện một sự đảo ngược lớn.

Đường Sảng một lần nữa phát Weibo!

Chương 170

Chuyện của Tô Tố Đường Sảng cũng là người trong cuộc, rất nhiều tòa báo đều tranh nhau phỏng vấn cô, chỉ là chỗ cô ở đoàn làm phim Trương Gia Giới, đoàn làm phim được bảo vệ chặt chẽ, đám nhà báo không thể vào.

Vì vậy mạng xã hội Weibo của cô khoảng khắc đầu tiên có động tĩnh, lập tức được đám nhà báo tranh nhau tải về.

Mạng Weibo của Đường Sảng viết như này.

“2 ngày nay tôi cảm thấy dài như năm, rất sợ hãi rất khủng hoảng, các bạn nếu thật sự yêu quý tôi, thì cầu xin các bạn đừng công kích Tô Tố nữa, tôi thật sự sợ hãi”

Đường Sảng sau đó vài giây xóa bỏ Weibo.

Nhưng đoạn weibo này vẫn bị truyền tải đi điên cuồng.

Những bạn mạng đã dần dần lắng xuống lại lần nữa vùng dậy, weibo này của Đường Sảng rõ ràng là sợ hãi đến cực điểm, chẳng lẽ 2 ngày nay bị uy hiếp rồi bị báo thù rồi?

Nếu như vậy

Thì âm mưu thủ đoạn tranh giành trước đây, còn cả lời của nữ nhà báo, bao gồm lời giải thích của đạo diễn Phạm Lãi và Trần Kiêu đều trở thành âm mưu.

Tất cả mọi người đều đang đoán, đằng sau lưng của Tô Tố rốt cục lợi hại thế nào, mà có thể khiến Đường Sảng phút chốc xóa bỏ weibo, còn có thể khiến những người đó trong giới giải trí trợ giúp cô, nói ngược lại với lương tâm.

Trong chốc lát, không chỉ là Tô Tố, đến cả Phạm Lãi và Trần Kiêu còn có đạo diễn Trịnh Đông đều trở thành đối tượng bị bạn mạng công kích.

…..

Tiêu Lăng là người đầu tiên nhận được tin tức này, anh giận dữ, “các cô không thông báo cho Đường Sảng bảo cô ta phối hợp với tổ quan hệ công chúng của công ty sao”

Thư ký Trương cúi đầu trả lời, “đã nói rồi ạ, ngay khi bức ảnh xuất hiện chúng tôi đã liên lạc với Phạm Lãi đạo diễn, nhắn ông ấy từ chối phỏng vấn của phóng viên, cũng tìm người thông báo cho Đường tiểu thư, bảo Đường tiểu thư phối hợp với tổ quan hệ công chúng của công ty, nhưng không nghĩ rằng…..”

Ai cũng không nghĩ rằng Đường Sảng bỗng có gan lớn như vậy, hoặc có thể là không cam chịu lại hoặc là bởi lý do khác, mà dám ở thời điểm quan trọng này truyền ra weibo như vậy.

Thư ký Trương nhìn về hướng Tiêu Lăng, việc nữ phóng viên lúc trước bị Đường Sảng mua chuộc Tổng tài vẫn còn chưa kịp tính toán với Đường Sảng, giờ cô lại đổ thêm dầu vào lửa.

Thư ký Trương thở dài, trước đây nhìn cô ta khá thông minh, làm sao bây giờ đầu óc giống nước tương hồ đồ rồi.

“Tổng tài, hiện giờ cần phải kêu Đường tiểu thư xuất hiện xin lỗi

không ạ?

“Không cần”

Tiêu Lăng không nóng nảy giống 2 ngày trước, khuôn mặt đến chút bực tức cũng không có, duy nhất đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy, người nào thân thiết với anh đều biết, anh càng bình tĩnh như thế này, thì càng đáng sợ.

Lúc này Đường Sảng thật sự xuất hiện xin lỗi, tất cả mọi người chỉ sẽ nghĩ rằng cô là bị ép buộc.

Nói không chừng chuyện sẽ càng thêm khó giải quyết.

Nhưng Đường Sảng dám làm trái mệnh lệnh của công ty, anh cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Tiêu Lăng mặt lạnh dặn dò thư ký Trương, “thứ nhất, bảo người của tổ quan hệ quần chúng ngừng quan hệ lại, thông báo nhà báo, 3 ngày sau công ty tổ chức một cuộc hội nghị báo chí, chủ đạo để giải thích chuyện này, thứ hai, thông báo Tiểu Trần, bảo anh ta nội trong 3 ngày bắt buộc phải tìm ra phim gốc của những bức ảnh đó, thứ ba, thông báo Đường Sảng, lập tức cút ra khỏi đoàn làm phim Trương Gia Giới”

Cút

Hây hây, thư ký Trương thay Đường Sảng than thở hai tiếng, “dạ vâng Tổng tài, giờ tôi sẽ truyền đạt xuống dưới”

Thư ký Trương vừa mới rời khỏi, Tiểu Trần liền tiến vào trong văn phòng, trong tay còn cầm một sấp tài liệu.

“Tổng tài, đây là ngài giao tìm kiếm tất cả quá khứ của Tô tiểu thư, từ khi còn nhỏ đến bây giờ từng được ghi chép chi tiết rõ ràng lại.”

Tài liệu bây giờ mới đến, còn có tác dụng gì

Tiểu Trần đặt túi tài liệu vẫn chưa mở lên trên mặt bàn, Tiêu Lăng vẫn đưa tay ra mở, Tiểu Trần chỉ đứng yên lặng ở trong văn phòng yên lặng chờ đợi.

Tiêu Lăng bắt đầu xem từ 5 năm trước, càng xem hít thở càng nặng nề.

Bàn tay nắm lấy tài liệu đều đang run lên.

5 năm nay…..Tô Tố và bọn trẻ đã sinh sống như thế nào thế này.

Trong tài liệu ghi chép rõ ràng 5 năm nay từng chút sinh hoạt của Tô Tố, khi mang thai nghỉ học 1 năm, vừa nghỉ học vừa ôm bụng bầu đi kiếm tiền sinh sống, Tô gia ngoài cho cô một nơi để ở, cái gì cũng đều không cho cô.

Sau khi sinh bọn trẻ, bờ vai cô càng thêm nặng, không những không đi học, còn phải nuôi sống bản thân và bọn trẻ, hàng ngày thời gian ngủ không đến 4 tiếng đồng hồ có khi…..chính tại 2 tháng trước đây, trước mấy ngày 2 người họ gặp lại, cô vẫn bởi vì làm việc quá sức lăn từ bậc thang của biệt thự Tô gia xuống, trên tài liệu nói rõ, phía sau đầu cô đập mạnh đến mức sưng lên, máu chảy không ngừng.

Hôn mê 3 ngày liền

Bác sĩ còn đưa ra giấy thông báo tình trạng nguy hiểm

Cũng từ ngày hôm đó, tính cách Tô Tố bỗng thay đổi lớn, Tô Tố ngày

trước trầm lặng ít nói, ở trong mắt người khác là sự cao ngạo sống khép kín nhưng lại cắn chăn lặng lẽ khóc. Vậy mà Tô Tố về sau so với trước cành thêm vài phần kiên cường, cũng so với trước vui vẻ hơn.

Thay đổi lớn nhất chính là cô tuy là học ở học viện điện ảnh, nhưng trước đây một chút tài năng diễn xuất cũng không có, điều này cũng dẫn đến việc cô muốn chuyển chuyên ngành. Nhưng bây giờ diễn xuất mà nói với cô chỉ là đơn giản quen thuộc, đơn giản giống như uống nước ăn cơm vậy.

Tiêu Lăng gập mạnh tập tài liệu lại.

Không biết tại sao, tập tài liệu này lại cho anh cảm giác…..giống như nhìn thấy hai con người.

Anh lắc đầu, loại bỏ ý nghĩ kỳ quái trong đầu.

Có thể bởi vì cuộc sống bắt buộc không có cách nào, cô ấy mới giấu diếm luyện tập kỹ thuật diễn xuất, vậy nên mới có biểu diễn đáng kinh ngạc tại buổi thử hình hôm đó.

Tất nhiên, tập tài liệu còn cho anh cảm xúc lớn nhất chính là--- nếu như cô ấy biết anh là bố đẻ của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, làm sao tại thời điểm tuyệt vọng như thế cũng không đến tìm anh.

Mấy ngày hôm nay anh cũng nghĩ thông những chuyện này.

Ông nội hôm đó đến công ty gặp anh là nhất thời, Tô Tố lại làm sao có thể biết trước để đến công viên giải trí đợi.

Anh…..thật sự hiểu làm cô ấy rồi.

Tiêu Lăng cầm chặt tập tài liệu trong tay, tại sao anh.....không sớm cho người đi điều tra rõ ràng chứ nếu như sớm điều tra chút, nếu như sớm nhing thấy tập tài liệu này, anh làm sao cũng không thể hiểu lầm cô ấy được.

“Tiểu Trần”

Tiểu Trần ứng một tiếng, “Tổng tài có điều gì cần dặn dò ạ?”

Tiêu Lăng xoa tập tài liệu, giọng khàn khan hỏi, “mấy ngày nay.....cô ấy vẫn ổn chứ?”

Nhiệm vụ mấy ngày nay của Tiểu Trần đó là theo dõi tình hình của Tô Tố, nếu như Tô Tố bị người khác chặn lại vây quanh có thể ngay tức khắc giúp cô giải vây.

Nghe thấy Tiêu Lăng hỏi, Tiểu Trần do dự một chút, “Tổng tài......những nhà báo ngồi chờ đợi ở tiểu khu đã làm theo lời dặn dò của ngài đều để họ về nhà rồi. Nhưng cho dù không có nhà báo, Tô tiểu thư mấy ngày nay cũng không có bước ra khỏi tiểu khu, theo căn cứ, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư mấy ngày nay cũng không ra khỏi cửa. Họ hàng ngày ăn cơm cũng đều do An tiểu thư từ bên ngoài mua một đống đồ mang về nhà”

Trong miệng Tiêu Lăng chỉ có vị đắng.

Với tính cách thích náo nhiệt của Tiểu Thất, mấy ngày nay không ra ngoài, nhất định khó chịu chết mất.

Người gây nên toàn bộ chuyện này, anh nhất định đều sẽ không bỏ qua.

Cả nhà Tô Đại Khuê đứng đầu gánh chịu.

Những người này trước giờ đều không cho Tô Tố một chút hơi ấm của gia đình, trong khi cô ấy đau khổ nhiều như thế này lại còn thêm dầu vào lửa, đã phá sản rồi còn không thành thực, xem ra sự trừng phạt của anh quả nhiên là nhẹ rồi.

“Tiểu Trần”

“Có”

“Cho người đào xới rõ ràng chuyện của cả nhà Tô Đại Khuê, để cho các tòa báo lớn đều đăng tin, bắt buộc để cho toàn công chúng biết được cả nhà bọn họ là kẻ tội tệ như thế nào”

Chương 171

Ở một bên khác

Mộ Bạch trong căn chung cư của anh thuộc vị trí hoàng kim thành phố A, Mộ Bạch nhìn trên ti vi tin tức liên quan đến Tô Tố, khuôn mặt trước giờ ôn hòa phủ lên một lớp đau khổ.

Cô ấy.....đã có hai đứa con rồi

Nhưng trước giờ chưa từng nghe người khác nhắc đến, trong trường cũng chưa từng có tin đồn liên quan cô ấy có con.

Nhưng, tin tức là do bố đẻ của Tô Tố tiết lộ ra ngoài, tính thực tế đã không cần hoài nghi tiếp

Mộ Bạch đau khổ ôm lấy mặt, nếu nói Tô Tố từ nhỏ lộn xộn với người khác anh như thế nào cũng không thể tin tưởng được.

Mộ Bạch ngẩng đầu dốc lon bia uống

Cả căn phòng của anh đều là mùi rượu, trên tấm thảm của phòng khách đã vứt 20,30 vỏ chai bia

“Được rồi, đừng uống nữa” Lãnh Mạc đưa tay ra ấn lên cổ tay của anh ấy, quya đầu nhìn về phía màn hình tivi

Trong màn hình là ảnh chụp trong phim {Ngạo Vân truyền}, cô ấy đã hóa trang dung mạo diêm dúa thân hình nóng bỏng, anh nhìn Mộ Bạch, “đay là cô gái cậu thích? Tớ còn nghĩ rằng cậu thích thể loại

thanh sạch phù dung hơn.”

“Cô ấy tuy nhìn có chút mỹ miều, nhưng ánh mắt rất trong sáng, cô ấy không phải là loại con gái tùy tiện”

Mộ Bạch nhìn ảnh chụp trong phim của Tô Tố, lại một trận đau lòng nhói lên, ngẩng đầu tiếp tục uống rượu

“Đừng uống nữa cậu uống đến chết cũng không thể thay đổi được sự thật, người ta đã là người có con rồi, cậu nên nhanh chóng giết chết cuộc tình này đi, đằng nào cũng chỉ là yêu thầm, thời gian dài rồi thì sẽ nhạt nhòa dần”

Nhạt nhòa?

Làm sao có thể nhạt nhòa được

Vốn dĩ chuyên ngành của anh không phải là học diễn xuất, người nhà anh đều hy vọng sau khi anh tốt nghiệp đại học xong có thể vào chính trị, anh thì không có tâm ý với điều này, nhưng không thắng nổi phản đối của gia đình, đại học của anh vẫn là học luật sư.

Anh vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp Tô Tố là bên ngoài học viện điện ảnh, vừa đúng lúc anh đi làm việc đi qua đó, đó là một khu rừng nhỏ bé, cô ấy mặc rất đơn giản chiếc áo phông màu trắng và chiếc quần jean đã giặt bạc màu, tóc được buộc thành đuôi ngựa đằng sau lưng đung đưa, cô ấy ngồi trên chiếc ghế bên cạnh khu rừng nhỏ, nâng quyển sách yên lặng đọc.

Khuôn mặt nghiêng của cô dưới ánh nắng phát quang, yên lặng khiến người khác không nỡ làm phiền.

Cô ấy như thế bỗng xâm nhập vào sinh mệnh của anh. Anh đối với

Tô Tố không phải là tiếng sét ái tình, anh cũng không phải là người đàn ông gặp sắc nổi ý, sau lần đầu tiên gặp mặt anh tuy đối với cô ấy ấn tượng sâu sắc, nhưng không đến mức thích.

Sau đó lần nữa gặp cô ấy là tại quán cà phê ngoài trường, cô ấy làm thêm trong quán cà phê, bởi vi có cô ấy, nam sinh trong quán cà phê bỗng nhiều lên hẳn, cô ấy đối với những người đàn ông bắt chuyện làm quen đều không nể mặt, lúc đó anh rất ngạc nhiên

Có thể vào được học viện điển ảnh thì điều kiện trong gia đình đều không tồi, cô ấy không đến mức phải đi làm thêm.

Nhưng về sau anh mới biết tình hình rõ ràng của cô ấy, căn cứ cô ấy từ đại học năm nhất đã bắt đầu khi có thời gian rảnh rỗi liền đi làm thêm, thời gian mỗi ngày sắp xếp không có chút nào trống, anh có chút hiếu kỳ với cô gái này, dần dần, thì nhiễm phải thói quen thường xuyên đi quán cà phê uống cà phê.

Anh cứ thế âm thầm quan sát cô nửa năm

Sau nửa năm khi anh nhìn cô ấy lần nữa bỗng giốn như tiểu tử mới lớn, biết đỏ mặt, tim cũng đạp nhanh hơn

Cứ như thế thích rồi

Anh lúc đó cũng không biết bị trúng gì, phản kháng lại gia đình yêu cầu công việc của anh, bỗng nhiên tuyệt nhiên vào học viện điện ảnh, còn trở thành tân sinh năm nhất giống cô ấy

Hồi đó anh đã 25 tuổi rồi, đây cũng là quyết định điên rồ nhấy mà anh làm trong suốt 25 năm

Anh rất nhanh thì bị bạn học trong trường phong là “cỏ trường” (nam

sinh đẹp trai tài giỏi nhất trường), cũng thời gian đó anh mới biết, Tô Tố là “hoa trường” (nữ sinh xinh gái tài giỏi nhất trường) nổi tiếng lạnh lùng trong trường.

Một lần nữa trong trường gặp nhau anh chào hỏi cô ấy, anh đến bây giờ vẫn nhớ phản ứng của cô ấy lúc đó, khuôn mặt ngạc nhiên của cô ấy nhìn anh, “bạn học sinh này, tôi quen biết bạn sao?”

Nói thật, lúc đó anh có cảm giác thất bại sâu sắc

Anh tự nhận không phải khuôn mặt phổ biến, mà lại thường xuyên đến quán cà phê cô ấy làm thêm, cô ấy hoàn toàn không nhận ra anh

Anh không thể không giới thiệu về bản thân mình, “tôi tên Mộ Bạch”

“Ừm, xin chào, tôi vẫn còn có việc phải làm đi trước đây” sau đó sải bước gấp gáp rời đi

Hương vị yêu thầm chua chua ngột ngột, hoàn toàn không dễ chịu gì

Anh bao lần cổ vũ hết dũng khí muốn bày tỏ, kết quả đều bị bản thân khống chế lại

Cứ khống chế thế khống chế 3 năm

3 năm đó anh vô số lần trong trường bắt gặp cô ấy, có lúc Tô Tố cũng sẽ gật đầu cười với anh, nhưng vẫn không nhớ được anh. Sau đó nữa thì ở trong đoàn làm phim Ngạo Vân truyền gặp nhau, anh cố ý lên trước bắt chuyện, cô ấy nghĩ rằng là lần đầu gặp anh, còn nghĩ anh là diễn viên quần chúng. Lần này tiếp xúc sâu hơn càng khiến anh thêm thích cô ấy.

Cô ấy một chút cũng không giống với lời đồn cao ngạo lạnh lùng, kỹ

thuật diễn xuất rất tốt, nhưng không có dùng diễn xuấ tốt mà coi thường người khác, cô ấy nhiệt huyết lại mềm mại, khi cười lên đôi mắt rất sáng, cong cong như vầng trăng, rất hấp dẫn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Bạch đầy ắp đều là đau khổ

Anh không dễ dàng gì đợi chờ cô ấy nhớ tên của anh, cuối cùng cũng trở thành bạn của cô ấy, sau khi nỗ lực lại gần như thế, lại nói cô ấy có hai đứa con 4 tuổi rồi

“Lãnh Mạc, nếu như tớ sớm gặp được cô ấy, sớm hơn chút nữa gặp được thì tốt biết mấy”

Lãnh Mạc vỗ vỗ vai của anh ấy, “thôi bỏ đi”

“Con của cô ấy không có bố”

Lãnh Mạc đang cùng anh uống rượu, bỗng nghe thấy câu nói này suýt chút nữa phun rượu trong miệng ra ngoài, nét mặt của anh lạnh lùng, không dám nói thẳng trừng mắt với Mộ Bạch, “câu nói này của cậu là có ý gì?”

Chắc không phải như anh nghĩ chứ

Mộ Bạch uống đến mắt đều đã đỏ, anh đang cầm một lon, “tớ trước giờ chưa từng nghe thấy cô ấy nhắc đến bố của bọn trẻ, vả lại cô ấy đã sống những ngày tháng vất vả đau khổ như thế, khẳng định bị người khác bỏ rơi rồi”

“vậy nên sao” Lãnh Mạc gấp gáp nói tiếp, “vậy nên cậu nghĩ đi làm bố dượng của con cô ấy? Mộ Bạch cậu điên rồi sao cậu là Mộ Bạch, tài sản trong nhà vô số, muốn tiền có tiền muốn quyền có quyền, muốn phụ nữ như thế nào mà không có? Đừng nói người phụ nữ

này có con rồi, cho dù không có con, chỉ cần cô ấy ở trong giới giải trí, người nhà cậu đều không thể đón nhận cô ấy”

Đôi mắt của Mộ Bạch kiên định lên, “nhưng tớ muốn chỉ có mình cô ấy người trong nhà phản đối có quan hệ gì, chỉ cần tớ kiên trì, tớ tin rằng mọi trở ngại không phải là vấn đề”

“Cậu thật sự muốn trở thành bố dượng của con cô ấy à”

Lãnh Mạc hận không thể một đấm đánh thức anh ấy, cô Tô Tố này không phải chỉ là xinh đẹp thôi sao, có đến mức khiến anh ấy trở thành thế này không

“Mộ Bạch cậu phải nghĩ thật kỹ, cậu nếu như làm như thế, tức tiêu biểu muốn chiến đấu lâu dài với gia đình đó”

“cạch.....”(âm thanh va chạm)

Mộ Bạch đặt mạnh lon lên trên mặt bàn, lau miệng, khí thế nồng nhiệt của anh trên người bỗng có mấy phần khí thế cường bạo, trong mắt anh ấy kiên nghị, “2 ngày nay tớ liên tục đau khổ suy nghĩ, nhưng qua thời gian 2 ngày tớ phát hiện, tớ cơ bản không thể quên cô ấy, không những không quên được, tớ còn thương tâm cô ấy, muốn thay cô ấy gánh vác”

“Cậu quyết định rồi?”

“Quyết định rồi tớ không phải cô ấy không kết hôn”

Chương 172

Lãnh Mạc nhìn Mộ Bạch giống như nhìn người bệnh tâm thần.

“Nhìn như thế này tôi làm gì cũng không được, tôi không thể tiếp tục suy sụp tinh thần nữa” Mộ Bạch bước về hướng phòng ngủ, tìm bộ quần áo sạch sẽ thay, lại chạy vào nhà vệ sinh cạo bỏ bô râu 2 ngày không cạo rồi, Lãnh Mạc đi vào nhà về sinh cùng, đứng dựa vào cửa, “Mộ Bạch, trước đây tôi không phát hiện ra cậu là một thánh tình nhỉ”

“Không phải thánh tình”

“Cậu nói như thế cậu không phải thánh tình thật có lỗi với hai từ thánh tình”

Mộ Bạch dùng khăn bông ướt lau khô cằm, nhìn bản thân trong gương hồi phục lại hình tượng trước đây mới vừa ý, anh ngoảnh đầu chân thành nhìn Lãnh Mạc, “tớ không phải thánh nhân, biết được cô ấy có con tớ cũng do dự qua, cũng để tâm qua. Nhưng tớ phát hiện.....so với việc cô ấy biến mất khỏi cuộc sống của tớ, tớ càng tự nguyện tiếp nhập mọi thứ của cô ấy”

Lãnh Mạc, “......”

Còn nói không phải thánh tình, câu nói này với thánh tình đâu có khác biệt nào đâu.

Anh nhìn Mộ Bạch chỉnh đốn lại bản thân, nghiêng người qua cho anh ta đi, “vậy cậu bây giờ là muốn anh hùng cứu mỹ nhân rồi? Cứ để Tiêu Lăng giúp đỡ được rồi, Tô Tố đó không phải ký hợp đồng

công ty của Tiêu Lăng rồi sao, anh ta ra mặt giúp chắc sẽ tốt lên rất nhiều”

“Không, tớ muốn dựa vào năng lực của bản thân giúp cô ấy”

Lãnh Mạc không hiểu lắc đầu, đối với anh mà nói, chỉ cần biện pháp có hiệu quả, thủ đoạn đơn giản thô bạo tốt nhất, lòng vòng lòng vòng anh cảm thấy rắc rồi phiền hà, cũng không có tính nhẫn nại để làm.

Nhưng nhìn thấy Mộ Bạch hồi phục lại tinh thần, không còn giống 2 ngày trước suy sụp tinh thần, anh cũng có thể yên tâm rồi.

Anh không giống Mộ Bạch, lớn lên từ trong rượu, mười mấy chai rượu uống sắc mặt cũng không đổi, anh đi vào trong phòng khách, chộp lấy trên ghế so-pha áo choàng đen và chìa khóa xe, “nếu cậu đã nghĩ thông suốt rồi vậy thì tớ cũng không nói nhiều nữa, tớ vẫn còn có việc đi trước đây. Đợi đến ngày cậu giải quyết xong chuyện của Tô Tố chúng mình hẹn Tôn Tử và Tiêu Lăng cùng tụ họp, lần trước Tiêu Lăng nói đưa bạn gái đến cho chúng mình gặp, mấy hôm nay cũng không thấy đâu, chẳng có đứa nào đáng tin”

Tiêu Lăng đã mấy ngay nay không có liên lạc với huynh đệ bọn họ rồi, lần trước anh gọi điện thoại cho cậu ta, giọng của tên đó phải nói là xung, mùi thuốc súng cách cả thành phố cũng ngửi thấy.

Nói không chừng thật sự bị Tôn Tử nói trúng rồi, bị phụ nữ bỏ rồi.

Lãnh Mạc lắc lắc đầu, “tớ đi đây”

“Ừm, lần sau tụ họp nhớ gọi theo người nhà đó” Mộ Bạch nghĩ thông rồi tinh thần cũng tốt hơn, anh nhìn Lãnh Mạc, “cô bạn gái cậu giấu suốt mấy năm nay cũng đến lúc đưa ra cho chúng tớ gặp rồi chứ”

Nhắc đến điều này khuôn mặt của Lãnh Mạc giựt giựt, anh một lời không nói tựa vào so-pha cau mày

Mộ Bạch ngạc nhiên nhìn anh ấy, “đây là có chuyện gì rồi, cậu và bạn gái xảy ra vấn đề rồi sao?”

Khuôn mặt của Lãnh Mạc giật giật một chút ít, không có phủ nhận.

“Các cậu đã bên nhau bao nhiêu năm rồi, nếu như không thích cầu cũng không giao du lâu như thế, nếu đã thích rồi thì tốt nhân nên trân trọng”

Khuôn mặt của Lãnh Mạc duy trì không được lâu nữa, cắn răng tức giận, “cô ấy một minh tinh điện ảnh còn bận rộn hơn tớ nữa, 2 tháng trước cứ muốn chạy đến Hàn Quốc để quay chương trình thực tế, một khi đi thì đi lâu như thế này, bây giờ may mắn quay trở lại rồi, cả ngày đều không nhìn thấy người. Ngày ngày bí bí mật mật chạy ra bên ngoài, người phụ nữ này.....nếu tiếp tục không thành thực tớ không thể không đành gãy chân cô ấy”

Ngày ngày nói muốn báo thù cho chị em của cô ấy, báo cái thù gì.

Người đã chết rồi, xác cũng đã hỏa táng thành bụi rồi, báo thù có ích gì.

Còn hơn thế.....

Chuyện này anh trong lòng biết rõ, chuyện này nước sâu như thế, là cô ấy có thể chen tay vào được sao

.....

Mộ Bạch cũng ra khỏi cửa, anh trực tiếp đến phòng làm việc, tìm đạo

diễn Trịnh Đông của phim {Nhất Tiếu Nại Hà}.

Tiến vào phòng làm việc, Trịnh Đông nhing thấy anh lập tức đến đón chào.

“Mộ Bạch cậu đến rồi à, cậu mà không đến nữa tôi thật sự phải đến nhà tìm cậu mất”

Sắc mặt của Mộ Bạch lạnh như băng, “phát sinh chuyện gì rồi”

“Còn không phải là chuyện thay diễn viên” Trịnh Đông là người đàn ông đầu 30 tuổi, nhìn có chút nghiêm nghị, nhưng biết nội tình Mộ Bạch ông một chút cũng không dám ra oai với anh, ông lấy điện thoại ra mở mấy tấm hình cho anh xem, “fan của Đường Sảng đều điên rồi, nhìn xem khiến cửa lớn phòng làm việc bên này của tôi thành ra hình dáng gì rồi hàng này nửa đêm chạy đến văng sơn, báo cảnh sát rồi cũng chỉ là tóm về giáo huấn một chút, 2 ngày nay còn có người gửi chuột chết đến phòng làm việc, nói là nếu tiếp tục không thay đổi diễn viên thì sẽ thế này thế này, tôi thật sự sắp chịu không nổi rồi”

Mộ Bạch nhìn những tấm hình trong điện thoại, bên trên là cửa kính bị văng đầy màu sắc, còn có ảnh chụp màn hình giám sát, còn có cả thư đe dọa của fan gửi đến.

Anh lặng lẽ đẩy điện thoại ra, trong lòng có chút lo lắng.

Đến cả chỗ này của Trịnh Đông đều tình trạng thế này, bên đó Tô Tố là người đương sự, tình hình có phải càng xấu thêm không?

Mộ Bạch bực mình 2 ngày nay mơ mơ màng màng như người say rượu, thế mà cũng quên còn một vụ này.

Trịnh Đông nhìn sắc mặt của Mộ Bạch, cẩn thận nhắc nhở, “Mộ

Bạch, hay là.....chúng ta hãy thay nữ diễn viên chính đi, trong học viện điện ảnh diễn xuất tốt lại xinh đẹp không hề ít, cũng không nhất định tìm không được người phù hợp. Bây giờ danh tiếng của Tô Tố không tốt, thật sự kiên định dùng cô ấy làm nữ chính, sợ rằng đối với bộ phim cũng không được tốt. Thuận theo ý dân thay rồi tiếp đó phát đi lời giải thích ngăn chặn diễn viên như thế này, nói không chừng còn có thể kiếm thêm chút tiếng tăm"

Nếu như nữ diễn viên chính không phải là Tô Tố, Mộ Bạch cũng sẽ làm như thế, vì trước mắt đây được xem như phương án hợp lý nhất rồi.

Nhưng nếu như anh từ chối dùng Tô Tố, vậy thì tương đương nói với quần chúng, họ cũng cảm thấy Tô Tố không phải là người phụ nữ tốt.

Anh sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra.

"Không được" Mộ Bạch một lời từ chối luôn, "tôi hôm nay đến tìm ông, chủ yếu chính là nói với ông, bộ phim này chỉ có thể do Tô Tố diễn"

Trịnh Đông thở dài

Thế nhưng ai bảo Mộ Bạch là nhà đầu tư, người ta nói muốn dùng Tô Tố, đạo diễn như ông có biện pháp gì đâu

"Vậy bộ phim này tỉ xuất xếp hạng về sau...."

Dùng Tô Tố diễn viên gây nhiều tranh cãi rồi, tỉ xuất xếp hạng của bộ phim ông không dám đảm bảo. Trịnh Đông có chút tinh thần phàn nàn, ông là người rất tin tưởng người may mắn. {Nhất Tiếu Nại Hà} còn chưa bấm máy quay, cuộc họp báo công khai đã trở thành một

mớ hỗn loạn rồi, như ông xem thì, bộ phim này cho dù mở máy quay tiếp sau đó cũng không thể thuận lợi rồi,

“Cái này ông không phải lo lắng, còn với hình tượng của Tô Tố, cái này ông càng không cần quan tâm nữa” anh sẽ nghĩ biện pháp thu thập căn cứ đảo ngược lại hình tượng của cô

Mà cho dù bị lỗ anh cũng không quan tâm.

“Vậy thì được thôi.....” Trịnh Đông hít một hơi, “thế còn ngày khởi quay?”

Vốn dĩ là ngày 20 tháng 8 mở máy, ngày 21 tháng 8 chính thức quay, bây giờ đã kéo dài mấy ngày rồi, rõ ràng không thể quay như thường được nữa.

“Cái này tạm thời chưa giải quyết, đợi tin tức của tôi”

“Vâng”

Mộ Bạch ra khỏi văn phòng làm việc, ngay lập tức gọi điện thoại cho Lãnh Mạc

“Có việc?”

“Lãnh Mạc, giúp tớ một việc, tớ muốn từ trong tay cậu điều động vài người, giúp tớ bảo vệ hoa viên Xuân Giang, nếu như có người quấy rối Tô Tố, để họ trong góc khuất giúp đỡ”

“Ok”

Dập máy, Mộ Bạch đi nhanh không ngừng đến hoa viên Xuân Giang.

Anh lúc này, bắt buộc phải xác nhận một chút Tô Tố có được an toàn!

Chương 173

Ngoài dự đoán của Mộ Bạch, cửa tiểu khu của hoa viên Xuân Giang không có nhìn tháy bất kỳ bóng hình của phóng viên.

Anh chó chút ngạc nhiên, chẳng lẽ từ bỏ rồi?

Hình như không có khả năng lắm, tin tức giải trí nóng hổi như thế, đám nhà báo đó làm sao có thể bỏ qua được? Mộ Bạch gọi điện thoại cho công ty hỏi tình hình mới biết Tiêu Lăng nhúng tay vào chuyện này, Tiêu Lăng đã cho người thông báo tòa soạn, 3 ngày sau tổ chức cuộc họp báo giải thích chuyện này, đồng thời không cho phép nhà báo quấy rầy Tô Tố.

Dập điện thoại, Mộ Bạch thực sự cảm thấy nhẹ nhõm.

Anh là do quan tâm hoảng loạn, Tô Tố và Đường Sảng hai người đều lầ người trong cuộc, với lại đều là diễn viên của truyền thông Tinh Quang, bây giờ chuyện gây náo lớn như vậy, Tiêu Lăng là ông chủ làm sao có thể không nhúng tay vào.

Mộ Bạch nhìn chằm chằm về tiểu khu phía trước mắt, nụ cười trên môi lần nữa trở nên ôn hòa.

Đợi chuyện này qua đi, anh sẽ đặc biệt cảm ơn Tiêu Lăng mới được.

......

Tô Tố không biết Mộ Bạch đến rồi lại đi, cuộc sống của cô cũng không giống bề mặt bình thản như thế.

Tiêu Lăng nói với báo chí rồi, báo chí không dám quấy rầy Tô Tố, cũng cho người hạ lệnh với bảo vệ của tiểu khu, bảo vệ của tiểu khu cũng sẽ không cho người không sống ở đây vào bên trong. Nhưng người sống ở trong tiểu khu có không ít fan của Đường Sảng.

Bọn họ hàng ngày đều đến của nhà cô ở đập cửa, trên bức tường bên ngoài bị viết lên những từ ngữ không thể nhìn vào mắt, có khi còn có lời nguyền rủa Tô Tố nhanh chết đi.

Tiểu Hy gọi rất nhiều lần bảo vệ cũng không thể khống chế đám fan điên cuồng này.

Bởi vì bọn họ nhân lúc không có người viết lên trên tường, một khi Tiểu Hy đi gọi bảo vệ, bọn họ lập tức rời khỏi, nhiều lần cứ như thế Tiểu Hy bực tức con mắt cũng đỏ lên.

"Chết tiệt, đầu óc của mấy người này có bệnh hay sao não bột não bột"

Tô Tố có chút áy náy, "Tiểu Hy, xin lỗi"

Nếu như không phải là cô, cuộc sống của Tiểu Hy vốn đã tốt đẹp hơn, cũng sẽ không bị vướng vào trong chuyện này, tuy rằng Tiểu Hy không nói, nhưng cô biết, mỗi lần cô ra ngoài đi mua thức ăn hoặc lúc tan làm về nhà, đều có người chỉ chỏ.

"Cậu nói với tớ xin lỗi cái gì, đâu có phải cậu viết chữ mắng người trên tường nhà tớ" Tiểu Hy tức giận, "phân tích từ đầu đến cuối đó không phải lỗi của Tiêu Lăng sao, đen đủi, anh ta cũng coi như là một người đàn ông thu hút ong bướm đi, vì cái gì khiến cậu phải gánh chịu hậu quả này hả? còn cả Đường Sảng đó nữa cũng có bệnh, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Cô ta thiếu đàn ông à,

nếu thiếu ngày nào đó tớ tìm mấy con vịt tặng cho cô ta việc gì phải vì một người đàn ông gây ra bao nhiêu chuyện thế này?”

Tiểu Hy nhớ lại lần trước tặng cho Tô Tố cái áo yếm, hối hận chết được.

Sớm biết Tiêu Lăng là loại người tồi tệ thế này, cô sẽ không tặng cho anh ta phúc lợi tốt như vậy rồi.

Tô Tố dở khóc dở cười

Đây là cái gì với cái gì vậy

“Cái công ty rách nát của các cậu cuối cùng nói thế nào?”

“Nói 3 ngày sau tiến hành cuộc họp báo, chủ yếu giải thích những chuyện này” tâm trạng của Tố Tố không có chút khách quan nào, cô và Tiêu Lăng đã cãi nhau thành thế này rồi, cũng không thể hy vọng Tiêu Lăng có thể giúp cô, lùi vạn bước để nói, Tiêu Lăng cho dù có giúp cô, cô cũng sẽ không cảm khích. Cô ôm lấy cánh tay Tiểu Hy, cười tủm tỉm nhìn cô, “chúng mình không nhắc tới chuyện không vui nữa, Tiểu Hy tớ có chuyện muốn thương lượng với cậu”

Tiêu Hy vẫn đang tức giận, “chuyện gì hả?”

“Tớ muốn chuyển ra ngoài, á cậu đừng kích động đừng kích động, nghe tớ nói đã” Tô Tố kéo lại Tiểu Hy đang tức giận bỏ đi, “cậu nghe tớ nói trước đã, tớ là có nguyên nhân”

“Không được tớ không đồng ý” An Tiểu Hy “chặc” từ so-pha nhảy dựng lên, “Tô Tố, cậu đừng nghĩ rằng tớ không biết cậu đang có chủ ý gì, cậu không phải lo sợ liên lụy tới tớ sao, cậu cuối cùng có coi tớ là bạn tốt không hả cậu à đứa bạn khốn nạn, còn dám nói lời như

vậy nữa cậu xem tớ sẽ trừng phạt cậu như thế nào”

“.....”

Lời đều bị cô ấy nói hết rồi

Cô còn nói được gì nữa.

“Tớ.....”

“Cậu ngậm miệng lại, tớ nói cho cậu biết, muốn chuyển cậu tự chuyển, con trai tớ và con gái tớ phải ở lại” An Tiểu Hy hai tay chống eo mắt lộ sự hung dữ, giống như ý chỉ Tô Tố nói chuyển ra ngoài là muốn tuyệt giao với cô vậy.

Tô Tố bỗng chốc câm nín

Trong lòng một vùng ấm áp, cô giơ tay ra hiệu đầu hàng, “được được được, cậu xem như tớ chưa nói lời này”

Cô đích thực lo lắng sẽ liên lụy đến Tiểu Hy

Cô ấy bây giờ là nữ biên tập viên chính của đài Mango, một tương lai tươi sáng, bị lôi kéo vào trong chuyện linh tinh này, đối với cô ấy chung quy là không tốt.

“Cậu à đừng nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa, có thời gian thì nhân lúc này nói chuyện với Cảnh Thụy và Tiểu Thất, tớ thấy Tiểu Thất 2 ngày nay tâm trạng không tốt lắm à”

Ngày thường tiểu nha đầu thích nói thích ồn ào, 2 ngày nay hiếm có có chút tâm trạng bất ổn

Tô Tố lo lắng nhìn về căn phòng của hai đứa nhỏ

Cô là biết nguyên nhân.

Cho dù cố gắng không thừa nhạn, nhưng cũng không thể không nói, thủ đoạn của Tiêu Lăng đích thực thông minh, thời gian mấy ngày ngắn ngủi, vậy mà đã khiến tiểu thất sản sinh tình cảm với anh ta. Đứa nhỏ tuy không có sự trưởng thành sớm như Cảnh Thụy, nhưng cũng biết tình huống hiện nay, daddy của cô bé và mami hình như không thể sống chung, đang thất vọng lắm.

Nói câu thật lòng, Tô Tố hoàn toàn không biết an ủi thế nào

Ở một bên khác

Trương Gia Giới

Đường Sảng nhanh chóng nhận được mệnh lệnh của công ty kêu cô quay lại, chuyện này vốn dĩ có trong dự kiến của cô, cô cũng không cảm thấy kỳ quái.

Cô đã sớm muốn quay về rồi.

Mấy ngày nay không khí trong đoàn làm phim rất cứng nhắc, bên trên có đạo diễn bên dưới có diễn viên nhỏ, không có một người có thành ý tốt với cô

Đường Sảng tức giận tức đến chết rồi

Bọn họ mù hết rồi sao không nhìn thấy mấy tấm hình cô đăng lên sao, rõ ràng trong tấm hình là Tô Tố đẩy cô, tại sao từng người vẫn nói giúp Tô Tố.

Dựa theo ý tưởng của cô, câu chuyện hoàn toàn không thể phát triển như thế này, cô nên là đối tượng được mọi người đồng tình mới đúng, cũng có không ít báo chí muốn đên đoàn làm phim phỏng vấn cô, đều bị Phạm Lãi chặn đuổi đi, hại cô đến cơ hội trước báo chí khóc lóc than thở cũng không có.

Đường Sảng càng nghĩ càng tức giận

Cô nhìn thấy trợ lý nhỏ đang thu dọn đồ đạc, đem sự tức giận trút lên người cô lấy, giáo huấn nói, "thu dọn đồ thôi cũng tốn thời gian, tay cô dài là dùng để làm cái gì hả"

Trợ lý nhỏ run rẩy, nhanh chóng tăng nhanh tốc độ

Đường Sảng vẫn không hả giận, ôm lấy cánh tay một chân đạp lên túi hành lý, trợ lý nhỏ vừa mới thu dọn gần xong đồ đạc phút chốc toàn bộ lại rơi rớt ra, Đường Sảng mắng to, "tiểu**cô vừa rồi là biểu cảm gì thế hả, còn dám ra tỏ sắc mặt cho tôi xem sao"

Trợ lý nhỏ hoảng loạn lắc đầu, "chị Đường, em không dám"

"Tôi cho cô cũng chẳng dám" trợ lý nhỏ biểu hiện yếu thế khiến tâm trạng Đường Sảng thả lỏng chút ít, cô lạnh lùng "hứ" một tiếng, hạ thấp giọng hỏi, "kêu cô đi mua đồ mua được chưa?"

"Mua được rồi mua được rồi" trợ lý nhỏ hối hả từ trong túi lấy ra một bình nhỏ, cẩn thẩn đưa cho Đường Sảng.

Trên mặt Đường Sảng cuối cùng có chút vui vẻ, cô nắm chặt chiếc bình trong tay, nhìn về phía trợ lý nhỏ, "món đồ này có công dụng không?"

"Công dụng, khẳng định công dụng" trợ lý nhỏ chỉ còn thiếu không

thề bảo đảm nữa thôi, “em đặc biệt tìm bác sĩ hỏi qua rồi, bác sĩ nói cái này là hiệu quả tốt nhất rồi”

Hứ

Xem ra cô ta còn có chút tác dụng

Đường Sảng nắm lấy chiếc bình nhỏ, nụ cười càng thêm vui mừng.

Chương 174

Lúc chiều, Tô Tố nhận được cuộc gọi của bác sĩ, bảo cô ta đến chỗ anh ta làm tái khám lại.

“Có thể không đi không?”

“No No No. Cô Tô, đây không phải là chuyện đùa đâu, vốn dĩ lúc tháo chỉ không thấy, não bị trấn thương vả lại đến giờ vết thương chưa lành, loại tình trạng này nên nằm viện điều trị, tái khám là tất nhiên, nên không sau này để lại di chứng thì làm sao”

Có nghiêm trọng vậy sao? Tô Tố biểu hiện nghi ngờ.

William rốt cuộc lại là bác sĩ Tiêu Lăng tìm cho cô, nếu có thể, cô hoàn toàn không muốn tiếp xúc với anh ta.

“Vậy tôi đến chỗ anh tái khám.”

“Cô Tô làm tôi đau lòng quá, tôi đương nhiên phải có trách nhiệm với cô, cô phải tin vào y thuật và y đức của tôi.”

“...” Tô Tố trầm mặc giây lát, “địa chỉ đâu”

William lập tức rất vui vẻ báo địa chỉ cho Tô Tố, Tô Tố dở khóc dở cười gác máy.

William con người này tốt xấu gì cũng gần bốn mươi tuổi đầu rồi, sao mà có cảm giác như chưa thành niên thế, cô lắc đầu bất lực.

Để ra ngoài không bị nhận ra, Tô Tố vì phải ra ngoài cố ý cải trang, cô đổi một bộ đồ tười đối buồn cười, trên người thì đồ màu trắng, phối bên ngoài là khoác cái áo khoác jean rách, thân dưới thì mặt một chiếc quần Harem, trên đầu đội mũ bóng chày có dòng chữ màu đen.

Cô hóa trang màu hun khói rất đậm, một bộ tóc quăn bồng bềnh rủ xuống tận eo, do để che giấu, cô còn đeo một cái khẩu trang rộng, che hết cả mũi và cằm, một nửa khuôn mặt nhỏ của mình đều bị che cả.

Tô Tố đừng trước gương xem xét một hồi lâu, đến khi chắc chắn không ai có thể nhận ra mình thì vỗ tay, "Xong rồi"

"Mami, mami, như thế là mẹ tính ra ngoài hả?" Tiểu Thất "tong tong tong" chạy đến ôm chặt chân Tô Tố, khuôn mặt cầu khẩn nhìn cô.

Tô Tố vừa nhìn là biết nhóc nhà cô đang tính bày trò gì đó, cô không muốn con đi theo cô, giờ cô ra ngoài xác suất bị lộ là rất cao. Lỡ bị nhận ra, hai đứa con chắc cũng chịu tổn thương.

Nhưng nhìn đôi mắt mong đợi của Tiểu Thất, lại hoàn toàn không thể nói ra lời từ chối.

"Mami, Tiểu Thất mấy ngày rồi không ra ngoài, sắp bị ngộp chết rồi, mẹ đưa con ra ngoài dạo dạo được không, Tiểu Thất hứa sẽ ngoan sẽ nghe lời."

Cuối cùng Tô Tố cũng đem Tiểu Thất và Cảnh Thụy ra khỏi cửa.

Tiểu Hy không ở nhà, họ cũng không laí xe đi, mà bắt xe đi, lúc ra cửa Tô Tố cẩn thận quan sát một lượt, thấy ngoài cửa không có fans hâm mộ của mình mới dám dắt hai con ra ngoài.

“Mami, tại sao mình lại cải trang thành như vậy?” Tiểu Thất đè cái vành mũ, có chút hưng phấn.

Òa, cảm giác lén lét như vậy giống làm trinh thám quá.

Để phòng rủi ro, Tô Tố cũng sẵn tinh thần cải trang cho Tiểu Thất và Cảnh Thụy, Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều đội mũ lưỡi trai, mặc đồ hơi dân giả xíu, cố gắng không gây hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Ba người gọi xe đến chỗ của bác sĩ William, địa chỉ chỗ ở anh ta là một căn hộ thuộc đoạn Hoàng Kim của thành phố A, nghe nói giá căn hộ ở đây mắc hơn ba lần giá nhà đất của thành phố A, nhưng do hoàn cảnh thuận lợi và tiện cho các công việc bảo mật, nên không ít người chấp nhận ở đây.

May mắn là bác sĩ William đã dặn qua, nên bảo vệ cổng không làm khó Tô Tố và cho cô vào trong khu nhà.

Tô Tố cầm tay hai đứa con đi về phía trước.

Mấy ngày không được ra khỏi cửa, Tiểu Thất buồn bã vừa được ra ngoài là vui vẻ hẳn lên, trên đường đi vừa nói cười, chạy nhảy suốt.

Tô Tố nhìn khuôn mặt tươi cười của nó cũng thả lỏng hơn.

Chỗ ở của bác sĩ William là căn hộ cao tầng, Tô Tố dẫn hai đứa nhỏ đi vào thang máy để lên lầu, ấn tiếng chuông kêu cửa.

William rất nhanh chóng ra mở cửa, thấy Tô Tố cải trang như vậy, anh ta ngạc nhiên vô cùng, vội nghiêng người cho Tô Tố và hai đứa nhỏ vào trong nhà, “Ồ. Tiểu thư xinh đẹp xin mời vào.”

“Cám ơn.”

Căn hộ của William là một căn hộ đơn giản với ba phòng, cách bố trí thuần phương tây, căn bếp thoáng đãng, kế bên là một quầy bar dài, trên quầy bar có sử dụng kệ để rất nhiều loại rượu đỏ khác nhau. Tô Tố đứng trước cổng, ẩn ẩn hiện hiện thấy bóng một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa.

Cô do dự không bước vào, “Bác sĩ William, hôm nay có tiện không?”

William nhìn theo tầm mắt cô, đôi mắt màu xanh kia đầy sự bất lực, anh ta nhún vai, “Có một người nhà của bệnh nhân đến hỏi thăm tình trạng bệnh, rất nhanh sẽ xong thôi, Cô Tô hãy đợi chút, tôi sẽ kiểm tra giúp cô liền.”

“Được thôi.”

Tô Tố kéo theo hai đứa nhỏ đứng ở lối vào mà không thấy đôi dép nào có thể mang được, William lắc tay, “Không cần đổi dép lê, tối nay sẽ có cô lao công đến dọn dẹp.”

Tô Tố gật đầu, dắt hai đứa nhóc vào phòng khách.

Trên sofa của phòng khách quả thực có một người đàn ông đang ngồi đó, người đàn ông này khá quen mặt, Tô Tố lúc nhìn thấy Mạc Tầm, lông mày dựng lên.

Sao lại là anh ta.

Nếu xếp hạng người mà cô ta không muốn gặp nhất, anh ta sẽ đứng đầu danh sách.

Tiểu Thất và Cảnh Thụy nhìn thấy Mạc Tầm, liền nhớ đến đợt trước

Tô Tố nói anh ta là người xấu, hai đứa nhóc cũng dừng lại chỗ đang đứng không chịu nhúc nhích.

“Bác sĩ William, nếu anh có khách, vậy tôi và con sẽ đi trước một bước.”

William ngây người, anh ta vẫn chưa kịp nói, Mạc Tầm đã đứng dạy rời khỏi sofa, “Cô không muốn thấy tôi vậy sao?”

“Hoàn toàn không muốn” khuôn mặt Tô Tố đầy cự tuyệt.

Khuôn mặt Mạc Tầm hơi lạnh chút, anh ta dồn ánh mắt nhìn vào người Tô Tố, nhìn thấy cô ta trang điểm đậm và cải trang, vừa nhìn đã hiểu. Ánh mắt anh ta nhìn Tô Tố xong quay qua nhìn hai đứa nhỏ.

Trước đây ở khu vui chơi lần đầu gặp mặt, anh chỉ coi Tô Tố là người xa lạ, đối với hai đứa nhóc này cũng không có cảm giác đặc biệt. Nhưng lần này thì khác, tâm thái anh ta có sự chuyển biến nhẹ, càng nhìn hai đứa trẻ càng thương tâm. Hai đứa nhóc này y hệt Tiêu Lăng lúc nhỏ, anh ta muốn không để ý cũng khó.

Nhớ tới câu của Tiêu Lăng,”Cô ấy là người phụ nữa của tôi” khuôn mặt u lạnh của Mạc Tầm càng trầm ngâm hơn.

Anh ta không do dự đoán rằng, lẽ nào hai đưá nhóc này là con của Tiêu Lăng?

Nghĩ như vậy, sắc mặt anh ta càng khso coi hơn.

Giống như người chồng bị cắm sừng, toàn thân Mạc Tầm phảng phất một sự ghen tuông.

Bầu không khí trở nên ngưỡng ngùng.

William gãi đầu, vừa nhìn Tô Tố vừa nhìn Mạc Tầm, nghi vấn hỏi, “Các người, biết nhau?”

“Không biết”

“Biết”

William càng rối, rốt cuộc là biết hay không biết.

Tô Tố hoàn toàn không có ý muốn kiểm tra, cô gật đầu nói với William, “Bác sĩ William, xem ra hôm nay tôi đến không đúng lúc, nếu đã vậy, vậy khi khác tôi lại đến vậy.”

“Ả? William gãi đầu, hoàn toàn không hiểu tình huống gì.

Lòng Mạc Tầm khó chịu ghê gớm.

Vừa nãy anh đích thực đến hỏi thăm tình hình của Bạch Linh, nhưng khi nghe William nói Tô Tố đến đây kiểm tra, vốn dĩ anh ta phải đi rồi nhưng cố ý kéo đến giờ, anh ta cũng không hiểu nỗi hành vi của mình, Tô Tố rõ ràng ghét anh ta đến cực độ, anh ta tại sao lại muốn gặp cô ta như vây?

Nhưng hiện tại nhìn thấy Tô Tố, trong lòng anh đã hiểu rõ.

Dù anh ta không thừa nhận, nhưng không thể không nói rằng, người phụ nữ trước mặt này, đích thật đã đi vào trong trái tim anh.

Anh ta hướng nhìn William, “Bác sĩ William, Tô Tố là bạn của tôi, giữa chúng tôi có chút hiểu lầm, có thể cho chúng tôi nói chuyện riêng được không?”

Chương 175

“Ồ, ồ ồ.” William gật gật đầu, “Đương nhiên là được.”

“Tôi thấy chúng ta không cần nói chuyện”. Tô Tố nói câu cự tuyệt, kéo hai đứa nhỏ đi ra, “Xin lỗi bác sĩ William, hôm nay sợ rằng không có cách nào kiểm tra, hôm khác tôi lại đến.”

Nói xong không đợi William gật đầu, Tô Tố đã dắt hai đứa nhỏ đi ra cửa, cô ta mở cửa, không chút do dự dẫn hai đứa nhóc đi.

Mạc Tầm mặt trầm lại bước lớn đuổi theo.

Tô Tố vẫn chưa xuống thang máy đã bị Mạc Tầm đuổi kịp, anh ta vươn tay ngăn Tô Tố đi xuống, khuôn mặt ảm đạm đáng sợ, “Tô Tố, chúng ta nói chuyện đi.”

“Tôi nói rồi tôi chả có gì muốn nói với anh cả.”

Mạc Tầm thái độ cương quyết, “ Chỗ này người ra vào rất đông, nếu cô không muốn bị mọi người vây quanh cũng không muốn hai đứa trẻ bị lộ, cô cần nói chuyện với tôi”

Tô Tố quay đầu nhìn thấy cửa thang máy đang mở ra, cô ta thắt tim lại, vội vàng bế hai đứa trẻ, không đẻ lộ mặt chúng ra ngoài, người trong thang máy đi ra thấy cảnh như vậy cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đi xa.

Tô Tố càng thêm phẫn nỗ, mắt tức giận nhìn Mạc Tầm, “Anh uy hiếp tôi?”

Mạc Tầm mắt trưng trưng nhìn Tô Tố,ánh mắt dịu dàng ấy lóe qua một tia sáng dịu dàng, anh cũng không muốn thành ra thế này, nhưng mỗi lần họ gặp nhau đều ở tình trạng cực kỳ căng thẳng, vả lại xem tình trạng bây giờ, nếu bỏ qua cơ hội lần này, lần sau gặp mặt không biết là khi nào.

Anh ta nhất định phải nắm lấy cơ hội.

Tô Tố trong lòng dồn một cục tức, hôm ay cô ta không nên đi chuyến này.

“Được, tôi nói chuyện với anh.”

“Mami, chú ấy là người xâú” Cảnh Thụy đưa ánh mắt phòng bị nhìn Mạc Tầm.

“Không sao, mami không có chuyện gì đâu.” Tô Tố sợ đầu đứa nhỏ, mắt nhìn cửa thang máy lại sắp mở ra, nhanh chóng kéo hai đứa trẻ trở lại nhà bác sĩ William, William không đóng cửa, anh hóng trước cửa để lén xem tình hình. Thấy có mấy người quay lại, anh ta vội nghiêng người, đặc biệt là khi bắt gặp ánh mắt u ám của Tô Tố, anh ta nuốt nước bọt, cẩn thận nói một câu, “ Như thế này...dĩ hòa di quý, dĩ hòa di quý ha.”

Tô Tố căm hẫn nhìn anh ta, nếu anh ta không nói rõ, cô ta có đến đây không, William có chút vô tội kia bị nhìn như vậy, cả khuôn mặt bối rối ngại ngùng đưa tay sờ mũi của mình.

“Bác sĩ William, có thể cho tôi mượn phòng sách của ông không?”

“Ờ, được.”

William chỉ tay vào một phòng đang đóng kín cửa, “Phòng đó là phòng sách của tôi.”

Mạc Tầm gật đầu, đi trước để đẩy cửa vào.

Tô Tố mặt lạnh lùng bước theo sau.

“Anh hai...”

“Đừng lo lắng, nếu có động tĩnh gì chúng ta lập tức xông vào.”Cảnh Thụy kéo tay Tiểu Thất, tay khác lại nắm chặt lấy điện thoại treo trên cổ, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng để báo cảnh sát.

William lau mồ hôi.

Hình như anh ta làm sai việc gì rồi.

Cái người Mạc Tầm đó không lẽ thích Tô Tố hả, nếu như vậy, vậy Tiêu tiên sinh bên đó, William sờ sợ cằm, lặng lẽ rời đi.

.....

“Có chuyện gì nói đi.”

Vòa trong phòng, Tô Tố không làm bộ dạng khách sáo với Mạc Tầm, trực tiếp mở cửa đón núi.

Mạc Tầm yên lặng nhìn cô, hôm nay Tô Tố hóa trang đậm như vậy, khí chất của cô ung dung thanh nhàn, ngũ quan lại mang hơi hướng yêu kiều, đặc biệt là đôi mắt long phụng, lúc này đây khi cô trang điểm màu hun khói càng làm cho đổi mắt đạt đến độ đẹp nhất, anh ta lại có chút không thẻ dời mắt.

Anh ta luôn cho rằng mình thích người con gái yếu đuối như Linh nhi, khiến người ta nhìn vào là muốn bảo vệ, nhưng giờ anh phát hiện ra, đối với người vừa cứng rắn vừa ma mị như Tô Tố, trái tim anh lại đập mãnh liệt hơn.

Anh ta mở lời một cách khô khan,"Tôi nghe nói cô bị bệnh, cô...sao rồi?"

Tô Tố mặt không chịu nổi sự quấy rầy như vây, "Tôi ra sao không có chút quan hệ gì với anh cả, xin anh nói chuyện mà anh muốn nói ra."

Tim Mạc Tầm lại thêm phiền não.

Cô không chịu gặp anh đến vậy, cũng không chịu nghe anh nói?

Mạc Tầm hít một hơi thật sâu, khuôn mặt lại trở lại trạng thái lạnh lùng, "Tình trạng hiện giờ của cô tôi ít nhiều đều biết, hai đứa trẻ ngoài kia chắc là của Tiêu Lăng, nhưng giờ cô sa sút đến mức vậy, cũng chả thấy anh ta làm gì, cô và anh ta...chia tay rồi sao?"

"Cái này có liên quan gì đến anh hả?"

Người này nực cười thật, cô ta sống chết giàu sang phú quý hay sa sút, đối với người trước mặt này có quan hệ gì không.

"Mạc Tầm, nếu như anh muốn xem chuyện cười của tôi, vậy anh cứ việc xem, nhưng nếu anh muốn thấy tôi sa sút ra sao suy đồi thế nào, vậy thì thật xin lỗi, để anh thất vọng rồi. Bây giờ tôi chưa đến mức đi đến đường cùng, cho dù mọi người hét đánh, cũng chưa đến mức cầu cứu anh, nên giờ tôi có thể đi được rồi chứ?"

Tư thế muốn đi của Tô Tố, Mạc Tầm chặn ngay cửa.

Tô Tố nhăn mày ghe hơn nữa, cặp mắt phượng ấy không chịu nổi sự ohieenf phức như vậy, cô ta dừng chân lại, “Có gì muốn nói thì nói nhanh lên đi, được không”

Cô có lúc thà đi gặp quỷ, cũng không muốn ở đây phí lời với anh ta.

Mạc Tầm cũng buồn rầu.

Xem chuyện cười?

Nếu như anh đem theo tâm thái đó chắc chắn sẽ thêm dầu vào lửa, sao lại có thể cẩn thận dè dăt nhắc nhở mình không được chạm vào nổi đau của cô chứ.

Mạc Tầm tức đến cắn chặt răng, “Tô Tố, trong lòng cô thì ra tôi lại là người như vây sao?”

Bỉ ổi vô liêm sỉ như vây?

“À à_anh sai rôi. Trong lòng tôi, vốn dĩ không tồn tại con người như anh.”

“Cô...”

“Nếu như anh muốn nói những lời dư thừa đó với tôi, vậy xin cút ra, giờ tôi phải về nhà.” Tô Tố đưa tay ra đẩy hắn, Mạc Tầm ngược lại không nhúc nhích cứ đứng trước cửa, “Tránh ra”

Cô lấy tay đẩy vào trước ngực anh, Mạc Tầm lúc này cảm xúc đang bực tức bỗng chốc cân bằng lại. Bàn tay yếu ớt của cô dúi dúi trước ngực anh, cách lớp áo sơ mi mỏng, anh ta thậm chí còn cảm thấy nhiệt độ nóng bừng của bàn tay.

Nhiệt độ đó dường như xuyên qua lớp áo, trực tiếp đốt nóng trái tim anh, trái tim anh cũng đang bị đốt nóng lên.

Mạc Tầm nhìn ngũ quan tinh tế của cô, nhìn anh mắt uất ức của cô, nghĩ đi nghĩ lại, nắm lấy cổ tay cô.

Mạc Tầm miệng đanh thép, kêu to một tiếng, "Buông tay"

Cái chạm của anh làm cô ta có cảm giác thật ghê tởm.

"Không được"

Anh nắm chặt lấy cổ tay cô, trước đây anh luôn có cảm giác khó chịu trong lòng trống trải, chỉ là đơn thuần bắt lấy tay cô, trái tim anh dường như được lấp đầy. Ánh mắt kiên định ấy của Mạc Tầm, anh rốt cuộc đã biết mình muốn gì rồi.

Anh ta một tay nắm lấy cổ tay cô, một tay giữ lấy phần eo đang giãy giụa không ngừng của cô, chỉ tiếp túc với cô như vậy, anh lại có cảm giác mãn nguyện khác thường. Mạc Tầm mạnh tay đẩy cô vào sát tường, cứ thế khồng chế cô.

"Mạc Tầm anh buông tay"

"Không không thể được rồi, Tô Tố, từ nay về sau, tôi sẽ không buông tay nữa?"

Anh ta lúc trước luôn thấy lạ trước thái độ của anh đối với Tô Tố, giờ rốt cuộc đã hiểu, anh ra vốn dĩ là yêu người cô gái này người mà chưa từng nể mặt anh khiến anh khó coi. Người mà anh Mạc Tầm một khi đã nhận định, trước giờ chưa bao giờ buông tay.

Mạc Tầm cảm thấy cô ta vùng vẫy phản kháng lại, miệng nói đáp lại,

“Tô Tố, cô đi với tôi nhé.”

Chương 176

Tô Tố ngây người, cả người đều cứng đờ.

"Anh mới... nói gì vậy?"

Đã nói trước đó rồi, sau đó nói có vẻ thuận miệng hơn nhiều, Mạc Tầm nghiêm túc nhìn Tô Tố "Tô Tố, em đi theo anh đi, anh rất nghiêm túc, anh không ngại chuyện em có hai đứa con, cũng không ngại tình trạng hiện tại của em, miễn là em đi theo anh, khó khăn bây giờ em gặp phải anh sẽ cố gắng giúp em giải quyết. Anh sẽ không can thiệp vào chuyện của em, sau này muốn làm cái gì thì làm cái đó, nếu em không muốn làm gì, anh có thể đưa tiền để em mở cửa tiệm, em có thể an tâm ở nhà chăm sóc hai đứa con. "

Vậy mà cô không nghe nhầm.

Lông của Tô Tố như dựng ngược lên, người này có thể kinh tởm hơn nữa không?

Lần đầu tiên cô cảm thấy kiếp trước cô bị mù rồi, tại sao cô lại yêu loại người cặn bã như vậy? Trước đây cô nghĩ rằng tuy Mạc Tầm đối xử tàn nhẫn với cô, nhưng tốt xấu gì đối với Bạch Linh cũng là thật lòng, nhưng bây giờ có vẻ như... không phải rồi.

Đột nhiên cô muốn biết một chuyện.

Cô cố gắng thu mình vào góc tường, cố gắng tránh tiếp xúc cơ thể với anh, lạnh lùng nhìn anh. "Vậy Bạch Linh thì sao? Anh tính an bài cho Bạch Linh như thế nào?"

Nghe Tô Tố nói vậy, Mạc Tầm nghĩ rằng cô đã đồng ý, mặt anh thả lỏng một tí, đôi mắt cũng dịu dàng hơn, nhìn Mạc Tầm như vậy khiến cô nghĩ đến kiếp trước, khoảng thời gian anh đóng kịch trước mặt cô. Lúc đó điều cô thích nhất chính là ánh nhìn dịu dàng này của anh.

Nhưng mà bây giờ, anh không thể nào lừa cô được nữa.

Cô đã nhìn thấu người đàn ông này, hạ tiện mà nói thì kiếp trước khi cô đối xử dịu dàng ân cần với anh, anh lại đem cô và con lên bàn phẫu thuật. Kiếp này ngay từ lần đầu gặp mặt cô đã khó chịu với anh, vậy mà anh lại thích cô một cách kì lạ.

Loại hành vi này không phải là hạ tiện sao.

"Tô Tố, chuyện của Linh nhi em cứ yên tâm, cô ấy sẽ không biết sự tồn tại của em."

Suy nghĩ của Tô Tố bị kéo về, không thể nhịn nổi cười mỉa mai “Cho nên…Mạc đại thiếu gia, anh đây là đang muốn kim ốc tàng kiều*, ngoài ra còn tận hưởng cảm giác tề nhân chi phúc* sao"

*kim ốc tàng kiều: giấu người đẹp (tình nhân) ở nhà đẹp bên ngoài

*tề nhân chi phúc: có một thê một thiếp, cuộc sống giàu sang ấm no hạnh phúc.

Quả thật cô đã đánh giá cao người đàn ông này, thậm chí anh còn không bằng cặn bã.

"Tô Tố, em đừng như vậy. Linh nhi đã theo anh từ năm mười sáu tuổi, bây giờ đã bảy năm rồi, ngoài anh ra cô ấy cái gì cũng không có, nếu từ nay về sau anh không quan tâm đến cô ấy nữa, căn bản cô ấy

không thể tồn tại trong xã hội này "Mạc Tầm nắm chặt Tô Tố, khuôn mặt hết sức đau đớn" Anh không thể đối xử với cô ấy như vậy được. "

Anh bảo vệ Bạch Linh bảy năm, điều đó sớm trở thành thói quen rồi, đối với anh mà nói Bạch Linh không chỉ là người phụ nữ mà còn là người thân của anh.

"Vậy nếu cô ấy vô tình biết được thì sao?"

Tô Tố không gấp rời đi, cô rất muốn biết tên súc sinh này có thể ** đến mức nào.

"Anh sẽ không để cô ấy biết."

"Chuyện gì cũng có thể xảy ra, biết đâu có một ngày tôi không thể nhịn nổi đến tìm cô ta, hoặc là như cảnh trong bộ phim truyền hình, mang thai chạy đến ra oai với cô ta"

Mạc Tầm trong lòng phiền muộn, nhất định bắt anh phải trả lời câu hỏi khó khăn này sao

Anh im lặng một lúc, khi lần nữa ngẩng đầu lên đôi mắt tràn đầy quyết tâm "Tô Tố, gia đình anh... khá thích Linh nhi, nhưng mà do vấn đề sức khoẻ nên cô ấy không thể có con được"

"Quả thật ông trời có mắt."

"Em" Mạc Tầm hít sâu, đè nén sự tức giận, "Em có thể đừng nói cô ấy như vậy không, cô ấy là một cô gái tốt, Tô Tố, nếu tình huống em nói thực sự xảy ra, anh tin rằng Linh nhi sẽ không trách chúng ta. "

Thực ra, bởi vì Linh nhi không sinh được con, từ lâu đã cảm thấy có

lỗi, thậm chí còn đề nghị anh đi tìm một người phụ nữ khác ở bên ngoài. Chỉ là anh cảm thấy anh luôn một lòng một dạ với Linh nhi, sẽ không gặp được người thích hợp nữa, với lại gia đình cũng không ép buộc, nên anh cũng không quan tâm.

Nhưng bây giờ, anh đã gặp Tô Tố.

"Tô Tố, nếu thật sự như vậy, anh hy vọng con của em có thể đưa cho Linh nhi nuôi dưỡng, cô ấy là một người phụ nữ giàu tình thương, sẽ yêu thương con của chúng ta như con ruột, em đã có hai đứa con cho riêng mình...... "

"Hì hì -"

Tô Tố không chịu được nữa, cười lớn, cô cong lưng cười đến cực kì khoa trương, nửa ngày vẫn chưa dừng cười được, khuôn mặt vẫn mang theo ý cười, nhưng mắt lại rất lạnh lùng, "Mạc Tầm à Mạc Tầm, rốt cuộc anh lấy dũng khí từ đâu, mà có thể khiến anh nói những lời không biết xấu hổ một cách chính trực như vậy. Tôi bội phục, anh với Bạch Linh đúng là một cặp trời sinh, đều bỉ ổi vô sỉ như nhau. Cho nên tôi cầu xin anh, hai người cứ tiếp tục yêu nhau, đừng đi hại người khác nữa."

“Tô Tố”

“Anh đừng la lên như vậy, đôi tai của tôi không bị điếc có thể nghe được.” Tô Tố nhân lúc Mạc Tầm đang phiền não, đẩy anh ra, tránh được sự giam cầm của anh, lông mày cô lạnh lẽo “Trong mắt Bạch Linh anh là bảo vật, nhưng đối với tôi thì một đống phân cũng không bằng, anh đừng đến gần tôi, anh vừa đến gần tôi đã cảm thấy kinh tởm đến muốn ói. Dẹp tình cảm giả tạo kinh tởm của anh đi, Tô Tố tôi dù có lưu lạc đến trở thành ăn xin để sống qua ngày, thì tuyệt đối cũng không chấp nhận sự giúp đỡ của anh.”

“Tô Tố”

Cô vậy mà dám nói anh như vậy.

Mạc Tầm đỏ mắt, trước giờ chưa ai sỉ nhục anh như vậy, cô đừng tưởng anh thích cô, thì có thể tùy tiện nói anh.

Thấy Tô Tố sắp mở cửa rời đi, Mạc Tầm lập tức mất đi lý trí, anh bực bội bước bước lớn về phía trước bắt lấy cô, lần này anh không chút lưu tình nắm chặt cánh tay cô, lực mạnh đến khiến cô phải kêu đau. Đột nhiên, cánh tay Mạc Tầm dùng lực, làm Tô Tố bị ngã mạnh vào tường, lưng cô đụng vào tường, đau đến nỗi mặt khẽ trắng bệch.

Mạc Tầm nghiêng người về phía trước, giam chặt Tô Tố, một tay ấn mạnh vào cằm cô

“Mạc Tầm, anh buông tay”

“Mơ đi”

Khuôn mặt âm trầm của Mạc Tầm khiến Tô Tố nghĩ đến con rắn độc, ẩn mình trong bóng tối chờ đợi cơ hội để cho người khác một kích chí mạng.

Trong lòng cô lạnh lẽo, mở miệng kêu cứu.

“Wu…”

Mạc Tầm bịt miệng cô lại.

Đôi môi tô son màu đỏ tươi của cô ma sát với lòng bàn tay anh, thở ra khí nóng khiến trái tim khô khốc của anh trở nên ướt át.

Đột nhiên đôi mắt của Mạc Tầm trở nên âm trầm.

“ uhm...uhm uhm…” Tô Tố giật mình sợ hãi.

Ánh mắt này cô quá quen thuộc rồi, ánh mắt sâu thẳm.

“Không phải em nói trong mắt em tôi đến… cũng không bằng, tôi mới tới gần em đã muốn ói sao.” Mạc Tầm thổi khí nóng vào tai cô, thành công làm cho cổ cô nổi da gà, anh lạnh lùng cong môi “Vậy thì tôi càng muốn làm em cảm thấy ghê tởm”

Anh lấy tay đang bịt miệng Tô Tố ra, cúi đầu hôn lên môi cô. Môi cô căng mọng, mềm mại hơn anh nghĩ, ban đầu anh muốn hôn trừng phạt nhưng lại trở thành hôn nhẹ nhàng triền miên.

“uhm… Buông tay”.

Tô Tố ghê tởm đến nỗi toàn thân nổi da gà, lông dựng ngược, mỗi tế bào trên cơ thể đều cảm thấy bài trừ anh. Cô dùng sức đẩy anh, nhưng cơ thể Mạc Tầm không hề động đậy.

Anh cảm thấy không thỏa mãn, đưa lưỡi cạy mở hàm răng của cô.

Tô Tố không muốn để anh đắc ý nên cắn chặt răng

Mạc Tầm hừ nhẹ, một tay nhấn mạnh cằm của cô.

“A---”

Tô Tố bị đau kêu lên một tiếng, Mạc Tầm nhân cơ hội tiến vào.

Chương 177

Anh hôn rất gấp, động tác mạnh mẽ đến nỗi hận không thể nuốt cô vào bụng.

Mạc Tầm càng hôn càng cảm thấy mê, trước đây anh với Bạch Linh cũng không phải chưa từng hôn qua, nhưng vì sức khỏe của Bạch Linh, nên dù có hôn anh cũng chỉ hôn theo kiểu chuồn chuồn lướt nước, anh đối với Bạch Linh mang theo sự thương tiếc, còn đối mặt với Tô Tố, anh cảm thấy tất cả tính cầm thú của người đàn ông đều được giải phóng.

Anh muốn cô ấy.

Rất muốn

Tay Mạc Tầm thuận theo eo của cô từ từ dịch chuyển xuống dưới, anh vén đồ của cô lên, cảm nhận được da thịt trắng nõn của cô, đôi mắt càng trở nên điên cuồng.

"uhm…"

Động chạm của anh làm Tô Tố nổi da gà.

Nửa thân trên bị giam chặt, cô giơ đầu gối lên đập vào phần dưới của anh.

"A---"

Do trầm luân trong cảm giác lúc này, nên căn bản anh không có

phòng bị, bị đập ngay chỗ hiểm, đau đến cong lưng, ôm chặt phần dưới quần, bàn tay đang khống chế Tô Tố lập tức buông ra, Tô Tố lập tức nhảy ra khỏi tường, sắc mặc đáng sợ trừng mắt nhìn Tô Tố.

Cô lại dám đối với anh như vậy.

Vậy mà dám

Anh cầm lấy phần dưới quần, cú đập lúc nãy dùng lực rất mạnh, thậm chí anh hoài nghi, nếu cho cô một cây dao, cô có thể trực tiếp thiến của anh.

“Tô Tố được lắm em được lắm”

Anh nhịn đau, mang theo áp bức mạnh mẽ, từng bước tiến gần Tô Tố, khuôn mặt muốn giết người này của anh, làm cô nhớ đến khung cảnh trước khi vào phòng phẫu thuật, mặt Tô Tố trắng bệch, vô thức chạy về phía cửa. Chạy ra cửa đã không dễ dàng, giơ tay xoay tay cầm cửa, mới phát hiện cửa bị khoá.

Cô run rẩy mở khoá, hành động của cô nhanh, nhưng Mạc Tầm còn nhanh hơn.

Anh bước bước lớn về phía cô, lần nữa đẩy cô vào tường

Lưng cô đụng vào tường đau đớn.

“Anh đừng qua đây”

“Tô Tố, hôm nay em phải trả giá” Mạc Tầm đau đớn nói, anh giơ tay tháo nút trên áo sơ mi của mình, hung hăng ném xuống đất. ngũ quan âm trầm càng thêm âm trầm, “Trước đây chưa ai đối với tôi này vậy, trước đây chưa từng,”

“Anh đừng làm bậy, bên ngoài có người.”

“Vậy thì em cứ kêu, tốt nhất kêu đến khi William và 2 đứa con em vào đây, để con em thấy bộ dạng bây giờ của em”

Tô Tố mặt trắng bệch nhìn xuống, cô biết bây giờ bộ dạng của mình rất nhếch nhác, quần áo lộn xộn. Nón đội trên đầu bị rớt xuống, tóc dài dính lên mặt, son môi thì bị lem, mặt cô khẽ lạnh lùng, giơ tay lên sờ, thấy nước mắt làm lem mascara màu đen trên mặt.

Nếu Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất thấy cô như vậy, không biết sẽ sợ thế nào.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Tô Tố là cầu cứu.

Cô nắm chặt điện thoại, nghĩ đến gọi cảnh sát đầu tiên, nhưng rất nhanh lại tự phủ nhận, nếu cảnh sát có tác dụng với Mạc Tầm, thì kiếp trước cô không chết thảm như vậy.

“Mạc Tầm, đừng lại gần tôi.”

Mạc Tầm mặt âm trầm đi đến, hung hăng giật lấy điện thoại trên tay cô, ném mạnh vào tường, lúc này anh cực kì cảm ơn căn hộ cao cấp này, vì cách âm khá tốt, nếu không người bên ngoài sớm đã xông vào.

Lần này Mạc Tầm không thương tiếc nữa, đi về phía trước xé áo cô.

“Xoẹt---”

Tiếng vải rách, áo khoác denim dày như vậy mà cũng bị xé rách

Cuối cùng Tô Tố cũng cảm thấy sợ hãi.

Cô không nên độc mồm độc miệng đắc tội tên cặn bã này, sao cô có thể quên được, **chuyện gì cũng có thể làm

“Mạc Tầm anh làm vậy không cảm thấy có lỗi với Bạch Linh sao?”

“Bây giờ mới nói thì trễ rồi”

Mạc Tầm cười lạnh một tay nắm lấy cánh tay cô, không quan tâm sự phản kháng của cô, một tay xé áo cô, động tác thô lỗ, không chút thương tiếc.

“A-- anh dừng tôi, Mạc Tầm tên súc sinh này, đừng chạm vào tôi”

“Ai bảo em rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, tôi có thể làm gì đây”

Anh vừa nói, một tay vừa xé quần cô.

Tô Tố cào cấu cắn xé gì cũng thử qua, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự ràng buộc, bỗng nhiên thân thể cô cảm thấy lạnh, tim cũng lạnh đi.

Mạc Tầm im lặng thưởng thức biểu tình của Tô Tố, thấy cô tuyệt vọng và cứng đờ, tim anh khẽ mềm mại, nhưng nghĩ đến lời cô nói, anh bắt bản thân phải cứng rắn trở lại.

Không phải có câu nói như vậy sao.

- ---

Yêu là phải vun đắp từ từ.

Nếu tim cô không chấp nhận anh, vậy thì để thân thế chấp nhận anh.

Mạc Tầm một tay tháo thắt lưng, kéo khóa quần, anh đã chào cờ lần nữa.

“Không”

“Em không có quyền quyết định”

Tim Tô Tố tuyệt vọng

Mắt cô nhìn chằm chằm phía cửa phòng, kêu cứu “William cứu tôi với”

Cô tình nguyện để con thấy bộ dạng nhếch nhác này, cũng tuyệt không muốn để Mạc Tầm đắc ý.

Mạc Tầm cười lạnh, không ngăn cản cô. Nếu tiếng kêu của cô có tác dụng, thì lúc nãy khi trong phòng phát ra tiếng động lớn, người bên ngoài đã đi vào rồi.

Anh vừa muốn tiếp tục

Vào lúc này

“Ầm---”

Tiếng đạp cửa mạnh mẽ vang lên, Mạc Tầm không thèm nhìn người tới là ai, trực tiếp la lớn “Biến ra ngoài”

Anh tưởng là William nghe thấy động tĩnh đi vào, tiếng bước chân không hướng ra ngoài, ngược lại còn ngày càng gần. Mạc Tầm quay

đầu muốn la mắng, vừa quay lại, chưa kịp mở miệng, mắt đã bị bóng đen bao trùm, vẫn chưa kịp tỉnh táo, một quyền mạnh mẽ đã đập vào mặt anh.

“A---”

Mạc Tầm thấp giọng kêu đau, cho tới khi đập một cái đụng phải tủ sách, lưng anh đập vào góc tủ, đau tận xương tuỷ. Miệng cảm nhận được vị tanh, tay sờ một cái, miệng toàn máu.

Lúc này anh mới thấy rõ người đến là ai, “Tiêu Lăng”

Mặt Tiêu Lăng ảm đạm đến doạ người, tay nắm chặt thành nắm đấm thật lâu không buông lỏng, nhìn thấy Tô Tố quần áo không thể che được thân thể, mắt đẫm lệ, gân xanh trên trán anh hiện ra, lại nhìn thấy ánh mắt điên cuồng như dã thú của Mạc Tầm

“Tiêu Lăng…”Tô Tố chưa bao giờ mong chờ sự xuất hiện của Tiêu Lăng nhiều như lúc này.

“Vẫn tốt chứ?”

Tô Tố hai tay ôm ngực, toàn thân run rẩy, ánh mắt nhìn về phía cửa phòng, âm thanh hiếm khi thành khẩn như vậy, “Đóng cửa có được không?”

Tiêu Lăng trầm mặc không nói tiếng nào đi đóng cửa, rồi quay lại, cởi áo khoác ngoài của bộ đồ tây đắp lên người cô, âm thanh khô cứng “Em tự thu thập một chút”

“Uhm”

Tiêu Lăng quay lại, ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm Mạc Tầm.

Anh không dám nghĩ, nếu anh đến trễ một phút nữa sẽ có chuyện gì xảy ra.

Anh không do dự bước bước lớn về phía Mạc Tầm, nắm lấy áo anh ta, lại đập một cái

“Uhm---” Mạc Tầm khẽ hừ

“ Súc vật, tao đánh chết mày”

Từ nhỏ Mạc Tầm đã là con ngoan, việc đánh đấm căn bản anh chưa từng làm qua, Tiêu Lăng lại không như vậy, từ nhỏ anh đã đi náo sự, luyện một thân đầy công phu, thân thể cường tráng, trong tay anh căn bản Mạc Tầm không thể phản kháng được.

Rất nhanh anh bị Tiêu Lăng đánh té xuống đất, không bò dậy nổi.

Chương 178

Lúc này muốn bao nhiêu nhếch nhác thì Mạc Tầm có bấy nhiêu.

Không nói đến mặt mày sưng húp, nửa thân trên trần như nhộng của anh cũng bị đánh đến xuất hiện như vết thương xanh tím, quần nửa mở, rộng thùng thình ở eo, lúc nào cũng có thể bị tuột xuống. Anh bò trên mặt đất, đầu óc trống rỗng, miệng đầy vị máu tanh.

Tiêu Lăng vẫn chưa hết hận, đỏ mặt xông đến.

Hôm nay anh không dạy dỗ tên súc sinh này anh không tên là Tiêu Lăng.

"Đủ rồi, hắn sẽ chết mất." Tô Tố đã chỉnh xong quần áo của mình, dùng sức ngăn chặn Tiêu Lăng.

"Nó đối với em như vậy em còn cầu xin cho nó?"

Tiêu Lăng không dám tin.

"Em không phải cầu xin cho hắn, mà là nếu vì loại người cặn bã này mà phải mang danh giết người, thật không đáng".

Nghe cô nói vậy, lửa giận của Tiêu Lăng biến mất. Anh lạnh lùng cảnh cáo Mạc Tầm "Có vẻ mày không hề để tâm đến lời cảnh cáo trước đây của tao, Mạc Tầm, từ hôm nay trở đi, đừng trách tao không nể tình xưa của trưởng bối".

Mạc Tầm mím môi, máu tươi lập tức chảy ra, anh "pi" một tiếng nhổ

máu ra, ngũ quan càng thêm âm trầm.

“Không cần mày nói, từ hôm nay trở đi, tao,Mạc Tầm sẽ không đội trời chung với mày”

Tiêu Lăng vốn dĩ không quan tâm loại uy hiếp này, ông của anh và ông của Mạc Tầm là chiến hữu, trước đây hai nhà luôn qua lại với nhau, quan hệ cũng không tệ, đặc biệt là ông của anh và ông của Mạc Tầm còn thương lượng đến việc kêu anh đính hôn với em gái Mạc Oanh Oanh của Mạc Tầm, lúc đó anh cảm thấy kết hôn với người phụ nữ nào không quan trọng, nếu ông thích quý nữ nhà họ Mạc, thì anh cũng chấp nhận.

Sau khi gặp Tô Tố anh nghĩ đến việc huỷ hôn, nhưng lúc đó hai trưởng bối chỉ nói miệng với nhau, cũng không hề tổ chức lễ đính hôn hay công bố ra ngoài, nên anh cũng không để chuyện này trong lòng. Nhưng Mạc Oanh Oanh âm thầm tự nhận mình là bạn gái anh, chuyện này anh cũng biết, vốn dĩ anh muốn nói với ông, đem hứa hẹn này huỷ đi. Nhưng bây giờ… chắc là không cần nữa.

Tiêu gia và Mạc gia của hai người họ, lần này thù hận lẫn nhau.

…

Đi ra khỏi phòng, William lập tức hoan nghênh.

“Cái đó, không sao chứ?”

Tiêu Lăng ánh mắt như phi đao nhìn anh, William da đầu tê tê, không nhịn được muốn giải thích cho chính mình, “Tôi hoàn toàn không biết Mạc tiên sinh và Tô tiểu thư quen nhau…”

Với lại lúc nãy là do anh thấy chuyện này không đúng, nên lập tức gọi

điện cho Tiêu Lăng, để anh có thể anh hùng cứu mỹ nhân, cũng có thể coi là lấy công chuộc tội rồi.

“Ngày mai anh có thể về nước Anh”

William ngây người, “Vậy Tô tiểu thư…”

“Tôi sẽ kiếm một bác sĩ đáng tin cậy cho cô ấy”

William buồn bã cúi đầu, ngày hội y học bên nước Anh sắp bắt đầu, nếu không có chuyện ngày hôm nay anh cũng sẽ sớm về nước Anh, nhưng tự mình đi về nước và bị đuổi về nước… cách biệt có vẻ lớn.

Nhưng anh cảm nhận được, lần này Tiêu tiên sinh thực sự tức giận, giống như nếu anh không phải học trò của ông, Tiêu tiên sinh sẽ khiến anh biết thế nào là tự làm tự chịu.

“Mami...có sao không?”

Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ thấy Tô Tố lập tức chạy qua.

“Không sao” Tô Tố đã chỉnh lại quần áo rồi, nhìn có chút nhếch nhác nhưng không quá doạ người, cô sờ mặt hai con “Chúng ta về nhà chịu không?”

Tiểu Thất nhìn Tiêu Lăng, cúi đầu không vui.

“Anh đưa mọi người về.” Tiêu Lăng mím môi nhìn khoảng cách lần nữa bị Tô Tố kéo xa, trong tim cười khổ “Anh lái xe qua đây, em bây giờ rất dễ bị người đi đường phát hiện.”

“Được đó được đó, mami để daddy chở chúng ta về đi, xe của daddy rất thoải mái.”

“Tiểu Thất” Cảnh Thuỵ thấp giọng kêu một tiếng.

“Người ta đâu có nói sai, anh hung dữ như vậy làm gì” Tiểu Thất tròng mắt đỏ lên, đưa tay kéo góc áo của Tô Tố, đáng thương nhìn cô “Mami mami, để daddy chở chúng ta về được không?”

Trang điểm của Tô Tố bị lem, mượn nhà vệ sinh của William rửa sạch lớp trang điểm, lớp hoá trang trước khi ra cửa đều mất hết.

Cô cũng lo dẫn theo hai đứa con ra ngoài sẽ bị phát hiện, cũng không muốn mạo hiểm, cộng thêm lời cầu khẩn đáng thương của Tiểu Thất, cuối cùng Tô Tố cũng đồng ý để Tiêu Lăng đưa 3 mẹ con về nhà.

Tiêu Lăng ngồi ghế lái.

Tô Tố và 2 đứa con ngồi ghế sau.

Tiêu Lăng rất trân trọng thời gian ở chung với 3 mẹ con cô, cho nên lái xe cực kì chậm.

Anh bắt đầu kiếm chủ đề để nói “Công ty thông báo với em là 3 ngày sau mở cửa họp báo chưa?”

Nhắc đến công việc Tô Tố mới gật đầu đáp, “Rồi”.

Tiêu Lăng không biết nói gì, có chút mất mác nhìn biểu cảm lạnh lùng của Tô Tố và Cảnh Thuỵ. Anh vốn dĩ là người lạnh lùng, không khí ngưng đọng như vậy anh cũng không biết nói gì thêm, “muốn nghe nhạc không?”

“Không cần, cảm ơn.”

Tiêu Lăng cười khổ, ngữ khí này … quả thật quá xa cách.

Cũng may trong xe còn có Tiểu Thất, khi thấy không khí bắt đầu ngại ngùng đã bắt đầu nói không ngừng, bây giờ còn tình nguyện quan tâm đến anh, ánh mắt của anh dịu dàng, nói chuyện với Tiểu Thất tự nhiên như trước “Tiểu Thất hai ngày nay có ngoan ngoãn nghe lời mẹ hay không?”

“Có nha có nha, mami không cho Tiểu Thất và anh ra khỏi nhà, Tiểu Thất liền không ra, hai ngày nay Tiểu Thất cũng không đi học, ở nhà đến sắp ngộp chết rồi.”

“Tiểu Thất nhịn thêm một chút, con sẽ lại được ra ngoài chơi nhanh thôi”

Mắt Tiểu Thất sáng lên, vươn lên trên hàng ghế trên, “Thật không thật không? Tiểu Thất sẽ rất nhanh được ra ngoài chơi? Daddy có gạt con không, rõ ràng mami nói mấy ngày nay không được ra khỏi nhà, nói sẽ gặp nguy hiểm”.

“Không gạt con, ở nhà thêm 3 ngày là được” Thực ra lời này anh nói cho Tô Tố nghe, nhưng anh thất vọng phát hiện, ánh mắt Tô Tố không hề ngước lên.

Xe dù chạy chậm đến đâu cũng phải tới nhà.

Tô Tố tiễn 3 mẹ con để trước hẻm “Hay là anh đưa mọi người tới nhà”

Tô Tố vừa muốn từ chối, Tiểu Thất đã vui vẻ đồng ý “Được được, daddy chưa bao giờ đến nhà của mẹ nuôi, ba lên lầu ngồi chơi được không, luôn tiện coi phòng của Tiểu Thất và anh đang ở, cả căn phòng đều do mami và mẹ nuôi trang trí, rất đẹp đó”

Tiêu Lăng không dám lập tức đáp ứng, mà nhìn Tô Tố.

Bây giờ anh cảm thấy trước mặt Tô Tố, anh không thể nào oai phong như trước đây, cảm thấy giống như anh là cháu của cô vậy, nhưng chỉ cần cô tha thứ cho anh, là cháu anh cũng tình nguyện.

Tô Tố né tránh ánh nhìn của Tiêu Lăng, trước mặt con, cô không muốn làm đến quá khó coi, đưa tay nắm tay Tiểu Thất, "Tiểu Thất, daddy còn có chuyện phải làm"

Mặt Tiểu Thất lập tức trùng xuống, đau lòng nhìn Tiêu Lăng.

"Daddy, ba có việc bận phải làm sao?"

"Không có, ba không bận" Tiêu Lăng mở miệng nói, lời vừa nói ra đã cảm thấy Tô Tố ở góc độ con không thấy trừng mắt giận dữ nhìn anh

Tiêu Lăng cười khổ.

Tiểu Thất vui mừng nhảy lên.

"Mami mami, mẹ nghe thấy không, daddy nói là không bận, vậy chúng ta cùng nhau lên lầu nha."

Vừa nói, tiểu nha đầu không quan tâm Tô Tố đồng ý hay không, một tay nắm lấy Tô Tố, tay còn lại nắm tay Tiêu Lăng vui vẻ chạy về phía trước.

Chương 179

Tiêu Lăng vừa bước ra đến khỏi thang máy, anh ngạc nhiên.

Lúc trước hành lang này là một bức tường trắng xóa, nay trên đó bị quệt nhá nhem nhằng nhịt những chữ bằng sơn đỏ, “Tô Tố là đứa vô liêm sỷ” “cái thứ vô nhân tính” “con điếm” “chúng tôi sẽ không tha cho cô đâu”, những dòng chữ đỏ như máu choán lấy toàn bộ hành lang, ghê rợn như phim ma.

Anh quay lại nhìn Tô Tố, lại thấy sắc mặt cô khá bình thường, như kiểu chuyện thường ngày vậy.

Tim Tiêu Lăng thấy quặn lại.

Như vậy là cô đã quen với những thứ như thế sao.

Mấy ngày nay cô đều trải qua những chuyện như vậy?

Tô Tố cũng thấy đôi chút khó chịu, chiều nay lúc mấy người họ ra khỏi nhà, chỗ này vẫn chưa biến thành vậy, cô vội lấy tay che mắt Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

“ma mi.....” Tiểu Thất và Cảnh Thụy lần đầu tiên nhìn thấy những thứ như vậy, sợ đến ngây người.

“Không sao đâu, chúng ta về nhà nào.”

Tiểu Thất nhát gan hơn, Tô Tố vừa đưa tay định bế, đã thấy Tiêu Lăng bế cô bé lên, “Để anh.”

Cô nhóc mới có bốn tuổi nhưng khá bụ bẫm, ít nhất cũng phải nặng 20 kg, anh bế lâu còn thấy hơi mỏi, đừng nói cánh tay khẳng khiu như que củi của cô.

Tô Tố mấm chặt môi, yên lặng dang tay toan bế lấy Cảnh Thụy.

"Mẹ ơi, con là con trai, không cần bế con." Cảnh Thụy dừng lại đôi chút, "Cũng không cần bịt mắt con, con không sợ đâu."

Cậu bé khác với Tiểu Thất, Tô Tố không cho hai đứa nhỏ ra khỏi nhà, Tiểu Thất sẽ không nghĩ gì còn Cảnh Thụy lại lập tức tra trên mạng, sau khi biết nguyên nhân, cậu bé lập tức hiểu tình hình.

Tô Tố bất lực, rời đi bàn tay che mắt Cảnh Thụy, quay ra nắm lấy tay cậu bé, bốn người nhanh chóng rời khỏi hành lang, đi đến cửa phòng. Tô Tố mở cửa bước vào, căn hộ có hướng nắng rất tốt, ánh sáng ngập tràn cả căn phòng, bỗng chốc cái hình ảnh âm u của hành lang đã bị xua tan mất tăm.

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm.

"Daddy sao không vào đi ạ?" Tiểu Thất vừa thay xong dép bệt, đi vào phòng khách, cô bé nhìn thấy daddy vẫn đang đứng ở cửa, nhanh tay vẫy anh vào, "Dađy mau vào đây đi, Tiểu Thất có thứ cho daddy xem này."

Tiêu Lăng không động đậy, đưa mắt nhìn Tô Tố.

Tô Tố khó chịu trong lòng.

Ánh mắt này là gì vậy, lẽ nào cô là ác phụ hay sao mà không cho các con được gặp bố, mặc dù cô thật có khoảng cách với anh nhưng dù

sao anh cũng là bố của hai đứa nhỏ, và điều đó là sự thật không thể thay đổi. Anh ta là bố của lũ nhỏ, phải cho chúng tình yêu của người bố, cô không hề cảm thấy có ý kiến gì.

"Vào đây đi."

"Ờ." Tiêu Lăng cẩn thận bước vào phòng, trên chân anh là đôi giày da màu đen, lúc nhận được cuộc gọi của William, anh vội vội vàng vàng ra khỏi nhà, trên giày còn dính nguyên đầy bụi và cát, bước chân anh hơi ngưng lại.

"Trong nhà không có dép cho đàn ông, đôi này là của em, vừa giặt xong đó, anh đi tạm."

"Cảm ơn."

Đó là một đôi dép lông đi trong nhà của nữ, chân Tiêu Lăng rất to, anh đi đôi dép này thật không hợp chút nào, cả gót chân anh đều thò ra ngoài, quệt trên đất, nhìn đã thấy chẳng thoải mái gì.

"Thôi vậy, anh cởi ra đi, đi giày của anh vào cũng được, lát nữa em lau lại sau."

"Không sao, anh đi được mà."

Tiêu Lăng lắc lắc tay tỏ ý không sao, đôi dép này là của cô, dường như trên đó còn sót chút hơi ấm từ cô, và điều này làm anh cảm thấy được chút ấm lòng. Tiêu Lăng vào phòng, nhìn chăm chú vào bố cục và cách bày biện của căn hộ.

Một căn hộ ba phòng ngủ, một khách, một bếp, hai vệ sinh khá đơn giản, đại khái khoảng hơn 130 mét vuông. Một Căn phòng Vuông vắn với phong cách bày biện kiểu địa trung hải, sắc điệu lấy màu trắng và

xanh lam làm chủ đạo, có thể cảm nhận được đây là căn phòng của một cô gái độc thân, phòng khách được bày biện rất ấm cũng và cũng được dọn sạch tinh tươm, trong góc nhà chất đống đồ chơi của Tiểu Thất và những bộ xếp hình của Cảnh Thụy, hoàn toàn khác với căn phòng khô khan họ ở trước đây.

“Ngồi đi.” anh là khách, lại là ông bố mà Tiểu Thất yêu quý, Tô Tố cũng không muốn tỏ ra quá lạnh nhạt, cô rót cho anh một cốc nước lọc, biết anh có chút yêu sạch sẽ, cô còn nói rõ, “Cốc này chưa ai dùng đâu, trong nhà ít khi có khách, nên cũng không có thứ gì để mời anh.”

Khách

So với việc cô cố ý xa lánh anh như một người khách, anh thà để cho cô mất kiểm soát mà mắng chửi anh như trước đây.

Có một chút cảm xúc nơi cô, chứng tỏ cô vẫn chưa quên anh.

Anh đỡ lấy cốc nước, cái cốc bằng thủy tinh được lau chùi bóng loáng, nước vẫn còn hơi ấm, nhưng hơi ấm ấy không truyền đến được con tim. Đôi mắt sắc bén của Tiêu Lăng nay như phủ một lớp bụi, mờ nhạt. “Tô Tố, em không cần khách sáo đến thế đâu.”

Không khách sáo vậy, cô không biết có thể dùng cách nào đối mặt với anh.

Tô Tố cười nhẹ nhàng, lấy tay chỉ phòng của Tiểu Thất, “Tiểu Thất đang gọi anh kìa, em có chuyện cần làm, em về phòng trước đây.”

Tiêu Lăng không muốn để Tô Tố đi, nhưng không tìm được lý do giữ cô lại, chỉ có thể trưng mắt nhìn cô trở về phòng, Cảnh Thụy rõ ràng không muốn nhìn thấy anh, cậu đi cùng mẹ vào phòng.

Căn phòng khách thênh thang nay chỉ còn lại Tiêu Lăng.

“Daddy?” Tiểu Thất thò đầu ra, “Daddy còn đứng ngây ra đó làm gì vậy, mau lại đây đi.”

“Đến đây.”

Tiêu Lăng đặt cốc nước còn nguyên xuống, đi đôi dép bước tới phòng của hai đứa nhỏ.

Lúc trước còn ở biệt thự Cẩm Viên, nghĩ đến hai đứa nhỏ đã bốn tuổi, anh sắp xếp cho mỗi đứa một phòng riêng, hai đứa trẻ bình thường dính nhau như sam, chỉ đến khi nào đi ngủ mới về phòng của mình. Nhưng ở đây rõ ràng điều kiện không được bằng. Nhà có ba phòng, hai đứa nhỏ chắc chắn ngủ phòng phụ, mặc dù thông gió và chiếu sáng đều tạm được nhưng lại hơi nhỏ, giường của hai đứa nó cũng là giường tầng.

Tiêu Lăng nhìn chiếc giường tầng trên mà cau mày.

Cao thế này, nhỡ đâu ngã thì làm sao?

“Daddy đang nhìn gì thế?” Tiểu Thất lôi ra chiếc ghế bàn học cho Tiêu Lăng, “Daddy ngồi đi.”

Trong lòng anh cảm nhận được sự ấm áp từ cô bé, “Cảm ơn Tiểu Thất, con nói là có gì cho daddy xem vậy?”

Tiểu Thất chuẩn bị xong đã khá lâu, lôi ra từ trong hộc bàn một album ảnh, rồi đưa cho Tiêu Lăng, “Trong đây toàn bộ là ảnh của con với anh và cả ma mi nữa, có cả ảnh từ lúc con với anh lúc còn bé tý đến giờ nữa đó, daddy xem đi.”

Ảnh

Tiêu Lăng như nhặt được kho báu, anh cẩn trọng lật từng trang. Trong đó là một tập dày từ lúc hai đứa vừa lọt lòng đến bây giờ, ngót nghét hơn trăm bức, anh rất nghiêm túc xem từng trang một, giống như chỉ cần làm vậy là có thể sống cùng với tuổi thơ của hai đứa nhỏ vậy.

Rất nhanh, anh đã lật đến trang cuối.

Tiêu Lăng thần người ra.

Trang cuối cùng không phải là ảnh, mà là một bức vẽ tay bằng sáp màu, trên mảnh giấy trắng có vẽ bốn người, nét vẽ rất non nớt, gia đình bốn người tay nắm tay, kỳ lạ là hai đứa trẻ đứng hai bên, hai người lớn đứng giữa, người phụ nữ với mái tóc xoăn dài và thân hình rất dễ nhận biết, có thể nhìn ra là Tô Tố. Còn người đàn ông trên bức tranh với thân hình rất to lớn và vạm vỡ, cao hơn Tô Tố một cái đầu, nhưng kỳ lạ chỗ, người đàn ông trong hình chưa được vẽ ngũ quan.

“Hình này là con vẽ đấy.” Tiểu Thất chỉ cho Tiêu Lăng chỗ gương mặt còn trống của người đàn ông, giải thích, “lúc trước con không biết daddy trông như thế nào nên không vẽ mặt, nhưng không ngờ daddy lại giống với trong tưởng tượng của con như vậy, vừa cao vừa đẹp, lát nữa Tiểu Thất sẽ vẽ mặt lên cho daddy ngay.”

Tiêu Lăng cảm thấy ruột gan mình cồn cào, anh rút tờ giấy ra, ngây ra nhìn bốn người trong gia đình hạnh phúc ấy, vô thức đặt vào lòng bàn tay, xoa xoa.

Chương 180

“Daddy trong tưởng tượng của Tiểu Thất cao thế này à?” cao lớn như có thể che chắn cho cả gia đình.

“Vâng, hồi trước Tiểu Thất đã nghĩ rồi, sao người ta đều có daddy mà chỉ con và anh lại không có. Hồi còn bé con có hỏi mami, mami chỉ dùng ánh mắt rất buồn nhìn con và anh, sau này lớn lên rồi con cũng không hỏi nữa. Từ đầu con còn tưởng như trên ti vi người ta diễn vậy, mami bị người ta bỏ rơi hay kiểu như thế, cho nên con vẫn ghét daddy lắm.” Tiểu Thất chọ chẹ nói một hơi, “Nhưng mà sau này, có một lần con với anh vô tình biết được, mami là do Tô Huệ hãm hại, nên mới chẳng may có chúng con, mami cũng không biết daddy của chúng con là ai. Anh còn nói với con, daddy cũng không biết đến sự tồn tại của hai đứa con cho nên bao lâu như vậy mà mới không đến tìm tụi con.”

Cảnh Thụy nói vậy?

Tiêu lăng vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, như vậy có phải là, Cảnh Thụy cũng không ghét anh như cách nó thể hiện?

“Anh trai con nói thế thật sao?”

“Vâng ạ.” cô bé nghiêng đầu đáp Tiêu Lăng, daddy ngốc quá, sao lại hỏi một câu ngốc đến vậy. “Thực ra bức tranh này là do con với anh cùng vẽ đấy, tại vì nhà các bạn khác đều có ảnh chụp gia đình, nhưng Tiểu Thất lại không có, nên anh vẽ cùng với con.”

Ảnh gia đình.

Tiêu lăng nghe đến đây lại thấy xót xa.

Những đứa trẻ khác muốn có một bức ảnh chụp gia đình dễ dàng biết bao nhiêu, còn Tiểu Thất và Cảnh Thụy chỉ có thể thông qua tưởng tượng.

Trong họng anh nghẹn lại, chỉ bức tranh, "Tại sao lại vẽ daddy và mami ở giữa, còn con và anh ở hai bên vậy?"

Như những bức ảnh gia đình bình thường khác, thường sẽ là hai bố mẹ đứng hai bên, tay dắt hai đứa nhỏ đứng giữa.

"Bởi vì phải bảo vệ mami chứ. Mami vì nuôi dưỡng hai đứa con, rất vất vả đấy. Cho nên anh nói sẽ vẽ hai đứa con đứng hai bên, như vậy sau này lớn lên chúng con sẽ bảo vệ được cho mami."

Tiểu Thất vừa nói vừa ngồi lên giường, đối diện với Tiêu Lăng, nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt to tròn của cô bé chớp chớp, nhìn anh.

"Tiểu Thất có gì muốn nói với daddy phải không?"

Tiểu Thất ngậm ngón tay, ngập ngừng gật gật đầu.

"Tiểu Thất muốn nói gì thì nói ra nào."

"Daddy làm cho mami tổn thương, làm cho mami vừa chịu tổn thương vừa buồn." Tiểu Thất bĩu môi trách.

"Bố biết....."

"Vậy.....daddy có hối hận chưa?"

“Có, hối hận lắm.”

Anh hối hận không nên vì chuyện năm năm trước bị lừa, nên vô thức coi tất cả mọi người đều là kẻ lừa gạt, khi chuyện vừa xảy ra không lập tức kiểm chứng mà lại đi nghi ngờ Tô Tố.

Với tình trạng bây giờ, xem ra anh có hối hận cũng không kịp rồi.

“Vậy daddy có còn muốn ở cùng với mami không?”

“Muốn chứ, daddy muốn lắm.” Tiêu Lăng nhìn Tiểu Thất, ánh mắt đầy hy vọng, “Tiểu Thất có đồng ý giúp daddy lấy lại tình cảm của mami không?”

Bao nhiêu lần anh muốn đến gặp cô nhưng không có lý do, nếu như Tiểu Thất đồng ý làm nội ứng cho anh, vậy thì anh có thể đường đường chính chính đến chơi trên danh nghĩa đến thăm con gái rồi, sau đó dần dần nối lại tình cảm.

“Vậy..... daddy có đảm bảo sau này không làm tổn thương mami nữa không?”

Tiêu Lăng mặt nghiêm trang, anh đưa tay ra thề, “Tiểu Thất, daddy đảm bảo với con, chỉ cần mami con chịu tha thứ cho ta, sau này daddy sẽ toàn tâm toàn ý tốt với mình cô ấy, cô ấy có muốn đi diễn, daddy cũng không ngăn cản, muốn gì làm nấy, sau này daddy chỉ ở sau lưng để bảo vệ cho mami thôi, sẽ không bao giờ để cho mami các con bị tổn thương nữa.”

“Vậy Tiểu Thất tin daddy một lần này.” Tiểu Thất dơ ra ngón tay nhỏ, “Daddy, chúng ta móc câu, ai nói dối người đó sẽ mọc mũi dài như mũi voi.”

Tiêu Lăng gập quyển album, không hề coi những câu nói của Tiểu Thất là lời nói đùa của trẻ nhỏ, anh nghiêm túc, lấy tay ngoắc lấy ngón tay nhỏ của Tiểu Thất.

“Được nhé, Tiểu Thất sẽ giúp daddy.”

……

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Thất, Tiêu Lăng tối hôm đó dùng bữa tối tại chỗ Tô Tố, để không ai làm phiền cả nhà, Tiêu Lăng gọi một cuộc điện thoại, và An Tiểu Hy đã phải tăng thêm một số công việc ở cơ quan.

Cơm canh vẫn là Cảnh Thụy nấu.

Tiêu Lăng nhìn thấy Cảnh Thụy vừa dẫm lên ghế vừa nấu cơm, anh ngạc nhiên đến mắt sắp lồi ra khỏi tròng, Tô Tố ở trong bếp phụ giúp cho Cảnh Thụy, như rửa rau, thái thịt, Tiểu Thất thì ngồi thảnh thơi trên ghế gặm táo.

Thấy biểu cảm của Tiêu Lăng, Tiểu Thất dò dẫm lại gần, nói khẽ, “Anh Cảnh Thụy nấu cơm giỏi lắm, từ lúc bọn con chuyển đi từ nhà họ Tô, toàn là anh ấy nấu cơm thôi.”

Tiêu Lăng vẫn không bớt được vẻ ngạc nhiên.

Tiểu Thất hết cách bèn nhún nhún vai, tiếp tục gặm quả táo của mình, “Daddy cứ nhìn hoài rồi sẽ quen thôi.”

Tiêu Lăng cứ nhìn xuống cái ghế dưới chân Cảnh Thụy, đuôi mắt anh lại giật giật.

Cảnh tượng này.....nói gì anh cũng không thể quen được.

Anh đứng bật dậy đi vào nhà bếp, “Có cần giúp gì không?”

Cảnh Thụy trên người mặc tạp dề, vừa đảo rau vừa quay đầu lại nhìn tiêu lăng, cậu bé đứng lên ghế còn phải ngửa cổ nhìn anh, anh vẫn thấy cảnh tượng này khó mà quen được. Nhưng cậu nhóc lại khá có khí thế, nhìn Tiêu Lăng một lượt, thấy anh áo vest chỉnh tề, không giấu nổi vẻ khinh miệt, “Bố có biết làm không?”

Anh không biết thật.

Tiêu Lăng lớn nhường này, sinh hoạt hàng ngày toàn do người khác lo liệu, đến muối với đường anh còn không phân biệt được, anh càng chưa từng bước chân vào bếp, nhưng nhìn thấy ánh mắt khinh khỉnh của Cảnh Thụy, anh không đừng được, “Biết một chút.”

“Được, vậy đến giúp con một tay.” Cảnh Thụy quay lại nhìn Tô Tố, khi này lại là gương mặt của một đứa trẻ thơ ngây, “Mẹ ơi, mẹ vẫn chưa được khỏe, đi nghỉ chút đi ạ, để bố giúp con là được rồi.”

Tô Tố không yên tâm.

Cô quen Tiêu Lăng hai tháng nay, nhưng chưa từng một lần thấy anh nấu cơm, đừng nói đến chuyện anh sẽ vào bếp, cô đang định nói thì thấy Tiêu Lăng đã tự giác cởi áo khoác ngoài, xắn tay sơ mi lên, đi vào.

Căn bếp từ đầu đã chẳng rộng rãi, cơ để cao lớn của Tiêu Lăng vừa bước vào, lại thêm phần chật chội.

“Mẹ ơi, mẹ đi đi, rửa rau, thái thịt mấy chuyện nhỏ nhặt này chắc là bố biết làm mà.”

Chuyện nhỏ nhặt?

Tiêu Lăng bỗng chốc thấy áp lực gấp bội.

Được rồi.

Tô Tố cởi tạp dề đưa cho Tiêu Lăng, rồi cô ân cần dặn Cảnh Thụy, "Cẩn thận bỏng nhé con."

"Mẹ yên tâm, con tự biết mà."

Tô Tố vừa ra khỏi bếp, khi nãy còn là một thiên thần, nay Cảnh Thụy lập tức lạnh nhạt, cậu chỉ rau trong chậu, "Rửa đi, sắp phải dùng đến rồi."

"Ừ."

Tiêu Lăng mặc tạp dề lên, đứng bên bồn rửa, có chút không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cơm tối cần chuẩn bị ba mặn, một canh.

Ớt chuông xanh xào trứng, cá hấp dưa chua và cần tây xào thịt thái chỉ, thêm một bát canh cà chua với trứng.

Ớt chuông xào trứng đang làm đây rồi.

Thịt và cà chua cũng đã chuẩn bị xong để trong rổ, cần rửa cần tây nữa thôi.

Trước đây anh ăn cần tây đều là một đoạn một, lại không có lá.

Vậy bước đầu tiên cần làm là.....nhặt rau.

Tiêu Lăng nhặt sạch lá, rồi cắt đi rễ, cuối cùng cho vào chậu rửa sạch sẽ, sau khi rửa xong đặt lên thớt chặt thành từng đoạn, rồi để lên một cái đĩa sạch.

Trong cả quá trình, Cảnh Thụy cũng không nói gì.

Cho nên.....cách anh làm là đúng, phải vậy không.

Tiêu Lăng lại bắt đầu thái thịt, thái chỉ với anh cũng không đến nỗi khó, nhưng khi nhìn thấy con cá trong túi ni lon, anh thật sự hết cách.

Ai nói cho anh biết, cá phải làm như thế nào đây?

Chương 181

Tiêu Lăng hoàn toàn bó tay với con cá này.

Cá vừa bị giết, còn dính máu, phát ra một mùi tanh nồng, Tiêu Lăng đến sờ còn không muốn, nhưng nhớ lại ánh mắt khinh khỉnh của Cảnh Thụy khi nãy, anh vẫn cắn răng cầm lấy dao.

Cá đã được làm sạch vảy, nội tạng và bóng, anh để nó vào chậu, rửa sạch, đến khi đặt lên thớt thì không biết phải làm như thế nào nữa.

Cảnh Thụy tốt bụng, nhắc anh, "Bỏ xương trước, lấy đi xương sống, lọc lấy thịt ở hai bên thân rồi thái lát mỏng là được."

Nói thì dễ, bắt tay làm thì lại không dễ chút nào.

Cho dù khả năng tiếp thu của Tiêu Lăng khá tốt nhưng nói gì anh cũng chưa từng động vào mấy việc như vậy, lại thêm cá nằm trên thớt cứ trơn đi tuột lại, anh thái xuống một cái, không vào cá, lại trúng tay, may thay lưỡi dao dùng lâu, cũng cùn, không thì vết cắt này sợ là phải đi khâu.

Máu tươi nhanh chóng chảy xuống.

Trong ánh nhìn của Cảnh Thụy vụt qua đôi chút căng thẳng, cậu nhanh chóng nhảy khỏi ghế, nắm lấy tay Tiêu Lăng để dưới vòi nước, vừa làm vừa nói, "Bố không biết làm thì nói ra, con cũng không cười bố đâu mà, không cần thiết ép bản thân vậy đâu."

"....."

Mặc dù tay rất đau, lại bị một cậu nhóc lên lớp nhưng Tiêu Lăng vẫn thấy rất vui, Cảnh Thụy không lạnh lùng với anh như vẻ ngoài, lại rất thương anh là đằng khác.

“Không cần bố giúp nữa đâu, mau đi băng bó lại đi.”

“Không sao, xước nhẹ thôi.”

“Bảo bố đi ra thì đi đi, sao lại nói nhiều thế.”

“.....”

Ngoài phòng khách có thể thấy được động tĩnh trong bếp, Tô Tố vẫn không hề yên tâm, thấy có động bèn chạy vào, “Sao thế, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tay bố bị cắt vào rồi.” Cảnh Thụy ngập ngừng, nhìn Tô Tố, “Mẹ băng bó cho bố đi ạ.”

Tô Tố ngây ra.

Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều nhỏ, đều không phù hợp để xử lý mấy vết thương như thế này, cô nhìn tay của Tiêu Lăng, mặc dù đã rửa qua nước nhưng vẫn có máu rỉ ra, cô quay người chạy đi lấy hộp y tế, “Anh đừng thu dọn nữa, đi ra phòng khách ngồi đi, em băng bó cho anh.”

Anh đang trong nhà cô, nên cô là chủ nhà.

Tiêu Lăng nghe lời, ra ngoài phòng khách.

Tiểu Thất thấy vậy, lập tức ôm quả táo gặm dở của mình chạy vào

bếp, “Mami băng bó giúp daddy đi ạ, con vào giúp anh.”

Tô Tố cạn lời, Tiểu Thất này mà nhặt rau là đi cả cọng vào thùng rác được, rửa mớ rau cũng rửa đến dập nát hết, nó thì giúp được gì cơ chứ, nhưng cô cũng nhìn được ra, Tiểu Thất đang cố tình tạo cơ hội cho hai người.

Không biết lúc chiều hai bố con nó ở trong phòng thì thầm gì với nhau, vừa bước ra là Tiểu Thất đã đứng về bên trướng Tiêu Lăng rồi.

Tô Tố có chút đắng lòng, cô cụp mắt, ôm hộp y tế đến quỳ xuống bên ghế sofa.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Tiêu Lăng ngồi, cô quỳ. Cả hai người đều nhìn xuống, chỉ có điều Tiêu Lăng nhìn cô, còn cô thì nhìn mặt đất. Tô Tố thấy tay anh vẫn đang chảy máu, cô vội lấy khăn ướt lau đi máu quanh vết cắt rồi bôi oxy già cho anh.

“Có thể sẽ đau.”

“Không sao.” Tiêu Lăng tình cảm nhìn gương mặt Tô Tố, cô lại cúi đầu, anh chỉ nhìn thấy cặp lông mi vút cao đang rung rung của cô, có thể ở gần cô đến vậy, anh thấy vết đứt này đáng giá.

Vết thương chỉ dài khoảng 2,3cm, lại không sâu, lúc xịt thuốc cũng có chút xót, Tiêu Lăng chịu đau không thốt tiếng nào.

Anh nhìn vết sẹo trên đầu Tô Tố, vết cắt trên tay anh so với vết sẹo trên đầu cô thì hoàn toàn không thấm vào đâu. Nhớ đến những tổn thương mà anh mang đến cho cô, Tiêu Lăng lại cảm thấy có lỗi.

Tô Tố im lặng xức thuốc cho anh, lại bôi thêm một lớp cao Vân Nam

Bạch Dược, sau đó dùng băng quấn lại cho anh.

“Em chỉ băng bó qua thôi, đợi anh về thì tốt nhất để bác sỹ xem lại cho.”

“Không cần đâu, vậy là tốt lắm rồi.”

Tô Tố cũng chỉ khách sáo vậy thôi, anh có tìm bác sỹ hay không cũng không liên quan đến cô.

Trong phòng khách, ánh đèn màu cam tỏa sáng khá ấm áp, Tô Tố từ đầu đến cuối đều không nhìn anh một cái, tiếp tục im lặng thu dọn hộp thuốc.

“Tô Tố.....”

Tô Tố hơi căng cứng sau lưng, rồi nhanh chóng thả lỏng lại, cô vẫn không nhìn anh, khẽ đáp một tiếng “ừm”, “Còn chuyện gì à?”

“Anh xin lỗi”

“.....” Tay cô khựng lại.

Tiêu Lăng thấy thế liền đưa tay nắm lấy cổ tay cô, “Anh biết một câu xin lỗi nhẹ bẫng không thể nào bù đắp lại những tổn thương mà anh mang lại cho em, bây giờ em không thể chấp nhận anh, anh cũng hiểu, bất kể giờ này anh có nói gì em cũng sẽ không nghe, sẽ nghĩ rằng anh đang nói lời ngon ngọt để dụ dỗ, nhưng Tô Tố à.....cho dù là vì các con, anh hy vọng em cho anh một cơ hội, sau này anh nhất định không làm những chuyện có lỗi với em như vậy nữa.”

Những lời của anh rất dễ nghe, nếu đổi lại thành cô gái khác chắc là đã giương cờ trắng đầu hàng rồi.

Nhưng Tô Tố không như vậy.

Vết sẹo trên trán cô sờ vào còn đau, mỗi lần vết thương nhói đau, cô đều nhắc bản thân, không thể tha thứ cho Tiêu Lăng. Cô lắc lắc đầu, cương nghị rụt tay cô khỏi bàn tay anh, “Tiêu Lăng, muộn rồi,anh đừng lãng phí thời gian nơi em, chúng ta không hợp nhau.”

Trong mối tình này, cô đã chịu đủ đau thương. Lúc đầu khi đến với anh, cô cũng đã lấy hết can đảm ra, nhưng kết thúc không chiều theo ý người, lần này qua lần khác vẫn là cô chịu tổn thương, cô đã không còn dám tin tấm chân tình của người đàn ông này nữa rồi.

……

Tối đó, cá do Tô Tố xắt lát, vì Tiêu Lăng nên bữa tối cũng lùi lại đến 8 giờ tối mới xong, bữa cơm này, Tiêu lăng ăn mà không có cảm giác, cả một mâm cơn cũng chỉ có Tiểu Thất ăn được nhiều nhất.

8 giờ rưỡi mọi người đều đã ăn xong, Tiêu Lăng cũng chẳng còn lý do gì nán lại.

Đến nhà là khách, cô vẫn giữ lễ độ, đưa hai đứa trẻ tiễn anh ra tận thang máy.

“Ý, mami, chữ trên tường biến mất rồi kìa.” Tiểu Thất kinh ngạc, chỉ bức tường đã khôi phục lại màu trắng lúc đầu.

Tô Tố quay đầu nhìn, quả nhiên cả bức tường toàn chữ khi trước đã trở lại màu trắng lúc đầu. Cô bất giác nhìn Tiêu Lăng, Tiêu Lăng gật gật đầu, “Anh bảo người quét lại tường, sau này sẽ không xuất hiện những chuyện như vậy nữa đâu.”

Mấy dòng chữ đỏ trông đáng sợ thật, đặc biệt là buổi tối, trong hành lang tối om lại thêm bức tường đỏ như vậy, thật đáng kinh hãi.

Cô còn sợ hai đứa nhỏ sẽ phải chịu đựng sợ hãi.

Sau này không xảy ra nữa là tốt nhất.

Tô Tố chân thành cảm tạ Tiêu Lăng, “Làm phiền anh quá.”

Tiêu Lăng cười buồn bước vào thang máy, “Em và các con đừng đi xuống nữa, quay về nhà nghỉ đi, đừng quên ba hôm sau còn buổi họp báo, đến lúc ấy anh sẽ cho người đến đón em.”

“Vâng.”

.....

10 giờ tối.

Cả ngày nay đều bận rộn, Tô Tố tưởng rằng cô có thể đi vào giấc ngủ nhanh chóng, nhưng đánh răng rửa mặt xong nằm lên giường, nhớ lại cả ngày hôm nay, cô chẳng thấy buồn ngủ.

Cô mở đèn ngủ đầu giường, giở chăn ngồi dậy.

Cô kéo cửa sổ ra, gió mau chóng man mác thổi vào phòng, Tô Tố cảm giác như cô càng tỉnh táo hơn khi nãy.

Rốt cuộc lời nói của Tiêu Lăng cũng làm tâm can cô sôi sục ít nhiều.

Cho dù là vì nghĩ cho lũ trẻ.....

Không thể không nói, câu nói này có sức hút vô cùng lớn với cô.

Cô biết Tiểu Thất rất yêu quý anh, Cảnh Thụy mặc dù thể hiện ra ngoài như vậy nhưng trong lòng cũng đã chấp nhận anh.

Tô Tố thở dài ngao ngán, ngồi lại trước bàn trang điểm, cô vô thức mở ngăn kéo bàn, khi nhìn thấy thứ trong ngăn kéo, ánh mắt cô ngây ra.

Chương 182

Trong ngăn kéo có để một chiếc lắc chân,chính là trước kia Tiêu Lăng tặng để giam giữ trái tim của cô ấy

Giam giữ trái tim

Giam giữ trái tim

Chẳng lẽ đồ vật này lại có công năng thần kỳ như vậy sao?Chứ không tại sao mới có tiếp xúc thời gian ngắn ngủi hai tháng thôi,trái tim của cô đã đau như thế này rồi.

Cô đưa tay từ trong ngăn kéo lấy lắc chân ra,miếng kim cương ở trên lắc chân dưới ánh đèn phản chiếu ánh sắc màu,mười phần tuyệt đẹp.

Đồ vật vừa được lấy ra,cô bỗng nhìn thấy có một tờ giấy bị lắc chân đè xuống.

ý?

Đây là cái gì?

Đồ của cô từ trước đến giờ thu gọn rất ngắn nắp.cô không nhớ được mình để tờ giấy này vào đây từ khi nào.Tô Tố nghĩ lại trước khi đi ngủ Tiểu Thất có rón rén đi vào trong phòng cô,trong tâm đã có chút rõ ràng rồi.Cô lấy tờ giấy ra.mở phía sau ra có chút đơ người.

Trên tờ giấy là một gia đình bốn người.Chính là tờ giấy toàn gia

đìnhhạnh phúc chiều hôm nay Tiêu Lăng nhìn thấy trong phòng Tiểu Thất.

So với buổi chiều khác ở chỗ,người chủ nhân nam đã công khai mặt không còn để trắng.Mà còn được thêm vào ngũ quan,mặc dù nét vẽ rat trẻcon cũng có thể thấy mái tóc dựng đứng và đôi mắt sâu thẳm kia chính là Tiêu Lăng.

Bên cạnh bức vẽ còn có nết chữ viết méo mó xiêu vẹo thành một hàng--gia đình hạnh phúc.

「Đứa bé này……vẽ từ khi nào」Cô thật sự từ trước tới giờ không phát hiện ra.

Cùng lúc cũng có chút nói trong tim,đứa bé này nói cho cùng hy vọng toàn gia đình vui vẻhoàn mỹ ở bên nhau biết nhường nào đây?trong tâm Tô Tố dằn vặt rất nhiều,

Không tha thứ cho Tiêu Lăng,Tiểu Thất nhất định sẽ rất đau khổ.

Nhưng tha thứ cho anh ta,....trong tâm cô không thể chịu được cáihàng rào đó.

Não bộ của Tô Tố như muốn nứt toác.cô đưa tay ra chắn ánh nắng không may lại chạm vào vết thương trên trán.Cô đưa tay xoa nhẹ vào vết thương đó,đến tận bây giờ cô vẫn không thể quên được tâm trạng của cô khi đó thấy tuyệt vọng như thế nào.Gương vỡ lại lành,nhưng gương vỡ thật sự có thể lành trở lại thật không?Cho dù có dán lại cùng nhau thì cũng có những vết nứt.

Côkhông muốn nghĩ nữa,tắt đèn**đi ngủ.

Thuận theo tự nhiên vậy.

……

Đêm nay có người chắc chắn là không ngủ ngon được.

Mặc Tầm ở trong bệnh viện,anh ta bị William đưa tới bệnh viện,William không xử lý khẩn cấp cho anh ta.Khi tới bệnh viện kiểm tra toàn thân xong mới phát hiệnbị gẫy một cái xương sườn.Mạc Tầm nằm ở trên giường bệnh ***trong một phòng bệnh cao cấpsắc mặt tối tăm thật đáng sợ.

Tiêu Lăng

Chỉ chậm có một phút thôi,anh ta đã có thể cướp được Tô Tố rồi.

Thật đáng hận

「Tầm,người của cậu có đau hay không? 」Bạch Linh phục ở bên***nước mắt đầm đìa nhìn Mạc Tầm.Cô ấy muốn chạm anh ta một cái,nhưng nhìn thấy những vết bầm tím trên người anh lại sợ sẽ làm anh đau, nóng ruột nước mắt cứ thế rơi lã chã「Tầm,cho cùng ai là người đánh anh tới mức như thế này?」

Mạc Tầm định thần lại,nhìn thấy vết tát hằn trên khuôn mặt nhỏ của Bạch Linh,tim bỗng cảm thấy đau nhói,anh ta đưa tay lau nước mắt cho cô ấy「Không sao,không đau lắm」

「Anh nói dối em,xương sường bị gẫy một chiếc,sao lại có thể không đau được.Tầm,anh mau nói với em,rốt cuộc ai mà lại không có mắt đánh anh như thế này.Chúng ta đi báo cảnh sát,cho hắn ngồi tù mọt gông.」

Đằng sau ánh mắt yếu đuối của Bạch Linh là nỗi căm hận sâu thẳm.

Để cho cô ấy biết ai là người làm cho Tầm của cô ấy thành ra như thế này,cô nhất định sẽ nghiền nát hắn ta.

Mạc Tầm bị hỏi cảm thấy có chút phiền toái,nghĩ lại hôm nay anh ta bị Tiêu Lăng đánh không thể xoay người đánh trả,anh ta cảm thấy rất mất mặt,cùng lúc tức đau buốt cả răng.

Sự việc ngày hôm nay,anh ta nhất định không thể để yên như vậy được.

Mặc Tầm anh lớn chừng này chưa bao giờ biết cảm giác thua thiệt như vậy.

Anh ta nghĩ,sai Bạch linh「Linh à,em lấy điện thoại lại đây cho anh.」

Bạch Linh hiểu nhất là nhìn sắc mặt người khác,Lúc này nhìn sắc mặt của Mạc Tầm không được tốt lắm,ngay lập tức không hỏi gì nữa,ngoan ngoãn đi vào phòng thay quần áo tìm bộ quần áo anh vừa thay để lấy điện thoại

「Tầm……」

「Đưa anh」

Bạch Linh lau nước mắt đưa ngay điện thoại cho Mạc Tầm.

Mạc Tầm cầm điện thoại nhưng không có gọi,nhìn chằm chằm Bạch Linh.

Xem ra cuộc điện thoại này hình như không muốn cô ấy nghe.。

Bạch Linh hạ thấp ánh mắt xuống,「Tầm,anh đã nguyên tối chưa ăn gì rồi,em gọi người đem chút đồ ăn tối qua cho anh nhé.」

Mạc Tầm ánh mặt dịu dàng lại「Vất cả cho em rồi.」

Bạch Linh lắc lắc đầu rời khỏi phòng.

Bạch Linh vừa đi,Mạc Tầm ngay lập tức gọi cho số của Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh đang nghĩ dưỡng ở nước ngoài,ở bên đó vừa lúc là ban ngày.Cô ta đang mặc một bộ bikini rất là sexy nằm trên bãi cát đeo kính râm tắm nắng.Thân hình cao với nhưng đường cong uốn lượn,mười phần mát nhãn,xung quanh có rất nhiều chàng trai đang nhìn trộm về phía đó.Mạc OanhOanh cười khinh bỉ một tiếng,hoàn toàn bỏ qua những ánh mắt ấy.Cô ta nghe điện thoạiâm điệu thỏ thẻ như một con mèo「Anh,có chuyện gì vậy? 」

「Khi nào em về? 」

「Anh nhớ em rồi à? 」Mạc Oanh Oanh bỏ kính râm ra,miệng cười,「Anh gọi cho em thì đúng là kỳ tích,anh không phải hôm nào cũng bận như con gụ sao,sao lại có thời gian để gọi cho em thế này?Trong nước bây giờ không phải là buổi tối hay sao,sao không cũng chị dâu***trên giường.」

Mạc Tầm cau mày「Em đường đường là một người con gái sao lại nói những lời bậy bạ này,anh chỉ hỏi khi nào em về」

「Chậc chậc,thật là không thể trêu đùa được.Hai ngày nữa em về rồi.Đúng rồi,anh,có phải dạo gần đây Tiêu Lăng rất bận phải không.Hai tháng nay anh ấy dám không liên lạc với em,thật là đáng ghét.」Mạc Oanh Oanh tức giận nói.

Cô ta vốn bởi vì Tiêu Lăng không thèm để ý cô ta cho nên đặc biệt tức tối mới đi du lich.Cô ta nhịn sự tức giận lại không gọi điện cho anh cũng không thèm theo ạnh nữa.Ai mà biết được Tiêu Lăng còn giận dai hơn cô,mặc nhiên không thèm để ý tới cô.

Dù gì thì cô cũng là vợ sắp cưới của anh

Lúc đầu cô ấy vẫn còn tâm trạng thưởng thức phong cảnh,mấy ngày gần đây càng ngày càng lo lắng.Thà rằng không giận dỗi nữa「Em cũng đã đặt vé về nước rồi,ba ngày nữa về.Tiêu Lăng chắc thời gian ngắn này không ngoại tình chứ.」

Mạc Tầm lạnh lùng hừ「Em nói thử xem? 」

Mạc Oanh Oanh nghiến răng「Vẫn là cái con tiểu yêu tinh ĐườngSảng phải không,đợi em về phải lột da cô ta ra mới được.Dám tranh cướp đàn ông với MạcOanh Oanh sao,chán sống rồi à」

「Không phải cô ta.」

「Tiêu Lăng lại đổi người phụ nữ khác rồi?」Mạc OanhOanh kinh ngạc không ngừng.Cô ta vẫn nghĩ Đường Sảng trong tim Tiêu Lăng có địa vị khác cơ.Nếu như là như thế này,thế thì cô ta cũng không phải lo lắng rồi.

Mới có hai tháng thôi,có tình cảm gì được chứ,chỉ là vui chơi mà thôi.

「Oanh Oanh,lần này khác.Lần này Tiêu Lăng thật lòng,em mau về đây nhanh đi」

Anh trai từ trước tới giờ không bao giờ dùng chuyện này đùa giỡn

cô.

Mạc Oanh Oanh「Chà」Từ bãi cát đứng lên,sắc mặt thay đổi「Anh anh nói rõ một chút đi」

Cô ta từ nhỏ đã thích Tiêu Lăng,Trước kia có cái người đó cô ta tranh không nổi.Bây giờ không dễ dàng gì có cơ hội tiến gần được một chút,nhất định không thể để người khác tranh cướp mất được.

Tiêu Lăng là của cô ấy

Và cũng chỉ là của cô ấy mà thôi

「Một hai câu nói không rõ ràng,tốt nhất là em nhanh về đây đi.」

「Ngày mai em về đến nơi」

Cúp máy,Mạc Tầm cười nhẹ một tiếng

Anh ta không mù

Có thể cảm nhận thấy Tiêu Lăng và Tô Tố chắc chắn có vấn đề.Đã như vậy,thì anh ta sẽ làm cho vết nứt của họ càng to thêm một chút.Tiêu Lăng có một người vợ sắp cưới,Tô Tố cũng đã đến lúc nên tuyệt tình với anh ta rồi.

Chương 183

Mạc Oanh Oanh ngày thứ hai đã về tới thành phố a.

Cô ta việc đầu tiên là tới bệnh viện,nhìn thấy hiện trạng của Mạc Tầm cô ta giật mình「Anh,anh làm sao thế?Ai đánh anh ra nông nỗi này」

Chết tiệt,Tên nào không có mắt dám làm như thế này

Không biết thân phận của anh là ai sao

Mạc Tầm nhân lúc Bạch Linh quay đi lườm nhẹ cô ta một cái,sau đó nhìn nhìn trong phòng.

Mạc Oanh Oanh nhanh chóng hiểu ra.

「Oanh Oanh em đừng hỏi nữa.Anh của em trong lòng đang rất khó chịu rồi.」Bạch Linh bế ghế tới,ăn cần hỏi「Oanh Oanh em ăn chưa?Chị cho người chuẩn bị cơm chiều cho em nhé.」

Mạc Oanh Oanh nhìn Bạch Linh cười「Cảm ơn chị dâu,chịu vừa hỏi em cũng thấy có chút đói rồi đây này.」

Bạch Linh bị cậu nói「chị dâu」của Mạc Oanh Oanh làm cho tươi vui hẳn,cười càng ấm áp hơn「Ngườincufng một nhà cả cảm ơn gì chứ,em và anh em nói chuyện đi nhé,chị đi bảo người chuẩn bị.」

「Vâng.」

Bạch Linh vừa rời đi,Mạc Oanh Oanh Ngay lập tức kéo ghế ngồi bên

cạnh giường bệnh ***.mẶt cô hết sức nghiêm trọng nhìn Mạc Tầm hỏi「Anh,Nói cho cùng anh gặp phải chuyện gì,tại sao anh lại bảo em đuổi khéo chị dâu,tình cảm của bọn anh có vấn đề sao?」

「Không」Mạc Tầm đối với việc bị đánh không muốn nói nhiều,ra lệnh cho Mạc Oanh Oanh「Em đã về gặp ông nội và bốmẹ hay chưa? 」

「Vẫn chưa,em vừa xuống sân bay đã ngay lập tức chạy tới chỗ anh rồi.Anh vẫn chưa nói cho em biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.Anh nói Tiêu Lăng có người phụ nữ khác,là thật không.Rất cục chuyên này là như thế nào.Mới có hai tháng,tại sao lại như thế.」

Mạc Oanh Oanh đang vội chết đi được,cả tối qua cô không ngủ được,càng nghĩ tâm càng thấy bất an.

Cô và Tiêu Lăng cùng một đại viện lớn lên,thật ra cũng có thể gọi là thanh mai trúc mã.Chỉ là Ánh mắt của Tô Lăng từ trước tới giờ chưa bao giờ để ý đến cô.Anh trong năm năm nay phải nói là lợi hại một cách hoang đường.Nhũng người con trai con gái như bọn họ kẻ trong cái nhóm này,tất cả đều ngậm thìa vàng mà lớn lên.Nhất là với con trai,chơi vời với phụ nữ đối với bọn họ mà nói là chuyện quá thường tình.Trong tâm cô mặc dù không vui vẻ nhưng với cũng chỉ có thể vờ như là không biết.Cô quyết tâm, chỉ cần chồng chưa cưới của cô là TIêu Lăng,chỉ cần bọn họ kết hôn.Cô sẽ cho anh thấy cô yêu anh như thế nào.

Nhưng bây giờ,mới có ngắn ngủi trong vòng hai tháng,sao lại có thể thành ra như thế nàyđược

「Anh,anh nói rõ chút đi.」

「Rất đơn giản,chỉ là muốn nói Tiêu Lăng trong thời gian hai tháng

này em không có ở đây, anh ta đã quen một người phụ nữ khác.Người phụ nữ này rất thu hút anh ta.Mà hai người bọn họ năm năm trước cũng đã có chút tình cảm,người phụ nữ này cũng đã có hai đứa con với Tiêu Lăng rồi.」

Mạc Oanh Oanh「nhảy」nhảy từ trên ghế đứng lên ấy,cả gương mặt đằng đăng sát khí「Ai? nói cho em biết là ai,em đi xé xác nó」

Chơi ra chơi.Chơi mà lại để có con cô nhất định không chấp nhận được.

Không thể. là chuyện cô ta vừa gả vào nhà đó đã là mẹ kế được.

「Em vội cái gì, ngồi xuống」

「Anh……」

「Ngồi xuống」Mạc Tầm khẩu khí nặng hẳn xuống

Mạc Oanh Oanh tức tối cắn chặt môi,trong lòng không cam nguyện nhưng vẫn ngồi xuống.

Mạc tầm nhìn cô ấy trấn tĩnh lại chút mới bắt đầu nói「Người phụ nữ đó bây giờ là cả trái tim của Tiêu Lăng,em mà đi tìm cô ta gây chuyện,Tiêu Lăng chắc chắn không bao giờ bỏ qua cho em.」

「Không thể nào,bọn em từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau,anh ấy chắc chắn có cảm tình với em.」

Làm sao mà có thể vì một người phụ nữ mới quen có hai tháng mà đã phụ bạc cô được.

Mạc Tầm từ từ nhìn Mạc Oanh Oanh,Tiêu Lăng từ trước tới giờ có

nể mặt cô bao giờ đâu.Cô mặc nhiên lấy sự tự tin đó ở đâu vậy.

Anh ta lắc đầu「Bây giờ Tiêu Lăng và người phụ nữ đó vừa hay phát sinh một số chuyện,anh gọi em về đây để em tận dụng ngay cái cơ hội này.」Mạc Tầm nghiêm mặt nhìn Mạc Oanh Oanh.「Anh cảnh cáo em,không được phép tìm người phụ nữ ấy làm gì cả,nếu không thì chuyện hôn nhân của em và Tiêu Lăng tới đây chấm hết luôn.」

Mạc Oanh Oanh không cam tâm,nhưng vẫn nhẫn nhịn gật đầu.

「Em biết rồi,anh yên tâm đi.Em không làm loạn đâu.」Nhưng nếu không đi tìm người phụ nữ ấy cô về đây thì làm được gì?「Anh,thế tiếp theo em phải làm gì?」

「Chút nữa em đi về tìm ông nội,để ông nội đến nói chuyện với ông nội Tiêu Lăng đàm phán về chuyện đính hôn của hai đứa.Chuyện hôm sự của em và Tiêu Lăng là don ông nội Tiêu và ông nội đưa ra,Tiêu Lăng tìm người phụ nữ khác cơ bản là gia đình nhà hỏi thất lễ,để ông nội đi thuyết phục là hợp lý nhất.」

Hình như chính các là như vậy.

Ông nội thương nhất là cô,khẳng định sẽ chống lưng cho cô.

Mạc Oanh Oanh thấy nhẹ nhõm hơn,lại cảm thấy kỳ lạ nhìn Mạc Tầm「Anh,không phải là anh luôn không đồng ý để em và Tiêu Lăng đến với nhau sao?Bât giờ đột nhiên quan tâm tới chuyện này làm gì?」

Anh trai luôn khuyên cô,nói Tiêu Lăng đối với cô không thật lòng,luôn muốn cắt đứt chuyện hôn nhân của cô và Tiêu Lăng.

Mạc Tầm toàn thân rùng mình, vết tím bầm trên mặt có có chút hồi

ức cực đậm「Mỗi lúc mỗi khác」

……

Tin tức của Tô Tố liên tục lên men,bà ngày hôm nay Tô Tố và bọn trẻ nhất định không ra khỏi nhà.

Ba ngày hôm nay Tiêu Lăng thỉnh thoảng tới để chơi đùa cùng Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ,Tô Tố mặt dù không muốn nhìn thấy anh,nhưng cũng không nói gì nhiều.

Ba ngày hôm nay,điện thoại của cô liên tục có các cuộc gọi không tên gọi tới,mỗi lần cô nghe máy không là phóng viên muốn phỏng vấn cô thì. u ng là những người antifan gọi tới mắng nhiếc.Điện thoại bị gọi nhiều nhất là vào ban đêm,làm cho Tô Tố chỉ còn cách bạn đem khi đi ngủ phải tắt máy.

Cũng chẳng biết ai để lộ ra số điện thoại của cô

Trên điện thoại lại hiện lên một số lạ.

Không phải lại là số của phóng viên hoặc antifan chứ?Bây giờ cô nhìn thấy số lại đều cảm thấy sợ.

Trong lúc đắn đo điện thoại bị tắt luôn.

Chưa đợi Tô Tố hạ máy xuống,lại là số đó gọi vào.Tô Tố không đắn do nữa nghe máy「Alo,xin chào,tôi là Tô Tố.」

「Tôi là Điều Thám Địa,Tô tiểu thư trong hai ngày tới cô có thời gian tới đây một chuyến không?」

Tô Tố tim trong lồng ngực đập liên hồi.

Từ hôm cô hồi sinh đã tìm ngay Điều Thám Địa điều tra bệnh việc Phục Hoa,hai tháng rồi đều không có tin tức gì.Coi gần như sắp bỏ cuộc.Cô bây giờ,lẽ nào đã có đầu mối gì rồi.

Cô nắm chặt điện thoại「đã điều tra được gì rồi hay sao?」

「Vâng」

Trưa hôm đó cô thay y phục sủa sang chút là đi tìm Điều Thám Địa luôn.

Cô vừa tới,trước kia đã từng đến đây nên Điều Thám Địa lập tức đón chào「Tô tiểu thư mời vào」

Tô Tố cùng anh ấy đi vào văn phòng,ngay lập tức hỏi「Lưu Tiên sinh,rốt cục đã điều tra được mạnh mối gì rồi.」

「Tô tiểu thư đừng vội, mời ngồi.Tôi sẽ nói tình tiết rõ ràng cho cô.」

Đừng vội?Cô sao có thể không vội được cơ chứ,cô nắm chặt túi trong tay ngồi xuống.

Lưu độ trưởng của Điều Thám Địa lấy tập tài liệu đã điều tra được lấy từ trong ngăn bàn ra,đưa cho Tô Tố「Đay là tất cả các tài liệu chúng tôi đã tìm được trong vòng hai tháng nay.Máy quay của bệnh viện hai tháng trước không biết đã biến mất đi đâu,đầu mối này ngay lập tức bị đứt đoạn.Nhưng chúng tôi phát hiện,người bác sĩ phẫu thuật khi đó….sau khi phẫu thuật nửa tháng,đột nhiên vị phát sinh tai nạn xe ngoài y muốn.」

Tim Tô Tố tối sầm

Ngoài ý muốn?

Thật sự là ngoài ý muốn hay không

Coi mở tập tài liệu xem ghi chép lẻ trên đó,như cô dự liệu chẳng có có lưu lại bất kỳ dấu vết gì cả. Cô cười nhạo báng,Mạc Tầm và Bạch Linh làm việc thật sự rất thận trọng.

Cô tổng hợp lại dữ liệu「Người lái xe gây tai nạn thì sao?」

「Làm cho người khác kỳ lạ là điểm này.Người lái xe sau khi làm chết người liền trốn thoát.Người nhà nạn nhân cũng báo cảnh sát rồi,nhưng trước mắt không có tin tức gì cả.」

Cho nên……đây căn bản chính là án mưu sát.

「Còn có đầu mối khác hay không?」

Lưu Năng lắc đầu, 「Đầu mối khác trước mắt không có.Nhưng có một điều...hai tháng trước có một điều này,có người bắn tôi.」

Chương 184

Tô Tố đứng hình

Cũng có thể nói…Ngoài cô ra cũng có người khác đang điều tra việc này

Trong tâm đại khái cũng đã có chút đáp án.Cục Điều thám của Lưu Năng là một cục điều thám nổi tiếng của thành phố a này,làm việc hiệu quả rất cao.Nếu như muốn điều tra,tìm họ là thích hợp nhất.

「Là Trương Hân tiểu thư phải không？」

「Xem ra Tô Tố tiểu thư có quen biết cô ta.」Lưu Năng nhìn Tô Tố cười「Hôm nay tôi mời Tô tiểu thư qua đây,còn có việc quan trọng chính là chuyện này.Nếu như hai người quên biết nhau,cá nhân tôi cóý kiếncasc cô có thể thu hồi một việc điều tra.」

Cho cùng cũng là bạn bè,đều cùng điều tra một việc thà rằng gộp thành lập thành một án chung

Mà chi phí cũng không phải là một con số nhỏ.

Mà cục điều thám của bọn họ tiếng tăm rất tốt,làm ăn cũng rất khá,không sợ khoing có việc làm.Cái việc tốn tâm huyết này họ cũng không muốn làm cho lắm.

Có trợ lý bê hai cốc cafe vào văn phòng.Lưu Năng liền đưa lên mời Tô Tố một cốc,nhìn cô cười nói đạo「Sau khi kết quả điều tra ngày hôm nay có,tôi gọi cho Tô tiểu thư một cuộc cùng lúc cũng gọi cho

Trương tiểu thư một cuộc.Trương tiểu thư rất nhanh cũng sẽ tới đây,Tô tiểu thư cứ ngồi đây đợi cô ấy một lát nhé?」

「Không không cần nữa」Tối Tố hoảng loạn đứng lên,cô không hề muốn Trương Hân biết sự tồn tại của cô.

Lại còn……

「Lưu tiên sinh,tôi cầu xin anh một việc,Nếu như lúc nữa Trương Hân tới,dữ liệu này anh đừng đưa cho với ấy….chỉ cần nói với cô ấy là vẫn chưa điều tra được gì cả.」Tô Tố nhìn thấy Lưu Năng cau mày,cả mặt thấy có chút khó giúp,ngay lập tức nói「Tôi có thể trả gấp đôi số tiền này」

Cô hoàn toàn không muốn Trương Hân tham gia vào việc này.

「Việc này không được đâu」Lưu Năng lắc đầu「Làm ăn cái quan trọng nhất là thành thật,Trương tiêu thư là khách hàng của chúng tôi.Chúng tôi không thể lừa dối cô ấy được,rất xin lỗi Tô tiểu thư.」

Tô Tố cười đau khổ

Cô đoán cũng đoán được là không thể

「Nếu đã như vậy,Lưu tiên sinh thế thì cầu xin ngài thành thật nói hết với cô ấy vậy,chỉ cần đừng nói cho cô ấy biết là tôi cũng đang điều tra án này.」

Lưu Năng thể hiện có chút kỳ quái,nhưng cũng biểu hiện hiểu điều này.

「Được thôi,Tô tiểu thư là khách của chúng tôi,chúng tôi có trách nhiệm bảo vệ bú mật cho cô.」

「Cảm ơn」

Tô Tố đối với cục điều thám này ngay lập tức có thiện cảm rất tốt.Cô gần đây cũng là người nổi tiếng do tin tức giải trí mà ra,mà lại còn toàn là tin tức không tốt.Nhưng Lưu Năng đối với cô khi tiếp đón vẫn có thể mười phần toàn vẹn rất có lịch sự,không he bị ảnh hưởng bởi tin tức xấu.chỉe cần dựa vào điều này cũng đã có thể nhìn thấy đây là một con người có phẩm chất không tồi.

Mà còn không tham tiền,trọng chữ tín.

Hai tháng nay khoing có cô ấy,cô nghĩ người của cục điều thám nhận tiền không làm việc,xoá số điện thoại rồi.Bây giờ nghĩ là do cô đã quá thiên vị rồi,khoing điều tra được tin tức gì thì cũng chỉ là vô dụng,thà như vậy lợi dụng những thời gian này mà đi điều tra có phải tốt không.

Tô Tố đứng lên,chân thành bắt tay với Lưu Năng.「Nhưng việc sau này có khả năng sẽ vất vất cho Lưu tiên sinh hơn rồi,chỉ cần có bat kỳ tin tức gì,hy vọng rằng Lưu tiên sinh sẽ thông báo cho tôi đầu tiên,sau đó hãng nói cho Trương tiểu thư.」

Lưu Năng cười nắm chặt tay của Tô Tố,lịch sự cầm vào và bỏ ra ngay「Đó là điều đương nhiên,Tô tiểu thư,án điều tra Tô Tiểu thư luôn được biết trước Trương tiểu thư.dụa vào lý có kết quả chúng tôi sẽ báo cho Tô tiểu thư trước.」

Tô Tố không muốn gặp Trương Hân,lịch sự chào tạm biệt Lưu Năng.Lưu Năng tự mình đưa cô ra cửa.

Có nhiều việc đúng là không bao giờ được như ý nguyện.

Hai người vừa bước ra khỏi văn phòng đã nhìn thấy trợ lý của Lưu Năng đưa Trương Hân đi tới.

Tô Tố tim như ngừng đập.

Hai tháng không gặp,cô cảm giác dài như cả một kiếp.

Thân hình của Trương Hân rất cao ráo.Bởi vì là minh tinh hạng một nên cô ấy rất biết cách ngụy trang.Mặc một chiếc áo sơ mi kẻ,dưới chân mặc một chiếc quần đen rộng.Để lộ chiếc bụng phẳng,mai tóc được cột chặt phía sauđược chải rất kĩ càng,trên mặt đeo một chiếc kính râm mắt to,môi đánh một màu son đỏ tươi,nhìn vừa lạnh lùng lại vừa quý phái.Toàn thân nhìn rất thu hút người khác,giống như một nữ hoàng vậy.

Tô Tố ngây ra nhìn Trương Hân càng ngày càng tiến lại gần,cả người cứng đơ như một bức tượng vật,hoàn toàn không thể di chuyển được.

Trong ánh mắt của Trương Hân thì lại không hề chút nào dành cho Tô Tố,cô ta bước nhanh về phía cửa văn phòng,nhìn thấy Lưu Năng ngay lập tức hỏi thăm tình hình「Lưu tiên sinh.tài liệu mà tôi cần ngài đã tìm được chưa?」

Lưu Năng nhìn Trương Hân,lại nhìn Tô Tố có chút kỳ quái.

Hai người không phải là bạn sao?Làm sao mà nhìn Trương Hân lại hoàn toàn không nhận ra Tô Tố thế này?

Chỉ nghĩ ở trong tâm,nhưng ông đủ thông minh để không hỏi điều này 「Có chút manh mối rồi」

「Nhanh đưa dữ liệu cho tôi」

「Đợi chút,tôi đưa người khách này ra ngoài trước.」

Ánh mắt Trương Hân lúc này mới nhìn xuống Tô Tố,bốn mắt nhìn nhau,Tô Tố kích động run lên.Trương Hân không cần quan tâm.sau đó chuyển thành hỏi nhẹnhàng「Vị tiểu thư này,chúng ta hình như đã từng gặp nhau ở đâu thì phải? 」

Thật kỳ lạ.

Cô ta lại có thể ở trên cơ thể của cô gái xa lạ này tìm được chút hơi thở quen thuộc hay sao.

「Không,không có」Tô Tố tim đập liên hồi,Cô nỗ lực làm cho mình ổn định lại nhưng phát hiện não bộlo lắng đến không nói nên lời nữa.Cô hít một hơi điều chỉnh lại hơi thở,lại nhìn theo Trương Hân lần nữa hồi phục tỉnh táo「Không có,chúng ta chưa từng gặp.」

Trương Hân nhìn cô thăm dò.

Tô Tố lo sợ sẽ bị đánh bại trước mặt cô ấy.

Trương Hân so với kiếp trước của cô lớn hơn nửa tuổi,nhưng lại đối với cô tốt như đối với một người em gái ruột vậy.Hai người bọn họ đều ở trong cô nhi viện lớn lên,ở cái nơi như thế có thể nuôi dưỡng một tình cảm như vậy thật là không dễ dàng gì.Nhưng cô....cũng sợ nhất là cô ấy dùng ánh mắt này nhìn cô.Lần nào nhìn như vậy cũng đem mọi chuyện giữ không nổi mà nói hết ra.

Tô Tố cúi đầu hoảng loạn,Tô Tố thúc giục Lưu Năng「Tôi vẫn còn việc bận,Lưu tiên sinh tiễn tôi có được không?」

「Đương nhiên」

Tô Tố nhanh chóng rời khỏi văn phòng,cô lưng đối diện với Trương Hân mà cứ có cảm giác như bị cái gì đó chích sau lưng vậy,

Đợi tới đoạn quành,không còn cảm nhận thấy ánh mắt của Trương Hân,cô mới thấy nhẹ nhõm.Cô hồi hộp cả tấm lưng ướt đẫm.

Cửa ra vào cỤC điều thám.

「Lưu tiên sinh,ngài làm ơn đừng nhắc với Trương Hân tất cả mọi việc liên quan đến chuyện của tôi.」

Lưu Năng nhìn sâu vào cô,gật đầu「Tố tiểu thư yên tâm đi.」

……

Trước của văn phòng,Trương Hân đứng rất lâu ở đó,lông mày cau lại,cảm thấy có điều gì đó rất khó hiểu ở đây.

Lưu Năng bước vào nhìn thấy là hình ảnh này.

「Lưu tiên sinh,vị tiểu thư vừa nãy là?」

「Xin lỗi Trương tiểu thư,chúng tôi đối với tin tức khách hàng luôn là bảo mật,thật sự không thể tiết lộ được「Lưu Năng mở cửa văn phòng ra,cười và tỏ một dáng「Mời」「Trương tiểu thư mời vào」

Trương Hân sắc mặt lạnh lùng.

Cũng không có thời gian để hỏi câu hỏi vừa nãy,nhanh bước vào phía trong văn phòng.

……

Tô Tố nhìn thấy Trương Hân,tâm trạng rất lâu không thể trở lại bình thường được.

Cô đang ở trên đường lớn,đầu giờ chiều ánh nắng có chút chói lóa,chiếu lên thân cô.nóng rực lên.

Cô không thể chối bỏ nghĩ lại cảnh của kiếp trước.

Điều này không thích hợp về nhà,cô cũng không muốn hai đứa trẻ nhìn thấy bộ dạng mất hồn của cô.

Tô Tố một mình ở trên đường lang thanh,cô cũng phải cảm ơn hôm nay cô hóa trang một chút,đi ở trên đường mọi người hoàn toàn không nhận ra cô.

Khi trời gần tối,điện thoại lại một lần nữa vang lên,là số điện thoại riêng của thư ký Trương.

「Tô tiểu thư phải không?Tôi gọi cho cô muốn thông báo một chút,ngày mai buổi sáng lúc mười giờ buổi họp báo bắt đầu.có vài câu hỏi có khả năng sẽ bị hỏi,cần phải trẻ lời như thế nào tôi đã gửi vào hòm thư của cô rồi,cô xem một chút nhé.」

「Vâng」

Ngập ngừng một chút,Thư ký Trương lại nói「Tô tiểu thư đừng lo lắng,buổi họp báo ngày mai chủ tịch sẽ ở bên cô đến cuối cùng.」

Chương 185

Tiêu Lăng cùng đồng hành toàn bộ quá trình?

Ba ngày nay anh ta đến chơi với Tiểu Thất, nhưng chưa bao giờ đề cập đến vấn đề này chút nào.

Cúp máy điện thoại, Tô Tố về nhà rồi.

Cô ấy về phòng mở hộp thư, trong hộp thư quả nhiên đã có một số câu hỏi mà phóng viên có thể hỏi, làm sao để trả lời. Cô ấy xem qua một lần, sau đó tắt máy tính.

Câu hỏi của thư ký Trương chuẩn bị tính ra là còn nhẹ.

Cô ta tin rằng trong buổi họp báo phóng viên, câu hỏi sẽ không đơn giản vậy.

Thư ký Trương nghĩ rằng cô ta chưa bao giờ trải qua một điều như vậy, cho nên mới chuẩn trước cho cô ấy. Cô ấy lắc lắc đầu, ở trong quá khứ cô ta đã ở trong vùng giải trí trong bảy năm. Trên thực tế về việc ứng phó những câu hỏi của phóng viên không có gì khó khăn.

Ngày hôm sau.

Tô Tố cố tình dậy rất sớm, lúc cô ta dậy thì Tiểu Hy và hai đứa con vẫn chưa dạy, cô ta nhìn đồng hồ.

Buổi họp báo phóng viên được tổ chức vào lúc 10 giờ sáng, bây giờ còn chưa đến 7 giờ.

Tô Tố xong xuôi việc chải chuốt, trang điểm nhẹ, mặc một bộ đồ đơn giản, bình thường, màu không nổi bật.

Cái loại phóng viên giải trí này đối với diễn viên và ngôi sao, đôi khi sẽ làm việc bổ sung cho nhau, đôi khi sẽ làm giết chóc lẫn nhau.

Đối mặt với một số ngôi sao nổi tiếng, hoặc là những tiền bối trong vùng giải trí, các phóng viên giải trí tất nhiên không thể hỏi những câu lung tung, nhưng đối với danh tiếng hiện tại của cô ấy chỉ là một diễn nhiên nhỏ, họ sẽ không thương xót.

Lúc này ăn mặc đẹp đẽ, tiêu đề ngày mai chắc chắn là chủ đề về “bộ mặt Tô Tố, không biết ăn năn” đại loại là chủ đề như vậy.

Chuẩn bị bản thân xong, cô ta đi vào bếp để chuẩn bị xong bữa sáng, sau đó kêu từng người từng dạy.

“Mami……”

“Mau dậy, một chút mami phải ra ngoài, các con ở nhà ngoan ngoãn, biết chưa?”

“Tiểu Thất biết rồi.” Tiểu Thất đôi mắt mơ hồ, dụi mắt và ngoan ngoãn ngồi dậy mặc quần áo, “Mami, daddy nói là qua ngày hôm nay Tiểu Thất có thể ra ngoài đúng không?”

“Ừm.” Tô Tô sờ đâu bé con, “qua ngày hôm nay là được rồi.”

Cô ấy đã nghĩ Tiêu Lăng có thể công giúp cô ấy, bản thân cô ấy cũng đã làm một số chuẩn bị, nếu như Tiêu Lăng thật sự không giúp cô, thì cô ít ra cũng không bị vạn người khiển trách, nhưng mà cô ấy quên rằng, Tiêu Lăng quá quan tâm đến hai đứa con thì làm thế nào

có thể cho hai đứa con bị đưa vào bảng tên khiển trách như cô ấy.

Cho nên….cuộc họp báo hôm nay chắc chắn sẽ thành công.

………

Ăn xong bữa sáng thì đã 8 giờ rồi.

Buổi họp báo được tổ chức tại khách sạn Tân Hải, khoảng cách không quá xa, cho nên Tô Tố cũng không vội vàng ra khỏi nhà, cô ta trông rất bình tĩnh, ngược lại Tiểu Hy còn lo lắng hơn cô.

Khi hai đứa con bước vào phòng để chơi, Tiểu Hy ngay lập tức bước đến, "Tô Tố, hôm nay tớ đi cùng cậu nhé."

"Hôm nay cậu không đi làm sao?"

"Không làm." Tiểu Hy cũng rất kỳ lạ, "Thời gian trước đều đột nhiên tăng ca, tớ cứ tưởng hôm nay cũng rất bận, kết quả hôm qua lãnh đạo nói với tôi hôm nay được nghỉ, đợi đến cuộc họp báo tớ sẽ đi cùng cậu, mẹ kiếp, nếu bọn khốn đó dám thêm mắm thêm muối lên đầu cậu, xem tôi có cắt chúng không"

Trong lòng Tô Tố ấm áp, cô ấy cười và nhìn Tiểu Hy, "Yên tâm đi, tớ đều có thể đối đáp."

"Vậy tớ cũng muốn đi cùng, không thôi thì tớ không an tâm."

"Cũng được."

9 giờ sáng, công ty đã cử người đến đón cô ấy.

Tô Tố nói với hai đứa không chạy lung tung thì sau đó cùng Tiểu Hy

xuống lầu, đến lầu dưới thì nhìn thấy chiếc Bentley màu bạc quen thuộc, Tô Tố nhíu mày, trong lòng có chút linh cảm không tốt. Cô ta đi đến cửa xe, quả nhiên nhìn thấy vị trí bác tài là Tiểu Trần, vị trí ghế phụ là Tiêu Lăng.

Tô Tố ngừng bước chân.

Tiểu Hy nhìn thấy Tiêu Lăng càng nheo mày và chửi một hơi thật lớn, Tô Tố kịp lúc bịt miệng cô ta.

"Um……" buông ra.

"Tiểu Hy……đừng khiêu khích anh ta, hứa với tớ."

Tiểu Hy không can tâm liếc nhìn Tiêu Lăng, cái đồ cặn bã khốn nạn, cô ta không mắng thì anh ta sao giải quyết được sự căm hận, ai cũng sợ Tiêu Lăng nhưng cô ta thì không. Không chừng thì cô ta không trụ được ở thị trấn A, không chừng thì mất công việc, không chừng thì về quê thôi.

"Tiểu Hy……hứa với tớ"

Thủ đoạn của Tiêu Lăng cô ta rõ nhất, Tiểu Hy thật sự gây lỗi lầm với anh ta thì tuyệt đối không có kết thúc tốt đẹp.

Tiểu Hy khuôn mặt với tính khí dữ dội và gật đầu.

"Tiểu thư Tô mau lên xe."

"Vâng."

Hai người ngồi ở ghế au xe, sau khi xe bắt đầu khởi động thì Tiểu Hy cứ dùng ánh mắt độc ác nhìn vào Tiêu Lăng, Tiêu lăng ngồi ghế phụ,

trên đầu gối để một chiếc máy tính xách tay mỏng, cuối đầu tập trung xem cái gì đó, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của Tiểu Hy. Tiểu Hy trợn mắt đến đau, Tiêu Lăng cũng không có chút phản ứng nào. Tiểu Hy tức đến thở hổn hển, con người này……thực sự phớt lờ cô ấy.

Thực sự phớt lờ cô ấy

Aaa

Muốn phát điên

Tiểu Hy thật điên rồ.

Mắt cô ta quay lại, đột nhiên quay đầu sang nói với Tô Tố, “Đúng rồi Tô Tố, đợi sau buổi họp báo hôm nay, cậu sẽ thoát ra khỏi cái vùng này đi, cái vùng này thật sự quá tối tăm, không chừng lúc nào sẽ bị ta ám. Chúng ta hãy trải qua những ngày của người bình thường là được rồi, mặc dù buồn tẻ nhưng cũng không quá thăng trầm. Đúng rồi, ở công ty tớ có một người đàn ông trẻ tuổi, năm nay chỉ mới 30 tuổi, khá đẹp trai, với lại trẻ trung lại còn hài hước, đã là một cán bộ nhỏ của đài truyền hình rồi, bữa sau tớ giới thiệu hai người với nhau.”

Trên ghế phụ, Tiêu Lăng cuối cùng cũng có phản ứng. Anh ta dừng lại và quay đầu lại, đôi mắt sắc bén ngay lập tức.

Tiểu Hy giật cả mình, quay sang lo lắng rằng bản thân không ra gì, cô ta dùng sức liếc nhìn lại, “nhìn cái gì nhìn, Tô Tố nhà tôi trẻ trung lại đẹp đẽ, có rất nhiều đàn ông chất lượng đuổi theo cô ấy, ai quy định rằng bất lực với người đàn ông cặn bã thì sau đó không được hẹn hò nữa.”

Tiểu Hy nóng lòng nói với Tô Tố, "Tố Tố à, không phải tớ ca ngợi đồng nghiệp của tớ, người thì thực sự không có gì để nói, mặc dù trông có hơi kém một chút, nhưng mà tuyệt đối có thể coi là cũng được, cậu có thể suy nghĩ, đợi cậu suy nghĩ xong thì tớ lập tức làm cầu nối cho cậu."

Tiểu Trần lau mồ hồi nhìn Tiểu Hy từ gương chiếu.

Người phụ nữ này…..ở trước mặt chủ tịch cho tiểu thư Tô giới thiệu bạn trai….gan cũng khá cam đảm.

Tô Tố bất lực, "Tiểu Hy…."

"Tố Tố, cậu nghe tớ không sai, tớ nói với cậu nha, chúng ta không nên nghĩ quá nhiều. Còn nữa, không phải người ta nói là, muốn quên một đi một mối tình cách tốt nhất là bắt đầu một mối tình mới. Chúng ta sau này đều là ở nhà sống qua ngày, tìm kiếm một người đàn ông bình thường, cậu nói phải không chứ? Không thể nào bị tổn thương một lần mà cả đời không hẹn hò không kết hôn? Thật như vậy thì một số người rác rưởi nào đó chỉ biết khoe khoang với người khác chỉ vì việc nhỏ đó." Tiểu Hy cố gắng thuyết phục, "Vả lại người đồng nghiệp của tớ biết chuyện cậu có con, người ta cũng nói rồi, một chút cũng không quan tâm, không thì gặp gặp nhau xem, tớ sắp xếp cho cậu."

Rác rưởi nào đó…..

Tiểu Trần lại lau mồ hôi.

Đùi của Tô Tố bị Tiểu Hy hung hăng bóp chặt, cô ta không gật đầu thì lập tức nuốt chửng lòng tốt của Tiểu Hy.

Tô Tố trả lời đại, "Được được được, bữa sau nói."

Tiểu Hy được ý lập tức nhìn về hướng Tiêu Lăng.

Chương 186

“Crach-----”

Tiêu Lăng cứng đơ cắt đứt chữ ký trong tay.

Cô ta không từ chối

Thậm chí không mở miệng từ chối.

Khuôn mặt Tiêu Lăng nặng như nước, nhiệt độ trong xe “xoa xoa xoa” tăng thêm vài độ.

Tiểu Trần rung người, không cẩn thận đạp ga, chiếc xe độ nhiên trượt ra mấy chục mét xém chút nữa đụng đến chiếc xe phía trước. Tiểu Trần nhanh chóng đạp phanh và cơ thể bị giật một đòn, đầu Tiểu Hy đụng vào mặt sau của ghế trước, đau đến “Ây da” một tiếng, cô ta ôm đầu liếc nhìn Tiểu Trần, “Ông cố tình phải không.”

Tiểu Trần toát mồ hôi lạnh, trước khi ánh nhìn của chủ tịch chưa nhìn qua thì nhanh chóng ổn định lại tốc độ.

Tiểu Hy lại thì thầm nói bên tai Tô Tố, nói chuyện thầm thì nhưng mà âm thanh đó đủ để mọi người trong xe nghe rõ, “Tố Tố, cậu nhìn thấy chưa? Cậu nhìn thấy con người ích kỉ này chưa, tớ chỉ nói vài ba câu, thậm chí còn dám cố tình để tôi đụng đầu, loại người này…..hơ hơ hơ.”

Tiểu Hy trực tiếp tính khoản này lên người Tiêu Lăng.

Tô Tố nhìn vào nét mặt của Tiểu Hy càng ngày càng khó coi, nhìn Tiểu Hy còn muốn nói chuyện, cô ta nhanh chóng bịt miệng Tiểu Hy.

Con này…..

Không biết rằng đang bứt lông hổ sao.

Thực sự tức giận Tiêu Lăng thì ngày tốt đẹp của cô ấy thực sự đã kết thúc.

“Tiêu Tổng, Tiểu Hy nói chuyện không cẩn thẩn động não, nếu như phạm sai lầm với ngài, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi ngài, ngài đừng tính với những người nhỏ bé, hy vọng đừng đố kỵ với cô ta.”

Tiêu Tổng….

Ngài…..

Cái tên gọi ngày trực tiếp làm cho nhiệt độ trên mặt của Tiêu Lăng xuống âm độ.

Tiêu Lăng siết chặt môi, nén cơn giận của anh.

Tiểu Trần không thể chịu được không khí áp lực như vậy, lặng lẽ đạp chân ga, tăng tốc.

Cuối cùng cũng đến khách sạn Tân Hải.

Tại lối vào của khách sạn đã có một đám người người bao quanh, những đám phóng viên giải trí này cầm máy quay với micro, nhìn thấy chiếc xe Bently đến, một đám người đông đúc và chen chúc đến. Các nhân viên bảo vệ ở lối vào của khách sạn lập tức kéo dây chặn lại, để cho các phóng viên bị bao vây ngoài dây chặn.

Tiêu Lăng dẫn đầu xuống xe.

Nhìn thấy Tiêu Lăng, các đám phóng viên nữ bị chặn lại lập tức phát điên, cầm lấy micro lớn tiếng hét lên, “Tiêu thiếu gia, Tiêu thiếu gia cuộc họp báo phóng viên đợt này chỉ là một sự kiện nhỏ, cho hỏi tại sao ngài lại tham gia, có đúng tin đồn nói rằng ngài và Tô Tố có mối quan hệ không rõ ràng, những tin đồn không rõ ràng này đều là thật sao? Tiêu thiếu gia xin ngài trả lời được không.”

Câu hỏi này vừa đặt ra, mới vừa nãy còn là một nơi ồn ào bây giờ lập tức yên lặng lại.

Tiêu Lăng lặng lẽ nhìn thư ký Trương ở cửa khách sạn. Thư ký Trương đã đợi ở khách sạn từ sớm, cô ta mặc một bộ đồ màu đen chuyên dụng, nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Lăng lập tức xuống cầu thang, nghiệm trọng nói với đám đông. “Hôm nay tại buổi họp báo phóng viên mọi người sẽ có cơ hội đặt ra câu hỏi, bây giờ mời mọi người vào trong khách sạn, buổi họp báo chính thức bắt đầu lúc 10 giờ.” Thư ký Trương nhìn vào đồng hồ trên cổ tay, “Bây giờ đã là 9 giờ 40 phút, 9 giờ 50 nếu như có giới truyền thông nào chưa vào chỗ ngồi, vậy thì…..không cần phải vào nữa”

Một câu nói vừa dịu vừa nặng, lập tức kiểm soát lại không khí của hiện trường.

Có đến ba mươi bốn mươi mấy phóng viên giải trí lập tức im miệng, có một số người đảo mắt đã tăng tốc dọn dẹp đồ đạc vào trong khách sạn.

Nhiều người nhanh chóng theo sau.

Xét cho cùng chỉ có mười phút, nó vẫn còn khá lo lắng ngay sau đó

các phóng viên ngoài cửa lớn đều từ từ rải rác sạch sẽ.

Tô Tố và An Tiểu Hy mới xuống xe.

Cảnh tượng lúc nảy thực sự thật đáng sợ, Tiểu Hy kéo chặt Tô Tô không cho cô ấy đi xuống.

Chuyện cười, đối với những đám phóng viên như đám chó sói họ xem Tiêu Lăng như một con khủng long, bọn họ không ai dám chọc giận, nhưng Tô Tố chỉ là một con cừu non lao vào đám chó sói đó, còn không bị ngấu nghiến à.

“Cô Tô, lâu quá không gặp.” thư ký Trương mỉm cười và chào hỏi Tô tố, với người phụ nữ lúc nãy khí chất mạnh mẽ hoàn toàn không giống, “Giới truyền thông đến quá nhiều, sợ rằng buổi họp báo này phải đến 10 giờ 30 mới có thể chính thức bắt đầu, tôi cho cô Tô mở một phòng, cô Tô và bạn cô có thể đi nghỉ ngơi một lát, đợi khi chính thức bắt đầu thì tôi sẽ thông báo cho cô Tô.”

“Được rồi, cảm ơn”

Tô Tố định tránh xa Tiêu Lăng, nghe thấy lời nói của thư ký Trương lập tức đi theo nhân viên vào sảnh của khách sạn.

Hình dáng của Tô Tố biến mất trong tầm mắt, Tiêu Lăng cũng nhanh chóng bước vào khách sạn, thư ký Trương là Tiểu Trần một người bên trái một người bên phải đi theo anh ta, Tiêu Lăng hỏi thư ký Trương, “những gì cần chuẩn bị đều chuẩn bị xong chưa?”

Thư ký Trương gật đầu, “đã chuẩn bị theo hướng dẫn của chủ tịch rồi, để đảm bảo rằng không có vấn đề gì xảy ra không buổi họp báo này.”

“Đường Sảng đâu?”

“cô Đường Sảng đã ở trong khách sạn rồi, chút nữa tới buổi họp báo sẽ thông báo cho cô ấy tham dự.” Thư ký Trương biểu cảm đột nhiên trở nên do dự, “Chủ tịch….ngài muốn đi xem xem cô Đường, rồi thuyết phục cô ấy không.”

“Không cần”

Thư ký Trương đồng cảm với nước mắt của Đường Sảng, thái độ của chủ tịch là hoàn toàn tử bỏ cô Đường rồi.

Thật đáng tiếc, cô Đường còn mong được gặp chủ tịch, nhưng cũng không thể đổ thừa cho người khác, ai bảo cô ấy không phân biệt rõ thân phận của mình, một mực muốn đối đầu với cô Tô chứ.

Thư ký Trương thở dài lặng lẽ.

……..

Buổi họp báo này quả nhiên chính thức bắt đầu vào lúc 10 giờ 30.

Hôm nay khách sạn Tân Hải đã được thuê bởi Tiêu Lăng, bởi vì giới truyền thông phóng viên đến quá nhiều vì thế hiện trường từ trong chuyển ra đến đại sảnh. Tô Tố và Tiểu Hy xuống tầng dưới, hiện trường đều đã được sắp xếp xong. Sắp xếp rất đơn giản, Tô Tố vừa xuống cầu thang, thư ký Trương ở đại sảnh bận lên bận xuống lập tức dẫn cô vào chỗ ngồi.

“Tố Tố, cố lên….”

Tô Tố hít một hơi thật sâu, quan sát khuôn mặt lo lắng của Tiểu Hy, mỉm cười và cho cô ấy một cái ôm, “đừng lo lắng, sẽ ổn thôi”

Dưới sự hướng dẫn của thư ký Trương, trực tiếp ngồi ngay chiếc ghế ở giữa phía sau chiếc bàn dài.

Phóng viên giải trí nhìn thấy cô ngay lập tức nổi lại, nhưng vì thư ký Trương ở bên cạnh cô ta nên không ai dám hỏi gì.

Bên cạnh vị trí của Tô Tố, bên phải bên trái đều để một chiếc ghế, nhưng cái ghế lúc này trống trơn.

“Tiêu Tổng sắp đến.” thư ký Trương thì thầm vào tai cô.

Tô Tố gật gật đầu, Tiêu Tổng đến hay không đến đối với cô ấy không có gì khác biệt, cô ta có thể tự đối phó.

Chưa đầy một phút, ghế ngồi phía tay phải của cô hiện lên một hình bóng. Vừa ngồi xuống, thì đã có một mùi hương toả ra, lúc Tô Tố quay đầu nhìn Đường Sảng thì cô ta choáng váng, Đường Sảng lập tức tỏ ra một khuôn mặt bị tổn thương, những người có máy quay nhanh tay bắt chụp khoảnh khắc này.

Đường Sảng cuối mặt xuống, mái tóc dài che đi khoé miệng đang cười của cô ta.

Đấu với cô ta?

Tô Tố còn non nớt lắm.

Hai người ngồi lại với nhau, cảnh tượng này…..phóng viên giải trí gần như muốn sôi lên.

Lại trôi qua hai phút, Tiêu Lăng cuối cùng vào trễ.

Ngay từ sự xuất hiện của anh ta, ánh nhìn của Đường Sảng chằm chằm vào người của Tiêu Lăng, hoàn toàn không có cách nào để di chuyển, cô ta nắm lấy chiếc bình nhỏ trong tay.

Cô ta từ Trương Gia Giới về 3 ngày rồi.

Nhưng trong 3 ngày đều không có cơ hội gặp Tiêu Lăng.

Hôm nay…..bất kể chuyện gì, cô cũng không bỏ qua cơ hội này.

Chương 187

Sau khi Tiêu Lăng ngồi xuống, cuộc họp báo chính thức bắt đầu.

Tô Tố duyên dáng liếc nhiền đám đông xung quanh, các phóng viên ai ai cũng bồn chồn, hung hăng lao tới đặt câu hỏi cho cô ta. Tô Tố định chợp mắt, cô liền phát hiện ra một hình bóng quen thuộc trong đám đông bên ngoài.

Mộ Bạch?

Tô Tố kinh ngạc mở to mắt, tại sao anh ta lại ở đây.

Hôm nay ở khách sạn nếu không phải và nhân viên hoặc là truyền thông phóng viên thì không được vào? Chẳng lẽ lại lén lút vào đây?

Đối mặt nhìn nhau, Mộ Bạch vẫy tay chào cô, cười như một chàng trai toả nắng, còn làm ra một cử chỉ với cô ta "cố lên".

Trong lòng Tô Tố nhẹ nhỏm, mỉm cười với điều chân thành này.

Cô còn tưởng rằng bạn bè và người thân đều rời bỏ, không ngờ rằng Mộ Bạch người bạn không mấy hiểu biết cũng đứng về phía cô ấy.

"Cuộc họp báo ngày hôm nay là tổng công ty muốn làm rõ dannh tiếng của Tô Tố." Giọng nói của Tiêu Lăng thông qua micro vang lên cả hội trường, anh ta thở dài, "Trong vài ngày qua trên mạng xã hội phát ra một tin tức liên quan đến cô Tô, tồn tại một số tin tức sai sự thật, cho nên sau hôm nay mời các quý vị ngồi tại đây trả cho cô Tô sự vô tội."

Khi lời nói vừa cất lên, đám phóng viên bên dưới thất vọng hoàn toàn.

Bọn họ hôm nay được mời đến hiện trường cuộc họp báo phóng viên, nguyên nhân ban đầu tưởng rằng cuộc họp báo ngày hôm nay là xin lỗi của Tô Tố, không ngờ rằng lại đây là vì chứng minh Tô Tố vô tội.

Ngay lập tức, một phóng viên hỏi, “Xin hỏi những tin tức sai sự thật từ lời Tiêu thiếu gia nói ra là những gì, xin nói chi tiết một chút được không?”

Tiêu Lăng nhẹ nhàng gật đầu, nhìn qua Đường Sảng.

Đường Sảng ba ngày trước mới từ Trương Gia Giới về đã bị công ty triệu tập lại, thư ký Trương đích thân mời cô bữa ăn, yêu cầu cô hợp tác với cuộc họp báo này. Đường Sảng trong lòng không can tâm, toàn bộ biến thành oán giận.

Được.

Muốn cô ta hợp thì cô ta hợp tác.

Nhưng mà quá trình chưa nói phải làm gì.

Đường Sảng quay sang nhìn, đôi mắt đã đang rưng rưng nước mắt, cô ta cơ bản nhìn rất tinh khiết, vừa rơi lệ thì lập tức khiến người khác đáng tiếc đau khổ. Cô cầm lấy micro, giọng nói nghẹn ngào, “Mấy ngày nay cám ơn giới truyền thông và fan hâm mộ quan tâm đến tôi, tôi cảm thấy rất ấm áp nhưng mà cũng rất phiền phức…..nếu như giới truyền thông và fan hâm mộ thật sự quan tâm đến tôi thì hi vọng mọi người đừng để điều này nổi lên nữa, cũng đừng đuổi theo

điều này nữa……”

Tiêu Lăng như bị dội gáo nước lạnh vào mặt.

Thư ký Trương ban đầu thông cảm với Đường Sảng, nếu như hôm nay cô Đường thông minh, ngoan ngoãn hợp tác cuộc họp báo có thể sẽ cảm thấy an tâm làm việc nữ vai chính của cô ta, nhưng bây giờ….cô ta lắc đầu trong lòng chỉ có một cách nghĩ.

Tiêu đời Đường Sảng rồi.

Đôi mắt của Tô Tố cũng có chút phát lạnh.

Đường Sảng mỗi câu mỗi chữ đều giống như đang vì cô ta nói chuyện, nhưng từ ngữ của cô ta không có câu nào giải thích cho chuyện bức ảnh lúc trước, với một biểu hiện yếu đuối trên khuôn biểu cảm của cô, mọi người nghĩ cô đã bị ép buộc tham gia vào buổi họp báo này.

Đôi mắt cô ta lướt qua, quả nhiên nhìn thấy các phóng viên đang ở dưới tỏ ra ánh mắt đồng cảm với Đường Sảng.

Lập tức có một phóng viên nam xuất hiện hỏi một câu giận dữ, “Cô Đường, xin hỏi cô lần này xuất hiện tại buổi họp báo này có phải bị ép buộc không?”

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn qua nam phóng viên trẻ tuổi.

Người phóng viên đó không phát hiện, nhìn qua Đường Sảng thì giọng nói được thư giản trong vô thức, “cô Đường mời cô nói rõ một chút được không?”

Đường Sảng hài lòng.

Cô ta hoảng loạn lau nước mắt, “không có ai ép buộc tôi cả, tôi tự nguyện đến cuộc họp báo, tôi….tôi thực sự hy vọng mọi người đừng truy sát sự việc này nữa, tôi là Tô Tố đều là cùng đồng nghiệp cùng công ty, bình thường mối quan hệ cũng không tệ, sau sự việc này….tóm lại, tôi hy vọng mọi người đừng truy lùng nữa.”

Lại là một câu nói không rõ ràng, câu nói có rất nhiều ẩn dụ.

Lập tức có người nghi ngờ, “cô Đường nói quan hệ với Tô Tố cũng khá tốt, vậy xin hỏi những bức ảnh được xuất hiện trên Weibo trước đó có thể giải thích không? Còn những tin trên Weibo mà cô đã xoá trong vài giây….mời cô Đường giải thích một chút.”

“Đây….” Đường Sảng lộ ra dáng vẻ khó xử.

“Mời cô Đường nói rõ một chút được không?”

“Điều này do tôi nói có lẽ thích hợp hơn.” Tô Tô nhẹ nhàng tuyên bố, “Từ khi sự việc từ lúc bắt đầu đến bây giờ, tôi cũng chưa phát biểu bất kỳ lời nào cũng không có làm ra bất kỳ giải thích nào, hôm nay ở đây sẽ nói hết trường hợp lúc đó cho mọi người nghe một lần. Lúc đó vai diễn của tôi đã được kết thúc, dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị về thành phố, lúc trở lại lều, cô Đường chặn đường của tôi.”

“Cher-----” lập tức có người cười nhạo không tin.

Tô Tố cũng không nổi giận, tiếp tục nói, “Quan hệ giữa tôi với cô Đường chưa bao giờ tốt cả, từ ngày đầu tiên bước chân vào công ty ký hợp đồng, cô Đường đã nhắm vào tôi…..điều này thư ký Trương có thể làm chứng. Thời điểm đó cũng nhờ thư ký Trương giải quyết việc ở đoàn phim <<Ngạo Vân Truyện>>, cô Đường cũng nhắm vào tôi nhiều lần, thậm chí có một lần chặn tôi và đánh trong phòng trang

điểm-----”

Ai cũng kinh ngạc

“Vậy cô Tô có bằng chứng không?”

Tô Tố nhún vai, “Không có, lúc đó không có đi kiểm tra vết thương, thẹo cũng dần dần biến mất. Còn nữa….người trong đoàn phim đều có thể chứng minh Đường Sảng chỉ nhắm vào tôi”

“Tô Tố…..cô, tại sao cô lại nói như vậy”

Đường Sảng không thể tin, nước mắt chưa chảy ra thì đã ngơ ngác, “Tôi đã đánh cô lúc nào? Tôi biết sau lưng cô có sức mạnh mạnh mẽ, nhưng cũng không thể đổ thừa tôi như vậy….”

Tô Tố thực sự khâm phục vào kỹ năng diễn xuất của Đường Sảng.

Nhưng thật đáng tiếc, mắt của cô ta không dùng ở đúng chỗ.

Những đám phóng viên ngồi phía bên dưới cũng choáng váng, mỗi người đứng ngoài không kiểm soát và lườm Tô Tố.

“Cô Tô, cô có cảm thấy như vậy có quá đáng không?”

“Cô Tô, xin hỏi sức mạnh đứng sau là đang chỉ ai? Cô còn như vậy đổ thừa cho cô Đường là vì sức mạnh của người đứng sau?”

“Tô Tố cô quá vô lý, bắt nạt người khác còn có lí do”

Đám phóng viên đã bảy miệng tám lưỡi đỗ tội cho Tô Tố, trong đại sảnh dường như sắp mất kiểm soát, một số người thâm chí còn vội vã lao lên bắt lấy khuôn mặt Tô Tố, bị Tiêu Lăng một tay tát thẳng.

Anh ta “xoẹt” một cái từ trên ghế đứng dậy, nhìn xuống các phóng viên bên dưới một cái nhìn lạnh người, khí chất mạnh mẽ, “không thể im lặng nghe sự thật thì không hoan nghênh, thư ký Trương nhìn rõ ràng, ai còn huyên náo thì lập tức để nhân viên bảo vệ đuổi ra ngoài.”

“Vâng, Chủ tịch”

Các đám phóng viên đã bị sốc, im lặng một lúc.

Ngoài hiện trường, Mộ Bạch và Tiểu Hy toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Thay vào đó Tô Tố tương đối bình tĩnh, cô ngồi ở đó thẳng lưng lên, dù núi có ngã cũng không sợ, đợi đám đông yên lặng xuống sau đó nhìn đám phóng viên cười, từng câu từng chữ, “Nếu….tôi có bằng chứng thì sao”

Ai cũng ngạc nhiên.

Đường Sảng có một khoảnh khắc hoảng loạn

Bằng chứng?

Không

Không thể.

Cô ta đã xoá tất cả các bức ảnh, chắc chắn là Tô Tố cố tình lừa cô ta, cô ta ráng để bản thân bình tĩnh lại.

“Cô có bằng chứng gì?”

Tô Tố đứng dậy nhẹ nhàng, lấy chiếc túi từ đằng sau ghế, cô ta từ từ

kéo dây kéo, từ trong túi lấy ra một bức ảnh sau đó đưa bức ảnh đó cho thư ký Trương, “thư ký Trương, làm phiền cô truyền lại mọi người.”

Điều này là được chuẩn bị trước khi đến?

Thư ký Trương đột nhiên cũng hai tay chuẩn bị, cũng gật gật đầu, “Được rồi.”

Trong sự nghi ngờ của phóng viên, hình ảnh cũng đã đưa đến tay của họ.

Đây là bức ảnh không phải thứ gì khác, là bức ảnh là Đường Sảng nhờ trợ lấy chụp và được gửi lên mạng.

Chỉ là…..những gì Đường Sảng đăng tải đều là bản được cắt giảm, và trên tay cô là bản đầy đủ.

Sau khi xem xong bức hình, mọi người đều bị sốc.

Chương 188

Tấm ảnh này chẳng phải chính là lúc đó Tô Tố và Đường Sảng ở Trương gia giới, cảnh lúc kết thúc công việc sao? Mỗi hình ảnh nối lại nhau vừa đúng lúc là một câu chuyện.

Trên tấm ảnh thấy rõ mặt Đường Sảng dữ tợn đẩy Tô Tố, mà sau lưng Tô Tố chính là dây leo có gai.

Tô Tố kịp thời phòng bị, lui ra phía sau hai bước nhảy khỏi.

Mà Đường Sảng bởi vì làm trọng tâm vấn đề bổ nhào trên mặt đất, ngay sau đó là Tô Tố mặc quần áo rời đi, mặt Đường Sảng đau khổ nằm trong dây leo thở dốc.

Cái này, cái này cái này......

Các phóng viên đều mở to hai mắt nhìn, tốc độ chụp ảnh càng lúc càng nhanh.

Trong tay Tiêu Lăng cũng cầm một bộ ảnh chụp nhìn xem, hắn rất mau xem xong, không để lại dấu vết xua xua tay với thư ký Trương.

thư ký Trương gật gật đầu.

Thực ra trong túi hồ sơ của cô ấy cũng có một bộ ảnh chụp giống vậy

Trợ lý Đường Sảng đều là do công ty sắp xếp, ba ngày trước lúc Đường Sảng từ Trương gia giới trở về, một đám trợ lý cũng cùng về thành phố a, thư ký Trương không dùng tới nhiều thủ đoạn liền biết

được ảnh chụp là do một trong số đám trợ lý chụp.

Nàng cầm điện thoại của trợ lý về, cố ý tìm người hồi phục ;ại những tấm ảnh đã xóa, sau đó từng tấm in ra.

Nhưng mà...... bây giờ những thứ này vô dụng rồi.

Thư ký Trương hiếu kì nhìn Tô Tố, hiện tại cô có chút hiếu kì với Tô Tố cô và tiểu Trần có thể lấy được những hình này là bởi vì trợ lý là người của công ty, không dám chống lại mệnh lệnh của bọn họ, vả lại cô có đủ tài lực cho người đi khôi phục ảnh chụp.

Thế nhưng Tô Tố ba ngày qua cũng không có đi ra ngoài, lại không có tài nguyên, vậy hình của cô là từ đâu đến?

Tô Tố lại không giải đáp thắc mắc cho cô, cầm microphone, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, “nhìn những hình này chắc mọi người hẳn là có thể biết sự thật rồi.”

Các phóng viên giống miệng đều bị nhựa cao su làm cho dính chặt, trong nháy mắt á khẩu không trả lời được.

Không còn gì so được với chứng cứ càng có sức ảnh hưởng của những hình này

Đường Sảng nói quan hệ với Tô Tố luôn rất tốt, nhưng những tấm ảnh với mặt dữ tợn của cô nửa điểm cũng nhìn không ra thân thiết chỗ nào.

Weibo của Đường Sảng nói Tô Tố là người mới, làm việc khó tránh khỏi lỗ mãng.

Thậm chí...... Vừa rồi cô còn cố ý dùng ngôn từ ám chỉ bọn họ, mà

bọn đám phóng viên bọn họ, xém chút bị cô chơi.

Ai cũng không thích bị người khác đùa giỡn thế này.

Phóng viê vừa rồi bảo vệ Đường Sảng bao nhiêu, hiện tại bao nhiêu oán hận bấy nhiêu.

“ Đường Sảng, xin giải thích một chút sự tồn tại của những hình này” Các phóng viên lập tức liền nhốn nháo lên, phẫn nộ trừng mắt nhìn Đường Sảng, xưng hô cũng từ cô Đường biến thành gọi thẳng tên, Đường Sảng tại sao cô muốn lừa gạt đại chúng lừa gạt fan hâm mộ lừa gạt chúng ta”

“ Không không phải như thế...... Không phải như thế. Đường Sảng cũng nhìn thấy ảnh chụp, giờ đây cô luống cuống, cô lật xem từng tấm ảnh, sắc mặt trắng bệch, “ Không thể nào, làm sao có thể......”

Cô rõ ràng xóa bỏ ảnh chụp rồi mà, Tô Tố tại sao lại có?

Cô quay đầu, theo bản năng tìm bóng dáng trợ lý nhỏ của cô, rất nhanh tìm thấy cô ngoài đám người, Đường Sảng trợn mắt nhìn, trợ lý nhỏ bị dọa đến nhanh chóng co rúm lại trốn trong đám người.

Đối mặt với sự truy hỏi của các phóng viên, sắc mặt Đường Sảng càng ngày càng khó coi

Các phóng viên trong sảnh gần bao gồm hết nguyên làng giải trí, nếu như hôm nay cô bị bại lộ ở đây, vậy thanh danh của cô sẽ xong.

Không không không

Cô tuyệt đối không thể để cho chuyện như vậy xảy ra.

Đường Sảng cố gắng bình tĩnh lại, đối mặt sự chất vấn của phóng viên, cô nháy mắt, nước mắt lại nổi lên, “ tại sao lại...... Những hình này không phải thật, không phải thật......”

“ Đường Sảng ý của cô là những hình này là giả sao?”

“ Tôi không biết...... Thế nhưng sự thật không phải thế, tôi cũng không biết những hình này rốt cuộc là đến từ đâu.” Đường Sảng quay đầu hai mắt đẫm lệ mông lung mà nhìn Tô Tố, “ Tô Tố, những hình này rốt cuộc cô lấy ở đâu, chúng ta không oán không thù, tại sao cô muốn hại tôi”

Tô Tố cười lạnh nhìn Đường Sảng biểu diễn.

Nếu như không phải trường hợp không đúng, cô thật muốn ban cái thưởng cho cô ta.

Dù sao vẫn có vài người nguyện ý tin tưởng Đường Sảng, nghe được Đường Sảng nói như vậy, lập tức chuyển hướng chuyển câu chuyện sang Tô Tố, chỉ có lần này, khẩu khí nói chuyện khách khí rất nhiều, cô Tô, xin hỏi một chút, ảnh trong tay cô đến từ đâu?”

“ Từ đâu tới các người không cần biết.” Tô Tố nhàn nhạt nói, “Tôi chỉ muốn nói với mọi người, những hình này tuyệt đối là thật, các ngươi có thể tìm bất cứ nhân viên chuyên nghiệp nào để giám định những hình này.”

Các phóng viên lại là yên tĩnh.

Ngữ khí kiên định vậy, vẻ mặt bình tĩnh, thật rất có sức thuyết phục.

Bọn họ đều không phải đồ ngốc, cái cân trong lòng bắt đầu nghiêng.

“ Vật chứng có, vừa hay bên tôi có nhân chứng.”

Tiêu Lăng nháy mắt với thư ký Trương, thư ký Trương lập tức gật đầu, cô từ trong đám đẩy trợ lý nhỏ của Đường Sảng ra. Có vài Phóng viên tiếp xúc tương đối nhiều với Đường Sảng, đối với trợ lý của cô cũng quen biết, thấy được cô ta liền bắt đầu xì xào bàn tán.

“Cô ta không phải trợ lý sinh hoạt của Đường Sảng sao?”

“ Không sai, chính là cô ta, chẳng lẽ cô ta có thể chứng minh Đường Sảng nói dối.”

Đường Sảng nghe những lời bàn tán bên tai, vô cùng hoảng hốt,cô siết chặt quả đấm, giận dữ nhìn trợ lý nhỏ, “ Cô tới làm gì, bình thường ta đối xử với cô không tốt sao? Cô bị ai mua chuộc rồi.”

Trợ lý nhỏ thường xuyên bị Đường Sảng dùng quyền bắt ép cô, thấy cô liền sợ hãi lui thẳng về sau.

“ Đừng sợ, nói hết những gì cô biết ra. Thư ký Trương vỗ vỗ bờ vai của cô, về sau công ty sẽ sắp xếp cho ngươi những nghệ sĩ khác.”

Lá gan trợ lý nhỏ lúc này mới lớn lên tý,cô hoàn toàn không dám nhìn Đường Sảng, nói với các phóng viên, “ Tôi, tôi có thể chứng minh Đường Sảng đang dối, thật ra cô ấy rất khó gần, cô Tô ký hợp đồng với Tinh Quang, chia mất tài nguyên mà công ty cho người mới, Đường Sảng vẫn luôn rất tức giận, trong đoàn làm phim nhiều lần làm khó dễ cô Tô, vây đánh cô Tô trong phòng trang điểm cũng là thật. Còn có cảnh trong tấm ảnh thật ra là bởi vì Đường Sảng luôn không vừa mắt với cô Tô, cho nên cảnh phim cuối cùng của cô Tô là cô cố ý muốn giành lên hình, nhưng khả năng diễn xuất của cô Tô rất tốt, giành lại ống kính, cho nên Đường Sảng không cam lòng, cố ý tìm cô Tô phiền phức.

Nhỏ trợ lý càng nói càng thuận, “ Lúc đó Đường Sảng bắt tôi trốn sau đại thụ, cố ý muốn chọc giận cô Tô để cô Tô ra tay với cô, nhưng không có thành công, cho nên cô liền đẩy cô Tô, kết quả chụp ra tấm ảnh, cô ta xin một cái tên ở weibo, những tấm ảnh bị xoá chính là cô ta dùng điện thoại di động của tôi, dùng tên đó của cô phát ra ngoài. Trợ lý nhỏ lấy điện thoại di động của cô ra, “ Tôi cố tình để tâm cô ta, lúc đăng nhập không có gạch bỏ tài khoản, hiện tại trên điện thoại di động cũng có thể tra được tin weibo đầu tiên mà cô ta phát ra ngoài.”

Trương thư ký lập tức lấy điện thoại lấy của trợ lý nhỏ ra, đưa tay mở tranng Weibo ra, tin đầu tiên trên Weibo quả nhiên là hình ảnh được gửi ra.

Thư ký Trương đưa di động cho các phóng viên truyền đọc.

Mỗi phóng viên đều chụp lại nội dung của Weibo xuống, lại nhìn Đường Sảng, các phóng viên đã vô cùng thong dong.

Chứng cứ quá rõ ràng rồi.

Bọn họ cũng sẽ không tin tưởng bất cứ lời giải thích nào của Đường Sảng nữa.

Mà này Lúc toàn thân Đường Sảng run cầm cập.

Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ.

Cô tiêu rồi.

Chương 189

Tại sao lại thành ra vậy, tại sao lại thành thế này chứ?

Dựa theo kế hoạch của cô, rõ ràng hôm nay có thể chơi chết Tô Tố, rõ ràng hôm nay có thể khiến Tô Tố hoàn toàn biến mất trong ngành giải trí, và trở thành con chuột con qua bị người ta kêu đánh.

Nhưng sự việc tại sao lại tiến triển như thế.

Cả người Đường Sảng run lẩy bẩy nhìn đám phóng viên phía dưới, mới vừa rồi còn cảm thấy những người này đều là vũ khí chèn ép Tô Tố tốt nhất, nhưng bây giờ đầu vũ khí lại nhắm vào cô.

“ Đường Sảng, phiền cô cho một lời giải thích với fan hâm mộ.”

“ Đường Sảng cô làm như vậy không cảm thấy sao áy náy sao?”

“ Đường Sảng......”

“ Đường Sảng......”

Các phóng viên như ong vỡ tổ vây lấy cô, Đường Sảng sắc mặt nhợt nhạt đứng lên muốn bỏ chạy, nhưng cô đã bị các phóng viên bao vây triệt để, vô số micro đưa vào mặt cô, cô căn bản không thể nhúc nhích.

“ Răng rắc ”

“ Răng rắc ”

Đèn flash lần lượt sáng lên, thu hết tất cả hình ảnh này vào trong máy chụp hình. Đường Sảng giống như người mất hồn đứng ở nơi đó, cô hoảng sợ lui lại, không biết bị ai gạt chân, ngã mạnh trên đất đá cẩm thạch

“ A ——“

Đau quá

Nước mắt Đường Sảng liền chảy xuống, nhưng bây giờ đã không còn ai thương tiếc cô, “ Đường Sảng, đừng đóng kịch với chúng tôi nữa, xin cô giải thích một chút, tại sao phải làm như vậy? Sự thuần khiết trước kia của cô đều là giả vờ sao? Cô như vậy thật khiến người ta đau lòng.”

“ Không sai, cô không thấy có lỗi với fan hâm mộ luôn ủng hộ cô sao?”

Tiếng khiển trách từ bốn phương tám hướng vọt tới, đầu Đường Sảng kêu ong ong.

Tại sao phải làm vậy?

Cô cũng không muốn

Cô cũng là bị ép

Nàng hung tợn quay đầu, nhìn thấy Tô Tố đã núp qua một bên, lặng lẽ nhìn cô, mà Tiêu Lăng...... còn Tiêu Lăng sâu sắc nhìn vào Tô Tố, phảng phất trong mắt anh chỉ có thể thấy mình cô, trong lòng Đường Sảng oán hận sao cũng không thu lại được.

Cô nắm chặt lấy tay.

Dựa vào cái gì

Dựa vào cái gì cô ta có thể có được mọi thứ mà cô ta muốn dễ như trở bàn tay

Không công bằng

Thế giới này căn bản cũng không công bằng với cô

“ Đường Sảng, phiền cô trực tiếp trả lời câu hỏi của chúng tôi.”

“ Trả lời? Ha ha, được, tôi trả lời” Đường Sảng một tay bắt lấy cái micro trên tay 1 phóng viên, cô đẩy đám người vây quanh cô ra, chật vật đứng dậy,” các ngươi không phải muốn biết sao? Được, ta nói cho các ngươi biết bởi vì ta ghét người phụ nữ này” Cô chỉ vào Tô Tố, hét lên với đôi mắt đỏ, “Ta đố kỵ cô ta xinh đẹp, đố kỵ cô ta có vóc người đẹp, càng đố kỵ có người chịu ra mặt cho cô ta. Ta cũng muốn an phận sống những tháng ngày của mình, cũng do sự xuất hiện của cô ta, nếu như cô ta không xuất hiện, ta vẫn là người mới sáng giá duy nhất trong công ty, ta có thể hưởng thụ tất cả phúc lợi trong công ty, đều là bởi vì sự xuất hiện của cô ta phá hủy đi tất cả ảo tưởng đẹp đẽ của ta.”

“ Cho nên sự thanh thuần hiền lành trước kia đều là giả vờ sao?”

“ Đúng thì thế nào” Đường Sảng cuối cùng không ngụy trang nữa, cười nhạt siết chặt micro, “ Nếu như ta giả bộ giống chút, Đám fan hâm mộ vô nghĩa kia có thể thích ta sao? Ha ha, cười chết ta rồi thích ta? Thích ta mà lại chửi rủa ta khi ta mới vào nghề sao? Bọn họ đều không thể tin, hôm nay thích ta, ngày mai người khác nổi tiếng rồi cũng sẽ vứt bỏ ta đi thích người khác ta mới không tin loại thích rẻ

tiền này.”

Trong đám phóng viên đó cũng có fan hâm mộ của Đường Sảng, nghe được cô nói vậy, liền phẫn nộ, “ Đường Sảng cô quá đáng lắm, các fan hâm mộ của cô đều thực sự thích cô, biết cô bị oan ức lập tức đi đi thảo phạt Tô Tố, cô trả ơn fan hâm mộ của mình như vậy sao chúng tôi đều nhìn lầm cô rồi.”

Đường Sảng hừ lạnh.

Thích?

Nếu đã thích, vậy cô trở thành bộ dạng gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự yêu thích của bọn họ, nhưng bây giờ thì sao? Người cầm micro phẫn nộ trừng mắt với cô là ai không phải chính là người luôn miệng nói thích cô sao

Sự phẫn nộ của phóng viên đạt tới đỉnh cao nhất.

Tiêu Lăng lúc này mới không nhanh không chậm phất tay, anh ra lệnh, các bảo vệ lập tức vây quanh lại. Thư ký Trương càng lớn tiếng nói, “ Tất cả mọi người bình tĩnh chút, Đây là buổi họp báo ký giả, không phải chợ, tiếp theo đây là lời phát biểu của tổng giám đốc chúng tôi.”

Các phóng viên lúc này mới bình tĩnh trở lại, ngồi lại vào chỗ của mình.

Tiêu Lăng đứng dậy, một bộ đồ tây màu đen, khí thế lớn mạnh chốc lát trong nháy mắt khiến mọi người đều im lặng, anh cầm micro quét một vòng các phóng viên phía dưới, thản nhiên nói, “ chuyện hôm nay ai đúng ai sai chắc mọi người đều đã thấy rõ Tiêu Lăng tôi hôm nay ngay tại đây chính thức tuyên bố, nghệ sĩ như Đường Sảng sẽ

chặn hết mọi hoạt động, đồng thời tiến hành việc cấm diễn.”

“ Không Tiêu Lăng anh không thể đối xử với em như vậy......’’

Không thể?

Cô hại Tô Tố bị mọi người kêu đánh, anh hận không thể khiến cô vĩnh viễn biến mất trong ngành giải trí.

Thế nhưng lý trí lại nói cho anh biết không thể làm như vậy, nếu như anh thật sự làm như vậy, không phải giúp Tô Tố mà đang hại cô, bởi vì như thế sẽ chứng minh được lời của Đường Sảng nói, bởi vì phía sau cô có người chống lưng nên mới không kiêng nể gì cả.

Buổi họp báo ký giả này vừa đúng lúc, vạch trần bộ mặt thật của Đường Sảng, đồng thời cũng giải oan cho Tô Tố.

Sự giúp đỡ như thế mới là giúp đỡ thật.

“ Vậy vai diễn của Đường Sảng trong《 Ngạo Vân Truyền 》thì sao? Có người hỏi, Được biết bộ phim này số vốn đầu tư hơn 200 triệu, vả lại đã đóng máy, nghe nói đã ký kết với đài Mango TV xác định thời gian phát sóng, bộ này Đường Sảng là diễn viên chính, nên sao đây?”

“Đổi vai” Tiêu Lăng xị mặt, không chút do dự nói, Tất cả cảnh của nữ chính tìm diễn viên khác quay lại hết.”

Trong lòng Các phóng viên như có một mười nghìn con ngựa cỏ bùn phóng nhanh qua.

Nghe nói bộ phim này chỉ là hiệu ứng đặc biệt của bên hollywood thôi, mỗi ngày đã tốn ba trăm ngàn nhân dân tệ a

Tiền nhiều thế mạnh a

Tô Tố cũng sững sờ.

Nói thật là, cô hoàn toàn không nghĩ tới Tiêu Lăng sẽ cắt mất mọi đường sống của Đường Sảng.

Dù sao Đường Sảng theo anh lâu như vậy.

Nhưng đồng thời cũng thấy được, người như anh không chút niệm tình cũ.

Tô Tố âm thầm khuyên bảo mình, Tiêu Lăng bây giờ có thể vì cô đối phó Đường Sảng như thế, về sau cũng có thể vì những phụ nữ khác đối phó với cô như vậy.

Cho nên...... cô tuyệt đối phải vạch rõ quan hệ với anh.

Tiêu Lăng nếu biết Tô Tố nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ ói máu tình cảm anh giúp cô như thế, sai sao

Mắt thấy buổi họp báo sắp hạ màn kết thúc.

Đường thoải mái lại không chịu cứ như vậy bị đá xuống, cô tiếp tục nói với đôi mắt đỏ, “ Coi như chuyện bức ảnh là do ta hãm hại cô ta, thế nhưng là nhân phẩm Tô Tố chắc rất tốt sao? Nhân phẩm cô ta tốt như vậy, người trong nhà sẽ nhảy ra chỉ trích cô ta máu lạnh sao? Bạn trong trường học lại đánh giá không tốt với cô sao? Chưa lập gia đình sinh con chính là giả dối không phải sao?

Đường Sảng nhìn mọi người lung lay, nói tiếp, “ Mọi người tuyệt đối đừng để bị cô ta lừa gạt, có lẽ các ngươi nên hỏi Tiêu Lăng, buổi họp

báo hôm nay với hắn mà nói chính là một chuyện hết sức nhỏ, tổng giám đốc hoàn vũ quốc tế như anh ta sao lại có mặt trong các hoạt động như thế. Ha ha...... chẳng lẽ các người không nghi ngờ mối quan hệ giữa bọn họ sao?”

Ha ha......

Tiền đồ của cô đã hết rồi.

Tô Tố hại cô thành ra vậy, xem như xuống địa ngục cô cũng muốn kéo theo cô ta cùng xuống.

“ Các người cũng có thể hỏi Tô Tố, xem xem những chuyện này rốt cuộc có phải thật không?”

Chương 190

Các phóng viên khi nghe đến tin của Đường Sảng liền không quan tâm nhiều đến Tô Tố nữa.

Đường Sảng vừa lên tiếng họ đã nhanh chóng phản ứng lại.

Đúng a

Mặc dù sự việc trong tấm ảnh là hiểu lầm, nhưng đánh giá của ba mẹ người thân cũng như bạn học về Tô Tố không hề tốt chút nào, cái này...... đương nhiên, các phóng viên sẽ không quan tâm đến đề tài này, so với cái tên Tô Tố mới nổi gần đây thì tin tức về Đường Sảng đã đủ lên trang đầu rồi.

Vả lại nếu chuyện Đường Sảng hãm hại Tô Tố mà lộ ra, mọi người sẽ ngay lập tức đứng về phía cô ta, chuyện này đừng hòng có thể xảy ra.

Nhưng mà……chuyện này có liên quan đến Tiêu Lăng, chỉ cần có tên của anh ta, thì đừng mong phóng viên sẽ bỏ qua.

Bởi vậy, các phóng viên lập tức chuyển hướng sang Tô Tố, vì lúc nãy đã hiểu lầm cô nên lần này lời nói có chút khách sáo, “Tô tiểu thư, cô có ý kiến gì về những lời nói của Đường Sảng không?”

Tô Tố nhìn Đường Sảng.

Cô đúng là bị điên rồi

Không còn đất diễn không phải việc gay go nhất, dù gì cô cũng còn trẻ, lại có tay có chân, sợ gì chết đói, nhưng cô hiện tại là đang tự tìm đường chết. Cô hiểu rõ Tiêu Lăng là người có thù ắt báo, cô ở trước mặt giới truyền thông kéo anh xuống nước, cuộc sống sau này của cô làm sao mà sống nổi.

Vừa đáng thương vừa đáng hận.

Tô Tố vốn sẽ không thương cảm cô.

Cô nhẹ nhàng giải thích với ánh mắt buồn rầu, “Đối với lời cáo buộc của người nhà Tô Đại Khuê, tôi không có gì để nói.”

Các phóng viên sững sờ, “Không có gì để nói?”

“Đúng, tôi thừa nhận mối quan hệ của tôi với người nhà không được tốt cho mấy.”

Có phóng viên lên tiếng, “ cô Tô, Tô Huệ có phải chị gái của cô không?”

Tô Huệ?

Rất ít phóng viên biết đến cái tên này, còn lại đều hoàn toàn không hay biết.

Tô Tố đối với người nhà Tô Đại Khuê đã không còn cảm giác gì, cô nói khẽ vào micro, “Đúng vậy.”

“Tôi có một tin tức do Tô Huệ cung cấp, không biết thật hay giả, nhờ cô Tô đây xác nhận giùm?”

Xác nhận?

Tô Tố nhíu này, bàn tay Tiêu Lăng đặt dưới bàn đã nhanh chóng nắm lấy tay cô, cô vừa định từ chối, đã cảm thấy Tiêu Lăng viết vào lòng bàn tay cô một chữ "được", cô nhanh chóng nhìn về phía phóng viên vừa hỏi, thì ra người này do Tiêu Lăng sắp xếp.

Tiêu Lăng sẽ không để cô xấu mặt, càng không để hai đứa con bị người khác lăng mạ.

Tô Tố gật gật đầu, "Cô nói đi."

"Ở đây có một đoạn video, xin phép được chiếu cho mọi người xem."

Phóng viên mở điện thoại của mình ra, vì để mọi người xem được rõ ràng, thư ký Trương nhanh chóng sắp xếp nhân viên chuẩn bị máy chiếu.

Video vừa được chiếu lên đã khiến Tô Tố sững sờ.

Trong video cô nhìn thấy Tiểu Hi, theo bản năng cô quay sang nhìn Tiểu Hi thì nhìn thấy Tiểu Hi đang tủm tỉm cười, ra hiệu cho cô hãy yên tâm.

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, quay sang tiếp tục xem video.

Địa điểm quen thuộc, cô nhận ra là hoa viên Xuân Hồng ở cổng lớn.

Trong video có rất nhiều người, ở giữa là người nhà Tô Đại Khuê và Tiểu Hi.

Đoạn video này là trước lúc người nhà Tô Đại Khuê đi tìm Tô Tố, kết quả là bị Tiểu Hi quay lại được, trong video là toàn bộ những việc ghê tởm mà người nhà Tô Đại Khuê đã từng làm, bao gồm cả việc

Tô Đại Khuê ép Tô Tố phải hiến thân vì sự nghiệp của ông ta.

Các phóng viên xem hết video, nhìn về phía Tô Tố với ánh mắt đồng cảm.

Hay cho kẻ làm ba ruột cùng mẹ kế như thế này……

Nữ phóng viên đã cho chiếu đoạn video nhìn Tô Tố với ánh mắt đồng cảm, lại hỏi cô, " cô Tô, đoạn video này đã từng rất nổi ở trên mạng, cũng nghe nói công ty hiện nay của ba cô là do mẹ ruột của cô để lại, xin hỏi có đúng không?"

Mộ Bạch đứng ngoài kia xem xong đoạn video không khỏi đau lòng, anh nhìn Tô Tố, không dám tưởng tượng những năm qua cô đã sống đau khổ như thế nào.

Anh có biết Tô Huệ.

Qua lại lâu như vậy, anh thật không ngờ cô ấy lại là chị của Tô Tố.

Tô Tố còn đang ngơ ngác không nhớ những việc này xảy ra khi nào, thì nghe thấy câu hỏi của phóng viên.

Chuyện này cô hề hay biết, Tiểu Hi cũng chưa từng nói với cô, Tô Tố đang cảm thấy ấm áp trong lòng, thì ra trong lúc cô không hề hay biết gì, Tiểu Hi luôn âm thầm bảo vệ cô.

Nhìn thấy các phóng viên đang nóng lòng chờ câu trả lời, cô gật đầu, "Là thật."

Wow

Các phóng viên òa lên như ong vỡ tổ.

Người nhà Tô Tố đúng là hạng chó chết, vì tư lợi có thể máu lạnh vô tình, chẳng trách Tô Tố lại chuyển ra khỏi nhà, khi công ty ông ta sụp đổ cũng không thèm đoái hoài, lại còn lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nếu đổi lại là bọn chúng thì cũng không thể lấy ơn báo oán a.

Ngẫm lại cũng đúng.

Nếu nhân phẩm tốt, cho dù tình cảm không được tốt, thì cũng không bỏ rơi Tô Tố khi cô gặp khó khăn như vậy.

Loại người này, phải bị trời tru đất diệt mới xứng đáng.

Các phóng viên đã đứng hoàn toàn về phía Tô Tố.

“Còn đứa nhóc đâu, việc cô Tô đã có con là thật phải không?”

Tô Tố có chút do dự.

Khi trước bước chân vào làng giải trí, cô không định sẽ để lộ danh tính hai đứa con, nhưng đúng là cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, sự việc bây giờ lộ ra, cô không dám tưởng tượng hai đứa con của cô sẽ gặp phải những chuyện như thế nào.

Chỉ trong một lúc cô đã hạ quyết tâm, “Phải, đích thực tôi có hai đứa con rất đáng yêu.”

Các phóng viên lập tức sững sờ.

Những tin tức hôm nay họ biết được, thật sự là quá bất ngờ.

Nhắc đến hai đứa con mặt của Tô Tố lập tức tươi rói, “Hai đứa con của tôi là thai long phụng, chúng vừa thông minh ngoan ngoãn lại rất

đáng yêu.”

Có phóng viên nhớ tới lời nói khi nãy của Đường Sảng, kiềm không được tò mò liền lấy hết can đảm nhìn Tiêu Lăng một cái rồi hỏi, “cô Tô...... mạo muội hỏi một câu, ba ruột của hai đứa con cô là ai?”

“Vấn đề này để tôi trả lời sẽ tốt hơn.”

“Tiểu Hi......”

Tiểu Hi từ trong đám đông đi lên, nháy mắt với Tô Tố, “Đây là một câu chuyện đau lòng, để tôi nói với mọi người vậy.” Tiểu Hi cầm lấy micro trên bàn, ngắn gọn kể lại câu chuyện, “Tôi cùng Tô Tố đã quen biết nhau gần 10 năm, biết rất rõ chuyện này, chuyện là như thế này, lúc còn học cao trung, Tô Tố là hoa khôi của trường, không ít nam sinh mê cậu ấy như điếu đổ. Tô Huệ lúc đó có thầm mến một cậu nam sinh trong trường, mà người đó lại đem lòng yêu Tô Tố, cô ta vì căm ghét muốn trả thù nên vào sinh nhật 16 tuổi của Tô Tố đã dụ cô vào khách sạn và hạ dược, hai đứa trẻ nhờ vậy mà có.”

Đám người dưới kia lại bắt đầu xôn xao.

Vô lý…… diễn biến cứ như trong phim ấy.

Tiểu Hi và Tô Tố nắm chặt tay nhau.

Đối với lời giải thích của Tiểu Hi cô rất cảm kích, cô cũng không muốn mọi người biết ba của hai đứa con cô là Tiêu Lăng, lời giải thích này……xem ra là hợp lý nhất rồi.

Tiêu Lăng ngồi bên cạnh mặt tĩnh như không, nhưng tay thì lại nắm chặt.

Buổi phỏng vấn dần đi đến kết thúc.

Cuối cùng, một nữ phóng viên hỏi với giọng yếu ớt, “cô Tô, liên quan tới việc cô dùng quy tắc ngầm để được trèo cao, cô có thể nói vài câu không?”

Chương 191

Qui tắc ngầm

Thật ra mà nói cô ta có thể ký hợp đồng với Tinh Quang là vì đã được Tiêu Lăng để ý, nếu nói đó là Qui tắc ngầm cũng không có gì quá đáng.

Đương nhiên, cô ta chắc chắn không nói như thế.

Cô ta cười nhạt nhòa và nhìn nữ ký giả chất vấn, "người bạn ký giả này, chả lẽ các bạn nghĩ khẩu vị riêng biệt của Tiêu tổng là yêu thích những người phụ nữ có con như tôi sao?"

Hey...

Vị ký giả đó như bị chẹn giọng

Chính xác, với thân phận của Tiêu Tổng, anh mà thích cô gái nào là chỉ cần chỉ tay là có thôi, huống chi Tô Tố lại đặc biệt gợi cảm và xinh đẹp, đến vị tổng tài của công ty Tinh Quang cũng phải kiêm chức trà trộn vào làng giải trí này, có những thứ đồ tuyệt phẩm nào mà anh chưa từng tiếp xúc qua? Anh mà đồng ý, hàng loạt nữ ngôi sao trong sạch đều sẽ đến bu bám anh, thì làm sao mà anh có thể để ý đến người phụ nữ đang có hai con như Tô Tố?

Nữ ký giả kỹ lưỡng nhìn vào Tiêu Lăng, thấy nét mặt anh trở nên u ám, liền bị kinh sợ đến da đầu tê dại, tức khắc không dám hỏi tiếp.

Cô lấy tay lau những giọt mồ hôi lạnh trên đầu, quay nhìn đi căm tức

nhìn Đường Sảng, thiếu chút nữa bị lời nói của cô ta làm lệch lối suy nghĩ.

Thật tai hại quá!

"Các người đừng bị cô ta lừa gạt, nếu cô ta và Tiêu Lăng không có mối quan hệ gì, thì tại sao Tiêu Lăng lại xuất hiện tại buổi họp chiêu đãi kí giả này". Đường Sảng đang bị bảo an khống chế, đứng ngoài đại sảnh với đôi mắt đỏ hoe đang gào khóc, "Bọn họ không thể không có quan hệ với nhau được, không thể nào"

"Tiêu thiếu gia, anh có thể giải thích chuyện này được không?"

Tiêu Lăng siết chặt nắm tay, anh rất muốn la lớn cho mọi người biết rằng, Tô Tố là người phụ nữ của anh, hai đứa con của Tô Tố đều là con của Tiêu Lăng ta, như vậy sau này trong làng giải trí này sẽ không ai dám bắt nạt cô ấy.

Nhưng mà....

Anh nhìn vào nét mặt lạnh lùng của Tô Tố, ý niệm vừa mới dâng trào trong lòng lúc nãy bỗng chợt tan biến.

Tô Tố vẫn chưa tha thứ cho anh ta, hiện tại hiển nhiên cô ta không muốn công khai mối quan hệ của họ, và cũng không muốn bại lộ hai đứa nhỏ, nếu như bây giờ anh ta nói lên những đều đó, thì những lời ngôn luận vừa rồi của Tô Tố như bị lật đổ hết.

Như vậy có khác gì làm mất mặt cô ấy?

Tiêu Lăng thở dài, liền cầm chiếc micro lên giải thích, "câu hỏi lúc nãy đã được tôi giải thích trên giới truyền thông kỳ trước rồi, giờ tôi nói lại lần cuối cùng, Đường Sảng và Tô Tố đều là nghệ sĩ của công ty Tinh

Quang, vả lại sự việc giờ náo động ầm ĩ như vậy, sẽ chịu nhiều ảnh hưởng không tốt, nhất định phải đối đãi với nhau thật nghiêm túc, đây mới là lý do vì sao tôi xuất hiện tại đây ngày hôm nay."

Tiêu Lăng vừa dứt lời, mắt dạo nhìn qua phía dưới đám đông ký giả đang đứng, trầm giọng nói,"Bây giờ có vấn đề gì nữa không?"

Có vấn đề thì cũng không ai dám hỏi nữa.

Giới ký giả lập tức im lặng

Tiêu Lăng nhìn vào bí thư Trương, bí thư Trương gật đầu hiểu ý, lập tức phát ngôn thêm câu nói cuối cùng để kết thúc buổi họp chiêu đãi.

"Xin nén lại tí, tôi còn chuyện muốn nói."

"Mời cô Tô nói chuyện" ngay tức khắc thái độ của các giới truyền thông quay sang Tô Tố 180 độ, không ngừng khách sáo hỏi thăm.

"nếu sự việc lần này qua rồi, thì tôi xin kết thúc tại đây, sau này xin giới truyền thông đại chúng đừng quan tâm đến chuyện cá nhân của tôi nữa, các con tôi còn nhỏ, tôi khẩn cầu quí vị đừng làm phiền đến chúng."

Nữ ký giả tràn đầy vẻ xúc động.

"Có phải cô Tô còn phải tiếp tục đi tham gia bộ phim mới của đạo diễn Trịnh Đông mang tên <Nhất Tiếu Nại Hà>nữa không?"

"Nếu không có gì bất trắc, thì chắc có lẽ vậy,"Tô Tố nhìn qua ký giả mỉm cười, "Đối với đạo diễn Trịnh Đông, thì tôi thật sự muốn nói lời xin lỗi, trước đó vì sự việc của tôi mà làm cho sự thông báo ghi hình bộ phim <Nhất Tiếu Nại Hà> bị náo loạn lên, tôi thật cảm kích đạo

diễn Trịnh Đông, ở trước mặt dư luận nói thay lời cho tôi, vả lại còn không thay đổi vai diễn của tôi, sau này ở mỗi vai diễn hay mỗi tác phẩm phim tôi đều phải hỏi ý kiến mọi người, xin cám ơn mọi người."

Đến đây, buổi chiêu đãi với ký giả đã kết thúc mỹ mãn.

Giới ký giả bắt đầu lục lục cục cục dọn dẹp đồ đạc và giải tán ra về. Chuẩn bị về soạn thảo bảng tin tức mới cho ngày mai, lúc này Tô Tố và Tiểu Hy cũng chuẩn bị rời đi, ở trước mặt bao nhiêu ký giả, Tiêu Lăng cũng tỏ ra ngại ngùng nếu tiếp chuyện với Tô Tố, nên anh chỉ biết nhìn cô lẳng lặng và rời đi.

Bước ra khỏi cửa lớn của khách sạn, nét mặt căng thẳng khi nãy của Tiểu Hy bỗng trở nên hào hởi vui vẻ, cô như phấn khởi đến nổi nhảy dựng lên, haha, đây đúng là một trận thắng đảo ngược tình thế đó Tô Tố, mày có nhìn thấy nét mặt của Đường Sảng lúc nãy không? Nhìn khuôn mặt cô ta như cái đĩa đã bị úa màu, cuối cùng khuôn mặt tái xanh như quỷ vậy haha, ai biểu cô ta thích làm việc xấu chứ, bây giờ đã thấy hối hận chưa."

Tô Tố cười nhưng không nói lời nào.

Cô ta ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại cảm nhận ánh sáng mặt trời, và hít một hơi thật sâu,

Tuy trong lòng không được vui, nhưng cô cảm thấy ánh nắng bên ngoài kia đặc biệt tươi đẹp, và cả không khí cũng cảm thấy trở nên trong lành mới mẻ nữa.

Hai người bước đi trên con đường Đại Danh, Tiểu Hy níu chặt lấy cánh tay của Tô Tố, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi Tô Tố, "Đúng rồi, những tấm hình kia từ đâu mày có vậy? tao còn không biết mày có những bức hình đó nữa, cũng không nghe mày nói, làm uổng

công tao sợ quá chừng."

Bức hình à....

Ánh mắt Tô Tố bừng sáng lên, miệng nở nụ cười càng làm tăng lên vẻ long lanh.

"Ối da Tô Tố mày đừng nhìn tao mà cười như vậy chứ, nó như khiến người ta sắp phải phạm tội rồi đấy, không khéo tí nữa, tao sẽ nghĩ sai lệch đi đấy" Tiểu Hy lấy tay vịnh chặt lấy tim đang đập thình thịch, lập tức đứng cách xa Tô Tố ra.

Mẹ ơi, cô ta là phụ nữ mà còn chịu không nổi tia điện như vậy, nếu là đàn ông hẳn là sẽ chảy máu mũi hết.

Tô Tố đành trợn mắt nhìn.

Đã lâu lắm rồi Tiểu Hy không nhìn thấy được vẻ thảnh thơi thoải mái của cô như bây giờ vậy, trong lòng cũng vui lây, bèn chạy lên trước nói với cô, "haha, mau kể cho tao nghe về tung tích của bức hình kia đi, tao đã nhanh chóng cho là hôm nay là một ngày tốt rồi, lát tao sẽ mời mày đi ăn một bữa thật thịnh soạn."

"Là Cảnh Thụy đưa bức hình đó cho tao."

"À há," Tiểu Hy bị vấp phải súyt té ụp mặt, Tô Tố tay mắt lanh lẹ liền kéo tay cô lại,"Đi đường cẩn thận tí chứ!"

"Mày, mày nói ai đưa bức hình cho mày?"

Tô Tố lại trợn mắt lần nữa,"Cảnh Thụy là Cảnh Thụy đấy."

"Câu bé, ở đâu có bức hình ấy thế.... không phải do Tiêu Lăng đưa

cho nó đấy chứ, không đúng, mà mấy ngày nay Cảnh Thụy đâu bước chân ra ngoài, Tiêu Lăng cũng không qua nhà mà."

Anh ta có đến, chỉ là cô không biết thôi.

Tiêu Lăng cũng biết rằng Tiểu Hy cũng rất ghét anh, anh ta nhân lúc cô không ở nhà đều ghé đến Xuân Giang hoa viên

Nhưng thật ra bức hình không phải Tiêu Lăng đưa cho Cảnh Thụy.

"Tiểu Hy....giờ tao mới phát hiện ra, Cảnh Thụy là một thiên tài trên mạng...." lúc trước Cảnh Thụy nói máy tính của Tiêu Lăng bị hack rồi, cô nghĩ chắc đây chỉ là sự trùng hợp, nhưng qua sự việc này,....thằng nhỏ này không nói với cô tiếng nào, một mình trốn trong phòng hack luôn điện thoại của người ta, và lấy được bức hình trên tay."

Cô ta vẫn nhớ như in giây phút kinh ngạc khi nhận được bức hình đó.

Cảm giác đó......

Giống như đang nuôi một con rắn nhỏ trong nhà, bỗng hóa thành con rồng to lớn.

Tiểu Hy như bị đơ người há hốc mồm, cô nuốt giọng nói."Bởi vậy, ý mày đang nói, bức ảnh là do Cảnh Thụy chính tay tìm ra à? Chỉ dựa vào số điện thoại của Đường Sảng trong cái máy của mày à, Woww, Tô Tố mày để tao yên tịnh tí nào."

Tô Tố mím môi lại mỉm cười, để thời gian cho Tiểu Hy bình tĩnh lại, phản ứng của Tô Tố lúc đó cũng giống y chang Tiểu Hy bây giờ vậy.

Hai người dừng chân bên vệ đường, phải chờ lâu lắm Tiểu Hy mới định thần lại.

"Wow, con trai nuôi của tao đúng là tiên nhân rồi" Tiểu Hy kích động khóe mắt rưng rưng, bỗng cô nắm chặt tay Tô Tố và nhìn cô tràn đầy khát vọng.

Da đầu của Tô Tố như bị tê dại.

"Sao, sao rồi"

"Tô Tố ơi, mày phải nói Cảnh Thụy phải nhớ đến người mẹ nuôi này nha, sau này lớn lên có tiền đồ rồi thì đừng quên đưa đùi cho mẹ nuôi ôm chầm lấy nhé "

Chương 192

Còn muốn ôm đùi à.

Tô Tố không nói nên lời nhìn lên bầu trời

"Tô Tố, sau này con trai nuôi tao chắc sẽ thành tài lắm đó, mày có tin vào trực giác không"

"Tiểu Hy..."

"Cái gì?" Tiểu Hy kích động buộc miệng bằng tiếng địa phương của mình,

"Mày có thể nói chuyện bình thường không? Có người đang theo dõi chúng ta ở bên đường kìa..." Và cái nhìn đó giống như nhìn một người bị bệnh tâm thần vậy.

Tiểu Hy ưỡng ngực thẳng lưng ra, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ thích đáng.

"..."

Tô Tố lắc đầu, và người tạo thêm ghánh nặng truyền thông đại chúng không ai khác chính là cô này đây.

Tiểu Hy trở lại bình thường được vài giây, sau khi người đi bộ bước đi hết, cô không thể chịu đựng được nữa, lại phấn khích kêu loạn lên, "A, A, A, hôm nay thực sự tự hào, thực sự nở mày nở mặt, Tô Tố biết đâu ngày mai mày sẽ nổi như cồn đấy. lúc đó không còn lo đến

chuyện học phí của con, không bao lâu nưã, mày sẽ mua được nhà, mua được xe và mua được nhiều thứ khác nữa, haha, đến lúc đó đừng quên chiếu cố chị nhé "

"Đó là điều dĩ nhiên rồi, à đúng rồi, Tiểu Hy mày làm ở bên đài truyền hình ra sao rồi?" nói đến Tiểu Hy đã vào đài truyền hình làm gần một tháng rồi, mà người bạn thân như cô lại quên hỏi thăm đến cô ấy, Tô Tố cảm thấy ấy náy quá, " Tiểu Hy mày làm trong đài truyền hình sao rồi, đồng nghiệp có tốt không, có ai bắt nạt mày không?"

Khi nói về điều này, Tiểu Hy cảm thấy bị cứng họng.

"Sao rồi, có vấn đề gì không?"

"Không," Tiểu Hy buồn bã đá vào tảng đá bên vệ đường,"Tô Tố, thực ra tao luôn cảm thấy có lỗi với mày, công việc này của tao là do Tiêu Lăng đứng đằng sau dàn sếp đấy, lần trước tao vô ý nghe được Tôn Nguyên nói vậy, anh ta quen biết hết những người trong đài truyền hình, tao có một cái núi chống lưng như vậy, còn ai dám bắt nạt tao nữa. Họ không những không bắt nạt mà còn sắp xếp tiết mục cho tao chuyên phỏng vấn các thể loại minh tinh, cho tao đảm nhận công việc quan trọng, nhưng mà giờ tao đang phân vân có nên từ chức đây không"

Bước chân Tô Tố bỗng chốc dừng lại... là Tiêu Lăng à?

Tiểu Hy không để ý đến vẻ mặt thất thái của Tô Tố, cúi đầu buồn rười rượi nói với cô, "Tô Tố, thực ra mấy ngày trôi qua tao đặc biệt không vui, lần trước tao dám nói lời xí gạt mày, giờ nghĩ lại cảm thấy mình thật xấu xa, lúc đó tao cứ nghĩ Tiêu Lăng là người tốt, Tô Tố ơi tao cảm thấy thật lòng xin lỗi mày, thôi vậy, tao quyết định rồi, tao sẽ từ chức."

Từ chức?

Tô Tố đột nhiên bừng tỉnh, cô nắm lấy tay Tiểu Hy, "Công việc của mày đang tốt lắm mà từ chức làm gì?"

Mặc dù Tiểu Hy học nghành biểu diễn, nhưng cô ấy lại rất thích làm người dẫn chương trình, vả lại khi còn đi hoc cô hay nhận làm người dẫn chương trình trong trường, dựa vào phong cách đanh đá tháo vát khi dẫn, lại có sẵn một lượng người hâm mộ trong trường, tuy nhiên cô cũng có nói, cô ta thích làm người dẫn chương trình hơn là biểu diễn.

Nếu đã thích như vây, tại sao lại muốn từ chức?

"Bởi vì công việc này là Tiêu Lăng sắp sếp cho làm... nên tao không muốn nhận ân huệ của anh ta."

Tô Tố dở khóc dở cười, "Chỉ vì điều này thôi à?"

"Bởi vì điều đó vẫn chưa đủ sao," Tiểu Hy cúi nhìn tảng đá dưới đất, đưa chân giẫm đạp, "tao ghét chết cái thằng khốn nạn đó, vừa làm mày tổn thương lại làm mày đau lòng, tao không muốn anh ta ban tặng công việc cho tao đâu, tao muốn tự nỗ lực, tự gầy dựng nên sự thành công trong cái thành phố hoa lệ này."

Những ngày cô làm việc trong đài đều cảm thấy áy náy có lỗi, mỗi khi nghĩ Tô Tố bị Tiêu Lăng hại đến khổ sở, trong khi cô lại làm việc tại nơi được anh ta chống lưng, thì cô chỉ cảm thấy muốn từ chức cho xong, nhưng mỗi khi nhớ đến những người cùng làm trong đài đối xử tốt với cô thì cô do dự khôn nguôi.

Haizz...

"Tiểu Hy, mày đừng như vậy nữa, nghe tao này, hãy ở lại đài truyền hình làm cho thật tốt, mày còn nhớ mơ ước của mày không, mày đã từng nói với tao, muốn làm nhất tỷ chủ trì tất cả các tiết mục của chương trình mà

"Nhưng, nhưng..."

"Đừng nhưng nhưng gì nữa". Tô Tố nắm lấy tay cô ta, "mày đừng có nghĩ công việc này là ai cho mày, dù sao thì đây cũng là cơ hội để mày thực hiện ước mơ, vả lại tao nghĩ lãnh đạo của mày cũng không phải vì những lời nói của Tiêu Lăng mà cho mày nhận công việc quan trọng như vậy, nếu vì Tiêu Lăng, họ cũng chỉ cần tạo một công việc bình thường cho mày đảm nhận, mỗi tháng chỉ đợi lãnh lương thôi, đằng này họ lại giao việc trọng trách nặng nề như vậy cho mày thì chắc họ đã nhìn thấy thực lực của mày rồi."

Tiểu Hy bị cô nói đến nổi do dự, "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi"

Một cơ hội tốt như thế, Tô Tố không muốn Tiểu Hy bị bỏ dỡ, đối với một người mới khởi đầu gia nhập làng giải trí, nếu không có người chống đỡ, cho dù có năng lực cỡ nào, thì từ từ cũng sẽ bị mai mòn, biết bao nhiêu người muốn trở thành nhất tỷ của làng giải trí đều phải chịu rất nhiều lịch sử chua xót, ví như mới bắt đầu vào làng giải trí thì có vô vàn lời mời uống rượu xã giao, nếu bị lợi dụng thì hiển nhiên là điều rất bình thường, nhưng khi nổi tiếng thì lại bị đào bới những điều xấu đó ra nói, sau này được liệt vào vết nhơ lịch sử vĩnh viễn không xóa được.

Với tính cách của Tiểu Hy chắc chắn sẽ không bao giờ uống rượu xã giao đâu, lại không biết nịnh nọt, muốn giỏi như là cáo mượn oai hùm cũng được, chỉ cần có được cơ hội này, thì chỉ cần phấn đấu vài

năm thậm chí chục năm, thì có gì mà không thể chứ?

"Vậy, vậy tao..."

"Vậy thì mày nên cố gắng làm" Tô Tố vỗ vai Tiểu Hy, giả vờ vui vẻ nói,"mày thử nghĩ về khía cạnh khác xem, Tiêu Lăng đối xử với chúng ta như vậy này, chúng ta còn phải tìm anh ta tính xổ, nếu bỏ qua thì quá dễ dàng với anh ta."

Tiểu Hy cắn ngón tay.

Nghe có vẻ hợp lý

......

Tại đại sảnh của khách sạn.

Sau khi buổi chiêu đãi kết thúc, hiện trường rất hỗn độn, vốn dĩ Mộ Bạch muốn qua nói câu cảm ơn với Tiêu Lăng, nhưng nhanh chóng không thấy bóng dáng Tô Tố, Mộ Bạch căng thẳng, lập tức cũng không thấy Tiêu Lăng ở đâu hết, anh liền chạy ra ngoài cửa phòng khách sạn, nắm lấy bảo an chất vấn,"có trông thấy cô Tô đi đâu không?"

"Cô Tô á, đã rời khỏi khách sạn rồi" Bảo an chỉ hướng cho Mộ Bạch,"Cô Tô và bạn cô ta đi qua hướng đó rồi, họ không có đi xe, tiên sinh đây có thể nhanh chóng đuổi kịp bọn họ thôi."

Mộ Bạch không còn để ý đến chuyện Tiêu Lăng ra sao nữa, liền rượt chạy lên tìm.

Tô Tố và An Tiểu Hy đi chậm rãi, và Mộ Bạch nhanh chóng bắt kịp họ.

"Này, Tô Tố..."

Tô Tố và Tiểu Hy nghe thấy âm thanh và quay lại nhìn. Tô Tố vẫn không có phản ứng gì, An Tiểu Hy thì khoa trương che miệng hét lên, "Á Á Á, Mộ Bạch sư huynh"

Tô Tố sửng sốt lại, "Tiểu Hy, mày quen Mộ Bạch à?"

"Quen chứ, đương nhiên là quen rồi, anh ta là nhân vậy quan trọng trong trường mình mà, Tô Tố đừng nói cho tao nghe mày không biết nhé, " Mộ Bạch sư huynh? " Người thần bí nhất trong sân trường, chỉ với chiếc quần âu không hiểu sao chinh phục biết bao người con gái.

Tô Tố lau mồ hôi.

Trước đây cô ấy thực sự không biết.

"Mộ Bạch, đã lâu không gặp."

"Thật sự rất lâu rồi" Mộ Bạch đứng trước mặt có vẻ như cảm thấy nghẹn ngùng, gương mặt thanh tú có chút e thẹn

, anh cười một cách ôn hòa, "buổi chiêu đãi của ngày hôm nay tôi đều đã chứng kiến, cô phát biểu rất hay"

"Cảm ơn"

"Á á á, Mộ Bạch sư huynh, một người sống chừng chừng như tôi đang đứng ở đây chào anh, mà anh lại không thấy à"

Ngoài Tô Tố ra, Mộ Bạch vẫn rất điềm đạm đối với người khác, anh gật đầu với Tiểu Hy, khí phái thanh tao và ưu nhã "Tiểu Hy sư muội."

"Ồ,anh biết tôi á?"

"Tiểu Hy sư muội rất nổi tiếng trong trường mà" Anh chắc chắn biết Tiểu Hy, anh đã yêu thầm Tô Tố ba năm, anh như nắm rõ các mối quan hệ của Tô Tố, An Tiểu Hy là người bạn thân nhất của cô, và cũng chỉ là người bạn duy nhất của cô, Mộ Bạch nhìn hai người cười và mở lời mời, "Vậy thì,... Hôm nay may mắn được gặp mặt hai người, tôi mời hai cô đi dùng bữa nhé!"

Chương 193

Đã bảo là buổi họp báo anh sẽ xem mà, cô rõ ràng nhớ là bữa họp báo hôm nay sẽ kết thúc, chậc chậc…. anh đâu phải là phóng viên, còn nói là trùng hợp gặp nhau.

“Hi hi, Mộ Bạch sư huynh, anh xác định là gặp tôi là sự trùng hợp à?” Tiểu Hy chớp mắt tinh nghịch.

Người đàn ông này chắc không phải đã có ý gì với Tô Tố nhà cô chứ.

Không ngờ lại không bị hai đứa con của Tô Tố làm hoảng sợ bỏ chạy, đây cũng hiếm hoi lắm, cô trước đó nói là muốn giới thiệu đối tượng với Tô Tố, nhưng người đồng nghiệp đó so với Mộ Bạch sư huynh thì…… chậc chậc, không thể sánh nổi được.

Với tình huống này thì……

Chỉ có hai khả năng thôi.

Không thì Mộ Bạch sư huynh là thật lòng thích Tô Tố, cho nên căn bản không quan tâm đến vấn đề Tô Tố có hay không có con. Thứ hai…. Mộ Bạch sư huynh thật ra là một người đàn ông nham nhở, chỉ là muốn lợi dụng Tô Tố, cho nên mới không quan tâm tình hình của Tô Tố.

Tiểu Hy nhìn vào nét mặt ôn hòa nhã nhặn của Mộ Bạch, thật lòng không thể có cách nào liên tưởng anh liên quan đến đàn ông nham nhở được.

Hơn nữa……

Tiểu Hy mút ngón tay của mình, cô trong trường học chưa từng nghe qua tác phong của Mộ Bạch có vấn đề, trái lại nghe nói anh thuộc hệ nam thần soái ca, xung quanh chưa từng có bạn bè khác giới, cũng chưa từng lăng nhăng với ai bao giờ, bạn học trong trường từng đồn rằng anh là dân đồng tính.

Hơn nữa còn là thụ……

Ặc…… Tiểu Hy khẩn trương vứt bỏ những thứ đen tối lộn xộn trong đầu ra, Mộ Bạch sư huynh đẹp trai ôn hòa đến thế, nhất cử nhất động đều hiện lên nhã nhặn quý phái, con người như thế thì làm gì có khả năng là thụ được!

“Tô Tố, vẫn chưa chúc mừng cô hôm nay đã giành lại được thế trở mình vẻ vang, để ăn mừng chuyện này, cô sẽ không từ chối lời mời của tôi chứ.”

“Nhà… nhà tôi còn có hai đứa trẻ.”

Mộ Bạch đã suy nghĩ ra cách trước, “Hay là như thế đi, tôi đưa hai người về, tiện thể rước hai đứa nhỏ rồi cùng nhau đi ăn cơm, hai đứa con của Tô Tố có thể đã mấy ngày không ra cửa rồi, chắc buồn chán lắm, vừa đúng có thể dẫn chúng đi hít thở không khí trong lành.”

“Thôi …… vẫn nên đợi đến tin tức của ngày mai ra rồi hẳn nói.” Lời thì cũng nói tới đây rồi, cô lại từ chối nữa hình như không nể mặt người ta lắm.

Tiểu Hy cũng sợ rằng cô sẽ từ chối, khẩn trương nắm chặt bàn tay

của Tô Tố, lén lút kề tai cô nói nhỏ, “Đồng ý đi đồng ý đi.”

Một đối tượng tốt biết bao để phát triển.

Tô Tố không thể cứ lấy lý do mình bị tình yêu tổn thương thì mãi mãi sẽ không kiếm bạn trai nữa chứ.

Cô cảm thấy Mộ Bạch sư huynh cũng hợp để tiến triển lâu dài lắm.

Hi hi.

“……. Được rồi, đi đâu thế?”

Mộ Bạch sợ Tô Tố sẽ mở miệng từ chối, trong lòng rất hồi hộp, nghe được lời đồng ý của Tô Tố, anh mới nhẹ lòng lại, anh cười cười hỏi, “Hai người muốn ăn món Trung hay món Tây?”

“Tôi sao cũng được, Tiểu Hy, cô muốn ăn gì?” Tô Tố ngoảnh đầu lại hỏi Tiểu Hy.

“Món Tây.”

Hi hi, món Trung cô ăn cũng nhiều rồi, muốn đổi sang khẩu vị khác.

“Tôi biết gần nơi đây có một nhà hàng món Pháp, trong đó đáng để suy nghĩ là món bít tết bò sốt tương, cũng khá là ngon, để tôi dẫn hai người đi thưởng thức.”

……

Sảnh lớn của khách sạn.

Phóng viên truyền thông đã toàn bộ rời khỏi.

Khi Tiêu Lăng vừa mới ngoảnh đầu lại nhìn, đã không còn thấy hình bóng của Tô Tố và An Tiểu Hy đâu cả.

“Tô Tố đâu?”

“Đi rồi.” Thư kí Trương nói, “ Vừa nãy tôi trông thấy cô Tô và cô An cùng nhau rời khỏi.”

“Có sắp xếp người đi tiễn không?”

“Vừa nãy Tiểu Trần có chạy theo …… “

Lúc nói chuyện Tiểu Trần đã cầm theo chìa khóa xe trở về, nhìn thấy Tiêu Lăng và thư kí Trương anh lắc đầu, “Lúc tôi chạy ra đã không còn thấy người rồi, tôi lái xe dọc theo đường về nhà của cô Tô một hồi cũng không thấy bóng dáng, họ có thể chưa về nhà.”

Tiêu Lăng nhíu chặt đôi mày.

Thư kí Trương nhìn thấy liền vội vàng nói, “Có khả năng là đi ăn mừng rồi, tâm trạng của cô Tô hôm nay chắc cũng khá tốt.”

“Uhm.”

Tiêu Lăng xoa lên đôi mày, cô ấy đi thư giãn cũng tốt, tâm trạng có thể sẽ khá hơn, nhưng…… sợ rằng cô ấy bị người khác nhận ra, nói sao đi chăng nữa tin tức sớm nhất cũng ngày mai mới lên báo. Anh dặn dò thư kí Trương, “Để bên bộ phận quan hệ công chúng phát hành tin hôm nay ra trước.”

“Vâng ạ.” Thư kí Trương gật đầu, nhìn sang thấy bộ dạng mệt lã của Tiêu Lăng, không nhịn được nói, “Tổng tài, hay là Ngài nên lên phòng

nghỉ ngơi một lát đi.”

Thư kí Trương từ Tiểu Trần biết hết mọi việc, mấy ngày nay lại tận mắt chứng kiến tổng tài quan tâm lo lắng đến chuyện cô Tô, theo như Tiểu Trần kể, từ ngày sau khi cô Tô dẫn hai đứa trẻ rời khỏi Cẩm Viên, tổng tài không còn có đêm nào có thể có ngủ ngon giấc được.

……

Trong phòng tổng thống của khách sạn Bến Hải.

Tiêu Lăng tắm rửa xong, nhưng làm sao cũng không ngủ được.

Anh đang mặc áo choàng tắm màu đen, châm một điếu thuốc đứng trước bên cửa sổ. Ánh nắng sáng chói che phủ lên người anh, xung quang anh đang cuộn một lớp ánh sáng chói, nhưng hiển nhiên thân hình anh lại càng cô đơn tiều tụy.

Anh hút xong một điếu lại tới một điếu.

Trong cái gạt tàn thuốc rất nhanh chất lên một đống tàn thuốc.

Anh quay người, nhìn vào căn phòng khách sạn quen thuộc, ở đây là nơi anh đã hai lần cùng với Tô Tố xảy ra tình một đêm, đối mặt với chỗ này, anh không tài nào ngủ được.

Tiếng chuông phòng reo lên.

Lòng Tiêu Lăng rung nhẹ, dập đi điếu thuốc rồi đi mở cửa.

Trông thấy người bên cửa ngoài, anh không che giấu nổi niềm thất vọng trên mặt mình, cau mày nhìn thư kí Trương, “Có chuyện sao?”

Vẻ mặt thư kí Trương khó xử, “Tổng tài….. cô Đường la lối ầm ĩ nhất định đòi đến gặp anh, đuổi làm sao cũng không chịu về.”

Đường Sảng?

Nhớ lại ngày đó Tô Tố ở lối đi trên hàng lang nghe được những lời nhục mạ, Tiêu Lăng bất chợt vẻ mặt lạnh băng, ngữ khí cũng trầm xuống, “Thư kí Trương, cô từ khi nào ngay cả sự việc cỏn con như vậy cũng giải quyết không được, đuổi không đi thì kêu gọi bảo vệ đến quăng cô ta đi.”

“Nhưng…… Đường Sảng nói trước đó trong buổi họp báo mở máy của bộ phim “Nhất Tiếu Nại Hà”, cô đích thực có lén lút gửi tấm hình cho phóng viên nữ, nhưng chưa từng chuyển tiền qua cho phóng viên nữ đó! Cho nên cô nói sau lưng còn có người muốn hại cô Tô! Hơn nữa người này còn nắm bắt rất rõ về hành tung của cô Tô, tôi nghĩ rằng lúc này cô ấy không cần thiết phải nói dối làm gì, cho nên tôi mới lên chuyển lời, cô Đường nói, cô có thể còn đoán được người mà muốn hại cô Tô là ai nữa.”

Sau lưng có người muốn hại Tô Tố?

Sắc mặt Tiêu Lăng trầm lại, “Để Đường Sảng qua đây.”

Thư kí Trương gật đầu, “Vậy tôi sẽ cho cô ấy lên.”

Chưa đầy năm phút, Đường Sảng đã xuất hiện trong phòng tổng thống. Vừa bước vào phòng cô đã khóc lớn bay đến chân của Tiêu Lăng, ôm chặt chân của Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng, không, Tiêu tổng, tôi cầu xin anh, cho tôi con đường sống, tôi biết lỗi rồi, tôi biết lỗi thật rồi, tôi không nên nói bậy bạ trước mặt truyền thông, anh cho tôi thêm cơ hội được không? Đừng đóng băng tôi…… Tôi không mấy dễ dàng

mới có được ngày hôm nay, Tiêu tổng tôi cầu xin anh, đừng đóng băng tôi, tôi cầu xin anh……”

Tiêu Lăng khinh ghét lấy chân đá cô ta ra.

Vẻ mặt đầy nước mắt của Đường Sảng, vẫn ngồi dậy bò tới.

Tiêu Lăng “Soạt” một cái đứng dậy, vẻ mặt cao to trừng mắt nhìn Đường Sảng, “Nói cái tôi cần nghe, không thì cút ra ngoài.”

Động tác bò của Đường Sảng lập tức dừng lại, cô là nghe thư kí Trương nhắc tới mới biết được có chuyện này, cô đích thực không có chuyển tiền cho phóng viên nữ kia, nhưng cô làm sao biết được ai muốn đối phó Tô Tố, cái người phụ nữ kia kẻ thù càng nhiều càng tốt, chết đi cho xong.

Và cô chỉ là mượn lý do này là để lên gặp mặt Tiêu Lăng. Cô ôm chặt lấy cái lọ nhỏ trong tay, đây là niềm hi vọng duy nhất có thể trở mình của cô.

Chương 194

“Cô nói tiền của cô phóng viên đó không phải là do cô chuyển?”

“Không phải tôi, đúng thật không phải là tôi,” Đường Sảng thề rằng, “Tiêu tổng, tôi dùng sinh mạng làm bảo đảm, tôi tuyệt đối không có chuyển tiền cho cô ta, lúc đầu đã là một tin tức lớn, tôi không sợ là cô ta sẽ không giở trò, hơn nữa vào lúc này rồi, tôi sẽ không nói dối nữa.”

Tiêu Lăng trầm mặc không nói năng, anh không tin lúc này Đường Sảng còn dám cả gan gạt anh.

Nhưng lúc trước anh đã từng điều tra thông tin của Tô Tố một lần, chi tiết của cô anh gần như thuộc hết, nhân duyên của cô tuy không tốt lắm, nhưng có một tài chính hùng hậu để đối phó cô thì không tệ tí nào. Tô Huệ đã không còn khả năng này, vậy…… trong âm thầm rốt cuộc còn có ai.

“Cô nói với thư kí Trương cô biết được là ai muốn hãm hại Tô Tố! Nói đi!”

Đường Sảng tức thời cứng miệng, ánh mắt cô lóe lên một tia sáng, nêu điều kiện với Tiêu Lăng, “Nếu như tôi nói ra, Tiêu tổng anh có thể nào……”

“Không thể.” Ánh mắt Tiêu Lăng khinh miệt nhìn cô, “Cô tưởng bản thân cô bây giờ còn có tư cách nêu điều kiện với tôi sao.”

Đường Sảng thất vọng hoàn toàn, cái lọ nhỏ trên tay lại càng nắm

chặt hơn.

“Được, tôi nói, tôi chỉ hi vọng sau này ngành giải trí tôi không còn sinh tồn được, nhưng còn có thể kiếm được công việc khác……”

Tiêu Lăng sửng sốt không thể tin được.

Đường Sảng từ dưới đất đứng dậy, nhìn thư kí Trương đang đứng trước phòng khách, cúi đầu nói, “Tiêu tổng, chuyện này rất là quan trọng, tôi muốn đơn độc nói với anh một người thôi.”

“Tổng tài, tôi xuống xem thử dưới lầu đã dọn dẹp xong chưa.”

“Đi đi.”

Thư kí Trương rời khỏi phòng, đóng cửa phòng lại, trong phòng chỉ còn lại Tiêu Lăng và Đường Sảng hai người.

“Cô có thể nói được rồi chứ.”

Đường Sảng cắn răng, không lẽ do chuyện của Tô Tố, anh không muốn nhìn thấy cô đến vậy sao! Tô Tố mới theo anh được bao lâu hả, cô thì đã theo anh được mấy tháng rồi, tại sao anh lại quan tâm Tô Tố đến thế, hoàn toàn không để tâm đến cô!

Cô hận tới tột độ.

Mắt cô chớp một cái, nước mắt lại bắt đầu lấp lánh, siết chặt lọ sứ trong tay, từng bước từng bước bước đến gần Tiêu Lăng.

“Hãy cứ đứng đó nói.”

“……”

Ngay cả đứng gần anh cũng ghét đến thế!

Đường Sảng lại càng phẫn nộ, cô kìm nén tâm trạng đứng ở chỗ cách xa Tiêu Lăng hai bước, cô nhìn vào cửa sổ đóng chặt, trong lòng vui mừng không tưởng.

Đúng thật là ông trời cũng giúp cô.

Tay cô lén lút lấy cái lọ nhỏ ra, trong cái lọ này là thuốc kích dục mà cô tốn rất nhiều tiền nhờ cô bé trợ lý đi mua, mùi hương của chất lỏng lan tỏa rất nhanh, chỉ có nơi đóng kín mới ngửi được, rất nhanh sẽ khiến cho anh có dục vọng mãnh liệt, quan trọng hơn là, phái nữ sau khi ngửi xong cơ hội có thai lại được tăng cao hơn.

Cô không tin là nếu cô có con rồi, Tiêu Lăng còn đối xử với cô như vậy.

Hô hô……

Cô nghe nói ông nội của Tiêu Lăng rất thích trẻ con, nếu như cô có con rồi, cho dù không lấy được lòng anh, chí ít cũng phải bắt anh trả tiền trợ cấp nuôi con, cô cả đời này có thể sống cuộc sống của bà hoàng rồi!

Hương thơm tỏa đi rất nhanh, Đường Sảng sợ hãi Tiêu Lăng phát hiện, liền nói chuyện với anh để thu hút sự chú ý của anh, “Thật ra người muốn hại Tô Tố không ít, nhưng chi cả mười mấy ngàn đi đối phó với cô ấy, những người xung quanh cô không hề có năng lực này, chí ít những người trong học viện điện ảnh có thể loại trừ trước.”

Vẻ mặt Tiêu Lăng hiện lên không mấy kiên nhẫn, “Đây đều là những

lời nói cô muốn nói với tôi à?”

Toàn là những lời nói không có giá trị!

Anh cần là cái tên người thiết thực.

“Tiêu tổng…… anh nghe tôi nói tiếp.” Đường Sảng tiếp tục bịa chuyện, “Tôi cảm thấy có một người có năng lực như thế, hơn nữa có động cơ để làm điều này--- Mạc Oanh Oanh! Thật ra trước đó lúc tôi và anh đang quen nhau, Mạc Oanh Oanh đã âm thầm đến tìm tôi, ngữ khí của cô ấy không tốt lắm, dựa trên thân phận Mạc gia đại tiểu thư nói xiên nói xỏ tôi, còn cảnh cáo tôi nếu không rời xa anh, nhất định sẽ dùng thủ đoạn đối phó tôi.” Đường Sảng cười khinh bản thân, “Tôi chỉ là một người tình của anh mà cô ấy đã như vậy, đừng nói rằng là anh đã thích Tô Tố, đối với cô ấy đó quả thực không thể nhẫn nhịn. Tôi và Mạc Oanh Oanh chỉ gặp nhau có một lần, nhưng luôn cảm thấy cô ấy là nhân vật ác, cho nên…..”

Đường Sảng cố ý chỉ nói một nửa, để người khác phải đoán phần còn lại.

Mạc Oanh Oanh.

Tiêu Lăng khinh ghét nhíu chặt mày.

Tại vì hồi nhỏ anh với Mạc Tầm không hợp nhau, đối với đứa theo sau Mạc Tầm là Mạc Oanh Oanh lại càng không ưa hoàn toàn, nhưng đứa nha đầu đó lại rất biết giả ngoan trước mặt trưởng bối, không những là bảo bối của lão gia nhà Mạc, ông nội của anh cũng ấn tượng khá tốt với cô ta.

Hai năm trước ông nội đã đề xuất liên hôn với nhà Mạc, đã hỏi qua ý kiến của anh, lúc đó cuộc sống riêng tư của anh hỗn loạn đến không

chịu được, cảm thấy lấy ai thì cũng như nhau.

Phụ nữ thôi, tắt đèn rồi chẳng phải đều như nhau sao!

Cho nên anh không từ chối, chỉ là từ đó đến giờ đều bận rộn, cho nên hai năm này chỉ là lời hẹn ước trên miệng, mỗi lần tới dịp tết đều đến nhà đối phương thăm hỏi, nhưng cũng chưa chính thức làm nghi thức đính hôn.

Trong hai năm đó anh càng ngày càng có ý định giải trừ hôn ước, nhất là sau khi gặp được Tô Tố.

Không còn chuyện khác.

Người phụ nữ này lúc chưa đính hôn với anh còn giống như là một tiểu thư đài các, nhưng sau khi có được lời hẹn ước đầu môi của các trưởng bối thì bắt đầu lấy thân phận là vị hôn thê của anh, ngang tàng thông báo cho bên ngoài mối quan hệ của hai người, cho đến trong xã hội thương lưu ở thành phố A bây giờ, ai ai cũng đều biết Mạc Oanh Oanh là vị hôn thê của anh! Không những như thế, người phụ nữ đó còn rất dính người, trước đó anh đối với vị hôn thê này tuy không thích, nhưng bề mặt công phu cũng phải nên có, ví như mỗi tuần đều hẹn cô ta đi ăn cơm một lần, nhưng Mạc Oanh Oanh lại muốn 24/24 dính lấy anh. Anh lúc đầu đã là một người lạnh lùng, Mạc Oanh Oanh cũng không phải người phụ nữ mà anh thích, đương nhiên là chịu đựng không được rồi.

Lúc trước khi gặp được Tô Tố thì anh đã có ý định muốn giải trừ hôn ước, cho nên quãng thời gian cứ cư xử lạnh nhạt với cô ta.

Rồi sau đó nữa là cô ta đi du lịch nước ngoài, từ đó cho đến bây giờ.

Mạc Oanh Oanh từ khi trở thành “vị hôn thê” của anh, đối với những

người phụ nữ xung quanh anh đều đề cao cảnh giác, ngay cả thư kí Trương đều bị cô ta cảnh cáo âm thầm, loại phụ nữ như thế, nói với anh rằng sẽ đối phó với Tô Tố…… Tiêu Lăng tin thật đấy.

Hơn nữa hai tháng nay Mạc Oanh Oanh tuy rằng vẫn còn ở nước ngoài, cũng chưa từng gọi qua một cú điện thoại hay nhắn qua một tin nhắn với anh, nhưng ai cũng không thể bảo đảm được cô ta không biết được sự tồn tại của Tô Tố!

Và cô ta….. đích thực có đủ tài chính để tìm hiểu toàn bộ động tĩnh của Đường Sảng và Tô Tố.

Đầu óc của Tiêu Lăng xoay chuyển rất nhanh.

Anh lập tức gọi điện thoại cho thư kí Trương, "Đi điều tra ngay tiền của phóng viên nữ đó được chuyển khoản từ tài khoản qua, chiều hôm nay phải có kết quả cho tôi, còn nữa…… điều tra thử Mạc Oanh Oanh hiện giờ đang ở đâu."

Trong lúc anh nói chuyện, chất lỏng trong lọ nhỏ mà Đường Sảng cầm trên tay đã bắt đầu phát huy tác dụng, cô thậm chí còn ngửi được mùi hương mờ nhạt, cũng cảm giác được toàn thân đang bắt đầu nóng lên.

Cúp điện thoại, sắc mặt của Tiêu Lăng đã không còn tốt với Đường Sảng, "Cô có thể ra ngoài rồi."

Đường Sảng nghi hoặc nhìn vào Tiêu Lăng, anh…. tại sao lại hoàn toàn không có bất thường gì?

Lúc này cô đương nhiên không thể ra ngoài, Đường Sảng cảm thấy bối rối phải làm sao để kéo dài thời gian lâu hơn. Sự nóng rực trong thân thể ngày càng tăng lên, cô thử dò thám nhìn vào Tiêu Lăng, liền

trông thấy vẻ mặt của Tiêu Lăng cũng bắt đầu đỏ lên, trong lòng Đường Sảng nhẹ nhõm một chút.

Hình như…. đang trúng chiêu rồi.

Đường Sảng tiến gần thêm Tiêu Lăng một bước.

Và lúc này, Tiêu Lăng cũng cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi của cơ thể, Đường Sảng vừa tiếp cận là anh đã ngửi được một mùi hương bất thường, sắc mặt Tiêu Lăng thay đổi, anh liền nắm chặt cánh tay cô, giận dữ quát lên, “Cô đã làm gì rồi!”

Chương 195

“ Xoảng!”

Chiếc bình nhỏ trên tay Đường Sảng rơi xuống đất, phát ra âm thanh rạn nứt, những mảnh vỡ nhỏ vụn văng lên đâm trúng chân cô ta, cô nhịn đau, ôm chặt Tiêu Lăng không buông tay.

“ Tiêu Lăng, bây giờ cái gì em cũng không cần nữa, em thật sự yêu anh, xin anh hãy cho em thêm một lần nữa.”

“ Cút!”

Tiêu Lăng nhìn chiếc bình tan vỡ kia, biết rằng Đường Sảng chắc chắn đã làm gì đó,anh dùng sức đẩy mạnh Đường Sảng ra, lập tức gọi điện thoại cho thư kí Trương.

“ Không được.” Đường Sảng bị làm cho khiếp sợ, với tình hình hôm nay, nếu như cô không vùng lên, thì coi như xong đời, cô bổ nhào qua, dùng sức víu lấy vai của Tiêu Lăng, làm cho điện thoại anh buộc phải rơi xuống đất, “ Tiêu Lăng, tình nghĩa phu thê vẫn còn đó, chẳng lẽ anh không nể tình chút nào với em sao? Hiện giờ em chỉ có một yêu cầu duy nhất này, anh muốn em thêm một lần nữa thôi... lần này em bảo đảm không quấy rầy đến anh, sau này anh không muốn nhìn thấy em cũng không thành vấn đề, em sẽ không xuất hiện trước mặt anh, cầu xin anh, cho em thêm một lần nữa...”

Cô vừa nói, nhanh chóng cởi đi áo khoác trên người, hôm nay cô cố tình ăn mặc thật đẹp, trên người mặc chiếc áo khoác màu kem, lộ ra đôi chân thon dài trắng trẻo, chân mang đôi bốt da màu đen, cô cởi

áo khoác đi, bên trong lại không mặc gì cả, chỉ mặc một ** tình thú màu đen. Cô ôm chặt lấy Tiêu Lăng, tay đã thăm dò vào bên trong áo tắm màu đen của anh, “ Tiêu Lăng... em chỉ muốn một lần thôi, thật sự là lần cuối cùng, em biết em không đẹp bằng Tô Tố, cũng không được lòng anh như Tô Tố, nhưng mà em yêu anh, em thật sự yêu anh. Anh có thể hiểu được cảm giác khao khát muốn đến gần một người, nhưng lại không có cách nào đến gần không?”

Đôi tay cự tuyệt của Tiêu Lăng dừng lại.

Khao khát đến gần một người, nhưng lại không có cách nào đến gần được

Câu nói này hoàn toàn là tiếng lòng hiện giờ của anh.

Đường Sảng thấy Tiêu Lăng không phản kháng nữa, tưởng anh đã thỏa hiệp, trên mặt hiện lên tia vui vẻ. Một tay luồng vào áo tắm của anh sờ sờ ngực anh, tay còn lại đi cởi dây áo tắm của anh, nhưng rõ ràng cô ta vui mừng quá sớm, vẫn chưa đợi cô ta cởi dây áo tắm ra, Tiêu Lăng đã nắm chặt tay cô ta lại.

Anh dùng sức rất mạnh, Đường Sảng đau đến kêu gào lên, “ đau, Tiêu Lăng em đau quá.”

Đôi mắt Tiêu Lăng đỏ lòm không chút lưu tình đẩy cô ta ra, nhìn thấy Đường Sảng ngã xuống đất, anh một chân đá chiếc áo khoác dưới đất lên người cô ta, “ cút”

“ Tiêu Lăng...”

Đường Sảng không tin nổi, tự dâng hiến mình như vậy, sao anh ấy lại không muốn chứ?

Cảm giác sao động trong người Tiêu Lăng làm thế nào cũng không đè nén lại được, hô hấp anh ngày càng nặng nề, đôi mắt cũng càng ngày càng đỏ, anh sải bước đến bên cửa sổ mở cửa ra cho thoáng khí.

“ Vô dụng thôi, chất lỏng đó gặp không khí sẽ lập tức bay hơi, chỉ cần hít vào trong cơ thể thì sẽ có tác dụng, bây giờ anh làm tan hết đi những mùi hương trong phòng cũng vô dụng.” Cơ thể Đường Sảng cũng càng ngày càng nóng, đôi má cô đỏ rực, ánh mắt mị hoặc, vứt đi áo khoác trên người đứng dậy lần nữa, cô đưa tay cởi ** của mình ra, “ Tiêu Lăng... anh chưa từng đè nén ** của bản thân, bây giờ lại thủ thân vì ai? Anh nghĩ thử xem, cho dù anh làm như vậy, sẽ có người nhớ đến cái tốt của anh sao? Buổi họp báo lúc nãy, Tô Tố gạt anh ra một cách dứt khoát, người ta vốn dĩ không để tâm đến anh... cho nên anh cần gì phải làm vậy.”

Đường Sảng từ từ đến gần Tiêu Lăng, lí trí của cô dần dần bị ** chiếm đoạt đi, từ trong miệng dần dần phát ra tiếng ** kiều mị, “ ưm... Tiêu Lăng, cho em...”

Tác dụng thuốc này rất mạnh, lí trí của Tiêu Lăng dần dần bị tán loạn đi.

Nhưng trong đầu anh vẫn giữ lại một tia tỉnh táo.

Với tình hình hiện giờ giữa anh và Tô Tố, hễ anh làm chuyện gì có lỗi với cô, cho dù Tô Tố nể tình các con e rằng sau này sẽ không tha thứ cho anh nữa.

“ Ầm!”

Anh đưa tay đấm một cú thật mạnh lên kính, tấm kính dày nặng bởi vì một cú đánh của anh mà biến thành mạng nhện, những mảnh vỡ

thủy tinh đâm vào xương ngón tay anh, trong nháy mắt máu chảy đầy cả bàn tay phải anh, cơn đau dữ dội khiến sắc mặt anh trắng bệch, nhưng tinh thần đã tỉnh táo lại.

Đường Sảng bị hành động của Tiêu Lăng làm giật nảy mình, vẫn còn một tia tỉnh táo, “ Tiêu, Tiêu Lăng...”

Tiêu Lăng lớn như vậy, lần đầu tiên bị người khác mưu tính.

Ánh mắt anh hung ác nham hiểm mà nhìn Tô Tố, Đường Sảng toàn thân trần trụi chỉ cảm thấy phía sau lưng lành lạnh, răng lại run cả lên.

“ Tiêu... Tiêu Lăng.”

“ Cô có phải cần đàn ông đến như vậy không?”

“ Không không không không” cuối cùng Đường Sảng biết sợ rồi, thấy Tiêu Lăng từng bước đến gần, liền liều mạng lắc đầu, “ em không cần nữa, em sai rồi... Em đi, em sẽ đi ngay lập tức.”

Cô khom lưng lại, toàn thân run rẩy chạy đi nhặt quần áo trên đất.

Tiêu Lăng trước mắt này đáng sợ quá, như tu la bước ra từ trong địa ngục, cô hối hận rồi, cô không nên đùa với người đàn ông này.

Đường Sảng run rẩy đi nhặt quần áo, vẫn chưa kịp đợi cô nhặt lên thì nghe thấy một âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị, “... muộn rồi”

Từ trước đến nay Tiêu Lăng anh là người đàn ông vô tâm vô tình, người đã từng mưu tính anh, anh chưa bao giờ dễ dàng mà bỏ qua.

“ A!”

Đột nhiên Đường Sảng bị anh nắm chặt lấy cổ tay, những giọt máu từ trên tay anh chảy xuống cánh tay cô, mùi máu tanh dinh dính dọa đến ** của Đường Sảng mất hết, cô dùng sức vùng vẫy, “ buông tôi ra, tôi muốn rời khỏi đây, tôi muốn về nhà...”

Tiêu Lăng không chút lưu tình quăng Đường Sảng vào trong phòng tắm, ở bên ngoài khóa trái cửa lại.

“ Ầm ầm ầm” Đường Sảng dùng sức đập vào cửa, “ mở cửa, mau mở cửa cho tôi”

Tiêu Lăng không đếm xỉa cô ta nữa, gọi điện thoại cho Tiểu Trần, “ gọi bác sĩ gia đình qua đây, sau đó tìm Lãnh Mạc mang theo mấy người qua đây”

Chưa tới năm phút Tiểu Trần đã dẫn theo mấy tên xăm hình, tóc nhuộm đủ các màu đỏ màu vàng, vừa nhìn đã biết đây là những côn đồ xã hội đen, vào trong phòng tổng thống, Tiểu Trần thấy tay bàn tay đầy máu của Tiêu Lăng, vẻ mặt kinh hãi, anh nhanh chân bước lên phía trước, “ tổng tài, có sao không?”

“ Không sao.” Tiêu Lăng hờ hững nhìn bàn tay đầy máu, vẻ mặt thờ ơ như đây không phải là tay của mình, trong lòng anh vẫn còn cảm giác ngột ngạt khó thở, “ đã gọi bác sĩ chưa?”

“ Đã gọi rồi, lát nữa sẽ qua đây.”

Lúc này Đường Sảng trong phòng tắm đã chịu không nổi tác dụng của thuốc, bắt đầu kiều mị ** lên, ** của cô ta thật sự quá lớn tiếng, cho dù cách một cánh cửa cũng nghe rất rõ.

Cũng thật là **

Tiêu Lăng khinh thường vô cùng.

Giọng của Đường Sảng?

Tiểu Trần kinh ngạc nhìn qua Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn vào mấy tên côn đồ ở phía sau Tiểu Trần một cái, dặn dò Tiểu Trần, " mở một căn phòng cho họ và Đường Sảng, mọi chi phí tôi trả."

Tiểu Trần bỗng trở nên kinh ngạc, sau đó liền hiểu hết mọi việc.

" Vâng, tôi đi liền."

Mấy tên côn đồ đó cũng hưng phấn đến mở to mắt, họ đều là những tay đấm cấp thấp nhất, vẫn có thể có phúc lợi này, Đường Sảng đó, đại minh tinh a.

Tiêu Lăng đã không còn chút thương tiếc nào đối với Đường Sảng.

Nếu cô ta thiếu đàn ông như vậy, vậy anh sẽ tặng cho cô ta một xấp, tin chắc rằng với tình trạng dục hỏa thiêu đốt toàn thân của cô ta hiện giờ tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Dám mưu tính anh, thì phải có sự chuẩn bị cho việc trả giá.

Chương 196

Bên đó Tiêu Lăng nhịn đến nỗi ngọn lửa dục vọng ấy sắp thiêu đốt cả người mình.

Bên này Tô Tố ba người đang ngồi gọi món trong một không gian ưu nhã tại một nhà hàng pháp. Mộ Bạch dẫn hai người đến một nhà hàng bít tết của Pháp gần đây, trong tiệm bố trí vô cùng trang nhã, ba người vừa ngồi xuống, nhan viên phục vụ đã đem menu đến, phục vụ ở đây lại toàn là người Pháp mắt xanh tóc ánh vàng ánh kim.

Mộ Bạch vô cùng chu đáo ga lăng đưa menu cho hai cô gái.

Tiểu Hy mở menu ra đầu óc quay cuồng trong giây lát.

WTF.

Biết là nhà hàng Pháp chính cống, nhưng không nhất thiết phải toàn là tiếng Phát, trên đó cả một chữ cũng không dịch, Tiểu Hy nhìn một xâu chuỗi chữ cái kia, đầu óc cưng đơ, cô nhìn Tô Tố, hạ thấp giọng, “Tô Tố, cô biết tiếng Pháp không?”

“...”

Cô chỉ biết, kiếp trước của cô, từ lâu đã vào ngành giải trí, đến trường học cũng chả đi được mấy lần, mà kiếp này cô mới cấp ba đã có con rồi, đẻ con xong nghỉ học một năm, tiếp đó là nuôi con, có thời gian thì đi làm kiếm tiền, không nghĩ cũng biết, học tập không giỏi. Ngay cả tiếng Anh cô còn không biết hết, đừng nói đến tiếng Pháp.

Tô Tố và Tiểu Hy hai mắt to nhỏ nhìn nhau.

Mộ Bạch nhanh chóng thấy có điểm gì đó bất thường hiện lên ở hai khuôn mặt, lại nhìn thực đơn, nhất thời đầu óc rối lên, anh chỉ nghĩ tới ưu tiên phụ nữ trước, mà quên đi một việc quan trọng, anh ôn hòa đề nghị, "Hay là, tôi gọi thay các cô nhé?"

"À, vậy thì không gì tốt bằng, vừa may là tôi và Tố Tố cũng chưa từng đến tiệm này, cũng không biết món gì ngon." Tiểu Hy nhanh chóng đẩy thực đơn cho Mộ Bạch, " Mộ Bạch sư huynh anh gọi đi."

"Bít tết tiêu đen thì sao, bít tết tiêu đen ở đây làm rất vừa vị, thịt bò cũng được nghiên cứu rất kĩ, dùng phần non nhất của sườn bò, thịt rất nạc, không có chút chất béo nao."

"À, được đó được đó."

"Tô Tố cô thì sao?"

"Cũng được"

Mộ Bạch gọi ba phần bít tết tiêu đen, lại gọi thêm một phần trái cây xà lách, và hai ly nước ép, "Các cô muốn chín mấy phần?"

"Năm phần"

"Tôi muốn chín sáu phần." Tiểu Hy giơ tay.

"Được rồi." Mộ Bạch đẩy thực đơn lại cho phục vụ, dùng tiếng pháp nói," Ba phần bít tết tiêu đen, hai phần chín năm phần, một phần chín sáu phần."

"Được, xin ngài đợi xíu." Phục vụ cũng đáp lại bằng tiếng Pháp.

Tiểu Hy lặng lẽ gửi cho Tô Tố một tin nhắn," Tố Tố yêu dấu, Mộ Bạch sư huynh thật giỏi phải không? Tiếng Pháp lại nói lưu loát vậy!"

Tô Tố đồng cảm, nhưng trước mặt Mộ Bạch mà nhắn tin cũng không hay, nên nói chuyện với Mộ Bạch.

"Đúng rồi, sao hôm nay anh lại đến cuộc họp triệu tập kí gải, không phải lại bị kéo vào chứ?"

Mộ Bạch lúc đổi diện với Tô Tố đều giống như một người con trai mới lớn tỏa ánh hào quang, hở một chút là đỏ mặt, anh ngại ngùng đáp lại," Từ một người bạn của tôi tôi được biết hôm nay ở khách sạn Marina có tổ chức cuộc họp kí giả, nên nhờ bạn bè giúp đỡ trà trộn vào trong xem tình hình, thấy cô không sao là tốt rồi."

"Cám ơn anh." Trong lòng Tô Tố ấm áp lên.

"Đừng khách sáo, chúng ta đều là bạn bè, với lại sau cuộc công bố với kí giả xong, chắc hai ngày nữa dẽ bắt dầu quay <Nhất tiếu Tiêu Nại>, tới lúc đó mình hợp tác chung, quan tâm nhau là điều nên làm."

Nhắc đến việc này Tô Tố có chút choáng váng, "Mấy ngày nay tôi vẫn chưa xin lỗi đạo diễn Trần Đông."

"Yên tâm đi, đạo diễn không trách cô đâu, hai hôm nay còn nói tôi vai chính lúc nào cũng giữ cho cô đó." Mộ Bạch nhẹ nhàng an ủi Tô Tố, "Cô cũng đừng ấy náy, đợi mai tin tức ra rồi, ai cũng biết đã hiểu lầm cô, đợi lúc <Nhất Tiếu Tiêu Nại> tác phẩm mới này ra cũng sẽ vì cô mà được nhắc đến, như vậy cũng như tuyên truyền cho phim mới rồi.

Tô Tố lòng nhẹ nhõm hơn, chân thành đáp lại, "Cám ơn sự an ủi của

anh."

Mộ Bạch có chút choáng, "Tô Tố, chúng ta đều là bạn, đừng vì chút chuyện nhỏ này mà cám ơn, quá xa lạ rồi."

"Đúng vậy đúng vậy, Tố Tố, Mộ Bạch sư huynh nói đúng, con người cô, hay khách sao quá xa lạ rồi." Đồ uống đã bưng lên, Tiểu Hy uống hai ngụm, nghe lời Mộ Bạch xong lập tức nói với anh ta, "Mộ Bạch sư huynh, anh cũng đừng trách Tố Tố, con người cô ta lúc anh còn ở trường chắc có nghe qua, mọi người cứ nói cô lạnh lùng cao ngạo thật ra là con nha đầu này không biết bắt chuyện giao lưu với người khác."

Điều này anh ta đương nhiên biết. Mộ Bạch cười rồi nói tiếp, Bít tết bò sắp ra rồi, Tiểu Hy ăn ít đồ tây thôi, không phải chưa ăn qua bít tết sao, nhưng....

Cô dùng lực cắt.

"xẹt_" một tiếng, Tiểu Hy lúc ngẩn đầu lên thấy mọi người trong nhà hàng đều nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc kì lạ.

Dù bình thường cô mặt hơi dày một chút, nhưng lúc này cô không chịu được mặt đỏ cả lên.

Mộ Bạch lặng lẽ đem phần thịt bò đã cắt xong, đẩy trước mặt Tiểu Hy, lại lấy đĩa bít tết chưa dùng của cô kéo về phía mình.

Tiểu Hy như được món hời lướn, "Mộ Bạch sư huynh thật là chàng trai ấm áp."

Câu này mà bị Tôn Viễn nghe được nhất định sẽ cười không ngớt, Mộ Bạch thằng nhóc này xem ra thì dịu dàng thân thiết, nhưng thực

tế thì, trừ phi là người anh ra quen biết anh ta, nếu không phải với ai anh cũng đều lễ phép, với ai cũng cách một tầng,

Cũng không nghĩ xem, với sự lạnh lùng bá đạo như Tiêu Lăng, còn có một thân ma vương quái quỷ như Tôn Viễn, lại thêm giao du với người hắc đạo lạnh lùng mà có thể chơi từ nhỏ đến lớn, có thể thấy Mộ Bạch không giống như khuôn mặt đầy vô hại của mình.

Nhưng Tiểu Hy cũng không nghĩ nhiều vậy, đã ở trên người Mộ Bạch dán tem "Đàn ông tốt".

Ay Ay Ay

Tiếc là tiếc là, Mộ Bạch người ta chỉ nhắm vào Tố Tố nhà cô, nếu không người đàn ông cực phẩm như vậy, cô thật muốn ăn tươi nuốt sống.

Mộ Bạch cắt bít tết cho Tiểu Hy xong, cắt cho Tô Tố sẽ tự nhiên hơn nhiều.

"Cám..." Thấy ánh nhìn ngừng lại của Mộ Bạch, Tô Tố đã đem từ Cám ơn định nói rút lại rồi. Cô ta mỉm cười, "Được rồi, không nói cám ơn, mau ăn đi, đợi chút nguội rồi không ngon đâu."

"Được "

Mộ Bạch đâu có tâm trạng ăn uống, đây là lần đàu tiên anh ăn cùng Tô Tố, cô hội hiếm nhưu vậy, bề ngoài anh tỏ ra điềm tĩnh, nhưng bên trong đã giãy sóng.

Gần một tháng trở lại đây, mối quan hệ của anh và Tô Tố đã có sự tiến triển lớn.

Từ việc Tô Tố không nhận ra nha ta, đến xem anh ta là bạn, lại cùng nhau ăn cơm, tốc độ như vậy đến nghĩ anh ta cũng không dám.

Ba người vui vẻ ăn hết buổi cơm trưa.

Ăn xong. Mộ Bạch vẫy tay biểu thị ý muốn thanh toán.

Tiểu Hy và Tô Tố vô tình thấy tờ hóa đơn tính tiền, kinh ngạc đến miệng không khép lại được.

WTF

Đây là bít tết gì mà mắc vậy.

Nếu là một bữa cơm với giá cả bình thường, Tô Tố cũng yên lòng chấp nhận cho qua được, nhưng cái này quá mắc, ba phần bít tết thêm một phần xà lách và hai ly nước ép, mà tới bốn con số, vậy thật quá mắc.

Tô Tố nhìn Mộ Bạch, anh ta hôm nay ăn mặc giống giản dị giống thường ngày, cũng một bộ áo sơ mi trắng, Một quần jean hơi trắng ngà đi một đôi giày bố trắng, cả người không có đồ trang trí nào, sạch sẽ và đơn giản...

Lúc Tô Tố nghèo đến rớt mùng tơi cũng ăn mặc như vậy.

Anh ta chỉ là một học sinh, tiền đâu ra nhiều vậy, nói không chừng một bữa ăn là cả tháng sinh hoạt phí của anh ta.

Tô Tố nhanh chóng giữ tay Mộ Bạch, lấy tay móc túi tiền, “Mộ Bạch, bữa này tôi đãi.”

Chương 197

“Không được, nói rồi hôm nay anh mời mà”

Mộ Bạc nhanh chóng rút ví trả tiền, chuyện cười, anh không dễ dàng ăn một bữa cơm với Tô Tố, làm sao có thể để cô ấy trả tiền càng hơn thế, người trong giới bọn anh, chỉ cần đi ra ngoài ăn cơm mua sắm với bạn giới tính nữ, thì không có đạo lý để bạn giới tính nữ phải trả tiền.

Tiểu Hy nhìn hóa đơn cũng vô cùng ái ngại, Mộ Bạch ở trong trường rất thần bí, đúng thật là chưa có nghe qua gia thế.

Nếu như là công việc phổ thông, một bữa cơm ăn lên đến hàng nghìn, đích thực là chuyện xa xỉ, cô giơ tay lên biểu đạt bản thân có lời muốn nói, Mộ Bạch và Tô Tố cùng lúc quay sang nhìn cô, Tiểu Hy đề nghị, “hay là chúng ta AA (chia đôi)”

“Được”

“Không được”

Đồng ý là của Tô Tố, từ chối là của Mộ Bạch

Mộ Bạch rất kiên định lấy từ trong túi ví tiền ra, móc ra tấm thẻ giao cho nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ dùng tiếng Pháp hỏi, “có mật khẩu không ạ?”

“Không có”

“Vâng, tiên sinh xin đợi chút”

Tô Tố nhìn thấy Mộ Bạch tự lấy ra thẻ, bỗng chốc hối hả, “không được không được, Mộ Bạch, bọn em không thể lợi dụng anh được, anh vẫn còn đang đi học, lấy đâu ra nhiều tiền vậy”

Mộ Bạch cười khổ.

Chẳng lẽ anh ăn mặc rất giống người nghèo sao?

Anh âm thầm cúi đầu nhìn chiếc áo trắng và quân jean của bản thân, nhãn hiệu logo của quần áo và giày đều được giấu đi rất kín, không dễ dàng bị nhìn thấy. Anh chỉ là người thích mặc thoải mái một chút thôi, bộ quần áo này một chút cũng không rẻ hơn nhãn hiệu lớn quốc tế, toàn bộ đều là quần áo từ trong của hàng đã mấy trăm năm kế thừa ở Anh Quốc, với lại toàn làm thủ công......

Mộ Bạch không có giải thích, chỉ cười và nói, “anh không phải đã nhận nam diễn viên chính của {Nhất Tiếu Nại Hà} đó sao? Trước đây cũng chạy diễn viên quần chúng, thỉnh thoảng còn đi quay quảng cáo gì đó nữa, yên tâm đi, anh có tiền”

Tô Tố hoàn toàn không tin.

Mộ Bạch so với cô và Tiểu Hy còn lớn hơn mấy tuổi, như cô nhìn thấy, Mộ Bạch muốn khí chất có khí chất, cô cũng cùng anh đối thoại lời phim rồi, diễn xuất cũng đặc biết tốt, mà lại muốn nhan sắc có nhan sắc, nhung tại sao trong học viện điện ảnh lâu như thế vẫn không trở lên nổi tiếng? Nói cho cùng thì không có mối quan hệ, mà không có mối quan hệ đằng sau ẩn giấu một vấn đề trọng đại đó là không có tiền.

Bây giờ ăn cơm xã giao đâu đâu cũng đều cần tiêu tiền, không có tiền đi đâu kiếm mối quan hệ?

Càng hơn thế, {Nhất Tiếu Nại Hà} bộ phim này còn chưa mở máy quay, cho dù có mởi máy quay rồi, anh ấy một diễn viên mới, thù lao có thể có bao nhiêu? Chắc cũng bằng cô thôi? Thù lao của cô có bao nhiêu cô rõ hơn ai hết, mức độ chi tiêu ở thành phố A cao như vậy, chút thù lao đó thực tế hoàn toàn không đủ xem.

Tô Tố kiên định moi từ trong túi lấy ra tiền mặt, “Mộ Bạch, số tiền này anh bắt buộc phải giữ, nếu không thì là không coi em là bạn bè rồi”

“.....”

Mộ Bạch buồn cười lại bất lực.

Xem ra anh về sau cần phải ăn mặc nhiều hơn, không thể tiếp tục mặc đơn giản thế này nữa, bởi vì sẽ khiến Tô Tố nghĩ anh là học sinh nghèo.....ái, cần phải biết, truyền thông Tinh Quang thực chất anh cũng có 20% cổ phần, còn có tập đoàn của gia đình Tôn Tử anh cũng có 5% cổ phần, càng hơn thế......tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ của Tiêu Lăng lúc mới khởi nghiệp, anh cũng đầu tư một phần, cổ phần cũng đạt đến 5%, còn có mấy địa điểm giải trí của Lãnh Mạc......anh đều có cổ phần.

Vì vậy không hề nói khoa trương, anh ta một năm không có làm cái gì, chỉ đợi cuối năm chia hoa hồng, hoa hồng của một năm ít nhất đều có thể đạt đến 11 con số.

Tính ra thì anh còn là một nửa chức ông chủ của Tô Tố.

“Mộ Bạch, anh đang nghĩ cái gì vậy?”

“Không có” Mộ Bạch tỉnh lại, dở khóc dở cười, “khoản tiền này nói thế nào thì anh cũng không thể nhận, Tô Tố, anh đúng thật là có tiền”

Anh thật sự bất lực rồi, lại là lần đầu ở trước mặt một người nói một cách nghiêm trọng bản thân có tiền.....anh nhìn về phía mặt Tô Tố, cô rõ ràng vẫn không tin.

“Mộ Bạch.....”

Mộ Bạch động não, động tác mạnh mẽ từ trong tay của Tô Tố lấy ra ví tiền, sau đó nhét tiền vào trong ví của cô, “Tô Tố, em nếu như thật sự coi anh là bạn bè thì không nên tính toán khoản nhỏ này, vả lại nếu như e thật sự cảm thấy trong lòng ái ngại, vậy anh đợi em lần tới mời ngược lại”

“Mộ Bạch.....” Tô Tố vô cùng bất lực, con người này làm sao mà cứng đầu vậy

Phùng má giả làm người mập sẽ đau à (ý nói: làm việc quá khả năng của bản thân)

Nhưng cô nhìn khuôn mặt chân thật nghiêm túc của Mộ Bạch, cũng chỉ có thể thở dài, “được, em ngày khác mời anh ăn cơm”

Mép miệng của Mộ Bạch cong lên hiện ra nụ cười ôn hòa

Ký tên trên hóa đơn cửa hàng, Mộ Bạch cất đi phiếu thu, sau đó đưa hai người phụ nữ ra cửa, “hiện tại các em có dự tính gì không?”

“Chúng em muốn về nhà rồi” hôm nay đã khiến Mộ Bạch tiêu nhiều tiền như thế, tiếp tục đi ra ngoài với anh nữa, khẳng định lại phải tiêu tiền, Tô Tố từ chối thẳng cắt đứt luôn ý tưởng của anh, “hai đứa con của em vẫn đang ở nhà, bọn trẻ có thể vẫn chưa ăn cơm, em và Tiểu

Hy không yên tâm lắm, cần phải về nhà xem sao rồi”

Mộ Bạch có chút thất vọng, nhưng không thể biểu lộ ra ngoài, anh cười nói, “cũng tốt anh cũng chưa từng gặp qua con của em, lần sau nếu như có cơ hội đem bọn trẻ cũng cùng ra ngoài một lần, anh mời các em đi ăn cơm”

Tô Tố kháng nghị, “nói rõ rồi lần tới em mời”

Đúng thật là cố chấp.

Nhưng lại rất dễ thương

Mộ Bạch cười gật đầu, giơ tay ra thay hai người phụ nữ bắt một chiếc taxi, xuôi theo lời của Tô Tố nói, “được được được, lần tới để em mời”

Em mời anh thanh toán

Anh âm thầm bổ sung thêm câu đằng sau.

“Được, vậy chúng ta điện thoại liên lạc”

Xe taxi đã dừng lại ở ven đường, Mộ Bạch ga-lăng mở cửa cho hai người phụ nữ, “hai tiểu thư xinh đẹp, mời lên xe đi”

“Cảm ơn” Tô Tố đợi Tiểu Hy ngồi vào trong xe, sau đó bản thân mới leo lên xe, cô hạ cửa sổ xe cuống cười nhìn Mộ Bạch, “bữa trưa hôm nay rất ngon, cảm ơn nha, bái bai”

“Bái bai”

Đóng cửa lại, xe taxi liền khởi động máy

Mộ Bạch đứng thẳng người, hai tay nhét vào trong túi quần, ánh mắt nhìn rất lâu không thu về. Đợi chiếc xe thật sự bị khuất trong luồng xe đi lại không nhìn thấy nữa anh mới quay người đi, đối mặt với cửa kính lớn của nhà hàng.

Trên của kính lớn hiện ra một dáng hình đứng thẳng gọn gàng, áo sơ-mi quần jean giày vải.....hình như đích thực có chút sạch sẽ quá đà rồi.

Mộ Bạch một bàn tay xoa cằm, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ trên cổ tây có cần phải thêm một chiếc đồng hồ không

.....

Trong xe taxi

An Tiểu Hy vô cùng khẳng định nói với Tô Tố, "Tố Tố, tớ nghiêm trọng nói với cậu một chuyện"

"Cái gì?" Tô Tố cúi đầu mở túi xách lướt điện thoại, không có quan tâm

"Sư huynhMộ Bạch tuyệt đối thích cậu"

"pa....."

Tô Tố giật mình, điện thoại vừa cầm trong tay phút chốc rơi lên trên ghế xe, cô nhanh chóng đưa tay ra để nhặt lên, "Tiểu Hy cậu đừng nói linh tinh, tớ và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường"

"Thôi đi, cậu từ trước giờ không cùng bạn bè bình thường cùng đi ăn cơm"

Ồ, hình như cũng phải, “đó là......xem như bạn tốt rồi”

Tiểu Hy trợn tròn mắt, “cậu thật sự không cảm nhận được anh ấy thích cậu?”

Tô Tố dở khóc dở cười, “Tiểu Hy à, không phải tất cả người đàn ông tớ tiếp xúc đều là thích tớ, cũng có bạn tốt à”

Tiểu Hy sắp muốn ngất rồi, cô tóm lấy cánh tay của Tô Tố, bất lực nói, “cậu không phát hiện sao? Sư huynh Mộ Bạch tuy cùng hai chúng mình ăn cơm, nhưng ánh mắt luôn chỉ để ở trên người cậu, cơ bản chưa có từng di chuyển chỗ khác, còn nữa còn nữa, ánh mắt anh ấy nhìn cậu.....heey, làm sao để diễn tả đây, giống như là một vũng nước mùa xuân, khiến người khác hận không thể chết đuối ở trong đó, ôn hòa không thể diễn tả bằng lời, nếu như đây không phải là thích, vậy trên thế giới sẽ không có từ “thích” này rồi”

Chương 198

Tô Tố vẫn không tin.

Như cô nhìn thấy, cô thừa nhận dung mạo này của bản thân đích thực không tồi, nhưng ở đây là trong nước đâu có phải nước ngoài, người trong nước đều cảm thấy không cần biết chỉ là phụ nữ đã ly hôn rồi, giá trị bản thân tự động rớt xuống. Tình trạng này của cô so với ly hôn rồi càng khoa trương.

Chưa kết hôn đã có bầu, lại còn hai con.

Cô là một người mẹ độc thân, cho dù bản thân có giỏi giang như thế nào, cũng đều bị người khác xem thường, tình trạng của cô, đàn ông bình thường tuyệt đối không thể chấp nhận.

Mộ Bạch.....

Cô tiếp xúc với Mộ Bạch không nhiều, nhưng Mộ Bạch cho cô cảm giác không tồi, phong cách hiền hòa thanh lịch, khi cười lên giống như cậu bé ánh nắng, anh ấy như thế làm sao có thể sẽ thích cô? Cùng lắm là hôm nay thấy tổ chức cuộc họp báo, là bạn bè có chút thương hại cô mà thôi.

Ừm

Nhất định là thế

Thấy khuôn mặt cô ấy không tin, Tiểu Hy chỉ có thể trợn mắt lên.

Người ta biểu hiện rõ ràng như thế à

Thôi vậy thôi vậy, cô không quản nữa, đằng nào cô vẫn nhìn tốt về sư huynh Mộ Bạch, về sau bọn họ không phải vẫn còn phải quay phim sao, vừa đúng lúc có cơ hội tìm hiểu, nếu như có thể nhân công phu quay phim tình cảm hai người tăng lên, khiến Tô Tố quên đi Tiêu Lăng tên tồi tệ đó thì tốt quá rồi.

.....

Buổi chiều 2 giờ đúng

Tiêu Lăng ở trong khách sạn đã tiếp xong nước, mảnh kính vỡ trên tay phải đều đã được gắp ra cẩn thận, dùng gạc màu trắng bao bọc lại, anh ngòi trên ghế so-pha một bên tiếp dung dịch một bên sử dụng máy tính xách tay phát lại nội dung trong buổi họp báo hôm nay.

Trong phòng vệ sinh, nhân viên làm việc của khách sạn đang tiến hành dọn dẹp và khử độc.

Căn phòng này là điểm bắt đầu duyên phận của anh và Tô Tố, cũng là nơi trùng phùng lần nữa của họ, nhưng vừa rồi Đường Sảng dám vấy bẩn nơi này, Tiêu Lăng dứt khoát không có phương pháp nào nhẫn nhịn chịu đựng.

“Tiêu thiếu gia, đã quét dọn sạch sẽ rồi ạ”

“Khử độc một lần nữa”

Nhân viên làm việc sững lại, lập tức nói, “thưa vâng ạ”

Nhân viên làm việc lại đẩy xe dọn dẹp, cẩn thận khử độc một lần nữa từng góc của phòng vệ sinh.

“Tiêu thiếu gia.....”

“Được rồi, cô đi ra đi”

“Vâng ạ”

Nhân viên làm việc rời đi, Tiêu Lăng tiếp tục xem video của cuộc họp báo, anh đưa tay ra xờ lên khuôn mặt của Tô Tố trên màn hình, trong mắt có chút ảm đạm. Tô Tố, em cuối cùng đến khi nào thì mới tình nguyện tha thứ cho anh?

Anh bây giờ đặc biệt nhớ về thời gian ngọt ngào cùng với em trước đây

Rõ ràng mới qua thời gian 2 tháng ngắn ngủi, đến bản thân anh cũng không nghĩ sẽ chìm sâu xuống, đồng thời không thể giải thoát chính mình. Kể cả 5 năm trước..... 5 năm trước khi người con gái đó bỏ đi anh cũng chỉ là tức giận, nhưng bây giờ, anh càng nhiều hơn đó là hối hận và đau lòng, mỗi ngày hàng đêm khi đi ngủ đều mất ngủ, nhớ về giọng nói dung mạo nụ cười của cô, nhớ về hai đứa con trai con gái dễ thương của anh.

Ông nội thường nói với anh niềm vui gia đình, anh toàn không cho là đúng, nhưng bây giờ anh phát hiện, anh muốn cuộc sống chính là những tháng ngày như thế, có vợ có con, hàng ngày đi làm về nhà Tiểu Thất sẽ như bay chạy lại đổ nhào vào trong lòng anh chào đón anh, Cảnh Thụy tuy không nói cười tùy tiện, khuôn mặt nhỏ bé lạnh như băng, nhưng khi nhìn thấy anh băng cũng giã đông, còn Tô Tố.....cô ấy sẽ ở trong hoa viên yên tĩnh tưới hoa, hình ảnh vừa ấm áp vừa mỹ lệ đẹp đẽ.

Nhưng bây giờ......những điều này giống như là mong ước quá xa

vời

Tiêu Lăng xoa tâm lông mày.

Chuông cửa reo lên, sau đó là âm thanh của mở cửa phòng.

Động tác của Tiêu Lăng ngừng lại.

Người có được thẻ phòng của anh chỉ có thư ký Trương và Tiểu Trần, cánh cửa mở ra, quả nhiên thư ký Trương đến rồi, anh thu lại tâm trạng ưu tư, đóng máy tính lại.

“Tra ra chưa?”

“Đã tra xong rồi” thư ký Trương tiến vào trong phòng, đóng cánh cửa khóa lại xong, nhing thấy Tiêu Lăng đang tiếp dung dịch, trong mắt lướt qua kinh ngạc, nhưng thông minh không có hỏi, cô đứng cạnh ghế so-pha nhẹ giọng trả lời, “chúng tôi đã tra ra tài khoản gửi tiền cho nữ nhà báo, sau đó hiện thị là tài khoảng của hải ngoại”

Sắc mặt của Tiêu Lăng trầm xuống.

Tài khoảng hải ngoại?

Thời gian này Mạc Oanh Oanh không phải là du lịch nước ngoài sao

“Còn gì nữa?”

“Tài khoản hiện thị là tên của một người đàn ông, vẻ ngoài thì với Tô tiểu thư không có chút liên quan nào, nhưng vẫn còn có một tin tức nữa.....theo như chúng tôi điều tra, Mạc tiểu thư 3 ngày trước đã về nước rồi”

Tiêu Lăng trầm lặng xuống

“Tổng tài?”

“Tôi biết rồi, cô đi ra ngoài đi”

Thư ký Trương lo lắng nhìn Tiêu Lăng, “còn một chuyện nữa, Trương Hân tiểu thư thời hạn hết thúc hợp đồng với công ty quản lý Thiên Vũ đã đến, đồng thời đã đưa ra tin đồn không tiếp tục gia hạn với công ty quản lý Thiên Vũ nữa, Tổng tài, chúng ta bỏ qua cành ô-liu này sao?”

Thực tế chuyện của Tinh Quang Tiêu Lăng cơ bản không quản, chuyện nhỏ này tất nhiên có phó Tổng tài đi làm.

Nhưng Tiêu Lăng trước đây có đặc biệt dặn dò qua thư ký Trương, bảo thư ký Trương chú ý tình hình của Trương Hân, vì vậy thư ký Trương mới có câu hỏi này.

Trương Hân

Tiêu Lăng đến bây giờ vẫn còn nhớ trước đây Tô Tố khóc lóc cầu xin anh, việc bảo anh tìm người bảo vệ Trương Hân và Trương Việt, nhưng anh trước đâu điều tra qua tất cả tài liệu của Tô Tố, phát hiện một vấn đề khác lạ, đó chính là trước khi Tô Tố vào Tinh Quang, hoàn toàn không hề có chút kết giao nào với Trương Hân và Trương Việt, cũng có thể nói rằng bọn họ cơ bản không quen biết nhưng Tô Tố cũng sẽ không vô duyên vô cớ cầu xin anh, chẳng lẽ bên trong có chuyện gì mà anh không biết?

Tiêu Lăng từ máy tính ngẩng đầu, “thư ký Trương, anh trai cô trước đây quen biết Tô Tố không?”

Anh trai của thư ký Trương chính là Trương Việt

Thư ký Trương đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi, vô cùng khẳng định trả lời, “anh trai tôi khẳng định không quen biết Tô tiểu thư của bây giờ”

Tiêu Lăng tóm được kẽ hở trong lời nói của cô, “cái gì gọi là Tô tiểu thư của bây giờ?”

Thư ký Trương thở dài nói, “Tổng tài ngài chắc cũng biết anh trai tôi trước khi nhảy qua Tinh Quang là ở trong công ty quản lý Thiên Vũ làm người quản lý của nghệ sĩ, anh ấy cùng Trương Hân tiểu thư cũng ở đó quen biết, nhưng đóng góp thành công quen biết của họ lại là một người khác. Tổng tài ngài còn nhớ nghệ sĩ trước đây anh trai tôi quản lý không?”

“Không biết” chuyện trong giới giải trí anh rất ít hỏi han

“Anh trai tôi trước đây quản lý một nữ nghệ sĩ, cũng tên là Tô Tố. Thười điểm cô ấy mới ra mắt cũng vừa là lúc anh trai tôi vào Thiên Vũ làm người quản lý, anh trai tôi tất nhiên trở thành người quản lý của cô ấy, Trương Hân tiểu thư là bạn tốt nhất của Tô tiểu thư đó, quan hệ rất thân thiết với Tô tiểu thư đó, lâu dần lâu dần, anh trai tôi và Trương Hân cũng trở thành ban bè rất tốt. Nhưng thật đáng tiếc.....hồng nhan bạc mệnh, hai tháng trước Tô tiểu thư đó bỗng qua đời rồi”

Trong đầu Tiêu Lăng lướt qua rất nhiều hình ảnh, anh muốn tóm lấy nhưng lại tóm không được.

Anh cau mày thật chặt, trong lòng có chút cảm giác buồn, nhưng không thể nói là tại sao. Giọng nói của anh có chút khô cạn, “vì vậy nói....nữ nghệ sĩ đó cũng tên là Tô Tố?”

“Vâng”

Trương Hân và Trương Việt là bạn tốt của Tô Tố đã qua đời đó, nhưng Tô Tố của bây giờ.....tại sao lại muốn anh bảo vệ họ?

Lại còn bỗng qua đời?

Anh bỗng nhớ lại 2 tháng trước cùng Tô Tố hiện trường trùng phùng tại đây, đó là ngày thứ hai sau khi họ thể hiện cảm xúc mạnh mẽ, trên ti vi vừa đúng lúc đưa tin tin tức Tô Tố qua đời, anh nỗ lức hồi tưởng, anh là có nhớ Tô Tố đó, bởi vì mang thai đẻ con tại trong chung cư phát hiện xác chết.

Anh nhớ.....Mạc Tầm bởi vì Bạch Linh mà đi cám dỗ người phụ nữ đó......hình như cũng gọi cái tên này.

Trong đầu Tiêu Lăng bỗng nhiên có một suy nghĩ vô cùng kỳ lạ, khi suy nghĩ đó xuất hiện, cả người nh đều cứng đơ lại, ngồi tại đó giống như một bức tượng điêu khắc.

“Tổng tài?”

“Thư ký Trương, đi giúp tôi điều tra một người”

“Tồng tài ngài nói”

“Tô Tố”

Thư ký Trương căng mắt lên, “Tô tiểu thư?” tài liệu của Tô tiểu thư không phải đã giao toàn bộ cho Tổng tài rồi sao?

“Không không phải là Tô Tố này, là......cái người đã qua đời rồi”

Chương 199

Tiêu Lăng cũng không biết tại sao anh lại muốn điều tra một người đã qua đời.

Nhưng anh có một dự cảm, nếu như điều tra Tô Tố đó, bí mật của một số vấn đề.....cũng vì thế mà được giải thích

“Vậy Trương Hân tiểu thư......”

“Ký với công ty đi”

“Vâng, tôi giờ cho người chuẩn bị hợp đồng Trương Hân tiểu thư” thư ký Trương tư thế chuẩn bị rời khỏi.

“Đợi chút”

“Tổng tài còn có sắp xếp khác sao?”

“Sau khi ký kết xong, trong phim mới {Nhất Tiếu Nại Hà} của Tô Tố sắp xếp cho Trương Hân một vai diễn, không cần quá nhiều phân đoạn, nhưng mà.....bắt buộc phải để hai người họ có cảnh đối thoại với nhau”

Thư ký Trương có chút không hiểu nhưng không hỏi thêm, “vâng, tôi ngay giờ gọi điện thoại cho đạo diễn Trịnh Đông, để ông ấy sắp xếp thích hợp một chút”

.....

Ở một phòng khác trong khách sạn lúc này một cảnh lộn xộn.

Toàn cơ thể Đường Yên, giống như một con búp bê bằng vải nằm trên sàn, đôi mắt cô không có chút thần sắc đôi môi sưng tấy, làn da vốn trắng nõn lúc này không có một chỗ nào yên ổn, cơ thể khỏa thân càng bị phủ đầy một lớp chất dịch trắng sữa dày đặc, nhìn thật khủng khiếp.

Trong phòng đầy mùi xạ hương sau khi thực hiện chuyện tình, cô không còn cảm nhận thấy.

Mấy tên du côn mặc lại quần tinh thần sảng khoái, nhìn thấy khuôn mặt dáng điệu tê dại của Đường Sảng, nhịn không được đá cô một cái, “heey vừa rồi kêu lên dữ dội không phải là cô sao? Mấy huynh đệ chúng tôi suýt chút nữa đều không thỏa mãn được cho cô, bây giờ tỏ ra vẻ như muốn chết này cho ai xem hả”

“Không phải là coi thường chúng tôi vẫn không thỏa mãn cô chứ, ài, đại minh tinh chơi thì đúng thật là sảng khoái, kêu lên thì phải gọi là biết, làn da vừa trắng, thân thể mềm mại giống như sữa vậy, bên dưới lại chặt......hey hey, so với chơi gái trong tiệm mat-xa càng có cảm giác hơn” một tên du côn tóc vàng vẫn còn chút ham muốn chưa hết, hắn ta đưa tay ra lại định kéo bỏ quần.

Đường Sảng trên sàn đột nhiên co rúm lại.

Một tên di côn khác nhanh chóng kéo hắn ta lại, “đủ rồi đủ rồi, vừa phải là được rồi, chúng ta lần này đến không phải là vì tìm thú vui”

Tên du côn không vừa ý mặc lại quần, “ai bảo cô ta không có mắt đắc tội với người không nên đắc tội, ha ha, dám hạ thuốc với Tiêu thiếu gia, người phụ nữ này không phải tìm đến cái chết thì là cái gì, nhưng mà ý chí kiên định của Tiêu thiếu gia đúng thật là tốt, người

phụ nữ xinh đẹp thế này cởi bỏ tất cả đổ lên người, lại còn bị hạ thuốc mà vẫn có thể ngồi yên, đáng nể đáng nể”

“Mày câm mồm, Tiêu thiếu gia cũng là người mày có thể nhạo báng, Tiểu Trần còn đang chờ đợi ở bên ngoài kia kìa, chúng ta nhanh đi thôi”

Mấy người không dám ở lại tiếp, kết bè kết phái rời khỏi khách sạn.

Đường Sảng trên sàn ngón tay động đậy.

Còn chưa đợi cô bò từ trên sàn dậy, cửa phòng lại lần nữa mở ra, Tiểu Trần bước vào phòng, ngửi thấy trong phòng có mùi kỳ là cau mày, nhìn thấy dáng vẻ thảm thương của Đường Sảng, nói thực anh chỉ có thể biểu thị bất lực.

Lúc trước Tổng tài gọi anh vào trong phòng bảo anh tìm du côn anh còn cảm thấy Tổng tài quá máu lạnh, sau tất cả thì là người phụ nữ đã từng theo ngài ấy, như thế này cũng quá đáng quá rồi. Nhưng đến khi Đường Sảng hạ thuốc với Tổng tài..... một chút không nhẫn tâm của anh cũng không còn nữa.

Bản thân tìm đến cái chết thì có thể trách được ai đâu

Hiện trường qua không đứng đắn, Tiểu Trần đi vào phòng tắm tìm lấy khăn tắm che lên người cô, giọng nói nhẹ nhàng an ủi, “Đường tiểu thư, lần sau học thông minh chút, người không nên chọc giận thì đừng lại chọc giận nữa, căn phòng này của cô tôi đã đăng ký một ngày, cô có thể nghỉ ngơi tốt, nghỉ ngơi xong thì về nhà đi”

Cửa phòng rất nhanh lại đóng lại.

Đường Sảng nằm trên sàn lạnh giá, trong đôi mắt dần dần đổ đầy

hận thù xấu xa

Lần sau học thông minh chút?

Ha ha.....

Còn có lần sau sao? Cô đều đã bị gửi vào địa ngục rồi, còn có cái gì là lần sau

Trong tim cô toàn là tuyệt vọng

Cô còn cảm thấy hối hận, cô lúc đầu không nên chọc giận Tiêu Lăng, người đàn ông này.....quá đáng sợ. Cô càng không nên yêu anh

Muộn rồi

Tất cả mọi chuyện đều muộn rồi

Tiền đồ của cô tương lai của cô trinh tiết của cô......toàn bộ không còn nữa

Đường Sảng tay nắm thật chặt, bộ móng tay nhọn đâm sau vào trong lòng bàn tay, dường như như vậy mới có thể khiến bản thân tốt hơn chút.

Cô là đứa trẻ đi ra từ nông thôn, sau khi nổi danh thì không còn quay lại quê hương nữa, bởi vì cảm thấy rất xấu hổ, ngoài trừ hàng tháng gửi cho bố mẹ ở quê một khoản phí sinh hoạt, cô đã có 4,5 năm chưa gặp lại bố mẹ cô ấy không dám tưởng tượng, sau khi đợi tin tức ngày mai ra, người ở quê hương sẽ nhìn cô như thế nào.

Mà cô…..cũng tuyệt đối không thể quay về.

Cô mới nổi tiếng không lâu, tiền đến tay thực tế không nhiều, thêm vào nữa cô tiêu pha phung phí, tiền còn lại trong tay rất ít. Giá nhà thành phố A quá cao, nơi cô ở đều là chung cư do công tu sắp xếp, mà bây giờ…..cô biết chờ đợi cô chắc chắn là bị đuổi ra khỏi nhà, còn có trợ lý của cô người quản lý của cô mọi thứ của cô……tất cả đều sẽ rời bỏ cô mà đi.

Cô đã từng cảm ơn người đàn ông cho cô tất cả những thứ cô muốn, nhưng bây giờ, anh ta khiến cô sau khi có được thì lại mất đi

Nếm thử qua hương vị của tiêu pha phung phí, giờ cô phải quay lại những ngày tháng trước đây…… cô rất hận.

Tiêu Lăng

Tô Tố

Là hai người này hại cô thành ra thế này, cô thề rằng, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ, tuyệt đối sẽ không để họ yên thân tuyệt đối không

…..

Ngày hôm sau

Tô Tố là bị tiếng chuông reo điên cuồng của điện thoại đánh thức

Tối hôm qua Tiểu Hy lôi cô chơi đùa quá muộn, cô còn chưa ngủ đủ nữa, mắt của Tô Tố không thể mở lên, tóm lấy chăn chùm lên đầu tiếp tục ngủ.

Nhưng tiếng chuông điện thoại thì không bỏ qua cô, giống như con ruồi bên tai “ve ve ve” không ngừng

Nội tâm Tô Tố phát điên lên, đây đều là ai à, mới sáng sớm mà đã gây ồn người khác thế này

Cô “xoẹt” tung chăn ra, cánh tay với lên tủ trên đầu giường xờ xoạn tìm kiếm, cuối cùng cũng xờ thấy điện thoại, mắt của cô mở ra một đường ti hí, nhìn thấy trên điện thoại hiện thị số điện thoại lạ, tiện tay ấn nghe máy, “a lô, xin chào”

“Tô tiểu thư xin lỗi, tôi trước đây không nên mắng cô, thật sự rất xin lỗi”

“Cái này……” cô là ai?

“Tu tu tu......”

Câu nói của cô chưa nói ra hết, đầu bên kia đã dập máy.

Tô Tố lúc này thực sự tỉnh hẳn rồi, cô từ trên giường bò dậy, không nói lên lời nhìn chiếc điện thoại bị dập máy, đây là cái gì với cái gì vậy à

Tô Tố gạt màn hình quay lại màn hình chính, không nhìn không biết nhìn rồi thì giật mình

Trên điện thoại của cô xuất hiện nhận được hơn 20 tin nhắn.

Trên trang mạng weibo càng khoa trương đến mức nhận được mấy nghìn tin nhắn, còn có 4, 5 cuộc gọi nhỡ của số điện thoại lạ.

Đây là tình huống gì vậy

Tô Tố nhanh chóng mở tin nhắn, số điện thoại của tin nhắn cũng là

đến từ số điện thoại lạ, một hàng chữ số, cô từng tin từng tin mở ra xem, cuối cùng cũng hiểu được có chuyện gì

Những tin nhắn này toàn bộ đều là xin lỗi với cô

Số nhiều đều là vì chuyện của Đường Sảng trước đây, nói là chưa tìm hiểu rõ đã đến lăng mạ cô, sản sinh quan niệm về cô cực kỳ không tốt, biểu thị vô cùng xin lỗi.

Tô Tố nhìn trong weibo, có chút không muốn mở ra xem

Trong đây trước đây toàn là người mắng chửi cô, cô cũng không phải là khúc gỗ, nhìn thấy những thứ này cũng sẽ khó chịu

Nhưng do dư một chút, cô vẫn mở ra

Công năng tin cá nhân bị cô tắt rồi, nhưng trong weibo có quá nhiều quá nhiều người đều đang nịnh nọt cô, chỉ riêng tòa soạn tin tức cũng có hơn 20 tòa soạn, các fan càng nhiều hơn. Không ngoài dự đoán, toàn bộ đều là lời xin lỗi, không chỉ như vậy, nội dung lời xin lỗi đa phần đều kèm theo liên quan đến cuộc họp báo của cô

Mà trong mục bình luận của weibo của cô cũng từ mắng, biến thành thành thật xin lỗi và ủng hộ.

Tô Tố không nhịn được, khóe miệng nhếch lên độ cong xinh đẹp.

Chương 200

Đùng đùng đùng.....” cánh cửa bị gõ mạnh như động thiên, tiếp theo đó là tiếng quá kích động của Tiểu Hy, “Tố Tố Tố Tố Tố Tố, cậu thức dậy chưa vậy, nhanh dậy nhanh dậy nhanh dậy tin tức, tin tức lớn, tin tức giải trí của hôm nay bị càn quét rồi, nhanh ra đây nhanh ra đây”

Tô Tố tỉnh lại nhanh chóng bỏ điện thoại xuống, “đến đây đến đây”

Càn quét

Đến mức khoa trương vậy sao?

Tô Tố nhanh bước xuống khỏi giường, trang phục cũng không thay đi dép lê ra mở cửa

Trong ti vi quả nhiên đang phát nọi dung của buổi họp báo, chỉ là thông tin rõ ràng bị cắt xén qua, câu hỏi không quan trọng đều bị cho qua, chỉ giữ lại toàn bộ phần tinh hoa và phần của Đường Sảng.

Bản tin rất nhanh phát xong, tiếp đó là hình ảnh phóng viên đi phỏng vấn người đi đường

“.....chuyện của Đường Sảng lần này quý cô biết chứ ạ?”

“Rất biết đằng khác” cô gái đi đường biểu hiện, “tôi không phải là fan của Đường Sảng, nhưng lúc mới đầu nhìn thấy tin tức còn cảm thấy cô ta khá đáng thương, bị người khác ức hiếp còn rộng lượng khuyên fan không đi truy cứu, đâu ngờ rằng cô ta là loại người như vậy, trước đây nhìn cảm thấy là một tiểu cô nương khá trong sáng

xinh đẹp, không ngờ rằng lại độc ác như thế”

Người đi đường A biểu hiện đau lòng, “ai cũng không ngờ tới à, Đường Sảng cô ta cũng được xem như đứng vững trong giới giải trí rồi, bây giờ bỗng dùng phương pháp như thế này đối phó với một người mới, thật sự quá đáng quá rồi”

“.....đóng băng loại người này điều đó tức là đóng băng người hâm mộ chúng tôi dốc hết tâm sức ủng hộ cô ta, cô ta nói chúng tôi như vậy, thật quá đáng”

Tiểu Hy xem mà tức giận vô cùng, “chết tiệt làm sao toàn nói về Đường Sảng”

Tô Tố bất lức chỉ cười, “như thế đã rất tốt rồi”

Ít nhất danh tiếng của cô cũng được rửa sạch

Tô Tố ngáo một hơi, vừa định đi nhà vệ sinh rửa mặt, thì nhìn thấy trên ti vi câu hỏi liên quan tới cô, “Tô Tố á? Thực sự không thể trách Đường Sảng đối phó với cô ấy, Tô Tố xinh đẹp như thế, với lại cảnh quay diễn xuất của cô ấy cũng công chiếu rồi, địch thực có kỹ năng diễn, giới giải trí bây giờ chỉ nhìn vẻ ngoài, trẻ trung như thế lại có kỹ năng diễn, tiền đồ về sau khẳng định rất sáng lạng, chẳng trách Đường Sảng muốn đàn áp cô ấy”

“.....Tô Tố đó rất đáng thương nói, vô duyên vô cớ bị người khác vu oan như thế, còn thiếu chút nữa thì bị ép ra khỏi giới giải trái rồi, thân thế cũng thật đáng thương…..cảm giác giống như tất cả chuyện không tốt đều bị cô ấy gặp phải, may mắn ông trời đối với cô ấy còn chút công bằng, trả cho cô ấy một lẽ phải”

“…..mẹ độc thân thật sự không dễ dàng, người trong nhà Tô Tố cũng

thật sự quá đáng, trước đây nhìn Tô Huệ thì đã cảm thấy chua ngoa cay nghiệt, bây giờ mơi biết thì ra cô ta vốn là chị gái của Tô Tố, quả nhiên là người xấu"

Tiểu Hy kịch động nhảy dựng lên, "Tố Tố cậu nhìn thấy chưa, bọn họ đều đang đứng về phía cậu nói"

"Ừm, tớ nhìn thấy rồi"

Tin tức giải trí khi chuẩn bị kết thúc, có một cảnh bị cắt xuống, mặt của những người qua đường xuất hiện chớp nhoáng.

"Tô Tố, xin lỗi"

"Tô Tố, xin lỗi"

"Xin lỗi….."

"Xin lỗi"

Tiếp sau đó là hình ảnh của người dẫn chương trình nữ, khuôn mặt của cô thở dài, trước là thể hiện nuối tiếc Đường Sảnh tự hủy tiền đồ, sau là lời khen ngợi Tô Tố, "Tô Tố tiểu thư tuổi không lớn, nhưng tim rất lớn, công ty hiện tại của cô đã đứng ra phát biểu nói rõ chuyện, hành động điên cuồng của người hâm mộ Đường Sảng trước đây, Tô tiểu thư đều không có truy cứu, còn có lòng tốt khuyên cáo người hâm mộ, về sau có theo đuổi minh tinh cần phải có mức độ, bên đây tôi cũng chân thành hy vọng Tô tiểu thư về sau trong sự nghiệp nghệ thuật biểu diễn có thể càng ngày càng phát triển"

Tiểu Hy tắt tivi

Tô Tố và Tiểu Hy hai người mắt to nhìn mắt bé nhìn nhau nửa ngày,

sau cùng hai người “bụp” một tiếng.

“ha ha ha” Tiểu Hy nghiêng người trên ghế so-pha, dùng sức ôm lấy eo của Tô Tố, ccuowfira nước mắt, “cuối cùng......sau cơn mưa trời lại sáng”

“ừm, sau cơn mưa trời lại sáng rồi” Tô Tố cũng dùng sức ôm ngược lại

Tô Tố còn nghĩ tiếp sau sẽ thanh nhàn rồi, chờ đợi quay phim là được, nào có biết ngày hôm sau càng bận rộn giống con quay vậy.

Sau khi rửa mặt xong, điện thoại di động của cô chưa từng ngừng rung

Đủ các thể loại cuộc gọi, có người thì xin lỗi cô, có người mời cô làm tiết mục.....Tô Tố hoàn toàn từ chối. Cuối cùng đến điện thoại cũng không còn pin tự động tắt nguồn.

“Chết tiệt, mệt quá rồi”

“Mẹ, số điện thoại của mẹ ai thiết lộ ra?” Cảnh Thụy cau mày, “làm sao mà ai cũng có số điện thoại của mẹ à?”

“Đúng vậy đúng vậy, trong danh bạ của mami không phải chỉ có của vài người thôi sao? Cũng không có nói cho người khác số điện thoại của mami, làm sao tất cả mọi người đều biết à, mami nhận điện thoại như thế này, nhận không phải muốn mệt đến chết sao à”

Tô Tố nhìn chiếc điện thoại nóng ran cũng rất ngạc nhiên

Số điện thoại của cô ngoại trừ trong danh bạ mấy người, đều không có nói cho người khác, người trong danh bạ của cô tổng cộng còn

chưa vượt quá 10 người Tiểu Hy, Cảnh Thụy, đạo diễn Phạm Lãi, Trần Kiêu, đạo diễn Trịnh Đông, Mộ Bạch, Tiêu Lăng.....chỉ có 7 người, 7 người này sẽ không bán đứng cô

Vậy số điện thoại của cô làm sao để lộ?

Kỳ quái

“Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, mami bây giờ có việc càng quan trọng hơn vần nghĩ” Tiểu Thất tay ôm miếng dưa dâu to bằng bàn tay, dùng thìa múc đưa vào miệng, khi nói có chút hàm hồ, “ồ.....mami, trước đây mami nói 3 ngày sau thì có thể đưa Tiểu Thất và anh trai ra ngoài ồ, bây giờ đã là ngày thứ tư rồi, Tiểu Thất muốn ra ngoài chơi”

Mấy ngày này hình như cũng không có việc gì

Thì chỉ có đưa bọn trẻ đi đăng ký, sau đó là đợi {Nhất Tiếu Nại Hà} mở máy quay, nhưng đạo diễn Trịnh Đông vẫn chưa liên hệ với cô, cũng không có nói cụ thể khi nào thì bắt đầu quay, trong khoảng giữa này đích thực có một chút thời gian trống.

Cô ngồi ở giữa hai đứa trẻ, nhìn Tiểu Thất đôi mắt kỳ vọng buồn cười không được, “Tiểu Thất và Cảnh Thụy muốn đi đâu? Mami buổi chiều đưa các con qua đó, hoặc là ngày mai cũng được”

“Thật không ạ?”

“Đương nhiên là thật rồi, mami có khi nào nói dối con chưa” Tô Tố xoa xoa quả đầu cây nấm của cô bé

“Ái ya, mami đây là mami hứa với con rồi đó” Tiểu Thất đặt miếng dưa hấu xuống, sảng khoái dùng bàn tay mũm mĩm lau nước dưa

hấu trên miệng, đôi mắt long lanh nói, “vừa hay tối hôm qua daddy gọi điện thoại cho Tiểu Thất và anh trai, nói ngày mai muốn đưa Tiểu Thất và anht rai đi thủy cung, vậy mami cũng cùng chúng con đi đi”

Chương 201

Tô Tố có một chút động tác.

Tiêu Lăng......

Cô đã cố gắng hết sức tránh xa người đàn ông này vào những ngày nay, ngay cả trong buổi họp báo ngày hôm qua, cô cũng không thèm đếm xỉa anh, thậm chí không nói gì dù chỉ là một câu, coi như hai người xa lạ với nhau.

Mặc dù anh ta đối xử tốt với Cảnh Thụy và Tiểu Thất ra sao, tất cả cô đều biết, có lúc cô nghĩ rằng, thôi thì vì hạnh phúc của hai con mà tha lỗi cho anh ta vậy.

Nhưng mà......

Cô đặt bàn tay lên ngực, cảm nhận vết thương trong lòng cô hiện giờ giống như cái sẹo trên trán vậy, tuy không còn đau nữa, nhưng cái vết thương lòng này e rằng suốt đời sẽ luôn là vết khắc trong tim cô, đến giây phút này cô cũng không thể quên giây phút ban đầu Tiêu Lăng đã đối xử thật tàn nhẫn với cô.

Anh ta không tìm hiểu kỹ ngọn ngành sự việc, thì đã phán cho cô tội tử hình.

Bây giờ anh có vẻ như hối lỗi rồi, nhưng ai có thể bảo đảm là anh thật lòng, ai có thể bảo đảm sẽ không có lần sau nữa không, đến lúc đó anh có tin tưởng cô ta nữa không? tim cô hiện giờ như đã chết đi, không còn muốn yêu đương gì nữa, bởi vì sự độc tài của anh, sự

quan tâm và tấm chân tình của anh, nên cô mới miễn cưỡng mở cửa con tim ra, nhưng nếu cô đón nhận anh ta rồi, có chắc cô sẽ được hạnh phúc như trong truyện đồng thoại, hay là một lần nữa chịu đựng sự tổn thương gây ra từ anh ta tiếp đây...

"Má Mi......mẹ, mẹ không muốn đi à?"

Tô Tố xoa nhẹ đầu của Tiểu Thất, cô bé nhìn cô với ánh mắt khát vọng, làm sao cô có thể cự tuyệt cô bé được? Tô Tố nhìn vào Cảnh Thụy mỉm cười, "Cảnh Thụy, con có muốn đi không?"

Cảnh Thụy đang nằm dài bên góc ghế sofa lẳng lặng đọc sách, nghe thấy Tô Tố chất vấn, cậu bé bật dậy. Tiểu Thất đang đứng chắp tay mắt nhìn chằm chằm vào anh trai, Cảnh Thụy lờ mờ mở mắt nhìn, nhẹ nhàng cất tiếng "Ừm", "con muốn đi tham quan và xem cá ở Thủy Cung."

Tô Tố đang quay người đứng phía sau Tiểu Thất, không hề biết nhất cử nhất động gì của hai con, khi nghe thấy Cảnh Thụy đồng ý, cô thật sự có chút ngạc nhiên, dựa theo sự quan sát của cô, thì Cảnh Thụy ngày thường có vẻ rất xa cách với Tiêu Lăng, nhất là sau khi Tiêu Lăng đã từng gây ra tổn thương cho mẹ mình, mấy ngày nay Tiêu Lăng luôn ghé qua khu trọ bên đây chơi, Tiểu Thất thì luôn miệng gọi "daddy daddy" một cách thoải mái vui vẻ, Cảnh Thụy thì ngược lại chưa bao giờ gọi anh như thế. Đừng nói là kêu Daddy, đến cả cách xưng hô thông thường cậu bé cũng không thèm màn tới.

Mỗi khi nói chuyện gì với Tiêu Lăng cậu bé luôn xưng hô ông.

Nếu ngay cả Cảnh Thụy cũng đồng ý đi, thì...... Tô Tố cũng phải gật đầu thôi, "đươc thôi, vậy thì ngày mai chúng ta cùng đi Thủy Cung chơi."

"Ô Yae, má mi tốt quá, con yêu má mi quá, umm moahh." Tiểu Thất bèn lao lên bặm vào mặt Tô Tố hai cái, sau đó chụp lấy cái điện thoại để trên ghế sofa của Cảnh Thụy, bèn cong chân chạy "bịch bịch bịch" vào trong nhà, "Để con gọi điện thoại cho daddy, kêu daddy ngày mai đến rước chúng ta, hi hi"

Tô Tố lắc đầu trong sự bất lực.

......

Tô Tố không nghĩ rằng, ngay tối hôm đó Tiêu Lăng đã đến nơi cô ở.

Cô nghe tiếng chuông cửa reo bỗng thấy có chút kì lạ, Tiểu Hy đã đi làm về rồi mà, sao lại có tiếng người gõ cửa thế?

"Có phải daddy không?"

Tiêu Lăng à?

Tô Tố châu mày lại, "để má mi ra xem."

Tiểu Hy lập tức tắt tivi, cùng Tiểu Thất nhìn ra hướng cửa ra vào bên kia.

Tô Tố nhìn qua cái lỗ nhỏ ở cửa ra vào, quả nhiên là Tiêu Lăng đã đến......cô ta càng trâu mày nhăn nhó hơn, không phải nói là mai mới đi Thủy Cung sao? Sao tối nay anh ta lại đến đây?

Tiểu Thất không đợi được nữa, cặp đùi ú na ú nần ấy chạy như tên bay, ngón chân nhón lên nhìn qua cái lỗ cửa ra vào, rất tiếc là vì cô bé còn nhỏ, dáng vóc lại bé, mặc dù có nhón ngón chân lên cũng với không tới, cô bé vội vã vồ lấy cái tay nắm, "má mi má mi, có phải daddy đến rồi không?"

"là anh ta......"

"A A A, daddy đến thật rồi á"

Tô Tố nghe thấy chợt hiểu ra, "là con gọi cha đến à?"

"Đúng ạ đúng ạ, hồi chiều Tiểu Thất gọi điện cho daddy mà, nói cho daddy biết, kêu daddy tối có rảnh ghé qua đây ăn cơm, hôm nay má mi không thấy là anh trai đã nấu thêm một bát gạo à?"

Tô Tố vẫn còn nhói lòng.

"Tiêu Lăng đến đó à?" An Tiểu Hy vẫn không thích anh ta, lúc trước Tiêu Lăng đều nhân cơ hội không có Tiểu Hy ở nhà mới ghé, vì hôm nay Tiểu Hy tan sở sớm, vừa đúng lúc chạm mặt nhau, cô ta nhìn thấy Tô Tố như muốn mở cửa, bèn ngăn cô ta lại, hoài nghi nhìn Tô Tố, "Tô Tô, mày......chắc không có ý định tha thứ cho tên cặn bã ấy đâu nhỉ?"

Cái kẻ khốn nạn ấy đã làm cho Tô Tố ra nông nổi này, thiếu chút mất đi mạng sống, lại còn dám vác cái mặt đến đây à

Tiểu Hy dang tay xắn tay áo lên, "Ối chao... thật khinh người quá đáng, bộ nghĩ nơi đây là biệt thự của nhà họ Tiêu các người à, xem lão nương làm sao thu phục ngươi nào."

"Tiểu Hy......"

"Việc gì......"

Tiểu Hy lôi Tiểu Thất ra, cúi người ngồi xổm xuống nói đạo lý với Tiểu Thất, "Tiểu Thất, con quên vết thương trên đầu của má mi rồi à,

vết thương đó là do tên khốn nạn Tiêu Lăng gây nên, nếu má mi con mà đến gần anh ta, thì sao này anh ta sẽ gây hại cho má mi nữa đó"

"Không có, không có đâu, daddy đã đảm bảo với Tiểu Thất rồi, sau này sẽ đối xử tốt với má mi mà."

Tiểu Hy như muốn hộc máu.

Lời nói của cặn bã con cũng tin sao?

Cô vừa muốn dạy dỗ Tiểu Thất hiểu lý lẽ nữa, thì bên kia Tô Tố đã mở cửa ra, cục máu cũ bị mắc nghẹn trong ngực Tiểu Hy, thiếu tí bị Tô Tô làm đến tắc nghẽn mà chết, "Tô Tô"

Cửa vừa mở, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trái tim của Tô Tố chợt nhói lên, ánh mắt nhìn xuống, cô nhìn thấy nét mặt của Tiểu Hy như muốn nổi cáu, vội vã nắm lấy tay cô, "Tiểu Hy, một lát chúng ta nói chuyện sau." Cô lấy đôi dép lê ra đặt ở trước cửa ra vào, thản nhiên nói với Tiêu Lăng, "Vào đi, Cảnh Thụy đang làm đồ ăn, sắp được ăn rồi đó."

"......Được" giọng nói Tô Lăng có chút khô khốc, hôm nay anh ta không mặc đồ Tây như thường ngày, mà chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần dài, mái tóc ngắn như bị gió thổi làm cho rối bời, nhưng nhìn anh trong có vẻ trẻ trung hơn những lúc mặc trên người bộ đồ Tây & giày da kia, ngay từ lúc mở cửa ra, mắt anh ta luôn nhìn vào Tô Tố không rời, chỉ mới một thời gian ngắn không gặp mặt cô, nhưng anh ta đã không chịu nổi, anh nhìn xuống đôi dép được đặt ở cửa ra vào, đôi dép là kiểu dành cho đàn ông, đây là lần thứ hai anh tới đây vẫn xuất hiện đôi dép này, mặc kệ là kiểu cách hay màu sắc anh ta đều thích, vả lại số kích thước giày to hay nhỏ đều giống y chang đôi giày anh đang mang.

Như vậy có nghĩa là, cô ấy đang để ý đến anh ta?

Nghĩ như thế, trái tim bị giá lạnh của anh như vừa được đem ngâm vào nước ấm, cảm thấy thật là ấm cúng.

Tiêu Lăng vừa bước vào nhà, Tiểu Thất trợn to mắt một tay che miệng lại, còn cái tay ú nần kia chỉ vào tay Tiêu Lăng kinh ngạc hô lên, "A daddy, tay của cha bị thương à, sao băng bó lại thế, có đau không ạ"

Tô Tố và Tiểu Hy cũng nhìn theo hướng tay Tiểu Thất chỉ, bèn nhìn thấy bên tay phải của Tiêu Lăng đang quấn chặt băng gạc

Này... bị trọng thương à?

Tô Tố lại cảm thấy đau xót.

Tiểu Hy tiến đến bên tai của cô nói nhỏ, "Đừng tin lời hắn, khổ nhục kế, chắn chắn là khổ nhục kế"

Tại buổi chiêu đãi ký giả ngày hôm qua vẫn thấy anh ta bình thường mà, sao nay lại thành như vậy, nếu nói không phải là giả tạo thì Tiểu Hy không tin, cô ta lạnh nhạt "Hừm" lên một tiếng, thầm chửi câu đê tiện, chắc nghĩ là vì Tô Tố sẽ bị mềm lòng nên anh ta mới dùng đến chiêu này sao

Hừm

Có An Tiểu Thư đây, thì sẽ không để cho anh ta giở trò ức hiếp Tô Tố đâu.

Chương 202

Phía trong căn trọ nhỏ, không khí rất ngột ngạc

Vóc dáng nhỏ nhắn của Cảnh Thụy đang đứng trên chiếc ghế đẩu nhỏ làm thức ăn.

Trong phòng khách, Tiểu Thất và Tiêu Lăng đang ngồi trên chiếc ghế so fa, Tiểu Thất ngồi vào lòng Tiêu Lăng, rồi nắm lấy cánh tay bị băng bó chặt, mặt tỏ ra đau xót, không ngừng hỏi han ân cần, hỏi daddy có đau lắm không, Tiêu Lăng giả bộ ra vẻ hình tượng là người cha tốt, không ngừng nói với Tiểu Thất rằng anh không đau,

Hai cha con không ngừng nũng nịu với nhau.

Và nhìn xéo qua bên kia, Tô Tố và Tiểu Hy đang ngồi bên chiêc ghế so fa khác phía đối diện họ, Tiểu Hy nheo mắt liếc nhìn Tiêu Lăng, rồi nghiến răng cắn nứu nhìn Tiểu Thất, cô tựa vào vai Tô Tố, cắn lấy răng nói, "cô bé phản đồ Tiểu Thất này, nó phản bội rồi"

Thế mà lại dễ dàng bị kẻ địch mua chuộc.

Phản đồ ơi là phản đồ.

Tô Tố dở khóc dở cười, thật sự cô ấy rất hiểu Tiểu Thất, tiền kiếp của cô ta là một cô nhi, đặc biệt khao khát có được tình thân yêu, đôi khi nằm mơ cũng luôn nghĩ, nếu cô có cha mẹ bên cạnh thì hay biết mấy, nào ngờ năm đó đã bị cha mẹ bỏ rơi, nhưng chỉ cần họ hối cải và đến tìm cô thì cô cũng sẽ nhận lại cha mẹ, sẽ theo cha mẹ về nhà, thật sự hai chữ phụ thân đối với Tiểu Thất đặc biệt xa lạ, cô đã bị lạc

mất cha mình 4 năm, hiện tại thật khó khăn có thể để cha ruột cô xuất hiện, thì làm sao mà không thân thiết với cha được.

Ngay cả Cảnh Thụy...... vẻ mặt bên ngoài của cậu bé như rất ghét Tiêu Lăng, nhưng thật ra cậu ta không biết rằng, có những lúc ánh mắt nhìn Tiêu Lăng của cậu ta như có chút nũng nịu.

"Tô Tô" Tiểu Hy gặng giọng.

"Hey......"

"Mày đang nghĩ gì thế, tao nói chuyện với mày sao mày không đếm xỉa tao"

"Đâu có......" Tô Tố định thần lại, nhìn Tiểu Hy, "Mày vừa nói gì với tao nhỉ?"

Tiểu Hy muốn hộc máu, cô căm phẫn như vậy là vì ai thế, đường đường là một nửa nữ chủ nhân trong nhà mà không có chút phản ứng gì, cô ta trợn mắt, "Tao nói mày đừng có yếu lòng đấy"

Tô Tố vỗ vai cô, "Yên tâm đi......không đâu mà."

Tiểu Hy giờ mới thở phào nhẹ.

Không đâu mà......

Ánh mắt Tiêu Lăng tối sầm lại.

Mắt của anh ta lúc nào cũng nhìn vào Tô Tố không rời, tuy rằng hai người phụ nữ đó nói chuyện rất nhỏ với nhau, nhưng anh ta vẫn nghe rõ cặn kẽ ngọn ngành, khóe miệng anh ta đầy cay đắng.

Sắp được dùng cơm rồi.

Lúc Tô Tố bới cơm thì nhìn thấy cả nồi cơm đầy đành lắc đầu chịu thôi.

Cảnh Thụy à......

Quả thât đã nấu luôn phần cơm cho Tiêu Lăng, thường ngày buổi tối chỉ làm ba món mặn, một món canh dành cho ba người, hôm nay quả thật đã làm đến năm món mặn.

Mọi người di chuyển qua chỗ ngồi bên bàn ăn tại phòng khách.

Một chiếc bàn ăn dài, Tiểu Hy cố ý sắp xếp chỗ ngồi cho Tô Tố và Tiêu Lăng ngồi đối diên nhau, chia cách hai người ra xa.

Có hai đứa nhỏ, không khí bên bàn ăn luôn sôi nổi không thể im vắng được.

"Daddy daddy, tay của cha làm sao bị thương thế?" Tiểu Thất gặm đôi đũa, "Tay bị thương thì làm sao mà ăn cơm?"

Tiêu Lăng không muốn cô bé lo lắng, bèn nói tránh một cách nhẹ nhàng, "không sao chỉ là vết thương nhỏ thôi, Tiểu Thất đừng nên lo lắng cho daddy, daddy có thể tự ăn cơm." Nói xong, anh vụng về dùng tay trái cầm đũa lên và dang tay gắp thức ăn.

Tiếc thay, cánh tay trái của anh ta không được linh hoạt, phí công sức hết nửa ngày cũng không gắp nổi được miếng thức ăn nào, thức ăn chưa được gắp vào bát thì giữa chừng bỗng rơi xuống.

"Hu Hu Hu, tội nghiệp daddy quá......"

Tội nghiệp?

Tiểu Hy trợn mắt vừa móm cơm.

Đóng kịch

Tiếp tục đóng kịch đi

"Má mi, Tiểu Thất và anh trai vẫn còn quá nhỏ, không thể giúp daddy được, mẹ có thể đút cho daddy ăn được không?"

Muốn cô ta đút Tiêu Lăng?

Trong đầu Tô Tố bỗng tái hiện hình ảnh trước kia cô bị sốt phải nằm viện Tiêu Lăng cũng đút cơm cho cô ăn như vậy,

Tô Tố im lặng trong khoảnh khắc cầm đũa trên tay.

Sự im lặng ấy bị rơi vào ánh nhìn của Tiêu Lăng khiến cô không thể chối từ, anh ta tự giễu và cười, vẫy tay ngắt đi sự suy tư của Tô Tố, cô ngẩng đầu lên sắc mặt đã hồi phục lại bình thường, "có thể lấy cái thìa cho tôi được không?"

"Ờ, được, chờ tí."

Tô Tố vào nhà bếp lấy chiếc thìa cho anh ta.

Tiêu Lăng bèn cầm cái thìa múc từng muỗng cơm vào miệng, cái thìa không thể gắp được rau, nhưng anh đã ăn được từng hạt cơm thơm ngon vào bụng, với hương vị tràn trề sự khổ sở.

"Daddy......"

Tiểu Thất rơm rớm nước mắt

Cô cảm thấy daddy thật tội nghiệp, Tiểu Thất khóc hút hít gắp rau cho Tiêu Lăng, "daddy cha ăn rau đi, đều là anh trai xào cả đấy, anh trai nói cha không ăn cay, nên không bỏ ớt vào."

Tiêu Lăng có chút choáng váng

Anh ta cộng thêm lần này cũng chỉ mới ăn được lần cơm thứ 2 thôi, vậy mà Cảnh Thụy đã biết được anh không ăn cay.

Anh nhìn chằm vào Cảnh Thụy, cậu bé vẫn khô khốc không biểu lộ cảm xúc gì, Nhưng cái nheo mày cau có của cậu bé đã chứng minh tâm trạng hiện tại không vui.

Tâm trạng Tiêu Lăng bỗng trở nên tốt hơn.

Sau bữa cơm tối, Tô Tố chủ động đảm nhận trọng trách rửa dọn chén bát, Tiểu Hy không muốn nhìn thấy Tiêu Lăng, vội sớm vào phòng riêng,

Tiêu Lăng thì ngồi bên ghế sofa nói chuyện với Tiểu Thất, Cảnh Thụy thì ngồi bên góc ghế sofa xem sách.

Từ trong nhà bếp nhìn ra Tô Tố thấy cảnh này, cô dường như có cảm giác ấm cúng lạ thường.

Cái cảm giác khác lạ này, giống như đang trong một gia đình ấm êm hạnh phúc vậy, sau bữa cơm tối cô vợ vào bếp dọn dẹp, người chồng cùng các con ngồi nói chuyện với nhau, đến cái đèn treo trong phòng khách dường như cũng ấm nồng lên.

"Đúng là điên rồ......." Tô Tố thì thào tự nói.

Rõ ràng là có một khoảng cách rộng không thể vượt qua được, mà cô lại dám nghĩ là ấm cúng.

"bách bách bach..."

Cô vẫn chưa rửa xong chén bát thì đã nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài cửa kính.

Trời mua rồi

Tô Tố lập tức tháo đôi găng tay cao su ra, mở cái cửa sổ phòng bếp ngó ra ngoài, một bầu trời đen tối, không biết tự bao giờ mây đen ùn ùn kéo đến, không những trời đang mưa, mà còn mưa rất to, giọt mưa vừa lớn vừa dồn dập như trút nước, nhưng quan trọng là...... nhìn tình hình không giống như trời mưa trong thời gian ngắn vậy

Tiểu Hy nghe thấy động tịnh bên ngoài.

"AAA, muốn điên rồi, mấy ngày nay trời quang mây tạnh, sao lại trời mưa thế này, thời tiết quỷ quái sao ấy"

"Đủ rồi đủ rồi, đừng oán trách nữa, nhanh đi dọn đóng quần áo đang phơi ngoài ban công đi, một lát sẽ bị ướt hết đấy." Tô Tố gấp rút gọi cô ta.

"Biết rồi, giờ tao đi nè."

Chờ hai người kẻ thì rửa xong chén bát, kẻ thì dọn xong quần áo thì cũng đã trôi qua năm phút.

Sau đó năm người ngồi trong phòng khách mắt to nhỏ nhìn nhau.

Không khí ấm cúng khi nãy lập tức tan thành mây khói.

Một phút

Hai phút

Năm phút trôi qua rồi.

Tiểu Hy khẽ nói, ho lên một tiếng, cô ta ôm ngực miễn cưỡng nhìn Tiêu Lăng, "này......Tiêu tổng, cơm đã ăn xong rồi, thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi cũng sắp nghỉ ngơi, anh cũng nên ra về đi nhé?"

"Gì thế, bên ngoài đang mưa rồi......" Tiểu Thất giọng nói non nớt, chưa nói hết đã bị Tiểu Hy trợn mắt nhìn, Tiểu Hy hờn giận cực độ nhìn Tiểu Thất, "Tiểu Thất à, không phải mẹ nuôi không có tình người, ở nơi này thật ra chỉ có ba cái phòng thôi, con không muốn daddy con ngủ trên sofa ấy chứ? Cho dù con có muốn daddy con ngủ trên sofa nhưng chiếc ghế sofa nhà mình rất cứng và chật chội, thân phận cha con cao quý như vậy, làm sao mà chịu đựng được đây" câu nói của Tiểu Thất kèm theo một chút châm chọc.

"Tiểu Thất, đừng nói nữa, để cha đi về vậy."

"Nhưng mà......daddy ơi, chẳng phải cha đã kêu Tiểu Trần thúc thúc lái xe về nhà rồi sao? Một mình cha thì làm sao về nhà được, tay daddy con bị thương cơ mà, bên ngoài vẫn còn đang mưa, lỡ như làm vết thương bị ướt thì sao...." Tiểu Thất ôm chầm lấy cái eo của Tiêu Lăng, nước mắt đẫm lệ nhìn Tô tố "Má mi ơi, hôm nay chúng ta hãy để cho daddy ngủ lại một đêm được không?

Chương 203

Tô Tố thở dài.

Lúc đứa nhóc cầu xin cô sẽ dùng loại ánh mắt đáng thương này nhìn cô, cô muốn từ chối cũng khó......

Ánh mắt của cô dường như không cố ý liếc qua từ cánh tay phải được băng bó của Tiêu Lăng, ngón tay của anh bị băng lại chỉ còn lại một khớp xương phía ngoài cùng, nhìn qua có chút giống tay gấu trắng, không biết là có phải lúc nãy dùng sức làm cái gì, băng gạc dày vậy mà mơ hồ nhìn thấy có vết máu.

Tim Tô Tố nhảy lên.

băng gạc dày như thế còn có thể rướm máu, điều này...... nói rõ cái gì?

Ít nhất anh không dùng khổ nhục kế với cô, anh ta bị thương thiệt rồi.

“ Mami mami......”

“ Ừm” Tô Tố lấy lại tinh thần, nhìn Tiêu Lăng một chút lại gục đầu xuống nhìn về phía Tiểu Thất, “ Tốt”

Tiêu Lăng kinh ngạc

Đây là...... đồng ý cho anh ở lại một đêm

Vừa rồi lúc Tiểu Thất đề nghị anh hoàn toàn không ôm hi vọng, thậm

chí đã chuẩn bị xong việc gọi điện thoại cho tiểu Trần đến đón bất cứ lúc nào,, không nghĩ tới cô vậy mà đồng ý Tiêu Lăng nhìn cô thật sâu, nàng cúi thấp đầu nói chuyện với Tiểu Thất, lông mi dài che đi đôi mắt, anh nhìn không thấy cảm xúc bên trong mắt cô, ngay cả như vậy, anh cũng có thể cảm nhận được nét mặt dịu dàng của cô.

Khóe miệng Tiêu Lăng khẽ cong, dịu dàng cười.

......

Tiêu Lăng cuối cùng vẫn ở lại, nhưng ở đâu lại là một vấn đề, cũng không thể để anh ngủ ghế sofa.

“ Mami...... mami có thể ngủ chung với daddy.” Tiểu Thất bắt đầu vui mừng.

Tô Tố Cảnh Thụy Tiểu Hi cùng nhau trừng mắt về phía cô bé.

Tiểu Thất chán nản bĩu môi, tốt thôi tốt thôi, cô không nói nữa là được rồi.

Tiêu Lăng có thể ở lại đã rất tốt rồi, hoàn toàn không có kỳ vọng có thể ngủ chung phòng với Tô Tố, cho nên Tô Tố từ chối anh cũng không phải chuyện bất ngờ gì.

Tô Tố nghe tiếng mưa bên ngoài đập vào cửa kính, suy nghĩ một chút, mới nói với Tiêu Lăng, “ Anh ngủ phòng em đi, hôm nay em ngủ với Tiểu Hi.”

Chỉ có 3 phòng.

Phòng của Cảnh Thụy cùng tiểu Thất phòng cũng không có dư chiếc giường nào, vả lại giường của chúng nó còn là giường con nít, hiển

nhiên không được. Phòng Tiểu Hi càng không được, tính ra thì Tiểu Hi mới là cái chủ của nhà này, cô làm trái ý của Tiểu Hi để Tiêu Lăng ở lại đã không tốt rồi, vả lại Tiểu Hi vẫn chưa lập gia đình, làm sao có thể nhường cho Tiêu Lăng căn phòng đó, vậy cũng chỉ có phòng của cô thôi.

“ Thời gian không còn sớm, đi tắm rồi đi ngủ.”

“ Được.” Tiêu Lăng nghĩ nghĩ, lại thêm một câu, “cảm ơn”.

khóe miệng Tô Tố giật nhẹ, cười nhưng không mang ý cười.

Tiểu Hi thở phì phò về phòng trước, tô và hai đứa con còn có Tiêu Lăng cùng nhau vào phòng cô, cô lấy từ trong ngăn kéo ra những vật dụng cá nhân chưa dùng tới, lại từ trong ngăn lấy ra một bộ đồ bốn món sạch sẽ, Tiêu Lăng đưa tay nhận lấy theo bản năng, tô Tố nhìn cánh tay phải bị thương của anh, bất đắc dĩ thở dài, “Thôi vậy, em thay giùm anh.”

Cô cởi bốn món đố trên người anh xuống, để ngay trên ghế máy tính của cô, “ Tiểu Thất?”

“ yes, sir” Tiểu Thất cung kính hành lễ.

Tô Tố đã sớm quen với Tiểu Thất như thế, bất đắc dĩ chỉ đồ trên ghế máy tính, “ Bỏ mấy này vào trong máy giặt đi.”

“Tuân mệnh”.

Tiểu Thất ôm lấy bốn món đồ đó hùng dũng khí phách hiên ngang đi vào phòng vệ sinh.

Trong phòng ba người đều cười, bầu không khí trong phòng lập tức

trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, Tiêu Lăng ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng hỏi thăm, " Cô nhóc này thường xuyên như vậy sao?"

" Ừm, đúng vậy, nó xem phim truyền hình quá nhiều, bị ảnh hưởng."

Tiêu Lăng nhớ tới lúc Tiểu Thất và Cảnh Thụy ở chỗ anh, tiểu Thất ôm lấy màn hình TV, nhìn soái ca trên đó xém chút chảy nước miếng, anh nhướng mày, có cái gì học cái đó cũng không quá tốt, " Về sau phải kiểm soát thời gian xem phim truyền hình của nó."

" Ha ha ——" Cảnh thụy cười, "Không cho em ấy xem tivi chính là đang lấy mạng em ấy."

Tô Tố cười xoa xoa đầu của cậu nhóc, " Đừng nói như vậy, đợi lát nữa Tiểu Thất nghe được sẽ không vui, đến giúp mẹ trải ga giường."

Cảnh Thụy yên lặng đi đến ** Chân cùng Tô Tố trải ga giường.

Hai người phối hợp rất ăn ý, Trải ga giường nhét vỏ chăn, bọc gối, rất nhanh liền trải xong ga giường.

" Chỗ này không có đồ dùng cho nam, cũng không có quần áo đàn ông có thể mặc, anh.....".

"Không sao, ngày mai anh để Tiểu Trần đem tới."

Tô Tố nhớ đến việc Tiêu Lăng có thói quen chỉ thích mặc quần đi ngủ, mặt có chút nóng, lập tức không hỏi nhiều, " Vậy tắm sớm chút rồi ngủ, anh có thể kêu Cảnh Thụy dẫn anh đến phòng tắm, em về phòng trước."

" Được."

Rời khỏi phòng, Tô Tố tìm ra hộp cấp cứu, đưa tay gọi Tiểu Thất, " Đợi lát nữa đem cái hộp này qua phòng mami."

Mắt Tiểu Thất " soạt" sáng lên, " Cho daddy sao?"

" Kêu con để thì để, không cho phép nói nhiều, nghe không?"

" Đã biết rồi ạ" Tiểu Thất ôm hộp cấp cứu vui vẻ chạy vào phòng. Tô Tố vừa mới chuẩn bị đẩy cửa phòng Tiểu Hi ra, liền nghe trong phòng phát ra tiếng gào to của Tiểu Thất, " Daddy, hộp cấp cứu đến đây, mami kêu con mang vào cho daddy, không cho con nói nhiều, cho nên ta sẽ không nói a."

Chân Tô Tố lảo đảo, xém chút ngã sấp xuống.

Nhóc con này

Cô như chạy trốn đẩy cửa phòng Tiểu Hi ra trốn vào trong đó.

Tiểu Hi đang nằm trên ** đắp mặt nạ, nhìn thấy Tô Tố bước vào, liếc cô một cái, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

" Tiểu Hi......" Tô Tố ngồi vào mép **, nhỏ nhẹ gọi một tiếng.

" Được rồi, đừng nói những lời hay với tớ, tớ mới không muốn nghe" Tiểu Hi dùng ngón tay mát xa mặt cho mau hấp thu, " Tố Tố a, với kinh nghiệm xem qua vô số tiểu thuyết ngôn tình của tớ, đừng bao giờ mềm lòng, cũng đừng bao giờ thấy anh ta đáng thương liền tha thứ cho anh ta, sự tha thứ dễ như trở bàn tay đàn ông sẽ không nhớ nó với lại cậu phải tin rằng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời câu châm ngôn này, Tố Tố, chị em sẽ không gạt cậu đâu."

Cô thấy Mộ Bạch kia còn đáng tin cậy hơn Tiêu Lăng nhiều.

“ Tớ biết......”

Tiểu Hi lại hừ một tiếng, cô liền tháo mặt mạ từ trên mặt xuống ngồi dậy, “ Cậu biết cái gì chứ cậu cho rằng tớ không hiểu rõ con người cậu sao, nếu thật sự hận Tiêu Lăng, cậu còn cho anh ta ngủ lại sao? Còn giúp anh ta trải ga giường xếp chăn? Đây cũng không phải việc cậu sẽ làm. Tố Tố, cậu muốn thế nào tớ mặc kệ, nhưng xin cậu nhất định nhất định phải, đừng để mình bị tổn thương nữa có biết hay không, sau khi cậu bị Tiêu Lăng làm tổn thương trong lòng tớ liền có một suy nghĩ.”

Tô Tố ngẩn người hỏi, “ suy nghĩ gì?”

cải trắng mà tớ cực khổ trống, tất cả đều bị heo ủi rồi”

“ Phụt phụt——“

“ Cậu còn cười còn cười” Tiểu Hi cắn răng, “ đồ đàn bà không có lương tâm, uổng cho tớ quan tâm cậu.”

“ Được được được, tớ không cười” Tô Tố nhịn cười, ôm lấy một bên tay của Tiểu Hi tựa vào vai cô, “ Tớ biết ngay Tiểu Hi quan tâm tớ nhất”

Tiểu Hi vẻ mặt ghét bỏ, nhưng không có đẩy Tô Tố ra, “ Cậu thôi đi, Đừng nịnh tớ nữa, hừ hừ hừ, chỉ biết nói lời hay nịnh tớ.”

Nói đến khúc sau, giọng cô đã mềm hẳn, “ Dù sao thì Tô Tố cậu biết tớ là vì tốt cho cậu là được rồi.”

“ Yên tâm đi, Đối với Tiêu Lăng...... Tớ có chừng mực.”

“ Vậy cậu nói tớ nghe, cậu dự định cư xử sao với Tiêu Lăng”

Chương 204

Cư xử sao với Tiêu Lăng......

Tô làm lập tức uể oải.

Tiểu Hi tức giận lấy tay điểm vào trán cô, vẻ mặt như tiếc việc rèn sắt không thành thép, “ Tớ biết ngay miệng cậu thì nhẫn tâm nói thế, trong lòng lại không có ý gì cậu chính là một con hổ giấy, thổi phát ngã ngay.”

Tô Tố thở dài im lặng.

Mưa rồi, trong phòng có chút lạnh, Tiểu Hi nhìn bộ đồ mỏng trên người cô, nhanh nhanh vén mền lên, “ Mau lại đây, đừng để bị cảm.”

Tô Tố cởi giày ra lên giường, cùng Tiểu Hi tựa đầu trên gối.

Cơn mưa lớn ngoài cửa sổ lộp bộp rơi không ngừng, âm thanh có tiết tấu ngược lại khiến lòng Tô Tố bình tĩnh lại, cô nắm chặt một tay của Tiểu Hi, thẳng thắn với cô, “ Tiểu Hi...... tớ thật không biết cư xử thế nào với Tiêu Lăng mới tốt.”

Tiểu Hi cho cô một ánh mắt cổ vũ, ủng hộ cô nói tiếp.

“ Tớ...... thực tình rất phân vân, nếu như không có Tiểu Thất và Cảnh Thụy, Tiêu Lăng tổn thương tớ như thế, cho dù có hối hận thế nào tớ cũng sẽ không thèm nhìn anh ta nữa, thế nhưng là......”

“ Thế nhưng là Tiểu Thất và Cảnh Thụy đã có rồi.” Tiểu Hi nhìn cô

thật sâu, “ Vì vậy cậu muốn vì hai đứa con, tha thứ cho Tiêu Lăng sao?”

Tiểu Hi không có con, thậm chí cả hẹn hò cũng chưa có một lần, hoàn toàn lý giải không được cái suy nghĩ vì đứa con hi sinh hạnh phúc của mình, trước kia cô ở trên TV nhìn thấy những cuộc tình tốt đẹp tan vỡ, lại vì đứa con miễn cưỡng ở chung đều cảm thấy rất buồn cười.

Ai nói con cái nhất định phải ở chung với ba mẹ mới hạnh phúc? Mỗi ngày đối mặt với sự gây gỗ của ba mẹ, thể xác và tinh thần của bọn chúng khỏe mạnh mới là xạo.

Nhưng đây đều là suy nghĩ của cô, cô cũng không có ý định dùng những lý do này đi thuyết phục Tô Tố, cô thấy Tô Tố im lặng, nhịn không được vỗ vỗ vai của cô, “ Cậu nói tớ nghe suy nghĩ của cậu đi, cho dù không giúp được gì, tốt xấu cũng có thể làm cái thùng rác cho cậu quăng rác vào, đừng có chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, dễ bị nội thương lắm.”

Tô Tố vốn đang buồn, bị một câu nội thương lại làm cho dở khóc dở cười, nhưng bị Tiểu Hi chen vào một cái như thế, lòng cô quả thật nhẹ nhõm hơn nhiều,” tớ rất muốn cả đời cũng không tha thứ cho Tiêu Lăng, thế nhưng tình trạng của Tiểu Thất và Cảnh Thụy cậu cũng thấy đấy, hai đứa nó từ nhỏ không có cha, cho nên dẫn đến hai đứa bé đều trưởng thành rất sớm, nhất là Cảnh Thụy, trước kia ở chỗ Tô Đại Khuê, hai đứa nó chịu ủy khuất cho tới bây giờ đều không nói cho tớ biết, sợ tớ lo lắng. Tụi nó quá hiểu chuyện, nó vẫn luôn nói mình là tiểu Nam tử Hán, muốn mau chóng trưởng thành để bảo vệ tớ, kỳ thật trong lòng tớ biết chúng nó cần một người ba. Tớ chưa từng có ảo tưởng rằng ba ruột tụi nó, ai biết được đời thực lại đổ một xô máu chó lên, tớ chẳng những gặp anh ta ba ruột của tụi nhỏ, còn yêu một trận, hiện tại còn trở thành bộ dạng này.”

“ Vậy cậu còn hận Tiêu Lăng sao?”

“ Hận đương nhiên hận lúc tớ hận nhất tớ hận không thể chết chung với anh ta, nhưng thời gian lâu ngày, cũng từ từ phai nhạt, huống chi anh ta vẫn là ba ruột của Tiểu Thất và Cảnh Thụy.” Tô Tố nói ra phiền muộn trong lòng, thực ra...... tớ rất sợ đắc tội Tiêu Lăng đến cùng.”

“ Hả? Tiểu Hi không hiểu.”

Tên xấu xa đó dù có đắc tội đến cùng thì đã thế nào

Tô Tố thở dài, nàng suy nghĩ khá nhiều, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lợi.

“ Tớ sợ anh ta sẽ tranh quyền nuôi dưỡng đứa con với tớ.”

“ Cái gì? Anh ta sẽ không vô sỉ như vậy chứ nếu như phải ra tòa, Cảnh Thụy và Tiểu Thất chắc chắn sẽ quyết định theo cậu......”

“ Vô dụng thôi, những trình tự đó đối với người bình thường thì được, với Tiêu Lăng căn bản là không có tác dụng a. Chỉ cần Tiêu Lăng muốn, anh ta có thể cướp lấy quyền nuôi dưỡng bất cứ lúc nào.”

Tiểu Hi buồn bực không thôi.

Mặc dù không muốn thừa nhận, thế nhưng hình như sự thật chính là như vậy.

Tiêu Lăng có tiền có thế, muốn có quyền nuôi dưỡng con mình còn không dễ dàng sao? Dù là tòa án bình thường, mặc dù sẽ quan tâm

đến suy nghĩ của đứa con, thế nhưng tiền của Tiêu Lăng hiển nhiên có thể cho hai đứa bé cuộc sống tốt hơn, vả lại Tô Tố là một diễn viên, diễn viên nói rõ cái gì? Nói rõ công việc không ổn định, hơn nữa còn bận rộn, sau này nổi tiếng rồi thời gian có thể lo cho con sẽ càng ngày càng ít. Coi như Tiêu Lăng không sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, chỉ sợ đứa con cũng sẽ phán cho anh ta."

" Thật đúng là một vấn đề khó giải quyết......" Tiểu Hi vò đầu, cô nhìn Tô Tố, thăm dò hỏi, " Cái kia, Tiêu Lăng anh ta chắc không vô sỉ như vậy đâu hả?"

" Tớ cũng không biết, bây giờ chưa hoàn toàn trở mặt với anh ta, vả lại anh ta đích thật hổ thẹn trong lòng, cho nên không có đi đến bước cuối cùng, nếu như cứ không chịu tha thứ hắn, mài mất đi sự kiên nhẫn của anh ta, tớ cũng không biết anh ta có thể làm như vậy không....."

Tiểu Hi không dám tin Tố Tố không có con sẽ sống thế nào, cô cũng tin tưởng, với tình cảm mà Tiêu Lăng dành cho hai đứa bé, chắc chắn sẽ không từ bỏ chúng nó.

Thế nhưng......

Tha thứ Tiêu Lăng như thế, lòng Tố Tố e rằng càng khó chịu. Cô cũng không nói chuyện, bây giờ Tố Tố cần nhiều nhất chính là sự lắng nghe.

" Cho nên a, hiện giờ tớ hoàn toàn không biết nên làm thế nào? Rõ ràng người làm sai không phải tớ, giờ làm cho tớ tiến thoái lưỡng nan, tha thứ cũng không phải, không tha thứ cũng không phải. Tô Tố nhún vai, cố cười thoải mái, thật không biết giải quyết thế nào mới tốt."

“ Vậy thì thuận theo tự nhiên đi.” Tiểu Hi quấn lấy vai cô, cười tủm tỉm an ủi cô, “ Chúng ta phải tin tưởng, ngày mai sẽ tốt hơn”

“ Ừm, nhất định thế”

......

Trong phòng Tô Tố

Hai đứa bé đã trở về phòng nghỉ ngơi, tay Tiêu Lăng bị thương, cho nên chỉ đơn giản rửa mặt, anh không có thay quần áo, chỉ mặc một cái quần đi trong nhà, anh ngồi ngay ghế máy tính, nhìn hộp cấp cứu trên bàn máy vi tính, trong con ngươi dâng lên sự ấm áp nhàn nhạt.

Tay của anh thật ra không thể tháo băng gạc, nhưng anh vẫn vì cử chỉ của Tô Tố cảm thấy đau buồn.

Ít nhất chứng minh được lòng Tô Tố vẫn có anh.

Tiêu Lăng dùng tay trái cầm hòm thuốc lên, để ở một góc, sau đó dò xét phòng của Tô Tố, rất hiển nhiên, ba phòng ngủ phòng của An Tiểu Hi là phòng ngủ chính, phòng Cảnh Thụy và Tiểu Thất là xếp thứ hai, phòng Tô Tố thật ra là xây lại từ phòng sách, phòng rất nhỏ, khoảng chừng chỉ có mười mét vuông hơn chút xíu, cho nên đồ vật trong phòng cùng rất ít. Chỉ có một cái giường, một cái tủ treo quần áo. Một Cái bàn để máy vi tính và ghế dựa máy tính.

Trừ cái đó ra, không còn đồ dùng khác.

Đơn giản đến đơn sơ

Nghĩ tới cô phải sống ở đây hai tháng, trong lòng Tiêu Lăng có chút khó chịu.

Thực ra anh cũng nên cảm ơn An Tiểu Hi, nếu như không có cô, chỉ sợ lúc trước Tô Tố và hai đứa bé dọn ra từ nhà của Tô Đại Khuê, ngay cả tiền thuê phòng cũng không có.

Cũng bởi vì thế, An Tiểu Hi đối với mặt mày lạnh lẽo anh cũng đều nhịn.

Tiêu Lăng nằm trên giường.

Giuong là chất liệu cứng, nên dù có lót thêm tấm chăn cũng rất cứng, Tiêu Lăng chưa từng ngủ qua giường thế này, thế nhưng trong phòng khắp nơi đều là mùi của Tô Tố, nhất là chăn mền và gối, người mùi thơm ngát trên người cô.

Anh đã mất ngủ nhiều ngày, anh còn tưởng rằng hôm nay sẽ ngủ không được.

Nhưng trên cái giường đơn sơ này, ngửi mùi của cô để lại, nghĩ về phòng của cô và anh cũng chỉ cách nhau một bức tường, và phòng còn lại khác là của con anh, vừa nghĩ như thế, trái tim anh rất thanh thản, dần dần, lại rất nhanh lâm vào giấc ngủ say.

Chương 205

Tỉnh dậy lần nữa thì trời đã sáng hẳn, ngoài trời vẫn mưa không ngớt.

Tiêu Lăng tỉnh dậy liền Không khỏi bất ngờ.

Đã 10 giờ sáng.

Đừng chỉ nói mấy ngày nay, từ lúc bắt đầu làm việc tới nay, anh chưa bao giờ ngủ đến giờ này.

Hôm qua anh đã gọi cho Tiểu Trần, bảo anh ta hôm nay qua gặp anh, sao bây giờ vẫn chưa thấy tăm hơi gì.

Anh còn hứa với Tiểu Thất và Cảnh Thụy hôm nay sẽ dẫn chúng đi Thủy Cung chơi, Tiêu Lăng gấp rút chuẩn bị, anh chỉ mặc duy nhất chiếc quần, cũng không phải là lịch sự gì, huống chi nơi này vẫn lại là nhà của người khác, Tiêu Lăng hé mở cửa phòng.

Cửa phòng vừa mở ra anh đã giật bắn người, Tiểu Thất đang ngồi đợi anh ở trước cửa phòng trên một miếng nệm bông nhỏ. Nhìn thấy anh mở cửa, Tiểu Thất nhìn anh bằng ánh mắt hờn trách, cái miệng nhỏ thì chu chu ra, trông rất tội nghiệp, “Daddy, con đã ngồi chờ ở đây hơn 1 tiếng rồi, huhuhu, daddy thật lười quá đi, vậy mà có thể ngủ tới giờ này, daddy đã hứa sẽ dẫn con đi Thủy Cung chơi mà......”

Tiêu Lăng lập tức cảm thấy áy náy.

Anh định đưa tay ôm lấy Tiểu Thất, nhưng nhớ lại mình chỉ mặc duy

nhất một chiếc quần, Tiểu Thất dù gì cũng đã lớn, phải chú ý một chút. Anh không mở cửa phòng mà dùng tay trái đỡ Tiểu Thất đứng dậy, “Sao con không gõ cửa kêu daddy?”

“Mami không cho……nói là để cho daddy ngủ.”

Tiêu Lăng nhíu nhíu lông mày, mới sáng sớm đã cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Tiểu Thất đứng dậy, lạch bạch chạy đi mất, một hồi quay lại với một túi đồ, “Daddy, đây là quần áo mà chú Tiểu Trần đưa đến cho daddy, daddy mau thay đồ, ăn sáng xong chúng ta đi chơi nha.”

Tiêu Lăng nhận lấy túi đồ, “Mọi người đã ăn hết chưa?”

“Tụi con đã ăn hết rồi, nhưng mà mami có chừa lại một phần ăn sáng cho daddy đó, daddy đừng nói nữa có được không, con nôn được đi chơi lắm rồi.”

“Được được”

......

Tiêu Lăng thay đồ rửa mặt bằng tốc độ nhanh nhất có thể, từ trong phòng vệ sinh bước ra đã thấy Tô Tố bưng phần điểm tâm lên để trên bàn. Cảnh Thụy ngồi trong phòng khách trông có vẻ bình tĩnh, ngồi trên ghế đọc sách, chỉ có Tiểu Thất như đang ngồi trên đống lửa, cứ nhảy lên nhảy xuống. Không thấy bóng dáng An Tiểu Hi đâu, đoán chừng đã đi làm rồi, Tiêu Lăng nhìn thấy trên ghế sôpha còn có một bóng người quen thuộc.

“Tổng giám đốc......” Nhìn thấy Tiêu Lăng ra, tiểu Trần vội vàng từ trên ghế sofa đứng lên

“Anh đến hồi nào vậy?”

Tiểu Trần xấu hổ sờ sờ mũi, “Sáng nay 8 giờ tôi đã tới rồi, lên phòng đưa quần áo cho cậu, định là kêu cậu dậy, nhưng tiểu thiếu gia nói là cho cho cậu ngủ thêm chút, nên tôi không kêu nữa, mà ngoài trời đang mưa to, nên Tô tiểu thư cho tôi ngồi đây chờ.”

Tiêu Lăng chỉ “Ưm” một tiếng không nói gì thêm, đi đến bàn ăn chuẩn bị ăn sáng.

Tiểu Trần lập tức đi đến bên cạnh.

“Còn chuyện gì sao?”

“Tổng giám đốc, sáng nay khi tôi tới đây, nhìn thấy ngoài cửa vẫn còn phóng viên đang ngồi chờ, tôi đã cho người mời họ rời đi, nhưng không thể cứ tiếp tục như vậy được, bây giờ tin tức về Tô tiểu thư đang rất hot, mà rất nhiều người biết Tô tiểu thư sống ở đây, những phóng viên đó hôm nay bỏ về, nhưng qua ngày sẽ lại có phóng viên tới săn tin, nếu cứ vậy tôi e tin tức về Tô tiểu thư và tiểu thiếu gia sẽ bị lộ.”

Tiêu Lăng hơi khựng lại.

Chuyện này đúng là rất đáng ngại, Tiêu Lăng nhăn nhăn mặt, gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Đang nói chuyện thì Tô Tố bưng chén cháo đi tới, Tiêu Lăng nhìn nhìn Tiểu Trần ra hiệu không cần nhiều lời, Tiểu Trân hiểu ý liền lui ra, chừa lại không gian riêng cho Tiêu Lăng và Tô Tố.

Tô Tố bưng chén cháo tới trước mặt Tiêu Lăng, “Anh ăn nhanh chút,

Tiểu Thất đợi không được nữa rồi.”

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố, không khỏi bất ngờ.

Hôm nay Tô Tố trang điểm nhẹ, đánh một chút má hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại thêm phần tươi tắn cuốn hút, tóc xoăn xoăn, đôi mắt to tròn, nhìn như búp bê barbie phiên bản ngoài đời thực.

Trông cô hôm nay như một người hoàn toàn khác.

Thời tiết hôm nay có chút se lạnh, cô không mặc váy như thường ngày mà mặc một chiếc áo len màu đỏ cùng chiếc quần màu đen, đôi chân thon dài. Chiếc áo len kiểu phía trước chỉ ngắn ngang rốn, phía sau thì vừa đến qua khỏi lưng quần, quần áo rộng rãi trông có vẻ lười biếng, lại thêm hôm nay cô trang điểm, trông cô lại càng đẹp nồng nàn hơn.

Tiêu Lăng chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của cô nên nhìn không chớp mắt.

Trong đầu anh bây giờ chỉ có một suy nghĩ: “Đúng là đã đẹp thì dù trang điểm như thế nào cũng đẹp.”

“Sao anh nhìn em dữ vậy”, Tô Tố bị Tiêu Lăng nhìn đến mất tự nhiên.

“Hôm nay em……rất đẹp”, Tiêu Lăng khen từ tận đáy lòng.

Tô Tố bất ngờ, mặt hơi ửng đỏ lên, cô vì không muốn bị người khác nhận ra nên hôm nay cố ý trang điểm một chút. Cô nhìn Tiêu Lăng đang chăm chú nhìn mình, không khỏi bối rối, tim đập nhanh không thể khống chế được nên đành tránh ánh mắt của Tiêu Lăng, “Anh ăn nhanh đi, em đi sửa soạn một chút.”

Tiêu Lăng nhìn cái muỗng trong bát cháo, không khỏi nhếch miệng cười vui vẻ.

Ăn xong đã là 10 giờ rưỡi, nhưng không ai quan tâm đến giờ giấc, đem theo hai cây dù nhanh chóng ra khỏi cửa.

Mưa vẫn còn nặng hạt, may là xe đã chờ sẵn trước cửa, đi vài bước đã tới.

Hôm nay Tiểu Trần lại đổi một chiếc xe khác.

Một chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen phiên bản giới hạn, trông rất sang chảnh, quan trọng là……đủ chỗ ngồi.

Tiểu Trần ngồi ở vị trí lái xe, Tô Tố và Cảnh Thụy ngồi hàng ghế sau, Tiêu Lăng ôm Tiểu Thất ngồi ở ghế trước.

"Oa, xe này ngồi thích quá đi", Tiểu Thất ngồi trên xe hiếu kỳ tới nỗi không ngừng nhúc nhích, sau khi nhìn qua nhìn lại một hồi mới hưng phấn nói, "So với xe buýt đúng là thoải mái hơn nhiều."

Cảnh Thụy trợn mắt trừng một cái, "Xe Rolls-Royce Phantom phiên bản giới hạn mà đem so với xe buýt là sao"

Tiêu Lăng có chút bất ngờ, "Con biết xe này à?"

"Anh trai có nghiên cứu xe ô tô đó, anh rất thích xem tạp chí xe hơi."

Tiêu Lăng nhìn Cảnh Thụy, "Con thích không, nếu thích sau này con lớn lên daddy sẽ mua cho con."

"Không cần", Cảnh Thụy dựa ra sau, "Thích gì con sẽ tự kiếm tiền

mua."

Có tiền đồ

......

Tới Thủy Cung đã là 11 giờ.

Bình thường Thủy Cung rất náo nhiệt, vậy mà hôm nay một bóng người cũng không có, nhân viên cũng như quản lý Thủy Cung đều đang mặc áo mưa, thấy có xe đi tới liền nhanh chóng đi ra chào đón.

"Tiêu thiếu gia, chào mừng ngài đến với Thủy Cung." Quản lý cầm cây dù lớn ra đón tiếp Tiêu Lăng, cung kính nói "Hôm nay Thủy Cung nghỉ một ngày, ngài có thể dẫn con của ngài đi chơi khắp nơi mà không sợ bị làm phiền, Tiêu thiếu gia có cần nhân viên hướng dẫn không? Có thể giới thiệu cho ngài một số loại cá đặc biệt."

"Không cần", Tiêu Lăng quay lại với vẻ mặt lạnh lùng thường ngày, nói với quản lý, "Không cần người phục vụ, mọi người cứ làm việc của mình đi, nên nhớ, cái gì nên nhìn thì nhìn, nên nói thì nói, không nên nói thì tốt nhất nên ngậm miệng lại."

Quản lý liền vội vàng cúi người gật đầu, "Tiêu thiếu gia ngài yên tâm, chuyện hôm nay ngài tới Thủy Cung sẽ không có ai biết được."

Sẽ không có ai biết được......

Tô Tố cắn môi, vì vậy……Tiêu Lăng mới bao hết toàn bộ Thủy Cung, vì không muốn ai biết tin tức về cô và bọn trẻ.

Đây là vì bảo vệ 3 mẹ con.

Vừa nghĩ tới đó, đã nhìn thấy Tiêu Lăng đang nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

Trái tim Tô Tố lại không nghe lời mà đập loạn xạ lên.

Chương 206

Cả gia đình đi vào thuỷ cung.

Toàn bộ thuỷ cung đều mô phỏng như đại dương, mới vừa vào đã có cảm giác như bước vào thế giới hải dương.

Con đường nhỏ hình cung, 4 phía được bao quanh bởi kính dày tạo thành hình cung như cây cầu nhỏ, phía trên bên trái và bên phải đều được bao phủ bởi thủy tinh, bên trong nước biển xanh đậm là vô số các các loài cá đa dạng màu sắc, hàng ngàn hàng vạn con đang bơi qua bơi lại, đúng là một cảnh tượng cực kì đẹp.

Dưới đáy cũng mô phỏng theo đáy đại dương.

San hô đỏ, rêu xanh, đá có hình dạng lạ chồng lên nhau… Tô Tố nhìn đến rối loạn hoa mắt, xem đến muốn nín thở.

Đây là lần đầu tiên cô đến thuỷ cung.

Cảm giác duy nhất đó là chấn động.

Từ xa, có một con cá mập mở to miệng đang bơi tới, Tô Tố thấy thân hình to lớn của cá mập, răng thì sắc nhọn, bị doạ tới cơ thể cứng đờ, tim như ngừng đập một nhịp.

“Không sao, cách một lớp kính…” Tiêu Lăng thấy cô bị doạ đến mặt có chút khó coi, nhẹ giọng an ủi, “Nó không thể bơi qua đây”.

Cá mập bơi đến bên bọn họ, đụng phải lớp thuỷ tinh dày, quả nhiên

bơi đi.

Sau lưng Tô Tố đã chảy mồ hôi lạnh.

Cô muốn đi tiếp, nhưng phát hiện hai chân bị doạ đến mềm nhũn. Cô quay đầu nhìn Tiêu Lăng và hai đứa con, sắc mặt Tiêu Lăng vẫn như thường không có chút gì sợ sệt, Cảnh Thuỵ lông mày khẽ nhếch, cũng có sợ, mà Tiểu Thất…

Tiểu Thất hưng phấn đập lên lớp thuỷ tinh, cười lớn, “Oa oa oa, nó bơi qua đây kìa, ai, đừng đi, đừng đi mà”.

Tô Tố đỏ mặt, xấu hổ không thôi.

Đến hai đứa con còn không sợ, cô vậy mà bị doạ đến chân mềm nhũn, quả thật quá mất mặt.

Tiểu Thất đuổi theo cá mập, quay đầu lại thấy 3 người vẫn đứng đó, đột nhiên mất hứng, nhanh chóng vẫy tay kêu họ, “Oa oa oa, chơi thật vui, woa, con cá mập này thật đẹp, daddy mami anh mọi người đi nhanh lên, Tiểu Thất còn muốn xem nữa.”

Tô Tố cũng muốn đi theo, nhưng cô nhìn thấy ánh mắt và răng của con cá mập hung ác, lập tức nhớ đến bộ phim nước ngoài về cá mập mà cô từng xem trước đây, cảnh tượng đẫm máu đó, đôi chân của cô thật sự không động nổi.

Tô Tố khóc không ra nước mắt.

Cô rất muốn cản Tiểu Thất lại, cá mập có gì đáng xem chứ.

Những con cá nhỏ không phải rất đẹp sao, không thể xem những con này sao?

“Mami mami…”

“Đến đây.” Lâu lâu đến một lần, Tô Tố không muốn làm con mất hứng, cắn răng, kệ đi, nếu gặp con gì quá đáng sợ thì nhắm mắt lại, dù gì cá mập cũng không thể bơi ra đây chuẩn bị tâm lý xong, vừa muốn bước về phía trước, dựa lên kính để đi về phía trước, thì nghe Tiêu Lăng nói với Tiểu Thất, “Tiểu Thất con và Cảnh Thuỵ đi lên trước chơi đi, mẹ con thích cá nhỏ, ba mẹ chụp vài tấm hình.”

“A? Daddy có đem máy chụp hình?”

Tiêu Lăng như đang làm phép thuật tay trái lấy ra một chiếc máy chụp hình SLR từ sau lưng ra, mỉm cười lắc lắc tay nhìn Tiểu Thất, “Ba sớm đã kêu Tiểu Trần chuẩn bị rồi.”

“Woa, Daddy là tuyệt nhất vậy chúng ta nhanh chụp hình đi, Tiểu Thất muốn đuổi theo cá mập.”

“Đi thôi.”

Cảnh Thuỵ nhìn hai người thật sâu, nghĩ nghĩ, vẫn quay lưng đi theo Tiểu Thất.

“Chúng nó như vậy sẽ gặp nguy hiểm mất…”

“Không cần lo, nơi này được thiết bị an toàn được trang bị rất cẩn thận, sẽ không có tình huống nguy hiểm xảy ra.” Tiêu Lăng đem máy ảnh lên cổ, dùng tay trái không bị thương đỡ cô, “Có thể đi không?”

“Không sao…” Tô Tố nhìn xuống, không mượn lực của anh.

“Không cần gắng gượng.” Tiêu Lăng động tác dứt khoát đỡ lấy cô,

"Lần đầu tiếp xúc với cá mập gần như vậy, sợ cũng là chuyện bình thường."

Chuyện bình thường…

Tô Tố bĩu môi.

Vậy Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất nhà cô là bất thường sao? Lần này cô không cự tuyệt Tiêu Lăng, dựa vào cánh tay đang đỡ cô đứng dậy, mắt nhìn hai đứa con sắp rời khỏi tầm nhìn của mình, Tô Tố vẫn không an tâm, với lại bây giờ cô đang ở riêng với Tiêu Lăng, cô cảm thấy không tự nhiên. Cô nhấc chân muốn đuổi theo, "Em đi xem xem bọn nó."

"Đợi đã, không phải nói là chụp hình sao, một lúc Tiểu Thất sẽ hỏi đó."

"Oh".

Tiêu Lăng chụp một tấm hình để đối phó, tay phải anh không tiện, máy ánh không thể đưa lên được, Tô Tố thấy vậy giúp một tay, giúp anh đưa máy ảnh lên.

"Biết chụp hình không?"

"Biết một chút, nhưng không chuyên nghiệp." Tô Tố đáp.

"Vậy là được rồi." Tiêu Lăng lấy máy ảnh ra khỏi cổ, để vào tay cô, "Em chụp đi, tay anh không tiện."

"Oh".

Hai người chân dài, rất nhanh lại thấy Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ, Tiểu

Thất nằm sấp trên mặt kính mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào những con cá bên trong lớp thuỷ tinh, đến Cảnh Thuỵ người bình thường ít khi cười cũng có bộ dạng hưng phấn.

Tô Tố bước chậm lại, vô thức ấn nút chụp.

Tiêu Lăng cũng thả chậm bước đi, đi bên cạnh Tô Tố, nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định với hai đứa con, anh rất trân trọng khoảng thời gian hai người ở chung với nhau, trong mắt hiện lên tia yêu thương, "Hai đứa nó chơi thật vui."

"Oh." Tô Tố cười khổ nói, đây là lần đầu tiên tụi nó đến thuỷ cung, hai đứa nó rất ngoan, trước giờ chưa bao giờ đòi hỏi cô thứ gì, là cô nợ chúng quá nhiều.

Nợ…

Người thực sự nợ chúng là anh mới phải.

Anh thiếu mất 4 năm trong cuộc sống của chúng...Tiêu Lăng nhìn khuôn mặt tươi cười của hai đứa con, sau ngày anh sẽ tham gia mỗi giai đoạn phát triển của chúng, tuyệt đối không rời đi.

Tô Tố thực sự cảm thấy nợ con của cô.

Nếu không có hôm nay, cô sẽ không biết Tiểu Thất có hứng thú với thế giới đại dương như vậy.

Còn có Cảnh Thuỵ...Cô cứ nghĩ tính cách của Cảnh Thuỵ sẽ thích yên tĩnh, nhưng nó chỉ là đứa trẻ 4 tuổi, đối với những thứ chưa biết cũng rất tò mò.

Đột nhiên Tô Tố cảm thấy thật có lỗi với hai con.

Hai tháng này, cô chỉ dẫn chúng nó đi công viên giải trí một lần, mà lần duy nhất đó còn là vì cô sợ hai đứa con không tha thứ cho mình, cũng không hề chơi một trò cảm giác mạnh nào.

Cô dừng bước, quay lại nhìn Tiêu Lăng. Anh rất cao, sắc mặt trầm ổn, đem lại cho người khác cảm giác chắc chắn và ỷ lại, thực ra hai đứa con không chỉ cần tình yêu dịu dàng của mẹ, mà còn cần tình yêu kiên định của cha?

"Đang nghĩ gì đó?"

"Không, không có gì." Tô Tố hoảng loạn lắc đầu, quay mặt né tránh ánh nhìn của Tiêu Lăng, chạm vào máy ảnh trong tay chuyển chủ đề, "Em giúp chúng chụp hình."

Tay của cô vừa đặt lên máy ảnh, đã bị bàn tay nóng bỏng của anh nắm chặt.

Tay của Tô Tố như bị bỏng vậy, đột nhiên run rẩy.

Cô vừa mới muốn đẩy tay Tiêu Lăng ra, thì nghe anh thấp giọng than, "Tô Tố… chúng ta nói chuyện được không?"

"Nói? Nói chuyện gì?"

"Chuyện tương lai, chuyện sau này, chuyện… của bọn trẻ."

Chuyện của bọn trẻ.

Toàn thân Tô Tố cứng đờ, đột nhiên sắc mắt trắng bệch.

Điều cô lo lắng cuối cùng cũng xảy ra sao? Cuối cùng Tiêu Lăng

cũng nhịn không được, muốn giành quyền nuôi con với cô sao.

Chương 207

“Tiêu Lăng...anh không thể tàn nhẫn như vậy, con lớn lên bên cạnh em, anh không thể cướp chúng đi được.”

Cướp con?

Tiêu Lăng ngây người, trước giờ anh chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Nhìn thấy Tô Tố toàn thân run rẩy, không kiểm soát được tâm trạng của mình, anh nhanh chóng ấn lên vai cô, “Em bình tĩnh tí, anh không phải muốn giành con với em, trước đây không, bây giờ không, tương lai càng không.”

Trước đây cô vì sợ anh làm tổn hại đến con, có thể làm đều mức độ, hai được con như sinh mệnh của cô vậy, anh làm sao có thể giành với cô được.

Không giành con với cô?

Tô Tố từ từ bình tĩnh lại, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, nắm chặt cánh tay Tiêu Lăng, gấp gáp muốn xác minh lời anh vừa nói, “Anh nói sẽ không giành con với tôi…”

“Sẽ không” Tiêu Lăng kiên định trả lời, “ Anh vĩnh viễn sẽ không giành con với em, về điều này em có thể hoàn toàn an tâm, anh muốn nói với em về vấn đề giáo dục con...anh biết bây giờ em rất muốn vạch rõ quan hệ với anh, nhưng mà sắp khai trường rồi, anh mong em có thể vì con, cho phép chúng học ngôi trường mà anh đã chọn.”

Thì ra là vậy…

Tô Tố kinh ngạc quá độ, đột nhiên trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh.

Cô hít mạnh vài lần mới có thể bình ổn lại hơi thở.

Mở miệng lần nữa, giọng nói khàn khàn không chấp nhận được, “Anh...muốn cho chúng học trường nào?”

“ Chính là ngôi trường trước kia có nói với em trường mẫu giáo quốc tế Dương Quang, Tô Tố, về tiêu chuẩn giáo dục ở đó thì em có thể thập phần an tâm, ngoài ra bảo mật cũng rất tốt, cho dù là con của người nổi tiếng, cũng sẽ không bị ai phát hiện.” Tiêu Lăng lấy khăn giấy từ túi ra lau mồ hôi lạnh trên trán cô, thấy cô đề phòng mình như vậy, trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu, nhưng đây là hậu quả mà anh tự tạo, anh có thể trách ai được chứ “Em không cần lo, anh làm như vậy không phải vì muốn giành con với em, mà muốn tốt cho con, nếu em không an tâm, anh có thể nhờ luật sư công chứng, anh từ bỏ quyền nuôi con.’”

Anh tất nhiên muốn giữ con bên cạnh mình.

Cướp hai đứa con về sau đó làm cho Tô Tố phải cam chịu, thực sự ý nghĩ này đã từng xuất hiện trong đầu anh, nhưng chưa tới 1 giây sau, lập tức loại bỏ nó.

Anh đã phải chịu hậu quả cho sự bá đạo độc đoán của mình, cho nên không muốn sai thêm lần nữa.

Nếu làm vậy có thể mang thể xác của cô đến gần anh, nhưng trái tim thì sẽ ngày càng xa.

Anh thấy Tô Tố nửa ngày không nói chuyện, tưởng cô không tin anh, cười khổ nói, "Nếu em không tin anh, em có thể tìm luật sư mà em tin tưởng, anh có thể ký giấy chứng nhận, lập tức có hiệu lực pháp lý."

"Không, không phải như vậy…"

Cô chỉ bị bất ngờ bởi sự thỏa hiệp của anh.

Tô Tố cắn môi, chỉ nghĩ một chút liền đồng ý, thực ra không cần phải nghĩ, chỉ cần hai con ở bên cạnh cô, mà chuyện Tiêu Lăng làm, xuất phát điểm là vì muốn tốt cho con, cô làm sao có thể cự tuyệt được.

Cô gật đầu, "Tôi đồng ý cho chúng học trường đó, nhưng trường mẫu giáo đó không phải hạn chế số lượng học sinh vào học sao…"

Tiêu Lăng thở phào, "Điều này em không cần quan tâm, anh đã kiếm người an bài rồi."

Cũng phải.

Tiêu Lăng là ai chứ? Người đàn ông giàu có nhất châu Á, là nhân vật nổi tiếng trong danh sách người giàu trên thế giới, một ngôi trường mẫu giáo làm sao làm khó anh được, chỉ cần

anh nói ra ý muốn, không cần động tay, người muốn xu nịnh anh lập tức giúp anh sắp xếp thoả đáng.

"Cảm ơn anh."

Tiêu Lăng phiền muộn, "Tô Tố, tụi nó cũng là con anh."

Anh chỉ vì con anh làm chút chuyện nhỏ, vậy mà cô đã xem như

người ngoài mà cảm ơn anh, điều này còn làm anh khó chịu hơn là tát anh một cái.

Tô Tố trầm mặc nhìn hai đứa con đang chơi đùa, ánh nhìn của Tiêu Lăng cũng chuyển qua đó,

Tiểu Thất đang vui vẻ đuổi theo cá nhỏ đến nỗi muốn bay đi, Cảnh Thuỵ thì đến chỗ cục đá bên dưới, xem giới thiệu và tập tính của con cá.

Nếu là người có mắt thì cũng nhìn thấy, hai đứa trẻ đang rất vui vẻ.

Tô Tố ấn chụp lần nữa, lưu lại nụ cười của con trong bức ảnh.

"Tô Tố…"

"Um"

"Anh còn muốn nói chuyện khác."

Động tác của Tô Tố dừng lại, cầm máy ảnh mắt nhìn xuống. Chuyện khác… không cần nghĩ cô cũng đoán ra là chuyện gì.

"Xin lỗi".

Tô Tố chấn động ngẩng đầu, "Anh, anh nói cái gì?"

"Xin lỗi" Khuôn mặt Tiêu Lăng tràn đầy tự trách khi nhìn vết thương trên trán của cô, vết khâu đã lành, nhưng đường màu hồng trên đó lại không thể xoá đi được. Tiêu Lăng thấy bộ dạng như không thể tin được của cô, bất lực cười khổ, "Lời xin lỗi này anh đã nợ em quá lâu, anh vẫn luôn muốn nói xin lỗi nhưng không tìm được cơ hội...anh biết một câu xin lỗi không thể bù đắp được gì. Chuyện đã

xảy ra rồi, vết thương anh tạo ra cũng không thể lấy về, nhưng mà, nếu không nói xin lỗi, anh sợ sẽ càng khó chịu."

Đôi mắt sáng đang nhìn xuống của cô đột nhiên đỏ lên.

Cô tưởng là suốt đời này cũng không đợi được lời xin lỗi này, cô dùng sức chớp mắt, sương mù trên mắt đột nhiên biến mất, lúc này cô mới ngẩng đầu lên, "Tiêu Lăng...tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh, nhưng cũng như anh nói, tổn thương cũng đã tạo thành rồi, tôi không thể xem như không có chuyện gì xảy ra được, cũng không vì một lời xin lỗi của anh mà quay lại như trước kia."

"Anh biết."

Anh cũng không mong chờ một câu xin lỗi có thể làm cho cô quên hết vết thương cũ.

Tiêu Lăng nắm chặt tay cô, cảm nhận được sự kháng cự vô thức của cô, anh càng dùng lực nắm chặt tay cô, "Tô Tố, suốt cuộc đời này anh luôn thuận buồm xuôi gió, trước kia lúc kinh doanh khó khăn anh cũng không cảm thấy lo lắng như khoảng thời gian này, trước đây...anh quả thật quá bá đạo ngang ngược, lúc đó anh luôn cho mình là đúng, không quan tâm đến suy nghĩ của em, cho nên mới tạo nên vết thương không thể bù đắp này. Nhưng anh hy vọng, hi vọng em có thể vì hai con, mà cho anh một cơ hội."

Anh thấy mặt Tô Tố biến sắc, lập tức nói, "Anh không có ý muốn dùng con uy hiếp em. Nhưng mà Tô Tố… anh tin rằng em cũng phát hiện ra, khi chúng ta ở chung với nhau, con của chúng ta cảm thấy hạnh phúc hơn. Nên anh mới hi vọng em có thể vì con, cho anh một cơ hội, chúng ta...bắt đầu lại từ đầu được không?"

Được không?

Đổi lại là Tiêu Lăng của trước đây, căn phải sẽ không hỏi cô, anh chỉ dùng thái độ cứng rắn nói với cô: Tô Tố, tôi thích em, em buộc phải là bạn gái của tôi.

Anh hình như...đã thay đổi một chút.

Nhưng…

“Tiêu Lăng, gương vỡ thì khó lành lại.”

“Anh biết, tổn thương thì là tổn thương, không thể vài lời là có thể xoá sạch được, anh hy vọng em có thể cho anh một cơ hội, cuộc sống sau này, anh sẽ đối tốt với em, từ từ bù đắp lại tổn thương và đau khổ mà em đã chịu, trên đời này còn có câu lãng tử quay đầu mà. Cho nên… xin em suy nghĩ kĩ được không”

Chương 208

“Cho nên… xin em suy nghĩ kĩ được không”

“Anh không cần em trả lời ngay lập tức, chỉ mong em có thể nghiêm túc suy nghĩ, rồi nói cho anh nghe suy nghĩ của em.”

“Anh có thể đợi, bao lâu cũng được.”

“Nếu em không trả lời anh, anh sẽ theo đuổi em thêm lần nữa.”

- --

“A a a, điên mất thôi.”

Tô Tố ôm đầu nằm sấp trên bàn, lông mày nhíu chặt, từ lúc Tiêu Lăng cầu xin tha thứ ở thuỷ cung đến giờ đã là một ngày, nhưng cả một ngày 24h đầu cô lúc nào cũng lặp lại những lời nói đó, đến nằm mơ cũng mơ thấy Tiêu Lăng đang xin lỗi cô.

Cô cảm nhận nếu tiếp tục như vậy, cô thực sự có thể bị điên.

Cô thấy hai cành hồng được cắm trong bình ở trên bàn, một bông là hoa hồng vàng, là trưa hôm qua nhận được, còn một bông là hoa hồng đỏ, sáng nay mới nhận được, trên cánh hoa vẫn còn đọng lại những giọt sương long lanh.

Hoa hồng vàng thể hiện cho sự xin lỗi, hoa hồng đỏ thể hiện sự theo đuổi.

Anh muốn xác nhận lời nói của mình, hôm qua xin lỗi xong, cho nên hôm qua lập tức theo đuổi cô.

Vậy mà cô cũng bị hai bông hồng này làm khó.

Tô Tố lấy hai cành hoa hồng ra, nhìn nhìn thùng rác, cô lại nhịn, cuối cùng vẫn từ bỏ suy nghĩ vứt hoa hồng vào thùng rác.

" Không phải cô không nỡ bỏ hoa Tiêu Lăng tặng...Uh, ai tặng không quan trọng, cô chỉ là thuần tuý thích hoa, không nỡ bỏ mà thôi, chỉ như vậy thôi" Tô Tố âm thầm thôi miên bản thân, đem hai cành hồng cắm lại vào bình.

Âm thanh ma quỷ của Tiêu Lăng lại vang lên trong đầu cô.

Cô nhảy dựng lên từ sofa, "Tô Tố, mày rảnh quá rồi, nhanh chóng tìm chút việc để làm đi, kịch bản "Nhất tiếu nại hà" đã học thuộc chưa? Vẫn chưa đúng không, cho nên chúng ta tiếp tục học có được không? Hôm qua đạo diễn Trịnh Đông không có gọi điện đến, 12 tháng 8 bắt đầu đóng phim rồi, chỉ cần vài ngày ngắn ngủi để chuẩn bị, mày còn muốn đợi đến bao giờ uh, đúng, đi coi kịch bản."

…

Trước cửa phòng của Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ.

Hai đứa trẻ nhìn tình trạng tinh thần hiện giờ của Tô Tố, Tiểu Thất đóng cửa phòng, lo lắng nhìn Cảnh Thuỵ, "Anh ơi, Mami … có phải chỗ này có vấn đề không?" Tiểu Thất chỉ chỉ đầu.

Cảnh Thuỵ liếc mắt, "Nói bậy."

"Nhưng mà bộ dạng này của mình thật doạ người…" tự nói tự trả lời

còn nhảy dựng lên, khi ngủ vẫn nói chuyện không ngừng, Tiểu Thất ôm cánh tay Cảnh Thuỵ, “Anh ơi, anh thông minh nhất, anh nói xem mẹ có phải đang lo lắng chuyện gì không, mẹ có phải muốn tha thứ cho ba?”

Cảnh Thuỵ thản nhiên nhìn Tiểu Thất, không nói chuyện.

“Anh” Tiểu Thất dậm chân làm nũng.

Cảnh Thuỵ bất lực nhìn em, “Chuyện của người lên con nít lo nhiều vậy làm gì.”

“Anh chỉ lớn hơn em 5 phút, đừng có đưa ra bộ mặt người lớn …” Tiểu Thất âm thầm cằn nhằn, “Quên đi, anh không nói, em đi hỏi ba, ba nhất định biết mẹ khổ não chuyện gì.”

Tiểu Thất vừa nói vừa muốn lấy điện thoại gọi cho Tiêu Lăng.

Cảnh Thuỵ bước lên hai bước cướp lấy điện thoại.

“Anh” Tiểu Thất bất mãn.

“Tiểu Thất” sắc mặt Cảnh Thuỵ nghiêm túc, “Lần này nếu em muốn tốt cho mẹ thì cấm tuyệt đối không được nhiều chuyện, để mẹ tự lựa chọn.”

Tiếu Thất bị khuôn mặt nghiêm túc của Cảnh Thuỵ làm cho sợ, lập tức không dám nói nhiều.

Anh trai thật đáng sợ.

Nhưng anh rất ít khi nghiêm khắc với cô như vậy, Tiểu Thất cắn móng tay, được rồi, cô nhịn.

…

Tô Tố rất thích đọc kịch bản khi trong lòng đang rối bời, bởi vì xem kịch bản sẽ giúp cô bình tâm lại.

Nhưng cô phát hiện rằng hôm nay chiêu này không có tác dụng.

Cuốn kịch bản đắp trên đầu gối, chữ bên trên dường như đều biến thành số, cô nhìn đến hoa mắt, cô phát hiện một chữ cô cũng không hiểu. Cô buồn phiền đọc kịch bản lại, hít thở sâu.

Tại sao

Tại sao chứ.

Cô muốn điên lên, đưa tay nắm tóc.

Tô Tố, mày có thể có chút tiền đồ được không, chỉ vài câu của người ta cũng làm cho mày tâm trí rối loạn mày bình tĩnh lại một tí có được không có được không.

Nhưng cô không thể bình tĩnh được.

Tô Tố ném kịch bản, nằm như chết trên sofa.

Rốt cuộc cô bị gì vậy

Cô quay qua nhìn, thấy cái túi trên sofa, cô ngây người, từ trong túi cô lấy ra bóp tiền của mình, trong túi tiền có một ngăn nhỏ, cho lấy một tấm ảnh 2 inch ra.

Nền của bức ảnh là nước màu xanh dương của thuỷ cung, đằng sau

có các loài cá đủ màu sắc, cô và Tiêu Lăng một người ôm Cảnh Thuỵ một người ôm Tiểu Thất, đây là bức ảnh mà Tiểu Trần chụp.

Bức ảnh được tặng đến sáng này chung với hoa hồng đỏ.

Tổng cộng gửi cho cô 3 bức ảnh.

Tô Tố đưa Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ mỗi người một tấm, bọn nó luôn mong muốn có một tấm hình cả gia đình chụp chung, trước đây chỉ nhìn giấy trắng mà vẽ ra, bây giờ rất không dễ có một tấm, hai đứa lập tức giữ kĩ như báu vật, mà tấm của cô….cô cũng để trong ngăn nhỏ của ví tiền.

Cô nhớ lại lời Tiểu Trần nói khi đưa hoa và ảnh, “Đã có ảnh rồi, là tổng tài kêu tôi đem qua cho cô, tổng cộng rửa 5 tấm, có một tấm gửi qua nhà lão gia.”

Cho nên, có 1 tấm là anh giữ.

Anh có giống cô không, đem bức ảnh để ở ngăn nhỏ của ví tiền.

Tiêu Lăng sờ lên bức ảnh Tiểu Thất cười rất vui vẻ còn khuôn mặt Cảnh Thuỵ thì rất thư giãn, trong lòng phức tạp khó nói.

Rõ ràng Tiêu Lăng có thể dùng biện pháp mạnh để cướp hai đứa con, nhưng không làm vậy, thực sự anh cũng biết...anh không muốn làm tổn thương cô.

Cô thở một hơi, đem bức ảnh để lại vào trong ví.

Cũng nhờ sự giúp đỡ của anh mà buổi họp báo mới thuận lợi như vậy...còn có đạo diễn Phạm Lãi và Trần Kiêu. Họ đều là tinh anh trong giới giải trí, ồn ào giữa cô và Đường Sảng, theo lí mà nói thì

bọn họ nên bảo vệ chính mình không ra giúp cô, nhưng ngược lại họ còn đứng ra nói tốt cho cô.

Lí do sâu xa bên trong, cô cũng có thể đoán được.

Còn có đạo diễn Trịnh Đông, cô không chút quen biết gì với đạo diễn Trịnh Đông, nhưng đạo diễn lại tin vào nhân cách của cô...căn bản thì chuyện này quá hoang đường cho nên chắc chắn Tiêu Lăng đã nhúng tay vào.

Những chuyện này cô đều biết, nhưng cố ý lơ đi, khuyên nhủ bản thân đừng nên để ý.

Nhưng mà bây giờ...tất cả mọi vấn đề đều hiển hiện trước mắt cô, cô không thể không đối diện với nó.

Tất cả mọi chuyện đều cho cô biết Tiêu Lăng đã biết sai mà sửa, vậy cô...có phải nên cho anh một cơ hội sửa sai? Cô âm thầm thôi miên chính mình, “Tô Tố, tuy rằng mày đã từng bị Mạc Tầm tổn thương, nhưng không phải tất cả đàn ông trên thế giới này đều vô tình đến con ruột của mình cũng hại, nhưng Tiêu Lăng không phải hắn ta...là người thì ai cũng sẽ phạm sai lầm, lỗi của Tiêu Lăng là không tin tưởng mày, nhưng...ngoài việc trên đầu mày có thể một vết thẹo, thì cũng không có tổn thương nghiêm trọng nào không phải sao? Cho nên mày có nên cho anh một cơ hội không?”

Khi cô sắp thuyết phục được bản thân, thì một cước điện thoại hoàn toàn dập tắt suy nghĩ của cô.

Chương 209

Trước giờ Tô Tô chưa từng nghĩ đến, có một ngày cô sẽ dùng phương thức này để gặp mặt người khác.

Cô ngồi trong quán trà ưu nhã, vì ra đường hơi vội, nên cũng không cố tình ăn diện gì, chỉ đeo kính râm đen lớn, che đi nửa khuôn mặt, cô yên lặng ngồi ở đó, tức giận đến ngón tay cũng run rẩy.

Vào đúng giờ ăn trưa, quán trà rất ít người, cô cố ý tìm một chỗ khuất tầm nhìn, hạn chế tốt đa ánh nhìn của mọi người.

Tô Tố nhìn thời gian, 12 giờ 10 phút.

So với thời gian hẹn trước, người đó đã trễ 10 phút.

Tô Tố âm thầm nắm chặt điện thoại.

Người hẹn là đối phương, bây giờ lại đi trễ, đây là cố tình ra oai sao, cô cúi đầu nhìn thời gian, hít sâu, đợi thêm 5 phút, nếu chưa tới, thì cô không đợi nữa.

Chính vào lúc đó, đột nhiên cô nghe cửa quán trà “Ding dong” một tiếng, cô vô thức ngẩng đầu nhìn, tuy không thấy qua mặt, nhưng chỉ nhìn một cái, cô có thể đoán được nhìn phụ nữ trên cửa chính là vị hôn thê của Tiêu Lăng.

Người phụ nữ đang chậm rãi bước từ cửa đến chỗ cô, nhìn cô ta khoảng 25 tuổi, tuyệt đối cao hơn 170cm, da trắng nõn trang điểm tinh tế. Mặc chiếc đầm dài mang phong cách bohemian, là chiếc đầm

in hoa thanh lịch, thắt lưng bện ở giữa eo, thắt lưng lấy eo nhỏ của cô, làm nổi bật đường cong quyến rũ của cô. Cô có khí chất sang trọng, nhưng để có loại khí chất này cần phải lớn lên trong một gia đình có điều kiện thì mới được, dưới chân là đôi giày cao gót khảm đá hoa, từng bước về phía cô, giày tiếp xúc với sàn nhà vang lên âm thanh sắc nét.

Quả là một câu chuyện châm biếm.

Khi cô sắp thuyết phục bản thân tha thứ cho Tiêu Lăng, đột ngột nhận được cuộc gọi của người phụ nữ trước mắt, cô tự nhận là vị hôn thê của Tiêu Lăng, nhưng thực chất cô không muốn tin, nhưng cô nói mình là thanh mai trúc mã cùng lớn lên của Tiêu Lăng, có chứng có cứ, đến nốt ruồi dưới mông của Tiêu Lăng cô ta cũng biết rõ.

Nốt ruồi đó trước đây cô vô tình thấy được.

Như vậy thì làm sao cô có thể không tin đây.

Trong khi cô đang chìm trong suy nghĩ, Mạc Oanh Oanh đã đến trước mặt cô.

Giống như Tô Tố nhìn một lần là biết được cô, cô cũng như vậy, nhìn một lần đã biết Tô Tố là người cô cần tìm.

Không phải vì lí do nào khác, mà là vì người phụ nữ này khiến người khác vô thức chìm trong sự hấp dẫn của cô, mặc dù kinh râm to đã che đi nửa mặt, ngồi ở đó cũng không thấy ngoại hình của cô, nhưng mà người phụ nữ Tiêu Lăng thích, chắc chắn không tầm thường.
Mạc Oanh Oanh đứng kế bàn ăn, chỉ vị trí đối diện Tô Tố, "Tôi có thể ngồi ở đây không?"

“Mời ngồi.”

Tô Tố ngửi thấy mùi nước hoa thanh nhã khi cô đến gần, cô hít sâu một hơi, âm thầm nói với bản thân, “Tô Tố đừng căng thẳng, mày không làm sai gì cả, không cần căng thẳng.”

“Xin lỗi trên đường kẹt xe, tôi đến trễ rồi.”

Tô Tố mím môi, không có cảnh tượng nảy lửa như tưởng tượng của cô, cô lễ phép tháo mắt kính xuống, đôi mắt yên tĩnh nhìn Mạc Oanh Oanh, âm thầm đoán, không lẽ phụ nữ thượng lưu đều rộng lượng như vậy? Đối mới với người phụ nữ từng có quan hệ với vị hôn phu của mình, cũng khách khí như vậy.

Mạc Oanh Oanh nhìn thấy mắt của Tô Tố, ngây người một giây, trong lòng xuất hiện ngọn lửa đố kị.

Người phụ nữ trước mắt, nhìn không quá 20 tuổi, cô hoàn toàn không trang điểm, dù có như vậy cũng không làm người khác có cảm giác bình thường nhàm chán, mà mang cảm thấy thoát tục như hoa phù dung, khắp mặt đều là collagen không cần phải trang điểm, làn da nõn nà đến nỗi có thể búng ra sữa. Như vậy cũng không nói đi.

Khi tháo mắt kính ra, cô nhìn thấy rõ ngũ quan của cô.

Cô rất xinh đẹp mày liễu, lông mày không phải sửa mà ra, hình dáng lông mày rất đẹp đặc biệt là đôi mắt, một đôi mắt phượng cực kì mê hoặc, khi nhìn người khác như đang phát điện, mũi cao nhỏ, còn có đôi môi đỏ gợi cảm...Người này, vốn dĩ là một con yêu tinh sống mà.

Mạc Oanh Oanh vô thức ngồi thẳng lưng.

Hèn gì Tiêu Lăng thích cô ta...người phụ nữ này sinh ra là để làm

đàn ông điên cuồng.

Đột nhiên cô nhớ lại trước khi đi tìm Tô Tố, đột nhiên chị dâu kéo cô qua một bên, lặng lẽ nói với cô, "Tô Tố à, đừng bao giờ khinh thường con nhỏ Tô Tố đó...nó có thể làm Tiêu Lăng thích nó như vậy nhất định có bản lĩnh của mình, thực ra...không giấu em, chị dâu cũng lo lắng."

"Chị dâu, chị không cần lo cho em, em lớn như vậy chưa từng chịu thiệt lần nào."

"Chị là lo cho anh em…"

"Anh của em?" Người anh mới xuất viện của Mạc Oanh Oanh, có chút nghi hoặc, "Sức khoẻ của anh em không phải đã hồi phục kha khá rồi sao?"

"Chị không phải lo cái này, Oanh Oanh, có thể em không phải tại sao anh em nhập viện."

Mạc Oanh Oanh lắc đầu, mấy ngày nay cô hay vào bệnh viện, nhưng anh cô chưa từng nhắc đều chuyện tại sao anh bị thương, không lẽ vết thương đó…

"Anh em bị Tiêu Lăng đánh thành như vậy đó."

Mạc Oanh Oanh bất ngờ, muốn mở miệng la lên. Bạch Linh lập tức bịt miệng cô, kéo cô ra khu vườn nhỏ ngoài biệt thự.

"Chị dâu, rốt cuộc chuyện này là như thế nào, quan hệ của anh em và Tiêu Lăng tuy không tốt, nhưng cũng không đến nỗi phải động tay động chân với lại quan hệ giữa Mạc gia và Tiêu gia trước giờ vẫn rất tốt, ông và Tiêu lão gia lại là chiến hữu, tại sao lại…"

Bạch Linh cười khổ, “Là vì Tô Tố.”

Mạc Oanh Oanh mở to mắt, “Làm sao có thể, chị dâu chị và anh em…”

“Oanh oanh, em đừng nghĩ nhiều, chị không trách anh em thật đấy. Đàn ông cũng có lúc làm sai, với lại em chưa từng thấy Tô Tố, nếu em thấy cô ta em sẽ hiểu tại sao anh em và Tiêu Lăng lại động lòng...chị và anh em có 7 năm tình cảm, chị tin đợi anh ấy qua khỏi khoảng thời gian mê muội này, anh ấy nhất định biết rõ được ai mới là người đi với anh ấy đến suốt cuộc đời. Tiêu Lăng cũng vậy, nhất định anh ta chỉ tạm thời bị Tô Tố mê hoặc. Oanh Oanh, khi gặp Tô Tố em ngàn vạn lần đừng nên tức giận, càng không thể phát điên, nếu không chúng ta sẽ thua đó em biết không, em là đại tiểu thư Mạc gia, thân phận cao quý, ngoài ra em còn là con dâu mà Tiêu lão gia thừa nhận, đây là hai điểm mạnh của em, cho nên hãy nhớ kĩ, nhất định phải mang thái độ của vợ chính đối với tiểu tam, chúng ta chắc chắn phải lấy khí chất át cô ta, như vậy cô ta mới không có cơ hội đi méc.”

Nhớ lại lời chị dâu nói, Mạc Oanh Oanh dùng ánh mắt như thẩm vấn nhìn Tô Tố.

Cô thấy được tình cảm của anh mình dành cho Bạch Linh, tình cảm 7 năm không nói, vì sức khỏe của Bạch Linh, anh làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí cố ý tiếp cận người con gái anh không yêu, cô thậm chí đã từng nghi ngờ anh cô có phải là thánh tình, thậm chí mọi người đều xem Bạch Linh như một thành viên của gia đình, nhưng dù như vậy...Tô Tố vẫn có thể làm cho anh và Tiêu Lăng đấu đá lẫn nhau.

Người phụ nữ này quả thật có bản lĩnh.

Tô Tố thấy Mạc Oanh Oanh trầm mặc nửa ngày, nhăn mày. “Xin hỏi...cô tìm tôi có chuyện gì sao?”

Chương 210

Mạc Oanh Oanh định thần lại.

Cô ta cảm thấy khá phiền não, trước mặt tình địch của bản thân và của chị dâu, sao cô ta lại ngơ người ra kia chứ.

Đây không hề là một hiện tượng tốt.

Đúng lúc đó, người phục vụ đi đến, vừa hay phá vỡ không khí khó xử, “Xin hỏi cô muốn dùng gì ạ?”

“Một ly capuchino, cảm ơn”

Người phục vụ rời đi khá nhanh, cũng trở lại rất nhanh sau đó, trên tay bưng một ly capuchino, Mạc Oanh Oanh cầm lấy ly, hít một hơi sâu, tự giới thiệu, “Cô Tô phải không? Tôi là Mạc Oanh Oanh.”

Tô Tố khựng tay lại.

Mạc Oanh Oanh.....

Cái tên nghe quen quá, có phải cô đã từng nghe ở đâu?

“Có thể cô chưa từng nghe về tôi, nhưng chắc quen biết với anh trai tôi, anh tôi là Mạc Tầm.”

Sắc mặt Tô Tố thay đổi, tay cô nắm chặt điện thoại bỗng dưng rụt mạnh lại, cô như muốn cười phá lên, quanh đi quẩn lại, hóa ra vẫn là người quen của người quen. Cuối cùng cô cũng nhớ ra tại sao thấy

cái tên này nghe không xa lạ gì. Kiếp trước khi cô còn ở với Mạc Tầm, anh ta có lần vô ý nói ra mình có một cô em tên Mạc Oanh Oanh, lúc đó cô còn nói nếu có dịp muốn gặp mặt làm quen, nhưng Mạc Tầm lại nói với cô Mạc Oanh Oanh thường không ở trong nước.

Thực ra không phải không hay ở trong nước, mà là Mạc Tầm lúc đó chỉ không muốn cô gặp người nhà anh ta mà thôi.

"Cô tìm tôi đến có chuyện gì?"

Tô Tố hỏi lại lần nữa, nếu như khi nãy giọng cô nhẹ nhàng thì bây giờ là lãnh đạm. Đối với những người có một tý chút quan hệ với Mạc Tầm và Bạch Linh, cô cũng không có sẵn hòa khí nào dành cho họ. Lúc đầu cô còn thấy có chút dằn vặt, cũng có chút có lỗi, nói gì cô gái này cũng là vị hôn thê của Tiêu Lăng, bất kể cô có biết chuyện Tiêu Lăng có vị hôn thê hay không, chen vào giữa họ, cô đều là người thấy có lỗi, nhưng bây giờ, một chút cảm giác tội lỗi ấy dã bay biến như gió thoảng rồi.

So với những việc mà Mạc Tầm làm với cô, cô không việc gì phải cảm thấy có lỗi với bất kỳ người nào mang họ Mạc.

Tô Tố mím chặt môi, bỗng nhiên thấy rằng ngày hôm nay cô mặt đối mặt với Mạc Oanh Oanh là một chuyện hết sức đáng cười. Cô nhấc túi xách lên, nhìn thẳng vào Mạc Oanh Oanh, "Nếu như cô có gì muốn nói, thì mời cô nhanh lên, ở nhà tôi còn rất nhiều chuyện cần làm."

Mạc Oanh Oanh khó chịu trong lòng, sắc mặt cũng lạnh lùng.

Cô ta là tiểu tam mà còn ưỡn ngực rươn mình quá nhỉ.

Mạc Oanh Oanh cũng không vòng vo nữa, nói thẳng, "Cô Tô, tôi và

Tiểu Lăng đã đính hôn hai năm rồi, chuyện này hai bên gia đình cũng đều đồng ý, hai năm nay Tiêu Lăng hay ra ngoài lăng nhăng, mấy người đàn bà của anh ấy không có 10 cô cũng có 8 cô, nói thật, trong những người đàn bà ấy, cô là người thứ hai tôi muốn gặp, nhưng lại là người đầu tiên tôi hẹn gặp."

Người đầu tiên là Đường Sảng, nhưng cô vẫn chưa kịp hành động gì, Đường Sảng đã trở thành người cũ rồi.

10 cô 8 cô.....?

Tô Tố cười vô cảm, "Cô Mạc đây phổi cũng lớn quá, cô đến tìm tôi thế này, tôi có nên cảm thấy hân hạnh không đây?"

"Không, tôi nói thế chỉ là muốn cảm thán, cô Tô tôi công nhận cô rất giỏi, câu được trái tim của vị hôn phu tôi." Mạc Oanh Oanh nói khẽ, "Nhưng lần này tôi đến là vì muốn nói với cô, tôi và Tiêu Lăng cùng lớn lên từ nhỏ, nói thật, tôi từng thấy anh ấy yêu một cô gái khác sâu đậm hơn cô nữa, khi trước anh ấy vì cô ta mà giữ thân trong trắng, không gần đàn bà, nhưng đến cuối cùng họ vẫn chia tay, sau đó trong thời gian 3 năm sau khi họ chia tay, tôi trở thành vị hôn thê của anh ấy."

Giữ thân trong trắng, không gần đàn bà?

Đấy là Tiêu Lăng mà cô biết sao.

Tô Tố tim như quặn lại, không ngờ Tiêu Lăng đã từng biết si tình đến vậy.

Cô nhìn Mạc Oanh Oanh một cách cứng ngắc, "Cho nên, cô muốn nói gì?"

“Tôi và anh ấy là thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối. Tình cảm sâu đậm của anh ấy với người cũ cũng đã biến mất rồi, cô tưởng cảm tình của anh ấy với cô còn giữ được bao lâu? Tiêu lão gia cũng không thể đồng ý cho cô và anh ấy đâu, sau này người ở bên anh ấy chỉ có thể là tôi.” Mạc Oanh Oanh thấy Tô Tố không nói gì, cô ta cũng không đoán được Tô Tố nghĩ gì, lại nói, “Còn nữa.....Anh trai với chị dâu đã có 7 năm tình cảm, anh tôi chỉ do một lúc nhất thời mới ngu muội thích cô thôi, nhưng người phụ nữ anh yêu nhất vẫn là chị dâu, họ sẽ sớm đính hôn, sau đó sẽ kết hôn. Tô Tố, cũng mong cô đừng phá hoại tình cảm giữa hai người họ, sau này tránh xa họ ra.”

Tô Tố như vừa nghe được câu chuyện hài hước nhất trên đời, cô cười thành tiếng.

Mạc Oanh Oanh nắm chặt ly nước, quên sạch lời Bạch Linh dặn dò cô phải nén nhịn, sắc mặt cô thay đổi, kêu lên, “Cô cười cái gì?”

Đương nhiên là cười cô ta bị biến thành tay sai cho người khác khiến.

Tô Tố đã xác định được, hôm nay Mạc Oanh Oanh đến tìm cô, Bạch Linh chắc chắn biết, hơn nữa còn thì thầm với cô ta phải nói những gì, không thì tại sao Mạc Oanh Oanh lại tiện đường cảnh cáo cô đừng lại gần Mạc Tầm cơ chứ. Tô Tố cầm túi, “Cô định nói có vậy thôi sao? Nếu thế, cho tôi xin phép.”

Tô Tố định bước đi.

“Đợi đã.” Mạc Oanh Oanh kéo tay cô lại, nghiến răng, “Cô có thể ra điều kiện, cái gì cũng được, nếu tôi làm được tôi đều sẽ làm, chỉ cần cô đi xa nơi này, và không bao giờ được quay lại.”

Tô Tố thấy có người quay ra nhìn, sợ sẽ bị nhận ra, bất lực, cô đành

ngồi lại.

Nhưng cử chỉ này của cô làm Mạc Oanh Oanh nhầm tưởng rằng Tô Tố đã chấp nhận đề nghị của cô ta, ánh mắt cô ta phút chốc hiện rõ sự khinh bỉ. Nãy đây còn giả thanh cao, vừa nói đến hưởng lợi là biến thành người khác ngay.

Nhưng mà.....

Mấy người đàn bà chỉ cần dùng tiền là đuổi đi được, trước giờ Mạc Oanh Oanh không coi ra gì.

Cô ta mở ví, rút từ đó ra tờ chi phiếu đã chuẩn bị sẵn, thấy máy thu âm để trong túi, không suy nghĩ nhiều, cô ta thò tay bật máy, bắt đầu thu âm. Tất cả đều sẽ trở thành chứng cứ, sau này có thể đưa cho Tiêu Lăng nghe, cho anh thấy anh đã yêu một con đàn bà như thế nào.

Mạc Oanh Oanh vung tay, viết lên chi phiếu một con số, sau đó thêm vào phía sau một dãy số không.

Cô ta đưa chi phiếu cho Tô Tố, “Hy vọng cô giữ đúng lời hứa.”

Tô Tố cúi đầu nhìn một cái.

500 vạn.

Đúng là một con số khá cao, nếu mà do chính thất dùng để đuổi cổ tiểu tam, thì thế này là rất rộng lượng đấy.

Cô chỉ nhìn một cái rồi quay đầu đi.

Mạc Oanh Oanh lấy làm phẫn uất, “Tô Tố, cô đừng có quá đáng,

năm trăm vạn quá đủ cho cô rời khỏi thành phố này đến sống cả đời tại một thành phố hạng ba nào đó rồi, cô còn muốn thế nào?"

Tô Tố đột nhiên thấy buồn cười.

Câu chuyện cẩu huyết chỉ có trên phim với tiểu thuyết như vậy, lại xảy ra trên người cô.

Cô cũng chẳng muốn gì đâu, chỉ là không định đi khỏi thành phố này thôi.

Tô Tố đẩy chi phiếu lại trước mặt Mạc Oanh Oanh, "Mạc Oanh Oanh, thu hồi lại chi phiếu của cô đi. Nếu như Tiêu Lăng đã là vị hôn phu của cô, vậy từ nay tôi sẽ giữ khoảng cách với anh ta nhưng tôi sẽ không rời khỏi thành phố này, tôi có khả năng kiếm tiền, cũng chẳng cần tiền của cô, nếu như hôm nay cô đến chỉ là để viết chi phiếu cho tôi, vậy thì vô cùng thứ lỗi, tôi không cần đến, nhà tôi còn nhiều chuyện, tôi đi trước."

Tô Tố đứng dậy, đeo kính dâm lên, cô vừa đi hai bước, đột nhiên quay lại nhìn Mạc Oanh Oanh, cô cười, "Phải rồi, cô làm ơn chuyển lời đến anh trai cô, tôi không hề có một tý ty hứng thú nào với anh ta đâu, nói anh ta sau đừng có đến quấy rầy tôi."

"Cô chê tiền ít quá đúng không?"

Chương 211

Tô Tố dừng lại bước chân.

Cô gái này nghe không hiểu tiếng người à? Cô đã nói là sẽ giữ khoảng cách với Tiêu Lăng rồi, còn muốn gì nữa.

“Rốt cục cô còn muốn nói gì nữa?”

“Tô Tố, nếu cô chê 500 vạn vẫn chưa đủ, tôi có thể thêm cho cô 600 vạn? 700 vạn? 1000 vạn? Tô Tố, tham lam quá sẽ hại bản thân thôi, cô đừng có quá đáng quá.”

Cô ta còn phẫn uất lên.

Khi nãy Tô Tố còn nghĩ Mạc Oanh Oanh khá đĩnh đạc, bây giờ xem ra toàn là giả tạo.

Tô Tố tay vuốt vuốt tóc, cười nhạt, “Tôi đã nói rồi, đôi tay tôi có thể kiếm tiền, cũng có khả năng nuôi sống cả gia đình tôi, cô lấy lại chi phiếu của cô đi, tôi sẽ tránh xa Tiêu Lăng.”

Mạc Oanh Oanh hoàn toàn không tin.

Theo Mạc Oanh Oanh thấy, Tô Tố không nhận tiền là không chấp nhận điều kiện của cô ta.

“Tô Tố, cô đang chiếm lĩnh vị hôn phu của người khác đấy, lẽ nào cô không thấy day dứt, bất an sao?

Người này đúng là em gái ruột của Mạc Tầm.

Giống anh trai cô ta y đúc, nghe không hiểu tiếng người.

Tô Tố cũng không vội đi, ai kêu cô ta họ Mạc chứ, nếu đã muốn vạch đít chịu roi, vậy cô cũng chẳng khách sáo làm gì. Cô quay trở lại phía Mạc Oanh Oanh, đặt túi xách lên bàn, trên cao nhìn xuống cô ta, "Bây giờ cô đang muốn dùng 1000 vạn để mua chuộc tôi, để tôi dứt khoát rời khỏi thành phố này và cả đời không quay lại đây nữa, phải không?"

Mạc Oanh Oanh từ bé đã ngậm thìa vàng, mặc dù là ngang tàng hống hách nhưng so về lý luận, vẫn không phải đối thủ của Tô Tố. Cô ta hoàn toàn bị Tô Tố dắt mũi, "Không sai, chúng ta đang có một cuộc trao đổi công bằng, tôi đưa cô tiền, cô rời xa vị hôn phu của tôi."

"Nghe có vẻ khá hấp dẫn."

Mạc Oanh Oanh trong lòng hứng khởi, "Vậy là cô chấp nhận rồi? Bây giờ tôi có thể viết chi phiếu cho cô luôn."

Tô Tố cười nhạt, dùng hai ngón tay kẹp lấy tờ chi phiếu mỏng dính trên bàn, sau khi nhìn rõ những con số trên giấy mới quay lại Mạc Oanh Oanh, "Xem ra cô cũng chẳng yêu quý gì Tiêu Lăng mà, trong tim cô anh ấy cũng chỉ đáng 1000 vạn sao?"

Mạc Oanh Oanh phản bác, "Đương nhiên không phải, tôi đây là....."

Tô Tố đưa tay tỏ ý không muốn nghe tiếp, tay cô vung nhẹ ra, quẳng lại tờ chi phiếu cho Mạc Oanh Oanh, "Cô không cần nói nữa, tôi hết hứng nghe rồi. Tôi chợt nhớ đến có một chuyện....."

"Chuyện, chuyện gì?" Mạc Oanh Oanh ngây người hỏi.

“Tôi nhớ lại gia tài của Tiêu Lăng ấy, chỉ tính giá thị trường cổ phiếu của công ty truyền thông Tinh Quang đã đáng mấy chục tỷ thì phải, tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ thì lại càng không phải nói, tài sản cá nhân của Tiêu Lăng đã trên nghìn tỷ, vậy tôi đã thích tiền đến thế, sao tôi không nhân cơ hội Tiêu Lăng còn đang mê muội tôi mà thì thầm vài câu với anh ấy, anh ta là một cây vàng trĩu trái đấy, nhẹ nhàng thôi, ít nhất tôi cũng có thể rút từ anh ấy không ít hơn 1000 vạn đâu.”

Mạc Oanh Oanh mở tròn mắt, không dám tin vào tai mình, trợn Tô Tố, “Cô, cô cô cô.....đồ vô liêm sỷ!”

Trong tính toán của Mạc Oanh Oanh, Tô Tố đáng nhẽ sẽ cầm chi phiếu của cô và đi được bao xa, đi bao xa mới đúng, nhưng tại sao, mọi chuyện lại không giống như cô tưởng tượng.....

“Tô Tố, cô sẽ không được như ý đâu, tôi sẽ nói cho Tiêu Lăng biết bộ mặt thật của cô, nếu anh ấy biết cô là người đàn bà tham tiền như vậy, chắc chắn anh ấy sẽ không thèm nhìn cô đâu. Bây giờ cô cầm chi phiếu và đi đi, thì tôi sẽ coi như không nghe thấy gì, nhưng cô lại nhất quyết làm đến vậy.....thì tôi cũng chỉ có thể đưa thứ này cho anh ấy xem.”

Mạc Oanh Oanh móc trong túi ra máy thu âm.

“Chuẩn bị cũng kỹ càng quá.” Tô Tố rút lại nụ cười, nhưng vẻ mặt thiếu nét sợ hãi trong hy vọng của Mạc Oanh Oanh, ngược lại còn bình tĩnh hơn, “Cô muốn đưa cho ai thì đưa, tùy.”

Người này.....Đúng là không sợ chết mà.

Mạc Oanh Oanh giận đến trợn mắt nhìn Tô Tố, ngực cô thấy khó thở.

Cô ta dương mắt nhìn Tô Tố đi ra khỏi quán, nghĩ mãi vẫn không cam tâm, cầm lấy túi xách, cô ta xông ra đuổi theo.

Vừa đến cửa đã thấy bóng Tô Tố dừng lại, Mạc Oanh Oanh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, cô bất giác nhận ra là Tiêu Lăng đang bước đến. Mạc Oanh Oanh đã hai tháng nay không nhìn thấy Tiêu Lăng, mới thấy anh, cô lập tức quên đi chuyện hai tháng nay anh không đếm xỉa đến mình. Hôm nay Tiêu Lăng vẫn diện trên mình một bộ vest đen, chỉ khác chút là anh thắt chiếc cà vạt màu nâu, trên túi áo vest cũng dùng khăn lụa đồng màu, đúng với tone màu chiếc đầm cô đang mặc, vừa nhìn cứ như là một couple vậy.

Mạc Oanh Oanh trong lòng nở hoa, hớn hở vẫy tay với Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng Tiêu Lăng, em ở đây."

Mạc Oanh Oanh vừa định chạy lại, kết quả lại nhìn thấy Tiêu Lăng gần như chẳng nghe thấy tiếng của cô, anh chẳng buồn nhìn cô ta, mà đi thẳng đến chỗ Tô Tố, sau đó dừng lại........dừng lại?

Mạc Oanh Oanh tươi rói khi nãy phút chốc u ám.

Cô ta hằn học lườm Tô Tố.

Mạc Oanh Oanh công nhận người phụ này đẹp hơn cô ta, nhưng trừ đẹp hơn ra thì chỉ là đứa quỳ trước đồng tiền, ai có tiền người đó đều là bố.

Không được.

Cô ta không thể để Tiêu Lăng bị mê hoặc bởi một người phụ nữ như vậy, cô ta nhất định sẽ vạch bộ mặt thật của Tô Tố.

Mạc Oanh Oanh móc máy thu trong túi ra, chạy đến trước mặt Tiêu

Lăng và Tô Tố. Bộ ba người, một chàng đẹp trai và hai nàng kiều diễm, lập tức thu hút không ít ánh nhìn của người đi đường. Tiêu Lăng thấy kính dâm trên mặt Tô Tố, biết cô không muốn bị người khác để ý đến, anh nắm lấy tay cô, dắt cô đến một chỗ ít người, Mạc Oanh Oanh cũng bước nhanh theo.

Thấy hai người đã dừng lại, Mạc Oanh Oanh lập tức xông đến, "Tiêu Lăng, Tiêu Lăng, em về rồi."

Tiêu Lăng nhìn thấy cô ta, anh cũng chẳng hề vui vẻ.

"Em, em nhìn tôi như thế làm gì?"

"Ai bảo em đến đây? Ai bảo em đến tìm Tô Tố?" Tiêu Lăng lạnh nhạt nhìn Mạc Oanh Oanh, "Bây giờ lập tức về nhà em đi."

"Em không về" Mạc Oanh Oanh phẫn nộ, trợn tròn mắt, "Tiêu Lăng, sao em không được đến tìm cô ta. Ha-----Anh ở ngoài trêu hoa ghẹo bướm, anh còn có lý nữa hả. Những con đàn bà trước của anh, em không quản được, nhưng chuyện hôm nay em quản đến cùng. Em mới là vị hôn thê của anh, Tiêu Lăng, anh như vậy trong mắt còn có em không?"

Vị hôn thê.

Tiêu Lăng chỉ sợ Mạc Oanh Oanh nói ra từ này, anh vô thức liếc nhìn sắc mặt Tô Tố, Tô Tố nhoẻn miệng cười nhạt. Cô nhìn anh và Mạc Oanh Oanh như đang xem một vở kịch.

Tiêu Lăng nghiến răng.

Khó khăn lắm anh mới nghĩ ra cách để Tô Tố tha thứ cho mình, nay hoàn toàn bị phá hoại bởi người phụ nữ trước mắt.

Anh không còn giọng nào dễ chịu cho Mạc Oanh Oanh nữa, “Mạc Oanh Oanh, cô đừng nói bừa, tôi chưa từng công nhận cô là vị hôn thê của tôi, chúng ta cũng chưa từng chính thức đính hôn.”

“Đã sao, ông nội anh và ông của em sớm đã có hẹn ước, hai năm rồi cũng chẳng thấy anh phản bác, không phải là mặc định rồi sao?”

“Chuyện này tôi sẽ nói lại với ông nội, sau sẽ không còn hẹn ước gì giữa chúng ta cả.”

Mạc Oanh Oanh tức đến cay hoen bờ mắt, “Anh cứ mơ đi Tiêu Lăng, anh có bị gì không vậy, người đàn bà này tốt chỗ nào, cô ta không hề yêu anh, cô ta chỉ nhắm đến tiền của anh thôi, không tin em sẽ mở đoạn thu âm này cho anh nghe, nghe mà rõ cô ta đến với anh chỉ vì tiền mà thôi.”

Không đợi Tiêu Lăng kịp nói gì, Mạc Oanh Oanh nhanh tay mở đoạn thu âm, cô ta tua nhanh đến đoạn ghi âm của Tô Tố lúc nãy.

“Tôi nhớ lại gia tài của Tiêu Lăng ấy, chỉ tính giá thị trường cổ phiếu của công ty truyền thông Tinh Quang đã đáng mấy chục tỷ thì phải.”

“Tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ thì lại càng không phải nói, tài sản cá nhân của Tiêu Lăng đã trên nghìn tỷ, vậy tôi đã thích tiền đến thế, sao không nhân cơ hội Tiêu Lăng còn đang mê muội tôi mà thì thầm với anh ấy vài câu.”

“Anh ta là một cây vàng trĩu trái đấy, nhẹ nhàng thôi ít nhất tôi cũng có thể rút từ anh ấy không ít hơn 1000 vạn đâu.”

Mạc Oanh Oanh đắc ý nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng anh nghe thấy gì chưa, cô ta chỉ đang nhắm vào tiền của anh thôi.”

Chương 212

Mạc Oanh Oanh đắc ý,như thể đã nắm được gáy của Tô Tố.Cô ta tin rằng,Tiêu Lăng nghe thấy Tô Tố nói nhưng lời này không thể nào mà tiếp tục nhìn được.

Mạc Oanh Oanh đợi chờ Tiêu Lăng tức giận phát hỏa,nhưng đợi gần nửa ngày mà vẫn không đợi được gì.

Cô ta nắm chặt máy ghi âm, “Tiêu Lăng,anh không nghe thấy những gì phát trong ghi âm sao?Đây là nhưng điều mà chính miệng Tô Tố vừa nói với em.Cô ta căn bản là vì tiền của anh mới tìm tới,tạo sao anh vẫn không chịu tin vậy?”

“Tôi không tin.”

Mạc Tô Tố thiếu chút nữa là tức phát tiết,Tô Tố cũng thấy lạ lùng nhìn Tiêu Lăng,nhưng lại nhìn thấy Tiêu Lăng hoàn toàn không quan tâm.Hoàn toàn không có biểu hiện tức giận,ngược lại lại là Mạc Oanh Oanh.Mạc Oanh Oanh phát khùng lên nhìn chằm chằm Tiêu Lăng,thở cũng nặng dần lên “Sự thật đều bày ra trước mắt tại sao anh lại vẫn không chịu tin,những lời này không hề do em ép cô ta nói.”

“Nếu như là vì tiền của tôi,cô ấy không cần phải mất nhiều sức phí lớn như thế”

“Cô ta như thế là muốn lạt mềm buộc chặt lạt mềm buộc chặt anh không hiểu sao?”

“Không”,Tiêu Lăng nhìn Tô Tố,khoé miệng hiện rõ sự nhẹ nhàng ân cần, “Ý của tôi muốn nói,Nếu như là vì tiền của tôi,cô ấy không cần phải phiền phúc như như.Bởi vì chỉ cần với ấy nguyện muốn,tôi sẽ nguyện đưa.”

Cô ấy nguyện muốn,tôi sẽ nguyện đưa.

Tô Tố toàn thân run lên,nửa câu cũng không nói thành lời.

Mạc Oanh Oanh cũng lộ rõ biểu hiện như bị sét đánh, “Điên rồi,điên rồi,anh thật sự bị điên rồi.”

“Tôi có điên hay không cũng không cần cô phải biết,càng không cần cô thẩm định.Tôi nói với cô những điều này chỉ là muốn cho cô biết,tôi và gia đình họ Mạc quyết phân định rõ ranh giới.”

Tiêu Lăng mặt như ngâm nước,gia đình nhà họ Mạc một Mạc Tầm,một Mạc Oanh Oanh,hai người đều là như những ngọn đuốc được thắp sáng mãi không dễ gì có thể bị đánh bại.Do vậy quyết định lật mặt,anh cũng không có dự định sửa chữa thay đổi gì nữa.Đã như vậy rồi,anh tốt nhất cứ nói rõ ràng với Mạc Oanh Oanh.

Thật ra anh vẫn luôn luôn đề phòng hai anh em họ.

Dựa theo tính cách từ trước tới nay của Mạc Oanh Oanh,về nước việc đầu tiên chắc chắn là tìm anh,nhưng cô ta không có như vậy.Sau khi về nước tin tức che giấu quá tốt,nếu như không vì anh cho người nhất cử nhất động chú ý cô ta thì chắc chắn không thể nào biết được cô ta chạy tới đây tìm Tô Tố.Nghĩ tới trong ghi âm có đề cập tới 1000 vạn,Tiêu Lăng nhắm nghiền mắt.

“Tiêu Lăng,anh thật sự bị điên rồi,anh không quan tâm Tô Tố tiếp cận anh mục đích không hề đơn thuần hay sao?”

“Không,chỉ cần cô ấy đồng ý tiến gần về phía tôi,không cần biết vì mục đích gì,tôi đều chấp nhận hết.”Tiêu Lăng nói như vậy cố là để cho Tô Tố nghe thấy,cũng là để cho Mạc Oanh Oanh từ bỏ ý định. “Hơn thế nữa tôi nhận thấy,điều kiện vật chất của tôi làmột loại điều kiện của bản thân.Cô ấy nếu như nhìn vào điều kiện vật chất của tôi,thì cũng có khác gì là cũng để ý đến tôi cơ chứ.”

Tiêu Lăng đã nhận đủ mọi sự thiệt thòi rồi.

Trước kia cũng đã từng hiểu nhầm Tô Tố một lần,dẫn đến hậu quả không co cách nào chấp nhận được.Thời gian gần đây hầu như tối nào anh cũng xoay đi xoay lại khó có thể đi vào giấc ngủ,anh đều tự nhuhr bản thân mình,nghĩ đi nghĩ lại cũng đã nghĩ kỹ rồi.

Mà không cần nói cũng biết,Tô Tố vốn dĩ không để ý tới tiền của anh,cho dù có vì tiền mà tới thì cũng đã làm sao?Cái ước muốn cuối cùng của anh cũng vẫn là muốn được ở bên cạnh cô,cô muốn tiền,rất đơn giản,anh có.Cho nên chỉ cần được bên cạnh cô,việc này đã là gì cơ chứ?

Sau khi anh nghĩ rõ ràng rồi mới phát hiện,những hành động trước kia của anh rõ rang là đã đẩy Tô Tố đi ra xa.Nhưng bây giờ anh cũng đã biết rồi,không thể vì một hai câu nói của người ngoài,hoặc là nhưng thứ “bằng chứng” gì đó mà lại nghi ngờ cô.

“Tiêu Lăng Tiêu lăng em đi tìm ông nội Tiêu.em mới là vị hôn thê chính thức của anh.Nếu như em đưa chuyện này cho ông nghe,ông chắc chắn sẽ không đồng ý anh.”

“Tùy cô.”

Mấy ngày hôm nay ông nội quan tâm anh không hề ít.Mỗi lần gọi điện

đều hỏi Tô Tố đã tha thứ cho anh hay chưa.Mỗi khi thấy anh trầm lặng ông nội đều mắng cho anh một trận, “Tiểu tử thối sao mà con lại vô dụng như thế,người ta không để ý tới con con không biết tìm cơ hội hay sao?không thấy vội không thấy cuống sao.Ông nói cho con biết Tiêu Lăng,Tô Lăng,nha đầu đó ông đã nhận định chắc chắn là cháu dâu của ông rồi đó nhé.Và hai đứa chắt nội của ông nữa,cháu nhanh khéo léo cầu xin sự tha thứ,ông già này nhớ chắt nội nhớ đến dau lòng đây này.Ong cho cháu thời hạn ba ngày,cháu không làm được thì để ông đích thân ra tay.”

Nghĩ tới những gì ông nội nói,Tiêu Lăng lại thấy đau hết cả đầu.

Khoảng cách ba ngày mà ông nội đưa ra bây giờ đã qua hai ngày rồi.

Nhưng ba ngày nay trừ việc cùng Tô Tố và hai đứa trẻ đi một lần tới Thủy cung,những tiến triển khác….một chút cũng không có.

Tiêu Lăng nhìn không được thở dài.

Anh không muốn cùng với Mạc Oanh Oanh ở đây lãng phí thời gian,cúi đầu nhìn Tô Tố,đưa tay ra nắm lấy tay cô, “Tô Tố chúng ta đi,anh vẫn còn có chuyện muốn nói với em.”

“Không được không được phép đi.” Mạc Oanh Oanh phản ứng lại,nhanh chóng chạy tới trước mặt hai người giơ tay ra chặn họ lại, “Tiêu Lăng,ngày hôm nay anh nhất định phải cho em một lời giải thích,em mới là vị hôn thê của anh.”

Tiêu Lăng nét mặt không còn chút nhẫn nại,anh cau mày lạnh lùng nhìn,Mạc Oanh Oanh, “Thứ nhất,chúng ta từ trước tới giờ chưa bao giờ làm đính hôn cho nên không có chuyện hôn phu hôn thê gì cả.Thứ hai,cho nên không phải là hôn thê hôn phu,tôi cho cô lời giải thích,Mạc Oanh Oanh cô không gả được cho ai hay là thiếu đàn ông

thế.”

Lời nói này thật là…...độc

Đối với một tiểu thư,nói người ta là thiếu đàn ông….nếu như lời nói này mà là nói với cô,Tô Tố nhất định không thèm quay đầu mà bỏ đi ngay.

Người đàn ông này rất rõ ràng là không hề yêu cô ta,dù có cố chấp nữa cũng chỉ làm cho bản thân không có tự trọng mà thôi.

Nhưng rất rõ đây chỉ là cách suy nghĩ của cô mà thôi.

Mạc Oanh Oanh hoàn toàn không hề muốn rời đi,nghe thấy Tiêu Lăng nói như vậy cô ta cũng chỉ là hơi ngẩn người ra một chút,khóe mắt đỏ lên, “Tiêu Lăng,tại sao anh lại nói với em như thế….anh thấy như thế có lý không?Rõ ràng ông nội Tiêu tới nhà em nói với ông nội em chuyện của chúng ta.Mặc dù chỉ là thỏa thuận miệng,nhưng hai năm nay em có làm việc gì có lỗi với anh không?Anh muốn chơi bời với phụ nữ,em để cho anh chơi.Chỉ cần anh nhớ rằng em mới là người phụ nữ đi cùng anh tới giờ là được.Ngày sinh nhật của anh em đều chuẩn bị quà kỹ càng,anh thích gì em cũng tìm cho anh,anh không thích em cũng không ràng buộc anh,nhớ anh em cũng không dám gọi điện cho anh.Em đã như thế rồi,anh còn muốn em phải như thế nào?”

Mạc Oanh Oanh khóc nức nở,ngước lên mặt đầy nước mắt nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng em thích anh bao nhiêu năm nay,anh không thể đối với em như thế.Anh nghĩ kỹ một chút đi,em bao nhiêu năm nay đối với anh tốt như thê nào.Nếu như anh vẫn thích Tô Tố,anh bỏ không được cô ta,em chấp nhận có được không?Em để anh và cô ta ở bên nhau,tùy hai người muốn làm gì cũng được,em sẽ coi như không biết.Chúng ta vẫn giống như trước kia có được không,chỉ cần

anh dành một chút thời gian cho em là được.Sau này vẫn kết hôn cùng với em,còn những việc khác em không quan tâm...có được không?”

Tô Tố thật sự bị sốc.

Cô không thể tin vào những gì mà mình vừa nghe thấy.

Đây là...cái gì và cái gì thế.

Đây đâu phải thời cổ đại,lại còn có chuyện phòng nhỏ gì ở đây.Mặc Oanh Oanh cô ta muốn làm một chính cung rộng lượng bao dung,cô ta còn không hề hỏi cô có muốn làm một người vợ lẽ hay không.

Cô thấy Tiêu Lăng không hề bị điên.

Thật sự bị điên là Mạc Oanh Oanh mới đúng.

Chương 213

Quan niệm của Tô Tố,yêu một người là sẽ dành hết một trăm phần trăm tình cảm và tâm huyết cho người đó,nhưng cần phải dành lại chút tự trọng cho bản thân.

Nếu như chính mình còn không biết yêu bản thân mình,thì còn muốn cầu xin người khác phải yêu mình như thế nào.

Mạc Oanh Oanh đối với Tô Tố mà nói,so với người điên còn đáng sợ hơn,cô thật sự không thể hiểu nổi cô ta.

"Tiêu Lăng,Tiêu Lăng….Sau này em sẽ không bao giờ tới tìm Tô Tố nữa.Em cũng không tìm cách để cô ấy rời xa anh,em sẽ coi như không biết chuyện của hai người,có được không?" Mạc Oanh Oanh nắm chặt lấy gấu áo véc của Tiêu Lăng mà cầu xin khắc khổ, "Em thật sự rất yêu anh,Chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau,từ lần đầu tiên em bắt đầu mộng mơ tới bạn trai cho tới lần đầu tiên người em***,Tất cả đều là anh.Tiêu Lăng,Anh có biết là anh không phủ nhận chuyện hôn sự của chúng ta em đã vui mừng như thế nào không.Anh có biết là hai năm nay em hạnh phúc như thế nào không...Em,em chỉ cần nhìn thấy anh em đã thấy hạnh phúc rồi.Hai tháng nay em không về nước,em đau khổ đợi chờ một cuộc gọi của anh,một tin nhắn thôi cũng được,nhưng đều không có.Em không thể chịu nổi nên phải về ngay đây.Em thật sự rất yêu anh,em không thể không có anh."

Tiêu Lăng đối với Mạc Oanh Oanh có chút thấy có lỗi.

Dù gì thì vấn đề cũng do anh,làm lãng phí hai năm thời gian của Mạc

Oanh Oanh,cho nên anh sẽ không tính chuyện trước kia cô cho nữ phóng viên làm ô uế thanh danh của Tô Tố nữa.Nhưng đây sẽ là lần duy nhất mà thôi.Nếu như sau này cô vẫn còn làm chuyện gì có ảnh hưởng tới Tô Tố nữa.anh nhất định không khoan hồng.

Đối với những lời thổ lộ của Mạc Oanh Oanh,một chút cảm giác anh cũng không có.Có thể nói anh là người máu lạnh hay muốn là gì cũng được.Nếu như trước đây anh chưa có thích ai,có một người phụ nữ đẹp như thế thổ lộ với anh,anh nhất định không từ chối vui chơi một chút.Nhưng hiện tại….

Tiêu Lăng lo lắng nhìn Tô Tố,anh sợ rằng những lời nói đó của Mạc Oanh Oanh sẽ càng đẩy cô rời xa anh hơn.

“Tiêu Lăng…”

“Đủ rồi.” Tiêu Lăng nhìn sắc mặt của Tô Tố không có chút biểu hiện nào,hoàn toàn không thể hiểu nổi trong tâm cô đang nghĩ gì.Anh gạt tay của Mạc Oanh Oanh ra, lùi ra phía sau giữ khoảng cách với cô ta.Đưa tay ra nắm chặt tay của Tô Tố, “Cô yêu hay không yêu tôi tôi hoàn toàn không quan tâm.Bởi vì đấy là việc của Mạc Oanh oanh cô.Còn nữa,miệng nói yêu của cô có chút nhạt nhẽo như nước lã ấy.”

“Em không có…” Mạc Oanh Oanh bác bỏ.Trong mắt cô tim cô chỉ có duy nhất một người đàn ông,sao lại có thể nhạt như nước lã được.

Tiêu Lăng nhấc cánh tay phải bọc vải màn chặt kín lên. nhìn thấy Mạc Oanh Oanh kinh ngạc trợn tròn mắt,lập tức cười thành tiếng, “Miệng cô nói yêu tôi,nhưng từ trước tới giờ hoàn toàn chưa bao giờ nhìn thấy viết thương to như vậy ở trên tay tôi phải không.”

Đây gọi là kiểu tình yêu gì vậy?

Ngược lại Tô Tố,khi anh có ý định đưa tay phải ra dắt tay Tô Tố,cô chỉ sợ ch vào vết thương của anh,cố ý tránh.Khi anh đổi tay trái,cô mới không tránh nữa.Việc này mặc dù là một tình tiết rất nhỏ,nhưng cũng có thể nhìn được ra bản chất sự việc.

“Không,không phải như vậy,em chỉ…” Mạc Oanh Oanh xấu hổ mặt đỏ ửng lên,cô ta vẫn mở miệng giải thích, “Em chỉ là, chỉ là…”

Cô ta chỉ là quá sợ bị cướp mất Tiêu Lăng,cho nên chỉ để ý đến việc của Tô Tố,cô ta hoàn toàn không để ý tới vết thương trên tay anh.

“Thôi đừng nói nữa,nhưng việc này tôi không có hứng thú.”

“Thế còn chuyện hôn sự của chúng ta…”

“Quên nó đi.”

“Không được,không được…” Mạc Oanh Oanh mắt đỏ lừ lên, “Tiêu Lăng anh không được đối xử với em như vậy,cả cái thành phố a này giới thượng lưu đều biết em là vị hôn thế của anh.Anh đối của với em như vậy em làm sao mà đối mặt được với bọn họ.”

“Đấy là việc của cô.”

Việc này anh hoàn toàn không đồng tình với Mạc Oanh Oanh.Người phụ nữa này hoàn toàn là tự làm khổ bản thân.Rõ ràng ông nội và người nhà họ Mạc đều nói đó chỉ là hôn ước miệng.Cơ bản không hề có đính hôn nhưng Mạc Oanh Oanh lại đi khắp nơi nói linh tinh,kết quả thành ra mọi người đều biết sự việc này,cô ta tự gây ra thôi.

Tiêu Lăng không thèm để ýtới Mạc Oanh Oanh nữa,cầm tay Tô Tố bước nhanh đi.

Lần này Mạc Tô Tố không đuổi theo,nhìn theo bóng hai người rời đi,vẫn mất hồn đứng ở nguyên đó.

Mạc Oanh Oanh bi ai phát hiện ra rằng,khi mỗi lần cô và Tiêu Lăng phân cách cô đều nhìn thấy bóng anh rời đi,nhưng rất rõ ràng lần này so với các lần trước không giống nhau,anh cầm tay một người con gái khác.Quả quyết và kiên định rời xa cô,lần này rời đi cũng là lần cuối cùng quyết định đi ra khỏi cuộc đời cô rồi.

Cô cũng phát hiện rất rõ một điều,vị trai của Tô Tố trong trái tim anh so với những người con gái khác hoàn toàn khác biệt.Anh rất ít khi cùng với người khác tiếp xúc thân thể,nhưng lại cầm tay cô ấy bước đi,ngay cả khi qua đường cũng né nghiêng người,giúp cô ấy đỡ tất cả những gì nếu như phát sinh sự cố ngoài ý muốn.

Tiêu Lăng như thế này…cô cùng anh lớn đến tận bây giờ cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

Thật khi ở bên cạnh người đó,anh cũng hống hách và tự kiêu.

Lẽ nào…Cô chỉ có thể trân trân nhìn anh kết thúc hôn sự với cô hay sao,lại còn chỉ có thể trân trân nhìn anh cùng với người phụ nữ khác tay trong tay?

Không không không

Mạc Oanh Oanh lắc đầu nguầy nguậy.

Cô ta lùi vài bước,chỉ tới khi lưng chạm vào tường,cô không thể chấp nhận được sự thật này.Góc tường tăm tối,trong hoặc tường đều toát ra hoi thở lạnh lẽo， hơi thở đó lạnh lẽ bao trùm lên toàn bộ cơ thể cô ấy,lạnh tới nỗi làm cô ấy rùng mình.

Cô ta định thần lại ghi âm còn trong tay.

Ghi âm?

Đúng.

Đây là bằng chứng của cô ta,cô ta không thể làm mất được.

Tô Tố không phải là người của giới giải trí sao?Chị dâu có nói với cô ta,Tô Tố còn có hai đứa con.Bản ghi âm có nói rõ ràng chứng mình là cô ta tham vào tiền của Tiêu Lăng.Loại phụ nữ này không phải là Tiêu lão gia căm ghét nhất khinh thường nhất hay sao.

Cô ta không thể ngồi tự ngược đãi bản thân.

Cô ta cần phải đi tìm ông nội Tiêu,Tiêu Lăng đều do một tay ông nội nuôi dưỡng tới lớn.Tiêu Lăng kính trọng ông nội còn nhiều hơn gấp nhiều lần so với bố mẹ của anh,chỉ cần cô ta thể hiện ngoan ngoãn nghe lời một chút trước mặt ông nội Tiêu,ông nội tiêu khẳng định sẽ theo phe cô ta.Tới lúc đó ông nội nói gì,Tiêu Lăng lại dám không nghe theo sao.

Mạc Oanh Oanh giống như người chết đuối vớ được cọc,căm hận cầm chắc bản ghi âm trong tay.

Cô ta cầm chặt bản ghi âm trong tay chạy ngay tới chỗ đỗ xe.

Bây giờ cô ta sẽ đi tìm ông nội Tiêu,để ông nội Tiêu giúp cô ta.

....

Ở phía bên này,Tiêu Lăng kéo tay Tô Tố đi tới chỗ anh đỗ xe ở trước

cổng khu nhà ở.

“Có thể bỏ tay ra được chưa?”

“Không,sau này anh nhất định sẽ không buông tay.” Tiêu Lăng nắm chặt tay của Tô Tố,không còn bình tĩnh như lúc ở chỗ Mạc Oanh Oanh,vội vàng nhìn Tô Tố, “Tô Tố,anh muốn giải thích…”

“Được,anh nói đi.”

“Anh và Mạc Oanh Oanh không giống như những gì em nghĩ,anh và cô ấy chỉ là từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau mà thôi.”

Lớn lên cùng nhau.

Tô Tố trong lòng nhói đau,lời nói có chút chua chát, “Thanh mai trúc mã à,vừa vặn lại còn môn đăng hộ đối nữa.”

“Không phải,anh mặc dù lớn lên cùng cô ấy,nhưng hai năm gần đây bắt đầu mới thân quen.Anh không phải nói với em anh và anh trai cô ta Mạc Tầm đối đầu với nhau sao,anh đối với người nhà cô ấy không cố thiện cảm.trước kia anh còn không biết cô ấy trông như thế nào.Chỉ vì ông nội tuổi ngày càng cao,bên cạnh cũng không có người thương nên nghĩ kết hôm với ai mà chẳng được.Cho nên anh mới đồng ts chuyện hôn sự này.Nhưng anh bảo đảm,anh và Mạc Oanh Oanh có mối quan hệ rất đơn thuần.”

“Đơn thuần?”

Tiêu Lăng sợ Tô Tố không tin,nói ra cả điều không cần nói, “Là thật anh đối với cô ấy một chút **cũng không có.”

Chương 214

Tô Tố suýt chút nữa phun ra.

ĐM

Tô Tố nhịn lại trong lòng không phát ra.

Một chút**đều không có.

Câu nói này thật ra đới với phái nữ mà nói là một sự mỉa mai cô bỗng thấy có chút đồng tình với Mạc Oanh Oanh.Người phụ nữ đó cũng mù rồi sao,lẽ nào không thấy Tiêu Lăng hoàn toàn không thích cô ấy.

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố cúi gằm mặt không nói gì,nghĩ là cô không tin, “Tô Tố,anh nói đều là thật.Hai năm nay số lần anh gặp cô ấy cũng rất ít,chỉ là cố định một tuần gặp cô ấy một lần ăn cơm,thật ra lần nào anh cũng thà ở lại công ty làm thêm giờ chứ không muốn gặp cô ấy.Thật ra nếu không có em,anh cũng đã muốn hủy hôn sự với cô ấy rồi,em phải tin anh.”

Hai người một người tuấn nam một người mỹ nữ lại đứng cạnh siêu xe,không lạ gì thu hút rất nhiều ánh nhìn của người khác.

Tô Tố có chút không được tự tại, “Anh mở cửa xe,chúng ta vào xe nói chuyện.”

“Được được được.”

Cơ hội có thể riêng tư như thế này Tiêu Lăng không thể lãng phí dù chỉ là một chút mới đúng,nhanh chóng lấy khoá xe mở cửa xe.

Tô Tố cúi người đi vào trong xe bỗng nhiên nhớ ra một việc, “Tiểu Trần đâu?”

“Cậu ấy không tới.” Tiêu Lăng thuận đà ngồi thẳng vào ghế lái,rìu miệng hỏi đạo, “Hỏi cậu ta làm gì?”

“Cho nên…Anh tự mình lái xe tới?” Tô Tố nhìn cái tay phải đang bị bó bột của anh,lông mày cau có lại, “Tay của anh còn có thể lái xe được sao,đầu anh có vấn đề à.Tay của anh không cần nữa có phải không,đường đường là một vị chủ tịch...ngay cắt lái xe cũng không mời được.”

Tiêu Lăng bị mắng như một đứa trẻ,làm gì còn có chút nào giống như khí thế của chủ tịch.

Nhưng mà mặc dù bị mắng,anh phát hiện tim anh có chút cảm thấy rất ngọt ngào.Người phụ nữ này nguyện mắng anh chứng tỏ chứng minh rằng trong tim vẫn rất để ý đến anh.

Cái ý niệm này,Tiêu Lăng tạm thời tự mình nói với mình.

Anh đâu có phải bị điên rồ,tại sao mà vẫn còn nói những lời này.

Tô Tô mắng nửa ngày cũng không thấy ngừoi. phản ứng,tức điên lên ngừng lại,không thèm quay ra nhìn anh nữa.

Người đàn ông này thật sự bị điên rồi,bệnh còn không hề nhẹ chút nào.

“Tô Tố …”

“Cái gì.” Tô Tố vừa mở miệng là tức tối.

“Em tức giận rồi có phải không?Có phải là vì Mạc Oanh Oanh?”

Người này chỉ số IQ thấp quá thì phải.

“Anh không nói với em sự tồn tại của người phụ nữ này vì anh thấy không cần thiết.Thật ra anh đã sớm lên kế hoạch rồi,đợi cô ta từ nước ngoài về sẽ ngay lập tức hủy lời hôn ước,anh đối với cô ấy một chút tình cảm cũng không có,em phải tin anh.”

Tô Tố đã quyết định khoing thèm để ý đến anh nữa.

Tô Tố chứng nhận,nhận được điện thoại của Mạc Oanh Oanh,biết rằng Tiêu Lăng còn có một vị hôn thê,lúc đó ý địnhviệc chia tay cắt đứt quan hệ với Tô Lăng cô đã có nghĩ tới,lại còn nghĩ đến cả việc đưa hai đứa nhỏ rời khỏi thành phố a cũng nghĩ đến.Việc anh có vị hôn thê làm cô rất tức tối.Đây là cái việc quái gì vậy.

Một Đường Sảng không đủ sao,lại còn thêm một Mạc Oanh Oanh.

Ai đảm đảm bảo tiếp theo sẽ là người phụ nữ như thế nào tìm tới?

Chính là khi cô nhìn thấy Mạc Oanh Oanh trong tum đã không thể bình tĩnh được rồi.Cứ cho là cô không biết Tiêu Lăng có vị hôn thê,nhưng dù gì người ta cũng có vị hôm thê,「bị」tiểu tam,cũng là tiểu tam，Mà cô bình thường trong cuộc sống ghét nhất một loại người,tiểu tam là loại đáng ghét nhất.

Nhưng cô phát hiện,khi cô tới quán trà khi nhìn thấy Mạc Oanh Oanh từ xa đi tới.Trong thâm tâm cô có chút sợ hãi.

Không phải vì sợ Mạc Oanh Oanh sẽ làm gì cô,mà sợ Từ miệng Mạc Oanh Oanh coi sẽ nghe thấy cô ta và Tiêu Lăng yêu nhau như thế nào.Cô phát hiện ra rằng cô không thể chấp nhận được từ miệng Mạc Oanh Oanh nhắc tới từng chút từng việc liên quan tới Tiêu Lăng.Ngay cả từ miệng cô ấy nói tên của Tiêu Lăng thôi cô cũng không chịu được.

Cái cảm giác mãnh liệt độc chiếm này làm cho cô cố một cảm giác nói không thành hình.

Cô cũng nhận định biết rõ trái tim mình.

Thì ra……Cô thật sự rất rất yêu người dần ông này.Nào có sợ anh đã làm tổn thương cô,trước kia dùng những lời lẽ không tốt nói về con.Toàn bộ cô đều dùng để lừa dối bản thân mình.Cô phát hiện trong tim cô vẫn còn tây khát vọng được ở bên anh.

Chẳng qua cô chưa chuẩn bị để Tiêu Lăng biết được suy nghĩ của cô.

Người đàn ông này hống hách ngang ngược,lại còn làm tổn thương cô như vậy,không cho anh ta biết chút sắc thái,anh ấy sẽ không ghi nhớ lâu.

“Tô Tố…”

“ừ” Tô Tố định thần lại,vừa quay lại nhìn Tiêu Lăng đã thấy anh đang luống xuống nhìn cô,sắc mặt cô lạnh lùng như không có gì, “Còn có việc gì sao?”

Cả trái tim Tiêu Lăng phút chốc như bị nhấm chìm tận đáy biển sâu.

Vẫn còn rất giận đây mà…

“Cái đó…Trước khi anh để em suy nghĩ chuyện đó,em có đáp án chưa?” Tiêu Lăng hỏi nhưng có chút rất cẩn thận.

Tô Tố lạnh lùng hừ mộ tiếng,nhìn nguýt anh một cái,nheo mắt nhìn anh nói, “Không phải nói là bất luận bao nhiêu lâu cũng có thể đợi sao,mới có một ngày mà đã muốn đáp án rồi à?”

“…” Tiêu Lăng.

Anh chỉ là không biết nói gì nên mới hỏi như thế.

Tô Tố đã bỏ qua rồi,cũng không còn muốn như trước kia khó chịu như thế nữa,nhàn nhạc ngồi bên ghế phụ,ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Tiêu Lăng, “Thế anh dự định giải quyết xử lý việc bây giờ như thế này.”

“Hôn ước anh nhất định sẽ hủy.Đợi ngày mai,không,chính là tối hôm nay sau khi tan làm.Anh sẽ đi tới nhà lớn tìm ông nội để nói chuyện này.Thật ra ông nội anh mặc dù cùng với ông nội bên gia đình họ Mạc đã thỏa thuận,nhưng hai năm nay thấy tình trạng của anh và Mạc Oanh Oanh,ông cũng đã sớm hối hận không nên quyết định chuyện hôn sự này cho anh.Chỉ cần anh mở miệng nói hủy hôn,ông nội khẳng định sẽ đồng ý cả hai chân hai tay với anh.”

Chương 215

Trong lúc Tiêu Lăng đang suy đoán tâm tư của Tô Tố, Mạc Oanh Oanh đã đi đến nhà của Tiêu lão gia rồi.

Để biểu thị sự trang trọng, cô còn cố ý mua rất nhiều quà cáp và trái cây qua đây.

Trong biệt thự ai cũng quen biết cô, vừa trông thấy cô lập tức nhường đường cho cô.

“Ai ya, đây chẳng phải là cô Mạc sao, không phải nói là đi du lịch nước ngoài rồi à, về từ khi nào thế?” Lão Trần vừa nhìn thấy Mạc Oanh Oanh trong lòng âm thầm nói không xong rồi, ai ya ya, tại sao lúc này pho tượng phật này lại về đây nhỉ, thiếu gia nhà họ còn chưa giải quyết được cô Tô, lúc này Mạc Oanh Oanh lại trở về, để cô Tô biết được, vậy làm sao mà được!

Mạc Oanh Oanh đưa quà cho người làm, nhìn thấy lão Trần lập tức cười lên ngọt ngào, “Trần gia gia, Tiêu gia gia đâu?”

“Lão gia đang ở bên ngoài sân vườn phơi nắng đấy, hôm nay đại tiểu thư vừa mới về đây, đang cùng trò chuyện với Tiêu lão gia đó, để tôi đưa cô Mạc cùng nhau qua đó nhé.”

“Được được, làm phiền Trần gia gia.”

Lão trần chỉ có thể cười đáp lại.

Lão Trần dẫn Mạc Oanh Oanh đi đến khu hoa viên của biệt thự, ở đó

có một khu nghỉ ngơi lộ thiên chuyên dụng, còn có cả hồ bơi nữa. Nói đến hồ bơi này vẫn là do thiếu gia xây đấy, kết quả cũng tốt, thiếu gia bản thân cũng không có về bên nhà tổ, may mắn là hôm nay đại tiểu thư về, nếu không chỗ hồ bơi cũng chỉ có thể để không ở đó.

Cây dù che nắng rất lớn, vừa có thể che nắng vừa có thể trông được cảnh đẹp, hơn nữa phong cảnh xung quanh đây đều rất đẹp đẽ. Mạc Oanh Oanh rất quen thuộc chỗ này, ở xa xa là đã thấy Tiêu Khả đang ăn mặc mát mẻ nằm trên ghế dây mây không mấy dễ chịu, lão gia đang chống gậy ngồi trên ghế ở một bên khác, trên miệng không ngừng nói, nhìn thấy là biết đang dạy dỗ người khác.

Lão gia đích thực là đang dạy dỗ Tiêu Khả.

“Cháu nói thử xem nha đầu thối này! Sớm biết Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất là con của tiểu tử thối kia cũng không nói ông nghe! Uổng công nuôi đứa nha đầu thối này rồi, không ngờ lại ăn cháo đá bát, hướng theo thằng tiểu tử thối kia!

Tiêu Khả hối hận chết đi được, cô hôm nay tự nhiên có nhã hứng về thăm ông nội, vậy mà không cẩn thận lỡ miệng nói ra chuyện này.

Cô từ ghế dây mây nhổm dậy, bất lực vô cùng, “Ông nội, ông cũng biết thủ đoạn của tiểu tử thối Tiêu Lăng kia, cháu đúng thật đem toàn bộ sự việc nói cho ông nghe, sau này nó không đối phó cháu mới lạ, cháu mới không làm vậy, hơn nữa bây giờ ông không phải cái gì cũng biết rồi sao.”

Lão gia tức đến thở hỗn hễn, đây sao mà giống được!

Tiêu Khả trông thấy lão gia vẫn còn muốn dạy dỗ cô, vừa ngoảnh đầu là thấy Mạc Oanh Oanh và lão Trần, cô vỗ tay lên đùi, “Ai ya, ông nội xem ai đã tới kìa, ha ha, lần này lại có phim hay rồi.”

Lão gia dọc theo ánh mắt của Tiêu Khả nhìn sang đó, nhìn thấy Mạc Oanh Oanh ông lại đau đầu.

“Nha đầu này lúc nào về không được, tại sao lại phải gấp gáp qua đây bây giờ.”

“Đó là do người ta biết lựa thời gian.” Tiêu Khả đứng dậy vẫy tay với Mạc Oanh Oanh, “Hey, Oanh Oanh, cô về lúc nào thế, bên đó nắng muốn chết, mau qua đây đi.”

Mạc Oanh Oanh rất nhanh đã bước qua đó.

Tiêu Khả tự động tự phát nhường ghế cho cô, “Oanh Oanh à, cô đến thăm ông nội phải không, vừa này ông nội có nhắc đến cô, cô nói chuyện với ông nội đi, tôi qua bên hồ bơi bơi đây.”

“À...... cám ơn chị Tiêu.” Mạc Oanh Oanh có chút hơi kinh ngạc, trong ấn tượng thì Tiêu Khả chưa từng thân thiện với cô lần nào.

Cô làm sao biết được suy nghĩ của Tiêu Khả, Tiêu Khả là do bị lão gia cằn nhằn đến phiền toái, lúc này mặc kệ là ai đến cũng được, đều có thể nhận được sắc mặt tốt của cô ấy.

Hồ bơi chỉ ở kế bên cây dù che nắng, Tiêu Khả có thể lập tức nhảy xuống hồ bơi rồi bơi đi, nói cho cùng cô ở trong hồ thì cũng có thể nghe được lời nói của lão gia và Mạc Oanh Oanh.

“Oanh Oanh, cháu lúc nào về đây thế sao không nói cho Tiêu gia gia nghe, để Tiêu gia gia sẽ cho người đi rước cháu.”

“Cháu hôm nay mới vừa về tới ạ.” Mạc Oanh Oanh sợ lão gia biết được cô đã về được mấy ngày mà không đến thăm ông, cho nên

mới nói là mới về, cô nhẫn nại cười ti tít với lão gia, “ Tiêu lão gia, hai tháng nay cháu đi du lịch nước ngoài chơi, chơi vui lắm, cũng chưa có gọi điện thoại để hỏi thăm ông, sức khoẻ ông dạo này tốt chứ?”

“Tốt tốt tốt, rất tốt đấy.”

Tiêu Khả ở hồ bơi trào ngược mắt.

Thật giả tạo!

Uhm...... Tiêu Khả nói không sai, người nhà Mạc thì chẳng có ai mà không giả tạo.

Cô bơi đến bên bờ, cầm lấy điện thoại nhắn tin cho Tiêu Lăng, “ Tiểu tử thối đừng trách là chị không nhắc nhở em, Mạc Oanh Oanh về rồi đấy, còn đến nhà chúng ta nữa!”

Tin nhắn của Tiêu Lăng rất nhanh là tới, “Em biết, cô ta vừa mới đi tìm Tô Tố. Giúp em coi chừng tình hình, em về rất nhanh.”

Trời ạ!

Cả Tô Tố cũng đi tìm rồi!

Không ngờ lại giả nai như chưa từng có chuyện này xảy ra, Tiêu Khả liếc mắt nhìn vào Mạc Oanh Oanh, tiểu nha đầu mới hai tháng không gặp mà đạo hành lại tăng lên nữa rồi!

Cô bô lô ba la nhắn tin báo cho bên kia, “Được, chị giúp em trông chừng, nhưng dạo gần đây chị đang kẹt tiền.”

Tin nhắn không trả lời nữa.

Tiêu Khả xém tí bóp nát cái điện thoại, “Trời ạ, Tiêu Lăng em không ngờ dám mặc kệ chị, chị phải hơ gió thổi lửa trước mặt ông nội mới được, coi em còn khinh người không.”

Cô vừa mắng xong, tin nhắn di động đột nhiên reo lên nhắc nhở.

“Tài khoản của quý khách đã nhận được 1, 2, 3,...... 5 số không, hi hi, tiểu tử thối này tốt thật, lần này chị sẽ giúp em!” Tiêu Khả vứt điện thoại sang một bên, bơi đến bên bờ khoác lên khăn tắm liền chạy đến trước mặt lão gia và Mạc Oanh Oanh tạo rắc rối. “Oanh Oanh, hai ngày trước tôi có thấy bên bạn bè cô có đăng hình ở nước ngoài, tại sao đột nhiên lại về rồi, có phải đã có chuyện gì không?”

“Chị Tiêu......”

“Haiz, tuy rằng tôi đích thật lớn hơn cô vài tuổi, nhưng vấn đề tuổi tác đối với phụ nữ cả đời không thể giải thích được, cho nên xin đừng gọi tôi bằng chị nữa.”

Mạc Oanh Oanh ngạc nhiên.

Lão gia lườm Tiêu Khả một cái, “Được rồi được rồi, cháu đừng bắt nạt Oanh Oanh nữa.”

“Không sao đâu Tiêu gia gia, chị Khả Khả là đang đùa với cháu đấy.”

Chị Khả Khả!

Cũng không bằng chị Tiêu đâu!

Tiêu Khả bĩu môi, cô đơn thuần là không thích Mạc Oanh Oanh, so sánh ra, cô với Tô Tố tuy rằng tiếp xúc không nhiều, nhưng vẫn tương đối thích Tô Tố hơn, chí ít cô ấy đem đến cho người ta cái

cảm giác tự nhiên dễ chịu.

“Oanh Oanh à, cô đã ăn cơm chưa, tôi với ông nội ăn cơm rồi, hay là kêu dì Trương chuẩn bị chút đồ cho cô ăn.” Tiêu Khả đang kéo dài thời gian.

Mạc Oanh Oanh chưa có ăn cơm.

Chuyện hôm nay xảy ra trên bất kì người nào thì còn ai mà nuốt cơm được.

Nhưng...... Tiêu Khả nói cô ấy và Tiêu gia gia đã ăn cơm rồi, cô mà nói chưa ăn không phải là làm phiền người khác sao. Mạc Oanh Oanh cắn môi, “Em ăn qua rồi.”

“Lúc cô về Tiêu Lăng biết không?”

“Dạ biết, lúc sáng nay em đã gặp qua anh ấy rồi.” Mạc Oanh Oanh đang buồn vì chưa ai nhắc đến chủ đề này, cô vừa muốn khiếu nại, chủ đề lại bị Tiêu Khả giành qua đó.

“Tiểu tử thối đúng là càng ngày càng không biết suy nghĩ, cô nói hai người đã gặp nhau rồi, tại sao lại không nói với gia đình một tiếng, nói sao thì cũng phải dẫn cô qua đây ăn cơm chứ. Oanh Oanh cô yên tâm, đợi tiểu tử thối về, tôi nhất định sẽ giúp cô dạy dỗ dạy dỗ nó.”

Lão gia có chút không nhịn được, ho nhẹ một tiếng, “Tiêu Khả cháu nói bậy gì đó!”

“Đúng rồi, hôm nay cháu có chút trúng gió.” Tiêu Khả quấn lấy khăn tắm, hi hi nói rằng, “Kì thực tiểu tử thối nhà chúng ta với Oanh Oanh vẫn còn chưa đính hôn, nói ra thì đến mối quan hệ nam nữ còn chưa

xác định được, cho dù hai đứa có xảy ra vấn đề gì, tôi cũng chẳng có lập trường gì giúp Oanh Oanh chúng ta dạy dỗ tiểu tử thối kia đâu!”

Chương 216

Lời nói đầy họng của Oanh Oanh bị Tiêu Khả làm đến nuốt ngược lại hết.

Vừa nghĩ đến hôm nay cô phải chịu nhiều oan ức, tròng mắt của cô bất chợt đỏ hoe.

"Tiêu gia gia......"

"Oanh Oanh, xảy ra chuyện gì thế, có phải đã chịu oan ức gì của nhà ông rồi, nói với Tiêu gia gia, Tiêu gia gia sẽ chủ trì công bằng cho cháu.

"Không, không phải." Mạc Oanh Oanh hít hít mũi, sống mũi đỏ hoe nói, "Sau khi cháu về nước nghe nói ở bên Tiêu Lăng lại có người khác, hơn nữa người phụ nữ đó rất là có thủ đoạn, tiếp cận Tiêu Lăng với mục đích không đơn giản, cháu sợ rằng Tiêu Lăng bị lừa dối, cho nên lúc sáng nay cháu đã tìm gặp người phụ nữ đó."

Động tác của đang uống trà của Tiêu gia gia bất chợt cứng đơ lại.

Ông và lão Trần nhìn nhau, nha đầu này đã đi tìm Tô Tố rồi.

Sắc mặt lão gia nghiêm túc hẳn lên, ông đặt ly trà xuống, nghiêm túc nhìn Mạc Oanh Oanh, "Oanh Oanh à, cháu nói với Tiêu gia gia nghe rốt cuộc là chuyện gì thế."

"Chuyện là như vậy, Tiêu gia gia ông có biết mấy ngày gần đây trên mạng có một cô diễn viên nổi tiếng tên là Tô Tố, là người phụ nữ này

đã cố ý tiếp cận Tiêu Lăng đấy, Tiêu gia gia, ông không biết là cô ta vô liêm sỹ đến mấy đâu, vì muốn nổi danh, bất chấp tất cả hi sinh sắc tướng, sau đó được truyền thông Tuyên Quang mời kí hợp đồng. Hơn nữa trên mạng gần đây tin tức của cô ta cũng khá nhiều, đều là có chứng có cớ cả, bản thân cô ta cũng thừa nhận rằng cô ta có hai đứa con, ngay cả ba ruột của đứa con cũng không biết là ai, còn nữa ba ruột của cô ta cũng đứng ra chỉ trích cô ta, nói cô ta lòng lang dạ sói, công ty của ba cô cũng phá sản rồi, đứa làm con mà lại thờ ơ mặc kệ ba mình, ba cô ta cầu xin cô ta, cô ta hoàn toàn từ chối không chịu giúp đỡ, nhân phẩm của người này mới nhìn là đã biết không được rồi."

Những chuyện này lão gia đều biết rất rõ, nhưng trước mặt Mạc Oanh Oanh thì chỉ có thể giả vờ như chưa biết, ông giả vờ tức giận, "Không ngờ lại có chuyện này! Lão Trần, ông nghe rõ không!"

Lão Trần phối hợp rất ăn ý, cau mày suy nghĩ một hồi mới nói, "Hai ngày nay trên thời sự hình như có chuyện này đấy!"

Mạc Oanh Oanh nhìn thấy lão gia nổi giận, lại thêm mắm thêm muối tiếp, "Tiêu gia gia đây cũng chưa có quá đáng nhất, hôm nay cháu đi gặp Tô Tố, nói rằng đưa cô ta một số tiền để bắt cô ta rời xa Tiêu Lăng, nhưng không ngờ...... không ngờ cô ta......"

"Không ngờ cái gì?"

Mạc Oanh Oanh cắn môi, từ trong túi xách lấy ra ghi âm, "Tiêu gia gia, ông hãy nghe đi."

Không ngờ ngay cả ghi âm cũng chuẩn bị sẵn.

Hiển nhiên là có chuẩn bị mà tới.

Lão gia và lão Trần và Tiêu Khả nhìn nhau, lão gia ấn nút chạy, những lời nói của Tô Tố lại được lặp lại thêm một lần.

Đoạn ghi âm kết thúc, nghe xong không khí bỗng nhiên tĩnh lặng vài phần.

Không khí gần như ngưng tụ lại.

Hơi thở của Mạc Oanh Oanh cũng thở chậm lại, qua được một hồi mới dò thám thử gọi một tiếng, "Tiêu, Tiêu gia gia!"

"Bùm---" Lão gia đập bàn, giận dữ nói, "Quả nhiên lòng dạ xấu xa!"

Mạc Oanh Oanh nhẹ nhõm lòng, "Đúng ạ, cô ta quá tham lam, cháu nói là đưa cô ta 10 triệu, đủ cô ta sống một cuộc đời ăn no mặc ấm, nhưng cô ta không chịu, nhưng định đòi bám lấy Tiêu Lăng không buông, Tiêu gia gia.... lúc cháu đi gặp cô ta Tiêu Lăng còn chạy đến...... Tiêu Lăng anh ấy...... anh ấy........ hu hu"

"Tiểu nha đầu cháu đừng khóc, nói với gia gia nghe rốt cuộc là chuyện gì, gia gia sẽ chủ trì công bằng giúp cháu."

Tiêu Khả tức thời nôn nóng lên, "Ông nội......"

"Cháu câm miệng cho ông, Oanh Oanh cháu nói đi!"

Mạc Oanh Oanh lau đi nước mắt, hức hức nói rằng, "Cháu đem nội đúng đoạn ghi âm chạy cho Tiêu Lăng nghe, anh ta không những không nổi giận, mà còn nói tài sản gì đó của anh ấy chỉ cần Tô Tố tình nguyện lấy, anh sẽ tình nguyện cho. Tiêu gia gia, Tiêu Lăng thiết thực đã bị con hồ ly tinh kia mê hoặc rồi, ông nhất định không được để anh ấy đạp lên cạm bẫy, nếu không sau này anh ấy lại bị chịu thêm tổn thương của tình yêu lần nữa...... Anh ấy không mấy dễ

dàng mới từ cuộc tình đau lòng đầu tiên bước ra, Oanh Oanh không muốn anh ấy chịu tổn thương nữa."

"Tiểu tử thối, không ngờ những lời nói nãy nó cũng dám nói ra!" Lão gia giận đến nỗi mặt đỏ bừng bừng.

Trong lòng Tiêu Khả âm thầm nói không xong rồi.

Tình hình này sắp sửa nằm ngoài phạm vi kiểm soát. Cô khẩn trương nhắn tin cho Tiêu Lăng, "Tình huống nằm ngoài phạm vi kiểm soát, về nhanh về nhanh!"

Ở bên này lão gia tiếp tục hỏi, "Tiêu Lăng tiểu tử thối kia còn nói gì không?"

"Anh ấy còn nói là sẽ giải trừ hôn ước với cháu… Tiêu gia gia, anh ấy hồi xưa lăng nhăng bên ngoài như thế nào cháu coi như không biết, nhưng lần này anh ấy ngay cả giải trừ hôn ước chuyện này cũng nói ra được, cháu đã không thể coi như không biết gì nữa." Mạc Oanh Oanh lau nước mắt, "Ông nhất định phải giúp Oanh Oanh."

"Oanh Oanh cháu yên tâm, Tiêu gia gia nhất định sẽ không để cháu chịu oan ức."

Mạc Oanh Oanh vui lên, vui đến nổi từ trên ghế nhảy lên, "Cám ơn Tiêu gia gia."

Lão gia sắc mặt nghiêm túc, từng chữ từng câu nói, "Oanh Oanh, Tiêu gia gia cũng không biết thằng khốn này hai năm nay lại hoang đường đến thế, hai năm nay đã để cháu chịu oan ức rồi."

Mạc Oanh Oanh nước mắt rưng rưng lắc đầu.

“Haiz……cũng trách ông, lúc trước ta đã se nhầm uyên ương, nếu không cháu cũng không nể mặt lão già này mà nhẫn nhịn đến bây giờ.” Lão gia than thở, “Oanh Oanh, tiểu tử thối lần này làm quá đáng thật, ta không thể bao che nó nữa, cháu là một cô nương tốt, tiểu tử thối nhà ông không cưới con cũng là do nó có mắt không tròng.”

Mạc Oanh Oanh ngây ra, lời, lời nói này hình như nghe thấy có gì đó không ổn lắm.

“Oanh Oanh à, xin cháu đừng có nể mặt ta mà tiếp tục nhịn nhục nữa, cũng may hai đứa vẫn chưa chính thức đính hôn, sự việc còn có cơ hội cứu vãn được. Tiểu tử thối này đúng là quá đáng thật, cháu mà theo nó sau này sẽ không có cuộc sống hạnh phúc, hay là vậy đi, Oanh Oanh cháu chủ động giải trừ chuyện hôn ước này, cháu cứ nói là do tiểu tử thối nhà ta khốn nạn quá, làm vậy có thể bảo vệ được danh tiếng của cháu, cháu thấy như thế nào?”

Tiêu Khả xém tí cắm đầu xuống nước.

Trời đất, làm cô hết cả hồn!

Vừa nãy cô thấy bộ mặt lão gia còn tưởng rằng lão gia muốn bắt Tiêu Lăng với Mạc Oanh Oanh kết hôn chứ.

Cô vỗ vỗ vào ngực.

A di đà phật a di đà phật!

May mà ông nội còn chưa hồ đồ đến thế.

Lúc này Oanh Oanh đã trố mắt ngạc nhiên, “Giải, giải trừ hôn ước?”

Cô ta muốn đến nhờ lão gia chủ trì công bằng, chứ không phải là đến

để giải trừ hôn ước đâu.

Lão gia kiên định gật đầu, “Oanh Oanh, gia gia cũng không biết hai năm nay cháu phải chịu nhịn nhục đến thế, nếu như ta biết, sớm đã ép tiểu tử thối kia giải trừ hôn ước, đứa khốn nạn này thật không biết nghe lời, ở bên ngoài lăng nhăng đến như vậy, không ngờ còn muốn chiếm lấy tự do của cháu, điều này đối với cháu là không công bằng! Oanh Oanh cháu yên tâm, đợi tiểu tử thối về, ta nhất định sẽ bắt nó sang nhà cháu xin lỗi, hai năm nay là Tiêu gia gia đơn phương tình nguyện đã làm lỡ duyên của cháu, là lỗi của Tiêu gia gia.”

Mạc Oanh Oanh trấn động kinh ngạc đến nói không ra lời, “Nhưng, nhưng mà……”

Cô đâu có muốn giải trừ hôn ước, chuyện rốt cuộc sao lại phát triển thành thế này.

Mạc Oanh Oanh hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Oanh Oanh, cháu đừng cảm thấy ngại, lòng hiếu thảo của cháu đối với Tiêu gia gia ông đều trong mắt thấy được! Tuy rằng rất hối tiếc là cháu không thể trở thành đứa cháu dâu của lão già này, nhưng cháu có thể làm cháu gái ông, sau này Tiêu gia gia có quyền coi như không có đứa cháu Tiêu Lăng này, nó thích ở bên ngoài làm sao thì làm sao, bây giờ cánh của nó đủ cứng rồi, ông quản không nổi nó nữa, nhưng cháu cứ yên tâm, chỉ cần một ngày lão già này còn sống được một ngày, nó đừng mong là có thể bước vô căn nhà này ngày nào, sau này Tiêu gia gia sẽ coi cháu như là Tiêu Khả vậy, cả hai cháu đều là cháu gái ngoan của ông.”

Chương 217

Ai muốn làm cháu gái anh ấy!

Mạc Oanh Oanh kiêu ngạo, cô ta muốn làm vợ của Tiêu Lăng!

Tiểu thư của nhà Tiêu!

Mạc Oanh Oanh định nói chuyện, lão gia dường như nổi giận rồi, ôm đầu đột nhiên hét lên "Ây da" một tiếng, Lão Trần và Tiêu Khả lập tức lao đến.

"Ông nội, ông nội, ông làm sao vậy"

"Cái thằng ranh con Tiêu Lăng, ây da, đầu của tôi đau quá." Lão gia ôm đầu dựa vào ghế.

"Bác Trần Bác Trần, mau đi tìm người làm và bác sĩ gia đình qua đây, ông nội ơi ông đừng giận thằng ranh đó, đợi em ấy về con nhất định cho em ấy một bài học. Ông ơi ông sao rồi, ngoại trừ đau đầu còn chỗ nào không thoải mái không."

"Vâng, đại tiểu thư tôi đi ngay đây." Lão Trần vội vã chạy đi, chạy đến một nơi không có ai thì ông mới giảm bước chân của mình lại, không thể nhịn được và cười lắc đầu, "Diễn xuất của lão gia càng ngày càng tốt."

"Ông nội, ông đừng làm con sợ." Tiêu Khả hung hăng nhéo đùi một cái, đôi mắt lập tức đỏ bừng, "ông nội, ông rốt cuộc bị gì."

Lão gia ho không nói nên lời.

Mạc Ooanh Oanh đứng ở đó ngơ ngác, tại sao lại thế này.

Nhanh chóng, Tiểu Trần đã đưa người làm về tới, hai người làm mang theo một cái cáng đặt lão gia lên cáng và đưa đi.

Tiêu Khả lập tức đi theo, Mạc Oanh Oanh cũng muốn đi theo xem xem, nhưng bị Tiêu Khả chặn lại, “Oanh Oanh ơi, em cũng thấy rồi đó, ông nội lớn tuổi rồi chịu không được sự kích động, bây giờ trong gia đình một mớ hỗn độn, tôi cũng không có cách nào tiếp em được, em về trước đi, không tiễn em nhé.”

Mạc Oanh Oanh nhanh chóng nói, “Chị Khả Khả, em và chị cùng nhau chăm sóc ông nội Tiêu.”

Đây là một cơ hội tốt.

Được ở bên tai Tiêu lão gia nói vài câu, còn được tố giác Tô Tố, điều quan trọng nhất là thể hiện lòng hiếu tháo.

Tiêu Khả lại ngăn cô ấy lại, “tuyệt đối đừng, lúc này ông nội đang giận Tiêu Lăng, nhìn thấy em sẽ nghĩ ngay đến những việc thằng ranh Tiêu Lăng làm, ông nội lại tức giận. Như vậy đi, em về nhà nghỉ ngơi trước, đợi sức khoẻ ông nội tốt hơn thì hãy đến thăm ông, được không”

Đã nói đến nước này rồi, cô ta còn nói không được sao.

Mạc Oanh Oanh miễn cưỡng trở về nhà.

……..

“Người đi chưa”

“Đi rồi đi rồi!”

Lão gia một lúc mở chiếc chăn ra và bật dạy từ trên giường, đôi bàn tay thần mạnh mẽ đấy hoàn toàn không giống như một lão già 80 tuổi, ông lau mồ hôi đang toát ra trên đầu mình, “Cũng đã đi rồi, nóng chết tôi.”

Tiêu Khả đóng cửa lại, đưa ngón tay cái lên cho lão gia, “Ông nội, diễn suất thật hay, con xém chút nữa cũng bị lừa rồi, cứ tưởng ngài thật sự muốn cho thằng ranh con với Mạc Oanh Oanh buộc lại với nhau chứ.”

Lão gia khịt mũi hai tiếng, “Đó là tất nhiên rồi, ông nội con là ai chứ, nghĩ đến lúc trước còn ở trong quân đội….”

“Được được được.” Tiêu Khả nhanh chóng ngắt lời ông, lão gia vừa đề cặp đến “nghĩ đến lúc trước” là không xong rồi, cô ta ngồi xuống rìa phía lão gia, cười híp mắt nhìn ông ta, “ông nội, không phải ông khá hài lòng với Mạc Oanh Oanh sao, tại sao hôm nay không giúp cô ấy”

Lão gia đột nhiên thổi bộ râu của mình rồi chớp mắt.

“Ông hài lòng với cô ấy lúc nào, con đừng nên sỉ nhục ánh mắt của ông con.”

Tiêu Khả đảo mắt, không phải là người mà ông ta lựa chọn cho Tiêu Lăng sao, bây giờ lại nói điều này, nhưng mà…... “ông nội con không có ý định muốn cháu dâu này sao”

“Muốn con khỉ, tính cách xấu xa độc ác! Nếu như lúc trước Tiêu Lăng

vừa mới đính hôn với cô ta rồi có người phụ nữ khác. Lần đầu tiên cô ấy ra gây rắc rối, ông vẫn nhìn cô ấy khác đi một chút, bây giờ nhìn lại có vẻ như lúc trước mắt ông mù rồi. Này, con nói xem lúc trước con ranh con này cũng khá ngoan khá dễ thương, tại sao bây giờ lại biến thành như thế chứ. Tiêu Lăng nói những lời khó nghe với cô ta mà còn không biết khó khăn mà rút lui, huỷ bỏ hợp đồng kết hôn tốt hơn bao nhiêu, còn giảm bớt sự lo lắng."

"Ông nghĩ sao, nhiều người nhắm vào Tiêu Lăng, con người thơm ngon này." Tiêu Khả nhìn lão gia, "Ông nội, ông không có chút bận tâm về cái băng ghi âm đó sao."

"Con xem ông dễ dàng bị người khác lừa à. Nếu như Tô Tố có suy nghĩ này, sớm đã thu lưới vào rồi! Thằng ranh con Tiêu Lăng bây giờ đã đối với cô ta chết lòng rồi. Nếu như cô ta vì tiền, nếu như cô ấy vì tiền thì có thể lập tức xuống đài rồi.

"Ông thực sự tin tưởng đối với Tô Tố." Tiêu Khả có thể cảm nhận được.

"Con với cô ấy chỉ gặp mặt hai lần, không trò chuyện đến hiểu nhau. Con không phải tin cô ấy mà con tin hai đứa nhỏ." Lão gia thở dài, "Khả Khả, con chưa tiếp xúc với hai đứa con trong thời gian dài, hai đứa nó lúc trước sống ở chỗ ông vài ngày, hai nhóc con này muốn dễ thương cỡ nào thì dễ thương cỡ đó, lại thông minh lại ngoan ngoãn lại biết điều, Tô Tố một tay nuôi dạy chúng lớn lên, có thể dạy con tốt như vậy thì phẩm chất chắc chắn vượt qua."

Thì ra là thế này, Tiêu Khả xem giật mình rồi.

"Cái đó, ông biết cô ta là diễn viễn không"

Lão gia đảo mắt không mấy tốt, "Diễn viên thì sao, người ta tự lực

cánh sinh nuôi lớn cả gia đình, con xem thường diễn viên sao!”

Tiêu Khả gần như phun ra máu!

Ai xem thường diễn viên vậy! Ai!

Ta khinh!

Rõ ràng là chính miệng ông ta nói với Tiêu Lăng, không thể tìm một người phụ nữ trong vùng giải trí, lão gia có phải sốt hay là co giật rồi không!

Lão gia đánh vào tay Tiêu Khả, “Con ranh con, đừng tưởng ông không biết con đang nghĩ gì, lúc trước không cho anh con tìm người trong vùng giải trí là vì cái con Đường Sảng, mục đích của cô ta tiếp cận Tiêu Lăng không hề đơn giản, con đừng tưởng ông nhìn không ra, ông chỉ nhắm vào một mình cô ta, đâu phải là phân biệt đối xử diễn viên!”

Vậy là cô ta và Tiêu Lăng hiểu nhầm rồi, Tiêu Khả sáng mắt.

Cho nên cô ta bây giờ có cơ hội tham gia vào vùng giải trí rồi!

Cô ta muốn dò xem giọng điệu của lão gia, cửa phòng mở ra, lão Trần ló đầu vào, “Lão gia, thiếu gia về rồi”

“Ồ hô.” Lão gia từ trước bật lên, “Ông nói gì chứ, ai về rồi”

Khuôn mặt lão Trần cũng rất kích động, “Là thiếu gia, thiếu gia về rồi!”

“Mau lên, mau lên để cậu ấy vào!” Lão gia vui mừng không nhịn được, “Khả Khả, mau lên mau lên, đưa đầu của cây nạng cho ông,

thằng ranh con đã trở về rồi, cậu ta đã trở về rồi!"

Năm năm rồi, đây là lần đầu tiên trong năm năm qua thằng ranh con này bước chân vào cửa nhà.

Lão gia khoé mắt đã ướt rồi, nhanh chóng dọn dẹp một chút liền vịnh Tiêu Khả xuống lầu, đi đến lối cầu thang thì nhìn xuống dưới phòng khách thấy Tiêu Lăng. Lão gia đôi mắt đỏ bừng và hét lên, "Thằng ranh con, con còn có mặt mũi về nhà à!"

"Ông nội….."

"Đồ khốn nạn!" Lão gia nhanh chóng xuống lầu dưới, cầm lên cây nạng chỉ vào người Tiêu Lăng và chào hỏi, "Mày còn nhớ ông nội của mày à, thằng khốn!"

Tiêu Lăng không trốn tránh, lão gia mắng rất khủng khiếp, nhưng thực tế thì sức không hề mạnh chút nào.

Lão gia nhìn thấy bàn tay bị thương của anh ta, đột nhiên trong lòng đau đến không chịu được, khuôn mặt nhợt nhạt, "cầm lấy tay"

"Vô tình gạt xuống, không sao." Tiêu Lăng đi thẳng đến thủ đề, "Ông nội, lúc nãy Mạc Oanh Oanh có đến."

Lão gia hướng nhìn Tiêu Khả.

Tiểu Khả dơ tay đầu hàng, "Được rồi, là con nói ra bí mật này."

Lão gia lập tức trở nên tức giận, "Nếu không phải Mạc Oanh Oanh tới khiếu nại con thì con có ý định về không"

Tiêu Lăng nhanh chóng đỡ lấy lão gia, "Làm thế nào được hả ông,

không phải dạo gần đây con bận đuổi theo vợ sao, chưa kịp đuổi theo, ban đầu dự định đuổi theo Tô Tố về đây sau đó mang theo hai đứa nhỏ và Tô Tô cùng đến đây thăm ông. Mạc Oanh Oanh lúc nãy vừa đến à, có phải cô ta đã nói điều gì với ông rồi không. Ông tuyệt đối đừng tin vào lời nói của cô ấy."

Lão gia khịt khịt trả lời, "Ông con có dễ dàng đùa không chứ!"

Tiêu Lăng cười theo.

Cả nhà ngồi xuống ghế sofa trong phòng khác ở lầu dưới, Tiêu Khả nói sự việc vừa xảy ra lúc nảy cho Tiêu Lăng nghe lại một lần, sau đó nhìn sang lão gia, "Làm sao, ông nội chúng ta thông minh chứ."

"Cám ơn ông nội…."Tiêu Lăng cảm thấy nhẹ nhõm.

"Cám ơn cái gì." Lão gia khịt mũi, "Thằng ranh con, con cũng quá vô dụng rồi. Đuổi theo vợ mà lâu như vậy cũng chưa đuổi được, nghĩ đến lúc của ông với bà nội gặp nhau một lần thì ông đã bị mê hoặc, chưa đến ba ngày thì đã kết hôn, như vậy gọi là cái gì đó"

"Cưới chớp nhoáng" Tiêu Khả nhắc nhỏ.

"Đúng đúng đúng, chính là cưới chớp nhoáng, tại sao con lớn lên cùng ông, con một chút cũng không học thế mạnh của ông chứ! Không được không được, tốc độ của con như thế nào thì lúc nào ông mới gặp được cháu nội đây, ông phải đi tìm Tô Tố nói chút chuyện với cô ta."

Chương 218

“Ông nội, ông đừng nhúng tay vào.”

Lão gia liếc nhìn thẳng, “Tôi không nhúng tay vào thì cậu được không, tôi còn đang trông chờ đây, nhanh chóng đón cháu nội về đây chơi. Cậu còn có thể chịu đừng à, tôi không chịu đựng còn muốn ói vào người cậu. Cậu đuổi theo một người phụ nữ tại sao lại vất vả thế, người ta không đồng ý cậu thì cậu mặt dày một tí không được sao, phụ nữ độc lập sợ bị bám dai. Tại vì cậu sợ, nên cô ấy nhìn thấy cậu trong lòng sẽ không thoải mái, một thời gian dài sau đó người ta đã quên hình dáng cậu ra sao rồi. Còn nữa, ở trong giới giải trí có rất nhiều đàn ông đẹp trai, đến lúc cô ta gặp được một người phù hợp, thì cậu đi khóc đi.”

“Ông nội, con có hành động….”Anh ta bất lực.

“Con còn đang hành động? Vậy thì không có hiệu quả rồi, hành động lâu như vậy cũng không có một chút hiệu quá, tốt hơn là đừng nên hành động.”

“Vậy ông nói con nên làm gì?”

Lão gia dùng ánh mắt “Cậu thật ngu ngốc, chuyện này cũng phải để người khác dạy” nhìn Tiêu Lăng một lúc, khinh thường rồi nói, “Tất nhiên là một sự theo đuổi khốc liệt, cậu ngốc sao, không biết từ những người xung quanh cô ấy bắt đầu à.”

Người bạn của cô ta thấy con thì hận đến muốn chặt con, chỉ mong cô ta ở trước mặt Tô Tố giúp con nói chuyện, đó là điều không thể.”

Không chỉ vậy, An Tiểu Hy không cản trở việc con theo đuổi Tô Tố là tốt lắm rồi.

“Đó là cậu ngu ngốc”

Tiêu Lăng chuyển động đôi mắt, rất ngoan ngoãn rót trà cho lão gia, sau đó đặt bên cạnh lão gia, “Ông nội, ông có cách?”

“Đương nhiên rồi, cũng không xem rằng ông nội của cậu là ai” lão gia hài lòng uống một ngụm trà, đặt ly trà lên bàn trà và bắt đầu việc dạy học của mình, “Người bạn của Tô Tố là một người phụ nữ, độc thân phải không. Đây không phải là một vấn đề giải quyết thật đơn giản sao. Gọi cháu trai đến đây, để cho cậu ấy bám lấy người ta không phải được rồi sao, cái thằng cháu trai muốn dỗ một cô gái thì miệng cậu ta còn ngọt hơn mật ong. Kêu cậu ấy giúp con bám lấy bạn của cô ta, con có Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ làm nội gián. Đến gần Tô Tố không phải việc mà vài phút là được.”

Tiêu Lăng nheo mày, hình như cũng là một cách.

“Ông già này hôm nay tâm trạng tốt, cho con thêm một chiêu này. Chiêu này nếu không phải là cho người đó thì ông nội cũng không nói cho con nghe.”

“Ông nội nói đi.”

Lão gia kiêu ngạo, nắm lấy cây nạng và ho một cái. Tiêu Khả đưa một ánh nhìn cho Tiêu Lăng, miệng của Tiêu Lăng nhếch nhếch lên, lại rót cho lão gia một ly trà nóng, “Ông nội uống ngụm trà đi.”

Lão gia lộ ra dáng vẻ hài lòng, “Được, tính ra thằng ranh như con cũng còn có chút lương tâm” Ông ta uống xong ly trà sau đó mới nói

với Tiêu Lăng, “Con hãy nhớ lấy câu thần chú bảy từ này ‘gan dạ, thận trọng, mặt dày’ bảy từ này sẽ không mang lại lời nhuận, chỉ cần làm được ba điểm này, đừng nói là Tô Tố, kể cả Nữ hoàng Anh cũng theo đuổi lại.”

“Điều này, có hữu ích không?”

Đây là nghi ngờ ông ta.

Lão gia ngay lập tức buồn bã, “Lúc trước ông theo đuổi bà nội là dùng chiêu này, vào thời điểm đó bà của con là một tiểu thư của một gia đình giàu có. Ông là một cậu bé nghèo, một bộ đội nghèo, cũng là dùng chiêu này và theo đuổi được bà nội của con rồi”

“Con nghĩ chiêu này của ông nội có thể thử.” Tiêu Khả từ chiếc dĩa lấy ra quả nhỏ đưa vào miệng và mơ hồ nói, “Con là phụ nữ, hiểu được cách suy nghĩ của phụ nữ, thực sự gặp một người không sợ mất mặt lại bám lấy mình, không có cách nào khác. Nếu như người đàn ông bám lấy này dáng vẻ xấu, vậy được gọi là quấy rối. Nếu như đẹp trai giống em con thì nó được gọi là tình yêu. Người đàn ông vừa có tình yêu vừa có tiền tài theo đuổi chân thành thì không có người phụ nữ nào không rung động.”

“Thật không?”

“Với kinh nghiệm bị đuổi theo nhiều năm của chị, khẳng định nói với em thì đây tuyệt đối là sự thật.”

……..

Mạc Oanh Oanh mờ hồ trở về nhà rồi.

Vừa đến nhà, Bạch Linh kéo cô ta sang một bên, “Oanh Oanh, bị gì

vậy?”

“Chị dâu……”

Mạc Oanh Oanh vẫn còn bối rối, cô nói sự việc xảy ra hôm nay nói cho Bạch Linh, muốn khóc nhưng không rơi lệ và nói, “chị dâu, tại sao lại như vậy chứ?”

“Như vậy là, Tô Tố không có đồng ý với em sẽ rời khỏi thành phố?”

“Cô ấy không những không đồng ý, còn ngạo mạn nói rằng muốn ở cùng Tiêu Lăng. Chị dâu, chị nói em phải làm sao, Tiêu lão gia cũng không giúp em.”

Trái tim của Bạch Linh lại lắc lư một lần nữa.

Nếu như Tô Tố thực sự quyết định ở cùng Tiêu Lăng, thì cô ấy không có gì phải lo lắng. Nếu như Mạc Tầm…..anh ta rõ ràng đã bị cám dỗ bởi Tô Tố, vì Tô Tố và Tiêu Lăng có thể ra tay đấu nhau thì với tình trạng này mà Tô tố còn ở thành phố thì đối với cô ta không phải là một chuyện tốt.

“Chị dâu?”

“ừm.” Bạch Linh hoàn hồn lại, vội vã an ủi Mạc Oanh Oanh, “Oanh Oanh, bây giờ chị cũng không biết nên làm gì, Tô Tố kinh nghiệm quá dày dặn, hai chúng ta rõ ràng không phải là đối thủ của cô ta. Người phụ nữ này đã có hai đứa con rồi, còn có thể biến anh của em và Tiêu Lăng mê hoặc.”

Nhìn thấy Mạc Oanh Oanh giận dữ, Bạch Linh gục đầu xuống và thở dài với một nụ cười đau khổ, “Oanh Oanh, nếu như thực sự không được thì em với Tiêu Lăng huỷ hôn đi, trái tim người đàn ông đó

không nằm trong tim em. Em theo đuổi anh ta như vậy thì không có kết quả tốt.”

Mạc Oanh Oanh nhếch lông mày, “Chị dâu, sao chị lại nói Tiêu Lăng như thế, anh ta là người đàn ông em yêu thương, cả đời này không phải anh ta thì em không cưới”

Bạch Linh cười trong đau khổ một lần nữa, “Chị chỉ nghĩ rằng hai chúng ta không đấu nổi với Tô Tố, thật ra chị đã chuẩn bị hết những điều tồi tệ nhất rồi, anh của em nếu như thực sự yêu cô ta rồi, chị, chị chấp nhận rời bỏ.”

“Chị dâu, chị nói điều vô lý gì vậy” Mạc Oanh Oanh giọng nói mạnh mẽ, “Sao chị có thể phục con người tiểu nhân đó chứ, anh hai với chị đã có tình cảm 7 năm, với cô ta chỉ trong bao lâu. Kể cả cô ta là một người phụ như thế nào cũng không rõ, nhiều nhất chỉ là rung động tạm thời, làm sao có thể yêu một người phụ nữ như cô ấy. Người phụ nữ như cô ấy thì cả đời cũng đừng nghĩ rằng sẽ bước chân vào cánh cửa của gia đình Mạc. Chị dâu yên tâm đi, đợi hai ngày sau, em sẽ nói tốt chị với anh hai trước mặt ba mẹ. Ba mẹ em rất hài lòng với chị, đến lúc đó để cho anh chị đính hôn trước hoặc là trực tiếp kết hôn. Như vậy chị có thể an tâm rồi.”

Bạch Linh vui mừng ngẩng cao đầu, “thật không?”

Thật ra, ba mẹ gia đình Mạc đối với cô ta không hài lòng lắm tại vì bệnh tình của cô ta, cô ta cũng không thể sinh con. Nếu có thể sinh nhưng nói không chừng đứa con sẽ có vấn đề. Bởi vì vấn đề này, ba mẹ nhà Mạc không đồng ý cho cô ta và Mạc Tầm đính hôn.

Bây giờ cơ thể của cô ta hiện giờ đã hồi phục rồi, nhưng Mạc Tầm cũng không đề cập đến vấn đề đính hôn. Vào lúc này nếu như Mạc Oanh Oanh giúp đỡ thì như vậy sẽ tốt hơn.

“Đương nhiên nếu là Tố Tố con người tiểu nhân đó còn dám đến quyến rũ anh hai tôi, cô ta nằm mơ”

“Oanh Oanh, cám ơn em, chị cũng không biết làm thế nào để cám ơn em…..”

Oanh Oanh mỉm cười, vươn tay ra ôm lấy Bạch Linh, “Cám ơn cái gì chứ, chị dâu, em đã xem chị như người một nhà rồi, việc của chị cũng là việc của em.”

Đôi mắt Oanh Oanh sáng lên, “Chị đâu, chị có cách đúng không?”

“Thực sự có một cách, nhưng mà chị cũng không chắc liệu có thể làm được không…..” Bạch Linh có chút do dự, “Oanh Oanh, chị nói với em rồi, em tuyệt đối đừng nói là ý tưởng của chị.”

Bạch Linh đưa tay kêu Mạc Oanh Oanh, thủ thỉ vào tai cô ta và nói.

Chương 219

“Chị, chị dâu.....biện pháp này có tác dụng không?”

Sau khi nghe xong lời của Bạch Linh, Mạc Oanh Oanh có chút sợ hãi, cô nuốt nước bọt, không xác định nhìn Bạch Linh, “chị dâu, thật, thật sự được không?”

Bạch Linh vỗ vỗ cánh tay cô, “biện pháp này tuyệt đối khả thi”

“Nhưng, nhưng mà em sợ”

Bạch Linh thở dài, “Oanh Oanh, thực tế chị cũng là không có chiêu gì, chỉ có thể giúp em nghĩ ra biện pháp này thôi, em thử nghĩ kỹ xem, so sánh 2 điều này em càng sợ mất Tiêu Lăng hay là cái này? Oanh Oanh, chúng mình chỉ có một cơ hội này thôi, nếu như không nắm chặt lấy, vậy thì em chỉ có thể dâng Tiêu Lăng vào tay của Tô Tố thôi”

“Không không không, em tuyệt đối sẽ không nhường Tiêu Lăng, càng sẽ không nhường cho con tiện nhân đó” Mạc Oanh Oanh cắn răng, sắc mựt kiên định hẳn, “chị dâu, em nghe lời chị, em nhât định sẽ không để con tiện nhân đó được yên”

“Tốt”

……

Mạc Oanh Oanh ngay tức thì như người bị gãy cổ tay quay lại phòng

Cô bây giờ ở tại nhà tổ của Mạc gia, cùng ông nội bố mẹ sống với nhau, người giúp việc rất nhiều, vậy nên.....chắc sẽ không có chuyện.

Mạc Oanh Oanh trong phòng khách dưới lầu gặp phải bố mẹ của cô

“Oanh Oanh, nhanh đến đây xem mẹ hôm nay ra ngoài dạo phố mua cho con một chiếc váy đặc biệt đẹp” Mạc phu nhân là điển hình của quý phụ, ăn mặc trang điểm xinh đẹp, bảo dưỡng cũng không tồi, nhìn dáng vẻ thì chỉ khoảng hơn 30 tuổi, cô nhìn thấy Oanh Oanh thì vậy gọi, “nahnh đem về trong phòng mặc thử xem”

Mắt của Mạc Oanh Oanh cũng không ngẩng lên, uể oải nói, “mẹ, mẹ giúp con giữ trước, con mệt rồi, muốn về phòng nghỉ ngơi một chút”

Cô nói mà đầu cũng không ngẩng đầu lên tđi lên tầng vào phòng rồi.

Mạc phu nhân có chút không rõ chuyện gì, cô nhìn Mạc Đào, “đứa trẻ này hôm nay sao thế nhỉ, bình thường nghe thấy có quần áo mới đều phấn khích không được, hôm nay làm sao ue rũ vậy”

Mạc Đào đặt tờ báo trong tay xuống, không có để tâm chuyện này, “con gái lớn rồi, cũng có chuyện riêng trong lòng, mình đừng chuyện gì cũng động tay vào”

“Được được được, tôi không đọng tay vào được chưa”

Mạc Oanh Oanh vào trong phòng thì ở trong phòng cả buổi chiều, đến giờ ăn cơm tối vẫn không có ý muốn xuống lầu.

Cả nhà đều ngồi ở bàn ăn đợi chờ cô, Mạc lão gia rõ ràng có chút không vui, “các người ai chọc giận Oanh Oanh rồi, đang yên ổn làm sao đén cơm cũng không ăn hả”

Mạc phu nhân thở dài, “ai biết được ạ, hôm nay từ bên ngoài về đến nơi đã như thế rồi” bà dặn người làm đằng sau, “lên lầu gọi tiểu thư xuống ăn cơm”

“Mẹ, con đi cho” Bạch Linh đứng dậy cười nói, “đr người làm đi Oanh Oanh tâm trạng không tốt sợ lại không xuống, thôi để con đi gọi cho”

“Được được được, con đi đi”

Bạch Linh rời khỏi bàn ăn lên lầu, cô đưa tay lên gõ cửa phòng của Mạc Oanh Oanh, hạ thấp giọng điệu xuống, “Oanh Oanh, là chị”

Cửa phòng lập tức từ bên trong mở ra

“Chị dâu.....”

“Oanh Oanh em chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi” Mạc Oanh Oanh từ sau lưng giơ ra một con dao sắc bén, sắc mặt có chút trắng bệch, “em, em chuẩn bị xong rồi”

“Oanh Oanh em hiện giờ hối hận vẫn còn kịp”

“Không, tuyệt đối không hối hận”

Mạc Oanh Oanh nằm lên trên giường, cắn răng, một dao cắt lên cổ tay

Máu tươi phút chốc ào ra.

Bạch Linh phối hợp hét lên, “a.....người đâu mau đến người đâu, Oanh Oanh tự sát rồi”

……

“hắc xù.....”

Tô Tố đang xem kịch bản bõng không có dấu hiệu báo trước hắc xì một cái, cô nặn mũi âm thầm lẩm bẩm, “không phải có người đang nói xấu mình chứ”

Nhớ đến hôm nay gặp Mạc Oanh Oanh, Tô Tố cảm thấy tính khả năng có thể cô ta ở đằng sau lưng nói xấu cô vô cùng lớn.

Cô nằm trên ghế so-pha, bên ngâm ca hát bên xem kịch bản

“Hey, hai đứa các con có cảm thấy hôm nay mẹ các con đặc biệt hào hứng không? Tiểu Hy giơ tay gọi Tiểu Thất và Cảnh Thụy lại, 3 cái đầu chụm lại một chỗ, “cô ấy hôm nay một ngày làm những cái gì rồi, làm sao bỗng nhiên hào hứng như vậy, trúng số rồi?”

“Mẹ từ trước tới giờ không mua xổ số” Cảnh Thụy chỉ ra

“Cũng đúng ồ, hai đứa các con hôm nay không phải ở cùng với mẹ các con sao, cô ấy hôm nay đã làm gì?”

“Mami nhận được một cuộc điện thoại rồi gấp gấp đi ra ngoài, sau đó ki quay về thì hưng phấn như thế rồi” Tiểu Thất chọc một thìa vào kem ăn vô cùng hoan vui, “sau khi quay về thì biến thành như vậy rồi”

Tiểu Hy xoa cằm, “xem ra cuộc điện thoại này là mấu chốt, biết được ai gọi không?”

Tiểu Thất chỉ Cảnh Thụy, “ hỏi anh trai”

“Một số điện thoại là” lúc mẹ nhận điện thoại cậu bé không cẩn thận

nhòm được chút, “vả lại là của nữ”

Nữ?

Tố Tố hình như ngoại trừ cô không quen biết bạn giới tính nữ nào nữa à, vả lại số điện thoại trước đây của cô ấy đã đổi rồi, đám fan cuồng nhiệt Đường Sảng và nhà báo chắc cũng không biết số điện thoại của cô ấy mới đúng, Tiểu Hy nghĩ không thông, gãi gãi đầu, “thôi đi thôi đi, quản cô ta là ai, ngược lại có thể khiến mẹ các con vui vẻ là được rồi”

Từ sau khi Tiêu Lăng gây ồn ào, Tố Tố giống như xác sống không có linh hồn vậy, ban ngày giả vờ rất vui vẻ, nhưng có lần cô nửa đêm ra phòng khách tìm nước uống, thì nhìn thấy đèn trong phòng cô ấy vẫn sáng, còn nghe thấy trong phòng cô ấy giấu diếm khóc lóc.

Hôm nay khác thường

Cô ấy của ngày hôm nay vui mừng rõ ràng là tự phát từ nội tâm, góc mắt chân mày đều là ánh sáng hạnh phúc

Hạnh phúc?

Chẳng lẽ liên quan tới Tiểu Lăng?

Tiểu Hy lắc đầu thở dài, thôi vậy thôi vậy, cô thật sự không quản nữa. Nếu như Tiêu Lăng có thể khiến cô ấy vui vẻ, bọn họ ở bên nhau cô cũng không quản nữa

……

Tiêu Lăng thật sự không quản ba bảy hai mươi mốt nữa, đưa ba từ không biết ngại phát huy đến cực đỉnh.

Ăn xong cơm tối, cũng không quản người ta hoan nghênh hay không, tiến thẳng đến trước cửa, khi đến vì muốn có chút hiệu quả, anh ta còn đặc biệt thả băng gạt ở chỗ bị thương ra chút xíu, lần này anh học thông minh rồi, để Tiểu Trần đưa anh tới.

To Tố mở cửa, nhìn thấy Tiêu Lăng giật mình, "tối muộn thế này rồi anh làm sao đến rồi?"

"Anh kết thúc công việc xong thì qua đây xem em và các con" Tiêu Lăng giống như biến phép thuật từ sau lưng lấy ra một bó hoa hồng đỏ tặng Tô Tố, "tặng cho em"

"Ồ, cảm ơn" Tô Tố nhận bó hoa tươi, đứng sang một bên cửa, "vào đi"

Tiêu Lăng vào trong căn hộ, Tiểu Trần xũng cùng tiến vào trong

Tiểu Thất sớm đã chạy đổ nhào đến, "daddy làm sao đến rồi, có phải nhớ Tiểu Thất không?"

"Đúng vậy à, daddy nhớ mọi người rồi"

Khi nói đến "mọi người" anh ấy có ý chỉ tất cả nhìn Tô Tố một cái

Con người này.....

Tô Tố trừng mắt một cái với anh, không nói gì

Tiểu Hy còn nhìn thấy Tiêu Lăng không vừa mắt, ngồi ở trên ghế so-pha một chút cử động cũng không có, tiếp tục xem ti vi của cô ấy

Tiểu Trần đưa ra đồ trong tay, Tiêu Lăng lấy ra một hộp đưa cho Tiểu

Hy, thành thật nói, “An tiểu thư, liên tục muốn nói tiếng cảm ơn với cô, nhưng luôn luôn nói không được, đây là một chút thành ý nho nhỏ tôi gửi An tiểu thư, cảm ơn cô khoảng thời gian này chăm sóc Tô Tố và hai đứa trẻ”

Tiểu Hy không muốn nhận, nhưng nghĩ đến hồi chiều nụ cười của Tô Tố, nghĩ đi nghĩ lại thì đón nhận, cô không muốn khiến Tô Tố khó làm, “tôi không có phải là thay anh chăm sóc họ, Tố Tố là bạn tốt của tôi, tôi là mẹ nuôi của Tiểu Thất và Cảnh Thụy”

“Vậy cũng phải cảm ơn cô”

Tiểu Hy giống như gặp ma nhìn Tiêu Lăng, người đàn ông này không phải nổi tiếng bá đạo hống hách sao, hôm nay làm sao mà chuyển tính rồi

Chương 220

“Mẹ nuôi, mẹ nuôi, con muốn xem là đồ vật gì”

“Được” Tiểu Hy tiện tay đưa cho Tiểu Thất, “con giúp mẹ nuôi mở xem xem”

Hộp chắc khoảng một chiếc máy tính Apple, Tiểu Thất rất nhanh bóc và mở ra, “ối mẹ ơi, đẹp quá à”

Tiểu Hy quay mắt lại nhìn, bỗng chốc giật mình ngạc nhiên

Trời ơi

Cả một bộ đầy đủ quần áo, vòng cổ, khuyên tai ngoài ra thêm một chiếc mũ, quan trọng nhất là, những thứ này toàn bộ đều là lim cương vả lại mỗi viên đều không nhỏ, dưới bóng đèn ở phòng khách phản chiếu ánh sang ngũ sắc, gần như lóe mù con mắt người ta.

Tiểu Hy khó khăn nuốt nước bọt

Đồ Tiêu Lăng tặng, cô đương nhiên sẽ không hoài nghi kim cương thật giả, nhưng, nhưng..... những đồ vật này tặng nhầm người rồi chứ.

“Anh, anh đây là cho Tố Tố phải không?”

“Không, là tặng cho cô” Tiêu Lăng cười cười với cô, “tôi đặc biệt để thư ký Trương đi chọn, rất hợp với cô”

Tiểu Hy suýt chút nữa bị nước miếng dìm chết, “thật, thật sự là tặng cho tôi?”

“Đương nhiên”

Đây đáng giá bao nhiêu tiền à

Là phụ nữ thì không có ai là không thích trang sức, Tiểu Hy véo một cái thật đau lên đùi, không khổ ngoảnh đầu, “không không không, tôi không thể lấy Tiêu Lăng tôi biết anh là có ý định mua chuộc tôi, tôi sẽ không bị anh mua chuộc đâu, đồ của anh anh nhanh chóng thu hồi về đi”

Trong tim của Tiểu Hy đang chảy máu

Chỉ một bộ đồ như thế này ít nhất cũng đáng giá mấy trăm vạn, Tố Tố à Tố Tố, tớ vì cậu từ chối món quà lớn như vậy a

“Không phải mua chuộc cô, cô về sau ghét tôi thì ghét đến tột cùng cũng không có vấn đề gì, những thứ này đích thực là vì muốn cảm ơn cô thôi” Tiêu Lăng phát hiện thảo vui cho người khác không hề khó, dù sao thì đúng bệnh hốt thuốc là được rồi, anh đặt hộp trang sức ở bên cạnh An Tiểu Hy, “An tiểu thư, trước hết đừng vội từ chối, thực tế những đồ này đối với cô rất hữu dụng, tôi nghe nói đài Mango đã tạo một tiết mục riêng cho cô rồi, cô rất nhanh sẽ là nữ dẫn chương trình đa dạng của của hộ gia đình, đến lúc đó khẳng định không ít phải tham gia các thể loại hoạt động. Nếu như không có một bộ đồ hỗ trợ, đến lúc đó tham gia yến tiệc cũng không có thuận tiện”

Tiểu Hy nhắm nghiền đôi mắt lại không nhìn những viên kim cương đang chói lóe, cô sợ hãi khi nhìn thì sẽ không nhẫn nhịn được muốn bản thân sở hữu.

Điều này quá thử thách người rồi

Cô nhắm mắt dùng nắp đậy hộp lại, sau khi xác định nhìn không thấy mới mở mắt, nhanh chóng nhét hộp lại vào trong lòng Tô Tố, "Tố Tố Tố Tố, giao cho cậu xử lý"

Cô giống như động phải củ khoai nóng vậy, nhanh chóng lùi về sau mấy bước liền.

Tô Tố buồn cười không được

Cô không có trả hộp đồ lại cho Tiêu Lăng, mà một lần nữa lại đẩy cho Tiểu Hy, "anh ấy đều nói rồi tặng để cảm ơn cậu, vậy thì cậu cứ nhận lấy"

"Nhận, nhận sao?" Tiểu Hy căng mắt lên, hoài nghi bản thân nghe nhầm

"Đúng vậy, nhận đi Tiêu Lăng nói đúng, về sau cậu dẫn chương trình trò chuyện (talk show) khẳng định sẽ nổi tiếng, nổi danh khẳng định cũng nhanh, đến lúc đó những đồ này cậu cũng sẽ dùng đến"

"Nhưng....." cô nhận rồi sẽ có gánh nặng tâm lý à

"Đừng nhưng gì nữa, cậu thay anh ấy trông côi bọn trẻ lâu như vậy, anh ấy cảm ơn cầu còn không phải xứng đáng sao. Vả lại cậu nhận rồi không phải gánh nặng, về sau nhìn không quen thì vẫn cứ nhìn không quen, không cần nể mặt vẫn đừng nể mặt, không có vấn đề gì"

Tiểu Hy dáng vẻ khuôn mặt rất kinh ngạc

Tiêu Lăng của ngày hôm nay không bình thường, Tố Tố cũng không bình thường. Cô ấy bản thân chưa từng nhận quà từ người khác

tặng, làm sao hôm nay lại khuyến khích cô nhận

Cô nhìn chiếc hộp đồ trong lòng, một lần nữa nuốt nước bọt

Đúng rồi

Người khác?

Tố Tố không nhận đồ của người khác tặng, chẳng lẽ cô ấy đây là đã chuyển tính rồi, coi Tiêu Lăng là người nhà rồi?

Đây, đây cũng thật lạ lùng quá

“Vậy, tớ nhận, nhận nhé?”

Tô Tố gật đầu khẳng định, cổ vũ cô, “nhận đi”

Tiểu Hy ôm chầm lấy Tô Tố, “Tố Tố cậu đối với tớ thật sự tốt quá, u u u, tớ cảm động quá rồi, vậy thì các cậu nói chuyện, tớ về phòng cất đống đồ này lại tớ phải nghĩ xem để ở đâu mới được, ái ya ya, tớ có nên đi mua két sắt về không? Đúng đúng đúng, nhất định phải mua, nếu không thì đồ quý như thế này nếu như bị trộm mất, tớ nhất định phút chốc muốn đập đầu vào tường. Các cậu nói chuyện trước, tớ về phòng lên mạng kiếm cái két sắt về mới được”

Tiểu Hy nhanh chóng ôm lấy hộp trang sức, như cơn gió đi qua.

Tiểu Hy vừa đi, mấy người trong phòng khách đều cười lên

“Mẹ nuôi trông thật vui vẻ à”

“Phụ nữ đều thích đồ vật sáng lấp lánh’ Cảnh Thụy tỏ ý hiểu rõ

Tiểu Thất hưng phấn ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng, “daddy daddy, có quà của Tiểu Thất không ạ, Tiểu Thất cũng muốn có quà”

“Đương nhiên có, Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều có” Tiêu Lăng từ trong túi áo vest lấy ra một cây kẹo mút, “đây là quà mang cho Tiểu Thất”

“A a a, daddy tốt quá, Tiểu Thất đã lâu lắm rồi không có ăn kẹo rồi” Tiểu Thất vui mừng đón lấy cây kẹo mút, ôm lấy cổ anh “chụt” trên mặt anh hôn một cái thật mạnh, “daddy Tiểu Thất yêu daddy nhất”

“Ừm hứ?”

“Không không không, người Tiểu Thất yêu đầu tiên là mami, người thứ hai mới yêu daddy” Tiểu Thất nhanh chóng sửa đổi, cầm lấy cây kẹo mút liền chạy vào phòng ăn

Cảnh Thụy cũng nhìn Tiêu Lăng

Quà của Cảnh Thụy là điều mà Tiêu Lăng đau đầu nhất, canh do dự rất lâu rồi mới quyết định mua tranh xếp hình cho cậu bé, nhưng khác với tranh xếp hình bình thường, anh tặng là bức tranh ghép hình có cấu tạo rất phức tạp, hình ghép chỉ to khoảng một mét vuông, nhưng có mấy trăm mảnh ghép nhỏ tạo thành, càng quan trọng hơn là, bức trang ghép hình này hoàn toàn không có hình mẫu, hoàn toàn là kiểm tra công năng trí nhớ và công năng tư tưởng của bộ não

Cho dù là người trưởng thành cũng không nhất định có thể ghép xong

Cảnh Thụy nhìn món quà, ánh mắt bỗng chốc sáng bừng lên, ôm lấy tranh ghép hình chạy vào phòng bắt đầu tư duy.

“Đối với thằng bé mà nói hình như có chút khó......” Tô Tố có chút lo lắng

“Không, anh tin thằng bé có thể ghép được”

Trong phòng khách chỉ còn lại Tô Tố Tiêu Lăng và Tiểu Trần, Tiêu Lăng thấy vậy, dặn dò Tiểu Trần, “Tiểu Trần cậu về trước đi, ngày mai đến đây đón tôi là được”

“Dạ vâng”

Tiểu Trần cũng không hỏi nguyên nhân, nhanh chóng chạy mất

“Ái, Tiểu Trần cậu đợi đã......” Tiểu Trần nghe thấy lời nói của Tô Tố không những không dừng lại, chạy càng nhanh hơn nữa, Tô Tố mắt trừng trừng nhìn cánh cửa đóng lại, quay đầu lại nhìn Tiêu Lăng, “anh tối hôm nay muốn ở lại đây?”

“Ừm, đồ của anh đều đã chuẩn bị rồi” Tiêu Lăng vừa cười vừa đa chiếc vali nhỏ ở dưới chân

“.....”

Đến cả hành lý cũng mang theo rồi

“Em đừng hiểu lầm, ngày mai cần phải đi báo danh cho Tiểu Thất và Cảnh Thụy, không muốn sáng sớm thì đến khiến bọn trẻ phải dậy sớm, vì vậy ở lại đây một đêm, cũng có thể cho bọn trẻ ngủ nướng thêm chút”

“Vậy thì em đi thu dọn phòng một chút, anh vẫn cứ ngủ ở tròng của em, em ở cùng Tiểu Hy”

“Không cần thu dọn, anh ở tròn phòng khách được rồi” ánh mắt của Tiêu Lăng chớp lóe sáng, kéo Tô Tố lại, “cũng vừa hay còn một vài chuyện cần xử lý, sợ rằng sẽ đến nửa đêm, ở tại phòng khách 2 tiếng là được rồi, em không cần phải phiền phức đi thu dọn, cho anh một cái gối một chiếc chăn là được”

Chương 221

“Thế làm sao được”

Tô Tố không đồng ý, Tiểu Thất và Cảnh Thụy mà nhìn thấy có khi còn nghĩ cô ức hiếp anh ấy.

“Thật sự không cần, em xem anh mang cả công việc đến rồi” Tiêu Lăng từ trong hành lý lấy máy tính xách tay ra, “đợi chút còn có một cuộc họp truyền hình quốc tế phải mở, bên đó vừa hay là thời gian đi làm, anh bên này chắc mất khoảng 3,4 tiếng đồng hồ, đợi họp xong cũng rất muộn rồi, thì trong phòng khách ở tạm thời một chút cũng vừa đủ, anh không có khách sáo với em, em bận việc của em là được rồi, bận xong thì đi nghỉ ngơi sớm chút”

Bận rộn như vậy…..

Tô Tố nhìn tay của anh, “tay của anh ổn không? Hay là em ở lại giúp anh?”

“Không cần, anh là họp qua truyền hình không cần dùng đến tay, không có vấn đề gì”

Tô Tố vẫn không yên tâm, “hay là ngày kia đưa hai đứa trẻ đi báo danh cũng được, không phải gấp gáp ngay lúc này, bây giờ cách khai giảng vẫn còn 2 ngày, đợi anh có chút thời gian thì đi cũng không muộn”

“Ngày kia không phải em phải đi quay phim rồi sao, ngày mai chỉ có thời gian của một ngày thôi, vẫn là ngày mai cùng đi đi. Vả lại công

việc của anh hôm nay bận ngày mai bận ngày kia cũng giống thế bận cả, thay vào ngày nào cũng đều giống nhau, em không phải lo cho anh, đi nghỉ ngơi đi, anh rất nhanh bắt đầu công việc rồi"

Tô Tố cũng chỉ biết thuận theo ý anh

Cô quay về phòng từ trong tủ lấy ra một bộ chăn, lai lấy thêm một chiếc gối mang ra cho anh, trải lên ghế sopha cho anh, nhìn thấy anh đã bắt đầu mở máy tính, Tô Tố lắc đầu, đi lấy mộ cốc nước để trước mặt bàn.

"Vậy thì anh bận trước đi, em đi tắm đây"

Tiêu Lăng mở máy tính, đầu cũng không ngẩng lên nói, "nhanh đi đi"

Những chuyện còn lại Tô Tố cũng không thể giúp gì được, đơn giản chỉ đi tắm thôi, phòng vệ sinh là phòng trong cùng bên sườn, muốn qua phải đi qua phòng của Tiểu Hy và bọn trẻ, vừa mới đi đến cửa phòng của Tiểu Hy, thì nhìn thất cửa phòng của Tiểu Hy mở ra một khe hở, cô ấy lộ ra cặp mắt to tròn đang nhìn trộm ra ngoài.

Tô Tố giật mình tim suýt ngừng đập

Cô ôm lấy ngực, tim vẫn còn sợ hãi nhìn Tiểu Hy, "Tiểu Hy cậu đang làm cái gì thế hả, người dọa người chết người đó"

"Cậu vào đây trước đã, tớ có lời muốn nói với cậu"

Tiểu Hy mở cửa, một phát kéo Tô Tố vào trong phòng

"Sao vậy, làm gì mà thần bí thế?"

Tiểu Hy chỉ ra phía ngoài, tuy biết rõ Tiêu Lăng không nghe được,

nhưng vẫn cố ý hạ thấp giọng điệu xuống, “Tiêu Lăng anh ta hôm nay muốn ở lại qua đêm?”

“Ừm, anh ấy nói ngày mai đưa Tiểu Thất và Cảnh Thụy đi báo danh, vừa hay ở lại đây một tối, ngày mai ăn sáng xong sáng sớm có thể đưa đi rồi”

Tiểu Hy bỗng đứng sững lại, vò đầu bức tai trong phòng đi đi lại lại

“Đây là làm sao vậy?”

“Cái này.....hay là cậu cùng tớ một phòng đi, để anh ta ở phòng khách cũng không tốt lắm” dù gì thì vừa rồi cô nhận của Tiêu Lăng quà quý giá như vậy, đuổi người ta đi thì khẳng định không đuổi được rồi, để ngủ ở phòng khách trên cái ghế sopha nhỏ như thế thì thật ngại quá, Tiểu Hy phát hiện bản thân thật sự không thế nhận một chút ân huệ của người ta, nếu không thì sẽ có các kiểu mắc nợ người ta. “Thực tế không được, thực tế không được tớ ra ở khách sạn, để phòng cho anh ta cũng được à”

Miệng Tô Tố giật giật, cô vỗ vỗ vai Tiểu Hy, “cậu đang nói hồ đồ gì vậy, đây là nhà của cậu, cho dù phải ra ngoài ở khách sạn thì cũng phải là tớ đi, Tiêu Lăng anh ấy muốn ở phòng khách thì ở phòng khách, không phải chỉ là một đêm thôi sao, đằng nào cũng là bản thân anh ấy yêu cầu, đợi ngày mai ngủ dậy đau lưng mỏi eo thì cũng chẳng liên quan đến chúng mình”

Coi như trừng phạt anh ta cho rồi

Ai bảo anh ấy đối xử quá đáng với cô, so với cô buổi tối hôm đó từ sân bay đi mấy tiếng đồng hồ đến trung tâm thành phố, đây hoàn toàn không là gì cả

Tô Tố vỗ vỗ Tiểu Hy, “không phải có gánh nặng tâm lý, cậu ngày mai còn phải đi làm nữa, nghỉ ngơi sớm đi, tớ cũng đi tắm đây”

“......được rồi”

Tố Tố đã nói rồi, đằng nào cũng là bản thân anh ta yêu cầu, cô xem như không biết chuyện này cho xong

......

Tô Tố nhanh chóng tắm gội xong, khi cô từ trong phòng vệ sinh đi ra lại đi về phòng tìm đồ tắm gội chưa dùng qua đặt lên bàn, cuộc họp truyền hình của Tiêu Lăng đã bắt đầu rồi, anh đeo tai nghe, màn hình máy tính chiếu lên khuôn mặt cứng rắn của anh, tất nhiên nhìn vô cùng anh tuấn

Anh ấy trong khi làm việc đôi mắt chuyên tâm nét mặt điềm tĩnh, mười phần có sức hút quyến rũ

Nhìn thấy Tô Tố đi đến gần, anh giơ tay lên ra dấu hiệu cảm ơn với Tô Tố, Tô Tố không muốn làm phiền anh, chỉ chỉ về phòng, dùng biểu cảm của khoang miệng nói, “em đi ngủ đây”

Tiêu Lăng gật đầu với cô

Tô Tố nhún nhún vai, điều chỉnh đèn ở phòng khách giảm bớt sáng xuống một chút, cô không ngay lập tức về phòng của bản thân, đi đến phòng bọn trẻ kiểm tra trước, Tiểu Thất nằm bành chướng trên giường ngủ ngon lành rồi, mà Cảnh Thụy vẫn còn đang ngồi trên bàn nghiên cứu hình ghép của cậu bé. Nghe thấy động tĩnh cậu bé quay đầu nhìn ra, “mẹ”

“Thôi đừng nghiên cứu nữa, đi rửa mặt chân tay rồi đi ngủ, ngày mai

mẹ và bố con sẽ đưa hai đứa đi báo danh”

Cậu bé nghe lời thu gọn hình ghép, “vâng ạ, chúc mẹ ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

Tô Tố giờ mới quay về phòng, cô hôm nay tâm trạng bỗng nhiên vui vẻ, cả con người trở lên sáng lạng, cô ngồi bên cạnh gương, bên ngâm nga hát bên bôi kem dưỡng thể, vì tâm trạng tốt lại làm thêm bước đắp mặt nạn, đời thu dọn xong mới nằm lên giường ngủ

Tạm thời chưa cảm thấy muốn ngủ

Tô Tố mở điện thoại lướt weibo, đây là thói quen mà mấy ngày nay cô dưỡng thành

Nói đên đây không thể không nhắc đến một chút, trước đây cô bởi vì vu khống của Đường Sảng, weibo phút chốc tăng lên mười mấy vạn antifan, đợi sau khi video buổi họp báo phát đi, co còn nghĩ những antifan này sẽ hủy bỏ quan tâm đối với cô, nhưng không ngờ tới tất cả đều không có, gần như toàn bộ đều lưu lại antifan, không những thế, nhờ có sự thành công của buổi họp báo mà lấy lại danh tiếng, trên weibo của cô lại thu về rất nhiều fan. Bây giờ fan trên weibo của cô đã có hơn hai trăm vạn người rồi, với lại mấy ngày nay vẫn còn tăng lên.

Tô Tố thỉnh thoảng đăng ảnh chụp của cô trong phim Ngạo Vân truyện lên, sau đó là các kiểu lời khen, tin nhắn cũng toàn là ủng hộ cô

Hôm qua cô không có đăng mới weibo, mở ra xem chút mục bình luận weibo mấy ngày trước, toàn bộ đều là thúc giục cô đăng tin mới weibo.

“Ừm.....đăng cái gì đây, hay là đăng bức tự chụp (tự sướng)?”

Nói là làm, Tô Tố rất nhanh chụp một bức tự sướng, cô nhìn một cái không phát hiện ra có gì đó không ổn, thì mới đăng lên tin mới weibo, vừa đăng lập tức có tin nhắn

“Oa ồ, nữ thần đăng tin mới rồi, like like”

“Oa oa oa, ảnh áo ngủ, quá đẹp, đáng tiếc chẳng lộ ra cái gì”

“Mặt mộc (không trang điểm) ái mặt mộc của nữ thần cũng đẹp đến không tưởng, da có thể vắt ra nước rồi”

“Chết cha, nữ thần ở là chỗ nào vậy trên tường đến giấy dán tường cũng không có, còn là tấm bảng cứng nữa chứ, đồ trong phòng cũng thật bình thường, thật đau lòng”

“......”

Tô Tố ôm điện thoại cười vui mừng khôn xiết

Thật thích cái cảm giác được yêu quý, cô chịn trúng một tin nhắn trả lời, “mọi người đi ngủ sớm chút, chúc ngủ ngon ồ”

“Chúc ngủ ngon”

“Nữ thần chúc ngủ ngon”

“Nữ thần đi ngủ sớm ồ, chụt chụt”

Tô Tố cười rồi quay lại màn hình chính, rồi để điện thoại lên tủ đàu giường

Ngủ thôi

Nửa đem, Tô Tố bị âm thanh xì xào làm ồn tỉnh giấc, cô đang ngủ ngon, còn nghĩ bản thân đang nằm mơ, nhưng âm thanh này càng ngày càng nghe rõ, ai vậy, nửa đêm rồi còn gây ồn

Cơn buồn ngủ cô chỉ mở một con mắt

Trong bóng tối, lấp ló có bóng dáng người đang di chuyển

Tô Tố bỗng giật mình, kinh hãi lập tức muốn hét lên

Bóng đen đó tức thì bịt miệng cô lại, “đừng kêu lên, là anh”

Chương 222

Tô Tố suýt chút nữa thì khóc vì sợ

Nghe thấy giọng của Tiêu Lăng nhịp tim đập trở lại bình thường, cô kéo bỏ tay của Tiêu Lăng, hạ thấp giọng tức giận gào lên, “Tiêu Lăng anh bị bệnh à nửa đem tự dưng chạy vào đây dọa người làm cái gì”

“Anh lạnh......” giong của Tiêu Lăng đáng thương, “Tô Tố, ngủ trên sopha rất lạnh, bên ngoài còn mưa nữa, bỗng nhiên hạ nhiệt, anh vốn nghĩ vào trong phòng em tìm thêm một cái chăn.....”

Sự tức giận của Tô Tố có giảm xuống chút, cô đích thực nghe thất tiếng mưa “ti ta ti ta” âm thanh rơi lên thủy tinh

Cô đưa tay ra bật bóng đèn đàu giường, nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Lăng, sự tức giận cuối cùng cũng biến mất

Lúc này Tiêu Lăng mặc áo ngủ kẻ ô, ôm gối đầu trông rất đáng thương đứng ở cửa phòng cô, anh ấy rõ ràng là thức thâu đêm rồi, quầng thâm mắt cả một mảng đen, cũng không biết là có phải bị đông lạnh không, đôi môi có chút trắng nhợt

Thôi vậy, bây giờ đã vào thu rồi, trong đêm lạnh hơn chút, vả lại trên sopha cũng không có đệm vật gì, bị lạnh cũng là bình thường

Tô Tố có chút không nhẫn tâm

Người ta đường đường một Tổng tài lớn bởi vì không muốn gây chậm trễ cô quay phim chạy đến chỗ cô, vả lại còn vì muốn báo danh

cho bọn trẻ, thôi vậy thôi vậy

Cô đi dép từ trên giường ngồi dậy, “anh vào trong phòng này trước đi”

Tô Tố đi ra khỏi phòng, đi đến phòng khách, đèn trong phòng khách đã tắt, một màu tối om, cô bật đèn chùm lên, ánh sáng lập tức tràn ngập căn phòng. Cô trước tiên nhìn lên đồng hồ trên tường.

3 giờ 30 phút sáng

Cũng có thể nói là Tiêu Lăng ở trong phòng khách ở 5,6 tiếng đồng hồ mới chạy đi tìm chăn

Cô thở dài nhìn về phí ghế sopha, trên chiếc ghế sopha nho nhỏ chăn vô cùng lộn xộn, ghế sopha rất hẹp với lại không dài, Tiêu Lăng tay dài chân dài nằm ở trên đích thực không thoải mái vào đâu được, cô âm thầm ôm chăn lên, nhẹ chân nhẹ tay lại quay về phòng

Tiêu Lăng không biết từ khi nào đi ra ngoài cùng, đứng ngay sau lưng cô

To Tố lại bị giật mình, dường như có thể nghe thấy “thụp thụp” tiếng tim đập, Tô Tố trừng trừng nhìn Tiêu Lăng một cái, cô hạ thấp âm thanh, “tắt đèn”

Tiêu Lăng thấy Tô Tố vào trong phòng, ánh mắt sâu thẳm lóe quá chút láu lỉnh, miệng anh cười lên, tắt đèn phòng khách, đi theo Tô Tố vào phòng

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại

Tô Tố trải chăn ra xếp chồng lên nhau, cô nhìn Tiêu Lăng đang đứng

ở chính giữa căn phòng, bất lực nói, “anh lên giường ngủ đi”

Tiêu Lăng lập tức hỏi, “thế còn em?”

Tô Tố cắn răng, “em đến phòng của Tiểu Hy”

Còn không thì có thể làm sao

Tiêu Lăng cũng không ngăn cô, nhìn cô ra khỏi cửa phòng, đi theo cô đến hành lang, Tô Tố đặt tay lên tay nắm cửa phòng của Tiểu Hy, kết quả.....bị khóa trái cửa rồi

Tiểu Hy bình thường đều không khóa cửa phòng

Tô Tố muốn khóc mà không có nước mắt, nghĩ thì cũng không thấy kỳ lạ, bởi vì có một giới tính khác không thân thiết ngủ bên ngoài phòng khách, khóa trái cửa cũng là bình thường.

Nhưng.....vậy cô bây giờ phải làm sao?

Cô vốn không muốn kinh động đến Tiểu Hy lén lút vào trong phòng của cô ấy ngủ một đêm, bây giờ xem ra không được rồi, cô bây giờ đối mặt hai lựa chọn

Nghe mà cô khó chịu

Trong phòng một lúc không có chút động tĩnh

Con người này.....thật sự không định đi ngủ sao?

Suy nghĩ này của cô vừa mới xuất hiện, thì cảm thấy giường gỗ “cạch cạch” một tiếng, sau đó cảm nhận sau lưng nằm một người, có một cơ thể lạnh giá đang sát lại gần cô

Chương 223

Tô Tố vô thức tiến sát vào tường.

“Tô Tố, em mà còn rút về phía trong nữa thì sẽ dính tường đấy...”

Không phải chuyện của anh.

Tô Tố hừm hừm vài tiếng không để ý đến anh ta.

Tiêu Lăng quay người, cả người ép qua đó, cô thậm chí còn cảm nhận được hơi thở của anh phà hơi vào đỉnh đầu cô tiếp xúc với người cô, Tô Tố toàn thân căng thẳng, người này...không thể ngủ lưng đối lưng với cô sao.

“Tiêu Lăng, anh đừng quá đáng quá.”

“Tôi lạnh...”

Tô Tố vươn tay sờ tay anh, quả thật lặng băng, cô vô thức từ trong tường quay người lại, tiến gần anh chút, “Đỡ hơn không?”

“Tô Tố, em có thể ôm anh ngủ không?”

Tô Tố nhếch môi, cô nên sớm biết người này chả phải chính nhân quân tử gì, bây giờ lộ đuôi cáo ra rồi, Tô Tố nghiến răng, trong lòng thầm nổi giận nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng anh đừng được nước lấn tới”

“Anh đảm bảo sẽ không làm gì em hết, Tô Tố anh lạnh thật, anh chỉ

ôm em, tuyệt đối không động tay, anh đảm bảo”

Đảm bảo của anh có mà quỷ mới tin.

Tô Tố chả để ý anh ta, vặn đít lùi về sau, kéo xa khoảng cách với anh.

Tiếc là giường cô vốn dĩ không lớn, độ rộng chỉ có một mét năm, cho dù cô có lùi vể phía sau như thế nào, cũng chả có khác biệt nào.

Cảm nhận được sự kháng cự của cô, Tiêu Lăng không tiến gần thêm nữa, ngược lại di chuyển xê ra một chút, cả người anh ta dính sát cạnh giường, cố gắng giữ khoảng cách với cô. Chỉ là có lẽ là bị lạnh dữ lắm, cả người anh đều run rẩy nhẹ, tần suất run còn khá có quy luật, Tô Tố thậm chí còn nghe thấy răng anh đang run cà vào nhau.

Cô nghi hoặc sờ tay và chân mình, rất ấm áp mà.

Có thật là lạnh vậy không?

Cô lại đưa tay sờ vào vai Tiêu Lăng, cũng là một mảng lạnh buốt.

“Tô Tố...em đừng đụng anh, anh khó chịu.”

Ánh mắt chịu đựng của Tiêu Lăng sắp nổi cả gân đỏ mắt, bàn tay mềm mại ấm áp của cô sờ đi sờ lại trên lưng anh, anh là một người đàn ông bình thường, làm sao có thể chịu đựng được nhưng anh lại không cho tay cô bỏ ra.

Đau nhưng hạnh phúc chính là điệu bộ anh lúc này.

Tô Tố vẫn bỏ tay ra, trong lòng Tiêu Lăng trống rỗng, có chút cảm giác lạc lỏng.

Trong đêm tối.

Mặt Tô Tố đỏ bừng lên, mắt căm giận nhìn Tiêu Lăng, tiếc là người ta đang quay lưng với cô, vốn dĩ chả nhìn thấy ánh mắt như ăn thịt người của cô.

Em đừng đụng vào anh...

Cách nói này y hệt cách cô đã dùng...Tô Tố ôm khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng bừng của mình, cô đơn thuần chỉ muốn thử thân nhiệt của anh, lại bị anh nghĩ thô tục, thô tục như vậy.

Tiêu Lăng vẫn đang run.

Tô Tố rất muốn không mặc kệ anh, nhưng trong đêm vắng bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng nghe vô cùng rõ rệt, cô không thể không hướng mắt nhìn sau gáy của Tiêu Lăng, “Anh quay qua đây ngủ”

Tiêu Lăng đột nhiên nghe lời, vô cùng phối hợp quay người lại.

“Thật là rất lạnh?”

“Lạnh…”

‘’Vậy anh ôm tôi ngủ đi, tôi làm ấm cho anh, không đưuọc phép run rẩy nữa.’’

‘’Ờ’’ tiếng Tiêu Lăng rất đáng thương, nhưng khóe miệng anh sắp rộng đến mang tai rồi, anh không do dự vươn cánh tay ra, kéo Tô Tố vào trong lòng mình, cơ thể lạnh giá của anh khiến Tô Tố đánh tranh với cái lạnh. Tiêu Lăng nhanh chóng quay ra ngoài, ‘’Em ngủ đi, nếu không lại bị anh lây bệnh cảm. ‘’

‘’Kêu anh ôm thì anh cứ ôm, đừng phí lời vậy’’

Tiêu Lăng do dự một lát, lại dang tay ôm Tô Tố.

Toàn thân anh lạnh băng, da cô lại ấm áp.

Hai người tiếp xúc với nhau gây ra phản ứng hóa học, cả hai đều cứng đơ, ai cũng không nói câu nào, không khí đêm tối đều dần dần trầm lắng xuống.

Tô Tố cảm giác hơi thở của ai đó đang càng ngày càng nặng nề, cánh tay anh ôm cô càng ngày càng chặt, ý thức có gì không được bình thường lắm, nhanh chóng chuyển chủ đề, “Này, sao người anh lạnh vậy?’’

“Sofa lạnh quá…”

Sofa lạnh sao?

Trước đây có vài lần cô ngồi trên ghế sofa chơi đùa, sao không cảm thấy lạnh.

Tô Tố đâu biết rằng, Tiêu Lăng vì để giả bộ đáng thương, cố ý tắm gần nửa tiếng đồng hồ trong phòng tắm bằng nước lạnh, thời tiết hanh lạnh như thế này, người anh không lạnh mới lạ.

Nhưng…

Ôm ngọc thể mềm mại của cô trong lòng, Tiêu Lăng cười không dám phát ra tiếng, tắm bằng nước lạnh như vậy cũng đáng.

Ông nội nói quả không sai, gan phải lớn tỉ mĩ mặt dày. Chỉ cần mặt

đủ dày, sẽ không có phụ nữ mà không đối phó được.

…

Cái cực khổ này đối với Tiêu Lăng lại là một cái khổ ngọt ngào, nhưng đối với người khác lại là cả đêm trằn trọc khó ngủ.

Trong căn phòng cao cấp nhất của Bệnh Viện Phục Hoa nhà Mộ gia, cả nhà đang lo lắng túc trực ở phòng bệnh, trên giường bệnh là một khuôn mặt trắng bệch đôi mắt khép chặt của Mạc Oanh Oanh.

Mạc phu nhân nước mắt rơi không ngừng, "Là lỗi của tôi, tôi nhận ra tâm trạng con bé không tốt, nên sớm lên lầu an ủi nó, đều là lỗi của tôi. Oanh Oanh à, mẹ chỉ có một đứa con gái là con, con như vậy thì nát cả trái tim mẹ."

"Được rồi đừng khóc nữa, khóc có tác dụng gì" Mạc Đào quay đầu nhìn bác sĩ điều trọ, "Oanh Oanh bao giờ có thể tỉnh lại?"

"Phẫu thuật đã qua khá lâu rồi, thuốc tê cũng sắp hết rồi, cô sẽ nhanh chóng tỉnh dậy."

Mạc Đào gật đầu, "sau này cần chú ý gì không?"

"Trên người không cần chú ý gì cả, nhưng phải cố gắng điều dưỡng là được."

Trên người.

Tức là nói chỗ cần chú ý là vấn đề liên quan tâm lý.

Mạc Đào nhìn đứa con gái đang bệnh nằm trên giường, cực kì đau lòng, càng đau lòng hơn là Mạc đại gia, Mạc Oanh Oanh bình thường

hay chọc cho ông vui, ông thương cô nhất, nhìn trên cổ tay cô đang băng bó vết thương, ông đau lòng đến đỏ cả mắt.

Ông phẫn nộ, đợi bác sĩ ra khỏi phòng bệnh, trong phòng khi ấy chỉ còn người nhà mình, ông mới nổi giận nói," Các con ai nói với ta, đây rốt cuộc là chuyện gì sao Oanh Oanh lúc ra ngoài còn yên ổn, lúc về tới nhà lại tìm cái chết."

Cả căn phòng đến một hơi thở lớn cũng không có.

Ai mà biết hôm nay Mạc Oanh oanh làm gì, Bạch Linh tuy biết, nhưng trong tình huống này rõ ràng cô không nên nói ra, nếu không, sự nổi nóng của ông sẽ chuyển hướng qua cô.

Ông thấy không ai trả lời ông, càng thêm tức giận.

"Các người đi kiểm tra hôm nay cô ấy đi ra ngoài gặp ai kiểm tra xong báo tôi ngay."

Bạch Linh mở miệng yếu ớt,"Ông ơi, bác sĩ nói chút nữa Oanh Oanh dậy rồi, đợi Oanh Oanh dậy mình mới hỏi nhé, như vậy sẽ nhanh hơn đi điều tra một chút ạ."

"Cô thì biết gì" Ông quét một ánh nhìn băng giá qua, "Có thể khiến Oanh Oanh tìm đến cái chết, nhất định là chuyện nó đau lòng, hỏi lại không phải khiến nó đau thêm một lần nữa sao?"

Bạch Linh bị giáo huấn như một đứa học sinh tiểu học, cuối đầu không nói nữa.

Ông thương nhất là Mạc Oanh Oanh, ngay cả địa vị người cháu Mạc Tầm trong lòng ông cũng không quan trọng bằng Oanh Oanh.

Mạc Tầm nhìn khuôn mặt của ông, lại nhìn Bạch Linh, nhẹ nhàng đáp, “Đừng nói nữa, con kêu người đi điều tra.”

“Tốt, nhanh đi tra, tối hôm nay tôi buộc phải biết chuyện gì đang xảy ra.”

Mạc Tầm gật đầu, lập tức từ trong túi móc điện thoại ra, gọi điện thoại ra ngoài, “Tốt, nhanh lên.”

Mạc lão gia vẫn tức giận không nguôi, giận dữ nói, “ Phải điều tra ra thằng nào dám khiến cháu ta tìm đến cái chết, ta sẽ khiến hắn chết.”

Chương 224

Nghe lời này, Bạch Linh ở chỗ khuất người miệng nở nụ cười đắc ý.

Tô Tố, lần này tôi coi còn có thể gây ra sóng gió gì nữa.

“Ú…”

Trên giường bệnh của Mạc Oanh Oanh đột nhiên tiếng nấc nhẹ, mọi người nhất thời không lo đến cái khác nữa, nhanh chóng vây quanh đó, Bạch Linh cũng vây quanh, Mạc Đào, Mạc phu nhân và Ông ngoại tổ tông ấy là người xông qua đó đầu tiên, Bạch Linh chỉ biết vòng qua một bên giường, khẩn trương nhìn Mạc Oanh Oanh.

“Con gái ngoan cuối cùng con cũng tỉnh rồi, làm mẹ sợ chết đi được.”

“Oanh Oanh con còn có chỗ nào không khỏe, mau nói cho ba nghe.”

“Oanh Oanh con nha đầu chết tiệt này, nói với ông ai dám ăn hiếp con.”

Mạc Oanh Oanh thật ra đã tỉnh được một lát, nghe hết mọi lời nói của tất cả mọi người trong phòng, đặt biệt là câu nói đó của ông, “Bảo nó đi chết”, cô biết mình có thể “tỉnh lại” được. Cô thực ra có chút lo sợ, mặt cũng có chút trắng bệch.

“Ông ơi....con đau quá.”

“Đau chỗ nào mau nói cho ông biết.”

Mạc Oanh Oanh nằm trên giường, nhớ đến sự uất ức bị thảm khi sáng, cũng không cần diễn nữa, nước mắt trực tiếp trào ra ngoài, cô cắn chặt bờ môi, dùng những ngón tay phải lành lặn cuả mình nắm lấy cổ tay trái, "Tay đau, còn chỗ này cũng đau." Cô để tay ôm ngực, nước mắt giàn giụa, nghẹn ngào đáp lại, "Ông ơi, con không muốn sống nữa, các người cứu con làm gì, để con chết cho xong đi."

Mạc phu nhân đau lòng, "Oanh Oanh con nói lời gì ngốc nghếch vậy, đang yên lành sao tự nhiên tìm đến cái chết, con nói mẹ nghe, hôm nay ra ngoài gặp phải chuyện gì, ai bắt nạt con, mẹ đi tìm người đó tính sổ."

Không nói cái này thì còn đỡ, vừa nói tới, Oanh Oanh đột nhiên khóc "Òa..." một tiếng rất lớn.

Lần khóc này của cô, tất cả mội người trong phòng đều loạn lên, bối rối lúng túng an ủi cô.

"Oanh Oanh ngoan, đừng khóc đừng khóc."

"Oanh Oanh con khóc ông đau lòng lắm, con nói ông nghe chuyện gì thế."

Bạch Linh cũng nôn nóng không kém, ngược lại nhanh chóng nói trước khi cô ta kịp mở lời, "Đúng vậy Oanh Oanh, cô không nói rõ thì sao ông giúp cô làm chủ đây."

Mạc Oanh Oanh nhìn Bạch Linh một cái, lập tức tỉnh táo ngay, cô vùng ngồi dậy.

"Oanh Oanh đừng động đẩy"

"Không cần, con nằm vậy khó chịu lắm."

Mạc lão gia thật là quá cưng chiều đứa cháu gái này, vừa nghe cô nằm vậy khó chịu, lập tức đưa ta ra đỡ cô dậy, “Cháu ngoan, ông đỡ con dậy.”

Mạc Oanh Oanh vùng ngồi dậy dựa vào đầu giường, Mạc phu nhân lập tức đệm cái ghế sau lưng cô.

“Cám ơn mẹ.”

“Nha đầu ngốc, mau nói với chúng ta rốt chuyện chuyện này là sao.”

“Mẹ, Ông...trong lòng Oanh Oanh khó chịu, rất khóc chịu, Tiêu Lăng ở bên ngoài có người phụ nữ khác, anh còn vì người phụ nữ này muốn hủy hôn ước với con...”Mạc Oanh Oanh khóc lớn nói, “Con chịu không được đâu ông ơi, con lớn như vậy ước nguyện lớn nhất đời con là gả cho Tiêu Lăng, rõ ràng ông đã nói với ông Tiêu về hôn ước của chúng con, chúng con chỉ thiếu một nghi thức đính hôn thôi, sao giờ có thể thay dổi như thế, con không muốn Tiêu Lăng rời xa con, con muốn là cô dâu của anh ấy.”

Mặt Mạc lão gia biến sắc, tình hình hai năm gần đây của thằng khốn Tiêu Lăng này ông cũng nghe qua, trước đây hồ đồ gây loạn cũng thôi đi, bây giờ lại còn vì người đàn bà khác hủy hôn ước với Oanh Oanh?

Ông lão gia vừa đau vừa khó chịu, “Oanh Oanh, chúng ta không cần thằng khốn Tiêu Lăng đó, hắn khiến con đau lòng như vậy con còn cần anh ta làm gì, hủy hôn ước thì hủy hôn ước, đại tiểu thư của Mạc gia ta lại không phải không gả đi được, sau này ông sẽ tìm cho con một chàng trai tốt.”

“Không cần Không cần Không cần, con chỉ cần Tiêu Lăng, ngoài Tiêu

Lăng con không lấy ai hêt."

"Được Được Được, con đừng kích động đừng kích động." Ông lão gia nhẹ nhàng an ủi cô, sợ cô lại làm hại bản thân thêm lần nữa, nhanh chóng thỏa hiệp, "Ông nghe con hết, con nói làm sao thì làm vậy, được không, đừng kích động."

Mạc Oanh Oanh lau nước mắt, cố chấp đáp lại, "Con không muốn hủy hôn, con phải gả cho Tiêu Lăng, con muốn làm thiếu phu nhân nhà họ Tiêu, con muốn ở bên cạnh Tiêu Lăng cả đời, ai cũng không được phép giành Tiêu Lăng với con ông ơi, Tiêu Lăng chỉ bị con ả đàn bà đó làm mê muội, cái con đàn bà đó lại là gái có con rồi, mà còn đẻ hai đứa, căn bản cô ta không xứng với Tiêu Lăng, con không để cho cô ta bên cạnh Tiêu Lăng làm vết nhơ trong cuộc đời anh ấy, Ông ơi, nếu ông thương con thật hãy để co ta biến mất khỏi thành phố A này được không? Khiến cô ta mãi mãi không quay lại đây nữa."

Mạc Tầm chợp mắt cái, đây chả phải nói Tô Tố sao.

Anh ta bảo Oanh Oanh về đây chỉ là để Tô Tố biết rằng Tiêu Lăng có vị hôn thê rồi, chứ không phải để cô đuổi Tô Tố đi,

Mạc Tầm nhẹ nhàng lên tiếng, " Oanh Oanh, em đừng hiểu lầm, không phải Tô Tố quấn lấy Tiêu Lăng, là Tiêu Lăng quấn lấy Tô Tố mới đúng."

Đàn ông chả có thứ gì tốt đẹp cả.

Mạc Oanh Oanh ánh mắt căm giận nhìn Mạc Tầm, "Anh, sao anh lại đỡ lời cho một người phụ nữ chả liên quan gì, anh chả lẽ cũng thích người đàn bà đó, em nói với anh, chị dâu đối với anh tốt như vậy, anh không được bắt nạt chị dâu, hồi sáng lúc gặp cái con Tô Tố đó,

cô ta cũng thừa nhận vì tiền mà tiếp cận Tiêu Lăng, cô ta quả thật là người đàn bà xấu xa. Sau này anh gặp người phụ nữ này nhất định phải tránh xa cô ta một chút, nếu không sẽ bị u mê giống như Tiêu Lăng, có nước mà bán cả nhà để đưa cho người đó."

"Em nói bậy cái gì đó"

"Em có nói bậy hay không anh là người rõ nhất," Mạc Oanh Oanh lạnh lùng hằn một tiếng."

"Oanh Oanh con đừng nói năng hồ đồ, anh cô đối với chị thật lòng thật dạ, điểm này chị rõ nhất, anh ta không thể thích người phụ nữ khác được. " Bạch Linh đỡ lời cho Mạc Tầm.

"Chị dâu chị cứ bao biện cho anh ta đi." Mạc Oanh Oanh liếc Mạc Tầm một cái rồi không thèm nhìn anh, quay đầu về hướng Mạc lão gia, "Ông ơi, tóm lại con không cần biết, ông nhất định phải giúp con, nếu không con không sống nữa."

"Oanh Oanh.."

"Oanh Oanh con vừa nói con đi gặp cái con Tô Tố gì đó?" Ông lão gia đột nhiên hỏi.

"Gặp rồi." Mạc Oanh Oanh ghen ghét nói," Cái người đàn bà đó mang khuôn mặt một con hồ ly, vừa nhìn thì biết chả tốt lành gì, ông nhất định phải cho cô ta một bài học, để cô ta chết cái ý niệm bám lấy Tiêu Lăng."

Ông lão gia nói lớn,"Con.. không phải Tiêu Lăng thì không được sao? Oanh Oanh à, chỉ là đàn ông con gặp qua quá ít, hay là hôn sự này chúng ra xem như chưa hề có, ông sẽ tổ chức buổi tiệc cho con, kêu tất cả những chàng trai trẻ đẹp đến, con cứ lựa thoải mái được

không?”

“Không được Không được, con chỉ cần Tiêu Lăng, ngoài Tiêu Lăng ra con không cần ai hêt.”

Mạc lão gia có chút buồn rầu, việc kinh doanh chính của Mạc Gia đều ở trong thành phố A này, thành phố A này bất kì ai ông cũng có thể không chế được, ngay cả ông đứng đầu thành phố này ông cũng không để tâm đến, nhưng chỉ có duy nhất Tiêu gia...Ông lão gia của nhà họ Tiêu với ông là cùng một đẳng cấp, mà con trai lớn và con dâu người ra đều làm việc trong ngành quân đội, mà tài lực của Tiêu Lăng thì vô cùng lớn, quan hệ cũng phức tạp, mấy người có chút tài năng trong Đại Viện cũng có quan hệ tốt với hắn, bất kể trên phương diện nào Tiêu Gia đều có thể đè chết Mạc Gia họ.

Tiêu Lăng...quả thật không phải ông có thể không chế đuruọc.

“Ông ơi, ông không hứa với con con sẽ đi chết thêm lần nữa, tóm lại nếu Tiêu Lăng không lấy con, con cũng không muốn sống nữa.”

Chết?

Ai cũng có thể chết, chỉ có cháu gái ông là không đuruọc.

Mạc lão gia nhăn mày, hôn sự này nói thế nào cũng là do Tiêu Phong Nghị đề xuất với ông, thằng cháu ông làm ra chuyện thế này, vốn dĩ là bên đó vô lí trước..

Ông đến nhà đòi công bằng thì chả cần sợ gì hết.

Nghĩ như vậy, Mạc lão gia lập tức gật đầu đồng ý, “Oanh Oanh, con yên tâm, ông nhất định sẽ xử lí chuyện này thật thoả đáng cho con.”

Chương 225

Sau khi tình trạng của Mạc Oanh Oanh được ổn định, chỉ còn Mạc phu nhân ở lại bệnh viện với cô, những người còn lại đều bị Mạc Oanh Oanh đuổi đi.

"Con không muốn mẹ, con muốn chị dâu ở bên con, con muốn nói chuyện với chị dâu."

Bây giờ dù Mạc Oanh Oanh có muốn sao trên trời thì ông của cô cũng sẽ hái xuống cho cô, đừng nói là yêu cầu nho nhỏ này. Ông quay lại nhìn Bạch Linh, nhẹ giọng nói, "Tiểu Linh à, tối nay vất vả cho con rồi, ở lại bên Oanh Oanh nhé."

"Cơ thể của em…" Mạc Tầm không an tâm.

Bạch Linh sợ anh nói về chuyện này, nhìn Mạc phu nhân một cái, ám chỉ nói, "Cơ thể em đã hồi phục rồi, không có vấn đề gì đâu. Tầm anh mau về nghỉ đi, trời cũng sắp sáng rồi, ngày mai anh còn phải đi làm. Trời vừa mưa nên tối nay sẽ lạnh, anh chú ý coi chừng bị cảm."

" Được, em cũng chú ý, sáng mai anh kêu người làm lên thay em."

Bạch Linh cười dịu dàng, "Nhanh đi đi."

Đợi mọi người đều đi rồi, mặt Mạc Oanh Oanh không hề có chút đau đớn, Bạch Linh nhanh chóng đóng cửa lại, tuy ở đây là phòng bệnh cao cấp, nhưng trên cửa vẫn có một phần trong suốt, để bác sĩ có thể kiểm tra phòng bệnh, Bạch Linh dùng rèm cửa che phần trong suốt lại, khoá trái cửa, lúc này mới đi đến bên **.

“Chị dâu chị dâu…”

“Đừng kích động, em còn đang truyền dịch, từ từ nói.”

Mạc Oanh Oanh toét miệng cười đến rất vui vẻ, “Chị dâu chị tốt với em nhất, chủ ý chị chỉ em thật hiệu quả, nhìn ông và ba mẹ cũng bị doạ sợ, lần này chắc chắn họ sẽ thay em giành lấy. Ông và Tiêu lão gia là chiến hữu vào sinh ra tử, quan hệ nhất định rất tốt, có ông ra mặt, chuyện với Tiêu Lăng nhất định dễ giải quyết hơn nhiều còn có tiện nhân Tô Tố, chị cứ yên tâm, nhất định ông sẽ không để cô ta sống tốt.”

Tốt nhất là như vậy.

Bạch Linh cười đắp chăn cho cô, “Chỉ là khiến em bị trừng phạt rồi…”

“Trừng phạt gì chứ, bây giờ em cảm thấy đáng, với lại kế hoạch của chúng ta rất kĩ lưỡng, họ còn tưởng em chảy rất nhiều máu, thực ra em rất nhát, cắt cũng không sâu, vết thương cũng không lớn, chỉ khâu vài mũi, sau này nhất định để lại thẹo…” Giọng của cô trầm xuống, nhưng lại có vẻ không quan tâm cười cười, “Nhưng mà không sao, chỉ là trên tay, sau này đeo vòng tay che lại là được, nếu như là bị thương ở mặt thì em không thể quyết tâm như vậy được.”

“Nha đầu ngốc, khuôn mặt con gái là quan trọng nhất, làm gì cũng không thể khiến mặt của mình bị thương.”

Mặt là quan trọng nhất?

Đôi mắt Mạc Oanh Oanh đột nhiên sáng lên, kích động kéo Bạch Linh nói, “Em nghĩ ra rồi”

“Cái gì?”

“Lần này nếu ông có biện pháp khiến cô rời khỏi thành phố a thì quá tốt rồi, nhưng nếu cô ta không chịu đi...hừ con hồ ly tinh Tô Tố không phải dựa vào khuôn mặt để ** anh em và Tiêu Lăng sao, chúng ta tìm người huỷ dung nhan của cô ta, em không tin khi cô ta bị huỷ dung, anh em với Tiêu Lăng còn coi cô ta là bảo vật.”

Ngón tay Bạch Linh khẽ run.

Nghĩ đến lúc nãy Mạc Tầm bênh vực cho Tô Tố, mắt cô tràn đầy thâm độc nhìn xuống.

Quả thật là một cách hay.

Tại sao cô không nghĩ ra.

Nếu Tô Tố không có khuôn mặt đó, coi cô ta còn có tư cách tác oai tác quái nữa không?

Nhưng mà, dù có động thủ, cô cũng không thể là người làm, nếu như sau này mọi chuyện bại lộ, có khi Mạc Tầm sẽ hận cô, cô không thể mạo hiểm như vậy.

Mặt Bạch Linh kinh sợ nhìn Mạc Oanh Oanh, “Oanh Oanh, không được không được, em đừng làm chuyện điên rồ như vậy, nếu anh em biết được…”

“Anh biết thì có thể như thế nào, em không tin anh có thể vì một người phụ nữ không thân thích mà đối phó với em mình.” Mặt Mạc Oanh Oanh không quan tâm, “Với lại còn có ba mẹ và ông, ba mẹ và ông sẽ không để anh bắt nạt em đâu, nhưng chuyện này chị dâu

không nên tham gia, lúc nãy anh em còn nói tốt cho tiện nhân kia, nếu để anh biết chị có tham gia vào chuyện này, có thể sẽ trách chị.”

Mặt Bạch Linh cảm động, “Oanh Oanh em đối với chị thật tốt.”

“Đó là tất nhiên, chị dâu toàn tâm toàn ý nghĩ ra chủ ý giúp em, em làm sao có thể kéo chị xuống nước được. Nói chung chuyện này chị cứ giả vờ như không biết là được, em sẽ nghĩ cách xoá hết chứng cứ.”

“Được.”

Người nào đó cố tình tắm nước lạnh lại cố tình chịu lạnh thật lâu, qua ngày thứ hai cuối cùng cũng quang minh chính đại bị cảm.

“Hắt xì---”

“Hắt xì---”

“Hắt xì---”

Ăn sáng xong, Tiêu Lăng hắt xì không ngừng, Tô Tố sợ Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ bị nhiễm bệnh, yêu cầu Tiêu Lăng tránh xa một tí.

“Mami, Daddy đáng thương quá.”

“Tiểu Thất không cần lo, Daddy không sao hắt xì---”

Tiểu Thất sợ hãi nhìn Tiêu Lăng, đến Cảnh Thuỵ cũng lo lắng nhìn anh. Tiểu Hy đã đi làm, Tô Tố lấy thuốc trị cảm khẩn cấp từ trong hộp thuốc ra đưa cho Tiêu Lăng, “Anh uống thuốc trước, nếu vẫn không hết thì ngày mai đi ghi danh.”.

“Không sao, anh có thể.” Tiêu Lăng uống thuốc, lấy khăn giấy bịt cái mũi đang ngứa lại, thấp giọng nói, “Đã nói với nhà trường rồi, hôm nay cứ đi đi, với lại mai em bắt đầu đóng phim rồi, làm sao cũng phải cho em xem hoàn cảnh trong trường để em có thể yên tâm.”

Tô Tố không chắc chắn nhìn anh, “Anh chắc là mình có thể?”

Tình trạng hiện tại của Tiêu Lăng có chút...buồn cười, anh ngồi trên sofa phòng khách, mặc bộ đồ tây chỉnh chu, nhưng chân lại không mang giày, hai chân gập lại để trên sofa, cơ thể bọc một lớp chăn dày, không thể nghĩ Tiêu Lăng trước mắt và Tiêu Lăng lạnh lùng dứt khoát là một người được.

“Anh có thể, anh chỉ có chút hắt xì, cũng không bị sốt hay đau đầu, không có chuyện gì lớn.”

“Vậy...được thôi.”

Tiêu Lăng uống xong thuốc, qua khoảng 10 phút thì nghe điện thoại Tiểu Trần gọi đến.

Một hàng bốn người cầm dù đi xuống lầu.

“Tiểu Trần, mở điều hoà của xe lên, mở nhiệt độ ấm một chút.”

“Dạ được Tô tiểu thư.”

Đến trường rất nhanh, tất cả lãnh đạo trong trường đều cầm ô đứng ngoài, trong đó có một người cầm ô lớn đứng trước, những người còn lại đều đi sau lưng Tiêu Lăng, còn có người phụ trách cầm ô, nhìn thấy Tiêu Lăng đến với một người con gái và 2 đứa trẻ, tuy rằng họ tò mò, nhưng không dám hỏi nhiều.

Họ giới thiệu về năng lực của giáo viên, còn có phương thức giảng dạy.

Tô Tố nghe xong rất hài lòng, đối với hoàn cảnh của nhà trường cũng vô cùng hài lòng.

“Cảnh Thuỵ Tiểu Thất, các con thấy được không?”

Cảnh Thuỵ nắm tay Tiểu Thất lạnh nhạt gật đầu, “Khá tốt đó.”

“Daddy, Tiểu Thất cũng thích chỗ nào, Tiểu Thất muốn đến đây học.”

Daddy

Mọi người kinh ngạc, Tiêu thiếu khi nào có con rồi?

“Tô Tố em thấy sao?”

“Khá tốt, quyết định ở đây đi.”

Chuyện trường học đã an bài xong, lúc Tiêu Lăng chuẩn bị đi, hiệu trưởng muốn giữ anh lại, “Tiêu thiếu, quán cơm cũng đặt rồi, cùng ăn trưa được không?”

“Không”. Trước mặt người ngoài mặt anh lúc nào cũng lạnh lùng, mặt không biểu cảm đặt một dấu chấm câu, đem số điện thoại cá nhân đưa cho hiệu trưởng, thản nhiên nói, “Sau này trong trường con có vấn đề gì gọi cho tôi”.

Hiệu trưởng như nhặt được vàng, cầm chặt tờ giấy trong tay, hưng phấn nói, “Được ạ được ạ, Tiêu thiếu tiếp tục bận công việc, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư ở trường ngài có thể hoàn toàn yên tâm.”

Tiêu Lăng khẽ gật đầu.

Một hàng người đi về theo đường cũ.

Mới vừa lên xe, bộ dạng nghiêm túc của Tiêu Lăng không giữ được nữa, bịt mũi lại hắt xì không ngừng, “hắt xì---”

Chương 226

Tô Tố đồng cảm đưa khăn giấy cho anh.

Tiểu Trần cũng lo lắng nhìn anh một cái, “Tổng tài, anh có cần đi bệnh viện không?”

“Không đi.” Tiêu Lăng dựa trên ghế, cả người phờ phạc, “Không đi bệnh viện, trong đó mùi thuốc sát trùng nồng nặc, đi cũng không giúp được gì,”

Tiểu Trần không nói chuyện nữa, im lặng lái xe.

Trong xe toàn là tiếng hắt xì và tiếng chảy nước mũi, đến tiếng mưa đập vào cửa cũng bị át mất.

Tô Tố ngồi ghế sau ôm hai đứa con nghiêm túc cảnh cáo, “Trước khi ba của hai đứa hết bệnh, nhất định phải cách xa ra, không được đến gần trong vòng 1 mét, đặc biệt là Tiểu Thất, không được động một chút là nhảy vào lòng của ba con, biết chưa?”

Tiểu Thất ôm cổ Tô Tố gật đầu như gà mổ thóc, “Mami con biết rồi con biết rồi, Daddy đang bị bệnh, nếu con đến gần cũng sẽ hắt xì không ngừng như vậy phải không?”

“Đúng.”

“Tiểu Thất không muốn như vậy, bị cảm thật khó chịu, nhìn mũi của Daddy cũng bị vặn đỏ hết rồi.”

Tô Tố nghiêng mặt nhìn, quả nhiên mũi của Tiêu Lăng bị vặn đến hơi đỏ, không chỉ như vậy, mắt cũng có chút đỏ lên, giống như...bị người khác dày vò vậy, Tô Tố nhớ đến cuốn tiểu thuyết mà cô đã từng xem, cực kì không có đạo đức mà cười.

Haha

Bộ dạng anh như vậy, hoàn toàn là đang chịu đựng.

Anh bị như vậy mà cô có thể cười được, Tiêu Lăng hung hăng nhìn Tô Tố.

Bình thường đôi mắt anh cực kỳ sát khí, lúc này vì mắt bị đỏ nên sát khí không còn, nhìn cực kỳ thê thảm, Tô Tố nhịn không được nữa, cười lớn.

Hahaha

Nếu hiệu trưởng thấy được bộ dạng này, nhất định không còn sợ anh như vậy.

“Ai, tại sao vẫn chưa tới nhà…” Tiểu Thất ngồi ghế sau có chút nhàm chán, ngáp vài cái, “Mami, con buồn ngủ.”

Tô Tô ôm lấy Tiểu Thất, “Ngủ đi, tới nhà mẹ gọi con dậy, Cảnh Thụy có muốn ngủ chút không?”

“Oh.”

Tiểu gia hỏa vốn dĩ không buồn ngủ, nhưng cậu thích được Tô Tố ôm trong lòng.

Tô Tố một bên ôm con, một bên nghĩ đến vấn đề đưa rước sau này,

trường học mới của tụi nó cách Xuân giang hoa viên gần 1 tiếng chạy xe, bây giờ Tiểu Hy bận công việc, nhất định không thể ngày nào cũng đưa đón con được, cô cũng phải đóng phim ở đoàn làm phim, nếu bận có thể vài ngày không về nhà.

Cho 2 đứa trẻ bắt xe về cô không an tâm, mà trường đó cũng khá hẻo lánh, lúc nãy đi một vòng không hề thấy taxi.

"Nghĩ gì vậy?" Tiêu Lăng thấy Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều ngủ rồi, đưa tay tăng nhiệt độ lên một chút.

"Tiêu Lăng, trường đó xa nhà quá, tụi nhỏ đi học không thuận tiện."

Thì ra là lo chuyện này.

"Không cần phải lo vấn đề này, sau này anh kêu Tiểu Trần đưa con đi học, nếu em bận, thì kêu Tiểu Trần đưa con đến chỗ em, hoặc là đưa đến nhà lão gia, hôm qua lão gia mới nhắc là nhớ bọn nhỏ."

"Vậy nếu anh rảnh thì đưa bọn trẻ đi thăm lão gia."

Tiêu Lăng lạ lùng nhìn Tô Tố, trong lòng rất cảm động, anh còn nghĩ cô sẽ phản đối việc đến bọn nhỏ thân với người bên nhà anh.

"Tại sao nhìn tôi như vậy, tôi có thể thấy được lão gia đối tốt với tụi nhỏ, làm sao có thể cố ý không cho ông gặp tụi nhỏ chứ." Tô Tố khinh thường nhìn anh.

Chỉ cần đối xử tốt với con cô, với lại không có ý giành con với cô, thì cô không có lí do gì không cho con cô gặp người thân của tụi nó.

Có thêm một người thật lòng thương con cô, cô vui còn không kịp mà.

…

Lúc đến nhà thì Tiểu Thất đã ngủ rồi, khi xe vừa ngừng lại, Cảnh Thụy liền mở mắt.

Tiêu Lăng cầm dù, mở cửa ghế sau, “Đưa Tiểu Thất cho anh.”

“Tay của anh có thể ẵm con không?”

“Ngón tay có chút vấn đề, nhưng cánh tay thì không sao, đưa cho anh.”

Cánh tay ôm Tiểu Thất của Tô Tố đã tê cứng, nghe vậy cũng không khước từ nữa, cẩn thẩn đưa Tiểu Thất vào lòng Tiêu Lăng. Tiêu Lăng nhận được con, sợ làm ồn đến con, nên động tác vô thức chậm lại. Tô Tố thấy cảnh tượng hài hòa này, lần nữa cảm thấy con của cô cần có ba.

Cô không phải lần đầu có ý nghĩ này.

Con ngày càng lớn, cô phát hiện cô không thể ôm con được nữa, Cảnh Thụy rất ngoan dường như không cần cô ẵm, nhưng Tiểu Thất thích làm nũng chui vào trong lòng cô, nhiều lần cô thấy những đứa trẻ khác ngồi trên vai của ba thì cũng cảm thấy chua xót.

Cô đến ẵm còn không nổi, đừng nói đến cho con ngồi lên vai mình.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy Tiêu Lăng không tốn chút sức mà ẵm con trong mưa, động tác cẩn thận, tay còn lại cầm dù, vì sợ con sẽ bị ướt mưa, nên cố dùng thân thể che mưa cho con, vậy mà cô cảm thấy trong lòng mềm mại, có chút cảm động.

“Mami?”

“Oh, đi thôi.” Tô Tố xuống xe, một tay cầm dù, một tay nắm tay Cảnh Thụy cũng đang xuống xe. Tiểu Trần đậu xe xong cũng theo họ lên lầu.

Sau khi lên lầu, Tiêu Lăng nhẹ nhàng đặt con trên **, đắp chăn giúp cô, đột nhiên Tiểu Thất đang say giấc “uhm” một tiếng, nói mớ, “Daddy…”

Tiêu Lăng tưởng con tỉnh dậy, ngồi trên ** đợi nửa ngày, thấy miệng của con chu chu, sau đó quay lưng tiếp tục ngủ.

Đây có phải là ở trong mơ cũng gọi anh?

Trong lòng Tiêu Lăng mềm mại, nhìn con như búp bê sữa cuộn lại thành một cục, quả thật đứa trẻ này rất giống anh lúc nhỏ, tính cách và ngũ quan như điêu khắc ra vậy, Tiêu Lăng vô thức đưa tay sờ mặt Tiểu Thất, da của con nít đúng là tốt, mềm như tơ lụa. Giống như Tiểu Thất cảm giác được có người làm phiền, đưa cánh tay mập mạp lên đánh một cái, chu chu mỏ tiếp tục ngủ.

Không biết trong mơ mơ thấy món gì ngon rồi.

Tiêu Lăng buồn cười lắc đầu, mũi anh bắt đầu ngứa, sợ đánh thức Tiểu Thất, nhanh chóng ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng anh nhịn không được, “Hắt xì---”

“Uống thuốc rồi cũng không có tác dụng sao?”

“Không có tác dụng lắm…”

Tô Tố kiến nghị, “Hay là đi bệnh viện vậy?”

“Không đi không đi, nhất định không đi.”

Tô Tố hừ một cái, muốn đi hay không thì tùy, dù gì người bị bệnh khó chịu cũng không phải là cô.

Sắp tới thời gian ăn trưa, Tô Tố mở tủ lạnh ra nhìn, đồ trong tủ lạnh đầy đủ đến nỗi không cần phải mua thêm bất kì thứ gì, cô quay đầu nhìn Tiêu Lăng, “Trưa nay anh ở lại ăn, hay là quay về kia ăn?’

Đây là muốn đuổi anh đi sao?

Tiêu Lăng có chút không vui, nhớ đến tiêu lão gia nói phải mặt dày, anh giả bộ như nghe không hiểu, nhẹ giọng nói, “Anh ở đây ăn, Tiểu Trần cậu về trước đi.”

“Được, tổng tài.”

“Ai, đợi tí” Tô tố kêu Tiểu Trần lại, mặt nghi ngờ nhìn Tiêu Lăng, “không phải anh muốn tối nay ngủ lại đây chứ.”

Nếu không kêu Tiểu Trần về trước làm gì.

Tốt nhất là kêu Tiểu Trần ở lại ăn cơm, ăn xong Tiểu Trần chở anh về.

Tiêu Lăng liếc nhìn Tiểu Trần, Tiểu Trần biết điều, lập tức nói, “Tô tiểu thư, là như vậy, tôi còn có việc phải làm, bộ dạng này của tổng tài về nhà thì không tiện, nên làm phiền cô chăm sóc anh ấy.”

“Không tiện, tại sao không tiện?” Người hầu nhà anh quá trời, còn lo không ai chăm sóc sao.

“Là như vậy.” Tiểu Trần giải thích, thực ra tổng tài đã chuyển ra khỏi biệt thự Cẩm Viên, dì Trương cũng trở về nhà cũ, người làm cũng từ chức hết rồi, biệt thự trống không chỉ có mình tổng tài quay về. Với lại căn hộ anh vừa mới chuyển đến vẫn chưa thu dọn xong, tạm thời chưa thể ở được.”

Tiểu Trần vừa nói vừa đi ra ngoài, “Cho nên phiền Tô tiểu thư chăm sóc tổng tài, đợi sáng mai tôi sẽ đến đón tổng tài.”

Không đợi Tô Tố trả lời, anh “ầm” một tiếng đóng cửa lại, nhanh chóng rời đi.

Tô Tố bất ngờ ngây người.

Cô nhìn đức phật cao quý đang ngồi ở sofa đằng kia, nhức đầu không thôi.

Hôm nay anh ngủ ở đâu đây?

Chương 227

Tô Tố không suy nghĩ về vấn đề này quá lâu, bởi vì rất nhanh Tiêu Lăng đã nhận được một cuộc gọi, nghe xong điện thoại mặt anh lạnh lùng xuống, nhiệt độ trong nhà lập tức bị giảm xuống mấy độ, anh nhanh chóng cầm bộ đồ tây trên sofa lên đi ra ngoài.

“Tô Tố, anh có chuyện gấp phải đi một chuyến, không cần nấu cơm cho anh.”

Tô Tố đang chuẩn bị làm cơm trong nhà bếp ngây người, nhanh chóng đuổi theo, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ừ.” Tiêu Lăng mặc áo vest lên, vừa đi vừa dùng tay phải đóng nút trên áo, “Xảy ra chút chuyện, bây giờ anh đi giải quyết.”

Vậy…

“Tối nay anh có qua đây không?”

Lời vừa hỏi xong, Tô Tố hận không thể cắn lưỡi mình, lời này...tại sao nghe như mời gọi anh vậy, quả nhiên, động tác của Tiêu Lăng khẽ dừng lại, khuôn mặt lạnh lùng trở nên dịu dàng, anh cầm dù bên cửa lên, cười trêu đùa, “Anh xử lí xong công việc sẽ nhanh chóng quay về, nếu không kịp anh sẽ gọi điện cho em trước.”

“Ừ.”

Tô Tố tiễn anh ra cửa, “Vậy đi đường cẩn thận chút.”

“Được, bên ngoài trời đang mưa nên em đừng ra ngoài, nấu cơm cho hai con đi.” Tiêu Lăng thấy trong nhà không có ai, kéo cánh tay của Tô Tố, hôn lên má cô, “Đợi anh trở về.”

Nụ hôn đó như chuồn chuồn lướt nước, mới chạm vào đã rời đi.

Tô Tố vẫn chưa phản ứng kịp thì Tiêu Lăng đã đẩy ra, đóng cửa lại.

“Ầm---”

Tiếng đóng cửa làm cô bừng tỉnh.

Cô ôm trán, mặt đỏ bừng bừng.

A a a

Tên hỗn đản Tiêu Lăng này, vậy mà dám chiếm tiện nghi của cô.

Rõ ràng cô vẫn chưa nói sẽ tha thứ cho anh, quá mặt dày rồi.

Cô ôm mặt nhỏ chạy ra ban công, nhìn thấy Tiêu Lăng vừa từ hành lang bước ra, tay cầm dù mạnh mẽ rời đi.

Gió lạnh khẽ thổi, nhiệt độ trên mặt cô giảm đi rất nhiều, cô nấp ở ban công nhìn Tiêu Lăng nhanh chóng biến mất trong mưa, dần dần không thấy bóng dáng nữa, vô thức rơi vào trạng thái trầm mặc.

Chuyện có thể làm sắc mặt Tiêu Lăng thay đổi không nhiều.

Có lẽ nào...có liên quan đến cô.

…

Tô Tố đoán cũng không sai, chuyện Tiêu Lăng đi giải quyết quả thực liên quan đến cô.

Hai tiếng trước.

Khi cô và Tiêu Lăng thăm quan trường mẫu giáo quốc tế Dương Quang, nhà cũ của Tiêu gia phải nghiêng tiếp khách không mời mà đến.

Khách không mời này không phải là ai khác, mà chính là Mạc lão gia và vợ chồng Mạc Đào, lần này họ đến Tiêu gia, chính là muốn Tiêu Lăng đưa ra lời giải thích chính đáng với Mạc Oanh Oanh.

Trong biệt thự có một căn phòng làm bằng thủy tinh chỉ dùng cho uống trà.

Bố trí trong phòng cực kì ưu nhã, quay đầu nhìn là có thể thấy trúc xanh ở ngoài, hoàn cảnh khá tốt, lão gia khi không có chuyện gì làm thường thích uống trà ở đây đồng thời tìm người cùng đánh cờ.

Người của Mạc gia đến, lão gia chiêu đãi họ ở đây.

Tiêu lão gia và Mạc lão gia ngồi đối diện nhau, vợ chồng Mạc Đào không ngồi, một trái một phải đứng sau lưng Mạc lão gia, sắc mặt của 3 người đều rất nghiêm túc, Tiêu lão nhìn là biết người đến không có ý tốt.

Ông cười haha, coi như không biết tại sao người của Mạc gia đến đây, cười haha kêu người làm pha ấm trà, “Mạc lão à, sao hôm nay ông rảnh đến đây vậy, thực ra nếu ông không đến tôi cũng muốn qua đó một chuyến, lại đây lại đây, thử trà này đi, trà Teasenz nổi tiếng đó, tiểu tử thối biết ông thích trà này, cố tình kêu người pha đó, bình thường người khác đến tôi không nỡ cho uống đâu.”

"Lão tiêu, hôm nay tôi đến không phải đến uống trà."

Tiêu lão gia cười haha rót trà cho Mạc lão, cười nhìn mưa bên ngoài lớp thủy tinh, "Thời tiết này thích hợp nhất để vừa uống trà vừa xem mưa, nghe tiếng mưa trong lòng cảm thấy bình yên."

Mạc lão nhếch môi cười vô cảm, "Bây giờ tôi không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh."

Tiêu lão và Tiểu Trần nhìn nhau, rồi nhìn Mạc lão, "Mạc lão, ông bị gì vậy, tâm trạng không tốt?"

Mạc phu nhân vẫn luôn nhịn, nghe Tiêu lão nói vậy không nhịn được nữa, cô nghiến răng nói, "Tiêu lão gia, hôm qua Oanh Oanh nhà chúng tôi tự sát."

Tiêu lão dừng tay, trà trong ly đột nhiên đổ ra.

Ánh mặt ông khẽ trầm xuống, "ầm" một cái đập lên bàn, ánh mắt trở nên sắc bén, "Có chuyện gì vậy."

Mạc phu nhân bị khí chất của Tiêu lão làm hồn hồn, dọa đến mặt trắng bệch, nửa ngày không nói được chữ nào. Mạc Đào hung hăng trừng cô, đúng là không có tiền đồ, bị ánh mắt của người khác dọa thành như vậy, Mạc Đào lập tức nói, "Bác Tiêu, là như vậy, trưa hôm qua khi Oanh Oanh về nhà tâm trạng không tốt, chúng con cũng không để ý lắm, kết quả là tối qua sau khi ăn cơm tự nhiên tự sát, tối qua đưa đến bệnh viện, cứu đến nửa đêm mới tỉnh lại...khi nó tỉnh dậy tụi con hỏi chuyện gì xảy ra, cuối cùng đứa trẻ này nói Tiêu Lăng hủy hôn với nó, nó nhất thời không chịu được kích thích, nên, nên rạch tay mình, đứa trẻ ngốc này, nhà chúng con chỉ có hai đứa con là nó và Mạc Tầm, nếu có xảy ra chuyện gì, ông nói tụi con phải sống

sao đây."

Quả thật không an phận.

Tự sát?

Tiêu lão một chút cũng không tin.

Nếu thật sự muốn tự sát thì tại sao buổi trưa không rạch tay, để đến tối ăn cơm máu cũng chảy ra hết rồi, coi còn cứu được không.

Trong lòng thì nghĩ như vậy, như mặt lại biểu hiện rất bất ngờ và đau lòng, "Ai, đứa nhỏ này đúng là quá tiêu cực, tình trạng của nó thế nào rồi?"

"Tối qua đã tỉnh lại rồi, bây giờ vẫn ở bệnh viện tiếp tục hồi phục." Mạc Đào than một hơi, "Chúng con là muốn đến hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chuyện này là như thế nào?"

Mặt Tiêu lão trầm xuống, cười như không cười nhìn Mạc lão, "Ai, bây giờ tôi già rồi nên cũng vô dụng, đến tiểu bối cũng dám nói chuyện như vậy với tôi."

Mạc lão hung hăng trừng Mạc Đào một cái.

Chả làm được chuyện gì nên thân, thất bại thì dư dả.

Chút tức giận cũng không kìm nén được, ông không nên mang 2 đứa này theo.

Ông cười ái ngại nhìn Tiêu lão, "Chúng ta cũng là ba mẹ của những đứa nhỏ, nên tha thứ một chút, quý nữ mới vừa từ quỷ môn quan bước ra, cho nên nói chuyện khó tránh có chút khó nghe, Tiêu lão

ông đừng tính toán với tụi nhỏ."

Tiêu lão hừ hừ hai tiếng, sắc mặt mềm xuống một chút.

Mạc lão tiếp tục nói, "Nhưng quả thật chúng tôi muốn đến hỏi, Tiêu lão ông cũng biết mà, tôi chỉ có một đứa cháu gái duy nhất, cũng giống như Tiêu Lăng nhà ông vậy, nếu Tiêu Lăng xảy ra chuyện gì, có lẽ ông cũng sẽ muốn tìm hiểu rõ ràng."

"Ừ, chuyện này có thể tha thứ." Tiêu lão than thở, "Thực ra chuyện này, tôi biết một chút, cũng tại tên tiểu tử bất hiếu nhà tôi, hôm qua Oanh Oanh đến tìm tôi, nói tên tiểu tử này 2 năm nay thay bồ như thay áo, Mạc lão ông cũng biết, tên tiểu tử đó 5 năm nay rất ít về nhà, tôi cũng không biết bên ngoài nó sống như thế nào, nghe Oanh Oanh nói mới biết nó sống như vậy. Oanh Oanh chịu ủy khuất 2 năm tôi cũng không biết. Nhưng mà chuyện tình cảm quả thật không thể ép buộc được, cho nên tôi mới kêu Oanh Oanh chủ động hủy hôn, để giữ được thanh danh, bữa khác tôi kéo tên tiểu tử qua nhà ông tạ tội, ông thấy như vậy có được không Mạc lão?"

Chương 228

Thật ra Mạc lão gia tử cũng cảm thấy đây là cách xử lý tốt nhất.

Dù sao đều do Tiêu Lăng ở bên ngoài quá bừa bãi, nhà họ đề nghị từ hôn trước thì đã bảo vệ được danh tiếng của Oanh Oanh, Tiêu Lăng đi xin lỗi, rồi cho họ một chút lợi ích nữa, chuyện này cũng xem như được giải quyết.

Nhà họ Mạc bọn họ tuy không giàu có kinh doanh rộng khắp như nhà họ Tiêu, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng là danh gia vọng tộc trăm năm, cũng không cần thiết dùng đến cháu gái để làm giàu, vả lại thằng bé Tiêu Lăng này chính mắt ông nhìn nó trưởng thành, có năng lực, khuôn mặt cũng đẹp trai, nhưng tính cách lại khiến người ta không dám lại gần nịnh bợ, gả Oanh Oanh cho nó, lão già này thật sự không yên tâm.

Nhưng mà...

Mạc lão gia xoa nhẹ huyệt thái dương, trong đầu từng cơn từng cơn đau ập đến.

Nghĩ đến tính tình bướng bỉnh của Oanh Oanh, nếu như ông thật sự từ hôn, nha đầu đó thật sự dám cắt cổ tay lần nữa, nhà họ không gánh nổi sự mạo hiểm này.

“Lão Tiêu a, tôi cũng không vòng vo với ông nữa, mục đích hôm nay tôi tới, chính là vì muốn Tiêu Lăng có thể dứt sạch mọi quan hệ với người phụ nữ bên ngoài của nó” Mạc lão gia nói, “ những lời ông nói tôi cũng khuyên qua Oanh Oanh rồi, nhưng con bé đó không chịu

nghe, nha đầu thối này thật sự nhìn trúng Tiêu Lăng nhà ông rồi, tôi không còn cách nào khác mới mang theo cái mặt già này tới nói rõ tình hình cho ông nghe. Hôn ước năm xưa là do ông đề nghị, Tiêu Lăng nó cũng ngầm chấp nhận rồi, kết quả Oanh Oanh nhà tôi toàn tâm toàn ý với nó, bây giờ muốn từ hôn cũng không từ được nữa, Tiêu Lăng nhà ông lại làm ra chuyện như vậy, điều này khiến mặt mũi nhà họ Mạc chúng tôi phải bỏ đi đâu? Chuyện mặt mũi cũng thôi đi, điều quan trọng nhất là Oanh Oanh đã sa vào lưới tình rồi, hôm qua con bé còn nói, nếu như không thể gả cho Tiêu Lăng, con bé sẽ chết thêm một lần nữa, người làm ông nội như tôi phải làm thế nào đây?”

Không gả cho thằng nhóc thối liền đi chết

Ha ha...

Lão gia tử cười lạnh, hở cái liền đi chết, cháu dâu như vậy ông thật sự không dám nhận, lão gia tử vốn thiên vị với Tô Tố, nếu như Mạc Oanh Oanh rộng lượng mà từ hôn, dứt khoát mà quay lưng đi thì ông còn đề cao con người cô ta, bây giờ... ông càng xem thường Mạc Oanh Oanh rồi.

Trời ơi, lúc đó thật sự đã mù rồi, sao lại cảm thấy nha đầu này xứng với thằng nhóc thối kia chứ.

Bây giờ nhìn kĩ lại ngoài trừ vấn đề về gia thế, về mặt nào thì thằng nhóc thối nhà ông cũng ăn đứt cô ta cả ngàn dặm.

Trong lòng lão gia tử có chút đắc ý.

Nhìn xem cháu trai cháu gái do ông nuôi ưu tú thế nào, lại nhìn sang Mạc Oanh Oanh và Mạc Tầm bên nhà họ Mạc, chậc chậc chậc, hoàn toàn không thể so với nhau được.

“ Lão Tiêu?”

“ Ừm, tôi đang nghe đây.” Lão gia tử hoàn hồn lại, ông tượng trưng mà uống một ngụm trà, nhìn ánh mắt mong chờ của Mạc lão đầu, ông để ly trà xuống, thở dài nói rằng, “ lão Mạc à, chuyện này là do Tiêu gia chúng tôi có lỗi với các người, đã làm chậm trễ hai năm thanh xuân của Oanh Oanh. Nói thật, chính mắt tôi nhìn Oanh Oanh trưởng thành, Oanh Oanh vừa nghe lời vừa hiếu thảo, tôi cũng rất muốn con bé làm cháu dâu của tôi, nếu không hai năm trước tôi cũng không đề nghị chuyện này với ông. Nhưng ông cũng biết tính tình thằng nhóc thối nhà tôi, chuyện nó đã quyết định cho dù có mười mấy con trâu cũng không kéo vãn lại được, hôm qua sau khi Oanh Oanh rời khỏi, thì thằng nhóc thối đó trở về.”

“ Nó nói sao?”

“ Còn có thể nói gì.” Tiêu lão gia nắm chặt cây gậy hắng giọng nói, “ thằng nhóc thối đó lần này thật sự bị mê hoặc rồi, vì người phụ nữ đó mà không coi người làm ông nội như tôi ra gì, tức đến tôi bệnh tim tái phát, lại còn kiên trì muốn từ hôn, hôm qua tôi đã quất nó mấy cây thật mạnh, mạng của lão già này sớm muộn bị nó làm cho tức chết.”

Trong lòng Mạc lão đầu liền nổi giận.

Tiêu Lăng ngay cả lời của ông nội nó cũng không nghe, ngay cả sức khỏe của ông nội cũng không lo, dù họ nói gì đi chăng nữa thì có ích gì chứ.

Mạc phu nhân nghe xong đã nhịn không được khóc ra, “ vậy phải làm sao đây, Oanh Oanh nhà tôi nếu nghe được những lời này, nói không chừng lại làm ra chuyện khờ dại. Ba, ba nói chuyện này nên làm thế nào?”

“ Đừng khóc nữa” Mạc lão đầu quở mắng rằng, “ vẫn chưa tới mức độ đó, con khóc cái gì chứ”

“ Các người khoan hãy vội, hay là như vậy, tôi kêu Lão Trần gọi điện cho thằng nhóc thối đó, kêu nó qua đây một chuyến, chúng ta ngồi xuống từ từ mà nói, bất kể là tiếp tục đính hôn, hay là giải trừ hôn ước, chúng ta đều phải trực tiếp nói rõ ràng, tuyệt đối đừng làm sứt mẻ tình cảm.”

“ Được, ngược lại tôi phải hỏi nó rốt cuộc Oanh Oanh nhà tôi có chỗ nào không xứng với Tiêu Lăng nó, khiến cho nó ghét bỏ”

Lão gia tử cười cười đưa mắt ra hiệu cho Lão Trần, “ đi gọi điện thoại bảo thiếu gia về nhà, cứ nói nếu nó dám không về, sau này đừng nhận tôi làm ông nội nữa”

Lão Trần gật gật đầu, “ các người đợi một lát, tôi liền đi gọi điện thoại.”

Mạc lão đầu an tâm một chút, ít ra thái độ của Tiêu lão gia là nghiêng về phía họ.

Chưa tới năm phút Lão Trần đã trở về, Mạc phu nhân liền hỏi, “ thế nào thế nào, Tiêu Lăng nó nói sao?”

Lão Trần nhìn sang lão gia tử, “ thiếu gia nói cậu ấy lập tức trở về.”

“ Được, các người đợi thêm một lát, đợi thằng nhóc thối đó trở về rồi mình chúng ta hãy từ từ mà nói, các người chắc đã đói rồi.” Lão gia tử dặn dò Lão Trần, “ Lão Trần kêu nhà bếp mang ít điểm tâm lên đây.”

“ Đừng làm phiền như vậy, vào lúc này ai còn có thể nuốt trôi chứ.”

Mạc lão đầu thở dài, “ lão Tiêu à, ông chưa thấy qua bộ dạng của Oanh Oanh nhà tôi, sao con bé đó lại có quyết tâm muốn chết lớn như vậy chứ, máu chảy không ngừng, lúc tôi nhìn thấy cũng ngẩn ra, đường đường là một đại tiểu thư, muốn tiền có tiền muốn mặt đẹp có mặt đẹp, sao lại nghĩ quẩn như vậy”

Khóe miệng lão gia tử cười nhẹ mà không nói gì cả.

Bảo ông trả lời thế nào đây? Cũng trách ông, lúc trước vốn không nên đề nghị chuyện này.

Bây giờ lại trở nên như vậy.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, thấy rõ con người thật của Mạc Oanh Oanh, cũng đỡ cho sau này gả tới nhà họ gây thêm phiền phức.

“ Đúng rồi lão Tiêu, ông biết người phụ nữ bên ngoài của Tiêu Lăng rốt cuộc là người gì không?”

“ Cái này... tôi thật sự không rõ.”

Mạc lão đầu nhíu mày lại nói rằng, “ sao tôi nghe nói cô ta hoàn toàn là một người phụ nữ hám của, vả lại đã từng sinh con đó lão Tiêu à, ông phải đề phòng cô ta chút, xã hội bây giờ không biết là nếp sống gì, con gái còn trẻ mà không sống ngay thẳng, toàn nghĩ những cách đường ngang ngõ tắt để gả vào hào môn, họ không biết suy nghĩ xem mình thế như nào, đúng rồi, tôi còn nghe nói người phụ nữ đó làm trong giới giải trí, cái thùng nhuộm giới giải trí đó, nếu như không có bối cảnh, những người làm nghề đó có bao nhiêu người là sạch sẽ chứ”

Lão gia tử có chút tức giận, ông nghĩ cái mà không sạch sẽ nhất chính là cái miệng của lão Mạc

Nghe nói nghe nói

Cái gì cũng là nghe nói

Chuyện còn chưa chứng thực liền đem ra nói bậy, cũng không sợ cắn trúng lưỡi

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, ngoài mặt lại rất phẫn nộ, ông nhảy dựng lên, nghiêm nghị nói rằng, " cái gì mà đã từng sinh con còn là trong giới giải trí? Không được, không thể nhịn tuyệt đối không thể nhịn, nhất định là thấy thằng nhóc thối đó có quyền có thế mới cố tình bám lấy nó không được không được, tôi tuyệt đối không thể để hai người họ ở bên nhau, đợi thằng nhóc thối về nhà tôi nhất định phải khiến cho họ chia tay"

Mạc lão đầu thấy lão gia tử như vậy, lần nữa thở phào nhẹ nhõm, ông nảy lông mày, đề nghị rằng, " thật ra theo tôi thấy, chắc chắn là người phụ nữ đó đã chuốc thuốc ** gì đó cho Tiêu Lăng, lão Tiêu à, nếu tiếp tục như vậy e rằng Tiêu Lăng sẽ chịu thiệt thòi, hay là như vậy... tôi nghĩ cách, khiến người phụ nữ đó biến mất triệt để?"

Chương 229

Mạc lão đầu nghĩ khác với Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh dù gì cũng còn trẻ, mặc dù hơi ác độc chút, cô ta ác nhất cũng chỉ hủy đi dung nhan của Tô Tố, nhưng Mạc lão đầu thì khác, ông ta là một nhà quân sự, biết rõ chuyện gì cũng phải làm đến diệt cỏ tận gốc, nếu không lưu lại hậu hoạn, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Để chắc chắn nhất, là làm cho cô biến mất trên thế gian một cách ma không biết, quỷ không hay. Đó mới là cách bảo đảm nhất.

Đó là giết người diệt khẩu.

Tiêu lão gia mặt biến sắc, không ngờ lão Mạc lại có ý định như vậy, tim Tiêu lão gia như hẫng lại, ánh nhìn của ông với người nhà họ Mạc lập tức phòng bị. Muốn giết mẹ của chắt của ông, cũng phải nhìn sắc mặt ông chứ.

Mặt ông nghiêm nghị, nhìn lão Mạc cảnh cáo, “Lão Mạc, quá đáng rồi nhé, mặc dù mục đích tiếp cận Tiêu Lăng của cô ta không đơn giản, chúng ta cũng không thể tùy tiện lấy mạng người khác, đừng quên, chúng ta đều là quân nhân.” Thấy sắc mặt Mạc lão đầu cũng không mấy dễ chịu, lão gia cũng không thỏa hiệp nữa, ông trầm giọng, “Lão Mạc, đừng trách tôi không cảnh cáo ông, mau chóng bỏ ý định đó đi, ông cũng biết tôi làm việc rất có nguyên tắc, nếu ông động thủ thật, thì đừng trách tôi đối kháng lại, trước giờ tôi không bao giờ bao biện cho kẻ giết người.”

Lão Mạc sắc mặt bỗng nhạt đi, đến Mộ Đào và Mạc phu nhân sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Vậy là ông vì một đứa con gái vô danh mà hăm dọa bọn họ.

Mạc lão đầu cắn răng, ánh mắt có chút hung hăng, “Lão Tiêu, tôi làm thế cũng vì tốt cho ông, ông không sợ Tiêu Lăng bị lừa mất hết sao?”

“Thằng tiểu tử thối ấy mà ngu muội đến vậy, cũng chỉ trách tôi chưa dậy bảo đến nơi đến chốn.”

“Ông.....”

“Lão Mạc, chúng ta giờ đều đã nghỉ hưu rồi, cả đời sạch sẽ chẳng lẽ đến lúc sắp đi, ông còn muốn làm bẩn mình sao.” Lão gia và Mạc lão đầu là chiến hữu cả cuộc đời, cũng không muốn lật mặt với nhau, Lão gia nhẫn nại nói, “Chúng ta đều là muốn tốt cho các con các cháu thôi, nhưng chữ tốt này không phải dựa trên tính mạng của người khác, chúng ta từ lần đầu cầm súng là để đối phó với kẻ xấu, chứ không phải để nhắm vào cô nhi quả mẫu.”

Mạc lão đầu lấy lại được chút lý trí, ông hít hơi sâu, “Nhưng tôi cũng không thể nhìn con bé Oanh Oanh cứ thế này được.”

“Vậy thì đợi tiểu tử thối đó đến đi, nếu nó còn một chút cảm tình với Oanh Oanh, không đợi ông nói, tôi chắc chắn sẽ đuổi người phụ nữ bên ngoài của nó đi ngay, bảo đảm cả đời này không để cô ta bước chân vào thành phố này, nhưng mà lão Mạc, nếu tiểu tử thối ấy thật sự không còn chút tình cảm nào với Oanh Oanh.....thì nên xóa bỏ hôn ước miệng này thì hơn, chuyện tình cảm cố ép cũng không được, điểm này ông là người rõ hơn ai hết.”

Chuyện của Mạc lão đầu, ông biết rõ hơn ai hết.

Năm xưa, Mạc lão đầu có một người yêu thanh mai trúc mã, cảm tình của hai người rất tốt, người phụ nữ ấy cũng dịu dàng nết na, chỉ còn thiếu một đám cưới nữa thôi, kết cục Mạc lão đầu khi ấy bị tiểu thư nhà đại hộ thích, ông lưỡng lự khá lâu sau mới quyết định tiến tới với tiểu thư nhà giàu kia.

Tiểu thư nhà đại gia kia chính là bà của Mạc Tầm, sau khi họ kết hôn, vì quan niệm khác nhau nên suốt ngày cãi cọ, rồi lão Mạc lại càng nhớ về người yêu thanh mai trúc mã ở quê nhà. Sau này còn âm thầm quay lại với người cũ, bị bà nội Mạc Tầm biết được, bà nội của Mạc Tầm dùng biện pháp cứng rắn chặn toàn bộ nguồn thu nhập của lão Mạc, vì phẫn nộ bà còn thiếu chút cách đi chức quân hàm của ông, chỉ vì lần này, Mạc lão đầu học được bài học nhớ đời, ông cắt đứt hẳn với người cũ.

Nhưng vì giữa ông với bà của Mạc Tầm còn khoảng cách, nên họ không còn đến được với nhau.

Mạc lão đầu nghĩ lại nỗi khổ của cuộc đời mình, cau cau mày, ông không hề muốn Oanh Oanh cũng dẫm theo vết xe đổ của mình, cái cuộc sống mà không lúc nào ông thở nổi, cuối cùng cũng may bà nội Mạc Tầm chết rồi, nếu không.....chắc chắn ông cũng điên mất.

Nhưng mà, tình trạng của ông khác với Oanh Oanh.

Mạc lão đầu cố thuyết phục lão gia, “Lão Tiêu à, nếu như không có người phụ nữ đó, nhỡ đâu Tiêu Lăng và Oanh Oanh lại đến được với nhau thì sao?”

“Đủ rồi.”

Đứng trước cửa nhà kính, Tiêu Lăng mặt lạnh băng, cũng không rõ

anh đã đứng đó nghe bao lâu, sắc mặt lạnh đến đáng sợ. Anh từng bước tiến tới, cả người anh như tức giận bừng bừng nhìn từng người nhà họ Mạc, từng câu từng chữ nói, “Bất kể là ai, chỉ cần động vào một ngón tay Tô Tố, tôi sẽ lấy mạng họ.”

Trong nhà kính, bỗng dưng im bặt không tiếng người.

Đến cả Mộ Đào và Mạc phu nhân đều bị vẻ tức giận của Tiêu Lăng làm cho thất kinh, hoàn toàn không nói thành lời.

Chỉ có Mạc lão đầu trải qua đã nhiều chuyện, ông chỉ thấy khó chịu với những lời Tiêu Lăng nói. Ông vừa định phát nộ, lão gia đã nhanh bước hơn ông.

“Tiêu tử thối, mày ăn nói kiểu gì với Mạc lão gia và hai bác bên Mạc gia vậy, ông dạy mày thứ lễ độ như vậy à?”

Mạc lão đầu trong lòng rất bực mà không nói ra được, mặt nín đến đỏ ửng.

Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn một lượt nhà họ Mạc, anh bặm chặt môi, cằm căng lên, “Ông cũng dạy con, người mình yêu phải tự mình bảo vệ, ai dám tổn hại người đó là đang móc tim của chính con, đối với những kẻ đó không được rủ lòng thương sót.”

Lão gia quát lớn, “Cái khác thì mày không nhớ, sao chỉ nhớ mỗi câu này?”

Tiêu Lăng hừ nhẹ một tiếng, “Nói chung ai dám động vào Tô Tố, cho dù có sống mái một phen, con cũng không để kẻ đó dễ sống đâu.”

“Đứa con gái ấy có tốt đến thế không?”

“Đương nhiên là tốt, ông hãy nhớ Tiêu Lăng con đời này hoặc không kết hôn, nếu kết hôn chỉ có thể là người con gái tên Tô Tố, cô ấy là mẹ của các con con, là bà của các cháu con, tuyệt đối không thay đổi.”

Lão gia thấy mát lòng mát dạ.

Vậy mới là cháu của ông chứ, đáng tiếc con bé Tô Tố không ở đây, nếu không nó mà nghe thấy mấy lời này, con đường lấy được vợ của tiểu tử thối sẽ bằng phẳng hơn nhiều.

Trong lòng nghĩ vậy, trên mặt vẫn phải giả phẫn nộ, “Mày thằng tiểu tử thối này, nếu thế sao hai năm nay mày còn mặc định chuyện hôn ước với Oanh Oanh, làm cho con bé bây giờ nói nếu không kết hôn thì đòi cắt tay tự sát hả, mày còn không mau có một lời giải thích cho nhà bên này.”

“Tự sát?”

Tiêu Lăng cười khẩy, hóa ra là thế, anh còn nghĩ chuyện gì có thể làm ông gọi anh về đây gấp như vậy.

“Chết chưa?”

Người nhà Mạc gia sắp tức chết đến nơi, ăn nói kiểu gì vậy, không biết lễ độ.

Lão gia cũng quát, “Thằng nhóc thối này ăn nói cho cẩn thận, thế nào là chết chưa? Giờ con bé đang nằm trong bệnh viện kia kìa.”

“Thế là chưa chết,.” Tiêu Lăng nhạt nhẽo nói, “Chưa chết là được rồi.”

Anh quay người, bất cần biết sắc mặt người nhà họ Mạc ra sao, giọng trầm xuống, “Mạc lão gia, nếu hôm nay cũng đã đông đủ, cũng đỡ mất công cháu đi tìm từng người, hôm nay cháu chính thức thông báo với mọi người, hôn ước giữa cháu và Mạc Oanh Oanh chính thức hủy bỏ, còn nữa ông nói với Mạc Tầm, bảo anh ta tránh xa người phụ nữ của cháu ra, lần sau còn quấy rầy cô ấy, cháu sẽ phế hắn.”

Mạc lão gia tức đến run môi, “Mạc Tầm lần trước là do mày đánh?”

“Là cháu đánh, nó đáng bị thế.” Tiêu Lăng lạnh lùng nói, “Nó hoang tưởng chiếm người phụ nữ của cháu, ông nghĩ rằng là một thằng đàn ông, có thể bỏ qua được chuyện này không? Lần trước cháu nể mặt ông, chỉ dạy cho nó một bài học nhỏ, nếu còn lần sau.....cháu tuyệt đối phế nó, cho nó đoạn tử tuyệt tôn, không tin ông có thể thử.”

Chương 230

Mạc lão đầu nín nhịn đến nỗi đỏ ửng mặt, ngậm một miệng máu hận chưa phun được ra. Tiêu Lăng, thằng lỏi này đúng là quá đáng quá mà, còn dám làm cho Mạc gia đoạn tử tuyệt tôn.

Lão gia nghe thấy vậy lập tức quát mắng, “Tiểu tử thối, mày còn dám nói năng thế nữa, vì một đứa con gái xa lạ mà định kết thù với người thân hữu hả, trong mắt mày còn người ông này không?”

Tiêu Lăng và lão gia phối hợp khá ăn ý, lông mày anh vừa nhướn lên, quay sang nói với lão gia, “Ông ơi, chuyện của con với Tô Tố, ông đồng ý cũng được không đồng ý cũng không sao, nói chung chuyện này đã là tất lẽ rồi, nếu ông chấp nhận cô ấy, sau này con sẽ thường xuyên đưa cô ấy qua thăm ông, còn nếu ông không thể chấp nhận, nhìn thấy chúng con mà chán ghét, thì sau chúng con cũng không về nữa.”

“Thằng nhóc khốn này, đến ông mà mày cũng không cần nữa.”

Tiêu Lăng mấm môi sắc mặt lãnh nhiên, rõ ràng là đã mặc nhận.

Lão gia bạo nộ, ông với lấy ba toong chỉ mặt Tiêu Lăng, “Cái thằng nhóc khốn này, tâm can mày để cho chó tha rồi hay sao, đúng là nuôi ong tay áo, xem hôm nay tao không đánh chết mày.”

Lão Trần nhanh chóng ôm lấy lão gia, hét lên, “Thiếu gia mau đi đi, lão gia bệnh tim, cậu muốn tức chết ông ấy hay sao?

Tiêu Lăng do dự ít phút, nhìn lão gia vẻ lo lắng, lại quay nhìn người

nhà họ Mạc, anh liền quay lưng đi luôn.

“Lão Trần, ông bỏ ta ra, bỏ ra, tôi phải đánh chết thằng nhóc khốn đó.”

“Lão gia, người đừng tức giận, thiếu gia 5 năm nay cũng chẳng về nhà mấy lần, người cứ thế này cậu ấy lại cắt đứt luôn đi lại với nhà tổ thì sao ạ, người chỉ có một đứa cháu trai này thôi, không thể làm như vậy được…..”

Mạc lão đầu và vợ chồng Mạc Đào thấy thế, tim cũng nguội lạnh đi.

Họ còn đang mong đợi Tiêu lão gia có thể chế ngự được Tiêu Lăng, nhưng Tiêu Lăng lại khăng khăng chỉ nghe theo bản thân mình, thậm chí ông nội nói cũng không nghe, còn buông lời sau này sẽ không quay về nữa, rõ là đã hạ quyết tâm.

Mạc phu nhân và Mạc Đào nhìn nhau, lại lau đi nước mắt, “Vậy Oanh Oanh nhà mình phải làm sao đây…..”

Mạc lão gia mặt lạnh băng, nếp nhăn ở đuôi mắt ông như kẹp chết được ruồi.

“Lão Mạc à, ông cũng thấy đấy, tiểu tử thối ấy còn thái độ vậy với tôi, chuyện này tôi thật sự hết cách, nhưng ông yên tâm, nếu nó quả thật đến với người phụ nữ đó, tôi sẽ coi như không có thằng cháu này.”

Mạc lão đầu trong tâm bức xúc, nếu như Tiêu Lăng không lấy Oanh Oanh, Tiêu lão có đoạn tuyệt quan hệ với Tiêu Lăng cũng chẳng để làm gì.

Mục đích hôm nay họ đến là muốn ép Tiêu Lăng đồng ý lấy Oanh Oanh.

Bây giờ xem ra, đã là chuyện không tưởng.

Mạc lão đầu cáo từ Tiêu lão gia ra về, "Chúng tôi về trước đây."

"Được được được, mọi người khuyên Oanh Oanh thay tôi, nó là một cô gái tốt, đừng quá bi lụy vì thằng cháu hỗn đán nhà tôi."

Sau khi tiễn người nhà Mạc, sắc mặt tức giận của lão gia đã bay biến hết.

"Ông ơi."

Lão gia khó chịu lườm thằng cháu một cái, "Tiểu tử thối, nói năng tuyệt tình như thế làm gì?"

Tiêu Lăng cầm ô cho ông, nghe vậy lạnh lùng hẵng giọng, "Lần trước con dạy dỗ tên Mạc Tầm, cũng đã cảnh cáo hắn rồi, hắn còn một lần nữa rình rập Tô Tố, con nhất định không tha cho hắn. Ông ơi, ông còn diễn khổ như thế làm gì, cùng lắm là chuyện lật ván bài ngửa giữa hai nhà, người nhà họ Mạc quá bỉ ổi vô liêm sỷ, không ngờ còn định làm những chuyện giết người diệt khẩu, con tuyệt đối không muốn qua lại với họ."

Lão gia vừa đi vừa nói, "Cho dù có lật bài ngửa cũng phải nghiên cứu kế sách, con vẫn non lắm, mặc dù lão Mạc đã về hưu, nhưng bên ngoài vẫn có đầy rẫy mối quan hệ phức tạp, con muốn động đến lão là trực tiếp kinh động đến Đế Đô, hơn nữa gốc rễ của Mạc gia đã ăn sâu vào thành phố này, thế lực lại vô cùng vững mạnh, nếu một chọi một với nhà họ thật, có thắng chúng ta cũng là thảm thắng, cuối cùng cũng bị lột một lớp da thôi. Nếu đã vậy, diễn màn kịch mà chặn lại được bao chuyện, có gì mà không tốt."

Tiêu Lăng đi cùng lão gia đến trước tiền sảnh biệt thự, tiện tay đưa ô cho người hầu, anh nói giọng trầm trầm, "Họ biết nhờ vả ông cũng không được ích gì rồi, nhưng chắc chắn sẽ không cam tâm như vậy. Mạc Oanh Oanh là đứa cháu yêu quý của cả nhà, bọn họ sẽ không bỏ cuộc đâu."

Lão gia ngồi lên sofa, nghe vậy khẽ nói, "Thế ông mới nói con còn hơi non nớt, tạm thời giữ cho họ bình tĩnh không phải để họ tiếp tục đến làm khó chúng ta, con nhân thời gian này nhanh chóng tìm bằng chứng phạm tội của nhà họ, nếu bên đó có bắt tay làm hòa thì coi như không có chuyện gì, còn nếu muốn đối đầu với chúng ta, chúng ta cũng phải có sự chuẩn bị. Mạc lão đầu này, cả đời cũng chẳng trong sạch gì, con bắt đầu từ ông ta, nghìn vạn không được kinh động đến ai khác."

"Ông nội yên tâm, con biết."

"Còn nữa.....theo như họ thấy thì ông bây giờ là con đường cụt cho họ rồi, ông lo họ sẽ ra tay với Tô Tố và hai đứa trẻ, bên phía đó con cũng phải thật cẩn trọng, cho người canh gác 24/24, nhất vạn đừng để xảy ra chuyện gì."

Tiêu Lăng mặt biến sắc, "Con biết rồi."

Anh ở lại nhà tổ ăn bữa trưa, lúc quay về mưa đã nhỏ đi nhiều, lúc anh đến khá vội vàng nên bắt taxi tới, lúc về thì do lão gia sai người chở anh về. Trên đường về, Tiêu Lăng điện cho Lãnh Mạc, "Lãnh Mạc, trong tay có người không, điều cho tao mấy đứa."

Lãnh Mạc là kẻ sống vào ban đêm, nên giờ vẫn chưa tỉnh ngủ, tay anh ta ôm Trương Hân, Trương Hân ngủ say sưa, nghe tiếng điện thoại liền khó chịu cau mày. Lãnh Mạc xoa xoa lên vai cô vỗ về, rồi anh ta để vai trần, nhẹ nhàng xuống giường. tiến ra ngoài nghe điện,

"Có người, định làm gì?"

"Giúp tao nhắm vào mấy người."

"Ai?"

"Toàn bộ người nhà họ Mạc."

Lãnh Mạc hơi cau mày, “Mày muốn thịt bọn họ?”

“Là bọn họ tự muốn chết, mày tìm người cho họ vào tầm ngắm, mỗi ngày bọn họ gặp ai, làm gì đều kêu người báo lại cho tao.”

“Ờ”

“Vất vả mày rồi Lãnh Mạc, đúng rồi, chuyện lần trước tao bảo mày cử người bảo vệ người của tao, mày cũng phải làm cho chắc vào.”

Lần trước Tiêu Lăng điện cho Lãnh Mạc, nhờ anh bảo vệ Trương Hân và Trương Việt.

Lãnh Mạc mở cửa phòng liếc nhìn Trương Hân đang lăn lộn khó ngủ, cau mày. Tiêu Lăng không quen Trương Hân là chắc chắn, nhưng Tiêu Lăng không thể vô cớ cho người bảo vệ Trương Hân và Trương Việt, lẽ nào có người muốn hại họ.

Lãnh Mạc mặt vô cảm nắm chặt lấy điện thoại, xem ra anh nên tìm thời gian gặp Tiêu Lăng nói chuyện, hỏi xem có phải Tiêu lăng biết chuyện gì đó.

Cắt điện thoại, Lãnh Mạc quay lại phòng.

Trương Hân đã bị làm ồn, cô dụi mắt tỉnh giấc, cô có tính khí khá khó

chịu khi ngái ngủ, ai làm phiền giấc ngủ của cô, cô tuyệt đối không để họ dễ chịu, với Lãnh Mạc cũng vậy. Trương Hân trèo xuống khỏi giường, kêu lên, "Sáng sớm ra đã ồn muốn chết, phiền quá đi."

Lãnh Mạc nhìn mớ tóc xù như tổ quạ của cô, khóe môi giật giật, anh giơ tay đưa cho cô điện thoại.

"Làm gì?"

Lãnh Mạc chỉ chỉ thời gian trên đó, "Không phải là sáng sớm đâu, một giờ chiều rồi."

Trương Hân ngáp dài, gãi gãi mớ tóc tinh mù, "Một giờ chiều thì sao nào, hôm nay không có việc gì, chẳng nhẽ không được ngủ nướng à, ban nãy ai điện cho anh đấy?"

"Một người anh em."

Trương Hân bĩu môi, không hỏi tiếp.

Cô mặc chiếc váy ngủ bằng ren khá gợi cảm, trên cổ còn toàn vết hôn, Lãnh Mạc nhìn những vết hôn đậm màu ấy, ánh mắt đăm chiêu.

"Anh định làm gì." Trương Hân ôm gối phòng bị, "Em sắp phải ra ngoài bây giờ đấy."

Lãnh Mạc cau mày lại, "Chuyện của Tô Tố, em đừng điều tra nữa."

Chương 231

“Không thể nào.”

Nhắc tới Tô Tố,toàn thân Trương Hân run lên,cô tức giận nhìn Lãnh Mạc, “ Đấy là người rất thân còn thân hơn cả ruột thịt,cô ấy chết không rõ ràng,anh nói em đừng điều tra? Lãnh Mạc,em biết anh chắc chắn biết nội tình,anh không nói với em không sao cả,em tự mình đi điều tra cho dù nước ở đây có sâu đến đâu,em cũng nhất định tìm ra sự thật,để cho người sát hại cô ấy phải chịu sự trừng phạt của pháp luật,để cô ấy chết cũng được an lòng.”

Tô Tố giống như là chị em ruột của cô vậy,nếu như thật sự là một việc ngoài ý muốn thì không nói làm gì,nhưng rõ ràng là có người hại chết cô ấy,nhưng lại không có bất kỳ hành động gì,cô không làm được.

“Nếu như cứ tiếp tục điều tra ngay cả bản thân em cũng sẽ bị lôi vào mất.”

“Không sao cả.” Trương Hân nhún vai cười,mặt biểu rõ rõ không quan tâm, “nói chung em cũng chỉ là một cô nhi,không có vướng bận gì cả.”

Lãnh Mạc giận sôi người lườm cô,anh cúi xuống lạnh lùng nhìn Trương Hân, “Không có vướng bận gì?”

“Đúng thế—.”

Trong lúc cô vừa mở miệng, Lãnh Mạc một tay ôm lấy phía gáy

cô,cúi đầu xuống hôn cô thật sâu hay đây cũng không thể được gọi là một nụ hôn,anh đem theo một cơ thể đầy giận giữ,cắn chặt vào môi cô,mùi máu toát cả ra.

Đây là một cái hôn tràn ngập sự trừng phạt

Người phụ nữ này cho rằng anh chết rồi sao,dù sao thì hai người họ cũng đã bên nhau được bảy năm rồi, thế mà lại có thể nói ra không vướng bận cái kiểu này,đơn giản mà nói là cần phải cho một bài học.

...

Tiêu Lăng cúp điện thoại của Lãnh Mạc xong lại gọi thêm một cuộc điện thoại nữa, "Đúng,mười vệ sĩ,phân ra thành hai ca.Toàn bộ 24/24 giờ bảo vệ."

Theo dõi gia đình họ Mạc thì dùng người của Lãnh Mạc là tốt nhất,người của xã hội đen đều có một sự nhanh nhạy và sắc bén rất đặc biệt.Nhưng để mà nói bảo vệ người,thi vẫn là người của công ty vệ sĩ vẫn đáng tin cậy hơn.Tiêu Lăng ngắt điện thoại cho lái xe lái thẳng tới hoa viên Xuân Giang.

Lên tầng gõ cửa,An Tiểu Hy lại là người ra mở cửa.

Tiểu Hy nhìn thấy Tiêu Lăng khóe miệng lắp bắp,mở cửa mời vào, "Mời vào."

Cô càng ngày càng cảm thấy hối hận vì đã nhận quà của Tiêu Lăng.aizzz,bây giờ nhìn Tiêu Lăng không thôi mà cô cũng ngại không dám nổi nóng với người ta.Để mặt khó chịu cũng càng không được,ai bảo cô nhận lợi từ phía người ta thì phải nể mặt người ta chứ.

Tiêu Lăng thay dép đi vào nhà,anh đối với nơi bé nhỏ 3 phòng riêng 1 phòng khách này đã dần trở nên rất quen thuộc,động tác tự nhiên giống như ở nhà vậy.

Tiểu Hy miệng méo xệch.

Aizzz …

Rõ ràng là nhà của mình mà sao với lại có cảm giác mình như người thừa vậy.Tiêu Lăng nhìn theo bóng lưng Tiểu Hy,cau mày,cũng có khả năng phải sử dụng cách mà ông nội góp ý kiến cho anh rồi,woa…Vừa vặn dạo gần đây Tôn Nguyên rất rảnh rỗi,hôm nào cũng gọi cho anh làm phiền,muốn anh đi ăn uống cùng.

Tiêu Lăng nhắn tin cho Tôn Nguyên: "Từ ngày mai bắt đầu"thỉnh thoảng gặp "An Tiểu Hy,dính chặt cô ấy làm cho cô ấy càng về nhà muôn càng tốt."

Tôn Nguyên sau hai giây trả lời ngay lập tức: "aaa,đại ca,anh bắt em hy sinh nhan sắc sao.Đấy là một quả ớt nhỏ đó,cô ấy sẽ đánh em mất."

Tiêu Lăng nhếch nhếch lông mày tiếp tục trả lời, "Thế cậu có muốn hy sinh nhan sắc không."

"Muốn muốn muốn,đương nhiên là muốn,đại ca quả ớt nhỏ cứ giao cho em.Vì để anh và chị dâu có thể tương thân tương ái,em hy sinh một chút cũng được."

Tiêu Lăng cười thầm,cất điện thoại không trả lời lại.

Ngoài phòng khách rất yên tĩnh,ngoài anh ra không còn ai khác nữa,chỉ có nhà vệ sinh có chút tiếng động.Tiêu Lăng đắn đo một chút

đitới cửa nhà vệ sinh.Bên trong,Tô Tố đang ngồi bệt dưới đất,trước mặt để một cái chậu lớn giặt quần áo.Cô ngồi ở đó,sống lưng cong thành một vòng cũng mềm,rất chưa tâm giặt quần áo của hai đứa bé,ngay cả anh tới cũng không phát hiện ra.

Tiêu Lăng dựa vào tường,ánh mắt hiền hòa nhìn theo cô.

Nếu như Tô Tố không ở cùng với hai đứa trẻ,ai nhìn thấy cô cũng nghĩ cô là một cô nương tầm hai mươi mấy tuổi thôi,hoàn toàn không giống như người đã từng sinh con,càng không giống mẹ của trẻ con. Kể cả khi cô cùng hai đứa trẻ ra ngoài,người ta có khi cũng chỉ nghĩ là cô là chị của hai đứa.

Nhưng người mẹ hoàn toàn không có nét gì giống một người mẹ này,lại là rất có tố chất của một người mẹ.

Cách cô ấy giặt quần áo cho bọn trẻ tràn đầy ánh sáng tình yêu của người mẹ.

“Ấy,anh về rồi đó à?.” Tô Tố trong lúc ngước lên thì nhìn thấy Tiêu Lăng đang nhìn cô rất chăm chú.Ánh mắt đó hiền dịu không biết nói gì hơn,giống như đang nhìn người phụ nữ yêu quý nhất vậy.Tô Tố không khống chế được cảm xúc nhượng nhùng đỏ mặt,cô xấu hổ ho nhẹ một tiếng,tránh ánh mắt ấy, “Cái đó,việc của anh đã giải quyết xong chưa?”

“Đều đã xử lý xong rồi.”

“ờ” Tô Tố tiếp tục cúi xuống giặt quần áo,nhưng ánh nhìn của anh không hề rời khỏi cô,cô tức giận ngước lên nhìn Tiêu Lăng, “Anh cứ nhìn em như vậy để làm gì.”

“Cảm thấy lúc này em đẹp vô cùng.”

Gương mặt Tô Tố lại ửng hồng

Miệng người này từ khi nào lại ngọt ngào đến như vậy.

Cô thật ra không cần nhìn cũng biết cái đang vẻ của mình bây giờ troing khó coi như thế nào,vì sợ làm ướt dép,nên xỏ một chiếc dép xỏ ngón,quần được xắn gấu lên,cánh tay áo cũng được xắn đến khuỷu tay,lại còn tóc….tóc rối bù chỉ dùng một chiếc dây chứ buộc một búi tóc trên đỉnh đầu， khi giặt quần áo bọt bắn chút ít lên mặt cô.Cái hình đang như thế này cũng “đẹp”,chữ này khôngđược phù hợp lắm thì phải.

“Anh không phải đang chọc cười em đó chứ”

“Không phải,anh thật sự cảm thấy bây giờ em rất đẹp.”Tiêu Lăng nói chân thành.

Trước kia người ta nói phụ nữ mang bầu là đẹp nhất,bởi toàn thân tràn ngập tình yêu của người mẹ.Lúc đó anh cảm thấy lời nói này thật giả dối,người mang bầu toàn thân to lớn,lại còn vác theo một chiếc bụng một chút vẻ đẹp cũng không có.Nhưng bây giờ tin rồi,người có tràn ngập sự quyến rũ của người mẹ là người đẹp nhất.

Anh tiến vào trong nhà vệ sinh, “Em có cần anh giúp gì không?”

“Không cần,tay của anh mà còn giúp được à?” Tô Tố nói bằng giọng không được vui vẻ, “Mà anh vẫn còn đang ốm,về phòng nằm nghỉ một chút đi,Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ vẫn còn đang ngủ trưa,em làm sắp xong rồi.”Cô cũng đã giặt gần xong rồi,giặt lại thêm hai lần nữa rồi cho vào máy giặt vắt là được.

“Ừ,vậy anh đi ngủ một chút.”

Tối hôm qua anh chịu khổ tắm nước lạnh tới đêm,không dễ dàng sau đó mới có thể chầm chậm lên trên**của Tô Tố ôm thân hình ấm áp thơm như ngọc càng làm khó có thể ngủ được.Anh nghe thấy tiếng cô thở đều rồi không dám làm ồn tới cô,không dám cách cô quá gần,sợ cô cảm nhận được nỗi bất an của anh,đến lúc đó lại mắng anhđuổi anh đi,vậy anh nguyên một ngày chịu khổ coi như công cốc sao.

**không thể chợp mắt,anh thật sự có chút rất buồn ngủ.

Tiêu Lăng than thở chút,quả nhiên tuổi cao rồi,trước kia khi mới có hai mươi mấy tuổi làm việc thông đêm hai ngày liên tiếp tắm nước lạnh là có thể tinh thần mình mẫn ngay,bây giờ thì hoàn toàn không thể so sánh được nữa.

Tiêu Lăng vừa chạm đầu vào gối đã ngửi thấy mùi hương thơm quen thuộc,nỗi buồn ngủ rất nhanh ập tới,chưa đến hai phút đã ngủ say rồi.

Mấy phút sau Tô Tố đi vào phòng.

Cô giặt xong quần áo lúc đổ nước bị trượt tay,toàn thân đều bị ướt hết rồi,quần áo ướt dính chặt vào người cảm giác rất khó chịu.

Cô đi vào phòng,đóng cửa phòng lại,mở cửa tủ ra lấy một bộ quần áo mặc ở nhà,sau đó nhìn Tiêu Lăng đang ngủ say ở kia mọt cái.

Nhà vệ sinh đang ướt nhẹp ở đó thay quần áo nhất định sẽ trượt ngã,phòng Tiểu Hy và bọn trẻ đều đã đóng chặt,lúc này mà qua thay quần áo cũng không tiện lắm.Dù gì Tiêu Lăng cũng đã ngủ say rồi,cô ở đây thay quần áo một chút chắc cũng không có vấn đề gì.

Chương 232

Tô Tố động tác nhẹ nhàng,cẩn thận từng chút một lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo.

Cô có chút không yên tâm,rất nhiều lần ngoái đầu lại nhìn Tiêu Lăng.Tiêu Lăng đã cởi áo véc ra,hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi đen tuyền,cúc áo có nới lỏng mở ra hai nấc,để lộ ra bộ ngực cứng cỏi rắn chắc.Tô Tố đỏ mặt,ánh mắt nhanh choang lảng đi chỗ khác.

Tô Tố chân tay cuống cuồng,Tiêu Lăng đang ngủ kia hoàn toàn không hề có bất kỳ phản ứng gì.

Chắc chắn là ngủ say rồi……

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm,để bộ quần áo sạch vắt lên trênđầu ghế,sau đó bắt đài cởi bỏ quần áo.Khi coi giặt quần áo đặc biệt mặc một chiếc áo khoác đen cài và một áo trắng sơ mi,quần cũng đã ướt gần một nửa.Động tác của cô nhẹ nhàng cởi ra.

Lực thăng bằng của Tô Tố không được tốt lắm,khi cởi quần bắt buộc phải một chân chạm đất làm trụ một chân đưa lên không,động tác này làm cô lắc lư tới mấy lần.Ở nguyên vị trí nhảy lên mấy lần mới giữ vững được cơ thể.Cô cởi quá chăm chú,hoàn toàn không để ý trên ** có người không biết từ khi nào đã hé mắt nhìn.

Khi Tô Tố vừa vào phòng Tiêu Lăng nghe thấy động tĩnh đã tỉnh rồi,chỉ là đầu óc anh vẫn có chút mơ hồ.Vốn sĩ nghĩ rằng Tô Tố đi vào để lấy đồ,lấy xong sẽ ra ngay thôi,cho nên anh nhắm mắt tiếp tục ngủ,ai biết được khi vừa mở mắt đã nhìn thấy một cảnh tượng bốc

lửa như vậy.

Lưng cô quay về phía anh,quần dài bị lột bỏ trên mặt đất,áo sơ mi của cô rất ngắn,vừa tới,quần vừa kéo ta khỏi đã để lộ ra sôi chân dài trắng thon thả.Bên ngoài cửa sổ thời tiết âm u,làm cho đôi chân của cô càng thêm sáng trắng.Cô mặc một chiếc áo lót hồng lưng quay về phía anh,anh vừa vặn nhìn thấy bờ vai đẹptrắng nõn Tiêu Lăng miệng khô khốc,ngay cả hít thở cũng thật chậm rãi,sợ Tô Tố nghe thấy.

Nhịp thở của Tiêu Lăng bắt đầu hỗn loạn,có chăn chắn nhưng cũng không thể khống chế được ngọn lửa cứ rạo rực lên.

Tô Tố cởi xong quần bắt đầu cởi đến áo,từng nút từng nút cởi bỏ cúc áo sơ mi,để quần áo bẩn xuống dưới đất.Tiêu Lăng nhìn thấy Tô Tố lưng quay về phía anh,phía sau lưng của cô rất đẹp,bờ vai gầy,sống lưng mỹ miều,ngoài ra còn có một đường tuyệt đẹp ở phía sau sườn lưng dẫn đến eo.Phần thân trên của cô mặc một bộ đồ thêu** màu đen tinh khiết, phần đai đen được gắn với lưng áo màu trắng.Sexy đến mức có thể làm cho người ta chảy máu mũi.

Tô Tố hoàn toàn không chú ý tới Tiêu Lăng đang nhìn trộm.Bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng thay bộ quần áo ướt này ra mà thôi.

Áo ngoài và quần ngoài đều đã cởi bỏ,cánh tay và đùi nhỏ vẫn còn chút vết nước vẫn chưa khô.Tô Tố từ trong thế quần áo lấy ra một chiếc khăn,từng chút từng chút lau đi vết nước ở trên thân thể.Cô sợ tạo ra tiếng động mạnh sẽ làm cho Tiêu Lăng tỉnh giấc,nên mọi động tác làm rất nhẹ nhàng.

Chuyện này khổ nhất chỉ là Tiêu Lăng,nhìn thấy nhưng lại không được làm gì cả,cái cảm giác này khó chịu thật sự rất là khó chịu.

Anh mặc dù muốn Tô Tố nhanh chóng mặc quần áo vào nhưng lại muốn cô chậm một chút,chậm hơn một chút để anh có thể được nhìn lâu hơn.Tô Tố nếu như biết được ý đồ của Tiêu Lăng khẳng định sẽ cho anh một cái tát.

Chân của cô không vững,đứng dựa vào tủ mặc quần áo.Bởi vì chân của cô vẫn còn chút nước,quần áo dính chặt vào chân,càng khó khăn để nhấc lên.

"Rách quần áo…"

Tô Tố càng cuống càng loạn.Dùng lực kéo quần lên nhưng trọng tâm không ổn định. "A- "

Cô ngã mạnh trên nền nhà,trực tiếp ngã rất xấu hổ,đau nên hét lên một tiếng,răng căn thẳng vào môi.

Lúc này Tiêu Lăng muốn trả vờ ngủ cũng khó.Động tác lớn như vậy anh không thể vờ như không biết,nói thẳng ra là không khoa học.Tiêu Lăng mở mắt,nhìn thấy Tô Tố không còn nổi chút hình tượng nào ngã sõng xoài trên nền nhà lạnh,nhanh chóng nhảy xuống **đỡ cô.

"A——anh anh anh…"

"Em làm tiếng động lớn như thế anh không tỉnh sao?."Tiêu Lăng bế cô lên,ngón tay trực tiếp chạm vào làn da mềm mịn của cô,ánh mắt nhìn thật sâu xuống,tiếc là Tô Tố hoàn toàn không chú ý. Anh đỡ Tô Tố dậy,nhìn cô quần áo xộc xệch không ngừng hít thở sâu, "Ngã có đau không?"

"Đầu gối…"Tô Tố cúi người xoa đầu gối,mặt hiện rõ vẻ đau khổ.

Tiêu Lăng đỡ Tô Tố tới **ngồi xuống,quỳ trên đất mở tay của cô

ra,anh cố gắng làm cho mình lờ đi mùi hương của làn da trần và những chỗ ít quần áo.Chú tâm nhìn vết thương của cô,đầu gối phải của cô đỏ lừ một khoảng.

Tiêu Lăng xoa xoa ấn nhẹ xuống, “Xương có đau không?.”

“Không đau,có thể chỉ là đập một chút thôi,không việc gì không việc gì.”Tô Tố cúi xuống thấp một chút nữa nhìn bộ dạng của mình.xấu hổ chỉ mong có chỗ để cho mình chui xuống,phía thân trên của cô chỉ mặc mỗi một chiếc áo lót màu đen,thân dưới chỉ mặc mỗi một chiếc **bé tí,dưới chân lại là một chiếc quần,nhưng quần lại chỉ mới mặc tới mắt cá chân,bị cô dẫm xuống dưới bàn chân, nhìn Tiêu Lăng đang toàn tâm nhìn đầu gối.Ngón tay đang đặt trên chăn,không còn để ý tới vết bầm nữa lấy chăn vội bọc chặt mình lại.

Cô xấu hổ cố thu chân của mình lại,cười khan, “Em không sao,haha,không sao.”

“Thật sự không sao?”

“Thật còn hơn cả chân châu thật.”

“Không sao là tốt rồi.”Tiêu Lăng đứng lên,ở trên cao nhìn xuống Tô Tố.Anh đem Tô Tố trên trên dưới dưới đo một chút,cái ánh mắt đó làm cho Tô Tố hận chỉ muốn có cái lỗ để chui ngay vào.Cô ôm chặt chăn,ngượng ngập đến mức nói lắp, “Anh,sao anh nhìn em như thế…”

“Anh vẫn muốn hỏi em,anh đang ngủ ngon lành sao em lại tự dưng chạy vào phòng cởi đồ …”

“Ai tự dưng chạy vào phòng cởi đồ,quần áo của em bị ướt em đang chuẩn bị thay đồ,là thật anh không tin anh có thể chạm vào quần áo

ở kia kìa,tất cả bị ướt rồi.Tiêu Lăng anh đừng có hiểu nhầm…”

Tiêu Lăng nụ cười càng sâu,ôm cánh tay cười nhìn cô, “Anh hiểu nhầm cái gì?”

Đương nhiên cô là hiểu nhầm cố ý**là anh cơ.

Nhưng những lời này có đánh chết cô cô cũng không nói ra.

Con người này rõ ràng biết cô muốn biểu đạt ya gì,nhưng vẫn cố tình coi như không hiểu,muốn cô phải tự mình nói ra.

Thật là đáng ghét.

Tô Tố lườm anh một cái.

Chỉ là mặt cô có chút đỏ gượng nhìn rất đang yêu,lườm người chỉ làm chỉ làm người ta hoàn toàn cảm thấy một chút tính sát thương cũng không có.Lườm người mắt phượng nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy có chút phong tình.

Tiêu Lăng trong phút chốc ngượng ngừng mắt lại càng sâu thẳm hơn.

“Em cần thay quần áo,anh đi ra đi.”

“Em đuổi anh ra?” Tiêu lăng không những không đi ra mà còn ngồi lại bên cạnh cô, “Không phải em gọi anh vào đây nghỉ ngơi sao?”

Anh lại một lần nữa cảm ơn thất tự chân ngôn của ông nội,gần ti tim tinh da mặt dày,da mặt đủ dày mới có thể vui như bây giờ.Anh phát hiện trêu Tô Tố như thế này rất là thú vị,nhìn cái biết cảm xấu hổ của cô bây giờ anh càng nhịn không nổi tâm trạng thoải mái.

“Em phải thay đồ.”

“Ừ,em thay đi.”

Tô Tố trong tâm phát cáu,anh không đi ra ngoài làm sao có thay được.

“haha.”

“Cười cái gì….Tiêu Lăng anh im….o...” Lời cô nói bị anh chặn đứng trong họng.Tiêu Lăng đưa tay đỡ lấy eo của cô,nhắm mắt hôn cô rất sâu.So với nụ hôn lúc buổi như chuồn chuồn chạm nước ấy hoàn toàn không giống nhau.Lần này là một nụ hôn đầy bầu không khí điên cuồng.

Tiêu Lăng cũng không muốn làm Tô Tố sợ,nhưng vừa chạm vào coi là anh không thể nào kiềm chế nổi.

Anh đối với cô rất có hứng thú,điểm này ngay từ lần đầu tiên gặp mặt cô anh đã biết rõ.Mỗi lần được chạm gần cô,cơ thể anh lại có sự biến đổi rất rõ rệt.

Nhất là trong một thời gian dài rồi chưa được chạm vào cô,phản ứng càng trở lên mãnh liệt hơn.

“…”

Tô Tố bị nụ hôn làm cho toàn thân mềm nhũn,hai người đều đang kẻ trên giường,không biết từ khi nào đã quấn vào nhau.Tiêu Lăng thở ngày càng gấp gáp,ánh mắt ngày càng đỏ rực.Anh một tay ôm chặt cô, tay kia dần dần luôn vào trong chăn,ch vào làm da mềm mịn của cô.

Trong lúc anh không kiềm chế nổi tiến càng lúc càng vào sâu hơn ….

“Cốc Cốc Cốc—.” Tiếng gọi cửa vang lên,ngay sau đó là tiếng Tiểu Thất ngờ vực hiếu kỳ hỏi, “Daddy mami hai người ở trong phòng không.” vv

Chương 233

Tiêu Lăng và Tô Tố nghe thấy tiếng gọi toàn thân cứng đờ,hai người nhưng toàn bộ mọi hành động,một trên một dưới cứng đờ nhìn đối phương.

“Daddy mami,hai người ở trong phòng không?”

Tiểu Thất không nghe thấy tiếng ai hồi đáp lại gõ cửa gọi hai tiếng.

Tô Tố như trong mộng bị gọi tỉnh,nhanh chóng trả lời,bản thân cô sợ hãi trả lời rất mềm mỏng, “Ở đây ở đây,Tiểu Thất,cái này….mami đang ngủ trưa,con đợi chút,mami ra ngay đây.”

“ồ” Tiểu thất trả lời một tiếng,lại gọi, “Thế Daddy thì sao?”

“Daddy cũng đang ngủ trưa…” Tô Tố yếu ớt trả lời.

Ngoài cửa Tiểu Thất mắt sáng lên,cô bé quay người nhìn Cảnh Thuỵ,nói nhỏ, “Anh à anh à, Daddy mimi đang ngủ trưa cùng nhau này.”

“ừ”

“Anh,sao anh phản ứng nhạt nhẽo thế”.Tiểu thất có chút thất vọng, “Daddy mami đã ngủ trưa cùng nhau rồi,có phải là nói rõ ràng mami đã tha thứ cho Daddy hay không,có phải là gia đình chúng ta sau này có thể cùng nhau chung sống hay không vậy?có phải là Daddy sẽ ở cùng với chúng ta,có đúng không hả.”

Cảnh Thuỵ kéo tay Tiểu Thất,trả lời rất lạnh lùng, “Chắc là thế.”

Thằng nhóc nhanh chóng quay người trở về phòng,Tiểu Thất không hề nhìn thấy trên miệng thằng bé đang mỉm cười.

...

Trong phòng mặt Tô Tố đỏ ửng,tay chân cuống cuồng đẩy Tiêu Lăng ra, “Anh mau đứng lên,chút nữa bọn trẻ vào phòng nhìn thấy bây giờ.”

Tiêu Lăng hít sâu,bất lực gối đầu lên vãi cô,buồn rầu nói, “Tô Tố,thêm vài lần như thế này nữa không khéo anh hỏng mất…”

Mặt Tô Tố càng thêm đỏ ửng.

Hai người họ thân thể dính chặt,cô có thể cảm nhận thấy sự biến hoá của cơ thể anh.

Mặt cô nóng tới mức có thể rán cả trứng rồi.

Sao mà lại có thể lăn vào nhau được cơ chứ,cô rõ ràng chỉ vào phòng thay đồ.Anh gối xuống vai cô, và hơi thở đang cháy ớt bên tai cô.Tai của Tô Tố đang nóng đến buồn hết cả lên,không thể chịu nổi cô dùng tay đẩy anh, “nhanh đứng lên,em phải đi phơi quần áo rồi…”

Xấu hổ,thật sự là rất xấu hổ,bọn trẻ chỉ kẻ phòng bên cạnh cách một bức tường vậy mà họ chút nữa thì bùng cháy rồi.

Tiêu Lăng buồn rầu đứng lên.

Tô Tố không dám nhìn anh,nhanh chóng thu dọn lại chỗ lộn xộn ** này,sau đó mặc nhanh quần áo xuống **.Để cho bọn trẻ không phát

hiện điểm nghĩ vấn,cô mở cửa sổ phòng,bên ngoài gió lạnh cùng với chút mưa nhỏ bị thổi ngược vào,mặt cô đang nóng cũng được tỏa nhiệt bớt rồi.Quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Lăng vẫn đang ngồi trên giường không có động tĩnh gì.Lúc này Tô Tố cuống lên, “Anh nhanh sửa lại quần áo đi,không lát nữa bọn trẻ nhìn thấy nó lại đặt câu hỏi.”

Tiêu Lăng vẫn đang hồi tưởng về cảm giác được chạm vào làn da mềm mịn đó,nghe thấy tiếng cô nhìn cô vạn phần ai oán,không thể không đứng lên sửa lại quần áo.

Tô Tố nhìn thấy anh làm xong rồi mới ra mở cửa phòng.

...

Ở nơi khác.

Mạc Oanh Oanh gần như phát điên lên.

“Không thể nào,Tiêu Lăng không thể nào nói như thế.Anh ấy không phải là nghe lời ông nội nhất hay sao,sao lại như vậy được,anh ấy thật sự nói vì Tô Tố có thể không cần qua lại với Ông nội Tiêu hay sao?”

Mạc phu nhân đau lòng ôm lấy cô, “Oanh Oanh,Tiêu Lăng chính miệng nói như vậy,mẹ thấy cậu ta thật sự để ta Tô Tố rồi,một người đàn ông tim hoàn toàn không ơn bên con,chúng ta không cần cậu ta có được không?Mẹ sẽ tìm cho người người trẻ tài tuấn khác,con nghe mẹ lần này được không?”

“Không được không được.” Mạc Oanh Oanh điên cuồng đập vào cửa.

“Oanh oanh oanh oanh,con không được như thế,vết thương trên cổ

tay của con vẫn chưa lành, vẫn đang truyền nước đấy,nhanh dừng lại.” Mạc phu nhân ôm chặt lấy Mạc Oanh Oanh,nhưng Mạc Oanh Oanh như người bị điên vậy,cứ thế đánh,Mạc phu nhân xông tới bên Mạc Đào gào lên, “Nhanh khống chế Mạc Oanh Oanh không thì vết thương của nó lại nứt ra bây giờ.”

Mạc Đào nhanh chóng ngồi xuống cạnh giường giữ cổ tay của Mạc Oanh Oanh, Mạc Oanh Oanh đấu tranh không được phút chốc khóc ầm lên, “Con không muốn như thế,bố mẹ không phải đồng ta rằng sẽ xử lý mọi chuyện êm đẹp hay sao.Các người lừa con,ông nội lừa con.”

Mạc lão đầu đừng cạnh**trầm mặc không nói nửa lời.

“Oanh Oanh,đừng trách ông nội con,ông cũng đã cố hết sức rồi.Nhưng chủ yếu vẫn còn phải dựa vào Tiêu Lăng mà,Tiêu Lăng cậu ấy hoàn toàn không nghe theo ông nội cậu ta,con xem con còn muốn ông nội phải làm sao.” Mạc Đào thở dài, “Tôi thấy ý của Tiêu Lăng là muốn phân định rõ muốn tuyệt giao với gia đình chúng ta.”

Mạc Đào cuối cùng cũng nhìn xa hơn chút,quay đầu nhìn Mạc lão đầu, “Bố,chưa đến mức cuối cùng chúng ta đừng có đối mặt với nhà họ Tiêu.”

“Bố biết.”

Đây cũng là việc mà Mạc lão đầu lo lắng,ông nghĩ chút mới nói, “Oanh oanh nếu như con muốn gia đình chúng ta vạn kiếp bất phục thì con cứ tiếp tục làm loạn đi.”

Mạc Oanh Oanh cứng đờ,bất động nhìn Mạc lão đầu,có nghiêm trọng như vậy không?

Mạc lão đầu mặc dù rất yêu thương Mạc Oanh Oanh,nhưng sự nghiệp của gia đình họ Mạc,ông ấy càng coi trọng hơn,ông cậu mày nhìn Mạc Oanh Oanh, "Ông thấy ta của Tiêu Lăng,nếu như không làm tốt,khẳng định gia đình mình đổ vỡ,Oanh Oanh con cũng hiểu việc này,Tiêu Lăng sức mạnh ngang trời,chúng ta không được gây chuyện có lỗi với anh ta,nếu không chắc chắn chỉ nắm phần thua mà thôi."

Mạc Oanh Oanh tim như bị nhấn chìm xuống đáy biển, "thế thì con chỉ còn cách bỏ cuộc hay sao?Ông nội,con khoing muốn như thế,Nhà họ Tiêu không phải là mạnh ngang trời sao.Nếu như con có thể gật vào nhà họ,thì con có thể thành bà chủ của nhà họ Tiêu rồi.Tới lúc đó nhà chúng ta sẽ gióng như nước cao thuyền giương sao…"

"Đủ rồi con im mồm đi,gia đình chúng ta không cần dựa vào nhà họ Tiêu nước cao thuyền giương." Mạc lão đầu tức giận cắt ngang lời cô ấy, "Con ở yên đấy dưỡng thương đi,đợi vết thương lành rồi ông nội sẽ sắp xếp cho con mối khác.Còn về Tiêu Lăng…con đừng nghĩ đến nữa."

Mạc Oanh Oanh không can tâm,hoàn toàn không can tâm.

Cô nắm chặt nắm đấm,trong mắt ngập tràn nỗi uất hận, "Thế còn Tô Tố thì sao,để cho con tiện nhân ấy được dễ dàng như vậy sao.Ông nội,bố,Tô Tố con tiện nhân ấy có được Tiêu Lăng không nói làm gì,nhưng anh trai con,anh trai con đều sắp bị dính tà rồi,mọi người không quan tâm sao."

Mạc lão đầu nhìn về phía Bạch Linh đang đứng,sắc mặt cô ấy choáng váng,trên miệng là nỗi khắc khổ không biết nên khóc hay cười, "Bạch Linh,con nói cho ông nội biết sự thật,lần trước Mạc Tầm kẻ bệnh viện có phải vì tranh Tô Tố với Tiêu Lăng nên mới thành ra

như vậy.”

Mạc Tầm đi công việc rồi,không phải ở trong phòng bệnh,Bạch linh thấy lão gia tử hỏi vậy trả lời cũng không được,không trả lời cũng không xong.

Trả lời rồi Mạc Tầm nếu như biết,miệng không nói nhưng trong tâm chắc chắn sẽ trách móc cô.Nhưng nếu không nói…Hình tượng ngoan ngoãn nghe lời mà có gây dựng trong mắt lão gia tử sẽ hoàn toàn không còn.

Cô nghĩ một chút,cắn chặt môi nói nhỏ, “Ông nội,Con tin Mạc Tầm chỉ là phút ma đưa đường quỷ dẫn lối mà thôi…”

Đối diện nhận định những gì lão gia tử nói.

Lão gia tử đại nộ, “Thằng chết mất nết này,lại dám giấu gia đình,giấu ta.”

Bạch Linh cúi đầu không nói gì.

“Không được,nhất định không được như thế này nữa.”

“Ông nội,thế thì ông nhanh nhanh tìm cách đối phó với Tô Tố đi,Cô ta chính là một con yêu tinh.”

Mạc lão đầu giận giữ nhìn cô ta, “Con nghĩ ta không muốn sao,Tiêu Lăng đã nói nhưng lời rất hận rồi,gia đình ta ai dám động vào Tô Tố anh ta sẽ cho gia đình nhà ta tan nát.”

Mạc Oanh Oanh ngớ người.

“Thế,thế bây giờ làm thế nào?”

Lão đầu tử nhìn Bạch Linh,nghĩ nghĩ tới việc phát sinh hiện tại.Giọng trầm xuống, “Đính hôn để Mạc Tầm ngay lập tức đính hôn với Bạch Linh,để cho nó không còn tơ tưởng linh tinh nữa.”

Mắt Bạch Linh ngạc nhiên sáng bừng lên.

Chương 234

Ngày 28 tháng 8.

Đạo diễn Trịnh Đông chọn ngày.

Hôm này là ngày bắt đầu quay chính thức của <<Nhất Tiếu Nại Hà>>, trước buổi tối ngày hôm đó Tô Tố nhận được một cuộc gọi điện thoại của đạo diễn Trịnh Đông, bởi vì <<Nhất Tiếu Nại Hà>> đã ký hợp đồng về việc phát sóng với đài Mango và trên hợp đồng nói rằng <<Nhất Tiếu Nại Hà>> được phát sóng hàng tuần như một chương trình trên đài của họ. Thứ 7 hàng tuần phát sóng một tập, chủ nhật phát sóng một tập. Và bộ phim này gan dạ chọn hình thức song song vừa quay vừa phát, điều này có nghĩa là đoàn phim của họ phải đảm bảo ít nhất hai tập mỗi tuần. Thành thật mà nói, thời gian vẫn còn tương đối gấp gáp.

Cô ta là nữ vai chính, vai diễn gánh nặng hơn, cho nên đạo diễn Trịnh Đông gọi điện thoại cho cô ấy để cô ấy đóng gói hành lý và trực tiếp vào đoàn phim ngủ.

Tô Tố bắt xe đến học viện điện ảnh, trên đường đi không thể nhịn cười.

Tối hôm qua đạo diễn Trịnh Đông gọi điện thoại đến, khuôn mặt Tiêu Lăng lúc đó được gọi là tối tăm, tối đến như trời sắp mưa.

Nhưng mà Tô Tố cảm thấy vậy khá tốt, đúng lúc cho hai người họ một chút thời gian bình tĩnh lại, cũng đúng lúc cho cô ấy chút thời gian để làm lành Tiêu Lăng.

Cô chạm vào vết sẹo trên trán, sự khó chịu trong lòng cô ta vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

……..

Lúc 7 giờ sáng Tố Tố đã xách chiếc vali vào học viện điện ảnh, vào lúc này một số học sinh đã bắt đầu vào khoá học, còn một số chưa bắt đầu khoá học cũng đã sắp bắt đầu rồi. Cho nên hầu hết các sinh viên đều vào trong trường rồi.

<<Nhất Tiếu Nại Hà>> đoàn làm phim thuê một toà nửa mới không mấy cũ của học viện điện ảnh. Trường học của họ đúng lúc đã xây một toà nhà mới, các sinh viên đều chuyển qua bên đó rồi, thế nên toà này đã được đạo diễn Trịnh Đông thuê rồi. Toà nhà trường độc lập này gần đó có một toà ký túc xá, khoảng cách rất gần và quan trọng hơn là nó chỉ nằm trong một bức tường thành, hoàn cảnh như vậy đối với những sinh viên tò mò là rất hợp.

Khi Tô Tố đến, toà ký túc xá và toà nhát mới đã bị cô lập lại rồi, nhưng mà Tô Tố trong thời gian này ở trên tin tức đã nổi tiếng, các nhân viên đều quen biết cho nên lập tức nói với cô ta.

“Cô Tô, đạo diễn Trịnh Đông nói khi nào cô đến thì cô đi gặp anh ta một lát, đạo diễn là nhân viên công tác đang ở toà ký túc xá bày trí.”

“Được rồi.” Tô Tố mỉm cười, “Cảm ơn.”

Tô Tố xuống toà ký túc xá với sự hướng dẫn của nhân viên, sàn nhà bày bừa lộn xộn, cảnh quay đầu tiên diễn ra ở trong toà nhà ký túc xá do đó đạo diễn Trịnh Đông và nhân viên công tác của đoàn làm phim đang làm bước chuẩn bị cuối cùng.

Thực ra tối hôm qua ký túc xá đã chuẩn bị xong rồi, bởi vì nó là một bộ phim truyền hình, muốn đuổi theo một bối vẻ đẹp của bối cảnh cho nên căn phòng bố trí rất đẹp. Bởi vì bốn cô gái trong ký túc xá đều là chuyên ngành máy tính nên trong đầu mỗi người đều có một chiếc máy tính.

Nhân viên công tác trong phòng ra ra vào vào, không chút náo nhiệt.

“Không đúng không đúng, còn thiếu một cái gì đó, gọi người làm rối tung căn phòng một chút, gọn gàn quá một chút mạnh mẽ phong phú cũng không có.

“Vâng thưa đạo diễn.”

“Thông báo các diễn viên chưa, 9 giờ chính thức quay, đoàn phim của tôi không cho phép bất kỳ diễn viên nào trễ.”

“Đã thông báo rồi.”

……….

Trong tầng lầu ký túc xá một đám bận rộn.

Tô Tố cẩn thận tránh dây điện của máy móc trong phòng và đi đến bên cạnh Trịnh Đông, “đạo diễn, em đến rồi.”

Trịnh Đông cứ tưởng là ai đang kêu anh ta, ban đầu là một gương mặt nghiêm túc, vừa quay sang nhìn thấy Tô Tố thì dịu hẳn đi, “là Tô Tố à, mới chỉ…..” anh ta nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, “Mới 7 giờ rưỡi thôi tại sao lại đến rồi, các nhu yếu phẩm hằng ngày của cô đã mang theo hết chưa? Tại sao chỉ có một chiếc hộp nhỏ này thôi, qua đây qua đây, đúng lúc tôi tìm cô có chút việc, đến đây với tôi một lúc.” Anh ta quay đầu nhìn nhân viên công tác và hét thật to, “Các cô cậu

tiếp tục làm việc đi."

"Dạ vân thưa đạo diễn."

Đi ra khỏi lầu ký túc xá, Trịnh Đông ga lăng cầm chiếc va li từ trên tay Tô Tố.

"Không cần không cần, em tự xách được rồi, nó cũng không nặng lắm."

Chuyện đùa, ai dám để đạo diễn xách va li của cô ta chứ.

Trịnh Đông cũng không nhất quyết, đưa Tô Tố xuống tầng dưới, một lầu của ký túc xá có 6 căn phòng, phòng để để quay phim ở lầu 4, Trịnh Đông đưa Tô Tố đến một phòng của tầng 3. Lầu 3 không có nhiều nhân viên công tác, tương đối yên tĩnh hơn tầng 4, đạo diễn Trịnh Đông đẩy ra cánh cửa của một căn phòng và ra hiệu cho Tô Tố vào.

"Đạo diễn?"

"Tô Tố, đây là căn phòng mà cô ở lại trong quá trình quay phim, có thể nó hơi đơn giản một chút, cô dọn dẹp đồ đạc một chút sau đó 9 giờ bắt đầu quay phim rồi."

Tô Tố giật mình.

Trước hết, cô không nghĩ rằng đạo diễn tìm cô là vì đưa cô đến căn phòng cô ta ở, điều vô cùng nhỏ nhặt này chỉ cần tìm một trợ lý là có thể đưa cô ta đến đây rồi.

Tiếp theo là sự ngạc nhiên về căn phòng này, căn phòng này cũng được xem là tồi tàn, mặc dù chỉ chỉnh sửa đơn giản nhưng mà căn

phòng rất rộng rãi, phòng ký túc xá bình thường có 4 tấm giường nhưng phòng này chỉ có 2 tấm giường. Các mặt hàng gia dụng đều rất đầy đủ, Tô Tố đi một vòng và bất ngờ, phát ra hiện ra thậm chí máy giặt, máy lạnh và tủ lạnh đều có và có một phòng tắm nho nhỏ. Mặc dù có chút nhỏ nhưng máy thông gió rất tốt, điều quan trọng nhất là có nước nóng. Ở trong đoàn phim có thể có được môi trường sống như vậy thì đã rất tốt rồi.

Sự ngạc nhiên trên khuôn mặt Tô Tố không thể nguỵ trang.

Cô ta nghĩ rằng ở trong đoàn phim thì tuỳ tiện tìm một căn phòng ở là được nhưng căn phòng này có thể so sánh với khách sạn rồi.

Trong lòng Tô Tố cảm thấy ấm áp, cô ta gây rất nhiều ảnh hưởng xấu đến đoàn phim, Trịnh Đông sử dụng cô ta đã là rất tốt rồi, mà thậm chí còn đối xử cô ta tốt như vậy, "Đạo diễn, làm phiền anh rồi…."

Trịnh Đông loé lên một ánh nhìn ngạc nhiên.

Nhìn dáng vẻ Tô Tố, hình như hoàn toàn không biết rằng căn phòng này là ai đó đặc biệt sắp xếp cho cô ấy.

Anh ta ngập ngừng hỏi, "Tô Tố, cô có biết nhà đầu tư của vở kịch này không?"

Tô Tố ngơ ngác, trả lời ngẫu nhiên, "người đầu tư? Ai?"

Trịnh Đông nhình khuôn mặt cô ấy hoang mang, không hỏi nữa và mỉm cười nói, "Không có gì, cô đến sớm rồi, các diễn viên khác còn chưa đến, cô dọn dẹp đồ đạc một chút sau đó làm quen với kịch bản một chút. Thời gian quay tiếp theo có thể khó khăn hơn, nên chuẩn bị tinh thần. Đây là chìa khoá phòng, cô cầm lấy."

“Vâng, cám ơn đạo diễn.”

Trịnh Đông rời khỏi phòng liền thấy bên ngoài phòng là Mộ Bạch dựa vào tường nhìn anh ấy. Thấy anh ấy bước ra và vẫy tay kêu anh, Trịnh Đông mau chóng qua đây.

Đúng vậy, ở kế bên Tô Tố chính là Mộ Bạch.

Đây là đoàn làm phim nên không chú ý về việc phân ký túc xá nam nữ, tất cả đều sống cùng một lầu của toà ký túc xá, phòng của Tô Tố được sắp xếp bởi Mộ Bạch.

“Mộ Bạch, Tô Tố hình như cô ta không hề biết là cậu….”

Mộ Bạch mỉm cười, “Tôi biết, tôi hi vọng đạo diễn cũng đừng nói với cô ta về chuyện này, hãy đối xử với cô ấy như một nữ diễn viên bình thường là được.”

Nếu không thì với sự thông minh của Tô Tố, chắc chắn có thể đoán được điều gì đó vô lý.

Đạo diễn cảm thấy nhẹ nhõm, “Như vậy là tốt rồi.”

Điều mà một người đạo diễn sợ là phía sau nữ diễn viên có người quyền lực giúp đỡ, bất kể làm việc gì đều phải quan tâm đến, bản thân sợ rằng có một chút đối đãi không tốt đặc biệt là có liên quan đến người đầu tư. Vấn đề này trong vòng này có không ít. Những nữ diễn viên chính biết họ có quyền lực thì tự ý thay đổi kịch bản và đổi cảnh. Ban đầu anh ta đoán rằng Tô Tố là……người gì đó của Mộ Bạch, đặc biệt đối đãi với cô ta, nhưng không ngờ rằng Tô Tố thực sự hoàn toàn không nhận ra Mộ Bạch.

Nhưng mà như vậy tốt nhất rồi, họ có thể làm việc với sự an tâm.

Chương 235

9 giờ sáng.

Tất cả mọi người đã đến nơi, chính thức bắt đầu quay.

Tô Tố trang điểm đơn giản, mặc một bộ đồ đơn giản của đoàn phim ngồi bên cạnh bàn làm việc, trước mặt cô ta là từng chiếc máy tính bàn, trên máy tính nhấp nháy một màn hình trò chơi, trong màn hình trò chơi có một cô gái áo đỏ cầm lấy con dao lớn giết bốn phía.

Đúng vậy, bộ phim <<Nhất Tiếu Nại Hà>> này mục đầu tiên chính là bắt đầu từ trò chơi, Tô Tố vì muốn học chơi game còn đặc biệt yêu cầu con trai mình dạy chơi game, nhưng mà....cô ta không phải là thiên tài, không thể làm được như Thẩm Nhất Tiếu trong kịch bản, trong kịch bản Thẩm Nhất Tiếu là một sinh viên xuất sắc về ngành máy tính, đặc biệt là đối với trò chơi <<Mộng du Giang Hồ>>, các động tác này được gọi là một kỹ năng, tốc độ tay trên bàn phím phải nhanh như bay.

Tô Tố rõ ràng không thể, do đó máy quay chỉ quay phía trên cơ thể của cô ta, hình ảnh ngón tay trên bàn phím sau đó sẽ tìm người thay thế để thay cho cô ấy hoàn thành.

Cũng là do không phải bản thân cô ta hoàn thành cho nên phải đặc biệt kiểm tra diễn xuất của cô ta, cho dù là hành động hay biểu cảm, nhất định phải biểu hiện không có một chút lỗi, không thôi thì đến lúc phát lên sóng truyền hình sau đó quần chúng có thể thấy rằng cô ấy và cử động tay trên bàn phím không khớp hoặc đại loại thế.

Máy tính đột nhiên “tít tít tít” kêu lên một lúc.

Đây là lời nhắc nhở riêng của game, chỉ có những người được kết bạn mới có thể gửi tin nhắn cho cô ấy.

Người gửi tin nhắn là chồng trong game của cô ấy, không nói nhiều, “Nhất Tiếu, chúng ta ly hôn đi.”

Thẩm Nhất Tiếu ở trong game tên là Vi Vi Nhất Tiếu, với người chồng của cô ấy hoàn toàn là vì muốn cùng đánh quái vật nên mới kết hôn, nhưng khi nhìn thấy đối phương nói ra câu này, cô cũng cảm thấy choáng váng. “Tại sao chứ?”

Tít tít tít

Một tin nhắn khác gửi đến, “Xin lỗi, cô đừng hỏi nguyên nhân, tôi cho cô một bộ trang bị cao cấp coi như là bồi thường.”

Thẩm Nhất Tiếu ngồi trước máy tính bối rối, “Còn có cả tiền cấp dưỡng?”

Cô ta nhanh chóng gõ, “Không cần đâu.”

Trong trò chơi có một vị trí đặc biệt khi ly dị được gọi là đảo quên tình, khi đến đảo quên tình hai người phải uống nước quên tình, hệ thống tự động lập tức tuyên bố, “Vi Vi Nhất Tiếu” và “Nhất Thiên Chân Thuỷ” tình cảm vỡ tan, tuyên bố ly dị. Kể từ đây nam, nữ không liên quan đến nhau.

Sau khi ly hôn, người phụ nữ áo đỏ, Thẩm Nhất Tiếu cầm chiếc đao lớn từ từ rời đi không sự tiếc nuối.

Kết quả là ngay hôm đó nhận được một tin nhắn riêng, nói rằng

chồng trước đó của cô ta cùng với một người phụ nữ xinh đẹp khác trong game tên là Lãnh Vũ Yêu Yêu kết hôn.

Thẩm Nhất Tiếu đã chán nản.

“Chồng cũ” vừa chuyển mắt đã quay sang kết hôn với người phụ nữ khác, cũng khiến cho người ta cảm thấy chán nản, Thẩm Nhất Tiếu đập đầu vào bàn, nhìn vào màn hình hét lớn, “Không thể như vậy được, đây là vì ngoại hình mà đánh giá một con người sao.”

“Ây da----” giọng nói vừa giảm xuống thì đã bị mấy cái gối đập vào đầu.

“Thẩm Nhất Tiếu, mày đủ rồi đó, một cô gái với một vẻ đẹp thật sự như mày còn dám nói điều này, vậy chúng ta không phải không muốn sống rồi”

Tại thời điểm này ống kính kéo gần, lộ ra Thẩm Nhất Tiếu toàn bộ diện mạo, cô ta mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, thân dưới mặc một chiếc váy đơn giản. Áo sơ mi trắng người khác mặc lên sẽ chỉ làm cho mọi người cảm thấy đơn thuần sạch sẽ, nhưng nếu ở trên cơ thể của Thẩm Nhất Tiếu thì áo sơ mi màu trắng đơn giản lại trở nên quyến rũ. Đôi lông mày quyến rũ, đôi mắt thu hút người, đôi môi đỏ tươi, thân hình nóng bỏng, đây chắc chắn là một yêu tinh.

“Yêu tinh à yêu tinh.” Ngô Viên bạn cùng phòng, một thân hình tròn trịa, với khuôn mặt hâm mộ và ghẹn tị.

“Tôi cũng đâu muốn như vậy.” Thẩm Nhất Tiếu chán nản lại một lần nữa dùng đầu đập vào bàn.

…….

“Cắt”

Đạo diễn Trịnh Đông với khuôn mặt hài lòng, phấn khích và hét lên dừng lại, “Cảnh quay đầu kết thúc”

Trước đó anh nhìn thấy ảnh của Tô Tố đã cảm thấy Tô Tố rất hợp với vai diễn này, nhưng cũng chuẩn bị trước tâm lý rằng Tô Tố chỉ là một bình hoa, không ngờ rằng diễn xuất của cô ta tốt như vậy, các chuyện động tự nhiên mượt mà, Thẩm Nhất Tiếu trong vở kịch, mọi cảm xúc nhỏ đều được cô ta diễn một cách sinh động. Đây là chắn là một diễn viên thiên tài.

Cả một buổi sáng, vai diễn của Tô Tố đều một lần thông qua, ngay cả khi có một số vấn đề trong bối cảnh, vấn đề cũng toàn bộ xảy ra ở bạn diễn ở của cô ấy.

Đạo diễn Trịnh Đông vui mừng đến không khép miệng lại được.

Anh ta ban đầu còn suy nghĩ rằng đều là người mới, mặc dù đều là tốt nghiệp học viện điện ảnh có thể kinh nghiệm còn thiếu sót, quay phim chắc chắn có chút khó. Khi kí hợp đồng với đài Mango trong lòng khá lo lắng như đánh trống, nếu như diễn viên luôn gặp vấn đề cộng thêm những vấn đề về sau, họ nghĩ một tuần xuất ra hai tập khá nguy hiểm.

Nhưng anh ta thấy màn trình diễn của một số diễn viên, đặc biệt là tô Tố. Tô Tố là một diễn viên rất hợp tác mạnh mẽ, tại vì cô ta diễn xuất tốt cho nên những người bạn diễn cũng bị nhiễm bởi cảm xúc của cô ta, tự nhiên hơn biểu hiện bình rất nhiều. Nếu như không xảy ra tai nạn thì bộ phim của anh ta có thể trong hai tháng là sẽ hoàn thành toàn bộ.

Điều này có thể làm giảm một phần đáng kể trong chi tiêu.

……

Tô Tố nhìn vào kịch bản, hai tập đầu tiên của bộ phim đều nói về trò chơi và mối quan hệ của Thẩm Nhất Tiêu với bạn cùng phòng của cô ấy.

Bạn cùng phòng của vai diễn Thẩm Nhất Tiếu này tổng cộng có 3 cô gái, nhưng trước mắt Tô Tố chỉ thấy được hai người. Hai cô gái này đều là cùng chung học viện điện ảnh ra, đều có điểm đặc biệt, ví dụ vai diễn với một cô gái khuôn mặt vuông vuông thẳng thẳng với một cô gái với vai diễn Ngô Viên, một thân hình tròn trịa công thêm phần dễ thương trên khuôn mặt cũng khiến cho người khác có ấn tượng không kém.

Tô Tố không thấy được người bạn cùng phòng còn lại của vai diễn Thẩm Nhất Tiếu.

Nhưng mà….cô ta xem kịch bản, theo như trong kịch bản cô gái còn lại đáng lẽ phải xuất hiện rồi, trên kịch bản rõ ràng có phần diễn của cô ấy mặc dù rất ít.

Tô Tố nhìn thấy thần thái của mọi người rất tự nhiên nên không hỏi thêm câu nào.

Thời gian ăn trưa của đoàn làm phim ngàn lần vẫn là cơm hộp.

Thời gian ăn cơm là 11 giờ trưa, vì buổi quay sáng rất trôi chảy, đạo diễn Trịnh Đông vẫy tay, “Nghỉ trưa 2 tiếng đồng hồ, 1 giờ chiều tiếp tục quay phim.”

“Âu de”

Toàn bộ đoàn phim hét lên đạo diễn thật anh minh.

Tô Tố che miệng cười, cầm lấy hộp cơm chuẩn bị về phòng, đúng lúc tận dụng thời gian ăn trưa để gọi video với con mình và cũng nói với Tiêu Lăng về tình hình của đoàn làm phim. Hôm qua Tiêu Lăng nói cô ấy rồi, sau khi cô ấy vào đoàn phim thì anh ta đưa hai đứa con đến sống cùng anh ta một thời gian như vậy cũng có người chăm sóc cho chúng nó. Tô Tố không do dự mà đồng ý rồi.

Cô ta không bên cạnh con mình, có người ở bên cạnh cùng chúng nó như vậy cũng khá tốt.

Tô Tố ngồi ở bàn làm việc trong phòng và mở cơm hộp ra.

“Ây----”

Cô ấy nhìn vào hộp cơm đã rất ngạc nhiên, có tận năm món ăn, hai món mặn ba món rau, còn có cả một hộp súp nhỏ, ai nhè trọng lượng nặng như vậy.

Tô Tố nhìn vào hộp cơm một cách ngớ ngẩn, hét lên, “không phải nói là phim truyền hình với vốn điều lệ nhỏ sao, tại sao hộp cơm lại tốt như thế?”

Mọi người xếp hàng nhận cơm hộp, tất cả mọi người đều giốngnhau.

Diễn viên trong đoàn phim kể cả nhân viên công tác rất nhiều người, nội hộp cơm thôi đã là chi phí rất lớn. Trước đó cô ta ở đoàn phim <<Ngạo Vân Truyện>> với một khoản đầu tư lớn và là bộ phim truyền hình lớn nhưng cơm hộp không bao giờ tốt đến như vậy.

Tô Tố mệt cả buổi sáng, ăn hết cả một hộp cơm to đầy.

Vừa mới dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị nằm lên và trò chuyện với hai đứa con một chút, bên ngoài phòng đột nhiên có tiếng bước chân, sau đó là tiếng gõ cửa.

Lúc này ai đến tìm cô ta?

Tô Tố mang đôi dép đi ra ngoài cửa hỏi, “Ai đó?”

“Là tôi, mở cửa.”

Chương 236

Giọng nói này….

Tô Tố mở to mắt, “Xoạc” một cái kéo cửa ra, nhìn thấy người ở ngoài cửa, người cô ta run rẩy, gần như nghĩ bản thân mình đang nằm mơ, miệng di chuyển, cả buổi trời không nói ra lời nào.

Chị Hân…

Cô ta lặng lẽ kêu cái tên quen thuộc này trong trái tim mình, đây là tên chuyên gọi của cô ta đối với Trương Hân.

Ở thời điểm này Trương Hân ngoài cửa cũng nhìn thấy Tô Tố, hôm nay cô ta mắc một chiếc áo sọc trắng đen, thân dưới một chiếc quần dài màu đen, dưới chân đạp lên một đôi giày da màu trắng. Ngay cả khi cô ấy không mang giày cao gót, thân hình cô ấy vẫn rất cao ráo, trên mắt vẫn một cặp kính răm lớn.

Kể từ khi cô ấy nổi tiếng, kính răm rất hiếm khi rời khỏi người cô ấy.

Trương Hân nhìn thấy Tô Tố cũng cảm thấy choáng váng, đối với cô gái đã gặp qua một lần ở cơ quan thám tử, trong lòng cô ta có cảm giác tốt, “Là cô à.”

Trương Hân cởi kính răm ra, nghiêng người hỏi, “Tôi có thể vào được không?”

Tô Tố phát hiện ra rằng trên tay của Trương Hân mang theo một chiếc vali nhỏ, cô ta liền cảm thấy sai trái, “Cô, cô đây là?”

“Quay phim đó.” Trương Hân nhún vai, xách chiếc vali né người đi vào phòng, mặc dù đã là ngôi sao nổi tiếng trong 7 năm, nhưng mà Trương Hân vẫn duy trì phong cách đơn giản, đối với ký túc xá tồi tàn này cô ta cũng không có cảm giác khó chịu. Hai chiếc giường trong phòng đã được dọn dẹp xong, một trong hai chiếc đó có để một số vật dụng cá nhân, cái còn lại trống trơn. Trương Hân ném chiếc túi trên cánh tay của mình lên chiếc giường trống không, ngồi xuống với cái mông của mình, “Phù…mệt chết được.”

Thoạt nhìn sang thấy Tô Tố bước đi theo sau, với ánh mắt đầy sự khó hiểu, nhịn không được liền cười, “Hôm trước ở trụ sở thám tử cô nhìn thấy tôi không phải khá nghiêm túc sao, hôm nay bị sao rồi?”

“À, không, không có gì.” Tô Tố nhanh chóng cuối mắt xuống rồi ngồi lên chiếc giường của mình.

Chỉ là đôi mắt không thể nhịn được nhìn sang mặt Trương Hân,

Đây là thói quen từ nhỏ đến giờ, lúc trước cô đặc biệt thích bám lấy Trương Hân bất kể có chuyện gì, miễn là Trương Hân ở bên cạnh cô ta thì cô ta từng bước từng bước đi theo, cũng giống như cái đuôi nhỏ của cô ấy.

Lúc cô ấy nhìn lén thực sự quá rõ ràng, Trương Hân muốn không phát hiện cũng khó.

Cô ta từ trên giường đứng lên, đưa tay về phía Tô Tố và chính thức giới thiệu bản thân, “Xin chào, tôi là Trương Hân”

Tô Tố cũng nhanh chóng đứng dậy, bắt lấy tay cô ta, “Tôi, tôi tên Tô Tố” cô ta nói xong liền có cảm giác trên tay có một sức mạnh thắt chặt lại, tiếp theo là một câu hỏi mất kiểm soát của Trương Hân, “Cô

nói, cô tên gì?"

"Tôi tên Tô Tố, Tô của Tô Thức, Tố của Phu Tố."

Tô của Tô Thức, Tố của Tố Phu.

Tô Tố

Tố Tố?

"Đây là tên thật hay tên nghệ danh?"

Tô Tố hít một hơi thật sâu ngước nhìn với đôi mắt đơn thuần nhìn vào cô ấy, "Tên thật, tên thật tôi tên Tô Tố."

Tô Tố nhìn sâu vào diện mạo của cô ta, trong mắt không che giấu được sự thất vọng.

Chỉ là cùng tên thôi, diện mạo hoàn toàn không giống.

Cô ta buông tay ra, tự cười một mình, "Xin lỗi, tôi mất kiểm soát, cô, khiến tôi nghĩ đến một người đã khuất…."

Tô Tố nhìn thấy nỗi buồn trong mắt cô ta, không nghĩ đến hậu quả về sau thôi thì nhận đại đi, nhưng mà nghĩ đến hậu quả….nếu như nhận ra nhau rồi, nói ra những điều khoa học viễn tưởng thì cô ấy có tin không. Nếu như tin điều đó, thì cô ấy chắc chắn phải nói với Trương Hân những điều xảy ra trước cái chết đó. Trương Hân nếu như biết được mọi thứ, nhất định sẽ tuyệt vọng đến gặp Mạc Tầm và Bạch Linh làm ra chuyện.

Cô ta tuyệt đối không được để chuyện này xảy ra.

Cô ấy hạ mắt xuống và chuyển đổi chủ đề, “Cái đó….cô nói cô đến quay phim, là <<Nhất Tiếu Nại Hà>> đúng không?”

“Đúng vậy.” Trương Hân nháy mắt đã trở lại bình rồi, toàn thân cô ngã lên giường, tựa đầu vào gối lười biếng và nói, “Tôi là khách mời cùng phòng của cô.”

Tô Tố gật đầu bày tỏ sự hiểu biết.

Giống như bộ phim truyền hình <<Nhất Tiếu Nại Hà>> này, tất cả đều là những người mới đến. Để đảm bảo cho việc xếp hạng, đặc biệt mời một số diễn viên nổi tiếng xuất hiện trong phim là điều mà có thể hiểu.

Giống như thời cổ xưa đã có cái tên khách mời này.

Trương Hân nói tiếp, “Nhưng mà vai diễn của tôi không nhiều, có lẽ chỉ cần thời gian vài ngày, vài ngày này tôi ở với cô.”

Tô Tố vừa ngạc nhiên vừa hạnh phúc.

Rất vui mừng khi có thể ở bên cô ấy vài ngày, nhưng…cô ta với Trương Hân sống từ nhỏ đến lớn, mọi biểu hiện mọi cử động, mọi biểu cảm, mọi thói quen, sống đều rất rõ. Vì vậy tiếp xúc gần gũi mà còn phải một vài ngày, cô ta sợ rằng sẽ bị bại lộ.

Đây cũng là lí do khiến cô ta từ lúc hồi sinh sau đó giảm thiểu việc tiếp xúc với Trương Hân và Trương Việt.

…..

Đồng thời, sau tin tức đảo ngược bùng nổ của Tô Tố đã qua thì một làn sóng mới trong thành phố bùng nổ trong vùng kinh tế.

Đại thiếu gia trong gia đình họ Mạc sắp đính hôn rồi.

Tin tức nhanh chóng được phát tán, cũng nhanh chóng được người dân biết đến.

Mạc Tầm cũng là người biết tin tức này cuối cùng.

Mạc gia Trang Nguyên.

Mạc Tầm sau khi nhận được tin thì vội vã trở về nhà, tất cả mọi người đều ở nhà, anh ta nhìn thấy sau đó lập tức ném tờ báo từ trong tay ra, "Chuyện gì đã xảy ra, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, con là người đính hôn kết quả con lại là người biết tin tức này cuối cùng, ai có thể cho con lời giải thích."

Mạc Tầm muốn nổi điên.

Hôm nay đi làm thì anh ta nhận vô duyên vô cớ nhận được vài cuộc gọi chúc phúc, anh ta bắt điện thoại mà bắt đến thẩn thờ.

Sau đó đi hỏi thì anh ta mới biết rằng việc đính hôn của anh ta đã được giới truyền thông biết và các tờ báo đã được xuất bản. Anh gọi hỏi toà báo và giới truyền thông, quả nhiên họ nói rằng tin tức là do ông nội phát ra.

Anh ta liền không nghĩ đến việc làm và lái xe về nhà.

"Ông nội, chuyện này là như thế nào, ông có thể cho con lời giải thích được không??"

Mạc Đào nhìn một lúc vào Bạch Linh đứng ngay trong góc ấm ức đến muốn khóc, ông cau mày nhìn Mạc Tầm, "Con đây là thái độ gì,

nói chuyện rõ ràng."

Mạc phu nhân cũng bối rối nhìn Mạc Tầm đang giận dữ, lạ lùng và hỏi, "Không phải con luôn muốn đính hôn cùng Bạch Linh sao, bây giờ ông nội con đã mở miệng rồi, tại sao con vẫn không vui lòng?" Chẳng lẽ thực sự giống như những lời Oanh Oanh nói, bị Tô Tố con hồ ly tinh cuốn hút rồi sao.

Mạc Tầm nắm chặt nắm đấm của mình, cơn giận của anh ta vẫn không giảm.

Trước đó với Bạch Linh việc đính hôn thậm chí kết hôn là điều anh muốn làm nhất, nhưng gia đình liên tục phản đối trong 7 năm, bởi vì trong 7 năm qua anh ta luôn kiên trì. Vả lại tình cảm với Bạch Linh vẫn vậy, cho nên gia đình mới buộc phải chấp nhận sự tồn tại của Bạch Linh, mặc dù lúc trước cho phép họ đính họ.

Bây giờ, gia đình không dễ dàng đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng anh ta phát hiện rằng anh ta không hề vui vẻ chút nào.

Bây giờ trong đầu anh toàn bộ chứa hình bóng của Tô Tố, anh ta cũng không biết liệu bản thân có thực sự phạm lỗi hay không, rõ ràng Tô Tố nói anh ta thậm chí còn không tốt bằng đống phân, nhưng anh ta vẫn nghĩ về cô ấy trong tim mình.

Mạc Tầm bản thân còn xem thường mình.

Nhưng mà…..anh ta không thể nói dối trái tim mình, anh ta không thể quên Tô Tố. Anh ấy biết chắc chắn rằng, anh ấy đã yêu Tô Tố, và… nhất định phải có cô ấy.

Chương 237

Nhưng tình huống bây giờ là,Tô Tố đã rất ghét hắn rồi, nếu như hắn đính hôn rồi tiếp tục bám lấy hắn, cô nhất định càng thêm khinh bỉ hắn

Cho nên hắn hiện giờ không hề muốn đính hôn

“ ông nội, hiện giờ cháu vẫn chưa muốn đính hôn......”

Chưa muốn đính hôn

Mũi Bạch Linh chua chua, liền rơi nước mắt, cô che miệng lại, cố gắng không để cho mình khóc ra thành tiếng.

Cô còn tưởng rằng bất kể như thế nào, đính hôn là chuyện cô và Mạc Tầm mong đợi nhất. Tựa như trước kia, anh đối cũng đã động lòng với ả Tô Tố trước kia sao, thế nhưng vì nàng cũng vẫn tổn hại đến tính mạng của Tô Tố kia, cô cứ cho rằng lần này cũng thế, mặc dù Mạc Tầm động lòng với Tô Tố, nhưng người quan trọng nhất trong lòng anh chắc chắn là cô.

Thế nhưng......

Nghi thức đính hôn mà họ mong đợi suốt bảy năm, bọn họ không dễ gì qua được sự phản đối của cả nhà Mạc gia, bây giờ cuối cùng sắp đính hôn rồi, anh lại nói anh không muốn đính hôn.

Địa vị của Tô Tố trong lòng anh đã quan trọng đến mức này sao.

Bạch linh cắn lấy bờ môi trắng bệch, đau lòng nói không ra lời.

Mạc Tầm thế mà không có chú ý tới bộ dạng vô cùng đau khổ của Bạch Linh, hắn nhìn Mạc lão gia, giải thích nói, “ Ông nội, hiện giờ cháu còn trẻ, hơn nữa còn đang gây dựng sự nghiệp, cháu hiện giờ còn chưa muốn đính......”

“ Đủ rồi ” ông Mạc cuối cùng nghe không vô nữa, ông ta đập bàn một cái, nghiêm nghị nói, “ Ta thấy cháu đúng là bị người phụ nữ tên Tô Tố kia làm cho mờ mắt rồi ta cho cháu biết, nó là người phụ nữ của Tiêu Lăng, cháu đừng làm càn”

Mạc Tầm hít một hơi thật sâu

Ai nói Tô Tố là người phụ nữ củaTiêu Lăng

Cô không phải

“ Dù sao hắn hiện giờ không muốn đính hôn”

“ Không do cháu quyết định, tin đính hôn đã truyền ra ngoài, cháu không có quyền đổi ý Mạc Tầm, ta nhất định phải nói cho cháu biết, con tim nên chết hãy sớm bóp chết cho ta, lần này để cháu đính hôn chính là vì muốn cháu về sau có thể kiềm chế lại tính phóng đãng của cháu ngoan ngoãn sống với Tiểu Linh, cháu còn dám gây ra chuyện gì nữa, sau này ta cũng không nhận đứa cháu này nữa.”

Mạc Đào cũng tỏ thái độ, Mạc Tầm, lần này ba ủng hộ cách làm của ông nội con, con luôn miệng nói phải gây dựng sự nghiệp, nhưng đính hôn cũng không có nghĩa là con không thể gây dựng sự nghiệp, con về sau nên sống cho đàng hoàng, đừng nghĩ đến những cái có với không có, ba thấy Tiểu Linh rất tốt, vả lại trong thành phố a có ai không biết Tiểu Linh là người phụ nữ của con, báo chí đều đăng tin

đính hôn, lúc này con đột nhiên không đính hôn nữa, con kêu những người kia nghĩ sao về Tiểu Linh đây”

Mạc Tầm trầm mặc không nói.

Vừa rồi đọc báo cả người anh ù lì, trong đầu chỉ nghĩ đến tuyệt đối không thể đính hôn, lại không để ý đến những chuyện này.

Hắn quay người nhìn về phía Bạch Linh, thấy cô nước mắt đầm đìa, tim hắn đau thắt

Dù sao cũng là người đã yêu bảy năm cũng không thể nói không có tình cảm là không có tình cảm, hắn cảm thấy trong lòng hắn vẫn còn yêu Linh nhi, chỉ là, Linh nhi với hắn mà nói là một đóa hoa hồng trắng, còn Tô Tố với hắn mà nói lại là một đóa hoa hồng đỏ có gai, hai loại hắn đều muốn.

Mạc Tầm thấy hơi có lỗi với Bạch Linh.

thời gian này trong đầu hắn toàn là là Tô Tố, nhưng Linh nhi chẳng những không có trách hắn, còn rất chu đóa với hắn, Linh nhi thế này...... họ còn có tình cảm bảy năm, Linh nhi dịu dàng chu đáo, tuyệt đối là người thích hợp để kết hôn.

Mạc Tầm bước đến gần Bạch Linh, đưa tay ôm lấy eo cô, cô hình như lại gầy đi chút, nhớ đến hai ngày trước hắn nằm viện Linh nhi vất vả cực khổ bận trước bận sau, không dễ gì chờ đến lúc hắn xuất viện, Oanh Oanh lại vào bệnh viện, cũng là cô bận trước bận sau chăm sóc hắn.

Mạc Tầm cảm thấy có chút đau lòng, “ Linh nhi. Thật xin lỗi”

Khoảng thời gian này hắn đều phớt lờ cô.

Xin lỗi?

Bạch linh cả người cứng đờ, đây là không muốn đính hôn với cô, cho nên mới nói xin lỗi với cô sao.

Thế nhưng cô không dễ gì mới bắt lấy cơ hội lần này, tuyệt đối không cho phép cơ hội này từ trong tay cô tan biến. Ánh mắt cô xoay chuyển, cắn môi, nhịn khóc, ngẩng đầu nói nhỏ với ông nội Mạc và vợ chồng Mạc Đào, " Ông nội, ba mẹ,mọi người đừng ép Tầm nữa, con biết anh ấy không có gì với Tô Tố hết, anh không muốn đính hôn nhất định là có nguyên nhân gì khác, có thể là...... Có thể là anh ấy đột nhiên có chút không quen với sự thay đổi trong mối quan hệ giữa chúng con. Không sao đâu ạ, con có thể đợi, đợi đến Tầm thật sự muốn đính hẳn đính hôn."

" Linh nhi......"

" Tầm anh đừng nói nữa, em biết anh bây giờ bề bộn nhiều việc, cũng biết trong lòng anh có lẽ còn có một số ý định mà em không biết." Cô ngẩng đầu, ôm lấy cánh tay Mạc Tầm, vừa khóc vừa cười nói, " Chúng mình cực khổ trải qua hết bảy năm, em sẽ tin anh sao, anh muốn làm chuyện gì thì hãy đi làm đi, ta sẽ luôn đợi anh, luôn đợi anh."

Mạc Tầm áy náy không thôi.

Mạc Tầm, Bạch Linh theo con bảy năm, bây giờ con còn không cho người ta một câu trả lời, con cứ muốn kéo dài mãi thế sao?" Mạc Đào tức giận con mình không nghe lời, " May là đây là Bạch Linh, nếu đổi lại là người khác sớm đã đòi sống đòi chết với con rồi, con sống trong hạnh phúc mà không biết hưởng, gặp phải hạnh phúc của mình còn không biết túm chặt lấy, sao ta lại nuôi phải đứa con ngu

như ngươi chứ”

Hình của Tô Tố ông thấy qua, ông thừa nhận, đứng ở góc độ đàn ông để xem Tô Tố đích thực rất xinh đẹp.

Nhưng vẻ đẹp này tựa như là yêu tinh, căn bản không thích hợp cưới về nhà làm vợ, làm ** còn tạm được, thật sự muốn tìm vợ, vẫn là phải tìm người như Bạch Linh, ôn nhu hiền lành, nhu thuận hiểu chuyện, con gái như vậy mềm mại yếu đuối, cưới về nhà cũng bớt lo

Mạc phu nhân không có phát biểu ý kiến gì.

Dưới cái nhìn của bà Bạch Linh không xứng với con trai ưu tú của bà, nhưng so với Tô Tố, bà vẫn tương đối có thể chấp nhận Bạch Linh hơn.

Tô Tố có hai đứa con thì đã xác định không phải người bà sẽ thích.

“ Ông nội, ba hai người đừng nói anh ấy nữa, trong lòng Tầm cũng không dễ chịu gì....”

Đôi tay đang ôm lấy eo Bạch Linh của Mạc Tầm dần dần nắm chặt,lòng ngày càng áy náy, hắn che miệng Bạch Linh lại, “ Đừng nói nữa.”

“ Tầm......”

“ Anh đồng ý đính hôn” Mạc Tầm thở dài thỏa hiệp, nhìn Bạch Linh thật sâu, dịu dàng nói, “ Ba nói rất đúng, em theo anh bảy năm, không danh không phận, anh đích thực nên cho em một câu trả lời.”

Xem ra chiêu lấy lui làm tiến của cô dùng đúng rồi.

Trong lòng Bạch linh có chút nóng lên, nước mắt lưng tròng nhìn Mạc Tầm, “ Tầm, cám ơn anh.”

Anh đồng ý đính hôn với cô, có phải là chứng tỏ từ đây về sau anh sẽ phải từ bỏ Tô Tố?

“ Nha đầu ngốc, cám ơn cái gì.” Mạc Tầm sờ đầu cô, đây đều là chuyện ta nên làm, khoảng thời gian này em cũng mệt lắm rồi, hôm nay em cũng đừng đến bệnh viện nữa, chỗ Oanh Oanh anh cho hộ lý quá đó chăm sóc, anh hỏi qua bác sĩ chính của em ấy, vết thương em ấy không lớn cũng không sâu, không có gì đáng ngại, hai ngày này là có thể xuất viện.”

“ Vậy sao được, anh hứa với em ấy đợi lát nữa sẽ qua đó nói chuyện với em ấy, hộ lý mặc dù chăm sóc tốt, nhưng làm sao chu đáo bằng người trong nhà, đợi lát nữa em đến bệnh viện thăm Oanh Oanh. Quan trọng nhất chính là phải ở trước mặt Oanh oanh ngốc này châm dầu vào lửa, bằng không ai đối phó Tô Tố.

Mạc Tầm thở dài, “ Em chính là quá tốt bụng rồi, Oanh Oanh nếu có đưa ra yêu cầu gì không tốt với em, em cũng đừng nghe nó.”

“ Sẽ không đâu, Oanh Oanh coi em như chị ruột.”

“ Vậy được, đúng lúc anh còn phải đi làm, em tiện đường chở em đến bệnh viện, chờ em cùng Oanh Oanh nói xong anh dẫn em đi dạo phố, sau đó chúng mình về trong căn hộ ở mấy ngày.” Mạc Tầm nhỏ giọng.

Bạch Linh vui mừng.

Loại ám chỉ này sao cô lại nghe không hiểu chứ.

Cô đang rầu trong vườn nhà Mạc gia tìm không thấy cơ hội thân mật với anh.

Nếu như có thể mang thai, vậy có lẽ sẽ có thể hoàn toàn chiếm được trái tim anh.

Chương 238

“ Cái gì chị nói ông nội không cho quản chuyện của Tô Tố sao?” Mạc Oanh oanh từ trên giường bệnh nhảy dựng lên, vẻ mặt nóng giận, “ Vậy em làm sao đây sao họ có thể làm thế, sự khổ cực em chịu chẳng phải uổng công hết sao?”

Bạch linh nhanh chóng vọt tới cạnh giường nắm chặt tay cô, “ Oanh Oanh em bình tĩnh chút, chị biết trong lòng em khó chịu, thế nhưng chuyện này cũng hết cách, ông nội lo lắng nhà chúng ta trở mặt với nhà Tiêu Lăng sẽ bất lợi với nhà chúng ta, vả lại vì không muốn cho anh em vì Tô Tố mà xảy ra xung đột với Tiêu Lăng, ông nội đã truyền tin đính hôn của chị với anh em ra ngoài. Tô Tố là một con yêu tinh, chúng ta đấu không lại cô ta đâu, Oanh Oanh em bỏ cuộc đi.”

“ Không em không muốn bỏ cuộc, cô ta chính là người đàn bà xấu, em sẽ không để cô ta có cơ hội tới gần Tiêu Lăng” ánh mắt Mạc Oanh Oanh hung ác nham hiểm, khóe miệng cong lên một nụ cười quỷ dị.

con ngươi Bạch Linh lóe lên, trên mặt lại toát ra vẻ kinh sợ, “ Oanh Oanh em muốn làm gì, em tuyệt đối không được làm chuyện ngốc, nếu như chọc giận ông nội sẽ chỉ được một mất mười.”

Chị dâu chị yên tâm.” Mạc Oanh Oanh quỷ dị bình tĩnh lại, cô đặt mông ngồi xuống giường, Cười quỷ dị, “ Em hiểu ý của ông nội, ha ha, ông nội không phải không cho chúng ta ra tay đối phó Tô Tố sao, để tránh chọc giận Tiêu gia. Vậy chúng ta sẽ không ra tay không phải được sao? Ha ha, chỉ cần sự thật chứng minh không phải chúng ta ra tay, Tô Tố chết rồi sẽ không liên quan gì đến chúng ta.”

Bạch Linh nhìn Mạc Oanh Oanh thật sâu, ở nơi cô không thấy, khóe miệng xẹt qua nụ cười mờ nhạt.

Nha đầu ngốc này, quả nhiên dựa theo tưởng tượng của cô mà phát triển.

Rất tốt.

Rất tốt

......

Trong văn phòng của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng ngay lập tức nhận được tin Mạc Tầm đính hôn với Bạch Linh, anh lật nhìn tờ báo trên tay, cười nhạt.

Thứ anh muốn chính là hiệu quả này

Anh đặt báo xuống cầm điện thoại di động lên, thời gian trên điện thoại di động hiện lên một giờ chiều.

Hôm qua không phải thỏa thuận hết rồi sao, hôm nay sau khi bận xong chuyện trong đoàn làm phim sẽ gọi điện thoại cho anh sao tại sao đến bây giờ một tin nhắn cũng không có

Quên rồi?

Hay là lúc này còn đang bận?

Mày Tiêu Lăng nhíu chặt, cơ hồ cả tài liệu cũng không muốn xem tiếp.

khóe miệng của thư ký Trương đang sắp xếp tài liệu bên cạnh cũng giật thẳng, trong một phút ngắn ngủi cô thấy tổng giám đốc mở điện thoại lên ít nhất 5 lần.

Cái tần suất này......

Thư ký Trương tốt bụng đề nghị, “ Tổng giám đốc, bây giờ là lúc nghỉ giữa trưa, anh muốn ra ngoài đi dạo không?

Tổng giám đốc rõ ràng là người ở văn phòng, tâm đã sớm bay đến chỗ cô Tô rồi.

“ Không cần”

Tiêu Lăng ngược lại muốn đến đoàn làm phim xem Tô Tố, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên khởi công, công việc bận rộn chút là chuyện bình thường, với lại Tô Tố chắc chắn không muốn anh đến đoàn làm phim, Tiêu Lăng nhịn xuống, lần nữa mở điện thoại di động, lần này gửi cho cô một tin nhắn.

“ Còn đang bận sao, làm xong nhớ gọi điện thoại cho anh”

Sau khi chỉnh sửa xong, anh cảm thấy có chút quá bá đạo, xóa rồi chỉnh sửa lần nữa, “ Anh nhớ em lắm, em nhớ anh không?”

Anh nhìn mẫu tin này, vẫn không hài lòng.

Giọng điệu này...... sao lại pha lẫn sự ai oán thế, tựa như phụ nữ khuê phòng vậy.

Ý nghĩ này khiến Tiêu Lăng nổi hết da gà, xóa bỏ, chỉnh sửa lần nữa, “ Tiểu Thất và Cảnh Thụy nói nhớ em rồi, ngươi làm xong gọi điện

thoại cho chúng nó, bận đi nữa cũng phải nhớ ăn cơm.” Anh nhìn nhiều lần, cảm thấy không có vấn đề, lúc này mới bấm gửi đi.

Tin nhắn rất nhanh được trả lời, trả lời chỉ có một chữ, “ Được”

Tiêu Lăng liền giận dữ

Anh còn tưởng rằng cô đang bận, điện thoại không ở trên người, nhưng hiển nhiên, cô lúc này có thời gian trả lời tin của anh đã nói lên không có đang quay, nếu đã vậy, vì sao chỉ trả lời anh một chữ

Quả thực không ra gì

Tiêu Lăng tức đến thiếu chút nữa đập điện thoại, anh nắm lấy chìa khóa xe trên bàn, vội vàng dặn thư ký Trương, “ tôi đi ra ngoài một chuyến” liền rời khỏi văn phòng.

Thư ký Trương bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Cô liền đoán được Tổng giám đốc sẽ nhịn không được.

......

Tô Tố trả lời Tiêu Lăng chỉ một chữ là bởi vì cô bận

Thật sự rất bận

Đạo diễn Trịnh Đông cho thời gian nghỉ giữa trưa là mười một giờ trưa mãi cho đến một giờ chiều, trong khoảng thời gian này cô bởi vì Trương Hân đến đã tác động đến tâm lý của cô, cho nên quên mất hai đứa nhỏ và Tiêu Lăng, đợi cô kịp thời phản ứng lại thì nhân viên công tác đã tới phòng gọi họ đi quay.

Tin nhắn của Tiêu Lăng chính là đến như thế.

Trước khi cô đi vội vàng trả lời tin nhắn anh, sau đó liền bỏ di động vào túi xách rồi ném vào trong ngăn tủ.

Trương Hân buổi chiều phải diễn chung với Tô Tố, cũng đi theo ra ngoài.

Bởi vì là phim phát sóng theo tuần, cho nên bộ này mỗi cảnh đều hành quay theo thứ tự của buổi chiếu, nội dung kịch bản chiều nay tất cả đều là ký túc xá và trò chơi, Tô Tố đã rất quen thuộc. Kết quả gặp đạo diễn mới biết được, thời gin buổi chiều lại để giữ lại chụp ảnh trong phim.

“ Ảnh trong phim?”

“ Không sai, bộ phim này của chúng ta hiện giờ được quan tâm rất nhiều, cho nên tranh thủ thời gian trước tiên tung bộ ảnh phim ra trước thu hút ánh mắt của mọi người một chút.”

Tô Tố gật đầu tỏ ra đã hiểu, “ Thế nhưng nơi này không có phòng studio.”

“ Không sao, chúng ta trước tiên lấy cảnh quay ngoại cảnh ở trong sân trường, buổi chiều quay trước phần diễn của những diễn viên khác, nhiệm vụ của cô và Mộ Bạch chiều nay chính là chụp hình trong phim, thợ quay phim đã xong rồi, cô đi trang điểm trước, một lát tôi kêu người đem trang phục qua cho cô. Trịnh Đông xoay chuyển ánh mắt, vẫy tay với bên ngoài, “ Mộ Bạch, cậu cũng đi trang điểm, đợi lát nữa chụp ảnh trong phim.”

“ Dạ.”

Tô Tố vào phòng trang điểm với Mộ Bạch.

Nơi được gọi là phòng trang điểm kỳ thật cũng là được sửa lại từ phòng ngủ, bởi vì là phim học đường hiện đại, trang điểm cũng không cần tốn sức, có một số diễn viên nhỏ phần lớn đều là giải quyết cơ bản. Lúc này trong phòng hóa trang chỉ có Tô Tố Mộ Bạch và hai người thợ trang điểm.

Ghế của hai người cách rất gần, khẽ vươn tay liền có thể đụng phải.

Trong phòng rất yên tĩnh, ngoại trừ thợ trang điểm cầm đồ phát ra tiếng động rất nhỏ, những âm thanh gì khác đều không có.

Mộ Bạch tự dưng có chút khẩn trương, tay chân cũng không biết nên để chỗ nào.

“ Đừng khẩn trương, chụp ảnh phim rất đơn giản, miễn sao cảnh chụp đủ đẹp là được. Tô Tô nhìn ra sự khẩn trương của anh, nhẹ giọng an ủi anh.

Anh có khẩn trương đâu

Mộ Bạch buồn cười không thôi, nhưng quả thật thả lỏng rất nhiều, làn da Mộ Bạch tốt hầu như không cần trang điểm gì, thợ trang điểm cũng chỉ hắn vẽ đậm lông mày cho anh đã rất hoàn mỹ.

Mộ Bạch đợi Tô Tố ngay trong phòng trang điểm.

Làn da Tô Tố cũng tốt, cô không có để thợ trang điểm thêm phấn, thợ trang điểm gật đầu, da cô Tô tốt, về sau cố gắng ít trang điểm lại, thứ này dù sao cũng tổn thương làn da, nhất là khúc con mắt này, lúc còn trẻ trang điểm nhiều về sau lớn tuổi mắt sẽ khó coi.

“ Được.”

Tô Tố chỉ đơn giản vẽ mắt và chuốt maccara, vì hiệu quả lên hình nên vẽ đậm chút lông mày.

“ Xong chưa?” Trịnh Đông mang theo thợ quay phim đứng chờ ở trước cửa.”

“ Xong rồi.”

“ Được, vậy chúng ta xuất phát thôi, trước tiên chụp một vài cảnh hôn.”

Tô Tố và Mộ Bạch một nháy mắt đều có chút sững sờ, hai người nhìn nhau, hai mắt mở to nhìn.

“ Hôn, hôn nhau?”

Chương 239

Có cần mới lên mà phải diễn vai nặng khẩu vị vậy chứ!

Tô Tố đau đầu.

Nếu mà là một diễn viên xa lạ thì quá tốt, cô có thể xem như vì tính chất công việc bắt buộc phải vậy, vả lại đối với diễn viên, hôn môi chỉ đơn giản là môi chạm môi, thịt chạm thịt mà thôi, đằng này cô lại quen biết với Mộ Bạch, lại còn coi anh ta như người bạn tốt, trong tình cảnh như vậy, muốn cô chỉ xem anh ta như người bạn diễn bình thường để hôn môi anh, thì sao làm được.

Cô quay sang nhìn Mộ Bạch, Mộ Bạch cũng có chút ngơ ngác, anh ta mặc trên người cái áo sơ mi trắng và chiếc quần âu dài màu đen, cả người anh ta sạch sẽ bóng bẩy lên một cách lạ thường, đang đứng với hai má ửng đỏ lúng túng như một cậu bé ngây thơ trong sáng.

Tô Tố muốn khóc lên.

Làm sao mà cô có thể ảo tưởng thủ đoạn cướp sắc cơ chứ.

Mộ Bạch tỏ vẻ ngốc ngếch ra.

Thực ra trong kịch bản luôn có cảnh hôn nhau, nhưng chỉ có ở phần sau, nhưng ở bộ phim này hai người vẫn đóng trong khuôn viên rất thuần khiết, cảnh hôn nhau cũng chỉ có vài cảnh, trước đó lúc anh ta xem kịch bản đều mặt đỏ tai hồng một hồi rất lâu, anh chỉ cần nghĩ tới cảm giác được đứng gần tiếp xúc với Tô Tố, là bàn chân anh như bị đặt trên thau lửa, nóng bỏng khiến anh không thể phản ứng gì, anh

ta vẫn chưa chuẩn bị sẵn tâm lý, mà đã bắt đóng cảnh hôn nhau trước ống kính.

Trong lòng Mộ Bạch như muốn điên đảo.

Nhưng cũng bất đắc dĩ nghe thấy tiếng bố trí của A Diệm, hai người bèn theo nhiếp ảnh gia và đạo diễn đi quay ngoại cảnh.

Người ghi hình đã chọn xong cảnh quay

Học viện điện ảnh của A thị nổi tiếng có phong cảnh tuyệt đẹp, tùy tiện đến chỗ nào thì chỗ nấy phong cảnh đều rất là hoa mỹ. Cuối cùng nhiếp ảnh gia đã lựa chọn một địa điểm cực kỳ đẹp, ở đó có một bức tường hoa hồng làm ngoại cảnh.

Trên cái lang cang bằng gỗ có rất nhiều hoa tường vi màu hồng leo bám kín mít, từng đóa từng đóa đứng xen kẽ nhau, ở giữa đệm thêm vài chiếc lá xanh, đẹp đến lạ kỳ, bức tường hoa hồng là nơi nổi tiếng trong trường, nhiều cặp tình nhân thường đến nơi đây để đính ước.

Nhân viên công tác đang đợi bên đó, bên cạnh đang bị bao vây bởi một nhóm học sinh nhốn nháo đứng xem, đa số đều là nữ sinh, nhìn thấy Mộ Bạch liền phấn kích kêu thét chói tai.

"ối ế ối...,Mộ Bạch điển trai kìa."

"Sư huynh cố gắng giúp chụp hình, bộ phim mà phát hành tụi em chắc chắn sẽ ủng hộ."

Mộ bạch nở nụ cười điềm đạm với họ, hơi xa cách nhưng lịch sự, nhóm nữ sinh lại càng kêu gào mãnh liệt hơn.

Tô Tố có chút ngưỡng mộ Mộ Bạch, "Anh có mối nhân duyên rất tốt

trong trường này đấy."

Mộ Bạch không nói gì chỉ mỉm cười.

Đây chỉ là biểu hiện bên ngoài, trên thực tế, anh ở trường sống rất tách biệt, vả lại anh trước giờ không ở ký túc xá, khóa học nào thích học mới đi, không thích thì thôi, thế nên ngoài nhóm nữ sinh này thích và truy đuổi anh ra, ngoài ra anh không có thích kết giao với người bạn tri kỷ nào.

"Được rồi, chúng ta chuẩn bị bắt đầu được rồi."

Câu nói của Trịnh Đông khiến Tô Tố và Mộ Bạch thêm căng thẳng và lo lắng.

Hai người đứng bên bức tường hoa hồng, ngại ngùng đứng cách xa nhau.

Không được không được rồi, như vậy làm sao giống các đôi tình nhân đang yêu say đắm chứ." Nhiếp ảnh gia giao máy chụp hình cho Trịnh Đông, tiến đến bên hai người, cứng rắn lôi hai người ra bên lang cang gỗ, "Mộ Bạch, anh là đàn ông nên chủ động tí, ôm chặt phần eo của Tô Tố, đúng đúng đúng là vậy đó, đôi tay phải đỡ phần eo cô ấy, Tô Tố cô cũng phải ôm phần eo của Mộ Bạch, kề sát nhau tí, sát tí nữa. đúng đúng đúng, là như thế đó, bây giờ Mộ Bạch cúi đầu xuống, còn Tô Tố ngước nữa phần đầu lên, hai cặp mắt nhìn nhau, đúng rồi, bây giờ hai người nhìn nhau cười lên nào, Mộ Bạch tưởng tượng Tô Tố là người anh yêu thương nhất đi, đôi mắt phải có tí ôn hòa nhu mị, chính xác chính là như vậy."

Mộ Bạch đâu cần phải tưởng tượng, anh đã trực tiếp nhập vai luôn rồi.

Ngược lại là Tô Tố, cô nhìn Mộ Bạch như muốn cười òa lên làm sao đây

"Tô Tố, ánh mắt này của cô không đúng, không đúng, không đúng rồi, cô phải tưởng tượng bây giờ người đứng trước mặt cô là người đàn ông cô yêu say đắm, không đúng, làm sai rồi. Ánh nhìn phải có chút e thẹn kèm thêm nhu mì, trong cái nhu mì kèm theo hạnh phúc,......ok, chính là như thế, giữ nguyên tư thế vậy nhé."

Nhiếp ảnh gia đến bên Trịnh Đông, giật lấy cái máy chụp hình và chụp liền vài bô hình.

Tô Tố thả lỏng người vừa muốn cử động.

"Đừng động đừng động, tấm này không được, chụp lại, phần lưng của hai người như bị cứng đơ vậy, không cân đối, hai người thả lỏng người đi, đúng là vậy rồi, tốt lắm." nhiếp ảnh gia lại chụp thêm vài bô hình, có vẻ như vừa ý rồi.

Bên trong màn hình

Mộ Bạch và Tô Tố đứng bên bức tường hoa hồng, hai người nghiêng người nhìn nhau, phía sau là một bức tường màu hồng Tường vi thật lớn, hai người ôm chầm nhau, cười với nhau, như là cả thế giới này chỉ có sự tồn tại của hai người, có một vài tia nắng nhẹ chiếu từ phía trên lang cang gỗ xuống đỉnh đầu hai người, khiến cho bức họa trở nên thật thiên liêng và mỹ miều.

Khi Tiêu Lăng đến nhìn thấy bức họa như thế này.

Anh như muốn bóp nát chiếc chìa khóa xe trên tay.

Đương nhiên, anh đã sớm biết vai nam chính của bộ phim <Nhất

Tiếu Nại Hà> là Mộ Bạch rồi, và cũng sớm biết được có nhiều phiên cảnh tình tứ, anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, cùng lắm không xem bộ phim đó thôi, nhưng mà......khi anh ghé thăm, thì lại thấy cảnh tượng như vậy.

Đôi mắt Tiêu Lăng đỏ ửng.

Một người là anh em tốt, còn người kia là người phụ nữ của mình.

Thật là...

Diễn viên đúng là không phải một cái nghề dành cho con người ấy mà.

Tiêu Lăng đứng bên đoàn người phía bên ngoài, kiên quyết không đến gần.

Anh sợ đến gần rồi anh sẽ không nhịn được quăng đi cái máy chụp hình trên tay nhiếp ảnh gia, sau đó cưỡng ép và tách rời Tô Tố và Mộ Bạch.

......

"Đã xong chưa vậy?" Tô Tố giọng yếu ớt nói.

"Còn phải tiếp tục nữa."nhíêp ảnh gia chụp trông có vẻ rất phấn khích, những nam thanh nữ tú này khi chụp xong ra hình sẽ rất đẹp mắt, anh ôm lấy máy chụp hình, dang tay chỉ huy hai người, "hãy duy trì tư thế đó, bây giờ Mộ Bạch cúi người xuống hôn lên trán của Tô Tố, còn Tô Tố thì giữ nguyên tư thế lúc nãy đừng động đậy, chỉ cần nhắm mắt lại. ok. Hôn"

Tô Tố nhắm mắt lại, cảm nhận được đôi môi ấm cúng đặt lên trán cô,

môi anh mềm mại ấm nồng, hơi thở như phát hơi nóng dìu dịu từ từ phun lên trán cô, xúc giác của cô bỗng nhạy cảm hơn khi nhắm nghiền mắt lại, thậm chí cô có thể cảm nhận được bờ môi của Mộ Bạch như đang rung động nhẹ.

Ôi, sao mà đáng sợ thế.

"okok hai người cứ duy trì tư thế đó đừng động"

Nhiếp ảnh gia vừa mới dứt lời, Tô Tố liền cảm thấy làn môi Mộ Bạch bỗng chốc phi bắn lên khỏi trán cô, cô đâu phải giống như con hổ muốn nuốt sống người cơ chứ, nghĩ vậy thôi cũng khiến cô bật cười.

"Cười, cười gì thế?"

Vừa cất tiếng nói bèn bị nói lắp, Mộ Bạch ủ rủ thiếu chút cắn trúng chiếc lưỡi mình, anh nhìn chầm chập vào Tô Tố, may mắn là sắc mặt cô vẫn còn tự nhiên, không để ý đến sự căng thẳng của anh, nụ cười của cô ấy thật đẹp, mi mắt cong lên với đôi mắt sáng long lanh hòa quyện vào ánh nắng.

Mộ Bạch như có chút thất thần.

"Tôi cười chúng ta trong tình cảnh như bây giờ, anh thì giống Đường Tăng, còn tôi thì giống yêu quái muốn ăn thịt Đường Tăng."

"Tôi giống Đường Tăng à?"

"Đúng vậy, rất giống, giống gương mặt sáng như ngọc của Đường Tăng, cũng giống như cách Đường Tăng nhìn thấy yêu quái vậy......không tình nguyện."

Anh ta đâu có không tình nguyện, là tại vì anh ta quá căng thẳng.

Bởi vì anh sợ rằng nếu không kiềm chế được sẽ làm cô sợ.

Nhưng khi nãy nghe những lời nói chèn ngang của Tô Tố, bỗng chốc người anh như nhẹ bẫng đi.

Nhíp ảnh gia nhìn vào cảnh tượng thật lãng mạng, lại cầm máy lên chụp thêm vài bô ảnh, anh ta càng chụp càng phấn khích, hô hoán hai người, "Tô Tố, giờ cô buông tay khỏi eo của Mộ Bạch ra, Mộ Bạch anh đổi tư thế, đừng ôm Tô Tố nữa, hai tay nhẹ nhàng vịnh vào eo của Tô Tố, đúng đúng đúng là như vậy đó, hai tay Tô Tố choàng qua ôm cổ của Mộ Bạch, nhón chân lên hôn anh ta đi."

Chương 240

Tiêu Lăng đang cắn răng nhịn, chiếc băng gạt trên tay như muốn bị anh ta bóp nát.

Cái cảnh này......anh ta chắc không thể nào xem tiếp được.

Anh ta muốn nhào qua tách hai con người ấy ra, nhưng cuối cùng......chắc chắn sẽ bị Tô Tố mắng nát mặt, sau đó đuổi đi không chút lưu tình.

cuối cùng Tiêu Lăng đã thông cảm cho tâm tình trước đây của Tô Tố.

Để bụng.

Thật sự quá là để bụng chết đi được.

Tuy bây giờ Tô Tố chỉ là đang diễn thôi, còn anh trước kia là phát sinh quan hệ với người phụ nữ khác bên ngoài mang tính chất xác thật, khó trách Tô Tố lúc trước lại để bụng.

Đã yêu rồi thì đến quá khứ của đối phương ra sao cũng bị để ý.

Lúc ở với anh Tô Tố trong sáng như trang giấy trắng, còn cái trang giấy trắng như anh thì đã sớm bị nhuốm màu rồi

Chỉ cần nghĩ vây thôi, Tiêu Lăng bỗng thấy ghét bỏ bản thân, cái quá khứ quái quỷ mà mình đã trải qua, thì anh bây giờ làm gì có tư cách gì để mà hạn chế Tô Tố, người ta chỉ là đang diễn thôi.

Anh nhắm mắt lại ra sức lẩm bẩm, và thôi miên bản thân: chỉ là diễn thôi, chỉ là diễn thôi, chỉ là diễn thôi......

Thật khó có thể để anh tự thuyết phục bản thân, một khi mở mắt ra thì lại thấy cảnh Tô Tố nhón chân lên hôn Mộ Bạch, tâm lý kiên định lúc nãy của Tiêu Lăng như bị công phá mất rồi.

Hôn rồi.

Cô ấy hôn Mộ Bạch thật rồi.

Mặc dù chỉ là diễn thôi nhưng anh cũng không thể xem tiếp được, Tiêu Lăng chuyển người quay lưng đối mặt với hai người, tim anh như quặn thắt đến khó chịu, nó giống như vừa làm rơi vỡ cái hủ dấm chua, anh dốc sức quay ra ngoài để ợ hơi chua.

Các cô gái xung quanh để ý thấy anh rất bảnh bao, và đang lén quan sát anh ta.

Nhưng khi nhìn sắc mặt Tiêu Lăng có lúc biến xanh xao, lúc thì trắng tái, có lúc thì tự mình lẩm bẩm......các cô thấy thế, liền vội vã tránh ra xa, và dè chừng với Tiêu Lăng.

Haizz, áo quần bảnh bao, đẹp trai đến say đắm lòng người, nhưng mà tâm thần có vấn đề rồi.

Tiêu Lăng hoàn toàn không để ý đến ánh nhìn xung quanh của mọi người, lúc này cả người anh như muốn nổ tung ra.

Ngược lại với hành vi bộc phát phẫn nộ của anh, thì cả người Mộ Bạch như muốn bay bổng lên.

Trong đầu anh ta chỉ có một câu.

Nữ thần của anh đã hôn anh, đã hôn anh, đã hôn anh......

Đôi môi cô mềm mại và thơm lịm hơn anh tưởng, nó đang áp sát môi anh, đến cả hơi thở của Mộ Bạch cũng được thở chậm lại, sợ làm động đến giây phút thật đẹp, ngược lại thì Tô Tố đã điều chỉnh tốt tâm trạng, lúc nãy có lẽ cô chưa chuẩn bị sẵn tinh thần, bây giờ đã rất sẵn sàng rồi. Dù sao thì cô chỉ xem Mộ Bạch là bạn diễn thôi, suy cho cùng cô cũng có 7 năm kinh nghiệm diễn xuất, nên cũng phải giữ gìn đạo đức nghề nghiệp.

Nhiếp ảnh gia hô lên, "ok"

Tô Tố thả môi ra, trong lòng Mộ Bạch bỗng sáo rỗng, thất vọng nhìn Tô Tố.

"Xin lỗi, đã lợi dụng anh......" Tô Tố nhìn quanh nhóm nữ sinh đang vây quanh, nhún vai tiếc rẻ, "Ánh mắt của các cô ấy như muốn nuốt sống tôi vậy."

Mộ Bạch thở dài.

Nếu tính là lợi dụng, thì anh rất muốn bị cô lợi dụng nữa.

Trịnh Đông tiến đến nhiếp ảnh gia, "đã được chưa?"

"Đương nhiên đây là cảnh đẹp nhất mà tôi đã từng chụp" nhiếp ảnh gia tràn đầy đắc ý ôm chầm máy ảnh, cười nghiêng ngã, "hi hi hi hi, để tôi quay về lập tức đem hình đi rửa, bảo đảm sẽ làm kinh ngạc mọi người, đạo diễn, chúng ta có thể đổi qua cảnh khác rồi"

Trước khi đổi cảnh phải trở về phòng hóa trang dậm lại trang điểm, hai người lại được thay bộ trang phục mới.

Mộ Bạch vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, lần này chỉ thay đổi chiêc quần âu dài màu đen thành màu ngà, Tô Tố thì đổi quần thành chiếc váy, cô xỏa rơi mái tóc, mái tóc xoắn gợn sóng được buông thả trên vai, gương mặt dường như được trang điểm đậm thêm.

"Thật là đẹp." thợ hóa trang thật lòng khen ngợi.

"Cám ơn."

Cảnh quay thứ 2 là cảnh quay lối cửa vào lớn trong trường.

Đây cũng là một cảnh trong bộ phim, và là cảnh phim Hà Nại và Thẩm Nhất Tiếu là từ trong game phát triển mối quan hệ, lần chạm mặt đầu tiên là lần gặp nhau ngoài thực tế.

Các thiết lập trong vở kịch là Hà Nại đang có một cái clip về game rất đẹp, sau đó có công ty muốn tìm họ để lấy cái clip, bởi vì cái clip được thực hiện bởi hai người, nên Hà Nại mới yêu cầu gặp Thẩm Nhất Tiếu ở lối cửa vào của trường đại hoc A.

Thẩm Nhất Tiếu vì lần gặp này nên hết sức trang diện, cố ý mua một cái váy mới, và còn trang điểm. Thẩm Nhất Tiếu trong kịch bản cao 168cm, trong khi Tô Tố cũng cao 168cm, kịch bản thiết lập là, bởi vì Nhất Tiếu không biết rằng "người chồng" trong game của mình cao bao nhiêu, nên cố ý mang một đôi giày đế thấp.

Đây là một tổ chuỗi ống kính để ghi hình.

Ống kính đầu quay lối cửa vào trường đại hoc, Hà Nại đang dựa trên một chiếc xe, thầm lặng chờ đợi, còn Thẩm Nhất Tiếu cầm chiếc điện thoại xuất hiện ở phía xa, cách anh mười mấy bước đi bộ, không ngừng trông mong.

"ok" nhiếp ảnh gia đưa tay ra hiệu.

ống kính thứ hai, Thẩm Nhất Tiếu tiến đến Hà Nại chào hỏi, "Sư huynh, chào anh." Cô không ngừng nhìn vào Mộ Bạch, dò xét thăm hỏi, "Này, anh đang đợi người à?"

Hà Nại là một trong những nhân vật quan trọng của đại tứ máy tính, Thẩm Nhất Tiếu đã nhận ra, nhưng không biết rằng anh ta là nhân vật "Nại Hà" trong game."

Hà Nại bỏ điện thoại vào túi, cười thầm nhìn cô ta, "Tôi đang chờ cô đây."

Thẩm Nhất Tiếu bỗng sửng sốt, Hà Nại phì cười một cách thanh lịch tao nhã.

"ok"

Cảnh kế tiếp không có cảnh thân mật, nhưng rất cần đến sự tỉ mỉ phát ra từ ánh mắt và thao tác, Mộ Bạch và Tô Tố đều là những diễn viên ưu tú, cảnh này đối với họ không có khó khăn gì, nhiếp ảnh gia không ngừng ấn nút chụp hình, cuối cùng đã sử dụng đến hết cuộn phim vẫn không nỡ buông máy ra.

"Chụp xong chưa?" Trịnh Đông hỏi anh ta.

"Xong rồi." nhiếp ảnh gia cười một cách tự tin, "lão Trịnh, bộ phim lần này của anh nhất định sẽ rất là sôi nổi, sôi nổi lắm"

Tất nhiên dựa vào cặp nam nữ diễn viên chính này thì không thể nào không sôi nổi được.

Phân cảnh hai tập trước của nữ diễn viên hơi nhiều, Tô Tố chụp hình cho bộ phim xong liền bị gọi về tiếp tục đóng phim, Tiêu Lăng vẫn chưa kịp đến để hỏi thăm, cô ta đã biến mất dạng trong đoàn người và không thấy bóng dáng nữa.

Ngược lại đôi mắt Mộ Bạch như linh hoạt hơn, vừa lướt qua là thấy Tiêu Lăng.

Anh dang tay vẫy chào Tiêu Lăng, tiến bước đến gần.

"Tiêu Lăng, sao anh lại đến đây?"

Tiêu Lăng nghĩ ngay đến tình huống thân mật lúc nãy của Mộ Bạch Và Tô Tố, trong lòng cảm thấy không thoải mái, đúng lúc Mộ Bạch bị đụng vào đầu, anh ta ngắm nhìn Mộ Bạch, Hừ một tiếng lạnh lùng, nói một cách quái gở, "sao nào, hình như tao cũng là chủ đầu tư một nửa bộ phim này, ghé qua đây xem xét không được à"

"Đương nhiên là được rồi, mày đến rồi sao không qua thăm hỏi tao."

"Thấy mày chụp hình trông nhất nhập tâm mà."

Mộ bạch cảm thấy kỳ lạ nhìn anh ta, "mày hôm nay bị sao thế? Uống thuốc chưa"

Nói chuyện kèm theo sự tức giận.

Tiêu lăng Hừ một tiếng lạnh lùng, sầm mặt lại không nói chuyện nữa.

Lợi dụng người phụ nữ của anh ta, lại còn muốn anh ta nói lời dễ nghe à? Hừm anh không có độ lượng như vậy.

Tiêu Lăng thừa biết Tô Tố có sức hút lạ thường, e rằng Mộ Bạch

cũng bị cô ta lôi cuốn rồi, bèn giấu giếm nhắc khéo anh ta, "Mày với nữ thần của mày dạo này sao rồi?"

"Vẫn tốt mà" nhắc đến Tô Tố thì Mộ Bạch càng cười nhạo hiền hòa, anh ta vỗ vai Tiêu Lăng, "nói về việc này đúng lúc tao cũng muốn nhờ tụi bây giúp đỡ, trường học có buổi chiêu đãi dạ hội tối ngày 1 tháng 9, tới đó tao kêu thêm Lãnh Mạc và Tôn Tử, cùng nhau đến sắp xếp bố trí hiện trường, đến lúc đó mày cùng đến chung vui nha."

Chiêu đãi dạ hội?

Đáng lẽ Tiêu Lăng muốn từ chối, nhưng suy nghĩ kỹ lại, Tô Tố cũng là người của học viện điện ảnh mà, nói không chừng cô ta cũng có tham gia.

Anh ta vừa định mở miệng từ chối, sau đó đã biến thành "Được"

Chương 241

Thời gian trôi qua rất nhanh, thấm thoát là đã tới ngày khai giảng 1 tháng 9 của bốn ngày sau.

Ngày này tính ra vẫn còn đang quay phim, nhưng những học sinh trở về trường khá là nhiều, còn có những học sinh mới nhập học nữa, cho dù đã ngăn cách hai bức tường nhưng vẫn còn rất nhiều tạp âm không thể tiêu biến được, việc quay phim hoàn toàn không thể tiếp tục tiến hành.

Trịnh Đông suy nghĩ kế hoạch ban đầu là quay tình tiết phim trong một tuần nhưng ở bốn ngày trước đã giải quyết xong, cũng không gấp lắm, anh hào phóng thông báo, tất cả diễn viên được nghỉ phép một ngày.

Phần lớn diễn viên đều là được tìm kiếm trong trường, rất nhiều bạn học chung cũng đã trở về trường, khi có thông báo được nghỉ phép, mọi người ai ai cũng sôi nổi hẳn lên, vẫy vẫy tay rồi chạy mất hút.

Trong ký túc xá của Tô Tố, Tô Tố thu dọn được những vật dụng xách tay cũng dự tính về đó một chuyến.

"Tiểu, à không, chị Hân ơi, em muốn về nhà một chuyến, còn chị?"

Trương Hân nhận được tin nhắn của Lãnh Mạc nói ở nhà đợi cô, cô đeo túi xách lên vai rồi đeo kính đen, "Chị cũng phải về một chuyến, đi cùng không?"

"Vâng ạ."

Tô Tố nhờ kí ức về trường học của thân thể này, kiếm được một con đường tương đối yên vắng, cùng Trương Hân đi về hướng bên ngoài trường học.

Trương Hân nhìn sâu thẫm vào Tô Tố.

Trong bốn ngày cùng sinh sống chung, cô càng cảm giác thấy Tô Tố rất quen thuộc.

Cô ấy……. cô ấy hình như biết hết những điều cô kiêng kị, cô có chứng mất ngủ nhẹ, còn có chút thần kinh suy nhược, trước đó chưa vào đoàn quay mỗi ngày đều có tiểu trợ lý rót cho cô ly sữa bò, lần này cô chỉ là đóng vai nhỏ góp vui, không thể nào cứ đem theo một đám trợ lý, cho nên đã một mình đến đây. Bản thân cô có chút lười, buổi tối thà không uống sữa bò chứ không bao giờ thức dậy đi rót uống.

Nhưng từ khi bắt đầu ngày đầu tiên cô vào đây ở, Tô Tố mỗi bữa tối đều rót sẵn một ly sữa bò để trên đầu giường của cô.

Cô có thần kinh suy nhược buổi tối khuya không thể nghe được tiếng động, cô ấy cho dù không ngủ được cũng đều cuốn mình trong tấm mền trên giường không động đậy để không làm phiền cô nghỉ ngơi.

Còn nữa cô hơi đãng trí, đồ đạc vừa mới đặt xuống là quên mất tiêu để đâu liền, lúc này Tô Tố sẽ âm thầm để lại đồ đạc kế bên tay cô.

Cô ấy hình như vô cùng hiểu rõ cô.

Hiểu đến chỉ bằng một động tác và một ánh mắt thôi là đã biết cô muốn làm gì.

Cảm giác này thật lạ lùng, cô chỉ trên người Tô Tố cảm giác qua thôi.

Nhưng…… rõ ràng là hai con người……

Trương Hân vừa đi lên phía trước, vừa nhìn sâu thẳm vào Tô Tố, "Tô Tố, em chắc không phải là fans điện ảnh của tôi chứ?"

"Không phải, tại sao lại hỏi thế?"

Tác phẩm của Trương Hân mỗi một tác phẩm điện ảnh từ xuất đạo đến bây giờ, cô ấy cũng chưa từng xem qua, tại vì là người quen thuộc, lúc cô nhìn thấy cô ấy đóng phim truyền hình cứ cảm thấy có cảm giác gì đó kì lạ, đồng thời, Trương Hân cũng chưa từng xem qua bất kì bộ phim truyền hình nào do cô ấy đóng, cho nên cô ấy cũng không được xem là fans điện ảnh của cô."

"Không phải….." Chuyện đó càng lạ hơn, cô cười nhìn Tô Tố, "Vậy bình thường em thích coi kênh truyền hình nào để giết thời gian?"

"Em bình thường rất ít coi tivi, lúc có thời gian rảnh rỗi thì lấy kịch bản ra xem hay tiểu thuyết ra xem, lúc chán thì cũng có xem chương trình văn nghệ tổng hợp, phim truyền hình thì tương đối ít……"

Với Tô Tố rất giống, Tô Tố ngày xưa cũng như vậy.

"Chị cũng rất thích xem tiểu thuyết, em thích xem truyện tiểu thuyết của tác giả nào, nói chị biết được không?"

Cô ấy thích xem tiểu thuyết?

Tô Tố kì lạ nhìn vào Trương Hân, cô nhớ là rõ ràng Trương Hân không bao giờ xem những thứ này, cô ấy rất bận rộn, có thời gian thà ngủ thêm chút ít, dùng cách của cô ấy nói, tiểu thuyết đều là thứ

tưởng tượng không có thật, những nhân vật trữ tình bên trong đều là giả cả, có gì đâu mà xem.

Cái này là đang dò thám cô, không lẽ cô ấy để lộ ra sơ hở gì rồi.

“Sao thế?”

“Không có gì.” Tô Tố bình tĩnh lại, cười hô hô nói, “Em thích nhất là thể loại tiểu thuyết có tính chuyên nghiệp tương đối lành mạnh, và còn một số thể loại như là hạt giống tâm hồn.

“Oh.”

Trương Hân thất vọng thở dài, Tô Tố ngày xưa thích nhất là xem thể loại truyện tiểu thuyết ngôn tình.

Hai người đi đến cổng sau của trường học rồi chia tay nhau.

Tô Tố đưa mắt tiễn Trương Hân lên chiếc xe hơi sang trọng cao cấp, thở dài nhẹ một tiếng.

Ngày 1 tháng 9.

Tô Tố nhìn vào thời gian trên di động, hôm nay là ngày nhập học của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, lúc này hai đứa chắc là đang ở trường học.

Tiêu Lăng chắc là đang ở công ty.

Bốn ngày này cô và Tiêu Lăng hình như trở lại trạng thái ban đầu của những cặp tình nhân bình thường mới yêu vậy, Tiêu Lăng mỗi ngày đều gọi điện thoại thăm hỏi cô, có lúc cô không bận thì cả hai có thể nấu cháo điện thoại đến nửa tiếng đồng hồ.

“Cũng không có bận gì, sang công ty anh ấy thăm hỏi cũng tốt.”

Tô Tố quyết định xong liền ngồi xe bus đi đến công ty của Tiêu Lăng, lúc xuống xe tâm trạng cô mừng rỡ ngân nga câu hát.

Vừa nãy trên xe bus không ngờ cô đã bị vài fans hâm mộ nhận ra được, các fans còn rất nhiệt tình xin cô cho chữ kí.

Cuộc sống bình thường của hai tháng này làm cô xém tí quên cô đã từng là diễn viên hạng B.

Umh hm, chị cũng là người có fans rồi.

Tô Tố đã không phải là lần đầu tiên đến tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, cô tiếp tân cũng quen biết cô, biết được cô là người phụ nữ của tổng tài, cho nên không dám cản đường.

Tô Tố đi một mạch suôn sẻ lên tới tầng 26.

Tầng 26 là nơi làm việc của Tiêu Lăng, bên ngoài phòng làm việc của anh là phòng thư kí, phòng thư kí tổng cộng có đến sáu thư kí, nam cũng có nữ cũng có, những thư kí này đều là do thư kí Trương quản lý.

Tô Tố từ trong thang máy bước ra, lúc vừa đi vòng qua phòng thư kí thì thư kí Trương đã thấy cô tới.

“Cô Tô?” Thư kí Trương nhanh chân bước đến, “Cô Tô có phải đến tìm tổng tài không? Tổng tài đang trong phòng làm việc, cô đi thẳng vào trong là được.”

Thư kí Trương vừa nhìn thấy Tô Tố tức thời sáng cả mắt lên, như là đang gặp được cứu tinh vậy.

Tô Tố hoang mang nhìn vào cô ấy, “Vào thẳng à?”

“Đúng đúng đúng, cô cứ vào thẳng, tổng tài đã dặn dò, chỉ cần cô tới, bất kể lúc nào cũng không cần cản đường.”

Tô Tố mặt đỏ lên.

Tiêu Lăng còn dặn dò qua như thế này nữa.

Cô cắn môi, nhẹ chân bước nhanh đến phòng làm việc, Tô Tố muốn cho Tiêu Lăng một sự bất ngờ, cho nên căn bản không gõ cửa, cầm tay nắm cửa phòng mở ra, nhanh chân nhảy vào trong, “Táng táng táng tang, em đến rồi!”

Vừa bước vào phòng cảm thấy bầu không khí không ổn lắm, nhìn vào tình hình bên trong, Tô Tố vẻ cười cứng đờ, hận không thấu muốn tát bản thân một cái.

Trong phòng làm việc, Tiêu Lăng ngồi trên ghế phía sau bàn làm việc, sắc mặt tối đen, vài vị chủ quản trung niên mặc áo vest mang giày da mặt xám đi và đứng ở giữa phòng làm việc, dưới xung quanh chân của họ còn vương vãi những mảnh giấy tài liệu.

Đây…… đây là đang dạy dỗ cấp dưới!

Do cách xuất hiện của cô quá đặc biệt, tất cả những người trong phòng đều hướng mắt nhìn sang cô.

Tô Tố nghĩ đến bộ dạng vừa nãy lúc bước vào phòng, tức thời đỏ cả mặt lên đau khổ.

A--- cô che mặt lại!

Mất hình tượng quá!

Tô Tố hoang mang vô cùng, bước chân âm thầm nhúc nhích hướng về phía cửa ra, thư kí Trương chắc rằng đã biết trong phòng làm việc có rất nhiều người, tại sao còn để cô xông vào thế. Cô rất nhanh lui về hướng cửa ra, cười miễn cưỡng với mọi người, “À cái đó, tôi hình như vào không đúng lúc lắm, mọi người cứ tiếp tục tiếp tục.”

Vừa nói xong cô đã chạy ra ngoài.

“Đứng lại!”

Bước chân Tô Tố khựng lại, ngoảnh đầu liếc nhìn Tiêu Lăng, bộ người này không thấy cô xuất hiện rất ngượng ngùng sao, hận không thấu muốn chui mình xuống đất!

Sắc mặt của Tiêu Lăng ôn hòa lại chút, từ trên ghế văn phòng đứng dậy, anh lướt mắt nhìn sang mọi người, lạnh lùng nói, “Còn ngây người ở đó làm gì, ra ngoài hết, trước sáng ngày mai tôi phải xem được một phương án hoàn toàn mới.”

Họ như được nhận ân xá, khẩn trương nhặt lại những tài liệu dưới đất chạy ra ngoài lướt sang người Tô Tố như bị ma đuổi.

Lúc đi ra họ còn trao cô một ánh mắt cảm kích.

Đợi người đi hết rồi, Tô Tố vẫn còn đứng trước cửa, vào thì không phải, ra thì cũng không xong.

Tiêu Lăng vẫy tay với cô, “Qua đây!”

Chương 242

Tô Tố đứng trước cửa không động đậy, “Có phải anh đang bận không? Anh bận thì em sẽ về bên Tiểu Hy trước.”

“Không bận.”

Cô không mấy dễ dàng tới thăm anh một lần, cho dù bận cách mấy cũng không còn bận nữa.

Tiêu Lăng kéo cô vào phòng làm việc, tiện tay đóng cửa phòng, ôm vai cô đi vào bên trong, “Hôm nay không có đóng phim sao, muốn qua đây tại sao không báo một tiếng, để anh nhờ Tiểu Trần đi rước em.”

“Hôm nay trường học khai giảng, người quá nhiều và quá ồn, không quay phim được, đạo diễn liền cho diễn viên một ngày phép, để tụi em nghỉ ngơi một ngày. Những đội biên tập tập hậu kì đang nắm bắt thời gian của tập phim, vừa lúc em không có gì làm liền tới bên đây thăm anh. Anh vừa nãy làm gì thế, sao giận dữ vậy?”

Tiêu Lăng kéo tay Tô Tố ngồi lên sofa, cau mày nói, “Đừng nhắc đến họ, nhờ họ làm cái phương án cũng làm không xong, công ty mướn họ về làm chứ có phải nuôi không họ đâu.”

Tô Tố đối với công việc của họ không hiểu rõ lắm, nhún nhún vai đánh trống lảng chủ đề này.

Tiêu Lăng cũng ngồi xuống sofa, “Hôm nay trường của bọn em khai giảng, em không cần qua đó à?”

Đương nhiên là phải qua đó.

Vừa nãy lúc trên xe bus đã nhận được tin nhắn của Mộ Bạch, nhắc đi nhắc lại cô nhớ là đừng quên bữa tiệc chào mừng khai giảng tối nay.

Cô lúc đầu còn muốn lấy quay phim làm lý do từ chối, nhưng hôm nay được nghỉ phép, Mộ Bạch lại cùng chung đoàn làm phim với cô, như vậy là không còn lý do để từ chối nữa.

“Phải đi, hôm nay Tiểu Hy cũng đi, cố ý gọi điện thoại cho em để em cùng đi với cô ấy, nhưng cũng không gấp lắm, đợi Tiểu Hy đi làm về mới cùng nhau qua đó, trước bữa tiệc chào mừng tối nay mới ghé sang trường học là được.”

Tiêu Lăng nhìu mày lại, cười nhưng không nói.

Thì ra cô đúng thật phải đi tham gia bữa tiệc.

“Anh thì sao, anh hôm nay bận đến khi nào?”

“Hôm nay không bận.”

“Ặc……” Tô Tố nhìn vào đồng hồ treo trong phòng làm việc, nghi ngờ nhìn Tiêu Lăng, bây giờ mới 10 giờ sáng, vừa mới đi làm được một tiếng thôi, anh nói không bận?

Tiêu Lăng cầm lấy chìa khóa trên bàn làm việc, “Quãng thời gian này cũng chưa đi đâu chơi, anh dẫn em đi dạo mấy vòng.”

“Hey? Tay anh đỡ chưa?”

“Bữa tối hôm qua vừa mới tháo băng, lúc đầu thật ra cũng chẳng

phải chuyện gì lớn lao, anh đã nói không cần băng bó, Tiểu Trần lại nhất định đi gọi bác sĩ, cũng gần khỏi hoàn toàn rồi, lái xe hoàn toàn không có vấn đề.”

Tô Tố nắm lấy tay anh nhìn một hồi, vết thương trên đốt xương ngón tay đích thực đã gần khỏi hoàn toàn, chỉ là vết sẹo trên tay vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Tay anh ban đầu rất đẹp.

Ngón tay mảnh mai, khớp xương tay rõ ràng, móng tay cắt rất sạch sẽ, nhìn thôi đã thấy rất mê hồn rồi, nhưng bây giờ trên đó lại để lại một vết sẹo xấu xí.

Cô nhẹ nhàng xoa lên vết sẹo trên khớp xương tay đó, “Vết sẹo này có thể làm xóa đi không?”

“Chắc là không thể xóa được.” Ánh mắt Tiêu Lăng lướt nhìn vào vết sẹo trên trán của Tô Tố, bất chợt để ý thu lại bàn tay, nói giỡn rằng, “Sao thế? Chê anh rồi à?”

“Không có, chỉ là có chút hối tiếc.”

Cũng giống như một tác phẩm nghệ thuật thủ công không tì vết, kết quả không cẩn thận làm nứt mẻ một miếng, chuyện này đều khiến người khác cảm thấy rất là tiếc nuối.

Trong lòng Tiêu Lăng khó chịu như là bị kim chích.

Vết thương của anh chỉ là ở trên tay mà cô cũng cảm thấy hối tiếc, vậy vết sẹo trên trán cô, cô lại không giống như bây giờ để tâm đến như vậy.

Thật ra vết sẹo trên tay anh có thể xóa đi, chỉ là anh không muốn thôi.

Anh muốn để lại cho bản thân một vết sẹo như là một bài học, để anh sau này lúc mất đi lý trí nhìn lại, có thể nghĩ đến vết sẹo trên trán cô, như vậy có thể giúp anh tìm lại lý trí cho bản thân.

“Không nói nữa, đi, chúng ta đi dạo một vòng.”

Tiêu Lăng dẫn Tô Tố đi dạo ở trung tâm mua sắm.

Chỗ đó là trung tâm mua sắm quốc tế lớn nhất của thành phố A, bên trong đều là những thương hiệu trang phục và trang sức nổi tiếng của nước ngoài.

Tô Tố đi đến trước cửa là muốn rút lui quay về, kéo tay Tiêu Lăng nhất định không vào, “Anh dẫn em đến đây làm gì, em cũng đâu có muốn mua đồ.”

Cát sê của cô trong “Ngạo Vân truyện “ đã được kết toán, tiền đã được chuyển vào tài khoản của cô, nhưng cô chưa có danh tiếng, thu nhập ắt nhiên không nhiều, hôm nay trường khai giảng cô lại phải đi đóng học phí, kì thực nếu như không phải Tiêu Lăng đóng học phí cho con, cô có khả năng ngay cả học phí cũng trả không nổi.

Lúc này cô làm gì có tiền đi trung tâm mua sắm.

“Dẫn em đi sắm chút quần áo.”

“Không cần không cần, quần áo của em đủ mặc rồi.” Tô Tố lắc đầu như là cái trống lắc tay.

Đồ của trung tâm thương mại này nổi tiếng mắc!

Mắc muốn chết!

Hồi xưa cô đi sắm đồ cũng không dám tới đây mua, nghe nói một bộ trang phục bình thường thôi cũng phải năm chữ số, nghĩ thôi là cũng thấy sợ rồi.

Tiêu Lăng dùng lực kéo cô vào đó, “Bây giờ trời chuyển lạnh, em nên sắm quần áo mới rồi. ”Không cần không cần.” Tô Tố ôm chặt cái trụ lớn trước cửa vào nhất định là không vô, cử động này làm thu hút đến ánh mắt lạ lùng của bảo vệ, Tô Tố liếc mắt nhìn sang đó, “Nhìn gì mà nhìn, chưa gặp qua gái đẹp hả!”

Tiêu Lăng, “……”

Tô Tố như con bạch tuộc quấn chặt lấy cái trụ, “Đồ ở đây mắc muốn chết, em không mua đâu.”

“Anh trả tiền.”

“Vậy càng không được.”

Tiêu Lăng trong lòng không vui, dùng sức kéo cô từ cây trụ xuống, mặc kệ sự kêu la của Tô Tố, mạnh tay kéo cô vào trung tâm mua sắm.

Vào trong trung tâm mua sắm, Tô Tố trái lại ngại ngừng không kêu la nữa, bị Tiêu Lăng mạnh tay kéo lên tiệm trang phục nữ ở lầu hai.

Những sản phẩm xa xỉ trong trung mua sắm thật ra không nhiều người lắm, những mỗi thương hiệu đều trang trí vô cùng sang trọng, Tô Tố nhìn tới hoa cả mắt, Tiêu Lăng vừa đi lên trước vừa nắm lấy cánh tay của cô, “Em là người phụ nữ của anh, xài tiền của anh là

chuyện đương nhiên, Tô Tố, sau này cấm không được phân chia với anh rõ ràng đến thế."

"Tiêu Lăng, nếu như anh đúng thật muốn mua đồ cho em, vậy anh có thể mua cho em một cái điện thoại di động không?"

Bước chân của Tiêu Lăng khựng lại, nhíu chặt mày.

Anh nhớ là lần trước anh mới sắm cho cô một cái điện thoại mới, dùng chắc là chưa đến hai tháng.

Nhưng chỉ là một cái điện thoại thôi, anh có thể đồng ý được, "Được!"

Tô Tố nhẹ nhõm lòng, "Vậy chúng ta đi thôi."

"Mua quần áo xong đã!"

"Hey……"

Con người này nghe không hiểu lời nói của cô sao, cô không muốn tới cái nơi hút máu này để tiêu tiền.

Cuối cùng và cuối cùng, Tô Tố vẫn bị Tiêu Lăng kéo đến mua mười mấy bao quần áo, kèm theo năm sáu đôi giày, và còn có các loại phụ kiện túi xách. Lúc quẹt thẻ lòng Tô Tố cứ như đang tụt máu.

Vừa bắt đầu là cô còn đang tính toán phải trả tiền cho Tiêu Lăng, nhưng sau khi cô tính toán lại giá cả món đồ của từng thứ từng thứ một thiết thực muốn khóc ra nước mắt.

Chỉ một ngày tiêu tiền như thế, đủ cho cô và hai đứa trẻ dùng vài chục năm trước đó rồi.

Đặc biệt là mấy cái túi xách, đeo như vậy ra ngoài người ta còn không ăn cướp cô à?

Tiêu Lăng trả tiền xong viết lại địa chỉ cho phục vụ, “Trước tối nay giao đến tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ.” Vừa xoay mắt lại là nhìn bộ dạng Tô Tố dở sống dở chết rất là tức cười, “Không phải phụ nữ cũng đều thích đổ máu đi mua sắm sao.”

“Thích mua sắm là thiên tính của phụ nữ không sai, nhưng tự mình kiếm được tiền tự mình tiêu nó mới cảm thấy đáng và thoải mái hơn. Tiêu Lăng, bây giờ em đã có khả năng kiếm tiền, sau này anh đừng như thế nữa.”

Nếu như là ngày xưa, Tiêu Lăng khẳng định sẽ lạnh mặt ngay.

Mời cô đi mua đồ mà còn ở đây nói này nói nọ.

Nhưng bây giờ Tiêu Lăng có tiến bộ hơn nhiều, anh kiên nhẫn giải thích, “Em bây giờ nói sao cũng gọi là một tiểu minh tinh rồi, sau này nhất định là phải tham gia không ít hoạt động, không thể cứ ăn mặc tùy tiện như thế mà ra đường được, sẽ khiến cho người trong ngành có chuyện đàm tiếu, những bộ quần áo này không gọi là hàng hiệu lắm, em có thể mặc để tham gia hoạt động, đúng rồi, buổi tiệc khiêu vũ chào mừng khai giảng tối nay cũng có thể mặc đấy.”

“Tiêu Lăng, chúng ta bây giờ chỉ là bạn trai bạn gái, anh không cần thiết phải tiêu nhiều tiền trên người em như thế đâu.”

Tiêu Lăng cũng không giận, đôi mày nhíu lại ôm eo cô, “Cho nên em đang ám thị là anh phải nên cho em một danh phận đúng không?”

Chương 243

“ Ưm... chỉ cần em đồng ý, ngày mai chúng ta lập tức đi đăng kí kết hôn.”

Đăng kí kết hôn?

Cô kinh ngạc ngẩn đầu lên, muốn nhìn xem anh đang nghiêm túc hay đang đùa, vừa ngẩn đầu liền nhìn thấy sự chân thành tha thiết và thâm tình trong ánh mắt anh.

Tô Tố giật nảy mình, một mực từ chối

“ Không muốn”

Tiêu Lăng mặt đen sì, tay ôm eo cô đột nhiên giữ chặt lại, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của cô anh mới thả lòng ra, hừ nhẹ một tiếng, “ người phụ nữ đáng chết vô lương tâm này, đau chết em cũng là đáng đời”

Tuy nói như vậy, nhưng tay lại thả lỏng một chút.

Tô Tô lườm anh một cái, tức đến thở hồng hộc.

“ Cho anh một lý do không đồng ý”

“ Bây giờ anh đang theo đuổi em, em còn chưa đồng ý làm bạn gái anh mà, sao lại nhảy lên bước đăng kí kết hôn rồi.” Nếu họ muốn bắt đầu lại lần nữa, đương nhiên phải làm lại từ đầu, trước kia Tiêu Lăng đối với cô chỉ biết đe dọa dụ dỗ, giữa họ vốn dĩ chưa từng bình đẳng

qua, cô cũng chưa từng hưởng thụ qua cảm giác sảng khoái khi được theo đuổi, bây giờ có cơ hội đương nhiên phải làm lại từ đầu.

Tiêu Lăng thở dài, “ vậy khi nào em mới đồng ý làm bạn gái của anh?”

“ Phải xem biểu hiện của anh”

Cô cười hì hì, sải bước đi ra xa.

Tiêu Lăng đứng yên chỗ đó bất lực mà lắc đầu.

Con đường theo đuổi vợ dài đằng đẳng, nhưng mà anh không ghét bỏ cái cảm giác này theo đuổi từ từ thì cứ theo đuổi từ từ vậy, cứ coi như là tình thú, so với thái độ cả đời không qua lại với nhau của cô trước đây, bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi.

Tiêu Lăng sải bước đuổi theo.

Mua đồ xong đã tới buổi trưa, Tiêu Lăng dẫn Tô Tố đi ăn cơm trưa, lại dẫn cô đến biệt thự của Tiêu Khả, Tô Tố đã từng tới đây một lần, lần này tới đây cô cảm thấy có chút kì lạ, đợi xe dừng lại rồi mới hỏi Tiêu Lăng, “ sao anh lại dẫn em tới đây?”

“ Hôm nay không phải em đi tham gia buổi dạ hội đón người mới à, để Tiêu Khả trang điểm cho em đẹp một tí.” Tiêu Lăng xuống xe, vòng qua bên ghế phó lái mở cửa cho cô, “ dù sao Tiêu Khả rãnh rỗi ở nhà cũng không làm việc gì.”

Sau khi xuống xe Tô Tố có chút do dự, “ chỉ là buổi dạ hội đón người mới của một trường học, không cần ăn diện quá đẹp đâu.”

“ Vậy thì không được, dù gì bây giờ em cũng là một minh tinh nhỏ,

làm thế nào cũng không nên quá khó coi." Tiêu Lăng kéo tay cô đi thẳng vào biệt thự, anh hỏi người hầu trong biệt thự, " đại tiểu thư đâu?"

" Tối hôm qua đại tiểu thư về nhà muộn, lúc này vẫn còn đang ngủ."

Tiêu Lăng nhíu mày lại, đã là giữa trưa sắp tới buổi chiều rồi mà vẫn còn đang ngủ quả nhiên quá nhàn rỗi rồi, nên kiếm chút việc cho cô ấy làm

" Kêu cô ấy dậy, cứ nói nếu không dậy chuyện tôi đồng ý với cô ấy sẽ bị hẫng đi."

" Dạ vâng, thiếu gia cậu và Tô tiểu thư đợi một lát, tôi liền đi gọi đại tiểu thư dậy." Người hầu vội vã chạy lên lầu.

Tô Tố có chút cẩn trọng.

Cô ngồi trên chiếc sô-pha trong phòng khách của biệt thự tò mò nhìn xung quanh, " Tiêu Khả một mình sống ở đây không cảm thấy quá vắng vẻ hay sao?"

" Đương nhiên vắng vẻ rồi." Tiêu Khả mặc một chiếc áo Hoodie kiểu dài dáng vẻ lôi thôi lếch thếch xuất hiện ở trước cầu thang, tay chân lúng túng sửa sang lại tóc, nghe được lời nói của Tô Tố cô liền kêu la lên, " chị không thích chỗ này, nhưng điều kiện duy nhất chị dọn ra ngoài ở là sống ở đây, nếu không thì chỉ có thể cùng ông nội sống trong nhà cũ."

" Ngủ tới tận giữa trưa ra thể thống gì" Tiêu Lăng quở mắng cô ấy.

Tiêu Khả trợn mắt, mang đôi dép lê bước xuống lầu, " em trai à, đừng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với chị gái em được

không?”

Tiêu Lăng không đếm xỉa đến cô, đẩy Tô Tố lên trước mặt cô, “ tối hôm nay cô ấy phải tham gia buổi dạ hội đón người mới, sửa sang cho cô ấy đẹp một chút.” Nghĩ đi nghĩ lại, anh lại nói, “ không cần quá huênh hoang.”

“ Vậy chuyện em hứa với chị...”

“ Vẫn giữ lời”

“ ok, chị bảo đảm trang diện cho em dâu thật đẹp.”

Tiêu Khả dẫn Tô Tố vào phòng trang điểm, vẫn là phòng trang điểm đó, nhưng tâm trạng lại khác đi, trước kia coi Tô Tố là bạn gái của Tiêu Lăng, bây giờ chắc chắn đã là em dâu, vả lại sau này còn là nghệ sĩ mà cô sẽ trang điểm cho trong giới giải trí, đương nhiên cô phải trang diện thật tốt rồi.

Chưa tới nửa tiếng, Tiêu Khả đã trang điểm xong cho mặt của Tô Tố.

Cô ngáp một cái bước ra phòng, nhìn Tiêu Lăng đang ngồi bên ngoài, “ đã làm xong rồi, đinh đinh đinh đinh, Tô Tố mau ra đây làm mù đôi mắt chó của em trai chị”

“...”

Tô Tố bất lực bước ra ngoài.

Lớp trang điểm hôm nay cô vẫn rất hài lòng, trang điểm rất nhạt, gần như là để mặt mộc, càng là mặt mộc thì càng thử thách kỹ xảo của thợ trang điểm, Tiêu Khả trang điểm lên khiến mặt cô trông rất tự nhiên, nếu như là buổi tối có thể sẽ nhìn không ra dấu vết trang điểm.

Cô thay một chiếc áo voan màu trắng, ở phần thân dưới mặc chiếc váy dài đến đầu gối, tóc xõa trên vai, tươi mát lại pha lẫn một chút dễ thương, trong sự đáng yêu đó lại tỏa ra sự ngại ngùng nhàn nhạt, vô cùng quyến rũ.

Tiêu Lăng đau đầu nhìn cô.

Hôm nay anh cũng có tới buổi dạ hội đó, cho nên cô trang diện đẹp như vậy cũng không sao, có anh bảo vệ cho.

Nhưng sau này thì sao?

Cô sẽ càng ngày càng nổi tiếng, sẽ trở thành đại minh tinh đi tham dự các loại hoạt động, lúc đó anh không thể nào mỗi lần đều đi theo, nhưng nếu như không đi theo, cô đẹp như vậy thì có bao nhiêu đàn ông sẽ hóa thân thành sói, nhắm chặt vào con cừu nhỏ như cô đây?

Không được

Anh vẫn phải tìm cách sớm làm rõ danh phận, chỉ có nhanh chóng khiến cô trở thành một nửa trên giấy chứng nhận kết hôn của anh, anh mới yên tâm.

Đến lúc đó cô sẽ là vợ của Tiêu Lăng, bà chủ của Hoàn Vũ Quốc Tế, trừ khi ai đó chán sống rồi, nếu không cho dù lớn mật thế nào bọn họ cũng không dám có ý nghĩ gì khác với Tô Tố.

Làm rõ...

Tiêu Lăng càng nghĩ càng cảm thấy đây là một biện pháp tốt.

Nghĩ trong lòng chi bằng hành động.

Vừa đúng hôm nay anh cũng đi tham dự buổi dạ hội này, hay là nhân cơ hội này tỏ tình với cô ấy, nhiều người nhìn như vậy, anh không tin cô không nể mặt anh mà từ chối.

Tiêu Lăng càng nghĩ càng cảm thấy đây là một biện pháp tốt.

“ Tiểu Lăng, em nghĩ gì đó, một người đẹp đứng trước mặt mà em không ngắm, thế mà lại phân tâm”

Tiêu Lăng ghét bỏ mà nhìn mặt cô ấy, “ bộ dạng này của chị thật sự quá dơ bẩn rồi, để ông nội thấy được nhất định sẽ phạt chị chép gia huấn, còn không mau lên lầu rửa mặt đánh răng đi”

“ Mẹ nó, thằng chết tiệt này còn có lương tâm không, chị còn chưa tỉnh ngủ đã bị em kéo từ trên **dậy để trang điểm cho em dâu, em giỏi lắm, lợi dụng xong còn tới uy hiếp chị, đồ khốn khiếp nhà em, chị mới là người nên đi tố cáo với ông nội đây...”

“ Công việc mới của chị còn muốn lấy không.”

Tiêu Khả liền ghẹn họng, lườm anh một cái, “ coi như em giỏi” nói xong thì vội vã chạy lên lầu tắm rửa, trước khi đi vẫn không quên chào hỏi Tô Tố một tiếng, “ em dâu chị lên lầu trước đây, em ở dưới lầu chơi một lát, đừng khách sáo coi đây là nhà của mình là được rồi, tùy ý nha”

Tô Tố cười vẫy tay với cô ấy.

“ Bây giờ em đến trường hay đến nhà của An Tiểu Hy?”

“ Đến nhà Tiểu Hy.”

“ Anh đưa em qua đó.”

Ý nghĩ ban đầu của Tiêu Lăng chính là bám theo thân mật với Tô Tố cho đến khi cô đi dự tiệc, sau đó buổi tối trực tiếp tới buổi dạ hội đón cô, bây giờ anh thay đổi ý định rồi, anh phải để dành thời gian để suy nghĩ cho kĩ, màn tỏ tình tối hôm nay nên tiến hành như thế nào?

Chương 244

Vì khai trường, hôm nay An Tiểu Hy xin phép với đoàn phim cho nghỉ hai tiếng, ba giờ chiều đã về nhà.

Tiêu Lăng đưa Tô Tố về nhà chưa bao lâu, Tiểu Hy cũng về tới.

Nhìn thấy Tô Tố cô lập tức ôm chầm cô, "A, Tô Tố, mấy ngày nay cô không ở nhà, Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị Tiêu Lăng đón đi, tôi một mình cô quạnh ở đây, tôi nhớ cô chết đi được.

Cô quạnh.

Phù_

Tô Tố trực tiếp phì cười,

Cô vỗ vai Tiểu Hy, "Cả người toàn mùi mồ hôi, mau đi thu dọn một lát đi chúng ta sắp phải xuất phát rồi."

"Ok, đợi tôi."

Tiểu Hy phóng như bay vào phòng dọn dẹp.

Tô Tố hụt hững ngồi xuống ghế sofa, cô suy nghĩ một lát, móc ra cái điện thoại và thẻ điện thoại mới mua ở cửa hàng ngày hôm nay, lắp sim điện thoại vào trong điện thoại, sau đó gửi một tin nhắn vào một số quen thuộc, sau khi gửi xong cô nhanh chóng tắt máy.

Điện thoại khác của cô kêu lên, Tô Tố coi sơ qua tin nhắn, là Mộ

Bạch.

“Cô gái xinh đẹp, đừng quên hôm nay làm bạn gái đồng hành với tôi nhé.”

Tô Tố bật vười, như thế này chắc là lo lắng cô sẽ quên đây mà. Cả ngày hôm nay đã nhắn tin nhắc nhở cô mấy lần, cô lại trả lời tin nhắn, “Yên tâm yên tâm đi, đã chuẩn bị xong hết rồi, trước khi buổi tiệc dạ hội bắt đầu tôi nhất định sẽ có mặt ở trường.”

“Trước khi đến thông báo tôi, tôi đón cô.” Mộ Bạch lại gửi tin nhắn đáp lại.

Đón?

Tô Tố lắc đầu, anh ta không có xe, đến đón cô và Tiểu Hy lại bắt xe qua đó, như thế càng bất tiện?

Cô nhanh chóng trả lời lại, “Không cần, tôi và Tiểu Hy cùng đến trường là được, tới trường rồi chúng mình gặp nhau sau.

“...Được rồi.” Mộ Bạch thở dài thả điện thoại xuống.

Sáu giờ sau khi ăn chiều xong sẽ bắt đầu nhập tiệc, vẫn còn ba tiếng đồng hồ nữa, còn ba tiếng nữa họ lại gặp nhau, nên anh cố chịu đựng thêm xíu là được.

Mộ Bạch chỉnh điện thoại về giao diện chính.

Màn hình điện thoại của Mộ Bạch tự chuyển sang tấm hình mấy ngày trước anh và Tô Tố chụp chung để tuyên truyền cho bộ phim, Tô Tố dịnh vào cổ anh hướng đầu hôn anh, Mộ Bạch sờ sờ người trong điện thoại, miệng cong lên vui sướng.

“Quay, Anh kêu chúng tôi đến đây làm việc, anh thì làm biếng ở đây, thật sự là quá thất đức rồi.”

Mộ Bạch thuận tay nhét điện thoại vào túi, quay đầu đi đến bên Tôn Viễn, nơi mà anh đang bố trí chỉ huy các nhân viên, đấm nhẹ vào vai anh ta, “Thằng tiểu tử nhà ngươi không phải giỏi nhất mặt này sao, tôi không tìm anh hỏi kinh nghiệm thì tìm ai, còn ai mà hiểu phụ nữ hơn anh, anh hãy dựa vào bối cảnh mà phụ nữ thích mà bố trí, tóm lại là càng đẹp càng tốt.”

“Đó là đương nhiên, cậu tìm tôi là tìm đúng người rồi, anh yên tâm, buổi yến tiệc hôm nay đảm bảo sẽ giúp anh làm cho thật đẹp.” Tôn Viễn vỗ vai Mộ Bạch, cười nham hiểm, “Chúc anh sớm ôm người đẹp về trước.”

Trong lòng Mộ Bạch vẫn thật có chút mơ hồ.

Tuy anh ta đã thành công tiếp cận Tô Tố, cũng đã làm bạn bè, đối với những gì anh ta hiểu Tô Tố, người mà cô không có thiện cảm sẽ không kết giao bạn bè, chỉ là anh không biết Tô Tố đối với anh rốt cuộc là loại thiện cảm như thế nào.

Cái đó anh ta cũng không để tâm nữa.

Hôm nay mà còn không tỏ tình, lần sau không biết bao giờ anh mới có đủ dũng khí đó.

“Lãnh Mạc và Tiêu Lăng hai người đó, việc hôm nay quan trọng như vậy, hai người đó lại không đến sao?”

“Đến, nhưng phải đợi đến giờ bắt đầu nhập tiệc mới đến.”

Nhưng suy cho cùng chỉ có mình anh ta lo liệu trước sau.

Nhưng Tôn Viễn không hề oán trách, lần này anh phải gặp nữ thần mà Mộ Bạc yêu thầm suốt ba năm nay rốt cuộc là ai.

...

Địa điểm tổ chức cảu buổi dạ tiệc là một bãi cỏ trống nhỏ gần trường.

Vốn dĩ những việc này do những học sinh trong trường cùng nhau sắp xếp bố trí, nhưng đích thân Mộ Bạch đứng ra giám sát, còn Tôn Viễn thì tìm công ty tổ chức sự kiện đám cưới tốt nhất, trang trí khu đồi cỏ này thật đẹp. Anh còn rất hào phóng, bao hết chi phí của buổi tiệc.

Dạ tiệc mang hơi hướng Phương Tây, buffet băng chuyền, tất cả món ăn nhẹ và hải sạn đều được chuyển đến từ nhà hàng năm sao, sau đó chuyển đến một khu đất trống, cái này để sử dụng trong buổi khiêu vũ, kệ để đồ buffet thì cạnh con sông, ai đói hoặc nhảy mệt thì đến bên đó ăn chút đồ, uống chút nước.

Mỗi cây trên đồi cỏ đều được trang trí vô cùng tỉ mỉ, cây quấn đầy những bóng đèn nhỏ lấp lánh li ti, buối tối lúc cắm đèn, mỗi cây ấy đều tỏa ra một ánh sáng dịu dàng. Giữa khu đất đó còn đặt một bục nhỏ, đây là nơi dành cho người chủ trì MC, cũng là nơi Mộ Bạch đứng tỏ tình. Tôn Viễn đã tốn rất nhiều công phu để trang trí sân khấu khiêu vũ, đèn ở đó đều là những thiết bị cao cấp nhất.

Khu cỏ bằng phẳng ấy bốn bề đều là kệ để hoa rất đẹp, trên kệ hoa toàn là hoa thật, hôm nay chỉ tính riêng số hoa này, Tôn Viễn đã tiêu tốn số tiền lên đến sáu con số.

Còn có bong bóng, nguyên khu đó kết thành một vòng tròn bong

bóng, vô cùng đẹp.

“Sao, hài lòng không?”

“Rất tuyệt.”Mộ Bạch đưa ra lời khen lớn, “Tìm anh quả thật là tìm đúng người rồi.”

Cả khu đồi cỏ bằng phẳng ấy tỏa đầy hương hoa, dù chụp từ bất kỳ góc độ nào, để có thể làm ảnh bìa, thật là đẹp giống như chuyện cổ tích.

Tôn Viễn được khen lập tức dương dương tự đắc, “ Đó là anh cũng không xem thử tôi là ai Nhưng tôi chỉ giúp được tới đây, tiếp sau đó việc tỏ tình phải dựa hết vào anh, Ú...giờ đã là năm giờ chiều, chắc nữ thần của anh cũng sắp đến, anh chuẩn bị sẵn tâm lý nhé.”

Mộ Bạch đột nhiên trở nên khẩn trương.

Tiêu Lăng đến lúc năm giờ rưỡi, lãnh đạo trường dẫn anh vào trong, “Tiêu thiếu gia, chính là chỗ này.”

Tiêu Lăng gật đầu, xem hết màn bố trí rất hài lòng, “Bố trí không tệ.”

Hoa tươi, bãi cỏ, bóng bay, con son nhỏ, dưới ánh đèn và không gian đêm tối tràn về, tưởng tượng sẽ rất đẹp đây.

“Đại ca, đại ca, là em tìm người bố trí đấy.” Tôn Viễn giơ tay đáp kể công.

“Tôn Tử ngươi được đấy.” Tiêu Lăng không tiếc đưa ra lời khen.

Anh coi hết một vòng chỗ này, chỗ bố trì lần này so với lần anh tổ chức cho Tô Tố ở bãi biển thì lãng mạn và đẹp hơn nhiều, chỗ này

đẹp như vậy nếu tỏ tình, chắc là cơ hội thành công rất cao.

Tiêu Lăng sờ sờ cằm, thầm nghĩ đợi Tô Tố đến nhất định sẽ nhân cơ hội này tỏ tình.

Lúc năm giờ bốn mươi khách lần lượt kéo đến, người học trong Học Viện Điện Ảnh gia cảnh cũng khá giả, ai nấy cũng trang điểm xinh đẹp, nam sinh thì còn đỡ, không lố quá, do đây là dạ tiệc của trường học, cũng không ai mặc đồ tây, đại đa số đều là đồ thường thoải mái, Nữ sinh thì có chút khoa trương hơn, ai nấy đều trang điểm như cuộc thi tuyển hoa khôi, có một số người còn khoa trương đến nổi mặc cả lễ phục cho buổi dạ hội đến.

Tiêu Lăng Mộ Bạch và Tôn Viễn ba cực phẩm nam nhân này đương nhiên là mục tiêu lựa chọn chủ yếu của mấy cô gái này.

Tiêu Lăng mặt lạnh lùng không để ý, Mộ Bạch chỉ cười lịch sự cho có lễ, chỉ có Tôn Viễn...Cái thằng trêu hoa ghẹo bướm này nhanh chóng cùng mấy cô gái trang điểm xinh đẹp, cứ nói đùa vui vẻ.

Mộ Bạch lắc đầu, nhìn thêm chút nữa, “Bạn Tôi sắp đến rồi, tôi đi đón cô ta xíu.”

Chương 245

“Được, cậu đi đi”

Tiêu Lăng gật gật đầu, anh cũng nhìn thời gian, thơi gian này Tô Tố chắc cũng sắp tới rồi, anh muốn cho cô một bất ngờ, lúc này không thể xuất hiện được

Tiêu Lăng nhìn Tôn Nguyên bị đám con gái vây quanh không thể thoát ra, vẫy tay với anh ta rồi đi mất

Anh phải nhân lúc này đi dạo quanh ngôi trường Tô Tố đã từng sinh sống

......

Mộ Bạch khi đến cổng lớn trường học gọi điện thoại cho Tô Tố, “đến chưa vậy?”

“Đã trên đường rồi, vẫn còn khoảng 2 phút nữa thì đến nơi”

“Anh đợi các em ở cổng trường nhé”

“Vâng, đến rồi thì nói tiếp”

Dập máy, Mộ Bạch bỗng dưng lại căng thẳng trở lại, anh cúi đầu nhìn trang phục của bản thân, vẫn là áo sơ mi trắng bên ngoài ra thêm chiếc quần màu đen, anh vốn dĩ muốn mặc tốt hơn một chút, nhưng thay vô số quần áo đều thấy không được, cuối cùng vẫn là mặc giống ngày thường.

Bây giờ anh có chút lo lắng rồi, một dịp quan trọng như thế này, anh mặc như vậy có phải xuất hiện không đủ trang trọng?

Nếu như anh bày tỏ rồi, Tô Tố có cảm thấy thành tâm của anh không đủ

Mộ Bạch lúc này thất vọng rồi, nhưng bây giờ lại đi thay quần áo rõ rành không kịp nữa. Anh lại đánh giá bản thân lại một lần, đến khi phát hiện trang phục không có nếp nhăn, giày không bị bẩn, sau khi thấy không có gì không ổn thỏa thì mới thở dài nhẹ nhõm. Bên tai là giọng của các bạn học sinh nữa thảo luận

“Mộ Bạch sư huynh đẹp trai quá”

“Đúng vậy đúng vậy, rất đơn giản áo trắng quần đen cũng có thể mặc ra cảm giác của nam thần, đẹp trai quá đẹp trai quá”

Mộ Bạch nghe thấy những lời này, lòng tự tin có chút quay trở lại

Vì vậy anh hôm nay cũng không có chút thua kém nào.

Từ xa nhìn thấy chiếc xe taxi dừng trước cổng trường, cửa xe mở ra, bên trong là Tô Tố và An Tiểu Hy, Mộ Bạch tim đạp nhanh, nhanh chóng chạy đến đón.

“Mộ Bạch sư huynh, chúng em đến muộn rồi”

“Không có, còn chưa chính thức bắt đầu” ánh mắt Mộ Bạch dường như không rời khỏi được người của Tô Tố, anh phát hiện mỗi lần anh nhìn Tô Tố đều có cảm giác kinh ngạc, không cần rõ cô ấy ăn mặc như thế nào, cho dù chỉ là mặt mộc đi ra ngoài cũng rất xinh đẹp, khi quay đầu lại nhìn thấy nụ cười láu lỉnh của An Tiểu Hy, Mộ

Bạch có chút xấu hổ, từ từ di chuyển ánh mắt.

Tiểu Hy hứ hứ một tiếng, cô đã nói mà Mộ Bạch sư huynh có tâm ý với Tô Tố mà, thế nhưng Tố Tố như thiếu mất một dây tình cảm không hề nhận ra.

“Anh dẫn các em vào trong hội trường, hiện trường bây giờ đa được trang trí xong rồi, rất đẹp”

Tô Tố và Tiểu Hy đi theo anh cùng tiến vào trong, “Mộ Bạch sư huynh, cô gái dám diết lấy anh cũng đến rồi sao?”

Thực tế người cứ luôn đeo bám anh không chịu từ bỏ chính là Tô Huệ

Bây giờ Tô Huệ đã nghỉ học, người còn không biết đi đâu rồi, đương nhiên sẽ không đến

Mộ Bạch nhìn Tô Tố, trong mắt chớp thoáng qua, “đến rồi, vì vậy cần phải làm phiền em giúp anh chặn hoa đào (con gái) rồi”

“Điều này không có gì làm phiền cả, chỉ là chuyện nhỏ, mọi người đều là bạn bè, giúp đỡ cũng là chuyện đương nhiên” đằng nào chỉ là giả làm bạn nhảy, đầu có phải là giả làm bạn gái, đối với cô mà nói đích thực không có chuyện gì lớn cả

......

Mấy người rất nhanh tiến vào bãi cỏ, học sinh của học viện điện ảnh rất ít người không xinh đẹp, lúc này sau khi trang điểm, ai ai cũng đều giống như minh tinh, Tô Tố đứng ở bãi cỏ có cảm giác sai lầm giống như đang tham gia lễ trao giải

"Đây cũng thật quá khoa trương rồi....." Tiểu Hy nhịn không được than thở, cô nhìn lại chiếc váy trên người mình, lại nhìn vào nhóm học sinh mặc trang phục dạ hội, nhin không nỏi nuốt nước bọt, "chúng mình mặc có phải quá tùy tiện không à"

Buổi tiếc đón chào tân sinh mọi năm cũng không có giống năm nay khoa trương như thế này à

Trên bãi cỏ nhạc nhẹ nhàng nổi lên, Mộ Bạch cười cười nói, "vốn dĩ chỉ là buổi dạ tiệc, thì cứ tùy ý một chút"

Tiểu Hy và Tô Tố chưa ăn gì đã đến rồi, Tiểu Hy nhìn thấy bên cạnh bờ hồ có bày điểm tâm và đồ ăn, cặp mắt bỗng chốc sáng bừng lên, "cái gì nhỉ, Mộ Bạch sư huynh, em với Tố Tố còn chưa có ăn cái gì, chúng em đi ăn chút gì trước, đợi chút quay lại giúp anh chặn hoa đào nhé"

Còn chưa ăn cơm?

Mộ Bạch nahnh chóng nói, "vậy các em nhanh đi ăn chút gì đi"

Cũng vừa hay anh còn muốn kiểm tra lại thiết bị

......

Một bên khác

Tiêu Lăng đi à đi à thì đến địa điểm quay ký túc xá của {Nhất Tiếu Nại Hà}, nhân viên đứng trông coi ở cửa ký túc xá không cho bất kỳ ai tiếp cận, nhìn thấy Tiêu lăng đi đến, còn nghĩ anh là giống những người trước rình mò đến nhìn lén quay phim, người nhân viên vẫy tay với anh, "bạn học sinh này, hôm nay ở đây không có quay phim, bạn nhanh trở về đi"

“Tôi tìm đạo diễn của các anh”

Người nhân viên sững lại, nhìn khí chất của Tiêu Lăng tuyệt đẹp, có chúy không chắc chắn, “cài gì nhỉ......bạn tên là gì?”

“Cứ nói với Trịnh Đông tôi là Tiêu Lăng là được rồi”

“Được được, ngài đợi chút” người nhân viên nhanh chóng chạy vào thông báo

Chưa đến 10 phút Trinh Đông gấp gáp từ trong tòa ký túc xá chạy ra ngoài, nhìn thấy thực sự là Tiêu Lăng, ông kinh ngạc không tả, tượng Phật này sao lại đến, ông nhanh bước đến đón tiếp, “Tiêu thiếu gia? Thật sự là ngài, ngài là đến hỏi thăm đoàn sao? Làm sao lại không điện thoại báo trước, thế nhưng hôm nay thật không may, nhóm diễn viên đều đã nghỉ rồi, chỉ còn lại nhân viên ở lại bận rộn”

“Đang cắt ghép cảnh quay hả?”

“Vâng, nhân viên cần nhanh chóng cắt ghép xong 2 tập đầu, tuần sau cần phải phát trên đài Mango rồi”

Tiêu Lăng lông mày giật một nhịp, đi theo Trịnh Đông vào trong tòa ký túc xá

“Mới có mấy ngày, 2 tập đầu đã quay xong rồi?”

Nhắc đến điều này, Trịnh Đông lập tức vui sướng mặt đỏ lên, “đúng vậy à, bởi vì 2 tập đầu cơ bản đều là quay trong ký túc xá, không cần phải bố trí hiện trường, quan trọng hơn là, Tô Tố thật sự là diễn viên đặt biệt có năng lực, mỗi một cảnh quay phim đều là một lần thông qua, thật sự là một diễn viên tốt đặc biệt có tài năng, không chỉ là đi à

còn là góc độ quay phim, hoặc là động tác câu nói, cơ bản tìm không ra chút sai lầm nào, kẻ cả Trương Hân nữ diễn viên hạng A còn mắc lỗi 2 lần nữa, Tô Tố cô ấy đến cả một lần cũng đều không có sai xót, thật sự khiến ngời khác khó mà tin được"

Hoài nghi trong lòng của Tiêu Lăng càng thêm rõ ràng rồi

"Đưa tôi đi xem hiện trường quay phim"

Trịnh Đông bước chạn sững lại, có chút do dự, "cái này.....bởi vì còn chưa phát lên tình tiết bộ phim....."

Ánh mắt của Tiêu Lăng tối sâu xuống, điềm tĩnh nhìn ông ta một cái, "tôi chỉ là xem thôi"

Cũng đâu có sẽ truyền hình ảnh ra ngoài

Trịnh Đông gãi gãi đầu, cũng đúng, Tiêu thiếu gia cũng là một nửa người đầu tư của bộ phim này, làm sao cũng không thể tiết lộ tình tiết bộ phim được. Ông đưa Tiêu Lăng đi đến phòng cắt ghép pim, "Tiêu thiếu gia, ở đây"

Thầy cắt ghép phim đang cắt ghép đoạn, nhìn thấy Trịnh Đông dẫn người đến có chút kinh ngạc

"Đạo diễn....."

"Đây là Tiêu thiếu gia, Tổng tài của Tinh Quang" Trịnh Đông đi đến trước màn hình, "cát ghép xong rồi?"

"Vẫn chưa có"

Ánh mắt nhìn của Tiêu Lăng ở trên màn hình máy tính cắt ghép, nhìn

thấy trên màn hình từng nếp nhăn từng nụ cười từng cử chỉ từng động tác của Tô Tố, mỗi một hành động đều tìm đúng ống máy quáy, quay toàn là chính diện, cho dù có phải quay mặt nghiêng, cô cũng có thể tìm được chính xác đến góc độ đẹp nhất, càng hơn thế.....cho đến đằng sau lưng quay cũng vô cùng xinh đẹp.

Cảm nhận ống máy quay như thế này.....người không có kinh nghiệm biểu diễn thật sự có thể chộp lấy chuẩn vậy sao

“Tô Tố và Trương Hân tương tác ra sao?”

“Rất tốt à” Trịnh Đông cũng rất ngạc nhiên, “trước đây người khác nói Trương Hân tính khí kỳ quái, không dễ tương tác, tôi nhìn cô ấy và Tô Tố hai người ở dưới cùng một mái nhà cũng không thấy cô ấy nói gì, mà hai người bọn họ quan hệ khá tốt”

Ý niệm trong lòng của Tiêu Lăng càng thêm dữ dội hơn.

Anh chào từ biệt Trịnh Đông, rời khỏi tòa nhà ký túc xá lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Trần, “tôi kêu cậu điều tra tài liệu có chưa, được rồi, tối hôm nay đưa cho tôi”

Chương 246

Bóng đêm hạ xuống

Trên bãi cỏ tất cả bóng đèn đều sáng lên, ánh sáng lộng lẫy chiếu toàn bộ sân bãi giống như ban ngày, bên tai tiếng nhạc dịu nhẹ, mũi ngửi thấy hương hoa nồng nhiệt, trong miệng thưởng thức mỹ vị của điểm tâm

Tiểu Hy than thở không ngớt, “đúng thật là một thú hưởng thụ lớn trong cuộc đời à”

Tô Tố đã ăn no rồi, tay cầm một cốc sâm panh ít một ít một nhấm môi, cô dựa vào lan can cạnh hồ, mỉm cười nhìn trên bãi cỏ nam nam nữ nữ đã dịch chuyển, bỗng nhiên, ánh mắt cô dừng lại, anh chóng đưa tay ra kéo Tiểu Hy, chỉ về hường một người trong đám đông, “Tiểu Hy Tiểu Hy cậu xem người đó có phải là Tôn Nguyên?”

Tiểu Hy xuôi theo hướng tay chỉ của Tô Tố nhìn đi, mỹ vị của điểm tâm đều ăn không được nữa rồi, “chết tiệt, đúng thật là hắn ta, mặc bộ đồ vest giản dị màu hồng, trông giống như một con bướm hoa vậy, cậu nhìn hắn ta chìm trong đám con gái tự do bao nhiêu, chà, làm sao không sinh hắn ta thành con gái”

Tô Tố đỏ mồ hôi, cô cũng không thích người đàn ông giống như Tôn Nguyên, làm bạn bè cũng đủ nghĩa khí, nhưng là bạn trai, người đàn ông như thế này tốt nhất vẫn thôi đi

Cô nhìn vẻ mặt khinh thường của Tiểu Hy, nhanh chóng chuyển chủ đề, “tớ nhìn sao giống anh ta thế, anh ta không phải là người ngoài

xã hội sao, làm sao có thể đến đây”

“Đúng vậy ồ, đây là dạ hội của trường chúng mình, hắn ta một người ở ngoài xá hội chạy đến đây làm cái gì, không phải là chạy đến tán gái chứ, không được không được” Tiểu Hy nhanh chóng bỏ đĩa điểm tâm trên tay lên bàn, “tớ không thể nhìn các bông hoa của trường bị hắn ta vùi dập, xem tớ cứu lấy mỹ nữ đây”

“Ái.....”

Tô Tố muốn gọi cô ấy lại, Tiểu Hy thì đã hùng hục chạy xa rồi

Tô Tố nhìn thấy Tiểu Hy xông vào trong đám người, sau đó ôm lấy cổ của Tôn Nguyên khóc, Tôn Nguyên mới đầu sững lại, sau đó những cô gái bên cạnh anh đều nhìn khinh thường anh, tiếp sau rất nhanh giải tán đi

Tô Tố bất lực chỉ xoa chán

Cô dường như có thể tưởng tượng Tiểu Hy nói cái gì. Ngoại trừ là giả làm bạn gái của Tôn Nguyên, sau đó khiếu nại anh ta không chung thủy gì đó

Cô nhìn Tôn Nguyên có chút lo lắng, Tôn Nguyên là huynh đệ tốt của Tiêu Lăng, nếu như anh ta xuất hiện ở đây rồi, thì Tiêu Lăng cũng có đến rồi phải không? Nếu như Tiêu Lăng đến, biết được cô làm bạn nhảy của Mộ Bạch.....Tô Tố càng thấy đau đầu rồi

“chắc không có đâu, anh ấy không phải nói tối hôm nay đến rất muộn mà, vả lại anh ấy biết mình đến đây, nhưng làm sao không nói, còn nữa đây chỉ là một buổi dạ tiệc nhỏ, anh ấy chắc sẽ không đến tham gia đâu.....”

Tô Tố không ý thức quay đầu nhìn ngó bốn phương, không có nhìn thấy Tiêu Lăng mới thở phào.

Cô ấy vừa mới muốn nhìn đi chỗ khác, ánh mắt hướng về phía cổng trường thì ngạc nhiên

Trương Hân

Còn vòng tay với một người đàn ông?

Tô Tố luôn biết đằng sau Trương Hân có một người đàn ông, nhưng Trương Hân trước giờ cũng không nói với cô, cô có một lần hiếu kỳ đi hỏi cô ấy, Trương Hân nói với cô, "đừng hỏi gì nhiều, Tố Tố, anh ta không phải là người tốt, nhưng đối với chị cũng tồi"

Tô Tố nắm chặt lấy cốc nhìn người đàn ông bên cạnh cô ấy

Khí thế của người đàn ông rất mạnh, ngũ quan cũng rất tuấn tú, trên mặt không có biểu cảm gì, toàn thân đều tỏa ra khí thế người lạ không thể lại gần, anh ta rất cao, Trương Hân cao 1,70 còn ddi giày cao gót, nhưng đứng cạnh anh ta vẫn còn thấp hơn anh ta nửa cái đầu. Anh ta mặc toàn thân màu đen, cổ áo sơ-mi mở ba nút cúc, để lộ ra ngoài bộ ngực rắn chắc màu lúa mạch, nếu như là Tiêu Lăng mặc, Tô Tố sẽ cảm thất rất quyến rũ, nhưng người đàn ông này mặc như vậy, chỉ khiến Tô tố cảm thấy đáng sợ.

Đây là một người đàn ông khá nguy hiểm

Trương Han đi theo anh ta......sẽ không bị uy hiếp chứ?

Trong lòng Tô Tố căng thẳng lên

Khi cô nhìn qua đó, Trương Hân cũng nhìn qua đây, Trương Hân

ngẩng đầu noi gì đó với người đàn ông đó, rồi thì đi lại đây, người đàn ông đó quay lại nhìn cô một cái, trong ánh mắt sắc bén giống như con chim ưng trên thảo nguyên, rất nhanh ánh mắt của anh ta thoáng chớp qua sự kinh ngạc, sau đó......gật đầu với cô

Trong tim Tô Tố đập thình thịch

Người đàn ông đó gật đầu với cô sao?

Lãnh Mạc tất nhiên sẽ không vô duyên vô cớ gật đầu với Tô Tố, anh trước đây ở chỗ Mộ Bạch uống rượu, ở trong điện thoại của anh ta album nhìn qua Tô Tố, cho đến dạ tiệc tối nay là do Mộ Bạch dành công phu tạo nên, vì muốn cho huynh đệ tốt thể diện, anh cũng sẽ không bỏ qua để ý Tô Tố

“ý.....Lãnh Mạc trước giờ đều không để ý người không liên quan” Trương Hân thuận tay nhắc lên một cốc sâm panh, thanh nhã đứng trước Tô Tố, “quả nhiên là mỹ nữ vẫn thu hút hơn”

“Anh ta tên Lãnh Mạc? đúng thật là người thế nào tên như thế”

“phụt...” Trương Hân nhịn cười không nổi, cô cạch cốc với Tô Tố, “ lời này em ở trước mặt tôi nói thì được, đừng ở trước mắt anh ta nói”

Tô Tố hạ ánh mắt xuống “ừm” một tiếng nhẹ nhàng, cô một bụng có lời muốn hỏi Trương Hân, nhưng bây giờ thân phận của cô.....câu hỏi gì đều không thể hỏi.

Trương Hân cầm cốc sâm panh lên một hơi uống hết

“Chị uống ít chút, sâm panh này là vị đào, chị không thể uống”

Trương Hân toan thân sững lại, ánh mắt như điện nhìn Tô Tố, “em làm sao biết được chị có di ứng với đào?”

Trong lòng Tô Tố giật mình, hối hận vô cùng

Cô làm sao buột miêng nói ra chuyện này rồi cô âm thầm véo bản thân một cái, sắc mặt rất tự nhiên, “em trước đây xem qua video của buổi phóng viên phỏng vấn chị, nhớ hình như là có chuyện như vậy, em nhớ sai rồi sao?”

“Không, em không có sai” ánh mắt của Trương Hân trên nét mắt của cô ấy nhìn 1 lượt không có phát hiện bất kỳ đầu mối nào, hạ ánh mắt xuống chiếc cốc trên tay, “chị nhớ đó là tin tức của 3 năm trước rồi, em nhớ rất chính xác”

Rõ ràng là 4 năm trước.....

Cô ấy lại đang thăm dò cô rồi

Tô Tố cố tình cười không biết, “thời gian chính xác em thất sự không nhớ nữa, thế nhưng nếu thật sự chị bị dự ứng với đào, thì đừng uống nữa, dị ứng rất đáng sợ”

“Đúng vậy, cũng thật đáng sợ”

4 năm trước cô bởi vì ăn nhầm trúng thức ăn có nước uống quả đào, lúc đó toàn cơ thể nổi đầy nốt đỏ, với lại còn toàn thân sưng phồng lên, cuối cùng cũng chỉ có thể bị ép kết thúc công việc đi bệnh viện điều trị, thời gian đó toàn quá trình đều là Tố Tố ở bệnh viện chăm sóc cô

Bởi vì đình trệ công việc, về sau khi tiếp nhận phóng viên phỏng vấn tại trước mặt nhà báo truyền thông cô nói ra chuyện này, fan của cô

đều biết chuyện này, nhưng Tô Tố lại không phải là fan của cô, cô ấy làm sao nhớ rõ như thế được?

“Chị.....có phải tâm trạng không được tốt không?”

Trương Hân nhìn ánh mắt của Tô Tố, tiện thể trả lời, “đúng vậy, tâm trạng không tốt chiều hôm nay bỗng nhận được một tin nhắn của người lạ, muốn chị không điều tra nguyên nhân của cái chết bạn chị, đúng vậy, bạn tốt của chị em biết chứ, cũng cùng tên cùng họ với em là Tô Tố, là em gái tốt nhất của chị, là cái người tại 2 tháng trước bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử, chị luôn luôn hoài nghi cái chết của cô ấy có điểm đáng ngờ, gần đây cũng liên tục điều tra cái này. Đó là chị em tốt nhất của chị, chị làm sao có thể không theo đuổi điều tra, nhưng khi chị gọi điện thoại dò hỏi, người ta lại tắt máy rồi, em nói đây là người biết tình hình tốt lòng nhắc nhở chị, hay là người đi hại người đang cảnh cáo chị?”

Tô Tố nắm lấy chiếc cốc trong tay bỗng giữ chặt hơn

Tin nhắn đó chính là cô gửi cho Trương Hân, chính là không muốn cô đi điều tra chuyện này nữa.

Thế nhưng theo tính cách của Trương Hân tuyệt đối sẽ không nói với một người mới quen có mấy ngày những chuyện này

Cô ấy......thật sự đang hoài nghi cô

Còn chưa đợi cô nghĩ xong giải thích, Trương Hân tiếp theo một câu khiến cô hồn bay phách lạc

“Em nói.....trên thế giới có chuyện mượn xác thay hồn không”

Chương 247

Tô Tố khinh ngạc chiếc cốc trong tay không cầm chắc

“cheng....”

Chiếc cốc rơi xuống đất vỡ vụn, rõ ràng xung quanh âm thanh không nhỏ, nhưng Tô Tố dường như còn nghe thấy tiếng chiếc cốc vỡ nứt.

Ánh mắt của Trương Hân nhìn chằm chằm vào cô ấy

Tô Tố hoảng loạn trốn tránh ánh mắt của cô ấy, “xin, xin lỗi, con người của em sợ loại chuyện tâm linh như này.....cái đó, em nghĩ trên thế giới không thể có chuyện như thế được, chị Trương, khẳng định là chị nghĩ quá nhiều rồi, đúng vậy, chị không phải nói là có người nhắn tin cho chị không muốn chị điều tra chuyện của bạn chị sao? Nói không chừng thật sự có người đang cảnh cáo chị, hay là chị đừng điều tra nữa, nếu không thì tự chuốc họa vào thân thì làm sao”

Ánh mắt nhìn của Trương Hân giống tia X-quang trừng trừng nhìn mặt của cô, không rõ thế nào ứng một tiếng, “vậy sao? Nhưng tại sao trong tin nhắn chị cảm thấy có thiện ý, thật sự là chuyện kỳ quái”

“Cái này em thì không biết.....” Tô Tố sợ càng nói sai càng nhiều, nahnh chóng tìm lý do rời đi, “cái đó, em hôm nay là cùng bạn em đến, không thể cùng chị nói chuyện nhiều hơn, em đi trước đây”

“Ừ”

Tô Tố giống tháo chạy đi xa, đi xa rồi cô vẫn còn có thể cảm nhận ánh mắt của Trương Hân luôn luôn theo sau cô, trong lòng bàn tay của Tô Tố đều đã là mồ hôi, đến khi cảm thấy ánh mắt đó biến mất thì mới thở phào nhẹ nhõm, cô dựa vào một cái cây, mồ hôi lạnh đầm đìa

......

Còn Trương Hân càng cảm thấy hoài nghi Tô Tố này

Cô vốn chỉ là cảm thấy cô ấy và Tố Tố quá giống nhau, vì vậy thử thăm dò cô ấy, nhưng đoạn đối thoại vừa rồi nói xong, cô càng thêm hoài nghi. Cô ấy và Tố Tố giống nhau, khi căng thẳng hoàn toàn không dám nhìn vào mắt củ cô, khi nói dối chân rung rung nhẹ, còn khi cô nói mượn xác thay hồn ánh mắt của cô ấy phút chốc phân tán

Cô biết rất rõ chuyện này quá kỳ lạ, nếu như người khác nói với cô chuyện như thế này, cô nhất định ha ha cười hai tiếng biểu thị sự khinh thường đối với đối phương.

Nhưng có bao nhiêu căn cứ chỉ về Tô Tố

Cô từ trong túi xách lấy điện thoại ra, buổi chiều nhận được tin nhắn cô vẫn không có xóa, Trương Hân ấn gọi đi số điện thoại đó, không ngoài dự đoán, số điện thoại đó vẫn ở trạng thái tắt nguồn

Trương Hân thu điện thoại về, tiện tay vứt vào trong túi xách

......

Đúng 7 giờ, người dẫn chương trình đứng lên bục diễn, “các quý cô các quý ông tại hội trường xin yên lặng chút”

Theo lời nói của anh ta, đến âm thanh cũng được tắt đi, tất cả mọi người đều im lặng lại, chờ đợi người dẫn chương trình nói tiếp, “hôm nay là buổi dạ tiệc đón chào tân sinh, mọi người chơi có vui vẻ không?”

“Vui vẻ”

“Tiếp theo tiến vào tiết mục thứ hai của chúng ta, vũ hội, các vị nam sinh, các bạn phải nắm chắc lấy cơ hội này, nhìn thấy bạn nữ sinh nào tâm ý phải mời ngay cô ấy nhảy, nếu như có thể thành chuyện tốt, về dau nhờ mời tôi ăn kẹo hỷ (kẹo cưới) đó, được rồi, chỉ thế thôi, âm nhạc bắt đầu.....”

Bản nhạc Blue Danube Circle nhẹ nhàng vang lên

Những nam sinh ở hội trường đều bắt đầu mời người bạn gái mình thích đi nhảy

Lãnh Mạc đương nhiên là nhảy với Trương Hân, Tôn Nguyên nhớ tới Tiêu Lăng giao cho anh nhiệm vụ, mời An Tiểu Hy, ánh mắt của Mộ Bạch nhìn một vòng đều không có nhìn thấy Tô Tố, không ngừng cau mày

Tô Tố đâu rồi?

Anh nhanh chóng gọi điện thoại cho Tô Tố, sau đó dưới bóng của một cây to tìm thấy cô

“Làm sao mà một mình lại ở đây”

Tô Tố ôm lấy đầu gối, cố gượng cười nói, “có thể là tâm trạng hôm nay của em không được tốt, cảm thấy có chút dung hòa không nổi vào hội trường náo nhiệt này, còn anh, làm sao không đi nhảy vậy”

“Bạn nhảy của anh ở đây, anh cùng ai nhảy?” Mộ Bạch đứng trước mặt cô, gập người đưa tay ra với cô, làm dáng vẻ mời, “tiểu thư xinh đẹp, có thể mời cô nhảy một điệu không?”

“Đương nhiên”

Tô Tố mỉm cười, đưa tay ra đặt vào lòng tay anh ấy

Mộ Bạch kéo cô từ trên mặt cỏ đứng dậy, đưa tay vòng qua ôm lấy eo cô, từ từ dẫn vào sang nhảy

Mộ Bạch không sai lầm đưa Tô Tố vào đúng vị trí chính giữa

.....

Luôn luôn ở trong sàn nhảy chờ đợi Tôn Nguyên liên tục quan sát Mộ Bạch, anh thực sự là hiếu kỳ nữ thần của Mộ Bạch là người như thế nào, ôm lấy An Tiểu Hy nhảy mà tư tưởng không tập trung, bị An Tiểu Hy ác ý báo thù đạp lên chân mấy lần.

“Cô làm cái gì thế”

“Đạp anh”

“Cô đạp tôi làm gì”

“Nhìn anh không vừa mắt” An Tiểu Hy hứ một tiếng, đưa tay lên đẩy anh ra, “Tôn Nguyên, không muốn nhảy thì đừng mời người ta, chị đây đáng giá lắm, không có anh cũng có một đám đàn ông muốn mời tôi, anh con bướm hoa này nhanh chóng đi tìm cô gái khác đi, chị đây không phục vụ rồi”

An Tiểu Hy quả đầu tóc ngắn ngoảnh đi, lộng lẫy rời đi

Tôn Nguyên lép xẹp

Trừng mắt nhìn bóng lưng của An Tiểu Hy, cảm thấy ánh mắt kỳ quái ở xung quanh, ngượng ngùng không tả, nhưng may da mặt anh dày, đúc hai tay vào túi quần, sắc mặt tự nhiên từ trongg sàn nhảy đi ra

Anh vừa ngoảnh mặt thì nhìn thấy Mộ Bạch đang nhảy cùng Tô Tố, chân bước hụt một cái, suýt chút nữa thì té ngã, bên cạnh một cánh tay chặn ngang qua đỡ lấy anh, mới tránh khỏi anh ngã sấp mặt.

Chết cha

Mộ Bạch?

Tô Tố?

Không thể nào

“Đi bộ không thể đi cẩn thẩn sao” Lãnh Mạc một tay đỡ Trương Hân một bên cau mày nhìn anh ta, xuôi theo ánh mắt của anh ta nhìn thấy Mộ Bạch và Tô Tố, “làm sao mà mặt như nhìn thấy quỷ vậy?”

“Đâu chỉ là thấy quỷ, mà là gặp Diêm Vương rồi”

Tôn Nguyên thật sự muốn khóc rồi

Mộ Bạch yêu thầm nữ thần suốt 3 năm là Tô Tố?

Anh ta hồi tưởng lại lời Mộ Bạch nói trước đây, học sinh của học viện điện ảnh, trước đây anh ấy còn chạy đến làm diễn viên quần chúng trong {Ngạo Vân truyền}, bởi vì anh nói nữ thần của anh cũng ở trong

đoàn phim { Ngạo Vân truyền }, những điều này gộp lại, người được nhận ra.....không phải là Tô Tố sao

Chết rồi

Làm sao lại là Tô Tố chứ

“Tôn Tử, cậu sao vậy?”

“Tớ chết rồi chết rồi chết rồi” Tôn Nguyên lúc này trong lòng ý nghĩ nhảy sông tự vẫn cũng có rồi, nếu như để đại ca biết anh đích thân giúp Mộ Bạch sắp xếp hội trường bày tỏ với Tô Tố, vậy thì anh khỏi phải sống nữa. Đại ca nhất định sẽ bóp chết anh thôi

Sau khi điệu nhảy kết thức là tiết mục gì tiếp theo?

Tiết mục bày tỏ

Chết tiệt

Ai đến nói cho anh tình huống trước mắt phải làm sao

“Tôn Tử rốt cục làm sao thế”

“A.....cậu đừng hỏi nữa, tớ cần phải nhanh chóng gọi cho đại ca, đúng đúng đúng, gọi điện thoại cho đại ca” Tôn Nguyên nhanh chóng lấy điện thoại ra, chạy đến góc không có người nhanh chóng gọi cho Tiêu Lăng

Tiêu Lăng là huynh đệ của anh, Mộ Bạch cũng giống thế là huynh đệ của anh

Vì vậy tình huống trước mắt anh khẳng định không thể đích thân

ngăn chặn, phải đại ca mới được à

Chết tiệt

Tôn Nguyên một lần nữa trong lòng nổ đóa lên nói bậy

Làm sao mà lại cùng một người phụ nữ chứ, Mộ Bạch làm sao mà không thể nhìn thấy người khác vậy.

Chết tiệt chết tiệt

“Đại ca à, nhanh bắt máy nhanh bắt máy à.....”

Tu tu tu

Điện thoại cuối cùng thông rồi.

Tôn Nguyên vui mừng, nhanh chóng nắm chặt lấy điện thoại giống như đốt pháo vậy, nói lốp đốp, “đại ca đại ca, gọi khẩn cấp gọi khẩn cấp anh hiện tại đang ở đâu, nhanh chóng quay lại hội trường dạ tiệc, có chuyện gấp chuyện gấp chuyện gấp”

“Chuyện gì?”

Anh vừa nói dứt lời, ánh sáng trên cả bãi cỏ bỗng chốc toàn bộ tối lại, am nhạc cũng ngừng lại, các bạn học sinh phút chốc nháo nhác lên----tiết mục bày tỏ đến rồi

Thật sự chết rồi

Tôn Nguyên không quan tâm được nhiều nữa, căng giọng lên gào với điện thoại, “đại ca, anh còn không quay lại, vợ sẽ bị người khác cướp mất”

Chương 248

Âm nhạc dừng bước, ánh sáng tối dần

Tất cả mọi người đều rơi vào khủng hoảng, Tô Tố tóm lấy tay của Mộ Bạch nắm chặt

“Xảy ra sự cố rồi sao?”

“Đừng sợ” Mộ Bạch nắm lấy tay của cô, vỗ vỗ vai cô, “anh đi tìm người xem sao, em đừng cử động cứ đứng ở đây đợi anh được không?”

“.....vâng”

Bốn bề đều là tối om om, vả lại xung quanh đều là người, cô ấy lại đi giày cao gót, không cẩn thận sẽ đạp phải người khác, lúc này không cử động là tốt nhất

Mộ Bạch lấy điện thoại ra chiếu sáng, chen qua đám người chật chội, tiến thẳng lên trên bục đài

Người dẫn chương trình đã đợi ở đó, “chuẩn bị xong chưa?”

Mộ Bạch hít một hơi thật sâu, “được rồi”

Người dẫn chương trình gật gật đầu biểu thị đã nhận được, từ trong túi lấy ra bộ đàm, “sẵn sàng sẵn sàng, 3,2,1, bắt đầu”

Tiếng âm nhạc một lần nữa nổi lên

Lần này là tiết tấu nhẹ nhàng của đàn piano, bản nhạc được đánh bỗng nhiên là {dũng khí} của Lương Tịnh Như

Đám người nháo nhác bỗng bình tĩnh lại, đối mặt nhìn nhau

Bỗng nhiên----

Một ánh đèn san khấu từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, vừa hay bao phủ Tô Tố trong vòng tròn đo

Phút chốc, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người cô

Tô Tố đứng ở trong vòng tròn, có chút choáng ngợp

Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

“Tôi hôm nay đặc biệt chọn bài {dũng cảm}, vì muốn cổ vũ dũng khí của ngày hôm nay, tôi đã phải chuẩn bị 3 năm tâm lý. 3 năm, từ lần đầu tiên nhìn thấy em tại quán cà phê trước cổng trường, đến khi tôi quyết định đến học viện điện ảnh học biểu diễn, 3 năm nay, tôi luôn luôn âm thầm quan tâm chú ý đến em, nhưng em thì trước giờ chưa từng chú ý đến sự tồn tại của tôi” Mộ Bạch cầm lấy micro, âm thanh truyền đến toàn bãi cỏ

Những người xung quanh đều đã rõ là chuyện gì rồi, toàn bộ yên lặng xuống, kinh ngạc nhìn cảnh này, đến nỗi có một số nữ sinh đã chảy nước mắt cảm động

Tô Tố hoàn toàn ngây ra

Âm thanh này là của Mộ Bạch, đây là đang bày tỏ với cô?

Cô căng thẳng nhìn bốn phía, nhưng cả bãi cỏ chỉ có một mình cô ở trong tâm vòng trong là sáng, xung quanh là một màu tối đen, cô cơ bản không nhìn thấy bóng hình của Mộ Bạch

“.....Tô Tố, trong 3 năm này, chúng mình tổng cộng đi ngang qua nhau 36 lần, trung bình 1 năm 12 lần, mỗi một tháng 1 lần tần xuất này đối với anh mà nói thật sự là giày vò, anh mỗi ngày đều đang mong ngóng lần gặp tới với em, anh vốn dĩ nghĩ rằng đây chỉ đơn giản là thích, cũng chỉ là âm thầm quan sát em, nhưng 3 năm rồi......anh cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hôm nay anh cuối cùng lấy hết dũng khí đứng ở đây. Anh biết em đi quay phim {Ngạo Vân truyền} thì âm thầm tìm cơ hội đóng quần chúng ở bên trong, cuối cùng, khiến em nhớ được tên của anh, đồng thời thành công tiếp cận em”

Tô Tố cắn môi

“Chúng mình lần đầu nắm tay, anh đến bây giờ vẫn có thể nhớ hơi ấm trong tay em, Tô Tố, anh không muốn lại phải mỗi ngày âm thầm hy vọng chờ đợi lần sau gặp mặt là khi nào, cũng không muốn lại âm thầm bảo vệ em như thế này, anh muốn mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút mỗi giây đều nhìn thấy em.....Tô Tố, làm bạn gái anh được không”

Ánh đèn lại một lần nữa sáng lên, bao bọc lấy áo trắng quần đen của Mộ Bạch

Tay trái của anh cầm mícro, tay phải ôm lấy một bó hoa hồng đỏ tươi, dưới ánh sáng chiếu xuống, từng bước từng bước tiến đến gần Tô Tố. Miệng anh nở nụ cười nhẹ nhàng ôn hòa, nhìn thì trông rất bình tĩnh, nhưng người nào thân với anh đều biết anh đang rất căng thẳng—cả phần lưng của anh đều đang cứng đơ

Anh đi đến bên Tô Tố, đưa tay tặng bó hoa hồng lên bên tay của Tô

Tố, hai vòng trong ánh sáng hợp lại, biến thành một, Mộ Bạch nhìn chằm chằm Tô Tố, dường như toàn thế giới trong mắt chỉ còn lại sự tồn tại của cô ấy

Khán giả xung quanh bắt đầu cùng nhau cổ vũ, “đồng ý anh ấy à”

“Ở bên nhau”

“Ở bên nhau”

“Ở bên nhau-----”

Tôn Nguyên trong bóng tối đã gọi xong điện thoại quay lại, nhìn thấy hiện trường anh ôm lấy mặt, hoàn toàn không dám nhìn nữa

Mắt của Lãnh Mạc đã quen với bóng đêm, nhìn thấy anh ấy như thế lập tức cau mày, “cậu đây là phản ứng gì vậy, Mộ Bạch bày tỏ rồi cậu không vui mừng thay cho anh ấy?”

“Tớ vui mừng cái đít á” Tôn Nguyên nói bậy, “đổi là người phụ nữ khác tớ khẳng định sẽ thay cậu ta vui mừng à, cậu không nhìn thấy tớ vất vả bày trí hội trường sao, tớ đâu có biết nữ nhân vật chính là Tô Tố à”

Lãnh Mạc nhớ ra Tôn Nguyên biệt danh ở ngoài, phút chốc nghẹn lời

Ánh mắt của anh nghi ngờ nhìn Tôn Nguyên, “cậu và Tô Tố từng có quan hệ rồi?”

Dựa theo bản lĩnh của Tôn Nguyên mà nói chuyện này không nhất định không thể, cậu ta thay bạn gái trước giờ đều rất thường xuyên, mỗi tuần đều không cùng một người.

“Pi pi pi, Lãnh Mạc cậu đừng nói lung tung, cậu mà nói như vậy đại ca nghe thấy nhất định sẽ giết tớ” Tôn Nguyên có một vỗ vào ngực nỗi sợ trong lòng, “a a a, Lãnh Mạc cậu là không biết, Tô Tố là người phụ nữ của đại ca à, cậu còn nhớ lần trước đại ca nói đưa chị dâu cho chúng mình gặp không? Đó chính là Tô Tố à ở giữa bọn họ có xảy ra chút vấn đề, bây giờ đại ca đang nỗ lực theo đuổi lại cô ấy, nếu như biết được tớ giúp Mộ Bạch tạo nên chuyện này, đại ca không giết tớ không được”

Người phụ nữ của Tiêu Lăng

Tiêu Lăng lần đầu tiên nói với bọn họ sẽ đưa phụ nữ đến cho họ gặp, đây là ý nghĩ tình cảm thật sự

Anh nhìn Mộ Bạch ở trong đám người

Tình cảm mà Mộ Bạch đối với Tô Tố anh cũng hiểu rất rõ, yêu thầm đến 3 năm đã đủ nói rõ vấn đề rồi

Hai người đều là huynh đệ của họ, cũng không trách được Tôn Nguyên sẽ như thế này

“Tiêu Nguyên và Tô Tố? Vậy bọn họ có còn khả năng giải hòa không?”

“Tô Tố còn sinh cho đại ca một cặp sinh đôi long phượng nam nữ rồi, cậu nói bọn họ có thể giải hòa không”

Trương Hân sững lại, “anh nói Tô Tố cô ấy đã có hai đứa con rồi?”

“Đúng vậy, hai đứa trẻ đó năm nay đều đã 4 tuổi rồi, 2 ngày trước tin tức giải trí các cậu không xem sao? Chuyện của Tô Tố cô ấy và Đường Sảng, kết quả bị lộ ra chuyện có con, cậu nói chuyện này

cũng thậy là trùng hợp đến thần kỳ, Tô Tố cô ấy cũng không biết hai đứa trẻ là của đại ca, cậu nói xem chuyện này gây ra chỉ bởi vì cô Đường Sảng đó,trực tiếp bị đại ca chấm dứt biểu diễn rồi “

Lãnh Mạc là biết Tô Tố có con, 2 ngày trước Mộ Bạch không phải bởi vì chuyện này say rượu sao

Nhưng anh không nghĩ đến con của Tô Tố lại là của Tiêu Lăng

Chuyện này cũng thật mang tính phim truyện quá rồi

Trương Hân cũng ngây ra

Chuyện của Đường Sảng trong giới giải trí ai mà không biết

Chỉ là Trương Hân 2 ngày trước bận không có quan tâm chú ý tin tức giải trí, càng khồn có nghĩ đến người phụ nữ chính còn lại trong câu chuyện của Đường Sảng lại là Tô Tố

Trương Hân trong lòng trầm lặng xuống

Câu nói này lại phá vỡ suy đoán vốn ở trong tim cô

Ánh mắt của cô nhìn thẳng về phía Tô Tố trong đám người, ánh mắt phức tạp khó hiểu khó nói

Lãnh Mạc cũng vô cùng đau đầu, “còn Tiêu Lăng, cậu thông báo cho cậu ta rồi chứ”

“Đã thông báo rồi, đại ca tối hôm nay cũng đến rồi, anh ấy vừa mới đi dạo xung quanh thôi, vừa nãy tớ gọi điện cho anh ấy, nói vợ anh ấy sắp bị cướp rồi, đại ca không nói lời thứ hai thì dập tắt điện thoại rồi, tớ tính toán chắc, anh ấy khẳng định đang về đây gấp rồi”

“Vậy tình huống bây giờ phải làm sao?”

“Tớ nào có biết phải làm sao à đại ca thù dai như vậy, nếu như biết được hôm nay tớ ở đây đóng vai trò quan trọng như thế này, vậy thì tớ chết chắc rồi” Tôn Nguyên muốn khóc mà không có nước mắt, vừa quay đầu, ánh mắt của anh nhìn thấy Tiêu Lăng cách đó không xa, mắt phút chốc căng lên, giật mình lùi luôn về sau 2 bước

“Đại, đại ca.....”

Chương 249

Tiếng từ micro rất vang.

Anh nghe thấy lời tỏ tình thâm tình của Mộ Bạch trên đường đến đây.

Tiêu Lăng vội vàng chạy đến, dường như nhìn một cái anh có thể thấy được hai người dưới ánh đèn, lòng của anh trầm xuống.

Tô Tố.

Vậy mà lại là Tô Tố.

Một người là người anh em tốt của anh, một người là người phụ nữ mà anh yêu.

Trước giờ tại sao anh không nghĩ tới người Mộ Bạch thích chính là Tô Tố chứ.

Cho tới khi hai người họ đứng chung một chỗ, anh mới phát giác ra. Mắt nhìn người của Mộ Bạch anh rất rõ, người có thể làm anh rung động không thể là một người bình thường dung tục được, họ đều học trường điện ảnh, một người là cỏ khôi (đẹp trai nhất trường), một người là hoa khôi mà khi “Ngạo Vân truyền” đang chiếu, Mộ Bạch có nói là người anh thích cũng có đóng phim này, lúc đó tại sao anh không chịu nghĩ kĩ, đoàn làm phim Ngạo Vân truyền chỉ có Tô Tố và Đường Sảng là học trường điện ảnh, Đường Sảng có quan hệ với anh, anh em bọn họ ai cũng biết, cho nên không thể là Đường Sảng được.

Chỉ còn người còn lại là Tô Tố.

Nếu lúc đó anh nghĩ kĩ một tí, cho phải có thể tránh được tình cảnh ngày hôm nay không.

Tiêu Lăng trầm mặt, bước nhanh về phía đám đông.

“Không được đâu, đại ca.” Tôn Nguyên xông lên ôm chặt eo của Tiêu Lăng, “Đại ca anh bình tĩnh chút, anh đừng anh em cũng không nhận nha Mộ Bạch là anh em tốt của chúng ta, anh ta cũng không biết Tô Tố là chị dâu, nếu anh ta biết chắc chắn sẽ không làm như vậy, anh xông lên như vậy, ngày mai trên báo đều sẽ đăng tin về các anh mất, đại ca, anh nhịn một chịu, anh xem chị dâu trả lời như thế nào đã được không”.

Tiêu Lăng nhìn cặp nam tài nữ sắc trên thảm cỏ, đỏ mắt, “Buông tay.”

“Em không buông, nhất định không buông.”

Lãnh Mạc cũng đứng phía trước chặn Tiêu Lăng lại.

“Lãnh Mạc, cậu cũng…”

“Anh và Mộ Bạch đều là anh em tốt của em, em ai cũng không giúp, nhưng mà Nguyên tử nói đúng, bây giờ anh xông lên, sự kiện tỏ tình trong trường ngày hôm nay sẽ biến chất mất,

chuyện gì mà có liên quan đến Tiêu Lăng anh thì sau đó biến chất thành như thế nào không ai có thể khống chế và tưởng tượng được. Nguyên tử nói đúng, anh để Tô Tố tự giải quyết, dù gì cô ấy cũng là người phụ nữ của anh, anh không có chút niềm tin với cô ấy sao.”

Đây là câu nói dài nhất mà Lãnh Mạc từng nói qua.

Ngữ khí của anh không nhanh không chậm, nhưng rất bình tĩnh.

Một loạt lời như gáo nước anh, đem lửa giận của Tiêu Lăng dập tắt.

Anh nắm tay thành quyền, anh biết tình huống này nếu anh xông ra thì chỉ có làm to chuyện, thực sự anh không giận, trong lòng anh chỉ cảm thấy khó chịu muốn xông lên, nhưng anh cũng không biết bản thân nên làm gì.

Tuy rằng Tiêu Lăng không có động tĩnh gì nữa, nhưng Tôn Nguyên vẫn không dám thả lỏng, ôm chặt anh không buông.

Lúc này trong đám đông.

Tô Tố đối mặt với lời tỏ tình chân thành của Mộ Bạch, trong lòng ngoài cảm động chỉ có có lỗi.

Cô hoàn toàn không biết Mộ Bạch lại thâm tình đối với bản thân như vậy, trước đó Tiểu Hy có nói với cô rồi, nhưng cô không tin…

Nhưng Mộ Bạch cũng nói rồi, từ 3 năm trước anh đã thích Tô Tố, cho nên… người anh thích có lẽ là Tô Tố trước đây, chứ không phải cô.

Cô mới nhập vào thân thể này 2 tháng.

Cô nghe tiếng huýt sáo của đám đông, hít sâu, “Mộ Bạch, em…”

Mộ Bạch nhìn ánh mắt cô cũng có thể hiểu được, đưa tay ngắt lời cô, “Tô Tố, em không cần nói nữa anh chỉ muốn hỏi một câu, bây giờ em...có bạn trai chưa?”

“Chưa, nhưng mà..”Nhưng cô đáp ứng với Tiêu Lăng làm lại từ đầu

với anh, bây giờ cũng đang chấp nhận theo đuổi của Tiêu Lăng.

“Chưa có là được.”

Mộ Bạch tiếp tục ngắt lời cô, “ Tô Tố, anh biết em có điều lo lắng, nếu là vì con, thì anh nói cho em biết, anh hoàn toàn chấp nhận sự tồn tại của chúng chỉ cần là con của em, anh sẽ đối xử với chúng như con ruột vậy, nếu sau này khi chúng ta đến với nhau, nếu em không muốn có con nữa cũng không sao, con của em chính là con của anh, anh sẽ vĩnh viễn đối tốt với chúng, đối tốt với em.”

Tô Tố cảm động không thôi.

Một ngày có thể đưa ra quyết định như vậy, thật không dễ dàng, đặc biệt là người ưu tú như Mộ Bạch.

Anh chân thành như vậy, lời từ chối của cô bị nghẹn ở cổ họng.

“Anh biết em từng bị người khác làm tổn thương, sau này để anh bảo vệ chăm sóc em được không?”

Tô Tố cúi đầu, “Mộ Bạch, xin…” lỗi.

“Đừng nói.” Mộ Bạch đi lên trước, ôm chặt Tô Tố, anh ném micro xuống nói nhỏ bên tai cô như đang cầu xin, “Đừng xin lỗi, Tô Tố, anh không mong em có thể lập tức chấp nhận anh, anh chỉ muốn em cho anh một cơ hội, để anh có cơ hội chăm sóc em được không?”

“Em…”

“Cho dù em muốn từ chối, cũng đừng ở nơi này, được không?’

Tô Tố bị ôm lấy, hai tay không biết nên để đâu. Bên tai toàn là tiếng

hò reo, trong lòng cô lo lắng, ở đây nhiều người như vậy...nếu cô thật sự từ chối Mộ Bạch, sợ rằng anh sẽ trở thành trò cười của trường.

Cô tuy không thể chấp nhận Mộ Bạch, nhưng trong lòng luôn còn anh là bạn tốt, tuyệt đối không muốn chuyện này xảy ra.

Cô thấp giọng, nhận hoa hồng từ tay Mộ Bạch, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được nói, giọng nói tràn đầy ý muốn xin lỗi, “Mộ Bạch, xin lỗi. Em không thể chấp nhận lời tỏ tình của anh, ở đây nhiều người quá, chúng ta tìm chỗ nào vắng để nói đàng hoàng được không?”

Trong lòng Mộ Bạch chua xót khó tả.

Anh đã thấp giọng khẩn cầu, vậy mà cô vẫn từ chối anh.

Nhưng vì muốn giữ thể diện cho anh cô đã nhận hoa.

Mộ Bạch cười khổ, “Được…”

Dù cho từ chối, anh cũng muốn nghe lí do là gì.

Anh nhẹ nhàng buông cô ra.

Đám đông thấy Tô Tố đã nhận hoa, tưởng cô đồng ý, đột nhiên đám đông sôi nổi lên.

Kêu la hò hét không ngừng.

Cũng có người không ngừng hò hét, “Hôn một cái, hôn một cái, hôn một cái.”

…

Tôn Nguyên kinh sợ nhìn Tiêu Lăng.

Từ khi Tô Tố nhận hoa của Mộ Bạch, mặt của đại ca đã như giông bão đang kéo đến, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

“Đại, đại ca…”

Tôn Nguyên cứ nghĩ Tô Tố sẽ cự tuyệt Mộ Bạch, ngàn vạn lần không nghĩ đến kết quả lại là như vậy.

“Buông tay.”

Lúc này mà buông tay thì thật là thằng điên Tôn Nguyên chết cũng ôm chặt Tiêu Lăng, “Đại ca, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, chị dâu nhất định không chấp nhận Mộ Bạch đâu, anh đợi bọn họ ra rồi mới hỏi được không?”

Tiêu Lăng nắm chặt thành quyền, gân xanh trên trán đều nổi lên.

Hiểu lầm.

Hoa cũng nhận rồi còn hiểu lầm gì nữa.

…

Chính giữa sân khấu.

Mộ Bạch không tiếp tục quan tâm đến lời hò reo của đám đông, lần nữa cầm micro lên, nói với đám đông, “Cảm ơn mọi người đã cổ vũ, tôi và Tô Tố có chuyện muốn nói riêng, mọi người tiếp tục chơi, chúng tôi đi trước.”

Anh kéo Tô Tố đi ra khỏi đám đông.

Khi họ rời đi, đèn lần nữa sáng lên, trên bãi cỏ lần nữa phát khúc nhạc The Blue Danube của Waltz, MC lần nữa đứng trên đài, “Chúng ta cùng đốt cháy đêm nay nào, các bạn, tiếp tục nhảy múa nào.”

Mộ Bạch trực tiếp kéo Tô Tố đến một nơi không người, sắc mặt Tiêu Lăng trầm xuống, dùng sức đẩy Tôn Nguyên ra, nhanh chóng bước theo.

Chương 250

Tôn Nguyên xiêu vẹo, trực tiếp ngã lên người Lãnh Mạc. Anh căng thẳng nhìn bóng lưng mấy người rời đi, nắm chặt tay Lãnh Mạc, “Lãnh Mạc, Lãnh Mạc a, cậu nghĩ họ sẽ đánh nhau không.”

“Cậu nói xem.”

Lãnh Mạc cảm thấy phiền phức đẩy anh ra, kéo Trương Hân lại bước nhanh theo họ.

Hai người đều là anh em của anh, nếu thật sự đánh nhau anh phải kéo một người lại mới được. Tôn Nguyên thấy họ đuổi theo, cũng hoang mang chạy theo.

…

Mộ Bạch dẫn Tô Tố đến một khu rừng nổi tiếng trong trường.

Hình như trường nào cũng có khu rừng nhỏ như vậy, nơi này là nơi hẹn hò lí tưởng nhất của các cặp đôi trong trường, vì hôm nay là đêm đón tân sinh viên, cho nên chỗ này mới không có người.

Một góc của khu rừng là cái hồ nhỏ gần bãi cỏ lúc nãy, màu vàng hoàng hôn của đèn đường mơ màng rọi xuống khu rừng, làm cho bóng của hai người bị kéo dài, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

Trên tay Tô Tố vẫn cầm hoa hồng mà Mộ Bạch tặng, mỗi bước đi của cô đều rất nặng nề.

Rất không dễ dàng, Mộ Bạch trước mặt dừng lại.

Anh ôn nhu ngồi xuống bãi cô kế bên khu rừng, thất thần nhìn cái hồ.

“Mộ Bạch…”

“Có thể ngồi với anh một chút không?”

Tô Tố cắn môi, do dự một chút rồi đến ngồi kế bên anh.

“Thực ra anh cũng đoán được hôm nay em sẽ không đồng ý, nhưng anh vẫn cùng bạn anh cẩn thận bố trí suốt một ngày.”

“Xin lỗi…”

“Em không có lỗi với anh, chỉ là em có điều cần lo lắng, thực ra anh nên cảm ơn em, nếu lúc nãy em cự tuyệt anh, sợ rằng anh sẽ không xuống sân khấu được.”

Tô Tố trầm mặc không nói.

Trong mắt cô Mộ Bạch là người đàn ông ấm áp như ánh mặt trời vậy, nụ cười của anh như nắng ấm của tháng 3, làm ấm tim của những người xung quanh anh, nhưng bây giờ, anh ảo não, toàn thân đều mệt mỏi, Tô Tố cảm thấy có lỗi, cô cầm chặt hoa, nhìn Mộ Bạch thật sâu, “Mộ Bạch, thật ra em không tốt như anh nghĩ, trong sinh hoạt em có nhiều chỗ không được, nếu anh thực sự hiểu rõ em, chắc sẽ không còn thích em nữa.”

Mộ Bạch cười khổ, “ Tô Tố, anh không phải người đàn ông nông cạn, không phải chỉ biết nhìn bề ngoài xinh đẹp, sinh hoạt của em anh hầu hết có thể đoán được, mọi người đều là người bình thường, nhà nào

cũng có khó khăn riêng, anh có thể hiểu được, không có cái gì là không được cả, với lại tất cả đều đã qua rồi không phải sao."

Tô Tố cắn môi không nói.

Rất lâu cô mới nói, "Anh...thích em của 3 năm trước, hay là em của mấy tháng nay?"

Mộ Bạch mơ hồ nhìn cô, "Có khác biệt sao?"

Tất nhiên có khác biệt.

Nếu anh thích Tô Tố trước đây, Tô Tố sẽ vui mừng thay cô ấy, cô đã nhập vào thân thể của Tô Tố, cũng có thể hiểu được tâm trạng của Tô Tố trước đây, thật ra cô ấy rất mong có một cuộc tình hạnh phúc, chỉ là vì con cái, còn vì nhiều lí do khác nữa, tuy cô kì vọng, nhưng chưa bao giờ có hành động.

Nếu cô biết có một người đàn ông thích cô như vậy, nhất định sẽ rất vui.

Nhưng nếu Mộ Bạch thích cô...là cô của 2 tháng nay, vậy thì cô rất xin lỗi, bởi vì cô không thể tiếp bước với Mộ Bạch được.

"Mộ Bạch, anh là người đàn ông tốt, sau này nhất định sẽ tìm được người phù hợp với anh."

Đây là đưa cho anh một tấm thẻ người tốt sao…

Mộ Bạch quay đầu nhìn cô, "Nhưng, anh hi vọng người đó là em."

Như vậy làm sao được.

Tô Tố nhẫn nại khuyên anh, “Chúng ta không thể được.”

“Tại sao? Là vì anh hay vì em? Nếu là nguyên nhân do anh, em nói anh nghe anh có chỗ nào không tốt, anh có thể sửa.”

“Không phải không phải.” Tô Tố lập tức xua tay, “Không phải tại anh.”

“Vậy rốt cuộc là tại sao?”

“--- nguyên nhân là vì cô ấy có tôi rồi.” Tiêu Lăng đi ra từ khu rừng, những người núp đằng sau tường nghe lén cũng đi ra. Tiêu Lăng đến bên Tô Tố, kéo cô từ dưới đất lên, mặt không biểu cảm nói với Mộ Bạch, “Bởi vì cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Tô Tố sợ Tiêu Lăng tức giận sẽ tạo bất lợi cho Mộ Bạch, người đàn ông này đối đãi với kẻ thù chưa bao giờ nhân từ.

Anh giơ tay chặn Tiêu Lăng lại, gấp gáp nói, “Tiêu Lăng, em cảnh cáo anh, không được làm hại Mộ Bạch, anh ấy là bạn của em.”

“Buông tay.”

“Không buông.”

“Anh sẽ không làm gì cậu ta đâu.” Ánh mắt Tiêu Lăng phức tạp nhìn Tô Tố, “Mộ Bạch, tôi thực sự không nghĩ tới người cậu thích lại là Tô Tố.”

“Tôi cũng không ngờ người làm tổn thương cô ấy thời gian trước chính là cậu.”

Nghe lời của Tiêu Lăng Mộ Bạch lập tức hiểu ra, mắt anh nhìn lên trán Tô Tố, thời gian đó là thời gian tăm tối của Tô Tố, mà người gây

ra chuyện này có lẽ chính là Tiêu Lăng.

Anh từ bãi cỏ đứng lên, hai người đối mặt nhau, ánh mắt cực kì phức tạp.

Tô Tố ngây người nhìn hai người, sau đó mới chậm chạp phát hiện là họ quen biết nhau.

“Các anh…”

“Tô Tố, em buông tay ra, đừng lo lắng, anh ta không làm gì anh đâu.” Mộ Bạch nhìn chằm chằm Tô Tố, nhẹ giọng nói, “Bọn anh là bạn thân lớn lên chung với nhau.”

Đột nhiên Tô Tố ngớ người, cánh tay đang ôm Tiêu Lăng vô thức buông lỏng.

Thế giới này thật nhỏ.

Đi một vòng, vậy mà Mộ Bạch lại chính là người quen của bọn họ.

Tiêu Lăng thuận theo lấy tay ra, lòng chiếm hữu cực kì cao ôm lấy eo cô, ánh mắt bình tĩnh nhìn Mộ Bạch, “Mộ Bạch, cậu buông tay đi.”

Tình cảm 3 năm sao nói buông là buông được.

“Không thể nào lúc nãy Tô Tố nói, bây giờ cô ấy chưa có bạn trai cho dù trước đó 2 người có khoảng thời gian bên nhau đi nữa, thì đó cũng là quá khứ.” Ánh mắt Mộ Bạch ôn nhu nhìn Tô Tố, “Tô Tố, lúc nãy em nói chưa có bạn trai đúng không?”

Bây giờ thực sự cô chưa chấp nhận Tiêu Lăng.

"Em…"

"Em chỉ cần nói có hoặc chưa thôi."

Tô Tố thở dài, "Bây giờ chưa có, nhưng mà…" Cô dự định làm khó Tiêu Lăng vài lần nữa rồi mới chấp nhận tha thứ.

"Vậy có thể nói là chưa có bạn trai." Mô Bạch dứt khoát ngắt lời cô, quay lại nhìn Tiêu Lăng, "Nếu cô ấy vẫn chưa có bạn trai, vậy tôi vẫn có quyền theo đuổi cô ấy, Tiêu Lăng, chúng ta cạnh tranh công bằng đi."

"Không cần thiết phải cạnh tranh, Tô Tố chỉ có thể là người phụ nữ của Tiêu Lăng."

Hai người 4 mắt nhìn nhau, như té ra lửa, không khí đột nhiên cực kì căng thẳng.

Tôn Nguyên thấy vậy lập tức chạy đến giảng hoà, "Đừng như vậy đừng như vậy, chúng ta đều là anh em tốt, ngàn vạn lần đừng nên đấu đá nhau, Mộ Bạch à, không phải tôi thiên vị đại ca, anh vẫn nên buông tay đi, hai đứa con của Tô Tố là của đại ca đó."

Cái gì

Mộ Bạch lập tức mở to mắt, "Cậu nói cái gì?"

Tôn Nguyên không biết làm gì đành giải thích lại lần nữa, "Năm năm trước, thời gian đó cảm xúc của đại ca không được ổn định, cậu còn nhớ không." Nhìn thấy Mộ Bạch gật đầu, cậu nói tiếp, anh tiếp tục nói, "Chính là lúc đó nói chung là rất loạn, sau đó Tô Tố có thai sinh con, bây giờ Tiêu lão gia cực kì yêu thương hai đứa cháu, cậu không có cơ hội đâu."

Mộ Bạch nghe đến ngây người, nửa ngày không phản ứng lại.

“Còn có.” Tôn Nguyên có chút không nhẫn tâm, nhưng nghĩ đến tình anh em của bọn họ, cứng rắn nói tiếp, “Thực ra trong lòng Tô Tố cũng có đại ca, không tin anh hỏi cô ấy.”

Đột nhiên Mộ Bạch nhìn Tô Tố.

Chương 251

“Mộ Bạch, xin lỗi anh…”

Mặt Mộ Bạch trắng bệch, “Tô Tố, cậu ta tổn thương em như vậy, em quyết định tha thứ cho cậu ta sao?”

Tô Tố mím môi không nói.

Cô đã không muốn nói tiếp nữa, Mộ Bạch là người đàn ông khiến cho người ta không muốn tổn thương đến anh.

Tuy không nói chuyện, nhưng ánh mắt của Tô Tố nói rõ mọi thứ.

Ánh mắt Mộ Bạch hoàn toàn trầm xuống.

Tôn Nguyên và Lãnh Mạc thấy vậy cũng không đành lòng, Mộ Bạch yêu thầm Tô Tố 3 năm, 3 năm nay bọn anh luôn nghe lời khen của Mộ Bạch dành cho Tô Tố, bọn họ biết rất rõ tình cảm của Mộ Bạch dành cho Tô Tố.

Mọi người mặt đối mặt, không ai nói gì.

Không khí ngưng đọng.

Một phút.

Hai phút.

5 phút trôi qua...mọi người dường như đều hít thở chậm lại.

“Các cậu...có thể tránh một chút không, tôi muốn nói chuyện với Tiêu Lăng.” Nửa ngày sau cuối cùng Mộ Bạch cũng mở miệng, anh nhìn Tiêu Lăng, “Tôi muốn nói riêng với cậu.”

“Được.”

Lãnh Mạc dẫn Trương Hân quay lưng đi.

Có thể thấy hai người đã bình tĩnh lại, chỉ cần không đánh nhau, anh và Tôn Nguyên ở lại cũng không ích gì.

Tôn Nguyên cũng ngoan ngoãn rời đi, anh quay lại nhìn Tô Tố không đi theo, chuẩn bị đưa tay kéo cô, đồng thời nhìn thấy ánh mắt sắc bén của hai người, Tôn Nguyên rụt cổ lại, nhanh chóng rút tay lại, nhỏ tiếng nói, “Tại sao mang tức giận đều đổ lên người tôi, thật là...Tô Tố, chúng ta đi, chị yên tâm, bọn họ đều là người trưởng thành, biết bản thân đang làm gì, chị không cần lo cho bọn họ.”

Tô Tố do dự một chút, quay đầu nhìn hai người một cái, đi theo Tôn Nguyên.

…

Đêm lạnh lẽo.

Trời vào thu đêm đều lạnh, nhưng tim Mộ Bạch càng lạnh hơn.

Ánh mắt anh phức tạp nhìn Tiêu Lăng, nếu là người khác thì anh có thể đi giành lấy, nhưng rõ ràng trái tim của Tô Tố đang ở trên người Tiêu Lăng, Tiêu Lăng lại là anh em tốt của anh.

“Có muốn ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng không?” Tiêu Lăng

kiến nghị.

Mộ Bạch mím môi, không nói lời nào ngồi xuống cỏ, Tiêu Lăng thở dài ngồi kế anh.

“Khoảng thời gian này anh em chúng ta đều bận, rất ít có thời gian ngồi nói chuyện như vậy.” Tiêu Lăng nhẹ giọng nói, “Cậu muốn nói gì với tôi, nói đi, tôi sẽ nghe kĩ.”

“Vết thương trên đầu cô ấy là cậu gây ra?”

“Có thể nói là vậy.”

“Hai người đã chia tay một thời gian rồi phải không?’

“Đúng vậy.” Chỉ cần hỏi Tiêu Lăng sẽ trả lời, “Bây giờ tôi đang cầu xin tha thứ của cô ấy, vì trước đây làm tổn thương cô ấy quá sâu, nên bây giờ cô ấy vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho tôi.”

“Cậu, là vì có con với cô ấy mới muốn quay lại, hay là chỉ vì cô ấy.”

Tiêu Lăng biết Mộ Bạch sẽ hỏi như vậy, thở dài nói, “Chuyện con cái tôi cũng mới biết gần đây thôi, nói thật, tôi tưởng cô ấy tiếp cận tôi có mục đích…”

“Làm sao có thể, cô ấy không phải là người như vậy.”

“Đúng vậy, đáng tiếc là tôi hiểu lầm xong mới phát hiện, nếu biết sớm sẽ không hiểu lầm.” Tiêu Lăng tiếp tục nói, “Khi tôi biết hai đứa trẻ đó là con tôi, có cảm giác trời như lộn ngược vậy, Mộ Bạch cậu biết cảm giác đó không, giống như bình ngũ vị bị đập bể, chua ngọt khổ cay mặn tất cả đều có, những sau này tôi lại thấy mình thật may mắn, con của cô là con ruột của tôi. Cho dù trong khoảng thời gian hiểu

lầm sâu sắc, tôi cũng chưa từng nghĩ đến sẽ để cô ấy rời đi. Thực ra...nếu con của cô ấy không phải con ruột của tôi, tôi cũng sẽ không để cô ấy rời đi.”

Mộ Bạch đã nghe hiểu.

“Sau này cậu sẽ kết hôn với cô ấy chứ?”

Nếu cậu muốn chơi đùa với Tô Tố, hoặc muốn Tô Tố làm ** của cậu, vậy anh sẽ không nhịn nữa, nếu thật như vậy anh sẽ không quan tâm gì hết, cũng không sợ Tô Tố để yêu người khác, anh sẽ nghĩ cách để cô đến bên mình, anh sẽ liều một lần.

Tiêu Lăng lớn lên cùng Mộ Bạch, tự nhiên biết cậu ấy nghĩ gì.

Anh trầm giọng nói, “Thực ra, chỉ cần cô ấy gật đầu, tôi lập tức đi đăng kí kết hôn với cô ấy.”

Một câu nói đánh tan hết mọi hy vọng của Mộ Bạch.

Anh ngồi trên cỏ khẽ gật đầu, “Tôi hiểu rồi.”

Tiêu Lăng có chút không nhẫn tâm, nhưng những thứ khác có thể nhường, người phụ nữ anh yêu thì không thể, anh ngồi bên Mộ Bạch, không nói lời an ủi nào, bây giờ dù nói gì cũng sai, nói thì sẽ giống như khoe khoang.

“Tiêu Lăng.”

“Ừ.”

Tôi âm thầm quan sát cô ấy 3 năm rồi, dường như mỗi ngày cô ấy đều qua không tốt, sau này...đối tốt với cô ấy một chút, đừng để cô

ấy bị tổn thương.”

“Tôi nhất định.”

“Nếu cậu dám làm tổn thương cô ấy lần nữa, tôi sẽ không đứng yên nhìn nữa, đến lúc đó đừng trách tôi đẩy cậu vào đường cùng.”

“Cậu sẽ không có cơ hội đó đâu.”

“Tốt nhất là như vậy.”

…

Tô Tố từ khu rừng bước ra, thấy An Tiểu Hy đang gấp gáp, thực ra Tiểu Hy thấy tình hình không tốt nên đuổi theo, nhưng ở ngoài khu rừng không dám vào, sợ nếu người ta đang nói, cô vào sẽ làm cản trở, với lại dù là Mộ Bạch hay Tiêu Lăng, nhất định sẽ không đánh phụ nữ.

Thấy Tô Tố cầm hoa hồng bước ra, cô nhanh chóng chạy lên đón, “Sao rồi, không sao chứ?”

Tiểu Hy rất hiểu Tô Tố, trong lòng cô không có Mộ Bạch, nhiều nhất chỉ xem anh là bạn, cho nên mới nhận hoa vì sợ anh không thể xuống đài được, lúc nãy thấy Tiêu Lăng đuổi theo, Tiểu Hy cũng đi theo đến khu rừng thám tính, nhưng đêm khuya, trong rừng đen thui, không thấy gì cả.

“Tố Tố à, cậu để Mộ Bạch ở lại, lỡ Tiêu Lăng đánh người thì sao?”

“Ta kháo, anh em của tôi trong mắt cô là vậy sao.” Tôn Nguyên đi cùng Tô Tố, nghe Tiểu Hy nói vậy lập tức không đồng ý, “Tiêu Lăng không vô sỉ như cô nói.”

Tiểu Hy không hề cho Tôn Nguyên chút sắc mặt tốt, nghe anh nói vậy lập tức cười lạnh, “Hahaha--- anh em tốt của anh chuyện vô sỉ cũng làm rồi, đừng nói là chuyện đánh tình địch.”

Tôn Nguyên nhất thời á khẩu.

Nếu người tỏ tình với Tô Tố không phải Mộ Bạch, quả thực đại ca có thể làm ra loại chuyện này.

Tiểu Hy thấy anh không nói chuyện, khinh thường trừng anh, ôm cánh tay của Tô Tố, mặt lo lắng nhìn về phía khu rừng nhỏ.

“Đừng lo lắng, Mộ Bạch là bạn tốt cùng lớn lên với Tiêu Lăng.”

“A?”

Miệng Tiểu Hy há thành chữ O, mắt mở to như đang phán đoán câu nói của cô có thật hay không, thấy mặt Tô Tố nghiêm túc, cô lại càng không nhịn được nuốt nước miếng, “Aaa, tôi cứ nghĩ Mộ Bạch là học sinh nghèo, thì ra anh ta ** như vậy, tôi học chung 3 năm với anh ta vậy mà không biết chuyện này, nhưng nghĩ lại có vẻ không sai, đàn anh Mộ Bạch khí chất ưu nhã như vậy, giơ tay hay động chân cũng đầy phong độ, một gia đình bình thường không thể nuôi dưỡng ra người đàn ông xuất sắc như vậy.”

“Khục khục.”

“Anh ho cái mông gì.” Sắc mặt của Tiểu Hy luôn không tốt khi đối mặt với Tôn Nguyên, cô không ngừng nhìn khinh thường, “Bộ dạng của anh mới không giống con nhà giàu, cả người như con bướm hoa, phá gia chi tử mà.”

Sắc mặt Tôn Nguyên đột nhiên tối lại.

Lúc này trong lòng Tô Tố đang khó chịu, thấy Tiểu Hy và Tôn Nguyên cãi nhau, lắc đầu từ từ đi xa.

Chương 252

Tiểu Hy mới quay lại thấy Tô Tố đã đi xa, lập tức đuổi theo, cơ thể mới vừa động đậy, cánh tay đã bị Tôn Nguyên nắm chặt.

Tiểu Hy tức giận quay đầu nhìn, “Bướm hoa anh làm gì vậy.”

“Cô mới là bướm hoa, cả nhà cô đều là bướm hoa.” Tôn Nguyên kéo cô lại, khiển trách nói, “Người phụ nữ này cô bị bệnh sao, không thấy Tô Tố muốn yên tĩnh một chút sao cô cứ ríu rít ồn ào bên tai cô ấy, như vậy tâm trạng của cô ấy có thể bình tĩnh lại sao.”

“Anh nhảm nhí, tâm trạng Tô Tố không tốt nên tôi mới đi an ủi cô ấy, loại người như anh làm sao biết được tình bạn giữa phụ nữ bọn tôi với nhau.”

“Cô quên đi, người ta cần yên tĩnh, yên tĩnh cô hiểu không, bộ dạng gấp gấp gáp gáp của cô chạy qua đó, trước mặt thì an ủi người khác, nhưng trong lòng người khác sẽ cảm thấy khó chịu, sao không để cô ấy tự nghĩ thông, như vậy tự cô ấy có thể bình tĩnh lại.” Tôn Nguyên nhìn khuôn mặt hoài nghi của Tiểu Hy, hiểu lầm ý tốt của anh, tức đến buông tay cô ra. “Được được được, muốn đi thì đi đi nếu không phải Tô Tố là người phụ nữ của đại ca, cô nghĩ tôi muốn quan tâm những chuyện này sao, cô muốn đi thì đi, nhiều nhất lúc tâm trạng chị dâu quá xấu thì kêu đại ca an ủi vậy.”

Bị anh nói như vậy, Tiểu Hy có chút không chắc chắn.

Cô do dự đứng yên bất động.

Tôn Nguyên thấy cô như vậy, hừ nhẹ, quay lưng đi.

“Ai, Bướm hoa anh muốn đi đâu.”

“Cô nói tôi là bướm hoa, tôi không làm chút chuyện cho giống bướm hoa thì quá có lỗi với bản thân rồi, tôi đi trêu hoa ghẹo nguyệt có được không”

Đương nhiên không được.

Lòng chính nghĩa của Tiểu Hy nổi dậy, bước nhanh theo anh.

“Theo tôi làm gì?”

“Đương nhiên là ngăn anh đi trêu ghẹo mỹ nữ.”

Tôn Nguyên dừng bước, khoanh tay mỉm cười nhìn cô, “Tôi đi trêu ghẹo mỹ nữ thì liên quan gì tới em, tiểu ớt nhỏ em không phải thích tôi rồi chứ.”

“A pi --- có thể ít nằm mơ giữa ban ngày không, mắt của đại tiểu thư không mù, làm sao có thể thích anh chứ tôi là sợ anh làm hại đến các bạn học, tôi đi cảnh tỉnh kêu họ cẩn thận với con bướm hoa như anh.”

Tôn Nguyên cực kì tức giận, “Cô bị mù mới không thích tôi đó.”

“Hahaha---” Tiểu Hy cười lạnh, từ trên xuống dưới đánh giá Tôn Nguyên một phen, cuối cùng chắc chắn nói, “Đừng tự luyến nữa, nghe là làm người ta muốn ói, hôm nay tôi nói anh biết, cho dù đàn ông trên thế giới này đều chết hết chỉ còn có mình anh, tôi tình nguyện sống cùng với dưa leo chứ không sống với anh.”

Ta kháo.

Tôn Nguyên tôi đến dưa leo cũng không bằng ư?

Tôn Nguyên rất tức giận nhưng ngược lại anh cười, kéo An Tiểu Hy lại, không quan tâm tiếng kêu la của cô, lông mày nhếch lên, bá đạo tuyên bố, “An Tiểu Hy, em tốt lắm em đã thành công làm tôi hứng thú, tôi tuyên bố, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ theo đuổi em.”

“Hả?”

“Tôi nói tôi sẽ theo đuổi em.”

“Tôi không chấp nhận sự theo đuổi của anh.” Tiểu Hy chê bai lùi về phía sau.

Tôn Nguyên càng tức giận, “Em không có quyền lựa chọn.”

Anh thề phải theo đuổi được tiểu ớt nhỏ, đợi cô yêu anh điên cuồng rồi mới hung hăng đá cô đi, để xem cô còn dám huênh hoang hay không.

…

Tô Tố tìm một chỗ yên tĩnh ngồi một mình.

Trước mặt cô là mặt hồ lấp lánh, trong lòng là hoa hồng rực rỡ, không xa là một cây đèn đường chiếu rọi ánh sáng màu vàng như hoàng hôn.

“Ai---”

Cô nhìn hoa trong lòng, thở dài lần thứ 32.

Cô từ chối Mộ Bạch, có phải là mất đi tình bạn không.

Thực ra ấn tượng của cô đối với Mộ Bạch rất tốt, nếu không có Tiêu Lăng, nói không chừng cô sẽ chấp nhận lời tỏ tình chân thành như vậy, nhưng bây giờ nói gì cũng không có ý nghĩa, ai bảo cô gặp Tiêu Lăng trước chứ. Không biết Tiêu Lăng và Mộ Bạch nói gì với nhau rồi, Tô Tố cũng cảm thấy may mắn khi Mộ Bạch là anh em tốt của Tiêu Lăng, nếu không với tính ích kỉ của anh, không biết sẽ đối xử với Mộ Bạch như thế nào.

Nhưng mà....mai cô phải đóng phim với Mộ Bạch.

Hôm nay mới từ chối anh, mai lại đóng vai bạn gái anh, quá ngại ngùng rồi.

“Ai---”

Cô than thở lần thứ 33.

Thực ra cô không muốn mất người bạn như Mộ Bạch, ở chung với anh có cảm giác rất thoải mái, anh có giáo dục tốt, khi tiếp xúc không làm người khác cảm thấy bị áp lực, lại không làm người cảm thấy không thoải mái không tự do, nếu có thể làm bạn đơn thuần thì thật sự rất tốt.

“Ai---”

Cô cúi đầu nhìn hoa hồng trong lòng, thấp giọng nỉ non, “Hoa hồng ơi, chúng ta cùng chúc phúc cho Mộ Bạch sau này có thể tìm được người phụ nữ tốt hơn có được không? Anh ưu tú như vẫn chắc chắn sẽ gặp được người phụ nữ yêu anh thật lòng, đúng không đúng không?”

Hoa hồng tất nhiên không thể trả lời cô, Tô Tố thở dài cực kì khó chịu.

Cô lấy điện thoại ra nhìn một cái, không có tin nhắn hay cuộc gọi nào, Tiêu Lăng và Mộ Bạch vẫn chưa nói xong sao? Sắp nửa tiếng rồi cũng chưa xong sao, rốt cuộc bọn họ nói gì.

Tô Tố không chịu được nữa.

Lấy điện thoại từ trong túi ra, nghĩ nghĩ, nhấn mở khoá.

Mới vừa mở máy đã nhận được tin nhắn.

“Bạn rốt cuộc là ai.”

“Làm sao bạn biết tôi đang điều tra bạn.”

“Nói tôi biết rốt cuộc bạn là ai.”

Tất cả đều là tin nhắn mà Trương Hân gửi cho cô, không chỉ như vậy, mà còn có vô số cuộc gọi nhỡ.

Tô Tố nghĩ một chút, trả lời tin nhắn của cô, “Không để cô điều tra là muốn tốt cho cô, các cô bảo vệ tốt chính mình mới là sự an ủi lớn nhất đối với người đã mất.”

Nhấn, gửi.

Dường như là ngay lập tức, điện thoại reo lên.

Tô Tố nhìn số điện thoại quen thuộc trên màn hình, đưa tay nhấn tắt, rồi tắt điện thoại.

Cô không thể quang minh chính đại khiến Trương Hân ngừng điều tra, chỉ có thể dùng thủ đoạn nhỏ, cũng không biết cô ấy có nghe lời khuyên của cô không.

Đột nhiên sau lưng lạnh lẽo, có cảm giác như bị người khác nhìn chằm chằm vậy.

Tô Tố lập tức quay đầu lại, đằng sau chỉ có một màu đen, hoàn toàn không thấy người nào.

Gió đêm thổi lên, cây bị gió thổi đến kêu lên lào xào, bóng cây rung động, như cảnh quay trong phim kinh dị, có cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Sau lưng của Tô Tố nổi da gà, trên đời này không có quỷ. Cô càng nghĩ càng sợ, chính cô là người sống lại, còn có chuyện gì không thể xảy ra sao.

Cô nuốt nước miếng, nhanh chóng từ dưới đất đứng lên.

“Không có quỷ đâu, Tô Tố mày đừng tự hù dọa bản thân, cho dù là quỷ thì chắc chắn là có người giả thần giả quỷ.”

Lời thì có thể nói dễ dàng, nhưng cô vẫn cầm hoa hồng nhảy dựng lên.

Có lẽ là do tâm lý, lần này nhìn hoa hồng cảm giác đỏ đến dọa người.

Gió thổi một cái, bóng cây lần nữa chuyển động loạn xạ.

Lần này Tô Tố không sợ nữa, bởi vì cô thấy bóng người. Chỉ cần là người thì không đáng sợ, cô thở phào, nhanh chóng nhìn qua, có 1 người phụ nữ cách cô không xa, nhưng không nhìn ra ngũ quan.

Người phụ nữ phát hiện Tô Tố nhìn thấy cô, không núp nữa, từ sau cây lớn từ từ bước ra.

Cô mặc đầm dài màu đen, giống như cùng màn đêm trở thành một, cô từ từ bước tới gần, Tô Tố cuối cùng cũng nhận ra cô.

“Là cô.”

Chương 253

“Không sai, chính là tôi”

Đường Sảng đi đến bên Tô Tố, khi gần đến, Tô Tố càng thấy cô ta giống quỷ.

Cả một bộ đồ đen không nói, tóc lòa xòa trên vai, nhưng lại chỉ có gương mặt trắng đến rợn người, môi cô ta đánh màu son đỏ chót, càng nhìn càng giống ma cà rồng.

Từ sau buổi họp báo, cô chưa từng gặp lại Đường Sảng, Đường Sảng bị hoàn toàn xóa sổ khỏi các đài truyền hình và trên cả tin nhanh showbiz cũng không thể nhìn thấy bóng cô ta, đến chính những quảng cáo mà cô ta làm đại diện đều thay người đại diện khác. Không ngờ mới mười mấy ngày không gặp, cô ta lại biến mình thành thế này, sự ngây thơ khi trước trên màn ảnh nay mất tăm mất tích.

Bất kỳ ai cũng không thích người đã hãm hại mình.

Tô Tố đối với Đường Sảng không có một chút cảm giác tích cực, cô cau mày nhìn cô ta, “Cô đến làm gì?”

“Đây là địa bàn của cô à, cô đến được mà tôi không đến được.” Đường Sảng từng bước tiến đến gần Tô Tố, càng gần, dưới ánh sáng của bóng đèn đường, cô mới nhìn thấy trong ánh mắt của Đường Sảng toàn là hận thù, “Tô Tố, nếu không phải là cô, tôi đã không thê thảm như bây giờ, tôi thành thế này đều là do cô.”

“Là cô tự làm tự chịu.”

“Ha ha----- bây giờ cô là người thắng cuộc, đương nhiên muốn nói gì chẳng được.”

Đường Sảng hận Tô Tố vô vùng, cuộc đời cô ta vì Tô Tố mà phải nằm dưới đống bùn.

Ngày hôm đó sau khi cô bước ra từ khách sạn, ngày hôm sau tin nhanh showbiz đã tràn lan tin của cô, cô từ một nữ minh tinh ngây thơ mà ai ai cũng đồng tình, nay biến thành con chuột mà ai ai cũng hô đánh, công ty tịch thu căn hộ của cô, mang đi quản lý sinh hoạt của cô, thậm chí còn tịch thu cả xe bảo mẫu của cô.

Thực ra cô vẫn có chút tiết kiệm, nếu như tìm một chỗ mà sống cuộc sống yên phận thủ thường, cũng no đủ.

Nhưng cô không cam tâm.

Khi trước cô có cả một tương lai tươi sáng, cô có thể đứng trên đỉnh cao và làm nữ thần trong tim của công chúng, nhưng giờ đây không còn gì.

Cô bị ép rời khỏi căn hộ của công ty, tự mình thuê một căn phòng nhỏ, không còn nữa những người bận rộn trước sau phục vụ cô, không còn nữa người để cô sai vặt, trên ti vi không còn nhìn thấy bóng dáng cô, ngược lại, tràn lan trên báo mạng, truyền thông toàn là thông tin về Tô Tố.

Dựa vào cái gì.

Dựa vào cái gì mà Tô Tố có thể mượn đầu của cô mà bước lên bục vinh quang, còn cô lại chỉ có thể bị tên đàn ông bẩn thỉu lăng nhục.

Dựa vào cái gì mà Tô Tố có thể rửa sạch mọi vết ố trên người cô ta, còn cô chỉ cần ra ngoài đường mà nếu bị nhận ra, sẽ phải chịu đựng cái trợn mắt của người khác.

Cô không cam tâm, cô muốn báo thù.

Nhưng cô phát hiện cô không hề có cơ hội báo thù.

Tô Tố rất ít khi ra khỏi nhà, sau khi《Nhất Tiếu Nại Hà》mở máy quay, Tô Tố lại càng ở riết trong đoàn làm phim. Hôm nay cô ôm một tia hy vọng, chạy đến trường tham gia dạ hội, cô yên lặng mai phục cả ngày nay, cả ngày đều đội mũ, trốn trong một góc tối không dám ra ngoài, cuối cùng cũng đợi đến khi màn đêm buông xuống, dạ hội bắt đầu.

Và Tô Tố cũng không uổng công cô hy vọng, cô ấy đã đến dạ hội.

Nhưng.....dựa vào cái gì mà cô chỉ được ở trong bóng tối, còn Tô Tố lại trở thành nhân vật chính của buổi lễ, trở thành đối tượng được Mộ Bạch tỏ tình.

Cô vẫn biết Mộ Bạch.

Cả nhà anh ta đều là dòng dõi chính đàn, đường hoàng là quan nhị đại, trong tay anh ta còn có tư sản khó mà đếm xuể.

Dựa cào cái gì mà Tô Tố còn lấy được sự ái mộ của Mộ Bạch.

Một Tiêu Lăng, một Mộ Bạch, người nào cũng là con rồng trên người khác, mà Tô Tố lại có thể dễ dàng nắm bắt được hai người họ. Một Tô Tố như vậy sao có thể không khiến cô hận kia chứ.

“Tô Tố, cô có biết tôi hận cô biết bao nhiêu, chính cô hủy hoại cuộc đời tôi.”

Tô Tố không có gì để nói với loại người này.

Đường Sảng nếu như không chủ động hãm hại cô, cô cũng không thể thu thập được chứng cứ để đối phó lại, bây giờ cô ta thê thảm như vậy nhìn thì đáng thương thật, nhưng lúc trước nếu cô không tìm thấy bằng chứng lật tẩy Đường Sảng, bây giờ cô mới là đứa bị người người hô đánh.

Cô không thương hại cho Đường Sảng.

Lại nói, nếu không phải cô ta tự tìm rắc rối,mà với sự trẻ trung xinh đẹp ấy, tập trung phát triển trong showbiz, chắc chắn sẽ không có kết cục thê thảm như vậy.

Tự tạo nghiệp, sẽ phải trả.

Tô Tố không muốn dính dáng đến cô ta, toan quay người bước đi.

“Cô đứng lại cho tôi!” Đường Sảng nhanh chóng nắm lấy cổ tay Tô Tố, ánh mắt dần trở nên điên loạn, “Cô hại tôi thành thế này, còn nghĩ có thể đi dễ dàng vậy sao. Trên đời này làm gì có chuyện hời như thế.”

Tô Tố lạnh lùng nhìn cô ta, “Buông tay”

“Không thể nào!” Đường Sảng cướp lấy bó hoa hồng trong lòng cô, cười điên dại, “Con đàn bà như cô mà đáng để được nhận hoa hồng sao, cũng đáng Mộ Bạch tỏ tình với cô sao, bây giờ có phải cô đang rất đắc ý đúng không, Tiêu Lăng và Mộ Bạch đều quỳ gối dưới chân váy cô, có phải cô đang rất vui sướng không, tốt nhất là hai người họ

căm thù lẫn nhau, có phải không?"

Đường Sảng ném mạnh bó hoa xuống nước, một bó hoa hồng xinh đẹp phút chốc trôi bồng bềnh trên mặt nước, gió vừa thổi, đã trôi đi càng xa. Đường Sảng vẫn chưa hài lòng, gào thét lên, "Tô Tố tôi hận cô, tôi thù cô đến chết."

"Nếu như hận tôi có thể làm cô dễ chịu đôi chút, vậy tùy cô."

"Sao cô có thể nói ra những lời nhẹ bỡn như vậy, cô hại tôi thành thế này, lẽ nào cô không có một chút cảm giác tội lỗi sao?"

Cảm giác tội lỗi?

Tô Tố cười nhạt, hất tay Đường Sảng ra, "Đường Sảng, tôi khuyên cô bỏ hết đi những toan tính mà sống cho tử tế, trên đời còn nhiều người thảm hơn cô nhiều, cô có dung nhan có tiền, còn muốn gì nữa."

Theo cô thấy, Đường Sảng chỉ mất đi một công việc, mất việc này thì đổi việc khác, cô ta còn sướng hơn cô ngày xưa nhiều, hoàn toàn do tham lam, nên mới biến cô ta thành như vậy.

"Vậy là cô đang cảnh cáo tôi đấy à, bây giờ cô còn dám cảnh cáo tôi!" Đường Sảng giữ chặt lấy cánh tay Tô Tố, cô ta không khóc nữa, cũng chẳng gào nữa mà cười lớn, trong đêm đen, nụ cười ấy như điên như dại, làm người nghe phải hãi hùng, "Hề hề, Tô Tố, tôi bây giờ chân đi đất không sợ mang giầy đâu (ví với tôi không còn gì để mất). Không phải cô chỉ xinh đẹp hơn tôi sao, nên mới có được toàn bộ như bây giờ. Ha ha, tôi nói cho cô biết, người đời này dễ quên lắm, giống như những fan ruột của tôi khi trước, cô xem đi, tôi rời khỏi giới giải trí chưa bao lâu, bọn họ đã chẳng còn ai nhớ đến tôi nữa."

Tô Tố có một dự cảm không lành, “Cô muốn làm gì?”

Đường Sảng nghiêng nghiêng đầu nhìn cô, “Tôi đang nghĩ nếu như cô biến mất, fan của cô, hay Tiêu Lăng, hay Mộ Bạch, hay là hai đứa con của cô cũng tốt, bọn họ có thể nhớ đến cô trong bao lâu. Ờm.....nửa năm một năm? Hoặc là 3 năm 5 năm? Nhưng không cần biết bọn họ nhớ cô bao lâu, cô sẽ đều vĩnh viễn trở thành hồi ức mà thôi.”

Tô Tố lạnh sống lưng, cô gạt phăng đi bàn tay của Đường Sảng, “Giết người là phạm pháp đấy, cô muốn nửa đời còn lại đều trải qua trong tù sao?”

“Nãy tôi đã nói với cô rồi mà, chân tôi nay đã đi đất sẽ không sợ đi giày nữa, tôi bây giờ không còn gì cả tôi sợ cái gì ha ha, có khi lại do tôi giết cô mà Tiêu Lăng sẽ nhớ đến tôi cả đời, ha ha, đó cũng là một cái kết viên mãn phải không?”

“Cô điên rồi”

“Đúng, tôi thừa nhận tôi điên rồi, tôi bị chính cô làm cho điên đấy.” Ánh mắt Đường Sảng điên rồ lên, cô ta ôm chặt lấy eo Tô Tố, mặc cho cô dùng sức hay la hét đều không buông ra, Đường Sảng dùng sức lực của mình, cô ta kéo Tô Tố về phía hồ nước, Đường Sảng cao hơn Tô Tố, Tô Tố lại gầy, hoàn toàn không địch lại với sức của Đường Sảng, cô nhanh chóng bị kéo đến mép hồ.

Đường Sảng vừa ha ha cười lớn vừa ôm Tô Tố nhảy xuống nước, “Tô Tố, chúng ta cùng đi chết nào.”

Chương 254

“Á-----”

“Tùm-----”

Một âm thanh lớn vang lên, cả hai người cùng rơi xuống hồ, dòng nước lạnh ngắt mang theo hương hướng tăm tối, rất nhanh đã không còn thấy đầu của hai người, trong tai trong mũi phút chốc xộc vào toàn là nước.

Tô Tố tìm cách vùng vẫy, nhưng Đường Sảng ôm chặt lấy eo cô, giống như một tảng đá lớn vậy. Mặc cho cô đánh đấm, đôi tay ấy vẫn không chịu buông ra.

Không cách nào thở được.

Phổi cô thiếu thốn không khí cùng cực.

Lúc phủ ngũ tạng khó chịu như muốn nổ tung, vừa mở mồm sẽ có nước chui vào, Tô Tố lại lập tức nín hơi.

Cô không ngờ tới Đường Sảng hận cô đến mức muốn cô chết cùng.

Tô Tố cố gắng nín thở, cô không dãy giụa nữa mà yên lặng chờ đợi.

1 giây

2 giây

5 giây

Mỗi giây dưới nước là một giây khó khăn.

Khi con người tiến gần đến sự chết, bản năng sẽ trỗi dậy, 8 giây sau, cuối cùng Đường Sảng cũng không chịu được nữa, Tô Tố có thể cảm thấy cánh tay ôm lấy eo cô đã lỏng ra, ngay lập tức cô giằng kéo ra.

Chính là bây giờ.

Tô Tố lấy chân đạp Đường Sảng ra, gắng hết sức tìm cách bấu víu vào gì đó.

Phổi cô nhịn thở đến độ gần như nổ tung, may mắn thay cô cách mặt nước không xa, bên bờ hồ lại có trồng một cây to, mặc dù cô không biết bơi nhưng lại với được nhánh rễ cây, cô giữ cho mình nổi nhờ rễ cây đó, Tô Tố trồi lên khỏi mặt nước, hớp từng hớp không khí đẫy lên trong phổi cô. Nhưng vẫn chưa đợi cô kịp bám rễ cây trèo lên bờ, bỗng thấy cổ chân như có gì kéo lại, Đường Sảng đang ngộp nước bèn lấy Tô Tố ra làm chiếc phao cứu mạng, nắm chặt lấy cổ chân cô.

“Bỏ ra.”

Đường Sảng không hề biết bơi, cô ta vì muốn Tô Tố chết chung nên mới cảm tử nhảy xuống hồ, bây giờ Đường Sảng đã rơi vào tình trạng bán hôn mê, tay cô ta nắm chặt lấy chân Tô Tố không buông.

Tô Tố cắn chặt răng, mang theo sức nặng của Đường Sảng mà cố leo lên bờ. Nhưng Đường Sảng lại nặng như đá, mang theo cô ta, chân cô đến một bước cũng không leo được.

Đợi đến khi cô leo được lên bên bờ hồ, cơ thể đã mỏi nhừ, lạnh run

cóng. Còn Đường Sảng giờ vẫn ở trong nước, hai mắt đã nhắm nghiền mất tri giác, Tô Tố dùng sức lực còn lại nắm lấy cánh tay Đường Sảng, kéo cô ta lên bờ.

Không phải cô tốt bụng, bây giờ cô là người của công chúng, Đường Sảng nếu chết bên cạnh cô, cả người cô có mọc miệng cũng không giải thích được.

“Tô Tố, Tô Tố, em đâu rồi.”

“Tố Tố, nghe thấy tiếng tớ thì kêu lên một tiếng.”

Cách xa đó, có tiếng gọi khá quen đang kêu lên.

“Tớ ở đây.....” Tô Tố người ướt đẫm, răng cô run lên cầm cập, vừa định nói, âm thanh phát ra như tiếng mèo kêu, yếu ớt đến khó mà nghe thấy. Cô định đứng dậy, nhưng hai chân đã nhũn ra, không cách nào đứng được.

May mắn thay, chỗ cô ngồi ngay dưới bóng đèn đường, rất dễ phát hiện.

“A, Tố Tố, Tố Tố, cậu sao thế?” Tiểu Hy nhanh mắt, nhìn thấy cô đầu tiên, Tiểu Hy vội vàng chạy đến chỗ Tô Tố, nhưng có người động tác còn nhanh hơn cô. Tiểu Hy như chỉ nhận biết được bên cạnh mình vừa vụt qua một cái bóng trắng và một cái bóng đen chớp nhoáng, một cái chớp mắt, Tiêu Lăng và Mộ Bạch đã lao đến bên Tô Tố.

“Chuyện gì thế này?”

Tiêu Lăng lao đến bên Tô Tố, vừa thấy cô như vậy anh lập tức cởi áo khoác của mình choàng lên cho cô, rồi ôm chặt cô vào lòng, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Môi Tô Tố lạnh đến trắng bệch, run lên đùng đùng, không nói được gì.

Mộ Bạch thấy hai người ôm lấy nhau, yên lặng đứng lại nhìn, chỉ cần nhìn là thấy Đường Sảng đang nằm cách đó không xa, không biết sống chết ra sao, “Đường Sảng? Sao cô ta lại ở đây, Tô Tố, là Đường Sảng đẩy em xuống hồ sao?”

“Cô, ta, điên rồi, muốn, em chết chung.” Tô Tố vẫn đang run, giọng nói của cô đôi chút ngắt quãng.

Tiêu Lăng ánh nhìn lạnh băng như cắt.

Đường Sảng

Xem ra cô ta vẫn chưa nếm đủ mùi.

Tôn Nguyên, Tiểu Hy và Lãnh Mạc, Trương Hân đều đã chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, họ ngây ra ít lâu, Tôn Nguyên là người đầu tiên chạy đến bên Đường Sảng, tay anh ấn trên động mạch cổ của Đường Sảng, ngẩng đầu nhìn mọi người, “Còn sống, bây giờ thế nào?”

“Báo cảnh sát” Tiêu Lăng miệng nói, tay bế xốc Tô Tố lên, lạnh lùng nói, “Chào hỏi cục trưởng cục công an, cho cô ta ngồi mòn đít trong đấy luôn.”

“Ờ, được.”

Tiêu Lăng bế Tô Tố, bước đi nhanh chóng.

Tiểu Hy quay qua lườm Tôn Nguyên một cái.

“Cô, lườm tôi làm gì?”

“Nếu không phải anh nói nhiều, tôi đã đi cùng với Tô Tố rồi, vậy thì đã không xảy ra chuyện như vậy, cái tên bươm bướm đực này, anh đợi đấy, Tô Tố không sao thì còn không có chuyện gì của anh, nếu cô ấy mà bị gì, thì không xong với lão nương đây đâu.

“Ơ hay, tôi cũng chỉ là lòng tốt thôi mà, tiểu ớt nhỏ này có hiểu đúng sai không vậy?”

“Anh có chết tôi cũng chẳng quan tâm.” Tiểu Hy mắng xong cũng chẳng màng đến Tôn Nguyên nữa, cô vội chạy theo Tô Tố và Tiêu Lăng.

. “Mẹ nó, mình trêu ai ghẹo ai rồi chứ?”

Tôn Nguyên đấm một cú mạnh lên cột điện, đau đến chảy nước mắt, anh lắc lắc tay, lại nhìn Đường Sảng đang nằm trên đất, ngay lập tức đã có chỗ để trút giận, anh rút ngay điện thoại báo cảnh sát.

Riêng Mộ Bạch vẫn đứng nguyên nãy giờ, trân trân như đã hóa tượng.

Lãnh Mạc nhìn theo hướng nhìn của Mộ Bạch, bó hoa hồng tơi tả đang trôi trên mặt nước khá dễ nhận thấy. Lãnh Mạc bước đến trước Mộ Bạch, đưa tay vỗ vỗ vai anh, “Không định đi xem xem cô ấy thế nào à?”

“Không cần nữa.” Mộ Bạch cười buồn, “Có Tiêu Lăng ở đó rồi, nó sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa thôi, tao đến đó cũng chẳng làm được gì.” ngừng lại một lát, anh lại nói, “Tô Tố sẽ không sao đâu.”

“Mày vậy là định…..nhường à?”

“Không có cái gì mà nhường hay không nhường cả, nếu Tô Tố thích tao, thì Tiêu Lăng có cạnh tranh với tao, tao cũng không nhường.”

Lãnh Mạc thở một tiếng, “Thế giờ mày sao, định về nhà hay làm gì?”

“Tao muốn ở lại đây một lát, không về nhà, đợi lát qua đoàn làm phim, mai còn phải quay.”

Lãnh Mạc gật gật đầu với anh, rồi kéo Trương Hân đi.

“Đợi đã”

Ánh nhìn của Trương Hân dường như bị cuốn hút bởi một thứ đang trôi nổi trên mặt hồ, tay cô chỉ chỉ ra dấu cho mọi người, “Cái túi đang nổi lên kia có phải túi của Tô Tố không?”

Mộ Bạch nhìn theo hướng chỉ của cô, rồi anh gật đầu, “Của cô ấy.”

Tô Tố hôm nay đeo một chiếc túi chống nước, hơn nữa cũng không hề nhỏ, trong túi cô cũng không để nhiều đồ, khi nãy Tô Tố giằng co với Đường Sảng dưới hồ, túi của cô cũng rơi xuống theo, bây giờ không còn ai thì lại nổi lên.

“Tôi đi vớt lên, có thể trong là đồ của cô ấy.”

Mộ Bạch cởi giầy định xuống nước, Lãnh Mạc giữ tay anh lại, “Mày điên à, nước bây giờ rất lạnh, xuống đó chỉ có cảm thôi, Tôn Tử, nãy tao thấy ở hội trường của dạ hội có cây gậy dài dài đấy, mày chạy đi lấy về đây.”

“Ờ”

Tôn Nguyên chạy đi, không đến 5 phút sau đã quay lại, trong tay cầm một que tre dài.

Mộ Bạch vớt được chiếc túi trên mặt hồ.

"Xem xem đồ đạc bên trong ướt chưa, thứ gì lấy được thì bỏ ra, đừng để ngâm lâu quá."

Mộ Bạch kéo khóa, dốc hết đồ trong túi ra, túi chống nước chất lượng khá tốt, không thấy ướt bên trong, mọi thứ vẫn còn nguyên, trong túi chỉ có vài đồ trang điểm đơn giản, một cái ví và hai chiếc điện thoại.

Hai chiếc điện thoại?

Sao cô ấy lại có hai chiếc điện thoại.

Trong đầu Trương Hân mọi mảnh ghép đã được liên kết lại, thấy Mộ Bạch định nhặt lại đồ vào túi, cô đột nhiên hét lên, "Đợi đã."

"Sao thế?"

Trước ánh mắt khó hiểu của mọi người, Trương Hân bước đến nhặt hai chiếc điện thoại trên đất lên.

Chương 255

Như muốn chứng minh điều gì đó,Trương Hân đưa tay ấn màn hình điện thoại.

Mộ Bạch nắm lấy cổ tay cô ấy,cau mày không vui nhìn Trương Hân, “Trương tiểu thư,đây là đồ cá nhân của Tô Tố.”

“Tôi biết tôi như thế này là rất mất lịch sự,nhưng…Tôi có một việc rất quan trọng cần phải chứng minh một chút.”

“Thế thì cũng phải đợi Tô Tố đồng ý mới được.”

Cả hai người bế tắc không ai chịu nhượng bộ ai.

Trương Hân khẩn thiết nhìn Lãnh Mạc,cô tuần chặt lấy cánh tay của anh, “Lãnh Mạc,giúp em với,em không xem **của cô ấy,em cũng không xem bất kỳ đồ vật gì cả.Em chỉ muốn xem điện thoại của cô ấy có tắt máy hay chưa,nếu tắt rồi,em chỉ cần mở máy lên một chút thôi.”

Lãnh Mạc nhìn Trương Hân rồi lại nhìn Mộ Bạch,Trương Hân rất ít khi dùng giọng điệu cầu khẩn để nói với anh,vả lại yêu cầu của cô cũng đâu có gì là quá đáng.

“Mộ Bạch cho cô ấy xem một chút.”

“Cô có chắc chắn chỉ là xem cô ấy đã tắt máy hay chưa?”

“Chắc chắn.”

Mộ Bạch nới lỏng tay.

Trương Hân nhanh chóng ấn thử hai chiếc điện thoại,một trong hai chiếc vẫn mở máy,chiếc còn lại màn hình tối đen trong trạng thái đang tắt máy.

Lồng ngực Trương Hân đập thình thịch.

Cô biết có vài việc không thể phát sinh ra nhưng chỉ là việc này cô không thể nào giải thích nổi,càng không thể khống chế bản thân không chạm vào nút mở máy, màn hình điện thoại cũng bắt đầu sáng lên.

Ba người đàn ông nhìn cô hoàn toàn không hiểu gì.

Trương Hân như một người điên từ trong túi lấy điện thoại của mình ra,tìm số điện thoại đã gửi tin nhắn cho cô,ấn nút gọi đi.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây sau,điện thoại của Tô Tố vâng lên,màn hình cũng sáng lên,màn hình hiện lên lại không phải là một loạt con số mà lại là bà chữ quên thuộc.

Chị Tiểu Hân.

Trương Hân không dám tin mím chặt môi,trong phút chốc nước mắt cứ thế rơi xuống.

Chị Tiểu Hân…

Đây chính là cách Tô Tố hay gọi cô,Tô Tố từ nhỏ đã gọi với như vậy.Cô vào ngành giải trí này từ khi tuổi còn nhỏ,mọi người đều gọi cô là Tiểu Hân hoặc là tiểu Trương,cho tới khổ cô dần dần có tiếng tăm rồi càng có nhiều người hơn gọi cô là chị Hân.Trong cuộc đời cô,chỉ có Tô Tố là người duy nhất gọi với là chị Tiểu Hân,Tô Tố cũng từng điều chỉnh nói rằng chỉ có cô ấy mới có đặc quyền gọi như thế.

Tô Tố.

Tô Tố.

Trương Hân cầm điện thoại chạy về phía Tô Tố vừa rời đi.

Tô Tố.

Nhất định là Tô Tố

“Trương Hân, làm sao vậy.”

“Em phải đi tìm Tô Tố,em phải đi gặp cô ấy.” Trương Hân hất tay của Lãnh Mạc ra. “Anh tránh ra,đừng có cản em.”

“Được được được,em bình tĩnh chút,anh đưa em đi tìm Tô Tố và Tiêu Lăng được chưa.Anh ngay bây giờ đưa em đi.”

“Vâng.”

....

Ở nơi khác.

Tiêu Lăng ôm chặt Tô Tố bước nhanh về phía bãi đỗ xe,sắc mặt anh

khó coi không tả nổi.Tô Tố cũng không đam nhìn anh.

“Có lạnh không?”

Đương nhiên lạnh,nhưng cô quá lạnh luôn.Người kế bên cạnh cô không ngừng tỏa máy lạnh.

Tố Tố cắn môi,tội nghiệp nói “...lạnh”

Tiêu Lăng ôm càng chặt hơn,tốc độ cũng nhanh hơn.

Không dễ dành gì mới tới được bãi đỗ xe,Tiêu Lăng đưa Tô Tố ngồi thẳng lên hàng ghế sao của xe,không nói gì lên thẳng xe,mở máy sưởi,sau đó khởi động máy.

“Ấy,đợi với,tôi cũng đi cùng.” An Tiêu Hy ngay lập tức gõ cửa sổ,không cần để ý đến gương mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng tự lên thẳng xe, “Tôi cũng muốn đi cùng,tôi phải đợi Tô Tố không có vấn đề gì mới về nhà.Tô Tố cậu có thấy chỗ nào khó chịu không,có đau không,có tức ngực không?”

“Không,chỉ thấy lạnh thôi,những chỗ khác không sao cả.”

“Quần áo cậu ướt hết dính vào người đương nhiên là lạnh rồi.” Xe khởi động phóng nhanh ra khỏi bãi đỗ xe,Tiểu Hy nhìn tình trạng hiện tại của Tô Tố,cắn chặt môi đưa ý kiến, “Hay là…Tô Tố cậu cởi hết quần áo ướt đang mạc trên người ra….Này,cậu đừng nhìn mình như vậy,mình chỉ lo cậu như thế này sẽ cảm thôi,thật sự sẽ bị cảm đó.Bọn mình còn tắm chung rồi,sợ gì bị nhìn thấy,còn Tiêu Lăng… bọn cậu cũng đã phát sinh chuyện phát sinh rồi,cậu vẫn còn sợ anh ấy nhìn thấy à.Tới bệnh viện vẫn còn một quãng đường dài,kể cả có mở máy sưởi nhưng quần áo dính vào người cậu cũng không thể thấy thoải mái được.Không to tát gì thì đợi tới bệnh viện để Tiêu

Lăng lấy áo khoác che đi bế cậu,chỉ cần không bị lộ hết ra là được."

"…Không muốn."

"Cởi." Câu này là từ miệng Tiêu Lăng,anh vừa lái xe vừa nhìn cô, "Nghe lời An Tiểu Hy đi,cởi ra,đến lúc ốm ra đó sẽ ảnh hưởng tới việc quay phim của em đấy."

Dùng công việc để ép cô.

Tô Tố cắn răng,những việc khác cô không sợ,nhưng thật sự chỉ lo vì sức khỏe bản thân mà làm ảnh hưởng tới công việc của cả một ekip làm phim.

Trước kia ở trong đoàn phim《Ngạo Vân truyện》cô đã có rất nhiều lần không đi quay,lần này đoàn phim《Nhất Tiếu Nại Hà》cô đặc biệt không muốn do cô mà làm ảnh hưởng tới việc quay phim.Mà 《Nhất Tiếu Nại Hà》là phim phát theo tuần,vừa quay vừa phát,cơ bản cô không thể làm ảnh hưởng thời gian.

Cô căn cắn răng,cởi thôi.

Quần áo ướt trên người được cởi ra quả nhiên là thoải mái hơn rất nhiều,chỉ là có chút thân thể loã lồ làm cho cô cực độ không có cảm giác an toàn.

An Tiêu Hy nhìn thấy tình cảnh hiện tại nhanh chóng nhặt áo khoác của Tiêu Lăng lên,khoác lên người cô,dùng lực ôm chặt lấy cô để cho cô có chút hơi ấm, "Tô Tố cậu có thấy tốt hơn chút nào không?"

Tô Tố thấy tim mình ấm áp hẳn lên, "Tốt nhiều hơn rồi."

Tiêu Lăng lái xe rất nhanh đã tới bệnh viện ở gần trường nhất.

Gần trường học nhất lại là bệnh viện Phục Hoa.Tiêu Lăng thật sự không hề muốn tới địa bàn của Mạc Tầm,nhưng nhìn thấy bộ dạng hiện nay của Tô Tố,cũng không thể không nhịn được.

Vừa xuống xe anh đã bế ngay Tô Tố lên,An Tiểu Hy tự động nói, “Mình đi làm thủ tục.”

“Không cần ở viện,mai mình vẫn còn phải quay phim,mình chỉ cần truyền ngừa cảm cúm là được rồi.”

Giường bệnh 2 phòng một phòng khách của bệnh viện Phục Hoa này là cao cấp nhất.Tiêu Lăng đưa Tô Tố vào thẳng trong bồn tắm, “Tắm nước nóng trước,ra ngoài truyền sau.”

“ồ,vâng,quần áo…”

“Tô Tố cậu đợi nhé,bây giờ tớ đi mua quần áo cho cậu,size quần áo của cậu tớ biết rồi,xong tớ sẽ mua một bát canh nóng để cậu ấm người.”

Tiêu Lăng vốn định gọi cho thư ký Trương để cô ấy đem quần áo tới,nhưng nghe thấy lời An Tiểu Hy nên thôi.

“Cảm ơn cô.”

Tiểu Hy ho hai tiếng, “Tôi đâu có vì anh,tôi vì Tô Tố.”

Nói xong nhanh chóng bước ra ngoài.

...

Tô Tố đi vào nhà tắm tắm,Tiêu Lăng đứng ở bên ngoài đợi,chưa đến

năm phút điện thoại của anh vâng lên,là Lãnh Mạc.

“Có chuyện gì không?”

“Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Tiêu Lăng nhíu lông mày, “Bọn cậu không cần phải qua đây đâu.”

“Nói địa chỉ.”

Tiêu Lăng không còn cách nào khác đành nói địa chỉ hiện tại của anh và Tô Tố.

Tô Tố vừa tắm gội xong đang sấy tóc,Tiểu Hy đi mua quần áo vẫn chưa về,cho nên mặc tạm bộ đồ kẻ màu xanh dành cho bệnh nhân.Vẫn chưa bắt đầu truyền,Lãnh Mạc và Trương Hân đã tới bệnh viện rồi.Theo sau còn có hai người đang trong tâm trạng không được trên tâm cho lắm là Tôn Nguyên và Mộ Bạch.

Tô Tố tắm qua nên tinh thần cũng tốt hơn một chút,nằm trên giường bệnh đợi truyền.Cô không biết những người này tới,nên vừa nhìn thấy bọn họ, “A, để cho mọi người lo lắng rồi,nhưng tôi chắc không có vấn đề gì đâu,đợi chút nữa truyền chống cảm cúm là…”

Cô vẫn chưa nói hết thì bị Trương Hân vẫy tay ngắt quãng.

Trương Hân ngẩn người nhìn Tô Tố,hoài nghĩ nhìn rất sâu vào mắt Tô Tố,cô nắm chặt điện thoại trong tay,từng nước từng bước tiến lại gần Tô Tố, “Tố Tố em là Tố Tố， có đúng không?”

Chương 256

Những người đứng ở đó đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Trương Hân.Tô Tố không là Tô Tố thì còn là ai nữa?

Chỉ có mình bản thân Tô Tố mới hiểu,Tố Tố mà Trương Hân muốn nói không phải là thân thể này của cô,mà là minh tinh hạng hai đã chết rồi kia cơ.Nự cười trên khoé miệng của cô bỗng cứng lại,cả người ngẩn cả ra.

Trong não bộ chỉ có một suy nghĩ.

Chị Tiểu Hân,đã nhận ra cô rồi?

Ánh mắt của cô ấy làm cho Tô Tố có cảm giác không biết phải trốn đi đâu nữa,cô cúi đầu tránh đi ánh mắt của Trương Hân.

Đương nhiên——

Ánh mắt cô vừa cúi xuống,liếc thấy điện thoại trên tay của cô ấy,là của cô mà.Hôm nay Tiêu Lăng vừa mới mua điện thoại này cho cô,trong điện thoại chỉ có liên lạc với một người duy nhất,đó chính là Trương Hân.

Thì ra là phát hiện ra việc này rồi...

Tô Tố nỗ lực khống chế biểu cảm và nhịp tim của mình,cười nhẹ nhàng nhìn Trương Hân, “Em là Tô Tố mà.”

“Không,em không phải là Tô Tố!em là Tố Tố,Tố Tố em đừng lừa

chị.Chị biết là em,chị biết nhất định là em!”

Tô Tố quay đầu nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của tất cả mọi người,tim đập càng nhanh hơn.Nhất là Tiêu Lăng,đôi mắt của anh trong phút chốc bỗng sâu thẳm như không thể nhìn thấy đáy,ánh mắt nhìn Tô Tố nhưng giống như nhìn một người khác vậy.

Tô Tố lo lắng nắm chặt lấy ga giường.

“Cái đó…Mọi người có thể ra ngoài một chút không,tôi muốn cùng với Trương Huệ tiểu thư nói chuyện một chút.”

Tất cả mọi người càng thêm nghĩ hoặc,chỉ có mình Tiêu Lăng nhìn chằm chằm Trương Hân một cái sau đó đi ra ngoài trước, “Đi thôi.”

“ếy,đại ca…”

“Đừng phí lời,đi.”

“Ồ!” Tôn Nguyên cúi đầu chán nản,cùng với Tiêu Lăng đi ra khỏi phòng bệnh.Lãnh Mạc ánh mắt hết nhìn Trương Hân lại tới Tô Tố,nhìn một hồi cũng không nhìn ra điều gì,không hiểu điều gì đang xảy ra,mím môi cũng đi ra khỏi phòng.Mộ Bạch ở lại cuối cùng,sau khi bước ra khỏi phòng,anh còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tô Tố hít một hơi thật sâu,nhìn về phía Trương Hân,khoé mắt cô ấy đã đỏ hết lên,rất rõ ràng là vừa khóc xong.Tô Tố vừa quyết,ánh mắt cúi xuống, “Trương Hân tiểu thư,chị có câu hỏi gì muốn hỏi thì hỏi đi.”

“Em là Tố Tố!”

“Tôi biết Tố Tố chị muốn tới là Tố Tố mà hai tháng trước vừa qua đời

phải không.Tôi biết Trương Hân tiểu thừa cô ấy là bạn rất tốt của nhau.Nhưng tôi thật đáng tiếc muốn nói với chị,tôi không phải là Tô Tố đó.Tôi năm nay hai mươi mốt tuổi,mẹ đẻ của tôi qua đời sớm,bố của tôi tên là Tô Đại Khuê.Tôi còn có một đôi song sinh long phụng nam nữ rất dễ thương,sao tôi có thể là Tô Tố mà chị muốn nói tới được?Có khả năng tên của tôi và Tô tiểu thư giống nhau từng từ từng chữ cho nên Trương Hân tiểu thư mới có chút nhầm lẫn như vậy.Nhưng tôi cũng muốn nhắc cho chị một điều,Tô tiểu thư đã chết rồi,chết cũng đã hơn hai tháng,thân thể cũng đã được hỏa táng chôn cất rồi.Những điều này phóng viên báo chí đều biết."

Trương Hân toàn thân run lên,cô đưa điện thoại trong tay ra, "Thế cái này cô giải thích thế nào?"

Tô Tố thở dài, "Được rồi,nếu như Trương Hân tiểu thư đã biết vậy tôi cũng nói hết cho chị biết vậy.Thật ra tôi là một người rất hâm mộ Tô tiểu thư,từ khi cô ấy vào nghề tôi đã chú ý tới cô ấy,tất cả các tin tức có liên quan tới cô ấy tôi đều chú ý và thu nhập,kể cả poster tôi cũng đều thu thập và lưu giữ.Hai tháng trước báo chí đột ngột thông báo Tiêu tiểu thư đẻ khó qua đời tại gia,nghe thấy điều đó thực tại tôi không dám tin,vừa lúc đó tôi sức trên gác ngã xuống ở ngay trong bệnh viện Phục Hoa chữa bênh nên mới biết được những điều này."

Trương Hân ngay lập tức hỏi, "Việc gì!"

"Tôi nghe nói Tô tiểu thư mất tại bệnh viện,sau khi mất bị người ta đưa tới nhà ở.Cho nên tôi đoán cá chết của cô ấy không hề đơn giảm như vậy.Cá nhân tôi với cùng yêu thích Tô tiểu thư,kể cả trước kia tôi đối với biểu diễn một chút hứng thú cũng không có.Sau khi hâm mộ Tô tiểu thư nên bắt đầu nghiên cứu biểu diễn,dần dần học theo cách biểu diễn,hành động ngôn ngữ,động tác biểu cảm...Tô tiểu thư có thể nói như là thầy chỉ đạo của tôi vậy,tôi không thể cứ như vậy mà nhìn cô ấy chết thảm không hành động coi như không biết gì

được.”

“Cho nên?”

“Cho nên tôi mới bắt đầu điều tra việc này,tôi ủy quyền cho đội điều thám giúp đỡ tìm hiểu chuyện này.Hôm tôi xuất hiện ở đội điều thám cũng là vì Lưu tiên sinh nói đã tìm ra được vài sự việc.Cho nên tôi mới nhanh chóng vội vàng qua đó,biết được kết quả như thế nào chắc chị cũng đều biết.Lưu tiên sinh nói với tôi trước là chị cũng đang điều tra việc này,khi tôi biết kết quả điều tra tôi cũng biết điểm ký lạ của sự việc.Vừa hay tôi cũng biết Tô tiểu thư trước kia có mối quan hệ rất mật thiết với chị,biết được chị cũng đang điều tra việc này.Tôi sợ rằng chị sẽ bị cuốn quá sâu vào việc này cho nên mới mua một chiếc điện thoại gửi tin nhắn cho chị để chị đừng điều tra sự việc này nữa.”

Tô Tố nửa thật nửa dối nói,cô ngẩng đầu nhìn về phía Trương Hân,quả nhiên nhìn thấy nét mặt của cô ấy lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Tô Tố nhún vai, “Sự thật là như vậy.Thật ra chị có thể hỏi Trương Việt,tôi biết bọn chị là bạn tốt của nhau,lần trước khi đưa kịch bản cho tôi,còn nói động tác của tôi mô phỏng Tô tiểu thư.Thật ra tôi đúng là có bị ảnh hưởng cứ mới phỏng mọi hành động của cô ấy.Thời gian lâu dần,các hành động cứ có chút giống cô ấy.”

“Không thể nào...chuyện này có khả năng!” Trương Hân hai tay run lên đặt điện thoại của Tô Tố ra trước mặt.Cô mở màn hình điện thoại,nhìn vào phần thông tin liên lạc hiện lên ba chữ, “Chị Tiểu Hân”. “Cái này thì cô giải thích như thế nào,cách gọi này chỉ có mình Tố Tố biết thôi.”

Tô Tố thở dài,cố ý không quan tâm lắm trả lời, “Tôi nói rồi,tất cả các tin tức về Tô tiểu thư tôi đều xem,cô ấy không chỉ gọi chị là chị tiểu

Hân dưới một lần.Tôi thấy cách gọi này đặc biệt thân thiết nên tôi ghi lại.”

Tất cả những lời giải thích của cô hoàn toàn hoàn mỹ,Trương Hân không thể tìm bất kỳ lý do gì đảo ngược tình thế.

Nhưng cô ấy thấy vẫn rất không đúng!

Điều gì không đúng!

Ở đâu đó không đúng!

“Trương hân tiểu thư,nếu như vẫn không tin có thể đi hỏi Trương Việt.Trương Việt làm lễ ăn táng cho Tô tiểu thư,chắc chắn cũng chính mắt nhìn thấy Tô tiểu thư được chôn cất.Tô tiểu thư có qua đời hay không,anh ấy chắc chắn hiểu rõ nhất.”

Trương Hân loạng choạng lùi sau hai bước,cứ ngẩn ngơ ngồi bệt xuống ghế sofa.

Cô hoàn toàn không thể chấp nhận lời giải thích này,bởi vì cô hoàn toàn không hề tận mắt nhìn thấy Tố Tố qua đời,cũng không nhìn thấy xác của cô ấy,mà cô còn sau hơn một tháng khi Tố Tố qua đời cô mới nhận được tin tức.Cho nên trong tiềm thức của cô nhất định không tin sự việc này.

Cô vẫn có cảm giác Tố Tố vẫn còn sống.

Chỉ là vẫn đang đi đóng phim,qua 3 đến 5 tháng nữa là sẽ quay lại thôi.

Khi cô từ Hàn quốc trở về một lần cũng vẫn chưa tới mộ của Tố Tố,bởi vì cô sợ rằng khi nhìn thấy bia mộ lạnh lẽo đó không thể

không phủ nhận chuyện Tố Tố đã qua đời.

Hỏi …

Còn có chỗ nào cần phải hỏi!

Nếu như cô ấy nói Trương Việt nói rằng Tố Tố vẫn còn sống,mượn xác hoàn hồn,Trương Việt nhất định nghĩ là cô điên rồi!

Tô Tố nhìn dáng vẻ của cô ấy,sắc mặt vẫn thật điềm tĩnh.

Bàn tay túm chặt vặn vặn tấm ga giường,vì dùng lực quá mạnh,ngón tay đều phù trắng lên.

Chị Tiểu Hân,em xin lỗi.

Đợi sau khi em bắt Mạc Tầm và Bạch Linh hai người đó phải chịu sự trừng phạt của pháp luật,em nhất định sẽ nhận tội với chị.

Tô Tố hồi tâm lại,nhẹ nhàng gọi, “Trương Tiểu thư?”

Trương Hân ngẩn người ngẩng đầu,khoe mắt đỏ ửng.

Tô Tố tim nhói đau, “Chị…vẫn ổn chứ?”

Ổn...

Sao mà có thể ổn được

Cô ngẩn người từ sofa đứng lên,đưa điện thoại cho Tô Tố, “Tô tiểu thư,cảm ơn những gì cô đã làm vì Tố Tố,đúng như cô nói,cái chết của Tố Tố rất mờ ám,những gì cô làm cho Tố Tố như vậy là đủ rồi,Sau này…cô không cần nhúng tay vào việc của Tố Tố nữa,nước

ở đây quá sâu rồi.”

Chương 257

Tô Tố mím môi nhận lấy điện thoại.

Cô cúi mắt, “Nếu đã biết nước quá sâu,Trương Hân tiểu thư sao lại cứ muốn xuống nước như vậy chứ?Thật ra…Tôi nói một câu không dễ nghe cho lắm.Tô tiểu thư cũng đã qua đời rồi.Cho dù chị có tìm thấy kẻ ra tay,có bắt chúng chịu hình phạt của pháp luật,cũng có ý nghĩa gì nữa.Tô tiểu thư cũng không thể quay lại được nữa.”

“Bởi vì cô ấy là người thân duy nhất của tôi,tôi nhất định không thể nhìn cô ấy chết mà không rõ nguyên do như thế này,và tôi cũng không thể nào để cho tên giết người đó có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật được.” Trương Hân nhìn cô rất sâu, “Cô là fan hâm mộ mà còn có thể giúp cô ấy làm được đến mức này.Tôi là chị của cô ấy,sao mà lại có thể không để ý không quan tâm.Không cần biết như thế nào,Tô tiểu thư,tôi cũng đều rất cảm ơn cô,cảm ơn cô đã vì Tố Tố làm tất cả những việc này.Về sau cô cũng là bạn của Trương Hân tôi.Nếu như cần tôi giúp gì,chỉ cần cô nhờ,tôi nhất định sẽ làm bằng được,nhất định không thoái thác.”

Tô Tố bỗng thấy nghẹn lại.

“Cho nên,chị vẫn muốn đi điều tra sao?”

Trương Hân sắc mặt rất quả quyết,kiên định nắm chặt nắm đấm trên tay, “Đương nhiên khi chưa tống tên chết tiệt Mạc Tầm kia vào tù,tôi nhất định không bỏ cuộc.”

Tô Tố cắn chặt môi nói không nên lời.

Cuối cùng Trương Hân cúi người rất sâu tạm biệt Tô Tố,một lời cũng không nói rời đi luôn.

Tô Tố nhìn dáng vẻ loạng choạng bước chân đi của cô ấy,không còn kiềm chế được nữa,khoé mắt đỏ lừ.Cô vẫn chưa kịp định thần lại,Tiêu Lăng đẩy cửa đi vào.Lần này tất cả mọi người đều vào cùng một lúc có cả bác sĩ và An Tiểu Hy vừa mua đồ quay về.

Mộ Bạch nghĩ lại dáng vẻ của Trương Hân như người mất hồn,lại nhìn thấy vẻ lo âu u sầu của Tô Tố liền hỏi, "Tô Tố,cô không sao chứ?"

"Không sao." Tô Tố day day mũi,cố ý cười thật bình thường, "Chỉ là hơi bị tắc mũi thôi ấy mà."

"Nếu như không có việc gì thì tôi đi trước nhé." Mộ Bạch cáo từ. "Bọn mình ngày mai gặp nhau ở phim trường nhé."

"Vâng."

"Nếu như cảm thấy không khỏe cứ gọi cho tôi,tôi sẽ nói với đạo diễn xin nghỉ giúp cô,đừng quá miễn cưỡng."

"Không sao,sáng mai tôi sẽ tới phim trường."

Tô Tố cười và vẫy tay chào anh ấy.

Bác sĩ đem theo y tá,đẩy theo xe đẩy nhỏ tới để tiêm cho cô,Tô Tố cánh tay tím bầm,khoé mắt càng đỏ hơn rồi.

"Rất đau sao?"

“Đau…” Tô Tố tâm trạng cuối cùng cũng tìm được chỗ phát tiết rồi,nức nở thành tiếng.

Tiêu Lăng đứng bên cạnh giường bệnh,anh vò tóc hơi thở lạnh lẽo,anh lườm bác sĩ ra mệnh lệnh, “Nhẹ tay một chút.”

Bác sĩ chỉ biết khóc thầm.

Ông đã làm trong ngành y này hai mươi mấy năm rồi,kim không biết đã tiêm biết bao nhiêu mũi,sớm đã luyện được tiêm người không có cảm giác đau,bao nhiêu người lớn đưa con trẻ tới tiêm đều nhất định phải tìm đích danh ông,bây giờ lại có người nói ông tiêm đau…

Miệng bác sĩ méo xệch, chỉ biết trả lời “Được rồi được rồi.”

Không dễ dàng gì tiêm xong,bác sĩ cũng đưa y tá ra ngoài,trước khi đi nhắc Tiêu Lăng, “Khi sắp rơi hết nhớ phải ấn nút này,sẽ có y tá vào phòng bệnh rút kim.Đây chỉ là truyền chống cảm cúm,truyền xong có thể về được rồi,không cần phải ở viện.”

“Biết rồi.”

Bác sĩ ghét không còn hứng nữa,chỉ biết buốt mũi đưa y tá rời đi.

An Tiểu Hy đem quần áo vừa mua đặt ở dưới đất cạnh giường, “Tố Tố,quần áo mua rồi đều là size của cậu,đợi chút nữa cậu thay nhé.Bây giờ uống chút canh,tớ mua đúng hàng canh gà mà cậu thích,vẫn còn nóng đó,nhanh uống đi.”

Tiểu Hy mở túi ra,canh gà vẫn còn nguyên trong hộp được đóng kín chặt,canh gà quả nhiên vẫn còn nóng,nắp vừa được mở ra khí nóng bay lên còn hương thương thì tỏa ra ngào ngạt.

Tiểu Hy kéo bàn đến trước mặt cô,và dùng thìa đưa cho cô, “Trong này còn có cả một chút thịt gà.Chiều hôm nay cậu vẫn chưa ăn cơm,chỉ ăn có một chút ít điểm tâm chắc bây giờ cũng đói rồi,nhanh ăn vài miếng,ăn chưa no đợi chút nữa bọn mình về nhà mình nấu cho cậu chút gì đó.”

Tô Tố nhìn Tiểu Hy bận tới bận lui,trong lòng thấy ấm áp hẳn lên.

“Cô ấy hôm nay không về chỗ cô đâu.” Tiêu Lăng lấy thìa từ tay Tô Tố,ngồi bên cạnh múc từng thìa canh đưa lên miệng cô.Tô Tố xâu hổ hết nhìn Tôn Nguyên lại nhìn Tiểu Hy,không chịu uống,Tiêu Lăng cau mày, “Em cứ coi bọn họ là không khí là được rồi,nhanh uống đi cho nóng.”

Không khí…

Tôn Nguyên và An Tiểu Hy bị coi là không khí miệng đều méo xệch đi.

“Này…Tô Tố,hôm nay cậu không về nhà cùng mình sao?”

Tô Tố nuốt một ngụm canh gà, “Tớ không về nữa,chút nữa về nhà Tiêu Lăng với anh ấy.Hôm nay Tiêu Thất và Cảnh Thuỵ bắt đầu đi học,tớ phải hỏi thăm xem bọn chúng có thích hợp hay không.”

“…Cũng được.” Tiểu Hy nhìn Tiêu Lăng và Tô Tố đang. thân mật,cuối cùng. cũng nhận thức được rằng bản thân đang là bóng đèn,cô cười khô một tiếng,túm lấy túi ở trên sofa, “Thế thì nếu như không còn chuyện gì mình đi về trước đây,Tố Tố nếu có chuyện gì thì gọi cho mình, lúc nào cũng sẵn sàng tới.”

“Được,cậu đi từ từ thôi,về nhà nhắn tìm cho mình nhé.”

“Được rồi.”

Tiểu Hy đặt túi đeo lên vai,vẫy tay chào Tô Tố, “Thế tớ đi trước đây,Tiêu Lăng,tôi giao Tố Tố cho anh đấy nhé.”

Tiêu Lăng gật gật đầu,nhìn về phía Tôn Nguyên. “Cậu đưa An tiểu thư về nhà nhé.”

“Ấy, không cần không cần đâu.”

“Được.”

Hai người cùng lúc trả lời,nghe thấy đối phương nói,hai người lại bắt đầu người này chê bai người kia,hừ nhẹ một tiếng.

“Tôi không cần anh tiễn.”

“Chưa đến lượt cô.” Tôn Nguyên tuần cánh tay Tiểu Hy đẩy ra ngoài.

“Từ từ” Tô Tố gọi giật hai người lại,hỏi “Đường Sảng bây giờ thế nào?”

“Tố Tố cậu bị ngốc à quan tâm cô ta làm gì.Đường Sảng đó là người phụ nữ ác độc tâm địa như rắn,cô ta làm cho mọi việc thành ra như thế,rơi vào tình cảnh ngày hôm nay không có liên quan đến cậu.Đã dám tìm cậu đồng quy vu tận,thật sự não có vấn đề.Tôn Nguyên gọi điện báo cảnh sát rồi,cô ta cũng bị bắt rồi.hừ hừ,lần này phạm tội cố ta giết người,đợi ngồi tù mọt gông nhé.” Tiểu Hy hừ hừ một tiếng đột nhiên nghĩ đến việc gì đó kinh ngạc nhìn Tô Tố. “Ấy,đúng rồi Tố Tố,mình nhớ mình và cậu cũng đi bơi rồi,hôm nay sao lại có thể thảm hại như thế.”

Thâm tâm Tô Tố nghẹn lại.

Tô Tố này biết bơi,nhưng cô không biết bơi.

Cô nhanh chóng tìm lý do, “Vì Đường Sảng ôm mình lôi xuống dưới,mình không thể bơi nổi.”

“Thì ra là như vậy,người phụ nữ độc ác này,may mà trên bờ có cái cây lớn không thì không biết hậu quả sẽ thế nào thật không dám nghĩ nữa.” Tiểu Hy mở cửa, “Tố Tố cậu đừng nghĩ nhiều nữa,Đường Sảnh cô ta phải vào tù là do tự chuốc lấy,cậu đừng có ngốc mà thương tình cô ta.”

“Đương nhiên không thể.”

“Thế thì tốt,bọn tớ đi trước đây,cậu nghỉ ngơi đi nhé.”

An Tiểu Hy và Tôn Nguyên cùng rời đi,phòng bệnh chỉ còn Tiêu Lăng và Tô Tố,Tiêu Lăng từng thìa từng thìa đút canh gà cho Tô Tố,nét mặt rất tự nhiên.

Tô Tố nhìn sắc mặt anh rất bình thản,tâm lý cũng thấy có chút nhẹ nhõm.

Lần trước Tiêu Lăng đưa cô ra biển có kéo cô xuống nước,lúc đó cô không biết bơi…Tiểu Hy lại nói cô biết bơi,Tiêu Lăng không hề thấy kỳ lạ sao,hoặc là anh không. để tâm tới việc này?

“Nhìn chằm chằm anh định làm gì à?”

“Không,không làm gì…” Tô Tố thật lỏng giọng,nói chung không nghi ngờ cô là được.Uống nửa bát canh cô không uống nổi nữa,đẩy tay từ chối thìa Tiêu Lăng đưa tới, “Em uống không nổi nữa rồi.”

Tiêu lăng ngừng tay, đem hộp nhựa để lên bàn,nghiêm nghị nhìn Tô Tố.

“ok, bây giờ em nghỉ ngơi đi.”

“Anh thì sao?”

“Yên tâm ngủ chút đi,Anh sẽ luôn bên cạnh em.”

Chương 258

Tiêu Lăng nắm lấy tay Tô Tố, vỗ lưng cô ấy giống như đang dỗ trẻ con và nói khẽ, “Ngủ đi, ngủ đi.”

Tô Tố đã kiệt sức, trong chăn lại rất ấm áp, cô ta ôm chiếc chăn, nhanh chóng mí mắt cũng không chịu đựng được và từ từ rơi vào giấc ngủ sâu.

Giọng nói của Tiêu Lăng dần dần hạ thấp và không thể nghe được.

Đêm lạnh như nước.

Anh ta nhìn Tô Tố đã vào giấc ngủ, ánh mắt lắng xuống. Khi cô ta ngủ có một vẻ đẹp yên tĩnh, khuôn mặt có chút nhợt nhạt, đôi môi cũng đóng băng và có hơi trắng bệt, nhìn vào thực sự trông rất yếu đuối nhưng lại rất ngoan cường. Nghĩ đến việc tồi tệ xảy ra trong hôm nay của cô ta, khuôn mặt của Tiêu Lăng ảm đạm đến đáng sợ.

Nếu như cô ấy không phải may mắn đúng lúc nắm lấy rễ cây thì không ai dám nói rằng tình hình sẽ như thế nào.

Tô Tố đang ngủ dường như cảm thấy có gì đó, nhẹ nhàng run người một cái. Tiêu Lăng nhanh chóng trấn áp cơn giận, vỗ vào lưng cô nhẹ nhàng an ủi cô ấy. Tô Tố dường như cảm nhận được, khoé miệng nhợt nhạt gợi lên một nụ cười yên tĩnh và quay sang tiếp tục ngủ. Tiêu Lăng sợ rằng cô ấy nhấn vào ống truyền nên lặng lẽ nhấc ống lên, nhìn thấy cô ta không có cử đồng gì thì mới an tâm.

Ánh đèn có chút chói mắt, Tiêu Lăng đứng dạy và bước đến bên

cạnh cửa, cho ánh sáng trong phòng tối một chút.

Sau đó anh đẩy cửa ra, động tác nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Anh ta không đi xa, chỉ đứng ở ngay cửa, trên cửa có một cái nắp nhỏ trong suốt để có thể nhìn thấy bệnh nhân bên trong, anh chỉ đứng bên ngoài và những âm thanh khác không bị Tô Tố trong phòng nghe thấy, Tiêu Lăng gọi điện thoại cho Tiểu Trần.

“Nhưng chuyện tôi yêu cầu, ông tìm được chưa?”

“Đã tìm được rồi, bây giờ tôi đưa ngài đến đến đó sao.”

“Không cần, ông trực tiếp gửi vào hộp thư của tôi, rồi tôi xem trên điện thoại,” Tiêu Lăng ra lệnh.

“Dạ Vâng, chủ tịch ngại đợi tôi một chút.”

Cúp máy điện thoại, chưa đầy hai phút thì trên điện thoại Tiêu Lăng có một bức thư, đây là đang được nhắc nhở việc nhận thư mới. Anh ta nhìn Tô Tố trong phòng một hồi, mở hộp thư ra, từng chữ từng chữ quan sát một cách nghiêm túc.

Tô Tố, nữ, mồ côi.

Từ nhỏ cùng nhau ở một trại trẻ mồ côi với Trương Hân, lúc nhỏ vì dáng vẻ nhỏ bé thường xuyên bị bắt nặt, lúc 12 tuổi cùng với Trương Hân rời khỏi trại trẻ mồ côi, đi ra cuộc sống bên ngoài, rửa chén rửa bát, thậm chí còn ngủ ở chân cầu. Những ngày tháng trôi qua rất vất vả, lúc 16 tuổi Trương Hân bước vào vòng tròn giải trí và dần dần kiếm được thu nhập, cuộc sống cô ta sống tốt hơn. Sau đó Tô Tố cũng vào trong giới giải trí và trở thành diễn viên, cô ta tự lập từ nhỏ, tất cả mọi thứ đều dựa vào bản thận để trèo lên. Cô ta giữ cho mình

sự tinh khiết, từ chối tất cả các quy tắc bất thành văn trong vòng. Trương Hân sau khi nổi tiếng thường xuyên nói với đạo diễn về cô ấy, cho nên cô ấy mới có cơ hội trở thành nữ diễn viên hạng hai.

Từ lúc cô 16 tuổi đến 23 tuổi, trong 7 năm này chắc có lẽ là thời gian hạnh phúc nhất của cô ta.

Dữ liệu được ghi rất chi tiết, bao gồm việc Tô Tố lúc nhỏ ở trại trẻ mồ côi cùng bạn bè chơi đùa, vô tình rơi xuống sông xém chút chết đuối. Vì thế cô ta sợ nước, cũng không đi học bơi. Kể cả việc cô ấy thích ăn cua cũng được ghi lại rất chi tiết.

Thích ăn cua….

Không thể bơi….

Tiêu Lăng khép chặt môi nhìn vào Tô Tố đang ngủ ngon.

Sợi dây trong tâm trí anh cuối cùng cũng kết nối lại, anh ta nghĩ lại việc lúc gặp mặt ở khách sạn, cô ta nhìn vào tin tức Tô Tố qua đời lệ rơi đầy mặt. Nghĩ đến việc cô ta nói lúc nhỏ ăn không no mặc không ấm, nghĩ đến việc cô cầu xin anh ta, nhờ anh ta tìm người bảo vệ Trương Hân và Trương Việt, nghĩ đến việc cô ta đột nhiên diễn xuất tốt, nghĩ đến những thông tin hiển thị của cô ta từ hai tháng trước bắt đầu thay đổi lớn, nghĩ đến việc anh ta cố tình để Trương Hân vào đoàn phim, giữa hai người họ có một sự hiểu biết ngầm, nghĩ đến việc vừa nảy Trương Hân cầm điện thoại nhìn vào ánh mắt của Tô Tố.

Mọi thứ đột nhiên đều có một lý do.

Lý do này này vô lý đến người khác không thể tin, nhưng không thể không tin điều đó.

…….

Tô Tố 22 tuổi, gặp được “định mệnh thực sự” của cô ta. Người chưa trải qua mối tình nào như cô ta, nhanh chóng rơi vào cạm bẫy nhẹ nhàng từ phía bên kia, cô ta nhanh chóng có thai và không xuất hiện trong nửa năm……những điều được tìm thấy tiếp theo chính là tin tức cô đã chết trong căn hộ.

…….

Tay của Tiêu Lăng nắm chặt nắm đấm, các tĩnh mạch màu xanh trên trán không thể kiểm soát và nhảy lên một cách điên rồ.

Bởi vì thời gian ngắn, trên dữ liệu không thể tìm ra người đàn ông cô ta yêu là ai. Nhưng mà anh ta đã chuẩn bị tâm lý trước rồi, anh ta cắn chặt răng mới có thể kiểm soạn được cơn giận dữ.

Anh ta tiếp tục lật xuống, ở dưới là một vài bức ảnh.

Hình ảnh Tô Tố từ nhỏ đến lớn.

Khi lúc nhỏ, cô ta chỉ mới ba hay bốn tuổi, trên gương mặt nhỏ đều là bụi, mặc quần áo rách rưới đứng trong sân, đôi mắt sợ hãi.

Bức ảnh thứ hai, Tô Tố mười hai, ba tuổi, vẫn mặc những bộ rách nát, đôi mắt rũ rượi đứng dưới chân cầu, giống như đứa trẻ ăn xin.

Ánh mắt này…..

Giống như ánh mắt lúc Tô Tố sợ Tiêu Lăng….hầu như giống hệt nhau.

Trái tim của Tiêu Lăng giống như bị một cây gậy trộn nó, đau rất dữ dội.

Bây giờ anh ta có thể xác nhận.

Tô Tố, nữ diễn viên hạng hai đã chết….là người phụ nữ trước mắt anh ta.

Mặc dù không hiểu tại sao lại có những thứ kỳ lạ như vậy, cũng không hiểu chủ nhân ban đầu của cơ thể này đã đi đâu, trong lòng Tiêu Lăng cảm thấy hoảng loạn. Mượn cơ thể thế linh hôn….điều này thật là lạ lùng, nếu như có một ngày, chủ nhân của cơ thể này quay lại thì như thế nào? Vậy thì Tô Tô cô ấy đi đâu.

Không, không, không

Anh ta tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.

Hoặc là giống như cuốn tiểu thuyết vượt thời gian diễn trên tivi vậy, nếu như tính mạng cô ta gặp nguy hiểm, liệu linh hồn có thoát ra ngoài không?

Không.

Tuyệt đối không thể như vậy.

Tiêu Lăng không thể kìm nén hoảng loạn trong lòng, đẩy cửa ra và ngồi về bên cạnh cô ta. Anh nắm lấy tay cô ta thật chặt, cảm nhận được bàn tay ấm áp và hơi thở của cô ta, dây thần kinh đang bị căng thẳng của anh mới được thả lỏng một chút, vừa thả lỏng thì phát hiện phía sau lưng toát ra một lớp mồ hôi lạnh rồi.

“Tô Tố, em không thể để sau khi anh yêu em rồi thì em lại rời bỏ anh

đi.”

Anh ta có mối quan hệ với chủ nhân của cơ thể dưới tình trạng sai lầm, chủ nhân của cơ thể đã cho anh ta hai đứa con. Nhưng anh ta rất rõ ràng, anh ta yêu là người phụ nữ trước mặt này, yêu linh hồn của cô ấy. Nhưng ông trời lại để cô ta đến bên anh, anh tuyệt đối không bao giờ cho phép cho cô ta rời đi.

Anh nắm lấy tay Tô Tố không ngừng hôn vào bàn tay cô ta, như thế sẽ làm giảm cơn hoảng loạn trong lòng một chút.

“Em đang trở về báo thù đúng không, anh giúp em, anh nhất định cho người đã giết hại em phải trả giá….”

Mặc dù trên thông tin không tìm thấy bất kì tin tức nào của người đàn ông của Tô Tố, nhưng anh ta biết điều đó, người đàn ông đó chắc chắn là Mạc Tầm không sai.

Lúc trước Mạc Tầm và Tô Tố ở bên nhau, người cấp dưới của anh ta có thấy. Lúc đó họ còn đang cười nhạo rằng tại sao Mạc Tầm thay đổi không muốn Bạch Linh nữa, đâu ngờ rằng sau cái chết của Tô Tố họ mới biết nguyên nhân là do Mạc Tầm muốn lấy dây rốn của những đứa trẻ, bởi vì Tô Tố và Bạch Linh là hai chị em sinh đôi, chỉ là khi mới sinh ra không biết chuyện gì xảy ra đều bị đưa vào trại trẻ mồ côi. Bạch Linh vì biết làm hài lòng người lớn, cho nên rất nhanh đã được người khác nhận nuôi, còn Tô Tố đã dành 12 năm trong trại trẻ mồ côi.

“Tô Tố, em yên tâm, anh sẽ không để cho cặp đôi lén lút này sống qua ngày.”

Chương 259

Lúc trước Tiêu Lăng cũng ca ngợi anh ta trước đây, nói rằng Mạc Tầm là người nặng tình, vì Bạch Linh mà có thể làm đến mức này.

Bây giờ nghĩ lại hận đến muốn cho bản thân trước đó ăn một cái tát.

Lúc trước những chuyện đó không liên quan đó, anh ta hoàn toàn phớt lờ cái cô gái đã hy sinh đó. Ai có thể biết rằng tình huống đảo ngược nhanh như vậy, cô gái đó hoá ra lại trở thành người phụ nữ anh ta yêu nhất. Lúc trước anh ta có thể coi đây là điều vô lý, nhưng bây giờ…..anh ta chỉ còn lại sự đau khổ.

Lúc đó, cô đang nằm trên bàn mổ, trong lòng có bao nhiêu sự hoảng loạn và hận thù.

Đứa con….

Đứa con là điểm yếu của cô ta, ai nhè cô thương yêu với Tiểu Thất với Cảnh Thuỵ như vậy.

Anh ta rất hạnh phúc vì Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ xuất hiện trong cuộc đời của Tô Tố, không thôi thì cô ta sống một mình không con cái, không biết làm ra những hành động điên rồ gì.

Đồng thời, anh ta cũng hạnh phúc vì bản thân.

Cô ta đã trải qua nhiều tổn thương như vậy, nhưng vẫn lấy lại can đảm chấp nhận anh ta, đây là tình yêu sâu đậm nhất đối với anh ta rồi.

“Tô Tố, sau này anh sẽ không thể em chịu tổn thương nữa.”

…..

Tô Tố bị Tiêu Lăng đánh thức, khi mở mắt ra cô ấy còn có chút bối rối, “Tiêu Lăng…”

“Truyền nước xong rồi, thức dậy thay quần áo đi, chúng ta về nhà ngủ.” Tiêu Lăng lấy quần áo của Tiểu Hy mua để bên cạnh tay cô ta.

Tô Tố ngáp, và phát hiện ra rằng cây kim trên tay cô ấy đã được rút ra rồi, Tiêu Lăng đang dùng một miếng bông gòn đã được khử trùng nhấn vào vết kim chích, một lúc sau anh mới lấy miếng bông gòn ra. Trên mặt bàn tay của Tô Tố xuất hiện thêm một lỗ kim, nhưng không bị bầm tím. Cô ta chậm chậm từ trên giường bật dậy và dụi mắt, vừa dạt quần áo qua một bên vừa hỏi, “Mấy giờ rồi?”

“Sắp mười giờ tối rồi.”

Cô ta đã ngủ trong ba tiếng đồng hồ.

Với ngay cả khi bác sĩ vào rút đầu kim ra, cô ta cũng không biết. Ngủ như chết vậy.

Tô Tố đưa tay ra cởi nút áo bệnh nhân, nhìn thấy mắt Tiêu Lăng nhìn chăm chú vào cô ta, cô ta đỏ mặt, đôi tay che ngực lại, “Em phải thay đồ rồi.”

Tiêu Lăng thành thật quay lưng lại.

Ồ….

Anh ta thành thật như vậy Tô Tố còn cảm thấy kỳ lạ, theo sự hiểu biết của cô ta thì người đàn ông này tuyệt đối là người “có đồ rẻ mà không lấy”. Tại sao đột nhiên thay đổi tính cách? Cô ta không nghĩ nhiều, nhanh chóng thay quần áo. Tiểu Hy biết rõ kích thước của cô ấy, thậm chí có thể mặc vừa. Cô ta tay bận chân rối thay xong quần áo, đang định xuống giường và do dự hỏi.

“Hình như….Tiểu Hy quên mua giày rồi.”

“Thay xong rồi?”

“Xong rồi”

Tiêu Lăng mới quay người lại, nhìn thấy cô ta lắc lư đôi chân trần trụi của mình, lặng lẽ bước về phía cô ấy, “Không cần giày, anh ôm em.”

Nhưng mà…..

Tô Tố ôm lấy bụng dưới, khuôn mặt lúng túng.

Tiêu Lăng nhìn trong nháy mắt là hiểu, “Em muốn đi vệ sinh?”

Tô Tố lung túng gật đầu.

Chắc là truyền nước biển quá nhiều, lúc cô ta ngủ thì không có cảm giác gì nhưng vừa mới tỉnh dậy là nhịn không được rồi.

“Tiêu Lăng, anh có thể đi tìm một đôi giày cho em được không, em không nhịn được nữ….”

“Tìm giày gì, anh ôm em qua.” Tiêu Lăng trực tiếp ôm cô lên. Tô Tố tấn công lại. “Uầy, không được, như vậy không được….”

Bị người khác ôm vào nhà vệ sinh, cả đời cô ta chưa làm qua qua chuyện như thế.

Tô Tố không ngừng chuyển động cơ thể, “Đừng, đừng, anh đi tìm đôi giày cho em, em tự đi vệ sinh.”

“Ngoan, nghe lời, sắp đến rồi.”

Khuôn mặt Tô Tố u ám, cô ta đâu phải trẻ con, tại sao phải nói như thế.

Thật ớn da gà.

Mặc dù Tô Tố rất miễn cưỡng, nhưng vẫn bị Tiêu Lăng ôm vào nhà vệ sinh. Anh ôm cô ta ngồi ngay bồn rửa trước, đưa tay ra và cởi quần lót từ trong váy cô.

“Anh, anh làm gì vậy….”

“Không phải em muốn đi vệ sinh, không cởi quần làm sao đi….”

“Cái này em tự làm được, anh đi ra” Tô Tố nhấn chặt tay anh.

“Không được, trên sàn nhà quá trơn, anh vừa đi thì nhất định em phải xuống sàn, cứ như vậy cởi đi.” Tiêu Lăng tiếp tục động tác.

“Aaaa------”

Tô Tố muốn phát điên.

Tại sao lại có những người như vậy chứ.

Tiêu Lăng giữ cô ấy bằng một tay, một tay cởi quần lót của cô ta, Tô

Tố ngồi trên bồn rửa tay, cô ta sợ rằng nếu di chuyển một cái thì Tiêu Lăng không đỡ kịp cô ta làm cho cô ta ngã xuống đất, di chuyển cũng không dám di chuyển, chỉ có thể trừng mắt nhìn Tiêu Lăng cởi quần lót cô ấy.

Má Tô Tố ửng đỏ.

Tiêu Lăng không quan tâm quá nhiều, và không có lời thú nhận vào trong tim anh. Anh giúp cô ta cởi ra xong sau đó lập tức mở nắp bồn cầu, ôm cô ta đặt lên "Xong rồi, đi đi."

Anh ở đây thì sao cô ta đi bằng cách nào.

Tô Tố nhịn tiểu đến đỏ mặt, "Anh ra ngoài, em đi xong rồi sẽ kêu anh vào."

"Không được" đâu biết rằng cô ta có mắc cỡ rồi xuống đất không. Anh ta nói với tô Tố, "Anh ở đây bảo vệ, em mau đi đi."

Tô Tố thật sự điên rồ.

Tiêu Lăng thấy tình trạng này, đi thẳng đến bồn rửa tay mở vòi nước.

"A, Tiêu Lăng em ghét anh"

Khi người ta đang mắc tiểu sợ nhất là nghe thấy tiếng nước chảy, Tô Tố không giữ được, liền tiểu ra.

Truyền nước biển quá nhiều, lúc cô ta truyền nước cô cũng uống thêm súp gà, đây cũng là lúc có một số ý nghĩa xảy ra liên tục, phương pháp của Tiêu Lăng có hiệu quả, khoé miệng nhếch lên, vòi nước đã được tắt.

Vòi nước vừa tắt thì âm thanh trở nên rõ ràng hơn.

Pee pee pee

Pee pee pee

Âm thanh của dòng chảy trong phòng vệ sinh yên tĩnh cực kỳ rõ ràng, Tô Tố che mặt, hận đến muốn tìm một nơi để lẻn vào.

Huhuhu…..cô ấy không có mặt mũi nào nhìn người ta nữa.

Âm thanh từ từ ngừng lại, Tô Tố quay người rút khăn giấy ra, nhìn thấy Tiêu Lăng đứng ở đó, hành động lau chùi đó không thể tiến hành được, "Anh quay người lại".

Lần này Tiêu Lăng không nghe lời cô ta, anh trực tiếp lấy khăn giấy từ tay cô ta, một tay nhấc người cô ấy lên, tay bên kia cầm khăn giấy và nhẹ nhàng lau.

Lau….

Tô Tố đỏ mặt đến hét lên. "Tiêu Lăng cái đồ.."

Anh ta không chê bẩn sao.

Không chê sao.

Tô Tố tức giận muốn chết.

Động tác Tiêu Lăng rất tự nhiên, hoàn toàn không nghĩ có cái gì đó sai, lau xong ném khăn giấy vào thùng rác, sau đó bế cô ta lên và kéo chiếc quần lót của cô ta lên.

Toàn bộ quá trình chảy nước, như thể là được thực hiện nhiều lần, tự nhiên đến người ta không nói ra được lỗi sai.

Tô Tố muốn phát điên lên.

Người đàn ông này hôm nay phải trúng gió rồi không.

Chắc chắn là trúng gió rồi.

Chắc chắn rồi.

Tiêu Lăng đặt cô ta bên cạnh bồn rửa tay, rửa xong tay, lau sạch sau đó lại nhấc cô lên, “Được rồi, đi thôi.”

Đầu Tô Tố bị chôn vùi vào trong ngực Tiêu Lăng.

Huhuhu…..

Cô cảm thấy bản thân không thể sống nữa, mất mặt trước mặt Tiêu Lăng.

Cho đến khi Tiêu Lăng đưa Tô Tố lên ghế phụ, đầu cô ta vẫn bị chôn vùi trong ngựa của anh, làm sao cũng không dám di chuyển.

Tiêu Lăng rất buồn cười, “Mau thả ra, anh phải lái xe.”

“Không….”

“Chỉ là lau cho em một cái…..”

“Aaaa, anh im miệng, đừng nói nữa.”

“Rồi rồi rồi, anh không nói nữa.” Tiêu Lăng sờ đầu cô, “Mau buông ra,

chúng ta về nhà.”

Tô Tố thả anh ta ra, khuôn mặt nhỏ lại úp vào ghế sau. Dù sao vẫn kiên quyết không bỏ ra.

Tiêu Lăng miễn cưỡng ngồi vào trong xe, khởi động động cơ.

Chiếc xe khởi động, mười phút sau Tô Tố vẫn duy trì hành động anh.

“Chân và eo của em không mỏi sao?”

Mỏi, đương nhiên mỏi

Nhưng cô ta thà đau eo đau chân, không nhìn mặt anh ta vào lúc này.

Giọng nói của Tiêu Lăng bình tĩnh lại, “Tô Tố, sau này chúng ta sẽ sống chung suốt đời, tin tưởng là phải trải qua một quá trình, không có gì ngại ngùng cả.”

Tô Tố quay đầu lại nhìn anh ta, “Cả đời?”

“Đúng, cả đời”

Chương 260

Tiêu Lăng sau khi dọn ra khỏi Cẩm Viện đã dọn đến sống ở một căn hộ gần đó do anh đứng tên.

Căn hộ này Tô Tố cũng đã từng đến, đây chính là căn hộ mà lần đầu tiên Tiêu Lăng dẫn cô đến, trong căn hộ này cô đã từng làm sủi cảo cho Tiêu Lăng ăn, chỗ này cách trường học của hai đứa con cũng không xa, bảo an lại tốt, duy nhất chỉ có 1 điểm không tốt là căn hộ rộng hơn 100m vuông mà chỉ có 2 phòng ngủ và 1 khòng khách.

Lúc Tiêu Lăng ôm Tô Tố lên thang máy, về đến nhà thì hai đứa con vẫn chưa ngủ.

Dì Trương đang chơi với hai đứa nhỏ, từ khi dọn đến đây dù có bận như thế nào tối anh cũng sẽ về nhà, nhưng vì không có thời gian ở bên con, nên đã gọi dì Trương qua đây chăm sóc cho chúng, khi nào anh về đến nhà dì Trương mới rời đi.

Nghe tiếng cửa mở, hai đứa nhóc đều quay lại nhìn, nhìn thấy Tiêu Lăng cùng Tô Tố, đôi mắt lập tức sáng lên, Tiểu Thất bay ngay tới ôm lấy Tô Tố, “Oaoaoa, con nhớ mami muốn chết.”

Cảnh Thụy cũng đi đến cửa đón họ.

Dì Trương nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố cũng nhanh chóng đứng dậy, nhìn thấy dáng vẻ của họ mà không khỏi sửng sốt, “Thiếu gia, Tô tiểu thư sao vậy? Không được khỏe à?”

“Mami có phải bị bệnh rồi không?”

“Không có không có.” Mặt đất trong nhà Tiêu Lăng có trải thảm, Tô Tố đánh đánh vào tay Tiêu Lăng, “Mau thả em xuống.” Sau khi xuống đất cô liền ôm lấy hai đứa con, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ của chúng, cười dịu dàng, “Mami không sao, do không cẩn thận làm rớt mất chiếc giày, nên daddy mới ẵm mami về đó.”

“Hù chết Tiểu Thất rồi, Tiểu Thất còn tưởng mami bị bệnh nữa, mami, Tiểu Thất nhớ mami lắm a, Tiểu Thất đã lâu lắm không được gặp mami với ôm mami rồi, mami có nhớ Tiểu Thất không a, chụp hình có vui không mami? Có anh nào đẹp trai không a, Tiểu Thất muốn gặp anh đẹp trai a, lần sau Tiểu Thất với anh trai có thể đến chỗ làm thăm mami không a……”

Tiểu Thất cứ líu ríu hỏi một đống câu hỏi, nghe đến Tô Tố cũng đau đầu.

Tiêu Lăng vỗ vỗ đầu Tiểu Thất, “Sao lại hỏi nhiều quá vậy, sao trễ vậy rồi hai con còn chưa ngủ?”

Dì Trương thấy hai người không có chuyện gì liền thở phào nhẹ nhõm, nghe được câu hỏi của Tiêu Lăng liền cười nói, “Tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư nghe nói hôm nay Tô tiêu thư sẽ về đây nên từ lúc tan học về nhà đã ngồi chờ đến bây giờ, tôi kêu chúng đi ngủ chúng cũng không chịu, thiếu gia a, lần sau nếu có về muộn vậy thì nên nói trước với chúng một tiếng, chờ lâu vậy cũng khó tránh sẽ khó chịu”

Tiêu Lăng cảm thấy vô cùng áy náy.

Hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra, anh cũng quên mất chuyện này.

“Cảnh Thụy Tiểu Thất, daddy xin lỗi, hôm nay daddy bận quá nên quên nói với hai con sẽ về muộn.”

“Vậy ngày mai daddy mua kẹo cho con xem như đền tội nha.”

"Được”, Tiêu Lăng dìu Tô Tố ngồi xuống ghế sôpha, liền ôm lấy Cảnh Thụy vào lòng, “Vậy Cảnh Thụy thì sao, con thích gì?”

“Tranh ghép”

“Được, ngày mai sẽ mua kẹo và tranh ghép cho hai con.”

Dì Trương nhìn thấy cả nhà vui vẻ, liền hỏi Tiêu Lăng, “Thiếu gia, Tô tiểu thư, hai người đã ăn tối chưa, có cần tôi đi nấu chút đồ ăn khuya cho hai người không?”

Tô Tố cũng có chút đói bụng, nhưng lại không muốn làm phiền dì Trương, cũng đã khuya vậy rồi mà dì Trương tuổi cũng đã lớn, cô liền lắc đầu, “Không cần đâu, dì Trương, đã trễ vậy rồi, bà về nhà có nguy hiểm không?”

Dì Trương cười híp mắt nói, “Tô tiểu thư yên tâm, có người đến đón tôi mà, vậy tôi xin phép về trước, mai sáng sẽ tới nấu ăn cho bọn trẻ.”

Dì Trương vừa đi bụng Tô Tố liền reo lên.

“Đói rồi?”

Tô Tố ngượng ngùng ôm bụng, “Có chút đói, trưa nay ăn hơi ít......”

“Đợi đó.” Tiêu Lăng lấy một đôi dép lê đặt trước mặt cô, sau đó đi đến phòng bếp.

Mở cửa phòng bếp, Tô Tố và hai đứa con đều có thể nhìn rõ từng động tác của anh, Tiêu Lăng đang mặc tạp dề mở tủ lạnh, từ trong tủ

lạnh lấy ra hành lá và hai trái trứng gà, anh rửa sơ qua cái nồi, sau đó lấy nồi canh loãng trong tủ lạnh đổ vào.

Mở lửa, rửa hành, cắt hành rồi đánh trứng

Tất cả động tác đều vô cùng thành thạo.

Tô Tố nhìn đến tròn xoe mắt, lần trước đến nhà Tiểu Hi, ngay cả rủa rau lặt rau anh cũng không biết, sao bây giờ có thể làm thành thạo đến vậy.

Tiểu Thất nói nhỏ với cô, “Mami, daddy lén lút tìm video học được mấy ngày rồi.”

Chả trách lại thành thạo như vậy, chắc là đã luyện tập không ít.

Nhưng mà, sao đột nhiên anh lại học mấy cái này?

Tiểu Thất lần nữa hóa giải thắc mắc giúp cô, “Daddy nói căn nhà này hơi nhỏ, chỉ đủ cho gia đình mình ở thôi, mà daddy không muốn ngày nào anh trai cũng cực khổ nấu cơm, lại không muốn bà Trương cứ phải chạy qua chạy lại nên đã học nấu ăn, đợi đến khi học xong gia đình chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm rồi.”

Tô Tố cảm thấy vô cùng ấm lòng.

Mặc kệ Tiêu Lăng có học tốt hay không, chỉ cần tâm ý này của anh cũng làm cô cảm thấy rất đáng quý rồi.

Mì vẫn chưa nấu xong, Tô Tố kéo hai đứa con lại gần, “Hôm nay là ngày đầu tiên các con đến trường, cảm thấy như thế nào?”

“Rất tốt.” Cảnh Thụy chỉ trả lời đúng một câu.

Tô Tố cũng không hi vọng có thể hỏi được gì từ Cảnh Thụy, liền chuyển hướng sang Tiểu Thất, “Tiểu Thất cảm thấy như thế nào?”

“Hehe, thật sự là rất tốt, mami đợi con chút, con lấy cái này cho mami xem.” Tiểu Thất lạch bạch chạy đi.

“Tô Tiểu Thất em đứng lại đó cho anh”, Cảnh Thụy hét lớn lên.

Tiểu Thất quay đầu lại lè lè lưỡi, liền nhanh chóng chạy đi.

Tô Tố cúi xuống nhìn thấy khuôn mặt Cảnh Thụy đỏ ửng lên, đây là…… mắc cỡ sao?

Tô Tố liền biết được có chuyện gì, nhìn thấy Tiểu Thất ôm lấy một chiếc cặp từ trong phòng chạy ra, cặp này hẳn là Tiêu Lăng vừa mua cho chúng, phía trên cặp có in một chiếc chiến hạm, chắc là cặp của Cảnh Thụy rồi. Chiếc cặp trông có vẻ khá nặng, Tiểu Thất ôm rất cự khổ, nghiêng nghiêng ngả ngả đi tới, Tô Tố nhanh chóng nhận lấy chiếc cặp.

Ta bỏ.

Nặng thật

Chắc cũng phải đến mấy cân.

“Sao mà nặng quá vậy?” Nhà trẻ đâu cần đem nhiều sách vậy, mà những thứ trong cặp nhìn cũng không giống sách.

“Hehe, mami mau mở ra xem đi.”

Tô Tố nhìn nhìn Cảnh Thụy, khuôn mặt nhỏ của cậu nhóc đang lộ ra

vẻ cam chịu, cô không thể nhịn được cười, mở khóa cặp ra, cô không khỏi bất ngờ, bên trong toàn là đồ ăn vặt.

“Mami mami, đây đều là đồ ăn vặt mà anh trai nhận được, các bạn trong lớp rất thích anh trai, đặc biệt là các bạn nữ, những món này đều là các bạn đó lén lút bỏ vào, mami không biết a, còn có bạn nữ cầm hoa thổ lộ với anh trai, kêu anh chờ bạn đó lớn lên, sẽ làm cô dâu của anh trai đó.”

Tô Tố nghe thấy mà mí mắt giựt giựt.

Con nít bây giờ lớn nhanh vậy sao.

Cô nhìn đôi má đang ửng đỏ của Cảnh Thụy, thì ra cậu nhóc từ nhỏ đã có bản năng trêu hoa ghẹo bướm a.

Chương 261

Cô nhìn vào cái cặp đựng đầy đồ ăn vặt, im lặng nuốt nước miếng.

Thế này thì quá nhiều rồi

Mới đi học một ngày mà

Tô Tố đổ hết đồ ăn vặt trong cặp ra, khóe miệng càng giật giật, những đồ ăn vặt này tất cả đều là một số nhãn hiệu nước ngoài, vả lại cái nào cũng đắt, một cặp đồ ăn vặt thế này......trước kia cô làm thêm một tháng cũng mua không nổi.

Con nít bây giờ đều giàu đến thế sao

Tô Tố cảm thấy cô cần phải nói chuyện lại với Cảnh Thụy.

Cô ho nhẹ một tiếng, sắp xếp lại chút ngôn từ, “ Cảnh Thụy a......”

“ Mami không cần nói con đều biết.”

“ A hả?”

Cô còn chưa nói mà, nó biết rồi? Tô Tố ôm cậu nhóc ngồi vào trên đùi cô, “ Vậy con nói cho mami nghe con biết gì rồi?”

“ Sau này không lấy đồ ăn vặt của người khác cho.” Cảnh Thụy cúi đầu xuống như đã làm sai chuyện gì.

Ách......

Cô liền nói với Cảnh Thụy, “mami không phải ý này, bạn học cho con đồ ăn ngon đó là thích con, nhưng chúng ta cũng không thể cứ nhận lấy đồ của người ta hoài, qua hai ngày nữa mami mua cho con chút đồ ăn ngon, hoặc là hai ngày nữa đoàn làm phim của mami nghỉ lễ, mami nướng một chút điểm tâm cho con mang theo cho các bạn ăn. Cảnh Thụy à, mami muốn nói với con là, con bây giờ tuổi còn nhỏ, ưm...... chơi đùa với bạn bè thì có thể, nhưng chúng ta phải đối đãi mỗi bạn đều giống nhau, đừng bao giờ chỉ đối xử tốt với một bạn, biết không?”

Cảnh thụy vốn hướng nội, có bạn nhỏ chơi đùa với nó Tô Tố vẫn rất vui, cô chính là sợ đứa con này trưởng thành quá sớm, lỡ mà yêu sớm...... A pipipi, con nít bốn tuổi yêu sớm cái quỷ

Cô lần nữa căn dặn Cảnh Thụy, “ Dù sao thì Cảnh Thụy phải đối xử như nhau với các bạn, không thể chỉ đối xử tốt với bạn nữ nào đó, biết không?”

“ Ừm, con biết rồi.”

Cảnh Thụy luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời, nếu đã hứa rồi Tô Tố cũng yên tâm..

“ Mami mami, vậy những đồ ăn vặt này thì sao?” Tiểu Thất ghé vào cặp liền chảy nước miếng.

“ Con nói thử?”

“ Mami, Tiểu Thất phân tích một chút nha. Daddy không ăn đồ ngọt đúng không, anh trai cũng không thích ăn đồ ăn vặt, vậy cái này một cặp đồ ăn vặt lớn thế, nếu như không ăn không phải lãng phí sao?”

“ Tô Tố buồn cười nhìn con bé đang có suy nghĩ kì quái, “Cho nên, con thấy những thứ này nên xử sao?”

Tiểu Thất ba la ba la đem hết đồ lên ghế sofa, nhịn đau chia cho Tô Tố hơn phân nửa, còn lại tự mình dùng vạt áo dưới bọc lại, “ mami, cách tốt nhất chính là hai người chúng ta chia ăn hết, mami lấy nhiều, Tiểu Thất lấy chút téo là được rối.”

Chút téo.....

“ Hận không thể cởi quần áo xuống bọc đi nhiều như vậy, Còn không biết xấu hổ nói là một chút téo.”

Tô Tố lắc đầu, cô nhìn một chút nguyên liệu của đồ ăn vặt, để lại những thứ con nít ăn được, tất cả những thứ là sô cô la tất cả đều cất lại, “ Những thứ này con không thể ăn, thứ khác cho con hết, nhưng mỗi ngày chỉ cho phép ăn một cái, Cảnh Thụy con giúp mami giám sát nó.”

“ A a a, mami không thể làm thế, Tiểu Thất thích ăn sô cô la.”

“ Hoặc là không ăn, hoặc là chỉ những thứ này, con chọn đi.”

Cô bé cúi đầu ủ rũ im lặng ôm chặt đồ ăn vặt Tô Tố đã chọn ra. Tô Tố đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu hỏi tiểu Thất, “ Cảnh Thụy nhận được nhiều đồ ăn vặt thế, con không nhận được sao?”

Tiểu Thất lập tức tức giận, ngửa cằm nhỏ hai lớp tức giận nói, “ bạn bé cũng thật quá đáng, những bạn nữ kia nhìn thấy anh trai đẹp trai, đưa hết đồ ăn ngon cho anh trai, bạn trai đưa hết đố ăn ngon cho bạn nữ xinh đẹp trong lớp, sau đó những bạn nữ đó liền tặng hết cho anh trai, tiểu Thất cái gì cũng không có nhận được hừ hừ hừ, bọn nó quá trông mặt mà bắt hình dong, tiểu Thất hiện tại dáng dấp hơi tròn

trịa, nhưng daddy nói như vậy dễ thương nha, bọn nó sao lại không nhìn thấy tiểu Thất đáng yêu hừ daddy đẹp trai như vậy, mami xinh đẹp như vậy, sau này Tiểu Thất lớn lên chắc chắn cũng là đại mỹ nữ, đến lúc đó cho con đồ ăn ngon, con cũng không thèm nhìn bọn nó một cái.”

Tô Tố bật cười, nhóc quỷ.

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Lăng đã nấu xong mì, “ Có thể ăn rồi.”

Cảnh thụy cùng tiểu Thất vào trong phòng bếp lấy chén đũa, Tiêu Lăng dùng mâm vớt mì ra, trong căn hộ không có bàn ăn, chỉ có một cái quầy bar thật dài, trên kệ quầy bar còn chất đống rượu đỏ, vị trí này thật không tệ, đã có thể ăn cơm, lại có thể uống rượu. Tiêu Lăng đem bưng cái mâm đến quầy bar, tụi nhỏ cũng đã bày xong bát đũa.

Mì nấu từ canh nguyên chất, vừa mở nắp ra Tô Tố đã ngửi được mùi thơm.

“ Mau rửa tay ăn cơm.”

Tô Tố nhảy từ trên ghế sofa xuống chạy chậm đến quầy bar nhìn,sợi mì màu trắng bốc lên hơi nóng mờ mịt, trên canh loãng màu trắng trôi nổi mấy quả trứng ốp la, phía trên là một chút hành lá, mùi thơm xông vào mũi, dù là là ngoại hình hay mùi thơm đều không tệ.

Tô Tố hào phóng giơ ngón tay cái lên với Tiêu Lăng, “ rất lợi hại.”

Tiêu Lăng cởi tạp dề, thúc giục bọn họ, “ mau đi rửa tay.”

Tô Tố dắt hai đứa nhỏ vào phòng vệ sinh rửa tay, lúc đi ra Tiêu Lăng đã múc xong mì, mỗi chén đều đựng một quả trứng gà, Tiểu Thất reo hò một tiếng, bổ nhào vào quầy bar liền bắt đầu ăn.

" Ưm...... Daddy hôm nay làm ăn ngon hơn thường ngày, tiến bộ nha."

Tiêu Lăng cầm chén ăn từ từ, cười nhận lấy lời khen của Tiểu Thất.

Tô Tố đã đói đến không chịu nổi, nếm thử một miếng nhỏ, sợi mì dai dai ăn sướng miệng, trứng gà còn màu vàng lòng đào, ngay cả hành lá cũng chín vừa.

" thế nào?"

Tô Tố liên tục gật đầu, " Thật không tệ"

Tiêu Lăng thở phào, cười ra tiếng.

Anh nhìn vào ba mẹ con ăn vui vẻ, mi tâm cũng nở nụ cười dịu dàng, cuối cùng cũng hiểu những người làm mẹ vì cái gì nguyện ý một ngày đều ngâm mình trong phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho con cái và chồng, nhìn bọn họ ăn vui thế, sẽ có cái cảm giác thỏa mãn kì lạ.

Ăn cơm xong, Tô Tố chủ động nhận việc rửa chén, Tiêu Lăng liền dựa vào bên cửa nhìn nàng rửa.

Loại cảm giác này mới là cuộc sống, tự mình nấu ăn mới có khói lửa, mới có cảm giác nhà.

Chờ rửa xong đã là mười giờ rưỡi.

Tiểu Thất và cảnh thụy thường ngày đều là chín giờ hơn đi ngủ, lần này kéo hơn một tiếng, hai đứa này đều bắt đầu ngáp. Tiêu Lăng bước đến trước mặt hai người, " Đi, daddy tắm cho con, sau đó đi ngủ."

Tô Tố sững sờ, “ anh tắm cho Tiểu Thất và Cảnh Thụy?”

Tiêu Lăng nhún vai, “ Mấy ngày nay đều anh tắm cho tiểu Thất, nhưng Cảnh Thụy không cho anh tắm. Nói nó là nam tử hán muốn tự mình tắm.”

“ Vậy cũng không được. Tô Tố trừng anh một cái, bước đến cạnh cô bé ngồi xổm xuống, “ Tiểu Thất, con cũng đã tròn bốn tuổi, là đứa trẻ lớn, không thể để con trai tắm rửa cho con, daddy cũng không được, đi, mami dẫn con đi tắm.”

Cô bé buồn ngủ đến mắt mở không ra, ôm lấy cổ Tô Tố để cô ôm vào trong phòng tắm.

Trong lòng Tiêu Lăng đều đang chảy máu,anh là ba ba của con, sao lại không thể tắm rửa cho con,vả lại bọn Tiểu Thất mới bốn tuổi bốn năm trước lúc bốn tuổi anh đều không có làm tốt trách nhiệm người cha, hiện giờ còn trông cậy vào việc bù đắp tốt cho con, sao lại không cho ăn biểu hiện tốt một chút a.

Anh đi theo hai mẹ con vào phòng tắm, vừa muốn nói gì tranh thủ một chút, liền nghe được cô bé nói với Tô Tố, “ Mami, Tiểu Thất rất nhớ mami, hôm nay mami ngủ chung với Tiểu Thất và anh trai được không ạ?

Tiêu Lăng xém chút nôn ra máu, vậy còn anh?

Chương 262

Anh cố hết sức ra nháy mắt với Tô Tố, nhưng Tô Tố nghiêng người về phía anh ta, hoàn toàn không nhìn thấy.

"Tiểu Thất nhớ má mi lắm hả?"

"Dạ, con nhớ lắm."

Tô Tố cảm thấy áy náy, thật ra cô rất ít khi ngủ với các con, nghe thấy Tiểu Thất yêu cầu vậy, cô lập tức gật đầu đồng ý, "Được, tắm xong má mi ngủ cùng con và anh trai nhé."

Tô Tố vừa mới cởi đồ Tiểu Thất ra, quay đầu nhìn thấy Tiêu Lăng đang đứng trước cửa phòng tắm, cô liền quát tháo, "Em sắp tắm cho Tiểu Thất, anh mau đi ra"

Cô bế Tiểu Thất vào bên trong phòng tắm bằng kính, và ra ngoài cửa đẩy Tiêu Lăng ra, "mau đi ra mau đi ra."

Tiêu Lăng nắm chặt bàn tay cô, nhẹ nhàng nói với cô, "có thật là em muốn ngủ cùng Tiểu Thất và Cảnh Thụy không?"

"Em đã đồng ý với các con rồi."

"Thế còn anh thì sao?"

Tô Tố bỗng đỏ mặt, nổi cáu nhìn anh, "đang nói bậy gì đó, các con còn chưa ngủ mà, anh nhanh đi tắm rồi đi ngủ đi, tối nay em sẽ ngủ cùng các con một đêm, ngày mai còn phải vào tổ kịch quay phim

nữa." Tô Tố không quan tâm đến nét mặt bất mãn của Tiêu Lăng, dang tay đẩy anh ra ngoài nhà tắm.

Tô Tố đặt Tiểu Thất vào chiếc bồn tắm lớn, cô bé tắm gội xong đã ngủ gục, trong lúc cô bồng Tiểu Thất đưa về phòng ngủ thì đúng lúc Cảnh Thụy vừa từ một cái nhà tắm khác tắm xong đi ra, và nằm trên giường. Phòng riêng của Tiểu Thất và Cảnh Thụy là do Tiêu Lăng nhờ người bố trí cho, cách bày trí thật ấm cúng, căn phòng rất to, đống đồ chơi được chất bên góc phòng, có lẽ vì sợ các con chưa thích nghi, nên cách bố trí căn phòng này giống y chang căn phòng được bố trí bên Tiểu Hy.

Chỉ là thay đổi cái giường tầng trẻ em kia, biến thành phiên bản nâng cấp, cũng là giường tầng, nhưng mỗi tầng rộng đến tận 2m, nên ba mẹ con được ngủ thoải mái không vấn đề gì.

Tô Tố cẩn thận bồng Tiểu Thất nằm trên chiếc giường tầng phía dưới.

Cảnh Thụy thì ngồi xếp bằng trên chiếc giường tầng trên, nhìn Tô Tố có vẻ như không muốn rời đi, cậu bé kinh ngạc, "má mi không ra ngoài à?"

"Không ra, hôm nay má mi ngủ với con và Tiểu Thất." Tô Tố đứng dậy dang tay ra, "má mi bế con xuống nhé."

Cảnh Thụy chắc cũng nhớ đến mẹ, nên không cự tuyệt cô, mặc cho cô bế cậu xuống giường tầng dưới, Tô Tố đã tắm gội trong bệnh viện, bây giờ cô nói khẽ với Cảnh Thụy, "má mi đi đánh răng, nhanh chóng quay về."

"Dạ được"

Quần áo được mua trong siêu thị sáng nay đều được giao tới đây, Tô Tố ghé phòng Tiêu Lăng lấy bộ đồ mặc cho ngày thứ 2, không thấy áo ngủ đâu, cô nhìn vào tủ quần áo, đưa tay lấy đại cái áo sơ mi của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nằm nghiêng người trên giường cầm sách đọc, nhưng đôi mắt không nhìn vào sách, mà luôn nhìn Tô Tố một cách ai oán. Chua xót nói, "Em ngủ với các con mà mặc áo sơ mi sao"

Anh ta vẫn chưa được hưởng thụ cái phúc lợi này.

Lúc nãy cô còn không để anh tắm cho Tiểu Thất nữa, mà bây giờ lại muốn ngủ cùng Cảnh Thụy.

Anh ta nhắc nhở cô, "Cảnh Thụy đã 4 tuổi, đã thành đàn ông rồi."

Tô Tố ôm chặt quần áo vào lòng, không buồn trợn mắt nhìn anh, "vậy thì sao, cho dù có lớn cỡ nào cũng là con em."

Tiêu Lăng, "......"

Nó thật sự là một tiêu chuẩn kép.

Như là đang kỳ thị anh vậy

Tiêu Lăng hừ lên một tiếng, cúi đầu xem sách và không nhìn cô nữa.

Tô Tố nhìn Tiêu lăng hờn dỗi không ngừng cười lên, cô ôm chặt quần áo ngồi cạnh anh, "thời gian gần đây em đều rất bận, đã lâu lắm rồi không có nói chuyện đàng hoàng với hai con, vả lại em cũng đã hứa với con rồi." cô trấn an Tiêu Lăng và hôn lên mặt Tiêu Lăng một cái, "được rồi được rồi, các con vẫn còn đang chờ em trong phòng kìa, để em qua bên đó."

"Đợi đã"

Tiêu Lăng nắm lấy bàn tay Tô Tố, cô đành quay đầu lại, "lại chuyện gì nữa?"

"Hôn đây này." Tiêu lăng chỉ vào cái môi anh.

Tô Tố mặt đỏ lên, nhìn bộ dạng kiên định của anh, cô cúi người xuống vội hôn lên môi anh một cái, liền ôm chầm lấy quần áo chạy ra ngoài.

Tiêu Lăng sờ vào làn môi, anh lắc đầu vì vẫn chưa nói xong

Anh vẫn chưa cảm nhận được, người đã đi mất rồi, Tiêu Lăng nhìn vào cánh cửa chưa đóng, đành bật cười, bước xuống giường đóng cánh cửa lại, xong quay người vô với gương mặt đã tắt nụ cười, Tiêu Lăng nghĩ ngợi, đi qua bên cửa sổ, lấy điện thoại ra bấm số gọi đi.

"Tiểu Trần, nhờ anh tìm người, đã tìm ra chưa? Tốt lắm, vậy anh nhanh chóng tìm, tìm được nhớ báo cho tôi biết trước."

Nếu không nói ra thân phận của Tô Tố, Mạc gia sẽ không tìm đến anh gây phiền phức, anh ngược lại cũng sẽ buông tha cho gia đình này.

Nhưng bây giờ, đó tuyệt đối là chuyện không thể, Mạc Tầm và Bạch Linh hai người này anh ta nhất định sẽ không buông tha, nhưng gia gia lo lắng cũng có lý, bản thân anh ta làm bất động sản, cái ngành không có liên qua gì với bệnh viện, phải biết rằng Mạc gia không những mở bệnh viện, mà ở khắp nơi trên quốc gia đều có công xưởng chế thuốc, nếu muốn xử lý tên trùm của chuỗi bệnh viện nổi tiếng khắp quốc gia này, thật không phải chuyện dễ dàng. Nếu lấy đá

chọi đá, thì tới lúc đó, cho dù Mạc gia có bị làm sụp đổ đi nữa, anh cũng sẽ bị nhận lại không ích tàn hư. Phương pháp giết chết một ngàn người bị hư hại tám trăm này là quá ngu ngốc.

Và phương pháp tốt nhất bây giờ chính là tìm ra đối thủ đối phó Mạc gia, để bọn họ nội chiến với nhau,

Mạc lão đầu thời còn trẻ thân phận có thể không minh bạch, người phụ nữ bên ngoài của ông đã sinh cho ông một đứa con trai, chỉ là đứa con này được ông giấu giếm rất tốt, không ai biết đến, ông lại càng muốn đứa con đó được đưa ra ngoài, đến lúc đó bọn họ sẽ nội chiến với nhau.

Còn anh đã đến lúc ra tay điều tra nguyên nhân cái chết của Tô Tố.

Nếu trực tiếp hỏi Tô Tố, chẳng khác nào đụng đến vết thương lòng của cô, vả lại Trương Hân và cô ấy có mối quan hệ rất tốt, chắc chắn không muốn người ta biết được chuyện cô vẫn còn sống. Nếu là vậy, anh có thể xem như không biết gì.

Nhưng anh tuyệt đối sẽ không buông bỏ điều tra sự việc này.

Mạng sống con người trong mắt loại người này không là thứ gì cả, đâu ai khiến Mạc Tầm dám leo lên đầu anh ta bắt nạt chứ. Trên thế gian này không có ngọn gió nào có thể đi xuyên qua tường, nếu anh tìm được chứng cứ đem nguyên nhân dẫn đến cái chết Tô Tố được tiết lộ ra, và thuê thêm một số nội gián nữa trà trộn vào, sau đó đem toàn bộ sự thật ra phơi bày cho công chúng quãng đại xem, đến lúc đó Mạc gia như đứng trên đầu sóng ngọn gió, không còn con đường thoát.

Đến lúc đó anh đối phó chúng cũng đơn giản hơn.

......

Ở bên kia.

Bên khu chung cư của Mạc Tầm.

Từ cửa ra vào bước vào nhà quần áo rơi lả tả khắp sàn, Từ áo khoác đến cái áo trong tràn lan kéo tận phòng ngủ, lúc này trên cái giường bên trong phòng ngủ có một đống đồ hỗn loạn, chăn gối nhăn nhún, căn phòng kín bốc lên một cái mùi hôi thối không được tiêu tán.

Bạch Linh nằm trên giường với đôi mắt nhắm nghiền, trên gương mặt vẫn bị say đỏ. Còn Mạc Tầm......Anh ta để trần nửa thân trên, nằm nửa thân người trên đầu giường hút thuốc.

Bỗng điện thoại reo lên.

Anh nhìn vào số điện thoại, chốc lát ngồi thẳng người lên, anh nhìn qua thấy Bạch Linh không động tịnh gì, bèn căng thẳng hỏi, "Tô Tố bị sao thế"

Trong buổi họp lúc trước anh ta đã nói, chỉ cần bệnh viện có xuất hiện cái tên Tô Tố thì lập tức báo anh ta.

Mạc Tầm không biết rằng lúc anh căng thẳng kêu lên hai chữ "Tô Tố", thì người nằm trên giường Bạch Linh đang bóp chặt nắm tay.

"Hôm nay cô Tô đến bệnh viện khám bệnh, hình như cô bị té xuống sông, đã không có trở ngại gì rồi."

Mạc Tầm bèn vén cái chăn ra định bước xuống giường, "bây giờ cô ta có ở bệnh viện không? ở bên chi nhánh bệnh viện nào? Phòng

nào? tôi lập tức ghé qua."

Chương 263

Mạc Tầm vẫn chưa xuống giường, bèn nghe bên kia nói chuyện.

"Cái gì? Đã xuất viện rồi à, chả phải tôi đã dặn các người rồi sao, chỉ cần Tô Tố bước chân đến bệnh viện là phải báo cho tôi biết mà, các người làm việc sao thế, tại sao bây giờ mới nói cho tôi nghe, đừng giải thích nữa, đây là lần cuối đấy nhé, nếu lần sau xảy ra sự việc như vậy nữa, thì ngươi đừng đi làm nữa"

Mạc Tầm tắt máy điện thoại, vừa quay đầu qua thấy Bạch Linh dụi mắt mới dậy.

Mạc Tầm hít một cái thật sâu.

Lúc nãy chỉ lo nói chuyện điện thoại, mà quên đi Bạch Linh đang nằm bên cạnh.

"Tầm......" Bạch Linh líu ríu, từ giường ngồi dậy, toàn thân đang trần chuồng, vừa ngồi lên bỗng cái chăn từ trên người tuột xuống, lộ một bờ vai sáng bóng, cô dường như không để ý mình đang lõa thể, gương mặt mê man nhìn Mạc Tầm, "Tầm......Lúc nãy anh nói chuyện với ai thế, rất ồn......"

"không có gì, bệnh viện nảy sinh chút chuyện, đã được xử lý xong rồi." Mạc Tầm ôm chầm lấy bờ vai cô, bèn lấy cái chăn đắp cho cô, "đắp cái chăn lên đi, đừng để bị cảm lạnh."

Bạch Linh sẵn thế tựa người dựa vào vai của Mạc Tầm, gương mặt hạnh phúc ngọt ngào, "Tầm, anh đối xử với em thật tốt, cả đời này

hạnh phúc nhất là được gặp anh."

"Nha đầu ngốc, nói hàm hồ gì thế, em là vợ chưa cưới của anh, không đối xử tốt với em thì tốt với ai đây."

He he......

Bạch Linh cười nhạo báng, đối xử tốt với cô à, đối xử tốt với cô mà anh lại cho người để ý Tô Tố sao?

Cô bỗng có tí hận người đàn ông trước mặt mình, tại sao đã hết mực trao yêu thương cho cô mà cũng lại hết mực trao yêu thương cho người phụ nữ khác, còn với cô thì không, người đàn ông này là người cô yêu thương nhất, là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, cô tuyệt đối không để mất anh ta.

Bạch Linh lịa mắt qua, đưa cánh tay trần choàng lên cổ Mạc Tầm, nũng nịu nói, "Tầm, cha mẹ và gia gia đã cho chúng ta chọn ngày tốt để đính hôn, ngay cả thiệp mời cũng chuẩn bị sẵn hết rồi, anh có suy nghĩ tới chúng ta nên đi đâu để đính hôn không? Em đã nghĩ về khách sạn trong A thị trong suốt hai ngày qua, phát hiện không có gì đặc biệt thích thú hết, anh có nơi nào tốt hơn không."

Mạc Tầm thật sự đang suy nghĩ, và anh đã nghĩ ra.

Anh ta ôm lấy Bạch Linh, "Mạc gia nhà anh có cái đảo nhỏ trên Biển nằm ở Châu Á, trên đảo có xây tòa lâu đài, toàn bộ đều là tài sản của Mạc gia, khi chúng mình đính hôn thì anh sẽ dẫn em đến cái đảo đó được không? Phong cảnh nơi đó tuyệt đẹp, trời xanh thăm thẳm biển ngọc ngà, chúng mình có thể đến đó ở vài ngày, có thể ngồi du thuyền du ngoạn quanh biển."

Mắt Bạch Linh sáng rực lên, ôm chầm lấy tay Mạc Tầm, "Thật chứ,

sao em không biết Mạc gia lại có một nơi như thế này, Tầm, anh đối xử với em quá tốt, cả đời em rất muốn làm một việc chính là gã cho anh, sau đó chúng ta sẽ tổ chức một buổi hôn lễ thật hoành tráng long trọng, tuy lần này không phải là kết hôn, nhưng được đính hôn với anh cũng là điều em mơ ước bấy lâu nay, chúng ta đã yêu nhau 7 năm, từng trải qua biết bao nhiêu sóng gió, bây giờ em cảm thấy hạnh phúc lắm rồi."

Mạc Tầm vênh môi cười nhẹ, anh ta đang cân nhắc bản thân.

Chọn cái đảo nhỏ ở nước ngoài làm lễ đính hôn, thì lúc đó có thể khống chế được số người tham dự buổi lễ đính hôn, tất cả ký giả đều không được đi, như vậy......có lẽ Tô Tố sẽ không biết gì.

Tuy rằng có vẻ lừa mình dối người, nhưng anh ta không khống chế được cái loại suy nghĩ này.

Tô Tố......

Từ cái lần anh ta cưỡng hiếp hung bạo Tô Tố không thành, đến nay không còn thấy cô ấy nữa.

Nghĩ đến vậy, Mạc Tầm không ngừng sầu não.

Đáng lý lần trước anh ta nên hành động nhanh tý, hành xử xong chuyện với Tô Tố trước khi Tiêu Lăng đến, trong tình huống đó Tiêu Lăng chắc chắn sẽ không còn muốn giữ Tô Tố bên cạnh nữa, Tô Tố chỉ có thể chọn lựa anh ta mà không còn con đường thứ hai để đi.

Lần sau......lần sau anh sẽ tìm cơ hội lần nữa, không để cô ta chạy thoát.

Bạch Linh nhìn Mạc Tầm thất thần, trong lòng biết rất rõ anh đang

nghĩ về ai.

Hồi đó khi anh ta còn ở bên người chị song sinh đã chết, thì mỗi khi về bên cạnh cô, anh đều có biểu hiện như vậy

Đàn ông thật là đào hoa, nhìn người nào là yêu người nấy.

Cô không muốn Mạc Tầm nhìn thấy gương mặt cô như đang nhớ người khác, bèn đưa tay thôi thúc anh, "Tầm, anh đang suy tư gì đấy?"

"không có gì." Mạc Tầm định thần lại, "có chuyện à?"

Bạch Linh chu cái mỏ lên nũng nịu nói, "gia gia nói đã cho chúng ta chon lễ phục rồi, chừng nào chúng ta mới về thử đây, thiệp mời cũng sắp được phát rồi, chỉ cách lễ đính hôn của chúng ta khoảng chừng một tháng thôi, anh tranh thủ thời gian đi cùng em thử lễ phục được chứ...... đến ngày đính hôn em sẽ là người phụ nữ đẹp nhất."

"Được được được, ngày mai, ngày mai anh sẽ cùng em đi thử lễ phục."

"Tầm, anh thật tốt với em." Bạch Linh choàng ôm lấy cổ anh ta, hôn một cái thật sâu. Cô cùng Mạc Tầm đã ở với nhau 7 năm, biết rõ chỗ nhạy cảm của người đàn ông này, cơ thể trần chuồng tựa sát vào người anh ta, và thổi làn hơi thở ấm áp vào mang tai anh ta, bèn ngẩng đầu lên quả thật cô nhìn thấy anh ta đang xao xuyến tê liệt, Bạch Linh trì giọng xuống, ánh mắt mê muội nhìn anh ta, "Tầm......"

Mạc Tầm không còn nhịn được nữa, quay người đè cô ta xuống.

"Em, cái con tiểu yêu tinh này......"

Không khí trong phòng lần nữa lại trở nên nóng bỏng.

......

Ngày thứ hai.

Trời vẫn chưa sáng thì Tô Tố đã tỉnh giấc, lúc cô tỉnh dậy hai con vẫn còn đang say giấc, tư thế ngủ của Cảnh Thụy có chút nề nếp, còn Tiểu Thất thì có chút kỳ quái, cô bé này thích ngủ tư thế nằm sấp, vả lại khi ngủ cũng hay chổng mông lên, Tô Tố đã chỉnh sửa cho cô nhưng vẫn không thấy cô sửa đôỉ

Tô Tố thở dài, tay chân nhẹ nhàng bước xuống giường, lấy quần áo vào nhà vệ sinh thay, sau đó bắt đầu làm bữa sáng cho các con.

Đã rất lâu cô không có thời gian làm bữa sáng cho các con.

Nhà bếp của Tiêu Lăng nồi niêu xoong chảo thứ gì cũng có, đến cái tủ lạnh cũng bị nhét đầy, cô đang hâm một nồi cháo nhỏ, xuống tay chiên vài cái bánh quẩy, sợ không đủ cho các con ăn, cô chiên thêm vài trái trứng, đợi bữa sáng chuẩn bị xong, cô mới gọi hai con dậy.

"Tới giờ đi học rồi, mau dậy ăn sáng đi nào."

Hai đứa tối qua ngủ hơi trễ, nên khi dậy hơi mơ màng, gọi đi rửa mặt mà tướng đi giống như bị mộng du vậy, kêu đứa nhỏ rồi lại đi gọi đứa lớn, Tiêu Lăng vẫn ngủ say như chết, cô gọi mấy lần mới gọi được."mau dậy đi, anh còn phải đi làm nữa mà."

"Đừng ồn nữa, để anh ngủ thêm tí......"

Tô Tố buồn cười, trước kia cô vẫn không phát hiện ra người này có bệnh thích ngủ nướng

Tô Tố ngồi bên cạnh giường, "vậy anh ngủ đi, bữa sáng của anh được để dành trong nồi, anh dậy nhớ lấy ăn, em ăn sáng xong phải đi tổ kịch làm việc rồi."

Về tổ kịch......

Tiêu Lăng bỗng chốc thức dậy, anh lấy chiếc áo ngủ mặc và đứng dậy, "sao về đó nhanh thế, vậy chừng nào mới trở về đây nữa?"

"Cái này em vẫn không rõ, bộ phim này đang gấp rút lắm, ước tính phải tranh thủ từng giây để quay phim, hình như tuần sau phải phát sóng tập một và tập hai rồi, đạo diễn nói rằng, nếu làm với tốc độ như thế thì chỉ trong hai tháng có thể hoàn thành bộ phim."

"Càng sớm hoàn thành càng tốt."

Tô Tố bặm môi cười.

Tiêu Lăng kéo chăn ra và bước xuống giường, vừa tìm quần áo vừa nhìn Tô Tố, "Nghe này, ngoài đóng phim ra, thì những thời gian khác không được phép tiếp xúc với Mộ Bạch, có nhớ không?"

Tô Tố, "......"

"Như vậy không được tốt lắm, Mộ Bạch là bạn của em mà."

Chương 264

Tiêu Lăng dừng động tác lại, ngoảnh đầu nắm lấy đôi vai của cô, nghiêm túc nói, “Những người bạn đối với em có ý đồ không tốt đều nhất thiết phải phòng bị!”

Ý đồ không tốt……

Mép môi Tô Tố khẽ giật, “Anh đừng nói Mộ Bạch như thế, anh ấy không phải là con người như vậy.”

Mộ Bạch trong lòng cô vẫn tương đối là một chính nhân quân tử, chí ít so với người đang đứng trước mắt cô chính nhân quân tử hơn nhiều.

“Nói chung em nên tránh xa anh ta ra, em vừa mới từ chối anh ta xong, anh ta còn đang tổn thương tình cảm đấy, mỗi ngày anh ta đều nhìn thấy em còn không khó chịu đến chết.”

Hình như nghe cũng hợp lý…… Tô Tố thở dài, hôm nay cô vô đoàn làm phim cũng chưa biết nên đối mặt với Mộ Bạch như thế nào.

“Đúng rồi, Mộ Bạch nói gì với anh thế?”

“Cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông, cái này em không cần biết đâu.”

Tô Tố bĩu môi, không nói nữa.

Ăn buổi sáng xong Tiểu Trần đã tới rước hai đứa trẻ đi học, Tiêu

Lăng phụ trách đưa Tô Tố vào đoàn làm phim, Tô Tố ở trong xe cũng không có gì làm, liền mở di động ra lên Weibo, đột nhiên, trong hộp thư QQ của cô nhận được một đường link do Tiểu Hy gửi đến.

"Tô Tố, mau coi tiêu đề báo hôm nay."

Tô Tố nghi hoặc click vào đường link, "Đường Sảng nữ minh tinh bị cấm diễn của truyền thông Tinh Quang hôm qua bị tình nghi cố ý giết người, hiện tại đã bị bắt giữ."

Tô Tố click vào mở tin tức ra xem, tin tức có chèn thêm hình ảnh, là hình ảnh hôm qua Đường Sảng bị bắt giữ trong trường học, đây là Đường Sảng từ sau khi bị tiến hành cấm diễn lần đầu tiên xuất hiện trong tin tức giải trí, nội dung có chút trấn động kinh dị, "Theo tìm hiểu, tối qua tầm khoảng 7 giờ, trong bữa tiệc của học viện điện ảnh, Đường Sảng lẻn vào bữa tiệc, nhân lúc Tô Tố ở một mình đã cưỡng ép ẵm lấy Tô Tố cùng thả mình xuống nước, may mắn thay Tô Tố đã nắm được cành cây mà thoát chết được. Tô Tố sau khi lên bờ đã vớt Đường Sảng lên, sau đó nhờ người bạn lập tức báo cảnh sát. Bây giờ Đường Sảng do bị tình nghi tội cố ý giết người đã bị bên cảnh sát thành phố A bắt giữ, đối với hành vi mưu hại Tô Tố, Đường Sảng đã thú nhận tội trạng, sáng nay phóng viên vừa nhận được tin báo đã khẩn trương đi đến sở cảnh sát, Đường Sảng đối với việc mưu hại Tô Tố không có chút hối hận nào. Hơn nữa còn tuyên ngôn rằng sau khi mãn hạn tù trở ra, nhất định sẽ để Tô Tố chết dưới tay cô ta. Đợi đến trước khi phóng viên hết giờ ghi chép bản thảo tin tức, Đường Sảng vẫn không hề có chút hối hận nào cả."

Tô Tố xem xong hết tin tức, lại kéo xuống bên ô bình luận.

Những người trong bình luận đều nói rằng đối với Đường Sảng đều vô cùng thất vọng, còn có người bình luận con người với lòng dạ độc ác đến thế thì nên tuyên án tử hình.

Tô Tố nhìn thấy thở dài nhẹ.

Tiểu Hy lại gửi tin nhắn tới, “Tố Tố, lần này Đường Sảng nhất định chết chắc rồi, cậu đừng lo là sau này cô ta sẽ xuất hiện hãm hại cậu nữa.”

Tô Tố nhắn mặt icon cười gửi qua đó.

Đối với tình cảnh của Đường Sảng cô không chút thương cảm, người phụ nữ này đã biểu thị rõ ràng đầy đủ với công chúng rằng chân lý không làm thì sẽ không chết.

Hôm qua nếu như không phải do cô may mắn, lần này người bị tội nghiệp đoán chắc là cô rồi.

Tô Tô click vào mở Weibo, trong Weibo tin nhắn riêng có đến ngàn mấy tin, toàn bộ đều là những lời hỏi thăm cô có bị thương không và những lời nói chỉ trích Đường Sảng, Tô Tố nhắn tin lên Weibo, “Tôi rất tốt, cám ơn sự quan tâm của mọi người.” Đóng điện thoại lại, Tô Tố thở một hơi thật dài.

“Sao thế?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy là Đường Sảng đáng đời thật, lúc đầu nhờ vào tiền tiết kiệm thì cô ta chắc cũng đủ có thể sống sung sướng ở nửa đời còn lại, tại sao lại suy nghĩ không thông mà đi giết người.”

Nhắc tới Đường Sảng là Tiêu Lăng lại cau mày, “Mặc kệ cô ta.”

Tô Tố nhún nhún vai, không nhắc đến người phụ nữ này nữa.

……

Tiêu Lăng đưa cô đến đoàn làm phim, dặn dò kĩ càng cô, “Nhớ đấy, cố gắng đừng ở gần Mộ Bạch quá!”

“Biết rồi!”

Tiêu Lăng hài lòng gật đầu, “Được rồi, vậy em vào đi.”

Tô Tố đứng trước cửa ký túc xá của đoàn làm phim đã trông thấy một đám phóng viên vây quanh chật cứng, đám phóng viên vừa nhìn thấy cô tức thì ánh mắt sáng lên chạy qua đó, “Cô Tô, xin hỏi hôm qua Đường Sảng mưu sát cô có phải là thật không? Xin cô trả lời một chút được không?”

“Cô Tô hôm qua có cảm thấy hoảng sợ không?”

“Cô Tô, nghe nói nam chính Mộ Bạch trong phim “Nhất Tiếu Nại Hà” lúc trong bữa tiệc chào mừng khai giảng đã tỏ tình với cô, xin hỏi có phải chuyện này là thật không hay là tạo scandal thế?”

Tô Tố bị kẹt cứng trong đám người, đầu óc rối mù cả lên.

“Xin nhường một chút, nhường đường một chút.” Âm thanh của Tô Tố bị chìm sâu trong đám người, cô nhịn không được đề cao âm thanh, “Xin mọi người im lặng một chút!”

Đám phóng viên tức thời im lặng.

Tô Tố nháy mắt cho công tác viên đoàn phim biết, công tác viên lập tức chạy vào ký túc xá đi tìm đạo diễn Trịnh Đông.

Tô Tố hít một hơi thở sâu, đối diện với mười mấy cái micro nghiêm túc trả lời, “Cám ơn sự quan tâm của mọi người, chuyện hôm qua

Đường Sảng mưu hại tôi là có thật, tôi chỉ cảm thấy hơi hoảng sợ, nhưng bây giờ thì đã không sao rồi.”

“Hôm nay phóng viên đã đi hỏi ý kiến của luật sư, tội cố ý giết người của Đường Sảng, tuy rằng không thành, nhưng đủ để cô ta tuyên án chung thân, xin hỏi cô Tô đối với kết quả như thể có suy nghĩ gì không?”

“Không có suy nghĩ gì cả, mỗi người cũng nên vì hành vi của bản thân trả giá.”

“Nghe nói Đường Sảng nói là cô Tô đã từ sông vớt lên, lúc đó tâm trạng của cô Tô như thế nào, tại sao lại đi cứu kẻ hãm hại mình?”

Tô Tố trả lời tiếp, “Tại vì cho dù cô ấy có làm gì sai, cũng đã có pháp luật trừng trị cô ấy, và tôi thì không thể khép tay đứng nhìn một sinh mạng ở trước mắt tôi tiêu tan.”

Đám phóng viên tức thì im lặng.

Tô Tố này cũng rộng lượng quá nhỉ.

Tô Tố trông thấy Trịnh Đông dẫn theo công tác viên xông ra, cũng nhẹ nhõm được chút nào, cô cười lễ phép với đám phóng viên, “Tôi phải lập tức phải đi làm việc rồi, cám ơn sự quan tâm của mọi người, tạm biệt.”

Nhân lúc đám phóng viên đang ngây người, Tô Tố phi nhanh xuyên qua đám đông, lẩn trốn vào sau lưng Trịnh Đông.

Đám phóng viên như vừa mới tỉnh giấc, lập tức lại vây lên, lần này có Trịnh Đông và công tác viên cản lại, Tô Tố đã phi nhanh chạy vào trong ký túc xá.

Cô dùng một hơi chạy lên phòng của cô trên lầu ba, mệt tới thở hỗn hễn.

“Mẹ ơi, khủng khiếp quá!”

Đám phóng viên như là bị điên vậy, may mà cô chạy nhanh, nếu không lại không thoát thân dễ dàng được.

Vừa mới vào phòng đã trông thấy Trương Hân đang thu dọn đồ đạc, Tô Tố ngây người, “Chị, đây là……”

“Phân cảnh của chị hôm nay là có thể kết thúc rồi, thu dọn một chút chuẩn bị về đây.” Trương Hân nhìn thấy sắc mặt của Tô Tố có chút không tự nhiên, “Hôm qua đúng thật có lỗi với em.”

“Không có gì, em hiểu được tâm trạng của chị.”

Nét mặt Trương Hân có hơi xám lại, không có nói gì thêm, cúi đầu tiếp tục dọn dẹp đồ đạc.

Tô Tô có ý muốn hỏi chuyện cô ấy và Lãnh Mạc, nhưng lại không tiện mở miệng. Thôi thì, vẫn đợi cơ hội lần sau hỏi Tiêu Lăng vậy, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc không phải cũng là bạn thân với nhau sao, nếu như như thế chắc chắn sẽ biết được một số chuyện của Trương Hân và Lãnh Mạc.

Lúc gần 8 giờ, Tô Tố và Trương Hân cũng nhau lên lầu chuẩn bị quay phim, vừa mở cửa đã nhìn thấy Mộ Bạch xuất hiện trên hành lang.

Ánh mắt hai người chạm nhau, đều ngây ra.

Đây là cuộc gặp mặt chưa chuẩn bị tâm lý trước, đúng là khiến người khác ngượng ngùng.

Tô Tố đứng trước cửa cười miễn cưỡng, hoàn toàn không biết nên nói gì. Trái lại thần sắc Mộ Bạch lại tự nhiên hơn, “Sức khỏe không sao chứ?”

“Không sao không sao, không có một chút vấn đề gì cả.”

“Vậy thì tốt.” Mộ Bạch cười trông vào bộ dạng càng ngày càng cứng đơ của Tô Tố, ôn hòa nói, “Tuy rằng làm người yêu không thành, nhưng không lẽ ngay cả bạn bè cũng không làm được sao.”

Tô Tố khẩn trương lắc đầu, “Đương nhiên không phải!”

Bạn bè của cô rất ít, rất là không muốn mất đi người bạn này.

Nụ cười của Mộ Bạch lại càng ôn hòa hơn, “Vậy cứ cư xử như là hồi xưa nhé, hi vọng sẽ không làm em cảm thấy phiền lòng.”

Tô Tố nhìn thấy biểu cảm chân thành của anh, thở phào nhẹ nhõm trong đáy lòng, “Đương nhiên không cảm thấy phiền lòng, Mộ Bạch, hôm qua quên nói với anh một câu.”

“Câu gì?”

“Cám ơn anh!”

Chương 265

Thời gian tiếp theo đó Tô Tô bước vào giai đoạn cực kì bận rộn.

Cô kế hoạch ban đầu là tuần sau có thể thu xếp thời gian về nhà một chuyến, nhưng hiển nhiên dự tính sai lầm, thời gian tiếp đó cô bận đến nỗi chân gần như không chạm đất được. Để theo kịp tiến độ quay phim, đạo diễn Trịnh Đông bắt toàn bộ diễn viên phải tăng ca tăng giờ làm việc để quay phim, đặc biệt là nữ chính là cô và nam chính là Mộ Bạch, thảm khốc nhất là lúc có một ngày phải quay tới tận 16 tiếng đồng hồ.

Và cứ quay phim như thế đến hơn nửa tháng.

Khoảng thời gian ở giữa cũng xảy ra những chuyện khá tốt.

Ví dụ, Đường Sảng bị tuyên án tù chung thân, cả đời đều phải sống trong nhà tù.

Ví dụ, chương trình của Tiểu Hy ở đài Mango cuối cùng đã được định rồi, đài Mango hiển nhiên rất coi trọng cô ấy, giúp cô ấy tạo lập một chương trình giải trí văn nghệ tổng hợp, phối hợp cùng với Vương Sóc là một nam MC của chương trình văn nghệ tổng hợp thuộc sao nội địa hạng A hợp tác với nhau, cùng nhau chế tác một chương trình văn nghệ tổng hợp gọi là “Tinh Thiên Địa Vui Vẻ”, chương trình này chuyên mời một số diễn viên hoặc đoàn làm phim đang nổi tiếng đến tham gia trò chơi, thuận tiện còn có thể quảng bá điện ảnh hoặc phim truyền trình.

Thời gian được sắp xếp vào bữa tối thứ sáu lúc 8 giờ.

Kì đầu tiên đối tượng được mời là nữ minh tinh vô cùng nổi tiếng đã rất hiếm xuất hiện trong nước, tỉ lệ người xem ở kì đầu tiên đã xếp hạng nhất trong số tất cả các chương trình văn nghệ tổng hợp trong nước, MC Vương Sóc chủ trì chương trình “Tinh Thiên Địa Vui Vẻ” với nét hài hước vui vẻ, cộng thêm An Tiểu Hy đanh đá gây cười, chương trình nhận được rất nhiều sự yêu thích theo dõi của giới trẻ, lúc ở kì thứ hai Vương Sóc và Tiểu Hy hợp tác càng ăn ý hơn, tuy rằng minh tinh được mời lần này có hơi nhạt hơn nữ minh tinh kì đầu chút xíu, nhưng tỉ lệ người xem không những không giảm xuống, trái lại còn tăng lên.

Điều này có nghĩa là “Tinh Thiên Địa vui vẻ” trong chương trình văn nghệ tổng hợp đã đứng vững chân, Tô Tô trong đáy lòng cảm thấy thay Tiêu Hy vui mừng.

Ngoài ra, còn có việc càng đáng để vui hơn nữa, lúc “Nhất Tiếu Nại Hà” vào ngày quay thứ 10 và thứ 11 cuối cùng cũng đã chiếu tập 1 và 2 trên đài Mango, hơn nữa tỉ lệ người xem cao nhất không tưởng, ở cùng giai đoạn trong tất cả chương trình truyền hình vững vàng chiếm lấy hạng nhất, không những như thế, tỉ lệ chiếu trên mạng trong vòng một tuần đã đạt đến gần 200 triệu, đối với bộ phim có giá thành thấp như thế, có thể nói là một kì tích!

Và diễn xuất của Tô Tố và Mộ Bạch cũng nhận được bình luận tốt của rất nhiều cư dân mạng, lượng fan hâm mộ của hai người vô số kể.

Phim truyền hình lúc chiếu vào tuần thứ hai, lượt click trên mạng đã đạt đến mốc 500 triệu, có cư dân mạng còn ghép cảnh nữ chính Thẩm Nhất Tiếu và nam chính Hà Nại lúc nhìn nhau thành video nhỏ, có bình luận nói rằng khi thấy hai người nhìn nhau, liền có cảm giác mặt đỏ tim đập nhanh.

Tô Tố và Mộ Bạch cũng với những diễn viên phụ trong phim, tất cả mọi người bỗng nổi tiếng lên.

Vui nhất vẫn là Trịnh Đông, bên ngoài xưởng quay mỗi ngày đều có phóng viên tới chậc chờ thăm hỏi, để không tiết lộ tình tiết phim, Trịnh Đông không thả một ai vào qua cả. Cho đến lúc quay ngoại cảnh cũng mời đến một lượng bảo vệ dọn dẹp hiện trường, cản trở những fan hâm mộ quá nhiệt tình và đám phóng viên, mỗi ngày quay phim lúc nào Trịnh Đông cũng tinh thần sảng khoái, trên mép miệng chưa hề khép qua.

Vào ngày quay phim của tuần thứ ba, đoàn làm phim nhận được lời mời của "Tinh Thiên Địa Vui Vẻ", mời các diễn viên chính của "Nhất Tiếu Nại Hà" đi thu âm cho chương trình.

Đạo diễn Trịnh Đông lúc nhận được lời mời không nhịn được, chống eo cười suốt, làm các làm công tác viên hoảng sợ đến mức tưởng rằng ông bị điên.

"Đạo diễn, chúng ta đi không?"

"Đi, đương nhiên phải đi!" Trịnh Đông hào phóng tuyên bố, "Ngày mai đi thu âm cho chương trình, nghỉ làm một ngày!"

Ở khoảng thời gian trong hai mươi mấy ngày còn xảy ra một sự việc khiến Tô Tố dở khóc dở cười, chính là ngày mà Trương Hân rời khỏi đoàn làm phim, Tiêu Lăng không biết dùng cách nào để đưa được Tiêu Khả vào đoàn làm phim, đồng thời cùng cô ở chung một phòng.

Tiêu Khả còn lấy mỹ danh xưng rằng là chuyên viên trang điểm độc quyền của cô.

Tô Tố xém tí là suy sụp rồi, cô là một nữ diễn viên nhỏ chưa nổi danh, cho cô hẳn một chuyên viên trang điểm độc quyền, Tiêu Lăng có phải khùng rồi không!

Mà lúc mà cô gọi cho Tiêu Lăng, Tiêu Lăng nói làm sao nhất định là không cho Tiêu Khả quay về.

Và như thế Tiêu Khả đã trở thành chuyên viên trang điểm độc quyền của cô. Nếu như chỉ có thế thì cũng không sao, đằng này Tiêu Khả trang điểm cho cô xong lại đi theo chân cô, lúc quay phim cũng đứng kế bên dõi theo, mỗi lúc quay phim hoàn tất cô cùng với Mộ Bạch luyện tập đối đáp lời thoại cho nhau cho phân cảnh sau, lúc này Tiêu Khả liền nhảy ra, lấy nhiều lý do khác nhau không để cô ngồi gần với Mộ Bạch.

Một hai lần thì Tô Tố vẫn chưa phát hiện, nhưng số lần nhiều rồi cô cũng hiểu ra được, Tiêu Lăng làm gì có lòng tốt tặng cô chuyên viên trang điểm, rõ ràng là đang kiếm một người theo dõi cô.

Vì chuyện này Tô Tố đã bỏ mặc anh đến suốt nửa tháng, Tiêu Lăng gọi điện thoại cho cô, cô cũng không bắt máy, nhắn tin cũng không trả lời anh. Mỗi ngày gọi video call với con cũng cố gắng tránh đi thời gian của anh.

Hứ!

Ai bảo anh không chịu tin cô, đáng cho anh một chút bài học.

“Tô Tố à, cái đứa Tiểu Lăng nói là nó đến trước cổng trường rước em.”

“Chị Khả Khả, em không phải đã bảo chị đừng có nói cho Tiêu Lăng nghe em nghỉ phép rồi mà?” Tô Tố đã sinh sống cùng với Tiêu Khả

được nửa tháng hơn, đối với cô ấy đã rất là quen thuộc, cô liếc mắt nhìn Tiêu Khả, “Chị Khả Khả chị đừng quá đáng quá, em không để ý chị nữa.”

“Haiz, em đừng như thế mà, Tô Tố à, chị cũng có nỗi khổ riêng, cái tên tiểu tử thối kia đã nắm bắt mạch máu kinh tế của chị, chị không báo cáo tình báo cho nó, nó nhất định sẽ ám chết chị, em cũng biết là cái tên đó nhỏ nhen đến mấy rồi, lòng dạ độc ác muốn chết, em niệm tình trên nỗi khổ riêng của chị mà tha thứ cho chị đi.” Tiêu Khả sa vào lòng Tô Tố ôm lấy cô, vẻ mặt tội nghiệp nói, “Đừng có mặc kệ chị, trong đoàn làm phim chị chỉ quen biết một người em thôi, hơn nữa quãng thời gian này Tiểu Lăng cũng rất tội nghiệp, mỗi ngày nó đều lén lút hỏi chị là em đã hạ giận chưa, cũng không dám gọi điện thoại cho em, hai ngày trước nó còn đi công tác ở nước Anh một chuyến, sáng hôm nay vừa mới về, nghe được bên em nghỉ phép liền lập tức tới rước em.”

Tô Tố có chút mềm lòng, nhưng trên miệng vẫn còn cứng lắm, “Đáng đời anh ta!”

“Đúng đúng đúng, là nó đáng đời, em không quan tâm nó là chuyện bình thường, nói sao thì chúng ta cũng phải về nhà, chúng ta coi như là ngồi xe miễn phí được không? Nói sao đi chăng nữa em cũng là một đại minh tinh rồi, bước ra ngoài như vậy nhất định sẽ bị đám đông vây quanh, chúng ta coi như xe của nó là xe bảo mẫu thôi được không?”

Tô Tố bĩu môi không nói năng.

Tiêu Khả nhìn là biết Tô Tố mềm lòng rồi, khẩn trương vứt hết đồ đạc của cô lên giường, “Đừng thu dọn nữa, trong nhà cái gì cũng có, xách theo túi xách đi là được, đi đi đi, chúng ta bây giờ cùng về.”

Tiêu Khả kéo theo Tô Tô ra khỏi xưởng quay phim.

Tô Tố rất lâu chưa ra khỏi tòa ký túc xá, lần này ra ngoài cũng chưa có phòng bị gì, bị bạn học trong trường bắt quả tang, fan hâm mộ thì vây kín đến không thể nhúc nhích được, toàn bộ là tới kiếm cô cho xin chữ kí, Tô Tố bị hết cả hồn, không mấy dễ dàng cùng Tiêu Khả phá tan trùng vi của đám đông, nhưng đã là chuyện của một tiếng sau rồi.

"Trời đất…… mấy người này có cần quá nhiệt tình quá điên cuồng đến vậy không." Tiêu Khả hơi hoảng hốt vỗ vỗ lồng ngực, cô nhìn vào Tô Tô chưa có bất kì sửa soạn nào, khẩn trương cởi bỏ áo khoác che lên đầu cô, "Khẩn trương che lại mới được, Tô Tố à, lần sau ra ngoài nhớ đem theo mắt kính đen với khẩu trang nhe, chúng ta thân phận là minh tinh thì phải có giác ngộ của minh tinh, dẫn đến giao thông kẹt cứng thế không tốt lắm."

Tô Tố, "……"

Có khoa trương đến vậy không.

Nhưng mà lần sau ra ngoài cô đích thực là phải sửa soạn lại một chút.

Vừa ra tới cổng trường học, liền trông thấy chiếc xe Bently sáng chói mắt của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng thân dài đang ngồi dựa thẳng lưng trên xe, ánh nắng rực rỡ chiếu lên người anh, giúp anh phủ thêm một lớp kim quang.

Hình như là tâm ý tương thông, vừa lúc cô vừa nhìn qua đó, Tiêu Lăng cũng ngước nhìn sang đây, ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Lăng rơi xuống người cô có chút ngưng tụ lại, tức thời môi mỏng cong lên,

để lộ ra một nụ cười dịu dàng với cô.

Lòng Tô Tố như đang tan chảy và mềm ra, nửa tháng hơn không gặp, cô phát hiện, cô nhớ anh.

Rất nhớ……

“Tô Tố, qua đây!”

Chương 266

Tiêu Lăng mỉm cười nhìn Tô Tố, ánh mắt sâu thẳm như xen lẫn sự ấm áp của mặt trời, sáng ngời mà ấm áp, anh mở rộng cánh tay ra cười với Tô Tố.

“ Người này... thật sự đáng ghét quá...” vành mắt Tô Tố đỏ lên, nhanh chóng nhào vào lòng anh, cô dùng sức hơi mạnh, ôm chặt Tiêu Lăng trực tiếp đụng vào xe, eo của Tiêu Lăng va vào khiến anh đau điếng, nhưng cánh tay lại giữ chặt lại, anh mỉm cười trêu đùa cô, “ xem ra thật sự nhớ anh quá rồi, nhiệt tình như vậy.”

“ Đồ khốn khiếp”

“ Phải phải phải, anh khốn khiếp”

“ Lần sau không được tìm người giám sát em...”

Giám sát? anh tìm người giám sát cô hồi nào, Tiêu Lăng chớp mắt, cười mỉm chi nhìn Tiêu Khả, trong ánh mắt lại có thêm mấy phần dò hỏi, mấy phần nguy hiểm. Tiêu Khả đứng bên cạnh liền bị dọa đến mồ hôi đầm đìa, cười mỉa xua tay với anh.

Được thôi, thằng nhóc thối quả thật không bảo cô giám sát Tô Tố, là bản thân cô muốn lập công mà thôi, thằng nhóc thối cho cô một công việc tốt như vậy, cô cũng là muốn có qua có lại thôi, đâu ngờ rằng nó lại không nể tình chứ. Hừ hừ, sớm biết như vậy thì cô chụp lại cảnh diễn của Tô Tố và Mộ Bạch gửi cho nó, thằng nhóc thối đó sẽ không chê cô lo việc bao đồng nữa.

Những học sinh ra vào xung quanh nhìn thấy xe xịn, không nhịn được nhìn thêm mấy lần. Cũng may nhờ Tiêu Khả trùm áo khoác lên đầu Tô Tố, nếu không lúc này lại bị bao vây nữa rồi, Tiêu Lăng nhận thấy ánh mắt của mọi người, lạnh lùng quét qua những người đó, những học sinh đó sao chịu được ánh mắt lạnh thấu xương của anh, liền vội vàng chạy ra xa.

Tiêu Lăng hài lòng mà ôm chặt lấy Tô Tố, lúc cúi đầu ánh mắt đâu còn sự lạnh nhạt đó nữa, toàn là sự dịu dàng, “ có nhớ anh không?”

Tô Tố hừ hừ hai tiếng không trả lời.

Cô còn chưa tha thứ cho anh đâu.

Tiêu Lăng đợi nửa ngày vẫn chưa có câu trả lời, bưng mặt nhỏ của cô lên, nghiêm túc nói rằng, “ anh nhớ em”

Anh nhớ em...

Ầm

Ầm ầm

Mặt Tố Tố bỗng chốc đỏ lên, tim cũng đập không ngừng, cô ngẩn đầu lên nhìn Tiêu Lăng, lúc này mới phát hiện sắc mặt anh có chút ảm đạm, dưới mắt là quầng thâm rõ rệt, cô nhớ lại lời Tiêu Khả nói lúc nãy, liền cảm thấy rất đau lòng. Cô đẩy Tiêu Lăng ra, “ anh mới đi công tác về?”

“ Ừm”

“ Mới đi công tác về sao không về nhà nghỉ ngơi thật tốt để điều chỉnh chênh lệch múi giờ, nếu anh muốn đến đón em, bảo tài xế đến

đón là được rồi. Sao lại tự mình tới đây, anh nhìn anh xem, già hơn bình thường hai tuổi không chừng già hơn nữa, tiếp tục như vậy sẽ già trước tuổi đó, đến lúc đó xem em còn lấy anh không."

" Bảo tài xế đến, anh sẽ không nhận được cái ôm nhiệt tình của em rồi, không có lợi."

Tô Tố chu mỏ, không nói chuyện.

Nhưng mà... già?

Tiêu Lăng cau mày lại, anh sờ mặt của mình, " sắc mặt khó coi đến vậy sao?"

Tô Tố gật đầu khẳng định.

Đâu chỉ là khó coi, quả thật là quá khó coi, đi công tác không biết đều phải làm gì mà khiến người thành ra bộ dạng này.

Tiêu Khả nãy giờ được coi như là người vô hình đứng kế bên cuối cùng chịu không nổi nữa, cô bước lên trước, đi đến chỗ hai người họ, " hai người vừa phải thôi nha, thân mật trước mặt người độc thân như tôi không sợ bị trời đánh à, muốn thân mật thì về nhà tìm chỗ không có người mà thân mật, bây giờ về nhà ngay."

Suy cho cùng Tô Tố cũng da mặt mỏng, bị nói đến đỏ mặt ngại ngùng mà cúi đầu xuống, Tiêu Lăng thấy vậy liền lườm cô ấy một cái.

" Mau lên xe"

" Không được, đang mệt không được lái xe, em lái cho." Tô Tố đẩy Tiêu Lăng qua bên ghế phó lái, mình thì ngồi lên ghế lái.

Hai người đưa Tiêu Khả về nhà trước, sau đó mới về mái ấm nhỏ của họ.

“ Ngày mai khi nào đi ghi hình chương trình?”

“ Tám giờ tối bắt đầu, phải ghi hình hai tiếng đồng hồ, mười giờ mới kết thúc, nhưng mà phải tới sớm mấy tiếng để diễn tập.” Tô Tố khoác lên cánh tay của Tiêu Lăng bước vào nhà, “ anh đừng nói nhiều như vậy nữa, mau đi tắm rửa rồi ngủ một giấc ngon đi, đợi bọn nhỏ tan học rồi buổi tối cùng nhau đi ăn cơm.”

“ Được”

...

Ngày thứ hai sau khi ăn xong cơm trưa thì đến studio diễn tập, lần này tổng cộng có năm người, chỉ có một mình Tô Tố là nữ chính, còn lại là Mộ Bạch và ba diễn viên trẻ đóng vai bạn cùng phòng của Hà Nại.

Buổi ghi hình Tinh Thiên Địa Vui Vẻ tổng cộng phân làm bốn khâu.

Khâu thứ nhất là tiết mục nhảy mở màn.

Khâu thứ hai là chơi trò chơi, trò chơi phân làm hai đến ba trò.

Khâu thứ ba chính là khán giả hiện trường đặt ba câu hỏi, chọn tùy ý bất kì một vị khách mời trên sân khấu để trả lời.

Khâu thứ tư là điện thoại của mỗi vị khách mời tham gia trò chơi đều bị giữ ở chỗ đạo diễn, lúc đó bỏ vào trong một cái thùng nhỏ, lấy được điện thoại của ai, thì lấy điện thoại của người đó ra, sau đó đạo diễn sẽ mở danh bạ ra, kiếm được tên của ai thì vị khách mời đó phải

gọi điện thoại cho người trong danh bạ đó, sau đó bảo đối phương nói ra ba câu mà MC chỉ định.

Trong đó khâu thứ ba và khâu thứ tư là khâu được khán giả yêu thích nhất.

Bởi vì có một số câu hỏi của các khán giả hiện trường hỏi tương đối sắc bén, như vị nữ khách mời của kì lần trước, cô ấy là ngôi sao hạng A trong giới, tới Tinh Thiên Địa Vui Vẻ để tuyên truền điện ảnh, cô ấy rất đẹp, nhưng lúc ra mắt có không ít người bêu xấu cô ấy, lấy hình cũ của cô so sánh với hình bây giờ, nói cô ấy đã từng phẫu thuật thẩm mỹ vân vân.

Kết quả lúc khán giả đặt câu hỏi liền trực tiếp hỏi cô ấy rốt cuộc cô có phẫu thuật thẩm mỹ không, dọa đến đạo diễn toát mồ hôi hột, sợ sẽ đắc tội với ngôi sao hạng A này.

Nhưng Tô Tố hiểu rõ những chương trình truyền hình này, câu hỏi càng sắc bén, tỉ lệ rating sẽ càng cao.

Nếu như là câu hỏi khó mà trả lời, hậu kỳ sẽ cắt đoạn đó đi, Tô Tố xem xong nhịn không được đau đầu lên, cô là nữ khách mời duy nhất, e rằng sẽ bị hỏi những vấn đề sắc bén.

Trời ơi...

Tô Tố còn chưa kịp buồn phiền nữa, Tiểu Hy đã đến phòng nghỉ tìm cô rồi.

“ Tố Tố”

“ Tiểu Hy”

Hai người hai mươi mấy ngày không gặp, ôm chặt vào nhau.

“ Tiểu Hy, chương trình hai kì trước của cậu tớ có dành thời gian xem qua rồi, biểu hiện không tệ, hèn gì lãnh đạo của các cậu lại cho cậu gánh vác trọng trách lớn như vậy, quả thật chọn đúng người rồi, Tiểu Hy, cậu có biết cậu đã có cả một hội fanclub rồi không, fan của cậu còn tự xưng mình là fan Hy nữa đó.” Tô Tố lắc lắc chiếc điện thoại, cười hì hì, “ mình cũng là thành viên trong fan Hy đấy.”

Tiểu Hy bị khen đến mặt có chút đỏ, cô ôm lấy cánh tay của Tô Tố ngồi xuống sô-pha trong phòng nghỉ, ngại ngùng nói rằng, “ bản thân mình cũng không ngờ lại có thành tích tốt như vậy, nhưng mà cậu đừng nói mình nữa, Nhất Tiếu Nại Hà của cậu cũng phát sóng rồi, mỗi tập tớ đều coi, thật sự diễn rất hay, tớ thấy fan trên weibo của cậu sắp đến tám triệu rồi kìa, lợi hại quá,tớ đoán rằng đợi sau khi phim chiếu xong, dù thế nào cậu cũng sẽ có hơn mười triệu fan. Tớ cũng là fan của cậu đó, tên fanclub của cậu nghe hay hơn mình nhiều, Tiểu Thụ Miêu, tớ cũng là thành viên trong Tiểu Thụ Miêu đấy.”

“ Hai chúng ta có được xem như là nịnh bợ nhau không” hai người nhìn vào nhau, liền cười ha hả lên.

“ Được rồi được rồi, không giỡn nữa, tớ đến đây để nói với cậu về chuyện lát lên sân khấu, chỗ này tớ có một vài câu hỏi có thể khán giả sẽ hỏi đến, cậu nhìn xem có câu hỏi nào không trả lời được không, điều nào không thể trả lời cậu nói cho tớ biết, nếu khán giả hỏi đến, mình sẽ giúp cậu chuyển đề tài.”

Tô Tố lấy tờ giấy đó từ trên cô ấy, vừa nhìn con mắt đã xém rớt ra.

Trong đó có một câu hỏi vô cùng mạnh mẽ sắc bén.

“ Cô đóng phim với Mộ Bạch, có khi nào phim giả tình thật không?”

Chương 267

Phim giả tình thật?

Sao có thể chứ

Tô Tố không nhịn được lắc đầu.

“ Thế nào, cái này không thể hỏi sao, vậy tớ đánh dấu lại.” Tiểu Hy lấy lại muốn ghi chú vào, Tô Tố cười ngăn chặn lại cô ấy, “ câu hỏi này các cậu phải hỏi khách mời trước à? Tớ nói này, lỡ như không báo cho biết sớm, lúc đó chẳng phải sẽ đắc tội người ta sao.”

“ Đương nhiên rồi, tuy tỉ lệ rating rất quan trọng, nhưng cũng không thể để khách mời có cảm giác không thoải mái được, lỡ như giận dữ bỏ đi, tình hình lúc đó sẽ rất khó coi, nữ nghệ sĩ của kì trước tương đối rộng lượng, vốn dĩ không để ý đến chuyện người ta hỏi cô có phẫu thuật thẩm mỹ không, cô ta chưa từng trả lời câu hỏi này ở nơi công cộng, cho nên khán giả hỏi đến, vừa đúng cô ta nhân cơ hội này trả lời, đỡ cho sau này bị đám phóng viên truyền thông bám lấy không buông.

Cũng là đạo lí này.

Tô Tố đưa lại tờ giấy trong tay cho Tiểu Hy, khoác cổ cô ấy cười cười nói rằng, “ cậu vẫn nên đi hỏi Mộ Bạch đi, hiện trường chắc nữ khán giả nhiều hơn, đoán chừng sẽ chú ý đến Mộ Bạch hơn, tớ có gì không thể hỏi chứ, tới chương trình của cậu đương nhiên phải phối hợp cậu rồi.”

“ Tố Tố, tớ biết cậu tốt với tớ nhất mà.” Trên mặt Tiểu Hy tràn đầy cảm động, “ hôm nay tớ thật sự nhờ phước của cậu rồi, ban nãy tớ có đi hỏi Mộ Bạch sư huynh, câu hỏi đặt cho Mộ Bạch sư huynh càng sắc bén hơn, tớ vốn cho rằng Mộ Bạch sư huynh sẽ không vui, kết quả lời mà anh ấy nói giống câu, nói sẽ cố gắng phối hợp tớ, hic hic hic, Tố Tố à, người đàn ông tốt như vậy, ôi... nếu không phải Mộ Bạch sư huynh thích cậu, tớ nhất định sẽ theo đuổi anh ấy.”

Tô Tố ngẩn ra, đôi mắt như nước thoáng qua một tia kinh ngạc và áy náy.

Tiểu Hy cũng nhận ra mình nói sai rồi, cô chán nản không thôi, đánh lên miệng mình mấy cái, “ xúi xúi xúi, cái miệng thối của tớ này thật là chuyện đã không muốn nhắc mà cứ nhắc, Tố Tố cậu đừng quan tâm tới tớ nha, đi, chúng ta đi tập luyện một chút, thật ra làm chương trình thật sự rất cực khổ, nhất là chương trình này của chúng ta, bởi vì là phát sóng trực tiếp, không giống các chương trình khác ghi hình xong rồi cắt nối biên tập lại, chỉnh lý xong mới phát sóng, phát sóng trực tiếp khó nhất đấy.”

Không sai, nguyên nhân lớn nhất mà Tinh Thiên Địa Vui Vẻ được các khán giả yêu thích như vậy là do chương trình này phát sóng trực tiếp.

Phát sóng trực tiếp là cuộc thử thách đối với khả năng ứng biến của MC, gặp tình huống đột xuất xảy ra phải lập tức bước ra dàn xếp lại, theo Tô Tố biết, với trước mắt mà nói, trong nước vẫn còn chưa có đoàn đội nào có gan làm chuyện như vậy.

Lá gan lãnh đạo của Tiểu Hy quả thật rất lớn, nhưng mà hiển nhiên lần này cô đặt đúng cược rồi.

Tiểu Hy dẫn Tô Tố đến phòng tập luyện.

Mộ Bạch và ba diễn viên còn lại đã đứng đợi ở đó, có giáo viên dạy múa đang dạy họ những động tác của tiết mục múa mở màn, động tác bốn người đàn ông ngay ngắn đồng đều, vô cùng đẹp trai.

Tô Tố nhìn đến rối ren hoa mắt, hoàn toàn ngơ người ra.

Động tác này quá khó rồi.

Tô Tố khóc không ra nước mắt nhìn Tiểu Hy, " Tiểu Hy... tớ không biết múa đâu."

Nhảy điệu waltz còn đỡ, giống điệu mua sôi nổi như vậy bảo cô nhìn còn có thể, bảo cô nhảy, còn khó hơn giết cô. Kiếp trước có lần cô gặp được một kịch bản rất tốt, yêu cầu đối với nữ chính chính là phải biết múa, cô vì muốn lấy được nhân vật đó còn đặc biệt đi tìm một giáo viên dạy múa dạy cô, sau một tháng học xém chút làm cho giáo viên đó bị điên, sau này giáo viên dạy múa đành uyển chuyển nói cho cô biết, " Tô tiểu thư, tôi cảm thấy mỗi người đều có ưu điểm của mình, ưu điểm của cô chính là kĩ năng diễn xuất tốt, còn về vấn đề nhảy múa... vẫn là nên thôi đi."

Bảo cô dùng thân thể để biểu diễn thì cô vô cùng thành thạo, còn bảo cô nhảy múa quả thật là mơ mộng.

Mỗi lần cô múa thì toàn thân cứng đơ, chả khác gì nhảy như con rối.

An Tiểu Hy ngẩn người ra, " cậu không biết múa?"

Tô Tố khẳng định gật gật đầu.

Tiểu Hy cũng lú cả người, cô cẩn thận đề nghị, " hay là, tớ bảo giáo viên dạy múa dạy cậu mấy động tác đơn giản, múa mở màn, nói

chung đánh lừa cho qua là được.”

“ Vậy... tớ thử xem.”

Động tác của mấy đứa con trai gần giống nhau, bọn họ học cũng nhanh, đợi họ học xong rồi vào trong phòng tập múa nghỉ ngơi, giáo viên dạy múa mới bắt đầu dạy Tô Tố. Giáo viên đó nhảy mấy động tác đơn giản trước, sau đó quay đầu nhìn Tô Tố, “ nhớ kĩ chưa?”

Tô Tố lắc đầu.

“ Nhớ được bao nhiêu động tác?”

Tô Tố đổ mồ hôi, chột dạ nói rằng, “ một cái cũng không nhớ được...”

Mộ Bạch đang đứng một bên uống nước nghe được câu này liền bị sặc, bụm chặt môi ho mạnh mấy tiếng, Tô Tố tủi thân nhìn anh một cái, càng xấu hổ hơn.

Giáo viên dạy múa cũng vô cùng bất lực, rõ ràng là những động tác đơn giản nhất đó. Cô ấy bắt đầu phân chia các động tác ra, dạy Tô Tố từng cái một. “ giơ tay lên, không đúng, góc độ phải dịu dàng một chút, dịu dàng thêm chút nữa. Được, xoay tròn, này... đừng cứng đờ như vậy. Phải dịu dàng, dịu dàng.”

Nửa tiếng sau giáo viên dạy múa hoàn toàn sụp đổ, đây đâu phải là múa, đây là luyện tập thể dục theo nhạc của đài thì có.

Những tên con trai trong đoàn phim từng diễn chung với Tô Tố, thường ngày cũng có thể nói mấy câu, nhìn thấy Tô Tố như vậy, liền cười trêu đùa cô, “ Tô Tố, thiên phú nhảy múa của cô cũng quá thiếu thốn rồi đó.”

Tiểu Hy lấy kịch bản che mặt lại, không dám nhìn nữa.

Những lời như không biết múa thật sự quá khiêm tốn rồi, đây đâu chỉ là không biết múa chứ, đây thật chất là ngu dốt về nhảy múa.

Từng giây phút trôi qua, bọn họ ngay cả phần múa mở màn cũng chưa giải quyết xong, Tiểu Hy có chút gấp gáp rồi, “ hay là chũng ta diễn tập phần chơi trò chơi phía sau trước.”

“ Đợi chút” Mộ Bạch hô dừng, “ tôi có cách này không biết có được hay không.”

“ Mộ Bạch sư huynh anh nói nghe xem thử.”

“ Bốn người chúng tôi cùng diễn viên vũ đạo múa trước, sau khi múa xong thì Tô Tố bước lên sân khấu, cô ấy bước ra trực tiếp từ cửa ra vào là được, sau đó bốn người con trai chúng tôi mỗi người cầm một đóa bông hồng lại gần cô ấy... Tô Tố em cứ tưởng tượng như đang đóng phim, mấy người bọn anh đang tỏ tình với em, đến lúc đó em chọn tùy ý một đóa, cuối cùng năm người cùng lên sân khấu, khi nhạc kết thúc em đứng yên đó đừng nhúc nhích, bốn người bọn anh trước sau phải trái bày ra một động tác kết thúc là được, như vậy thế nào?”

Nếu như chỉ là đi bộ và nhận hoa hồng, cô đương nhiên là đồng ý rồi.

Giáo viên dạy múa cũng rất tán thành, sau đó diễn tập thêm một lần nữa, lần này làm theo lời Mộ Bạch nói, sau khi nhảy xong bốn người con trai tự động tách ra hai bên, sau đó Tô Tố bước vào, mấy ngời con trai mỗi người cầm một đóa bông hồng lại gần, lấy lòng mà nhìn Tô Tố. Tô Tố do dự một hồi, e lệ mà nhận lấy đóa hoa hồng trên tay Mộ Bạch, âm nhạc dừng lại, trên mặt ba người con trai toát nên vẻ

đau lòng khoa trương, vẻ mặt Mộ Bạch nhìn Tô Tố cười rất dịu dàng.

“ ok, rất tốt, cứ như vậy đi.”

Tiếp theo chính là khâu chơi trò chơi, ở khâu trò chơi Tô Tố dốc sức phối hợp. Cuối cùng hai khâu toàn nhờ phát huy lúc cấp bách, hoàn toàn không cần thiết diễn tập.

Buổi tối đúng tám giờ.

Buổi ghi hình chính thức bắt đầu.

MC Vương Sóc và Tiểu Hy hai người kẻ xướng người họa làm nóng sân khấu, tiếp theo chính là màn khách mời lên sân khấu.

Âm nhạc vang lên, tiết mục múa mở màn nhờ sự phối hợp của mấy chàng trai, thuận lợi hoàn thành, đợi đến khi đứng ngay giữa sân khấu Tô Tố mới thở phào nhẹ nhõm.

Phần nhảy múa cuối cùng cũng hoàn thành rồi.

Nhưng mà, vẫn chưa đợi cô thả lỏng hoàn toàn, ánh mắt cô quét đến bóng dáng ngồi ở hàng thứ nhất phía khán giả, cô liền không điềm đạm được nữa.

Chỗ ngay giữa hàng thứ nhất phía khán giả, người ngồi trên vị trí dễ thấy nhất, không phải Tiêu Lăng thì là ai.

Chương 268

Anh không phải đang ở nhà ngủ bù sao.

Lúc cô đến đài truyền hình vẫn là do Tiêu Lăng kêu người đưa cô đến, sao vừa chớp mắt xíu là anh lại chạy đến đây, còn ngồi vào hàng ghế đầu...làm như sợ người ta không nhìn thấy anh ta không bằng.

Không chỉ Tô Tố nhìn thấy Tiêu Lăng, Mộ Bạch cũng nhìn thấy anh, ánh mắt dịu dàng của anh bỗng trở nên lạnh nhạt một chút, anh ý thức được nên cách xa Tô Tố một tí.

Tiết mục tiết tục ghi hình.

Người chủ trì Vương Sóc là người đàn ông gần bốn mươi tuổi, anh ta chăm sóc rất tốt, nếu nhìn anh tuyệt đối nghĩ rằng không đến ba mươi, ánh mắt lúc nở nụ cười rất ấm áp, là nhân vật Thái Sơ Bắc Đẩu của giới MC, diễn viên hạng A trong nước ít nhiều cũng có giao tình với hắn, người một khi nổi tiếng thì đâu đâu cũng là mối quan hệ tốt đẹp. Vương Sóc mở màn đầy chuyên nghiệp," Chúng ta nhiệt liệt chào mừng tất cả quan khách được mời đến buổi chương trình liên quan đến phim <Nhất Tiếu Nại Hà>, hoan nghênh tất cả bọn họ."

...

Trong nhà của Tiêu Gia.

Hôm nay Tiêu Lăng và Tô Tố đều không có ở nhà, Tiêu Lăng kêu người đưa hai nhóc đến chỗ Ông Lão Gia. Hai đứa nhóc nghe nói

hôm nay mami sẽ lên hình không biết vui mừng cỡ nào, chưa tới bảy giờ đã leo lên sofa chờ tiết mục lên sóng, Tiểu Thất sợ bỏ lỡ tiết mục, ngay cả những tin tức hằng ngày chả bao giờ xem giờ cũng xem cho hết, khó khăn lắm mới đợi đến tám giờ.

Ông lão gia và lão Trần cũng cùng xem tiết mục với hai đứa nhóc.

Đúng tám giờ, tiết mục <Tinh Thiên Địa vui vẻ> chính thức bắt đầu.

"A, mẹ nuôi mẹ nuôi, mẹ nuôi làm MC thật quá đẹp, aaa, quan khách ra hết rồi, mami cũng sắp ra rồi. Woa...bốn trai đẹp hộ tống, woa woa woa, đẹp trai đẹp trai quá, đặc biệt là cái chú này..." Tiểu Thất chạy đến bên ti vi, hai mắt sáng rực chỉ vào Mộ Bạch, "Cái chú này cực kì đẹp trai, Tiểu Thất thấy chú này và mẹ trong phim, đẹp lắm đẹp lắm, Hic hic hic...nếu không phải có daddy, Tiểu Thất muốn mami và chú này ở chung với nhau, như vậy Tiểu Thất ngày nào cũng được ngắm chú rồi.

Cảnh Thụy tức đến trợn cả mắt.

Vì trai đẹp mà cho cả mẹ ruột, chỗ này chắc không còn ai hả.

Ông Lão Gia không có thói quen coi phim thần tượng, lúc này khi thấy Mộ Bạch ở trên tivi, ông ngây người ra, chỉ Mộ Bạch kinh ngạc hỏi lão Trần, "Lão Trần ông xem đây có phải tiểu tử của nhà họ Mộ không."

"Tôi đoán chính anh ta." Lão Trần cười nói tiếp, "Trước đây chả phải nghe nói Mộ Thiếu Gia muốn theo ngành giải trí sao, thật cơ đây."

Tiểu Thất hai mắt phát sáng chạy qua, bé kéo chặt tay Ông Lão Gia, "Ông ơi, ông ơi, ông quen chú này hả, hôm khác ông dẫn Tiểu Thất đi gặp chú này được không, đẹp trai quá, Tiểu Thất rất thích chú ây."

Ông Lão Gia, "..."

Ông Lão Gia lau mồ hôi, tính tình của đứa nhóc này rốt cuộc giống ai, thằng nhóc con lúc nhỏ cũng chả nhỏ nước miếng đối với gái đẹp mà.

"Ông ơi ông ơi..."

"Tiểu Thất, mami con ra rồi, mình nhanh chóng xem tiết mục thôi."

Sự chú ý của Tiểu Thất nhanh chóng chuyển hướng, nhanh chóng nhảy lên sofa coi tiết mục, người ta xem tivi thì yên lạnh mà xem còn cô bé này thì cứ nói chí chóe lia lịa không ngừng.

"Aida, mami hôm nay thật quá đẹp, đẹp đến dìm cả mẹ nuôi xuống, bộ đầm mami mặc cũng rất đẹp, hình như là daddy mua cho, sau này Tiểu Thất lớn lên nhất định tìm một ông chống suốt ngày mua đồ cho Tiểu Thất."

"Aaaaaa, mami lại chơi trò chim ưng bắt gà con, phục trang của con gà con thật là dễ thương quá, mami cũng dễ thương, Tiểu Thất càng ngày càng thích mami thì phải làm sao."

"Haha, mami lợi hại thật, mami và chú đẹp trai đó là cặp có điểm số cao nhất, aaaaa, mami sắp té rồi. Hù.. làm Tiểu Thất hết hồn, may mà chú đẹp trai đỡ mami, hừ hừ hừ, cảnh này quá đẹp, mọi người nhìn ánh mắt chú đó nhìn mami, thật tình cảm, chú đẹp trai đỡ lấy eo mami mà không nỡ bỏ ra. Sức hấp dẫn của mami quả là quá lớn, mami tuyệt quá..."

Cảnh Thụy nhịn hết nổi rồi, "Tô Tiểu Thất em im lặng cho anh.''

Tiểu Thất bỗng chốc im hơi lặng tiếng.

Nhưng chỉ là một hai giây thôi, qua một lát, nó lén nhìn Cảnh Thụy, âm thanh nhỏ nhỏ,"Làm gì mà dữ vậy, người ta đâu có nói sai, Ông, Anh ăn hiếp con..."

Ông Lão Gia cười mà không nói chuyện.

Con tiểu a đầu này quả là tiểu Đường Tăng.

Ông Lão Gia vuốt vuốt cằm nhìn màn hình tivi, ánh mắt của thằng nhóc nhà Họ Tiêu nhìn cháu dâu ông đích thực là có gì đó không bình thường, theo như kinh nghiệm của người từng trải như ông, chắc chắn là phải lòng cháu dâu rồi.

Hei hei...

Nếu trước đó ông còn có chút lo lắng về nhân phẩm của Tô Tố, nay thông qua ánh mắt của thằng nhóc Họ Tiêu này, ông đã hoàn toàn yên tâm.

Chả lẽ mắt thằng tiểu tử thối nhà ông mù, thì thằng nhóc Họ Tiêu này cũng mù theo luôn hay sao.

Hai người đàn ông ưu tú cùng thích cháu dâu, nói rõ điều gì? Nói rõ cháu dâu ông càng ưu tú hơn.

Người cháu dâu này anh chắc chắn công nhận rồi.

Còn về thằng nhóc Họ Tiêu thích cháu dâu,...ông một chút cũng không lo lắng, thằng tiểu tử thối đó nếu ngay cả người cháu dâu đang trong tay mình mà còn giữ không nổi, vậy hắn đi chết đi là vừa. Có người theo đuổi cháu dâu cũng tốt, để thằng tiểu tử thối thấy có

chút nguy cơ lo sợ, để tránh hắn cứ cho rằng hắn giơ tay cái là tất cả đàn bà trên thiên hạ đều phải đến bên hắn.

Tốt quá rồi, haha, tốt quá rồi.

....

Tiết mục vẫn đang ghi hình.

Trong lúc chơi trò chơi Tô Tố xuýt té ngã, Mộ Bạch nhanh chóng đưa tay đỡ eo Tô Tố mới tránh được cú ngã.

Hai người hai mắt nhìn nhau, cả bầu không khí lúc đó dừng như lắng đọng lại.

Cô gái hâm mộ dưới đài thấy cảnh này kêu lên liên tục, Mộ Bạch chỉ cảm thấy có ánh nhìn đầy lửa căm hờn nhìn vào lưng anh, dường như thêu đốt cả lưng anh, không cần nhìn ánh mắt người đó anh cũng biết là ai, Mộ Bạch lịch sự thả Tô Tố ra.

“Vẫn ổn chứ?”

“Không sao”

Tiểu Hy lập tức đến sân khấu, cười haha đáp lại, “Mấy cô gái dưới sân khấu kia chắc hâm mộ Tô Tố lắm đây, haha, chúng ta chơi tiếp thôi.”

Tô Tố đưa mắt nhìn Tiêu Lăng, thì thấy anh nhìn Mộ Bạchvới anh sắc mặt cực kì khó chiu, khi nhìn thấy cô nhìn qua chỗ anh, ánh mắt laị dịu dàng như ánh trăng tháng ba, thật là trở mặt tráo trợn.

Tô Tố, “...”

Vương Sóc và Tô Tố cố gắng khống chế thời gian mỗi cảnh quay trong tiết mục, nửa tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, khách mời ai nấy đều ướt đẫm mồ hôi, Tiểu Hy chu đáo kêu người đem mấy chai nước suối ra đưa cho từng người.

“Tiếp theo là thời gian khán giả đưa ra câu hỏi, các vị bạn bè bên dưới chuẩn bị xong hết chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi”

“Được rồi, màn hình lớn bắt đầu chuyển động, xem vị khác giả nào may mắn có cơ hội đặt câu hỏi lần này nào”

Màn hình đằng sau của mọi người lập tức chuyển động, An Tiểu Hy hét lên một tiếng,”Ngừng”

Màn hình lớn lập tức hiện thị hàng ghế số ba ghế số năm.

“Được rồi, mời người bạn hàng ghế số ba ghế số năm, cô không hỏi Mộ Bạch mà là hỏi Tô Tố, người hướng dẫn quay hình đưa micro cho Tô Tố, trên màn hình lập tức hiện lên hình ảnh của khán giả nữ đó, “Vấn đề này tôi muốn hỏi cô Tô.”

Tô Tố cười gật đầu, “Xin mời hỏi.”

“Nghe nói ngày một tháng chín hôm đó, tại Học Viện Điện Ảnh có tổ chức một buổi Dạ Tiệc, tối hôm đó Mộ Bạch đã tỏ tình với cô và bị cự tuyệt, sau đó các bạn trở mặt thành thù, nghe nói trong đoàn phim hai người không nói chuyện với nhau nữa, xin hỏi việc này là thật hay là giả?”

Vừa hỏi câu này, các khan giả đều nháo nhào lên.

Chương 269

Vấn đề này.

Tô Tố nhăn mày, thời gian này do Tiểu Khả quấy rầy, nên ở đoàn làm phim cô quản thật ít nói chuyện với Mộ Bạch, nhưng trở mặt thành thì cái câu nói quái quỷ đó nghe ở đâu ra.

Đây chả phải bôi đen Mộ Bạch sao.

Tô Tố cầm micro lên, cười nhẹ đáp lại, “Tin tức này đương nhiên là giả rồi, tôi và Mộ Bạch lúc quay <Ngạo Vân Truyện> đã quen biết nhau, lại là bạn học cùng trường, còn đời thường là là bạn bè thân thiết, sao có chuyện trở mặt thành thù được. Tính cách Mộ Bạch ngoài đời giống hệt tính cách Tiêu Nại trong phim mà anh đóng vai nam chính, cao quý ấm áp, cực kì nho nhã, là người vô cùng tốt bụng lại chu đáo.

Mộ Bạch đưa ánh mắt dịu dàng nhìn Tô Tố, ánh mắt dịu dàng ấy cảm động đến sắp chảy cả nước mắt.

Thì ra trong lòng Tô Tố anh là người như vậy, đánh giá cao như vậy, anh cười trong lòng, bất kể như thế nào, có thể để lại ấn tượng như thế trong lòng cô đã là rất tốt rồi.

Những nữ khán giả dưới khan đài nghe Tô Tố nói vậy, lập tức bàn luận sôi nổi bên dưới.

“Đúng vậy đúng vậy, Mộ Bạch làm sao có thể vì tỏ tình thất bại mà trở mặt thành thù được, không thể nào.”

“Đúng vậy, Mộ Bạch là nam thần mà.”

“Nhìn Tô Tố nói như vậy. Mộ Bạch trở nên rất nho nhã, aida, nam thần ơi là nam thần.”

Nữ khán giả đó lại hỏi, “Vậy Mộ Bạch tỏ tình với cô là thật sao?”

Tô Tố chớp chớp mắt, cười tươi nhìn nữ khan giả đó, có ý nhắc nhở, “Đây là câu hỏi thứ hai sao.”

Trong vòng này tổng cộng được đặt ba câu hỏi, mỗi khán giả chỉ có quyền đặt một câu hỏi, nữ khán giả đó ngại ngùng bỏ micro xuống.

Vương Sóc chứng kiến cảnh đó, nhìn Tiểu Hy rồi nói chen vào, “Ê, tiểu Hy tôi nhớ cô Mộ Bạch và Tô Tố đều là bạn học, nhân phẩm anh ta như thế nào chắc rõ hơn chúng tôi chứ.?”

“Đó là đương nhiên, tôi và Tô Tố thực ra đã quen biết nhiều năm, ngoài đời là đôi bạn thân cái gì cũng kể nhau nghe. Mộ Bạch sư huynh ở trong trường nhân phẩm tốt không cần phải bàn, cứ ra nghe ngóng thử là biết.”

Hai người nhanh chóng hóa giải cảnh ngượng ngùng khi nãy.

Nhanh chóng tiếp theo câu hỏi thứ hai, lại rút trúng một khán giả nữ, cô cầm micro xúc động đến sắp ngã, lần này đối tượng cô đặt câu hỏi là Mộ Bạch.

Cô ngại đến đỏ cả mặt hỏi Mộ Bạch “Mộ, Mộ Bạch, xin hỏi anh có bạn gái chưa?”

Đây là tiếng lòng chung của các khán giả nữ bên dưới sân khấu, ai

cũng đang mong đợi nhìn anh ta, mắt Mộ Bạch nhìn một lượt qua các vị trí trên khán đại, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Lăng, sau đó anh cười nhẹ, Tiêu Lăng lúc đó đột nhiên có dự cảm không tốt. Người như Mộ Bạch ai cũng có cảm giác anh ta dịu dàng và cao quý, nhưng họ và mấy người nữa cùng nhau lớn lên, họ đều biết, thật ra bộ mặt ấm áp ấy chỉ là biểu hiện bên ngoài, ngoài đời không ai dám đắc tội anh ta, nếu không anh ta mà điên lên, có thể ném bạn xuống mương nước thải mà vẫn không hiểu tại sao bị vậy, nếu mà ngoan giống như vẻ bề ngoài, cũng không chơi với mấy người họ được.

Mộ Bạch với áo trắng quần đen, đậm chất nam thần, anh cười hiền lành đáp lại khaán giả nữ,"Tôi chưa có người yêu, nhưng tôi đã có người mình thích." Nói xong mắt anh dịu dàng nhìn Tô Tố, như thể muốn nói với tất cả mọi người người anh ta thích là Tô Tố.

Cô khán giả ngây người hỏi lại, "Người anh thích là Tô Tố sao?"

Mộ Bạch mô phòng lại khẩu khí của Tô Tố khi nãy, cười đáp,"Đây là câu hỏi thứ hai hả."

Aaa _

Fans hâm mộ nhất thời kích động,trong ánh mắt đầy hình ảnh những trái tim hồng.

Ánh mắt thâm tình như vậy, còn mô phỏng lại lời Tô Tố như vậy, chả phải coi như trả lời với họ người anh thích là Tô Tố sao.

Đối với fans hâm mộ của Mộ Bạchvà Tô Tố họ cũng rất vừa ý, cho dù là đóng cặp trong phim, họ vẫn mong ngoài đời hai người đó có thể thành đôi.

Mộ Bạch nói xong bỏ micro xuống, ánh mắt dịu dàng của anh nhìn

Tiêu Lăng, đầy sự thách thức.

Dù là hứa là rút lui, nhưng không ai quy định không được phép tiếp tục tỏ tình, ít nhất anh vẫn có thể tỏ tình với Tô Tố ngày trước mặt toàn thể khán giả, Tiêu Lăng lại không có cơ hội này. Ôm người đẹp về nhà thì phải trả giá chút xíu, Mộ Bạch thật không muốn Tiêu Lăng có được quá dễ dàng, sau đó lại không biết trân trọng.

Thỉnh thoảng khiến anh lo sợ trong lòng cũng không tệ.

Ít nhất trong lòng anh thoải mái hơn rất nhiều.

Dưới khán đài Tiêu Lăng đích thật không thoải mái, đáng sợ muôn lần, Mộ Bạch biết rõ Tô Tố không muốn công khai chuyện yêu đương của họ, nên cố tình ở trước sân khẩu công khai tỏ tình với Tô Tố ngay trước mặt anh, đây trả phải là cố tình khiến anh lo lắng sao.

“Được rồi, được rồi, câu hỏi cuối cùng rồi đó, mọi người nắm chặt lấy cơ hội nào.”

Câu hỏi cuối cùng rút đuruọc một khán giả nam, khán giả nam hỏi tiến triển về sau của <Nhất Tiếu Tiêu Nại>,”Có phải máy cảnh đầu thì nhẹ nhàng yên bình, mấy cảnh sau đột nhiên lại chiếu mấy cảnh bị xe tông..vv..tình huống ngược nào không.”

Câu hỏi này cũng là do Mộ Bạch trả lời, “Sẽ không đâu. <Nhất Tiếu Nại Hà> là một bộ phim ấm áp nhẹ nhàng từ đâu đến cuối, sẽ không có cảnh cẩu huyết ngược tâm đó đâu, mọi người có thể yên tâm coi.”

Vòng hỏi đáp ba câu kết thúc.

Vương Sóc và Tiểu Hy cầm cuốn sổ nhỏ trên tay, “Tiếp theo là vòng bốn vô cùng kịch tính và hấp dẫn, đến đây, các mỹ nam mỹ nữ, móc

hết điện thoại ra đây.” Nhân viên hậu cần lấy ra môt chiếc thùng nhỏ, các khách mời bỏ hết điện thoại vào trong thùng đó.

Vương Sóc cười híp mắt nhìn khán giả, “Ú.. bốc trúng điện thoại ai, sẽ do người chủ trì cùng ta bấm gọi tùy ý một số điện thoại trong danh bà, bất luận là bấm số ai, chủ nhân của chiếc điện thoại đều phải gọi cho người đó, sau đó nói với đối phương, “Mình kết hôn đi” Nếu đối phương đồng ý coi như thành công còn không sẽ phải chịu phạt Mạo Hiểm Nói Lời thật Lòng.”

Tô Tố nhếch môi, “Vậy, nếu đối phương là đồng giới thì sao?”

Tiểu Hy vươn tay vào trong hộp, sờ móc ra một chiếc điện thoại, khi nghe lời Tô Tố nói, cô cười thầm, nham hiểm không gì so sánh được, “Hehe, đồng giới cũng chả có cách nào khác, quy tắc chính là quy tắc, í, tôi nắm được rồi, để chúng ta xem đây là điện thoại của ai.” Tiểu Hy từ trong hộp móc ra một chiếc điện thoại, cô ta nhìn điện thoại là biết của Tô Tố, cô giơ điện thoại lên, “Tố Tố ơi, số cô thật là may mắn. Lại đây lại đây, máy quay quay vào chiếc điện thoại, cô nhắm mắt trượt thanh danh bạ, ba, hai, một, ngừng, Tiểu Hy mở mắt ra, số mà ngón tay cô đang giữ là số điện thoại của Tiêu Lăng, chết không chứ.

Tô Tố, “…”

Cô nhanh chóng nhìn xuống khán đài chỗ Tiêu Lăng, Tiêu Lăng thấy trên màn hình hiện lên số của mình, anh cuối đầu móc điện thoại trong túi ra, ngẩng đầu cong môi lên cười với Tô Tố.

Tiểu Hy nhìn thấy số Tiêu Lăng thì cạn lời, nhưng lúc này không thể ngừng lại được, tê cứng cả đầu nói với Tô Tố, “Woa, đây là sếp cô đấy, cô mà nói với anh những lời như vậy có khi nào bị cấm diễn không đây” Tiểu Hy vừa nói đùa vừa bấm nút gọi số.

Duuuuuuu_

Duuuuuuu_

Duuuuuuu_

Điện thoại reo lên ba tiếng thì có người bắt máy, Tiều Hy lập tức nhét điện thoại vào tay Tô Tố.

Tô Tố dùng ánh mắt cảnh cáo Tiêu Lăng không được bắt máy, nhưng Tiêu Lăng làm bộ dạng như không nhìn thấy, nhận tiếp nhận cuộc gọi.

Nực cười.

Tô Tố phải trước mặt bao nhiêu người như vậy cầu hôn hắn, hắn sao có thể chịu được ánh mắt khiêu chiến của Mộ Bạch, bây giờ tình huống có sự chuyển biến lớn, Mộ Bạch ơi Mộ Bạch,anh có thể công khai tỏ tình với Tô Tố, như thế thì đã sao?

Bây giờ Tô Tố còn cầu hôn tôi công khai trước khán đài.

Anh vừa rời khỏi khán đài vừa nhận điện thoại, “Weii, tôi là Tiêu Lăng.”

“Tôi, tôi là Tô Tố”

Chương 270

“Anh biết, em có chuyện gì hả!”

Tô Tố có suy nghĩ cúp máy rồi trực tiếp nhận hình phạt, Tiêu Lăng khốn nạn, rõ rang đang ở hiện trường, rõ ràng biết tình huống cô đang gặp phải, lại làm ra bộ dạng như không biết gì.

Chúng ta kết hôn đi!

Lời này bảo cô nói thế nào!

‘’Em, em… ‘’ môi cô run run, cả mặt cứng đơ đỏ cả lên mà vẫn không cất lời được, ‘’Em, em…’’

‘’Em sao vậy! ‘’

Tô Tố nhắm chặt mắt, nắm chặt đầu nấm tay hết lên đáp lại,’’Mình kết hôn nhé!’’

Theo tiếng hét lớn của cô, cả khán phòng đều im lặng, ai nấy cũng đang chờ hồi âm từ đầu dây bên kia Tiêu Lăng. Nhưng…bên kia Tiêu Lăng không có âm thanh nào hết. Tô Tố mở mắt khe khẽ lén lén nhìn xuống phía khán đài thì phát hiện Tiêu Lăng đã biến mất không biết đi đâu, Tô Tố tìm kiếm hình bóng Tiêu Lăng trong khán đài, nhưng ánh sánd phía dưới quá mờ, cộng thêm người đông quá, ánh mắt nhìn vô vọng, bên dưới tràn ngập màu đen, vốn sĩ không tìm thấy người.

Người này đi đâu rồi.

Tiêu Lăng đã cầm điện thoại đến một nơi yên tĩnh, vị trí anh ta có thể nhìn rõ Tô Tố, nhưng Tô Tố lại không thể nhìn thấy anh ta.

Chúng ta kết hôn đi!

Rõ biết rằng chỉ là một trò chơi, nhưng tim anh đột nhiên chậm nhịp, anh dựa người vào tường, khuôn mặt cứng đơ ấy trở nên giãn ra dịu dàng hơn một chút, bên tai anh nghe tiếng thở của cô vọng lại từ điện thoại, anh đột nhiên muốn thời gian ngừng lại ở khoảnh khắc này.

Ánh mắt anh dẫn trở nên dịu dàng hơn, nhẹ nhàng nói, ‘’Được thôi_ ‘’

Lời anh nói qua chiếc micro rõ ràng từng chữ một lọt vào tai mỗi khán giả bên dưới, làm ai cũng mở to mắt kinh ngạc.

Ta khinh!

Tiêu Tổng một Tổng Tài lại chấp nhận lời câu hôn của Tô Tố,

OMG!

Điều này thật sự đến nghĩ cũng không dám nghĩ.

Được thôi.

Tô Tố hoàn toàn không ngờ Tiêu Lăng lại trả lời như vậy, kinh ngạc đến đơ cả người, hoàn toàn không nói nên lời, người đạo diễn buổi ghi hình đưa năm ngón tay vẩy vẫy Vương Sóc và Tểu Hy, thời khắc mà nói rõ ràng như vậy thu hút sự quan tâm của người xem làm cho người xem tăng lên năm triệu lượt xem.

Còn chưa đợi khán giả trong hội trường lên tiếng, lời nói của Tiêu Lăng lại truyền ra từ micro, ‘’Được rồi, tôi biết mọi người đang chơi trò chơi, chúc mừng cô đã qua cửa, bộ phim mọi người chiếu tôi cũng xem rồi, không tệ, tiếp tục cố gắng.

À…..

Khán giả dường như hiểu ra, thì ra Tiêu Thiếu Gia biết tình huống ở bên đây, nên cố ý nói vậy giải vây cho Tô Tố, thật là một ông chủ tốt.

Cúp điện thoại, vòng cuối của tiết mục cũng thuận lợi kết thúc.

Người chủ trì Vương Sóc và An Tiểu Hy đưa ra lời kết đầu điêu luyện, ‘’Thật vui khi hôm nay các nhân vật chính trong phim <Nhất Tiếu Tiêu Nại> đã có mặt tại đây cùng chúng ta trải qua một ngày thứ sáu vui vẻ thế này, chúng ta cùng chúc cho <Nhất Tiếu Tiêu Nại>đạt được tỉ lệ xem đài càng cao càng tốt, cám ơn mọi người. ‘’

Tâm trạng của Tô Tố như vừa trút cả ngọn núi lướn, do hai câu hỏi khi nãy của Tiêu Lăng,đến giờ diễn xong vẫn chưa định thần lại được, Tiểu Hy dắt Tô Tố ra ngaoif, vỗ vào đằng sau ngực, ‘’má ơi, làm con sợ chết đi được, tôi còn tưởng khi nãy Tiêu Lăng sẽ công bố quan hệ của hai người, sợ chết tôi rồi, sợ chết tôi rồi, Tố Tố cô không bị hoảng sợ chứ. ‘’

‘’Cô nói xem…’’

Cô sợ đến nổi tim đập loạn xạ, may mà lúc đó anh ta hồi tâm chuyển ý.

Quay xong tiết mục Tiểu Hy còn có việc bận, người trong đoàn phim ai về nhà nấy, Mộ Bạch đến trước mặt Tô Tố, ‘’Cùng đi nhé.’’

‘’Được thôi.’’

Hai người cùng bước song song về phía trước. Do hôm nay ghi hình, Tô Tố chỉ mặc một chiếc đầm bông nhỏ, giờ đã là mười giờ tối, bên trong sảnh ghi hình còn ấm áp xíu, giờ ở đây gió lạnh thổi qua, cổ Tô Tố đã nổi hết cả da gà lên, Mộ Bạch âm thầm cởi áo khoác của mình đắp lên vai Tô Tố, ‘’Ấy, không cần. ‘’

‘’Không cần phủi sạch quan hệ với tôi vậy chứ. ‘’ Mộ Bạch vừa đùa vừa nghiêm túc đáp lời.

Động tác cô vừa cởi áo khoác ra thì lạnh đến cứng cả người, cô vội vàng giải thích lại, ‘’ ‘’Không phải là phủi sạch quan hệ với anh, Mộ Bạch, tôi luôn coi anh là người bạn tốt. ‘’

‘’Ừm.’’ Tiêu Lăng ngặm ngặm môi, cười nhìn cô, ‘’Tôi chỉ đùa với cô. Lúc nãy trên khán đài cô không giận chứ, tôi cố ý chọc tức Tiêu Lăng thôi.’’

‘’Tôi biết mà ‘’

Hai người vừa đi vừa nói, ‘’Tiêu Lăng anh ta có tốt với cô không’’

Tô Tố không ngờ anh lại hỏi câu đó, đơ ra một giây, cô còn cho rằng Mộ Bạchsẽ coi chuyện này như chưa xảy ra, hai người vẫn như trước làm bạn bè cơ, nhưng anh ta đã hỏi, cô cũng không muốn giấu, ‘’Giờ Tiêu Lăng rất tốt với tôi.’’

‘’Vậy tôi yên tâm rồi.’’ Mộ Bạchđ ưa Tô Tố ra trước cửa đài truyền hình, vừa nhìn đã thấy xe của Tiêu Lăng đầu dưới ánh đèn đường, mắt anh lóe qua phát, ‘’Tô Tố, đắc tội một chút.

‘’À’’

Tô Tố còn chưa phản ứng thì bị Mộ Bạch ôm vào lòng, tay cô ngượng ngùng không biết đặt đâu, vừa muốn đẩy anh ra, thì nghe thấy Mộ Bạch nói nhỏ bên tai.''Tô Tố, cô nhớ là nhất định phải hạnh phúc, nếu không tôi mà thấy cô không hạnh phúc, tôi sẽ tìm mọi cách để cướp cô về bên tôi làm bạn gái tôi, còn nữa…dựa vào kinh nghiệm tôi và Tiêu Lăng từ nhỏ đã chơi chung tới lớn, tôi nói với cô, Tiêu Lăng vô cùng cực kì nhỏ nhen, chúng ta đánh cược nhé được không''

''Cái gì''

''Tôi cược không quá năm giây Tiêu Lăng sẽ kéo cô ra khỏi tôi, tin không'' Mộ Bạch cũng không quan tâm Tô Tố tin hay không, nhẹ nhàng ôm lấy cô và đếm bên tai cô, ''Một, hai, ba_''

Vừa đếm đến ba, đã có một lực mạnh tách rời hai người đang ôm lấy nhau.

Mộ Bạch cười nhìn Tô Tố, hai tay dơ ra bất lực, quả không ngoài dự đoán của anh, ''Sao, tôi nói quả không sai chứ.''

Tô Tố vụt cười.

Mộ Bạch cũng không quan tâm sắc mặt Tiêu Lăng khó coi ra sao, cười đưa tay nói với Tô Tố, ''Được rồi, người nên đến đã đến, trả áo lại cho tôi, nếu lúc nào cô thấy lạnh, cứ tùy ý đến chỗ tôi lấy áo.''

Mộ Bạchmột lời đánh hai đòn chí mạng.

Tiêu Lăng lạnh lẽ hầm hầm rút áo trên người Tô Tố, vứt vào người Mộ Bạch, anh đem chiếc áo vest của mình tháo xuống khoác lên người Tô Tố, ánh mắt lạnh băng nhìn Mộ Bạch, ''Người phụ nữ của

tôi không cần anh quan tâm, còn nữa… từ nay đừng kêu kêu Tô Tố Tô Tố mãi thế, luận vai vế, cậu nên kêu một tiếng chị dâu.''

Mộ Bạch nhún vai, ''Anh luận vai vế của anh, chúng tôi luận vai vế của chúng tôi, tôi và Tô Tố là bạn, kêu tên là chuyện đương nhiên, người chiến thắng như anh ngay cả cái danh xưng nhỏ nhặt đó cũng tính toán với tôi, đồ nhỏ nhen.!''

Tiêu Lăng thể hiện lòng chiếm hữu của mình bằng cách ôm chặt eo Tô Tố, không nói năng mà dùng hành động bá đạo của mình để công bố chủ quyền.

Mộ Bạch thật sự không nhìn tiếp được nữa, khoác áo khoác trên người rồi bước đi không quay đầu lại nhìn. ''Đi đây!''

Mộ Bạch vừa đi, Tiêu Lăng lập tức kéo Tô Tố lên xe, Tô Tố vừa thắt dây an toàn thì vặn hỏi đi đâu Tiêu Lăng đã dùng thân hình vạm vỡ của anh đè cô xuống hôn.

Anh vừa hôn sâu vừa mạnh, chiếc lưỡi bá đạo của anh cạy mở hàm răng cơ, quét tất cả những nơi ngọt lịm trong miệng cô.

''Ực..''Tô Tố bị hôn đến không thở được, đấm váo lưng bảo anh dừng lại

Tiêu Lăng lúc này mới buông bờ môi cô ra, anh nhìn đôi bờ môi mọng nu của cô, hơi thở dốc nặng nề, ánh mắt đã âm u của anh càng âm lạnh hơn, ''Lần sau không được thân mật với người đàn ông khác như vậy nữa, bạn cũng không được.!''

''Tại sao!''

''Tại vì anh ghen!''

Chương 271

Tô Tố đỏ ửng mặt, cắn lấy bờ môi

Đôi môi của cô đỏ mọng, bởi vì nụ hôn vừa nãy quệt lên đi một lớp nước sáng mọng, răng nanh cắn nhẹ, trên bề mặt môi hằn lên dấu răng, dưới cái nhìn của Tiêu Lăng càng thêm sâu thẳm. Tô Tố nhìn thấy tình hình không ổn, nhanh chóng đưa tay đẩy anh ấy ra, "đừng lề mề nữa, nhanh trở về đi, đã hơn 10 giờ rồi, ngày mai còn phải quay phim"

Ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Lăng thoáng qua nụ cười, đưa tay lên đỡ lấy cằm của cô, "em vẫn chưa đồng ý tôi"

"Biết rồi biết rồi, không quá thân mật với người đàn ông khác, bạn bè cũng không được! Em đã ghi nhớ rồi, tuổi không cao mà làm sao mà càu nhàu nhiều vậy, em bây giờ cuối cùng cũng biết Tiểu Thất dây thần kinh hòa thượng giống ai rồi" Tô Tố nhỏ tiếng lẩm bẩm

Tiêu Lăng khởi động xe, mở lên máy sưởi và âm nhạc, nghe thấy lời nói vậu cặp mày cau lại, cố tình làm vẻ không vui trừng mắt với cô, "bây giờ thì chê anh càu nhàu rồi hả"

"Ừ hứ!" Tô Tố nắm chặt lấy y phục, tiếp tục vấn đề vừa rồi, "em đồng ý duy trì khoảng cách với người khác giới bên cạnh rồi, nhưng anh không được nghiêm ngặt với người khác rộng lượn g với bản thân, em không thế tiếp xúc thân mật với người khác giới, anh cũng không được, nếu không thì về sau em sẽ dẫn người tình nhỏ của em cao chạy xa bay"

“Tình nhân nhỏ”

“Cảnh Thụy à! Không phải là nói con trai là người tình nhỉ kiếp trước của mẹ, con gái là người tình nhỏ kiếp trước của bố sao”

Tiêu Lăng cũng là lần đầu tiên nghe thấy kiểu nói này, rất buồn cười

Xe vẫn tiếp tục tiến về phía trước, Tô Tố dựa lên cánh cửa sổ, ánh mắt nhìn ra cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, đèn neon cả đêm đều không tắt, cảnh sắc rất hiện đại hóa, Tô Tố đã rất lâu không có thưởng thức được phong cảnh này rồi. Lúc này nhẫn nhịn không được thở phào nhẹ nhõm, “đợi đến khi nào công việc rảnh rỗi rồi, nhất định phải đi du lịch mới được, mấy năm nay đều chỉ nghĩ đi ra ngoài, liên tục không có thời gian. Muốn một mình đeo theo balô, ở những nơi non xanh nước biếc chụp ảnh vui chơi, thoải mái lại tự tại”

“Một mình”

“Đương nhiên là một mình rồi, một mình mới có cảm giác à” Tô Tố nói như một lẽ đương nhiên

“Vậy thì em muốn đi đâu”

Tô Tố suy nghĩ, “em thực tế là một người đặc biệt tầm thường, người khác thích đồ gì em đều thích, em thích du lịch danh lam thắng cảnh nổi tiếng, không sợ người dông, thực tế người đông cũng rất vui, một người đem theo hành lý xem phong cảnh, mọi người xung quanh và cảnh sắc hòa thành một phong cảnh có hương vị khác. Em muốn đi Trương Gia Giới, muốn đi thành cổ Phượng Hoàng, muốn đi Lệ Giang, còn muốn đi Hoàng Sơn, còn có Tam Á, còn có thành cổ Tây An, ăn món ăn nổi tiếng ở tại đó, tìm hiểu văn hóa ở đó.....ái, có phải cảm thấy buồn cười lắm không à”

“Không có” Tiêu Lăng nhìn chăm chú cô, “còn gì nữa, còn muốn làm cái gì”

“Nghĩ nhiều như thế đâu có tác dụng gì” Tô Tố nhún nhún bờ vai, “người muốn ở trong giới giải trí phát triển, về sau bị nhận ra sẽ rất cao, làm thế nào cũng không thể xuất hiện ở khu vực người đông, đến lúc đó còn giống như gấu trúc bị người khác vây quanh quan sát à. Vì vậy những chuyện như thế này cũng chỉ có thể là nghĩ nghĩ mà thôi”

Tiêu Lăng nắm lấy vô lăng lái, vừa lái vừa nói, “có thể ra nước ngoài chơi”

“Em không muốn”

“Tại sao”

“Trước đây em nói với một người bạn muốn ra nước ngoài du lịch, anh biết bạn em nói thế nào không, cô ấy nói đất nước chúng mình rộng lớn như vậy, còn không đủ cho em sao, sau đó em liền dập bỏ ý nghĩ đó” Tô Tố bĩu môi, nét mặt không vừa ý

“Nhìn không ra em cũng rất yêu tổ quốc à” ánh mắt của Tiêu Lăng đảo một vòng, mỉm cười trêu cô

“Đó là đương nhiên, chị đây nhiều cái anh không biết cơ”

“Không có gì, anh có thời gian của cả cuộc đời từ từ tìm hiểu’

Tô Tố trong tim đạp mạnh, khẽ khẽ nhìn anh một cái, nhìn sắc mặt của anh tự nhiên, nhịn không được nhỏ tiếng lẩm bẩm, “từ khi nào mà mồm mép láu lỉnh như thế này rồi”

Tiếng nói của cô quá nhỏ, Tiêu Lăng nghe không rõ, truy hỏi một câu, "em nói cái gì"

"Không có gì ha"

Tô Tố dựa vào ghế, nghiên cứu kết cấu của xe, xe hạng sang có khác, thiết bị trong xe rất đầy đủ, bỗng nhiên, ánh mắt cô bị một tấm thiệp mời ở bên cạnh tay lái thu hút, cô thuận tay cầm lên, "đây là cái gì?"

Thiệp mời màu bạc kim, mặt trước của thiệp mời in hình một tòa lâu đài, ở giữa in hai chữ cái tiếng Anh "mb", Tô Tố nhìn hai chữ cái này, miệng bỗng giựt giựt, "mặt bẫng?"

"bụp---ha ha ha! Ha ha-----"

Tiêu Lăng bật cười lên, anh nhanh chóng đạp chan phanh, để xe dừng lại bên đường ôm lấy tay lái cười không nói nổi lên lời

"Anh cười cái quái gì à, hai chữ cái đầu ghép lại không phải là mặt bẫng sao"

Tiêu Lăng gõ lên tay lái, cười đến nước mắt cũng chảy ra rồi

Tô Tố nhìn thấy Tiêu Lăng đánh lên tay lái, ánh mắt nhìn khó hiểu, mông cô không nhịn được dịch chuyển sang một bên, con người này điên rồi, xe hạng sang cũng không nên phá như thế à. Cô lắc lắc đầu, mở thiệp mời ra nhìn, lúc này cuối cùng cũng biết Tiểu Lăng cười cái gì rồi

Thiệp mời là thiệp mời đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh

Cô đọc lên nhẹ nhàng, "Mạc Tầm Bạch Linh. Tổ chức lễ đính hôn vào

ngày 1 thnags 10 năm 2016. Á.....ngày 1 tháng 10, đó không phải chỉ còn 3 ngày thôi sao" Tô Tố gấp lại thiệp mời, lần nữa nhìn lên mặt bìa chữ "mb" cũng không nhịn được cười, "haha, chữ cái lớn mặt bẫng à"

Tiêu Lăng cuối cùng cười đủ rồi, khởi động lại xe tiếp tục lái

Thiệp mời của người ta rất có ý tưởng, dùng họ của hai người rút ngắn lại, kết quả ở đây bị giải thích thành mặt bẫng, nhưng mà.....giải thích tốt, giải thích diệu kỳ

Ha ha!

Tô Tố tiện tay vứt thiệp mời sang một bên, "kỳ quái, trên tấm thiệp mời sao lại không ghi địa chỉ"

Tiêu Lăng nhìn chằm chằm Tô Tố, sau khi phát hiện cô đối với chuyện của Mạc Tầm và Bạch Linh hoàn toàn không có chút phản ứng nào thì nói, "người gửi thiệp mời nói họ dự tính trên một hòn đảo nhỏ cá nhân ở nước ngoài tổ chức lễ đính hôn, nhìn thấy tòa lâu đài trên tấm thiệp không, tòa lâu đài đó chính là kiến trúc trên hòn đảo cá nhân đó"

Tô Tố cười lạnh nhạt, khuôn mặt khinh thường, "hai người đó cũng thật có ý, lễ đính hôn cũng phải tạo thành như thế này, nhưng hai người bọn họ cuối cùng cũng giày vò cùng với nhau rồi, nhanh chóng đính hôn đi, yêu thương nhau đừng có lại gây hại cho người khác nữa"

Tiêu Lăng bây giờ đã rõ Tô Tố hận nhiều như thế nào với Mạc Tầm rồi, nghe thấy cô ấy nói như vậy cũng không truy hỏi thêm, tiếp tục lái xe

“Đúng rồi, bọn họ gửi thiệp mời cho anh, anh cũng sẽ đi tham gia lẽ đính hôn của hộ phải không”

Tiêu Lăng sửa lại, “không phải anh, mà là chúng ta”

“Em cũng đi”

“Đương nhiên!” Tiêu Lăng cười nhìn cô nói, “chẳng lẽ em không muốn nhìn thấy hiện trường lễ đính hôn của hai người bọn họ! Anh có linh cảm, lễ đính hôn của bọn họ nhất định sẽ rất thú vị”

Tô Tố nổi lên hứng thú, xích lại gần anh truy hỏi, “anh làm chuyện gì thú vị rồi”

“Đến lúc đó thì em sẽ biết thôi”

“Còn bí mật nữa”

Thế nhưng điều này thành công dậy lên sự thích thú của Tô Tố rồi, cô không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội chuyện cười của Mạc Tầm và Bạch Linh được! Lần trước Mạc Tầm làm chuyện gì với cô, cô sẽ không dễ dàng mà lãng quên được. Vừa hay cô đi đến rồi cũng có thể tặng cho bọn họ một “món quà” nho nhỏ!

Xe tiếp tục chạy về phía trước, Tô Tố cảm thấy có chút không đúng à

“Tiêu Lăng, anh muốn đưa em đi đâu”

Chương 272

“Về nhà anh!”

“Hướng về chung cư của anh không ở đây......” Tô Tố nói xong thì phản ứng lại, cô bỗng chốc ngồi thẳng người dậy, “anh muốn đưa em về nhà ông nội anh”

Tiêu Lăng sửa lại cô, “không phải ông nội anh, là ông nội chúng mình!”

“Không được không được, em không đi, anh nhanh dừng xe lại” Tô Tố căng thẳng lên, cô tuy gặp qua lão gia của Tiêu Gia 2 lần rồi, nhưng lần đầu gặp mặt hoàn toàn không biết lão gia là ông nội của Tiêu Lăng, lần thứ hai gặp mặt chính là cái ngày cãi nhau đó, hai lần như thế ai mà biết lão gia nhìn thế nào về cô! Càng hơn thế, cô bây giờ hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị để đi gặp người lớn, thời gian cũng muộn rồi.....thế nào thì Tô Tố có một trăm một nghìn lý do không muốn đi

“Tiêu Lăng anh nhanh dừng xe! Em nói rồi em không muốn đi!” Tô Tố thấy Tiêu Lăng cơ bản không để ý cô, mồ hôi trên trán đổ xuống, “Tiêu Lăng ạm có nghe thấy không! Nhanh chóng dừng xe lại!”

Tiêu Lăng không nghĩ cô ấy phản ứng mạnh như vậy, chỉ có thể dừng xe bên đường.

Tô Tố lúc này cũng không còn lạnh nữa, ngược lại còn thấy rất nóng khó chịu, cô nhanh chóng hạ cửa sổ xuống, gió lạnh bỗng trào vào, tinh thần của cô cũng tốt hơn rồi

“Được rồi, xe cũng đã dừng lại, cho anh một lý do không đi”

“Cho em một lý do không đi không được!

Ánh mắt Tiêu Lăng nhìn chằm chằm lên mặt cô, “bọn trẻ ở nhà tổ, lý do này đủ chưa”

“Không được không được, vậy em cũng không đi”

“Tô Tố, em đang căng thẳng” Tiêu Lăng cau mày lại, nụ cười không rõ, “con dâu xấu sợ gặp bố mẹ chồng”

“Anh mới xấu, cả nhà anh đều xấu!”

“Vâng vâng vâng, em không xấu, rất xinh đẹp, với lại cũng không phải thật sự gặp bố mẹ chồng, gặp ông nội thôi mà, đừng căng thẳng. Ông nội có ấn tượng rất tốt về em, tính khí cũng rất tốt, nhìn thấy em sẽ rất vui” Tiêu Lăng nói nhẹ nhàng khuyên cô, “Tiểu Thất và Cảnh Thụy ở chỗ của ông nội, bọn trẻ hơn 20 ngày đều chưa nhìn thấy em rồi, nhớ em nhớ không tưởng luôn, hôm nay khẳng định lại không ngủ đợi em rồi, em nhẫn tâm để bọn trẻ đợi không được mẹ sao”

Tô Tố cắn môi trong nội tâm đang đấu tranh

Cô cũng là lần đầu tiên phân khai với bọn trẻ hơn 20 ngày, cô cũng nhớ bọn trẻ nhớ không tưởng được, muốn bay đến bên bọn trẻ lập tức nhìn thấy bọn trẻ nhưng......để cô ấy đi gặp ông nội của Tiêu Lăng cô nghĩ một chút đều cảm thất vô cùng căng thẳng, 2 lần gặp mặt có thể khẳng định lão gia đích thức là một người không tồi, nhưng.....cô chính là không muốn đi

“Nói cho anh biết tại sao không muốn đi, hử”

“Em vẫn chưa có đồng ý làm bạn gái của anh nữa cơ, làm sao có thể đi gặp người nhà của anh!” Tô Tố tuột miệng nói ra

Thì ra là điều này

Tiêu Lăng nắm lấy đôi vai của cô, quay mặt cô ấy lại, mặt đối mặt trân trọng nói, “vậy anh bây giờ rất trân trọng rất trân trọng hỏi em, Tô Tố tiểu thư, xin hỏi em có đồng ý làm bạn gái của anh không? Anh không tiếp nhận bất kỳ câu trả lời nào có từ ‘không’!”

Bá đạo!

Ánh mắt của Tô Tố quay một vòng, cười gian xảo, “em suy nghĩ suy nghĩ”

“Được!” Tiêu Lăng thả cô ra, rộng lượng gật đầu đồng ý, “anh cho em thời gian một tiếng suy nghĩ suy nghĩ cẩn thận, một tiếng này chúng mình ở đây hóng gió lạnh, bọn trẻ ở nhà em cũng không cần lo lắng, đằng nào bây giờ mới 10 giờ rưỡi, đợi em suy nghĩ xong cũng chỉ là 11 giờ rưỡi thôi, bọn trẻ mà.....ngủ muộn 1,2 ngày cũng không có quan hệ gì, cùng lắm thì ngày mai bọn trẻ ngủ bù là được rồi. Còn ông nội anh.....ông cũng đang đợi anh đưa cháu dâu về nhà, chắc cũng đang ở trong nhà chờ đợi, cũng không có vấn đề, tuy nhiên sức khỏe của ông nội liên tục không được tốt lắm, ngủ muộn một hôm chắc cũng sẽ không có vấn đề gì lớn, đằng nào ông bây giờ người đều đã nghỉ hưu rồi, ngày mai ban ngày lại ngủ bù là được rồi”

Nói xong, Tiêu Lăng ôm lấy cánh tay ung dung dựa vào ghế ngồi, cười nhìn Tô Tố, “được rồi, em bây giờ có thể từ từ suy nghĩ rồi”

“Tiêu Lăng, anh là tên đểu!”

Tiêu Lăng cau mày một cái, cười haha không nói gì, biểu cảm đó như muốn nói, không có gì em cứ việc mắng chửi, em vui vẻ là được

Tô Tố tức suýt nôn máu!

Cô cúi đầu xuống, giựt váy dùng sức xoắn à xoắn

“Tiếp tục xoắn y phục sắp rách rồi” Tiêu Lăng từ từ nói, Tô Tố mắt trừng lên một cái, Tiêu Lăng nhún nhún vai không nói gì

Thời gian một phút một giây trôi qua

Hai người giống như đang đấu xem ai có lòng nhẫn nại vậy, ai cũng không chịu mềm yếu

10 phút.....

20 phút đã trôi qua......

Điện thoại của Tô Tố bỗng rung lên, là tin nhắn của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, Tiêu Lăng nghe thấy âm thanh chen vào nhòm một cái, đọc lên nội dung tin nhắn, “mami, mami và daddy đã quay về chưa vậy, Tiểu Thất và anh trai buồn ngủ quá à, mami nhanh về đi được không à, Tiểu Thất và anh trai đều nhớ mami. Ừm, anh quả nhiên không sai, hai đứa nhỏ đều chưa ngủ đang chờ đợi đó’

Tô Tố cắn răng, cầm điện thoại xích lại trong góc, nhắn tin lại cho hai đứa trẻ, “mami đã trên đường rồi, lập tức về đây”

Ấn phím gửi đi!

Tiêu Lăng hé nhìn cô, “suy nghĩ xong chưa?”

“Tiêu Lăng, xem như anh giỏi! Đi thôi!”

Tiêu Lăng biết sẽ có kết quả như thế này, tuy nhiên trong lòng có chút ghen, anh cũng không thể không thừa nhận, trong tim của Tô Tố, hai đứa trẻ so với anh quan trọng hơn nhiều

Anh khởi động động cơ, tiếp tục lái xe

Tô Tố ngồi nghiêm chỉnh, dáng điệu anh dũng chọc cười Tiêu Lăng, anh cười nói, “em yên tâm đi, ông nội anh không ăn thịt người”

“Anh chuẩn bị đồ chưa?”

“Đồ gì?”

Tô Tố lập tức tức giận lên, hét lớn, “anh đưa em về gặp người lớn trong nhà, vậy mà không sớm nhắc mua đồ gì đó đem đến, cho dù là mua chút hoa quả cũng tốt à, anh rốt cuộc có ý thức được đi thăm hỏi người lớn không hả! Bây giờ đã muộn như thế này rồi anh còn muốn em đi đâu mua đồ hả! Không được không được, anh lái xe chậm chút, em nhìn xem bên đường có hoa quả không, ít ra cúng phải đem theo chút hoa quả đến”

“Trong nhà của anh cái gì cũng không thiếu”

“Thiếu hay không thiếu là chuyện của anh, mua hay không mua là chuyện của em, đây là tâm ý hiểu không hả!”

Tiêu Lăng phút chốc ngậm miệng lại

Dù sao chỉ cần cô ấy gật đầu đồng ý cùng anh quay về, muốn nói thế nào thì nói, anh chỉ nghe thôi, dì sao cũng không mất miếng thịt

Siêu thị bên đường sớm đã đóng cửa, cuối cùng hai người chỉ có thể mua chút hoa quả từ cửa hàng hoa quả mang về. Đầy đủ lớn lớn nhỏ nhỏ 10 loại hoa quả, cô còn muốn chọn thêm, Tiêu Lăng nhanh chóng ngăn cô lại, “đã đủ ăn rồi”

“Đủ rồi sao, chỉ có mua hoa quả có giản dị quá không, hay là chúng mình đợi ngày mai siêu thị mở cửa mua ít đồ cho lão gia, đúng rồi, ông nội anh bình thường đều thích cái gì, có cái gì là kiêng ăn không, anh nhanh nói cho em”

Tiêu Lăng nhìn cô ấy căng thẳng như vậy, cười an ủi cô, “em yên tâm đi, anh đảm bảo với em, không cần biết em đem gì về ông nội đều sẽ rất thích” Tiêu Lăng rút ra ví tiền thanh toán, Tô Tố lập tức ấn lại ví tiền của anh, “không được, cái này không thể để anh thanh toán, cái này là em đi nhà anh mang theo quà thăm hỏi, bắt buộc bản thân thanh toán mới có thành ý”

Đằng nào cũng là số tiền nhỏ, Tiêu Lăng cũng không tranh giành với cô

Thanh toán xong lên xe tiếp tục về nhanh, càng nhanh về đến nhà Tô Tố càng căng thẳng

Đợi xe của Tiêu Lăng dừng trước một tòa biệt thự sáng ánh đèn, Tô Tố toàn thân đã cứng đờ ra nói không lên lời

“Tô Tố, đến rồi, xuống xe!”

Chương 273

Tô Tố có chút ý muốn nửa đường rút lui, ngồi trên ghế phụ không cử động

“Tô Tố”

“Tiêu Lăng.....hay là, em ngày mai thì đến đi”

“Đều đã đến cổng rồi, em nghĩ có thể sao” Tiêu Lăng sau khi xuống xe đi ra phía sau xách ra mấy túi hoa quả, quay lại nhìn Tô Tố vẫn không từ trong xe đi xuống, anh đi đến phía ghế phụ, đưa ngón tay lên gõ cửa sổ, “nhanh xuống đi, nếu không thì đợi chút ông nội nghe thấy động tĩnh muốn ra ngoài đó”

Tô Tố nahnh chóng mở cửa xuống xe

Dù thế nào cũng khổng thể để người già ra ngoài chào đón cô được

Tiêu Lăng một tay xách hoa quả, một tay nắm lấy tay của Tô Tố, trong lòng bàn tay của cô ấy ướt đẫm mồ hôi, rất rõ ràng là đang căng thẳng. Tiêu Lăng nói nhẹ an ủi, “đừng căng thẳng’

“Ai căng thẳng rồi, em không có căng thăng!” Tô Tố gạt bỏ tay của Tiêu Lăng, mồ hôi trông lòng bàn tay lau lên y phục, sau đó hít một hơi thật sâu rạng ngời tiến bước về phía biệt thự, vừa đi đến cửa biệt thự, thì bị hai người lính đứng gác cổng biệt thự chặn lại, Tô Tố giật mình, lập tức không dám cử động nữa

Tiêu Lăng đi lên trước, lính gác nhìn thấy Tiêu Lăng lập tức hạ tay

xuống, hô lớn một tiếng, “thiếu gia!”

‘Ừm!” Tiêu Lăng đưa chìa khóa xe vào tay của một lính gác, “dựng xe giúp tôi” sau đó nắm lấy tay của Tô Tố, dặn dò hai lính gác, “đây là vợ tôi, về sau cô ấy đến đây không được chặn lại”

“Vâng!” hai người lính gác vô cùng kinh ngạc nhing Tô Tố một cái, ưỡn ngực kính chào theo kiểu quân đội

Hai người sánh đôi đi vào biệt thự, Tô Tố khuôn mặt trắng bệch vỗ vỗ ngực, “vừa rồi hai người đó trong tay cầm là thật hay giả”

“Đương nhiên là thật rồi!”

“Nếu như, em nói là nếu như, nếu như cố muốn vào thì sẽ làm sao”

“Lập tức bắn!”

Tô Tố trên trán bỗng chốc hiện ra mồ hôi lạnh. Tiêu Lăng giải thích, “biêt thự ở đây đều là cán bộ đã về hưu của quân đội, nhà nhà hộ hộ đều có cảnh vệ và lính gác, em không phải sợ, về sau quen là được rồi”

“Em không có sợ” Tô Tố cứng miệng nói

Tiêu Lăng cũng không vạch trần cô, dẫn cô tiếp tục tiến về phía trước. Biệt thự của Tiêu Gia rất lớn, sáng rực ánh đèn. Mỗi khu vực đều chiếu sáng như ban ngày, vào trong cổng lớn là bãi cỏ, hơn thế còn có từng mảnh từng mảnh thác nước, diện tích thác nước không lớn, dài khoảng 10m, rộng thì tầm 2,3m, hình dáng không quy cách, vòng xung quanh đều dùng đá cuội lát sàn, bị bãi cỏ bao quanh ở giữa, vô cùng đẹp

Trên bãi cỏ còn trồng các loại các giống cây gỗ, có một số Tô Tố cũng không thể gọi ra tên

Con đường thông thẳng đến biệt thự là một con đường nhỏ rộng tầm 2,3m, càng tiến lại gần biệt thự càng cảm thấy hoành tráng

Phía trước của biệt thự là một đài phun nước được xây bằng đá cẩm thạch trắng, đèn của đài phun nước trong buổi tối đều thắp sáng, khiến nước vốn không màu chiếu sáng thành rất nhiều sắc màu, vô cùng đẹp. Hai người vẫn còn chưa đi đến cửa biệt thự, lão Trần đã nhìn thấy hai người nhanh chân bước đến đón chào, “thiếu gia,Tô tiểu thư, các vị cuối cùng cũng về rồi, lão gia đều đợi cả một buổi tối rồi, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư vẫn chưa ngủ nữa, nhanh vào trong nhanh vào trong” nói xong lão Trần quay vào biệt thự hô lên một tiếng, “lão gia, thiếu gia và Tô tiểu thư đến rồi”

Tô Tố cả con tim nhảy lên đến cổ họng rồi, mỗi một bước đi đều vô cùng nặng nề

Tiêu Lăng nắm lấy tay cô, cùng cô tiến vào cánh của lớn của biệt thự

Trong phòng khách lớn, lão gia mặc một bộ toàn thân màu ghi, tay nắm lấy cây gậy lưng thẳng ngồi trên ghế so-pha, nhìn thấy hai người đi vào, lão gia khuôn mặt cáu kỉnh cuối cùng cũng có chút thả lỏng, ông từ ghế đứng dậy, quay người nhìn hai bọn họ, nói thản nhiên, “đến rồi”

Thái độ không nóng không lạnh, trong tim của Tô Tố đều đã đóng băng một nửa

“Ông nọi, ông đừng cáu kỉnh, Tô Tố vốn dĩ đã căng thẳng, ông đừng dọa cô ấy nữa”

Tiểu Thất và Cảnh Thụy nhìn thấy Tô Tố, lập tưc từ trên ghế so-pha nhảy dựng lên chạy đến bên chân cô, “mami mami, con và anh trai còn có ông cố nội đều đã xem tiết mục của mami, mami biểu hiện thật tốt, daddy gọi điện thaoij cho ông cố nội nói tối hôm nay sẽ đưa mami về, ông cố nội đã đi thay mấy bộ y phục rồi”

Lão gia không tự nhiên lắm ho lên hai tiếng

Con tim căng thẳng của Tô Tố bỗng nhẹ nhõm hẳn, thì ra lão gia và cô giống nhau, đều căng thẳng à. Cô thở phào nhẹ nhõm, sau lưng cứng đơ phút công thả lỏng, nét mặt cứng nhắc của cô cũng hiện ra nụ cười, tuy nhiên là lần thứ ba gặp mặt, nhưng lần này mới tính là lần đầu gặp chính thức, Tô Tố từ trong tay của Tiêu Lăng lấy túi hoa quả đặt lên bàn, ngượng ngùng nói, “cháu quay xong tiết mục Tiêu Lăng cũng không có nói với cháu muốn đến đây, lúc đến có chút vội vàng không có mua được món quà nào.....”

“Hoa quả là rất tốt rồi, ha ha, hoa quả tốt, ông nhớ Tiểu Thất và Cảnh Thụy lần đầu đến chỗ ông cũng đem theo hoa quả. Hoa quả tốt, hoa quả tốt! Tiểu nha đầu không tồi, tiểu tử thối mỗi lần về nhà trước giờ đều không mang cho ông món quà nào, ông đến một quả nho của tên đó cũng không được ăn, đừng đứng nữa, nhanh ngồi, chỗ của ông ở đay không có quy tắc gì hết, Tô Tố cháu tìm chỗ ngồi tùy ý, coi như như ở nhà mình nhé”

Tô Tố cuối cùng cũng thả lỏng xuống

Cô và Tiêu Lăng đến chiếc ghế so-pha bên sườn ngồi xuống, vừa ngồi xuống Tiểu Thất liền chạy đến trèo lên đùi cô ôm lấy eo cô, “mami con rất buồn ngủ ồ, mami ôm Tiểu Thất ngủ được không”

“Được!”

Tô Tố gần một tháng không được gặp tiểu nha đầu rồi, phát hiện tiểu nha đầu dường như cao hơn một chút, không biết là do cao lớn hơn, nhìn không thấy mập giống trước đây nữa, cô ôm lấy tiểu nha đầu trong lòng, nhìn thấy Cảnh Thụy đứng bên cạnh không nói một lời nào, kéo lấy Cảnh Thụy vào trong lòng, “Cảnh Thụy con có nhờ mami không”

Cậu bé âm thầm gật đầu, “nhớ rồi!”

Tô Tố cũng bế cậu bé vào trong lòng, mỗi một đứa ngồi lên một bên đùi, ấn đầu của hai đứa trẻ vào trong lòng, “buồn ngủ rồi pahir không, mami ôm các con ngủ, đợi các con ngủ say rồi đưa các con về trong phòng”

“Đưa anh ôm một đứa cho” Tiêu Lăng lo lắng nhìn Tô Tố, với thân hình nhỏ bé của cô ấy, Cảnh Thụy và Tiểu Thất không hề nhẹ, ngồi một lúc chắc đùi của cô ấy tê hết

“Vậy thì anh hỏi xem bọn trẻ ai muốn để anh ôm”

Tiểu Thất lắc đầu mạnh, Cảnh Thụy tuy không có lắc đầu, nhưng đưa tay ra ôm lấy eo của Tô Tố, rõ ràng là không muốn Tiêu Lăng. Tô Tố biết sẽ như thế, cười đắc ý nhìn Tiêu Lăng, sắc mặt của Tiêu Lăng tối sầm lại, giọng nói không vui, “Tiểu Thất, daddy thật sự uổng công thương con rồi”

“Daddy, Tiểu Thất hàng ngày đều nhìn thấy daddy, nhưng đã rất lâu rất lâu đều không có nhìn thấy mami rồi, Tiểu Thất muốn mami ôm”

Tô Tố ôm chặt lấy bọn trẻ, “đừng nói nữa, nhanh ngủ đi!”

Tiểu Thất và Cảnh Thụy nghe lời dựa vào trong lòng cô, nhắm mắt lại

Dì Trương bê ra nước uống và hoa quả, “Tô tiểu thư ăn cơm tối chưa vậy có đói không, tôi vào trong bếp làm cho cô chút gì ăn nhé”

“Không cần đâu không cần đâu’ Tô Tố nhanh chóng lắc đầu, hạ thấp giọng xuống, “khi đang thu tiết mục ti vi có ăn qua rồi à, bay giờ một chút cũng không đói, dì Trương không phải làm phiền nữa”

Di Trương nhìn về phía lão gia, lão gia lắc lắc đầu với bà, dì Trương nhìn thấy rồi lui xuống

Hai đứa trẻ sớm đã buồn ngủ rồi, không đến 5 phút thì hít thờ đều đều ngủ say

Lão gia nhìn thấy vậy hạ thấp âm giọng xuống, “đặt bọn trẻ vào phòng trước, sau đó các cháu lại xuống đây, ông có lời muốn nói với các cháu”

Chương 274

Có lời muốn nói, tim của Tô Tố mới thả lỏng lại căng thẳng trở lại

Lão gia sẽ không phải là trước lễ sau binh đối với cô chứ!

Trong đầu Tô Tố loạn hết lên

Tiêu Lăng từ trong lòng của cô bế Tiểu Thất đã hoàn toàn ngủ say, đi lên căn phòng của bọn trẻ, Tô Tố nhanh chóng cũng bế Cảnh Thụy đi theo anh. Phòng ở nhà tổ thường nhiều hơn, phòng của Cảnh Thụy và Tiểu Thất là phân khai, nhưng cũng chỉ có cách một bức tường, Tiêu Lăng chỉ một căn phòng, "đay là phòng của Cảnh Thụy"

Tô Tố không cảm thấy lão gia người có thân phận như thế sẽ sưu tầm hàng giả, trong ngôi nhà này có khi một đồ vật nhỏ không đáng mắt cũng là đồ cổ

Tô Tố nhìn về phía trước, chiếc bàn gỗ hồng trắc, ngoài ra còn thêm ghế thái sư được thiết kế tạo thành, cảm giác giống vượt dòng thời gian vậy

Lão gia toàn thân ngồi trên chiếc ghế thái sư, anh nói với Tô Tố và Tiêu Lăng, "hai đứa cũng ngồi đi"

Còn dư một chiêc ghế, cô và Tiêu Lăng ngồi thế nào à

Tô Tố vẫy vẫy tay, "cháu đứng cũng được rồi, Tiêu gia gia ông có lời muốn nào nào'

“Còn Tiêu Gia gia nữa, cầm phải thay đổi rồi”

Ý....

Tiêu Lăng dùng tay chọc chọc tay cô, “gọi ông nội”

Tô Tố đỏ mặt, âm thanh nhỏ giống con muỗi vậy, “ông nội.....

“Được được được!” lão gia vui mừng đỏ ửng cả mặt, trong mắt có chút rưng rưng, “Tô Tố à, lão gia thực sự là muốn nói một câu cảm ơn với cháu”

Tô Tố vô cùng nhạc nhiên ngẩng đầu

Lão gia tự ý nói, “cháu là không biết, bởi vì một số chuyện, tiểu tử thối đối với ở đây có nút thắt trong tim, đã 5 năm không có quay lại nhà tổ, cụ thể là chuyện gì lão gia không nói với cháu nữa, đợi tiểu tử thối mở rộng cánh cửa trái tim tự miệng nói cho cháu thì sẽ tốt hơn một chút. Lần trước Mạc Oanh Oanh đến nhà mách lẻo, ông bảo lão Trần gọi điện thoại cho Tiêu Lăng, thực tế không từng nghĩ hắng có thể quay vềm kết quả hắn thực sự quay về rồi, ông biết thực tế đều là vì cháu. Khoảng thời gian này ông liên tục muốn gặp cháu, muốn nói chuyện với cháu, nhưng tiểu tử thối luôn nói cháu bận, xong rồi không có cơ hội nào, hôm nay ông đặc biệt muốn nói cảm ơn cháu, nếu không thì ông đều không biết đến năm nào còn ở trong nhà tổ đây nhìn thấy hắn”

Tiêu Lăng áy náy không tưởng, “ông nội.....”

“Cháu đừng nói gì!” lão gia trừng anh một cái, “cháu tiểu tử thối không có lương tâm, ông không muốn để tâm cháu nữa”

Biểu cảm đáng thương của Tiêu Lăng bỗng chốc tan thành mây khói

Lão gia nhìn Tô Tố nói, “còn một chuyện nữa ông muốn cảm ơn cháu, chuyện của 5 năm trước là tiểu tử thối có lỗi với cháu, cảm ơn cháu không có vứt bỏ bọn trẻ trong bụng, nếu không thì hôm nay ông sẽ không có chắt nam chắt nữ dễ thương như vậy”

Tô Tố lắc đầu, điểm này cô ấy không cảm thấy lão gia phải cảm ơn cô, “bọn trẻ cũng là con của cháu”

“không cần biết tại sao, ông có thể trong cuộc đời mình có thể nhìn thấy con của tiểu tử thôi, cũng xem như là viên mãn rồi” lão gia nói, “còn nữa chính là cảm ơn cháu dạy cho hai đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, hai đứa trẻ cho dù lớn lên bên cạnh chúng ta, đều không nhất định có thể dạy được như thế này”

Tô Tố lắc lắc đầu

Thật sự phải cảm ơn là chủ đích thực của cơ thể này, cô và hai đứa trẻ mới sống cùng nhau 3 tháng, chưa có dạy cho bọn trẻ cái gì, là người chủ đích thực của cơ thể này giáo dục bọn trẻ tốt như vậy

Lão gia kéo ngăn kéo bàn ra, từ bên trong ngăn tủ sách lấy ra một hộp nho nhỏ, ông quét nhẹ bên trên không tồn tại bụi, đặt chiếc hộp vào trong tay của Tô Tố, “đây là chiếc vòng tay của Tiêu Gia chúng ta chuyên môn truyền lại cho con cháu dâu, đây vốn dĩ phải là mẹ của Tiêu Lăng giao cho cháu, nhưng bố mẹ hắn đều ở nước ngoài, vì vậy sẽ do ông già này giao lại cho cháu”

Tô Tố mở chiếc hộp, nhìn thấy món đồ bên trong bỗng sững lại, cho dù cô không biết phân biệt hàng thật giả ra sao, cũng biết món đồ này tuyệt đối giá trị không nhỏ

Vòng tay tất cả đều màu trắng, không có một chút nhuỗm màu, cảm

giác ấm áp, độ bão hòa của màu sắc đạm nhạt phù hợp, tuyệt đối là món đồ tốt hàng đầu.

Tô Tố nhanh chóng đóng lại chiếc hộp gửi tra lại lão gia, “ông nội, không được, món đồ này qua quý trọng rồi, cháu không thể nhận!”

“Nếu cháu đã gọi ông một tiếng ông nội, món đồ này chỉ có thể là của cháu, cháu chính là cháu dâu mà ông già này nhận định!”

Chương 275

“Ông nội…”

Tiêu Lăng dùng khuỷu tay đẩy nhẹ cánh tay của Tô Tố, “Ông nội kêu em nhận thì em cứ nhận đi.”

Tô Tố nhìn Tiêu lão gia, ông động viên nhìn cô, Tô Tố cắn môi. Kiếp trước cô là một cô nhi, không có trưởng bối, kiếp này mẹ cô mất sớm, Tô Đại Khuê thì hận không thể ăn thịt uống máu cô, thực ra cô vẫn luôn không dám nói với người khác, cô rất sợ tiếp xúc với người lớn.

Dù cho là đời ba mẹ hay là đời ông bà thì cô đều sợ.

Bởi vì trước giờ cô không có kinh nghiệm sống chung với người lớn, từ nhỏ đã bị viện trưởng la mắng đánh đập, cô vẫn luôn nghĩ rằng tất cả người lớn đều không dễ tiếp xúc, cho nên lúc nãy khi biết một lát sẽ đi gặp phụ huynh thì cô đã rất căng thẳng. Thậm chí cô đã chuẩn bị tốt tâm lý, nếu ông nội không chấp nhận cô, cô sẽ rời đi.

Nhưng không tưởng tượng được kết quả sẽ như thế này.

Tô Tố nắm chặt cái hộp trong tay, cúi đầu tròng mắt đỏ lên.

“Còn có một chuyện nữa…”

“Ông nội ông nói.”

Ông có chút ngại ngùng nói, “Hai ngày nữa là quốc khánh rồi, hai

đứa trẻ cũng được nghỉ học, ông muốn thương lượng với tụi con một chút, xem có thể đi đổi họ cho con không...đương nhiên rồi, chuyện này thì cũng phải được tiểu nha đầu đồng ý mới được. Thực ra chủ yếu là vậy, thời gian trước khi ông đi đón Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất tan học, vô tình gặp hiệu trưởng trường, hiệu trưởng nói tuy hai đứa trẻ học ở đây, nhưng không có giấy tờ này nọ. Cho nên ông muốn cho hai đứa trẻ vào hộ khẩu trước, luôn tiện đổi họ của tụi nó luôn."

Tô Tố trầm mặc không nói.

Hộ khẩu vẫn luôn là tâm bệnh của cô, sau khi sinh ra bởi vì hai đứa trẻ không có cha nên căn bản cô không thể đưa 2 đứa vào hộ khẩu được, trước đây Tô Đại Khuê có chút tiền, kỳ thực có thể đưa 2 đứa con vào hộ khẩu, nhưng ông muốn dùng hai con để uy hiếp cô, cho nên không làm vậy, ông ta cũng không muốn uổng tiền để đưa hai đứa nhỏ vào hộ khẩu, cho nên cho đến bây giờ hai đứa nó vẫn chưa có hộ khẩu.

Trước đây khi học ở học viện Xuân Giang, do không phải là trường chính quy, chỉ giống như nơi giữ trẻ, cho nên không cần thiết nhiều giấy tờ, nộp tiền là có thể học.

Trước đó khi cô và Tiêu Lăng đưa con đến trường để ghi danh cô cũng lo lắng hết nửa ngày, sợ người ta hỏi về vấn đề hộ khẩu, ai ngờ hiệu trưởng hỏi cũng không hỏi tới chuyện này, cô nghĩ cứ vậy là xong, ai ngờ bây giờ lại bị hỏi lại.

Hộ khẩu là một vấn đề lớn, cô cũng muốn con cô có thể vào hộ khẩu.

Nếu là trước đây, hộ khẩu của bọn trẻ được thêm ở bên cô là được, bây giờ...bọn trẻ đã tìm được cha ruột, tụi nó cũng nhận cha rồi, cho nên nếu mà vào hộ khẩu, hiển nhiên sẽ nghĩ đến bên của Tiêu Lăng.

Thái độ của ông nội rất rõ ràng, hy vọng 2 đứa nhỏ có thể vào hộ khẩu của Tiêu gia, luôn tiện đổi họ.

Nhưng Tô Tố vẫn chưa nghĩ thông.

Không phải cô nghĩ nhiều, mà cô lo lắng, nếu con thực sự vào hộ khẩu Tiêu gia, sau này vạn nhất cô và Tiêu Lăng chia tay, cô muốn dẫn con cao chạy xa bay cũng không thoát nổi.

Lúc đó cô có khóc hết nước mắt cũng vô dụng.

“Ông nội, chuyện này con sẽ thương lượng với Tô Tố rồi quyết định sau.” Tiêu Lăng thấy Tô Tố đang do dự, nhẹ giọng giải vây giúp cô.

Ông nội khẽ nhăn mày, “Chuyện của con cái là chuyện lớn, hai đứa cần thương lượng đàng hoàng.”

“Ông nội yên tâm, con biết rồi.” Tiêu Lăng cười khổ, “Thực ra con cũng muốn con cái có thể nhận liệt tổ liệt tông, nhưng ông cũng biết, trước đây con làm tổn thương Tô Tố quá nghiêm trọng, không chỉ tổn thương Tô Tố, Cảnh Thuỵ bây giờ không muốn ép nó, để nó hoàn toàn chấp nhận con rồi mới tính đến chuyện hộ khẩu vậy. Còn bên trường học...con sẽ nói chuyện với hiệu trưởng bên đó, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Tiêu lão gia còn tức hơn, chỉ vào mặt Tiêu Lăng lớn tiếng mắng, “Mày còn có thể nói ra được à, nếu không phải tại mày làm việc gì cũng không chắc chắn, Cảnh Thuỵ sẽ không nhận mày sao, không kêu mày một tiếng ba cũng đáng đời.”

Tiêu Lăng bị mắng mặt mày khó xử.

Tiêu lão càng nghĩ càng tức, Cảnh Thuỵ một đứa trẻ ngoan như vậy,

nếu không muốn nhận cha, nó cũng sẽ không cùng với Tiểu Thất tiếp cận ông.

Rõ ràng là muốn nhận ba, vốn dĩ nếu không có hiểu lầm, nói không chừng mọi người sớm đã vui vẻ rồi, cũng tại tiểu tử thối này gây ra biết bao nhiêu chuyện, Cảnh Thuỵ vốn là một đứa trẻ có tâm tư rất sâu, bây giờ nhận nhiều tổn thương như vậy làm sao có thể dễ dàng tha thứ.

Tiêu lão gia cảm thấy phiền xua tay với Tiêu Lăng, “Hỗn đản hỗn đản, nhìn thấy mày là phiền, mày hoàn toàn là tự làm tự chịu, Cảnh Thuỵ không tha thứ cho mày cũng đáng đời.”

“Ông nội.”

Tiêu lão gia không quan tâm anh, nhìn sang Tô Tố sắc mặt dịu dàng lại rất nhiều, “Tiểu nha đầu, thực ra ông biết trong lòng con còn lo lắng, không sao, con cứ nghĩ thật kĩ, thực ra ông cảm thấy tốt nhất là con kết hôn với tên tiểu tử đó đã, lấy được giấy đăng ký kết hôn rồi lo việc hộ khẩu sau, như vậy sẽ danh chính ngôn thuận hơn.”

Tô Tố cầm chặt hộp thổ cẩm, mím môi nặng nề gật đầu, “Con sẽ nghĩ về chuyện này.”

Sắc mặt Tiêu lão gia càng dịu dàng hơn, nhìn xem nhìn xem, quả nhiên hiểu chuyện hơn tiểu tử thối nhà ông nhiều, khó trách dạy dỗ con cái hiểu chuyện như vậy, ông rất hài lòng xua xua tay, “Được rồi được rồi, thời gian không còn sớm nữa mau đi nghỉ ngơi đi, ông kêu dì Trương thu dọn phòng rồi, tiểu tử thối, là căn phòng trước đây của mày.”

Tô Tố ngây người.

Bọn họ?

Cô và Tiêu Lăng? Chung 1 phòng?

Không đợi cô nói, Tiêu Lăng đã nắm tay cô dẫn cô rời khỏi phòng sách, quay đầu nói với Tiêu lão gia, “Được, ông nội cũng nghỉ ngơi sớm, chúng con về phòng trước.”

“Ông nội ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tiêu Lăng trực tiếp kéo Tô Tố về căn phòng trước đây mà anh ở, anh mở đèn lên, trong phòng được thu dọn rất sạch sẽ, lúc nào cũng có thể ở được.

Tô Tố ngớ người, “Em cũng ở đây, không được tốt lắm phải không?”

“Có gì không tốt, ông nội mong muốn chúng ta ở chung 1 chỗ với nhau, mong muốn chúng ta có thể sinh cháu cho ông.” Suy nghĩ của ông nội Tiêu Lăng biết rất rõ, ông nội cho anh cơ hội như vậy rồi, tất nhiên anh sẽ không lãng phí nó, anh kéo cô vào phòng thuận tay khoá cửa lại, “Anh dẫn em đến phòng tắm, nhanh chóng tắm rồi đi ngủ, ngày mai em còn phải đóng phim không phải sao, luôn tiện mai khi đóng xong xin đạo diễn cho nghỉ mấy ngày. Lễ đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh là 1 tháng 10, khách mời đều phải đi sớm, cho nên ngày mốt chúng ta cũng nên xuất phát.”

“Nếu đạo diễn không cho thì sao?’ Tô Tố có chút lo lắng, công việc trong đoàn phim có vẻ gấp.

“Không thể nào không cho được, bọn em đã bận đóng phim suốt 1 tháng rồi, đúng rồi, bọn em đóng đến tập mấy rồi?”

“Tập 16.”

“Đóng đến tập 16, bây giờ mới chiếu tập 8, đủ thời gian, kiểu nào cũng đủ để nghỉ mấy ngày, đạo diễn nhất định sẽ cho phép.”

“Anh làm sao biết nhất định sẽ cho phép?”

“Bởi vì Mộ Bạch cũng tham gia hôn lễ của bọn họ, Mộ Bạch là nhà đầu tư lớn của bộ phim này, anh ta nói thì Trịnh Đông dám không cho anh nghỉ sao”

Chương 276

Mộ Bạch là nhà đầu tư?

Đột nhiên Tô Tố bị thông tin này làm cho chấn động không nói nên lời.

Tuy biết Mộ Bạch và Tiêu Lăng lớn lên cùng nhau, gia thế nhất định không thấp, nhưng ấn tượng của cô đối với Mộ Bạch là người hàng xóm thân thiết, đột nhiên phát hiện anh là nhà đầu tư...Tô Tố có chút bất lực.

“Tại sao dùng ánh mắt đó nhìn anh?”

“Em vẫn luôn nghĩ rằng anh ấy là học sinh nghèo.”

Tiêu Lăng, “...”

Anh ta buồn cười dựa lưng vào cánh cửa phòng tắm, bất lực nhìn Tô Tố. Anh ta giơ ngón tay lên đếm tài sản nhà Mộ Bạch cho cô nghe. ”Khi anh bắt đầu kinh doanh, anh lấy tiền từ Tôn tử, Lãnh Mạc và Mộ Bạch, số tiền đó chính là cổ phần của tập đoàn Hoàn Vũ, bây giờ đều ở trong tay bọn họ, Mộ Bạch ra nhiều tiền nhất, nắm 5% cổ phần, Lãnh Mạc nắm 3%, Tôn tử lúc đó bị gia đình quản rất chặt, nên chỉ có thể góp tiền cỡ 1% cổ phần, bây giờ số cổ phần này trong tay họ, em biết có ý nghĩa gì không?"

Tô Tố không hiểu những thứ này, lắc đầu.

“Tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ mỗi năm lợi nhuận lên đến nghìn tỷ,

cũng có nghĩa là mỗi cuối năm số tiền họ nhận được lên đến 10 chữ số, cổ phần của Mộ Bạch nhiều nhất, nếu lợi nhuận cao thì có thể lên đến 11 chữ số, với lại cậu ta cũng không phải phá gia chi tử, theo như anh biết, ở thành phố a có 3 căn hộ cao cấp và 2 biệt thự do cậu ta đứng tên, ở Kinh Thành có 2 căn tứ hợp viện (nhà theo kiến trúc truyền thống của Trung Quốc), còn nữa cậu ta còn đi đầu tư, câu lạc bộ giải trí của Lãnh Mạc anh ta cũng có cổ phần, cho nên cổ tức mỗi năm cũng rất khả quan, cho nên mỗi lần bọn anh đến câu lạc bộ đều không tốn tiền, cậu ta cũng không có sở thích**, nên tiền còn lại đều ở trong túi."

Tô Tố nghe xong mắt trợn tròn miệng mở ra, gia tài của Mộ Bạch nhiều như vậy sao.

Tiêu Lăng tiếp tục nói, "Cho nên, phim truyền hình nhỏ như "Nhất tiếu nại hà", cậu ta có thể đầu tư 100 bộ cũng không thành vấn đề."

Tô Tố khó khăn nuốt nước miếng, bên cạnh cô vậy mà có một đại gia tàng hình, mà cô hoàn toàn không biết, đột nhiên Tô Tố che mặt lại.

"Sao thế?"

"Vậy mà em đã từ chối một đại gia trẻ tuổi giàu có như vậy…" Tô Tố che mặt, "Đây đúng là không thể tưởng tượng được."

Hối hận rồi sao?

Sắc mặt Tiêu Lăng trầm xuống, đưa tay nắm vai cô, buộc cô nhìn vào mắt anh, "Tô Tố, từ chối cậu ta không có gì phải hối hận cả."

"A?"

"Bởi vì anh cũng trẻ tuổi, mà còn đẹp trai và giàu có hơn cậu ta."

Tô Tố, "..."

Tô Tố vẫn luôn biết Tiêu Lăng là người có tiền có quyền, nhưng có chưa từng tính toán qua tài sản của Tiêu Lăng, nếu giống như Tiêu Lăng nói, Mộ Bạch chỉ nắm 5% cổ phần của tập đoàn Hoàn Vũ mà thu nhập đã cao vậy rồi, vậy người sáng lập nên tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, người chủ tịch sáng chói lấp lánh là anh, thì thu nhập sẽ là bao nhiêu?

Nghĩ đến đây, đột nhiên Tô Tố run rẩy.

"Lạnh?"

"Không phải, chỉ cảm thấy đầu ong ong kêu, trước mắt chỉ toàn tờ tiền giấy màu hồng."

Tiêu Lăng, "..."

Cuối cùng Tô Tố cũng hiểu tại sao đạo diễn Trịnh Đông lại khách khí với cô như vậy, thì ra Mộ Bạch là nhà đầu tư, có thể là Mộ Bạch đã nói chuyện với ông ta trước, nếu không thì tại sao đạo diễn Trịnh Đông lại phải chịu chật chội ở chung một căn hộ với phó đạo diễn và những người khác, còn căn hộ của cô chỉ có hai người ở.

Cũng khó trách tại sao trước đây khi cô có scandal với Đường Sảng, đạo diễn Trịnh Đông lại nói tốt cho cô.

Thì ra tất cả là như vậy.

Trong lòng Tô Tố cực kì cảm động, trong lúc cô không biết gì hết Mộ Bạch đã giúp cô nhiều chuyện như vậy, bộ phim "Nhất tiếu nại hà" lần này, nói không chừng chính là anh đặc biệt an bài cho cô.

Tô Tố thở dài, đột nhiên cảm thấy cực kì có lỗi với anh.

“Không được nghĩ bậy, em là bạn gái anh, không được cảm thấy có lỗi với người đàn ông khác, cũng không được nhớ đến người đàn ông khác, nghe rõ chưa” Tiêu Lăng ôm vai cô, “Những chuyện Mộ Bạch làm cho em anh sẽ nhớ kĩ, sau này có cơ hội anh giúp em trả lại cho cậu ta.”

“Anh chuẩn bị làm gì?”

Tiêu Lăng miệng khẽ nhếch, “bây giờ cậu ta không phải mới thất tình sao, qua hai ngày nữa anh giới thiệu vài cô gái cho cậu ta làm quen, để cậu ta bước ra khỏi vết thương tình, đây không phải là bồi thường tốt nhất hay sao.”

Tô Tố nhịn không được liếc mắt nhìn, cô đi vào phòng tắm, “ầm” một cái đóng cửa nhốt Tiêu Lăng bên ngoài.

“Tô Tố, mở cửa.”

“Không mở, em cần phải đi tắm rồi.” Tô Tố dựa lưng vào cửa, không biết nói gì, Tiêu Lăng vậy mà là bồi thường ư, nó giống khoe khoang hơn.

Tiếp theo sau đó mặc Tiêu Lăng gõ cửa như thế nào Tô Tố cũng không mở cửa.

Phòng tắm được thu dọn rất sạch sẽ, đến khăn tắm và đồ ngủ cũng được xếp rất gọn gàng.

Tô Tố tắm nước nóng, nước nóng như gột rửa sạch lớp bụi trên da của cô, cảm giác như toàn bộ mệt mỏi đều được gột rửa sạch, lúc cô

đi ra khỏi phòng tắm nhìn đồ ngủ được chuẩn bị sẵn, môi giật giật.

Đồ ngủ lưới hoàn toàn trong suốt, hoàn toàn không thể nào mặc được.

Ông nội muốn cô với Tiêu Lăng sinh thêm con cái à...Cô lắc đầu, lấy khăn tắm quấn lại đi ra ngoài, vậy mà Tiêu lăng không ở trong phòng, không lẽ đột nhiên lương tâm xuất hiện, chạy qua chỗ khác ngủ rồi?

Khả năng này thật sự không cao.

Tô Tố nhanh chóng mở tủ áo, không ngoài dự đoán, trong tủ toàn là đồ của cô, kích thước hoàn toàn vừa vặn, Tô Tố tìm một bộ đồ tương đối bảo thủ, một bên lau khô tóc một bên đi đến bên cửa sổ nhìn cảnh đêm.

Khu biệt thự cách khu thành thị khá xa, bây giờ đã là 12h đêm, những biệt thự gần đó đại đa số đều đã tắt đèn, vậy mà Tô Tố nhìn thấy ngôi sao mà ở thành thị không thể thấy được.

“Ở bên trời tối không có gì đáng xem, đợi ngày mai em đóng phim xong xin nghỉ, anh dẫn em đi những nơi lân cận chơi.”

Âm thanh đằng sau doạ đến Tô Tố nhảy dựng.

Quay lưng lại là thấy Tiêu Lăng đã tắm xong đứng không cách cô quá hai bước, anh mới tắm xong, tóc vẫn còn nhỏ nước, nửa thân trên để trần, lộ ra vùng ngực và vùng bụng chắc chắn màu bánh mật, thân dưới chỉ được che bằng một cái khăn tắm màu trắng.

Mặt Tô Tố đỏ lên, quay đầu đi, lập tức lùi 2 bước cách xa anh ra.

“Tại sao anh đến đây?”

“Đây là phòng của anh.”

“Anh qua phòng khác ở đi, hoặc là em qua phòng con ngủ.”

Lúc này cửa phòng bị khoá, Tiêu Lăng nhún nhún vai, “Nếu em có thể mở cửa ra, anh lập tức đi qua phòng khác.”

Tô Tố nghi ngờ nhìn anh, đi đến mở cửa.

Cô cầm tay nắm, dùng sức một cái.

Ma sát.

Không mở được

Căn bản không mở được.

Tô Tố quay đầu trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, “Anh đã làm gì nó rồi?”

“Anh thề không phải anh làm.” Anh vô tội giơ tay đầu hàng, “Theo sự hiểu biết của anh về ông nội, khoá cửa kết hợp uyên ương, loại chuyện này nhất định ông có thể làm ra.”

Tiêu Lăng cười cực kì vô tội. Trên thực tế, anh đoán được ông sẽ làm vậy, chỉ là giả bộ như không biết, mà toàn lực phối hợp.

Tô Tố đứng trước cửa khóc không ra nước mắt, “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Chương 277

“Không còn cách nào khác, tin anh đi, không tới ngày mai ông sẽ không mở khoá.”

Ông nội này...sao có thể như vậy.

Tiêu Lăng lau khô tóc ung dung nằm lên giường, anh tháo khăn tắm trên thân ra, tuỳ tiện ném xuống đất, doạ đến Tô Tố kêu lên lập tức nhắm mắt lại. Tiêu Lăng buồn cười nhìn cô, “Bên trong anh có mặc đồ mà.”

Tô Tố hí mắt, nhìn thấy Tiêu Lăng có mặc cái ** thì thở phào. Cô dám chắc chắn, tên đáng ghét này nhất định cố ý cô hừ lạnh, đi đến bên tủ kéo, kéo cửa ra, cố gắng tìm kiếm.

Tiêu Lăng lấy chăn lên, nhìn thấy hành động của cô không ngăn cản, nửa ngày mới cười nói, “Ông nội rất kĩ tính, căn phòng ông an bài, chắc chắn em không thể tìm được một cái chăn khác, cho nên em hay quên chuyện bắt anh phải trải dưới đất nằm đi.”

Đột nhiên Tô Tố buông tay, cô đã tìm hết tủ rồi, đừng nói là chăn, đến các thảm trải đất còn không có.

Xem ra ông nội nắm rất rõ tình hình của bọn họ.

“Đừng chống cự nữa, nhanh chóng ngủ thôi.”

Tô Tố còn muốn chống cự thêm chút nữa, nhưng cô phát hiện, lúc nãy khi đưa Cảnh Thuỵ lên phòng ngủ thì phòng Cảnh Thuỵ và Tiểu

Thất có trải đầy thảm, nhưng phòng này đến 1 cái cũng không có, ông nội không phải là sợ tụi mình ngủ dưới thảm chứ.

Miệng Tô Tố giật giật, Tiêu Lăng trên giường đang vẫy vẫy tay, “Qua đây.”

“Làm gì.” Tô Tố không có hơi sức.

“Qua đây, anh có chuyện muốn nói với em.”

Tô Tố chậm chạp đi qua bên giường, Tiêu Lăng kéo cánh tay cô, dùng sức một cái đã kéo cô lên trên giường.

“A---” Tô Tố hết hồn kêu một tiếng, “Tiêu Lăng anh làm gì vậy.”

…

Ở ngoài cửa lão Trần bất lực nhìn Tiêu lão gia đang nghe lén bên góc tường, lông mày giật giật.

Anh nhịn không được nhắc nhở, “Lão gia, đồ vật nhà chúng ta đều là cách âm…”

“Ừ”. Lão gia sờ mũi đứng dậy, ông khoá cửa lại, lo lắng nhìn cánh cửa, “Cậu nói chúng ta như vậy có tốt không?”

Tốt hay không thì ông cũng làm như vậy không phải sao.

Lão Trần trong lòng rên rỉ, nhưng mặt thì cười nói, “Không sao, tôi thấy Tô tiểu thư là một đứa trẻ tốt tính, có lẽ sẽ không trách ngài.”

Tiêu lão gia mới an tâm gật đầu.

Ông khoanh tay đi lên lầu, vừa đi vừa nói, “Tôi quả thật lo lắng thay cho tên tiểu tử thối này, lần này cho nó cơ hội tốt như vậy, nếu nó không biết nắm bắt, thì không phải là đàn ông.”

Lão Trần, “...”

…

Tiêu Lăng không quan tâm tiếng kêu của Tô Tố kéo cô lên giường, một tay ôm lấy vai cô, một tay lấy chăn đắp lên cơ thể cô, anh như biến ảo thuật từ gối lấy ra cái hộp thổ cẩm mà lúc nãy ông nội đưa, mở hộp ra, đem cái vòng tay bằng ngọc ra, đeo lên tay của Tô Tố.

“Không không không, cái này em không thể đeo được.”

Ánh mắt Tiêu Lăng trầm xuống, âm trầm buồn bã nhìn cô, “tại sao”.

Không muốn sống chung với anh sao?

“Món đồ này quá mắc rồi, em biết chắc chắn anh sẽ không chấp nhận câu trả lời này, nhưng thực sự không thể đeo, ông nội nói món đồ này rất có ý nghĩa, với lại ngọc rất dễ vỡ, em đeo rồi nếu lỡ làm vỡ thì sao? Với lại trong phim em đóng người con gái nghèo mạnh mẽ, em cũng không thể đeo vòng này đi đóng phim được, như vậy thì quá giả rồi, cũng đừng nói những lời như lúc đóng phim thì tháo xuống...em sống trong đoàn làm phim, trong đoàn rất phức tạp, món đồ mắc giá như vậy ai nhìn vào mà không thấy ghen tị chứ? Cho nên món đồ này em không thể đeo.”

Tô Tố đem tất cả lý do cô có thể nghĩ ra cũng nói hết rồi.

Tiêu Lăng có chút chậm chạp, nói cũng có chút đạo lý.

Anh cầm lấy cái vòng, một tay cầm tay cô, nghĩ một chút cũng đeo nó lên.

“Ai?”

“Em đeo thử một chút, coi đẹp không.”

“Ừ.” Tô Tố không cự tuyệt nữa.

Tiêu Lăng đeo vòng lên tay cô, vòng ngọc trắng nhìn rất đẹp, đeo lên bàn tay trắng nón của cô thì càng đẹp hơn, chỉ là 1 tháng nay cô đóng phim trong đoàn làm phim, ốm đi một chút, cổ tay càng nhỏ hơn, vòng tay ngọc tròn tròn đeo lên tay cô có vẻ không hài hoà lắm.

Tiêu Lăng nhíu mày tháo vòng ra, buồn bã để làm vào trong hộp.

“Nhìn xem, đây là ý trời, không muốn em đeo nó.” Ngược lại Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, cười híp mắt thu cổ tay lại.

“Em ở đoàn phim 1 ngày ăn 3 bữa bình thường chứ?

“Bình thường, mỗi ngày 3 bữa, sáng chèo quẩy với đậu nành, trưa và tối ăn hai tô cơm.”

“Vậy sao em không mập ra tí nào.”

Tô Tố, “...”

Cô là nữ diễn viên, đương nhiên phải ốm mới đẹp, đặc biệt là khi đóng phim, bây giờ toàn là ti vi màn hình lớn, độ cao không bằng độ dài, hình ảnh trên tivi vừa lừa vừa mập, nếu cô đầy đặn một tí, đóng phim sẽ không đẹp nữa.

Nhưng cô có nói thì Tiêu Lăng cũng không hiểu, cho nên không nói.

Tiêu Lăng buồn bã đem cái hộp nhét vào tay Tô Tố, Tô Tố lập tức đẩy ngược lại, “Không được, món đồ này để ở chỗ em không an toàn, vẫn là anh giữ đi.”

“Đây là ông cho em, với lại là cho nữ đeo, em đưa anh làm gì, tự giữ đi. Nếu em sợ làm mất, anh mua cho em cái két sắt để bỏ vào.” Tiêu Lăng dứt khoát đem cái hộp nhét vào tay Tô Tố, “Giữ cho tốt, sau này còn truyền lại cho con dâu của chúng ta.”

Tô Tố, “...”

Người người này có thể nghĩ xa hơn nữa không?

Tô Tố cẩn thận đặt cái hộp lên ngăn kéo của cái tủ đầu giường, tính ngày mai ra ngân hàng mở tủ bảo hiểm, đem món đồ này để vào trong.

Tiêu Lăng ôm vai cô nằm xuống, đưa tay tắt đèn.

Tô Tố lại căng thẳng trở lại, Tiêu Lăng cảm nhận được cơ thể Tô Tố cứng đờ, vỗ lưng cô nhẹ giọng an ủi, “Yên tâm ngủ, em không đồng ý anh sẽ không chạm vào em.”

Anh cũng đã quen rồi, sắp trở thành Ninja thần rùa rồi.

Tiêu Lăng âm thầm đếm ngón tay, tính sơ sơ, vậy mà anh đã cỡ 1 tháng không đụng vào phụ nữ, hoàn toàn có thể tham gia kỉ lục Guinness, anh bất lực ôm Tô Tố, nhẹ giọng than thở.

“Tô Tố à…”

“Ừ?”

“Đừng để anh nhịn quá lâu.”

Trong bóng tối, Tô Tố thả lỏng cơ thể mặt ửng đỏ, buồn bã đem mặt chôn vào trong lòng anh.

Hơi thở nóng bỏng của cô thở lên ngực anh, rất nóng bỏng, rất ngứa ngáy, Tiêu Lăng cảm thấy có chút khó nhịn, toàn thân căng cứng, nhưng không nhẫn tâm đẩy cô ra. Tô Tố cũng cảm thấy hơi thở của anh rất nặng nề, lập tức nói chuyện với anh để dời sự chú ý.

“Đúng rồi, hộ khẩu của các con chắc không sao chứ, bên trường học…”

“Yên tâm, không sao đâu, đợi đến khi em đồng ý kết hôn với anh, khi nhận được giấy đăng kí kết hôn lập tức cho con vào hộ khẩu, lời ông nội nói lúc nãy em không cần phải quan tâm, lúc nào em nghĩ thông rồi thì lúc đó đi làm hộ khẩu cũng không sao.”

“Ừ” Tô Tố nhớ lại lời ông nội nói về khúc mắc trong lòng Tiêu Lăng, thấy Tiêu Lăng không muốn nói, cô cũng không hỏi, trong lòng ai cũng sẽ có bí mật nhỏ của riêng mình không muốn người khác biết, cô không có chuyện nói tìm chuyện nói, “Đúng rồi, cái vòng ông nội tặng em, không phải nói là truyền lại cho con dâu Tiêu gia sao, món đồ đó lý ra phải đeo trên tay mẹ anh, sao lại ở chỗ ông nội?”

Khi hỏi xong Tô Tố cảm nhận được cơ thể Tiêu Lăng căng cứng, cả người trở nên lạnh lùng.

Chương 278

Cô đã hỏi trúng vấn đề cấm kỵ rồi sao?

Tô Tố há hốc miệng, hồi tưởng lại, quen biết Tiêu Lăng bấy lâu, hầu như không thấy anh nhắc tới chuyện cha mẹ, trước đó nghĩ rằng cha mẹ anh đang sống ở nước ngoài, bây giờ nghĩ lại chuyện không phải đơn giản vậy.

Tô Tố ôm lấy bắp tay, vừa cười vừa chuyển đề tài, "hôm nay ghi hình chương trình mệt quá đi, ngày mai còn phải quay phim, đi ngủ sớm thôi, anh cũng mới đi công tác về, ngày mai vẫn còn việc phải làm, anh cũng nên nghỉ ngơi sớm, em ngủ trước đây."

Tô Tố ngáp một cái thật mạnh, nhẹ quay lưng đi, nhắm mắt lại, "em ngủ đây."

Tiêu Lăng không phải không muốn nói với Tô Tố, chỉ là quan hệ của anh và cha mẹ rất phức tạp, bản thân anh cũng không hiểu tại sao, thực tế không còn cách nào nói cho cô ấy hiểu, vả lại có rất nhiều thứ dính dáng với nhau, nói về A sẽ hỏi thêm B, nếu nói B rồi sẽ hỏi thêm C, anh ôm chầm Tô Tố, "chờ đến khi suy nghĩ được thông suốt rồi, anh sẽ cho em biết."

"Được."

......

Ngày thứ 2 Tô Tố thức dậy lúc 10 giờ sáng.

Trong phòng có tấm màn che nắng rất dày, lúc Tô Tố dậy mơ mơ hồ hồ nhìn thấy trong phòng vẫn còn tối mù, nghĩ rằng trời vẫn chưa sáng, cô ngáp hồi và từ trên giường bật ngồi dậy, nhìn thấy căn phòng xa lạ và chiếc giường cũng xa lạ, cái đầu đang còn mơ hồ bỗng như bị dội một thùng nước lạnh vào vậy, "wow" một tiếng chợt tỉnh táo, cô quay người cái không nhìn thấy bóng dáng Tiêu Lăng trên chiếc giường to, đến khi đôi mắt thích nghi với bóng tối trong phòng rồi, cô ngước lên nhìn đồng hồ treo trên tường, kêu hét lên, như bị lửa đốt vào mông "hừng" lên một cái liền nhảy dựng lên.

Mười giờ rồi.

Quả nhiên là mười giờ trưa rồi.

Cô quả nhiên ngủ ở nhà Gia Gia của Tiêu Lăng đến tận mười giờ trưa.

A a a

Tại sao Tiêu Lăng không gọi cô dậy

Tô Tố luống cuống tay chân nhảy từ trên giường xuống, vơ tay lấy cái điện thoại để đầu giường, nhưng vơ không thấy, tối hôm qua để cái điện thoại trêntủ đầu giường đã không cánh mà bay, Tô Tố căng thẳng đến nổi tuôn mồ hôi hột, tối qua rõ ràng đạo diễn đã dặn tám giờ sáng hôm nay phải đến tổ kịch làm mà, tuy nhiên cô ta đã trễ hết hai tiếng.

Ngay cả gọi điện thoại thông báo xin nghỉ cũng không có, thật không thể tha thứ.

Tô Tố bay nhanh cởi phăng bộ độ ngủ, đi chân trần xuống đất, lấy một bộ quần áo từ trong tủ ra và khoác lên người, cô xỏ vội đôi dép

nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh để rửa mặt, lúc cô từ nhà vệ sinh ra cũng đã mười phút rồi.

Tô Tố lao như tên bay xuống lầu.

Đại sảnh phía dưới lầu, chỉ có mỗi Lão Gia Tử đang ngồi đọc báo, Tô Tố quay đầu nhìn xung quanh, ngoài Lão Gia Tử ra còn có Lão Trần chỉ hai người thôi.

Tô Tố bồn chồn bước xuống lầu.

Lão Trần nghe thấy động tịnh, nhìn thấy Tô Tố liền mỉm cười chào hỏi, "Cô Tô dậy rồi à? Tối qua ngủ có ngon không?"

"Rất ngon, he he, rất ngon."

Từ mười hai giờ tối ngủ đến mười giờ trưa hôm nay, bây giờ cô cảm thấy tâm trạng thật sự rất phấn khởi.

Lão Gia Tử nghe thấy hai người hỏi han nhau ngẩng đầu nhìn lên, "Tô Tố à, có đói bụng chưa, ông đã nhờ dì Trương làm bữa sáng cho cháu rồi, đang hâm dưới bếp đó, Tiểu Trần gọi dì Trương đem phần ăn sáng qua đây."

"Dạ được" Lão Trần mỉm cười đi xuống bếp.

Tô Tố từ cửa cầu thang bước xuống, tầm nhìn ngay trước mặt Lão Gia Tử, cắn lấy môi ngượng ngùng gãi đầu, "Gia Gia, hôm nay cháu ngủ quá giờ rồi......"

"Không sao không sao, thanh niên mà, ham ngủ tí cũng bình thường thôi." Lão Gia Tử vỗ vỗ chiếc ghế sofa bên cạnh, "lại đây lại đây lại đây, ngồi nói chuyện với Lão Gia Tử tí."

Tô Tố sẵn tiện đến bên ghế sofa ngồi xuống

"Gia Gia, Tiêu Lăng và Cảnh Thụy, Tiểu Thất đâu hết rồi?"

"À, Tiểu Tử Thối đã đến công ty làm việc rồi, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đã được Tiểu Trần đưa đi học rồi."

Đi hết rồi, để lại mình cô ta.

Da đầu Tô Tố phát tê lên, "vậy......Gia Gia, ông có thấy chiếc điện thoại của cháu đâu không?"

"Có thấy." Lão Gia Tử từ chiếc ghế sofa mò ra chiếc điện thoại đưa cho Tô Tố, "có phải cái này không? Sáng nay Tiêu Lăng từ trên lầu cầm xuống đây, đúng rồi, Tiểu Tử Thối nhờ ông nói với cháu, nói rằng sáng nay đạo diễn các cháu có gọi điện thoại đến, nói từ hôm nay trở đi được nghỉ định kỳ, đến ngày sáu tháng mười lận, hôm nay cháu không cần phải quay phim nữa."

À Há?

Tô Tố hoài nghi lấy điện thoại cầm trên tay, mở lại phần nhật ký điện thoại ra xem, không phải cô không tin lời Lão Gia Tử, mà là cô không tin được Tiêu Lăng, điện thoại chuyển qua trang nhật ký, quả nhiên nhìn thấy số của đạo diễn Trịnh Đông xuất hiện trong nhật ký điện thoại, đúng thật là có gọi điện thoại rồi, Tiêu Lăng đã bắt máy?

Tô Tố che mặt lại, đạo diễn gọi cho cô ta lúc sáng sớm, kết quả người bắt máy lại là người đàn ông, sau này đạo diễn Trịnh Đông sẽ nghĩ như thế nào về cô đây.

Tô Tố như phát điên lên.

Lão Gia Tử nhìn vào biểu hiện đặc sắc của cô, không nhịn được cười. Ông ta đặt báo xuống, nhìn dì Trương mang bữa sáng đến, hối thúc Tô Tố, "mau đi ăn sáng đi, hôm nay không cần quay phim thì ở nhà ngồi chơi với Lão đầu tử này, cháu có ngại không?"

Lão Gia Tử cũng mở miệng rồi, cô còn có thể nói gì nữa.

Tay nghề của dì Trương rất tốt, mặc dù trong lòng thất vọng, Tô Tố vẫn ăn cho no.

Sau khi ăn xong, chớp mắt một cái liền không thấy Lão Gia Tử đâu. Tô Tố đi ra đại sảnh của biệt thự, ban ngày nhìn biệt thự đẹp hơn ban đêm nhiều, ngay cả bãi cỏ dưới đất cũng cảm thấy xanh tươi hơn nhiều, Tô Tố hít một hơi thật sâu, không khí mang theo mùi thơm của cỏ xanh, cực kỳ dễ chịu.

"Cô Tô"

"A, bác Trần."

Lão Trần mỉm cười từ ngoài đi vào trong, "Lão Gia Tử đang ở phía trước xem cá, hỏi cô có hứng thú đi xem không."

"Tốt quá tốt qua."

Đúng lúc cô ấy có thể chiêm ngưỡng phong cảnh trong biệt thự, Lão Trần đem theo cần câu và móc câu cá, dẫn Tô Tố đi về phía trước, biệt thự rất to, to ngang bằng một cái trang viên, họ đi ngang qua bãi cỏ trống chuyên dành để chơi Gôn, lại đi thêm vài phút nữa, Tô Tố mới nhìn thấy được toàn cảnh ngôi biệt thự.

Cô vừa đi vừa nói chuyện với Lão Trần, "Nơi đây thật là lớn, cháu

nghe Gia Gia nói, trước đây Tiêu Lăng không có về nhà, nơi đây chỉ có ông và Gia Gia còn người giúp việc nữa, không thấy buồn tẻ sao?"

"Đương nhiên buồn chứ, Lão Gia Tử thích nhất là nhắc đến chuyện thiếu gia hồi còn nhỏ, thiếu gia hồi nhỏ đặc biệt nghịch ngợm, anh là vị vua bé nhỏ, luôn cùng với Mộ thiếu gia, Tôn thiếu gia, và còn Lãnh thiếu gia chơi chung với nhau nữa, thường hay dẫn những người đó về nhà chơi, thời gian đó trong nhà lúc nào cũng náo nhiệt. Bây giờ......vài năm trước thiếu gia không còn về đây nữa, Nhị Lão Gia và Nhị Phu Nhân thường ở nước ngoài ít khi về đây, Đại Lão Gia và Đại Phu Nhân lại ở trong quân đội, cũng thường niên không về nhà, trong nhà chỉ có Đại tiểu thư lâu lâu về nhà nói chuyện với Lão Gia Tử mà thôi."

"Nhưng mà bây giờ cũng đỡ rồi, mỗi lần Tiểu Thiếu Gia và Tiểu Tiểu Thư ở nhà thì Lão Gia Tử khỏi bàn tới cũng vui biết chừng nào." Lão Trần cười mỉm nhìn Tô Tố, "nếu cô Tô thường xuyên ghé qua đây, Lão Gia Tử nhất định sẽ rất vui."

Tô Tố cười mỉa mai không nói gì, hai người đi thêm một đoạn, cuối cùng đã nhìn thấy bóng dáng Lão Gia Tử. Ông mặc đồ trong rất thoải mái, đem theo chiếc ghế gỗ nhỏ và ngồi trên ghế câu cá, tuy rằng ông ta lớn tuổi rồi, nhưng mỗi khi ngồi phần lưng cột sống lúc nào cũng thẳng, khiến cho người ta luôn cảm thấy có một sức sống tràn trề.

"Lão Gia Tử". Tô tiểu thư đến rồi.

Chương 279

"À, đến thật rồi, mời ngồi mời ngồi." Lão Gia Tử chỉ vào chiếc ghế gỗ bên cạnh, "đến đây câu cá chung với Gia Gia nè."

Các thiết bị của Lão Gia Tử đều chuẩn bị rất đầy đủ, có cây dù rất lớn dùng để che nắng trên đầu, phía dưới đặt chiếc ghế gỗ, Tô Tố bụm miệng cười và ngồi xuống chiếc ghế gỗ.

"Tiểu nha đầu có biết câu cá không?"

"Không biết." Tô Tố gãi đầu, "trước giờ cháu chưa câu cá qua, nhưng hồi nhỏ có nhảy xuống ao bắt cá rồi."

"Cháu cũng biết bắt cá à."

Tô Tố ngượng ngùng gãi đầu, "là bởi hồi nhỏ gần nơi cháu ở có một sông nhỏ, năm đó hạn hán, mực nước sông chỉ cao bằng đầu gối, đám nhóc tụi cháu bụng đói meo muốn nhảy xuống bắt cá, bắt được rất nhiều cá và cá chạch."

Những sự việc đó điều trải qua lúc cô còn ở cô nhi viện.

Đôi mắt Lão Gia Tử lóe lên sự hoài nghi, bèn không hỏi nữa, mỉm cười hehe nói,"cháu còn nhỏ cũng nghịch ngợm nhỉ, nhưng Tiểu Tử Thối lúc nhỏ cũng nghịch ngợm không kém, hồi sáu bảy tuổi nó leo lên cây lấy trộm trứng chim, kết quả bị té từ trên cây gãy đi một chân, phải băn bó thạch cao hết hai tháng. Ha ha, ông còn nghĩ đó là bài học rút kinh nghiệm cho nó, ai ngờ sau khi chân hồi phục nó lại leo lên cây lấy trứng chim đã bị lấy dở dang hôm bữa. nhưng những trái

trứng chim đó đều được ấp thành chim con bay đi rồi, chỉ còn lại cái tổ chim thôi."

Tô Tố dở khóc dở cười, "với tác phong của Tiêu Lăng, nếu có hiềm khích ắt sẽ báo."

Lão Gia Tử nhắc đến chuyện quá khứ là không ngừng uyên thuyên, thường ngày ông hay nói những chuyện đó, nên

người làm trong nhà đều nghe đến chai sạn tai, không thèm để ý nữa, nhưng Tô Tố lại cảm thấy rất hưng phấn, vui biết nhường nào, ông quay sang nói với Lão Trần, "Lão Trần Lão Trần, ông vô nhà lấy quyển anbum hình ra, để tôi cho Tiểu Nha Đầu xem."

"Được ạ, để tôi đi lấy."

Lão Gia Tử nói với Tô Tố, "bàn đến chuyện Tiểu Tử Thối hồi nhỏ hay lấy trộm trứng chim, nó còn hay bắt sâu róm bỏ vào hộp đồ chơi của các bé gái, và len lén bỏ trái bóng đã được thổi căng nhét vào bàn học của người khác, đánh lộn với bạn học...... và nhiều chuyện như thế không đếm xuể, vì những việc như vậy, cha mẹ nó không ít lần vào trường xin lỗi phụ huynh của các bạn."

Tô Tố nghe xong không nhịn được cười, Tiêu Lăng lúc nhỏ lại nghịch ngợm đến nổi đi lấy cắp trứng chim ấy, thật không ngờ đấy.

Đang lúc nói chuyện thì Lão Trần đã lấy quyển anbum tới.

Lão Gia Tử lật từng tấm hình ra xem, trong anbum toàn hình ảnh chụp cả gia đình, có thể nhìn thấy Lão Gia Tử hết sức thương yêu Tiêu Lăng, rất nhiều tấm hình chụp đều thấy ông ôm chầm Tiêu Lăng trên tay, Tô Tố nhìn những bức hình lúc Tiêu Lăng còn nhỏ đều rất phấn kích. Chỉ tay vào hình rất lâu nhưng không nói một lời.

"Cháu có cảm thấy Cảnh Thụy và Tiêu Lăng giống y như đúc không?"

Tô Tố sững sờ gật đầu.

Khó trách lúc Lão Gia Tử lần đầu tiên nhìn thấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất đều rất kích động, nguyên do là vậy......Tiêu Lăng lúc nhỏ so với Cảnh Thụy bây giờ, ngoại trừ áo quần mặc trên người đều đã qua thời ra, thì Cảnh Thụy có vẻ giống anh như đúc.

Lão Gia Tử miệng cười hehe chỉ vào tấm hình lúc Tiêu Lăng hai tuổi, lúc đó Tiêu Lăng vẫn còn mặc chiếc quần yếm trên người, cúi đầu như vừa phạm lỗi lầm gì, "tấm này là lúc Tiểu Tử Thối không cẩn thận tè ướt quần, vẫn còn may là nó biết bản thân làm sai chuyện, tuy vẫn chưa bị mẹ nó la mắng mà bộ dạng nó đã biểu hiện như vậy rồi, thì làm sao mẹ nó nỡ lòng nào dạy nó bài học chứ, còn tấm này nữa, đây là tấm hình Tiểu Tử Thối và thằng bé bên Mộ gia chụp chung, lúc này hai người cũng đã bốn năm tuổi gì rồi, có thấy hai đứa nó mặt mày bầm dập không, đó là vì hai đứa nó dành đồ chơi với nhau mà ra nông nổi này."

"A, đây là Mộ Bạch?"

"Đúng đúng đúng, chính là câu trai trẻ cùng cháu trên tiết mục hôm qua."

Tô Tố không dám tin là mình đang xem hình Mộ Bạch lúc nhỏ, hoàn toàn nghĩ không ra anh ta ngày thường rất ôn hòa vậy mà lúc nhỏ cũng khá ngang bướng.

Cô xem hình trên quyển anbum, xem từ lúc Tiêu Lăng mới ra đời đến khi anh ta từ từ trưởng thành, quyển anbum rất dày ghi lại quá trình

lúc Tiêu Lăng còn nhỏ cho đến trưởng thành, dần dần trôi, trong hình có thêm một bé gái, Tô Tố nhận ra bé gái đó, "đúng là Tiêu Diệp Lạc đẹp từ nhỏ đến lớn."

Lão Gia Tử như bừng sáng mắt lên, nhân lúc Tô Tố không để ý, ông đã mắt đối mắt nhìn Lão Trần, nhìn thấy Tô Tố chăm chú nhìn vào quyển anbum mà không đá động gì, bèn vang giọng lên,"Tô Tố cháu quen biết Diệp Lạc à?"

"Đương nhiên cháu biết rồi, cô ta là niềm kiêu hãnh của người trong nước mà, người đầu tiên trong nước giành giải ảnh hậu Oscar, cho đến hôm nay không một ai trong nghành điện ảnh truyền hình có thể phá kỷ lục mà cô ta tạo lập ra, vả lại quan trọng nhất là cô ta còn rất trẻ, cô chỉ mới hai mươi tuổi hơn, vẫn còn có rất nhiều cơ hội dành cho cô trong tương lai, khiến người khác phải kính phục."

Lão gia tử cầm lấy cần câu, "vậy cháu có còn thắc mắc tại sao Tiêu Diệp Lạc lại xuất hiện trong anbum nhà ông không?"

Tô Tố còn chưa gật đầu vội nói, "cháu biết rồi ạ."

Lão gia tử giật bắn mình lên, lại quay sang mắt đối mắt nhìn Lão Trần, ông ta quăng chiếc cần câu sang bên, lấy chiếc ghế gỗ qua bên Tô Tố ngồi, "tiểu nha đầu cháu biết chuyện gì?"

Không lẽ Tiểu Tử Thối đó đã đem chuyện Diệp Lạc nói cho Tô Tố biết rồi sao?

Chắc không đâu

"Là do lúc trước cháu đến Cẩm Viên chơi nhìn thấy được, trong phòng Tiêu Lăng có tấm hình chụp chung với Tiêu Diệp Lạc, Tiêu Lăng nói cho cháu nghe Tiêu Diệp Lạc là em gái của anh, cháu đã rất

ngạc nhiên khi vừa mới biết tin, hoàn toàn không thể tin được hai người đó quả nhiên là hai anh em, nên không trách được tại sao giới truyền thông không moi được gia cảnh của Tiêu Diệp Lạc, có người nhà che chở cho, làm sao mà có thể moi ra được." Tô Tố ngước nhìn Lão Gia Tử với đôi mắt luôn nở nụ cười, "công tác bảo mật của cả nhà làm rất tốt." đoạn nói, cô tiếp tục cúi đầu vào xem anbum, "nhưng mà có vẻ kỳ lạ sao á, hình như toàn hình lúc mười mấy tuổi của cô ấy không vậy, không thấy hình lúc nhỏ hơn."

"Tiêu Lăng nói vậy với cháu à."

"Chả lẽ anh ta lại lừa cháu?"

"Không có không có." Lão gia tử vẫy tay, cười he he nói, "không có lừa cháu, Diệp Lạc chính là cháu gái của ông, nhưng mà bây giờ nó đã qua bên Mỹ phát triển rồi, đã rất nhiều năm không về nước, ba mẹ của Tiểu Tử Thối cũng sống ở Mỹ, cũng tiện chăm sóc cho nó."

Tô Tố gật đầu, "một cô gái bỏ xứ sang quê người như cô có người thân bên cạnh chăm sóc sẽ tốt hơn, nhưng đã 5 năm rồi, cũng lấy xong giải điện ảnh Oscar, sao lại không quay về nước thế, thực ra Tiêu Diệp Lạc là thần tượng của cháu, từ lâu rồi cháu rất muốn gặp mặt cô ấy, nhưng đến giờ vẫn chưa có cơ hội. Gia Gia, chờ đến khi cô ta trở về, ông nhất định phải giới thiệu bọn cháu làm quen nhá, cháu đang có nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo cô ta."

Lão gia tử cười khô khốc không nói lời nào. Giọng nói khàn đi, và chuyển đề tài không chút tì vết, "Tô Tố à, cháu định chừng nào đi làm giấy kết hôn với Tiêu Lăng đây?"

Tô Tố không nghĩ rằng Lão Gia Tử nhảy đề tài nhanh đến thế, phút chốc ngơ ngác

"Giấy kết hôn?"

"Đúng rồi, hai đứa con của hai cháu bây giờ cũng lớn lắm rồi, vả lại hai cháu tình cảm cũng rất tốt, không lẽ lại không bàn tính đến chuyện đính hôn rồi kết hôn sao? Hay là tại Tiểu tử thối vẫn không đồng ý, nếu thật là như vậy thì Tô Tố cứ báo ông biết, trong gia đình này tuyệt đối không có hành vi đùa giỡn như thế, Gia Gia sẽ áp giải nó đến cục thi hành án dân sự."

Chương 280

Đùa giỡn?

Mồ hôi, bây giờ người không muốn đăng ký kết hôn là cô, có phải cô đang đùa giỡn với Tiêu Lăng không? Tô Tố che mặt.

Nói thật không có việc Tô Tố muốn đăng ký kết hôn với Tiêu Lăng.

Tình huống của cô với Tiêu Lăng không giống những người khác, người ta là yêu trước, sau đó kết hôn rồi có con. Còn họ là đảo lộn hết thứ tự, trước có con, vừa mới bắt đầu nói đến chuyện yêu nhau đã kết hôn?

Cô không phải là không muốn kết hôn với Tiêu Lăng, cúng không phải không muốn ở bên Tiêu Lăng, chỉ là cảm thấy……như vậy có phải là hơi qua loa không? Ngay cả ba mẹ Tiêu Lăng cô cũng chưa từng gặp qua, chưa thông qua sự đồng ý của họ đã đăng ký kết hôn, cho dù không cần trao đổi với trưởng bối đầy kinh nghiệm thì cô cũng biết làm vậy là không đúng. Còn có một chuyện cô cảm thấy kỳ lạ, cô cùng Tiêu Lăng có con, theo tình huống này thì ai là người vui nhất?

Ba mẹ Tiêu Lăng a

Chuyện quan trọng như vậy mà cô cũng không đi gặp qua ba mẹ Tiêu Lăng từ nước ngoài về, như vậy cũng thật bất thường rồi.

Chắc chắn trong chuyện này còn có tình tiết mà cô không biết, nhưng Tiêu Lăng không muốn nói cô cũng không hỏi gì thêm.

“Ông ơi, việc này để con với Tiêu Lăng bàn bạc lại đã.”

Ông lão nghe vậy cũng không nói gì thêm, cười haha rồi tiếp tục câu cá, bỗng cần câu giựt giựt, ông nhanh chóng thủ thế, bắt đầu thu dây, không lâu sau đã giựt dây, một con cá chép to xuất hiện.

Tô Tố đem thùng nước tới để bên cạnh ông lão, ông cười haha bỏ con cá vào thùng.

Ông lão câu cá thật sự rất lợi hại, đã già dặn kinh nghiệm mà còn rất kiên nhẫn, không bao lâu đã câu được bốn năm con cá trích to bằng bàn tay và hai con cá chép nặng chừng 2 ký. Bác Trần thì câu được ít hơn, cũng câu được hai con cá trích to bằng bàn tay.

Câu suốt từ mười rưỡi sáng đến ba giờ chiều, ông lão thấy cũng đã khá nhiều liền thu dọn cần câu.

“Ông không câu nữa ạ?”

“Không câu nữa không câu nữa, nhiêu đây cũng đủ ăn rồi, haha hôm nay thu hoạch không tệ, đây đều là cá tươi, dinh dưỡng lắm đấy, cá trích sẽ để dì Trương làm món cá kho, cá chép thì để bọn trẻ nấu canh, nghe nói cá rất tốt cho não, mặc dù hai đứa nhỏ đã rất thông minh nhưng cũng nên bồi bổ một chút.” Ông lão đem cần câu đưa cho ông Trần, rồi thu dọn dù che nắng, vừa dọn dù che nắng vừa nhìn Tô Tố, “con đúng là người có tính kiên nhẫn, người trẻ tuổi bây giờ ít được ai như con, kêu họ cùng ông câu cá mấy ai chịu ngồi yên được như vậy. Mỗi lần cùng ta ra câu cá, dù là Tiêu Lăng hay Tiêu Khả cũng không ngồi lâu được như vậy, haizzz, thật là phí công nuôi dưỡng.”

Tính tình Tô Tố khá tĩnh lặng, lúc trước khi cô chưa đi làm mà không thể ra khỏi nhà, phần lớn thời gian đều ở trong nhà, có lúc lên sân

thượng ngồi cả ngày, đương nhiên ngồi vài tiếng như vậy với cô không thành vấn đề.

Cô nhìn ông thu dọn dù che nắng xong liền quay sang xách thùng nước, cô nhanh chóng chạy đến ngăn cản, "Ông đừng động, để con xách cho."

Ông cũng đã 80 tuổi rồi, sao có thể làm những việc nặng nhọc như vậy, trong thùng đựng đầy nước, chưa kể còn một đống cá trong đó, dù sao cũng phải 30 40 cân, lỡ mệt quá hóa bệnh thì biết làm sao? Vả lại lỡ nước trong thùng tràn ra ngoài, trượt chân vấp ngã thì biết làm sao, vậy càng nguy hiểm hơn.

"Bác Trần, thùng nước của bác cũng để đó đi, đợi con xách thùng nước của ông vào xong sẽ quay lại xách luôn thùng đó."

Tô Tố đi đến bên cạnh thùng nước, hít một hơi thật sâu, dùng cả hai tay nhấc thùng nước lên.

Thùng nước run rẩy, tràn ra ngoài một ít nước.

Tô Tố run run đi về phía trước, mặt đỏ bừng.

Tại sao có thể nặng như vậy.

Ông lão cười haha một tiếng, đưa tay ra nhận lấy thùng nước trong tay Tô Tố, "Được rồi được rồi, tâm ý của con ta nhận, tay chân ốm yếu vậy sao mà làm nổi, cứ để ông lão này ra tay đi." Ông lão một tay cầm cây dù, một tay xách thùng nước thông vô cùng nhẹ nhàng, đang cầm hơn mấy chục ký đồ mà như không có chuyện gì xảy ra, bước đi như bay, mà còn làm rất chuyên nghiệp, một chút nước cũng không tràn ra ngoài.

Bên kia lão Trần cũng vậy, xách thùng nước một cách rất nhẹ nhàng, hai ông lão cùng nhau đi về.

Tô Tố đang cảm thấy sốc, đây, đây đây đây có phải người già 80 tuổi không vậy

Trên đường về thì Tô Tố nhận được điện thoại của đạo diễn Trịnh Đông.

Nửa giờ sao, Tô Tố đội nón lưỡi trai, đeo kính đen xuất hiện tại ký túc xá của đoàn làm phim, khi đến nơi cô mới biết chỉ có cô và Mộ Bạch được nghỉ phép, phó diễn viên đang phân công việc cho dàn diễn viên phụ, nhân viên hậu cần cũng đang luôn tay luôn chân làm việc.

Trịnh Đông thấy cô đến, thấy ánh mắt cô có phần tĩnh lặng, cũng phá lệ…..khách sáo với cô.

Tô Tố gượng cười, đạo diễn Trịnh Đông chắc đã biết mối quan hệ giữa cô với Tiêu Lăng, cô cũng không giải thích gì thêm, giờ giải thích chỉ càng thêm rối.

“Đạo diễn, người tìm tôi đâu rồi?”

Trịnh Đông chỉ một bóng người đứng cách đó không xa, “Cô ta chờ cô lâu lắm rồi đó.”

Tô Tố nhìn thấy Bạch Linh đang đứng dưới gốc cây, cười lạnh lùng, chào đạo diễn một tiếng rồi đi về phía Bạch Linh.

Cô còn tưởng là ai tìm cô, hóa ra là Bạch Linh.

Tô Tố đi về phía Bạch Linh đứng cách đó hai mét, ánh nắng chiếu

xuyên qua khuôn mặt cô, hôm nay Bạch Linh diện một chiếc váy dài màu hồng, không biết có phải do màu sắc chiếc váy quá nổi bật hay không mà hôm nay nhìn tinh thần cô tốt hơn nhiều. Tô Tố khoanh tay nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, "Cô tìm tôi có việc sao?"

Bạch Linh mấp máy môi, nhìn quanh thấy người trong đoàn làm phim đang nhìn cô bằng ánh mắt tò mò, "Có thể tìm một nơi ngồi xuống nói chuyện không?"

Cô cũng muốn biết Bạch Linh đến tìm cô làm gì.

Tô Tố gật đầu, hai người đến tiệm cà phê trước cửa trường học, tiệm cà phê này không quá đông, quả thực là một nơi tốt để ngồi nói chuyện.

Bạch Linh gọi một ly trà sữa, Tô Tố thì không gọi gì.

Đối diện với Bạch Linh cô uống gì cũng cảm thấy muốn nôn, không vòng vo dài dòng, Tô Tố hỏi rất dứt khoát, "Cô tìm tôi có việc?"

Dù là câu hỏi nhưng đây cũng là câu khẳng định, nếu không có việc gì thì Bạch Linh cũng không tới tìm cô.

Hai người kiếp trước là chị em sinh đôi, kiếp này lại là kẻ thù của nhau, đây là hai thể loại người hoàn toàn khác biệt.

Bạch Linh nhìn Tô Tố cười, nhẹ nhàng từ túi xách lấy ra một tấm thiệp mời, mỉm cười đưa cho Tô Tố, "Đây là thiệp mời đính hôn của tôi và Tầm, chúng tôi dự định ngày 1 tháng 10 sẽ tổ chức lễ đính hôn trên hòn đảo tư nhân nhỏ của Mạc gia. Tô Tố, trước đây hai chúng ta đã có vài hiểu lầm, cũng có vài chuyện do tôi làm không tốt, hôm nay mượn cơ hội này đến làm lành với cô. Hi vọng cô có thể nể mặt đến dự lễ đính hôn của chúng tôi, tôi đã hỏi qua đạo diễn, biết cô được

nghĩ đến ngày 6 tháng10, hôm đó cô nhất định phải đến nha.”

Chương 281

Đến có mục đích nha

Ngay cả chuyện cô nghỉ phép cũng biết, Tô Tố cười tủm tỉm nhận lấy thiệp mời từ trong tay Bạch Linh, thư mời này giống y chang thiệp mời hôm qua nhìn thấy trong xe của Tiêu Lăng, chỉ là đổi từ tên Tiêu Lăng thành tên cô mà thôi. Tô Tố uể oải vén mái tóc dài lên, uể oải tựa vào ghế sofa sau lưng, vuốt vuốt thiệp mời trong tay, vừa cười vừa nhìn Bạch Linh, Bạch Linh a Bạch Linh, cô nói xem tôi nên nói cô thế nào đây, cô mời tôi tham gia lễ đính hôn của cô, tại sao lại không sợ tôi gây sự biến buổi lễ thành một trò cười? Cô thấy sắc mặt Bạch Linh nghiêm lại, cười ha hả nói, " Cô thật không sợ sau khi Mạc Tầm nhìn thấy tôi đột nhiên thay đổi ý định sao?"

Sắc mặt Bạch linh thay đổi, buột miệng nói ra, " Không thể nào"

" Cái gì không thể nào? Ta không thể nào gây sự trong lễ đính hôn của cô, hay là Mạc Tầm không thể vì tôi không đính hôn nữa?"

" Đều không thể nào." Bạch linh bóp chặt ly giấy trong tay, khóe miệng nở một nụ cười cứng ngắc, " Cô Tô tôi biết người cô thích là Tiêu Lăng, cô không có lý do để phá hôn lễ của chúng tôi, với lại người mà Mạc Tầm yêu là tôi, sao có thể bởi vì cô Tô đây liền không đính hôn với tôi nữa chứ."

Tô Tố nhún nhún vai, " chỉ đùa một chút thôi mà, cô xem cô đi, mặt trắng bệch, người không biết còn tưởng rằng tôi lại làm gì cô nữa, như thế thì không tốt, cô nói đúng không."

Khóe miệng Bạch Linh nhở nụ cười cứng ngắc, “ Ha ha...... cô Tô thật biết nói đùa.”

Tô Tố nắm lấy thiệp mời trong tay, gật đầu với Bạch Linh, “ Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ đi tham gia lễ đính hôn của cô, cô có thể đi rồi.”

Bạch linh ngồi bất động, nói với Tô Tố, “ Bởi vì là hòn đảo nhỏ của nước ngoài, cho nên tất cả khách quý đều đi sớm một ngày, ở lại trong pháo đài một ngày. Cho nên sáng mai 10 giờ phải xuất phát rồi, nhà chúng tôi đã bao hết mấy chiếc máy bay ở sân bay trong thành phố a, cô Tô hôm nay về nhà có thể thu dọn hành lý, sáng mai 10 giờ chúng ta gặp ở sân bay.”

Tô Tố gật đầu, “ Tôi biết rồi.”

“ Tôi có chút không khỏe, có thể phải ngồi ở đây một lát, cô Tô xin cứ tự nhiên.”

Tô Tố nhìn sắc mặt Bạch Linh tái nhợt, cười nhạt một tiếng, cô ta chắc muốn cô bực, kết quả làm bản thân khó chịu, cô ta cầm thiệp mời bỏ đi.

Bạch Linh nhìn bóng lưng đi xa của Tô Tố, ánh mắt dần dần trở nên u ám.

......

Lúc trở lại nhà cũ người hầu thấy cô liền nói, “ Tô tiểu thư, thiếu gia chúng tôi nói nếu tiểu thư trở về, kêu tiểu thư qua bên hồ bơi.”

“ Tiêu Lăng tan ca chưa?” bước chân Tô Tố dừng lại.

Người hầu gật đầu, “ Thiếu gia đã tan ca rồi ạ.”

Lúc sáng nay Tô Tố tham quan biệt thự một lát, biết được bể bơi ở nơi nào, cô đeo túi xách đến chỗ bể bơi, xa xa thấy phần thân trên của Tiêu Lăng trần truồng bơi lội trong hồ bơi, cô sải bước đi tới, ngồi xuống ghế nằm cạnh hồ bơi.

Tiêu Lăng nghe được tiếng bước chân dừng lại động tác, nhìn thấy Tô Tố, nhíu mày lại, “ Đi đâu rồi?”

Tô Tố móc thiệp mời từ trong túi ra, quơ quơ, “ có người đích thân đến đưa thư mời cho em, đoán chừng là muốn em từ bỏ Mạc Tầm, ha ha, thật buồn cười.”

“ Bạch Linh” Tiêu Lăng cau mày, đảo ánh nhìn một vòng trên mặt Tô Tố, phát hiện sắc mặt cô như bình thường anh mới thở phào nhẹ, anh kéo lấy giá đỡ cạnh hồ bơi và bước lên, Tô Tố đưa cho anh một cái khăn tắm, Tiêu Lăng tiện tay nhận lấy, quấn trên lưng, anh rút thiệp mời từ trong tay Tô Tố qua nhìn, tiện tay vứt qua một bên, “ Hơ — —“

“ Sao thế?”

“ Không hiểu Bạch Linh có phải là ngu không”

“ Sao nói thế?”

“ Nếu như hai chúng ta đính hôn, em sẽ đưa thiệp mời cho người con gái anh thích sao?”

Tô Tố tức giận lườm anh một cái, không trả lời mà hỏi lại, “ Nếu như anh có người con gái anh thích, anh cảm thấy em sẽ đính hôn với anh sao?”

Cũng phải

Tiêu Lăng bật cười, “ Phản ứng của não Bạch Linh đích thực cùng người khác với người thường, cô ta biết rất rõ bây giờ hai người chúng ta đang ở chung, lại còn đích thân cho đưa thiệp mời cho em, giống như sợ em biết cô ta đính hôn với Mạc Tầm”

Mạc Tầm không có cho người gửi thiệp mời cho Tô Tố, hiển nhiên là không muốn để cho Tô Tố đi dự lễ đính hôn của hắn, đoán chừng chính là sợ chính hắn sẽ đổi ý, thế mà Bạch Linh lại mời em đi, anh đoán là Mạc Tầm còn chưa biết chuyện này đâu.”

Tô Tố lắc đầu, dù sao cô cũng mặc kệ hai người này rốt cuộc đang nghĩ gì, coi như không uổng phí tấm thiệp mời này, ngày mai cô vẫn sẽ đi, không nhìn đôi cẩu nam nữ này dắt tay nhau, sao cô có thể yên tâm chứ

......

Sau lúc ăn xong cơm Tô Tố thu dọn đồ đạc trong phòng, chuẩn bị ngày mai cùng Tiêu Lăng ra sân bay, đồ cô mang không nhiều, chỉ mang theo mấy bộ đồ, Tiêu Lăng vào phòng thấy cô đang thu dọn đồ đạc, cũng lặng lẽ nhét quần áo của mình vào vali. “ Lấy thêm hai bộ, chờ lễ đính hôn của họ xong hết anh đưa em đến chỗ gần đó chơi. Không cần mang áo tay dài, hải đảo của họ bên đó anh biết, một năm bốn mùa khí hậu đều rất tốt, trời mưa cũng sẽ không lạnh. Lễ phục vào ngày lễ đính hôn hôm đó của bọn họ anh kêu thư ký Trương chuẩn bị rồi, em mang theo mấy bộ bình thường hay mặc là được rồi.”

“ Ờ “ Tô Tố im lặng thu dọn hành lí.

Giữa chừng hai đứa nhỏ gọi Tiêu Lăng, Tiêu Lăng lại rời khỏi phòng.

Tô Tố nhét đầy cái vali, khép lại xách vali đặt sau cửa, hài lòng vỗ tay, ok, Đồ đạc đã dọn xong, ngày mai có thể xuất phát bất cứ lúc nào."

Điện thoại di động trong túi Tô Tố reo lên, cô móc điện thoại từ trong túi xách ở trên giường ra, màn hình hiện thị số lạ.

" Cô nghi hoặc bấm nghe, " Alô......"

" Tô Tố hả, là ba đây."

Mặt Tô Tố lập tức hóa lạnh, cô nắm chặt điện thoại, " Ông sao lại có số của tôi?"

Số của cô sau khi trải qua sự việc của Đường Sảng liền đổi số mới, hiện tại biết được số này của cô chắc chắn không quá hai mươi người, Tô Đại Khuê lấy đâu ra số mình

" Tô Tố, ba có tự có cách." Tô Đại Khuê dừng một chút rồi nói, " Tô Tố, ba biết con hiện giờ là đại minh tinh, Hiện giờ ngày tháng ba đang sống của ba sắp chịu không nổi nữa, ngày nào cũng có chủ nợ tìm tới cửa đòi nợ, con nể tình ba đã nuôi con từ nhỏ đến lớn, tiếp tế ba có được hay không?"

Tô Tố cười lạnh, " Đừng mở miệng là ba. Tô Đại Khuê, sau khi tôi dọn ra từ biệt thự của các người thì đã không còn chút xíu quan hệ gì với các người nữa, da mặt của ông là làm bằng tường thành sao, lúc trước ông ở trước mặt truyền thông nói xấu tôi sao không thấy ông nói là ba tôi đòi tiền? Vậy tìm con trai ông và Tô Huệ đòi đi, trong tay Tô Huệ hẳn là có tiền, ông đi tìm bà ta đi"

Tô Tố liền cúp điện thoại.

Không tới hai phút chuông điện thoại lại vang lên, Tô Tố mặc kệ, tính kiên nhẫn lần này củaTô Đại Khuê ngược lại là rất tốt, điện thoại cứ cách một hồi là gọi tới.

Tô Tố bực bội lần nữa bắt máy lên nghe, “ Tô Đại Khuê ông có bị bệnh không, ông mà gọi nữa tôi sẽ kéo số ông vào danh sách đen.”

“ Tô Tố, đừng cúp đừng cúp, lần này ba thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với con, là liên quan tới mẹ con.”

Chương 282

Mẹ?

Tô Tố lặng người ra. Tiếng gọi này quá xa lạ trong cuộc đời cô.

Kiếp trước, trong đời cô chưa từng biết thứ tên là “mẹ”, mà cô của kiếp này.....vẫn lưu giữ ký ức của cơ thể này, cô nhớ người mẹ của cô kiếp này đã mất từ khi cô mới 4,5 tuổi, sau này Lý Ái Liên bước về nhà cô. Sau đó, tất cả những bức ảnh của mẹ cô đều biến mất, cô đã quên ngũ quan của mẹ cô nhìn như thế nào, thân hình trông ra sao, cô chỉ còn mường tượng được lại, mẹ có một mái tóc dài xoăn, với gương mặt rất đẹp.

Không chỉ vậy, cô còn nhớ mẹ vô cùng, vô cùng yêu cô, mỗi ngày đi làm về, việc đầu tiên bà làm là hôn cô, sau đó những ký ức đẹp chỉ được lưu lại có vậy.

Sau này, trong hơn mười năm cuộc đời tiếp theo của cô, không còn có sự xuất hiện của mẹ nữa.

Tay Tô Tố nắm điện thoại bỗng chốc lại nắm chặt hơn, “Ông muốn nói gì thì nói luôn đi.”

“Trong điện thoại không tiện, có thể.....”

“Không thể!” Tô Tố cắt ngang lời Tô Đại Khuê, giọng lạnh băng, “Tô Đại Khuê, muốn nói thì nói trong điện thoại, tôi sẽ không gặp ông và đương nhiên, ông có thể chọn giữ im lặng, tôi chẳng bắt buộc phải nghe những gì ông nói.”

Với những người bỉ ổi vô liêm sỉ như Tô Đại Khuê, cô không thể không phòng bị, ai mà biết đến gặp ông ta sẽ xảy ra chuyện gì, cả cái nhà ấy đều là chuyên gia trong lĩnh vực làm những chuyện vô liêm sỉ và mặt giày, hơn nữa không cần gặp cô cũng biết Tô Đại Khuê tìm cô tuyệt đối chẳng có chuyện gì tốt đẹp, chẳng có gì khác liên quan đến tiền.

"Tô Tố, ở chỗ bố có một chiếc chìa khóa mẹ để lại cho con, mẹ con nói là của một thứ rất quan trọng." Tô Tố hoàn toàn không tin, "Tô Đại Khuê, đủ rồi, ông tưởng tôi là đứa trẻ lên 3 sao, thật hay là ông có thể lấy những câu chuyện như vậy ra lừa dối tôi, sau khi Lý Ái Liên về cái nhà ấy không phải toàn bộ những thứ liên quan đến mẹ đều bị đem đi bỏ hết rồi sao? Nếu mẹ có để lại thứ gì cho tôi, ông có còn giữ đến bây giờ? Đừng có đùa nữa."

"Con đừng cúp điện thoại, bố nói thật đấy, lúc trước không đưa cho con vì tưởng rằng Lý Ái Liên vứt luôn đi rồi, sau khi bố phá sản thì đã dọn ra khỏi biệt thư, biệt thự cũng bị người ta phong tỏa lại rồi, lần này chủ nợ đến nhà đòi nợ, lật tung toàn bộ đồ đạc trong nhà, bố mới thấy lại chiếc chìa khóa này, là thật đấy, thật sự là sự thật, con tin bố một lần này, được không? Bố đã đến bước đường này rồi, còn muốn lừa con làm gì.

Tô Tố im lặng không nói gì.

Tô Đại Khuê lại lập tức nói thêm, "Tô Tố bố thật sự không có lừa con, con còn nhớ mẹ con không, con có biết mẹ tốt với con thế nào không? Trước đây, mỗi lần đi làm về bà ấy đều đem đồ ăn ngon về cho con, mỗi cuối tuần đều đưa con đi chơi, những điều này con quên rồi sao? Mẹ con yêu con đến vậy, bây giờ di vật duy nhất bà ấy để lại cho con, lẽ nào con không muốn nhận lấy.

Tô tố nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên bóng dáng một phụ nữ hiền dịu, một góc nhỏ trong tim bỗng ấm nóng lạ thường, những lời Tô Đại Khuê đang nói, cô biết là sự thật, cô còn nhớ một số ít trong số đó. Cô nắm chặt điện thoại, mở mắt ra nói lạnh lùng, “Điều kiện.”

“Á.....”

Tô Tố cười khẩnh, “Ông không thể nào tốt đến độ giao thứ đó cho tôi vô điều kiện chứ, cứ nói điều kiện của ông.”

Đầu dây bên kia hơi ngập ngùng, “Bố, Tô Tố, tình hình của bố bây giờ cóthể con không được rõ, anh con, nó không có tiền nên đi ăn cướp, kết quả bị người ta bắt, còn bị phạt tù nữa, Tô Huệ trong tay thì có chút tiền, nhưng con ranh ấy bỏ rơi mẹ nó và bố, bỏ đi rồi, nó đi một cái mà đã cả tháng nay, đến bây giờ vẫn không tìm thấy. Bố và mẹ con, không không, là Lý Ái Liên, bố và Lý Ái Liên thuê một phòng chật hẹp ở ngoại ô, mỗi ngày đều có chủ nợ đến đòi nợ, trong nhà thì đến một hào cũng không còn, bố với Lý Ái Liên sắp chết đói rồi, chủ nợ thấy bố không đưa được tiền ra là đập, phá. Bây giờ trong nhà vẫn là một đống hỗn độn này.....”

Tô Tố lạnh lùng ngắt quãng ông ta, “Đủ rồi Tô Đại Khuê, tôi hoàn toàn không muốn biết hoàn cảnh của ông, tôi cũng không có chút hứng thú nào với cuộc sống của ông cùng Lý Ái Liên, cứ nói về điều kiện của ông.”

“Bố, bố muốn 500 vạn.....”

Tô tố không dám tin, “Ông nói gì kia? 500 vạn? Tô Đại Khuê, ông mê tiền quá phát điên rồi hả, một chiếc chìa khóa cũ đổi tôi 500 vạn, xem ra chúng ta chẳng còn gì để nói, mẹ tôi đã mất mười mấy năm nay, từ lâu tôi đã quên bà ấy trông như thế nào rồi, chiếc chìa khóa này đối với tôi cũng chỉ đơn giản là một kỷ niệm mà thôi, có cũng được

không có chẳng sao. Chúng ta không còn gì cần nói nữa, tôi cúp đây."

"Ai, đừng đừng đừng, bố không cần 500 vạn nữa, không cần 500 vạn nữa, Tô Tố con đừng cúp máy."

Tô Tố không cúp máy, Tô Đại Khuê mặc dù không tin được, nhưng việc ông ta nói có một chiếc chìa khóa như thế, rất có thể là thật.

Nếu như thứ mà mẹ cô để lại là thứ khác chắc là đã bị Tô Đại Khuê lấy đi lâu rồi, nếu như là một chiếc chìa khóa.....lại khá là có khả năng.

"Tô Tố, bố không cần nhiều thế nữa, bố không cần nhiều thế nữa có được không? Con xem có thể đưa bao nhiêu, con nói bao nhiêu thì bao nhiêu."

Tô Tố im lặng giây lát, tính toàn số tài sản của mình.

Một bộ phận thù lao của phim《Nhất Tiếu Nại Hà》cô đã nhận được rồi, trong tay cũng có số tiết kiệm ngót 10 vạn, nhưng cô có điên cũng không thể đưa Tô Đại Khuê nhiều vậy, cô ép giá, "1 vạn, nhiều nhất là một vạn, nhiều hơn tôi không có."

Giọng đầu dây bên kia lập tức vút lên, "1 vạn? Tô Tố, cô tưởng là đang bố thí ăn mày à, 1 vạn mà muốn đuổi tôi đi hả, bây giờ cô là đại minh tinh rồi, trong tay cũng có tiền, lẽ nào lại đang tâm nhìn bố mình bị người ta đánh chết sao?Tô Tố, bây giờ con đang theo Tiêu Lăng mà đúng không, tên đó có tiền như vậy, cả đời này con không lo ăn không no, mặc không ấm nữa rồi, có cần thiết phải làm vậy với bố không? Trên người con còn chảy giòng máu của bố mà, không có bố làm sao có con, mạng sống của con cũng là bố cho, bây giờ lại đối xử với bố vậy, con có còn lương tâm không?"

Lương tâm

Ha ha.....

Tô tố xắn tay áo ngồi lên giường, ánh nhìn âm u, "Tôi có tiền thà cho ăn mày cũng không muốn cho ông, đừng có nói mấy thứ vòng vo đó với tôi, 1 vạn không thích phải không, được, vậy tôi thêm cho ông chút nữa, 1 vạn rưỡi, nếu ông thấy được, chúng ta quyết định vậy, mà nếu ông thấy còn không thỏa? Ok, vậy cũng không cần bàn nữa, tôi còn bận nhiều chuyện, thế nhé."

Tô tố lại cúp máy.

Cô cụp mắt nhìn điện thoại, đăm chiêu.

Bây giờ, cô mới là người quyết định cuộc nói chuyện, cô nói mới quan trọng. Cô biết chắc Tô Đại Khuê sẽ lại gọi đến.

Đàm phán, đàm phán. Thực chất là một trận đấu tâm lý.

Cô càng thể hiện muốn có được di vật của mẹ, thì Tô Đại Khuê lại càng nâng giá lên trời, nếu bề ngoài cô như không mấy quan tâm, vậy thì một chiếc chìa khóa cũng chẳng là gì ngoài cách dùng của nó.

Bây giờ Tô Đại Khuê đến bước đường cùng, 1 vạn rưỡi tệ, đối với ông ta là cả gia tài.

Tô tố đoán chắc ông ta sẽ đồng ý.

3

2

1

Tô tố đếm thầm, 1 vừa đếm xong, điện thoại của cô lại réo lên lần nữa.

Chương 283

Lần này không phải là một cuộc điện thoại, mà là một tin nhắn.

Trên đó còn kèm theo một bức ảnh, đó là một người phụ nữ rất đẹp lại rất dịu hiền, mái tóc đen và xoăn dài giống cô, mắt tròn to như cô. Trên ảnh, người phụ nữ ômmột đứa trẻ trong lòng, đứa trẻ đó trông chưa đầy một tuổi, Tô Tố nhận ra đứa trẻ đó chính là cô. Người phụ nữ không nhìn theo hướng máy chụp, mà đôi mắt trùng xuống, dịu dàng nhìn đứa trẻ trong lòng.

Cái cảm giác bà ấy làm cho người khác thấy được sự trầm tĩnh, mặc dù dáng vẻ và ngũ quan đều mang hơi hướng rất quyến rũ, nhưng lại cho người ta cảm giác giống như một đóa hoa đẹp, thanh cao và tinh khiết.

Chỉ nhìn qua, cô đã biết người này chính là mẹ của mình.

Tô Tố tay xoa xoa lên màn hình điện thoại, trên mặt thấy có một đường lạnh lạnh, tay sờ lên lại chỉ thấy nước mắt.

Tô Tố cảm thấy kinh hãi.

Rõ ràng trong tim cô không có một chút đau buồn, nhưng nước mắt vẫn rơi không đừng được. Trong đầu cô dường như hiện lên từng mảnh ghép của quá khứ, lần này, những hình ảnh mờ mờ của tuổi thơ đã dần hiện rõ hơn, tim cô bỗng đau nhói.

Mẹ cô có lẽ rất yêu cô.

Cô vuốt vuốt lên màn hình, rồi lưu lại bức ảnh quý giá này. Ngay sau đó cô diện cho Tô Đại Khuê, bất kể vì lý do gì, ông ta có thể đưa cho cô một tấm ảnh về mẹ để cô biết được hình dáng của bà, điểm này cô thấy thật sự biết ơn.

“Tô Tố.....Tô Tố, bố biết con chắc chắn sẽ gọi cho bố mà. Bố thật sự lâm vào bước đường cùng rồi, 10 vạn 10 vạn được không con, chỉ cần con đưa bố 10 vạn, bố đảm bảo đưa tận tay cho con đồ của mẹ, hơn nữa bố cũng đảm bảo, sau này không bao giờ đến làm phiền con nữa.”

“3 vạn, đây là cái giá cuối cùng tôi đưa ra.”

1 vạn rưỡi thêm vào, coi như cô dùng để mua bức ảnh trong tay ông ta.

Tô Đại Khuê nghe ra sự kiên quyết của Tô Tố, cắn răng đồng ý, “Được, 3 vạn thì 3 vạn, con qua đây lấy chìa khóa hay bố mang qua.....Nếu con đều không yên tâm, thì chúng ta hẹn gặp bên ngoài, một tay đưa tiền một tay đưa chìa khóa. Ờm....bao giờ con có thì giờ?”

“Bây giờ.”

Tô Tố hoàn toàn không muốn dính líu với Tô Đại Khuê, cô liếc qua khung cảnh ngoài trời, màu đã thẫm dần, cô muốn dùng tốc độ nhanh nhất đánh nhanh rút gọn, “đưa địa chỉ của ông cho tôi, tôi lập tức đến.”

“Được được được, bố gửi địa chỉ qua ngay.”

Tô Tố đứng dậy, thay một bộ quần áo, đội mũ lưỡi chai đeo kính dâm vào và lên đường, lúc xuống lầu cô tông vào Tiêu Lăng, Tiêu Lăng

thấy cô ăn mặc như đang chuẩn bị ra ngoài, nhướn mày, “Đang định ra ngoài à? Chuẩn bị đi đâu đấy?”

Tô Tố cũng không ngốc đến mức đơn phương độc mã ra chiến trường, cô hỏi Tiêu Lăng, “bây giờ anh có thời gian đi với em một chuyến không?”

Tiêu Lăng cũng chẳng hỏi đi đâu, gạt đầu luôn, “Được.”

Đúng lúc đó, Tô Đại Khuê đã nhắn địa chị đến, Tô Tố nhìn liếc qua rồi thu điện thoại lại.

“Ma mi, mọi người định đi đâu thế? Tiểu Thất ngửa cổ lên, “Tiểu Thất có thể đi cùng không?”

“Tiểu Thất ngoan nào, con và cụ với anh trai ở nhà, ma mi với daddy đi một lát rồi về luôn.”

Tiểu Thất thất vọng cúi đầu xuống.

Tô Tố lần này không mềm lòng, cô không muốn con gái nhìn thấy Tô Đại Khuê, cả nhà đó quá bẩn thỉu hèn hạ.

Tiêu Lăng lái xe đưa đi.

Trên xe, Tiêu Lăng gặng hỏi, “Chúng ta đi đâu?”

“Mình đi tìm ngân hàng hoặc cây ATM ở gần đây, e cần rút ít tiền.”

Tiêu Lăng nghe vậy, quay đầu hỏi cô, “Rút tiền làm gì?”

Tô Tố kể lại toàn bộ câu chuyện khi nãy cho Tiêu Lăng nghe, “Sáng mai là phải ra sân bay, không phải anh nói muốn ở bên đó mấy hôm

sao, em không muốn chuyện này kéo dài đến lúc về, nhanh chóng giải quyết thôi."

Tiêu Lăng cau chặt mày, "Ngộ nhỡ ông ta lừa em thì sao."

"Chắc là cũng không đến nỗi vậy." Tô Tố nhìn quang cảnh ngoài đường, đèn đang dần sáng lên, nói nhẹ nhàng, "ông ta đã sớm đến bước đường cùng rồi, nếu muốn lừa em không cần đợi đến bây giờ, chìa khóa em cũng nghĩ là có thật, em.....từ nhỏ không có mẹ, nên rất tha thiết thứ gì mà mẹ để lại, không cần biết có để dùng làm gì hay không, nó cũng là một kỷ niệm."

Tiêu Lăng nhìn cô một cái rồi không nói gì thêm.

Anh đã biết chuyện cô đầu thai vào cơ thể này, biết từ nhỏ cô lớn lên ở cô nhi viện như thế nào, những đứa trẻ như vậy chắc chắn sẽ tha thiết một người mẹ.

Bên đường có một cây ATM, Tiêu Lăng đưa Tô Tố tới rút tiền.

Rút tất cả 3 vạn nhân dân tệ, hai người lại lên xe, Tô Tố cài dây an toàn, lấy điện thoại ra, đưa địa chỉ Tô Đại Khuê gửi cho Tiêu Lăng xem, "Chỗ này anh có biết không?"

Tiêu Lăng liếc một cái, gật gật đầu, "Ngoại thành? Anh tới đó rồi, thời gian trước công ty cũng đang bận việc mua lại chỗ đất ngoại thành này, khu này cũng không xa thành phố, hơn nữa lại nhiều công xưởng, năm ngoái đã có người mở một khu mua sắm cao cấp ở đó, công ty đã khảo sát rồi, người ở khu này đều cũng khá giả, nên bên anh đang định xây một khu căn hộ trung cư cao tầng trung lưu, bây giờ cũng đã nói chuyện xong, đang chuẩn bị công tác giải tỏa rồi."

Tô Tố nhướn mày, "Sao tự dưng lại nói với em chuyện này?" Tiêu

Lăng rất ít khi bàn về chuyện công việc với cô.

“Báo cáo công việc.” Tiêu Lăng cười tít nhìn cô, “Là bà chủ tương lai của Hoàn Vũ, biết một chút ít tình hình gần đây của công ty, không phải là rất tốt sao?”

Bà chủ.....

Tô Tố mặt đỏ ửng, cô không chịu được ánh nhìn thẳng của Tiêu Lăng, quay ngoắt mặt đi, lí nhí, “Em chả muốn nghe những chuyện này, em có hiểu mấy chuyện của anh đâu.....”

Tiêu Lăng thấy cô sắc mặt không cau có đăm chiêu như khi nãy, anh thở phào trong lòng, nói tiếp, “còn căn biệt thự bờ biển nữa cũng làm sắp xong nội thất rồi, khu nhà bên ấy cũng đã mở sàn bán rồi, lúc trước em có nói thích biển đúng không? Anh giữ lại một căn có cảnh đẹp nhất lại, đợi khi nào có thời gian mình cùng đến ở nhé.”

Tô Tố ngây người, tâm can như tan chảy.

Lời cô nói thích biển, là lúc lần đầu tiên Tiêu Lăng tỏ tình với cô, không ngờ anh vẫn còn nhớ.

“Anh.....sao đến chuyện nhỏ nhặt như vậy còn nhớ.” Người này không phải là chủ tịch lớn trăm công nghìn việc sao, sao lại có thể nhớ một câu nói của cô chứ.

Tiêu Lăng lái xe, đầu cũng không quay lại, “Chỉ cần là chuyện của em, thì đều là chuyện lớn với anh.”

Tô Tố hơi cong mắt, bỗng chốc cảm động khôn siết.

Không trách được phụ nữ luôn thích nghe lời đường mật, nghe thấy

anh nói như vậy, ngọt từ miệng đến tận tâm can.

Xe chạy hết hơn nửa giờ, trời cũng đã tối hẳn, ngoại ô cũng không sáng nhiều đèn đường như trong thành phố, có những khúc đến đèn đường còn không có. Đường nhựa thẳng băng cũng dần thay bằng đoạn đường ghồ ghề khó đi.

Đợi đến khi khó khăn lắm mới đến được địa chỉ của Tô Đại Khuê, lại đã qua đi 20 phút.

Tô Đại Khuê thuê một căn phòng khá đơn sơ, tường gạch ngói xanh, xa xa, Tô Tố đã nhìn thấy Tô Đại Khuê ngồi đợi bên vệ đường, thấy trên đường sáng ánh xe, ông ta đứng phắt dậy, đến lúc thấy Tô Tố bước xuống xe, lại càng vui sướng đến đỏ cả mặt.

“Tô Tố, Tô Tố con đến rồi.....” Ông ta vừa định bước tới gần Tô Tố, thì nhìn thấy Tiêu Lăng đi ra từ ghế lái, Tô Đại Khuê đơ cứng cơ mặt, lập tức không dám bước tới trước nữa, “Tiêu.....Tiêu thiếu gia, sao ngài cũng đến vậy?”

Chương 284

“ Chẳng lẽ tôi không thể tới?”

Tiêu Lăng xuống xe, “ ầm” một tiếng đóng cửa xe lại, “ đồ đâu?”

Tô Đại Khuê hận Tiêu Lăng đến thấu xương, đồng thời cũng là sợ hãi đến thấu xương. Trước kia khi Tô Tố sa sút ông dám thừa cơ hãm hại, nhưng đối mặt với Tiêu Lăng... ông ta cả ý nghĩ báo thù cũng không dám có. Bởi vì ông đã nhận ra rằng, người đàn ông này không phải là người mà ông có thể đắc tội. Cậu ta có thể khiến ông phá sản,khiến ông sa sút như vậy, thì cậu ta sẽ có bản lĩnh khiến cả nhà ông chết trong im lặng hơi tiếng.

Mà ông, hoàn toàn không muốn chết.

“ Đồ, đồ ở trên lầu, các người theo tôi lên lấy đi.”

“ Đi”

Tiêu Lăng đoán ông cũng không dám giở trò gì, dắt theo Tô Tố theo sau ông đi lên lầu, nhà ở đây không phải là căn hộ cao cấp, toàn là các nhà lầu bình dân gần giải tỏa ở ngoài ngoại ô, trong hành lang rất âm u, cầu thang vừa chật vừa dốc, trên hành lang lại không có đèn, đen như mực. Tiêu Lăng cẩn thận dìu Tô Tố bước lên phía trước, nhà cao nhất là lầu bốn, Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên thuê ở lầu bốn, khi ông dẫn theo Tiêu Lăng và Tô Tố đi ngang qua nhà hàng xóm, hàng xóm nhìn thấy ông ta liền chửi mắng um sùm.

“ Á đù, xui chết đi được, Tô Đại Khuê, tôi cảnh cáo ông, nhanh chóng

dọn ra ngoài ngay, nếu không đừng trách tôi không khách sáo, suốt ngày la um sùm, bọn trẻ trong nhà tôi bị ông dọa sợ rồi.”

Hiển nhiên Tô Đại Khuê đã quen với tình cảnh này, ngại ngùng mà cười với Tiêu Lăng và Tô Tố, “ Chúng tôi sống ở lầu bốn, sắp tới rồi, rất nhanh thôi.”

Rất nhanh sẽ đến lầu bốn.

Cửa trên nhà lầu bốn khép hờ, trong nhà Lý Ái Liên nghe thấy bên ngoài có động tĩnh liền cẩn thận mở một khe hở ra, bà ta thò đầu ra, nhìn thấy là Tô Đại Khuê mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố ở phía sau Tô Đại Khuê, mặt Lý Ái Liên liền biến sắc, sắc mặt trắng bệch mau chóng mở cửa.

Đối với người mà đã khiến họ từ thiên đường rơi xuống địa ngục, Lý Ái Liên cũng giống Tô Đại Khuê, sợ hãi vô cùng.

Ngay cả ý nghĩ báo thù cũng không dám có.

Tô Đại Khuê dẫn hai người vào nhà, kết cấu nhà không có gì đáng nói, chỉ là một căn nhà có những gian nhà nối kết với nhau rất lớn, trong nhà để một chiếc ** và bàn ghế, bây giờ bàn ghế đều ngã tùm lum trên đất, trên ** cũng một mớ hỗn loạn, ga giường và chăn đều bị vén lên, lộ ra tấm bảng ** đen sì. Bởi vì không có nhà bếp, nấu cơm cũng nấu trong nhà, trong nhà đầy dầu mỡ, còn có một mùi vị rất lạ.

Tô Đại Khuê có chút ngại ngùng, “ bọn chủ nợ vừa mới đi...”

Ông thấy Tiêu Lăng sa sầm mặt lại, sợ rằng sẽ chọc giận tới anh, nhanh chóng lượm một cái ghế đưa đến trước mặt anh, “ Tiêu tổng, mời ngồi, mời ngồi.”

Tiêu Lăng không thèm nhìn đến Tô Đại Khuê, lạnh giọng hỏi, “ đồ đâu?”

Lý Ái Liên liền móc chìa khóa từ trong túi ra, đó là một chiếc chìa khóa lâu năm, chắc là khóa đồng tâm, chìa khóa chính là một chìa dài nhỏ như đồng thâm, chìa khóa dùng một sợi dây móc lại, sợi dây này chắc là cho con đeo trên cổ, vì muốn đẹp còn xỏ thêm mấy hạt châu vào. Lý Ái Liên cùng Tiểu Ý đưa chìa khóa cho Tiêu Lăng,bà ta e dè mà nhìn Tiêu Lăng, sợ hãi nói rằng, “ đây là mẹ Tô Tố để lại cho Tô Tố...”

Tiêu Lăng giao chìa khóa cho Tô Tố.

Lúc Tô Tố nhìn thấy chiếc chìa khóa đó, trong đầu thoáng qua một số hình ảnh, dường như cô nhớ lại cái gì đó, nhưng những hình ảnh đó lại biến mất trong nháy mắt, cô muốn nắm cũng không nắm lấy được.

Nhưng có một điều cô có thể khẳng định rằng, món đồ này chắc chắn là do mẹ cô để lại cho cô.

Tô Tố dùng sức nắm chặt lấy chìa khóa trong tay, vừa quay đầu qua đã thấy Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên nhìn cô chằm chằm, cô hừ lạnh một tiếng, từ trong túi xách lấy một lá thư ra, nhìn thấy lá thư đó mắt hai người họ liền sáng lên, cô cười lạnh quăng lá thư đó cho Tô Đại Khuê, “ đây là ba chục ngàn, xem như chấm dứt chuyện này.”

Tô Đại Khuê nhanh chóng mở lá thử đó ra xem, sau khi nhìn thấy ba xấp nhân dân tệ bên trong, ông liền vui vẻ lên, “ có tiền rồi, cuối cùng cũng có tiền rồi...” Tô Đại Khuê kéo khóa áo khoác ra, giấu ba chục ngàn đó vào trong túi áo khoác rồi bụm chặt lại.

Nếu là trước kia ba chục ngàn này, cũng chỉ đủ cho ông ăn một bữa cơm thôi, nhưng mà bây giờ lại là tiền để cứu mạng, không có số tiền

này, ông ngay cả nhà như vậy cũng không ở nổi.

Tô Tố nhìn bộ dạng này cuả Tô Đại Khuê.

Cô chỉ không gặp ông ta một tháng mấy thôi, ông ta dường như già hơn trước kia hai mươi tuổi, đầu tóc cũng bạc phơ, trên người luôn mặc chiếc áo vest bây giờ lại biến thành chiếc áo bẩn thỉu, còn có Lý Ái Liên, trước kia toàn thân đều là hàng hiệu, nhìn người bằng nửa con mắt, bây giờ lại cúi người lấy lòng trông có vẻ già đi mấy chục tuổi.

Tô Tố nhìn bộ dạng của họ, hoàn toàn không có chút thương hại.

Những người này nếu không phải tâm thuật bất chính, sao lại thảm như vậy chứ.

Cô nắm lấy tay Tiêu Lăng, đang chuẩn bị đi, thì nghe thấy hai người trong nhà bắt đầu tranh chấp.

“ Đại Khuê, tiền không thể để ở chỗ ông được, tôi cũng không có tiền, ông chia cho tôi một chút.” Lý Ái Liên bước lên muốn cướp tiền trong túi ông ta, Tô Đại Khuê liền đẩy bà ta ra, chĩa vào mũi bà ta chửi ầm lên, “ chia chia chia tôi sẽ không chia cho bà xu nào đâu, nếu như không phải con trai của bà đi vay mượn nặng lãi, chúng ta làm sao có thể trở thành bộ dạng bây giờ? Người đàn bà vô tích sự như bà, hồi trước ăn của tôi mặc của tôi xài của tôi, bây giờ tôi sa sút như vậy rồi mà bà còn như con quỷ hút máu vậy. Sao bà không đi tìm con gái ngoan của bà đi, đi tìm Tô Huệ đi, con nha đầu thối tha đó rõ ràng có tiền, chính là không chịu trả tiền dùm, lại trốn tránh đến mất bóng luôn, nha đầu chết tiệt đừng để tôi bắt được, tôi mà gặp được nó chắc chắn sẽ đánh gãy chân nó.”

Lý Ái Liên ngã xuống đất, lại bò lên muốn giật tiền lại, khóc lóc um

sùm nói, “ Tô Đại Khuê đồ vô lương tâm này, tôi theo ông chịu nhiều uất ức như vậy, tôi sinh con cho ông, còn ông thì sao, quay đầu liền đi cưới người khác, con trai... ông còn không biết xấu hổ mà nói tôi à, nó thành ra như vậy không phải đều do ông tập quen nó à? Ông mau trả tiền lại cho tôi, nếu không hôm này chủ nợ tới đây nữa, tôi lập tức nói cho họ biết trong tay ông có ba chục ngàn, đến lúc đó ai cũng đừng hòng lấy được số tiền này.”

“ Bà dám”

“ Dám hay không ông cứ làm thử đi.” Lý Ái Liên như một bà điên vậy, đầu tóc rối bù mắt đỏ lòe, bà nhìn một vòng trong nhà, nhìn thấy phía sau cửa có một cây gậy dài, liền cầm chặt trên tay, “ Kiếp này tôi mù rồi mới theo phải người đàn ông như ông, Tô Đại Khuê, hôm nay ông không chia tiền cho tôi, chúng ta ai cũng đừng hòng sống tốt.”

“ Người đàn bà điên này”

Hai người liền nhào vào đánh nhau.

Tiêu Lăng bảo vệ Tô Tố kéo cô ra cửa, “ chúng ta đi?”

“ Đi”

Tô Tố không mang Tiểu Thất và Cảnh Thụy đến chính là không muốn họ nhìn thấy cảnh này.

Hai người nắm tay nhau chuẩn bị rời khỏi, thì nghe thấy trên hành lang vang lên tiếng bước chân hỗn độn, Tô Tố và Tiêu Lăng nhìn vào nhau, chưa tới hai phút thì nhìn thấy mấy người đàn ông cao lớn thô kệch cầm cây gậy xông lên lầu bốn.

Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên đang đánh túi bụi trong nhà nghe thấy

tiếng động, liền dừng động tác lại, sắc mặt trắng bệch.

Tô Đại Khuê bị dọa đến liền trực tiếp quỳ trước mặt Tô Tố, ông ta kéo áo Tô Tố khổ sở van xin cô, “ Tô Tố, Tô Tố... con hãy cứu ba, cứu ba với, bọn họ nói rồi, nếu hôm nay không trả cho bọn cho vay nặng lãi mười ngàn, thì họ sẽ chặt một tay của ba, Tô Tố, con phải cứu ba...”

Chương 285

Trong khi trò chuyện,mấy người đàn ông đã đem theo gậy gộc xông tới.

Nhìn thấy tình hình ở trước cửa,vài người ngây ra mất mấy giây,người đàn ông bặm trợn cầm đầu nhìn thấy Tiêu Lăng bỗng ngây ra nói không thành lời,một lúc sau định thần lại,giống như không nhìn Tiêu Lăng và Tô Tố,đem vài người xông thẳng vào trong nhà.

“Để cho các người chuẩn bị một trăm vạn các người đã chuẩn bị xong chưa?” Người đàn ông bặm trợn đó móc từ trong túi quần ra một con dao, “Xoẹt.”.Ánh mắt của anh ta giận dữ nhìn Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên, “Tiền đâu.”

Lý Ái Liên sợ hãi mà hét ầm lên.

“Đừng chặt tay của tồi,đừng chặt tay của tôi,tôi không có tiền,tôi thật sự không có tiền,các người có tìm thì tìm Tô Đại Khuê.ông ta có tiền,ông ta có tiền…”

Vài người xông tới trước mặt Tô Đại Khuê, “Tiền đâu.”

Tô Đại Khuê sợ tới nỗi nước mắt nước mũi giàn giua,quỳ trên đất khóc cầu xin, “Tôi làm gì có tiền,tôi thật sự không có tiền.Tô Tố con giúp bố,chỉ cần con giúp bố trả khoản tiền này,bố sẽ nói cho con biết mẹ của con trước khi lâm chung đã trăn trối điều gì có được không.Mẹ của con trước khi lâm chung vẫn còn rất lo lắng cho con,mẹ con bị tai nạn xe,trước khi lâm chung hình dạng rất khó

nhìn,bà ấy sợ con sẽ bị ảnh hưởng tâm lý cho nên mới không cho con gặp mặt lần cuối.Con giúp bố,bố sẽ nói cho con di ngôn của mẹ con có được không?”

Tô Tố cũng bị trận này làm cho sợ hãi,chỉ sợ những người trong phòng này sẽ làm gì cô và Tiêu Lăng,cô lạnh lùng nói, “Không cần ông phải nói tôi cũng biết mẹ tôi sẽ nói với tôi điều gì,đồ của tôi tôi cũng đã lấy,chúng ta cũng đã tuyệt giao quan hệ rồi,viêc của ông ông tư mình xử lý đi.”

Cô lo lắng kéo tay của Tô Lăng,nhỏ tiếng nói, “Chúng ta đi,nhanh đi thôi.”

Tiêu Lăng vỗ vỗ vai của cô ấy, “Đừng sợ,có anh đây.”

Có anh đây.

Tô Tố ngẩn ra môt lúc,trái tim đang đâp dữ dội bình tĩnh trở lại.

Cô nhìn Tiêu Lăng không biết từ khi nào đã đứng chắn ở trước mặt cô,vai của anh rất rộng,chắc chắn như thế,cảm tưởng dù trời có sập xuống anh cũng vẫn đỡ được.

Tô Tố miệng chúm chím,cười nhẹ thành tiếng.

Đúng vậy,có anh rồi,còn sợ gì nữa chứ.

“Tô Tố…”

“Đừng gọi tên tôi,ông tự nợ tiền với tôi một chút liên quan cũng không có.” Tô Tố lạnh lùng nhìn Tô Đại Khuê đang quỳ trên đất, “Đừng quên,chúng ta đã tuyệt giao quan hệ rồi.”

“Con không muốn nghe di ngôn mà mẹ con muốn nói với con sao?”

Tô Tố nhún vai, “Tôi không quan tâm nữa.”

Trong ký ức của cô mẹ thật sự là qua đời vì tai nạn xe,cô cũng không được nhìn thấy mẹ lần cuối,cô cũng tin lời Tô Đại Khuê nói là thật.Mẹ yêu thương cô như thế,khẳng định không muốn để lại cho cô một tâm lý khủng hoảng.Đã là một người mẹ,Tô Tố hiểu rõ cách quan tâm của người mẹ như thế nào.Di ngôn của mẹ chắc chắn sẽ là muốn cô tự chăm sóc tốt cho bản thân,có thể khỏe mạnh trưởng thành.

Đó là vấn đề người làm mẹ trước khi qua đời thường để ý nhất.

Tô Đại Khuê vẫn chưa chịu từ bỏ, “Con không muốn đi tới mộ của mẹ con xem sao?Sau khi mất mẹ con được chôn cất ở đâu con cũng không biết,lẽ nào con không muốn đi tìm gặp đót cho bà ấy chút vàng mã,nói cho bà ấy biết con đang rất tốt sao.”

Tô Tố trầm mặc hẳn xuống.

Sau khi mẹ mất,việc hậu sự vẫn chưa lo xong Lý Ái Liên đã dọn vào nhà rồi.Khi đó mọi việc tới khi hỏa táng mẹ đều là Tô Đại Khuê lo,nhưng lúc đó Lý Ái Liên xung đột với ông ta,cuối cùng không ai biết được ông ấy chôn cất mẹ ở nơi đâu.

“Tô Tố,con trả tiền giúp,bố sẽ nói cho con biết mẹ con được chôn ở chỗ nào có được không?”

“Không.” Tô Tố bĩu môi từ chối, “Tôi sẽ không trả giúp ông,ông đừng nghĩ tới việc này.Người chết giống như ngọn đèn tắt,cho dù có tìm được mộ thì cũng đã làm sao.Nếu như có chuyện âm dượng,mẹ tôi nhìn thấy bây giờ tôi sống hạnh phúc,mẹ tôi sẽ có thể yên nghỉ.” Tô

Tố nắm tay Tiêu Lăng, “Chúng ta đi thôi.”

Dù là một chút cô cũng không muốn quan tâm tới việc của Tô Đại Khuê.

“Được,đi thôi.”

Tiêu Lăng nhẹ nhàng xoa xoa tóc cô, nghe theo lời cô hoàn toàn.

Nếu như cô muốn giúp Tô Đại Khuê,thì anh sẽ giúp,cô không muốn giúp vậy anh sẽ xem như mình không nhìn thấy chuyện này.Cô muốn muốn biết phần mộ của mẹ mình ở đâu,anh cũng có thể cho người đi tìm.

Tô Đại Khuê nhìn hai người đi mất,sợ tới nỗi trên đầu mồ hôi lạnh toát hết cả ra rồi.

Ông ta vốn định lừa Tô Tố một khoản tiền sau đó bỏ trốn,không ngờ rằng những người này lại đến nhanh như vậy,ông ta vẫn chưa kịp hành động bọn họ đã tìm đến rồi.Nếu như Tô Tố và Tiêu Lăng đi rồi,toàn bộ số tiền trên người ông ta cũng sẽ bị lột sạch,ngay cả một cánh tay cũng không giữ được nữa.

Tô Đại Khuê sắc mặt đầy vẻ căm phẫn, ông ta chỉ vào Tô Tố và nói với những người ở trong nhà, “Cô ta là con gái của tôi,cô ta là minh tinh Tô Tố,dạo gần đây cô ấy là nữ chính trong chương trình đang hot bây giờ《Nhất Tiếu Nại Hà》,cô ta có tiền,các người cần tiền cứ tìm cô ta.”

Bước chân của Tô Tố khựng lại,quả nhiên…

Con người này đúng là không nằm ngoài dự đoán của cô,hoàn toàn không cần danh dự.

Lúc này sắc mặt của Tiêu Lăng càng lạnh lùng đến đáng sợ.Anh quay đầu,ánh mắt như băng lạnh nhìn trừng trừng vào Tô Đại Khuê,từng câu từng chữ, “Ông vừa nói cái gì?”

“Tiêu thiếu gia,Tiêu tổng,…tôi thật sự không còn cách nào khác.Tô Tố là con gái của tôi,bố nợ con trả.Tôi nợ tiền nó trả giúp tôi thì đã làm sao,mà trong tay nó đâu phải là không có tiền,nó có tiền mà.Tô Tố con nỡ lòng nào giương mắt nhìn bố chị người khác chém chết sao.” Tô Đại Khuê không dám nhìn vào ánh mắt của Tiêu Lăng,cuối cùng lại chĩa mũi nhọn về phía Tô Tố.

Tô Tố quay đầu cười lạnh lùng, “Ông bị chém chết thì liên quan gì đến tôi.”

“Bố là bố của con đấy…”

“Đừng có xúc phạm thân phận của “người bố”,ông không xứng đáng.” Tô Tố nhìn mấy người đàn ông trong phòng, “Tô Đại Khuê Và Lý Liên Ái với tôi không có một chút quan hệ nào.Bọn họ nợ tiền các anh phải không,mượn tiền hoàn tiền thiên kinh địa nghĩa.Đúng rồi,tốt tâm nên nói cho các anh một việc,vừa nãy Tô Đại Khuê từ chỗ tôi lừa được ba mươi ngàn,ông ta giấu ở trong túi áo khoác.Các anh có thể lục tìm làm tiền lãi đó.”

“Tô Tố mày là con tiện nhân.Tao đánh chết mày.”Tô Đại Khuê định xông lên túm lấy tóc Tô Tố.

Tiêu Lăng sao lại có thể để ông ta lại gần Tô Tố được,vẫn chưa kịp lại gần đã bị anh đạp cho một cái.Tô Đại Khuê nhạc uych xuống đất,bò cũng không bò dậy nổi,miệng vẫn còn độc ác nguyền rủa Tô Tố, “Tô Tố,mày dám đối với tao như vậy sau này mày sẽ không được có được cuộc sống tốt đẹp gì đâu.Tao nguyền rủa mày suốt đời tình

cảm không thuận,nguyền rủa mày ra đường bị xe tông chết,nguyền rủa con của mày tuyệt chủng….Aa—.”

Tiêu Lăng không thể nhịn nổi,một chân đạp lên người ông ta.Anh dẫm lên ngực của Tô Đại Khuê,ánh mắt tối sầm dữ tợn, “Còn nói câu nữa ông có tin tôi cho ông chết.”

Tô Đại Khuê mặt trắng bạch,nhìn thấy ánh mắt Tiêu Lăng toàn thân sợ run lên.

Ông ta tin,nếu như ông ta nói thêm một câu nữa,Tiêu Lăng có thể cho ông ta chết thật.

“Tiêu Lăng,chúng ta đi thôi.”

“Đi.”

Tiêu Lăng không muốn ở lại nơi này thêm một phút nào nữa,anh dắt tay Tô Tố đi,ra khỏi căn phòng đó nghe thấy bên trong truyền lại tiếng gào thét inh tai như sét đánh.Hai người vờ như không nghe thấy.Đợi xuống dưới lầu rồi,Tô Tố mới hít sâu,quay người ôm chặt lấy Tiêu Lăng.

Chương 286

Tiêu Lăng ngẩn người,nhẹ nhàng quay lại ôm lấy cô,giọng nói ấm áp, "Sao vậy?"

Tô Tố lắc đầu,cánh tay càng ôm chặt hơn, "Đừng nói cả,để em ôm một chút."

Tiêu Lăng cũng vì thế mà không hỏi bất cứ điều gì nữa, không nói bất cứ điều gì,mặc kệ để cô ôm.

Nơi này thuộc về khu nhà nghèo,bên đường không có đèn điện nhưng không hề cảm thấy tối.Chiếu sáng xung quanh là anh sáng của mặt trăng và các vì so lấp lánh.Trời tối như mực,gió đêm hơi lạnh,trước mắt đều không nhìn thấy cảnh tượng gì,bên tai chỉ nghe thấy tiếng chửi mắng và tiếng kêu gào từ tầng bốn,thỉnh thoảng lại có cùng tiếng hàng xóm nói nhỏ tỏ vẻ không hài lòng.

Rõ ràng là đang trong một cái hoàn cảnh không ra gì,Tô Tố lại cảm thấy không gì hạnh phúc bằng.

Ở thời khắc này,cô cảm thấy trái tim của với và anh không có gì so sánh gần hơn được.Khoé mắt cô đỏ,nghe nhịp tim đập của anh chỉ cảm thấy không gì có thể an tâm bằng.

Nước mắt cô cũng dần ngừng rơi,thấy đỡ hơn một chút cô bắt đầu nới lỏng Tiêu Lăng ra, "Được rồi,chúng ta về nhà thôi."

"Ừ,về nhà thôi."

Hai người lên xe,theo lối cũ đi về.

Cả đoạn đường về nhà Tô Tố gần như không nói gì,Tiêu Lăng vừa lái xe vừa lo lắng nhìn cô.

Chắc không phải là những lời đó của Tô Đại Khuê làm tổn thương cô ấy chứ nhỉ?Tiêu Lăng nhìn cô đang dựa vào cửa sổ xe ủ rũ không nói gì,không chịu được liền ho nhẹ vài câu,nhìn thấy Tô Tố nhìn lại mới nói, “Đừng nên vì loại người đó mà đau lòng,không đáng đâu.”

Anh nghĩ rằng cô đang vì Tô Đại Khuê nên đau lòng?

Tô Tố cười, “Gia đình đó không có ai đáng để em đau lòng đâu.Em đang nghĩ chuyện khác.”

“Nghĩ gì mà nhập thần thế?”

Tô Tố tay chống lên cửa sổ,cô lườm Tiêu Lăng một cái,khoé miệng nhếch nhẹ lên cười, “Em chỉ là đang nghĩ,tại sao lại có người ở trên đường nói với em cái gì mà địa hình rất quen thuộc,hừ…quen thuộc đến mức không chỉ có khu này,ngay cả tầng lầu của Tô Đại Khuê kẻ cũng rõ ràng. Em vẫn đang nghĩ,những người đến gây sự đó nhìn thấy chúng ta rời đi,ngay cả chặn lại cũng không chặn.Dựa theo tình hình bình thường,bọn họ sẽ thường túm lấy cơ hội có thể lấy được tiền,càng đáng nói hơn em lại là con gái của Tô Đại Khuê,nhưng em để ý bọn họ nhìn thấy chúng ta đi,rõ ràng không có ý muốn chặn lại.Anh nói thử xem đây là vì sao?”

Sắc mặt Tiêu Lăng bỗng có chút hơi chặt lại,anh ho một tiếng, “Thế cho nên,em đưa ra kết luận là như thế nào?”

Trả vờ.

Tiếng tục trả vờ.

Tô Tố không khách khí lườm xéo anh một cái, "Anh có thể trả vờ giống hơn một chút."

Cô đâu có ngốc.

Khi nhìn thấy những người đó tìm đến cửa cô thật sự có chút hơi sợ hãi.Nhưng khi cái tên cầm đầu nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Lăng rõ ràng có gì đó không đúng,sau đó không có chặn họ lại càng chứng thực những gì trong tâm cô đang đoán.Tô Tố nhìn xiên Tiêu Lăng một cái, "Nói thật đi,tìm người giáo huấn bọn họ từ khi nào?"

Tiêu Lăng nhìn thấy sự việc bị bại lộ,cũng không giấu giếm nữa,vừa lái xe vừa nói, "Trước ngày họp báo hai ngày."

"Ồ."

Tô Tố trong tim cảm thấy ấm áp hơn,thì ra khi mà cô vẫn chưa biết anh đã từng vì cô làm rất nhiều việc như vậy.Chắc chắn khi anh nhìn thấy gia đình nhà Tô Đại Khuê bôi nhọ danh dự của cô trước báo chưa nên mới làm như vậy.Cô đột nhiên nhớ lại hôm họp báo đó,quay qua hỏi Tiêu Lăng, "Hôm đó nếu như em không tìm thấy dữ liệu dối phó Đường Sảng,có phải anh sẽ có cách khác?"

"Sự thật anh cũng chuẩn bị một tập ảnh giống y hệt của em." Tiêu Lăng đáng thương nhìn cô một cái, "Tình hình lúc đó quá nghịch lý đã không thể khống chế nổi,cho nên chỉ có tìm ra bằng chứng Đường Sảng bôi nhọ em mới được,người chụp là trợ lý của Đường Sảng,cô ta là do công ty sắp xếp cho Đường Sảng."

Thì ra là như vậy.

“Tại sao em không muốn biết những bức ảnh này từ đâu mà có?”

“Lúc đầu em cũng không hiểu nổi,về sau em nghĩ đế việc tên đó bôi xấu chuyện máy vì tính của em nên em nghĩ ra.”

Tô Tố mím chặt môi.

Tiêu lăng nhớ lại quãng thời gian họp báo bị giày vò đó.Quãng thời gian đó anh cảm thấy có lẽ cả cuộc đời này cô cũng không thể tha thứ cho anh.

Tiêu Lăng không kiềm chế nổi nắm chặt tay Tô Tố.

May sao,Anh lại gặp may mắn,cô tha thứ cho anh.

Xe đã rời khỏi khu đó,đi lên đường nhựa,xe ngay lập tức không sóc nữa.Tô Tố đầu vẫn dựa vào cửa sổ xe,nghiêng đầu nhìn anh, “Những người đó chắc không chặt tay Tô Đại Khuê thật phải không?”

“Sao vậy,em không đành lòng sao?”

“Đương nhiên không phải,Ông ấy có làm sao đối với em một chút liên quan cũng không có,sống hay chết em không quan tâm,em chỉ sợ anh bị kiện tụng.”

Tiêu Lăng cười nhìn Tô Tố lắc đầu, “Tô Tố à Tô Tố,anh ở thành phố a này đâu có phải là không có mối quan hệ.Đừng nói là dùng cách chính trực đối phó với bọn họ,kể cả làm cho cả nhà Tô Đại Khuê lớn lớn bé bé đều biến mất, cũng không có người dám tìm.”

Đừng nói là thành phố a,chỉ cần là trong nước,anh muốn ai biến mất chủ cần nói một câu là được.

Thật kiêu ngạo.

Tô Tố bịt miệng lại không nói gì.

Nhưng cô biết những điều Tiêu Lăng nói đều là thật.Đây là người đàn ông tuyệt đối có tư cách kiểu ngạo.

“Thế còn việc Tô Kiến vào tù thì sao?”

“Việc này không liên quan tới anh,anh chỉ để người theo dõi việc gia đình họ,tránh việc họ sẽ báo thù em. Người nhà họ Tố đều thù rất dai.Anh lo họ sẽ làm việc không có lợi với em,cho nên mới có ý cho người tìm Tô Kiến để anh ta đi mượn tiền nặng lãi.Đợi anh ta nghiện rồi để cho chủ nợ hai bà ngày đến tìm đòi nợ, như vậy bọn họ sẽ không làm phiền em nữa.Việc Tô Kiến đi cướp này sau đó anh mới được biết.Tô Kiến đã rất rất tuyệt vọng,cho nên anh mới liên lạc với Bộ công an,anh ta bây giờ chắc phải mười mấy hai mấy năm mới được thật cũng nên.”

Như thế này thì sẽ không thể tạo thành bất cứ điều uy hiếp nào với cô nữa.

“Thế còn Tô Huệ,Tô Đại Khuê nói cô ta bỏ trốn rồi,việc này là sao?”

Nhắc tới Tô Huệ,Tiêu Lăng cau mày lại, “Tô Huệ người phụ nữ đó tương đối tinh ranh,trong tay cô ta có tiền.Ngày hôm nào Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên bắt ép trả nợ,thế là bỏ trốn rồi.Người của anh đang tìm cô ta,nhưng một chút động tĩnh không nói,chắc là rời khỏi thành phố a rồi.”

Nghĩ tới Tô Huệ,Ánh mắt Tiêu Lăng bỗng trùng xuống.

Tô Huệ đó đối với Tô Tố một chút tốt cũng không có,bây giờ trốn

rồi,sau này chắc chắn cũng sẽ xảy ra chuyện gì do. Anh vẫn cần Lãnh Mạc cử người sớm tìm ra cô ta mới trên tâm được.

...

Về tới nhà bọn trẻ đều đã ngủ rồi.Ông nội hôm qua ngủ muộn nên bây giờ. cũng đã ngủ rồi.

Hai người nhẹ nhàng trở về phòng,Tô Tố để Tiêu Lăng tắm trước.Cô từ trong túi móc ra một chùm chìa khoá,hình như quên gì đó.Tiêu Lăng từ trong phòng tắm đi ra nhìn thấy cô nắm chùm chùa khoá đang ngẩn người ra.

Bước chân anh dừng lại,xem ra Tô Tố vẫn quan tâm tới mẹ hơn.

Vậy anh có cần tìm mẹ đẻ của cô hay không?

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng,đem chìa khoá cất đi, “Anh tắm xong rồi?thế thì em đi tắm,ngày mai còn phải tới phim trường.”

Tiêu Lăng nhanh chóng đưa quần áo ngủ cho cô, “Nhanh tắm đi.”

Tô Tố lần đi tắm này tốn rất nhiều thời gian.Cô tắm xong kẻ trong nhà tắm sấy tóc,đánh răng rửa mặt.Đợi làm xong những việc này,cô nhìn vào trong gương nhà tắm,nghĩ tới việc cô sắp làm,mặt bỗng nhiên đỏ lên.

Tô Tố lấy hết dũng khí, “Tô Tố,cố lên.”

Chương 287

Từ trong phòng tắm bước ra đèn đã tắt hết,chỉ còn giữ lại ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn để ở đầu giường.

Tiêu Lăng dựa vào đầu giường,trên đầu gối đặt một cái laptop,nét mặt nghiêm nghị,chắc đang giải quyết việc văn phòng.Nhìn thấy cô từ nhà tắm bước ra,Tiêu Lăng gập laptop lại,vẫy cô, “Lại đây.”

Tô Tố vừa tiến về phía anh vừa nói, “Đã tối muộn như vậy mà vẫn còn phải xử lý công việc sao?”

“Bên anh công việc có chút vấn đề nhỏ, anh chỉ gửi một bức thư điện tử mà thôi.” Tiêu Lăng đặt laptop lên kệ đầu giường,đưa tay kéo cô lên giường.Vừa tắm xong toàn thân cô tỏa mùi dầu tắm rất thơm,tóc lượn sóng rơi trên gương mặt anh,thơm thơm,buồn buồn.

Tiêu Lăng hít một hơi,cảm thám nói, “Thật thơm.”

Tô Tố mặt đỏ lên giống như một con mèo nhỏ trốn vào trong lòng anh nói chuyện, “Công việc của anh hình như thị trường rất rộng lớn.”

“Ừ,toàn châu á đều có,Âu châu cũng có.Nhưng cách nghĩ của người Âu châu khác so với chúng ta.”

“Ừ?”

Tiêu Lăng vùi vào tóc của cô,nhẫn nại giải thích với cô, “Ví dụ người Anh,anh ở Anh cũng có rất nhiều nhà,nhưng đa số không có người mua.Nếu như có người mua thì đa số cũng là người Châu Á di dân

qua đó mua,người bản địa họ thường rất ít mua nhà.”

Tô Tố ngẩn ra một chút, “Tại sao thế anh có kiếm được tiền không?”

“Đương nhiên kiếm được,không kiếm được tiền thì ai mà làm.” Tiêu Lăng cười, “Cách nghĩ của họ khác chúng ta.Thanh niên nước họ không nguyện ý phải trả tiền trả góp nhà sống qua ngày,so với việc mua nhà họ nguyện ý thuê nhà.Thế cho nên nhà anh xây đa số là để cho thuê.Người Âu Châu cách nghĩ của họ rất thoáng.Nếu như người nước mình kết hôn,nhất định phải có nhà,tiết kiệm và xe,nước người ta cơ bản là không thế,họ chỉ cần một cái hôn lễ lãng mạn.”

Tiêu Lăng cười nhìn theo người đang ở gọn trong lòng anh ngẩng lên nhìn, “Xem ra anh đối với Âu Châu cũng rất có cảm tình,sao không tìm một cô mắt canh tóc vàng làm bạn gái,bọn họ dáng đẹp ngũ quan hút hồn,lại còn là người da trắng,rất đẹp.”

Tiêu Lăng day mũi cô, “Ghen à?”

Tô Tố hất tay anh ra chun chun mũi, “Ai thèm ghen,chỉ là hỏi bừa thôi,đừng nghĩ lung tung nhé.”

“Để anh nghĩ.” Tiêu Lăng thật sự bắt đầu suy nghĩ.Thời gian anh kết nước ngoài không hề ít, nhất là ở Anh.Thời gian ở Anh lâu nhất của anh là nửa năm,nhưng anh thật sự chưa từng kết giao với người bạn gái tóc vàng mắt canh nào.Vừa cúi đầu nhìn ánh mắt đợi chờ của Tô Tố,môi anh bắt đầu cong lên, “Chắc là vì mắt anh mù,anh nhìn những người phụ nữ ngoại quốc đó,cảm giác hơn đều giống nhau…Anh vẫn thích phụ nữ tóc đen mắt đen hơn.”

Ánh mắt anh nhìn Tô Tố say đắm.

Tô Tố mặt ửng hồng,ngón tay với thức đi chuyển đi đi lại lại trên

ngực anh,cô chuyển chủ đề, “Cái này…anh có thường ra nước ngoài không?”

“Ừ,có khi công việc cần.Nhất là mấy năm trước khi mới mở rộng thị trường ở nước ngoài,thời gian đi công tác tương đối kín,hai năm gần đây nhìn lại có ít đi hơn rất nhiều rồi.” Tiêu Lăng xoa đầu cô, “Thật ra nước ngoài có vài nơi tương đối đẹp.Ví dụ:Resort Maldives,có thể cảm nhận được khí hậu ấm áp của ánh nắng mặt trời. Còn có Thuy Si,đi Thuỵ Sĩ trượt tuyết chắc chắn rất kích thích.Nhật bản khi hoa anh đào nở rộ,gió thổi nhẹ một chút là phố lớn phố nhỏ đều tràn ngập sắc hồng của hoa anh đào.Còn có nước Nga, ở đó có thể thấy cực quang,khi nhìn thấy cực quang hay làm cho ta cảm thấy con người thật nhỏ bé.Còn có kim tự tháp ở Ai Cập,đến nghỉ ngơi đảo Aegea ở Hy Lạp….”

Anh thật sự đi rất nhiều nơi.

Tô Tố nghe thấy không thể không hâm mộ, “Nghe thấy anh nói như vậy,thật sự rất muốn đi xem.”

“Khi nào muốn đi nói với anh,anh đưa em đi cùng.Hoặc là đợi sau khi kết hôn anh đưa em ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật”

Kết hôn…

Tô Tố mặt lại đỏ bừng lên.

Nhưng nếu được cùng Tiêu Lăng đi ra nước ngoài thật sự làm cho người ta rất đợi chờ.

Ra nước ngoài?

Ra nước ngoài

Tô Tố đột nhiên nghĩ đến gì đó “Vụt.” nhảy từ trên giường,hành động này làm Tiêu Lăng giật mình, “ Sao vậy?”

“Ra ngước ngoài?Ra nước ngoài.” Tô Tố mắt mở to, “Ngày mai chúng ta không phải là sẽ ngồi máy bay của Mạc gia đi đảo tự ở nước ngoài sao?ra nước ngoài cần hộ chiếu,em vẫn chưa có hộ chiếu.”

Thì ra là lo lắng điều này.

Tiêu Lăng kéo cô nằm xuống, “Việc này anh đã sớm suy nghĩ đến rồi,anh đã cho người đi làm visa cho em rồi,visa ở nước ngoài cư trú thời gian hơi ngắn,chúng ta cũng không được đi quá lâu,thời gian được gọi là tạm đủ rồi.”

Tô Tố ngẩn người ra, “Cho dù là làm visa cũng cần phải có thời gian,không phải nói là ngắn nhất một tháng mới có thể lấy được visa sao?”

Tiêu Lăng cười cười không nói gì.

Tô Tố cũng đã hiểu ra rồi, trốn trong chăn nói thì thầm “Có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ quả nhiên là không sai.”

Tiêu Lăng cười ôm chặt lấy cô, “Đừng có chua chát như thế,sau này em cũng là người có tiền.”

“Đương nhiên,bây giờ ít ra em cũng là một diễn viên có tiếng chút ít rồi,đợi em《Nhất Tiếu Nại Hà 》quay xong,không phát sinh sự cố khẳng định rất nhiều người ôm cành oliu về phía em,lúc đó lại được nhận thêm vài kịch bản nữa hay nữa,thế nào tiểu hoa năm nay cũng vững chắc rồi.”

Tiêu Lăng, "…"

Thật là không cần vậy mà.

Làm diễn viên quay phim và quay phim truyền hình,là đã có thể làm cô ấy thành minh tinh quốc tế,một đời làm đến chết có thể dư bao nhiêu tiền?Mà người nằm bên cạnh cô đây giá trị một trăm tỷ,sao cô lại không biết túm lấy,Tiêu Lăng chỉ biết bất lực mà lắc đầu.Nhưng cô tự tin như thế này toàn thân như tỏa ra một ánh hào quang,hết sức có mê lực.Tiêu Lăng ôm chặt cô,cười rất có hứng thú, "Có đủ tự tin để trở thành giống như bốn bông hoa nhỏ vậy cơ à?"

"Đương nhiên,không cần nói,phương diện đóng phim anh không phải là người trong nghề khẳng định không thể hiểu em nhiều được."

Tô Tố ở trong lòng anh thình thịch à thình thịch,thân thể mềm mại ấy làm cho Tiêu Lăng có chút không thể không muốn,mắt anh có một chút u mê đi,giọng nói trầm xuống, "Tô Tố…"

"Vâng?"

"Em có thể đừng có động đậy nữa được không…"

Cô cứ xoay đi xoay lại,hành hạ thần kinh anh căng cứng.Tô Tố nghe ra hàm ý của Tiêu Lăng,mặt "vụt" đỏ như bị đốt,cô vừa nãy chỉ để ý việc nói chuyện với anh,bây giờ mới kinh ngạc việc cơ thể anh có chút biến đổi.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt đam mê sâu tối của anh,ánh mắt đó giống như dòng xoáy dưới nước biển,bề mặt tĩnh lặng,nhưng trong lòng sớm đã dữ dội rồi.Tô Tố chỉ cảm thấy một luồng gió nóng thổi từ bàn chân cứ thế chạy thẳng lên não,toàn thân như con tôm bị đốt

nóng lên vậy,đỏ rực lên. Đầu cô rúc vào trong lòng anh,chỉ cảm thấy nhiệt độ gần như có thể rán được trứng rồi.

Tóc của cô xiên chọc vào ngực anh ngứa râm ran,xuyên từ ngực cứ thế thẳng vào trong tim.

Tiêu Lăng cả trái tim như râm ran hết lên

“Tô Tố…”

“Vâng?”

Tiêu Lăng kiên nhẫn nói, “Nếu như em không tránh xa anh ra một chút,anh thật sự không kiềm chế được nữa rồi.”

Tô Tố mặt đỏ như lửa đốt,cô hoàn toàn không dám ngẩng đầu,càng không dám nhìn vào mắt Tiêu Lăng,măt trốn vào trong ngực anh khẽ nói, “Không cần kiềm chế.”

Tiêu Lăng toàn thân cứng đơ,nghi ngờ bản thân nghe sai,không dám tin nhìn Tô Tố,giọng nói hồi hộp đến mức nói không thành câu nữa, “Em,em vừa nói sao?”

Chương 288

Không lẽ còn muốn cô nói lại một lần!

Khuôn mặt Tô Tố cháy đỏ lên, đầu vùi vào ngực của anh nhất định là không nói gì thêm nữa.

Lời nói này, biểu cảm này……

Tiêu Lăng bất chợt ngộ ra, anh ngồi xuống nhanh và vững vàng, ôm chặt lấy Tô Tố, thông qua ánh sáng yếu ớt của đèn bàn, anh nhìn thấy cô ngay cả đôi tai cũng đang ửng lên một màu hồng nhạt. Tiêu Lăng kích động xém tí là đã nhảy lên, “Tô Tố……”

Anh còn tưởng đợi cô lại một lần nữa mở lòng lại với anh nói không chừng là cả một quãng thời gian dài, chí ít một hai tháng sẽ không thiếu được, không ngờ được cô lại tha thứ cho anh nhanh đến thế.

Tiêu Lăng nâng đôi má của cô lên, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã đỏ hẳn lên, nhiệt độ trong người làm sao cũng không thể ức chế được, anh cúi đầu xuống hôn cô thật sâu.

Đầu lưỡi của anh mang theo hơi nóng như lửa, cạy mở hàm răng của cô, trong khoang miệng của cô đảo qua đảo lại, tiếp xúc thân mật như thế khiến cho hai người đều nóng rực cả lên, cũng khiến họ quên đi mọi thứ xảy ra xung quanh mình.

Tiêu Lăng hôn lên môi cô, đầu lưỡi như cơn lửa lại len lỏi đến vành tai của cô, anh biết được đây là bộ phận nhạy cảm nhất của cô.

“Uhm……” Đôi mày dịu dàng của Tô Tố cúi xuống hứ nhẹ một tiếng, “Tắt đèn…… Tiêu Lăng tắt đèn.”

Tiêu Lăng một cái chuyển mình đè cô xuống, một tay tắt đi cái đèn bàn, trong phòng bỗng trở nên tối đen như mực, nhưng nhiệt độ lại “sục sục” tăng nhanh lên, tức thì nhiệt tình hẳn lên, kèm theo hơi thở thô ráp của người đàn ông và tiếng rên la của người phụ nữ, hai người đang phát ra âm thanh “cọt kẹt cọt kẹt” trên chiếc giường lớn.

Rèm cửa sổ trong phòng bị gió cuốn lên một góc, ẩn hiện lộ ra vài phần cảnh sắc, rất nhanh rèm cửa sổ lại cuộn xuống lại, che hết tất cả mọi thứ.

……

Ngày thứ hai.

Tô Tố là bị một ánh mắt ép người làm tỉnh giấc.

Vừa mở mắt là đã thấy Tiêu Lăng nằm nghiêng người, khuỷu tay chống đầu và đang mỉm cười nhìn cô.

“Ặc……”

“Mệt không? Có cần ngủ thêm lát không?”

Tô Tố hơi nhẹ nhúc nhích thân mình, cái bệnh đau lưng nhức mỏi lâu ngày lại đến ghé thăm, cô hít một hơi thật sâu, “Xi……”

Tiêu Lăng thấy cô muốn thức dậy, khẩn trương đưa tay đỡ cô ngồi dậy, lại chu đáo ở sau lưng cô đệm một cái gối tựa, “Lưng đau không, hay để anh giúp em xoa bóp nhé?”

“Không……cần.”

Tô Tố vén tấm mền ra, quả nhiên nằm trong dự đoán, thân thể lại là một mảng bầm tím xanh, môi cô khẽ giật, cắn răng trừng mắt nhìn anh, “Tiêu Lăng cầm tinh con chó à!”

Tiêu Lăng cười ngượng, bất kể cô nói gì cũng không cãi lại.

Anh chẳng qua là do bị cấm chuyện ấy trong một thời gian dài rồi, không cẩn thận cho nên không kiểm soát được, hơn nữa anh đã rất cố gắng rất cố gắng kiểm soát rồi, nếu như không kiểm soát được, hôm nay cô làm gì mà có thể xuống giường được. Tiêu Lăng cúi xuống làm vai nhỏ, giúp cô xoa vai bóp lưng, “Có cảm giác tốt hơn chút không.”

“Không có! Xi…… anh đừng xoa nữa, đau.”

Tiêu Lăng khẩn trương làm nhẹ tay lại, “Như vậy có đỡ hơn không?”

Người cô bây giờ vừa đau vừa mỏi, mỏi đến mí mắt cũng không thể mở lên được, “Uhm, đỡ tí.” Tô Tố nhắm mắt lại dựa lưng vào gối tựa, mệt đến không ngừng ngáp, tối qua cô cũng không biết hai người đã mây mưa đến mấy giờ, nói chung chí ít cũng là giữa khuya hơn rồi, cô không biết đã năn nỉ bao nhiêu lần, nhưng cái người đó lại cứ nói sẽ lập tức xong ngay lập tức xong ngay, cuối cùng lại chẳng thấy xong đâu.

Nghĩ đến đây Tô Tố mở to mắt giận dữ nhìn anh.

Đôi mắt vừa tỉnh giấc vào bữa sáng sớm của cô có chút mơ hồ, một mái tóc dài rối bù trải lên đôi vai, mắt như con phượng trừng lên, thẩm thấu trong đó là một phong tình lười biếng…… Tiêu Lăng cảm giác thân thể anh như lại muốn bắt đầu nóng lên.

Tô Tố bây giờ đã rất hiểu rõ ánh mắt của anh, vừa nhìn thấy ánh mắt của anh đang sâu thẳm xuống, cô sợ đến nỗi phải vớt lấy tấm mền quấn mình lại, “Tiêu Lăng, anh muốn làm gì! Em cảnh cáo anh, cấm không được làm bậy nữa!”

Nhưng anh lại muốn làm bậy, nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của cô lại không nhẫn tâm được.

Tiêu Lăng di chuyển về hướng bên mép giường, cách xa cô ra chút, tránh để bản thân không kiểm soát được.

Tô Tố thấy anh như vậy mới nhẹ nhõm lòng, dựa trên gối tựa lại nhắm mắt lại, “Mấy giờ thế……”

“8 giờ.”

Cơn ngủ của Tô Tố chợt biến mất, “Anh nói mấy giờ hả?”

“8 giờ.”

Tô Tố “tinh” một cái ngồi dậy, “Đã 8 giờ rồi sao anh không kêu em dậy, hôm nay không phải đi sân bay sao. Không phải đi tham gia tiệc đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh hả, không phải nói là sáng sớm 10 giờ hôm nay phải xuất phát à! Chúng ta từ đây đến sân bay phải lái xe mất ít nhất một tiếng hơn, phải sửa soạn nữa……. thời gian sắp không kịp rồi.”

“Đừng có gấp, trễ tí cũng không sao, họ ngày mai mới đính hôn mà, hôm nay đi chỉ là ở bên đó nghỉ ngơi vui chơi thôi, máy bay của Mạc gia bay trước cũng không sao, chúng ta có thể ngồi máy bay trực thăng qua đó.” Ngồi trực thăng vẫn tốt hơn, không có những người lộn xộn làm phiền hai người họ.

Tô Tố bối rối bò dậy, “Ai thèm đi với anh ngồi trực thăng qua đó, em muốn cùng họ ngồi chiếc máy bay thuê, tốt nhất là cùng Bạch Linh ngồi cùng một chiếc máy bay, ám chết cô ta!”

Nói chung là phải khiến cho Bạch Linh và Mạc Tầm ức chế, tâm trạng của cô sẽ rất rất là vui vẻ.

……

Lúc Tiểu Trần đưa hai người đến sân bay thì cũng đã 9 giờ 50 phút rồi.

Lễ đính hôn lần này của Mạc Tầm có thể nói là chuyện long trọng nhất ở mấy ngày gần đây của thành phố A, Mạc Tầm lúc đầu không dự tính mời phóng viên, nhưng ý của Mạc lão đầu lại muốn làm một buổi tiệc đính hôn lớn, tốt nhất là để cả thế giới đều biết, cho nên Mạc lão đầu đã mời hết tất cả các phóng viên mà có thể mời được, chỉ là chiếc máy bay của các phóng viên chỉ là chiếc máy bay bình thường, nhưng các phóng viên cũng đủ ngồi đông đủ trên chiếc máy bay hạng phổ thông này.

Lúc Tiêu Lăng và Tô Tố đến thì máy bay vẫn chưa cất cánh.

Toàn bộ người vẫn đang ở phòng chờ máy bay chờ đợi, Tô Tố nhìn thấy một đám đông chi chít đông như kiến kinh ngạc, “Nhiều người quá…..”

Tiêu Lăng ôm lấy eo cô, Tiểu Trần thì đang đẩy hành lý phía sau.

Nghe xong lời nói của cô, Tiêu Lăng cúi đầu nói nhỏ với cô: “Trong đám người này đều là danh môn vọng tộc của thành phố A, còn có một số quý tộc mới nổi của thành phố A.”

Những quý tộc bình thường sẽ không nhận được thiệp mời của nhà Mạc.

Tô Tố trong đám đông trông thấy bóng dáng quen thuộc, “Hey, Mộ Bạch đến thật rồi kìa, còn có Tôn Nguyên, ủa, người kế bên Tôn Nguyên là……Tiểu Hy? Hai người họ tại sao lại ở cùng nhau nhỉ?”

Bên đó An Tiểu Hy cũng trông thấy Tô Tố, dùng sức vẫy cánh tay như múa của mình chào cô, “Tố Tố Tố Tố, mau qua đây!”

Âm thanh của cô ấy khá lớn, dẫn đến nhừng người xung quanh đều nhìn qua với ánh mắt kì lạ. Tôn Nguyên cắn răng, giọng trầm xuống cảnh cáo cô, “Trái Ớt Nhỏ! Có thể thục nữ chút được không?”

Tiểu Hy liếc mắt nhìn anh, “Bướm Hoa, anh không biết đức hạnh của tôi sao? Anh muốn kiếm một thục nữ khác cùng anh tham gia bữa tiệc đính hôn vậy thì đừng có tìm tôi.” Tiểu Hy hứ nhẹ một tiếng, dẫm từng bước nhỏ chạy đến bên Tô Tố.

“Tiểu Hy, cậu làm sao cùng với Tôn Nguyên…… cậu lúc này không bận sao?

Tiểu Hy ôm lấy vai cô, vừa đi về hướng cổng vào cửa máy bay vừa nói, “Đừng lo, cái tên Bướm Hoa đó bây giờ đang theo đuổi tớ, nhưng cậu yên tâm, tớ nhất định sẽ không rung động với tên bướm hoa này đâu, ngày mai không phải là Quốc Khánh sao…… Chương trình “Tinh Thiên Địa Vui Vẻ” tạm dừng thu âm một tuần, đổi thành chương trình mừng lễ Quốc Khánh, cho nên tớ có thể theo cậu đi học hỏi khám phá lâu đài.”

Tô Tố nghe xong mới yên tâm, ấn tượng của cô với Tôn Nguyên không tốt lắm, nếu như là làm bạn của Tiêu Lăng thì hiển nhiên anh

ta rất hợp nhãn, nhưng nếu là làm bạn trai thì…… Tô Tố lắc đầu, điều đó tốt nhất đừng nên xảy ra.

Ba người đi đến bên cổng vào cửa của máy bay, lập tức có người đến đến bên Tiêu Lăng hỏi han thăm hỏi.

Tiêu Lăng trong biển người rất là trấn tĩnh lạnh nhạt, có ánh mắt chạm đến người của Tô Tố, nhận ra cô là nữ diễn viên, nhíu mày lên, trêu đùa nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu thiếu gia đúng là có phúc thật, không ngờ lại tìm được một cô nàng đẹp đến như vậy.”

Chương 289

“Vị hôn thê của tôi, các người nhìn đủ chưa!”

Lời nói này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn sang đây.

Nhìn thấy Tô Tố đứng kế bên Tiêu Lăng, cánh đàn ông có mặt tại đây mắt ai cũng sáng lên.

Tại vì là một dịp chính thức, Tô Tố hôm nay có sửa soạn đôi chút, nét mặt trang điểm thanh đạm, đôi môi đỏ hồng, dưới ánh nắng là một làn da trắng tuyết gần như trong suốt…… Mỗi một điều như thế đều khiến cánh đàn ông đều cảm thấy kinh ngạc. Do là trời đã chuyển lạnh, cô hôm nay mặc một áo phông màu gạo, áo phông đến vị trí đùi, trong áo phông có mặc thêm một cái áo yếm dài kèm vào, cũng vừa đủ che đi phần đùi, thân dưới cô là không có mặc gì, chỉ mặc một đôi giày boot cổ cao màu đen tới đầu gối, để lộ ra một phần trắng muốt của đôi chân dài, cánh người đàn ông có mặt tại đây này gần như hóa thân thành sói nhìn chằm chằm không rời mắt.

Trong giới nhà giàu ai cũng đều thích chơi gái, Tiêu Lăng lại càng nổi tiếng về chuyện này.

Trông thấy người phụ nữ kế bên của anh từ Đường Sảng thành Tô Tố, ngoài những tri kỉ của anh, ai cũng không biết được anh là thật lòng, còn tưởng chỉ là chơi qua đường thôi, cho nên ánh mắt của ai ai cũng hoàn toàn không biết ngượng, to gan đến lợi hại.

Thậm chí còn có người vuốt ve cằm của mình, trong lòng nghĩ Tiêu Lăng chơi chán Tô Tố rồi, họ sẽ tìm cách kiếm cô chơi một thời gian.

Mộ Bạch trong đám đông cau mày, lo lắng nhìn vào Tô Tố.

Tiêu Lăng bước lên một bước, vững vàng chặn đi ánh mắt của đám đông, đôi mày anh lạnh lùng, lạng bằng lướt mắt vào đám đông kia, "Vị hôn thê của tôi…… các người nhìn đủ chưa?"

Vị hôn thê?

Đám đông kinh ngạc, trông mắt thấy Tiêu Lăng giận dữ, ai ai cũng đều hoang mang thu lại ánh mắt của mình.

Nếu như chỉ là gái chơi qua đường, họ nhìn như thế nào đương nhiên không sao, nếu như là vị hôn thê…… đó thì lại là chuyện khác rồi.

Nhưng, vị hôn thê của Tiêu Lăng không phải là Mạc gia đại tiểu thư sao? Tại sao lại trở thành nữ minh tinh thế?

Ánh mắt của đám đông lập tức đàng hoàng hẳn lên, người đàn ông nói ra lời nói vừa nãy càng cảm thấy ngượng ngùng nói không ra lời, anh ta lúc đầu là muốn xu nịnh Tiêu Lăng, hoàn toàn không nghĩ rằng lại nịnh không đúng hoàn cảnh. Nhưng ai lại nghĩ ra được không ngờ Tiêu Lăng lại thật lòng rồi!

Không ít cánh đàn ông có mặt tại đây có dẫn vợ theo, nghe nói Tô Tố là vị hôn thê của Tiêu Lăng, họ nháy ánh mắt sang người vợ kế bên, thị ý họ đợi lát hồi phải đi thân cận tạo mối quan hệ tốt với Tô Tố.

Tiêu Lăng hoàn toàn không cho họ cơ hội, tay của anh căn bản là không hề thả tay Tô Tố ra, mấy vị phu nhân muốn tạo mối quan hệ tốt cũng đều không dám đi lên đó.

Cả thân Tiêu Lăng như là một cái tủ lạnh to đùng, đang lan tỏa khí lạnh, khiến những người xung quanh không dám lại gần.

Đương nhiên, có người ngoại lệ.

Ánh mắt của Mộ Bạch không tì vết lướt qua, sau đó là ánh mắt ôn hòa nhìn vào mắt cô, "Em hôm nay sắc mặt khá tốt."

"Có à?" Tô Tố sờ lên má mình, cô còn tưởng tối hôm qua không ngủ được, làn da sẽ không đẹp chứ.

"Đương nhiên có!" Tiêu Khả không từ góc cạnh nào nhảy ra, cô ôm lấy Tô Tố, một tay bẹo lên khuôn mặt nhỏ nhắn mịn non của cô, "Chuyện thường, đây rõ ràng là có dưỡng ẩm qua, hi hi hi, trả lời thành thật đi, hôm qua có phải đã là chuyện xấu rồi không."

Đôi má của Tô Tố đỏ ửng, "Tiêu Khả, chị đừng nói bậy."

"Chị cũng từng là người từng trải, mới không nói bậy."Cô ôm lấy Tô Tố, khuôn mặt cô ngưỡng mộ và đố kị, "Nhưng tiểu cô nương như bọn em mới hai mươi mấy tuổi đầu làm da đúng tốt thật, cả khuôn mặt đều là collagen, không giống như chị, đã lên hàng ba rồi, thức khuya thành mắt thâm quầng mắt chảy xệ cái gì cũng hiện lên trên mặt hết rồi."

Tô Tố bị chọc ghẹo đến hai má hồng hồng.

Ánh mắt của Mộ Bạch ảm đạm xuống, Tiêu Khả nhìn thấy có chút không nhẫn tâm, nhìn Tiêu Lăng và Tô Tố đi xa rồi mới vỗ vỗ vào vai anh, "Mộ đệ đệ, trên đời thiếu gì phụ nữ tốt, đợi chị Khả Khả sau này giới thiệu bạn gái cho em hen."

Mộ Bạch thở dài, "Chị Tiêu Khả……"

“Uhm?”

“Chị không cần mỗi lần như thế đều nhảy ra, em sẽ không phá đám Tiêu Lăng đâu.”

……

Thân là chủ lễ, người nhà Mạc đều nắm bắt thời gian rất đúng giờ, đúng 10 giờ là đi tới sân bay.

Mạc gia động viên cả gia đình ra, Mạc lão đầu dẫn đầu, Mạc Đào và Mạc phu nhân đi theo sau ông, Mạc Tầm và Bạch Linh cùng với Mạc Oanh Oanh ba người đi theo sau hai người đó, sau lưng ba người là 5 6 osin xách theo hành lý, đoàn người khí thế hùng mạnh đi qua đó.

“Hôm nay cám ơn mọi người đã nể mặt rồi, chúng ta không nhiều lời nữa, hãy lên máy bay trước, nơi ăn ở đã sắp xếp cho mọi người rồi, mọi người đến nơi rồi thì có thể nghỉ ngơi trước, sau đó ngày mai chính là lễ đính hôn rồi, cám ơn mọi người đã nể mặt.” Mạc lão đầu tuyên ngôn rành mạch với đám đông, vừa ngoảnh đầu đã trông thấy Tiêu Lăng……và Tô Tố đang đứng cạnh anh.

Ông ngoảnh đầu lại nhìn vào đứa cháu gái mặt sắp sửa biến dạng, lập tức hiểu ra người kế bên Tiêu Lăng là Tô Tố.

Những người có mặt tại đây đều biết Mạc Oanh Oanh và Tiêu Lăng có hôn ước với nhau, lúc này Mạc Oanh Oanh cũng tới rồi, ánh mắt đảo qua đảo lại cũng nhìn về hai người, hiển nhiên là bị tình cảnh trước mắt làm hồ đồ rồi.

Mạc Oanh Oanh nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố đứng chung với nhau, tròng mắt cô đỏ hoe lên, cô bất chấp tất cả xông lên chất vấn:”Tô Tố,

ai cho phép cô tới đây, nhà Mạc chúng tôi không hoan nghênh cô, cô có thiệp mời sao? Như thân phận của cô như thế có tư cách gì mà tham gia lễ đính hôn của anh và chị dâu tôi!"

Khuôn mặt của Tiêu Lăng lạnh băng lên, vừa định mở miệng liền bị Tô Tố kéo tay lại, Tô Tố chậm rãi từ tốn lấy tấm thiệp mời từ trong túi xách ra, cười ti tít vứt lên người của Mạc Oanh Oanh, giọng điều không hề khách khí. "Mạc tiểu thư, xin cô mở to con mắt của cô ra mà nhìn kĩ, chẳng phải là tôi muốn tới đâu, là do nhà cô sợ rằng tôi không tới, khẩn trương gấp gáp đưa tờ thiệp cho tôi mới tôi đến."

"Xì, làm gì có khả năng đó!" Mạc Oanh Oanh nắm lấy tấm thiệp nhìn sơ qua, nhìn thấy trên đó ghi hai chữ "Tô Tố", tức thời trố to cả mắt, "Không, làm gì có khả năng này……" Mạc Oanh Oanh ngoảnh đầu ánh mắt giận dữ nhìn Mạc Tầm, "Anh, có phải anh đã cho con tiện nhân này thiệp mời!"

Mạc Tầm cau mày, anh mong rằng tốt nhất Tô Tố không hề biết lễ đính hôn của anh, tại sao có khả năng đưa thiệp mời cho cô.

Mạc Oanh Oanh mở miệng chửi tục, thu hút ánh mắt lạ lùng của rất nhiều người.

Mạc lão đầu ngại ngùng nhìn vào đám đông rồi ngoảnh đầu dạy dỗ, "Mạc Oanh Oanh, những lễ nghĩa dạy cháu lấy hết đi cho chó ăn rồi à? Nói chuyện đàng hoàng!"

Mạc Oanh Oanh phẫn nội trừng mắt nhìn Tô Tố.

Đều là do con tiện nhân hại cô bị la.

"Oanh Oanh, thiệp mời là do chị đưa cho cô Tô đấy….." Bạch Linh đi đến bên Mạc Oanh Oanh, nhìn thấy cô sắc mặt đột nhiên thay đổi,

nhè nhẹ véo cánh tay cô, thấp giọng xuống dùng âm thanh chỉ đủ hai người nghe thấy nói, “Oanh Oanh, xin lỗi em, chị chỉ muốn cô ta đến tham dự lễ đính hôn của chị và anh em để cô ta có thể từ bỏ anh em, chị không nghĩ rằng cô ta với Tiêu Lăng cùng nhau qua đây……”

Sắc mặt của Mạc Oanh Oanh cũng biến dạng rồi, cắn răng nói, “Chị dâu, em không trách chị, lỗi đều là do con tiện nhân này cả.”

Bạch Linh lại nói, “Oanh Oanh, thật ra như vậy cũng tốt, hòn đảo đó không phải là của nhà Mạc chúng ta sao, chúng ta là chủ nhà, đến lúc đó sắp xếp phòng như thế nào, em cũng có thể ở gần đó được, nói sao thì em bây giờ vẫn còn chiếm lấy danh phận là vị hôn thê của Tiêu Lăng đấy,sao đi nữa thì cũng có ưu thế hơn Tô Tố.”

Cũng đúng!

Mạc Oanh Oanh nhịn đi nỗi tức giận trong lòng, cười lạnh lùng, “Chị dâu, chị nói đúng, em tuyệt đối sẽ không thua cho con tiện nhân này!”

Đã đến giờ lên máy bay.

Tiêu Lăng nắm tay Tô Tố dẫn đầu lên máy bay, Tôn Nguyên và An Tiểu Hy đi theo sau, Lãnh Mạc và Mộ Bạch cùng với Tiêu Khả cũng theo sau đó.

Máy bay thuê không giống như máy bay dân dụng bình thường, chỗ ngồi không nhiều, chỉ có mười mấy chỗ.

Tiêu Lăng và những người khác sau khi lên máy bay sau đó chỉ còn lại ba người.

Mạc Oanh Oanh nhìn thấy hình bóng vui đùa của Tiêu Lăng với Tô Tố, trong mắt hận thù giận dữ, bước chân cũng đi theo lên đó, “Tôi

cũng muốn ngồi chiếc này!”

Chương 290

Mạc Oanh Oanh chạy lên máy bay, Mạc Tầm cũng có lý do quang minh chính đại để có thể lên chiếc máy bay này.

“Tôi lo lắng Oanh Oanh sẽ gây rắc rối, chúng ta cũng ngồi lên đi.”

Bạch Linh có chút không sẵn lòng, nhưng cũng có một chút khả năng, cô ta không muốn để Mạc Tầm và Tô Tố có cơ hội cùng nhau-----không sợ ngay cả khi nhiều người như vậy cũng không được, nhưng lý do của Mạc Tầm rất tốt. Với lại cũng không cần cô nói thì đã bước chân lên máy bay rồi. Trong mắt Bạch Linh lướt qua một nỗi giận dữ, cắn môi mà bước lên theo.

Chuyến bay tư nhân với chuyến bay thông thường đương nhiên sẽ khác, toàn bộ các thiết bị trong đó đều rất chỉnh chu, vừa mới bước vào là một phòng khách rất lớn, ở giữa là một cái bàn hình tròn lớn. Trên bàn dùng dĩa pha lê đựng trái cây tươi. Mỗi cạnh bàn đều để một chiếc ghế sofa tròn, đúng lúc bo tròn thành một cục, cũng có thể ngồi cùng nhau trò chuyện đại loại như thế.

Ngoài ra ngay cửa sổ của máy bay cũng để một hàng ghế sofa, có thể ngồi ở đó ngắm cảnh, cũng có thể trò chuyện.

Tiểu Hy lần đầu thấy một nơi cao cấp như vậy, vào được cabin là phấn khích tham quan khắp nơi, thỉnh thoảng thở dài, “Wa….ông trời ơi, ở đây thậm chí còn có vòi sen và nhà vệ sinh bên trong. Ngay cả phòng ngủ cũng có, hai phòng ngủ lận đó, mỗi góc nhỏ đều được sử dụng triệt để, đẹp đến không tin được….”Tiểu Hy chạy đến sofa tại cửa sổ máy và ngồi xuống, nhìn một lúc và tiếp tục than thở, “Đợi

máy bay cất cánh thì có thể từ đây nhìn thấy đám mây, cảm giác nhất định rất tốt.”

Cuối cùng Tiểu Hy tóm tắt một câu nói, “Cái này giống chiếc máy bay ở đâu vậy, nó đơn giản là một kiểu căn hộ.

Tôn Nguyên che mặt, lần này cảm giác như đem An Tiểu Hy ra ngoài đúng là điều thất bại, với dáng vẻ chưa bao giờ nhìn thấy thế giới bên ngoài làm cho anh ta cảm thấy mất mặt.

Mạc Oanh Oanh biết Tiểu Hy là bạn của Tô Tố, vì vậy tỏ thái độ nhìn không tốt đối với cô ta, nhìn thấy hành vì này của cô ta liền ôm cánh tay và khinh bỉ nói một câu, “Đồ quê mùa!”

Tiểu Hy vừa quay người lại đúng lúc nhìn thấy cô ta chưa cất đi cái nhìn khinh bỉ đó, cô ta nhìn lên nhìn xuống khiến Mạc Oanh Oanh choáng váng và hét lên Mạc Tầm để tìm anh trai mình, đây không phải là người phụ nữ trước đó đưa tiền để Tô Tố rời bỏ Tiêu Lăng sao! Tiểu Hy nhếch miệng lên, chế giễu và tấn công, “Oh-----không phải là đầu thai một tí thôi sao, tôi tự kiếm tiền tự xài, tự mình nổ lực tự mình có bản lĩnh để ăn, đâu giống ai kia, nếu như thoát khỏi thân phận không được làm tiểu thư nữa thì chắc không thể tự nuôi bản thân được đâu.

Tôn Nguyên đặt tay lên trán, trái ớt nhỏ này đối với ai đều độc ác vậy sao.

Sắc mặt Mạc Oanh Oanh “xoạc” một cái trong u ám, đôi mắt cô ta cháy lên với ngọn lửa rực, nghiến răng nhìn vào An Tiểu Hy, “có thể đầu thai thì đó cũng là khả năng! Có khả năng thì cô cũng đi làm đại tiểu thư xem đi.”

“Hơ hơ…..nhìn phức tạp chả có lợi ích gì! Những người dân bình

thường như chúng tôi, sống đơn giản cũng sẽ thú vị hơn, Bất cứ điều gì nhỏ nhặt đều có thể khiến chúng tôi rất hài lòng. Bây giờ, công việc tôi thuận lợi, tình cảm thì….” An Tiểu Hy liếc nhìn Tôn Nguyên, miễn cưỡng và nói, “Tình cảm cũng coi như là thuận lợi, ít ra cũng có nhiều người theo đuổi tôi, không có điều gì nói về những ngày tháng này. Đâu giống như một số đại tiểu thư nhà giàu, bề mặt thì cái gì cũng có, nhưng trên thực tế thì cũng không nhận được sự ưa chuộng từ người mình thích. Cho nên, có một số điều đều là tương đối, cô cảm thấy tôi đáng thương nhưng ngược lại tôi còn cảm thấy cô bị thương hại nữa.”

Sau khi Tiểu Hy làm dẫn chương trình xong thì miệng càng phát ra sắc nét hơn, Mạc Oanh Oanh đâu phải là đối thủ của cô ta. Mặt đã mọc lên thành màu gan lợn, đưa ngón tay run rẩy chỉ vào An Tiểu Hy, một câu nói cũng không thể nói ra, “Cô, cô cô……”

“Tôi rất tốt, không cần cô lo lắng đâu.” An Tiểu Hy nhún vai.

“Tôi muốn ném cô ra ngoài, anh, đuổi cô ta đi, em không muốn nhìn thấy người phụ nữ này trên lãnh địa của mình.”

Tôn Nguyên nghe thấy những lời đó, liền cau mày.

Dù gì đi chăng nữa trái ớt nhỏ này là người anh ta mang đến, Mạc Oanh Oanh trực tiếp đuổi người như vậy, cũng không cho anh ta sỉ diện nào cả!

Hơn nữa, Mạc Oanh Oanh là người gây chiến trước!

Tôn Nguyên đứng trước mặt Tiểu Hy, đưa tay ra khoác lên vai Mạc Tầm, cười haha và nói, “Mạc Tầm, An Tiểu Hy là người bạn đồng hành nữ tôi đưa đến. Nếu như anh muốn đuổi cô ấy đi thì tôi cũng đi theo xuống máy bay.”

Tô Tố cau mày, “Tiểu Hy không đi tôi cũng không đi.”

Tiêu Lăng nắm lấy tay cô ấy, “Đúng lúc, tôi cũng không muốn đi lắm.”

Mộ Bạch và Lãnh Mạc nhìn những người này dửng dưng và bế tắc, cũng đứng về phía Tiêu Lăng, mặc dù họ không nói nhưng lập trường rất vững chắc.

Bầu không khí đột nhiên trở nên hơi mất tự do.

Tiểu Khả lên để xua đi bầu không khí, “Đây là đang làm gì vậy, chỉ là con bé đấu khẩu thôi mà, có chuyện gì đâu, mọi người ngồi vào vị trí, máy bay chuẩn bị cất cánh rồi. Hãy thắt dây an toàn trước, đợi máy bay cất cánh rồi chúng ta cùng nhau vui chơi.”

Mạc Tầm lập tức tìm một nơi dưới bậc thang, anh ta khiển trách Mạc Oanh Oanh, “đừng có lộn xộn nữa, mau chóng tìm một chỗ ngồi, có chuyện gì thì đợi máy bay cất cánh rồi hãy nói.”

Mạc Oanh Oanh hung hăng cắn môi, tìm một vị trí đặt mông xuống, nhìn Tô Tố và An Tiểu Hy với anh mắt cay độc.

Tô Tố và Tiểu Hy coi như không thấy nó.

Máy bay sắp cất cánh, người tiếp viên hàng không trong cabin đi lên nhắc nhở mọi người tắt nguồn điện thoại, thắt dây an toàn. Tô Tố ngồi bên cạnh Tiêu Lăng, ngồi ở phía bên tay trái là Tiểu Hy. Đêm qua cô ta ngủ không ngon, cơ thể vừa chạm vào chiếc sofa mềm mại thì mí mắt có chút nặng, tựa vào cánh tay của Tiêu Lăng muốn ngủ đi.

“Mệt rồi?”

“Ừ! Tô Tô gật đầu mệt mỏi, “có một chút.”

“Chịu đựng một tí, chút nữa máy bay sẽ bay êm hơn thì vào phòng ngủ.”

“Ừm.”

Hai người họ đang nói chuyện với nhau, một vài người trong cabin tâm trạng phức tạp.

Mộ Bạch biết rằng nhìn thấy cảnh tượng này thì trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng mà cũng không chịu được đành ngược đãi bản thân nhìn một lần rồi một lần. Ánh mắt của Mạc Oanh Oanh hận đến muốn ngấu nghiến Tô Tố, còn ánh mặt của Mạc Tầm thì hận đến muốn lột da Tiêu Lăng. Ánh nhìn của Bạch Linh lúc thì nhìn vào Tô Tố lúc thì nhìn vào Mạc Tầm. Cúi mặt xuống để che đi những cảm xúc trong mắt.

Những người trên máy bay không phải là kẻ ngốc, lặng lẽ nhìn phản ứng của vài người trong mắt họ, lặng lẽ không nói lời nào.

Máy bay cất cánh, đi qua một luồng không khí xấu đã phải khi bắt đầu cất cánh sau đó thì ổn định lại.

Tiêu Lăng cởi dây an toàn ra, chuẩn bị đưa Tô Tố vào phòng nghỉ ngơi.

“Này, đừng đi. Máy bay này phải bay trong 8 tiếng đồng hồ. Chúng ta không dễ dàng gì mới có thể cùng nhau, thôi thì cùng nhau chơi đi.” Tiêu Khả đề nghị.

Tiểu Hy nghe thấy chơi thì ánh mắt sáng rực lên, đưa tay ra kéo Tô

Tố, “Đúng đó đúng đó, Tố Tố, một hành trình thoải mái như vậy thật không đáng để đi ngủ. Chúng ta chơi gì đi, đợi đến khi đến hòn đảo sau đó mới ngủ bù được không?” Tiểu Hy ôm lấy cánh tay Tô Tố và hét lên nhõng nhẽo, “Tố Tố, tớ biết cậu là người tốt nhất, chơi với tớ đi!”

Tô Tố nhìn thấy dáng vẻ nài nỉ của cô ta, không thể không cười, cô đáng lẽ đã đứng dạy rồi nhưng lại ngồi xuống, “Muốn chơi cái gì?”

Tiêu Hy cũng không biết phải chơi cái gì.

Ánh mắt của Mạc Oanh Oanh từ bên kia quay sang, lập tức nhảy dựng lên, “Chúng ta chơi trò chơi mạo hiểm lời nói thật trong trái tim.”

Chương 291

Tiểu Hy nhìn cô ấy một cái và không quan tâm, Tiêu Khả sợ rằng bầu không khí lại trở nên cứng đờ, bầu không khí cứng đờ không ấy không sợ, chủ yếu là sợ rằng không được chơi nữa.

Cô ta nhảy ra và giơ tay lên đồng ý, “Được được được, cùng nhau chơi, cách chơi như thế nào?”

“Rất đơn giản, chúng ta sẽ tìm một cái bàn chơi bài với một chai bia. Sau đó mỗi người ngẫu nhiên rút ra một lá, A đại diện cho một, K đại diện cho mười ba, joker lớn nhất. Ai rút ra lá con số lớn nhất thì người đó sẽ quay chai, miệng chai hướng vào ai thì người có con số lớn nhất có thể đặt một câu hỏi cho người bị hướng vào. Bất kể câu hỏi nào đều phải trả lời, nếu như không trả lời thì phải chấp nhận cuộc mạo hiểm, muốn chịu mạo hiểm như thế nào cũng là do quyết định củangười có số điểm lớn nhất, sao nào?”

Tiêu Khả dơ ngón cái, “Ok, nếu như có hai người điểm cao thì sao?”

“Vậy thì kéo bao búa thôi, ai thắng thì có quyền đặt câu hỏi.”

“Được” Tiêu Khả đồng ý, huy động toàn bộ, “Đến đến đến, chúng ta đều ngồi ở bàn tròn này, lấy tâm điểm của chiếc bàn tròn làm trục, trước mặt mọi người đều chia đều ra, chai này chỉ vào vị trí của ai thì người đó trả lời.”

Lãnh Mạc lạnh lùng thơ ơ, “Tôi không có hứng thú.”

“Như vậy không được.” Tiêu Khả đi đến bên anh ta, cương quyết

đưa anh ta qua, “Tôi đúng lúc có câu hỏi muốn đặt ra cho anh đó, Lãnh Mạc ơi, chúng ta đều lớn lên cùng nhau, anh không thể không cho tôi sỉ diện. Đúng lúc chúng ta tổng cộng có mười người, mọi người cùng nhau tham gia. Ai có câu hỏi muốn hỏi, muốn hỏi ai đều nghĩ kĩ hết nha. Tiếp viên? Tìm cho tôi một bộ bài và tìm một chai bia.”

Những ggười trên máy bay Tiêu Khả đều quen biết hết, dưới vai trò của tôi ai, mặc dù có một vài người miễn cưỡng nhưng cũng tham gia vào trò chơi.

Mười người ngồi ngay chiếc bàn tròn trong phòng khác, trước mặt mỗi người đều chia ra ranh giới riêng của mình, sau khi rửa bài xong, mỗi người theo trình tự rút một là bài.

“Hahaha, điểm của tôi lớn nhất.” Tiêu Khả nhìn thấy mọi người đưa bài ra, cười tủm tỉm đưa bài của mình ra, cô ta rút ra lá Q, mười hai điểm, con số tương đối lớn. Tiêu Khả đứng dạy, mỉm cười và quay chai bia ở giữa bàn, “Chị bắt đầu quay rồi nha, mọi người cẩn thận một chút. Hey…bắt đầu, Ây, Tôn tử, cậu thật may mắn, mở cửa đỏ thôi.”

Tôn Nguyên chán nản nhìn cô ta, “Câu hỏi gì, chị hỏi đi.”

Tiêu Khả nghĩ một hồi, khoé miệng nhếch lên, “nói thật lòng, lần đầu tiên kiên trì trong mấy giây?”

Mẹ kiếp.

Câu hỏi đầu tiên đã nóng bỏng như vậy sao.

Những người đàn ông có mặt ở đây đều đang quan sát anh ta, Tôn Nguyên mạuc dù mặt dày nhưng cũng không thể chịu được, “Em

chọn mạo hiểm."

"Ok." Tiêu Hả cười thậm chí còn độc ác hơn, "Hôn người đàn ông bên trái của em trong ba phút."

Bên trái….Lãnh Mạc.

Tôn Nguyên nhìn đôi mắt lạnh lùng của Lãnh Mạc, rùng mình, anh ta dám chắc rằng nếu như anh ta dám hôn, Lãnh Mạc chắc chắn chặt cánh tay anh ta, Tôn Nguyên nói, "Em chọn lời thật lòng."

"Được, mau trả lời."

Tôn Nguyên cuối mặt xuống, lúng túng đưa ra 3 ngón tay, "Ba giây"

"Phụt----hahaha, chỉ ba giây, Ái Mã, Tôn Nguyên cậu đơn giản rồi, haha." Tiêu Khả cười và đập bàn, những người xung quanh cũng không thể không cười, Tôn Nguyên lập tức giận dữ và liếc nhìn những người đàn ông, "Các anh đừng cười tôi, tôi không tin rằng lần đầu tiên của các anh tốt hơn tôi ở chỗ nào, các anh hãy chờ đó. Hơ hơ, chút nữa xem tôi hỏi các anh như thế nào."

Lượt thứ hai điểm số cao nhất là Mộ Bạch, anh ấy quay trúng Tô Tố, câu hỏi của anh ấy rất nhẹ nhàng, "Người em yêu thích nhất là ai."

"Con trai tôi"

Tô Tố nói ra khỏi miệng, khi cô mở miệng cô cảm thấy rằng Tiêu Lăng nhìn cô thật sâu sắc, Tô Tố cười miễn cưỡng, đây là lời nói chân thật, cô không thể nói dối.

Lượt thứ ba điểm số cao nhất là Tiểu Hy, người mà cô ta quay trúng lại là Tôn Nguyên.

“Ui cha, hôm nay tôi may mắn quá nhiều, trái ớt nhỏ, cô phải thương xót một chút nha.”

“À ha, chị đây không có một trái tim tốt như vậy.” Tiểu Hy nghiêng đầu ngẩm nghĩ, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, ánh mắt cô ta “xoạc” một cái sáng rực lên. Tôn Nguyên đột nhiên có linh cảm xấu, quả nhiên liền nghe thấy An Tiểu Hy cười và hỏi anh ta, “Là một người đàn ông, anh thích điểm nào ở đàn ông?”

Những người đàn ông có mặt ở đây lặng lẽ, câu hỏi này quá thật sự quá khó trả lời.

Tôn Nguyên nhếch môi, “Có thể không nói được không?”

“Không được”

“Nếu như tôi chọn mạo hiểm….”nhìn thấy nụ cười bí hiểm độc ác của Tiểu Hy, anh ta lập tức đầu hàng, “Được được được, tôi không chọn mạo hiểm, trái ớt nhỏ cô hãy chờ đó, cô tốt nhất nên cầu nguyện đừng rơi vào tay tôi, hơ.”

“Đừng nói điều vô nghĩa, mau chọn.”

“Lâu dài”

An Tiểu Hy khinh bỉ nhìn anh ta, “Vừa nhìn anh thôi đã không lâu dài nổi.”

Tôn Nguyên nghiến răng, “Trái ớt nhỏ hãy đợi đấy, sau này tôi sẽ cho cô cảm nhận tôi một chút xem tôi được hay không”

“Haiz haiz…..chủ đề này các em thảo luận riêng tư là được rồi.” Tiêu

Khả cười, “Tiếp tục tiếp tục.”

Lượt thứ tư, rút được con số lớn nhất là Tô Tố, người bị quay trúng là Lãnh Mạc.

Ở trong đây người mà Tô Tố muốn quay trúng chính là Lãnh Mạc, cô ta xoa môi, nghiêm túc hỏi anh ấy, “Anh có yêu người phụ người nào không”

Lãnh Mạc không nghĩ rằng Tô Tố lại hỏi câu này.

Trong thực tế, những người ngồi tại đây, ngoài Tiêu Lăng ra thì không ai biết ý nghĩa của câu Tô Tố đặt ra. Tiêu Khả thậm chí trêu chọc cô ấy, “Tô Tố à, em có Tiêu Lăng rồi thì đừng bận tâm đến những người đàn ông khác…”

Tô Tố dửng dưng nhìn Lãnh Mạc, Lãnh Mạc vẫn cái khuôn mặt đó, dường như không nhìn thấy cảm xúc nào. Anh ta có vẻ nghĩ ra gì đó, nheo mày một cái và trả lời thẳng thừng “Không có”.

Trong lòng Tô Tố lắng xuống.

Cho nên anh ta với Trương Hân chỉ là chơi đùa thôi sao, như vậy là thế nào? Vì sao không yêu mà lại dính lấy cô ấy trong 7 năm.

Tiêu Lăng nhìn tình trạng của cô ta, cọ lòng bàn tay của cô ta, hạ thấp giọng nói, “Tô Tố, mọi người đang nhìn em, điều này chờ anh rãnh rồi nói với em. Nói tóm lại, Lãnh Mạc và Trương Hân không tệ như những gì em nghĩ đâu.”

Thật không?

Lãnh Mạc người mà Tiêu Lăng quen biết là một người đàn ông lạnh

lùng. Lúc đầu khi anh ta với Trương Hân bên cạnh nhau thì mọi người đều đoán rằng thời gian họ ở bên cạnh nhau không hơn nửa năm, nhưng không ai ngờ rằng cuối cùng thậm chí họ đã kéo dài trong 7 năm. Mặc dù Lãnh Mạc không bao giờ thừa nhận có tình cảm với Trương Hân, nhưng mà những người anh em lớn lên cùng nhau biết rằng tính khí của Lãnh Mạc. Nếu như không phải thực sự có tình cảm thì làm thế nào có thể kiên trì trong một thời gian dài như vậy và chưa có ý định buông bỏ.

Không chỉ vậy, ngay lúc đầu bên cạnh Lãnh Mạc không chỉ có Trương Hân một người. Nhưng năm qua, từ từ chỉ còn lại cô ta, đây đủ để giải thích vấn đề rồi.

Tiếp tục trò chơi.

Lần này người rút được nhiều điểm nhất là Mạc Oanh Oanh và người mà phải trả lời câu hỏi là Tô Tố.

Mạc Oanh Oanh hào hứng đến mặt đỏ bừng, cuối cùng cũng đến lúc cô ấy có được rồi, cô ta nhếch môi nở một nụ cười lạnh lùng và nhìn Tô Tô, “Ngoài Tiêu Lăng ra, cô có lên giường với người đàn ông khác chưa.”

Chương 292

Cô, còn trinh sao?

Câu hỏi này đơn giản là quá độc ác rồi.

Câu hỏi vừa đưa ra, không khí xung quanh thật lạnh, mọi người đều nhìn về phía Tô Tố, Tô Tố dựa vào vai Tiêu Lăng, đôi mắt rũ rượi dốc xuống và lông mày run rẩy. Khoé miệng có một nụ cười âm thầm lạnh nhạt.

Mạc Oanh Oanh nhìn Tô Tố, “Nói thật hay mạo hiểm, chắc chắn phải nói sự thật mới được, không nói thật cả nhà chết hết.”

Cô ta không tin rằng Tô Tố đẹp như vậy, chỉ có một người đàn ông là Tiêu Lăng. Nếu như cô ta lên giường với người khác ông khác, Tiêu Lăng còn tiếp tục yêu cô ta không? Là một người đàn ông đều không thể chịu nổi, Mạc Oanh Oanh nhìn cô ấy, “Sao rồi, tại sao không nói chuyện? Không dám trả lời sao?”

Tô Tố nhẹ nhàng nhếch miệng lên, ánh mặt lạnh lùng nhìn Mạc Oanh Oanh, “Lên giường rồi”

Một sự ngạc nhiên với An Tiểu Hy, cô ta nhìn Tiêu Lăng, nắm lấy tay Tô Tố, “Tô Tố cậu nói câu điên rồ gì thế, tớ với cậu quen biết lâu như vậy, chưa bao giờ thấy cậu tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào, sao cậu có thể…..”

Tiểu Hỷ sợ rằng câu trả lời của Tô Tô sẽ khiến Tiêu Lăng tức giận, đến lúc đó Tô Tố lại bị tra tấn.

Tô Tố vỗ vai cô ta, "Đừng lo, không có chuyện gì đâu."

Kiếp trước cô ấy đã lên giường với người khác, người đó chính là Mạc Tầm, nghĩ đến đây thôi thì toàn thân Tô Tố nổi da gà-----ghê tởm.

Mạc Oanh Oanh càng ngày càng được ý, cô biết rằng đem gia đình Tô Tố ra cá cược thì Tô Tố không thể nói dối, cô ta hào hứng nhìn qua Tiêu Lăng, để có thể nhìn thấy trong mắt của Tiêu Lăng khinh bỉ Tô tố, nhưng cô ấy phát hiện…..không thấy, hoàn toàn không thấy.

Không

Đây thật vô lý.

Rõ ràng không nên như thế, chẳng lẽ Tiêu Lăng yêu cô đến thậm chí cô ta có lên giường với người khác hay không thì cũng không ý kiến sao. Mạc Oanh Oanh không còn niềm tin.

Trong lòng Tiêu Lăng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Trên thực tế, anh đã biết rằng từ khi Tô Tố hồi sinh thì đã biết tất cả những gì đã xảy ra giữa cô với Mạc Tầm, chỉ là anh ta bảo bản thân đừng bận tâm. Suy cho cùng thì tất cả mọi thứ đó đối với Tô Tố đều là chuyện ở kiếp trước, nhưng mà thời điểm này Mạc Oanh Oanh lại muốn cho sự thật này phơi bày trước mặt mọi người. Mắt anh ta lạnh lùng nhìn qua Mạc Tầm với Mạc Oanh Oanh, cầm lấy cánh tay Tô Tố càng ngày càng chặt.

"Có thể qua vòng tiếp theo không?" Tô Tố hỏi.

Mọi người thức tỉnh như trong một giấc mơ, Tiêu Khả lập tức rửa

bài, “Đương nhiên rồi, bây giờ lập tức vào vòng tiếp theo.”

Ở phía sau mọi người có thể nhìn ra rằng, Tô Tố và Mạc Oanh Oanh đã nhắm vào nhau rồi, chỉ là giữa hai người họ đã rút được lá bài lớn nhất nhưng thật đáng tiếc là hướng của chai bia không quay về phía đối phương.

Ở giữa Bạch Linh hỏi Tô Tố một lần, “Người cô hận nhất là ai? Tại sao?”

Tô Tố nhíu mày, “Mạo hiểm là gì?”

“Với người khác giới, ngoại trừ Tiêu Lăng, lựa chọn hôn một người.”

Khác với sự kỳ vọng của mọi người, câu hỏi này đối với một người bình thường là một câu hỏi đơn giản. Nhưng để mọi người ngạc nhiên, Tô Tô đẩy mình vào mạo hiểm, Tô Tô thể hiện sự có lỗi với Tiêu Lăng, sau đó đi đến trước mặt Mộ Bạch, “Mộ Bạch, xin lỗi, phạm lỗi rồi.” Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Mộ Bạch, cuối mặt chạm vào môi anh ấy, giống nhưng chuồn chuồn vừa chạm nước rồi đi, sau đó cô ta lại ngồi về bên cạnh Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng kéo cô ta về bên cạnh, hành động kéo lấy eo cô ta mang theo một chút sức lực.

Tô Tố biết trong lòng Tiêu Lăng chắc chắn khó chịu, nhưng cô không thể nói với mọi người rằng người cô hận nhất là Mạc Tầm và Bạch Linh. Tại vì hai người họ đã giết hại cô ta ở kiếp trước, và giết đứa con của cô ấy?

“Tiểu yêu tinh cô đợi tôi đó.”

Tô Tố hạ giọng thì thầm vào tai anh, “Buổi em sẽ bồi thường cho

anh.”

So với Tiêu Lăng, người tức giận hơn là Mạc Tầm.

Cô ta thà hôn Mộ Bạch cũng không thèm hôn anh ta.

Nếu như Tô Tố biết suy nghĩ trong lòng Mạc Tầm, muốn tát vào mặt anh ta cho anh ta chết. Thật thú vị, cô ta với Mạc Tầm quan hệ như thế nào, ngoại trừ Tiêu Lăng ra, ngay cả khi cô ta hôn qua một lần với những người đàn ông trong này, cô ta cũng không thể động vào Mạc Tầm.

Cô ta hét lên trò chơi tiếp tục, lần này người rút trúng số lớn nhất là cô ta, cô ta nhắm vào Mạc Tầm, Mạc Oanh Oanh và Bạch Linh, đặt mục tiêu hướng vào ba người họ, lần này thành công quay miệng chai trúng Mạc Oanh Oanh.

Rất tốt.

Cuối cùng cũng đến lượt cô ấy hỏi. Tô Tố nghĩ đến câu hỏi lúc nãy Mạc Oanh Oanh hỏi mình, miệng nhếch lên, cô ta giữ tay trên bàn, ngẩng cao đầu nhìn vào Mạc Oanh Oanh, câu hỏi được hỏi còn độc ác hơn cô ta, “Cô, còn lần đầu không.”

Wow

Những người có mặt ở đây đều ngửi thấy mùi khói lửa.

Tiểu Hy và Tiêu Khả vỗ tay cho câu hỏi của Tô Tố, Mạc Oanh Oanh không phải miệng nói rằng cô với Tiêu Lăng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, từ nhỏ đã thích anh ta? Nếu như không phải lần đầu…..thì có nghĩa rằng trong lòng cô ta thích Tiêu Lăng, nhưng kết quả là làm mọi thứ với những người đàn ông khác, đây là cái kiểu

thích chết tiệt ghê tởm. Nếu như cô ta là lần đầu….Tiêu Khả lắc đầu, theo như kinh nghiệm phong phú của ấy, thì khả năng này rất rất rất nhỏ.

Quả nhiên, dưới ánh nhìn chằm chằm của Tô Tố, nét mặt của Mạc Oanh Oanh bắt đầu không thoải mái.

“Tôi có phải lần đầu không thì liên quan gì đến cô, mạo hiểm, mạo hiểm là gì?”

“Mạo hiểm hả…..mạo hiểm rất đơn giản.” Tô Tố kêu tiếp viên hàng không, “Có rượu trong cabin không?”

“Vâng có, cô cần rượu gì.”

“Hai chai vodka với nồng độ cồn cao nhất.”

Trên máy bay không cho phép hành khách mang theo rượu, nhưng đây là máy bay tư nhân, do đó chuẩn bị mọi thứ rất chỉnh chu, vodka cũng có sẵn. Tiếp viên nhanh chóng đem hai chai vodka với 56 độ đến. Tô Tố lấy hai chai rượu nhìn vào mặt trắng bệt của Mạc Oanh Oanh, mỉm cười và đặt hai chai rượu trước mặt cô ta. “Mạo hiểm là uống hết hai chai rượu vodka này.”

Bạch Linh không nhịn được và nói, “Tô Tố, cô như vậy là quá đáng lắm, Oanh Oanh một cô bé như vậy sao có thể uống thứ rượu mạnh như vậy, thậm chí là hai cân rượu trắng….”

Tiểu Hy lập tức đứng dậy giúp đỡ, “Các người thật sự thú vị, lúc nãy không phải đề ra câu hỏi mạo hiểm không phải đều quá đáng giống nhau sau? Làm sao, không chơi nổi thì đừng chơi, các người cũng có thể lựa chọn lời nói thật mà, trả lời câu hỏi thì không cần uống rượu.” Tiểu Hy giữ lấy cánh tay Tô Tố, cười nheo mắt nhìn Bạch Linh

và Mạc Oanh Oanh, đúng rồi, nhắc nhở các người trước, vừa nãy Mạc tiểu thư có nói rằng nói dối là cả nhà chết hết nha. Cho nên cô xem rồi tự giải quyết đi.

Tiêu Khả cũng nói chậm rãi, “Các quy tắc do là Mạc Oanh Oanh tự đề ra.”

Mạc Oanh Oanh nhìn mọi người trên bàn, không có ai giúp cô ấy cả, hận đến nghiến răng. Cô ta đứng dậy và đập bàn, “Được chỉ là trả lời thôi mà, tôi sợ rằng mọi người không tin, tôi không phải, không phải, không phải, được chưa.”

Tô Tố nhún vai, “Đương nhiên được rồi.”

Mạc Oanh Oanh hung hăng nhìn vào Tô tố, “Tiếp tục chơi”

Chương 293

Tiêu Lăng bỗng chốc bí ẩn nói một câu, "ồ? Thì ra cô không phải à, ha ha ha....."

Tiếng cười kỳ quái không rõ ý đồ cuối cùng khiến Mạc Oanh Oanh cắn vỡ cả miệng răng

Cô đích thực không phải

Cô cũng đích thực từ nhỏ thích Tiêu Lăng đến lớn, cô khi lên trung học thì đi Anh Quốc du học rồi, cuộc sống người Anh Quốc rất cởi mở, khi cô 15 tuổi đã cùng một nam sinh người Anh Quốc ở trong trường học phát sinh quan hệ, cô không phải không nghĩ đến khống chế bản thân, nhưng sự hoan vui giống như hoa anh túc, đợi sau khi cô ăn rồi biết vị thì rất khó có thể cai bỏ. Cô ở Anh Quốc ở 3 năm, trong khoảng thời gian đó thay đổi ít nhất sáu người bầu bạn

Trong đó có 2 lần không cẩn thận mang thai, đều bị cô giấu diếm đến bệnh viện phá bỏ rồi, những chuyện này cô đều giấu tất cả mọi người trong nhà đi tiến hành. 18 tuổi sau khi trở về nước cô cũng chơi bời, nhưng dưới mắt của ông nội và bố mẹ cô chơi cẩn thận hơn, trước mặt ông nội và bố mẹ đều cố gắng giả làm cô gái ngoan ngoãn. Thời gian 2 năm trước nhắc đến chuyện hôn nhận của cô và Tiêu Lăng, cô càng thêm bớt phóng túng, cô muốn cắt đứt với tất cả những người bầu bạn

Nhưng sau khi nỗ lực được một thời gian cô phát hiện cơ bản không được

Về sau thì lén lút lại tìm đàn ông

Cũng chính là Tiêu Lăng hàng tuần chỉ gặp cô một lần, cả lại chưa từng động vào cô, nếu không thì khẳng định sớm đã phát hiện rồi. Đâu có phải là bây giờ.....dưới người cô đều còn có hai cơ thể.

Mạc Oanh Oanh cắn răng, hôm nay Tô Tố phơi bày chuyện của cô rồi, cô hôm nay sẽ đối đầu với Tô Tố, cô không tin cô sẽ không moi móc ra thông tin của Tô Tố

Mạc Oanh Oanh ý chí chiến đấu xung mãnh, nhưng, Tô Tố lại không phối hợp

Tô Tố buồn ngủ ngả lên bờ vai của Tiêu Lăng, "em buồn ngủ rồi"

Cái cô cần phải trả thù cũng đã trả thù lại rồi, toàn toàn không muốn chơi tiếp nữa

"Đi, không chơi nữa, anh đưa em vào trong phòng nghỉ ngơi"

"Em đi không được....."Tô Tố che môi ngáp một hơi

Tiêu Lăng rất thích dáng vẻ này của Tô Tố giống cảm giác đang nũng nịu nhõng nhẽo anh, anh bế cô ấy lên, nhìn đám người một lần, sau cùng ánh mắt nhìn giống có cũng như không lên người Mạc Tầm, "hôm qua chúng tôi hai người ngủ muộn quá, bây giờ cần phải ngủ bù, các ngươi tiếp tục chơi"

Lá bài trong tay của Mạc tầm đều bị anh ta vò nát

Ngủ muộn quá?

Hai người nam nữ đã trưởng thành cùng trong một căn phòng, ngủ

muộn quá còn có thể là bởi vì sao

Anh cúi ánh mắt xuống không nói

Tiêu Lăng cứ thế ôm lấy Tô Tố, không hề khách khí chiếm dụng lấy một căn phòng, anh ở trước mặt mọi người đóng cánh cửa phòng lại, chặn đứng tất cả ánh mắt tò mò

Cửa phòng vừa đóng lại Tô Tố liền cảm thấy căng thẳng

Vừa rồi chơi trò nói lời thật lòng mạo hiểm lớn cô nói là có người đàn ông khác, cô thực thế rất lo lắng Tiêu Lăng sẽ truy hỏi đến cùng, đang thẫn thờ, sau lưng đã dính lên chiếc giường mềm mại rồi, Tô Tố căng mắt lên thì nhìn thấy Tiêu Lăng cởi bỏ áo khoác cũng lên giường, anh cởi bỏ chiếc giày ở chân cô, kéo rèm của cửa sổ máy bay xuống, trong phòng phút chốc tối lại

"'Ngủ đi"

Tô Tố phát hiện Tiêu Lăng hoàn toàn không có ý muốn truy hỏi cô, chẳng lẽ là anh ấy cảm thấy bản thân tiết lộ quá nhiều, vì vậy ngại hỏi cô của trước đây?

Nhưng mà không quản như thế nào, anh ấy không truy hỏi cô đều là rất vui mừng

Tô Tố xen vào trong lòng của anh, nghe thấy nhịp tim bình tĩnh của anh, rất nhanh chìm sâu vào trong giấc ngủ hít thở đều đặn. Tiêu Lăng thì hoàn toàn không có ý muốn ngủ, trong đầu suy nghĩ về một số chuyện, ánh mắt từ từ có chút lạnh giá

Tô Tố trong mơ dường như cảm nhận được có gì bất an, cơ thể động đậy chút

Tiêu Lăng thu tâm trạng về, đưa vay ra vỗ vỗ lưng cô ấy, cô dường như cảm nhận được an ủi của anh, trên khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ, tiếp tục ngủ

......

Trong phòng khách

Tô Tố và Tiêu Lăng bỏ đi, Mộ Bạch cũng không có lý do để tiếp túc chơi nữa, ánh mắt anh thoáng nhìn qua cánh cửa đóng chặt đó, trong lòng vẫn có chút cảm giác khó chịu, anh để lá bài trong tay xuống, "tớ xem chút sách, các cậu tiếp tục"

"Chơi không vui, tớ cũng không chơi nữa"

"Vậy thì tớ cũng không chơi nữa"

Mọi người dần dần rời hiện trường, rất nhanh hiện trường đánh bài tan rã

Trong khoang máy bay tổng cộng chỉ có hai phòng ngủ, Tô Tố và Tiêu Lăng chiếm một phòng, Mạc Oanh Oanh không có chút do dự nào chiếm nốt căn phòng còn lại, "chị dâu, chị cùng với em nghỉ chút đi, sức khỏe của chị không tốt không thể quá mệt mỏi"

Bạch Linh nhìn dáng vẻ của cô ấy thì biết Mạc Onah Oanh khẳng định là có lời muốn nói với cô, cô nhìn Mạc Tầm, "Tầm, vậy em đi nghỉ một chút với Oanh Oanh, đợi chút tới lượt anh"

"Không cần, anh là đàn ông, ngồi chút không có sao, anh cùng Tôn Nguyên bọn họ nói nói chuyện, mấy tiếng đồng hồ nhanh trôi qua thôi" trong lòng Mạc Tầm không chú tâm xoa xoa đầu của cô ấy, "em

đi nghỉ một chút với Oanh Oanh đi, ngày mai lễ đính hôn còn có lái để em mệt nữa”

Sống chung với nhau 7 năm, Bạch Linh một cái nhìn cũng nhìn ra Mạc Tầm không có trong trạng thái, co cắn môi,cố gượng cười, “vậy em đi đây”

Cô vừa mới đến phòng Mạc Oanh Oanh đã đóng cửa lại rồi

“Chị dâu.....”

“Ừm, em nói đi”

“Anh của em và Tiêu Lăng thật sự bị con tiện nhân đó hút hồn rồi, em thât không hiểu nổi, có ta không phải chỉ xinh đẹp thôi sao, những người đàn ông này đều nông cạn thế sao làm sao mà chỉ nhìn thấy cái đẹp của cô ta, bọn họ không nghe thấy sao, Tô Tố nói rồi, ngoại trừ Tiêu Lăng cô ta còn lên giường qua với người đàn ông khác, Tiêu Lăng và anht rai em đều nghe thấy rồi, nhưng bọn họ một chút phản ứng cũng không có chị dâu, khi chị 16 tuổi đã đi theo anh trai em, trong sáng đi theo anh ấy, lại có 7 năm tình cảm, làm sao anh trai em lại ngốc nghếch không phân biệt được tốt xấu chứ”

Mạc Oanh Oanh thay bản thân không công bằng cũng thay Bạch Linh không cồn bằng, “còn cả Mộ Bạch nữa.....ánh mắt Mộ Bạch nhìn Tô Tố đừng nghĩ rằng em không nhìn ra, cơ bản là thích cô ta”

Một loạt lời của Mạc Oanh Oanh giống như sợi dây thừng quất lên trái tim của Bạch Linh, đau nhói

Cô nắm chặt nắm đấm

Tô Tố

Tô Tố

Cô đang hoài nghi cô có phải bát tự không hợp với cái tên này không, tại sao trước đây Tô Tố đó chết rồi, lại mang đến cho cô một Tô Tố khác

Cô lần này cố ý mời Tô Tố tham gia lễ đính hôn của cô và Mạc Tầm, chính là cố ý để Mạc Tầm biết, anh ấy và Tô Tố cơ bản không thể có khả năng, cũng để cho anh ấy biết, người có thể đi cùng với anh đến hết đời chỉ có cô

Nhưng biểu hiện của Mạc Tầm quá làm cô thất vọng rồi

Anh ấy nghĩ cô không có phát hiện sao? Trong quá trình chơi trò chơi, ánh mắt của anh chỉ để trên người của Tô Tố cơ bản không có dịch chuyển

Bạch Linh nghĩ đến sự ấm áp và chu đáo trước đây của Mạc Tầm đối với cô, lại nghĩ đến tình trạng bây giờ, âm thầm nắm chặt nắm tay

Trước đây Mộ Tầm động lòng với chị gái sinh đôi của cô, về sau Tô Tố đó chết rồi, trái tim của anh quay lại về bên cô, vậy lần này.....có phải chỉ cần Tô Tố này cũng không còn nữa, trái tim của anh ấy có thể quay lại không?

Trong đầu của Bạch Linh đều bị cái ý nghĩ điên rồ đó chiếm hết

“Chị dâu?”

“Ừm” Bạch Linh tỉnh lại, nhìn Mạc Oanh Oanh ánh mắt của cô chớp thoáng, trước mắt không phải là đang có một cơ hội rất tốt sao? Ánh

mắt của cô lóe lên, trong mắt trào lên nước mắt, “Oanh Oanh, đừng nói nữa, anh trai của em khẳng định sẽ không yêu cô ta, chị bây giờ lo lắng là em, chị nhìn thấy Tiêu Lăng thật sự đối với cô ta toàn tâm toàn ý, vả lại bên Tiêu gia thúc giục lại gấp gáp, sợ rằng sau khi chị và anh trai em đính hôn lần này xong bọn họ bên đó sẽ một bên từ bỏ hôn ước của các em”

“Không được, tuyệt đối không được, em sẽ không để chuyện như thế xảy ra”

Bạch Linh ánh mắt chuyển động, “em có cách gì tốt không?”

Mạc Oanh Oanh cười lạnh nói, “đương nhiên có, chị dâu xích lại gần đây, em nói nhỏ với chị

Chương 294

Bạch Linh xích tai lại gần, Mạc Oanh Oanh ở bên tai cô xì xào xì xào một loạt lời nói, đợi nói xong, cô mới ngẩng đầu nhìn Bạch Linh

“Chị dâu chị nhĩ chủ ý của em thế nào?”

Bạch Linh càng nghe ánh mắt càng sáng lên, bề ngoài tỏ vẻ nghi ngờ, “cách làm thì là cách làm tốt đó, nhưng sự bị khác phát hiện thì.....”

“Vậy thì đã làm sao” Mạc Oanh Oanh hứ một tiếng, “ai có thể tìm ra bằng chứng được, phải biết rằng, ở đó là địa bàn của chúng ta, chị dâu chị nói xem chủ ý này của em có thể thực hiện được chứ”

“Chắc là......có thể”

“Vậy thì cứ như thế đi, chị dâu chị đợi tin tốt của em đi”

“Được”

......

An Tiểu Hy ngồi ở bên cạnh khoang máy bay, một bên cầm điện thoại không ngừng chụp ảnh, một bên nghe Tôn Nguyên và Mộ Bạch còn có Lãnh Mạc bọn họ nói chuyện

Tôn Nguyên hỏi Lãnh Mạc, “cậu lần này sao chỉ đến có một mình vậy? 2 ngày trước không phải còn gọi điện thoại cho tớ nói muốn mang theo bạn gái cùng đến sao? Chính là cái cô Trương Hân đó,

các cậu hai người không lại cãi nhau rồi chứ”

Sắc mặt của Lãnh Mạc phút chốc xấu đi, “cậu im miệng”

“Đúng thậ bị tớ nói trúng rồi à, tớ nói này Lãnh Mạc, với cái tính cách này của cậu, giống như viên đá của nhà vệ sinh vậy vừa hôi vừa cứng, cậu như thế không khiến người khác tức giận mới lạ đó, tớ thấy cậu đối cới cô Trương Hân đó rất khác, gần được thì định lại đi, đừng tiếp tục giày vò nữa”

Lãnh Mạc cau mày, “cậu cảm thấy tớ đối với cô ấy khác?”

“Đương nhiên rồi, cậu đã cùng với cô ấy 7 năm rồi, cậu đối với người phụ nữ nào tình cẩm kéo dài như thế qua chưa” Tôn Nguyên không khách khí trợn mắt lên

“Đến cả cậu còn nhìn ra tớ đối với cô ấy khác, thế mà làm sao mà người phụ nữ đó không nhìn ra chứ” Lãnh Mạc cắn răng

Anh ấy lần này vốn là dự định đưa theo Trương Hân đến tham gia lễ đính hôn, nhưng người phụ nữ chết tiệt đó vào ngày hôm qua cãi nhau lớn với anh, đến cả lời chia tay cũng nó ra anh tức quá đến thẳng sân bay, hạ quyết tâm không để tâm đến cô ấy

Chẳng lẽ cô ây Trương Hân nghĩ rằng anh không có cô ấy thì sống không được chắc? chuyện cười

Lần này anh hạ quyết tâm tuyệt đối không thể tiếp tục chịu thua, anh nhấy định pahir khiến người phụ nữ đó ý thức sâu sắc về sai lầm của bản thân, trước đây anh quá nuông chiều cô ấy rồi, vì vậy cô mới dám cưỡi lên đầu anh

Tôn Nguyên nhìn nét mặt tức giận của anh ấy, lắc lắc đầu hướng

ánh mắt nhìn lên người Mộ Bạch, Mộ Bạch hôm nay vẫn như cũ ăn mặc sáng sủa, áo sơ mi trắng thêm chiếc quần dài đen, chỉ là bởi vì thời tiết lạnh rồi, vì vậy bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác màu đen, nhìn giống như một công tử lịch lãm

Pi pi pi, cái gì mà nhìn giống như. Tôn Nguyên chính sửa lại bản thân, đấy vốn dĩ là một công tử lịch lãm rồi

“Mộ Bạch.....”

“Có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì à” Tôn Nguyên xích lại gần anh, nói nhỏ, “cậu không có hiếu kỳ sao, cậu nói xem Tô Tố và Tiêu Lăng bọn họ bây giờ đang làm cái gì? Dựa theo sự hiểu biết của tớ về đại ca, đại ca tuyệt đối không cho phép người phụ nữ của bản thân bị người đàn ông khác động chạm vào, cậu nói anh ấy lúc này có phải đang ở trong phòng giáo huân Tô Tố không”

Mộ Bạch cau mày nhìn anh ấy một cái, “đừng nói linh tinh”

Nói thì nói thế, ánh mắt thì lo lắng hướng về cánh cửa đóng chặt. Trong khoang máy bay tất cả vật liệt đều như nhau, hiệu quả cách âm đương nhiên vô cùng tốt, trong phòng cho dù có cãi nhau, bọn họ cũng hoàn toàn không nghe thấy

Mộ Bạch có chút lo âu, sẽ không thật sự cãi nhau chứ

“Cậu chẳng lẽ không hiếu kỳ, người đàn ông mà Tô Tố nói?”

“Con bướm hoa kia anh thật sự đầu thai sai rồi, anh là đàn bà sao, anh buôn chuyện như thế mẹ anh biết không hả” Tiểu Hy ở một bên thực sự không thể nhẫn nhịn được nữa, cô thu điện thoại về véo lấy

phần thịt mềm ở cánh tay của Tôn Nguyên, nhăn nhó mặt mày cảnh cáo anh, “tôi cảnh cáo anh một lần nữa, Tố Tố không thể phát sinh quan hệ với người đàn ông khác được, tuyệt đối không thể tôi và cô ấy quen biết nhau bao nhiêu năm, đều không hề nhìn thấy cô ấy nói chuyện qua với người khác giới, tính cách của cô ấy rất hướng nội, vả lại không mê sắc, ngoại trừ ai đó để lại cho cô ấy ấn tượng sâu sắc, nếu không thì hôm nay nói chuyện qua với cô ấy, ngày mai cô ấy sẽ quên anh ngay, vả lại cô ấy là người chậm nóng, không nói chuyện với người không quen, anh cảm thấy con người cô ấy như thế có thể sẽ cùng ai phát sinh quan hệ? “

Tôn Nguyên bị véo sắc mặt đều nhăn nhó lại, anh nhanh chóng đẩy An Tiểu Hy ra, “cô quả ớt cay này tôi chọc tức cô cái gì rồi, Tô Tố cô ấy cùng ai phát sinh rồi còn đến báo cáo với cô một tiếng chắc hả”

“Anh nghĩ rằng ai ai cũng giống anh chắc, không có giới tính khác không sống nổi à”

“Tô Tố bản thân chính miệng nói, đâu có phải tôi ép cô ấy”

An Tiểu Hy lắc đầu khẳng định, “cho dù cô ấy chính miệng nói tôi cũng không tin, mười phần thì có tám chín phần là cố ý để Mạc Oanh Oanh ghen”

“Ha ha ha, cô cảm thấy một người phụ nữ sẽ lấy chuyện như thế để nói đùa sao?” Tôn Nguyên căn bản không tin

“Dù sao tùy anh nghĩ sao, tuyệt đối không thể” ánh mắt của An Tiểu Hy quay về phía phòng của Mạc Oanh Oanh, “tôi bầy giờ lo lắng ngược lại là Mạc Oanh Oanh, tôi nhìn tháy người phụ nữ này không dễ dàng động chạm đến, vả lại rất thù dai, các anh nói đợi chút đến hòn đảo tồi tàn đó, hòn đảo đó không phải là của Mạc Gia sao? Đợi đến đại bàn của cô ta rồi, cô ta sẽ không kiếm chuyện với Tố Tố

chứ? Không được không được, đợi chút đến đảo tôi phải giám sát cô ta chút, nếu không thì Tố Tố khẳng định bị thiệt"

Mộ Bạch ở một bên âm thầm bỏ câu nói này vào trong tai

......

Tô Tố và Tiêu Lăng chỉ ngủ 3 tiếng đồng hồ thì dậy ăn trưa, sau đó không đi ngủ tiếp nữa, thười gian buổi chiều Tiêu Lăng nhàm chán, cùng với Mộ Bạch, Lãnh Mạc và Tôn Nguyên ba người tụ lại thành một bàn đánh bài, Tô Tố An Tiểu Hy và Tiêu Khả ngồi bên cạnh xem, để Mạc Tầm và Bạch Linh Mạc Oanh Oanh ba người họ ở ngoài

Mạc Oanh Oanh cắn răng, rõ ràng là gia đình họ bao cả chiếc máy bay, bọn họ mới là chủ nhà, kết quả bây giờ khiến bọn họ một nhà ba người mới là bị tách biệt lạnh nhạt

Bạch Linh nặn nặn tay của cô ấy, biểu thị cô ấy bình tĩnh

Mạc Oanh Oanh nghĩ đến kế hoạch của cô, lạnh lùng hứ một tiếng, không thèm để ý mấy người bọn họ

Mấy người đánh bài không thể thiếu đặt cá độ, đặt cá độ cũng không hề ít, Tô Tố khi quan sát trận đánh phát hiện một vấn đề. Ví dụ Tiêu Lăng đánh bài anh sẽ tính bài, mỗi lần đánh một lá bài nhìn giống như rất đơn giản, thực tế đều là tính toán rồi mới hạ, mà đường đánh bài của Lãnh Mạc và Tiêu Lăng gần giống nhau, đều là kiểu đánh trước đè xuống sau nổi lên, Mộ Bạch điển hình của kiểu đánh trong bông giấu dao, trong khi cười nói thẳng mấy ván, chỉ có Tôn Nguyên......vừa lên bài đã nói bài đẹp, cuối cùng bài trong tay hoàn toàn không thể nhìn

Đương nhiên cũng là anh ta thua khốn khổ nhất

Thời gian đánh bài trôi qua thật nhanh, chuyến bay 8 tiếng đồng hồ rất nhanh thì đến, máy bay hạ cánh tại sân bay ở Male

Do có sự chênh lệch thời gian, khi bọn họ đến sân bay Male thì là thời gian của Male 3 giờ chiều

Ánh mặt trời ở Maldives vô cùng đủ, không khí cũng rất tốt, xuống khỏi máy bay Tô Tố lập tức cảm thấy nóng nực, cởi bỏ áo khoác bên ngoài trên người vắt lên trên vai

Male là thủ đô của Maldives, mà hòn đảo nhỏ của Mạc Gia lại gần Maldives

Ra khỏi sân bay phải ngồi một đoạn xe, đáp đến bãi biển, sau đó ngồi du thuyền đi đến đảo, người của Mạc Gia đều đã chuẩn bị xong, sau khi xuống xe thì nhìn thấy một hàng du thuyền màu trắng dừng ở bên bờ biển, chờ đợi đón mọi người

Lại ở trên bên di chuyển thêm hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được hòn đảo nhỏ

Từ xa Tô Tố đã nhìn thấy trên hòn đảo từng hàng từng hàng cây dừa, và cả tòa lâu đài màu trắng đặc biệt khiến người khác chú ý

Xuống khỏi du thuyền, người đón tiếp đã đợi ở trên bờ

Nhìn thấy nhóm người từ du thuyền xuống, lập tức dẫn nhóm người vào trong lâu đài, sau đó người dẫn đầu phân phòng ở, mỗi người trong tay đều cầm chìa khóa phòng và số phòng

Tiêu Lăng trực tiếp lấy chìa khóa trong tay của Tô Tố trả lại nhân viên, anh ôm lấy Tô Tố, bá đạo tuyên bố, “tôi ở chung với cô ấy”

Chương 295

Bởi vì lần này khách mời đến quá nhiều, vì vậy phòng ở đa số nếu có thể ở một phòng thì đều ở chung một phòng

Lãnh Mạc và Mộ Bạch ở một phòng, hai người không có ý kiến

An Tiểu Hy là bạn đồng hành của Tôn Nguyên, vì vậy hai người bọn họ bị sắp xếp vào một phòng

Tiểu Hy lập tức kháng nghị, "không được không được, tôi không ở chung với anh ta"

Cô đến đây là đến xem lễ đính hôn của tầng lớp thượng lưu, làm sao có thể ở chung một phòng với Tôn Nguyên được, Tôn Nguyên con bướm hoa này không kiêng nể ăn chay ăn mặn, chẳng may nhân lúc đem tối cô ngủ say có âm mưu không tốt với cô thì làm sao?

Tôn Nguyên nhìn thấy dáng điệu Tiểu Hy tránh né anh, phút chốc bực tức lên, "cô nghĩ rằng tôi muốn ở cùng một phòng với cô chắc, ha ha ha, cười chết người thôi, tôi nói cho cô biết, cho dù cô có cởi hết đứng trước mặt bổn thiếu gia, bổn thiếu gia đung không nhìn một cái. Cô không ở cùng tôi một phòng vừa hay, đại ca, chúng ta hai người một phòng"

Tiêu Lăng cau mày

Tôn Nguyên nhìn biểu cảm của anh ấy, khoa trương gào lên, "đại ca anh không phải chứ, anh coi thường huynh đệ như thế thật sự tốt không đại ca, tim em muốn tổn thương rồi"

Tô Tố mím môi cười, đưa tay ra ôm lấy cánh tay của Tiểu Hy nói với Tiêu Lăng, “anh cùng với Tôn Nguyên chung một phòng đi, em với Tiểu Hy ở cùng nhau”

Giống với Tiểu Hy, cô không yên tâm với Tôn Nguyên

Tiểu Hy nếu như dưới mắt cô bị làm sao, cô sẽ tự trách cả đời

Tiêu Lăng càng thêm không vui

Phòng cứ như thế bị phân ra, mấy người do nhân viên dẫn vào lâu đài, vẻ bên ngoài của lâu đài là màu vàng đất, lâu đài này không phải là kiểu lâu đài truyền thống phong cách Châu Âu thời trung cổ, mà là về sau cải tạo, không phải chỉ bên ngoài còn cả nơi khác, đều thêm hoành tráng một chút, kiến trúc của Châu Âu, nổi bật nhất là một số kiến trúc góc nhọn, từ đằng xa nhìn giống như một bức tranh xinh đẹp

Tô Tố vừa đi vừa thưởng thức, cô đối với những thứ chưa nhìn thấy bao giờ cũng có chút tính hiếu kỳ

“Thích không?”

“Cái gì?”

Tiêu Lăng vòng tay qua eo của cô, nhìn thấy cô quan sát bốn phía, ở bên tai cô nói nhẹ, “có thích tòa lâu đài này không? Nếu thích chúng mình cũng mua một hòn đảo, xây lên một tòa lâu đài”

Lời nói này không có hạ giọng, người xung quanh đều nghe thấy rõ ràng

Ánh mắt của Mạc Oanh Oanh nhìn Tô Tố càng thêm thù hận hơn

Tô Tố thì hoàn toàn không có chú ý đến ánh mắt của cô ta, nghe thấy lời của Tiêu Lăng cô nghĩ cũng không nghĩ liền lắc đầu, “con người em rất bình thường, em thích thành phố, thích nơi có nhiều người sống động, như nơi xa hoa này thỉnh thoảng đến nghỉ dưỡng còn có thể, thật sự sống ở đây, hàng ngày đối mặt với toàn người giúp việc, cuộc sống như thế không phải là điều em muốn. Vả lại phòng ở đây lớn quá, nếu như cả nhà đến đây sinh sống trống vắng lạnh nhạt.....em cũng không thích”

Ánh mắt của Mộ Bạch di chuyển, chầm chầm nhìn Tô Tố

Anh chính bởi vì cảm thấy quá lạnh nhạt, vậy nên mới tự nguyện một mình bản thân sống trong chung cư ở trung tâm thành phố, mà không phải là ở biệt thự của gia đình

Mạc Oanh Oanh đang không biết tóm được thóp trong lời nói của Tô Tố thế nào, nghe thấy cô ấy nói như vậy phút chốc bật cười lên, “người nghèo giống như cô đương nhiên không thể tẩn hưởng được cuộc sống của chúng tôi rồi”

Tô Tố không nóng không lạnh phản kích, “nếu như cô ám chỉ “cuộc sống như thế này” tức là có lâu đài có người giúp việc, vậy thì tôi đúng thật tẩn hưởng không được”

Trong lúc nói chuyện, nhân viên đã dẫn mấy người đến điểm đích

Đây là tầng 2 của lâu đài

Tầng 2 toàn bộ đều là phòng khách, nhân viên nhẹ nhàng nói, “ở đây trên cửa đều có số phòng, chìa khóa trong tay của các vị quý khách cũng có tương ứng với số phòng, các quý khách đi đường chắc đã

mệt rồi, bây giờ có thể về phòng nghỉ ngơi một chút”

Nhân viên còn phải đón tiếp các vị khách khác nữa, cúi người chào mọi người rồi rời khỏi

Tô Tố nhìn chìa khóa trong tay của mình, số phòng là 20, ở cuối cùng của hành lang, cũng là vị trí bên trong cùng. Mà số phòng của Tiêu Lăng là 01 ở đầu hành lang, số phòng ở giữa hai người đến mười mấy căn. Tô Tố nhìn Mạc Oanh Oanh, Mạc Oanh Oanh đã đắc ý cầm chìa khóa trong tay mở cửa phòng số 02, phòng của cô ta đối diện cửa phòng của Tiêu Lăng, chỉ cách có một hành lang mà thôi

Cách sắp xếp này cũng thật rõ ràng rồi

Tiêu Lăng nhìn qua một lượt số phòng của tất cả mọi người, nhìn thất số phòng của Mộ Bạch là 19, quả quyết đổi với anh ấy

“Không có vấn đề chứ?”

Mộ Bạch và Lãnh Mạc cùng một phòng, hai người đều không có ý kiến

Bên kia Mạc Oanh Oanh nhìn thấy số phòng của bọn họ, hận cứ cắn lấy răng, cô đứng ở cửa phòng không vừa ý nhìn mấy người, “các anh như thế cũng quá không nể mặt chủ nhà rồi, chúng tôi khổ sở sắp xếp, nhất định không tuân theo quy tắc sao”

Cô xuống khỏi máy bay lập tức gọi điện thoại thuyết phục ông nội, để ông nội đống ý để người giúp việc sắp xếp phòng của cô và Tiêu Lăng ở chung

Nhìn thấy Tiêu Lăng để ý cũng không để ý anh nắm tay Tô Tố đi đến bên trong cùng của hành lang, Mạc Oanh Oanh tức giận dậm chân

tại chỗ, hận hận trừng mắt nhìn bóng dáng sau lưng của hai người cô quay người vào trong phòng, cánh cửa phòng bị đóng sập lại phát ra âm thanh điếc tai

Mọi người về phòng của mình

Bây giờ sắp là 5 giờ 30 phút chiều theo thời gian ở Male, nhưng hoàn toàn không có vẻ trời muốn tối đi, mặt trời vẫn ở rất cao, Tiêu Lăng đưa cô và Tiểu Hy về phòng, kiểm tra một lượt đồ trong phòng, nhìn thấy không có thiếu đồ gì mới gật gật đầu, anh dựa vào cánh cửa nói với Tô Tố, “đợi chút Tiểu Trần chắc sẽ mang hành lý đến, em mệt không? Nếu mệt thì tắm rửa trước rồi đi ngủ điều chỉnh lại chênh lệch thời gian, ngày mai sau khi tham gia lễ đính hôn chúng mình liền rời khỏi hòn đảo, anh đưa em đi nơi khác dạo. Nếu như không mệt tắm rửa thay đồ chúng mình ra ngoài đi chơi”

Tô Tố ở trên máy bay có ngủ một giấc, lúc này một chút cũng không buồn ngủ

Lần đầu tiên cô ra nước ngoài không trách được có chút hưng phấn cũng có chút hiếu kỳ, cô nhìn ngoài trời, “em thấy trời tối vẫn còn một khoảng thời gian nữa, anh đợi em chút, em đi tắm rửa lập tức ra, anh cũng đi tắm rửa thay quần áo đi, thu dọn xong thì ra ngoài đi chơi’

Tiêu Lăng biết cô sẽ nói như thế, anh gật đầu, hoàn toàn xem Tiểu Hy như không khí, hạ mình hôn lên trán của cô, “được, đi thôi, mặt trời ở đây có chút lớn hơn, nhớ bôi lên chút kem chống nắng”

“Biết rồi là”

Tô Tố đóng cửa phòng lại, vừa quay người lại thì gặp phải ánh mắt đùa giỡn của An Tiểu Hy, “giải hòa rồi?”

Tô Tố nghĩ về lúc trước ở trước mặt Tiểu Hy nói rằng sẽ không tha thứ cho Tiêu Lăng nữa, mặt đỏ lên chút, ngại ngùng gật đầu, “giải hòa rồi”

Tiểu Hy thở dài, “đáng tiếc cho Mộ Bạch sư huynh rồi” cô ngồi phịch xuống ghế sô-pha, cảm thấy thoải mái nằm ngửa ra, “a.....dù sao thì cậu cảm thấy vui vẻ là được rồi, chúng mình thu dọn nhanh lên chút, còn ra ngoài chơi nữa”

“OK”

Hành lý của Tiểu Hy luôn mang theo bên người, cô tắm rửa trước, khi cô đi tắm rửa Tiểu Trấn quả nhiên đem hành lý của Tô Tố đến, Tô Tố cũng đấu tranh với tắm rửa, tắm rửa xong xuôi bôi lên kem chống nắng, thay lên chiếc váy hoa phong cách Bohemian, trên đầu kết hợp một chiếc mũ màu cỏ, giống như nữ thần vậy

Tiểu Hy không cao như Tô Tố, nhưng cô biết phong cách phù hợpvới bản thân

Tô thay lên áo ngắn không tay áo (croptop), bên dưới mặc một chiếc quần jean ngắn, hộ ra vong eo con kiến và đôi chân vừa thẳng vừa đẹp, vừa dễ thương vừa thời thượng

Tiêu Lăng đợi người đã ở phòng khách lớn ở tầng 2 chờ, nhìn thấy hai người đi ra, Tiêu Lăng sững lại một chút

Tôn Nguyên càng không nhịn được huýt một tiếng sáo

“Xinh đẹp”

Chương 296

“Ớt cay nhỏ, không ngờ rằng cô người nhỏ con, thân hình coi cũng được đó”

Ánh mắt của Tôn Nguyên để ý lên chiếc áo ngắn của Tiểu Hy, áo của cô chỉ dài đến vị trí dưới phần ngực khoảng 10cm, phần ngực đệm áo phồng lên cao cao, nhìn thấy vô cùng nóng bỏng, Tôn Nguyên xoa cằm, quan sát An Tiểu Hy một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng chẹp chẹp miệng, “da cũng khá trắng”

“Tôn Nguyên con bướm hoa này anh nhìn đi đâu vậy hả?” Tiểu Hy hai tay ôm lấy ngực, ánh mắt bốc hỏa, “cẩn thận bà đây móc mắt của anh ra”

“Cô mặc như thế này không phải để cho người khác nhìn sao, tôi lầm sao mà không thể nhìn rồi”

“Con bướm hoa tôi phát hiện anh không chỉ mắt thô tục, tim càng thô tục”

Tô Tố nghe hai người đấu khẩu, bất lực đứng xa một chút, hai người này giống như trời sinh đôi thủ vậy, cứ gặp lại cãi nhau không ngừng, cô đi đến bên Tiêu Lăng, nhing thấy anh ăn mặt ánh mắt cũng sáng lên, Tiêu Lăng của hôm nay bỗng nhiên mặc một chiếc áo phông hoạt hình màu trắng, bên dưới mặc chiếc quần ngắn ca-rô, vừa tắm rửa xong tóc của anh ấy cũng không có xử lý, tóc có chút lộn xộn, nhưng anh ấy trông như thế này nhìn lên so với dáng vẻ thường ngày càng trẻ hơn mấy tuổi

Quan trọng nhất là.....

“Áo phông của anh từ đâu tìm ra vậy?”

“Trong tủ ở nhà chúng mình, bị đè dưới cùng” Tiêu Lăng kéo kéo áo phông trên người, “anh rất nhiều năm đều không có mặc như thế này rồi, thế nào, có phải nhìn rất kỳ quái không?”

“Không phải, ừm....rất ôn hòa”

Chiếc áo phông này là cô mua bộ đồ gia đình, tổng cộng có 4 chiếc, trước đây cô đưa hai đứa trẻ đi công viên giải trí có mặc qua 1 lần, lúc đó bắt buộc phải mua cả bộ, vừa nhìn thấy đã thích luôn rồi, cô và bọn trẻ mặc cũng rất đẹp, khi đó cô còn chưa biết Tiêu Lăng là bố đẻ của bọn trẻ, vì vậy chiếc áo liên tục bị đè dướ cùng trong tủ đồ, sau khi cô chuyển đến nhà Tiêu Lăng tiện thể một số món đồ cũng mang theo, không ngờ rằng Tiêu Lăng nhìn thấy chiếc áo này

Nhưng mà hình thể của anh khá tốt, là cái giá áo trời sinh, mặc vào hoàn toàn vừa vặn

Tô Tố bình luận, “rất đẹp trai”

“Đợi trở về thành phố A có cơ hội cả nhà mình mặc cả bộ gia đình ra ngoài đi chơi” Tiêu Lăng kéo lấy tay cô, “đi thoi, ra ngoài đi dạo”

“Vậy còn Tiểu Hy và Tôn Nguyên.....”

Tiêu Lăng nhìn một cái bên kia Tôn Nguyên và Tiểu Hy đang tích cực cãi nhau vô cùng vui vẻ, kéo tay Tô Tố đi, “đúng để ý bọn họ, cãi nhau xong rồi sẽ tự đi ra ngoài thôi”

Hai người nắm tay nhau rón rén rời đi, hai con người đang tích cực

cãi nhau hoàn toàn không phát hiện, hai người đi ra khỏi lâu đài, toàn bộ khách mời đã đến, đa số mọi người đều thay trang phục thoải mái rồi, nhóm đàn ông tụ tập lại nói chuyện kinh doanh, nhóm phụ nữ thì khoan khoái nhẹ nhàng ở đó nói về mỹ phẩm túi xách và những món đồ xa xỉ

Nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố đi ra, nhóm người lập tức vây quanh

Tiêu Lăng vỗ vỗ bờ vai của Tô Tố, hạ giọng nói, "đợi anh một chút, anh rất nhanh sẽ đuổi bọn họ đi"

"Ừm"

Tô Tố cười lịch sự với đám đông, lùi ra mấy bước, cô vừa lùi đi, đám đông liền vây quanh Tiêu Lăng đến con kiến cũng không qua nổi, Tô Tố thấp thoáng nghe thất Tiêu Lăng nói với đám đông, toàn bộ đều là những từ trên kinh doanh, cô cũng nghe không hiểu. Cô lắc lắc đầu, lại bước xa vài bước

Thấy vậy, một đám phụ nữ vây quanh Tô Tố lại

"Xin chào, cô là Tô Tố phải không, khoảng thời gian gần đây tôi liên tục theo đuổi cô diễn {Nhất Tiếu Nại Hà}, diễn rất tốt, người thật so với trên ti vi càng xinh đẹp" một người phụ nữ tầm 30 tuổi mặc bikini đi đến gần Tô Tố hỏi han, "Tô tiểu thư trẻ trung vậy diễn xuất thật không tồi, nghe nói cô và Tiêu Lăng chuyện vui sắp đến rồi, đến lúc đó đừng quên phát thiệp mời cho chúng tôi tham gia hôn lễ á"

Tô Tố cố gắng không để bản thân khiến Tiêu Lăng xấu hổ, cười nhẹ nhàng, "cảm ơn"

Nhìn thấy người phụ nữ thành công bắt chuyện với Tô Tố, càng nhiều người hơn vây lên, lần này lễ đính hôn của Mạc Tầm, vì vậy số

người phụ nữ đến đây đa số là vợ, bưởi vậy vì lợi ích của tự gia, đương nhiên phải tạo ấn tượng tồn tại trước mặt Tô Tố, về sau còn từ cô có thể có cơ hội hợp tác với tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ

Tô Tố thực tế không thể ứng phó được với tình cảnh như thế này, nghe đám đông nói chuyện luyên thuyên, cô ngại ngùng đứng ở đó, cơ bản không thể chen ngang

“Làm sao thế?”

Tô Tố nhìn thấy Tiêu Lăng đi lại đây, phút chốc thở phào, cô nhìn đám người sau lưng anh, “anh xong rồi?”

“Ừm” Tiêu Lăng ôm lấy vai cô, lướt qua một lượt đám phụ nữ, lại cúi xuống nhìn Tô Tố, lạnh lùng nói, “động chạm phải người không thích không cần phải để ý, chúng mình đi thôi”

Nói xong, cũng không để ý biểu cảm ngượng ngạo của mấy người phụ nữ, ôm lấy Tô Tố bỏ đi

“Tiêu Lăng.....như thế không tốt lắm sao?”

“Không có cái gì không tốt cả” Tiêu Lămg dắt Tô Tố đến bãi cát bên bờ biển, những người của xã hội thượng lưu của thành phố A đều ở đó lôi kéo mối quan hệ làm ăn, phong cảnh đẹp ở đây ngược lại chẳng có ai đến thưởng thức. Anh kéo tay Tô Tố nằm lên ghế ở trê bãi cát bờ biển, tắm dưới ánh nắng, thoải mái thở phào, “anh đấu tranh đến độ cao như thế này chính là vì muốn người ở bên mình được sống thật tốt, dựa vào năng lực hiện tại của anh, em không cần phải với bất kỳ ai mặt nở nụ cười chào hỏi đối với người nào thuận mắt thì nói thêm hai câu, chạm phải người không thích đừng lo nể mặt hay không nể mặt, cứ thế quay người bỏ đi, ai cũng hông dám có bất kỳ ý kiến nào hết. Hiểu chưa?”

Trong tim của Tô Tố bỗng chốc ngập tràn, đưa tay ra nắm chặt lấy tay của Tiêu Lăng

Tô Tố nghiêng người nằm xuống, trước mặt là nở nụ cười của Tiêu Lăng, ở sau lưng anh là hàng cây dừa và bầu trời xanh thẳm, Tô Tố nhìn tay hai người nắm chặt với nhau, trong đầu chỉ cso một câu nói

Hiện thế an ổn, năm tháng tĩnh tốt

Sau đó, hai người bên nhau chưa được nửa tiếng, thì có người không biết tình thế đi đến chen ngang

Mạc Oanh Oanh mặc một bộ bikini, lộ ra thân hình nóng bỏng, nhìn thấy hai người, cố tình tỏ vẻ ngạc nhiê, "ya, các bạn cũng ở đây à, thật trùng hợp à" Mạc Oanh Oanh ngồi sang một bên khác của Tiêu Lăng, mỉm cười nhìn hai người, "không để ý tôi ngồi ở bên này chứ?"

"Tôi nói để ý cô sẽ bỏ đi chứ?" giọng nói của Tô Tố không khách khí

Sắc mặt của Mạc Oanh Oanh cứng đơ lại, cứ xem như không nghe thấy, xuôi theo chiếc ghế nằm xuống, cô ta nằm cách Tiêu Lăng chỉ có chưa đến nửa mét, Tô Tố nhin vậy vô cùng không thoải mái. Cô kéo Tiêu Lăng đứng dậy, "đi, cùng em đi dẫm cát"

"Được"

Hai người cởi bỏ dép, tay trong tay đi chân trần trên cát. Vừa ngồi xuống Mạc Oanh Oanh lập tức cũng bật dậy, mặt dày nói, "ở đây chắc các bạn không quen thuộc, tôi biết chỗ vui chơi hay lắm, tôi làm hướng dẫn viên cho các bạn nhé"

"Không cần thiết"

“Đừng khách khí như vậy mà” Mạc Oanh Oanh mặt dày đi theo sau hai người

Tô Tố, “......”

Cô là muốn đuổi người, chứ không phải khách khí được chứ cái cô Mạc Oanh Oanh này quả nhiên là họ Mạc,, da mặt đã dày đến mức không có bến bờ rồi

Cô và Tiêu Lăng đi đến đâu Mạc Oanh Oanh theo đến đó, Tô Tố hoàn toàn không có ý muốn tiếp tục đi chơi, kéo Tiêu Lăng quay trở về, “chúng mình quay về thôi”

“Được”

Trên đường quay về lúc đi qua hàng cây dừa Tô Tố nhìn thấy thoáng qua bóng người, bỗng nhiên dừng bước chân.

Tiêu Lăng phát hiện sự khác thường của cô, “làm sao thế?”

Chương 297

“Không có gì”

Tô Tố lắc đầu, nhìn theo hướng vừa nãy thêm lần nữa, bóng của người đó lại vụt mất, cô chau mày, chắc là cô nhìn nhầm, sao giờ này người đó lại xuất hiện ở đây được?

“Đi thôi. Về thôi.”

Hai người đi về hướng tòa lâu đài, Mạc Oanh Oanh theo sau quấn lấy không nỡ bỏ ra, “Tiêu Lăng, chúng ta nói chuyện đi.”

Tiêu Lăng vẫn không ngừng bước, “Tôi và em không có gì để nói cả, Mạc Oanh Oanh, tôi đã cho em cơ hội, em đã không biết trân trọng thì đừng trách tôi, sau khi anh em tổ chức lễ đính hôn xong, trở về thành phố A tôi sẽ chính thức tuyên bố hủy bỏ hôn ước với em… không chúng ta chưa từng có hôn ước gì cả, tôi chỉ cần tiết lộ thông tin với giới truyền thông, nói rằng hiện tại tôi vẫn trong trạng thái độc thân là được.”

Mạc Oanh Oanh mặt biến sắc, vậy cô ta không thể làm người được nữa.

Cô bước lớn chặn trước mặt Tiêu Lăng và Tô Tố, “Tiêu Lăng anh không thể làm như thế chúng ta lớn lên từ nhỏ, em thích anh bao nhiêu năm nay, em vì anh mà tự sát, anh không thể đối với em như vây.”

Mắt Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn vào vết thương dưới cổ tay cô, miệng

chu lên cười nhạo, “Nhớ lần sau cắt sau một chút.”

Xem anh ta là thằng ngu sao.

Nếu thật là tự sát sao chỉ cắt một vết thương nhẹ cạn như vậy, vết thương trên cổ tay sau khi liền lại còn không thấy vết tích nữa rồi còn nói mình tự sát, cho dù là tự sát thật thì có liên quan gì đến anh? Nếu bất cứ ai tự sát vì anh anh đều phải cưới người đó, vậy dù anh có thuật phân thân cũng đối phó không xuể.

Tiêu Lăng đẩy Mạc Oanh Oanh ra, dắt tay Mạc Oanh Oanh trực tiếp về phòng anh.

An Tiểu Hy và Tôn Viễn không biết đã đi đâu chơi, họ không ở đây cũng khá đúng lúc, Tiêu Lăng có cơ hội quấn quýt lấy Tô Tố.

Mở cửa sổ phòng ra, gió biển thổi ù ù vào, làm tinh thần con người sảng khoái.

Tô Tố chân dính cát, vào trong phòng tắm đi tắm, Tiêu Lăng giống như sâu nhỏ cứ bám đuôi cô.

Tô Tố vừa quay đầu lại xém chút đụng phải anh, bật cười hỏi, ‘’Anh theo em làm gì? ‘’

Tiêu Lăng đưa khăn tắm cho cô, thở một hơi nói, ‘’Vốn dĩ muốn cùng em chơi vui vẻ, không ngờ gặp loại người không biết điều như vậy, cứ phải chen chân vào, đợi mai lễ đính hôn kết thúc xong chúng ta đi chơi riêng, không dẫn ai theo hết.’’

Tô Tố đón lấy khăn lau sạch lớp nước dưới chân, cô cúi người vịn vào cánh tay Tiêu Lăng để mang giày vào, sau đó cùng anh vào phòng tắm, vừa đi vừa chọc anh, ‘’Thực ra Mạc Oanh Oanh trông rất

xinh đẹp, gia thế lại tốt, anh mà hủy hôn với cô ấy không cảm thấy tiếc sao? ‘’

‘’Với gia thế của anh còn cần phải liên hôn sao’’ Tiêu Lăng nhẹ nhàng hừm một tiếng, đến ngồi vào sofa trong phòng, kéo tay Tô Tố kéo cô vào trong lòng mình, ngồi lên đùi anh,’’Mạc Oanh Oanh có đóng gói như vậy cho anh anh cũng không cần, trước đây do chưa gặp được người mình thích, tuổi lại không còn nhỏ nữa sợ ông lo lắng hôn sự của anh, nên mới nói đồng ý hôn sự này, anh đối với Mạc Oanh Oanh một chút tình ý cũng không có, trước đây không phản đối vì cho rằng không gặp được người mình thích thì lấy ai cũng là vậy? Thật ra anh và cô dù có hôn ước nhưng gần hai năm qua, số lần gặp cô ấy cũng không bao nhiêu, lúc mới bắt đầu, cô ta còn thật thà lương thiện, trước mặt anh còn giả làm thục nữ, qua thời gian thì dần dần lộ ra bản tính thật của mình, cho dù không gặp em, anh cũng định tuyên bố độc thân.’’

Trong lòng Tô Tố mới thấy thoải mái một chút.

Vừa nãy cô phơi nắng quá lâu, giờ thấy hơi bùn ngủ.

‘’Không được rồi, em phải về phòng ngủ đây, buồn ngủ quá. ‘’

Tiêu Lăng có chút không nỡ bỏ cô ra, ôm chặt cô đề nghị, ‘’Hay là em cứ nằm trong lòng anh mà ngủ, sau khi ngủ say anh đưa em về phòng?’’

Tô Tố chả khách khí trơn mắt lên, ngáp cái rồi từ trong lòng anh ngồi dậy, “Em không cần đâu, đợi chút nữa Tôn Viễn từ bên ngoài về chắc cười em chết mất, em về đây, sáng mai dậy sớm một chút, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc.”

Tiêu Lăng không nỡ để cô đi, “Để anh đưa em về.”

“Không cần đâu, chỉ ở đối diện phòng anh, cách một hàng lang thôi, đâu cần tiễn, anh mệt rồi chợp mắt xíu nhé.”

“Được.” Tiêu Lăng nhẹ nhàng bỏ Tô Tố ra, “Em ngủ trước, lúc ăn tối anh gọi em.”

......

Lúc tối, Ông Mạc tổ chức một buổi tiệc ngoài trời, khách mời trong đó có cả ký giả đều được mời đến bãi biển, ở đó còn có buffet tối, nên mọi người hầu như đều qua đó.

Tô Tố và Tiêu Lăng không đi.

Tô Tố ở trong phòng ngủ, Tiêu Lăng thì không muốn đi tiếp rượu khách.

Cơm tối Tiêu Lăng gọi điện thoại cho Tiểu Trần, kêu Tiểu Trần bảo với người giúp việc, đem cơm canh đưa vào phòng anh.

Không đến nửa tiếng cơm và đồ ăn đã đến rồi.

Tiêu Lăng đến phòng Tô Tố định kêu Tô Tố cùng ăn cơm, nhưng Tô Tố ngủ quá say rồi, anh gọi mấy lần cô chỉ ừm ừm vài tiếng, tức là chả có ý định thức dậy. Bộ dạng này làm anh nhớ tới Tiểu Thất, lúc anh ta gọi Tiểu Thất dậy Tiểu Thất cũng cứ bộ dạng ngủ nướng không chịu dậy.

“Còn nói Tiểu Thất không biết giống ai, chả phải giống em sao.”

Tiêu Lăng lắc đầu, giúp cô đắp chăn lại, gió đêm rất mạnh, anh lại đóng cửa sổ lại.

Tiêu Lăng cũng không dám tin có ngày mình lại chu đáo tỉ mỉ đến thế, nhưng đối diện với Tô Tố, anh luôn nghĩ đến những chi tiết nhỏ nhặt như vậy, đây rõ ràng là biểu hiện đang để ý một người mà. Anh cúi người hôn nhẹ lên trán cô, sau đó nhẹ nhàng bước ra đóng cửa lại, về đến cửa phòng đối diện ăn tôi.

....

Cũng đúng lúc này.

Trong phòng Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh ngồi cạnh đầu giường, trên đầu giường để một máy tính bảng, mở màn hình máy tính lên, trong đó liền chuyển qua hình avatar. Người trong hình không ai khác chính khác là Tiêu Lăng.

Hừm.

Cô Mạc Oanh Oanh đâu phải kẻ ngốc.

Hôm nay sau khi đến toà lâu đài, cô cố ý giở trò để xếp phòng cô và phòng Tiêu Lăng gần nhau, cố ý xếp phòng Tô Tố xa ra, cô biết chắc Tiêu Lăng sẽ đổi phòng với người khác, nên cô đã nhờ người lắp một máy quay loại nhỏ trong phòng, đầu máy quay được giấu ở nơi vô cùng kín đáo, lại vô cùng nhỏ, trừ phi là quan sát tỉ mỉ từng góc, nếu không chắc chắn không thể phát hiện ra.

Cả ngày nay, Tiêu Lăng đều ở trong tầm giám sát của cô.

Cô thấy người giúp việc đẩy cơm tối vào phòng Tiêu Lăng, sau đó thấy Tiêu Lăng ra khỏi phòng, qua vài phút lại một mình quay lại phòng, sau đó ngồi vào ghế sofa bắt đầu ăn cơm, mắt Mạc Oanh

Oanh “Xoẹt” sáng qua.

Cửa phòng có tiếng gõ cửa, cô chân không xuống giường, ra mở cửa, người đứng trước cửa lại chính là cô người giúp việc vừa đưa cơm cho Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng kéo người giúp việc vào phòng.

Cô giúp việc là người Trung Quốc, nhìn thấy Mạc Oanh Oanh, cả người run rẩy, “Đại Tiểu Thư...”

“ Thứ tôi bảo cô bỏ vào trong thức ăn cô đã bỏ chưa?”

Cô giúp việc run run từ trong đồng phục công tác của mình móc ra một túi nhỏ, lúc này bột thuốc trong túi đã trống rỗng, cô giúp việc sợ hãi gật đầu,” Đã theo lời đại tiểu thư bỏ bột thuốc này vào trong canh rồi, đại tiểu thư...như vậy có xảy ra chuyện gì không đây?”

“Có thể xảy ra chuyện gì” Mạc Oanh Oanh trừng mắt nhìn cô, cảnh cáo nói, “Cô tốt nhất ngặm chặt miệng cô lại, nếu không....”

“Tôi không dám tôi không dám....”

Mạc Oanh Oanh lạnh lùng hần một tiếng, vươn tay ra, “Được rồi, đưa thứ đó cho tôi đi”

Cô giúp việc từ trong túi móc ra chìa khóa dự phòng của phòng số mười chín, Mạc Oanh Oanh vừa thấy đã giật lấy, “Cô có thể đi rồi.”

Cô đẩy cô giúp việc ra khỏi phòng, bước thật lớn đến cạnh giường nhìn cào màn hình đang giám sát Tiêu Lăng.

Nhìn thấy anh đã uống canh có thuốc đó, Mạc Oanh Oanh nở miệng

cười không ngớt.

Tiêu Lăng, em xem lần này anh chạy đâu cho thoát.

Chương 298

Toàn thân có gì đó không bình thường.

Tiêu Lăng vừa ăn cơm xong chưa tới nửa tiếng đã cảm thấy mơ màng muốn ngủ, tình trạng như vậy đối với anh quá bất thường rồi bình thường mỗi buổi tối anh đều ngủ lúc mười một mười hai giờ, với lại hôm nay đã ngủ mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, nhưng giờ anh lại cảm thấy buồn ngủ.

Tính cảnh giác ngờ vực của Tiêu Lăng rất cao, đặc biệt đây lại là địa bàn của Mạc Gia.

Hạ độc

Trong đầu anh chỉ lóe nghĩ ra từ này.

Sao Tiêu Lăng lại không nghĩ ra người nhà họ Mạc sẽ làm việc này, anh nắm chặt bàn tay chống đỡ lại ánh mắt muốn khép lại của mình, chắc độc tính khá mạnh, trước mắt anh bắt đầu xuất hiện nhiều hình ảnh giống nhau mờ ảo, Tiêu Lăng sờ lấy điện thoại lên từ ghế sofa, lập tức gọi cho Tôn Viễn.

Điện thoại Tôn Viễn không ai nghe máy cả.

Tiêu Lăng dùng ý chí kiên định nhất để chống lại bản thân mình lúc này, lại gọi điện thoại cho Lãnh Mạc và Mộ Bạch, cũng như vậy, đều không ai nghe máy hết.

Xem ra có người cố ý thiết kệ bẫy này để anh lọt lưới.

Tiêu Lăng cười lạnh lùng, không cố gắng tốn công sức nữa.

Anh dám chắc rằng nếu lúc này gọi điện thoại cho tiểu Trần và Tiêu Khả, kết quả cũng như vậy.

Nên hôm nay người bày mưu tính kế anh là ai được chứ? Tất cả người trong Mạc Gia đều không thể thoát được nhưng buổi tiệc tối nay cũng không thể là cố ý sắp xếp được, mục đích chính là vì giữ chân Mộ Bạch bọn họ, mục đích cuối cùng nhắm vào anh.

Ông Mạc chắc là cũng biết điều này, mà thái độ lại như ngầm đồng ý chấp nhận, nếu không việc này không thể tiến triển thuận lợi như vậy.

Đầu óc càng ngày càng nặng nề buồn ngủ.

Tiêu Lăng nhanh chóng gửi một tin nhắn ra, gửi xong ngay lập tức xóa đi nội dung tin nhắn.

Anh dám chắc, người nhà họ Mạc không dám làm gì anh ra, còn vì sao mình lại bị làm cho ngất đi, dùng ngón chân cái cũng có thể nghĩ ra nguyên nhân.

Người đê tiện đến vô địch thủ.

Mạc Gia đã phát huy câu nói này ở cảnh giới cao nhất.

Trong khoảnh khắc bị hôn mê, Tiêu Lăng nghe thấy tiếng cửa phòng bị mở ra, anh cố gắng mở mắt lớn một chút, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy mấy người cứ lắc qua lắc lại, tiếp đó cơ thể anh bị mấy người này khiêng đi, anh có cảm giác hình như có một bạn tay nhẹ nhàng vuốt qua vuốt lại trên người anh, Tiêu Lăng rất muốn ói, nhưng không chịu

nổi hiệu quả của thuốc, anh hoàn toàn hôn mê.

Mạc Oanh Oanh căn dặn vài người giúp việc to khỏe, “Cẩn thận, đừng làm anh ta bị thương.”

“Dạ, đại tiểu thư.”

Vài người khiêng Tiêu Lăng, nhẹ tay nhẹ chân khiêng anh vào phòng Mạc Oanh Oanh, sau đó đặt anh lên chiếc giường lớn ở phòng Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh quắt quắt tay bảo mấy người giúp việc, “Được rồi, các người có thể đi rồi.”

Mấy người giúp việc không dám kháng lại lệnh cô ta, toàn bộ lui ra khỏi phòng. Đợi mọi người đi hết, Mạc Oanh Oanh nhanh chóng đóng chặt cửa phòng, cô cũng không giấu được khuôn mặt hớn hở của mình, vội vàng xong đến bên giường, nhìn Tiêu Lăng với ánh mắt say đắm.

Tiêu Lăng trong hôn mê mà cũng đẹp trai như thế đó, làn da bánh mật, cơ mặt góc cạnh, đôi mày lạnh lùng như kiếm, sống mũi khá cao, và một bờ môi mỏng đang khép chặt……, đường nét nào cũng khiến người ta mê mẩn. Mạc Oanh Oanh đưa tay vuốt đi vuốt lại má anh, “Tiêu Lăng ơi là Tiêu Lăng, em đã nói với anh, anh là của em, chỉ có thể là của em. Em yêu anh nhiều năm vậy, không dễ gì mới đợi được đến ngày này, lần này, em tuyệt đối không để anh tuột ra khỏi tay em, qua đêm nay, mọi câu chuyện phải thay đổi theo hướng mới.”

Mạc Oanh Oanh trèo lên giường, bắt đầu cởi hết đồ Tiêu Lăng.

Tất cả đều theo kế hoạch của cô thực hiện, cô cởi đồ Tiêu Lăng, tiện

tay vứt xuống dưới nền nhà, sau đó cởi bỏ đồ mình, cô kéo chặt cánh tay của Tiêu Lăng, đầu gối lên ngực anh, đây là lần đầu tiên cô và Tiêu Lăng tiết xúc thân mật như thế.

Mạc Oanh Oanh hưng phấn đến nổi cả người run lên, cô nhẹ nhàng sờ lên mặt anh, cứ thế sờ qua yết hầu tới ngực của anh, sau đó là cơ bắp đầy sức mạnh của anh… Mạc Oanh Oanh ôm Tiêu Lăng thật chặt, không có bất cứ quần áo nào ngăn cách hai cơ thể, cô kích động nói thì thầm, "Tiêu Lăng, qua nửa tiếng nữa sẽ có người đến bắt gian, kaka, đến lúc đó mọi người đều thấy hai chúng ta nằm trên cùng một chiếc giường, lần này ông mời nhiều kí giả đến thế thật không phải là mời không công rồi, sự việc của chúng ra sẽ có trên khắp các bản tin lớn, còn có các tờ báo lớn, đến lúc đó nếu anh không cưới em, với áp lực dư luận sẽ khiến anh thở không nổi, đến lúc đó anh chỉ có thể thỏa hiệp."

"Tiêu Lăng, anh chỉ có thể là của em, còn con Tô Tố ….kaka, cô ta thấy chúng ta ở bên nhau, anh nghĩ cô ta còn cần anh sao haha"

….

Lúc Tiêu Lăng gọi điện thoại đến, điện thoại của Tôn Viễn và mọi người đều không mang theo.

Họ bị vây lấy, ai nấy đều bị vây quanh, từ Mộ Bạch Tôn Viễn đến An Tiểu Hy Tiêu Khả, luôn có người chuyên phụ trách bám lấy họ, đặc biệt là điện thoại, để có một lí do quang minh chính đại, Trên buổi tiếp trực tiếp thiết kế một trò chơi, trò chơi này dựa theo vòng cuối cùng của <Tinh Thiên Địa vui vẻ>, thu tất cả điện thoại cuả mọi người, bỏ vào một cái thùng, cuối cùng do Mạc lão gia từ trong thùng rút ra một chiếc điện thoại, sau đó chủ nhân của chiếc điện thoại đó bị rút trúng đó có thể đưa ra một yêu cầu với ông.

Mạc Gia là gia đình thế nào, trò chơi như vậy đương nhiên không thể làm ngơ mà không tham gia.

Ai ai cũng không do dự cống hiến điện thoại của mình.

Tôn Viễn Mộ Bạch và những người khác cũng không ngoại lệ, Tôn Viễn nghe thấy quy tắc trò chơi còn hút sáo, "Hớ, lần này chơi lớn thật, lỡ có ai trực tiếp đưa ra đề nghị hợp tác với bệnh viện họ thì sao? Chả lẽ cũng đồng ý."

"Ai mà biết được, lão già này chắc không phải nói khoát chứ."Tiêu Khả lắc đầu không hiểu nổi, "Mặc kệ ổng, tóm lại tôi nghĩ, nếu rút trúng điện thoại của tôi, tôi sẽ đưa ra yêu cầu khiến ổng thổ huyết ra ngoài mới được."

Điện thoại bị lấy đi, Mộ Bạch có chút bất an.

Lãnh Mạc vừa nhìn đã hiểu, hỏi anh, "Sao vậy?"

"Sao cứ cảm thấy bên trong có âm mưu gì đó"

"Sao vậy được" Tôn Viễn chỉ vào đám kí giả, chả khách khí đáp lại, "Nhiều kí giả ở đây như vậy, họ có thể có âm mưu gì, đừng nghĩ ngợi lung tung, nhanh chóng nghĩ coi khi họ rút được điện thoại mình mình xử họ ra sao.

Trong lòng Mộ Bạch vẫn cảm thấy bất an, "Tô Tố đâu?"

"Tố Tố cô ở trong phòng nghỉ ngơi, còn có Tiêu Lăng bên cạnh cô ấy, chắc chắn không có chuyện xảy ra được." An Tiểu Hy đang cầm một ly Champagne, vỗ mạnh vào vai của Mộ Bạch, "Mộ Bạch sư huynh, Tiêu Lăng không để Tố Tố xảy ra chuyện đâu."

Cũng đúng...

Mộ Bạch chậm rãi thở một hơi, cố gắng giữ chặt mi mắt không ngừng nhảy của mình, có lẽ anh suy nghĩ quá nhiều rồi.

Chỉ với tình cảm mà Tiêu Lăng dành cho Tô Tố, sao lại có thể để cô xảy ra chuyện được.

Biển lớn trong đêm tối vừa tối đen như mực sóng lại nổi cuồn cuộn, nhìn vào có chút khiếp sợ, mấy người thân thiết như bọn họ thì ở vòng ngoài cùng nhất, vừa nói chuyện vừa nhìn cảnh tượng đám người bên trong huyên náo không ngừng.

Bãi biển nhóm lửa lên, tiếc là...tầm nhìn không được cao lắm.

“Đang nhìn gì vậy?” Lãnh Mạc hỏi nhỏ.

Mộ Bạch nhìn qua một lượt mà không có phát hiện gì, cũng thu ánh nhìn lại, anh dựa vào một câu dừa lắc đầu, “Không có gì”

Đột nhiên_

Đằng sau có một cánh tay vỗ vai anh.

Chương 299

Điện thoại của Bạch Linh vẫn luôn để gần bên mình.

Nửa tiếng sau, cô nghe điện thoại “Ding---“ một tiếng, tim Bạch Linh đập thình thịnh, cô canh lúc mọi người không chú ý, núp vào 1 góc, lấy điện thoại ra nhìn một cái. Là tin nhắn Mạc Oanh Oanh gửi cho cô, chỉ có 4 chữ đơn giản, “Chị dâu, xong rồi.”

Bạch Linh sợ bị ngừoi khác phát hiện, nhanh chóng để điện thoại vào trong túi, như không có chuyện gì xảy ra đến bên Mạc Tầm.

Mặt Mạc Tầm căng thẳng, “Sao rồi?”

Bạch Linh gật đầu, nắm chặt cánh tay Mạc Tầm, “Oanh Oanh nói không có vấn đề gì, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Ánh mắt Mạc Tầm ngưng đọng nơi Mộ Bạch đang đứng đợi người, hít sâu, vỗ vỗ cánh tay Bạch Linh, “Đừng căng thẳng, sẽ không có chuyện gì đâu, bây giờ điều chúng ta cần phải làm chỉ có 1 từ - đợi, bây giờ mà hành động sẽ rất dễ bị phát hiện, đợi tí anh đi nói cho ông biết, khi ông biết chuyện đã thực hiện một cách thuận lợi, sẽ cho kết thúc bữa tiệc sớm. Ánh mắt em tự nhiên một chút, đừng để người khác nghi ngờ.”

“Em, Em sẽ cố gắng…”

Thực ra Bạch Linh không đồng ý với cách làm của Mạc Oanh Oanh, nhưng cô là chị dâu đáng tin của cô ta, nếu không ủng hộ, Mạc Oanh Oanh khăng khăng sẽ không quan tâm đến cô nữa, sau này cô còn

nhiều chỗ cần dùng đến cô ta, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý. Điều làm cô không ngờ đó là Mạc Oanh Oanh có thể thuyết phục được ông, làm cho Mạc lão gia giúp cô ta.

Bạch Linh nhìn Mạc lão gia trên đài, lông mày khẽ nhíu, cô vẫn cảm thấy không yên tâm, không lẽ bọn họ không nghĩ tới hậu quả sao?

Tiêu Lăng cũng không ngu.

Bị cả nhà họ tính kế như vậy, cho dù đến cuối cùng không thể không cưới Mạc Oanh Oanh đi nữa, anh cũng sẽ không đối tốt với Mạc Oanh Oanh, càng có thể anh sẽ ghi hận, đến lúc đó không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra nhưng người cô lo lắng hơn là Mạc Tầm, vậy mà Mạc Tầm lại đồng ý với ý kiến ngu ngốc của Mạc Oanh Oanh, Bạch Linh mím môi, anh là muốn Tiêu Lăng và Tô Tố có ngăn trở, mai anh sẽ đính hôn với cô rồi, vậy mà trong lòng lại nghĩ đến người phụ nữ khác.

Bạch Linh nghĩ đến kế hoạch của cô, âm thầm cắn răng.

…

Nửa tiếng sau, bữa tiệc kết thúc.

Điện thoại của mọi người được trả lại, tất cả mọi người bắt đầu trật tự ra về, căn phòng của Mạc Tầm và Bạch Linh đang chịu đựng Mạc Oanh Oanh, Mộ Bạch đang đợi người cũng thuận theo dòng người ra về, Bạch Linh và Mạc Tầm đi rất nhanh, một bên Tôn Nguyên đang đi theo bọn họ, cười cười để tay lên vai Mạc Tầm, “Ai, tôi nói hai người đi nhanh như vậy làm gì, không phải là làm chuyện gì xấu đó chứ. “

Sắc mặt của Mạc Tầm và Bạch Linh khẽ thay đổi, tim Bạch Linh nhảy

dựng lên, không lẽ Tôn Nguyên phát hiện ra chuyện gì rồi?

Mạc Tầm quay đầu nhíu mày nhìn Tôn Nguyên, “Cậu nói bậy gì đấy?”

Tôn Nguyên cười hì hì, nhún vai nói, “ Nói đùa thôi mà, sao lại căng thẳng thế, thực ra có thể hiểu được, ngày mai là lễ đính hôn rồi, vị hôn phu như anh không phải mong thời gian trôi qua thật nhanh sao haha, có thể hiểu được có thể hiểu được, mau đi ngủ sớm, ngủ dậy rồi ngày mai sẽ là lễ đính hôn rồi. “

Mạc Tầm mím môi, cười cười từ chối cho ý kiến.

Một đám người rất nhanh về phòng, căn phòng của Mạc Tầm và Bạch Linh ở góc trong cùng của tầng hai toà thành, mắt thấy những người khác chuẩn bị mở cửa vào phòng, Mạc Tầm nháy mắt với Bạch Linh, “trưa nay Oanh Oanh nói cơ thể không được khỏe, em đi xem em ấy đã đỡ hơn chưa.”

“Được.”

Mộ Bạch và Lãnh Mạc vốn đang đi ra ngoài đột nhiên dừng bước, Tiểu Khả thì chạy lại bên cạnh Bạch Linh, “Cơ thể Oanh Oanh không tốt sao? Tôi đi cùng cậu đến xem cô ấy.”

Lúc này Bạch Linh và Mạc Tầm mong càng nhiều càng tốt, đương nhiên không từ chối.

Bạch Linh nắm lấy tay cầm cánh cửa phòng của Mạc Oanh Oanh, sau đó nhẹ nhàng nhấn một cái, đi vào.

Trong phòng một mớ hỗn loạn.

Đặc biệt là cái giường lớn ướt át, trên giường lớn ẩn hiện có thể thấy được 1 đôi nam nữ toàn thân **, chăn nhẹ nhàng che thân thể của hai người họ lại, Mạc Oanh Oanh đầu tóc rối bù xõa trên gối, tóc cô che mặt của người đàn ông lại, làm cho người ta không thấy được rốt cuộc là ai.

“A---“ Bạch Linh thấy vậy, như kế hoạch hét lên một tiếng, cô la lớn lên, “Tầm Mạc Tầm, không tốt không tốt không tốt rồi, Oanh Oanh bị người khác cưỡng bức rồi.”

…

Tô Tố bị tiếng điện thoại làm cho tỉnh dậy.

Cô mơ hồ nghe điện thoại, “Alo…”

“Tô Tố, cậu dậy chưa mau tỉnh dậy, đến phòng Mạc Oanh Oanh, bên đây xảy ra chuyện lớn, cậu qua đây nhanh lên.”

Tô Tố vẫn chưa kịp hỏi một tiếng, bên Tiểu Hy đã cúp máy.

Chuyện lớn?

Cô mở chăn lên, thay bộ đồ không nhanh không chậm mở cửa phòng.

Cửa vừa mở, tiếng ồn ào truyền đến.

Phòng của cô và Mạc Oanh Oanh là một phòng ở trước, một phòng ở sau, chính giữa là một hành lang dài, cô vừa mở cửa đã thấy 1 đám người vây quanh cửa phòng của Mạc Oanh Oanh, sau đó rất nhiều người nhỏ tiếng thảo luận với nhau.

“Mạc gia lần này song hỷ lâm môn rồi, ngày mai con trai và con dâu đính hôn, qua mấy ngày nữa chắc là đính hôn của đại tiểu thư.”

“Còn không phải sao.”có người mỉa mai nói, “Ai có thể nghĩ được sẽ có chuyện này xảy ra chứ, một cô gái ngủ mà không khóa cửa phòng sao? Vậy mà cho đàn ông đi vào, bạn nói có phải cố ý hay không?”

…

Tô Tố đi đến gần, nghe thấy tiếng thảo luận nhỏ, mặt lập tức trắng bệch.

Không phải là…

Cô bước nhanh qua đó, đẩy đám đông ra đi lên trên.

Cửa phòng bị hai người làm chặn lại, không để người khác vào, Tô Tố không thấy được tình hình trong phòng, chỉ ẩn hiện nghe tiếng khóc của Mạc Oanh Oanh truyền ra, “… em cũng không biết chuyện gì xảy ra, tỉnh dậy đã thấy anh ta nằm trên giường em, anh, anh nhất định phải giúp em…”

Sắc mặt Tô Tố trắng bệch.

Cô không quan tâm đến sự ngăn chặn của người làm, dứt khoát xông vào phòng.

Trong phòng đã đầy người, Tôn Nguyên Mộ Bạch Lãnh Mạc, Tiêu Khả và cả An Tiểu Hy đều ở đây, còn có Bạch Linh và Mạc Tầm, nhưng không thấy hình bóng của Tiêu Lăng…thấy Tô Tố xông vào, Tiểu Hy lập tức chạy qua ôm cánh tay của cô, cô thấp giọng, kì lạ nhìn Tô Tố, “Tố Tố, cậu cuối cùng cũng đến, ai? Sắc mặt của cậu sao khó coi vậy?”

“Tiểu Hy…”

“Ừ?”

“Cậu tránh ra một chút.”

Tô Tố trong lòng lạnh lẽo, An Tiểu Hy vừa vặn che mất tầm nhìn của cô, cô chỉ nhìn thấy Mạc Oanh Oanh đang ôm chăn khóc trên giường, bên cạnh cô ta hình như đang nằm 1 người đàn ông. Tô Tố tay nắm chặt thành quyền, nếu người nhà Mạc gia dám làm chuyện này, cô nhất định…nhất định sẽ không tha cho bọn họ.

Tô Tố hai tay run rẩy, đẩy An Tiểu Hy ra.

Lần này, cô thấy rõ được tình hình trên **, Mạc Oanh Oanh vai trần, ôm chăn dựa về phía sau giường khóc, ánh mắt Tô Tố trực tiếp lướt qua cô, rơi vào người đàn ông đang nằm kế bên.

Mặt của người đàn ông bị che lại, chỉ thấy vị trí từ đùi trở xuống.

Tô Tố tức đến toàn thân run rẩy, cô vừa tính đi về phía trước nhìn mặt người đàn ông, đột nhiên cảm giác đằng sau có người vỗ vai cô.

Tô Tố lập tức quay lại.

Một mắt nhìn thấy người đàn ông đứng đằng sau.

Tô Tố đột nhiên mở to mắt, “Tiêu Lăng?”

Chương 300

Lúc này người đứng sau Tô Tố không phải là Tiêu Lăng thì là ai?

Nhưng Tiêu Lăng ở đây, vậy ngừoi trên giường… Đột nhiên Tô Tố nhắm chuẩn vào ngừoi đàn ông trên giường mà nhìn, vẫn chưa kịp lên trước, Tiêu Lăng đã che mắt cô lại, “Đừng nhìn, sẽ mọc mụn trên mắt đó.”

Đúng!

Tô Tố lùi hai bước, người trên giường nhất định không mặc đồ.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì?

Người trong phòng nghe thấy tiếng của Tô Tố đều quay đầu nhìn, Bạch Linh như gặp quỷ vậy nhìn Tiêu Lăng, sau khi Mạc Oanh Oanh thấy Tiêu Lăng khóc còn thảm hơn, cô chỉ vào Tiêu Lăng vừa khóc vừa nói, “Tiêu Lăng, tại sao anh lại tính kế với tôi như vậy, tại sao!”

Tiêu Lăng ôm Tô Tố, dựa lên tường, trọng lượng cả người dựa vào Tô Tố và bức tường, lúc này Tô Tố mới phát hiện sắc mặt của Tiêu Lăng trắng bệch, cô đưa tay ôm eo của Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng, rốt cuộc có chuyện gì…”

Tiêu Lăng thấp giọng nói bên tai cô, “Lát nữa anh giải thích với em.”

An Tiểu Hy thấy sắc mặt của Tô Tố, đột nhiên phản ứng lại, mở to mắt nhìn Tô Tố, “Tố Tố, lúc nãy không phải cậu tưởng là người nằm trên giường là Tiêu Lăng chứ, cho nên sắc mặt mới khó coi như vậy!

Tiêu Lăng không phải vẫn luôn ở trong phòng sao, với lại trừ phi mắt anh ta mù mới lấy ngừơi phụ nữ này không lấy cậu.”

Tô Tố mím môi, thả lỏng cơ thể mới phát hiện hai chân mềm nhũn.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì…”

“Còn có thể có chuyện gì, có người không chịu được cô đơn thôi.” An Tiểu Hy bĩu môi, châm chọc nói.

Lúc nói chuyện, Mạc lão gia và vợ chồng Mạc Đào nghe tin cũng bay nhanh tới.

Ba người tiến vào phòng, thấy tình hình trong phòng, đều bị bất ngờ. Mạc phu nhân càng bị mất hồn che miệng lại, “Oanh Oanh…”

“Mẹ!” Mạc Oanh Oanh khóc lớn, “Mẹ, con không biết chuyện gì xảy ra, tại sao lại trở thành như vậy…”

Rõ ràng cô đã đem Tiêu Lăng đã ngất xỉu vào phòng cô, cô cũng cởi quần áo của hai người ra, sau đó chỉ chờ chị dâu vào để “bắt gian” thôi, nhưng cô đợi rồi lại đợi đột nhiên nghe tiếng mở cửa, cô vẫn chưa coi rõ ai là người đi vào, thì cảm thấy sau gáy bị đánh một cái, sau đó ngất xỉu. Đợi cô tỉnh dậy lần nữa thì kế bên từ Tiêu Lăng biến thành người đàn ông trung niên mà cô không quen biết!

“Đứa trẻ đáng thương của mẹ…đây là đã tạo nghiệp gì đây!” Mạc phu nhân xông lên bên giường, nhìn người đàn ông trung niên một cái suýt nữa thì ngất xỉu, người đàn ông này cô quen, là một tổng sự của tập đoàn Mạc thị, trong nhà đã có vợ, con cũng bằng tuổi Oanh Oanh bây giờ. Cơ thể Mạc phu nhân choáng váng, ôm chặt Mạc Oanh Oanh, “Ông trời ơi…đây rốt cuộc là chuyện gì đây.”

“Con cũng không biết…mẹ, lúc con tỉnh dậy đã thành như vậy, nhất định là có người hại con, nhất định là có người hại con…”

“Oanh Oanh, mẹ nhất định tìm ra người hại con, con yên tâm, ông con sẽ không nhìn mà không quản đâu.”

Mạc lão gia miệng giật giật!

Quản?

Ông làm sao quản đây?

Nói cho cùng chuyện này là bọn họ tính kế Tiêu Lăng trước, muốn Tiêu Lăng im lặng chịu thiệt, nhất định phải kết hôn với Oanh Oanh. Bây giờ tình huống này không cần nghĩ cũng biết liên quan đến Tiêu Lăng! Nhưng ai có thể đào sâu chuyện này? Nếu muốn truy cứu chuyện này, cuối cùng chắc chắn sẽ tra ra chuyện bọn họ tính kế với Tiêu Lăng, đến lúc đó tình hình còn rắc rối gấp 100 lần!

Mạc lão đầu trừng mắt nhìn Bạch Linh!

Cũng tại con nhỏ ngu này!

Chưa coi rõ ngừơi trên giường là ai, la bậy cái gì, bây giờ khiến tất cả mọi người đều không có đường lui!

Bạch Linh cảm nhận được ánh mắt của lão gia, cúi đầu oan ức cắn môi.

Tiêu Khả đi vào cùng cô, cho dù cô không la bậy thì Tiêu Khả cũng không thể duy trì trầm mặc được! Hơn nữa, kế hoạch này cũng không phải do cô nghĩ ra, trước đó bọn họ yêu cầu cô làm vậy, kêu sau khi vào phòng thì làm cho mọi chuyện ồn ào lên để mọi người

đều biết, bây giờ chuyện biến thành như vậy, rõ ràng là bọn họ bị người khác phản kế lại, liên quan gì đến cô chứ?

Dù trong tim có cảm thấy oan ức thì cô cũng chỉ có thể nhịn!

Lòng bàn tay Bạch Linh dường như muốn bị móng của mình làm rách hết.

Không khí trong phòng rất áp bức và đáng sợ.

Đột nhiên, nam chính trên giường lớn nói mớ một tiếng, tỉnh dậy, mọi người đều nhìn qua đó.

Người đàn ông trung niên tên Ngụy Cường, là một tổng sự trong Mạc thị, điển hình của mẫu người đàn ông thành công, đầu hói bụng bia. Ông mở mắt thấy không khí xung quanh không đúng, ngồi dậy nhìn một cái lại càng thấy lạnh.

"Mạc tổng… ai, đây là chuyện gì!"

Ông mới tỉnh dậy, miếng thịt mập trần trụi bị dọa đến run rẩy loạn lên, chăn không thể che hết được, ông phát hiện toàn thân không mảnh áo, bị dọa một phen, lập tức lấy chăn che nửa thân dưới, Ngụy Cường không phải đồ ngốc, nhanh chóng quét qua tình hình cả phòng, sau đó hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Mặt ông trắng bệch, hoảng loạn giải thích, "Mạc tổng, … Mạc lão gia, tôi không biết, tôi không biết chuyện gì xảy ra… trước đó trong bữa tiệc tôi uống rượu, đang uống đột nhiên cảm thấy sau gáy bị đập một cái, sau đó tôi bất tỉnh, tôi không biết tại sao mình lại chạy đến nơi này. Mạc tiểu thư… Tôi vẫn luôn bất tỉnh, không có làm gì cô cả, cô hãy nói giúp tôi với."

Mạc Oanh Oanh ôm Mạc phu nhân đau khổ khóc, nghe tiếng của Ngụy Cường, quay lại tức giận nhìn, "Ông biến, biến biến biến!"

Ngụy Cường cũng muốn biến.

Nhưng bây giờ anh không mặc gì, có thể biến đi đâu chứ.

Tuy rằng ông là tổng sự của Mạc thị, nhưng cũng chỉ là tổng sự nhỏ, trong tay vốn dĩ không có quyền lực, chỉ có chút cổ phần, cuộc họp quan trọng sẽ thông báo cho ông 1 tiếng, nhưng đối với Mạc thị mà nói có cũng được không có cũng không sao, lần này có thể đến tham gia lễ đính hôn của Mạc Tầm, ông còn tính thương lượng chuyện kinh doanh với vài người, ai biết được lại thành ra như vậy?

Nếu Mạc gia có tâm muốn làm khó ông, ông quả là không ăn được chỉ có thể tự chạy đi!

Ngụy Cường càng nghĩ càng sợ, trên đầu hói hiện lên một tầng mồ hôi, “Tôi không biết, không biết chuyện gì đã xảy ra…”

Tôn Nguyên nhẹ nhàng nói một câu, “Ngụy tổng à, bây giờ mọi ngừoi cũng thấy hết rồi, Mạc tiểu thư người ta đang yên đang lành ngủ trong phòng, ông một đại nam nhân đột nhiên xuất hiện ở phòng người ta, còn…trần chuồng nằm cùng với cô ấy, ông nói không chuyện gì xảy ra ai sẽ tin. Bây giờ bên ngoài có 1 đám phóng viên đang vây quanh, ông không cho Mạc tiểu thư một câu trả lời thỏa đáng, chuyện này không thể dễ dàng cho qua được.”

Mồ hôi trên cái đầu bị hói của ông chảy ngày càng nhanh.

Đúng!

Tôn thiếu gia nó rất đúng, bây giờ ông nói gì cũng vô dụng, bây giờ bị bắt tại trận, có nói đến long trời lở đất cũng không ai tin. Ông không có thời gian suy nghĩ tại sao mình ở đây nữa, điều bây giờ ông phải

làm là, làm sao giải quyết vấn đề khó khăn này.

Ngụy Cường nhìn khuôn mặt âm u của Mạc lão gia, lại nhìn phản ứng của người nhà Mạc gia, lau mồ hôi lạnh trên đầu, cẩn thận đề nghị, “Tôi, tôi có thể chịu trách nhiệm, tôi có thể cưới Mạc tiểu thư…”

Chương 301

Ngụy Cường đã hiểu, tình hình trước mắt giải thích cũng không rõ ràng, làm rồi không nhận chỉ làm cho người nhà Mạc gia gây phiền phức cho ông, cho nên vẫn là nhận đi.

Dù sao tình cảm của ông và vợ cũng bình thường, những năm nay chưa từng ngừng ngoại tình với phụ nữ bên ngoài, Mạc Oanh Oanh trước mắt không chỉ trẻ đẹp, quan trọng hơn là gia thế tốt, ngoài ra còn là đứa cháu mà Mạc lão gia yêu thương. Ông nhận thì không thiệt một chút nào.

Nghĩ như vậy, khuôn mặt của Ngụy Cường kiên định, “Mạc lão gia, chuyện hôm nay dù thế nào đi nữa cũng là tôi đắc tội Mạc tiểu thư, tôi nguyện ý chịu trách nhiệm, chỉ cần Mạc tiểu thư đồng ý, tôi đồng ý ly hôn với vợ để cưới Mạc tiểu thư.”

“Ông biến biến đi sao ông không đi tiểu rồi soi soi bản thân, với đức tính xấu của ông, cũng muốn tôi gả cho ông? Ông nằm mơ.” Mạc Oanh Oanh la hét như điên lên vậy, “Tôi sẽ không gả cho ông đâu, ông đi chết đi.”

Mạc Oanh Oanh cầm gạc thuốc lá ở đầu giường đập Ngụy Cường, động tác của cô quá lớn, các chăn đang che thân thể bị tuột xuống, để lộ **, những người đàn ông tại hiện trường đều quay mặt đi, Mạc phu nhân thấy thế nhanh chóng dùng chăn che lại giúp cô, “Oanh Oanh, con bình tĩnh tí, bình tĩnh tí.”

Lúc này Mạc Oanh Oanh làm sao có thể nghe được lời khuyên, đỏ mắt hung dữ nhìn Ngụy Cường, “Tên đáng ghét biến đi.”

Ngụy Cường thấy Mạc Oanh Oanh kích động như vậy bị hù 1 phen, lấy chăn che mặt, “Mạc tiểu thư, có chuyện từ từ nói, chúng ta từ từ nói.”

“Mạc Oanh Oanh con dừng tay.” Mạc lão đầu nghe trong phòng mọi người đang thì thầm to nhỏ, sau đó nhìn vào căn phòng như đang xem kịch cuối cùng không nhịn được nữa, tức giận la Mạc Oanh Oanh, “Con còn sợ không đủ mất mặt sao mau im miệng.”

“Ông…”

“Đừng gọi ông, nghe thôi cũng cảm thấy xấu hổ con nhìn bộ dạng bây giờ của mình xem, khác nào bà điên đâu chứ.” Mạc lão đầu xấu hổ thành tức giận, hận không thể cho Mạc Oanh Oanh một cái tát, “Cái đứa cháu hỗn đản này, mặt già của ông cũng sắp bị com làm mất hết rồi.”

“Ông…”

Mạc Oanh Oanh nghẹn ngào, rõ ràng lúc đưa ra ý tưởng ông rất ủng hộ, bây giờ thất bại rồi tại sao chỉ giận mình cô, cô cũng khó chịu mà, ông không những không an ủi, vậy mà lại chửi cô.

Mạc lão đầu hít sâu, cố gắng đè ép cơn giận, nhìn tất cả mọi người trong phòng, trầm giọng nói, “Hôm nay khiến các vị phải xem trò cười rồi, nhưng đây cũng là chuyện nhà của chúng tôi, làm phiền mọi người về trước để bọn tôi tự xử lý với nhau được không?”

Tôn Nguyên lạnh lùng nói, “Chúng tôi cũng muốn đi, nhưng Mạc gia gia, nếu người không đưa ra cách giải quyết cho chuyện này, sợ là ký giả bên ngoài cũng không cho qua đâu.”

Mạc lão đầu mặt khẽ cứng, “Chuyện này không cần mọi người lo lắng, đợi chúng tôi xử lý xong, tôi sẽ cho kí giả câu trả lời thích đáng.”

Tôn Nguyên nhún nhún vai, “Chuyện này thì tôi không quan tâm, nhưng …. Đại ca nhà tôi có chuyện nói, đúng không đại ca.”

Đột nhiên mọi người nhìn qua Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng thấy đám đông nhìn qua, mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nói, “Ban đầu tính sau lễ đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh, sau đó về thành phố a mới tuyên bố, nhưng bây giờ…sự việc đã đến nước này, vậy thì không có chuyện gì để nói nữa, Mạc gia gia, tôi sẽ không cưới Mạc Oanh Oanh, trước đây ông tôi có lẽ đã nói với các người rồi, để nhà các người tuyên bố hủy hôn, nhưng sau nhiều ngày như vậy vẫn không có động tĩnh. Nếu đã như vậy, hôm nay tôi chính thức tuyên bố, tôi hủy hôn ước với Mạc Oanh Oanh.”

“Không không không, em không muốn hủy hôn…”

Tiêu Lăng mỉa mai nhìn cô, “Cô nghĩ với bộ dạng bây giờ của mình tôi sẽ cưới cô sao?”

“Là anh tính kế em, là anh…”

“Cơm có thể ăn bậy nhưng lời thì không thể nói bậy.” Tiêu Lăng dựa tường mắt lạnh lùng, “Nói chuyện phải có chứng cứ chỉ cần em có chứng cứ là tôi tính kế em, tôi có thể không hủy hôn.”

Mạc Oanh Oanh nhất thời nghẹn họng.

Cô tìm chứng cứ ở đâu chứ, chuyện này từ đầu đến cuối là cô tính kế anh, nhưng tại sao rõ ràng lúc đó sự việc rất thuận lợi, đến cuối cùng lại biến thành như vậy Mạc Oanh Oanh nắm chặt ga giường

dưới thân, hận đến nỗi toàn thân run rẩy.

“Hôn ước có thể hủy…” Mạc lão đầu biết là hoàn toàn không thể giữ Tiêu Lăng lại, ông nói 1 điều kiện cuối cùng, “Tiêu Lăng, tôi mong cậu có thể làm theo kế hoạch cũ, đợi lễ đinh hôn ngày mai của Mạc Tầm xong rồi, về thành phố a được không? Tới lúc đó nhà chúng tôi tuyên bố hủy hôn…”

Mọi người tại hiện trường thấy Mạc lão đầu mặt dày như vậy đều chấn động không thôi.

Tiêu Lăng vẫn chưa nói chuyện, Tiêu Khả đã đứng ra phản bác, “Mạc gia gia, chuyện này đừng trách Tiêu gia không cho ông thể diện, sự việc từ đầu đến cuối như thế nào chúng ta ai cũng biết rõ, chuyện này Tiêu Lăng nhà chúng tôi không sai gì cả, lúc trước kêu các người mở miệng tuyên bố với giới truyền thông, là vì muốn giữ thể diện cho Mạc Oanh Oanh, nhưng bây giờ sự việc hoàn toàn khác… 1 đám phóng viên đang đứng bên ngoài, hôm nay Oanh Oanh xảy ra chuyện này, nếu để cô ta nói chuyện hủy hôn với giới truyền thông, đến lúc đó phóng viên nghĩ tiểu Lăng nhà chúng tôi là ngừơi thế nào?”

Tiêu Khả thấy sắc mặt người nhà họ Mạc thay đổi, nhưng như không thấy vậy, ngữ khí càng thêm sắc bén, “Lúc đó truyền thông chắc chắn cảm thấy Mạc Oanh Oanh đã làm tàn hoa bại liễu, còn hủy hôn với tiểu Lăng, nhất định là tiểu Lăng nhà chúng tôi có vấn đề… Chuyện này không phải chuyện nhỏ, tiểu Lăng còn có công ty của mình, rất cần chú ý đến thanh danh. Cho nên hôn ước này nhất định phải là hôm nay, ngay lập tức hủy đi.”

Mạc lão đầu như bị động kinh vậy, cả khuôn mặt giật giật.

Cuối cùng ông vẫn là thương Mạc Oanh Oanh.

Chuyện hủy hôn nếu do Tiêu Lăng tuyên bố, vậy Oanh Oanh sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, anh hủy hôn vào thời điểm này sẽ khẳng định chuyện hôm nay Oanh Oanh bị người khác xâm phạm, đợi chút nữa ông có giải thích về tình hình ngày hôm nay như thế nào đi nữa thì truyền thông cũng không tin. Ở hiện trường hôm nay toàn là người thượng lưu của thành phố a, rất nhanh ai cũng sẽ biết tin đồn này, mà tin đồn thì càng đồn càng khác xa sự thật, tới lúc đó người trẻ thành phố a ai tình nguyện tiếp xúc với cô nữa chứ?

Mạc lão đầu không cần thể diện nữa, cười nói với Tiêu Khả, "Tiểu Khả à, danh tiếng của người đàn ông và phụ nữ không giống nhau, hai nhà chúng ta thân thiết như vậy, đừng vì chuyện nhỏ này mà làm cho cả 2 đều không vui vẻ."

"Mạc gia gia cảm thấy đây là chuyện nhỏ, nhưng nhà con không vậy, ông của con chỉ có 1 đứa cháu trai là tiểu Lăng, tuy rằng bình thường hai ông cháu hay đấu đá, nhưng tình cảm thì không cần lời nói đâu, Mạc gia gia không cần nói nữa, hôm nay dù ông con có ở đây, cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của ông đâu, nếu vì chuyện này làm mất hòa khí hai nhà, cũng không còn cách nào khác."

Mạc lão gia mặt cứng đờ.

Lời của Tiêu Khả là muốn nói ông biết, cho dù hai nhà có đoạn tuyệt, cũng không để Tiêu Lăng chịu oan uổng.

Chương 302

Tiêu Khả nói vậy đã là khách khí rồi.

Nếu như chuyện tối nay bị lão gia biết, với tính cách của ông thì Mạc lão đầu khó thoát, chiến hữu thì đã sao, cháu gái ông là cháu gái còn cháu trai người ta thì nhặt được trên đường chắc?

Tiêu Khả tức tối quay người, kéo mọi người đi ra ngoài, “Chuyện này không còn gì để nói nữa, Mạc lão gia muốn xử lý chuyện gia đình thì cứ xử lý, hôm nay chúng tôi cũng ngồi máy bay lâu như vậy đến đây lại cũng chơi lâu, mọi người đều đã rất mệt rồi, chúng tôi xin phép đi trước.”

Mấy người họ nói xong không để tâm người nhà Mạc gia nữa, liền nhấc chân đi luôn.

Lãnh Mạc và Mộ Bạch đi đến bên Tiêu Lăng, khẽ khàng đỡ anh đi về phía trước.

Tiêu Lăng bị bỏ thuốc mê loại mạnh là chuyện có thật, mặc dù mấy người họ đã cố cho anh tỉnh lại, nhưng lúc này cơ thể Tiêu Lăng khá yếu, khó có thể chịu đựng được lâu.

Mấy người họ đi ra đến cửa, người hầu cũng không dám ngăn lại, mà để họ đi ra.

Vừa ra đến ngoài cửa thì bị đám đông chặn lại, mặc dù đám nhà báo không vác máy quay cũng không đeo micro nhưng vẫn mắc bệnh nghề nghiệp, nhao nhao lên hỏi.

“Tiêu thiếu gia, xin hỏi rốt cuộc trong đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Nghe nói Mạc tiểu thư bị bắt tại trận với người đàn ông khác, chuyện này có thật không?”

“Tiêu thiếu gia, tiếp sau đây ngài sẽ xử trí việc này như thế nào?”

……

Tiêu Lăng đưa bàn tay lên, ra hiệu “dừng lại”, mọi người đều ngưng đặt câu hỏi, đợi sự trả lời từ phía anh, Tiêu Lăng mấm môi sầm mặt, “Chuyện hôm nay mọi người nên phỏng vấn Mạc lão gia thì hay hơn, nhưng thực ra tôi cũng có chuyện muốn tuyên bố. Hai năm trước tôi và cô Mạc Oanh Oanh có một đính ước bằng miệng, chuyện này thiết nghĩ mọi người đều biết rõ, bây giờ tôi chính thức tuyên bố, tôi hủy bỏ hôn ước với cô Mạc Oanh Oanh, từ hôm nay nam lấy vợ, nữ gả chồng, hai người không liên can đến nhau.

Cánh nhà báo lập tức bốn mắt nhìn nhau.

Đây...... lẽ nào chuyện của Mạc tiểu thư là thật, cho nên Tiêu thiếu gia mới thấy bẽ mặt và hủy bỏ hôn ước?

Lúc này đám đông còn định hỏi thêm, Lãnh Mạc và Tôn Nguyên đã giương tay cản lại, “Lão đại hôm nay cơ thể không được khỏe, nếu các vị có chuyện gì mai hẵng hỏi.”

Đám nhà báo lúc này mới nhận thấy sắc mặt Tiêu Lăng có chút tái nhợt.

Có một số người đã tự tưởng tượng cả một câu chuyện.

Tiêu Lăng và Mạc Oanh Oanh là thanh mai trúc mã, Tiêu Lăng từ nhỏ thích cô, nhưng thích người khác không có nghĩa người ta sẽ thích lại, Mạc Oanh Oanh lại không hề thích anh, vì muốn hủy bỏ hôn ước với anh mà không màng lên giường với người khác, để cho Tiêu Lăng bắt dâm tại giường.....Còn Tiêu Lăng sau khi nhìn thấy Mạc Oanh Oanh và người đàn ông khác đang trên giường lăn lộn, nên chịu một đòn đau như sét đánh, tinh thần mới mê mệt như vậy.

Cánh nhà báo nữ lóe lên trong mắt mình lòng thương của người mẹ, lập tức tránh đường, "Tiêu thiếu gia anh mau đi nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ ngợi gì nhiều, ngủ một giấc ngày mai sẽ lại tốt thôi."

Tiêu Lăng, "....."

.....

Vừa về đến phòng, Tiêu Lăng không gắng được nữa, chân mềm nhũn thiếu chút ngã lên đất. Tô Tố nhanh tay đỡ anh lại, " Anh sao rồi?" Tiêu Lăng mặt tái bệch, lắc đầu.

Tô Tố cắn môi, đỡ anh nằm lên giường.

Mọi người trong phòng đều nhìn anh lo lắng, Mộ Bạch thấy Tô Tố lo lắng như vậy, dịu dàng nói, "Anh đã bảo Tiểu Trần đi mời bác sĩ rồi, chắc cũng chỉ một tiếng nữa họ sẽ về đến thôi."

Tô Tố ngồi bên giường, khẽ gật đầu.

Tiêu Khả đến bên giường, nhìn thấy Tiêu Lăng hôn mê như vậy, cô rất lo, "Tiểu Lăng.....hay là đêm nay chúng ta rời khỏi đây đi, không tham gia cái hội đính hôn gì gì nữa, lễ đính hôn của Mạc Tầm có liên quan gì đến chúng ta đâu, nơi này là địa bàn của Mạc gia, giống như chuyện tối nay vậy, nếu sau còn xảy ra vấn đề gì giữa hai bên, trên

đảo toàn người của họ, chúng ta chắc chắn sẽ thiệt thòi.”

“Không” Tiêu Lăng gắng gượng, mặc dù thần sắc anh mê mệt, nhưng giọng nói vẫn rất kiên quyết, “Bọn họ tính kế cho em vào tròng như vậy, nhất định em phải nhìn thấy họ trả giá cho chuyện này, chị đừng có lo..... lần này em không nghĩ đến họ có thể bất chấp thủ đoạn đến vậy, bây giờ em có cảnh bị rồi, em dặn Tiểu Trần liên hệ bên chính phủ ở đây, nếu thật xảy ra chuyện gì, chỉ cần một cuộc điện thoại gọi đi, chính phủ địa phương sẽ cho người đến.”

Chị.....

Tiêu Khả rất ít khi nghe Tiêu Lăng gọi mình như vậy, mặc dù cô có hay cãi cọ với Tiêu Lăng nhưng hai người cùng lớn lên bên nhau, tình cảm rất sâu đậm. Tiêu Khả nghe em trai nói vậy bèn thở dài, “Chị biết chủ ý của em có mục đích lớn, em tự xem xét nên hành động thế nào. Lần này Mạc gia gài chúng ta, tuyệt đối không thể cho qua, đợi mai lễ đính hôn kết thúc chúng ta sẽ về bẩm báo lại một lượt với ông nội, để ông có sự phòng bị với Mạc gia.”

Tiêu Lăng gật gật đầu.

Qua chuyện tối nay, quan hệ trên bề mặt giữa Tiêu gia và Mạc gia cũng chẳng cần phải gìn giữ nữa.

“Ha-----.” Mọi người đều đang bàn tán, bỗng nhiên Lãnh Mạc cười hắt.

Mọi người đồng loạt quay ra nhìn anh, Mộ Bạch và Tôn Nguyên nhìn theo hướng của Lãnh Mạc, lại chỉ nhìn thấy đèn chùm pha lê trên đầu, còn lại chả thấy gì, Tôn Nguyên nghi hồ hỏi,

“Lãnh Mạc mày đang nhìn gì thế?”

“Camera” Lãnh Mạc lạnh lùng nói, “Bê ghế ra đây”

Tôn Nguyên nhìn lại bố trí của căn phòng, bê đến một chiếc ghế cao, Lãnh Mạc lật chăn trên giường, đặt ghế lên trên rồi đứng cả người lên ghế, anh lấy xuống một chiếc máy quay nhỏ từ trên đèn chùm thủy tinh lấp lánh, lúc này máy ảnh còn đang mở, nhấp nháy ánh đèn đỏ.

“Mẹ nó, trong phòng sao lại có thứ này?”

Lãnh Mạc thuộc xã hội đen, anh ta có thể làm đến chức đầu rắn của thành phố A này, chắc chắn phải được tôi luyện không ít, sau không ít lần được rèn dũa, bất kể là ở đâu, anh đều có thói quen kiểm tra nơi mình dừng chân. Mấy thứ đồ chơi trẻ con kiểu này không thể qua được mắt Lãnh Mạc, anh tiện tay bóp nát máy quay.

Anh nhảy xuống ghế, trầm mặt nói với Tiêu Lăng, “Xem ra bọn họ tính cả, mày sẽ đến ở phòng này nên đã có chuẩn bị, cho nên lúc mày mới vừa hôn mê đã bị người ta vác đi.”

Tiêu Lăng mặt càng lạnh băng.

Tô tố nghe mọi người, mỗi người một câu nên cô cũng đại khái đoán ra tối nay xảy ra chuyện gì. Nghĩ đến chuyện cảnh tượng tối nay cô nhìn thấy suýt chút nữa là do Tiêu Lăng đóng vai nam chính, Tô Tố vừa sợ vừa hận, cô nắm chặt lấy tay Tiêu Lăng, “May thay anh không sao, không thì.....”

Không thì cô tuyệt đói không tha cho Mạc Oanh Oanh.

Con nhỏ chết tiệt Mạc Oanh Oanh còn nghĩ người bị gài hôm nay là Tiêu Lăng nên Tô Tố này sẽ quên đi tiêu Lăng?

Người mà Tô Tố này ngắm đến, tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.

Trừ phi là Tiêu Lăng thay tâm đổi ý, nếu không, kể cả hôm nay người bị gài là Tiêu Lăng thật, cô cũng tuyệt đối không rời xa anh.

“Tiêu Lăng, nếu mai chúng ta không đáp lễ lại họ thì quá có lỗi với bản thân rồi.”

“Ừ.” Tiêu Lăng nắm chặt tay cô, mắt nhắm nghiền lại nói khẽ, “Yên tâm, bọn họ chắc chắn sẽ không được dễ chịu đâu.”

Chương 303

Tiêu Lăng nói chuyện một lúc, mắt nhắm nghiền lại.

Đám đông thấy vậy, rất biết điều liền lần lượt cáo từ, “Tô Tố, em chăm sóc Tiểu Lăng, mọi người về phòng trước đây.”

Tô Tố lúc này cũng không thể yên tâm mà rời đi, nhưng căn phòng này là của Tiêu lăng và Tôn Nguyên, cô mà ở lại Tôn Nguyên ắt phải đi, Mạc gia giờ này chắc chắn vẫn đang hỗn loạn, tuyệt đối không có người chuẩn bị phòng cho Tôn Nguyên, lẽ nào để anh ta ngủ chen với Tiểu Hy?

“Tiểu Hy.....”

“Tiểu Hy có thể ngủ với chị, cái này em khỏi lo.” Tiêu Khả đến bên Tiểu Hy, cười tít mắt nhìn cô, “Tiểu Hy.....Chị gọi em Tiểu Hy có được không, tối nay em chịu khó ở tạm với chị nhé, đằng nào mai chúng ta cũng đi rồi.”

“Được thôi, không sao.”

Khi nãy ở phòng của Mạc Oanh Oanh, giọng Tiêu Khả đanh thép như nữ vương, ấn tượng của Tiểu Hy với cô vô cùng tốt, đương nhiên sẽ không từ chối.

Sau khi sắp xếp xong chỗ ngủ, đám đông đều khẽ khàng rời đi, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Trong phòng chỉ còn lại Tô Tố và Tiêu Lăng.

Ánh đèn lấp lánh từ chiếc đèn chùm pha lê chiếu lên cả căn phòng, dưới ánh đèn đó, sắc mặt Tiêu Lăng khá khó coi, mắt nhắm nghiền.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Tiêu Lăng yếu đuối đến vậy, khi trước kể cả có ốm, cảm, khí thế của anh vẫn rất cao, bây giờ như thế này hoàn toàn giống một người bệnh nặng, Tô Tố nắm chặt tay anh.

“Tô Tố.....”

“Có em, anh vẫn chưa ngủ à, có chỗ nào khó chịu à?”

“Anh thấy đầu hơi nặng.” Tiêu Lăng kéo tay cô, khó nhọc mở mắt, “Em nằm với anh một chút.”

“Vâng.”

Tô Tố cởi giày, ngồi lên giường, nhấc chăn lên nằm xuống cạnh anh, cô thử nhiệt độ trên trán anh, nhiệt độ vẫn ổn.

Tiêu Lăng ngại ngần nhấc tay cô xuống, vừa thở dài vừa nói, “Mạc Oanh Oanh bỏ thuốc mê vào cơm tối, xem chừng bỏ không ít, bây giờ anh chỉ không có tinh thần gì thôi, cơ thể không nóng.....”

Thuốc mê.

Tô Tố cắn chặt răng, “Cả nhà Mạc Oanh Oanh thật đáng khinh.”

Người nhà Mạc hoàn toàn vượt qua những nhận thức của cô về độ bỉ ổi, vô liêm sỉ và hèn hạ, nên những chuyện bẩn thỉu như vậy mới làm quen tay đến thế, nên những lời vô liêm sỉ như vậy mới nói lưu loát thế, cô không hiểu sao trên trái đất này lại có loại người như thế tồn tại. Vì muốn kết hôn với một người đàn ông mà dùng tiền uy hiếp

bạn gái rời xa anh ta, dùng sự tự sát để níu kéo, sau khi mấy chiêu đó đều thất bại, không ngờ đến chuyện bỏ thuốc cũng không từ.

Sau này thì sao.

Tô Tố dám khẳng định cuộc sống sau này sẽ không hề dễ dàng, hôm nay Mạc gia chịu một đòn đau như vậy, chắc chắn không thể nào cam tâm chịu đựng.

À, đúng rồi, khi nãy cô quên không tổng kết điểm này, người nhà Mạc gia còn tâm địa hạn hẹp, chịu thiệt là phải trả thù.

“Tiêu Lăng.....”

“Ừ?”

“Anh làm cách nào thoát hiểm vậy? Nếu bọn họ đã dám bỏ thuốc mê anh thì chắc chắn sẽ tìm cách giữ chân Mộ Bạch cùng mấy người khác chứ, làm sao anh chạy khỏi chỗ Mạc Oanh Oanh?”

“Thực ra thì.....Anh bị gây mê và bị bê đến phòng của Mạc Oanh Oanh rồi.”Tiêu Lăng liếc nhìn sắc mặt biến đổi của Tô Tố, anh đưa tay nhéo má cô, “Nhưng mà về chuyện làm sao chạy thoát được, ngày mai em sẽ được biết.”

Xem ra “món quà” anh chuẩn bị có liên quan đến Mạc gia, cô ôm lấy anh, không hỏi nữa, “Ngủ thôi.”

“Không muốn ngủ lắm, em nói chuyện với anh.”

“Được thôi, anh muốn nói chuyện gì, hay có muốn nghe chuyện gì?”

“Tô Tố.....nếu như hôm nay bị bắt gặp trên giường thật là anh và Mạc

Oanh Oanh, em.....sẽ làm thế nào?”

Vấn đề này, cô quả thực đã nghĩ qua.

Cô dựng đầu dậy trên khuỷu tay, nhìn anh, “Anh đoán xem nào?”

Tiêu Lăng, “.....”

Anh vì không biết mới hỏi vậy, thực ra anh cũng khá sợ, anh không sợ chuyện bị truyền thông nhìn thấy, cũng không sợ áp lực từ phía dư luận, anh sợ nhất là người phụ nữ nhỏ bé này khó khăn lắm mới vừa tha thứ cho anh, nếu lại để xảy ra chuyện như thế này, cô lại bỏ anh mà đi.

“Nói nhanh nào.”

Tô Tố nghĩ một hồi, mím môi cười, “Nếu quả thật là anh, thì chắc chắn em sẽ đau lòng và cũng sẽ trách anh.” Thấy ánh mắt Tiêu Lăng chìm xuống, cô bẹo má anh, cười tít nói, “Bất cứ ai nhìn thấy người đàn ông của mình trên giường với người đàn bà khác đều sẽ phẫn nộ, nhưng đợi bình tĩnh lại, cũng sẽ tha thứ thôi. Tiêu Lăng, em đã quyết định chỉ có anh, thì sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu, trừ phi anh không yêu em nữa.”

Tiêu Lăng vì câu nói của cô mà trống ngực liên hồi.

Đợi cho cô nói xong, trong lòng anh thấy ấm cúng lạ thường, anh liền vòng tay ôm cô vào lòng, “Tô Tố.....”

Tiêu Lăng cảm động không thốt nên lời, xem ra sự lo lắng của anh khi trước đều là dư thừa, tình cảm của cô với anh không hề mỏng manh yếu đuối như anh nghĩ.

Tô Tố tắt đèn, hai người ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Tiêu Lăng dù gì cũng bị bỏ thuốc, nãy còn cố gượng nói một hồi, lại nhận được sự phản hồi tích cực của Tô Tố, phút chốc đã yên tâm ngủ thiếp đi, Tô Tố ban ngày đã ngủ rồi nên giờ gần như không buồn ngủ.

Một tiếng sau, ngoài cửa phòng kêu lên.

Tô Tố khẽ khàng xuống giường, mở đèn phòng, cô không lập tức mở cửa, mà nhìn qua mắt thần trên cửa, thấy người vừa gõ cửa là Tiểu Trần cô mới mở ra, đừng trách cô ý thức phòng ngự quá cao, Mạc gia để xảy ra chuyện này, ai dám đảm bảo bọn họ không chờ thời cơ trả thù?

Căn phòng ngay đầu hành lang, trước cửa của Mạc Oanh Oanh đám đông nay đã vơi đi gần hết, nhưng vẫn còn một nhóm người cố chấp không chịu rời đi, chắc là đợi phía Mạc gia một lời giải thích.

Tô Tố lười phải nhìn lại lần nữa, mở cửa cho Tiểu Trần và bác sĩ bước vào.

Bác sĩ là người nước noài, tóc vàng mắt xanh, vừa vào đến đã dùng ngoại ngữ hỏi gì đó, Tô Tố nghĩ đó là tiếng Pháp nhưng cô lại không biết câu tiếng Pháp nào, đến tiếng anh còn nửa vời, cô hoàn toàn nghe không hiểu.

“Cô Tô, bác sĩ hỏi cô về tình hình sức khỏe của chủ tịch.”

“Ồ.” Tô Tố nói với Tiểu Trần, “Tiêu Lăng nói anh ấy bị bỏ thuốc mê.”

Bác sĩ kiểm tra tình trạng của Tiêu Lăng xong, lại cù cù cạc cạc với Tiểu Trần, Tô Tố nghe không hiểu, càng nghe càng cuống.

“Cô Tô, bác sĩ nói tình trạng của chủ tịch cần truyền dịch, hơn nữa ngày mai cơ thể thiếu gia có thể sẽ có tình trạng đau đầu, không sức lực.”

“Vậy còn đợi gì nữa, mau truyền dịch cho anh ấy.”

Tiểu Trần truyền đạt xong lời của Tô Tố, bác sĩ nhanh chóng truyền dịch cho Tiêu Lăng, lúc đâm kim vào Tiêu lăng như có chút chi giác, mi mắt anh động đậy, dường như muốn mở mắt ra, nhưng cuối cùng cũng không cưỡng được cơn buồn ngủ, lại thiếp đi.

Tô Tố thấy anh như vậy, trong tim đau quặn từng cơn.

Sau khi tiễn bác sĩ ra về, cô giữ Tiểu Trần lại, “Người nhà họ Mạc giải quyết chuyện này thế nào?”

“Mạc lão gia giải thích với truyền thông rằng Ngụy Cường uống say xông nhầm vào phòng Mạc Oanh Oanh, một người say đến mất tri giác, một người lại bệnh ngủ li bì, nói rằng hai người không xảy ra quan hệ gì.”

Tô Tố cười khểnh, “Cánh nhà báo tin rồi?”

“Làm sao họ có thể tin được, giờ này họ vẫn đang trấn thủ trước cửa phòng Mạc Oanh Oanh, chờ người đương sự ra kìa, nhưng theo tôi thấy, người nhà họ Mạc không có ý muốn bước ra, chắc là đang bàn bạc đối sách.”

Chương 304

Người nhà họ Mạc đúng là đang thương lượng đối sách.

“Bố, mấy người bên ngoài vẫn chưa chịu đi kìa, phải làm sao đây?” Mạc phu nhân đau đầu, “Danh tiếng của Oanh Oanh coi như mất hết rồi, sau này nó phải làm sao đây.”

“Con hỏi bố, bố hỏi ai đây.” Mạc lão gia trợn Mạc phu nhân, “Còn không phải đứa con gái ngoan mà con dạy à?”

Mạc phu nhân tủi thân.

Cái này trách bà được sao, Mạc Oanh Oanh từ bé là ai đã chiều nó nhất? Còn không phải là lão gia khi nó còn bé hay làm sai, bà có muốn dạy bảo nó một trận cũng phải nhìn sắc mặt của lão gia, còn nói con cháu nhà Mạc gia khó chiều, ương ngạnh tý thì có sao? Bây giờ khó chiều rồi thì bắt đầu trách người làm mẹ này, lúc trước thì đi đâu rồi?

Mạc phu nhân bắt đầu khó chịu với Mạc lão gia.

Nếu không phải là do lão gia, nó có thể thành thế này được không?

“Mẹ, có phải con đã xong rồi không, chắc chắn con xong rồi, đám phóng viên đó chắc chắn không tin lời ông nội đâu, danh tiếng của con coi như xong rồi, quãng đời còn lại con phải làm sao đây.” Mạc Oanh Oanh bắt đầu gào khóc.

Mạc phu nhân thấy con gái khóc đến mắt sưng húp như hột đào, bà

vô cùng nóng lòng, nhưng bà cũng chẳng có cách nào cả, cắn môi nhìn Mạc lão gia, “Bố, bây giờ chuyện thành thế này rồi, chúng ta phải nghĩ chuyện làm sao thu dọn bãi chiến trường này đây.....”

“Còn dọn dẹp thế nào nữa.....”

Mạc lão gia trong lòng hiểu hơn ai hết, từ lúc nãy Tiêu Lăng tuyên bố hủy bỏ hôn ước, cuộc đời này của Oanh Oanh coi như đã đi tong, ánh mắt ông nhìn sang Ngụy Cường.

“Lão,lão gia.....”

Ngụy Cường rất sợ Mạc lão gia, anh ta sợ nhất Mạc lão gia không có chỗ xả giận lại trút hết lên mình.

“Khi nãy anh nói có thể cưới Oanh Oanh?”

Ngụy Cường ngây người, cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra, vội gật gật đầu, “Được ạ, được ạ, cháu có thể nhận trách nhiệm cưới cô Tô được mà, tình cảm của cháu và vợ đã chẳng lành từ lâu, bây giờ ly hôn cũng được, lão gia à, con đảm bảo với ông, con nhất định sẽ toàn tâm toàn ý với cô ấy.”

Mạc lão đầu khép hí mắt, dường như đang đo thử độ chân thật trong lời nói của anh.

Ngụy Cường và lão gia bốn mắt nhìn nhau, ánh nhìn không trốn tránh. Đối với anh ta nếu khéo thế nào mà lấy được Mạc Oanh Oanh là tốt nhất, đây đúng là vận may hiếm có, Mạc Oanh Oanh là ai? Là đại tiểu thư nhà họ Mạc đó. Lấy được cô ta thì sau lưng sẽ có cả Mạc gia chống cho, với tình cảm yêu quý của Mạc lão gia với cháu gái Mạc Oanh Oanh thì có khi tiền cưới của nhà gái tha hồ, vậy cả cuộc đời còn lại, Ngụy Cường còn phấn đấu làm cái gì? Ngồi hưởng

thành quả là được rồi.

Đây đâu phải là lấy vợ, mà là lấy một cây tiền vàng về nhà, vấn đề là cây tiền vàng này cũng xinh đẹp nữa.

Mạc lão gia quay mặt đi chỗ khác, "Thế con cái anh thì sao? Oanh Oanh của chúng tôi chẳng có lý nào bước về nhà anh phải nấu cơm phục vụ, làm mẹ kế cho các con của anh đâu."

"Không vấn đề, không vấn đề," nhà tôi có mỗi cô con gái, cũng đã thành niên rồi, nó đã chuyển ra ngoài ở cũng đã lâu, hơn nữa con gái tôi cũng đang quen bạn trai rồi, chỉ hơn hai năm nữa là đi lấy chồng, con gái đi lấy chồng như bát nước hắt đi, đợi lúc nó đi lấy chồng, ông bố như tôi chuẩn bị cho nó ít xính lễ là được chứ gì, tôi đảm bảo nếu Oanh Oanh gả cho tôi nhất định sẽ không phải chịu ấm ức, nếu cô ấy không muốn nhìn thấy con gái tôi tôi sẽ không để họ phải gặp mặt. Hơn nữa trên tôi không có người già, cũng tránh đi chuyện mẹ chồng con dâu, nói chung, nếu Oanh Oanh gả cho tôi, tôi nhất định sẽ nâng cô ấy như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Ngụy Cường cảm thấy được ý của lão gia, kích động đến mức mặt đỏ bừng, cách xưng hô cũng đổi từ Mạc tiểu thư thành Oanh Oanh.

Lão gia đăm chiêu đôi phút bèn gật gật đầu, "Được, ngày mai Mạc Tầm đính hôn xong, anh lập tức về thành phố ly hôn vợ cũ, rồi sắp xếp chuyện của nhà mình cho ổn thỏa đi, chọn một ngày tốt đi lấy giấy đăng kí kết hôn với Oanh Oanh."

"Vâng vâng vâng, ngày mai sau khi về nhà, tôi sẽ lập tức ly hôn, nhất định lập tức ly hôn."

"Không, cháu không chịu gả cho anh ta đâu."

Sắc mặt mọi người trong phòng bỗng chốc thay đổi, lão gia dường như không hề nhìn thấy, khươ khươ tay với Ngụy Cường, “Anh nhanh mặc áo vào đi ra, tôi còn chuyện cần nói với người nhà.”

“Vâng vâng vâng, tôi mặc ngay đây.”

Ba người phụ nữ trong phòng đều quay người lại, Ngụy Cường nhanh chóng mặc quần áo đi giày lại, hứng khởi rời khỏi phòng.

Mạc Oanh Oanh dường như nghe tiếng anh ta nói với đám nhà báo, “Đúng đúng, đến lúc đó mời mọi người đến uống rượu mừng.” Mạc Oanh Oanh nghe vậy liền nổi điên, cô ra sức bứt vò tóc mình, “Cháu không muốn gả cho gã đó, tuổi của hắn đủ làm bố cháu rồi, cháu không muốn lấy hắn.”

“Gả hay không gả không đến lượt cháu quyết” Lão gia thái độ cứng rắn, “Chuyện này không còn cách thương lương.”

Mạc phu nhân tim đau như cắt, “Bố, cái gã Ngụy Cường đó là kẻ đã có gia thất, hơn nữa con gái hắn đã lớn gần bằng Oanh Oanh rồi, cách hành xử, tác phong cũng có vấn đề, sao bố có thể để Oanh Oanh gả cho một gã như thế, chuyện này con không đồng ý.”

Mạc Đào cũng có vẻ không đồng tình,”Bố.....”

“Đủ rồi, các con không đồng ý cũng phải đồng ý.” Mạc lão đầu hung hăng nhìn mấy người họ, “Các con nghĩ nghĩ bố muốn đẩy Oanh Oanh vào đống lửa sao, là bố muốn tốt cho nó, bây giờ danh tiếng của nó đã mất, các con nghĩ mấy gia đình môn đăng hộ đối trong thành phố này còn ai chịu nó? Chuyện hôm nay làm lớn như thế, sau này ai kết hôn với Oanh oanh đều sẽ bị lôi ra làm trò cười. Bị người khác cười nhạo, chuyện đến như vậy các con nghĩ còn có ai chịu lấy nó? Đừng nằm mơ nữa.

Mạc phu nhân rơi nước mắt, “Vậy thì cũng không thể là Ngụy Cường chứ.....”

“Ngụy Cường thì đã sao nào, chỉ là tuổi tác hơi cao,hắn có gia thất đã làm sao, con không nghe thấy nó nói sẽ lập tức ly hôn vợ đấy à. Có con cũng không phải vấn đề, nó cũng không phải con trai mà là con gái, nếu thế rất nhanh thôi nó cũng sẽ đi lấy chồng. Còn chuyện cuộc sống lố lăng không đường hoàng, thằng đàn ông nào mà chẳng thế, đàn ông trong cái giới này ai mà không có vài người phụ nữ bên ngoài? Đều là những thứ chẳng to tát,có gì mà phải lo.

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà.” Mạc lão đầu nói lạnh sắc, “Tất cả tài sản của anh ta đều nằm ở tập đoàn họ Mạc, chỉ cần tập đoàn họ Mạc còn tồn tại 1 ngày, anh ta cũng không dám đối xử tệ bạc với Oanh Oanh

Lời của ông nói cũng có lý.

Mạc đào và Mạc phu nhân nhìn nhau, rồi đều im lặng.

“Cháu không muốn lấy anh ta,” Mạc Oanh Oanh thấy sợ trong lòng, cô nhìn thấy Ngụy Cường đã buồn nôn, cô vội nắm lấy ga giường, gào thét lên, “Cháu nhìn thấy hắn đã buồn nôn rồi, có chết cháu cũng không lấy hắn ta.”

Chết?

Mạc lão đầu lạnh lùng nhìn cô, “Ông nói cháu biết nếu thích chết thì đi đi, nếu cháu tự sát cũng là cách tốt vẹn toàn thanh danh, cháu yên tâm nếu cháu tự sát ông sẽ không để người khác cứu đâu, thích chết kiểu gì thì chết.”

Mạc Oanh Oanh cả một quả tim như trầm xuống đáy hồ, mắt ngấn lệ nhìn Mạc lão đầu, không dám tin vào tai mình, “Ông ơi.....”

Cô hoàn toàn không dám tin, người ông yêu thương cô nhất lại đi dùng giọng nói lạnh lùng nhất bảo cô đi chết.

“Cháu đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ông, cũng đừng oán hận ông, sau này cháu sẽ biết ông làm vậy chỉ để tốt cho cháu.”

Chương 305

Vì tốt cho cô.

Vì tốt cho cô để cô cưới một người có thể làm bố của cô!Vì tốt cho cô mà không cần để ý tới sống chết của cô.

Mạc Oanh Oanh bị sốc,cô giải thích không nổi kiểu tốt này.

Cô tuyệt vọng khóc, “Con không cưới!đánh chết con cũng không cưới,con chỉ cần Tiêu Lăng,chỉ cần anh ấy!”

Không nhắc tới Tiêu Lăng thì thôi,nhắc tới Tiêu Lăng lão đầu cơn tức giận ập đến.Ông không ngừng đi đi lại lại ở trong phòng,sắc mặt âm u đến khiếp người.Mọi người đều không dám chọc giận ông,lùi hết ra sau.Lão đầu nhìn thấy bình hoa bày trên bàn trà,dùng lực ném,bình hoa “Choang” một tiếng rơi xuống đất,vỡ làm từng mảnh vụn.

“Ông nội…”

“Con đừng có nhắc với ta về Tiêu Lăng,đã nói với con từ rất lâu rồi là tâm tư của cậu ấy không có hướng về con,để cho con không còn nghĩ tới nữa.Chính là con con nha đầu này không chịu nghe lời,con sớm giải quyết cái chuyện hủy hôn này thì liệu có còn cái gốc này không!Con đúng là con ngốc,lần này con nói với ta đã sắp xếp tốt kế hoạch rất tốt rồi,làm cho ta toàn lực phối hợp con.Được!ta phối hợp với con,kết quả thì sao.Con ngay cả người đàn ông bị đánh thuốc cũng không giữ được,con nói con còn có thể làm gì!”

Mạc Oanh Oanh cũng khó xử, “Con cũng không biết sao lại như thế

này,rõ ràng đã sắp xếp xong rồi,đột nhiên có người xông vào phòng con đánh ngất con.Nhất định là Tiêu Lăng đã sớm đề phòng,khẳng định là vậy,ông nội,Tiêu Lăng lần này khẳng định là vội muốn giải quyết chuyện hủy hôn với con tới.Con và anh ấy lớn lên cùng nhau,anh ấy thậm chí một chút cảm xúc cũ cũng không có.Ở trước mặt bao nhiêu phóng viên huy hôn với con,làm cho con thật quá mất mặt.huhu.Con rốt cuộc có điểm nào không như Tô Tố cơ chứ."

Mạc Tầm lạnh lùng quay đầu lại nhìn.

Cho dù Mạc Oanh Oanh có là em gái ruột,anh cũng nhất định phải nói,vì cái bộ dạng cuồng loạn như thế này của cô đó,điểm nào cũng không thể bằng Tô Tố được!

"Ông nội,con vẫn muốn lấy Tiêu Lăng."

"Con đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa!Ta nói cho con biết Mạc Oanh Oanh,hôm nay ta chỉ nói đến đây,từ nay về sau con hãy loại bỏ ngay cái tâm dành cho Tiêu Lăng đi,nếu không cút ra khỏi nhà họ Mạc,ta sẽ coi như không có con đứa cháu gái này." Mạc lão đầu lạnh lùng nhìn vợ chồng Mạc Đào và Mạc Tầm Bạch Linh, "Đến lúc đó các người cũng không được giúp đỡ nó,nó có sống chết thế nào cũng không liên quan tới chúng ta,để ta phát hiện ra ai giúp nó,ngay cả người đó ta cũng đuổi ra khỏi nhà!"

Tình hình của Mạc gia và Tiêu Lăng không giống nhau.Sản nghiệp của Tiêu Lăng đều do anh tự tay gây dựng lên.Mạc gia không như vậy,Bệnh viện thứ nhất của Mạc gia là do cụ của Mạc Tầm gây dựng lên,Bà nội của Mạc Tầm là đại tiểu thư duy nhất của Mạc gia,Mạc lão đầu vì như thế mới ở rể Mạc gia.Trước kia ông vốn không phải là họ Mạc,sau này vì vợ ông muốn ông chứng minh ông đối với bà là một lòng một tâm nên mới đổi họ.Sau đó khi cụ của Mạc Tầm qua đời,tài sản duy nhất của gia đình đều để lại cho bà của Mạc Tầm.

Lúc này bệnh viện của Mạc gia đã mở ra khắp nơi trên đất nước,bệnh viện của Mạc gia nổi tiếng nhờ giải phẫu gan,khi đó đã từng là nơi trụ cột của các tầng lớp thượng lưu.Sau này khi bà của Mạc Tầm qua đời,khi đó Mạc lão đầu khi đó trong quân đội cũng bắt đầu nghỉ hưu,,vốn dĩ định để Mạc Đào tiếp quản bệnh viện,Mạc lão đầu thẳng thừng từ chối quyết định này,tự mình vào quản lý bệnh viện và nhà thuốc của tập đoàn Mạc gia,do số trở thành vị lãnh đạo nắm quyền hành cao nhất của công ty.

Sau khi cụ và bà nội của Mạc Tầm qua đời,cổ phần của công ty hoàn toàn nằm trong tay của Mạc lão đầu.Cho tới tận bây giờ,cổ phần trong tay của Mạc lão đầu chiếm tới năm mươi phần trăm cổ phần tập đoàn Mạc Thị,Mạc Đào có năm phần trăm,mà Tiêu Lăng cũng chỉ có năm phần trăm.Cho nên Mạc lão đầu xem như không quan tâm,nhưng thực tế quyền quyết định nằm trong tay ông ấy,đây cũng là lý do ông ấy ở trong gia đình họ Mạc có thể kiêu ngạo như vậy.

Do vậy,nhìn thấy Mạc lão đầu thật sự nổi giận,ngay cả tới Mạc Tầm cũng không dám nói gì.

Mạc lão đầu nhìn thấy tất cả mọi người không nói gì,cơn tức giận mới được giảm xuống chút ít, “Tiêu gia làm cho gia đình chúng ta quá mất mặt như vậy,ta nhất định không thể cam tâm dễ dàng như vậy được!”

...

Mạc lão đầu căm phẫn dứt khoát nói xong liền rời khỏi phòng.

Mạc phu nhân nhìn thấy Mạc Oanh Oanh sợ bần thần,rơi lệ ôm lấy cô, “Oanh Oanh à,đứa con đáng thương của tôi…”

“Mẹ,con phải làm thế nào,con không muốn lấy cái tên Nguỵ Cường đó!”

“Mẹ cũng không muốn gật con cho hắn,nhưng lời ông nội đã nói ra rồi…Oanh Oanh à,ông nội con nói cũng có đạo lý.Con nghe ông nội một lần, một ngày vẫn còn Mạc gia,Nguỵ Cường sẽ không dám ức hiếp con đâu…”

Mạc Oanh Oanh trợn trừng mắt “Mẹ!”

Mạc phu nhân không dám nhìn vào mắt cô,sợ bị cô ấy càn nhiễu một lúc lại thay đổi ý định,bà từ **đứng lên, “Oanh Oanh,con nên lựa chọn suy nghĩ cho nghĩ,bà mẹ và ông nội đều là những người thân của con,không bao giờ hại con cả.”

Vợ chồng Mạc Đào cũng rời khỏi phòng.

Mạc Tầm nhìn về phía Bạch Linh,Bạch Linh ngay lập tức vội nói, “Tầm,anh về nghỉ ngơi trước đi,ngày mai vẫn còn phải vận nguyên ngày đó,em ở đây với Oanh Oanh.”

Mạc Tầm biết hai chị em họ tình cảm rất tốt,cũng không hỏi nhiều,gật gật đầu, “Ừ,em cũng sớm về phòng nghỉ ngơi nhé.”

“Vâng!”

Mạc Tầm vừa rời đi,Bạch Linh ngồi xuống bên**.Cô ấy đưa tay nắm chặt cánh tay Mạc Oanh Oanh,mặt toát lên vẻ tiếc nuối “Oanh Oanh,em lần này chắc chắn không cảm lòng,nhưng hình tượng của em bây giờ trong mắt ông nội đang bị điểm trừ,thời gian này tốt nhất đừng đối đầu với ông nữa.”

Mạc Oanh Oanh mắt đỏ hoe nhìn Bạch Linh,hất cánh tay của Bạch

Linh ra nói "Ngay cả chị cũng khuyên em lấy cái trên già chết tiệt ấy à!"

"Không phải,không phải,sao mà chị có thể để em lấy lão già đó được.Ông ta một chút cũng không hợp với em.Ý của chị là em nên làm mềm lòng,vờ như đồng ý với ông nội,rời ngày hôn sự lại,đợi cái trận phong bão này qua rồi ôn gnooji cũng bớt tức giận,em lựa lời nói với ông nội một chút,bình thường ông nội vốn đã đặc biệt yêu thương em,tới lúc đó sao lại có thể ép em lấy lão già đó được chứ."

Mạc Oanh Oanh bần thần "Thật không ông nội thật sự sẽ không bắt em lấy cái tên Ngụy Cường đó chứ."

Bạch Linh thở dài, "Nhưng quan trọng nhất trong thời gian này em phải ngoan ngoãn mới được."

"Được được được,em nghe chị,chị dâu em đều nghe theo chị.Lúc này chị có chị đứng về phía em,chỉ có chị mới hiểu được nỗi lòng em." Mạc Oanh Oanh ôm chặt Bạch Linh,nước mắt rơi cả lên người cô ấy, "Chị dâu,chị dâu chị nói em bây giờ phải làm gì em đều nghe theo chị."

Bạch Linh ở vị trí mà Mạc Oanh Oanh không nhìn thấy lộ rõ vẻ mặt khinh thường.

Có thể lợi dụng được thì đối với cô thân mật!Cô coi như nhìn rõ,Mạc Oanh Oanh và Mạc lão đầu giống nhau cả thôi,đều là những người chỉ biết lo cho bản thân,có lợi cho họ họ mới tiếp cận,không có lợi cho họ một chút máu mủ cũng không quan tâm,quan tâm gì tới chuyện lúc bình thường tốt với nhau như thế nào,như nhau đều có thể ném ra ngoài cửa.

Nếu như không phải vì cô vẫn còn có chuyện cần phải dùng đến Mạc

Oanh Oanh,không thì cô cũng chẳng thèm để ý tới cô ta làm gì.

Việc chưa thành công có thể dùng đồ thừa của việc thất bại bù đắp vào!

Trong tâm nghĩ như vậy,nhưng miệng thì vẫn ngọt xớt, “Oanh Oanh,chị nói cho em biết.Việc em bây giờ muốn làm nhất là gì,chị có thể giúp chị sẽ ngay lập tức giúp em.”

Việc muốn làm nhất!

Khóe mắt Oanh Oanh sáng lên, “Em muốn nhất là làm cho Tiêu Lăng và Tô Tố phải trả giá.Chị dâu,nếu không vì bọn họ thì em đã không ra nông nỗi này!”

“Được!Trước mắt vừa vặn có một cơ hội!”

Chương 306

Ngày hôm sau.

Lễ đính hôn của Mạc Tầm,Tô Tố và Tiêu Lăng thức dậy rất muộn.Gần mười giờ trưa bọn họ mới trở dậy,Tô Tố thức dậy trước,khi cô tỉnh Tiêu Lăng vẫn còn đang ngủ.Tô Tố xuống giường rất nhẹ nhàng,mở rèm cửa sổ hơi hé một chút.

Từ cửa sổ nhìn xuống,trong toà lâu đài người làm đang bận bịu ra ra vào vào bố trí nơi tuổi chức đính hôn.

Tô Tố nhìn qua cửa kính,nhìn thấy bóng hình của Mạc Tầm đang cười lạnh.

Hôm nay chính là ngày anh ta suốt đời không quên được!nhất định là vậy!

Cô quay người trở lại bên giường,thông qua ánh sáng hắt lại từ ngoài vào nhìn nơi Tiêu Lăng đang nằm,sắc mặt của anh có chút nhợt nhạt,hai mắt nhắm chặt lại,anh từ trước tới giờ chưa bao giờ ngủ say như vậy.

"Cộc cộc cộc——."

Ngoài cửa có tiếng gõ,Tô Tố nhanh chóng đi mở cửa.Người gõ cửa là người làm của toà lâu đài đẩy theo xe đồ ăn sáng tới trước phòng của họ, "Tiêu thư,đây là đồ ăn sáng của các vị…"

"Không cần!"Tô Tố mặt lạnh thẳng thừng từ chối, "Nói với Mạc

Tầm,đồ mà Mạc gia nhà các người chuẩn bị chúng tôi không dám ăn đâu,ăn vào lại ăn phải thuốc hôn mê cực độ thì phải làm thế nào!

Người giúp việc vừa choáng váng lại xấu hổ.

Tô Tố cũng không muốn làm khó người giúp việc,xuống mệnh lệnh, “Cô cứ về nói với chủ của cô như vậy là được.”

Người giúp việc nhìn sắc mặt của Tô Tố không vui,cũng không dám đắc tội,nhanh chóng đẩy bữa sáng rời đi.

Tô Tố vừa định đóng cửa lại,phòng đối diện cửa cũng mở ra,Tôn Nguyên ăn mặc chỉnh tề bước ra.Nhìn thấy Tô Tố ngẩn ra một lúc,hỏi dồn dập, “Chị dâu,tình hình đại cả của em thế nào rồi.”

“Vẫn chưa tỉnh…”

Tôn Nguyên cau mày,mặt hiện rõ vẻ thịnh nộ, “Mạc Oanh Oanh chết tiệt,nói cho cùng cho đại cả uống bao nhiêu thuốc thế!”

Tô Tố mím chặt môi không nói gì.

Lúc này lại có người giúp việc của Mạc gia đưa đồ ăn sáng tới, Tôn Nguyên nhìn thấy xe đẩy nhỏ trong tay người giúp việc,lại lần nữa cau mày, “Chị dâu,đồ ăn uống nhà Mạc gia chúng ta đừng động vào,em sẽ cho người đi Maley mua đô ăn về.”

“Không cần đâu,tối qua tôi đã nói với Tiểu Trần rồi,đợi chút nữa đồ ăn chắc sẽ được cầm tới thôi.” Tô Tố nói với Tôn Nguyên, “Tôn Nguyên,anh giúp tôi gọi Tiểu Hy bọn họ,để bọn họ cũng đừng ăn đồ ăn nhà Mạc gia,đợi chút nữa Tiểu Trần sẽ đem đồ tới rồi.Sau lễ đính hôn chúng ta sẽ ngay lập tức đi thôi.”

“Vâng”

“Tôi vào phòng trước gọi Tiêu Lăng xem sao,anh đi gọi bọn họ xong tất cả cùng qua đây ăn cùng nhau nhé.”

“Chị dâu được thôi,chị vào trước đi.”

...

Tô Tố quay người đi vào thì đã nhìn thấy Tiêu Lăng ngồi dậy rồi.Cô nhanh chóng tiến tới, “Sao rồi đầu đau không,chân tay có hiện tượng không có lực không.”

Tiêu Lăng chắc chắn là rất khó chịu.

Não bộ của anh vẫn u u mê mê,anh đỡ lấy tay của Tô Tố không muốn cô lo lắng, “Chân có chút hơi nhũn,các chỗ khác vẫn bình thường.”

“Có khát không.”

“Có chút.”

Tô Tố đỡ anh ngồi dậy, “Anh đợi chút,em có gọi cho Tiểu Trần để cậu ấy đem bữa sáng và nước tới rồi.”

“Ừ!”

Tô Tố gọi điện cho Tiểu Trần,Tiểu Trầm đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng chỉ đợi điện thoại của Tô Tố thôi.Nghe thấy cô nói chủ tịch đã dậy rồi,anh ngay lập tức để người làm cùng anh đem đồ ăn sáng vào.

Tiêu Lăng cố gắng đứng lên,Tô Tố nhanh chóng chạy tới đỡ anh ấy,

“Cẩn thận chút…”

“Ừ!”

Tiêu Lăng lần đầu tiên có cảm giác lực không xuất phát từ cảm giác trong tâm,cái cảm giác này thật là làm cho người ta thấy vô cùng khó chịu!Lông mày của anh lạnh ngắt,sắc mặt không như bình thường,hai chân vừa tiếp đất,các cơ đùi không thể nào khống chế được lực cứ thế run lên.Trong tâm anh hiểu rõ,đây là tác dụng phụ của thuốc hôn mê hôm qua.

Tô Tố dìu Tiêu Lăng vào trong nhà tắm,Tiêu Lăng vừa đánh răng vừa hỏi Tô Tố, “Chuyện tối qua xử lý thế nào”

Tô Tố lấy một chiếc khăn sạch đặt lên tay anh, “Mạc lão đầu để cho cái người đàn ông bị tóm được trên giường bắt hắn lấy Mạc Oanh Oanh,tin tức rất nhanh được đưa lên báo chí rồi,xem ra Mạc Oanh Oanh khó mà thoát được ải này.”

Tiêu Lăng súc miệng,đón lấy khăn sạch trên tay Tô Tố lau miệng,nghe thấy tin tức này quả không ngoài dự đoán, “Thật đúng là phong cách rút đầu rút đuôi của nhà Mạc gia!”

Mạc gia bọn họ luôn hay như vậy,luôn tìm cách hạn chế để bị tổn thương nhất!

Bây giờ Mạc Oanh Oanh quanh người toàn tin tức xấu,Mạc lão đầu đương nhiên phải tìm cách để cho cô ta đi khỏi mới được.

Trước kia thì nói là thương yêu cháu gái nhất.

Haha…Có mà tin quỷ.

Tiêu Lăng súc miệng xong lại dựa vào tay Tô Tố đi tới soà.Đối với việc Mạc Oanh Oanh có hậu quả này,anh chỉ có bốn từ để nói——Tử hữu dư cô!Cô ta tới cái bước này,không thể trách ai được,chỉ trách cô ta quá tham.

Tham!

Đây cũng là cái đặc điểm chung của người nhà Mạc gia.

Tiểu Trần rất nhanh đã đem đồ ăn tới,cùng với họ tới còn có cả Tôn Nguyên và vài người khác.

Mọi người nhìn thấy Tiêu Lăng ngay lập tức rất lo lắng cho anh.

Tiêu Lăng sau khi rửa họng tin thần cũng đã ổn hơn chút ít,trông không chán nản giống như hôm qua.Thêm vào đó vẻ mặt của anh rất tự nhiên,mọi người đều có thể yên tâm chút ít, “Không sao là tốt rồi.”

Nguyên một nhóm người ở trong phòng Tiêu Lăng ăn sáng,lại uống nước nữa,sau khi ăn uống no nê Tiêu Khả lau miệng,nghe thấy bên ngoài cửa kinh không thể ngăn được tiếng ồn ào,cô cười lạnh lùng, “Chị vẫn đang nghĩ chuyện hôm qua xảy ra liệu có ảnh hưởng tới hôn lễ ngày hôm nay của Mạc Tầm và Bạch Linh hay không,xem ra chỉ đơn thuần là chị nghĩ nhiều quá.Tiểu Lăng,ngày hôm nay em muốn làm gì thì làm cho thoải mái,Tiêu gia chúng ta không phải là người có thể yên cho người khác ăn hiếp như vậy được..Tôi hôm qua chị cũng đã nói qua với ông nội,đem chuyện tối qua nói cho ông biết hết rồi,cách suy nghĩ của ông giống như chị,để cho em thoải mái xử lý.Với loại người như Mạc gia lật mặt rồi thì lật mặt luôn cũng được.”

Tiêu Lăng gật gật đầu, “Yên tâm,em có kế hoạch hết rồi.”

Cho dù không có cái chuyện khó chịu của ngày hôm qua,anh cũng đã có dự định không dễ dàng gì mà bỏ qua cho người nhà Mạc gia như vậy.

Lễ đính hôn ngày hôm nay....cứ chờ mà xem!

Ăn sáng xong,Tiểu Trần đưa cho Tô Tố lễ phục cần mặc ngày hôm nay.

Tô Tố nhận được hộp,khi mở ra xem bộ lễ phục có chút ngớ người,đây.....đâu phải là lễ phục,rõ ràng đây là một bộ váy cưới mà!Cô mở ra đây là một bộ váy trắng dài,váy...Không không không,hoàn toàn không thế gọi là váy.Đây căn bản là một váy cưới.

Dạng váy cúp ngực,nơi cúp ngực có điểm hoa trắng hoa xanh,giống như một cái mạng dày đặc.Những bông hoa trải rộng từ vị trí cúp ngực kéo đến đuôi và lan ra váy, nhà thiết kế thiết kế trước ngắn và sau dài, và cái đuôi dài cũng phải tới ba mét.

Tô Tố kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng.

Đây... Chiếc váy này quá bắt mắt rồi.

“Ôi trời!váy cưới cao cấp của ITALY mà,đep quá!” Tiêu Khả

Chương 307

Lễ đính hôn bắt đầu đúng lúc mười một giờ.

Lễ đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh được tiến hành tại hội trường ở tầng một của lâu đài.Từ tối hôm qua hội trường đã bắt đầu trang trí cho tới tận trời sáng mới xong,hoàn toàn sử dụng trang trí lễ đường.Từ cửa của lâu đài đã thiết lập một cái bục cao,bục cứ kéo dài đến hết phía trước cho tới chỗ của người dẫn chương trình,hai bên để trống để bày ghế,vì bữa tiệc đính hôn này luôn mở cho bàn trước, và không gian trống ở cả hai bên là để ghế.Cũng vì lễ đính hôn này,Mạc Tầm đặc biệt mời vị mục sư nổi tiếng ở nhà thờ trong nước tới.

Mười giờ ba mươi phút đã bắt đầu náo nhiệt dần,ở trên bục biểu diễn là đội giao hưởng và ca sĩ Mạc gia mời tới để biểu diễn.

Khi mười một giờ hôn lễ chính thức được bắt đầu,âm thanh hôn lê bắt đầu nổi lên,nói là đính hôn nhưng thực tại hoàn toàn dựa theo như tiến hành hôn lễ vậy.

Ở phía dưới bục hai bên chỉ trừ Tiêu Lăng còn lại khách quý cũng đã đến ngồi đủ rồi.

Cùng với tiếng âm thanh bắt đầu hôn lễ,nhanh chóng tiếp theo là bóng của Bạch Linh xuất hiện lẻ cửa lớn.Hôm nay Bạch Linh trang điểm rất xinh đẹp,cô mặc trên người một chiếc váy trắng tinh khiết,trang điểm rất tinh tế,hai má ửng hồng vàng biểu hiên rõ hôm nay cô tự hào và vui mừng ra sao.Bạch Linh không có người họ nhà gái.Cho nên khi Mạc Oanh Oanh chủ động dắt cô ra bục cao để đi về

phía Mạc Tầm,Bạch Linh không có lý do gì để có thể từ chối

Thực tế,trong tâm cô không hề muốn Mạc Oanh Oanh dắt tay đi về phía trước

Điểm này Bạch Linh có chút mê tín.

Cô cảm thấy con đường tình cảm của Mạc Oanh Oanh quá gập gềnh,mà người phụ nữ như cô da không có đầu óc,cho nên cô ta nói thẳng ra là không thích hợp như cô nghĩ.Cô cũng sợ rằng Mạc Oanh Oanh sẽ đem những điều không tốt đẹp này làm ảnh hưởng tới cô.Không dễ dàng gì mới có thể cùng Mạc Tầm kết hôn,tình cảm của bọn họ nhất định phải chắc chắn không xảu ra vần đề gì.

NHưng cơ bản là cô không thể từ chối Mạc Oanh Oanh

Cô không thể nào nói với cô ấy, "Cô gặp quá nhiều không may mắm,đừng có lây sang tôi".Những lời như thế này thì phải,mà sau khi còn xảy ra chuyện tối ngày hôm qua,tất cả mọi người trong gia đình Mạc gia đều lo lắng Mạc Tô Tố sẽ suy đồi.TRong lúc này cô ta không khóc không náo loạn,nói muốn làm phù dâu cho Bạch Linh,Mạc gia nhanh chân nhanh tay bỏ phiếu tán thành cô ta.

Cho nên Mạc Oanh Oanh mới xuất hiện trên hôn lẽ này.

Mạc Oanh Oanh đỡ Bạch Linh théo tiếng âm nhạc từ từ từng bước tiến về phía trước.Mọi người quan khách nhìn thấy Mạc Oanh Oanh xuất hiện rất ngạc nhiên.Bọn họ nghĩ hcuyeejn ngày hôm nay xảy ra như thế đáng nhẽ Mạc gia phải giấu cô ấy đi,không nghĩ được rằng Mạc gia lại dễ tính như,một chút cũng không để ý việc này.

Mắt của Bạch Linh nhìn thấy quan khách bình luận,trong tim hận Mạc Oanh Oanh đã cướp đivị trí đặc biệt của cô trong ngày hôm nay,cầm

chặt tay Mạc Oanh Oanh nhưng ý thức nắm chắn chắn những việc này.

Mạc Oanh Oanh cứ nghĩ do cô hồi hộp,vừa đỡ cô ấy chậm rãi tiến về phía trước,vừa nói nhỏ an ủi cô, "Chị dâu chụ đừng hồi hộp,nếu như chị hồi hộp chị nhìn vào anh em...anh đang đứng ở đầu đằng kia đợi chị kìa,bây giờ hai người đang là đính hôn,rất nhanh hai người đã có thể cùng nhau kết hôn rồi.Đến lúc đó sẽ sống thật hạnh phúc viên mãn."

Bạch Linh vốn không thích Mạc Tố Tố,nhưng cô ấy nói những từ này cũng đủ thuyết phục cô rồi.

Bạch Linh biêu hiện hạnh phúc nhìn Mạc Tầm đang đứng đợi ở phía đầu bên kia,anh ấy đang cười đợi cô từng bước từng bước một đi tới.Hôm nay anh mặc một bộ véc đen rât đẹp,năm nay anh hai mươi chín tuổi trưởng thành chín chắn,khóe miệng cười ấm áp càng làm Bạch Linh thật khó có thể cưỡng lại được.

Hồi ức của Bạch Linh bắt đầu nhớ lại từng chút từng chút một từ bảy năm trước khi hai người mới gặp nhau,không nghi ngờ chút gì,trước đó sáu năm cô rất hạnh phúc.Mặc dù bị bệnh tật tra tấn nhưng lúc đó hai người họ trái tim cùng chung một nhịp đâp.Khi cô bị bệnh người còn thấy khó chịu hơn cô chính là Mạc Tầm,anh từ trước tới giờ đều dùng ánh mắt ấm áp đó nhìn cô,như muốn nói rằng trên trần này cô là người phụ nữ đẹp nhất,trên trần này người đối với cô tốt nhất chính là người đàn ông này.

Trước khi cô gặp Mạc Tầm cuộc sống của cô cũng rất gập gềnh.Cô ở trong cô nhi viện cho tới hai tuổi,sau hai tuổi cô được một đôi vợ chồng nhà làm nông khó khăn nhận nuôi,Đôi vợ chồng này kết hôn đã rất nhiều năm nhưng kho có con,cho nên tới cô nhi viện nhận nuôi cô.Lúc mới đầu họ đối với cô rất tốt,nhưng tới khi cô 5,6 tuổi,mẹ nuôi

của cô có bầu,điều này làm cho gia đình đó vui mừng không xiết,sau đó mẹ nuôi sinh ra một em bé gái.

Dần dần,tình cảm mà họ dành cho cô cứ thế chuyển hết lên trên người của con đẻ họ,đối với cô ngày càng trở nên lạnh lùng hơn.Và sau đo mẹ nuôi cứ thế tiếp tụ sinh ra hai em bé gái và một bé trai nữa,trong nhà các trách nhiệm cũng càng ngày càng nặng hơn.Co là con cả trong nhà,lại sợ bố mẹ nuôi không còn cần tới cô,ngày nào cũng làm nông nhiều nhất,nhưng vô dụng!

Cô và em trai em gái phát sinh đấu khẩu,bô mẹ nuôi sẽ chỉ trách móc cô,đánh cô mà thôi.

Bọn họ bắt cô nghỉ học,không còn mua cho cô bất kỳ quần áo và đồ ăn nữa,đối với cô thái đọ ngày càng ác đôc.Nếu như không phải vì cô có thể làm nông,chắc bọn họ sớm đã cho cô quay trở lại cô nhi viện rồi!

Vào năm cô được mười sáu tuổi,năm đó cô vẫn chưa biết được trong người mình có bệnh,năm đó em trai trong nhà ốm một trận rất nặng,cần phải có một vạn để cho đứa bé chữa bệnh.Nhưng một vạn đối với gia đình làm nông là một số tiền quá lớn,khi đó người cùng thôn tới tìm bố mẹ nuôi của cô ấy,đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ cuộc đối thoại của bọn họ.

“Lão Bạch à,tình hình gia đình ông bây giờ chắc ông cũng biết,người trong thôn ai nguyện cho ông vay tiền bây giờ,họ sợ gia đình ông không trả nổi ấy,nhưng trước mắt có một phương án có thể làm cho nhà ông có ngay một khoản tiền đó,chỉ là không biết ông có đòng ý hay không thôi.”

“Phương án gì,ông nói nhanh,chỉ cần có thể cứu được con trai tôi,như thế nào cũng được!”

“Là như thế này,thôn trưởng sau khi biết tình hình nhà ông nhờ tôi tới nói,nói nếu ông đòng ý gả con gái lớn cho con trai ông ấy,đừng nói là một vạn,nhà ông ấy đưa cho ông ba vạn!ba vạn đó!ông nghĩ đi,đến lúc đó bệnh của con trai ông được chữa khỏi mà còn có tiền tiết kiệm lại,sắp tới con trai ông sắp sửa đi học,gia đình ông có thể không phải phát nộ nữa còn gì!”

“Nhưng mà…Con trai thôn trưởng não bộ…”

“Con trai thôn trưởng não có chút vấn đề,nhưng gia đình ông ta có tiền.Nói chung Bạch Linh cũng không phải con đẻ của ông,còn nói thêm,sau này ông làm thông gia với nhà thôn trưởng,thôn trưởng nỡ để nhà ông thiệt thòi hay sao!”

Bố nuôi của cô ấy chỉ đắn đo một chút,ngay lập tức cắn răng đồng ý, “Được!Việc này quyết định vậy đi!”

Sau khi cô nghe trộm được,không có hét lên,mượn cớ đi mua thuốc cho em trai,lấy trộm hai trăm đồng trong nhà,từ nông thôn bỏ trốn ra thành phố a này.Mạc Tầm là người thành phố đầu tiên cô gặp được,lúc đó sức khỏe của cô không tốt ngất ngay trước mặt anh,là anh đưa cô về nhà tận tình chăm sóc,cho cô cuộc sống tốt nhất,lại còn cho cô tình yêu đẹp nhất.

…

Bạch Linh từ ký ức định thần trở lại,tiếp nhận được ánh mắt ấm áp của Mạc Tầm,miệng từ từ cười lên,cô bước về phía trước càng tốc đô càng tăng lên.

Chị thì đã làm sao.

Tô Tố bây giờ đã làm sao.

Cuối cùng,người phụ nữ đứng bên cạnh Mạc Tầm chỉ có thể là cô!mãi chỉ là cô mà thôi!

Chương 308

Sau khi bản nhạc hôn lễ kết thúc, Bạch Linh đi đến bên Mạc Tầm.

Mạc Oanh Oanh lấy bàn tay của Bạch Linh giao đến tay của Mạc Tầm, Mạc Tầm mỉm cười nhìn Bạch Linh, đưa tay ra và đặt tay cô ấy khoác vào tay anh. Sau đó hai người đi cạnh nhau, đi đến hướng mục sư trước mắt, đứng yên!

Vị mục sự mặc toàn thân trang phục màu đen, trên tay cầm cuốn Kinh Thánh, đứng ở đó và nhìn hai người một cách ấm áp, sau đó bắt đầu tiến hành buổi lễ.

"Hôm nay chúng ta tập trung ở đây, ở trước mặt Thiên chúa và quý khách chứng kiến cho buổi lễ đính hôn thiêng liêng của cặp đôi Mạc Tầm với Bạch Linh. Tại thời điểm thiêng liêng này hai vị này có thể kết hợp." mục sư nhìn sang Mạc Tầm, "Con có đồng ý Bạch Linh trở thành vị hôn thê của mình, sống với cô ấy theo pháp luật của Thiên chúa, sống với cô thấy theo như trong hợp đồng hôn nhân thiêng liêng, và hứa từ nay về sau luôn luôn yêu thương cô ấy, tôn trọng cô ấy, an ủi cô ấy, trân trọng cô ấy, luôn trung thành với cô ấy, đến chết"

Trong đầu của Mạc Tầm loé lên hình dáng của Tô Tố, anh ta vô thức liếc nhìn ghế ngồi của khách mời. Chiếc ghế ngồi thuộc về của Tô Tố và Tiêu Lăng ở hàng trước là trống trơn. Mạc Tầm hít một hơi thật sâu, chỉ dừng lại trong một giây, "Con đồng ý!"

Bạch Linh từ từ cảm giác an tâm, khuôn mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

Anh ta đồng ý, anh ta nói anh ta đồng ý!

Mục sư lại hướng về Bạch Linh, “Cô Bạch Linh, con có sẵn sàng chấp nhận Mạc Tầm là vị hôn phu của mình, sống với anh ấy theo pháp luật của Thiên chúa, sống với anh ấy theo như trong hợp đồng hôn nhân thiêng liêng, và hứa từ nay về sau luôn luôn yêu thương anh ấy, tôn trọng anh ấy, an ủi anh ấy, trân trọng anh ấy, trung thành với anh ấy và cho đến khi chết.”

Bạch Linh đang định nói “Con đồng ý” đột nhiên nghe thấy bên dưới chỗ ngồi các vị khách mình khuấy động lên, Mạc Tầm quay người sang nhìn tình hình, Bạch Linh liền nhìn thấy anh ta toàn thân trong trạng thái cứng đơ, cả người đều cứng đơ. Bạch Linh đột nhiên trong lòng có linh cảm rất xấu, cô quay lại nhìn về phía cửa, sau khi nhìn thấy tình hình đôi mắt cô ấy lập tức trợn lên và sau đó một ngọn lửa sáng rực hoành hành trong mắt cô.

Tô Tố!

Trước cửa Tô Tố và Tiêu Lăng sát nhau đi tới, họ quay lưng lại với ánh sáng mặt trời bên ngoài cửa, các góc cạnh của cơ thể đều tràn ngập phát ra ánh sáng rực rỡ.

Đây không quan trọng!

Điều quan trọng là trang phục cô ấy đang mặc!

Cô ta mặc một chiếc váy cưới màu trắng, với phong cách trước ngắn sau dài, phía trước chỉ dài đến vị trí đầu gối, lộ ra chiếc đùi nhỏ trắng mảnh mai. Chiếc váy đằng sau rất dài, Tiêu Khả và An Tiểu Hy một người bên phải một người bên trái giúp cô ta giữ chiếc váy. Váy của cô được tô điểm với vô số bông hoa, thậm chí kiểu tóc cũng là tóc cô dâu, trên đầu không có phụ kiện nào khác, để lộ ra vầng trán mịn

màng, trên đầu dùng hoa màu vàng và màu trắng hợp thành một vòng hoa, nhưng ở trước mặt cô ta, tất cả bông hoa đều bị lu mờ đi. Khi cô bước đến gần lại, cô ta thậm chí còn nhìn thấy trên mặt cô trang điểm cô dâu kiểu trang nhã, người mà trang điểm cho cô ấy chắc chắn rất giỏi, thể hiện đầy đủ tất cả những ưu điểm trên nét mặt của cô ấy. Cô ta như vậy khoác vào tay Tiêu Lăng và bước chậm rãi, nhìn như một hoa tiên nữ.

Tiêu Lăng rõ ràng cũng cố tình chuẩn bị một chút, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, một bộ vest kiểu Ý màu đen, trên cổ anh còn đeo một chiếc cà vạt màu đen, trên cổ áo vest cũng không có khăn choàng, mà là gắn lên một đoá bông hồng kem vừa chớm nở. Màu sắc trên đoá hoa hồng hợp với vòng hoa trên đầu của Tô Tố…..hai người khoác tay tiến đến, nhìn vào họ giốn với người mới đám cưới hơn là cô ta và Mạc Tầm!

Các khách mời một lần nữa khuấy động lên.

Mộ Bạch, người đã ngồi trên ghế dành cho khách mời, nhìn thấy hình dáng của Tô Tố cũng bị sốc và không nói nên lời. Nhìn thấy bên cạnh cô là Tiêu Lăng, anh ta bặm môi và ánh mắt ảm đạm xuống.

Lãnh Mạc an ủi và vỗ nhẹ vào vai anh.

Bạch Linh ghét đến gần như muốn cắn bể một chiếc răng bạc, cô ấy dường như nghĩ đến một cái gì đó, quay đầu nhìn sang Mạc Tầm bên cạnh, nhìn thấy ánh mắt của Mạc Tầm đôi mắt dán chặt vào diện mạo của Tô Tố, bản thân anh ấy còn không phát hiện rằng mình đã bị mê hoặc và tình cảm sâu nặng.

Trái tim Bạch Linh lúc ấy giống như hàng chục ngàn cây kim đâm vào, đau đến cô ta thở cũng phải mất sức.

Đột nhiên có một nỗi hoảng loạn trong tim cô, cô ta nắm chặt lấy cánh tay Mạc Tầm, nhẹ nhàng nói một câu, “Tầm…..”

Mạc Tầm dường như không nghe thấy tiếng gọi của Bạch linh, trước mắt vẫn bị mê hoặc nhìn chằm chằm vào Tô Tố.

Bạch Linh trái tim lạnh đi một nửa.

Sự xuất hiện của Tiêu Lăng và Tô Tố khuấy động mọi người, thực tế là trang phục của họ giống như là đến phá buổi lễ, Mạc Oanh Oanh ban đầu đã đỏ mắt, chạy lên trên bục và nói, “Hai người đến đây làm gì”

Tiêu Lăng phớt ngang với ánh nhìn lạnh lùng, đôi mắt sắc bén như một con dao bằng đá, Mạc Oanh Oanh nhìn thấy hình dáng liếc nhìn của anh ta, những sợ lông sau lưng đều dựng lên, sợ đến một câu cũng không dám nói ra.

Mạc lão đầu ngồi ngay dãy ghế đầu tiên nhìn thấy Tiêu Lăng, ánh mắt cũng loé lên sự giận dữ, ông ta vịnh cánh tay Mạc Đào sau đó đứng dậy với đôi mắt lạnh nhìn vào Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng, cậu đây là đang làm gì!”

Ở buổi hôn lễ của cháu ông ta mặc ra nông nỗi này là đến phá buổi lễ sao!

Hôm qua Tiêu Lăng đã tính toán cả gia đình họ, anh ta còn chưa kịp gây phiền phức đến ông ta, ông ta thậm chí còn dám làm một người mù, coi anh ta chết rồi à!

“Tiêu Lăng, cậu đừng có quá đáng quá!”

Tiêu Lăng nở một nụ cười nhìn vào Mạc lão đầu, hoàn toàn không bị

sợ hãi bởi khuôn mặt lạnh lùng của ông, “Ông Mạc đây là đang làm gì, chúng tôi được mời đến them gia buổi lễ đính hôn của Mạc Tầm, ông Mạc đối xử như thế với chúng tôi sao!”

“Ai cho phép các ngươi mặc quần áo như thế này!”

Tiêu Lăng nhếch mày, dường như không hiểu ý nghĩa của Mạc lão dầu, lạnh lùng và nói, “Con và Tô Tố biết rằng ngày hôm nay là dịp rất quan trọng, vì vậy đặc biệt mặc quần áo thời trang cao cấp của Ý, chẳng lẽ không đủ trân trọng”

Những vị khách có mặt trong buổi lễ ngửi thấy mùi đấu khẩu.

Khuôn mặt Mạc lão đầu càng bừng đỏ, thế hệ con trai ông cũng được, hay cháu cũng được, bất kể ông nói gì đều không bao giờ dám cãi với ông. Còn lúc ở công ty, ông giám đốc điều hành nào gặp ông ta đều như là chuột gặp mèo không dám nói lời nào. Quen với việc nhìn từ trên cao của lão đầu đầu, ông lần đầu nếm được mùi vị thấp kém từ Tiêu Lăng, sau thời gian giận dữ hơi thở bắt đầu không đều rồi.

Tiêu Lăng thấy ánh nhìn tất cả các vị khách mời đều hướng về phía anh ta và Tô Tố, và nhìn đằng sau Tô Tố, nhìn một lúc mới hiểu ra được sự việc. Sau đó hai người tay khoác tay bước lên sân khấu, “Mọi người đừng vì sự xuất hiện của chúng tôi mà quên việc quan sát buổi lễ, buổi lễ đính hôn tiếp tục nào.”

Nói xong, anh lấy đưa Tô Tố đến chỗ ngồi thuộc về họ và ngồi xuống.

Lễ đính hôn được tiếp tục trong tình trạng này, dù cho nó có được tiếp tục cũng không có không khí ban nãy rồi!

Tiêu Lăng chính là đến phát buổi lẽ!

Mạc lão đâu là một người đặc biệt coi trọng sỉ diện, lời nói của Tiêu Lăng không nặng nề, ông ta không có cơ hội để gây phiền cho anh ta.

Mạc lão đầu hung hăng liếc nhìn Tiêu Lăng, quay đầu nhìn lên hướng trên sân khấu Mạc Tầm và Bạch Linh, vẫn nhìn thấy ánh mắt của Mạc Tầm bám lấy cơ thể Tô Tô không buông. Mạc lão đầu hét lên một cái, "Còn đứng đó làm gì, tiếp tục buổi lễ!"

Cả mục sư và Bạch Linh đều thức tỉnh.

Mạc Tầm bặm môi, không có niềm vui vừa nãy, quay người sang nhìn mục sư với sự lạnh lùng.

Mục sư hỏi lại câu hỏi vừa nãy một lần nữa, "Cô Bạch Linh, con có sẵn sàng chấp nhận Mạc Tầm là vị hôn phu của mình, sống với anh ấy theo pháp luật của Thiên chúa, sống với anh ấy theo như trong hợp đồng hôn nhân thiêng liêng, và hứa từ nay về sau luôn luôn yêu thương anh ấy, tôn trọng anh ấy, an ủi anh ấy, trân trọng anh ấy, trung thành với anh ấy và cho đến khi chết"

"Con…."

"Đợi đã!"

Chương 309

“Đợi đã”

Lần này gián đoạn Bạch Linh không phải là Tô Tố và Tiêu Lăng, mà là một cặp ông bà già ngay cửa.

“Mọi người đều ngạc nhiên nhìn qua.”

Trước cửa một đôi ông bà nhìn trông ít nhất 60 tuổi, tóc trắng bạc, khuôn mặt đầy nếp nhăn, hoặc là vì cuộc sống mưu sinh, lưng của họ đều bị uốn cong bởi cuộc sống, dáng vẻ và tư thế của họ trông rất đáng thương.

Các vị khách mời đang thảo luận.

“Ở đâu gọi đến ăn xin này đây, đúng đó, sao họ có thể vào đây, ngoài cửa không có người hầu chặn cửa sao?”

“Một buổi lễ như vậy sao có thể trộn lẫn những người như thế này vào, chuyện gì đã xảy ra vậy.”

“Mau chóng cho người đuổi ra, buổi lễ đính hôn tốt lành này đều bị gián đoạn hết rồi.”

Mạc lão đầu tức gần chết, đây lại là người từ đâu đến, ông ta “đạp” một cái và đứng lên từ chỗ ngồi của mình, nhìn chằm chằm vào người hầu ở buổi lễ, nói với giọng giận dữ, “Các ngươi đang làm ăn kiểu gì vậy, đưa tiền công cho các người đều là cho không sao? Đây là đưa những loại người nào vào đây, những người phá buổi lễ

không ngăn chặn, những người ăn xin cũng không ngăn chặn, tôi nhìn các ngươi thực sự có mức lương quá cao rồi, không muốn làm rồi đúng không"

Những người hầu choáng váng, họ cũng không biết tại sao đột nhiên lại lao vào những người như vậy.

Tiêu Lăng nghe thấy những lời Mạc lão đầu chửi, nhìn ông ta một cái nhìn mờ nhạt, không nói gì, bây giờ lo lắng rồi? Điều hay còn ở phía sau cơ.

"Tiểu Lăng….nói với chị, em đã sắp xếp điều gì rồi?"

Tiêu Lăng chưa hoàn toàn bình phục, nằm lười trên vai của Tô Tố, đặt toàn bộ cân nặng lên người cô ấy, một tay chơi với các vật trang trí trên chiếc đầm cô dâu của cô ta, một bên nói, "Gấp cái gì, xem là biết."

Tiêu Khả liếc nhìn anh ta mới tính khí không mấy tốt, người này thật sự khiến cho người khác cảm thấy tò mò.

Trong lúc đang nói chuyện, Mạc lão đầu đã ra lệnh cho người hầu đi đuổi người rồi, ông bà già ngay cửa né khỏi đám người hầu, nhanh chóng chạy lên sân khấu. Đặc biệt là người phụ nữ già, bà ta điện rồ lao về phía trước mặt Bạch Linh, nhìn kỹ vào khuôn mặt của Bạch Linh rồi bỗng đột nhiên ngồi xuống đất và bật khóc.

Người phụ nữ già vỗ vào đùi và khó, để các vị khách không sẵn sàng ở lại cũng không muốn rời đi.

"Linh Nhi à, thực sự là con rồi, lúc đầu ở trên tin tức nhìn thấy, mẹ cứ tưởng rằng là nhìn sai người…..Linh Nhi à, tại sao con trái tim con lại ác như thế chứ, mẹ và ba con nuôi con đã 13 năm thế thì tại sao lại

có thể tìm một gia đình có là không nhận ra cha mẹ nữa”

Mọi người đều bị sốc

Ông bà già này hoá ra là bố mẹ của Bạch Linh?

Ông trời ơi, không thể nào chứ, đừng có nói rằng cô gái tên Bạch Linh này là trẻ mồi côi.

Những vị khách nhìn sang Bạch Linh.

Trên thực tế, từ lúc đôi ông bà già này xuất hiện ở ngay cửa thì mặt của Bạch Linh “xoạc” một cái đã trắng bệt xanh xao. Cô ta mặc chiếc đầm cô dâu màu trắng đứng ở đó, cả người dường như bị sét đánh, toàn thân không thể kìm nén và run rẩy. Những kỷ niệm đen tối đó, cô ta cố gắng lưu giữ lại, nói với bản thân rằng kinh nghiệm trước đây đều làm một cơn ác mộng. Nhưng mà bây giờ…...ba mẹ nuôi xuất hiện khiến cho những việc cô ấy nỗ lực ngăn chặn nhưng nó lại tái xuất lần nữa.

Lúc nhỏ không hoàn thành công việc nhà.

Dễ dàng chửi mắng người khác.

Người phụ nữ già trước mặt này, đúng thật là mẹ nuôi của cô ấy.

Bảy năm không gặp, nếp nhăn trên mặt bà ấy càng nhiều rồi, lưng cũng càng khòm hơn, nhìn vào thật sự rất tội nghiệp. Nhưng mà những người này khiến cho người khác thấy tội nghiệp nhưng cũng khiến cho người khác thấy hận thù, chính là người phụ nữ trước mặt này, khiến cho thời thơ ấu của của cô ta lấp đầy những ký ức xấu.

Bạch Linh toàn thân đều đang run rẩy.

Bảy năm rồi, cô ta nghĩ họ không bao giờ có cơ hội gặp lại, hành động của cô ta cũng khiêm tốn, cô ta nghĩ rằng cuộc sống của họ sẽ không có bất kỳ gắn kết nào. Nhưng mà ai đến nói với cô ấy, tại sao họ lại đến buổi lễ đính hôn của cô ấy.

Tại sao phải đến.

Tại thời điểm này, người đàn ông bị chặn lại ngay cánh cửa, lợi dụng sơ hở của người hậu liền nhanh chóng chạy lên, ông không nói câu nào, một hồi quỳ xuống trước mặt Bạch Linh, ông ta định với tay nắm lấy chiếc váy cưới màu trắng nhưng mà nhìn thấy chiếc váy trắng tinh của cô ta, sau đó nhìn lại khoé móng tay của mình còn dính bụi bẩn, ông lại lẳng lặng đặt bàn tay xuống, “Linh Nhi, ba và mẹ con đã tìm con bảy năm, trong bảy năm qua tìm khắp nơi đều không thấy hình bóng của con. Linh Nhi à, em trai con bệnh rồi, bảy năm trước cậu ta sốt không có tiền chữa bệnh, sốt đến viêm màng não, bây giờ là một người tâm thần…ba mẹ cũng không có cách nào khác, vì vậy chỉ có thể đến tìm con.”

Bạch Linh nhắm chặt đôi mắt lại, bịt lỗ tai và hét lên một cách điên cuồng, “Tôi không quen biết các người, đưa họ ra ngoài, đưa ra ngoài.”

Mạc Tầm nhìn thấy, nhanh chóng tiến về phía trước ôm lấy Bạch Linh, “Đừng sợ, anh cho người đuổi họ ra.”

Mạc Tầm vì cho Bạch Linh chữa bệnh, cho nên đặc biệt điều tra qua thông tin của cô ta, từ cha mẹ nuôi của cô ta tiếp tục điều tra cho đến lúc nhỏ cô ta ở trại trẻ mồ côi, sau đó mới tìm được chị song sinh của Bạch Linh là Tô Tố và mở rộng ra đến các động tác. Khi điều tra, không thể tránh khỏi việc tìm ra cha mẹ nuôi của cô ta. Đối với hành động của hai người này, Mạc Tầm cực kỳ hận và căm ghét. Cho nên

Bạch Linh luôn nói rằng cô ta là trẻ mồi côi, anh ta cũng không bao giờ nói năng gì.

Không ngờ họ lại tìm đến cửa và tìm ra đến nước ngoài.

“Người đầu, đuổi họ ra ngoài”

“Đừng đuổi chúng tôi đi.” Người phụ nữa già ôm lấy chân Bạch Linh và khóc, “Linh Nhi à, mẹ cầu xin con, bây giờ con đã là thiếu nãi nãi của người nhà giàu, không quan tâm đến hai người nghèo này, con xem trên phần mẹ và ba con đã cực khổ nuôi con lớn thành người, con xem ba mẹ là ăn xin cũng được, cho ba mẹ một ít tiền được không? Cuộc sống em trai bây giờ không thể tự chăm sóc bản thân, bác sĩ nói nếu như tìm thấy chuyên gia thì có thể chữa được bệnh, cầu xin con cho ba mẹ ít tiền….Nếu như con không muốn cho, thì cho ba mẹ mượn được không? Coi như là mẹ và ba con mượn con, chúng ta ký khoản nợ, ba mẹ sau này kiếm được tiền chắc chắn sẽ trả cho con, được không?”

Người phụ nữ già nhìn vào Bạch Linh không nói gì, đau khổ van xin, “Gia đình chúng ta chỉ có em trai là đứa con duy nhất, con không thể trơ mắt xem em mình chết như vậy.”

Bạch Linh nắm chặt vào phần trước ngực áo sơ mi của Mạc Tầm, nghẹn giọng cầu cứu, “Tầm, anh đuổi họ đi đi, mau chóng đuổi họ đi, em không muốn thấy họ, em là một trẻ mồ côi, em không có ba mẹ, em cũng không muốn thấy hai người này, em với họ không có chút quan hệ gì cả.”

Mạc Tầm biết rằng hai người này là một thứ không giải quyết được đối với cô ta, đưa tay ra và kéo cô ta về bên cạnh, không để hai người này có cơ hội gần gũi với cô ấy. Ánh mắt sắc nét nhìn chằm chằm vào hai người này, “Linh Nhi nói rồi, cô ta không quen các

ngươi, các ngươi từ đâu đến thì màu chóng về đi, ở đây chúng tôi không hoan nghênh” Mạc tầm nhìn vào người hầu đang trì trệ và hét lên “Còn trì trệ ở đó làm gì, nhanh chóng đưa người ra ngoài”

“Vâng, vâng, vâng, chúng tôi lập tức đuổi người ra ngoài.”

Một vài người giúp việc lên kéo ông bà già này ra ngoài.

Lão phụ nhân và lão đầu ngồi dưới đất giữ chặt mép bàn trên sân khấu, người hầu kéo như thế nào cũng không muốn đi, lão phụ nhân nhìn sang Bạch Linh, khóc và nói lớn, “Bạch Linh, con còn lương tâm không, nếu như không phải mẹ và ba con nhận con từ trại mồ cô về thì nói không chừng con đã chết đói rồi. Bây giờ con giàu có rồi, thì không muốn nhận người mẹ người ba nghèo khó tội nghiệp này rồi đúng không. Bạch Linh cái đứa con máu lạnh. Lúc đó ba mẹ đui mắt mới nhận con từ cô nhi viện ra.”

Chương 310

Bạch Linh đối với ai cũng đều giả vờ yếu đuối, nhưng đối với hai người này thì cô ta không có cách đối mặt.

Ba mẹ nuôi của cô ta là vấn đề trong lòng khó giải quyết và rối nhất, ai cũng không gỡ ra được.

Cô ta mãi mãi không bao giờ quên chuyện hai người họ vì 30.000 ngàn mà để cho cô ta trở thành người vợ của một kẻ ngốc, càng không thể nghĩ rằng nếu như lúc đó cô ta không lựa chọn trốn thoát thì bây giờ số phận của ấy sẽ ra sao.

Cô ta nắm chặt áo của Mạc Tầm, cả cơ thể đều đang run rẩy, "Tầm, em sợ…..em sợ…."

Mạc Tầm ôm lấy cô ấy, "Có anh ở đây, đừng sợ"

Hai vợ chồng nhà Bạch ở nông thôn đều là làm ruộng cả, sức mạnh không hề yếu, người hầu không hề kéo được hai người họ đi. Lão phụ nhân nhìn Bạch Linh không hề biết ơn về tình cảm trước đó, căm thù đến nghiến răng. Bà ta đối mặt với những người khách mời dưới sân khấu, lớn tiếng nói, "Bạch Linh này thật sự là con gái của tôi, lúc cô ta ba tuổi tôi và ba cô ta đem cô từ trại trẻ mồ côi về nuôi, nhưng mà cô ta chê nhà tôi quá nghèo, vào năm 16 tuổi lén lút bỏ trốn ra ngoài và không bao giờ quay lại. Tôi và ba cô ấy trong bảy năm qua đều đang tìm cô, không dễ gì nhìn thấy cô ấy trên tin tức, biết rằng hôm nay cô ta hôm nay ở đây đính hôn vì thế tốn một số tiền lớn chạy đến đây tìm cô ta…..chúng tôi không có ước nguyện nào khác, chỉ muốn thấy rằng chúng tôi đã nuôi cô ấy trong nhiều năm qua để

cô ấy cho chúng tôi một ít tiền, cho con trai tôi chữa bệnh….nhưng mà cô ấy bây giờ là Thiếu não não của gia đình giàu có rồi, thậm chí một yêu cầu nhỏ như vậy cũng không đồng ý.”

Lão phụ nhân đau khổ và khóc, “Chúng ta đã tạo ra nghiệp gì sao, đã nuôi một đứa con như vậy, mười ba năm công tình nuôi dưỡng, thà rằng nuôi một con sói còn hơn, ông trời ơi. Hôm nay nếu như chúng tôi không lấy được tiền, vậy thì con trai tôi không cứu được rồi….con trai bị chậm phát triển tâm thần, để cho hai người già này làm thế nào. Bây giờ chúng tôi còn sống còn có thể chăm sóc con, nếu như một ngày nào đó hai người không còn nữa, đứa con sẽ như thế nào….”

“Vợ à……”

“Lão Bạch à tôi không muốn sống nữa, thực sự không muốn sống nữa. Nếu như hôm nay không mượn được tiền, vậy thì con trai tôi không có hy vọng rồi. Tôi cũng không muốn sống nữa, hôm nay chúng ta chết ở đây đi, như vậy thì không cần nghĩ gì nữa” Lão phụ nhân ôm lấy lão đầu và bật khóc thật lớn.

Những người có mặt ở buổi lễ không thể chịu được.

Các phóng viên thậm chí “Crack Crack”chụp vô số ảnh.

Ngày hôm qua họ mới đến cái hòn đảo nhỏ này, đến ngày hôm nay chưa đầy 24 giờ đồng hồ, nhưng gia đình họ Mạc đã xảy ra chuyện hấp dẫn gì trong vòng 24 giờ đồng hồ này, đủ để quay thành một bộ phim rồi. Đầu tiên là con gái trong nhà lại xảy ra vấn đề, được rồi, đợi cô Mạc công bố rằng kết hôn với một người đàn ông đã có gia đình, thậm chí người ta cũng đã có con, sau đó lại thêm chuyện về người con dâu.

Hừm, hừm

Sau khi kết thúc buổi đính hôn ngày hôm nay, về thành phố phân loại thông tin và đưa ra một tiêu đề phù hợp.

Nói không chừng sẽ được lên đầu trang báo đó.

Mạc lão đầu hôm nay đã trải qua một ngày kích động, lúc này sự tức giận cuối cùng cũng có một nơi để trút vào, ông ta nghe được tiếng thì thầm bên tai, ông tức giận đến đập rung bàn, “Bạch Linh chuyện này là như thế nào, con không phải nói con là trẻ mồ côi sao, tại sao đột nhiên xuất hiện ra ba mẹ, con giải thích rõ ràng cho ông”

“Không có cái gì để giải thích cả, hai người này làm sao có thể là ba mẹ của chị dâu con” Mạc Oanh Oanh đứng lên bụt cao, một chân quay về hướng lão phụ nhân tức giận hung hăng và nói, “Các ngươi có phải thấy chị dâu tôi không có gia đình, cố tình đến đòi tiền. Tôi nói cho các ngươi biết, không có cửa. Tôi nói cho các ngươi biết, các ngươi mau đóng cút khỏi đây, không thì tôi báo cảnh sát”

Mạc Oanh Oanh mang đôi cao gót, lão phụ nhân bị gót của đôi cao gót đá vào trước ngực, đau đến nằm trên sàn và cơn đau không hề ngừng lại.

Bạch lão đầu chạy đến, nhìn thấy dáng vẻ của lão phụ nhân liền hét lên, “Giết người rồi, đại tiểu thư của xã hội thượng lưu muốn giết người rồi, ở dưới trần giang này có chỗ nào còn nói đạo lý không chứ, chúng tôi chỉ đến đây tìm con gái của mình, tại sao lại bị rơi đến bước này chứ…….Các ngươi có thể không cho chúng tôi tiền, nhưng không thể đánh người như vậy chứ, các ngươi không phải muốn gọi cảnh sát sao, gọi cảnh sát đi, gọi đi. Chúng tôi là ba mẹ của Bạch Linh, còn sợ rằng các ngươi du oan sao, thế giới này không cho người nghèo một con đường sống sao….”

Các phóng viên đã chụp được hành động Mạc Oanh Oanh đạp người khác.

Đừng nói điều gì khác, chỉ cần tấm ảnh này được phát ra, lợi dụng các đội quân internet để đặt ra một dư luận xã hội "Đại tiểu thư nhà giàu nóng giận đạp người nông dân" loại tin tức này được đưa ra, Mạc Oanh Oanh tuyệt đối bị dân mạng ức hiếp đến chuyện gì đều có thể biết.

Tô Tố thấy chuyện liền nhếc khoé miệng, cái con Mạc Oanh Oanh này con khỉ mời đến chọc cười sao.

Tại thời điểm này còn không biết làm cách nào để sự việc bình tĩnh lại, làm cho cảm xúc của hai người dịu đi. Thậm chí còn dám đánh hai người già, không có giới truyền thông thì không sao nhưng hôm nay trong buổi lễ này đều là các giới truyền thông hạng nhất trong nước. Khi tin tức vừa phát ra, tập đoàn Mạc Chi chắc chắn phải được đứng trên đỉnh điểm của tin tức.

"Mạc Oanh Oanh não thiếu dây à." Lông mày Tiêu Khả đang run rẩy, hạ thấp giọng nói, "A di đà phật, Tiểu Lăng, may mắn thay hôm qua em nói với báo chí về việc huỷ hôn rồi, nếu không thì với chỉ số IQ của vị hôn thê này, đoán rằng các giới truyền thông nghi ngờ em có phải bị bệnh rồi không."

Ánh nhìn của Lãnh Mạc với Mộ Bạch và Tôn Nguyên đều nhìn Tiêu Lăng một cách kỳ lạ.

Tô Tố biết rõ mọi chuyện hơn, dùng ánh mắt nhìn qua hai người già một cái, hạ thấp giọng nói, "Hai người họ là anh tìm đến sao?"

"Không hẳn là vậy."

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng với vẻ kỳ lạ, đúng là đúng, không đúng là không đúng, tại sao làm làm ra cái không hẳn?

Tiêu Lăng nhìn ra sự nghi ngờ của cô ta, quay đầu nhìn mọi người đều đang thầm thì trong tai, hạ thấp giọng nói, “Anh cho người điều tra qua một lần về Bạch Linh, hai người này là ba mẹ nuôi của Bạch Linh, anh tìm người nói ra cho hai người này về việc Bạch Linh sống ở thành phố rất tốt, nền kinh tế của hai người này rất khó khăn, nghe đến việc Bạch Linh sống rất tốt, đương nhiên tìm đến cửa rồi. Và nhiệm vụ của anh chỉ là nhờ người dân địa phương nhanh chóng cấp visa cho họ, và sau đó gửi thêm cái địa chỉ của hòn đảo này cho họ, không ngờ rằng họ thật sự tìm đến đây.”

Tô Tố nhếch miệng, áp sát Tiêu Lăng, “Hai người này cũng không nên coi thường họ, hôm qua không xuất hiện, ngày mai không xuất hiện. Mà lại đúng lúc tìm đến thời điểm này xuất hiện, hừm, hôm nay phóng viên nhiều như vậy, họ không sợ điều này lộ ra ngoài, sau đó Bạch Linh vì họ mà đính không thành hôn?”

Tiêu Lăng cười nhẹ nhàng.

Có thể bán đứa con gái 30,000 đồng cho con trai khờ khạo của trưởng làng, có thể quan tâm đến điều này sao.

Sợ rằng, họ không lấy được thì làm cho mọi thứ càng lớn càng tốt hơn kia kìa, như vậy có thể có được sự thông cảm của người khác rồi.

Đúng rồi

Lúc nãy Tiêu Lăng nói anh ta không nghĩ rằng hai người này sẽ tìm đến đây.

Cho nên….hai người này không phải là “món quà” mà anh ta chuẩn bị cho gia đình Mạc sao?

Tô Tố nắm lấy tay Tiêu Lăng, nhẹ nhàng tiến gần anh ta, “Tiêu Lăng, có phải anh còn chiêu cuối không?”

Tiêu Lăng đánh giá cao cô ấy và nhìn, nhẹ nhàng hôn vào má cô ta, sâu giọng nói, “Đương nhiên có chiêu cuối, nhưng cái này chỉ là bước nhẹ, bước tiếp theo mới nặng nề”

Chương 311

Mà lúc này, vợ chồng Bạch thị hai người còn đang kêu gào lấy

“ Đại tiểu thư nhà giàu muốn giết chúng tôi, cứu mạng a —— “

Mạc Oanh oanh tức đến muốn đạp thêm cái nữa, lại bị Mạc Tầm kéo lại, cô giận dữ nhìn Mạc Tầm, “ Anh, anh kéo em làm gì, hai người này rõ ràng đến gây sự, bọn họ chính là thấy chị dâu không có người thân bên nhà mẹ, cố ý lừa tiền. Tôi nói cho các ngươi biết, chị dâu tôi mặc dù không có người thân bên nhà mẹ, nhưng có người thân bên nhà chồng, hôm nay có tôi ở đây, các ngươi ai cũng đừng nghĩ sẽ khi dễ chị dâu tôi!”

Dưới sự quan sát của Mạc Oanh oanh, mặc kệ sự việc gì Bạch Linh cũng luôn nghĩ kế cho cô, còn thân hơn cả anh cô, đương nhiên không thể để cho Bạch Linh bị người ngoài ăn hiếp.

“ Người hầu đâu, bảo vệ đâu! Cả đám chết hết rồi sao? Còn không đem mấy người này ra ngoài! Thật xui xẻo!”

“ Chúng tôi không phải đến lừa tiền, chúng tôi thật sự là ba mẹ nuôi của Bạch Linh.” Người đàn ông họ Bạch sớm đã có chuẩn bị, từ túi áo trên người móc ra sổ hộ khẩu và giấy nhận nuôi, “ Những thứ này đều có thể chứng minh Bạch Linh là con gái của chúng tôi!”

Mạc Tầm cúi người đè tay người đàn ông lại, ánh nhìn sâu kín, “ Vị tiên sinh này, có lời gì có thể chờ lễ đính hôn xong trước hẳn nói không? Nếu ông luôn miệng nói Bạch Linh chính là con gái hai người thương yêu mất năm trời, cũng không muốn nhìn thấy thời khắc

hạnh phúc này của cô bị chậm trễ chứ.”

Người đàn ông lập tức bị chẹn họng, các phóng viên cũng phản ứng lại.

Đúng rồi, nếu đã nói là đứa con gái thương yêu của họ, sao cũng không thể cắt ngang người ta ngay tại lúc này chứ, thất đức lắm!

Mặt người đàn ông lập tức đỏ bừng, ông lại không ngốc, lúc này đương nhiên không thể đi. Hiện giờ có nhiều phóng viên như thế, nói không chừng ông còn có thể moi được ít tiền, chờ lễ đính hôn kết thúc, các phóng viên đều đi, dân nhỏ một nghèo hai trắng như ông với bà xã, làm sao có thể đấu lại được Mạc gia?

“ Tôi cũng không muốn như vậy, thế nhưng con trai nhà tôi còn đang nằm viện, thật sự là không có cách nào, cho nên mới tìm tới cửa, Mạc thiếu gia, cậu cũng sắp trở thành con rể của chúng tôi rồi, chúng ta sắp trở thành người một nhà, ngươi em vợ của cậu đang nằm trên giường bệnh, cậu còn cử hành được lễ đính hôn sao?”

Ánh mắt Mạc Tầm khẽ lạnh.

Còn muốn trèo lên làm người nhà với hắn? Cũng không nhìn lại bọn họ có xứng hay không!

“ Các người rốt cuộc muốn thế nào?”

“ Chúng tôi cũng chỉ là muốn chữa bệnh cho con, Mạc thiếu gia, chúng ta chỉ muốn tiền.”

“ Hiện giờ không có, muốn tiền thì chờ lễ đính hôn của chúng tôi kết thúc, ông muốn bao nhiêu tôi cho nấy nhiêu.”

“ Không, không được!” Người đàn ông liều mạng lắc đầu, “ Mạc thiếu gia cậu đừng đem chúng tôi là đồ ngốc chứ, chờ đám phóng viên đi, cậu còn có thể cho bọn tôi tiền sao! Chúng tôi thật không dễ dàng gì, Mạc thiếu gia xin cậu thương xót, bây giờ cậu đi chuẩn bị tiền cho chúng tôi ngay có được hay không? Chỉ cần cậu đưa tiền cho chúng tôi, chúng ta lập tức đi ngay, tuyệt đối không chậm trễ lễ đính hôn của hai người!”

Mạc Tầm lạnh mặt, hạ giọng lạnh lùng cảnh cáo, “ Các người bây giờ nếu như không bước xuống sân khấu, tôi cam đoan các người một xu cũng không lấy được.”

Người đàn ông vẫn rất sợ hãi, thế nhưng nghĩ về con trai trong nhà, lập tức liền xem cái chết như không, ông cắn răng đứng lên, từ trong túi móc ra sổ hộ khẩu và chứng cứ, “ Tất cả mọi người có thể nhìn xem, sổ hộ khẩu đều là thật, Bạch Linh thật sự là con gái của chúng tôi, số chứng minh nhân dân trên sổ hộ khẩu không làm giả được, nếu như mọi người không tin đều có thể đến xem. Mạc lão gia, không tin ông cũng có thể xem một chút.”

Mạc lão nháy mắt, Mạc Đào liền bước tới trước lấy sổ hộ khẩu và chứng cứ qua.

Mạc lão nhận lấy chứng cứ trong tay Mạc Đào cẩn thận xem qua 1 lần, càng xem sắc mặt càng khó coi, đột nhiên ——ánh mắt lạnh lẽo của ông nhìn thẳng vào Bạch Linh, nghiêm nghị nói, ‘ Bạch linh! Ta hỏi lại con lần nữa, hai người kia rốt cuộc có phải là ba mẹ nuôi con không!”

Bạch linh gắt gao nắm chặt tay Mạc Tầm, phảng phất thế này có thể cho cô muôn vàn dũng khí.

Mạc lão nhìn cô cúi đầu không nói lời nào, tức đến quát lớn, “ Bạch

Linh! Là phải hay không phải! Trả lời nhanh!”

Bạch Linh biết sự việc Không giấu được Mạc lão, nếu như lúc này không thẳng thắn, sau đó bị ông tra được, hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng, cô nhắm mắt lại cắn môi, trầm giọng đáp lại, “ phải! bọn họ là ba mẹ nuôi của con!”

Mọi người Xôn xao!

Mới vừa rồi còn có người bán tín bán nghi, hiện tại Bạch Linh thừa nhận một cái, tính chất này coi như hoàn toàn khác nhau.

Các phóng viên liều mạng chụp hình.

Thậm chí tiêu đề trang bìa cho ngày mai cũng nghĩ xong rồi “Cô bé lọ lem gả vào hào môn không nhận ba mẹ” “thân thế của con dâu tập đoàn Mạc thị bị moi ra”, Mạc lão thấy đèn flash máy ảnh của các phóng viên không ngừng sáng lên, nhớ tới ngày mai có thể sẽ xuất hiện tin tức, hoàn toàn nổi giận. Ông bắt lấy ly nước trên bàn quăng về hướng Bạch Linh, “ Đồ vô liêm sỉ! Đồ vô liêm sỉ, cô không phải nói với chúng tôi cô là cô nhi sao! Vậy bây giờ cô giải thích sao về tình huống này! Hôm nay ba mẹ nuôi cô tìm đến, hôm nào còn ai nữa đây? Mạc gia đều bị các ngươi làm xấu mặt hết rồi!”

“ phanh ——“

Mạc lão từng đi lính, sự chính xác trong tay đương nhiên sẽ không kém, ly nước “ Phanh” Một tiếng rơi trên trán Bạch Linh, cô bị ly nước ném trúng xém chút ngã sấp xuống, trong nháy mắt trán cô sưng lên một cục, nước trong ly làm ướt mặt cô, giọt nước chảy dọc theo mặt cô, làm bẩn hết lớp trang điểm trên mặt, cũng làm ướt hết chiếc áo cưới xinh đẹp.

Bạch linh che trán, toàn thân run lẩy bẩy.

Vì sao lại thành ra thế này? Tại sao có thể như vậy!

lễ đính hôn cô mong đợi lâu thế, vì sao lại trở thành như thế, mười phút trước cô còn cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới, nhưng bây giờ...... cô từ cô dâu xinh đẹp trở nên ướt sũng, Bạch Linh gắt gao nắm tay thành đấm, thế giới này vì sao lại đối xử không công bằng với cô!

Không Cho cô một cái thân thể khỏe mạnh!

Không Cho cô một gia đình hoàn hảo!

Thậm chí không Cho cô được hạnh phúc!

Vì cái gì!

Cô nắm chặt nắm tay, đôi mắt đỏ ngầu trừng mắt nhìn vợ chồng Bạch thị, hai người bọn họ tựa hồ cũng bị biến cố đột nhiên xuất hiện làm sợ choáng váng, không biết làm sao đứng yên nơi đó. Bạch Linh bi ai cười một tiếng, “ Các ngươi hài lòng chưa? Hài lòng chưa!” giọng cô bắt đầu chói tai, “ Ông nói tôi không nhận các người! Các người có cái gì đáng để tôi nhận! Ba tuổi tôi được các ngươi nhận nuôi về nhà, nhưng các người đối xử với tôi thế nào! Vì tiết kiệm tiền cho gia đình, không cho tôi đi học, động một tí là đánh chửi, tôi làm việc nhà nhiều thế nào cũng không làm vừa lòng các người, trong lòng các người chỉ có con cái của mình, đã thế này, vì sao muốn nhận nuôi tôi! Tôi chính là người hầu trong nhà các người! Không! Cả người hầu cũng không bằng, các ngươi căn bản cũng xem tôi là người! Nếu như bảy năm trước tôi không có trốn khỏi nơi đó, vận mệnh đang đợi tôi bây giờ là cái gì? Các ngươi dám nói các người sẽ không vì ba mươi ngàn đem bán tôi cho thằng con ngốc của nhà

trưởng thôn!”

Vợ chồng Bạch thị nói không ra lời.

Bạch Linh chói tai lên án, “Các người tìm tôi? Ha ha, rất thú vị, các ngươi tìm tôi là muốn đến đem ta bắt về bán cho trưởng thôn chứ gì! Mười ba năm, mười ba năm trước đó tôi xài của các người bao nhiêu tiền? Hết thảy có vượt qua 10 triệu không? Không có nhỉ! Nhưng tôi làm bao nhiêu chuyện vì cho các người! Những chuyện đó đủ để trả lại hết ơn nuôi dưỡng của các người rồi!”

“ Bạch linh......”

“ Đủ rồi, các người đừng nói chuyện với tôi, tôi thấy ghê tởm! Tôi nói cho các người biết, từ hôm nay trở đi, từ giờ khắc này bắt đầu, tôi chính là cô nhi, không có một xu quan hệ nào với các người!”

Chương 312

“Bạch Linh……em trai con……”

“Tôi nói lại lần nữa, tôi với các người không có một chút quan hệ nào, tôi không có ba mẹ cũng không có chị em với các người”

Lão phu nhân bắt đầu khóc lóc kể lể, “Linh nhi, sao con có thể nói như vậy, dù nói như thế nào chúng ta cũng đã nuôi con suốt 13 năm a, dù trong nhà khó khăn như thế nào cũng chưa từng để con phải chịu đói chịu khổ a……bây giờ con giàu sang phú quý rồi thì không nhận ba mẹ nữa sao?”

Toàn thân Bạch Linh run lên, mặt trắng bệch.

“Mạc lão gia......”

“Các ngươi im hết cho ta”, Mạc lão gia dù đánh chết cũng không tin Bạch Linh có thể đối xử như vậy với ba mẹ của mình, ông là một người trọng sĩ diện, ngay cả cháu gái mà ông thương yêu nhất vì làm ông mất mặt mà sẵn sàng đem gả cho một người đàn ông không ra gì, huống chi là Bạch Linh không có chút máu mủ gì với ông, lại dám ở trước mặt bàn dân thiên hạ mà làm ông mất hết mặt mũi, thật không thể tha thứ, đã vậy Bạch Linh còn gạt ông, nói mình là cô nhi để được ông thương hại, điều này càng không thể chấp nhận.

Mạc lão gia vịn tay cầm từ từ đi lên khán đài, cướp lấy micro của mục sư mà nói, “Hôm nay thật khiến các vị chê cười, tôi tuyên bố, lễ đính hôn hôm nay hủy bỏ, cũng mong các vị bằng hữu hôm nay thông cảm, nếu có gì chiếu cố không tới xin đừng trách.”

Lễ đính hôn bị hủy bỏ?

Bạch Linh ngước đầu nhìn Mạc lão gia, không dám tin những gì đang diễn ra, “Ông nội”

“Đừng gọi ta là ông nội, Mạc gia chúng tôi không có loại cháu dâu như ngươi, từ nay Mạc gia chúng ta cũng không còn bất kỳ quan hệ gì với ngươi, sau này có chuyện gì thì tự mình giải quyết đi.”

“Không”, Bạch Linh hoảng loạn, cô không dễ dàng gì mà có được buổi lễ đính hôn này, không thể nói hủy bỏ là hủy bỏ, cô nắm lấy tay Mạc Tầm, nước mắt đầm đìa, “Tầm, anh xin xin ông nội đi, chúng ta đã ở bên nhau 7 năm, không thể cứ vậy mà xa nhau được. Tầm, anh còn nhớ đã hứa sẽ cho em buổi lễ đính hôn hạnh phúc nhất không, anh xin xin ông nội đi, anh nói sẽ để em đường đường chính chính trở thành người phụ nữ của anh mà......”

Cô giống như chỉ còn hi vọng sống cuối cùng, ta bấu chặt đến nỗi nổi đầy gân xanh, khuôn mặt trắng bệch đầy hoảng loạn, “Em đã vì buổi lễ này mà chuẩn bị hơn 1 tháng rồi, tối nào cũng nôn tới ngủ không được……còn nữa, Tầm, em đã mang thai rồi, đúng đúng đúng, em đã mang thai con của chúng ta rồi.”

Mạc Tầm sững sờ, “Cái gì?”

“Em đã mang thai con của anh, đã gần hai tháng rồi, hai hôm trước đi bệnh viện em mới biết.” Bạch Linh xoa xoa bụng của mình, khóc nức nở, “Em vốn sau buổi lễ đính hôn này sẽ cho anh một sự bất ngờ, Tầm, đây là đứa con đầu tiên của chúng ta, cũng có thể là cuối cùng a, anh có nhớ bác sĩ có nỏi sức khỏe của em không dễ dàng gì mà có con không, đứa con này không dễ dàng gì mà có được, anh cũng đâu muốn con chúng ta vừa ra đời đã không có ba phải không.”

Đám người bên dưới xôn xao, đúng là tin giật gân a.

Mạc Tầm sững sốt một hồi lâu.

Tin này đối với anh thật sự quá bất ngờ.

Anh một mực cho rằng Bạch Linh không thể có con, không ngờ lại có ngày hôm này, tại sao đây là tin tốt mà khi biết tin anh lại cảm thấy nặng nề đến vậy. Mạc Tầm theo bản năng nhìn về phía Tô Tố, lúc này cô đang khép nép trong vòng tay của Tiêu Lăng, cười cười nói nói chuyện gì đó, Mạc Tầm cảm thấy có chút nhói lòng, không biết phải diễn tả như thế nào.

“Linh à…….”

“Tầm, đây là con của chúng ta……”

“Anh biết.” Nhìn bộ dạng đầm đìa nước mắt của Bạch Linh, anh lại càng thêm đau lòng, anh đang làm cái gì đầy, Bạch Linh là người phụ nữ mà anh yêu thương nhất, trong bụng lại đang mang đứa con của anh, anh hít một hơi thật sâu, lấy bình tĩnh đỡ Bạch Linh đứng lên, “Ông nội, Linh nhi đã mang thai......”

Mạc lão gia thần sắc không rõ.

“Mang thai, sao lại trùng hợp như vậy?”

Bạch Linh nhận ra Mạc lão gia đang nghi ngờ cô, liền giơ tay lên thề, “Ông nội, con đúng là đang mang thai, con kiểm tra ở bệnh viện của chúng ta, nếu ông không tin có thể gọi điện hỏi bác sĩ của khoa phụ khoa, con sao dám lấy chuyện này ra để gạt ông.”

Mạc lão gia lập tức có chút do dự.

Mạc gia trước đến nay khó khăn lắm mới có được một cậu con trai, Mạc Tầm năm nay cũng đã 29 tuổi vậy mà vẫn chưa có con, ông không thể không cảm thấy lo lắng, chưa kể Mạc Tầm trước giờ lại không quan tâm vấn đề này, nhiều năm nay không hề tiếp xúc mới phụ nữ, bây giờ khó khăn lắm mới có được một đứa con, Mạc lão gia trầm mặc, quyết định cũng có chút khó khăn.

Nếu không đính con, đứa con này sẽ là con rơi.

Nhưng nếu tiếp tục đính hôn, cơn giận này ông nuốt không nổi.

Nhất thời ông không thể đưa ra quyết định, trong sảnh lớn hiện tại đang chứa 200 300 người, vậy mà yên lặng tới nỗi có thể nghe được cả tiếng cây kim rơi xuống đất.

Ngay tại lúc này ——

Tiêu Lăng đột nhiên khẽ cười một tiếng.

Không khí đang yên tĩnh, bỗng nhiên có tiếng cười vang lên bất ngờ, mọi người đều quay lại nhìn.

Tiêu Lăng không nhìn ai, cười giống như đang tự cười với chính mình, chỉ là âm thanh có chút lớn, mọi người đều nghe rất rõ ràng, “Đúng là đặc sắc vô cùng.”

Chỉ vài chữ ngắn ngủi, cũng đủ làm Mạc lão gia nghẹn tới không còn chút mặt mũi nào.

Khuôn mặt Mạc lão gia lập tức để lộ sự xấu hổ.

Nghĩ tới việc Mạc gia vì Bạch Linh mà bị biến thành trò hề, ông đã giận tới run cầm cập. Vậy mà bây giờ, nhìn sơ qua toàn những khách mời đang hưng phấn chờ xem kịch hay, phóng viên thì háo hứng chờ săn tin, trong lòng lại càng cảm thấy tức giận.

Ông lại quay sang nhìn vợ chồng nhà họ Bạch.

Ánh mắt của Mạc lão gia dần dần tĩnh lặnh.

Ông hiểu rõ hạng người ngày, máu lạnh vô tình, lại có tham vọng, thích trèo cao. Nếu như nhận người thân xong, tìm được chỗ dựa tốt, sẽ như chuột sa hủ nếp, càng ngày càng được nước làm tới. Ông thà chấp nhận việc Bạch Linh là cô nhi còn hơn có quan hệ qua lại với hạng người này.

Nếu như tiếp tục tổ chức lễ đính hôn, sau này Mạc gia sẽ trở thành trò cười trong giới thượng lưu.

Vừa nghĩ đến đó, ông đã hạ quyết tâm, nhìn Bạch Linh và Mạc Tầm, "Mạc Tầm, sau này ông nội sẽ tìm cho cháu một người vợ môn đăng hộ đối, còn về Bạch Linh……đứa con trong bụng tùy ngươi quyết định, nếu ngươi muốn giữ thì cứ việc, nhưng dù là trai hay gái ta cũng nhất quyết không nhận là chắt, buổi lễ đính hôn hôm nay tới đây nhất định phải kết thúc, con và Bạch Linh sau này cũng đừng nên tiếp tục nữa."

"Ông nội." Mạc Tầm từ chối, "Con sẽ chỉ lấy người con gái này làm vợ thôi."

Đây là đang uy hiếp Mạc lão gia?

Mạc lão gia khuôn mặt càng lạnh lùng hơn, nhìn Mạc Tầm bằng ánh mắt mỉa mai, "Mạc Tầm, con đừng tưởng ta chỉ có mình con là cháu

trai, chuyện trước đây ta có thể bỏ qua, hô nay con nhất định phải cắt đứt quan hệ với Bạch Linh, Mạc gia chúng ta không muốn có bất cứ quan hệ gì với hạng phụ nữ miệng mồm độc địa, tâm tư bất chính giống như vậy.”

Chương 313

Mạc Tầm nhìn thấy thái độ Mạc Lão Đầu rất kiên quyết, trong lòng trầm lắng.

Ngay cả cái lý do đã có con với nhau nhưng gia gia cũng kiên quyết phản đối, Mạc Tầm nắm thật chặt tay Bạch Linh. Thời gian này tuy anh đối xử hơi lạnh nhạt với Bạch Linh, nhưng trong lòng vẫn rất yêu cô ta, vả lại chuyện Bạch Linh có cha mẹ nuôi cũng có nói cho anh biết rồi, chỉ là anh nghĩ dù sao thì sau này Bạch Linh cũng không qua lại với cha mẹ nuôi nữa, nên mới báo cho gia đình biết Bạch Linh là một cô nhi.

Bây giờ lại gây nên chuyện như vậy.

Mạc Tầm hiện không biết nên giải quyết chuyện này ra sao?

Trái tim Bạch Linh như chìm xuống đáy cốc.

Cô không đoán trước được sẽ xảy ra cảnh tượng như hôm nay, trái tim cô như quặn thắt lại, buổi lễ đính hôn mà cô đã kỳ vọng rất lâu rồi á......

Hehe......

Bạch Linh bình tĩnh, cô nhất định phải bình tĩnh.

Bạch Linh hít thở thật sâu rồi chầm chậm thải những làn hơi từ trong lòng ngực ra, cô liên tục hít thở thật sâu như vậy, sau đó đã hồi phục lại ánh mắt thư thái, cái cuộc sống mười ba năm sống gửi nhờ người

đã dạy cho cô biết cách nhìn mặt người, cô đã cảm nhận được hiện giờ Mạc Tầm đang do dự lắm.

Không thất vọng là giả rồi.

Nhưng cô rất hiểu Mạc Tầm, từ nhỏ anh đã có năng lực rất giỏi, nhưng mà lúc nào cũng bị Mạc Lão Đầu áp chế, bây giờ Mạc Lão Đầu dần dần không còn quản lý đến chuyện trong tập đoàn, đem rất nhiều việc bàn giao cho Mạc Tầm xử lý,... nhưng mà...... ông ta đã quen nắm quyền lực lớn, nên quyền quyết sách luôn thuộc về ông, cổ phần ở công ty rất nhiều, vị trí trong nhà cũng tốt, ông không cho bất cứ người nào ngịch ý ông, nếu không thì ông sẽ nổi trận lôi đình,

Mạc Oanh Oanh là một điển hình.

Cô yêu Mạc Tầm, rất yêu, yêu đến nổi cô có thể vì anh ta mà hy sinh tất cả, và cô không muốn nhìn thấy Mạc Tầm mất hết tất cả.

Cái khối u trên trán đau lên từng hồi, nước trên tóc cũng từng giọt từng giọt rơi xuống đất, Bạch Linh không cần phải soi gương cũng biết bản thân bây giờ thê thảm ra sao, cô lau đi những giọt nước trên mặt, giật nhẹ tay áo của Mạc Tầm, thấy anh cúi đầu xuống nhìn qua, cô rưng rưng nói: “ Anh nghe lời gia gia đi”

“ Bạch Linh……”

Bạch Linh dang tay ôm bụng, cúi đầu xuống, hàng lông mi rung rẩy:” Em không muốn anh mất hết tất cả đâu, Tầm, dù cho không đính hôn với nhau, anh cũng vẫn là anh trước đây, còn em vẫn là em bây giờ, anh sẽ vẫn yêu em và con đúng không?”

“Đương nhiên”

Bạch Linh hạnh phúc khẽ nhếch miệng nói:” Lúc nãy là vì em quá mất lý trí, em đã chuẩn bị mọi thứ từ rất lâu rồi, nên không thể chấp nhận được chuyện này…… Nhưng giờ em đã thông suốt rồi, anh hãy là anh, em vẫn là em, đính hôn thì cũng chỉ là hình thức mà thôi, không quan trọng gì, chỉ cần hai ta vẫn yêu thương nhau thì không ai có thể ngăn cản ta đến với nhau. Anh cứ nghe lời gia gia đi, buổi tiệc đính hôn hôm nay xem như không có bất cứ chuyện gì xảy ra…Em bị ngàn người chỉ trích vạn người trách mắng cũng không sao,em không muốn thấy báo đài đăng tin bất lợi cho anh.”

Mạc Tầm vừa cảm động vừa hổ thẹn, anh nắm chặt lấy bàn tay của Bạch Linh, “ Bạch Linh”

Bạch Linh ngẩng đầu lên, mắt ngấn lệ nhìn anh cười “ Gia gia đang trong cơn tức giận, chúng ta cứ đối đầu với ông sẽ rất bất lợi, Tầm à, anh nên đồng ý với ông đi.”

Mạc Tầm cắn chặt răng, hứa với cô:” Bạch Linh, em hãy đợi anh, Mộ Bạch anh xin thề, sau này cả đời anh nhất định sẽ tin yêu em, tôn kính em, bảo vệ em, anh tuyệt đối không để cho em bị bất cứ tổn hại nào, hãy đợi anh, chờ anh có được vị trí vững chắc trong tập đoàn…… anh nhất định sẽ thực hiện lời hứa với em, sẽ tổ chức 1 cái đám cưới thật lộng lẫy cho em.”

Bạch Linh nghẹn ngào nói không nên lời” ……Được”

……

Mạc Tầm thỏa hiệp với Mạc Lão Đầu, một buổi lễ đính hôn như vậy đã bị vỡ tan như bọt nước.

Mạc Lão Đầu không để mọi người ra về sớm, mọi thứ trong tiệc đính hôn đã chuẩn bị với nhiều món ăn phong phú, đến bữa trưa, Mạc

Lão Đầu đề nghị mọi người ở lại cùng dùng cơm.

Mạc Tầm đưa Bạch Linh bước xuống sân khấu để đi tắm gội lại, vết thương trên đầu cô từ từ nhô lên, lộ ra từng vết máu tươi, cần phải được băng lại.

Sau khi bước xuống sân khấu, Mạc Tầm mới phát hiện hôm nay Bạch Linh không mang giày cao gót, anh cảm thấy thương xót vô cùng, vội đưa tay bế Bạch Linh lên.

“Tầm……”

“Cái đầm rất dài, cẩn thận kẻo bị vướng chân”

Ánh mắt của Bạch Linh trở nên ấm áp, đưa tay choàng vào cổ của Mạc Tầm, cô hạnh phúc tựa đầu vào vai anh.

Vợ chồng Bạch Thị hoàn toàn ngạc nhiên khi hai người bị người hầu kéo đi theo họ. Các vị khách mời bàn tán to nhỏ với nhau, buổi tiệc đính hôn đang diễn ra tốt đẹp mà bị hai lão nhân này làm xáo trộn hết lên, thật không biết nên nói thế nào cho tốt đây.

……

Bên trong phòng ngủ tầng 2 của tòa lâu đài, vợ chồng Bạch Thị bị đưa đến trước mặt Mạc Tầm và Bạch Linh, Bạch Linh đã thay xong bộ trang phục thường ngày, trên đầu cũng được quấn băng gạt màu trắng, nhìn thấy vợ chồng Bạch Thị vào phòng, ánh mắt cô chợt lóe lên với thần sắc dữ tợn, khi Mạc Tầm quay sang nhìn thì ánh mắt ấy lập tức trở về vẻ đằm thắm.

“Bạch Linh, mẹ và cha con không nghĩ mọi chuyện sẽ như thế này, cha mẹ không phải đến đây để phá hoại buổi lễ đính hôn của con

đâu……”

“Thực tế là nó đã bị các con hủy hoại rồi.”

“Tụi con, tụi con……”Bọn họ chỉ là muốn đến để đòi tiền thôi, nếu biết như vậy bọn họ đã tìm riêng Bạch Linh để nói chuyện rồi……

“Đủ rồi” Mạc Tầm ngắt lời họ, anh nhìn sang Bạch Linh, “em cho anh biết nên xử lý bọn họ ra sao?”

“Xử lý?”

Vợ chồng Bạch Thị kinh hãi, “các con không thể đối xử với cha mẹ như thế này được, ký giả bên ngoài đã biết cha mẹ đến đây rồi, nếu cha mẹ có chuyện gì thì nhất đinh các con cũng không yên đâu”

Mạc Tầm nghiến răng tức giận, nếu dễ dàng buông tha cho vợ chồng Bạch Thị như vậy thì anh không cam tâm.

Bạch Linh nắm lấy tay áo của anh “ Tầm, bọn họ nói đúng, chúng ta làm gì nhất định sẽ bị báo chí phanh phui ra, đến lúc đó anh sẽ bị vết nhơ.” Bạch Linh tựa người trên ghế sofa, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai người “ Hai người chắc chắn không đạt được mục đích rồi, cút đi.”

“Em trai con……”

Ánh mắt Bạch Linh lạnh giá quét nhìn một cái ngay lập tức hạ xuống không độ c, lạnh lùng nhìn hai người, nói từng câu từng chữ “ Tôi nói thêm lần nữa, tôi không có em trai, mặc kệ nó sống hay chết ra sao đều không liên quan gì đến tôi, nếu các người không đi, các người có thể tiếp tục gây náo loạn, nhưng tôi cảnh cáo hai người, nếu còn làm náo loạn nữa thì các người sẽ phải trả giá, các người có tin không, chọc giận chúng tôi thì các người nhất định sẽ trải qua những ngày

vô cùng thê thảm."

Vợ chồng Bạch Thị bỗng chốc phát lạnh.

Miệng lão phu nhân rung rung, do dự một lúc lâu rồi nói:" Cha mẹ, cha mẹ đã chi hết tiền dành dụm để mua vé máy bay đến đây rồi, bây giờ trên người không còn một đồng bạc nào hết, muốn về cũng không thể về được……"

"Tầm, đưa tiền cho họ."

" Bạch Linh"

" Đưa cho họ đi" Bạch Linh nhắm mắt lại với nét mặt căm ghét." Bây giờ em không muốn nhìn thấy bọn họ thêm phút nào nữa, chỉ muốn họ nhanh chóng rời khỏi đây thôi"

Mạc Tầm nghe Bạch Linh nói vậy, cũng không nói gì thêm, từ trong túi quần tây lấy ra cọc tiền, cầm xấp tiền mặt ném qua phía vợ chồng Bạch Thị " Cút đi."

Vợ chồng Bạch Thị nhìn xuống đất toàn tiền giấy, đôi mắt bỗng sáng rực lên, chồm ngồi xuống đất lượm từng tờ tiền lên, số tiền này cũng trên mười ngàn, trừ đi tiền vé máy bay thì vẫn còn lời, thế là không phí công đến đây rồi.

Vợ chồng Bạch Thị lấy tiền xong cảm ơn rối rít rồi rời đi ngay.

Bạch Linh nhìn thấy bóng dáng họ rời đi, tay bấu chặt ghế sofa, ánh mắt hiện lên sát khí.

Chuyện chỉ như vậy mà hủy hoại cả một buổi đính hôn của cô ta, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho họ.

Tuyệt đối không buôn tha.

Chương 314

Bên đại sảnh lúc này, tất cả quan khách đã ổn định chỗ ngồi để bắt đầu khai tiệc.

Bên bàn Tiêu Lăng cũng đã ổn định chỗ ngồi để chờ khai tiệc.

Lúc họ đến tham gia buổi lễ đã nhờ Tiểu Trần đem cơm và thức ăn từ bên ngoài vào ăn trước rồi, bây giờ không cảm thấy đói, cả bàn đều đang chờ đợi.

Tô Tố kéo chiếc váy, đang được mặc trên người với vẻ yêu thích không rời, cũng như những cô gái khác lúc nào cũng thích được mặc váy cưới trên người vậy, trước giờ cô cảm thấy bản thân rất cổ hủ, nhưng bây giờ đã phá lệ rồi, cô đã từng mơ mình là cô bé Lọ Lem gặp được chàng hoàng tử trong mơ, và cũng đã từng mơ qua cảnh hôn lễ xa hoa lộng lẫy, tuy bây giờ đã trưởng thành nhưng đây là lần đầu tiên cô mặc váy cưới và cũng trong cảnh tượng xa hoa lộng lẫy như vậy.

Tô Tố nghĩ tới cảnh Bạch Linh lúc nãy mặt xám như tro, trong lòng cảm thấy rất vui sướng.

Người phụ nữ này cũng có ngày hôm nay.

“ Tô Tố……”

“ Ừm?”

Tiểu Hy kề sát vào người cô nói nhẹ “ Mộ Bạch sư huynh đang nhìn

cô từ nãy giờ kìa”

Tô Tố ngẩn đầu lên trong vô thức, đúng lúc bắt được ánh nhìn từ Mộ Bạch, ánh mắt của Mộ Bạch thản nhiên và thuần túy, hoàn toàn giống một quân tử trong sáng vô tư, thấy cô nhìn qua, anh nhẹ gật đầu với cô, lộ ra một nụ cười ôn hòa, Tô Tố cũng hiểu ý mỉm cười.

“Ối……” cái đùi cô bị đau, Tô Tố quay đầu nhìn Tiêu Lăng với ánh mắt đầy phẫn nộ “ Anh làm gì đấy?”

“ Không được cười rạng rỡ như vậy với người đàn ông khác”

“……”

Cô chỉ cười một cách lễ phép thôi, sao gọi là rạng rỡ được.

“ Em diện đẹp như vậy và cười với Mộ Bạch, anh ta sẽ không chịu đựng được”

“……”

Tô Tố trợn mắt hung hăng nhìn Tiểu Lăng, nói năng cái quái quỷ gì thế, định đem Mộ Bạch ra nói như thằng ngốc à.

“ Không tin à?” Tiêu Lăng hạ giọng nói khẽ, hơi thở ấm nồng thổi vào tai cô “ Là người đàn ông khi nhìn thấy em như vậy đều chịu không nổi. Em không phát hiện ra lúc nãy khi em bước ra thật lộng lẫy, các cặp mắt của cánh đàn ông nhìn em chầm chầm sao, thật đáng ghét, vẫn có người đang nhìn đấy kìa”

Bởi vì thân phận của Tiêu Lăng, nên vị trí chỗ ngồi của cái bàn đặc biệt tốt, tầm nhìn rất thoáng, Tô Tố quét mắt nhìn, quả nhiên thấy không ít người đàn ông đang quay về phía cô, các ánh mắt ấy đều

tập trung nhìn vào cô, thấy cô nhìn họ, lập tức những người đó nét mặt họ như sáng rực lên, có một số người thì lịch sự gật đầu chào, một số người thì có ánh nhìn hơi lộ liễu, ánh mắt như muốn nuốt trôi cô.

Tô Tố chau mày lại khi thấy cảnh đó.

Tiêu Lăng cắn răng, cảm giác ghen tuông trổi dậy, bèn lao đến ôm eo cô, dùng ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn qua những người đàn ông ấy, khi nhìn thấy ánh nhìn băng giá của Tiêu Lăng bọn họ lập tức kinh hãi, vội cúi mặt xuống đất. Tiêu Lăng tỏ vẻ khó chịu " Sớm biết vậy, anh không để em ăn mặc như vậy rồi."

"……"

Người muốn cô ấy mặc như thế là anh, bây giờ người hối hận cũng lại là anh ta.

Tô Tố lắc đầu, chuyển đề tài khác " Khi nào anh mới tạo bất ngờ cho mọi người đây, tạo bất ngờ cho mọi người xong thì chúng ta rút lui thôi, em không muốn nán lại nhà Mạc gia thêm nữa, em nhớ nhà và cũng nhớ con nữa."

" Vậy để anh hoàn thành nhanh"

Tiêu Lăng lấy cái điện thoại từ trong túi ra, Tô Tố tò mò nhìn qua, thấy Tiêu Lăng mở danh bạ ra, sau đó tìm thấy một số điện thoại đã được lưu, liền gửi tin nhắn đi, nội dung tin nhắn là năm chữ " Có thể ra mắt rồi".

Tô Tố nhìn thấy năm chữ đó, kinh ngạc nhìn vào Tiêu Lăng "Người này là người anh sẽ gây bất ngờ cho mọi người à, anh có chắc là sẽ gây nên chấn động lớn không?"

“Chờ xem phim hay là được rồi”

……

Hôm nay, Mạc Gia đã mất mặt lắm rồi, cố tình muốn trốn mà không trốn được, Mạc Lão Đầu dẫn Mạc Đào và Mạc phu nhân bước lên sân khấu, Mạc Lão Đầu cầm chiếc micro đứng trước khán đài làm thay đổi bầu không khí “Các bạn cứ từ từ dùng bữa. Qua buổi sáng hôm nay nếu các bạn muốn trở về A Thị thì tôi cũng đã sắp xếp máy bay đến đón rồi, còn muốn tiếp tục ở lại đây thì tôi cũng rất hoan nghênh.”

Các khách mời cười ngượng ngùng.

Trong tình cảnh này không ai muốn ở lại vì chướng tai gai mắt.

Mạc Lão Đầu nhìn mọi người không nói tiếng nào, bản thân cảm thấy rất ngại ngùng, bèn nói thêm 2 câu xong bước xuống khán đài.

“ Đợi đã”

Phía dưới khách mời đang ngồi bỗng thốt lên một tiếng, trong tim Mạc Lão Đầu chưa từng phát ra tiếng “ thình thịch”, nhưng hôm nay ông ta sợ nhất là nghe hai chữ này, ông vịnh tay Mạc Đào, quay người qua nhìn người đang nói đó, Mạc Lão Đầu như bị sét đánh, toàn thân như đứng sựng lại.

Đó là một người đàn ông chạc năm mươi tuổi, ông ta ăn mặc rất chỉnh tề, trên mắt có đeo một cặp mắt kính không tròng, thân thể hơi gầy nhìn trông có vẻ rất điềm đạm, nho nhã. Ông ta từ trong bàn tiệc chầm chậm bước ra, từng bước từng bước leo lên bậc thang lên khán đài, mọi người đều kinh ngạc nhìn ông ta, ông ta dường như

không quan tâm đến ánh mắt của mọi người, bặm môi tiến thẳng về phía Mạc Lão Đầu, ông ta nhìn biểu hiện bị sốc của Mạc Lão Đầu, đột nhiên cười.

Ông dang tay lấy chiếc micro từ tay Mạc Lão Đầu và cười “ Cha, con thật sự đã tìm thấy cha rồi”

Tiếng nói rõ ràng trong micro vang lên khắp mọi góc phòng.

Sự việc xảy ra trong 24 giờ đã rất bất ngờ và ly kỳ, quan khách trong phòng nghĩ rằng không còn chuyện gì để làm họ kinh ngạc hơn nữa, nhưng sự việc này đã khiến họ phải thốt lên “ ôi chao!”

Thật sự là.

Hôm nay có phải là đại hội nhận người thân không, lúc nãy cha mẹ Bạch Linh còn đến đây tìm con gái, bây giờ lại có người đi tìm cha, vả lại người cha này lại là Mạc Lão Đầu nữa chứ.

Quan khách của khán phòng đang mơ mơ hồ hồ cảm thấy sự việc như không được bình thường, nhưng mà bây giờ không ai muốn suy nghĩ gì thêm, giới ký giả bắt đầu mở máy chụp hình ra, ghi lại hình ảnh trong khoảnh khắc này.

Muốn biết Mạc Lão Đầu là quan chức lớn đã được rút từ quân đội về, ông ta là cán bộ bề hưu trong nước tác phong kỷ luật trong quốc gia trước giờ đều yêu cầu cực kỳ khắc khe, nếu phơi bày ra Mạc Lão Đầu có đứa con riêng thì danh tiếng của ông ấy hoàn toàn bị phá hủy.

Mạc Lão Đầu đã suy nghĩ đến vấn đề này, nên khi con trai kêu tiếng “ Cha” ông chỉ luýnh quýnh vẫy tay đi “ Anh là ai? Tôi không quen biết anh.”

“ Quả nhiên……” con trai như đoán trước được và mỉm cười, ông ta đẩy chiếc mắt kính trên sống mũi, nhìn Mạc Lão Đầu kiểu như dù có đánh chết cũng không dám nhận lại đứa con, người đàn ông không nhịn được bèn cười mỉa mai “ con cũng đoán được cha sẽ không chịu nhận con, cho hãy yên tâm, con đến đây không phải đòi tiền cha.”

Mạc Lão Đầu nét mặt nhăn nhó, hoàn toàn không nói nên lời.

Mạc Đào và Mạc phu nhân đang đứng phía sau như không hiểu sự tình, trước giờ không nghe cha nói có con riêng bên ngoài. Mạc Đào nhìn người đàn ông trước mặt, ông ấy có vẻ lớn tuổi hơn anh ta, dung mạo rất giống với cha.

Trong lòng Mạc Đào có chút trầm lắng.

Chẳng lẽ…… Cha ở bên ngoài lại có con riêng sao?

Anh và Mạc phu nhân mắt đối mắt nhìn nhau, đôi bên đều cảm thấy bất an.

Người đàn ông nhìn Mạc Lão Đầu đang bị hoang mang, tiếp tục cầm micro nói “ Con biết cha không muốn nhận mặt con, thật ra, con cũng không muốn nhận mặt cha, chỉ là con có một chuyện muốn nhờ cha giúp, nên hôm nay con mới xuất hiện nơi đây.”

Mạc Lão Đầu miệng rung rung, há hốc mồm nhưng không nói được điều gì.

Người đàn ông nói tiếp “ Mẹ con bị mắc bệnh hiểm nghèo, bác sĩ nói bà ta sẽ không qua khỏi trong nửa tháng nữa, tâm nguyện của bà là được nhìn cha một lần cuối, nên con mới đến tìm cha, Trương Hiển

Dương nếu cha còn có chút lương tâm, thì đến gặp mẹ con đi.”

Chương 315

Trương Hiển Dương.

Nghe thấy cái tên này Mạc lão đầu ngây người, ông đổi tên đổi họ đã được năm mươi mấy năm rồi, những năm gần đây có người gọi ông là Mạc lão, có người gọi ông là Mạc tiên sinh, còn có người gọi ông là Mạc tổng…… nhưng đã năm mươi mấy năm rồi chưa nghe thấy cái tên Trương Hiển Dương này.

Đây là tên gốc của ông, từ lúc khai sinh đến năm 28 tuổi có dùng qua cái tên này.

Nhưng khoảnh khắc này nghe thấy, không ngờ lại cảm thấy lạ lẫm vô cùng.

Người đàn ông trông thấy lại cười khinh một tiếng, "Coi bộ đã rất nhiều năm không có ai gọi qua cái tên này của ông, đúng thật là làm rể của Mạc gia rồi ngay cả cái tên và cái họ của mình cũng quên được hoặc có thể ông ngay cả mẹ tôi cũng quên luôn, vậy để tôi nhắc cho ông nhớ một lần, mẹ tôi là người yêu thanh mai trúc mã của ông, là vị hôn thê trước lúc ông nhập ngũ, cũng là người phụ nữ đợi chờ ông trở về nhà sau khi ông xuất ngũ, nhưng ông…… ha ha, ông nhập ngũ 3 năm bặt âm vô tín, đợi đến lúc về nhà thì ông đã cùng con gái nhà giàu kết hôn rồi. Sau khi kết hôn trở về nhà nhưng lại không nói cho mẹ tôi nghe ông đã có vợ, ông gạt mẹ, gạt mẹ chỗ nhập ngũ của ông không thể viết thư được, người mẹ ngây thơ của tôi tin tưởng ông, còn ông thì sao……"

"Đủ rồi, ông im đi!"

Người đàn ông cười lạnh lùng một tiếng, "Sao thế? Nghe không nổi nữa à? Tôi vẫn chưa nói xong. Thời hạn nhập ngũ ba năm của ông đã xong, lại đi nhập ngũ thêm năm năm, rõ ràng là đã kết hôn nhưng vẫn ở dưới quê tổ chức đám cưới với mẹ tôi, để mẹ tôi lại cứ tiếp tục đợi ông, ông dùng thời gian nghỉ phép để ở quê nhà một tháng, cũng đã cùng sống chung với mẹ tôi một tháng, sau đó mẹ tôi có thai sinh ra tôi. Một tháng sau ông rời khỏi quê hương, lại một lần đi bộ đội, mẹ tôi vừa mang thai vừa chăm sóc cho ba mẹ tuổi già của ông ở quê nhà. Lúc mẹ mệt đến mấy khổ đến đâu cũng chưa từng khóc qua, cứ như thế cho đến năm bốn tuổi."

Người đàn ông trông thấy vẻ mặt thất thần của Mạc lão đầu hoàn toàn không thương cảm, "Năm đó mẹ tôi qua rất là vui, tại vì chưa tới một năm ông đã có thể xuất ngũ trở về, mẹ mỗi ngày trông chờ mỏi mòn đợi chờ ông quay về, kết quả là không đợi được ông, trái lại đợi được một người phụ nữ, năm đó trông thôn có một người phụ nữ rất xinh đẹp đến đây, tôi nhớ rất rõ ràng, bà ta có cả một tài xế riêng, lái một chiếc xe vượt địa hình đến khu vực miền núi của chúng tôi, những người trong thôn đều vây quanh bà ta, người phụ nữ này nói ông và bà ta đã lấy giấy chứng nhận kết hôn, là người vợ hợp pháp của ông, bà ta đến tìm mẹ tôi, nói cho mẹ tôi biết để tránh xa ông ra, còn nói là từ đây về sau ông sẽ không bao giờ về cái nơi nhỏ xíu này nữa!"

"Đừng nói nữa!"

"Tôi vẫn chưa nói xong." Người đàn ông lại cười nhẹ một tiếng, "Mẹ tôi đối với ông nội bà nội rất là hiếu thảo kính trọng, ông bà nội sau khi nghe được tin tức này lập tức ngay tại chỗ nói với mẹ tôi bảo đảm chỉ thừa nhận mẹ là đứa con dâu duy nhất, đồng thời đoạn tuyệt mọi quan hệ với ông. Ngày đó người phụ nữ họ Mạc sau khi rời khỏi, tôi lần đầu tiên thấy mẹ khóc, ông không còn quay về nữa kể từ ngày

đó, lúc ông bà nội qua đời, mẹ tôi nhờ người gửi thư cho ông, ông cũng không trở về để tiễn đưa ông bà nội chặng cuối cùng!"

Sắc mặt của Mạc lão đầu lúc xanh lúc đỏ.

Những chuyện quá khứ này ông chưa từng kể qua cho bất kì ai nghe, tại vì cảm thấy quá mất mặt. Ông đích thực rất có lỗi với cha mẹ, rất có lỗi với vị hôn thê thanh mai trúc mã, cũng rất có lỗi đối với đứa con trước mặt này, nhưng những thứ này so với vinh hoa phú quý của ông mà nói thì chẳng là gì.

Cho nên ông đều vứt bỏ hết, không cần nữa.

Ông tưởng rằng cả đời này sẽ không có ai lôi chuyện này ra nữa, thấm thoát thì cũng đã chuyện của năm mươi mấy năm rồi, từ đó đến giờ đều bình an vô sự. Nhưng ai biết được, hôm nay trong dịp này, con người trước mặt này lại đem những quá khứ của ông xé ra trơn trụi, để lộ ra một quá khứ không mấy hay ho của ông.

Những vị khách có mặt tai đây đều đã nghe được câu chuyện hoàn chỉnh, nhìn vào ánh mắt Mạc lão đầu tức thời cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Những người bên bàn Tô Tố nghe được câu chuyện này, ngoài Tiêu Lăng ra, những người còn lại đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Tô Tố nghe xong càng cảm thấy căm ghét hận thù Mạc lão đầu, cái tên lão đầu này còn có cả quá khứ như thế, đúng thật giống với cái tên cặn bã Tô Đại Khuê bỏ vợ bỏ con, ngay cả ba mẹ tuổi già cũng không lo, loại người như thế nói là cặn bã vẫn còn nhẹ, đúng thật đến con chó cũng không bằng.

Tô Tố rót một ly nước, để dập đi cơn giận dữ như lửa trong lồng

ngực xuống, cô lau miệng nhìn sang Tiêu Lăng, “Người đàn ông này là kế hoạch B của anh à?”

Tiêu Lăng gật đầu, “Không sai!”

Trên sự thật, anh đã tìm được người đàn ông này được một khoảng thời gian dài rồi, người đàn ông này là con trai ruột của Mạc lão đầu, so với Mạc Đào còn lớn hơn 4 tuổi, trước 4 tuổi ông ta họ Trương, gọi là Trương Tư sau đó đổi họ theo mẹ là họ Lý, gọi là Lý Ngân, Ngân ở đây có nghĩa là vết tích, cũng là vết thương tích. Rất hiển nhiên, Mạc lão đầu đã kẻ một vết thương tích vào lòng của mẹ ông ta.

Ông nội trước đó đã nhắc nhở anh muốn đối phó với Mạc gia thì phải bắt đầu điều tra tiểu sử của Mạc lão đầu, lúc đó anh đã rất để tâm, sau khi điều tra được quá khứ của Mạc lão đầu anh không thể không có cảm thán sự độc ác của người đàn ông này.

Ba mẹ.

Người yêu thanh mai trúc mã.

Bao gồm cả đứa con tuổi nhỏ.

Trong mắt người đời coi trọng nhất là tình thân tình yêu, nhưng trong mắt Mạc lão đầu không ngờ cái gì cũng không phải, nếu như chỉ là tham lam tài phú thì anh vẫn có thể lý giải, nhưng ngay cả cha mẹ qua đời cũng không đi gặp lần cuối, con người này đã không còn nhân tính nữa và đồng thời, anh cũng rất khâm phục từ tận đáy lòng người mẹ của Lý Ngân, Lý Mai đã từng trải với Mạc lão đầu sau đó cũng không còn đi lấy chồng nữa, một người gánh vác trọng trách gia đình, nuôi một đứa con và hai ông bà già cùng nhau sinh sống, bà ấy là một phụ nữ vô cùng kiên cường, điều kiện khó khăn cũng cố

gắng đóng tiền cho Lý Ngân lên đại học, hơn nữa còn dạy dỗ Lý Ngân rất tốt.

Lý Ngân cũng không phụ lòng của mẹ, từ nhỏ đến lớn học tập đều đứng trong top, thậm chí còn thi đỗ trường đại học Thanh Hoa ở Bắc Kinh, và sau khi tốt nghiệp đại học lại tự mình khởi nghiệp, bây giờ ở Bắc Kinh đang mở công ty mậu dịch của mình, cuộc sống cũng vô cùng khá giả, anh đã kết hôn và đã có con, bây giờ con trai của ông cũng đã hai mươi mấy tuổi. sau khi ông giàu có rồi liền rước mẹ lên ở chung, phụng dưỡng bà cùng nhau hưởng thụ hạnh phúc gia đình.

Người vợ của Lý Ngân đối với lão thái thái cũng vô cùng hiếu thảo, lão thái thái ở tuổi già cũng chưa từng gặp qua chuyện không hay nào.

Chỉ có sự tồn tại của Mạc lão đầu vẫn là cái gai trong lòng của lão thái thái, lúc Tiêu Lăng tìm được Lý Ngân, mời Lý Ngân giúp đỡ, Lý Ngân gần như là đồng ý ngay, năm mươi mấy năm trôi qua, cái gọi là người ba ruột của ông, ông cũng chưa từng gặp qua, chẳng sợ là vì những khổ cực mà mẹ ông và ông bà nội ông đã chịu đựng, ông không thể như thế đứng nhìn Mạc lão đầu tiếp tục sống một cuộc sống tự do tự tại suốt được.

Sự thật là, ông sớm đã muốn tìm Mạc lão đầu, chỉ là hồi xưa mẹ ông không cho ông tìm kiếm, bây giờ mẹ ông bệnh nặng nằm liệt giường, nút thắt duy nhất trong lòng của bà chính là sự lừa gạt của Mạc lão đầu suốt năm mươi mấy năm, cho nên vì mẹ ông, ông nhất thiết phải cần đến đây một chuyến.

Nhưng tức cười là, ông đến với cái hòn đảo nhỏ này, cùng Mạc lão đầu đi ngang qua gặp tổng cộng đã ba lần, nhưng người đàn ông này cũng không nhìn ra được ông ta với ông có nét mặt khá giống nhau, đừng nói là nhận ra được ông.

Đúng là chuyện tức cười thật.

Ông ta vì muốn hưởng vinh hoa phú quý mà để mẹ cả đời đều trải qua cực khổ, bây giờ…… ông phải vì mẹ và ông bà nội, hủy đi phú quý của ông ta.

Lý Ngân siết chặt cái micro trong tay, lạnh lùng nhìn vào Mạc lão đầu, "Cho nên…… nếu như ông bây giờ còn có chút lương tâm, mời ông đi với tôi để đi gặp mặt mẹ tôi lần cuối, hối lỗi trước mặt mẹ tôi những tội trạng mà ông đã gây ra!"

Chương 316

Hơi thở của Mạc lão đầu từ từ gấp gáp lên.

Ông có đứa con trai ông biết rõ, lúc trước Lý Mai có thai viết thư cho ông biết và thư được gửi đến chỗ nhập ngũ của ông, sau này bà sinh đứa con trai ra ông cũng đều biết, nhưng ông chưa từng gặp qua đứa con trai trưởng của mình.

Ông rất là hiểu Lý Mai, cô là người phụ nữ vô cùng kiêu ngạo, năm mươi mấy năm trước vợ ông sau khi tìm đến tận nhà, không lâu sau ông nhận được thư của Lý Mai, trong thư ghi là đoạn tuyệt mọi quan hệ với ông, sẽ không đến tìm ông, càng không nhận lấy bất kì sự trợ giúp nào của ông.

Ông an nhàn vô ưu đã năm mươi hai năm rồi, nhưng ông không nghĩ rằng có một này bọn họ vẫn mò đến tìm ông.

Con người trước mắt này, không cần nhìn ông cũng biết là con trai của mình, gương mặt đó giống ông như đúc, ngoài khí chất ra, người đàn ông trước mắt khí chất bất phàm nho nhã hữu độ, nhìn lên đó so với ông càng giống người giàu thành công trong giới thương lưu. Trong lòng Mạc lão nghẹt đến lợi hại, trong lòng cũng rất là khó chịu, nếu như ông ta vì tiền mà tới, vậy còn có thể thương lượng nhau được. Nhưng Lý Ngân trước mắt hiển nhiên điều kiện cuộc sống khá tốt. Không phải đã từng nói không tìm đến tận nhà sao, vậy bây giờ xuất hiện ở đây làm gì? Sớm biết có tai họa như thế, năm đó ông sẽ tiêu diệt tận gốc cái họa này.

Mạc lão đầu nhìn thấy những vị khách đang thảo luận thì thầm to

nhỏ, thiết thực từ trong hoang mang tỉnh táo ra.

Không không không.

Ông tuyệt đối sẽ không thừa nhận đứa con này, tác phong có vấn đề là điều tối kị nhất của người lính, lỡ như bị điều tra ra…… đừng nói là danh tiếng, cả đời này của ông coi như là chấm hết.

Mạc lão đầu bình tĩnh lại, cố gắng đứng thẳng lưng, bộ dạng giả vờ bình tĩnh nhìn Lý Ngân, "Ông bạn này, tôi không biết ông đang nói gì, ông có phải đã uống xỉn rồi không, người đâu, đưa vị tiên sinh này lên phòng nghỉ nghỉ ngơi đi."

Lý Ngân cười khinh, "Tôi lúc đầu còn nghĩ rằng nếu ông vẫn còn chút lương tri đi gặp mẹ tôi, để bà yên tâm đi hết chặng đường cuối cùng, vậy tôi sẽ bỏ qua tất cả, nhưng ông lại nhất định cứng đầu như thế, vậy đừng trách tôi không khách sáo. Thật ra tôi đã biết trước được tình cảnh ngày hôm nay, cũng dự đoán được là ông sẽ không thừa nhận, cho nên đã chuẩn bị chứng cứ trước. Ông không nhận tôi, vậy tôi cũng đỡ tốn cái câu 'ba' rồi, Trương Hiển Dương, ông để mẹ tôi cả đời này phải chịu oan ức, không ngày nào sống tốt được, bây giờ cũng là nên trả lại rồi đấy."

Chứng cứ?

Mạc lão đầu tức thời căng thẳng lên.

Ông hạ thấp giọng tiếp cận Lý Ngân, kiểu như lấy lòng, "Con à, có gì chúng ta có thể nói riêng sau được không? Ở đây nhiều người lắm có phải không tốt lắm không? Con muốn ba đi gặp mẹ con, được được được, ba sẽ theo con đi gặp mẹ con được chưa."

Lý Ngân lại càng coi thường Mạc lão đầu hơn.

Ông lùi lại hai bước, tránh đi cái tay của Mạc lão đầu đang định đỡ vai ông, “Trương Hiển Dương, ông đúng thật khiến tôi xấu hổ, tôi tại sao lại có người ba ruột như ông, ông đừng có tốn công tốn sức nữa, mẹ tôi cả đời này vì ông mà bị đày đọa, ông tưởng tôi sẽ tha cho ông à? Nói thật cho ông nghe, hôm nay tôi đến đây là để báo thù, bất kể ông nói gì làm gi, tôi đều không thể nào tha cho ông.”

Vẻ mặt già của Mạc lão đầu tức thời đỏ bừng lên.

Mạc Đào và Mạc phu nhân cũng nhìn thấy điều bất ổn, con người này không ngờ đúng thật là con riêng của ba? Hai người nhìn nhau, khuôn mặt của Mạc Đào trầm lặng.

Lão gia tử đối với Mạc Đào từ đó đến giờ đều không coi trọng, ông nắm giữ quyền lực trong tay, cho dù là con trai cũng không chia nửa phần, lúc Mạc Đào còn trẻ không phải là không có chí hướng, nhưng toàn bộ điều đó đã bị ba ông ức chế. Ông ta không cho ông tiếp xúc việc kinh doanh của tập đoàn Mạc thị, không cho ông kết bạn với giới thượng lưu. Còn khiến Mạc Đào cảm thấy vô cùng xấu hổ là, ông bây giờ đã là con người năm mươi mấy tuổi rồi, nhưng bây giờ vẫn còn đang tiêu tiền của nhà Mạc đưa cho.

Ngày xưa ông không biết Mạc lão đầu có con riêng, sau này đợi ông ta trăm năm rồi, những phần tài sản này còn không phải để dành cho ông và con trai sao, nhưng bây giờ lại đột nhiên nhảy ra đứa con riêng…… Mạc Đào không thể không suy nghĩ nhiều, ông thậm chí nghĩ rằng, ba từ đó đến giờ không chịu giao quyền ra có phải là do muốn đem toàn bộ tài sản để dành cho đứa con riêng của ông ta không?

Ánh mắt Mạc Đào hận thù, tập đoàn Mạc thị là do ông ngoại và mẹ ông một tay sáng lập ra, ông tuyệt đối sẽ không để tài sản của gia

đình lọt vào tay người ngoài.

“Ba…… cái người này có thể đã uống xỉn rồi, chúng ta đừng để tâm đến ông ta, về trước thôi.”

Mạc lão đầu vô cùng muốn tìm cơ hội để rời đi, nghe thấy thế liền kéo Lý Ngân xuống sân khấu.

Lý Ngân một cái chớp nhoáng, tránh xa tay của Mạc lão đầu, ông trong lúc ánh mắt của Mạc lão đầu đang phẫn nộ, từ tốn từ trong túi rút ra những tờ giấy, sau đó là vứt vào đám phóng viên, trông thấy phóng viên giành giật lẫn nhau, Lý Ngân cười giải thích, “Những chứng cứ này đều là thông tin chứng minh Trương Hiển Dương là ba ruột tôi, mọi người có thể soi mói tận tình con người này, vì muốn trèo lên giới thương lưu, bỏ vợ bỏ con, ngay cả cha mẹ tuổi già cũng bỏ mặc. Ông ta rời khỏi quê nhà năm mươi mấy năm, lúc ông bà nội bệnh nặng còn lại ngắn ngủi những phút giây cuối cùng đã nhờ người gửi thư cho ông ta, ông ta cũng không hề về qua gặp lần cuối, có thể thấy được đây là loại người cặn bã như thế nào!”

Đám phóng viên giành giật qua lại mở tờ giấy trong tay ra, tức tốc đối chuẩn ống máy với cự ly ngắn, sau đó là chụp vài tấm hình “Ka cha” “ka cha” với những giấy tờ này.

Mạc lão đầu tức đến xém chút ói máu, nhưng không biết được Lý Ngân rốt cuộc đã vứt những gì cho đám phóng viên, trong lòng vừa hoảng hốt vừa phẫn nộ, những gân xanh trên trán cứ như thể nhảy liên hồi, ông nhìn Lý Ngân giận dữ, “Ông đủ rồi, nói bừa nói bậy cái gì, tôi nói rồi tôi không quen biết ông, cũng không quen biết người mẹ rốt cuộc gì đó của ông, rốt cuộc ai đã để ông đến phá đám tôi thế, tôi cả đời quang minh lỗi lạc, tuyệt đối sẽ không có người tin lời nói ma quỷ của ông.”

“Thế à, vậy cứ chờ thử xem.” Lý Ngân nhẹ nhàng bước xuống đài, hình như là nghĩ đến điều gì, ông đột nhiên quay đầu nhìn Mạc lão đầu, “Đúng rồi, quên nói ông nghe, lúc ông bà nội qua đời có nhờ tôi chuyển một câu nói cho ông, họ nói rằng cả đời này lỗi lầm sai nhất là lúc ông sinh ra không bóp chết ông.”

Nói xong, Lý Ngân vứt bỏ micro rồi xuống đài đi theo hướng cửa ra.

Lúc trước khi rời đi ánh mắt có lướt ngang qua đến bên bàn Tiêu Lăng một lát, vừa đúng lúc ánh mắt của Tiêu Lăng cũng va chạm qua đây, ánh mắt của hai người nhìn nhau, sau đó Lý Ngân vẫy tay đầu cũng không ngoảnh lại bước ra lâu đài.

Ông đã có những nghi hoặc và chứng cứ đầy đủ, những việc còn lại….. giao cho Tiêu Lăng xử lý thôi.

Cơm trưa đã thiết thực không có cách nào ăn nổi.

Đám phóng viên cũng nhanh chóng hoàn tất chụp xong những chứng cứ mà Lý Ngân mang đến, Mạc lão đầu nhìn thấy cảnh này, ngọn lửa trong lòng nói làm sao cũng không ức chế xuống được.

“Ba…… làm sao đây?”

Làm sao đây?

Đúng.

Ông không được hoảng hốt.

Bây giờ vẫn chưa tới lúc không giải quyết được.

Mạc lão đầu thì thầm bên tai Mạc Đào, “Gọi hết những bảo vệ và

người làm tới đây, chặn hết từng cửa ra của lâu đài, nhất thiết phải khiến đám phóng viên đem những thứ đã chụp được để lại, nếu có người không hợp tác……" Dưới mắt Mạc lão lóe lên một tia sáng nham hiểm, nói nghiêm nghị, "Vậy thì đập nát máy quay và toàn bộ ghi âm."

Mạc Đào có chút do dự, "Ba, hôm nay những người đến đây không giàu có thì cũng là người có quyền lực, lỡ như không may đắc tội……"

"Đắc tội thì đắc tội, còn hơn là trông thấy ba con phải xuống đài, đừng nhiều lời, khẩn trương đi."

Chương 317

“ Người đàn ông này là anh tìm tới sao?” Tô Tố để ý tới khi Lý Ngân đi ông ta đưa mắt nhìn Tiêu Lăng một cái, cô nhìn bóng lưng của Lý Ngân, thầm nuốt nước bọt, quay đầu kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng, “ ông ta là chiêu cuối cùng của anh?”

Thấy Tiêu Lăng mỉm cười gật đầu, vẻ mặt của Tô Tố như bị sét đánh vậy, “ á đù Tiêu Lăng anh là thánh sao”

Rất rõ ràng, Mạc lão đầu vốn dĩ không quen biết Lý Ngân, rõ ràng có ít nhất năm mươi mấy năm, chuyện đã qua nửa thế kỉ rồi, Mạc lão đầu lại luôn che giấu, lâu dần tự nhiên sẽ không có ai quan tâm đến thân thế của ông nữa, đây có thể nói là một bí mật, thế mà Tiêu Lăng cũng có thể tìm ra. Còn có Lý Ngân đó hiển nhiên mức sống cũng tương đối khá, Tô Tố nghĩ không ra rốt cuộc Tiêu Lăng làm sao thuyết phục được ông ta đến vạch trần Mạc lão đầu.

Mọi người trên bàn đều vô cùng kinh ngạc, Tôn Nguyên không giữ được bình tĩnh nhất, liền hỏi, “ lão, lão đại, anh làm sao tìm được người này vậy? Làm sao thuyết phục được ông ta đến phá đám vậy?”

Ngón tay của Tiêu Lăng gõ nhẹ lên mặt bàn, cười nhạt mà nói, “ các người đừng quên rằng, ông nội tôi và Mạc lão đầu là bạn bè hơn năm mươi năm, vả lại Lý Ngân là người thanh công xuất thân từ những khe núi ngóc ngách, tiếng tăm cũng tương đối cao, tuy dọn đến kinh thành nhiều năm, những người già nơi đó mỗi lần nhắc tới ông ta vẫn rất xúc đông, vả lại ở nơi đó chuyện của Mạc lão đầu cũng rất nổi tiếng, tùy ý thăm dò một chút liền thăm dò được.”

“ Vậy rốt cuộc anh làm sao thuyết phục được ông ta?”

Nhìn thấy mọi người đều tò mò nhìn qua đây, Tiêu Lăng cười nói, “ trên thực tế, năm mươi mấy năm nay Lý Ngân vẫn không có ý định muốn tìm Mạc lão đầu, vả lại bệnh viện của Mạc gia mở khắp toàn quốc, sao Lý Ngân lại không biết được. Lúc tôi tìm đến cửa ông ta dường như không chút do dự mà dứt khoát đồng ý, xem ra trong lòng ông ta vô cùng thù hận Mạc lão đầu.”

Điều này Tô Tố có thể hiểu được.

Cũng giống như cô đối với Tô Đại Khuê vậy, đứng ở góc nhìn của một người ngoài cuộc đều sẽ cảm thấy Tô Đại Khuê là một cặn bã, cũng không biết Tô Tố trước kia làm sao chịu được.

“ Tối hôm qua cũng nhờ sự giúp đỡ của Lý Ngân, nếu không người bị bắt gian tại giường đó chính là tôi rồi.”

Tiêu Lăng thở dài nói, cũng may anh có chuẩn bị sẵn để đối phó với Mạc gia, lần này cũng bảo Lý Ngân nghĩ cách trà trộn vào đảo, hôm qua sau khi anh phát hiện cơ thể có gì đó khác lạ liền gọi điện cho Tôn Nguyên nhưng không bắt máy, anh dứt khoát gửi một tin nhắn cho Lý Ngân. Lý Ngân bởi vì vấn đề về thân phận, không có tham gia buổi tiệc của tối hôm qua, ngay lập tức nhận được tin nhắn của Tiêu Lăng. Sau khi Tiêu Lăng hôn mê Lý Ngân không lập tức xuất hiện, mà nhanh chóng đi tìm Mộ Bạch bọn họ.

Tối hôm qua người vỗ vai Mộ Bạch chính là ông ta.

Sau khi Mộ Bạch bọn họ nhìn thấy tin nhắn cầu cứu của Tiêu Lăng, để Tôn Nguyên và mấy người khác ở lại thu hút tầm nhìn của Mạc gia, còn hai người Mộ Bạch và Lãnh Mạc liền xông lên phòng lầu hai,

cửa phòng Tiêu Lăng khóa chặt, Mộ Bạch lấy chìa khóa mà Tôn Nguyên đưa ra, sau khi mở cửa trong phòng không một bóng người, sau đó hai người họ lập tức chạy tới phòng của Mạc Oanh Oanh.

Lãnh Mạc một chân đá toang cửa phòng của Mạc Oanh Oanh.

Sau khi cửa phòng mở ra anh ta lăn một vòng dưới đất, tránh khỏi tầm nhìn của Mạc Oanh Oanh, sau đó một tay đánh vào vị trí sau cổ của cô ta, khiến cô ta ngất xỉu.

Mộ Bạch và Lãnh Mạc cũng không dám nhớ tới tình trạng lúc đó của Tiêu Lăng.

Toàn thân anh bị lột sạch sẽ, và Mạc Oanh Oanh đang nằm sấp trên người anh cúi đầu hôn từng tấc da thịt trên người anh, trên đầu ** còn gắn một cái máy quay, quay lại mọi hành động thân mật của họ.

Lãnh Mạc không chút nghĩ ngợi liền đập nát máy quay phim đó.

Sau đó cùng Mộ Bạch hai người khiêng Tiêu Lăng về phòng anh ấy, Lãnh Mạc là người hay chơi đêm, vừa nhìn đã biết Tiêu Lăng có chút kì lạ, lập tức đưa anh vào phòng tắm tắm nửa tiếng nước lạnh, khó khắn lắm mới khiến Tiêu Lăng tỉnh dậy.

Tiêu Lăng nhớ tới tình hình lúc đó, mặt đen lại.

“ Tiêu Lăng, cậu muốn làm thế nào?”

Tiêu Lăng gắng sức ngồi dậy, anh không phải là người mà chịu thiệt thòi rồi vẫn im hơi lặng tiếng, anh tương kế tựu kế, để Mộ Bạch và Tiêu Lăng xuống lầu kiếm đại một người, đem người đó quăng lên giường của Mạc Oanh Oanh, đương nhiên, vì muốn báo thù với Mạc Oanh Oanh, người mà Tiêu Lăng bảo Lãnh Mạc tìm đương nhiên

phải là người càng già càng tốt, càng cặn bã càng tốt, cũng càng vô dụng càng tốt.

Cho nên Lãnh Mạc đã tìm đến Ngụy Cường.

Nên hôm qua mới có màn kịch như vậy.

Tiêu Lăng hoàn hồn lại, nhìn vẻ mặt sợ hãi của Tô Tố, không nhịn được nắm chặt tay cô, anh lại gần cô, nói nhỏ, “ sau này sẽ không xảy ra chuyện này nữa, anh sẽ thủ thân vì em.”

Ban nãy Tô Tố vẫn còn lo lắng, lúc này chỉ cảm thấy có mấy con quạ đen bay qua.

Nhưng mà cô thật sự cảm kích Lý Ngân, nếu không Tiêu Lăng thật sự bị bắt gian rồi, tuy cô sẽ không rời khỏi Tiêu Lăng, nhưng vẫn có vướng mắc trong lòng. Sự báo thù của Tiêu Lăng nhanh chóng mà mạnh mẽ, sự xuất hiện của vợ chồng nhà họ Bạch chỉ là trên bề mặt làm mất mặt Mạc gia, nhưng sự xuất hiện của Lý Ngân thì khác.

Mọi người đều biết, nếu như chuyện mà Lý Ngân nói là thật, thì chuyện này đối với Mạc gia mà nói, đả kích là trí mạng.

Một cán bộ về hưu ở cấp phó chỉ huy của một quốc gia, bị vạch trần chuyện như vậy, nếu các báo chí tại hiện trường đua nhau đăng báo, toàn quốc sẽ náo động lên, lúc đó những người có quan hệ thân thiết với Mạc gia cũng không dám qua lại với họ nữa, và những người chung phe với Mạc gia, cho dù họ có quan hệ với bộ đội hay chính trị, chỉ cần không khống chế được dư luận, gợi lên sự chú ý của lãnh đạo quốc gia, cử người của tổ chuyên án xuống điều tra Mạc gia, vậy Mạc gia coi như xong đời.

Bất kì một doanh nghiệp hay tập đoàn nào cũng không thể không có

một chút vấn đề, cho nên một khi đã điều tra, vậy Mạc gia định sẵn sẽ khó qua được ải này.

Tô Tố trầm giọng nói, giơ ngón cái với Tiêu Lăng, “ lợi hại”

Tiêu Lăng cười nhàn nhạt.

Tiêu gia và Mạc gia bọn họ vốn là bạn thân mấy đời, anh cũng không muốn làm đến cùng, nhưng Mạc gia thật sự ức hiếp người quá đáng, luôn tính kế với anh, còn ép anh lấy Mạc Oanh Oanh, hứ, Mạc Oanh Oanh là cái thứ gì chứ, cô ta thích anh thì anh nhất thiết phải cưới à? Thật thú vị

Quan trọng nhất là...

Ánh mắt dịu dàng của Tiêu Lăng rơi trên người Tô Tố, quan trọng nhất là, Mạc Tầm và Bạch Linh đã lấy mạng cô, làm sao anh có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ đến chuyện anh đã điều tra được, Tiêu Lăng đau lòng không thôi. Càng nắm chặt tay Tô Tố hơn.

“ Sao vậy?”

Tiêu Lăng lắc đầu, “ cảm thấy hả giận chưa?”

Tô Tố gật đầu thật mạnh.

Từ tối hôm qua Mạc Oanh Oanh bị mất mặt, tới hôm nay hai người Bạch Linh và Mạc Tầm bị buộc phải hủy bỏ lễ đính hôn, còn có ban nãy Mạc lão đầu bị vạch trần chuyện cũ... từng chuyện từng chuyện một, khiến cô rất hả dạ.

Nhất là Bạch Linh

Tô Tố hiểu rõ chấp niệm của Bạch Linh đối với Mạc Tầm.

Tâm nguyện lớn nhất trong đời này của cô ta đoán chắc là có thể cùng Mạc Tầm tu thành chính quả, bây giờ buộc phải hủy bỏ đính hôn, ha ha... trong lòng chắc chắn căm hận đến ói máu.

“ Ha ha...”

Trong lòng Tô Tố chỉ có hai chữ: vui sướng

Chương 318

Tiêu Lăng nhìn Mạc lão đầu khuôn mặt trắng bệch không sức sống, kéo Tô Tố từ ghế ngồi đứng lên.

Ánh mắt của tất cả các khách mời đều dồn trên người Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng cầm tay Tô Tố, cười nói với Mạc Lão đầu này, “Xem ra bữa cơm trưa hôm nay không cần ăn nữa, chúng con đến tham dự lễ đính hôn, giờ lễ đính hôn đã hủy, vậy chúng con cũng nên về thôi.” Tiêu Lăng giơ cổ tay lên xem đồng hồ, “Bây giờ mới mười một giờ sáng, giờ này ra sân bay, tối đến có thể về tới nhà rồi. Các vị, xin thất lễ, cáo từ.”

Tô Tố khoác cánh tay Tiêu Lăng, đứng lên cùng anh rời khỏi.

Hai người đứng dạy, Lãnh Mạc Mộ Bạch Tôn Viễn và những người khác đương nhiên cũng không tiện nán lại, người trên bàn đứng lên hết, cả người ở đại sảnh này sớm đã không ngồi thêm được nữa rồi, có Tiêu Lăng dẫn đầu, lập tức phát động đứng hết lên.

“Đợi một lát”

Tiêu Lăng cười hướng nhìn Mạc lão đầu, “Ông Mạc còn việc gì sao ạ”

Mạc lão đầu nhìn thấy nụ cười trên mặt Tiêu Lăng, hận đến cắn chặt răng lại, trên mặt lại làm ra bộ từ bi, nết nhăn trên mặt ông đều đang run rẩy, đáp lại lời Tiêu Lăng, “Tôi biết mọi người bận trăm công ngàn việc mà vẫn dành chút thời gian của mình đến tham dự buổi lễ đính

hôn này coi như là nể mặt tôi, hai ngày nay quả thật tiết đãi không chu đáo, hôm nay các vị dù sao cũng ở lại ăn một buổi cơm, nếu không lòng tôi thật là áy náy không dứt.”

Tôn Viễn cười không ngớt, “Mạc gia gia, giờ ông còn có tâm trạng ăn cơm sao nếu con là ông, giờ con cần lo lắng cho tươi lai của Mạc gia, chụt chụt, ông suy nghĩ thật là thoáng.”

Mạc lão đầu bị đụng vào vết thương, mặt tối sầm lại.

Mọi người đều biết sau này Mạc Gia có thể phải đối mặt với những gì, lúc này thật là không dám đi lại quá gần với Mạc lão đầu, từng người một lần lượt khước từ bỏ về.

“Lão Mạc, sáng nay gia đình tôi gọi điện thoại nói, con cái bệnh, cần phải về sớm mới được,”

“Nhà tôi cũng vây, vợ tôi bảo tôi về liền, chắc con cái nhớ bố.”

“Tôi còn một chút công việc cần xử lí, còn phải bàn vài hạng mục, thực sự không thể nán lại, tâm ý của Lão Mạc chúng tôi coi như nhận rồi.

....

Mạc lão đầu nghe mọi người nói vậy, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Giờ ông chưa xảy ra chuyện mà từng người từng người đã muốn phủi sạch quan hệ với ông, quên rằng trước kia bợ đỡ ông ra sao à.

Mạc lão đầu thấy trước cửa đại sảnh Mạc Đào xuất hiện, Mạc Đào đưa tay làm dấu “Ok” một cái, xem ra người ông cần sắp xếp đã sắp

xếp xong hết rồi, Mạc lão đầu thở một hơi nhẹ nhõm, thái độ cũng cứng rắn lên. “ Các vị quý khách đang ngồi đây, tôi không muôn làm khó các vị, các vị muốn đi tôi cùng không giữ, nhưng...xin các vị móc điện thoại mình ra, kiểm tra giúp tôi, sau khi phát hiện không còn bất kì hình ảnh hoặc video liên quan đến buổi đính hôn ngày hôm nay, tôi sẽ đích thân tiễn các vị rời khỏi.”

Mọi người lập tức bàn tán không ngừng,

Gia thế họ dù không hiển hách như nhà Mạc Gia, nhưng xét cho cùng cũng là nhân vật có máu mặt ở thành phố A, bị một đám người lục xét điện thoại trước mặt như thế, ai mà vui vẻ chứ?

Đặc biệt là đám kí giả trong hội trường, họ khó khăn lắm mới có những hình ảnh quý giá như vậy, sao có thể nói giao ra là giao ra.

Mọi người lập tức chuyển hướng nhìn qua bàn Tiêu Lăng.

Tại đây, người ở bàn Tiêu Lăng đều là những nhân tài đầy máu mặt trong thành phố A này.

Tiêu Lăng cười kaka quay đầu nhìn Mạc lão đầu, “Ông Mạc, ông như vậy có điều không thỏa đáng lắm, nếu chúng tôi cứ thế rời đi thì sao.”

“Vậy chỉ có thể đắc tội thôi”

Mạc lão đầu vừa đưa tay, bảo vệ cửa nghe lệnh, một đám tiến vào.

“Lão Mạc, ông làm vậy là sao, nếu chúng tôi không giao điện thoại ra, là không thể đi sao?”

“đúng vậy, chả lẽ là Mạc lão già ông chột dạ, thằng nam nhân lúc nãy là con riêng của ông.”

“Đây rõ ràng là ăn hiếp người khác mà, chúng tôi sẽ không phối hợp với ông.”

....

“Các vị, sự việc hôm nay ảnh hưởng đến danh tiếng Mạc gia, nên nếu quý vị không phối hợp, vậy thì đành đắc tội, “ Mạc lão đầu thấy mọi người đang móc điện thoại ra gọi, khuôn mặt vẫn hết sức bình thản trấn an, “Các vị đừng phí sức nữa, vừa này tôi đã sai người tắt hết toàn bộ tín hiệu của cái đảo nhỏ này. Hiện giờ thiết bị trên tay các vị không thể kết nối mạng được, cũng không thể gọi điện thoại.”

Mọi người nhất thời náo loạn lên.

Mạc lão đầu lấy micro ra, tiếp tục nói, “ Tôi không muốn làm khó mọi người, chỉ cần mọi người phối hợp tốt với Mạc Gia chúng tôi, đem toàn bộ điện thoại và thiết bị điện tử nộp ra để chúng ta kiểm tra một lượt, Mạc Gia chúng tôi tuyệt đối không làm khó các vị.”

Nhìn thấy mình đã khống chế toàn cục diện, Mạc lão đầu thở phào nhẹ nhõm, lúc này ông thấy vô cùng may mắn đã lựa chọn làm lễ đính hôn ngay tại hòn đảo của chính nhà mình, người giúp việc ở đây cũng cỡ trăm người, vì nghi lễ đính hôn lần này, còn đặc biệt mời thêm mấy chục bảo vệ, thời khắc này đều phái tất cả họ đến đây hết.

Địa bàn của ông, ông sợ cái gì.

Mạc lão đầu trấn an lại, nhìn mọi người loạn như nồi cháo, có người cứng đầu ngoan cố thử xông ra ngoài nhưng bị người khác ngăn lại, anh nói điềm đạm, “ Bây giờ tất cả các cửa ra vào tại tòa lâu đài này đều bị chặn lại hết rôi, tôi thành thật khuyên các vị hợp tác một chút sẽ tốt hơn.”

Có người bất mãn hét lớn, “Lão Mạc, chúng tôi không phối hợp thì ông tính giam lỏng chúng tôi sao”

Mạc lão đầu nhìn với ánh mắt sắc lạnh, cười lạnh lùng đáp, “Giam lỏng? Câu này từ đau mà ra, rõ ràng là các vị đều ở đây chơi vô cùng vui vẻ, cho nên lưu luyến không muốn về, không phải sao”

Người hỏi nahát thời nghẹn lời.

Vậy là ông ta giam lỏng chúng ta thật à.

Mạc lão đầu liếc mắt ra hiệu cho Mạc Đào, Mạc Đào đã dẫn vài bảo vệ từ cổng lớn vào bắt đầu từ kí giả rồi lần lượt kiểm tra từng người một, đối với khách mời được mời đến, người Mạc Gia còn khách khí một chút, nhưng đối với đám kí giả thì chả có lịch sự như vậy.

Mạc Đào trực tiếp sai bảo vệ đập nát máy ghi hình của các kí giả.

“Các người làm gì vậy, mau dừng tay lại.”

Mạc lão đầu sai bảo vệ giữ lấy kí giả, thấy dám kí giả tức đến đỏ bừng cả mặt, ông điềm đạm nói, “ Các vị yên tâm, máy móc thiết bị của các vị Mạc gia sẽ bồi thường loại tốt hơn cho mọi người sau khi về tới thành phố A.”

Quan khách thấy thái độ cương cứng của Mạc Gia, nhất thời yên ắng lại.

Trong đại sảnh chỉ nghe tiếng máy ghi hình bị bảo về đập nát.

Khách mời có chút lung lay, đây thật sự là đại bàn của Mạc Gia, ở đây đâu đâu cũng là người của Mạc gia, nếu thật là xảy ra xung đột

chỉ có bị thiệt thòi thôi.

Chính vào lúc này.

Tiêu Lăng một chân đạp văng một bảo vệ định xét điện thoại anh, âm thanh gây ồn khoog nhỏ, quan khách đều quay lại nhìn.

Tiêu Lăng cười lạnh lùng, khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc mà đầy máu lạnh ấy, anh vỗ vỗ ống quần vốn chả có tí bụi nào, lạnh lùng đáp lại, Tôi và Lãnh Mạc lớn từng này chưa bao giờ có người dám xét người tôi."

Tôn Viễn lập tức đứng bên cạnh Tiêu Lăng, con người thường ngày chả nghiêm túc như hắn lúc này cũng nghiêm trang lên, "Người của Tôn gia gia các ngươi cũng muốn đến gần...tiếc là ông đây không dễ ăn hiếp"

Mộ Bạch và Lãnh Mạc tự giác cũng đứng cạnh hai người họ.

Tiểu Hy mặt có chút trắng bệch ra, ngược lại Tiêu Khả lớn từng này, cục diện nào chưa từng thấy. Cô đứng ở đó, với tư thế thẳng lưng như nữ hoàng, "Dám lục xét người của bổn tiểu thư, bổn tiểu thư sẽ dám cắt đứt đường con cháu của các người.

Tô Tố đứng cạnh Tiêu Lăng, mím chặt môi gương mặt lạnh băng,

"Sợ không?" Tiêu Lăng hỏi nhỏ.

"Có anh, không sợ."

Tiêu Lăng nhất thời ngây ra, cuối đầu cười dịu dàng với cô, đưa tay ra sờ lên tóc cô, chỉ nói với cô hai chữ, "Yên tâm"

Chương 319

Yên tâm

Tô Tố ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng, khuôn mặt lạnh băng của anh vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn có một chút nhàn nhã, lười nhác ôm lấy hai vai nhìn mọi thứ đang xảy ra ở phía trước mặt, trạng thái của cả người rất bình tĩnh. Tô Tố nhìn thấy anh ấy như vậy, không biết vì sao, cả con tim bỗng chốc nhẹ nhõm

Cô tin tưởng Tiêu Lăng

Càng tin tưởng anh áy sẽ không mạo hiểm rủi ro

Tiêu Lăng cười lạnh lùng, không có để ý đến Mạc lão đầu, ngược lại nhìn về hướng khách mời tại hiện trường, “Tiêu Gia cũng không phải để bất kỳ ai ứp hiếp được, tôi tuyên bố, bắt đầu từ hôm nay Tiêu Gia chúng tôi và Mạc Gia đoạn tuyệt”

“Mộ Gia chúng tôi cũng với Mạc Gia cũng sẽ không có quan hệ nữa” Mộ Bạch bày tỏ thái độ

Tôn Nguyên “ha ha” một tiếng, “Tôn Gia chúng tôi đương nhiên cũng cùng với Mạc Gia không có quan hệ gì” Lãnh Mạc không nói gì, anh là người trong xã hội đen, với Mạc Gia vốn dĩ không có bất kỳ giao tiếp nào

Mạc lão đầu tức giận không tả nổi, “vậy thì các ngươi là thành tâm muốn đối đầu với tôi phải không?”

“Cứ xuất chiêu qua đây”

Mạc lão đầu cả ngày hôm nay đều đang ở trong trạng thái bên bờ vực bùng nổ, bây giờ nhìn thấy đám người của Tiêu Lăng từ chối thái độ phối hợp, rốt cuộc cuối cùng bực tức lên, ông chỉ thẳng vào đám người cùng Tiêu Lăng, trực tiếp kêu đám bảo vệ, “trước hết khống chế đám người bọn họ lại, ai dám phản kháng, đánh cật lực chỉ cần không thiệt mạng người, đánh gãy đánh bị thương ta chịu trách nhiệm”

Đã có chỉ thị, đám bảo vệ lập tức nắm lấy gậy cảnh vệ bước lên vây quanh

Các vị khách mời ở hiện trường thở mạnh cũng không dám thở, Mạc lão đầu đến người của Tiêu Lăng còn dám đối phó, bọn họ những con tôm nhỏ bé càng không để trong mắt

Tiêu Lăng không những không căng thẳng, ngược lại còn cười mỉm, anh lấy ra điện thoại, miệng cười nhìn Mạc lão đầu, điện thoại trong tay của anh màn hình chính hiện rõ đang ghi âm, anh ấn nút gửi đi, vừa rồi lời nói khoa trương kiêu ngạo của Mạc lão đầu lập tức được truyền đi

“trước hết khống chế đám người bọn họ lại, ai dám phản kháng, đánh cật lực chỉ cần không thiệt mạng người, đánh gãy đánh bị thương ta chịu trách nhiệm”

Sau khi truyền đi mấy lần, Tiêu Lăng mới vừa mỉm cười vừa quay về màn hình chính điện thoại, anh cười “ha ha”nhìn sắc mặt biến đổi của Mạc lão đầu, đung đưa điện thoại nhẹ nhàng nói, “đây chính là bằng chứng của sự bạo lực của ông”

Mạc lão đầu trước là hoảng loạn, Mạc Đào ở bên cạnh thiếu tự tin

đến không được, “bố, hay là bố nói chuyện hẳn hoi với họ đi”

Nói?

Nói cái đít

Căng cung lên thì không có đầu quay lại, lúc nàu đã không có đường quay lại rồi. Mạc lão đầu rất nhanh trấn tĩnh lại,Tiêu Lăng thu âm lại thì đã làm sao, chỉ cần hắn không thể mang chiếc điện thoại đã thu âm rời khỏi hòn đào, vậy thì đối với ông không thể trở thành sự uy hiếp

Ông vừa định hạ lệnh cho nhóm bảo vệ xông lên, thì nghe thấy Tiêu Lăng giọng nói lười biếng cất lên, “Mạc Gia Gia, chẳng lẽ ông không phát hiện bên cạnh tôi thiếu mất 1 người sao?”

Thiếu người?

Mạc lão đầu trong tim giật mình, ông lập tức nhìn về nhóm người của Tiêu Lăng, Tiêu Lăng, Lãnh Mạc, Mộ Bạch, Tôn Nguyên, Tô Tố, An Tiểu Hy....mấy người đều ở đây

Mạc phu nhân sắp khóc rồi, bà kéo lấy trang phục của Mạc Đào nhỏ tiếng nhắc, “mình.....cái người tên Tiểu Trần bên cạnh Tiêu Lăng không có, em từ hôm nay đã không nhìn thấy cậu ta, mình nói xem cậu ta có phải đã rời khỏi hòn đảo đi thông báo tin tức rồi không, nếu như là như vậy, vậy thì chúng mình xong rồi à. Mình mình khuyên khuyên bố, để bố hạ mình xuống, nói chuyện hẳn hỏi tử tế với các vị khách mời, nếu không thì đợi chúng mình về đến thành phố A, chỉ riêng những người này cũng đủ trừng trị chúng mình à”

Mạc Đào làm sao mà không biết được cái đạo lý này, nhưng nếu như bản thân có thể quản được Mạc lão đầu, thì cũng không thể bị chèn

ép mấy chục năm rồi

Mạc lão đầu cũng nghe thấy lời nói của Mạc phu nhân, con tim của ông bỗng nặng trĩu

Không không

Ông ta nhanh chóng bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nhìn Tiêu Lăng, "đừng nghĩ rằng ta sẽ tin vào lời quỷ quyệt của ngươi"

Tiêu Lăng trước tiên không biết được chuyện của ngày hôm nay, làm sao có thể nhắc trước chuẩn bị tất cả, Mạc lão đầu kiên định không tin

"Đúng thật là lừa mình dối người, Mạc Gia Gia, chuyện của tối hôm qua chúng ta trong lòng đều rõ, ông nghĩ rằng sau chuyện của ngày hôm qua, tôi còn có thể không dự phòng sao?" Tiêu Lăng nâng cao giọng, lớn tiếng nói, "tôi đã để Tiểu Trần đi Male, liên lạc với đại sứ quán trong nước Maldives, bây giờ chắc người đã trên đường đến đây rồi"

"Tiêu Lăng"

"Mạc Gia Gia không cần phải gào lớn tiếng như thế, tai của tôi không điếc vẫn nghe thấy được"

Mạc lão đầu sắp bị chọc tức điên lên rồi

Ông làm thế nào cũng không ngờ tời Tiêu Lăng còn để lại phương án dự phòng, trong tình trạng này bỗng phút cuối lại lội ngược dòng

"Bố, chúng ta phải làm sao đây….."

“Mày hỏi tao phải làm sao, tao phải hỏi ai” Mạc lão đầu ánh mắt sắc bén thoáng qua, “bây giờ chính là lúc giành giật từng phút từng giây, Mạc Đào, con lập tức kêu bảo vệ tranh thủ thời gian cái gì phải đập thì nhanh chóng đập, cần phải tiêu hủy cũng nhanh chóng tiêu hủy, bắt buộc trước khi người của đại sứ quán đến biến tất cả bằng chứng đều thiêu hủy hết”

Mạc Đào do dự, “bố…..”

“Còn không đi nhanh lên”

“Vâng”

Đám bảo vệ càng tăng nhanh tốc độ đập phá máy quay, mà đám phóng viên ở tại hiện trường nghe thấy lời nói vừa rồi của Tiêu Lăng, nhanh chóng chen lấn đứng về phía của Tiêu Lăng, “Tiêu thiếu gia…..chúng tôi cần sự giúp đỡ của ngài”

Tiêu Lăng không có từ chối, cao giọng tiếp tục nói, “mọi người tụ tập thành vòng trong kiên trì một chút, rất nhanh thôi sẽ có người đến, đến lúc đó Mạc Gia sẽ phải trả giá cho những hành vi của họ”

Các vị khách mời cũng không ngốc

Nhìn thấy lúc này Tiêu Lăng rất rõ ràng muốn đoạn tuyệt tất cả mối quan hệ với Mạc Gia, bọn họ nếu như vừa mới lo sợ về áp lực của Mạc Gia không dám đưa ra lựa chọn vậy thì bây giờ không có cái gì phải do dự nữa, Mạc Gia làm là kinh doanh thuốc y tế, tại hiện trường có rất ít người hợp tác làm ăn với họ, mà Tiêu Lăng……con cá sấu lớn bất động sản, đám người lớn lên cùng nhau từ nhỏ bên cạnh, có người làm chính trị, có người mở khách sạn, còn có người trong xã hội đen, giao lưu tốt với họ, có thể có nhiều lợi ích hơn so với giao lưu tốt với Mạc Gia

Nói không chừng khi nào có cơ hội hợp tác nữa

Bất kỳ dự án nào của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, tùy ý phân cho mọi người một bát canh, thì đó đều là lợi nhuận vô cùng lớn à

Càng hơn thế, Mạc Gia đắc tội với giới thượng lưu ở thành phố A hết rồi, sau chuyện này muốn hồi phục mối quan hệ thì tương đối khó khăn, vả lại đám nhà báo tại hiện trường còn có bằng chứng về phong cách làm việc không chính đáng của Mạc lão đầu, nói không chừng Mạc Gia khi nào thì sụp đổ

Đám người lập tức hướng về phía của Tiêu Lăng tụ tập lại

“Tiêu thiếu giam chúng tôi kiên trì cùng với ngài”

“Đúng đúng đúng, chúng tôi tuyệt đối không chịu sự uy hiếp cưỡng bức của Mạc Gia”

“Mọi người chuẩn bị bằng chứng cần chuẩn bị tốt, đợi chút người của đại sứ quán đến, cùng làm chứng”

……

Tiêu Lăng cười mãn ý

Đối ngược với sự điềm tĩnh của Tiêu Lăng, Mạc lão đầu lúc này thật sự hoảng rồi

Trong phòng khách lớn ông mời khách mời ngoài ra thêm nhà báo tổng cộng đến 200, 300 người, nhưng người giúp việc và bảo vệ của Mạc Gia cộng lại cũng chỉ hơn 100 người, chưa đến 200 người, dưới tình hình những người đó tụ tập lại, ông nghĩ nội trong khoảng thời

gian ngắn hủy bỏ bằng chứng trong tay của tất cả mọi người, dường như không thể

Mạc Đào và Mạc phu nhân đã trắng hết mặt, giọng nói của Mạc phu nhân xen lẫn nghẹn ngào, “bố, làm sao đây làm sao đây à, người của đại sứ quán đến rồi nếu bọn họ đều làm chứng, thì chúng ta sẽ thật sự xong rồi”

Những người ở hiện trường đều là người của giới thượng lưu thành phố A, một người hai người Mạc Gia bọn họ đương nhiên không sợ, nhưng tụ hợp lại cùng nhau, cho dù bọn họ và đại sứ quán có chút quan hệ, người của đại sứ quán cũng không dám giúp bọn họ à

Mạc lão đầu ngũ quan nhăn nhó lại, ông vừa muốn nói cái gì, bỗng nghe thấy bên ngoài đại sảnh truyền đến tiếng bước chân gấp gáp hối hả, tiếp đến là tiếng hét của những người giúp việc, “a----có người đến rồi”

Mạc lão đầu chỉ cảm thấy trước mặt tối đen, chân bước một bước hụt, suýt chút nữa té ngã, trong đầu của ông chỉ có một câu---xong rồi

Chương 320

Đám đông nhìn ra ngoài thì nhìn thấy Tiểu Trần dẫn theo một người mặc đồ vest đen, người đàn ông tuổi trung niên nét mặt rất nghiêm nghị tiến vào trong, đằng sau lưng ông ta còn có cảnh sát của địa phương

Sau nửa tiếng đồng hồ

Tiếng ồn ào ở đại sảnh được hồi phục bình tĩnh, Tiêu Lăng và đại sứ quán của Maldives chào hỏi hai tiếng, sau đó một hàng người rời khỏi đây

Còn Mạc lão đầu……

Bởi vì lý do thân phận, đại sứ không có trừng phạt ông, chỉ là cưỡng chế ông phải thả tất cả mọi người trên đảo

Mạc lão đầu ánh mắt nhìn Tiêu Lăng và nhóm người rời khỏi, sắc mặt trắng đến sợ người

Ông không dám nghĩ, cảnh quay tại hiện trường của ngày hôm nay bị truyền đi, ông sẽ như thế nào……

……

Tiêu Lăng sớm đã dự kiến được tình hình sẽ xuất hiện trong ngày hôm nay, trước khi đến tham gia lễ đính hôn thì đã chuẩn bị hành lý xong hết, Mộ Bạch và những người khác cũng có lời nhắn cảu anh, để đồ dạc thu dọn xong, lúc này mấy người kéo theo đồ đạc ngòi lên

du thuyền rời khỏi hòn đảo nhỏ

Chiếc váy cưới trên người của Tô Tố không kịp để thay, lúc này ngồi trên du thuyền, mắt nhìn hòn đảo nhỏ càng ngày càng xa, cô thở dài lắc đầu, “tự gây nghiệt không thể sống”

“Đừng quản bọn họ nữa” An Tiêu Hy trong lòng có chút sợ hãi vỗ vỗ nhẹ vào ngực, “vừa rồi thậy sự dọa chết tớ rồi, tớ còn nghĩ hôm nay sẽ bị hạ ngã ở đây, tớ còn nói đến đây để nhìn ngắm thế giới ở đây, không ngờ rằng lần đầu tiên ra nước ngoài lại có thể đáng sợ như thế này. Vẫn là trong nước của chúng ta an toàn, về sau sẽ không ra nước ngoài nữa

Tôn Nguyên nghe thấy lời nói của cô bật cười một tiếng, “nhìn chút tiền đồ của cô, chỉ vì có chút ở hiện trường mà đã bị dọa thành ra như thế này, đúng thật là vô dụng”

“Con bướm hoa kia anh lăn tròn cút khỏi mắt tôi, tôi còn chưa tính toán với anh, nếu không phải là anh thì tôi sẽ không trải qua những chuyện này rồi, tôi nói cho anh biết, anh buộc phải xin lỗi chị đây, nếu không thì chị đây sẽ không bỏ qua cho anh”

“Ha ha ha, thật sự thú vị, giống như tôi đưa cô đi nhìn ra thế giới còn là sai lầm nữa, muốn tôi xin lỗi? không có cửa”

“Anh thằng đàn ông tồi”

“Ừm hứ”

Tô Tố nghe thấy hai người lại bắt đầu cãi nhau, không ngừng lắc đầu, đúng thật là oan gia một cặp

Cô nhẹ nhàng đứng dậy, đi lên trên boong du thuyền

Lúc này ánh nắng rất tốt, trời xanh mây trắng lại thêm từng cơn gió biển, thật sự tốt đẹp, cô nắm lấy tay vịn nheo mắt lại nhìn lên trên mặt biển từng chiếc du thuyền, rồi nhìn về hòn đảo đã càng ngày càng xa, chắc lúc này người trên hòn đảo nhỏ đó đều không có tinh thần thưởng thức phong cảnh rồi

Có tiếng bước chân lại gần, Tô Tố không cần quay đầu lại cũng biết đó là Tiêu Lăng, cô ngồi xuống bên trên boong tàu, dựa vào lan can nhìn đại dương, đuôi váy dài sau lưng trải ra che lấp toàn bộ boong, đẹp không sao tả xiết

Tiêu Lăng hít thở chậm lại, sợ kinh động đến khoảnh khắc xinh đẹp này

Tô Tố chậm chậm không nghe thấy động tĩnh của anh ấy nữa, ngoảnh đầu lại nghiêng đầu nhìn anh ấy, đưa tay ra cho anh ấy, “lại đây ngồi”

Tiêu Lăng đi đến bên cạnh cô ngồi xuống

“Cơ thể còn có chỗ nào cảm thấy không được thoải mái không?”

“Tác dụng của thuốc chắc đã qua gần xong rồi, ngoài trừ trên người không có chút sức lực, những thứ khác đều không có vẫn đề gì nữa” Tiêu Lăng ôm lấy eo của cô, cùng cô dựa sát vào nhau, “tiếp theo muốn làm cái gì?”

“Muốn về nhà……”Tô Tố dựa lên người anh ấy, thở dài, “vốn dĩ còn muốn đi chơi, bây giờ tâm trạng hoàn toàn không có nữa rồi”

Tiêu Lăng chỉ cười không nói lời nào

“Tiêu Lăng……”

“Ừm?”

“Lần này…..Mạc Gia xong rồi phải không?”

“Không nhất định” Tiêu Lăng đưa tay ra nghịch tóc của cô ấy, nhìn lên bầu trời xanh nhạt, nhẹ nhàng nói, “thế lực của Mạc Gia trong nước rắc rối phức tạp, lại thêm vào Mạc lão đầu ở trong quân đội cố không ít bạn chiến đấu, trung tâm chính trị của Kinh Thành và người bọn họ giao lưu tốt cũng không ít. Chuyện của lần này nếu như náo loạn không đủ lớn, nói không chừng cũng có thể khiến bọn họ thoát”

Tô Tố hiếu kỳ nhìn anh một cái, giọng nói không khách khí, “vậy thì anh sẽ để chuyện trở nên bình yên sao”

Tiêu Lăng cười véo nhẹ mũi của cô, “vẫn là em hiểu anh” trong ánh nhìn của anh ấy bỗng nhiên, “anh đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ, lần này Mạc lão đầu khẳng định hận chết anh, cho ông cơ hội hít thở ông ta không phản mới lạ, đợi chờ xem, chuyện này không có xong”

……

Mùng 2 tháng 10

Mới sáng sớm, tin tức liên tục của Mạc gia lên trên hết các tờ mặt báo

Chuyện của Mạc Oanh Oanh và Bạch Linh trên hiện trường lễ đính hôn lên trang tin tức của giải trí, mà sự kiêu ngạo trên lễ đính hôn của Mạc lão đầu, bao gồm tức giận đạp phá máy quay máy ảnh của phóng viên cũng nhanh chóng trở thành tin tức

Dòng biểu thị của tin tức càng độc nhất kinh tâm, cái gì là “con trai riêng của phó chỉ huy đã nghỉ hưu bị bại lộ” cái gì là “thân thế của phó chỉ huy đã nghỉ hưu” còn có cái gì là “tổng thị trưởng của tập đoàn Mạc Thị tại hiện trường lễ đính hôn của cháu trai tức giận đập phá bỏ máy quay” các thể loại các kiểu biểu thị, đều giống nhau, tất cả các tin tức đều chĩa vào Mạc Gia

Bỗng phút chốc Mạc lão đầu và tập đoàn Mạc Thị đều bị đẩy lên trước đầu ngọn gió

Đặc biệt là đa số xư dân mạng sau khi xem xong chuyện của hơn 80 năm trước của Mạc lão đầu, càng trên mạng mắng chửi Mạc lão đầu không ra gì

Lừa dối hôn nhân chối bỏ con riêng, cậy quyền, vì phú quý dứt khoát không quan tâm bố mẹ già nghèo khổ còn hơn thế thay đổi họ và tên

Tùy ý đưa ra một vấn đề cũng đêu bị người đời mắng hàng nghìn hàng vạn lần, mà hơn thế lại cùng lúc xuất hiện trên cũng một người, có người truyền đi cảnh bố mẹ nuôi của Bạch Linh nhận Bạch Linh ở trên lễ đính hôn, không ít cư dân mạng dè bỉu, “ông lão đầu này bản thân chỉ bởi vì lấy đại tiểu thư của Mạc Gia không cần bố mẹ, đã thế lại còn trách móc Bạch Linh có bố mẹ nuôi như thế, thật sự là lạ lung à là lùng”

“Mạc Gia có phải là tuyển dụng loại người này không à, Mạc lão đầu là như thế, cái cô Bạch Linh đó cùng như thế, thật sự say rồi”

Còn có cư dân mạng hoài nghi, “nhân cách của Mạc lão đầu như vậy làm sao trước khi nghỉ hưu ngồi lên vị trí phó chỉ huy được”

Càng nhiều hơn là mắng chửi, mắng chửi Mạc lão đầu chó gà không

bằng, không đủ tư cách để làm con, không tủ tư cách làm chồng, càng khồng đủ tư cách làm cha

Phút chốc trên mạng hàng loại lời mắng chửi, cổ phiếu của tập đoàn bởi vì những lời bình luận này “châng châng châng” rớt giá, chính khi độ nóng của chuyện này từ từ giảm xuống, qua 2 ngày, bỗng lại có tin tức mới truyền ra

Trên mạng có cư dân mạng tự xưng hiệp sĩ, tố cáo công xưởng sản xuất thuốc dưới sự quản lý của tập đoàn Mạc Thị một phần đưa cho bọn trẻ con uống thuốc giả, thuốc là thuốc cảm cúm, nhung trên thực tế không có công hiệu điều trị cảm cúm, trong thuốc một thành phần nguyên liệu quý trọng nhất bị thay thế bằng phần lớn hoàng kì, sai khi uống không những không trị được bệnh, nếu như nghiêm trọng, có thể gậy nên cho cơ thể trẻ em bạch cầu nhanh chóng tăng lên, cuối cùng mắc bệnh máu trắng

Thông tin này vừa ra, người dân có trẻ nhỏ lập tức đứng ngồi không yên rồi, bố mẹ của bọn trẻ ở thành phố A tổ chức thành một cuộc diễu hành, yêu cầu tập đoàn Mạc Thị phải cho một đáp án

Mà lúc này thì……

Trong trang viên Mạc Thị, Mạc lão đầu tức giận một đạp đạp đổ bàn trà

Ông ta không dễ dàng gì tìm đến bộ phận quản lý quan hệ xã hội của công ty chặn xuống tin tức trên buổi lễ đính hôn một chút, ai biết từ đâu lại truyền ra chuyện này

Mạc lão đầu thở nặng nề gọi điện thoại cho người phụ trách công xưởng sản xuất thuốc, “ chết tiệt chuyện này là như thế nào?thay đổi thuốc ai cho các ngươi gan hả các ngươi đến cả thuốc cũng dám

thay cái gì? Ngươi im miệng cho ta bây giờ lập tức ngừng sản xuất thuốc tất cả mọi người không được nói lung tung với bên ngài nếu không thì đều cút hết”

Cả căn nhà mọi người không dám thở lớn, sợ hãi nhìn Mạc lão đầu

“Bố…..bây giờ phải làm sao?”

Chương 321

Làm sao làm sao

Xảy ra chuyện đều đến hỏi ông làm sao, ông nào có biết pahir làm sao?

Mạc lão đầu thở như bò, dường như muốn ói máu, ánh mắt đỏ rực của ông nhìn về Mạc Tầm, "cô phiếu trong công ty tình hình bây giờ thế nào rồi?"

"Rớt giá rất nghiêm trọng, bên hội đồng quản trị cũng bắt đầu yêu cầu câu trả lời của chúng ta" Mạc Tầm nét mặt nặng nề, "nếu như tiếp tục như thế này, sợ rằng chuyện sẽ càng thêm khó kiểm soát"

Mạc lão đầu nét mặt lạnh băng không nói gì

Mạc Đào cau mày khổ mặt nhìn Mạc lão đầu, "bố, vấn đề của thuốc đều không quan trọng, quan trọng chính là áp chế được lời dư luận xuống, đến khi kinh động lên bên trên, nói không chừng sẽ có người điều tra đến, đến lúc đó lập ra tổ chuyên án, Mạc Thị coi như xong rồi. Bố, bố nghĩ những người bạn trước đây, thử xem người bên trên có thể áp chế dư luận được không"

Nhắc đến chuyện này Mạc lão đầu càng thêm bực tức

Mấy ngày nay ông không phải không có tìm quan hệ giải quyết, nhưng đám "bạn bè" trước đây đến điện thoại của ông cũng không nhắc máy, ông gọi điện thoại đi đều là cảnh vệ nghe, còn nói thủ trưởng và phu nhân gì đó đi du lịch rồi, tạm thời không có. Còn có

một vài người đến nghe điện thoại cũng không nghe, nghĩ đến đây Mạc lão đầu lửa giận bùng lên trên đỉnh đầu

Ông nghĩ rồi nghĩ, gọi điện thoại cho một người

Người này là cao quan của Kinh Thành, cũng như vậy, cũng là con châu chấu buộc trên một sợi dây cùng với tập đoàn Mạc Thị

“Lão Hà à, đúng, là tôi” Mạc lão đầu hít một hơi thật sau, nỗ lực để bản thân bình tĩnh xuống, giọng nói trầm, “là liên quan đến chuyện trên mạng 2 ngày nay, bên phía Kinh Thành ông tạm thời giúp tôi ổn định cục diện, phía bên này của tôi sẽ nghĩ cách gấp rút áp chế dư luận”

Lão Hà ở bên kia điện thoại, giọng nói không thân thiện, “lão Mạc, chuyện này tôi sẽ nghĩ cách cố gắng giúp ông bao bọc, nhưng ông cần phải biết chuyện không dễ làm, bây giờ là xã hội gì rồi? tình hình của mạng xã hội năm nay ông lại không phải không biết nghiêm trọng thế nào, từ đầu năm đến bay giờ tổng cộng có bao nhiêu quan viên bị bãi chức rồi? ông nói xem ông làm gì mà không cẩn thận thế, điểm yếu làm sao mà toàn bộ rơi vào trong tay của người khác, ông nhanh chóng nghĩ cách áp chế dư luận xuống, nếu không thì bên này tôi cũng không giúp được ông”

Mạc lão đầu cắng răng, “tôi biết, tôi sẽ nghĩ cách nhanh chóng ổn định chuyện này lại”

Lão Hà trong điện thoại do dự một chút mới tiếp tục nói, “lão Mạc à, ông không cảm thấy chuyện của ông quá trùng hợp sao, vừa mới lộ ra con trai riêng của ông, lập tức truyền ra chuyện công xưởng sản xuất thuốc của ông……tôi nhìn chuyện này không giống như bề mặt đơn giản thế này, ông tốt nhất điều tra kỹ, xem có phải có người cố ý chọc tức ông, đừng để sau cùng không biết chuyện này là như thế

nào, thì bị người ta chọc xuống rồi”

Dập điện thoại, Mạc lão đầu nét mặt tối sầm xuống

Loa điện thoại bàn không nhỏ, người trong căn phòng đều nghe thấy lời nói chuyện của Mạc lão đầu và lão Hà

“Các người thấy chuyện này có cái nhìn thế nào?”

Mạc Đào trong đầu bối rối, hoàn toàn không rõ. Mạc phu nhân và Mạc Oanh Oanh cang không hiểu chuyện gì, ngược lại là Bạch Linh dường như nghĩ ra điều gì, cô nhin Mạc lão đầu sắc mặt trầm ngâm, ôm lấy bọng không có nói gì

Lúc nàu nói nhiều sai nhiều, thế thì thà không nói

Mạc Tầm trầm ngâm một lúc, “ông nội, cháu cảm thấy lão Hà nói đúng, chuyện này làm sao mà trung khớp thế được, khi chưa lộ ra thì không có chuyện, một khi đã lộ ra thì liên tiếp phản ứng một loạt đều đến, cháy cảm thấy đằng sau nhất định có người đang chơi chúng ta”

Mạc lão đầu cũng có cảm nhận như thế, vả lại bị người khác choi đùa cảm giác vô cùng mạnh

Ông nhắm đôi mắt lại nghĩ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian gần đây, trong đầu nghĩ một lượt, từ đầu đến cuối không nghĩ được nguyên nhân

Ngược lại Mạc Tầm, anh cau mày suy nghĩ tức thì, do dự nói, “ông nội……có thể nào là Tiêu Gia không”

Tiêu Gia?

Mạc lão đầu nhăn mày

Ông và Tiêu lão đầu là bạn chiến đấu nhiều năm, vả lại sống cùng trong một khu biệt thự, càng quan trọng hơn là, ông và Tiêu Gia hoàn toàn không có chút xích mích lớn nào, nếu muốn nói về lần đó gây chuyện không vui, đó cũng là ông đi tìm lão gia tử đòi lại công bằng cho Mạc Oanh Oanh, nói đều là chuyện của hai đứa trẻ, vả lại không được tính là thông gia trai gái, Tiêu lão tử cũng không đến mức chơi đùa ông đến chết

Ông ngồi phịch xuống ghế sopha, trầm lặng một lúc mới nói, “chắc không phải bọn họ đâu……chúng ta buổi tối trước một ngày lễ đính hôn ngấm ngầm mưu tính Tiêu Lăng, ông ta cũng không thể hành động nhanh như vậy ngày thứ hai đã tìm ra Lý Ngân……”

Mạc Tầm trực giác cảm thấy Tiêu Lăng có liên quan

Lão gia tử không có nghĩ là Tiêu Gia bởi vì, ông nội không biết trước đây anh ở trong bệnh viện suýt chút nữa cưỡng bức Tô Tố, mà lúc đó chọc tức Tiêu Lăng quay mặt ra hận thù, anh ta đích thực có động cơ đối phó Mạc Gia. Đương nhiên, nguyên nhân ở trong đầu anh không thể ở trước mặt Bạch Linh nói, càng không thể nói với ông nội, nếu không thì theo tính cách của ông nội, tuyệt đối sẽ đổ mọi chuyện lên người anh

Mạc Tầm nghĩ rồi nghĩ mới nói, “ông nội, nếu như Tiêu Lăng hoái hận trong lòng với chúng ta thì sao? Nói không chừng có chuẩn bị trước, vả lại chuyện của buổi tối hôm đó ông không cảm thấy rất kỳ quái sao, Oanh Oanh nói em ấy đã lôi Tiêu Lăng bị hôn mê lên giường của em ấy rồi, vả lại khi cháu nhận được tin tức của Oanh Oanh cũng chú ý đến Lạnh Mạc bọn họ, bọn họ mỗi người đều có tại hiện trường, Tiểu Trần cũng có, dưới tình hình như thế, Tiêu Lăng làm sao có thể chạy thoát khỏi phòng của Oanh Oanh được?”

Nhìn thấy Mạc lão đầu trầm ngâm, Mạc Tầm tiếp tục nói, “vả lại….ông nội ông cảm thấy, tại thành phố A có gan và thực lực trêu đùa gia đình chúng ta, ngoài Tiêu Gia còn có thể là ai”

Mạc lão đầu ánh mắt bỗng chốc đóng băng

Thông qua Mạc Tầm nhắc nhở, ông cũng cảm thấy có liên quan đến Tiêu Gia, Tiêu lão đầu bao che bênh vực nhiều như thế nào ông là biết rõ, Tiêu Lăng ở trong lễ đính hôn suýt bị người nhà của họ bày mưu tính kế, cho dù Tiêu Lăng không có kể chuyện này với Tiêu lão đầu, Tiêu Khả kahwngr định cũng không giấu được. nhưng mấy ngay hôm nay Tiêu lão đầu hoàn toàn không đến kiếm chuyện với ông, đến cả đến nhà đòi câu trả lời cũng không có, đây hoàn toàn không phải phong cách làm việc của Tiêu lão đầu

Chẳng lẽ chuyện của xưởng sản xuất thuốc là Tiêu lão đầu trả thù ông?

Mạc lão đầu càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, ông tức giận đập tay xuống bàn, “nếu như thật sự là Tiêu Gia, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ”

“Ông nội, trước mắt chuyện quan trọng nhất không phải là đối phó Tiêu Gia, trước tiên cần ổn định lại cục diện bây giờ mới được”

Cục diện nhưu thế này đâu có dễ dàng khống chế, dư luận đã lên men đến mức bộ phận quan hệ xã hội chen tay vào hoàn toàn ở trạng thái không có hiệu quả

Mạc lão đầu nghĩ rồi nghĩ, lại gọi điện thoại đi tiếp

“A lô, là tôi, điều tra ra chuyện đối với đứa trẻ đó chưa? Được tôi rất

nhanh sẽ qua đó”

Dập tắt điện thoại, mọi người nhìn về phía mạc lão đầu, ánh mắt của Mạc lão đầu bỗng sáng lên, có chút gì đó không thể nói, “ta cho người đi điều tra người đàn ông xuất hiện trong buổi tiếc, hắn ta là Lý Ngân, tại Kinh Thành mở công ty, vả lại ở Kinh Thành tương đối có năng lực......”

Trong lòng của Mạc Tầm bỗng giật mình, anh sau mới từ chính miệng của bố mình được biết ông nội ở bên ngoài có con riêng, chính là cái người Lý Ngân đó

“Ta nghĩ thế này” Mạc lão đầu họ nhẹ tiếng, “chuyện ta làm không ngay thẳng trung thực là do Lý Ngân và đám nhà báo nói ra, nếu như ta đi nói thuyết phục Lý Ngân, để hắn ta ở trước mặt báo trí thay ta làm sáng tỏ, thì so với ta giải thích một vạn lần đều có hiệu quả rất lớn”

Mạc Tầm ánh mắt nhíu lại, “vì vậy thì sao?”

“Ta cần phải đi một chuyến Kinh Thành, gặp gỡ người ở trên nói chuyện một chút, tiện thể đi thuyết phục Lý Ngân thay đổi câu chuyện”

Chương 322

Đêm tối.

Gió đêm mát mẻ, Bạch Linh lặng lẽ nằm trên gường ngủ thiếp đi, nằm bên cạnh, Mạc Tầm thì nằm lật đi lật lại mãi không ngủ được.

Sau 10 phút, Bạch Linh đưa tay bật đèn ở trên đầu.

“Sao em vẫn chưa ngủ, anh làm em thức giấc à?”, Mạc Tầm đưa tay ra ôm cô vào lòng, còn một tay thì để trên bụng cô nhẹ nhẹ xoa, “trong bụng em còn có con, ngủ muộn như thế này không tốt cho con, nên nghỉ sớm đi ”.

Bạch Linh thở dài, anh ấy nhìn trong tiều tụy thế kia, cô làm sao có thể ngủ được.

Bạch Linh quay người, mặt đối mặt với Mạc Tầm, hỏi nhẹ nhàng, “Tầm…. anh có tâm sự đúng không, anh nói với em đi, có thể em không thể giúp anh giải quyết vấn đề nhưng ít ra cũng có thể cho anh trút bầu tâm sự. ”, cô dừng một chút, rồi hỏi tiếp: “hay là liên quan đến việc Mạc gia gặp phải khó khăn lần này? Không phải ông đã đi Kinh Thành giải quyết rồi sao? Anh đừng lo nữa.”

Nhưng tâm trạng của Mạc Tầm không được tốt lắm.

“Linh à, đây có lẽ là cuộc khủng hoảng lớn nhất mà từ trước đến nay tập đoàn Mạc Thị gặp phải, Lý Ngân hận ông nội đến vậy, làm sao có thể dùng ba câu hai lời để thuyết phục hắn ta, ông nội đi Kinh Thành cũng chỉ phí thời gian, trước mắt thấy sự việc càng ngày càng lớn,

mọi người bắt đầu tẩy chay bệnh viện Phục Hoa, cũng bắt đầu tẩy chay thuốc do tập đoàn sản xuất, chỉ có mấy ngày đã gây ra hậu quả như vậy, thực sự ngoài sức tưởng tượng,… Để chuẩn bị cho ngày này không biết Tiêu Lăng phải mất biết bao công sức.

Bạch Linh từ từ ôm chặt Mạc Tầm.

Mạc Tầm nói tiếp " mà anh không chỉ có lo vậy, tất cả cổ phần của tập đoàn Mạc Thị đều trong tay ông nội, lạc đà chết gầy cũng to hơn con ngựa, mà còn chưa kể đến một số dư luận xã hội, những dư luận này tuy có đẩy tập đoàn Mạc Thị vào nguy hiểm nhưng vấn đề mấu chốt của tập đoàn vẫn ở chỗ khác, anh lo hơn là đứa con riêng bên ngoài của ông, …"

Bạch Linh ngây ra một lúc, " ý của anh là ông ông …."

" Uhm" Mạc Tầm gật đầu, "Sự thực là khi bố mẹ anh có nói về người này, anh có điều tra qua, Lý Ngân chắc chắn là trong số con rồng con phượng, một mình một tay sáng lập công ty, đấy là còn chưa nói hắn ta còn có một cậu con trai rất xuất sắc, nó mới ngoài 20 tuổi, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng thế giới, mà ở Kinh Thành đã có chút danh tiếng. Mà quan trọng là anh thấy thái độ của ông nội đối với Lý Ngân không rõ ràng, lần này ông nội đi Kinh Thành, ai dám nói sẽ phát sinh chuyện gì."

Ông nội luôn cho rằng bố quá yếu đuối, chỉ mong tìm được người tốt hơn để thừa kế.

Mới đầu ở lễ đính hôn hành động của Lý Ngân đúng là có làm cho ông nội tức giận, nhưng sau khi điều tra tình hình hiện tại của Lý Ngân thái độ của ông nội lập tức thay đổi, chỉ sợ là trong tâm ông nội vẫn có chút đắc ý với sự xuất sắc của con trai riêng à.

Mạc Tầm cười nhạo một tiếng

Tập đoàn Mạc Thị là cảu Mạc Gia, nếu ông nội muốn truyền cho người ngoài thì cũng phải xem người trong Mạc gia có đồng ý không.

“Tầm, anh đừng lo, ông nội là người nhìn sự trưởng thành của cả bố và anh, dù sao tình cảm cũng phải hơn con riêng chứ, ông nộ không làm thế đâu, …..”

“cười mỉa ---”

Mạc Tầm cười lạnh một tiềng.

“Tình cảm”

Anh ấy đã nhìn thấu rồi, có nói tình cảm với ai thì nói chứ không nói được tình cảm với người ông máu lạnh này. Từ miệng bố mẹ anh ấy biết được chuyện của Lý Ngân anh đã hoàn toàn mất hết niềm tin vào Mạc lão đầu, một người có thể bỏ thanh mai trúc mã, bỏ rơi con trai, bỏ rơi bố mẹ…. với người như vậy thì nói gì đến tình cảm?

“Linh à, anh cuối cùng cũng nhìn thấu được ông nội, người mà ích kỷ hết mức như vậy vì không muốn bố anh tiếp quản tập đoàn Mạc Thị, từ sau khi bố anh trưởng thành ông luôn đàn áp, nên mới làm cho tính cách bố yếu đuối, bây giờ ông lại lấy cái đó ra để lấy cơ bắt nạt. Tóm lại, tập đoàn Mạc Thị là của Mạc gia, anh tuyệt đối không cho rơi vào tay người ngoài.”

Bạch Linh đối với Mạc lão đầu hận đến xương tủy

Vì một câu nói mà làm lễ đính hôn của cô tan thành mây khói. Bây giờ lại còn muốn tìm người ngoài về tiếp quản công ty, cô quyết không để cho chuyện đó xảy ra.

Cái gì thuộc về Tầm, ai dám chạm vào thì cô quyết chặt tay người đó.

Trong ánh mắt cô ẩn chứa sát khí, đưa tay ôm lấy người Mạc Tầm, nhẹ nhàng an ủi, “không cần biết anh làm gì, em luôn đứng bên cạnh anh.”

Mạc Tầm vô cùng cảm động

Anh cuối đầu xuống và thơm nhẹ vào trán cô, lấy tay kéo chăn đắp lên cho cô, “ Linh à, cảm ơn em luôn ở bên cạnh anh, em yên tâm, đợi đến khi nào anh tiếp quản tập đoàn Mạc Thị, anh nhất định không để em bị thiệt thòi,anh nhất định sẽ làm một lễ kết hôn thật lớn, dành cho con chúng ta một gia đình hạnh phúc.”

“ Tầm,….” Bạch Linh cảm động, nước mắt rưng rưng.

Mạc Tầm xoa đầu cô “mau mau ngủ đi”

“Vâng”

Một nửa tiếng sau

Bạch Linh mở mắt, nhìn qua ánh sáng ngoài của sổ chiếu hướng về phía Mạc Tầm, anh ấy thở đều và chìm sâu trong giấc ngủ, ánh sáng nhẹ chiếu vào, đầu chân mày vẫn nhíu vào, đến cả khi ngủ mà cũng không được ngủ yên. Bạch Linh lấy tay xoa nhẹ đầu chân mày. Cẩn thận từ từ xuống gường, tay cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh, đóng nhẹ cửa.

Cô bật đèn trong nhà vệ sinh, đi đến trước bồn rửa mặt và gọi điện thoại.

Đầu máy bên kia nghe máy rất nhanh: " Bạch Linh… cô có bệnh à, sao muộn thế này còn gọi điện thoại, …"

Bạch Linh ánh mắt lạnh tanh "Tô Huệ cẩn thẩn với giọng điệu của cô"

"Được rồi, được rồi, có gì thì cô nói mau mau, tôi còn ngủ."

"Việc giao cho cô làm cô đã làm xong chưa", trong gương, gương mặt Bạch Linh dần dần băng lạnh.

"Yên tâm đi, việc cô giao cho tôi tôi không làm tốt sao được, bố nuôi cô tai nạn xe, "đã mất", 24 giờ trước đã đi gặp diêm vương rồi, tôi làm việc tuyệt như vậy cô nhớ chuyển hết số tiền còn lại cho tôi đó."

"Tôi biết rồi"

Bạch Linh gõ lên bồn rửa mặt, ánh mắt càng lạnh. Trong lế đính hôn của cô Tô Huệ cũng đến, vốn để Tô Huệ có cơ hội ám sát Tô Tố, nhưng ai biết được kế hoạch không theo kịp biến hóa, bữa tiệc đính hôn trở thành mớ hỗn độn, Tô Tố cũng không có lúc nào một mình, nên Tô Huệ không có cơ hội ra tay.

Nghĩ đến việc này, ánh mắt Bạch Linh lại một lần nữa lạnh tanh, "Tô Huệ, cô phải nhớ cho tôi là phải trốn cho kỹ, bây giờ cả thành phố không ít người đang muốn tìm cô".

"Tôi biết rồi, nửa đêm cô gọi tôi về chuyện này? Bạch Linh cô có việc gì thì mau mau nói, đừng có úp úp mở mở, tôi còn ngủ."

Bạch Linh cầm bàn chải đánh răng, vì dùng lực quá mạnh nên "khực" 1 tiếng bàn chải bị gãy, cô nhìn mình trong gương thấy gương mặt cau có của chính mình, "Đúng là tôi có việc muốn bảo cô, cô nghe

cho rõ. Sáng nay ông nộii của Mạc Tầm có đi Kinh Thành, 3 ngày sau sẽ quay lại đây, tôi không cần biết cô dùng cách nào, tôi muốn ông ta không có sơ hội sống xót quay lại. ”

Chương 323

“Ta khinh, cô nghĩ tôi là thần sao, Mạc lão đầu đâu phải là vợ chồng Bạch thị không có thân phận không có hậu thuẫn, vệ sĩ đi theo ông ta nhiều như vậy, cô kêu tôi hành động sợ là tôi chưa kịp làm gì, Mạc lão đầu đã phát giác rồi, vậy thì tôi tiêu đời.”

Mặt Bạch Linh ngày càng nhăn, “Đồ ngu chỉ có ngàn năm làm cướp, không có ngàn năm phòng cướp, chỉ cần cô quyết tâm giết ai đó thì nhất định sẽ thành công cô đừng lo, chuyện này tôi sẽ phối hợp với cô, ở thành phố a cô không có cơ hội, tôi đưa tuyến đường đi Kinh Thành của Mạc lão đầu cho cô, còn có khách sạn ông ta ở… và cả những nơi ông ta cần đi, vệ sĩ bên cạnh ông ta tôi quen biết, lúc cô muốn hành động thì tôi có thể gọi điện cho vệ sĩ để dời sự chú ý của họ, để cô thuận tiện hành động.”

Tô Huệ trầm mặc một lúc lâu.

Bạch Linh trầm giọng nói, “Tô Huệ, hiện giờ không chỉ 1 mạng người chết dưới tay cô, thêm 1 mạng bớt 1 mạng có gì khác biệt chứ? Với lại chỉ cần lần này thành công, tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình, tiền thưởng lên đến 7 chữ số, sau đó đưa cô ra nước ngoài với số tiền đó cô có thể sống vô lo vô nghĩ ở nước ngoài rồi.”

Bên kia điện thoại Tô Huệ cắn chặt răng, “Được cô hành động nhanh một tí, sáng mai tôi xuất phát.”

“Được.”

Cúp máy, Bạch Linh chống tay trên bồn rửa tay, lạnh lùng nhìn bản

thân trong gương.

Mạc lão đầu.

Đừng trách tôi ra tay tàn độc, muốn trách thì trách ông làm cản trở hôn lễ của cô là một, quan trọng hơn là cô tuyệt đối không tha cho bất cứ ai xâm phạm đến lợi ích của Mạc Tầm, ai cũng không được còn có 1 chuyện nữa… Tầm không phải lo lắng có người lập đội chuyên điều tra Mạc lão đầu sao, nếu lúc này Mạc lão đầu "sợ tội" tự sát rồi, thì việc điều tra còn có thể tiếp tục sao?

Lúc này Mạc lão đầu chết đối với ai cũng tốt.

Còn về Tiêu gia

Sau chuyện này chắc chắn Mạc Tầm sẽ không tha cho họ.

…

Về nước Tô Tố tiếp tục đóng phim, vì độ nóng của "Nhất tiếu nại hà", cô đã trở thành tiểu hoa đán nổi tiếng nhất thời gian gần đây, các loại quảng cáo, trang bìa tạp chí đều mời cô, chỉ là tất cả mọi hoạt động đều bị Tiêu Lăng dựa trên danh nghĩa của công ty mà từ chối.

"Tại sao không để em đóng quảng cáo?" Tô Tố có chút không hiểu.

Tiêu Lăng ôm eo cô đứng trong phòng thủy tinh tắm nắng, ánh nắng ấm áp rọi vào người làm cho người khác lười biếng đến buồn ngủ, Tiêu Lăng nửa hé mắt, nghe thấy câu hỏi của Tô Tố, bình tĩnh trả lời, "Đừng quá tiêu hao bản thân, trong giới này rất trôi nổi, chuyện gì cũng phải lo, nếu tiêu hao bản thân nhiều quá sẽ khiến khán giả nhìn nhiều mà chán, thay vì đi đóng quảng cáo hay lên tạp chí, không bằng đi tìm 1 bộ phim hay khác mà đóng, mang đến cho khán giả một

nhân vật đặc sắc hơn, nhưng vậy sẽ tốt hơn."

Thật sao

Tô Tố liếc nhìn anh, đưa tay ôm eo anh, "Đừng đánh trống lảng, mau nói thật."

"…"

Tiêu Lăng không biết nói gì mở to mắt, than thở, "Được rồi, bị em phát hiện rồi…không để em nhận những quảng cáo đó là bởi vì bây giờ em đã bận rồi, còn nhận thêm những công việc lung tung khác nữa thì thời gian về nhà sẽ càng ít, anh không biết trong giới giải trí này, đặc biệt là những người nổi tiếng, 1 năm 365 ngày, khoa trương nhất có thể đi làm đúng 360 ngày, như vậy quá cực khổ rồi…thời gian của em đều cho công việc, vậy anh với con phải làm sao…"

Tiêu Lăng đổi tư thế, để Tô Tố ngồi lên đùi anh, thấy cô trầm mặc suy nghĩ, tiếp tục cười nói, "Với lại chúng ta cũng đâu thiếu tiền, nếu em thích đóng phim, chúng ta sẽ xem đóng phim như là sở thích, nhưng tuyệt đối không được toàn tâm toàn ý đặt vào công việc. 4 năm trước anh không thể nhìn thấy con lớn lên đã cảm thấy rất hối hận, cho nên sau này mỗi giai đoạn trưởng thành của con chúng ta cũng không thể bỏ lỡ."

Tô Tố thành công bị Tiêu Lăng thuyết phục.

Cô phát hiện, bây giờ Tiêu Lăng thông minh hơn rồi, trước đây nói chuyện với cô hoàn toàn là câu mệnh lệnh, bây giờ biết cách nói lí do để thuyết phục cô, với lại anh nắm bắt được nhược điểm của cô, biết con là điểm yếu đuối của cô, lấy con để nói chuyện. Nhưng nghĩ lại kiếp trước lúc cô là diễn viên hạng B cũng rất bận rộn, nên cũng bỏ qua ý nghĩ đi đóng quảng cáo.

Như lời Tiêu Lăng nói, cô cũng không muốn bỏ qua giai đoạn trưởng thành nào của con.

Giống như bây giờ mỗi ngày đóng tí phim, đóng xong thì về nhà, sống cuộc sống đầy đủ nhẹ nhõm, cũng tốt mà.

Nhưng đóng phim thì không thể lúc nào cũng ở thành phố a, cho nên sau này nếu nhận được 1 bộ phim tốt nói không chừng phải sống trong đoàn làm phim, nghĩ đến điều này Tô Tố nhíu mày, nghề diễn viên thì thường không cố định.

Tô Tố lần đầu tiên muốn đổi công việc.

“Đang nghĩ gì đó?”

“Không có gì.” Suy nghĩ vẫn chưa chắc chắn, Tô Tố không muốn nói cho Tiêu Lăng nghe, nếu cô nói không đóng phim nữa, chắc chắn Tiêu Lăng sẽ giơ hai tay hai chân đồng ý, nên khi chưa nghĩ kĩ, cô cứ tiếp tục cuộc sống như vậy đã, Tô Tố dựa vào lòng Tiêu Lăng, đưa tay ra ngáp một cái, “Chuyện của Mạc gia làm sao đây?”

“A---Mạc lão đầu hôm nay sẽ đi Kinh Thành. Nghe nói là muốn thuận đường đi thuyết phục Lý Ngân.”

“Hả…” Tô Tố căng thẳng, “Lý Ngân sẽ bị thuyết phục chứ?”

“Không thể nào” Tiêu Lăng lấy tay chải lại mái tóc dài của cô, ngữ khí cực kì khẳng định nói,”Lý Ngân cực kỳ hận Mạc lão đầu, lúc này ông ta không thêm dầu vào lửa đã rất tốt rồi, không thể nào giúp Mạc lão rửa tội đâu.”

Vậy thì cô yên tâm rồi.

Tô Tố ngả đầu lên vai của Tiêu Lăng cảm thấy buồn ngủ, ”Tiêu Lăng…”

“Ừ?”

“Em buồn ngủ.”

“Ngủ đi.”

…

Cô ngủ hai tiếng, lúc tỉnh dậy bọn trẻ đã đi học về rồi, lúc Tô Tố mở mắt đã thấy hai đứa trẻ nằm sấp trên đầu giường nhìn chằm chằm cô. Lúc mở mắt Tô Tố đã thấy đầu của hai con, bị hù 1 phen. Lúc nhìn rõ là hai đứa nhỏ mới thở phào ngồi dậy từ trên giường, “Hai đứa con ở đây làm gì?”

Tô Tố vỗ vỗ ngực.

Đứng ở đầu giường không nói lời nào, muốn hù chết người sao.

“Mami cuối cùng mẹ cũng tỉnh rồi.” Tiểu Thất cảm thấy có lỗi nhìn Tô Tố, nhíu mày mặt khổ não nói, “Mami, Tiểu Thất và anh làm chuyện sai trái rồi…”

“Tô Tố xuống giường, mặc dép, quỳ trước mặt 2 đứa, “Sao vậy? Nói cho mẹ nghe làm sai chuyện gì, mẹ nghe coi có thể tha thứ được không.”

Tiểu Thất mếu máo, bộ dạng sắp khóc.

Cô từ phía sau lấy 1 cái chìa khóa ra, đây là cái mà Tô Đại Khuê đưa

cô, nói đây là chìa khóa mẹ cô để lại, trên chìa khóa ban đầu có treo hạt bằng gỗ nhưng bây giờ không thấy rồi, Cảnh Thụy đưa tay nhỏ ra, trong tay nhỏ vậy mà chính là những hạt bằng gỗ đó.

“Đây là sao vậy?’

Tiểu Thất vò đầu bứt tóc, “Con và anh thấy mấy ngày nay mami hay nhìn chằm chằm chìa khóa này, cho nên tò mò lấy nó từ túi của mami ra xem 1 cái, kết quả không cẩn thận làm rớt từ cửa sổ lầu 2 xuống, đến khi con và anh xuống lầu nhặt lại thì nó đã thành thế này…Mami con xin lỗi, con và anh biết cái này do bà ngoại để lại cho mẹ, chúng con làm hư nó rồi.”

Thì ra là vậy.

Tô Tố lấy hạt bằng gỗ và chìa khóa từ trong tay con lên, xem tỉ mỉ, chìa khóa không bị hư, chỉ có hạt bằng gỗ bị nứt ra, cô vừa mới định bỏ hạt gỗ vào thùng rác, đột nhiên ánh nhìn ngừng lại.

Đây là cái gì?

Chương 324

Hạt gỗ rất to, to gần bằng ngón tay cái.

Tô Tố bẻ đôi hạt gỗ ra, thì nhìn thấy bên trong là 1 tờ giấy, tờ giấy rất nhỏ, tờ giấy dính sát bên hông của cái lỗ, nếu không xem kĩ thì hoàn toàn không thấy, hạt gỗ đã bị vỡ ra, rất dễ bẻ làm đôi, quả nhiên bên trong cất giữ 1 tờ giấy nhỏ.

Tô Tố hoàn toàn bị chấn động.

“Mẹ…trên tờ giấy ghi gì vậy.” Cảnh Thụy ánh mắt sắc bén nhắc nhở.

Tô Tố mở ra xem, quả nhiên nhìn thấy trên đó viết vài chữ bằng bút lông kim: Dưới cây sung trước cửa biệt thự, có 1 cái thùng.

Tim Tô Tố đập “thình thịch”.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn nghĩ mẹ để lại chìa khoá cho cô làm gì, nhưng dù cô nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, khi mẹ mất cô còn rất nhỏ, đến âm thanh cách cười hình dáng cô cũng không nhớ, đừng nói đến tác dụng của cái chìa khoá nhỏ này.

Nhưng cô càng hiểu rõ, mẹ không thể vô cớ để lại chìa khoá cho cô, nếu đã để lại, thì chắc chắn có nguyên nhân nào đó mà cô không biết.

Bây giờ, câu đố này đã được giải.

Tô Tố cầm chặt chìa khóa, ngón tay bắt đầu run rẩy. Cô bắt đầu bẻ 3

hạt gỗ còn lại, bên trong không tìm thêm được gì nữa.

Dưới cây sung trước cửa biệt thự, có 1 cái thùng.

Chỉ vài chữ ngắn ngủi, cô cũng cảm nhận được tình yêu của mẹ, tờ giấy được giấu kỹ như vậy, rõ ràng là biết được bản chất con người của Tô Đại Khuê, sợ ông ta thấy nên mới như vậy… mà cô càng tin tưởng, Tô Đại Khuê lúc tìm được chìa khóa này đã vắt óc suy nghĩ nhưng nghĩ rất lâu cũng không nghĩ được có vật bên trong những hạt gỗ.

Hạt gỗ này quả là không hút mắt, chất liệu bình thường, đến màu sắc cũng không có, hoàn toàn là gỗ thông thường.

Cô không biết tại sao mẹ lại tốn nhiều tâm tư vào vật này như vậy, nhưng cô có thể cảm nhận được tình cảm ấm áp mà mẹ đã gửi gắm trước đây.

Mẹ…

Từ này đối với cô mà nói, từ lúc bắt đầu đã rất xa lạ.

Trong tim cô ngăn tình thân lúc nào cũng trống, sau khi có con mới được đổ đầy 1 chút, nhưng bây giờ...cô chỉ cảm thấy trong tim như được uống 1 ly nước nóng, ấm áp đến nỗi khiến cô phải chảy nước mắt.

“Mami… mẹ làm sao vậy?”

Tô Tố hít hít mũi, ngẩng đầu thì nhìn thấy hai đứa con đang lo cho mình, cô đưa tay ôm hai con, “Cảnh Thuỵ, Tiểu Thất, cảm ơn hai con.”

“A?” Tiểu Thất quay đầu, “Có phải là do con và anh lỡ làm hư nhưng mang lại kết quả tốt, giúp mẹ phát hiện được đồ được giấu trong chìa khoá không? Mami, tờ giấy này là bà ngoại để lại cho mẹ sao?”

“Đúng” Tô Tố kích động hôn lên mặt hai con, “Cảm ơn các con giúp mẹ phát hiện cái này.”

Đêm hôm đó, Tô Tố đến cơm cũng không kịp ăn, đã cùng Tiêu Lăng đến biệt thự trước đây sống.

“Là chỗ này sao?”

“Đúng, chính là chỗ này.”

Xe dừng lại, Tô Tố thấy kiến trúc quen thuộc, cảm giác như đã cách xa ngàn năm, chỉ mấy tháng trước cô còn ở đây nhẫn nhịn, mà bây giờ ngoài cửa lớn của biệt thự đã bị phong lại.

Sau khi cô có lại kí ức thì cô ở căn biệt thự này, nên biệt thự này chắc chắn là căn mà mẹ nhắc đến trong tờ giấy.

Tô Tố đánh giá hoàn cảnh xung quanh 1 lần, thực ra không cần đánh giá, nhìn một cái là cô có thể thấy trước cửa biệt thự có 2 cây sung, cô nắm chặt chìa khoá, chậm rãi đi qua đó.

Tiêu Lăng mở nắp cốp sau xe, lấy cái xẻng đã chuẩn bị sẵn ra.

“Từ cái cây nào bắt đầu đào đây?”

Dựa vào trực giác Tô Tố chỉ cái cây bên phải, “Cây này đi.”

Tiêu Lăng cởi áo khoác ra, đưa cho Tô Tố, sau đó căn dặn cô, “Em đứng xa 1 tí.”

"Ừ."

Tô Tố lùi 2 bước, trong lòng căng thẳng đến tim đập nhanh, nhìn chằm chằm vào nơi mà Tiêu Lăng đang đào.

10 phút sau.

Đột nhiên Tiêu Lăng cảm thấy xẻng đụng phải cái thùng cứng cứng, mặt anh vui vẻ, "Có rồi."

Tô Tố nhanh chóng cầm chìa khoá đi qua.

Tiêu Lăng đào thêm 2 cái, quả nhiên đào được 1 cái thùng thép, thùng không quá lớn, chỉ bằng cỡ hai lòng bàn tay, Tô Tố từ dưới đất lấy thùng lên, quỳ xuống đất phủi hết đất cát trên bề mặt ra, trên cái thùng màu tím đỏ đã bị rỉ sét, cái khóa trên đó cũng bị rỉ sét.

"Em thử coi có mở được không?"

"Ừ."

Tô Tố quỳ dưới đất lấy chìa khóa cắm vào khoá, không ngoài dự đoán, chỗ cắm của ổ khoá đã bị thép gỉ bít lại, đến cắm cũng cắm không vào, đừng nói là mở ra.

Tô Tố lắc đầu, "Không được, mở không ra."

Nhất thời trên tay hai người cũng không có vật gì có thể mở khoá, trong thùng cũng không biết có gì, nếu dùng xẻng thì sợ làm đồ vật bên trong thùng bị hỏng.

"Đem về nhà trước, về rồi tìm dụng cụ để mở nó ra." Tiêu Lăng kiến

nghị.

Tuy Tô Tố hơi thất vọng, nhưng chỉ có thể gật đầu.

Trên đường về nhà, Tô Tố ngồi ở ghế phụ, không quan tâm đến đất cát và rỉ sét trên thùng, ôm chặt nó, Tiêu Lăng vừa lái xe vừa lo lắng nhìn cô, lúc này sắc mặt của Tô Tố có chút ngẩn ngơ, ánh mắt mơ hồ, rất rõ ràng tâm tư không biết đã bay đi đâu rồi.

Tiêu Lăng có chút không an tâm, đưa tay nắm lấy tay cô, thấy cô khẽ run rẩy, liền hỏi, “Sao vậy?”

“Không có, chỉ là tò mò không biết bên trong thùng là thứ gì, nghĩ đến hơi nhập tâm.”

“Đừng nghĩ nhiều quá.” Tiêu Lăng vỗ tay cô, luôn tiện đổi chủ đề, “Đúng rồi, hơn 1 tháng nữa là sinh nhật 4 tuổi của 2 đứa nhỏ, anh muốn nhân ngày sinh nhật của bọn chúng tổ chức bữa tiệc, tới lúc đó mời bạn học của tụi nó đến, cũng mời những bạn bè có quan hệ tốt lại, những người nổi tiếng của thành phố a, thuận tiện chính thức tuyên bố với thành phố a thân phận của bọn chúng, em cảm thấy thế nào?”

“A?” Tô Tố hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị, bị hù 1 phen, nhất thời không quan tâm đến cái thùng thép nữa, căng thẳng nhìn Tiêu Lăng, “Đây, sao đột nhiên thế?”

Đột nhiên.

Tiêu Lăng không cảm thấy vậy.

Anh buồn bã nhìn Tô Tố, vừa buồn vừa oán nói, “Tô Tố, mỗi ngày anh cũng muốn nói với cả thiên hạ biết là em là người phụ nữ của

anh, chúng nó là con của chúng ta, em không thể để anh trở thành ** trong bóng tối được."

Lời này… nghe như cô hiếp người quá đáng vậy.

Tô Tố lau mồ hôi, "Em cảm thấy anh tuyên bố như vậy không tốt cho con, tụi nhỏ còn nhỏ như vậy, anh tuyên bố 1 cái biết bao truyền thông sẽ moi tin của chúng, ngày nào cũng bị ký giả nhòm ngó, hai đứa nó không thể qua cuộc sống tuỳ ý, với lại…" Tô Tố nhìn Tiêu Lăng một cái, "Anh có nhiều tiền như vậy, nếu mọi người biết đó là con của anh, em lo an toàn của con sẽ bị đe doạ…"

Đây không phải là cô muốn làm cho người khác kinh sợ.

Cô thường thấy tin tức về con của đại gia này đại gia kia bị bắt cóc, bọn bắt cóc muốn bao nhiêu tiền này nọ, cô là người ngoài nhìn cũng cảm thấy lòng thắt lại, nếu đổi lại là con của cô...Tô Tố run rẩy, "Không được không được, vẫn là không nên tuyên bố."

Chuyện cô nghĩ cũng không phải là không có lý.

Tiêu Lăng do dự một chút, cuối cùng thỏa hiệp một chút, "Vậy làm 1 bữa tiệc nhỏ, mời bạn học của hai đứa con, rồi mời những người bạn có quan hệ tốt, người không quen thì không mời, vậy được chưa?"

Chương 325

Tô Tố nhìn ánh mắt đầy hy vọng của Tiêu Lăng, đương nhiên không nói ra được chữ “không”.

Suy nghĩ kỹ, gần đây biểu hiện của Tiêu Lăng phải gọi là hoàn hảo, mỗi ngày dù đi làm có bận đến đâu, đến giờ ăn cơm tối thì sẽ về nhà ăn, bây giờ bọn họ đang sống ở nhà tổ (nhà Tiêu lão), Tiêu Lăng và lão gia quan hệ rất tốt, lúc đầu lão gia thấy Tiêu Lăng trở về đúng giờ, mắt mở to đến hết cỡ, sau đó dần dần cũng quen.

Tô Tố làm sao không cảm thấy sự thay đổi của Tiêu Lăng chứ.

Mỗi ngày anh cũng dành nhiều thời gian lớn để ở bên con và cô, thậm chí, tháng trước cô hầu như sống trong đoàn làm phim, 2 con là do Tiêu Lăng toàn quyền phụ trách, phụ trách này là bao gồm lo cho con ăn uống, quần áo, đi lại, chỗ ở; đưa đón con đi học, mỗi ngày còn dành thời gian chỉ bài cho con, Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ đều là 2 đứa trẻ thông minh, tri thức của trường mẫu giáo thông thường hai đứa căn bản không cần học, não của hai đứa cũng đủ lớn, mỗi ngày cũng sẽ hỏi những câu hỏi kỳ lạ, nhiều lúc Tiêu Lăng cũng không giải đáp được, lên mạng tìm các loại tài liệu.

Tất cả những thứ này cô đều nghe từ miệng của Tiểu Thất.

Còn có 1 hiện tượng nữa.

Rõ ràng Cảnh Thuỵ không hề bài xích Tiêu Lăng, tuy vẫn chưa mở miệng kêu cha, nhưng mỗi ngày lúc đối diện với Tiêu Lăng tâm trạng đều rất tốt.

Dưới tình huống này, đương nhiên Tô Tố không thể nào từ chối yêu cầu của Tiêu Lăng.

Cô gật đầu nhẹ, “Được, vậy anh tự xem rồi an bài.” Nói chung chỉ cần không lộ cho truyền thông biết thì không có vấn đề gì.

…

Lúc tới nhà, ông nội đang nghiêm túc coi tin tức, thấy Tô Tố và Tiêu Lăng về, vẫy tay với 2 người, “Hai đứa qua đây tí.”

Hai người nhìn nhau, đi đến trước mặt ông nội.

“Sao vậy ông nội?”

Ông chỉ tivi đang phát tin tức, “Chuyện của Mạc gia làm to quá, hôm nay đã lên tivi rồi. Cấp trên đã ra lệnh, để đội chuyên điều tra bắt đầu điều tra chuyện này, lần này Mạc lão đầu nhất định khó trốn thoát, tập đoàn Mạc thị nhất định bị tổn thất, cho nên hai con gần đây làm chuyện gì cũng khiêm tốn tí, nếu không bọn người Mạc gia chó gấp cũng sẽ nhảy ra khỏi tường, không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.”

“Ông nội yên tâm, chuyện cần an bài con đã an bài rồi.”

Ông nội không hơi đâu trừng mắt nhìn anh, “Ông đoán là sau chuyện này người của Mạc gia đã hiểu rõ, nhất định biết được chuyện này là do con đâm sau lưng, con ngàn vạn lần đừng khinh địch, lạc đà ốm chết cũng lớn hơn ngựa, mặc dù chuyện này hơi nghiêm trọng, nhưng chỉ liên quan đến 1 mình Mạc lão đầu, mấy năm nay ông phòng bị tất cả mọi người, đem quyền lớn nắm trong tay, chuyện này xảy ra 1 cái, ông ta sẽ là người gặp nạn đầu tiên, Mạc Đào và Mạc Tầm ngược lại không chịu được tội danh này, đến lúc Mạc lão đầu

xuống đài rồi, chắc chắn Mạc Tầm sẽ lên đài, đến lúc đó nhất định trả thù con."

Tiêu Lăng không chút quan tâm nói, "Nếu thật như vậy, Mạc Tầm còn phải cảm ơn con đã giúp giúp cậu ta thượng vị."

"Tiểu tử thối nhà mày còn dám nói, không nói với ông 1 lời đã dám xuống tay với Mạc gia… tiểu tử, ông thấy là mày thiếu đánh phải không."

Ông nội cầm cây gậy lên làm tư thế như chuẩn bị đánh Tiêu Lăng, quay lại thấy ánh mặt sợ hãi của hai đứa trẻ, ông lập tức thu nét mặt hung dữ lại, cười nhân từ với hai đứa trẻ, "Cảnh Thuỵ, Tiểu Thất, ông đang đùa với ba của tụi con thôi."

Tốc độ lật mặt còn hơn lật sách.

Chuyện cười, ông không muốn trong mắt hai đứa trẻ mình là người hung dữ.

Miệng Cảnh Thuỵ khẽ giật, quay mặt qua chỗ khác.

Tiểu Thất nghiêng đầu cười haha, "Ông cố, con với anh cái gì cũng không thấy."

Ông ái ngại cười cười, lúc nhìn Tiêu Lăng lại quay lại khuôn mặt hung dữ, chỉ là lần này thấp giọng hơn rất nhiều, "Tiểu tử thối, mày đừng xem thường Mạc gia, quan hệ của Mạc gia rất phức tạp, muốn làm khó thì phải làm khó cho đến chết, để họ không thể nào sống lại, nếu không sau này sẽ chịu thiệt rất nhiều, có biết không"

Tô Tố ói máu.

Cô còn nghĩ ông không ủng hộ cách đối phó Mạc gia của Tiêu Lăng, ai ngờ … ông nội kêu Tiêu Lăng làm khó cho đến chết.

Tô Tố điên cuồng lau mồ hôi.

Tiêu Lăng hiểu ông nội hơn Tô Tố nhiều, nghe ông nói vậy cũng không bất ngờ, sắc mặt nghiêm túc, “Ông nội yên tâm, con sẽ.”

Tô Tố, “...”

Ông lười nhìn Tiêu Lăng, xua tay với anh, “Nhanh chóng biến đi, nhìn thấy là phiền.”

…

Hai người lên lầu.

Tiêu Lăng tìm ra 1 hộp dụng cụ trong nhà kho trên lầu, cầm hộp quay về phòng.

Tô Tố đưa thùng trong lòng cho Tiêu Lăng, Tiêu Lăng để thùng trên bàn uống trà, anh nhìn sâu Tô Tố đang ngồi đối diện, “Em chuẩn bị xong chưa?”

Tô Tố hít sâu 1 hơi, “Nạy mở đi.”

Lúc nãy trên đường đi cô đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Tiêu Lăng gật đầu, lấy dụng cụ từ hộp dụng cụ ra, cái thùng đã chôn dưới đất 10 mấy năm, bề mặt đã bị rỉ sét, thép cũng mỏng hơn, thực ra rất dễ dàng nạy mở.

“Ba ta---”

Thùng được mở ra, Tiêu Lăng thấy sắc mặt Tô Tố căng thẳng, đưa tay mở thùng để trước mặt cô.

Tô Tố nhìn vật được để trong thùng.

Trong thùng chứa đầy mấy chục tấm hình, toàn là hình mẹ chụp chung với cô, từ lúc mới sinh cho đến lúc 2-3 tuổi, mỗi 1 giai đoạn đều có, tấm nào cũng là hình chụp chung với mẹ, tấm nào cũng được bao nhựa, nên không bị hư hại gì, người phụ nữ trong hình rất trẻ, nhìn vào chỉ cỡ 20 tuổi hơn, cực kì xinh đẹp, như tiên nữ từ tiên cảnh bước ra vậy. Khí chất của cô rất ấm áp, nhìn vào khiến người khác rất dễ chịu.

Tròng mắt của Tô Tố dần dần đỏ lên.

Bởi vì dù chỉ là hình chụp, cô cũng có thể cảm nhận được người phụ nữ trong hình yêu cô thế nào. Tô Tố biết tình yêu của người phụ nữ này có thể không dành cho cô, mà dành cho chủ nhân của thân thể này, nhưng cô không để ý chuyện đó. Bây giờ cô chính là Tô Tố, Tô Tố chính là cô, nếu cô đã kế thừa thân thể này, sẽ yêu những gì cô ấy yêu, ghét những gì cô ấy ghét.

Con của cô ấy chính là con của cô, mẹ của cô ấy chính là mẹ của cô.

Dưới đáy những bức hình là giấy tờ bất động sản màu đỏ, và có 1 phong thư đựng văn kiện.

Tô Tố ngạc nhiên.

Tiêu Lăng cổ vũ cô, “Mở ra xem xem.”

Ngón tay Tô Tố run rẩy, mở phong thư ra, trong phong thư có mấy tờ

thư giấy, trên thư đầy chữ được viết bằng bút lông kim, vì thư giấy bị chôn dưới đất thời gian dài, nên giấy bị ố vàng.

Tiêu Lăng nhìn lướt qua những chữ viết trên đó, chân thành khen 1 tiếng, “Chữ của mẹ em thật đẹp.”

Chữ trên thư giấy đẹp đẽ cứng rắn, mạnh mẽ như cây thông, Tiêu Lăng cũng là người học viết chữ bằng bút lông từ nhỏ, người ta nói nét chữ nếp người, nhìn nét chữ anh có thể cảm thấy mẹ của Tô Tố là người phụ nữ có tính cách rất kiên cường.

Tô Tố mím môi, cẩn thận cầm thư giấy trên tay, chú tâm đọc.

Chương 326

"Con gái yêu của mẹ, khi con nhìn thấy bức thư này thì mẹ đã không còn sống trên đời này nữa."

Tô tố nhìn thấy dòng chữ này, toàn thân rung rẩy! Tiêu lăng bèn cầm bình trà ngồi đến bên cô, nhẹ nhàng vịnh vào vai cô, hết sức an ủi và động viên cô, "Tô tố, đừng miễn cưỡng bản thân, em chưa chuẩn bị tâm lý tốt để xem thư đâu."

"Không, em đã chuẩn bị tinh thần rồi."

Tô tố tiếp tục xem, "Mẹ rất muốn nhìn thấy con lớn, cũng như muốn nhìn thấy con trưởng thành, rồi con kết hôn, và trải qua những tháng ngày thật hạnh phúc, nhưng...... Có lẽ đây chỉ là hy vọng xa vời. Con ơi, tuy không có mẹ bên cạnh nhưng con vẫn sống hạnh phúc mà, đúng không!"

"Con ơi, cả đời này mẹ đã làm không ít việc sai trái cũng như không ít việc ngu ngốc, duy nhất không hối hận đó là việc đã sinh ra con. Viết bức thư này có nhiều điều khiến mẹ không muốn từ bỏ, mẹ có rất nhiều điều muốn nói với con, cầm bút lên thì nói không nên lời, có lẽ vào thời khắc này, dù có rất nhiều điều muốn nói cũng không có thể biểu đạt hết tâm ý của mẹ. Bây giờ mẹ có vài điều cần nói với con, con nhất định phải nhớ lấy nhé! Đại khái là mẹ có thể đoán được trong tương lai cuộc sống của con sẽ không được thuận lợi, thừa biết Tô Đại Khuê hiện tại đang ở nhà tổ chức tiệc kết hôn, hiện tuy họ chưa làm giấy hôn thú, nhưng họ đã có với nhau một đôi trai gái, và có quan hệ mật thiết với vợ của lão gia, chờ đến khi mẹ mất đi chỉ e rằng lão ta sẽ đưa ba mẹ con họ đến sống tại A Thị, đến lúc

đó những ngày tháng sắp tới của con sẽ không được tốt đẹp."

"Con ơi, hãy tha thứ cho mẹ vì thời gian này đã không an bày cho con có được cuộc sống tốt đẹp, con vẫn còn quá nhỏ, khi mẹ chết đi thì mọi quyền hành trong công ty chắc chắn sẽ rơi vào tay Tô Đại Khuê, mẹ đã ở bên văn phòng Luật sư làm thư chuyển nhượng cổ phần, chỉ cần khi con mười tám tuổi, con có quyền kế thừa cổ phần của mẹ trong công ty. Mẹ thật không biết đến khi nào con mới phát hiện ra những thứ mà mẹ để lại cho con, cũng có thể vĩnh viễn con không phát hiện được. Mẹ chỉ hy vọng con cố gắng chịu đựng, số tiền trong cái thẻ ngân hàng này được mẹ làm sau khi con ra đời và nó được đứng tên con, bên trong là tiền sau này cho con ăn học, tiền không nhiều lắm, nhưng chắc chắn là đủ để con học xong đại học, con hãy nhớ nhé, cho dù cuộc sống có khó khăn cỡ nào, thì nhất định cũng không được bỏ học. Mật mã thẻ chính là ngày sinh nhật của con."

Tô tố hốc mắt đỏ lên, khi mẹ viết bức thư này cũng không biết rằng Tô Đại Khuê đã khiến công ty bị phá sản một cách nhanh chóng như vậy!

Cánh mũi cô khụt khịt và cô tiếp tục xem, "Giấy tờ bất động sản đã được mẹ sang tên cho con, nếu người mẹ kế sau này có đuổi con ra ngoài, con không cần phải lo vì đã có căn nhà của chính mình. Con à, Tô Đại Khuê có thể sẽ không thương yêu con, bởi vì...... Ông ta hoài nghi con không phải là con ruột của ông ta, Tô Đại Khuê nghi ngờ cũng đúng thôi vì thật sự con không phải là con ruột của ông ta đâu!"

Tô tố kinh ngạc trợn to mắt.

Tô Đại Khuê không phải là cha ruột của cô sao?

Cô tiếp tục xem tiếp phía dưới, "Người cha thật sự của con...... Ông

ta là người đàn ông tốt nhất mà mẹ từng gặp, ông ta thật sự yêu thương mẹ, cũng như thực sự yêu thương con, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân, nên mẹ và ông ấy không thể ở bên nhau, và cũng không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh, chuyện này mẹ thực sự xin lỗi con. Hãy nhớ lời mẹ dặn, vạn lần ngàn lần con đừng tìm cha ruột của con, mẹ chỉ hy vọng con có một cuộc sống tốt đẹp, chỉ cần trải qua cuộc sống bình lặng, và con cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi."

"Đợi đến khi mẹ kế của con vào nhà ở, tất cả những dấu vết về mẹ trong ngôi nhà này sẽ dần phai đi, hãy tha thứ cho mẹ vì sự ích kỷ,mẹ không muốn con quên mẹ, cho nên mẹ đã đem tất cả những hình ảnh mẹ chụp với con đều giữ lại hết, con hiện tại cũng chưa hiểu chuyện, mẹ không biết sau này khi con trưởng thành có chút tình cảm nào dành cho mẹ không, mẹ chỉ cầu trời, hy vọng con sau này vẫn nhớ đến mẹ. Con ơi...... Mẹ yêu con nhiều lắm, thật sự rất yêu thương con, vì con, mẹ có thể chấp nhận bất cứ chuyện gì, mẹ xin con, nhất định nhất định con đừng bao giờ quên mẹ. —— Người mẹ yêu quý của con Tô Cẩn!"

Tô cẩn?

Đây là tên của mẹ mình!

Tô tố như cảm thấy cổ họng bị nhét cục bông vào vậy, cô nghẹn giọng. Đôi mắt cũng nóng lên, chóp mũi như chua đi. Cô che miệng lại, và khóc thầm, cô lớn đến bây giờ, lần đầu tiên cô biết tên mẹ mình.

Mẹ cô cũng họ Tô!

Cho nên, cô đã hiểu vì sao cô theo họ mẹ!

Cô đúng là người con bất hiếu, ngay cả tên mẹ ruột của mình cũng

không biết. Trước giờ Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên chưa bao giờ nhắc đến mẹ trước mặt cô, mỗi lần khi cô đến hỏi Tô Đại Khuê, đều bị Tô Đại Khuê mắng chửi, thời gian dần trôi, cô cũng không dám hỏi nữa.

"Tiêu Lăng, em là đứa con gái bất hiếu, vì cho đến bây giờ em mới biết tên mẹ ruột của mình......"

Tiêu Lăng lẳng lặng ôm chặt lấy cô, "Không thể trách em được, mẹ em mất khi em còn quá nhỏ, không biết đến mẹ cũng là điều bình thường thôi, hơn nữa Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên cũng không nhắc đến mẹ trước mặt em mà, xem như bà ta không tồn tại trên đời này vậy, thì làm sao mà em biết được."

Tô tố vẫn cảm thấy lòng rất áy náy, cô nhìn những nét chữ trong bức thư càng về sau càng hỗn độn, tim cô đau nhói quặn thắt lại, " Mẹ của em trong thư dường như ray rứt và rất quyến luyến...... Mẹ rất sợ em quên mẹ."

"Vậy thì em đừng quên mẹ nhé."

Trong lòng Tiêu Lăng có chút xúc động, anh xem rất rõ nội dung trong thư, Tô Tố thật lòng rất yêu mẹ của cô, ngôn từ trong thư toàn lo lắng cho tương lai của cô, nghĩ lại mẹ cũng là người chăm chỉ và chịu đựng rất nhiều cực khổ. Mẹ đã chuẩn bị và sắp xếp mọi thứ cho đứa con gái bé nhỏ của mình, không tiếc công sức đem tờ giấy nhỏ giấu trong hạt châu bằng gỗ, bên trong có tổng cộng bốn hạt châu gỗ, chỉ có một trong bốn cái có đựng đồ, có lẽ mẹ sợ Tô Đại Khuê phát hiện.

Chỉ là không ai nghĩ rằng, vậy mà bức thư này phải sau hơn mười năm mới thấy được ánh mặt trời.

Tiêu Lăng nhìn thấy Tô Tố khóc một cách thật thương tâm, lòng cũng

đau thắt lại, anh ôm Tô Tố thật chặt vào lòng, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, "Đừng khóc! Nếu mẹ em nhìn thấy em thế này, chắc chắn sẽ hận mình vì đã để lại những thứ gây đau lòng cho em, mẹ chỉ hi vọng em sống thật hạnh phúc."

Tô tố kéo lấy áo trước ngực Tiêu Lăng, "Tiêu lăng ơi, mẹ thật sự rất yêu em......"

"Đúng, mẹ thực sự rất yêu em."

"Cho nên...... Không phải trời sinh em tính cách không được mọi người yêu thích, không chiếm được tình cảm của mọi người, bọn họ không thích em không phải vì em có vấn đề gì cả, mà bởi vì bọn họ có tâm bất chính, phải không!"

Tiêu Lăng xót xa, càng dùng sức ôm chặt lấy cô, "Đúng! Tất cả những người không thích em đều bị mù!"

Từ kiếp trước cho đến kiếp này, những người bạn và những người thân thiết bên cạnh em không được nhiều, ngày trước lúc cô chết trên bàn phẩu thuật cô vẫn còn suy nghĩ, có phải cô không phải là người tốt, cho nên tất cả những người cô yêu thương bên cạnh đều phản bội cô! Khi được tái sinh vào cơ thể hiện tại, cô không chỉ một lần tự trách và hoài nghi bản thân, tại sao người cha sinh ra cô lại đối xử với cô như thế, có phải trời sinh ra cô không được yêu thích không.

Mà hiện tại, mọi khúc mắc đã được mở ra.

Không phải cô không tốt, mà là cô không may mắn, những người cô tiếp xúc đều muốn hại cô.

Sau khi đau lòng, Tô Tố đột nhiên nhớ tới điều gì đó, sắc mặt cô biến

đổi lớn, "Rột"cô ngồi ngay ngắn lại, đôi mắt cô vẫn còn đỏ ửng, và ướt đẫm nước mắt, sắc mặt lại trở nên hoảng sợ.

"Tiêu Lăng! Tô Đại Khuê chẳng phải đã nói mẹ em bị xe đụng chết sao! Tai nạn xe có lẽ xảy ra như một bất ngờ, vậy tại sao mẹ lại ghi di chúc cho em? Giống như mẹ đã biết trước cái chết vậy! Chẳng lẽ...... Tai nạn căn bản là giả sao, mẹ em đã bị người ta mưu sát!"

Chương 327

Bây giờ Tô Tố chưa xác định được sự việc xảy ra với mẹ của mình, cô phải lập tức tìm những người có liên quan để biết chân tướng sự việc này.

Một giờ sau.

Tiêu Lăng dẫn Tô Tố một lần nữa đến khu phòng trọ của Tô Đại Khuê, lần này họ đến sớm hơn lần trước, khi đến nơi trọ của Tô Đại Khuê thì trời vẫn còn chưa tối, cuối chiều thu thời tiết thật mát mẻ, Tô Tố xuống xe và hít một làn không khí thật sâu vào người bỗng chốc cảm thấy lạnh, cả người cô rung rẩy lên.

"Đừng lo lắng, hỏi rõ ràng thì sẽ tốt hơn, có lẽ chỉ là suy đoán sai của chúng ta mà thôi." Tiêu lăng cởi áo khoác bên ngoài của anh ra rồi khoát lên vai cô, thấy cô từng bước từng bước tiến chầm chậm tại hành lang không dám vào nhà, anh hơi hơi nhíu mi và nói, "Đi thôi, anh sẽ cùng em đi vào đó."

"Dạ"

Tâm sự của lần này và lần trước tuyệt nhiên không giống nhau, Tô Tố hít một hơi thật sâu, bước từng bước lên các bậc cầu thang. Tiêu Lăng đứng đó nhìn chằm chằm vào hai người là Tô Đại Khuê và Lý Ái Liên, họ có muốn chạy cũng không chạy được.

Vừa lên hết lầu ba chợt nghe thấy tiếng cãi nhau chói tai trên lầu bốn.

"Tô Đại Khuê, ông là người đàn ông khốn nạn ông ép tôi đi bán thân

để trả nợ cho ông...... Rốt cuộc ông có còn là con người nữa không, tôi là vợ của ông, là mẹ của con ông, mà ông vẫn không biết xấu hổ dám yêu cầu tôi như thế sao"

Kế tiếp là tiếng gào thét cực kỳ phẩn nộ của Tô Đại Khuê, "Tôi đã nuôi bà và con suốt hơn hai mươi năm, bây giờ là lúc ba và con phải đền đáp cho tôi chứ, bà hiện tại cũng chỉ là người đẹp hết thời mà thôi, còn có thể tiếp khách nữa sao, nếu như bây giờ mà bà không chịu làm, thì nói không chừng tặng cho người ta cũng không thèm màng đến, chứ đừng nói chi là nhìn bà.”

"Tô Đại Khuê, thằng đàn ông khốn nạn, tôi sẽ không đồng ý đâu. Bây giờ tôi sẽ thu dọn đồ để ra đi, cho dù có đói chết tôi cũng sẽ không sống với ông nữa đâu"

"Bà đang phát mộng xuân thu gì thế, bây giờ hai ta như con châu chấu bị buộc chung một sợi dây, bà nghĩ bà có thoát nổi không? Thật lòng mà nói với bà, mấy ngày nay tôi đã thử rất nhiều cách rồi, bất kể là ban ngày hay ban đêm mỗi lần muốn trốn thoát ra ngoài thì đều bị người ta bắt lại, bà nghĩ giờ bà có thoát ra được hay không? Căn bản là không có khả năng" nói xong, Tô Đại Khuê bắt đầu hạ giọng xuống, giọng nói kèm chút ngọt ngào ý tứ, "LýÁi Liên, tôi đã nuôi bà hơn hai mươi năm rồi, đã cho bà hưởng thụ giàu sang phú quý hơn hai mươi mấy năm, bà cũng không thể nào nhìn thấy tôi vì nợ nần mà bị người ta chặt đứt tay, đi tiếp khách thì có làm sao đâu?Bây giờ thiên hạ chỉ cười nhạo những kẻ nghèo thôi chứ không cười những người đi tiếp khách bên ngoài đâu, hai người chúng ta bây giờ tuổi cũng đã lớn, tìm công việc sẽ không dễ dàng gì, nếu không nghĩ biện pháp kiếm tiền, chúng ta cũng chỉ đói chết mà thôi."

"Ông đừng dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt tôi nữa, tôi tuyệt đối sẽ không đi tiếp khách đâu"

Tô Đại Khuê nghe thế lập tức thay đổi ngữ khí với thái độ hung hăng, "Nếu bà không làm thì tôi sẽ đánh chết bà, không phải tại vì đứa con gái cưng của bà rất giàu có mà không chịu lấy tiền ra trả nợ cho tôi thì chúng ta đâu đến nổi rơi vào cảnh bần cùng như thế này, Lý Ái Liên tôi nói cho bà nghe, tốt nhất bà đừng để cho tôi gặp được Tô Huệ, nếu không lão tử sẽ chém chết nó."

Tô Tố thật sự nghe không lọt tai, cô lên lầu và gõ vào cửa.

Trong phòng bỗng chốc yên lặng, theo sau chính là lời nói đầy đề phòng của Tô Đại Khuê, "Ai, ai đó"

"Tôi Tô Tố đây"

Kéo nhẹ cánh cửa mở ra “ xoạt”, Tô Tố ngay lập tức nhìn thấy vẻ mặt đầy phẫn nộ và giận dữ của Tô Đại Khuê khi ông nhìn thấy phía sau Tô Tố là Tiêu Lăng thì khuôn mặt ông nhất thời trở nên hoảng sợ, theo bản năng ông lập tức đóng xầm cửa lại.

Trước khi cửa đónglại thì đã bị Tiêu Lăng chặng lại, dùng hết sức đẩy cửa ra.

Tô Tố vàTiêu Lăng cùng bước vào phòng.

"Các người, các người đến đây làm gì nữa, thứ mà các người muốn lấy thì cũng đã lấy đi rồi, Tô Tố, cô rốt cuộc còn muốn thế nào, rốt cuộc thế nào mới bằng lòng buông tha cho chúng tôi......"

Ánh mắt Tô Tố nhìn lướt qua ngón tay của Tô Đại Khuê.

Lần trước khi đến đây thì bên bàn tay trái vẫn còn thấy ngón út, mà lúc này, đã không còn thấy nữa.

Tô tố nhìn thấy ông ta đang rất giận dỗi mà không dám nói nên lời, bậm khóe miệng lại, cuối cùng cô lấy hết can đảm mà nhìn trực diện vào ông ta. Trước đây khi thấy ánh mắt xem thường cô của Tô Đại Khuê cô tỏ ra không quan tâm nhưng thật ra trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu. Nhưng bây giờ biết được Tô Đại Khuê không phải là cha ruột của mình, cái cảm xúc bị Tô Đại Khuê khinh thường ấy đã không còn. Bây giờ Tô Tố chỉ xem Tô Đại Khuê như một người xa lạ, cô trầm giọng nói, "Chúng tôi lần này tới là có chuyện muốn hỏi ông."

Lần trước khi Tô Đại Khuê đắc tội với Tiêu Lăng kết quả là bị chặt đứt một ngón tay, lần này ông ta tuy rằng hận đến nghiến răng, nhưng cũng không dám nói chuyện với Tiêu Lăng một cách ngạo mạn như trước nữa, ngay cả Lý Ái Liên cũng không còn dáng vẻ bệ vệ kêu ngạo như ngày nào, rút người vào một góc sợ hãi nhìn hai người.

"Có chuyện gì thế? Những sự việc mà tôi biết đã nói hết cho hai người, bây giờ tôi không còn gì để nói nữa."

"Là việc liên quan đến mẹ tôi." Ánh mắt nặng nề của Tô Tố dừng lại trên khuôn mặt của Tô Đại Khuê, không bỏ qua bất cứ biểu hiện gì, "Tôi hỏi ông, mẹ của tôi rốt cuộc chết như thế nào?"

Tô Đại Khuê hơi hơi sửng sốt, "Sự việc đã trở thành quá khứ của nhiều năm rồi, cô còn hỏi lại làm gì nữa?"

"Ông đừng quan tâm đến tại sao, chỉ cần cho tôi biết đáp án là được"

Dựa vào gì mà ông ta phải nói cho cô biết.

Tô Đại Khuê nghiến răng, nếu không phải vì con tiểu tiện nhân ở trước mặt, thì hắn cũng không đến nỗi đắc tội với Tiêu Lăng, mà rơi vào tình cảnh thê thảm như thế này, ông ta hận đến nổi muốn lột da

cô, rút lấy gân cô, gặm xương của cô, ăn tim gan của cô, những ý định như thế này chắc chắn ông không thể thực hiện được với Tô Tố.

Cái bộ dạng của ông ta như không muốn hợp tác và phối hợp, "Sự tình đều đã là quá khứ của nhiều năm rồi, tôi không còn nhớ nữa."

Tô Tố phẫn nộ trừng mắt nhìn ông.

Tiêu Lăng lạnh lùng liếc nhìn ông một cái, "Tô Đại Khuê, chúng tôi đến đây hỏi ông cũng là vì chúng tôi đã biết chân tướng sự việc rồi, ông tưởng là tôi không thể điều tra được hay sao hãy mau nói đi, bằng không......" Ánh mắt của anh ta nhìn vào ngón tay đã bị chặt đứt của Tô Đại Khuê, nheo mắt lại và nói, "Bằng không kết cục của ông càng thêm thê thảm."

Tô Đại Khuê như không còn cốt khí toàn thân run rẩy lạnh cóng.

Khi nãy trước mặt Tô Tố ông còn tỏ vẻ rất khí khái không chịu khuất phục nhưng trong nháy mắt mọi thứ đều tiêu tan.

Ông đặt mông ngồi lên chiếc ghế, ông như mất hết sức lực và xìu xuống, "Các người muốn hỏi cái gì, hỏi đi."

Đúng như Tiêu Lăng đã nói, nếu ông ta không hợp tác, thì không chừng ông ta sẽ không giữ được các ngón tay còn lại.

"Mẹ của tôi có phải bị tai nạn xe mà chết không?"

"Đúng vậy." Tô Đại Khuê nhớ tới Tô Cẩn, ánh mắt như có chút mập mờ, ông ta không còn do dự mà trả lời, "Mẹ của cô thật sự là bị tai nạn xe mà chết, đó là vào mười bảy năm về trước, vào mùa đông, trời rất lạnh. Những ngày đó tinh thần và tâm trạng của mẹ cô rất bất

thường, cô ta ngay cả ngủ cũng thường gặp ác mộng kinh sợ rồi bừng tỉnh dậy, mỗi lần như vậy tôi hỏi bà ta mơ thấy gì, bà ta không chịu nói."

"Còn gì không" Tô Tố tiếp tục truy hỏi, "Còn sự việc đặc biệt nào nữa không?"

Tô Đại Khuê cau mày cố gắng hồi tưởng, mọi người trong phòng dường như ngừng thở không dám quấy rầy ông ta, đột nhiên,đôi mắt ông ta như bừng sáng lên, "Ta nhớ ra rồi, thời gian đó bà ta thường xuyên ôm cô, dùng ánh mắt thương cảm để nhìn cô, mỗi buổi tối bà ta đều ngủ cùng cô, không lúc nào muốn rời xa cô, ngay cả khi đi làm bà ta cũng bế cô đi làm cùng, khi đó cô đã đi học rồi, tôi còn nói hành động của bà ta không được bình thường, sẽ làm chậm trễ việc học hành của cô, sau này bà ta mới không mang theo cô."

Tô Tố ngừng thở, nghe Tô Đại Khuê tiếp tục nói, "Sau hai ngày không đưa cô đi theo thì lúc đi làm về bà ta bị tai nạn và chết."

Chương 328

Giọng Tô Tố đang run rẩy, “ Ông...... khẳng định mẹ tôi chết do tai nạn xe?”

Tô Đại Khuê nhớ tới trận đổ máu năm đó, biểu cảm có chút thương cảm.

Trên thực tế, ông và mẹ Tô Tố - Tô Cẩn có thể nói là kết hôn vội, hai người chỉ gặp ba lần liền lấy giấy chứng nhận kết hôn ngay, sau khi kết hôn hắn còn tưởng đang mơ, thật sự là không ngờ Tô Cẩn còn trẻ đẹp thế này, người phụ nữ đẹp như tiên nữ này sao lại đồng ý gả cho hắn. Lúc ấy hắn một nghèo hai trắng, mà lúc đó Tô Cẩn đều đã sáng lập ra công ty xây dựng ở thành phố a, mặc dù quá trình tương đối gian nan, công ty vừa mới bắt đầu thì việc làm ăn cũng không tốt, nhưng một người phụ nữ có thể làm được thế đã tương đương không dễ dàng gì.

Sau khi cưới, Tô Cẩn đối xử hắn cũng không phải là tốt, hai người cùng phòng cô ngày càng bài xích sự đụng chạm của hắn, loại bài xích tận đáy lòng này khiến hắn rất khó chịu. Kỳ thật ban đầu hắn rất muốn trải qua những này tháng tốt đẹp với Tô Cẩn, hắn cũng nghĩ qua sẽ bỏ rơi Lý Ái Liên và hai đứa con ở dưới quê, thế nhưng ai biết được, Tô Cẩn luôn thờ ơ với hắn. Về sau cô kiểm tra ra cô có con, lại sau đó chỉ mới bảy tháng là sinh ra Tô Tố.

Sau khi Tô Tố ra đời, Tô Cẩn cũng không còn cùng hắn làm chuyện thân mật, phần lớn thời gian đều dành cho Tô Tố,, hai người cùng nằm trên một chiếc giường nhưng lại có giấc mơ khác nhau, lại về sau việc làm ăn trong từ từ tốt lên, Tô Cẩn cũng ngày càng bận rộn,

vấn đề sinh lý của hắn một thời gian dài không được giải quyết, liền bắt đầu ở bên ngoài bao nuôi phụ nữ.

Hắn biết, dựa vào sự thông minh của Tô Cẩn khẳng định đoán được hắn bao nuôi phụ nữ ở bên ngoài, bởi vì có đôi khi hắn sẽ cố ý để người mình đầy mùi nước hoa mà đi về nhà, hắn ban đầu cho rằng Tô Cẩn sẽ cãi nhau một trận với hắn, thế nhưng cũng không có, cô ngửi được mùi nước hoa trên người hắn cũng không bao giờ để tâm đến, về sau hắn càng lúc càng gan, thậm chí bắt đầu với Lý Ái Liên dưới quê nhà.

Nói thật, hắn không thích Lý Ái Liên, nhưng chỉ có trên người Lý Ái Liên hắn mới có thể cảm giác được mình là đàn ông là người đàn ông được sùng bái được cần đến,hắn lén đón Lý Ái Liên và hai đứa con đến thành phố a, Đây hết thảy đều giấu Tô Cẩn tiến hành. Bởi vì hắn hiểu rõ Tô Cẩn, nếu như Tô Cẩn biết hắn đãi qua tiệc rượu ở quê nhà, còn có một nam một nữ, với sự kiêu ngạo của cô chắc chắn sẽ không sống với hắn nữa.

Mà hắn, cũng không muốn mất đi Tô Cẩn.

Tô Cẩn......

Hắn cần thừa nhận, Tô Cẩn là người phụ nữ duy nhất hắn yêu qua.

Thế nhưng là có lúc chính vì yêu quá sâu, hắn vì muốn có được sự chú ý của Tô Cẩn, hắn cố ý **, cố ý lạnh nhạt Tô Tố, thế nhưng cô hình như không hề quan tâm, cô hình như chỉ là vì kết hôn nên mới kết hôn với hắn, về phần sau khi kết hôn...... Hoàn toàn không có kế hoạch đưa hắn vào cuộc sống của cô. Cũng bởi vậy, hắn nghi ngờ Tô Tố không phải là con ruột của hắn, cho nên hắn cực kì lạnh nhạt với Tô Tố, thậm chí có đôi khi mở miệng răn dạy, mỗi lúc thế này Tô Cẩn sẽ giận lên với cãi lộn với hắn, mà chỉ có lúc này hắn mới cảm

thấy được Tô Cẩn là người sống.

Hắn tìm thấy cách chọc giận cô, Tô Tố chính là công cụ trong tay hắn.

Dần dần, lâu ngày, hắn thật không có chút tình cảm nào với Tô Tố, nói ra thì, hắn trước kia thương đối ghen ghét Tô Tố, đố kỵ cô có thể có được tình yêu toàn tâm toàn ý của Tô Cẩn, mà người chồng trên danh nghĩa như hắn lại chưa hề cảm nhận được một chút sự ấm áp từ cô.

Thời gian càng lâu, hắn càng ghét Tô Tố.

Càng bởi vậy, năm đó sau khi Tô Cẩn qua đời, hắn đã từng nghĩ tới ném Tô Tố đến viện mồ côi, thế nhưng mỗi lần thấy cô có khuôn mặt giống hệt Tô Cần, ý nghĩ này liền bị hắn chặn lại.

Hắn đến bây giờ cũng quên không được cảnh tưởng Tô Cẩn qua đời

Lúc ấy hắn đã vào làm trong công ty của Tô Cần, hôm đó Tô Cẩn biết sự tồn tại của mẹ con ba người Lý Ái Liên, đưa ra đề nghị ly hôn với hắn trong công ty, hắn chết cũng không chịu, hai người bọn họ cãi nhau một trận trong công ty, Tô Cẩn rời khỏi công ty trước, sau đó hắn mới theo sau ra, hắn tận mắt thấy Tô Cẩn bị một chiếc taxi đụng bay ra ngoài, thấy cô toàn thân là máu ngã trong vũng máu. Tuyết chất đầy mặt đất, máu tươi ấm nóng của cô trong nháy mắt liền làm tan chảy một phần tuyết dưới thân cô, sau đó bị đông cứng lại, cô cơ hồ đánh mất sinh mệnh ngay tại hiện trường.

Mà tài xế gây tai nạn đã chạy thoát

Hắn báo cảnh sát, bởi vì đoạn đường xảy ra tai nạn không có camera, cảnh sát điều tra mấy tháng cũng không có tiến triển, tài xế

gây tai nạn cũng không tìm được, ngay cả chiếc xe đó cũng không tìm được, cuối cùng vụ án này cứ cho qua như thế.

Lại về sau chính là việc hắn tiếp nhận công ty, và rất nhanh liền dẫn ba mẹ con Lý Ái Liên về nhà.

Tô Đại Khuê từ trong hồi ức đi ra, hắn ngẩng đầu liền thấy Tô Tố, hắn phảng phất tưởng rằng hắn thấy Tô Cẩn, ông thất thần trong giây lát, nhìn thấy sự vội vàng trong mắt Tô Tố, hắn lấy lại tinh thần. Hắn khẳng định gật đầu, “ Ta chắc chắn mẹ con là chết do tai nạn xe, bởi vì...... chính mắt ta thấy cả quá trình của tai nạn.”

Tai nạn xe

Dưới chân Tô Tô mềm nhũn xém chút ngã sấp xuống, Tiêu Lăng sau lưng thấy thế liền đỡ lấy cô, “Tô Tố......”

Lòng Tô Tố đau quặn từng đợt, mẹ viết di thư, hiển nhiên là biết mình sắp chết, khẳng định có người hại mẹ

Chắc chắn thế

Mắt cô đỏ nhìn Tô Đại Khuê, “ Tài xế gây tai nạn đâu?”

“ Không tìm được” Tô Đại Khuê lắc đầu, vẻ mặt chán nản, “ chuyện mẹ con qua đời gây đả kích cũng rất lớn đối với ta, lúc đó ba báo cảnh sát kêu họ nhất định phải tìm cho ra tài xế gây tai nạn, thế nhưng tài xế đó như hóa hơi vậy, hoàn toàn tìm không được.”

Bị trả thù

Nhất định là bị trả thù

Tô Tố cắn chặt răng, cố gắng ngăn không cho nước mắt chảy, Vậy thân thế của mẹ tôi thì sao, ngươi có biết bình thường mẹ có đắc tội người nào không, hoặc là có kẻ thù nào không?"

Tô Đại Khuê liền nghe ra chuyện không đúng, hắn đột nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Tô Tố, Ý của con là nói...... mẹ con cô ấy là bị người ta tính kế hại chết? " Hắn " tăng" một cái nhảy khỏi ghế, "rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đúng rồi...... Có phải mẹ con có để lại cho con chìa khoá để con thứ gì đó phải không, tại sao con lại nghĩ rằng mẹ con là bị người hại chết? Không không không, không thể nào. Ngày thường cô rất thân thiện, căn bản không có khả năng đắc tội người nào, cô ngoại trừ thời gian làm việc, thời gian còn lại đều ở nhà chăm sóc con, sao có thể có cơ hội đắc tội ai"

" Vậy trên thương trường thì sao, có đối thủ cạnh tranh nào không......"

Tô Đại Khuê cẩn thận nhớ lại một chút, vẫn lắc đầu, " lúc đó công ty mẹ con đều đã đi vào quỹ đạo, sớm đã bước qua giai đoạn cạnh tranh, vả lại nếu là công ty đối thủ, muốn nhằm vào không phải là mẹ con, mà là toàn bộ công ty, thế nhưng là sau khi mẹ con qua đời công ty cũng không bị chịu tổn thất nào lớn."

Tô Tố cắn chặt môi.

Tiêu Lăng lo lắng đỡ lấy vai cô, nhìn cô phảng phất mệt rã người, hắn liền thay cô hỏi một vấn đề cuối cùng.

" Thân thế của mẹ Tô Tố ông rõ không?"

Chương 329

“ Hoàn toàn không biết.”

Nhắc đến cái này, Tô Đại Khuê cũng rất hoang mang, “ Lúc ta và Tô Cẩn mới quen đã không có nghe cô ấy có người thân ở thành phố a, không chỉ là không có người thân, cô ấy ở nơi này ngay cả bạn bè cũng không có nhưng ba biết cô ấy có một số tiền lớn, cô ấy chính là cầm so6a tiền này sáng lập công ty.”

“ Ông có hỏi qua chưa?” Tô Tố tỏ vẻ hoài nghi.

“ Con đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, sao ta có thể chưa hỏi qua, sau khi ta kết hôn với mẹ con liền hỏi qua chuyện trong nhà cô ấy, nhưng mẹ con cho tới bây giờ cũng không nói, không chỉ là không nói, mỗi lần ta nhắc đến cô ấy đều sẽ thất thần thật lâu, về sau ta cũng không hỏi nữa, nhưng ta vẫn khá hiếu kì với mẹ con, Cho nên đã cho người điều tra cô ấy, thế nhưng...... hoàn toàn Không tra ra được, thật giống như cô ấy xuất hiện từ trong không khí trên thế giới này vậy, hoàn toàn không có bất kỳ cái gì dấu vết nào để lại, tra không được cô ấy từ đâu tới đây, cũng tra không được bất cứ quá khứ nào của cô ấy.”

Tô Tố ngạc nhiên

Chuyện này sao có thể

“ Đừng nghi ngờ lời ta nói, Tô Tố, ta so với con càng muốn biết quá khứ của mẹ con, nhưng thật đáng tiếc, hoàn toàn tra không ra

......

Lúc trở về trời đã hoàn toàn tối.

Cửa sổ xe mở ra, Tô Tố tựa trên cửa sổ xe, im lặng nhìn ngoài cửa sổ xe, trong đêm gió lạnh thật lạnh, mái tóc dài của cô bay bay trong gió, quần áo chuyển động phất phới, nhưng cô hầu như hoàn toàn không có cảm giác lạnh, sắc mặt đờ đẫn giống như là một con con rối, cô như thế so với cô kích động vừa rồi còn khiến Tiêu Lăng lo lắng. Tiêu Lăng vừa lái xe, vừa nhìn cô nhẹ giọng an ủi, " Tô Tố, chuyện này anh nhất định sẽ điều tra kĩ, nếu như mẹ em thật sự bị người ta hại chết,anh cũng sẽ tìm ra tên hung thủ hại chết mẹ em, tuyệt đối sẽ không để hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật."

Lông mi Tô Tố run run, nhẹ nhàng xoay đầu lại.

Tiêu Lăng nhìn vào con mắt trống rỗng của cô, trong lòng có chút thắt chặt, anh dùng sức nắm chặt tay cô, phát hiện một tay cô lạnh ngắt. Tiêu Lăng kéo cô đến bên người, đưa tay ấn nút đóng cửa sổ xe, cửa kiếng xe liền nâng lên, trong xe lập tức trở nên ấm áp hơn.

" Có lạnh hay không?"

Tô Tố lắc đầu, rủ mí mắt xuống, "Tiêu Lăng, hiện giờ em đã có thể khẳng định, mẹ em chắc chắn là bị người ta mưu sát, chắc chắn mẹ trước đó biết trước được có người muốn hại mẹ, cho nên sớm chuẩn bị nhiều đồ cho em như vậy, sợ em sẽ chịu ủy khuất. Anh nói...... có khả năng là Tô lớn Khuê hay không, từ ngoài nhìn vào, sau khi mẹ em qua đời người được lợi lớn nhất chính là Tô Đại Khuê, ông ta chẳng những tiếp nhận lấy ngôi nhà của mẹ em, còn tiếp nhận luôn công ty của mẹ......

"Không sẽ không phải là hắn"

“ Tại sao?” Tô Tố không hiểu nhìn anh.

“ Bởi vì anh là đàn ông, hiểu ánh mắt của ông ta” Tiêu Lăng thấy Tô Tố vẫn không hiểu, vừa làm ấm tay cho cô vừa giải thích, “ Tô Đại Khuê có lẽ lúc nào đều không phải người, nhưng lúc ông ta nhớ lại mẹ em trong mắt ông ta mang theo hào quang của sự theo đuổi hồi ức, ông ta nhất định rất yêu mẹ em. Vả lại nếu là Tô Đại Khuê, mẹ em biết ông ta muốn giết mẹ em, sao lại ngu ngốc ngốc ở lại thành phố a để ông ta ra tay chứ? Sớm đã mang theo em cao chạy xa bay rồi. Nếu bà biết rất rõ có người muốn mưu sát bà, lại không đi, điều này nói rõ một vấn đề......”

Tô Tố sững sờ hỏi, “ Cái gì?”

Tiêu Lăng thở dài, “ Bởi vì bà biết, mặc kệ bà chạy tới đâu, người muốn đuổi giết bà chắc chắn cũng sẽ tìm thấy bà...... Cho nên dứt khoát không làm chuyện vô dụng nữa, Còn có chính là tài xế gây ti nạn và chiếc xe gây tai nạn, theo cách nói của Tô Đại Khuê, mẹ em trên đường tan ca bị xe tông chết, từ công ty của mẹ em đến biệt thự Tô gia, đều là đường cái lớn, thế nhưng đoạn đường xảy ra tai nạn lại là một con đường không có camera, điều này nói rõ cái gì?”

“ Người mưu sát sớm đã chọn sẵn chỗ rồi?”

Tiêu Lăng gật đầu, lúc này trên đường cái không có người nào, hắn giẫm lên chân ga tăng nhanh tốc độ, “ Dù là mười bảy năm trước, thành phố a cũng đã khá phát triển, trên đường cái lớn khắp nơi đều là camera, đoạn đường xảy ra chuyện không có camera, thế nhưng đoạn đường khác có, nhưng cảnh sát căn bản lại không tra ra được bất kì xe khả nghi nào. Cái này lại nói rõ điều gì?”

Tim Tô Tố nặng nề.

Điều này nói rõ người mưu hại mẹ cô có lẽ có quyền thế rất lớn, lớn đến bố trí trận tai nạn xe này, nhưng lại không để bất kì kẻ nào phát hiện mánh khóe.

Tiêu Lăng nhìn sắc mặt Tô Tố liền biết cô đã hiểu, anh thấy sắc mặt cô dần dần có chút trắng, nắm chặt tay cô, “ Em phải chuẩn bị tốt tâm lý, có lẽ, anh nói là có lẽ, chuyện này có thể sẽ không có tiến triển gì”

......

Mấy ngày kế tiếp Tô Tố cùng Tiêu Lăng chạy đôn chạy đáo vì vụ án này.

Tiêu Lăng vừa tìm thám tử tư điều tra quá khứ củaTô Cẩn, vừa tìm Trương cục trưởng thành phố a tra ra vụ án mười bảy năm trước của Tô Cẩn, Trương cục trưởng đích thân dẫn Tiêu Lăng và Tô Tố đi xem hồ sơ, sau khi xem xong cho biết, “ Tiêu thiếu, vụ án này đã qua mười bảy năm, tất cả chứng cứ đều mất hết, muốn tìm ra hung thủ có thể nói là chuyện không thể nào.”

Tiêu Lăng hỏi ông, “ Trương cục, ông còn có ấn tượng với vụ án này không?”

Trương cục trưởng tỉ mỉ hồi tưởng một phen, vẫn lắc đầu, “Thời gian quá lâu, thực sự nhớ không nổi.”

Mặc dù xảy ra án mạng, nhưng bên trên hồ sơ bị đánh dấu vì tai nạn giao thông, trong mười bảy năm nay không biết đã xảy ra bao nhiêu án hình sự, đều là vụ án lớn, Trương cục trưởng thực sự nhớ không rõ một vụ án giao thông.

Dò tìm không có kết quả, Tiêu Lăng và Tô Tố lại đi hỏi thăm những

cảnh sát đã qua tay vụ án này năm đó, vẫn không thu hoạch được gì.

Cùng cùng đó, kết quả mà Tiêu Lăng cho thám tử tư điều tra cũng ra rồi.

“ Hoàn toàn không tra ra được” người của xã trinh thám lắc đầu, bất lực, “ Chúng tôi dốc hết sức toàn lực cũng chỉ có thể tra được tình trạng sau khi bà Tô đến thành phố a, với lại thời gian quá lâu, sự việc cụ thể cũng tra không rõ, chỉ tra được bà Tô sau khi đến thành phố a lập tức mở công ty và mua biệt thự, hơn nữa sau khi đến bên này không đến một tháng liền kết hôn với ông Tô Đại Khuê. Còn tất cả những việc trước khi bà ấy đến thành phố a...... giống như cố ý bị ai đó xóa sạch vậy, trống rỗng, hoàn toàn tra không ra”

Quả nhiên giống với suy đoán của Tiêu Lăng

sắc mặt Tô Tố khó giấu sự thất vọng,đau khổ nhắm mắt lại.

Loại cảm giác này thật tệ, rõ ràng biết mẹ của mình là bị người ta hại chết, ngay cả một chút xíu manh mối cũng không tìm được không tra được quá khứ của mẹ, càng đừng nghĩ sẽ tra được cha ruột của cô......

Tiêu Lăng im lặng ôm lấy nàng, Tô Tố giống như là bắt được một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, gắt gao bắt lấy vạt áo trước ngực của anh.

“ Tô Tố...... Đừng nản chí, anh sẽ cho người tiếp tục điều tra, sẽ không từ bỏ.”

Tô Tố rầu rĩ “ ừm” một tiếng.

Tô Tố cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, cố gắng không để cảm

xúc thương tâm của mình lây nhiễm cho Tiêu Lăng và các con.

Ngay lúc Tô Tố và Tiêu Lăng điều tra quá khứ của Tô Cẩn, còn có một chuyện cũng làm truyền thông kinh ngạc.

người đứng đầu của tập đoàn Mạc thị, lúc Mạc lão gia tử ở kinh thành, thắng xe đột nhiên không ăn, đụng vào một cỗ xe tải, trong xe một tài xế còn có hai cảnh vệ bao gồm Mạc lão đầu ông, tử vong tại chỗ.

Chương 330

Sau khi Mạc lão đầu xảy ra chuyện, người đầu tiên biết tin là Bạch Linh.

“Mọi chuyện xong xuôi rồi, Bạch Linh, cô đừng quên cô đã hứa số thù lao 7 con số đấy.”

“Cô yên tâm đi, không thiếu phần của cô đâu.” Bạch Linh mấm môi, “Đợi tôi nhận được tin xấu của Mạc lão đầu xong sẽ lo tiền cho cô, nhưng mà Tô Huệ, cô phải nhớ cho tôi điều này, sau chuyện này chúng ta không còn quan hệ gì nữa, kể cả có gặp nhau trên đường, tôi cũng không quen biết cô đâu, hiểu chứ?

“Luật giang hồ thì tôi cũng hiểu ít nhiều, tôi sẽ lập tức trở về thành phố, trong ba ngày chuyển tiền cho tôi. Sau khi lấy tiền tôi lập tức ra nước ngoài, không bao giờ quay lại nữa.”

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng đến, Bạch Linh thót tim, nói vội, “Tôi còn chuyện khác, thế nhé.” Rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

Bạch Linh vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Mạc Tầm bước đến.

“Gọi điện cho ai đấy?”

Bạch Linh khẽ đút điện thoại vào túi, cười với Mạc Tầm, “Chẳng ai, anh cũng biết em chả có mấy người bạn mà, chỉ là một cuộc gọi rác.”

“Bây giờ em là hai người rồi, sau này thấy số lạ thì đừng bắt máy nữa, điện thoại có tia phóng xạ, không tốt cho em và con.” Mạc Tầm

đi đến bên cô, thấy cô ăn mặc phong phanh liền cau cau mày, lấy ra trong tủ một chiếc áo khoác choàng lên cho cô, miệng trách, “Dù ở trong phòng cũng không thể ăn mặc phong phanh thế chứ, nhỡ cảm lạnh rồi cũng không được uống thuốc đâu, người chịu mệt mỏi vẫn là em. Em đấy, bao giờ mới biết tự chăm lo cho bản thân mình hả.”

Bạch Linh chui mình trong áo khoác, cô cảm nhận được sự ấm áp từ cơ thể truyền vào đến tim.

Tầm lâu lắm không quan tâm cô như vậy, cô cúi đầu xoa tay lên bụng, cười hiền dịu, “Con ơi, con xem bố quan tâm con chưa kìa, sau này lớn lên nhớ phải hiếu thuận với bố đấy nhé.”

Mạc Tầm cười thật hiền, ngồi xuống cạnh Bạch Linh.

Bạch Linh thấy sắc mặt anh hơi trầm, không khỏi lo lắng, nhìn anh, “Tầm, hai ngày nay anh mệt mỏi quá hả, chuyện bên tập đoàn sao rồi?”

“Còn có thể sao được? Người bên tổ chuyên án đã đến để điều tra rồi, ông nội vẫn đang ở kinh thành chưa về, anh chỉ có thể dặn người sắp xếp cho họ ăn no uống say thôi, đợi ông về thì sẽ bắt đầu hỏi cung.” Mạc Tầm day day đầu mày, “Bây giờ chỉ có thể hy vọng chuyện này nhanh qua đi, đừng có dính líu quá nhiều.”

Bạch Linh cởi giày, trèo lên ghế ngồi, nửa quỳ sau lưng, ấn huyệt thái dương cho Mạc Tầm, “Anh à, đừng nghĩ nhiều quá, chuyện đến đâu hay đến đó, có khi chuyện này sẽ qua nhanh thôi.”

Mạc Tầm nhắm mắt lại, đưa tay ôm lấy eo Bạch Linh, cảm thán.

“Linh Nhi, có em bên anh thật tuyệt.”

Bạch Linh cắn môi nói đùa, “Bây giờ mới biết em tuyệt vời à?”

Mạc Tầm cười không nói gì.

Từ sau khi chuyện của ông nội lộ ra đến nay. Chỉ mới mấy ngày mà anh đã thấy được mọi thứ tình người tốt xấu thật giả trên đời, lúc trước những người thiếu nước muốn dính lấy tập đoàn Mạc Thị nay đều chạy xa trăm mét, coi người họ Mạc như bệnh dịch vậy. Nhất là sau khi tin tổ chuyên án đã bắt tay điều tra được đưa lên thời sự, tất cả mọi người đều tránh họ như tránh hủi, dường như chỉ nhìn họ một cái là mắc dịch vậy.

Đến cả tên khốn Ngụy Cường cũng vậy.

Khi trước trên đảo,còn mong nhanh nhanh chóng chóng cưới được Oanh Oanh, bây giờ thấy tập đoàn Mạc Thị có chuyện, tìm đủ mọi lý do chối từ.

Mạc Tầm càng nghĩ càng tức, chẳng nhẽ em gái anh còn không xứng được với tên cặn bã như hắn.?

“Tầm.....”

Mạc Tầm mở mắt, thấy Bạch Linh đang lo sợ nhìn anh, thấy bản thân đang suy nghĩ quá nhập tâm, anh hít một hơi sâu, nỗ lực lấy lại bình tĩnh, đứng dậy cười với Bạch Linh, “Không nghĩ mấy chuyện đau đầu này nữa, đi, anh đưa em đi loanh quanh, chẳng bao lâu nữa em cũng lộ bụng rồi, mình đi mua ít váy bà bầu với ít sách dạy trẻ nhỏ.”

“Vâng.”

Bạch Linh thay một bộ quần áo, Mạc Tầm cũng đợi cô trong phòng, đột nhiên, điện thoại Mạc Tầm réo lên, Bạch Linh nghe thấy giọng

anh nghiêm túc trả lời bên kia, “Cái gì? Được rồi, tôi biết rồi.”

Bạch Linh sau khi thay xong đồ, “Tầm, chuyện gì vậy?”

“Linh Nhi, anh không thể đi phố với em được, ông có chuyện rồi, em với Oanh Oanh đi mua sắm đi, anh đi xử lý chút chuyện.”

Bạch Linh vờ như không biết, kinh ngạc nói, “Ông sao vậy anh?”

“Tai nạn giao thông, mất rồi.”

“Cái gì?”

Trên mặt Mạc tầm không có nét đau buồn, thậm chí có chút nhẹ nhõm, anh đến bên Bạch Linh, cúi đầu hôn cô một cái thật sâu, “Linh Nhi, em nói đúng thật, tàu đến đầu cầu tự nhiên thẳng, ông nội mất rồi thì người của tổ chuyên án sẽ không còn lý do để điều tra nữa.”

Bạch Linh nghĩ nhanh, “Cho nên chuyện này đối với công ty là tin tốt phải không?”

“Đương nhiên.”

Bạch Linh chậm rãi nở một nụ cười, “Tầm, ông mà chết, cổ phần của công ty sẽ thuộc về anh và bố, sau này anh quản lý công ty không cần phải nhìn sắc mặt ai nữa, Tầm.....Anh đừng trách em có câu này nói khó nghe.....trước đây thật sự em thấy ông chả coi người nhà mình là người, đối xử với đứa cháu trai duy nhất như anh cũng chửi mắng, ông chết, cũng là một chuyện tốt.”

Mạc Tầm cũng chẳng thấy đau buồn.

Thậm chí mấy ngày nay trong lòng còn căm hờn Mạc lão đầu, nếu

không phải ông ta, tập đoàn Mạc Thị cũng không lâm vào hoàn cảnh này,bây giờ chết..... thật đúng lúc.

……

Tin Mạc lão đầu khuất núi nhanh chóng được đăng trên trang đầu mặt báo.

Vợ chồng Mạc Đào trong thời gian nhanh nhất, đến kinh thành nhận xác Mạc lão gia. Chuyện của tập đoàn hoàn toàn giao phó cho Mạc Tầm. Liên quan cái chết của Mạc lão đầu, cộng đồng mạng đều đoán rằng Mạc lão đầu sợ tội nên tự sát, Mạc Tầm nhanh nhất có thể, tìm đến quan hệ bên kinh thành, tổ chuyên án đã nhanh chóng rút đi.

Còn chuyện sản xuất thuốc giả của Mạc gia.....

Mạc Tầm mở một cuộc họp báo, công khai xin lỗi đại chúng, thái độ thành khẩn, không những báo cảnh sát xử lý người chịu trách nhiệm bên xưởng chế tạo thuốc, còn ban bố tin tức, chỉ cần đứa trẻ nào vì uống thuốc cảm của nhà họ Mạc mà xảy ra chuyện, chỉ cần đưa ra phiếu mua hàng là có thể chữa trị miễn phí tại bất cứ bệnh viện Phục Hoa nào trên toàn quốc. Hơn nữa chỉ cần có biên lai mua hàng, sẽ được trả lại gấp đôi số tiền. Mạc Tầm đảm bảo nhiều lần, sau này thuốc được sản xuất sẽ kiểm tra nghiêm ngặt, tuyệt đối chịu trách nhiệm với người tiêu dùng.

Tin này vừa ra, một loạt quần chúng đang phẫn nộ đã nhanh chóng được xoa dịu.

Trong lúc này, đám tang của Mạc lão đầu cũng đang được cử hành.

Toàn bộ người nhà Mạc gia đều không cảm thấy đau buồn, Mạc lão đầu chết, không khí gia đình họ lại nhẹ nhõm đi nhiều, đặc biệt là

Mạc Oanh Oanh, Mạc lão đầu vừa chết, cô lập tức đến khóc lóc với bố mẹ không muốn gả cho Ngụy Cường. Vợ chồng Mạc Đào nghĩ đến thái độ của Ngụy Cường khi tập đoàn Mạc Thị vừa có chuyện, vì thương con, họ đồng ý tức thì.

Mạc Oanh Oanh vui sướng thiếu nước nhảy cẫng lên.

Cô thầm cảm thán trước mặt Bạch Linh, “Chị dâu, ông chết đúng lúc quá, ha ha vậy là em không bị ép gả cho cái lão già đáng ghét Ngụy Cường kia nữa, đúng là trời xanh có mắt mà. Lần này bão tố đã qua, xem em trả thù Tiêu Lăng và Tô Tố ra sao.

Chương 331

Tang lễ của Mạc lão đầu, Tiêu Lăng và Tiêu lão gia đương nhiên phải tham dự.

Nói đến đây, vừa nghe tin Mạc lão đầu mất do tai nạn, Tiêu Lăng và Tiêu lão gia kinh ngạc không thôi.

Thấy cộng đồng mạng đoán Mạc lão đầu do sợ tội tự sát, Tiêu lão gia là người đầu tiên không tin.

Ông nói với Tiêu Lăng, "Mạc lão đầu là người ham sống nhất trong những người ông biết, ông ta không thể nào tự sát. ông ta đi kinh thành một chuyến, đột nhiên có chuyện, nếu nói trùng hợp thì cũng trùng hợp quá, theo ông trong chuyện này có sự bất thường, Tiêu Lăng con đi điều tra, xem xem trong chăn này giấu cây kim như thế nào."

Tiêu Lăng cũng không tin Mạc lão đầu sẽ tự sát, chỉ dựa vào biểu hiện ích kỷ của ông ta trong buổi đính hôn, cũng giống như lời ông nội nói, người như vậy rất ham sống không thể nào đi tự sát được. Khi nghe thấy phân tích của ông nội, anh gật gật đầu, "Con sẽ điều tra kỹ càng."

……

Đám tang Mạc lão đầu được định vào ngày 10 tháng 10.

Ngày này, vì Mộ Bạch cũng đi tham dự lễ tang của Mạc lão đầu nên lấy danh nghĩa vai chính của bộ phim, đoàn làm phim phải nghỉ quay

một ngày, Tô Tố do vậy cũng được nghỉ một ngày.

Hai ngày nay vì chuyện của mẹ cô mà tâm tình không được tốt, hai đứa con đều đi học rồi, Tiêu Lăng lo mình cô ở nhà sẽ nghĩ lung tung, trước lúc ra khỏi nhà anh gọi cho Tiểu Hy, kêu Tiểu Hy đến nhà chơi với Tô Tố.

"Yên tâm đi, em không sao đâu, một mình ở nhà xem sách, thời gian cũng trôi qua nhanh thôi."

Tiêu Lăng khẽ thơm lên trán Tô Tố, "Nếu ở nhà không thoải mái thì ra ngoài đi loanh quanh với An Tiểu Hy nhé."Anh rút từ ví một chiếc thẻ màu đen, "Đây là thẻ phụ của anh, không giới hạn số dư, thích gì em cứ mua đó, mật mã là 666."

Mặc dù Tô Tố không vui, cô vẫn bị cái mật mã quá đỗi đơn giản của anh làm nực cười, "Mật mã của anh sao đơn giản thế."

Tiêu Lăng nhanh trí, nhét thẻ vào tay cô cười, "Hôm nào mình đi đổi cái mật mã phức tạp hơn nhé."

"Vâng."

Tô Tố không từ chối, tiện tay nhét thẻ vào túi. Bây giờ cô tuyệt đối không nghèo, cô có số tiết kiệm 6 số mẹ để lại, bản thân cô cũng có cát xê, hơn nữa bất cứ thứ gì cô muốn, Tiêu Lăng đều cho người chuẩn bị trước, cô hoàn toàn không có việc gì cần dùng đến tiền.

Nhưng cô cũng biết Tiêu Lăng rất kiên quyết, nếu cô không nhận lấy, anh chắc chắn sẽ lại không vui.

……

Tiêu Lăng và lão gia đến đúng cuối giờ viếng. Họ mặc một cây đen, khi đến nhà Mạc gia, người nhà bên họ cũng đều mặc cả bộ đen. Mạc Đào ôm di ảnh của Mạc lão đầu, gương mặt đờ đẫn tiếp nhận lời an ủi của khách viếng.

Mạc Tầm và Mạc Oanh Oanh, hai người cũng mặc toàn bộ đen, đứng ngoài cửa tiếp đón khách viếng.

Mạc Oanh Oanh tự nhủ với bản thân phải quên Tiêu Lăng và bắt đầu lại.

Nhưng khi nhìn thấy anh chậm rãi bước đến, trái tim của cô vẫn loạn nhịp. Anh có bước đi đĩnh đạc, mặc sơ mi trắng với vest đen, thời tiết đã chuyển lạnh, anh khoác lên mình một chiếc áo gió đen lì. Áo gió để phanh ngực, khi anh bước từng bước lớn, cánh áo lay động theo. Mạc Oanh Oanh dính mắt vào anh, rồi từ người nhìn lên mặt, lúc này Tiêu Lăng đang dìu lão gia đi tới, anh đang cúi đầu nói với lão gia gì đó, sắc mặt lạnh lùng hơi dịu đi, cô nhìn anh mà tim đập thình thịch.

Mạc Oanh Oanh giữ lấy lồng ngực.

Người này sao lại cuốn hút đến thế, lại có thể đẹp đến thế.

Đặc biệt khi anh cười, nụ cười khẽ nơi khóe miệng gần như có thể làm cho nghìn vạn thiếu nữ mất hồn, nhưng tại sao, từ trước giờ nụ cười ấy chưa từng nở với cô.

Mạc Oanh Oanh đứng ngây ra đấy, quên luôn cả chào hỏi khách đến viếng.

Khách viếng nhìn theo hướng của cô, thấy Tiêu Lăng đến, ánh mắt của bọn họ bắt đầu trở nên kỳ quặc. Cái cô Mạc đại tiểu thư này đầu

không vấn đề chứ? Trong lễ tang của ông nội mà cô ta còn tâm tình để ngắm trai.

Đúng là cạn lời

Mạc Tầm chú ý đến thái độ của Mạc Oanh Oanh, khẽ khàng dẫm lên chân cô một cái.

“Á.....” Mạc Oanh Oanh rên lên.

Mạc Tầm lạnh lùng ngoắc cô một cái, trầm giọng cảnh cáo cô, “Mạc Oanh Oanh, đừng làm anh mất mặt, muốn lên cơn mê trai thì cút về phòng.”

Mạc Oanh Oanh ấm ức cắn lấy môi.

Cô chỉ mới nhìn Tiêu Lăng một cái, sao đến mức để anh mắng cô.

Lúc này, Tiêu Lăng và lão gia đã bước nhanh đến, vì Mạc gia thành công vực lại đại cuộc nên người đến tham gia tang lễ không ít, lão gia và Mạc lão đầu nói gì cũng là chiến hữu mấy chục năm, thấy Mạc lão đầu khi đi xương cốt không vẹn, sắc mặt ông cũng có chút thương tâm, ông vỗ vỗ vai Mạc Tầm, nói nhỏ, “Bớt đau buồn.”

Mạc Tầm rung rung miệng, không nói gì.

Lão gia lắc đầu, tiến vào sảnh lớn.

Tiêu Lăng vừa định đi theo lão gia, Mạc Tầm đã bước lên trước cản anh lại. Đôi mắt sâu của anh bỗng chốc đen đi phần nào, anh liếc nhìn Mạc Tầm, “Có việc?”

Mạc Tầm nghĩ đến chuyện vụ việc vừa rồi căn nguyên do Tiêu Lăng,

trong lòng oán hận, nhưng trên mặt lại cười tươi, anh ta đè giọng, “Tiêu Lăng, đợi sự trả đũa từ tôi đấy.”

“Bất kể lúc nào.”

Mạc Tầm thấy vẻ mặt vô can của Tiêu Lăng, trong lòng càng cay cú, anh ta thành tâm muốn trọc tức Tiêu Lăng, “Đúng rồi, nói ra thì tôi phải cảm ơn cậu mới đúng, nếu không phải cậu bày ra một đống chuyện như vậy thì tôi bây giờ cũng không thể trở thành người chủ của Mạc gia, sau này tập đoàn họ Mạc trong tay tôi chắc chắn sẽ phát triển lớn mạnh, còn nữa.....cũng cảm ơn quyền thế cậu cho tôi, để tôi sau này hành xử không cần phải suy nghĩ nhiều nữa.”

Tiêu Lăng đút hai tay vào túi, ngó qua anh ta, “Nói xong chưa?”

“Đương nhiên chưa.” Mạc Tầm khóe miệng nhểnh lên, một nụ cười khó hiểu, “Tiêu Lăng, vậy tôi nói thẳng cho cậu biết, về Tô Tố.....tôi nhất định sẽ không bỏ cuộc đâu, lúc trước có ông nội ngồi trên đầu ép xuống, tôi không thể làm gì. Bây giờ.....Tôi có thể làm bất cứ thứ gì mình thích. Ha ha, đừng nhìn tôi như thế, nhỡ đâu tôi lại sợ quá mà đi cưỡng hiếp Tô Tố thì sao, mùi vị của nó thật khó quên, lần trước ở chỗ William, nếu như cậu đến chậm mấy phút nữa thôi, Tô Tố đã thành người của tôi rồi. Chậc chậc, bây giờ nhớ lại vẫn tiếc. Nhưng không sao, tin là sự tiếc nuối này không phải chờ đợi bao lâu đâu. Đúng rồi, quên nói với cậu, da của Tô Tố thật mềm mại, giống như lụa vậy, chúng làm người ta không muốn rời đi, còn vòng eo thon gọn ấy nữa, bộ ngực căng đầy.....”

“Ngậm mồm!” tiêu Lăng đã bị kích động.

Mạc Tầm thấy mình đã thành công, cục tức trong lòng cũng được tan ra nhiều, anh ta cười vui sướng, nói tiếp, “Sao thế, mới vậy đã không chịu được rồi? Ha ha, Tiêu Lăng, kịch hay còn ở đằng sau kìa, Mạc

Tầm này đảm bảo với cậu, đời này kiếp này, nếu không có được trái tim Tô Tố, cũng chắc chắn sẽ lấy được người của cô ấy. Trừ phi cả đời này cậu cho người bám sát cô ấy, không thì.....Chỉ cần để tôi nhắm được cơ hội, tôi chắc chắn sẽ dùng trăm phương nghìn kế, làm cho cô ấy đau khổ trên giường.

Chương 332

“Bốp——”

Tiêu Lăng không chịu được nữa, một đấm trời giáng vào cằm Mạc Tầm, Mạc Tầm bị đánh mạnh ngã ra đất, Tiêu Lăng cúi người, đôi mắt sâu ấy toàn một hơi lạnh, không màng đến ánh mắt lạ thường của khách viếng nhìn vào mình, anh nắm chặt lấy cổ áo Mạc Tầm, lôi hắn dậy, “Mạc Tầm, ngậm cái mồm thối của mày lại. Mày thử động vào cô ấy đi, tao tuyệt đối sẽ không để mày có cái cơ hội ấy đâu.”

Mạc Tầm bị đấm “hừ” giọng một tiếng, anh ta nếm được vị tanh trong miệng, cười phá nhìn Tiêu Lăng, “Đừng có nói như đinh đóng cột thế, tao lại không tin mày không có lúc lỏng lẻo.”

Tiêu Lăng giơ nắm đấm, tỳ chặt lấy Mạc Tầm, vẫn muốn tiếp tục đánh.

Anh không thể nào chịu đựng những thứ bẩn thỉu phát ra từ miệng của Mạc Tầm, cái miệng thối ấy không đáng để nhắc tên Tô Tố, chỉ nghĩ đến việc Mạc Tầm dám động vào Tô Tố, anh dã muốn phanh thây hắn.

“Tiêu Lăng, anh dừng tay lại, đừng ăn hiếp người quá đáng. Đây là đám tang của ông tôi, không ngờ anh còn dám ở đây và lại đánh anh tôi, anh không sợ ông tôi nửa đêm đến tìm sao?”

Mạc Oanh Oanh ôm chặt lấy eo Tiêu Lăng, rồi hét lên với đám đông, “Bảo vệ đâu, bảo vệ mau đến kéo anh ta ra.”

Miệng thì gọi bảo vệ, tay của Mạc Oanh Oanh lại dinh chặt lấy eo của Tiêu Lăng, đôi tay lại càng mơn chớn theo áo gió anh đến lồng ngực, sau khi cảm nhận thấy lồng ngực ấm áp vạm vỡ của anh, mắt Mạc Oanh Oanh sáng long lanh. Đã rất lâu rồi cô ta không được gần Tiêu Lăng như vậy, lúc này cô ta ôm lấy anh, cảm giác vô cùng hạnh phúc, hận nỗi cô ta không thể mọc trên người anh và cả đời này không phải rời xa.

"Cút!"

Tiêu Lăng quát lên, hất văng Mạc Oanh Oanh ra.

Mạc Oanh Oanh ngã ra đất, lần này cô ta cũng khôn ra rồi, không gào không khóc, chỉ vờ đáng thương trước mắt mọi người, mắt cô ta đong đầy nước nhìn các vị khách đến viếng, nghẹn ngào, "Các chú các bác ở đây làm chứng cho chúng cháu, Tiêu Lăng quá đáng quá, hai bên nhà đều là bằng hữu, bây giờ ông cháu còn chưa xuống đất mà anh ta đã đối xử với chúng cháu thế này.....Cho dù không thành được vợ chồng cũng không đến mức phải ghét cháu đến vậy chứ. Tiêu Lăng, Mạc gia chúng tôi đắc tội gì với anh rồi, anh đến đây phá đám, để cho ông nội có đi cũng không an tâm."

Đám đông lập tức dùng ánh nhìn khiển trách hướng sang Tiêu Lăng.

Đối với họ, hành động của Tiêu Lăng đúng là hơi quá đáng, trong nhà người ta vừa có người mất, cho dù có hận thù sâu đậm gì cũng không nên làm loạn linh đường chứ.

Lão gia càng thêm phần không vừa ý, gằn giọng, "Tiêu Lăng, cháu đang làm gì đây? Còn không mau dừng tay."

Tiêu Lăng không để tâm đến ánh nhìn của đám đông, nhếch môi cười khểnh. Đột nhiên, anh tiến đến ngồi xuống bên Mạc Oanh

Oanh.

Mạc Oanh Oanh nhìn anh, “Anh, anh định làm gì?”

“Làm gì?”Tiêu Lăng chợt đưa tay giật lấy áo khoác của Mạc Oanh Oanh. Mạc Đào thét lên, vừa bước nhanh đến, “Tiêu Lăng, cháu rốt cuộc muốn làm gì?”

Mạc Oanh Oanh cũng ngơ người.

Tuy nhiên không phải do cô sợ, mà là quá kinh ngạc.

Lẽ nào.....lẽ nào Tiêu Lăng muốn.....

Mạc Oanh Oanh đột nhiên dỏ ửng mặt, mặc dù nơi này không thích hợp nhưng nếu Tiêu Lăng ra tay với cô thật, cô cũng có lý do để bám chặt lấy anh không buông rồi.

Tiêu Lăng cười, lột đi áo khoác ngoài của Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh xấu hổ nhắm nghiền mắt, chờ đợi hành động tiếp theo của Tiêu Lăng nhưng cô ta đợi nửa ngày không thấy gì, không chỉ vậy, không khí tại linh đường phút chốc im ắng.

Bầu không khí này.....có gì đó sai sai.

Mạc Oanh Oanh khó hiểu mở hai mắt, vừa mở mắt cô đã thấy ánh mắt khinh khi của đám đông.

Chuyện này.....là sao?

Tiêu Lăng khi này đã cười lạnh, đứng dậy, từ trên nhìn xuống Mạc Oanh Oanh nằm trên đất, nhếch miệng cười, “Ông cô đi mà không

yên tâm được sợ là do đứa cháu gái bất hiếu này thôi. Ông cô vừa mất, cô đã không đợi được mà ăn mặc như vậy đấy hả, tôi thật là đau lòng thay cho ông nội cô. Mạc Oanh Oanh, tôi đây là đang dạy dỗ đứa cháu gái bất hiếu thay ông nội cô đấy."

Ăn mặc?

Mạc Oanh Oanh cúi đầu nhìn bản thân, đột nhiên mặt trắng bệch. Áo khoác ngoài cô mặc là của mẹ cô chuẩn bị cho, lúc này khoác ngoài đã bị Tiêu Lăng giật mất, lập tức lộ ra bên trong áo khoác là một chiếc áo đỏ vô cùng sexy, chiếc áo này Mạc Oanh Oanh mới mua, màu đỏ rực vừa tôn lên làn da trắng muốt của cô, vòng ngực của áo lại chỉ có một lớp mỏng, mờ ảo hiện ra hai chấm trước ngực, vô cùng khêu gợi.

Nhưng mà.....

Mặc một chiếc áo đỏ rực như vậy trong tang lễ của ông nội mình.....hơn nữa lại là loại áo gợi cảm như vậy, mọi người ở hội trường đều lộ vẻ khinh miệt.

Khi nãy còn mới ông ngắn ông dài, thực chất thì sao, là một người vô cùng kính trọng ông mình, cô ta có thể ăn mặc như vậy tham dự tang lễ? Thôi đi, đừng làm trò hề nữa.

Mạc Oanh Oanh bỗng chốc trở nên nói lắp, "Tôi.....Tôi....."

Tôi nửa ngày không nói được gì khác.

Mạc Đào thấy ánh nhìn khinh miệt của đám đông, tức đến độ mặt đỏ bừng, trợn Mạc Oanh Oanh, "Còn ngây ra đó làm gì, mau về phòng con đi."

Mạc Oanh Oanh cũng không chịu được ánh nhìn của đám đông, ê chề bò dậy, nửa đi nửa chạy về phòng mình.

Chuyện này coi như cho qua.

……

Tô Tố không hay biết chuyện xảy ra trong buổi tang lễ, đương nhiên, cô cũng không muốn biết.

Tiêu Lăng vừa đi khỏi nửa tiếng, đã có cảnh vệ nói có một cô gái trẻ đến tìm Tô Tố, cô lập tức ra cổng đón Tiểu Hy.

Tiểu Hy lần dầu đến nhà Tiêu Lăng, cô bị sự sa hoa, bề thế của biệt thự làm cho ngất ngây, cô đi theo Tô Tố, miệng mở đến nỗi có thể nhét được một quả trứng gà.

“Mẹ ơi, chỗ này thật sự sa hoa. ở một nơi tấc đất tấc vàng như thành phố này, không ngờ lại có một điền trang hoành tráng đến thế này, nơi này nhìn sa hoa hơn Cẩm Viên nhiều, thánh thần ơi.....phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ, a puây puây, Tiêu Lăng có tiền như vậy, chắc muốn mua 80, 100 căn như vậy cũng không vấn đề. Gái Tô Tố ơi, thảo nào mày không sang ở với tao, nếu tao mà có cơ hội ở trong cái biệt thự điền trang như thế này, chắc chắn tao cũng chẳng muốn đi chen chúc ở căn hộ đâu.”

Tiểu Hy hiếu kỳ dắt Tô Tố đi hết chỗ này đến chỗ kia, cứ nhìn thấy thứ gì mới mới lại không đừng được cảm thán, có khi còn lấy cả điện thoại ra chụp một đống ảnh.

“Tiểu Hy.....”

“Ái dà, Tố Tố đợi tý nhá, chẳng mấy khi tao được đến thăm quan

những nơi như này, mày đợi tao chụp mấy tấm hẵng nhé.”

Tô Tố buồn cười lắc lắc đầu, nhưng cũng không cản lại.

Lần đầu cô đến đây cũng kích động chẳng khác Tiểu Hy.

Một tiếng sau, cuối cùng Tiểu Hy cũng bình tĩnh trở lại, cô lôi Tô Tố đến ngồi bên bể bơi, lập tức có người hầu bưng đến trà sữa caramel ấm và hoa quả, Tiểu Hy nâng ly trà sữa, mặt hạnh phúc, “A.....Tố Tố ơi, mày thật sự đang sống cuộc sống của thiếu phụ giàu có đấy, nhưng Tiêu Lăng có nói bao giờ sẽ kết hôn với mày không? Anh ta không thể cứ chiếm cứ lấy mày mà không cho một danh phận chứ.”
,

Chương 333

Vừa ngẩn đầu, Tiểu Hy liền nhìn thấy ánh mắt rủ xuống của Tô Tố, cô kinh ngạc nói, “ không phải chứ? Bị miệng quạ của tớ nói trúng rồi hả? Tiêu Lăng bảo cậu đến đây ở, kết quả không có đề cập đến cho cậu danh phận? Cũng quá đắng lắm đấy chứ”

“ Cậu nghĩ đi đâu vậy.” Tô Tố cầm ly trà sữa lên, bất lực thở dài, “ không phải bởi vì cái này.”

“ Đúng a, sao lại bởi vì chuyện này được, bây giờ Tiêu Lăng cưng chiều cậu đến tận tim can, hôm nay chính anh ta gọi điện cho mình, nói tâm trạng cậu không tốt bảo tớ đến thăm cậu, hì hì, còn bảo tớ đi dạo phố với cậu nữa, vừa ý cái gì thì trực tiếp quẹt thẻ mua cho tớ. Chậc chậc... đối với bạn thân của bạn gái cũng tốt như vậy, đối với cậu chắc chắn là cưng chiều đến vô tận rồi. Vậy cậu không vui vì chuyện gì?” Tiểu Hy hút mạnh một ngụm trà sữa, mắt liền sáng lên, “ á đù, trà sữa ngon quá, còn ngon hơn các loại trà sữa mà tớ uống ở tiệm trà sữa, thế giới của người giàu quả nhiên cái gì cũng tốt nhất.”

Tô Tố nhìn nụ cười rực rỡ của Tiểu Hy, đột nhiên vô cùng ngưỡng mộ cô ấy.

Tính cách của Tiểu Hy tùy tiện, chuyện mà người bình thường cho là không đáng để mắt tới, trong mắt cô ấy lại có thể khiến cô ấy vui vẻ vô cùng, nụ cười của cô ấy có thể cảm hóa mọi người bên cạnh.

“ Sao lại nhìn tớ như vậy.” Mặt Tiểu Hy hơi đỏ, che mặt lại nũng nịu nói, “ Đừng nói cậu yêu tớ rồi nhé, chị đây không chấp nhận bách hợp...”

“ Phụt”

Tô Tố xém chút phun hết trà sữa ra, cô bụm ngực lại ho lên, không hài lòng lườm cô ấy một cái, “ cậu không làm diễn viên thật tiếc quá.”

“ Hì hì, tớ cũng cảm thấy giới giải trí thiếu đi tớ, tuyệt đối sẽ thiếu đi một hạt giống tốt, nhưng mà, làm MC cũng không tệ đâu, giới MC lại có thêm một người tài năng.” Tiểu Hy nằm trên ghế hưởng thụ, một tay cầm trà sữa, một tay lấy trái cây nhét vào miệng, hài lòng nói rằng, “ Những ngày tháng như vậy thật sự quá sung sướng rồi, a a a... tâm nguyện cả đời của tớ chính là tìm được một người chồng giàu có, sao còn chưa thành công vậy, Tố Tố à, cậu không biết dạo này bao mẹ tớ bị làm sao ấy, mỗi ngày đều gọi điện hối tớ kiếm bạn trai, còn nói giới thiệu đối tượng cho tớ đi coi mắt nữa... ôi trời, tớ xinh đẹp như vậy, vả lại bây giờ tớ là MC đang nổi tiếng của đài Mango, vậy mà bảo mình đi coi mắt à, trời ơi, khiến tớ cũng choáng cả lên.”

Tô Tố ở bên cạnh Tiểu Hy, tâm tạng cũng bị cảm hóa tốt lên, cô bưng mặt Tiểu Hy lên, “ cậu không nói chú dì biết cậu có bạn trai rồi à?”

“ Bạn trai?” Tiểu Hy ngơ ra.

“ Tôn Nguyên đó”

“ Phụt...” Tiểu Hy phun trực tiếp ra, cô để ly trà sữa lên bàn, bất lực mà nói rằng, “ Tôn Nguyên? Ôi trời má ơi, Tố Tố cậu đừng dọa tớ, tớ không có quan hệ gì với anh ta cả, tớ nói rõ ràng với Tôn Nguyên rồi, đời này tớ thà ôm dưa leo sống cả đời cũng không chung sống với anh ta đâu. Nhưng mà dạo này bướm hoa này theo đuổi tớ suốt, hứ tưởng tớ không biết à, thật chất là vì câu nói này của tớ cố ý tới báo

thù tớ, không chừng theo đuổi được tớ rồi liền đá tớ ra, tớ mới không trúng kế đâu"

Thà ôm dưa leo...

Tô Tố mồ hôi đầm đìa, lời này quả thật rất kích thích đến người.

Cô cười nhìn Tiểu Hy, " Tôn Nguyên là người chồng giàu có chân chính đó."

" Ừm hứ, chị đây không cần hoa bướm như vậy, nếu thật sự ở bên nhau rồi, nói không chừng đi dạo phố cũng có thể gặp được cả đống bạn gái cũ, tớ mới không làm cho mình đau lòng đâu, loại đàn ông này ai thích thì cứ lấy đi.

Tô Tố nghe cô ấy nói như vậy mới yên tâm.

Cô nghe Tiêu Lăng nói Tôn Nguyên dạo này theo đuổi Tiểu Hy suốt, chỉ sợ rằng Tiểu Hy sẽ động lòng với anh ta, cuối cùng sẽ đau lòng.

Tiểu Hy nhớ đến nhiệm vụ Tiêu Lăng giao cho cô, cầm lấy tay Tô Tố đung đưa nhõng nhẽo, " Tố Tố à, gần đây chúng ta không có tụ lại nhau, nhân lúc hôm nay hai chúng ta đều có thời gian, chúng ta đi dạo phố có được không? Tớ mới lãnh lương đấy, hì hì, đặc biệt nhiều, tớ mời cậu đi ăn cơm trưa."

Tô Tố không muốn đi lắm.

Tiểu Hy ôm cánh tay cô ấy, " Tố Tố à, đi đi mà. Người ta lâu lắm rồi chưa đi dạo phố, mấy hôm nay sắp đến mùa thu rồi, chưa mua một bộ quần áo nào cả, đi dạo phố với tớ đi dù sao Tiêu Lăng không biết khi nào mới về, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đều đi học rồi đến bốn năm giờ chiều mới về, một mình cậu ở nhà cũng chán, chi bằng đi ra

ngoài với mình đi. Chúng ta hít không khí trong lành, nói không chừng tâm trạng sẽ tốt lên đấy."

"... được thôi."

...

Nửa tiếng sau, Tô Tố và Tiểu Hy đã xuất hiện trước cửa hàng bách hóa Vạn Đạt.

Tô Tố và Tiểu Hy từ trên xe của Tiểu Trần bước xuống, khóe miệng Tô Tố giật giật, " cậu xác định muốn đến đây mua sắm à? Tiểu Hy cậu giàu thật rồi à?"

Những đồ ở đây đều là hiệu của nước ngoài, mắc chết mắc chết.

" Đương nhiên, chính là chỗ này" Tiểu Hy dùng sức nắm chặt tay lại, " lần đầu tiên lương tớ nhiều như vậy, cho nên định mua chút quà gửi về nhà cho ba mẹ, họ nhìn thấy chắc chắn sẽ rất vui."

Thì ra là mua cho ba mẹ.

Tô Tố đột nhiên nhớ tới cô và Tiêu Lăng ở bên nhau lâu như vậy, hình như vẫn chưa từng mua quà tặng cho Tiêu Lăng, bây giờ cô cũng không nghèo khổ như lúc trước, có cần mua cái gì đó cho Tiêu Lăng để anh vui vẻ một chút không

Tô Tố và Tiểu Hy bước vào Vạn Đạt, Tiểu Hy rất hào phóng mà mua cho mẹ cô ấy một cái túi xách hiệu RS, mua cho ba cô ấy một cà vạt hiệu GU, sau đó cô ấy xách hai cái túi giấy nhỏ, đau lòng không thôi, " mẹ tớ chắc chắn sẽ cảm động nói với ba tớ rằng, nuôi con gái cuối cùng không thiệt rồi."

Tô Tố cười khì khì, “ mẹ cậu thật thú vị.”

An Tiểu Hy lắc đầu, thể hiện ra vẻ mặt vô cùng đau đớn, bộ dáng không muốn nói nhiều.

Tô Tố mắc cười, thật ra tình cảm của Tiểu Hy và mẹ cô ấy rất tốt, chỉ là hai mẹ con đều là người tính nóng nảy, gọi điện thì cãi nhau, không gọi thì nhớ nhung, thật thú vị.

“ Tố Tố, cậu có muốn mua gì không?”

Tô Tố dạo một vòng, nhìn trúng một cái bóp da hiệu Lousvutton, cô nhớ đến bóp tiền của Tiêu Lăng đang xài, bóp tiền đó hình như lâu lắm rồi, bên viền đã ma sát đến nổi lông, cũng không thấy anh thay cái mới.

Cô nhìn bóp tiền đang cầm trên tay, màu đen kinh điển, bóp da thật, sờ và rất êm tay.

Tô Tố nhìn giá... thầm nuốt nước bọt.

Gần đến năm chữ số đấy...

Hiệu này quả thật rất mắc, cô nhớ đến trước kia Tiêu Lăng mắt cũng không chớp một cái mua đồ cho cô, hạ quyết tâm, vẫn đi quẹt thẻ.

Đương nhiên, thẻ cô quẹt là thẻ của cô.

Nếu đã là tặng quà cho người ta, đương nhiên phải dùng tiền của mình mới có thành ý.

Hai người lại dạo thêm một vòng, rất nhanh đã tới buổi trưa rồi, lầu bốn của Vạn Đạt là khu ẩm thực, Tô Tố và Tiểu Hy vừa chuẩn bị lên

lầu ăn cơm, đột nhiên Tiểu Hy chỉ vào đôi nam nữ ở phía trước, “ hửm... Tố Tố, cậu nhìn xem đó là ai?”

Chương 334

Tô Tố thuận theo hướng tay của Tiêu Hy đang chỉ nhìn qua đó, thì thấy Lãnh Mạc toàn thân mặc đồ đen đang ôm eo một cô gái đi lượn trong trung tâm mua sắm.

Thân hình cô gái đó nhỏ nhắn, nét mặt duyên dáng, đang dựa nửa người vào Lãnh Mạc như một con chim non cần dựa dẫm vậy, nụ cười rất ngọt ngào.

Tô Tố cau mày lại.

Tiêu Lăng không phải nói với cô, tình cảm Lãnh Mạc đối với Trương Hân là rất thật lòng hay sao,thế bây giờ anh ta đang làm cái gì vậy.

Trước kia trong tiệc chào đón sinh viên mới ở trường Tiểu Hy cũng nhìn thấy Lãnh Mạc,biết anh ấy và Trương Hân là một đôi,trong lúc này nhìn thấy trong lòng Lãnh Mạc lại là người con gái khác,đột nhiên cũng cau chặt mày lại, “Tớ đi, nhóm nhà giàu thật quá loạn, trước kia tớ vẫn nghĩ Lãnh Mạc không giống cái tên ong bướm Tôn Nguyên kia cơ. Thật không nghĩ được rằng nhìn anh ta lạnh lùng như vậy, giống như một người đàn ông rất chung tình, kết quả hóa ra cũng có nhiều phụ nữ đến vậy.Qủa nhiên,đứng cùng bên với cái tên ong bướm kia không có ai là tốt đẹp cả.”

Tiểu Hy đột nhiên ý thức ra mình hình như nói sai lời rồi,nhanh chóng cứu chữa, “Ngoài Tiêu Lăng và anh Mộ Bạch ra,hai người họ vẫn còn được tính là đàn ông tốt,nhất là anh Mộ Bạch,Tố Tố cậu nói thử xem bọn mình có cần qua chào hỏi một câu không?”

Lúc này Lãnh Mạc đang cùng người con gái đó đi xem quầy hàng hiệu,hoàn toàn không nhìn thấy hai người bọn họ.Nếu như bây giờ hai người bọn họ đi rồi thì cũng tránh rắc rối đỡ phải chào hỏi.

Tô Tố mặt lạnh lùng,từ trong túi lấy điện thoại ra hướng về phía hai người bọn họ, “Tách tách” chụp liền mấy kiểu ảnh.

Tiểu Hy không hiểu nhìn cô, “Tố Tố cậu chụp bọn họ để làm gì?”

Đương nhiên lưu lại gửi cho Trương Hân.

Mật thiết đi mua sắm như thế này,quan hệ của Lãnh Mạc và người con gái đó chắc chắn không bình thường.Lần trước ở tiệc chào đón sinh viên mới,Tô Tố thấy khi Trương Hân ở cùng Lãnh Mạc,cô và Trương Hân từ nhỏ lớn lên cùng nhau,cô hiểu Trương Hân,mặc dù cô ấy không nói nhưng từ ánh mắt của cô ấy có thể thấy được tình cảm cô ấy dành cho Lãnh Mạc.

Việc này Trương Hân có quyền được biết.

Tô Tố gửi hình cho Trương Hân.,tiện thể gửi luôn địa chỉ,bước nhanh về phía trước.

“Ấy,Tô Tố,cậu đi đâu vậy đợi tớ với.”

Tô Tố tiến tới trước mặt Lãnh Mạc và người con gái kia,phẫn nộ nhìn Lãnh Mạc. Lãnh Mạc vốn không để ý chỉ đang cùng cô gái đó mua sắm,cảm giác có người đang đi tới,anh ta ngay lập tức nhìn lại.Nhìn thấy Tô Tố sắc mặt bỗng nghiêm nghị, “Cô…”

“Anh và cô ta có quan hệ như thế nào” Không đợi Lãnh Mạc nói hết,Tô Tố lạnh lùng cắt ngang lời của anh ấy.Cô chỉ cô gái nhỏ nhắn kia,lạnh lùng nhìn Lãnh Mạc, “Lãnh Mạc,rốt cục anh có ý gì?”

Vẫn không đợi Lãnh Mạc nói,người con gái đó đã bắt đầu khó chịu.Cô ta nhìn gò má và thân hình của Tô Tố,bỗng có một chút hoảng loạn,dùng lực ôm lấy thân eo Lãnh Mạc đánh dấu chủ quyền,trợn mắt nhìn Tô Tố nói, "Cô là ai,tôi và anh ấy tối qua vẫn còn ngủ chung một giường,cô nói thử chúng tôi có quan hệ gì hả tiểu thư,cứ cho là trước kia cô và Lãnh Mạc có mối quan hệ gì đó,đó cũng là chuyện của quá khứ rồi,cô đừng có níu chặt anh ấy không buông nữa."

Ngủ chung một giường rồi?

Sắc mặt của Tô Tố càng khó coi hơn, "Lãnh Mạc,anh là người đàn ông cặn bã."

Lãnh Mạc cau mày nhìn Tô Tố, "Tô tiểu thư,cô quản quá nhiều chuyện rồi đó."

Lãnh Mạc hai ngày hôm nay tâm tính đang không dễ chịu,hai ngày nay Trương Hân cũng không biết phải gió hay sao mà nhất định tham gia một chương trình thực tế về tình yêu,chỉ lo danh tiếng. Trong chương trình thực tế đó sẽ cùng một người đàn ông diễn thành một cặp đôi,từ khi bắt đầu mới tiếp xúc cho tới sau đó dần dần phát triển tới**,nhưng toàn bộ đều chỉ là dựa vào kịch bản yêu cầu.Việc này đượng nhiên là anh ấy không thể chấp nhận được,do đó vì chuyện này mà hai người cãi nhau to.

Đến tận hôm nay hai người đã chiến tranh lạnh nhiều ngày rồi.

Anh ấy cảm thấy mấy năm nay quá** người phụ nữ đó,cho nên cô ấy mới bắt đầu không biết trời đất là gì, nghĩ rằng với tình cảm của anh khi rời xa Trương Hân là không thể sống nổi sao?tối qua khi ở quán bar nhìn thấy người con gái này,trong lời cổ vũ của những người đi

cùng đã thuê phòng ở cùng cô ấy. Hôm nay đưa cô ấy tới đây mua sắm,xem như thưởng công hôm qua đã ở cùng anh.Vốn định mua đồ xong sẽ cùng cô ta đường ai nấy đi ai mà biết được lại ở đây gặp phải Tô Tố.

Lại còn vừa mở miệng là căn vặn anh.

Mặc dù cô là người phụ nữ của Tiêu Lăng,sắc mặt của Lãnh Mạc cũng không vui gì rồi, “Tô tiểu thư,đây là việc riêng của tôi.”

Anh nhấn mạnh vào hai chữ: “Việc riêng”

Tô Tố cơ bản không nghe lọt bất kỳ câu nào Lãnh Mạc nói,cô cắn chặt răng phẫn nộ nhìn Lãnh Mạc, “Tôi đã gửi hình của các người cho Trương Hân rồi,cô ấy rất nhanh sẽ tới đây thôi.Lãnh Mạc nếu như anh không thích Trương Hân vậy đợi cô ấy tới anh nói rõ ràng với cô ấy,còn nếu trong tim anh có cô ấy thì đừng có làm mấy cái việc khiến người khác thấy buồn nôn như vậy.”

Tiểu Hy giật giật gấu áo Tô Tố,nói rất nhỏ, “Tố Tố,chúng mình hình như quản việc có chút hơi quá rồi…”

Tô Tố mím chặt môi.

Dù biết thân phận bây giờ của cô quản việc này rõ ràng có chút hơi quá,nhưng cô không thể đứng nhìn Trương Hân nhận phải chuyện ủy khuất như thế này được.

“Cô gửi tin nhắn cho Trương Hân rồi?”

“Ừ.”

Lãnh Mạc hình như có chút trầm xuống,ôm eo người con gái kia,lặng

im đợi chờ.

Bọn họ bất động nguyên vị trí đó.

Người con gái trong lòng Lãnh Mạc bất an động đậy, “Lãnh Mạc…”

“Câm mồm.”

Người con gái đó cảm thấy toàn thân lạnh cứng,rụt vội cổ lại,không dám nói thêm gì nữa.

...

Hai mươi phút sau,Trương Hân tới.

Tóc Trương Hân được chải gọn gàng, buộc đuôi ngựa ở phía sau,cô ấy mặc một bộ đồ là lượt,chân đi đôi guốc cao bảy phân.Cô ấy bước rất nhanh đến quầy,tiếng guốc ở dưới chân vang dội, “cộc cộc cộc”,trang điểm rất tinh tế,môi đỏ khiêu gợi,sắc mặt lạnh như băng rất có tự tin.

Trước tiên cô gật gật đầu với Tô Tố và An Tiểu Hy,sau đó đi đến bên Lãnh Mạc và cô gái kia.

Lãnh Mạc vẫn giữ tư thế ôm cô gái đó,nhìn Trương Hân tiến lại gần.Anh ôm cô gái đó lực có chút hơi chặt chút,cô ta thuận thế dựa vào trước ngực anh.Lãnh Mạc từ từ nhìn Trương Hân, “ Em đến để làm gì.”

Trương Hân mím môi,không trả lời.Cô lạnh lùng nhìn Lãnh Mạc một cái,từ lúc tiến lại gần ánh mắt của cô vẫn lườm người con gái trong lòng Lãnh Mạc.Cô gái kia nhận thức rõ đây mới là chính chủ,càng thêm kinh hãi hơn khi thân phận của Trương Hân là nữ minh tinh

hạng một.Nhưng nghĩ tới bây giờ cô ta mới là người phụ nữ của Lãnh Mạc trong phút chốc bắt đầu đắc ý.

Người con gái đó đưa tay ôm chặt eo Lãnh Mạc,khiêu khích nhìn Trương Hân, “Chị đại,người đàn ông này bây giờ là của tôi rồi.”

Trương Hân cười mỉa mai một tiếng,ánh mắt của cô cuối cùng cũng từ trên người con gái đó nhìn thẳng vào mắt Lãnh Mạc,nhạo bánh nói, “Không nghĩ ra được khẩu vị của anh lại biến thành ăn nhạt như thế này.”

Lãnh Mạc cười haha nhìn cô, “Thỉnh thoảng đổi khẩu vị cũng tốt.”

Trương Hân ánh mắt căm phẫn,bỗng nhiên——

Cô giơ cao tay,một cái tát rất mạnh vụt thẳng lên mặt cô gái đó.

“Bốp—.”

Aizzza.

Tiểu Hy vô thức ôm lấy mặt,cô nhìn còn thấy đau.

Cô gái đó bị đánh cho ngu muội rồi,trong ánh mắt lệ bắt đầu trực trào.

“Cút.” Trương Hân hét lớn.

Cô gái đó ấm ức nhìn Lãnh Mạc,nhưng cô ta bỗng phát hiện,Lãnh Mạc cơ bản không có ý muốn giúp cô ta, “Lãnh Mạc…”

Lãnh Mạc từ trong ví tiền lấy ra một tập tiền dày đặt vào tay cô gái đó, “Bạn gái của tôi cho cô đi,cô đi đi nhé.”

Cô gái đó phút chốc hiểu ra rồi.

Cô ta cũng chỉ là hòn đá thăm dò để Lãnh Mạc thử tình cảm của Trương Hân mà thôi.Cô ta đương nhiên cũng là người thông minh,cầm tiền đi luôn.

“Bạn gái?Cái danh này tôi không gánh nổi.”Trương Hân cười lạnh lùng nhìn Lãnh Mạc, “Lãnh Mạc,lần này giữa cũng ta kết thúc.”

Chương 335

“Lãnh Mạc,lần này giữa chúng ta kết thúc!” Trương Hân quay đầu định bỏ đi,Lãnh Mạc tinh mắt nhanh tay túm chặt cánh tay cô.Trương Hân như gặp phải sự kích động rất lớn,dùng lực hất mạnh tay của Lãnh Mạcra, “Đừng động vào tôi, đồ bẩn thỉu!”

Trương Hân hất cao cằm,dùng lực thu nắm đấm lại, “Lãnh Mạc!anh nghĩ là tôi nhất định phải cần có anh à!Nói cho anh biết,trong lĩnh vực giải trí này người theo đuổi bà đây rất nhiều,bây giờ tôi chính thức nói cho anh hiểu! Tôi, Trương Hân! chê anh bẩn thỉu! Tôi không cần anh nữa! bắt đầu từ hôm nay đường anh anh đi đường tôi tôi đi,! Nước sông không phạm nước giếng!”

Cô hất mái tóc đuôi ngựa,bước nhanh rời đi.

An Tiểu Hy nhìn theo Trương Hân một cách sùng bái.

Mạnh mẽ!

Quá mạnh mẽ!

An Tiểu Hy cô thích những người phụ nữ sảng khoái và mạnh mẽ như vậy!Cô quyết định rồi,cô muốn được làm bạn của Trương Hân!

Trương Hân vừa đi được vài bước,Lãnh Mạc rất nhanh bắt kịp cô rồi,dùng lực túm chặt lấy tay cô không quan tâm tới sự kháng cự của cô,bắt lấy cô lôi vào phòng thử đồ.

“Đồ chết tiệt,anh bỏ tay ra!” Trương Hân tay đấm chân đá anh.

Lãnh Mạc giơ tay túm chặt lấy cánh tay cô,hai chân dùng lực kẹp chặt hai bắp chân cô,sắc mặt anh u ám,mặt như trải qua trận phong bão vậy, “Có dám thì thử nói lại một lần nữa xem?”

Nói lại lần nữa thì nói lại lần nữa!

Trương Hân cô không có sợ anh đâu!

Trương Hân hít sâu, “Nói lại một lần nữa chứ gì,bà đây chê anh bẩn thỉu,sau này tôi và anh đến chết cũng không qua lại…hừ…”

Lãnh Mạc dùng lực bịt miệng của cô lại,nghiên răng phần bộ nhìn cô, “thu lại lời em vừa nói!”

Miệng Trương Hân bị bịt chặt,nói không thành lời,chỉ có thể trừng mắt nhìn biểu thị kháng nghị!Cô và Lãnh Mạc đã bên nhau bảy năm,hai người đã từng cãi nhau vô số lần,nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ nói, “đến chết cũng không qua lại”như thế này,nhưng Trương Hân không hề hối hận.Bảy năm qua, anh cùng với rất nhiều phụ nữ có quan hệ mập mờ,còn có thể nhân cơ hội cô đi quay phim lên giường với người phụ nữ khác.Cô nhịn hết này này lại tới lần kia,cũng vì điều đó mà không ít lần cãi nhau đã đề cập đến việc chia tay,nhưng tới lần cãi nhau tiếp theo anh vẫn ngựa quen đường cũ!

Cô coi như đã hiểu rõ rồi,người đàn ông này căn bản không thể quản nổi nửa thân dưới của mình!

Trương Hân dùng lực đẩy cánh tay anh ấy ra,ánh mắt căm ghét nhìn anh, “Lãnh Mạc!Những năm qua tôi thật sự chịu đủ anh rồi,anh có biết không,mỗi lần khi tôi nằm ở trên giường của anh,nghĩ cơ thể của anh đã từng bị nhiều người phụ nữ hôn qua tôi cảm thấy rất buồn nôn! Mỗi lần tôi cãi nhau với anh anh đều nghĩ rằng tôi giở tính khí

trẻ conl!Lần sau anh vẫn thế vẫn hành xử như cũ! Nhưng lần này tôi nhất định không tha thứ cho anh nữa,Chúng ta chính thức chia tay!Sau khi chia tay anh muốn tìm loại phụ nữ nào thì đi mà tìm loại phụ nữ ấy,nào sợ một đêm có thể cưỡi bao nhiêu cô,tôi cũng không muốn nhìn thấy anh thêm lần nào nữa!Mà tôi…"

Chính thức chia tay?

Khóe miệng Lãnh Mạc mím chặt,tay anh dùng lực túm chặt cánh tay cô, "Em làm sao vậy!" Trương Hân cúp mắt xuống, "Tôi năm nay mới có hai mươi ba tuổi,tôi sẽ tìm người đàn ông đối xử tốt với tôi, trung thành với tôi.Sau này tôi sẽ sống một cuộc sống bình dị,kết hôn sinh con!"

"Em đang mơ à!"

"Lãnh Mạc,Dis ông nội anh!" Trương Hân dùng lực đấm Lãnh Mạc! "Bà đây làm sao mà lại không thể sống cuộc sống bình thường,tôi nhất định sống thử xem!Ngày mai tôi sẽ tìm người để yêu!hahahaha,bà đây cũng sẽ lên giường với người đàn ông khác.Để xem anh có thấy dễ chịu hay không nhé!"

"Em dám!"

"Anh thử xem tôi có dám hay không!"

Tiêu Lăng nhăn mặt lại,nghiến răng nói, "Em dám yêu ai anh sẽ đánh gẫy chân thằng đó!thằng nào dám động vào em anh sẽ chặt tay nó,miệng chạm vào em anh sẽ khâu mồm nó,thân dưới dám chạm vào em,anh sẽ cắt cho nó thành thái giám!Em yêu bao nhiêu thằng anh sẽ giết bấy nhiêu thằng,ngược lại anh còn muốn xem cuối cùng người đàn ông nào dám muốn có em!"

Trương Hân tức muốn phun máu!

“Lãnh Mạc, giao hợp cả nhà anh!”

giao hợp=**

Não bộ của Tiểu Hy bắt đầu chuyển động.

Giao hợp cả nhà hơn tức là**cả nhà anh ta rồi,Tiểu Hy khoé miệng giật giật.

Lãnh Mạc liếc mắt tới Tô Tố và An Tiểu Hy,không quan tâm tới sự kháng cự gào thét của Trương Hân,kéo cô ấy vào trong phòng thay đồ, “Rầm” đóng mạnh cánh cửa,người bán hàng của các quầy mặt đối mặt nhìn nhau,ngay cả Tô Tố và An Tiểu Hy cũng bị động tác của Lãnh Mạc làm cho giật mình.

Tiểu Hy lo lắng nhìn vào cửa của phòng thay đồ,lặng lẽ nuốt nước bọt, “Tô Tố,Trương Hân chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ,mình thấy Lãnh Mạc rất dữ tơn,anh ta chắc không đánh phụ nữ nhỉ.”

Tô Tố lấy điện thoại từ trong túi ra,ánh mắt dính chặt vào cửa phòng thay đồ.

Chỉ cần trên người Trương Hân có bất kỳ vết thương nào cô nhất định sẽ báo cảnh sát.

Lúc này hai người chỉ có thể nghe âm thanh.

Trong phòng thay đồ bé tí đó phát ra tiếng đối đầu của hai người, “Tới đây!”

“Cái gì!”

“Em không phải muốn giao hợp cả nhà anh sao,cả nhà anh chỉ còn có mình anh thôi,em chịu thiệt thòi chút nhé,giao hợp một mình anh đi!”

“Tôi—dis! Anh,đồ vô lại cút ngay đi cho bà,bà đây bây giờ không còn cảm hứng với cái loại như anh rồi!anh nghĩ anh là ai mà đối xử với tôi như vậy!tâm trạng anh vui hay buồn anh cũng đều có thể lên giường với người phụ nữ khác,sao tôi lại không được phép!Lần trước bắt được anh tôi đã cảnh cáo anh rồi,nếu như còn để tôi bắt được lần nữa tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh!” Trương Hân hét lên với Lãnh Mạc, “Lãnh Mạc,anh đặt vị trí của anh lên quá cao rồi,và anh cũng quá xem thường người khác,tôi đâu có phải chưa từng cho anh cơ hội!”

Lãnh Mạc hoàn toàn không thể hiểu nổi cách nghĩ của Trương Hân,anh ấy nhấn mạnh nói, “Anh là đàn ông,đàn ông ở bên ngoài có bao nhiêu người phụ nữ thì đã làm sao!đâu có phải là mối quan hệ gì lâu dài,chỉ là trên giường mà thôi!Chỉ là bạn trên giương!Lên giương một lần và không có bất kỳ mối liên quan nào nữa!những năm nay anh chỉ có duy nhất một người yêu là em,anh đã làm được như thế rồi,em còn muốn như thế nào nữa!”

An Tiểu Hy nghe thấy những lời Lãnh Mạc nói,khóe miệng giật một cái,nói khẽ với Tô Tố, “Đàn ông cặn bã mình gặp không ít,nhưng cái loại cặn bã đến mức cho là mình đúng thì đây là lần đầu tiên mình gặp!”

Tô Tố mím chặt môi không nói gì.

Cô thay Trương Hân cảm thấy không xứng đáng,so với tất cả mọi người cô có tư cách đánh giá Trương Hân nhất,cô ấy là người tính cách ngay thẳng vì người trượng nghĩa,mà còn rất nhiệt tình,là

người phụ nữ rất tốt.Cô ấy xứng đáng với người đàn ông tốt hơn,Lãnh Mạc con người này…không xứng đáng với cô ấy!

Trong phòng thay đồ im lặng như chết!

Trương Hân đang rất tức giận ngược lại trở nên bình tĩnh hơn,cô không ồn ào cũng không làm náo loạn nữa,hít một hơi sâu,ánh mắt không thể nào bình tĩnh hơn nhìn Lãnh Mạc, “Thì ra đây mới là suy nghĩ thật sự của anh,tình cảm anh cảm thấy tôi cần phải cảm ơn anh hả…Những lời này thật sự anh nên nói với tôi sớm hơn nữa,sớm nói,chúng ta không bao giờ có ngày hôm nay rồi.Con người anh tư tưởng định kiến,bản thân nhận định việc gì không cần biết người khác nói như thế nào anh cũng đều nghe không vào.Nếu đã như vậy,tôi cũng không làm việc không có tác dụng nữa,tôi không khuyên anh nữa…”

Lãnh Mạc mím chặt môi không nói gì.

Anh ấy thật sự nghĩ rằng anh ấy đối với Trương Hân như vậy quá tốt rồi!

Đàn ông trong nhóm của bọn họ trừ Mộ Bạch cái người kỳ dị đó ra,ai mà lại không có vài người tình nhân?Anh ấy tự nghĩ những điều anh ấy làm vì Trương Hân như vậy đã là quá đủ,anh cho cô ấy tiền,cho cô ấy cơ hội để đóng phim,trong làng giải trí đỡ lưng cho cô ấy,nếu như không có anh ấy ở phía sau bảo vệ hộ tống,cô sớm đã bị những người ở trong làng giải trí ấy nuốt chửng rồi.

Chương 336

Trương Hân hít một hơi dài,từ từ bỏ tay Lãnh Mạc ra,bình tĩnh nói, “Tôi và anh không còn gì để nói nữa.Lãnh Mạc,chúng ta ba lần không hợp,miễn cưỡng ở bên nhau đến cuối cùng cũng chỉ hết lần này tới lần khác phát sinh chuyện giống như thế này mà thôi,đến lúc đó càng khổ sở đã vậy thà chúng ta dứt điểm ngay từ bây giờ còn hơn!Chúng ta chia tay đi.”

Lãnh Mạc cũng nổi điên lên rồi!

Ban đầu anh ấy vốn chỉ định lợi dụng người con gái vừa nãy để làm cho Trương Hân ghen một chút,làm sao biết được sự việc lại phát triển thành ra như bây giờ,anh ấy tự nghĩ bản thân không hề sai!từ đời của ông nội anh gia đình anh đã bắt đầu tham gia vào xã hội đen.Đời ông nội anh chỉ nói tới vợ bé thôi đã không biết được là có mười mấy người,cho đến đời bố anh,càng thái quá,tình nhân của bố anh ở khắp đất nước,ở đâu cũng có người đàn bà của ông ấy,chỉ nói tới con của ông ấy thôi không biết đã sinh ra bao nhiêu người.

Đến đời của anh bây giờ,anh hủy hoại tất cả những người anh em ruột muốn tránh giành vị trí của anh,thành công ngồi vào vị trí xã hội đen số một của cả nước.Lúc bắt đầu ở bên cạnh anh không đếm được có bao nhiêu người phụ nữ.Sau khi gặp Trương Hân số đó cũng không giảm bớt,chỉ tới khi anh ấy nhận thức được Trương Hân đối với anh ất mà nói rất đặc biệt,anh mới từ từ cắt đứt với những người phụ nữ khác,anh vì cô mà đã nhượng bộ rất nhiều rồi,cô vẫn chưa vừa ý!nhất định bắt anh phải chỉ có một mình cô cô mới vui?

Anh tự nhận anh làm không được!

Lãnh Mạc lạnh lùng nhìn Trương Hân,nghiến răng gật đầu, “Được! Lãnh Mạc tôi cũng không phải là người cố sống cố chết,nếu đã muốn chia tay,thế thì có chết cũng không qua lại!”

“Được!” Trương Hân vui vẻ đồng ý.

Lãnh Mạc nhìn cô nghĩ cũng không nghĩ ngay lập tức đồng ý,trong tâm có một ngọn lửa tàn ác vụt cháy!Cô ấy rời khỏi anh vẫn có thể sống,Lãnh Mạc anh rời khỏi người phụ nữ này chẳng lẽ lại không sống nổi hay saoChuyện cười!Anh thả Trương Hân đưa ra yêu cầu, “Hôm nay chuyển hết đồ của cô ra khỏi chỗ tôi!Khi về tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ đồ gì của cô tồn tại ở đó nữa!”

“Không cần chuyển!” Trương Hân mở của phòng thay đồ,đi thẳng không quay đầu lại, “Anh thấy không thích cứ vất hết đi,tôi không cần nữa!”

Sắc mặt Lãnh mạc phút chốc lạnh ngắt!

Anh nắm chặt nắm đấm cố gắng khống chế bản thân lắm mới có thể nhịn không bốc đồng đem Trương Hân túm ngược lại mắng cho một trận!

Trương Hân ra khỏi phòng thử đồ,vừa nhìn thấy Tô Tố và An Tiểu Hy nét mặt lo lắng,cô như không có chuyện gì xảy ra cười vui vẻ với hai người họ.Vừa cười vừa đi về phía họ,mỗi tay quàng cổ một người, “Hôm nay để hai em xem chuyện cười rồi,nhưng vẫn phải nói lời cảm ơn với hai em.Việc ngày hôm nay thật sự phải cảm ơn hai em lắm.Hai em vẫn chưa ăn phải không,Ấy…đi,đi lên khu ẩm thực trên tầng bốn,chị mời hai em ăn cơm!”

Tô Tố lo lắng nhìn cô ấy, “Chị,không sao chứ?”

“Không sao không sao!” Trương Hân không sao,vẫn tiếp tục mỉm cười bước về phía trước,hai người kia vẫn ngẩn người đứng yên đó nhìn cô ấy,cô vẫy tay gọi, “Đừng ngẩn ra nữa,nhanh đi thôi.”

Tô Tố và Tiểu Hy nhìn nhau một cái,nhanh chóng đi theo Trương Hân.

...

Hàng ăn Hải sản trên tầng bốn.

Trương Hân tìm một vị trí kín đáo,gọi một bàn đầy ắp hải sản.

Ba người đều là người của công chúng,những người tới ăn nhìn thấy ba người đều ngẩn người ra một chút.Nhưng cũng may khu trung tâm mua sắm này đều toàn nhũng người giàu có,phẩm chất đều cao quý,cùng lắm họ chỉ lịch sự đến hỏi có thể chụp ảnh hay không,được cho phép mới tới gần chụp cùng ba người.

Trương Hân đeo găng tay,cầm lấy một con tôm hùm trong tay,tàn nhẫn tháo bỏ đầu của con tôm hùm!

An Tiểu Hy lúc này rụt cổ lại,Cô đột nhiên có cảm giác sau lưng lạnh rờn rợn.Mà cô còn có cảm giác,cảm thấy như Trương Hân hình như nghĩ con tôm hùm là Lãnh Mạc để đối xử vậy.

Trương Hân nhìn hai người không động tay,nhanh chóng gọi hai người, “Ấy, Hai em đừng khách sáo,ăn nhanh đi chứ.Một bàn đầy như thế này,một mình chị ăn sao hết được.”

Nỗi lo lắng ẩn sâu trong mắt Tô Tố.

Cô hiểu rõ Trương Hân,biết rằng ngay lúc này trong tâm Trương Hân không dễ chịu gì,cô càng hiểu rõ,cô ấy trước mặt những người không tin tưởng không bao giờ để lộ nội tâm.Tô Tố dưới gầm bàn huých huých tay Tiểu Hy,cũng coi như việc gì cũng chưa phát sinh,cười và cũng đeo găng tay vào,nhìn Trương Hân và nói, "Hai bọn em cũng không khách sáo nữa,hôm nay chị chuẩn bị tâm lý mất máu đi nhé."

Trương Hân hất hất tay,rất hào khí, "Haha!bọn em chỉ cần lo ăn thôi,giá của chị cao lắm,làm sao mà lại có thể bị bọn em ăn một bữa mà đã nghèo được."

Tiểu Hy hiểu ra ý của Tô Tố,cũng không hỏi nhiều nữa.

Ba người đều rất thích ăn hải sản,nhất là Tô Tố,thích ăn nhất chính là chân cua,cô nhấc bổng một chiếc chân cua lên ăn rất ngon miệng.

Trương Hân một phút phân tâm suýt chút nữa nghĩ đó là Tố Tố.

Dạ dày cô không được tốt lắm,bỏ găng tay đỡ cằm nhìn Tô Tố, "Không biết vì làm sao,bây giờ chị càng nhìn càng thấy em giống hệt Tố Tố…ở bên em bị thật sự thấy bóng hình của cô ấy.Mà bọn em lại còn giống nhau từ tên,Tố Tố cũng thích ăn cua,nhát là chân cua.Bọn em ngay cả cách gặm chân cua cũng giống y hệt nhau,cô ấy nhìn thấy chân ghe yêu thích cũng y như em bây giờ,trước tiên sẽ hít mùi vị của nó,sau đó vẻ mặt rất toại nguyện tách vỏ ăn thịt,thật là quá trùng hợp."

Tô Tố suýt chút nữa bị thịt cua nghẹn ở cổ họng.

Cô ho nhẹ,bê nước lên uống một ngụm,sau đó mới ngẩng đầu nhìn cô ấy cười, "Cho nên có thể nói…đây chính là duyên phận."

Trương Hân cũng công nhận thế nên gật đầu lia lịa, “Chị cũng thấy đây là duyên phận rất lớn.”

Ba người ăn hết sạch một bàn đầy ắp hải saen,mặt bàn thành ra rất bừa bãi.Ba người họ bụng cũng đã căng cứng,nhìn bàn ăn,lại nhìn nhau một cái,đột nhiên cười thành tiếng.

Trương Hân vỗ vỗ bụng,mặt rất mãn nguyện, “Haha,từ khi chị vào làng giải trí đều không ăn vui vẻ như thế này,hôm nay cảm ơn hai em đã đi cùng chj.”

Tô Tố lắc lắc đầu, “Việc đi ăn cùng là việc làm người ta luôn cảm thấy vui sướng mà,lần sau chị muốn ăn cứ gọi em,em sẽ đến ăn với chị.”

“Được thôi.”

Trương Hân trả tiền,ba người tới cửa của trung tâm mua sắm đường ai nấy đi, “Có cần chị đưa bọn em về không?”

“Không cần đâu!” Tô Tố chỉ về phía bãi đỗ xe cách đó không xa lắm, “Tài xế đưa bọn em tới,em gọi điện thoại cho cậu ấy là cậu ấy qua bây giờ mà.”

Trương Hân cười đùa, “Vậy chị sẽ không tiễn nữa nhé,đi đây!”

“Bye bye!”

Quay người bước đi,miệng đang cười ngay lập hạ thấp xuống,nụ cười mạnh mẽ ấy cũng vụt tắt,cô mím chặt môi thẳng lưng,cố kìm nén dòng lệ đang trào chực nơi khóe mắt,bước nhanh rời đi.

...

Tiểu Hy lo lắng nhìn theo bóng hình của Trương Hân rời khuất, “Tố Tố,cậu nghĩ Trương Hân thật sự giống như vẻ bề ngoài không quan tâm như vậy không?Mình nghe tên ong bướm nói hình như cô ấy cũng ở bên người đàn ông đó rất nhiều năm rồi,thời gian lâu dài như vậy,thiết nghĩ chỉ nuôi một con chó một con mèo cũng có tình cảm mà.”

Tô Tố từ trong túi lấy điện thoại ra,gọi cho Tiểu Trần một cuộc gọi cậu ấy tới đón,nghe thấy Tiểu Hy nói vậy,cô thở dài nói, “Sao mà giống như vẻ ngoài vô tư như vậy được,chỉ là Trương Hân chị ấy là người phụ nữ có lòng tự trọng rất cao,không chấp nhận để chúng ta nhìn thấy mặt yếu đuối của cô ấy mà thôi.”

Tiểu Hy kết luân, “Nói chung đàn ông trong nhóm của bọn họ thật sự quá loan rồi!tên ong bướm kia thật ra tâm ý cũng giống như Lãnh Mạc mà thôi,anh ta cũng nghĩ là có nhiều phụ nữ bên cạnh chẳng có gì là sai cả.Thật chịu không nổi nữa.Nhưng hôm nay qua chuyện này,mình càng không còn có ý định muốn gả vào gia đình giàu có nữa!”

Chương 337

Trên đường về nhà, Tiểu Hy trông thấy Tô Tố buồn bã không vui, vẻ mặt không hiểu gãi đầu, “Tô Tố, cậu bị gì thế?”

“Oh……không có gì.” Tô Tố hồi thần trở lại, nắm lấy túi giấy trên tay, “Thì không biết cái ví tiền mua cho Tiêu Lăng, anh ấy không biết có thích không?”

Đầu óc đơn giản của Tiểu Hy cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Nghe thấy lời nói của Tô Tố, cô không khách khí “xuỵt” một tiếng, “Cậu lo lắng bậy bạ gì thế, tớ nói cậu nghe, với trạng thái của cậu và Tiêu Lăng bây giờ, cậu cho dù mua toàn là thứ lề đường thì anh ta cũng coi như là bảo bối thôi.”

Tô Tố tức thời bị cô chọc cười, “Có khoa trương đến thế không!”

“Không tin cậu hỏi Tiểu Trần.” Tiểu Hy chồm lên lưng ghế tựa phía trên nhìn Tiểu Trần, “Tiểu Trần anh nói xem là tôi có nói đúng không, Tiêu Lăng bây giờ thương yêu Tô Tố nhà tôi biết mấy, Tô Tố nhà tôi cho dù mua rơm đan một cái ví tiền cho anh ta, đoán rằng anh ta cũng cảm thấy cậu ấy rất có tâm đan nó, biết được trong đó ẩn chứa tình cảm dành cho anh ta đấy.”

Tiểu Trần đang lái xe, không nhịn cười được, “Cô An nói rất có lý.”

“Ha ha, tôi biết là sẽ như thế này.”

Sự lo lắng của Tô Tố bị Tiểu Hy pha trộn như thế, lập tức tan đi rất

nhiều.

Lúc hai người về nhà tổ Tiêu Lăng và lão gia tử cũng đã trở về, Tiểu Hy lúc này căng thẳng lên, cô đứng trước cổng của biệt thự nhất định không vào, “Tô Tố à, ông nội của Tiêu Lăng có phải là người rất là nghiêm túc không, đặc biệt là không dễ giao tiếp? Tớ sợ nhất là những lão đầu như thế, ông nội tớ là như vậy, tối ngày cứ nghiêm nghị không cười giống như là người ta thiếu nợ ông tới mấy triệu vậy. Hay là…… tớ vẫn không nên đi vào, tớ ngay cả quà cáp tới thăm hỏi còn chưa mua……”

Tô Tố không khách khí trào ngược mắt, trực tiếp kéo Tiểu Hy vào trong biệt thự, “Cậu nghĩ quá nhiều rồi, ông ấy rất là hài hòa, hơn nữa còn là một ông lão rất là thông minh, hai người nhất định sẽ giao tiếp rất tốt đấy.”

Lúc Tiểu Hy vào trong cũng còn có chút không tin tưởng lắm, sau khi nhìn thấy lão gia tử liền tin ngay.

Lão gia tử thích nói chuyện, Tiểu Hy cũng thích nói chuyện, hai người gặp nhau mặt đầy nửa tiếng đã thân nhau rồi, ngồi cùng nhau trò chuyện đến không biết trời chăng mây đất.

Tô Tố trông thấy hai người chuyện trò rất vui, cười cười lắc đầu, kéo tay Tiêu Lăng lên lầu.

“Sao thế?”

“Trông sắc mặt của anh không tốt lắm.” Tô Tố hỏi anh, “Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?”

“Không có, chỉ là nhìn thấy Mạc Tầm trong lòng không vui.” Tiêu Lăng kéo tay Tô Tố ngồi xuống, nhìn thấy túi giấy trên tay cô, đôi mày nhíu

lại, “Cái gì thế, mua cho anh à?”

Tô Tố lúc này mới nghĩ đến ví tiền mà cô mua vẫn chưa đưa cho Tiêu Lăng.

Cô gãi gãi đầu, đưa túi giấy cho anh, “Em thấy ví tiền của anh cũng đã sờn rách rồi, mua cho anh cái mới nè, anh xem thử thích không?”

Đúng thật là mua cho anh đấy!

Tiêu Lăng cảm thấy rất bất ngờ, anh cầm qua túi giấy, nhìn lên cái logo trên đó, đôi mày lại nhíu lại, “Louis Vuitton? Đổ máu rồi à!” Anh từ trong túi giấy lấy ví tiền ra, ví tiền màu đen thuần, mang theo những hoa văn màu nhạt, đơn giản lại phóng khoáng.

“Thích không?” Tô Tố lần đầu tiên mua quà cho nam nhân, có chút không chắc lắm.

“Đương nhiên là thích!”

Vì để biểu hiện mình thích, Tiêu Lăng lập tức từ trong túi quần tây móc cái ví tiền cũ ra, lấy ra hết những tiền mặt và thẻ ngân hàng trong đó đều để sang ví tiền mới, lại lấy ảnh chụp toàn gia phúc gia đình bốn người của họ trong ví tiền cũng rút ra bỏ vô ví tiền mới. Anh tiện tay vứt lun cái ví cũ vào thùng rác. Tô Tố kháng nghị, “Hey…… Tiêu Lăng anh tại sao có cái mới liền bỏ cái cũ thế, cái ví này anh xài đã nhiều năm, tại sao nói vứt được là vứt được chứ.”

Cô đưa tay muốn đi nhặt lại, Tiêu Lăng kéo lại cánh tay của cô, nói một câu bao hàm ý sâu sắc, “Những thứ không thích hợp nữa sớm nên đổi thôi, còn nhặt lại làm gì.” Anh cầm ví mới lên xem rồi lại xem, “Sao rồi, hợp với anh không?”

Tô Tố mỉm cười gật đầu, “Rất hợp!”

Tiêu Lăng cười bỏ ví tiền vào trong túi, hài lòng vỗ vỗ lên túi, “Được rồi, bây giờ nói chuyện nghiêm túc!” Sắc mặt của anh nghiêm túc hẳn lên, “Hôm nay đi dạo một vòng rồi cảm thấy trong lòng có dễ chịu chút nào chưa?”

Tô Tố cắn vào môi, gật đầu, “Tiểu Hy rất lạc quan.”

Ở bên Tiểu Hy chắc chắn sẽ lây nhiễm tiếng cười của cô ấy, cảm thấy bản thân cũng trở nên hòa đồng hẳn lên.

“Tốt, vậy tiếp đó anh muốn nói với em hai chuyện, em nghe kĩ nhé.”

Tô Tố nhìn thấy sắc mặt của anh nghiêm túc hẳn lên, theo phản xạ ngồi thẳng lưng lên.

“Thứ nhất, anh đã cho người tìm kiếm được mộ của mẹ em…… Tô Đại Khuê tìm người mai táng ở một nơi miền núi khá hẻo lánh, nếu như em muốn đi cúng bái bà ấy, khi nào rảnh rồi, anh đi cùng em qua đó.”

Tô Tố bất chợt có chút kinh ngạc, sao đó liền là cảm động.

Thật ra là cô không có nhờ Tiêu Lăng điều tra chuyện này, tại vì do lòng cô rối quá, chưa có đủ dũng khí đi đối diện mộ của Lãnh Băng Băng, không ngờ Tiêu Lăng lại để tâm, và còn im hơi lặng tiếng điều tra ra nơi ấy.

“Tiêu Lăng……”

“Tuyệt đối đừng nói cám ơn anh.” Tiêu Lăng gần như biết được cô muốn nói gì, đưa tay bịt miệng cô, cười nói, “Mẹ của em cũng là mẹ

của anh, những điều này là anh nên làm, nói lời cám ơn anh, anh sẽ tổn thương đấy.”

Tô Tố kiềm nén cảm động, hít hít mũi hỏi, “Chuyện thứ hai là gì thế?”

“Tô Tố, anh biết là bình thường em làm gì đó cũng không muốn bị người ta đi theo, nhưng lần này lại khác. Tiêu gia để Mạc gia ăn một tổn thất lớn như thế, Mạc Tầm nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, anh lo rằng hắn ta đối phó không được anh sẽ ra tay với ba mẹ con em, cho nên, anh có khả năng phải ở bên cạnh ba mẹ con em sắp xếp một số bảo tiêu bảo vệ em và con.”

Nghe thấy thế có khả năng làm tổn thương đến con, sắc mặt Tô Tố tức thì căng thẳng hẳn lên, “Chỗ hai đứa con……”

“Chỗ hai đứa con thì em hoàn toàn không cần lo lắng, trường học của chúng nó thuộc kiểu dạng đóng kín, hơn nữa hai đứa con đi học tan học có chuyên viên đưa rước, anh cũng sẽ sắp xếp bảo tiêu âm thầm bảo vệ chúng nó, anh là lo lắng em hơn, em công tác trong đoàn làm phim, những người xung quanh rất phức tạp, anh lo lắng hắn ta sẽ ra tay với em, cho nên……”

“Không cần nói nữa, em cũng đều hiểu rồi.” Tô Tô ôm chầm lấy Tiêu Lăng, cô không thể không cảm thán, suy nghĩ của Tiêu Lăng chu đáo hơn nhiều so với cô, nói đến hiểu rõ Mạc Tầm, cô tự nhận am hiểu Mạc Tầm hơn so với Tiêu Lăng, hắn ta tuyệt đối sẽ bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích, lần này bị tổn thất lớn trong tay của Tiêu Lăng, với tính cách có thù báo thù của Mạc gia bọn họ, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua! Nhược điểm của Tiêu Lăng là người thân. Lão gia tử ngày nào cũng ở trong nhà đã có cảnh vệ bảo vệ, không cần lo lắng. Chỉ duy nhất còn lại là cô và hai đứa con là nhược điểm của anh, cô dựa vào lòng anh, nghe thấy tim đập mạnh mẽ, cô chỉ cảm thấy vô cùng an tâm, dang tay ôm chặt lấy eo anh, dịu dàng nói,

“Anh cứ cố gắng sắp xếp, em đều nghe theo anh.”

Bất kể cô suy nghĩ như thế nào, cô hình như cũng là người đầu tiên mà Mạc Tầm sẽ lựa chọn ra tay trước.

Tuy rằng cô không thích bị người ta âm thầm quan sát, nhưng nếu có thể bảo vệ được sự an toàn của cô, tiện thể cũng khiến cho Tiêu Lăng an tâm, vậy cô khắc phục chút thì có vấn đề gì đâu?

Coi như là bị đám phóng viên theo dõi thôi.

Tiêu Lăng càng ôm chặt Tô Tố hơn, lại một lần cảm thấy bản thân hồi xưa cưỡng ép tiến công quá ngu xuẩn, Tô Tố là người vô cùng thấy tình đạt lý, có thương có lượng đàng hoàng với cô, thì chắc sẽ không có gì thương lượng không được.

Chương 338

Đồng thời lúc đó.

Vẫn là căn nhà hàng lần trước, Bạch Linh lại một lần nữa hẹn Tô Huệ tới đây.

“Tiền đâu?” Tô Huệ vừa tới nơi là đã trực tiếp đòi tiền, “Bạch Linh, thù lao bảy chữ số!”

Bạch Linh lướt mắt nhẹ nhàng vào cô ta, từ trong túi xách lấy ra một tấm thẻ ngân hàng đưa cho cô ta, trông thấy mắt của Tô Huệ phát sáng, cô “Xoạt” một cái thu hồi lại thẻ ngân hàng, Tô Huệ tức thời giận dữ nhìn cô, “Cô làm gì thế!”

“Số tiền tôi hứa với cô đều ở đây, nhưng những điều cô hứa với tôi……”

“Cô yên tâm, hôm nay sau khi ra khỏi cánh cửa này chúng ta không ai quen biết ai! Cô yên tâm, trong nước tôi đã không còn chỗ dung thân, tôi cũng sẽ không ở đây đợi chờ Tiêu Lăng đến bắt tôi, tôi sẽ nhanh chóng xuất ngoại, có được số tiền này cộng với nhan sắc xinh đẹp của tôi, sinh tồn ở nước ngoài sẽ không có vấn đề gì, sau này tôi cũng sẽ không quay trở về, cô cứ yên tâm mà sống nhàn nhã vô ưu đi.”

Bạch Linh tít mắt lại, hình như đang phán đoán tính xác thật lời nói của Tô Huệ. Tô Huệ ban đầu đã có suy nghĩ như thế, bất kể cô soi mói ánh mắt của cô như thế nào cũng không né tránh.

Bạch Linh hình như là tin tưởng rồi, nhẹ hứ một tiếng đưa thẻ ngân hàng cho Tô Huệ, "Trong đây là toàn bộ tiền tiết kiệm của tôi ở những năm gần đây, mật khẩu là 123456, ở trong đó có sáu mươi mấy ngàn…… Cô đừng nóng vội, để tôi nói hết được không!" Bạch Linh lại từ trong túi lấy ra một bộ trang sức kim cương, "Bộ trang sức này là do Mạc Tầm mua cho tôi, đem nó đi bán ra ngoài cùng với số tiền tiết kiệm này cộng lại thế nào cũng có thể ra được bảy chữ số, thời gian gần đây tôi không tiện đem bán, cô tự nghĩ cách chuyển đổi thành tiền mặt đi."

Tô Huệ nghi ngờ nhìn cô, "Cô với Mạc Tầm cùng nhau bấy lâu nay, mới chỉ tiết kiệm được có bấy nhiêu đây tiền riêng tư?"

"Nếu không cô tưởng gì!"

Tiền của Bạch Linh đích thực không nhiều, tại vì cô với Mạc Tầm lúc bên nhau, việc ăn uống ngủ nghỉ đều là do Mạc Tầm cho người sắp xếp hết cả rồi, bản thân cô cũng không có nhiều chỗ để tiêu tiền, số tiền này đều là những năm gần đây Mạc Tâm đưa tiền tiêu cho cô, cô từ từ để dành mới có thể để dành được nhiều như vậy.

Tô Huệ nhận lấy thẻ và bộ trang sức, tiếp xúc vào nhiệt độ của tấm thẻ, cô mới tận đáy lòng nhẹ nhõm. Cô ngồi xuống rót ly nước cho bản thân, cả người đều nhẹ nhõm hẳn ra, từng ngụm từng ngụm uống trà, "Vẫn chưa chúc mừng cô nữa, chúc mừng cô có được quý tử, có con rồi, cộng thêm Mạc lão đầu đã chết, địa vị của cô ở Mạc gia cũng đã vững vàng rồi, tôi có thể không thấy được cảnh kết hôn của cô với Mạc Tầm, hôm nay tôi lấy trà thay rượu chúc mừng cô trước, chúc mừng cô sớm ngày trở thành thiếu nại nại của Mạc gia."

Lời nói này khiến cho lòng Bạch Linh vui mừng, cô xoa vào bụng nhỏ cùng nâng ly với Tô Huệ.

Tô Huệ rất nhanh đã cáo từ rồi, Bạch Linh nhìn thấy hình bóng rời đi của Tô Huệ, hốc mắt cô từ từ sâu thẳm xuống.

Cô lúc đầu không dự tính để lại mạng sống của Tô Huệ, nói sao thì Tô Huệ đã biết quá nhiều chuyện về cô, bây giờ Mạc lão đầu chết rồi, cô cũng đang mang thai, cô thực tại là không muốn dây dưa nữa, coi như là lấy tài chặn xui, Tô Huệ nếu biết điều thì trốn cho xa, đừng bao giờ quay về nữa, nếu không….. Ánh mắt Bạch Linh hận thù, đừng trách cô vô tình!

……

Quãng thời gian tiếp đó, Tiêu Lăng trở nên tương đối bận rộn.

Quốc tế Hoàn Vũ ở một vùng ngoại ô đã mua một miếng đất. Miếng đất chuẩn bị xây nhà, do tiền bồi thường khác xa với sự mong đợi của các cư dân vùng ngoại ô này, phần lớn những người dân cự tuyệt giải tỏa, chuyện này cũng không quan trọng nhất, quan trọng nhất là người phụ trách công trình lần này sau khi thương lượng xong với chính phủ thành phố A liền quyết định cưỡng chế tháo dỡ, kết quả trong quá trình tháo dỡ, làm bị thương một ông lão, gia đình ông lão lúc đầu cũng dây dưa gì nhiều, Hoàn Vũ quyết định bồi thường, lúc đầu con cái của ông lão đã đồng ý rồi, kết quả đến ngày thứ hai thái độ của họ lập tức thay đổi 180 độ, tiền bồi thường họ cũng không lấy nữa, nhất định là muốn lên toàn với quốc tế Hoàn Vũ.

Trong lòng Tiêu Lăng biết được chuyện này tuyệt đối liên quan đến Mạc Tầm, cho người điều tra qua, quản nhiên con cái của ông lão đó đã tiếp xúc qua với Mạc Tầm.

Những chuyện nhỏ như thế Tiêu Lăng đương nhiên sẽ không để tâm.

Mạc Tầm cũng đừng có nghĩ rằng chuyện này sẽ đánh đổ được Tieu Lăng, nhưng chỉ là đem chút phiền phức cho anh thôi.

Tiêu Lăng giao việc này cho thư kí Trương xử lý, thư kí Trương cũng rất là thủ đoạn, rất nhanh đã xử lý ổn thỏa tranh chấp này.

Nửa tháng trôi qua, thấm thoát là đã đến cuối tháng 10.

“Nhất Tiếu Nại Hà” do Tô Tố đóng cuối cùng đã quay xong rồi, công tác viên trong đoàn làm phim đều rất vui mừng, do là “Nhất Tiếu Nại Hà” lúc còn đang trong thời gian công chiếu, hơn nữa đó là thành công làm nổi tiếng lên một loạt các diễn viên chính và diễn viên phụ, đạo diễn Trịnh Đông lại càng vui mừng hơn và hào phóng chỉ huy, tối nay tổ chức tiệc ăn mừng.

Tô Tố và Mộ Bạch thân là nữ chính 1 và nam chính 1 trong phim, đương nhiên cũng phải tham gia.

Ngày này Tô Tố nhắn tin nhắn cho Tiêu Lăng nhắn anh không cần đợi cô, sau đó cùng với đoàn làm phim cùng nhau ra ngoài ăn cơm, Trịnh Đông sắp xếp bữa cơm, sau khi ăn cơm xong là đi ca hát, thời gian hai tháng ở cùng nhau, những người trong đoàn làm phim đều thân nhau cả rồi, toàn bộ đều rất hòa đồng, cảnh tượng rất hài hòa.

Giọng Tô Tố hát rất dở, lúc ca hát sợ rằng bị điểm danh, lén lút trốn đến một góc sofa của KTV ngồi xuống, điện thoại rung lên, cô lấy lên xem nhìn là biết là Tiêu Lăng gọi điện thoại, cô ra khỏi phòng ca, kiếm được một chỗ tương đối yên tĩnh nghe điện thoại.

“Alo……”

“Ở căn KTV nào? Gần xong rồi anh qua rước em.”

Tô Tố trong lòng ấm áp, nghĩ đến vừa nãy cảnh tượng náo nhiệt trong phòng, khẩn trương từ chối, “Anh đừng đến, em thấy là họ có thể chơi đến rất tối, anh nghỉ ngơi sớm đi, để em nhờ người trong đoàn làm phim đưa em về là được rồi.”

Trong điện thoại Tiêu Lăng nhẹ hứ một tiếng, “Em nói là người trong đoàn làm phim chắc không phải là Mộ Bạch chứ!”

Tô Tố, “……”

“Tiêu Lăng, anh yên tâm, em với Mộ Bạch từ đó đến giờ đều duy trì mối quan hệ bạn bè bình thường, chưa từng làm quá nửa bước nào, hơn nữa anh ấy là huynh đệ tốt của anh, nghĩ làm sao thì cũng không giật bồ anh đâu.”

“Uhm hm, đổi lại là người khác anh ta sẽ không làm, anh ta đã yêu thầm em ba năm rồi, điều này anh mới không yên tâm. Công việc hôm này của anh không nhiều, em nói địa chỉ cho anh, anh tới rước em.” Tiêu Lăng trở giọng đanh thép, trực tiếp làm nghẹt câu nói sau của Tô Tố, “Em có phải đang cảm thấy anh không thể xuất chúng được, cho nên không cho anh qua đó.”

“……”

Anh cũng nói vậy rồi, cô còn có thể từ chối sao! Tô Tố báo địa chỉ xong, “Được rồi, chỗ này anh biết, xong rồi lập tức gọi điện thoại cho anh.”

“Uhm, biết rồi Tiêu quản gia!”

Cúp điện thoại, Tô Tố dựa vào cửa sổ tận cùng của hành lang, bây giờ đã là cuối thu, những gió đêm bên cửa sổ vô cùng lạnh băng, cô nắm chặt lấy điện thoại nhưng trong lòng lại cảm thấy rất là nóng ấm.

Trạng thái bây giờ của cô và Tiêu Lăng, ngoài tấm giấy đăng kí kết hôn, càng ngày càng giống vợ chồng.

Cô nhìn lên cái tên trong danh bạ cuộc gọi.

Lúc đầu là cô lưu số điện thoại của Tiêu Lăng, trên đó trực tiếp đề tên của anh. Tiêu Lăng có một lần nhìn thấy biểu hiện vô cùng bất mãn, trực tiếp đem ghi chú sửa thành "Người chồng thân yêu" còn cấm không cho cô sửa lại.

Tô Tố nhìn thấy bốn chữ này, khuôn mặt tức thời có chút nóng ran. Khẩn trương cầm điện thoại trở về trang chủ.

"Vẻ mặt cười dâm đãng, trông ra những ngày gần đây qua cũng sống không tồi hen!"

Chương 339

Tô Tố nghe thấy âm thanh lập tức quay đầu, không biết tại sao thấy Mạc Oanh Oanh đi đến bên cạnh cô ấy, đúng bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông nhìn cỡ hai mươi sáu, bảy tuổi, nhìn thấy khuôn ặmt người đàn ông đó Tô Tố ngay lập tức hiểu chuyện và bữa ăn kinh tởm đêm qua đều muốn ói ra hết.

Người đàn ông bên cạnh Mạc Oanh oanh, cho dù là năm giác quan hay tính khí đều gần tương tự như Tiêu Lăng, Tô Tố nhìn trong nháy mắt là biết mối quan hệ giữa hai người rồi.

Nghĩ đến việc Mạc Oanh Oanh vẫn một lòng không đổi theo đuổi Tiêu Lăng, Tô Tố liền cảm thấy kinh tởm.

Cô ta không muốn hiểu nữa, con người làm thế nào có thể phạm tội phạm đến bước này!

Cô ta còn cảm thấy lười nhìn vào Mạc Oanh Oanh cho dù là một nháy mắt, nhấc chân lên và đi.

“Muốn đi, không dễ vậy đâu. A Tường, chặn cô ấy lại!”

Đàn ông đều ngỡ ngàng trước diện mạo của Tô Tố, đúng cả buổi cũng không động đậy. Mạc Oanh Oanh nhìn thấy cảnh này, hung hăng lấy chân hất qua một cái, Tiêu Lăng thích Tô Tố, không dễ gì cô ấy phí sức đi tìm một Tiêu Lăng giả mạo vậy mà thậm chí còn bị Tô Tố mê hoặc! Mạc Oanh Oanh trừng mắt nhìn anh ta, “Tên khốn nạn, tôi tiểu thư đây kêu ngươi mà ngươi bị điếc à, chặn cô ta lại!”

Người đàn ông tên A Tường này dường như không dám chống đối Mạc Oanh Oanh, sải bước đến trước mặt Tô Tố và chặn cô ấy lại.

“Ngươi định làm gì!”

“Chỉ là muốn báo cho cô một tin vui.” Mạc Oanh Oanh từ từ bước đến bên cạnh Tô Tố, sát lại gần, Tô Tố liền ngửi thấy mùi rượu vang nồng nặc, cô ấy chán ghét liền lùi hai bước, “Có chuyện thì nói, đừng đứng gần quá. Định hướng tình dục của tôi là bình thường, không có hứng thú gì với cô.”

Mạc Oanh Oanh nghiến răng, cô ta biết rằng đấu khẩu với Tô Tố là điều không thể, cô thông minh không trả lời câu nói của Tô Tố, tiếp tục chủ đề vừa nữa, “Tôi muốn nói cho cô biết một tin vui…..chị dâu tôi có thai ba tháng rồi. Bây giờ hai mẹ con rất khoẻ mạnh và bình an. Không những vậy, anh tôi với chị ấy sẽ sớm tổ chức đám cưới thôi, hơ hơ……sau này họ sẽ hạnh phúc bên nhau, một nhân vật phản diện như cô sẽ không có cơ hội làm việc ác rồi.

Mẹ con khoẻ mạnh? Ông trời thật không có mắt!

Tô Tố cười lạnh nhạt, “Vậy à, vậy thì tôi phải chúc phúc cho cả gia đình họ hạnh phúc bình an rồi!”

“Không cần cô chúc phúc thì họ cũng hạnh phúc bình an.”

Tô Tố nhìn Mạc Oanh Oanh không nói nên lời, “Cả gia đình họ Mạc đều bị bệnh hoang tưởng, Mạc Oanh Oanh, người có chút ngốc vẫn có thể miễn cưỡng nói rằng dễ thương, đáng sợ nhất là ngu! Cô nên mở rộng tầm mắt chút, với chỉ số IQ của cô, Bạch Linh mỗi phút đều lợi dụng cô, nực cười là cô bị người khác lợi dụng rồi mà còn biết ơn những người lợi dụng cô, cô đúng là não heo, bệnh không nhẹ!”

Mạc Oanh Oanh không tin những lời Tô Tố nói, “Cô đừng có mà kích động mối quan hệ của tôi với chị dâu, tôi không bị dụ bởi những lời của cô đâu!”

“Hết thuốc chữa!”

“Cô!” ánh mắt Mạc Oanh Oanh loé lên sự tức giận, cô ta nhìn vào dãy hành lang yênt tĩnh, ra hiệu ám chỉ cho A Tường, một bên lại gần Tô Tố, một bên lạnh lùng nói, “Tô Tố, hôm nay coi như cô xui xẻo, đụng đến tay tôi rồi, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ khiến cô chết rất khó coi.”

“Vậy thì phải xem cô có bản lĩnh không.”

“Đừng quên, tôi vẫn có người giúp.” Mạc Oanh Oanh đập vai A Tường, “Bắt cô ta lên xe tôi, tôi thưởng cho anh 200.000!”

Đôi mắt A Tường sáng lên, đôi mắt cháy lửa nhìn chằm chằm Tô Tố.

Tô Tố hoàn toàn không có chút sợ hãi nào, lạnh lùng mỉm cười, “Cô nghĩ rằng chỉ có cô có người giúp sao? Tự quay đầu lại xem!”

“Bớt hù tôi, tôi không bị lừa đâu!”

“Mạc….Mạc tiểu thư, thật, có người thật…..”

Mạc Oanh Oanh quay đầu lại, khuôn mặt trắng bệt, lúc nãy không có ai ở hành lang, không biết từ khi nào xuất hiện ra bốn thằng cao to lực lưỡng, thời tiết lạnh như vậy, mỗi người chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ màu xám, mỗi người đều cao cỡ 2 mét, da ngâm đen, cơ bắp nhô lên. Bốn người đứng ở đó, đột nhiên Mạc Oanh Oanh và ngườii đứng kế bên cô ta A tường bị nhỏ đi rất nhiều.

“Tô tiểu thư…..cô quay lại phòng riêng trước, ở đây để chúng tôi giải quyết.”

“Được!”

Những người này là những vệ sĩ mà Tiêu Lăng sắp xếp cho Tô Tố, Tô Tố giao cho mỗi người một câu nói, “Đừng hại chết người.”

“Tô tiểu thư, cô yên tâm, chúng tôi có giới hạn.”

Tô Tố không ngần ngại bước về, phía sau lưng là tiếng hét của A Tường và tiếng hét kinh dị của Mạc Oanh Oanh, cô ta khịt mũi, đẩy cánh cửa của phòng VIP và đi vào.

“A-----đừng đánh, đừng đánh tôi. Tô Tố cô đừng để họ đánh tôi, chỉ cần để họ ngừng tay thì tôi nói cho cô một bí mật! Thật sự là bí mật liên quan đến Tiêu Lăng, tôi có thể đảm bảo chuyện này anh ấy tuyệt đối chưa bao giờ nói với cô!”

Tô Tố bước tiếp và không quay người lại, “Tôi không hề hứng thú với bí mật nói ra từ miệng cô!”

“Aaa-----Tô Tố, cô không nghe cô chắc chắn hối hận, nó liên quan đến tình cảm trước đó của Tiêu Lăng, cô với Tiêu Lăng ở với nhau trong thời gian lâu như vậy, tôi không tin rằng cô không biết trong lòng anh ta có một người phụ nữ. Chỉ cần cô để họ tha cho tôi, tôi nói cho cô biết người phụ nữ đó là ai!”

Tô Tố càng không có hứng thú muốn biết.

Cô ta và Tiêu Lăng nằm trên cùng một chiếc giường, lúc trước cô ta cảm nhận được trong lòng anh ta có một hình bóng khác, nhưng bây giờ….cô ta dám khẳng định rằng trong lòng Tiêu Lăng chỉ có một

mình cô ta.

Ai chưa có quá khứ chứ!

Cô ta không ngốc đến mức bám không buông, chưa kể rằng….Mạc Oanh Oanh rõ ràng là muốn kích động mối quan hệ giữa cô và Tiêu Lăng. Cô và Tiêu đã lúc trước đã một lần mất mát trước sự không tin tưởng rồi, lần này làm thế nào bị lừa nữa.

Tô Tố không ngần ngại đẩy cánh cửa đi vào trong, để tiếng hét của Mạc Oanh Oanh bị ngăn ở bên ngoài.

Tô Tố chỉ xem việc này là một tập nhỏ, hoàn toàn không để trong lòng. Sau đó cô ta nghĩ lại việc này và hối hận trong tối nay. Tại sao không nghe hết những lời của Mạc Oanh Oanh nói, nếu như đã chuẩn bị tâm lý trước, thì cũng nên chuẩn bị tâm lí để đối phó với những chuyện này.

……

Trong phòng riêng, tiếng nhạc nghe muốn điếc tai.

Tô Tố lập tức trốn vào góc của sofa, trên sofa đã có người ngồi, Tô Tố định chuẩn bị đi thì Mộ Bạch trên sofa quay sang nhìn, lúc này cô ta đi thì có vẻ hơi muộn, Tô Tố từ từ ngồi cảnh anh ta.

Mộ Bạch rót cho cô ta một ly nước, “Hôm nay thời tiết có chút lạnh, em làm ấm tay đi.”

“Cám ơn.”

“Lúc nãy là Tiêu Lăng gọi điện thoại cho em?” Mộ Bạch nhẹ nhàng đoán, “Có phải không cho anh đón em, không cho phép em ngồi xe

anh về!”

Tô Tố lấy cốc trà và mỉm cười, đúng là người bạn lớn lên cùng nhau, biết rõ về nhau quá.

Mộ Bạch nhìn Tô Tố không nói lời nào là biết đoán đúng rồi, anh ta nuốt nước miếng và ho một tiếng.

Tô Tố nhanh chóng chuyển chủ đề, “đúng rồi, bộ phim này quay xong, tiếp theo anh định quay phim gì?”

“Không quay nữa.”

“Hả?” Tô Tố kinh ngạc.

“Thật ra, gia đình anh không đồng tình với việc anh làm diễn viên, lần này anh quay <<Nhất Tiếu Nại Hà>> họ đều phản đối quyết liệt. Yêu cầu duy nhất của họ bây giờ là không làm công việc lộ diện, cho nên anh dự định quay trở lại công việc kinh doanh cũ của mình, đi đến nước Anh để đào tạo về luật.” Mộ Bạch quay đầu nhìm Tô Tố sâu sắc, “Tôi đã cho gia đình quá nhiều kỳ vọng, lần này không có ý định để ba mẹ thất vọng nữa. Vì vậy, qua một thời gian sau thì anh sẽ đi sang Anh học rồi.”

“Vậy….khi nào anh về?”

Mộ Bạch suy nghĩ sau đó mỉm cười và nói, “Đợi em với Tiêu Lăng phát thiệp hồng, anh nhất định sẽ đến tham gia!”

Chương 340

Tô Tố cảm thấy rất khó chịu.

Cô và Mộ Bạch cùng quay phim trong thời gian hai tháng, từ lúc quay phim có thể cảm nhận được Mộ Bạch là một diễn viên rất có hồn. Ôn Nhĩ Nhã trong kịch bản, trang nhã và khiêm tốn, yêu thương và gian ác, thường xuyên tình cờ đối mặt khiến cho nữ diễn viên cảm thấy ngại ngùng. Diễn viên nam như vậy khá là dễ mến, muốn diễn ra cảm giác tương tự như trong kịch bản, thì kiểm tra kỹ năng cơ bản của diễn viên.

Cô ta trong lúc diễn không bị NG, cũng là do cô ta trong quá khứ đã có kỹ năng quay trong 7 năm. Nhưng Mộ Bạch....mỗi vai diễn của Mộ Bạch cô ta đều có xem, kỹ năng diễn suất rất tự nhiên. Chỉ cần thiết lập máy quay là anh ta lập tức trở thành nhân vật trong kịch bản, khi cất máy quay đi thì lại biến thành Mộ Bạch đời thường, nhập vai và thoát vai rất nhanh đều khiến cho người khác cảm thấy kinh ngạc.

Có rất nhiều diễn viên ưu tú, vì muốn quay phim nên đi nghiên cứu tâm lý, thông qua nghiên cứu mới diễn được như thật, như vậy cũng không tốt, đó chính là sau khi quay xong thì khó có thể thoát vai, đặc biệt bộ phim cần sự bùng nổ cảm xúc. Rất nhiều diễn viên ưu tú sau khi nhập vai thì khó có thể thoát vai, kết quả nhẹ là nghỉ ngơi trong một thời gian dài, nặng thì thậm chí có thể bị trầm cảm nghiêm trọng.

Nhưng với Mộ Bạch thì việc nhập thoát vai chỉ cần vài giây.

Tô Tố chân thành ngưỡng mộ vì tài năng của anh ấy.

Anh ta là một diễn viên rất tốt, cũng là một bạn diễn rất tốt, nghĩ đến việc anh ta sau này rời khỏi vòng tròn giải trí, trong lòng Tô Tố cảm thấy tiếc nuối, cảm giác tiếc nuối đồng thời cũng không thoải mái.

Cô nhìn anh ta dưới ánh đèn đầy màu sắc trong phòng, một nơi ồn ào như vậy nhưng bầu không khí của anh vẫn dịu dàng, như thể tiếng ồn xung quanh không thể nhập vào người anh ta.

Bên tai là tiếng nhạc ồn ào, Tô Tố phải lên giọng mới có thể để Mộ Bạch nghe được lời nói của cô, "Mộ Bạch"

Mộ Bạch quay sang nhìn cô với ánh mắt nhẹ nhàng, đợi những lời nói tiếp theo của cô ta.

"Anh, anh lần này quyết định ra nước ngoài….có liên quan đến em không"

Mộ Bạch ngượng ngịu một hồi, anh ta nghe tiếng hát gào thét, ma ám của đồng nghiệp trong đoàn phim, quyết định kéo cổ tay Tô Tố rời khỏi phòng.

……

Mạc Oanh Oanh bên ngoài phòng đã không thấy hình bóng, kể cả bốn người vệ sĩ cũng rời đi, hành lang rất yên tĩnh giống như không hề có trò hề gì lúc nãy.

Mộ Bạch kéo Tô Tố đi đến cửa sổ ở cuối hành lang, sau đó lịch sự nới lỏng cổ tay cô ra.

"Mộ Bạch….."

"Không liên quan đến em đâu, là quyết định của riêng anh, cũng là

quyết định của gia đình anh. Anh là đứa con duy nhất trong nhà, ba mẹ đều hy vọng anh có tương lai tốt, nhưng anh đều cho họ thất vọng từ lần này đến lần khác, họ rất yêu anh, cũng không muốn ép buộc anh, cho nên mới có chuyện vài năm anh vào trường sân khấu điện ảnh diễn…..Trong khoảng thời gian quay <<Nhất Tiếu Nại Hà>> sau đó anh phát hiện anh đối với nghề diễn viên này không mấy hứng thú, cho nên quyết định quyết định quay đầu lại học luật."

Tô Tố nghi ngờ nhìn anh ta.

Phát hiện ra không hứng thú với nghề diễn viên mà có thể ở học viên điện ảnh 3 năm? Cô không tin.

Mộ Bạch dựa vào bức tường phía sau, nhìn thấy Tô Tố với ánh mắt nghi ngờ, cười nhẹ nhàng, "Giả đó"

"Hả?"

"Những lời nói lúc nãy đều là giả." Mộ Bạch thở dài, "Đoạn nói lúc nãy anh đã chuẩn bị rất lâu rồi, anh nghĩ rằng nếu em hỏi thì anh sẽ trả lời như vậy. Nhưng anh phát hiện anh không làm dễ dàng rời khỏi. Tô Tố…." Mộ Bạch bám lấy hai vai của cô và nhìn sâu vào đôi mắt cô, "Những lời nói tiếp theo là những lời anh muốn nói với em, anh chỉ nói một lần, em hãy lắng nghe."

Tô Tố lo lắng, cô ta hít một hơi thật sau, chuẩn bị tâm lý mới nói, "Anh nói đi"

"Lần này anh quyết định đi du học, thực sự có liên quan đến em, tại vì anh không thể nhìn em và Tiêu Lăng yêu nhau….anh sẽ ghen tị với anh ta. Càng hận bản thân tại sao không cản đảm sớm hơn để tỏ tình với em, biết quan hệ của em tới Tiêu Lăng anh thực sự không chấp nhận được, nếu là người khác thì anh hoàn toàn không ngần

ngại chiến đấu với người đó để dành về. Nhưng Tiêu Lăng là anh em tốt nhất của anh, anh không thể…..nhìn thấy hai người hạnh phúc anh rất khó chịu. Nhưng mà nếu như em không hạnh phúc thì anh càng khó chịu hơn. Vì vậy anh quyết định anh không thể tra tấn bản thân mình như thế, anh quyết định chuyển sang một môi trường mới, bắt đầu lại từ đầu."

Tô Tố há mồm.

"Em đừng nói chuyện, để anh nói xong, nếu không thì anh sợ rằng anh không đủ can đảm để nói tiếp." Mộ Bạch cười trong đau khổ, "Hai tháng qua anh cố gắng giả vờ như không có gì xảy ra, nhưng anh không lừa được bản thân mình, anh sợ rằng bản thân mình tiếp tục ở đây sẽ càng điên hơn sẽ không điều khiển được bản thân rồi phát hoại ai người, anh không muốn mình thành người như vậy. Quãng thời gian này thái độ Tiêu Lăng đối với em anh đều để ý, còn em…..ánh mắt em nhìn anh ta anh có thể hiểu. Cho nên, Tô Tố đừng thuyết phục anh ở lại, không thôi anh không biết sau này làm sao đối mặt với hai người."

Tô Tố càng cảm thấy tội lỗi, cô không biết quãng thời gian này Mộ Bạch thực sự đã chịu đựng rất nhiều.

"Tình yêu đơn phương là như vậy, chua ngọt đắng cay đều nếm qua một lần, bây giờ nhìn em sống tốt thì anh không có gì là không yên tâm cả. Cho nên anh rời khỏi, cũng cảm thấy rất an tâm. Tô Tố, em có thể hứa với anh một điều không."

"Anh nói đi…"

Chỉ cần cô ta có thể giúp, cô ta nhất định sẽ cố gắng.

"Em có thể hứa với anh, nếu như….anh nói nếu như, nếu như một

ngày nào đó tình cảm giữa em và Tiêu Lăng thay đổi, em có chấp nhận anh không?” Mộ Bạch nhìn cô đầy sự kỳ vọng.

Tô Tố đột nhiên dừng lại.

Câu hỏi này….

Nếu như cô trả lời không, Mộ Bạch chắc chắn càng đau lòng hơn, nhưng nếu cô ta trả lời có, đây rõ ràng cho mang lại cho anh ta cảm giác chờ đợi trong ảo giác.

Cô ta nghĩ một hồi, cuối cùng cô ấy cũng từ chối, “Mộ Bạch….em luôn luôn xem anh là người bạn tốt của em, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vậy”

Trong thực tế, cô nghiêm túc nghĩ qua về vấn đề này.

Dù cho không có Tiêu Lăng tồn tại, cô và Mộ Bạch cũng không đến với nhau, cô và Mộ Bạch lúc ở cùng nhau cảm thấy rất tự nhiên và cũng rất thoải mái. Nhưng không có cảm giác tim đập, đỏ mặt, nói cách khác là cô không yêu anh ta.

Mộ Bạch thất vọng và sụp mắt xuống.

Tô Tố không chịu nổi, “Mộ Bạch….”

“Thật ra anh biết đáp án là như vậy, nhưng không hỏi ra thì cảm thấy không muốn từ bỏ.” Mộ Bạch thở dài, buông vai cô ra, vừa chợp mặt thì khuôn mặt ảm đạm lại nỗ lực đưa ra một nụ cười ấm áp, dịu dàng, “Tô Tố, nhớ rằng nhất định phải hạnh phúc với Tiêu Lăng, không thôi thì có lỗi với chuyện từ bỏ của anh lắm. Còn nữa…..mặc dù anh ở nước ngoài, nhưng có thể liên lạc được, nếu như em không hạnh phúc, anh sẽ không quan tâm việc em yêu hay không

yêu anh. Lúc đó anh nhất định lập tức sẽ từ Anh bay về, sau đó về bên em, đến lúc đó dù cho em có từ chối anh thì anh cũng sẽ không từ bỏ."

Tô Tố khóc cười không được.

Cô cũng cảm thấy Mộ Bạch nhẹ nhàng vô hại, nhưng đâu biết rằng anh ta lại kiên quyết như vậy.

Tốt nhất là cô không cho anh ta hy vọng nào, Tô Tố kiên định nói, "Mộ Bạch, em và Tiêu Lăng sẽ luôn hạnh phúc."

Anh ta biết rằng hy vọng của anh ấy là rất nhỏ, nhưng mà chuyện sau này ai nói chính xác chứ.

Mộ Bạch mạnh mẽ trả lời cô ấy, "Anh không yêu cầu sự đồng ý của em, những câu nói này chỉ là nói trước cho em, pháp lý ở trong tay anh."

Chương 341

Mười giờ tối mọi người trong đoàn mới bắt đầu rời đi, Trịnh Đông thấy Mộ Bạch thích Tô Tố, ban đầu định tạo cho hội cho họ, để Mộ Bạch đưa Tô Tố về nhà.

“Có người đến đón cô ấy.”

Mộ Bạch từ chối khéo, Trịnh Đông rất ngạc nhiên, anh ta nghĩ rằng Mộ Bạch và Tô Tố cũng là chuyện sớm muộn, làm cả thời gian như vậy, Tô Tố đã có chủ?

Một đám người ra khỏi KTV, Tô Tố đã gọi điện trước cho Tiêu Lăng rồi, trong lúc đám đông đi ra thì Tiêu Lăng đã đứng đợi ở đó rồi. Trịnh Đông nhìn thấy Tiêu Lăng liền giật mình ngơ ngác, những người trong đoàn phim cũng bị giật mình, Tiêu Lăng à Chủ tịch công ty truyền thông Tinh Quang, chủ tịch tập đoàn Hoàn Vũ, ai không quen chứ.

Được Tiêu Lăng đến đón….đám người kia nhìn Tô Tố với ánh mặt lập tức khác đi.

“Anh đến lúc nào vậy, đợi bao lâu rồi?”

“Mới vừa đến.” Thực tế, anh đã đợi ở đây ít nhất một tiếng đồng hồ rồi. Tiêu Lăng nhìn cô ấy đến gần, thời tiết lạnh như vậy cô ta chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng, anh bước về phía trước, cởi chiếc áo khoác đen trên người và khoác lên vai cô ấy, không để ý những người xung quanh và nói, “Tại sao mặc ít như vậy.”

“Không có gì, trong KTV rất ấm, lúc nãy ở bên trong còn cảm thấy nóng,” Tô Tố có chút ngại ngùng, càng sợ kích động đến Mộ Bạch, lùi lại một bước, quay người chào tạm biệt những người trong đoàn phim, “Mọi người về sớm nha, chúng tôi về trước đây.”

Chúng tôi…..

Mọi người nhếch mày, tình cảm đến sống chung rồi à.

Trịnh Đông nhìn qua Mộ Bạch, mau chóng vẫy tay và nói, “Mau về đi, trời tối rồi….”chưa nói dứt lời liền bị gián đoạn bởi ánh nhìn lạnh lùng của Tiêu Lăng.

Trịnh Đông da đầu tê liệt, anh ta nói sai gì rồi sao.

Trong lòng Tiêu Lăng đương nhiên không thoải mái, biết rằng tối như vậy rồi, tại sao không rời khỏi sớm hơn?

Trịnh Đông càng thấy bất lực, nếu anh ta biết rằng người rước Tô Tố là Tiêu Lăng, đánh chết anh ta thì anh ta cũng không dám kéo đến muộn như vậy.

Bầu không khí của đám đông đột ngột kịch tính lên, Tô Tố nhéo Tiêu Lăng một cái, nói với anh ta đừng làm sắc mặt kiểu đó. Tiêu Lăng ho nhẹ, bám lấy vai Tô Tố với sự sở hữ, cảm nhận được toàn thân cô ta đều lạnh cóng, anh còn có thể quan tâm đến sắc mặt của mình sao. Đối với Trịnh Đông và đám người đó vội vã nói một câu, “Chúng tôi đi trước đây.” Đưa Tô Tố rời đi.

…..

Trên đường về nhà, Tiêu Lăng mở điều hoà xe ấm lên.

Trên người Tô Tố mặc chiếc áo khoá lớn của oanh ta, hệ thống sửi đầy đủ, cô ta thực sự cảm thấy rất nóng.

Đưa tay cởi áo khoát ra, Tô Tố qua đầu hỏi Tiêu Lăng, “Chuyện Mộ Bạch đi Anh, anh có biết không?”

Tiêu Lăng choáng váng quay lại nhìn cô, sau đó tập trung lái xe, “Hôm nay anh ấy đã nói với em?”

“Ừm”

Tô Tố có chút hơi chán nản, nhìn Tiêu Lăng như vậy rõ ràng là biết rồi, nhưng không hề nói với cô ấy…..

“Anh ta đi cũng tốt.”

“Cái gì?”

“Ở lại ngày ngày xem chúng ta tình cảm ân ái, em cũng phải suy nghĩ về sức chịu đựng tâm lý của anh ta. Anh ta yêu thầm em ba năm, giả vờ như không có gì, như vậy thì anh ta quá vất vả rồi.” Tiêu Lăng quẹo xe, lái về hướng nhà cũ, “Em đừng đặt gánh nặng tâm lý, như vậy cũng khá tốt, bên nước Anh rất cởi mỡ, anh ta ở đó học, nói không chừng gặp phải nữ thần định mệnh của anh ta. Đến lúc đó anh ta còn phải cám ơn chúng ta đó.”

Sẽ như vậy sao

Tô Tố vẫn cảm thấy không thoải mái, cô luôn cảm thấy rằng Mộ Bạch là vì quan hệ của cô và Tiêu Lăng mới rời khỏi quê hương mà đi.

“Không cho phép anh ghen tị với anh ta.”

“Tại sao chứ…..”Tô Tố không hài lòng liếc nhìn Tiêu Lăng, “Sao anh hời hợt như vậy chứ.”

Đối phó với vấn đề này không có đàn ông nào là không hời hợt

Tiêu Lăng vừa lái xe vừa giải thích, “Anh có bạn ở bên Anh, sẽ cho họ chăm sóc Mộ Bạch, với lại Mộ Bạch cũng đâu phải con nít, anh ta đã là người trưởng thành rồi. Có thể vì bản thân đưa ra mọi quyết định, chịu trách nhiệm về những cảm xúc của chính mình điều này là không thể miễn cưỡng, chẳng lẽ em vì hối hận mà thích anh ấy rồi?”

“Đương nhiên là không”

“Cho nên, sẽ tốt hơn khi để anh ta đi yên tĩnh trong một thời gian, nói không chừng có thể thấu hiểu rồi.”

Tô Tố miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng một tay nắm lấy cô ấy, tay còn lại lái xe, nhẹ nhàng nói, “Hai ngày sau Mộ Bạch đi rồi, anh sắp xếp một vài người bạn tổ chức tiệc, em đi với anh nha.”

“Em cũng phải đi.”

“Đương nhiên, chẳng lẽ em không muốn tiễn Mộ Bạch?”

Tô Tố nhấn tay anh ấy, cô ta làm sao có thể không tiễn Mộ Bạch chứ, “Em cũng đi.”

“Được”

Thật ra Tiêu Lăng cũng ích kỉ, tốt nhất là để cho Mộ Bạch xem tình trạng của anh ta và Tô Tố, như vậy thì anh ta có thể sớm từ bỏ.

…..

Vé máy bay của Mộ Bạch là ngày 2 tháng 11.

Buổi tối ngày 1 Tiêu Lăng tổ chức buổi tiệc chia tay, địa điểm là Tiêu Lăng lựa chọn, là món ăn gia đình, địa điểm rất vắng, cũng không biết sao Tiêu Lăng tìm thấy được, Tiêu Lăng đặt một phòng riêng, đưa Tô Tố và hai đứa con cùng đi. Lúc họ đến địa điểm thì mọi người cũng đã đến đông đủ.

"Đại ca, anh cũng không được rồi, đã gần sáu giờ rồi sao bây giờ mới đến." Nhìn thấy Tiêu Lăng đưa gia đình đi, Tôn Nguyên đột nhiên dừng lại, "Uầy….chị dâu cũng đến rồi. Cảnh Thuỵ và Tiểu Thuỵ cũng đến rồi."

Lạnh Mạc và Mộ Bạch chưa gặp qua hai đứa nhỏ này, liền nhìn qua. Nhìn qua một hồi và họ đã bị sốc, hai đứa trẻ này với Tiêu Lăng lúc nhỏ thực sự rất giống người bạn mà họ đã cùng lớn lên. Nhìn thoáng qua đã biết là con của Tiêu Lăng, rất chuẩn.

Tô Tố bốn người bước vào phòng, Tiêu Lăng tiện tay đóng cửa, cúi xuống bên cạnh hai đứa nhỏ, từng người một giới thiệu, "Khuôn mặt tê liệt này là Lãnh Mạc, các con kêu chú Lãnh. Người mặc áo hoa hoè phức tạp này là Tôn Nguyên, chú ấy đã cho các con món quà gặp mặt, các con kêu chú Tôn. Người mặc áo sơ mi trắng này là…."

"Con biết con biết. Daddy, con biết." Tiểu Thất nhìn thấy Mộ Bạch đôi mắt liền sáng rực, chạy đến bên cạnh Mộ Bạch, "đạp đạp đạp" và leo lên người anh ta, Mộ Bạch sợ rằng con bé ngã, mau chóng ôm con bé vào lòng, Tiểu Thất móc vào cổ áo của Mộ Bạch, ngọt ngào nhìn anh ta, "Chú Mộ Bạch đúng không? Tiểu Thất có thấy chú trên tivi đó, a….bộ phim chú đóng với mami hay lắm đó, chú Mộ Bạch, chú đẹp

trai hơn nhiều so với trên tivi, Tiểu Thất thích chú lắm."

Tô Tố, Tiêu Lăng, "….."

Cảnh Thuỵ ngồi chậm rãi xuống chỗ ngồi của cậu ta, nhìn Tiểu Thất với thái độ khinh bỉ.

Tiểu Thất hoàn toàn không nhận thấy, toàn bộ người cô bé đều nằm trong lòng Mộ Bạch, "Chú Mộ Bạch, chú thích Tiểu Thất không."

"Thích"

Mộ Bạch nhìn dáng vẻ mềm mại của Tiểu Thất, trái tim tan chảy cả rồi.

Cô bé này rất dễ thương, khuôn mặt nhỏ tròn, đôi môi nhỏ hồng hồng, đôi mắt to tròn, ngoài ra còn có mái tóc đáng yêu….khi cười, đôi mắt uốn cong và ánh sáng chói lọi. Mộ Bạch một lúc đã thích con bé này rồi. Anh ta ôm cánh tay Tiểu Thất, để cô ta thoải mái ngồi trên đùi, nhìn thấy ánh mặt của cô bé thì một lần nữa khẳng định, "Chú thích Tiểu Thất, rất thích."

Ánh mắt Tiểu Thất sáng rực lên, cô bé ôm cổ Mộ Bạch, "Bachi" một cái hôn lên mặt anh ta, "Chú Mộ Bạch ơi, Tiểu Thất cũng thích chú lắm á, chúng ta cùng thích nhau, vậy thì sau này Tiểu Thất lớn lên cưới chú nha."

Chương 342

Tôn Nguyên gõ lên bàn, cười nắc nẻ

Ai da má ơi

Cô bé Tiểu Thất này tuyệt đối là bảo bối sống, quá dễ thương phải không nào, cái cục cơm nếp nhỏ bé này đã biết tán tỉnh trai đẹp rồi, anh nhìn dáng vẻ ngỡ ngàng của Mộ Bạch, càng thêm cười ra nước mắt, khoa trương đập lên mặt bàn, “ha ha ha, buồn cười quá đi thôi, Mộ Bạch bị một cô nương 4 tuổi tán tỉnh rồi ha ha ha”

Mọi người trong phòng nhìn thấy cảnh này cũng đều không nhịn được cười

Cho đến cả mặt của Lãnh Mạc cũng có chút ý cười

Tô Tố đi đến bên cạnh co bé, không khách khí gõ lên đầu cô bé, “Tiểu Thất, không được đùa cợt”

“Tiểu Thất không có đùa cợt à, Tiểu Thất là thật lòng mà” Tiểu Thất không vừa ý bĩu môi, lẩm bẩm lăn tròn quỳ vào trong lòng của Mộ Bạch, tỏ vẻ đáng thương nhìn anh, “chú Mộ Bạch, Tiểu Thất thật sự thích chú à, Tiểu Thất thích nam diễn viên chính trong phim trên ti vi chưa từng vượt quá một tháng, Tiểu Thất thích chú hơn hai tháng rồi, vì vậy tiểu thất quyết định rồi, chú Mộ Bạch chú nhớ chờ đợi cháu nhé, Tiểu Thất lớn lên nhất định sẽ làm cô dâu của chú, ừm ba.....”

Tiểu Thất lại hôn thật mạnh lên trên mặt Mộ Bạch, sau khi đạt được ý đồ thì cười giống như một chú mèo nhỏ ăn vụng được, “hey hey, trên

ti vi đều là diễn như thế, chú Mộ Bạch, cháu đóng dấu lên mặt chú rồi đó, chú nhớ đợi chờ cháu lớn lên nhá”

Mộ Bạch cuối cùng hoàn hồn, cảm thấy trên mặt ướt át nước miếng, dở khóc dở cười

Thật sự khó mà tưởng tượng. Tính cách của Tiêu Lăng và Tô Tố làm sao có thể sinh ra một đưa tinh quái ra được

“Chú chú, chú còn chưa trả lời cháu nè” Tiểu Thất không vừa ý đung đưa cánh tay của Mộ Bạch

Cảnh Thụy ở bên cạnh lạnh nhạt nói ra một câu, “đợi em lớn lên thì chú Mộ Bạch của em đã già rồi”

“vậy thì có quan hệ gì, tiểu thuyết và trong phim trên ti vi đều là đại thúc và cô gái trẻ à, hứ”

Cảnh Thụy lại nói thêm câu, “chú Mộ Bạch và Tiêu Lăng còn có mẹ là bạn tốt, bọn họ là cùng thế hệ, em và chú Mộ Bạch kết hôn rồi, vậy thì xin hỏi e muốn chú Mộ Bạch gọi họ là daddy mami, hay là em sửa lại gọi họ là anh chị dâu?”

Tiêu Thất phút chốc đau đầu rồi

Cô bé cắn đầu ngón tay, cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ

Mọi người nhịn cười nhìn cô bé, trôi qua một lúc, Tiểu Thất mặt mày ủ dột trèo từ trên đùi Mộ Bạch xuống, khuôn mặt bi thương ngẩng đầu nhìn anh, “chú Mộ Bạch, anh trai cháu nói đúng ồ, Tiểu Thất không thể gả cho chú rồi, nhưng chú Mộ Bạch yên tâm, Tiểu Thất sẽ luôn luôn để chú trong tim, chúng ta không có cách nào vượt qua ánh mắt của thế thời, thì cứ yêu thương đối phương như thế này cũng

được rồi, ai ya.....”lời chưa nói hết, trên đầu bị đánh một cái, Tiểu Thất phút chốc không vừa ý rồi, không nhìn thấy cô bé vẫn còn đang bày tỏ sao cô bé ngoảnh đầu lại ánh mắt cáu giận, nhìn thấy là mami, cơn cáu giận bỗng chốc lại tụt xuống, cô bé xoa đầu, tủi thân bĩu môi, “mami, sao mami đánh con à”

Nếu mà không đánh cô bé, cô bé chắc sẽ bê nguyên cả lời thoại sinh ly tử biệt trong phim trên ti vi ra mất

Tô Tố không khách khí trừng mắt với cô bé, “về sau không được phép xem phim trên ti vi nữa Cảnh Thụy Tiêu Lăng, hai người phải giám sát cô bé, tiếp tục xem phim truyền hình lung tung thì sẽ không cho cô bé ăn kẹo, quà vặt toàn bộ tịch thu”

“A a a, không được à” Tiểu Thất ôm lấy chân của Tiêu Lăng, “daddy, Tiểu Thất không nhìn mỹ nam nữa, Tiểu Thất muốn quà vặt. Không có quà vặt, không bằng chết đi”

Mộ Bạch nhếch mép, cảnh thấy anh còn không bằng một cây kẹo?

“Daddy daddy”

Tiêu Lăng chân mày giựt giựt, “daddy ủng hộ quyết định của mami”

Đây mới có mấy tuổi mà đã biết tán tỉnh mỹ nam rồi, lớn lên chút nữa thì không biết thế nào

Cũng không thể cứ mỗi lần gặp lại tán tỉnh một người chứ, Tiêu Lăng không nhẫn tâm nghĩ lại ánh mắt của Tiểu Thấy khi nhìn thấy mỹ nam, giống như con sói bị bỏ đói vậy, con ngươi đều đã xanh lè rồi, hận không để dùng ánh mắt nuốt sống người

“Daddy~~~”

“Nũng nịu không có tác dụng” Tiêu Lăng bế Tiểu Thất ngồi lên ghế, “daddy rất có nguyên tắc”

“U u u....”

Tiểu Thất nghĩ tới đồ ăn vặt điểm tâm đều rời xa cô bé, bỗng chốc đau khổ, ôm lấy mặt giả vờ khóc. Đứa trẻ này rất biết giả khóc, lúc khóc gào khan, gào một cách bi thương, nhưng nước mắt một giọt cũng chẳng tìm thấy

Tiêu Lăng biết rõ cô bé giả khóc, nhưng vẫn không nhận nhịn được đau lòng

Nhanh chóng bế cô bé vào lòng nhỏ tiếng an ủi, “được được được, để con xem phim truyền hình, cho con ăn quà vặt”

Mọi người nhếch mép

Vừa rồi còn nói có nguyên tác đi gặp quỷ rồi chắc

Có Tiểu Thất bảo bối sống này ở đây, không khí của đêm tiệc tiễn biệt vô cùng thoải mái, Tôn Nguyên yêu thích nhất hai đứa trẻ, lúc ăn cơm lột bỏ vỏ con tôm để lên phía trước mặt của Cảnh Thụy, lừa phỉnh nói, “nào nào nào, gọi chú, gọi chú thì con tôm này cho cháu ăn”

Cảnh Thụy điềm đạm nhìn anh ấy một lát, rất nhanh cúi đầu xuống

Tôn Nguyên bắt gặp ánh mắt kinh thường của Cảnh Thụy, con ngươi kinh ngạc đến mức muốn rớt ra, còn không đợi anh phiền muộn, Cảnh Thụy liền tung nhẹ ra một câu nói, “trẻ con” sau đó bản thân từ từ xử lý một con tôm, động tác nho nhã lột bỏ vỏ

Tay của Tôn Nguyên cứng đơ giữa không trung

Mọi người không hề nể nang cười phá lên

Tôn Nguyên phiền não nhét con tôm đã lột vỏ vào trong miệng mình, nhai vài cái rồi nuốt xuống, anh ấy ngoảnh đầu lại nhìn Tiêu Lăng, u uất nói, “đại ca, con trai anh thật dự lạnh lùng......”

Tiêu Lăng liếc nhìn anh ấy một cái, “ăn cơm của cậu đi”

Ánh mắt này và ánh mắt vừa rồi Cảnh Thủy nhìn anh, thật sự là giống y như nhau. Tôn Nguyên òa rơi nước mắt rồi, anh bị cặp bố con này khinh thường à

Tôn Nguyên bi thương ngồi ăn thức ăn, trong lòng âm thầm hạ quyết định

Hứ

Anh ta về sau nhất định phải sinh một cô con gái xinh đẹp, sau đó ngày ngày gửi con gái đến ở nhà đại ca, để cô bé từ nhỏ đi theo tên tiểu tử thối Cảnh Thụy vun đăó tình cảm, đến khi thanh mai trúc mã hai đứa không ngoài dự đoán, thuận lợi trở thành kết hôn. Đến lúc đó anh ấy sẽ trở thanh bố vợ của tiểu tử thối, xem đến lúc đó tiểu tử thối còn dám đối xử với anh như thế nữa không

ừm.....tốt nhất là để con gái nhà mình ăn đứt tên tiểu tử Cảnh Thụy mới được

Nói như thế thì địa vị của anh sẽ “châng châng châng” tăng lên

Tôn Nguyên càng nghĩ càng vui, trên mặt cười như hoa rồi

Tiểu Thất và Cảnh Thụy ngồi cùng nhau, nhìn thấy dáng vẻ của Tôn Nguyên giật mình, hạ giọng xuống nói với Cảnh Thụy, “anh trai, anh nhìn chú Tôn Nguyên......chú ấy bị anh nói trẻ con còn cười thành như thế, chú ấy, có phải là người mặc chứng thích bị mắng à.....”

Trong phòng rất yên lặng

Lời nói của Tiểu Thất taats cả mọi người đều nghe rất rõ

Miệng cười của Tôn Nguyên bỗng chốc cứng đơ lại, anh? Người thích bị mắng? Dây gân canh trên trán của Tôn Nguyên nổi lên cuồn cuộn, anh quyết định rồi, anh sau này khong những pahir sinh con gái, anh còn muốn sinh con trai, để con trai cưới Tiểu Thất về nhà, sau đó.....hứ hứ hứ

“Anh trai, anh nhìn xem nhìn xem, chú ấy lại cười rồi, đáng sợ quá.....”

Cảnh Thụy liếc nhìn Tôn Nguyên một cái, an ủi vỗ vỗ đầu Tiểu Thất, “chú ấy chắc không phải là người thích bị mắng”

“Á? Em nhìn thấy rất giống à, không phải là người thích bị mắng thì là cái gì?”

Hai đứa trẻ “giọng nói rất nhỏ” nói chuyện riêng, Cảnh Thụy trực tiếp đưa ra lời nhận xét, “chú ấy là não thiểu năng”

Chương 343

“Ha ha......”

Người trong phòng rốt cuộc cũng bật cười lên

Não thiểu năng?

Từ này để hình dung Tôn Nguyên làm sao mà lại chuẩn xác thế chứ

Tôn Nguyên vỗ lên bàn kháng nghị, “không ngờ các cháu lại ức hiếp người như thế, chú lúc nào não thiểu năng rồi, chú đang suy nghĩ được chưa, làm sao mà không thể cười cười hả”

Cảnh Thụy hứ nhẹ một tiếng, quay đầu đi không nhẫn tâm nhìn động tác trẻ con như thế của Tôn Nguyên

Đến cả Tiểu Thất cũng vô cùng khinh thường nhìn anh, “chú Tôn, Tiểu Thất lúc tức giận đều không giống chú vỗ bàn, dáng điệu của chú giống với bạn nhỏ trong lớp của Tiểu Thất không được ăn kẹp vậy, vô lý làm loạn”

Tôn Nguyên, “.....”

Anh ta đứa con nít? Anh ta vô lý làm loạn?

Anh ta Tôn Nguyên lớn dường này rồi đều không có bị người khác xem thường như thế bao giờ, đặc biệt đối tượng coi thường anh còn là hai đứa con nít 4 tuổi

Tôn Nguyên hoàn toàn sầu não

Tiểu Thất thấy Tôn Nguyên cúi đầu xuống không nói gì, cảm thấy có thể là làm tổn thương lòng tự trọng của chú ấy rồi, có chút áy náy vỗ vỗ vai chú ấy, “chú Tôn, chú không cần phải cả thấy tự ti, Tiểu Thất sẽ không coi thường chú đâu”

“Ha ha......”

Mộ Bạch lúc này cảm giác thương cảm phải chia ly hoàn toàn không có nữa, cười nằm bò ra trên ghế hình tượng biến mất, ôm lấy bụng nói không ra lời

“Chú Mộ Bạch, chú làm sao vậy?” Tiểu Thất gãi đầu, cô bé không nói cái gì à, làm sao mà cười thành như vậy à

“Không”

Mộ Bạch nhìn thấy sắc mặt tái mét của Tôn Nguyên, nỗ lực nhịn cười, anh xoa chiếc đầu nhỏ bé của Tiểu Thất, “chú là nhận thấy cháu nói.....có đạo lý”

“Mộ Bạch” Tôn Nguyên không vừa ý

Mộ Bạch đến nhìn Tôn Nguyên một cái cũng không nhìn, đưa tay ra ôm lấy Tiểu Thất vào lòng, cảm nhận được cơ thể nhỏ bé ấm áp mềm mại của cô bé, hận không thể luôn luôn không thả tay, anh nặn nặn chiếc mũi của cô bé, “làm sao đây à Tiểu Thất, chú Mộ Bạch rất thích cháu, thật muốn mang cháu ra nước ngoài luôn”

Tiểu Thất nghe thấy Mộ Bạch nói thích cô bé, vô cùng vui sướng, vung vẩy cánh tay nhỏ bé mũm mĩm, “vậy thì chú Mộ Bạch chú đừng đi nữa, ở lại tương thân tương ái với Tiểu Thất ya”

Tương thân tương ái cụm từ này là dùng như thế sao

Mộ Bạch ôm trán

Anh ôm Tiểu Thất tiếc nuối không muốn thả tay ra, “nhưng mà chú phải ra nước ngoài học tập à”

“Ý……thế thì thật là quá đáng tiếc rồi, chú nhớ sớm quay trở lại nhé, nếu không thì Tiểu Thất có thể sẽ thay đổi tình cảm đó”

Còn thay đổi tình cảm

Tiêu Lăng không thể nhẫn nhịn được nữa, cáu giận nhìn Tiểu Thất, “Tô Tiểu Thất con vừa phải thôi”

Con gái của gia đình anh còn chưa thương yêu đủ, không thể nghĩ sẽ bị người đàn ông khác cướp đi mất, Tiêu lăng không thể khống chế, nghĩ đến về sau Tiểu Thất sẽ lớn lên,lớn lên rồi thì sẽ phải đối mặt với vấn đề kết hôn sinh con, Tiêu Lăng phát hiện anh hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng vấn đề này.

Chỉ cần nghĩ đến, trong lòng liền có một ngọn lửa muốn phun ra, hận không thể bây giờ lôi đứa con trai về sau muốn lấy Tiểu Thất ra, nhân tiện sớm đánh gãy chan của cậu ta

Một bữa cơm bởi vì sự tồn tại của Tiểu Thất sự khác thường khi ăn cơm trở lên vui vẻ

Mà Tô Tố còn phát hiện ra trong đó tâm trạng của một người vô cùng phiền muộn, Lãnh Mạc một mình cùng mọi người nói chuyện ăn cơm, anh ta ăn cơm rất ít, rượu trong cốc thì liên tục không ngừng,anh ta uống rất chậm, thêm đó mọi người ánh mắt đều bị Tiểu

Thất và Cảnh Thụy thu hút, trong phút chốc đương nhiên không có ai phát hiện

Tô Tố nếu như không phải đặc biệt chú ý quan sát, thì cũng không nhìn ra khác thường

Khoảng thời gian này cô và Trương Hân thường xuyên gặp gỡ, từ miệng của Trương Hân biết được hai người bọn họ liên tục không có giải hòa, chỉ là Trương Hân rõ ràng là không có đi ra khỏi mối quan hệ tình cảm này, trong lời nói có mang chút thương cảm, Tô Tố cũng hiểu, dù gì 7 năm tình cảm, sau khi chia tay làm sao cũng không thể phóng khoáng hơn trước

Nghĩ đến việc Trương Hân bị lỡ mất 7 năm thanh xuân, thêm nữa lần trước Lãnh Mạc trong cửa hàng nói những lời đó, Tô Tố một chút cũng không đồng cảm với anh ta

……

Ăn cơm xong, nhân viên phục vụ thu dọn bàn ăn, mấy người trong phòng nói chuyện, ngày của tháng 11 đã vô cùng hán lạnh, may trong phòng đều có điều hòa, vậy nên cũng không cảm thấy

Hai đứa trẻ trở thành trung điểm trong phòng

Tôn Nguyên rõ ràng ở chỗ hai đứa trẻ bị thiệt, vẫn rất muốn trêu chọc bọn trẻ

“Cảnh Thụy, Tiểu Thất, các cháu làm con trai nuôi con gái nuôi của chú được không?”

“Không muốn” Tiểu Thất trèo lên bàn nắm lấy trái nho trong đĩa hoa quả ăn, nghe thấy lời của Tôn Nguyên đầu cũng không ngoảnh lại từ

chối, “Tiểu Thất không muốn chú làm cha nuôi?”

“Tại sao? Chú đẹp trai lịch lãm lời nói ngọt nào lại có tiền, các cháu nhận chú làm cha nuôi, chú khẳng định đặc biệt yêu quý các cháu, còn mua cho các cháu món ngon đồ chơi nữa, cháu không phải thích kẹo sao, chú mua một đống kẹo cho cháu ăn”

Tiểu Thất nuốt trọn quả nho, ngoảnh đàu kinh bỉ nhìn Tôn Nguyên một cái, “mami nói rồi, kẹo không thể ăn nhiều, nếu không thì răng sẽ bị sâu ăn hết, chú Tôn Nguyên chú thật không có kiến thức thông thường, còn nữa, Tiểu Thất mốn ăn kẹo timg daddy lấy à, daddy yêu Tiểu Thất nhất, Tiểu Thất muốn cái gì daddy đều sẽ mua cho. Vả lại chú cũng không có anh tuấn như daddy của cháu, cũng không có nhiều tiền như daddy của cháu à”

Tôn Nguyên, “......”

Anh làm sao cảm thấy bản thân ở trước mặt hai đứa trẻ không đáng giá cơ chứ

“Tiểu Thất, hoa quả quá lạnh, ăn hai quả là được rồi, không được ăn tiếp đó”

“Ồ” Tiểu Thất tiếc nuối nhìn chùm nho, nhẫn nhịn đau khổ từ trên bàn trèo xuống, đôi mắt tròn lung linh nhìn một vòng, chạy đến bên chân của Mộ Bạch, Mộ Bạch lập tức bế cô bé ngồi lên đầu gối, “sao thế hả?”

“Chú Mộ Bạch, Tiểu Thất nhận chú làm cha nuôi được không?”

“Ái ái ái, Tô Tiểu Thất, cháu không thể trọng bên này nhẹ bên kia được, làm sao chú muốn cháu nhận chú làm cha nuôi cháu không đồng ý, ngược lại chủ động đi nhận Mộ Bạch à, chú chỗ nào không

bằng chú Mộ Bạch của cháu hả?”

Mộ Bạch cũng muốn biết vấn đề này, cúi đầu mỉm cười nhìn Tiểu Thất, “Tiểu Thất có thể nói cho chú biết nguyên nhân không?”

“Bởi vì Tiểu Thất thích chú Mộ Bạch à” Tiểu Thất vòng tay ôm lấy cổ của Mộ Bạch, xích lại gần tai của anh nhỏ tiếng nói, “chú Mộ Bạch, mẹ nuôi của cháu nói rồi, chú Tôn là một con bướm hoa, con gái ở cùng với chú Tôn đều rất đáng thương rất đáng thương, Tiểu Thất không muốn di lại gần với chú ấy, đến lúc đó cũng sẽ rất đáng thương. Tiểu Thất vẫn chỉ thích chú Mộ Bạch thôi, nếu như chúng ta không thể thành phu thê, vậy chú sẽ làm cha nuôi của cháu đi, hey hey, như thế cũng khá tốt, phu thê còn có lúc ly hôn, cha nuôi là cả đời, cha nuôi sẽ luôn luôn yêu thương Tiểu Thất”

Đứa trẻ này.....Mộ Bạch dở khóc dở cười

Anh còn chưa kịp nói cái gì, bên đó Tôn Nguyên đã nghe thấy lời nói của Tiểu Thất, “chết tiệt ớt cay nhỏ người phụ nữ xấu xa đó dám ở trước mặt Tiểu Thất nói xấu tôi, xem tôi quay về làm thế nào trừng trị cô ấy”

“Xì” Tiểu Thất nhẹ hứ một tiếng không quan tâm anh nữa, cũng không quản người ta Mộ Bạch có đồng ý nhận cô bé làm con gái nuôi không, nằm gọn trong lòng của Mộ Bạch trực tiếp gọi lên tiếng cha nuôi, “cha nuôi, cha khi nào từ Anh Quốc quay lại à, trở lại rồi thì sẽ mang về cho Tiểu Thất đồ ăn ngon á”

“Sẽ mang, đương nhiên sẽ mang đồ ăn ngon, nước ngoài có socola rất ngon, đợi khi nào cha nuôi quay lại sẽ mang cho con ăn được không nào”

“Được ạ được ạ, cha nuôi còn chưa trả lời Tiểu Thất khi nào thì cha

nuôi quay lại à”

Mộ Bạch khẽ nhìn Tô Tố và Tiêu Lăng một cái, cúi đầu ôn hòa trả lời Tiểu Thất, “rất nhanh, đợi khi nào daddy của con và maimi kết hôn, cha nuôi nhất định quay lại”

Chương 344

Lúc 10 giờ Cảnh Thụy và Tiểu Thất bắt đầu buồn ngủ

Mộ Bạch nhìn trong ánh mắt của hai đứa nhỏ đã phân tán, ngồi trên sopha cái đầu nhỏ bé gật gà gật gù, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ, vừa buồn cười vừa thấy thương, anh ý chủ động đề xuất giải tán bữa tiệc, "được rồi, cơm cũng ăn xong rồi, cũng đến lúc về nghỉ ngơi rồi, hai đứa ngày mai còn phải đi học."

"Hai đứa này ……" Tô Tố từ trong tay Mộ Bạch bế Tiểu Thất đã ngủ say lên, Tiểu Thất được Mộ Bạch bế ngửa ra, cái miệng nhỏ mở hé ra để không bị quá nóng, mép miệng còn chảy cả nước miếng, làm một góc áo của Mộ Bạch toàn bộ là nước miếng, một tảng ướt át. Tô Tố nhìn Mộ Bạch ái ngại.

Mộ Bạch sớm đã cảm nhận được cô bé đang chảy nước miếng, Mộ Bạch thực ra bản thân có chút tính sạch sẽ, nhưng anh phát hiện anh một chút cũng không để ý đến nước miếng của Tiểu Thất, tiện tay từ trên bàn ăn anh rút hai tờ giấy lau đi vết bẩn, lắc đầu với Tô Tố, hạ giọng nói nhẹ nhàng: "không có việc gì cả, mau về đi, đừng để bọn trẻ bị cảm."

"Ừ", Tô Tố cởi áo khoác trên người bao lên người cô bé, còn một bên Tiêu Lăng cũng bế Cảnh Thụy lên, Cảnh Thụy đã buồn ngủ đến mức không thể mở được mắt, Tiểu Lăng bế cậu bé lên, cậu bé hiếm khi mà không có phản kháng.

Mấy người ở cửa chào tạm biệt, "Mộ Bạch, ngày mai anh bay chuyến lúc mấy giờ, em và Tiêu Lăng đi tiễn anh"

“Không cần đâu, đâu phải lần đầu đi Anh Quốc đâu”, Mộ Bách từ chối, “vả lại vốn dĩ không có chút cảm giác buồn bã, các bạn tiễn tớ ngược lại trong lòng còn cảm thấy buồn, hôm nay tại đây tạm biệt là được rồi, Tiêu Lăng, cậu phải nhớ, nhớ đối xử tốt với Tô Tố, nếu không thì tớ bất cứ lúc nào quay về và cướp lại cô ấy từ cậu ”

“Cậu sẽ không có cơ hội đó đâu”

“Hy vọng là vậy”

Mấy người cũng đi ra khỏi phòng, ra khỏi cửa phòng, không khí ập đến lạnh giá, Tô Tố và Tiêu Lăng dùng áo bao bọc chặt lấy bọn trẻ, đi ra khỏi quán ăn nhìn một cái, mặt đất phủ một lớp trắng mênh mang, tuyết trên bầu trời còn đang cố gắng bay lượn không ngừng.

Tô Tố ngạc nhiên, “chẳng trách hôm nay lạnh vậy, tuyết rơi rồi, mới tháng 11 mà tuyết đã rơi rồi, về sau nữa chắc chắn sẽ càng lạnh hơn.”

“Các cậu mau mau quay về đi ” Mộ Bạch giục.

“Đúng rồi, đúng rồi, đừng để bọn trẻ bị lạnh, bỗng nhiên thay đổi thời tiết bọn trẻ dễ bị cảm lắm.” Tôn Viên cũng thúc giục hai người về.

Tiêu Lăng và Tô Tố cùng mấy người chào tạm biệt, “vậy được thôi, chúng ta hẹn ngày khác khi nào gặp lại, Mộ Bạch, khi nào anh đặt chân đến Anh Quốc thì nhớ gọi điện thoại về báo bình an nhé.”

“Nhất định.”

Tiêu Lăng và Tô Tố mỗi người bế một đứa trẻ rời đi, ánh đèn hai bên đường khiến bóng của hai người kéo dài trên mặt đất, rõ ràng là

tuyết đang rơi, hít thở đều ra khí màu trắng, nhưng nhìn cảnh sắc này vẫn cảm thấy ấm áp.

“Thật tốt” Mộ Bạch thở dài một hơi, vẫy tay với Tôn Nguyên và Lãnh Mạc, “vậy tớ cũng về đây”

“Đi đi, lái xe cẩn thận ”

Tuyết rơi lất phất, rơi trên vai của hai người, Tôn Nguyên lạnh đến độ rụt hết cả cổ, anh ấy xoa xoa tay làm ấm, nhìn Lãnh Mạc, than thở “ Ài, vẫn là hai người thì tốt, không giống tớ và Mộ Bạch, đơn độc một mình, vào ngày trời lạnh như thế này về đến nhà cũng không có người làm ấm chăn à, cậu và cái cô Trương Hân cũng 7 năm rồi, nếu như đã nhận định người này, cần kết hôn thì nhanh chóng kết hôn đi, cậu nhìn đại ca bây giờ hạnh phúc biết bao nhiêu. Trước kia mỗi tháng còn có thời gian cùng chúng mình tụ tập, bây giờ….hứ hứ, có vợ rồi quên hết anh em bạn bè, ngày ngày chỉ muốn dính lấy Tô Tố, ài…. thực sự là khiến người khác phải ngưỡng mộ. ”

Trong đầu Tôn Nguyên đột nhiên xuất hiện hình bóng của An Tiểu Hy.

Anh cũng theo đuổi An Tiểu Hy hai tháng rồi, nhưng người phụ nữ này không dễ bị đổ, mấy lần anh định bỏ cuộc, nhưng bây giờ nghĩ lại thật kỹ, những năm gần đây phụ nữ bên cạnh anh, chỉ cần anh mở miệng, bọn họ đều tự động tự phát leo lên gường anh, dù không có nói ra nhưng cũng có vô số phụ nữ tự tìm đến. Nhưng những phụ này đối với anh mà nói chỉ có khi cần phải trút ra dục vọng mới có tác dụng, khi anh tức giận bọn họ đến thở mạnh cũng không dám thở.

Nào giống An Tiểu Hy, anh không bể mặt cô ấy, cô ấy có thể chống nạch bắt đầu mắng chửi, mặc dù rất đanh đá đáo để, nhưng lại rất thành thật

Cứ nghĩ như vậy, An Tiểu Hy người phụ nữ ấy hình như cũng khá đáng tin cậy.

Tôn Nguyên vẫn đang nghĩ đến An Tiểu Hy, Lãnh Mạc buông một câu lạnh không tưởng, “phân rồi.”

“Há?”

“Tớ nói tớ và Trương Hân chia tay rồi ” Lãnh Mạc cau mày phiền muộn, chuyện của anh và Trương Hân chia tay không có nói với ai khác, thời gian gần đây kìm nén làm anh sắp điên lên, Lãnh Mạc hít sâu một hơi thật sâu, phiến muộn lấy chân đạp lên chiếu ô tô bên cạnh một cái, chiếu xe bỗng chốc phát ra tiếng còi báo động chói tai, Lãnh Mạc lại càng thêm khó chịu, “Tôn Tử à, tìm chỗ uống cốc đi.”

Tôn Nguyên nhìn ra tâm trạng của anh ấy không đúng, đương nhiên là không từ chối.

Anh lại gần Lãnh Mộ mới ngửi thấy một mùi rượu nồng lặc, Tôn Nguyên lập tức giơ tay,“uống rượu có thể, tớ lái xe.”

“đi”

Hai người đi đến một quán rượu ở thành phố A

Khác với cái giá lạnh bên ngoài đường, trong quán bar nóng nực, đèn đỏ rượu xanh, bên tai là tiếng nhạc trấn động đến điệc tai, hai người không có muốn phòng riêng, ngọi tại quầy rượu uông hết cốc này đến cốc khác, Lãnh Mạc cuối cùng cũng bộc phát rồi, hét lớn với Tôn Nguyên, “Tô Tử cậu nói những người phụ nữ cuối cùng đang nghĩ cái gì tớ đối với Trương Hân còn không đủ tốt sao, nhưng năm trở lại đây, chỉ cần là cô ấy muốn, tờ đều nghĩ cách làm thỏa mãn cô

ấy, tớ chỉ còn chưa coi cô ấy là Bồ Tát để cung phụng thờ cúng nữa thôi, nhưng cô ấy thì sao, tâm trạng cô ấy tốt thì nghe lời nhu mì. Tâm trạng không tốt lập tức tỏ thái độ ra mặt với tớ, tớ không phải chỉ là không cho cô ấy quay tiết mục tình yêu thực tế với người đàn ông khác, kiểu tiết mục như thế có thể quay được sao, cô ấy là người phụ nữ của tớ, cô ấy cuối cùng có biết điểm này không"

Lãnh Mạc càng nói càng tức giận, đổ ra một cốc Vodka một hơi uống hết

Càng uống càng nóng, anh cởi bỏ áo khoác ngoài, một phát kéo bỏ chiếc cà vạt trên áo sơmi đen, xoắn tay áo lên, cả người toát ra chút khác thường lại chút khí chất quyến rũ, "Tôn Tử, cậu nói xem tớ không để cô ấy quay tieeys mục đó có sai không"

"Đương nhiên không sai" Tôn Nguyên uống một it một ít một, "cô ấy là người phụ nữ của cậu, làm sao có thể cùng người đàn ông khác đi nói chuyện tình yêu, quay tiết mục cũng không được"

"Chúng tớ hai người cãi nhau một trận lớn, tớ vì muốn chọc giận cô ấy, cố ý cùng người phụ nữ khác lên giường"

"Phụt...."Tôn Nguyên ngụm rượu trong miệng phun ra, mở to mắt nhìn Lãnh Mạc, "cậu nói gì?"

"Tớ nói tớ cùng người phụ nữ khác lên giường rồi"

"Thật sự lên rồi hay là giả, cố ý chọc giận cô ấy?"

Lãnh Mạc lạnh lùng nhìn anh ta một cái, "đương nhiên là thật rồi"

Chết tiệt

Tôn Nguyên trực tiếp trong lòng chửi bậy, cặp mày của anh giựt lên, anh đoán chuyện sau đó phát triển, “sau đó cậu bị cô ấy bắt gian rồi, vì vậy cô ấy đưa ra lời chia tay với cậu?”

“Gần như thế đó”

“Chết tiệt Lãnh Mạc cậu noi xem cậu, ối má ơi, cậu muốn tớ làm sao để nói cậu mới được, cậu chuyện này chỉ cần là người phụ nữ bình thường không ham muốn phú quý của cậu, khẳng định muốn chia tay cậu à, càng quan trọng hơn là, cậu lên giường rồi thì lên giường, ít nhất thái độ cũng phải tỏ ra chính trực một chút, với cái dáng điệu không biết hối cải này, ai sẽ tha thứ cho cậu à”

Lãnh Mạc tay sững lại, “vậy cậu nghĩ tớ phải làm sao?”

Chương 345

“oh shit.....tớ còn luôn nghĩ cậu là một tay tình trường cao thủ, không nghĩ đến bỗng nhiên....thôi vậy thôi vậy, nhìn trên thân phận huynh đệ chúng ta, huynh đệ không điều kiện phân tích một chút cho cậu,” Tôn Nguyên chộp laays cốc rượu của Lãnh Mạc, một tay vắt lên trên vai anh ta, “nghe cho rõ nè”

“Cậu nói”

“Ok, trước khi phân tích với cậu, tớ muốn hỏi cậu trước, cậu đối với cô Trương Hân đó rốt cuộc ôm suy nghĩ gì? Hay là dự định cùng cô ấy đi tiếp, đến khi đầu bạc?”

Lãnh Mạc cau mày, vấn đề này hỏi quá không có tiêu chuẩn rồi

Chơi đùa?

Chơi đùa thôi có thể duy trì thời gian 7 năm sao nhưng mà......anh cũng chưa từng nghĩ đến dáng vẻ đầu bạc của Trương Hân, con người trong xã hội đen như anh là không có câu nói ngày mai. Mẹ của anh chính vì kết hôn cùng với bố anh, những bang đảng đó tìm không được điểm yếu của bố anh, biết ông có người vợ, vì vậy lấy mẹ của anh ra để uy hiếp, trước tiên là bắt cóc mẹ anh lại, sau đó đương nhiên muốn tiền chuộc của bố anh. Người tình của bố anh có một đống, đương nhiên sẽ không vì mẹ anh mà từ bỏ đại bàn, những người đó vì muốn trút giận, băm nát mẹ anh thành tương, chuyển phát đến nhà của bố anh, đấy mới dần dần ấp ủ thành bi kịch

Vì vậy đời anh không có ý định kết hôn

Thế nhưng.....trong đầu anh hoang tưởng khung cảnh cùng Trương Hân đầu bạc tới già, bỗng nhiên cảm thấy không trốn tránh

“Trả lời tớ à” Tôn Nguyên ngược lại so với người trong cuộc càng hối hả

“Chơi đùa thì sao, muốn đi tiếp về sau thì lại làm sao?”

“Nếu là chơi đùa thì dễ xử lý nhiều, chia tay thì chia tay thôi, ai rời khỏi ai không thể sống nổi à, Nhưng mà tớ nhìn dáng vẻ của cậu, rõ ràng không chỉ là chơi đùa thôi không, ái.....cậu nói xem tớ làm sao để nói cậu đây, phụ nữ thực tế đều là sinh vật rất keo kiệt, trong tim họ càng thích câu, thì càng để ý cậu có sạch sẽ hay không, trước khi cùng với cô ấy có phụ nữ rồi thì cũng xem như thôi rồi, cậu nói cậu đã gặp được người mình thích rồi, cậu còn cùng người phụ nữ kahcs lên giường, cậu đây không phải là muốn bị đánh mà, tớ mà là người phụ nữ tớ cũng sẽ không tha thứ cho cậu”

Lãnh Mạc cau mày, “nhưng mà tớ đã vì cô ấy mà không cần những người phụ nữ khác rồi, thỉnh thoảng tìm phụ nữ thì làm sao”

Trong lòng Tôn Nguyên như có hàng vạn chú ngựa thảo nguyên đang chạy qua

“Cậu nhìn tớ như vậy làm gì”

“Lãnh Mạc à Lãnh Mạc.....tớ thật sự phục cậu sát đất luôn rồi, cậu.....tớ không còn gì để nói. Tớ hỏi cậu, cậu có thể tiếp nhận Trương Hân một bên cùng cậu duy trì mối quan hệ đồng thời, lại cùng người đàn ông khác lên giường không”

Lãnh Mạc ánh mắt đầy sát khí nhìn qua

Tôn Nguyên nhún nhún vai, bất lực buông tay xuống, “nếu như cậu tiếp nhận không được, vậy thì cậu là cái gì mà muốn người ta phải tiếp nhận à, đến cả tớ một công tử phong lưu còn không muốn nhìn tiếp, ít ra bổn công tử trong thời gian giao lưu với những người phụ nữ, một lần cũng chỉ có một người, như quan niệm tình yêu như thế này của cậu, Trương Hân cố thể nhẫn nhịn đến bây giờ mới bộc phát, tớ cảm thấy cô ấy cũng xem như ninja thần rùa rồi”

Lãnh Mạc lại một lần nữa ánh mắt sát khí nhìn qua

“Cậu đừng nhìn tớ như thế, nhìn tớ có ích gì, cậu đây là điển hình của “chỉ cho quan đốt lửa không cho dân thắp đèn”, trước tiên, cậu và Trương Hân quan hệ của hai người đều không bình đẳng, người ta còn cùng cậu nói chuyện quái tình yêu à, cạu nhìn Tiêu Lăng xem, anh ấy trước đây không phải là một người trên cao sao, cảm thấy chị dâu theo anh ấy, đó là may mắn to lớn của chị dâu....”

“Trương Hân theo tớ là may mắn của cô ấy”

“Chết tiệt tớ thật sự không còn gì để nói cậu nữa, vậy thì cậu tự bản thân nghĩ cách, không phải là người ta Trương Hân nghĩ cách á”

“Ông nội tớ và bố tớ. Mỗi người bọn họ phụ nữ không ít, vả lại trong giới bọn mình....không phải đều như vậy sao, có tiền thì chơi đùa” Lãnh Mạc không cảm thấy bản thân có chỗ nào sai cả

Tôn Nguyên rốt cuộc không còn lời nói nữa

Anh ấy vẫy vẫy tay, “được, vậy thì cậu cứ nghĩ như vậy đi, tớ đảm bảo với cậu, nếu như cậu không thay đổi suy nghĩ thay đổi thái độ, cậu và Trương Hân chỉ có hai khả năng”

“Nói”

Tôn Nguyên giơ lên một ngón tay, “thứ nhất, dứt khoát chia tay, từ hôm nay về sau giống người lạ”

Lãnh Mạc “cạch” một tiếng hạ cốc rượu xuống, trừng mắt với Tôn Nguyên, rõ ràng không tiếp nhận khả năng này

“Ok, tớ nói khả năng thứ hai chính là cậu cưỡng ép cô ấy ở lại bên cạnh cậu, sau đó khiến cô ấy hận cậu cả đợi”

“Không được”

Tôn Nguyên nhún nhún vai, biểu thị với anh ấy đã cố hết sức vô ích thôi, “Lãnh Mạc, tớ thật sự là say rồi, cậu nói nói cậu, cậu vừa không muốn cùng người ta chia tay, cậu còn không muốn cho người ta một danh phận, cậu như vậy cô nương nào tốt tình nguyện đi theo cậu à, dù sao thì tớ là người đã có kinh nghiệm, cậu không nghe tớ, cuối cùng khẳng định sẽ bị thiệt. cậu nhìn nhìn tớ, những người bạn gái trước của tớ nhiều bao nhiêu, có một người nào hận tớ tận xương tủy chưa? Không có phải không, tớ nói cho cậu biết à, tớ đây mới chính là cảm giác của thành công”

“Vậy, cậu nói tớ phải làm sao”

“Còn làm sao nữa, cắt đứt với tất cả những người phụ nữ khác vậy, cùng Trương Hân tốt lên, sau khi tớ biết quan hệ của cậu và Trương Hân đặc biệt tìm kiếm thông tin của cô ấy, cô ấy ra mắt 7 năm nhưng chưa một lần có truyền tin đồn với người khác, giữ mình trong sạch, cậu còn muốn cái gì”

Lãnh Mạc cau mày

Muốn anh ta cắt đứt với tất cả phụ nữ?

Cả cuộc đời chỉ có một mình Trương Hân? Lãnh Mạc cảm thấy anh không thể làm được

Tôn Nguyên rốt cuộc cũng không còn lời gì để nói với anh ấy nữa, “tớ lại hỏi cậu, cậu và Trương Hân chia tay bao lâu rồi?”

“Hơn nửa tháng rồi”

“Hơn nửa tháng nay cậu làm thế nào để giải quyết hả? Tìm người phụ nữ khác?”

“Không có”

Lãnh Mạc cũng không phải không có thử muốn với người phụ nữ khác, dù sao thì ai rời khỏi ai cũng không phải không thể sống, nhưng khi nghĩ tới Trương Hân, anh lập tức hưng phấn gì cũng đều không còn nữa

“Cũng như nói là cậu người đàn ông trưởng thành đã 28 tuổi, đã hơn nửa tháng đều không có sống đời sống tình dục rồi, phải không?”

Lãnh Mạc trừng mắt với Tôn Nguyên

Làm sao nói mà giống như anh giữ thân xác cho Trương Hân vậy

“Cậu đối với người phụ nữ khác có cảm hứng không?”

Lãnh Mạc cắn răng, “cậu nói xem?”

“Tớ đang hỏi cậu được chứ? Cậu không nói tớ làm sao mà giúp cậu phân tích”

“Cậu xác định cậu là đang giúp tớ phân tích?” Lãnh Mạc nét mặt hoài nghi

“Đương nhiên rồi, là huynh đệ tốt, tớ có thể lừa dối cậu sao” Tôn Nguyên khoác tay lên vai anh ấy giống như hai người tốt vây, “tớ nói cậu nghe, nếu như cậu chỉ có cảm hứng với một người phụ nữ, vậy thì chúc mừng cậu, cậu đã rơi vào hố rồi, mà lại hoàn toàn không thể tự giải thoát, nếu như là trạng thái này, tớ kiến nghị cậu thái độ tốt với Trương Hân, nhận sai, dù gì thì các cậu tình cảm 7 năm đặt ở đó, thái độ của cậu mềm mỏng một chút nói không chừng cô ấy sẽ tha thứ cho cậu”

Muốn anh một người đàn ông cúi đầu với Trương Hân? Anh không làm được

Lãnh Mạc gạt bỏ cánh tay của Tôn Nguyên, “được rồi, đừng có đưa ra ý tưởng dở hơi đó nữa”

“được thôi cậu thích nghe thì nghe không nghe thì thôi, tớ còn không vui vẻ để nói nữa cơ. Đằng nào thì tình cảm của cậu không thuận lợi cũng chẳng có quan hệ một đồng nào với tớ hết” Tôn Nguyên lạnh lùng hứ một tiếng, từ vị trí trên quầy rượu đứng dậy, “nói chuyện với cậu thật sự chẳng khác gì gảy đàn tai trâu, cậu tự nghĩ cách đi, với cái thái độ này của cậu, ở một mình cả đời cũng đáng đời”

Lãnh Mạc, “.....”

Anh nhìn Tôn Nguyên đầu cũng không ngoảnh lại cứ thế bỏ đi, càng thêm bức dứt, lại gọi thêm một chai volka, đổ đầy cốc, ngẩng đầu uống hết

Hôm nay anh uống không ít, lúc này đầu óc có chút mơ màng

Vừa rồi chủ ý của Tôn Nguyên rõ ràng không phù hợp với anh ấy, anh bây giờ muốn đi đến nahf của người phụ nữ chết tiệt đó, muốn chia tay anh ấy? Không có cửa.

Chương 346

Lãnh Mạc lấy chìa khóa xe rồi rời khỏi quán bar, 2.5.8ZW.

Ngoài quán bar tuyết càng ngày càng dày, mở mắt nhìn phía trước là một vùng tuyết trắng, Lãnh Mạc ra khỏi quán bar, đột nhiên hắc hơi,”st”

Đầu óc anh dần tỉnh táo một chút, dưới chân vẫn có chút gì đó bồng bềnh, tựa vào chiếc xe đầy tuyết trắng của mình để nghỉ ngơi, anh là người luôn quậy thâu đêm, bình thường một hai cân rượu chả đáng là gì với anh, vậy mà hôm nay, tại buổi tiệc đưa tiễn Mộ Bạch anh chả ăn mấy miếng cơm, để bụng trống mà uống từng ngụm từng ngụm đến hết một hai cân rượu, vừa rồi lại uống không ít ở quán bar cùng với tiểu Tôn, rượu trắng rượu đỏ đều óc, giờ đây anh thấy cả người anh lơ lửng bồng bềnh.

Với loại người hỗn tạp hắc ám như anh, rất ít khi uống say như vậy, vì phải thường xuyên giữ đầu óc tỉnh táo, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Anh vừa ra khỏi quán bar, đã bị mấy người mặc áo đen bao vây.

Lãnh Mạc chau mày nhìn vài người trong số họ, “Các người đến đây làm gì.?”

“Tôn Thiếu Gia bảo chúng tôi đến bảo vệ đại ca.” Người trợ lí đắc lực của Lãnh Mạc Vương Bưuđỡ lấy Lãnh Mạc, “Đại ca, anh như vậy không lái xe được đâu, đại ca muốn đi đâu, em đưa anh đi.”

Lãnh Mạc đầu óc quay cuồng, tiện tay ném chìa khóa cho 8, “chở tôi đến chỗ Trương Hân”

Vương Bưu ngây người.

Vương Bưu là một đại nam nhân với làn da bánh mật thân hình cao to lực lưỡng hơn người, thân cao vừa đủ hai mét, anh cao to như một con gấu, nấm đấm có độ sát thương lớn, khiến người ta vừa nhìn đã biết không nên đụng vào. Vương Bưu từ khi Lãnh Mạc bắt đầu bước chân vào thể giới xã hội đen đã theo anh, đối với sự việc của Lãnh Mạc hiểu rõ hơn ai hết, anh rõ ràng nhớ là đại ca và cô Trương đã chia tay rồi.

Vương Bưu có chút ngây ra, cầm chìa khóa mà không biết làm thế nào cho phải.

Mà Lãnh Mạc giờ đã ngồi vào vị trí phó lái.

Ngoài trời lạnh đến đáng sợ, Vương Bưu cũng nhanh chóng ngồi vào ghế lái, anh căn dặn mấy người áo đen bên cạnh, “Âm thầm ngồi trong đó bảo vệ đại ca là được.”

“Dạ, Bưu ca.”

Vương Bưu lên xe, nhanh chóng đóng cửa xe, mở lò sưởi bên trong xe, vừa quay đầu nhìn đã thấy Lãnh Mạc nhắm chặt mắt lại, nằm cả nửa người xuống ghế phó lái, dường như đã ngủ say, nhưng Vương Bưu biết, đại ca trong tình huống này không thể ngủ được, lúc đầu óc anh càng không tỉnh táo thì tính cảnh giác ngờ vực lại càng cao. Mấy năm gần đây, người phụ nữ bên cạnh đại ca không ít, nhưng lúc nào cũng qua đêm xong là tiễn tất cả họ đi, chỉ duy nhất cô Trương.

Đại ca cũng chỉ thật sự thả lỏng khi ở ngủ cùng cô Trương.

Cho nên lúc đại ca và cô Trương chia tay, Vương Bưu là người đầu tiên không tin, nhưng quả thật thấy đại ca hơn nửa tháng trời cũng không có liên lạc với cô Trương, mà cô Trương cũng không có liên lạc với đại ca, cuối cùng cũng tin hai người đã chia tay, Vương Bưu quay đầu nhìn Lãnh Mạc, lại xác định thêm lần nữa, "Đại ca, là đi tìm cô Trương thật sao. Thực ra đại ca, cô Trương cũng khá tốt..."

"Đừng phí lời lái xe đi."

"Ồ" Vương Bưu buồn bực khởi động máy.

Vương Bưu chạy xe đến nhà Trương Hân, Trương Hân theo đại ca bảy năm, trong bảy năm bất cứ tài sản nào Vương Bưu đều biết, đối với địa chỉ của Trương Bân, đại ca và hắn đều biết. Địa chỉ hiện tại của Trương Hân là một căn hộ cao cấp cô mua cho mình tại thành phố A, độ bảo mật của chung cư rất cao, đến trước cổng khu phố nhỏ, Lãnh Mạc bảo Vương Bưu ngừng xe.

"Đại ca, không vào sao?"

Lãnh Mạc liếc mắt qua, Vương Bưurụt cổ lại, lập tức không nói chuyện, Lãnh Mạc lạnh lùng ngồi trên xe, nhìn gió tuyết lớn bay bay ngoài cửa kính, gương mặt còn lạnh hơn cả tuyết.

Hai người cứ yên lạnh ngồi đó gần nửa tiếng đồng hồ.

"Í_"mắt Vương Bưunhọn hoắc, đột nhiên thấy bên khu phố nhỏ kia có một chiếc xe chạy đến, chỉ vào hướng chiếc xe Cayenne màu đỏ đậm, kinh ngạc đáp,"Đại ca, đó có phải là xe cô Trương không?Tối nay đã gần mười hai giờ rồi, cô Trương sao chưa về nhà? Ôi, thật ra cô Trương cũng khá vất cả, bình thường đi diễn cũng diễn tới nửa đêm canh ba, mà giờ trời lạnh như thế, có lúc phải quay cảnh mùa

hè, mặc đồ ngắn ngâm mình trong nước còn phải biểu hiện ra một bộ dạng đang hưởng thụ, Ôi, cái nghề diễn viên thật không dễ _" Vương Bưu vừa nhìn sắc mặt của Lãnh Mạc vừa nói đỡ cho Trương Hân, đột nhiên, anh ta thấy trên xe Trương Hân có một người bước xuống, âm thanh đột nhiên dừng lại.

Không cần Vương Bưu nhắc nhở, Lãnh Mạc cũng đã nhìn thấy, xe Trương Hân dừng ngay cửa khu phố nhỏ, cách xe của họ chỉ hơn mười mét, mà sau khi xe cô dừng lại, người từ vị trí lái xe bước xuống lại là một người đàn ông.

Người đàn ông mặc một chiếc áo lông Hàn Quốc giản dị, vô cùng thư thái, nửa thân dưới mặc một chiếc quần màu đen, thân hình cao gầy, khuôn mặc trông cũng khá xuất sắc, Vương Bưu cẩn thẩn nhìn biểu hiện cảu Lãnh Mạc, đã thấy anh ngồi thẳng tựa bao giờ, đôi mắt tối sầm âm lạnh, nhìn vô cùng bi thảm.

Vương Bưu bị hết cả hồn, sợ Lãnh Mạc sẽ xông ra đánh người, nhanh chóng ôm chặt chân lớn của Lãnh Mạc, cảm giác cơ bắp dưới chân anh đã bị co lại, Vương Bưu nhanh chóng cất lời, "Đại ca, nhịn đi, hiểu lầm, nhất định là hiểu lầm, nói không chừng là người làm chung ở đoàn phim đưa cô về nhà. Với lại anh nhìn đi, cô Trương cũng không cho người này đưa cô vào trong khu phố, rõ ràng là quan hệ vẫn chưa thân mật bao nhiêu, đừng để ý, kaka, đừng để ý."

Đôi mắt Lãnh Mạc dường như có thể phóng ra dao.

Anh đã nhận ra người đàn ông đó, trong phim anh ta đóng tiểu sinh Đương Hồng, có tên nam nhân ấm áp gọi là Từ Dịch, điểm mấu chốt là, người đàn ông này không phải ai khác, chính là diễn viên chính quay tiết mục chương trình Hẹn Hò cùng nhân vật tài năng chung với Trương Hân.

Đáng chết.

“Vương Bưu, cậu lập tức gọi điện thoại cho người phụ trách của Tinh Quang, hỏi rốt cuộc Trương Hân có tiếp nhận tham gia quay chương trình Got Talent không”

“Ồ ồ ồ, được rồi.”

Vương Bưu lập tức móc điện thoại trong túi ra gọi số, xác minh thân phận mình xong, người phụ trách Tinh Quang rất nhanh chóng nói cho họ kết quả, tiếng điện thoại anh kêu lên, Lãnh Mạc nghe rõ ràng đáp án đầy khẳng định của người phụ trách, “Dạ đúng, Trương Hân tiểu thư có nhận ghi hình Got Talent đợt này ạ, mà tiết mục đợt này đã bắt đầu ghi hình đợi một cách đây mấy ngày rồi, đợi lúc này năm sau chắc có thể phát ra ngoài.”

Vương Bưu nuốt nước bọt, cúp điện thoại, rồi an ủi Lãnh Mạc, “Đại ca đây đều là công việc, cho dù là quay Got Talent thât, cũng chỉ là dựng kịch thôi, đều là giả, cũng như là hẹn hò trong phim với nam chính vậy cùng một đạo lí vậy thôi, đều là giả, đợi quay xong cũng không còn liên hệ gì.”

Vương Bưu nhìn Lãnh Mạc, thấy mắt anh ta cứ nhìn chằm chằm ngoài kia, thật ra đây cũng coi như vẻ mặt đầy nhẫn nhịn khắc chế của Lãnh Mạc, nhưng nhìn đi nhìn lại, mặt anh ta càng ngày càng tối sầm, và cứ nhìn mãi như thế.

Vương Bưu nhanh chóng rời mắt nhìn ra ngoài.

Dưới cái nhìn ấy, anh nhịn không được thay Từ Dịch và cô Trương toát hết mồ hôi.

Thì ra cái tên Từ Dịch đó sau khi xuống xe thì che cây dù, anh vào

qua vị trí phó lái, nho nhã đưa tay đỡ kéo Trương Hân ra khỏi cửa xe, một tay đỡ lấy đỉnh cửa xe, một tay khác che dùm dù là dù đơn, hai người đều ở dưới dù có cản giác là khoảng cách vô cùng vô cùng gần.

Cũng không biết Từ Dịch và cô Trương nói gì, cô Trương bỗng tròn mắt cười vô cùng vui vẻ, cái người tên Từ Dịch đó nhìn cô say đắm, đột nhiên anh ta ôm cô Trương vào lòng. Mà cô Trương thì không đẩy anh ta ra.

Khỉ thật.

Trái tim bé nhỏ của Vương Bưu lén nhìn qua đại ca một cái, quả nhiên sắc mặt đại ca giờ đã đen như cái đáy nồi.

Chương 347

Trương Hân bị Từ Dịch ôm vào lòng ôm vào lòng nhất thời ngây ra,

Cô và Từ Dịch đều làm trong ngành giải trí hỗn tạp ấy, nhưng Từ Dịch chủ yếu làm ở mảng phim truyền hình, còn cô đã sớm thành diễn viên có tiếng hạng A, cát xê quá cao, nên ít khi thấy bóng dáng cô xuất hiện tại các bộ phim truyền hình, lần này cô và Từ Dịch lần đầu tiên cùng quay Got Talent, cũng là lần đầu tiên gặp, Thời gian quay kết thúc quá muộn tuyết lại đang rơi nên cô bảo thư kí về trước, Từ Dịch chủ động đề xuất đưa cô về, Trương Hân nghĩ dù sao sau này sẽ hợp tác nhiều, nên cũng không từ chối.

Nhưng cô hoàn toàn không ngờ anh ra lại có hành động như vậy.

Cô ta ý thức phản khán, còn chưa đợi cô phản kháng, Từ Dịch đã vô cùng lịch sự thả cô ra, Từ Dịch cười ấm áp, “Mạo phạm rồi, nhưng hôm nay cô thật sự rất đẹp, thời gian không còn sớm nữa, cô mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, anh còn vô cùng chu đáo nhét dù vào tay của Trương Hân.

Trương Hân ngược lại không muốn nợ anh ta, cô đưa dù trả lại Từ Dịch, “Anh cứ giữ mà dùng, tôi đã tới nhà, chạy xe vào trong bãi xe, từ bãi xe ngồi thang máy đi lên, không cần đến dù.”

Từ Dịch cười càng ấm áp hơn, lần này anh ta không khách sáo, đùa đáp lại, “Bạch nương tử và Hứa Tiên lần đầu gặp nhau, cũng tặng Hứa Tiên một cây dù, vậy tôi không khách sáo nhận dù nhé, lần sau có thể lấy dù làm cái cớ, gặp lại em thêm lần nữa.”

Anh ta cứ đường đường chính chính như vây ngược lại khiến Trương Hân có cảm tình với anh thêm vài phần, “Anh cũng về đi.”

“No No No, đàn ông ga lăng phải nhìn thấy cô gái đi trước, tôi sẽ ở đây đợi đến khi cô lên xe vào trong, mới bắt xe đi”

Trương Hân tự nhiên bật cười, “Vậy được rồi, tôi đi trước nhé.”

Từ Dịch che dù, tiễn Trương Hân đến bên vị trí lái xe, giúp cô che chắn cơn gió tuyết lớn, chính vào lúc này, chiếc xe đối diện đột nhiên rọi đèn sáng trưng, cô và Từ Dịch còn chiếc xe đều nằm dưới ánh sáng của đèn xe.

Trước mắt bỗng nhiên vụt sáng, mắt Trương Hân chịu không được, ý thức đưa tay ra đỡ.

Còn Từ Dịch càng nahnh chóng chặn đèn xe trước mắt, đợi thích ứng với ánh sáng của đen xe, Từ Dịch chau mày hướng về nơi phát sáng, nhìn ngược ánh sáng thì mơ hồ thấy một chiếc xe sang trọng, trong xe có hai người, nhưng lại không thấy rõ mặt người trong xe.

“Người này cũng thật quá mất lịch sự rồi.” Từ Dịch nói rồi muốn tiến lên phía trước, “Tôi đi nói lí với bọn họ”

“Thôi đi, “Trương Hân kéo anh lại, nhẹ nhàng né nơi phát sáng, dường như không cần nhìn, cô cũng biết chắc chắn người trên xe chính là Lãnh Mạc, cô sợ Từ Dịch mà đi lên làm Lãnh Mạc tức giận, đến lúc đó kết cục bi thảm như thế nào, cô liên khuyên ngăn,”Chúng ta là người của công chúng, nếu thật làm lớn chuyện ở đây thì không tốt lắm, người đó chắc là do thấy chúng ta là minh tinh, nên mới làm như vậy, không có ác ý gì, anh mau về đi.”

Từ Dịch không yên tâm, “Vẫn là cô về trước đi, ngộ nhỡ người trong xe là thằng biến thái...”

“Không sao đâu, đay là nơi công cộng, mà lại ở cổng của khu phố nhỏ nat, nếu có chuyện thật bảo vệ cũng không thể làm ngơ,anh mau về đu. 2.5.8 Zw” Trương Hân lo lắng Từ Dịch mà còn không đi, đợi cô đi khỏi, Lãnh Mạc sẽ không nhịn nổi đánh cho Từ Dịch một trận.

“Vậy...được thôi. “ Từ Dịch giương dù tạm biệt cô, “ Lần sau mình gặp nhau nữa nhé.”

“Bye”

...

Tận mắt thấy Từ Dịch bắt xe, sau đó rời đi. Đèn xe đối diện cũng tối lại, cô lạnh lùng hẳn lên một tiếng, từ trong xe, nổ máy, không quay đầu lại nhìn trực tiếp vào khu phố nhỏ.

“Đại, đại ca”

“Im miệng”

“Ồ” đại hán ngông cuống ấy uất ức đáp một từ, nhanh chóng thả chân của Lãnh Mạc ra, cố gắng nép sát trong góc xe, dằn cảm xúc mình xuống, để tránh vô cớ bị sát thương.

Mặt điên người nắm nắm tay của mình.

Người đàn bà đó rõ ràng biết anh ở đó, lại còn dáng dùng ánh mắt đưa tình tiễn đưa người đàn ông khác rời khỏi. Rõ ràng biết anh ở đấy, lại làm như không quan tâm gì hết bỏ đi.

Đáng chết mà.

Mới chia tay chưa bao lâu, nhanh chóng tìm được một mối tốt khác.

Lãnh Mạc thậm chí nghi ngờ, cô có phải sớm muốn chia tay với anh, vừa may lấy lí do vô cùng hoàn mỹ là anh lên giường cùng người đàn bà khác? Càng nghĩ càng thấy có khả năng này, nếu không trước đây anh không cho Trương Hân đóng phim, Trương Hân lại không vui cãi nhau với anh, nhưng sau khi cãi một trận linh đình vẫn nghe lời anh, nhưng lần này sao lại có thể kiên quyết như vậy?

Chả lẽ cô và cái tên Từ Dịch đó đã âm thầm qua lại từ lâu, nên mới cứ nhất quyết đòi quay cái Got Talent chết tiệt này.

Xem anh ta như con khỉ đá đi sao.

“Đại, đai ca...”

“Nói”

“Có cần điều tra tên Từ Dịch đó một chút không, sau đó tìm anh em cảnh cáo hắn?”

“Không cần”

“Ồ” Vương Bưutrầm mặc xuống, do dự lại mở lời nói, “Đại ca...”

“Lời nói thừa thì ít nói lại.”

Lần này không phải lời nói thừa, Vương Bưukhóc không ra nước mắt, “Có cần vào khu phố nhỏ này không, hình như chỗ này không được đậu xe lâu...”

Vào con khỉ....

Thật là cho rằng Lãnh Mạc rời xa cô ta thì không sống được sao? Nực cười.

Lãnh Mạc lạnh lùng nhìn Vương Bưu, “Về”

“Về, về đâu?” Vương Bưu ngây ra hỏi, Vương Bưucứ nháo nahfo lên đến nổi chảy cả mồ hôi hột, anh cười cười lâu khô mồ hôi trên đầu, tùy ý chà vào đồ của nah ra, “kaka, đừng tức giận, đại ca đừng tức giận, tức giận dễ có nếp nhăn, về nhà thì về nhà.”

Vương Bưu lập tức nổ máy tiến thẳng về nhà.

Lãnh Mạc tắt máy sưởi trong xe, hạ thấp toàn bộ cửa sỏ trong xe, mấy bông tuyết ngoài trời lạnh thấu sương bay vào trong xe, Vương Bưu hắt hơi một cái, anh định kêu lạnh, nhưng nhìn thấy ánh mắt còn sắc hơn dao của đại ca, lập tức nuốt lời định nói xuống.

Nửa tiềng sau, Lãnh Mạc về tới khu biệt thự thuộc khu phố A của anh.

“Chào đại ca”

Lãnh Mạc thổi gần nửa tiếng gió lạnh ấy, mùi rượu trên người cũng tan hết rồi, thấy thuộc hạ đều đang ở trong phòng khách đợi anh, liền đưa tay, “Về hết đi, có chuyện gì thì mai nói sau”

Nói xong, không quay đầu lại nhìn đã đi lên lầu.

Mọi người cả đầu không hiểu gì hết nhìn 8, “Bưu ca, đại ca bị gì vậy?”

Vương Bưu tuy hơi ngốc nghếch một chút, nhưng chuyện gì nên nói chuyện gì không nên nói anh vẫn biết, anh lắc đầu nhìn mọi người, “Chuyện của đại ca sao tôi biết được, mau tản ra hết đi, có gì mai báo đại ca sau.”

“Nhưng mà, đầu cảng xảy ra chuyện, hàng của chúng ta bị cảnh sát giữ rồi.”

Vương Bưu chau mày, “Chuyện lớn bằng trời cũng phải đợi đến mai”

Mọi người không biết nói gì nữa, chỉ tản ra hết.

Lúc này Lãnh Mạc về tới phòng, nhìn khắp phòng toàn là đồ vật thuộc về Trương Hân, đột nhiên nổi trận lôi đình.

Đồ trang điểm và dưỡng da trên bàn trang điểm.

Bộ ga nệm cô lựa.

Mấy bình hoa và ly trà cô chọn.

Lãnh Mạc một chân đạp văng bay ra ngoài, mấy tách trà bị đạp nát bể đầy trong phòng, “Bằng” một tiếng lớn.

Vương Bưu lập tức mở cửa xông vào.

“Đại ca....”

Lãnh Mạc mặt lạnh lung, nghiến răng giận dữ đáp,” Lập tức kêu người giúp việc vào, đem toàn bộ đồ của Trương Hân toàn bộ vứt hết cho tôi, tôi không muốn thấy bất cứ gì liên quan đến cô ta nữa”

Chương 348

“A?”

“Nghe không rõ sao, bây giờ, lập tức kêu người làm vào đây, đem tất cả những thứ của Trương Hân vứt hết đi, nghe rõ chưa” Lãnh Mạc giận dữ, trên mặt toàn là sự tức giận.

“Vâng vâng vâng, tôi lập tức kêu người làm đến.”

Đã lâu lắm rồi không thấy đại ca kích động như vậy, Vương Bưu nhất thời không dám đắc tội anh, rụt cổ lại, lập tức xuống lầu kêu người làm lên. Không tới 5 phút 4 người làm lên lầu, Lãnh Mạc đứng giữa phòng, yên lặng mà lạnh lùng nhìn người làm, dọn từng thứ của Trương Hân ra khỏi phòng.

Đầu tiên là đồ dùng trong nhà tắm, sau đó là quần áo giày dép phụ kiện của cô, sau đó nữa là mỹ phẩm dưỡng da…

Vương Bưu giơ tay chỉ giường lớn, “Còn có cái này, ga giường, chăn, bao gối đều tháo ra hết,” Cái tủ này cũng là của Trương tiểu thư kêu người đem đến, đem đi đem đi, còn có bàn uống trà, bàn này cũng là đồ mà Trương tiểu thư mang về, đúng rồi, còn có những cuốn sách ở đầu giường, đều là những cuốn Trương tiểu thư bình thường hay xem. Uhm...còn có sofa, sofa là do Trương tiểu thư mua ở trên mạng về, còn có cái kệ sách, kệ sách cũng là Trương tiểu thư đi siêu thị mua về, cái này cái này còn có cái này nữa, đều đem đi bỏ hết.”

Người làm chỉ có nghe lệnh mà hành động.

Nửa tiếng sau, Lãnh Mạc nhìn thấy căn phòng trống trãi chỉ có 1 cái giường lớn, lông mày giật giật.

Vương Bưu sợ anh tức giận, nhanh chóng giải thích, " Đại ca, tôi cũng dựa theo lệnh của anh mà đem đồ đi thôi, những thứ lúc nãy đều là Trương tiểu thư mua, thực ra…" Vương Bưu chỉ cái rèm trên cửa sổ, nuốt nước miếng, "Thực ra cái rèm cửa này cũng là của Trương tiểu thư mua, đại ca, có cần tháo ra luôn không?"

"Tháo."

"Dạ, nhanh chóng đem rèm cửa tháo xuống."

Người làm lập tức tháo rèm cửa xuống, Vương Bưu cẩn thận nhìn quanh phòng lần nữa, đột nhiên, anh ngẩng đầu, thấy cái đèn chùm thuỷ tinh đang sáng trên đỉnh đầu, "Đại ca, đèn thuỷ tinh cũng là Trương tiểu thư chọn.."

Căn phòng lớn như vậy mất đi đồ vật của Trương Hân, đột nhiên cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo, cửa phòng và cửa sổ đều mở, khí lạnh tràn vào, gió lạnh thổi tới càng lạnh hơn.

Lãnh Mạc cắn răng.

Tại sao anh không biết Trương Hân mua nhiều thứ như vậy.

Vương Bưu thấy Lãnh Mạc lạnh mặt không nói chuyện, cứng rắn tiếp tục hỏi, "Đại ca, tôi nhớ rồi, máy điều hoà trong phòng cũng là Trương tiểu thư mua ở siêu thị, cái đó, cái đó nếu gỡ bỏ thì hơi phức tạp…"

Lãnh Mạc mím môi, lạnh lùng nhìn Vương Bưu.

Vương Bưu tự nhận hiểu Lãnh Mạc nhất, nhìn bộ dạng này của anh, ngược lại thả lỏng, anh nhanh chóng xua tay đuổi người dùng, "Được rồi được rồi, không cần tháo nữa, nhanh chóng đi đi."

Người làm sợ sẽ gặp hoạ, cầm đồ lập tức rồi đi.

"Đợi tí." Lãnh Mạc kêu họ lại.

"Đại ca, còn gì muốn căn dặn sao?"

Lãnh Mạc nhìn căn phòng trống trãi, chỉ còn 4 bức tường và 1 cái giường, thảm đến nỗi giống như vừa bị người ta cướp xong làm trong lòng anh hỗn loạn hơn, anh hung hăng trừng mắt với Vương Bưu, "Lập tức làm căn phòng trở lại như cũ."

"A? Lúc nãy ngài không phải nói…"

"Bây giờ tôi đổi ý, đem tất cả mọi thứ về chỗ cũ, cái nào cần để ở đâu để lại chỗ nấy, không được xảy ra bất kỳ sai lệch nào."

Vương Bưu và người làm muốn khóc, đây không phải là hành hạ người khác sao.

"Đừng nhiều lời, nhanh chóng trả lại nguyên trạng."

"Dạ." Vương Bưu buồn phiền cúi đầu, bắt đầu cùng người làm đem đồ vật trở lại chỗ cũ.

Thời gian tháo bỏ thì ra nhanh, thời gian khôi phục lại thì gấp đôi.

1 tiếng sau, phòng lại đầy ắp trở lại.

Tim của Lãnh Mạc như được lấp đầy lại lần nữa, cả người như tràn đầy năng lượng, mà lúc này, đã là 2h sáng rồi.

Vương Bưu ngáp 1 cái, “Đại ca, còn có chuyện gì không.”

Lãnh Mạc trầm mặc không nói chuyện, lúc này Vương Bưu biết mình nên lui.

Anh sợ Lãnh Mạc lại hành hạ lần nữa, nhìn người làm 1 cái, lặng lẽ rời đi.

Người vừa đi, căn phòng lập tức im lặng hẳn.

Rõ ràng đồ vật trong phòng đã đầy lại, nhưng trong lòng anh lại trống trãi. Lãnh Mạc mệt mỏi ngồi lên giường, anh âm thầm nói với bản thân, Lãnh Mạc à, không phải chỉ là 1 người phụ nữ thôi sao, có gì lớn lao chứ, chỉ là thời gian 7 năm thôi, mày chỉ không quen thôi, qua 10 ngày nửa tháng nữa sẽ quen thôi.

Nhưng không đợi anh thuyết phục bản thân, trong đầu hiện lên hình ảnh Từ Dịch ôm Trương Hân.

Lãnh Mạc đấm 1 đấm xuống giường, tức giận đứng dậy.

Đáng chết.

Không thể nhịn nữa.

Hôm nay đưa cô về nhà? Ngày khác có thể sẽ ở lại nhà cô qua đêm.

Anh phát hiện anh không chịu nổi khi nghĩ đến Trương Hân nằm chung giường với người đàn ông khác, lửa giận của Lãnh Mạc tăng lên, lấy chìa khoá xe đi ra cửa.

…

Gần 3h sáng.

Vốn dĩ Trương Hân đã ngủ say, nhưng bị tiếng đập cửa rất lớn làm cho tỉnh dậy, lúc đầu cô còn tưởng là mơ, nhưng tiếng đập cửa ngày càng rõ. Trương Hân nhanh chóng mở đèn phòng ngủ, lấy chăn ra đi xuống giường, chăn vừa rời thân, cả người cô lạnh đến run rẩy, cô lấy cái áo khoác đầu giường rồi đi ra ngoài.

Trương Hân cầm chặt điện thoại, mở cửa phòng ngủ, tiếng đập cửa ngày càng rõ.

Không phải là trộm chứ?

Nhưng trộm thì làm sao có thể có gan đập cửa chứ.

Không lẽ muốn vào nhà cướp đồ?

Đây là căn hộ cao cấp, mỗi lầu đều có bảo vệ, làm sao có chuyện này xảy ra được Trương Hân thực sự muốn khóc, bảo vệ chết đâu hết rồi. Cô thề, nếu cô không xảy ra chuyện gì, cô nhất định đi mắng vốn.

Tim Trương Hân đập "thình thịch", cô nhìn phòng khách 1 vòng, không thấy đồ vật có thể dùng để phòng thân, cô lại nhìn cửa nhà bếp, lập tức bước nhanh vào nhà bếp, lấy 1 cây dao ra.

Lúc này cửa lớn phòng khách như muốn bị đập hư.

Bây giờ báo cảnh sát chắc chắn không kịp, đầu Trương Hân hiện lên bóng dáng của 1 người, cô nhìn điện thoại, quyết tâm không gọi cho

người đó, muốn chia tay thì phải chia tay triệt để.

Trương Hân không dám mở đèn, sợ hãi đến môi cũng trắng bệch, lặng lẽ nấp sau cửa lớn.

Lúc này điều duy nhất cô ước là chỉ có 1 tên cướp, cô có chuẩn bị trước chắc sẽ chém chết được tên đó.

"Ầm---"

Cánh cửa vững chắc vậy mà bị rơi xuống, Trương Hân không dám thở mạnh, cả ngày dính sát vào tường, cầm chặt dao cắt rau run rẩy đến lợi hại.

Cửa lớn bị đạp mở.

Trong bóng tối, Trương Hân mơ hồ thấy 1 bóng người bước vào, cô nhắm mắt kêu lên tay cầm cây dao chém qua kia, 1 bên chém 1 bên la, "Aaa---cướp kìa cứu mạng."

Trương Hân nhắm chặt mắt không dám mở, cô chém vào khoảng không, cổ tay bị 1 người nắm chặt, dùng sức rất mạnh, cô đau đến kêu lên 1 tiếng, dao trên tay "Ba" 1 tiếng rơi xuống sàn, phát ra âm thanh sắc bén.

Trong đầu Trương Hân lập tức nghĩ: Xong rồi.

Chương 349

“AAA---”

Trương Hân nhắm mắt kêu lên, trong đầu cô chỉ nghĩ cảnh nhà bị cướp đồ, sau đó giết người phanh thây, cô vừa sợ vừa hối hận, cảm thấy người đến nắm chặt cổ tay cô, cô kêu lớn, “Anh, anh muốn làm gì, tôi có tiền, anh cần bao nhiêu, anh muốn bao nhiêu tôi cũng có thể cho anh, nhưng anh không được làm tổn hại tôi. Tôi nói cho anh biết, nếu anh dám làm hại tôi, anh nhất định sẽ hối hận.”

Trong bóng tối, đột nhiên người đàn ông ôm Trương Hân.

Tiếp xúc của người đàn ông khiến Trương Hân lập tức điên lên, mắt cô đỏ lên, liều mạng phản kháng, kêu lớn, “A---buông tay ra, cứu mạng...cứu mạng a.”

Người đàn ông càng dùng sức ôm cô.

Sức của nam và nữ rất khác biệt, Trương Hân hoàn toàn không có biện pháp phản kháng, trong tim đột nhiên tuyệt vọng.

“Là anh.”

Đầu Trương Hân trống rỗng, hoàn toàn không nghe ra tiếng của Lãnh Mạc, ôm đầu kêu lên như cũ.

Lãnh Mạc nhíu mày, dùng sức đánh lên cánh tay cô, “Trương Hân, là anh em bình tĩnh tí.”

Nghe giọng nói quen thuộc, nhất thời cơ thể Trương Hân cứng đờ, ngây người nhìn Lãnh Mạc, mắt của Lãnh Mạc rất tốt, đã thích nghi với bóng tối, thấy Trương Hân bị anh doạ đến như vậy, trong lòng cảm thấy có lỗi, đưa tay ôm cô, nhẹ giọng an ủi, “Là anh, anh là Lãnh Mạc.”

Lãnh Mạc?

Lông mi Trương Hân khẽ rung động, sắc mặt dần dần thả lỏng.

Lãnh Mạc lập tức thả lỏng, nhẹ nhàng thả cô ra, khá hài lòng nói, “Cách làm lúc nãy rất đúng, sau này nếu gặp phải chuyện này, người ta muốn tiền em cứ cho, không có tiền thì gọi cho anh, tuyệt đối không được để người khác chiếm tiện nghi…”

“Ba---”

Lãnh Mạc chưa nói xong, đã bị Trương Hân cho một cái tát cắt ngang lời đang nói, mặt anh tê tê, truyền đến cảm giác nóng rát, sắc mặt Lãnh Mạc lập tức âm trầm, anh lớn như vậy, cũng chưa có ai dám đánh anh.

“Lãnh Mạc, anh là tên đáng ghét, tên đáng ghét.”

Chân Trương Hân mềm nhũn, cả người té xuống đất, trời đang lạnh, bên ngoài còn có tuyết rơi, áo ngủ trên người của cô nhất thời bị mồ hôi làm cho ướt hết, tóc dính lên mặt, cả người suy yếu.

Lãnh Mạc mở đèn phòng khách, nhìn thấy bộ dạng này của Trương Hân, lửa giận lúc nãy của anh, lập tức nguội lạnh.

Thấy anh đã doạ cô sợ.

Lòng của Lãnh Mạc mềm xuống, anh quỳ dưới đất, nhẹ nhàng vỗ lưng, "Là anh, anh đáng sợ như vậy sao, em cũng không suy nghĩ xem, nửa đêm ngoài anh ra thì ai sẽ đến nơi này của em chứ, em không biết suy nghĩ sao."

Tim Trương Hân đập rất nhanh, nghe lời của Lãnh Mạc ngẩng đầu tức giận nhìn anh, cô lau mồ hôi trên trán, cắn răng đánh anh, "Lãnh Mạc, vào nhà dân mà không được cho phép là phạm pháp."

Phạm pháp??

Lãnh Mạc hừ lạnh 1 tiếng.

Trước mắt thì cảnh sát trong nước không ai dám bắt anh.

Đột nhiên bên ngoài truyền lại tiếng ồn ào, "Các người đừng quá đáng, Trương tiểu thư, cô không sao chứ."

Trương Hân nghe ra tiếng của bảo vệ, cô lần nữa tức giận nhìn Lãnh Mạc, "Anh làm gì rồi."

"Để vệ sĩ cản bảo vệ ở bên ngoài."

"Bảo vệ, tôi không sao, anh về đi."

"A?" Bảo vệ chậm chạp chưa chịu đi.

Vệ sĩ bên ngoài cửa lập tức đuổi anh đi, "Đại ca của chúng tôi muốn nói chuyện với chị dâu, ở đây không có chuyện của anh, nhanh chóng đi đi, nếu không tôi sẽ khiến anh ăn không đi tự động chạy đi."

Trương Hân trong nhà nghe cuộc đối thoại đó, sắc mặt càng khó coi, "Lãnh Mạc, anh đừng huênh hoang, anh đừng nghĩ thành phố a địa

bàn của anh nên muốn làm gì thì làm, tôi nói anh biết, anh tiếp tục như vậy sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Lãnh Mạc hoàn toàn không quan tâm lời cô nói, mắt nhìn 1 vòng, thấy cây dao bị cô làm rớt, đá 1 cái cây dao bay vào góc tường, “Trương Hân, nếu anh không có luyện võ, nói không chừng bị em chém chết, em muốn giết chết chồng mình sao.”

Chồng?

Chồng cái mông gì.

Chém chết anh cũng đáng.

3h sáng không ngủ đi phá cửa nhà người khác, không chém anh thì chém ai.

Dưới sàn không trải thảm nên lạnh thấu xương, Trương Hân ngồi dưới đất không bao lâu lạnh đến run rẩy, cô dựa vào tường, run rẩy từ dưới đất đứng lên, hai chân cô không có sức lực, mềm như cọng mì, mắt thường cũng có thể thấy cô đang run rẩy đến kịch liệt.

Lãnh Mạc thở dài, bá đạo ẵm cô lên, đi vào phòng ngủ của cô.

Trương Hân lập tức xù lông, “Anh muốn làm gì.”

“Em nói xem, nhìn bộ dạng bây giờ của em, em nghĩ anh sẽ làm gì em.” Lãnh Mạc lạnh mặt ôm Trương Hân vào phòng ngủ, phòng ngủ đã mở điều hoà, nhưng vì cửa phòng mở quá lâu, nên nhiệt độ trong phòng bay hết ra ngoài, lúc này trong phòng lạnh lẽo. Lãnh Mạc ôm Trương Hân, đá để mở cửa, ôm cô lên giường.

Trương Hân mệt mỏi nằm lên giường, tim đập nhanh.

Chuyện vừa mới xảy ra trong mấy phút ngắn ngủi, mà cô cảm thấy như cả thế kỉ vậy, lúc này sức lực toàn thân đều mất hết, cả người mềm nhũn.

"Mệt rồi?"

Trương Hân không nói chuyện.

"Còn khó chịu? Khó chịu cũng đáng đời, ai bảo anh nhấn chuông không mở."

Trương Hân nhắm mắt vẫn không nói chuyện.

Lãnh Mạc ho nhẹ, đưa tay lắc vai Trương Hân.

Trương Hân bất ngờ mở mắt ra, tức giận nhìn anh, "Anh còn muốn gì"

Lãnh Mạc nhíu mày, "Thái độ của em đối với anh có thể tốt hơn tí không"

Haha

Anh doạ cô thành như vậy, còn muốn cô vui vẻ đối mặt với anh?

Trương Hân cố nhịn lửa giận, nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, "Bây giờ là hơn 3h, sắp 3h30 rồi, xin hỏi Lãnh tiên sinh, nửa đêm anh đến tìm tôi làm gì, nếu không có chuyện gì, mời anh rời khỏi nhà tôi, trời sáng tôi còn phải làm việc nữa."

Lãnh tiên sinh.

Lãnh Mạc chịu không được cách xưng hô xa cách này, anh nguyện để Trương Hân lạnh mặt kêu la anh là Lãnh Mạc, anh đứng bên giường, trầm mặc hỏi, “Trương Hân, em nói, rốt cuộc em muốn làm gì? Chúng ta mới vừa xa nhau, em đã có quan hệ với cái tên Từ Dịch kia.”

Trương Hân cười lạnh.

Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, rõ ràng là anh ngoại tình trước, còn có mặt mũi đến hỏi cô?

“Lãnh Mạc, anh cũng biết chúng ta đã chia tay rồi, nếu đã chia tay, tôi có quan hệ với ai hẹn hò với ai, liên quan gì đến anh.”

“Em chia tay với anh, anh đồng ý sao”

Trương Hân ngây người, quay đầu lại nhíu mày nhìn anh, “Anh có ý gì?”

Lãnh Mạc tăng nhiệt độ của căn phòng lên 2 độ, tuỳ tiện cởi áo khoác, đi qua bên kia giường, mở chăn ra nằm lên trên. Trương Hân bất ngờ, đưa tay đẩy anh ra, “Anh đi xuống, tôi với anh không có quan hệ gì, sau này anh không được lên giường của tôi.”

Lãnh Mạc bình tĩnh nhìn cô, mặc cho cô đẩy, thân thể không động đậy chút nào, anh đắp chăn cho mình, thản nhiên nói, “Anh nói rồi, anh không đồng ý chia tay, chia tay là do em tự đề xuất, anh chưa hề chấp nhận.”

Chương 350

“Anh, nói cái gì?”

Lãnh Mạc lặp lại từng câu từng chữ, “Anh nói anh không đồng ý chia tay, chia tay là em tự nói, anh không chấp nhận.”

Trương Hân tức muốn ói máu.

“Ly hôn thì cần hai bên đồng ý, nhưng chia tay cũng cần đồng ý của anh? Lãnh Mạc, anh có thể diện không, có phải tôi nói không rõ ràng? Tôi không muốn hẹn hò với anh, bây giờ nhìn thấy mặt anh tôi cảm thấy phiền chết mất, chỉ cần nhìn thấy anh, tôi lập tức nghĩ đến anh đã lên giường với nhìn phụ nữ khác. Tôi chê anh bẩn, chê anh bẩn anh hiểu không”

Bẩn?

Sắc mặt Lãnh Mạc nhất thời lạnh lẽo, “Trương Hân em nói chuyện cẩn thận tí.”

“Cẩn thận cái đầu anh” Trương Hân lạnh lùng nhìn anh, “Không phải tôi không cho anh cơ hội, là anh không biết trân trọng, bây giờ tôi quyết tâm chia tay với anh rồi Lãnh Mạc, nếu anh là một người đàn ông thì đừng dây dưa không rõ nữa, anh biết đấy, tôi ghét những người dây dưa, chúng ta muốn chia tay thì chia tay cho rõ ràng, đừng mơ hồ khiến cho người khác cảm thấy kinh tởm, bây giờ dù anh đảm bảo sau này không đụng vào người phụ nữ khác nữa, tôi cũng không quay lại với anh, 7 năm nay tôi đã nhịn đủ rồi, mỗi lần tôi đều nghĩ là sẽ cho anh cơ hội cuối cùng, nhưng anh từ trước đến giờ chưa từng

quan tâm điều này, bây giờ tim tôi đã lạnh, anh không thể làm nó nóng lại được nữa.”

Lãnh Mạc phiền não không thôi.

Tại sao nói đi nói lại cũng nói vấn đề này.

Xem ra, anh cần nói rõ với cô, Lãnh Mạc quay người Trương Hân lại, bây giờ hai người đang đối mặt với nhau, anh nghiêm túc nói, “Trương Hân, vấn đề em nói anh đã nghiêm túc suy nghĩ qua, nhưng đó là không thể nào anh không thể chỉ có 1 người phụ nữ được, tình trạng của anh đâu phải em không biết, nếu chỉ có 1 người phụ nữ là em, đến lúc đó nếu người ta biết em là phụ nữ của anh, hậu quả sẽ thế nào?”

Trương Hân haha cười lạnh.

Anh ngoại tình là vì muốn tốt cho cô?

Có cần chọc cười vậy không.

Cô đẩy Lãnh Mạc ra, kháng cự di chuyển ra phía góc giường, “Chúng ta đã chia tay rồi, tình trạng của anh thế nào không chút liên quan đến tôi, cũng không có chữ nếu như trong lời anh nói, anh tránh xa tôi ra không phải tôi sẽ càng an tâm sao? Nói đến cùng anh cũng chỉ là người đàn ông ích kỉ, không muốn vì tôi mà buông bỏ cả rừng cây, nếu như vậy chúng ta không có gì để nói, anh muốn cả rừng cây? Được mời đi tìm người khác, tôi sẽ không là 1 cây trong rừng cây của anh, bây giờ hoàn toàn không muốn dây dưa với anh, năm nay tôi 23 tuổi, còn rất nhiều thanh xuân và tương lai phía trước, sau này tôi sẽ tìm người đàn ông yêu tôi, người đàn ông chung thuỷ với tôi, chúng tôi sẽ trở thành 1 nhà hạnh phúc, sống đó cứ thể mà sống. Còn về anh...tôi nói lại lần nữa, tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì

với anh, bây giờ, mời anh rời khỏi nhà tôi, sau này cũng đừng đến nữa."

Càng nghe sắc mặt Lãnh Mạc càng khó coi.

Theo anh thấy, anh đã nhường nhịn rất nhiều rồi, cũng đưa ra đầy đủ thành ý, những người phụ nữ trước đây, chỉ có anh muốn chia tay, dù cho bọn họ có cực khổ cầu xin đến đâu anh cũng không quan tâm, đối với Trương Hân, anh đã phá lệ nhiều lần, cô còn muốn thế nào đây.

Hơn nữa, 7 năm trước không phải cũng qua như vậy sao, 70 năm sau không phải cũng có thể qua như vậy mà.

Trước đây không nói không chịu không nổi anh, tại sao gần đây lại không chịu nổi.

Lãnh Mạc càng nghĩ càng thấy ý nghĩ của mình là đúng, anh nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nhìn Trương Hân, "Có phải có liên quan đến tên Từ Dịch kia? Trương Hân, em cũng có bản lĩnh thật, vậy mà dám ở trước mắt tôi câu dẫn đàn ông, em nghĩ anh sẽ cho phép hai người sao? Nếu em không muốn Từ Dịch gãy tay gãy chân, thì ngoan ngoãn ở bên anh, chỉ cần em đồng ý cắt đứt hoàn toàn quan hệ với hắn, những chuyện ái muội trước đây của hai người anh xem như không có chuyện gì xảy ra."

Trương Hân tức đến ôm ngực, lòng ngực đau đến lợi hại, cô không thể chịu nỗi nữa, mở chăn ra đi xuống.

Cô đứng bên góc giường căm ghét nhìn Lãnh Mạc, "Coi như tôi cầu xin anh, xin anh đừng khiến tôi ghê tởm nữa được không, rõ ràng là anh làm sai, anh đừng nói như tôi là người sai, bộ dạng rộng lượng của anh tôi nhìn rõ rồi, cứ coi như 7 năm nay tôi bị mù đi, bây giờ tôi

nhìn rõ bản chất thực của anh thì anh muốn đánh người đúng không, vậy anh đánh gãy tay chân tôi đi, nhưng tôi nói cho anh nghe, cho dù anh đánh gãy tay chân tôi, tôi cũng không quay lại với anh."

"Trương Hân."

Trương Hân cự tuyệt việc tiếp tục nghe anh nói, chỉ tay về phía cửa lớn, lạnh lùng nói, "Nơi đây không hoan nghênh anh, mời anh lập tức rời khỏi nhà tôi."

Muốn anh đi, sau đó kêu người đàn ông khác đến sao.

Lãnh Mạc buồn phiền, cắn răng tức giận nhìn Trương Hân, "Trương Hân, cho em thang em không xuống, để đến cuối cùng cả hai người đều khó coi mới chịu phải không."

"Đây là uy hiếp tôi? Haha...Lãnh Mạc, tôi nghĩ là anh rất hiểu tôi, xem ra chỉ là tôi tự đa tình, tôi nói rõ cho anh biết, cái thang anh đưa, tôi cự tuyệt, anh muốn làm gì cứ việc làm, tôi không sợ anh."

Vốn dĩ cô là 1 cô nhi, trước đây khi Tô Tố còn sống bọn họ nương tựa nhau mà sống, bây giờ cô chỉ cô độc 1 mình, có gì đáng để sợ chứ?

Nhiều nhất là chết đi.

Với Lãnh Mạc bây giờ, cô tình nguyện chết, cũng không muốn có quan hệ gì với anh.

"Anh không đi đúng không?"

"Không đi."

“Được, vậy tôi đi, tôi đi là được chứ gì.” Trương Hân lấy cái áo khoác lông dày từ trong tủ ra, mặc lên người, cầm lấy điện thoại không quay đầu lại xông ra phòng ngủ, sắc mặt Lãnh Mạc âm trầm, nhưng không đuổi theo.

Trương Hân đi đến cửa đại sảnh.

Cửa lớn bị đá hỏng, gió lạnh thổi vào làm cô run rẩy, vệ sĩ của Lãnh Mạc canh ở ngoài, nhìn thấy Trương Hân ra, mấy người đàn ông lập tức đưa tay ngăn cô lại.

Trương Hân tức giận, giọng sắc bén, “Các anh muốn thế nào.”

Mấy người vệ sĩ nhận ra Trương Hân, thấy cô lập tức mặt mày khổ sở, “Trương tiểu thư, đại ca căn dặn, không có lệnh của anh không cho cô đi ra khỏi cửa nửa bước, xin cô đừng làm khó chúng tôi…”

“Nếu tôi nhất định phải đi thì sao”

Vệ sĩ cúi đầu, “Vậy chúng tôi xin đắc tội rồi.”

Trương Hân cảm thấy lửa hận truyền từ dưới chân lên đến đỉnh đầu, mặt nhẫn nhịn đến đỏ lên, đây là sao chứ đây là nhà cô mà, vậy mà dám hạn chế sự tự do của cô ở nhà cô, cô cắn răng báo cảnh sát.

Vệ sĩ có lòng tốt nhắc nhở, “Trương tiểu thư, vô dụng thôi, đại ca đã nói với cảnh sát rồi, cô báo cũng vô dụng.”

Trương Hân cố chấp đợi điện thoại, nhưng khi cảnh sát nghe tên cô, không nói 2 lời lập tức cúp máy, 1 câu Trương Hân cũng chưa nói xong đã bị ngắt ngang, nghe tiếng tắt máy “Tút tút tút”, cô chỉ cảm thấy tim cô như lập tức rơi xuống đáy biển.

“Đừng phản kháng nữa.”

Trương Hân quay đầu đã thấy Lãnh Mạc bước lớn về phía cô, nửa thân trên anh cởi hết chỉ còn lại 1 cái áo sơ mi màu đen, trời lạnh như vậy anh dường như hoàn toàn không cảm thấy, khí chất cường đại bước đến, “Trương Hân, em chạy không thoát.”

Chương 351

Trương Hân lùi lại hai bước, “Anh muốn làm gì, đừng có qua đây.”

Làm gì?

“Làm em thôi” Lãnh Mạc tiến đến trước mặt Trương Hân, thò tay nắm lấy cổ tay cô, tay anh dùng sức, vác Trương Hân lên vai.

“A——” toàn bộ cơ thể Trương Hân bị vắt lên vai Lãnh Mạc, phút chốc máu dồn cả lên não cô, cô dùng tay đánh mạnh vào lưng anh, gào thét, “ Lãnh Mạc anh là tên cầm thú chết tiệt, thiếu chuyện đó thì đi mà tìm mấy đứa con gái khác, không phải là anh không thiếu đàn bà sao. Anh không được phép động vào người tôi.”

Không được phép?

Lãnh Mạc lạnh lùng vác cô vào phòng ngủ, đến nơi anh ném cô lên giường, Trương Hân vô thức bò về phía chân giường toan tháo chạy, tay Lãnh Mạc nhanh chóng bắt lấy chân cô, kéo mạnh lại.

“A——”

Lãnh Mạc giật chiếc áo phao vướng víu trên người cô, hai chân kẹp chân của Trương Hân để cô không chạy thể chạy, động tác của anh vô cùng bản năng, tay anh giật mạnh, những chiếc cúc bỗng chốc bay ra khỏi áo “pực pực pực” kêu lên, anh lột áo sơ mi quăng đi, nằm đè xuống.

“Không được động vào tôi.” Trương Hân chỉ còn hai tay còn có thể

cử động, cô dùng chúng che chắn lấy bộ ngực của mình, hét lên, “Lãnh Mạc tôi ‘chơi với’ cả nhà anh!”

Lãnh Mạc bất kể sự chống trả của cô, một tay cởi áo khoác của cô xuống quăng xuống giường, anh nghe cô nói vậy chân mày lập tức nhướn lên, “Không phải nói với em rồi sao, cả nhà anh còn mỗi anh, muốn ‘chơi’ thì ‘chơi’ một mình anh đủ rồi, nhưng mấy chuyện này vất vả lắm, cứ để cho đàn ông làm là được rồi.”

Lãnh Mạc không nể nang gì, bất đầu tuốt áo ngủ của cô xuống.

Trương Hân lần này thật đã nộ, “Anh đang phạm pháp đấy Lãnh Mạc ạ, hôm nay anh dám làm thế với tôi, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu.”

Lãnh Mạc không buồn để ý đến lời của cô.

Bây giờ mục đích của anh chỉ có một, cưỡi cô ấy, để Trương Hân biết, cô ấy là người đàn bà của ai, xem xem sau này cô còn dám nói hai chữ ‘chia tay ‘ chết tiệt kia không.

“Lãnh Mạc anh không được làm thế với tôi, chúng ta chia tay rồi, chia tay rồi.”

Lãnh Mạc nằm đè lên Trương Hân, anh chỉ cảm thấy cơn thèm khát hơn nửa tháng nay chưa được xả, khi này chỉ thấy trong người rất sảng khoái, hơn nửa tháng nay tâm tình anh không hề tốt, ở với mấy người phụ nữ khác không khiến anh vui vẻ, nhưng bây giờ, chỉ là đơn giản chạm vào cô thôi, đã đủ làm cho cơ thể anh nóng bừng.

Anh thấy hơn nửa tháng nay, bản thân đúng là chết não, đáng nhẽ anh nên sớm đến tìm người phụ nữ này.

Lãnh Mạc phủ phục người xuống, gằn giọng bên tai cô, “Trương Hân, sau này còn dám nói muốn rời xa anh thì anh sẽ bẻ chân bẻ tay em rồi nhốt lại, xem em chạy đi đâu được.”

Dứt lời, anh xé mạnh chiếc váy ngủ của cô.

“Xoẹt——”

Tiếng xé vải kêu lên, bất thình, tim Trương Hân bỗng chốc cũng như miếng vải kia vậy, hoàn toàn bị xé rách. Trương Hân biết cô kháng cự vô ích, bèn nhắm nghiền đôi mắt buông bỏ, cô đưa cánh tay vắt ngang mắt, bờ môi mím chặt.

Lãnh Mạc thấy cô tiêu cực phản kháng, trong lòng bỗng thấy không thoải mái. Khi trước theo anh 7 năm cũng chưa từng thấy cô như vậy, lẽ nào cô thật sự đã yêu người khác?

Vừa nghĩ đến Từ Dịch, ánh mắt Lãnh Mạc càng lạnh băng.

Muốn ở với thằng khác? Nằm mơ!

Anh không còn lòng thương xót mà thô bạo xé đi mọi trở ngại.

Bên ngoài phòng bông tuyết bay nặng hạt, trời vô cùng hán lạnh nhưng ở trong phòng, rõ ràng đã mở điều hòa, nhiệt độ cũng vừa phải, Trương Hân lại cảm thấy như đang trong hầm băng. Cô buồn rầu phát hiện, cho dù tim cô có phản kháng Lãnh Mạc thế nào nhưng cơ thể cô lại không muốn nghe lời. Dưới sự ve vuốt của anh, từng thớ thịt cô tan dần ra.

Trương Hân bịt mắt lại, đuôi mắt tuôn rơi một hàng lệ.

Cô hận bản mình buông lơi như vậy.

Lại càng hận hành động cầm thú của Lãnh Mạc.

Sự điên cuồng của Lãnh Mạc kéo dài đến tờ mờ sáng mới kết thúc, cả hơn ba tiếng đồng hồ vật lộn, Trương Hân vẫn cắn răng chịu đựng, đợi đến lúc cảm thấy anh từ từ rời ra, cô mới mở mắt. Một đêm không ngủ, đôi mắt cô đỏ ngầu, quầng mắt cũng đỏ ửng cả lên, cả người chỗ đỏ chỗ tím, cô nằm đó như một con búp bê tan nát.

Lãnh Mạc cũng là một đêm không ngủ nhưng khác với cô, anh vô cùng sảng khoái. Lãnh Mạc còn định xong chuyện, ôm Trương Hân tình cảm một chút, ai ngờ chưa kịp nằm xuống đã có người gõ cửa.

“Đại ca.....”

Lãnh Mạc cau mày khó chịu, “Chuyện gì?”

“Phía anh Bưu có điện, nói có chuyện gấp cần báo cáo với anh, mời anh nhanh chóng quay về.”

Vương Bưu

Vương Bưu biết anh và Trương Hân ở với nhau, không có chuyện quan trọng chắc chắn sẽ không gọi cho anh.

“Tôi biết rồi, đi mua bộ đồ đến đây.”

“Vâng, đại ca.”

Lãnh Mạc trần chuồng xuống giường, tiện tay lấy trong tủ đồ một chiếc khăn tắm sạch quấn lên hông, anh ghé sát người sờ lên mặt Trương Hân, như người có được mọi thứ vậy, giọng nói cũng vô cùng dịu dàng, “Trương Hân, ngoan ngoãn đi theo anh, anh sẽ không

để em chịu thiệt thòi. Giờ anh có chuyện phải đi, em mau chóng sửa soạn nhé, trước 7 giờ tối nay nhất định phải về biệt thự của anh, hiểu chứ?

Trương Hân nhắm nghiền mắt như đã ngủ say.

Lãnh Mạc biết cô chưa ngủ, 'hừ' nhẹ một tiếng, "Trước 7 giờ nếu còn không về, đừng trách anh dùng biện pháp mạnh."

Trương Hân miệng cười khẩnh.

Do vậy Lãnh Mạc biết cô đã nghe rõ, anh bước vào phòng tắm sửa soạn, đợi lúc anh bước ra, thủ hạ đã mang đến quần áo cho anh. Lãnh Mạc nhanh chóng thay quần áo. Lúc này ngoài trời đã rạng sáng, trước khi rời đi, Lãnh Mạc ghé đến thơm lên trán Trương Hân, động tác rất nhẹ nhàng nhưng giọng nói lại lạnh buốt, "Đừng quên những lời anh mới nói với em."

Nói xong, anh không quay đầu đi luôn.

Trương Hân nghe tiếng cửa phòng ngủ đóng lại, đợi cho tiếng bước chân đã dần xa mới mở mắt.

Ánh mắt cô vô thần hướng lên trần nhà, thất thần bước đi gột rửa những dấu vết trên tấm thân, cô mặc quần áo, tóc tai bù xù, chân đất tiến đến bên cửa sổ, kéo tấm rèm ra, bên ngoài đã phủ đầy tuyết trắng, đầu cô tỳ lên kính cửa, có thể cảm nhận được cái lạnh vương trên tấm kính.

Cô đờ đẫn kéo cánh cửa phòng ngủ, cửa phòng khách không hiểu từ khi nào đã được sửa lại nguyên vẹn, lúc này căn phòng thênh thang, cứ như chưa từng có ai đến. Hay là cô cứ đến chỗ của anh và ở đó như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

Trương Hân cười khẩy

Cô không làm được.

Đến mức phải chuyển đến đó? Cô, Trương Hân không phải loại người ai muốn chém chém, ai muốn giết giết.

Trương Hân gói lại mấy thứ cần thiết và gọi một cú điện cho người quản lý xong, lập tức không cần ngoảnh mặt, cô rời khỏi căn hộ. Cô biết cả cái thành phố này là địa bàn của Lãnh Mạc nhưng cô không tin anh ta có thể một tay che cả bầu trời, cô phải tìm cho được một chốn mà anh không tìm ra.

……

Tô Tố nghe cảnh vệ nói có người đến tìm cô, cảm thấy hơi ngạc nhiên, liền cầm ô lội tuyết ra xem mới biết là Trường Hân, hai con ngươi suýt chút rơi khỏi tròng, “Trương Hân?”

Trương Hân tay xách hành lý, mặt cười gượng nhìn Tô Tố, “Tô Tố, có thể cho tôi trú ngụ ở đây một thời gian không?”

Chương 352

“Tô Tố, có thể cho tôi trú ngụ ở đây một thời gian không?”

Tô Tố thấy Trương Hân dưới trời tuyết tắng, cô mặc một chiếc áo phao đen dài bo dáng, quần bó cũng màu đen và một đôi boots đen ngang gối, cho đến mũ trên đầu cô cũng là màu đen, thứ duy nhất có chút màu sắc là chiếc va li màu đỏ trong tay cô. Hôm nay cô không trang điểm, thấy Tô Tố đi ra từ biệt thự, cô bỏ cặp kính dâm to lù, lộ ra một khuôn mặt trắng bệch như thiếu máu.

Cũng không biết cô đi trong trời mưa tuyết này bao lâu, trên giày đã dính đầy tuyết, mũi giày cũng đã bị tuyết làm ướt hết, trên mũ trên vai cũng tươm là tuyết. Cô không đeo găng tay, một đôi tay trắng nõn nay lạnh đến đỏ ửng. Tô Tố rất ít khi nhìn thấy Trương Hân như vậy, trong ấn tượng của cô, Trương Hân luôn là một cô gái tươm tất trong ăn mặc, bất kể lúc nào ở đâu, cô luôn luôn như một nữ vương, để người khác chỉ nhìn là muốn phủ phục dưới chân cô.

Đây là lần dầu tiên cô thấy bộ dạng thất thần này của Trương Hân, Tô Tố bỗng chốc ngây người ra, sau ngạc nhiên là đau xót.

Chị ấy vừa trải qua chuyện gì vậy?

Sự im lặng của Tô Tố bị Trương Hân nhìn thấy, nhưng cô lại từ chối điều này, cô cười khổ tâm lùi lại một bước, “Yêu cầu này của tôi có hơi thiếu chút suy nghĩ, cô đừng thấy khó xử, tôi sẽ đi tìm một người bạn khác vậy.”

Trương Hân thở dài, đúng là cô đã thiếu suy nghĩ.

Lúc rời khỏi căn hộ chung cư, người đầu tiên cô nghĩ đến là Tô Tố.

Ngay lúc đó chính cô cũng cảm thấy bất ngờ.

Nhưng suy tính một hồi, chỗ của Tô Tố vẫn là nơi tốt nhất, Tô Tố và Tiêu Lăng là người yêu, mà chỉ cần Tiêu Lăng và Tô Tố đồng ý giúp cô, thì cô nghĩ rằng Lãnh Mạc muốn tìm cô cũng khá tốn công mất sức.

Không chỉ vậy, Lãnh Mạc còn biết rõ bạn bè của cô. Cô ở trong làng giải trí 7 năm, đương nhiên cũng có những người bạn thân trong giới, cô lo nếu mình đến chỗ họ, cuối cùng Lãnh Mạc mà điên lên sẽ làm khó xử cho họ.

Hơn nữa Tô Tố có Tiêu Lăng bảo vệ, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng cô quên mất một chuyện.

Trương Hân nhìn căn biệt thự sau lưng Tô Tố, trong đầu đã nhảy ra một đống sự kiện liên quan đến giới nhà giàu.

Nghe nói ông của Tiêu Lăng là quân nhân chính cống.

Những người già như vậy chắc là không thích có cháu dâu làm diễn viên chứ? Tô Tố mặc dù bề mặt thì tươi tắn vui vẻ, trên thực tế giữa cô với Tiêu Lăng có con trước hôn nhân, trong tình huống như vậy, ông của Tiêu Lăng lại càng ghét Tô Tố mới đúng, hơn nữa đây là nhà tổ của Tiêu gia, nếu địa vị của Tô Tố ở đây bấp bênh, cô còn đến xin cứu giúp thì không khác gì thêm làm phiền Tô Tố.

Càng nghĩ Trương Hân càng thấy mình thiếu suy nghĩ, Trương Hân

ngượng ngùng nói, “Ờm.....Tôi đi trước đây.”

“Chị muốn đi đâu?” Tô Tố nhanh tay giữ lấy Trương Hân, tay cô lạnh toát, vừa nắm lấy Tô Tố đã cảm nhận như vừa cầm một nắm tuyết, cô nhanh chóng tiến đến bên Trương Hân, lấy ô che lấy cô, đưa tay vuốt đi đống tuyết trên vai Trương Hân, xong xuôi cô tháo chiếc khăn quàng cổ dày của mình đeo cho Trương Hân, “Có phải chị đi bộ đến không, sao trên người toàn tuyết vậy, gọi điện trước cho em, em sẽ cho người đến đón chị.”

Đứng ngoài trời, gió lạnh căm căm, không khí vừa thở ra dường như có thể đóng băng được, Tô Tố nhanh chóng nắm lấy tay cô xoa mạnh để làm ấm, “Đừng đứng ngoài này nữa, mình mau vào nhà đi.”

Trương Hân bị Tô Tố kéo vào biệt thự.

Trên cổ còn vương ít hơi ấm của Tô Tố, cô ngây ra, tay sờ vào khăn quàng, chỉ cảm thấy khóe mắt cay cay.

Không biết vì sao, cô gái nhỏ bé này luôn làm cô an tâm.

Ngộn tuyết trong biệt thự vẫn chưa được dọn dẹp, phóng tầm mắt toàn một màu trắng xóa, nhìn như một thế giới băng tuyết vậy. Trương Hân bị Tô Tố kéo đến cửa vào, lưỡng lự một lúc không dám vào, cô lắc lắc tay, “Hay là, hay là chị đi mua chút gì nhé, trong nhà còn người già trẻ nhỏ nữa.”

“Không cần, không cần, trong nhà thứ gì cũng đầy đủ, ông nội đang đọc báo trong phòng khách, Tiêu Lăng thì đi làm rồi, còn hai đứa nhóc đi học vẫn chưa về.”

Trương Hân nghe vậy càng căng thẳng.

Lãnh Mạc không có cha mẹ càng không có thân nhân lớn tuổi, cô ở với Lãnh Mạc 7 năm nhưng chưa từng có kinh nghiệm sống với người lớn, nhưng những điều căn bản trong đời sống cô vẫn hiểu, lần đầu đến thăm nhà người khác không nên đi tay không, như vậy không được lịch sự.

Trước do cô đang phiền lòng, đi hai tiếng đồng hồ mới tới được đây, cả quãng đường đi cô cứ ngây người ra như vậy nên hoàn toàn không nghĩ ra chuyện này, bây giờ mới thấy khó xử.

Tô Tố thấy được sự do dự của cô, dịu dàng nói, “Ông là người khá thân thiện, hơn nữa rất thích sự náo nhiệt, có người đến làm khách ông sẽ vui lắm đấy, mau vào đi.”

Trương Hân ngại ngùng theo Tô Tố bước vào nhà.

Trong nhà nhiệt độ lúc nào cũng đủ dễ chịu, Trương Hân vừa bước vào phòng đã thấy cái lạnh trên người như bốc hơi mất.

Lão gia đương ngồi trên sofa ở phòng khách đọc báo, khi nhìn thấy Trương Hân đến ngay cạnh Tô Tố, ánh mắt ông dừng lại trên chiếc va li của cô một hồi, sau đó như không có chuyện gì, ông gật đầu cười với Trương Hân, cười nói với Tô Tố, “Bạn con à?”

“Vâng ạ.” Tô Tố giới thiệu, “Trương Hân, đây là ông nội, đây là bác Trần. Thưa ông và bác, đây là Trương Hân, người bạn thân nhất của cháu.”

Người bạn thân nhất.

Trương Hân nghe Tô Tố giới thiệu, trong lòng vô cùng ấm áp, cô chào lão gia một tiếng, ngại ngùng nói, “Tiêu gia gia, bác Trần, cháu chào mọi người, lần này.....làm phiền mọi người quá ạ.”

Lão gia và lão Trần đương nhiên nghe thấy cô tự giới thiệu, thấy cô nói vậy, lão gia nhanh trí, không hỏi gì cả, ông gấp báo lại cười hiền hòa, “Cháu mau đừng nói thế, Tố Tố của chúng ta ít bạn bè, vừa hay hai ngày nay nó cũng vừa quay xong phim, ngày nào cũng ở nhà với ông già này chắc nó cũng buồn chán lắm, cháu đến rất đúng lúc, cứ ở lại đây một thời gian, ở chơi với bạn cho đỡ buồn. Trương Hân, cháu là Trương Hân nhỉ?” thấy Trương Hân gật gật đầu, lão gia lại nói, “Thấy cháu cũng ướt hết rồi, Tô Tố con đưa bạn lên lầu ngâm nước nóng đi, trời lạnh như thế này dễ ốm lắm, trên lầu có phòng cho khách, bảo dì Trương thu dọn lại rồi thêm đồ dùng vào.”

“Cảm tạ Tiêu gia gia.”

Tô Tố đưa Trương Hân lên phòng cho khách trên lầu.

Căn phòng này thường ngày không ai ở, vừa mở cửa phòng cũng lạnh lẽo, thiếu chút hơi người, Tô Tố bật điều hòa, căn phòng phút chốc ấm lên nhiều.

Cô thấy Trương Hân có chút không tự tại, bèn kéo tay Trương Hân, dịu dàng nói, “Chị cứ coi như đây là nhà mình, yên tâm ở lại, muốn ở đến bao giờ thì ở đến bao——“chưa nói xong，Trương Hân bỗng ôm chặt lấy Tô Tố, Tô Tố hơi ngây ra, đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, không hỏi gì.

“Cảm ơn.” Trương Hân trong lòng vô cùng cảm động, cô sợ nhất Tô Tố sẽ hỏi chuyện, dù gì ở thành phố này cô cũng có nhà, cô chỉ sợ Trương Hân mà hỏi thì không biết trả lời ra sao, nhưng lo sợ của cô rõ ràng là dư thừa, Tô Tố lại không hỏi nhiều, cho đến Tiêu lão gia cũng không hỏi một câu, sống mũi cô cay cay, mắt đỏ hoe như sắp khóc, ôm chặt lấy Tô Tố. “Tô Tố, cảm ơn em, thật lòng cảm ơn em.”

Chương 353

Buổi tối

Tiêu Lăng đi làm về đến nhà thấy Trương Hân ở đây, anh vô cùng kinh ngạc nhưng phút chốc giấu đi cảm xúc của mình, về đến phòng anh mới hỏi Tô Tố, “Sao cô ấy đến nhà mình vậy?”

“Anh còn hỏi.” Tô Tố đạp một cái lên cửa, túm lấy cà vạt của Tiêu Lăng, hung hăng hỏi anh, “Anh là đồ khốn, không phải anh nói tên khốn Lãnh Mạc yêu Trương Hân thật lòng sao, nếu vậy sao chị ấy lại đau khổ đến mức phải chạy đến tìm em như thế? Tên khốn ấy, anh không biết chị ấy đáng thương thế nào đâu, trưa nay lúc em nhìn thấy chị ấy, như một búp bê gỗ vậy. trước nay em chưa từng thấy chị ấy như thế, chắc chắn chị ấy bị tên chết tiệt Lãnh Mạc kia làm cho tổn thương nên mới không có chỗ để đi không thì sao có nhà mà không được về. em biết mà, đàn ông chẳng ai tốt lành cả.”

Tiêu Lăng thiếu nước bị thắt cổ, nhanh tay giữ tay Tô Tố lại, anh cười khổ não, “Em đừng vơ đũa cả nắm thế, anh đây chẳng là lãng tử quay đầu hay sao…..”

Tô Tố lạnh lùng

Tiêu Lăng chỉ sợ Tô Tố nhắc đến những chuyện khi trước, nhanh chóng chuyển chủ đề, anh đề nghị, “Không thì, để anh gọi điện hỏi Lãnh Mạc xem có chuyện gì xảy ra?”

“Gọi gì mà gọi, không được gọi.” Tô Tố nghiến răng nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng em cảnh cáo anh, không được để Lãnh Mạc biết Trương

Hân ở đây, nếu Lãnh Mạc cho người tìm Trương Hân, anh cũng phải nghĩ cách không được để cho hắn biết Trương Hân trốn ở đây. Thật là nực cười, tưởng rằng Trương Hân không có người nhà thì muốn bắt nạt sao thì bắt nạt sao? Nếu Trương Hân không chịu một nỗi ấm ức to lớn nào đó thì làm sao chị ấy có nhà không thể về? Tiêu Lăng em cảnh cáo anh một lần nữa, tuyệt đối, tuyệt đối không được phép nói cho Lãnh Mạc biết Trương Hân ở đây không thì anh không xong với em đâu."

Tiêu Lăng còn nói gì được? mau chóng gật đầu đồng ý, "Được được được, anh không nói, không nói được chưa?"

Tô Tố tức mình.

Buông cà vạt của Tiêu Lăng ra, tức tối ngồi lên giường.

Tính cách Trương Hân cô biết rõ, chị ấy rất có tự tôn, nếu không phải đã đi đến bước đường cùng thì tuyệt đối không để cho người khác nhìn thấy hình ảnh thê thảm của bản thân. Mà hôm nay chị ấy đã xách va li rời khỏi nhà, không cần nghĩ cũng biết chuyện lần này lớn thế nào.

Tô Tố nghĩ đến khi trước bất cứ chuyện gì xảy ra đều có Trương Hân bảo vệ cô, mà bây giờ chị ấy chịu ấm ức cô lại không giúp được gì, càng nghĩ càng buồn lòng, càng nghĩ càng cay mắt.

Ngay lúc này, Tiêu Lăng hận nỗi không đấm cho Lãnh Mạc một trận.

Chuyện của hắn ta và Trương Hân sao lại làm cho người phụ nữ của anh buồn lòng chứ.

Tiêu Lăng nhanh chóng đi đến bên giường, ôm vai Tô Tố, "Sao em lại buồn, chuyện vặt vãnh giữa các cặp tình nhân là chuyện bình

thường như cơm bữa thôi, họ đều là người trưởng thành, chắc chắn sẽ tự có cách giải quyết thôi."

"Đàn ông các anh đều là người xấu."

"Được được được, bọn anh đều là người xấu." Tiêu Lăng thuận theo ý cô.

"Chẳng có ai tốt đẹp cả."

"Ừ ừ, chẳng ai tốt cả."

"Tất cả đều là dạng phụ tình bạc nghĩa."

"Đúng, em nói đều đúng hết."

Tiêu Lăng càng vậy, Tô Tố lại thấy mình có hơi vô lý, cô khịt khịt mũi, cắn môi nằm ra giường.

Tiêu Lăng thấy buồn cười, ngồi xuống bên vỗ nhẹ lên mông cô, "Còn biết ngại nữa à?"

"Không có."

Còn cứng mồm nữa, Tiêu Lăng cũng không vạch trần cô, vỗ vỗ mông cô, "Mau dậy nào, đợi lát nữa các con về thấy em thế này sẽ cười cho đấy."

……

6 giờ 50 phút tối.

Lãnh Mạc muốn điên khùng lên, đứng ngồi không yên liên tục nhìn

đồng hồ trên tay, gương mặt sầm xuống như muốn đâm lê.

Mọi người xung quanh đều tránh xa anh.

Chuyện nực cười, ngoài trời đã đủ lạnh rồi, ai còn muốn đứng cạnh lão đại cho cóng mình hơn kia chứ.

Trương Hân sao vẫn chưa đến."

Vương Bưu không ngớt mắt trông ra cổng ngóng, anh có một dự cảm không lành, nếu như hôm nay cô Trương không đến, lão đại chắc chắn không để cho họ yên, Vương Bưu mau mồm đáp, "Chắc cô Trương cảm thấy trong lòng không vui nên cố ý đến sát giờ đây mà."

Lãnh Mạc cố giữ bình tĩnh.

6 giờ 55 phút.

Trời mùa đông tối nhanh hơn mọi mùa trong năm, lúc này ngoài kia trừ màu tuyết rơi trắng xóa, trời đã tối như mực mà Trương Hân vẫn chưa đến.

Lãnh Mạc gần như dính mắt vào màn hình điện thoại, khi này thấy cô vẫn chưa tới, bỗng chốc rồ lên, anh đứng phắt dậy, đạp gãy chân bàn trà, người hầu trong phòng phút chốc không dám thở ra tiếng, Lãnh Mạc đen sầm mặt, bước nhanh tới phòng khách, nhìn ra ngoài vẫn không thấy động tĩnh gì, bèn nghiến răng ken két, "Trương Hân, cô bỏ lời của tôi đặt dưới đít ngồi sao, 5 phút nữa còn dám không đến, tôi thề sẽ đánh gãy chân cô, sau đó nhốt cô lại bên cạnh tôi, tôi nói được làm được."

Cả đám người trong phòng, bây giờ chỉ còn mình Vương Bưu dám

cất lời, “Đại ca, ngoài trời mưa tuyết lớn như vậy, đường lại trơn, cô Trương có khi nào gặp chuyện gì…..”

Lãnh Mạc phút chốc căng người.

Anh nhìn ra ngoài.

Mưa tuyết ngoài trời bay như vũ bão, ánh mắt lóe qua sự lo lắng, không nhẽ lại có chuyện thật.

không kịp nghĩ gì, anh lập tức gọi cho Trương Hân.

Trương Hân sớm biết anh sẽ tìm cô, từ lúc đến nhà Tô Tố cô đã tắt điện thoại rồi, nên Lãnh Mạc lúc này chỉ nghe được một giọng nữ, “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau, sorry…..”

Sắc mặt Lãnh Mạc càng khó coi hơn, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, trên đó đã chỉ 7 giờ tối.

Trương Hân chưa từng trái lời anh, lẽ nào…..

Anh chẳng buồn nghĩ gì, lập tức xông ra khỏi nhà.

“Ấy…..đại ca, đại ca đi đâu đấy?” Vương Bưu nhanh chóng cầm theo áo khoác vắt trên ghế, duổi theo Lãnh Mạc, “Đại ca, nãy em chỉ nói bâng quơ vậy thôi. Cô Trương nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lãnh Mạc đón lấy áo khoác từ tay Vương Bưu, bước đi khá nhanh, vừa đi vừa dặn dò, “Lập tức gọi cho tất cả các bệnh viện trong thành phố, hỏi xem có ca nào là Trương Hân không, tôi cần câu trả lời sau năm phút nữa.”

Vương Bưu bước nhanh theo Lãnh Mạc, nhanh chóng gọi điện lệnh xuống dưới.

Lãnh Mạc đánh xe từ trong gara ra, Vương bưu thấy vậy sợ anh chạy nhanh quá sẽ có chuyện, nhanh chân ngồi lên ghế phụ, Lãnh Mạc chẳng rảnh nhìn anh ta một cái, vặn chìa nổ máy, phút chốc đạp ga hết lực, cả chiếc xe như tên bắn khỏi cung, lao vút đi.

Động tác của anh quá nhanh, Vương Bưu chưa kịp thắt dây an toàn, cả người đập mạnh vào kính cửa, đau đến độ anh ta rên lên. Lãnh Mạc dường như không hề để ý thấy Vương Bưu, vẫn đạp ga hết tốc lực, chiếc xe rít lên từng hồi phi vun vút trên đường.

Đến căn hộ của Trương Hân mất nửa tiếng, nhưng bị Lãnh Mạc cưỡng chế còn có 20 phút.

Trong lúc đó, Vương Bưu nhận được phản hồi của thủ hạ, anh ta mới thở phào nói, “Đại ca, các bệnh viện đều không có số liệu của cô Trương, chắc cô ấy không có chuyện gì đâu.”

Sắc mặt Lãnh Mạc càng khó coi hơn nữa.

Đến đây Vương Bưu có chút khó hiểu, nhưng anh nhanh chóng hiểu ra.

Trời ơi…..

Nếu cô Trương không gặp chuyện gì bất trắc, cũng không ốm bệnh gì nhưng lại cho đại ca ăn thịt thỏ…..Vương Bưu thầm cầu hộ, cô Trương ơi cô Trương, sau khi cô gặp được đại ca nhất định phải cẩn thận đấy, không thì…..Vương Bưu thay Trương Hân toát mồ hôi.

Chương 354

Bảy giờ mười ba phút tối,Lãnh Mạc lao rất nhanh tới cổng căn hộ của Trương Hân.

Cửa căn hộ đã được sửa xong,lúc này cửa đang đóng chặt.

Lãnh Mạc lạnh lùng đang định đạp cửa.

「Đại ca đại ca,việc tầm thường này để em làm」Vương Bưu nhanh chóng kéo Lãnh Mạc lại,một đạp một cước lên cửa lớn phòng khách.Anh ta mình hổ thân gấu sức lực lại lớn,mà cửa tối hôm qua mới bị hỏng,anh ta vừa dùng lực đạp một cái,cửa đã lung lay mở bật rồi.

Không cần biết là phòng khách hay là phòng ngủ,tất đều chìm trong một màu đen u tối.

Lãnh Mạc bước nhanh vào phòng,Vương Bưu cũng đi ngay theo,tay với mở đèn ở phòng khách.Ánh đèn vừa sáng lên,trong phòng khách vẫn giữ nguyên hiện trạng như tối qua,trong phòng khách hoàn toàn không có ai.Lãnh Mạc đi vào phòng ngủ,ga giường phòng ngủ vẫn rất bừa bộn, nguyên hiện trạng như sáng nay lúc anh rời đi,trong phòng không thấy người đâu.

Mặt Lãnh Mạc gần như lạnh hơn cả băng đá

Vương Bưu nuốt nước bọt,lẩn ra sau hai bước.Anh ta thấy sắc mặt của Lãnh Mạc ngày càng khó coi hơn,nhanh chóng lấy điện thoại ra
「Đại cả,cũng có thể Trương tiểu thư đi làm rồi cũng nên,để em gọi

tới công ty của cô ấy hỏi xem tình hình ra sao, rốt cuộc xảy việc này là thế nào,đại cả bình tĩnh đừng nóng vội.」

Vương Bưu nhanh chóng gọi điện tới Truyền thông Tinh Quang.

Đầu dây bên kia truyền lại giọng nói chán bản của người phụ trách「Chúng tôi cũng không biết nữa,hôm nay Trương Hân tiểu thư đột nhiên gọi điện cho quản lý của cô ấy,nói tất cả các công việc lùi hết lại về sau,bây giờ cô ấy không nhận làm bất cứ việc gì.Trong tay chúng tôi còn có một chương trình quảng cáo sắp phải quay tới nơi rồi,lại còn chương trình thực tế.Vương tiên sinh,nếu như ngài liên lạc được với Trương Hân tiểu thư,làm ơn truyền đạt tới cô ấy,nếu làm như thế này nhà quảng cáo nhất định nổi cơn lôi đình,đến lúc đó nếu như thật sự làm lớn chuyện sẽ ảnh hưởng rất lớn tới danh tiếng của cô ấy đó.」

Vương Bửu lặng lẽ tắt cuộc gọi,anh ta dường như không dám nhìn sắc mặt của Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc mím chặt môi đi đến cạnh tủ quần áo,đưa tay mở tủ ra,những bộ quần áo cô ấy thường mặc hàng ngày cũng không còn ở đó nữa.Vừa mở cửa tủ ra anh ấy đã thấy ngay một tờ giấy ở trên đó,nội dung trong giấy là viết cho anh ấy.

「Đồ chết tiệt,bây giờ chắc anh đang tức điên lên phải không,tức điên luôn đi nhé anh nghĩ là những lời bà đây nói là đánh rắm sao,tôi nói cho anh biết,tôi và anh chia tay là chia tay,anh không chấp nhận cũng kệ xác anh.Việc anh đối xử với tôi ngày hôm qua cả đời này tôi cũng không bao giờ tha thứ cho anh.」

Lãnh Mạc vò chặt tờ giấy trong tay,từng sợi dây thần kinh nổi rõ trên trán,âm thanh gần như từ kẽ răng phát ra tiếng「Trương Hân giỏi,cô rất giỏi」

Xong đời rồi

Lần này đại cả thật sự nổi điên rồi.

Lãnh Mạc tức giận ném mạnh tờ giấy trong tay,cười lạnh lùng nói「Dám chơi trò mèo vờn chuột với tôi hả?Trương Hân cô giỏi lắm,cô tốt nhất nên cầu nguyện đừng để bị tôi t được đi.」

「Đại,đại ca……」

「Cho người đi điều tra ngay」Lãnh Mạc nghiến răng「Điều tra xem Trương Hân có mua vé xe hay vé máy bay không,khoá tất cả các thẻ ngân hàng của cô ấy lại,chỉ cần có tin rút tiền hoặc card thẻ,báo cho tôi ngay lập tức.」

「Vâng,em sẽ cho người đi điều tra ngay.」

Mười phút sau,Vương Bửu trả lời rất chắc chắn「Đại ca,Trương tiểu thư không mua bất kỳ vé máy bay và vé xe nào.Còn về vấn để rút tiền……ngân hàng của Trương tiểu thư vào chín giờ sáng nay có rút một lần tiền,số tiền là mười vạn」

Điều này cho thấy cô ấy vẫn ở thành phố a,mà trốn ít nhất cũng được mười tiếng rồi.

「Tốt rất tốt」Ánh mắt Lãnh Mạc u tối,nói một phương án「Bây giờ cho người điều tra tin tức tại tất cả nhà nghỉ và khách sạn ở thành phố a」

Lần này thời gian có chút lâu hơn,sau hai mươi phút,Vương Bửu trả lời Lãnh Mạc「Đại ca,Trương tiểu thư không có bất kỳ thông tin nào về chỗ ở.」

Lãnh Mạc không lấy làm lạ

Nếu Trương Hân đã quyết định muốn bỏ trốn,thì chắc chắn sẽ không dễ để bị anh tìm ra như vậy được

Nhưng……đừng quên là,,thành phố a là địa bàn của anh.Cho dù anh có đào sâu ba tấc đất,cũng nhất định phải lôi cô ra bằng được.

「Đem danh sách và địa chỉ nhà của tất cả những nghệ sĩ đã từng tiếp xúc với Trương Hân,không cần biết nam hay là nữ nghệ sĩ gửi hết cho tôi.Ha……Trương Hân,tôi sẽ cho cô biết dám đối đầu với tôi sẽ như thế nào.」

Vương Bưu nhìn Lãnh Mạc đã dần mất đi lý trí,một câu cũng không nói không dám trái lời.

Đại ca tức giận là đáng sợ nhất,Vương Bưu chỉ có thể cầu nguyện cho Trương Hân trốn được lâu một chút,lúc này đại cả đang giận tới đỉnh điểm rồi,nếu mà tìm được Trương Hân……Trương tiểu thư sẽ rất thảm.Thật ra Vương Bưu có thể nhìn ra tình cảm mà đại ca dành cho Trương tiểu thư không giống những người khác,cho nên không muốn đại ca trong lúc mất đi lý trí sẽ làm việc bản thân sẽ phải hối hận.

Trương tiểu thư à Trương tiểu thư,cô tốt nhất trốn kỹ cho tới khi đại ca bình tĩnh lại nhé.

Một tiếng sau,Vương Bưu nhận được người dưới quyền gửi danh sách tên và địa chỉ của tất cả nghệ sĩ.Lãnh Mạc nhìn danh sách dài tên và địa chỉ,túm lấy điện thoại nhanh chóng rời đi.Vương Bưu ngay lập tức bước nhanh theo.

Năm tiếng sau.

Cũng là bà giờ đêm

Vương Bưu nhìn thấy đại ca sau khi tới từng nhà một tìm sắc mặt ngày càng lạnh lùng,ngày càng tức giận,sau khi tìm xong nhà nghệ sĩ cuối cùng,sắc mặt Lãnh Mạc càng thêm u tối.

「Trốn thật sự rất kỹ 」

「Đại ca,thế bây giờ phải làm sao ạ?」

Lãnh Mạc lạnh vù vù nhìn anh ta một cái「Chỉ cầm với ta vẫn ở thành phố a,nội trong ba ngày,không cần biết phải dùng cách gì,kể cắt có phải đào sâu ba tấc đất cũng nhất định phải tìm cho ra người」

「Vâng」

……

Trong lúc Lãnh Mạc tìm Trương Huệ tìm đến bất diệc nhạc hồ,cô ấy đã ơn trong phòng dành cho khách ở Tiêu gia tắm nước nóng,nằm ở trên giường rồi.

Lăn đi lăn lại cũng ngủ không nổi.

Trương Hân cuối cùng bật điện lên,xỏ dép tới bên cửa sổ ngồi xuống đó.

Trên nền cửa sổ có trải một tấm thảm lông cừu dày,hoàn toàn không có cảm giác lạnh.

Chắc bây giờ Lãnh Mạc tìm cô tìm tới phát điên rồi——không phải vì lo,chắc chắn là vì tức giận.Lãnh Mạc người đàn ông đó cô quá hiểu rõ,điều cấm kị nhất đó chính là người khác thách thức quyền lực của anh ta.Mà việc cô bỏ trốn,chính là thách thức lớn nhất đối với anh ta.Mà mảnh giấy với để lại,Lãnh Mạc nhìn thấy không tức điên lên mới lạ.

Trương Hân nhếch miệng tỏ rõ sự nhạo báng.

Trước mắt Lãnh Mạc vẫn chưa chạy tới Tiêu gia đại trạch,rất rõ ràng Tiêu Lăng vẫn chưa đem tin tức cô ở đây nói với Lãnh Mạc.Đối với điều này,Trương Hân thật lòng cảm ơn Tô Tố.

Nếu như không có Tô Tố kẻ giữa thuyết phục,Tiêu Lăng cũng chẳng có lý do gì phải giúp cô cả.

Đêm trong biệt thự không quá đỗi u ám,đèn ở trang viên đều sáng,hạt tuyết lớn như đang nhảy múa dưới ánh đèn,ánh sáng màu vàng cam làm cho hoa tuyết lạnh lẽo kia thêm chút ấm áp vài phần

Trương Hân nắm chặt điện thoại,màn hình tối đen.Cô cũng không có dự định mở máy lên,không những thế ngay cả webo wechat và qq,tất cả những phần mềm có thể liên lạc với thế giới bên ngoài cô cũng đều tắt hết.

Cô biết mình làm như vậy có chút ích kỷ,nhất là bây giờ cô vẫn còn đang còn có công việc phải làm.

Nhưng mà so với những việc đó,tự do và tương lai của con sau này còn quan trọng hơn,người quản lý của cô là người mồm mép rất lợi hại ở trong ngành này,bảy năm qua không có việc gì là cô ấy không giải quyết được.Hy vọng lần này cũng như vậy,kẻ cả không thể giải quyết được,cô cam nguyện trả tiền vi phạm hợp đồng,bây giờ cô

cũng không còn muốn xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Trương Hân nhìn vào màn hình điện thoại tối đen,cười nhạo báng「Lãnh Mạc à Lãnh Mạc,tôi ngược lại còn muốn xem xem bao giờ anh tìm thấy tôi」

Chương 355

ngày một tháng mười một,ba giờ chiều

Mộ Bạch yên lặng ngồi trong phòng chờ VIP đợi máy bay,bên cạnh anh ấy là cha mẹ đặc biệt bỏ công việc để tới tiễn anh ấy

Ba mẹ Mộ Bạch ăn mặc mười phần cán luyện,nhất là mẹ anh ấy,mặc một bộ đồ gọn gàng nhưng toát lên vẻ rất cường đại,nhưng trước mặt Mộ Bạch lại trở thành một hình tượng người mẹ hiền thục,bà đưa tay kéo lấy tay Mộ Bạch,thay anh kéo khăn quàng trên cổ chặt vào một chút「Đừng để bị ốm nhé.Ở Anh nhớ chăm chỉ học hành,trường học mẹ cũng đã cho người tới thăm hỏi rồi.Luân đôn thời tiết ẩm mưa nhiều,con một mình ở bên ngoài phải nhớ chăm sóc bản thân,lấy được bằng ngay lập tức về,biết chưa?」

Mộ Bạch cười ôn hoà,đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào vai mẹ「Mẹ yên tâm đi,con là người lớn rồi,con sẽ chăm sóc bản thân mà,mẹ và ba ở nhà nhớ chú ý sức khỏe,đừng có làm việc quá sức đó.」

「Được được được.」

Hai mẹ con họ ôm chặt,ba Mộ Bạch đứng bên cạnh có chút không không vừa mắt,vẻ mặt trầm tư nghiêm nghị nói「Được rồi được rồi,đừng có khóc lóc nữa,con trai không dễ dàng gì mới muốn đi du học,việc của chúng ta là phải cổ vũ cho nó,bà đừng làm nhụt ý trí của nó.」nói xong,ông lại quay đầu nhìn Mộ Bạch,sắc mặt nghiêm nghị nói「Người nước ngoài phong cách thoáng,cám dỗ cũng nhiều,cho nên con đã là người thành niên rồi chắc con cũng biết việc gì nên làm việc gì không nên phải không.Nếu đã muốn học pháp luật,sau này về

nước tham gia vào chính trị nhất định không được để bị bất kỳ điều tiếng gì,nếu không thì kết cục cuối cùng cũng sẽ giống như Mạc lão đầu đó,hiểu chưa！」

Mộ Bạch từ từ buông lỏng mẹ ra,nghiêm túc gật đầu「Con hiểu rồi！」

Sắc mặt ba Mộ Bạch lúc này mới giãn ra được chút,ông nhẹ nhàng vỗ vai Mộ Bạch「Cách sống của con bố mẹ luôn để mắt tới,nói với con những điều này chỉ mong con lúc nào cũng giữ vững bản thân」

「Ba yên tâm,con hiểu rõ điều này！」

Phát thanh bắt đầu gọi trong phòng chờ VIP,thúc giục hành khách đi Anh quốc màu chóng checkin.Ba mẹ Mộ Bạch giục anh 「nhanh đi thôi,nếu nhớ mẹ con thì đợi tới kỳ nghỉ về nhé.」

「Vâng！」

Mộ Bạch đứng lên,ánh mắt nhìn ra cửa vào của phòng chờ VIP,nơi đó hoàn toàn trống trải,không có ai cả！

Phát thanh lại bắt đầu thúc giục hành khách lần nữa.

Người giúp việc kéo hành lý nhìn Mộ Bạch「thiếu gia,chúng ta cần phải đi rồi」

「Ừ,đi thôi!」

Mộ Bạch mắt cúi xuống mờ nhạt.

Rõ ràng là do anh không để Tô Tố tới tiễn,nhưng cô không đến thật anh lại thấy có chút thất vọng.Điện thoại đột nhiên vang lên,Mộ Bạch

nhìn, là tin nhắn của Tô Tố,ngắn ngủi vài từ： Về sớm nhé!

Cảm giác thất vọng của Mộ Bạch bỗng chốc dường như tan biến,một nụ cười ấm áp xuất hiện trên miệng anh,không còn vương vấn thêm nữa,bước nhanh rời đi.

……

《Nhất Tiếu Nại Hà》cuối cùng cũng nhận được đại thắng,sau kết quả lớn như vậy giá của Tô Tố và Mộ Bạch cũng nhanh chóng được đề cao hơn.Sau khi fan hâm mộ biết Mộ Bạch đi nước ngoài du học,fan nữ khóc rất nhiều.Còn Tô Tố……nhận được rất nhiều kịch bản mới của các đạo diễn,tìm cô đóng phim vai nữ diễn viên chính,kịch bản mà Trương Việt cầm tới cũng không ngoại lệ,đều bị Tô Tố trả lại hết.

Trương Việt có chút không hiểu nổi「Lúc này là lúc cô tỏa sáng nhất,nếu như quay thêm phim mới,đối với tương lai của cô mà nói là rất tốt.Nếu như mức độ người xem cao thì có thể thiết lập đươc vị trí của cô trong làng giải trí,cơ hội này rất khó có được đó.」

Tô Tố không hề do dự,vẫn là trả lại「Năm sau,đợi năm sau tôi sẽ nhận đóng phim,bây giờ khẳng định là không được.」

Trương Vệ cảm thấy tiếc「Có thể hỏi lý do được không?」

Bởi vì cô muốn ở bên Trương Hân trong thời gian buồn bã này,Mà……「còn hai tháng nữa là năm mới,con tôi cũng sắp được nghỉ đông rồi.Mấy năm qua tôi chưa có thời gian để chơi với chúng,cho nên năm nay nhất định phải để trống chút thời gian cho họ.」

Vốn dĩ cô và Tiểu Lăng quyết định mở tiệc party cho hai đứa

trẻ,nhân tiện mời vài người bạn thân tới nhà mở tiệc.Nhưng Mộ Bạch đi rồi,Trương Hân lại đang ở nhà họ,nếu như tổ chức tiệc,Lãnh Mạc chắc chắn sẽ tới,tới lúc đó mà gặp nhau thì đúng là không còn gì để nói nữa,bọn họ quyết định không tổ chức nữa

Tôi hôm nay là ngày sinh nhật của hai đứa trẻ,Tô Tố cũng không thể ở bên ngoài quá lâu,nói rõ lý do với Trương Việt「Đợi bọn trẻ nghỉ đông xong tôi sẽ suy nghĩ về việc đóng phim.」

Trương Việt mặc dù cảm thấy tiếc,nhưng nhìn thấy Tô Tố đã chắc chắn quyết định như vậy rồi cũng không khuyên thêm nữa「Được,vậy tôi sẽ giúp cô hủy hết các hoạt động vậy,đợi năm sau nói sau」

Tô Tố cáo biệt Trương Viêt,cảm nhận được hơi lạnh cóng của mùa đông ở bên ngoài tiêm cafe,kéo chặt áo,ngồi vào trong xe,

「Tô tiểu thư,về nhà phải không?」

「Đợi chút nữa hẵng về,Tiểu Trần cậu có biết tiệm bánh gato nào nổi tiếng ở thành phố a không,tôi muốn mua cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất một chiếc bánh gato.」

Tiểu Trần nhanh chóng mở máy sưởi của xe lên cao một chút「tự làm bánh đi,như thế không cần phải tìm tiệm bánh gato nữa.Dì Trương làm đồ ngọt rất ngon,Tô tiểu thư có thể về nhờ dì Trương dạy cho cô.」

Tô Tố rất ngạc nhiên「Dì Trương còn biết làm đồ ngọt nữa à?」

「Đương nhiên biết,thật ra dì Trương giỏi nhất chính là làm đồ ngọt đó.Trước kia đại tiểu thư và nhị tiểu thư đều thích ăn đồ ngọt,cho nên dì Trương thường làm cho hai người bọn họ ăn.Sau này đại tiểu thư

chuyển đi khỏi nhà cũ,nhị tiểu thư đi mỹ,lão gia tử lại không thích ăn ngọt,cho nên dì Trương rất ít khi làm.Tôi gọi điên thoại cho người chuẩn bị đồ một chút,Tô tiểu thư về cùng với dì Trương học làm nhé!」

「Được！」

「Vậy bây giờ chúng ta về nhà nhé?」Nói xong,Tiểu Trần khởi động xe.

「Đợi chút,đưa tôi đi Vạn Đạt một chút nhé,tôi đi mua chút đồ cho Trương Hân.」

Tiểu Trần bắt đầu lái xe,thành thật nói「Tô tiểu thư cô và Trương Hân tình cảm thật là tốt！」

Tô Tố cười không nói gì,Trương Hân tới nhà cũ chỉ đem theo một vali mật mã,đồ dùng hàng ngày và quần áo đem rất ít.Tô Tố nghe Tiêu Lăng nói Lãnh Mạc những ngày qua tìm Trương Hân sắp phát điên rồi,cả thành phố a đều có người đang tìm cô ấy,cho nên Trương Hân không dám ra ngoài mua đồ.Hai ngày hôm nay đò cô ấy mặc có chút mỏng manh,thân hình Trương Hân có chút cao gầy,đồ của cô Trương Hân mặc đều không vừa,cho nên có tính mua cho Trương Hân vài bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày.

Cô bây giờ may sao cũng được gọi là người có tiền rồi,Tô Tố cũng biết phong cách mà Trương Hân yêu thích,rất nhanh đã mua được bao nhiêu là nhiều đồ.

Cô đang chuẩn bị về nhà,ai biết được lại gặp phải người mà cô không hề muốn gặp chút nào.

Cô không muốn gặp thật ra cũng khó.

Phía trước,khu vực này ban đầu vốn rộng rãi bây giờ đông đúc rất nhiều người vây xung quanh,người đứng xem bên ngoài chỉ trỏ người ở phía bên trong nhận xét là vô trách nhiệm,mà người đám đông nói muốn bỏ qua cũng khó chính là Mạc Oanh Oanh với âm giọng sắc nhọn của cô ấy.

Tô Tố nghe thấy giọng của Mạc Oanh Oanh đang gào thét trong đám người nó「Tôi nói rồi,tôi không phải là tiểu tam!chồng của bà sao mà không rải nước tiểu mà nhìn bản thân chút!Mạc Oanh Oanh tôi mà lại thèm để ý ông ta?」

Chương 356

Tô Tố vốn định chuẩn bị rời đi rồi,nghe thấy tiếng hét của Mạc Oanh Oanh,cũng không vội rời đi nữa,tiến lại gần một chút đám người đó xem náo nhiệt.

Náo nhiệt của Mạc Oanh Oanh,không xem thật đáng tiếc.

Tiến gần lại chút mới phát hiện,trong đám người đó không chỉ có Mạc Oanh Oanh mà ngay cả Bạch Linh cũng ở đó.

Bạch Linh hình như vĩnh viễn cách ăn mặc đều là màu trắng,hôm nay tóc cô ta ngang vai,mặc nguyên một thân lông vũ mảnh khảnh toàn màu trắng,toàn thân phảng phất so với trước kia có chút tròn trịa và hồng hào hơn,nhưng lúc này sắc mặt của cô ta không được tốt cho lắm,một tay giữ cánh tay của Mạc Oanh Oanh,một tay bám vào eo,rõ ràng mới có bầu chưa đến ba tháng,bụng cũng chưa có hiện rõ,nhưng thể hiện hệt như một sản phụ sắp lâm bồn vậy.

Tô Tố bụm miệng cười.

Tô Tố lại nhìn về phía Mạc Oanh Oanh,trời lạnh như thế này cô ta lại chỉ mặc có một cái áo khoác gió màu đỏ,Mở áo khoác gió ra, để lộ chiếc áo lót ren màu đen sexy.Quần áo lộ liễu chỗ kín chỗ hở để lộ bộ ngực trắng muốt, gợi cảm đến mê hoặc,dưới chân là một đôi giày cao mười phân. Phía trên đôi giầy chỉ mặc một chiếc quần soóc màu xám sang trọng, để lộ hai đùi trắng.Cô ta trang điểm tinh tế và rất mê hoặc,còn những người xung quanh cô chỉ chỉ trỏ trỏ vào cô ta.

Đứng đối diện với Mạc Oanh Oanh là một người phụ nữ trung

niên,người phụ nữ đó nhìn cũng phải tầm hơn bốn mươi tuổi,thân hình có chút đẫy đà,nhưng làm đã được bảo dưỡng rất tốt,rất trắng trẻo,bà ta mặc một chiếc áo khoác to hoạ tiết báo gấm,lúc này đang nhìn Mạc Oanh Oanh với ánh mắt rất dữ tợn và đầy thù hận!

Người phụ nữ đó đưa tay ra túm lấy cổ áo Mạc Oanh Oanh,hét lên cuồng loạn「Vẫn còn dám nói mày không phải là tiểu tam,nếu như không phải mày quyến rũ chồng bà,chồng bà sao lại có thể yêu cầu ly hôn với bà được!Mạc Oanh Oanh mày là con tiện nhân,cái bọn con nhà giàu có phải đều đê tiện như mày phải không!Phá hoại gia đình nhà khác rất làm mày có cảm giác rất có thành tựu phải không!Ngày hôm nay để tao bắt gặp được mày như thế này,tao nhất quyết sẽ không bỏ qua cho mày!Mọi người mau tới mà xem,người phụ nữ này là em gái của chủ tịch tập đoàn Mạc Thị,muốn gì được đó,nhưng không nhịn nổi cô đơn nhất định cứ phải đi mê hoặc chồng tôi.Chồng tôi cũng đã hơn bốn tuổi rồi,tuổi tác cũng đã có thể là bố cô ta.Không hiểu nổi cô ta đói khát tới mức độ nào,ngay cả chồng tôi cao tuổi như vậy mà cô ta cũng không bỏ qua!Bây giờ chồng của tôi vì cô ta mà cứ nhất định muốn ly hôn với tôi.Người phụ này đơn giản mà nói chính là con hồ ly tinh mà!」

Mạc Oanh Oanh muốn tức chết rồi.

Hôm nay anh trai cô đi làm,muốn cô ở nhà với chị dâu,cô liền đề cập muốn đưa chị dâu đi mua sắm,ai mà biết được vừa mới tới đã gặp phải chuyện này,đã bị người phụ nữ điên cuồng trước mặt này túm lại!

Xem náo nhiệt đều là phụ nữ,mà phụ nữ ghét nhất chính là tiểu tam.Bị những người ớt trước mặt chỉ chỉ trỏ trỏ,Mạc Oanh Oanh hận nghiến răng kèn kẹt,cô dùng lực đẩy người phụ nữ trung tuổi đó「đồ đàn bà điên đang nói cái chuyện quái quỷ gì vậy,tôi đường đường là đại tiểu thư của tập đoàn Mạc Thị,tôi để ý chồng bà,tôi ngay cả chồng

bà là ai còn không biết,chồng bà ăn vụng thì liên quan gì tới tôi,Mạc Oanh Oanh tôi mà cần đàn ông,tuỳ ý vẫy tay là cả một đống đàn ông tới ứng tuyển,đừng có làm trò hề nữa được không!Bà nói,ai là người sai khiến bà tới bôi nhọ tôi,không nói được thì hôm nay bà cô nội này sẽ dạy cho bà một bài học.」

「Mày mê hoặc chồng người khác mày lại còn cãi lý nữa!」

「Tôi nói rồi tôi không biết chồng bà,con người bà nói đã xong chưa！」Mạc Oanh Oanh tức điên！

「Không quen!Chồng tôi đã chính miệng nói với tôi là đã lên giường với đại tiểu thư Mạc gia rồi,việc vần làm cũng làm rồi,lại còn nói gia đình cô cũng đồng ý chuyện hôn sự của hai người,yêu cầu duy nhất là phải nhanh chóng ly hôn với tôi,lẽ nào đều có thể là giả sao!」

Đám đông bắt đầu nghị luận「Không phải chứ,tôi nhìn cô nương này rất xinh đẹp,mà nhìn vào tình hình thân phận của cô ấy cũng không thấp,sao lại có thể để ý một người đàn ông trung tuổi được?」

「mỉa mai——có vài người nói được nhiều câu tốt,cô nhìn xem cách ăn mặc phong lưu của người phụ nữ này,tôi nghĩ cũng chẳng tốt đẹp gì,nói cô ta cố ý mê hoặc đàn ông,tôi thật sự vẫn tin！」

Mạc Oanh Oanh giận tới phát cáu,mặt đỏ lừ！

Ngụy Cường?

Thì ra là vợ của cái tên chết tiệt này！

Mạc Oanh Oanh nghiến răng tức tối nhì người phụ nữ trung tuổi「Tôi và Nguỵ Cường một chút quan hệ cũng không có,bà nhanh làm cho ông ta quên ngay cái tư tưởng đó đi.Đừng có mà cóc đòi ăn thịt thiên

nga,trước kia ông nội tôi có đồng ý cho ông ta cưới tôi,bây giờ ông nội tôi chết rồi,ông ta vẫn nghĩ tôi sẽ thực hiện lời hứa đó sao.Bà về mà nói với cái trò hề buồn nôn ấy là sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi,càng không được phép để tôi biết đến sự tồn tại,đừng có để bổn cô nương đây cho ông ta phá sản！」

Mạc Oanh Oanh căm hận nghiến răng！

Ngụy Mạc đúng là cái loại không cần danh dự,khi ông nội gặp vấn đề chính ông ta đích thân tới nói muốn hủy hôn ước,đợi thời gian khó khăn của Mạc gia qua rồi,ông ta lại đam mặt dày tìm tới,nói muốn cưới cô！

Ông ta cũng không rải nước tiểu ra mà soi bản thân, cái loại không có đức hành,Mạc Oanh Oanh với mà thèm để ta tới?

Đừng có làm trò cười！

Mạc Oanh Oanh đỡ Bạch Linh xông ra khỏi đám người đó,người phụ nữ trung tuổi nhanh chóng tới trước chặn cô lại「Không được đi!mày là tiểu tam,Nguỵ Cường vì loại tiện nhân như mày mà bắt tao phải ly hôn,tao không ly hôn ông ấy ngày nào cũng tìm người tới đe dọa.Choncufng bây giờ tao cũng chẳng có ngày nào được sống yên ổn,nếu đã như vậy,đừng có nghĩ là màu cũng sẽ được sống yên ổn！」

Bạc Linh thấy được sự điên khùng trong ánh mắt người phụ nữ này,nhận thức được chắn bụng lùi về phía sau,nhưng Mạ Oanh Oanh cứ giữ chặt cánh tay của cô,cô căn bản không có cách nào rời khỏi đám người này「Oanh Oanh,kệ đi,chúng ta nhanh về nhà thôi.」

「Chị dâu,hôm nay không giải quyết được cục tức này em nhất định

không đi.」Mạc Oanh Oanh giữ chặt Bạch Linh,xong ra trước người phụ nữ kia gầm gừ 「tôi nói cho bà biết,chính bà như thế này vừa xấu vừa già,tôi mà là chồng bà tôi cũng sẽ cặp bồ,haha,bà cũng không soi gương thử xem mình có đức hành gì,nếp nhăn ở đuôi mắt bà đều có thể kẹp chết ruồi rồi đó,buồn cười chết đi được.Tôi mặc dù nhìn thấy Nguỵ Cường đã buồn nôn chết đi được,nhưng thật sự phải công nhận,việc ông ta muốn ly hôn với bà,đúng là sự lựa chọn chính xác!」

「A A A——」

Người phụ nữ đó bị Mạc Oanh Oanh làm cho phát điên,hét lên xông tới túm lấy tóc Mạc Oanh Oanh,mắt đỏ lừ hét「Tiện nhân! tiện nhân mày chết đi,tao nhất định không tha cho mày!」

Mạc Oanh Oanh cũng không cảm chịu,giằng có lại với người phụ nữ đó.

Trong phút chốc,tiếng kêu thét gào oán không ngừng

Tô Tố nhìn thấy đám người lùi sau hai bước,sợ bị thương tới bản thân,mà Mạc Oanh Oanh thân hình gầy gì,cơ bản không phải là đối thủ của người phụ nữ trung niên đó,không lâu sau đã bị người phụ nữ đó ấn xuống đất,cưỡi trên người dùng lực tát liên tục.

「Tiện nhân！Tiện nhân tao đánh chết mày！」

「A——」Mạc Oanh Oanh trốn cũng không trốn được,che mặt hét lên cầu cứu 「chị dâu,chị dây màu tới cứu em……」

Bạch Linh hận nghiến răng！

Cô ta cơ bản không muốn quản việc quá nhiều!nhưng hôm nay nếu

không giúp Mạc Oanh Oanh,Mạc Oanh Oanh nhất định sẽ hận cô ta,vợ chồng Mạc Đào đều chiều Mạc Oanh Oanh hết mức,tới lúc đó Mạc Oanh Oanh nếu như nói xấu cô với họ,những ngày về sau của cô nhất định sẽ không tốt đẹp gì.

Bạch Linh nghiên chặt răng,một tay bảo về bụng,một tay kéo người phụ nữ trung tuổi đó,「Đừng đánh nữa,màu dừng tay！」

「Mày cút ra！」

Người phụ nữ đó đánh mắt đỏ lừ,dùng lực đẩy,Bạch Linh không nghĩ bà ta lại đẩy mạnh như vậy,bị đẩy cứ thế lùi sau mấy bước liền,phía sau là đám người đứng xem,không biết ai ngáng phải chân cô ta,lúc đó cô ta mông bỗng ngồi bệt xuống đất.

Bụng bỗng có một cơn đau như bị chọc,Bạch Linh giữ chặt bụng hét ầm lên「A——Bụng của tôi！」

Chương 357

Mạc Oanh Oanh và một phụ nữ trung tiên cảm xúc nóng lửa, ở đâu nghe thấy tiếng Bạch Linh, và đám đông tụ tập ở đó cũng không quan tâm đến tiếng gào thét của Bạch Linh.

Này!

Mặc áo dày như vậy, chỉ mới chạm nhẹ một cái thì đã đau như vậy sao?

Diễn thì cũng phải diễn giống một chút chứ!

Bạch Linh ngã xuống đất, đứng cũng đứng không nổi, lúc nãy vẫn là một một khuôn mặt nhỏ nhỏ ửng đỏ đột nhiên trở thành một màu trắng bệt, cô ta cố gắng ôm chiếc bụng, trên trán toát ra những hạt mồ hôi hột, cô sợ hãi và cảm nhận thân dưới có một dòng nước nóng nóng ấm ấm chảy ra bên ngoài!

“Con….Con của tôi!”

Cô ta đau khổ gào thét, mọi người xung quanh ban đầu còn đang với tâm trạng xem kịch hay, nhưng nét mặt của Bạch Linh càng ngày càng trắng bệt đi, nét mặc đau khổ trên khuôn mặt cũng không giống như đang diễn, đột nhiên giật cả mình, đám đông nhanh chóng lùi lại một bước, sợ rằng chuyện của Bạch Linh sẽ liên luỵ đến bản thân họ.

“A-----“

Mạc Oanh Oanh cũng nghe thấy tiếng hét của Bạch Linh, cô ta hoảng hốt, nhưng mà cô ta bị người phụ nữ trung niên đè lên người, cô dùng sức đẩy ra, trước mắt đều là kim sao, tức là trong lòng dù có gấp gáp cũng không có cách giải quyết, "Báo cảnh sát! Các ngươi đều chết hết rồi sao, mau gọi cảnh sát, tìm bảo vệ, a-----bảo vệ------"

Bảo vệ năm phút sau mới đến.

Bảo vệ kéo người phụ nữ trung niên cuồng loạn, Mạc Oanh Oanh mới có cơ hội ngồi thở, từ dưới đất đứng dạy hung hăng chửi mắng người phụ nữ trung niên.

Bảo vệ lập tức ngăn cô ta lại, "Quý tiểu thư này, mời cô bình tĩnh một chút!"

"Ông mới là tiểu thư, cả nhà ông mới là tiểu thư! Các ngươi đều chết hết rồi sao! Chỗ này xảy ra rắc rối trong thời gian lâu như vậy, tại sao các ngươi bây giờ mới đến! Bây giờ các ngươi lập tức ném người đàn bà điên rồ này vào đồn cảnh sát, tôi muốn cho cô ta xem kết quả của việc xúc phạm tôi!"

Tại thời điểm này, khuôn mặt mặt Bạch Linh sưng lên thành đầu lợn, cả khuôn mặt đỏ gay gắt sau đó cộng thêm khuôn mặt gào thát, trông rất đáng sợ. Bảo vệ không thể nhịn, chỉ về phía Bạch Linh, " Bạn cô bây giờ tình hình rất xấu, cô không đi xem xem sao!"

Mạc Oanh Oanh bây giờ mới nhớ đến sự tồn tại của Bạch Linh, cô quay đầu xem, nhìn thấy tình hình của Bạch Linh liền hoảng hốt, lần này Bạch Linh đã đau đến nỗi khập khiễng trên mặt đất, cơ thể dưới đã có một vũng máu.

Mạc Oanh Oanh mắt sưng bây giờ chỉ còn lại một nụ cười gượng, nhìn dáng vẻ của Bạch Linh sợ đến xuýt khóc. Cô ta không dám

chạm vào Bạch Linh, "Chị dâu, chị làm sao vậy, đừng làm em sợ…."

Bạch Linh gần như căm hận Mạc Oanh Oanh!

Cô ta cắn chặt môi, "Gọi 120, mau gọi 120!"

"Vâng vâng vâng, em sẽ gọi điện thoại ngay….."

Mạc Oanh Oanh sợ sệt dưới sự hoảng hốt này, run rẩy lấy điện thoại từ trong túi ra, dưới sự sợ hãi của cô ta, người đầu tiên cô ta gọi không phải là 120 mà là gọi cho Mạc Tầm, điện thoại vừa được nghe máy, Mạc Oanh Oanh bật khóc, "Anh, anh mau đến, chị dâu xảy ra chuyện rồi, chúng em ở lầu 3 trung tâm mua sắm Vạn Đạt, chị dâu chảy rất nhiều máu. Anh mau đến!"

Đồ ngu!

Tô Tố đứng bên ngoài dám đông nhếc miệng lên.

Ai gặp phải loại cô gái ngu ngốc như Mạc Oanh Oanh, thực sự là xui xẻo cả đời, tình trạng này mà gọi cho Mạc Tầm? Mạc Tầm là vị thần tiên hay là có khả năng dịch chuyển Bạch Linh đến bệnh viên, nhưng mà cô ta không đồng cảm với Bạch Linh, cô nhìn dòng máu từ từ lan rộng từ từ cơ thể dưới của Bạch Linh và đột nhiên nhớ lại cảnh tượng cô ta trên bàn mổ.

Cũng một màu máu đang chảy ròng rọc.

Cũng mất đi đứa con!

Máu chảy thành như vậy, đứa con không thể sống sót được!

Tô Tố cười lạnh lùng, đây có phải là quả báo không, ác quả ác báo?

Cô ta đứng yên ở đó không cử động, có những người xung quanh che đi thân hình của cô, Mạc Oanh Oanh và Bạch Linh cũng không phát hiện ra cô ấy.

Nửa tiếng sau, Mạc Tầm lao nhanh đến với một thể đau khổ.

Anh ta cưỡi gió trên chân, bước đi lớn từ bên cạnh Tô Tố lướt qua. Vừa định đi vào trong đám đông nhưng đột nhiên cảm thấy có gì đó và như thế dừng bước, nhìn thấy Tô Tố, anh mắt anh ta hoàn toàn đều cảm thấy sai trái. Không thể ngờ rằng trong tình trạng như vậy lại gặp Tô Tố.

Mạc Tầm đã một tháng mấy không gặp Tô Tố rồi, cho đến bây giờ nhìn thấy Tô Tố thì đột nhiên cảm thấy cơ thể như bị tách rời.

Tại lúc này anh dường như đã quên đi cả thế giới, trong mắt chỉ còn tồn tại một mình Tô Tố.

"Em….."

Tô Tố tựa người vào bức tường kính, uể oải nhìn Mạc Tầm. Chỉ vào trong đám đông, Bạch Linh máu không ngừng chảy, cười mỉm và nói, "Anh không đưa Bạch Linh đến bệnh viện nữa, e rằng cô ta sẽ chảy nhiều máu đến chết!"

Mạc Tầm thức tỉnh!

Anh ta vừa quay đầu, nhìn thấy Bạch Linh dưới đất, áo khoát trắng của cô ta đã bị đẫm máu, ở phía dưới viền váy nhuộm ra bông hồng màu đỏ của máu, nhìn vào trông rất sốc, Mạc Tầm đột ngột dừng bước chân, anh ta đột nhiên nhớ lại cảnh tượng vài tháng trước lúc Tô Tố mất, cảnh tượng tương tự như vậy.

Lúc đó anh ta cùng với Bạch Linh từ phòng mổ đi ra sau đó đi gặp Tô Tố, cũng nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Trên bàn mổ trống rỗng.

Bụng của Tô Tố bị mổ ra, ở ngay bụng có một dòng máu chảy ra miệng bụng. Máu liên tục chảy ra từ vết thương, chiếc bàn mổ màu trắng đã bị thấm máu, Tô Tô nằm trên bàn mổ như thế, đôi mắt to tròn, nét mặt sững sờ, một bộ dạng chết không toàn thây, nằm bên cạnh cô ta là những đứa trẻ mới được lấy ra, cơ thể của đứa trẻ đã tím tái và lạnh.

Vào lúc đó anh cảm thấy trái tim của anh bị ném một cái, đau đớn và đau đớn!

Và bây giờ, Bạch Linh cũng cùng một cách ngã ở trước mặt anh.

Trong một khoảnh khắc, anh hoàn toàn không dám bước lên.

"Anh….anh mau đến, chị dâu chảy nhiều máu quá, anh mau đến đây….."

Mạc Tầm đột nhiên thức tỉnh, sải bước đi đến bên cạnh Bạch Linh, bế cô ta lên, cảm thấy được sự thấm ướt, Mạc Tầm lúc đó hoảng loạn, anh ta liếc nhìn Mạc Oanh Oanh, "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Mạc Oanh Oanh đâu dám nói là vì cô ta, nhìn thấy dáng vẻ tra hỏi của anh trai, ánh mắt né tránh đi, "Em, em cũng không biết….đột nhiên, đột nhiên bị như vậy…..anh, anh đừng hỏi nhiều như vậy nữa, mau đưa chị dâu đến bệnh viên…."

Chết tiệt!

Mạc Tầm và Mạc Oanh Oanh lớn lên cùng nhau, làm thế nào không biết đức tính của Mạc Oanh Oanh, nhìn dáng vẻ của cô ta là biết điều này không thể không liên quan đến cô ta.

“Tầm….” Bạch Linh đột nhiên nắm lấy áo Mạc Tầm, nước mắt chảy dài dọc theo đôi mắt, cô ta cảm thấy trong cơ thể, linh hồn nào đó bắt đầu dần dần tan chảy, đứa con này không dễ gì cô ta mới có được, ngay lúc này xảy ra chuyện, cô ta cảm thấy trong lòng rất đau đớn, khóc đau khổ nhìn Mạc Tầm, “Con của chúng ta…..có phải mất rồi không?”

Mạc Tầm trong lòng cũng hoảng sợ.

Chảy nhiều máu như vậy, đứa con chắc chắn không giữ được. Anh ta ôm chặt lấy Bạch Linh, “Linh Nhi, chúng ta sau này còn có con, còn có nhiều đứa con nữa….”

Nước mắt Bạch Linh chảy ra từ khoé mắt!

Cô ta nhắm mắt lại!

Con của cô ta….không còn nữa! Không còn nữa!

Cô ta giữ chặt nắm đấm, hận đến muốn đâm ngàn con dao vào Mạc Oanh Oanh, nếu như không phải cô ta, thì con của cô ta làm sao sảy đi!

Bạch Linh cắn răng!

Mạc Oanh Oanh, cô giết chết đứa con của tôi, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô!

Chương 358

Mạc Tầm vội ôm Bạch Linh vào bệnh viên.

Mạc Oanh Oanh trong lòng chết tội, hoàn toàn không dám bước lên, cô ta nhìn xuống đất một vũng máu, nghiến răng nhìn người đàn bà bị bảo vệ giữ lấy, hung hăng nói, "Đều là tại bà, đều là tại bà! Người đàn bà điên, nếu không phải bà thì sao chị dâu tôi bị sảy thai! Tôi đánh chết bà, đánh chết bà!"

"A----" người đàn bà trung niên này cũng bị chuyện này hù đến ngớ ngẩn, bà ta chỉ định dạy dỗ Mạc Oanh Oanh, không ngờ rằng lại thành ra nông nổi này, bà ta sợ đến trắng mặt, bà ta không bị ngồi tù chứ? Càng nghĩ càng sợ hãi, người đàn bà nhanh chóng mở miệng giải thích cho bản thân, "Không phải tôi, không phải tôi, tôi không có đẩy cô ta, là cô không cẩn thận đẩy ngã cô ta, đừng đổ trách nhiệm lên người tôi, chuyện này không liên quan đến tôi, không liên quan!"

Mạc Oanh Oanh vẫn chưa hết giận, tiếp tục đạp người đàn bà.

Bảo vệ lập tức ngăn chặn Mạc Oanh Oanh, "Quý cô này, nếu như cô còn động tay thì đừng trách chúng tôi không khách sáo!"

Cuối cùng của cuối cùng, bảo vệ đưa người đàn bà đó rời đi, những người đang xem sự náo nhiệt này đã không có chuyện gì náo nhiệt có thể xem nữa, cũng tản ra dần.

Mạc Oanh Oanh sợ đến gần chết.

Khoảng thời gian này, chính mắt cô ta thấy rằng ba mẹ chú trọng đứa

con trong bụng như dâu như thế nào, còn anh hai, anh hai biết sau khi trong bụng chị dâu có đứa con thì lập tức cho người đến bày trí phòng em bé. Thỉnh thoảng thời gian nghỉ cuối tuần anh ta đều đích thân đưa chị dâu đến trung tâm mua sắm đồ để mua những vật dụng cần thiết cho trẻ em, mức độ chú trọng có thể được nhìn thấy.

Bây giờ vì cô ấy mà mất đi đứa con…..

Cô ta không dám tưởng tượng ba mẹ và anh hai sẽ đối xử với cô ấy thế nào!

Trong gia đình cô đều có tư tưởng trọng nam khinh nữ, nghĩ rằng cô ta là con gái, sau này phải gã ra ngoài, cho nên mặc dù thương cô ta nhưng không xem cô như người trong gia đình, cổ phần trong công ty càng không có phần của cô ta! Đứa con trong bụng của chị dâu vì cô ấy mà mất, ba mẹ và anh hai nếu như biết được chắc chắn sẽ mắng cô ấy chết.

Mạc Oanh Oanh càng ngày càng sợ hãi, hoàn toàn không dám đi bệnh viện xem tình trạng của Bạch Linh.

Tô Tố nhìn Mạc Oanh Oanh khờ khạo đứng ở đó, lạnh nhạt cười và nhún vai xách theo đồ đạc chuẩn bị đi. Nhưng ngay lúc này Mạc Oanh Oanh đột nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện Tô Tố!

Tô Tố?

Sao cô ta lại ở đây?

Mạc Oanh Oanh trong đầu loé lên một vở kịch lớn!

Mắt nhìn Tô Tố sắp đi, cô ta động tác nhanh nhẹn giữ lấy Tô Tố, “Cô không được đi!”

Tô Tố nhíu mày, “Sao, còn muốn đẩy tôi? Tôi không yếu đuối như Bạch Linh, muốn động tay với tôi, cô tốt nhất nên đo lượng trước sức của mình.”

Mạc Oanh Oanh nhớ lại lần trước ở KTV muốn động tay với Tô Tố, đột nhiên xuất hiện một vài vệ sĩ, lần đó cô ta bị đánh đến khi về nhà mà mẹ cô ta cũng nhận không ra, không dễ gì để vết thương lành lặng, nghe Tô Tố nói vậy, cô ta lập tức choáng váng, cô ta không dám động tay nhưng dám hỏi, “Tại sao cô lại ở đây, người đàn bà vừa nãy là cô tìm đến đúng không? Chắc chắn là cô, chắn chắc là cô không quen với việc tôi và chị dâu ở đây thoải mái mua sắm, chắc chắn là cô trả thù cả nhà tôi, cho nên cố tình tìm tôi trút giận! Còn chị dâu tôi…..có phải cô để cho người đàn bà đó đẩy không? Chắc chắn là cô, tôi thừa biết là cô, người phụ nữa lòng dạ độc ác, cô rốt cuộc muốn gì! Tôi nói cho cô biết, cô hại tôi và chị dâu tôi thì ba mẹ và anh tôi không bỏ qua cho cô đâu!”

Tô Tố không nói lời nào chỉ đảo mắt.

Cô ta như vậy có phải nằm xuống cũng bị dính đạn?

Nhìn đám đông xung quanh, đột nhiên để mọi chuyện chỉ về hướng cô ta rồi!

Hehe-----

Cô ta lười quan tâm đến người phụ nữ ngu như heo này, người phụ nữ này thậm chí không xứng đáng làm đối thủ của cô ta, thủ đoạn thực sự quá thấp kém rồi!

Tô Tố quay người bỏ đi.

Mạc Oanh Oanh chạy đến trước mặt cô ta giữ cô lại ta.

“Mời cô lúc này đừng đối diện trước mặt tôi, hình dáng của cô lúc này còn không tốt bằng con lợn cái, cút xa ra!”

Mạc Oanh Oanh không chịu đi, “Tô Tố, cô mau chóng thừa nhận, người đàn bà đó phải người cô tìm đến không!”

“Tuỳ cô nghĩ như thế nào!”

Lời nói này trong đầu Mạc Oanh Oanh gần như là mặc định, ngay lúc này cô ta gấp gáp tìm ra thủ phạm cho việc phá thai của Bạch Linh. Như vậy mới có thể vô tội cho bản thân, cho nên nghe thấy Tô Tố nói như vậy, cô ta lập tức hét lên, “Tôi biết chắc chắn là cô, Tô Tố, bây giờ tôi về nhà nói với ba mẹ, họ nhất định sẽ tìm cô giải quyết!”

Nói xong, Mạc Oanh Oanh dường như sợ Tô Tố sẽ đối khẩu nên lập tức chạy ra ngoài.

“……”

……..

Bệnh viên Phục Hoa, Bạch Linh nằm trên chiếc giường bệnh lớn, nét mặt tái mét nhợt nhạt và đôi mắt khép lại, như thể sắp hôn mê.

Đã kiểm tra qua một lần, trên tay bác sĩ đang cầm kết quả kiểm tra, hoàn toàn không dám nhìn Mạc Tầm.

“Rốt cuộc là thế nào?” Mạc Tầm nhịn không được liền hỏi.

“Mạc Tổng….tình hình, không khả quan!” Bác sĩ mặc một chiếc áo choàng trắng hạ giọng ngập ngừng nói, “Đứa con được xác định là

không còn rồi, việc sảy thai này là hại đến cơ thể nhất, Bạch tiểu thư cơ thể cô ấy đã không được tốt, mang thai không dễ dàng, lần này lại ra máu nhiều và tổn thương như vậy thì……"

Mạc Tầm trấn an lại tim.

Bác sĩ hạ nhẹ giọng nói tiếp, "Bởi vì đưa đến quá trễ, đã tổn thương đến cơ thể, sau này….Bạch tiểu thư e rằng sẽ không có con nữa."

Mạc Tầm một câu cũng không nói nên lời.

Áp lực trong phòng quá kinh khủng.

Mạc Tầm và bác sĩ đều nghĩ rằng Bạch Linh đã hôn mê, nhưng họ không thấy rằng, Bạch Linh trong chăn, đôi tay nắm chặt drap giường màu trắng, dùng sức rất mạnh, móng tay gần như dính xuyên thủng drap giường.

Sau này sẽ không bao giờ có con!

Bạch Linh cắn răng mới điều khiển được, không cho bản thân rung rẩy.

Cô ta không dễ gì tính toán kỹ lưỡng mới có được đứa con, tại vì Mạc Oanh Oanh! Không còn nữa!

Cả đời này đều không thể có con nữa!

Cả đời này đều không cùng Mạc Tầm kết tinh nữa!

Cả đời này đều không bị vợ chồng Mạc Đào coi trọng nữa!

Mạc Oanh Oanh!

Mạc Oanh Oanh!

Bầu không khí trong phòng bệnh liền hạ nhiệt.

Bác sĩ không bất an, "Mạc Tổng…."

Mạc Tầm đi đến bên giường bệnh, nhìn người Bạch Linh xanh xao, rõ ràng anh ta nên đau khổ, nhưng không biết rằng có phải đã quen với hình dáng này của Bạch Linh, anh ta hoàn toàn không tìm thấy cảm xúc đau khổ đối với cô ta.

Mạc Tầm thở dài nhìn vào bác sĩ, "Bây giờ việc chúng tôi phải làm là gì?"

"Chỉ có thể chăm sóc cơ thể." Bách sĩ thở một hơi, nhẹ nhàng nói, "Cơ thể cô Bạch Linh quá yếu rồi, lần lại lại chảy máu nhiều như vậy, nếu như không chăm sóc kỹ, sau này tính mạng e rằng….có hạn chế. Còn nữa, đừng cho cảm xúc của cô Bạch quá đau khổ, nếu không thì sẽ bị đau tim như thế càng khó điều trị hơn."

Mạc Tầm ngồi ngay mép giường, nhẹ nhàng vuốt ve má Bạch Linh, ra hiệu tay cho bác sĩ, "Tôi biết rồi, anh đi ra ngoài đi!"

Mạc Tầm nhìn Bạch Linh sâu sắc, trước mắt xuất hiện bóng của Tô Tố, anh ta trước đó còn cố gắng thuyết phục bản thân phải đối với Bạch Linh dịu dàng, chu đáo, cố gắng thuyết phục bản thân từ bỏ Tô Tố.

Nhưng bây giờ….

Đứa con không còn nữa, điều kiện trong lòng của anh dường như đã biến mất.

Anh phát hiện tim của mình bắt đầu hoạt động trở lại.

Chương 359

Nửa tiếng sau, vợ chồng Mạc Đào nhận được tin của Mạc Oanh Oanh liền nhanh chóng chạy đến bệnh viên!

Mở ra cửa phòng bệnh, Mạc phu nhân liền lao vào trong, nhìn thấy Bạch Linh nằm trên giường bệnh chết sống không biết, Mạc phu nhân ánh mắt đầu tiên nhìn vào cái bụng của cô ta, “Mạc Tầm, đứa con…..”

Mạc Tầm cười trong đau khổ và lắc đầu, “Mất rồi!”

Mạc phu nhân khó có thể chịu đựng được đòn đánh này, cơ thể đột nhiên run rẩy! Mạc Đào vội vàng đỡ lấy bà ta, nét mặt của Mạc Đào rất khó coi, “Con Tô Tố chết tiệt! Tôi giết chết nó còn hơn!”

Tô Tố?

Mạc Tầm ngẩm nghĩ, “Chuyện này có liên qua gì đến Tô Tố?”

“Oanh Oanh nói Tô Tố cố tình kiếm người đến gây rắc rối cho con bé và Bạch Linh, đều là Tô Tố hại đứa con của con mất rồi!”

Mạc Tầm cau mày.

Oanh Oanh thực sự nói như vậy!

Mạc Tầm từ phía giường đứng dậy đi về phía 2 người, “Chuyện này không liên quan đến Tô Tố, ba mẹ đừng đi gây chuyện với người ta, muốn tìm thì đi tìm Mạc Oanh Oanh, nếu như không phải Mạc Oanh

Oanh đánh lộn với người khác thì Linh Nhi tại sao bị người khác đẩy ngã đến đứa con mất đi!”

Mạc Tầm cũng không ngốc, lúc nãy trong thời gian Bạch Linh đang kiểm tra thì đã đi lãm rõ mọi chuyện rồi!

“Oanh Oanh?” Mạc phu nhân ngạc nhiên.

“Không phải con bé thì là ai!” Mạc Tầm cắn răng và nói, “Ba mẹ sao không hỏi người đánh nhau với con bé! Người đàn bà đó là vợ của Nguỵ Cường!”

Vợ chồng Mạc Đào cũng không phải là ngốc, lập tức hiểu ra mọi chuyện. Trong lòng hai người có chút khó chịu, hai người họ thậm chí còn vị lừa bởi con gái của mình! Mạc phu nhân đảo mắt nhìn và chuyển chủ đề, “Tình hình Bạch Linh sao rồi, bác sĩ nói gì!”

Nếu như là lúc trước, Mạc Tầm chắc chắn che giấu mọi tình trạng, không cho ba mẹ có bất kỳ ý kiến nào về cô ta, nhưng lần này, không biết anh ta nghĩ gì, hoàn toàn không có sự che giấu nào cả, “Bác sĩ nói Linh Nhi tổn thương cơ thể, e rằng sau này không thể nào có con nữa.”

Mạc phu nhân đột nhiên trố mắt!

Đợi đến khi phản ứng thì sau đó bà ta lập tức hỏi, “Vậy thì làm sao được! Mạc Tầm, con là con trai duy nhất trong gia đình nhà chúng ta, năm nay con đã 29 tuổi rồi! Lúc trước ba mẹ mặc kệ con, là nghĩ rằng đợi con và Bạch Linh chia tay, nhưng hai con đều không có động tĩnh gì cả, lần này mẹ không tuyệt đối không cho phép con nữa. Nếu con muốn tiếp tục ở với Bạch Linh, mẹ mặc kệ con, nhưng con cũng sớm cho mẹ bế cháu nội, gia đình nhà Mạc không được phá vỡ hương!”

Mạc Đào rất đồng tình với lời nói của Mạc phu nhân và lặp lại, “Mẹ con nói đúng, chuyện có con thì con không được kéo thời gian nữa, con muốn ở cùng ai là tự do của con nhưng gia đình Mạc không thể không có tương lại! Ba cho con thời gian 2 tháng, không cần biết là con dùng phương pháp gì hay tìm người phụ nữ gì nhưng nhất định phải để mang thai của gia đình họ Mạc!”

Mạc Tầm nghĩ một hồi, “Mặc kệ con tìm người phụ nữ như thế nào?”

“Bất cứ người phụ nữ nào, chỉ cần con vui vẻ!”

Mạc Tầm cười và đồng ý, “Được! Trong hai tháng, con nhất định tìm người phụ nữ mang thai của con!”

……

Tô Tố về đến biệt thự, mang quần áo cô đã mua về cho Trương Hân.

Trương Hân đang cùng Lão gia tử chơi cờ, nhìn thấy túi giấy, đột nhiên dừng lại, “Cho chị hả?”

“Ừa, đồ của chị ít quá.” Tô Tố nhìn một hồi, vỗ vai cô ta, “Quần áo để ở đây trước, chị tiếp tục chơi cờ với ông đi, em đi đến chỗ chị Trương để học làm bánh kem.”

Tô Tố đặt đồ xuống sau đó đi theo chị Trương đến nhà bếp, đây là lần đầu tiên Tố Tố vào phòng bếp của nhà cũ, Tiểu Trần gọi điện thoại về nhà trước cho nên những vật dụng để làm bánh kem đã chuẩn bị xong, chị Trương đã bắt đầu, bánh đã được làm xong rồi.

Nhìn thấy Tô Tố vào, dì Trương đưa một chiếc tạp dề cho Tô Tố, “Tô tiểu thư, chúng ta làm bánh kem gì đây?”

“Đơn giản một chút.” Tô Tô cột chiếc tạp dề, đưa tay ra buộc tóc, gãi đầu và ngại ngùng nói, “Vậy làm bánh kem dâu đi, loại mà trong lớp bánh có thể để thêm trái cây, em không biết làm bánh ngọt lắm, sợ rằng không làm ra được.”

Quan trọng là các con sắp tan học rồi, cô muốn cho các con một bất ngờ, cho nên nhất định phải làm xong chiếc bánh kem trước khi chúng nó về nhà!

Chị Trương gật gật đầu, “Thật ra làm bánh kem rất đơn giản, qua đây, Tô tiểu thư, tôi dạy cô!”

Tô Tố lần đầu tiên tự tay làm bánh kem cho con mình, hoàn toàn không muốn làm hỏng, có chị Trương một sư phụ ở đây, đệ tử Tô Tố ngốc nghếch này chỉ mất hơn 3 tiếng đồng hồ, chỉ làm hỏng một chiếc bánh, đến chiếc bánh thứ hai là thành hình dạng rồi.

“Chị Trương, như thế nào, như thế nào?”

“Khá tốt đó.” Chị Trương mỉm cười nhìn vào chiếc bánh kem đã thành hình dạng, hình dáng của chiếc bánh kem rất đơn giản, chỉ là một chiếc bánh kem hình tròn nhỏ nhỏ, chỉ to 6 inch. Tại vì Tô Tô không tạo hình bông cho nên những hình lá của bông đều thay thế bằng trái dâu. Trái dâu tròn tròn đặt xung quanh bánh, ở giữa dùng kem màu đỏ ghi vài chữ: Cảnh Thuỵ, Tiểu Thất thân yêu, chúc hai con sinh nhật vui vẻ, hạnh phúc mỗi ngày. “Rất tốt rồi.”

Tô Tố nhìn thời gian!

Hey, đã sắp 4 giờ chiều rồi!

Các con tan học lúc 4 giờ 30, vẫn còn nửa tiếng để chuẩn bị!

Tô Tố nhanh chóng tay chân bận bịu đặt chiếc bánh kem vào hộp!

Tiêu Lăng biết hôm nay là sinh nhật của hai đứa con, cố tình trở về nhà sớm hơn, Tô Tố vừa gói xong bánh kem thì Tiêu Lăng đã về đến nhà! Tuyết đã ngừng rơi, nhưng bởi vì con đường còn đóng băng nên mặt đường rất trơn, cho nên Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất về nhà muộn hơn thường ngày, 5 giờ 30 mới đến nhà.

Trời đã tối rồi.

"Mami mami, con và anh hai nhận được rất nhiều quà sinh nhật." Tiểu Thất vừa vào phòng khách đã nhảy tưng tưng và chạy qua, vỗ vỗ và khoe chiếc cặp phồng lên, vui vẻ và nói, "Tiểu Thất lần đầu tiên nhận được nhiều quà sinh nhật như vậy, anh hai còn nhiều hơn Tiểu Thất. Cặp xách không nổi luôn, là chú Tiểu Trần giúp anh hai đem về đó."

"Cảnh Thuỵ, Tiểu Thất, sinh nhật vui vẻ!"

"Mami, Tiểu Thất yêu mami!"

Lúc ăn cơm, cả gia đình quay quần bên nhau, bầu không khí rất tốt.

Lão Trần và chị Trương hiếm hoi cũng được cùng họ ăn cơm.

Trên bàn đầy các món ăn, lão gia tử rất hạnh phúc, lần đầu tiên trên bàn ăn rót một ly rượu, nhìn thấy đôi mắt không đồng tình của lão Trần, ông ta cười và nói, "Hôm nay vui vẻ, chỉ lần này, chỉ lần này thôi!"

Lão Trần lúc ấy không nói gì nữa.

Lão gia tử bắt đầu phát quà cho hai đứa nhỏ, cho Tiểu Thất một chiếc váy công chúa màu hồng xinh đẹp, cho Cảnh Thuỵ một chiếc bút máy xinh đẹp màu vàng! Hai đứa con đều cảm ơn ông, lão Trần và chị Trương cũng phát quà cho hai đứa nhỏ, Trương Hân tặng cho hai đứa nhỏ ngôi sao do chính tay cô ấy tự gấp, đầy một hủ, Tiểu Thất lúc đó ôm không buông bỏ.

“Mami, mami, quà của mami đâu!”

Tô Tố ho nhẹ, đưa bánh kem lên.

Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ nhìn chằm chằm vào kem, Tô Tố ngại ngùng mở hộp ra, Tiểu Thất nhìn thấy đồ ngọt là đôi mắt sáng rực lên, “Mami, đây là mami tự làm hả!”

“Đẹp không?” Tô Tố hơi xấu hổ.

Tiểu Thất cắn ngón tay của mình, lúng túng không nói lời nào, Tô Tố nhìn vào đột nhiên nản chí, đâu biết rằng nét mặt hai đứa nhóc đột nhiên thay đổi, cười rít lên, “Hahaha, mami bị lừa rồi, mami làm đẹp lắm đó, Tiểu Thất và anh hai đều rất thích.”

“Daddy, daddy, quà của daddy đâu.”

Mọi người nhìn sang Tiêu Lăng, Tô Tố cũng không ngoại lệ, cô cứ hỏi rằng Tiêu Lăng đã chuẩn bị quà gì cho hai đứa nhỏ, nhưng Tiêu Lăng bí ẩn không nói cho cô ta nghe, làm cho cô ấy tò mò muốn chết.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng cười, với sự mong đợi của mọi người, anh ta đã thay đổi thủ đoạn, từ phía sau lấy ra vài tờ giấy.

Tiểu Thất lập tức không hài lòng, “Đây là quà sao?”

“Đúng!” Tiêu Lăng lấy tờ giấy này làm thành hai bản, một bản đưa cho cảnh Thuỵ, một bản đưa cho Tiểu thất, “Đây là quà sinh nhật daddy tặng cho hai đứa đó!”

Tiểu Thất quay đầu, biểu hiện hoàn toàn không có hứng thú.

Cảnh Thuỵ tập trung cầm tài liệu lên đọc và đọc, sau khi đọc xong liền nhìn sang Tiêu Lăng với sự ngạc nhiên, “Chắc chắn là cho con với Tiểu Thất?”

Tiêu Lăng dứt khoát gật đầu.

Cảnh Thuỵ cẩn thận cất tài liệu vào, hạ mắt xuống, “Cám ơn daddy!”

Tiêu Lăng đã bị sốc!

Vừa nãy Cảnh Thuỵ….kêu anh ta là gì?

Chương 360

Không chỉ có Tiêu Lăng, những người có mặt ở hội trường cũng vô cùng bất ngờ.

Từ khi Cảnh Thụy và Tiểu Thất biết Tiêu Lăng là ba ruột của chúng, lần nào Tiểu Thất cũng vui vẻ gọi "daddy daddy", nhưng Cảnh Thụy thì chưa bao giờ gọi daddy qua, nói chuyện với anh đều nói trực tiếp, không có xưng hô, nếu như phải xưng hô thì đều gọi thẳng tên, trước nay chưa từng gọi qua "daddy", hay "ba" gì cả, Tiêu Lăng biết đứa con này không ưa anh, luôn coi anh là cái gai trong mắt, nên cũng không miễn cưỡng ép buộc Cảnh Thụy phải gọi mình.

Anh nghĩ rằng sau khi anh và Tô Tố làm lành thì thái độ của Cảnh Thụy đối với anh sẽ tốt hơn, sự thật đúng là vậy, thái độ của Cảnh Thụy đã cải thiện hơn nhiều, nhưng vẫn chưa mở miệng gọi anh, anh tưởng rằng Cảnh Thụy sẽ mãi như vậy.

Không ngờ rằng......

Tiêu Lăng kích động đến nói không lên lời.

Cả bàn đều vui mừng thay cho anh, vậy là Cảnh Thụy đã tha thứ hoàn toàn cho anh rồi a.

Lão gia tử cũng vui mừng đến không tả được, kích động đến nỗi uống sạch ly rượu trước mặt, "Tốt tốt tốt, sau này chúng ta sẽ là một gia đình hoàn mỹ, ấm áp. Cái thằng tiểu tử Tiêu Lăng nhà ngươi, nếu sau này dám làm chuyện gì có lỗi với Tô Tố hay bọn trẻ, ta sẽ đánh gãy chân ngươi."

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố và hai đứa trẻ rất lâu, khẳng định, "Ông nội yên tâm, sẽ không có lần sau đâu."

Tô Tố đang rất muốn biết rốt cuộc Tiêu Lăng đã tặng quà sinh nhật gì cho Cảnh Thụy mà có thể khiến nó gọi anh như vậy. Nhìn thấy Cảnh Thụy nhét vài tờ giấy vào túi áo, Tiểu Thất thì chỉ lo ăn, xấp văn kiện trên bàn nhìn cũng không nhìn tới, Tô Tố liền lấy xem.

Vừa nhìn một cái, cô đã giật bắn người.

Chữ bên trên văn kiện vừa to vừa rõ, "Văn kiện chuyển nhượng cổ phần", cô hốt hoảng đọc kỹ từ trên xuống dưới, phát hiện đúng thật là anh chuyển nhượng 5% cổ phần công ty quốc tế Hoàn Vũ cho hai đứa con làm quà sinh nhật.

Tô Tố cảm động từ tận đáy lòng.

5% cổ phần, nhìn con số nhỏ vậy, nhưng là 5% của công ty quốc tế Hoàn Vũ, cứ chia lợi nhuận từ 5% thì cũng phải lên tới 10 con số, nếu công ty phát triển tốt, có thể lên đến 11 con số.

Tô Tố kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Lăng, "Đây, đây,……Tiêu Lăng, như vậy không nên đâu, bọn trẻ mới có 4 tuổi, sao nhận nổi món quà lớn như vậy."

"Tuy bọn trẻ vẫn còn nhỏ, nhưng lại rất hiểu chuyện, quốc tế Hoàn Vũ do một tay anh dựng nên, sau này cũng là của Cảnh Thụy với Tiểu Thất thôi, hiện tại đưa cho chúng trước một ít cổ phần có là gì", Tiêu Lăng đặt đũa xuống, vô cùng cao hứng, 5% cổ phần có thể thay đổi thái độ của Cảnh Thụy đối với anh, đúng là thu hoạch quá lớn, nếu biết cổ phần có tác dụng đến vậy, anh sớm đã chuyển cho bạn trẻ rồi.

Tô Tô nghĩ qua nghĩ lại.

Cô nghe qua nghe lại, Tiêu Lăng nói qua nói lại cũng chỉ là một câu: Có tiền muốn làm gì cũng được.

Văn kiện được soạn rất tốt, dấu cũng đã đóng, đã có hiệu lực pháp lý, Tô Tố có muốn phản đối cũng không còn được nữa, cô vỗ vỗ đầu Tiểu Thất, "Quà daddy tặng con, cất cẩn thận."

Tiểu Thất để lộ khuôn mặt bất mãn, nhìn Tiêu Lăng, "Nhưng mà Tiểu Thất không thích a, chẳng phải chỉ là vài tờ giấy thôi mà, daddy mua cho con cục kẹo còn tốt hơn, Tiểu Thất háo hức mong chờ được đón sinh nhật, được nhận quà của daddy, vậy mà lại tặng con mấy tờ giấy này, bảo bảo không vui chút nào."

5% cổ phần của quốc tế Hoàn Vũ mà Tiểu Thất lại không coi trọng bằng một cục kẹo.

Người trên bàn đều im lặng.

Cảnh Thụy ngồi bên cạnh nho nhã lau miệng rồi nhẹ nhàng nói một câu mỉa mai, "Ngốc."

"A a a, sao anh lại mắng Tiểu Thất." Tiểu Thất bất mãn chề môi.

"Mấy tờ giấy mà em vừa nói đủ để em ăn kẹo cả đời đó."

Tiểu Thất mở to mắt nhìn.

"Thật hả?"

Chỉ hai tờ giấy mỏng manh vậy mà đủ cho cô ăn kẹo cả đời?

Tiểu Thất nhìn thái độ của Cảnh Thụy, mọi người trên bàn thì im lặng nhìn cô, cô liền hiểu ra vấn đề, hét lên một tiếng "wow", nhanh chóng cầm lấy văn kiện trên bàn cất vào trong túi, một bên nhét còn một bên kêu to, "Mọi người không được giành với Tiểu Thất a, đây là tiền mua kẹo cả đời của Tiểu Thất a."

Cả bàn đều cười.

Bữa cơm ăn được một nửa Tiêu Khả mới từ từ đi đến.

Trên người toát ra khí lạnh, tay cầm quà tặng, nhìn thấy cả bàn đang ăn uống mà không chờ cô, có chút bất mãn, "Mọi người thật là, sinh nhật của Tiểu Thất với Cảnh Thụy mà không chờ người làm cô cô này, thật khiến tôi đau lòng, ông nội cũng thật quá đáng, vậy mà không nói trước với con, hôm nay con mém bị đông cứng ở một nơi nguy hiểm mà nhanh chóng chạy ngay tới đây, Tiểu Thất mau qua đây ôm cô cô một cái thật ấm áp nào."

"Không muốn, người của cô cô lạnh lắm."

"Haha, không muốn cũng phải ôm", cô ôm lấy Tiểu Thất, lấy tay bóp nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thất, lúc này mới vừa ý mà buông Tiểu Thất ra, tặng quà sinh nhật cho Cảnh Thụy với Tiểu Thất rồi tự mình kéo ghế ngồi xuống bàn ăn, nhìn thấy trên bàn ăn còn có Trương Hân, cô bất ngờ, mở to mắt chỉ vào Trương Hân, "A……, Trương Hân, sao cô lại ở nhà tôi, không phải người trong đoàn làm phim nói gần đây cô mất tích rồi sao, cái tên tiểu tử thúi Lãnh Mạc đang ở thành phố A điên cuồng tìm cô đó, tôi nghe nói vì tìm cô mà đã đi mòn mấy đôi giày rồi đó, ây ya, thì ra cô ở nhà tôi, hèn gì Lãnh Mạc anh ta tìm không được cô, hahahaha."

Trương Hân mỉm cười, cô có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ điên

loạn của Lãnh Mạc.

Anh ta căn bản là một tên cuồng tự luyến, cô đã sống ở nhà Tô Tố được nửa tháng, nửa tháng mà không tìm được cô, đối với anh ta là một sự sỉ nhục vô cùng lớn, chắc là bây giờ anh ta đang rất tức giận.

“Tiêu Khả, Trương Hân là bạn tốt của em, chị đừng nói ai biết chuyện Trương Hân đang ở nhà em nha.” Tô Tố không yên tâm nên nhắc nhở.

“Yên tâm yên tâm”, Tiêu Khả mạnh dạn vỗ vỗ ngực, “chị ghét nhất là tên tiểu tử thúi Lãnh Mạc đó, từ nhỏ đến lớn cứ mặt hầm hầm, chưa bao giờ cho chị chút sĩ diện, chị không thèm nói tin tức này cho hắn biết đâu, có điều, Trương Hân cô phải cẩn thận, Lãnh Mạc hắn rất xấu tính, bây giờ lại đang nóng giận, nếu để hắn tìm được cô thì cô sẽ rất khó sống.”

Trương Hân cảm thấy ấm áp trong lòng.

Khoảng thời gian cô ở lại Tiêu gia không lâu, nhưng càng ở thì lại càng thích người của Tiêu gia, cô là người không giỏi giao tiếp, nhưng lại mong muốn nhận được sự ấm áp quan tâm từ người khác. Không khí gia đình Tiêu gia vừa ấm áp lại thoải mái dễ chịu, ai cũng đối đãi với cô rất tốt, dù là người vừa mới quan nhưng ai cũng đối xử với cô như thành viên trong gia đình, cô ở lại đây cảm giác như không muốn rời đi nữa.

Về phía Lãnh Mạc......

Trương Hân cụp mắt xuống, chuyện của anh ta đã không còn liên quan gì với cô.

Chương 361

Ăn cơm xong đã là 8 giờ tối.

Người trong nhà vây quanh nói chuyện, tâm trạng hôm nay của lão gia tử rất tốt, nhớ lại lúc Tiêu Lăng còn nhỏ, trong nhà cũng náo nhiệt như vậy.

Hơn 8 giờ tối người làm nhận được một bưu kiện, là hai hộp giấy nhỏ, không ghi tên người gửi, chỉ ghi tên người nhận.

Ý......lại là gửi cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

Cảnh Thụy nhìn qua, Tiểu Thất đêm hộp ghi tên Cảnh Thụy giao cho Cảnh Thụy, mình thì nhanh chóng tháo hộp ra xem, hộp vừa mở ra đã vô cùng thích thú, miệng không ngừng “wow wow”, “Là socola, socola a, mami, trong lớp có bạn từng cho con ăn qua, rất rất rất ngon a.” Tiểu Thất ôm hộp socola vào lòng, “Không biết là ai tặng a, đúng là quá tâm lý rồi a.”

Cùng lúc đó, Cảnh Thụy mở hộp của mình ra xem, bên trong là một chiếc máy bay mô hình vô cùng tinh xảo.

Đây không phải là đồ chơi.

Mà là mô hình thu nhỏ của máy bay trực thăng, không giống đồ chơi hay chỉ là một cái khung mô hình đơn giản, mà bên trong máy bay đầy đủ vật dụng y như thật, cửa sổ còn có thể mở ra được, Cảnh Thụy dù không nói gì nhưng lại cầm tới không rời tay.

Tiêu Lăng biết nhìn hàng, nhìn thấy mô hình máy bay liền nhăn nhăn mày.

“Đây không giống đồ chơi.”

“Đây không đơn giản chỉ là mô hình, trên thị trường rất hiếm người bán”, không quen biết sẽ không mua được, mà giá cả cũng khá đắt, số tiền mua món đồ này đủ tiền mua một chiếc xe Audi, Tiêu Lăng nhất thời không thể nghĩ ra ai lại vung tay rộng rãi đến vậy để tặng quà cho hai đứa trẻ.

Điện thoại vang lên, Tiểu Thất chạy đến nghe điện thoại.

“A……con nè con nè, là con nè ba nuôi, haha, không ngờ ba nuôi lại nhớ sinh nhật của Tiểu Thất với anh con, Tiểu Thất vui quá đi.”

Ba nuôi?

Tô Tố với Tiêu Lăng nhìn nhau, đi đến bên cạnh để nghe Tiểu Thất nói chuyện với Mộ Bạch, khi lại gần âm thanh trở nên rõ ràng hơn.

“Ba nuôi ba nuôi, ba ở bên Anh chơi có vui không? Con nghe mẹ nói mấy hôm nay bên đó đều có mưa, ba nuôi phải chú ý giữ gìn sức khỏe, nếu chẳng may bị bệnh Tiểu Thất sẽ đau lòng lắm a.”

Giọng nói Mộ Bạch vẫn ấm áp như trước, “Tiểu Thất yên tâm, ba nuôi sẽ giữ gìn sức khỏe, bây giờ ba nuôi không có ở trong nước, không thể tự tay tặng quà sinh nhật cho con, con có vì vậy mà không vui không?

“Đương nhiên là không rồi, Tiểu Thất rất thích quà của ba nuôi, hôm nay Tiểu Thất nhận quà mỏi tay luôn,daddy còn chuyển nhượng cho con 5% cổ phần công ty của daddy nữa, haha, anh trai nói đủ cho

Tiểu Thất ăn kẹo cả đời đó, ba nuôi, bây giờ Tiểu Thất đã là người có tiền rồi, chờ ba nuôi về nước con mời ba ăn cơm được không?”

Thật ra khi biết quà là do Mộ Bạch tặng, Tô Tố rất cảm động, cô chưa từng nói với anh về sinh nhật của hai đứa trẻ, không biết anh biết từ đâu, nhưng nhìn quà sinh nhật cũng đủ biết anh rất có thành ý.

Mộ Bạch nghe Tiểu Thất nói mà dở khóc dở cười, “Được, ba nuôi chờ con.”

Lúc nói chuyện điện thoại, Tiêu Lăng nói một câu, “Thật ra Mộ Bạch không thích con nít, vậy mà nói chuyện với Tiểu Thất lại hợp đến vậy”, nói xong anh còn châm chọc mà thêm 1 câu, “Ai kêu con của Tiêu Lăng này lại làm người khác yêu mến cơ chứ, việc này cũng khó trách a.”

“......”

Tô Tố mặt tối sầm

Bên ngoài gió lạnh, trong nhà thì mọi người đang nói chuyện rất vui vẻ.

Lúc 11 giờ thì đột nhiên cúp điện.

Cả căn phòng đều tối đen như mực.

Mọi người ai cũng giật mình, Tô Tố lập tức quay sang nói với Tiểu Thất, “Tiểu Thất con đừng sợ, đứng im đó, đừng chạy lung tung.”

“A.” Tiểu Thất ngoan ngoãn đứng im tại chỗ, “Mami, có phải cúp điện rồi không?”.

“Chắc là vậy.”

“Không thể nào”, Tiêu Khả lên tiếng, “Tôi sống ở đây hơn 20 năm, dù khu vực khác cúp điện ở đây cũng không ảnh hưởng gì, cho dù cúp điện cũng sẽ nhanh chóng có máy phát điện……Đừng lo, bảo vệ sẽ nhanh chóng mở máy phát điện thôi.”

Quả nhiên không đến năm phút, căn phòng lớn đã sáng đèn trở lại.

Mới năm phút trước cả phòng khách còn đang náo nhiệt, vậy mà bây giờ đã khác hoàn toàn.

Mọi người kinh ngạc mở to mắt.

Lúc này ở giữa sảnh phòng khách là vô số hoa hồng được bày thành hình trái tim, ở giữa là Tiêu Lăng đang mặc trang phục vô cùng nghiêm túc, đang đứng mỉm cười ôn nhu

Mọi người ai cũng hiểu ra vấn đề, nhìn sang Tô Tố.

Tô Tố kinh ngạc che miệng, chỉ năm phút ngắn ngủi, mà còn tối đen như mực, anh đã có thể làm được như vậy.

Chỉ duy nhất lão gia tử là không kinh ngạc, ông từng đi lính, tính cảnh giác rất cao, đèn vừa tắt ông đã cảm nhận được Tiêu Lăng đang chuyển động, đã vậy đôi mắt ông thích ứng với bóng tối rất nhanh, Tiêu Lăng chạy ra chạy vào phòng chứa đồ ông đều thấy rất rõ.

Haha, tiểu tử tốt.

“Tiêu Lăng......”

Tiêu Lăng ở giữa trái tim bằng hoa hồng, quỳ một chân xuống, trong túi lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ bằng nhung, từ từ mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, anh cầm chiếc hộp nhìn về phía Tô Tố, “Em yêu, hôm nay là một ngày đặc biệt, ngày này 4 năm trước em đã phải cực khổ rồi, lúc đó anh không có ở bên em. Càng huống hồ hôm nay là sinh nhật của hai đứa con, anh không phải là một người ba tốt, cũng không phải là một người chồng tốt, nhưng mà……anh sẽ cố gắng học hỏi, em ……có nguyện ý cho anh cơ hội này không?”

Sự thực là, vì buổi cầu hôn hôm nay Tiêu Lăng đã chuẩn bị rất lâu.

Chiếc nhẫn kim cương trong tay anh là hai tháng trước anh đặt một sư phụ ở nước ngoài làm riêng, đợi đến 2 ngày trước mới nhận được, vốn dĩ anh định Noel mới cầu hôn, nhưng nhận được chiếc nhẫn anh liền nôn nóng không đợi được nữa.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, nên anh đã chọn hôm nay.

Tiêu Lăng từ sau lưng lấy ra một cái hộp, anh vừa mở ra, “Đây là lần đầu tiên anh cầu hôn, cũng không biết phải làm như thế nào, chắc là sẽ có sơ suất, nhưng nguyện ý thể hiện toàn bộ tấm lòng của anh. Đây là toàn bộ cổ phần của anh ở công ty quốc tế Hoàn Vũ và công ty truyền thông Tinh Quang, đây là toàn bộ giấy tờ nhà và cửa hàng của anh ở trong và ngoài nước, còn đây là chìa khóa của những chiếc xe anh mua từ trước đến nay, còn có……” Tiêu Lăng từ dưới đáy hộp lấy ra một cuốn sổ hộ khẩu màu đỏ, “Toàn bộ tài sản của anh đều nguyện ý ghi thêm tên em, vậy, em có đồng ý thêm tên em vào sổ hộ khẩu của anh không?”

Tô Tố cũng là lần đầu tiên được người khác cầu hôn.

Cô không biết khi người khác cầu hôn sẽ như thế nào, nhưng đảm

bảo dù so với ai thì đây cũng là màn cầu hôn đặc sắc nhất.

Tô Tố chỉ đứng đó rơi nước mắt, không nói thêm được gì.

Chương 362

Tiêu Lăng nét mặt căng thẳng nhìn Tô Tố, như sợ rằng cô không chấp nhận lời cầu hôn.

Tô Tố che mặt lại, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

"Tô Tố......"

"Em đồng ý" Tô Tố đột nhiên nín khóc và mỉm cười, vươn cánh tay trái ra ôm chầm lấy Tiêu Lăng, "Em đồng ý làm người được xuất hiện trong hộ khẩu nhà anh"

Khóe miệng Tiêu Lăng cuối cùng cũng nở nụ cười, cả người anh như buông lỏng và thư giãn ra, vậy mà trên trán vẫn còn toát ra một ít mồ hôi, có thể thấy rằng lần cầu hôn này anh không chắc chắn sẽ được chấp nhận, Tiêu Lăng như sợ Tô Tố sẽ đổi ý, nhanh chóng lấy chiếc nhẫn kim cương hồng từ trong hộp ra, rồi lập tức đeo vào ngón áp út bên tay trái của cô.

Chiếc nhẫn kim cương này là anh cố ý nhờ người ta làm, độ lớn nhỏ vừa y, hơn nữa bên trong chiếc nhẫn còn có khắc tên viết tắt của hai người, mang rất nhiều ý nghĩa, tuy chiếc nhẫn này không phải đẹp đẽ quý giá gì, và cũng không phải là độc nhất vô nhị, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy chiếc nhẫn thì anh đã thích nó rồi, anh cảm thấy chiếc nhẫn có đính kim cương màu hồng này rất thích hợp với cô, chiếc nhẫn được đeo vào tay cô, thật tình là nó rất hợp, ngón tay cô trắng mịn, chiếc nhẫn kim cương hồng ấy càng tô điểm cho đôi tay trở nên trắng hồng và nõn nà hơn, khiến cho người ta nhìn vào đều cảm thấy rất triều mến.

Tiêu Lăng kìm lòng không được liền nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn lên ngón tay cô một cái, sau đó dùng sức nắm chặt tay cô lại, "Tô Tố, đeo chiếc nhẫn vào tay em rồi, thì xem như em không thể trốn thoát được rồi nhé."

Tô Tố thuận thế kéo anh từ dưới đất đứng dậy, mặc kệ trong đại sảnh đang có rất nhiều người, cô ôm chặt lấy Tiêu Lăng, "Em bây giờ bị anh nắm trong tay rồi, có muốn chạy đi chăng nữa, cũng chạy không thoát được rồi......"

Tiêu Lăng sửng sốt, càng cười khoái chí.

Những người trong đại sảnh tự đáy lòng cũng thật sự vui mừng cho hai người.

Tiêu Khả vỗ tay đầu tiên, Trương Hân và Lão Gia Tử cũng cho một tràn vỗ tay thật mạnh mẽ theo sau.

"Tốt quá ha ha, tốt tốt tốt quá" xem lão gia tử còn phấn khích hơn Tiêu Lăng, phấn chấn đến nổi mặt lão đỏ bừng lên, "Tiểu Tử Thối, coi như cháu đã thông suốt rồi nhé ha ha, ông cũng không nghĩ rằng, trong lúc sinh thời ông có thể thấy cháu thành gia lập thất, ha ha, tốt lắm tốt lắm, Tô Tố, cháu yên tâm, nếu Tiểu Tử Thối này dám ức hiếp cháu, ta sẽ lập tức đánh gãy chân nó"

Tô Tố nghiêng mắt liếc Tiêu Lăng một cái, đưa tay khiều nhẹ cánh tay của Tiêu Lăng, "Có nghe lời Gia Gia căn dặn chưa."

"Gia Gia, rốt cuộc ai mới là cháu nội của ông đây"

Lão Gia Tử giận dỗi vẫy vẫy cánh tay, "Bây giờ ông đã có chắt trai thì vạn sự sung túc rồi, ai còn cần đến Tiểu Tử Thối như cháu nữa, ta

bây giờ đã có Cảnh Thụy và Tiểu Thất là được rồi."

Tiêu Lăng tỏ vẻ đau khổ.

Mọi người trong nhà bỗng chốc cười òa lên.

Cuối cùng lão gia tử lên tiếng chốt ngày kết hôn, "Muốn định ngày kết hôn vào năm tới hay sao? Hay là vào thời điểm xuân về hoa nở, đến lúc đó thời tiết cũng ấm áp lên, mặc áo cưới cũng không cảm thấy lạnh, hơn nữa chỉ còn thêm ba tháng nữa là sang năm mới rồi, tranh thủ thời gian đó chuẩn bị mọi thứ được đầy đủ hơn, Tiêu Gia nhà ta đã lâu không làm hỉ sự rồi, lần này nhất định phải tổ chức cho thật long trọng mới được. Đúng rồi đúng rồi, Tiêu Lăng chẳng phải có một cái trang viên rất lớn dùng để nghỉ ngơi ở Hải Nam sao, hay là hôn lễ cũng tổ chức ở đó, ở đó thời tiết rất ấm áp, so với A Thị thì nơi đó ấm áp hơn nhiều, phong cảnh cũng tuyệt đẹp...... Đến lúc đó những khách mời đến dự tiệc cũng thuận tiện được nghỉ ngơi."

Lão Gia Tử vui đến nổi đã sắp xếp bố trí hết rồi.

Tiêu Lăng bàn về đề tài này thì cảm thấy rất thích thú, ngồi cùng Lão Gia Tử ở bên kia mỗi người một câu trao đổi không ngừng, "Địa điểm thì ta nên tổ chức ở Hải Nam, còn bố trí sân bãi thì ta nên tìm công ty tổ chức tiệc cưới thực hiện, nếu tổ chức vào năm sau, thì bây giờ có thể bắt đầu chuẩn bị kế hoạch chiêu đãi khách mời, bắt đầu bắt tay vào việc viết thiệp mời."

"Đúng đúng, nhớ rõ, người cần phải mời thì nên mời, cố gắng làm cho thật náo nhiệt sôi động vào"

"Tốt"

Tiêu Lăng chấp nhận không một chút do dự, anh ta muốn cả thế giới

đều biết, tin anh và Tô Tố chuẩn bị kết hôn, trong đầu anh đã liệt kê một chuỗi công việc cần phải sắp xếp, nhưng mà đối với việc này anh vẫn chưa có kinh nghiệm, lập tức thỉnh giáo Lão Gia Tử, "Vậy ngày mai con sẽ đem chuyện sắp kết hôn cho giới truyền thông biết nhé, bây giờ con đi nhờ người chuẩn bị lễ phục và áo cưới, và còn bánh kẹo cưới nữa con sẽ nhờ người chuẩn bị sẵn, Gia Gia xem có còn thiếu thứ gì cần chuẩn bị thêm nữa không."

"Đương nhiên là còn" Lão Gia Tử nói, " Cháu và Tô Tố vẫn chưa chụp hình cưới mà, cháu nhanh chóng giải quyết hết công việc trong thời gian này đi, dành chút thời gian cùng Tô Tố đi chụp hình cưới, còn phải tìm dâu phụ và rể phụ nữa, việc này các cháu có thể tự tìm lấy. Còn nữa cho dù bên nhà gái của Tô Tố không có ai đi nữa, thì cũng không thể cho người ta cảm thấy Tô Tố bị bạc đãi, cho nên hôn lễ của các cháu phải long trọng thật long trọng vào"

Tiểu Thất cuối cùng cũng không nhịn được, lập tức chạy tới, "Thái Gia Gia, Thái Gia Gia, thế còn Tiểu Thất thì sao, Tiểu Thất và anh trai có thể giúp gì đây?"

Lão Gia Tử suy nghĩ một hồi, ôm chầm lấy tiểu nha đầu vào trong lòng, "Con và Cảnh Thụy có thể giúp Ma mi làm phù dâu phù rể nhí được không? Chính là giống như trong Ti vi lúc cử hành hôn lễ thay cô dâu cầm chiếc váy lên đó, Tiểu Thất cháu thấy được không nào"

"ô de, Tiểu Thất được tham gia hôn lễ của Mami rồi, thích quá đi ha ha ha"

Cảnh Thụy cũng rất vui mừng, còn hạnh phúc hơn lúc nhận từ Tiêu Lăng thư chia cổ phần cho mình nữa.

Nhìn thấy Lão Gia Tử cùng Tiêu Lăng hai người thảo luận khí thế ngất trời, Tô Tố hoàn toàn không dám xen lời vào, cô ngượng ngùng

gãi đầu, những chuyện này đáng lý ra phải hỏi ý kiến của cô mới đúng chứ.

Hazz......

Sao có cảm giác không có liên quan gì đến cô thế nhỉ.

Tô Tố như có cảm giác đang đóng vai nữ chính bỗng chốc bị hạ xuống thành đóng vai người qua đường vậy.

Cô lập tức cảm thấy không ngừng bối rối và túng quẩn.

Trương Hân cảm thấy rất ngưỡng mộ và nhìn cô, "Tô Tố, cô thật hạnh phúc"

Cô cong chân mày tự cảm thấy thật hạnh phúc, "Trương Hân, tôi có thể mời cô làm phù dâu của tôi được không"

"Tôi ư?" Trương Hân kinh ngạc chỉ vào mũi của mình, "Cô chắc chắn chứ?"

Thông thường tìm phù dâu, trước tiên phải tìm người chưa từng kết hôn, tiếp đó phải có mối quan hệ tốt với cô, sau đó là phải có tâm đầu ý hợp nữa, thí dụ tình cảm của người phù dâu đó phải thật suôn sẻ, trong cuộc sống không có quá nhiều sóng gió đau khổ.

Tuy nhiên cuộc sống của Trương Hân không được thuận lợi, và cũng không được ổn định, mà Tô Tố lại yêu cầu cô làm phù dâu sao?

Trương Hân lại dùng ánh mắt tỏ vẻ hoài nghi nần nữa.

Tô Tố khẳng định với cô bằng cái gật đầu.

Không ai có thể thích hợp làm phù dâu hơn Trương Hân, nếu kiếp này cuộc sống cô có thể hạnh phúc hay không?đó là hi vọng Trương Hân chính mắt nhìn thấy cô hạnh phúc.

......

Buổi tối Tô Tố cùng Tiêu Lăng trở về phòng.

Tô Tố gọi điện thoại cho Tiểu Hi, khi nghe thấy cô sắp kết hôn, trong điện thoại liền vui mừng reo lên, "A a …..Tố Tố thật sự là chúc mừng mày nha, ha ha, bây giờ tao thật sự rất vui mừng, ha ha ha, không được rồi không được rồi, phù dâu mày nhất định phải để dành cho tao, tao vẫn chưa làm phù dâu cho ai hết đâu, ha ha, TôTố, mày đã định thời gian nào chưa, mau nói cho tao nghe, nói nhanh đi, để tao sắp xếp và chuẩn bị thời gian một tí, ha ha."

Tô Tố rút lại nụ cười, cô cảm thấy Tiểu Hi còn vui mừng hơn cả cô nữa.

"Hôn lễ được định vào ngày mười bốn tháng ba."

"Ngày mười bốn tháng ba sao? Ngày tốt ngày tốt, Tiêu Lăng thật đúng là có tâm á, đáng tiếc năm nay không phải trùng hợp vào năm thứ mười ba, nếu không thì có thể chọn ngày bốn tháng một năm mười ba rồi. Tổ hợp lại là yêu em trọn đời, ha ha."

Tô Tố liết nhẹ về phía Tiêu Lăng, ngày này có ý nghĩa như vậy sao? Cô thật sự không nghĩ tới.

Tiêu Lăng ôm nhẹ vào vai cô, thì thầm một làn hơi ấm vào tai cô, "Vợ yêu, chúng ta đi ngủ thôi"

Mặt Tô Tố bỗng trở nên đỏ ửng lên.

Bên kia Tiểu Hi cũng phát giác được, liền nhanh chóng tắt máy điện thoại, "Tô Tố Tô Tố, người đàn ông của cô hôm nay vừa cầu hôn thành công rồi, chắc chắn cũng đang rất phấn khích đây, hihi, mày phải biết điều nhé, tao sẽ không quấy rầy hai người ân ái đâu, ngày mai chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé, bye"

Chương 363

Ngược lại với tin vui của Tiêu Lăng và Tô Tố, thì những ngày tháng của Bạch Linh đều trôi qua thật khó khăn đau khổ.

Bạch Linh mặc trên người một chiếc áo bệnh nhân màu trắng sọc xanh, tái nhợt mà trầm lặng đứng bên cửa sổ phòng bệnh, cửa sổ bị đóng chặt lại, cô chỉ có thể nhìn thấy những cánh hoa tuyết trắng đang bay phất phới bên ngoài, căn phòng bệnh cao cấp này có rất ít người ở, trong phòng bệnh này yên tịnh đến nỗi có thể nghe được tiếng con tim mình đập thình thịch.

Bạch Linh dựa vào cửa sổ, cười trong sự đau khổ.

Từ tối hôm qua cho đến bây giờ đã đúng một ngày rồi, vào cái lúc cô bị sẩy thai cho đến hiện tại đã trôi qua hơn hai mươi mấy tiếng đồng hồ, từ ngày cô bắt đầu nhập viện thì một ngày của cô kéo dài như một năm, chỉ có Mạc Tầm đưa cô đến bệnh viện, và cô cũng biết vợ chồng Mạc Đào cũng đã đến đây, cô cũng đã từng nghe cuộc đối thoại của hai vợ chồng Mạc Đào và Mạc Tầm

Mạc Tầm......

Bạch Linh nắm chặt bàn tay lại, cô cảm thấy rất thất vọng với anh ta

Vậy mà anh ta cũng đồng ý với vợ chồng Mạc Đào là sau hai tháng nữa sẽ tìm người phụ nữ mang thai hộ cho anh ta.

Trong mắt Bạch Linh bây giờ đầy sự phẫn nộ

Dựa vào cái gì

Chẳng lẽ con của cô không phải là con sao

Suốt hơn hai mươi tiếng đồng hồ, cô đã nếm được cái cảm giác đang ở trên thiên đường bỗng chốc rơi xuống địa ngục, trước đó khi trong bụng cô còn cái thai, tuy rằng vợ chồng Mạc Đào không thích cô, nhưng cũng vì danh phận của đứa bé mà vẫn đối xử tốt với cô, nhưng sau khi con cô mất rồi, bọn họ đến bệnh viện cũng không thèm liếc mắt nhìn cô dù chỉ một lần, từ lúc Mạc Tầm đồng ý cho người phụ nữ khác mang thai hộ, thì họ lập tức rời đi, Mạc Tầm thì...... Trong mắt Bạch Linh lấp lánh những giọt nước mắt.

Sau khi nghe cuộc nói chuyện của họ không bao lâu thì thuốc bắt đầu có tác dụng và làm cô ngủ mê man, đợi đến khi tỉnh lại, nghĩ rằng sẽ được nhìn thấy ánh mắt thương tiếc của Mạc Tầm, thì thật không ngờ đến bóng dáng của Mạc Tầm cô cũng không được nhìn thấy, anh ta đã lẵng lặng đi mất tiêu, cả người anh ta như lặng mất tăm, mãi cho đến hiện tại cũng không thấy đến thăm cô.

Những giọt nước mắt trên khóe mắt Bạch Linh không ngừng tuôn chảy.

Cửa phòng bệnh đột nhiên vang lên, Bạch Linh vội vàng lau những giọt nước mắt đi, vui mừng nhìn ra cửa thì thấy người xuất hiện bên cửa phòng, lập tức những ánh hào quang trong mắt cô trở nên ảm đạm xuống.

"Bạch tiểu thư, tại sao cô lại đứng đó......" Nữ hộ lý bưng trên tay chiếc hộp giữ nhiệt, nhìn Bạch Linh lập tức đỡ cô lên giường ngồi "Bạch tiểu thư, cô đã sẩy thai, cũng giống như đang trong tháng của phụ nữ sau sinh vậy, một tháng cũng không được bước chân xuống giường sẽ bị nhiễm lạnh, bằng không về sau nhất định sẽ bị nhiều

bệnh vặt, mau lên giường nằm xuống đi......"

Nữ hộ lý này là người Mạc Tầm đã tìm tới để chăm sóc cô, từ lúc cô tỉnh dậy cho đến giờ đều là nữ hộ lý này đã ở bên chăm sóc cho cô.

Bạch Linh hoang mang nắm lấy tay nữ hộ lý, "Cô Trương, Mạc Tầm đâu, tôi muốn nhìn thấy Mạc Tầm được không?"

"Mạc tiên sinh à" nữ hộ lý đặt chiếc hộp giữ nhiệt lên tủ ở đầu giường, lấy tất cả thức ăn từ trong hộp ra, nghe thấy Bạch Linh hỏi, cô lập tức nói, "Mạc tiên sinh dạo này khá bận rộn."

Nhìn thấy vẻ mặt Bạch Linh ảm đạm u ám,cô lập tức nói tiếp, " Nhưng mà Mạc tiên sinh cũng rất quan tâm đến Bạch tiểu thư đấy, hộp canh gà này là Mạc tiên sinh ngàn lời dặn dò tôi hầm cho Bạch tiểu thư uống đấy, hơn nữa Mạc tiên sinh đối với Bạch tiểu thư thực sự rất chu đáo tận tình nữa, biết rằng phụ nữ khi trong tháng là không thể ăn quá mặn nên đã cẩn thận kêu tôi để ít muối thôi, những thứ gia vị khác đều không được bỏ vào, và đặc biệt yêu cầu tôi nói với Bạch tiểu thư là nếu có cần chuyện gì thì cứ dặn dò tôi, muốn ăn gì và muốn uống gì chỉ cần cô yêu cầu là tôi sẽ lập tức đi mua cho cô."

"Thật sao?" Bạch Linh nắm chặt bàn tay của nữ hộ lý, "Mạc Tầm có thật là nói như thế không?"

"Đương nhiên là sự thật." Nữ hộ lý nhìn Bạch Linh cảm thấy khó hiểu, "Bạch tiểu thư cô đừng nên suy nghĩ nhiều nữa Mạc tiên sinh thật sự rất bận rộn đợi anh ta rảnh nhất định sẽ đến thăm cô, thời gian này chủ yếu là cô nên bảo vệ sức khỏe tịnh dưỡng cho tốt, con mất rồi không sao vì cô và Mạc tiên sinh còn trẻ mà sau này còn nhiều cơ hội để có thật nhiều con thôi."

Bạch Linh như cảm thấy suy sụp dựa vào giường.

Vẫn có thể có nhiều con sao?

Ha……

Thể chất của cô bây giờ rất là khó đậu thai, lần có con này thật không dễ dàng, sự việc này chỉ có mình cô biết mà thôi, bây giờ bị sẩy thai làm tổn hại đến cơ thể thế này, thì sau này cô làm sao có con được nữa.

Mạc Oanh Oanh

Mạc Oanh Oanh chết tiệt

Cô tuyệt đối sẽ không buông tha cho Mạc Oanh Oanh

Bạch Linh một hơi uống hết hộp canh gà của nữ hộ lý mang tới, đợi sau khi nữ hộ lý rời đi, cô lập tức bấm điện thoại gọi đi, " Hêy, là tôi, giúp tôi làm một việc"

......

Màn đêm buông xuống, Mạc Oanh Oanh với tâm trạng phiền muộn đến quán bar uống rượu.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô thay đổi không ngừng, lần này biến thành Tiểu Thịt Tươi có làn da trắng trẻo, cô ngồi ngay quầy rượu, kéo cánh tay của Tiểu Thịt Tươi, say khướt và hô to, "Anh nói xem chuyện này có liên quan gì đến tôi không, đâu phải tôi làm cho chị dâu bị sẩy thai mà ba mẹ lại mắng chửi lên người của tôi, rõ ràng chính là lỗi của Tô Tố mà, tôi không có tí sai nào cả, bọn họ cần cháu đến nổi phát điên rồi, việc làm xấu xa gì cũng đổ hết lên đầu tôi, lại

còn nói tôi phải thành thật nếu không sẽ gặp ai thì gã tôi cho người đó"

Tiểu Thịt Tươi nắm chặt cánh tay của cô và nói, "Mạc tiểu thư cô đừng uống nữa......"

"Ai là tiểu thư ai là tiểu thư ngươi mới là tiểu thư, trong nhà người mới là tiểu thư......" Mạc Oanh Oanh căn bản không để ý tới anh ta, tiếp tục uống rượu vào bụng, "Anh nói xem tôi có phải là đang chột dạ không, làm sao tôi dám nhìn mặt chị dâu của tôi, dù sao chị ấy cũng đối xử rất tốt với tôi, nhất định cũng sẽ không trách tôi...... Huống chi chuyện này thật ra là không liên quan đến tôi"

Mạc Oanh Oanh uống say khướt, ánh mắt nhìn thấy mọi người như không tỉnh táo bóng chồng bóng, cô đẩy Tiểu Thịt Tươi ra, "Anh đi ra đi, anh là đồ khốn nạn, anh dám hủy hôn ước với tôi à, anh không muốn lấy tôi thì cũng đừng mang tôi ra làm trò cười...... Sau này tôi sẽ không thích anh nữa "

Mạc Oanh Oanh thất tha thất thểu rời khỏi quán bar, trong quầy bar có hai người đàn ông khác đang nhìn cô, họ nhìn nhau, rồi bước đi theo sau cô.

Mới ra khỏi quán bar, thì bỗng nhiên có một cơn gió lạnh thổi đến,Mạc Oanh Oanh lập tức vịnh vào bức tường và ói liên tục.

Vừa nôn ói xong, cô ngẩng đầu lên, bỗng nhiên cảm giác trước mắt tối sầm lại, cô bị một cái túi chụp lên đầu, rồi bị người ta khiêng lên, cô nhất thời kinh hoảng không ngừng kêu la, "A ……thả tôi ra, tôi là Mạc Oanh Oanh, là đại tiểu thư của Mạc gia, các người động đến ta, cha mẹ và anh trai của tôi nhất định sẽ không buông tha cho các người đâu"

Người đàn ông đó không nói gì, khiến Mạc Oanh Oanh càng thêm khiếp sợ.

Đại khái qua hai mươi phút sau, Mạc Oanh Oanh đột nhiên bị quăng xuống nền đất, và cái túi trên đầu cô được vén mở ra.

"A ……"

Mạc Oanh Oanh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bỗng chốc bị dọa dường như sắp tè ra quần.

Cô ta hiện đang ở trong một cái hẻm tăm tối, cái hẻm nhỏ này tràn ngập mùi hôi thối từ thùng rác, cái hẻm âm u tối mịt, lúc này đang có năm sáu người đàn ông nhìn chằm chằm cô như hổ đói rình mồi.

Mạc Oanh Oanh đã rã rượu và bừng tỉnh dậy, bị dọa đến nổi cứ liên tục lùi về phía sau, "Các người, các người muốn làm gì"

Một trong số những người đàn ông đó có một người với vết sẹo trên mặt như đã từng bị dao cắt không vội cũng không chậm đứng trong hẻm tối rồi lấy ra một cái máy ảnh, đã chuẩn bị xong mọi thứ, anh ta và những người đàn ông khác liếc nhìn nhau, với giọng cười – dâm đãng tiến lại gần Mạc Oanh Oanh nói, " Cô cảm thấy chúng tôi muốn làm gì nào?"

"A …… tôi là đại tiểu thư của Mạc gia, tôi sẽ cho các người tiền, các người đừng đụng vào tôi......"

"Rất tiếc à rất tiếc, chúng tôi bây giờ không hứng thú gì tới tiền, chúng tôi muốn nếm thử, hương vị của một thiên kim tiểu thư nhà giàu là như thế nào, anh em còn khách sáo gì nữa? Lên thôi nào."

Chương 364

Ngày thứ hai, sự việc Mạc gia đại tiểu thư cùng nhiều người thông gian đã lập tức lan tỏa trên tất cả các trang mạng.

Một đoạn video ngắn ngủi ba phút trên mạng đã được lưu hành rộng rãi, trong video Mạc Oanh Oanh lõa thể với nhiều đàn ông giao hoan, khuôn mặt và thân thể của những người đàn ông đã bị che lại, chỉ có khuôn mặt của Mạc Oanh Oanh là rõ ràng nhất trong video, trên khuôn mặt của Mạc Oanh Oanh vừa vui sướng vừa hạnh phúc, dưới thân thể của những người đàn ông cô cười vô cùng mãn nguyện.

Tiêu đề của video vô cùng giật gân: Cuộc sống hoang dâm của đại tiểu thư tập đoàn Mạc thị.

Đoạn video chỉ ngắn ngủi ba phút rất nhanh lan truyền thần tốc, cái tên Mạc Oanh Oanh cũng được người khác thần tốc tìm kiếm, sự việc này cũng nhanh chóng trở thành hạng nhất lượt tìm kiếm nhiều nhất trên Weibo.

Mạc Oanh Oanh nổi danh tức tốc trong nước với tốc độ ánh sáng.

Dưới ô bình luận của video càng khiến người khác khó coi hơn.

“Không ngờ Mạc tiểu thư lại dâm đãng như vậy, nhìn vẻ mặt mãn nguyện của cô ta, đây là quá thiếu mùi đàn ông rồi, thiếu mùi đàn ông cứ tới kiếm tôi, bảm đảm khiến cô ta mãn nguyện.”

“Còn nói là giới thượng lưu, những người phụ nữ ở giới thượng lưu đều dâm đãng như vậy sao, thật ghê tởm!”

“Người phụ nữ này so với con chó cái còn dâm hơn nhiều.”

Còn có người biết nội tình kể rằng, “Cái người Mạc Oanh Oanh này trước lúc anh và chị dâu cô ta đính hôn trước một ngày, đã thông gian với một người đàn ông trung niên đấy, theo nghe nói tuổi tác của người đàn ông đó có thể làm ba cô ta rồi, còn có một chuyện nữa…… Chị dâu của Mạc Oanh Oanh đang mang thai, kết quả là người vợ của gã đàn ông trước đó đã thông gian với Mạc Oanh Oanh đến kiếm chuyện với cô ta, hai người đã ra tay đánh nhau trong trung tâm mua sắm, hại đến chị dâu của cô ta bị lưu sản tại chỗ. Theo nghe nói, chị dâu cô ta sau khi xảy ra chuyện cô ta cũng không hề gọi điện gọi cấp cứu, nửa tiếng hơn vẫn ngây người đứng đó, kết quả là lúc đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói là đưa vô trễ quá, chị dâu cô ta cả đời không thể mang thai được nữa.”

Tin tức này vừa ra lò, Mạc Oanh Oanh tức thời bị chửi càng thê thảm hơn.

“Trời đất, người phụ nữ đúng thật là tai hại, chị dâu cô ta tội nghiệp thật, tự nhiên có đứa em chồng vô liêm sỹ như thế, anh hai của Mạc Oanh Oanh đúng là bi ai thật, lúc đầu là đã có con rồi, bây giờ lại tại vì cô ta mà làm không thành ba được.”

“Thê thảm nhất vẫn là chị dâu cô ta, một người phụ nữ cả đời không thể mang thai, đây là đả kích tàn nhẫn vô cùng, nghe nói cái người Bạch Linh này bên gia đình cũng không có bấy nhiêu người, lần này đúng là thảm thật, ở cái nơi Mạc gia như thế, không có con còn không phải là sẽ bị tống khứ ra khỏi nhà sao? Đúng là tội nghiệp thật!”

“Nhưng chính người Mạc gia đã hại con gái người ta cả đời không có con được, lại tống khứ người ta ra khỏi nhà, vậy thì có mất mặt quá

không."

"Đúng rồi đúng rồi!"

Trong một quãng thời gian ngắn trên mạng toàn là chuyện xấu hổ của Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh tức thời bị đẩy lên đỉnh ngọn sóng gió, và tập đoàn Mạc thị cũng chịu ảnh hưởng của Mạc Oanh Oanh, cổ phiếu không ngừng giảm mạnh.

Mạc Tầm tức điên lên rồi.

Về đến nhà trông thấy Mạc Oanh Oanh, một cái tát giáng liền xuống đó, "Cái đưa ngu xuẩn như mày nhìn xem đã gây ra chuyện ngu ngốc gì rồi hả, mày thèm đàn ông đến như vậy sao, cần đến nỗi ở những nơi thối nát cũng có thể cùng đàn ông giao hoan, mày có cần sỹ diện nữa không?"

Mạc Oanh Oanh rất là oan ức, che mặt khóc ròng, "Anh hai, tại sao anh lại có thể nói em như thế, em mới là người bị hại trong chuyện này, em không phải tự nguyện, em là bị người khác hãm hại đấy, những người đó căn bản là đã có âm mưu, ngay cả camera HD cũng chuẩn bị đầy đủ, lúc em bước ra quán bar đã đã bị người ta bắt cóc đi, em đâu biết là sẽ thành ra như thế…… anh không chủ trì công bằng cho em thì thôi, không ngờ còn trách mắng em, anh rốt cuộc có phải là anh của em không?"

"Mày còn mặt mũi nói à!" Mạc Tầm nổi giận đùng đùng, "Nếu như không phải những chuyện thối nát này của mày, cổ phiếu của công ty tại sao lại giảm sút nghiêm trọng đến thế, tao hận đến nỗi muốn mày với tao không có quan hệ gì hết, nếu không ai đi dọn những tai họa này cho mày."

Mạc Oanh Oanh oan ức nhìn vào ba mẹ.

Lần này Mạc Đào phu thê không giúp cô nữa, "Mạc Oanh Oanh, khoảng thời gian con nên ngoan ngoãn ở nhà đi, không được ra ngoài!"

"Ba……"

"Câm miệng, nhiều lời nữa ba sẽ cắt thẻ của con!"

Mạc Oanh Oanh tức thì không nói nữa, qua được một lát, cô lại không nhịn được, "Chuyện lần này nhất định là có người ganh ghét con, con nghĩ qua nghĩ lại, người đắc tội gần đây chỉ có Tô Tố, ba mẹ, nhất định là con tiện nhân kia hãm hại con, con tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta."

Ánh mắt lạnh lùng của Mạc Tầm lướt qua, "Mày đừng vu oan người tốt."

"Người tốt?" Mạc Oanh Oanh thét lên, "Anh, anh đúng là bị loại phụ nữ kia mê hoặc rồi, cô ta là người tốt cái thá gì, anh căn bản là bị nữ sắc làm mê muội lý trí."

Mạc Tầm cười lạnh, "Mày có tin là mày nói thêm một câu, tao sẽ đuổi cổ mày ra khỏi nhà không?"

"Anh dám, em cũng họ Mạc!"

"Vậy thì sao." Mạc Tầm sắp bị tức điên lên, chính là do Mạc Oanh Oanh, anh bây giờ đúng thật ruồng bỏ Bạch Linh rồi, nói không chừng có bao nhiêu người chỉ vào mũi anh chửi anh là kẻ phụ tình, kế hoạch của anh bây giờ chỉ có thể hoãn lại, càng nghĩ lại càng tức,

Mạc Tầm lạnh lùng vứt một câu xuống, “Sau này không ngoan ngoãn nữa, xem thử tao có đuổi mày ra ngoài không.” Sau đó xoay người bước nhanh đi khỏi.

……

Và đồng thời cùng lúc đó, Tiêu Lăng công bố chuyện muốn kết hôn.

Truyền thông tức thời bất ngờ hẳn lên.

Không chỉ bên truyền thông kinh tế, ngay cả truyền thông ngành giải trí cũng đang sôi sục lên.

Cũng chưa nghe qua là Tiêu Lăng có bạn gái, không ngờ lại tiến triển đến bước kết hôn? Truyền thông bắt đầu điên cuồng điều tra tất cả các thông tin về vị hôn thê của Tiêu Lăng, nhưng tìm qua tìm lại, hoàn toàn không có manh mối gì.

Có truyền thông không nhịn được hỏi Tiêu Lăng, “Tiêu thiếu gia, xin hỏi vị hôn thê của ngài rốt cuộc là người như thế nào? Tiêu thiếu gia, có thể cho tôi cả gan hỏi thăm một câu, là ngài theo đuổi cô ấy hay là cô ấy theo đuổi ngài thế?”

“Đương nhiên là tôi theo đuổi cô ấy!” Tiêu Lăng trả lời khẳng định, trong ánh mắt ẩn chứa đầy những tình cảm dịu dàng, “Tôi rất yêu rất yêu vị hôn thê của tôi, cô ấy là người phụ nữ hoàn hảo nhất thế giới này, tôi tốn rất nhiều công phu mới có thể theo đuổi thành công cô ấy, còn cô ấy là ai thì…… đợi chúng tôi chụp ảnh cưới xong rồi sẽ công bố cho mọi người xem.”

“Bí mật thật, vị hôn thê của Tiêu thiếu gia nhất định sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.”

“Không, tôi mới hạnh phúc hơn.”

Chỉ là những câu phỏng vấn đơn giản, công chúng đã trông thấy đầy đủ sự quan tâm của Tiêu Lăng đối với “vị hôn thê”, hơn nữa Tiêu Lăng tâm trạng rất tốt, cho thư kí Trương chuẩn bị lì xì, phân phát lì xì lớn cho tất cả phóng viên có mặt tại đây, hơn nữa còn cho thư kí Trương phân phát lì xì lớn cho mỗi nhân viên ở tổng công ty.

Tất cả mọi người đều vui mừng đến không khép miệng được, không ngừng chúc mừng Tiêu Lăng tìm được ý trung nhân.

……

Và đồng thời.

Ở một căn phòng xa xa bên bờ đại dương kia, có một người con gái mặc bộ đồ trắng đang ngồi xổm dưới đất, trên đầu gối cô đang đặt một máy tính bảng màu trắng, cô đưa ngón tay xoa vào người đàn ông xuất hiện trên máy tính, nhìn thấy khuôn mặt cười ngọt ngào của anh, trông thấy toàn thân anh tinh thần sảng khoái, trên mép miệng cô nở một nụ cười hồi ức, nghe nói anh muốn vào ngày 14 tháng 3 ở Hải Nam kết hôn, nụ cười trên mặt cô tức thì tan nát.

Cô hoảng hốt đứng dậy, chân không hoang mang chạy ra ngoài.

“Diệp Lạc, con muốn đi đâu thế, con mau dừng lại.”

“Ba ơi, ba ơi……“ Người con gái đó chính là người nổi tiếng quốc tế Tiêu Diệp Lạc, Tiêu Diệp Lạc nắm chặt lấy cánh tay của ba, “Ba ơi, Tiêu Lăng muốn kết hôn rồi, anh ấy muốn kết hôn rồi, con muốn về nước, con bây giờ muốn về nước ngay.”

Chương 365

Tiêu Quốc Cường yên tĩnh nhìn vào Tiêu Diệp Lạc, ánh mắt nhợt nhạt, không nói bất kì lời nói.

Dưới ánh nhìn của ông, vẻ mặt nôn nóng của Tiêu Diệp Lạc từ từ trở thành thất vọng, lại từ thất vọng chuyển thành bình tĩnh, cô cười cay đắng một tiếng rồi cúi đầu, mái tóc hơi vàng của cô từ vành tai rũ xuống, máy tính bảng trên tay cô rớt xuống đất, phát ra một tiếng động nhẹ "bùm", cô ôm lấy đầu gối từ từ ngồi xổm xuống đất, cả người như là một chú mèo con bị ruồng bỏ, vô cùng tội nghiệp.

Tiêu Quốc Cường thở dài, từ sofa lấy chiếc áo khoác đắp lên người cô, ông xoa vào đầu cô, "Diệp Lạc, còn ba và mẹ mà."

"Uhm." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Diệp Lạc ngưởng lên, cố gắng mỉm cười, "Ba ơi, con xin lỗi……"

"Đứa con ngốc này, nói xin lỗi gì với ba thế." Tiêu Quốc Cường từ dưới đất nhặt máy tính bảng lên, chất lượng của máy tính khá tốt, không có bị hư, trên đó vẫn còn hiện lên hình ảnh của Tiêu Lăng, Tiêu Quốc Cường ấn vào nút trở về, thu thập máy tính bảng, vỗ vai của Tiêu Diệp Lạc, "Đừng xem những thứ bậy bạ này nữa, thời gian không sớm rồi, nghỉ ngơi sớm đi, ba và mẹ đều ở đây cả."

"Uhm."

……

Từ khi công bố thời gian kết hôn, Tô Tố liền bận rộn hẳn lên.

Mỗi ngày đều có người ra vào biệt thự, có nhà thiết kế phục trang nổi tiếng trên thế giới giúp cô đo người làm lễ phục, ngay cả bộ lễ phục phù dâu của Trương Hân và Tiểu Hy cũng có người đến đo người. Đương nhiên rồi, cũng không thể thiếu hai hoa đồng Cảnh Thụy và Tiểu Thất, hai đứa nhỏ chúng nó đòi mặc những bộ trang phục mới vẽ ra trên giấy thiết kế, Tô Tố đã xem qua rồi, bộ đầm công chúa nhỏ màu trắng, cả người đều là bạch sa, Tô Tố gần như có thể tưởng tượng được hai đứa nhỏ mặc bộ lễ phục nhỏ màu trắng đầu đội vòng hoa thì dễ thương biết mấy, bộ trang phục của Cảnh Thụy ban đầu là áo vest nhỏ màu trắng, Tô Tố nhìn thấy không vừa lòng lắm, sửa thành bộ trang phục đuôi yến màu trắng, kèm với đôi boot nhỏ màu trắng, cách phối như thế nhất định rất là thời thượng.

Tờ giấy thiết kế áo cưới cô mãi chưa thấy qua, bộ lễ phục thì đã chuẩn bị được mấy bộ, chỉ là tờ thiết kế mới vừa vẽ ra, lễ phục toàn bộ đều là thủ công, cho nên vẫn còn cần một khoảng thời gian dài mới có thể thấy được thành phẩm.

Tiểu Hy lúc nhìn thấy tờ thiết kế kinh ngạc không tưởng, “Tô Tố, tớ có thể tưởng tượng được rằng đến khi cậu mặc những bộ lễ phục này xuất hiện tại hôn lễ hiện trường thì đẹp biết mấy……Wow, Tiêu Lăng lần này chi nhiều tiền thật, mỗi một bộ lễ phục đều sử dụng mỗi một nhà thiết kế khác nhau, mỗi một nhà thiết kế đều là đại sư nổi tiếng thế giới…… chỉ riêng là lễ phục đã như thế, đúng thật không biết áo cưới sẽ kinh ngạc đến như thế nào. Ha ha, đến lúc đó tròng mắt của Tiêu Lăng nhất định sẽ không rời mắt đâu.”

Tô Tố không nhịn được cười, “Có cần khoa trương vậy không.”

“Tuyệt đối không khoa trương.” Tiểu Hy nâng mặt lên và nhìn Tô Tố, “Cậu so với ngày xưa bây giờ khí sắc tốt hơn nhiều, bây giờ cả người cậu đều tinh thần sảng khoái, sau khi sửa soạn lộng lẫy xong

nhất định sẽ làm mù đôi mắt khinh người của biết bao nhiêu người, hey…… đúng rồi, Tố Tố, chuyện cậu kết hôn có nói cho Mộ Bạch sư huynh nghe không, Mộ Bạch sư huynh sẽ về không?"

Nhắc đến chuyện này vẻ mặt Tô Tô tức thời lộ ra nụ cười, "Đã báo anh ấy nghe rồi, bên tớ đã xác nhận cậu và Trương Hân sẽ làm phù dâu cho tớ, bên Tiêu Lăng thì đã xác nhận Lãnh Mạc và Tôn Nguyên làm phù rể, còn Mộ Bạch….. ông nội nói tớ không có người bên nhà gái, vậy để Mộ Bạch làm người thay thế vị trí cho ba, để anh ấy đưa tớ giao đến tay Tiêu Lăng…… Mộ Bạch anh ấy cũng đồng ý rồi."

Đôi mày của Tiểu Hy tức thời nhíu lại.

Ôi trời.

Vậy trong lòng Mộ Bạch sư huynh chắc là đâu khổ lắm đây.

Hình như đoán được tâm tư của Tiểu Hy, Tô Tố dùng sức búng lên trán cô, "Suy nghĩ gì đó, tớ nghe Tiểu Thất nói Mộ Bạch ở nước Anh đang quen một người bạn gái, chắc là anh ấy thông suốt rồi."

Tiểu Hy hoàn toàn không tin.

Vừa đây mới đi chưa được một tháng, làm sao có thể chuyện tình yêu thầm ba năm nói thông suốt là thông suốt được.

Nhưng cô ấy không hỏi nhiều nữa, thừa thế chuyển đổi chủ đề, "Haiz……"

"Than thở gì thế?"

"Thì cảm thấy Tiêu Lăng có mắt mù hay sao, tại sao lại tìm tên bướm hoa Tôn Nguyên làm phù rể……"

Trương Hân cũng thở dài, "Tìm Lãnh Mạc cũng là mắt mù rồi."

Tô Tố nhìn thấy Trương hân có chút lo lắng, "Trương Hân, nếu như chị làm phù dâu của em, trên hôn lễ sẽ gặp được Lãnh Mạc, hay là……"

"Không sao." Trương Hân cầm ly trà trên tay sưởi ấm, "Chị không thể nào cứ trốn tránh như thế được, nói sao thì cũng còn công việc phải làm, đợi qua năm nay chị cũng phải bắt đầu công việc rồi, đến lúc đó cũng sẽ gặp anh ấy, khoảng thời gian này cũng không phải là chị muốn trốn tránh anh ấy, chỉ là muốn cho anh ấy cơ hội bình tĩnh lại thôi, để anh ấy suy nghĩ kĩ rốt cuộc chị có phải là người phụ nữ mà anh ấy cần không, bây giờ chị cũng biến mất trước mặt anh ấy cũng được một tháng rồi, nghĩ là có thể anh ấy cũng đủ bình tĩnh rồi."

Mong là như thế.

……

Buổi tối ngày đó, Tiêu Lăng cũng không biết bận gì, về rất là trễ.

Tô Tố đang ngồi trên bàn trang điểm trong phòng, thông qua cái gương lặng lẽ xoa vào vết sẹo trên trán, phụ nữ thì ai cũng yêu cái đẹp, phụ nữ ai cũng muốn bản thân lúc kết hôn phải thật xinh đẹp, nhưng…… vết sẹo trên đầu cô e sợ rằng vĩnh viễn không thể làm mờ được.

Ở trước mặt Tiêu Lăng cô chưa từng biểu hiện bất kì sự hối tiếc nào, lo lắng rằng anh sẽ áy náy, nhưng, sự thật là, trong lòng cô rất nói không ngại là giả đấy.

"Tại sao cảm giác thấy vết sẹo hình như có chút mờ nhạt rồi nhỉ?"

Không lẽ chỉ là ảo giác.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng, Tô Tố khẩn trương bỏ tay xuống, từ bàn trang điểm đứng dậy.

“Tại sao giờ này mới về thế.” Tô Tố rót ly nước cho anh, “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Tiêu Lăng cầm lấy ly thủy tinh uống một miệng nước ấm cảm giác thấy cả người ấm hẳn lên, anh nhìn vào thời gian, đã là buổi tối 11 giờ rồi, “Hôm nay không phải đã gọi điện thoại cho em là, cuối năm công việc khá nhiều, gần đây có thể đều phải tăng ca, buổi tối em không cần đợi anh, mệt thì ngủ đi.”

Cô mệt gì đâu.

Bây giờ tuy rằng phải chuẩn bị hôn lễ, gia đình trong nhà ai cũng bận, nhưng trái lại cô lại trở thành người rảnh rỗi nhất, mỗi ngày đều ở nhà uống trà cắm hoa, may mà còn có Trương Hân ở bên trò chuyện, lúc Tiểu Hy không bận cũng có ghé đến nhà nói chuyện với cô, nếu không cô chắc là bị rảnh đến điên quá.

“Rảnh rỗi quá, muốn đóng phim quá.”

Tiêu Lăng đặt ly thủy tinh xuống, đưa tay ôm cô, “Vậy thì không được, em bây giờ nên ngoan ngoan ở nhà đợi đến ngày cưới đi, nếu như cảm thấy nhàm chán thì có thể đi dạo, không thì đến thẩm mỹ viện dưỡng da, chuẩn bị làm cô dâu xinh đẹp nhất, nói chung là không được đi làm.”

Tô Tố chỉ là nói vậy thôi.

Bây giờ cô cũng không có dự tính nhận kịch bản.

Tiêu Lăng ôm chặt cô, cười trêu ghẹo vào kế bên tai cô, “Nếu như cảm thấy nhàm chán, vậy chúng ta làm chuyện cảm thấy thích thú hơn……”

Tô Tố nhìn thấy ánh mắt của anh đang sâu thẳm xuống, quá hiểu rõ đây nghĩa là gì.

Mặt cô đỏ lên, đưa tay đẩy anh, “Anh cả người hơi lạnh không, mau đi tắm đi.”

Tiêu Lăng đưa tay kéo lại cô, “Vậy tắm uyên ương đi.”

“Em mới không muốn.”

“Không được cũng phải được.”

Tiêu Lăng kéo tay Tô Tố vào phòng tắm, trực tiếp dùng vòi sen làm ướt cả người Tô Tố.

“Á---“

Trong phòng đang mở lò sưởi, cho nên Tô Tố chỉ mặc duy nhất một bộ đồ ngủ mỏng manh, bộ đồ vừa ướt những vòng đo trên người đều hiện ra rõ rệt. Tô Tố la lên, “Tiêu Lăng anh là đồ háo sắc.”

Tiêu Lăng phối hợp cười gian, “Vợ à, nếu như anh không háo sắc với em, vậy thì không khác gì thứ đó rồi.”

Vợ……

Mặt Tô Tố càng đỏ hơn.

Từ khi cầu hôn thành công, Tiêu Lăng đã sửa cách xưng hô với cô, anh không chỉ một lần muốn cô gọi anh bằng chồng, nhưng cô thì cảm thấy ngượng ngùng không gọi ra miệng được.

“Vợ à……” Tiêu Lăng ôm lấy Tô Tố.

“Uhm?”

“Chúng ta sinh thêm đứa nhé!”

Chương 366

Sinh thêm một đứa con?

Tô Tố liền ngẩn người ra, phản ứng theo bản năng hỏi, “ tại sao vậy?”

Thật ra cô không muốn sinh, tuy Cảnh Thụy và Tiểu Thất không phải là do chính cô sinh ra, nhưng cô cảm thấy có hai nhóc con này đã đủ rồi, chưa từng nghĩ qua sinh thêm một đứa con. Cho nên mỗi lần Tiêu Lăng làm với cô đều có sử dụng biện pháp tránh thai.

Tô Tố biết Tiêu Lăng khẳng định có lý do gì đó mới nhắc tới chuyện này, ngẩn đầu nghi hoặc nhìn anh, “ sao đột nhiên lại nghĩ tới cái này?”

“ Không phải đột nhiên nghĩ tới, ý định này anh đã nghĩ rất lâu rồi.”

Trong phòng tắm vô cùng ấm áp, Tiêu Lăng dứt khoát ôm Tô Tố vào bồn tắm, trong bồn tắm xả đầy nước, hai người vừa bước vào, làn nước ấm nóng lập tức tràn ra, Tiêu Lăng ngồi trong bồn tắm, đưa tay ôm Tô Tố vào lòng, để cả người Tô Tố ngồi lên đùi anh, anh ôm cô nhẹ giọng nói, “ bà xã, anh rất yêu Cảnh Thụy và Tiểu Thất, điểm này không gì đáng nghi ngờ cả, nhưng anh cảm thấy rất đáng tiếc, lúc anh gặp họ thì họ đã bốn tuổi rồi, bây giờ tuổi ta đã tròn năm tuổi rồi. Có thể nói anh là đột nhiên được làm ba đấy, hoàn toàn không có quá trình chuẩn bị tâm lý.”

Tô Tố gật đầu, “ anh tiếp tục nói.”

“ Anh rất muốn có con với em lần nữa, từ lúc bắt đầu mang thai, anh muốn cùng em đi khám thai, muốn nhìn bụng em từ từ nhô lên, như những người cha bình thường vậy, có thể cảm nhận được kì tích của sinh mệnh, anh nghe nói thai nhi khoảng năm sáu tháng đã có thể cử động trong bụng rồi, anh muốn nghe mỗi lần con cử động trong bụng, chứng kiến mỗi một gia đoạn trưởng thành của con, muốn nhìn nó lần đầu tiên uống sữa, muốn nhìn nó lần đầu tiên mọc răng, muốn nhìn nó lần đầu tiên biết bò, muốn nhìn nó lần đầu tiên biết đi... lần này, anh sẽ không bỏ lỡ nữa.”

Tô Tố nghe xong trong lòng có chút đau xót.

Sao lại nói đến... đáng thương như vậy.

Nhưng mà, nhưng mà cô vẫn chưa nghĩ kĩ.

“ Bà xã, thật ra ông nội cũng muốn chúng ta sinh thêm vài đứa, con cháu nhà chúng ta ít quá, sinh thêm một đứa thì tốt biết mấy, tốt nhất sinh đứa giống em, tốt nhất là con gái, một phiên bản thu nhỏ của em bi bô gọi anh là daddy, hạnh phúc quá đi mất.”

Tô Tố vẫn còn do dự.

Tiêu Lăng tiếp tục nói, “ bà xã, nói anh biết em đang lo lắng điều gì, tại sao lại do dự như vậy.”

“ Khụ... em chỉ lo lắng Cảnh Thụy và Tiểu Thất không chấp nhận được...”

Bây giờ chính sách hai con đã cởi mở hơn, nhưng trên mạng có rất nhiều bạn nhỏ vì muốn ngăn chặn ba mẹ sinh thêm con, nghe nói họ còn thành lập một “ liên minh chống hai con” gì đó nữa, không cần nghĩ cũng biết, còn có một số tin tức, đứa con lớn vì muốn tranh

sủng với đứa em lại làm ra rất nhiều hành động cực đoan, tuy cô tin Cảnh Thụy và Tiểu Thất sẽ không làm như vậy, nhưng hai đứa tụi nó cũng không nhỏ nữa, cô cũng phải suy nghĩ đến tâm trạng của bọn nhỏ.

Thì ra là lo lắng chuyện này.

Tiêu Lăng thở phào nhẹ nhõm, cười mỉm chi hôn lên gò má của cô, " bà xã, anh đã thăm dò ý kiến của Cảnh Thụy và Tiểu Thất rồi, họ đối với việc có thêm một em trai hoặc em gái, hoàn toàn không có bất cứ dị nghị gì cả."

Hả?

Tô Tố kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng, " anh đã thăm dò bọn họ rồi à?"

" Đương nhiên, chuyện này như làm ăn vậy, phải có kế hoạch kĩ càng sau đó mới hành động, anh đương nhiên đã hỏi qua ý kiến của các con, sau đó mới đến hỏi em."

Vẻ mặt Tô Tố tràn đầy nghi ngờ.

Tiêu Lăng xém chút ói máu, anh không đáng để tin tưởng như vậy sao?

Trên thực tế, từ sau khi Tiêu Lăng biết chuyện Tô Tố mượn xác hoàn hồn, thì đã có ý định sinh thêm một đứa con, tất nhiên, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đều là con của anh, nhưng đối với anh mà nói, Cảnh Thụy và Tiểu Thất là con của cơ thể này, chứ không phải là con của Tô Tố mang linh hồn này, anh muốn có một đứa con thật sự của anh và Tô Tố cùng sinh ra.

" Bà xã?"

“ Anh thật sự đã hỏi các con rồi sao?”

Tiêu Lăng giơ tay lên, “ anh thề”

“ Vậy... được thôi” Tô Tố miễn cưỡng đồng ý với anh

Mắt Tiêu Lăng sáng lên, lập tức đi lột quần áo của Tô Tố, Tô Tố vẫn còn chìm trong suy nghĩ chưa hoàn hồn lại, cảm nhận được hành động của Tiêu Lăng liền bụm chặt ngực lại, quay qua cảnh giác nhìn anh, “ anh làm gì vậy?”

Tiêu Lăng không dừng lại động tác, “ bà xã, đương nhiên phải cố gắng tạo người rồi”

Mặt Tô Tố đen sì.

Sao cô lại cảm thấy gì mà muốn có thêm một đứa con chỉ là cái cớ, quá trình tạo người mới là mục đích của anh đây.

...

Hai tiếng sau.

Tiêu Lăng ôm Tô Tố đã mệt đến ngủ đi từ trong phòng tắm ra, anh dùng khắn tắm bọc cô lại để cô nằm trên sô-pha, mái tóc đen mượt rơi trên viền sô-pha vẫn còn nhỏ nước, Tiêu Lăng lấy máy sấy tóc, nhẹ nhàng mà sấy tóc giúp cô.

“ Ưm... ồn quá...” Tô Tố càu nhàu một tiếng.

Tiêu Lăng sợ cô sẽ lăn từ sô-pha xuống, liền đưa tay đỡ cô, vỗ vai cô nhẹ giọng an ủi, “ ngoan, ngủ không sấy khô tóc sẽ đau đầu đấy, chịu

thêm chút nữa sắp xong rồi.”

Tô Tố chẹp chẹp cái miệng nhỏ, lập tức trở nên im lặng.

Tiêu Lăng dùng tốc độ nhanh nhất giúp cô sấy khô tóc, lại cởi khăn tắm trên người cô ra, lau khô những giọt nước còn đọng lại trên người cô, sau đó mới ẵm cô lên giường nghỉ ngơi.

Tiêu Lăng nhìn đồng hồ, đã là hai giờ sáng rồi.

Anh không có ngủ, anh mang đôi dép lê đi đến bên tủ, từ trong ngăn kéo tủ lấy một hộp thuốc mỡ ra, đây là thuốc mà anh dùng thời gian mấy tháng mới kiếm được, những người dùng qua đều nói hiệu quả rất tốt, anh cũng không biết rốt cuộc hiệu quả thế nào, cho nên không dám nói cho Tô Tố biết, sợ cô hi vọng càng lớn thất vọng càng lớn. Cho nên mỗi lần anh đều đợi Tô Tố ngủ say rồi mới lén lén thoa lên cho cô, sau nửa tháng, anh thấy vết sẹo trên đầu cô hình như đã nhạt hơn nhiều.

Tiêu Lăng đem thuốc mỡ đi đến bên giường, nhẹ nhàng phủi tóc trên trán cô ra, mở nắp ra thoa một ít thuốc mỡ lên.

Thuốc rất thơm, mùi cũng dễ ngửi, nhưng mùi bay hơi rất nhanh, ít ra anh lén thoa cho cô hơn nửa tháng, cô cũng không phát hiện ra.

Đóng nắp lại, Tiêu Lăng lấy tay nhẹ nhàng thoa đều thuốc, nhìn vết sẹo nhàn nhạt đó, anh thở dài, cúi đầu in một nụ hôn trên trán cô, “ bà xã, xin lỗi”

“ Ưm...”

Tô Tố đang trong giấc ngủ cảm nhận được có người làm ồn cô, không hài lòng mà cau mày lại, quơ tay đánh một cái, vừa đúng đánh

trúng vào mặt của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng cũng không để ý, cười ha hả lên, đem tay cô nhét vào trong chăn.

Anh không ngủ ngay lập tức.

Mà lấy một xấp giấy A4 từ dưới đáy tủ ra, Tiêu Lăng ngồi trên sô-pha, trên tay cầm một cây bút chì, nghiêm túc mà vẽ lên đó.

Rất nhanh, hình mẫu của một chiếc áo cưới liền hiện ra trên giấy.

Tiêu Lăng nhìn qua nhìn lại, không vừa ý chút nào, tiện tay vò tờ giấy A4 thành một cục, sau đó lại bắt đầu vẽ lại.

Không sai, đây chính là công việc mấy ngày nay của anh, mỗi ngày sau khi Tô Tố ngủ say anh đều tự tay thiết kế áo cưới cho cô.

Nhưng bởi vì anh không phải là nhà thiết kế trang phục chuyên nghiệp, cho nên những thứ vẽ ra đều không vừa ý lắm, hôm nay anh về muộn là vì đi thỉnh giáo một nhà thiết kế chuyên nghiệp, nên mới về muộn.

Anh nhất định phải khiến Tô Tố mặc chiếc áo cưới tự tay anh thiết kế, kết hôn với anh.

Chương 367

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới chớp mắt đã đến trước đêm giao thừa âm lịch.

Cuối năm Tiêu Lăng trở lên càng lúc càng bận, ngày hôm bay, Tô Tố nhận được điện thoại của thiết kế sư, nói một trong những lễ phục của cô, còn có lễ phục của hai đứa nhỏ, bao gồm đồ cô dâu đã làm xong, kêu họ nếu có thời gian đến phòng làm việc thử đồ, nếu chỗ nào không vừa cũng có thể sửa lại.

Tô Tố nhìn Trương Hân một lượt, có chút do dự, “Hay các người đem đồ đến đây đi.”

“Là vậy cô Tô... cuối năm chúng tôi cũng hơi bận, vì trước khi Tiêu Thiếu gia xuống đơn, thiết kế sư của chúng tôi cũng đã nhận được không ít đơn, nhận đơn Tiêu Thiết Gia xong chúng tôi phải ngừng tất cả các đơn khác lại, chuyên tâm làm đơn hàng của ngài ấy, bây giờ mới có thời gian làm các lễ phục khác, các thiết kế sư của chúng ra đã liên tục thức mấy đêm không ngủ, nên...nếu cô Tô có thời gian, phiền cô đến đây một chuyển, với lại văn phòng công cụ gì cũng có, quần áo chỗ nào không thích hợp có thể lập tức ghi chú lại.”

“Vậy, được thôi”. Tô Tố cúp máy, ánh mắt áy náy nhìn Trương Hân, “Hay tôi và mấy đứa nhỏ cùng với Tiểu Hy đi thử lễ phục, sau đó đem đồ cưới về nhà để cô thử.?”

“Không cần phiền như vây.” Trương Hân đã mặc áo khoác vào, “Mình đâu phải không thể ra ngoài gặp người khác, đi thử đồ thôi mà, không sao.”

Tô Tố lo lắng cho cô sợ bị người của Lãnh Mạc phát hiện.

Nghe Tiêu Lăng nói, Lãnh Mạc vẫn luôn tìm Trương Hân không chịu từ bỏ.

Trương Hân đến bên Tô Tố vỗ vai cô, " Yên tâm đi, yên râm đi, với lại lâu rồi mình không ra ngoài, người sắp mốc hết rồi, vừa may nay trời không có tuyết, ra ngoài đi dạo thật là không gì tuyệt bằng. Bạn mau kêu Cảnh Thủy và Tiểu Thất thay đồ, chút nữa nắng to, buổi tối chắc trời lại chuyển lạnh."

Tô Tố bỗng nhớ ra, dù sao họ cũng ngồi trên xe, trực tiếp đến cửa văn phòng, sẽ không xảy ra chuyện, sau đó thay đồ xong lập tức về lại, chắc không bị ai phát hiện đâu. Nghĩ như vậy, cô gật đầu, "Vậy được rồi, chúng ta thử đồ xong thì về ngay."

"Được"

Hai đứa trẻ cũng được nghỉ, Tô Tố cho hai đứa nhóc mặc áo lông ngỗng màu đỏ, hai đứa nhóc bỗng biến thành mấy búp bê mà hay bắt gặp trong mấy tấm hình treo tết, vô cùng đáng yêu, Tô Tố không nhịn được chụp cho hai đứa một tấm hình, khi này mới gọi cho Tiểu Hy, sau khi biết Tiểu Hy cũng có thời gian rãnh, Tô Tố để Tiểu Trần đưa cô, hai đứa nhóc và Trương Hân đi đón Tiểu Hy, sau đó ba người sẽ xuống xe ở văn phòng làm việc.

Văn phòng làm việc là do một thiết kế sư trong nước mở.

Do đây là kiến trúc sư tầm cỡ quốc tế, nên phòng làm việc của cô cũng sang chảnh không kém, ở vị trí phồn hoa nhất của thành phố A, mà còn sang trọng đến nổi chiếm nguyên không gian của một tầng lầu. Phòng làm việc chia làm nhiều phòng nhỏ, nhân viên văn phòng

thấy Tô Tố và Trương Hân còn có Tiểu Hy đều mở to mắt nhìn, xúc động đến không nói nên lời, “Trương, cô Trương...cô Tô, cô An..các vị các vị theo tôi.”

Tô Tố và những người khác theo chân nhân viên đến một căn phòng sang trọng nhất, trong phòng treo đầy các loại y phục với phong cách khác nahu, trong góc phòng cũng để hình mấy con Manocanh, mặt những bộ đồ với tính cách tương xứng, Tô Tố và Trương Hân còn có Tiểu Hy đều là những người chưa tiếp xúc với đời nhiều, nhìn thấy mấy bộ đồ đó không kiềm nổi lời khen ngợi, mỗi bộ đồ đếu có một phong cách độc đáo riêng, khiến người xem không ngăn nổi cảm giác thích thú.

Thiết kế sư đúng là bận thật, lễ phục đều do thư ký đem đến, thư ký nhìn bọn họ có chút ngại ngùng, “cô Tô, sếp chúng tôi khá bận, có chỗ nào chậm trễ xin tha thứ.”

“Không sao”

Trợ lý thấy họ là người dễ nói chuyện, liền thở một hơi nhẹ nhõm, đưa tay ra làm tư thế “mời”, “Mấy vị cùng tôi đến chỗ thử đồ nhé, chỗ nào không thích hợp chúng tôi sửa liền.”

Mọi người và cô cùng vào phòng thử đồ.

Trang phục của Tô Tố là một bộ trang phục thuần trung hoa, là trang phục bắt buộc phải mặc khi kính trà cho trưởng bối sau lễ, trang phục thuần trung hoa, chiếc vương miện hình phượng hoàng long trọng sắc nét tinh tế, từ trong ra ngoài đều tầng lớp tầng lớp một, rất may Tô Tố đã từng đóng phim cổ trang, mặc trang phục này không làm khó cô được. Cô ở phòng thử đồ thay xong đồ cưới, đồ cưới này cô vừa nhìn đã thích, màu hồng đậm lại dùng chỉ vàng thêu hình chim Phượng Hoàng đang dang cánh, cổ áo, tay áo đều dùng loại chỉ màu

vàng thêu hình đám mây tầng tầng lớp lớp, tay nghề thêu thật xuất chúng, đường may thật sự quá tinh tế hầu như không tìm thấy bất cứ lỗi may nào, phượng hoàng thì thêu càng sống động như thật, giống như từ trên quần áo bay xuống.

Càng khoa trương hơn là cái vương miện, vương miệng được tạo từ vàng nguyên chất, trông như hình tượng một con phượng hoàng, phượng hoàng cất cánh, đôi cánh mở rộng ra ở vị trí đỉnh đầu, trên đó còn đính vô số ngọc ngà trâu báu, hai bên cánh là hai sợi dây bằng vàng treo thẳng xuống, lắc lư nhìn vô cùng đẹp.

Nhưng…

Quá nặng.

Tô Tố đội vương miện lên, vương miện nặng đến nổi đè méo cả cổ của cô.

Trời ơi nổi cái vương miệng này không thì cần bao nhiêu tiền.

Nhưng hiệu quả tương xứng thì quá là kinh ngạc.

Lúc Tô Tố từ trong phòng thay đồ bước ra, Trương Hân và Tiểu Hy bao gồm hai đứa nhóc đều thay xong trang phục đi ra, họ thấy Tô Tố trang điểm như thế, mắt đều sáng lên.

“Woa..mami giống tiên nữ quá à”

Tô Tố thấy mấy người họ thay đồ xong, ai nấy đều cải trang y như cổ trang, Trương Hân và Tiểu Hy đều là một bộ đồ Hán màu hoa đào đỏ, y phục xếp tầng tầng lớp lớp vô cùng đẹp, hai đứa nhóc cũng là một bộ đồ Hán, Tiếu Thất mặc váy hồng cổ trang, trên đầu cột tóc hai trùm, còn Cảnh Thụy cũng mặc một bộ đồ cổ trang kiểu Nho giáo

màu hồng, đầu đội một mũ vuông, tay áo to đùng, cộng với khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của nó, giống y như một công tử nho nhã.

Đôi mắt tròn như trân châu của Tô Tố gần như không dời mắt ra được,

“Đẹp”

“Mami cũng đẹp.” Cảnh Thụy lên tiếng khen, “Rất đẹp tiếc là daddy không đến, không nhìn thấy.”

Tô Tố nhìn vào chính mình trong gương, vô cùng hài lòng bộ đồ này.

Trợ lý gần như đơ cả người ra, một lúc sau mới phản ứng lại, “Cái đó… có chỗ nào không thoải mái không ạ, chúng tôi có thể sửa.”

“Không, như vậy là quá tốt rồi.” Không hổ danh là cực phẩm thiết kế sư, do đã đo đạc trước đó, nên đương nhiên không có sơ xuất nào, Tô Tố đối với bộ trang phục này thực sự là thích không còn gì để chê, quay sang hỏi mọi người, “mọi người thấy cần phải sửa chỗ nào không.”

Trương Hân và Tiểu Hy tỏ ý hài lòng, Cảnh Thụy cũng không phát biểu gì, Tiểu Thất kéo lấy cái đầm, có chút ngại ngùng nói, “Mami, hình như Tiểu Thất dạo này ăn đến mập rồi….”

Bộ đồ này có chút chật.

Cuối cùng cuối cùng, chỉ có đồ Nho giáo của Tiểu Thất sửa một chút.

Mọi người thay lại đồ, trợ lý thấy họ đã đi khỏi chỉ còn bóng dáng đằng sau, cô lén lén chụp một tấm hình sau đó gửi chia sẻ cho bạn bè trong mạng xã hội của mình,

Tô Tố đợi người tiễn Tiểu Hy về trước.

Khi vừa về tới cổng của Biệt Thự, Tô Tố đã thấy một chiếc xe sang trọng đậu trước cửa biệt thự, lúc Tô Tố xuống xe thì kinh ngạc kêu “Í” một tiếng, “Đây là xe của ai, nhà có khách đến sao?”

Sau khi bảo vệ nghe tiếng, nhìn thấy ánh mắt có chút khác lạ của Tô Tố, “Cô Tô, là lão gia và phu nhân về rồi ạ”

Chương 368

Bố mẹ của Tiêu Lăng từ Mỹ quay lại rồi?

Tô Tố ngạc nhiên, cô chưa thấy Tiêu Lăng nhắc đến chuyện này

Ngoài ngạc nhiên còn có thêm chút căng thẳng, Tô Tố không kìm nén được nắm chặt vào áo, "Tiêu Lăng quay về chưa?"

Bảo vệ nhỏ tiếng trả lời," Thiếu gia sau khi nghe tin lão gia phu nhân trở về lập tức quay về rồi."

Cảnh Thụy vầ Tiểu Thất từ trước đến giờ chưa từng nghe bất kỳ ai nhắc về vợ chồng Tiêu Quốc Cường, nghe đến "lão gia phu nhân" Tiểu Thất tròn xoe mắt, "oa, daddy còn có bố mẹ à. "

Tô Tố dở khóc dở cười, " daddy của con đâu có phải nhảy ra từ trong hòn đá, đương nhiên là phải có bố mẹ rồi."

Tiểu Thất cũng tự nhận ra rằng câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn, ha ha cười trừ, "thì tại con chưa bao giờ nghe ông cố nội hay daddy nhắc đến ông bà nội mà, nên mới cho rằng....hey hey, ông bà nội về rồi, vậy thì Tiểu Thất đi xem ông bà nội đây, Tiểu Thất còn chưa nhìn ông bà nội bao giừ."

Tiểu Thất vui vẻ chạy về phía biệt thự.

Cảnh Thụy không theo sau, mà lo lắng nhìn Tô Tố.

Cậu bé lần đầu tiên nghe đến bản thân còn có ông bà nội, cậu bé

không giống Tiểu Thất vui vẻ như thế, đầu óc Tiếu Thất đơn giản tứ chi phát triển, điển hình của một đứa trẻ ngốc, đầu óc của cậu bé nhanh chóng chuyển động.

Cậu bé và Tiểu Thất còn cả mẹ đều đã ở đây một thời gian dài như vậy, nhưng là lần đầu tiên nghe về ông bà nội, mà ông bà nội cũng chưa bao giờ nhìn thấy cậu bé và Tiểu Thất, mà hơn thế nữa là không hề có biểu hiện tò mò về sự tồn tại của hai đứa trẻ, như vậy chỉ có một khả năng.

Đó là thực ra ông bà nội không quan tâm đến chúng giống như ông cố nội và bố, nếu như đến bọn trẻ còn không quan tâm, càng sẽ không quan tâm gì đến mẹ.

Cảnh Thụy lo lắng nắm chặt lấy tay của Tô Tố.

“Mẹ, đừng lo, vẫn còn ông cố nội và bố nữa”

Trong tim Tô Tố liên tục đập thình thịch, lần này đúng là con dâu xấu phải gặp bố mẹ chồng rồi, cô cũng không thấy lo lắng, chỉ là căng thẳng cô hít một hơi thật sâu, âm thầm động viên bản thân.

Tô Tố, không phải sợ trường hợp còn phức tạp hơn đều đã trải qua rồi, đây cũng chỉ là gặp hai người lớn thôi, có gì phải căng thẳng.

Cứ như thế âm thầm động viên bản thân vững tâm lý, sau đó Tô Tố mới cùng Trương Hân còn có Cảnh Thụy đi vào biệt thự.

Vừa vào đến phòng khách, thì lập tức nhận thấy không khí có gì không đúng.

Trên ghế sopha ở phòng khách, lão gia tử gương mặt nghiêm nghị nắm cây ba-toong đứng ở đó, lão Trần im lặng đứng phía sau, ngồi

đối diện ghê sopha là một cặp nam nữ trung tuổi, nam giới mặc bộ quần áo thoải mái đơn giản, nhìn cao to, khí chất thanh lịch, thể hiện là người có học nho nhã, ngồi bên cạnh là người phụ nữ trung tuổi, bà ấy chăm sóc cũng rất tốt, nhìn thì không quá 35 tuổi, khuôn mặt trắng với nét mặt tinh tế, thân hình mảnh mai, bà ấy mặc một bộ quần áo phong các dân tộc, trên dầu dùng một cái trâm cuốn hết lên, thanh lịch lại hào phóng.

Đây là bố mẹ của Tiêu Lăng....

Tô Tố ngây ra rồi căng thẳng trở lại, bởi vì sắc mặt của hai người họ nghiêm nghị, mà ánh mắt của người phụ nữ trung tuổi càng nhìn chầm chầm vào Tiểu Thất đang đứng ở trong phòng khách, đầy ý quan sát, "đây là con cái của ai, nhà cổ của Tiêu Gia chúng ta từ khi nào mà những người linh tinh đều có thể vào chạy nhảy lung tung còn giống có quy tắc hay không"

Tiểu Thất chưa bao giờ bị người khác giáo huấn như vậy, gương mặt đầy ấm ức đứng im ở đó, cô bé không vừa ý, "Tiểu Thất không phải là người linh tinh,……"

Tiêu mẫu lạnh lùng nhìn qua Tiểu Thất, nghiêm khắc nói, "khi người lớn giáo huấn cháu lại còn dám cãi lại có chút giáo dưỡng không vậy?"

Sắc mặt của Tô Tố Tiêu Lăng và lão gia tử cùng lúc biến đổi

Bọn trẻ là sự chịu đựng cuối cùng của Tô Tố, ai cũng không được làm hại nó, ngay cả bố mẹ của Tiêu Lăng cũng không được.

Tô Tố bước nhanh về phía trước và ôm Tiểu Thất, ánh mắt sắc sảo nhìn về Tiêu mẫu, giọng trầm xuống nói, "bác gái bác không cảm thấy bản thân quá độc đoán sao, bác hoàn toàn không hiểu rõ về Tiểu

Thất, mà dựa vào cái gì nói con bé không có giáo dục? Cháu không tin Tiêu Lăng chưa nói với bác, Tiểu Thất là con gái của anh ấy, đồng thời cũng là cháu gái của bác, bác coi thường cháu gái của bản thân vậy, chẳng lẽ trong lòng bác rất thoải mái hơn?”

Sắc mặt Tiêu mẫu càng thêm lạnh giá, “cháu gái? tôi chưa bao giờ công nhận còn cô nữa là ai, người lớn nói chuyện mà có đến lượt cô hậu bối chen ngang vào không? quy tắc của cô là do ai dạy vậy?”

Nếu như có thể, Tô Tố rất mong được giao tiếp hòa bình với bố mẹ Tiêu Lăng.

Nhưng bây giờ, rất rõ ràng là một chuyện không thể xảy ra.

Cô trước giờ cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, đối mặt với việc cố tình xỉ nhục của Tiêu mẫu, cô tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, Tô Tố mím môi, bế đứa trẻ đứng lên, “bác nói không sai, cháu từ nhỏ bố mẹ đã mất, vì vậy đích thực không có ai dạy cháu quy tắc, nhưng ít nhất, ít nhất tôi biết được nhân tình thế sự, càng biết được phép lịch sự cơ bản. Bác miệng cứ khăng khăng nói cháu và con chúa không có giáo dục, thế thì phép lịch sự của bác hiện giờ đang ở đâu? Chẳng lẽ tuổi lớn rồi thì có thể dựa dẫm tuổi cao như thế sao? Ha---cháu đúng thật là nhìn không hiểu rồi”

“Quả nhiên là tiểu nha đầu răng lưỡi lanh lợi” Tiêu mẫu cũng không bức tức, chỉ là sắc mặt lại càng lạnh giá thêm mấy phần, “Tô tiểu thư ở đây là nhà tôi, nếu như cô nhìn không quen phong cách hành sự của tôi, nghe không quen lời tôi nói, cô có thể dẫn bọn trẻ đi thật xa à, nhà chúng tôi cũng không hoan nghênh các người”

Tô tiểu thư>

Tô Tố cười lạnh nhạt cô trước đây còn nghĩ Tiêu mẫu không biết sự

tồn tại của cô, nhưng bây giờ…..đến họ của cô đều nắm rõ, lại làm sao có thể không biết cô, rõ ràng biết cô là người phụ nữ Tiêu Lăng muốn kết hôn, mà vẫn đối xử với cô như thế

Cơ bản thì có thể là nhằm thẳng vào cô

Tiêu Lăng nhìn không khí càng ngày càng căng, khó chịu vô cùng, một bên là bố mẹ của anh, một bên là vợ anh, người bị kẹp ở giữa khó chịu nhất chính là anh mà anh càng biết, Tô Tố và bọn trẻ chịu thảm họa vô tội này, toàn bộ là bởi vì anh

"Mẹ, mẹ có cái gì thì đổ lên người con, Tô Tố và bọn trẻ là vô tội….."

"Ha---được đúng là được, mẹ với bố con mới đi có 5 năm, trong nhà toàn bộ trở thành trời đất của người khác rồi, Tiêu Lăng, con thật sự là hiếu thuận, rất tốt, có phải mong mỏi mẹ với bố con vĩnh viễn đều không có quay trở lại mới tốt?"

Tiêu Lăng từ chối, "con không có"

"Không có?" Tiêu mẫu nụ cười càng lạnh hơn, bà đứng dậy, "trong mắt của con còn có mẹ và bố con hai người tồn tại không? Con trai của bản thân muôn kết hôn rồi, mẹ và mố con lại từ trên tin tức xem được thông tin, con nói cho mẹ biết, con cuối cùng muốn làm cái gì?"

"Mẹ….."

"Con im miệng mẹ không muốn nghe bất kỳ lời giải thích ào của con"

"Đủ rồi" lão gia tử không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, đập mạnh lên bàn tức giận nhìn Tiêu mẫu, "mày xem ta là chết rồi phải không? Mày đây là đang nhắm chỉ vào ai? Nhằm vào ai? Tô Tố và Cảnh Thụy Tiểu Thất là ta cho bọn họ ở trong nhà đó, hôn nhân của Tiêu

Lăng cũng là ta định lại, mày nếu như có tức giận mày nhắm vào ta lão gia tử này mà nói, tức giận với hậu bối thì coi là bản lĩnh cái gì”

Chương 369

“Bố…..”

“Đừng gọi ta bố” lão gia tử lạnh lùng ngoảnh mặt đi không nhìn bọn họ một lần nữa, “các người miệng nói là muốn quay về đón năm mới, đây là thái độ các người quay lại đón năm mới? các người nếu như muốn ở lại trong nước đón năm mới, vậy thì thành thành thực thực, nếu như muốn gây ra một vài chuyện ra, ở đây không hoan nghênh các người”

Tiêu mẫu hận thù trừng mắt với Tô Tố, không chịu cắn chặt răng lại

Tiêu Quốc Cường vỗ vỗ vai Tiêu mẫu, “đừng nói nữa”

Tiêu nẫu bị Tiêu Quốc Cường dùng sức kéo lại ngồi xuống ghế sopha, chỉ là ánh mắt như cũ không phẫn nộ

Lão gia tử đau lòng đi đến trước mặt Tô Tố và bọn trẻ, từ trong lòng Tô Tố đón lấy Tiểu Thất đang bị hoảng sợ, nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiểu Thất, sợ không nhẹ à, lõa gia tử trong tim đau nhói, ông ôm lấy tiểu nah đầu ngồi đến sapha, vẫy vẫy tay kêu Tô Tố và Cảnh Thụy cũng ngồi xuống, Tô Tố chỉ do dự chốc lát, thì nắm tay dắt Cảnh Thụy ngồi bên cạnh Tiêu Lăng, Trương Hân thấy tình hình trong phòng, cô một người ngoài rõ ràng không thích hợp chen ngang, từ từ lùi ra hỏi phòng khách.

Tô Tố vừa ngồi xuống, Tiêu Lăng lập tức kéo lấy tay cô nắm thật chặt, dường như sợ cô sẽ rời khỏi biến mất vậy

Không có nghi ngờ gì cả

Tô Tố trong lòng vô cùng không thoải mái

Vừa rồi Tiêu mẫu nhục mạ Tiểu Thất như vậy, nhưng Tiêu Lăng lại không có đứng ra đầu tiên, trong lòng Tô Tố vô cùng thất vọng

Cho dù một bên là mẹ cảu anh ấy, một bên là con gái của anh ấy, trong lòng của anh khó khăn, nhưng Tiểu Thất mới mấy tuổi? cô bé mấy ngày trước mới vừa 5 tuổi vẫn còn là một đứa trẻ cần phải có người yêu thương bảo vệ, không cần biết là nguyên nhân gì, bị Tiêu mẫu nhục mạ như thế, anh ấy đều cần phải đứng ra đầu tiên bảo vệ đứa trẻ

Tiêu Lăng rõ ràng cũng biết bản thân làm không đúng, anh nhẹ nhàng xích lại gần Tô Tố, giọng nói hiếm có khổ sở cầu xin, "Tô Tố, đợi chút về phòng anh sẽ giải thích cho em"

Tô Tố miễn cưỡng nhẫn nhịn lại

……

Tiểu Thất thực tế là một đứa trẻ chỉ cần có chút ánh nắng thì sẽ tươi vui, nhưng cô bé vẫn là lần đầu tiên bị người khác mắng như vậy, mà người mắng cô bé còn là bà nội người cô bé rất muốn gặp, vì vậy lúc này co rúm trong lòng lão gia tử, cả người đều ủ rũ lại

Lão gia tử đừng nhắc đến đau lòng nhiều như thế nào, giọng nói ấm áp nịnh, "Tiểu Thất à, vừa rồi cháu bị giật mình rồi phải không à, bà nội cháu vừa rồi là nói đùa với cháu thôi, không phải là cố ý muốn mắng cháu, Tiểu Thất của chúng ta độ lượng như thế, tha thứ cho bà nội được không?"

Tiểu Thất sợ hãi nhìn Tiêu mẫu một cái, cả khuôn mặt nhỏ bé trốn trong lòng của lão gia tử, "thái gia gia, ông đừng nịnh Tiểu Thất nữa, Tiểu Thất không có ngốc….bà ấy không thích Tiểu Thất, Tiểu Thất cảm nhận được….."

Lão gia tử cười ngại ngượng

Ông làm sao lại quên, Tiểu Thất tuy không thông minh như Cảnh Thụy, nhưng cuối cùng cũng không phải là đứa trẻ ngốc nghếch, vả lại cảm nhận của trẻ nhỏ là nhảy bén nhất, ai đối với co bé tốt ai đối với cô bé không tốt, cô bé vẫn là có thể cảm nhận rõ ràng

Lão gia tử cảnh cáo nhìn Tiêu mẫu, "Thục Phân vừa rồi con dọa bọn trẻ sợ hãi rồi, nhanh xin lỗi bọn trẻ đi"

Muốn bà ấy xin lỗi một đứa trẻ? Tiêu mẫu không làm được

Bà ấy nhìn mỉa mai về phía Tô Tố, lại dùng ánh mắt vô cùng khinh thường nhìn Tiểu Thất và Cảnh Thụy một cái, cái ánh mắt khing thường đó dường như nhìn bọn họ ba con người giống như bọ chét vậy, khiến người khác khó có thể chịu được. Tô Tố không thể nhịn thêm được nữa, chỉ muốn bộc phát, Tiêu mẫu nếu như không vừa ý với cô, cứ việc tấn công công, nhưng bọn trẻ có gì sai, tại sao lại dùng ánh mắt đó nhìn con của cô

Tô Tố tức giận muốn nói, thì bị Tiêu Lăng kéo chặt lấy

Tô Tố trong lòng trĩu nặng, như hầm băng, hôm nay niềm vui sướng đi thử váy cưới bỗng chốc biến mất toàn bộ, cô không dám tin nổi nhìn Tiêu Lăng, "anh đây là ý gì….."

"Tô Tố, xin em nhẫn nhịn"

Xin?

Cả người Tô Tố đều sững lại, đây là Tiêu Lăng lần đầu tiên dùng từ như thế này nói với cô, cũng là lần đầu tiên dùng âm giọng ăn nói khép nép thế này đau khổ cầu xin cô

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, trong mắt của anh toàn bộ đều là đau khổ. Tô Tố cắn chặt lấy răng, lại một lần nữa nhẫn nhin xuống, cô ôm lấy Cảnh Thụy vào lòng, một tay nhẹ nhàng ôm chiếc đầu nhỏ bé của cậu bé vào lòng, "Cảnh Thụy, ngoan, đừng nhìn"

Cảnh Thụy ngoan ngoãn nằm trong lòng của Tô Tố không nói lời nào

Nhưng mà, Tô Tố muốn nghỉ yên thân, Tiêu mẫu thì không muốn thế

Tiêu mẫu khinh bỉ nhìn ba người, ánh mắt chuyển lên người của lão gia tử, "bố, con thấy bố là muốn chắt muốn điên rồi, tùy tiện người như thế nào tìm đến, bố đều có thể nhận, không sai, hai đứa trẻ này đích thực là giống Tiêu Lăng hồi nhỏ, nhưng thế thì nói rõ được cái gì, một người con gái ở tuổi 16 đều có thể sinh con, lời của cô ta có thể có bao nhiêu bộ đáng tin? Bố đừng có để bị người phụ nữ này lừa gạt nữa"

Không khí trong phòng khách bị đè nén đến đáng sợ

Tiêu mẫu tiếp tục nói, "càng hơn thế, chúng ta lùi lại vạn bước nói, cho dù hai đứa trẻ này là chủng của Tiêu Lăng thì đã làm sao? Ai quy định là một người phụ nữ thay một người đàn ông sinh con thì phải kết hôn? Nam hoan nữ ái vốn dĩ là chuyện thường tình, nếu như thật sự phát sinh quan hệ thì phải kết hôn, thì người phụ nữ này xếp hàng cũng xếp ngoài mấy chục người rồi ba à, con à sẽ không chấp nhận cô con dâu này, càng thêm không chấp nhận hai đứa cháu này, về sau Tiêu Lăng sẽ kết hôn, nhung tân nương tuyệt đối không thể là

người phụ nữ trước mặt, còn nữa, bố, nếu như bố muốn có chắt, về sau sẽ có rất nhiều chắt khác, bớt hai đứa cũng không có vấn đề gì”

“Đủ rồi” Tiêu Lăng không thể nhẫn nhịn được nữa, anh nhịn đỏ cả mặt, khuôn mặt bi thương nhìn Tiêu mẫu, “mẹ, con còn nghĩ mẹ quay về nước là vì 5 năm không có nhìn thấy con, vì vậy nhớ tới con đứa con trai này, con nghe tin thấy mẹ và bố quay về, lập tức từ công ty gấp gáp quay lại, nhưng thì ra…..tất cả đều là bản thân con mơ tưởng thôi. Con thật sự không hiểu, người mẹ ôn hòa hiền dịu cảu con trước đây đi đâu rồi, cành không hiểu mẹ tại sao lại biến thành dáng vẻ ngày hôm nay, nhưng con còn có câu nói này, mẹ có chuyện gì thì trút lên người con, đừng hãm hại vợ và con cái của con”

Tiêu mẫu cũng bực tức, đứng dậy chỉ thẳng mặt Tiêu Lăng quát lớn, “mẹ nuôi con hai mươi mấy năm, không nghĩ đến nuôi một con sói mắt trắng từ đầu đến đuôi, con như thế nói chuyện với mẹ của con sao? Mẹ nói rõ cho con biết, mẹ chính là không thích Tô Tố này, chỉ cần còn có mẹ bà bố con, các người tuyệt đối không thể kết hôn

“Không thế nào”

Anh ấy không dễ dàng gì cầu xin được Tô Tố tha thứ, tuyệt đối sẽ không trong lúc này tiếp tục gây tổn thương trái tim của cô ấy

Sắc mặt của Tiêu Lăng nhìn mẹ rất khổ sở, trong lòng cũng rất khó chịu, nhung anh không thể nhẫn nhịn được lời nói của mẹ khinh bỉ đối với vợ con anh, “mẹ, chuyện con kết hôn không có thông báo cho mẹ, đích thực là con không đúng, bởi vì con không xác định được mẹ và bố muốn hay không muốn nhìn con, nhưng con muốn nói với mẹ, con đa trưởng thành rồi, biết được bản thân muốn cái gì, con có thể vì lựa chọn của bản thân chịu trách nhiệm, cũng xin mẹ và bố không can thiệp vào bất kỳ quyết định nào của con”

Tiêu mẫu tức giận, chỉ vào Tiêu Lăng nửa ngày không nói lên lời

Tiêu Lăng đã quay mặt nhìn đi, không nhìn bà nữa, “mẹ, nếu như mẹ thật sự là nhìn con ngứa mắt, con có thể dẫn Tô Tố còn có Cảnh Thụy Tiểu Thất dọn ra ngoài ở”

Chương 370

Tiêu mẫu tức giận toàn thân run lên, "con đây là đang uy hiếp mẹ?"

"Không phải là uy hiếp" Tiêu Lăng cười đau khổ nói, "me, mẹ là mẹ của con, là người rất quan trọng trong lòng con, Tô Tố và bọn trẻ cũng quan trọng như vậy, mẹ chỉ là không hiểu cô ấy, không biết hai người bọn con đã phải trải qua bao lâu mới được ở bên nhau, con không hy vọng mẹ trọng khi không hiểu cô ấy đoạn tuyệt với cô ấy, cô ấy không phải là người phụ nữ không tốt như mẹ tưởng tượng, cô ấy là người phục nữ lương thiện nhất trên thế giới này"

Tiêu mẫu hít một hơi thật sâu, "con, không phải cô ta không được?"

"Không sai cuộc đời này của con không kết hôn, nếu đã muốn kết hôn, đối tượng kết hôn chỉ có thể là Tô Tố, sẽ không phải là người khác"

"Được, được được được con đúng là đủ long đủ cánh rồi, có thể đối đầu với bố mẹ rồi, nếu như con đến ý kiến của bố mẹ đều không nghe vào, rất đơn giản, từ ngày hôm nay trở đi, mẹ và bố con sẽ không có đứa con trai như con"

"Mẹ….."

Tiêu mẫu sắc mặt tối sầm lại từ trên ghế sopha đứng dậy, lwnhj lùng nói, "tôi mệt rồi, bây giwof muốn về phòng nghỉ ngơi" lời vừa nói xong, bà ấy không hề do dự đi lên lầu

Tiêu Quốc Cường nhìn bóng dáng bỏ đi đằng sau lưng vợ, lại nhìn

sắc mặc tím tái của bố mình, áy náy cười khổ một tiếng, “bố, khoảng thời gain gần đây Thục Phân tâm trạng không vui vẻ, bố đừng để tâm cô ấy, con lên khuyên bảo cô ấy” Tiêu Quốc Cường khi đi đến trước mặt Tiêu Lăng, bước chân dừng lại, anh nhìn đứa con trai nhiều năm không gặp, thở dài, vỗ vỗ vai cậu ta, “chúng ta lần này về nước là về đón năm mới, mẹ con chỉ ác khẩu chứ lòng dạ đôn hậu, nói nhưng lời đó con cũng đừng để tâm, chuyện của con và Tô tiểu thư ta có biết một chút, bố ở đây chúc phúc cho hai đứa bạch đầu giai lão, chỉ là tính khí của mẹ con con cũng biết, chúng ta đón năm mới cxong lập tức rời đi, có thể sẽ không quay lại tham gia hôn lễ của con.....”

Tiêu Lăng xúc động, “bố……”

“Được rồi được rồi, con cũng là người làm bố rồi, chăm sóc tốt vợ và con cái của con, mẹ con không phải nhằm vào bọn họ, điểm này con cần phải biết”

Tiêu Lăng cười đau khổ

Anh đương nhiên biết

Anh càng biết, người mà mẹ nhắm đến luôn luôn chỉ có anh, nhưng Tô Tố và bọn trẻ.....bọn họ chỉ là bị anh liên lụy thôi, vì vậy mới bị mẹ ghét mà thôi

“Ta lên trên xe mẹ con”

Sau khi Tiêu Quốc Cường rời đi, không khí trong phòng khách vẫn giữ nguyên, Cảnh Thụy từ trong lòng của Tô Tố ngẩng đầu, díp mắt nhìn về phía vị trí cầu thang

“Cảnh Thụy, con không được gây náo loạn biết chưa”

“Con biết rồi” Cảnh Thụy cúi đầ, từ trong lòng Tô Tố nhảy xuống, “họ là bố và mẹ của bố, con sẽ không gây chuyện, nhưng.....” cậu bé nghiêm túc nghiêm nghị nhìn Tiêu Lăng, thành khẩn đưa ý kiến, “bố, con thấy bố cơ bản xử lý không được mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu của mẹ và mẹ bố, đằng nào thì mẹ của bố chỉ là ở tại thành phố A đón năm mới, nếu như bố không muốn chuyện trở nên càng rắc rối, thực tế có thể để mẹ đưa con và Tiểu Thất dọn ra ngoài một thời gian, như vậy mới có thể tránh bọn họ xảy ra sung đột”

Tiêu Lăng xoa xoa đầu cậu bé, “được rồi, kiến nghị của con bố sẽ nghiêm túc suy nghĩ”

……

Buổi trưa ngày hôm đó Tiêu Quốc Cường và Tiêu mẫu không xuống lầu ăn cơm, người dưới lầu cũng không hề vui vẻ, cơ bản đều thuộc tình trạng nuốt không trôi

Ăn cơm xong, Tiêu Lăng cảm thấy anh phải giải thích rõ ràng cho Tô Tố

Anh thúc giục hai đứa trẻ về phòng, Trương Hân cũng cô cùng tự giác về lại phòng mình, Tiêu Lăng và lão gia tử chào hỏi xong cùng Tô Tố về lại phòng

“Tô Tố....”

“Anh nói đi, em nghe anh giải thích”

Tiêu Lăng thở phào nhẹ nhõm, vẫn sẵn lòng nghe anh giải thích thì tức là không có phát triển đến mức xấu nhất

Anh kéo Tô Tố ngồi lên sapha cạnh bàn trà, rót một ly nước ấm để

trước mặt cô, có chút do dự thì mới kể, “anh trước giờ không có nhắc với em về bố mẹ anh, thực chất không phải có điều gì giấu diếm, là bản thân anh cũng không biết bắt đầu từ đâu kể”

“Vậy thì kể từ đầu”

“Được” Tiêu Lăng sắp xếp lại tâm tư, rồi mới nói tiếp, “trong trí nhớ của anh, mẹ của anh là điển hình của một người phụ nữ phương Nam, thân hình nhỏ bé ấm áp hiền dịu....đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh, mẹ anh trước đây không phải dáng vẻ như bây giờ. Ông nội anh là người lính, luôn hy vọng bố anh và bác trai có thể vào quân đội, bác trai anh là lão đại, chịu không nổi áp lực của ông nội, cuối cùng đi vào quân đội làm người lính, có quan hệ của ông nội trong binh đoàn phát triển cũng không tồi, hôn nhân của bác trai và bác gái cũng là do ông nội anh một tay thực hiện, nhưng bác trai sống không hạnh phúc, bác gái anh cũng là người lính, còn là người lính nghiêm khắc hơn cả bác trai, bọn họ thường xuyên xum vầy ít xa cách nhiều, cuộc sống không hề giống vợ chống”

Tô Tố nghe rất nghiêm túc

Tiêu Lăng tiếp tục kể, “ông nội anh nhìn thấy cuộc sống của bác trai, cảm thấy rất hối hận, vì vậy không miễn cưỡng yêu cầu bố anh nhất định phải làm người lính, sau đó bố anh học nghệ thuật, ông ấy rất thích vẽ, trong trường quen biết mẹ anh, hai người bị tiếng sét ái tình, rất nhanh chóng thì đính hôn, hai người họ rất yêu thương nhau, sống cũng rất hạnh phúc, hai người họ thương xuyên cùng nhau đi đến những nơi phong cảnh mộng mơ cùng nhau vẽ, đúng rồi, hai người họ trong giới là họa sĩ hiện đại rất có danh tiếng sau khi hai người họ kết hôn không lâu thì có anh, bố anh và mẹ anh đều rất yêu anh, hồi nhỏ anh rất quậy, hai người họ đối với anh hoàn toàn nuôi kiểu thả rông, hồi anh còn rất nhỏ họ thường xuyên dẫn anh đi rất nhiều địa điểm xinh đẹp vẽ, về sau khi sắp phải đi học mới bị gửi

về bên cạnh ông nội”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Diệp Lạc đến với ngôi nhà này.....lúc đó bố mẹ rất ít ra ngoài, họ thường hay ở nhà, cả nhà anh náo náo nhiệt nhiệt sinh sống rất vui vẻ cũng rất hạnh phúc, nhưng 5 năm trước.....bỗng nhiên phát sinh một số chuyện, Diệp Lạc chọn đi Mỹ phát triển, bố mẹ anh cũng quyết định cùng Diệp Lạc đi Mỹ chăm sóc cô ấy. Lần đó, anh và bố mẹ phát sinh mâu thuẫn rất lớn....”

“Mâu thuẫn gì?”

Tiêu Lăng cười khổ sở nhìn Tô Tố, “anh có thể nói bản thân anh cũng không biết là mẫu thuân gì không?”

Tô Tố do dự nhìn Tiêu Lăng

“Là thật, bản thân anh cũng không biết là chuyện gì, thì dường như trong một đêm, mọi thứ trước đây vẫn còn bình thường tốt đẹp, qua một đêm, bố mẹ anh bỗng nhiên đối với anh có ý kiến, từ sau khi họ đi Mỹ, 5 năm họ đều không có quay lại. Anh lúc đó trong lòng cũng có nút thắt trong tim, cũng có thời gian 5 năm không bước nửa bước vào nhà cổ....5 năm này bố mẹ anh không một lần hỏi đến anh, cũng chưa từng gọi điện thoại về nhà, càng hơn thế, mỗi lần anh gọi điện thoại cho họ, họ chưa từng nghe máy, anh đi Mỹ tìm họ, họ cũng không muốn gặp anh.....”

Tô Tố ngạc nhiên

Cô cũng là một người mẹ, thực sự là nghĩ không ra lý do gì, có thể khiến một người mẹ 5 năm đều không tha thứ cho con của bản thân

“Tô Tố, anh nói với em những chuyện này, đơn thuần chỉ là muốn em không trách mẹ của anh, bởi vì bà ấy không phải là nhắm đến em, cũng không phải nhắm đến bọn trẻ, bà ấy chỉ là đơn thuần có ý kiến với anh mà thôi, anh biết điều này đối với em không công bằng, nhưng bây giờ chỉ còn cách đón năm mới mấy ngày thôi, đón năm mới xong họ khẳng định sẽ quay về Mỹ, vì vậy xem như anh cầu xin em, nhẫn nhịn mấy ngày, được không?”

Chương 371

Lại là cầu xin?

Anh ấy đều dùng đến từ này rồi, cô còn có thể nói cái gì?

Tô Tố gật gật đầu, “bản thân em chịu chút thiệt thòi không có gì, nhưng Tiêu Lăng, em tuyệt đối không thể nhìn thấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất chịu một chút thiệt thòi nào cả, anh hiểu rõ ý của em chứ?”

Anh ấy đương nhiên hiểu rõ

Nhưng mà có thể có được kết quả như thế này đã rất tốt rồi, Tiêu Lăng không lo lắng mẹ lại nói gì với bọn trẻ, dù gì trong nhà có ông nội, ông nội tất nhiên sẽ không để Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị trách mắng

Tối hôm đó, rất nhiều người đêm không thể ngủ

Cùng lúc đó

Trong biệt thự của Lãnh Mạc, trong biệt thự đã 2 tháng bị đè nén, từ sau khi Trương tiểu thư mất tích, tâm trạng của lão đại u ám không ổn định, giống như một cây pháo bất kỳ lúc nào đều có thể bị châm ngòi, ai động phải người đó đen đủi, cho đến cả tâm phúc của anh ấy Vương Bân cũng vì một chuyện nho nhỏ bị mắng tơi bời, hai tháng trôi qua, mọi người nhìn thấy lão đại từ điên cuồng giận sữ của lúc bân đầu, chuyển biến thành lạnh lùng khốc liệt, cuối cùng đến tính nóng nảy tìm kiếm Trương tiểu thư cũng không có nữa, những ngày lại gần đây càng trở nên nản lòng

“uây uây uây---“

Trong sự yên tĩnh của biệt thự bỗng nhiên truyền đến tiếng hét thất thanh của Vương Bân

Ôi mẹ ơi....

Người giúp việc trong biệt thự bắt đầu than thở thương xót cho Vương Bân, tâm trạng lão đại không tốt 2 tháng nay rồi, anh Bân lại còn dám vui vẻ như vậy, đây không phải là muốn bị đánh sao?

Những người giúp việc nhìn về phía Lãnh Mạc, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt của lão đại tối sầm lại

Vương Bân thì lại không chú ý đến biểu cảm của Lãnh Mạc, tóm lấy điện thoại chạy về phía Lãnh Mạc, bên chạy bên hét, “lão đại lão đại, anh xem đây có phải là Trương tiểu thư không, xem xem có phải không?”

Trương Hân?

Lãnh Mạc “xòa” giật lấy điện thoại

Trong điện thoại là một nhóm bạn bè, trong nhóm bạn bè có một tấm ảnh, trong tấm ảnh có 5 người, chỉ là toàn bộ đều là sau lưng, 3 người phụ nữ trưởng thành, 2 đứa trẻ nhỏ, Lãnh Mạc nhing chằm chằm vào bóng dáng của một người phụ nữ ở trong, anh với Trương Hân sớm tối bên nhau 7 năm, Trương Hân đừng nói là sau lưng, cho dù một sợi tóc anh cũng có thể nhận ra

Đó không phải là Trương Hân thì là ai?

Trong nhóm bạn nè còn ghi hàng chữ: a a a, vui quá à, hôm nay tận mắt nhìn thất Trương Hân Tô Tố còn có An Tiểu Hy, ba người đều rất xinh đẹp, so với trên ti vi còn xinh đẹp hơn nhiều, tiếc quá à không thể chụp được bọn họ khi thử y phục, quá đáng tiếc quá đáng tiếc rồi.

Lãnh Mạc "xòa" từ trên ghế sopha đứng dậy, "đây là ở đâu?"

Vương Bân lập tức nịnh nọt trả lời, "đây là một phòng làm việc của nhà thiết kế mở, chuyên môn thiết kế mũ vương miện còn có trang phục cổ trang cho người khác, khá nổi tiếng." Nói xong, anh rón rén nhìn Lãnh Mạc, bổ sung một câu, "lão đại, tấm ảnh này là chụp lúc buổi sáng, bây giờ Trương tiểu thư bọn họ khẳng định đã không ở đó nữa rồi, lão đại anh có thể bắt đầu điều tra từ hai người phụ nữ bên cạnh Trương tiểu thư, chỉ cần tìm ra họ, khẳng định có thể tìm được Trương tiểu thư rồi"

Điều tra?

Đâu phải điều tra

Lãnh Mạc nhìn vào nhóm bạn bè hai chữ "Tô Tố, hận suýt chút nữa nghiền nát điện thoại trong tay

Tô Tố

Anh không nghĩ tới Trương Hân lại chạy đến chỗ của Tô Tố

Trương Hân và Tô Tố từ khi nào tốt đến như vậy rồi? Anh rõ rang nhớ hai người họ chỉ có duyên gặp qua một lần, lại còn là ngày mùng 1 tháng 9 tại học viện điện ảnh gặp mặt, anh không có nghĩ Trương Hân sẽ tìm đến chỗ của Tô Tố

Nhưng không thể không thừa nhận, Trương Hân bước đi này rất tuyệt

Lãnh Mạc răng như muốn bị cắn vỡ vụn

Chết tiệt, nếu như chỉ là một mình, Tô Tố, làm sao có thể giấu được Trương Hân

Tiêu Lăng à Tiêu Lăng, cậu rõ ràng biết tớ tìm Trương Hân tìm sắp điên lên rồi, thế mà lại lén lút giấu cô ấy lại

Lãnh Mạc một chân đạp bay bàn uống trà

Vương Bân động tác cũng nhanh chóng tránh sang một bên, tránh bị tai họa. Anh nhìn cái bàn uống trà lại tan tành, miệng không ngừng giựt giựt, đây đã là bộ bàn trà thứ sau bị thay trong 2 tháng nay rồi......

“Lão đại, chúng ta bây giờ phải đi tìm kiếm Trương tiểu thư không”

Lãnh Mạc 2 tháng nay chuyện muốn làm nhất chính là tìm ra Trương Hân, nhưng bây giờ Trương Hân ở chỗ Tiêu Lăng

Anh và Tiêu Lăng lớn lên cùng nhau, đặc biệt là lão gia tử của Tiêu Lăng đối với anh không tồi, bây giờ lại là lúc nửa đêm, anh về tình về lý đều không thể chạy đến nhà Tiêu Lăng gây náo loạn

Nhưng lúc này không cho anh một lời giải thích, cục khí trong lòng Lãnh Mạc làm sao có thể nuốt xuống

Lãnh Mạc gọi điện thoại cho Tiêu Lăng

Điện thoại rất nhanh được nhắc máy

“Lãnh Mạc?”

“Trương Hân ở chỗ cậu?” Lãnh Mạc hỏi thẳng vấn đề

Tiêu Lăng sững lại một chút, “cậu làm sao biết được?”

Đây là thừa nhận rồi?

Ngọn lửa tức giận của Lãnh Mạc “châng châng châng” vụt lên, anh giống như một con sư tử bị chọc giận, không ngừng ở trong phòng khách đi đi lại lại, “Tiêu Lăng......Tiêu Lăng cậu là thằng đểu.....đừng nói với tớ cậu không biết tớ đang tìm Trương Hân, tớ tìm cô ấy đã 2 tháng rồi, cậu thì giấu cô ấy đi, cậu đây là ý chết tiệt gì hả, tớ nằm mơ cũng không nghĩ tới Trương Hân lại ở chỗ cậu, chết tiệt Tiêu Lăng cậu là thằng đểu”

Tiêu Lăng sợ điện thoại làm ồn đến Tô Tố, nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, trốn trong phòng vệ sinh, “Lãnh Mạc, cậu bình tĩnh chút”

“Bình tĩnh cái đầu cậu Tiêu Lăng cậu buộc phải cho tớ một lời giải thích hợp lý”

“Chuyện của cậu và Trương Hân tớ cũng biết chút ít rồi.....”

“Cậu đừng có giáo huấn tớ nữa, nhanh giải thích cho tớ”

“Ok chuyện của các cậu tớ không muốn nhận xét, cũng không muốn quản, nhưng Trương Hân là người bạn tốt nhất mà vợ tớ nhận định, cô ấy cầu xin tớ muốn tớ giấu Trương Hân lại, sợ bị cậu hãm hai, cậu nói xem tớ có thể làm gì? Lãnh Mạc, 2 tháng vừa rồi lo lắng của cậu tớ đều nhìn trong mắt, đừng nói cậu đối vơi Trương Hân không có cảm tình, tớ không tin, tin rằng bản thân cậu cũng không lừa dối

bản thân nếu như cậu đã biết Trương Hân hiện tại đang ở chỗ tớ, vậy cậu muốn làm cái gì?"

"Đương nhiên đón cô ấy trở về" Lãnh Mạc không hề do d

"Sau đó thì sao? Sau khi đón trở về cậu muốn làm cái gì? Rất rõ ràng Trương Hân có thể trốn tránh cậu 2 tháng, cho thấy cô ấy muốn chấm dứt hoàn toàn với cậu rồi....."

"Chấm dứt cũng không được, tớ bắt buộc phải trói cô ấy ở bên cạnh tớ, cả đời này của cô ấy cũng đừng nghĩ rời khỏi tớ, còn dám chạy trốn tớ đánh gãy chân của cô ấy"

Đây hoàn toàn là phương pháp làm kiểu Lãnh Mạc

Tiêu Lăng ray ray giữa hai hàng lông mày, "Lãnh Mạc, nếu như cậu vẫn là suy nghĩ này không có bất kỳ thay đổi nào....tớ khẳng định không thể để cậu đón Trương Hân đi" nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Lãnh Mạc, Tiêu Lăng biết cậu ta lúc này thật sự tức giận rồi, nhưng anh cũng có suy nghĩ của bản thân, "Lãnh Mac, tớ giấu Trương Hân lại, có một phần nguyên nhân cũng là bởi vì cậu, tớ sợ rằng sau khi cậu tìm thấy cô ấy không bình tĩnh, cuối cùng khiến cả hai đều bị tổn thương, chẳng lẽ chuyện tớ và Tô Tố cần không đủ để cho lậu bài học sao"

Lãnh Mạc cắn răng

Tiêu Lăng thương cảm khuyên nhủ, "trong khoảng thời gian vừa qua tớ quan sát, cảm thấy Trương Hân đối với cậu không phải là không có cảm tình, phụ nữ đều là động vật mềm lòng, đặc biệt là đối với người bản thân thích, trong lòng rất cứng rắn, vì vậy cậu thật sự muốn ở cùng Trương Hân, vần phải chú ý chiến lược, hiểu không?"

Chương 372

Lúc này trong đầu của Lãnh Mạc luôn hiện lên câu nói của Tiêu Lăng "Không phải là Trương Hân không có tình cảm với mày đâu".

Cơn nóng giận bất thường như lửa đốt của anh bị câu nói này làm dịu đi.

Sự lạnh lùng không còn nữa, cũng không còn tức giận, anh đặt mông ngồi vào ghế sofa, cất giọng thanh thanh, "Mày nói...... là Trương Hân có tình cảm với tao à, do đâu mà mày thấy được như vậy?"

"Tao tốt xấu gì cũng là người từng trải, làm sao mà không nhìn ra được, mỗi lần cô ấy đến đây đều như hồn vía lên mây hết vậy, nghe mọi người bàn tán chuyện gì liên quan đến mày là cô ấy như bị thất thần...... Như vậy không phải thích, vậy thế nào mới gọi là thích đây."

Lãnh Mạc cười nhếch khóe miệng lên, hừ nhẹ một tiếng, "Tao thừa biết người phụ nữ này khẩu thị tâm phi"

Tiêu Lăng, "......"

"Tiêu Lăng, vậy mày chỉ tao vài chiêu đi, mày nói tao nên làm thế nào mới tốt đây? Tao không muốn đánh gãy chân cô ấy đâu, nhưng mà cô ấy thật sự rất cứng đầu, mỗi ngày ở với cô ấy, có lúc muốn đối xử với cô ấy thật tốt, nhưng nhiều khi cô ấy hay gây sự, khiến người ta hận đến nổi muốn bóp chết cô ta cho hả cơn giận, mày nói tao nghe bây giờ tao nên làm cách nào để thu phục cô ấy đây?Giống như mày đã thu phục Tô Tố vậy, bây giờ tao thấy mày và Tô Tố hai người như là được ngâm trong mật ong vậy."

Giống như ngâm trong mật ong à?

Tiêu Lăng nghĩ tới cảnh hôm nay mẹ anh và Tô Tố đã đối chọi rất gay gắt, bèn thở dài.

Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh.

Anh nhìn chiếc đồng hồ đang đeo trên tay, " Bây giờ đã là hai giờ sáng rồi, mày có phải là chỉ muốn bàn vấn đề này với tao như vậy thôi không?"

"Đương nhiên là không phải vậy rồi"

"Nhưng mà ngày mai tao còn phải đi làm nữa"

"Mày là ông chủ mà, lâu lâu trốn việc tí cũng đâu có sao. Lãnh Mạc ngồi bắt chéo chân lại, " Mày nhanh chóng góp ý cho tao đi"

"Hôm nay cha mẹ tao phải về nước rồi, ở nhà lại đang bùng phát lên một trận đại chiến, bây giờ tao cảm thấy rất mệt mỏi, cũng không còn tâm trí để cho mày ý kiến được đâu, nếu mày thật sự muốn tao nghĩ cách cho mày, thì ngày mai mày đến công ty tìm tao."

"Ai?"

"Tút tút tút……"

Không chờ Lãnh Mạc từ chối, thì đã vọng lại tiếng gác máy bên kia đầu dây.

"Ôi chao"

Lãnh Mạc giận đến nỗi muốn đập bể cái máy điện thoại trên tay, mới nói có một nửa mà đã bị dừng lại rồi

Vương Bưu nhìn thấy anh ta trả lời điện thoại xong, liền cẩn thận tiến đến gần, "Lão Đại Lão Đại, bây giờ chúng ta có cần đi đón Trương tiểu thư về không?"

"Đón cái rắm"

Nếu không tìm được cách giải quyết vấn đề, thì đón Trương Hân về để làm gì kia chứ? Đổi lại cô ta cũng mới bỏ đi có vài ngày, nếu tìm cô ta trở về rồi chắc chắn anh ta sẽ không do dự mà đánh gãy chân cô ta nhưng thời gian trải qua hai tháng cũng đủ để cô ta suy nghĩ thông suốt rồi, nếu bắt anh đánh gãy chân của Trương Hân? Thì sau khi đánh gãy chân xong chắc chắn anh ta sẽ rất hối hận.

Hơn nữa lúc đó anh ta cũng chỉ nói vài câu, nhưng cô ta lại bỏ đi suốt hai tháng, thật sự nếu đánh gãy chân của cô ta, không chừng cô ta sẽ hận anh cả đời.

Không nên không nên, bất đắc dĩ lắm anh mới đánh gãy chân của cô ta mà thôi.

Lãnh Mạc nhìn thời gian. Thì chỉ mới có hai giờ năm phút rạng sáng thôi, cách thời gian đi làm của Tiêu Lăng còn đến sáu tiếng năm mươi lăm phút, còn rất nhiều thời gian.

Lãnh Mạc không thể chờ thêm một phút nào nữa

Lãnh Mạc cầm lấy chìa khóa xe chạy ra ngoài.

Vương Bưu cũng vội chạy lại lấy cái áo khoác rồi đi theo sau, "Lão Đại, lão Đại anh muốn đi đâu, bây giờ là mùa đông, trời đêm rất lạnh"

Lãnh Mạc cũng không quay đầu lại, "Tôi đến công ty của Tiêu Lăng để chờ anh ta trước"

"......" Vương Bưu

......

Sáng sớm hôm sau, khi Tiêu Lăng thức dậy thì Tô Tố còn đang ngủ.

Tiêu Lăng kỳ thật cũng không muốn đi làm, anh ta sợ nếu không ở nhà thì Tô Tố phải chịu sự uất ức, nhưng hiện là cuối năm, là thời điểm công ty rất bận rộn, anh ta không thể không đến công ty. Tiêu Lăng thở dài, liền nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, sau đó thay quần áo xuống lầu.

Khi bước xuống lầu cũng vừa đúng tám giờ sáng.

Dưới lầu, lão gia tử và vợ chồng Tiêu Quốc Cường đã mặc quần áo chỉnh tề đang ngồi dùng bữa sáng, mẹ Tiêu nhìn thấy Tiêu Lăng đi xuống một mình, lập tức chau mày lại, "Sao chỉ có mình con, Tô Tố đâu?"

"Tối qua cô ấy không ngủ được, giờ vẫn còn đang ngủ."

"Buổi sáng đã trễ lắm rồi, người lớn ai cũng đã dậy, cái loại giáo dưỡng này đúng là thật tốt không còn gì để nói." Mẹ Tiêu cười lạnh lùng, "Tối qua không ngủ được? Có phải tại vì mẹ đã làm cô ta không được thoải mái không."

Tiêu Lăng hít một hơi thật sâu đi xuống cầu thang, "Mẹ, xin mẹ đừng nói cô ấy như thế"

Mẹ Tiêu hừ lạnh một cái, " Mẹ nói không sai một chút nào, Diệp Lạc chưa bao giờ không có phép tắc như vậy, lại còn hai đứa con của cô ta nữa, đã tám giờ sáng rồi mà vẫn chưa thấy dậy, mẹ thật sự là không nhịn được nữa "

Lão gia tử tức giận cầm đôi đũa đập vào chén, "còn muốn ăn cơm nữa không? Giờ này chưa thức dậy thì có làm sao đâu, nó đều là con cháu cả mà, con nít cần ngủ nhiều, ngủ nhiều thì đã làm sao con nhịn không quen thì có ai biểu con nhịn đâu, ba nói các con rốt cuộc là về đây ăn Tết hay là về đây kiếm chuyện để gây sự khiến mọi người không thoải mái đây, ta rất hoan nghênh các con về đây ăn Tết, nếu đến mà không cảm thấy thoải mái, các con hãy đi về đi cùng lắm cha xem như không có con trai và con dâu vậy"

Tiêu Quốc Cường nhìn thấy cha của ông giận đến mặt đỏ bừng lên, sợ cha tức giận không tốt cho sức khỏe, ông ấy đưa tay ra khều nhẹ mẹ Tiêu, ra hiệu kêu bà ta dừng lại.

Mẹ Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng, rồi nhịn không nói nữa.

Tiêu Lăng ngồi xuống cùng ăn sáng với gia gia và cha mẹ.

Chỉ là bữa ăn sáng nhưng vô cùng không thoải mái và rất áp lực, trên bàn ăn không ai nói tiếng nào, không khí thật lạnh lẽo và đáng sợ.

Tiêu Lăng ăn xong bèn lau miệng đứng dậy, "Con đi làm đây "

"Từ từ" mẹ Tiêu gọi anh.

Tiêu Lăng vừa động đậy một tí, thì đứng sựng lại không nhúc nhích, mẹ Tiêu đi đến gần ghế sofa lấy một chiếc áo khoác màu đen rồi đưa cho anh ta, lạnh lùng nói, "Mặc vào lại đi, bị cảm lạnh rồi trách mẹ

nữa."

Tiêu Lăng nhận lấy chiếc áo.

Trong lòng cảm thấy rất hỗ độn, mùi vị gì cũng đều có.

Trước kia khi còn nhỏ anh đặc biệt rất nghịch ngợm, khi đi học vào mùa đông anh đều không mặc thêm chiếc áo khoác nào trên người, mỗi lần ấy khi đi học về đều lạnh đến nổi cả khuôn mặt đều đỏ bừng, có một lần bị lạnh quá, anh đã phát sốt đến tận bốn mươi độ, cha mẹ vội vàng ôm anh ta đến bệnh viện, trong tâm trạng lo lắng sốt ruột, mẹ anh lúc đó chỉ mang một đôi dép dùng để mang trong nhà, lúc sau đến bệnh viện dép cũng không biết bay tới nơi đâu, mùa đông năm đó đôi chân mẹ đã bị nứt da

Kể từ đó trở đi, chỉ cần trời trở lạnh là mẹ anh đều chuẩn bị sẵn áo khoác, trước khi đến trường đều mặc lên cho anh.

Đã bao lâu rồi anh ta không được cái cảm giác được mẹ đối xử như vậy, Tiêu Lăng như biểu lộ vẻ xúc động, "Mẹ......"

Mẹ Tiêu buông hạ ánh mắt, không kiên nhẫn khoát tay"mau đi đi, mau đi đi, không phải là đã trễ lắm rồi sao, còn quyến luyến điều gì nữa à, con yên tâm đi, có gia gia ở đây, làm sao mà mẹ dám bắt nạt vợ con của con"

Tiêu Lăng nghe mẹ nói vậy, trong lòng cảm thấy có chút hụt hẫng không thôi, anh ta lấy áo khoác mặc vào, "Mẹ ơi, con đi làm đây, đợi con về rồi, mẹ con chúng ta cùng nói chuyện cho thật tốt nhé?"

Nghe vậy, Mẹ Tiêu không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt bỗng trở lại vẻ lạnh lùng.

Bà lạnh lùng nói, "Không có chuyện gì để nói tốt cả, con mau đi làm đi"

Tiêu Lăng trầm lòng xuống.

Anh thoáng cảm nhận được mẹ đã xây một bức tường trong lòng với anh rồi

Anh thở một hơi thật dài, bậm môi bước từng bước lớn rời khỏi biệt thự

Và trong biệt thự, Tiêu Quốc Cường nhìn thấy thái độ của mẹ Tiêu đối với Tiêu Lăng, chỉ có thể bất đắc dĩ mà cười gượng, sau khi lão gia tử đã rời đi, Tiêu Quốc Cường vỗ nhẹ vào tay của mẹ Tiêu, "Rõ ràng là trong lòng rất quan tâm đến con, nhưng tại sao lại cứ phải xử sự như vậy"

Đôi mắt mẹ Tiêu đỏ nhẹ, trợn nhìn ông một cái, "Ai mà thèm quan tâm đến nó, tôi mới là không có quan tâm đến nó nên mới làm như vậy...... Nhưng những thứ này là thứ nó nên nhận được"

Chương 373

Tiêu Quốc Cường nghe mẹ Tiêu nói vậy lại thở dài.

Ông nhẹ nhàng ôm mẹ Tiêu, "Thục Phân à, chúng ta đối xử với Tiêu Lăng như vậy thật không công bằng với nó đấy, em cảm thấy nó nên chịu như vậy sao, nhưng con mình sẽ cảm thấy rất tủi thân, nó không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao em lại đối xử như vậy với nó...... Rõ ràng là em rất soi mói nó, nhưng nó vẫn tỏ thái độ rất tôn kính em, như vậy thật không dễ dàng gì, con đã trải qua năm năm không dễ dàng, hay là, chúng ta nên nói chuyện ra cho thông suốt với con được không, có lẽ nếu nói rõ ràng sẽ tốt hơn."

"Không được" mẹ Tiêu đẩy Tiêu Quốc Cường ra, kiên quyết phản đối, "Trừ phi sự việc phát triển đến không thể khống chế nữa, nếu không tuyệt đối em không nói với Tiêu Lăng bất cứ chuyện gì đâu"

Tiêu Quốc Cường bất đắc dĩ phải cười trong đau khổ.

......

Tô Tố rửa mặt xong, ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng khách của mình hoàn toàn không nghĩ sẽ xuống lầu.

Nghĩ tới xuống lầu phải đối mặt với nét mặt chua ngoa đanh đá của mẹ Tiêu thì cô không còn cách nào để bình tĩnh nữa, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Tô Tố chạy nhanh đến bên cạnh để mở cửa ra.

"Mami......"

"Mau vào đi."

Đi cùng hai đứa nhỏ còn có Trương Hân nữa.

Họ lẵng lặng lẻn vào như kẻ trộm vậy, và Tô Tố nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Tiểu Thất vừa bước vào phòng lập tức lao vào chiếc ghế sofa nằm úp xuống, bản năng hồi phục của những đứa trẻ này rất mạnh mẻ, sự việc tối hôm qua như vẫn còn dư âm chưa tan biến hết, Tiểu Thất hai tay đập vào ghế, "Mami, Tiểu Thất cảm thấy khó chịu quá, toàn thân như không được tự do vậy, rất muốn đi ra ngoài chơi, con rất muốn xuống lầu, ở trên lầu Tiểu Thất cảm thấy ngột ngạt chết đi được."

Tô Tố vỗ vào mông của đứa bé, "Các con vẫn chưa xuống lầu à?"

"Dạ chưa xuống ạ." Tiểu Thất với vẻ mặt cầu xin, ngậm chặt vào ngón tay cái, "Tiểu Thất muốn xuống lầu chơi với Thái gia gia, nhưng lại không muốn gặp mẹ của ba đâu, con cảm thấy bà rắc rối lắm."

Tô Tố cảm thấy bất đắc dĩ và nhìn Trương Hân, "Trương Hân, hôm nay thật là làm phiền cô."

"Tại sao cô lại nói những lời này với tôi, cô có xem tôi là bạn không, tôi ở đây ăn chùa uống chùa ở chùa lâu như vậy, tôi còn cảm thấy rất ngượng ngùng nữa kìa." Trương Hân ôm Tô Tố, rồi buông ra thật nhanh, "Bây giờ cô đừng để ý đến tôi, tôi rốt cuộc chỉ là người ngoài thôi, bác gái cũng không thể vô duyên vô cớ mà nổi giận với tôi được, bây giờ cách đối xử của cô và bà ấy mới là quan trọng."

Tô Tố gật gật đầu.

" Ột ột ột……"

Tiểu Thất đưa tay ôm bụng lại, "Ai, con đói bụng quá......"

Tô Tố nhìn lên thời gian, đã chín giờ rưỡi sáng rồi, bình thường bọn trẻ ăn sáng vào lúc tám giờ, nhưng hôm nay cho đến giờ này vẫn chưa có một giọt nước vào miệng, như vậy không thể được Tô Tố kéo hai đứa nhỏ lại, "Đi, Mami dẫn các con đi xuống ăn sáng nào."

Trương Hân cũng đi theo cùng họ xuống lầu.

Vừa xuống tới thì đã nhìn thấy mẹ Tiêu đang ngồi trên ghế sofa, hôm nay bà ta mặc trên người một chiếc váy dài mùa đông với chất vải bố dày, bên ngoài chiếc váy có khoác một chiếc khăn choàng bằng lông cừu màu trắng, với một mái tóc bới gọn lên sau gáy được cài một cây trâm hết sức tỉ mỉ, nhìn rất đoan trang và tao nhã.

Chính là lần này Tô Tố không bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của bà ta nữa, khi nhìn thấy mẹ Tiêu, bước chân cô như bị sựng lại, sau đó cô tiếp tục coi như không xảy ra chuyện gì và bước tiếp xuống lầu.

Dì Trương nhìn thấyTô Tố xuống lầu, nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh chào đón, "Tô tiểu thư, mau tới phòng ăn dùng bữa sáng nào, bữa ăn của cô,Trương tiểu thư, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư đều đã được chuẩn bị xong rồi, mau ngồi xuống ăn đi."

"Cám ơn Dì Trương"

Tô Tố vừa muốn dẫn các con đi vào phòng ăn, chợt nghe thấy một âm thanh hừ lạnh lẻo từ phía sau vọng lại, “nhìn thấy được trưởng bối không chào hỏi một tiếng à, vậy sao có thể trở thành nữ chủ nhân của nhà họ Tiêu đây, đợi đến khi trở thành nữ chủ nhân của nhà này

rồi có phải đến ngay cả lão gia tử cô cũng không coi trọng à?"

Bước chân của mọi người như khựng lại.

Dì Trương cảm thấy lúng túng, hạ giọng nói chuyện với Tô Tố, "Tô tiểu thư, để tôi tìm lão gia tử đến đây......"

"Không cần" Tô Tố đẩy hai đứa nhỏ sang một bên, " Các con đi ăn sáng trước cùng dì Trương đi, mami một chút sẽ đến sau."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh Thụy bỗng lạnh băng, cảnh giác quay sang nhìn mẹ Tiêu, không chịu đi.

Tiểu Thất cũng ôm lấy đùi của Tô Tố, "Mami hãy đi theo tụi con đi ăn sáng đi, mami cũng chưa ăn sáng gì đâu."

"Mami sẽ nhanh thôi mà, yên tâm đi, không có việc gì đâu." Tô Tố nhìn về phía Trương Hân, kéo hai đứa trẻ đến giao cho cô ấy, "Trương Hân, cô thay tôi dẫn hai đứa nhỏ đi đi, để tôi nói chuyện với bác gái một chút."

"Được"

Trương Hân đã dẫn hai đứa trẻ đi, Tô Tố nhìn hai đứa trẻ rời đi, chờ đến khi bóng dáng của hai đứa trẻ hoàn toàn biến mất, cô xoay người lại, ánh mắt ảm đạm cô nhìn mẹ Tiêu, "Bác gái, có phải bà có chuyện muốn nói với con không?"

Mỗi ngày lão gia tử đều trong phòng khách này để xem báo, hôm nay lại không thấy bóng dáng ông đâu, vả lại mẹ của Tiêu Lăng cũng không thích cô, nhưng trái ngược hoàn toàn thì lại ngồi ở đây, hiển nhiên không phải chỉ trách cô vài câu đơn giản như thế.

Chân mày mẹ Tiêu nhúng lên một cái, bèn đặt ly trà xuống một cách thật tao nhã, "Quả nhiên là một con tiểu nha đầu thông minh, khó trách có thể nắm chặt con tim của Tiêu Lăng nhà tôi." Nói xong bà ta như ban ơn chỉ vào ghế sofa đối diện,"Tôi thật sự có chuyện muốn nói với cô, ngồi đi"

Cái phong thái điệu bộ này thật khiến người ta cảm thấy khó chịu

Tô Tố nghĩ lờiTiêu Lăng nói với cô vào đêm hôm qua, đúng là vẫn nên nhẫn nhịn vậy, cô im lặng ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện mẹ Tiêu, "Bác có chuyện gì thì mời nói, tôi sẽ rữa tai lắng nghe"

"Tôi chỉ nói ngắn gọn với cô" ánh mắt của mẹ Tiêu bỗng lóe lên thật sắc sảo, " Tôi cảm thấy cô không thích hợp sống với Tiêu Lăng"

Cô như biết được mẹ Tiêu không nói điều gì tốt hơn với cô

Tô Tố nhún nhún vai, " Chỉ cần tôi và Tiêu Lăng hai người cảm thấy thích hợp là được rồi"

" Tôi và cha của nó sẽ không tán thành cho hai người"

"Không sao cả, ông bà chấp nhận hay không thì tôi và Tiêu Lăng vẫn cảm thấy hạnh phúc"

Mẹ Tiêu hơi tức giận, bà ngồi thẳng người lên, ánh mắt sắc lạnh, "Tô tiểu thư, không lẽ cô muốn tôi nói đến nổi cô không có giá trị gì thì cô mới nhìn rõ bản thân? Theo tôi thấy, cô không xứng với gia đình tôi, Tiểu Lăng và cô có cuộc sống hoàn toàn không giống nhau, nếu tôi nhớ không lầm, thì Tô tiểu thư trước khi gặp Tiểu Lăng nhà chúng tôi thì mỗi ngày đều tiếp xúc với vô số củi gạo dầu giấm tương cà, còn Tiểu Lăng thì khác, bên cạnh của nó luôn là những người bạn không giàu sang thì phú quý, phạm vi quen biết của nó toàn những người

nổi tiếng và giàu có, nó còn hiểu được ngôn ngữ của tám quốc gia, từ nhỏ đã có nền giáo dục rất tốt, nó còn được học các lễ nghĩa thật cao quý. Nếu như tôi không đoán lầm, thì Tiêu Lăng trước giờ không bàn chuyện công việc với cô đúng không? Tại sao không? Vì cho dù có nói với cô thì cô cũng không hiểu, hai người cũng không có cùng chủ đề gì đúng không? Cô thì sao, cô có gì ngoài vẻ mặt xinh đẹp, cô nhìn xem mình có điểm nào xứng với Tiêu Lăng chứ?"

Miệng mồm quả thật rất ác độc

Nếu mà đổi lại một người, có khả năng chịu đựng kém, thì khi nghe mẹ Tiêu nói như vậy chắc chắn tâm lý phòng bị sẽ bị sụp đỗ ngay

Không thể phủ nhận, khi mẹ Tiêu nói những lời như vậy cô có chút lưu tâm

Nhưng không đủ để cho cô lùi bước

Tô tố mỉm cười, chống cánh tay tới gần mẹ Tiêu, "Chẳng phải bà khen tôi lớn lên trông thật xinh đẹp sao? Cám ơn, tôi cảm thấy rất vui"

Mẹ Tiêu sửng sốt, trong ánh mắt hiện lên sự phẫn nộ, "Tô Tố cô không hiểu những lời tôi nói sao"

"Hiểu rồi, đương nhiên là hiểu rồi" Tô Tố giả vờ thô lỗ ngoáy ngoáy lỗ tai, "Bà nói rõ như vậy làm sao mà tôi không hiểu được, nhưng mà…. Bà cũng đã nói rồi, tôi lớn lên trong thật xinh đẹp, thì xinh đẹp cũng là cái vốn của bản thân thôi, đương nhiên có thể dùng dung mạo để nói chuyện rồi, tôi cần gì phải khổ cực để sử dụng tài hoa, bà hoàn toàn có thể xem tôi như một bình hoa".

Chương 374

Mẹ của Tiêu Lăng tức đến muốn nổ tung.

Nói thật, bà chưa bao giờ gặp qua loại phụ nữ như vậy, bà cũng tự nhận thấy lời nói của mình rất khó nghe, vậy mà Tô Tố lại không hề quan tâm, cô nói cô chỉ có một khuôn mặt, cô thì hay rồi, biến xấu hổ thành tự hào.

Mẹ Tiêu Lăng cố gắng nhịn, hít một hơi thật sâu, "Tốt lắm, Tô tiểu thư quả là một người tự tin, vậy cô có từng nghĩ qua, cô sớm muộn gì cũng sẽ già, trên mặt sẽ xuất hiện nếp nhăn, không còn giữ được vẻ đẹp của hiện tại nữa, cô nghĩ lúc đó Tiêu Lăng có còn ở bên cô không? Đừng nói với tôi tình yêu sâu đậm cái gì đó, Tiêu Lăng là con tôi nên tôi hiểu nó nhất, trước đây nó từng có một mối tình sâu đậm, tính cách cũng thay đổi rất nhiều, đến nửa cái mạng của mình cũng không cần, nhưng cô nhìn lại bây giờ đi, chẳng phải rất thoải mái chia tay với cô hay sao? Tình yêu là thứ gì đó hư vô mộng ảo thôi, Tô tiểu thư nên tự mình suy nghĩ cho kỹ đi."

Nửa cái mạng của mình cũng không cần?

Bên trong Tô Tố cảm thấy có chút khó chịu, không thoải mái.

Cô cũng biết Tiêu Lăng từng có một mối tình sâu đậm, chỉ là Tiêu Lăng không nói với cô, với trực giác phụ nữ cô cũng biết được chuyện tình này là thứ gì đó rất thần kỳ đối với Tiêu Lăng, Tiêu Lăng không nói cô cũng không muốn hỏi, dù gì cũng là chuyện quá khứ.

Nhưng bây giờ lại nghe từ chính miệng của mẹ Tiêu Lăng nói ra, lúc

này cô mới nhận ra, quả thật trong lòng cô từ lâu đã không hề thoải mái.

Cô cũng biết, những lời nói này là mẹ Tiêu Lăng cố tình nói cô nghe.

Tô Tố nhếch môi, cô biết nếu lần này cô lùi bước thì xem như nhận thua.

“Bác gái, đó đã là chuyện quá khứ, quan trọng là phải nắm bắt hiện tại, vì cầu hôn con mà Tiêu Lăng đã đem oàn bộ tài sản ra, còn nói muốn thêm tên con vào tài sản của anh ấy.” Nhìn thấy sắc mặt mẹ Tiêu Lăng chuyển sắc, “Bác gái, con nói những điều này không phải để khoe khoang với bác, chỉ là muốn cho bác biết, bác nói bác hiểu Tiêu Lăng, con cũng rất hiểu anh ấy, đàn ông như anh ấy, có thể làm đến bước này xem như đã thể hiện toàn bộ thành ý của mình, muốn con sống cho thật tốt, sao con nỡ từ chối anh ấy đây”

Sắc mặt của mẹ Tiêu Lăng lập tức âm trầm.

Bà không ngờ vì Tô Tố mà Tiêu Lăng lại làm tới mức này.

Lúc đầu......

Bà dừng mạch suy nghĩ, dùng ánh mắt sắc bén dò xét Tô Tố.

Cô gái trước mặt bà khó đối phó hơn trong tưởng tượng của bà.

“Tô tiểu thư, cô đừng quá tự tin, có dám cược với tôi một ván không?”

Tô Tố làm ra bộ dạng đang rất chăm chú lắng nghe, “Xin bác gái cứ nói.”

Mẹ Tiêu Lăng vuốt vuốt ly trà trong tay, nhếch môi nhìn Tô Tố, ánh mắt lạnh lùng kinh người, “Chúng ta cược……hôn lễ ở Hải Nam của cô với Tiêu Lăng sẽ không thể thành công được.”

Cuối cùng Tô Tố cũng đã cảm thấy tức giận.

“Bác gái, bác có thể đừng quá đáng như vậy được không? Tiêu Lăng là con ruột của bác, giờ con ruột của bác muốn kết hôn, bác đã không chúc phúc thì thôi mà còn muốn phá hỏng hôn lễ? Con thật không biết bác làm mẹ như thế nào? Không cần biết giữa bác và Tiêu Lăng đã xảy ra khuất mắt gì, nhưng con cũng có con, con cũng là một người mẹ, mặc kệ sau này nếu Cảnh Thụy có làm gì có lỗi với con, con đều sẽ tha thứ. Vì con tin rằng nếu Cảnh Thụy có làm chuyện gì có lỗi với con cũng đều là vô ý. Vậy mà bác……không xứng đáng làm một người mẹ.”

Ánh mắt mẹ Tiêu Lăng chợt lóe lên, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng phản ứng của bà lại không như Tô Tố nghĩ, bà không hề tức giận cũng không hề có một chút phản bác.

Mẹ Tiêu Lăng dựa vào ghế salon, mắt vẫn kiên định như cũ, “Nói tới cùng cũng là cô không dám cược với tôi? Sao vậy, chẳng phải là rất tự tin hay sao?”

“Con có tự tin là việc của con, con sẽ không cược với bác”, không muốn nghe thêm những câu nói khó nghe, Tô Tố liền đứng dậy, “Con sẽ không đem hạnh phúc của con với Tiêu Lăng ra đặt cược với bác, nếu bác muốn phá hỏng hên lễ vậy thì cứ tới, con không ngại, tình cảm của con với Tiêu Lăng không phải nói phá hỏng là có thể phá hỏng.”

“Tự tin là chuyện tốt, nhưng tự tin quá lại thành ra tự đại, nếu cô đã

không tin, được thôi, chúng ta cứ chờ xem”

Tô Tố xoay người bỏ đi.

Ra tới sảnh lớn, Tô Tố hít một hơi thật sâu, cố gắng điều tiết lại tâm trạng của mình.

Mẹ của Tiêu Lăng —— đối với cô hoàn toàn không có chút thiện cảm nào.

Nếu mẹ của Tiêu Lăng nhắm vào cô, cô có thể tự hiểu là do bà không thích cô, nhưng nếu vì nhắm vào cô mà ngay cả cảm nhận của Tiêu Lăng cũng không quan tâm thì cô đang không biết người mẹ đoan trang hiền thục Tiêu Lăng từng nói với cô cùng người cô mới gặp có phải là cùng một người không vậy.

Cùng lúc, trong lòng Tô Tố dấy lên một cảm giác bất an.

Mẹ của Tiêu Lăng có vẻ là người đã nói thì sẽ làm, nếu bà ấy đã nói vậy……Không lẽ sẽ phá hỏng hôn lễ của cô với Tiêu Lăng thật sao?

......

Tiêu Lăng vừa ra khỏi công ty đã nhìn thấy Lãnh Mạc toàn thân mặc bộ đồ màu đen đang đứng kế chiếc xe.

Lãnh Mạc tựa người lên chiếc xe, trong tay đang cầm một điếu thuốc, không biết đã đứng đó bao lâu mà mặt có chút trắng bệch, tay thì lạnh tới bỏ ửng lên.

Tiêu Lăng dừng xe lại, bước xuống xe.

Lãnh Mạc nhìn thấy Tiêu Lăng liền dập tắt điếu thuốc, nhanh chóng

bước tới, anh ta vừa đi tới Tiêu Lăng cảm thấy như một cục băng đang tiến lại gần, “Tiêu Lăng”.

“Anh đợi ở đây bao lâu rồi? Có gì thì lên lầu rồi nói.”

Tiêu Lăng đi về phía công ty, Lãnh Mạc cắn răng đi theo.

Trong công ty, Tiêu Lăng đi đến đâu cũng được nhân viên cung kính chào hỏi.

“Chào buổi sáng tổng giám đốc.”

“Chào buổi sáng Tiêu tổng.”

Tiêu Lăng sắc mặt lãnh đạm chỉ gật đầu, đến văn phòng tổng giám đốc, thư ký Trương đã tới, Tiêu Lăng quăng cặp xách cho thư ký Trương, cô nhanh chóng đỡ lấy, “Thư ký Trương, pha vào đây hai ly cà phê, phải nóng, thêm một phần bữa ăn sáng.”

“Vâng, tổng giám đốc, xin chờ một chút.”

Tiêu Lăng vừa ngồi xuống bàn tổng giám đốc đã có một xấp văn kiện chất thành đống nằm trên bàn, đây đều là văn kiện đã được thư ký Trương xử lý và phân loại theo cấp độ, trên cùng là văn kiện khẩn, phía dưới thì có thể từ từ xử lý.

Tiêu Lăng tiện tay lấy một văn kiện ở trên cùng, mở ra vẫn chưa đọc, hai tay đã đặt trên văn kiện.

“Tiêu Lăng”, Lãnh Mạc tức đến muốn phun máu, “Hôm qua 2 giờ tôi đã đến đây chờ, chờ tới tận bây giờ, cậu thì hay rồi, giờ làm như tôi là người vô hình, ngồi đó tiếp tục làm việc?”

Tiêu Lăng thở dài, đẩy xấp văn kiện sang một bên, lạnh lùng tựa vào chiếc ghế da, “Cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Thư ký Trương đã đem cà phê đến.

Tiêu Lăng đưa một ly cho Lãnh Mạc,”Uống cho ấm người trước đi.”

Lãnh Mạc nhìn cũng không nhìn, trực tiếp nói, “Không phải cậu nói sẽ cùng tôi bàn bạc kế sách đối phó với Trương Hân hay sao, anh nói tôi nghe thử.”

Chương 375

“ Uống cà phê trước”

“ Lãnh Mạc giận Tiêu Lăng, Tiêu Lăng cầm tách cà phê từng uống ngụm nhỏ, một bộ mặt ngươi không uống ta sẽ không nói, Lãnh Mạc cắn răng, cũng không để ý cái nóng của cà phê, hai ba ngụm xem như nước lã một uống hết.

“ Được rồi, cậu có thể nói rồi”

Tiêu Lăng, “......”

Thật đúng là sốt ruột

Tiêu Lăng đặt tách cà phê trong tay xuống, nghiêm túc nhìn Lãnh Mạc, “ Cậu thật muốn làm hòa với Trương Hân?”

“ ** Tiêu Lăng cậu có thể đừng dài dòng không. Tớ không muốn làm hòa với cô ta, tối hôm qua tớ xông tới nhà các cậu,mặc kệ cô ta nghĩ thế nào, trước hết giật lại chìa khóa rồi nói, về phần hai giờ đêm tha thiết mong chờ chạy về hướng cậu? Cậu đừng nói nhảm nữa, mau nói trọng điểm”

“ Được, vậy tớ nói cậu nghe, trải qua hai tháng quan sát, tớ phát hiện Trương Hân là loại ăn mềm không ăn cứng điển hình, hơn nữa người ta có giới hạn và sự kiêu ngạo của mình, thủ đoạn của cậu càng cường ngạnh, càng có thể kích thích lòng đối kháng của cô ta, thời gian trước tôi nhàm chán, sẵn điều tra cô ta một chút...... Cậu trừng tớ làm cái gì, nếu như không phải đống việc tồi tệ của cậu, tớ

mới không đi điều tra cô ta"

"Lãnh Mạc thở hổn hển, bực bội giật cái nút trên cổ áo ra, " Cậu nói tiếp"

Thực ra Tiêu Lăng không có điều tra Trương Hân, chỉ là nếu như không điều tra, anh không có lý do giải thích sao anh hiểu rõ quá khứ của Trương Hân như vậy.

" Chắc cậu biết Trương Hân xuất thân từ trong cô nhi viện."

" Biết"

Anh đương nhiên biết, năm đó nếu như không phải hắn, Trương Hân nói không chừng còn đang cái nào xó nào đó rửa chén rồi nhưng con nhỏ chết bầm đó hết lần này tới lần khác, căn bản không nhớ rõ cái tốt của anh.

"Vậy cậu chắc cũng biết người cô ta quan tâm không nhiều, trước kia cô ta ở bên cạnh cậu không có phản kháng, xem chừng cũng là bởi vì trước kia...... Tô Tố kia của Tô Tố hiện giờ cũng không có ở đây, chỉ mình cô, cô ta đương nhiên sẽ không sợ cậu."

Lãnh Mạc cắn chặt răng, " Đáng chết, tôi thật không hiểu, " bảy năm nay tớ ngủ chung một chiếc giường với cô ta, chuyện thân mật hơn cũng đã làm qua, tớ trong lòng cô ta lại còn không bằng một người chết nếu như không phải xác định hai người họ không phải less, năm đó tớ chắc sẽ nhịn không nổi"

Tiêu Lăng lập tức nhíu mày

Một người chết?

Sắc mặt anh lập tức trở nên khó coi

Cậu mới là người chết, cả nhà cậu đều là người chết

Lãnh Mạc nhưng không có chú ý tới Tiêu Lăng sắc mặt, tiếp tục nói, " Cậu nói đi tớ đều vì ai, Tô Tố đó chết rồi tớ cũng đâu có cách nào? Tớ cũng không thể đào mộ cô ta ra khiến cô ta sống lại, Tô Tố đó trong lòng chúng ta biết rõ cô ta chết như thế nào, con nhỏ chết bầm đó nhất định phải đi điều tra, còn nói phải trả sự công bằng cho Tô Tố, chỉ bằng sức một mình cô ta lại dám đấu với Mạc Tầm, tớ thật không biết nên nói cô ta ngốc hay nói cô ta ngây thơ"

Tiêu Lăng nghe mà trong lòng càng khó chịu, hắn trầm mặt, vỗ bàn một cái, " Cậu còn nghe lời tớ nói không?"

Lãnh Mạc kỳ quái nhìn Tiêu Lăng một cái.

Người này sao giờ lại lúc này lúc khác

' Được, cậu nói tiếp"

" Ý của tớ là, chị em tốt nhất trong lòng cô ta không còn nữa, trên thế giới này hiện giờ còn có ai thân với cô ta nhất?"

" Đương nhiên là tớ" Lãnh Mạc buột miệng nói ra.

" Đúng, chính là cậu" Tiêu Lăng nói tiếp, " chị em tốt của cô ấy không còn, đau lòng nhất chính là cô ấy, cô ấy vốn chính là xuất thân từ cô nhi viện, cảm giác an toàn tương đối ít, chuyện cậu phải làm nhất lúc này chính là an ủi cô ấy, ở cạnh cô ấy thừa cơ thay thế vị trí quan trọng nhất trong lòng cô ấy nhưng cậu lại làm thế nào? Biết rất rõ cô ấy kị cái gì, hết lần này tới lần khác còn cố tình làm, cậu nói đi cậu có phải cố ý không, cô ấy chỉ có cậu là người quan trọng nhất, ngươi

còn xác muối lên vết thương của cô ấy, cậu nói thử đổi lại người khác có chấm dứt quan hệ với cậu không”

Hình như...... Có chút đạo lý

Lãnh Mạc nghe vậy, cảm thấy mình giống như thật sự không đúng.

Anh có chút chột dạ, “ Vậy, vậy giờ tôi phải làm như thế nào?”

“ Còn có thể làm thế nào tặng quà nhận lỗi, nói chung là các loại mềm, phụ nữ mà, lúc mềm lòng chính là rất mềm, có thể bao dung mọi thứ của cậu. Nhưng nếu như cậu thật sự thấu hiểu lòng cô ấy, tim cô ta chắc chắn cứng lại, đến lúc đó cậu muốn làm ấm cũng được. Tiêu Lăng cảm khái nói.

“ Kinh nghiệm của cậu?”

Tiêu Lăng híp mắt lạnh lùng nhìn qua.

“ Được được được, tớ không nói nữa là được chứ gì? Lãnh Mạc đặt mông ngồi vào ghế sofa, “ Ai, bắt tớ hạ thấp giọng nhận lỗi với cô ta......”

“ Xùy —— “ Tiêu Lăng cười lạnh, giờ còn đến chuyện mặt mũi của cậu sao, Lãnh Mạc, cậu đừng trách anh em không có nhắc nhở cậu, hiện giờ là cậu muốn đến với Trương Hân, người ta mới là vị trí chủ đạo, cậu nể mặt? Rất đơn giản, vậy thì có thể đến với người ta”

Lãnh Mạc Lập tức không vui.

“ Tớ nói chứ Tiêu Lăng, hôm nay cậu sao nói chuyện ngộ vậy, nếu là trước kia cậu không phải sẽ giúp đỡ anh em sao, tớ nghe giọng điệu của cậu như đang bên vực cho Trương Hân...... Tớ cảnh cáo cậu

nha, cậu đã có Tô Tố, cậu dám cạy góc tường nhà tớ, chúng ta anh em cũng không có để làm”

“ Được tớ thật uổng công lo cho cậu nếu không phải xem cậu là anh em của tớ, tớ mới không nói những lời này với cậu dù sao cậu có thể nghe vào được bao nhiêu hay bấy nhiêu, nghe không vào lập tức về nhà cũ bắt người tớ cũng không xen vào, dù sao đều là chuyện của cậu, cậu hạnh phúc không không chút quan hệ gì với tớ. Tiêu Lăng mở tài liệu lật xem, vừa lật vừa cúi đầu nói, “ Dù sao Trương Hân lại không thiếu người theo đuổi, hai ngày này tớ đi theo cô ta ở trên qq trò chuyện rất vui vẻ với một người tên Từ Dịch.”

“ Cái gì”

“Cậu Kích động như vậy làm gì.” Tiêu Lăng nhíu mày, “ Dù sao cậu chỉ để ý thể xác của Trương Hân, lại không quan tâm lòng của cô ta”

“ ** Cha cậu, tớ sao không quan tâm”

Lãnh Mạc không ngừng đi tới đi lui trong văn phòng, vừa đi vừa cắn răng, Từ Dịch chết tiệt, tiểu nhân thừa dịp tớ chiến tranh lạnh với Trương hân mà thừa lúc xen vào, Trương Hân cũng ngu ngốc, cô ta cũng không nghĩ một chút, trên thế giới này, ngoại trừ tớ ra còn ai có thể thật lòng thật dạ tốt với cô ấy, Từ Dịch đó căn bản chính là muốn lợi dụng cô ta, vậy mà cũng nhìn không ra, mắt mù sao đáng chết,hoa tớ cực khổ trồng bảy năm trời, mãi mới chờ đến lúc bông hoa nở ra, lại có người muốn cướp hết đi, không thể nhịn không thể nhịn”

Tiêu Lăng khóe miệng co giật.

Còn ai tới nói Lãnh Mạc là mặt đơ cộng thêm ít nói một bạt tay của cậu ta đánh chết được ai

Người đàn ông lải nhải trước mặt này anh thật muốn giả bộ như không quen

“ Không được không được, tớ không thể ngồi không thế, Tiêu Lăng cậu nói đúng, tớ phải chú ý phương pháp sách lược. Hôm nay cậu hãy trở về ói với Trương Hân, nói tớ đã biết cô ta ở chỗ cậu, cậu nói với cô ta không cần trốn tránh tớ, tớ không gây phiền toái cho cô ta, cũng không nhắm vào cô ta, công việc cứ làm việc của mình, nên làm gì thì làm cái đó, dù sao tớ lúc này muốn dùng mềm, tớ vẫn không tin, Lãnh Mạc tớ ngay cả tim của một người phụ nữ cũng cảm hóa không được”

“ Được rồi, sau khi tớ tan ca về sẽ chuyển lời với cô ấy”

“ Còn nữa, nói cho cô ấy biết, nói là...... hơ thì nói là việc trước kia đúng là tớ làm không đúng lắm, thôi thôi, cậu vẫn là đừng nói, cậu nói cô ta cũng không tin lời này là của tớ nói”

Chương 376

May cho anh ta còn biết tự mình biết mình

Tiêu Lăng nhìn Lãnh Mạc đi qua đi lại trong phòng làm việc,bất lực mà lắc đầu, anh dứt khoát giả vờ không thấy gì cả, cúi đầu xem tài liệu.

Trong lúc nói chuyện, thư kí Trương đã đem thức ăn sáng lên.

“ Tổng tài, bữa sáng của ngài.”

“ Tôi ăn rồi, đưa cho Lãnh Mạc.”

Lãnh Mạc cũng không khách sáo, nhanh tay lẹ chân giải quyết xong bữa sáng, lập tức cảm thấy dạ dày thoải mái hơn nhiều.

“ Được rồi, cậu cũng ăn no rồi, nên đi về đi, tôi còn việc phải làm.” Tiêu Lăng nhìn thấy một chồng tài liệu chất đầy trên bàn liền đau đầu không thôi, những thứ này bao giờ mới xử lí xong, thật muốn mau chóng về nhà, cũng không biết anh không ở nhà, tình hình trong nhà ra sao nữa.

Mẹ không phải là người chịu được thiệt thòi.

Tô Tố đương nhiên cũng không phải.

Nếu như hai người họ đối đầu với nhau...

Tiêu Lăng càng đau đầu hơn.

“ Này? Tiêu Lăng...” Lãnh Mạc kiếm một cái ghế ngồi xuống, “ cuối năm công việc trong công ty quả thật rất nhiều, cũng may bên tôi cuôi năm yên tĩnh hơn, nào nào nào, dù sao tôi cũng có một chút xíu cổ phần trong công ty, tớ giúp cậu làm.”

Tiêu Lăng liếc xéo anh ấy một cái, lần nữa đóng lại tài liệu, “ cậu có chuyện cứ nói”

Sao lại dễ dàng bị nhìn rõ như vậy

Lãnh Mạc ho nhẹ một tiếng, trên mặt là dáng vẻ nghiêm túc tới không thể nghiêm túc hơn được nữa, “ tớ muốn hỏi cậu, trước kia cậu và Tô Tố, làm sao khiến cô ấy tha thứ cho cậu vậy, có bí quyết gì? Tiêu Lăng, chúng ta là anh em tốt chơi từ nhỏ đến lớn đấy, có biện pháp tốt gì đừng chơi trò che giấu”

Tiêu Lăng không nhịn được nhớ lại khoảng thời gian chiến tranh lạnh với Tô Tố.

Lúc đó Tô Tố quyết tâm muốn cắt đứt mọi quan hệ với anh, trước kia anh cứ dựa vào anh là ba của bọn nhỏ, lấy bọn nhỏ làm cớ để được tiếp cận cô mỗi ngày... đương nhiên phương pháp này nói với Lãnh Mạc cũng vô dụng, cậu ta và Trương Hân không có con cái.

Anh suy đi nghĩ lại, đem Thất tự chân ngôn mà ông nội giao cho anh để dạy Lãnh Mạc, “ can đảm, cẩn trọng, da mặt dày”

Trên mặt Lãnh Mạc với bộ dáng nghiêm túc nghe giảng.

Tiêu Lăng mắc cười, nghĩ một hồi lại thêm một điều, “ còn một điều là phụ nữ là động vật giác quan, trực giác lại chuẩn, ai tốt với cô ấy ai không tốt với cô ấy, cô ấy không khờ đến nỗi không nhận ra, nhất là

hai người đã ở bên nhau bảy năm, lại hiểu rõ đối phương, cậu làm quá giả cô ấy cũng sẽ không tin. Nói chung tớ chỉ có thể dạy cậu những thứ này, cậu đừng quấy rầy tớ nữa, mau về đi, tớ xử lí xong công việc còn phải về nhà.”

Lúc này Lãnh Mạc mới nhớ đến chuyện này, “ ba mẹ cậu về rồi?”

Nụ cười trên mặt Tiêu Lăng biến mất trong nháy mắt, gật đầu nói nhỏ một chữ “ ừm”

Trong đầu Lãnh Mạc bỗng thoáng qua một ý nghĩ, “ người anh em, tớ có một biện pháp”

“ Nói”

“ Tối nay tớ đến nhà cậu làm khách được không? Tớ là khách, ba mẹ cậu chắc sẽ không làm gì cậu với Tô Tố trước mặt khách đâu, tớ đến nhà vừa đúng có thể làm dịu quan hệ của các người.”

Tiêu Lăng không vui lòng nhìn Lãnh Mạc, “ cậu chắc chắn cậu là vì muốn làm dịu quan hệ của bọn tớ sao?”

“ Tớ thừa nhận tớ có lòng riêng, nhưng dù sao đây cũng là một cách tốt.”

Tiêu Lăng suy đi nghĩ lại, cho rằng cũng có đạo lí.

Mẹ anh coi trọng lễ nghi gia giáo nhất, có người khách Lãnh Mạc này trong nhà, cho dù bà không hài lòng với anh và Tô Tố với con của họ đến mấy, cũng sẽ không thể hiện ra.

“ Được xem tài liệu giúp tớ, xem xong sớm về nhà sớm”

...

Tô Tố phát hiện cô đã quá xem thường mẹ Tiêu rồi.

Cô còn tưởng rằng lửa chiến hồi sáng đã cháy gần hết rồi, không ngờ mẹ Tiêu còn có chiêu cuối cùng

Ăn xong cơm trua hai đứa nhỏ đều đi ngủ trưa cả rồi, Trương Hân ở dưới lầu đánh cờ với lão gia tử, trong phòng khách vợ chồng Tiêu Quốc Cường mỗi người cầm một cuốn tập tranh xem.

Tô Tố ở dưới lầu cũng ngại ngùng, một câu nói của lão gia tử đã giải vây giúp cô, " Tố Tố à, Tết năm nay trong nhà nhất định có rất nhiều khách đến, cháu và Tiêu Lăng còn chưa kết hôn, đến lúc đó người ta không biết cháu là ai, cháu lên lầu lấy chiếc vòng ngọc lần trước ông nội cho cháu mang ra đeo vào, chiếc vòng đó ai cũng biết, nhìn thấy chiếc vòng ngọc đó họ sẽ biết cháu sắp là con dâu của nhà chúng ta, đến lúc đó cũng có thể tránh khỏi sự ngại ngùng."

Tô Tố biết lão gia tử nói những lời này là cố tình muốn nhắc nhở mẹ Tiêu

Nhắc nhở mẹ Tiêu cô là cháu dâu mà lão gia tử đã nhận định

Tuy Tô Tố cảm thấy không cần thiết, nhưng cô vẫn vì tâm tử của lão gia tử mà cảm thấy ấm áp.

Lúc lên lầu cô còn nghe thấy âm thanh chói tay của mẹ Tiêu, " ba, sao ba lại đưa cái vòng đó cho Tô Tố, đó là đồ của con, cho dù Tiêu gia có con dâu, cũng nên là con đưa cái vòng đó cho người đó, ba làm vậy không phải là vượt quá chức phận à, hốn chi, Tô Tố cô ta vẫn chưa là con dâu của Tiêu gia đâu."

Tô Tố lắc lắc đầu, vào phòng lấy chiếc vòng ra.

Khoảng thời gian này cô không đóng phim, ở trong nhà dì Trương chăm sóc rất tốt, người có thịt hơn trước kia, đeo chiếc vòng len tay trái lại rất vừa vặn, Tô Tố đeo chiếc vòng vào, vừa chuẩn bị xuống lầu, lại bị thu hút bởi tờ giấy trên giường.

Phòng của cô và Tiêu Lăng mỗi ngày đều có người đến quét dọn, cho nên sẽ không xuất hiện sự sai sót thấp kém như vậy mới đúng.

Tô Tố khom lưng đưa tay lấy tờ giấy đó ra.

Tờ giấy xếp rất gọn gàng, Tô Tố đưa tay mở ra, trong đó là một lá thư.

Vả lại còn là do chính tay Tiêu Lăng viết

Lúc đó chữ của Tiêu Lăng vẫn chưa ngay ngắn như bây giờ, hơi non nớt, nhưng Tô Tố vừa nhìn đã nhận ra được.

Cô ngồi trên sô-pha, im lặng xem bức thư đó.

Người viết quả thật là Tiêu Lăng.

Lá thư là một bức thư tình.

Không

Có thể nói đây là một bức thư đầy bi thương

“ Hôm nay, ông trời đã đùa với tôi. Người phụ nữ tôi yêu nhất đã rời khỏi tôi, tôi không hiểu tại sao, tôi tốt với em như vậy, tại sao em lại rời khỏi tôi, chẳng lẽ chỉ là vì muốn theo đuổi cái nghệ thuật mà em

luôn nói ư? Tình cảm bao năm nay của chúng ta trong mắt em lại không đáng được nhắc đến như vậy, trái tim em thì ra lại ác như vậy ha ha... Tiêu Lăng tôi thật là quá đáng thương, chuyện như vậy lại xảy ra trên người tôi, tôi sẽ không đợi em, tuyệt đối sẽ không, em nhất định sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận với sự lựa chọn hơm nay của em.”

Không có tên của nhân vật nữ chính, nhưng từ trên câu chữ Tô Tố có thể cảm nhận được tâm trạng căm phẫn của Tiêu Lăng lúc đó.

Trong lòng Tô Tố có chút không thoải mái.

Lá thư này rõ ràng là mẹ Tiêu cố tình muốn cô không vui, nên mới để trong phòng cô.

Vì muốn để cô thấy được, còn cố tình để ở nơi dễ thấy nhất.

Cô cười mỉa mai, thật sự làm khổ bà ta quá.

Nhưng mà... tưởng một bức thư thì có thể khiến cô từ bỏ sao? Cô chỉ có thể nói mẹ Tiêu quả thật chưa hiểu rõ cô lắm.

Tô Tố vừa chuẩn bị gấp bức thư lại, ánh mắt cô đột nhiên nhìn chăm chú vào

Thời gia viết dưới lá thư, Tiêu Lăng viết là mùng 10 tháng 3 năm 2011

Mặt Tô Tố biến sắc, liền đứng phắt dậy từ trên sô-pha

Cuối cùng cô đã hiểu mục đích mà mẹ Tiêu muốn cô xem bức thư này rồi

Nội dung trong thư không quan trọng, quan trọng là ngày tháng

Nếu như cô nhớ không lầm, lúc cô quan hệ với Tiêu Lăng, chính là ngày 11 tháng 3 năm 2011 cho nên... điều mẹ Tiêu muốn nói cho cô biết là, lúc đó là bởi vì Tiêu Lăng đã chia tay với người phụ nữ khác, tâm trạng buồn phiền, cho nên vừa đúng cô tự dâng mình đến cửa, liền coi cô là công cụ phát tiết.

Cô không thể không nói, chiêu này của mẹ Tiêu quả thật đã khiến cô ghê tởm.

Chương 377

Nếu cô là chủ của thân thể này, cô nhất định sẽ ngại việc này.

Nhưng, chỉ có thể nói mẹ Tiêu tính sai rồi.

Cô chỉ chú ý kết quả, từ lúc mới được sống lại trên cơ thể này cô đã hiểu rõ, cô rất cảm ơn trời cao, để cô có được 2 đứa con như thiên thần, cho nên, quá trình không quan trọng, kết quả mới là quan trọng nhất.

Chuyện quá khứ thì đã qua rồi, cô sẽ không lấy quá khứ của người khác để trừng phạt chính mình ở hiện tại, hơn nữa, đây đã là chuyện của 5 năm trước, chuyện của trước đây, đáng để cô buông bỏ tình yêu hiện tại sao?

Chuyện cười.

Tô Tố nghĩ nghĩ, xé bức thư trong tay thành trăm mảnh, bỏ vào thùng rác, sau đó như không có chuyện gì đi xuống lầu.

Tiếng ồn ào dưới lầu đã ngừng lại.

Mẹ Tiêu thấy cô đi xuống, lập tức nhìn chằm chằm vào cô, Tô Tố đứng trên lầu cười nhẹ nhàng với cô, trong nụ cười thể hiện sự khinh thường đối với mẹ Tiêu, muốn nói là thật xin lỗi, lại để người thất vọng rồi.

Mẹ Tiêu nhìn thấy hàm ý của nụ cười, sắc mặt khẽ thay đổi, mím môi nhìn xuống.

“Tố Tố à, lại đây, ông nội xem cái vòng tay có hợp với con không?”

“Cũng khá hợp đó ông nội.” Tô Tố đưa cổ tay ra, để cái vòng bạch ngọc trên cổ tay lộ ra, đưa đến trước mặt ông nội, “Ông nội, ông xem có phải khá đẹp không?”

Cổ tay Tô Tố rất trắng, vòng bạch ngọc cũng có màu trắng trong suốt, hai thứ kết hợp lại, đặc biệt hút mắt người nhìn.

Mẹ Tiêu không nhịn được nữa, “Ba, cái vòng tay này của con, tại sao ba lại đưa cho Tô Tố.”

Ông nội thản nhiên nhìn cô, rất nhanh thu ánh nhìn lại, trầm giọng nói, “Thục Phần, ta vẫn chưa chết, đợi ta chết rồi, con mới làm chủ cái nhà này.”

“Ba” Tiêu Quốc Cường khiếp sợ không thôi.

Ông càng không cho Tiêu Quốc Cường sắc mặt tốt để coi, ông mất hứng đánh cờ, cười cười tạ lỗi với Trương Hân, “Trương Hân à, ngày khác ông lại đánh cờ với con nhé.” Nói xong, ông đứng dậy, lạnh lùng nhìn Tiêu Quốc Cường 1 cái, lạnh giọng nói, “Con theo ta qua đây.”

Ông nội đi vào phòng sách trước.

Tiêu Quốc Cường không dám phản đối, lập tức từ sofa đứng dậy, mẹ Tiêu cũng đứng dậy kéo ông lại, “Đừng đi.”

Căn bản cô không cần nghĩ, cũng biết lão gia muốn nói gì.

Tiêu Quốc Cường vỗ lên tay cô, “Đừng lo, đó là ba anh.”

…

Trong phòng sách, lão gia ngồi trên cái ghế sau bàn để văn kiện, dùng cây gậy chỉ ghế đối diện, “Ngồi”

Tiêu Quốc Cường thuận theo ngồi xuống.

Lão gia lập tức hỏi, “Lần này về nước là chủ ý của ai?”

“Là Thục Phần...ba, người cũng biết tình hình bên Mỹ bây giờ, mấy năm nay Thục Phần cũng chịu khổ, nếu cô ấy có làm gì đắc tội ba con thay cô ấy xin lỗi, ba, bản chất cô ấy không xấu, chỉ là bị kích động, cho nên mới biến thành bộ dạng bây giờ.”

Lão gia cười lạnh, “Nếu không phải biết lý do ban đầu, mày nghĩ tao có thể bỏ qua cho cô ta tới bây giờ sao? Lý do về nước lần này của hai đứa tao đa phần đã đoán được, còn về việc không ngăn cản những hành động nhỏ của tụi bây, chỉ là muốn kiểm tra khả năng chịu đựng và khả năng ứng biến của Tô Tố, bây giờ xem ra, cô ấy rất thích hợp làm nữ chủ nhân của Tiêu gia, tối nay là giao thừa, còn không đến 1 tuần nữa là qua tết, đợi qua xong tết tụi bây nhanh chóng rời đi.”

“Ba…”

“Con nghe ta nói xong đã, năm sau Tiêu Lăng kết hôn hai đứa nếu không muốn về cũng không cần về, trong nhà chỉ cần 1 mình ta là đủ, chúng ta cứ duy trì cuộc sống của 5 năm nay đi.”

“Nhưng mà Diệp Lạc…”

“Đủ rồi, đừng nhắc Tiêu Diệp Lạc với ta.” Lão gia đột nhiên tức giận,

tức đến đập bàn, "Tiêu Quốc Cường, tao thấy đầu mày bị vô nước rồi, càng lớn tuổi càng không biết rõ, năm đó Diệp Lạc là bị người ta ép sao? Là cô ta nhất định phải đi, nếu đã đi rồi, thì phải chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình bởi vì Diệp Lạc đối với Tiêu Lăng có ý nghĩa rất lớn, có bao giờ nghĩ đến chuyện này đối với Tiêu Lăng là 1 đả kích rất lớn không? Nó cũng không chuyện gì đã xảy ra, chính giữa** các người đều rời đi, năm đó chút nữa là nó không gượng dậy nổi."

"Chúng con cũng không muốn như vậy, nhưng người cũng biết, Diệp Lạc cũng là bất đắc dĩ." Tiêu Quốc Cường gấp gáp nói.

"Bất đắc dĩ cái mông gì, chuyện thối nát của Tiêu Diệp Lạc và tâm tư của cô ta tưởng ta không biết sao, năm đó nếu cô ta không rời đi, thì không cần biết dù khổ hay khó đến đâu, Tiêu Lăng cũng sẽ không buông tay cô ta, nhưng nó đã quyết định ra đi vào thời điểm đó thì nên biết trước hậu quả, bây giờ hậu quả chính là trái của hạt giống năm đó cô ta trồng, đừng trách Tiêu Lăng thay tình đổi dạ, nó thay tình thì như thế nào ai quy định nam nhân nhất định phải chung thủy với mối tình đầu suốt cuộc đời?"

Tiêu Quốc Cường mím môi không nói chuyện.

Cơn giận của lão gia chưa nguôi, lại nói, " Tiêu Lăng là tôi nuôi lớn, hơn 20 năm trước vẫn luôn sống bình an thuận lợi, sau khi bị tình yêu tổn thương thì trở thành 1 người đàn ông trưởng thành hơn, không thể không nói, Tiêu Diệp Lạc quả thật có tác dụng rất lớn, từ 1 khía cạnh nào đó, Tiêu Lăng nên cảm ơn cô ta. Nhưng 5 năm nay, các người ở bên Diệp Lạc, thấy nó đau khổ, nhưng Tiêu Lăng đau khổ các người có thấy không? Ta nhìn nó lớn lên, thấy nó trong khoảng thời gian đầu ngày nào cũng mất ngủ, cả ngày vùi đầu vào công việc, cậu có biết tâm trạng của lão đầu này là như thế nào không."

Lão gia đau khổ nói, “5 năm qua, nó không dễ dàng từ tổn thương đứng lên, gặp được người con gái mình thích. Cũng đã có 2 đứa con, các người cũng nuôi nó 20 mấy năm nay, nó sống cuộc sống tốt các người không thể vui vẻ sao”

“Ba…”

Lão gia thấy ông nói nhiều như vậy mà Tiêu Quốc Cường cũng không có phản ứng gì, đau lòng lắc đầu, “Tiêu Quốc Cường, mày làm tao thật thất vọng, nếu mày không muốn hứa hẹn với tao, vậy tao cho mày 1 lời thề. Lão đầu tao sẽ nói ở đây, hai người tụi bây bất kể là ai, chỉ cần dám phá hoại hôn lễ của Tiêu Lăng, cũng đừng trách tao tuyệt tình không nhận người thân, Tiêu Quốc Cường, mày biết mà, lời tao nói được luôn làm được nếu hôn lễ của Tiêu Lăng vì hai tụi bây mà có vấn đề gì, không quan tâm nguyên nhân từ ai, tao sẽ tuyên bố đoạn tuyệt tình cha con, sau này tao chết, mày cũng đừng đến thăm.”

“Ba, người đừng như vậy.”

Lão gia mím môi, không chút nhân nhượng.

Bây giờ nếu mềm lòng với con trai và con dâu, người chịu tổn thương sẽ là Tiêu Lăng.

Đứa trẻ này đã đủ đáng thương rồi, ông không muốn trong tim nó lại bị thêm 1 đao nữa.

Còn về Diệp Lạc...nếu nó đã chọn rời đi, thì cũng sẽ nghĩ đến hậu quả hiện giờ.

“Tiêu Quốc Cường mày hãy như 1 người đàn ông nói 1 lời cho tao

nghe."

Tiêu Quốc Cường biết, cha của ông trước giờ nói gì làm nấy. Nói đoạn tuyệt thì sẽ đoạn tuyệt, nếu nói trước khi chết không cho ông gặp 1 lần, thì tuyệt đối sẽ không cho gặp. Ông nhìn người ba bắt đầu già đi của mình, 5 năm không gặp, tóc ông đã bạc trắng, trên mặt cũng có nhiều nếp nhăn, tuy rằng tinh thần vẫn không tệ, nhưng ông biết, ba đã già rồi.

Cuối cùng Tiêu Quốc Cường cắn răng đáp ứng, "Ba, con đáp ứng, con sẽ nghĩ cách thuyết phục Thục Phần, không để cô ấy làm bậy."

Chương 378

5h chiều, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc cùng về nhà.

Lúc Trương Hân nhìn thấy Lãnh Mạc, hồn bị dọa đến muốn bay đi, Tô Tố cũng không thèm quan tâm đến việc đấu đá với mẹ Tiêu, mở to mắt tức giận nhìn Tiêu Lăng. 2 người vừa mới vào nhà, Tô Tố vô thức đứng chặn trước mặt Trương Hân, phòng bị nhìn Lãnh Mạc.

“Anh đến đây làm gì.”

Ánh mắt của Lãnh Mạc rơi trên người Trương Hân không hề dời đi, anh phiền não phát hiện, 2 tháng không gặp, Trương Hân hồng hào hơn nhiều so với lúc ở bên anh, đến trên má dường như có thêm 2 miếng thịt.

Trong lòng Lãnh Mạc nhất thời không thoải mái.

Sao đây? Rời khỏi anh thì sống tốt hơn có phải không?

Nhớ lại cuộc sống 2 tháng nay của mình, lại nhìn Trương Hân, sắc mặt Lãnh Mạc ngày càng lạnh lẽo.

Tiêu Lăng đá mạnh vào chân Lãnh Mạc, cảnh cáo nhìn anh 1 cái, Lãnh Mạc lập tức nhớ đến mục đích của lần này, anh nhớ tới lời Tiêu Lăng dạy --- phải mềm mỏng.

Mặt Lãnh Mạc lập tức dịu lại, thả lỏng khuôn mặt, ánh mắt dịu dàng nhìn Trương Hân, “Trương Hân, hai tháng không gặp, em sống có tốt không?”

Trương Hân run rẩy.

Người này...có bệnh sao.

Cô đẩy Tô Tố ở trước mặt ra, nhẹ giọng nói, "Đừng lo, không sao đâu." với lại cô cũng tính năm sau sẽ xuất hiện, bây giờ chỉ sớm hơn thời gian dự tính 1 tuần mà thôi, Trương Hân hít sâu 1 hơi, nhìn Lãnh Mạc đang cười không tự nhiên, nhíu mày nói, "Anh chưa uống thuốc sao."

Cười đến kỳ lạ như vậy.

Khuôn mặt cứng đờ, còn khó coi hơn cương thi, chẳng thà cười lạnh như bình thường.

Sắc mặt của Lãnh Mạc lập tức trầm xuống.

Lúc này Trương Hân mới thở phào, Lãnh Mạc như vậy mới là trạng thái bình thường, cô nguyện ý đối phó với Lãnh Mạc ở trạng thái bình thường, không hề muốn đối phó với trạng thái lúc nãy của anh. Trạng thái lúc nãy của Lãnh Mạc rất xa lạ với cô, khiến cô không biết anh đang có chủ ý gì.

Sau đó, Lãnh Mạc chỉ âm trầm 3 giây, rất nhanh lại nhe miệng cười, anh chậm rãi bước đến gần Trương Hân, cũng không khiển trách, không tức giận, thậm chí không có bộ dạng tức giận nữa, lông Trương Hân như dựng ngược, phòng bị nhìn anh. Lãnh Mạc cũng không quan tâm, đi đến kế bên cô, không tự nhiên mà sờ mặt cô, "Khụ...cái đó, Trương Hân à, chuyện lúc trước của chúng ta cũng là anh sai...em đại nhân đại lượng tha thứ cho tiểu nhân như anh được không, sau này anh nhất định sẽ sửa đổi."

Trương Hân chỉ cảm thấy trên mặt lành lạnh, cô bất ngờ đến lùi lại 2 bước, khuôn mặt như gặp quỷ.

Lãnh Mạc xin lỗi cô?

Khoan đã, không phải anh cảm thấy có vài người phụ nữ bên ngoài là bình thường sao.

Người đàn ông này gặp chuyện gì kích động sao.

Đây là biểu hiện gì.

Lãnh Mạc phiền não không thôi, cố gắng kìm chế lửa giận, tiếp tục lại gần cô, anh chưa xin lỗi ai bao giờ, ngữ khí có chút cứng đờ cũng có chút không tự nhiên, "Em ở chỗ Tiêu Lăng thực ra anh cũng yên tâm, nếu em hợp với Tô Tố, vậy thì em ở đây thêm mấy ngày, đợi qua tết anh lại qua đây đón em về nhà."

"Tôi không muốn về nhà với anh."

"Ngoan nào, qua tết con cháu nhà người ta đến, 1 người ngoài như em ở lại làm gì, nếu em thích Tô Tố … đợi 30 tết năm sau anh lại đưa em qua đây, như vậy được không?"

Trương Hân cảm thấy như 1 vạn con ngựa đang chạy trên đỉnh đầu vậy.

Ai có thể nói cho cô biết yêu nghiệt trước mắt là ai? Lãnh Mạc mà cô biết không như vậy. Không lẽ mà muốn lừa cô về trước, sau đó liều mạng báo thù cô? Trương Hân cảm thấy lý do này có thể giải thích cho sự bất thường của Lãnh Mạc.

Nghĩ như vậy cô liền cảm thấy Lãnh Mạc thật bỉ ổi vô liêm sỉ, nhìn

anh bằng ánh mắt phòng bị.

Lãnh Mạc cố gắng lờ ánh mắt của Trương Hân đi, quay đầu đối diện ông nội đang xem kịch, ái ngại cười, “Tiêu gia gia, hôm nay là giao thừa, bên nhà con rất lạnh lẽo, cho nên con đến đây cho đông vui, ông không phiền chứ.” Thấy lão gia cười lắc đầu, Lãnh Mạc lại nhìn vợ chồng Tiêu Quốc Cường, “Hôm nay ở công ty nghe Tiêu Lăng nói bác trai bác gái quay về, 5 năm không gặp, hai người cũng không có gì thay đổi.”

Vợ chồng Tiêu Quốc Cường khá quen với Lãnh Mạc, nghe anh nói như vậy, vô thức cười cười, “Tiểu tử bây giờ biết nói chuyện hơn 5 năm trước rồi đó.”

Lãnh Mạc cười cười không nói chuyện, vẫy tay 1 cái, Vương Bưu ở bên ngoài lập tức ôm 1 đống quà đi vào.

Lão gia lông mày khẽ nhíu, “Đây là muốn làm gì?”

“Tiêu gia gia, bạn gái con ở nhà ông lâu như vậy, thật là làm phiền rồi, cho nên chút quà mọn này không thể thể hiện hết thành ý….”

“Bạn gái?” Lão gia sống chung 2 tháng nay, cũng khá thích Trương Hân, chuyện của Trương Hân và Lãnh Mạc ông cũng biết 1 ít, nghe Lãnh Mạc nói vậy, ông nhịn không được đâm anh 1 câu, “Bạn gái con nhiều vậy, nếu ai cũng tặng quà như vậy, sợ là sẽ phá sản mất.”

Sắc mắt Lãnh Mạc trầm xuống.

Ông ơi là ông, sao ông có thể đâm con như vậy.

Anh quay lại, lập tức thâm tình nhìn Trương Hân, dịu dàng nói, “Tiêu gia gia ông nói cái gì vậy, bây giờ con là công dân tốt, chỉ có 1 người

bạn gái thôi."

Lão gia sống hơn nửa đời người, nếu không nhìn thấy tâm tư của Lãnh Mạc thì sống lâu như vậy cũng uổng phí, nhưng rốt cuộc cũng là chuyện của tụi nhỏ, ông cũng sẽ không nhúng tay vào, ông hừ lạnh 1 tiếng cũng không hỏi nữa.

Trong biệt thự không có chút không khí tết.

Nhưng may là có 2 đứa trẻ, cho nên cũng được tính là náo nhiệt.

Lúc ăn cơm Tô Tố ngồi kế bên Tiêu Lăng, kéo anh cắn răng nhỏ tiếng nói, "Tại sao anh lại đem người này về, anh ta sẽ không làm gì Trương Hân chứ?"

"Không đâu, yên tâm." Tiêu Lăng vỗ lên cánh tay cô, nhìn Lãnh Mạc đang không ngừng gấp thức ăn cho Trương Hân, miệng khẽ giật, cũng thấp giọng trả lời Tô Tố, "Lãnh Mạc không biết tại sao biết Trương Hân ở nhà chúng ta, mới sáng đã đến công ty… hôm nay anh không dẫn cậu ta về, hôm sau cậu ta cũng sẽ tự đến, cho nên tốt hơn là nói rõ ràng với cậu ta trước, em yên tâm, cậu ta đã đáp ứng anh, sẽ đối tốt với Trương Hân."

Tô Tố nghi ngờ nhìn Tiêu Lăng.

Lãnh Mạc trước mắt và người lạnh lùng ít nói cô gặp trước đây hoàn toàn khác nhau, anh đang không ngừng gắp thức ăn cho Trương Hân, nếu là tôm thì lột vỏ giúp cô, có thể thấy rõ Trương Hân chưa thế chấp nhận được bộ dạng này của Lãnh Mạc, vai căng cứng, không thả lỏng được chút nào.

Có mặt của Lãnh Mạc, quả nhiên bữa cơm hôm nay mẹ Tiêu không làm khó Tô Tố và Tiêu Lăng nữa.

Rất không dễ dàng mới ăn xong bữa cơm, hai đứa nhỏ đi nói chuyện với ông nội, vợ chồng Tiêu Quốc Cường nhanh chóng lên phòng, còn Tô Tố và Tiêu Lăng đang nhìn Lãnh Mạc phía đối diện của ghế sofa đang hỏi han đủ điều.

“Trương Hân em khát không, anh rót nước cho em nhé?”

“Không khát”

“Vậy em muốn ăn trái cây không, anh kêu Vương Bưu đi rửa, anh nhớ sau khi ăn cơm em thích ăn trái cây, đúng rồi, anh nhớ em thích ăn dâu tây, để anh kêu Vương Bưu đi mua.”

“Tôi không muốn ăn.”

“Vậy em…”

Cuối cùng Trương Hân cũng nhịn không nổi, từ sofa nhảy dựng lên, “Lãnh Mạc rốt cuộc anh muốn như thế nào? Cắt da xẻ thịt từ từ như vậy không bằng cho tôi 1 dao để tôi chết 1 cách thống khoái.”

Chương 379

Trương Hân muốn điên lên.

Bộ dáng của Lãnh Mạc hôm qua quá bất thường, bất thường đến khiến cô phải kêu lớn.

“Lãnh Mạc, anh muốn chém muốn giết thì nhanh lên có được không.”

Lãnh Mạc lông mày khẽ giật.

Anh rất không dễ dàng mới dịu dàng 1 lần, tại sao phản ứng của Trương Hân lại như vậy?

Anh không nhịn được nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn anh khích lệ.

Cho nên Lãnh Mạc tiếp tục dịu dàng, “Trương Hân, em là phụ nữ của anh, anh làm sao có thể chém giết em được, anh thực sự cảm thấy chuyện trước đây là lỗi tại anh, thành tâm muốn xin lỗi em, thật đó, anh thực sự hiểu rõ được lỗi lầm của mình. Hai tháng nay em vất vả rồi, vì muốn tránh anh mà không thể ra khỏi cửa… tính cách của em như vậy làm sao chịu nỗi 2 tháng không ra ngoài chứ … là anh sai, sau này em có thể đi shopping với Tô Tố lúc nào cũng được, anh nhất định không ngăn cản em.”

Mặt Trương Hân hoài nghi, do dự nhìn và đánh giá Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc mặc cô đánh giá, “Anh thật lòng, chuyện trước đây Tiêu

Lăng đã dạy cho anh 1 bài học rồi, anh cũng biết mình sai ở đâu… Trương Hân, em biết không, hai tháng nay anh đều nhịn không đi ** với người phụ nữ khác.”

Trương Hân không tin.

** của Lãnh Mạc mạnh mẽ như vậy, cô rõ hơn bất kỳ ai khác.

Lúc ở bên cô, khi cô đến kỳ kinh nguyệt, anh cũng không nhịn được đi tìm người phụ nữ khác, với lại bây giờ anh kinh doanh hộp đêm, bar, câu lạc bộ cá nhân, bên trong đó biết bao phụ nữ xinh đẹp, cô không tin 2 tháng nay Lãnh Mạc không đụng vào phụ nữ.

“Lãnh Mạc, tôi không ngu, đừng có lừa tôi.”

“Trương tiểu thư, đại ca nói thật đó không hề lừa cô, 2 tháng nay đại ca thật sự không chạm đến người phụ nữ khác, tôi lấy nhân phẩm của tôi để đảm bảo, mỗi tối đại ca nhớ cô đến ngủ không được, căn bản không có tâm trạng đi làm chuyện đó.” Vương Bưu lập tức nói tốt cho Lãnh Mạc.

Lão gia ở bên kia không chịu nổi, “Mấy đứa bây không thể nói chuyện nhỏ lại à, còn có trẻ con ở bên đây.”

Vương Bưu nhìn thấy ánh mắt ngây thơ của Tiểu Thất, rụt cổ lại, lập tức im miệng.

Quả nhiên, Tiểu Thất tò mò mà chạy qua, “Daddy daddy, cái gì gọi là chạm vào người phụ nữ khác?”

Đáng chết, dạy hư con gái cưng của anh.

Tiêu Lăng hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Mạc và Vương Bưu, ôm

lấy Tiểu Thất dịu dàng giải thích, "Không có gì, chú Lãnh Mạc bị bệnh rồi."

Bệnh về não bộ.

"A… chú Lãnh Mạc thật đáng thương." Tiểu Thất ôm cổ Tiêu Lăng, đôi mắt lớn nhìn mặt Lãnh Mạc 1 cái, đồng cảm nói, "Hèn gì dì Hân ngồi xa chú Lãnh Mạc như vậy, thì ra chú bị bệnh không thể chạm vào phụ nữ."

Bệnh không thể chạm vào phụ nữ?

Miệng mọi người giật giật, đây không phải là yếu sinh lý sao?

"Haha, Tiểu Thất con thật dễ thương." Trương Hân vỗ lên mặt Tiểu Thất hung hăng hôn 1 cái, "Tiểu Thất thật thông minh."

"Hì hì." Tiểu Thất ái ngại cười, xấu hổ nhìn xuống dưới, "Mọi người khen Tiểu Thất như vậy, Tiểu Thất sẽ xấu hổ mất."

Mọi người phì cười.

Thấy trời ngày càng tối, hai đứa trẻ bắt đầu ngáp, ông nội cũng đi nghỉ ngơi, Lãnh Mạc không hề có ý muốn rời đi.

Tô Tố cũng không thể đuổi người, Tiêu Lăng càng không.

Trương Hân nhịn không được, nhìn Lãnh Mạc, "Anh còn không đi, chúng tôi cần phải nghỉ ngơi rồi."

"Phải nghỉ ngơi rồi." Lãnh Mạc nhìn đồng hồ, "Ừ. Thời gian cũng không sớm nữa, cần sớm nghỉ ngơi."

Nói xong, Lãnh Mạc từ sofa đứng dậy, Trương Hân thở phào, tưởng là anh muốn rời đi, nhưng lại thấy anh không đi về hướng cửa lớn, mà đi lên cầu thang, cô lập tức nuốt nước miếng, “Lãnh Mạc anh không về nhà sao.”

“Trễ vậy rồi, ngoài đường lạnh, với lại hôm nay là giao thừa, giao thừa mà qua 1 mình thì thật lạnh lẽo, nên anh ở lại đây 1 đêm vậy.” Đi đều cầu thang, Lãnh Mạc dừng lại quay đầu nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng à, trễ vậy rồi, người làm cũng nghỉ ngơi, thu dọn phòng mới thật phiền phức, cậu nói tôi biết phòng của Trương Hân là phòng nào, tối nay tôi ở chật chội với cô ấy 1 chút cũng được.”

Ta kháo.

Trong lòng Trương Hân kích động.

Cái gì mà ở chật chội tí với cô cũng được, nghe có vẻ ủy khuất quá.

Còn có.

Trễ vậy người làm nghỉ ngơi hết rồi, nếu muốn ở lại sao anh không nói sớm, 5h chiều đã đến đây, bây giờ mới nói dọn phòng phiền, vậy sao không nói sớm.

Trương Hân bước bước lớn về phía cầu thang, đưa tay ngăn Lãnh Mạc, “Tôi không ở chung phòng với anh.”

Lãnh Mạc nhớ đến lời Tiêu Lăng nói dũng cảm - tỉ mỉ - mặt dày, quan trọng nhất là mặt dày.

Nghĩ vậy lập tức không tức giận, cười cười ôm Trương Hân, “Ài, đừng như vậy, cũng là người 1 nhà, chúng ta ngủ với nhau bao nhiêu năm, thêm 1 đêm ít 1 đêm cũng đâu khác biệt gì, với lại cũng

trễ vậy rồi, em thật sự không ngại phiền Tiêu Lăng sao, ngoan, anh đã 2 tháng không được ngủ ngon rồi, nhanh chóng dẫn anh lên phòng nghỉ ngơi."

"Ai là người 1 nhà với anh, Lãnh Mạc anh buông tay mau."

Buông tay thì anh là thằng điên.

Lãnh Mạc nửa ôm nửa ẵm Trương Hân lên lầu, quay lại nhìn Tiêu Lăng, "Rốt cuộc là phòng nào?"

"Là căn mà trước đây khi cậu đến làm khách thường hay ở."

Lãnh Mạc lập tức biết ngay, ôm Trương Hân trực tiếp đi đến phòng đó. Khuya rồi, mọi người cũng ngủ, Trương Hân sợ đánh thức người khác, cũng không kêu la, chỉ hung dữ nhìn Lãnh Mạc, cắn răng nói, "Lãnh Mạc anh không có thể diện sao."

"Thể diện? Ăn được không."

Trương Hân bực tức trong lòng, nhìn Lãnh Mạc như nhìn quỷ.

"Ngoan, mở cửa ra."

"Không mở."

"Không mở thì anh đá cửa vậy, đây cũng phải nhà anh, cửa cũng không phải của anh, với lại Tiêu gia gia cũng ngủ rồi, đánh thức cũng không có sao, người lớn tuổi mà, tuy chất lượng giấc ngủ không tốt lắm, nhưng cái gì Tiêu gia gia không nhiều chứ thời gian thì nhiều, sáng mai vẫn có thể ngủ bù còn có Tiêu bác trai và bác gái, bọn họ không thích Tô Tố, em lại là bạn của Tô Tố, chắc chắn cũng không thích em, nếu chúng ta làm nên tiếng động lớn, em nói xem ấn tượng

của họ đối với Tô Tố có xấu hơn không?”

Trương Hân hận đến trực tiếp cắn răng, lời Lãnh Mạc nói cũng chính là nỗi lo của cô.

“Ngoan, có thể mở cửa rồi.”

Trương Hân bực tức mở cửa phòng.

Lãnh Mạc không vào phòng ngay lập tức, đứng trước lang cang màu trắng dặn dò Vương Bưu, “Vương Bưu, cậu về trước, ngày mai đến đón tôi.”

“Dạ được đại ca.”

Trương Hân đã vào phòng nghe thấy lời của Lãnh Mạc, tức đến muốn điên.

Lúc nãy là ai nói bây giờ khuya rồi ra đường không tiện, bây giờ kêu Vương Bưu về sao không nói khuya đi.

Lãnh Mạc nhanh chóng vào phòng.

Sau khi vào phòng anh lập tức khóa cửa, như là chủ của căn phòng vậy, tự nhiên ngồi lên mép giường.

Trương Hân nghĩ sau khi rời khỏi mọi người thái độ của anh sẽ thay đổi, nhưng cô đã đoán sai, Lãnh Mạc vẫn dùng ánh mắt làm cô nổi da gà nhìn cô, ngược lại không hề có ý thu lại.

Hai người nhìn nhau.

Dường như đã qua nửa ngày Lãnh Mạc mới nói, “Không phải nói

muốn ngủ sao, em còn không đi tắm sao?”

Đàm phán

Nếu cô là chủ của thân thể này, cô nhất định sẽ ngại việc này.

Nhưng, chỉ có thể nói mẹ Tiêu tính sai rồi.

Cô chỉ chú ý kết quả, từ lúc mới được sống lại trên cơ thể này cô đã hiểu rõ, cô rất cảm ơn trời cao, để cô có được 2 đứa con như thiên thần, cho nên, quá trình không quan trọng, kết quả mới là quan trọng nhất.

Chuyện quá khứ thì đã qua rồi, cô sẽ không lấy quá khứ của người khác để trừng phạt chính mình ở hiện tại, hơn nữa, đây đã là chuyện của 5 năm trước, chuyện của trước đây, đáng để cô buông bỏ tình yêu hiện tại sao?

Chuyện cười.

Tô Tố nghĩ nghĩ, xé bức thư trong tay thành trăm mảnh, bỏ vào thùng rác, sau đó như không có chuyện gì đi xuống lầu.

Tiếng ồn ào dưới lầu đã ngừng lại.

Mẹ Tiêu thấy cô đi xuống, lập tức nhìn chằm chằm vào cô, Tô Tố đứng trên lầu cười nhẹ nhàng với cô, trong nụ cười thể hiện sự khinh thường đối với mẹ Tiêu, muốn nói là thật xin lỗi, lại để người thất vọng rồi.

Mẹ Tiêu nhìn thấy hàm ý của nụ cười, sắc mặt khẽ thay đổi, mím môi nhìn xuống.

“Tố Tố à, lại đây, ông nội xem cái vòng tay có hợp với con không?”

“Cũng khá hợp đó ông nội.” Tô Tố đưa cổ tay ra, để cái vòng bạch ngọc trên cổ tay lộ ra, đưa đến trước mặt ông nội, “Ông nội, ông xem có phải khá đẹp không?”

Cổ tay Tô Tố rất trắng, vòng bạch ngọc cũng có màu trắng trong suốt, hai thứ kết hợp lại, đặc biệt hút mắt người nhìn.

Mẹ Tiêu không nhịn được nữa, “Ba, cái vòng tay này của con, tại sao ba lại đưa cho Tô Tố.”

Ông nội thản nhiên nhìn cô, rất nhanh thu ánh nhìn lại, trầm giọng nói, “Thục Phần, ta vẫn chưa chết, đợi ta chết rồi, con mới làm chủ cái nhà này.”

“Ba” Tiêu Quốc Cường khiếp sợ không thôi.

Ông càng không cho Tiêu Quốc Cường sắc mặt tốt để coi, ông mất hứng đánh cờ, cười cười tạ lỗi với Trương Hân, “Trương Hân à, ngày khác ông lại đánh cờ với con nhé.” Nói xong, ông đứng dậy, lạnh lùng nhìn Tiêu Quốc Cường 1 cái, lạnh giọng nói, “Con theo ta qua đây.”

Ông nội đi vào phòng sách trước.

Tiêu Quốc Cường không dám phản đối, lập tức từ sofa đứng dậy, mẹ Tiêu cũng đứng dậy kéo ông lại, “Đừng đi.”

Căn bản cô không cần nghĩ, cũng biết lão gia muốn nói gì.

Tiêu Quốc Cường vỗ lên tay cô, “Đừng lo, đó là ba anh.”

…

Trong phòng sách, lão gia ngồi trên cái ghế sau bàn để văn kiện, dùng cây gậy chỉ ghế đối diện, “Ngồi”

Tiêu Quốc Cường thuận theo ngồi xuống.

Lão gia lập tức hỏi, “Lần này về nước là chủ ý của ai?”

“Là Thục Phần...ba, người cũng biết tình hình bên Mỹ bây giờ, mấy năm nay Thục Phần cũng chịu khổ, nếu cô ấy có làm gì đắc tội ba con thay cô ấy xin lỗi, ba, bản chất cô ấy không xấu, chỉ là bị kích động, cho nên mới biến thành bộ dạng bây giờ.”

Lão gia cười lạnh, “Nếu không phải biết lý do ban đầu, mày nghĩ tao có thể bỏ qua cho cô ta tới bây giờ sao? Lý do về nước lần này của hai đứa tao đa phần đã đoán được, còn về việc không ngăn cản những hành động nhỏ của tụi bây, chỉ là muốn kiểm tra khả năng chịu đựng và khả năng ứng biến của Tô Tố, bây giờ xem ra, cô ấy rất thích hợp làm nữ chủ nhân của Tiêu gia, tối nay là giao thừa, còn không đến 1 tuần nữa là qua tết, đợi qua xong tết tụi bây nhanh chóng rời đi.”

“Ba…”

“Con nghe ta nói xong đã, năm sau Tiêu Lăng kết hôn hai đứa nếu không muốn về cũng không cần về, trong nhà chỉ cần 1 mình ta là đủ, chúng ta cứ duy trì cuộc sống của 5 năm nay đi.”

“Nhưng mà Diệp Lạc…”

“Đủ rồi, đừng nhắc Tiêu Diệp Lạc với ta.” Lão gia đột nhiên tức giận, tức đến đập bàn, “Tiêu Quốc Cường, tao thấy đầu mày bị vô nước

rồi, càng lớn tuổi càng không biết rõ, năm đó Diệp Lạc là bị người ta ép sao? Là cô ta nhất định phải đi, nếu đã đi rồi, thì phải chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình bởi vì Diệp Lạc đối với Tiêu Lăng có ý nghĩa rất lớn, có bao giờ nghĩ đến chuyện này đối với Tiêu Lăng là 1 đả kích rất lớn không? Nó cũng không chuyện gì đã xảy ra, chính giữa** các người đều rời đi, năm đó chút nữa là nó không gượng dậy nổi."

"Chúng con cũng không muốn như vậy, nhưng người cũng biết, Diệp Lạc cũng là bất đắc dĩ." Tiêu Quốc Cường gấp gáp nói.

"Bất đắc dĩ cái mông gì, chuyện thối nát của Tiêu Diệp Lạc và tâm tư của cô ta tưởng ta không biết sao, năm đó nếu cô ta không rời đi, thì không cần biết dù khổ hay khó đến đâu, Tiêu Lăng cũng sẽ không buông tay cô ta, nhưng nó đã quyết định ra đi vào thời điểm đó thì nên biết trước hậu quả, bây giờ hậu quả chính là trái của hạt giống năm đó cô ta trồng, đừng trách Tiêu Lăng thay tình đổi dạ, nó thay tình thì như thế nào ai quy định nam nhân nhất định phải chung thủy với mối tình đầu suốt cuộc đời?"

Tiêu Quốc Cường mím môi không nói chuyện.

Cơn giận của lão gia chưa nguôi, lại nói, " Tiêu Lăng là tôi nuôi lớn, hơn 20 năm trước vẫn luôn sống bình an thuận lợi, sau khi bị tình yêu tổn thương thì trở thành 1 người đàn ông trưởng thành hơn, không thể không nói, Tiêu Diệp Lạc quả thật có tác dụng rất lớn, từ 1 khía cạnh nào đó, Tiêu Lăng nên cảm ơn cô ta. Nhưng 5 năm nay, các người ở bên Diệp Lạc, thấy nó đau khổ, nhưng Tiêu Lăng đau khổ các người có thấy không? Ta nhìn nó lớn lên, thấy nó trong khoảng thời gian đầu ngày nào cũng mất ngủ, cả ngày vùi đầu vào công việc, cậu có biết tâm trạng của lão đầu này là như thế nào không."

Lão gia đau khổ nói, “5 năm qua, nó không dễ dàng từ tổn thương đứng lên, gặp được người con gái mình thích. Cũng đã có 2 đứa con, các người cũng nuôi nó 20 mấy năm nay, nó sống cuộc sống tốt các người không thể vui vẻ sao”

“Ba…”

Lão gia thấy ông nói nhiều như vậy mà Tiêu Quốc Cường cũng không có phản ứng gì, đau lòng lắc đầu, “Tiêu Quốc Cường, mày làm tao thật thất vọng, nếu mày không muốn hứa hẹn với tao, vậy tao cho mày 1 lời thề. Lão đầu tao sẽ nói ở đây, hai người tụi bây bất kể là ai, chỉ cần dám phá hoại hôn lễ của Tiêu Lăng, cũng đừng trách tao tuyệt tình không nhận người thân, Tiêu Quốc Cường, mày biết mà, lời tao nói được luôn làm được nếu hôn lễ của Tiêu Lăng vì hai tụi bây mà có vấn đề gì, không quan tâm nguyên nhân từ ai, tao sẽ tuyên bố đoạn tuyệt tình cha con, sau này tao chết, mày cũng đừng đến thăm.”

“Ba, người đừng như vậy.”

Lão gia mím môi, không chút nhân nhượng.

Bây giờ nếu mềm lòng với con trai và con dâu, người chịu tổn thương sẽ là Tiêu Lăng.

Đứa trẻ này đã đủ đáng thương rồi, ông không muốn trong tim nó lại bị thêm 1 đao nữa.

Còn về Diệp Lạc...nếu nó đã chọn rời đi, thì cũng sẽ nghĩ đến hậu quả hiện giờ.

“Tiêu Quốc Cường mày hãy như 1 người đàn ông nói 1 lời cho tao nghe.”

Tiêu Quốc Cường biết, cha của ông trước giờ nói gì làm nấy. Nói đoạn tuyệt thì sẽ đoạn tuyệt, nếu nói trước khi chết không cho ông gặp 1 lần, thì tuyệt đối sẽ không cho gặp. Ông nhìn người ba bắt đầu già đi của mình, 5 năm không gặp, tóc ông đã bạc trắng, trên mặt cũng có nhiều nếp nhăn, tuy rằng tinh thần vẫn không tệ, nhưng ông biết, ba đã già rồi.

Cuối cùng Tiêu Quốc Cường cắn răng đáp ứng, "Ba, con đáp ứng, con sẽ nghĩ cách thuyết phục Thục Phần, không để cô ấy làm bậy."

Chương 378: Cho 1 cái thống khoái

5h chiều, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc cùng về nhà.

Lúc Trương Hân nhìn thấy Lãnh Mạc, hồn bị dọa đến muốn bay đi, Tô Tố cũng không thèm quan tâm đến việc đấu đá với mẹ Tiêu, mở to mắt tức giận nhìn Tiêu Lăng. 2 người vừa mới vào nhà, Tô Tố vô thức đứng chặn trước mặt Trương Hân, phòng bị nhìn Lãnh Mạc.

"Anh đến đây làm gì."

Ánh mắt của Lãnh Mạc rơi trên người Trương Hân không hề dời đi, anh phiền não phát hiện, 2 tháng không gặp, Trương Hân hồng hào hơn nhiều so với lúc ở bên anh, đến trên má dường như có thêm 2 miếng thịt.

Trong lòng Lãnh Mạc nhất thời không thoải mái.

Sao đây? Rời khỏi anh thì sống tốt hơn có phải không?

Nhớ lại cuộc sống 2 tháng nay của mình, lại nhìn Trương Hân, sắc mặt Lãnh Mạc ngày càng lạnh lẽo.

Tiêu Lăng đá mạnh vào chân Lãnh Mạc, cảnh cáo nhìn anh 1 cái, Lãnh Mạc lập tức nhớ đến mục đích của lần này, anh nhớ tới lời Tiêu Lăng dạy --- phải mềm mỏng.

Mặt Lãnh Mạc lập tức dịu lại, thả lỏng khuôn mặt, ánh mắt dịu dàng nhìn Trương Hân, "Trương Hân, hai tháng không gặp, em sống có tốt không?"

Trương Hân run rẩy.

Người này...có bệnh sao.

Cô đẩy Tô Tố ở trước mặt ra, nhẹ giọng nói, "Đừng lo, không sao đâu." với lại cô cũng tính năm sau sẽ xuất hiện, bây giờ chỉ sớm hơn thời gian dự tính 1 tuần mà thôi, Trương Hân hít sâu 1 hơi, nhìn Lãnh Mạc đang cười không tự nhiên, nhíu mày nói, "Anh chưa uống thuốc sao."

Cười đến kỳ lạ như vậy.

Khuôn mặt cứng đờ, còn khó coi hơn cương thi, chẳng thà cười lạnh như bình thường.

Sắc mặt của Lãnh Mạc lập tức trầm xuống.

Lúc này Trương Hân mới thở phào, Lãnh Mạc như vậy mới là trạng thái bình thường, cô nguyện ý đối phó với Lãnh Mạc ở trạng thái bình thường, không hề muốn đối phó với trạng thái lúc nãy của anh. Trạng thái lúc nãy của Lãnh Mạc rất xa lạ với cô, khiến cô không biết anh đang có chủ ý gì.

Sau đó, Lãnh Mạc chỉ âm trầm 3 giây, rất nhanh lại nhe miệng cười,

anh chậm rãi bước đến gần Trương Hân, cũng không khiển trách, không tức giận, thậm chí không có bộ dạng tức giận nữa, lông Trương Hân như dựng ngược, phòng bị nhìn anh. Lãnh Mạc cũng không quan tâm, đi đến kế bên cô, không tự nhiên mà sờ mặt cô, "Khụ...cái đó, Trương Hân à, chuyện lúc trước của chúng ta cũng là anh sai...em đại nhân đại lượng tha thứ cho tiểu nhân như anh được không, sau này anh nhất định sẽ sửa đổi."

Trương Hân chỉ cảm thấy trên mặt lành lạnh, cô bất ngờ đến lùi lại 2 bước, khuôn mặt như gặp quỷ.

Lãnh Mạc xin lỗi cô?

Khoan đã, không phải anh cảm thấy có vài người phụ nữ bên ngoài là bình thường sao.

Người đàn ông này gặp chuyện gì kích động sao.

Đây là biểu hiện gì.

Lãnh Mạc phiền não không thôi, cố gắng kìm chế lửa giận, tiếp tục lại gần cô, anh chưa xin lỗi ai bao giờ, ngữ khí có chút cứng đờ cũng có chút không tự nhiên, "Em ở chỗ Tiêu Lăng thực ra anh cũng yên tâm, nếu em hợp với Tô Tố, vậy thì em ở đây thêm mấy ngày, đợi qua tết anh lại qua đây đón em về nhà."

"Tôi không muốn về nhà với anh."

"Ngoan nào, qua tết con cháu nhà người ta đến, 1 người ngoài như em ở lại làm gì, nếu em thích Tô Tố … đợi 30 tết năm sau anh lại đưa em qua đây, như vậy được không?"

Trương Hân cảm thấy như 1 vạn con ngựa đang chạy trên đỉnh đầu

vậy.

Ai có thể nói cho cô biết yêu nghiệt trước mắt là ai? Lãnh Mạc mà cô biết không như vậy. Không lẽ mà muốn lừa cô về trước, sau đó liều mạng báo thù cô? Trương Hân cảm thấy lý do này có thể giải thích cho sự bất thường của Lãnh Mạc.

Nghĩ như vậy cô liền cảm thấy Lãnh Mạc thật bỉ ổi vô liêm sỉ, nhìn anh bằng ánh mắt phòng bị.

Lãnh Mạc cố gắng lờ ánh mắt của Trương Hân đi, quay đầu đối diện ông nội đang xem kịch, ái ngại cười, "Tiêu gia gia, hôm nay là giao thừa, bên nhà con rất lạnh lẽo, cho nên con đến đây cho đông vui, ông không phiền chứ." Thấy lão gia cười lắc đầu, Lãnh Mạc lại nhìn vợ chồng Tiêu Quốc Cường, "Hôm nay ở công ty nghe Tiêu Lăng nói bác trai bác gái quay về, 5 năm không gặp, hai người cũng không có gì thay đổi."

Vợ chồng Tiêu Quốc Cường khá quen với Lãnh Mạc, nghe anh nói như vậy, vô thức cười cười, "Tiểu tử bây giờ biết nói chuyện hơn 5 năm trước rồi đó."

Lãnh Mạc cười cười không nói chuyện, vẫy tay 1 cái, Vương Bưu ở bên ngoài lập tức ôm 1 đống quà đi vào.

Lão gia lông mày khẽ nhíu, "Đây là muốn làm gì?"

"Tiêu gia gia, bạn gái con ở nhà ông lâu như vậy, thật là làm phiền rồi, cho nên chút quà mọn này không thể thể hiện hết thành ý…."

"Bạn gái?" Lão gia sống chung 2 tháng nay, cũng khá thích Trương Hân, chuyện của Trương Hân và Lãnh Mạc ông cũng biết 1 ít, nghe Lãnh Mạc nói vậy, ông nhịn không được đâm anh 1 câu, "Bạn gái

con nhiều vậy, nếu ai cũng tặng quà như vậy, sợ là sẽ phá sản mất."

Sắc mắt Lãnh Mạc trầm xuống.

Ông ơi là ông, sao ông có thể đâm con như vậy.

Anh quay lại, lập tức thâm tình nhìn Trương Hân, dịu dàng nói, "Tiêu gia gia ông nói cái gì vậy, bây giờ con là công dân tốt, chỉ có 1 người bạn gái thôi."

Lão gia sống hơn nửa đời người, nếu không nhìn thấy tâm tư của Lãnh Mạc thì sống lâu như vậy cũng uổng phí, nhưng rốt cuộc cũng là chuyện của tụi nhỏ, ông cũng sẽ không nhúng tay vào, ông hừ lạnh 1 tiếng cũng không hỏi nữa.

Trong biệt thự không có chút không khí tết.

Nhưng may là có 2 đứa trẻ, cho nên cũng được tính là náo nhiệt.

Lúc ăn cơm Tô Tố ngồi kế bên Tiêu Lăng, kéo anh cắn răng nhỏ tiếng nói, "Tại sao anh lại đem người này về, anh ta sẽ không làm gì Trương Hân chứ?"

"Không đâu, yên tâm." Tiêu Lăng vỗ lên cánh tay cô, nhìn Lãnh Mạc đang không ngừng gấp thức ăn cho Trương Hân, miệng khẽ giật, cũng thấp giọng trả lời Tô Tố, "Lãnh Mạc không biết tại sao biết Trương Hân ở nhà chúng ta, mới sáng đã đến công ty… hôm nay anh không dẫn cậu ta về, hôm sau cậu ta cũng sẽ tự đến, cho nên tốt hơn là nói rõ ràng với cậu ta trước, em yên tâm, cậu ta đã đáp ứng anh, sẽ đối tốt với Trương Hân."

Tô Tố nghi ngờ nhìn Tiêu Lăng.

Lãnh Mạc trước mắt và người lạnh lùng ít nói cô gặp trước đây hoàn toàn khác nhau, anh đang không ngừng gắp thức ăn cho Trương Hân, nếu là tôm thì lột vỏ giúp cô, có thể thấy rõ Trương Hân chưa thể chấp nhận được bộ dạng này của Lãnh Mạc, vai căng cứng, không thả lỏng được chút nào.

Có mặt của Lãnh Mạc, quả nhiên bữa cơm hôm nay mẹ Tiêu không làm khó Tô Tố và Tiêu Lăng nữa.

Rất không dễ dàng mới ăn xong bữa cơm, hai đứa nhỏ đi nói chuyện với ông nội, vợ chồng Tiêu Quốc Cường nhanh chóng lên phòng, còn Tô Tố và Tiêu Lăng đang nhìn Lãnh Mạc phía đối diện của ghế sofa đang hỏi han đủ điều.

“Trương Hân em khát không, anh rót nước cho em nhé?”

“Không khát”

“Vậy em muốn ăn trái cây không, anh kêu Vương Bưu đi rửa, anh nhớ sau khi ăn cơm em thích ăn trái cây, đúng rồi, anh nhớ em thích ăn dâu tây, để anh kêu Vương Bưu đi mua.”

“Tôi không muốn ăn.”

“Vậy em…”

Cuối cùng Trương Hân cũng nhịn không nổi, từ sofa nhảy dựng lên, “Lãnh Mạc rốt cuộc anh muốn như thế nào? Cắt da xẻ thịt từ từ như vậy không bằng cho tôi 1 dao để tôi chết 1 cách thống khoái.”

Trương Hân muốn điên lên.

Bộ dáng của Lãnh Mạc hôm qua quá bất thường, bất thường đến

khiến cô phải kêu lớn.

“Lãnh Mạc, anh muốn chém muốn giết thì nhanh lên có được không.”

Lãnh Mạc lông mày khẽ giật.

Anh rất không dễ dàng mới dịu dàng 1 lần, tại sao phản ứng của Trương Hân lại như vậy?

Anh không nhịn được nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn anh khích lệ.

Cho nên Lãnh Mạc tiếp tục dịu dàng, “Trương Hân, em là phụ nữ của anh, anh làm sao có thể chém giết em được, anh thực sự cảm thấy chuyện trước đây là lỗi tại anh, thành tâm muốn xin lỗi em, thật đó, anh thực sự hiểu rõ được lỗi lầm của mình. Hai tháng nay em vất vả rồi, vì muốn tránh anh mà không thể ra khỏi cửa… tính cách của em như vậy làm sao chịu nỗi 2 tháng không ra ngoài chứ … là anh sai, sau này em có thể đi shopping với Tô Tố lúc nào cũng được, anh nhất định không ngăn cản em.”

Mặt Trương Hân hoài nghi, do dự nhìn và đánh giá Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc mặc cô đánh giá, “Anh thật lòng, chuyện trước đây Tiêu Lăng đã dạy cho anh 1 bài học rồi, anh cũng biết mình sai ở đâu… Trương Hân, em biết không, hai tháng nay anh đều nhịn không đi ** với người phụ nữ khác.”

Trương Hân không tin.

** của Lãnh Mạc mạnh mẽ như vậy, cô rõ hơn bất kỳ ai khác.

Lúc ở bên cô, khi cô đến kỳ kinh nguyệt, anh cũng không nhịn được đi tìm người phụ nữ khác, với lại bây giờ anh kinh doanh hộp đêm, bar, câu lạc bộ cá nhân, bên trong đó biết bao phụ nữ xinh đẹp, cô không tin 2 tháng nay Lãnh Mạc không đụng vào phụ nữ.

“Lãnh Mạc, tôi không ngu, đừng có lừa tôi.”

“Trương tiểu thư, đại ca nói thật đó không hề lừa cô, 2 tháng nay đại ca thật sự không chạm đến người phụ nữ khác, tôi lấy nhân phẩm của tôi để đảm bảo, mỗi tối đại ca nhớ cô đến ngủ không được, căn bản không có tâm trạng đi làm chuyện đó.” Vương Bưu lập tức nói tốt cho Lãnh Mạc.

Lão gia ở bên kia không chịu nổi, “Mấy đứa bây không thể nói chuyện nhỏ lại à, còn có trẻ con ở bên đây.”

Vương Bưu nhìn thấy ánh mắt ngây thơ của Tiểu Thất, rụt cổ lại, lập tức im miệng.

Quả nhiên, Tiểu Thất tò mò mà chạy qua, “Daddy daddy, cái gì gọi là chạm vào người phụ nữ khác?”

Đáng chết, dạy hư con gái cưng của anh.

Tiêu Lăng hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Mạc và Vương Bưu, ôm lấy Tiểu Thất dịu dàng giải thích, “Không có gì, chú Lãnh Mạc bị bệnh rồi.”

Bệnh về não bộ.

“A… chú Lãnh Mạc thật đáng thương.” Tiểu Thất ôm cổ Tiêu Lăng, đôi mắt lớn nhìn mặt Lãnh Mạc 1 cái, đồng cảm nói, “Hèn gì dì Hân ngồi xa chú Lãnh Mạc như vậy, thì ra chú bị bệnh không thể chạm

vào phụ nữ.”

Bệnh không thể chạm vào phụ nữ?

Miệng mọi người giật giật, đây không phải là yếu sinh lý sao?

“Haha, Tiểu Thất con thật dễ thương.” Trương Hân vỗ lên mặt Tiểu Thất hung hăng hôn 1 cái, “Tiểu Thất thật thông minh.”

“Hì hì.” Tiểu Thất ái ngại cười, xấu hổ nhìn xuống dưới, “Mọi người khen Tiểu Thất như vậy, Tiểu Thất sẽ xấu hổ mất.”

Mọi người phì cười.

Thấy trời ngày càng tối, hai đứa trẻ bắt đầu ngáp, ông nội cũng đi nghỉ ngơi, Lãnh Mạc không hề có ý muốn rời đi.

Tô Tố cũng không thể đuổi người, Tiêu Lăng càng không.

Trương Hân nhịn không được, nhìn Lãnh Mạc, “Anh còn không đi, chúng tôi cần phải nghỉ ngơi rồi.”

“Phải nghỉ ngơi rồi.” Lãnh Mạc nhìn đồng hồ, “Ừ. Thời gian cũng không sớm nữa, cần sớm nghỉ ngơi.”

Nói xong, Lãnh Mạc từ sofa đứng dậy, Trương Hân thở phào, tưởng là anh muốn rời đi, nhưng lại thấy anh không đi về hướng cửa lớn, mà đi lên cầu thang, cô lập tức nuốt nước miếng, “Lãnh Mạc anh không về nhà sao.”

“Trễ vậy rồi, ngoài đường lạnh, với lại hôm nay là giao thừa, giao thừa mà qua 1 mình thì thật lạnh lẽo, nên anh ở lại đây 1 đêm vậy.” Đi đều cầu thang, Lãnh Mạc dừng lại quay đầu nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu

Lăng à, trễ vậy rồi, người làm cũng nghỉ ngơi, thu dọn phòng mới thật phiền phức, cậu nói tôi biết phòng của Trương Hân là phòng nào, tối nay tôi ở chật chội với cô ấy 1 chút cũng được."

Ta kháo.

Trong lòng Trương Hân kích động.

Cái gì mà ở chật chội tí với cô cũng được, nghe có vẻ ủy khuất quá.

Còn có.

Trễ vậy người làm nghỉ ngơi hết rồi, nếu muốn ở lại sao anh không nói sớm, 5h chiều đã đến đây, bây giờ mới nói dọn phòng phiền, vậy sao không nói sớm.

Trương Hân bước bước lớn về phía cầu thang, đưa tay ngăn Lãnh Mạc, "Tôi không ở chung phòng với anh."

Lãnh Mạc nhớ đến lời Tiêu Lăng nói dũng cảm - tỉ mỉ - mặt dày, quan trọng nhất là mặt dày.

Nghĩ vậy lập tức không tức giận, cười cười ôm Trương Hân, "Ài, đừng như vậy, cũng là người 1 nhà, chúng ta ngủ với nhau bao nhiêu năm, thêm 1 đêm ít 1 đêm cũng đâu khác biệt gì, với lại cũng trễ vậy rồi, em thật sự không ngại phiền Tiêu Lăng sao, ngoan, anh đã 2 tháng không được ngủ ngon rồi, nhanh chóng dẫn anh lên phòng nghỉ ngơi."

"Ai là người 1 nhà với anh, Lãnh Mạc anh buông tay mau."

Buông tay thì anh là thằng điên.

Lãnh Mạc nửa ôm nửa ẵm Trương Hân lên lầu, quay lại nhìn Tiêu Lăng, “Rốt cuộc là phòng nào?”

“Là căn mà trước đây khi cậu đến làm khách thường hay ở.”

Lãnh Mạc lập tức biết ngay, ôm Trương Hân trực tiếp đi đến phòng đó. Khuya rồi, mọi người cũng ngủ, Trương Hân sợ đánh thức người khác, cũng không kêu la, chỉ hung dữ nhìn Lãnh Mạc, cắn răng nói, “Lãnh Mạc anh không có thể diện sao.”

“Thể diện? Ăn được không.”

Trương Hân bực tức trong lòng, nhìn Lãnh Mạc như nhìn quỷ.

“Ngoan, mở cửa ra.”

“Không mở.”

“Không mở thì anh đá cửa vậy, đây cũng phải nhà anh, cửa cũng không phải của anh, với lại Tiêu gia gia cũng ngủ rồi, đánh thức cũng không có sao, người lớn tuổi mà, tuy chất lượng giấc ngủ không tốt lắm, nhưng cái gì Tiêu gia gia không nhiều chứ thời gian thì nhiều, sáng mai vẫn có thể ngủ bù còn có Tiêu bác trai và bác gái, bọn họ không thích Tô Tố, em lại là bạn của Tô Tố, chắc chắn cũng không thích em, nếu chúng ta làm nên tiếng động lớn, em nói xem ấn tượng của họ đối với Tô Tố có xấu hơn không?”

Trương Hân hận đến trực tiếp cắn răng, lời Lãnh Mạc nói cũng chính là nỗi lo của cô.

“Ngoan, có thể mở cửa rồi.”

Trương Hân bực tức mở cửa phòng.

Lãnh Mạc không vào phòng ngay lập tức, đứng trước lang cang màu trắng dặn dò Vương Bưu, “Vương Bưu, cậu về trước, ngày mai đến đón tôi.”

“Dạ được đại ca.”

Trương Hân đã vào phòng nghe thấy lời của Lãnh Mạc, tức đến muốn điên.

Lúc nãy là ai nói bây giờ khuya rồi ra đường không tiện, bây giờ kêu Vương Bưu về sao không nói khuya đi.

Lãnh Mạc nhanh chóng vào phòng.

Sau khi vào phòng anh lập tức khóa cửa, như là chủ của căn phòng vậy, tự nhiên ngồi lên mép giường.

Trương Hân nghĩ sau khi rời khỏi mọi người thái độ của anh sẽ thay đổi, nhưng cô đã đoán sai, Lãnh Mạc vẫn dùng ánh mắt làm cô nổi da gà nhìn cô, ngược lại không hề có ý thu lại.

Hai người nhìn nhau.

Dường như đã qua nửa ngày Lãnh Mạc mới nói, “Không phải nói muốn ngủ sao, em còn không đi tắm sao?”

Chương 380 Cô là người phụ nữ của tôi

“Tôi có tắm hay không liên quan gì đến anh.”

Lãnh Mạc cau mày, hiện rõ chút không vui nhưng cũng không nói lời trách cứ.

Trương Hân da đầu càng tê.

Nếu khi trước, ai nói chuyện với anh như vậy, cho dù anh không mắng cũng chắc chắn lườm cháy mặt, nhưng bây giờ anh hoàn toàn không có ý tức tối.

Trương Hân đã hoàn toàn xác nhận xong.

“Lãnh Mạc, có phải anh gặp vấn đề gì không, hai tháng nay chuyện làm ăn thất bại rồi? Hay đế quốc đen tối của anh sắp biến chuyển, không thì bên chính trị trong nước bắt đầu định đối phó với anh.”

Lãnh Mạc không hòa khí gì, nói, “Em không thể nghĩ tốt cho anh à, làm ăn thất bại? Nực cười, việc làm ăn của anh đã bao giờ thua tiền, còn chuyện bang phái, có Lãnh Mạc này ở đây, cả cái châu Á này có bang phái nào dám động vào, còn về chính khách? Muốn đối phó với anh cũng phải ngập ngừng nửa bước, chọc giận anh đối với họ cũng chỉ có xấu chứ chẳng có chuyện gì tốt.”

Như vậy mới giống Lãnh Mạc của mọi khi.

Vẫn hống hách ngạo mạn như mọi khi.

Trương Hân vòng qua mé bên kia giường, đá giày hất chăn chui lên giường nằm.

“Em không tắm à?”

“Không tắm nữa, mùa đông lạnh thế này, một ngày không tắm có sao.” Cô có điên mới đi tắm trước mắt con sói đói này, nếu như Lãnh Mạc đã tìm đến, Trương Hân thò tay hộc tủ đầu giường lấy điện thoại, hai tháng nay điện thoại của cô chưa mở máy rồi, vừa mở lên,

các cuộc gọi nhỡ, tin nhắn, tin nhắn thoại nhiều đến chút nữa nghẽn máy.

Lãnh Mạc ghé đầu qua xem, nhìn thấy trên màn hình 99+ cuộc gọi nhỡ, anh 'hừ' một tiếng.

Trương Hân mở nhật ký cuộc gọi, trong đó mấy trăm cuộc gọi nhỡ đều là của Lãnh Mạc, ngày đầu tiên cô trốn đi nhiều cuộc gọi nhất, đến cả mấy trăm cuộc, Trương Hân gần như có thể tưởng tượng Lãnh Mạc lúc đó vì không tìm thấy cô, tâm trạng cuống lên như thế nào.

"Nói thật đi, hai tháng nay anh đập bao nhiêu cái điện thoại rồi?"

"Không nhiều." Lãnh Mạc 'hừ' nhẹ một tiếng, "Có mười mấy cái."

Trương Hân ngoắc ngoắc khóe miệng, những cuộc gọi nhỡ dồn dập nhất là vào 3 ngày đầu cô bỏ đi, sau đó cũng dần ít đi, nhưng mỗi ngày vẫn đều đặn hơn mười cuộc gọi nhỡ, cô 'xoẹt xoẹt' kéo nhanh xuống dưới, khá lâu sau mới kéo được đến chỗ người quản lý của cô. May sao bây giờ cô ta đã chuyển sang làm tại Tinh Quang, có mối quan hệ với Tiêu Lăng nên người quản lý cũng không gọi mấy cho cô, chỉ có hai cuộc. Còn lại là rất nhiều bạn bè trong giới giải trí gọi cho cô, đều hiển thị hai tháng trước, tiếp sau đó là cuộc gọi của Từ Dịch.

Từ Dịch gọi cho cô mười mấy cuộc điện thoại.

Lãnh Mạc cũng nhìn thấy tên của Từ Dịch, sắc mặt anh có đôi chút khó chịu, nhớ đến lời Tiêu Lăng dặn, lập tức thả lỏng cơ mặt, anh ho nhẹ một cái, "Anh nghe nói dạo này em hay nói chuyện với Từ Dịch lắm à?"

Trương Hân nhẹ nhàng quắc mắt nhìn anh, “Liên quan cái gì đến nhà anh.”

“Đương nhiên liên quan, em là người đàn bà của anh.” Về điểm này, thái độ của Lãnh Mạc khá cứng rắn.

“Thư chia tay em viết cho anh chưa đọc được hả?”

“Đọc rồi, đã sao, anh không chấp nhận.” Nhắc đến chuyện này, Lãnh Mạc lập tức lạnh lùng nhìn cô, “Trương Hân, nói chung anh nói với em thế này, đời này anh không định tha cho em đâu, trừ phi em có thể trốn cả đời, nếu không cùng trời cuối đất anh cũng sẽ bắt bằng được em mang về.”

Trương Hân nghe anh nói vậy không biết nên cảm thấy thế nào.

Cô không trả lời những cuộc gọi nhỡ, mà quay ra mở 99+ tin nhắn chưa đọc, vừa xem vừa nói, “Tìm về, sau đó thì sao? Anh tiếp tục cuộc sống hào hoa của mình và muốn em làm người phụ nữ hậu phương? Những chuyện như vậy không có nữa đâu, miệng anh nói anh sai rồi, nhưng em hiểu anh, Lãnh Mạc, những lời đó anh chỉ nói cho em nghe thôi, nếu thật sự muốn vì em mà đoạn tuyệt với 3000 hồng nhan tri kỷ thì anh không bao giờ làm được, nếu đã vậy mình cho nhau một lối đi riêng thôi, không phải tốt cho cả hai sao? Nói gì cũng có duyên với nhau, anh có nhất định phải làm cho đến cuối cùng chia tay trong thù hận không?”

Trương Hân rất muốn nói chuyện thẳng thắn với Lãnh Mạc nhưng cô biết anh không nghe lọt tai đâu.

Anh có chính kiến của bản thân mình, người khác còn lâu mới làm lay động được cách nghĩ của anh.

Lãnh Mạc trầm mặc ít phút.

Trương Hân xem từng tin nhắn của Lãnh Mạc, bắt đầu từ tức giận đến các kiểu uy hiếp, cô thở dài, xóa sạch toàn bộ tin nhắn. Vứt điện thoại sang một bên, cô ngoảnh đầu lại nhìn sang Lãnh Mạc, lúc này Lãnh Mạc nghiêm túc lạ thường, Trương Hân thấy đã có cơ hội, nói, "Mình nói chuyện thẳng thắn được không, cái kiểu bình tĩnh và rõ ràng ấy."

"Em muốn nói gì thì nói đi."

"Được, vậy chúng ta cùng phân tích nhé." Trương Hân khoanh chân ngồi thẳng, nghiêm túc nói, "Thực ra theo em thấy, anh không hề yêu em, đương nhiên, anh cũng không thể yêu bất kỳ ai, anh không muốn chia tay chỉ vì, thứ nhất vì thói quen, nói gì mình cũng ở với nhau 7 năm, trong 7 năm đó chúng ta đều quá quen với sự tồn tại của đối phương cho nên ngay lập tức thì chưa thể quen với sự xa cách này. Thứ hai vì câu chia tay là em nói ra, chuyện như vậy đối với anh là sự sỉ nhục vô cùng lớn, nên anh không cảm thấy dễ chịu. Thứ ba là vì bộ mặt, anh nghĩ em là người phụ nữ của anh, anh lo sau khi rời xa anh, em đi tìm người đàn ông khác, đến lúc đó làm xấu bộ mặt của anh."

Lãnh Mạc trong lòng 'hừ' một tiếng, cô phân tích anh khá sắc nét, anh nheo mắt không nói gì, tiếp tục nghe cô nói, anh muốn xem xem cô còn có thứ gì mới mẻ.

"Nếu như vì thói quen thì cái này dễ giải quyết lắm, không nói một năm, nửa năm thôi chắc là anh cũng làm quen được rồi. Còn nữa nếu anh thấy hai chữ chia tay do em nói ra khiến anh khó chịu, thì chúng mình đổi cho nhau, cảnh tượng hôm đó diễn lại lần nữa, lần này anh nói chia tay em. Còn vấn đề thứ ba.....Anh không cần lo em đi tìm người đàn ông khác, tạm thời em chỉ muốn chuyên tâm sự

nghiệp, không muốn nghĩ tìm đàn ông, đến lúc em muốn tìm cũng là chuyện vài năm sau rồi, đến lúc đó có khi anh còn chẳng nhớ em là ai."

"Cho nên?"

"Nếu anh thật sự không yên tâm, vậy em có thể đợi đến khi nào anh thật sự quên đi, em mới tìm bạn trai, như thế có được không?"

Lãnh Mạc mím môi, "Cho nên nói đi nói lại, em vẫn muốn chia tay anh chứ gì?"

Trương Hân nghiêm túc gật đầu.

Hai người ở với nhau không sợ khoảng cách giàu nghèo, khoảng cách văn hóa cũng không sợ, chuyện tình cảm có thể nuôi dưỡng được, nhưng sợ nhất là hệ quy chiếu khác nhau, rõ ràng giữa cô và anh không hề hợp trong chuyện này, cô là cô gái bình thường, không thể chịu đựng chuyện người đàn ông của mình ngoài mình ra có cô gái khác, nhưng Lãnh Mạc không như thế,bạn bè anh kể cả ông cố đến đời bố anh ta, luôn luôn có cả đống phụ nữ, anh lớn lên trong môi trường như vậy nên nghĩ bên cạnh có nhiều phụ nữ như vậy là chuyện bình thường.

Thậm chí, trong giới của họ, phụ nữ còn là thứ trang sức để đem ra khoe khoang, như kiểu có càng nhiều đàn bà thì càng oai vậy. Nếu chỉ có một người phụ nữ sẽ bị coi thường.

Trương Hân không thể tiếp thu được quan niệm này.

Tình yêu 7 năm cô cũng tiếc lắm, nhưng so với ở bên anh mà làm cô đau khổ, cô thà dứt tình. Có khi đợi mọi chuyện bị lãng quên, cô lại sống được cuộc sống tốt đẹp hơn.

Chương 381 Có thể thử

"Trương Hân, anh nói rồi, chia tay là ngưỡng chịu đựng của anh, riêng điểm này anh sẽ không đồng ý."

Trương Hân trững lại, vậy nãy giờ cô nói nhiều thế đều là tiếng gió thoảng qua à?

"Còn những thứ lúc nãy em phân tích, anh đều thấy sai bét."

"Sai chỗ nào?"

Lãnh Mạc cũng cởi giày, thong thả ngả mình tựa vào đầu giường, "Thứ nhất anh ở cùng em không phải do thói quen, hai tháng nay anh cũng nghiêm túc suy nghĩ lại rồi, anh không thể bỏ được em, vì anh dùng thời gian hai tháng mà cũng không thích nghi được cuộc sống không có em, cũng không có ý định dùng nhiều thời gian hơn nữa để thực nghiệm thứ vớ vẩn như vậy nữa. Thứ hai, anh sẽ không nói chia tay. Thứ ba, đúng là anh không thể chịu được em quen thằng đàn ông khác, đương nhiên, cả đời này em chỉ có thể có anh là người đàn ông duy nhất. Anh tuyệt đối, tuyệt đối không buông em ra đâu."

Ha!

Vậy nãy giờ những lời cô nói đúng là nước đổ lá khoai rồi.

Cô đúng là điên rồ mới nghĩ chuyện thuyết phục anh.

Trương Hân tức tối đặt đầu nằm xuống, đưa lưng sang Lãnh Mạc rồi trùm kín chăn.

Lãnh Mạc chọc chọc chăn trên người cô.

“Anh làm gì thế!” trương Hân hung hăng lườm anh.

“Em tức cái gì vậy.....Khi nãy dưới lầu anh không lừa em, hai tháng nay anh chưa đụng vào người phụ nữ nào.”

Trương Hân ‘hừ’ anh.

Vậy thì đã sao, có câu nói rất hay, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Bao nhiêu lần cô đã tin anh có thể thay đổi rồi kết quả thì sao?

Ha ha ha——

“Hay là thế này, chúng mình thương lượng.” Lãnh Mạc nín nhịn sự bực mình, thương lượng với cô, “Sau này anh chắc chắn sẽ không để em biết đến sự tồn tại của người phụ nữ khác, cũng không để họ có cơ hội gặp em, anh sẽ làm cho sạch sẽ.”

Cổ Họng Trương Hân như mắc nghẹn cả cục bông, vô cùng khó chịu.

Nói đi nói lại, thứ “thỏa hiệp” của anh với cô chỉ đến vậy.

Trương Hân kéo chăn trùm kín đầu, tỏ ra không muốn nghe tiếp nữa.

Lãnh Mạc lại không buông tha cô, anh lật chăn ra, nói khẽ, “Anh nói thật đấy, sau này anh sẽ không vì muốn thử thách em mà dính đến mấy người đàn bà khác để em đau lòng nữa, chúng mình vẫn cứ sống như 7 năm qua nhé, cuộc sống như vậy có gì không tốt hơn nữa có anh bảo vệ cho em, không có ai dám ức hiếp em cả.”

Phù

Trương Hân nỗ lực nín nhịn, nhưng cuối cùng cũng không chịu được nữa.

Cô tự nhận mình không phải là người dễ nổi nóng nhưng Lãnh Mạc tuyệt đối có bản lĩnh làm cô phải xù lông.

Trương Hân ngồi bật dậy, tức tối nhìn Lãnh Mạc, “Tôi nói rồi, không thể nào không thể nào không thể nào, anh có hiểu không?! Tôi đã mất hết niềm tin nơi anh rồi, cho dù anh có làm sạch sẽ đến đâu nhưng chỉ cần anh không ở bên tôi một giây tôi sẽ bắt đầu nghĩ linh tinh. Tôi sẽ nghĩ không biết giờ này anh có đang ở bên cạnh người phụ nữ khác, hai người đang nói những gì, đang làm những gì, chuyện như vậy tôi chỉ cần nghĩ đến đã thấy tim muốn thắt lại, Lãnh Mạc rốt cục anh có hiểu hay không vậy, cứ thế này tôi sẽ làm cho bản thân điên mất. Tôi vẫn biết anh sẽ không thay đổi được, nhưng vẫn dành cho anh nhiều thời gian như thế. 7 năm nay, không khi nào tôi ngừng nhắc nhở bản thân không được động lòng với anh, bởi vì khi đã yêu anh nhất định cuối cùng người bị điên sẽ là tôi.”

Trương Hân điên rồ gầm lên, “Không phải anh vẫn muốn biết tình cảm của tôi với anh sao, được tôi nói cho anh, tôi thừa nhận tôi đã yêu anh, 7 năm nay, tôi cứ đi từ không liên can đến nước đút chân dưới bùn lầy không dứt ra được, anh đã hài lòng chưa? Nhưng tình cảm của tôi với anh càng sâu đậm, tôi lại càng đau khổ, tôi lại càng tan nát cho nên tôi chạy ra nước ngoài chụp ảnh mẫu, tôi muốn thử xem bản thân mình nếu rời xa anh có sống nổi không. Tôi nói với bản thân, nếu rời xa anh mà tôi vẫn sống tốt, vậy thì tôi sẽ chịu đựng mọi hành vi của anh, nhưng sự thật lại là.....tôi có thể xa anh. Tôi sẽ bứt rứt, đau khổ, nhưng tôi vẫn sống tiếp được.”

Tâm trạng của Lãnh Mạc vì câu nói của Trương Hân mà thay đổi 180

độ.

Nghe cô thừa nhận tình cảm với mình, anh vẫn chưa kịp vui sướng thì cô đã nói muốn rời xa.

Trương Hân chợt nhận thấy bản thân không giữ được bình tĩnh, cô hít một hơi sâu, nỗ lực lấy lại trạng thái, "Lãnh Mạc, anh có biết tôi tiếp tục ở lại bên cạnh anh sẽ có kết cục như thế nào không?"

"Em thành như thế nào anh đều thích."

Câu trả lời này thật sự khó làm người ta vui.

Trương Hân đã lấy lại bình tĩnh, nói, "Tôi nói cho anh biết cái hậu quả ấy là tôi sẽ hoài nghi anh. Chỉ cần tôi hoài nghi thì bất cứ lúc nào cũng nghi anh, mỗi lần anh từ ngoài về, tôi sẽ như một mụ điên kiểm tra áo quần anh, xem xem trên đó có vết son môi không, có mùi nước hoa không. Anh đừng nói anh sẽ làm sạch sẽ không để tôi phát hiện, anh nên tin vào trực giác của một người phụ nữ. Chỉ cần tôi hoài nghi anh, vậy thì bất kỳ một chuyện nhỏ nhặt đến đâu cũng có thể khiến tôi như một con điên, hăng lên cãi nhau với anh. Sẽ dần dần mất đi cái tôi của tôi mà biến thành một ác phụ, anh có chắc tôi thành như vậy, anh còn thích tôi?"

Lãnh Mạc cau mày.

Anh tưởng tượng cảnh tượng mà Trương Hân vẽ ra, đôi mày càng nhíu càng sâu.

"Không chấp nhận được chứ gì? Đừng nói anh, đến bản thân tôi cũng không chấp nhận được mình thành ra như thế. Cho nên trước lúc đó tôi phải tránh xa anh ra."

Cô có sự tự tôn, không muốn ép bản thân mình đến mức đó.

Cũng không muốn ép Lãnh Mạc.

Cho nên chia tay là kết quả tốt nhất cho hai người. Trước khi tình cảm quá sâu đậm, rời xa rồi ít nhất còn để lại cho nhau những kỷ niệm đẹp.

“Nếu anh thật sự muốn đối phó với tôi, tôi chắc chắn không phải đối thủ của anh, với năng lực của anh có thể bóp chết tôi bất cứ lúc nào, cũng có thể cho tôi khó sống bất kỳ lúc nào, càng có thể dùng thế lực của mình ép tôi ở lại bên cạnh anh cả đời.....Nhưng nếu thật sự như vậy, tôi sẽ trở thành một con búp bê vô hồn, nếu anh thấy thế cũng chẳng sao.....vậy thì tùy ý anh.”

Nói xong, Trương hân lại nằm xuống.

Nên nói, không nên nói cô đều đã tuột ra hết rồi, cô chỉ hy vọng Lãnh Mạc có thể nghiêm túc suy nghĩ những điều cô nói.

Trong lòng Lãnh Mạc bây giờ rối như tơ vò.

Lúc trước Trương Hân chạy trốn, tâm trí anh cũng chưa rối bung như vậy.

Lúc ấy anh cảm nghĩ Trương Hân có chạy đến chân trời góc bể anh cũng sẽ tìm thấy cô nên không quá lo lắng nhưng bây giờ nghe những lời này của cô, anh thấy vô cùng khó chịu, cứ như cô đã thật sự rời xa anh rồi.

Lần này cảm giác không như cũ nữa.

Anh rất chắc chắn, anh sẽ không để Trương Hân rời xa mình, nhưng

anh cũng không hề muốn cô biến thành những gì mà cô nói. Nếu mọi chuyện thành ra như vậy, giữa họ không thể còn lại những khoảnh khắc đẹp đẽ nữa.

Rõ ràng cũng không còn được như cuộc sống của 7 năm nay.

Hôm nay anh mới biết, 7 năm nay Trương Hân không hỏi han đến những người đàn bà xung quanh anh không phải là vì cô độ lượng, mà bởi vì cô cố gắng không để tâm đến.

Không để tâm?

Hình như cũng không được.

Lãnh Mạc cảm thấy lối tư duy của mình đi vào ngõ cụt, làm cách nào cũng không chui ra được.

Trương Hân đã đưa anh một bài toán khó, không ngờ còn kích thích hơn cả chuyện tranh đấu.

“Anh cứ nghĩ cho kỹ, em ngủ đây.”

Trương Hân quay người nhắm mắt lại, Lãnh Mạc cũng nhắm mắt lại nằm xuống, Trương Hân tắt đèn, trong phòng bỗng chốc chỉ còn là màn đêm đen kịt, nhưng cả hai đều biết đối phương chưa ngủ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trong bóng tối phát ra tiếng nói của Lãnh Mạc.

“Trương Hân, anh có thể thử.”

Chương 382 Em tự làm tôi vừa lòng

Thử?

Tim Trương Hân đập mạnh, thử cái gì?

Lãnh Mạc quay người qua nhìn Trương Hân, trong bóng tối anh chỉ có thể nhìn thấy gáy cô, nhưng sự đề phòng của Lãnh Mạc rất cao, từ hơi thở của cô anh cũng biết cô chưa hề ngủ, anh kéo vai cô lại, xoay người cô qua phía mình, anh nhìn vào mắt cô, có chút không chắc chắn, "Anh có thể thử, thử chỉ quen với một mình em."

Trương Hân nín thở, trợn to mắt.

Vừa mới xong.....anh ta nói cái gì?

Lãnh Mạc mở đèn đầu giường, ánh đèn vàng dịu nhẹ chiếu xuống hai người, ánh mắt của Lãnh Mạc cũng dịu lại, "Anh nghĩ một hồi, anh sẽ không để em rời xa anh, cũng không muốn ép em, cho nên cách tốt nhất là anh sẽ thử chỉ yêu một người phụ nữ là em."

Cô..không nghe nhầm chứ?

Trương Hân kinh ngạc.

"Anh, anh nói lại lần nữa!"

"Anh nói là, anh đồng ý thử, để xem xem anh chỉ có một người phụ nữ có được không." Lãnh Mạc giọng nghiêm túc nhắc lại một lần nữa, "Anh nghĩ kỹ rồi, đây có thể là chiếc chìa khóa để giải quyết vấn đề này, anh muốn vì em mà thử một lần, nhưng anh không biết có được hay không....."

Lãnh Mạc còn chưa nói dứt lời, Trương Hân đã ôm chặt lấy anh, "Chỉ cần anh chịu thử..... thử là được rồi."

Trương Hân cảm động thiếu chút khóc.

Trước giờ cô chưa từng nghĩ, một người đàn ông độc đoán như Lãnh Mạc lại vì cô mà nói ra những lời như vậy, cô đồng ý cho anh một cơ hội, cũng cho cả hai một cơ hội.

“Lãnh Mạc, chỉ cần anh đồng ý thử, em sẽ ở bên cạnh anh.”

“Anh vẫn chưa nói xong,.” Với cái ôm tình nguyện, anh chưa bao giờ từ chối, anh đưa tay ôm lấy Trương Hân, nhìn cô vui sướng ngoài dự tính, trong lòng anh cũng vui theo. “Đương nhiên rồi, nếu lần thử này mà thành công thì tự khắc là tốt nhất, nhưng nếu không được, đến lúc đó anh cũng không buông tay đâu, có khiến em trở nên điên rồ anh cũng sẽ giữ em bên cạnh.”

“Cái này đến lúc đó hẵng nói.”

Nguyện vọng của Trương Hân khá đẹp đẽ, nhỡ Lãnh Mạc thành công thật thì sao.

Mặc dù xác suất gần bằng không.

Đã quyết định xong, hai người đều vui vẻ lại. Lãnh Mạc hơn hai tháng nay chưa đụng vào phụ nữ, bây giờ ôm Trương Hân trong lòng, anh lập tức thấy cơ thể có phản ứng, Trương Hân vẫn đang ngủ vùi trong vui sướng mà không hề phát giác sự khác thường của cơ thể anh.

Lãnh Mạc tạm thời cũng không muốn phá hoại bầu không khí hạnh phúc như vậy.

Anh đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, “Nếu đã quyết định xong rồi, vậy

khi nào em định về với anh?”

“Để hai hôm nữa đã.” Trương Hân cũng ở nhà tổ của Tiêu Lăng một thời gian, cũng có cảm tình với những người ở đây, đặc biệt là Tô Tố, cô càng tiếp xúc với Tô Tố càng thấy cô giống với Tố Tố, nhưng cô hiểu Tố Tố đã không còn nữa. Trương Hân cưỡi lên ngực Lãnh Mạc, tim anh đập chậm hơn người bình thường đôi chút nhưng rất có lực. Cô mới yên tâm, “Thế nào thì mai cũng phải nói với Tô Tố và mọi người bên đó, thời gian này Tiêu lão gia đãi em không bạc, còn Tiêu Lăng nữa, Tiêu Lăng là ông chủ của em, anh ta cũng không truy cứu trách nhiệm khi em không đi diễn.....đợi ngày kia hoặc là ngày kìa em hẵng về vậy, ngày kia là 25 tết, ngày kìa là 26 tết, lúc về cũng có thể chuẩn bị các thứ để đón năm mới rồi.”

“Được.”

Tâm trạng Lãnh Mạc khá tốt, lúc này Trương Hân có đòi trăng đòi sao, xem ra anh cũng sẽ nghĩ cách.

“Còn nữa, em với Từ Dịch không hề có chuyện gì, lần trước là đúng lúc chụp ảnh mẫu, về muộn quá nên anh ấy mới chở em về, anh không thấy em còn không để anh ta vào cổng chung cư sao.....hai tháng nay em không hề liên lạc với bên ngoài, làm sao mà nói chuyện được với Từ Dịch? Anh đừng nghe người khác nói bừa.

Nếu như Lãnh Mạc đã đồng ý thay đổi bản thân, Trương Hân cũng đồng ý giải thích với anh, “Còn chuyện show truyền hình về tình yêu kia, nếu anh cảm thấy không chấp nhận được em cũng có thể từ chối công việc ấy, cùng lắm là mất chút tiền phạt, dù sao cũng là anh trả cho em.”

Lãnh Mạc không ngờ vì một câu nói của anh mà thái độ của cô thay đổi hẳn như vậy, phút chốc thấy càng hưng phấn hơn.

Thực ra anh không hề để tâm cô đóng phim gì với vai gì, anh chỉ để ý những người đàn ông xung quanh cô. Trương Hân đã nói không hề có gì với Từ Dịch vậy anh cũng chẳng còn gì phải bận tâm.

“Chỉ cần em không có hứng với tên Từ Dịch kia, anh cũng chẳng ép em từ bỏ hợp đồng, em thích là được rồi, vui vẻ thì quay, không thích thì bảo anh, anh sẽ nộp tiền hủy hợp đồng cho.”

“Tốt vậy sao?” Trương Hân ngẩng đầu nhìn Lãnh Mạc không dám tin.

“Đương nhiên.”

“Hì hì” Tâm trạng Trương Hân vui đột xuất, cô ôm chặt lấy Lãnh Mạc.

Ở với nhau 7 năm, hôm nay là ngày cô vui nhất, trong 7 năm cô chỉ lên giường và rất ít tâm tình với anh, nhưng hôm nay cô thấy trái tim hai người ở ngay sát bên nhau.

Trương Hân vui sướng lăn lộn trong lòng Lãnh Mạc.

Rất nhanh, cô cảm thấy có gì không đúng.

Cô dừng lại, đỏ mặt nhìn Lãnh Mạc, “Cái tên cầm thú này, những lúc thế này mà anh.....”

Đây chính là sự khác biệt rõ ràng nhất giữa đàn ông và đàn bà.

Đàn bà là động vật cảm tính, dưới không khí thư giãn như vậy sẽ càng thích giao tâm hơn.

Đàn ông là động vật tư duy bằng nửa bên dưới, thích đàn bà tự ngã vào lòng, ấm hương nhuyễn ngọc trong tay, bên dưới lập tức không

nghe lời.

“Cuối cùng em cũng phát hiện ra.” Lãnh Mạc cảm thán, anh đã cương rất lâu rồi.

“Sao anh dê thế!”

“Em phải hiểu cho một thằng đàn ông hai tháng không đụng vào phụ nữ, hơn nữa người phụ nữ mình thích nằm trong lòng mình mà không có cảm giác thì chắc chắn là liệt dương.” Lãnh Mạc lật mình đè cô xuống dưới thân, cười nham hiểm, “Khi nãy quên nói với em, anh có thể thử không đụng vào người phụ nữ khác, nhưng có một điều kiện đấy——Em phải dùng bản thân mình để làm anh hài lòng, có bản lĩnh thì vắt kiệt anh đi, để anh khỏi có sức mà đi tìm người khác.”

“Lãnh Mạc, ư.....”

Lãnh Mạc trực tiếp dùng nụ hôn nóng bỏng nói với cô mưu cầu.

Những lúc thế này, anh không muốn nghe những lời không liên can.”

……

Hôm sau

Sáng sớm Lãnh Mạc đã tỉnh dậy, giải quyết được một cái cả người đều khoan khoái, phong độ hẳn ra. Lúc ăn sáng, Tiêu Lăng và Tô Tố nhìn nhau một hồi không nói gì, lão gia cũng là người từng trải, nhìn Lãnh Mạc lông mày nhướn lên, ông cũng không nói gì. Tiêu Quốc Cường không liên can cũng chẳng để tâm đến Lãnh Mạc, chỉ có Tiêu mẫu cau mày nhìn anh.

Lãnh Mạc rõ ràng là quá phấn chấn, đến Tiểu Thất và Cảnh Thụy cũng thấy được sự khác thường của anh.

“Chú Lãnh Mạc ơi, có phải chú vừa nhặt được tiền không? Dì Hân đâu ạ?”

Lãnh Mạc tâm tính vui vẻ, gắp cho Tiểu Thất một chiếc bánh bao nhỏ rồi xoa xoa đầu cô bé, “Không phải là chú nhặt được tiền đâu, chỉ là chú có chuyện vui thôi, dì Hân của cháu tối qua ngủ muộn nên bây giờ vẫn chưa dậy, các cháu nhớ đừng lên làm phiền dì nhé, đợi tối nay chú đến mang kẹo cho ăn.”

“A. Tối nay chú cũng đến ạ?”

Lãnh Mạc nhướn mày, “Sao vậy? Tiểu Thất không hoan nghênh chú à?”

Không thể không nói, lúc mặt mày Lãnh Mạc thư giãn, anh khá đẹp trai. Tiểu Thất nhìn Lãnh Mạc, thiếu chút rơi nước miếng, “Không đâu, không đâu, Tiểu Thất còn mong chú đến chơi thường xuyên cơ.”

Ít nhất chú đến chơi, mẹ của daddy sẽ không soi mói ma mi nữa.

Gương mặt Lãnh Mạc càng nở rộ, vỗ vỗ lên đầu con bé, anh cười hết sức mãn nguyện.

Chương 383 Tai nạn xe

Trương Hân tỉnh lại cũng đã là mười một giờ trưa.

Đã từ rất lâu cô không tập thể dục rồi,dạo gần đây sức khỏe có chút không chịu nổi,cô đưa thân thể nặng nề của mình đi tắm,tắm chút

nước nóng cô mới có cảm giác mình sống lại.

Khi ra khỏi nhà còn có chút thấy hơi xấu hổ.

Ở nhà người khác mà lại còn ngủ tới tận bây giờ……tối hôm qua Lãnh Mạc lại còn ở đây,ai chắc cũng đoán được bọn họ tối hôm qua làm những gì.

Aizz……

Tâm mệt thật

Trương Hân nhẹ nhàng mở cửa phòng,ngó nhìn xuống dưới lầu một cái.

May quá may quá,ở tầng bên dưới không có ai cả.

Cô vui mừng vỗ nhẹ ngực,nhanh như một con gió đi xuống lầu

「Trương tiểu thư cô dậy rồi ác?Trong phòng ăn đồ ăn của cô vẫn còn đang nóng ạ,để tôi bế qua cho cô nhé.」

「Dì Trương không cần đâu,tôi chút nữa ra ngoài ăn là được rồi.」Trương Hân cảm thấy xấu hổ gãi gãi đầu「Hôm nay dậy muộn quá không nói với dì là không cần phần cơm cho tôi,Tô Tố bọn họ đâu?」

「Trương tiểu thư khách khí quá rồi.」Dì Trương nhẹ nhàng nói「Tiểu thư đang ở bên ngoài tắm nắng,hiếm lắm hôm nay nắng to lại không có gió.Tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư được lão gia tử đưa đi thăm bạn thời chiến rồi,lão gia và phu nhân cũng đi ra ngoài,thiếu gia thì đi làm.」

Trương Hân thấy ấm áp kẻ trong lòng.

Lão gia tử bình thường rất ít khi ra khỏi nhà,lần này dự tính ra ngoài chắc sợ cô xuống nhà thấy khó xử đây mà.

Trương Hân thấy dì Trương cười có chút ẩn ý,mặt bỗng thấy nóng bừng lên chút ít,che mặt nói「Tôi đi tìm Tô Tố」sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Tô Tố đang ở phòng kính lúc bình thường lão gia tử hay uống trà để tắm nắng.

Trong phòng kính có đặt một cái làn treo hình elip,cô ấy đeo tất dày nằm trên đó，mắt nhắm khuôn mặt rất yên bình,ánh sáng len theo những lỗ hổng ở làn treo chiếu xuống người cô ấy,ánh sáng giống như vàng nghiền vậy, trong một khoảnh khắc, thời giam như ngưng lại.

Trương Hân bước chậm lại,không nỡ làm phiền thời khắc yên bình như thế này.

Nhưng Tô Tố vẫn phát hiện ra cô.

Tô Tố hé dần mắt,nhìn thấy Trương Hân đang đứng bên ngoài phòng kính,từ làn treo ngồi dậy,vẫy cô ấy.

Trương Hân lúc này mới bước vào phòng kính.

Bên cạnh làm treo là bộ bàn ghế,Trương Hân ngồi xuống ghế.Tô Tố nhìn cô từ trên xuống dưới dò xét một chút,Trương Hân ngày hôm nay,ấy……ánh mắt so với trước kia sáng hơn nhiều rồi,cũng so với trước đây hai tháng nhìn có sức sống nhiều hơn rồi.

Trương Hân bị Tô Tố dò xét có chút không được thoải mái,ho khan

một tiếng「Sao mà lại nhìn chị như thế,trên mặt chị có mọc hoa đâu.」

「Sức mạnh tình yêu quả nhiên rất to lớn,ơn nhà bọn em hai tháng u sầu thiểu não,thế mà Lãnh Mạc người ta tới có một đêm thoii mà đã nịnh vui được rồi.」Tô Tố thở dài lắc đầu「Nhìn chị thế này,chắc làm hoà rồi hả?」

Trương Hân mặt đỏ ửng gật gật đầu.

Người giúp việc bê tới trà sữa nóng,Trương Hân nhấc một cốc lên vui

mừng nói「Anh ấy đồng ý với chị sẽ thử thay đổi bản thân.」

Tô Tố nhếch lông mày.

Mặc dù cô không thích Lãnh Mạc,nhưng người như Lãnh Mạc có thể nói được như vậy,cô có chút rất bất ngờ.

Cô nhìn nét mặt Trương Hân đỏ ửng,không kiềm chế được lắc đầu liên tục.Trước kia miệng cứ chắc nịch là đối với Lãnh Mạc không còn tình cảm nữa,xuỳ xuỳ,cô biết ngay lời nói đó chỉ là nịnh người khác thôi.

「Tô Tố, nói xem anh ấy có thể thay đổi không?」Trương Hân có chút không chắc chắn lắm

Tô Tố không muốn làm tổn thương cô ấy,bản thân cô ấy còn không chắc chắn,thì người không hiểu gì về Lãnh Mạc như cô biết nói gì bây giờ?Nhìn ánh mắt chờ đợi của Trương Hân,Tô Tố thở dài「Em chỉ có thể nói,em cũng rất mong anh ta có thể vì chị mà thay đổi.」

「Chị cũng mong như thế.」

Thực tế mà nói,Lãnh Mã trên thế giới này cũng là người thân duy nhất của cô rồi,cô cũng hy vọng có thể cùng anh nắm tay đi tới hết cuộc đời này.

「Aizz,kệ đi,không nói người đó nữa,Tô Tố,hôm nay chị tới để nói từ biệt với em.Chị ở nhà bọn em cũng đã làm phiền hai tháng rồi,bây giờ Lãnh Mạc cũng tới tìm chị rồi,không còn cần phải trốn tránh nữa,mà sắp tới cũng là năm mới rồi,người ngoài như chị cùng gia đình em đón năm mới có chút không thích hợp cho lắm.」

Cô biết ngay mà

Nếu như Trương Hân không có làm hòa với Lãnh Mạc,Tô Tố có thể nào cũng không để cô ấy đi được.

Nhưng bây giờ tình hình Tiêu gia……Có bố mẹ của Tiêu Lăng ở đây,một mình cô chịu ánh mắt của soi xét của Tiêu mẫu là đủ rồi,không hy vọng Trương Hân ở đây cũng bị bọn họ chỉ trích.

Tô Tố chỉ hơi do dự một chút rồi cũng đồng ý 「Được thôi,nhưng dù có vội thế nào cũng đợi mai chứ,hôm nay ông nội đưa hai đứa nhỏ ra ngoài rồi,vẫn chưa biết khi nào mới về,đợi chút nữa em cho người thu dọn hành lý cho chị,chị chào mọi người một tiếng rồi hẵng đi nhé.」

「Ừ,được」

「Trước khi đi,chị đi sắm đồ tết với em có được không?」

「Đồ tết?」

「Thật ra em không muốn cứ ở mãi trong nhà,muốn ra lượn lờ một chút,chị có muốn đi với em không.」

「Được thôi」

……

Nửa tiếng sau.

Tô Tố và Trương Huệ trang điểm ngụy trang một chút xuất hiện trên phố đi bộ ở thành phố a,phố đi bộ không giống như Vạn Đạt,người rất phức tạp,lượng người rất động,hãng hàng ở đây đều là những hãng hàng rất bình dân,bên đường còn bày bán vài tiệm ăn vặt.

Tô Tố và Trương Huệ khoác tay nhau đi ngắm đường,thỉnh thoảng nhìn thấy vài món đồ ăn vặt muốn ăn mua hai xiên.

「A——Lâu rồi không được lượn phố như thế này……Sắp quên mất cái cảm giác này rồi.」

Trương Hân vừa ăn đậu phụ thối vừa lau miệng「Sướng」

Hai người ánh mắt nhìn nhau,cười phá lên.

Tô Tố chỉ cảm thấy bao nhiêu ngày ôm trong người sự chán nản mới một chút đã tan biến hết rồi,cô vẫn thích cảm giác đông người náo nhiệt,ồn ào như vậy mới làm cho bản thân cảm thấy mình vẫn đang sống,ngày nào cũng ở trong biệt thự không ra ngoài,cô sắp phát điên lên rồi,nhất là lại còn phải đối mặt với tính khí lúc nóng lúc lạnh của Tiêu mẫu.

「Aizz……con người,cần phải thường xuyên ra ngoài đi đi lại lại,chứ hôm nào cũng ở trong nhà rất dễ nghĩ linh tinh.Ra ngoài đi lượn như

thế này,cảm nhận dòng người một chút,sau đó xem tiểu cô nương vui mừng vì mua được một bộ quần áo mới,cái cảm giác này thật sự rất thích.」

Trương Hân đưa giấy cho Tô Tố「Em xem em nói,em năm nay mới có hai mươi mốt tuổi,sao lại nói bản thân giống như những người tuổi rất cao vậy,chị hai mươi ba,chị còn chưa thấy mình già nữa là.」

「hì hì」Tô Tố cười khô nhận lấy giấy lau dầu trên miệng「đi đi đi,bọn mình đi lượn tiếp,để những cái việc vớ và vớ vẩn kia đi gặp quỷ hết,bản thân vui vẻ trước rồi nói sau」

「đi」

Tô Tố đã rất lâu rồi chưa vui như thế này, hai người đi giày đế bằng lượn phố từ buổi trưa tới tận hơn bốn giờ chiều,hai người cũng ăn trưa luôn ở bên ngoài,ăn một loạt đồ ăn có hàm lượng cao,nói đi mua đồ tết nhưng nào mua được gì.

「A……Chẳng trách Tiểu Thất thích ăn kẹo như vậy,cảm giác ăn ngọt vào làm cho người ta cảm thấy rất hạnh phúc.」

Trương Hân thêm vào「Chị bao nhiêu năm rồi chưa dám ăn như này đấy.」

「Em cũng thế đó」từ lúc vào ngành giải trí,thân thể của bọn họ không phải là của chính họ nữa rồi,ăn uống càng phải không chế,những đồ ăn có hàm lượng cao như thế này nhất định phải tuyệt duyên.

Đến lúc phải về hai người họ vẫn lưu luyến không nỡ.

「Lần sau cần phải hẹn một lần nữa」

「Nhất định là thế」

Trời gần tối rồi hai người họ mới khoác tay nhau về nhà,phố đi bộ người quá đông,xe của Tiểu Trần phải đỗ ở vị trí ít người đợi họ.Tô Tố và Trương Hân cùng nhau về nhà,khi đi tới một ngã tư,hai người họ đang đứng ở vạch đợi đèn đỏ để qua đường.

Vào lúc này,một chiếc xe bỗng phát điên xông thẳng vào chỗ hai người mà tăng tốc lao tới.

Chương 384 Phẫu thuật

Tốc độ của chiếc xe phải nói là quá nhanh,nhanh tới nỗi hai người hoàn toàn không kịp phản ứng,cũng nhanh tới mức vệ sĩ bên cạnh Tô Tố hoàn toàn không có cơ hội kịp xuất hiện.

Người qua đường cùng lúc đó la hét,xe cũng đã xông tới vạch qua đường rồi.

Trên vạch qua đường rất nhiều người,Trương Huệ và Tô Tố chịu nặng nhất.

「Trương Huệ」

「Tô Tố,nhanh tránh ra」

Tô Tố mắt mở to,đồng tử siết chặt lại.Khoảnh khắc cuối cùng,cô chỉ kịp dùng hết sức đẩy Trương Hân ra ngoài,cũng có thể nói là cùng một lúc,Trương Hân cũng dùng hết sức đẩy cô ra.dưới lực cùng phản ứng,hai người họ đều ngã xuống đất,tránh khỏi lực đâm mạnh nhất của chiếc xe.người đi bộ ở phía sau của họ thì không được may mắn như vậy,trong khoảng khắc hai người họ tránh được,tốc độ của

chiếc xe hoàn toàn không giảm,vẫn như cũ đam thẳng về phía trước,những người đi bộ ở phía sau hét ầm ĩ rất thảm thương.

Mặc dù như vậy,bị chiếc xe sượt qua,Tô Tố vẫn có cảm giác bắp chân có một cảm giác đau nhói,cô ngã xuống đất,sắc mặt trắng bệch.

Tình hình của Trương Hân còn thảm hơn Tô Tố,mặc dù cô ấy cũng được Tô Tố đẩy tránh ra khỏi lực đâm trực diện của chiếc xe đó,nhưng thân xe sát gần phía bên của cô ấy hơn,cô ấy vẫn chưa kịp ngã xuống đất thì chiếc xe trắng đặng kia đã quành tới

「Rầm——」

Cả người với ấy đã bị chiếc xe đâm bay xéo ra, ngã rất nặng trên thanh chắn ở bên đường,khoảnh khắc đó chỉ cảm thấy xương toàn thân như vỡ vụn,đau tới nỗi trước mắt cô ấy chỉ toàn một màu đen,ngực gần như đau muốn nứt ra,não bộ đau như bị một vật nhọn đâm xuyên qua,máy lan ra tức thời.

Phút chốc toàn cảnh thật hỗn loạn.

Chiếc xe trắng đó đâm người xong hoàn toàn không dừng lại,nhanh chóng lùi lại,tăng tốc độ trốn khỏi hiện trường đang loạn như cháo này.

「Trương Hân Trương Hân」Tô Tố nhìn theo Trương Hân đang nằm trong vũng máu,sợ hãi mắt mở lớn,cô không còn để ta tới nỗi đau đớn ở chân mình nữa,bò nhanh tới trước Trương Hân,nhìn thấy mặt cô ấy toàn máu,nước mắt của cô không ngừng rơi xuống「Trương Hân chị đừng dọa em cấp cứu ……，10，gọi 10……」

Trong lúc đang nói,mấy người vệ sĩ của Tô Tố cũng xông tới nơi.

「Nhanh đưa chị ấy tới bệnh viện,nhanh đưa Trương Hân tới bệnh viện.」

……

Nửa tiếng sau.

Tô Tố ngồi ở bên ngoài phòng phẫu thuật,vết thương ở chân cô vẫn chưa được xử lý,máu tươi thấm đẫm chiếc quần màu be,lan ra màu đỏ rất nhức mắt.

Nhưng dường như lúc này cô không còn biết đau là gì,hai mắt nhìn chằm chằm vào phòng phẫu thuật bên trên là「đang phẫu thuật」ba chữ đó,cô bây giờ nhìn rất thê thảm,áo khoác lông vũ trắng của cô toàn là bụi đất và máu tươi,tóc cô rối bù bắt bên vai,sắc mặt trắng bệch,toàn thân cứng đờ như một bức tượng.

Tiêu Lăng vội tới nơi nhìn thấy Tô Tố bây giờ là như vậy,trong khoảnh khắc anh thấy trong tim nhói đau.

Tiêu Lăng nhanh chóng chạy tới.

Cùng với Tiêu Lăng vẫn còn có Lãnh Mạc mặc toàn một thân đen,Lãnh Mạc ánh mắt hoảng loạn,sắc mặt căng cứng.

「Tô Tố」

「Tiêu Lăng? Tiêu Lăng……」Tô Tố như bắt được ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng,túm chặt cánh tay Tiêu Lăng 「Trương Hân chị ấy sẽ không sao có đúng không,đều trách em,đều trách em,em không nên rủ chị ấy đi lượn phố,nếu như hôm nay không ra đường thì đã không xảy ra chuyện rồi……Tiêu Lăng,Trương Hân chảy rất nhiều

máu,rất nhiều máu……」Tâm trí Tô Tố dường như không còn minh mẫn nữa,cứ túm chặt lấy Tiêu Lăng nói sảng「Giống như em lúc đó,nằm trên bàn phẫu thuật toàn máu,sau đó em chết,không không không,Trương Hân chị ấy không thể chết được,chị ấy lương thiện trượng nghĩa như vậy,chị ấy chắc chắn không thể có chuyện gì được,Tiêu Lăng nói với em chị ấy sẽ không có chuyện gì phải không……」

Tiêu Lăng ôm chặt lấy Tô Tố,một tay ấn chặt lấy bắp chân cô ấy vẫn còn đang chảy máu「Trương Hân không có chuyện gì được,chắc chắn không có,anh bảo đảm với em,Tô Tố em bình tĩnh chút.」

Bình tĩnh?

Cô làm sao lầm bình tĩnh được

Người nằm ở trong kia là Trương Hân đó.

Tô Tố ôm chặt đầu「Không có chuyện gì,chắc chắn không có chuyện gì …」

Lãnh Mạc nghiến răng xông tới「Nếu như Trương Hân xảy ra chuyện gì,tôi nhất định không bỏ qua cho cô.」

「Lãnh Mạc đủ rồi đó,cô ấy đã đau lòng như vậy rồi,lẽ nào cậu không thấy sao.」

Lãnh Mạc sắc mặt tối sầm,lần này ngay cả Tiêu Lăng cũng không nể mặt,khoảnh khắc anh ấy nghe thấy Trương Hân bị tai nạn trước mắt chỉ thấy toàn một màu đen,anh ấy không thể tưởng tượng được nếu như Trương Hân biến mất anh ấy sẽ biến thành như thế nào.

Mà tất cả là do Tô Tố gây ra.

Nếu như anh ấy biết sẽ xảy sự việc này,tối hôm qua anh đã không quan tâm tới ý nguyện của Trương Hân làm gì,bắt cô đem về luôn.

Trước cửa phòng phẫu thuật chỉ có ba người họ

Bầu khí lạnh gần như sắp đóng băng rồi

Mỗi người đều cảm thấy từng giây như hàng năm dài bất tận,Tiêu Lăng cho y tá đến cửa lý vết thương kẻ chân của Tô Tố,nhưng Tô Tố dù có nói như thế nào cũng không cho ai động vào cô

「Đừng chạm vào tôi」

「Tô Tố,Vết thương ở chân em cần được xử lý」Tiêu Lăng ấn chặt vai cô

「Không,em muốn đợi Trương Hân ra」

Vừa nói dứt lời,phòng phẫu thuật được mở ra từ bên trong,y tá từ bên trong đi ra,Lãnh Mạc ngay lập tức xông tới「Trương Hân sao rồi?」

Không quan tâm đến sự gấp gáp của ba người「Tình hình bệnh nhân không tốt lắm,xương bị gẫy hai đoạn,còn nghiêm trọng hơn đó là,đoạn xương gẫy chọc thẳng vào bộ phận gan,bây giờ bác sĩ đang lấy đoạn xương ở gan ra,và cần phải làm phục hồi gan.Bây giờ tình hình có chút nguy kịch,máu ơn trong bệnh viện không đủ dùng,trong các người ai có nhóm máy giống bệnh nhân,cần hiến máu chọn người bệnh ngay lập tức.」

「Trương Hân……Trương Hân là nhóm máu a,tôi là nhóm máu o……」Tô Tố làm nhảm「Ai là nhóm máu a,ai là nhóm máu a」

Lãnh Mạc sắc mặt u tối gần như sắp chảy cả ra「Bệnh viện các người ăn phân sao,nơi lưu trữ máu ở đâu bây giờ tới lúc cần làm phẫu thuật mới xuống lên,máu tích trữ bị các người hút mất rồi sao.」

Sắc mặt Y tá có chút biến sắc,có thể nhìn thấy Lãnh Mạc không phải là người tốt gì không dám phản kháng, 「Bây giờ sức khỏe người bệnh quan trọng nhất,mọi người rốt cuộc có ai thuộc nhóm máu a không.」

「Tôi」Tiêu Lăng nói với y tá「Lấy của tôi đi,việc gấp,đừng làm tốn thời gian nữa.」

「Được được」

Tiêu Lăng hút nguyên gần 00 máu,vốn dĩ người bình thường chỉ cần nhiều nhất là 400,nhưng với tình hình này không giống,đơn giản bình thường sức khỏe của Tiêu Lăng đã tốt,hút 00 cũng không có gì ảnh hưởng quá nhiều đến sức khỏe.

Phòng phẫu thuật đã đang trong lúc phẫu thuật gấp.

Điện thoại Tô Tố bỗng vang lên,Tô Tố căn bản không có tâm ta muốn nghe điện thoại,nhưng chuông điện thoại thúc giục quá mức,cứ reo liên tục.

Tiêu Lăng nhìn trạng thái hiện tại của Tô Tố,lấy điện thoại từ trong túi của cô ra,nghe máy

Người gọi đến hiện lên trong điện thoại là Lưu Năng của viện điều tra

Điện thoại vừa nghe,Lưu Năng vội vàng nói「Tô tiểu thư là cô phải

không,việc cô và Trương Huệ nhờ tôi điều tra hình như bị người khác phát hiện ra rồi, tôi nhờ người theo dõi Bạch Linh, kết quả hôm nay đột nhiên mất dấu,tôi nghi là Bạch Linh và Mạc Tầm đã phát hiện ra các cô đang theo dõi hỏi rồi.Tô tiểu thư,hiện tại cô và Trương Tiểu thư hắc sẽ có nhiều nguy hiểm,gần đây các cô nhất định phải cẩn thận một chút」

Sắc mặt Tiêu Lăng lạnh lại「Trương Hân và Tô Tố hôm nay bị tai bạn xe,bây giờ Trương Hân đang cấp cứu rất nguy kịch trong bệnh viện,ý của ông là,việc tai nạn ngày hôm nay của họ căn bản không phải do ngoài ý muốn,mà là do Bạch Linh và Mạc Tầm kế hoạch phải không?」

Chương 385 Phải cho Mạc Tầm trả giá

Đầu dây bên kia Lưu Năng ngẩn ra một chút「anh là? 」

「Ông không cần quan tâm tôi là ai,tôi chỉ hỏi ôn một câu có phải hay không」

「Chắc là đúng thế」Lưu Năng biết tính nghiêm trọng của việc này,giọng trầm xuống nói「Người trong viện điều tra được tôi điều đi cũng bỗng nhiên mất tích,tôi nghĩ chắc cũng lành ít dữ nhiều rồi.」

「Tôi biết rồi.」

Tiêu Lăng tắt điện thoại,vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ánh mắt u ám lạnh ngắt của Lãnh Mạc.

「Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? 」

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố một cái,Tô Tố cũng lo lắng nhìn lại,Tiêu Lăng lúc này mới trầm xuống nói「Trương Hân vẫn đang điều tra chuyện

trước kia của cái cô Tô Tố kia cậu có biết không?」

Lãnh Mạc cau mày gật đầu

Trương Hân điều tra cô Tô Tố đã chết kia,việc này anh biết rất rõ,nhưng anh cứ nghĩ là Trương Hân chỉ đang làm loạn một chút,không có sự giúp đỡ của anh,cô chắc chắn không điều tra ta được chân tướng gì,cho nên mới không lo lắng cho lắm,càng không để ta chuyện này,nhưng bây mgiờ……việc tai nạn xe của cô không phải chuyện ngoài ý muốn ?

Mặt của Lãnh Mạc「Vuốt」Lạnh lùng

Mạc Tầm và Bạch Linh

Lãnh Mạc nắm chặt nắm đấm,cho là anh chết rồi sao

Trước kia anh một mực không muốn để cho Trương Hân điều tra chuyện này,thứ nhất vì Tô Tố đã chết rồi,kể cả có điều tra ra sự thật thì đã làm sao,lực lượng của Mạc gia ở thành phố a này rất đông đảo,anh cũng không muốn gây thù chuốc oán thành kẻ thù của họ,nhưng bây giờ……Lãnh Mạc anh từ trước tới giờ không phải là người sợ việc gì cả,dám hại người phụ nữ của anh,Lãnh Mạc này sẽ đối đầu với Mạc gia.

「Tiêu Lăng,việc này anh không cần anh phải động tay,em nhất định phải cho Mạc Tầm trả giá 」

Tiêu Lăng hiểu ta của Lãnh Mạc,ánh mắt của anh rời sang vết thương trên chân của Tô Tố,ánh mắt cũng trầm lại「Được,việc này sẽ giao cho cậu xử lý trước.」

Mạc Tầm thật sự đã đê tiện tới mức độ này rồi.

Anh và Mạc Tầm từ sau việc khi Mạc lão đầu đã bắt đầu đối đầu.Anh trá hình giết Mạc lão đầu,Mạc Tầm lại cố y gây sự ở vùng anh đang phát triển,nhưng những việc này chỉ là những chuyện nhỏ,nhất là công việc của anh và Mạc gia hoàn toàn không giống nhau,cho nên muốn ngăn chặn đối phương chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.Cũng bởi vì nhìn thấy Mạc gia đã lâu rồi không có hành động gì,thêm vào đó là sắp năm mới,cho nên không để tâm nữa.

Không ngờ được rằng nhà họ giả chết.

……

Trời cũng đã càng ngày càng tối dần rồi.

Đêm mùa đông đặc biệt lạnh.

Bạch Linh một mình ngồi trong căn phòng trống trải,Mạc Tầm đã rất nhiều ngày không về nhà rồi,anh ta hôm nào cũng lấy lý do công việc bận không có thời gian về,cho nên cô ngày càng ít thời gian có thể gặp được anh.Nghĩ tới đó,sắc mặt của Bạch Linh còn lạnh hơn nữa.

Muốn từ từ xa lánh cô ấy như thế này.sau đó đuổi cô đi hay sao?

Đừng mơ

Khi nhận được điện thoại,cô ngay lập tức ngồi dậy「thế nào rồi,việc yêu cầu anh làm làm thế nào rồi?」

「Cô yên tâm,tự tôi đâm người,xe cũng bị bỏ lại bên ngoài sự giám sát tận vùng ngoại ô.đảm bảo không có ai có thể điều tra được ra tôi」

Sắc mặt Bạch linh thay đổi「thế biển xe của cậu……」

「haha,tôi đâu có ngốc,yên tâm đi,biển số xe là giả,cho cảnh sát tìm thoải mái cũng không thể nào tìm được thân phận của chúng ta。」

「Người thì sao,người tôi yêu cầu anh đâm」

「Tô Tố và Trương Hân ở cùng nhau,tôi vốn nghĩ đinh xử lý luôn cả hai người bọn ho,nhưng thời gian gấp gáp quá,mà khoảng cách của bọn họ lại có chút xa,cho nên tôi chỉ có thể chọn đâm Trương Hân,lúc tôi rời đi toàn thân cô ta toàn máu,bây giờ chắc cũng lành ít dữ nhiều.「

Sự lo lắng của Bạch Linh cuối cùng cũng được yên tâm phần nào.

Như vậy tốt rồi.

Hai ngày trước cô ta ra khỏi nhà,vô tình có cảm giác bị người theo dõi,lúc bắt đầu cô ta vờ như không biết,ngày hôm nay cố tình ra khỏi nhà.quả nhiên không ngoài dự tính,người theo dõi đó lại đi theo cô ta,cô ta tìm người mai phục phía sau,tìm người bắt lại.

Dưới hình phạt nặng người đó liền khai ra,quả nhiên cuối khai anh ta là người của sở điều tra,phụ trạc theo dõi cô ta,mà lại còn nói là có người trả khoản tiền rất lớn yêu cầu điều tra về nguyên nhân chết của Tô Tố trước kia.

Cô ta bỗng chốc dần thấy lo sợ.

Cái chết của Tô Tố

Cô ta hỏi kỹ càng,nhưng người theo dõi cô ta nói chỉ phụ trách theo dõi,là ai điều tra việc này,anh ta khoing hề biết được.Bạch Linh suy

nghĩ rất kỹ,cuối cùng mục tiêu ngắm chính là Trương Hân.

Ngoài Trương Hân cô ta nghĩ không ra là ai đã điều tra việc này.

Trướng Hân là chị em tốt của Tô Tố trước kia,ngoài cô ta ra,không ai có thể làm thế.

Cho nên mới có tai nạn xe ngày hôm nay.

Bạch Linh cắn chặt môi.

Cô ta nhất định không để cho bất kỳ người nào biết được cái chết của Tô Tố,việc này cô ta đã che giấu rất lâu rồi,nhất định không có ai có thể phát hiện được,nhất là,cô ta đã giết người rồi,không quan tâm phải giết thêm bao nhiêu người.

Lúc đầu

Sau khi cô ta biết Mạc Tầm đối với Tô Tố có tâm ý,cô ta đối với Tô Tố căm hận trong tâm,càng nói đến Tô Tố mang thai đứa con của Mạc Tầm,nếu như cô ấy và đứa bé sống,Mạc Tầm nhất định toàn tâm toàn ý hướng về phía cô ta,nhưng nhất định không thể không lo cho Tô Tố và đứa bé được,càng nói thêm vợ chồng Mạc Đào muốn có cháu nội đến điên cuồng như thế nào.

Cho nên,năm đó trước khi cô ta vào phòng phẫu thuật đã sắp xếp hết rồi.

Tô Tố sinh mổ thành công đã cắt xong dây rốn,Mạc Tầm liền rời đi và cùng cô ta vào phòng phẫu thuật,nhưng,thật ra,Mạc Tầm đi tìm bác sĩ để làm phẫu thuật khâu cho Tô Tố,cũng tìm người đem đứa bé tới lồng ấp.Nhưng cô ta túm được bị bác sĩ đó uy hiếp ông ấy,cho nên bác sĩ mới không thể đi được.

Về sau Mạc Tầm quá tức giận,bác sĩ cũng chỉ nói lúc đó toàn cảnh quá loạn,căn bản quên mất Tô Tố.

Sau khi Tô Tố và đứa bé đều chết rồi,cô ta sợ bác sĩ có ngày phản bội,cho nên không cần suy nghĩ nhiều giết chết ông ấy luôn.

Liên quan tới cái chết của Tô Tố,cô ta nhất định không để cho bất kỳ ai biết được.

Nhất là Mạc Tầm

Nếu như để Mạc Tầm biết được tất cả chuyện này đều là cô ta lên kế hoạch,dựa vào sự thờ ơ bây giờ của anh ấy dành cho cô ta,chắc chắn sẽ dùng lý do này để chia tay với cô ta,cô ta nhất định không thể để việc này xảy ra được,cho nên……ánh mắt của Bạch Linh trần ngập thù hận.

Tất cả những người biết được chuyện này đều phải chết

Ngay cả những người điều tra việc này——đều phải chết hết cô ta mới yên tâm

「Bạch Linh?」

「Ừ」Bạch linh định thần lại,tieeso tục hỏi người đàn ông trong điện thoại「Anh có biết bọn ho đang đi tới bệnh viện nào không?」

「Lại còn có thể là bệnh viện nào,bệnh viện Phục Hoa của Mạc gia.」

Bạch Linh cau mày,thế thì càng dễ xử lý rồi

「Được rồi,tôi biết rồi,thời gian gần đây nếu không có việc gì thì đừng tìm tôi.tránh để người khác phát hiện.」

Người đàn ông giọng trầm xuống「Bạch Linh,thế khi nào em mới tới chỗ của tôi,tôi nhớ em rất lâu rồi……」

Bạch linh nhẫn nhịn sự căm ghét,ứng phó người đàn ông đó「Thời gian gần đây tôi không rảnh,anh cũng biết hoàn cảnh bây giờ của tôi đó,địa vị của tôi ở Mạc gia rât tầm thường,bây giờ đứa bé lại không còn nữa……」

Giong người đàn ông đó trầm xuống「Mạc Oanh Oanh hại chết con của chúng ta,tôi đã cho cô ta thân bại danh liệt rồi,Bạch Linh,hay là em rời khỏi Mạc gia,anh thấy,anh ta cơ bản đâu có thích gì em,anh ta bây giờ trong tim chỉ có Tô Tố,tôi không tin là em không nhìn ra,nếu đã như vậy,thì hai người chia tay hòa bình,tới lúc đó chúng ta ở bên nhau……」

「Không bao giờ」Bạch Linh hét lên「Tôi không bao giờ rời khỏi Mạc gia,nhất định không bao giờ.」

Chương 386 Mạc mẫu kiếm chuyện

Hơi thở của người đàn ông nặng nề hẳn lên, “Cái người Mạc Tầm kia có đối xử tốt với em như anh không, Bạch Linh, chúng ta quen biết nhau đã bảy năm rồi, bảy năm nay anh đối xử với em như thế nào không lẽ em còn không rõ sao, em nhờ anh làm chuyện gì, anh có không giúp đỡ em không? Anh yêu em, anh thật lòng yêu em.”

“Đủ rồi, anh im đi, không được nói nữa.”

Người đàn ông bên đầu dây bên kia nghiến răng, không nói nữa.

Bạch Linh nghe thấy tiếng thở nặng nề im lặng của anh, cũng âm thầm nghiến răng.

Sự thật là.

Cô lừa dối tất cả mọi người.

Bảy năm trước, sau khi cô từ thung lũng núi thoát ra, người đầu tiên gặp được không phải là Mạc Tầm, mà là Lưu Tư Minh. Lưu Tư Minh là người thành phố A, ba mẹ rất sớm là đã không còn, để lại cho anh vài căn nhà giá ngất ngưởng, lúc trước cô một mình chạy ra, căn bản không có khả năng sinh tồn, cô đói đến xỉu trên đường, bị Lưu Tư Minh nhặt về nhà, lúc đó cô rất cảm kích anh, coi anh như là ân nhân vậy, nhưng theo thời gian thấm thoát trôi qua, cô phát hiện ra ánh mắt Lưu Tư Minh nhìn cô càng ngày càng dịu dàng, càng ngày càng quan tâm.

Nếu như không có sự xuất hiện của Mạc Tầm, cô nghĩ cô nhất định sẽ kết hôn cùng với Lưu Tư Minh, sau đó sống những ngày tháng giản đơn.

Nhưng trên đời không có nếu như, cô vẫn gặp được Mạc Tầm, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mạc Tầm, tim cô chợt đập nhanh, cuối cùng cũng hiểu được tình yêu sét đánh là vị gì, là cảm giác gì, cho nên cô không hề có chút do dự rời khỏi Lưu Tư Minh, cùng Mạc Tầm cùng nhau đi đến Mạc gia.

Cô lúc đầu là không muốn dính dáng bất kì với Lưu Tư Minh nữa, nhưng Lưu Tư Minh không thể quên cô được, mãi cứ níu kéo lấy cô.

Hai năm trước cô bị chẩn đoán ra bệnh bạch cầu, Mạc Tầm tốn công tốn sức tìm được người chị sinh đôi của cô, nhưng sau khi xét nghiệm một loạt, tủy của Tô Tố không phù hợp với cô, cho nên mới

nảy sinh chuyện Mạc Tầm tiếp cận Tô Tố.

Quãng thời gian lúc đó là cô đau khổ nhất.

Cô không có cách nào nhìn Mạc Tầm cùng với Tô Tố kia tương thân tương ái, cho dù người đó là chị em sinh đôi với cô, cho dù Mạc Tầm là vì cô…… Cô rất khó chịu, cô đau đớn đến điên dại, cô chính là lúc đó lại một lần cùng Lưu Tư Minh ở bên nhau.

Cô sẽ ra đường đi dạo, sau đó cùng anh cùng nhau trò chuyện, cô chưa từng suy nghĩ là sẽ phản bội Mạc Tầm.

Nhưng……

Nhưng cô cũng là người phụ nữ bình thường, cô cũng có nhu cầu sinh lý, nhưng quãng thời gian đó, cô chỉ có thể dùng mắt chứng kiến Mạc Tầm yêu quý của cô với Tô Tố tương thân tương ái.

Trong một lần mất đi lý trí, cô và Lưu Tư Minh đã quan hệ với nhau.

Kể từ ngày đó dây dưa không dứt.

Cô cố gắng cẩn thận, rất cố gắng không cho bất kì ai phát hiện ra.

Trong chuyện chị em sinh đôi Tô Tố của cô, không thể không nói là Lưu Tư Minh giúp đỡ cô rất nhiều, nếu như không có Lưu Tư Minh, người bác sỹ đó sẽ không chết, hơn nữa sớm muộn gì cũng sẽ điều tra tới cô, tiếp đó còn có cha mẹ nuôi của cô là hai vợ chồng Bạch thị, cũng là do Lưu Tư Minh xử lý dùm cô.

Cô từng suy nghĩ sẽ đoạt tuyệt tận gốc với Lưu Tư Minh.

Cho nên quãng thời gian đó cô và Tô Huệ hợp tác với nhau, nhưng

người tính không bằng trời tính, lúc này cô lại mang thai đứa con của Lưu Tư Minh, cô vừa căng thẳng vừa lo sợ, cô lúc đầu không định nói Mạc Tầm nghe, bản thân lén lén lút lút đi xử lý đứa con đó, nhưng do vấn đề sức khỏe của cô, xử lý đứa con chỉ sẽ tổn hại đến sức khỏe cô, cho nên cô cứ do dự mãi.

Do dự rồi do dự đến lễ đính hôn của cô và Mạc Tầm.

Tiếp theo đó là lão gia tử muốn cô rời khỏi Mạc Tầm, cô trong tình thế bị ép buộc, chỉ có thể nói là bản thân đã có thai.

Sau đó tất cả cách đãi ngộ của cô đều thay đổi.

Vợ chồng Mạc Đà không còn bắt bẻ cô về điều gì nữa, Mạc Tầm cũng bắt đầu không nhắc đến hai chữ Tô Tố nữa, chuyên tâm cùng sống với cô, cô còn tưởng hạnh phúc này sẽ mãi duy trì……

“Bạch Linh?”

Bạch Linh từ kí ức hồi thần lại, trên tay siết chặt điện thoại, dùng lực quá độ, gần như là muốn siết hư màn hình, “Tô Tố và Trương Hân nếu như ở bệnh viện Phục Hoa, vậy chuyện đó sẽ trở nên dễ dàng hơn, tôi ở bên đây sẽ cho người theo dõi tình hình của Trương Hân, cô ta chết rồi càng tốt, nếu như chưa chết…… tôi sẽ nghĩ cách sắp xếp anh vào bệnh viện, đến lúc đó anh đóng giả điều dưỡng, giúp cô ta truyền thuốc, để cô ta sau này không tỉnh dậy nữa.”

Lưu Tư Minh thở dài, “Anh biết rồi, anh sẽ nghe theo lời em nói mà làm, nhưng Linh Nhi…… anh nhớ em.”

Bạch Linh ghê tởm cau mày, ”Không nói nữa vậy đi, tôi sẽ gọi anh sau, đừng có gọi điện thoại cho tôi.”

Bạch Linh không chút do dự cúp máy điện thoại.

Bạch Linh nằm trên chiếc giường lớn, ngửi một hơi thở sâu mùi hương trên tấm mền.

Trên tấm mền hình như còn tàn dư hơi thở của Mạc Tầm, cô cảm thấy sớm muộn có một ngày cô sẽ bị điên, nếu như cô điên rồi, nhất định là bị Mạc Tầm tức điên đấy.

Họ tại sao lại không thể bỏ mặt tất cả mọi người, ở bên nhau vui vẻ hả.

“Mạc Tầm, anh tại sao không thể toàn tâm toàn ý chỉ đối xử tốt với em, ngày xưa có một Tô Tố, bây giờ cũng có một Tô Tố. Anh rốt cuộc muốn em phải làm sao, em giả vờ nhu nhược trước mặt anh, đối với anh dịu dàng chu đáo, anh tại sao lại không nhìn thấy mặt tốt của em, tại sao, rốt cuộc đây là tại sao?”

Bạch Linh giận dữ xả ra một loạt bất mãn ở trong phòng.

Trời bắt đầu tối rồi, cô nhìn lên thời gian, đã là 6 giờ tối, đã đến thời gian ăn cơm tối, nghĩ đến lát hồi xuống ăn cơm phải đối diện vợ chồng Mạc Đào, Bạch Linh giận dữ nghiến răng, họ tại sao chưa chết, còn chưa chết hả!

Bạch Linh cố gắng điều chỉnh lại, dùng sức xoa lên gương mặt mình, xoa dịu đi phần mặt cứng đờ của mình, đợi đến lúc sắc mặt của người trong gương giống như sắc mặt nhu nhược vô tội trước kia cô mới xuống lầu.

Vừa đi đến cửa cầu thang đã nhìn thấy trong nhà hàng đã mở cơm ăn.

Vợ chồng Mạc Đào đang ngồi trên bàn ăn cơm, ngồi kế bên họ chính là Mạc Oanh Oanh.

Sắc mặt của Bạch Linh có chút thay đổi.

Hôm nay không ngờ ngay cả giờ cơm cũng không gọi cô nữa.

Cô nghiến răng, giả vờ như không có gì xuống lầu.

Mạc phu nhân trông thấy Bạch Linh lập tức cau mày, “Còn ngây ở đó làm gì, không muốn ăn cơm à? Mỗi ngày đều phải cho người làm đi gọi, bộ tưởng bản thân đúng thật là thiên kim đại tiểu thư à?”

Khuôn mặt Bạch Linh tiết ra một nụ cười, “Mẹ……”

“Đừng gọi ta bằng mẹ.” Mạc phu nhân lấy khăn giấy lau miệng, lạnh lùng lướt mắt nhìn Bạch Linh, “Một tiếng ‘mẹ’ này của cô ta không có nhận nổi, nói sao ra thì cô với Mạc Tầm cũng chỉ là quan hệ nam nữ bình thường, đợi đến lúc hai người kết hôn rồi gọi cũng chưa muộn.”

Bạch Linh cúi mày vâng lời ngồi vào bên cạnh bàn ăn, người làm lập tức giúp cô kéo ghế ra.

Mạc phu nhân lại thấy không ưa, “Đừng giúp cô ta, cô ta đâu phải là không có tay, sau này việc của cô ta để cô ta tự làm lấy.”

Bạch Linh cúi mặt không nói năng.

Mạc phu nhân nhìn thấy bộ dạng cô như vậy còn tức giận hơn, “Ta ghét nhất là cái bộ dạng cô như thế này, cái bộ dạng ngoan ngoãn vâng lời như là chịu nhiều oan ức vậy, ta thật không biết là Mạc Tầm rốt cuộc thích cô ở điểm nào, rõ ràng đã biết cô không thể sinh con nữa, không ngờ còn không rời bỏ người phụ nữ như cô, đúng thật là

vô dụng, ngay cả cháu ta cũng không giữ được, giữ không được cũng đành, cô còn không sinh con được nữa…… ta nuôi con gà mái còn biết đẻ trứng, còn người phụ nữ như cô lại chẳng có tích sự gì, ngoài việc biết giả vờ tội nghiệp cho người ta xem, cô nói thử cô còn biết làm gì.”

Bạch Linh ấm ức ngẩng đầu lên.

“Được rồi được rồi, ta trông thấy bộ dạng của cô là muốn ói rồi, ta hỏi cô, Mạc Tầm hai ngày nay đang làm những gì.”

Chương 387 Đôi giày cao gót màu đỏ.

“Tầm…… con cũng không biết nữa.”

Mạc phu nhân tức thời xù lông, bà dứt khoát không ăn cơm nữa, trực tiếp từ chỗ ngồi đứng dậy, chỉ thẳng vào mũi Bạch Linh rồi mắng, “Cô ngay cả nam nhân của mình đang làm gì cũng không biết, cô nói xem cô còn biết được gì, Mạc gia ta đúng là nuôi uổng cô nhiều năm rồi, cô là heo à chỉ biết ăn cơm rồi đi ngủ, bộ không biết quan tâm quan tâm Mạc Tầm à, nó một mình ở ngoài đi làm cực khổ bao nhiêu, cô không biết san sẻ với nó không?”

Đôi mắt của Bạch Linh tức thì đỏ lên, “Mẹ……”

“Đã nói rồi đừng gọi tôi bằng mẹ.”

“Bác, bác gái……” Bạch Linh nhéo mạnh đùi của mình, “Tầm nói là sắp qua tết, công việc tương đối bận, cho nên……”

Mạc phu nhân lại một lần nữa cắt ngang cô, “Nó công việc bận cô không biết san sẻ với nó à, cho dù không giúp được, cô không biết nấu canh đưa cho nó tẩm bổ sức khỏe à? Bạch Linh ơi Bạch Linh, ta

hồi xưa còn trông thấy cô ngoan hiền hiểu chuyện, bây giờ lại cảm thấy cô càng ngày càng giả dối.”

Đó là do bà cảm thấy tôi không ưa mắt thôi, cho nên mới cảm thấy cả người tôi đều là khuyết điểm.

Lời nói này Bạch Linh chỉ có thể nói trong lòng, trên mặt không hề lộ ra sự bất ổn nào, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ của mình lên, vâng lời nói, “Bác gái, con bây giờ sẽ đưa cơm cho Tầm……”

“Thím Lưu, đưa hộp cách nhiệt cho cô ta.”

“Vâng, cô Bạch hãy đi theo tôi.”

Bạch Linh chưa một hạt cơm vào bụng, trực tiếp bỏ đũa xuống cùng thím Lưu vào phòng bếp, đến phòng bếp, trông mắt đã thấy hộp cách nhiệt đã đựng xong, trong lòng Bạch Linh cười lạnh, trông ra Mạc mẫu đã dự tính thị uy với cô, nếu không tại sao mà ngay cả hộp đựng cơm cũng chuẩn bị sẵn rồi.

Thím Lưu dùng túi đựng hộp cách nhiệt vào, đưa cho Bạch Linh, thím ngày thường cũng ấn tượng khá tốt với Bạch Linh, phải nói là tất cả người làm trong biệt thự đều đối xử tốt với Bạch Linh, thím Lưu nhìn thấy sắc mặt ấm ức của cô, nhịn không được thấp giọng nói, “Cô Bạch đừng giận phu nhân, chuyện xấu hổ…… của đại tiểu thư từ khi bị lộ ra, tâm trạng phu nhân cứ mãi không tốt, vừa nãy phu nhân mới cãi nhau với đại tiểu thư, cô á, cô gặp xui rồi.”Nói xong, thím Lưu từ trong phòng bếp lấy ra món đồ ngọt mà thím đã chuẩn bị sẵn trước đó cho cô, “Thời tiết lạnh như thế, không ăn chút đồ sao mà được, món đồ ngọt này cô Bạch cô cứ đem theo trên đường ăn một chút nhé.”

“Cám ơn thím Lưu.”

Thím Lưu lắc đầu, “Mau ra ngoài đi, nếu không lát hồi phu nhân lại giận nữa đấy.”

“Uhm.”

Bạch Linh giấu đi món đồ ngọt, vừa từ trong bếp ra đã trông thấy mũi không phải mũi, mắt lại không phải là mắt của Mạc mẫu, và Mạc Oanh Oanh ngồi đối diện bà đã không biết đi đâu, trông ra cô lại gặp xui nữa rồi.

Quả nhiên, Mạc mẫu nhìn thấy cô lập tức lại phát điên lên, “Cô còn đứng ngây người ở đó làm gì, còn không khẩn trương đi.”

“Bác gái, xe……”

“Muốn xe gì.” Mạc mẫu cười lạnh, “Cô ngay cả việc lưu sản cũng có thể vượt qua được, đi có vài bước không lẽ không đi được à? Tự mình đi bộ qua.”

Bạch Linh tức thời ngây người.

Đi bộ qua?

Trang viên Mạc gia không phải ở trung tâm thành phố, và Mạc Tầm bây giờ nhất định là đang ở trong chung cư ở trung tâm thành phố, cho dù ngồi xe cũng phải nửa tiếng đồng hồ, để cô đi bộ qua à?

Ở ngoài biệt thự ngay cả xe cũng đón không được.

Huống chi là, bây giờ đã tối như vậy, Mạc mẫu lại không sợ cô thân gái một mình gặp chuyện trên đường sao?

Trong lòng Bạch Linh nổi lên một hận thù.

Cô mím môi, “Bác gái, con biết là bác muốn vì con tốt, thời tiết lạnh như thế, con đi qua đó vận động để đổ mồ hồi làm ấm cơ thể, nhưng……” Bạch Linh cầm hộp cách nhiệt trên tay, “Con chỉ là sợ là đợi đến lúc con đến nơi canh cũng nguội rồi, hơn nữa đợi đến lúc con đến chỗ Mạc Tầm, dự đoán rằng anh ấy cũng đã ăn cơm rồi, đến lúc đó tâm tư quan tâm của bác gái đối với anh ấy, anh ấy sẽ không nhận được.”

Mạc mẫu cau chặt đôi mày.

Mạc Đào tức thời mở miệng, “Để tài xế của ta đưa con qua đó, hãy nói là do ta dặn dò.”

“Cám ơn ba ạ, vậy con đi trước.”

“Đi đi.”

Đợi hình bóng Bạch Linh khuất khỏi ánh nhìn, Mạc Đào mới cau mày nhìn Mạc phu nhân, “Em có tệ thế không.”

“Em thì sao, ai bảo cô ta hại đến cháu em không còn nữa.”

Mạc Đào lắc đầu, “Em đừng tự lừa dối bản thân nữa, con gái yêu của bản thân em làm nên thế này em còn không biết ngại đổ hết lỗi lên người Bạch Linh? Anh thấy em dạo này có thời gian thì nên dạy dỗ dạy dỗ lại Oanh Oanh đi, cái đứa con đúng là hư đốn thật, khẩn trương kiếm giáo viên lễ nghi dạy dỗ nó, tối ngày không biết nghe lời, cuộc sống riêng tư một phen thảm họa, tại vì nó mà cổ phiếu của Mạc thị bị giảm sút, nếu không quản giáo nó nữa, anh thấy đứa con này phải bỏ rồi.”

“Em cũng có suy nghĩ này, đứa con này thật không biết nghe lời, anh không biết đâu, hai ngày nay em không dám bước ra cửa, vừa bước ra cửa cứ cảm thấy có người đâm chọt sau lưng, việc của Oanh Oanh lần này quá mất mặt rồi, tuyệt đối không thể để nó có lần sau.”

……

Lúc vợ chồng Mạc gia đang thảo luận chuyện của con cái, Bạch Linh đã ngồi lên chiếc xe đi chung cư của Mạc Tầm.

Nói thật lòng, cô cũng mấy ngày gần đây không thấy Mạc Tầm, lúc này sắp sửa được gặp Mạc Tầm, trong ánh mắt của cô đều là vui mừng.

Bạch Linh không có gọi điện cho Mạc Tầm, cũng không có nhắn tin cho anh.

Chuẩn bị trực tiếp tạo cho anh một bất ngờ.

Bạch Linh biết được nơi ở của anh, không những biết, mà còn có chìa khóa chung cư của anh.

Lúc xuống xe, gió lạnh lập tức vây bủa đến, Bạch Linh cuộn chặt lấy áo khoác của mình, ôm lấy hộp cách nhiệt khẩn trương chui vào thang máy, thang máy từ từ đi lên, không mấy dễ dàng mới đến được cửa chung cư của Mạc Tầm.

Bạch Linh cầm chìa khóa, vừa chuẩn bị mở cửa.

Cửa phòng đột nhiên từ trong mở ra.

Mạc Tầm nôn nóng một bên mặc áo khoác một bên kéo cửa ra, nhìn thấy Bạch Linh trước cửa, anh ngây người, “Linh Nhi?”

“Tầm.” Ánh mắt của Bạch Linh sáng lên, “Hai người chúng ta có phải tâm ý tương thông không, em vừa định mở cửa là anh đã ra đây rồi. Mau mời em vào nhà, bên ngoài lạnh lắm, em có đem canh cho anh, mẹ lo lắng cho anh một mình ở bên ngoài ăn không ngon, cho nên nhờ em đưa canh đến cho anh.”

Bạch Linh nói xong vừa định bước vào nhà.

Mạc Tầm khẩn trương cản cô lại.

“Sao thế?”

Ánh mắt của Mạc Tầm có chút hoang mang, “Ở bệnh viện bây giờ có chuyện gấp cần phải xử lý, anh bây giờ phải ra ngoài, trong phòng lạnh lắm em đừng nên vào.” Mạc Tầm từ tay của Bạch Linh nhận lấy hộp cách nhiệt, giọng điệu dịu dàng nói với cô, “Anh hôm nay có thể sẽ bận đến rất khuya, sức khỏe em vẫn chưa khỏe lại, khẩn trương về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Chuyện rất gấp cần xử lý sao?”

“Uhm, rất là khẩn cấp, nếu không anh sẽ không ra ngoài vào giờ này.”

Bạch Linh có chút thất vọng, nhưng cũng biểu hiện thông cảm, “Vậy thôi, em về nhà trước, anh hai ngày nay có nếu như có thời gian, nhớ là về nhà, ba mẹ cũng đều rất nhớ anh, em……cũng rất nhớ anh.”

“Được, anh ngày mai tan ca xong sẽ lập tức về nhà.” Mạc Tầm cúi người xuống hôn lên trán Bạch Linh.

Tiếp xúc gần như vậy, trong lòng Bạch Linh tức thì trầm lại.

Trên người của Mạc Tầm, rõ ràng là có một mùi nước hoa thoang thoảng.

Sắc mặt Bạch Linh tức thời trắng bệt lại.

Hơi thở của cô gần như muốn ngưng lại, thuận theo khe hở nho nhỏ nhìn vào bên trong.

Cách nhìn như thế, lòng của cô lại càng đau như cắt.

Ở trên thềm, rõ ràng đang đặt một đôi giày cao gót màu đỏ, và đôi giày đó…… không phải là của cô.

Chương 388 – Phản bội

Bạch Linh không bị thuyết phục.

Cô ta hoàn toàn không thể tin rằng Mạc Tầm phản bội cô ta.

Ai nhè lúc cô xuất hiện thì nét mặt anh ta rất hoảng loạn, ai nhè cô nói như thế nào cũng không để cho cô vào nhà.

Thì ra là thế, thì ra là thế.

Bạch Linh đau trong lòng, cô cố gắng tự nhủ bản thân có lẽ đây chỉ là một tai nạn, có lẽ….đôi giày đó là Mạc Tầm mua để tặng cô ta.

Yêu nhau bảy năm, Mạc Tầm làm sao có thể phản bội cô ấy.

Không thể nào

Hoàn toàn không thể, Bạch Linh cố gắng tự thuyết phục bản thân

“Linh Nhi? Em sao vậy, có phải trong người không được khoẻ không?”

“Ừm” Bạch Linh nắm chặt nắm đấm và hoàn hồn lại, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn Mạc Tầm với ánh mắt bối rối và lo lắng, trong lòng cô ta càng đau khổ, nhanh chóng lắc đầu, “Không có, đột ngột nghĩ đến một chuyện quá nhập tâm, không phải anh đang bận sao, mau đi đi, bây giờ em bắt xe về nhà.”

Nếu như là bình thường, trời đã tối như vậy, cô ta một mình bắt xe về nhà chắc chắn là không an tâm, nhưng hôm nay dường như anh ta nhìn dáng vẻ rất gấp gáp, vừa nghe cô ấy nói xong thì lập tức gật đầu, “Ừa

Chương 380

“Tôi có tắm hay không liên quan gì đến anh.”

Lãnh Mạc cau mày, hiện rõ chút không vui nhưng cũng không nói lời trách cứ.

Trương Hân da đầu càng tê.

Nếu khi trước, ai nói chuyện với anh như vậy, cho dù anh không mắng cũng chắc chắn lườm cháy mặt, nhưng bây giờ anh hoàn toàn không có ý tức tối.

Trương Hân đã hoàn toàn xác nhận xong.

“Lãnh Mạc, có phải anh gặp vấn đề gì không, hai tháng nay chuyện làm ăn thất bại rồi? Hay đế quốc đen tối của anh sắp biến chuyển, không thì bên chính trị trong nước bắt đầu định đối phó với anh.”

Lãnh Mạc không hòa khí gì, nói, “Em không thể nghĩ tốt cho anh à, làm ăn thất bại? Nực cười, việc làm ăn của anh đã bao giờ thua tiền, còn chuyện bang phái, có Lãnh Mạc này ở đây, cả cái châu Á này có bang phái nào dám động vào, còn về chính khách? Muốn đối phó với anh cũng phải ngập ngừng nửa bước, chọc giận anh đối với họ cũng chỉ có xấu chứ chẳng có chuyện gì tốt.”

Như vậy mới giống Lãnh Mạc của mọi khi.

Vẫn hống hách ngạo mạn như mọi khi.

Trương Hân vòng qua mé bên kia giường, đá giày hất chăn chui lên giường nằm.

“Em không tắm à?”

“Không tắm nữa, mùa đông lạnh thế này, một ngày không tắm có sao.” Cô có điên mới đi tắm trước mắt con sói đói này, nếu như Lãnh Mạc đã tìm đến, Trương Hân thò tay hộc tủ đầu giường lấy điện thoại, hai tháng nay điện thoại của cô chưa mở máy rồi, vừa mở lên, các cuộc gọi nhỡ, tin nhắn, tin nhắn thoại nhiều đến chút nữa nghẽn máy.

Lãnh Mạc ghé đầu qua xem, nhìn thấy trên màn hình 99+ cuộc gọi nhỡ, anh ‘hừ’ một tiếng.

Trương Hân mở nhật ký cuộc gọi, trong đó mấy trăm cuộc gọi nhỡ đều là của Lãnh Mạc, ngày đầu tiên cô trốn đi nhiều cuộc gọi nhất, đến cả mấy trăm cuộc, Trương Hân gần như có thể tưởng tượng Lãnh Mạc lúc đó vì không tìm thấy cô, tâm trạng cuống lên như thế nào.

“Nói thật đi, hai tháng nay anh đập bao nhiêu cái điện thoại rồi?”

“Không nhiều.” Lãnh Mạc ‘hừ’ nhẹ một tiếng, “Có mười mấy cái.”

Trương Hân ngoắc ngoắc khóe miệng, những cuộc gọi nhỡ dồn dập nhất là vào 3 ngày đầu cô bỏ đi, sau đó cũng dần ít đi, nhưng mỗi ngày vẫn đều đặn hơn mười cuộc gọi nhỡ, cô ‘xoẹt xoẹt’ kéo nhanh xuống dưới, khá lâu sau mới kéo được đến chỗ người quản lý của cô. May sao bây giờ cô ta đã chuyển sang làm tại Tinh Quang, có mối quan hệ với Tiêu Lăng nên người quản lý cũng không gọi mấy cho cô, chỉ có hai cuộc. Còn lại là rất nhiều bạn bè trong giới giải trí gọi cho cô, đều hiển thị hai tháng trước, tiếp sau đó là cuộc gọi của

Từ Dịch.

Từ Dịch gọi cho cô mười mấy cuộc điện thoại.

Lãnh Mạc cũng nhìn thấy tên của Từ Dịch, sắc mặt anh có đôi chút khó chịu, nhớ đến lời Tiêu Lăng dặn, lập tức thả lỏng cơ mặt, anh ho nhẹ một cái, “Anh nghe nói dạo này em hay nói chuyện với Từ Dịch lắm à?”

Trương Hân nhẹ nhàng quắc mắt nhìn anh, “Liên quan cái gì đến nhà anh.”

“Đương nhiên liên quan, em là người đàn bà của anh.” Về điểm này, thái độ của Lãnh Mạc khá cứng rắn.

“Thư chia tay em viết cho anh chưa đọc được hả?”

“Đọc rồi, đã sao, anh không chấp nhận.” Nhắc đến chuyện này, Lãnh Mạc lập tức lạnh lùng nhìn cô, “Trương Hân, nói chung anh nói với em thế này, đời này anh không định tha cho em đâu, trừ phi em có thể trốn cả đời, nếu không cùng trời cuối đất anh cũng sẽ bắt bằng được em mang về.”

Trương Hân nghe anh nói vậy không biết nên cảm thấy thế nào.

Cô không trả lời những cuộc gọi nhỡ, mà quay ra mở 99+ tin nhắn chưa đọc, vừa xem vừa nói, “Tìm về, sau đó thì sao? Anh tiếp tục cuộc sống hào hoa của mình và muốn em làm người phụ nữ hậu phương? Những chuyện như vậy không có nữa đâu, miệng anh nói anh sai rồi, nhưng em hiểu anh, Lãnh Mạc, những lời đó anh chỉ nói cho em nghe thôi, nếu thật sự muốn vì em mà đoạn tuyệt với 3000 hồng nhan tri kỷ thì anh không bao giờ làm được, nếu đã vậy mình cho nhau một lối đi riêng thôi, không phải tốt cho cả hai sao? Nói gì

cũng có duyên với nhau, anh có nhất định phải làm cho đến cuối cùng chia tay trong thù hận không?”

Trương Hân rất muốn nói chuyện thẳng thắn với Lãnh Mạc nhưng cô biết anh không nghe lọt tai đâu.

Anh có chính kiến của bản thân mình, người khác còn lâu mới làm lay động được cách nghĩ của anh.

Lãnh Mạc trầm mặc ít phút.

Trương Hân xem từng tin nhắn của Lãnh Mạc, bắt đầu từ tức giận đến các kiểu uy hiếp, cô thở dài, xóa sạch toàn bộ tin nhắn. Vứt điện thoại sang một bên, cô ngoảnh đầu lại nhìn sang Lãnh Mạc, lúc này Lãnh Mạc nghiêm túc lạ thường, Trương Hân thấy đã có cơ hội, nói, “Mình nói chuyện thẳng thắn được không, cái kiểu bình tĩnh và rõ ràng ấy.”

“Em muốn nói gì thì nói đi.”

“Được, vậy chúng ta cùng phân tích nhé.” Trương Hân khoanh chân ngồi thẳng, nghiêm túc nói, “Thực ra theo em thấy, anh không hề yêu em, đương nhiên, anh cũng không thể yêu bất kỳ ai, anh không muốn chia tay chỉ vì, thứ nhất vì thói quen, nói gì mình cũng ở với nhau 7 năm, trong 7 năm đó chúng ta đều quá quen với sự tồn tại của đối phương cho nên ngay lập tức thì chưa thể quen với sự xa cách này. Thứ hai vì câu chia tay là em nói ra, chuyện như vậy đối với anh là sự sỉ nhục vô cùng lớn, nên anh không cảm thấy dễ chịu. Thứ ba là vì bộ mặt, anh nghĩ em là người phụ nữ của anh, anh lo sau khi rời xa anh, em đi tìm người đàn ông khác, đến lúc đó làm xấu bộ mặt của anh.”

Lãnh Mạc trong lòng ‘hừ’ một tiếng, cô phân tích anh khá sắc nét,

anh nheo mắt không nói gì, tiếp tục nghe cô nói, anh muốn xem xem cô còn có thứ gì mới mẻ.

“Nếu như vì thói quen thì cái này dễ giải quyết lắm, không nói một năm, nửa năm thôi chắc là anh cũng làm quen được rồi. Còn nữa nếu anh thấy hai chữ chia tay do em nói ra khiến anh khó chịu, thì chúng mình đổi cho nhau, cảnh tượng hôm đó diễn lại lần nữa, lần này anh nói chia tay em. Còn vấn đề thứ ba.....Anh không cần lo em đi tìm người đàn ông khác, tạm thời em chỉ muốn chuyên tâm sự nghiệp, không muốn nghĩ tìm đàn ông, đến lúc em muốn tìm cũng là chuyện vài năm sau rồi, đến lúc đó có khi anh còn chẳng nhớ em là ai.”

“Cho nên?”

“Nếu anh thật sự không yên tâm, vậy em có thể đợi đến khi nào anh thật sự quên đi, em mới tìm bạn trai, như thế có được không?”

Lãnh Mạc mím môi, “Cho nên nói đi nói lại, em vẫn muốn chia tay anh chứ gì?”

Trương Hân nghiêm túc gật đầu.

Hai người ở với nhau không sợ khoảng cách giàu nghèo, khoảng cách văn hóa cũng không sợ, chuyện tình cảm có thể nuôi dưỡng được, nhưng sợ nhất là hệ quy chiếu khác nhau, rõ ràng giữa cô và anh không hề hợp trong chuyện này, cô là cô gái bình thường, không thể chịu đựng chuyện người đàn ông của mình ngoài mình ra có cô gái khác, nhưng Lãnh Mạc không như thế,bạn bè anh kể cả ông cố đến đời bố anh ta, luôn luôn có cả đống phụ nữ, anh lớn lên trong môi trường như vậy nên nghĩ bên cạnh có nhiều phụ nữ như vậy là chuyện bình thường.

Thậm chí, trong giới của họ, phụ nữ còn là thứ trang sức để đem ra khoe khoang, như kiểu có càng nhiều đàn bà thì càng oai vậy. Nếu chỉ có một người phụ nữ sẽ bị coi thường.

Trương Hân không thể tiếp thu được quan niệm này.

Tình yêu 7 năm cô cũng tiếc lắm, nhưng so với ở bên anh mà làm cô đau khổ, cô thà dứt tình. Có khi đợi mọi chuyện bị lãng quên, cô lại sống được cuộc sống tốt đẹp hơn.

Chương 381

“Trương Hân, anh nói rồi, chia tay là ngưỡng chịu đựng của anh, riêng điểm này anh sẽ không đồng ý.”

Trương Hân trững lại, vậy nãy giờ cô nói nhiều thế đều là tiếng gió thoảng qua à?

“Còn những thứ lúc nãy em phân tích, anh đều thấy sai bét.”

“Sai chỗ nào?”

Lãnh Mạc cũng cởi giày, thong thả ngả mình tựa vào đầu giường, “Thứ nhất anh ở cùng em không phải do thói quen, hai tháng nay anh cũng nghiêm túc suy nghĩ lại rồi, anh không thể bỏ được em, vì anh dùng thời gian hai tháng mà cũng không thích nghi được cuộc sống không có em, cũng không có ý định dùng nhiều thời gian hơn nữa để thực nghiệm thứ vớ vẩn như vậy nữa. Thứ hai, anh sẽ không nói chia tay. Thứ ba, đúng là anh không thể chịu được em quen thằng đàn ông khác, đương nhiên, cả đời này em chỉ có thể có anh là người đàn ông duy nhất. Anh tuyệt đối, tuyệt đối không buông em ra đâu.”

Ha!

Vậy nãy giờ những lời cô nói đúng là nước đổ lá khoai rồi.

Cô đúng là điên rồ mới nghĩ chuyện thuyết phục anh.

Trương Hân tức tối đặt đầu nằm xuống, đưa lưng sang Lãnh Mạc rồi

trùm kín chăn.

Lãnh Mạc chọc chọc chăn trên người cô.

“Anh làm gì thế!” trương Hân hung hăng lườm anh.

“Em tức cái gì vậy.....Khi nãy dưới lầu anh không lừa em, hai tháng nay anh chưa đụng vào người phụ nữ nào.”

Trương Hân ‘hừ’ anh.

Vậy thì đã sao, có câu nói rất hay, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Bao nhiêu lần cô đã tin anh có thể thay đổi rồi kết quả thì sao?

Ha ha ha——

“Hay là thế này, chúng mình thương lượng.” Lãnh Mạc nín nhịn sự bực mình, thương lượng với cô, “Sau này anh chắc chắn sẽ không để em biết đến sự tồn tại của người phụ nữ khác, cũng không để họ có cơ hội gặp em, anh sẽ làm cho sạch sẽ.”

Cổ Họng Trương Hân như mắc nghẹn cả cục bông, vô cùng khó chịu.

Nói đi nói lại, thứ “thỏa hiệp” của anh với cô chỉ đến vậy.

Trương Hân kéo chăn trùm kín đầu, tỏ ra không muốn nghe tiếp nữa.

Lãnh Mạc lại không buông tha cô, anh lật chăn ra, nói khẽ, “Anh nói thật đấy, sau này anh sẽ không vì muốn thử thách em mà dính đến mấy người đàn bà khác để em đau lòng nữa, chúng mình vẫn cứ sống như 7 năm qua nhé, cuộc sống như vậy có gì không tốt hơn

nữa có anh bảo vệ cho em, không có ai dám ức hiếp em cả.”

Phù

Trương Hân nỗ lực nín nhịn, nhưng cuối cùng cũng không chịu được nữa.

Cô tự nhận mình không phải là người dễ nổi nóng nhưng Lãnh Mạc tuyệt đối có bản lĩnh làm cô phải xù lông.

Trương Hân ngồi bật dậy, tức tối nhìn Lãnh Mạc, “Tôi nói rồi, không thể nào không thể nào không thể nào, anh có hiểu không?! Tôi đã mất hết niềm tin nơi anh rồi, cho dù anh có làm sạch sẽ đến đâu nhưng chỉ cần anh không ở bên tôi một giây tôi sẽ bắt đầu nghĩ linh tinh. Tôi sẽ nghĩ không biết giờ này anh có đang ở bên cạnh người phụ nữ khác, hai người đang nói những gì, đang làm những gì, chuyện như vậy tôi chỉ cần nghĩ đến đã thấy tim muốn thắt lại, Lãnh Mạc rốt cục anh có hiểu hay không vậy, cứ thế này tôi sẽ làm cho bản thân điên mất. Tôi vẫn biết anh sẽ không thay đổi được, nhưng vẫn dành cho anh nhiều thời gian như thế. 7 năm nay, không khi nào tôi ngừng nhắc nhở bản thân không được động lòng với anh, bởi vì khi đã yêu anh nhất định cuối cùng người bị điên sẽ là tôi.”

Trương Hân điên rồ gầm lên, “Không phải anh vẫn muốn biết tình cảm của tôi với anh sao, được tôi nói cho anh, tôi thừa nhận tôi đã yêu anh, 7 năm nay, tôi cứ đi từ không liên can đến nước đút chân dưới bùn lầy không dứt ra được, anh đã hài lòng chưa? Nhưng tình cảm của tôi với anh càng sâu đậm, tôi lại càng đau khổ, tôi lại càng tan nát cho nên tôi chạy ra nước ngoài chụp ảnh mẫu, tôi muốn thử xem bản thân mình nếu rời xa anh có sống nổi không. Tôi nói với bản thân, nếu rời xa anh mà tôi vẫn sống tốt, vậy thì tôi sẽ chịu đựng mọi hành vi của anh, nhưng sự thật lại là.....tôi có thể xa anh. Tôi sẽ bứt rứt, đau khổ, nhưng tôi vẫn sống tiếp được.”

Tâm trạng của Lãnh Mạc vì câu nói của Trương Hân mà thay đổi 180 độ.

Nghe cô thừa nhận tình cảm với mình, anh vẫn chưa kịp vui sướng thì cô đã nói muốn rời xa.

Trương Hân chợt nhận thấy bản thân không giữ được bình tĩnh, cô hít một hơi sâu, nỗ lực lấy lại trạng thái, “Lãnh Mạc, anh có biết tôi tiếp tục ở lại bên cạnh anh sẽ có kết cục như thế nào không?”

“Em thành như thế nào anh đều thích.”

Câu trả lời này thật sự khó làm người ta vui.

Trương Hân đã lấy lại bình tĩnh, nói, “Tôi nói cho anh biết cái hậu quả ấy là tôi sẽ hoài nghi anh. Chỉ cần tôi hoài nghi thì bất cứ lúc nào cũng nghi anh, mỗi lần anh từ ngoài về, tôi sẽ như một mụ điên kiểm tra áo quần anh, xem xem trên đó có vết son môi không, có mùi nước hoa không. Anh đừng nói anh sẽ làm sạch sẽ không để tôi phát hiện, anh nên tin vào trực giác của một người phụ nữ. Chỉ cần tôi hoài nghi anh, vậy thì bất kỳ một chuyện nhỏ nhặt đến đâu cũng có thể khiến tôi như một con điên, hăng lên cãi nhau với anh. Sẽ dần dần mất đi cái tôi của tôi mà biến thành một ác phụ, anh có chắc tôi thành như vậy, anh còn thích tôi?”

Lãnh Mạc cau mày.

Anh tưởng tượng cảnh tượng mà Trương Hân vẽ ra, đôi mày càng nhíu càng sâu.

“Không chấp nhận được chứ gì? Đừng nói anh, đến bản thân tôi cũng không chấp nhận được mình thành ra như thế. Cho nên trước

lúc đó tôi phải tránh xa anh ra."

Cô có sự tự tôn, không muốn ép bản thân mình đến mức đó.

Cũng không muốn ép Lãnh Mạc.

Cho nên chia tay là kết quả tốt nhất cho hai người. Trước khi tình cảm quá sâu đậm, rời xa rồi ít nhất còn để lại cho nhau những kỷ niệm đẹp.

"Nếu anh thật sự muốn đối phó với tôi, tôi chắc chắn không phải đối thủ của anh, với năng lực của anh có thể bóp chết tôi bất cứ lúc nào, cũng có thể cho tôi khó sống bất kỳ lúc nào, càng có thể dùng thế lực của mình ép tôi ở lại bên cạnh anh cả đời.....Nhưng nếu thật sự như vậy, tôi sẽ trở thành một con búp bê vô hồn, nếu anh thấy thế cũng chẳng sao.....vậy thì tùy ý anh."

Nói xong, Trương hân lại nằm xuống.

Nên nói, không nên nói cô đều đã tuột ra hết rồi, cô chỉ hy vọng Lãnh Mạc có thể nghiêm túc suy nghĩ những điều cô nói.

Trong lòng Lãnh Mạc bây giờ rối như tơ vò.

Lúc trước Trương Hân chạy trốn, tâm trí anh cũng chưa rối bung như vậy.

Lúc ấy anh cảm nghĩ Trương Hân có chạy đến chân trời góc bể anh cũng sẽ tìm thấy cô nên không quá lo lắng nhưng bây giờ nghe những lời này của cô, anh thấy vô cùng khó chịu, cứ như cô đã thật sự rời xa anh rồi.

Lần này cảm giác không như cũ nữa.

Anh rất chắc chắn, anh sẽ không để Trương Hân rời xa mình, nhưng anh cũng không hề muốn cô biến thành những gì mà cô nói. Nếu mọi chuyện thành ra như vậy, giữa họ không thể còn lại những khoảnh khắc đẹp đẽ nữa.

Rõ ràng cũng không còn được như cuộc sống của 7 năm nay.

Hôm nay anh mới biết, 7 năm nay Trương Hân không hỏi han đến những người đàn bà xung quanh anh không phải là vì cô độ lượng, mà bởi vì cô cố gắng không để tâm đến.

Không để tâm?

Hình như cũng không được.

Lãnh Mạc cảm thấy lối tư duy của mình đi vào ngõ cụt, làm cách nào cũng không chui ra được.

Trương Hân đã đưa anh một bài toán khó, không ngờ còn kích thích hơn cả chuyện tranh đấu.

“Anh cứ nghĩ cho kỹ, em ngủ đây.”

Trương Hân quay người nhắm mắt lại, Lãnh Mạc cũng nhắm mắt lại nằm xuống, Trương Hân tắt đèn, trong phòng bỗng chốc chỉ còn là màn đêm đen kịt, nhưng cả hai đều biết đối phương chưa ngủ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trong bóng tối phát ra tiếng nói của Lãnh Mạc.

“Trương Hân, anh có thể thử.”

Chương 382

Tim Trương Hân đập mạnh, thử cái gì?

Lãnh Mạc quay người qua nhìn Trương Hân, trong bóng tối anh chỉ có thể nhìn thấy gáy cô, nhưng sự đề phòng của Lãnh Mạc rất cao, từ hơi thở của cô anh cũng biết cô chưa hề ngủ, anh kéo vai cô lại, xoay người cô qua phía mình, anh nhìn vào mắt cô, có chút không chắc chắn, “Anh có thể thử, thử chỉ quen với một mình em.”

Trương Hân nín thở, trợn to mắt.

Vừa mới xong.....anh ta nói cái gì?

Lãnh Mạc mở đèn đầu giường, ánh đèn vàng dịu nhẹ chiếu xuống hai người, ánh mắt của Lãnh Mạc cũng dịu lại, “Anh nghĩ một hồi, anh sẽ không để em rời xa anh, cũng không muốn ép em, cho nên cách tốt nhất là anh sẽ thử chỉ yêu một người phụ nữ là em.”

Cô..không nghe nhầm chứ?

Trương Hân kinh ngạc.

“Anh, anh nói lại lần nữa!”

“Anh nói là, anh đồng ý thử, để xem xem anh chỉ có một người phụ nữ có được không.” Lãnh Mạc giọng nghiêm túc nhắc lại một lần nữa, “Anh nghĩ kỹ rồi, đây có thể là chiếc chìa khóa để giải quyết vấn đề này, anh muốn vì em mà thử một lần, nhưng anh không biết có được hay không.....”

Lãnh Mạc còn chưa nói dứt lời, Trương Hân đã ôm chặt lấy anh, “Chỉ cần anh chịu thử..... thử là được rồi.”

Trương Hân cảm động thiếu chút khóc.

Trước giờ cô chưa từng nghĩ, một người đàn ông độc đoán như Lãnh Mạc lại vì cô mà nói ra những lời như vậy, cô đồng ý cho anh một cơ hội, cũng cho cả hai một cơ hội.

“Lãnh Mạc, chỉ cần anh đồng ý thử, em sẽ ở bên cạnh anh.”

“Anh vẫn chưa nói xong,.” Với cái ôm tình nguyện, anh chưa bao giờ từ chối, anh đưa tay ôm lấy Trương Hân, nhìn cô vui sướng ngoài dự tính, trong lòng anh cũng vui theo. “Đương nhiên rồi, nếu lần thử này mà thành công thì tự khắc là tốt nhất, nhưng nếu không được, đến lúc đó anh cũng không buông tay đâu, có khiến em trở nên điên rồ anh cũng sẽ giữ em bên cạnh.”

“Cái này đến lúc đó hẵng nói.”

Nguyện vọng của Trương Hân khá đẹp đẽ, nhỡ Lãnh Mạc thành công thật thì sao.

Mặc dù xác suất gần bằng không.

Đã quyết định xong, hai người đều vui vẻ lại. Lãnh Mạc hơn hai tháng nay chưa đụng vào phụ nữ, bây giờ ôm Trương Hân trong lòng, anh lập tức thấy cơ thể có phản ứng, Trương Hân vẫn đang ngủ vùi trong vui sướng mà không hề phát giác sự khác thường của cơ thể anh.

Lãnh Mạc tạm thời cũng không muốn phá hoại bầu không khí hạnh

phúc như vậy.

Anh đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, “Nếu đã quyết định xong rồi, vậy khi nào em định về với anh?”

“Để hai hôm nữa đã.” Trương Hân cũng ở nhà tổ của Tiêu Lăng một thời gian, cũng có cảm tình với những người ở đây, đặc biệt là Tô Tố, cô càng tiếp xúc với Tô Tố càng thấy cô giống với Tố Tố, nhưng cô hiểu Tố Tố đã không còn nữa. Trương Hân cưỡi lên ngực Lãnh Mạc, tim anh đập chậm hơn người bình thường đôi chút nhưng rất có lực. Cô mới yên tâm, “Thế nào thì mai cũng phải nói với Tô Tố và mọi người bên đó, thời gian này Tiêu lão gia đãi em không bạc, còn Tiêu Lăng nữa, Tiêu Lăng là ông chủ của em, anh ta cũng không truy cứu trách nhiệm khi em không đi diễn.....đợi ngày kia hoặc là ngày kìa em hẵng về vậy, ngày kia là 25 tết, ngày kìa là 26 tết, lúc về cũng có thể chuẩn bị các thứ để đón năm mới rồi.”

“Được.”

Tâm trạng Lãnh Mạc khá tốt, lúc này Trương Hân có đòi trăng đòi sao, xem ra anh cũng sẽ nghĩ cách.

“Còn nữa, em với Từ Dịch không hề có chuyện gì, lần trước là đúng lúc chụp ảnh mẫu, về muộn quá nên anh ấy mới chở em về, anh không thấy em còn không để anh ta vào cổng chung cư sao.....hai tháng nay em không hề liên lạc với bên ngoài, làm sao mà nói chuyện được với Từ Dịch? Anh đừng nghe người khác nói bừa.

Nếu như Lãnh Mạc đã đồng ý thay đổi bản thân, Trương Hân cũng đồng ý giải thích với anh, “Còn chuyện show truyền hình về tình yêu kia, nếu anh cảm thấy không chấp nhận được em cũng có thể từ chối công việc ấy, cùng lắm là mất chút tiền phạt, dù sao cũng là anh trả cho em.”

Lãnh Mạc không ngờ vì một câu nói của anh mà thái độ của cô thay đổi hẳn như vậy, phút chốc thấy càng hưng phấn hơn.

Thực ra anh không hề để tâm cô đóng phim gì với vai gì, anh chỉ để ý những người đàn ông xung quanh cô. Trương Hân đã nói không hề có gì với Từ Dịch vậy anh cũng chẳng còn gì phải bận tâm.

“Chỉ cần em không có hứng với tên Từ Dịch kia, anh cũng chẳng ép em từ bỏ hợp đồng, em thích là được rồi, vui vẻ thì quay, không thích thì bảo anh, anh sẽ nộp tiền hủy hợp đồng cho.”

“Tốt vậy sao?” Trương Hân ngẩng đầu nhìn Lãnh Mạc không dám tin.

“Đương nhiên.”

“Hì hì” Tâm trạng Trương Hân vui đột xuất, cô ôm chặt lấy Lãnh Mạc.

Ở với nhau 7 năm, hôm nay là ngày cô vui nhất, trong 7 năm cô chỉ lên giường và rất ít tâm tình với anh, nhưng hôm nay cô thấy trái tim hai người ở ngay sát bên nhau.

Trương Hân vui sướng lăn lộn trong lòng Lãnh Mạc.

Rất nhanh, cô cảm thấy có gì không đúng.

Cô dừng lại, đỏ mặt nhìn Lãnh Mạc, “Cái tên cầm thú này, những lúc thế này mà anh.....”

Đây chính là sự khác biệt rõ ràng nhất giữa đàn ông và đàn bà.

Đàn bà là động vật cảm tính, dưới không khí thư giãn như vậy sẽ càng thích giao tâm hơn.

Đàn ông là động vật tư duy bằng nửa bên dưới, thích đàn bà tự ngã vào lòng, ấm hương nhuyễn ngọc trong tay, bên dưới lập tức không nghe lời.

"Cuối cùng em cũng phát hiện ra." Lãnh Mạc cảm thán, anh đã cương rất lâu rồi.

"Sao anh dê thế!"

"Em phải hiểu cho một thằng đàn ông hai tháng không đụng vào phụ nữ, hơn nữa người phụ nữ mình thích nằm trong lòng mình mà không có cảm giác thì chắc chắn là liệt dương." Lãnh Mạc lật mình đè cô xuống dưới thân, cười nham hiểm, "Khi nãy quên nói với em, anh có thể thử không đụng vào người phụ nữ khác, nhưng có một điều kiện đấy——Em phải dùng bản thân mình để làm anh hài lòng, có bản lĩnh thì vắt kiệt anh đi, để anh khỏi có sức mà đi tìm người khác."

"Lãnh Mạc, ư....."

Lãnh Mạc trực tiếp dùng nụ hôn nóng bỏng nói với cô mưu cầu.

Những lúc thế này, anh không muốn nghe những lời không liên can."

……

Hôm sau

Sáng sớm Lãnh Mạc đã tỉnh dậy, giải quyết được một cái cả người đều khoan khoái, phong độ hẳn ra. Lúc ăn sáng, Tiêu Lăng và Tô Tố nhìn nhau một hồi không nói gì, lão gia cũng là người từng trải, nhìn Lãnh Mạc lông mày nhướn lên, ông cũng không nói gì. Tiêu Quốc

Cường không liên can cũng chẳng để tâm đến Lãnh Mạc, chỉ có Tiêu mẫu cau mày nhìn anh.

Lãnh Mạc rõ ràng là quá phấn chấn, đến Tiểu Thất và Cảnh Thụy cũng thấy được sự khác thường của anh.

“Chú Lãnh Mạc ơi, có phải chú vừa nhặt được tiền không? Dì Hân đâu ạ?”

Lãnh Mạc tâm tính vui vẻ, gắp cho Tiểu Thất một chiếc bánh bao nhỏ rồi xoa xoa đầu cô bé, “Không phải là chú nhặt được tiền đâu, chỉ là chú có chuyện vui thôi, dì Hân của cháu tối qua ngủ muộn nên bây giờ vẫn chưa dậy, các cháu nhớ đừng lên làm phiền dì nhé, đợi tối nay chú đến mang kẹo cho ăn.”

“A. Tối nay chú cũng đến ạ?”

Lãnh Mạc nhướn mày, “Sao vậy? Tiểu Thất không hoan nghênh chú à?”

Không thể không nói, lúc mặt mày Lãnh Mạc thư giãn, anh khá đẹp trai. Tiểu Thất nhìn Lãnh Mạc, thiếu chút rơi nước miếng, “Không đâu, không đâu, Tiểu Thất còn mong chú đến chơi thường xuyên cơ.”

Ít nhất chú đến chơi, mẹ của daddy sẽ không soi mói ma mi nữa.

Gương mặt Lãnh Mạc càng nở rộ, vỗ vỗ lên đầu con bé, anh cười hết sức mãn nguyện.

Chương 383

Trương Hân tỉnh lại cũng đã là mười một giờ trưa.

Đã từ rất lâu cô không tập thể dục rồi,dạo gần đây sức khỏe có chút không chịu nổi,cô đưa thân thể nặng nề của mình đi tắm,tắm chút nước nóng cô mới có cảm giác mình sống lại.

Khi ra khỏi phòng còn có chút thấy hơi xấu hổ.

Ở nhà người khác mà lại còn ngủ tới tận bây giờ…Tối hôm qua Lãnh Mạc lại còn ở đây,ai chắc cũng đoán được bọn họ tối hôm qua làm những gì.

Aizz……

Mệt tâm thật.

Trương Hân nhẹ nhàng mở cửa phòng,ngó nhìn xuống dưới lầu một cái.

May quá may quá,ở tầng bên dưới không có ai cả.

Cô vui mừng vỗ nhẹ ngực,nhanh như một con gió đi xuống lầu

“Trương tiểu thư cô dậy rồi ác?Trong phòng ăn đồ ăn của cô vẫn còn đang nóng ạ,để tôi bế qua cho cô nhé.”

“Dì Trương không cần đâu,tôi chút nữa ra ngoài ăn là được rồi.” Trương Hân cảm thấy xấu hổ gãi gãi đầu, “Hôm nay dậy muộn quá

không nói với dì là không cần phần cơm cho tôi,Tô Tố bọn họ đâu cả rồi?"

"Trương tiểu thư khách khí quá rồi." Dì Trương nhẹ nhàng nói, "Tiểu thư đang ở bên ngoài tắm nắng,hiếm lắm hôm nay nắng to lại không có gió.Tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư được lão gia tử đưa đi thăm bạn thời chiến rồi,lão gia và phu nhân cũng đi ra ngoài,thiếu gia thì đi làm."

Trương Hân thấy ấm áp ở trong lòng.

Lão gia tử bình thường rất ít khi ra khỏi nhà,lần này dự tính ra ngoài chắc sợ cô xuống nhà thấy khó xử đây mà.

Trương Hân thấy dì Trương cười có chút ẩn ý,mặt bỗng thấy nóng bừng lên chút ít,che mặt nói, "Tôi đi tìm Tô Tố." sau đó nhanh chóng rời đi.

Tô Tố đang ở phòng kính khi mà lúc bình thường lão gia tử hay ở đó uống trà tắm nắng.

Trong phòng kính có đặt một cái làn treo hình elip,cô ấy đeo tất dày nằm trên đó, mắt nhắm nghiền khuôn mặt rất yên bình,ánh sáng len theo những lỗ hổng ở làn treo chiếu xuống người cô ấy,ánh sáng giống như vàng nghiền vậy, trong một khoảnh khắc, thời giam như ngưng lại.

Trương Hân bước chậm lại,không nỡ làm phiền thời khắc yên bình như thế này.

Nhưng Tô Tố vẫn phát hiện ra cô.

Tô Tố hé dần mắt,nhìn thấy Trương Hân đang đứng bên ngoài

phòng kính,từ làn treo ngồi dậy,vẫy cô ấy.

Trương Hân lúc này mới bước vào phòng kính.

Bên cạnh làn treo là bộ bàn ghế,Trương Hân ngồi xuống ghế.Tô Tố nhìn cô từ trên xuống dưới dò xét một chút,Trương Hân ngày hôm nay,ấy…ánh mắt so với trước kia sáng hơn nhiều rồi,cũng so với trước đây hai tháng nhìn có sức sống nhiều hơn rồi.

Trương Hân bị Tô Tố dò xét có chút không được thoải mái,ho khan một tiếng, “Sao mà lại nhìn chị như thế,trên mặt chị có mọc hoa đâu.”

“Sức mạnh tình yêu quả nhiên rất to lớn,ở nhà bọn em hai tháng trời u sầu thiểu não,thế mà Lãnh Mạc người ta tới có một đêm thôi mà đã nịnh vui được rồi.” Tô Tố thở dài lắc đầu, “Nhìn chị thế này,chắc làm hoà rồi hả?”

Trương Hân mặt đỏ ửng gật gật đầu.

Người giúp việc bê tới trà sữa nóng,Trương Hân nhấc một cốc lên vui mừng nói, “Anh ấy đồng ý với chị sẽ thử thay đổi bản thân.”

Tô Tố nhếch lông mày.

Mặc dù cô không thích Lãnh Mạc,nhưng người như Lãnh Mạc có thể nói được như vậy,cô có chút rất bất ngờ.

Cô nhìn nét mặt Trương Hân đỏ ửng,không kiềm chế được lắc đầu liên tục.Trước kia miệng cứ chắc nịch là đối với Lãnh Mạc không còn tình cảm nữa,xuỳ xuỳ,cô biết ngay lời nói đó chỉ là nịnh người khác thôi.

“Tô Tố, em nói thử xem liệu anh ấy có thể thay đổi không?” Trương

Hân có chút không chắc chắn lắm.

Tô Tố không muốn làm tổn thương cô ấy,bản thân cô ấy còn không chắc chắn,thì người không hiểu gì về Lãnh Mạc như cô biết nói gì bây giờ?Nhìn ánh mắt chờ đợi của Trương Hân,Tô Tố thở dài, “Em chỉ có thể nói,em cũng rất mong anh ta có thể vì chị mà thay đổi.”

“Chị cũng mong như thế.”

Thực tế mà nói,Lãnh Mã trên thế giới này cũng là người thân duy nhất của cô rồi,cô cũng hy vọng có thể cùng anh nắm tay đi tới hết cuộc đời này.

“Aizz,thôi kệ đi,không nói tới người đó nữa,Tô Tố,hôm nay chị tới để nói từ biệt em.Chị ở nhà bọn em cũng đã làm phiền hai tháng rồi,bây giờ Lãnh Mạc cũng tới tìm chị rồi,không còn cần phải trốn tránh nữa,mà sắp tới cũng là năm mới rồi,người ngoài như chị cùng gia đình em đón năm mới có chút không thích hợp cho lắm.”

Cô biết ngay mà.

Nếu như Trương Hân không có làm hòa với Lãnh Mạc,cho dù thế nào Tô Tố nhất định cũng không để cô ấy đi được.

Nhưng bây giờ tình hình ở Tiêu gia…Có bố mẹ của Tiêu Lăng ở đây,một mình cô chịu ánh mắt của soi xét của Tiêu mẫu là đủ rồi,không hy vọng Trương Hân ở đây cũng bị bọn họ chỉ trích.

Tô Tố chỉ hơi do dự một chút rồi cũng đồng ý, “Được thôi,nhưng dù có vội thế nào cũng đợi mai chứ,hôm nay ông nội đưa hai đứa nhỏ ra ngoài rồi,vẫn chưa biết khi nào mới về,đợi chút nữa em cho người thu dọn hành lý cho chị,chị chào mọi người một tiếng rồi hẵng đi nhé.”

“Ừ,được.”

“Trước khi đi,chị đi sắm đồ tết với em có được không?”

“Đồ tết?”

“Thật ra em không muốn cứ ở mãi trong nhà,muốn ra lượn lờ một chút,chị có muốn đi với em không.”

“Được thôi.”

....

Nửa tiếng sau.

Tô Tố và Trương Huệ trang điểm ngụy trang một chút xuất hiện trên phố đi bộ ở thành phố a,phố đi bộ không giống như ở Vạn Đạt,người ở đây rất phức tạp,lượng người rất đông,hãng hàng hóa ở đây cũng đều chỉ là những hãng hàng bình dân,bên đường còn bày bán vài tiệm ăn vặt.

Tô Tố và Trương Huệ khoác tay nhau đi ngắm đường,thỉnh thoảng nhìn thấy vài món đồ ăn vặt muốn ăn mua hai xiên.

“A—Lâu rồi không được lượn phố như thế này…Sắp quên mất cái cảm giác này rồi.”

Trương Hân vừa ăn đậu phụ thối vừa lau miệng, “Sướng.”

Hai người ánh mắt nhìn nhau,cười phá lên.

Tô Tố chỉ cảm thấy bao nhiêu ngày ôm trong người sự chán nản mới

một chút này thôi đã tan biến hết rồi,cô vẫn thích cảm giác đông người náo nhiệt,ồn ào như vậy mới làm cho bản thân cảm thấy mình vẫn đang sống,ngày nào cũng ở trong biệt thự không ra ngoài,cô sắp phát điên lên rồi,nhất là lại còn phải đối mặt với tính khí lúc nóng lúc lạnh của Tiêu mẫu.

“Aizz…con người,cần phải thường xuyên ra ngoài đi đi lại lại,chứ hôm nào cũng ở trong nhà rất dễ nghĩ linh tinh.Ra ngoài đi lượn như thế này,cảm nhận dòng người một chút,sau đó xem tiểu cô nương vui mừng vì mua được một bộ quần áo mới,cái cảm giác này thật sự rất thích.”

Trương Hân đưa giấy cho Tô Tố, “Em xem em nói,năm nay em mới có hai mươi mốt tuổi,sao lại nói bản thân giống như người tuổi rất cao vậy,chị hai mươi ba,chị còn chưa thấy mình già nữa là.”

“hì hì” Tô Tố cười khô nhận lấy giấy lau dầu trên miệng. “đi đi đi,bọn mình đi lượn tiếp,để những cái việc vớ và vớ vẩn kia đi gặp quỷ hết,bản thân vui vẻ trước rồi nói sau.”

“Đi.”

Tô Tố đã rất lâu rồi chưa vui như thế này, hai người đi giày đế bằng lượn phố từ buổi trưa tới tận hơn bốn giờ chiều,hai người cũng ăn trưa luôn ở bên ngoài,ăn một loạt đồ ăn có hàm lượng cao,nói đi mua đồ tết nhưng nào mua được gì.

“A…Chẳng trách Tiểu Thất thích ăn kẹo như vậy,cảm giác ăn ngọt vào làm cho người ta cảm thấy rất hạnh phúc.”

Trương Hân thêm vào, “Chị bao nhiêu năm rồi chưa dám ăn như này đấy.”

“Em cũng thế đó” từ lúc vào ngành giải trí,thân thể của bọn họ không phải là của chính họ nữa rồi,ăn uống càng phải không chế,những đồ ăn có hàm lượng cao như thế này nhất định phải tuyệt duyên.

Đến lúc phải về hai người họ vẫn lưu luyến không nỡ.

“Lần sau cần phải hẹn một lần nữa.”

“Nhất định là thế.”

Trời gần tối hai người họ mới khoác tay nhau quay về,phố đi bộ người quá đông,xe của Tiểu Trần phải đỗ ở vị trí ít người để đợi hai người họ.Tô Tố và Trương Hân cùng nhau quay về,khi đi tới một ngã tư,hai người họ đang đứng ở vạch đợi đèn đỏ để qua đường.

Vào lúc này,một chiếc xe bỗng phát điên xông thẳng vào chỗ hai người mà tăng tốc lao tới.

Chương 384

Tốc độ của chiếc xe phải nói là quá nhanh,nhanh tới nỗi hai người hoàn toàn không kịp phản ứng,cũng nhanh tới mức vệ sĩ bên cạnh Tô Tố hoàn toàn không có cơ hội kịp xuất hiện.

Người qua đường cùng lúc đó la hét,xe cũng đã xông tới vạch qua đường rồi.

Trên vạch qua đường rất nhiều người,Trương Huệ và Tô Tố chịu nặng nhất.

“Trương Huệ.”

“Tô Tố,nhanh tránh ra.”

Tô Tố mắt mở to,đồng tử siết chặt lại.Khoảnh khắc cuối cùng,cô chỉ kịp dùng hết sức đẩy Trương Hân ra ngoài,cũng có thể nói là cùng một lúc,Trương Hân cũng dùng hết sức đẩy cô ra.dưới lực cùng phản ứng,hai người họ đều ngã xuống đất,tránh khỏi lực đâm mạnh nhất của chiếc xe.người đi bộ ở phía sau của họ thì không được may mắn như vậy,trong khoảng khắc hai người họ tránh được,tốc độ của chiếc xe hoàn toàn không giảm,vẫn như cũ đam thẳng về phía trước,những người đi bộ ở phía sau hét ầm ĩ rất thảm thương.

Mặc dù như vậy,bị chiếc xe sượt qua,Tô Tố vẫn có cảm giác bắp chân có một cảm giác đau nhói,cô ngã xuống đất,sắc mặt trắng bệch.

Tình hình của Trương Hân còn thảm hại hơn Tô Tố, dù cô ấy cũng được Tô Tố đẩy tránh ra khỏi lực đâm trực diện của chiếc xe

đó,nhưng thân xe sát gần phía bên của cô ấy hơn,cô ấy vẫn chưa kịp ngã xuống đất thì chiếc xe trắng đặng kia đã quành lại.

“Rầm—.”

Cả người với ấy đã bị chiếc xe đâm bay xéo ra, ngã rất nặng trên thanh chắn ở bên đường,khoảnh khắc đó chỉ cảm thấy xương toàn thân như vỡ vụn,đau tới nỗi trước mắt cô ấy chỉ toàn một màu đen,ngực gần như đau muốn nứt ra,não bộ đau như bị một vật nhọn đâm xuyên qua,máy lan ra tức thời.

Trong phút chốc toàn cảnh trở lên thật hỗn loạn.

Chiếc xe trắng đó đâm người xong hoàn toàn không dừng lại,nhanh chóng lùi ra sau,tăng tốc độ trốn khỏi hiện trường đang loạn như cháo này.

“Trương Hân Trương Hân.” Tô Tố nhìn theo Trương Hân đang nằm trong vũng máu,sợ hãi mắt mở lớn,cô không còn để ta tới nỗi đau đớn ở chân mình nữa,bò nhanh tới trước Trương Hân,nhìn thấy mặt cô ấy toàn máu,nước mắt của cô không ngừng rơi xuống, “Trương Hân chị đừng dọa em cấp cứu …,10,gọi 10…”

Trong lúc đang nói,mấy người vệ sĩ của Tô Tố cũng xông tới nơi.

“Nhanh đưa chị ấy tới bệnh viện,nhanh đưa Trương Hân tới bệnh viện.” ...

Nửa tiếng sau.

Tô Tố ngồi ở bên ngoài phòng phẫu thuật,vết thương ở chân cô vẫn chưa được xử lý,máu tươi thấm đẫm chiếc quần màu be,lan ra màu đỏ rất nhức mắt.

Nhưng dường như lúc này cô không còn biết đau là gì,hai mắt nhìn chằm chằm vào phòng phẫu thuật bên trên là, “ đang phẫu thuật” ba chữ đó,cô bây giờ nhìn rất thê thảm,áo khoác lông vũ trắng của cô toàn là bụi đất và máu tươi,tóc cô rối bù bắt bên vai,sắc mặt trắng bệch,toàn thân cứng đờ như một bức tượng.

Tiêu Lăng vội tới nơi nhìn thấy Tô Tố bây giờ là như vậy,trong khoảnh khắc anh thấy trong tim nhói đau.

Tiêu Lăng nhanh chóng chạy tới.

Cùng với Tiêu Lăng vẫn còn có Lãnh Mạc mặc toàn một thân đen,Lãnh Mạc ánh mắt hoảng loạn,sắc mặt căng cứng.

“Tô Tố.”

“Tiêu Lăng?Tiêu Lăng…” Tô Tố như bắt được ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng,túm chặt cánh tay Tiêu Lăng, “Trương Hân chị ấy sẽ không sao có đúng không,đều trách em,đều trách em,em không nên rủ chị ấy đi lượn phố,nếu như hôm nay không ra đường thì đã không xảy ra chuyện rồi…Tiêu Lăng,Trương Hân chảy rất nhiều máu,rất nhiều máu…”Tâm trí Tô Tố dường như không còn minh mẫn nữa,cứ túm chặt lấy Tiêu Lăng nói sảng, “Giống như em lúc đó,nằm trên bàn phẫu thuật toàn máu,sau đó em chết,không không không,Trương Hân chị ấy không thể chết được,chị ấy lương thiện trượng nghĩa như vậy,chị ấy chắc chắn không thể có chuyện gì được,Tiêu Lăng nói với em chị ấy sẽ không có chuyện gì phải không…”

Tiêu Lăng ôm chặt lấy Tô Tố,một tay ấn chặt lấy bắp chân cô ấy vẫn còn đang chảy máu, “Trương Hân không có chuyện gì được,chắc chắn không có,anh bảo đảm với em,Tô Tố em bình tĩnh chút.”

Bình tĩnh?

Cô làm sao làm bình tĩnh được.

Người nằm ở trong kia là Trương Hân đó.

Tô Tố ôm chặt đầu, “Không có chuyện gì,chắc chắn không có chuyện gì …”

Lãnh Mạc nghiến răng xông tới, “Nếu như Trương Hân xảy ra chuyện gì,tôi nhất định không bỏ qua cho cô.”

“Lãnh Mạc đủ rồi đó,cô ấy đã đau lòng như vậy rồi,lẽ nào cậu không thấy sao.”

Lãnh Mạc sắc mặt tối sầm,lần này ngay cả Tiêu Lăng cũng không nể mặt,khoảnh khắc anh ấy nghe thấy Trương Hân bị tai nạn trước mắt chỉ thấy toàn một màu đen,anh ấy không thể tưởng tượng được nếu như Trương Hân biến mất anh ấy sẽ biến thành như thế nào.

Mà tất cả là do Tô Tố gây ra.

Nếu như anh ấy biết sẽ xảy sự việc này,tối hôm qua anh đã không quan tâm tới ý nguyện của Trương Hân làm gì,bắt cô đem về luôn.

Trước cửa phòng phẫu thuật chỉ có ba người họ

Bầu khí lạnh gần như sắp đóng băng tới nơi.

Mỗi người đều cảm thấy từng giây như hàng năm dài bất tận,Tiêu Lăng cho y tá đến cửa lý vết thương kẻ chân của Tô Tố,nhưng Tô Tố dù có nói như thế nào cũng không cho ai động vào cô.

“Đừng chạm vào tôi.”

“Tô Tố,Vết thương ở chân em cần được xử lý.” Tiêu Lăng ấn chặt vai cô.

“Không,em muốn đợi Trương Hân ra.”

Vừa nói dứt lời,phòng phẫu thuật được mở ra từ bên trong,y tá từ bên trong đi ra,Lãnh Mạc ngay lập tức xông tới, “Trương Hân sao rồi?”

Không quan tâm đến sự gấp gáp của ba người, “Tình hình bệnh nhân không tốt lắm,xương bị gẫy hai đoạn,còn nghiêm trọng hơn đó là,đoạn xương gẫy chọc thẳng vào bộ phận gan,bây giờ bác sĩ đang lấy đoạn xương ở gan ra,và cần phải làm phục hồi gan.Bây giờ tình hình có chút nguy kịch,máu ơn trong bệnh viện không đủ dùng,trong các người ai có nhóm máy giống bệnh nhân,cần hiến máu chọn người bệnh ngay lập tức.”

“Trương Hân…Trương Hân là nhóm máu a,tôi là nhóm máu o…”Tô Tố làm nhảm, “Ai là nhóm máu a,ai là nhóm máu a.”

Lãnh Mạc sắc mặt u tối gần như chảy cả ra, “Bệnh viện các người ăn phân sao,nơi lưu trữ máu ở đâu, bây giờ tới lúc cần làm phẫu thuật mới cuống lên,máu tích trữ bị các người hút mất rồi sao.”

Sắc mặt Y tá có chút biến sắc,có thể nhìn thấy Lãnh Mạc không phải là người tốt gì không dám phản kháng, “Bây giờ sức khỏe người bệnh quan trọng nhất,mọi người rốt cuộc có ai thuộc nhóm máu a không.”

“Tôi.” Tiêu Lăng nói với y tá, “Lấy của tôi đi,việc gấp,đừng làm tốn thời gian nữa.”

“Được được.”

Tiêu Lăng hút nguyên gần 00 máu,vốn dĩ người bình thường chỉ cần nhiều nhất là 400,nhưng với tình hình này không giống,đơn giản bình thường sức khỏe của Tiêu Lăng đã tốt,hút 00 cũng không có gì ảnh hưởng quá nhiều đến sức khỏe.

Phòng phẫu thuật đã đang trong lúc phẫu thuật gấp.

Điện thoại Tô Tố bỗng vang lên,Tô Tố căn bản không có tâm ta muốn nghe điện thoại,nhưng chuông điện thoại thúc giục quá mức,cứ reo liên tục.

Tiêu Lăng nhìn trạng thái hiện tại của Tô Tố,lấy điện thoại từ trong túi của cô ra,nghe máy.

Người gọi đến hiện lên trong điện thoại là Lưu Năng của viện điều tra.

Điện thoại vừa được nghe,Lưu Năng vội vàng nói, “Tô tiểu thư là cô phải không,việc cô và Trương Huệ nhờ tôi điều tra hình như bị người khác phát hiện ra rồi, tôi nhờ người theo dõi Bạch Linh,kết quả hôm nay đột nhiên mất dấu,tôi nghi là Bạch Linh và Mạc Tầm đã phát hiện ra các cô đang theo dõi hỏi rồi.Tô tiểu thư,hiện tại cô và Trương Tiểu thư hắc sẽ có nhiều nguy hiểm,gần đây các cô nhất định phải cẩn thận một chút”

Sắc mặt Tiêu Lăng lạnh lại, “Trương Hân và Tô Tố hôm nay bị tai bạn xe,bây giờ Trương Hân đang cấp cứu rất nguy kịch trong bệnh viện,ý của ông là,việc tai nạn ngày hôm nay của họ căn bản không phải do ngoài ý muốn,mà là do Bạch Linh và Mạc Tầm kế hoạch phải không?”

Chương 385

Đầu dây bên kia Lưu Năng ngẩn ra một chút, “Anh là?”

“Ông không cần bận tâm tôi là ai,tôi chỉ hỏi ông một câu có phải hay không.”

“Chắc là như vậy.” Lưu Năng biết tính nghiêm trọng của việc này,giọng trầm xuống nói.

“Người trong viện điều tra được tôi điều đi cũng bỗng nhiên mất tích,tôi nghĩ chắc cũng lành ít dữ nhiều rồi.”

Tiêu Lăng tắt điện thoại,vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ánh mắt u ám lạnh ngắt của Lãnh Mạc.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố một cái,Tô Tố cũng lo lắng nhìn lại,Tiêu Lăng lúc này mới trầm xuống nói, “Trương Hân vẫn đang điều tra chuyện trước kia của cái cô Tô Tố kia cậu có biết không?”

Lãnh Mạc cau mày gật đầu.

Trương Hân điều tra cô Tô Tố đã chết kia,việc này anh biết rất rõ,nhưng anh cứ nghĩ là Trương Hân chỉ đang làm loạn một chút,không có sự giúp đỡ của anh,cô chắc chắn không điều tra ta được chân tướng gì,cho nên mới không lo lắng cho lắm,càng không để ta chuyện này,nhưng bây mgiờ…việc tai nạn xe của cô không phải chuyện ngoài ý muốn?

Mặt của Lãnh Mạc”Vút”Lạnh lùng.

Mạc Tầm và Bạch Linh.

Lãnh Mạc nắm chặt nắm đấm,cho là anh chết rồi sao.

Trước kia anh một mực không muốn để cho Trương Hân điều tra chuyện này,thứ nhất vì Tô Tố đã chết rồi,kể cả có điều tra ra sự thật thì đã làm sao,lực lượng của Mạc gia ở thành phố a này rất đông đảo,anh cũng không muốn gây thù chuốc oán thành kẻ thù của họ,nhưng bây giờ…Lãnh Mạc anh từ trước tới giờ không phải là người sợ việc gì cả,dám hại người phụ nữ của anh,Lãnh Mạc này sẽ đối đầu với Mạc gia.

“Tiêu Lăng,việc này anh không cần anh phải động tay,em nhất định phải cho Mạc Tầm trả giá.”

Tiêu Lăng hiểu ta của Lãnh Mạc,ánh mắt của anh rời sang vết thương trên chân của Tô Tố,ánh mắt cũng trầm lại, “Được,việc này sẽ giao cho cậu xử lý trước.”

Mạc Tầm thật sự đã đê tiện tới mức độ này rồi.

Anh và Mạc Tầm từ sau việc khi Mạc lão đầu đã bắt đầu đối đầu.Anh trá hình giết Mạc lão đầu,Mạc Tầm lại cố y gây sự ở vùng anh đang phát triển,nhưng những việc này chỉ là những chuyện nhỏ,nhất là công việc của anh và Mạc gia hoàn toàn không giống nhau,cho nên muốn ngăn chặn đối phương chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.Cũng bởi vì nhìn thấy Mạc gia đã lâu rồi không có hành động gì,thêm vào đó là sắp năm mới,cho nên không để tâm nữa.

Không ngờ được rằng nhà họ giả chết.

...

Trời cũng đã càng lúc càng tối dần.

Đêm mùa đông đặc biệt lạnh.

Bạch Linh một mình ngồi trong căn phòng trống trải,Mạc Tầm đã rất nhiều ngày không về nhà rồi,anh ta hôm nào cũng lấy lý do công việc bận không có thời gian về,cho nên cô ngày càng ít thời gian có thể gặp được anh.Nghĩ tới đó,sắc mặt của Bạch Linh còn lạnh hơn nữa.

Muốn từ từ xa lánh cô ta như thế này rồi sau đó đuổi cô ta hay đi hay sao?

Đừng mơ.

Bỗng nhận được điện thoại,cô ta ngay lập tức ngồi dậy, "Thế nào rồi,việc yêu cầu anh làm làm thế nào rồi?"

"Cô yên tâm,tự tôi đâm người,xe cũng bị bỏ lại bên ngoài sự giám sát tận vùng ngoại ô.đảm bảo không có ai có thể điều tra được ra tôi."

Sắc mặt Bạch linh thay đổi, "Thế biển số xe của anh…"

"Haha,tôi đâu có ngốc,yên tâm đi,biển số xe là giả,cho cảnh sát tìm thoải mái cũng không thể nào tìm được thân phận của chúng ta"

"Người thì sao,người tôi yêu cầu anh đâm."

"Tô Tố và Trương Hân ở cùng nhau,tôi vốn nghĩ đinh xử lý luôn cả hai người bọn ho,nhưng thời gian gấp gáp quá,mà khoảng cách của bọn họ lại có chút xa,cho nên tôi chỉ có thể chọn đâm Trương

Hân,lúc tôi rời đi toàn thân cô ta toàn máu,bây giờ chắc cũng lành ít dữ nhiều.”

Sự lo lắng của Bạch Linh cuối cùng cũng được yên tâm phần nào.

Như vậy tốt rồi.

Hai ngày trước cô ta ra khỏi nhà,vô tình có cảm giác bị người theo dõi,lúc bắt đầu cô ta vờ như không biết,ngày hôm nay cố tình ra khỏi nhà.quả nhiên không ngoài dự tính,người theo dõi đó lại đi theo cô ta,cô ta tìm người mai phục phía sau,tìm người bắt lại.

Dưới hình phạt nặng người đó liền khai ra,quả nhiên anh ta là người của sở điều tra,phụ trách theo dõi cô ta,mà lại còn nói là có người trả khoản tiền rất lớn yêu cầu điều tra về nguyên nhân chết của Tô Tố trước kia.

Cô ta bỗng chốc dần thấy lo sợ.

Cái chết của Tô Tố.

Cô ta hỏi kỹ càng,nhưng người theo dõi cô ta nói chỉ phụ trách theo dõi,là ai điều tra việc này,anh ta không hề biết được.Bạch Linh suy nghĩ rất kỹ,cuối cùng mục tiêu ngắm chính là Trương Hân.

Ngoài Trương Hân cô ta nghĩ không ra là ai đã điều tra việc này.

Trương Hân là chị em tốt của Tô Tố trước kia,ngoài cô ta ra,không ai có thể làm thế.

Cho nên mới có tai nạn xe ngày hôm nay.

Bạch Linh cắn chặt môi.

Cô ta nhất định không để cho bất kỳ người nào biết được cái chết của Tô Tố,việc này cô ta đã che giấu rất lâu rồi,nhất định không có ai có thể phát hiện được,nhất là,cô ta đã giết người rồi,không quan tâm phải giết thêm bao nhiêu người.

Lúc đầu

Sau khi cô ta biết Mạc Tầm đối với Tô Tố có tâm ý,cô ta đối với Tô Tố căm hận trong tâm,càng nói đến Tô Tố mang thai đứa con của Mạc Tầm,nếu như cô ấy và đứa bé sống,Mạc Tầm nhất định toàn tâm toàn ý hướng về phía cô ta,nhưng nhất định không thể không lo cho Tô Tố và đứa bé được,càng nói thêm vợ chồng Mạc Đào muốn có cháu nội đến điên cuồng như thế nào.

Cho nên,năm đó trước khi cô ta vào phòng phẫu thuật đã sắp xếp hết rồi.

Tô Tố sinh mổ thành công đã cắt xong dây rốn,Mạc Tầm liền rời đi và cùng cô ta vào phòng phẫu thuật,nhưng,thật ra,Mạc Tầm đi tìm bác sĩ để làm phẫu thuật khâu cho Tô Tố,cũng tìm người đem đứa bé tới lồng ấp.Nhưng cô ta túm được vị bác sĩ đó uy hiếp ông ấy,cho nên bác sĩ mới không thể đi tới đó nữa.

Về sau Mạc Tầm quá tức giận,bác sĩ cũng chỉ nói lúc đó toàn cảnh quá loạn,căn bản quên mất Tô Tố.

Sau khi Tô Tố và đứa bé đều chết rồi,cô ta sợ bác sĩ có ngày phản bội,cho nên không cần suy nghĩ nhiều giết chết ông ấy luôn.

Liên quan tới cái chết của Tô Tố,cô ta nhất định không để cho bất kỳ ai biết được.

Nhất là Mạc Tầm.

Nếu như để Mạc Tầm biết được tất cả chuyện này đều là cô ta lên kế hoạch,dựa vào sự thờ ơ bây giờ của anh ấy dành cho cô ta,chắc chắn sẽ dùng lý do này để chia tay với cô ta,cô ta nhất định không thể để việc này xảy ra được,cho nên…ánh mắt của Bạch Linh trần ngập thù hận.

Tất cả những người biết được chuyện này đều phải chết.

Ngay cả những người điều tra việc này—đều phải chết hết cô ta mới yên tâm.

“Bạch Linh?”

“Ừ.”Bạch linh định thần lại,tieeso tục hỏi người đàn ông trong điện thoại, “Anh có biết bọn ho đang đi tới bệnh viện nào không?”

“Lại còn có thể là bệnh viện nào,bệnh viện Phục Hoa của Mạc gia.”

Bạch Linh cau mày,thế thì càng dễ xử lý rồi.

“Được rồi,tôi biết rồi,thời gian gần đây nếu không có việc gì thì đừng tìm tôi.tránh để người khác phát hiện.”

Người đàn ông giọng trầm xuống, “Bạch Linh,thế khi nào em mới tới chỗ của tôi,tôi nhớ em rất lâu rồi…”

Bạch linh nhẫn nhịn sự căm ghét,ứng phó người đàn ông đó, “Thời gian gần đây tôi không rảnh,anh cũng biết hoàn cảnh bây giờ của tôi đó,địa vị của tôi ở Mạc gia rât tầm thường,bây giờ đứa bé lại không còn nữa…”

Giong người đàn ông đó trầm xuống, “Mạc Oanh Oanh hại chết con của chúng ta,tôi đã cho cô ta thân bại danh liệt rồi,Bạch Linh,hay là em rời khỏi Mạc gia,anh thấy,anh ta cơ bản đâu có thích gì em,anh ta bây giờ trong tim chỉ có Tô Tố,tôi không tin là em không nhìn ra,nếu đã như vậy,thì hai người chia tay hòa bình,tới lúc đó chúng ta ở bên nhau…”

“Không bao giờ. “Bạch Linh hét lên, “Tôi không bao giờ rời khỏi Mạc gia,nhất định không bao giờ.”

Chương 386

Hơi thở của người đàn ông nặng nề hẳn lên, “Cái người Mạc Tầm kia có đối xử tốt với em như anh không, Bạch Linh, chúng ta quen biết nhau đã bảy năm rồi, bảy năm nay anh đối xử với em như thế nào không lẽ em còn không rõ sao, em nhờ anh làm chuyện gì, anh có không giúp đỡ em không? Anh yêu em, anh thật lòng yêu em.”

“Đủ rồi, anh im đi, không được nói nữa.”

Người đàn ông bên đầu dây bên kia nghiến răng, không nói nữa.

Bạch Linh nghe thấy tiếng thở nặng nề im lặng của anh, cũng âm thầm nghiến răng.

Sự thật là.

Cô lừa dối tất cả mọi người.

Bảy năm trước, sau khi cô từ thung lũng núi thoát ra, người đầu tiên gặp được không phải là Mạc Tầm, mà là Lưu Tư Minh. Lưu Tư Minh là người thành phố A, ba mẹ rất sớm là đã không còn, để lại cho anh vài căn nhà giá ngất ngưởng, lúc trước cô một mình chạy ra, căn bản không có khả năng sinh tồn, cô đói đến xỉu trên đường, bị Lưu Tư Minh nhặt về nhà, lúc đó cô rất cảm kích anh, coi anh như là ân nhân vậy, nhưng theo thời gian thấm thoát trôi qua, cô phát hiện ra ánh mắt Lưu Tư Minh nhìn cô càng ngày càng dịu dàng, càng ngày càng quan tâm.

Nếu như không có sự xuất hiện của Mạc Tầm, cô nghĩ cô nhất định

sẽ kết hôn cùng với Lưu Tư Minh, sau đó sống những ngày tháng giản đơn.

Nhưng trên đời không có nếu như, cô vẫn gặp được Mạc Tầm, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mạc Tầm, tim cô chợt đập nhanh, cuối cùng cũng hiểu được tình yêu sét đánh là vị gì, là cảm giác gì, cho nên cô không hề có chút do dự rời khỏi Lưu Tư Minh, cùng Mạc Tầm cùng nhau đi đến Mạc gia.

Cô lúc đầu là không muốn dính dáng bất kì với Lưu Tư Minh nữa, nhưng Lưu Tư Minh không thể quên cô được, mãi cứ níu kéo lấy cô.

Hai năm trước cô bị chẩn đoán ra bệnh bạch cầu, Mạc Tầm tốn công tốn sức tìm được người chị sinh đôi của cô, nhưng sau khi xét nghiệm một loạt, tủy của Tô Tố không phù hợp với cô, cho nên mới nảy sinh chuyện Mạc Tầm tiếp cận Tô Tố.

Quãng thời gian lúc đó là cô đau khổ nhất.

Cô không có cách nào nhìn Mạc Tầm cùng với Tô Tố kia tương thân tương ái, cho dù người đó là chị em sinh đôi với cô, cho dù Mạc Tầm là vì cô…… Cô rất khó chịu, cô đau đớn đến điên dại, cô chính là lúc đó lại một lần cùng Lưu Tư Minh ở bên nhau.

Cô sẽ ra đường đi dạo, sau đó cùng anh cùng nhau trò chuyện, cô chưa từng suy nghĩ là sẽ phản bội Mạc Tầm.

Nhưng……

Nhưng cô cũng là người phụ nữ bình thường, cô cũng có nhu cầu sinh lý, nhưng quãng thời gian đó, cô chỉ có thể dùng mắt chứng kiến Mạc Tầm yêu quý của cô với Tô Tố tương thân tương ái.

Trong một lần mất đi lý trí, cô và Lưu Tư Minh đã quan hệ với nhau.

Kể từ ngày đó dây dưa không dứt.

Cô cố gắng cẩn thận, rất cố gắng không cho bất kì ai phát hiện ra.

Trong chuyện chị em sinh đôi Tô Tố của cô, không thể không nói là Lưu Tư Minh giúp đỡ cô rất nhiều, nếu như không có Lưu Tư Minh, người bác sỹ đó sẽ không chết, hơn nữa sớm muộn gì cũng sẽ điều tra tới cô, tiếp đó còn có cha mẹ nuôi của cô là hai vợ chồng Bạch thị, cũng là do Lưu Tư Minh xử lý dùm cô.

Cô từng suy nghĩ sẽ đoạt tuyệt tận gốc với Lưu Tư Minh.

Cho nên quãng thời gian đó cô và Tô Huệ hợp tác với nhau, nhưng người tính không bằng trời tính, lúc này cô lại mang thai đứa con của Lưu Tư Minh, cô vừa căng thẳng vừa lo sợ, cô lúc đầu không định nói Mạc Tầm nghe, bản thân lén lén lút lút đi xử lý đứa con đó, nhưng do vấn đề sức khỏe của cô, xử lý đứa con chỉ sẽ tổn hại đến sức khỏe cô, cho nên cô cứ do dự mãi.

Do dự rồi do dự đến lễ đính hôn của cô và Mạc Tầm.

Tiếp theo đó là lão gia tử muốn cô rời khỏi Mạc Tầm, cô trong tình thế bị ép buộc, chỉ có thể nói là bản thân đã có thai.

Sau đó tất cả cách đãi ngộ của cô đều thay đổi.

Vợ chồng Mạc Đà không còn bắt bẻ cô về điều gì nữa, Mạc Tầm cũng bắt đầu không nhắc đến hai chữ Tô Tố nữa, chuyên tâm cùng sống với cô, cô còn tưởng hạnh phúc này sẽ mãi duy trì……

“Bạch Linh?”

Bạch Linh từ kí ức hồi thần lại, trên tay siết chặt điện thoại, dùng lực quá độ, gần như là muốn siết hư màn hình, “Tô Tố và Trương Hân nếu như ở bệnh viện Phục Hoa, vậy chuyện đó sẽ trở nên dễ dàng hơn, tôi ở bên đây sẽ cho người theo dõi tình hình của Trương Hân, cô ta chết rồi càng tốt, nếu như chưa chết…… tôi sẽ nghĩ cách sắp xếp anh vào bệnh viện, đến lúc đó anh đóng giả điều dưỡng, giúp cô ta truyền thuốc, để cô ta sau này không tỉnh dậy nữa.”

Lưu Tư Minh thở dài, “Anh biết rồi, anh sẽ nghe theo lời em nói mà làm, nhưng Linh Nhi…… anh nhớ em.”

Bạch Linh ghê tởm cau mày, ”Không nói nữa vậy đi, tôi sẽ gọi anh sau, đừng có gọi điện thoại cho tôi.”

Bạch Linh không chút do dự cúp máy điện thoại.

Bạch Linh nằm trên chiếc giường lớn, ngửi một hơi thở sâu mùi hương trên tấm mền.

Trên tấm mền hình như còn tàn dư hơi thở của Mạc Tầm, cô cảm thấy sớm muộn có một ngày cô sẽ bị điên, nếu như cô điên rồi, nhất định là bị Mạc Tầm tức điên đấy.

Họ tại sao lại không thể bỏ mặt tất cả mọi người, ở bên nhau vui vẻ hả.

“Mạc Tầm, anh tại sao không thể toàn tâm toàn ý chỉ đối xử tốt với em, ngày xưa có một Tô Tố, bây giờ cũng có một Tô Tố. Anh rốt cuộc muốn em phải làm sao, em giả vờ nhu nhược trước mặt anh, đối với anh dịu dàng chu đáo, anh tại sao lại không nhìn thấy mặt tốt của em, tại sao, rốt cuộc đây là tại sao?”

Bạch Linh giận dữ xả ra một loạt bất mãn ở trong phòng.

Trời bắt đầu tối rồi, cô nhìn lên thời gian, đã là 6 giờ tối, đã đến thời gian ăn cơm tối, nghĩ đến lát hồi xuống ăn cơm phải đối diện vợ chồng Mạc Đào, Bạch Linh giận dữ nghiến răng, họ tại sao chưa chết, còn chưa chết hả!

Bạch Linh cố gắng điều chỉnh lại, dùng sức xoa lên gương mặt mình, xoa dịu đi phần mặt cứng đờ của mình, đợi đến lúc sắc mặt của người trong gương giống như sắc mặt nhu nhược vô tội trước kia cô mới xuống lầu.

Vừa đi đến cửa cầu thang đã nhìn thấy trong nhà hàng đã mở cơm ăn.

Vợ chồng Mạc Đào đang ngồi trên bàn ăn cơm, ngồi kế bên họ chính là Mạc Oanh Oanh.

Sắc mặt của Bạch Linh có chút thay đổi.

Hôm nay không ngờ ngay cả giờ cơm cũng không gọi cô nữa.

Cô nghiến răng, giả vờ như không có gì xuống lầu.

Mạc phu nhân trông thấy Bạch Linh lập tức cau mày, "Còn ngây ở đó làm gì, không muốn ăn cơm à? Mỗi ngày đều phải cho người làm đi gọi, bộ tưởng bản thân đúng thật là thiên kim đại tiểu thư à?"

Khuôn mặt Bạch Linh tiết ra một nụ cười, "Mẹ……"

"Đừng gọi ta bằng mẹ." Mạc phu nhân lấy khăn giấy lau miệng, lạnh lùng lướt mắt nhìn Bạch Linh, "Một tiếng 'mẹ' này của cô ta không có nhận nổi, nói sao ra thì cô với Mạc Tầm cũng chỉ là quan hệ nam nữ

bình thường, đợi đến lúc hai người kết hôn rồi gọi cũng chưa muộn."

Bạch Linh cúi mày vâng lời ngồi vào bên cạnh bàn ăn, người làm lập tức giúp cô kéo ghế ra.

Mạc phu nhân lại thấy không ưa, "Đừng giúp cô ta, cô ta đâu phải là không có tay, sau này việc của cô ta để cô ta tự làm lấy."

Bạch Linh cúi mặt không nói năng.

Mạc phu nhân nhìn thấy bộ dạng cô như vậy còn tức giận hơn, "Ta ghét nhất là cái bộ dạng cô như thế này, cái bộ dạng ngoan ngoãn vâng lời như là chịu nhiều oan ức vậy, ta thật không biết là Mạc Tầm rốt cuộc thích cô ở điểm nào, rõ ràng đã biết cô không thể sinh con nữa, không ngờ còn không rời bỏ người phụ nữ như cô, đúng thật là vô dụng, ngay cả cháu ta cũng không giữ được, giữ không được cũng đành, cô còn không sinh con được nữa…… ta nuôi con gà mái còn biết đẻ trứng, còn người phụ nữ như cô lại chẳng có tích sự gì, ngoài việc biết giả vờ tội nghiệp cho người ta xem, cô nói thử cô còn biết làm gì."

Bạch Linh ấm ức ngẩng đầu lên.

"Được rồi được rồi, ta trông thấy bộ dạng của cô là muốn ói rồi, ta hỏi cô, Mạc Tầm hai ngày nay đang làm những gì."

Chương 387

“Tầm…… con cũng không biết nữa.”

Mạc phu nhân tức thời xù lông, bà dứt khoát không ăn cơm nữa, trực tiếp từ chỗ ngồi đứng dậy, chỉ thẳng vào mũi Bạch Linh rồi mắng, “Cô ngay cả nam nhân của mình đang làm gì cũng không biết, cô nói xem cô còn biết được gì, Mạc gia ta đúng là nuôi uổng cô nhiều năm rồi, cô là heo à chỉ biết ăn cơm rồi đi ngủ, bộ không biết quan tâm quan tâm Mạc Tầm à, nó một mình ở ngoài đi làm cực khổ bao nhiêu, cô không biết san sẻ với nó không?”

Đôi mắt của Bạch Linh tức thì đỏ lên, “Mẹ……”

“Đã nói rồi đừng gọi tôi bằng mẹ.”

“Bác, bác gái……” Bạch Linh nhéo mạnh đùi của mình, “Tầm nói là sắp qua tết, công việc tương đối bận, cho nên……”

Mạc phu nhân lại một lần nữa cắt ngang cô, “Nó công việc bận cô không biết san sẻ với nó à, cho dù không giúp được, cô không biết nấu canh đưa cho nó tẩm bổ sức khỏe à? Bạch Linh ơi Bạch Linh, ta hồi xưa còn trông thấy cô ngoan hiền hiểu chuyện, bây giờ lại cảm thấy cô càng ngày càng giả dối.”

Đó là do bà cảm thấy tôi không ưa mắt thôi, cho nên mới cảm thấy cả người tôi đều là khuyết điểm.

Lời nói này Bạch Linh chỉ có thể nói trong lòng, trên mặt không hề lộ ra sự bất ổn nào, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ của mình lên, vâng lời nói,

"Bác gái, con bây giờ sẽ đưa cơm cho Tầm……"

"Thím Lưu, đưa hộp cách nhiệt cho cô ta."

"Vâng, cô Bạch hãy đi theo tôi."

Bạch Linh chưa một hạt cơm vào bụng, trực tiếp bỏ đũa xuống cùng thím Lưu vào phòng bếp, đến phòng bếp, trông mắt đã thấy hộp cách nhiệt đã đựng xong, trong lòng Bạch Linh cười lạnh, trông ra Mạc mẫu đã dự tính thị uy với cô, nếu không tại sao mà ngay cả hộp đựng cơm cũng chuẩn bị sẵn rồi.

Thím Lưu dùng túi đựng hộp cách nhiệt vào, đưa cho Bạch Linh, thím ngày thường cũng ấn tượng khá tốt với Bạch Linh, phải nói là tất cả người làm trong biệt thự đều đối xử tốt với Bạch Linh, thím Lưu nhìn thấy sắc mặt ấm ức của cô, nhịn không được thấp giọng nói, "Cô Bạch đừng giận phu nhân, chuyện xấu hổ…… của đại tiểu thư từ khi bị lộ ra, tâm trạng phu nhân cứ mãi không tốt, vừa nãy phu nhân mới cãi nhau với đại tiểu thư, cô á, cô gặp xui rồi."Nói xong, thím Lưu từ trong phòng bếp lấy ra món đồ ngọt mà thím đã chuẩn bị sẵn trước đó cho cô, "Thời tiết lạnh như thế, không ăn chút đồ sao mà được, món đồ ngọt này cô Bạch cô cứ đem theo trên đường ăn một chút nhé."

"Cám ơn thím Lưu."

Thím Lưu lắc đầu, "Mau ra ngoài đi, nếu không lát hồi phu nhân lại giận nữa đấy."

"Uhm."

Bạch Linh giấu đi món đồ ngọt, vừa từ trong bếp ra đã trông thấy mũi không phải mũi, mắt lại không phải là mắt của Mạc mẫu, và Mạc

Oanh Oanh ngồi đối diện bà đã không biết đi đâu, trông ra cô lại gặp xui nữa rồi.

Quả nhiên, Mạc mẫu nhìn thấy cô lập tức lại phát điên lên, "Cô còn đứng ngây người ở đó làm gì, còn không khẩn trương đi."

"Bác gái, xe……"

"Muốn xe gì." Mạc mẫu cười lạnh, "Cô ngay cả việc lưu sản cũng có thể vượt qua được, đi có vài bước không lẽ không đi được à? Tự mình đi bộ qua."

Bạch Linh tức thời ngây người.

Đi bộ qua?

Trang viên Mạc gia không phải ở trung tâm thành phố, và Mạc Tầm bây giờ nhất định là đang ở trong chung cư ở trung tâm thành phố, cho dù ngồi xe cũng phải nửa tiếng đồng hồ, để cô đi bộ qua à?

Ở ngoài biệt thự ngay cả xe cũng đón không được.

Huống chi là, bây giờ đã tối như vậy, Mạc mẫu lại không sợ cô thân gái một mình gặp chuyện trên đường sao?

Trong lòng Bạch Linh nổi lên một hận thù.

Cô mím môi, "Bác gái, con biết là bác muốn vì con tốt, thời tiết lạnh như thế, con đi qua đó vận động để đổ mồ hồi làm ấm cơ thể, nhưng……" Bạch Linh cầm hộp cách nhiệt trên tay, "Con chỉ là sợ là đợi đến lúc con đến nơi canh cũng nguội rồi, hơn nữa đợi đến lúc con đến chỗ Mạc Tầm, dự đoán rằng anh ấy cũng đã ăn cơm rồi, đến lúc đó tâm tư quan tâm của bác gái đối với anh ấy, anh ấy sẽ không

nhận được.”

Mạc mẫu cau chặt đôi mày.

Mạc Đào tức thời mở miệng, “Để tài xế của ta đưa con qua đó, hãy nói là do ta dặn dò.”

“Cám ơn ba ạ, vậy con đi trước.”

“Đi đi.”

Đợi hình bóng Bạch Linh khuất khỏi ánh nhìn, Mạc Đào mới cau mày nhìn Mạc phu nhân, “Em có tệ thế không.”

“Em thì sao, ai bảo cô ta hại đến cháu em không còn nữa.”

Mạc Đào lắc đầu, “Em đừng tự lừa dối bản thân nữa, con gái yêu của bản thân em làm nên thế này em còn không biết ngại đổ hết lỗi lên người Bạch Linh? Anh thấy em dạo này có thời gian thì nên dạy dỗ dạy dỗ lại Oanh Oanh đi, cái đứa con đúng là hư đốn thật, khẩn trương kiếm giáo viên lễ nghi dạy dỗ nó, tối ngày không biết nghe lời, cuộc sống riêng tư một phen thảm họa, tại vì nó mà cổ phiếu của Mạc thị bị giảm sút, nếu không quản giáo nó nữa, anh thấy đứa con này phải bỏ rồi.”

“Em cũng có suy nghĩ này, đứa con này thật không biết nghe lời, anh không biết đâu, hai ngày nay em không dám bước ra cửa, vừa bước ra cửa cứ cảm thấy có người đâm chọt sau lưng, việc của Oanh Oanh lần này quá mất mặt rồi, tuyệt đối không thể để nó có lần sau.”

……

Lúc vợ chồng Mạc gia đang thảo luận chuyện của con cái, Bạch Linh

đã ngồi lên chiếc xe đi chung cư của Mạc Tầm.

Nói thật lòng, cô cũng mấy ngày gần đây không thấy Mạc Tầm, lúc này sắp sửa được gặp Mạc Tầm, trong ánh mắt của cô đều là vui mừng.

Bạch Linh không có gọi điện cho Mạc Tầm, cũng không có nhắn tin cho anh.

Chuẩn bị trực tiếp tạo cho anh một bất ngờ.

Bạch Linh biết được nơi ở của anh, không những biết, mà còn có chìa khóa chung cư của anh.

Lúc xuống xe, gió lạnh lập tức vây bủa đến, Bạch Linh cuộn chặt lấy áo khoác của mình, ôm lấy hộp cách nhiệt khẩn trương chui vào thang máy, thang máy từ từ đi lên, không mấy dễ dàng mới đến được cửa chung cư của Mạc Tầm.

Bạch Linh cầm chìa khóa, vừa chuẩn bị mở cửa.

Cửa phòng đột nhiên từ trong mở ra.

Mạc Tầm nôn nóng một bên mặc áo khoác một bên kéo cửa ra, nhìn thấy Bạch Linh trước cửa, anh ngây người, "Linh Nhi?"

"Tầm." Ánh mắt của Bạch Linh sáng lên, "Hai người chúng ta có phải tâm ý tương thông không, em vừa định mở cửa là anh đã ra đây rồi. Mau mời em vào nhà, bên ngoài lạnh lắm, em có đem canh cho anh, mẹ lo lắng cho anh một mình ở bên ngoài ăn không ngon, cho nên nhờ em đưa canh đến cho anh."

Bạch Linh nói xong vừa định bước vào nhà.

Mạc Tầm khẩn trương cản cô lại.

“Sao thế?”

Ánh mắt của Mạc Tầm có chút hoang mang, “Ở bệnh viện bây giờ có chuyện gấp cần phải xử lý, anh bây giờ phải ra ngoài, trong phòng lạnh lắm em đừng nên vào.” Mạc Tầm từ tay của Bạch Linh nhận lấy hộp cách nhiệt, giọng điệu dịu dàng nói với cô, “Anh hôm nay có thể sẽ bận đến rất khuya, sức khỏe em vẫn chưa khỏe lại, khẩn trương về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Chuyện rất gấp cần xử lý sao?”

“Uhm, rất là khẩn cấp, nếu không anh sẽ không ra ngoài vào giờ này.”

Bạch Linh có chút thất vọng, nhưng cũng biểu hiện thông cảm, “Vậy thôi, em về nhà trước, anh hai ngày nay có nếu như có thời gian, nhớ là về nhà, ba mẹ cũng đều rất nhớ anh, em……cũng rất nhớ anh.”

“Được, anh ngày mai tan ca xong sẽ lập tức về nhà.” Mạc Tầm cúi người xuống hôn lên trán Bạch Linh.

Tiếp xúc gần như vậy, trong lòng Bạch Linh tức thì trầm lại.

Trên người của Mạc Tầm, rõ ràng là có một mùi nước hoa thoang thoảng.

Sắc mặt Bạch Linh tức thời trắng bệt lại.

Hơi thở của cô gần như muốn ngưng lại, thuận theo khe hở nho nhỏ

nhìn vào bên trong.

Cách nhìn như thế, lòng của cô lại càng đau như cắt.

Ở trên thềm, rõ ràng đang đặt một đôi giày cao gót màu đỏ, và đôi giày đó…… không phải là của cô.

Chương 388

Bạch Linh không bị thuyết phục.

Cô ta hoàn toàn không thể tin rằng Mạc Tầm phản bội cô ta.

Ai nhè lúc cô xuất hiện thì nét mặt anh ta rất hoảng loạn, ai nhè cô nói như thế nào cũng không để cho cô vào nhà.

Thì ra là thế, thì ra là thế.

Bạch Linh đau trong lòng, cô cố gắng tự nhủ bản thân có lẽ đây chỉ là một tai nạn, có lẽ....đôi giày đó là Mạc Tầm mua để tặng cô ta.

Yêu nhau bảy năm, Mạc Tầm làm sao có thể phản bội cô ấy.

Không thể nào

Hoàn toàn không thể, Bạch Linh cố gắng tự thuyết phục bản thân

"Linh Nhi? Em sao vậy, có phải trong người không được khoẻ không?"

"Ừm" Bạch Linh nắm chặt nắm đấm và hoàn hồn lại, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn Mạc Tầm với ánh mắt bối rối và lo lắng, trong lòng cô ta càng đau khổ, nhanh chóng lắc đầu, "Không có, đột ngột nghĩ đến một chuyện quá nhập tâm, không phải anh đang bận sao, mau đi đi, bây giờ em bắt xe về nhà."

Nếu như là bình thường, trời đã tối như vậy, cô ta một mình bắt xe

về nhà chắc chắn là không an tâm, nhưng hôm nay dường như anh ta nhìn dáng vẻ rất gấp gáp, vừa nghe cô ấy nói xong thì lập tức gật đầu, "Ừa, vậy bây giờ chúng ta xuống lầu, anh bắt xe cho em."

"Được."

Bạch Linh nhìn Mạc Tầm cẩn thận mở cánh cửa phòng, sau đó bước ra khỏi phòng như không có gì xảy ra, sau đó đóng cửa lại.

Hai người khoác tay xuống lầu.

Đến lối vào chung cư, Mạc Tầm trực tiếp gọi một chiếc taxi cho Bạch Linh, Bạch Linh ngồi vào trong và tạm biệt Mạc Tầm, "Anh có việc thì bận đi, đừng bận tâm đến em, em về nhà ngay."

"Được, về đến nhà gửi tin nhắn cho anh."

"Ừm."

Chiếc xe taxi khởi động, Bạch Linh nhìn thấy từ cửa xe, chưa kịp đợi hình bóng chiếc xe taxi biến mất thì Mạc Tầm đã nhanh chóng rời khỏi chỗ đứng hiện tại. Cô ta tính toán thời gian, đợi 5 phút sau, cô ta đột nhiên nói với tài xế, "Bác tài, tôi chợt nhớ ra có một vài thứ chưa lấy, chú chở con về lại."

"Được, được."

Một lần nữa quay lại cổng chung cư, nét mặt Bạch Linh càng ngày càng trắng bệt, cô ta đi vào thang máy và đứng ngay cửa căn hộ một lần nữa.

Cô ta lấy chìa khoá ra khỏi túi, hành động rất cẩn thận và mở cửa phòng ra.

Cánh cửa được mở ra, nét mặt cô ta nhợt nhạt như tờ giấy.

Đôi giày cao gót ở lối vào vẫn còn ở đó, từ hướng lối vào cho đến phòng ngủ, một đống quần áo lộn xộn được ném xuống đất. Chiếc áo khoác nữ màu đỏ, chiếc quần màu đen, tiếp theo là chiếc áo bên trong và áo ngực. Một bộ ren màu đỏ mỏng như kim, trong lòng cô ta bị tê liệt, cắn chặt môi, khuôn mặt đỏ bừng.

Mạc Tầm đi rất gấp gáp, gấp gáp đi vào phòng đến không đóng chặt cửa lại.

Bạch Linh nhẹ tay nhẹ chân bước đến cửa phòng, nhìn vào chiếc giường lớn nằm trên đó là một người phụ nữ.

Trong phòng mở điều hoà, có một hơi nóng phát ra từ bên trong, chiếc chăn chỉ đắp đến ngực của người phụ nữ đó, cô ta nằm trên giường và nghiêng chân bấm điện thoại. Góc nhìn của Bạch Linh có thể nhìn thấy một người phụ nữ với làn da trắng và tóc đen óng gợn sóng.

Một lúc sau, Bạch Linh có ảo ảnh về Tô Tố.

Cô ta nắm chặt nắm đấm, lùi về hai bước, cô ta hiểu rồi, người phụ nữ này chỉ là người thay thế thôi, trong lòng Mạc Tầm vẫn thầm thương vẫn là Tô Tố.

Người phụ nữ trong phòng trò chuyện với người khác với một bầu không khí nóng cháy như lửa.

Bạch Linh muốn lao vào nắm tóc người phụ nữ ấy và hung hăng nói với cô ấy, nói với cô ấy rằng Mạc Tầm có bạn gái rồi, nhưng cô không thể để cô ta biết, nếu như cô lao vào như vậy, vậy thì cô và

Mạc Tầm ngay cả trước mặt cũng không thể duy trì được sự hoà bình.

Cho nên cô chỉ có thể lén lút đến, sau đó lén lút rời đi

Bạch Linh như một linh hồn lang thang, từ toà căn hộ bước ra ngoài và từ từ đi đến cổng của căn hộ.

Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bầu trời đêm tối, có cơn gió lạnh thổi, cô ta chỉ cảm thấy cái lạnh từ đầu đến chân.

“Hơ hơ…tại sao phản bạn tôi, tại sao chứ.” Bạch Linh cúi xuống trong một góc tối, chỉ cảm nhận đôi chân không có cách nào chống đỡ được sức nặng của cơ thể. Cô ta ngồi ở đó, dùng đôi tay ôm chặt lấy bản thân mình, nước mặt cuối cùng cũng chảy ra từ khoé mắt, “Mạc Tầm, em đối xử với anh không tốt sao, anh và Tô Tố chỉ quen nhau mấy ngày, tại sao vì cô ta mà tìm người thay thế, nếu như anh không yêu em, tại sao trong bảy năm qua đối xử với em tốt như vậy, tại sao cho em hạnh phúc sau đó lại đẩy em vào địa ngục….Mạc Tầm, anh đối xử với em như vậy đúng không chứ, đúng không chứ”

Nước mắt cô ta chảy đầy mặt, cơn gió vừa thôi thì khuôn mặt đã lạnh ngắt.

Không không không.

Cô ta không thể tiếp tục như thế.

Cô ta muốn cứu lại tình cảm của cô ta, cô ta không thể mất đi Mạc Tầm, ai cũng không thể đánh cắp anh ấy.

Bạch Linh đưa tay lau nước mắt, đứng dậy lần nữa.

Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến Mạc Tầm rời bỏ một người phụ nữ ấm áp và quay người đi ra ngoài?

Công việc?

Hơ hơ, tưởng cô ta là con nít ba tuổi sao.

Bạch Linh lập tức gọi điện thoại cho Lưu Tư Minh, “Anh có biết Trương Hân và Tô Tố ở bệnh viện Phục Hoa nào không?”

“Bạch Linh, cô sao vậy, cô khóc à?”

Bạch Linh hét lên, “Tôi hỏi anh biết Tô Tố và Trương Hân đang ở bệnh viện nào, mau nói cho tôi.”

“Được được được, cô đừng gấp gáp, tôi nói cho cô biết, hai người họ đang ở bệnh viện Phục Hoa ở trung tâm thành phố.” Nói xong, Lưu Tư Minh lại nhịn không được hỏi cô ta, “Bạch Linh, có điều gì xảy ra ở chỗ cô sao, cô nói với tôi một tiếng, đừng để tôi lo lắng.”

“Không liên quan tới anh” Bạch Linh lập tức tắt máy điện thoại, một lần nữa gọi thêm một chiếc taxi, “Đi đến bệnh viện Phục Hoa tại trung tâm thành phố.”

“Vâng.”

Trên đường không có nhiều người, xe lái rất nhanh, chưa đến nửa tiếng sau, chiếc xe đã lái đến cửa bệnh viện.

Bạch Linh không vội vã lao vào bệnh viên.

Cô ta đi đến bãi xe nhân viên của bệnh viện, nhìn qua một lần, cô ta liền nhìn thấy ngay chỗ đậu xe có chiếc Ferrari quen thuộc, Bạch Linh không từ bỏ hy vọng, nhưng đến lúc thấy biển số xe thì cô ta không thể tiếp tục lừa dối bản thân.

Quả nhiên

Anh ta quả nhiên đến bệnh viên rồi

Tô Tố….

Tô Tố đối với anh ta quan trọng như vậy sao

Bạch Linh không thể hiểu, tại sao rõ ràng là chưa bao giờ ở cùng nhau, Mạc Tầm có thể có tình cảm sâu nặng với Tô Tố như vậy, chẳng lẽ là vì cùng tên với Tô Tố trước kia, cho nên tình cảm mới chuyển sang cô ấy.

Tô tố ở đâu tốt hơn cô ta.

Mỗi lần gặp nhau, cô ta đều nhìn cô với vẻ mặt khinh bỉ, rõ ràng một thái độ cực kỳ khinh thường anh ta, cô ta thật không thể hiểu, tại sao Mạc Tầm còn không từ bỏ Tô Tố.

Chẳng lẽ thực sự là câu nói-------không sở hữu được mới là cái tốt nhất.

……

Bạch Linh đang nghĩ bậy bạ, Mạc Tầm đã xuất hiện ở bệnh viện.

Anh ta nhận được một cuộc điện thoại từ bệnh viện, nói Tô Tố đã đến khám bệnh rồi, cho nên lập tức không do dự và lao đến.

Biết rằng cô ta xảy ra tai nạn, Mạc Tầm hoảng hốt đến hồn bay mất, nhưng khi biết rằng Tô Tố chỉ là trầy xước nhẹ, người bị thương nặng mới là Trương Hân, thì anh ta mới cảm thấy nhẹ nhỏm.

“Tình hình của bệnh nhân sao rồi?”

“Cô Trương Hân còn ở phòng mổ, cô Tô thì có Tiêu thiếu gia và cậu Lãnh đợi cùng ở ngoài cửa phòng mổ.”

Mạc Tầm lạnh lùng và gật đầu, “Lập tức đưa tôi đi xem”

Chương 389

Bác sĩ đưa Mạc Tầm trực tiếp đến cửa phòng mổ.

Ca phẩu thuật của Trương Hân đã kéo dài hơn 3 tiếng đồng hồ rồi, bây giờ vẫn chưa có tin tức gì.

Trước cửa phòng phẩu thuật “Đang phẩu thuật” ba chữ chói loá, chiếu vào mắt khiến đa số người không thể mở mắt, bầu không khí im lặng như chết.

Khi Lãnh Mạc đến phòng mổ, nhìn thấy là cảnh tượng này.

Ánh mắt đầu tiên nhìn vào Tô Tố.

Trên người Tô Tố một áo khoác phao màu trắng, thân dưới mặc chiếc quần đã bị ướt, Tiêu Lăng ngồi ngay ghế cạnh cô ta, dùng một ngón tay bịt lại vết thương trên chân của cô ta, nét mặt lo lắng nhìn vào cô ta. Còn Tô Tố khuôn mặt nhợt nhạt, ngồi ngay đó như người mất hồn.

Mạc Tầm nhìn thấy có chút đau đớn trong lòng.

Bạch Linh cũng thường xuyên mặc đồ màu trắng, thường xuyên lộ ra dáng vẻ yếu đuối, nhưng có lẽ gặp Bạch Linh nhiều lần như vậy nên từ từ không còn cảm giác đau lòng, thay vào đó là cảm giác mệt mõi phiền hà. Nhưng khi nhìn thấy Tô Tố yếu đuối, anh ta cảm thấy trong lòng rất đau đớn, Mạc Tầm thật sự cảm thấy đau trong lòng.

Anh ta vung người bác sĩ dẫn đường, sải bước đi qua.

Ba người ngay lập tức nhìn qua anh ta.

Một hồi sau, ánh mắt của ba người đều lạnh lùng đến đáng sợ.

Mạc Tầm gãi đầu, nhìn vết máu trên đùi Tô Tố, hạ giọng nói, “Vết thương trên chân của em cần được giải quyết, anh hỏi tình hình từ bác sĩ rồi, mặc dù tình hình của Trương Hân có chút nguy hiểm, nhưng mà bác sĩ bên trong phẩu thuật cho cô ta có kinh nghiệm cao tay, chắc nên không có nguy cơ nguy hiểm đến tính mạng, các người có thể thư giản tâm trí, không có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Không có chuyện?” Lãnh Mạc nhếch miệng lên đi đến bên Mạc Tầm, chưa kịp đợi Mạc Tầm phản ứng nhưng anh ấy đã nắm lấy cổ áo Mạc Tầm, nắm đấm chỉ vào mặt anh ta, nặng nề đấm qua một phát.

“Crack------”

Mạc Tầm bị đánh đến tê tái đầu óc, vẫn chưa cảm thấy đau, liền nghe thấy crack ở mũi, và rồi anh mới cảm thấy được nỗi đau của trogn tim.

Anh ta ngã ở dưới đất ôm lấy chiếc mũi, đau đến nét mặt tái mét, một tiếng khịt mũi.

Sau khi Lãnh Mạc ổn định địa bàn, rất ít anh ta tự động tay, chỉ cần anh ta động tay, không bị thương thì chết.

Nghĩ đến Trương Hân trong phòng mổ không biết sống chết ra sao, anh mắt của Lãnh Mạc ảm đạm đến khủng khiếp, anh ta nắm lấy cổ áo Mạc Tầm, lạnh lùng và nói, “Làm sao? Cậu đến đây là để xem Trương Hân sống hay chết à? Hoặc là xác định cô ấy còn sống thì sau đó lại tiếp tục hại cô ta một lần nữa. Trương Hân là người phụ

nữ của tôi, nếu như lần này cô ấy xảy ra chuyện, tôi với gia đình họ Mạc nhà ngươi…..sẽ trở thành mối thù vĩnh viễn không bao giờ phá vỡ với gia đình Mạc nhà người, tôi sẽ không là Lãnh”

Mạc Tầm trong lòng lạnh lẽo, không chú ý đến sự đau đớn trên mũi, “Anh nói vậy là có ý gì, như thế nào là hại cô ta thêm lần nữa? Tôi đã hại Trương Hân lúc nào, Lãnh Mạc anh nói thì cũng phải có chứng cứ.”

Lãnh Mạc cười lạnh, “Mặc dù anh có thể phủ nhận, nhưng anh hãy đợi đấy, chuyện tai nạn tôi nhất định tìm ra khe hở vách đá, đến lúc đó thì anh và Bạch Linh đừng hòng bỏ chạy, còn nữa Mạc Tầm, anh mà dám để cho bác sĩ nắm lấy cơ hội để động tay với Trương Hân, tôi tuyệt đối không tha cho anh”

Lãnh Mạc hất tay, ném Mạc Tầm sang một bên như ném rác.

Anh ta bây giờ là cái bẫy chuột, nếu như biết chuyện tai nạn là do Mạc Tầm và Bạch Linh làm, bất kể như thế nào đều không để cho Trương Hân khám ở bệnh viện Phục Hoa nữa. Bây giờ là địa bàn của Mạc Tầm, lỡ như gây tội lỗi với anh ta, thì anh lo lắng Trương Hân trong phòng mổ sẽ bị thương.

Anh ta….không thể cược.

Cho nên, anh ta nhịn

Đợi Trương Hân an toàn từ phòng phẩu thuật ra, sau đó anh ta nhất định tính sổ với Mạc Tầm.

Mạc Tầm ngã dưới đất, máu trên mũi rất nhiều, anh ta nhìn đám đông với khuôn mặt không hiểu gì xảy ra, “Các ngươi không phải đang cho rằng tai nạn của hai người họ là liên quan đến tôi?”

Tiêu Lăng và Lãnh Mạc đồng thời nhìn qua một cách thờ ơ, ánh mắt lạnh lùng.

Mặc dù không nói gì, nhưng ý nghĩa trên mắt là như vậy.

Mạc Tầm suýt nữa tức cười.

Anh ta ngồi dậy, tiện tay chùi đi vết máu trên mặt, thực sự cười ra tiếng, “Mỗi người các ngươi đều bị tâm thần rồi sao. Tôi làm sao có thể….nói chung là việc này không liên quan đến tôi, các ngươi muốn điều tra thì đi điều tra đi, cây ngay không sợ chết đứng, tôi sợ các ngươi không thành? Hai người cũng đừng tạt nước bẩn vào ngươi tôi, tôi không có bỉ ổi đến mức ra tay với hai cô gái yếu đuối như các ngươi nghĩ, mang lại lợi ích gì cho tôi không?”

Lãnh Mạc lúc này lo lắng về Trương Hân trong phòng phẩu thuật, nghe thấy tiếng nói luyên thuyên không ngừng của Mạc Tầm, tiếng ù ù trong đầu, anh ta nhìn qua với con mắt lạnh lùng, “Câm miệng anh lại, không thôi thì tôi tự ra tay để anh ngậm miệng lại”

Chiếc mũi Mạc Tầm còn rất đau, nghĩ đến thủ đoạn của Lãnh Mạc, anh ngậm chặt môi mình, cuối cùng cũng không nói chuyện.

Mạc Tầm nhìn sang Tô Tố.

Tô Tố tựa vào vòng tay của Tiêu Lăng, ánh mắt không hề nhìn qua anh ta chút nào.

Mạc Tầm bịt mũi ngồi đối diện với ghế cô ta, anh ta đột nhiên cảm thấy bản thân rất nực cười, đáng lẽ đang cùng một cô gái đang vui vẻ trên giường, kết quả nghe thấy tin tức cô ta xảy ra tai nạn thì anh ta lập tức xông đến bệnh viện, kết quả thì…..kết quả thì bị đập?

Lãnh Mạc và Tiêu Lăng đơn giản là bệnh rồi

Bệnh ảo tưởng

Anh ta làm thế nào tìm người đi đụng chuyện với Trương Hân và Tô Tố, Trương Hân là bạn thân nhất của Tô Tố đã chết, anh ta cũng biết Trương Hân có một số thủ đoạn nhỏ, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc đối phó với Trương Hân, vì cô ta là chị em tốt nhất của Tô Tố trước đó, nên anh ta lo lắng cho cô ấy.

Còn về Tô Tố….

Ánh mắt Mạc Tầm hướng về Tô Tố, nhìn thấy cô ta như người vô hồn liền cảm thấy đau lòng, tại sao lại để người khác đi tông chết cô ta.

Đơn giản là điên rồi mới có thể đẩy hết mọi chuyện lên người anh ta.

Mũi của Mạc Tầm càng ngày càng đau, anh ta chịu không nổi đứng dạy, “Tôi đi xử lý vết thương, các người ngồi ở đây đợi.”

“Vương Bưu”

“Có em”

“Đi theo anh ta” ánh mắt của Lãnh Mạc dán vào phòng phẫu thuật, âm thanh lạnh nhạt, “Quan sát anh ta, không để anh ta gọi điện thoại, đợi anh ta xử lý vết thương, lập tức bắt anh ta qua đây.”

Lãnh Mạc lo lắng Mạc tầm đi tìm bác sĩ ra lệnh đối phó Trương Hân.

Vương Bưu lập tức gật đầu, “Đại ca, em biết rồi”

“Thần kinh”

Mạc Tầm cười mỉa mai và sải bước rời đi, Vương Bưu không rời khỏi bước chân của anh ta, Mạc Tầm tự cho rằng bản thân vô tội, Vương Bưu thích theo thì theo, mặc dù trong lòng anh không vui nhưng không nói gì.

Trong lúc Mạc Tầm đang xử lý vết thương, đèn sáng ở phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt.

Ba người như bị châm cứu, đột nhiên đứng dậy và chạy đến cửa phòng phẫu thuật.

“Em chậm lại”

Tiêu Lăng đưa tay đỡ Tô Tố, cô ấy di chuyển dữ dội, không dễ dàng gì ngăn chặn vết thương chảy máu, bây giờ lại bắt chảy ra lại.

Nét mặt Tô Tố trắng bệt, không để tâm đến Tiêu Lăng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng phẫu thuật.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng thở và đỡ lấy cô ấy, không nói lời nào.

Cửa phòng phẫu thuật nhanh chóng từ bên trong mở ra.

Lãnh Mạc lao lên phía trước, bất cần mọi thứ và chạy vội vã vào phòng phẫu thuật.

“Hả?” Bác sĩ kéo anh ta ra, “Anh làm gì thế, bệnh nhân vừa hoàn thành phẫu thuật, vi khuẩn trên người anh lây lan sang vết thương trên cơ thể cô ấy thì làm sao, mau chóng dừng lại”

Lãnh Mạc một mình độc lập bước đi, ngơ ngác nhìn bác sĩ, “Anh, anh nói Trương Hân, cô ấy….”

Bác sĩ lạ lùng nhìn anh ta, “Tình trạng của bệnh nhân tuy nhiên rất nghiêm trọng, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, anh không thấy rằng không có thông báo quan trọng nào cho cậu sao. Bệnh nhân bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ là mới phẫu thuật xong, thuốc gây mê chưa hết, bây giờ còn đang ngủ mê.”

Chương 390

Tim của Lãnh Mạc thấp thỏm hơn 3 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng thả lỏng

Đôi chân anh có chút mềm yếu, loảng choảng lùi về sau hai bước, thả lòng lúc này, mói phát hiện cả đằng sau lưng đều ướt sũng

Bác sĩ cởi bỏ khẩu trang và găng tay, “các cậu bây giờ nhanh chóng đi làm thủ tục nhập viện đi, người bệnh vẫn phỉa ở lại trong bệnh viện quan sát một thừi gian”

Lãnh Mạc bỗng bừng tình trở lại

Anh đứng thẳng người, “chúng tôi muốn chuyển viện”

Động tác của bác sĩ sững lại, trừng to mắt lên, “cậu nói cái gì?”

“Chúng tôi muốn chuyển viện, lập tức chuyển” Lãnh Mạc tuyệt đối không thể nhìn Trương Hân ở tại bệnh biện của Mạc Tầm, ở đây ai mà biết được Mạc Tầm sẽ làm hành động nhỏ nào

Bác sĩ lập tức phản đối, “không được, bệnh viện này không được chuyển”

Lãnh Mạc ánh mắt băng giá nhìn qua

Bác sĩ nhìn thấy ánh mắt của anh ấy có sát khí, giật mình, rơn hết

tóc gáy lên đứng ở góc độ người bác sĩ ra lời khuyên, “người bệnh ở tình trạng như thế này thật sự không thể chuyển viện, chỉ sự trắc trở trên đường nói không chừng có thể lấy mạng của cô ấy, càng hơn thế.....tôi có thể nói thế này với cậu, tại thành phố A, không tìm được bác sĩ nào càng giỏi hơn ở bệnh viện Phục Hoa, cậu mù quáng chuyển viện, thì chỉ sẽ gây cho người bệnh tổn thương thôi. Đương nhiên, cậu là người nhà người bệnh, quyền quyết định ở cậu, nếu như cậu cứ muốn chuyển viện, gây nên hậu quả, thì hẫy suy nghĩ thật kỹ lưỡng”

Lãnh Mạc ánh mắt tối sầm lại

Bác sĩ nuốt nước bọt cố nói, “cậu, cậu đừng nhìn tôi như thế, nhìn tôi như thế cũng chẳng ích gì, tôi nói là sự thật, hiện tại chuyển viện đối với người bệnh một chút tốt đẹp cũng không có, ngườ bệnh hiện giờ cần phải được tĩnh dưỡng, chứ không phải di chuyển”

Khuôn mặt Lãnh Mạc lạnh lùng không nói lời nào

Tiêu Lăng biết sự lo lắng của Lãnh Mạc, thấy vây vỗ vỗ vai cậu ta, “Trương Hân có thể từ trong phòng phẫu thuật đi ra, cho thấy vị bác sĩ này không nói dối, tạm thời ở lại đây, nếu như cậu thực sự không yên tâm, tớ lập tức kêu người tìm bác sĩ giỏi nhất trong nước, kêu họ nhanh chóng đến đây, hoặc đợi sau khi tình trạng của Trương Hân ổn định một chút, thì nghĩ tiếp chuyển viện. Đừng lấy sức khỏe của Trương Hân ra làm trò đùa”

Trong lúc nói chuyện, y tá đã đẩy Trương Hân từ trong phòng phẫu thuật ra, Lãnh Mạc thấy vậy lập tức không màng đến điều gì khác, xông đến nhìn tình trạng của Trương Hân

Trương Hân nhắm mắt nằm ở đó, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi hồng hào trước giờ cũng biến thành màu trắng bệch

Lãnh Mạc nắm chặt lấy tay của cô ấy, ngón tay của cô lạnh giá, anh nỗ lực xoa xoa ngón tay của cô, dường như như vậy có thể làm ấm cho cô ấy

“Nhanh chóng làm thủ tục nhập viện đi” bác sĩ lần nữa khuyên một câu

“Được”

Lãnh Mạc nhìn thấy dáng vẻ của Trương Hân, nào còn dám di chuyển cô nữa, gọi đi một cú điện thoại, ;ập tức có người bắt đầu đi làm thủ tục nhập viện, tắt điện thoại, Lãnh Mạc ánh mắt băng giá nhìn bác sĩ, “sắp xếp phòng bệnh tốt nhất của các ông, dùng thuốc tốt nhất”

Bác sĩ giờ mới thở phào, “được rồi, tôi lập tức cho người sắp xếp”

Đợi sau khi thủ tục nhập viện làm xong, Trương Hân đã ở trong phòng bệnh rồi, vẫn là căn phòng tinh tế trong bệnh viện Phục Hoa, bên trong không có bất kỳ mùi hương kỳ lạ nào, từ sau khi Trương Hân vào ở, Lãnh Mạc chỉ một cuộc điện thoại gọi đi, không đến 20 phút, trước cửa phòng hơn 10 người dáng vẻ đại hán đeo kính đen mặc đồ đen đứng canh gác, hơn 10 mấy người đứng canh gác trước cửa phòng, nghiêm ngặt kiểm tra tất cả những người ra vào

Bác sĩ chính của Trương Hân nhìn thấy cnahr tượng này, bị sốc có chút chân mềm, “đây, đây.....”

“Không có quan hệ với ông, ông chỉ cần khám chữa cho cô ấy tốt là được” Lãnh Mạc ngồi ngay bên cạnh giường, nhìn Trương Hân đang tiếp nước, cau mày hỏi, “cô ấy khi nào mới tỉnh lại?”

“Sau khi thuốc mê không còn thì cũng phải đến nửa đêm 1,2 giờ”

“Tôi biết rồi, còn có cái gì cần phải chú ý nữa, nói nhanh”

Trời lạnh, nhưng bác sĩ chỉ cảm thấy trên trán toát hồ môi lạnh, ông nhanh chóng nói, “không có cái gì phải chú ý hết, chỉ là, chú ý đừng động vào vết thương, còn nữa không thể để người bệnh động đến nước, vết thượng bị nhiễm trùng chuyện này tuyệt đối không được phát sinh”

“tôi biết rồi”

“nếu như người bệnh có tình trạng như thế nào thì ấn chuông, lập tức sẽ có người đến xem tình trạng của cô ấy” bác sĩ bàn giao xong, không ở lại thêm, quay đi bỏ chạy

Sau khi đợi bác sĩ rời khỏi, trong phòng bệnh lập tức lại chỉ còn lại Tiêu Lăng Lãnh Mạc và Tô Tố, bao gồm cả Trương Hân đang hôn mê

Trương Hân bây giờ là đối tượng quan trọng mà Lãnh Mạc bảo vệ, anh không hề do dự nói với Tiêu Lăng, “cậu kêu người tìm bác sĩ đến đây, bác sĩ ở đây tớ không tin tưởng được”

“Được, tớ đợi chút sẽ thông báo, sáng sớm ngày mai có thể đến được bệnh viện rồi”

“Ừm” ánh mắt của Lãnh Mạc lướt qua Tô Tố, tuy biết rằng chuyện này không có quan hệ gì tới Tô Tố, nhưng cuối cùng vẫn là trong lòng không vui, tại sao người xảy ra chuyện là Trương Hân mà không phải là Tô Tố, cành hơn thế chuyện hôm nay vốn dĩ phải trách Tô Tố, ai cho cô ta cứ lôi kéo Trương Hân ra ngoài, nếu như Trương Hân ở bên cạnh anh, những người đó muốn ra tay với cô cũng tìm

không ra cơ hội, nếu như Tô Tô không phải là người phụ nữ của Tiêu Lăng, nếu như Tô Tố không phải là bạn của Trương Hân, anh đã sớm...hứ

Lãnh Mạc thu hồi lại ánh nhìn, "được rồi, ở đây không có chuyện của cậu nữa, các cậu cũng đi đi"

Tô Tố không yên tâm, "Trương Hân....."

"Trương Hân ở đây có Lãnh Mạc rồi, Tô tố, em bây giờ bắt buộc phải theo anh đi xử lý vết thương" Tiêu Lăng ôm lấy cô, nhìn thấy vét máu ở chân cô ánh mắt thoáng qua đau thương, tức giận nói, "chân của em còn có muốn hay không"

"Nhưng....."

"Nếu như em không yên tâm, đợi chút anh sẽ mở một căn phòng ngay bên cạnh phòng của Trương Hân, em ở trong đó xử lý xong vết thương, đợi Trương Hân tỉnh lại, anh lập tức thông báo cho em, như vậy được chưa? Tô Tố, em bây giờ buộc phải xử lý vết thương"

Tô Tố cúi mặt "ừm"

Tiêu Lăng thở phào, bế bổng Tô Tố lên đi tìm bác sĩ xử lý vết thương

Đến khu vực băng bó, bac sĩ băng bó nhìn thấy cả chân cô toàn máu giật mình, ông đưa tay ra chạm vào chiếc quần ở bắp chân cô, Tô Tố lập tức rụt chân lại vì đau

"Động tác của ông nhẹ chút"

Bác sĩ nói, "vết thương của người bệnh và quần bị dính vào nhau rồi, bây giờ chỉ có thể dùng kéo cắt bỏ chiếc quần ở chân, nếu không thì

sẽ càng đau”

Tiêu Lăng tức giận nhìn bác sĩ, “thế thì ông còn phí lời nhiều như thế làm cái gì, còn không nhanh băng bó cho cô ấy”

Bác sĩ lần nữa không nói gì, anh ta ít ra cũng phải hỉ xin ý kiến của người bệnh chứ

Bac sĩ bất lực lấy từ trong ngăn kéo cây kéo ra, quỳ xuống nhìn Tô Tố, “có thể sẽ có chút đau, cô nhẫn nhịn chút”

“Ừm”

Động tác của bác sĩ cố gắng nhẹ nhàng cắt bỏ chiếc quần của Tô tố, vết thương của cô ở bắp chân, mặc thì lại mặc quần jean bó sát, chạm phải, phút chốc đau thấu tim

Tiêu Lăng nhìn thấy vậy vô cùng đau lòng, đưa tay ra trước miệng cô, “đau thì em cắn tay anh đi”

Tô Tố cắn chặt lấy hàm răng, dùng sức lắc đầu, cô cố nở ra nụ cười, “không đau...ừm...” lời chưa nói hết, bác sĩ lấy sức xe mạnh phần quần dính lên chân cô, cô đau quá ngậm hứ một tiếng

Tiêu Lăng nhìn bác sĩ với ánh mắt tức giận

“Đừng nhìn tôi như thế, từ từ xé chỉ sẽ càng thêm đau”

Xé rách vải, bắp chân của cô bị cào rách rất tê, vết thương dài bằng ngón giữa, thịt lộn ra ngoài, máu và thịt lẫn lộn không rõ, nhìn vô cùng đáng sợ

Tiêu Lăng hít sâu một hơi

Chương 391

“Đau không?”

Tiêu Lăng vừa đau lòng vừa tức giận, Mạc Tầm chết tiệt, anh nhất định sẽ khiến Mạc Tầm và Bạch Linh phải trả giá

Không dễ dàng gì xử lý xong vết thương, Tô Tố đã đổ hết mồ hôi lạnh, bởi vì lúc xử lý vết thương phải dùng i-ốt khử trùng, i-ốt tiếp xúc với vết thương, đau đến mức cô suýt ngất đi

Cuối cùng Tiêu lăng vẫn bế cô về phòng bên cạnh phòng Trương Hân

Tô Tố thay y phục nằm lên giường, nhưng mở to mắt làm sao cũng không ngủ được

Tiêu Lăng ngồi bên cạnh giường cô, vỗ vỗ vai cô, “cái gì cũng không phải suy nghĩ, nhanh ngủ đi, Trương Hân đã qua cơn nguy lịch rồi, đợi cô ấy tỉnh lại ngay phút đầu tiên anh sẽ nói với em”

Tô Tố ánh mắt không yên xoắn ngón tay

“Tiêu Lăng.....”

“ừm?”

“Em, em vừa rồi có phải nói lời hồ đồ không?” cô nhớ vừa rồi cô rõ rành nói với Tiêu Lăng chuyện cô trước đây chết trên bàn phẫu thuật, Tô Tố lén nhìn Tiêu Lăng, biểu cảm trên mạt anh rất tự nhiên, cũng

không biết là có nghe thấy không, hay là không để tâm

Tô Tố có chút thấp thỏm không yên

Cô cũng thật là không có chút phòng bị gì với Tiêu Lăng, vì vậy mới ở lúc nãy nói ra sự thật

“Lời nói hồ đồ? Anh lúc đó sự chú ý đều ở trên vết thương của em, không có chú ý gì khác, nói hồ đồ gì thế?”

Đây là, không nghe thấy? Tô Tố nhịn không được thở phào nhẹ nhõm, cô thả lỏng một chút, cười cười với anh, “không có gì không có gì, chỉ là trong đầu bỗng chốc bị kích động, ban rthaan không biết bản thân nói linh tinh cái gì nữa, không phải để ý, em mệt rồi nằm nghỉ chút xíu trước đây, Tiêu Lăng anh cũng lên đây ngủ chút, như thế này thường xuyên thức đêm sẽ không chịu được”

“Được”

Tiêu Lăng cũng cởi bỏ áo khoác ngoài nằm lên trên giường

Tô Tố nghe nhịp tim đập đều đều của anh, chỉ cảm thấy mí mắt nặng nề vô cùng, cô túm lấy phần áo ở trước ngực của Tiêu Lăng, mệt mỏi nói, “Tiêu Lăng, Trương Hân mà tỉnh dậy, nhớ nhất định phải gọi em dậy”

Tiêu Lăng vỗ vỗ lưng cô, “yên tâm đi”

Tô Tố giờ mới an tâm ngủ

......

Trương Hân lúc nửa đêm gần 2 giờ sáng mới tỉnh lại

Khi mở mắt, cô có chút không biết người đang ở đâu, cử động chút, vết thương liền đau nhói

Lãnh Mạc nghe thấy động tĩnh lập tức đổ nhào đến, “thế nào rồi? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

“Lãnh Mạc”

“Là anh” Lãnh Mạc mở công tắc đèn đầu giường, nhìn thấy Trương Hân tỉnh lại anh thở phào nhẹ nhõm, “chỗ nào khó chịu?”

“Đau, toàn thân đều đau”

Trương Hân bỗng nhớ ra tình hình trước khi hôn mê, sắc mặt của cô đột nhiên thay đổi, nắm chặt lấy cánh tay của Lãnh Mạc, “Tô Tố đâu? Cô ấy làm sao rồi cô ấy có xảy ra chuyện gì không”

Lúc này rồi mà còn nhớ đến người khác

Trong lòng Lãnh Mạc có chút không vui, nhẹ hứ một tiếng, “vẫn ổn vẫn ổn, chỉ bị thương ở chân thôi”

“Không bị gì là tốt không bị gì là tốt” Trương Hân thở phào, trên trán toát ra đẫm mồ hôi, Lãnh Mạc nhanh chóng lấy giấy lau giúp cô, Trương Hân nhìn sắc mặt tối sầm của anh, làm sao mà có thể không biết được anh đang nghĩ cái gì, cô tóm lấy tay của anh, “anh đừng trách Tô Tố, hôm nay nếu không phải cô ấy, mạng của em đã không còn. Khi chiếc xe lao đến, nếu không phải là Tô Tố đẩy em một cái, chiếc xe đã đâm thẳng chính diện vào em rồi, vậy thì anh thật sự không nhìn thấy em nữa”

Lãnh Mạc nghĩ tới cảnh lúc đó, nắm chặt lấy tay của Trương Hân

Trương Hân phần trước ngực đau nhói, thuốc mê đã hết công hiệu đến vết thương cũng đau, cô hít thở một chút cảm thấy rất tốn sức, “nhưng mà.....rất kỳ lạ à, em cảm thấy, chiếc xe đó hình như là nhắm vào em là chính, vốn dĩ sau khi Tô Tố đẩy em, chiếc xe nếu như vẫn tiến về phía trước, em cùng lắm cũng chỉ bị thương ở chân, nhưng mà chiếc xe, chiếc xe nhìn thấy người em lệch đi rồi, lập tức quay đầu xe, tiếp tục hướng về người em đâm, mà lại....trước khi em hôn mê nhìn thấy sau khi chiếc xe đam xong thì lùi lại, sau đó....bỏ chạy rồi”

Trương Hân nói những lời này vô cùng tốn sức, nhưng trước mặt vẫn phải biểu đạt rõ ràng

Bình thường nếu như chiếc xe mất khiểm soát, làm thế nào thì người gây tai nạn cũng phải xuống xe nhìn một lượt tình hình của người bị hại, nhưng chiếc xe đâm cô cơ bản không thế

“Nhìn thấy người đâm em chứ?”

“Nhìn thấy rồi, một mắt, là đàn ông”

Cô nhớ khi cô bị xe đâm giây phút đó, nhìn thấy người đàn ông trong chiếc xe

Chỉ là một mắt

Người đàn ông đó thật sự giống như có chuẩn bị mà đến, trên cổ cuốn chiếc khăn rất dày, chiếc khăn che lấp tất cả dưới con mắt, chỉ lộ ra một đôi mứt, cô nhớ đôi mắt đó, lạnh giá không có cảm tình, Trương Hân đột nhiên rùng mình

Lãnh Mạc nhanh chóng nắm lấy tay cô, “đừng nghĩ nữa, anh sẽ cho

người đi điều tra chính xác, không cần biết là cố ý hay là vô ý, làm tổn thương em đều phải trả giá”

“Đâm em, là một người đàn ông, quàng khăn,đội mũ.....”Trương Hân thở gấp, “anh có thể bắt đầu điều tra từ chỗ Bạch Linh.....em, đắc tội với người khác không ít, nhưng có thể đến mức độ muốn lấy mạng, em, chỉ có thể nghĩ đến cô ta”

“Anh biết rồi, em đừng nói nữa”

Trương Hân nói chút chút, trên đầu đã ướt sũng lớp mồ hôi

Co thật sự rất hy vọng chuyện này là do Bạch Linh làm, trước đây cô điều tra Bạch Linh và Mạc Tầm, Lãnh Mạc liên tục không cho phép, nếu như chuyện của lần này là do Bạch Linh và Mạc Tầm làm, vậy thì tính khí của Lãnh Mạc khẳng định sẽ không bỏ qua cho họ

Nếu như thế, cô có thể dựa vào thế lực của Lãnh Mạc, thay Tố Tố báo thù rồi

Trương Hân cuối cùng vẫn là do bị thương nặng, nói được hai câu thì lại chìm sâu trong giấc ngủ, đợi sau khi cô ngủ sâu, Lãnh Mạc lập tức gọi một cú điện thoại, “Vương Bưu, kêu cậu điều tra đã điều tra ra chưa?”

“Lão đại, chỉ điều tra ra chiếc xe bị vứt ở ngoại ô, ở đó máy quay ít, vì vậy tạm thời vẫn chưa điều tra ra người, đúng rồi, biển số chiếc xe là giả”

Lãnh Mạc cười lạnh lùng, nghĩ rằng thế thì anh điều tra không được sao?

Anh dặn dò Vương Bưu, “đừng tìm chiếc xe nữa, điều tra cho tôi

Bạch Linh, trước sáng ngày mai tôi muốn nhìn thất tất cả mọi chuyện từ sau khi sinh ra liên quan đến Bạch Linh, ngoài ra.....đi điều tra lịch sử cuộc gọi điện thoại của cô ta, bắt buộc phải lôi được người ra”

“Vậy còn phía Mạc Tầm vẫn phải theo dõi chứ?”

“Không cần, không quản anh ta nữa”

“Vâng, tôi lập tức đi điều tra”

Lãnh Mạc đã bình tĩnh lại, từ phản ứng của Mạc Tầm ngày hôm nay mà nhìn, chuyện tai nạn xe liên quan đến anh ta không lớn, nhưng chuyện mất tích người của phòng thám tử là sự thật, người của phòng thám tử theo dõi là Bạch Linh, vì vậy chuyện này và Bạch Linh không thoát khỏi có liên quan

Dám động đến người phụ nữ của anh, thì phải nghĩ được cái giá phải trả

Ngày hôm sau

Ngày của mùa đông thường sáng muộn

Vương Bưu lúc 6 giờ 30 phút đã gõ cửa phòng, trời bên ngoài vẫn là tối

Lãnh Mạc mở cửa, Vương Bưu lập tức nhẫn nhịn không được, “lão đại.....”

Lãnh Mạc nhìn một cái về phía Trương Hân đang nằm trên giường, động tác ra hiệu đừng nói gì, Vương Bưu lập tức ngậm lại lời muốn nói

Hai người cùng đi ra phòng khách nhỏ

Sau khi đóng cánh cửa, Vương Bưu giờ mới không nhịn được đưa tài liệu trong tay cho Lãnh Mạc, “lão đại, cái cô Bạch Linh này thật sự không ngờ được, nếu như không phải là do nhánh điều tra nhiều, có thể thật sự điều tra không ra điểm mấu chốt của người phụ nữ này, người phụ nữ này.....đích thực là người phụ nữ độc ác, trong tay nhuốm không ít mạng người rồi, dữ liệu đều ở hết trong đây, lão đại anh xem xem”

Lãnh Mạc tốc độ rất nhanh lật đọc xem tất cả dữ liệu, càng nhìn sắc mặt của anh càng châm biếm

Đợi gập lại dữ liệu, miệng của anh đã nhếch lên một góc độ của sự tàn bạo

“Lão đại, có cần phải khử cô ta không, hoặc là bắt lấy cho Trương tiểu thư trút giận?”

Chương 392

Lãnh Mạc nhếch mép, lạnh lùng nói, “vầy thì không phải quá dễ dàng với cô ta rồi”

Vương Bưu rùng mình

Giết người chẳng qua chỉ cái gật đầu, lần này lão đại thậy sự tức giận rồi à

“Lão đại, vậy thì chúng ta phải làm thế nào?”

Lãnh Mạc tiện tay vứt tập tài liệu sang một bên, những chuyện lớn lớn nhỏ nhỏ này của Bạch Linh có thể dùng bốn chữ để hình dung, độc ác khát máu, nhưng lại rất thích giả làm yếu đuối, điểm yếu của cô ta chính là Mạc Tầm, ha ha---

Vậy thì anh sẽ rạch ra bộ mặt thật sự của cô ta, bày ra trước mắt của Mạc Tầm

Như vậy thì mới là hình phạt cuối cùng

Lãnh Mạc cười tàn nhẫn, dặn dò Vương Bưu, “trực tiếp đưa phần tài liệu này cho Mạc Tầm một bộ, để bản thân anh ta cân nhắc xem, đợi Mạc Tầm hành hạ Bạch Linh xong, thì khử cô ta đi”

“Vâng”

Người phụ nữ này lòng phục thù quá mạnh, tuy nhiên Lãnh Mạc cảm thấy cô ta chỉ là một người phụ nữa yếu đuối, cơ bản không thể nào

gây ra bất kỳ nguy hại nào cho anh được, nhưng ai khiến cô ta động vào Trương Hân cơ chứ, đã động đến trên đầu anh rồi, làm sao có thể không trả giá bằng máu được

Lúc nói chuyện, Lãnh Mạc bỗng nhiên từ trên ghế sopha phòng khách đứng dậy, bước lớn đến phòng ngủ

Vương Bưu còn nghĩ phát sinh chuyện gì rồi, cũng nhanh chóng cầm lấy tập tài liệu, bước lớn theo sau

Đi đến trước cửa Vương Bưu nhìn thấy Trương Hân đã tỉnh lại, khuôn mặt trắng bệch đang ở đó cựa quậy,

“Em đang làm cái gì thế” sắc mặt Lãnh Mạc thình lình thay đổi, bước lớn xông lên, ấn bả vai của cô, “đừng động đậy, người em không muốn nữa phải không, xương sườn đã gãy còn không thành thật, nằm yên đó, muốn cái gì nói với anh”

Trời lúc này đã có chút sáng, Trương Hân quả nhiên không tiếp tục cựa quậy, cô chớp chớp mắt, “em còn nghĩ anh bỏ đi rồi....”

“Em ở đây anh có thể đi đâu” Lãnh Mạc thở một hơi ngồi xuống bên đầu giường, “em muốn cái gì, anh giúp em lấy”

“Em chỉ là, muốn biết tình trạng của Tô Tố, như thế nào” Trương Hân cắn môi, “em không nhìn thấy không yên tâm”

“Vương Bưu”

“Có”

“Đi sang phòng bệnh bên cạnh gọi Tiêu Lăng và Tô Tố qua đây, nói là Trương Hân tỉnh lại rồi”

“Vâng vâng” Vương Bưu gật đầu, vừa đi còn vừa quay đầu lại khuyên Trương Hân, “Trương tiểu thư, cô nhất định phải dưỡng tốt cơ thể của mình à, nếu không thì lão đại chúng tôi lại phải đêm đêm không ngủ được. Cái đó, tôi đi đây”

Cánh cửa đóng lại, Trương Hân mới không nhịn được cười ra tiếng

Sắc mặt của Lãnh Mạc có chút không tự nhiên, “cười cái gì”

“Cười anh” Trương Hân nỗ lực cử động tay, nắm lấy tay của Lãnh Mạc, cô hít thở có chút vất vả, tốc độ lời nói có chút chậm, “rõ ràng, rõ ràng quan tâm em, lại giả không quan tâm, hứ Lãnh Mạc, anh còn tiếp tục hung dữ với em, thì em, không cần anh nữa”

“Em dám” đầu chân mày của Lãnh Mạc tức thì cau có lại

Trương Hân bịu môi, cười vô cùng thoải mái

Hai người nói được hai câu, cánh cửa bị đẩy ra, Trương Hân ngoảnh đầu nhìn ra cửa, người xuất hiện trước cánh cửa là Tiêu Lăng và Tô Tố, Tô Tố mặc chiếc áo người bệnh sọc xanh trắng, bị Tiêu Lăng bế bổng trong lòng, sắc mặt tuy có chút nhợt nhạt, nhưng không phải nghiêm trọng nằm giường không dậy nổi

Trương Hân bỗng chốc yên tâm xuống

“Tô Tố....”

“Trương hân”

Tiêu Lăng bế Tô Tố bước nhanh vào trong phòng, Tiêu Lăng đặt cô xuống chiếc ghế cạnh giường, Tô Tố lập tức nắm lấy tay Trương

Hân, nước mắt ào ra nói, "Trương Hân, cậu không sao, thật tốt cậu không sao, lần này đều là tớ không tốt, tớ không nên kéo cậu ra ngoài đi mua sắm, xin lỗi xin lỗi, đều là tớ sai, là tớ hại cậu thành ra như thế này, thật tốt cậu vẫn ổn, nếu không thì cả đời này lương tâm tớ không yên...."

Trương Hân nắm ngược lại tay của Tô Tố, nỗ lức nói hết một câu, "không có liên quan đến cậu, tớ nhìn thấy chiếc xe đó là nhằm đến tớ, nếu không phải là cậu đẩy bỏ tớ, tớ có thể đã không còn mạng nữa rồi, vả lại có người cố ý muốn hại tớ, cho dù không có lần này cũng có lần sau, tớ lại nghĩ thật tốt chuyện lần này, ít ra tuy có nguy hiểm, bây giờ vẫn còn sống tốt, nếu không thì địch trong tối tớ ngoài sáng, nói không chừng thay vào đó khi tớ ra ngoài một mình, tớ bị người khác hại chết rồi. Lần này ít ra còn cho chúng mình một cảnh cáo"

Tô Tố sững lại, nhìn Lãnh Mạc, "anh biết rồi?"

"Biết cái gì?"

"Hôm qua khi cậu ở trong phẫu thuật, Lưu Năng gọi điện thoại cho tớ, nói người theo dõi Bạch Linh mất tích rồi, khuyên chúng mình cẩn thận chút"

Trương Hân nét mặt băng giá, "quả nhiên là cô ta"

Cô chỉ đoán là Bạch Linh, quả nhiên không sai

"Được rồi, chuyện này hai người các cô đều đừng nghĩ nữa" Tiêu Lăng nhìn về Lãnh Mạc, "câu ta sẽ xử lý xong"

"Ừm"

Trương Hân gật đầu, "Tô Tố, cậu bị thương ở chân rồi đúng không, tình trạng bây giờ, thế nào rồi?"

"Tớ chỉ là vết xước thôi, không có gì to tát cả....."

Tiêu Lăng nghe vậy nhẫn nhịn không được "hứ" một tiếng, "vết xước? rách da thịt hở cũng gọi là vết xước? Tô Tố, người phụ nữ chết tiệt này có thể đáng tin chút được không? Hôm qua quyết phải đợi Trương Hân phẫu thuật xong mới đi băng bó, anh thấy em là đầu óc bị co rút rồi, em không băng bó thì cô ấy sẽ khỏi sao?"

"Tiêu Lăng....."

"Im miệng em dáng vẻ như thế tôi xem em về nhà làm sao giải thích với hai đứa trẻ, bọn chúng bây giờ còn không biết tình hình nữa, sáng sớm hôm nay ông nội đã gọi điện thoại đến hỏi rồi, hỏi chúng ta hai người tại sao cả một đêm không về nhà, hai đứa trẻnếu như biết em bị thương thế này, còn không biết sẽ lo lắng thế nào nữa"

Tô Tố áy náy cúi đầu xuống

Cô lúc đó cũng là quá lo lắng cho Trương Hân, lại thêm hổ thẹn, vì vậy kiên quyết không để người khác băng bố cho cô, giống như như vậy có thể cùng hoạn nạn với Trương Hân rồi, cô nào nghĩ nhiều hơn nữa

Lúc này nghe Tiêu Lăng nói, cô mới cảm thấy bản thân thật sự thiếu suy nghĩ rồi

Ài

Trong nhà hai đứa trẻ tinh quái tinh quái lắm, muốn giấu bọn chúng, thật sự là chuyện không thể

Tô Tố thở dài

"Tô Tố...."

"Ừm?"

Trương Hân mở miệng, "cậu nếu như có thể xuất hiện thì xuất viện đi, ở đây là bệnh biện Phục Hoa, là địa bàn của Mộ Tầm và Bạch Linh, chẳng may Bạch Linh nhìn thấy chúng ta chưa chết, tại gây ra âm mưu quỷ quyệt gì thì làm sao? Vẫn là về nhà an toàn hơn một chút"

Lãnh Mạc lạnh lùng "hứ" một tiếng, "Trương Hân, em coi anh là chết rồi à?"

Anh đã biết Bạch Linh muốn hại Trương Hân rồi, làm sao có thể còn để cô ta có cơ hội như thế nữa

Anh vỗ lấy đầu của cô, "nhiệm vụ của em bây giờ chính là nuôi dưỡng cơ thể thật tốt, vết thương lạnh rồi chúng ta lập tức chuyển viện, còn các chuyện khác không cần em phải bận tâm, em thành thành thực thực là được rồi"

Trương Hân bĩu môi không nói lời nào

Cô bỗng nhiên lại nghĩ ra cái gì, "Tô Tố, còn có hơn một tháng nữa thì là hôn lễ của cậu và Tiêu Lăng, tớ như thế này đến lúc tham gia hôn lễ xấu bao nhiêu à...."

"Nếu như đến lúc đó sức khỏe không có hồi phục, thì đừng tham gia nữa" Tô Tố hạ giọng nói, "sức khỏe của cậu quan trọng hơn"

“Không được không được, tớ đồng ý rồi, vả lại tớ cũng muốn chứng kiến hôn lễ của cậu à, tớ khẳng định trước hôn lễ của cậu sẽ khỏe lại, sau đó làm phù dâu của cậu”

Tô Tố và cô nhìn nhau

Hai người cùng lúc cười ra tiếng, Tô Tố gật đầu, “được, tớ đợi cậu”

Chương 393

Cũng cùng lúc đó

Vương Bưu cũng không phí lời, đi ra khỏi phòng bệnh, chào hỏi với các bác sĩ vị trí của Mạc Tầm

"Mạc tổng? ở trong phòng của anh ấy nghỉ ngơi"

Vương Bưu xông thẳng vào trong phòng của Mạc Tầm

"Ái, vị tiên sinh này, ngài không thể vào"

Vương Bưu đẩy bỏ người chặn lối, đạp thẳng vào cánh cửa phòng, phòng làm việc của Mạc Tầm là căn phòng tiện nghi rất lớn, trong phòng tất cả mọi vật đầy đủ, ngày hôm qua mũi của anh bị Lãnh Mạc đánh gãy xương, vì vậy hôm qua anh không có về nhà, ở lại tronng bệnh viện

Nghe thấy tiếng đạp cửa, Mạc Tầm từ trên giường ngồi dậy, mũi của anh băng băng gạt, nhìn lên có chút buồn cười, nhưng khí thế không hề giảm, nhìn thấy Vương Bưu, anh cau mày lại, "có chuyện gì không?"

"Không có chuyện gì lớn, chuyện nhỏ thì có một chuyện" Vương Bưu vẩy vẩy tập tài liệu trên tay, tùy tay vứt lên trên giường của Mạc Tầm, tập tài liệu chuẩn xác khoogn sai rơi vào tay của Mạc Tầm, "đây là lão đại chúng tôi cho người điều tra tài liệu cả đêm, lão đại chúng tôi cảm thấy tập tài liệu này Mạc thiếu gia cũng cần phải xem, vì vậy mới kêu tôi mang tài liệu đến để cậu xem qua. Mạc thiếu gia từ từ thưởng

thức, tôi đi trước đây”

“Đây là cái gì?”

“Mạc thiếu gia xem rồi tự nhiên sẽ biết thôi” Vương Bưu đi đến cửa, bỗng nhiên dừng chân, quay đầu lại nhìn Mạc Tâm, “đúng rồi, quên không nói với Mạc thiếu gia, tập tài liệu này là chúng tôi từ các nguồn đặc biệt điều tra ra, được rồi, không cần cảm ơn chúng tôi đâu, tạm biệt”

Mạc Tầm nghe thấy tiếng đóng cửa, cặp mày bỗng nhiên cau lại

Thật sự là không hiểu ra sao cả

Ah từ trên giường ngồi dậy, nhìn trong tay tập tài liệu dày cộm, tùy tay cầm lên nhìn một cái, chỉ là nhìn một cái, ánh mắt của anh thức thì ngưng lại

Những chữ cái lớn trên bìa rõ rõ ràng ràng: tài liệu điều tra Bạch Linh

Linh Nhi?

Bọn họ điều tra Linh Nhi làm cái gì

Mạc Tầm tiện tay mở ra xem nội dung bên trong tài liệu, từ khi cô ấy sinh ra trong trại trẻ mồ côi, đến cô ấy được nhận nuôi, sau đó chạy trốn....những điều này đều là chuyện anh biết, Mạc Tầm suýt chút nữa không nhìn tiếp, nhưng nghĩ tới Vương Bưu sẽ không vô duyên vô cớ đưa cho anh đồ không có giá trị, anh nhẫn nhịn, tiếp tục xem tiếp phía sau

Khi xem tiếp, anh gần như nín thở

Trên tài liệu hiện thị rõ ràng, từ đôi vợ chồng Bạch Thị, đến ông nội anh, đến cả tai nạn hôm qua của Tô Tố và Trương Hân....nhưng chuyện này, chính lại là toàn bộ liên quan đến Bạch Linh

Mạc Tầm trợn tròn con mắt

Đây, đây làm sao có thể

Không chỉ có như thế, trên tài liệu còn biểu thị, Bạch Linh và một người đàn ông tên Lưu Tư Minh giao du mật thiết, trong tài liệu còn kẹp theo mấy tấm ảnh thân mật của bọn họ, tay của Mạc Tầm đều đang run rẩy

Anh không dám tin, tối ngày hôm qua Bạch Linh còn đưa canh cho anh, làm sao lại là người phụ nữ tâm địa độc ác như thế này được

Anh dường như đang hoài nghi tính thực tế của tập tài liệu

Nhưng mà, nhưng mà, sự thật của câu chuyện thì bày ra ngày trước mắt của anh, khiên anh không tin không được

Mạc Tầm xuống khỏi giường, bước lớn xông ra ngoài

Vương Bưu ở trước cửa vẫn chưa bỏ đi, nhìn thấy Mạc Tầm hoảng loạn lảo đảo chạy ra, anh phút chốc cười lên, “tôi đoán được Mạc thiếu gia có thể sẽ có một vài hoài nghi, vì vậy lưu lại đây giải thích cho Mạc thiếu gia”

Mạc Tầm nắm chặt tài liệu trong tay, “đây.....thực sự là chuyện gì vậy”

“Thì chính là chuyện mà Mạc thiếu gia nhìn thấy đó, ha ha...nói thật, nếu như không phải là lão đại kêu tôi đi điều tra, tôi dường như đều

không dám tin Bạch tiểu thư là loại người như vậy, hey hey, lớn lên với dáng vẻ vô hại, trên thực tế à, chuyện gì ác độc đều gần như làm hết lượt rồi, thành thật mà nói, tôi còn khá đồng cảm với Mạc thiếu gia, bởi vì bị một người phụ nữ lừa dối tận 7 năm trời...nhưng mà cũng không trách được cậu, Bạch Linh giả bộ đích thực rất lợi hại"

Mạc Tầm không còn công phu nghe anh ta nói dông dài, một tay tóm lấy cổ áo Vương Bưu, "anh nói rõ ràng một chút cho tôi, tai nạn xe ngày hôm qua làm sao có thể liên quan đến Bạch Linh"

"Đây không phải quá đơn giản hay sao? Mạc thiếu gia bản thân cậu làm chuyện gì chắc phải hiểu rõ nhất chứ, ban đầu bởi vì muốn cứu Bạch Linh, lưu ý đi tiếp cận Tô Tố tiểu thư chị gái sinh đôi của Bạch tiểu thư, sau cùng gây nên chuyện cái chết thảm khốc của hai mẹ con Tô Tố, chẳng lẽ chuyện này cậu không có cảm thấy có chút kỳ lạ sao? Trương tiểu thư của chúng tôi và Tô Tố tiểu thư luôn là chị em tốt của nhau, nhìn thấy Tô Tố tiểu thư vô duyên vô cớ chết thảm khóc như thế, đương nhiên sẽ không cam chịu, cô lấy liên tục đoán chuyện này và Bạch Linh có liên quan, vì vậy nhờ vả người của phòng thám tử điều tra Bạch Linh, đồng thời hàng ngay theo dõi cô ấy, mà tại hôm qua, người của phòng thám tử mất tích không thấy nữa, tiếp sau đó là chuyện tai nạn xe của hai người Trương tiểu thư và Tô tiểu thư"

Vương Bưu hất bỏ tay của Mạc Tầm, cười nói, "Mạc thiếu gia cậu chắc sẽ không nghĩ chuyện này là trùng hợp chứ"

Mạc Tầm sắc mặt lúc thì xanh lúc thì trắng, nhìn vô cùng thảm hại

Vương Bưu không có bị anh ta dọa, bình tĩnh nói, "nhưng mà không thể không thừa nhận, Bạch Linh làm chuyện gì cũng rất cẩn mật, nếu không phải là chúng tôi có nguồn đặc biệt, nói không chừng còn thật sự điều tra không được nhiều chuyện như thế này"

“Anh là nói.....hai mẹ con Tô Tố cũng là cô ấy hại chết sao? Không không thể nào, đó là chị gái ruột của Linh Nhi, cô ấy sẽ không làm chuyện như vậy”

Vương Bưu nhún nhún vai, “có hay không chuyện này chúng tôi không thể nói gì, tự bản thân Mạc thiếu gia trong lòng có chiếc cân mới được. OK, bây giờ chuyện lão đại giao cho tôi tôi cũng đã làm xong rồi, tôi phải đi rồi, Mạc thiếu gia tự bản thân cậu xem xét đi”

Mạc Tầm ánh mắt chằm chằm nhìn Vương Bưu rời khỏi

Anh nắm chặt tập tài liệu trong tay, chỉ cảm thấy đống giấy này bỗng chốc nặng như Thái Sơn

Anh nỗ lực nói với bản thân:Mạc Tầm đưng hoài nghi Linh Nhi, tình cảm 7 năm của cô ấy và anh, từ trước đến giờ đều không có bất kỳ chuyện gì không hay xảy ra, làm sao có thể là người phụ nữ độc ác trong tài liệu?

Nhưng trong đầu lại xuất hiện một giọng nói khác

Mạc Tầm à Mạc Tầm, mày đúng là ngu dốt mà, mày bị một người phụ nữ đùa cợt 7 năm trời, vả lại Bạch Linh cô ta như thế nào cũng là một người phụ nữ, là người phụ nữ thì sẽ có tính ghen tuông đố kỵ, cô ta nhìn thấy mày và Tô Tố ở cùng nhau, còn có cả con nữa rồi, chẳng lẽ cô ta sẽ không ghe tuông đố kỵ? Nói là chị gái ruột, nhưng hai chị em họ từ lúc sinh ra đến lớn lên, thời gian nói chuyện còn chưa đến một ngày, lại từ đâu mà có tình cảm, vì vậy Bạch Linh muốn hại Tô Tố, lý do không thể chính đáng hơn rồi

Còn nữa trong tài liệu ghi rõ....

Chuyện Oanh Oanh bị cưỡng hiếp rõ ràng cũng là Bạch Linh làm

Cô ấy là có lý do làm chuyện này

Bởi vì Oanh Oanh hại cô ấy sảy thai, đồng thời hại cô ấy không thể mang thai được nữa

Vợ chồng Bạch Gia chết rồi không có quan hệ gì với anh, chuyện Mạc lão đầu chết rồi cũng là có lợi đối với anh, nhưng Mạc Tầm không có cách nào nhẫn nhịn người phụ nữ nằm trên giường 7 năm với anh, lại giấu anh làm những chuyện rất độc ác này

Rõ ràng là chuyện phải thương tâm, nhưng Mạc Tầm phát hiện trong lòng của anh chỉ có bực tức, hoàn toàn không có ý nghĩ thương tâm, càng hơn thế....còn có chút vui mừng

Nếu như chuyện hiện thị trên tài liệu đều là sự thật, vậy thì.....anh có thể có lý do từ bỏ Bạch Linh rồi

Anh không cần phải cẩn thận sợ bị cô ấy phát hiện

Cũng không cần phải làm bao nhiêu chuyện không tình nguyện

Suy nghĩ như vậy, Mạc Tầm đột nhiên tóm lấy chìa khóa xe xông ra ngoài, anh bây giờ phải về đó, về đó tìm Bạch Linh hỏi cho rõ ràng rành mạch

Chương 394

Mạc Tầm chạy xe thẳng một mạch về đến Mạc Thị Trang Viên.

Lúc anh đến nhà trời đã sáng hoàn toàn, mặt trời đã leo lên đỉnh, chỉ là trời không nóng. 2..5.8 ZW anh xuống xe, giao chìa khóa lại cho người giúp việc, trực tiếp xông vào đại sảnh.

Thiếm Lưu thấy anh thì ngơ ra một lát, "Thiếu gia, mũi của cậu..."

"Bạch Linh đâu" Mạc Tầm ngắt lời bà, trực tiếp vặn hỏi.

"Cô Bạch à? Cô Bạch còn chưa thức dậy nữa, lão gia phu nhân và đại tiểu thư cũng chưa dậy."

Mạc Tầm gật gật đầu, cầm tư liệu lập tức xông thẳng vào phòng Bạch Linh.

Anh ta mang một sự phẫn nổ để mở cửa phòng.

Tro g phòng, Bạch Linh còn đang ngủ say giấc, cô yên tĩnh nằm trên giường, khuôn mắt nhỏ nhắn của cô chỉ cỡ một bàn tay, màu da có chút trắng bệch, nhìn vào cảm thấy vô cùng yếu ớt làm người ta cảm thấy yêu thương, Mạc Tầm đứng cạnh giường, lạnh lùng nhìn Bạch Linh, đồng thời cũng là người đàn bà này, xem anh như một con khỉ vậy, chơi đùa gần chín năm trời.

Nắm tay của Mạc Tầm từ từ nắm chặt lại.

Người đàn bà này nếu chỉ chơi đùa anh thì thôi, ả còn dám cùng

người đàn ông khác cho cắm sừng anh.

Phàm là đàn ông đều không chịu được điểm này.

....

Trong phòng rõ ràng có bật điều hòa, nhưng Bạch Linh đang ngủ đột nhiên cảm thấy sau lưng có chút phát lạnh, cô vừa mở mắt ra đã thấy một cặp mắt tối sầm lạnh băng nhìn cô, Bạch Linh nhất thời giận cả mình, vớ lấy chăn không ngừng rút vào chân giường.

Động tác này nếu là ngày thường, Mạc Tầm chắc chắn cười mà nói cô là đồ nhát gan.

Nhưng giờ.... trong mắt anh chỉ thấy hoàn toàn là do Bạch Linh làm quá nhiều chuyện xấu, đó là biểu hiện của sự chột dạ.

Bạch Linh nhìn thấy Mạc Tầm mới vỗ ngực thở một hơi ra, "Tầm, sao anh lại về sớm như vậy, làm em giật mình..."Bạch Linh nói, ánh mắt chuyển sang nhìn mặt Mạc Tầm, miếng băng vết thương trên mũi của anh quả là quá rõ ràng rồi, khiến cô muốn không thấy cũng khó, Bạch Linh mặt biến sắc, mở chăn ra xông qua đó," Mũi anh sao thế? Anh đánh nhau với người ta à. Ai khiến anh thành ra thế này?"

Biểu hiện ánh mắt đầy quan tâm của Bạch Linh là thật, nhưng trong lòng Mạc Tầm vẫn còn chút nghi ngờ, giờ đây ngay đến sự chân thật của cô anh cũng không biết có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả.

Anh từ từ đẩy Bạch Linh ra.

Bạch Linh còn chưa ý thức ra điều bất thường, ôm lấy eo của Mạc Tầm tim đau đớn không ngừng, "Đây rốt cuộc là sao, tối qua không

phải anh đi bệnh viện sao, sao lại đánh nhau với người khác thành ra vậy, vết thương này có phải do bác sĩ xử lí cho anh không, bác sĩ nói thế nào, có nghiêm trọng không, sau này có để lại di chứng gì không đó.”

“Không sao, vết thương nhỏ” Mạc Tầm lại đẩy Bạch Linh ra thêm lần nữa, “Linh nhi, anh có chuyện muốn hỏi em.”

“Vừa đúng lúc em cũng có chuyện muốn nói với anh.”

Mạc Tầm gật đầu, “Vậy em nói trước đi.”

Anh cảm thấy nếu như anh nói trước, vậy lời Bạch Linh muốn nói đều phải chôn chặt trong lòng rồi.

“Ừm” Bạch Linh dụi dụi mắt, ngón tay đan vào nhau có chút bất an, “Tầm, em nghĩ....hai chúng ta giờ không lớn cũng không còn nhỏ, ở chung với những người lớn tuổi, dễ dàng xảy ra xung đột. Hay là, hai chúng ta dọn ra khỏi nhà cũ này, sức khỏe em hiện giờ cũng hồi phục kha khá, anh đi làm về em còn có thể đốt lửa làm cơm cho anh ăn, đợi tới thứ bảy cuối tuần, anh có thời gian rãnh chút, chúng ta lại về thăm ba mẹ, anh thấy như thế nào?”

Đây là việc mà Bạch Linh dành cả buổi tối để nghĩ ra cách “Vẹn cả đôi đường.”

Giờ vợ chồng Mạc Đào càng ngày càng không vừa mắt vô, đặc biệt là Mẹ Mạc, mỗi ngày ánh mắt bà cứ như gián chuột vậy nhìn cô, cô thực sự chịu không nổi sự khinh thường và đàn áp đó, quan trọng hơn là cô muốn dọn ra ở chung với Mạc Tầm.

Có cô bên cạnh, Mạc Tầm sẽ không thể đem người phụ nữ khác về nhà được.

Cô cảm thấy đây là cách giải quyết tốt nhất hiện nay.

Mạc Tầm không nói câu nào, không khí có chút lạnh lão, Bạch Linh lại không phát giác ra, cô đưa đưa đầu ngón tay nhỏ đáp tiếp, “Tầm,... em cũng không biết gần đây có chuyện gì, mẹ...mẹ hình như không thích em, với tình huống như vậy, em mà còn ở với mẹ chung một mái nhà, chỉ có càng thêm mâu thuẫn, đến lúc đó anh kẹt ở giữa cũng khó xử, nên em mới nghĩ, chúng ta cứ dọn ra ngoài ở là được, mọi vấn đề đều giải quyết hết, Tầm, anh cảm thấy thế nào?”

“Là một cách hay”

Bạch Linh vui vẻ nhướng mắt, “Thật à, anh cũng cảm thấy là một ý hay?”

“Đích thật là một ý hay, nhưng chỉ là, người dọn ra là cô, không phải chúng ta.”

Nụ cười bên khóa miệng của Bạch Linh bỗng hạ xuống, “Tầm, Anh, anh nói câu này nghĩa là sao?”

Mạc Tầm cười nhạt.

Bạch Linh giờ mới cảm thấy Mạc Tầm có gì đó không bình thường, cô có chút bất an, cô chưa bao giờ thấy Mạc Tầm lại dùng biểu hiện này với cô, Bạch Linh cố gắng ngừng hoang mang, đưa tay bắt lấy tay Mạc Tầm, “Tầm, anh sao vậy? Nếu anh không muốn dọn nhà, chúng ta không dọn nữa, em sẽ cố gắng lấy lòng mẹ, sẽ cùng mẹ chung sống hòa thuận.”

Nghe ra thật là hiền đức không chỗ chê, Mạc Tầm nhìn sâu vào mắt Bạch Linh, phát hiện từ ánh mắt đến động tác, từ động tác đến ngôn

ngữ, hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ sơ hở lỗ hỏng nào.

Chả trách anh bị cô lừa tới bảy năm lâu như vậy.

Không phải anh quá ngốc, không nhìn ra tâm cơ của cô, mà người đàn bà này che giấu quá kĩ, sợ rằng tất cả những giây phút ở chung với anh chắc đều do cô diễn kịch đây, một nhân tài như vậy, không đi làm diễn viên thì thật sự quá tiếc.

Mạc Tầm lười phí lời thêm, trực tiếp vứt đống tài liệu trên tay ngay trước mặt Bạch Linh, "Cô tự xem đi"

Bạch Linh lật hai trang đầu của tư liệu ra coi, mặt ngay lúc đó trắng bệch đến thê thảm, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, nói tiếng đầy bi thương, "Mạc Tầm, anh, điều tra em?"

"Tôi thà tự mình đi điều tra rõ ràng còn hơn bị người khác làm cho mê muội như một thằng ngốc" Mạc Tầm làm mặt lạnh, " Bạch Linh, tôi thật không ngờ cô lại là người đàn bà như vậy. Bảy năm, chả lẽ cô ngụy trang không cực khổ sao, chẳng lẽ lương tâm cô không có một chút bất an nào sao? Tôi bây giờ chỉ hỏi cô vài câu"

"Tầm, không phải như vậy, đống tư liệu này đều là giả, anh đừng tin được không"

"Tôi cũng không muốn tin, nhưng Bạch Linh... là thật là giả, nếu muốn kiểm chứng quá đơn giản, cô chắc rằng đến giờ cô còn muốn nói dối để lừa tôi?"

Bạch Linh ngây ra, khuôn mặt thoáng chút căng ra, bờ môi mím chặt, sắc mặt có chút lạnh lẽo.

Cô ta như vậy Mạc Tầm chưa bao giờ thấy, nụ cười mỉa mai, có lẽ

đây mới là Bạch Linh thật sự, anh trầm giọng hỏi, “Tôi hỏi cô, chuyện Tô Tố qua đời nữa năm trước, có phải do một tay cô thao túng?”

“ Mạc Tầm, tôi biết là anh phải lòng người phụ nữ đó, nếu là thật, nếu đến giờ anh vẫn nhớ cô ta thì tôi làm vậy thì đã sao, ai bảo anh và cô ta ở chung, cô ta còn mang thai con anh, người giết cô ta không phải tôi, là anh, nếu anh không động lòng với cô ta, tôi sẽ không ra tay.”

Quả nhiên là cô.

Tim Mạc Tầm lại trầm lại, “Tôi lại hỏi cô, hôm qua Trương Hân và Tô Tố bị tại nạn xe...có phải cô tìm người làm không?”

“Là tôi thì đã sao” Bạch Linh cười lạnh lùng, “Trương Hân cô ta đáng chết, ai bảo cô ta cứ bám lấy lỗi của tôi không buông, nếu cô ta không đi điều tra, tôi sẽ không ra tay với cô ấy.”

Quả nhiên lại là cô.

Mạc Tầm lại hỏi cô câu hỏi cuối cùng, “Được giờ tôi hỏi cô,việc Oanh Oanh bị làm nhục, có phải do một tay cô lên kế hoạch.?”

“Là cô ta đáng đời, ai bảo cô ta giết chết con tôi.”

Lời vừa thốt ra.

Đột nhiên cánh cửa bị “Bùng_”cái mở ra, đứng trước cửa, lại là gương mặt đầy u ám của hai vợ chồng Mạc Đào, và khuôn mặt đầy căm hận của Mạc Oanh Oanh.

Chương 395

Mạc Oanh Oanh hận muốn chết.

Sao cô có thể nghĩ rằng việc mình bị cưỡng bị hiếp còn bị quay video lại là Bạch Linh làm chứ.

Thật tiếc là cô đã đối với Bạch Linh tốt đến vậy.

Nghĩ tới những uất ức những ngày qua, ngày ngày đều không dám ra ngoài, ra ngoài đều bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ soi mói, Mạc Oanh Oanh càng tức giận, càng nghĩ càng tức, cô bước lớn xông vào phòng, trực tiếp xông đến chỗ Bạch Linh, trèo lên giường, căm hận kéo tóc của Bạch Linh.

“Á_Cô bỏ tay ra”

“Bỏ tay? Cô mơ đi” Mạc Oanh Oanh căm hận kéo chặt tóc của Bạch Linh, hận đến nổi cắn chặt răng, “ Bạch Linh à Bạch Linh, tôi thật là mù đã nhìn lầm cô, lúc đầu khi cô vào nhà không ai chấp nhận cô, là tôi dẫn đầu kêu cô một tiếng chị dâu, tôi cực khổ làm công việc của bố mẹ tôi, sau này mới khiến họ chấp nhận cô. Còn cô, chính là báo đáp tôi thế sao? Con đàn bà vô lương tâm như cô, rốt cuộc cô còn làm bao nhiêu chuyện có lỗi với gia đình tôi, hôm nay tôi phải đánh chết cô, nếu không tôi không họ Mạc.”

Mạc Oanh Oanh một tay kéo chặt đầu Bạch Linh, một tay khác tát cho cô ta một cái thật mạnh.

“A_”

Luận tâm kế mười Mạc Oanh Oanh cũng không phải là đối thủ của Bạch Linh, nhưng nếu luận thể lực, Bạch Linh thật sự là đánh không lại Mạc Oanh Oanh, Mạc Oanh Oanh cưỡi lên người Bạch Linh, tát liên tục vào hai má cô, "Khốn nạn, cô ở nhà chúng tôi bảy năm, tôi đã khi nào đối sự tệ với cô, vậy mà cuối cùng cô lại đối với tôi như vậy, cô còn là người không, còn là người không tôi đánh chết cô, đánh chết cô"

"Tầm *cứu em, cứu em*"

Mạc Tầm lạnh lùng bàng quang đứng nhìn, hoàn toàn không có ý mở lời.

Vợ chồng Mạc đào hận đến ngứa cả răng, hai vợ chồng họ vừa thức dậy nghe nói Mạc Tầm về, còn bị thương,liền xông lên đâu coi tình hình gì, ai ngờ, ở cửa phòng lại nghe đoạn nói chuyện giữa Mạc Tầm và Bạch Linh.

Bất cứ người làm cha mẹ nào cũng không thể tha thức cho người đã bày kế mưu hại con gái mình như vậy.

Hơn nữa, Bạch Linh không chỉ hại con gái họ, còn khiến họ mất mặt, quan trọng hơn, Khiến cổ phiếu khó khăn lắm mới ổn định lại được của Mạc Thị là rớt giá "Ting Ting" vậy, người này thật sự là không thể tha thứ.

Trong phòng đều là tiếng kêu thảm thiết của Bạch Linh.

Vợ chồng Mạc Đào chạy đến cạnh giường, nhìn đống tư liệu trên giường, đưa tay ra lấy, càng xem lòng hai người họ càng kinh sợ.

Trời ơi.

Đây đều là thứ gì đây.

Bên cạnh họ lại chứa chấp một người đàn bà ác như con rắn độc, Mạc phu nhân càng sợ hơn đến nổi đổ cả mồ hôi lạnh, Bạch Linh ngay cả ba mẹ nuôi của họ cũng không tha, nếu mà khoan dung cho cô ta tiếp tục ở lại Mạc Gia, sau này người thê thảm nhất có thể chính là hai vợ chồng họ?

Vợ chồng hai người họ hai mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều là sự kinh sợ.

Mạc phu nhân sợ đến cả người run lên, "Mạc Tầm, không thể dễ dàng tha cho Bạch Linh như vậy, con đàn bà này quá độc ác, tha cho ả chỉ khiến ả càng thêm hận chúng ta, mọi hành động việc làm của ả đều đủ cho ả bị giam cầm trong ngục cả đời, chúng ta mau đưa ả đến đồn cảnh sát đi."

Lúc này Mạc Oanh Oanh cũng đã đánh mệt rồi, hai tay cô đều đánh đến tê hết cả rồi, mà Bạch Linh trên giường kia cảng thảm hơn, khuôn mặt chỉ to bằng bàn tay ấy giờ đây sưng như đầu heo, mặt đỏ như lửa, nhìn vào vô cùng khủng khiếp.

Mạc Oanh Oanh trút hơi thở từ trên giường bò xuống, nghe thấy lời mẹ nói, cô không do dự đáp lại đầu tiên,"Anh, mẹ nói không sai, con đàn bà này thù rất dai, giữ cô ta lại chắc chắn sẽ không lường được hậu quả về sau."

Khuôn mặt của Mạc Tầm trầm tư không nói lời nào.

"Tầm…"Bạch Linh cố gắng gượng dậy từ giường bò lên, nắm lấy áo của Mạc Tầm, nước mắt rơi đầy mặt, lần này cô vừa rơi nước mắt, kích thích vào các vết thương trên mặt, nhất thời khiến cả người cô

run lên, “Tầm… đừng làm vậy với em, em làm tất cả đều vì anh, em động thủ với ba mẹ nuôi em, vì họ đáng chết, nếu như họ không đến buổi tiệc đính hôn của chúng ta, vậy chúng ta đã là vợ chồng chưa cưới, còn có ông anh, trước tình huống đó, là anh nói với em nếu ông anh không còn, vậy mọi nguy cơ đều sẽ được hóa giải, nên em mới tìm hết mọi cách sai người đi giết ông, thật sự em vì muốn tốt cho anh, em làm mọi chuyện đều vì anh mà.”

“Cô tốt kiểu đó, tôi không cần” Mạc Tầm lạnh lùng hất tay cô ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, “Bạch Linh, hôm nay tôi coi như nhìn thấu con người thật của cô, bảy năm nay cô ngụy trang giỏi thật, cô không mệt sao, cứ giấu giấu giếm giếm như vậy, cô không mệt? Giờ tôi thật sự không biết người đàn bà yếu đuối ở cùng tôi bảy năm qua có phải là cô hay là đó vốn không phải là con người thật của cô, người tôi quen gần bảy năm, vốn dĩ chính là một con người cô tự vẽ ra.”

“Không không phải vậy, em thật sự yêu anh…Mạc Tầm, em yêu anh từ cái nhìn đầu tiên, em thừa nhận, em đối với người khác có phần nhẫn tâm, nhưng đó là do họ có lỗi với em trước, em mới đối phó với họ, nhưng em chưa từng nghĩ sẽ tổn hại đến anh, tâm nguyện lớn nhất đời em là được kết hôn với anh, sau đó hai người chúng ta anh thì đi làm, mỗi ngày em ở nhà đợi anh về, em sẽ nấu ăn giặt giũ, làm một người mẹ hiền vợ tốt… em cũng không muốn giết người, là họ bức e,. em luôn cẩn thận dè dặt không để anh phát hiện, chính là lo sợ sau khi anh phát hiện anh sẽ rời bỏ em….”

Bạch Linh cứng miệng đáp lại, “Em không cố ý lừa anh đâu, anh tin em, anh tin em được không”

“Tin? Cô cảm thấy tôi còn tin một người đàn bà lừa tôi đến bảy năm?” Mạc Tầm cười lạnh, “Bạch Linh, cô coi tôi là đồ ngốc sao.”

Trái tim Bạch Linh thoáng chút rơi vào vực sâu không đáy.

Mặt cô đau rát như lửa đốt, nhưng loại đau đớn này, vẫn mãi không đau bằng một phần vạn nỗi đau của con tim.

Cô ngây người ngã xuống giường, cả người như muốn phát điên.

Tại sao lại như vậy

Sao có thể như vậy

Mọi thứ vốn đang yên ổn mà, tại sao bỗng chốc lại biến thành như thế chứ

Cô nhìn vào đáy mắt không có chút tiếc thương của Mạc Tầm, trái tim bị đóng thành mảng băng, anh….vốn dĩ không hề yêu cô…

Haha

Thực là nực cười

Sao có chuyện nực cười đến vậy

“Mạc Tầm… anh nói tôi ác, nói tôi vô tình, vậy anh thì sao?” Bạch Linh lại ngồi dậy lần nữa, trừng mắt nhìn Mạc Tầm, ánh mắt sắc bén lên, “ Chuyện anh làm với tôi có thể tha thứ sao? Anh luôn miệng nói vì chữa bệnh cho tôi mà tiếp cận Tô Tố, nhưng anh lại yêu cô ta, khó khăn lắm con Tô Tố đó chết đi, anh lại yêu một người khác cũng tên Tô Tố, tôi yêu anh, tôi không muốn mất anh, nên tôi giả vờ như không biết, chỉ có thể tự dằn vặt hận bản thân mình lúc anh thất thần, tôi cứ cho rằng sự dịu dàng của tôi có thể làm anh tan chảy, nhưng anh thì sao… anh một lần rồi lại lần nữa phản bội tôi, anh không chỉ phản bội tôi về mặt tình cảm, mà thân thể anh cũng phản bội tôi.”

Bạch Linh cắn răng, trong khẩu khí toàn mang ý trách móc hận thù, “Tối hôm qua anh lên giường cùng người phụ nữ khác, anh tưởng tôi không biết sao nhưng tôi yêu anh, tôi vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra, tôi chỉ có thể đứng tại chỗ ban đầu chờ đợi anh, đợi anh quay đầu, tôi ác với người khác, nhưng mỗi đối với anh, trái tim chân thật này đều dành cho anh, chưa từng làm chuyện có lỗi với anh, nhưng anh thì sao, chính anh lại là đối xử với tôi như thế đó? Mạc Tầm, anh thật sự xứng với lòng tốt của tôi sao”

Chương 396

Mạc Tầm vẫn chưa nói gì, Mạc Oanh Oanh đã nhịn không được.

“Người phụ nữ này cô còn có mặt mũi để nói sao, sao anh tôi không thể đối với cô như vậy, anh ấy là anh ruột của tôi, cô đối với tôi như vậy, cô cảm thấy anh tôi sẽ yêu thương cô như trước đây sao? Đúng là anh tôi có phụ nữ bên ngoài đó, vậy thì đã sao, tức chết cô tức chết cô, từ hôm nay nhà chúng tôi sẽ không có chút quan hệ gì với cô, anh tôi sẽ không tiếp tục mối quan hệ với cô nữa, cuộc sống riêng của anh ấy, anh muốn thế nào thì thế nấy, liên quan đến cô sao.”

Bạch Linh chậm rãi di chuyển ánh nhìn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh lần đầu thấy Bạch Linh như vậy, bị dọa 1 phen, sau lưng chảy mồ hôi lạnh, ánh mắt lúc nãy Bạch Linh nhìn cô… khiến cô có có ảo giác như bị con rắn độc nhìn chằm chằm vào mình, chỉ đợi thời gian chín muồi sẽ nhào lên cắn cô.

Mạc Oanh Oanh sợ hãi lùi 1 bước.

“Cô, cô đừng nhìn tôi như vậy, tôi, tôi nói cho cô biết, bây giờ cô đang phạm tội, chúng tôi lúc nào cũng có thể đưa cô lên đồn cảnh sát, cô, nhanh chóng nhắm mắt lại, không được nhìn tôi như vậy.”

Bạch Linh quay đi, nhìn Mạc Tầm.

Người khác nói gì làm gì cô không quan tâm, cô chỉ quan tâm Mạc Tầm mà thôi, cũng quan tâm đến suy nghĩ và hành động của anh.

"Tầm…"

"Đừng gọi tên tôi, tôi chịu không nổi."

Mạc Tầm nhíu mày, giống như Mạc Oanh Oanh vậy lùi xuống 1 bước, chỉ hành động đơn giản này, làm cho tim Bạch Linh càng lạnh lẽo.

Ánh mắt Mạc Tầm khẽ lạnh, "Không sai, cô nói không sai, quả thật tôi đã phản bội cô, bất kể là tình cảm hay thân thể, bây giờ tôi không giấu nữa, chúng ta cùng nói rõ chuyện của 7 năm nay đi, tôi tự cảm thấy tôi đối xử với cô rất tốt, nếu không có tôi, cái mạng này của cô chắc cũng không còn nữa, cho nên, tôi không có lỗi với cô. Mà cô, cô không có lí do gì để hận tôi, cho nên chúng ta cứ như vậy đi, tôi sẽ không đưa cô đến đồn cảnh sát, cô đi đi, đi thật xa khỏi nơi này, sau này đừng để tôi nhìn thấy mặt cô nữa."

"Không được." Mạc phu nhân kêu lên "Mạc Tầm, con làm vậy là thả hổ về rừng, người phụ nữ này không phải là người biết điều, con thả cô ta đi, vạn nhất cô ta ra tay với chúng ta thì sao? Chúng ta không thể để lại tai họa này được, nhanh chóng đưa cô ta vào đồn, chúng ta nuôi cô ta 7 năm, đến nuôi 1 con chó còn biết bảo vệ chủ nhân, con nhỏ Bạch Linh này lại là con sói mắt trắng, lưu lại nhất định sẽ là tai họa."

"Mẹ, đừng nói vậy, quyết định vậy đi."

Mạc Tầm cũng vì tình nghĩa 7 năm nay, mà tha cho Bạch Linh 1 lần.

7 năm nay, anh khẳng định là, Bạch Linh đem đến cho anh nhiều sự ấm áp. Quan trọng hơn là, dữ liệu trong tay anh, nhìn thì có vẻ có thể kết tội Bạch Linh, nhưng thực sự không đủ nhân chứng vật chứng,

nếu thật sự đem dữ liệu đó để chứng minh, đến lúc đó cô ta cắn chết cũng không chịu nhận, thì người khác cũng không có cách nào buộc tội?

Hơn nữa, nếu bị đồn là anh bỏ rơi Bạch Linh, còn tự tay đưa cô vào đồn cảnh sát, lúc đó cổ phiếu của Mạc gia sợ là sẽ mất giá không phanh.

Suy đi nghĩ lại, để Bạch Linh biến mất khỏi cuộc sống của anh, là cách tốt nhất.

Còn về việc Bạch Linh phục thù.

Không có Mạc Tầm, Bạch Linh là 1 người không thân phận không hậu thuẫn, là 1 cô gái trói gà không chặt, cô có thể làm gì chứ?

"Được rồi, cô đi đi."

Đi?

Bạch Linh cười bi ai.

Nam nhân … quả là không thể dựa dẫm, lúc trước người thề non hẹn biển là anh, bây giờ người muốn cô biến mất vĩnh viễn cũng là anh.

Haha…

Cô thấy ánh mắt lạnh lùng của Mạc Tầm, không còn chút ấm áp của ngày thường, đến giả bộ cũng không thèm giả, anh chắc là hy vọng ngày này rất lâu rồi, nói không chừng… dữ liệu mà anh nói lần này, chỉ là cái cớ để đuổi cô đi.

Nhất thời Bạch Linh như hiểu rõ cảm xúc của Mạc Tầm.

Cô mím môi, trên mặt vẫn đau rát, nhìn Mạc Tầm, Mạc Tầm quay đi không nhìn cô, cô lại nhìn Mạc Oanh Oanh, ánh mắt Mạc Oanh Oanh như hận không thể cắt thịt lột da cô, còn vợ chồng Mạc Đào, hai người vừa phòng bị vừa căm ghét nhìn cô.

Cái gọi là “nhà” này... đã không còn nơi để cô dung thân nữa.

Bạch Linh nhìn xuống, mở chăn ra đi xuống giường.

Sỉ nhục hôm nay cô sẽ nhớ rõ.

Mạc Tầm

Mạc Oanh Oanh

Vợ chồng Mạc Đào

Trong lòng Bạch Linh ghi nhớ rõ tên từng này, sẽ có 1 ngày, cô sẽ đem tất cả những sỉ nhục cô chịu hôm nay từng thứ từng thứ trả hết cho họ.

Bạch Linh xuống giường, đi đến bên tủ thu dọn đồ đạc.

“Cô ngừng tay.” Mạc Oanh Oanh giơ tay ngăn cô lại, “Bạch Linh, cô có thể diện không, đồ cô ăn cô dùng ở nhà chúng tôi đều là tiền của anh tôi mua, cô có tư cách gì lấy đi chứ? Tôi nói cô biết, đồ của Mạc gia cô 1 món cũng đừng hòng đem đi.” Vừa nói, Mạc Oanh Oanh quay đầu nhắc nhở Mạc Tầm, “Anh, thẻ ngân hàng anh đưa Bạch Linh nhớ phải đóng băng đó, cô ta đã không là người nhà của chúng ta nữa, có tư cách gì chiếm tiện nghi nhà chúng ta chứ.”

Mạc Tầm gật đầu biểu thị đồng ý.

Trong lòng Bạch Linh trầm xuống.

Cô cắn môi nhìn Mạc Oanh Oanh, “Đồ đắt tiền 1 thứ tôi cũng không lấy, tôi chỉ lấy quần áo của mình.”

“Haha, mắc cười chết người, quần áo của cô đều là anh tôi mua, cô có tư cách gì mang đi nói tôi nghe đi Bạch Linh, đồ này đợi cô đi rồi, tôi lập tức bỏ vào thùng rác, tôi quăng cho ăn mày cũng không bố thí cho cô.”

Bạch Linh nhìn Mạc Tầm, Mạc Tầm quay mặt đi coi như không thấy chuyện gì.

Ha---

Nam nhân 1 khi đã tuyệt tình, quả thật dù là người thân cũng không nhận.

Bạch Linh không làm chuyện vô ích nữa, cô không đem gì cả, chỉ mặc 1 bộ đồ ngủ mỏng và đôi dép, dưới ánh nhìn của mọi người, từ từ xuống lầu.

Bên ngoài cửa sổ.

Ông trời như đối nghịch với cô, mới lúc nãy trời còn nắng nhưng không biết vì sao, trên trời đột nhiên đổ tuyết.

Những người hầu trước kia khi thấy cô đều cung kính kêu bạch tiểu thư, bây giờ nhìn cô bằng ánh mắt sợ hãi, không ai dám bước lên để giúp đỡ.

Bạch Linh cười mỉa mai.

Cô cố gắng đi ra sân, gió lạnh thổi đến, tuyết lạnh thấu xương rơi lên người cô, đồ ngủ mỏng manh nhanh chóng bị tuyết làm ướt đẫm, thân thể cô không chút độ ấm.

Bạch Linh lạnh đến môi trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Đi ra khỏi cửa lớn nhà họ Mạc, cô quay đầu, nhìn lại lần nữa nơi cô đã sống 7 năm.

Mạc thị trang viên vẫn đẹp tráng lệ như vậy, nhưng sau này sẽ không phải là nơi cô ở nữa.

Bạch Linh nhìn trang viên, không có ai tiễn cô, cô nắm chặt thành quyền, “Mạc Tầm Mạc Tầm anh đợi đó … đợi đến ngày tôi có năng lực, nỗi nhục ngày hôm nay, tôi sẽ trả lại gấp trăm lần.”

Bạch Linh không nhìn trang viên nữa, ôm cơ thể đang run rẩy, kiên định rời đi.

Chương 397

Bên trong trang viên vẫn còn cãi cọ.

“Anh, anh thật sự để Bạch Linh đi sao? Như vậy quá lời cho cô ta rồi, 7 năm nay cô ta coi nhà chúng ta như con khỉ để chơi đùa, anh chỉ đuổi cô ta đi như vậy, đây có thể gọi là trừng phạt sao, em không biết, anh, 7 năm nay ngày nào em cũng gọi cô ta là chị dâu, còn cô ta thì sao, hại em thành như vậy, hại em không có mặt mũi để ra đường gặp người khác, em bị cô ta hại thảm như vậy, khi cô ta đến an ủi, em còn vui vẻ đón tiếp. Em cảm thấy em như tên ngốc vậy, bực tức này không cần biết ra sao, em cũng không nhịn đâu.”

Mạc Tầm lạnh lùng nhìn cô, “Vậy em muốn thế nào”

“Em, tất nhiên là báo thù, cô ta hại em, tại sao em không thể hại lại chứ.”

“Em đủ rồi, dẹp bỏ suy nghĩ mẹ kiếp đó của em đi, người cũng đi rồi, chuyện này tới đây thôi.” Mạc Tầm quay lưng rời đi.

Mạc Oanh Oanh kéo tay anh lại, căm hận nói, “Anh, có phải anh còn tình cảm với tiện nhân kia không, em nói anh biết, anh tuyệt đối không được làm lành với cô ta, cả đời này dù em có nhận ăn mày làm chị dâu cũng không nhận Bạch Linh.”

“Em nghĩ nhiều rồi.”

“Vậy anh không còn tình cảm với cô ta.”

“Đây là chuyện của anh.” Mạc Tầm đẩy Mạc Oanh Oanh ra, nhíu mày nói, “Bệnh viện còn có việc, đi trước.”

Lần này Mạc Oanh Oanh không kéo lại, “Được được được, anh đi nhanh đi.”

Đợi sau khi Mạc Tầm rời đi, Mạc Oanh Oanh quay lại, chào vợ chồng Mạc Đào, rồi rời đi.

“Ba mẹ, con ra ngoài có chút chuyện, đi trước, tối nay không về.”

Không đợi vợ chồng Mạc Đào trả lời, Mạc Oanh Oanh nhanh chóng rời đi, về phòng của mình, cầm điện thoại và chìa khóa xe đi ra khỏi cửa.

Hừ

Cô chịu thiệt dưới tay Bạch Linh nhiều như vậy, làm sao dễ dàng tha cho cô ta được.

Bản lĩnh khác Mạc Oanh Oanh không có, nhưng ăn miếng trả miếng thì cô làm được.

Đi ra đại sảnh, khí lạnh đột nhiên thổi vào mặt.

Mạc Oanh Oanh nhanh chóng kéo chặt áo lại, nghĩ đến đồ ngủ và dép của Bạch Linh, không biết lúc đó bị lạnh đến mức nào, Mạc Oanh Oanh lập tức cảm thấy không lạnh nữa.

“Đáng đời, ai bảo dám tính kế tôi.”

Mạc Oanh Oanh nhanh chóng xuống gara xe, vừa khởi động xe mở điều hòa, vừa gọi cho đám bạn bè của mình, “Alo, bây giờ tôi có 1

chuyện rất hạnh phúc để các cậu làm, đến đây, nhanh đến nhà tôi, tôi ở gara chờ các cậu.”

…

Lúc này Bạch Linh chỉ có 1 chỗ có thể đi.

Cô muốn gọi điện cho Lưu Tư Mình, nhưng điện thoại rơi ở Mạc gia, cô lạnh đến run rẩy, xung quanh cũng không có taxi, lâu lâu gặp 1 xe hơi riêng, không đợi cô vẫy tay, xe đã nhanh chóng rời đi.

Tuyết nhanh chóng làm ướt hết đường, xe chạy nhanh qua, làm văng nước vừa dơ vừa lạnh lên người cô, lạnh đến thấu xương.

Bạch Linh ôm chặt bản thân, môi đã sớm tái xanh.

Đột nhiên, 1 chiếc xe dừng trước mặt cô.

Cô thấy chiếc Ferrari quen thuộc của Mạc Tầm, mắt lập tức sáng lên, “Tầm---”

Có phải Tầm của cô hối hận rồi không, nên đến tìm cô để đưa cô về?

Nếu là như vậy, cô sẽ tha thứ cho anh.

Cô tình nguyện xem như hôm nay không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục sống chung với anh.

Nhưng….

Hiển nhiên là cô tính toán sai lầm.

Ferrari của Mạc Tầm chỉ dừng lại 1 chút, sau đó tăng tốc độ, “ùn” 1

cái phóng đi.

Nụ cười trên mặt Bạch Linh chưa kịp xuất hiện, mặt đã cứng đờ, kết hợp với khuôn mặt bị đánh sưng, nhìn cực kì nhếch nhác.

Xe rời đi, từ cửa xe bay đến 1 tờ tiền màu đỏ.

Bạch Linh nhặt 100 đồng từ dưới đất lên, cuối cùng nhịn không được, hướng lên trời cười lớn, "Haha...hahaha vậy mà cho cô 100 đồng… tưởng cô là ăn mày sao, haha Mạc Tầm… hahaha…"

Cô cười đến chảy nước mắt, xe qua lại nhìn cô như nhìn người điên, tăng tốc để chạy nhanh hơn.

Bạch Linh cười quẫn quại, tay nhàu nát tờ tiền màu đỏ trong tay, móng tay đâm rách cả tờ tiền.

Cô lau nước mắt, không ngừng lại nữa, tiếp tục bước đi.

Lần này, cô đi chưa tới 10 phút.

Có 3 chiếc xe lần nữa dừng lại trước mặt cô, 1 trong số đó là xe của Mạc Oanh Oanh.

3 chiếc xe chặn đường cô, Bạch Linh cắn răng nhìn người trước mặt, trên 3 chiếc xe có 5-6 người đàn ông bước xuống, những người đàn ông này ăn mặc trông rất hào nhoáng, nhìn thấy Bạch Linh thì huýt sáo, "Ài, Oanh Oanh, đây là chị dâu của chị sao, tại sao đột nhiên xuất hiện ở đây, mặt là bị sao vậy, bị người ta đánh à?"

"Hừ bây giờ cô ta không phải chị dâu của chị, gia đình chị với cô ta chẳng có quan hệ gì nữa." Mạc Oanh Oanh dựa lên thân xe, cười âm trầm nhìn mấy người đàn ông, "Sao nào, thật ra dù mặt bị đánh hơi

sưng, nhưng thân hình cũng rất đẹp, làm chị như tôi đủ nghĩa khí chưa, cho các cậu một mỹ nhân nóng bỏng như vậy, các cậu còn không mau cảm ơn chị?"

Nóng bỏng?

Sắc mặt Bạch Linh đột nhiên trắng bệch.

"Mạc Oanh Oanh, cô muốn làm gì?"

"Làm gì?" Mạc Oanh Oanh cười lạnh cầm lấy cánh tay của Bạch Linh, đẩy cô lên xe, "ầm" 1 tiếng đóng cửa xe lại, cô phủi phủi tay, thấy khuôn mặt sợ hãi của Bạch Linh cảm thấy cực kỳ đắc ý, "Bạch Linh, không ngờ cô cũng có ngày hôm nay chứ gì, cô để người khác đối xử với tôi ra sao? Cô nghĩ tôi sẽ dễ dàng tha cho cô? Chúng ta sống chung với nhau 7 năm, cái tính có thù tất báo của tôi chắc chị biết rõ."

Sắc mặt Bạch Linh trắng bệch, đưa tay muốn mở cửa, "Cô không thể như vậy, không thể đối với tôi như vậy được."

"Cô có thể đối với tôi như vậy, dựa vào đâu bắt tôi không đối với cô như vậy."

Mạc Oanh Oanh thấy cô hoảng loạn đến đập cửa ầm ầm, hừ lạnh 1 tiếng, "Đừng phí sức nữa, lần này cô chạy không thoát đâu."

Mạc Oanh Oanh lên xe, khởi động máy, lúc khởi động nhìn hai chiếc xe đằng sau, "Chạy theo".

Nửa tiếng sau, mấy người dẫn Bạch Linh vào nhà trọ nho nhỏ.

Mạc Oanh Oanh đã nhấn nút quay video trên điện thoại.

“Bạch Linh, nhìn 1 cái, tôi đối với cô cũng không tệ chứ, còn cho cô cả 1 nhà trọ, haha, để tôi đối tốt với cô thêm 1 tí nhé, không phải bây giờ thân thể cô đang suy nhược sao, tôi để bọn họ từng người từng người lên, sao này, đủ chu đáo chưa.”

“Mạc Oanh Oanh, cô không thể như vậy…”

Mạc Oanh Oanh đẩy 1 cái là có thể đẩy ngã Bạch Linh lên chiếc giường màu trắng của nhà trọ, nhìn mấy người đàn ông đằng sau 1 cái, “Còn đứng đó làm gì, người đẹp như vậy đang ở trước mặt các cậu, các cậu không nhúc nhích gì cả, có phải là đàn ông không.”

Mấy người đàn ông do dự, “Oanh Oanh, chị chắc chắn anh chị…”

“Yên tâm yên tâm.” Mạc Oanh Oanh vỗ vai bọn họ, “Anh của chị đã quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ với cô ta, không thể nào làm lành lại được, các cậu cứ việc đi, anh chị có biết cũng không gây phiền phức cho các cậu đâu.”

Nghe như vậy, tất cả mọi người đều yên tâm.

Không chút do dự, cười nham hiểm đến gần Bạch Linh, “Tiểu mỹ nhân, lại đây, để anh thương yêu em.”

Chương 398

Bạch Linh nhìn mấy người đàn ông đang tới gần, lần này thật sự sợ hãi.

Cô biết.

Nếu cô thật sự bị những người đàn ông này cường bạo, còn bị quay video, vậy cô và Mạc Tầm sẽ không còn cơ hội để quay lại bên nhau nữa.

Tuy Mạc Tầm không cần cô.

Nhưng trong lòng cô vẫn ôm chút hy vọng không có thật, nghĩ rằng anh chỉ nhất thời tức giận, sau khi bình tĩnh lại rồi, sẽ nghĩ đến tình cảm 7 năm của bọn họ, sẽ nghĩ đến điểm tốt của cô, nhưng nếu cô xảy ra chuyện này, không cần biết là tự nguyện hay bị ép buộc, với tính cách của Mạc Tầm, sẽ không bao giờ quay lại với cô.

Bạch Linh kháng cự lùi lại, “Các người không thể như vậy, các người không thể.”

“Không thể?” Mạc Oanh Oanh cười lạnh, “Bạch Linh, ban đầu lúc đối xử với tôi sao cô không nghĩ vậy, tại sao không nghĩ cô làm như vậy sẽ làm tổn hại đến tôi, bây giờ biết sợ rồi? Ha --- tôi nói cô biết, tôi sẽ lấy thủ đoạn mà cô đối phó với tôi hoàn trả lại cho cô, sau khi những người này cưỡng bức cô xong, tôi sẽ đăng video lên mạng, đến lúc đó mọi người sẽ nhìn thấy con người thật của cô, coi đến lúc đó có ai đồng tình với cô hay không.”

“Mạc Oanh Oanh, cô là đồ ngu, nếu cô làm như vậy, cô tin tôi đi, người đầu tiên không tha cho cô chính là Mạc Tầm.”

“Xì---” Mạc Oanh Oanh tiếp tục cười lạnh, “Bạch Linh, cô nghĩ cô là Bạch Linh của trước đây sao, anh tôi đã nói rõ là không cần cô nữa, cô nghĩ anh sẽ ra mặt trả thù cho cô? Đừng nói chuyện cười nữa, bây giờ cô nói gì cũng vô dụng, tôi nhất định không tha cho cô.” Mạc Oanh Oanh nhìn mấy người đàn ông, “Các người còn đứng đó làm gì, không nhanh lên, không thấy máy quay bổn tiểu thư cũng chuẩn bị xong rồi sao.”

“Mạc Oanh Oanh, uhm…”

Bạch Linh còn muốn nói thêm, nhưng những người đàn ông này không cho cô cơ hội, cô vẫn chưa nói xong, đã bị người bịt miệng lại, tiếp theo đó, hai tay và chân đều bị người ta cầm chặt, Bạch Linh mở to mắt, liều mạng phản kháng.

“Đừng phí công vô ích, để có thể thỏa mãn cô, tôi đặc biệt tìm mấy người đàn ông cường tráng, thân thể cô nhỏ bé như vậy, làm sao phản kháng nổi.” Mạc Oanh Oanh cười châm biếm, “Được rồi được rồi, các người nhanh lên, bổn tiểu thư đang đợi quay phim đây.”

“Được rồi.”

Mấy người đàn ông cười nham hiểm cởi quần áo ra.

Bạch Linh sợ hãi mở to mắt.

Cô hung hăng cắn tay người đàn ông, bị đau người đàn ông đẩy Bạch Linh ra, Bạch Linh nhân cơ hội kêu lớn, “Mạc Oanh Oanh, cô làm vậy anh cô nhất định sẽ không tha cho cô, bây giờ Mạc thị … uhm…”

Bây giờ tập đoàn Mạc thị vì chuyện của Tô Tố mà đang đứng đầu ngọn sóng, nếu cô có chuyện gì nữa, tập đoàn Mạc thị chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng.

Cũng như vậy, lần này cũng chưa nói xong, miệng cô lần nữa bị người khác bịt lại.

“Cô bớt lừa gạt tôi, sau này tôi sẽ không tin bất kỳ lời nào của cô, cô lừa tôi lừa đến tôi thảm như vậy, tôi mà tin cô nữa thì tôi là con heo.” Mạc Oanh Oanh hừ lạnh 1 tiếng, “Các ngươi nhanh lên.”

Mấy người đàn ông đã trần truồng, cười gian hì hì đi đến trước mặt Bạch Linh.

“Uhm…” Buông tôi ra.

Bạch Linh liều mạng động đậy cơ thể, 1 trong số những người đàn ông thấy cô không ngoan ngoãn, đập lên đầu cô 1 cái, đau đến đầu Bạch Linh lập tức trống rỗng, “Tiểu tiện nhân, còn dám phản kháng, còn động nữa đợi chút nữa lão tử làm chết mày.”

Trước mắt Bạch Linh đen tối, không đợi cô tỉnh táo lại, cô đã nghe “Xoẹt---” 1 tiếng, lập tức cảm thấy thân thể mình lạnh lẽo, quần ngủ đã bị xé nát rơi xuống đất.

Tim của Bạch Linh ngày càng lạnh lẽo.

Những người đàn ông không do dự nữa, đối với Bạch Linh triển khai hành động tiến công mạnh mẽ.

…

1 tiếng sau.

Cả người Bạch Linh như 1 con búp bê vải rách nát nằm trên ** lớn, bây giờ trên ** lớn đã hoàn toàn lộn xộn, cái chăn vốn gọn gàng giờ đã bị bung ra, phía trên đầy những vết bẩn, toàn thân Bạch Linh đều là dấu xanh tím, hai mắt vô hồn nằm đó, giống như là chết vậy.

Mạc Oanh Oanh hài lòng bấm lưu, “Được rồi được rồi, các người quá lời rồi, cần rời đi thì nhanh chóng rời đi.”

Có người vẫn do dự không nỡ đi, nói, “Mùi vị của người phụ nữ này cũng không tệ.”

Người phụ nữ của Mạc Tầm đó.

Nghĩ vậy lại cảm thấy toàn thân nóng lên.

Mạc Oanh Oanh lấy chân đá 1 chân, “Được rồi, nhanh chóng rời đi, tôi còn phải sửa clip cho tốt rồi đăng lên mạng nữa.”

Người đàn ông lúc nãy không dám cãi lời, lưu luyến nhìn Bạch Linh 1 cái, mặc quần áo rời đi.

Mạc Oanh Oanh đi đến trước mặt Bạch Linh, đưa tay bóp mặt cô, “Bạch Linh, dựa theo tác phong làm việc của tôi, tôi hại cô thành như vậy, tôi không lấy mạng cô đã là nể mặt anh tôi rồi, hôm nay chúng ta coi như không ai nợ ai, sau này nếu để tôi biết cô còn làm bậy gì nữa, thì đừng trách tôi ra tay độc ác.”

Bạch Linh nhắm mắt lại mặt như người chết, dường như căn bản không nghe Mạc Oanh Oanh nói gì.

Mạc Oanh Oanh hừ lạnh 1 tiếng, lười nhìn cô ta thêm lần nữa, nếu

không phải sợ làm chết Bạch Linh thì anh cô sẽ tính sổ với cô, thì nhất định sẽ không để Bạch Linh sống tiêu dao như vậy.

Quá dễ dàng cho cô ta rồi.

…

Mạc Oanh Oanh vừa mới đi, bên Lãnh Mạc nhận được tin đầu tiên từ Vương Bưu.

Nghe chuyện xảy ra từ đầu đến cuối, Lãnh Mạc lông mày khẽ nhếch, ánh mắt sắc bén hiện lên 1 tia bình thản.

Vương Bưu nhỏ tiếng cảm thán, “Tôi cảm thấy tên Mạc Tầm này còn nhẫn tâm hơn Bạch Linh, tình cảm 7 năm vậy mà chỉ cần 1 bộ dữ liệu, đem tất cả chuyện Bạch Linh làm cho anh đều phủ định hết, hì, quả thật là người 1 nhà thì giống nhau, cả gia đình họ đều là cực phẩm. Đại ca, bây giờ chúng ta làm gì Bạch Linh đây.”

“Trước mắt đợi đã.”

Lãnh Mạc nhấc ngón tay, gõ nhẹ lên bàn trả, thản nhiên nói, “Bây giờ chắc Bạch Linh cực kì hận người nhà Mạc Tầm, ha--- cũng không biết Mạc Tầm là niệm tình cũ hay là ngu… người ngủ bên gối 7 năm, cậu ta nghĩ là Bạch Linh sẽ cam chịu rời đi sao?”

“Đại ca, ý của anh là?”

“Hai người họ sống chung 7 năm, bất kể Bạch Linh có yêu Mạc Tầm đến đâu, với tính cách luôn cảm thấy không có cảm giác an toàn của cô ta, cậu nghĩ cô ta sẽ không làm gì sao? Người thân nhất chính là người ngủ chung gối, chính vì vậy, nếu bị phản bội, bị chính người chung gối phản bội mới làm người khác dễ dàng kích động nhất.

Trong tay Bạch Linh nhất định có bí mật gì của Mạc gia mà chúng ta không biết” Lãnh Mạc bình tĩnh căn dặn “Tạm thời kêu vài thủ hạ đi theo cô ta, đừng để bị phát hiện, nếu tôi đoán không sai, vài ngày nữa Bạch Linh sẽ phản kích, để bọn họ tự tàn sát lẫn nhau xong, rồi tìm cơ hội thích hợp hơn sau này.“

Lãnh Mạc để tay lên cổ làm động tác như giết người.

Vương Bưu lập tức hiểu rõ, lập tức gật đầu, “Đại ca, em biết phải làm gì rồi.”

Không hổ là đại ca, tâm tư sâu hơn chúng ta nhiều.

Lãnh Mạc hừ lạnh 1 tiếng.

Lần tai nạn xe này tuy Bạch Linh là chủ mưu, nhưng nói tới cùng, Mạc Tầm cũng không thể thoát tội, mà anh, tuyệt đối không tha cho bất cứ ai làm hại Trương Hân.

Chương 399

Bạch Linh nằm im trên một chiếc giường trắng lớn.

Sắc mặt cô trắng thảm hại, gần như hòa tan với màu trắng của chiếc giường đơn.

Hơn gần nửa ngày cô mới dần dần phục hồi sức lực.

Cô từ từ từ giường ngồi dậy, thân dưới là nỗi đau xé tim gan, khuôn mặt cô thoáng chút méo mó, cô khỏa thân, gắng gượng đi vào nhà tắm, cô mở vòi nước, khách sạn này là khách sạn đơn giản nhất, đến cả nước nóng cũng không có.

Nước lạnh thuận theo đầu vòi hoa sen sà xuống, đụng vào da thịt khiến da cô nổi hết từng cục da gà lên.

Bạch Linh lạnh đến nỗi hai hàm răng run cầm cập, rơi nước mắt gắng hết sức để chà nhẹ lên vết thương trên người.

Những vết thương xanh xanh tím tím ấy nhìn vào dơ ơi là dơ, mới vài ngày trước cô còn được Mạc Tầm cung phụng trên tay như nàng công chúa, vậy mà hôm nay, anh lại chà đạp cô không thương tiếc như vậy.

Mạc Tầm

Bạch Linh cắn thật chặt hàm răng của mình lại.

Giờ đây người cô hận nhất không phải Mạc Oanh Oanh, không phải

Tô Tố, càng không phải hai vợ chồng Mạc Đào, người cô hận nhất chính là Mạc Tầm.

Ai làm gì cũng không thể tổn thương đến cô.

Chỉ có Mạc Tầm.

Chỉ có Mạc Tầm mà cô yêu thương nhất.

Nếu anh không yêu cô, sao anh lại cho cô cái cảm giác được yêu thương đến vậy, chính lúc cô cho rằng sắp có được hạnh phúc, anh lại thu lại toàn bộ tình cảm của mình, khiến cô từ trên thiên đường trực tiếp rớt xuống địa ngục, cô thà rằng cô chưa bao giờ được gặp qua sự dịu dàng như thế, vậy cô sẽ không yêu, càng không bị tổn thương.

Những giọt nước băng lạnh làm ướt cả người cô, trong nhà tắm dường như ngập tràn hơi lạnh. 2.5.8 ZW.

Bạch Linh nắm lấy khăn tắm màu trắng, cố hết ức để chà sát nhẹ, vết bầm tím xanh trên người cô bị chà sát, liền đỏ ửng lên, da của cô dường như đều bị chà rách, mạch máu đỏ tươi lộ hết ra ngoài.

“Mạc Tầm, tôi Bạch Linh trong những năm tháng còn sống, tuyệt đối không để anh sống tốt, là anh phản bội tôi trước, là anh ném tôi xuống đại ngục trước, cho nên….đừng trách tôi ác độc, đừng trách tôi, điều này đều do anh tự chuốc lấy, đều do anh tự chuốc lấy.”

Bộ đồ ngủ đó của Bạch Linh đã bị nát vụng không ra hình dạng gì rồi, cô chỉ có thể mặc đồ tắm của khách sạn ra khỏi cửa.

“Cô ơi, đây là đồ tắm trong tiệm chúng tôi…”

“Tiền cho anh” Bạch Linh đưa tiền giấy một trăm ngàn mà Mạc Tầm đã vứt cho cô ta trước đó ném cho ông chủ tiệm, mắt lạnh băng làm người khác khiếp sợ, “Đủ chưa”

“Đủ rồi đủ rồi…”

Ngoài trời tuyết đã bắt đầu rơi một lớp mỏng, vậy mà gió lạnh vẫn cứ lạnh như cũ, cô ôm chặt bộ đồ tắm màu trắng, chả ngó ngàng đến ánh mắt kì lạ của người xung quanh, cứ đi trên đường mà không có mục tiêu gì.

Trời đất rộng lớn bao la, cô hoàn toàn không biết nên đi đâu.

Tóc đang còn ướt của cô bị gió lạnh thổi qua, lạnh đến nối tê cứng thành đá, vậy mà Bạch Linh không chút để tâm.

Trong đầu cô tái hiện lại từng chi tiết của từ đầu câu chuyện.

Từng cảnh từng cảnh giống hệt như một bộ phim đang tái hiện chớp nháy trong trí óc cô.

Mắt Bạch Linh cô càng ngày càng tối sầm lại, bước chân của cô cũng bắt đầu lắc lư. 2.5.8 ZW.

Đột nhiên_

Sau lưng có người vỗ vai cô, mắt Bạch Linh ngơ ngơ quay đầu lại.

“Xin hỏi, có phải cô Bạch Linh không”

…

“Mất đuôi rồi?”

Thời tiết lạnh như vậy, cả đầu Vương Bưu đầy mồ hôi, ấp úng đáp, “Dạ, Dạ vâng, tôi sai hai người phải luôn theo sát Bạch Linh, hai người họ lúc mới bắt đầu mọi chuyện đều rất bình thường, nhưng vừa nảy đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói rằng đúng hai mươi phút trước, có người dùng thuốc gây mê đâm vào họ, sau đó hai người họ ngất xỉu tại một hẻm nhỏ, xém chút bị chết cống, sau khi tỉnh dậy đã không thấy Bạch Linh đâu nữa.”

Sắc mặt của Lãnh Mạc dường như có thể cạo ra cả một lớp sương lạnh.

Đầu Vương Bưu càng cúi thấp hơn.

Nếu như dung số liệu để phân chia giới xã hội đen ra, khắp Châu Á này, đại ca ít nhất chiềm tới bảy phần, mà thành phố A lại là đại bản doanh của anh ta, trong trại anh ta mà làm mất dấu một con nha đầu trói gà không chặt như vậy, thật sự là một sự sỉ nhục lớn.

“Sai người đi tìm chưa?”

“Đã sai người đi tìm rồi, nhưng tình hình là, tình hình không được lạc quan lắm, theo lý mà nói nếu như đang ở thành phố A sẽ không có người mà ta không tìm được, nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, vẫn thản nhiên không có bất kì một tin tức nào, dường như…dường như Bạch Linh hóa thành không khí tự biến mất khỏi thành phố A vậy”

Lãnh Mạc mặt lạnh hơn, “Tiếp tục tìm cho tôi, nhất định phải tìm cho ra con đàn bà này.”

Bạch Linh mà còn sống, giữ lại chỉ có thể là một tai họa.

“Dạ, em đã phái thuộc hạ đi tìm rồi.”

Lãnh Mạc ngặm chặt môi.

Tư liệu anh điều tra đã vô cùng chi tiết, có thể giúp Bạch Linh cũng chỉ có tên Lưu Tư Minh đó thôi. Anh nhanh chóng nhìn Vương Bưu, Vương Bưu dường như biết anh muốn nói gì, nhẹ nhàng lắc đầu, “ Không phải tên Lưu Tư Minh đó đâu, Lưu Tư Minh luôn nằm trong sự giám sát của chúng ta, anh ta không thể, cũng không có cái khả năng giấu Bạch Linh đi.”

Mày mắt Lãnh Mạc càng thêm sắc lạnh.

Có thể ở địa bàn anh mà đưa người đi, lại không để lại bất cứ dấu tích gì, anh nhất thời không nghĩ ra là ai.

“Đại ca...:

“Đợi Trương Hân xuất viện, bên mình âm thầm phái theo mấy vệ sĩ, nếu sau này còn để xảy ra chuyện như vậy nữa, bảo bọn họ không cần vác mặt về gặp tôi nữa.”

Sắc mặt Vương Bưu đầy cung kính,”Dạ, em biết rồi.”

...

Tối hôm đó, lúc Lãnh Mạc đang chăm sóc cho Trương Hân, Vương Bưu báo tin đến.

“Vương Bưu?”

“Cô Trương, cô có cảm thấy đỡ chút nào không?”

Đâu nhanh như vậy được.

Trương Hân lắc đầu, “Vẫn chưa”

Cô nhúc nhích cái thì lòng ngực vẫn đau ghê gớm, nói lớn tiếng trấn động đến lòng ngực cũng cảm thấy đau, trở người cũng cần phải có Lãnh Mạc giúp đỡ.

“ Vương Bưu anh tìm Lãnh Mạc có việc gì không?”

Lãnh Mạc liếc mắt nhìn một cái.

“À, không có, chính là đến xem bên này có chỗ nào cần giúp đỡ không.” Vương Bưu nhẹ nhàng ho lên một tiếng, “Đại ca, anh một mình chăm sóc cho cô Trương có nổi không, hay chúng ta tìm một y tá cáo cấp đến?”

“Đúng vậy...” Trương Hân đau lòng nhìn Lãnh Mạc, “Hay là vẫn nên tìm một ý tá thôi, anh cứ canh giữ em cả ngày lẫn đêm như vậy, em có bất kì động tĩnh gì anh đều tỉnh ngay, cứ vậy hoài thân thể anh sao chịu nổi.”

“Không sao.” Lãnh Mạc sờ đầu của cô, “Em đừng nói nữa, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Trương Hân nghe xong trong lòng ngọt lịm, lần này cô xảy ra tai nạn, Lãnh Mạc đối với cô đã dịu dàng hơn trước rất nhiều.

Đay cũng được xem trong họa gặp được phúc rồi.

Trương Hân nằm trên giường, cơ thể cô đang trong giai đoạn hồi phục, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Lãnh Mạc tắt đèn đóng cửa phòng lại, cùng Vương Bưu đi ra ngoài phòng khách.

Vương Bưu lúc này mới đem kết quả điều tra được báo cho Lãnh Mạc, “Đại ca, tra ra rồi, là người từ Kinh Thành đến dẫn Bạch Linh đi, hiện giờ đã ngồi máy bay bay hướng Kinh Thành rồi.” Mặt Lãnh Mạc rất khó coi, Vương Bưu lập tức giải thích, “Sau khi em biết tin đã ngay lập tức gọi điện thoại cho cục trưởng Trương, chuyện ở sân bay suy cho cùng chúng ta cũng không tiện ra mặt, cục trưởng Trương đã đồng ý ngăn người lại, nhưng, anh ta không thành công...dựa lên lời cục trưởng Trương nói, đây là lệnh của cấp trên.”

“Cấp trên?”

Vương Bưu nghiêm mặt lại, gật đầu liên tục, “Cục trưởng Trương không nói rõ rốt cuộc là ai, nhưng người gọi điện thoại cho cục trưởng Trương là một quan chức Trung Ương cấp cao, như vậy cho thấy người dẫn Bạch Linh đi thân phận tuyệt đối không đơn giản.”

“Tiếp tục tra, nhất định phải tìm cho ra ai là người bảo vệ Bạch Linh”

Chương 400

Mới Sáng sớm, các trang mạng lớn đều tràn ngập video Bạch Linh bị hiếp dâm.

Mạc gia vốn dĩ đã nằm trên đầu sóng ngọn gió, nay thêm chuyện của Bạch Linh, tập đoàn Mạc Thị vừa chưa kịp bình ổn đã lại lần nữa bị đẩy ra trước gió, cổ phiếu của tập đoàn Mạc Thị lại một lần nữa tuột dốc. Ngày càng nhiều người đặt thái độ hoài nghi.

"Cái cô Bạch Linh này không phải mới sảy thai sao? Sao đột nhiên lại bị cưỡng hiếp, chắc không phải do người khác cố tình sắp đặt để đuổi ra khỏi hào môn(ý chỉ được gả cho nhà giàu có) đấy chứ."

Câu chuyện vừa dứt, đã có người tiếp lời, "Có thể có thể, cô gái này cũng khổ thân quá, thấy trên tivi ánh mắt cô ta như đã chết vậy."

"Hào môn đúng thật không phải ai muốn bước chân vào cũng được, nhìn xem năm nay nhà Mạc gia đã bung ra bao nhiêu chuyện xấu xa rồi, nhìn vào đó mới thấy hào môn của giới thượng lưu, chậc chậc."

Mạc Tầm xem video, anh thiếu chút xù lông lên.

Không cần nghĩ anh cũng biết chuyện này do ai làm.

Nhưng anh không có thời gian đi kiếm chuyện với Mạc Oanh Oanh vì phiền phức đã tìm đến anh rồi.

"Mạc thiếu gia, chuyện này là thế nào, vì chuyện riêng của nhà các vị mà ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh tiếng của công ty, bây giờ cổ

phiếu công ty tuột dốc không phanh, người dân cũng đang tẩy chay bệnh viện Phục Hoa và tất cả những xưởng sản xuất thuốc dưới chướng tập đoàn Mạc Thị, cứ để thế này thì khốn đốn đấy, khỏi phải làm ăn gì nữa luôn.”

“Đúng đấy đúng đấy, mấy cổ đông già chúng tôi cũng không định nói gì đâu nhưng tình hình hiện tại tồi tệ quá, Mạc tổng, nếu ngài không giải quyết được tình hình trước mắt thì chúng tôi bắt buộc phải họp bầu lại chủ tịch thôi.”

Mạc Tầm nhìn đám người vừa xông vào phòng chủ tịch, hít sâu, anh đứng dậy, “Mong các vị giữ bình tĩnh, chuyện này tôi nhất định sẽ đưa cho mọi người câu trả lời viên mãn nhất.”

……

Tô Tố khi nhìn thấy video cũng kinh ngạc một hồi.

Cô cứ nhìn đăm đăm vào màn hình ti vi trong phòng bệnh, mồm không thốt được chữ nào, video được đăng trên thời sự nên đã được xử lý mosaic, nhưng dù đã qua xử lý, vẫn nhìn được rõ hình ảnh bẩn thỉu trong đó.

Tô Tố nuốt nước bọt, chăm chăm nhìn sang Trương Hân. Trương Hân cũng giống cô, bốn mắt nhìn nhau, đồng thanh.

“Em nói chuyện này do Lãnh Mạc hay Tiêu Lăng làm?”

“Chị nói chuyện này do Tiêu Lăng hay Lãnh Mạc làm?”

Hai người nhìn nhau, bật cười.

Tô Tố nhún nhún vai, “Chắc không phải Tiêu Lăng, lúc trước Lãnh

Mạc có nói không để Tiêu Lăng nhúng tay vào chuyện này.”

Trương Hân ôm bụng, cô vừa phẫu thuật nên mấy ngày nay không được ăn, cô thở dài, “Chắc cũng chẳng phải do Lãnh Mạc, anh ấy làm việc với đường lối diệt cỏ tận gốc, sẽ không làm mấy chuyện như vậy.”

“Vậy.....”

“Kệ họ đi.” Trương Hân khuơ tay, “Nói chung không cần biết ai làm, mình cứ coi như trừ hại cho dân thôi, thứ đàn bà như Bạch Linh đáng nhẽ nên sớm bị quả báo.”

Tô Tố gật đầu tán thành.

Trương Hân đói bụng không chịu được, nhanh chóng chuyển chủ đề, “Khi nào em ra viện, hôm nay đã 26 tết rồi, không nhẽ em định ăn tết ở bệnh viện, ở nhà còn người già trẻ nhỏ phải chứ?

Thực ra Tô Tố đã có thể ra viện từ lâu, chẳng qua cô muốn ở lại đây mấy hôm nói chuyện với Trương Hân cho cô đỡ buồn nên mới không làm thủ tục xuất viện.

Trương Hân rõ ràng nhìn ra suy nghĩ của Tô Tố, “Em đừng để ý đến chị, chị có Lãnh Mạc, hơn nữa cơ thể chị tốt hơn trước rất nhiều rồi, nói chi chị là trẻ mồ côi, ở đâu ăn tết mà chẳng như nhau. Em thì khác, tết năm nay bố mẹ Tiêu Lăng có ý muốn về nhà ăn tết, hai ngày nay hai em lại không về nhà, không biết bác gái sẽ nghĩ em thế nào, một mình chị ở đây được, không cần em phải ở lại đâu, em mau về nhà đi.”

Tô Tố không yên tâm, “Nhưng mà.....”

“Không nhưng nhị gì cả.” Trương Hân chỉ hướng hai người đàn ông đang nói chuyện ngoài phòng khách, nói nhỏ, “Em không biết đâu, cái tên Lãnh Mạc này nhỏ nhen lắm, ngày nào em cũng đến thăm chị, hắn nhìn vậy mà không vui đâu, hắn nghĩ em chiếm lấy thời gian của chị với hắn, mong em đi cho sớm chợ đấy.”

Tô Tố bỗng chốc không biết nên khóc nên cười.

“Em đừng không tin nhé, nếu em mà là đàn ông, chị dám chắc hai chân em giờ này đã bị hắn đánh gãy rồi.”

“.....” Tô Tố.

Đến mức như vậy không?

“Cho nên, em nhanh chóng ra viện đi. Chị cũng chẳng phải ở đây lâu nữa đâu, nghe bác sĩ nói tình hình của chị cũng dần ổn định rồi. Chỉ hai ngày nữa cũng xuất viện về nhà tĩnh dưỡng được rồi, em hoàn toàn không phải lo lắng đâu, nhanh đi về đi.”

Tô Tố nghẹn lời, “Chị mong cho em đi khỏi đây thế à?”

“Đúng rồi, em còn không về đi Tiểu Thất và Cảnh Thụy lo lắm đó.”

Tô Tố trầm mặc.

Đã mấy ngày cô không nhìn thấy các con, giờ cũng đang rất nhớ chúng.

Dưới sự thuyết phục của Trương Hân, ngày 27 âm, Tiêu Lăng làm giấy xuất viện cho Tô Tố, rồi đưa cô về.

Vừa vào đến sảnh lớn, hai đứa nhỏ nhìn thấy Tô Tố lập tức xông

đến.

“A a a, ma mi——”

“Không được.” Tiêu Lăng ôm lấy Tiểu Thất, không để con bé chui vào lòng Tô Tố, “Chân ma mi đang bị thương, Tiểu Thất không được va vào người ma mi nghe chưa?”

“Mami có đau nặng không?”

“Vết thương nhỏ thôi.” Tô Tố bám vào cánh tay Tiêu Lăng, đi lò cò vào đến phòng khách, rất không may họ gặp đúng Tiêu mẫu, Tiêu mẫu nhìn cô từng li như nhìn một con ruồi, bà nhìn từ trên xuống dưới rồi như thấy gì đó ghê tởm, “Không muốn nhìn thấy tôi thì cứ nói, diễn làm gì mấy cái trò vặt vãnh này, cô tưởng tôi không nhìn ra sao?”

“Mẹ!”

Tô Tố kéo lấy tay Tiêu Lăng, ám chỉ anh đừng nói nữa, cô cười nhìn Tiêu mẫu, đáp lại một câu, “Bác gái quả nhiên có hỏa nhãn tinh kim, đến việc cháu giả vờ bệnh bác cũng nhìn ra, quá lợi hại luôn.”

Tiêu mẫu bị đáp trả, sắc mặt có chút khó coi.

Tô Tố không đếm xỉa đến bà nữa, cô bám vào tay Tiêu Lăng, đi cà nhắc qua Tiêu mẫu tiến về phòng.

Ngày hôm nay Tô Tố về nhà, lại xảy ra một chuyện khác.

Về chuyện video Bạch Linh bị xâm phạm, đột nhiên biến mất hoàn toàn không còn một tung tích, bất kể trên tivi hay trên mạng đều không tìm thấy thông tin đang được truy cập nhiều nhất này, cứ như

thoắt cái bị phong tỏa vậy, hoàn toàn mất hút trước mắt công chúng.

Lên mạng tìm hai từ “Bạch Linh” cũng không có bất kỳ thông tin nào liên quan đến Bạch Linh.

Chuyện này vừa lộ ra khiến cả showbiz đều kinh ngạc.

Phải có thế lực và quan hệ đến đâu mới có thể làm được đến vậy?

Tất cả mọi người đều đoán là tập đoàn Mạc Thị ở đằng sau động tay thao tác, nhưng thực tế thì——Mạc Tầm cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì, rõ ràng anh không làm gì cả chứ đừng nói, coi như anh có vận động toàn bộ quan hệ để làm chuyện này, cũng không có bản lĩnh nào làm biến mất sạch sẽ mọi thông tin thời sự được.

Mạc Tầm cũng đang suy đoán, chuyện này rốt cuộc có thế lực nào đứng sau?

Cùng lúc đó, Lãnh Mạc đã nhận được thông tin điều tra chính xác từ Vương Bưu.

“Đại ca, đã tra ra, người đứng sau Bạch Linh, là gia tộc Tô ở Kinh Thành.

Chương 401

Gia tộc Tô ở Kinh Thành?

Lãnh mạc rùng mình, đứng bật dậy, xác nhận lại với Vương Bưu, “Mày nói Gia tộc Tô ở Kinh Thành?”

Vương Bưu gật gật đầu xác nhận.

Sắc mặt Lãnh Mạc phút chốc tối sầm.

Gia tộc Tô ở Kinh Thành

Người thường chắc chưa từng nghe qua, nhưng đối với người lãnh đạo trong giới xã hội đen châu Á, Lãnh Mạc sao lại không biết về sự tồn tại của gia tộc này. Không ai biết Tô gia lớn mạnh từ thời đại nào trong lịch sử, có thông tin nói, ở thời nhà Thanh, Tô gia đã có vài người làm quan lớn. Thời nhà Thanh, dân quốc, sau đó là đại cách mạng.....trong loạt quá trình đó có bao biến số, vì những biến số này mà bao nhiêu danh gia vọng tộc đã lụi bại, nhưng mấy trăm năm nay, Tô gia vẫn sừng sững, có thể thấy bề dầy và thực lực của họ.

Gia tộc này ở Kinh Thành lại không nổi danh, nhưng phàm là gia tộc có chút danh vọng đều không dám đắc tội họ.

Lý do không gì khác, ai cũng không biết được khả năng của họ cao đến đâu.

Lãnh Mạc và Tô gia có chút quan hệ tiền bạc cho nên anh cũng hiểu chút ít về họ.

Trên bề mặt, Tô gia không tham gia chuyện thiên hạ.

Nhưng thực chất, việc làm ăn của Tô gia rải khắp thế giới, trụ cột của Tô gia—Tô lão thái gia có mối quan hệ với hắc bang khắp nơi trên thế giới, ông ta chủ yếu buôn súng đạn thuốc nổ và bánh trắng, Lãnh Mạc cũng buôn thuốc súng đạn dược nhưng anh kiêng kỵ nhất là thuốc phiện, dù gì cũng không muốn bán bột trắng.

Trong lĩnh vực thuốc súng đạn dược, anh đã từng hợp tác với họ, người cầm cương của Tô gia là lão thái gia, lão thái gia nay đã hơn 80 tuổi, tuổi này người thường đã gác gánh ôm cháu rồi nhưng Tô lão thái gia lại có tuổi tác tỷ lệ thuận với dã tâm của lão, anh đã từng có chút tranh cãi với Tô gia về lợi ích món hàng quân hỏa, lúc đó hai bên suýt chút đối đầu với nhau nhưng khi đó cả anh và lão thái gia tộc Tô đều kiêng sợ đối phương, nhờ vậy hai bên ra mặt làm hòa.

Hai phía lập một hiệp ước, trên lãnh vực quân hỏa hai bên không dính dáng, tự lực cánh sinh.

Thêm chuyện Tô gia chủ yếu buôn bán thuốc phiện nên cũng khó chạm vào giới hạn của nhau, hai nhà mỗi bên lùi một bước.

Mấy năm nay hai bên nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng bây giờ…..lão thái gia của Tô gia lại lộ liễu bảo vệ cho Bạch Linh và còn làm người của anh bị thương.

Ánh nhìn của Lãnh Mạc bỗng chốc lạnh như băng.

“Đại ca, Tô gia rõ ràng muốn bảo vệ cho Bạch Linh, chúng ta…..”

Lãnh mạc sầm mặt, anh suy tư vài phút, lập tức có quyết định, anh

móc điện thoại trong túi không do dự bấm số điện thoại.

“Tút tút tút——”

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, là một ông già với giọng nói vô cùng rõ ràng pha chút thong thả và vị thế trịnh thượng của người lớn tuổi.

“Lãnh tiên sinh?”

“Là tôi.”

Đầu dây bên kia chính là người cầm cương của Tô gia, Tô lão thái gia. Tiếng của Tô lão thái gia có chút kinh ngạc, “Không ngờ cậu đã truy đến tôi nhanh như vậy.”

Lãnh Mạc đứng dậy, đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài trời tuyết đang rơi dày, lạnh lùng nói, “Lão thái gia không giấu giếm, không phải là muốn tôi nhanh điều tra đến ngài sao. Lão thái gia nhất quyết bảo vệ cho Bạch Linh sao?

“Đúng.”

Ánh mắt anh càng lạnh hơn.

“Lãnh tiên sinh, những chuyện Bạch Linh nó làm tôi đã biết, làm tổn thương người phụ nữ của cậu, điều này tôi thay mặt xin lỗi, tôi có thể dùng một nửa số quân hỏa trong tay đổi một mạng của nó, vẫn mong Lãnh tiên sinh từ nay đừng chấp nhặt nó nữa.”

“Nếu tôi nói không đồng ý thì sao.”

“Lãnh tiên sinh.” giọng lão thái gia không gợn chút cảm xúc, “Tôi thấy

quyết định như vậy đối với chúng ta là tốt nhất.”

Lãnh Mạc cười nhạt, “Lão thái gia, đưa chút ít bồi thường mà muốn qua chuyện? Tôi cần một lời giải thích hợp lý và sự bảo đảm.”

“Ok tôi có thể bảo đảm với cậu, cậu tha cho Bạch Linh con đường sống, sau này nó tuyệt đối không đến tìm cô gái Trương Hân kia kiếm chuyện nữa, còn về sự đảm bảo…..Bạch Linh là cháu gái ruột của tôi, lời giải thích này đã đủ chưa?”

Điện thoại vừa cúp, sắc mặt Lãnh Mạc không thể lạnh hơn.

Bạch Linh không ngờ lại là cháu gái Tô gia?

“Đại ca, như vậy là chúng ta xong chuyện thật à?”

Xong?

Như vậy không đúng với tác phong của anh.

Tiềm lực Tô gia chắc chắn là sâu thăm thẳm, khó mà đo đoán nhưng tương đương với nó, Tô gia có điểm yếu chết người.

Không có người kế nghiệp.

Lão gia của Tô gia khi tiếp quản Tô gia, ông ta đã giết sạch họ hàng của mình, cũng có khi chuyện xấu làm quá nhiều, cả đời ông ta chỉ có một đứa con trai, con trai ông ta lấy vợ nhưng bụng của vợ hắn không có động tĩnh gì, anh còn tưởng Tô gia đã tuyệt hậu.

Không ngờ được Bạch Linh lại là con cháu Tô gia.

Lãnh Mạc mím chặt môi, “Chúng ta chưa vội hành động, theo dõi

động tĩnh phía Tô gia liên tục, có bất cứ điều gì bất thường báo cáo về đây, còn nữa tiếp tục điều tra Tô gia, cố gắng điều tra đến cùng, chỉ cần có liên can đến bọn họ, đều tra."

"Vâng, đại ca."

……

Chớp mắt đã đến 30 tết.

Ngày hôm nay, Tiêu Lăng không đi làm, Tô Tố và các con dậy từ rất sớm, thay lên mình áo phao đỏ mới toanh, hai đứa nhỏ cũng mặ một chiếc áo phao màu đỏ mới mua, đây đều là đồng phục gia đình lão gia đặt mua, Tiêu Lăng cũng có một chiếc, 4 người mặc áo y như nhau, xuống lầu. Lão gia nhìn thấy gia đình nhỏ đi xuống, ánh mắt ông sáng lên.

Lão gia bỏ tờ báo xuống, ánh nhìn hiền hòa, "Đẹp, đẹp lắm, Lão Trần ông xem có đẹp không kìa?"

"Đẹp lắm." Lão Trần vẫn cười như mọi khi, "4 người đứng gần nhau giống như một bức tranh vậy, cậu chủ đã rất lâu chưa ăn mặc thoải mái như vậy rồi."

Tiêu Lăng nhìn lại chiếc áo khoác trên người, hơi cau mày nhưng không nói gì cả.

Đúng là dã khá lâu anh không mặc đồ thoải mái như vậy rồi, từ lúc bắt đầu đi làm ngày nào cũng là vest, kể cả mùa đông bên trong anh cũng mặc vest, bên ngoài khoác thêm áo bành tô, xong xuôi. Nhưng thấy cả Tô Tố lẫn hai đứa trẻ đều mặc như vậy, anh bỗng chốc chẳng còn cảm giác ghét bỏ.

“Lão Trần, hôm nay nhớ gọi điện cho Tiêu Khả, bố mẹ nó điện cho tôi rồi, chúng nó đang ở quân khu không về được nên năm nay không về nhà ăn tết, bảo nó tối nay về nhà tổ.”

Lão Trần cười đáp, “Cho dù lão gia không nhắc, đại tiểu thư cũng chắc chắn sẽ đến.”

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới.

Lời lão Trần vừa dứt, từ ngoài đã vọng vào tiếng của Tiêu Khả, “Vẫn là bác Trần hiểu cháu nhất, năm mới đến nơi, làm sao cháu có thể ru rú một mình được, thế nào cũng phải chạy về đây ăn tết cùng mọi người chứ…..” Tiêu Khả ôm một chiếc thùng lớn, người hầu nhanh chóng đón từ tay cô, cô làm quá, lấy tay lau mồ hôi, “Ai dô, mệt quá đi, ôm được cái thùng đó về thật vất vả quá.”

“Đại tiểu thư sao còn mang theo đồ vậy…..”

“Hì hì, là pháo đấy.” Tiêu Khả ngồi phịch xuống sofa, “Cháu đoán mọi người chắc chắn chưa mua pháo, cho nên cố ý mua đến, đêm giao thừa mà không có pháo làm sao đủ hương vị kia chứ, cho dù người lớn không thích thì chắc chắn trẻ con phải thích chứ nhỉ. Đúng không Tiểu Thất?”

Lão gia ‘hừ’ nhẹ một tiếng.

Tiểu Thất hoan hô nhảy cẫng lên đùi Tiêu Khả, “Cô cô tốt quá.”

“Đó là điều đương nhiên, cô của cháu tỉ mỉ lắm đấy.” Tiêu Khả ôm lấy tiểu nha đầu, đưa cổ ra nhìn một vòng cả căn phòng, nhìn nửa ngày không thấy người, cô hiếu kỳ hỏi, “Ể, không phải cô chú về rồi sao? Họ đi đâu rồi?”

Chương 402

Nhắc đến vợ chồng Tiêu Quốc Cường, không khí ở đại sảnh bỗng chốc trở nên tê cứng lại.

Tiêu Khả gãi đầu, “Con nói sai rồi hả?”

“Không có!” Lão Trần cười nói, “Là như vậy, nhị tiểu thư một mình ở Mỹ, lão gia và phu nhân sợ cô đón tết quá cô đơn, nên ra ngoài gửi cho cô ít đồ tết.”

Tiêu Khả đột nhiên trau mày!

Thật là thú vị, bên mỹ đâu có đón năm mới!

Tiêu Khả lén nheo mắt nhìn Tiêu Lăng, ho nhẹ một tiếng chuyển sang đề tài khác, “Cái đó. Ngoài trời tuyết vẫn còn rơi, mọi người ăn mặc như thế ý là muốn ra ngoài à?”

“Ừm, hôm nay Tiêu Lăng khó có thể nghỉ ngơi được, chúng tôi tính đưa mấy đứa nhỏ ra ngoài chơi, nhân tiện mua ít đồ tết về, “ Tô Tố nhìn Tiêu Khả cười, “Em có muốn đi cùng không?”

Tiêu Khả hoàn toàn không để ý đến ánh mắt chê bai của Tiêu Lăng, lập tức nhảy ra khỏi ghế sofa, hưng phấn vô cùng, “Được đó được đó, gần đây em bận quá, rất lâu rồi không có thời gian dạo phố, đi đi đi, chúng ta cùng đi dạo, hihi, Tiêu Lăng anh đừng chê em, em có thể trông con giúp anh, giúp anh xách đồ cơ.”

Tiêu Lăng nhẹ nhàng hừm một tiếng nhưng lại không nói gì.

Ông lão gia nhìn mọi người vui vẻ hòa thuận như vậy, vui đến nổi khuôn mặt đầy nếp nhăn li ti, “Các con mau đi đi, nhớ mua câu đối tết về, theo phong tục, chiều ba mươi tết phải dán câu đối tết, dì Trương đã gói sủi cảo rồi, tối nay cả nhà chúng ta cùng nhau vui vẻ ăn bữa cơm.”

Tiêu Lăng đích thân lái xe, dẫn mọi người đến siêu thị gần nhất.

Hai đứa trẻ vào siêu thị, giống như thú bị sổng chuồng vậy, chạy lung tung khắp nơi! Không đúng không đúng,chính xác mà nói, là Tiểu Thất giống thú bị sổng chuồng vậy chạy lung tung lên, người trong siêu thị không ít, Tô Tố sợ Tiểu Thất chạy lạc mất, nhanh chóng chạy qua đó, Tiểu Thất đến siêu thị liền chạy một mạch đến quầy bán kẹo,Tô Tố nhìn thấy miệng liền tru ra.

Tiểu Thất kéo tay Tô Tố làm nũng, “Mami mami, hôm nay ba mươi tết, Tiểu Thất có thể mua một ít kẹo đem về không hả, ngày mai mùng một nhất định có rất nhiều người đến nhà chúc tết, trên ti vi không phải đều diễn vậy sao, rất nhiều người kéo cả nhà qua chúc tết, sau đó chúng ta cho họ kẹo hay gì đó, mami mami, chúng ta mua một đống kẹo về được không?

“Là con tự muốn ăn thì có.” Tô Tố không thương tiếc vạch trần Tiểu Thất.

Tiểu Thất cười hihi, “Mami, người ta chỉ có một chút thế này thôi ak.” Tiểu Thất dùng hai ngón tay tạo thành một cự li cỡ một mili, “Thật là chỉ muốn ăn một chút thế này thôi.”

Tô Tố bật cười, cuối cùng vẫn mau một bao kẹo lớn mang về.

Mua kẹo xong, Tiêu Lăng bọn họ đã không còn ở phía trước, Tô Tố

lấy điện thoại ra nhìn, trên đó có tin nhắn của Tiêu Lăng, "Người đông quá, anh đi mua đồ tết trước, em dẫn Tiểu Thất lên quán cà phê trên lầu ngồi, anh sẽ qua đó ngay."

Tô Tố vui vẻ mỉm cười.

Thật là!

Coi cô như là con nít, cô đâu có đi lạc!

Tô Tố dẫn Tiểu Thất ra ngoài siêu thị, đến quá cà phê đối diện.

Gặp thấy mẹ Tiêu là điều cô không ngờ đến.

Mẹ Tiêu thấy Tô Tố đi ra, trong mắt cũng lóe lên sự kinh ngạc, bà bỏ cốc cà phê trên tay xuống, lạnh lùng nhìn Tô Tố.

Tô Tố rất muốn vờ như không thấy, nhưng nghĩ đến việc bà ta là mẹ Tiêu Lăng, nên rốt cuộc cũng nhẫn nhịn.

"Bác gái!"

"Ừm!" mẹ Tiêu lạnh lùng gật đầu,"Ngồi xuống đi, vừa may tôi có chuyện muốn nói với cô."

"Không đâu, đợi xíu nữa Tiêu Lăng mua đồ xong sẽ đi ra, có gì bác gái có thể về nhà rồi nói ạ."

Một mình cô sẽ không ngại "Nói chuyện" với mẹ Tiêu, nhưng có Tiểu Thất ở đây, cô thật không muốn Tiểu Thất nghe được những lời nói khó nghe phát ra từ miệng của mẹ Tiêu.

"Sao, cô sợ một bà già như tôi ăn thịt cô chắc!" Mẹ Tiêu ánh mắt vẫn

lạnh lùng, “Kêu cô ngồi thì ngồi đi, Tiêu Lăng quay lại rồi đi cũng chưa muộn!”

Tô Tố nhăn mày.

Cô gọi một ít đồ ăn nhẹ và một ly trà sữa, để qua bàn bên cạnh mẹ Tiêu, sau đó cô đẩy Tiểu Thất qua đó, “Tiểu Thất ngoan, đi ăn chút đồ đi, mami nói chuyện một chút, đợi xíu nữa chúng ta về nhà.”

“Ồ!” Tiểu Thất ngoan ngoãn ngồi vào ghế.

Tô Tố lúc này mới ngồi vào ghế sofa đối diện của mẹ Tiêu.

“Bác gái có lời gì người cứ nói thẳng ra hết đi ạ!”

“Được, nếu đã thoải mái như vậy, vậy tôi cũng sẽ mở lời ngay.” Mẹ Tiêu để ly cà phê xuống, lạnh lùng nhìn Tô Tố, “Xem ra lời cảnh cáo trước đây của tôi dành cho cô Tô, cô đều không nghe lọt lỗ tai nhỉ.”

Tô Tố cười nhạt, “Người bác gái ám chỉ là người yêu cũ của Tiêu Lăng sao, hay là mấy lời đại loại như bảo con rời xa Tiêu Lăng? Bác gái, con khuyên người đừng phí công sức, con tuyệt đối không rời xa Tiêu Lăng, nếu như người vẫn muốn tiếp tục nói với con chủ đề này, con cảm thấy hoàn toàn không cần thiết!”

Mẹ Tiêu hừm một tiếng, “Hôm nay tôi không nói chuyện này với cô, nói chuyện khác với cô.”

“Xin mời nói!”

Mẹ Tiêu quẩy ly cà phê, ánh mắt lạnh như nước, “Hôm nay tôi nói với cô về Diệp Lạc_Tiêu Diệp Lạc! Cô cũng là một diễn viên có tiếng, đối với Diệp Lạc chắc cũng có hiểu biết đôi chút, nhưng cái cô biết

tuyệt đối chỉ là một chút biểu hiện bên ngoài thôi, hôm nay tôi nói với cô một số khác.”

Tô Tố mơ hồ cảm thấy có một dự cảm không tốt.

Mẹ Tiêu nhìn vào mắt Tô Tố, tiếp tục nói, “Tiêu Lăng có phải nói với cô, Diệp Lạc là em gái nó?”

Lông mày Tô Tố dựng lên, “Lẽ nào không phải?”

Mẹ Tiêu cười mỉa mai, “Tôi đã biết Tiêu Lăng sẽ nói vậy với cô, nhưng thật đáng tiếc, Diệp Lạc không phải em ruột của Tiêu Lăng.” Nhìn ánh mắt đầy kinh ngạc của Tô Tố, mẹ Tiêu không nhịn được cười lên, “Tôi hy vọng tôi nói xong cô sẽ biết khó mà rút lui! Diệp Lạc là con người bạn thân của ba Tiêu Lăng, chính một lần hai vợ chồng họ đi du lịch, bỏ Diệp Lạc ở nhà ta làm khách, kết quả là lần đó máy bay gặp chuyện, họ không trở về nữa. Tôi và ba Tiêu Lăng rất thích cô bé này, không nhẫn tâm gửi cô cho người khác nuôi dưỡng, nên đã nhận cô về nhà nuôi, Tiêu Lăng lớn hơn Diệp lạc ba tuổi, lúc Diệp Lạc đến nhà chúng tôi đã lên mười, lúc đó Tiêu Lăng mười ba, chính là lứa tuổi nổi loạn.”

Thấy Tô Tố chăm chủ lắng nghe, Mẹ Tiêu tiếp tục nói, “Do lúc đó bố mẹ Diệp Lạc đều chết hết, nên tôi và bố Tiêu Lăng quan tâm đến nó khá nhiều, lúc đó Tiêu Lăng đang tuổi nổi loạn, nhìn Diệp Lạc vô cùng chướng mắt, thường xuyên ức hiếp cô, nhưng sau đó....từ từ hai đứa tiếp xúc với nhau, hai người họ một người thanh niên phơi phơi, một người là thiếu nữ mới nở rộ, cô nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì rồi chứ!”

Mặt Tô Tố có chút trắng bệch ra, cô luôn cho rằng Tiêu Diệp Lạc là em gái của Tiêu Lăng, cũng biết trong lòng Tiêu Lăng có người phụ nữ khác, nhưng không ngờ...cô cố gắng trấn an tâm thần mình, “Sau

đó thì sao?”

“Lúc đầu tôi và Quốc Cường không đồng ý cho hai đứa nó yêu nhau, nhưng lúc đó hai đứa nó còn nhỏ, tôi và ba Tiêu Lăng lo lắng hai đứa sau này không thể đi cùng nhau đến cuối cùng được, lúc đó ngay cả làm anh em cũng không được nữa, nên hai vợ chồng tôi không tán thành hai đứa ở bên nhau, nhưng hai đứa nó lại vô cùng kiên định, ai cũng không chịu xa ai.” Mẹ Tiêu nhìn mặt Tô Tố dần biến sắc, nhịn không được cười lên, “Biết Tiêu Lăng vì muốn chứng minh cho chúng tôi thấy nó rất nghiêm túc, làm gì không? Nó lúc đó vẫn chưa tốt nghiệp đại học, đã quyết định làm đơn xin nghỉ học rời khỏi trường, sau đó bắt đầu lập nghiệp, từ một hỗn thế ma vương, dần biến thành một chàng trai thanh niên tài sắc được người người ca tụng!”

Chương 403

Tô Tố công nhận,mẹ Tiêu thành công rồi.

Bởi vì lúc này trong lòng cô thật sự rất khó chịu,vô cùng khó chịu.

Người đàn ông cô yêu,bởi vì người phụ nữ khác mà thay đổi,cô khó tránh khỏi có cảm giác tự ti,liệu có phải là cô không làm gì cũng có được điều tốt đến vậy?

“Bác gái,bác yên tâm,nếu như Tiêu Diệp Lạc về nước, cháu sẽ cảm ơn cô ấy đã để người đàn ông tốt như vậy đưa tới bên cháu.” Tô Tố không muốn để cho mẹ Tiêu thấy được cô đang khó chịu như nào,cười mỉm nói, “Thật ra mà nói cháu cần cảm ơn cô ấy,nếu như không có cô ấy làm cho Tiêu Lăng trở nên hoàn hảo như vậy,sợ rằng cháu và Tiêu Lăng bây giờ cũng đâu có ở bên nhau như thế này.”

Mẹ Tiêu hơi cau mày lại,bà đặt cốc cafe xuống,tiếp tục dữ dằn, “Thời gian lập nghiêp,Tiêu Lăng chỉ có thể ngủ hai ba tiếng mỗi ngày,nhưng mà vì Diệp Lạc,nó từ trước tới giờ không bao giờ kêu khổ kêu mệt,cứ như vậy qua hai năm,khi mà tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ của nó ngày càng có lợi nhuận,mà chúng tôi thấy nó và Diệp Lạc ngày càng hạnh phúc,và càng ngày càng khó rời xa đối phương,trong tim cũng có chút rung động hơn rồi,quên mất không nói cho cô hay,khi đó người mà ủng hộ chúng nó nhất chính là ông nội của Tiêu Lăng.”

Ông nội?

Ngón tay Tô Tố ngày càng nắm chặt lại.

Mẹ Tiêu từ từ thu lại tầm nhìn,haha cười, “Khi đó ông nội Tiêu Lăng khuyên tôi và bố nó,nói hau đứa chúng nó là thật lòng,mà sự nỗ lực của Tiêu Lăng là để mọi người thấy rõ hơn,nếu như sau này hai đứa chúng nó kết hôn sống bên nhau,con trai con gái của chúng tôi trở thành con trai con dâu,nói như thế nào cũng đều là người nhà cả,cũng không còn cần phải quan tâm tới các vấn đề mâu thuẫn,cả gia đình cũng không cần phải phân chia,tôi và bố của nó nghe thấy lời của lão gia tử nói vậy cũng cảm thấy rất có lý,cho nên chúng tôi không ngăn cản chuyện hai đứa nó kết giao với nhau nữa.Mà hai đứa chúng nó cũng không hề làm chúng tôi thất vọng,không cần biết công việc có bận như thế nào,cứa tới giờ tan học của Diệp Lạc nó đều tới đón lái xe đưa về nhà,sau đó ở nhà ăn cơm xong mới tiếp tục đi làm…”

Mẹ Tiêu tiếp tục nói, “Tôi nhớ có một lần.cũng giống như thời tiết của ngày hôm nay,có tuyết rơi nhiều,Diệp Lạc đang đêm bỗng sốt cao,Tiêu Lăng lo lắng tới nỗi đến giầy cũng chưa đi,ôm Diệp Lạc lao tới bệnh viện.”

Tô Tô trong tâm có chút đau nhói,ngực cảm thấy khó chịu.

Cuối cùng cô cũng tạm coi như biết vì sao cha mẹ Tiêu Lăng luôn từ chối cô,tình cảm…họ như cảm thấy cô cướp đi mất Tiêu Lăng vốn là của Tiêu Diệp?

Mẹ Tiêu thấy vậy nhoẻn miệng cười,bà ấy vẫn chưa nói tới phần mãnh liệt nhất mà đã như thế này rồi.

Bà haha cười,nhanh chóng kể tiếp câu chuyện, “Khi đó tình hình của Diệp Lạc đặc biệt nguy hiểm,sau khi đỡ sốt,con bé hôm nào cũng bị sốt đi sốt lại,nửa tháng sau,con bé gầy mất mười mấy cân,nửa tháng đó Tiêu Lăng từ chối mọi công việc,hôm nào cũng ở trong bệnh viện

với cô ấy,nói chuyện ăn cơm,mọi người trong gia đình muốn nó về nhà nghỉ ngơi nhưng nó đều không chịu.Sau khi bệnh tình của DIệp Lạc hồi phục cũng kha khá rồi,về nhà Tiêu Lăng vì chăm sóc cho con bé,tìm các món ăn ở trên mạng,sau đó còn học cách ngày nào cũng nấu canh cho Diệp Lạc uống,cô hình như chưa được uống canh Tiêu Lăng nấu thì phải?"

Chưa lần nào được uống thử.

Tô Tố hoàn toàn không biết Tiêu Lăng biết nấu canh.

"Bác gái,bác nói những việc này có tác dụng gì không?Dù cho bọn họ đã từng thân thiết thế nào,thì đó cũng chỉ là chuyện trước kia rồi,hai người tình cảm có tốt tới đâu,thì cũng đã chia tay rồi."

Tô Tố có thể nhấn mạnh "đã từng"và "quá khứ" hai từ then chốt đó.Mẹ Tiêu sau khi nghe xong,ánh mắt có chút trở nên ảm đạm,nhưng rất nhanh bà đã có thể điều chỉnh lại tâm trạng của mình, "Cô cũng không cần phải cố ý nói với tôi như thế,chúng nó đúng là đã chia tay,mà chính xác là đã chia tay được năm năm rồi.Nhưng chúng nó xa nhau như vậy vì hiểu nhầm,hiện tại Tiêu Lăng chỉ là không biết hiểu nhầm vì chuyện gì,cho nên mới không hiểu Diệp Lạc.Nhưng tôi tin,chỉ cần sự việc được sáng tỏ,tình cảm Tiêu Lăng dành cho cô chắc chắn sẽ bị lay động."

Tô Tố không tin.

Tình cảm Tiêu Lăng đối với cô như thế nào cô có thể tự mình cảm nhận được.

Cô không thể vì vài ba câu của mẹ Tiêu mà thành ra nghi ngờ anh được.

Nghĩ như vậy,cô có thể bình tĩnh lại hơn, “Bác gái,những điều bác muốn nói với cháu là chuyện này sao.”

“Đương nhiên không chỉ có như vậy nhưng vừa mới bắt đầu câu chuyện,tôi không muốn nói tuyệt tình nhanh quá.nhưng cũng vì cô không biết tiến lùi,thế thì tôi lật bài ngửa nói rõ ràng với cô vậy nhé.Chuyện hiểu nhầm của Tiêu Lăng và Diệp Lạc chúng tôi không muốn tham gia,nhưng tình cảm của nó và Tiêu Diệp cũng đã mười lăm năm nay rồi,cô nghĩ là mình có thể chen ngang vào được?Đừng có dùng cái biểu cảm ấy nhìn tôi,và cũng đừng có nhanh chóng cãi lại,đợi tôi nói xong cô cãi cũng vẫn chưa muốn.”

Mẹ Tiêu cười nói tiếp, “Có biết tại sao Tiêu Lăng mặc dù đã có tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ nhưng vẫn muốn sáng lập Truyền thông Tinh Nguyệt hay không? nhìn biểu hiện của cô hình như cũng đoán được ra rồi,không sai,Truyền thông Tinh Nguyệt chắc chắn là do Tiêu Lăng sáng lập nhưng có một điểm cô chắc chắn không biết được,Truyền thông Tinh Nguyệt có ngay sau khi Diệp Lạc đi mỹ Tiêu Lăng mới thành lập nên.Ý nghĩa sâu đậm của việc này không cần tôi nói cô chắc cũng rõ ràng.Những hành động này của Tiêu Lăng chính là muốn nói với Diệp Lạc,con bé lúc nào cũng có thể quay về,luôn có nó đợi ở đây.”

Sắc mặt Tô Tố cuối cùng cũng biến sắc, “Đủ rồi,bác không cần nói nữa.”

“Không,vẫn còn việc mà cô chưa biết đó.” Mẹ Tiêu thấy Tô Tố như vậy,trong tâm cũng có chút không nhịn được,thật ra trong thâm tâm bà ấy cũng biết Tô Tố rất vô tội,nếu như không có Diệp Lạc,bà ấy chắc chắn sẽ đón nhận Tô Tố,nhưng thật đáng tiếc, sự thật là Diệp Lạc tồn tại,mà lại còn là người con gái bà hết mực yêu thương.Cho nên mặc dù biết rất rõ Tô Tố vô tội nhưng những lời tàn nhẫn bà vẫn phải nói, “quốc tế Hoàn Vũ của Tiêu Lăng cũng được,Truyền thông

Tinh Nguyệt cũng được,kể cắt nhà mà Tiêu Lăng có ở bên ngoài,tầng lầu đều là hai mươi sáu,cô biết số sáu đối với Tiêu Lăng mà nói có hàm ý gì hay không?Tôi góp ya cho cô nhé,cô lên Baidu tìm dữ liệu về Diệp Lạc."

Hai mươi sáu.

Tô Tố cũng từng hoài nghi vấn đề này.

Khi đó cô nghĩ là Tiêu Lăng đối với số hai mươi sáu này có một sự yêu thích đặc biệt,nhưng xem ra,cũng chỉ vì Tiêu Diệp Lạc sao?

Trong thâm tâm cô có chút đau nhói,mím chặt môi lấy điện thoại từ trong túi ra,cô đánh ba từ Tiêu Diệp Lạc lên phần tìm kiếm của Baidu,những tin tức có liên quan đến Tiêu Diệp Lạc ngay lập tức xuất hiện.

Những tin tức nóng hổi về cá nhân Tiêu Diệp Lạc cũng xuất hiện.

Tiêu Diệp Lạc,diễn viên điện ảnh,sinh ngày 6 tháng 6 năm 1996.

Hai mươi sáu…Năm sinh

Trong khoảnh khắc,trái tim Tô Tố như bị ngàn mũi kim đâm trúng, bắt đầu đau râm ran dần lên.

Vội nhớ tới tấm thẻ phụ Tiêu Lăng đưa cô.

Mật mã thẻ phụ là 666,cũng là ghi nhớ kỷ niệm tình cảm của anh và Tiêu Diệp Lạc sao.

Cô không thể khống chế mình nghĩ tới việc đó,chẳng trách mỗi khi nhắc tới Tiêu Diệp Lạc,biểu hiện của Tiêu Lăng luôn luôn rất là kỳ

lạ,Cô vốn nghĩ rằng chắc do Tiêu Lăng nhớ em gái,nhưng bây giờ.

…Xâu chuỗi tất cả các sự việc liên kết lại với nhau.

Trong đầu Tô Tố hiện tại là cả một khoảng không rất lớn,hoàn toàn không nghĩ được bất kỳ điều gì cả.

Mẹ Tiêu nhìn thấy sắc mặt của Tô Tố ngày càng tái đi,cuối cùng cũng cười thành tiếng, “Tô Tố,bây giờ tôi sẽ lại hỏi cô câu hỏi mà tôi đã đừng đưa ra,bây giờ tôi cá với cô,tôi các lễ cưới của cô và Tiêu Lăng sẽ không bao giờ thực hiện được—cô dám cá cược với tôi không?”

Chương 404

“Không.”

Mẹ Tiêu cau mày.

Tô Tố cắn chặt môi, cô nắm chặt tay ánh mắt nhìn thẳng vào mẹ Tiêu, “Cũng có thể những điều bác nói là sự thật,nhưng cháu sẽ không bao giờ cá cược với bác,cháu đã nói rồi,cháu sẽ không bao giờ đem hạnh phúc của mình ra để đặt cược, và cược với người khác bất cứ điều gì.Còn nữa…Tiêu Diệp Lục đối với Tiêu Lăng không cần biết có ý nghĩa như thế nào,nhưng kể từ khi cô ấy rời đi, đó là cô ấy do cô ấy không cần Tiêu Lăng nữa, bây giờ cháu mới là bạn gái của Tiêu Lăng, trừ khi Tiêu Lăng thực sự không yêu cháu nữa, nếu không cháu sẽ không bao giờ bỏ cuộc dễ dàng như vậy.”

Mẹ Tiêu không kiềm chế cười thành tiếng, bà nghiêng người yểu điệu dựa thân lên ghế sofa, lông mày khi cười nhếch lên như đang chế nhạo, “Tô Tố,tôi không thể không công nhận một chuyện đó là cô rất cố chấp,nếu như có chưa nhìn thấy sông Hoàng Hà chưa bỏ cuộc,vậy chúng ta cùng chờ xem nhé.cô và Tiêu Lăng mới có quen biết gần nửa năm thôi.tình cảm của Tiêu Lăng và Diệp Lạc là mười năm năm rồi…cô dám tự tin như vậy,tôi hy vọng sự tự tin của cô có thể được giữ vững vàng tới cuối cùng.”

Tô Tố nắm chặt cốc cafe trong tay.

Cafe đã nguội ngắt,cốc cũng lạnh ngắt từ bao giờ,tay cầm như đông cứng,nhiệt độ lạnh lẽo đó phảng phất như được truyền từ tay chạy tới tim vật,cả trái tim trở nên lạnh lẽo.

Cô biết…

Mẹ Tiêu nói đều là sự thật.

Nhưng cô cũng có thể cảm nhận được tình cảm Tiêu Lăng đối với cô là thật.Nếu như anh vì vấn đề của Tiêu Diệp Lục không muốn kết hôn cùng với cô,xem như mắt cô đi nhầm hướng,nhưng cô cũng muốn để cho hai người đó một cơ hội,cô và Tiêu Lăng đã từng bỏ phí một lần,vì Tiêu Lăng đối với cô không có niềm tin,hai người đã từng bị tổn thương rất sâu đậm.Lần này,cô không muốn vì bất cứ lý do gì mà tạo thành rào cản với Tiêu Lăng.

Cô lựa chọn tin anh.

Tô Tố thả lỏng cốc cafe nguội ngắt trong tay, “Bác gái,bác đã nói xong chưa ạ,nếu đã xong rồi thì cháu đi trước đây ạ.”

Lần này mẹ Tiêu không chặn cô lại nữa,gật gật đầu với cô, “Cô đi đi.”

Tô Tố không đắn đo gì,đứng lên rời khỏi vì trí đi tới bên cạnh bàn phía Tiểu Thất,dắt dôi bản thay nhỏ của Tiểu Thất.

“Mami,tay của mẹ lạnh quá.”Tiểu Thất xoa xoa bàn tay cô, “Tiểu Thất sưởi ấm cho mẹ.”

Trái tim lạnh vừa mới đang lạnh cóng của Tô Tố,trong khoảnh khắc như được truyền hơi ấm vậy,cô ôm Tiểu Thất lên, trả tiền và rời đi.

Đúng rồi.

TRong đời người đâu phải chỉ có chuyện tình ái,cô ngoài Tiêu Lăng ra vẫn còn có Tiểu Thất và Cảnh Thụy.Cho nên cô dành cơ hội cho

Tiêu Lăng,nhưng nếu như anh làm cô thất vọng…nếu như anh làm cô thất vọng…Tô Tố ôm cánh tay của Tiểu Thất có chút chặt lại,ánh mắt lóe lên sự quyết tâm.

...

Vừa bước ra ngoài đã có thể cảm nhận được ngay cái lạnh,Tô Tố kéo chiếc mũ trên áo phao của Tiểu Thất đội lên cho cô bé,vừa bước rời đi đã gặp ngay Tiêu Lăng và Cảnh Thụy đang từ xa đi tới,ánh mắt của Tô Tố như dồn hết lên Tiêu Lăng và Cảnh Thụy.Hai cha con họ một cao một thấp tay trong tay,trên người đều đang mặc áo phao màu đỏ.Một tay Tiêu Lăng đang bê một túi đồ đầy ắp,đầu cúi thấp không biết nói gì đó với Cảnh Thụy,hai người họ tâm tình hình như rất tốt,hai khuôn mặt hồng áo trên nền áo phao đỏ,sắc mặt rất tốt.Phía sau lưng họ là tuyết trắng dày đặc,tuyết trắng dày chạm vào bóng hình của bọn họ dường như cũng trở nên ấm áp hơn.

Trái tim Tô Tố dường như lắng xuống.

Tiêu Lăng yêu cô và cũng yêu các con.

Tình cảm của bọn họ sao lại có thể giống như mẹ Tiêu nói được—nói vỡ là vỡ ngay sao.

Trong hỗn độn suy nghĩ Tiêu Lăng đã đi tới,nhìn thấy Tô Tố bế Tiểu Thất đứng ở ngoài cửa tiệm cafe anh cau mày lại, “Sao lại đợi ở bên ngoài thế này,bên ngoài rất lạnh đó.”, nói,anh vội đưa túi đồ vất sang tay Tiêu Khả,nhận ngay một cái nguyết của Tiêu Khả,Tiêu Lăng cũng không cần quan tâm đón Tiểu Thất từ tay của Tô Tố,một tay nắm lấy tay cô,cảm nhận được sự lạnh buốt trên các ngón tay.Tiêu Lăng lại trách móc, “Lớn như thế này rồi sao lại không biết chăm sóc cho bản thân vậy,trong tiệm cafe có máy sưởi không ngồi đợi,cứ nhất định phải ra đây đón gió lạnh,bị ốm thì làm sao?”

“Không sao.” Tô Tô nhoẻn miệng cười.để mặc Tiêu Lăng sưởi ấm cho tay cô,ánh mắt nhìn chặt vào mắt anh,trong ánh mắt của anh tràn ngập là sự quan tâm,không để lọt vào bất kỳ đều khác,nụ cười trên mặt Tô Tố cũng thoải mái hơn chút ít,nói, “Em và Tiểu Thất cũng vừa mới ở trong tiệm cafe đi ra thôi,làm gì có khoa trương như anh nói.Thể chất của em hơi lạnh,tới mùa đông là chân tay đều lạnh,không liên quan tới chuyện bị cóng hay không.Đồ tết đều đã mua xong rồi phải không?”

“Mua xong rồi,năm nay chợ tết người đông lắm.”Tiêu Lăng trả lời, “Thịt cho gia đình cũng đều chuẩn bị xong rồi,anh mua thêm vài đôi câu đối,và một ít pháo.Sắp trưa rồi,bọn mình về thôi,vừa vặn có thể ăn cơm trưa.”

“Vâng.”

Cả gia đình cũng đi về nhà cũ,bữa ăn trưa vợ chồng Quốc Cường đều không về,lão gia tử cũng không để cho ai phải đợi họ,cả gia đình ăn cơm trưa,sau đó dán câu đối.

Người làm đưa cầu thang tới.Tiêu Lăng đích thân dán lên.

Anh đã rất nhiều năm không làm việc này rồi,lão gia tử nhìn thấy anh tự tay dán lên,vui mừng đứng ở cửa lớn nhìn,chống nạng không ngừng chỉ huy, “Không đúng không đúng,lệch rồi lệch rồi,nên qua trái một chút,không đúng,qua phải một chút.Aizz…tiểu tử thối con có biết dán câu đối không vây,con nhìn con dán mà xem,không hàng lối gì,thật là muốn tức chết tôi mà.”

Tiêu Lăng cũng không khách khí, “Ông nội,ông cố tình phải không.”

Lão gia tử cười càng lớn hơn, “hahaha,bây giờ con mới phát hiện ra

sao,tiểu tử thối trí thông minh của con ngày càng thấp đi đó."

Tiêu Lăng nhếch miệng lên một cái,không nhìn lão gia tử nữa,quay ra nhìn Cảnh Thụy, "Cảnh Thụy,daddy dán thế nào,có lệch không?"

"oh…" Cảnh Thụy đứng trong tuyết,vuốt vuốt cằm,nhìn vào câu đối, "Hình như có chút hơi lệch, daddy qua trái một cm,đúng đúng đúng,như thế là được rồi,đã rất thẳng rồi."

Tiêu Lăng đã dán câu đối lên.

Hai cha con phối hợp thật đồng điệu,lão gia tử đứng bên cạnh loạn không được.gấp gáp hư một tiếng, "Tiểu tử thối bây giờ mọc cánh cứng cáp rồi,không thèm nghe lời ta nữa rồi."

Ở phòng lớn,Tiểu Thất nằm trong vòng tay của Tiêu Khả,không biết nói gì với Tiêu Khả cười vui như hoa,đặc biệt làm cho người khác rất yêu thích.

Tô Tố đứng ở cửa phòng khách.nhìn khung cảnh vừa náo nhiệt vừa ấm áp như thế này,không ngừng cười.

Tiêu Lăng rất nhanh đã dán xong câu đối,xuống cầu thang,anh ôm chặt eo Tô Tố tự hào nhìn câu đối, "Thế nào,dán được không?"

Bộ dạng này thật giống như một đứa trẻ đang nũng nịu xin kẹo vậy.

Tô Tố thấy rất buồn cười,cô nhìn lên câu đối,kiến trúc Châu Âu dán lên câu đối thật sự có chút hơi kỳ quái,nhưng Tô Tố vẫn gật gật đầu, "Dán cân đối,đẹp lắm." Cô nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Lăng,cả người nằm gọn trong lòng anh, "Tiêu Lăng,Thật tốt nếu như có thể cứ mãi như thế này."

Tiêu Lăng hiểu rõ ý cô muốn nói gì,anh ôm lấy Tô Tố, “Em yên tâm đi,gia đình chúng ta sẽ mãi mãi vui vẻ hạnh phúc như thế này.”

Chương 405

Mãi mãi.

Tô Tố cười tươi,cô dựa vào ngực của Tiêu Lăng.

“Thịch Thịch thịch—.”

Nhịp tim của anh bình tĩnh nhưng có cữ,cô nghe thấy bản thân cũng an tâm hơn.

Khoảnh khắc này,Tô Tố nhận thấy không ai,không có việc gì có thể chia rẽ gia đình họ được.

“ê ê ê,hai người đừng có mà quá đáng nhé.” Tiêu Khả không biết xuất hiện từ bao giờ,nhìn thấy hai người đang đứng ôm nhau,mặt giả như bực bội, “Thế là đủ rồi nhé,đem giao thừa rồi,vợ chồng hai người còn thể hiện tình cảm để ngược đãi người độc thân này à,thật không có lòng người gì cả.”

Tô Tô mặt đỏ ửng,từ từ liếc mắt nhìn mọi người.

Ánh mắt lão gia tử như muốn cười,người làm cũng xì xầm nhìn họ,nghĩ tới việc cô trước mặt mọi người có hành động ôm ôm ấp ấp mà cô cảm thấy càng xấu hổ hơn,đầu trốn trong lòng Tiêu Lăng không dám chui ra.

Aizz…Thật xấu hổ.

Tiêu Lăng cười ôm chặt Tô Tố,quay ra lườm Tiêu Khả, “Chị độc thân

thì đi tìm bạn trai đi,tìm người yêu thương chị tự khắc có người để thể hiện yêu thương thôi."

Tiêu Khả xoa xoa mũi cười.

Cô một mình đang sống tốt thế này,tìm bạn trai làm gì.Có người yêu ngay lập tức lại chịu sự quản thúc,mỗi ngày thời gian đều phải dành chút cho bạn trai,cô làm quái gì có thời gian như vậy.

"Con còn dám cười." Lão gia tử chống nạng đi vào.Không mạnh không nhẹ gõ vào bắp chân Tiêu Khả, "Đứa cháu gái không hiếu thảo này,bao giờ mới đem cháu rẻ về cho ta xem,ông già này còn đang đợi con sinh cho ta đứa cháu đây này."

"A…ông nội,con nhớ ra hình như dì Trương vẫn đang làm sủi cảo,con đi giúp."Tiêu Khả tìm cách trốn đi.

Lão gia tử nhìn theo bóng của cô,cười lắc đầu, "Cái con nha đầu này"

...

Tối đó khi chuẩn bi ăn cơm tất niên vợ chồng Quốc Cường mới về nhà,không khí đang náo nhiệt như thế bỗng lạnh ngắt xuống.

Tiêu Quốc Cường trên tay cầm túi lớn túi nhỏ,lão gia tử ánh mắt rời đi, "Được rồi,nhanh thu dọn,chuẩn bị ăn cơm tất niên rồi."

"Vâng."

Dì Trương đặc biệt làm một mâm cơm đầy ắp món ăn,đương nhiên,quan trọng nhất chính là sủi cảo.

Ăn cơm tất niên,ba mẹ Tiêu Khả gọi tới hỏi thăm,lão gia tử nghe máy, “Cơm tất niên các con không về kịp việc này ta không trách cứ,đợi ngày cưới của Tiêu Lăng,dù có bận như thế nào cũng phải dành thời gian về tham dự,nghe rõ chưa.”

Nhận được kết quả vừa ý.lão gia tử mới vui vẻ hơn.

“Sao rồi sao rồi?ông nội,ba mẹ con họ có về không.”Tiêu Khả vội vã hỏi.

“Đợi ngày cưới của tiểu tử thối sẽ về.”

“Tốt quá rồi.”Tiêu Khả nôn nóng Tiêu Lăng và Tô Tố phải nhanh chóng kết hôn mới được,cô đếm ngón tay, “Aizzz,hai người còn những một tháng nữa mới kết hôn,thời gian sao lại lâu vậy nhỉ.”

Tiêu Lăng mới cảm thấy thời gian trôi lâu thì có.

Anh găp thức ăn cho Tô Tố,nhẹ nhàng nói, “nhanh ăn,phải vỗ béo cho em một chút,đợi đến lúc kết hôn có thể ăn rồi.”

Tô Tố mặt nóng ran,lườm xéo Tiêu Lăng.

Người này…

Trước mặt mọi người nói những lời như thế này sao…

“Ăn nhanh đi,ăn xong anh đưa em đi xem cái này.”

“Cái gì vậy?”

“Đợi ăn xong anh đưa em đi.”

Ăn cơm xong,lão gia tử bắt đầu phát lì xì,Tiểu Thất và Cảnh Thụy nhận được một bao lì xì dày cộm,Tiểu Thất vui sướng nhảy múa bale, “woa woa woa,nhiều tiền quá…”

Cảnh Thụy im lặng nhét li xì vào trong túi,sau đó quay ra nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng và Tô Tố đã sớm chuẩn bị cho hai đưa nhỏ mỗi đứa một bao lì xì lớn.

“A.Tiểu Thất phát tài rồi.”Tiểu Thất cầm hai bao lì xì vui mừng nhảy qua nhảy lại, “cô cô cô,cô có lì xì cho Tiểu Thất và anh con không?”

“Đương nhiên là có rồi.” Tiêu Khả cũng rút ra từ trong túi áo cô ấy hai bao lì xì đã được chuẩn bị từ trước đưa cho hai đứa nhỏ,không có được dày như Tiêu Lăng và ông nội,cô xoa đầu Tiểu Thất, “Cô là người nghèo,chỉ có thể cho Tiểu Thất và cảnh Thụy lì xì như thế này,hai con không chê lì xì của cô phải không.”

“Đương nhiên là không ạ.”Tiểu Thất gặm đầu ngón tay ngập ngưng nhìn bao lì xì, “Cô,cô thật sự nghèo sao?vậy Tiểu Thất không nhận lì xì của cô nưa,cô cầm đi mua đồ ăn ngon đi.”

Tiêu Khả không nhịn nổi buồn cười.

Cùng lúc,trong tâm không ngừng hâm mộ Tô Tố,hai đưa bé thật quá là dễ thương đi mất,một đứa rất ngầu,môt đứa thì như hạt cười vậy.Gia đình nào mà có hai đứa nhỏ như thế này nhất định không bao giờ cảm thấy cô đơn nữa rồi.

Cô ấy nhét lì xì lại cho Tiểu Thất, “Các con yên tâm đi,cô mặc dù nghèo,nhưng lì xì thì vẫn phải có,haha…” Tiêu Khả tiến lại trước mặt lão gia tử,đưa tay về phía lão gia tử, “Ông nội,ông không được thiên

vị như vậy,có chắt nội rồi đừng có bỏ rơi đứa cháu nội này chứ,lì xì lì xì.”

Lão Trần cười và ngay lập tức đưa lì xì tới cho lão gia tử,lão gia tử đưa cho Tiêu Khả, “Sắp đầu ba tới nơi rồi vẫn còn như con nít,lúc nào cũng đòi lì xì,không biết tới bao giờ mới lớn được.”

Tiêu Khả nhận lì xì,ngay lập tức mở ra,nhìn thấy bên trong rất dày cười không thấy mắt đâu, “haha,ông nội tốt bụng quá,nhưng con phải nhắc nhỏ ông nội một cây,con một người phụ nữ hai mươi chín tuổi rất là mẫn cảm,nhiều hơn một tuổi là không được đâu nhé,năm sau con mới ba mươi mà.”

Lão gia tử không thèm để ý tới cô ấy nữa,nhìn lão Trần một cái,lão Trần ngay lập tức đưa tới hai bao lì xì,một bao dày một bao mỏng,có thể thấy rõ sự khác biệt rất lớn.

Lão gia tử đưa bao dầy cho Tiêu Lăng, “Tiểu tử thối,của con đó.”

Tiêu Lăng không thiếu tiền,nhưng năm mới cũng muốn tham dự náo nhiệt chút,vẫn nhận lì xì của lão gia tử, “Cảm ơn ông nội.”

Lão gia tử đưa bao lì xì mỏng cho Tô Tố, “Nha đầu,đây là của con.”

“Ông nội ông quá thiên vị rồi,ông đưa cho tiểu tử thối bao dày như thế,sao lại cho con có ít như thế này.” Tiêu Khả gào lên, “Ông nội ông không được nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy chứ.”

Lão gia tử cười không nói gì.

Tô Tố nhận lì xì,chân thành cảm ơn, “Cảm ơn ông nội.”

Trong ký ức của cô từ trước tới giờ năm mới chưa bao giờ từng

được nhận lì xì,cho nên ở tuổi này,kể cả nhận được một đồng lẻ cô cũng thấy rất vui.

Hàm ý của lì xì cơ bản là ý nghĩa chứ không cần quan trọng bên trong rốt cuộc có bao nhiêu.

Lão gia tử nhìn thấy sắc mặt Tô Tố không thay đổi,cười càng vui hơn,nếp nhăn ở duôi mắt đều có thể kẹp chết ruồi rồi, “Mở ra xem sao.”

Chẳng lẽ trong này có điều bí ẩn?

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng một cái,Tiêu Lăng cho cô một ánh mắt động viên,mở bao lì xì trong đầu Tô Tố ngập tràn câu hỏi.

Vừa nhìn,mắt của cô gần như mở to hết cỡ.

Lì xì không phải là tiền.

Không không không.

Chính xác mà nói thì cũng là tiền,chỉ là không phải là tiền mặt.mà là một tờ ngân phiếu,Tô Tô im lặng đếm nhìn thấy phía sau là một loạt dài các số không,mắt cô mở tròn.

Chương 406

Cái này…..

Cái này, cái này, cái này

Tô Tố nuốt nước miếng.

Mẹ ơi, cái này là bao nhiêu con số 0 đây, cô đếm đến hoa mắt cũng chưa đếm xong, cả đời cô ta chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy.

Tô Tố như đang cầm củ khoai nóng, bất an nhìn vào Lão gia tử.

Lão gia tử nhìn phản ứng của Tô Tố, cười rất cởi mở.

"Ông nội…."

"Nha đầu, con không thể trốn tránh." Lão gia tử cười và nói, "Tuân thủ theo quy tắc của nơi này, con đến nhà chúng tôi qua năm mới, đúng ra là phải gói một gói lì xì lớn cho con, bây giờ mặc dù con với Tiêu Lăng chưa cưới nhưng trong lòng ông đã xác định rằng con là cháu dâu của ông rồi, đây là những gì con đáng nhận được."

Tô Tô tê liệt da đầu.

Cặp vợ chồng mới cưới, nhà gái đến gia đình nhà trai qua năm mới, chắc chắn sẽ nhận được một gói lì xì lớn, nhưng….cũng không thể lớn đến thái quá, kinh ngạc như vậy. Với lại lì xì chủ yếu là do ba mẹ chồng chuẩn bị, dù thế nào đi chăng nữa cũng không phải do ông nội đưa.

Trong lòng Tô Tố có chút không muốn.

Ông nội đã lớn tuổi như vậy, đâu ra có nhiều tiền như vậy.

Tô Tố nhìn vào Tiêu Lăng yêu cầu sự giúp đỡ, do dự liệu có nên trả lại tấm séc cho ông nội không. "Ông nội cho em, em cầm lấy đi."

"Cầm, cầm lấy?"

"Đương nhiên" Tiêu Lăng lấy tấm séc nhét vào lại bao lì xì, sau đó cầm bao lì xì nhét vào túi của Tô Tố, "Ông nội không dễ gì mới hào phóng một lần như vậy, như thế nào đi chăng nữa cũng phải cất vào, không thôi muốn làm mất mặt ông nội sao."

"Nhưng mà……" Tô Tố hạ thấp giọng nói, "Ông nội lớn tuổi như vậy, số tiền này nên giữ lại dưỡng lão…"

"Phụt-----"

"Anh cười cái gì" Tô Tố không hiểu.

"Em đừng nghĩ rằng ông nội nghèo như vậy, lương hưu của ông không có nhiều cũng đúng, nhưng ông nội chúng ta là ai, đầu tư cao cấp, những năm qua ông đã để lại bao nhiêu tài sản cho gia đình anh đều không biết có bao nhiêu, phòng sách em cũng đã vào qua rồi, những bức tranh và bình hoa nhìn ra là hàng thật chứ?

Tô Tố gật đầu, lão gia tử làm sao có thể thu thập đồ giả.

Tiêu Lăng vỗ vai cô, "có giá trị hơn những bức hoạ đó chính là những cuốn sách, lão gia tử thích thu thập những đồ này, có những loại bản thảo ngưng xuất bản viết bằng tay, giá vị là vô lượng. Cho nên là, em

yên tâm, tặng cho em tấm séc này, ông nội tuyệt đối không thể trở nên nghèo đâu."

Một bản thảo ngừng xuất bản có một số nguyên nhân là do thiếu người mua, cho nên ngừng sản xuất, cũng có một số nguyên nhân trên. Phiên bản hiện tại đã hết bản in, hàng lẻ thiếu.

Tô Tố có chút ngơ ngác.

Lão gia tử cũng giấu sâu không để lộ à.

Cô nghe được lời nói của Tiêu Lăng, mới an tâm nhận lấy lì xì.

Sau đó, lão gia tử lại kêu người hầu trong biệt thự đến, những người ở dưới phòng khách lớn đứng xếp thành nhiều hàng thống nhất, cũng cỡ vài chục người, lão Trần phát cho đám người đó những bao lì xì đã chuẩn bị trước đó, lão gia tử cười và nói, "Các ngươi đều là những người già trong biệt thự rồi, cũng biết quy tắc trong biệt thự này. Nhận những phong bì này rồi về nhà mua đồ tết đi, sau khi ăn tất niên xong thì các người có thể về nhà rồi, mồng bảy có thể đến làm việc rồi.

"Cám ơn lão gia tử"

Lão gia tử mỉm cười và vẫy tay, vài chục người hầu vui vẻ và đi ra ngoài.

Lão gia tử phát lì xì phát rất vui vẻ, vợ chồng Tiêu Quốc Cường cuối cùng cũng được thể hiện, hai vợ chồng họ đã chuẩn bị hai phong bì lì xì, một cái cho Tiêu Khả, một cái cho Tiêu Lăng.

Tiêu Khả khó xử, cầm cũng không được mà không cầm cũng không được.

“Cái đó, thím ơi, con lớn như vậy rồi, không thể lấy lì xì của thím nữa.”

“Chỉ cần chưa kết hôn, thì trong mắt thím đều là đứa trẻ, mau nhận lấy.”

Tiêu Khả bất lực chỉ có thể cầm lấy.

“Tiêu Lăng, đây là lì xì mẹ cho con, con lấy không?”

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố và hai đứa con, chậm rãi lấy lì xì từ lấy mẹ Tiêu, “Cám ơn mẹ” lì xì vừa đến tay, Tiêu Lăng liền lấy lì xì bao gồm cả lì xì vừa nãy ông nội cho anh ta, đều đưa cho Tô Tố, anh ta không quan tâm nét mặt không tốt của mẹ Tiêu, mỉm cười và nói với Tô Tố, “Gia đình chúng ta sau này em làm chủ, tài chính tiền nông đều đưa cho em, sau này nhớ phát tiền tiêu vặt cho anh nha.”

Tô Tố ngạc nhiên nhìn anh ta.

“Mau cầm lấy.”

Lão gia tử cũng nói giúp, “Đúng đúng đúng, nha đầu, con mau lấy đi, người đàn ông giữ nhà không đáng tin cậy, phụ nữ kĩ tính hơn, sau này tiền của Tiêu Lăng và người của cậu ta đều cho con quản lí hết.”

Hai ông cháu, một người hát một người hợp, cuối cùng cũng giải quyết được cảnh tượng khó xử này.

Tô Tố cầm lấy lì xì, trái tim ấm áp.

Thật ra cô ta hoàn toàn không bận tâm về việc vợ chồng Tiêu Quốc Cường cho hay không cho cô và con cô lì xì, dù có cho thì nghĩ đến

chuyện lúc sáng mẹ Tiêu nói với cô ta, trong lòng cô ta cũng không cảm thấy vui, không cho cô thì cô cũng không đòi hỏi, mặc dù hai người họ không thích nhau, nhưng cô vẫn vì sự quan tâm Tiêu Lăng mà cảm thấy ấm áp.

Còn mẹ Tiêu, nét mặt có hơi phát xanh.

Ban đầu ba ta chỉ chuẩn bị hai bao lì xì, để cho Tô Tố ngượng ngùng, đâu ngờ rằng cảnh tượng lại thành ra như vậy.

Bởi vì thành phố A chỉ định rõ ràng, trước 12 giờ khuya không được đốt pháo hoa, cho nên trên bầu trời vẫn chưa có pháo hoa.

Trong đêm giao thừa, phải làm theo phong tục, cho nên cả gia đình tụ tập ở ghế sofa ở phòng khách để xem lễ hội mùa tết.

Xem đến một nửa thì mí mắt của hai đứa con bắt đầu đánh nhau, Tiêu Lăng và Tô Tô đưa hai đứa nhỏ vào phòng nghỉ ngơi, vừa mới xuống lầu thì nghe thấy cuộc đối thoại của mẹ Tiêu và lão gia đầu.

“Ba, con và Quốc Cường thương lượng rồi, tối hôm nay cùng ba đón giao thừa, ngày mai chúng con phải về mỹ rồi.”

Lão gia tử nhanh chóng trả lời, “Được, hai con cũng nên về rồi.”

Nét mặt mẹ Tiêu có chút khó coi, nhưng cũng nhịn và không tức, cô hít một hơi thật sâu, “Diệp Lạc một mình ở Mỹ con cũng không an tâm, qua 12 giờ thì Diệp Lạc nên gọi về chúc ba năm mới rồi.”

“Con bé chúc hay không chúc thì ba cũng không để tâm, để cho con bé tự lo cho bản thân là được.” Lão gia tử lạnh lùng nói.

Mẹ Tiêu lúc đó im miệng không nói lời nào.

Không đồng quan điểm không nói nhiều lời, như là đang nói tình huống của họ bây giờ.

…….

Tô Tố lập tức chú ý vào biểu cảm của Tiêu Lăng, nghe thấy mẹ Tiêu trong miệng đề cập đến "Diệp Lạc" nét mặt anh ta đột nhiên bị, nhưng cũng rất nhanh hoàn hồn lại, Tô Tố trong lòng yên tâm.

Buổi biểu diễn cũng không có tâm trạng để xem nữa, Tiêu Lăng và lão gia tử nói với nhau, "Ông nội, con đưa Tô Tố ra ngoài một lúc, ở đây….."

"Được được được." Lão gia tử nghe thấy nửa câu thì lập tức gật đầu đồng ý, "Hai người trẻ tuổi như các con không xem nổi biểu dẫn nữa, đứa con cũng ngủ rồi, đi ra ngoài lãng mạn chút cũng khá tốt, mau chóng đi đi, người hầu trong biệt thự đều nghỉ ngơi về nhà rồi, đừng về trễ quá là được."

"Dạ vâng."

Tiêu Lăng choàng một chiếc khăn cho Tô Tố, lại hét lên với cô ấy, "Mặc dày một chút, chúng ta đi ra ngoài một lát, lập tức về ngay."

Tô Tố vừa mặc áo khoác, vừa mang giày, "Đi đâu hả?"

Hôm nay thêm giao thừa, cô ta không nghĩ được Tiêu Lăng đưa cô ấy đi đâu.

"Đi rồi em sẽ biết"

Rất bí mật

Tô Tố lắc đầu, cũng choàng cho Tiêu Lăng một chiếc khăn, “Anh cũng tự cẩn thận đừng để bị cảm lạnh.”

Hai người khoác tay ra ngoài, Tiêu Lăng phụ trách lái xe. Bởi vì tuyết rơi, trên đường có tuyết, cho nên xe lái rất chậm, một tiếng đồng hồ mới đến thành phố.

Ngay khu vực thành phố không có náo nhiệt như mọi khi.

Tiêu Lăng lái xe đến một studio váy cưới.

Những người làm việc trong studio còn chưa tan ca, nhìn thấy Tiêu Lăng lập tức mở cửa kính, “Tiêu thiếu, ngài đến rồi, chiếc váy cưới ngài thiết kế đã làm xong rồi, bây giờ muốn mặc thử không.”

Tô Tố kinh ngạc bịt miệng.

Tiêu Lăng thiết kế váy cưới?

Chương 407

“Anh….anh tự thiết kế váy cưới?”

Tiêu Lăng có chút thất vọng, lẽ ra cho Tô Tố một bất ngờ kìa, nhưng đâu biết rằng nhân viên không để ý và nói ra. Không giấu được nữa, anh ta cũng không che giấu nữa, gật đầu với Tô Tố, “Đi, đi vào trong thử xem, ngày mai mùng một chắc chắn có không ít người đến nhà thăm, đợi qua ngày mai thì ngày mốt chúng ta đi ra nước ngoài chụp ảnh cưới, sau đó đó lên kế hoạch cho đám cưới. Váy cưới này là thiết kết vội vã trong hai ngày, em thử xem, còn một tháng mấy là đám cưới rồi, bây giờ không vừa thì có thể sửa.”

Tô Tố cảm động đến rơi nước mắt.

Cô với Tiêu Lăng đi vào phòng studio, trong phòng studio mở đầy đủ sưởi ấm, mọi người vẫn chưa tan ca, dưới ánh đèn sáng, ánh mắt ghen tị của đám đông….Tô Tố cảm thấy mỗi bước chân dường như đứng trên mây, vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại.

Cô thực sự không thể tin được.

Tiêu Lăng thậm chí chính tay thiết kế một chiếc váy cưới cho cô ấy.

Từ lúc quyết định kết hôn cho đến bây giờ, anh ấy bận rộn làm việc trong giai đoạn này, đặc biệt là trong giai đoạn gần đây, vào lúc cuối tháng, công ty anh ta phải mở tiệc thường niên, còn phải tham gia các bữa tiệc khác nhau, có những lúc cô ta ngủ thiếp đi mà anh vẫn chưa đi làm về, đợi đến lúc cô ấy tỉnh dậy thì anh lại đi ra ngoài làm việc.

Nếu như không phải những bộ quần áo được thay trong phòng tắm, thì cô ta nghĩ hầu như mỗi ngày mỗi đêm đều làm việc tại văn phòng.

Mặc dù anh rất bận nhưng anh vẫn dành ra thời gian rãnh rỗi để thiết kế váy cưới cho cô.

Cô ta làm thế nào mà không cảm động.

“Tiêu Lăng….”

“Đừng nói trước.” Tiêu Lăng nắm lấy tay cô, “Đi, vào xem sản phẩm đã hoàn thành.”

Nhân viên dẫn đường, hai người đi vào một căn phòng trong studio này, phòng này là phòng kính, ánh đèn trong phòng kính chói rực. Từ phía xa, Tô Tố đã thấy chiếc váy cưới trên người con ma nơ canh, cô ta dừng bước chân lại, kinh ngạc và mở to mắt.

Đẹp, đẹp quá.

Màu trắng tinh khiết, được che bởi một lớp màng, phần rỗng ở phía ngực được khâu lên từng hạt kim cương màu xanh, viên kim cương rất nhỏ, chỉ như kích thước của hạt vừng, tô điểm trên màu trắng tinh khiết, rất đẹp. Chiếc váy cưới được nịt eo, chỉ nghĩ đến việc mặc trên người thì cũng cảm thấy tuyệt vời. Phía dưới đuôi được thiết kết như hình dạng đuôi cá, trải ra một bộ đuôi dài. Tương tự, ở phía đuôi cũng được tô điểm bằng những viên kim cương nhỏ màu xanh.

Viên kim cương màu xanh được rọi dưới ánh đèn phát ra khúc xạ 5 màu sắc trơn tru, đẹp đến nỗi khiến người khác mở mắt không ra.

Tô Tố nhìn vào chiếc váy cưới, bước chân hầu như cũng không di

chuyển nổi rồi.

Phản ứng đầu tiên trong đầu cô là: Đẹp

Phản ứng thứ hai là: Ông trời ơi, chiếc váy này tốn bao nhiêu chứ.

Những viên kim cương ở trên đó đều là kim cương thật đúng không. Vậy thì lúc mặc nó phải rất cận thận chứ? Lỡ như chạm vào thì kim cương trên bề mặt, đây không phải là một mất mát lớn sao.

“Đứng đó làm gì thế, nhanh chóng đi thử xem.”

“Ồ”

Nhân viên phục vụ đã mở cửu, mỉm cười chỉ dẫn hai người đi vào, trong stuido, nhà thiết kế làm ra chiếc váy cưới này nhìn thấy hai người bước vào, nhanh chóng mỉm cười và nói, “Tiêu thiếu, chiếc váy cưới mà ngài muốn đã nhanh chóng hoàn thành rồi, nhanh chóng để Tô tiểu thư thử nó đi.”

Tô Tố chậm rãi nhìn vào váy cưới, lại một lần nữa khẳng định với Tiêu Lăng, “Cái này là anh thiết kế?”

Thật đáng ngạc nhiên, váy cưới đẹp như thế, Tiêu Lăng rõ ràng là người ngoài nghề, làm sao hiểu được cái này?

Tiêu Lăng chưa nói gì, nhà thiết kế đã từ ngăn kéo lấy ra một bản phát hoạ, “Tô tiểu thư, chiếc váy cưới này thật sự là do Tiêu thiếu tự tay thiết kế, nói thật, lúc tôi nhìn thấy thiết kế này cũng rất ngạc nhiên, là một nhà chuyên nghiệp, chiếc váy cưới này cũng lựa không ra chỗ sai sót nào. Tiêu thiếu ban đầu định đích thân làm ra nó, nhưng quá trình này là không dễ dàng rôi, dù là việc cắt hoặc khâu đó là công việc tốn nhiều thời gian và công sức nhất. Chiếc váy cưới này dùng

chất liệu vải tốt nhất, chỉ cần có một lỗ kim nhỏ bị hỏng, toàn bộ tấm vải đều lãng phí rồi, cho nên Tiêu thiếu mới đưa tấm vải này và những viên kim cương cần thiết đến nhờ studio giúp đỡ.”

Tô Tố nhìn vào bản phát hoạ mà nhà thiết kế mang đến, nhìn vào những vết chùi, thay đổi, trên khoé mắt đã ướt rồi.

Cô ta khịt mũi nhìn sang Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng…”

“Đừng vội cảm động, mau đi thử đi”

Anh ta không thể chờ đợi nhìn Tô Tố mặc chiếc váy cưới này, lúc trước Tô Tố ở buổi lễ đính hôn của Mạc Tầm và Bạch Linh cũng đã mặc váy cưới, nhưng lần trước hoàn toàn là chơi khăm, hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả, lần này khác, anh ta muốn nhìn thấy cô mặc lên chiếc váy cưới do anh tự thiết kế, có thể đẹp đến mức độ nào.

Nhà thiết kế cẩn thận cởi ra chiếc váy cưới từ trên ma nơ canh, để ở trên cánh tay và đưa Tô Tố vào phòng thử.

“Tiêu thiếu, ngài có thể đợi ở đây.”

“Không, tôi đi chung hai với người.” anh ta muốn là người đầu tiên nhìn cô ta mặc nó.

Nhà thiết kế là nữ, nhìn thấy Tiêu Lăng như vậy, không thể ngăn lại sự ghen tị với Tô Tố, “Tô tiểu thư, Tiêu thiếu đối với cô tốt thật.”

“Đúng vậy, anh ấy luôn luôn đối xử tốt với tôi”

Ánh nhìn Tô Tố hướng sang Tiêu Lăng, một lúc sau, đôi mắt giống như dính mất ong, nồng đến không thể gỡ ra.

Ba người đồng thời đi vào trong phòng thay đồ.

Váy cưới không dễ mặc, nhà thiết kế đích thân vào phòng thay đồ giúp đỡ, Tiêu Lăng ngồi trên sofa phía trước phòng thử đồ, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa phòng đang nhanh chóng đóng cửa. Trên tay anh ta đang cầm một chiếc khăn choàng và bộ lông của Tô tố vừa tháo ra. Tô Tố tựa trên ghế sofa, những ngón tay vô thức xoa chiếc khăn mềm mại.

Anh ta hầu như có thể tưởng tượng được hình dáng Tô Tố mặc chiếc váy cưới này.

Bản thân anh ta đang thiết kế trong đầu đã xuất hiện nhiều lần hình dáng cô ta mặc chiếc váy cưới, anh ta tin rằng, chỉ cần cô ta mặc chiếc váy này, bất kể ở đâu cũng có thể lập tức thu hút ánh nhìn của người khác.

Tiêu Lăng tưởng rằng anh chắc chắn không bị sốc, nhưng khi nhìn thấy Tô Tố từ phòng thử bước ra, anh ta không thể nhìn được để lộ ra ánh nhìn ngạc nhiên.

Kiểu tóc đuôi ngựa trên đầu cô ta buông xuống, kiểu tóc cuộn tròn lượn sóng nằm trên vai cô. Chiếc váy cưới trắng như tuyết, mái tóc của cô ta đen như mực, màu đen và màu trắng đặt lại cùng nhau, như thể tạo ra một hiệu ứng hoá học, đẹp đến ngột ngạt.

Beng beng beng-----

Tiêu Lăng không thể ngồi thẳng dậy, anh gần như nghe thấy nhịp đập trong tim anh, ánh mắt mê hoặc dính chặt vào cơ thể Tô Tố, hoàn toàn không có cách nào gỡ bỏ nó.

Váy cưới rất tôn dáng, vạch ra những đường nét tinh tế trên cơ thể

cô ấy. Vào mùa đông này, làn da có vẻ càng trắng hơn, lộ ra một chút màu hồng của máu, nhìn vào tươi đẹp như hoa anh đào. Không có dấu vết của mỡ bụng, đường cong hoàn hảo, còn ở phía dưới, hai chân dài và mảnh mai trắng trẻo của cô hiện ra lờ mờ.

Những viên kim cương xanh trên chiếc váy cưới sáng rực rỡ, nhưng vào thời điểm này, Tiêu Lăng cảm thấy ánh mắt của Tô tố còn sáng rực hơn cả kim cương.

Hai người đối nhìn nhau và không thể rời khỏi.

Một lúc sau, bầu không khí cũng trở nên duyên dáng và đầy màu sắc.

Chương 408

Tô Tố bị ánh nhìn của Tiêu Lăng làm cho toàn mặt nóng hổi.

Ánh mắt đó là gì vậy…

Giống như muốn nuốt chửng cô ta vậy.

Cô ta che má lại, kéo chiếc váy dài đi đến trước mặt Tiêu Lăng, háo hứng nhìn anh ta, “Sao nào, đẹp không?”

“Rất đẹp”

Tiêu Lăng chân thành ngưỡng mộ, “Tô Tố, em là người phụ nữ đẹp nhất anh từng gặp.”

“Thật không?”

“Đương nhiên là thật”

Tô Tố nhịn không được, khoé miệng càng ngày càng cong.

Phụ nữ là một loại động vật thính giác, thích nghe những người mình thích nói những khen đẹp.

Tiêu Lăng đứng dậy, một tay nắm lấy ai cô, may mắn thay ở đây máy sưởi mấy mở vừa phải, mặc như vậy cũng không cảm thấy lạnh, Tiêu Lăng quay vai cô ta, để cô nhìn vào gương, “Em tự nhìn xem, có phải đẹp lắm không”

Tô Tố nhìn bản thân mình trong gương, gương toàn thân phản chiếu hình dáng hoàn hảo của cô, ở trong gương đôi gò má ửng đỏ, có chút nhút nhát, rõ ràng là một người phụ nữ nhỏ bé đáng yêu, trong khi đằng sau cô, Tiêu Lăng đặt cằm lên vai cô, ôm cô từ phía sau, động tác của anh ấy rất nhẹ nhàng và cẩn thận, như thể nhìn vào khó báu yêu quý của cuộc đời mình.

Hình ảnh ấm áp và tốt đẹp.

Tô Tố không thể không suy nghĩ, cho dù là Tiêu Diệp Lạc về đây, cho dù là cô ta và tiêu Lăng có sự "hiểu lầm" giữa họ không thể dỡ bỏ, Tiêu Lăng cũng không rời bỏ cô ấy.

Suy cho cùng, nhìn anh ta quan tâm cô ấy như vậy.

"Đang nghĩ gì?"

"Không, không có gì"

Tô Tố hạ mắt xuống kéo váy, tránh tầm mắt của Tiêu Lăng.

Cô ta không phải không muốn hỏi Tiêu Lăng, hỏi quan hệ giữa anh ta và Tiêu Diệp Lạc, hỏi anh ta rốt cuộc còn tình cảm với Tiêu Diệp Lạc không, nhưng cô ấy lo ngại, nếu như Tiêu Lăng đối với Tiêu Diệp Lạc còn tình cảm, như vậy cô ta hỏi chỉ làm tổn thương đến bản thân, nếu như không có…..Tô Tố cười trong đau khổ, làm thế nào không có.

Cũng giống như mẹ Tiêu nói, hai người họ thanh mai trúc mã cùng nhau lớn, tình cảm 15 năm, dù cho không yêu thì cũng không thể nào nói rằng không còn tình cảm nữa.

Cho dù Tiêu Lăng không yêu Tiêu Diệp Lạc nữa, cô ta hỏi như vậy,

không phải lại đang tìm ra những vết sẹo quá khứ của anh ta sao?

Tình trạng như vậy, làm sao cô ta có thể hỏi.

“Váy có vừa người không?”

“Rất phù hợp” Tô Tố hoàn hồn lại, nở một nụ cười, cô ấy cầm váy và quay vòng tròn, nụ cười quyến rũ, “Tất cả kích thước đều vừa, anh chưa do kích thước của em, làm sao có thể rõ ràng như vậy chứ?”

Tiêu Lăng cười và không nói gì.

Tô Tố không thể không tò mò, nhẹ nhàng đẩy anh ta, “Nói đi.”

Tiêu Lăng liếc nhìn người thiết kế cách không xa, hạ thấp giọng và thủ thỉ vừa cười vừa nói bên tai cô, “Em tưởng mỗi buổi tối anh chỉ sờ thôi sao?”

Keng----

Phía sau Tô Tố toát ra một luồng khí nóng, trực tiếp lao đến đầu, một khuôn mặt nhỏ ngay lập tức đỏ bừng.

Cô ta che mặt lại, nhắm đôi mắt lại không dám nhìn vào Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng dễ chịu và cười ra tiếng.

Trong tim Tô Tố điên cuồng, che mặt lại và không dám nhìn anh ta, cô ta nghĩ rằng bản thân quá vô dụng, ở với Tiêu Lăng trong thời gian dài như vậy, tại sao vẫn đối với những lời này vẫn không có sức đề kháng, chỉ cần nghe những lời nói này thì mặt cô ta không ngừng nóng lên.

“He he….”

“Không được cười nữa”

“Được được được, không cười nữa” miệng nói là không cười, nhưng trên lông mày vẫn hiện lên ý muốn cười.

Nhà thiết kế ngưỡng mộ nhìn hai người, ai nói rằng Tiêu thiếu của thành phố A nghiêm khắc không cười chứ, lúc ở bên cạnh Tô tiểu thư dịu dàng như thế nào chứ, hai người đứng cạnh nhau như một bức tranh, khiến người khác không rời mắt. Nhà thiết kế chân thành ngưỡng mộ, “Tô tiểu thư mặc chiếc váy cưới này thật sự rất đẹp, mọi người đều nói người đẹp nhờ trang phục, nhưng mà cảm giác Tô tiểu thư mặc chiếc váy cưới này, hoàn toànkho6ng phải là chiếc váy cưới khiến Tô tiểu thư càng trở nên đẹp mà do vẻ đẹp của Tô tiểu thư khiến chiếc váy cưới bị lu mờ đi.”

Tô Tố ngượng ngùng cười, “Đâu khoa trương đến vậy đâu.”

“Thật không phải khoa trương, tôi làm việc này trong nhiều năm rồi, lần đầu tiên nhìn thấy Tô tiểu thư mặc một chiếc váy có thể mặc đến rất đẹp, nếu như Tô tiểu thư là người mẫu, chắc chắn không ai mời cô đến catwalk.”

“Tại sao?” Tô Tố ngạc nhiên, không phải là nhờ vẻ đẹp cực kì vượt quá phạm vi cực đoan sao.

Nhà thiết kế cười toe toét, “Tại vì nếu như thật sự Tô tiểu thư mặc trang phục đi catwalk thì những người đi xem show diễn sẽ chỉ đi xem Tô tiểu thư thôi, còn đâu tâm trạng xem trang phục.

Nét mặt Tô Tố ngượng ngùng.

Nhà thiết kế nhìn thấy cô bối rối, rất chu đáo liền chuyển chủ đề, “Sao nào, chiếc váy vừa người chứ, có chỗ nào cần sửa không?”

“Không có, rất tốt rồi.”

“Vậy hai người muốn ký gửi ở studio hay là mang về nhà?”

“Để ở đây đi.” Lần này Tiêu Lăng mở miệng, “Để ở đây trước, đợi qua một tháng tôi đến đây lấy.”

Ở nhà có một Tiểu Thất đáng lo ngại, lỡ như bị hư thì không có thời gian để làm lại một cái khác.

Tô Tố thay váy cưới ra, mặc lại chiếc áo khoác phao màu đỏ, mái tóc cô buộc lại, chiếc áo khoác phao màu đỏ, màu sắc trông rất khoẻ khắn, nhìn vào như một nữ cao trung sinh.

Đi với nhau, nhiều người nghĩ rằng anh ta là trâu già khoái gặm cỏ non.

Tiêu Lăng lắc đầu cười

“Có chuyện gì vậy?”

Đi ra khỏi cửa phòng studio, Tô Tố lập tức vào trong xe, nhìn thấy nụ cười kỳ lạ trên mặt Tiêu Lăng, không thể nhịn được và nhẹ nhàng hỏi.

“Tô Tố, em có cảm thấy anh hơi già không?”

“Già?”

Con mắt của Tô Tố dường như sắp đảo ra ngoài, “Qua năm mới này

anh mới 29 tuổi, đàn ông 30 vẫn là một bông hoa. 40 tuổi là thời gian trưởng thành hấp dẫn nhất, đến lúc 50 tuổi chỉ cần chăm sóc tốt thì vẫn còn rất đẹp trai, anh mới 29 tuổi tại sao lại nói mình già?”

“Thật sao?”

“Đương nhiên”

Tiêu Lăng trong lòng khó chịu lập tức biến mất theo mây, đạp chân ga và về nhà.

Lúc hai người về nhà đã là 12 giờ khuya rồi, các thành viên trong nhà đã ngủ, hai người nhẹ tay nhẹ chân bước lên lầu sau đó về phòng tắm rửa.

Trong lòng Tô Tố có chút kích động, tắm xong nằm trên giường, chui vào trong lòng của Tiêu Lăng nhưng không thể ngủ được.

“Tiêu Lăng….”

“Hả?”

“Ba mẹ anh ngày mai về Mỹ, anh tiễn họ không?”

“Không cần” Tiêu Lăng hạ mắt xuống, “Ngày mai sẽ có rất nhiều người đến nhà chúc năm mới, ông nội lớn tuổi rồi, đối phó với họ sẽ rất mệt, anh ở nhà, ba mẹ….đi Mỹ cũng quen thuộc đường đi rồi, sau khi đến đó chắc chắn sẽ có người đưa đón, không cần đến anh.”

Những câu nói này….muốn nó chua chát cỡ nào thì nó chua chát cỡ nào.

Tô Tố đang nhớ lại những gì mẹ Tiêu nói, có thể đoán được nguyện

nhân mẹ Tiêu với Tiêu Lăng có thái độ không tốt, trong lời nói mẹ Tiêu đều nhắc đến Tiêu Diệp Lạc, đoán rằng cảm giác là Tiêu Lăng đã bỏ rơi Tiêu Diệp Lạc, cho nên mới có ý kiến với anh ta.

Tô Tố ôm eo Tiêu Lăng, có chút không công bằng với anh ta.

Đã là một người mẹ, Tiêu Diệp Lạc là nhận nuôi, Tiêu Lăng mới là con trai ruột của họ, làm sao có thể giúp một đứa nuôi mà không giúp đứa con ruột của mình chứ.

Tô Tố hoàn toàn nghĩ không ra, cũng không thể hiểu.

12 giờ đêm tiếng pháo vang lên, ở ngoài cửa sổ đốt pháo hoa đầy màu sắc sáng rực, Tô Tố thích thú bật dậy, “Đẹp quá”

Tiêu Lăng đưa tay ra kéo chăn của cô, mắc cười và nói, “Đâu phải trẻ con đâu, tại sao giống Tiểu Thất thế, cái gì cũng tò mò.”

Tô Tố đang định nói chuyện, chiếc điện thoại để trên đầu giường đột nhiên reo lên.

“Uầy, là Mộ Bạch”

Chương 409

Tô đưa tay, cầm điện thoại di động trên tủ đầu giường lên, vừa muốn bắt máy, điện thoại lại bị Tiêu Lăng đoạt mất.

“Tiêu Lăng......”

“Để anh nghe, không chừng là tìm anh đó”

Tô Tố, “......”

Mộ Bạch tìm ảnh không biết gọi vào số của ảnh sao? Tô Tố lắc đầu, ai còn không đoán được những ý nghĩ nhỏ của ảnh chứ, Tô Tố buồn cười không thôi, nhưng cũng không có ngăn cản Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nghe điện thoại.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, bởi vậy giọng nói của Mộ Bạch Tô Tố cũng có thể nghe rất rõ.

“ Tô Tố, chúc mừng năm mới”

Tiêu Lăng mặt đen lại không nói chuyện.

Hơn nửa đêm, anh em tốt của mình gọi điện thoại cho bạn gái của mình, nói chúc mừng năm mới với cô ấy, hơn nữa anh còn biết rất rõ Mộ Bạch có ý với Tô Tố, trong lòng Tiêu Lăng có mười ngàn sự khó chịu, bắt máy rồi không lên tiếng.

Tiêu Lăng cũng chỉ trầm mặc vài giây, Mộ Bạch của đầu dây kia lập

tức liền phát hiện, anh hô một tiếng chắc chắn, “ Tiêu Lăng”

“ Là tôi ”

“ Tô Tố đâu?”

“ cậu tìm cô ấy có chuyện gì?” Tiêu Lăng hừ nhẹ một tiếng, “ Mộ Bạch, tớ phải nhắc cậu, Hiện giờ trong nước là rạng sáng mười hai giờ vừa qua khỏi một chút xíu, cậu bây giờ gọi điện thoại cho Tô Tố, thời gian có phải có chút không đúng không, lỡ như hai chúng tớ ngủ rồi, đúng không”

Mộ Bạch trầm mặc giây lát.

Tô Tố sợ Mộ Bạch xấu hổ, nhanh tay giật lại điện thoại từ tay Tiêu Lăng, Tiêu Lăng không có phòng bị Tô Tố, điện thoại cứ như vậy bị cô đoạt mất, Tiêu Lăng nhíu mày, ai oán nhìn Tô Tố, Tô Tố xem như không thấy, cô nói chuyện với Mộ Bạch, “ Mộ Bạch, em là Tô Tố, chúc mừng năm mới.Chuyện học của anh ở nước Anh thế nào, hoàn cảnh bên đó thích ứng được không?”

Đây là lần đầu từ lúc Mộ Bạch ra nước ngoài cho đến bây giờ, lần đầu tiên Tô Tố.

Khoảng thời gian trước, ngay cả một tin nhắn cũng chưa gửi qua.

Tô Tố cũng không dám tuỳ tiện gọi cho Mộ Bạch, sợ anh ấy lỡ như còn chưa quên được cô.Cô mà gọi điện thoại qua, không phải cho anh hi vọng mới sao?

Ngay cả trước kia cô uyết định kết hôn với Tiêu, tin tức kết hôn đều là Tiêu Lăng gọi điện thoại nói với Mộ Bạch.

Mộ Bạch ở đầu dây kia nghe được giọng của Tô Tố, giọng anh lập tức nhẹ nhàng lại, “ Anh ở bên này rất tốt, việc học đều có thể ứng phó, tất cả đều rất tốt, em không cần lo lắng.”

Tiêu Lăng nghe cuộc đối thoại giữa hai người, trong lòng chua chua khó chịu.

Anh đột nhiên duỗi dài cổ hỏi một câu, “ Mộ Bạch,đời sống tình cảm của cậu ở Anh quốc thế nào rồi, tớ và Tô Tố sắp kết hôn rồi, Lãnh Mạc và Trương Hân cũng thành đôi rồi, Tôn Tử cũng đang theo đuổi con gái, cậu cũng không thể thua xa chúng tôi quá, nhưng tuyệt đối không thể đến lúc bọn tớ đều kết hôn sinh con, cậu vẫn còn độc thân nha.”

Lời nói này

Tô Tố liền dùng ánh mắt ngăn anh lại.

Tiêu Lăng huơ huơ tay, anh lại không có nói sai

Mộ Bạch nghe được giọng của Tiêu Lăng, khẽ hừ một tiếng, “ Tiêu Lăng, chúng ta cùng nhau lớn lên, ý nghĩ của cậu tớ còn có thể không biết? Cậu mau dẹp cái ý nghĩ đó đi, chuyện của bản thân tớ tớ hiểu rõ. Cậu vẫn là quan tâm chuyện của cậu nhiều hơn. Tớ nghe lãnh mạc nói Tiêu bá phụ cùng bá mẫu đều trở về nước,cậu đừng để Tô Tố chịu uất ức, bằng không, hừ...... Đừng trách anh em cướp người yêu, đào góc tường của cậu.”

“Mộ Bạch thằng khốn cậu, cậu dám”

Mộ Bạch hừ hừ hai tiếng, “Có cái gì không dám”

Tô làm nghe đoạn đối thoại của hai người, chỉ muốn cười, cô liền lên

tiếng, “ Mộ Bạch, anh yên tâm đi, em không có chịu uất ức đâu, đúng rồi, chừng nào anh từ nước ngoài trở về thế, em với Tiêu Lăng còn hơn một tháng là phải kết hôn, địa điểm cũng chọn xong rồi, ở bên Tam Á, Tiêu Lăng nói với anh rồi phải không? Em đã cắt đứt quan hệ với Tô Đại Khuê rồi, cũng không có quen trưởng bối nào, cho nên hôm kết hôn muốn anh đưa em vào, được không?”

Anh có thể nói không được sao”

Bên Mộ Bạch là ban ngày, hắn tựa vào bức tường của kiến trúc England, nhìn nam nữ tóc vàng mắt xanh đi tới đi lui trong trường, chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh chua xót, tâm tư của Tô Tố anh đại khái đoán được, thật ra là coi trọng người bạn tốt như anh.

Thế nhưng thực ra anh cũng không muốn đi tham gia hôn lễ của cô, hôm nay gọi điện cho Tô Tố, vốn là muốn tìm lý do từ chối, nói lúc cô kết hôn sẽ không về nước.

Nhưng nghe được Tô làm nói như vậy,tim hắn lại mềm.

Thôi vậy thôi vậy.

Như thế cũng tốt

Có lẽ tận mắt nhìn thấy cô hạnh phúc, anh cũng có thể từ bỏ.

Mộ Bạch ở thở dài trong lòng, khẩu khí vẫn ôn nhu như cũ, “ Được chứ, đương nhiên không có vấn đề, đến lúc đó anh nhất định về nước, nhưng mà có lẽ thời gian tương đối trễ, anh ở bên này còn việc học.”

“ Không sao không sao, anh cứ bận đi, dù sao chỉ cần lúc hôn lễ diễn ra có thể trở về là được rồi.”

Mộ Bạch trầm mặc, Tô Tố cũng trầm mặc.

Mộ Bạch là đè nén tình cảm trong lòng, sợ nói chuyện với Tô Tố, trong lòng anh sẽ rung động liền, còn Tô Tố sợ nói sai, sẽ khiến Mộ Bạch đau lòng, hai người trầm mặc một hồi hiện lên có chút ngại.

“Mộ Bạch......”

“Tô Tố......”

Đột nhiên, hai người cùng lúc mở miệng.

Hai người sửng sốt, đồng thời cười ra tiếng, Mộ Bạch cười nói, “ Em nói trước”

“ Ừm, anh ở Anh quốc một mình, phải chăm sóc tốt cho mình, chuyện trong nước anh không cần lo lắng, tất cả mọi người đều rất tốt, Anh quốc không có tập tục đón tết, ngươi nhớ làm sủi cảo, nếu như bản thân không có thời gian, tìm người gói một bữa sủi cảo cho anh, coi như là đón tết.”

“ Được”

“ Tô Tố gãi gãi đầu, “ Cái đó, anh đừng chê em nói nhiều nha”

Mộ Bạch cầm chặt điện thoại cười khẽ.

Nói nhiều?

sao có thể

Nếu như có thể, anh thật hi vọng cô có thể luôn nói nhiều với anh

như thế

“Mộ Bạch......”

“ Hửm?”

“ Lần nữa chúc anh năm mới vui vẻ nha”

“ Ưm, em cũng thế”

“ Tạm biệt”

“ Tạm biệt”

Mộ Bạch cúp máy, nhẹ nhàng ma sát tên của Tô Tố trong danh sách cuộc gọi trên điện thoại, ánh mắt dịu dàng. Hắn ngửa đầu, mùa đông của Anh quốc tuyết rơi rất lớn, tuyết lớn chất thành một tầng, anh quấn chặt áo khoác trên người, ôm sách, quay người tiến vào phòng học.

......

“Ai.....”

“ Đầu năm đầu tháng than thở cái gì.”

“ Luôn cảm thấy Mộ Bạch cô đơn lẻ loi một mình ở nước ngoài, thật đáng thương” Tô cúp máy, nằm trong lòng Tiêu Lăng, “ Nếu như không phải bởi vì em, Mộ Bạch cũng sẽ không phải ra nước ngoài, nếu như Mộ Bạch thích người khác thì tốt rồi......”

Tiêu Lăng ôm tô Tô Tố, “ Suy nghĩ lung tung làm gì, Mộ Bạch một ngày nào đó có thể nghĩ thông suốt. Bây giờ chúng ta phải làm,

chính là hạnh phúc cho nó xem, bằng không sẽ có lỗi với sự buông tay của nó.

Tô Tố liếc nhìn anh một cái.

Luôn cảm thấy lời này của anh có chút là lạ, thế nhưng lạ chỗ nào cô lại không nói ra được.

Bên ngoài pháo hoa còn đang nở rộ, điện thoại Tô Tố lại bắt đầu vang lên.

Lần này là tin nhắn.

Một tin đến từ Trương Hân, một tin khác từ Tiểu Hi.

Tin thứ nhất là Trương Hân, " Tô Tố, chúc mừng năm mới."

Tô làm nhanh chóng đáp lại, " Cùng Vui cùng vui, Trương Hân, sức khỏe cậu hồi phục thế nào rồi, trên người còn đau không?"

Nhưng Trương Hân không có đáp lại.

Tô Tố đợi một hồi không đợi được câu trả lời, cũng không có để ý, gãi gãi đầu, ngược lại mở tin nhắn Tiểu Hi ra, " Tố Tố Tố Tố, ha ha năm mới vui vẻ, tớ về quê ăn tết rồi, ha ha, vẫn là quê nhà tốt, khắp nơi đều là tiếng pháo nổ cùng ánh lửa, rất nhiều con nít căn bản không ngủ được a, chạy ra đường cái chơi, các loại chạy, rất náo nhiệt"

" Tô Tố trả lời tin nhắn, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt đối diện của Tiêu Lăng, cô bỏ điện thoại ôm lấy hắn, " Tiêu Lăng, thế này thật tốt"

Cô sống rất hạnh phúc, đám bạn tốt của cô cũng vui vẻ như vậy.

Còn có cái gì quan trọng hơn những thứ này?

Chương 410

Một bên khác.

Trương Hân vừa muốn cầm điện thoại lên trả lời tin nhắn của Tô Tố, điện thoại lại bị Lãnh Mạc đoạt mất.

Đầu năm đầu tháng, Trương Hân một chút cũng không muốn trải qua trong bệnh viện, cho nên sau khi trưng cầu sự đồng ý của bác sĩ liền xuất viện dọn về biệt thự của Lãnh Mạc, lúc này, cô nằm trên giường lớn cho hai người ngủ, cả người nhàm chán sắp mốc

Khó khăn lắm mới nhắn tin cho Tô Tố, kết quả điện thoại cũng bị Lãnh Mạc cướp đi.

Trương Hân trợn mắt nhìn, Lãnh Mạc tên xấu xa, anh thật quá đáng

“ Hơn nửa đêm chơi điện thoại làm gì, ngoan ngoãn đi ngủ”

“ Ngủ không được” Trương Hân tức giận nói.

“ Ngủ không được chúng ta làm chuyện có ý nghĩa?”

Trương Hân mặt đỏ lên, “ Lãnh Mạc anh đố xấu xa”

“ Anh nói chuyện có ý nghĩa là nói chuyện phiếm.” Lãnh Mạc câu môi cười một tiếng, trong phòng anh chỉ mặc một cái áo sơ mi đen, nụ cười tà mị, anh cúi người tới gần Trương Hân, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, mặt đỏ thế này, mới vừa rồi không có nghĩ sai? Trương Hân, anh phát hiện em càng ngày càng không

trong sáng"

" Anh trong sáng, cả nhà anh đều trong sáng"

Lãnh Mạc buồn cười, vén chăn lên lên **, nằm cạnh Trương Hân.

"Anh không bận sao?"

" Ừm, tết rồi, các nhân viên làm việc đều phải nghỉ một chút mà, các quán đêm cần đóng cửa anh cũng đóng rồi, anh coi như nghỉ phép nói chuyện với em, đúng rồi, ngày mai anh dẫn em đi chúc tết với một số trưởng bối.

Trương Hân sững sờ, khoảng thời gian từ lúc cô nằm viện xuất viện này, thuốc mỗi ngày dùng đều là không biết Lãnh Mạc lấy từ nơi nào, thuốc hiệu quả rất không tệ, cho nên sức khỏe cô đã khôi phục khá tốt, mặc dù không thể làm vận động mạnh, nhưng bước xuống đi bộ vẫn không có vấn đề.

Nàng kinh ngạc là Lãnh Mạc lại muốn dẫn cô đi chúc tết

Cô theo Lãnh Mạc bảy năm, cho tới bây giờ đều là quan hệ không thể cho ai biết, Lãnh Mạc cũng không ý muốn công khai ra, bảy năm qua mỗi lần ăn tết anh đều đi chúc tết một mình, cho tới bây giờ cũng không có đưa cô đi qua.

Năm nay...... Đây là bị kích thích hay là thế nào?

Nhìn ra Trương Hân thắc mắc, Lãnh Mạc ôm vai cô, tình trạng của anh em cũng biết, anh trước đó không cho em xuất hiện trước tầm mắt của mọi là vì muốn bảo vệ em, không ít người muốn đối phó anh, nhưng người bảo vệ bên cạnh anh càng nhiều, em lại làm nghề này, anh lo lắng những người kia biết quan hệ của chúng ta, không đối

phó được anh sẽ đi tìm em”

Trong lòng Trương Hân ấm áp, cô trước kia còn tưởng rằng Lãnh Mạc là không muốn thừa nhận cô.

Cô trừng mắt nhìn Lãnh Mạc, “ những lời này sao anh không nói sớm”

Sớm nói rõ chút, giữa hai ta làm sao có nhiều hiểu lầm như vậy

Lãnh Mạc nhíu mày, trầm mặc

Bắt anh giải thích nhiều như thế vơi một người phụ nữ, anh đương nhiên không làm

Đương nhiên, bây giờ không giống với ngày xưa

Trương Hân lại hỏi, “ vậy bây giờ sao anh lại thay đổi suy nghĩ?”

“ Trưởng bối có thể để cho anh đi chúc tết không nhiều, cũng chỉ có trưởng bối của Tôn tử và Tiêu Lăng, những người khác không cần, trưởng bối của hai nhà bọn họ đều nhìn ta lớn lên, sẽ không tiết lộ em ra ngoài”

“ A vậy Mộ Bạch đâu, Mộ Bạch không phải cũng là anh em tốt của anh sao, em không đi chào hỏi cha mẹ của hắn sao”

Lãnh Mạc cúi đầu nhìn cô cười, “ Trương Hân, em có mang theo não không, ba mẹ của Mộ Bạch là người có tiếng tăm trong giới chính trị, thế lực anh lớn hơn nữa, cũng là xã hội đen, bọn họ là giới chính trị, quan hệ có tốt hơn nữa, ngoài mặt cũng là không thể qua lại, bằng không đối với hai nhà đều không tốt.”

“ Thì ra là thế”

Trương Hân hiểu được một chút

“ Ngày mai muốn đi cùng anh không?”

“ Muốn muốn, đương nhiên muốn”

Hành động Lãnh Mạc đưa cô đi chúc tết, chính là tương đương với việc thừa nhận cô trước mặt các trưởng bối, sao cô có thể không chịu

“ Trương Hân......”

“Làm gì?”

“ Anh đã hơn hai tháng không có chạm vào phụ nữ rồi.”

“ Cho nên?”

“ Em có phải nên thưởng cho anh một chút không?” Lãnh Mạc xoay người đè Trương Hân lại.

Trương Hân mở to mắt, “ không được, bác sĩ nói không thể làm vận động mạnh.”

“Anh có thể không cho em động, em có thể dùng tay, hoặc là...... ánh mắt Lãnh Mạc sáng rực nhìn chằm chằm bờ môi đỏ của Trương Hân.

Mặt Trương Hân liền nóng lên, “ Lãnh Mạc anh cái đồ xấu xa”

“ Đàn ông ở ngay trước mặt người phụ nữ mình yêu không *, *đó*

chính là * Không bằng”

“khóe miệng Lãnh Mạc hơi cong lên, cả người đều tà mị, anh dùng chăn che lại hai người, không bao lâu liền có quần áo từ trong chăn bị ném ra, chăn che rất kín, chỉ ngẫu nhiên có thể nghe được những tiếng thở mạnh và tiếng rên yêu kiều phát ra từ trong chăn, không khí trong phòng lập tức nóng lên.

....

Đầu năm mùng một.

Ngày hôm nay, tất cả mọi người đều thay áo mới, dậy thật sớm, sáng sớm vợ chồng Tiêu Quốc Cường thu dọn xong hành lý, rời khỏi biệt thự.

Tiêu Lăng không có tiễn bọn họ, người đưa bọn họ rời khỏi chính là tiểu Trần.

Trước khi đi, Tiêu mẫu nhìn Tô Tố với ánh mắt đầy thâm ý, cười nói, “ Tô Tố, đừng quên lời ta nói với con”

Quên?

Sao có thể quên được

Thế nhưng trải qua hôm qua, trải qua những ngày cô sống cùng với Tiêu Lăng,Tô Tố cảm thấy, coi như Tiêu Diệp Lạc trở về, cũng sẽ không uy hiếp gì đến tình cảm cuả cô và Tiêu Lăng tình cảm sinh ra bất cứ uy hiếp gì. Lông mày cô nhíu lại, cười, “ lời của bá mẫu con sẽ luôn ghi nhớ trong lòng, cũng xin bá mẫu đừng quên lời con nói.”

“Vậy chúng ta hãy xem thử ai có thể cười đến phút cuối” Tiêu mẫu ý

vị sâu xa cười cười, quay người đi.

Sau khi bóng dáng của bà rời khỏi, Tiêu Lăng mới thoáng khẩn trương nhìn Tô Tố, “ mẹ anh đã nói gì với em?”

“Anh nên biết chuyện đó, mẹ anh tại sao lại không có một chút hành động chứ, chẳng lẽ mẹ đem tất cả mọi chuyện nói cho Tô Tố nghe rồi? Anh cẩn thận nhìn biểu cảm của Tô Tố, nhưng Tô Tố là ai? Cô là diễn viên, lúc thật sự muốn giấu đi cảm xúc của mình, không ai có thể nhìn ra bất kỳ manh mối nào trên mặt cô.

“ Tô Tố.....”

“ Anh khẩn trương cái gì”

Tô Tố khoác tay anh, quay người trở vào biệt thự, mỉm cười, “ bá mẫu có thể nói gì với em, đơn giản là kêu em rời khỏi anh, nói những lời như là hai người chúng ta không hợp, còn nói sẽ không thừa nhận con dâu như em này nọ......”

Tiêu Lăng nắm chặt tay Tô Tố, “ Tô Tố, em đừng nghe mẹ anh nói, có thích hợp hay không chỉ có hai người chúng ta rõ nhất.”

“ Đúng vậy.” Tô Tố giẫm lên đống tuyết, đầu tựa vào vai Tiêu Lăng, nhìn nhìn vào mắt Tiêu Lăng, nửa đùa nửa thật nói, “ cho nên em nói với bá mẫu, “ trừ phi là anh không cần em nữa, nếu không em không có khả năng rời xa anh”

Tiêu Lăng nắm chặt tay Tô Tố, kiên định nói, “ Tô Tố, không có ngày đó anh không thể nào không cần em”

Tô Tố cảm thấy rất yên tâm, dịu dàng cười với Tiêu Lăng, “ em tin anh”

Sau đó hai người bắt đầu bận rộn.

Người hầu trong biệt thự ngoại trừ bác Trần, còn lại những người khác đều về nhà, cho nên Tô Tố và Tiêu Lăng liền bận rộn. mùng một tết,người tới thăm hỏi lão gia tử quả thực không ít, đại đa số đều là những cấp dưới trước kia của lão gia tử, rất nhiều thanh niên trẻ mặc quân trang, dáng người cao thẳng chính trực, nhìn đến tròng mắt của tiểu Thất xém chút không có dính trên người người ta.

Tô Tố thấy biểu cảm của tiểu Thất, không ngừng lắc đầu, “đứa nhỏ này thật sự là không cứu nổi”

Tiêu Lăng cũng đau đầu, nhóc con này rốt cuộc giống ai thế

Anh và Tô Tố đều không phải vậy

Đến mười giờ sáng, Tô Tố nhìn thấy người xuất hiện trong phòng khách, lập tức nhíu chặt mày

Mạc Tầm

Hắn tới làm gì

Chương 411

Tiêu Lăng vừa mới nhìn thấy Mạc Tầm, sắc mặt anh lập tức trầm lặng xuống.

Tiêu Lăng"Xoạt" một cái đứng dậy, bước từng bước lớn, đi ra ngoài đại sảnh, chặn đường Mạc Tầm, "Mạc Tầm anh đến đây làm gì, nhà tôi không chào đón anh, mời anh lập tức rời khỏi đây ngay"

Mạc Tầm dường như không có chút ý gì muốn rời khỏi đây.

Mặc bộ đồ tây màu đen, ánh mắt nhìn lướt qua Tiêu Lăng, thản nhiên dừng lại trên người Tô Tố, nhẹ giọng nói, "Tiêu Lăng, tôi biết anh không chào đón tôi, quả thật, tôi cũng không phải đến đây để chúc Tết, tôi đến đây là tìm Tô Tố, tôi có chút chuyện muốn hỏi cô ấy"

"Cô ấy không muốn gặp anh"

"Nhưng tôi không gặp cô ta không được" Mạc Tầm trở nên lạnh lùng, rồi nhìn ánh mắt Tiêu Lăng thật sâu, "Tiêu Lăng, nếu hôm nay anh không cho tôi gặp Tô Tố, thì tôi sẽ tìm cách khác để gặp cô ấy, đến lúc đó tôi dùng thủ đoạn không quang minh chính đại gì, thì anh đừng trách tôi "

"Anh nghĩ rằng tôi sợ anh à?"

"Đương nhiên anh có thể không sợ " Mạc Tầm thản nhiên nói, " Tôi biết rằng anh đã cử vệ sĩ để bảo vệ cô ấy, nhưng anh đừng nghĩ như vậy là sẽ an toàn? Lần trước chẳng phải anh cũng nhờ vệ sĩ, nhưng rốt cuộc Tô Tố cũng gặp phải bị tai nạn xe cộ sao, tôi nói lại

lần nữa, chỉ có ngàn năm làm trộm cướp, chứ không có ngàn năm phòng trộm cướp đâu, không tin anh thử xem."

Tiêu Lăng với thái độ hết sức kiên quyết, tuyệt đối sẽ không để Tô Tố và Mạc Tầm có cơ hội gặp nhau

Ai biết được lần này anh ta có làm hại đến Tô Tố nữa không

Tiêu Lăng cũng không muốn nói lời vô nghĩa nữa, trực tiếp gọi điện thoại kêu cảnh vệ đến.

"Mạc Tầm, cho dù trời có sập xuống tôi cũng không cho anh cơ hội được tiếp cận Tô Tố đâu, tôi có lòng tốt nhắc nhở anh một câu, cẩn thận tập đoàn Mạc Thị của anh đi "

Mạc Tầm kiên quyết không chịu đi, mắt nhìn Tiêu Lăng không chịu rời, anh liền chuyển hướng mắt nhìn vào đại sảnh chỗ Tô Tố đang ngồi, lao tới cô và hô to, "Tô Tố,cô qua đây, tôi có chuyện muốn nói với cô"

Tô Tố chau mày lại, ngồi trên ghế sofa như bất động.

"Tô Tố, cô mà không qua đây thì sẽ hối hận đấy"

Tô Tố đứng dậy, mặt trầm xuống bước từng bước lớn đến trước mặt Tiêu Lăng, ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn chầm chầm vào Mạc Tầm, "Tôi với anh không có gì để nói, Mạc Tầm, tôi thật nể phục vì anh là đàn ông mà có thể làm như vậy, anh đi đi, chúng ta coi như chưa từng gặp nhau."

Chuyện của Mạc Tầm và Bạch Linh đã chia tay nhau thì Tô Tố đã biết cả rồi, mới vừa chia tay Bạch Linh lập tức đã bị tung ảnh bôi nhọ, việc này nếu mà không liên quan đến Mạc Tầm, cho dù có đánh chết

thì cô cũng không tin.

Anh chẳng phải đã cảm thấy rất đau xót khi Bạch Linh đau khổ không muốn sống sao

Vì Bạch Linh vẫn có thể hại người

Cô có thể thấy rõ, khuôn mặt thật của Mạc Tầm, lúc yêu thì có thể đưa người ta lên thiên đường, còn khi đã không còn yêu nữa thì đẩy người ta xuống địa ngục.

"Coi như chưa từng gặp mặt qua à?" Mạc Tầm cúi đầu, đột nhiên cười ra tiếng, anh ta nhìn và quan sát ánh mắt của Tô Tố một cách tỉ mỉ, bật cười một cách ức chế, "Tô Tố, tôi cũng nghĩ rằng coi như chúng ta chưa từng gặp mặt, nhưng mà...... Có thể không? Bây giờ tôi sẽ cho cô một cơ hội nữa, chúng ta hãy nói chuyện riêng với nhau, không thì…… chúng ta có thể đứng trước mặt Tiêu Lăng để nói chuyện cũng được, tôi hỏi cô một câu thôi, cô...... Có phải là cô khôngTố Tố?"

Tim của Tô Tố như nhảy dựng lên

Cô ta "Xoạc" một cái ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mạc Tầm

Đơn giản chỉ với một động tác này, cũng đã khiến cho Mạc Tầm hiểu ra, anh ta nhắm thật chặt đôi mắt lại, rồi sau đó nhìn vào đôi mắt không biết là vui hay buồn của Tô Tố, "Quả nhiên là cô"

Lòng ngực của Tô Tố "Bang bang"nhảy loạn lên.

Cô ta tiến về trước một bước.

Tiêu Lăng lập tức ngăn cô lại.

"Tiêu Lăng, em muốn nói chuyện với anh ta, anh yên tâm, đây là nhà của chúng ta, anh ta sẽ không dám làm gì đâu, em chỉ nói vài câu với anh ta thôi, sẽ lập tức quay lại ngay"

Tiêu Lăng đã hiểu ra câu nói đó của Mạc Tầm, trong lòng anh cảm thấy rất rối rắm, tại sao Mạc Tầm lại biết Tô Tố được tái sinh?

Nhưng mà anh ta cũng đã biết rồi, Tố Tố không muốn cho anh ta biết việc này, Tiêu Lăng bậm chặt môi lại, lùi về một bước, đưa tay ra vịn nhẹ vào vai Tô Tố, "Mười phút, mười lăm phút, anh cho hai người năm phút để nói chuyện thôi, qua năm phút bất kể là chưa nói xong, anh cũng sẽ kéo em trở về"

Tô Tố gật đầu.

Chỉ cần năm phút thôi là đủ

Cô bước ra trước, đi về phòng khách, Mạc Tầm lập tức đi theo sau.

Tuyết trắng bay tán loạn.

Hai người đạp lên tuyết trắng, đi đến chỗ bãi cỏ đã bị tuyết che lấp, Tô Tố đứng dưới tàng cây tùng, mở điện thoại bắt đầu tính giờ, "Năm phút thôi, anh muốn nói gì, thì nói đi "

"Tô Tố......"

"Tôi khuyên anh đừng nói lời vô nghĩa, Tiêu Lăng nói chỉ cho năm phút thì chắc chắn là năm phút, anh chỉ có thời gian năm phút thôi "

Nét mặt của Mạc Tầm trở nên u ám, anh tới gần Tô Tố, "Sao em nghe lời anh ta thế?"

"Tôi cam tâm tình nguyện" Tô Tố dừng lùi về phía sau, đưa tay ngăn Mạc Tầm lại, " Muốn nói chuyện gì thì cứ nói, đừng đứng gần như thế, Tiêu Lăng không thích tôi và người khác giới đứng gần nhau như vậy "

Mạc Tầm hít một hơi thật sâu, anh ta bỗng dừng lại, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, ánh mắt nhìn Tố Tố một cách cấp bách, "Tô Tố, anh cũng biết là tại sao em lại ghét anh như thế, em là Tố Tố đúng không, thật sự anh không dám tin, anh còn có thể nhìn thấy em."

Nếu đã bị lộ rồi, thì Tô Tố không cần giấu thêm nữa, cô dựa lên cái cây to, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạc Tầm, "Ghét à? Anh quá đề cao bản thân rồi, tôi bây giờ không có chút gì ghét anh cả, chỉ là tôi hận anh mà thôi, có phải anh rất kinh ngạc khi biết tôi còn sống không? Tôi đã không chết trên bệ phẫu thuật có phải anh cảm thấy rất tiếc nuối không?"

Mạc Tầm không ngừng kinh sợ.

Hôm qua anh cũng chỉ mới đoán được Tô Tố có thể là Tô Tố mà thôi.

Bởi vì hôm qua Lưu Tư Minh tìm đến nhà anh ta, hỏi thăm tung tích của Bạch Linh, anh ta liền nói là không biết, Lưu Tư Minh thiếu chút nữa thì đánh anh ta, sau đó liền đem tất cả mọi chuyện kể rõ ràng.

Trong đó có một việc.

Chính là trinh thám đã khai với anh ta.

Tô Tố cũng đang điều tra cái chết trước kia của Tô Tô

Anh ta giật mình liên tưởng hai người lại với nhau.

Bởi vì Tô Tố chết ở trên bệ phẫu thuật là chuyện bí mật,trừ những người liên quan ra, thì hầu như không ai biết sự việc xảy ra thế nào, nhưng tại sao Tô Tố lại biết được? Cô ta còn nhờ người của phòng trinh thám đến điều tra anh ta và Bạch Linh nữa

Nói đến lần đầu tiên gặp mặt Tô Tố là trước mộ của Tô Tố, bao gồm những lần gặp mặt sau này xâu chuỗi lại tất cả, cuối cùng anh kinh hoàng phát hiện ra một ít manh mối.

Lúc đầu anh ta nghĩ rằng Tô Tố thích anh ta, cho nên đã dùng cách lạt mềm buộc chặt để tiếp cận anh ta, cố ý làm điệu bộ như là ghét anh ta.

Hiển nhiên không phải là như vậy, Tô Tố thật sự rất căm hận và ghét anh ta đến tận xương tủy.

Nhưng mà anh rõ ràng là anh không có đắc tội gì với cô.

Trong lời nói của Lưu Tư Minh khiến anh ta liên tưởng đến hai người Tô Tố, trong đầu anh ta lập tức nảy ra một ý niệm kỳ lạ.

Phải chăng Tô Tố vẫn chưa chết?

Tô Tố này có phải là Tố Tố của lúc trước không?

Ý niệm này bỗng toát đến, lập tức không thể nào áp chế được, anh đã suy nghĩ suốt đêm qua, cuối cùng hôm nay anh cũng không nhịn được, lập tức lái xe tới nhà cũ của Tiêu Lăng.

Lúc này đây chính tai nghe được Tô Tố thừa nhận, Mạc Tầm vừa kinh hãi vừa hoảng sợ lại không dám tin là thật.

"Đã qua hai phút rồi "

Mạc Tầm vẫn nhìn chằm chằm vào Tô Tố như người chết đứng, như là muốn dùng ánh mắt xuyên thấu thân thể cô, và tiến thẳng vào linh hồn cô.

"Nếu anh không còn chuyện gì nữa, thì tôi đi trước đây" Tô Tố cất điện thoại vào túi, xoay người chuẩn bị rời khỏi.

Mạc Tầm đột nhiên phản ứng, anh lập tức nắm lấy bàn tay của Tô Tố, "Không được đi"

Chương 412

"Buông tay"

"Không được" Mạc Tầm nắm chặt không buông bàn tay của Tô Tố, "Tô Tố, lần này có làm sao đi chăng nữa anh cũng không để em rời xa anh đâu "

Tô Tố bất thình lình quay đầu lại, đánh một cái tát vào mặt anh.

"Chát ——"

Khuôn mặt của Mạc Tầm bỗng đau đớn và nóng rát lên, nhưng vẫn không chịu buông tay.

"Mạc Tầm, anh có xấu hổ không? nếu đã nói ra như vậy, thì tôi sẽ nói cho anh biết, là tôi rất hận anh" Tô Tố quay lại, cô nhớ tới cái chết thê thảm của con mình, con của cô thậm chí còn chưa biết giới tính của nó, ánh mặt đầy sự căm hận, tức nhìn Mạc Tầm, "Anh trước đây tiếp cận tôi không phải là vì nguyên nhân muốn cứu Bạch Linh sao, anh đã tính trước rồi, tim tôi đã bị tổn thương biết chừng nào, tôi thật sự quá ngu xuẩn, nhìn không ra bản mặt thật của anh là tôi đáng chết. Mạc Tầm, anh không cảm thấy day dứt sao, tôi ngốc thật, nhưng tôi thì vẫn là một con người, còn anh, anh không bằng loài cầm thú, loài súc sinh không có tính người."

Tô Tố càng nói càng kích động, có vẻ như cô la rống lên, " Con của tôi vẫn chưa đủ tháng, nó chỉ mới bảy tháng thôi, chỉ vì sức khỏe của Bạch Linh không thể cầm cự được, anh đã lừa tôi đến bệnh viện, và ném tôi lên giường phẫu thuật để người ta mổ bụng tôi ra, lấy con

của tôi, lấy máu cuống rốn của nó, lúc đó tôi đã cầu xin anh,khẩn cầu anh hãy mang con tôi vào nơi giữ ấm, nhưng mà chính anh, anh đã để cho bác sĩ đến phẫu thuật cho Bạch Linh, tôi ở ngoài cửa phòng phẫu thuật, đến cả một người y tá cũng không có, Mạc Tầm, tôi nằm như thế trên bàn phẫu thuật, không được khâu vết thương nên không ngừng chảy máu, cuối cùng tôi đã chết vì máu chảy thấm hết bàn mổ…… Trước khi chết tôi đã thề rằng, nếu như được sống lại lần nữa tôi, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho anh đâu. "

Mạc Tầm khiếp sợ nói không nên lời.

Anh ta có thể nghĩ đến cảnh tượng đó, lúc ấy sau khi giải phẫu xong cho Bạch Linh, anh ta lập tức lao tới cửa phòng phẫu thuật của Tô Tố, nhìn thấy cảnh đó, anh ta đã gặp ác mộng suốt mấy tháng trời.

Cảnh tượng đó, cả đời này anh cũng không thể nào quên được.

Cái bệ phẫu thuật màu trắng đã bị nhuộm thành một màu đỏ của máu tươi, đèn phẫu thuật sáng chói chiếu thẳng xuống, cô ôm chặt đứa con toàn thân bị tím tái vào lòng, ánh mắt của cô trợn nhìn lên đầy căm thù và phẫn nộ.

"Tô Tố......"

"Đừng gọi ta nữa" Tô Tố tròng mắt đỏ bừng nói, "Mạc Tầm, tôi hận anh, hận anh nếu không phải vì anh, tôi cũng vẫn là minh tinh hạng hai, cho dù cuộc sống có khó khăn gian khổ, tôi cũng sẽ cố gắng chèo chống qua, nhưng mà anh, chính anh đã hủy hoại hết tất cả của tôi, anh đã hại tôi chết, lại còn hại chết con của tôi, tôi bây giờ thật lòng nói cho anh nghe, từ khi tôi tỉnh dậy trên cơ thể này, tôi đã thề, tôi thề suốt cuộc đời này tôi sẽ không buông tha cho anh tuy bây giờ tôi không phải là đối thủ của anh, đúng vậy nhưng một ngày nào đó, chỉ cần tôi có khả năng. Tôi nhất định sẽ cho anh nếm thử, sự đau

khổ khi mất hết tất cả, và sự đau đớn khi cốt nhục chia lìa."

Ánh mắt Mạc Tầm cũng bắt đầu đỏ lên.

Anh cũng nếm được vị đau khổ đó rồi

Đau khổ đến nổi như mất hết tất cả không chốn dung thân

Cốt nhục phân ly

Anh ta đã nếm thử cái vị đau khổ đó một cách sâu sắc rồi, anh ta biết mình đã làm rất nhiều điều sai trái, nếu có thể lặp lại sự việc đó một lần nữa, anh ta nhất định sẽ không khiến điều đó xảy ra, nếu anh ta sớm nhận thấy được tình cảm của mình đối với Tô Tố, có thể sự việc đã không phát triển đến mức không thể cứu vãn được như thế này.

"Tô Tố...... Thực xin lỗi"

Thực xin lỗi

Tô Tố hít một hơi thật sâu, dĩ nhiên cũng thật sự bình tĩnh rồi, cô ta cười lạnh lùng, nếu xin lỗi mà có tác dụng, thì mọi việc đều có thể trở lại như cũ rồi

"Tôi không còn cảm thấy có hứng thú gì với sự xin lỗi của anh, Mạc Tầm, sau này anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, mỗi lần tôi nhìn thấy anh thì tôi không thể không nhớ đến những gì anh đã gây ra cho tôi, sau đó tôi sẽ không thể khống chế được suy nghĩ về những điều kinh tởm, thậm chí tôi đã muốn dùng dao giết chết anh để chấm dứt những điều ghê tởm mà anh đã gây cho tôi, chúng ta nên trở lại như trước đường ai nấy đi, cả kiếp này coi như không ai gặp ai, anh cứ xem như Tố Tố của lúc trước đã chết thật sự rồi đi, nếu như anh sợ tôi sẽ điều tra lại những chuyện của lúc trước, hay sợ tôi sẽ làm điều

gì uy hiếp đến anh, thì anh cứ dùng thủ đoạn để hại tôi đi, tôi bây giờ đã không còn sợ hãi anh nữa"

Mạc Tầm cười đau khổ, "Trong lòng em anh là người không niệm tình cũ sau?"

Tô Tố không ngừng cười lạnh lùng.

Tình cũ à?

Đó là cái thứ chó má gì thế

Nếu trong lòng Mạc Tầm có tồn tại hai chữ này, thì kiếp trước Tô Tố đã không phải chết, và Bạch Linh của đời này đã không bị quay clip như thế

"Mạc Tầm, tôi vẫn còn lời này muốn nói với anh, đừng để tôi bắt được cơ hội, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh có cuộc sống tốt lành gì đâu, anh và Bạch Linh hai người, tôi nhất định sẽ không buông tha"

"Nếu...... Nếu anh nói với em là ban đầu anh có tìm bác sĩ đến cứu em thì……em……"

Mạc Tầm bỗng nhiên ngừng nói, bởi vì anh ta nhìn thấy gương mặt Tô Tố đầy mỉa mai và châm biếm.

Anh ta cười đau khổ, "Có thể em không tin, nhưng lúc đó anh không phải là cố ý không quan tâm em, lúc đó sau khi rời khỏi phòng phẫu thuật, thật sự anh đã tìm bác sĩ để cứu em và con, nhưng mà anh, anh không biết vì sao......"

Anh thật sự không hiểu vì sao lại có kết cục như thế này.

"Aha —— bây giờ lại nói đến cái này à, anh nghĩ rằng tôi sẽ tin anh sao? Cho dù anh có thật sự tìm bác sĩ thì sao đây? Kết quả cũng giống nhau và không có gì thay đổi" Tô Tố cười lạnh lùng

"Đúng, kết cục thật ra là không thể nào thay đổi, chúng ta đã từng rất yêu thương nhau, từng lên rất nhiều kế hoạch cho tương lại, Tô Tố, em hãy cho anh thêm một cơ hội, anh chấp nhận bù đắp lại cho em, chỉ cần em trở lại với anh, anh sẽ đem những gì tốt đẹp nhất bù đắp lại những đau khổ trước đây của em "

"Nằm mơ" Tô Tố xoay người bước đi.

"Đừng đi" Mạc Tầm kéo tay Tô Tố lại, dùng sức thật mạnh, như sợ rằng trong nháy mắt cô sẽ biến mất vậy, "TôTố, anh biết là anh có lỗi với em, anh cũng biết rằng ngày xưa anh đã làm nhiều điều sai trái, anh nguyện sẽ sửa đổi, anh cầu xin em……hãy cho anh thêm một cơ hội, con của chúng ta đã mất rồi, anh cảm thấy rất là xót thương, mỗi ngày anh đều gặp ác mộng, nhưng chỉ cần chúng ta được ở bên nhau, tất cả những chuyện đó đều sẽ khôi phục về quỹ đạo, chúng ta còn có thể có con mà"

Tô Tố đột nhiên hất cánh tay Mạc Tầm ra.

Cô ta cảm thấy thật ghê tởm

Thật vậy

Sau này bọn họ vẫn sẽ có con à?

Hehe……

Nằm mơ đi

"Cả đời này tôi cũng không bao giờ tha thứ cho anh "

"Tô Tố em và Tiêu Lăng ở với nhau sẽ hạnh phúc sao, em nghĩ rằng anh ta thật sự yêu em sao? Anh nói cho em biết, anh ta chỉ chơi đùa với em mà thôi......"

"Đủ rồi anh ta đối xử với tôi như thế nào thì cũng không cần anh xen vào Mạc Tầm à, anh nghĩ rằng tôi vẫn ngốc như xưa sao Tiêu Lăng đối xử với tôi có tốt hay không, hiện tại tôi có thể cảm nhận được. Năm phút đã trôi qua, anh hãy cút đi"

"Tô Tố, anh chỉ muốn cứu vãn lại mọi chuyện em hãy cho anh thêm một cơ hội nữa thôi"

"Được rồi" Tô Tố như nán lại một chút, nhìn thấy ánh mắt của Mạc Tầm bỗng nhiên sáng lóe lên, cô cười lên một cái, "Trừ phi anh có thể khiến cho Tô Tố kiếp trước sống lại, có thể khiến cho con của cô ấy sống lại, nếu được như vậy, tôi nhất định sẽ cho anh một cơ hội "

Ánh mắt của Mạc Tầm chợt ảm đạm xuống, "Tô Tố em biết điều này là không thể mà "

"Hóa ra là anh cũng biết là không thể à" Tô Tố đưa hai tay nhét vào túi, giọng châm biếm và nhếch khóe môi, "Nếu biết rằng điều đó là không thể, thì hãy mau cút đi, ngoài thù hận với anh ra, tôi không còn bất kỳ cảm giác gì nữa "

Mạc Tầm vẻ mặt kiên định, "Anh sẽ không buông tay ra đâu Tô Tố, em nói đi nếu mà Tiêu Lăng biết em là Tô Tố trước kia, biết em và anh đã phát sinh quan hệ, và biết em đã từng sinh con cho anh...... Em nói xem anh ta có còn cần em nữa không?"

Chương 413

Bước chân Tô Tố đột nhiên dừng lại, cô ngoảnh đầu ghê tởm nhìn vào Mạc Tầm, "Mạc Tầm, anh thật bỉ ổi."

Mạc Tầm mím môi không nói.

Nếu như có thể níu kéo cô lại, bỉ ổi chút thì có vấn đề gì.

Anh lúc đầu cảm thấy bản thân có mới nới cũ quá nhanh, bản thân cũng đã từng khinh bỉ bản thân, nhưng bây giờ mới biết được, không có chuyện gì là ngẫu nhiên, người thu hút anh từ đó đến giờ vẫn là Tô Tố, ngày xưa anh không phát hiện ra, bây giờ nếu như đã rõ ràng tình cảm anh dành cho Tô Tố, anh không thể buông tay được nữa.

Huống hồ rằng……

"Tô Tố, trước lúc em phẫu thuật, là Bạch Linh đã tìm người hại chết em……"

Tô Tố hoàn toàn không muốn nghe lời bịa chuyện của Mạc Tầm.

"Mạc Tầm, đừng để tôi càng ghê tởm anh, Bạch Linh muốn hại tôi, cô ấy tại sao muốn hại tôi, còn không phải là do anh. Nếu như anh từ giây phút này còn bao che cho Bạch Linh, vậy tôi còn có thể bớt khinh anh một chút, tình cảm bảy năm nói mất là mất, đừng có để Bạch Linh thay anh gánh trách nhiệm, anh không cảm thấy xấu hổ à? Anh có tin không, cho dù anh kể hết toàn bộ sự việc cho Tiêu Lăng nghe, Tiêu Lăng biết được tôi là trùng sinh, biết được quá khứ của tôi, anh ấy cũng sẽ không rời bỏ tôi, chỉ càng thương yêu tôi hơn

thôi."

Sắc mặt của Mạc Tầm có chút xanh xao, "Em cứ tin tưởng anh ta như thế à?"

"Đúng, tôi tin anh ấy."

Sắc mặt của Mạc Tầm thay đổi đến vừa xanh vừa trắng, anh nắm chặt lấy tay Tô Tố không buông, "Tô Tố, không lẽ em không thể cho anh thêm một cơ hội sao? Ngày xưa anh đích thực đã làm sai rồi, anh cũng đã hối hận sửa lỗi, em tại sao lại không thể tha thứ cho anh thêm một lần."

Tha thứ?

Một câu nói dễ dàng như thế.

Nếu như cô không phải gặp được cơ hội được trùng sinh, vậy cô đã thành một người chết rồi, anh chính tay hại chết cô, nhưng lại cầu xin người chết là cô tha thứ?

Đúng thật không biết xấu hổ.

Tô Tố dứt khoát không nói nữa.

"Tô Tố…… chúng ta đã từng tốt đẹp biết mấy."

"Những cái gọi là tốt đẹp của anh, toàn bộ được xây dựng trên lời nói dối. Mạc Tầm, tôi khẳng định nói anh nghe, từ thời khắc tôi từ trong phòng phẫu thuật nhắm mắt lại, tôi đối với anh không còn yêu nữa mà chỉ còn hận thôi, tùy anh muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ, tôi không có thể có bất kì khả năng nào với anh nữa, người tôi yêu hiện tại là Tiêu Lăng, tôi ở bên cạnh anh ấy rất hạnh phúc."

“Đó là do em căn bản không am hiểu anh ta, em có biết quá khứ của anh tồi tàn như thế nào không……”

Lời nói của Mạc Tầm chưa dứt, Tiêu Lăng ở bên đó đã xuất hiện cầm chiếc ô xuất hiện trên bãi cỏ, anh mặc giày da, từng bước từng bước dẫm lên đống tuyết, phát ra âm thanh “cọt cọt cọt cọt”, Tiêu Lăng lướt mắt lạnh lùng nhìn Mạc Tầm, lạnh lùng nói, “Năm phút đã tới rồi.”

Ở đằng sau Tiêu Lăng là hai người cảnh vệ trong biệt thự.

Trên tay hai người cảnh vệ đang cầm cây cậy cảnh sát, sắc mặt lạnh băng đi đến trước mặt Mạc Tầm, “Mạc tiên sinh, xin anh rời khỏi đây.”

Mạc Tầm nhìn sang Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng, cậu đừng quá đáng quá, lời nói của tôi còn chưa xong.”

“Đó là chuyện của cậu, năm phút mà tôi cho đã tới giờ.” Tiêu Lăng vẫy tay với cảnh vệ, hai cảnh vệ lập tức lên đằng trước, mỗi người nắm lấy một cánh tay của Mạc Tầm, “Mạc tiên sinh, nếu như anh không hợp tác, chúng tôi chỉ có thể đắc tội.”

“Tiêu Lăng có phải cậu đang sợ hãi Tô Tố biết được quá khứ của cậu không, cho nên mới ở lúc này xuất hiện, cậu căn bản chính là cố ý, cậu sợ cô ấy sau khi biết được quá khứ của cậu sẽ không cần cậu nữa, đúng không?” Mạc Tầm bị đè nén cánh tay, nhưng lại vẫn cười ra tiếng, “Hành vi này của cậu với tôi chẳng khác biệt bao nhiêu.”

“Cậu sai rồi.” Tiêu Lăng đưa tay ôm lấy eo Tô Tố với lòng chiếm hữu rất cao, anh bá khí nghiêng nhìn Mạc Tầm, “Quá khứ của tôi cậu nói rồi tôi cũng không sợ, chuyện cũ rích thôi mà, cậu tưởng là tôi sẽ

giống cậu cứ mãi níu kéo quá khứ mà không buông tay à, đúng nực cười thật, dẫn cậu ta ra ngoài."

"Vâng."

Hai người cảnh vệ lập tức giải Mạc Tầm đưa anh ta ra ngoài.

Hình bóng của Mạc Tầm vừa biến mất, sự tự tin trên khuôn mặt của Tiêu Lăng lập tức không thấy nữa, anh có chút bất an nhìn Tô Tố, "Tô Tố, em đừng tin lời bịa đặt của Mạc Tầm, anh ngày xưa có một vài mối tình thật, nhưng chuyện đó cũng đã xưa rồi."

"Uhm, đi thôi."

Tiêu Lăng nhìn theo hình bóng của Tô Tố, buồn bã gãi đầu.

"Uhm" là ý gì, là tin tưởng anh hay không tin tưởng anh thế?

Tô Tố đi được một lát, không có cảm giác thấy Tiêu Lăng đi theo, ngoảnh đầu lại trông thấy anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ với bộ dạng gãi đầu bứt tai, nhịn không được "phụt" cười một tiếng, "Còn ngây ở đó làm gì, không cảm thấy bên ngoài lạnh sao, khẩn trương vào nhà."

"Oh, được rồi."

Tiêu Lăng khẩn trương cầm chiếc ô rảo bước nhanh đi theo lên, nắm lấy tay Tô Tố, hai người đan chặt tay nhau.

……

Hai cảnh vệ đã giải Mạc Tầm ra khỏi biệt thự của Tiêu gia.

Mạc Tầm còn tưởng như vậy là xong chuyện rồi, kết quả là vừa định mắng chửi kêu cảnh vệ buông tay anh ra, trên lưng đột nhiên bị đau, Mạc Tầm không có phòng bị, bị cây gậy cảnh sát của cảnh vệ đánh vào nhẹ ứ một tiếng, anh ngoảnh đầu giận dữ nhìn cảnh vệ, "Các người làm gì thế?"

Hai cảnh vệ nhìn nhau, cầm lấy cây gậy nhắm vào thân thể của anh mà đánh.

Mạc Tầm bị đánh hoàn toàn không có sức phản kháng, anh chỉ có thể lấy hai tay ôm đầu, thét lên, "Các người…… các người không ngờ dám đánh ta, ta sẽ không tha cho các người đâu."

Cảnh vệ ra tay rất chính xác, họ đều là người đã từng nhập ngũ, biết được chỗ nào đánh là không gây chết người, nhưng cũng khiến người ta đau đến nghiến răng.

"Á---" Mạc Tầm không nhịn được la lên, "Các người dừng tay."

Anh ngã trên đất tuyết, thân thể cuốn lại, trên lưng đau ơi là đau.

Từ lúc bắt đầu giận dữ la lên, đến cuối cùng còn lại hơi thở nhọc nhằn, hai cảnh vệ nhìn nhau một hồi rồi mới thu thập cây gậy, "Thiếu gia nhà chúng tôi kêu chúng tôi cảnh cáo anh, đây chỉ là bài học nho nhỏ thôi, sau này anh còn dám đến quấy nhiễu thiếu phu nhân của chúng tôi, thiếu gia nhà chúng tôi sẽ lấy đi cái mạng nhỏ kia của anh đấy."

Mạc Tầm nằm trên đống tuyết, đang hít từng hơi thở từng hơi thở, do đã dùng sức hít thở, liên lụy đến toàn bộ sương sườn đau đớn vô cùng.

Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng.

Anh biết ngay là Tiêu Lăng mà.

Lúc Lãnh Mạc và Trương Hân đến đã trông thấy cảnh tượng như thế này.

“Ồ, đây là đang biểu diễn nằm tuyết tan băng à?” Trương Hân xuống xe, nhìn thấy là Mạc Tầm, lập tức cười trên nỗi đau của anh ta, cô đưa chân đá vào Mạc Tầm, làm cho Mạc Tầm càng thở gấp hơn ánh mắt càng giận dữ hơn, “Hô--- Bộ dạng đã trông như để người ta tùy ý mổ xẻ rồi, vẫn còn dám liếc tôi, cho anh liếc này cho anh liếc này, tôi đá chết anh.”

Đôi giày cao gót đá lên người, sắc mặt của Mạc Tầm trắng rồi lại trắng.

Trương Hân đá được một hồi, bản thân cũng đau muốn chết, vết thương của cô còn chưa lành, cô thở hỗn hễn dựa vào người Lãnh Mạc, hỏi hai cảnh vệ, “Chuyện gì thế? Mới mùng 1 tết thôi, người này tại sao đến đây.”

Cảnh vệ lắc đầu, “Thiếu gia dặn dò, để chúng tôi cho anh ta một bài học, để anh ta sau này không ve vãn thiếu phu nhân nữa.”

Ve vãn Tô Tố?

Đương nhiên là không được.

Trương Hân kiềm nén sự đau đớn trên vết thương, lại đạp thêm Mạc Tầm hai cái, “Tôi nói anh nghe, anh còn dám tới làm phiền Tô Tố, coi tôi có chặt anh ra cho chó ăn không.”

Mạc Tầm như là con dã thú phẫn nộ, liếc mắt nhìn vào Trương Hân.

Trương Hân nhìn thấy liền nổi cả da gà, “Ánh mắt này của anh ý gì, khẩn trương rời mắt ngay cho tôi.”

Lãnh Mạc kéo Trương Hân về phía sau, sắc mặt lạnh băng nhìn vào Mạc Tầm, không có nhiều lời với anh ta, trực tiếp kéo cô vào trong biệt thự.

“Hey, Lãnh Mạc, Mạc Tầm anh ta……”

“Yên tâm.”

“Hả.”

“Chưa cần đến một tuần, anh ta sẽ nhận lại trái đắng của mình.”

Chương 414

Bạch Linh mệt mỏi mở to đôi mắt.

Trước mắt cô vẫn có hình ảnh mơ hồ, khi đôi mắt đã mở rõ hơn nhìn sự vật, trước mắt là trần nhà cổ kính, còn có chiếc đèn chùm bằng gỗ trên trần nhà.

Dưới người cô là một chiếc giường lớn mềm mại, mắt cô đảo một vòng, ánh mắt nhìn tới cái bình nước treo trên đầu, bình nước treo đang liên kết với ống truyền dịch, len lỏi mãi cho đến mặt bàn tay của cô, trên bàn tay cô, đang cắm một cây kim, mặt bàn tay đã có những vết thâm tím xanh của lỗ kim, trông thấy rất là khủng khiếp.

Cô khó khăn nhúc nhích một cái.

Thân hình vừa nhúc nhích, cả thân đâu mỏi đến lợi hại, sức khỏe cô quá yếu, cái nhúc nhích này, thân thể lập tức đổ một lớp mồ hôi lạnh.

Trong phòng có người, nhìn thấy tình trạng của Bạch Linh, lập tức bất ngờ nói, “Đại tiểu thư, cô tỉnh rồi à? Cô từ từ, từ từ thôi, sức khỏe cô còn đang yếu đấy, đã sốt liên tục đến mấy ngày liền, ông trời ơi, hôm nay cũng gọi là có chuyển biến tốt rồi.”

Cô giúp việc vội vàng đỡ Bạch Linh dậy, lấy gối tựa đệm đằng sau lưng cô, “Đại tiểu thư, có cảm thấy cơ thể khó chịu chỗ nào không, đói bụng không, khát nước không?”

Môi của Bạch Linh khô nứt, cô phòng bị nhìn vào phục trang người giúp việc của cô giúp việc, cau mày không nói năng.

Cô không nhớ rằng bản thân không phải là đại tiểu thư gì.

Họ có phải đã nhận lầm người không.

Cô chỉ nhớ rằng trước đó lúc cô từ trong nhà nghỉ bước ra, cô cứ thế không mục đích mà đi thẳng, đột nhiên có người vỗ vào vai cô, tiếp đó là cô xỉu ngay tại chỗ, sau đó xảy ra chuyện gì, cô hoàn toàn không biết được.

Bạch Linh không tì vết quan sát tất cả đồ vật trong phòng một lần, vừa quan sát lại vừa sợ.

Chiếc giường lớn mà cô đang nằm, không ngờ không phải là chiếc giường lớn của thời hiện đại, mà là một chiếc giường lớn được làm bằng gỗ đỏ điêu khắc hoa với hình ảnh điêu khắc long phụng trình tường, cô nói sao thì cũng ở bên Mạc Tầm cũng bảy năm rồi, thứ khác không nói, luyện tập tinh mắt vẫn được luyện tập không tồi lắm, cái phòng mà cô đang ở bất kể là trang trí hay là cách để trang trí, đều là thuộc hạng sang, chỉ đơn giản là chiếc giường mà cô đang nằm, toàn bộ đều làm bằng gỗ đỏ thật, giá trị cao ngất ngưởng.

Toàn bộ trang trí trong phòng đều là kiểu trang trí Trung hoa, kiểu điêu khắc hoa văn lầu không viên môn cổ kính, trong phòng thậm chí còn để những bình phong được thêu tinh tế thủ công.

Bạch Linh tức thời có ảo giác như là xuyên không.

“Đây, là đâu thế?” Vừa mở miệng, cô mới phát hiện giọng nói của bản thân khó nhọc đến không ngờ.

Cô giúp việc khẩn trương chạy đến bên bàn gỗ kế bên, dùng bình tử sa giúp cô rót một ly nước lọc đem qua, “Đại tiểu thư, cô uống chút

nước trước đi.”

Toàn thân Bạch Linh không còn sức lực, cô giúp việc một bên đỡ cô, một bên đưa nước vào miệng cô, nhìn thấy đôi môi khô rát của cô trở nên đỏ mọng lại chút, cô giúp việc mới đặt ly tử sa xuống, cười giải thích, “Đại tiểu thư, đây là kinh thành Tô gia, tôi biết cô bây giờ nhất định có rất nhiều nghi hoặc, cô đợi chút nhé, tôi lập tức đi báo cho lão thái gia nghe, lão thái gia sẽ giải đáp nghi hoặc cho cô.”

Bạch Linh đâu chỉ là nghi hoặc, cô đã hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì.

Cô giúp việc rất nhanh rời khỏi căn phòng, chưa qua được một lát, Bạch Linh đã nghe thấy tiếng bước chân xuất hiện trước cửa., tiếp đó là tiếng mở cửa phòng, nghe thấy là tiếng bước chân của hai người, Bạch Linh cố gắng kiềm nén sự tò mò, chuyển mắt nhìn sang chỗ bình phong, rất nhanh bên bình phong đã vòng đến bóng hình của một người.

Đó là một cụ già khoảng 80 tuổi.

Ông ấy đang mặc bộ đồ Đường trang màu đỏ lợt, đầu tóc đã trắng tuyết, rõ ràng là tuổi tác không nhỏ, nhưng trên người ông không nhìn ra chút tuổi tác già cả sức yếu của một cụ già, ánh nhìn của ông nhạy bén, ánh mắt tỉnh táo, sống lưng thẳng đứng, sắc mặt nghiêm nghị còn khiến người khác vừa nhìn vào là sợ hãi.

Bạch Linh cau mày không tì vết.

Có thể đã từng trải qua chuyện của Mạc lão đầu, theo phản xạ cô không thích những cụ già như thế.

Trong lúc tâm tư của Bạch Linh đang chuyển đổi, cụ già đã đi tới

trước mặt cô, sắc mặt ông lạnh nhạt không buồn không vui, nhìn vào ánh mắt của Bạch Linh cũng vô cùng bình tĩnh, “Đừng có ý đồ muốn nghiên cứu tôi, tôi với tên Mạc gia lão đầu kia không giống nhau.”

Bạch Linh tức thời run sợ.

Vừa nãy cô chỉ là thay đổi tâm tư nhẹ nhàng, lão đầu này không ngờ lại có thể đoán được cách suy nghĩ của cô.

Đây quả là đáng sợ.

Cô nhịn không được nắm chặt lấy cái mền trên tay.

Bạch Linh còn phát hiện, cô giúp việc hồi nãy còn không ngừng hỏi han, lúc cụ già bước vào phòng, một câu nói…… không, một chữ cũng dám nói nhiều, cô im lặng ở kế bên cụ già để một cái ghế hồng mộc thái sư, sau đó kính trọng cúi tay đứng đằng sau cụ già.

Cụ già vô cùng tự nhiên ngồi trên ghế, ánh nhìn rơi xuống bàn tay cô, rất nhanh, lại từ bàn tay cô nhìn lên mặt cô, ông lạnh nhạt tít mắt.

Trong lòng Bạch Linh càng ngày càng căng thẳng.

“Ông rốt cuộc là ai, ở đâu là đâu, tôi tại sao lại xuất hiện ở đây?” Bạch Linh không kiềm nén được sự căng thẳng, ánh mắt cứ nhìn thẳng vào cụ già, cố gắng bình tĩnh hỏi.

Ánh mắt của cụ già lúc này lóe lên một tia sáng hài lòng, ông lạnh nhạt giải đáp nghi hoặc cho Bạch Linh, “Tôi là ông nội ruột của cô, đây là kinh thành Tô gia, còn tại sao cô lại xuất hiện ở đây……” Cụ già cười nhạt, “Nếu như không phải tôi đưa cô từ thành phố A qua đây, e là cô đã không sống được nữa.”

Bạch Linh nắm lấy điểm chính, “Ông là ông nội ruột của tôi?”

“Không sai.” Cụ già trầm giọng nói, “Tôi là ông nội ruột của cô, trên mặt máu mủ ấy.”

Đôi mày của Bạch Linh cau lại, “Nếu như ông là ông nội ruột của tôi, vậy tại sao tôi lại ở cô nhi viện?”

Đôi mày cụ già nhíu lại, ánh mắt tức thời nhạy bén hẳn lên, “Nguyên nhân này cô không cần biết, cô chỉ cần biết, cô và chị em sinh đôi Tô Tố của cô không cùng một loại người, bây giờ nó đã chết rồi, vậy cô sẽ là người thừa kế của tôi.”

Trong lòng Bạch Linh lại nhảy thêm một hồi.

Ngay cả cô có chị em sinh đôi Tô Tố cũng biết rõ ràng, đây nói lên điều gì?

Người cụ già này căn bản từ đầu đến cuối đều biết được sự tồn tại của cô và Tô Tố, nhưng những năm gần đây, lại chưa từng tìm qua hai người, những nguyên nhân trong đó chỉ nghĩ thôi đã khiến cho người khác không thể nào tưởng tượng được.

“Bạch Linh, tôi nói rồi, đừng có ý đồ nghiên cứu tôi, tại vì cô không bao giờ nghiên cứu được đâu, bây giờ có hai lựa chọn trước mặt cô. Thứ nhất, làm cháu danh chính ngôn thuận của tôi, vậy thì, sau này tất cả tài sản của Tô gia đều là của cô, nhưng cũng đồng thời, cô phải gánh vác hết toàn bộ trách nhiệm của Tô gia. Thứ hai, làm một người bình thường, nếu như như thế, vậy cô có thể từ chỗ tôi ra khỏi đây, từ đây về sau không có bất kì quan hệ nào với Tô gia nữa.”

Bạch Linh không hề có do dự, “Cái gọi là trách nhiệm, là gì?”

Nghe lời hỏi của Bạch Linh, cụ già cười trong dự đoán, ông tán thưởng và nhìn vào Bạch Linh, “Quả nhiên……đúng là người mà ta đã chọn làm người thừa kế, đủ bản lĩnh.”

Bạch Linh cười lạnh.

Không phải do cô đủ bản lĩnh, sự lựa chọn rất đơn giản, Tô gia hiện tại mà nói, những thứ hiện lên trước mắt của cô cho dù cô cố gắng cả đời cũng không bao giờ thực hiện được, cô không can tâm sống cuộc sống bình thường, đương nhiên sẽ không muốn làm một người bình thường.

Nếu như là người bình thường, cô lại làm sao có thể báo thù được.

Dưới mắt của Bạch Linh lóe lên một tia sát khí âm hận.

Cụ già càng nhìn lại càng vừa lòng, “Rất tốt Bạch Linh, tôi quả nhiên không chọn lầm cô, cô so với cái người chị vừa chết kia, thông minh hơn nhiều.”

Chương 415

Bạch Linh ánh mắt sắc bén nhìn cụ già đó.

“ Ông cũng biết Tô Tố?”

“ Những điều tôi biết e rằng còn nhiều hơn cô tưởng tượng, cô vì Mạc Tầm đó, hạ độc thủ với chị gái ruột và cháu trai ruột của mình, điểm này tôi vô cùng thích, đủ độc ác.”

Mà ông, chính là cần một người thừa kế lòng dạ độc ác và dứt khoát.

Vừa đúng lúc

Bạch Linh đã không còn biểu cảm bất ngờ nữa, rất rõ ràng, cụ già này bảo cô qua đây, không phải là vì bù đắp sự thiếu thốn niềm vui thú của gia đình, cái gọi là cháu gái ruột, cũng phải xây dựng dựa trên cơ sở cô có nghe lời ông ta hay không.

Con người này của cô giỏi nhất là đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

Vì vậy, cô không chút do dự mà gật đầu, “ tôi đồng ý làm người kế thừa của ông, nhưng mà, tôi có điều muốn hỏi, cũng có điều kiện.”

“ Nói”

Bạch Linh nhìn kĩ cụ già, cô phát hiện, trên người cô và cụ già thật sự có điểm giống nhau, cô nhếch môi lên nhìn cụ già, “ Tô Tố cũng là cháu gái ruột của ông, tại sao không ngăn cản tôi hại cô ta?”

Cụ già hừ nhẹ một tiếng, “ cá lớn nuốt cá bé, bản thân cô ta đấu không lại cô, chết rồi cũng không đáng được người ta thương hại”

Quả nhiên...

Sắc mặt Bạch Linh hơi lạnh mà nhìn cụ già.

Cụ già đột nhiên cười lên, “ đừng đoán nữa, tôi chỉ là nhắm trúng cái lòng dạ độc ác của cô, nên mới chọn cô làm người thừa kế của tôi, nếu không, cho dù cô chết ở ngoài, thì cũng không liên quan đến tôi.”

“ ok, vậy ba mẹ tôi đâu”

“ Ba cô ở trong tứ hợp viện này, đợi cô làm được việc cho tôi rồi tự nhiên sẽ được gặp ông ta, còn mẹ ruột của cô... hai mươi ba năm trước sau khi sinh ra cô và chị cô thì đã chết rồi”

Bạch Linh cảm thấy vô cùng kì lạ.

Khi cụ già nhắc đến mẹ ruột của cô, mắt ông ta hiện lên tia lạnh lùng khó mà che giấu được.

“ Ông có phải từ đầu đã biết tôi và Tô Tố lưu lạc ở cô nhi viện?”

“ Không sai”

“ Vậy tại sao ông...”

Cụ già ngắt lời cô, “ bởi vì cô và chị cô đều là con riêng, tôi sẽ không chấp nhận con riêng vào nhà này, vả lại, Tô gia không bao giờ nuôi người vô dụng, nhưng mà vợ của ba cô từ kết hôn đến bây giờ vẫn chưa có con, đến bây giờ Tô gia vẫn chưa có con cháu.”

“ Cho nên ông mới nghĩ đến tôi?”

“ Không sai” Cụ già trả lời không một chút mơ hồ, ông nhìn Bạch Linh một cái, “ đương nhiên, nếu cô không phải được lòng tôi, cho dù không có con cháu, tôi cũng tuyệt đối không để cho cô về Tô gia đâu.”

Bạch Linh rủ mắt xuống.

Trong những lời ngắn ngủi này, cô đã nhận ra cụ già này rất khó mà đối phó.

So với tất cả những người cô gặp còn khó đối phó hơn

Ý trong lời nói ông ta rõ ràng là, nếu như cô không nghe lời, ông ta có thể vứt bỏ cô bất cứ lúc nào.

Cụ già này đối với tình thân quả thật đã biến mất đi trong một trình độ nhất định.

Bạch Linh hỏi tiếp, “ là ông bỏ tôi và Tô Tố vào cô nhi viện sao?”

Cụ già không có phủ nhận, dứt khoát gật đầu, “ không sai, vừa nãy tôi đã nói rồi, Tiêu gia không nuôi người ăn không ngồi rồi”

“ Mẹ ruột của tôi tại sao lại chết?”

Điều này nhanh như vậy đã nghĩ đến

Cụ già vui vẻ mà cười ra tiếng, “ tôi tìm người đến giết bà ta đấy, bà ta dụ dỗ ba cô, còn định mang theo cô và Tô Tố bỏ trốn với ba cô, bị tôi phát hiện, tôi liền một phát bắn chết bà ta”

Tim Bạch Linh đột nhiên run lên.

Nói chuyện với cụ già này, quả thật là bảo hổ lột da.

Cô hít sâu một cái, hỏi một câu hỏi cuối cùng, cô đưa mắt lên, nhìn thẳng vào cụ già, “ tôi bị Mạc Oanh Oanh mưu tính hãm hại, rõ ràng ông biết, sao lại không ngăn cản?”

Cụ già nhếch lông mày lên, cười nhạt nói rằng, “ tôi chỉ là muốn cô nhớ kĩ, không thể vì một người đàn ông mà mất hết tất cả nguyên tắc, mấy năm nay, nếu cô chịu tranh giành, có thể tôi đã sớm mang cô về Tô gia rồi, nhưng mà cô... khiến tôi vô cùng thất vọng, sau chuyện lần này, cô không phải còn mở tưởng tới người đàn ông đó đấy chứ”

“ Đương nhiên là không”

Bạch Linh cắn chặt răn, trước kia yêu bao nhiêu, thì bây giờ hận bấy nhiêu, đời này cô không thể quên được cảnh cô tuyệt vọng nằm trên giường bị người khác chơi đùa, mà tất cả đều là do Mạc Tầm, đời này cô sẽ không bao giờ buông tha cho Mạc Tầm

Cho dù chết, Mạc Tầm cũng chỉ có thể chết dưới tay cô

Cụ già cuối cùng cũng hài lòng gật đầu, nếu như Bạch Linh còn u mê không chịu tỉnh ngộ như trước, ông sẽ bảo người trực tiếp quăng cô ta ra ngoài

“ Video đó tôi đã xử lí giúp cô rồi, còn Mạc gia...”

“ Mạc gia ông đừng lo đến cứ giao cho tôi xử lý”

Cụ già cười lên, “ được cô muốn đối phó với họ như thế nào, chỉ cần

cô muốn, đều có thể.”

Bạch Linh thầm lo sợ.

Người khác không biết nội tình bên trong của Mạc gia, nhưng cô lại biết. Dù là ở thành phố A hay trong nước, Mạc gia tuyệt đối là một tập đoàn lớn, thế lực ở thành phố A rắc rối phức tạp, ngay cả Tiêu Lăng muốn đối phó với Mạc gia cũng có thể xảy ra tình trạng hai bên cùng thiệt hại, nhưng nghe giọng điệu của cụ già dường như đối phó với Mạc gia, là một việc dễ như bóp chết con kiến.

Sao cô lại không sợ hãi được

Rất rõ ràng, cụ già không phải là người chỉ có cái miệng nói không.

Vậy... ông ta thật sự có đủ thực lực để đối phó với Mạc gia

Bạch Linh còn có một chuyện không hiểu

“ Muốn nói gì cứ nói” năng lực quan sát của cụ già rất tốt

“ Ông nói rõ mọi chuyện với tôi như vậy, chẳng lẽ ông không sợ có một ngày tôi tiếp quản Tô gia, sau khi đợi đôi cánh tôi đủ cứng sẽ gây bất lợi cho ông sao?”

Cụ già ngẩn người ra, sau đó giống như nghe được một chuyện cười vậy, nghiêng ngửa mà cười lên, “ ha ha, ha ha ha”

“ Ông cười cái gì?”

Lời của cô đáng cười lắm sao?

Tính ra, lão đầu này vứt cô vào cô nhi viện, cho nên mới tạo thành

cuộc sống bi thảm của cô sau này, cô có đủ lí do và động cơ để đối phó ông ta

“ Ha ha, tốt, không hổ là cháu gái ruột của tôi, ngay cả lời này cũng nói ra được, đây mới là cháu gái ruột của tôi” Cụ già không những không nổi giận, trái lại còn rất vui vẻ, “ tôi sẽ đợi đến ngày cô mọc đủ lông cánh, nếu như có ngày này, cô thật sự có bản lĩnh tiêu diệt tôi, dù tôi chết dưới tay cô, cũng không cảm thấy hối tiếc.”

Đồ điên

Thật sự điên rồi

Bạch Linh hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của người này

Đây có khác gì nuôi một kẻ thù ở bên cạnh?

Cô tự hỏi lòng mình, nếu đổi lại là cô, trong tình trạng cô đã có năng lực, sẽ khiến tất cả những người có nguy cơ hãm hại cô, toàn bộ tiêu diệt sạch sẽ, tuyệt đối không để đối phương có cơ hội vùng lên.

“ Bạch Linh, từ hôm nay trở đi, cô chính thức đổi tên, sau này tên của cô là Tô Linh.”

“ Được”

Chỉ là một cái tên mà thôi, đổi một cái tên có thể khiến cô được lợi, có gì là không thể chứ

Cụ già từ trên ghế bành đứng lên, “ Tô gia chúng ta không cần kẻ yếu ớt, tôi cho cô thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày nhất định phải ổn định lại trạng thái, đợi ba ngày sau, tôi sẽ sắp xếp một vài giáo sư cho cô, cũng nhân tiện cho cô biết, Tô gia chúng ta rốt cuộc

là làm cái gì, bây giờ, cô có thể đi ăn cơm rồi.”

“ Tôi biết rồi.”

Cụ già gật gật đầu, đầu cũng không quay lại mà rời khỏi phòng.

Sau khi người hầu xác định cụ già đã rời khỏi mới thở phào nhẹ nhõm, thân phận của Bạch Linh đã được khẳng định, người hầu càng cung kính hơn, cô ta cúi người xuống hỏi Bạch Linh, “ đại tiểu thư, người muốn ăn gì, nô tì liền đi chuẩn bị cho người.”

“ Chuẩn bị cho tôi những món ăn hồi phục thể lực nhanh”

“ Vâng”

Bạch Linh nhìn bóng lưng của người hầu, khóe miệng cuối cùng cũng nhếch lên một độ cong tàn nhẫn.

Mạc Tầm

Đợi tôi phục hồi thể lực, trong vòng ba ngày, tôi nhất định sẽ để cho anh biết kết quả của việc vứt bỏ tôi.

Chương 416

Ba ngày sau

Tập đoàn Mạc thị lâm vào nguy cơ mới.

Nửa năm nay, tập đoàn Mạc thị đều đứng trên đầu sóng ngọn gió của dư luận, bởi vì nguyên do của xưởng sản xuất thuốc, cho dù Mạc Tầm ra mặt xin lỗi, bây giờ cũng không còn người tiêu dùng dám mua thuốc nhà họ sản xuất nữa, cho nên những thuốc sản xuất ra đã tích tụ lên, hoàn toàn không còn đường đi.

Vì vậy, có hai xưởng thuốc đã buộc phải đóng cửa

Mạc Tầm biết, đây là cuộc chiến lâu dài.

Người tiêu dùng đã mất niềm tin ở bọn họ, bây giờ phải lấy lại niềm tin đó, điều này cần phải có thời gian, anh đã chuẩn bị đánh giằng co một thời gian dài, nhưng mà, những chuyện liên tiếp xảy ra, khiến người tiêu dùng không còn lòng tin đối với tập đoàn Mạc thị.

Đầu tiên là chuyện của Mạc Oanh Oanh, bây giờ lại xảy ra chuyện của Bạch Linh, tuy chuyện rất nhanh đã được đè xuống, nhưng quần chúng cũng không phải ngu, vì vậy tập đoàn Mạc thị lại có không ít ảnh hưởng mặt xấu, mà bây giờ, nguy cơ lớn nhất đã đến rồi.

Trên mạng lại xuất hiện một video mới

Khúc đầu của video, là Mạc Tầm đưa Tô Tố đã chích thuốc tê vào phòng phẫu thuật, video có tiếng, âm thanh cũng rất rõ, Mạc Tầm

lạnh giọng dặn dò bác sĩ phụ trách, “ nhất định phải lấy máu dây rốn của đứa bé trong bụng cô ta ra.”

Bác sĩ nhìn lên bàn mổ, nhìn cái bụng nhô lên của Tô Tố, “ nhưng mà Mạc thiếu, đứa bé trong bụng của Tô tiểu thư chưa đủ tháng, nếu cưỡng ép lấy đứa bé ra, có thể đứa bé sẽ chết yểu...”

Mạc Tầm lạnh lùng nói, “ không lo được nhiều như vậy nữa, Linh Nhi cần máu dây rốn của đứa bé đó, nếu không Linh Nhi sẽ mất mạng.”

Bác sĩ gật đầu, “ vậy bây giờ tôi chuẩn bị làm phẫu thuật”

Ánh sáng ảm đạm trong phòng phẫu thuật, từng cảnh từng cảnh đều hiện lên rõ ràng. Từ lúc Tô Tố làm phẫu thuật, tới khi lấy đứa bé trong bụng cô ra, rồi đến khi Mạc Tầm mở cửa đi vào, ép buộc bác sĩ lập tức đi làm phẫu thuật cho Bạch Linh, tiếp theo đó là trên bàn mổ, trên người Tô Tố đầy máu đang vùng vẫy.

Video chỉ vọn vẻn mười mấy phút.

Nhưng lại khiến người xem rùng rợn người, kinh hoàng không thôi

Video không phải là diễn kịch

Tiếng kêu gào của Tô Tố trên màn hình thê lương mà xót xa từng chữ từng chữ một làm rung động lòng người, video quá rõ ràng, rõ ràng đến mọi người không thể lơ đi sự hận thù trong đáy mắt của Tô Tố, nhất là cảnh hai mẹ con cùng ôm nhau chết trên bàn mổ, biết bao nhiêu người vừa lo sợ vừa thương xót mà rơi nước mắt.

Quá tàn nhẫn rồi

Ban đầu không phải nói chủ tịch tập đoàn Mạc thị nhân phẩm của

Mạc lão đầu mới không tốt sao, nhưng mà bây giờ, sự xảy ra của một loạt chuyện này, khiến mọi người hiểu ra rằng, tất cả mọi người của tập đoàn Mạc thị, bao gồm cả Mạc Tầm, tất cả của tất cả, đều là cặn bã

Mạc Tầm lợi dụng bệnh viện nhà mình, trị bệnh cho người phụ nữ mình yêu nhất, nhưng lại tàn nhẫn giết chết đứa bé vô tội của anh ta.

Bên trong sự việc lại khiến người khác liên tưởng rất nhiều chuyện.

Nói chung, tóm lại, mọi người đã không thể nào tin tưởng tập đoàn Mạc thị nữa, càng không dám tin tưởng các bệnh viện thuộc sở hữu của tập đoàn Mạc thị

Đương nhiên, rất nhiều người nhận ra người nằm trên bàn mổ chính là Tô Tố.

Tô Tố lần nữa được mọi người chú ý đến, mọi người ai cũng không nhịn được lục lại quá khứ của cô và Mạc Tầm, nhất là khoảng thời gian khi cô qua đời, tất cả mọi người đều nói cô bất cẩn sinh con trong căn hộ, cho nên mới chết đi. Lúc đó có rất nhiều người nhục mạ cô không biết liêm sỉ, nhưng bây giờ, những người đó đã biết được sự thật, toàn bộ đều im lặng lẫn cả kinh hãi.

Bởi vì sự việc này, có không ít người hâm mộ Tô Tố khi còn sống, tập thể tự động đi thăm viếng phần mộ của Tô Tố.

Mà sự kiện của tập đoàn Mạc thị, trực tiếp chấn động tất cả mọi người

Bỗng chốc, phố lớn ngõ nhỏ, toàn là những người quở mắng tập đoàn Mạc thị. Hơn thế nữa là, tất cả bệnh nhân của bệnh viện Phục Hoa trên toàn quốc đều tập thể xuất viện, càng có không ít người

thân của bệnh nhân giơ cờ kháng nghị trước cửa bệnh viện.

Bệnh viện đen tối như vậy, còn ai dám ở chứ?

Tập đoàn Mạc thị một lần nữa bị đẩy vào tình thế dầu sôi lửa bỏng.

...

Tiêu Lăng xem xong đoạn video đó, nắm chặt cú đấm, trên trán hiện đầy gân xanh

Vào mùng một Tết của ba ngày trước, chính tai anh nghe được cuộc đối thoại của Tô Tố và Mạc Tầm, anh tưởng anh đã biết rõ toàn bộ sự việc, nhưng đợi đến khi anh chính mắt nhìn thấy, anh mới phát hiện cái mà anh biết chỉ là những chuyện rất nhỏ nhặt

Có bao nhiêu lời nói cũng không cách nào miêu tả cảnh tượng rung động lúc đó

Cuối cùng anh cũng hiểu được sự hận thù của Tô Tố đối với Mạc Tầm rốt cuộc sâu đến mức nào

Anh cũng hận

Hận không thể bây giờ xông đến trước mặt Mạc Tầm đánh chết anh ta

Anh một lần lại một lần nhìn Tô Tố toàn thân đầy máu và sự bất lực của cô trong video, tưởng tượng tâm trạng tuyệt vọng của cô ấy lúc bấy giờ, cảm thấy đau lòng đến tột đỉnh.

Dưới tình trạng đó, lại không một ai giúp đỡ cô

Không có

Cho dù chỉ là một người xa lạ, cũng không nên tàn nhẫn như vậy, mà lúc đó Tô Tố còn mang thai đứa con của Mạc Tầm, Tiêu Lăng hoàn toàn không biết, lúc đó rốt cuộc người đàn ông này suy nghĩ như thế nào, sao anh ta có thể tàn nhẫn đến làm chuyện như vậy.

Cho dù Bạch Linh có giở chút thủ đoạn, nhưng những lời nói, những hành động đó của Mạc Tầm, đã đủ để chứng minh rằng, lúc đó trong lòng anh ta, tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện đều không quan trọng bằng Bạch Linh, cho nên anh ta có thể vì Bạch Linh mà buông bỏ tất cả

Nhưng mà, rõ ràng có thể dễ dàng cứu sống hai mạng người

Anh ta lại không làm vậy

" Đáng chết"

Tiêu Lăng một cú đập thật mạnh vào màn hình máy tính, trong nháy mắt máy tính bị nứt thành một mạng nhện

Video đang chiếu cũng biến thành màn hình đen

Tiêu Lăng cắn chặt răn, anh không chút do dự gọi một cuốc điện thoại, " Phải, tôi là Tiêu Lăng, lần này tôi kiếm ông là vì chuyện của Mạc gia, tôi không muốn nhìn thấy tập đoàn Mạc gia có cơ hội vùng dậy lần nữa, đợi xong mọi chuyện, tôi nhất định sẽ cảm tạ ông thật tốt."

Cúp điện thoại, Tiêu Lăng lập tức bước xuống lầu

Dưới lầu, Tô Tố hoàn toàn không biết chuyện của tập đoàn Mạc thị.

Sau khi vợ chồng Tiêu Quốc Cường rời khỏi, cuộc sống cô tốt hơn nhiều, trong dịp Tết, người hầu cũng không ở nhà, cho nên việc quét dọn và nấu cơm trong nhà đều giao hết cho cô, mỗi ngày cô rảnh rỗi không việc gì làm sẽ vào phòng bếp nấu ăn, chuẩn bị bữa ăn cho cả gia đình cũng rất vui.

Khi Tiêu Lăng xuống lầu thấy Tô Tố vừa hát khẽ, vừa nhặt rau, hai nhóc con kia quay quanh bên phòng bếp, Cảnh Thụy thường nhắc nhở Tô Tố, “ mẹ, trứng xào cà chua phải xào trứng trước, sau đó xớt trứng ra, rồi xào cà chua, sau đó thêm gia vị, cuối cùng đem trứng đã xào bỏ vào trong chảo.”

“ Biết rồi biết rồi” Tô Tố đang rửa cà chua, quay đầu qua cười nhẹ với nhóc con, “ mẹ của tụi con sao ngu như vậy được, yên tâm yên tâm, tuy thức ăn mẹ làm không phải là ngon nhất, nhưng mà, cũng đâu có khách đến, không sao đâu mà.”

Cảnh Thụy bĩu môi, liền chạy ra phòng khách đọc sách.

Tiểu Thất chuyên bám theo đuôi Cảnh Thụy, Cảnh Thụy vừa mới đi con bé cũng lập tức chạy theo, “ anh trai đợi em với.”

Tiêu Lăng đứng ở cầu thang, nhìn thấy màn tràn đầy ấm áp này, trong nháy mắt trái tim chấn động ban nãy đã được an ủi rất nhiều, anh bước vào phòng bếp, “ có cần anh giúp gì không?”

Chương 417

Giúp?

Tô Tố kỳ quái nhìn Tiêu Lăng

Cô ấy vẫn chưa hiểu rõ Tiêu Lăng, ngoại trừ trước đây anh vì muốn lấy được sự tha thứ của cô, anh đi vào trong bếp của nhà Tiểu Hy để phụ Cảnh Thụy mấy lần, thời gian khác cơ bản không có vào trong bếp. Điểm này Tiêu Lăng có chút chủ nghĩa gia chủ, dường như cảm thấy---quân tử rời xa nhà bếp

Nhưng mà Tô Tố nghĩ về những lời Tiêu mẫu nói với cô trước đây, Tiêu Lăng hầm canh cho Tiêu Diệp Lạc, trong lòng cô có chút khó chịu

Cảnh thấy Tiêu Lăng anh không phải là không biết, cũng không phải là không tình nguyện vào trong bếp, chỉ là cần phải có người mà anh ấy tình nguyện vào bếp mới được à

Vì vậy lúc này Tiêu Lăng muốn vào trong bếp giúp, Tô Tố vẫn khá vui mừng

Đây có phải là nói rõ rằng, cô đã trở thàng cái người đã khiến Tiêu Lăng vào bếp rồi sao?

Tô Tố nhìn rau trong bồn rửa, vẩy vẩy nước ở trên tay, “đến đây, anh giúp em rửa rau”

“Được”

Tiêu Lăng đi đến bệ rửa rau, đưa tay ra rửa, công việc này anh nhiều năm rồi đã không làm qua, vì vậy động tác có chút lạ lẫm, Tô Tố nhìn dáng vẻ ngập nghễnh của anh buồn cười không được, "Tiêu Lăng, anh đang rửa rau hay là bóp rau, lá rau đều bị anh bóp nát rồi, đợi chút không có cách nào ăn hết, cần phải như thế này, đây, em dạy anh"

Tô Tố đứng bên cạnh anh, từ lá từng lá tư kỳ thanh ngặt từ cành xuống, sau đó mở vòi nước xối vào đất bám trên cành rửa sạch, "nhìn thấy kỹ chưa, phải rửa như thế, rau xanh không thể dùng bóp, ài….anh không biết nấu cơm à?"

"Không biết anh chỉ biết hầm canh" sắc mặt Tiêu Lăng có chút không tự nhiên, anh ho nhẹ một tiếng, "hồi nhỏ trước đây bản thân hầm canh, nhưng mà đều là dì Trương rửa sạch những nguyên liệu anh cần rồi, sau đó anh tự tay hầm. thực tế hầm canh rất đơn giản, chính là đồ ăn mặn, ví dụ xương sườn, ví dụ xương ống bỏ vào nồi hầm trước, đợi sau khi hầm nát rồi cho thêm vào nguyên liệu là xong, không cần kỹ thuật gì "

Tô Tố đột nhiên hiểu tại sao

Thì ra hàng ngày hầm canh cho Tiêu Diệp Lạc mà Tiêu mẫu nói là chuyện thế này

Trong lòng cô lập tức thì thoải mái rất nhiều

Bỗng nhiên, ánh mắt cô nhìn vào trên đôi tay của Tiêu Lăng, cô nắm lấy mu bàn tay của anh, nhìn đầu ngón tay đỏ ửng, "tay của anh làm sao mà đỏ vậy?"

"Vừa ngồi ngồi ghế đẩu, ghế đẩu có chút trơn suýt chút nữa thì ngã,

vì vậy nắm đấm không cẩn thận cáu giận lên máy tính.” Tiêu Lăng bình thản nhìn mu tay của bản thân, “chỉ là có chút sưng đỏ, cũng không bị rách da, rửa rau không có vấn đề”

“Vậy thì cũng không được, anh đừng làm nữa, em tự làm” Tô Tố cưỡng chế lấy tay của Tiêu Lăng từ trong bồn rửa rau ra, đưa cho anh một chiếc khăn sạch, “lau tay cho khô đi, không được phép đụng vào nước nữa”

Tiêu Lăng nhìn chiếc khăn trên tay mình, lắc đầu bất lực

Nào có nghiêm trọng vậy

Nhưng mà cuối cùng cũng không nói gì nhiều, anh lau khô tay, lùi sau hai bước dựa vào bên cửa, ánh mắt sâu thẳm nhìn Tô Tố. Tô Tố bị nhìn có chút không tự tại, làm việc cũng không được ổn, “anh như vậy nhìn em làm gì á….”

Khiến người ta ái ngại

Tiêu Lăng từ sau lưng ôm cô, cằm nhẹ nhàng để lên bờ vai của cô, giọng nói mềm mại không tả nổi, “Tô Tố…..”

“Ừm”

“Chúng mình ngày mai đi ra nước ngoài chụp ảnh áo cưới đi”

Tô Tố kinh ngạc ngoảnh đầu lại nhìn anh, “ngày mai? Làm gì mà gấp gáp vậy, chúng minhg không phải nói rồi sao đợi qua 15 tháng giêng sao, đợi qua năm mới xong rồi mới đi sao?”

Tiêu Lăng cánh tau càng ôm chặt hơn, “bởi vì anh không muốn đợi thêm nữa, anh muôn dùng tốc độ nhanh nhất cùng em chụp ảnh áo

cưới, muốn dùng tốc độ nhanh nhất Tô Tố à, ở trong phòng kết hôn của chúng mình reo lên ảnh của chúng mình”

Mặt của Tô Tố từ từ nóng lên, cô cũng không có nghĩ nhiều, vòng tay qua cổ anh, “cạp”một tiếng cắn một miếng ở cằm anh, “nhìn trên phần hôm nay anh biết nói như thế này, khích lệ anh’

Tiêu Lăng ánh mắt nhìn sâu thẳm càng thêm sâu hơn, anh nhếch mép, “Tô Tố, nếu muốn khích lệ như thế cũng quá nhẹ rồi”

Khơ….

Tô Tố còn chưa kịp phản ứng, cả người bị quay 360 độ, đầu óc của cô còn đang quay cuồng, Tiêu Lăng cả người đè lên, hôn thật mạnh lên đôi môi cô. Môi lưỡi của anh mang theo sức mạnh, xoay chuyển hút lấy đôi môi hồng của cô, mạnh mẽ tách rời hai hàm răng của cô, cùng đầu lưỡi của cô nhảy múa

“Ưm….’

Độ nóng của không khí bỗng “châng” tăng lên

Tô Tố chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, hít thở không thông thuận, cả người đều có chút yếu mềm

Tiêu Lăng ôm chặt lấy cô, ngăn chặn cô khịu xuống, trong miệng vẫn đang không ngừng tăng lực hút

“Ưm ưm ưm….”

Tô Tố cảm thấy phổi muốn nổ rồi, dùng sức vỗ vào lưng của Tiêu Lăng

Tiêu Lăng bất lực phải thả cô ra, Tô Tố giống như con cá vừa bị tóm lên trên bờ, mở miệng cố gắng hít thở, sau khi bờ môi của cô bị giày vò, vừa đỏ vừa sưng, lúc mở mập mờ càng thêm quyến rũ người khác, ánh mắt của Tiêu Lăng càng ngày càng rực cháy, rơi trên người của Tô Tố, dường như muốn đốt cháy một lỗ ở trên người cô

"Tô Tố…."

"Ừm?" Tô Tố ngập ngừng ngẩng đầu lên, ánh mắt còn có chút mơ màng

Chết tiệt

Người phụ nữ này quả là một con yêu tinh, ánh mắt vô tội như thế nhìn anh, khiến đầu anh có chút không chịu được rồi

Tiêu Lăng cánh tay đỡ sau lưng Tô Tố bắt đầu không quy tắc rồi

Tô Tố cũng có chút rối trí

Bỗng nhiên----

"Oa oa oa, daddy mami đang làm gì thế?" Tiểu Thất xuất hiện ở trước cửa, ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người. Sắc mặt của Tiêu Lăng phút chốc tối lại, bấy lực thu lại cánh tay, ngoảnh đầu nhìn về phía Tiểu Thất, nhìn thấy ánh mắt long lanh của Tiểu Thất, trong đôi mắt to tròn đều toàn là hiếu kỳ

"….."Tiêu Lăng

"Daddy mami đang diễn kịch phải không? Kịch trên ti vi chính là diễn như thế đó, hôn trước, sau khi hôn xong hai ngày sau nữ chinh mang thai bụng lớn, sau đó thì sinh em bé, daddy mami coa phải muốn sinh

em trai em gái cho Tiểu Thất và anh trai không ạ?"

Ánh mắt Tiêu Lăng lóe sáng, câu ngón tay có ý gọi Tiểu Thất lại

Tiểu Thất lập tức "tâng tâng tang" chạy đến, "daddy…."

Tiêu lăng ôm Tiểu Thất lên, "Tiểu Thất, con là muốn em trai hay là muốn em gái?"

Tiểu Thất cắn đầu ngón tay, "em trai"

"Tại sao?"

"Tiểu Thất là con gái, đối lập thu hút mà, Tiểu Thất đương nhiên thích em trai, daddy mami không được sinh em gái ra, có em trai, Tiểu Thất còn là cô bé duy nhất trong nhà, thêm em gái, mọi người khẳng định sẽ không yêu Tiểu Thất, chỉ yêu em gái thôi"

Mép miệng của Tiêu Lăng giựt giựt, đứa trẻ này suy nghĩ nhiều quá

Tiểu Thất đã cắn đầu ngón tay bắt đầu diễn vở kịch bi tình, "ái….khoảng thời gian trước trên mạng rất nhiều đứa trẻ khiếu nại người lớn, đều nói sau khi có em trai em gái rồi người lớn đều không yêu bọn trẻ nữa, đây cũng quá đáng thương rồi à"

Tô Tô nhìn Tiêu Lăng

Ừm hứ

Tiêu Lăng không phải nói là anh đã thuyết phục được Tiểu Thất và Cảnh Thụy rồi sao, bây giờ nhìn thấy, vẫn phải tiếp tục thuyết phục à

"Tiểu Thất, con nghĩ như vậy là không đúng biết không"

“Làm sao mà không đúng ạ?”

“Con và Cảnh Thụy hai đứa ai lớn?”

“Anh trai lớn ya”

“Vì vậy Cảnh Thụy có thể chỉ huy con đúng không? Vậy đợi con có em trai em gái rồi, đến lúc đó con có thể giống như Cảnh Thụy kêu con làm, chỉ huy các em à”

Tiểu Thất ngậm đầu ngón tay nghiêm túc suy nghĩ, “hình như…..cũng đúng ha”

Chương 418

“Không phải là hình như đúng thế, mà vốn dĩ là vậy” Tiêu Lăng nỗ lực thuyết phục cô bé, “đến lúc đó có người chạy theo sau đít con, gọi con “chị chị” đợi em trai em gái lớn hơn một chút, con còn có thể hướng dẫn bài tập cho các em, đến lúc đó các em học không được con còn có thể mắng các em ngốc quá, giống như anh trai con đối với con vậy”

Tiểu Thất càng nghe mắt càng sáng

Trong cuộc sống nhỏ bé của cô bé luyến tiếc lớn nhất chính là trí thức không sánh bằng anh trai, vì vậy mỗi lần khi bị anh trai dạy bảo bài tập đều đặc biệt uất ức

Nhưng anh trai cái gì cũng không nói, chỉ dùng ánh mắt khinh khỉnh với cô bé, hại cô bé mỗi lần đều muốn tìm ở chuột trốn vào

Ái....

Cuộc sống à......

Nếu như có thể có em trai em gái để cô bé giày vò như thế.....Tiểu Thất vuốt vuốt cằm, giống như cũng là một chuyện không tồi à

“Daddy mami phải bảo đảm, không cần biết là có em trai hay em gái, tuyệt đối không thể có nhỏ mà không muốn lớn được, nếu không thì.....hứ hứ, con và anh trai cùng nhau bỏ nhà ra đi”

“Yên tâm đi, con và Cảnh Thụy là khúc ruột đầu của daddy mami, làm

sao lại không muốn các con được”

Cô bé “châng châng châng” từ trên người Tiêu Lăng tụt xuống, hai tay chống nạnh, ngẩng cao cằm, vô cùng tự hào, “vậy còn tạm được”

Tiêu Lăng và Tô Tố bỗng dưng dở khóc dở cười

Tiêu Thất tinh thần kiêu ngạo rạng ngời từ trong bếp đi ra, chạm phải mặt Cảnh Thụy, Cảnh Thụy một tay cầm sách, liếc nhìn cô bé một cái, rồi sau đó đi qua người cô bé, nhẹ nhàng để lại một câu, “đần độn”

Bị daddy mami lừa cũng không biết

Tiểu Thất khí thế phút chốc không còn, cô bé nắm tay nắm đấm, đối diện với bóng dáng lưng Cảnh Thụy các kiểu cắn răng nghiến lợi

Cô bé quyết định rồi

Cô bé nhất định phải có em trai hoặc em gái, co bé nhất định phải giống kiểu anh trai đối với cô bé để đối với em trai em gái, hứ đến lúc đó cô bé sẽ không phải chịu túi tức nữa

Buổi tối ngày hôm đó sau khi Tiêu Lăng và lão gia tử thương lượng, ngày thứ hai Tiêu Lăng và Tô Tố liền dẫn hai đứa trẻ còn cả đoàn thợ chụp ảnh lên đường đi New Zealand, Tiêu Lăng quyết định nhanh chóng nhanh như thế, chính là lo lắng Tô Tố sẽ nhìn thấy tin tức lan truyền khắp trên ti vi

Không cần biết đường lớn ngõ nhỏ, bây giờ toàn bộ tin tức đều liên quan đến tập đoàn Mạc Thị, còn có một đoạn video

Tiêu Lăng đặc biệt nhìn một chút, trước khi hai người bọn họ đi New

Zealand, lượng truyền phát của video đã đạt đến 20,000,000 lượt xem, đồng thời con số này còn không ngừng tăng lên

Anh hoàn toàn không muốn để Tô Tố nhìn thấy đoạn video này

Video bị cô nhìn thấy, và để cô ấy lại một lần nữa trải qua những cơn ác mộng thì có khác biệt gì đâu

......

Đồng thời lúc này

Trương Hân bàn tay nắm chặt lấy con chuột dường như muốn đứt, cô nhìn cảnh máu me trên video, nước mắt không ngừng rơi xuống

“Tố Tố.... Tố Tố....”

Khi Tố Tố xảy ra chuyện cô đang làm việc ở Hàn Quốc, đợi sau khi cô nhận được tin trở về Tố Tố đã được chôn cất, cô đến cả nhìn di thể của Tố Tố cũng không được nhìn thấy, cô biết Tô Tố đã rời xa cô, nhưng không hề biết cô chết lại thảm khốc như thế

Lông ngực Trương Hân đau vô cùng, trong cổ họng như có cục bông chặn lại, ngăn cô một câu nói cũng không thể nói ra

Cô như đang tự hành hạ mình vậy, xem đi xem lại đoạn video, nhìn đôi mắt tuyệt vọng của Tố Tố, nhìn máu ở khắp người cô, nhìn đôi mắt đến chết cũng không nhắm lại.

“Tố Tố….”

“Đừng khóc nữa” Lãnh Mạc gập máy tính lại, kéo lấy tay của Trương Hân, anh có chút hối hận, nếu như lúc đầu anh dang đôi cánh che

chở cho cả Tô Tố, thì Mạc Tầm cũng không dám làm gì cô ấy

Nhưng chính bởi vì trong lòng anh đố kỵ, vì vậy anh luôn không tiếp xúc với Tô Tố

Bâu giờ hại Trương Hân đau lòng như thế

Nhưng anh không thể không nói, Mạc Tầm đích thực quá tàn nhẫn

Cho dù không yêu, cùng với Tô Tố đều có con rồi, quan hệ với nhau thời gian dài như vậy, đột nhiên nói hãm hại liền hãm hại

Đoạn video này nghĩ cũng không cần nghĩ anh cũng có thể đoán được là từ trong tay của ai lộ ra ngoài

Sự báo thù của Bạch Linh đúng thật là mạnh à

Lãnh Mạc thu lại suy nghĩ, vụng về an ủi Trương Hân, "đừng khóc nữa, người đã mất rồi, em có khóc nữa cũng không có ích gì"

"không phải, Mạc Tầm hại cô ấy thành ra như thế này, là Mạc Tầm" Trương Hân đẩy mạnh Lãnh Mạc ra, động tác thô lỗ dùng tay áo lau nước mắt, đôi mắt đỏ như máu của cô tức giận nhìn Lãnh Mạc, "Lãnh Mạc, anh giúp em hay không?"

Lãnh Mạc mày giựt lên, "làm sao giúp?"

"Em biết anh có bản lĩnh đối phó với Mạc Gia, anh giúp em khiến Mạc Tầm phải nhận hình phạt mà anh ta đáng phải nhận, tại sao Tố Tố chết thảm khốc như vậy, anh ta là hung thủ còn có thể tung tăng ngoài pháp luật, đây không công bằng nếu như anh không giúp em, em bản thân đi tìm Mạc Tầm, cho dù cùng hắn ta cùng đến chỗ chết em cũng sẽ phải khiến anh ta chết"

“Đồ ngốc, mạng của em đáng tiền lắm chứ, cùng đến chỗ chết với Mạc Tầm quá lãng phí rồi, em yên tâm đi, Mạc Tầm lung tăng không được bao lâu nữa đâu, nhiều nhất nửa tháng, anh ta khẳng định sẽ nhận được hình phạt của báo”

Trương Hân kinh ngạc không tưởng nhìn anh, “anh xác định?”

“Chính xác yên tâm đi, chỉ riêng chuyện tai nạn của em trước đây, anh cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta, đây là một cơ hội tốt”

……

Còn trong trang viên Mạc Gia thì đang nổ tung

“Làm sao đây, làm sao đây” Mạc Đào khuôn mặt trắng bệt, không ngừng ở trong phòng khách đi đi lại lại, Mạc Gia không dễ dàng gì từ trong tay Mạc lão đầu chuyển nhượng lại, bây giờ đối mặt với tình cảnh này, Mạc Đào càng ngày càng tức giận, mắng tới tấp Mạc Tầm, “đều tại vì mày, lúc đầu mày muốn ở cùng với Bạch Linh chúng ta đã không đồng ý, còn mày thì sao mày vì Bạch Linh cứ muốn đi gây nhiều chuyện như thế này, bầy giờ được rồi toàn bộ chuyện đều đã bị bại lộ rồi, vốn dĩ Mạc Gia đã bị phong ba bão táp rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm chuyện này, tao thấy mày có ý muốn hại chết Mạc Gia”

Mạc phu nhân nhìn sắc mặt Mạc Tầm xám lại, có chút không nhẫn tâm, “lão gia mình đừng nói nữa”

Mạc Đào đổ tức giận lên người của Mạc phu nhân, “đừng nói còn không phải tại bà, bà xem xem bà dạy dỗ ra con cái đều là dạng gì rồi, một đứa không học cuộc sống đời tư quan hệ hỗn loạn, đứa còn lại gây ra mọt đống chuyện chính là do bà chiều chuộng chúng nó từ

nhỏ, nếu không thì chúng nó có thể biến thành như thế này"Mạc Đào nói xong nhìn về phía Mạc Tầm, "lời nói thừa một chữ cũng không được phép nói, bây giờ mày nói cho tao biết làm sao để giải quyết vấn đề trước mắt"

Mạc Tầm mím môi thầm lặng gọi điện thoại tìm mối quan hệ

Nhưng trong lòng anh hiểu rõ, chuyện lần này gây náo loạn quá lớn rồi, cơ bản không thể có người giúp nhà anh, giống như lần trước chuyện của ông nội anh, lúc đó không có đến một người đứng ra giúp đỡ.

Lần này tự nhiên cũng như thế

Gọi đi vô số cuộc điện thoại, đến cả người nghe máy cũng không có

Mạc Tầm trầm lặng bỏ điện thoại xuống

Mạc Đào đã không còn sức để cáu giận nữa, tuyệt vọng ngồi xuống sapha, ông ôm lấy mặt, "Mạc Gia đột nhiên bị hủy hoại trong tay của chúng ta rồi….."

"Bố…."

"Đừng gọi tao, nếu như không phải là mày làm chuyện không gọn sạch, làm sao sẽ có cục diện như ngày hôm nay"

Không gọn sạch?

Anh làm sao có thể làm không gọn sạch, anh rõ ràng nhớ, đoạn ghi hình lúc đó, anh thời gian ngay phút đó đã hủy bỏ rồi

Bỗng nhiên, trong đầu anh đột nhiên thoáng qua

Không

Không đúng

Đoạn ghi hình lúc đó, anh trước tiên mang về nhà, lúc đó anh và Bạch Linh còn đang ở với nhau, ngày thứ hai mới hủy bỏ

Vì vậy nói…..người truyền ra ngoài đoạn ghi hình này

Là Bạch Linh

Chương 419

Trong lòng Mạc Tầm kinh ngạc

Càng nghĩ càng cảm thấy ngoại trừ Bạch Linh ra sẽ không có người khác, người khác cơ bản không có khả năng tiếp xúc được với đoạn ghi hình

Trong lòng Mạc Tầm phút chốc lạnh giá

Lúc đầu anh và Bạch Linh rõ ràng vẫn đang trong thời gian mặn nồng, nhưng Bạch Linh đã có tâm ý phòng anh, người đàn bà này quá đáng sợ

“Anh, bây giờ phải làm thế nào ạ?”

Ánh mắt của Mạc Tầm thoáng một nét hán lạnh, nhìn chằm chằm vào Mạc Oanh Oanh, “Bạch Linh ở đâu?”

“Bạch Linh?” Mạc Oanh Oanh chán ghét cau mày, “anh hỏi cô ta làm cái gì…..anh, anh không phải là muốn nói chuyện này có liên quan đến Bạch Linh chứ, chết tiệt, người ohuj nữ này có lương tâm không, nếu như không có Mạc Gia chúng ta, cô ta làm sao có thể sống tốt 7 năm qua, bây giờ đột nhiên báo thù chúng ta, chết tiệt, em lần trước chính xác phải lấy mạng cô ta”

“Đủ rồi”

Ánh mắt của Mạc Tầm tối sầm xuống, Mạc Oanh Oanh run rẩy, không dám nói nữa

Em ấy nói không có sai, vốn dĩ là vậy, nếu như không có Mạc gia, Bạch Linh có thể đã sớm chết vì đói rồi, bây giờ cô ta còn dám báo thù Mạc Gia, sớm biết Bạch Linh trong tay có thứ này, cô ta có khi ở lần trước hại chết cô ta mới đúng, như thế thì chuyện gì cũng đều không có

Mạc Tầm hận không thể cho Mạc Oanh Oanh một cái tát

Video trong tay Bạch Linh……nếu như không phải là Mạc Oanh Oanh ép cô ta đến như thế, cô ta làm sao có thể truyền video ra ngoài

"Mạc Oanh Oanh, anh cảnh cáo em, Mạc Gia nếu như bị sập đổ rồi, thì tuyệt đối em không thoát khỏi có liên quan"

Từ sau khi Mạc Oanh Oanh từ nước ngoài trờ về, chuyện của Mạc Gia chưa một lần được ổn, trước tiên là đắc tội Tiêu Lăng, nếu như cô ta thành thành thực thực cùng Tiêu Lăng hủy hôn, thì sẽ không có chuyện náo loạn trong lễ đính hôn của anh và Bạch Linh, cành sẽ không để tập đoàn Mạc Thị gặp nguy hiểm, nếu như vậy, tuy rằng ông nội vẫn còn nắm quyền trong tay, nhưng anh chỉ cần âm thầm đợi chờ 2 năm, thì có thể tiếp tay chính thức cả một tập đoàn Mạc Thị, nhưng bây giờ….tất cả mọi thứ đều bị hủy hoại hết,

Đáng hận là Mạc Oanh Oanh không những không có chút hối cải, còn ở đây phát ngôn bừa bãi

Ánh mắt của Mạc Tầm lạnh giá nhìn Mạc Oanh Oanh, "Mạc Oanh Oang, nếu như lại để anh phát hiện em đang có động tác nhỏ sau lưng, anh sẽ tự tay đánh chết em"

Mạc Oanh Oanh nỗ lực thu mình, giảm sự tồn tại của bản thân xuống

“Bây giờ, nói cho anh lần trước lần cuối cùng em nhìn thấy Bạch Linh là khi nào?”

“chính, chính là tại nhà trọ nhỏ đó à, em quay xong clip thì đưa người đi, sau đó ai biết cô ta đi đâu rồi”

Mạc Tầm chộp lấy chìa khóa bỏ đi

“Mạc Tầm, anh đi đâu?”

“Tìm Bạch Linh, thu dọn tàn cục”

Bây giờ Mạc Tầm duy nhất có thể làm chính là tìm ra được Bạch Linh, sau đó để cô ta thwuaf nhận, tất cả mọi chuyện đều là cô ta bởi vì đố kỵ mà ra tay, cái video đó chỉ là cô ta cắt ghép tạo nên, cũng có thể như thế còn có thể có một cơ hộ sống

Mạc Tầm ra khỏi trang viên Mạc Thị

Rời khỏi căn phòng khách ấm áp, bên ngoài gió lạnh thấu xương, anh đứng trong cơn gió lạnh thấu xương, dưới chân là lớp băng bị đóng băng lại, từng cơn gió thổi, thấu vào tận xương

Chiếc xe đi từ từ không mục đích, trong thành phố A các con đường đi đi lại lại, nhưng hoàn toàn không có tàn tích của Bạch Linh

Bạch Linh ở thành phố A người quen không nhiều, Mạc Tầm hoàn toàn không biết ngoài trang viên Mạc Thị, cô ta còn có thể đi đâu, lúc đó khi cô ta bỏ đi điện thoại không có mang theo, thể căn cước không mang theo, trên người đến tiền mặt cũng không có, tình trạng như thế cô ta có thể đi đâu?

Không

Còn có một nơi

Trong đầu Mạc Tầm lóe sáng, đạp mạnh vào phanh xe

Bởi vì động tác quá mạnh, bánh xe trên mặt băng trượt đi, trượt đi khá xa, may mắn đụng pahir lan can một bên, anh nahnh chóng dừng xe bên lề đường, gọi đi một cuộc điện thoại, “giúp tôi điều tra địa chỉ của Lưu Tư Minh”

Không đến 5 phút, trong tin nhắn điện thoại xuất hiện địa chỉ của Lưu Tư Minh

Mạc Tầm khởi động lại động cơ, xe đi nhanh như bay

Lưu Tư Minh

Nếu như lần trước không phải là Lưu Tư Minh đến tìm anh, anh cũng không đoán được Tô Tố sự thực chính là Tô Tố của kiếp trước

Nhưng Lưu Tư Minh, đến tìm không phải là anh, mà là Bạch Linh

Cũng có thể nói Bạch Linh khi đó không hề có chạy đến Lưu Tư Minh, nhưng bây giờ thì sao? Bầy giờ nói không chuẩn, cô ta không có nơi để đi, Lưu Tư Minh ở đó có thể là đầu mối

Sau nửa tiếng, Mạc Tầm xuất hiện tại nơi ở của Lưu Tư Minh

“Mày nói cái gì?” Lưu Tư Minh nhìn Mạc Tầm, sắc mặt lập tức biến đổi, chỉ về phía cổng lớn tiểu khu, “cút, chỗ của tao không hoan nghênh mày”

Lưu Tư Minh là người đàn ông cao cao gầy gầy, trên mặt còn kéo một cặp kính, nhìn lên thì chính là học sinh yếu đuôic, ai cúng không thể nghĩ tới anh ta vì Bạch Linh mà có thể hại mạng người

Mạc Tầm thu lại suy nghĩ, đứng ở cổng nhìn chằm chằm về căn phòng, “Bạch Linh đâu?”

“Bạch Linh? Màu hỏi tao Bạch Linh” Lưu Tư Minh phút chốc tức giận, đưa nắm đấm lên mặt của Mạc Tầm chào hỏi, Mạc Tầm có sự chuẩn bị, cơ thể nghiêng sang một bên tránh nắm đấm của anh ta, một tay anh tóm lấy cổ tay của Lưu Tư Minh, lạnh lùng nhìn anh ta, “tao tìm Bạch Linh có chuyện gấp, mày gọi cô ta ra đây”

Lưu Tư Minh càng nổi nóng, khuôn mặt đỏ ửng lên

“Mày hỏi tao Bạch Linh ở đâu, tao còn muốn hỏi mày cơ, Mạc Tầm, nếu như không phải là mày khiến cô ấy bị thương thành như thế này cô ấy làm sao có thể mất tích, tao mấy hôm nay cũng đang tìm cô ấy, nhưng vẫn không có bất cứ tin tức nào, tao cũng không biết cô ấy ở đâu nhưng tao nói cho mày biết, mày đã không còn tình cảm với cô ấy thì đừng nên tìm cô ấy nữa, mày nghĩ rằng tao không biết trong lòng mày đang có chủ ý gì sao? Bây giờ tập đoàn Mạc Thị bị chìm trong nguy hiểm rồi, vì vậy mày muốn để Bạch Linh làm con dể thế thân? Màu còn có mặt mũi không hả, hoang phí Bạch Linh đối với mày như vậy, bây giờ nhìn lại, mày có bản chính là một vỏ bọc quân tử mà thôi”

Mạc Tầm một phát hất bỏ Lưu Tư Minh, đẩy cửa ra bước lớn đi vào trong căn phòng

“Mày làm cái gì thế hả, mày đứng lại”

Mạc Tầm không để tâm lời gào hét của anh ta, cứ đi thẳng từ phòng

khách vào trong các phòng khác

Nhà của Lưu Tư Minh không lớn, một căn nhà đơn giản hai phòng ngủ một phòng khách, tất cả các đồ trong phòng ngủ một cái nhìn thấy hết, ngoại trừ tủ quần áo cơ bản không thể giấu người, anh ta ở đây là điển hình nơi sống của một người đàn ông độc thân, thùng rác trong bếp đều là hộp mỳ tôm, trong phòng cũng dọn dẹp không sạch sẽ, hỗn loạn cả một đống, đến cả quần áo phơi ở ngoài ban công cũng không có giới tính nữ

Chẳng lẽ Bạch Linh thật sự không có ở đây?

Trong lòng Mạc Tầm trĩu nặng

“Mày đừng phí công sức nữa, đã nói với mày rồi, Bạch Linh không ở chỗ tao, nếu như Bạch Linh đến tao cũng không gặp, hiện rõ là không muốn lại xuất hiện ở đây nữa, càng không muốn nhìn thấy mày, vì vậy mày không phải phí sức nữa, mày đi đi”

“Mày gần đây có gặp qua Bạch Linh không?”

Lưu Tư Minh đứng sau lưng anh cười lạnh lùng nói, “Mạc Tầm, mày là đến gây cười đúng không, tap gọi điện thoại cho Bạch Linh không người nghe, giử tin nhắn cũng không có người trả lời, nếu không phải là lần trước tao đi đến nhà mày tìm may, cơ bản không biết mày nhẫn tâm đến mức để cô ấy một người con gái yếu đuối mặc cái áo ngủ đi ra ngoài, cho dù cô ấy có làm điều gì không đúng, bọn mày cũng đã thương yêu 7 năm, cô ấy làm những chuyện đó không đáng được tha thứ sao? Hậu quả của ngày hôm nay là bản thân mày gây nên, nếu nhu màu không ép cô ấy đến bước đường cùng này, cô ấy cũng sẽ không đối với mày như thế”

“Vì vậy…..” Lưu Tư Minh mỉa mai nói, “đáng đời mày”

Chương 420

Mạc Tầm mím chặt môi, ánh mắt sắc bén

Sau khi xác định xong ở chỗ của Lưu Tư Minh không có sự tồn tại của Bạch Linh, anh không hề do dự lái xe rời đi

Thời gian lúc này của anh, mỗi một phút một giây đều là cướp lấy. Bên Hội đồng quản trị đang nóng lên như nồi cháo, anh bây giờ bắt buộc phải tìm ra cách giải quyết mới có thể xuất hiện tại hội đồng quản trị

Sau khi Mạc Tầm rời đi, thần sắc Lưu Tư Minh lập túc biến đổi, anh lập tức đóng lại cửa phòng xông vào phòng ngủ

Anh mở cửa tủ quần áo trong phòng nghủ, bên trong trống rỗng, một người đều không có

Lưu Tư Minh bỗng phút chốc sững lại

“Bạch Linh? Bạch Linh?”

“Tôi ở đây”

Lưu Tư Minh nhìn hướng về phía phát ra âm thanh, thì nhìn thấy Bạch Linh đang ở trên nóc tủ quần áo, cũng không biết là treo lên từ lúc nào, Lưu Tư Minh giơ tay ra đón cô, “ nhanh xuống đây, đừng để ngã”

Bạch Linh đỡ lấy tay của Lưu Tư Minh, từ từ đi xuống

Ánh mắt của Lưu Tư Minh nhìn chằm chằm Bạch Linh

Cô ấy hôm nay đối với anh khác với mọi lần, ngày lạnh trời như thế này, cô ấy chỉ có mặc một chiếc áo lông bó sát người mày đen, bên ngoài áo lông che đậy bởi một chiếc áo da màu đen, bên dưới là quần da màu đen, bên dưới chân đi đôi bốt da gót bằng màu đen

Cái đầu bộ tóc dài suông mượt buộc thành đuôi ngựa, càng hiện rõ tư thế mạnh mẽ

Lưu Tư Minh dường như nhìn đơ luôn rồi

Anh mấy ngày nay liên tục tìm Bạch Linh, nhưng không cần biết anh phí bao công sức đi tìm kiếm, đều không tìm thấy bóng hình của Bạch Linh, anh suýt nữa gấp muốn chết bởi vì anh không nghĩ đến Bạch Linh có nơi nào để trú thân, trên người cô không có tiền không có giấy tờ, cho đến cả bộ quần áo đầy đủ cũng không có

Mà tại ngày hôm nay, anh vừa mới dự tính ăn xong bữa sáng thì tiếp tục tìm kiếm Bạch Linh, chuông cửa thình lình reng lên, anh mở cửa thì phát hiện Bạch Linh toàn thân màu đen đứng trước cửa

Lưu Tư Minh gấp gáp ôm chầm lấy Bạch Linh, cảm nhận được cơ thể mềm mại của cô, cánh tay của anh càng ôm chặt, “Bạch Linh, Bạch Lin hem mấy hôm nay đều ở đâu? Em xảy ra chuyện làm sao cũng không biết tìm đến anh, nếu như không phải nhìn thấy tin tức…..anh còn không biết tình hình của em, em làm sao mà ngốc vậy, thái độ vừa rồi của tên Mạc Tầm em cũng nhìn thấy rồi đó, hắn ta đến tìm em cơ bản không phải là muốn níu kéo em lại, hắn là muốn để em đi gánh chịu hậu quả giúp hắn, Linh Nhi, em không thể lại bị hắn ta mê hoặc nữa, Mạc Tầm hắn ta cơ bản không yêu em”

“Tôi biết”

Cô có điên thì mới lại tin tưởng Mạc Tầm

Bạch Linh đẩy Lưu Tư Minh ra, bình thản dựa lên tủ quần áo sau lưng, cô không giống trước đây yếu đuối như thế, tuy rằng vẫn nhỏ bé, nhưng trên mặt không còn nói cười, ngược lại thể hiện có chút khí thế

Lưu Tư Minh nhìn ánh mắt của Bạch Linh càng thêm mê mị

Bạch Linh chính là nữ thần của anh, từng động tác từng cử chỉ đều có thể kéo theo con tim của anh, nếu như nói Bạch Linh trước đây yếu đuối khiến anh muốn được bảo vệ, vậy thì Bạch Linh bây giờ….khiến anh có thôi thúc muốn được chinh phục

“Bạch Linh…..”

Mấy ngày ngắn ngủi, cô ấy làm sao biến thành dáng vẻ thế này?

Bạch Linh thản nhiên nhìn anh ta, “đừng hỏi thừa nữa, bây giờ có một lựa chọn để trước mặt anh, một là đợi cảnh sát điều tra ra tất cả mọi chuyện, sau đó anh vào ngồi tù, hai là, đi theo tôi tôi về sau sẽ khiến anh tẩn hưởng tất cả vinh hoa phú quý, nhưng…..bắt buộc mọi chuyện đều phải nghe tôi”

Lưu Tư Minh nghĩ cũng không nghĩ, “anh đi theo em”

Cả cuộc đời này của anh hy vọng lớn nhất chính là có thể quang minh chính đại ở bên cạnh Bạch Linh

“Được” Bạch Linh rõ ràng đối với kết quả này không có bất kỳ ngoài ý muốn, cô thản nhiên gật đầu, “vậy thì anh đi cùng với tôi”

“Vậy….Mạc Tầm thì sao?”

Mạc Tầm?

Bạch Linh cười lạnh lùng, ánh mắt băng giá nhìn anh, “đây không phải là chuyện anh cần phải quan tâm”

Lưu Tư Minh ngậm ngay miệng lại không hỏi thêm gì nữa

Anh cái gì cũng không thu xếp, trực tiếp cùng Bạch Linh xuống lầu, nhìn thấy Bạch Linh lên một chiếc xe Rolls Royce, Lưu Tư Minh con ngươi sắp rớt ra ngoài

“Còn đứng ngây ra dố làm cái gì leo lên”

“Ồ ồ ồ, đến đây” Lưu Tư Minh theo sau Bạch Linh ngồi vào trong chiếc xe

Bên ghế ngồi tay lái có tài xế, tài xế hoàn toàn không nhìn Lưu Tư Minh, ánh mắt kính cẩn nhìn Bạch Linh, “đại tiểu thư, chúng ta bây giờ pahir đi đâu? Lão thái gia nói rồi, không được lưu lại thành phố A quá lâu, thành phố A là địa bàn của Lãnh Mạc, chẳng may đắc tội anh ta rồi, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”

Đại tiểu thư? Lưu Tư Minh càng hoài nghi rồi, nhưng thông minh không có hỏi nhiều

Bạch Linh mím môi nhìn về phía tài xế, “lần này tôi quay lại có nói rõ với ông nội rồi, yên tâm đi, tôi sẽ không ở lại mấy ngày tại thành phố A, cũng sẽ không ngốc nghếch đi đắc tội Lãnh Mạc, đợi sau khi nhìn thấy kết thúc của Mạc Tầm, lập tức rời khỏi”

.....

Mối nguy của Tập đoàn Mạc Thị càng ngày càng không thể thu dọn

Video truyền lên hoàn toàn khống chế không được, lượng lưu truyền đã vượt tỷ, càng hơn thế, trong giới giải trí không ít minh tinh đều đang truyển phát video này, nhắc nhở mọi người "chân trọng sinh mạng, rời xa Mạc Thị", mà đoạn video này càng kinh động thẳng đến Kinh Thành

Cảnh sát trong Kinh Thành lập tức hạ mệnh lệnh xuống cục trưởng Trần của thành phố A, chuyện này gây náo loạn quá nghiêm trọng, bắt buộc phải cho toàn thể người dân một lời giải tích

Cục trưởng Trần nhận được mệnh lệnh từ cấp trên, lập tức bắt đầu điều tra đối với chuyện này

Người đầu tiên bị khống chế chính là Mạc Tầm

Mạc Tầm trong đoạn video đóng vai diễn rất rõ ràng, cơ bản không cần nhiều thời gian để biết Mạc Tầm là người khả nghi lớn nhất

Nếu như chỉ có Mạc Tầm bị bắt, hội đồng quản trị của Mạc Thị vẫn còn chưa kinh ngạc đến mức này

Bởi vì bệnh viện gây án là bệnh viện Phục Hoa, bệnh viện Phục Hoa bây giờ đang đối mặt với mối nguy hiểm rất lớn, trước đây không ít người nhà của người bệnh xem bệnh tại bệnh viên Phục Hoa đều có mặt, tuyên bố tiết lộ mặt đen của bệnh viện Phục Hoa, không những nói bác sĩ trong bệnh viện cưỡng ép nhận phong bì, còn hoài nghi người nhà của bọn họ chết trên bàn phẫu thuật cũng đều là trách nhiệm của bệnh viện

Một thời gian, bệnh viện Phục Hoa hoàn toàn không có người dám vào

Bệnh viện cũng bị phong tỏa

Một tập đoàn lớn trong vàu ngày ngắn ngủi xuất hiện thất bại

Kinh Thành chuyên môn cử tổ điều tra đến điều tra bệnh viện

Bất kỳ nhà kinh doanh nào cũng đều không thể không có một chút vấn đề nhỏ, chỉ cần điều tra thì sẽ có vấn đề. Điều tra ra kết quả cũng rất rõ ràng, tập đoàn Mạc Thị những năm nay, chỉ riêng điều tra lần này trốn thuế cũng đạt đến hơn mấy nghìn cạn rồi, lập tức kéo theo liên quan đến hai vị cao quan tại Kinh Thành, lần này đến hài vị cao quan đó đều không thể may mắn thoát khỏi, bị trực tiếp miễn chức

Mà Mạc Tầm bên dưới tất cả các bệnh viện đều bị phong tỏa

Đằng nào thì những người có liên quan đến toàn bộ đống chuyện này, toàn bộ đều bị bắt giam, đương nhiên vợ chồng Mạc Đào là cổ đông của tập đoàn Mạc Thị, cũng là người Mạc Gia, tự nhiên cũng không thể trốn thoát

Thảm hại nhất vẫn là Mạc Oanh Oanh

Mạc Oanh Oanh một tay âm mưu chuyện Bạch Linh bị cưỡng hiếp cũng bị bại lộ ra ngoài, Mạc Oanh Oanh trực tiếp bị gaim vào nhà tù, chờ một ngày ra tòa

Tất cả tài sản của Mạc Tầm đều bị đóng băng

Một thời gian, người thành phố A hoang mang, tất cả mọi người đều sợ có liên quan đến tập đoàn Mạc Thị, vì vậy khi đám phóng viên đến

phỏng vấn, đa số người lắc đầu biểu thị không thân với Mạc Thị, và càng không thân quen với Mạc Tầm của Mạc Thị

Chuyện này theo đuổi rất sát

Bởi vậy thời gian của mở tòa cũng bị gấp rút

Có người ở trên gây áp lực, vợ chồng Mạc Đào bị phán 9 năm tù, Mạc Oanh Oanh với tội danh cố ý gây thương tích cho người khác bị phán 10 năm tù còn Mạc Tầm, thủ phạm cầm đâu, bởi vì gây cho xa hội ảnh hưởng nghiêm trọng, trực tiếp bị phán tử hình

Đến đây, Mạc Gia cuối cùng sập đổ

Chương 421

5 ngày sau.

Mạc Tầm mở mắt, trước mắt chỉ là 1 mảng đen tối.

Anh có cảm giác như từ dưới địa ngục bò lên vậy.

Haha---

Chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, mọi thứ của anh tập đoàn Mạc thị cũng đã bị huỷ hoại, tất cả đều bị huỷ hoại dưới tay anh.

Nửa đời sau anh sẽ phải sống ở nhà giam này.

"Ba---"

Đèn trong phòng đột nhiên sáng lên, Mạc Tầm có chút không chịu nổi ánh sáng bất ngờ truyền tới, đưa tay che lại, tay vừa mới động đậy thì nghe tiếng "cạch" chói tai, không đúng.

Đây không phải nhà giam.

Mắt anh lập tức mở to, mạnh mẽ chống người ngồi dậy, lúc muốn dậy mới phát hiện, anh nằm trên 1 cái ** thép, ở 4 góc ** thép có dây xích to bằng ngón tay cái, lúc này 4 sợi dây xích này đang trói tứ chi anh lại.

Thuận theo hành động của anh, dây xích thép "lạch cạch lạch cạch" kêu lên không ngừng.

Mạc Tầm liều mạng nhìn về hướng phát ra ánh sáng, nhìn 1 cái anh càng chấn động hơn, “Bạch Linh?”

Bạch Linh thuận theo thang máy từ từ đi xuống căn phòng âm u ẩm ướt dưới hầm, nhìn thấy bộ dạng của Mạc Tầm, miệng cô không nhịn được cười nhạt, “Mạc Tầm, bộ dạng này của anh quả là nhếch nhác.”

Lúc này Mạc Tầm đã bị giam ở nhà giam này mấy ngày, ngủ không tốt, ăn không ngon, bộ đồ tây đen đã dơ hết, hai mắt đều đỏ lên, nhìn sơ qua như mấy người gặp nạn ở châu Phi.

Bạch Linh đi đến ** thép ngồi xuống, cô ngồi ở chân **, chỗ này rất gần Mạc Tầm, nhưng lại chắc chắn là Mạc Tầm không thể chạm vào cô.

Cô thấy chấn động trong mắt Mạc Tầm, cười nhẹ vỗ vỗ ** thép, “Sao này, cái ** này là tự tay tôi thiết kế cho anh, anh có thích không?”

“Bạch Linh.”

“Quên nói với anh, bây giờ tôi đã đổi tên rồi, đừng kêu tôi là Bạch Linh, tôi là Tô Linh.”

Mạc Tầm vừa bất ngờ vừa nghi ngờ nhìn cô.

“Tôi biết bây giờ anh có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi tôi, đừng vội, trước khi hỏi, tôi cho anh xem cái này.”

Bạch Linh không quan tâm Mạc Tầm có đồng ý hay không, trực tiếp lấy máy tính bảng từ phía sau ra, cô mở màn hình chính ra, máy tính bảng lập tức hiện lên hình ảnh của vợ chồng Mạc Đào và Mạc Oanh

Oanh, màn hình hiện lên hình ảnh của vợ chồng Mạc Đào, hai người họ bị nhốt trong nhà tù, không phải phòng riêng, rất nhiều người cũng bị nhốt ở đó, Bạch Linh có lòng tốt giải thích với anh, “Những người ở chung với ba mẹ anh trong đó đều là tù nhân của vụ án hình sự, ai ai cũng giết người không chớp mắt.”

Trên màn hình thấy được vợ chồng Mạc Đào đang bị mấy người đàn ông cao to vây lấy ở góc tường, sắc mặt hoang mang bất lực.

“Tại sao… nam tù nhân và nữ tù không phân tách ra nhốt sao…” Mẹ của anh tại sao ở phòng giam cho nam tù nhân.

“Chuyện này thì anh phải cảm ơn tôi.” Bạch Linh cười nhìn mấy người đàn ông đang đến gần Mạc phu nhân trên màn hình, vừa cười vừa để máy tính bảng đến gần Mạc Tầm, “Aiya, anh xem anh xem, tuy mẹ anh hơi lớn tuổi, nhưng được cái là bảo dưỡng tốt, da vừa nõn vừa mịn, anh nói xem, những người đàn ông đó thấy mẹ anh… hì hì, ai yo, anh xem, quả thật đã nhào lên rồi, a ---- quần áo cũng bị xé rách rồi, ba anh đúng là vô dụng, vợ mình bị mấy người đàn ông nhào tới, vậy mà đến 1 tiếng cũng không dám kêu, run rẩy cuộn lại 1 góc không dám động đậy, haha, đúng là mắc cười chết người.”

Trong video Mạc phu nhân kêu la không ngừng, nhưng ngoài nhà tù vốn dĩ không có ai.

Mắt Mạc Tầm đỏ lên, nhìn chằm chằm mẹ mình đang liều mạng phản kháng kêu la trong video, nhưng nào có tác dụng, quần áo của bà rất nhanh bị xé nát, mấy người đàn ông như là sói đói nhào tới, mấy người đàn ông nhào tới, giam Mạc phu nhân dưới đất, hình ảnh của mẹ anh trên màn hình lập tức biến mất, chỉ còn tiếng hét đau khổ của mẹ anh và tiếng thở hưng phấn của mấy người đàn ông.

“Bạch Linh.”

Mạc Tầm không nhịn được nữa, đưa tay muốn bóp cổ Bạch Linh.

Bạch Linh lùi về sau, cười haha.

Tứ chi Mạc Tầm bị xích trói lại, chuyện này từ sớm Bạch Linh là tính toán xong, khoảng cách vừa phải, cô ngồi ở chân**, mặc cho Mạc Tầm phản kháng như thế nào, cũng không thể thoát được.

"Tại sao kích động như vậy, đây chưa là gì cả, mới là bắt đầu thôi."

"Bạch Linh, mày là súc sinh, dù cho mẹ tao có không thích mày, cho dù bà có nói những lời khó nghe với mày, nhưng mày ở Mạc gia 7 năm, ăn uống đồ dùng bọn họ có bao giờ không cho mày, mày vậy mà dám đối xử với họ như vậy, mày có phải là người không."

"Tôi không phải người a." Bạch Linh nhún nhún vai, bình thản nhìn bộ dạng điên cuồng của Mạc Tầm, "Nhưng dù tôi không là người, cũng là các người ép tôi, bọn họ tốt với tôi khi nào, có bao giờ lộ sắc mặt tốt đối với tôi chưa, đúng rồi, thời gian tôi có thai, vì bọn họ tưởng là con của anh, cho nên suốt ngày hầu hạ tôi ăn ngon uống tốt, aiya… bây giờ nghĩ lại bọn họ quả thật đối xử với tôi cũng không tệ."

Mạc Tầm ngây người, "Cô có ý gì?"

"Haha...rất đơn giản, ý nghĩa là, lúc đó tôi không phải có thai con anh, lúc đó không phải là tôi muốn có vị trí vững chắc sao, nhưng anh quá vô dụng, tôi ở với anh 7 năm, anh cũng không giúp tôi mang thai được, tôi còn có thể làm sao chứ, chỉ biết đi tìm người đàn ông khác thôi, ai biết được Lưu Tư Minh nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã giúp tôi có thai… Mạc Tầm, có phải anh không được không, người chị chết sớm của tôi không biết có phải là mang thai con anh không? Vậy thì anh bị cắm sừng cũng quá nhiều

rồi."

"Bạch Linh."

"Đừng hét đừng hét, tai tôi rất tốt, anh nói nhỏ tôi cũng có thể nghe được." Mạc Linh móc móc lỗ tai, tiếp tục để máy tính bảng trước mặt Mạc Tầm, trượt 1 cái, màn hình chuyển thành 1 đoạn video khác.

Trong nhà tù này nhốt Mạc Oanh Oanh.

Mạc Oanh Oanh sống ở nhà tù chung cho nữ, nhà tù vừa dơ vừa lộn xộn, âm u đen tối, phía trước là những thanh thép chặn lại, 3 mặt khác là tường, tường phía sau có 1 cái cửa sổ nhỏ ở phía trên, chỉ có 1 chút ánh mặt trời rọi vào.

Trời đang mùa đông, nhưng trên người cô chỉ là 1 bộ đồ ngủ mỏng, chân chỉ có 1 đôi dép lào.

Mạc Tầm đã hiểu cái này.

Bạch Linh nhìn Mạc Oanh Oanh trong màn hình bị lạnh đến sắc mặt tái xanh môi trắng bệch, cười nham hiểm nói, "Sao này, tôi đối với Mạc Oanh Oanh đủ tình nghĩa chứ, trước đây cô ta bắt tôi mặc đồ ngủ và dép rời khỏi nhà anh, bây giờ hoàn trả toàn bộ cho cô ta."

Trong video, Mạc Oanh Oanh cố gắng đến gần đám đông, như là muốn mượn hơi ấm của nữ tù khác.

Bạch Linh cười càng vui vẻ hơn, nhìn ánh mắt hoài nghi của Mạc Tầm, có lòng tốt giải thích, "Quên nói với anh, những người nữ tù này đều bị bệnh HIV, uhm… anh nói Mạc Oanh Oanh đến gần họ có thể bị nhiễm bệnh không?"

Chương 422

"Bạch Linh, cô là**"

Ánh mắt Bạch Linh hung hăng, ném máy tính bảng trong tay, tát 1 cái.

"Ba---"

Tiếng tát mạnh mẽ vang lên trong căn phòng tối dưới tầng hầm, Mạc Tầm không nghĩ là bình thường thấy Bạch Linh yếu đuối nhưng sức lực lại mạnh như vậy, anh chỉ cảm thấy mặt vừa đau vừa nóng rát, lên mặt nhanh chóng hiện lên 5 dấu tay màu đỏ.

"Bạch Linh"

Trên mặt Bạch Linh không còn chút ý cười nào, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạc Tầm, ánh mắt như hận không thể nhai nuốt anh, "Tôi không phải người? Tôi là súc vật? Mạc Tầm, tại sao tôi lại biến thành bộ dạng như hiện giờ? Tất cả đều là các người ép tôi, ba mẹ anh đáng chết, Mạc Oanh Oanh càng đáng chết, tất cả mọi bi kịch đều là 1 tay Mạc Oanh Oanh làm, mà các người thì sao, không những không trách cô ta, mà còn dung túng cho cô ta, là các người, nếu không phải là các người, tôi sẽ biến thành bộ dạng ngày hôm nay sao, tôi cũng muốn làm hoa lụa mềm yếu bên cạnh anh, tất cả sự lương thiện trong sáng của cả đời người tôi đều cho anh, nhưng anh thì sao, anh hủy diệt hết mọi thứ cho nên tôi mới biến thành ác ma."

Bạch Linh nắm lấy áo của anh, ánh mắt hung tợn, nghiến răng nói, "Mạc Tầm, anh có biết tôi hận anh đến cỡ nào không."

Mạc Tầm quay đi không nói chuyện.

“Ha--- hối hận rồi, có hối hận vì đã quá tàn nhẫn đối với tôi, cho nên mới có kết cục ngày hôm nay?” Bạch Linh cười mỉa mai đẩy anh ra, “Theo như sự hiểu biết của tôi về anh 7 năm nay, để tôi đoán anh nghĩ gì, uhm … anh nhất định không nghĩ là tôi sẽ có ngày hôm nay, cho nên bây giờ nhất định đang hối hận. Nhưng mà, nếu tôi không có tất cả những gì bây giờ có, mà chỉ là 1 cô gái không có chỗ dựa nào ngoài anh của trước kia, anh nhất định sẽ không hối hận… bởi vì anh không nghĩ là tôi có thể uy hiếp được anh, đúng không?”

Mạc Tầm vẫn không nói chuyện.

Bây giờ sự việc đã trở thành như vậy, có nói nhiều như vậy, cũng không có ý nghĩa gì.

“Bạch Linh, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

“Rất đơn giản.” Bạch Linh cúi cằm xuống cười híp mắt nhìn anh, “Tôi chỉ muốn anh là tù nhân của tôi, anh yên tâm, bên quản ngục tôi đã nói chuyện rồi, từ bây giờ trở đi sẽ không ai chú ý đến anh, cho nên, cả đời này anh chỉ có thể sống ở chỗ của tôi. Hì hì hì, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt hung dữ đó, thật ra nói đi nói lại anh cũng phải cảm ơn tôi, anh bị xử án tử treo (đợi thời gian xem xét coi có tử hình hay không), án treo… nói không chừng nếu thời gian này biểu hiện không tốt thì sẽ bị phán quyết, tôi như vậy được xem là cứu anh 1 mạng, đúng không.”

Trong lòng Mạc Tầm nhịn đến khó chịu.

Đối mặt với bộ dạng như người điên Bạch Linh, anh tình nguyện ở trong ngục.

“Bạch Linh, rốt cuộc đây là đâu?”

“Để tôi từ từ nói anh nghe.”

Ngữ khí Bạch Linh nũng nịu, dường như trở thành người con gái đơn thuần của trước đây, nhưng Mạc Tầm biết, không giống rồi, trước đi khi Bạch Linh cười ánh mắt sẽ sáng lên, nhưng bây giờ, dù có cười, mắt cũng âm u đen tối.

“Quên nói với anh, bây giờ anh không ở thành phố a nữa, bây giờ ở Kinh Thành, đây là nhà ở Kinh Thành của tôi, cái phòng dưới hầm này vốn dĩ dùng để đồ vật, tôi kêu người ta chuẩn bị trước cho anh, đặc biệt để cho anh ở, sao nào, đối xử với anh không tệ chứ.”

Mạc Tầm mím môi, nắm chặt tay, gân trên trán đều nổi lên. Anh động đậy 1 cái, dây xích trên người lại bắt đầu “lạch cạch lạch cạch” kêu lên.

Bạch Linh nhìn bộ dạng của anh, không nhịn được cười ra tiếng, “Ai ya, đừng tức giận, tôi đều nói sự thật, chỗ của tôi thế nào đi nữa thì cũng tốt hơn trong nhà tù, anh biết người như anh mà ở nhà tù thì kết cục sẽ như thế nào không? Tôi cũng điều tra qua rồi, những người ở cùng anh đều là những tội phạm giết người cực kỳ hung tợn, tôi nghe nói, bọn đàn ông trong ngục đều là rất nhiều năm không gặp phụ nữ, thấy phụ nữ liền chảy nước miếng, đương nhiên rồi, trong nhà tù sẽ không có phụ nữ, nhưng bọn họ cũng phải giải quyết **, cho nên bọn họ sẽ chọn 1 người đàn ông thân hình thon thả… còn làm gì thì không cần tôi nói rồi chứ.”

Thấy sắc mặt của Mạc Tầm khẽ thay đổi, Bạch Linh cười càng sảng khoái hơn, “đặc biệt là những công tử nhà giàu chưa từng gặp qua khó khăn như anh, da thịt mịn màng là đối tượng mà bọn họ sẽ chọn

đầu tiên… sao nào, bây giờ thấy chỗ tôi tốt hơn nhà tù rồi chứ.”

“Bạch Linh, rốt cuộc cô là ai?”

Lần này tập đoàn Mạc thị gặp nạn, không có ai giúp đỡ, tất cả mọi người đều hận không thể cách càng xa càng tốt, mà sự việc lớn như vậy, bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm vào người của Mạc gia, dưới tình hình này, vậy mà Bạch Linh có khả năng đưa anh ra khỏi ngục….

Tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

“Bây giờ mới nghĩ đến việc hỏi tôi chuyện này sao, haha, Mạc Tầm anh đúng là chậm chạp, tôi là ai? Không phải nói anh nghe rồi sao, bây giờ tôi tên là Tô Linh.”

Tô?

Mạc Tầm bắt đầu tìm kiếm tất cả những danh môn họ Tô.

Bạch Linh nói đây là Kinh Thành, mà cô họ Tô.

Mạc Tầm đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt chấn động nhìn Bạch Linh.

“Xem ra anh đoán được rồi, nói ra thì tôi nên cảm ơn anh, nếu không Mạc Oanh Oanh hại đến tôi thảm như vậy, tôi cũng sẽ không được người của ông nội đem về nhà, ông nội tôi anh đoán ra là ai không? Gia chủ của Tô gia ở Kinh Thành Tô Nhiêm, anh có lẽ đã có nghe qua.”

Đâu phải chỉ là nghe qua, mà là danh tiếng lừng lẫy.

Tô gia ở Kinh Thành, chỉ cần là người có chút thân phận thì đều biết, Tô gia ở Kinh Thành được coi là gia tộc thần bí nhất trong nước, về thực lực và thế lực thì sâu không ai biết rõ.

Vậy mà Bạch Linh lại là cháu của Tô Nhiêm?

Nếu vậy thì tất cả đều có thể hiểu được rồi.

Hèn gì cho dù anh có gọi bao nhiêu cuộc gọi, tất cả những người anh có quan hệ tốt ở Kinh Thành đều không ai nghe, hèn gì tất cả những người có quyền cao chức rộng mà anh biết ở Kinh Thành đều thất thủ … thì ra là vậy.

Cuối cùng Mạc Tầm cũng hiểu.

Anh bất ngờ ngước mắt lên, cắn răng căm hận nhìn Bạch Linh, "Bạch Linh cô là ác quỷ."

Mạc gia của anh vậy mà bị hủy hoại bởi người phụ nữ này.

Nếu không có sự giúp đỡ của Tô gia, tập đoàn Mạc thị không thể bị phá sản nhanh như vậy được.

Hoặc là căn bản sẽ không bị phá sản.

"Ba---"

Bạch Linh lại tát mạnh 1 cái, nhìn mặt Mạc Tầm, lại che miệng cười haha, "Mạc Tầm à Mạc Tầm, tại sao chút trí nhớ anh cũng không có vậy, bây giờ anh đã là tù nhân, cũng không biết khiến miệng của mình ngoan ngoãn 1 chút, anh đây là đang muốn bị giáo huấn hay sao."

“Bạch Linh rốt cuộc cô muốn thế nào.”

“Rất đơn giản, bây giờ tôi muốn nhốt anh, để anh trở thành tù nhân của tôi. Nghĩ cũng thấy vui rồi, trước đây đều là tôi nghĩ cách để làm anh vui vẻ, bây giờ chúng ta đổi vai, Mạc Tầm, sau này hãy nhớ phải tìm mọi cách để khiến tôi vui, nếu không… nếu không sao nhỉ, chúng ta thương lượng đi, nếu anh còn độc mồm độc miệng với tôi, tôi sẽ kéo cái chăn trên ** xuống, để anh ngủ trên ** thép … dưới hầm âm u ẩm ướt, nên chắc có nhiều động vật nhỏ thích sống ở đây, tôi kêu người đem 1 cái ổ chuột lên trên ** chịu không?”

Chương 423

Mạc Tầm nghĩ đến cảnh mà Bạch Linh nói, sợ đến lông toàn thân dựng ngược.

Anh tin, với tình trạng bây giờ của Bạch Linh, cô nhất định nói được làm được.

“Bạch Linh đến súc vật cô cũng không bằng.”

“Chửi đi chửi đi, tôi cho anh thời gian 1 ngày hôm nay, muốn chửi cứ chửi, muốn tức giận cứ tức giận, đến ngày mai là phải khống chế lại đó.” Bạch Linh đưa tay, dịu dàng chạm vào yết hầu dưới cằm của Mạc Tầm, cười híp mắt, “Nhưng mà, chúng ta phải có trí nhớ tốt đó, hết hôm nay thì phải thu tính khí lại, nếu không, tôi thật sự nói được làm được. Anh cũng đừng nghĩ đến việc cầu xin tôi… đây là Tô gia ở Kinh Thành, tôi là Tô đại tiểu thư, tạm thời vẫn chưa có ai dám làm trái lệnh của tôi, cho nên … ý nghĩ chạy trốn của anh nên nhanh chóng được loại bỏ đi.”

“Bạch Linh, bây giờ tôi rất hối hận, năm đó đã yếu lòng cứu mạng cô.”

Cứu cô?

Bạch Linh như vừa được nghe chuyện cười, hướng lên trời cười lớn, cười đến nước mắt cũng chảy ra, “Haha, thật mắc cười, quả thật rất mắc cười, hối hận cứu tôi sao? Tôi còn hối hận gì được anh cứu nữa này. Mạc Tầm, tôi cho anh 7 năm thanh xuân tươi đẹp của mình, nhưng anh khiến tôi rơi xuống địa ngục ngay lập tức.”

Đột nhiên cô mất khống chế, điên cuồng la lên, “Tôi cũng muốn đối tốt với anh, nhưng anh đối xử với tôi như thế nào, anh phản bội tôi, từ thân thể đến linh hồn đều phản bội tôi, tôi chỉ có thể giả bộ không biết, chỉ để giữ thân thể anh lại, tôi cũng muốn đi với anh đến cuối đời, nhưng anh thì sao, anh đối với tôi như thế nào, Mạc Oanh Oanh đuổi tôi ra khỏi nhà anh, lúc đó chỉ cần anh cho tôi đem 1 bộ đồ, hoặc đưa điện thoại của tôi cho tôi, thì hôm nay tôi cũng sẽ không đối xử với anh đến mức này, cả đời này tôi cũng không quên được lúc anh bỏ tờ 100 đồng cho tôi, Mạc Tầm. Anh xem tôi như ăn mày mà bố thí, cho nên đừng trách tôi tại sao hôm nay tôi đối với anh như vậy, đây đều là trừng phạt mà anh đáng phải nhận.”

Hai người từng sống chung, bây giờ hai ánh mắt đều hận đối phương vô cùng, trong mắt chỉ có hận.

Dưới tầng hầm ẩm ướt âm u, thân thể Bạch Linh vẫn chưa khỏe lại, ở đây thời gian dài, toàn thân cảm thấy lạnh. Nhưng cô không muốn rời đi, người đàn ông trước mắt khiến cô hi sinh tất cả, nên bây giờ chỉ có hận, cô muốn tận mắt thấy anh tuyệt vọng, tận mắt thấy anh sống cuộc sống không bằng heo chó.

Cả không gian rộng lớn đột nhiên im lặng.

Trong lòng Mạc Tầm điên cuồng la hét: Bạch Linh điên rồi, thật sự điên rồi.

Bạch Linh nhún nhún vai, cong lưng nhặt cái máy tính bảng dưới đất lên, cười nhìn Mạc Tầm, “Anh bây giờ ở 1 mình trước, tôi đi 1 chút, nhớ phải ngoan ngoãn đó.”

Nói xong, Bạch Linh không dừng lại, bước bước lớn rời khỏi.

Cô tắt đèn phòng tầng hầm, trong phòng lại khôi phục trạng thái u tối.

Bạch Linh thuận theo cầu thang đi lên lầu, mới đi đến trước lối ra của tầng hầm, đột nhiên nghe tiếng của Mạc Tầm ở phía sau truyền đến, tiếng của anh không tức giận như lúc nãy, bình thản đến không ngờ, “Bạch Linh, đừng để tôi hận cô.”

Lưng của Bạch Linh khẽ cứng, vô thức quay lại nhìn anh.

Nhưng tầng hầm tối thui, giơ tay không thấy 5 ngón, hoàn toàn không thấy Mạc Tầm đâu, càng không thể thấy biểu cảm trên mặt anh.

Cô dựa vào tường, cắn môi, dường như muốn cười, cũng dường như muốn nói lời phản kích, nhưng lời đến miệng lại không nói ra, mà 2 dòng lệ chảy xuống.

Cô không thể mềm lòng.

Cô cố gắng thuyết phục bản thân, lau nước mắt, tuy rõ ràng là 1 mảng đen tối, Mạc Tầm không thể thấy được, nhưng quay đầu lần nữa miệng cô đã mang theo nụ cười, “Muốn hận … cứ hận đi.”

…

Đi ra khỏi tầng hầm, trên đầu là mặt trời, thân thể Bạch Linh như đang tắm nắng, nhưng lại cảm thấy cả thân thể và tim đều lạnh băng.

Có nữ hầu cung kính đi đến hỏi, “Đại tiểu thư, lão gia kêu người qua 1 chuyến.”

“Tôi biết rồi.”

Bạch Linh hít sâu 1 hơi, quay lại phòng để rửa mặt, chải đầu gọn

gàng rồi đi đến phòng sách của Tô Nhiêm.

Tô gia ở Kinh Thành sống ở tứ hợp viện, bên trong có hơn 100 căn phòng, còn người hầu và bảo vệ có thể đếm đủ 100 người, Bạch Linh, Tô Nhiêm và ba ruột, mẹ kế ở những căn phòng sát bên nhất của hợp viện.

Viện được thiết kế rất tinh tế, trong viện có đình đài lầu các, cầu nhỏ chảy nước, tuy là ngày đông lạnh, nhưng không hề cảm thấy lạnh lẽo, cảnh sắc cực kỳ đẹp.

Phòng sách của Tô lão gia trừ khi có chuyện gì quan trọng, nếu không thì sẽ không dễ cho người khác vào.

Cho nên khi Bạch Linh biết ông nội kêu cô vào phòng sách, trong lòng không thể không cảm thấy bất an.

Lão gia Tô gia, tuyệt đối là người nguy hiểm và khó đối phó nhất mà cô từng gặp.

Ông ta có khả năng thấy được lòng người.

Bạch Linh đứng trước cửa gỗ được thêu hoa, hít sâu mới gõ cửa.

“Vào.”

Bạch Linh đẩy cửa vào phòng sách.

Trong phòng sách đều là đồ trang trí theo phong cách Trung Quốc, tầng tầng kệ sách để ở bên kia, nhìn cực kỳ kinh người, ông mặc sườn xám nam màu đỏ đậm, ngồi sau bàn sách, đang vừa uống trà vừa đọc sách thẻ tre. Nếu là người không hiểu biết, khi thấy cảnh này nhất định cảm thấy đây là 1 người lão tuổi vô dục vô cầu.

Cảm nhận được Bạch Linh đang đến trước mặt, ông bình tĩnh để tách trà xuống, “Ngồi.”

Bạch Linh yên lặng ngồi xuống.

Ông để cuộn sách trên tay xuống, ngước mắt nhìn lướt 1 cái mặt của Bạch Linh, sau đó nhìn tròng mắt đỏ lên của cô, ngữ khí trầm xuống, “Khóc rồi?”

Bạch Linh vừa muốn phủ định, đột nhiên nhớ đến ông rất ghét ai nói dối, mím môi gật đầu, “Tâm trạng có chút bất thường.”

Ông hừ lạnh 1 tiếng, “Tô gia không cần người thừa kế yếu đuối vậy, sau này tất cả nước mắt đều nuốt hết xuống bụng cho tôi.”

Bạch Linh cố gắng trấn tĩnh bản thân, gật đầu nhẹ, “Vâng.”

Lúc này ông mới thu ánh nhìn lại, như là nói chuyện bình thường vậy, “Bây giờ con đã báo được thù, sau này tính làm gì tiếp theo?”

Báo được thù?

Mắt của Bạch Linh đột nhiên sắc bén, cô vẫn chưa trả thù xong.

Người của Mạc gia đều nhận hình phạt thích đáng, nhưng mà người cô ghét nhất, vẫn đang sống hạnh phúc.

“Còn muốn gây phiền phức cho ai?”

“Tô Tố, con nhất định phải khiến Tô Tố phải trả giá.”

Ai bảo Mạc Tầm thích cô ta, chỉ cần là người của Mạc Tầm, cô sẽ

không tha.

“Không được, con dẹp bỏ ý nghĩ đó đi.”

Bạch Linh đột nhiên ngước đầu nhìn ông, đây là lần đầu tiên ông phản đối cô báo thù, lúc cô đối phó với Mạc gia ông cực kỳ ủng hộ, bây giờ tại sao không cho cô đối phó với Tô Tố? Bạch Linh biết, không có sự giúp đỡ của ông, căn bản cô không thể báo thù Tô Tố.

“Ông, tại sao?”

“Bởi vì cô ta là người phụ nữ của Tiêu Lăng.”

Bạch Linh cắn môi, “Không lẽ ông sợ Tiêu Lăng?”

Ánh mắt của ông mang ý cảnh cáo, nhìn Bạch Linh 1 cái, tim Bạch Linh khẽ sợ, nhưng không thu ánh nhìn lại, ông hừ lạnh 1 tiếng, “Con không cần dùng kế khích tướng, cách này vô dụng với ta, ta nói không được phép đối phó Tô Tố chính là không được phép, con dám làm trái lệnh ta?”

Chương 424

Trong thời gian Bạch Linh ở Tô gia, cô đã khá hiểu tính cách của Tô lão thái gia.

Ông tuyệt đối là một người già không chấp nhận bất cứ ai thách thức quyền uy của mình.

Bạch Linh trong lòng thầm nghĩ nhưng ngoài mặt đã biết khiêm nhường, “Cháu chỉ muốn biết nguyên nhân thôi, chứ không có ý chống đối mệnh lệnh của ông.”

Lão thái gia liếc một vòng trên mặt Bạch Linh, hừ nhẹ, “Có ý hay không, tự cháu biết.”

Bạch Linh mấm chặt môi không nói gì.

Lão thái gia giọng trầm xuống, “Đừng coi thường Tiêu Lăng, việc làm ăn của hắn làm được đến như thế thì quan hệ trong tay hắn cũng không thể xem nhẹ được, lần này Mạc gia lụi bại nhanh như vậy đương nhiên cũng có người của hắn gài vào. Hơn nữa.....bác trai bác gái của hắn có địa vị vững chắc trong quân giới, ông nội hắn dù đã nghỉ hưu nhưng trong tay vẫn còn nắm bao nhiêu quan hệ với những chiến hữu khác và các lớp binh bên dưới, họ đều đã thành tài, Tiêu lão gia rất biết làm người nên các quân sĩ khác đều kính nể, nếu thật sự đối đầu, quá khó khăn.”

Vậy bỏ qua sao?

Bạch Linh không cam tâm.

Lão thái gia bưng cốc trà lên môi mỉm một ngụm, “Ông quên nói với cháu một chuyện, Lãnh Mạc đã có hiệp ước với Tô gia, hai bên nước sông không phạm nước giếng, lần này vì tính mạng của cháu ông đã trao cho Lãnh Mạc quyền buôn bán quân hỏa nội địa rồi, cho nên.....Tốt nhất cháu nên ngoan ngoãn một thời gian đi.”

Bạch Linh vẫn chưa biết chuyện này, vừa nghe xong cô có chút kinh ngạc.

“Đừng dùng ánh mắt ấy nhìn ông, không phải vì cháu đâu mà vì tương tai của Tô gia thôi, bây giờ thù của cháu đã trả, những kẻ đáng bị trừng trị nay cũng đã trừng trị rồi, cho nên, từ ngày mai cháu phải bắt đầu cuộc tập huấn khắc nghiệt, ông hạn cho cháu 3 năm, trong 3 năm nếu cháu không đạt được yêu cầu mà ông đặt ra, ông cũng sẽ không cần cháu nữa.”

Sắc mặt Bạch Linh hơi trắng ra, gật đầu đồng ý, “Cháu biết rồi.”

“Nếu cháu thật sự muốn đối phó với Tô Tố.....Thì mau chóng làm bản thân trưởng thành hơn, đợi đến khi đạt đến mong muốn của ông, đợi đến ngày mà cháu đã đủ năng lực, muốn đối đầu với ai ông cũng không ý kiến.”

Lão hồ ly.

Cố ý dùng Tô Tố làm mồi câu, ông ta làm vậy chỉ để cô ôm một nỗi hận trong lòng sau đó hướng đến đó để phấn đấu, trở thành thứ mà ông ta cần.

Bạch Linh nắm chặt nắm đấm, “Cháu biết rồi.”

“Ông bắt buộc phải cảnh cáo cháu, trong thời gian đó nếu không có

sự đồng ý của ông, để ông biết được cháu làm cho Lãnh Mạc và Tiêu Lăng xù lông lên, đừng trách ông không khách khí nghe chưa?”

Bạch Linh vô cùng hiểu.

Bây giờ toàn bộ quyền lợi của cô đều do lão già trước mắt đưa cho, cô của bây giờ chưa thể đấu lại với ông ta, cho nên chỉ có thể nghe lời nếu không, rời gia lão thái gia, cô chẳng là cái gì cả.

Cô hít một hơi sâu, “Gia gia, cháu hiểu rồi ạ.”

“Lui xuống đi.”

“Vâng.” Bạch Linh từ từ lui xuống.

Một lúc sau, cửa thư phòng lại kêu lên, một cụ già bước vào, người này là tâm phúc của lão thái gia, đã theo ông ta hơn 60 năm nay, cụ già này vì biểu lòng trung thành thậm chí còn thay tên đổi họ, giờ ông tên là Tô Vi Túc.

Thực chất tên lão chỉ là tiếng đọc lái của Tô vì Tô gia (trong tiếng Trung âm đọc gần giống), nghĩa là tất cả đều vì Tô gia.

“Lão thái gia.....”

“Ừ.” Tô lão thái gia sắc mặt dịu xuống đôi chút, trước mặt tâm phúc, ông có thể hoàn toàn yên tâm, ông nhìn người vừa bước vào, khóe miệng nhểnh lên, “Muốn nói gì thì nói đi.”

“Tôi thấy tính cách đại tiểu thư, nếu như có một ngày.....Tôi lo nuôi cáo trong nhà mất.”

“Ha——Vậy cũng phải chờ nó thành cáo đã.” Lão thái gia giọng nhạt

thếch, “Mạnh được yếu thua, nếu thật sự có một ngày nó thành được một con cọp, có thể đối kháng với tôi thì có thua trên tay nó cũng do tôi đã quá yếu rồi, không trách được người khác. Lại nói, dù nó có đủ tàn nhẫn, cũng đủ độc ác nhưng còn thiếu kinh nghiệm và trải đời, muốn đối kháng với tôi, vẫn còn xa lắm.”

Tô Vi Túc nghe lão thái gia nói vậy, biết trong tim ông đã có tính toán mới thở phào nhẹ nhõm, Tô Vi Túc chuyển sang chủ đề khác, “Phía lão gia vẫn chưa chịu gặp đại tiểu thư.”

Nhắc đến “lão gia” Tô lão thái gia cau chặt mặt mày, “Kệ ông ta.”

……

Trong nước xôn xao như vậy nhưng ở mãi Tân Tây Lan, Tô Tố chẳng hề biết gì.

Lúc này cô còn đang bận ở cạnh Tiêu Lăng chụp ảnh cưới.

Cảnh ở Tân Tây Lan rất đẹp. Trong nước đang là mùa đông nhưng bên này lại đang đúng mùa hè, Tô Tố lúc mới đến đây, trên người còn mặc áo khoác bông, vừa xuống đến máy bay cô đành thay áo ngắn tay, ở Tân tây Lan, quang cảnh vô cùng đẹp, chỉ cần đưa máy ra chụp bất kỳ đã có ngay một bức ảnh đẹp rồi.

Đoàn chụp ảnh của Tiêu Lăng vô cùng chuyên nghiệp, hơn nữa kỹ thuật thợ chụp ảnh đều vào hạng top, bộ ảnh cưới đầu tiên vừa chụp xong, đẹp đến nỗi Tô Tố không nỡ xóa tấm nào cả.

“Đẹp quá đi.....”

Trời xanh mây trắng núi cao nước trong, cô và Tiêu Lăng người mặc váy trắng người mặc vest đen đối xứng nhau, cùng tạo các kiểu dáng

trong một khung cảnh nên thơ như vậy, kỹ thuật chụp của người thợ vô cùng điêu luyện, chụp cho cô và Tiêu Lăng những bức ảnh thần thái vô cùng tự nhiên, đến mức không che được sự ân ái trong ánh mắt hai người.

Người chụp ảnh cười nhẹ, “Cậu Tiêu và cô Tố trai tài gái sắc, mấy pic này chắc tôi chẳng cần phải chỉnh gì là đem đến văn phòng treo lên làm quảng cáo tuyên truyền cho studio được rồi.”

Tô Tố nghe vậy cười tít mắt vì hạnh phúc, tay cô ôm máy ảnh, bên tưởng tượng treo tấm nào trên đầu giường thì đẹp.

“Tiêu Lăng, làm sao bây giờ, tấm nào cũng đẹp hết.”

“Thế thì không cần xóa tấm nào cả, đến lúc đó kêu họ làm thành ảnh để phòng ngủ, xong rửa hết chỗ ảnh này ra, bỏ vào album. Cuối cùng thích tấm nào nhất mình phóng ra treo đầu giường.” Tiêu Lăng ôm eo Tô Tố, cô đang xem ảnh trong máy, còn ánh nhìn của anh chưa từng rời khỏi cô, “Được rồi được rồi, đừng xem nữa, mình chụp tiếp nào.”

“Ừm”

Tô Tố không nỡ rời máy chụp ra.

Họ chuyển đến địa điểm thứ hai.

Cảnh thứ hai là một bãi cỏ xanh ngát.

Trong cảnh này cả hai vẫn mặc đồ cưới kiểu âu, chỉ thay đổi kiểu váy từ dài quết đất thành dài ngang chân, và thay kiểu đầu khác, Tiêu Lăng vẫn một bộ vest đen, trong cảnh này cả hai đứa nhóc cũng tham gia chụp ảnh, Cảnh Thụy mặc một bộ vest nhỏ nhắn, thắt nơ còn Tiểu Thất diện một chiếc váy bồng trắng và bện tóc. Vừa nhìn đã

có thể nhận thấy cô nhóc như một Tô Tố thu nhỏ.

Trong bức ảnh này cần 4 người cùng nằm trên cỏ, hai tay chống cằm nhìn vào ống kính và cười là được.

Mặc dù đơn giản, nhưng bức ảnh này khá mất thời gian.

“Ha ha ha ha ha, Tiêu Lăng cái động tác này của anh buồn cười quá, còn Cảnh Thụy nữa, Cảnh Thụy.....Ái da, không được rồi, sắp nổ bụng rồi.”

Có thể tưởng tượng được không.

Một con người khí chất lạnh lùng như Tiêu Lăng, lại để anh làm động tác hai tay chống cằm, mẹ ơi.....Tô Tố lại phụt cười.

Còn cả Cảnh Thụy, Cảnh Thụy là một ông cụ non mặt lúc nào cũng vô cảm, lại phối hợp với động tác dễ thương như vậy, nhìn thế nào cũng không ăn khớp được.

“Ha ha, chết cười mất.”

Tiêu Lăng nhếch nhếch khóe miệng, kéo lấy Tô Tố nằm xuống bãi cỏ, “Nhanh chụp đi.”

Như vậy một bức ảnh vô cùng hài hước đã ra đời.

Trên ảnh, Tiêu Lăng và Tô Tố mỗi người nằm một bên, Tiểu Thất và Cảnh Thụy nằm giữa, Cảnh Thụy nằm cạnh Tô Tố còn Tiểu Thất nằm cạnh Tiêu Lăng, Tiểu Thất và Tô Tố cười vô cùng vui vẻ, còn hai người đàn ông thì.....giống như ai đã nợ họ cả một núi bạc vậy, gương mặt vô cảm, nhưng bộ mặt ấy phối hợp với động tác ấy trông vô cùng ngố, Tô Tố vừa nhìn thấy ảnh liền quăng mình lăn lộn ra bãi

cỏ.

“Trời ơi.....chảy cả nước mắt luôn.”

Tiêu Lăng cắn răng, uy hiếp, “Tô Tố, em còn cười nữa anh sẽ phóng to tấm ảnh này treo đầu giường đấy.”

Chương 425

Phụt——

Vậy thì chịu sao được.

Tô Tố nín cười, mẹ ơi, treo tấm này lên đầu giường chắc mỗi lần vào phòng cô lại phun ra mất.

Tô Tố nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, tiếp tục chụp ảnh. Bộ ảnh thứ hai toàn bộ đều có sự tham gia của hai đứa trẻ, nhưng hai đứa nó không hợp tác lắm nên đợi lúc chụp xong trời đã xẩm tối.

“Xong chưa?”

“Ok rồi.” Thợ chụp ảnh giơ tay, cười nói, “Cảnh chụp hôm nay hoàn thành rồi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục.”

Tô Tố cuối cùng cũng được thở.

Hai đứa nhỏ đã mệt nhoài từ sớm, xuôi vai nghiêng đầu từ lâu.

“Mệt rồi hả?” Thấy Tiểu Thất và Cảnh Thụy gật đầu liên tục, Tô Tố cười tít mắt vỗ vỗ nhẹ lên đầu chúng, “Đi, mình về thôi.”

Tiêu Lăng và Tô Tố ở một căn nhà hai tầng màu trắng khá đặc sắc kiểu Tân Tây Lan, màu trắng xám bên ngoài nhà với bao la cây cối, trước cửa nhà còn có một dãy lan can gỗ trắng, bên cạnh lan can trồng rất nhiều hoa đỏ, trông vô cùng đẹp mắt.

Khi họ trở về biệt thự, trời chưa tối hẳn. Sau khi tắm rửa xong, hai đứa nhỏ lại khỏe khoắn như thường, chân đất chạy ra chạy vào nhà bếp.

Tô Tố và Tiêu Lăng ở trong phòng, đang tẩy trang. Sau khi thay quần áo Tô Tố định đi nấu cơm.

Vừa mở tủ lạnh cô mới phát hiện trong đó chẳng còn bao nhiêu đồ nữa.

Tô Tố phiền não.

“Tiêu Lăng, trong tủ hết đồ rồi.”

“Anh đi mua.” Tiêu Lăng nhấc chìa khóa xe lên tiến đến trước Tô Tố, anh liếc nhìn vào tủ lạnh, đúng là chẳng còn thức ăn gì cả. Lần này họ đi khỏi nhà cũng không mang theo người hầu, nên đồ trong tủ lạnh không được tiếp ứng kịp thời. Tiêu Lăng hỏi cô, “Cần đồ gì, bây giờ anh đi mua.”

“Đợi chút nhé.”Tô Tố đóng cửa tủ lạnh, quay lại nhìn hai đứa nhỏ, “Tối nay các con muốn ăn gì?”

“Mami mami, Tiểu Thất muốn ăn cà chua đảo với trứng.”

Cảnh Thụy khẽ nói thêm, “Cần tây xào tôm.”

Ok

Tô Tố chẳng có mấy niềm tin vào việc Tiêu Lăng tự đi chợ mua thức ăn, cô viết một loạt những thứ cần mua lên giấy, vừa viết cô vừa dặn dò, “Hai quả cà chua, một bó cần tây, 2,5 lạng tôm bóc vỏ, mua thêm hai củ khoai tây và một ít thịt bò nữa, nhà mình ăn thêm món khoai

tây xào thịt bò, anh nhớ mua đủ ăn một bữa thôi nhé, nhà vẫn còn trứng gà, sáng mai cả nhà ăn sáng bằng sandwich và trứng rán nhé." Tô Tố đưa tờ giấy cho Tiêu Lăng và không quên hỏi lại, "Anh đã nhớ chưa?"

"….." cô nghĩ anh là thằng ngốc sao.

Tiêu Lăng ngoắc khóe miệng.

Tay anh cầm lấy tờ giấy từ tay cô, đút vào túi áo, "Yên tâm đi, anh sẽ về trong vòng nửa tiếng, em cứ cắm cơm trước."

Tô Tố tiễn Tiêu Lăng ra khỏi cửa, cô thơm lên má anh, "Vất vả cho anh rồi."

Tiêu Lăng thấy thế bèn thêm một cái vào miệng cô xong mới chịu đi.

……

Tô Tố ở nhà với hai đứa trẻ, cô đi cắm cơm xong liền bắt đầu công đoạn chuẩn bị, nhưng đợi một lúc, rồi lại một lúc lâu cũng không thấy Tiêu Lăng về.

Tô Tố nhìn thời gian, từ lúc Tiêu Lăng xuất phát đến giờ đã ngót một tiếng.

Sao vẫn chưa thấy anh về

Đến Tiểu Thất đang miệt mài chơi đồ chơi cũng ngỡ thời gian hình như hơi lâu rồi, "Mami, daddy có phải là lạc đường rồi không, sao vẫn chưa về?"

Nếu như lạc đường thì cũng có GPS định vị mà.

Hơn nữa từ đây đến siêu thị gần nhất cũng chỉ phóng xe hết 5 phút, ngày đầu tiên đến đây cả nhà đã thử đi siêu thị rồi, trí nhớ của Tiêu Lăng tốt vậy sao mà lạc đường được.

Không lẽ xảy ra chuyện gì sao.

Tô tố đi đến bên cửa, nhìn ra ngoài trời đã tối hẳn, càng lúc càng bất an, cô nhanh chóng rút điện thoại gọi cho Tiêu Lăng, điện thoại đổ chuông rất nhanh nhưng đầu bên kia mãi không thấy bắt máy…..

Sắc mặt Tô Tố bắt đầu bệch ra.

Không phải là gặp chuyện gì thật chứ.

“Mami?”

“Tiểu Thất, Cảnh Thụy, hai con ở nhà một mình được không? Đừng có ra ngoài cũng không được mở cửa cho người lạ, mami ra ngoài một lát.”

Cảnh Thụy gật gật đầu, “Chúng con làm được, mẹ đi đường cẩn thận nhé.”

Tô Tố tháo tạp dề, cầm điện thoại lên và phải chắc chắn rằng cửa đã đóng chặt, cô mới dám rời khỏi nhà.

Chỗ cô ở hơi hẻo lánh, rất ít taxi, Tô Tố nhìn theo hướng siêu thị mà chạy về phía trước.

Trong đầu cô bắt đầu nghĩ đến những cảnh tượng đáng sợ, những chuyện như tai nạn giao thông…..Hay đánh nhau với người khác, không thì gặp thành phần khủng bố ở siêu thị…..

Bịch bịch----

Cô nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập.

Tiêu Lăng, anh nhất định không được xảy ra chuyện gì, nhất định đấy.

Quãng đường chỉ 5 phút đi xe nhưng đi bộ cũng không hề gần, Tô Tố chạy được nửa đường thì thấy đằng trước đi đến một chiếc xe, sau đó chiếc xe dừng lại bên cạnh cô.

Dưới ánh đèn đường vàng héo hắt, cô ngây người nhìn chiếc xe quen thuộc của Tiêu Lăng, lại ngớ người nhìn Tiêu Lăng bước xuống xe.

"Tô Tố? Sao em lại ở đây?"

Không sao cả?

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, lưng cô đã ướt mồ hôi, tim cô như muốn nhảy lên, hai chân đã mềm nhũn.

Tiêu Lăng thấy cô không được bình thường, anh nhanh chóng đỡ cô lên xe.

Tiêu Lăng vặn nắp chai rồi đưa cho cô uống, "Em uống nước đi."

Tô Tố uống được hai ngụm mới cảm giác mình vừa sống lại.

"Sao thế?"

"Anh còn hỏi em." Tô Tố lườm Tiêu Lăng, "Ai nói là chỉ đi nửa tiếng là

về, cả nhà chờ đến cả tiếng mà không thấy anh đâu, chỗ này đất lạ người không quen, nhỡ đâu anh xảy ra chuyện gì thì sao? Em gọi điện anh cũng không bắt máy, anh bảo em với con không lo có được không?'

Đôi mắt đen thẳm của Tiêu Lăng sáng lên phút chốc, anh rút điện thoại trong túi ra, nhìn thấy đúng rằng có cuộc gọi nhỡ của Tô Tố, thấy Tô Tố nhìn anh chằm chằm, anh bèn vội vàng giải thích, "Khi nãy anh đang mua đồ trong siêu thị, trên đường về xe đột nhiên chết máy nên gọi người đến sửa, sau đó điện thoại vẫn đút trong túi, chắc là do ồn quá nên không nghe thấy. Được rồi, được rồi, là anh không tốt, anh nên cầm điện thoại trên tay, để em và các con lo lắng rồi."

Vậy còn được.

Tô Tố hừ nhẹ, "Đi thôi, mau về đi, ở nhà chỉ có Tiểu Thất và Cảnh Thụy thôi."

"Ừ."

Tiêu Lăng nổ máy, chẳng mấy chốc bánh xe đã bắt đầu lăn.

Hai đứa nhỏ ở nhà trông thấy cả hai về cùng nhau, ánh mắt lo lắng mới chuyển sang yên tâm.

Tiêu Lăng xin lỗi hai đứa nhỏ, "Daddy đã làm các con lo lắng rồi."

"Daddy không sao là được rồi."

"Không sao không sao, daddy mạnh mẽ như vậy sao mà có chuyện được chứ, daddy cả người toàn mồ hôi nên cần đi tắm, hai đứa ở dưới lầu nhặt rau giúp mami nhé?"

“Vâng.”

Tiêu Lăng một mình lên lầu, khi vừa đóng cửa phòng lại, nụ cười trên mặt anh bỗng tắt biến.

Xe của anh chẳng có vấn đề gì cả, khi nãy anh đi siêu thị mua thức ăn, đột nhiên nhìn thấy có người đi theo xe của anh, anh mua đồ xong liền âm thầm đi theo người đó, khoảng cách càng ngày càng xa, cuối cùng chiếc xe cùng người đó biến mắt trước mắt anh.

Tiêu Lăng cau có mặt mày, sắc mặt hơi khó coi.

Nếu như anh không nhìn lầm, người ngồi trên ghế sau của chiếc xe đó, rõ ràng là Tiêu Diệp Lạc.

Chương 426

Tiêu Lăng vô cùng khẳng định anh không hề nhìn lầm.

Nhưng

Tiêu Diệp Lạc không phải đang ở Mỹ sao.

Tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở Tân Tây Lan, hơn nữa còn đi theo anh?

Tính cả năm nay, hai người đã chia tay được 6 năm rồi, Tiêu Diệp Lạc lại đột nhiên như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Tiêu Lăng mặt sầm xuống không nói năng gì.

Anh ngồi lên sofa trong phòng, mấm môi, sắc mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, anh do dự có nên gọi cho Tiêu Diệp Lạc hỏi rõ ràng? Khi xưa người khăng khăng đòi chia tay rồi bỏ đi là cô, bây giờ người lén lút theo dõi cuộc sống của anh cũng là cô.

Thật là điên rồi.

Tiêu Lăng bực bội ném điện thoại đi, anh nghĩ lại những hồi ức của 6 năm trước, trong lòng vẫn khó quên đi chuyện cũ.

Anh tự nhận về độ dụng tâm đối với Tiêu Diệp Lạc, không ai bằng anh. Lúc đầu, để có thể quen cô, anh đã bỏ bao cố gắng, từ lúc anh 13 tuổi đến lúc anh 23 tuổi, hai người chơi với nhau cả 10 năm nhưng mặc cho anh cố gắng thế nào, Tiêu Diệp Lạc vẫn quyết chí rời

xa anh.

Thậm chí anh là người cuối cùng trong nhà biết chuyện cô sắp đi Mỹ.

Lý do cô đi Mỹ, anh càng khó chấp nhận.

“Anh Tiêu Lăng, em muốn đi Mỹ phát triển sự nghiệp, bây giờ em đã là diễn viên hạng A trong nước rồi, không gian phát triển trong nước bó hẹp quá, em cần hiện thực giá trị của bản thân, cho nên….. anh Tiêu Lăng, em xin lỗi mình chia tay đi.”

Khi nghe thấy những lời nay, Tiêu Lăng như sét đánh ngang tai.

Ngày hôm đó, thực ra anh đã chuẩn bị nhẫn, anh định sẽ cầu hôn Tiêu Diệp Lạc.

Một Tiêu Lăng đang háo hức mong chờ, nay bị một câu nói của cô mà làm cho buốt lòng.

Đến bây giờ anh vẫn nhớ rõ những lời đã hỏi cô 6 năm về trước, “Tại sao? Diệp Lạc, đó thật sự là điều em muốn?”

“Không sai, anh Tiêu Lăng, mình quen nhau bao lâu em mới phát hiện, tình cảm em dành cho anh chỉ là tình cảm anh em thôi, không phải tình cảm nam.....Hơn nữa em thật sự sắp đi Mỹ, anh cũng biết đấy, ước nguyện lớn nhất của em là vào được hollywood, dành được giải vương hậu của oscar. Cho nên, anh đừng ngăn em, cũng đừng làm hòn đá ngáng đường em, bây giờ em chỉ muốn chia tay anh thôi.”

“Em chắc chắn chứ? ”

“Vô cùng chắc chắn”

Lúc đó anh còn trẻ, cái tôi còn quá lớn, vừa nghe xong câu nói này, trong lòng vừa giận vừa hận, anh gần như đồng ý ngay lập tức, "Được, được lắm Tiêu Diệp Lạc, nếu em quyết định đi, thì cả đời này đừng về nữa."

Không ngờ, anh quăng cho cô một câu khó nghe như vậy, Tiêu Diệp Lạc vẫn đi mà không do dự.

Tiêu Lăng hồi hồn, ánh mắt anh sắc bén ghê người.

5 năm sau khi chia tay, mặc dù anh vẫn không thể tha thứ cho hành động của Tiêu Diệp Lạc, nhưng anh không lúc nào ngừng tưởng tượng, tưởng tượng khi nào cô mới về, nhưng anh đợi, lại đợi, trông rồi ngóng, ngóng được tin cô đạt giải Oscar vương hậu danh giá nhưng vẫn không thấy về.

5 năm nay, đến một cuộc gọi cô cũng chưa từng gọi cho anh.

Còn anh, 5 năm nay cũng chưa từng gọi cho cô.

Anh chỉ xem thông tin quốc tế và thông tin showbiz trong nước mà trên đó thi thoảng có xuất hiện tin tức của cô, biết được cô ở Mỹ mọi chuyện đều ổn, hình như còn có cuộc tình mới.

Tiêu Lăng cười khẩnh.

Đã có người mới rồi, còn đến tìm anh?

Cô muốn đến xem anh sống có tốt hay không, hay đột nhiên thấy hối hận, muốn quay đầu rồi?

"Tiêu Diệp Lạc, nếu em thật sự muốn quay đầu, vậy em thật sự

không hiểu anh chút nào.....”

Chuyện của 5 năm trước, anh đã không còn muốn nghĩ đến nữa, may mắn thay năm nay anh gặp được Tô Tố, Tiêu Lăng nhớ đến Tô Tố, gương mặt sắc lạnh khi nãy bỗng dịu dàng hẳn đi, anh nhặt lại điện thoại, trên đó, là bức ảnh gia đình nhỏ 4 người, anh nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Anh đưa tay sờ lên gò má Tô Tố trong tấm hình, ánh nhìn càng dịu dàng.

“Tô Tố, anh có em là đủ rồi.”

Dù cho bây giờ Tiêu Diệp Lạc có chạy đến trước mặt mong anh quay lại, mong anh tha thứ, anh cũng không thể nào bỏ rơi Tô Tố và các con mà quay lại với Tiêu Diệp Lạc.

Bây giờ đây, thứ quan trọng nhất trong cuộc đời anh chính là ba mẹ con họ.

Tiêu Lăng lấy hơi sâu, bỏ điện thoại sang một bên rồi đi tắm bằng nước lạnh.

Khi anh xuống lầu, Tô Tố vẫn chưa chuẩn bị xong cơm nước, Tiêu Lăng đứng ở chân cầu thang nhìn cô đang đeo tạp dề, bận bịu nấu nướng, hai đứa nhỏ thì quấn quýt bên chân cô, anh chỉ thấy lòng mình ấm nóng, đây chính là hạnh phúc giản đơn mà anh mơ ước.

Nghĩ đến Tiêu Diệp Lạc có thể đang ở Tân Tây Lan, Tiêu Lăng trong lòng không được vui lắm.

Anh cũng không cố ý nói dối Tô Tố.

Nhưng trong đầu anh vô thức không muốn cho cô biết về quan hệ giữa anh và Tiêu Diệp Lạc, trước đây đúng là anh đã từng quen với Tiêu Diệp Lạc, nhưng tình cảm của hai người rất thuần khiết, cùng lắm cũng chỉ là nắm tay, thơm trán mà thôi. Bây giờ anh cảm thấy vạn phần may mắn, may thay anh và Tiêu Diệp Lạc không có những hành động quá thân mật như giữa những cặp tình nhân, không thì nếu nói Tiêu Diệp Lạc là em gái, anh cũng cảm thấy ngượng ngựu.

Từ nay về sau, Tiêu Diệp Lạc chỉ là em gái của anh, anh và cô không còn chút cơ hội nào nữa.

“Tiêu Lăng? Anh tắm xong chưa? Mau giúp em một tay.”

Tiêu Lăng mới hồi hồn, “Ờ được.”

Anh bước nhanh đến phía họ, bỗng chốc cảm thấy mình hòa nhập với không khí thư giãn ở đây, “Cần anh làm gì?”

“Anh mau bê mấy đĩa này lên bàn ăn, em xào nốt mấy thứ này là xong rồi.” Tô Tố vừa nấu vừa dặn hai đứa nhỏ, “Cảnh Thụy, Tiểu Thất, hai con đi giúp daddy một tay, đi dọn cơm đi.”

“Yes, sir.”

Tiểu Thất rung mình, đưa tay lên trán hành quân lễ, rồi cô nhóc hào khí tưng bừng đi thực thi nhiệm vụ được giao.

Tô Tố suýt chút phụt cười.

Cô nhóc này.....không biết giống ai nữa.

Chẳng bao lâu sau, thức ăn đều đã được chế biến xong, cả nhà ngồi quây quần bên bàn ăn, “Được rồi, ăn thôi.”

“Ai dô, cà chua của con.” Tiểu Thất gắp cà chua bỏ vào bát của Tiêu Lăng, “Daddy ăn đi.”

Sắc mặt Tiêu Lăng băn khoăn.

Tô tố ngồi cạnh thấy anh vậy, cô cười thầm.

Cô quen anh hơn nửa năm rồi nhưng chưa bao giờ thấy anh ăn cà chua, Tiêu Lăng thật ra vô cùng kén ăn, không những không ăn cà chua, còn không ăn cà rốt và hành tây, có nhiều khi còn không ăn cả ớt chuông. Nhưng Tiểu Thất lại rất thích ăn cà chua nên mỗi lần anh nhìn thấy cà chua, sắc mặt đều khá băn khoăn.

“Tiểu Thất, không ăn có được không?”

Tiểu Thất mở to đôi mắt tròn trĩnh, đen láy tội nghiệp nhìn Tiêu Lăng, “Daddy, Tiểu Thất vất vả gắp đồ ăn cho daddy, chẳng nhẽ daddy lại không ăn mà nỡ nhẫn tâm nhìn Tiểu Thất đau lòng sao?

“……”

Tiêu Lăng ngoắc ngoắc khóe miệng, rõ ràng anh biết cô nhóc giả vờ làm vẻ tội nghiệp, nhưng anh không thể nào làm ngơ trước nó.

“Tiểu Thất ngoan nào, daddy ăn, được chưa?”

Tiểu Thất lập tức cười lớn, lại lấy đũa gắp cho Tiêu Lăng một miếng cà chua nữa, “Vậy daddy mau ăn đi.”

Tiêu Lăng nhướn mày, nuốt tuột hai miếng cà chua xuống.

Thật sự là nuốt đấy.

Đến nhai cũng không buồn nhai mà nuốt tuột xuống.

Nhưng vừa ăn xong, trong miệng vẫn còn vị chua chua ngọt ngọt của cà chua, anh phải lập tức uống hai ngụm canh mới át đi được vị của cà chua.

“Aha, đây là trừng phạt cho hôm nay daddy làm mami, cả con và anh lo lắng, xem lần sau daddy có còn dám nữa không.”

Chương 427

“…” Tiêu Lăng.

Cảm giác như đứa nhóc cố ý vậy.

Tô Tố ngẩn người,không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Tiêu Lăng nhanh chóng đầu hàng, “không thế nữa,không bao giờ như thế một lần nào nữa,nếu như daddy còn một lần tái phạm.... daddy sẽ nuốt hành tây sống.”

Mắt Tiểu Thất sáng vụt lên.

“Woa…daddy tự nói đó nhé,Tiểu Thất không hề ép daddy nhé.”

Tô Tố nhấc đũa lên gõ bàn, “Được rồi,nhanh ăn cơm thôi,ngày mai vẫn còn phải tiếp tục chụp hình đó,Phải rồi,chúng ta cũng đã đi được một tuần rồi,anh còn có công việc nữa,mà ông nội một mình ở nhà cũng khó tránh khỏi sẽ cảm thấy cô đơn,ngày mai chúng ta nhanh chóng chụp cho xong còn về nước nhé.”

Cảnh ở New Zealand rất là đẹp,lúc này thời tiết cũng rất đẹp,nhưng vốn không phải là nhà của mình,nhất là người ở đây lại nói tiếng anh cô nghe không hiểu,mỗi ngày mở tivi và nghe băng,cô vẫn thích trong nước hơn.

Đơn giản nhất là ở trong nước khi nào buồn cô còn có thể tìm Tiểu Hy hoạc là tìm Trương Hân tụ họp chút.

Tiêu Lăng không đắn đo nhanh chóng gật đầu đồng ý, “Ừ,ngày mai chúng ta chụp hình xong,ngày kia về nước.”

Anh đã để thư ký Trương chú ý công việc,chuyện của Mạc Tầm cũng đã qua rồi,mức độ hót ở trên tivi cũng đã giảm xuống rồi,lúc này về cũng là lúc thích hợp,Tính ra Tô Tố chắc cũng không nhìn thấy cái video tàn nhẫn ấy nữa.Mà ông nội có một mình ở nhà,tuổi tác cũng đã cao,anh cũng không yên tâm.Và còn nguyên nhân quan trọng nữa.đó là Tiêu Diệp Lạc tới New Zealand,anh không muốn hai người họ có cơ hội được gặp mặt cho nên anh cũng hy vọng về nước sớm.

Cho cùng Tiêu Diệp Lạc cũng không thể đuổi theo vè trong nước được.

...

Ngày hôm sau.

Tiêu Lăng thông báo với nhà nhiếp ảnh hôm nay nhất định phải chụp hoàn tất,cho nên mấy người đều thức dậy từ rất sớm,cố gắng hoàn thành nhanh trong ngày hôm nay.Hôm nay họ dự định buổi sáng chụp váy cưới màu,buổi trưa chụp váy cưới trắng,buổi tối chụp một bộ ảnh đêm là có thể hoàn thành được rồi.

Chụp hình váy cưới Tiêu Lăng chuẩn bị hơn mười bộ,nếu như không phải vì Tiêu Lăng vất vất chuẩn bị hơn mười mất bộ quần áo,Tô Tố chắc cũng chẳng muốn chụp thêm ngày hôm nay nữa.

Nhưng cũng may,ngoại cảnh đều đã chọn từ trước.

Tạo dáng đối với Tô Tố mà nói là các bước cơ bản khi làm nghề diễn viên,cho nên chỉ phiền phức ở khâu thay váy cưới và trang điểm mà thôi.Nói chung là không đến nỗi quá vất vả.

Tiêu Lăng rất chú ý tới hoàn cảnh con người và sự vật ở xung quanh.

Tối hôm qua Tiêu DIệp Lạc theo dõi anh,hôm nay chắc chắn không dễ dàng gì bỏ qua mới đúng.

Anh quan sát sát từng chỗ từng chỗ,từ từ nhận thấy có vài điểm không được thỏa đáng.

Như là, người tới New Zealand không ít,nơi bọn họ chụp ảnh cũng không có quản chế,cho nên có không ít người đứng xem.Những người đứng xem đại đa số đều vì thấy đôi vợ chồng sắp cưới này có vẻ bề ngoài rất đẹp,cho nên mới hỏi ý kiến bọn họ sau đó chụp cùng vài kiểu ảnh,chụp xong sẽ rời đi luôn.Nhưng có một chiếc xe,Tiêu Lăng chú ý thấy,chiếc xe đó từ lúc anh và Tô Tố tới đây chụp thì không lâu sau cũng tới,nhưng chiếc xe đó từ lúc dừng lại cho tới bây giờ không có bất kỳ động tĩnh nào,người ở trên xe cũng chưa hề bước xuống.

Chiếc xe mà Tiêu Lăng chú tâm tới,cũng chính là chiếc xe theo dõi anh tối ngày hôm qua.

Tiêu Lăng cau mày lại.

Xem ra Tiêu Diệp Lạc hoàn toàn không có ý định giấu hành tung của bản thân.

Buổi trưa nắng quá to,không thể tiếp tục tiến hành chụp.mọi người cùng bắt đầu ăn trưa,Tiêu Lăng liền thue một khách sạn ở gần đó để Tô Tố nghỉ ngơi.

“Anh định đi đâu?”

“Anh ra ngoài mua chút đồ,rất nhanh sẽ quay lại.”

“Ồ,anh nhớ mua kẹo cho Tiểu Thất nhé,con bé cả ngày hôm nay cứ đòi ăn kẹo.”

“Ừ được.”

Tiêu Lăng cầm thẻ phòng đi ra ngoài.

Anh quay lại chỗ ban sáng chụp hình cưới,chiếc xe màu đen đó vẫn đỗ ở vị trí bạn đầu,anh liền đi tới phía đầu xe.Vẫn chưa cần đợi anh gõ cửa sổ.kính cửa sau của chiếc xe đã được hạ xuống,để lộ một khuôn mặt nhỏ trắng tinh tế.

“Quả nhiên là cô Diệp Lạc.”

Người ngồi ở ghế sau chính là Tiêu Diệp Lạc.Tiêu Diệp Lạc thân hình nhỏ nhắn,nét mặt tinh tế,tóc mượt thẳng dài tới ngang eo.Cô ấy chỉ mặc một chiếc áo phông trắng đơn giản cùng với một chiếc quần sooc bò,nhìn đơn giản hệt như một học sinh hoàn toàn không giống như một nữ nữ minh tinh nổi tiếng hollywood trên màn hình.

Da cô rất trắng,khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết với cùng,có xen lẫn chút yếu ớt rất tự nhiên của người con gái phương Đông.

Tính khí của Tiêu Diệp Lục rất giống với Bạch Linh khi xưa.

Đều thuộc tuýp người dễ làm dao động lòng người,nhưng không giống nhau ở chỗ,vẻ yếu ớt tinh khiết của Bạch Linh đều là cố diễn để có được, còn với Tiêu Diệp Lạc vẻ yếu ớt tinh khiết đều có từ trong xương cốt mà ra.Ánh mắt của cô ấy rất trong trẻo,vừa nhìn là đã biết đó là một người con gái tâm tư thuần khiết rồi.

Người con gái như thế này làm cho người ta nhìn thấy một cái đã rung động,muốn bảo vệ.

Tiêu Diệp Lạc mỉm cười một cái với Tiêu Lăng,nụ cười đó làm cho ngũ quan của cô ấy càng trở nên sinh động hơn,toàn thân như thể toát ra ánh hào quang muôn màu.

Tiêu Lăng nhìn cô ấy,nhưng dường như chỉ thấy rất xa lạ.

Người con gái này,sáu năm trước vẫn còn rất trẻ con,nếu như nói tới Tiêu Diệp Lạc của sáu năm trước thì sẽ giống như một chồi non mới nhú,còn hiện tại,vừa tròn hai mươi sáu tuổi cô đã giống như một bông hoa bách hợp nở rộ.

“Anh Tiêu Lăng,đã lâu không gặp rồi.”

Tiêu Lăng dựa vào kính cửa sổ,ánh mắt nhìn thẳng vào Tiêu Diệp Lạc, “Phải nói ra rất lâu không gặp chứ.”

Sáu năm rồi.

Nhưng cũng không lâu lắm.

Tiêu Lăng nghĩ rằng nếu lần nữa khi gặp lại Tiêu Diệp Lạc sẽ kích động,sẽ phấn khích. Nhưng anh phát hiện rằng,tâm anh so với tất cả lại bình tĩnh vô cùng.

“Lần này em tới New Zealand quay phim,nghe nói anh ở đây chụp ảnh cưới cho nên muốn tới xem chị dâu tương lai trông như thế nào.Vốn không định để bọn anh nhìn thấy em nhưng kết quả tối qua không cẩn thận vẫn bị bại lộ rồi.” Tiêu Diệp Lục có chút ngại ngùng,cô mở cửa xe, “Anh Tiêu Lăng,anh chắc cũng có chuyện muốn nói với

em phải không,lên xe nói nhé,bên ngoài nóng.”

Tiêu Lăng không nập ngừng,lên thẳng ghế sau.

Tiêu Diệp Lạc có chút lo lắng,ở vị trí Tiêu Lăng không thấy được hai bàn tay cô nắm chặt lại,cười nói với anh, “Em nghĩ rằng chắc anh cũng không muốn nhìn thấy em,cho nên hôm qua cứ thế bỏ đi luôn.Ngày mai em về mỹ rồi,nghĩ là cứ như thế không chào hỏi một câu không tốt lắm cho nên em ở đây đợi anh.”

“Ừ.”

Tiêu Lăng bình thản trả lời một tiếng,có chút cũng tin vào lý do cô ấy nói.

Không khí ở trong xe bỗng có chút ngượng ngập.

Tiêu Diệp Lục ngại ngùng rứt rứt tóc,tìm chuyện để nói, “Người khi nãy là chị dâu đó ạ,thật xinh đẹp,nhìn đặc biệt rất là nhân hậu.Còn cả cháu trai và cháu gái nữa em cũng nhìn thấy rồi,rất dễ thương,cháu trai còn nhìn giống y hệt như anh vậy.”

Nhắc tới Tô Tố và những đứa trẻ,ánh mắt Tiêu Lăng có chút dịu dàng hẳn đi.Anh và Tiêu Diệp Lạc giữ khoảng cách nhất định,hỏi cô ấy, “Em nói mai em về mỹ?”

“uhm…vâng ạ,cảnh quay của em ở đây diễn xong rồi,mai em về luôn.”

“Thật trùng hợp,mai anh cũng về nước.”Tiêu Lăng gật gật đầu với Tiêu Diệp Lạc,lịch sự hỏi cô ấy, “Còn hơn hai mươi ngày nữa anh và Tô Tố sẽ kết hôn,em về tham gia hôn lễ của anh và chị dâu không?”

Tiêu Diệp Lạc ngón tay run lên,cô năm lấy vạt áo,ngước đầu nhìn Tiêu Lăng, “Anh Tiêu Lăng,thế anh....có hy vọng em quay về không?”

Chương 428

Hy vọng cô quay về không?

Trong tâm mình Tiêu Lăng cũng đang âm thầm muốn hỏi bản thân mình.

Sau đó anh phát hiện,anh không muốn để Diệp Lạc quay về.Nói anh bạc lương cũng được,vô tình cũng được,anh không muốn Diệp Lạc tham dự hôn lễ của anh và Tô Tố,nguyên nhân không có gì khác,chỉ là lo lắng Diệp Lạc tới rồi,đến lúc đó hôn lễ lại có biến số.

Nếu như nói trước khi anh gặp Diệp Lạc,trong tâm vẫn còn có một chút không quyết định được.

Thế thì bây giờ,anh có thể chắc chắn một điều—Người phụ nữ anh muốn có chỉ là Tô Tố,chỉ là cô ấy.

Đương nhiên.những điều này anh không thể nói trước mặt Diệp Lạc,kể cả hai người có không trở thành**.Chí ít cũng từng có mười mấy năm tình cảm,nếu như anh nói những lời này ra,thật sự là có chút không có tình người.

Tiêu Lăng nghĩ một chút mới nói, “Em về cũng được,không về cũng được,đấy là việc của bản thân em.Nếu như em về,đương nhiên anh rất chào mừng em tham gia vào hôn lễ của anh rồi,còn nếu em không về,anh cũng không miễn cưỡng em.”

Tiêu Diệp Lạc cúi mắt xuống,gương mặt chỉ nhỏ bằng bàn tay kia hiện rõ có chút lạc lõng thất vọng.

“Anh Tiêu Lăng…em có thể hỏi anh một câu không?”

“Em hỏi đi”

“Anh,anh thật sự yêu Tô Tố sao?không phải vì cô ấy có con với anh,hoặc vì lý do nào khác sao?”

Tiêu Lăng cau mày lại,dựa nhẹ vào lưng ghế, “Diệp Lạc,lẽ nào em không hiểu anh sao,cũng đúng,em cũng đã rời xa sáu năm rồi bây giờ đương nhiên không hiểu đươc.Tiêu Lăng anh là người vì con cái mà sẽ kết hôn với một người phụ nữ sao?Nếu như anh không yêu cô ấy,đừng nói là có con với anh,ngay cả cô ấy có quỳ dưới đất cầu xin anh,anh cũng không cần quan tâm.Đương nhiên nếu như anh yêu cô ấy,kể cả con của cô ấy không phải của anh,anh cũng vẫn ở bên cô ấy.”

Còn thật là …kiên định.

Giống như năm đó kiên định muốn được ở bên cô vậy,giống hệt nhau…

Sống mũi Tiêu Diệp Lạc có chút cay cay,trong một khoảng thời gian không biết phải tiếp lời thế nào.

Cô rất muốn chúc phúc anh đã tìm được người con gái trong tim,nhưng trên miệng,những lời nói đó không phát được ra thành tiếng.

Cô tự mình nói với mình.

Tiêu Diệp Lạc,năm đó là do chính ngươi từ bỏ cuộc tình này cho nên bây giờ có khó chịu thế nào cũng phải chịu.

Cô hít hít mũi,lại một lần nữa ngẩng đầu lên vẫn giữ nụ cười ấm áo,đổi câu hỏi, “Ông nội thế nào rồi ạ,sức khỏe có tốt không?Thời gian trước ba mẹ về nước,lúc đó em đang bận quay phim cho nên không về nhà,ông nội mọi mặt điều tốt chứ?”

“Ông nội rất tốt em không cần lo lắng đâu.”

Tiêu Lăng không mặn không nhạt trả lời.

Như anh thấy,nếu như thật sự lo lắng thì đã về từ sớm rồi.Nhưng sáu năm đừng nói là không về nhà, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có,với cái tình cảnh đó,nói Diệp Lạc quan tâm tới ông nội?Anh thật sự không tin.

Tiêu Lăng không hiểu nổi,vì muốn chứng tỏ giá trị bản thân,người yêu có thể không cần,nhưng ngay cả người thân cũng không muốn?

Nghĩ tới tình cảm mười năm của hai người,lại không thể quan trọng bằng một cái tiêu đề sau bộ phim Oscar,Tiêu lăng không ngừng lắc đầu.Cho cùng,anh không đồng tình với cách nghĩ này.

Kệ thôi.

Cũng đều là quá khứ rồi.

Bây trờ anh ngược lại còn cảm ơn Diệp Lạc.Nếu như cô ấy không rời bỏ anh,anh sao có thể gặp được Tô Tố.

Tay Tiêu Lăng đặt ở chỗ mở của xe,quay đầu nhìn Tiêu Diệp Lạc, “Còn chuyện gì không?”

Anh còn phải đi mua kẹo cho Tiểu Thất.

“Anh Tiêu Lăng,anh không muốn nhìn thấy em thế cơ à?”Tiêu Diệp Lạc tim nhói đau không tưởng,cô vội túm lấy cánh tay anh, “Anh đợi chút.”

“Còn có việc gì sao?”

“Chúng ta sáu năm không gặp rồi,chẳng lẽ không thể ngồi với nhau nói chuyện một chút sao?”

Nếu như khi không có việc gì đương nhiên là được,Tiêu Lăng cũng đâu phải người ích kỷ gì.Chuyện quá khứ thì đã là chuyện quá khứ rồi,giống như anh vừa mới nói đó,hai người họ có tình cảm cũng hơn mười năm,không thành**,thì trên danh nghĩa cũng vẫn là anh em.

Nhưng…

“Tiểu Thất muốn ăn kẹo,anh phải đi mua cho con bé.”

Tiểu Thất?

Chắc là tiểu cô nương hoạt bát đó rồi.

Nghĩ tới việc đứa bé đó là con của Tiêu Lăng và người phụ nữ khác,trong tim Tiêu Diệp Lạc cảm thấy rất khó chịu,khoé mắt cô đỏ lên,nắm chặt lấy cánh tay của Tiêu Lăng, “Anh Tiêu Lăng,em muốn nói chuyện với anh,ngày mai em về mỹ rồi,hôn lễ của anh em cũng không về tham dự được,tránh lúc đó anh lại gặp phiền phức.Lần này cáo biệt lần tới không biết bao giờ mới lại gặp lại,anh nói chuyện với em thêm chút nữa được không?Đúng rồi,đúng rồi,em có đem theo quà cho cháu trai và cháu gái.Anh xem,đây là quà hôm nay em tự đi mua,không biết bọn trẻ có thích không,cho nên em mua cho mỗi đứa một bộ quần áo…”

“Diệp Lạc.”Tiêu Lăng cắt ngang lời cô

“Vâng?”

“Không cần đưa đâu.”

Động tác của Tiêu Diệp Lạc cứng đơ lại,ngẩn người nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng có chút không nỡ,nhưng không thể nào tiếp nhận bất kỳ ta tốt nào của cô,anh nghĩ một chút rồi nói, “Anh trước mặt Tô Tố rất ít khi nhắc tới em,cho nên…Tô Tố chỉ biết chúng ta là hai anh em,anh không kể cho cô ấy biết chúng ta đã từng có thời gian yêu đương,anh cũng không muốn để cô ấy biết chuyện này.Cho nên… quà của em anh không nhận,anh về không biết phải giải thích với cô ấy thế nào.”

Tiêu Lăng nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Diệp Lạc dần dần tái đi.

Anh trầm giọng xuống, “Anh có vài lời anh nói sẽ làm tổn thương người khác,nhưng anh sắp kết hôn với Tô Tố rồi,anh không biết khi anh thành thật với cô ấy cô ấy có còn muốn ở bên anh nữa hay không,cho nên anh đành phải tạm giấu cô ấy,đợi tổ chức hôn lễ xong,dùng giấy đăng ký kết hôn giữ chặt cô ấy anh mới yên tâm,tới lúc đố anh sẽ nói hết tất cả mọi thứ về mọi chuyện trước kia của anh cho với ấy biết.”

Hàng mi của cô rung lên.

Cô đột nhiên rất muốn khóc.

Anh Tiêu Lăng của cô thì ra cũng có lúc không được tự tin như vậy,lại dùng giấy đăng ký kết hôn để giữ một người phụ nữ.Tay cô

bóp hộp quần áo kia,các ngón tay đều run lên.

“Anh Tiêu Lăng…”

“Anh vì sự bất lịch sự của mình thấy có lỗi với em.”

Tiêu Diệp Lạc cười khổ,chua chát nói, “Anh Tiêu Lăng,em đối với anh…có cần phải khách khí xa lạ như vậy không?”

“Xin lỗi.”

Tiêu Diệp Lạc cười đau khổ,cô thật lỏng chiếc hộp trong tay,cắn môi, “Em biết rồi,anh vẫn còn có việc thì đi trước đi nhé.”

“Ừ” Tiêu Lăng không chút do dự mở cửa xe,anh đứng bên ngoài xe ánh mắt không quan tâm lắm nhìn Tiêu Diệp Lạc,nói nhẹ nhàng, “Nghe nói em có bạn trai rồi?khi nào cưới nhớ đừng quên anh nhé,tới lúc đó anh sẽ làm người làm chứng cho.”

Nước mắt Tiêu Diệp Lạc suýt chút nữa rơi xuống,cổ họng cô nấc nghẹn,nhìn anh gật đầu,cố gắng cười, “Được thôi,đến lúc kết hôn nhất định sẽ báo với anh.”

Tiêu Lăng gật đầu, “Thôi anh đi đây.”

“Vâng.”

Tiêu Lăng quả nhiên không dừng lại lâu nữa,đóng cửa xe rời đi luôn.

Tiêu Diệp Lạc ngồi trong xe nhìn thấy bóng anh tuyệt tình rời đi,kiềm chế không nổi nữa,bắt đầu khóc nức nở.

Trong xe vẫn còn phảng phất lưu lại chút mùi hương của anh,Tiêu

Diệp Lạc tham lam ôm lấy lưng ghế nơi anh dựa vào,nơi đó vẫn còn vương vấn chút mùi hương của anh.

Ghế đằng trước lái xe thấy thật đáng thương nói, “Nhị tiểu thư…”

“ĐI.” Tiếng Tiêu Diệp Lạc nức nở,cô khóc nói, “Anh Tiêu Lăng hy vọng tôi đi,lão Lý,về mỹ,về mỹ ngay lập tức.”

Chương 429

Tiêu Lăng và Tô Tố dùng hết thời gian của ngày cuối cùng việc chụp ảnh cũng được thực hiện xong.

Việc làm thành ảnh là việc của người trong đội nhiếp ảnh rồi.

Ngày thứ hai vừa mới sáng sớm cả gia đình đã ngôi chuyên cơ về nước.

Sau khi về nước,công việc của Tiêu Lăng trở nên bận hơn bao giờ,cùng đó là thời gian tổ chức hôn lễ càng ngày càng gần lại.Tô Tố cũng bắt đầu dần trở nên bận hơn,ngày hôm nào cũng ngồi viết thiếp mời cùng lão gia tử,lại còn phải đi thử váy cưới,bao gồm cả đồ trang sức.

Thời gian này,ảnh cưới đã chụp cả ảnh cưới lớn cũng được gửi về,bức ảnh cưới thành phẩm cũng được cô nhìn thấy đầu tiên.Ảnh cũng không có xử lý nhiều lắm,chỉ là cho thêm khung cảnh một chút ánh sáng,nhưng nhìn vào cũng thấy rất là đẹp rồi.Tô Tố vui thích tìm người treo ảnh trong phòng riêng.

Phụ nữ thường làm những việc bố trí này,đợi treo xong ảnh,phòng của Tiêu Lăng ngay lập tức có thay đổi lớn rồi.

Tô Tố vẫn còn nhớ Tiêu Lăng của trước kia,phòng luôn sạch sẽ và lạnh,trong phòng ngoài đen trắng hai màu ra thì chỉ còn có đồng ghi,nhìn lên hoàn toàn không có một chút hơi âm sức sống gì cả,nhưng bây giờ,cô ở đây cũng đã lâu rồi,nơi đây dần biến đổi giống như một nơi khác vậy.

Rèm cửa thay vào bằng màu tím mà cô yêu thích, **đèn đầu giường cũng thay bằng màu tím nhạt,lại còn nhưng chiếc gối vàng ở trên sofa cũng là do cô chuẩn bị,bây giờ lại còn thêm vào ảnh cưới ở trong phòng,so với trước kia,thật sự là có cảm giác mới mẻ hơn hẳn.

“Thật là đẹp.” Trương Hân đã từng tới một lầm,nhìn thấy cách bố trí ở phòng của Tô Tố,không ngừng khen ngợi, “Tô Tố,em thật là lợi hại.”

“Trương Hân,sức khỏe của chị đã tốt hơn chưa.”

“Tốt hơn nhiều rồi,có thể ăn ngủ tốt.”

Trương Hân kéo Tô Tố tới phòng kính uống trà,Thành phố a mấy ngày hôm nay lạnh đã có chút nhiệt dộ cao hơn,nhiệt độ thời tiết đều ở mữa dưới âm 5-6độ.Nếu ở trong phòng không mở máy sưởi,thật làm cho người ta không chịu nổi,may sao đến trưa cũng có chút nắng.

Hai người nói chuyện ở phòng kính,Trương Hân than thở không ngừng, “Thật nhanh quá,mới nháy mắt một cái mà em đã gả cho người rồi,sắp làm cô dâu rồi,thật tốt.”

Tô Tố ngẩn ra một chút,hỏi thăm dò, “Chị và Lãnh Mạc…”

Trương Hân thở dài cúi nhìn xuống.

“Em nói sai lúc rồi?”

“Không có.” Trương Hân cầm cốc trà lên,cười khổ nói, “Tô Tố,chắc cuộc đời này chi không dám tính tới chuyện có một hôn lễ.”

Trong lòng Tô Tố có một cơn tức giận nổi lên, “Lãnh Mạc vẫn không muốn chịu trách nhiệm sao?”

“Không phải.” Trương Hân lắc đầu, “Vấn đề này chị và anh ấy đã từng thương lượng rõ ràng.Em cũng biết đầy,phía sau anh ấy là xã hội đen,Tô Tố em không hiểu Lãnh Mạc,chuyện làm ăn của anh ấy đại đa số đều là những việc không tốt đẹp gì.Người bình thường không thể tưởng tượng nổi cuộc sống ấy,có lúc anh ấy cũng gặp phải bị công kích,có lúc cũng gặp phải chuyện bị ám sát…Nói tóm lại một cách ngắn gọn,thân phận của anh ấy được xác định là không thể sống một cuộc sống giống như người bình thường được,cũng không thể giống người bình thường có thể cưới vợ sinh con,cho nên,nếu như chi ở bên cạnh anh ấy,cuộc đời này cũng không có chuyện hôn lễ giống như em thế này…”

Trương Hân có chút hối tiếc.

Chỉ cần là phụ nữ,trong tâm đều có một mơ ước được một lần khoác lên người chiếc váy cưới.Nhưng chỉ cần cô và Lãnh Mạc vẫn ở bên nhau,việc này đối với cô mà nói,chính là một sự việc không bao giờ xảy ra.

Cô cũng biết Lãnh Mạc muốn tốt cho cô.

Nếu để lộ sự tồn tại của cô,không những làm cho anh bỗng thêm một chiếc xương sườn,mà còn làm cho cô đi đâu cũng có thể gặp nguy hiểm.

“Aizz…”

Tô Tố thật sự không biết tình hình của Lãnh Mạc,nghe Trương Hân nói như vật,cô ngay lập tức cảm thấy lo lắng, “Thế còn chị thì sao?chị và anh ấy cũng có mối quan hệ rất gần,liệu có bị liên lụy không…”

“Em yên tâm,chị ở bên anh ấy cũng đã bảy năm rồi,anh ấy bảo vệ cũng vẫn rất tốt,ngoài những người ở bên cạnh anh ấy tin tưởng ra còn không chưa ai biết sự tồn tại của chị,nói chung từ trước tới hiện tại chị vẫn chưa gặp phải nguy hiểm gì.”

Tô Tố thấy nhẹ nhõm hơn.

“Thôi thôi,không nói những việc này.” Sự tổn thương của Trương Hân cũng chỉ thể hiện có một chút vậy thôi,cô vẫy tay,nói một cách hào khí vạn trượng, “Việc hôn sự của em chuẩn bị như thế nào rồi? có cần chị giúp gì hay không?”

“Không cần giúp gì đâu,Tiêu Lăng đã đặt xong khách sạn Hải Nam rồi,trang trí hôn lễ em cũng giao phó cho công ty sự kiện,bọn em chỉ cần trước ngày cưới tới đó sớm hai ngày là được.Thật ra em cũng định chỉ ở trong thành phố A làm vài bàn thôi,mời bạn bè thân thiết tới tham gia là được,nhưng ông nội không đồng ý,nhất định phải tổ chức lớn.” Tô Tố thở dài.

“Đó là vì lão gia tử thương em mà.”

“Em biết.”

Lão gia tử chính là vì không muốn cô chịu thiệt thòi,cho nên mới muốn làm cho tất cả mọi người biết,cô là người được cưới hỏi đàng hoàng và cũng là người vợ đường đường chính chính của Tiêu Lăng.Và cũng muốn nói với tất cả mọi người,cô là người mà được người lớn của Tiêu gia chấp thuận là cháu dâu.

Tô Tố chính là vì biết tới lòng tốt của lão gia tử,cho nên mới càng không thể nào từ chối được.

....

Thời gian trôi qua rất nhanh,quay đi quay lại cũng đã tới ngày mười tháng tháng ba dương lịch.

Khoảng cách tới ngày hôn lễ của Tô Tố và Tiêu Lăng chỉ còn ngắn ngủi bốn này nữa. Những ngày gần đây,tin tức đưa tin đi đưa tin lại cả ngày cũng chỉ xoay quanh vấn đề về tiệc cưới của Tiêu Lăng,Trước đó Tiêu Lăng có phát tán ảnh cưới của anh và Tô Tố,bức ảnh này tạo ra một làn sóng khổng lồ trong giới truyền thông.

Ai cũng không nghĩ được,đối tượng mà Tiêu Lăng muốn kết hôn lại là Tô Tố của 《Nhất Tiếu Nại Hà》

Đám đông khán giả đã đột nhiên không bình tĩnh.

Chúc phúc có,mắng nhiếc có,hiểu có,chua hơn nho cũng có.

Những người hâm mộ của Tô Tố đối với chuyện kết hôn của cô đại đa số đều chúc phúc,những tin nhắn bên dưới Weibo toàn là chúc cô trăm năm hòa hợp.

Đối với những người mắng nhiếc cô,cách làm của Tô Tố là bỏ qua không để ý.

Nhưng lão gia tử thì không để yên như vậy được.

Cháu dâu của ông,vì lý do gì mà người khác lại có quyền mắng chứ.

Lão gia tử rất hiếm khi chấp nhận một cuộc phỏng vấn của tin tức giải trí.

Khi phóng viên hỏi, “Thưa lão gia tử,ngài đối với những lời mắng

nhiếc ấy cảm thấy thế nào?"

Lão gia tử trực tiếp đỡ lưng cho Tô Tố, "Tô Tố chính là cháu dâu mà lão đầu này nhận định,ai nói nó không tốt?đứng ra đây tôi xem xem là ai chua chát với nó."

Phóng viên chỉ biết cười trừ, "Lão gia tử đối với nghề nghiệp của cô ấy…"

Nó thích làm gì thì làm đó.vui thích khi làm diễn viên thì làm diễn viên đóng phim,nghề nghiệp gì với chẳng nghề nghiệp gì?bây giờ là thế kỷ 21 rồi,vẫn còn phân biệt nghề nghiệp cái gì."

Phóng viên bị lão gia tử chặn cho không còn nói được thêm gì nữa.

Cùng lúc đó,Tiêu Lăng cũng bị phóng viên phỏng vấn, "Tô Tố là người vợ mà tôi đã nhận định,không bao giờ có người thứ hai."

Đoạn phỏng vấn này được đưa lên trang nhất phát ra,Tô Tố ngay lập tức hot nhất.

Hầu hết các phương tiện truyền thông đang bắt đầu báo cáo tranh giành báo cáo,đương nhiên,nói nhiều nhất chính là Tô Tố là người có bản lĩnh có tính chịu đựng cao.Không những có thể thuyết phục được Tiêu Lăng,lại còn có lão gia tử làm chỗ tựa vững chắc cho cô,đơn giản mà nói là không thể xem thường được.

Vì mong muốn của lão gia tử,hôn lễ cũng đã mời tới rất nhiều giới truyền thông và nhà báo.

Lão gia tử còn đặc biệt hỏi Tô Tố, "Con có còn người bạn nào làm trong ngành giải trí,tất cả đều mời tới."

“Cháu chỉ mời Trương Hân và Tiểu Hy là được rồi.”

“Được được được.”

Khi khoảng cách tới hôn lễ còn ba ngày,lão gia tử đã chuẩn bị xong thue máy bay đi tới Hải Nam,cũng chính tối hôm đó—Mộ Bạch cũng từ Anh quốc trở về.

Chương 430

Tô Tố và Tiêu Lăng đi ra sân bay đón.

Mộ Bạch đẩy hành lý từ sân bay đi ra, Tô Tố nhìn thấy trong nháy mắt, cô ta nhanh chóng vẫy vẫy tay, “Mộ Bạch, ở đây”

Mộ Bạch nhìn thấy Tô Tố và Tiêu Lăng, khuôn mặt đột nhiên nở một nụ cười ấm áp và dịu dàng. Anh ta bước lớn đến bên Tiêu Lăng, ôm chặt lấy Tiêu Lăng.

“Thằng nhóc này, tôi còn tưởng cậu ở Anh không định về rồi chứ.”

“Làm sao” Mộ Bạch vỗ vỗ vai Tiêu Lăng, cười và nói “Không phải tôi nói rồi sao, nhận được thiệp hồng của hai người thì cỡ nào cũng phải về.”

Chào hỏi Tiêu Lăng xong, Mộ Bạch liền đưa cánh tay ra.

Tô Tố còn định ôm Mộ Bạch kìa, cô áo sau bị kéo chặt, cả người đều bị Tiêu Lăng kéo về phía sau, “Này----”

“Hai người nhất định phải ôm trước mặt tôi sao?”

“4 tháng không gặp, sao anh ích kỷ vậy” Mộ Bạch đảo mắt

“Ờ hở, điểm này nhất định phải ích kỷ”

Tô Tố từ đằng sau Tiêu Lâu lộ cái đầu ra, cười nheo mắt và nhìn Mộ Bạch, “Đi thôi, chúng ta về trước.”

“Được”

Ba mẹ Mộ Bạch đều ở ngoài, ở nhà cũng chỉ có người hầu, cho nên Tiêu Lăng và Tô Tố thương lượng, nên cho Mộ Bạch sống ở nhà họ, chiều mai họ đi máy bay đi Hải Nam, sáng mai đi nhận giấy chứng nhận kết hôn, buổi chiều trực tiếp ngồi máy bay đi Hải Nam.

Tiêu Lăng cầm lấy chiếc túi trên tay Mộ Bạch, lái xe đưa anh ta về nhà.

Mọi người đều biết tin tức Mộ Bạch đã về, cho nên họ về đến nhà cũ, thì ngôi nhà cũ đã đầy người.

Lãnh Mạc và Trương Hân đã đến, Tôn Nguyên và Tiểu Hy đã đến, kể cả Tiêu Khả cũng đến chung vui.

Lão gia tử nhìn mọi người trong nhà, vui đến không khép miệng lại được.

“Ây da, nếu như nhà mình ngày nào cũng náo nhiệt như vậy thì hay biết mấy.”

Tâm trạng của Lão Trần cũng rất tốt, cười nheo mắt và nói với lão gia tử, “Như vậy cũng không đơn giản, đợi thiếu gia và Tô tiểu thư tổ chức hôn nhân, sau này để cho thiếu gia và Tô tiểu thư thương lượng thương lượng, đẻ thêm vài đứa con, như vậy tới lúc đó trong nhà càng náo nhiệt.”

“Đúng đúng đúng, hai đứa con quá ít rồi, uầy, trong nhà phải có trẻ con mới náo nhiệt, đẻ thêm mấy đứa, không được thì tôi nuôi”

Tiêu Khả nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, không có gì tốt lành

và đảo mắt, “Ông nội, ông tưởng là heo đẻ sao, còn muốn thêm vài đứa….bây giờ gia đình nào cũng là một con, miễn là một đứa bé, cháu dâu đã sinh cho ông hai đưa chắt rồi, ông còn muốn cô ta sinh nữa, bây giờ nhiều phụ nữ còn không muốn sinh con kìa.”

Lão gia tử liếc nhìn cô, “Tô Tố không sinh, vậy con mau chóng sinh cho ta một đứa chắt đi, đã 30 tuổi rồi, tại sao một chút cũng không lo lắng về chuyện hôn nhân của mình, con đó con, thật sự muốn tức chết lão đầu tử này sao.

“Ây da, ông nội, hình như là Tiêu Lăng với Tô Tố về rồi, con đi trước đây” Tiêu Khả bỏ chạy.

Lão gia tử tức tửi vuốt bộ râu và trợn mắt.

“Con nha đầu này”

…..

Mộ Bạch vừa vào nhà, ánh mắt anh không đủ để nhìn.

Phòng khác trong nhà cũ, mọi nơi đều treo ảnh cưới của Tô Tố và Tiêu Lăng, nhìn đến loạn mắt.

Tô Tố nhận ra ánh nhìn của anh, khó xử và gãi đầu, “Những bức ảnh này là ông nội treo lên…..”

Ảnh cưới của cô và Tiêu Lăng chụp quá nhiều, cô lựa ra một vài bức phóng to sau đó trong phòng ngủ treo một bức, những bức còn lại cô không biết treo ở đâu, lão gia tử nhìn thấy thì lập tức nói để ông giải quyết, sau đó treo đầy phòng khác hình ảnh của cô và Tiêu Lăng.

Khi cô nhìn thấy nó cô cũng ồ lên

Đâu ra chuyện treo ảnh cưới ở phòng khách….

Lão gia tử khăng khăng nói như vậy đẹp thế là cô ta không nói gì nữa.

“Có phải treo ở đây rất kỳ không?”

“Không đâu.” Mộ Bạch dịu dàng cười cười, “Rất ấm áp.”

Chị Trương đã chuẩn bị xong phòng khách, Tiêu Lăng lấy chiếc hộp ra cho người hầu và nói với Mộ Bạch, “Cậu mau đi tắm đi, vẫn là căn phòng trước đó cậu thường ở.”

“Được”

Mộ Bạch cũng không khách sáo, trực tiếp đi lên lầu.

Tiêu Lăng, Tôn Nguyên và Lãnh Mạc họ đang nói chuyện, Tô Tố, Trương Hân với Tiểu Hy cũng cùng nhau trò chuyện.

“A----Tô Tố, cậu sắp kết hôn rồi đó…” Tiểu Hy ôm lấy cổ Tô Tố, chà rồi chà vào cổ cô ta, “Tại sao cực khổ nuôi một củ cải trắng, kết quả là bị người khác lấy ăn hết.”

“Phụt---” Trương Hân cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Bởi vì mối quan hệ của Tô Tố, Tiểu Hy và Trương Hân cũng đã rất quen thuộc rồi, Trương Hân đùa, “Con heo này còn chất lượng hơn con heo khác một tí.”

“Cũng đúng, con heo giỏi hơn Tiêu Lăng, ước tính rằng không có mấy con.” Tiểu Hy miễn cưỡng chấp nhận thực tế này, “Tố Tố, cậu

đừng có kết hôn rồi là quên tớ nhá, chúng ta phải thường xuyên gặp mặt tụ tập, đúng rồi, sáng mai cậu với Tiêu Lăng đi nhận giấy chứng nhận đúng không, cậu đợi tớ một chút, tớ xem ngày mai có phải ngày tốt không”

Tô Tố choáng váng nhìn Tiểu Hy từ trong túi lấy ra một cuốn lịch màu vàng.

“Tiểu Hy….từ lúc nào cậu nghiên cứu về cái này?”

“Đương nhiên là vì né tránh người” Tiểu Hy liếc nhìn Tôn Nguyên ở gần đó, hạ thấp giọng và nói với hai người, “Tớ nói cho các cậu nghe, cuốn lịch vàng này thật sự khá chính xác, thời gian lúc trước tớ đi đến đâu cũng chạm mặt với Tôn Nguyên, cho nên nghi ngờ rằng ra đường không xem lịch. Từ lúc tớ mua cuốn lịch này mang theo bên người, quả nhiên chuyện chạm mặt với Tôn Nguyên giảm đi vài lần. Tớ xem cho cậu ngày mai ha, ngày mai, ngày 12 tháng 3, khuyến khích kết hôn, hy sinh, cầu nguyện, yêu cầu giúp đỡ, ngày mai quả nhiên là một ngày tốt, haha, Tô Tố cậu và Tiêu Lăng chắc chắn sẽ hạnh phúc trăm năm nhiều con nhiều cháu.”

Tô Tố nhìn chằm chằm vào cuốn lịch vàng, nét mặt có hơi lúng túng.

Cô ta không quan tâm đến cuốn lịch vàng đó, càng quan tâm đến cái khác, “Hôm nay cậu với Tôn Nguyên đi cùng nhau hả?”

“Đúng vậy, không phải cậu gọi cho tới kêu tớ qua đây sao, tớ vừa mới ra khỏi cửa thì bướm hoa đã đến rồi, anh ta nói cũng đến đây nên tiện đường rước tớ sang đây.”

“Tôn Nguyên…..anh ta còn theo đuổi cậu?”

“Không có” Tiểu Hy nhanh chóng vẫy tay, “Tớ đã nói rõ ràng với anh

ta rồi, tớ đây, ghét nhất là bướm hoa, vì thế mặc cho anh ta theo đuổi tớ như thế nào thì tớ cũng không thể nào quen anh ta, bây giờ chúng tớ đã nói rõ ràng rồi, sau này chỉ làm anh em, người như bướm hoa này đối với phụ nữ có chút tình cảm, nhưng mà đối với bạn bè thì có chút kiến nghị, lúc trước ở trong đài có một đạo diễn mời ăn cơm, tớ uống nhiều xém chút nữa bị xem rẻ, hên là bướm hoa đến đúng lúc, không thôi thì hậu quả không dám nghĩ đến."

"Vậy cậu không sao chứ?" Tô Tố nhanh chóng hỏi.

"Không sao không sao, tớ làm sao có chuyện gì được, lúc đó tớ đã nghĩ xong hết rồi, không thì cầm chai bia đập qua, không thì không làm việc ở đây nữa."

Tô Tố thở phào.

"Hey hey, người đàn ông như bướm hoa này, đối với anh em cũng rất tử tế"

Tô Tố, "….."

Cô nhìn Tôn Nguyên, rồi nhìn Tiểu Hy, miệng co giật lên.

Anh em?

Chỉ có ngu ngốc như Tiểu Hy mới tin cách nói này.

Tô Tố luôn cảm thấy rằng, giữa nam nữ cũng có kiểu tình bạn trong sạch, nhưng Tôn Nguyên và Tiểu Hy? Quên nó đi, Tôn Nguyên chắc chắn đang có chiến lược thay đổi, Tiểu Hy ngu ngốc này thực sự xem anh ta như người anh em

Có người anh em nào mà nhìn nhau với đôi mắt dịu dàng đến nhỏ ra

giọt nước không?

Tô Tố lắc đầu, kệ đi, chuyện tình cảm của họ để họ tự giải quyết.

Buổi tối ăn cơm ở nhà cũ, tất cả mọi người đều ngủ lại trong nhà cũ, sáng sớm ngày thứ 2, Tô Tố còn đang mơ hồ trong giấc ngủ thì bị Tiêu Lăng đánh thức.

Cô dụi mắt và ngồi dậy, “Tiêu Lăng?”

“Tô Tố, mau chóng dậy, chúng ta đi nhận giấy chứng nhận”

Chương 431

“Giấy chứng nhận?”

Đầu Tô Tố có chút khó thở, chưa phản ứng lại.

Cô ta từ trên giường bật dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, rèm cửa đã được mở ra, bên ngoài cửa sổ còn có một lớp màng xám xám, ngay cả đèn đường trong nhà cũ vẫn chưa tắt. Gió thổi rất lớn, các nhanh cây đang run rẩy rất lợi hại, Tô Tố nhìn cũng cảm thấy lạnh. Cô ta quấn chặt cái chăn trên người mình và ngáp, “Bây giờ mới mấy giờ, chắc Cục dân sự chưa mở cửa đâu?”

“6 giờ mấy rồi”

“Chỉ mới 6 giờ mấy, đừng lo lắng, Cục dân sự người ta 9 giờ mới mở cửa làm việc….Tiêu Lăng, em mệt quá, cho em ngủ thêm một chút được không?”

Tối hôm qua không biết là Tiêu Lăng đã chịu đựng những kích động gì, buổi tối đã ngủ thiếp đi rồi. Anh ta lại bật dậy “xoa bóp” cô ta một chút và làm một trận. Cô cũng không biết cô khi nào ngủ, chỉ cảm nhận vừa chợp mắt thì đã bị Tiêu Lăng đánh thức rồi.”

Tròng mắt Tô Tố đỏ đỏ, nằm sấp trong chăn lười đến không muốn bật dậy, “Tiêu Lăng ơi, buồn ngủ quá…”

“Mau dậy đi.” Tiêu Lăng vỗ mông cô ta, “Ở bên Cục dân sự anh đã gọi điện từ tối qua để chào hỏi họ, chúng ta đi đến sớm và nhận giấy chứng nhận sớm.

Uuu….

Sao mà cuộc đời cực khổ thế này

Tô Tố miễn cưỡng bật dậy từ giường, cô ta chưa tỉnh giấc, cơ thể lỏng lẹo, một chút sức lực cũng không có, đôi mắt sững sờ, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào giấc ngủ.

“Mau chóng dậy tắm rửa thay đồ.”

“Không có sức lực….”

Tiêu Lăng không nói lời nào, trực tiếp lấy một bộ đồ từ trong tủ quần áo ra, đỡ lấy bắp tay của cô để lên ngồi cạnh giường và tiện tay cởi bộ đồ ngủ trên cơ thể cô ta.

Tô Tố hoàn hồn lại, lập tức tỉnh dậy, cô ta nhìn chằm chằm Tiêu Lăng và đôi tay ôm lấy cơ thể, “Anh làm gì vậy?”

Tiêu Lăng nực cười

Anh ta còn làm được gì, chẳng phải muốn vội vã thay quần áo cho cô ta sao, sau đó hai người đi nhận giấy chứng nhận.

Anh ta đâu phải sói, sáng sớm không đi nhận giấy mà lại trở thành thú hoang à.

“Tất nhiên là thay đồ cho em, dọn dẹp đồ đạc trước 7 giờ, sau đó xuất phát đi Cục dân sự.”

“Oh, để em tự làm, hehe, tự làm được” Tô Tố khó xử gãi đầu.

Thì ra là hiểu lầm

Cô ta còn tưởng rằng mới sáng sớm Tiêu Lăng đã muốn làm gì rồi, cô ta mệt chết, không có sức lực để làm thêm một trận với anh ta.

Tô Tố từ trên giường nhảy xuống.

Đang định thay quần áo, nhìn thấy quần áo Tiêu Lăng chuẩn bị trên đầu giường, cầm lên và nhìn, khoé miệng nhếch lên, "Cái này là cái gì đây?"

"Quần áo em mặc hôm nay?"

"Hả….Tiêu Lăng, anh có muốn phô trương như vậy không…"

Những đống đồ trên đầu giường, từ áo lông đến quần bao gồm đôi giày để cạnh chân, toàn bộ đều là màu đỏ.

Mẹ ơi….

Cô còn không thể hình dung ra được, cả một bộ này mặc lên người kết quả sẽ như thế nào.

Tưởng tượng ra cũng cảm thấy kinh dị.

Tô Tố nuốt nước miếng, ném quần áo sang một bên, "Không được không được, bộ đồ này không thể mặc."

"Tô Tố….theo phong tục thì hôn nhân đều phải mặc màu đỏ." Tiêu Lăng tóm lấy cô ấy, dỗ cô ta với giọng điệu nhẹ nhàng, "Chúng ta hãy một bức tranh mà tô nên một màu sắc, long trọng một chút được không?"

“Nhưng cũng không nhất thiết phải đỏ từ đầu đến chân đâu….”

Mặc như thế đi thì ước tính sẽ bị người khác cười chết, thì kết quả như là một cây thông giáng sinh biết chuyển động vậy.

Tô Tố nhìn Tiêu Lăng, hôm nay Tiêu Lăng cũng ăn mặc rất trang trọng, trong đống quần áo của anh ta nhiều nhất là vest màu đen, nhưng hôm nay lại mặc một bộ vest màu đỏ đậm. Anh ta thậm chí đã tắm rồi, tinh thần cả người rất sản khoái, kể cả tóc cũng được tạo hình.

Đây là dậy từ lúc nào chuẩn bị rồi đây.

Không lẽ là không ngủ.

Giấy chứng nhận à…..

Hình như nên trang trọng một chút, Tô Tố bàn luận với Tiêu Lăng, “Không thôi chúng ta như vậy đi….Tiêu Lăng, chiếc quần đổi sang màu đen được không? Còn lại thì em chịu.”

Chiếc quần cũng màu đỏ thì cô ta không thể chịu được.

“Vậy….cũng được”

Cuối cùng của cuối cùng, Tô Tố mặc một chiếc quần màu đỏ rực, một bộ áo lông ôm sát người màu đỏ tươi, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác vest dài màu đỏ, may mắn thay có chiếc quần ôm màu đen cứu lấy cô ta, có được chiếc quần đen này thì đôi giày cao gót màu đỏ cũng không thể khó chấp nhận được. Sau khi Tô Tố tắm xong, trang điểm nhẹ nhàng, phối thêm một chiếc mũ len màu đen trên đầu, kiểu phối này khiến cô ta trông hiện đại hơn nhiều rồi.

Sau khi tắm xong thì có tinh thần hơn rồi, hai người dọn dẹp xong, trời vẫn chưa thực sự sáng.

Phía dưới lầu rất yên tĩnh, mọi người chưa ai thức dậy.

Tô Tố và Tiêu Lăng ra đến phòng khách của biệt thự, Tô Tố lúc đó rung người.

Xựt…

Lạnh quá

Tiêu Lăng đã chuẩn bị trước, chiếc khăn choàng trên cổ tay choàng lên cổ cô, "Đừng cảm lạnh."

"Anh lạnh không?"

"Không lạnh"

Lúc này anh ta cảm thấy không lạnh, trái tim bây giờ giống như một mặt trời nhỏ, ấm áp như thế nào.

Hai người vào nhà xe lấy xe

Tiêu Lăng lựa một chiếc xe màu đỏ rực, Tô Tố ngồi vào ghế phụ, khoé miệng còn đang co giật.

Ngay cả chiếc xe cũng phải chọn màu đỏ…..

Bắt đầu khởi động, lái xe lên đường, Tô Tố chợt nhớ ra một chuyện, "Đúng rồi, sổ hộ khẩu có mang theo không? Sổ hộ khẩu không có trên người em, làm sao chúng ta nhận giấy chứng?"

Làm thế nào không có sổ hộ khẩu

Tiêu Lăng vừa lái xe vừa rút ra một cái túi từ trong xe, “Xem xem đây là cái gì?”

Tô Tố nhìn anh đầy nghi ngờ, cầm lấy cái túi và mở ra xem.

Horrr

Hai cuốn sổ hộ khẩu đỏ rực đang nằm lặng lẽ ở bên trong kìa.

Tô Tố nhanh chóng lấy sổ hộ khẩu ra, mở ra xem, đây không phải là sổ hộ khẩu của cô ta sao.

“Anh, anh lấy nó từ đâu….”

“Đương nhiên là từ chỗ Tô Đại Khuê”

Anh muốn kết hôn với Tô Tố, làm thế nào có thể bỏ qua sổ hộ khẩu, cái việc quan trọng như thế, sớm đã đi tìm Tô Đại Khuê để lấy sổ hộ khẩu của Tô Tố rồi.

“Tiêu Lăng…” Tô Tố đôi mắt sáng rực nhìn Tiêu Lăng.

“Sao nào, cảm động rồi à?”

“Ừa”

Tiêu Lăng nực cười và nhìn cô, sau đó tiếp tục tập trung vào việc lái xe, hai ngày trước tuyết rời, nhiệt độ giảm xuống, tuyết đã đóng thành băng, trong lòng Tiêu Lăng đang háo hức nhưng xe vẫn đang chạy rất ổn định. Anh ta nực cười và nói với Tô Tố, “Nếu mà cảm động thì trao hết cảm xúc cho anh nào.”

Tô Tố che miệng cười

Hai người lái xe trong vòng một tiếng đồng hồ mới đến được Cục dân sự.

Lúc đến nơi thì trời đã sáng rồi.

Đã có nhân viên chờ trong Cục dân sự rồi, nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố lập tức tiến về phía trước mời vào, “Tiêu thiếu….mau mời vào.”

“Ừm”

Tiêu Lăng nắm tay Tô Tố, đi theo chỉ dẫn của nhân viên.

Tô Tố và Tiêu Lăng được nhân viên đưa đến một căn phòng, Tô Tố đi đến cửa phòng thì thấy vài chữ “Nơi đăng ký kết hôn”, cuối cùng cũng có cảm giác thực tế, cô vừa nãy còn khá nhàn nhã và đột nhiên lúc này lại trở nên lo lắng.

“Tiêu Lăng…”

“Tô Tố, ngoài trừ những lời hối hận, những điều còn lại anh đều chấp nhận.”

Làm thế nào có thể hối hận.

Trong lòng Tô Tố tim đập “Peng peng peng”, đứng trước cửa phòng đăng ký kết hôn, lòng bàn tay lo lắng đến toát mồ hôi, “Em, em cũng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, không, không thì chúng ta tổ chức hôn lễ trước, hôn lễ làm xong thì đến đăng ký?”

Chương 432

“ Anh cảm thấy có thể sao?

khóe miệng Tiêu Lăng giật một cái, lấy tay dùng sức bắt lấy cổ tay Tô Tố, không cho phép cô chạy, anh hạ giọng nói bên tay cô, “ Tô Tố, em có biết anh đợi ngày hôm nay đợi bao lâu rồi không, nếu em dám lâm trận bỏ chạy, dù anh có ép em, cũng phải trói em vào cục dân chính, bắt lấy tay em cũng phải khiến em tên mình lên.

Tô Tố nhớ lại cục diện đó, nhịn không được trừng Tiêu Lăng một cái.

Người này nói, y chang cướp giật vậy

Tiêu Lăng mạnh không được dùng mềm, “ Tô Tố,anh vì đợi ngày này, đợi đến tóc sắp bạc luôn rồi, hôm nay khó khăn lắm mới đến được cục dân chính với em, đã chuẩn bị xong hết trước đó rồi, em thật sự nhẫn tâm để cho anh cứ như vậy chán nản đi về sao? Hơn nữa chúng ta còn có hai ngày là kết hôn, đăng ký sớm hay đăng ký trễ có khác biệt gì đâu, cho nên tới cũng tới rồi, mau đi đăng kí không phải rất tốt sao? Đúng không?

Hình như...... hình như như có chút đạo lý

Thế nhưng, cô vẫn còn căng thẳng nha

“ Tiêu Lăng, chẳng lẽ anh không có chút căng thẳng nào sao?”

Hoàn toàn không có, bây giờ anh chỉ cảm thấy cả người nhiệt huyết sôi trào, hận không thể nhanh chóng cầm được cuốn sổ đỏ kia”

Tô Tố, “......”

Vậy cô vì cái gì cảm thấy căng thẳng như vậy chứ

Tô Tố tim đập nhanh, một trái tim cơ hồ muốn nhảy đến cổ họng.

“ Đi thôi đi thôi”

“ Đừng, anh để em bình tĩnh đã...... Tô Tố đứng ngay cổng, không ngừng hít sâu

Chỉ cần nghĩ đến việc sau khi bước vào căn phòng đó điền đơn đăng ký, cô liền trở thành một thiếu phụ đã kết hôn, cô có chút sợ hãi, trên weibo cô thường thấy một vài người trước khi kết hôn sống rất vui vẻ,sau khi kết hôn tình cảm ngược lại trở nên không tốt.

Lúc này càng nghĩ càng thấy sợ hãi.

“ Tiêu Lăng......”

“ Hửm?” Tiêu Lăng kiên nhẫn nghe cô nói.

Tô Tố nắm chặt lấy cánh tay của Tiêu Lăng, ngửa mặt lên rụt rè nhìn anh, Tiêu Lăng sau khi chúng ta kết hôn cũng sẽ giống như bây giờ nhỉ, anh sẽ giống với những người đàn ông được viết trong cuốn canh ga tâm lạnh không, đến tay liền không biết trân trọng.”

“ Làm sao có thể ”

“ Vậy..... sau khi kết hôn anh sẽ không còn đối xử tốt với em và con nữa không.”

Tiêu Lăng dở khóc dở cười lấy tay gõ đầu của cô.

“ ui ya, anh đánh em làm gì”

“ Em nói đi, bên trong cái não nhỏ toàn nghĩ bậy gì thế, sau khi kết hôn em chính là bà xã của anh,anh không tốt với em thì tốt với ai? Hơn nữa con cũng là con của anh, cũng không phải em với tên đàn ông khác sinh, anh sao có thể đối xử không tốt với tụi nó em đừng lo lắng vớ vẩn, tranh thủ thời gian đi vào đăng ký.”

“ Em, em vẫn còn sợ.....”

“ Sợ cái gì?”

“ Luôn cảm thấy còn chưa có chuẩn bị tâm lý tốt......”

“ Vậy em còn cần mấy phút? Anh chờ em.” Tính khí của Tiêu Lăng hôm nay tốt không thể thể tả.

Tô Tố có chút chột dạ, “ em, có thể cần thời gian mấy ngày để chuẩn bị tâm lý......” Nhìn thấy mặt Tiêu Lăng tối sầm, Tô Tố khóc không ra nước mắt, “ Tiêu Lăng anh nói em có phải là bị chứng khủng hoảng trước hôn nhân không, vốn dĩ đều tốt, sao đến phút cuối, e lại muốn nửa đường bỏ cuộc thế.”

Nửa đường bỏ cuộc? Vậy còn được sao

Tiêu Lăng hít sâu một hơi, hai tay đè lên vai của Tô Tố,vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô, “ Tô Tố”

“ Có” Tô Tố theo bản năng đứng thẳng lưng.

“ Em cái gì cũng đừng lo lắng, cái gì cũng đừng sợ, con đường sau

này chúng ta cùng đi, “mọi việc có anh”

Mọi việc có anh……..

Tô Tố nghe được bốn chữ này hơi sững sờ, tâm trạng lo lắng lập tức bớt đi nhiều

Đúng vậy nha.

Nàng đang lo lắng cái gì đâu

Người đàn ông trước mặt này là người đàn ông cô nhận định, ngoại trừ lần tổn thương trước, anh ngày càng dịu dàng với cô, cô cũng nhìn anh từ một người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo biến thành một người đàn ông nội trợ cẩn thận chu đáo, anh như thế, còn có cái gì không khiến cô yên tâm?

Tô làm cố gắng điều hòa hô hấp, đưa tay nắm lấy tay Tiêu Lăng, “đi thôi"

Dù sao giống như Tiêu Lăng nói vậy, con đường sau này hai người bọn họ cùng đi.

Hai người bước vào quầy đăng kí kết hôn, đầu tiên là điền một tờ “Bản tuyên bố xin đăng ký kết hôn” Hai người ký tên, mỗi mình in dấu tay, bước tiếp theo vốn là rút máu xét nghiệm, sau đó còn phải đo huyết áp mạch đập bao gồm kiểm tra nơi riêng tư, Tiêu Lăng chịu không được các bước rườm rà thế này, trực tiếp cho người cắt bớt một mục.

“ Hả? Cắt bớt?” Nhân viên sửng sốt, còn không có tiền lệ như vậy a, hiện giờ nhà nước quy định, người đến đăng ký kết hôn đều phải làm kiểm tra sức khoẻ trước

“ Sức khỏe của tôi và Tô Tố đều rất tốt, không cần làm kiểm tra”

Nhân viên ngớ ngẩn nhìn lãnh đạo.

trưởng phòng nơi đăng kí kết hôn sao dám chống lại mệnh lệnh của Tiêu Lăng, đây chính là việc mà thị trưởng thành phố a đặc biệt căn dặn anh làm tốt, ông nháy mắt với cho nhân viên, “ sức khỏe của Tiêu thiếu cùng bà Tiêu tốt lắm, bớt bước này đi, bớt đi”

“ Dạ vâng”

Tiếp theo chính là chụp hình, Tiêu Lăng và Tô Tố ngồi trên một chiếc băng ghế dài, phía sau là nền màu đỏ, hai người ngồi chung, thợ chụp hình gật đầu với hai người, “ cười một chút, đúng, cứ như vậy.”

Răng rắc —

“ Xong rồi, Tiêu thiếu ngài chờ hai phút, máy tính rất mau in hình chụp ra”

“ Ừm”

Chỉ có cặp này đăng ký kết hôn, hiệu suất khá nhanh, không đến hai phút hình chụp liền được in ra, lúc Tô Tố nhìn thấy hình chụp xém chút cười phun ra.

Tiêu Lăng ngồi trên ghế, toét miệng cười như thằng ngốc.

“ Ha ha, biểu cảm của Tiêu Lăng mắc cười quá”

“ khụ...... Là kỹ thuật của hình không tốt.”

Thợ chụp hình xấu hổ cười theo, ai ôi, bọn họ là thợ chụp hình chuyên nghiệp nha, bao nhiêu cặp vợ chồng đến đăng ký đều là cô phụ trách chụp hình, lần đầu có người nói kỹ thuật của cô không tốt

Tiêu Lăng nắm vuốt hình chụp trong tay, nét mặtTô Tố rất tự nhiên, nụ cười rạng rỡ, vô cùng xinh đẹp, nét mặt của anh...... có chút không đành lòng nhìn thẳng

Bạch

Tiêu Lăng khép bàn tay lại

Anh thề, bộ mặt ngu xuẩn này của anh tuyệt đối không thể để cho người khác thấy được

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng.

Hai người cầm tờ đơn đi đóng dấu

Nhân viên dùng đạo đức nghề nghiệp, lần nữa xác nhận với hai người, “ Tiêu Lăng, Tô Tố, hai người là tự nguyện kết hôn sao?”

“ Đúng vậy”

“ Đương nhiên”

Tô Tố có chút hoảng hốt, cô cảm thấy nhân viên hỏi vấn đề này, rõ ràng đơn giản như vậy, lại so với linh mục trong hôn lễ hỏi càng thêm thần thánh sau khi nhân viên xác định hai người tự nguyện, nhanh chóng đóng dấu trong tờ đơn của hai người, sau đó rút lấy tấm hình của bọn họ, dán lên tờ giấy hôn thú màu đỏ thắm, cuối cùng đóng dấu lên giấy chứng nhận kết hôn.

“ Tiêu thiếu, Tô tiểu thư, chúc mừng hai người trở thành vợ chồng hợp pháp”

Trên bàn làm việc có cái hộp bỏ tiền lẻ vào, là chi phí làm giấy đăng kí kết hôn, Tiêu Lăng nắm vuốt giấy hôn thú, miệng gần như cười toét đến sau tai, tâm trạng anh rất tốt từ trong túi móc bóp ra, trực tiếp lấy ra một xấp tiền mặt màu đỏ ném vào trong hộp, tiền mặt chất đầy hộp.

“ A, Tiêu thiếu, không cần nhiều như vậy, chín đồng là được rồi”

“ Còn lại mời các ngươi ăn kẹo mừng.”

Ăn kẹo mừng?

Má ơi, hơn cả vạn đấy, thật đúng là vung tiền như rác nha

Nhân viên lập tức vui vẻ nói, “ Tiêu thiếu, chúc anh cùng bà Tiêu răng long đầu bạc vĩnh kết đồng tâm”

Chương 433

Bà Tiêu?

Tâm trạng Tiêu Lăng tốt hơn nhiều

Trưởng phòng phòng đăng kí kết hôn nhìn thấy hai người thành công lấy giấy hôn thú, cũng thở phào, “ Tiêu thiếu, chúc mừng ngài.”

Theo như lúc trước, Tiêu Lăng không để ý người khác, nhưng hôm nay tâm trạng anh được gọi là tốt, gật đầu với trưởng phòng, “ Làm phiền ông rồi”

Trưởng phòng cơ hồ rất kinh ngạc, liền nói, “ Không phiền không phiền”

Ra khỏi cục dân chính, bên ngoài tuyết nhỏ rơi, những mảnh tuyết nho nhỏ rơi trên mặt hơi lành lạnh, bông tuyết trắng tinh bay lả tả, cảnh cực kì đẹp.

Tiêu Lăng một tay nắm lấy Tô Tố, một tay cầm lấy giấy hôn thú, bộ dáng như các tín đồ.

Tô Tố buồn cười, “ Tiêu Lăng, anh sợ làm mất giấy hôn thú sao?”

Lúc đầu hai người mỗi người một cuốn Giấy hôn thú, kết quả hai cuốn đều bị Tiêu Lăng lấy đi trắng trợn, Tô Tố nhìn thấy Tiêu Lăng cầm lấy giấy hôn thú, sau đó cẩn thận nhét vào trong túi, sau khi nhét vào còn không yên tâm được, nhẹ nhàng bịt miệng túi lại.

Nghe được Tô Tố tra hỏi, tay bịt miệng túi của Tiêu Lăng mới buông ra, hắn trầm giọng nói, “ Đương nhiên là sợ làm mất rồi.”

“ Tốt xấu gì anh cũng nên đưa em một cuốn chứ”

Cô còn chưa nhìn rõ nội dung bên trong đó

“ Không hai cuốn đều là của anh”

“ Em cũng sẽ không ly hôn với anh”

“ pipipi” Tiêu Lăng tức giận trừng mắt nhìn Tô Tố, “ ngày tốt thế này nói bậy bạ gì thế, muốn ly hôn với anh? Hừ, em bây giờ chính là Tôn Ngộ Không, anh là lòng bàn tay của phật Như Lai, mặc cho em nhào lộn một cái có thể lộn tới 180 ngàn dặm, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của anh”

Tô Tố, “......”

Đây đều là cái ví von gì thế

Tô Tố bất đắc dĩ lắc đầu, “ Đi thôi”

Lúc này đã hơn tám giờ sáng rồi, sắc trời đã sáng trưng, ven đường cũng không ít xe. Bọn họ trở về nói không chừng còn có thể ăn sáng

Hai người sóng vai đi về hướng xe đang đậu

“ Tô Tố, không đúng, bà Tiêu?

Bà Tiêu

mặt Tô Tố đỏ lên, sao nghe nhân viên gọi nghe rất bình thường, sao

đến khi vào miệng Tiêu Lăng cảm giác liền không giống nhau.

Tô Tố ho nhẹ một tiếng, “Làm gì?”

“ Không có việc gì, chính là muốn gọi ”

“......” Tô làm

Hai người dắt tay đi lên phía trước, lại một lát sau, “ bà Tiêu?”

“ Ừm”

“ Bà Tiêu, bà Tiêu?”

“ Em ở đây.”

Tiêu Lăng và Tô Tố mười ngón tay đan chặt, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, “ Anh chính là muốn gọi.”

Lòng Tô Tố mềm đến hồ đồ.

“ Bà Tiêu, hay là chúng ta đi bộ về đi.”

“ Hả? Vậy Xe tính sao”

“ Để nhân viên của bọn họ giúp đỡ lái xe về.” Tiêu Lăng bây giờ chỉ muốn cùng niềm vui khi kết hôn với Tô Tố, anh nói với nhân viên một tiếng, kéo tay Tô Tố chạy về trước.

“ A...... Ha ha, Tiêu Lăng anh chậm một chút”

Tiêu Lăng cảm giác được sự vui sướng trước nay chưa từng, hai người đón gió lạnh đón tuyết bay chạy về phía trước, rõ ràng lạnh

như thế, trong lòng lại cảm thấy thỏa mãn và ấm áp.

Cuối cùng vẫn là thể lực Tô Tố chống đỡ không nổi, thở hồng hộc vịn chân dừng lại.

“ Đến đây, anh cõng em”

Tô Tố thở hổn hển, rất mệt. Đứng tại chỗ thở một hồi mới trở lại bình thường, “Không được, em quá nặng rồi”.

“ Chỉ bằng tay nhỏ chân nhỏ của em, đâu tính nặng”

Tiêu Lăng không nói nhiều liền kéo cánh tay Tô Tố, cõng cô trên lưng, hai tay xuyên qua chân cong của cô.

“ Có nặng không?”

“ Cảm giác hạnh phúc của cả thế giới đều ở trên lưng.”

mặt Tô Tố lại đỏ lên, người này hiện giờ sao lại biết nói lời ngọt.

Hai người chậm rãi ung dung đi về phía trước.

Mọi chuyện xảy ra xung quanh họ đều chậm lại, Tô Tố nằm trên lưng Tiêu Lăng, hai tay ôm lấy cổ của anh, cô ngoẹo đầu nhìn một bên mặt kiên nghị của Tiêu Lăng, Tiêu Lăng thật sự rất đẹp trai, nhất là hôm nay cố ý ăn diện một phen, cả người đều trở nên rất có tinh thần, một bên mặt càng đẹp trai hơn, đường cong rõ ràng như dao gọt, có thể nhìn thấy lông mày như mực đậm phủ lên của anh, mắt đen nhánh thâm thúy, mũi khá cao cùng với đôi môi mỏng

Ngón tay của cô không kìm được vuốt ve môi của anh, rõ ràng nhìn qua sắc bén như thế, nhưng xúc cảm lại rất tốt, mềm mềm, dễ

thương, nghe nói đàn ông môi mỏng đều rất bạc tình, Tô Tố lại cảm thấy môi của anh vừa vặn, nàng khó xử phát hiện, cô lại có chút không nỡ buông tay.

ánh mắt Tô tố ngày càng dịu dàng.

Tiêu Lăng bỗng nhiên mở miệng, ngậm lấy ngón tay của Tô Tố.

“ Ui ya”

Tô Tố giật nảy mình, theo bản năng co lại, Tiêu Lăng ngậm chặt lấy không chịu buông.

Những người đi đường xung quanh có vài người bị hành động của hai thu hút, nhìn thấy hai người trai đẹp trai, nữ xinh đẹp, nhịn không được dừng chân đứng ngoài quan sát, khuôn mặt nhỏ của Tô Tố “chực” một cái đỏ lên. Cô thấp giọng nói bên tai Tiêu Lăng, “ Có người đang nhìn kìa, Tiêu Lăng, mau nhả ra”

Miệng Tiêu Lăng ngậm lấy ngón tay của cô, tiếng nói có chút mập mờ, nhưng cũng có thể nghe được lời nói kiên quyết của anh, “Không”

Anh ngậm lấy ngón tay của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp gặm cắn, động tác dịu dàng không tưởng nổi

đầu ngón tay Tô Tố ngứa ngứa, một cỗ ngứa phảng phất trực tiếp xuyên thấu bàn tay, thẳng tới nội tâm

“ Tiêu Lăng......”

“ Ừm” Tiêu Lăng chăm chú liếm láp ngón tay Tô Tố, phảng phất đó là kẹo ngon.

Tô Tố nhìn ánh mắt của người xung quanh, xấu hổ đem mặt chôn vào trong cổ của Tiêu Lăng.

Má ơi

Mất mặt quá

Bên tai truyền đến tiếng cười nhỏ của Tiêu Lăng.

Mặt Tô Tố đỏ bừng, đưa tay đánh vào bả vai của Tiêu Lăng, "Không cho cười"

Tiêu Lăng cuối cùng buông lỏng ngón tay cô ra, nghiêm túc liếm sạch sẽ nước bọt trên đầu ngón tay cô, lúc này mới buông cô ra, " Ừm, không cười"

Trong mắt lại giấu đầy ý cười.

" Ùng ục ùng ục ——"

" Tiêu Lăng, em đói rồi" Tô Tố sờ sờ bụng, buổi sáng chưa ăn cơm là ra ngoài, bây giờ cảm thấy rất đói nha.

" Đi, Đưa em đi mua bữa sáng"

Lúc hơn tám giờ bên cạnh đường đi đã có rất nhiều quầy hàng rong bán bữa sáng, sữa bò sữa đậu nành bánh rán, thứ gì cũng có

Tiêu Lăng thả Tô Tố xuống, " Chờ anh một chút, anh đi mua bánh bao cho em"

" Em đi chung với anh"

Hai người đi đến quầy nhỏ bên cạnh, “ Hai cái bánh bao chay, hai chén đậu Tương”

“ Được, đợi xíu.”

Chủ hàng rong động tác rất nhanh, không đến ba mươi giây là đóng gói xong thứ mà Tiêu Lăng muốn, tổng cộng “ năm đồng”

“ Thật rẻ”

Tiêu Lăng móc bóp ra, mở ra xem động tác lập tức cứng lại.

Tô Tố thấy thế đưa cổ qua xem, vừa xem xét liền nhịn cười không được.

Trong bóp Tiêu Lăng trống rỗng, chỉ còn lại mấy tấm thẻ tiền lẻ loi nằm trong đó, bên trong ngay cả một xu tiền mặt cũng tìm không ra.

“ Ai bảo anh làm ra bộ hào phóng, vừa nãy sao không biết giữ lại ít tiền cho mình, tiền mặt tất cả đều cho nhân viên hết rồi.”

Tiêu Lăng xấu hổ không thôi, “ Tô Tố, em có mang tiền không?”

“...... Không có”

Cô sáng sớm bị Tiêu Lăng lôi dậy từ trên giường, mặc quần áo chỉnh tề rửa mặt xong hết liền xuống lầu, cả túi xách cũng không mang, điện thoại chìa khoá cũng không có cầm, đừng nói chi là túi tiền

Tô Tố lúng túng không thôi, hạ giọng, “ Tiêu Lăng, bây giờ chúng ta làm sao đây?”

“ Ăn qua cơm chùa chưa?”

“...... Chưa”

“ Cho em ăn một lần”

Tiêu Lăng bắt lấy cái túi mà người bán hàng rong đưa, một bên kéo tay Tô Tố, sau khi nhận lấy đồ, lập tức nắm lấy Tô Tố chạy như điên

“ A —— Còn chưa đưa tiền đó tiền tiền a”

Chương 434

Tiêu Lăng đã sớm kéo tay Tô Tố đi thật xa.

Tô Tố căn bản không nghĩ rằng Tiêu Lăng có thể làm những hành động này, ngạc nhiên đến nổi trợn mắt đơ người ra, vẫn không kịp phản ứng gì, thì đã bị Tiêu Lăng kéo đi rồi, hai người tay trong tay cùng nhau chạy liên tiếp trên hai con đường.

"A...... Tiêu Lăng, em không được rồi"

"Bà Tiêu à, em nên rèn luyện đi, mới chạy có vài bước thôi, mà đã mệt như vậy rồi, khó trách khi ở trên giường……"

"Tiêu Lăng anh im miệng đi"

Tô Tố hai má đỏ bừng lên, trừng mắt nhìn Tiêu Lăng.

Người này sao chuyện gì cũng dám nói thế nhỉ

Chúng ta vẫn đang trên đường lớn đấy

Tiêu Lăng nhúng mày một cái, " Em nghĩ đi đâu vậy, anh nói là khó trách là mỗi sáng sau khi thức dậy em đều than rằng eo nhức lưng mỏi. Tô Tố, hãy nói cho anh nghe lúc nãy em nghĩ đến chuyện gì vậy, hử?"

"Tiêu Lăng cái đồ khốn kiếp mà"

"uhm, anh là đồ khốn kiếp."

"......"

Tô Tố có cảm giác như muốn đấm một quyền vào lớp bông vải vậy.

Cô thở dài, cái bụng đói meo bắt đầu kêu"rột", Tô Tố ôm bụng lại, đói đến đau bao tử rồi.

"Hãy mau ăn đi, vẫn còn nóng lắm đấy."

Tô Tố không còn quan tâm đến cái bánh bao đã được giật từ người khác nữa, một tay cầm bánh bao, một tay cầm sữa đậu nành, vừa ăn vừa uống, quay đầu sang nhìn Tiêu Lăng chưa chịu ăn, cô đem chiếc bánh bao và ly đậu nành vẫn còn dư trong túi cho Tiêu Lăng, "Anh cũng ăn đi, trời rất lạnh, không ăn gì hết thì sẽ bị lạnh đấy."

"Uhm"

Tiêu Lăng nhận lấy ăn, và lẳng lặng ngồi ăn.

Hai người đã ăn xong một cách nhanh chóng, khi ăn xong người cảm thấy ấm áp hơn, tinh thần cũng trở nên phấn chấn hơn.

Tiêu Lăng đi một hồi, thì bỗng nhiên anh cong lưng xuống.

"Anh bị làm sao vậy?"

"Leo lên đi"

Tô Tố lui về sau một bước, "Không cần đâu, không cần cõng em đâu em tự đi được"

Nói sao thì cô cũng gần năm mươi ký nếu cõng trên người một

người sống như vậy thì giống như vác một thứ gì đó, năm mươi ký đi một lát thôi thì không nói gì, nếu vác lâu thì chắc chắn sẽ rất mệt mỏi.

"Mau leo lên đi, nếu không leo lên thì anh bắt em lên đấy."

Cái người này

Tô Tố liền chồm lên vai Tiêu Lăng, Tiêu Lăng bắt đầu cõng cô đi về phía trước, trên đường bây giờ tuyết đang rơi thành lớp, mỗi bước chân của Tiêu Lăng khi dặm lên tuyết trắng, thì sẽ hiện lên một dấu chân trên nền tuyết trắng đó.

Lòng ngực của Tô Tố tựa vào tấm lưng rộng lớn của anh ấy, trong lòng cảm thấy thật yên bình.

"Tiêu Lăng......"

"Hử?"

"Cái cảm giác anh cõng em…... thật tuyệt vời."

Tiêu Lăng cười hỏi tiếp, "Tuyệt vời chỗ nào?"

"Có một cảm giác thật an tâm, bờ vai của anh rộng lớn lắm, uhm...... trong vô giác khiến cho người ta cảm giác như nhớ về cha của mình vậy"

Khuôn mặt Tiêu Lăng bỗng chút tối xầm lại, "Cha à?"

Tô Tố không nhìn thấy được sắc mặt của Tiêu Lăng, liền cười và chồm vào vai anh nói, "Đúng vậy, lúc em còn nhỏ thì thấy một số người cha cõng con trên lưng, những hình ảnh đó không cần quá ấm áp lắm đâu. Anh nói xem cha của em là người như thế nào, còn mẹ

em thì nói ông ta là một đại anh hùng, em thấy tình cảm của mẹ và cha em rất là tốt, nếu là như vậy, tại sao mẹ mất đi nhiều năm rồi mà cha vẫn không đến tìm? Mẹ còn nói, cha em không cần mẹ nữa, hoặc là cha cũng giống như mẹ, đã không còn sống trên đời này nữa?"

Tiêu Lăng bỗng đứng sựng lại, ôm chặt cái đùi cong của Tô Tố trên lưng, nói giọng nhỏ nhẹ, "không phải vậy đâu, ba em chắc chắn là đang tìm em khắp nơi đấy, chỉ là nhất thời chưa tìm được em mà thôi, em đừng bỏ cuộc nha, theo như bức thư của mẹ em để lại, thì cha em là một người đàn ông rất tốt, và chắc chắn ông ta cũng là một người cha tốt đấy, chỉ cần chúng ta có hy vọng thì sẽ không bỏ cuộc, sẽ có một ngày được gặp mặt thôi."

"Sẽ gặp lại sao?"

"Nhất định sẽ gặp được thôi" Tiêu Lăng vừa đi vừa nói, "Chờ đến khi hôn lễ của chúng ta được cử hành xong, anh sẽ cùng em đi đến viếng phần mộ của mẹ, nói cho mẹ biết rằng tất cả những điều em trải qua đều rất tốt đẹp."

Tô Tố trong lòng rất cảm động, "Dạ"

Hai người không nói nữa, nhưng ngược lại cũng không cảm thấy ngượng ngùng, trên thân thể của cả hai đang lưu chuyển một dòng hơi ấm áp và điềm đạm.

Theo như đó mà nói thì lộ trình trở về cần phải tốn nửa giờ ngồi xe.

Nếu đi bộ thì phải tốn ít nhất hai giờ, Tiêu Lăng đã cõng Tô Tố đi hơn nửa tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không có ý định buông cô ấy xuống.

Ngược lại Tô Tố lại không chịu được.

"Tiêu Lăng, anh mau bỏ em xuống đi."

"Không thả"

"Anh không mệt sao?" Tô Tố hoài nghi nhìn Tiêu Lăng, trên đầu anh vẫn chưa có hạt mồ hôi nào, nhưng hô hấp đã có chút hỗn loạn, Tô Tố giãy dụa đòi leo xuống, ngược lại Tiêu Lăng lại ôm chặt các đùi cong trên lưng, "Bà Tiêu, đừng lộn xộn."

"Em muốn bước xuống."

"Không được, anh muốn cõng em về tới nhà luôn "

"Anh không mệt sao?"

Mệt

Đương nhiên mệt

Nhưng Tiêu Lăng nghĩ đến hình ảnh đã xảy ra vài tháng trước, anh đã ép Tô Tố từ phi trường đi bộ về tới Cẩm viên, bắt đầu từ đêm tối hôm nay đi bộ về đến nhà cũng đã là ba giờ sáng hôm sau rồi, hơn năm tiếng đồng hồ, lúc đó là mùa hè, là thời điểm nóng nhất, chỉ cần động nhẹ là cũng đổ mồ hôi rồi, nhưng anh lại ép cô đến như vậy.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này hai người đều không còn nhớ đến chuyện cũ, cũng không còn nhắc tới nữa, nhưng trong lòng Tiêu Lăng vẫn cảm thấy rất áy náy.

"Tô Tố, lần trước anh đã để cho em đi hết đoạn đường rất dài, lần này thì anh sẽ cõng em đi hết đoạn đường đó, coi như bù đắp lại chuyện day dứt trong lòng anh."

Tô Tố cảm thấy sửng sờ.

Tiêu Lăng lần này nhắc lại chuyện cũ, thì bỗng hình ảnh của chuyện cũ lại hiện rõ trong đầu cô.

Tô Tố nhếch miệng, có chút tủi thân, "Tiêu Lăng lúc đó em thật sự hận chết anh đi được, lúc đó là nửa đêm, anh không sợ em xảy ra chuyện không may gì sao"

"Sợ chứ, đương nhiên là sợ em xảy ra chuyện rồi cho nên anh mới lái xe ở phía sau theo dõi em."

Tô Tố bỗng chốc kinh ngạc.

"Anh theo em à?" Sao cô không phát hiện ra thế

"Đương nhiên, anh thấy có người dừng xe đến gần bắt chuyện với em nữa."

Tô Tố e thẹn lắc đầu, "Đâu có bắt chuyện đâu, người ta thấy một người con gái như em ở trên đường thật đáng thương, định cho em đi nhờ, trên xe của người đó còn có chở bạn gái nữa. Hơn nữa, em cũng chẳng lên xe của người ta, anh nói anh theo dõi em à, anh theo dõi đến đâu rồi? Nhưng khi em về tới Cẩm Viên thì thấy anh rõ ràng đã ở đó rồi mà."

"Sau khi em đến nội thành rồi thì anh đi đường vòng về nhà đấy."

Thì ra là như vậy

Tô Tố ôm lấy cổ Tiêu Lăng, thở dài nói, "Lúc đó nếu chúng ta đem chuyện ra nói rõ ràng, không giấu diếm đối phương, thì sẽ không có

nhiều sự hiểu lầm chó chết này, Tiêu Lăng, sau này bất cứ chuyện gì cũng không được giấu diếm em, có nghe chưa"

Tiêu Lăng lòng đầy cảm xúc.

Lúc đó rõ ràng có hiểu lầm, nhưng lại không nói ra, nên đã tạo ra nhiều hậu quả xảy ra.

Tiêu Lăng bỗng nghĩ tới Diệp Lạc.

Bây giờ sự việc anh giấu diếm cô...... chỉ còn chuyện của Diệp Lạc thôi.

Tuy rằng đã làm giấy kết hôn rồi, nhưng Tiêu Lăng vẫn không dám cá cược, ngộ nhỡ bộc lộ hết sự thật với Tô Tố rồi, trong lòng cô nếu để ý đến chuyện đó, thì sẽ ảnh hưởng đến lễ kết hôn, vả lại Diệp Lạc cũng đã nói rõ là không đến tham gia hôn lễ của anh ta mà.

Cho nên, không nên gây rắc rối thêm nữa.

Tiêu Lăng chần chừ gật đầu, "Tô Tố, đợi đến khi kết thúc hôn lễ, anh có một chuyện muốn nói với em"

Trong lòng Tô Tố có chút lo lắng

Giác quan thứ sau của phụ nữ rất nhạy cảm, phản ứng đầu tiên của cô chính là việc Tiêu Lăng sẽ bộc lộ về chuyện của Tiêu Diệp Lạc với cô.

Cô gật đầu, " Được để kết thúc buổi hôn lễ, em cũng có chuyện muốn nói với anh "

Chương 435

Tân hôn vui vẻ

Hai người ước định xong, tiếp tục đi về phía trước.

Tiêu Lăng vẫn cõng Tô Tố trên vai, từng bước từng bước đi của anh thật vững chắc, cứ như vậy hết hai giờ đồng hồ, cuối cùng cũng về đến ngôi nhà cũ của Tiêu gia.

Đang có vài chiếc xe đậu ở trước cửa nhà cũ, nếu đoán không sai thì những chiếc xe này được chuẩn bị để chiều xuất phát ra sân bay, khi tới trước cửa nhà, Tô Tố lập tức từ lưng Tiêu Lăng nhảy xuống, Tiêu Lăng đã cõng hết hai giờ đồng hồ, mệt đến nổi không thở nổi.

"Có mệt không?"

"Anh không mệt." Tiêu Lăng nắm chặt tay Tô Tố lại, bàn tay của cô lạnh như băng, Tiêu Lăng nắm lấy bàn tay cô đặt vào tay của mình để giữ ấm, miệng bật cười và nói, "Chỉ mới hơn hai giờ đồng hồ thôi, nếu cõng em thêm hai giờ đồng hồ nữa cũng không thấy mệt mỏi."

"Ra vẻ quá rồi"

Tiêu Lăng chỉ cười mà không nói gì.

Bên ngoài tuyết rơi ngày càng dày đặc, Tiêu Lăng kéo Tô Tố tiến vào đại sảnh, vừa bước vào nhà thì nghe "Binh……" một tiếng.

Tô Tố bị dọa đến hoảng sợ.

"Dây ruy băng dây ruy băng"

"Tiếp theo là phun"

Tất cả những giấy vụn sáng lấp lánh và nhiều màu sắc bay hết lên người của cả hai.

"Lại đây lại đây, mọi người chuẩn bị sẵn sàng nào, cùng hô lên nhé"

"Chúc Tiêu Lăng và Tô Tố...... Nhận giấy kết hôn thật vui vẻ "

Tô Tố cùng Tiêu Lăng đối mắt nhìn nhau, không nhịn cười được nữa.

Tiểu Hi đưa Cảnh Thụy và Tiểu Thất đến trước mặt hai người, "Cảnh Thụy, Tiểu Thất, mau nói đi chứ"

Tô Tố bậm môi cười, đây là tiết mục gì thế?

Cô đứng trước cửa im lặng chờ đợi.

Nhìn thấy hai đứa nhỏ bắt đầu cởi áo khoác ra, Tô Tố nhích đôi chân mày lên, đây là biểu hiện muốn làm gì thế này.

Khi cởi áo khoác ra rồi, thì lộ ra bên trong quần áo của hai đứa nhỏ, Tô Tố nhìn một cái, miệng bật cười như muốn phun ra

Ôi da

Đang mặc cái đó là cái gì thế

Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất hai đứa nhỏ này, mỗi đứa mặc trên người bộ đồ con thỏ màu hồng con thỏ to lớn và tròn trịa trong thật bù xù,

trên đầu còn đội một chiếc nón, trên chiếc nón còn có đôi tai to lớn cong xuống, theo đó là một đôi mắt thật ngây thơ của hai đứa trẻ, quả thực rất đáng yêu và dễ thương.

Vẫn còn chưa kết thúc.

Hai đứa nhỏ nhìn qua, nhìn lại, bỗng nhiên bắt đầu uống éo cái mông nhỏ xinh xắn, hai đứa giả trang thành chú thỏ thì đương nhiên cũng có một cái đuôi lông xù ở phía sau, cái mông vừa uống éo một cái thì cái đuôi nho nhỏ cũng bắt đầu đung đưa và nhúc nhích, Tô Tố cười đến không chịu nổi, nước mắt thiếu chút nữa tuôn ra.

Khi hai đứa nhỏ biểu diễn xong, cả hai cùng hô to, "Chúc Daddy, Mami, tân hôn vui vẻ"

Tô Tố ngồi xổm xuống, dùng sức ôm lấy hai đứa nhỏ, và cắn một cái thật mạnh vào mặt của hai đứa bé, nhìn thấy Cảnh Thụy khó chịu lau bỏ nước miếng trên mặt, cô cười ha ha, "Những đồ các con mặc trên người là ai mua thế, cái chủ ý này là ai đưa ra vậy."

Thực sự rất là khôi hài, nhưng cũng không kém phần ấm lòng.

"Đương nhiên là tao rồi." Tiểu Hi cười hi hi, "Sao nào, bộ đồ được không, khi tao nhìn thấy hai bộ đồ này thì tao nghĩ tới con trai và con gái nuôi của tao mặc lên người sẽ rất là đẹp, mày với Tiêu Lăng đã đăng ký kết hôn rồi, thì mọi người đã lén tổ chức tiết mục này luôn"

Đây quả thật là một kinh hỉ lớn

Tô Tố và Tiêu Lăng đi vào trong nha.

Trong nhà đang mở máy sưởi, thật là ấm cúng.

Tôn Nguyên lập tức ra hỏi, "Lão Đại lão Đại, anh và chị dâu đã nhận giấy kết hôn rồi sao?"

"Anh nói đi" Tiêu Lăng lập tức từ trong túi lấy ra hai cuốn sổ chứng nhận kết hôn màu đỏ, cầm sổ chứng nhận ra quơ qua quơ lại trước mặt mọi người, rồi sau đó anh trân trọng và cẩn thận bỏ lại vào túi,"Sau này tôi là người đã kết hôn rồi nhé."

"Lão Đại, chúc mừng chúc mừng anh nha."

Miệng của Tiêu Lăng cười toe toét, vui đến nổi không thể tả. Anh vỗ nhẹ lên vai của Tôn Nguyên, và cũng ghé mắt nhìn thoáng qua Tiểu Hi, "Tôn tử, mày cũng nên cố gắng nhé, tao chờ uống rượu mừng của mày nè"

Làm sao có chuyện đơn giản như vậy

Nụ cười trên nét mặt Tôn Nguyên lập tức rũ rượi xuống, anh ta lần đầu tiên tốn thời gian thật lâu để theo đuổi một người con gái, kết quả là ngay cả ngón tay cũng không nắm được.

Hazz......

Lúc mới bắt đầu theo đuổi Tiểu Hi thường hay giận dỗi

Ai biểu trái ớt nhỏ này nói rằng nếu trên đời này đàn ông đều chết hết thì cô cũng không gã cho anh ta, nhưng khi theo đuổi rồi, anh ta cũng không biết cô nói thật hay là giả nữa, vả lại thời gian dần trôi đi anh ta cũng dần nhận ra, trái ớt nhỏ này thật sự quan tâm đến anh, không còn nhớ tới câu nói lúc trước nữa, điều này làm cho anh tự nhận ra được mọi phương diện và điều kiện của mình đều rất tốt và anh lập tức chuẩn bị đả kích cô ta.

Nên hiện tại khi theo đuổi Tiểu Hi anh đều rất thật tình.

Nhưng mà...... Người ta chỉ coi anh như là người bạn tốt thôi

Quả thực điều này làm anh thất vọng

Tôn Nguyên buồn bực nói, " Uống rượu mừng của em làm gì, chi bằng bây giờ đợi uống rượu mừng của Lãnh Mạc trước đi "

Tiêu Lăng bỗng chốc quay sang nhìn Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc ôm vai của Trương Hân, hai người thân mật, xem mọi người như vô hình, nghe thấy Tôn Nguyên nói chuyện, Lãnh Mạc như bị tê liệt, khuôn mặt không một chút biểu hiện, thản nhiên nói, " Tao với Trương Hân như vậy đã hạnh phúc rồi, không tính đến chuyện kết hôn."

Tôn Nguyên khoa trương hô hoán lên, " Ôi shit, Lãnh mạc mày đang đùa à."

Anh mắt sắc bén của Lãnh Mạc nhìn qua, " Mày có ý kiến à?"

Tôn Nguyên rụt rè, cười ngượng ngùng và vẫy tay, "Ha ha, không có, không có......"

Đùa à, anh ta nào dám có ý kiến

Đó chẳng phải là hành vi muốn tìm đến cái chết sao.

Tôn Nguyên cảm thấy thật bi ai xót xa và phát hiện ra rằng, trong số bốn người anh em chơi chung với nhau, anh là người ra vẻ kêu ngạo, nhưng trên thực tế, anh là người dễ bị đàn áp nhất, lão đại bắt nạt, Lãnh Mạc cũng bắt nạt anh. Ngay cả người nói chuyện cực kỳ

dễ nghe như Mộ Bạch cũng bắt nạt anh.

Hazz......

Anh ta đúng là cậu ngốc khổ thân

Nghĩ tới Mộ Bạch, anh ta nhấc chân lên đá nhẹ vào Tiêu Lăng, bỉu môi với Tiêu Lăng, nhìn về phía Mộ Bạch, anh hạ giọng xuống, "Lão Đại, anh cũng đừng đắc ý vội nha, bên kia vẫn còn một người đang không vừa ý kìa."

Tiêu Lăng nhìn về phía Mộ Bạch.

Mộ Bạch đang ngồi trên ghế sô pha, anh ta đang ôm Tiểu Thất ngồi trên đầu gối, Tiểu Thất đang ôm chầm lấy cổ của anh ta hai người đang ngồi bên đó nói chuyện thì thầm gì đó, nét mặt của Mộ Bạch rất điềm đạm, ánh mắt nhìn vào Tiểu Thất tràn ngập sự hiền hòa tử tế.

Nhìn tới nhìn lui cũng không có gì khác biệt.

Nhưng đã làm anh em hơn hai mươi mấy năm rồi, Tiêu Lăng làm sao không cảm nhận được - sự bất bình thường của anh.

Hôm nay anh ta hết sức trầm lắng

Dưới mi mắt vẫn còn hiện rõ vết thâm đen, rõ ràng là đêm qua anh ta không ngủ được.

Cũng đúng

Đã yêu thầm hết ba năm rồi nói buông xuống làm sao có thể buông xuống được.

Điều duy nhất Tiêu Lăng có thể làm là xem như không biết chuyện gì, biểu hiện tự nhiên một chút, như vậy đối với ai cũng tốt cả.

Lão gia tử và Tiêu Khả hôm nay đặc biệt rất là cao hứng, nhất là lão gia tử, cười đến thấy răng mà không thấy mắt đâu, "Tiểu tử thối, mau đưa sổ chứng nhận kết hôn ra, để ông bảo quản cho "

"Không được để con tự bảo quản được rồi"

Chân mày của Lão gia tử bỗng chốc dựng đứng lên, "Với cái tính hay quên của con, đồ để ở đâu cũng không nhớ, ta để con bảo quản chẳng khác nào biểu con đánh mất đồ nữa à, nếu để ông bảo quản thì sẽ tránh làm mất đi "

"Mặc kệ sổ chứng nhận kết hôn của cháu chắc chắn cháu không làm mất đâu "

Lão gia tử chỉ có thể giương mắt nhìn.

Tiêu Lăng cười lên lầu, "Để con đem sổ chứng nhận kết hôn đi cất giữ, gia gia, ông đừng lén lấy cất đi nhé."

Lão gia tử giận dỗi nói, "ông là người như vậy sao"

Tâm trạng của Tiêu Lăng đang rất tốt, vừa đi lên lầu vừa hát hò, khi lên đến phòng ngủ nét mặt anh ta lại trở nên buồn rầu, cầm trên tay hai cuốn sổ kết hôn màu đỏ, đứng đó không biết nên cất nơi đâu mới tốt.

Bỏ ngăn kéo?

Không được tùy tay cũng có thể lấy mất, nếu làm hư thì không biết làm sao bây giờ?

Hay là đặt vào ngăn tủ?

Cũng không được, nếu như người giúp việc vô tình vào dọn dẹp vệ sinh làm mất thì sao

Suy nghĩ nửa ngày rồi cũng không suy nghĩ ra được là để chỗ nào cho hợp lý đây.

Hay là...... Rõ ràng là nên đến ngân hàng để mở một cái tủ bảo hiểm, để trong tủ bảo hiểm là an toàn nhất.

Chương 436

Hình như cũng không được.

Để trong ngân hàng, vậy đến lúc anh muốn xem, lại phải đi ngân hàng lấy à, thật phiền phức.

Tiêu Lăng suy đi nghĩ lại, cuối cùng đến khi Tô Tố cũng lên lầu rồi, anh vẫn chưa nghĩ được nên để giấy chứng nhận kết hôn ở đâu.

Tô Tố nhìn thấy anh đang cầm giấy chứng nhận kết hôn, ở trong phòng đi qua đi lại, cũng không biết là đang làm gì, nhịn không được hỏi, “Anh đang làm gì đó?”

“Vợ à, em nói giấy kết hôn của chúng ta nên để ở đâu mới được, anh nghĩ nửa ngày rồi mà chưa nghĩ ra nên để đâu.”

Tiêu Lăng nói ý nghĩ của mình cho Tô Tố nghe, Tô Tố không khách khí nói, “Sao anh không dứt khoát mua một cái két sắt để ở nhà, sau đó để giấy chứng nhận kết hôn vào trong rồi khóa lại.”

Đôi mắt của Tiêu Lăng tức thời sáng lên, “Đúng, ý kiến hay.”

“……”

Cô chỉ nói đùa thôi mà.

Tiêu Lăng đã nôn nóng không đợi được nữa gọi điện ngay cho Tiểu Trần, “Đúng rồi, mua một cái két sắt qua đây, cho người giao đến nhà tổ.”

Cúp máy điện thoại, Tô Tố kéo lấy anh, “Anh mua cái két sắt thật à?”

“Đương nhiên, đây là cách bảo vệ an toàn nhất, để ở nhà, lúc nào muốn lấy ra xem thì có thể lấy ra xem.”

“……”

Tô Tố hoàn toàn không biết nên nói gì.

Trong lòng cô một bên cảm thấy bó tay với hành động của Tiêu Lăng, một bên lại cảm thấy cảm động về sự coi trọng của anh đối với giấy chứng nhận kết hôn.

Tô Tố lắc đầu, dứt khoát mặc kệ anh, “Anh mau xuống lầu, họ đều đang ở dưới lầu đợi anh đấy, chúng ta lát hồi ăn cơm xong thì xuất phát đi sân bay.”

“Uhm.”

Tiểu Trần nửa tiếng là đã giao két sắt tới, Tiêu Lăng sau khi để giấy chứng nhận kết hôn vào trong két sắt mới cảm thấy hài lòng vỗ tay.

Lúc trưa trưa, cả gia đình ăn một bữa cơm tại nhà tổ, sau đó xuất phát lên đường đi sân bay.

Tô Tố sớm đã chuẩn bị hết đồ đạc, khí hậu bên Tam Á ấm áp, cho nên cô đem đều là trang phục của mùa hè, sau đó là đem hai cái áo khoác mỏng, đương nhiên, quan trọng nhất là bộ áo cưới do chính tay Tiêu Lăng thiết kế, vào ngày hôm qua, nhân viên công tác ở tiệm áo cưới đã đem áo cưới giao tới.

Một đoàn người cùng cả lão gia tử cũng nhau lên xe xuất phát.

Thành phố A đến Tam Á không lâu, ngồi ba tiếng máy bay là đã tới nơi, lúc họ đến đã là ba giờ chiều, khác với thời tiết lạnh giá ở thành phố A, Tam Á ánh nắng chan hòa, khí hậu ấm áp, vừa xuống máy bay, mọi người đã cởi bỏ ngay bộ áo khoác nặng trĩu trên người.

“Hèn gì mọi người đều thích đến Tam Á du lịch, khí hậu ở bên này đúng dễ chịu thật. Đặc biệt là lúc thời gian mùa đông này, lúc này đến Tam Á đúng thật là dễ chịu quá.” Tiểu Hy đưa cánh tay ra, hít một hơi thở sâu không khí trong lành, trong không khí ẩn chứa mùi mặn của nước biển sà đến, gió thổi nhè nhẹ, vô cùng dễ chịu.

“Thích nơi này sau này có thể thường xuyên đến chơi.”

Tiểu Hy không khách khí trào ngược mắt, “Chơi gì mà chơi, trong đài truyền hình của tớ còn có công việc đấy, chế bây giờ nói sao thì cũng là người cực kì bận rộn, lúc tết còn chưa được nghỉ phép hai ngày, xin lãnh đạo ở đài truyền hình cho nghỉ phép khó khăn muốn chết, nếu không phải là hôn lễ của cậu, tớ mới không đến tham gia đâu.”

Tô Tố khoác cánh tay của cô ấy, “Biết rồi biết rồi, người cực kì bận rộn, cám ơn cậu đã đến tham dự hôn lễ của tớ.”

“Uhm hm.”

Mọi người đi lên xe, đi đến khách sạn mà Tiêu Lăng đã đặt trước.

Do những vị khách được mời khá nhiều, những khách sạn gần đây Tiêu Lăng đều đã đặt chỗ hết, thiết bị trong khách sạn đầy đủ không thiếu, như là phòng giải trí, phòng tập gym, hồ bơi, cái gì cũng có, chỗ mà Tiêu Lăng đặt là một phòng tổng thống siêu lớn, trong phòng có rất nhiều phòng nhỏ, những thanh niên trẻ dự tính cùng nhau ở phòng này.

Tiêu Lăng lựa chọn là khách sạn kề biển, một mảng lớn bãi biển toàn bộ đã được bao trọn hết, cho nên lúc này tuy là thời điểm du lịch, nhưng gần đây lại không mấy nhiều người.

Lúc đến khách sạn những công tác viên đã xếp thành từng hàng từng hàng đứng trước cửa đón tiếp.

Nhìn thấy một đoàn người xuống xe, quản lý khách sạn lập tức lên trước đón tiếp, "Tiêu thiếu gia, phòng đã chuẩn bị sẵn sàng cho ngài, mời theo tôi lên."

"Uhm."

Tiêu Lăng đi theo quản lý đi trước, vừa đi vừa hỏi, "Người bên công ty tổ chức tiệc cưới đến chưa? Hiện trường bố trí như thế nào rồi?"

"Người bên công ty tổ chức tiệc cưới ngày trước đã tới rồi, hiện trường cũng sắp sửa bố trí xong, chỉ đợi ngài đến kiểm tra lại thôi."

"Uhm."

Quản lý dẫn theo mọi người lên lầu, đi thẳng đến phòng tổng thống.

Căn phòng như là một chung cư lớn, trong phòng rất nhiều phòng, thiết bị cũng rất sang trọng, về mặt vệ sinh cũng tương đối không tồi, vừa bước vào phòng đã ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng, trên những chiếc bàn pha trà trong phòng thậm chí còn để một bó hoa hồng sâm banh, vô cùng lãng mạn.

Quản lý giới thiệu với mọi người, "Bên này là căn phòng tốt nhất của khách sạn, bên bức tường của phòng khách đều được làm bằng thủy tinh, đóng rèm cửa lại trở thành một không gian đóng kín, mở

rèm cửa ra thì có thể thấy được phong cảnh trời xanh mây trắng và biển lớn bên ngoài.”

“Uhm.” Tiêu Lăng gật đầu hài lòng.

Quản lý thở phào nhẹ nhõm, “Tiêu thiếu gia còn cần gì không?”

“Hết rồi, anh về trước đi.”

“Vâng ạ, Tiêu thiếu gia nếu có cần thêm gì thì cứ gọi phục vụ phòng.” Quản lý vô cùng tinh mắt nhìn anh rồi lui ra ngoài.

“Ở đây không tồi thật.” Tiêu Khả vô cùng hài lòng đối với căn phòng, cô ngồi hẳn xuống sofa, “Tô Tố, chị đúng thật là đã nhờ ơn em rồi, tiểu tử thối này bình thường ki bo với chị lắm, không mấy dễ dàng ăn nó một vố, đúng rồi, chúng ta ngày mốt có phải trang điểm ở đây không? Hay là trong phòng trang điểm của khách sạn.”

“Ở đây.” Tiêu Lăng thay Tô Tố trả lời. “Thợ trang điểm em cũng đã sắp xếp rồi, hai người nghỉ ngơi trước, lát hồi em đi xem thử hiện trường bố trí ra sao rồi.”

“Em cũng đi với anh.”

……

Hôn lễ của Tiêu Lăng và Tô Tố là được tổ chức tại đại sảnh của khách sạn, lúc này những thứ cần di dời trong đại sảnh đều đã di dời hết, hoa tươi gì đó cũng đã sắp sửa bố trí xong, những người bên công ty tổ chức tiệc cưới vẫn còn đang bận rộn. Nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố, người phụ trách ngây người một hồi, lập tức qua đón tiếp, “Tiêu thiếu gia, ngài thấy cách bố trí như thế có hài lòng không?”

Những hôn lễ thông thường phần lớn người ta thường hay dùng hoa bách hợp, nhưng Tiêu Lăng đã dặn dò qua công ty tổ chức tiệc cưới, trên hôn lễ tuyệt đối không được trông thấy một bó hoa bách hợp nào, cho nên các loại hoa đều dùng hoa hồng đỏ thay thế.

Trong lòng của anh, Tô Tố là một đóa hoa hồng đỏ tươi sáng chói, bách hợp với khí chất của cô hoàn toàn không hợp.

Cho nên lúc này ở hiện trường nơi nào nơi nấy đều có thể thấy được từng bó từng bó hoa hồng màu sắc đỏ tươi.

Sân khấu cũng đã lắp ráp xong, đèn điện gì đó toàn bộ đã bố trí đầy đủ, hôn lễ lần này, Tiêu Lăng thậm chí còn mời những nghệ sĩ giỏi múa hát trong công ty đến mở show biểu diễn, hiện trường vô cùng hoành tráng.

Tiêu Lăng với cách bố trí như thế cũng tương đối hài lòng.

Anh khom lưng sờ vào những bậc cầu thang ở giữa đại sảnh, “Ở trên sân khấu này đắp thêm một lớp thảm chống trơn, những loại hoa này cứ dùng tạm trước, để đến lúc hôn lễ của ngày mốt mới đổi sang cái khác.”

“Hả?”

“Tôi cho người từ nước ngoài vận chuyển về, ngày mốt lúc trưa 11 giờ khách mới nhập tiệc, trước lúc nhập tiệc các người nên đổi hết toàn bộ số hoa này.”

“Vâng ạ vâng ạ.”

Người phụ trách đem những điều quan trọng cần nhớ đều dùng bút ghi chép lại, sau đó mới nói với Tiêu Lăng, “Tiêu thiếu gia, tối nay

chúng ta thử luyện tập quy trình chủ yếu, đợi đến ngày mốt mở màn cũng không đến nỗi hoang mang, ngài cảm thấy được không?”

“Được.” Tâm trạng của Tiêu Lăng khá tốt, nghĩ đến ngày mai tổ chức đám cưới với Tô Tố, tâm trạng của anh vui ơi là vui.

Chương 437

Ngày tiếp đó.

Đến ngày thứ hai, những vị khách được mời bắt đầu từng người từng người đến đây, những khách sạn gần đó cũng bắt đầu náo nhiệt lên.

Lão gia tử mời không ít phóng viên đến, Tiêu Lăng và Tô Tố hôm qua mới đăng kí kết hôn, tin tức Tiêu Lăng cõng Tô Tô trong ngày tuyết đi bộ chậm rãi đã được đăng báo, hình ảnh chụp rất đẹp, hai người nghiêng đầu nhìn nhau, trong mắt đều là những tình cảm dịu dàng.

Một đám cư dân mạng hoan hô, “Đây mới là tình yêu đích thật.”

Những âm thanh không tốt tức thời bị chìm lắng xuống.

Một con người không thích bị chụp lén như Tiêu Lăng không ngờ lại không giận dữ, nhìn lên tấm hình trên báo, qua một hồi mới gật đầu, “Uhm, tấm hình chụp không tồi lắm.”

Tô Tố, “……”

Ngày đó Tiêu Lăng và Tô Tố cũng với những người công ty tổ chức tiệc cưới luyện tập thử một vòng, những quy trình đại khái đi qua một lần, hôn lễ ngày đó thời gian mở màn từ mấy giờ đến mấy giờ, thời gian giữa màn từ mấy giờ đến mấy giờ, thời gian nào là thời gian biểu diễn, sau đó là thời gian làm lễ đằng sau. Thứ khác họ cần lo lắng, thứ Tiêu Lăng và Tô Tố cần làm là đi quy trình chủ yếu của hôn lễ đều đi một lần, tránh lúc đó hoang mang.

Luyện tập xong quy trình về đến khách sạn đã là 10 giờ tối rồi.

Về đến căn phòng, Tô Tố nhìn thấy một đôi nam nữ trung niên mặc bộ đồ quân trang, trên bộ quân trang vừa ngôi sao vừa là vạch màu, nhìn đến Tô Tố hoa cả mắt.

Hai người đều là cả thân chính khí, tuy rằng mặt không cảm xúc nhưng lại khiến người khác có có cảm giác tốt.

Tô Tố đại khái đoán được hai người này là ai.

Quả nhiên, Tiêu Lăng nhìn thấy hai người liền chào đón, "Bác trai, bác gái, hai người đến khi nào thế?"

Nhìn thấy Tiêu Lăng, sắc mặt của người đàn ông trung niên ôn hòa lại chút, ánh nhìn của ông từ Tiêu Lăng chuyển sang người Tô Tố, lộ một nụ cười ôn hòa với Tô Tố, "Bác và bác gái của con mới vừa đến đây…… đây có phải là cháu dâu không?"

"Bác trai, con chào bác." Tô Tố có chút căng thẳng.

Tiêu Quốc Chính đôi mày nhíu lại, cười nói, "Đừng căng thẳng, bác chỉ nghiêm nghị với lính mình thôi."

Ấn tượng của Tô Tố đối với người bác này tức thời tốt lên.

Cô khom lưng châm trà cho hai trưởng bối, phân biệt để trên tay của từng người, "Ông nội và bác Trần đã đi dạo rồi, có thể rất nhanh là về, Tiêu Khả cũng đã ra ngoài, để con gọi điện thoại cho chị ấy về, chị ấy cằn nhằn là nhớ hai bác lắm."

Nhắc đến Tiêu Khả, biểu cảm của hai người chồng tức thời có chút

áy náy.

Họ thường ở trong bộ đội, từ nhỏ con gái đã vứt cho ông nội chăm sóc, từ đó đến giờ chưa từng dạy dỗ qua lần nào, vợ chồng hai người cảm thấy có lỗi nhất chính là Tiêu Khả.

Tiêu Khả nhận được điện thoại, không cần năm phút đã chạy về.

Về đến phòng còn thở hỗn hễn, nhìn thấy vợ chồng Tiêu Quốc Chính, cô "Woa" lên một tiếng sao đó là khóc lên.

Tính nghiêm nghị trên người của Tiêu Quốc Chính vừa thấy con gái lập tức không còn, trông thấy Tiêu Khả đau lòng khóc như thế, tức thời hoang mang không biết làm thế nào.

"Hey, đừng khóc nữa, nhìn thấy ba rồi mà còn khóc, con gái ngoan đừng khóc nữa."

"Hai người khốn khiếp! Hai năm không về nhà, có phải quên luôn đứa con gái này rồi không?"

"Làm gì có thể!" Đôi mày Tiêu Quốc Chính thẳng đứng, lập tức phản bác, "Ba hai năm nay nhớ nhất là con đó, thật đấy!"

"Nhớ gì mà nhớ! Ba nhớ con cũng không về nhà thăm con, trong lòng ba con không quan trọng bằng mấy người lính kia! Lần này không phải Tiêu Lăng phải kết hôn, ông nội ra mệnh lệnh, ba có về sao? Có về sao? Có về sao? Trên miệng nói thương con yêu con, trên thực tế không có hành động gì hết, nếu không phải ông nội và Tiêu Lăng, con cũng sắp thành cô nhi rồi! Ba và mẹ căn bản là không yêu con!"

Tiêu Khả dứt khoát ngồi thẳng xuống trên sàn nhà của đại sảnh,

nhõng nhẽo hẳn lên.

Tiêu Quốc Chính đối với đứa con gái này không có cách nào, ngồi xổm kế bên cô, mặt mũi khổ tâm nhìn cô, “Con gái ngoan, ba với mẹ làm sao có thể không yêu con được, ba đều đem theo hình ảnh con hồi nhỏ này, mỗi ngày trước khi đi ngủ đều phải ngắm một lần.”

Tiêu Khả hít hít mũi, tròng mắt đỏ hoe nhìn ông, “Thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi!”

Tiêu Khả lại ngoảnh đầu nhìn mẹ, “Mẹ ơi, vậy còn mẹ thì sao, mẹ có nhớ con không.”

Tiêu phu nhân đang nhìn thấy con gái mình đang nhõng nhẽo, bà nhìn một lượt trong phòng, ngại ngùng nói, “Con cũng là đứa ba mươi tuổi rồi, còn như thế này nữa ra thể thống gì, cũng không sợ bị người ta cười, khẩn trương đứng dậy!”

“Con không, là không.” Đâu có người ngoài đâu, cô mới không sợ!

Tiêu phu nhân hoàn toàn không có cách nào với đứa con gái này, chỉ có thể bất lực nhìn cô gật đầu, “Nhớ con rồi.”

“Mẹ, cái này có giả quá không.”

Tiêu Quốc Chính vỗ vào đầu cô, “Được rồi, tính của mẹ con là như thế đâu phải con không biết, nhất định là phải bắt mẹ con ở chốn đông người như thế nói yêu con, sàn nhà lạnh rồi, khẩn trương dậy đi.”

“Vậy ba nói con nghe trước, phải ở đây bao lâu rồi về bộ đội.”

Tiêu Quốc Chính lập tức không nói nữa.

Tiêu Khả nhìn là biết, tròng mắt lại bắt đầu đỏ lại, lần này ấm ức thật rồi, “Hai người đừng nói con nghe là, đợi hôn lễ của Tiêu Lăng vừa kết thúc, hai người lập tức rời khỏi!”

Vợ chồng Tiêu Quốc Chính nhìn nhau, trầm lặng không nói.

Tiêu Khả kiềm nén không được nước mắt, “Hai người thật quá đáng, con không quan tâm hai người nữa!”

Tiêu Khả từ dưới đất đứng dậy, nhìn cũng không hề nhìn vào hai người, bước nhanh xông tới phòng của mình, “Bùm---“ một tiếng đóng cửa phòng lại!

Vợ chồng Tiêu Quốc Chính ngượng ngùng đứng tại chỗ.

Tô Tố khẩn trương nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Khả chị ấy……”

“Không sao!” Tiêu Lăng vỗ vai cô, “Yên tâm đi, chuyện này cứ mỗi lần bác trai bác gái trở về đều có cả, đợi thử coi, chưa tới năm phút, Tiêu Khả nhất định lại ra đây.”

Quả nhiên như lời Tiêu Lăng, chưa tới năm phút Tiêu Khả đã từ trong phòng bước ra, nước mắt cô cũng đã lau khô hết, cả người lại hồi phục vẻ hòa đồng của trước đó.

Tô Tố nhìn thấy trố to mắt ngạc nhiên.

Cách điều chỉnh này có quá nhanh không.

Tiêu Lăng hạ giọng nói với cô, “Tiêu Khả thật ra rất là biết suy nghĩ, chị ấy biết cho dù nhõng nhẽo lăn lộn dưới đất đều không thể níu kéo

bác trai bác gái ở lại được, cho nên điều chỉnh lại trạng thái tiếp nhận sự thật này, không thể cứ bác trai bác gái ngẫu nhiên về một lần, chị ấy đều không nghe lời, cuối cùng làm cả gia đình đều không vui.”

Tô Tố có chút ngưỡng mộ Tiêu Khả, cũng có chút thương cảm cô ấy.

Ngưỡng mộ cô ấy có ba mẹ yêu thương, ánh mắt Tiêu Quốc Cường nhìn cô ấy, vô cùng muốn đem tất cả những món đồ tốt nhất ở thế giới này đem cho cô ấy.

Bác gái tuy rằng tính cách lạnh lùng không thích nói chuyện, nhưng ánh mắt nhìn Tiêu Khả cũng tràn đầy tình yêu thương.

Thương cảm cô ấy tuy là có ba mẹ, nhưng lại không thể gặp gỡ nhau hằng ngày.

Tô Tố nghĩ đến ba mẹ ruột của mình, trong lòng thở dài.

Quả nhiên mỗi nhà đều có một nỗi khổ riêng.

Trạng thái của Tiêu Khả điều chỉnh lại bình thường rồi, cả gia đình có thể nói chuyện bình thường lại, chỉ ngắn ngủi ở bên nhau vài phút, ấn tượng của Tô Tố đối với hai vợ chồng Tiêu Quốc Chính đúng là quá tốt, hai người không chỉ chiều chuộng yêu thương Tiêu Khả, đối với Tiêu Lăng cũng như thế, ngôn từ ôn hòa, ánh mắt trìu mến.

Tô Tố nhìn trong mắt cảm thán không kể.

So với hai vợ chồng Tiêu Quốc Cường, cô cảm thấy hai vợ chồng Tiêu Quốc Chính mới giống ba mẹ ruột của Tiêu Lăng.

Chí ít thì hai người có tướng trưởng bối!

Chương 438

Lão gia tử rất nhanh liền trở về, nhìn thấy con trai cả và con dâu cả, ông cũng kích động không thôi.

“ Ba...”

Tiêu Quốc Chinh và Tiêu phu nhân đồng thời lên tiếng.

“ Tốt tốt tốt, cuối cùng đã về nhà rồi!” Lão gia tử nắm tay hai người lại, một hồi lâu cũng không buông ra, “ hai đứa tụi con, ba thì không kì vọng hai con có thể đổi nghề rồi, nhưng cũng phải thường xuyên về nhà chứ, nha đầu rất nhớ hai người, biết hai người trở về, buổi tối kích động đến ngủ không được. Còn có lão già này, nói không chừng đi vào bất cứ lúc nào...”

“ Ba!” Tiêu Quốc Chinh ngắt lời ông, “ ba nói lời xui xẻo gì đấy, ba nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“ Ai... đừng không dám đối mặt với hiện thực nữa, con người, đến một độ tuổi nhất định sinh lão bệnh tử chẳng phải là chuyện thường gặp sao!” Lão gia tử lại nghĩ rất thoáng, nắm chặt tay hai người lại, có chút kích động mà nói rằng, “ tốt quá! tốt quá, cả nhà chúng ta cuối cùng cũng đoàn tụ rồi, phải rồi, gặp cháu dâu của tụi con chưa.”

“ Gặp rồi, người ba nhìn trúng đương nhiên là không tệ, ánh mắt thằng nhóc thối đó cũng không tồi, vận may cũng rất tốt.”

“ Ha ha, đương nhiên rồi.”

Lão gia tử kéo hai đứa nhỏ từ sau lưng ra, “ Cảnh Thụy Tiểu Thất, mau kêu người đi.”

“ Chào ông nội, chào bà nội!”

Tiêu Quốc Chinh ngẩn người đứng nhìn hai đứa nhỏ đó, trong nháy mắt liền mặt mày rạng rỡ, “ ai da, nhìn nhóc con này xem, giống y chang thằng nhóc thối lúc nhỏ, tiểu nha đầu cũng rất đáng yêu. Nào nào nào, cho ông nội ôm một chút, Cảnh Thụy phải không, mới năm tuổi mà cao thế rồi à, sau này có thể làm người lính đấy!”

Tô Tố nhìn cảnh tượng tràn đầy ấm áp này, nụ cười trên khóe miệng cũng càng ngày càng rõ lên.

Cô có chút ngẩn ngơ.

Dường như người trước mắt này mới là ông bà nội ruột của Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

Vợ chồng Tiêu Quốc Cường hai người chưa từng bồng qua hai đứa nhỏ, càng không nể mặt họ gì cả, so với nhau, quả thật không thể so được!

Vào buổi tối Tô Tố mới biết được, hai vợ chồng Tiêu Quốc Chinh, một người là thượng tướng, là tư lệnh viên của tổng bộ lục quân, quanh năm làm việc tại bộ đội Kinh Thành. Còn người kia là thiếu tướng, quanh năm làm việc tại một quân khu nào đó đảm nhiệm chức vụ của tham mưu trưởng.

Sau khi Tô Tố biết được quả thật rất kinh ngạc.

Hai vợ chồng này cũng quá thánh rồi đấy!

Nhất là Tiêu Quốc Chinh!

Tư lệnh viên của tổng bộ lục quân!

Cấp bậc đại tướng quân đấy, cao hơn cấp chính bộ, cấp chính bộ cũng tức là chủ tịch tỉnh, thấp hơn cấp phó quốc, tuy cấp bậc không cao, nhưng binh quyền trong tay rất kiên vững, nếu là cổ đại thì ông chính là đại tướng quân nắm binh quyền!

Tô Tố lần nữa hiểu ra tại sao Tiêu gia lại thánh như vậy!

Có hai nhân vật này ở đây, đủ để đảm bảo Tiêu gia đứng vững mười mấy năm nay.

...

Vào ngày thứ hai Tiêu Lăng và Tô Tố sẽ kết hôn, đêm hôm đó mấy người Tiêu Lăng Lãnh Mạc bọn họ chơi trong khu giải trí của khách sạn, nói là tiệc tạm biệt độc thân gì đó, Tô Tố không có tham gia, mặc cho mấy người đàn ông tự đi chơi.

Tối hôm đó, Tiêu Lăng cả người đầy mùi rượu về phòng.

“ Sao lại uống nhiều như vậy?”

“ Vui vẻ mà, anh đây còn đỡ, ngoại trừ Lãnh Mạc ngàn ly không say ra, Mộ Bạch và Tôn Tử bọn họ đều say cả rồi.” Tiêu Lăng ôm chặt Tô Tố, anh vùi mặt vào hõm cổ cô hít một hơi thật sâu, “ ưm... bà xã em thơm quá!”

Mới tắm xong đương nhiên thơm rồi, Tô Tố đẩy Tiêu Lăng ra, “ anh cũng đi tắm đi.”

Tiêu Lăng cười hì hì, “ chúng ta cùng đi!”

“ Em tắm rồi... A! Tiêu Lăng anh làm gì vậy mau thả em xuống!”

Tô Tố còn chưa nói xong liền bị Tiêu Lăng khiêng lên, bước vào phòng tắm, anh miệng đầy hơi rượu mà nói, “ tắm qua rồi thì tắm thêm một lần nữa.”

Cuối cùng của cuối cùng, Tô Tố là bị Tiêu Lăng ôm từ trong phòng tắm ra, bởi vì cô thật sự không còn sức để đi nữa.

Nằm lên giường, đầu vừa chạm gối, Tô Tố liền ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai!

Ngày tân hôn!

Lúc trời vẫn chưa sáng tiếng chuông ngoài cửa đã bắt đầu vang lên rồi, Tô Tố buồn ngủ đến hoàn toàn không mở mắt ra được, “ ưm...”

“ Tô Tố, dậy,mau!”

“ Tiêu Lăng?”

“ Ừm!” Tiêu Lăng đã mặc xong quần áo, anh vỗ nhẹ đầu của Tô Tố, “ bên ngoài Trương Hân bọn họ đang kêu em đấy, dậy mau.”

Tô Tố toàn thân nhức mỏi, dụi dụi mắt mới thức dậy, “ mấy giờ rồi?”

“ Năm giờ mấy rồi, dậy mau, chuẩn bị phải trang điểm rồi!”

Tô Tố không tình nguyện mà bò dậy từ trên giường, bầu trời của Tam Á sáng hơi sớm, lúc này chỉ mới năm giờ mấy thôi, bên ngoài

đã lờ mờ sáng rồi, cô ngồi dậy, cảm thấy eo lưng nhức mỏi, liền lườm Tiêu Lăng một cái, “ đều tại anh!”

Hôm qua uống say rồi nổi điên lên giày vò cô, hại cô hôm nay không còn chút sức lực.

Tiêu Lăng áy náy mà cười lên, in một nụ hôn lên trán cô, “ phải phải phải, đều tại anh, đợi sau khi hôn lễ kết thúc chúng ta ngủ tiếp được không, bây giờ mau đi thay quần áo trang điểm.”

Tô Tố kìm nén cơn buồn ngủ lại bò dậy từ trên giường.

Sau khi cô vệ sinh cá nhân xong mặc quần áo rồi bước ra phòng, mấy người đàn ông Tiêu Lăng đã rời khỏi rồi, ngay cả hai nhóc con đó cũng thức dậy thay xong quần áo, nhìn thấy Tô Tố, Tiểu Thất nhịn không được nói, “ Mami, mami lười quá, ngay cả Tiểu Thất cũng dậy rồi.”

Tô Tố chỉ có thể ngại ngùng mà cười.

Trương Hân và Tiểu Hy hai người đã thay lễ phục của phù dâu, hai người mặc chiếc lễ phục màu hồng tới đầu gối, tóc tết lên, trên mặt trang điểm nhẹ, trông vô cùng xinh đẹp.

Sau khi Tô Tố gặp hai người họ liền hối hận.

“ Thật không nên tìm hai đại mỹ nữ các cậu làm phù dâu, đoán không chừng lát hồi tất cả mọi người chỉ ngắm hai cậu thôi.”

“ Xì... cậu bớt đi.” Tiểu Hy đem áo cưới đưa cho cô, “ cho dù cậu mặc đồ bình thường cũng rất xinh đẹp rồi, mặc áo cưới lên chỉ càng đẹp hơn mà thôi, mau đi thay áo đi, thay xong áo còn phải trang điểm nữa.”

Tô Tố làm mặt quỷ, ôm chiếc áo cưới đi vào phòng thay.

Tiêu Lăng sớm đã kiếm sẵn nhà tạo hình, nhà tạo hình căn cứ vào kiểu áo cưới của Tô Tố mặc rồi làm kiểu tóc cho cô, sau đó mới trang điểm.

Vì không muốn làm dơ áo cưới, còn cố tình khoác chiếc áo ngoài lên áo cưới.

Trang điểm là một quá trình dài đằng đẵng.

Thợ trang điểm ở trên mặt Tô Tố tô tô vẽ vẽ hơn hai tiếng, mới trang điểm xong.

Tô Tố nhịn không được nhìn vào bản thân ở trong gương.

Kĩ thuật của thợ trang điểm rất tốt, rõ ràng trên mặt bôi rất nhiều phấn, nhưng từ trong gương hoàn toàn nhìn không ra, trông như đang để mặt mộc, không có trang điểm đậm đặc, vô cùng tươi mắt tự nhiên.

Đồ trang sức là trang sức thủy tinh màu xanh lam phối hợp với kim cương màu lam đính trên áo cưới, mái tóc dài mượt dùng kẹp tết lên, phối hợp với áo cưới trông vô cùng xinh đẹp.

“... đẹp quá!”

Thợ trang điểm cũng kinh ngạc, “ thật sự rất đẹp, da của Tô tiểu thư rất tốt, ngũ quan cũng rất cân đối, hầu như không cần chải chuốt trang điểm gì cả, thật ra cho dù là mặt mộc cũng không tìm thấy chút khuyến điểm nào cả.

Tô Tố nhếch miệng mỉm cười.

Môi cô thoa son màu hồng, khi cười lên trông có vẻ ngọt ngào hơn.

Không biết từ lúc nào Tiêu Lăng đã xuất hiện sau lưng cô, nhìn khuôn mặt trang điểm tinh tế của cô, cả người ngơ ra.

Gò má Tô Tố đỏ lên, quay đầu nhìn anh, “ sao anh lại đến đây, ở bên ngoài không bận sao?”

“ Bận!” Tiêu Lăng ôm cô từ phía sau, “ nhưng mà cho dù bận đến mấy cũng phải qua xem bộ dáng bà xã mặc áo cưới với trang điểm chứ.”

Chương 439

Tô Tố so với lúc thử áo cưới còn đẹp hơn nhiều.

Hôm đó cô để mặt mộc thử áo cưới, tóc cũng không làm kiểu, hôm nay thì hoàn mỹ hơn, dáng người thon dài, chân mang đôi giày cao gót màu xanh nước biển, thân hình uyển chuyển dịu dàng như người cá, kiểu tóc và khuôn mặt trang điểm tinh tế, Tiêu Lăng nhịn không được cảm khái, “ bác cả nói đúng, vận may của anh quả thật rất tốt!”

Tô Tố nhìn mọi người đang vây quay đứng nhìn họ, mặt đỏ lên, vỗ vỗ tay của Tiêu Lăng, “ anh mau ra ngoài đi.”

“ Được.” Bên ngoài quả thật rất bận, Tiêu Lăng không bằng lòng nhưng buộc phải rời khỏi, trước khi rời khỏi còn cố tình dặn dò Tô Tố, “ nhớ ăn sáng, chúng ta không cần theo những truyền thống lúc trước.”

“ Ừm!”

Theo tập tục, vào ngày đôi nam nữ kết hôn, buổi sáng bên nhà gái không được ăn cơm, cũng lắm là ăn một quả trứng gà, thời cổ đại cũng giống vậy, vào ngày con gái xuất giá không được ăn cơm nhà mẹ, có nghĩa là xuất giá tòng phu, phải đến nhà chồng mới được ăn cơm.

Thành phố A cũng có truyền thống này, nhưng mà Tiêu Lăng sợ Tô Tố bị đói, cho nên vốn không định tuân thủ theo truyền thống và tập tục này.

“ Tô tiểu thư, Tiêu thiếu đối với cô thật tốt.”

“ Phải đó, quả thật rất tốt!”

Thợ trang điểm rất nhanh liền rời khỏi, Tô Tố ngồi trong phòng, đợi lát tới giờ rồi Tiêu Lăng sẽ qua đây đón cô, sau đó cả dàn người chụp hình trên bãi cát, cuối cùng là cử hành hôn lễ.

“ Tố Tố, tâm trạng bây giờ của cậu như thế nào? có căng thẳng không, sợ không?” Tiểu Hy nhân cơ hội hỏi cô.

“ Không căng thẳng cũng không sợ, rất bình tĩnh.”

Rất kì lạ!

Cô vốn tưởng rằng bản thân sẽ căng thẳng sợ hãi, nhưng đến thời điểm mấu chốt mới phát hiện hoàn toàn không có, thậm chí còn có chút mong đợi và hưng phấn.

“ Tố Tố à, sau khi kết hôn cậu còn định phát triển trong giới giải trí nữa không?”

“ Chưa chắc nữa.” Tô Tố suy nghĩ hơi nhiều, cô dựa vào vai của Tiểu Hy, “ chắc sẽ không rồi, tuy ông nội và Tiêu Lăng đều nói tớ thích làm gì thì làm, nhưng gia thế của họ định sẵn tớ không thể xuất đầu lộ diện, vả lại nếu thật sự đi đóng phim, có thể quanh năm đều phải ở trong đoàn làm phim, quá bận rộn rồi, tớ không muốn như vậy. Tiêu Lăng có tiền, tớ cũng không thiếu tiền, không muốn vì sinh sống mà bỏ lỡ thời gian ở bên nhau với người mình yêu. Nhất là Cảnh Thụy và Tiểu Thất, tớ không muốn bỏ lỡ quá trình trưởng thành của họ.”

“ Cậu không phải thích nghề này lắm sao?”

“ Phải tớ rất thích, nhưng tớ tin rằng đổi làm nghề khác cũng sẽ rất thích, công việc văn phòng cũng được đấy, đúng giờ đúng giấc.”

Tiểu Hy gật đầu, vô cùng xúc động nói rằng, “ sức mạnh của tình yêu thật sự rất vĩ đại, lại có thể khiến cậu thay đổi nhiều như vậy.”

Tô Tố cười mà không nói.

Trương Hân bưng thức ăn sáng đến, ba người dậy quá sớm, sớm đã đói đến bụng kêu cồn cào rồi, ăn sáng xong mới cảm thấy dạ dày dễ chịu hơn.

Ăn xong, Tô Tố thoa lại lớp trang điểm.

“ Cảnh Thụy và Tiểu Thất đâu?”

“ Thợ trang điểm đang trang diểm cho họ, hai đứa nhóc hôm này cũn là nhân vật chính, làm hoa đồng cho cậu đấy. Ôi trời, Tố Tố cậu hạnh phúc quá, có con trai và con gái làm hoa đồng, thật sự quá quá quá may mắn rồi, tớ cũng muốn như vậy, sau này tớ dứt khoát đợi có đầy đủ con cái rồi mới kết hôn, cũng phải để con trai con gái làm hoa đồng cho tớ.”

Trương Hân không chút lưu tình đả kích Tiểu Hy, “ sao cậu khẳng định cậu có thể sinh ra một đôi trai gái vậy, cậu vẫn là nên kết hôn trước rồi mới sinh con đi.”

Tiểu Hy bĩu môi.

Cũng đúng, ai có thể bảo đảm sẽ sinh được một trai một gái chứ.

Ai, thôi đi không nghĩ nữa.

Bạn trai còn chưa có nữa, sau này cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Ba người ở trong phòng trò chuyện, đến lúc gần tới mười giờ sáng, Tiêu Khả mặc lễ phục chạy lên, “ sao rồi? chuẩn bị xong chưa?”

“ Chuẩn bị xong rồi.”

“ Được rồi, bên công ty tổ chức hôn lễ nói chú rể và phù rể sẽ đến đón lúc mười giờ rưỡi, đến lúc đó chúng ta tiếp nhận phỏng vấn, chụp hình với bạn bè, sau đó mười một giờ chính thức cử hành hôn lễ.”

Tô Tố gật đầu, “ được, em biết rồi.”

Tiêu Khả lại vội vàng mà chạy đi.

“ Nếu Tiêu Lăng không chuẩn bị nhiều lì xì, thì chúng ta đừng cho anh ta vô.”

“ Yên tâm đi, anh ấy đã chuẩn bị sẵn rồi!”

“ Hì hì...” Tiểu Hy cười gian lên, buổi tiệc độc thân của mấy người đàn ông tối hôm qua, cô và Trương Hân hai người kế hoạch với nhau, hôm nay chuẩn bị làm khó hai người chú rể và phù rể, hì hì, hai người họ đã chuẩn bị không ít cửa ngải đấy.

Tiểu Hy nhìn đôi giày của Tô Tố đang mang, khom lưng cởi nó ra.

“ Này?”

“ Giấu lại, đến lúc đó bảo Tiêu Lăng bọn họ đi tìm!”

Đôi mắt Tiểu Hy đảo một vòng, cuối cùng giấu đôi giày ở phía sau rèm cửa.

Tô Tố, "..."

Chuông cửa lại vang lên lần nữa.

Tiểu Hy nhìn thời gian, " ủa... vẫn chưa tới giờ mà, tớ đi coi thử."

Mấy phút sau, Tiểu Hy về lại phòng, Tô Tố nhìn người sau lưng Tiểu Hy, nụ cười trên mặt bỗng chốc khựng lại.

Mẹ Tiêu!

Sao bà ta lại đến đây?

" Nhìn vẻ mặt này của cô hình như không hoan nghênh tôi lắm! Nhưng mà tôi vẫn tới." Mẹ Tiêu quay đầu qua nhìn Trương Hân và Tiểu Hy, " tôi muốn đơn độc nói chuyện với Tô Tố, phiền các cô ra ngoài một chút."

Trương Hân và Tiểu Hy nhìn vào nhau, không nhúc nhích.

" Sao, các cô sợ tôi ăn thịt cô ta à!"

Tô Tố hít sâu một hơi, quay đầu qua nhìn Trương Hân và Tiểu Hy, " các cậu ra ngoài trước đi, không sao đâu."

Nơi đông người như vậy, mẹ Tiêu lại là người coi trọng thân phận, khẳng định sẽ không làm ra hành động quá đà gì.

Trương Hân và Tiểu Hy do dự một chút, Trương Hân biết tính tình của mẹ Tiêu, lúc còn ở nhà cũ đã thường xuyên châm chọc khiêu

khích Tô Tố, cô lo lắng mà nói rằng, “ tớ và Tiểu Hy ở ngay bên ngoài, Tô Tố cậu có chuyện gì thì kêu tụi tớ vào.”

“ Ừm, không có chuyện gì đâu.”

Chuyện nên tới sẽ tới thôi!

Đóng cửa phòng lại, Tô Tố quay qua nhìn mẹ Tiêu, hôm nay mẹ Tiêu trông đặc biệt sắc bén, trong ánh mắt bà ta đều tràn đầy sự căm thù.

Chỉ vì cô kết hôn với Tiêu Lăng, cho nên mới hận cô?

Trước kia rõ ràng mẹ Tiêu nói lúc Tiêu Lăng kết hôn bà ta sẽ không đến tham dự, cô cũng tưởng rằng mẹ Tiêu sẽ không đến, nhưng bà ta đã xuất hiện.

Tô Tố nhớ đến lời nói khiến cô không tổ chức được hôn lễ trước kia của mẹ Tiêu, không kìm được cau mày lại.

“ Bác gái, có chuyện gì chúng ta cứ nói thẳng ra đi!”

Giọng mẹ Tiêu lạnh lùng nói, “ Tô Tố, hôn lễ còn chưa bắt đầu đâu, ván cược của chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi.”

“ Bác muốn phá hoại?” Tô Tố không thể không nhắc nhở một sự thật cho mẹ Tiêu biết, “ quên nói với bác, hôm trước con và Tiêu Lăng đã nhận giấy chứng nhận kết hôn ở cục dân chính, bây giờ hai chúng con đã là vợ chồng hợp pháp, cho nên... hôn lễ chỉ là một hình thức, vả lại con không cho rằng bác có năng lực phá hoại hôn lễ của tụi con!”

Mẹ Tiêu cắn răng!

Bà không ngờ được Tiêu Lăng đã nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Trước kia rõ ràng lão gia tử nói hai người họ định làm hôn lễ trước rồi mới nhận chứng, nào ngờ chính giữa lại xảy ra sự cố.

Nếu như bà ta sớm biết được bọn họ nhận chứng trước, thì ăn Tết xong bà ta sẽ không đi, nhất định phải phá hoại bọn họ mới được!

Mẹ Tiêu vẫn không chịu thua, “ có người quy định kết hôn rồi thì không được li hôn sao! Tô Tố, tôi đến đây là bảo cô chuẩn bị sẵn tâm lý... hôn lễ hôm nay của cô và Tiêu Lăng, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không được thuận lợi đâu, cô đợi đấy!”

Chương 440

Mẹ Tiêu nói xong những câu rất cay độc rồi bỏ đi.

Trong lòng Tô Tố có chút bất an, mẹ Tiêu nói năng đầy khẳng định chắc chắn như vậy, có lẽ là có việc gì đó mà cô không biết sao?

“Tô Tố, sắc mặt bạn khó coi quá, có phải là mụ già đó lại nói gì với bạn không?” Trương Hân trau mày, phẫn nộ rồi nói, “Mẹ của Tiêu Lăng bị điên đó, nếu bà không thích bạn thì có thể không cần đến tham gia hôn lễ, nếu đã đến rồi, còn bày mấy trò nhỏ nhặt này làm gì, chả lẽ đến bước này rồi, bả còn tính chia cách cậu và Tiêu Lăng sao!”

Tô Tố miễn cưỡng tru tru môi.

Mẹ Tiêu không có nghĩ như vậy đâu mà!

“Tô Tố, bạn đừng để ảnh hưởng đến tâm trạng của mình, hôm nay là ngày tốt của bạn, bà ấy không thích bạn cũng chả có sao hết, dù sao sau khi kết hôn xong là Tiêu Lăng ở cùng cậu, chứ đâu phải ở cùng với bà ta, không thích thì không thích, bà ấy không thích cậu cậu cũng đừng thích bà ấy!”

Trong lòng Tô Tố ấm áp lên, ngẩng đầu nhìn ánh mắt đầy lo âu của Trương Hân và Tiểu Hy, nở một nụ cười nhẹ với hai người họ, “yên tâm đi, mình không sao, Trương Hân cậu nói đúng, mình gả là gả cho Tiêu Lăng, lại không phải gả cho mẹ anh ấy, mình sẽ không để ý nhiều như thế nữa.”

“Cậu nghĩ vậy là đúng rồi, mẹ anh ta chắc đến dự hôn lễ xong sẽ quay lại bên Mỹ, cậu nhịn một chút sẽ qua thôi.”

Tô Tố mỉm cười gật đầu.

...

Đúng lúc mười giờ rưỡi đã bị gõ cửa phòng.

“A.... đến rồi đến rồi. “ Trương Hân và Tiểu Hy tay chân nhảy loạn xạ hết lên, “Chắc chắn Tiêu Lăng và phụ rễ đến rồi, Tiểu Hy, chúng ta nhanh chóng chặn cửa phòng lại!”

“Được thôi!”

Hai người chạy nhanh đến cửa phòng, cửa phòng chỉ mở một khe hở nhỏ, ngoài cửa, Tiêu Lăng dẫn theo hai phụ rễ và một đám kí giả khách mời chạy đến xem náo nhiệt, cục diện lúc đó vô cùng náo nhiệt, Trương Hân và Tiểu Hy chặn cửa lại, không cho bất kỳ ai vào.

“Tân Lang, muốn ôm người đẹo về đâu dễ dàng như vậy, lì xì đây, mau đưa lì xì.”

Tôn Nguyên lập tức nhét hai bao lì xì lớn cho hai người.

“Được rồi chị hai ơi, mau cho chúng tôi vào đi!”

“À hừm, đâu dễ dàng như vậy.” Trương Hân đo đo thử trọng lường của bao lì xì, tỏ ý hài lòng, hướng nhìn Tiêu Lăng, “Tân Lang quan à, Tân nương tử đang trong phòng đợi anh đó, nhưng mà á...thứ mà quá dễ có trong tay thường không biết trân trọng, nên vậy nè, hát bài hát trước, tân nương tử nghe vừa ý, chúng tôi mới có thể cho vào được”

Người bên ngoài không nhìn được cười mà hùa theo, "Hát đi! Hát đi!"

Tiêu Lăng lớn thế này rồi chưa từng hát qua.

Anh nghe tiếng mọi người hùa theo kêu lớn, mặt dần dần có chút không được tự nhiên, phẫn nộ hướng nhìn Lãnh Mạc và Tôn Nguyên, "Quản cho tốt người đàn bà của các người."

Lãnh Mạc lặng lẽ giữ eo của Trương Hân.

Tôn Nguyên thấy sắc mặt của Tiểu Hy khó coi, nhanh chóng đáp lại, "Đại ca, Tiểu Hy là anh em, không phải là người phụ nữ của em, em quản không được...."

Tiểu Hy nghĩ đến uất ức khi nảy của Tô Tố, sao có thể dễ dàng vậy mà tha cho Tiêu Lăng được.

Cả người cô chặn ngay cửa, cười nhìn Tiêu Lăng, "Tân lang quan, không phải tôi và Trương Hân muốn nghe anh hát, là cô dâu muốn nghe, hôm nay là ngày đại hỷ của anh, tân lang quan lại không thể đáp ứng cái tâm nguyện nho nhỏ của tân nương tử sao?"

Tô Tố muốn nghe?

Tiêu Lăng ho nhẹ một tiếng, "Tô Tố muốn nghe bài gì?"

Có kịch hay!

Tròng mắt của Tiểu Hy chuyển động tròn một vòng, "Tân nương tử nói, tân lang quan tự mình phát huy, muốn hát bài gì thì hát!"

Cái này dễ.

Trong đầu của Tiêu Lăng lập tức nảy ra một bài hát.

Anh ta giữ cổ họng trong trẻo, bắt đầu hát, giọng trầm thấp của anh mang theo từ tính và cảm tính, âm thanh phiêu bồng vang xa, đủ để mọi người có thể nghe thấy.

“Anh chỉ nghĩ đến điều lãng mạn nhất, chính là cùng em già đi. Trên đường đi đó thu giữ từng niềm vui nho nhỏ, dành cho đến tận ngày sau vẫn cứ ngồi trên chiếc ghê bập bênh tiếp tục nói chuyện. Điều lãng mạn nhất anh có thể nghĩ ra, chính là cùng em già đi, già đến nổi đi đâu cũng đi không nổi, anh vẫn cứ xem em như vật bảo trong tay….”

Ca từ câu cuối cùng có chút bị thay đổi.

Sửa câu “Em vẫn cứ xem anh như vật bảo trong tay” sửa thành “anh vẫn cứ xem em như vật bảo trong tay.” Chỉ cách hai chữ đó, nhưng khiến ai cũng cảm nhận được tình yêu nồng nàn của Tiêu Lăng dành cho Tô Tố.

Bài hát đích thực là chả ra sao cả, có chút lạc nhịp, nhưng vẫn thành công làm cho Tô Tố cảm động.

Tô Tố không chút do dự đi chân trần nâng váy cưới lên xuất hiện trước cửa phòng ngủ, cô và Tiêu Lăng hai người chỉ cách nhau một phòng khách nho nhỏ nhưng đầy sự mong chờ.

Trong chốc lát!

Dường như tất cả mọi người xung quanh đều biến mất, trong mắt hai người giờ đây chỉ còn tồn tại bóng hình của cả hai.

Sau đó hai người hai mắt nhìn nhau, nở nụ cười.

Mắt Tô Tố ươn ướt, nhưng ánh mắt lại vô cùng dịu dàng.

Cô tin ca từ trong bài hát ấy của Tiêu Lăng, đều là lời thật lòng thật ý mà anh muốn nói với cô, anh muốn cùng cô từ từ già đi, câu nói lãng mạn nhất trên thế gian này không phải" Anh yêu em" mà là "Ở bên nhau" mà Tiêu Lăng…rõ ràng là muốn mãi mãi ở bên cô.

Giây phút ấy, Tô Tố tin rằng, không có ai có thể phá hỏng hôn lễ của họ.

"Được rồi, được rồi, Tân Lang quan đã làm cho tân nương tử cảm động, chúng mừng anh qua cửa!"

Tiểu Hy né người mình ra, một hàng người lập tức thông qua phòng khách, Tiêu Lăng bước lớn đi đến phòng ngủ, nhìn thấy Tô Tố đi chân đất mà không mang giày, chịu không được đành trau mày, "Giày đâu?"

"Đây chính là cửa ải thứ hai trong ngày hôm nay!"

Tiểu Hy lại bày trò, hai mắt cười híp mắt nhìn hai người, "Tân lang quan, giày của Tân Nương tử được giấu trong phòng ngủ này, việc anh cần làm là tìm ra đôi giày, sau đó mang giày cho cô dâu, nếu được như vây nhiệm vụ hôm nay coi như hoàn thành."

Tiêu Lăng cười lớn, "Đây là chủ ý ai nghĩ ra đây?"

"Đương nhiên là tôi." Tiểu Hy chỉ vào mũi mình, cả mặt đắc ý, "Tân lang quan, tôi tạo cho anh nhiều cơ hội tốt như vậy, nhớ phải cảm ơn tôi ố."

Tiêu Lăng vừa tức mà lại vừa buồn cười, đưa ra lời hằn học, “An Tiểu Hy, tôi thì không tin cô sẽ không kết hôn, đợi lúc cô kết hôn…cô hãy đợi đấy!”

“Haha!”

Mọi người xung quanh ai cũng cười lên,

Trong lúc mọi người còn đang cười, Tiêu Lăng ẵm Tô Tố vào trong phòng, mọi người lập tức phát ra một tiếng ngạc nhiên, “Woa ố!”

Có thợ chụp hình chuyên phụ trách chụp quay lại những cảnh đẹp đẽ đó.

Tiêu Lăng ôm Tô Tố bỏ cô ngồi xuống chiếc giường lớn trong phòng ngủ, “Em không mang giày, không được xuống giường.”

Tô Tố mím môi cười, “Được!”

Phòng kiểu tổng thống đều rất lớn, Tiêu Lăng bắt đầu lật tung phòng ngủ lên, bắt đầu lục từ trong tủ, trong tủ tìm xong lại tìm trong nhà tắm…. tìm đi tìm lại chính là chả tìm nơi dễ cất giày nhất đó là tấm rèm cửa, Tiểu Hy và Trương Hân hai người nhịn cười, Tiêu Lăng tìm đi tìm lại có chút sốt ruột, Tô Tố thấy anh cứ tìm đi tìm lại, có chút không nỡ, cô ho nhẹ một tiếng, thấy Tiêu Lăng quay lại nhìn, ánh mắt cô hướng về phía rèm cửa.

Tiêu Lăng hiểu ngay, bước lớn đến chỗ rèm cửa, mở rèm cửa ra, quả nhiên thấy một đôi giày cao gót màu xanh nước biển,

“A… không được, như vậy không tình không tính, tân lang và tân nương gian lận, các người làm quá lộ liễu, khiến chúng tôi không

muốn phạt cũng không được, mọi người nói đúng không!"

"Đúng! Phạt! Phạt!"

Chương 441

"Phạt! Phạt!"

Tiểu Hy dang tay cười nhìn tân lang, "Đây không phải là yêu cầu của tôi, là mọi người cùng yêu cầu haha, đến đến đến đây chúng ta bắt đầu phạt nào!"

Tiểu Hy chạy vào bên trong phòng ngủ, trong tủ lấy ra một viên kẹo, cô đưa viên kẹo ra trước mặt Tiêu Lăng lắc qua lắc lại, "Trừng phạt mà, rất đơn giản, chính là xé viên kẹo này ra, tân lang quan và tân nương tử mỗi người cắn một miếng, ddùng sức cắn viên kẹo này làm hai phần rồi ăn nó luôn, sao, trừng phạt của tôi quá nhẹ nhàng đúng không."

Nói thì đơn giản!

Kẹo cứng to bằng ngón tay cái, mà hai người phải cùng cắn, mà phải dùng răng cửa cắn, đây vốn dĩ là một hạng mục gian nan khó khăn nhất trong nhiệm vụ lần này mà.

Mà lúc cắn thì răng môi hai người phải đụng vào nhau chứ.

Tô Tố nhìn một vòng mọi người trong phòng, má đỏ bưng lên, áp giọng trầm xuống, "…Tiểu Hy"

"Gọi mình cũng không có tác dụng, đây là yêu cầu của mọi người mà! Với lại kết hôn là phải ăn kẹo, cũng là chúc cho hai bạn hôn nhân ngọt ngào, tân nương không thể lâm trận mà rút lui được.

Tô Tố, "…"

Tiểu Hy sau khi làm qua MC, bản lĩnh nói chuyện của cô quả thật là càng ngày càng lợi hại, lời đều bị cô ta nói hết rồi, cô còn có thể nói gì.

Tô Tố vươn đầu nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng hôm nay mặc bộ đồ tây rất đẹp, ngày cả từng sợ tóc tơ trên đầu cũng được chải chuốt gọn gàng, con người anh vốn ít cười nói vậy mà mặt anh hôm nay đều nở nụ cười từ đầu đến cuối chưa từng ngưng qua, " Tiêu Lăng, anh thấy sao?"

"Tiểu Hy nói đúng, chúng ta cứ coi như là một dấu hiệu tốt vậy, đưa kẹo qua đây!"

"Đưa đưa đưa." Tiểu Hy nhanh chóng đưa kẹo cho Tiêu Lăng, tròng mắt cô quay một vòng, lại nói, "Không được gian lận đó, nhất định phải là hai người cùng cắn viên kẹo, không thể xuất hiện việc một người cắn nát rồi đưa vào miệng người kia, mắt của mọi người đều sáng như tuyết vậy, mọi người nói đúng không?"

"Đúng!"

Tiểu Hy cười đắc ý.

Tiêu Lăng hằn nhẹ một tiếng, việc nhỏ này sao làm khó được anh chứ?

Tiêu Lăng xé kẹo ra, dùng răng cắn chặt một nửa, sau đó cúi người với tư thế ngang bằng với Tô Tố, từ từ đưa viên kẹo còn lại vào miệng Tô Tố,

Có thật phải làm vậy không.

Tô Tố dùng mắt hỏi Tiêu Lăng, nhìn thấy Tiêu Lăng gật đầu, cô hít một hơi mạnh, cố gắng lơ ánh nhìn của mọi người trong phòng, mặt đỏ chót cắn chặt phần còn lại của viên kẹo.

“Oa oa oa_có thể bắt đầu rôi đó!”

Mọi người vui vẻ la lớn lên, “Cố lên! Cố lên!”

Tiêu Lăng và Tô Tố dùng sức cắn viên kẹo, nhưng thể tích viện kẹo thật sự quá nhỏ, thể tích mà càng nhỏ thì càng khó nát hai người cắn hoài mà kẹo chả thấy nát, môi hai người tiếp xúc nhau có thể cảm nhận được làn môi mềm mại của đối phương.

Năm phút trôi qua, kẹo vẫn cứ là một viên kẹo hoàn chỉnh,

Tiểu Hy thối!

Sao lại chuẩn bị viên kẹo cứng vậy, răng cô sắp gãy luôn rồi, nhưng kẹo thì chả gãy miếng nào!

Cắn vậy thì cắn tới bao giờ đây.

Miệng Tô Tố mỏi cả ra.

Tiểu Hy đứng bên cạnh, cười đến sắp méo cái mỏ.

Vì cảnh hôm nay, cô đã tìm rất nhiều viên kẹo, khó khăn lắm mới tìm được một viên khó cắn nát nhất, đâu thể để họ dễ dàng qua ải được.

Hahaha!

“Tiểu Hy…”

“Haha, gì chứ! Ối má ơi, nước mắt tôi sắp rơi ra rồi.”

Tôn Nguyên méo môi, đè giọng thấp xuống, “Tôi lấy nước mắt xương máu tôi nói với cô rằng, sức chịu đựng của đại ca tôi thực sự là vô cùng vô cùng không tốt, đặc biệt là hôm nay, anh lại muốn lấy chị dâu như vậy, nên tôi vẫn phải nói cho cô biết, đại ca tôi thù rất dai, vô cùng vô cùng thù dai! Khứ… tóm lại một câu, cô vẫn nên vừa vừa phải phải thôi.”

“Ừm hừm, tóm lại tôi là người theo chủ nghĩa không hôn nhân gì hết, tôi lại không kết hôn, Tiêu Lăng cho dù muốn phá lễ cưới của tôi, vậy cũng không thể nào được!”

Người không theo chủ nghĩa kết hôn?

Lông mày Tôn Nguyên nhảy nhảy lên.

Lại hai phút trôi qua, “Tiểu Hy, vậy là coi như được rồi, đợi thêm nữa là sẽ qua giờ lành đấy.”

“….”

Đúng vậy!

Tiểu Hy tuy vẫn coi chưa đã đã mắt màn kịch vui này, nhưng cũng không muốn bỏ lỡ việc lớn, cô lau đi nước mắt vui mừng trên khóe mắt, nhẹ nhàng nói, “Ày, thôi đi thôi đi, chúng ta không nên làm khó tân lang và tân nương, như vậy là tốt rồi, kẹo các người muốn làm sao tùy ý, sau khi ăn xong cho đám người đang bao xung quanh này một cái hôn nồng nhiệt kiểu Pháp, chúng tôi coi như xong được không?”

Không nói sớm!

Tiêu Lăng cuốn lưỡi lại, kẹo đã vào trong họng anh, anh không do dự cắn nát thành nửa, dùng đầu lưỡi đẩy một nửa vào miệng Tô Tố, đợi hai người ăn xong kẹo, Tiêu Lăng giữ chặt má Tô Tố, cúi đầu hôn.

"Ú…."

Đúng là nụ hôn đúng chuẩn Pháp!

Tiêu Lăng và Tô Tố hôn nhau không nỡ tách ra, hai người chìm sâu trong nụ hôn nồng nàn đó, đám người xung quanh thấy cảnh này cũng đỏ mặt tía tai.

Một giây!

Hai giây!

Một phút trôi qua, hai người dường như không có ý định tách ra.

Ối má ơi…

Mọi người xung quanh không giữ được bình tĩnh, kiểu hôn sâu như vậy, khiến người ta dù chỉ nhìn một lần thôi cũng cảm thấy toàn thân phát ra hormone kích thích.

Tiêu Lăng cảm thấy cái hôn này có xu hướng không nghe theo sự khống chế, trước khi mất khống chế, anh nhanh chóng bỏ môi ra.

Hơi thở của hai người có chút loạn nhịp.

Hai má Tô Tố đỏ hết lên, ngước mắt nhìn Tiểu Hy một cái, trong ánh

mắt đầy ý cảnh cáo.

Tiểu Hy cười hihi, “Được rồi được rồi, giờ phạt cũng phạt xong rồi, chúng tôi không phải là không nói lí lẽ, nói được làm được, giờ chú rể mang giày cho cô dâu là chúng ta có thể xuất phát rồi!”

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm.

Con tiểu a đầu Tiểu Hy này thật nhiều chủ ý quỷ quái quá.

Nếu mà buông tay cho cô làm lại việc khi nãy, cô cũng không biết có thể làm tới khi nào đây.

Tô Tố hướng mắt nhìn Tiêu Lăng.

Anh luôn không thích nghe lệnh người khác, hôm nay lại bị Tiểu Hy chỉ huy một thời gian dài như vậy, mà hoàn toàn không tỏ thái độ tức giận.

Tiêu Lăng đương nhiên không giận, kết hôn mà, chính là quẩy một tí sẽ có không khí hơn.

Anh cầm đôi giày trên nền nhà lên, một chân quỳ gối dưới đất, một chân khác giống tư thế ngồi xổm, anh đặt chân cô lên chân mình, giống như đang nâng một bảo bối dễ vỡ vậy, anh nhặt giày trên nền nhà lên, nhẹ nhàng luồn giầy vào chân cô.

Tình cảnh đó đẹp không nói nên lời.

Mọi người đều chịu không được toàn bộ đều bỏ hết ý nghĩ chọc đùa họ, mặt ai nấy đều ngưỡng mộ nhìn hai người đó.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Lăng mang giày cho người khác,

Động tác anh ta có chút không quen, vô cùng nhẹ nhàng dịu dàng dường như sợ làm cô đau.

"Tiêu Lăng…"

"Hử?"

"Cám ơn anh!"

"Ngốc ạ!" Tiêu Lăng mang xong giầy cho cô, vô cùng dịu dàng nhìn cô, "Anh làm gì cho em cũng thấy xứng đáng hết."

Tô Tố vẫn còn cảm động, Tiêu Lăng đã cong người xuống bế cô theo tư thế nằm ngang, Tô Tố liền đưa tay móc chặt cổ anh ấy.

"Được rồi, tân nương tử, chúng ta xuống lầu nhận phỏng vấn thôi."

"Anh thả em xuống, em tự đi được."

"Ngốc ạ, em nghe ai nói qua là để cô dâu mình tự xuống lầu chưa, đương nhiên là anh ẵm em xuống."

Còn có quy tắc này?

Cô thật là không biết đấy!

Tiêu Lăng ôm Tô Tố đi về phía dưới, mọi người tự động nhường đường, hoan hô cùng hai người đi xuống lầu.

Chương 442

Vừa xuống lầu, Tiêu Lăng và Tô Tố trở thành nơi hội tụ nguồn sáng.

Ai nấy đều không nhịn được vây quanh nhìn và hoan hô, lúc này đã gần mười một giờ, trời khá nắng, Tiêu Lăng chu đáo sai người chuẩn bị dù, cùng Tô Tố che dù đi nhận lời chúc phúc của mọi người.

Tiêu Lăng và Tô Tố đứng chính giữa, hai rể phụ đứng về một bên của Tiêu Lăng, hai dâu phụ đứng hết về một bên của Tô Tố.

Mấy người họ toàn trai xinh gái đẹo, tụ họp lại trông như ánh đèn hội tủ ánh sáng vậy, lấp lánh thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Khán giả truyền thông khi thấy cảnh như vậy cũng đều không nhịn được đưa ra những câu hỏi đanh thép.

Đương nhiên, đây cũng là nguyên cớ mà Ông lão gia đã chích thuốc phòng ngừa trước.

Câu hỏi của giới truyền thông cũng khá ôn hòa, “Tiêu thiếu gia, cô Tô, sao hai người quen biết nhau, vả lại lại phát triển thành một đôi như vậy, có thể chia sẻ với mọi người xíu không?”

“Đương nhiên!” Tiêu Lăng vui vẻ đáp lại, “Thực tế là, tôi và Tô Tố sáu năm trước đã gặp mặt một lần, chỉ là lúc đó chưa phát triển thành mối quan hệ bạn trai bạn gái, trước đó nửa năm, Tô Tố đi thửu vai <Ngạo Vân Truyền>, lúc đó tôi vừa nhìn thất em đã nhớ ra rồi.”

“A…vậy là hai người theo kiểu lâu ngày trùng phùng à, vậy sao hai

người tiến triển thêm một bước thế?”

Tô Tố chả biết làm gì chỉ còn cách nghe Tiêu Lăng bịa chuyện.

“Sáu năm trước tôi không cố ấn tượng sâu đậm với em, lần này tôi vừa nhìn thấy em thì có cảm giác em là người phụ nữ tôi cần, sau đó… dung một tí thủ đoạn nhỏ.”

“Wei….Tiêu thiếu gia có thể nói chi tiết xíu được không?”

“Đương nhiên! Lúc đó vừa may Tô Tố cần công việc này, nên… tôi đã sai người bên Truyền Thông Tinh Quang ra mặt, kí hợp đồng với em, sau đó bắt đầu điên cuồng theo đuổi em, đương nhiên, lúc vừa bắt đầu tôi đuổi em cứ tránh bỏ chạy, áp bức dụ dỗ biện pháp nào cũng dùng hết, may mà nắm hợp đồng trong tay, trên hợp đồng ghi rõ ràng ai vi phạm phải chịu một trăm triệu tiền phạt trái thỏa ước, nên… cô chỉ đành ở lại công ty mặc tôi bóc lột.”

Woa.

Nữ phóng viên đưa hai tay giữ tim.

Thật lãng mạn quá!

Đây đúng như là phiên bản tổng tài bá đạo yêu tôi vậy!

“Lần trước có một bạn trên mạng nói rằng Tô Tố tham tiền gì đó, Ông lão gia đứng ra phát biểu thanh minh giúp, bình thường Ông lão gia và cô Tô có quan hệ tốt không?

“Đến người cháu ruột này cũng sắp không bằng cháu dâu ông rồi, mọi người xem quan hệ họ tốt không?” Tiêu Lăng cười đáp trả.

Mọi người không nhịn được đều cười phá lên.

Đám kí giả lại hỏi thêm vài câu khác, Tiêu Lăng lần lượt trả lời từng câu một.

Câu hỏi cuối cùng hỏi Tô Tố, “Cô Tô, nghe nói cô và cha mẹ mình đã cắt đứt quan hệ, nên lần này mời Mộ Bạch làm chủ hôn thay vai trò của cha mẹ, cô khoác tay Mộ Bạch gả cho Tiêu thiếu gia, cô và Mộ Bạch ngoài đời thường có quan hệ rất tốt nhỉ?”

“Tôi và Mộ Bạch là đôi bạn rất tốt, mà Mộ Bạc cũng là bạn chung của tôi và Tiêu Lăng!”

Một câu nói trả lời quá hoàn hảo cẩn trọng không để sơ hở nào, khiến mọi người không bắt được lỗi nào.

Cuối cùng vòng phỏng vấn kết thúc viên mãn.

Đại sảnh nhà hàng lầu một, hậu trường lễ cưới đã bố trí xong, ánh sáng chỉnh rất mờ, trên sân khấu có mời ban nhạc đang hát trên đó, nhân lúc chưa có ai vào sảnh cưới, Tiêu Lăng dẫn Tô Tố đến phòng hóa trang cạnh đó nghỉ ngơi.

Trong phòng hóa trang, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đã mặc xong đồ ngồi đợi bên trong.

Thằng nhóc thì mặc bộ Tuxedo, cô bé thì mặc đầm công chúa màu trắng, kèm với gương mặt tinh anh, nhìn sao cũng dễ thương.

Vừa nãy họ tiếp nhận cuộc phỏng vấn của giới truyền thông, do lo sợ họ hỏi bọn nhỏ, nên không dẫn bọn nhóc theo.

Tiểu Thất thấy Tô Tố liền cất tiếng kinh ngạc, “Mami đẹp quá à.”

Tô Tố hôn lên mặt con bé, “Hôm nay Tiểu Thất cũng rất đẹp mà”

“Hahaha, đó là đương nhiên, Tiểu Thất là bé gái xinh đẹp nhất thiên hạ.” Tiểu Thất kéo váy Tô Tố, cô kéo một góc của chiếc váy, bên kia giao cho Cảnh Thụy, “Nhanh lên, anh cũng nắm lấy, hôm nay chúng ta đến đây để làm bình hoa cơ đấy, anh nên diễn cho tốt vào!”

Cảnh Thụy gật đầu trả lời với một khẩu khí không tốt cho lắm, “Biết rồi, lắm lời!”

Trương Hân và Tiểu Hy đang đợi ở trong một phòng yên tĩnh, hai phụ rể ra ngoài lo tiếp khách, Tiêu Lăng ngồi đợi hết nổi rồi, “Anh ra xem sao Mộ Bạch vẫn chưa đến.”

Họ đúng mười một giờ phải tiến bước vào sảnh cưới.

Mộ Bạch làm người đàn ông dắt tay Tô Tố, đương nhiên là vô cùng quan trọng.

Tiểu Hy không nhịn được đáp lại, “Khi nãy tôi thấy Mộ Bạch sư huynh đang ở trên bãi biển…”

Tiêu Lăng gật đầu, “Để tôi đi tìm anh ta.”

Vài phút sau, Tiêu Lăng và Mộ Bạch cũng xuất hiện tại phòng trang điểm.

Mộ Bách thấy Tô Tố trang điểm vậy, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc vì thấy cô quá đẹp, trong lòng thì thoáng chút buồn, chân thành khen ngợi, “Rất đẹp.”

Tô Tố mím môi cười nhẹ.

Mộ Bạch đưa hoa cho Tô Tố, hôm nay anh mặt bộ tây phục màu trắng, Bộ tây phục vô cùng tươm tất, khóe môi mang theo nụ cười của Mộ Bạch làm cả người anh càng thêm dịu dàng, anh nhìn Tiêu Lăng một cái, cười đáp lễ, " Tiêu Lăng gan anh lớn thật, anh lại dám cho tôi khoác vai cô dâu xuất giá, anh không sợ tôi bắt cô dâu của anh đi sao."

"Chúng tôi có giấy chứng nhận kết hôn đó, anh muốn bắt cũng bắt không được."

Mộ Bạch tắt nụ cười, ánh mắt thoáng chút lãnh đạm.

Đúng rồi giấy kết hôn cũng lấy rồi.

Anh nhìn đồng hồ cái, chuyển chủ đề, "chỉ còn hai phút nữa là đúng mười một giờ rồi, chúng ta chuẩn bị xíu nữa đi."

"Ừm, được!"

Thiết kế của công ty Hôn Khánh chính là vậy, Tô Tố khoác cánh tay Mộ Bạch đứng ở đầu hành lang chờ đợi, đợi đến đúng mười một giờ, Tiêu Lăng mới từ trên trời xuống, đáp xuống sân khấu.

Đương nhiên, để từ trên trời xuống thì cần công cụ hỗ trợ,

Nên Tô Tố và Mộ Bạch xuất phát trước.

Mở cánh cửa phòng trang điểm, màn biểu diễn bên ngoài đã ngừng lại, MC một nam một nữ mở một clip do Tiêu Lăng chế tác, đây là đoạn clip anh nhờ người quay, gần như là quay lại toàn bộ quá trình anh và Tô Tố từ lúc quen biết đến lúc yêu nhau, Mc đang dùng một lối nói lôi cuốn để kể về chuyện tình của họ, quen biết rồi yêu nhau ra

sao.

Tô Tố lúc này cái gì cũng không nghe thấy.

Trái tim cứ đập thình thịch loạn xạ.

Cô khoác cánh tay Mộ Bạch, xuất hiện ở cuối sân khấu, đầu bên này sử dùng rèm cửa mỏng để che lại, đúng mười một giờ, tấm rèm sẽ được vén lên bởi dâu phụ và rể phụ, sau đó sẽ phát khúc nhạc mừng đám cưới, tiếp sau đó cô khoác cánh tay Mộ Bạch đi về phía trước, hai đứa nhóc kéo váy theo sau.

Rõ ràng là đã luyện tập qua một lần, nhưng tới lúc mấu chốt, Tô Tố vẫn cảm thấy khẩn trương chết đi được.

Thông qua tấm rèm, có thể thấy hai bên khán đài khách mời đều ngồi đầy cả.

Tô Tố càng khẩn trương hơn.

Mộ Bạch vỗ vỗ cánh tay cô, “Hít thở sâu, giữ khí, cứ thở như vậy, nghĩ tới việc cô sắp gã cho người đàn ông mà cô yêu nhất, coi tất cả mọi người dưới kia là củ khoai củ chuối, hoặc là đám diễn viên quần chúng, như vậy thì không cần lo lắng rồ.”

Củ khoai củ chuối…

Tô Tố không nhịn được, “phụt” cười một cái.

“Thấy đỡ hơn chưa?”

“Ừm!”

Cô sờ lòng ngực, quả nhiên không lo lắng như khi nãy nữa.

Lúc này, thời khắc cuối cùng đã đến.

Tấm rèm từ từ được vén lên, nhạc cử hành hôn lễ vang lên, Tô Tố khoác tay Mộ Bạch, cười nhìn về hướng đầu sân khấu.

Theo sự sắp xếp của họ, lúc này Tiêu Lăng đã có thể "Từ trên trời đáp xuống đất" rồi.

Nhưng….

Âm nhạc đã vang lên theo kế hoạch, vậy mà đối diện sân khấu… hoàn toàn không có chút động tĩnh!

Cô nắm chặt tay Mộ Bạch, nụ cười trên môi trở nên tê cứng lại.

Chương 443

Khách mời cảm thấy có gì đó không bình thường, bắt đầu thảo luận rào rào

Đám đông bỗng chốc rối loạn lên

Lão gia tử bên dưới khán đài sắc mặt sớm đã tối sầm, ông vẫy vẫy tay, bên bên nháy mắt với người dẫn chương trình, một bên tìm người nhanh chóng chạy ra ngoài đại sảnh. Người dẫn chương trình đứng trên khán đài cũng hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì, nhìn thấy ánh mắt của lão gia tử, ngại ngùng giàn xếp, “Tiêu thiếu gia của chúng ta đúng thật là hài hước, cố ý khiến mọi người căng thẳng chút, Tiêu thiếu gia, cậu không nên đùa giỡn với mọi người nữa, tân nương còn đang đợi cậu đó, nhanh ra đây đi”

Khách mời nửa tin nửa nghi ngờ nhìn lên khán đài

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiêu Lăng không hề có ý xuất hiện

Lần này khách khứa không bình tĩnh được nữa, lập tức bắt đầu nói nhỏ bên tai bàn luận

Sắc mặt của Tô Tố phút chốc trắng bệt, cô quay mắt nhìn về phía khách mời, trong nhóm khách mời đáng ra phải xuất hiện vợ chồng Tiêu Quốc Cường bên cạnh lão gia tử.....nhưng cơ bản không thấy bóng dáng

Ha ha......

Xem ra, cô thật sự quá đánh giá cao địa vị của cô trong lòng của Tiêu Lăng

Vừa rồi anh ta hát bài hát vẫn còn vọng trong tai chưa phai nhòa, nhưng lúc này đây, những lời bài hát vang vọng trong tai, sao mà mỉa mai như thế này

Tất cả các khách mời tập trung lên nhìn cô, ánh mắt hoặc là đồng cảm, hoặc châm biếm, hoặc nhìn chuyện náo loạn không sợ lớn chuyện, Tô Tố dường như bị người khác nhìn thưởng thức cô cởi hết y phục vậy, lại dường như bị người khác tát một cái, trên mặt nóng ran vì đau,

Đôi chân cô mềm nhũn, chỉ có thể khoác chặt lấy cánh tay của Mộ Bạch, mới miễn cưỡng đứng vững thân hình

“Tô Tố.....Tiêu Lăng cậu ấy, cũng có thể là có chuyện gì quan trọng....”

Mộ Bạch bản thân cũng an ủi không được, anh không thể nghĩ được chuyện gì có thể càng quan trọng hơn so với hôn lễ người phụ nữa mình yêu!

Đám phóng viên chớp lóa ánh đèn “xoạch xoạch” nổi lên, Tô Tố có thể nghĩ đến tin tức đầu trang ngày mai của bọn họ, “Tổng tài tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, trong ngày hôn lễ không xuất hiên, hoài nghi không vừa ý với tân nương” hoặc là “cô dâu lọ lem gả vào nhà giàu, tại hiện trường hôn lễ không thấy tân lang!”

Hiện tường bỗng chốc trở lên hỗn loạn

“Mộ Bạch.....”

“Anh đây....”

“Đỡ lấy em.....”

Mộ Bạch âm thầm túm lấy cánh tay của Tô Tố, cảm thấy cả người cô ấy mất hết lức lực, cả trọng lượng cơ thể đều dựa vào cánh tay của anh, sắc mặt của cô tái mét, nỗ lực điều chỉnh hơi thở, không đến 30 giây, cô ấy đã trở lại đứng thẳng lưng, kiên định bước về phía trước

Đây là hôn lễ của một mình cô!

Mộ Bạch không biết cô muốn làm cái gì, đỡ lấy cô tiếp tục bước lên trước

Các khách mời xáo động cũng không biết cô muốn làm cái gì, anh mắt chầm chầm nhìn Tô Tố

Tô Tố rất nhanh đi đến giữa khán đài

Cô lấy micro từ trong tay người dẫn chương trình, trên mặt mỉm cười nói, “xem ra mọi người thật sự đều bị tôi và Tiêu Lăng dọa rồi, chuyện của ngày hôm nay thực tế là một trò đùa quái đảng, trên thực tế, Tiêu Lăng anh ta không muốn tổ chức hôn lễ, nhưng tôi luôn muốn mặc váy cưới, vì vậy mới có hiện trường hôn lễ này. Mọi người yên tâm, tuy rằng hôn lễ là trò đùa quái đảng, nhưng chuyện nhận giấy kết hôn của tôi và Tiêu Lăng là sự thật, hôm nay mời mọi người đến cũng là vì muốn mọi người vui vẻ vui vẻ, nhân tiện người thân bạn bè tụ tập, không có ý gì khác”

Mộ Bạch bỗng chốc nhìn về Tô Tố, trong ánh mắt ôn hòa có mặn nồng đau lòng

Cô ấy đang đổ hết mọi chuyện lên người mình

Những người Tiêu Lăng mời đến dạ tiệc đều là những người đã từng trải qua chuyện, nghe thấy Tô Tố nói vậy, hoàn toàn không tin

Tô Tố cũng không hy vọng bọn họ tin, cô đứng ra, cũng chỉ là một cách nói khách quan mà thôi

“Mọi người đừng bị trò đùa quái đản của chúng tôi hù dọa, tôi tuyên bố, hôn lễ của hôm nay đến đây kết thúc, mọi người tiếp tục xem biểu diễn” Tô Tố nói xong, để lại micro, nhắc váy lên xuống khỏi khán đài

Dưới khán đài, Trương Hân và Tiểu Hy đã đợi ở đó, lúc nhìn thấy cô xuất hiện vây quanh đưa cô rời khỏi đại sảnh

Lập tức đám nhà báo đuổi theo

Sắc mặt lão gia tử biến sắc, nói lớn, “các vị đang làm cái gì vậy, muốn xem biểu diễn thì xem tiếp, không muốn xem thì cút hết cho lão tử! hôm nay ai rời khỏi vị trí của bản thân, thì là không nể mặt lão đầu tôi rồi!”

Đám nhà báo nhìn lão gia tử, phút chốc rụt cổ lại, lại nhìn bên cạnh lão gia tử cặp vợ chống Tiêu Quốc Chinh, phút chốc đều ủ rũ

Bọn họ ngốc thì mới đi đắc tội Tiêu lão gia tử!

Lão gia tử chấn chỉnh hiện trường, bên cạnh nói với Tiêu Quốc Chinh, “ở đây giao cho con, ta đi ra ngoài xem sao”

“Bố, yên tâm!”

Lão gia tử nắm lấy gậy ba-toong bước lớn đuổi theo ra ngoài

......

Tô Tố rời khỏi đại sảnh, cả người bắt đầu khống chế không được run rẩy lên

“Mami.....”

Cảnh Thụy và Tiểu Thất lo lắng nhìn cô

Tô Tố cố gắng nhịn nước mắt, ôm chặt lấy hai đứa trẻ, “không có chuyện gì, mami không có sao....”

Trước khi câu chuyện còn chưa rõ ràng, Tô Tố không muốn để hai đứa trẻ trong lòng có bất kỳ ánh mắt thù hận bào với Tiêu Lăng, cô xoa xoa đầu hai đứa trẻ, “daddy có chuyện quan trọng phải ra ngoài rồi, đợi chút mami đi tìm daddy, hai con cùng thái gia gia ngoan ngoãn ở trong khách sạn được không?”

Cảnh Thụy và Tiểu Thất rất hiểu chuyện, lúc này đây cơ bản không gây thêm rối loạn cho Tô Tố, “vâng, mami nhanh tìm daddy quay lại”

“Ừm, sẽ thôi, nhất định sẽ vậy”

Lão gia tử ra ngoài nghe thấy đoạn đối thoại này, bỗng chốc trong lòng xót xa không tưởng, “nha đầu”

“Ông nội.....”Tô Tố đẩy hai đứa trẻ đến bên lão gia tử, “ông nội, bọn trẻ gửi ộng chăm sóc trước”

Lão gia tử ngoảnh đầu nhìn Lãnh Mạc và Tôn Nguyên, cặp lông mày bỗng sắc sảo, “thẳng tiểu thử thối đó đi đâu rồi?”

“Cháu cũng không biết ạ.....”Tôn Nguyên muốn khóc quá, thành thật khai báo, “cháu và Lãnh Mạc cơ bản cũng muốn cùng cậu ta vào lễ đường, kết quả đại ca bỗng nhiên nhận một cuộc điện thoại, sau đó sắc mặt biến đổi, không nói lời nào bỏ đi”

Sự tức giận của lão gia tử cơ bản không khống chế nổi, giọng nói bỗng chốc cao lên tám độ, “bỏ đi? Bỏ đi các cháu không biết chặn nó lại! Ai muốn kết hôn, là nó muốn kết hôn, kết quả tại hiện trường gây cho ta cả một đống chuyện như thế này! Nó rốt cuộc muốn như thế nào, nó còn muôn để Tô Tố làm người nữa không! Thằng chết tiệt đó, đợi nó quay lại ta phải đánh gãy chân nó!”

Sắc mặt lão gia tử đỏ ửng lên

Tô Tố nhìn bọn trẻ, “ông nội, ông đừng nói nữa.....”

Lão gia tử cũng biết bản thân thất lễ, nhưng ngọn lửa tức giận của ông không thể khống chế nổi, thẳng chết tiệt đó, nếu như nó nói nó không muốn hôn lễ thì tốt! nói trước một lời nó có thể chẳng phải tổ chức, nhưng sự thật thì sao, hôn lễ là nó bản thân yêu cầu, cũng không có người cầm súng ép nó nhưng nó làm cái gì thế này!

Bỏ Tô Tô lại ở hiện trường hôn lễ, tại khán đại giàn xếp cho nó

Nhưng còn bản thân cô ấy thì sao!

Những người này về sau nhìn cô ấy như thế nào!

Lão gia tử càng nghĩ càng tức, cắn chặt răng nói, “nha đầu cháu yên tâm, ông nội tuyệt đối sẽ không để cháu phải chịu bất kỳ thiệt thòi nào, đợi thằng tiểu tử thối quay lại, nếu như nó không cho ta một lời giải thích lý do, lão gia tử sẽ là người đầu tiên không tha cho nó!”

Chương 444

Tô Tố nỗ lực nhếch mép lên, nghĩ muốn cười với lão gia tử

Nhưng cô phát hiện, cô cơ bản làm không được

Mép của cô cứng đơ, đừng nói cười, đến làm một biểu cảm đều cảm thấy kỳ lạ

“Ông nội, bọn trẻ còn nhỏ, ông đưa bọn trẻ về phòng trước được không, cháu muốn ở đây một chút”

Lão gia tử nhìn ánh mắt của cô càng thêm áy này, “được, ông đều nghe cháu”

Lão gia tử đưa bọn trẻ rời khỏi, hiện trường bỗng đóng băng

Trương Hân và Tiểu Hy căng thẳng lo lắng nhìn Tô Tố, một câu nói không dám nói nhiều, sợ chạm vào vết thương lòng của cô

Lãnh Mạc và Tôn Nguyên cũng không biết nói cái gì mới được

Mộ Bạch chỉ đỡ chặt lấy Tô Tố, cả người rõ ràng vô cùng băng giá

Nửa ngày trôi qua, Tôn Nguyên mới ngập ngừng nói, “cài này chị, chị dâu, em cảm thấy đại ca khẳng định là có chuyện quan trọng cần phải xử lý, khẳng định rất quan trọng rất quan trọng, nếu không thì đại ca khẳng định sẽ không như thế này, tình cảm của anh ấy đối với chị mấy người chúng em đều nhìn thấy cả, làm sao cũng sẽ không cố ý bỏ chạy trong hôn lễ”

Ánh mắt Tô Tố vô không nhìn về hướng Tôn Nguyên, “cậu vừa mới nói gì, anh ta nhận được điện thoại rồi gấp gáp bỏ đi, phải không?”

Tôn Nguyên như gà con mổ thóc gật đầu

Ha-----

Cũng có thể nói, anh ta không có xảy ra bất kỳ tai nạn cá nhận nào, bỏ đi cũng là bản thân anh ta lựa chọn

Không cần biết lý do anh ta bỏ đi là cái gì, trong lòng anh ta, chuyện xảy ra, tất nhiên quan trọng hơn so với hôn lễ của bọn họ rồi

Mà có thẻ khiến anh ta cả người thất lễ, ngoại trừ Tiêu Diệp Lạc, Tô Tố xũng nghĩ không được người thứ hai nữa!

Tiêu mẫu.....

Bà ta quả nhiên hiểu rõ con trai của mình, mưu kế của bà ta cũng quả nhiên thành công rồi!

“Ha ha.....”

Tô Tố cười ra tiếng, gây sự chú ý ánh mắt lo lắng của mọi người

“Các cậu đừng nhìn tôi như thế, khiến tôi cảm thấy bản thân là người khổ sở.....” Tô Tố hít hít mũi, “Tiểu Hy, điện thoại của tờ đâu?”

“Để trọng khách sạn”

“Có thể lấy giúp tớ không, tớ bây giờ chân có chút yếu đuối, đi không được”

Tiểu Hy gật đầu liê liệ, “được được được, tớ đi lấy ngay đây!”

Tiểu Hy đi giày cao gót, chạy nhanh về phía trước

Không đến 10 phút, Tiểu Hy thở dốc mang theo điện thoại của Tô Tố, “Tố Tố, trên điện thoại có cuộc gọi nhỡ, tớ nhìn là số lạ nên không nhắc máy”

Tô Tố nhận lại điện thoại

Ngón tay của cô không chịu khống chế đang run lên, mở màn hình, bên trên không có bất kỳ cuộc gọi nhỡ nào của Tiêu Lăng, đến cả tin nhắn cũng không có

Mũi cô có chút đau xót, nước mắt như hạt chân châu đứt dây, khống chế không được rớt xuống

“Tố Tố....”

Tô Tố không hết lòng tin, lật ra số điện thoại của Tiêu Lăng, nhấn phím gọi đi, trong điện thoại truyền đến giọng nữ, “xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đá tắ máy, sorry....”

Tô Tố không do dự dập máy

Nước mắt của Tiểu Hy cũng sắp rơi ra rồi, nhìn thấy dáng vẻ của Tô Tố đau lòng không chịu nổi, cô không nhịn được quay đầu lại trút giận lên người Tôn Nguyên, “tên chết tiệt nhà ngươi, Tiêu Lăng muốn bỏ đi anh không biết kéo anh ta lại! Không biết hôm nay là ngày gì sao!”

Tôn Nguyên vô cớ bị mắng, nhịn không được thay bản thân giải

thích, “đại ca muốn đi, tôi nào kéo nổi à”

“Anh....”

“Được rồi, đừng nói nữa” Tô Tố chen ngang hai người, co nhìn về phía mọi người, “tớ muôn ở một mình một lúc, các cậu có thể rời khỏi đây trước không, xin các cậu.....”

“Tố Tố....”

Tiểu Hy không dám bỏ đi, đả kích này lớn như vậy, nếu như Tố Tố nghĩ không thông làm sao!

Gần đây đều là biển lớn, xảy ra chuyện đến xác người....á, pi pi pi! Cô đang nghĩ lung tung gì thế!

“Tiểu Hy, xin các cậu đó, để tớ một mình yên tĩnh suy nghĩ”

Xin.....

Trong lòng Tiểu Hy đau xót, cô quen biết Tô Tố trong lòng kiêu ngạo vô cùng, đối với ai cũng không dùng chữ bề nổi

Cô nhẹ nhẹ ôm lấy Tô Tố, cho cô ấy một cái ôm ấm áp, “được, bọn tớ đi. Nhưng, Tố Tố cậu đừng đi vào bế tắc, cho dù không có Tiêu Lăng, còn có Cảnh Thụy Tiểu Thất, còn có tớ”

Trương Hân nhịn không xong, “còn có tớ!”

“Đúng đúng đúng, chúng tớ đều là bạn tốt của cậu”

“Ừm!”

Tiểu Hy như vậy mới buông Tô Tố ra, cô không quá yên tâm, một bước ngoảnh lại 3 lần nhìn cô ấy

Đợi rời khỏi tầm mắt của Tô Tố, Tiểu Hy mới cắn răng hận thù nói, "Tiêu Lăng tên chết tiệt, hắng ta tốt nhất đừng xuất hiện, nếu không thì bà đây không quản hắng là cái quái Tổng tài gì, đánh nhừ tử hắng ta một trạn mới được! hắng ta nghĩ hắn ta là ai hả! Hắn ta là cái quái gì mà đối xử như thế với Tố Tố nhà tôi, tôi nhìn cũng đã đau lòng, u u.....là cái quái gì hả! Tố Tố nhà tôi điểm nào không tốt, trước đây khiến Tố Tố thành ra như vậy rồi, hại cô ấy suýt chút nữa mất mạng, bây giờ lại đến hãm hại cô ấy....u u u. Không phải là nhìn thấy Tô Tố chúng tôi không có người nhà gái sao....."

"Cô đừng khóc nữa....." Tôn Nguyên chân tay rối loạn nói, "với lại chẳng liên quan gì đến cô"

"Anh chết tiệt! người có liên quan đến Tiêu Lăng tôi bây giờ từng phút từng phút đều muốn róc thịt băm tương, anh cút đi!"

"....." Tôn Nguyên!

Anh gấy chuyện với ai rồi!

"Ý, Mộ Bạch đâu?"

Lãnh Mạc điềm tĩnh chỉ về một phía, mọi người phút chốc nhìn qua, Mộ Bạch đang đứng đằng sau một cây dừa, ánh mắt trầm lặng nhìn về một phía nào đó. Tiểu Hy hít mũi, không cần nhìn cô đều biết Mộ Bạch đang nhìn Tô Tố, khẳng định là lo lắng Tô Tố xảy ra chuyện. Nước mắt của cô ấy không ngừng rơi, "vẫn là Mộ Bạch sư huynh tốt, lần này tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Tiêu Lăng nữa, thôi để Tố Tố và Mộ Bạch sư huynh ở bên nhau tốt hơn"

Tôn Nguyên nhắc khẽ, “đại ca và chị dâu đã nhận giấy kết hôn rồi.....”

Tiểu Hy liếc nhìn qua, “kết hôn rồi thì không thể ly hôn sao?”

“......”

Tôn Nguyên tắc họng, phút chốc không nói lời nào nữa

....

Tô Tố nhắc chân chiếc váy cưới, cả người không có chút sức lực nào ngồi trên bãi cát

Buổi trưa ở Tam Á, nhiệt độ rất cao, cát bị phơi nóng bỏng, làn da của cô dường như bị bỏng bàn ủi đau đớn, cô cuối cùng có chỗ để trút nỗi lòng, ôm lấy mặt đau khổ khóc không ra tiếng

Tại sao.....

Tại sao lại làm như thế với cô!

Rõ ràng cách đây mấy phút họ vẫn còn ổn, bỗng nhiên thì biến thành ra thế này!

Đến nỗi trước đó một giây cô còn đang đắm chìm trong hạng phúc, nhưng Tiêu Lăng không hề do dự đưa cô vào địa ngục!

Nước mắt Tô Tố tràn khắp khuôn mặt!

Cô nhận nhịn không được đoán rằng, là Tiêu Diệp Lạc quay lại rồi phải chăng....

Nhất định là cô ta đã quay lại rồi!

Vì vậy Tiêu Lăng mới không hề do dự bỏ rơi cô, anh ta chắc đã đi tìm Tiêu Diệp Lạc rồi!

Cô thật không hiểu nổi!

Nếu như anh ta vẫn không thể quên được Tiêu Diệp Lạc, vậy thì....tại sao anh ta có thể biểu hiện tình yêu nồng thắm với cô như thế, chẳng lẽ mọi thứ tốt đẹp trước đây, tất cả đều là giả dối, toàn bộ đều là anh ta lừa dối cô mà thôi!

Cô không muốn tin!

Nhưng sự thật chính là rõ ràng như thế bày ra ngay trước mặt cô, khiến cô không tin không được

Nhưng mà.......

Cô bị thương phát hiện, cô vẫn muốn nghe lời giải thích của Tiêu Lăng!

Tô Tố không mất lòng tin, lại một lần nữa gọi cho Tiêu Lăng, nhung trong điện thoại vẫn là giọng của cô người máy, “xin lỗi, số điện thoại của quý khách vừa gọi......”

Nước mắt, xuôi theo gò má chảy vào trong miệng

Mặn mặn, chát chát, đắng đắng!

Chính lúc cô hạ điện thoại xuống, điện thoại bỗng nhiên reng lên, Tô Tố nhanh chóng tóm lấy điện thoại, nhìn cũng không nhìn nhắc máy lên

“A lô, Tiêu Lăng? Có phải là anh!”

Chương 445

Phía bên kia điện thoại dừng lại, truyền đến không phải là tiếng của Tiêu Lăng, mà là Tiêu mẫu!

“Tôi là mẹ của Tiêu Lăng!”

Tô Tố cả con tim bỗng trầm lặng, giọng nói của co lạnh lùng, “có chuyện gì khồng?”

“Tiêu Lăng đang ở bệnh viện thứ nhất của trung tâm thành phố Hải Nam, phòng bệnh 329, cô tự bản thân đến nhìn đi” Tiêu mẫu nói xong, không để Tô Tố có cơ hội hỏi, cứ thế dập máy!

Tô Tố sững lại nhìn điện thoại bị ngắt máy, đợi một lúc mới hồi lại

Trong đầu cô có hai chữ

Bệnh viện.....

Bệnh viện.....

Tiêu Lăng ở bệnh viện?

Tô Tố dường như bỗng nhiên bị kinh hãi thức tỉnh, từ trên bãi cát nhảy dựng lên!

Tiêu Lăng làm sao lại ở bệnh viện được, chẳng lẽ anh ấy.....

Cô không dám nghĩ tiếp, nhắc váy lên xông về phía trước

Cô vấp vấp ngã ngã chạy về phía trước, nhưng bởi vì trên người không còn sức lực, bị ngã tơi bời mấy lần, trên chiếc váy cưới màu trắng phút chốc dính lên toàn là màu vàng của cát

“Tô Tố, em muốn đi đâu?”

Mộ Bạch thật sự không thể nhìn tiếp, từ sau cây bước nhanh đến, anh đỡ lấy Tô Tố bị ngã, “em muốn đi đâu, anh đưa em đi!”

“Mộ Bạch? Thật tốt quá Mộ Bạch, mẹ của Tiêu Lăng nói anh ấy đang ở bệnh viện thứ nhất của trung tâm thành phố Hải Nam, phòng bệnh 329, Tiêu Lăng anh ấy khẳng định là cơ thể có vấn đề rồi, chúng mình nhanh qua đó xem anh ấy....”

“Em đừng gấp gáp quá, anh lái xe đưa em đi!”

Mộ Bạch nửa đõ lấy Tô Tố, xe của anh thì đậu ở cửa lớn khách sạn, chìa khóa để ở trong túi, Mộ Bạch mở cửa xe, ca người vày cưới Tô Tố ngồi lên ghế phụ lái, chiếc xe đi rất nhanh, phong cảnh ở bên đường vun vút vụt qua

Nhưng Tô Tố vẫn cảm thấy rất chậm

“Mộ Bạch, lái nhanh thêm chút nữa được không, nhanh thêm chút....”

Mộ Bạch thời thanh niên điên khùng nhất cũng cùng Tiêu Lăng bọn họ chơi đua xe, kỹ năng xe rất tốt, anh ngoảnh đầu qua nhìn sự gấp gáp của Tô Tố, mím môi âm thầm không tiếng tăng tốc

Chiếc xe rất nhanh đến cửa chính bệnh viện thứ nhất

Chiếc xe vừa mới dừng lại, Tô Tố đã nhắc váy lên chạy gấp rút

xuống

“Tô Tố.....” Mộ Bạch vừa muốn đuổi theo, nhân viên bệnh viện cũng đi đến trước mặt anh, “tiên sinh ở đây không được đỗ xe”

Mộ Bạch mím chặt môi, chỉ có thể đưa xe đỗ ở chỗ khác!

Tô Tố lúc này hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của Mộ Bạch, trong cả bộ não toàn là hình ảnh Tiêu Lăng nằm thảm thương ở trên giường bệnh, cô nhắc chiếc váy cưới chạy về phía trước, chạy qua đâu cũng gây không ít ánh mắt chú ý của người khác, cô cũng đều không để ý

Cô túm lấy một y tá hỏi, “phòng bệnh 329 ở đâu?”

Cô y tá giật mình, ngỡ ngàng chỉ về một hướng cho Tô Tố

Tô Tố chạy nhanh đến đó!

Chân trẹo một cái, cô ngã xõng xoài trên mặt sàn

“Ưm.....”

Cô đau quá ngậm một tiếng, mắt cá chân phút chốc sưng đỏ lên, cánh tay cũng bị sàn đá cẩm thạch làm xước da, đâu rát. Tô Tố không lo được đến thế, cắn răng từ trên sàn đứng dậy, cô cởi bỏ giày cao gót cầm trên tay, nhẫn nhịn cái đau khập khễnh từng bước đi về phía trước

Rất nhanh cô dựa theo chỉ dẫn của y tá, đến trước của phòng 329

329 rõ ràng là một phòng bệnh đơn, người ở đây rất ít, đến cả y tá cũng chẳng có mấy người, trước mắt Tô Tố tối sầm lại, dựa vào

tường mói không bị ngất xỉu

Trên cánh cửa phòng bệnh có một bộ phận là trong suốt

Tô Tố vừa mới muốn đẩy cửa đi vào, thông qua phần trong suốt đó nhìn thất cảnh tượng trong phòng, cả người như tượng đá cứng đơ lại!

Trong phòng chỉ có một chiếc giường đơn nhỏ

Người nằm trên giường toàn thân cắm các loại ống, trên mặt đeo mặt nạ thở oxy, trên đầu giường còn để một máy hiện thị tâm điện đồ, lúc này người nằm trên giường dường như trong giai đoạn hôn mê, sắc mặt trắng nhợt đôi mắt nhắm nghiền, nếu như không phải trên mặt nạ thở oxy có chút hơi nước, cô đã nghĩ người trên giường đã không còn hít thở.

Người nằm trên giường cô trên ti vi thường xuyên nhìn thấy bóng dáng của cô ấy---Tiêu Diệp Lạc!

Mà bên cạnh giường, Tiêu Lăng ngồi bên cạnh giường, anh nắm chặt lấy từng ngón tay gầy yếu của Tiêu Diệp Lạc, trong mắt toàn là lo lắng

Trên người anh vẫn còn đang mặc bộ vest của hôn lễ ngày hôm nay của họ, trước ngực còn khoa trương tết một bông hoa đỏ lớn, bên dưới bông hoa là hai chữ “tân lang”, bây giờ nhìn lại bỗng nhiên thấy nhức mắt!

Trong chốc lát

Tô Tố rất muốn xười, nhưng miệng vẫn không thể nhếch mép lên, mước mắt thì đã rơi xuống

Thì ra là như vậy!

Thì ra....là như vậy à!

Chẳng trách anh ấy nghe thấy điện thoại không hề do dự hối hả chạy đến, chẳng trách điện thoại của anh ấy tắt máy, tất cả đều có lời giải thích hoàn mỹ

“Tô Tố.....”

Mộ Bạch không biết từ khi nào đến sau lưng Tô Tố, anh rõ ràng cũng nhìn thấy tình hình bên trong phòng bệnh, che đôi mắt của Tô Tố lại, “đừng nhìn nữa!”

Nước mắt của cô ướt đẫm lòng bản tay của anh, nước mắt nóng ấm dường như xuyên thấu bàn tay anh, đâm thẳng vào con tim của anh

Anh cũng không hề nghĩ được, Tiêu Lăng chính bởi vì Tiêu Diệp Lạc mà bỏ rơi Tô Tố

Chuyện giữa Tiêu Lăng và Tiêu Diệp Lạc, không có ai có thể so sánh được với mấy huynh đệ bọn họ càng rõ hơn

Vì một người phụ nữ rời bỏ cậu ta, quay sang làm tổn thương trái tim của một người phụ nữ yêu cậu ta sâu đậm.....Mộ Bạch có thôi thúc muốn kéo Tiêu Lăng từ trong phòng bệnh ra ngoài đánh một trận tơi bời!

Cậu ta rõ ràng bảo đảm với anh, bảo đảm về sau sẽ không để Tô Tố bị tổn thương

Nhưng cậu ta bây giờ đã làm cái gì!

“Mộ Bạch.....”

“Anh ở đây!”

Tô Tố kép tay anh xuống, nước mắt đầm đìa nhìn anh, “bờ vai của anh có thể cho em mượn tựa vào chút không?”

Mộ Bạch không hề do dự kéo Tô Tố vào trong lòng, giang tay ra ôm lấy cô, “bờ vai của anh luôn giữ cho em, Tô Tố, muốn khóc thì khóc cho thoải mái đi”

Tô Tố cũng không thể nhịn nữa, túm lấy bộ vest trắng của Mộ Bạch, cả người trong lòng anh run rẩy

“Tại sao.....anh ta tại sao muốn làm như thế đối với em.....”

Mộ Bạch không biết trả lời thế nào!

Ánh mắt anh sắc bén nhìn Tiêu Lăng ở bên trong phòng bệnh

Tiêu Lăng trong phòng bệnh dường như trong lòng cũng có cảm nhận được, quay đầu nhìn chằm chằm ra, thông qua cảnh của trong suốt, anh nhìn thấy trước cửa Tô Tố và Mộ Bạch ôm chặt lấy nhau, cả người phút chốc sững lại, không hề do dự, anh lập tức buông tay Tiêu Diệp Lạc, bước nhanh xông ra ngoài!

Tô Tố nghe được âm thanh mở cánh cửa

Cả khuôn mặt đẫm nước mắt của cô từ trong lòng Mộ Bạch ngẩng đầu, nhìn ngay ra Tiêu Lăng xuất hiện ở trước cửa phòng

Tiêu Lăng nhìn thấy dáng vẻ của Tô Tố, trong tim tức thì đau nhói

Dáng vẻ của Tô Tố lúc này thật sự thảm thương, đầu tóc của cô rối bời, phấn son trên mặt sớm vì khóc nhòa đi, con mắt vừa đỏ vừa sưng, trên người chiếc váy cưới trắng không tỳ vết dính đầy cát vàng, cả người giống như chạy nạn đến

Tiêu Lăng biết, cô biến thành như thế này, tất cả đều bởi vì anh!

Tiêu Lăng vừa đi ra, Tiêu mẫu trong phòng bện cũng đi ra ngoài, nhìn thấy Tô Tố và mộ Bạch, Tiêu mẫu không có chút bất ngờ, bà ta không có nhìn Tô Tố, khoác chặt lấy cánh tay cảu Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng, lúc này con không thể đi, xem như mẹ cầu xin con, Diệp Lạc lúc này không có con, con bé sẽ chết mất!"

Trong ánh mắt Tiêu Lăng thoáng qua đấu tranh, cuối cũng vẫn là gạt bỏ tay của Tiêu mẫu, "mẹ, con muốn nói với Tô Tố vài câu!"

Tiêu mẫu không chịu nhưng cũng chỉ có thể quay vào phòng

Mộ Bạch nhìn chằm chằm về phía Tiêu Lăng, một tay ôm lấy eo của Tô Tố, hoàn toàn không có ý bỏ đi

Tiêu Lăng lúc này cũng không màng đến Mộ Bạch ở lại hay không, hối hả nói, "Tô Tố, anh có thể giải thích!"

"Được!" Tô Tố ngẩng đầu, "anh nói đi, tôi nghe!"

Chương 446

Cô nhất định muốn nghe Tiêu Lăng giải thích

Cô muốn biết anh ta vì sao có thể nói ra lý do như thế nào, mới có thể che đậy sự thật làm tổn thương cô

Tiêu Lăng cử động miệng, nhưng phát hiện muốn giải thích thật khó

Nếu như giải thích thì sẽ liên quan đến mối quan hệ của anh và Tiêu Diệp Lạc, còn có chính là mọi thứ của 6 năm trước, những lời này nếu như nói ra, còn không biết nói đến khi nào, mà bây giờ, rõ ràng không phải thời điểm tốt nhất để nói chuyện

Anh đi đến bên Tô Tố, đưa tay muốn chạm vào tay của cô, Tô Tố nhận ra động tác của anh ta, tránh né động chạm của anh ta

Trong tim của Tiêu Lăng có chút trầm xuống

“Tô Tố, anh bây giờ có thể không có cách nào giải thích nhiều, nhưng anh có thể không điều kiện yêu cầu em tin tưởng anh lần này không? Anh biết chuyện lần này tổn thương đến em rồi, anh sẽ giải thích với nhà báo, sẽ không để bọn họ nghĩ sai về em, em đợi anh mấy ngày, đợi tình hình của Diệp Lạc ổn định rồi, anh lập tức nói thẳng tất cả mọi chuyện với em, được không?

Tô Tố nước mắt ướt đẫm lông mi

Thì ra anh ta còn biết anh ta đã làm tổn thương cô

Mi mắt của cô chớp chớp, ngẩng cao đầu giống như lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Lăng, ánh mắt không quen biết, “Tiêu Lăng, anh nghĩ rằng, xảy ra chuyện như thế này rồi, tôi còn có thể không điều kiện tin tưởng anh sao?”

“Tô Tố....”

“Anh biết không, hôn lễ là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời của một người phụ nữ, tôi vui mừng hạnh phúc mong ngóng được gả cho anh, anh thì cho tôi “vui mừng kinh ngạc” như thế này, Tiêu Lăng, nếu anh có một chút xíu suy nghĩ nào cho cảm nhận của tôi, anh đều sẽ không như thế đối với tôi, Anh không cần giải thích nữa, tôi đã không muốn nghe rồi” Tô Tố giật giật vạt áo của Mộ Bạch, “Mộ Bạch, em muốn rời khỏi nơi này....”

“Đi, anh đưa em đi”

Trong lòng Tiêu Lăng hoảng loạn, anh có cảm nhận, nếu như cứ để Tô Tố như thế này bỏ đi rồi, hai người họ tuyệt đối sản sinh vết nứt rất lớn. Anh giang ta chặn hai người lại, “đừng đi, Tô Tố, anh nói với em, anh nói tất cả với em. Vừa rồi trước hôn lễ anh bỗng nhiện nhận được điện thoại của mẹ anh, nghe Diệp Lạc mắc phải bệnh nan y rất nghiêm trọng, nói cô ấy muốn nhìn anh lần cuối, anh vốn dĩ không tin, nhưng là mẹ gửi tấm hình của Diệp Lạc trong phòng giám sát bệnh nặng, vì vậy anh mới tin. Diệp Lạc.....anh và cô ấy mười mấy năm tình cảm, cô ấy bệnh nặng trên giường, sắp chết rồi, anh về tình về lý đều muốn đến nhìn....”

Trong tim Tô Tố đau vô cùng

Quả nhiên là bởi vì Tiêu Diệp Lạc

Nếu như Tiêu Diệp Lạc thật sự là em gái ruột của Tiêu Lăng, vậy thì

có chuyện của ngày hôm nay, cô hiểu

Nhưng Tiêu Diệp Lạc không phải

Cô ấy không phải là em gái ruột của Tiêu Lăng, hai người bọn họ hoàn toàn không có quan hệ máy mủ, càng hơn thếm hai người bọn họ đã từng yêu nhau, Tiêu Diệp Lạc còn từng bỏ rơi Tiêu Lăng, Tô Tố hiểu tính cách của Tiêu Lăng, anh ta là người đàn ông kiêu ngạo, tuyệ đói không có cách nào nhẫn nhịn người khác phản bội anh ta

Nhưng bây giờ

Chính lúc này

Anh ta cơ bản không biết anh ta và Tiêu Diệp Lạc “hiểu lầm” là cái gì, thì cắm đầu chạy đến

“Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe.....”

“Tô Tố, anh nói đều là sự thật anh không có một câu lừa dối em, rm hãy tin anh”

Tin?

Ha ha-----

Tô Tố lau bỏ hàng nước mắt trên mặt, ngẩng mặt lên, “anh xác định, anh nói từng câu đều là thật, không có lừa dối tôi?”

Tiêu Lăng phút chốc câm nín

Tô Tố cười tự chế giễu, “Tiêu Lăng, anh và Tiêu Diệp Lạc, thật sự là anh em sao? Anh còn muốn lừa dối tôi đến khi nào”

Tim của Tiêu Lăng nặng trĩu

Cô ấy làm sao biết được

“Tô Tố....” anh mở miệng muốn giải thích, cánh cửa phòng bệnh bỗng nhiên mở ra, Tiêu mẫu kích động chạy ra, cô khắc chặt lấy cánh tay cảu Tiêu Lăng, giống như sợ anh rời đi mất, “Tiêu Lăng, Tiêu Lăng.....Diệp Lạc tỉnh rồi, Diệp Lạc con bé tỉnh rồi, con nhanh vào trong xem đi, con bé nói muốn gặp con, con nhanh cùng mẹ vào trong xem Diệp Lạc”

Tiêu Lăng không di chuyển

Anh gỡ bỏ tay của Tiêu mẫu, “mẹ, nếu như Diệp Lạc đã tỉnh lại rồi, ở đây không có chuyện của con nữa, con muốn cùng với Tô Tố quay về hiện trường hôn lễ”

“Không được”

“Mẹ con nhất định phải đi, mẹ đừng lừa con nữa, Diệp Lạc cơ bản không có mắc bệnh nan y”

“Hôm nay con cho dù có trời đổ mẹ cũng không cho phép con rời bỏ” Tiêu mẫu chặn Tiêu Lăng, ánh mắt buộc tội Tiêu Lăng, “nếu không phải vì con, Diệp Lạc con bé hôm nay có thể như thế này sao, Tiêu Lăng, lần trước con bé đi New Zealand, con rốt cuộc đã nói gì với con bé, con bé về đến Mỹ, lập tức phát bệnh, mấy lần đều nguy kịch, con có phải là muốn tính mạng của con bé, sức khỏe của con bé yếu như thế, làm sao có thể chịu được kích động hết lần này đến lần khác như thế”

“Mẹ, con không có nói cái gì với cô ấy”

New Zealand.....Tô Tố nắm được từ ngữ trọng điểm này, phản ứng mạnh nhìn về phía Tiêu Lăng

Thi ra

Khi ở tại New Zealand, bọn họ đã gặp mặt rồi

Ha ha

Thật nực cười

Khi đó cô còn đang chụp ảnh cưới với anh ta, hạnh phúc và đẹp viên mãn như thế, anh ta gặp lại người yêu cũ, còn có thể biểu hiện rất trôi chảy, cô có cần phải khen thưởng cho kỹ năng đỉnh cao của anh ta không?

Tiêu Lăng nhìn thấy phản ứng của Tô Tố, lúc này nhìn vào ánh mắt của cô ấy, lập tức biết cô lại hiểu lầm rồi, "Tô Tố, chuyện không như em nghĩ vậy đâu, lúc ở New Zealand, đích thực Diệp Lạc có tìm đến anh, anh có nói mấy câu với cô ấy, không có gì khác, thật sự"

Tô Tố loạng choạng lùi sau hai bước, cô bây giờ đã không biệt được rõ người đàn ông này rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả rồi

"Tô Tố....."

Tô Tố trước mặt tối lại, nỗ lực bám lấy Mộ Bạch thì mới có thể khống chế cơ thể đổ ngã, cô không nhìn Tiêu Lăng nữa, nói với anh ta, "anh đi xem Tiêu Diệp Lạc đi, dù gì.....bọn anh từng tốt đẹp như thế"

"Tô Tố, không phải như em nghĩ đâu" Tiêu Lăng thật sự rối rồi, anh biết chuyện lần này gộp lại, khiên Tô Tố tin anh càng khó hơn, nhưng

anh bây giờ đối với Diệp Lạc đích thực chỉ có tình anh em, nếu như mẹ không pahir nói là Diệp Lạc nguy kịch, anh làm thế nào cũng sẽ không rời bỏ hôn lễ

“Tô Tố, bây giờ Diệp Lạc cô ấy chỉ là em gái của anh, chỉ là em gái”

“Vậy thì anh đi xem em gái của anh đi, cô ấy không phải tỉnh rồi sao”

Tiêu Lăng tóm lấy cổ tay của cô, “vậy thì em cùng anh đi vào”

Tô Tố dùng sức gạt bỏ tay của Tiêu Lăng, Tiêu Lăng nắm rất dùng lực, cô gỡ càng dùng sức, cắn chặt răng dùng sức gõ bỏ kìm hãm của anh ta, cô lại lần nữa lùi sau một bước, gập gềnh cổ chân như muốn đứt, cô nỗ lực ổn định thân hình, “Tiêu Lăng, xem như tôi cầu xin anh, lưu lại cho tôi chút tự tôn, anh muốn đi xem người cũ, muốn tôi người hiện tại theo cùng, anh rốt cuộc là muốn tôi có bao nhiêu khó xử, Mộ Bạch, chúng ta đi thôi”

“Được” Mộ Bạch đỡ lấy Tô Tố muốn bỏ đi

Tiêu Lăng nhanh chóng đuổi theo

Tiêu mẫu kéo chặt lấy áo vest của Tiêu Lăng, “ Tiêu Lăng, xem như mẹ xin con, xin con đừng đi, Diệp Lạc thật sự không chịu nổi kích động”

Không được

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố đã bỏ đi xa hai, ba mét rồi, thấp thoáng có dự cảm, nếu như anh không đuổi theo ra ngoài, hậu quả nhất định không phải là anh có thể chấp nhận được

Tiêu Lăng gỡ bỏ tay của Tiêu mẫu, cúi mặt xuống, “mẹ, xin lỗi”

Tiêu Lăng sải bước đi, bước nhanh về phía trước

“cạch---“

Một tiếng rất lớn, khiến ba người bỏ đi cùng lúc quay người

Ba người nhìn thấy Tiêu mẫu dùng sức quỳ trước của phòng, bà ta ngẩng đầu, nước mắt đầm đìa, “Tiêu Lăng, mẹ xin con, đừng đi, Diệp Lạc thất sự không thể chịu được kích động nữa”

Chương 447

Mắt Tiêu Lăng tức giận như muốn nứt ra, lập tức quay lại đỡ mẹ Tiêu, “Mẹ đang làm gì vậy? Nhanh đứng dậy.”

“Mẹ không đứng, Tiêu Lăng hôm nay nếu con dám đi, mẹ sẽ quỳ mãi ở đây” mẹ Tiêu chảy nước mắt, nghẹn ngào nói, “Mẹ không gạt con, Diệp Lạc thật sự mắc bệnh nan y, 6 năm trước nó chia tay với con là vì thận bị tổn thương nghiêm trọng, cuối cùng trở thành bệnh Uremia, cả hai quả thận đều có vấn đề rất nghiêm trọng, lúc đó mẹ và ba con điên cuồng đi tìm thận ở trong nước, chuẩn bị để cho cô ấy làm phẫu thuật thay thận, nhưng trong nước vốn dĩ không có thận phù hợp.

Tiêu Lăng ngây người đứng tại chỗ, đến Tô Tố và Mộ Bạch cũng chấn động quay lại, khuôn mặt không thể tin được khi nghe lời mẹ Tiêu nói.

“Con còn nhớ có 1 thời gian Diệp Lạc ở bệnh viện rất lâu, con tưởng là bị bệnh cảm nhẹ, thực ra không phải, lúc đó sự nghiệp của con mới thuận lợi được tí, mỗi ngày đều ở bên Diệp Lạc suốt ngày suốt đêm, lúc đó Diệp Lạc biết là nếu cô không rời đi, đợi đến lúc cô phát bệnh mà qua đời, thì con nhất định còn khó chịu hơn, có thể là không thể gượng dậy nổi. Vừa lúc đạo diễn cứ kêu cô đi Hollywood phát triển, cho nên Diệp Lạc mới nhân cơ hội này đề nghị chia tay.”

Cả người Tiêu Lăng như bị sét đánh qua vậy, cứng đờ như cục đá.

Anh không thể ngờ được, lần chia tay 6 năm trước, còn có sự việc như thế này.

Bệnh nan y rồi chia tay.

Sao nghe như tình tiết trong bộ phim truyền hình cẩu huyết trên tivi, nhưng mà bây giờ, lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt anh.

Tiêu Lăng nghĩ lại chuyện của 6 năm trước, cơ thể khẽ chao đảo.

Mẹ Tiêu tiếp tục nói, "Mẹ và ba của con dẫn Diệp Lạc qua Mỹ, vừa đi tìm thận vừa chăm sóc Diệp Lạc, cuối cùng là ông trời có mắt, năm đầu tiên đến Mỹ đã tìm được thận phù hợp, lúc đó làm phẫu thuật đổi thận cho Diệp Lạc, muốn đợi sau thời gian hồi phục, thì quay lại tìm con, nhưng bác sĩ nói, bệnh này của nó lúc nào cũng có thể tái phát, cho nên chúng ta cứ ở nước Mỹ cho tới giờ, hai năm nay bệnh ổn định rồi, muốn về nước tìm con, nhưng lại sợ con hận nó, cho nên cứ kéo dài kéo dài. 6 năm nay, không lúc nào Diệp Lạc không xem tin tức của con, nửa năm trước, nó biết con có bạn gái, len lén vào phòng khóc, ngày thứ hai đã phải vào bệnh viện … Tiêu Lăng, chuyện của Diệp Lạc là thật đó, 6 năm nay, nó khóc rất nhiều, bị con trách cũng nhiều, bao nhiêu đêm len lén khóc trong phòng…"

Tiêu Lăng chấn động không thôi.

Anh nhớ lại từng chuyện của trước đây, lúc nhỏ Diệp Lạc thích mặc đầm trắng, đi sau anh kêu anh là anh Tiêu Lăng.

"Tiêu Lăng, tình trạng bây giờ của Diệp Lạc không tốt, mẹ chỉ xin con ở bên nó trong khoảng thời gian khó khăn này thôi, đợi cơ thể nó hồi phục lại, mẹ và ba con sẽ đưa nó qua lại Mỹ, sẽ không làm phiền đến cuộc sống của con nữa, ước nguyện duy nhất của mẹ và ba con là cơ thể nó có thể khỏe mạnh, cho nên mẹ cầu xin con, xin con ở bên nó, có con ở bên, nó nhất định sẽ rất vui vẻ rất hạnh phúc."

Tiêu Lăng nhìn mẹ Tiêu đang quỳ, lại nhìn Tô Tố 1 thân màu trắng ở

hành lang, đứng trong thế tiến thoái lưỡng nan.

1 bên là mẹ và Diệp Lạc anh hiểu lầm mấy năm nay, 1 bên là người phụ nữ anh yêu.

Trong lúc Tiêu Lăng đang do dự, cửa phòng bệnh lần nữa được mở ra, người đi ra là Tiêu Diệp Lạc với khuôn mặt đầy nước mắt. Cô đang mặc bộ đồ bệnh sọc trắng xanh, đồ bệnh vừa rộng vừa lớn, làm cho thân thể cô càng mỏng manh hơn, tóc đen xõa loạn trên vai, mặt trắng bệch, đến môi cũng trắng.

Mẹ Tiêu nghe thấy tiếng động, nhìn thấy Tiêu Diệp Lạc, lập tức đứng dậy đỡ cô, “Diệp Lạc, cơ thể con yếu, sao có thể đứng dậy, mẹ dẫn con về phòng nghỉ.”

Khuôn mặt trắng bệch của Tiêu Diệp Lạc lắc đầu, “Mẹ, con có chuyện muốn nói với anh Tiêu Lăng.”

Ánh mắt Tiêu Lăng khôi phục lại nhìn Tiêu Diệp Lạc.

Tiêu Diệp Lạc nhìn anh cười thê thảm, cô cắn môi, nhìn Tô Tố và Mộ Bạch ở phía xa, giọng nói nhỏ như gió thoảng qua tai, “Anh Tiêu Lăng, xin lỗi, vốn đã đáp ứng anh, lúc anh kết hôn em sẽ không về, cuối cùng cũng về rồi, mà còn dùng phương thức này để …. xin lỗi.”

Ánh mắt Tiêu Lăng phức tạp, hơi động môi 1 chữ cũng không nói.

Tiêu Diệp Lạc nhìn sang Tô Tố, “Chị dâu, chị có thể qua đây nghe tôi nói không?”

Tô Tố cứng đờ đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc, Tô Tố vẫn luôn xem Tiêu Diệp Lạc là

thần tượng của mình, nhưng bây giờ, cô không có cách nào đối diện với khuôn mặt này.

Tiêu Diệp Lạc thấy Tô Tố không động đậy, biết trong lòng của cô nhất định có trở ngại, cô dựa trên cánh tay của mẹ Tiêu, chao đảo đi đến bên Tô Tố, ánh mắt mẹ Tiêu nhìn chằm chằm cô, sợ cô ngã, "Diệp Lạc con cẩn thận chút…"

"Mẹ đừng lo, con không sao." Chỉ là khoảng cách vài mét, nhưng Tiêu Diệp Lạc lại đi rất khó khăn, không dễ dàng đến trước mặt Tô Tố, cả người đã toàn là mồ hôi lạnh, cô nhìn Tô Tố, lộ ra nụ cười trắng bệch với Tô Tố, "Chị dâu, chị đẹp hơn lúc em thấy ở New Zealand, lần đầu em âm thầm chạy đến New Zealand, nhưng không dám đến gần, hôm nay lần đầu tiên thấy chị, phát hiện chị quả thật rất đẹp."

Tô Tố muốn trả lời cô, nhưng cô phát hiện, thật khó.

"Chị dâu, em không muốn vì em mà quan hệ của chị với anh Tiêu Lăng xảy ra hiểu lầm, lần trước em đi New Zealand, thực ra đã nói với anh Tiêu Lăng rồi, hôn lễ của anh ấy em sẽ không đến, nhưng … là cơ thể em không biết điều, vậy mà ngất đi, mẹ dẫn em về nước, lúc mở mắt đã thấy em nằm ở phòng bệnh. Chị dâu, em thật sự không biết mẹ gọi điện cho anh Tiêu Lăng, nếu em biết, nhất định sẽ ngăn mẹ lại."

Tiêu Diệp Lạc nói 1 câu thì kêu 1 tiếng chị dâu kêu đến rất chân thành, nhưng cách xưng hô này nghe vào tai của Tô Tố, lại cực kỳ khó chịu.

"Em và anh Tiêu Lăng trước đây quả thật có 1 cuộc tình, nhưng không khoa trương như những gì mẹ nói, lúc đó em rời xa anh Tiêu Lăng, thực ra là không muốn anh ấy thấy nhan sắc em tàn tạ, em

muốn giữ hình ảnh xinh đẹp nhất của mình trong lòng anh ấy, nhưng … chị dâu, em với anh Tiêu Lăng đã chia tay 6 năm rồi, em có thể bảo đảm với chị, bây giờ em đối với anh Tiêu Lăng chỉ là tình cảm anh em, em tin anh Tiêu Lăng cũng vậy, em hiểu anh ấy mà, anh đã nhất quyết muốn kết hôn với chị, điều này thể hiện anh ấy là thật lòng với chị, cho nên chị dâu, chị đừng hiểu lầm anh Tiêu Lăng có được không?"

"Cô nói xong chưa?"

Tiêu Diệp Lạc khẽ ngây người.

"Nếu cô nói xong rồi, thì tôi đi đây."

Mẹ Tiêu đột nhiên tức giận, "Tô Tố thái độ này của cô là gì, Diệp Lạc giải thích nhiều như vậy, chẳng lẽ cô chút biểu hiện cũng không có, con bé còn đang là người bệnh nữa."

"Đúng, cô ấy quả thực là người bệnh, nhưng liên quan gì tới tôi?"

Mặt của Tiêu Diệp Lạc càng trắng hơn, "Chị dâu…"

"Đừng kêu tôi là chị dâu, tôi gánh không nổi, Mộ Bạch, chúng ta đi."

Chương 448

Bây giờ thật sự Tô Tố không thể thích Tiêu Diệp Lạc nổi.

Đặc biệt, cô phát hiện, cô không thể nghe nổi lời bảo vệ Tiêu Lăng của Tiêu Diệp Lạc.

Dù cho giữa cô và Tiêu Lăng có hiểu lầm, hai người họ biết cách tự giải quyết, nói đến cùng, cô chỉ là 1 người ngoài mà thôi, dựa vào đâu quản chuyện của cô và Tiêu Lăng.

Tiêu Diệp Lạc luôn miệng kêu cô chị dâu, nhưng trong ngữ khí nói chuyện vẫn thể hiện tình yêu với Tiêu Lăng, chuyện này người điên cũng nghe ra được, cho nên…

Những lời này nghe vào tai cô, như đang khoe khoang vậy.

Khoe là cô ta chỉ cần ngất đi, Tiêu Lăng đã rời khỏi lễ đường, nhanh chóng đến xem cô ta.

Đương nhiên, cũng có thể tại tâm lý của cô, cho nên nhìn Tiêu Diệp Lạc như thế nào cũng thấy không thuận mắt, nhưng, cô cũng chỉ là 1 đứa con gái, cũng có lòng đố kỵ, cô không nhịn được việc chồng mình ở lễ đường quan tâm đến người con gái khác.

Dù cho người con gái này có tình cảm mấy chục năm với anh đi nữa, cũng không được.

Cho dù người khác có nói cô tàn nhẫn, nhưng theo cô thấy, dù Tiêu Diệp Lạc có chết đi nữa cũng không liên quan đến cô.

Cuối cùng Tô Tố vẫn cùng Mộ Bạch thuận theo hành lang rời đi.

Tiêu Lăng vừa muốn đuổi theo, cơ thể Tiêu Diệp Lạc đột nhiên mềm nhũn, ngất xỉu dưới đất.

Mẹ Tiêu hét lên, "Diệp Lạc, đừng hù mẹ, Tiêu Lăng, nhanh kêu bác sĩ, nhanh kêu bác sĩ."

Tô Tố nghe tiếng động quay lại nhìn 1 cái, không chút do dự rời đi.

Loại tình huống này, Tiêu Lăng muốn đi cũng không đi được, anh chỉ có thể nhanh chóng đi tìm bác sĩ trị liệu của Tiêu Diệp Lạc, sau đó đợi lúc bác sĩ tới kiểm tra cho cô ấy, anh mới lập tức đuổi theo Tô Tố và Mộ Bạch.

"Tiêu Lăng" Mẹ Tiêu ở phía sau kêu anh đến khàn giọng.

Tiêu Lăng chỉ có thể coi như không nghe thấy.

Lý do Diệp Lạc rời xa anh quả thật khiến anh chấn động, nhưng đó cũng chỉ dừng lại ở sự chấn động, bọn họ cách xa nhau 6 năm là sự thật, mà anh dùng thời gian 6 năm để quên Diệp Lạc cũng là sự thật, anh đã bước ra khỏi quá khứ, tiếp nhận mối tình mới, cho nên bất luận có lý do gì, anh cũng không thể tiếp nhận Diệp Lạc.

Thời gian 6 năm, hơn 2000 mấy ngày đêm, anh đã bỏ hy vọng đối với Diệp Lac.

Mà bây giờ, anh chỉ muốn nắm chặt hạnh phúc trong tay.

Cho nên, anh nhất định phải giải thích rõ ràng với Tô Tố.

Nếu anh biết Diệp Lạc không bị nguy hiểm đến tính mạng, anh nhất định sẽ không đến đây.

…

Mộ Bạch không đưa Tô Tố rời khỏi bệnh viện, sau khi bóng dáng của họ đi đến góc quẹo, Mộ Bạch ẵm ngang Tô Tố lên.

"Mộ Bạch…" Tô Tố phản kháng muốn xuống.

"Đừng động đậy." Ngữ khí của Mộ Bạch cực kỳ nghiêm túc, "Em không cần chân nữa sao."

"Em muốn về…"

Lúc nãy cô không muốn yếu đuối trước mặt mọi người, cho nên anh cũng không nói gì, bây giờ tất cả mọi người đều cách rất xa, anh sẽ không để cô hành hạ bản thân nữa. Mộ Bạch ẵm Tô Tố lên, đầm của cô bị kéo lên, lộ ra mắt cá chân sưng như màn thầu, Mộ Bạch thấy vậy hít 1 hơi lạnh, "Không được, vết thương của em nhất thiết phải xử lý ngay."

Mộ Bạch ẵm Tô Tố đến khoa xương khớp của bệnh viện, bác sĩ sờ sờ xương, "Không bị thương đến xương, chỉ là bị trật hơi nghiêm trọng, hai ngày này không nên xuống đất đi lại, bây giờ phải lập tức dùng băng lạnh băng bó lại."

Bác sĩ kê thuốc, rồi đi tìm 2 miếng dán lạnh đưa cho Mộ Bạch.

"Cảm ơn."

Người ở khoa xương không ít, Mộ Bạch cứ thế ẵm Tô Tố đi đến dãy ghế ở ngoài cùng, anh nhẹ nhàng đặt Tô Tố ngồi lên ghế, quỳ kế bên

cô, để chân bị thương của cô lên đùi anh, trên tay cầm miếng dán lạnh, “Có thể sẽ hơi đau, em nhịn 1 chút.”

“Ừ.”

Mộ Bạch lấy miếng dán lạnh dán lên mắt cá chân của cô, độ lạnh làm cho cô run rẩy.

“Hơi lạnh chút, em ráng nhịn.”

Tô Tố dựa lên ghế, chỉ cảm thấy rất mệt mỏi.

Cơ thể rất mệt.

Tim, càng mệt hơn.

Cô khẽ nhắm mắt, nhẹ giọng hơn anh, “Mộ Bạch, anh nói bây giờ em phải làm sao…”

Ngón tay của Mộ Bạch ngừng lại, 1 lúc sau mới nói, “Nói chung, dù em quyết định như thế nào, anh cũng ủng hộ em.”

Tô Tố cười khổ.

“Mộ Bạch, lần này, Tiêu Lăng thật sự làm em quá thất vọng.”

“Anh biết.”

Mộ Bạch cảm thấy rất may mắn vì anh từ nước Anh trở về, nếu không khi sự việc xảy ra, bên Tô Tố đến người có thể tâm sự cũng không có.

Anh đổi qua mặt khác của miếng dán, đắp lên mắt cá chân của Tô

Tố, trầm giọng nói, “Tô Tố, chuyện hôm nay anh cũng rất bất ngờ, anh cũng biết em chịu tổn thương rất lớn, nhưng anh vẫn muốn khuyên em, dù sao thì Tiêu Lăng và Tiêu Diệp đã là quá khứ rồi, nghe thấy cô ta sắp chết rồi, muốn gặp cậu ta lần cuối, cậu ta nhanh chóng chạy tới cũng là chuyện thường tình. Hơn nữa, dù bọn họ không có mối tình, nhưng với tình cảm 10 năm, Tiêu Lăng cũng không thể không quan tâm đến cô ta được.”

Mộ Bạch thấy Tô Tố không nói chuyện, tiếp tục nói, “Anh lớn lên cùng Tiêu Lăng, người hay vật mà cậu ta thừa nhận thì sẽ không ai có thể thay đổi được, anh cũng có thể thấy được, Tiêu Lăng thật lòng đối với em, bây giờ cũng vì tình huống đặc biệt, đợi cơ thể của Tiêu Diệp Lạc khỏe lại, cậu ta nhất định có thể thoát thân.”

Tô Tố tự cười nhạo, “Nếu cô ấy suốt đời cũng không khỏe thì sao?”

Không lẽ bắt cô nhịn cả đời sao.

Mộ Bạch lập tức bị cứng họng, không biết phải khuyên tiếp như thế nào.

Với lại, nếu như lời mẹ Tiêu nói, bệnh tình của Tiêu Diệp Lạc đã chữa hơn 6 năm, 2-3 ngày quả thật bệnh tình không thể tốt hơn được. Nếu như vậy, không lẽ suốt đời bám lấy Tiêu Lăng? Như vậy quá bất công đối với Tô Tố.

Với lại, tổn thương lần này cô phải chịu quả thực quá lớn.

Mộ Bạch muốn nói tốt cho Tiêu Lăng, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tô Tố còn đang nghĩ đến lời Mộ Bạch nói lúc nãy.

Tình cảm 10 năm, tình anh em?

Lời này mẹ Tiêu có nói qua, lúc nãy Tiêu Diệp Lạc cũng nói, bây giờ Mộ Bạch cũng nói…

Đúng rồi.

Bọn họ có 10 năm tình cảm, tình cảm nửa năm của cô làm sao so sánh được.

“Mộ Bạch, một khắc vừa rồi, có 1 khắc tôi nghĩ là ước gì 6 năm trước Tiêu Diệp Lạc chết đi … anh nói tôi có phải đặc biệt độc ác không …”

“Đừng nói bản thân như vậy, Tô Tố, bây giờ em có giận như thế nào đều có thể lý giải được.”

Mộ Bạch cực kỳ hiểu tâm trạng của Tô Tố, chuyện này xảy ra đối với ai thì người đó cũng sẽ chịu không nổi, Tô Tố được xem là người có giáo dục tốt, nếu là người khác, sớm đã không quan tâm chuyện gì nhào đến đánh Tiêu Lăng và Tiêu Diệp Lạc rồi, nhưng cô chỉ nói 2 câu.

Lương thiện đến khiến người khác đau lòng.

Miếng dán lạnh rất nhanh mất hết nhiệt độ lạnh, Mộ Bạch đem nó vứt vào thùng rác, quay lại hỏi Tô Tố, “Bây giờ muốn về khách sạn không?”

“Tôi … không muốn về.”

Lúc nãy cô còn muốn về, bởi vì lúc đang bị tổn thương, vô thức tìm kiếm cảm giác an toàn, cảm giác an toàn của cô chính là con cô,

nhưng bây giờ, cô hoàn toàn không muốn về.

Tình trạng bây giờ của cô có về thì cũng khiến 2 con của cô lo lắng.

Mà … cô không có mặt mũi để đối mặt với ký giả ở buổi hôn lễ.

Tô Tố ngẩng đầu lên, ánh mắt hiện lên chút bi ai, “Mộ Bạch, anh, có thể giúp tôi chuyện này không?”

Chương 449

Đợi Tiêu Lăng gấp gáp sắp xếp xong chuyện của mẹ Tiêu và Tiêu Diệp Lạc, rồi từ phòng bệnh đuổi theo, đã không thể tìm thấy bóng hình của Tô Tố và Mộ Bạch.

Trong lòng anh khẽ thắt chặt, lập tức chạy xe từ bệnh viện đến khách sạn tổ chức hôn lễ.

Khi đến khách sạn, thì thấy khách được mời tới hôn lễ tụm năm tụm bảy đứng trên cửa khách sạn, nhìn như muốn về, Tiêu Lăng bước bước lớn đi tới, ký giả trong đám đông thấy Tiêu Lăng, mắt lập tức sáng lên, cầm máy ảnh lên vây lấy anh.

“Tiêu thiếu Tiêu thiếu, xin hỏi lúc nãy trên lễ đường anh đã đi đâu?”

“Tiêu thiếu, Tô Tố nói hôm nay vốn là 1 vở kịch, cô ấy nói đây vốn dĩ không phải là hôn lễ gì cả, chỉ là cô ấy kịch liệt yêu cầu, cho nên anh đáp ứng cô ấy, đây có phải là thật không?”

Tiêu Lăng lúc này chỉ đang tìm Tô Tố, bị ký giả vây quanh, lập tức bực bội.

Nhưng nghĩ lại mình từ lễ đường rời đi, vấn đề của Tô Tố gặp phải còn khó khăn hơn anh, anh lập tức nhịn xuống, trầm giọng nói, “Các vị---”

Các ký giả nghe anh nói chuyện, lập tức im lặng.

Tiêu Lăng giải thích, “Hôn lễ hôm nay quả thật xảy ra chút chuyện,

mọi người không nên tùy ý đoán mò, tình cảm của tôi và Tô Tố rất tốt. không có vở kịch nào ở đây cả, trên thực tế, hôn lễ là 1 mình tôi yêu cầu---"

Trên mặt các ký giả đều hiện lên ý không tin anh.

Tiêu Lăng biết, nếu anh không giải thích rõ, thì báo chí sáng mai sẽ toàn là lời chửi và cười nhạo Tô Tố, anh cố nhẫn nại, nhìn 1 vòng qua mặt mọi người, "Trước hôn lễ, tôi nhận được điện thoại của mẹ, nói em tôi trong bệnh viện đang gặp nguy kịch, cho nên tôi liền chạy vào bệnh viện."

Kí giả lập tức kinh ngạc.

"Tiêu thiếu anh cũng có em gái sao?"

"Không đúng, em của ngài xảy ra chuyện, tại sao chỉ có 1 mình ngài rời đi?"

"Về chuyện này, 3 ngày sau tôi sẽ mở họp báo ở thành phố a, ở cuộc họp nói rõ với truyền thông chuyện này, nhưng có 1 điều … Tô Tố là 1 cô gái tốt, cũng là người phụ nữ tôi yêu nhất, tôi với cô ấy đã nhận giấy đăng kí kết hôn, cô ấy là Tiêu thái thái, chuyện này không chút nghi ngờ gì nữa, mong mọi người có viết tin tức thì lưu tình 1 chút, đừng làm tổn thương cô ấy."

Bên Lãnh Mạc và Tôn Nguyên thấy ký giả vây thành 1 vòng, lập tức biết Tiêu Lăng trở về, nhanh chóng xông tới giải tán ký giả.

Tiêu Lăng có được khoảng trống, lập tức bước lớn rời đi.

Lãnh Mạc và Tôn Nguyên rất nhanh đi theo.

“Đại ca, sao anh quay lại rồi, rốt cuộc anh chạy đi đâu, ông nội rất tức giận, 1 lát gặp ông anh nhất định phải cẩn thận đó.”

“Tôi biết rồi.”

Tiêu Lăng buồn bực kéo lỏng cavat, quay lại hỏi Tôn Nguyên, “Tô Tố đâu?”

Tôn Nguyên lập tức uhm uhm ừ ừ không nói chuyện.

Thấy vậy, tim Tiêu Lăng trầm xuống, lập tức dừng bước, ánh mắt sắc bén nhìn Tôn Nguyên.

Tôn Nguyên chịu không nổi ánh mắt của anh, ngập ngừng nói, “Anh, anh nhìn như vậy, nhìn em làm gì, cũng đâu phải em khiến chị dâu tức giận, lúc anh đi không phải chị dâu và Mộ Bạch đuổi theo sao, qua rất lâu Mộ Bạch có quay lại, nhưng chị dâu không về khách sạn…”

“Cô ấy đi đâu?”

“Mộ Bạch về rước Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất rời đi, nói chị dâu không muốn ở Sanya nữa, cho nên về thành phố a rồi, Tiểu Hy cũng đi theo Mộ Bạch. Đại ca, lần này không phải anh em không giúp anh, nhưng lần này quả thật quá tổn thương người khác rồi, có ai như anh chứ, không muốn làm hôn lễ thì chúng ta không cần làm, kết quả làm rồi giữa chừng anh chạy đi, anh muốn người khác nghĩ như thế nào? Đương nhiên, người khác nghĩ gì cũng không quan trọng, quan trọng là chị dâu nghĩ gì, dù cho là chuyện lớn đến cỡ nào, cũng chỉ thiếu 1 chút công sức nữa thôi, tốt xấu gì cũng để xong hôn lễ đã rồi hẳn rời đi … ài, đại ca, anh đi đâu vậy?”

“Sân bay.”

“Mày đứng lại cho tao.”

1 giọng nói già vang lên khiến Tiêu Lăng dừng bước, Tiêu Lăng quay đầu, thấy ông nội được vợ chồng Tiêu Quốc Chinh đỡ đi về hướng của anh.

“Ông nội…”

Bạt ----

Ông nội đi đến bên Tiêu Lăng, không nói hai lời, lấy cây gậy hung hăng đập qua, cây gậy đập trúng chân của Tiêu Lăng, tạo nên âm thanh trì trệ, Tiêu Lăng bị đau hừ 1 tiếng, nhưng cái gì cũng không nói.

Anh biết lần này ông nội thật sự tức giận.

Lần nào ông nội cũng nói lấy gậy đập gãy chân anh, nhưng trước giờ chưa từng ra tay, lần này làm thực rồi.

“Ông nội…”

“Đừng kêu tao là ông nội, tao không có đứa cháu mất dạy như mày, giữa hôn lễ mà mày dám chạy? Bỏ 1 đống hỗn loạn lại bắt 1 người con gái thu dọn dùm mày, Tô Tố năm nay bao nhiêu tuổi? 22 tuổi, nếu là người con gái bình thường khác thì còn đang đi học, cô ấy thì sao? Đã là mẹ của 2 con, cái này còn không phải do mày tạo ra sao? Mày còn không biết yêu thương cô ấy sao? Mày nói tao nghe, rốt cuộc là chuyện lớn gì mà khiến mày không làm xong hôn lễ mà đã rời đi? Hôm nay nếu mày không có lời giải thích hợp lý, thì mày biến đi, lão tử không muốn nhìn thấy mày nữa.”

Lão gia đau lòng.

Ông không chỉ đau lòng cho Tô Tố, mà còn có Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất.

Từ khi Tô Tố từ khách sạn đuổi theo, ông nhìn hai đứa nhỏ, Tiểu Thất bình thường luôn hoạt bát nói nhiều, buổi trưa đó 1 lời cũng không nói, cùng với Cảnh Thuỵ hai người ngồi trên sofa mặc kệ người khác dỗ dành như thế nào, cũng không nói 1 tiếng.

Cuối cùng rất không dễ dàng mới nói, nhưng vừa mở miệng nước mắt đã chảy xuống, "Ông cố, ba có phải không cần chúng con với mẹ không?"

1 câu hỏi khiến tim ông đau như dao cắt.

Ai nói trẻ con không hiểu chuyện, có lúc trẻ con còn nhạy cảm hơn bất kỳ ai.

Lần đào hôn này của Tiêu Lăng, không chỉ làm tổn thương tim của Tô Tố, mà hoàn toàn làm tổn thương tim của hai đứa nhỏ.

Ông không tin là Tiêu Lăng không nghĩ đến chuyện này, nhưng nó vẫn rời đi, cho nên ông nhất định phải nghe, nghe coi rốt cuộc là chuyện gì, mà quan trọng hơn cả kết hôn."

"Nói nhanh."

"Ông nội…" Tiêu Lăng thở dài, nói hết những gì anh nghe từ điện thoại cho ông nghe, "Ông nội, mẹ nói là Diệp Lạc muốn gặp con lần cuối, con và Diệp Lạc có tình cảm nhiều năm như vậy, con làm sao có thể mặc cô ấy chết được, cho nên khi con thấy hình mẹ gửi qua, lập tức chạy đi xem."

Ông nội có thể nghĩ ra hậu quả, lạnh lùng nói, “Kết quả?”

Tiêu Lăng trầm mặc không nói.

Kết quả anh bị mẹ gạt rồi.

Cơ thể Diệp Lạc quả thật có vấn đề, nhưng không khoa trương như mẹ nói.

Còn về bức hình mẹ gửi cho anh, là hình trước đây sau khi Diệp Lạc làm phẫu thuật xong nằm ở phòng hồi sức.

Mà anh …. đã tin là thật.

Đột nhiên Tôn Nguyên nghĩ ra, “Đại ca, điện thoại của anh đâu, chị dâu có gọi cho anh, tại sao anh không bắt máy?”

Điện thoại?

Điện thoại của Tiêu Lăng luôn để bên mình.

Anh lấy ra xem 1 cái, tắt máy.

Sao anh không nhớ anh tắt điện thoại khi nào?

Tiêu Lăng lập tức mở máy, lúc mới vừa mở lập tức hiện lên vài cuộc gọi nhỡ và tin nhắn đều là từ Tô Tố.

Tim Tiêu Lăng trầm xuống.

Anh nhớ rồi, lúc anh mới vào phòng bệnh, mới vừa muốn gọi cho Tô Tố, mẹ lấy lý do trong phòng bệnh không được dùng điện thoại,

cướp điện thoại của anh, sau đó mới trả lại anh.

Cho nên … điện thoại là do mẹ tắt máy.

Chương 450

Trong khoảnh khắc, Tiêu Lăng có kích động muốn nhìn trời cười lớn.

Anh không hiểu.

Anh mới là con ruột của mẹ, cho dù mẹ có thương Diệp Lạc, nhưng vì Diệp Lạc mà tổn thương anh … đây có phải là mẹ không?

Lão gia nhìn điện thoại của anh, đã nghĩ ra gì đó.

Tiêu Quốc Chinh thấy mắt của Tiêu Lăng đỏ lên, vỗ lưng Tiêu Lăng, "Bây giờ không có thời gian quan tâm đến tổn thương này,vợ con mới là quan trọng nhất, nhanh chóng tìm người, sau đó cúi đầu tạ tội, bên ông nội có ông và bác mẫu của con, đừng lo. Để an bài xong chuyện khách khứa bên đây chúng ta sẽ về thành phố a."

"Bác, cảm ơn."

"Đều là người 1 nhà, nhanh đi đi."

Tiêu Lăng không còn gì lo lắng phía sau nữa, nhanh chóng bước lớn xông ra ngoài, Lãnh Mạc Tôn Nguyên và cả Trương Hân đều đuổi theo, "Chúng tôi đi chung với cậu."

Lãnh Mạc thấy trạng thái của Tiêu Lăng không đúng, không dám để anh lái xe.

Tiêu Lăng ngồi ở ghế phụ, lấy điện thoại không ngừng gọi Tô Tố, nhưng bên điện thoại chỉ truyền lại tiếng nói máy móc của 1 người

phụ nữ, “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy…”

Hai mắt Tiêu Lăng đỏ lên.

Anh quay lại nhìn Lãnh Mạc, “Chạy nhanh lên.”

Lãnh Mạc nhìn Tiêu Lăng 1 cái, âm thầm tăng tốc.

Tiêu Lăng mở tin nhắn Tô Tố gửi cho anh.

“Tiêu Lăng anh đi đâu? Anh đi đâu vậy?”

“Tiêu Lăng, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng hơn chuyện kết hôn của chúng ta?”

“Rốt cuộc anh ở đâu, gọi điện thì tắt máy… có phải xảy ra chuyện gì không, nhận được tin nhắn trả lời em 1 tiếng.”

“Tiêu Lăng…”

Tiêu Lăng gập máy lại, chỉ vài tin nhắn, anh cũng có thể hiểu được tâm trạng lúc đó của Tô Tố.

Trái tim anh như bị bông gòn chặn lại, cực kỳ khó chịu.

Rất không dễ dàng đến được sân bay, lại nhận được tin Mộ Bạch và Tô Tố 1 tiếng trước đã ngồi máy bay tư nhân rời khỏi sân bay Sanya, bây giờ chắc đang trên đường về thành phố a.

Vì làm hôn lễ nên Tiêu Lăng đã dừng rất nhiều máy bay tư nhân ở sân bay Sanya, anh lập tức tìm 1 máy bay, cũng về thành phố a.

Chuyến bay 2 tiếng.

Rất không dễ dàng đến được thành phố a, người của Lãnh Mạc sớm đã đến tiếp đón, Tiêu Lăng trực tiếp chạy về nhà tổ.

“Thiếu phu nhân? Thiếu phu nhân chưa về.”

Sắc mặt Tiêu Lăng biến sắc, không ở nhà tổ, vậy cô ấy đi đâu?

“Đại ca, anh đừng gấp, anh gọi cho Mộ Bạch 1 cái, không phải Mộ Bạch ở chung với chị dâu sao, anh hỏi Mộ Bạch chị dâu đi đâu rồi.”

Đúng.

Còn có Mộ Bạch.

Tiêu Lăng lập tức gọi điện cho Mộ Bạch, nhưng điện thoại cũng ở trạng thái tắt máy.

Tiêu Lăng thiếu chút nữa quăng điện thoại đi.

Cuối cùng anh cũng hiểu cảm giác muốn tìm người đó nhưng lại tìm không thấy rồi.

Hoang mang

Sợ hãi

Các loại cảm giác ập tới, ép đến Tiêu Lăng thở không thông.

“Đại ca, anh đợi tí, em gọi cho Tiểu Hy, nhất định Tiểu Hy ở chung chỗ với họ.” Tôn Nguyên gọi cho Tiểu Hy, điện thoại rất nhanh gọi được, Tôn Nguyên lập tức nói, “Được rồi được rồi.”

Mấy người lập tức nhìn qua.

Tôn Nguyên ấn bật loa ngoài, nói chuyện với Tiểu Hy, “Tiểu Hy, chị dâu có ở chung với em không? Bây giờ các người đang ở đâu?”

Tiểu Hy giọng nói mang tí nức nở, “Tôn Nguyên đáng ghét, Tiêu Lăng có phải đang ở chung với anh không, Tô Tố nhà chúng tôi làm gì anh ta rồi sao? Anh ta tổn thương Tố Tố như vậy, Tố Tố bị thương nặng như vậy, mắt của Tiêu Lăng có phải bị mù không, cái gì cũng nhìn không thấy à, tôi nói cho các người biết, nếu Tố Tố xảy ra chuyện gì, tôi nhất định không buông tha cho các người.”

Bị thương?

Tiêu Lăng lập tức giật điện thoại của Tôn Nguyên, gấp gáp hỏi, “Tô Tố làm sao rồi?”

“Tiêu Lăng? Anh còn có mặt mũi hỏi sao, còn không phải anh hại Tố Tố thành vậy sao, trên cánh tay và chân của cô ấy đều bị thương, anh bị mù sao không nhìn thấy, hay là tim anh đã bị con hồ ly tinh kia chiếm trọn rồi, cho nên trong mắt không hề có Tố Tố nhà chúng tôi, Tiêu Lăng tôi nói anh biết, anh không yêu cô ấy thì cũng đừng hành hạ cô ấy như vậy, 1 lần rồi đến 1 lần, anh có mệt không.”

“Tô Tố đang ở đâu?”

“Tôi không nói anh biết, anh từ từ mà tìm.”

Tút tút tút…

Điện thoại phát ra âm thanh tắt máy.

Trên trán Tiêu Lăng nổi toàn gân xanh, như là muốn bóp nát điện

thoại.

Lãnh Mạc đứng dựa lên cửa của nhà tổ, bình tĩnh nhìn Tiêu Lăng, “Khoan hãy tức giận và gấp gáp đã, nghĩ xem bây giờ cô ấy có thể đi đâu. 1 cô gái dẫn theo con, chắc chắn không thể đi xa.”

Nơi có thể đi.

Ngoài chỗ của Mộ Bạch chỉ có thể là nhà An Tiểu Hy.

Tiêu Lăng đi qua nhà An Tiểu Hy trước.

Cửa phòng rất nhanh mở ra, cũng là căn hộ nhỏ như cũ, trong phòng khách, Mộ Bạch ngồi trên sofa, cúi đầu không biết đang nghĩ gì, Tiêu Lăng nhìn 1 cái là biết Tô Tố nhất định đang ở trong.

“Tô Tố đâu?”

Mắt Tiểu Hy đo đỏ, nhìn Tiêu Lăng hận không thể cắn anh 1 cái, “Anh còn đến tìm Tô Tố làm gì, anh không phải chạy khỏi hôn lễ sao.”

Tiêu Lăng không có thời gian quan tâm đến An Tiểu Hy, động tác mạnh mẽ đẩy cô ra, trực tiếp đi vào nhà.

Tiểu Hy bị đẩy 1 cái hơi xiêu vẹo, tí nữa là ngã, Tôn Nguyên nhanh tay lẹ mắt đỡ được cô, Tiểu Hy lập tức đẩy anh ra, “Không cần anh giả làm người tốt, anh và anh ta là cùng 1 giuộc.”

Tôn Nguyên uỷ khuất không thôi, liên quan gì tới anh chứ, nhiều nhất anh cũng chỉ là thằng chạy vặt.

Tiêu Lăng vào nhà, Mộ Bạch ngồi trên sofa ngẩng đầu lên, mắt hai người chạm nhau, 1 người lạnh lùng, 1 người nóng nảy.

Hơn nửa ngày Mộ Bạch mới mở miệng, “Cô ấy trong phòng, Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất đang ở bên, cô ấy nói bất kể ai đến, cô ấy cũng không muốn gặp.”

Bước chân của Tiêu Lăng dừng lại.

Mộ Bạch cuối cùng cũng nhịn không được, ngữ khí mang chế nhạo, “Cậu an bài cho Tiêu Diệp Lạc xong rồi sao? Tôi thấy bệnh của Tiêu Diệp Lạc rất nghiêm trọng, tại sao cậu không ở bên cô ấy đi, tình hình của Tô Tố khá tốt, cậu yên tâm, tôi và Tiểu Hy có thể chăm sóc cho cô ấy, anh không cần lo lắng, vẫn là về với Tiêu Diệp Lạc đi.”

“Mộ Bạch.”

Mộ Bạch từ sofa đứng lên, không chút nhường nhịn, “Cậu dữ với tôi làm gì tôi nói không đúng sao? Tiêu Lăng, anh tự sờ vào ngực hỏi lương tâm, nếu Tiêu Diệp Lạc tình trạng thực sự nguy cấp, anh có xuất hiện ở đây không?”

Vấn đề này quả thực Tiêu Lăng chưa từng nghĩ đến.

Lúc này nghe Mộ Bạch nói, không nhịn được thử đặt giả thuyết.

Nếu Diệp Lạc bị nguy hiểm đến tính mạng, anh…

“Mộ Bạch, chuyện của tôi và Diệp Lạc có lẽ cậu cũng rõ, tôi nói rồi, tôi đối với cô ấy đã không còn tình cảm nam nữ, bây giờ tôi chỉ xem cô ấy là em gái ruột, nếu em của cậu xảy ra chuyện, nguy hiểm đến tính mạng, cậu có thể không quan tâm đến không, nếu tôi có thể làm như vậy, tôi còn là người sao.”

“Đúng, cậu nói không sai nếu là tôi, tôi cũng sẽ không thể không quan

tâm. Nhưng cậu xem Tiêu Diệp Lạc như em gái, người ta có xem cậu là anh trai không" Mộ Bạch nhún nhún vai, "Tôi hy vọng khi cậu giải thích với Tô Tố cũng có thể ngay thẳng chính trực như vậy."

Tiêu Lăng mím môi, không nói gì.

"Phòng của Tô Tố có lẽ không cần tôi nói cậu cũng biết, cậu đi giải thích với cô ấy đi."

Tiêu Lăng tất nhiên biết phòng của Tô Tố.

Anh hít sâu 1 hơi, đi đến trước cửa phòng của Tô Tố, nhìn căn phòng khóa chặt, anh mím môi gõ cửa.

"Tô Tố, là anh."

Chương 451

“Mami, Daddy đến.” Tiểu Thất nhỏ giọng nhắc.

“Ừ.”

Tô Tố thản nhiên đáp 1 tiếng, nhưng không trả lời Tiêu Lăng ở bên ngoài, cô ngồi ở mép*, *nhìn đồ đạc đơn giản trong nhà, từ khi cô rời đi, căn phòng nhỏ này trở nên trống trãi, lúc này ngoài 1 cái ** và 1 cái bàn không còn gì cả, trống trãi đến lạnh lẽo.

Thành phố a vẫn lạnh đến run người.

Trong phòng không mở điều hoà, cửa sổ không đóng, lấy rèm che lại, căn phòng nhỏ lúc này vừa đen vừa lạnh.

Ở đây căn bản không thể so sánh với nhà tổ của Tiêu gia.

Nhưng…

Lúc này ở trong hoàn cảnh này, cô mới hiểu.

Cô thuộc về nơi này.

Căn bản cô không phải là công chúa, cô chỉ là 1 nàng lọ lem, bởi vì thần tượng và hoàng tử ở với nhau, bây giờ nửa đêm chuông đã vang lên, cô cũng nên tỉnh mộng.

Tô Tố cúi đầu xuống.

Cô đang mặc 1 cái váy cưới, lúc này da thịt bên ngoài của mắt cá chân bị lạnh đến tím lên, nhưng cô lại không có cảm giác gì, tê cứng ngồi trên mép giường, dùng sức ôm chặt hai con mới cảm thấy tí ấm áp.

“Mami…” Tròng mắt Tiểu Thư đỏ lên, “Mami, mẹ lạnh không, Tiểu Thất tìm cái chăn cho mẹ được không?”

“Mami không lạnh.” Lạnh là ở tim.

Tiểu Thất còn muốn nói chuyện, Cảnh Thuỵ kéo kéo áo cô, nhìn cô 1 cái, Tiểu Thất bĩu môi, không dám nói chuyện nữa.

Giọng nói của Tiêu Lăng ở bên ngoài rõ ràng truyền tới.

“Tô Tố, em mở cửa ra nói chuyện với anh được không? Anh thừa nhận, trước đây đã giấu em chuyện của Diệp Lạc, anh không cố ý giấu em, anh chỉ nghĩ, anh và cô ấy đã là quá khứ không có khả năng nữa, từ nay về sau chỉ là tình cảm anh em, cho nên anh mới nói với em cô ấy là em gái của anh … anh với cô ta không có khả năng nữa, người bây giờ anh quan tâm là em.”

Mắt Tô Tố bây giờ đã khô hết, không thể chảy thêm giọt lệ nào nữa.

Bây giờ cô không thể phân biệt được câu nào Tiêu Lăng nói là thật, câu nào là giả.

“Tô Tố, em mở cửa đi, anh sẽ nói tất cả mọi chuyện cho em nghe, nói tất cả, có được không?”

“Không cần nữa…” Âm thanh Tô Tố khàn khàn, “Tiêu Lăng, anh về đi, tôi không muốn nghe anh giải thích, thật đó, như vậy anh mệt tôi cũng mệt, cho tôi chút thời gian, để tôi yên tĩnh 1 chút được không,

bây giờ tôi thật sự… hoàn toàn không muốn nhìn thấy anh, cũng không muốn nghe thấy giọng anh.”

Không khí, từ từ ngưng đọng lại.

Tiêu Lăng cười khổ 1 tiếng, anh ngồi trên đất lạnh, dựa vào cửa, “Anh biết, anh biết chứ, tổn thương đã tạo ra rồi, bây giờ anh có nói gì cũng không thể làm lành vết thương của em được, nhưng mà Tô Tố, em có thể tức giận với anh, em đánh anh chửi anh đều được, đừng trừng phạt bản thân. Em bị thương rồi có phải không? Để anh vào xem 1 chút đi, anh xem 1 cái thấy em không sao lập tức rời đi.”

“Tôi rất tốt, không cần anh bận tâm.”

Ngữ khí này… lãnh đạm mà xa cách, dường như anh là 1 người không quen biết.

Tim của Tiêu Lăng đau nhói, “Anh nói cho em nghe chuyện quá khứ của anh nha, có thể hơi dài 1 tí, anh sẽ cố gắng nói ngắn lại… lúc anh 15 tuổi, Diệp Lạc 12, đúng rồi, quên nói với em, vốn dĩ cô ấy họ Diệp, kêu là Diệp Lạc, ba mẹ cô ấy và ba mẹ anh là bạn tốt, vì bất ngờ qua đời, Diệp Lạc người thân không ít, nhưng không ai thật sự đối tốt với cô, cho nên ba mẹ anh đón cô về nhà.”

“Ngày hôm đó lúc tan học, anh về nhà, mẹ nói với anh, từ hôm nay Diệp Lạc sẽ sống ở nhà chúng ta, mà còn sống chung với cả gia đình chúng ta. Em biết không, đối với thời niên thiếu, Diệp Lạc đến căn bản là để giành hết sự quan tâm của ba mẹ đối với anh, cho nên, thái độ anh đối với cô ta không tốt, thậm chí còn có thể nói là độc ác, mấy lần bị mẹ bắt được, mẹ hung hăng giáo huấn anh 1 phen, anh trước mặt giả bộ cúi đầu nhận lỗi, sau lưng nghĩ chắc chắn là do Diệp Lạc đi méc mẹ, cho nên cảm tức giận ăn hiếp cô ta lợi hại hơn, Diệp Lạc lúc đó vừa mất ba mẹ, cả người lúc nào cũng mệt mỏi, nhưng có lẽ

tuổi tác gần bằng nhau, cô ấy rất thích dính lấy anh, trường của bọn anh cách rất gần, mỗi ngày tài xế đều chở bọn anh đi học chung.”

“Diệp Lạc là 1 đứa bé ngốc, anh ăn hiếp cô ấy thế nào cô ấy đều không dám nói tiếng nào, sau đó thời gian dài rồi, anh cũng không ghét cô ấy nữa, lâu lâu nếu cô ấy không dính lấy anh, anh còn cảm thấy không quen. Lúc nào có tình cảm bất thường với cô ấy anh cũng không biết, năm đó tuổi trẻ điên dại, quả thật làm không ít chuyện ngu xuẩn, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy lúc đó thật ấu trĩ, anh đặt mật khẩu ** là sinh nhật cô ấy, biết cô ấy thích hoa bách hợp, cho nên trồng 1 vườn hoa bách hợp, cô ấy là người rất dễ hài lòng, chỉ cần cho cô ấy chút bất ngờ nhỏ, cô ấy sẽ vui vẻ suốt 1 ngày.”

Tiêu Lăng nghe thấy trong phòng vẫn yên lặng như tờ, tiếp tục nói, “Sau đó khi anh 20 tuổi, anh tỏ tình với cô, Diệp Lạc rất chấn động, nhưng vẫn đồng ý làm bạn gái anh, lúc đó trong nhà rất phản đối, chỉ có ông nội ủng hộ, bọn anh bắt đầu len lén hẹn hò, thời gian đó rất đẹp, rất vui vẻ. Diệp Lạc ở trường bị đội tìm minh tinh phát hiện, nên trở thành nữ diễn viên,

lúc đó bị ảnh hưởng rất lớn, mẹ anh nói trừ khi con có thành tựu nhiều hơn Diệp Lạc, nếu không thì đừng tơ tưởng đến chuyện đó, cho nên anh nỗ lực khởi nghiệp, chính vào lúc anh tưởng là bọn họ sẽ hạnh phúc, Diệp Lạc đột nhiên nói, cô ấy muốn chia tay, đến Hollywood phát triển, năm đó, anh 23 tuổi, mà bọn anh chỉ hẹn hò thời gian 3 năm thôi…”

“Năm đó lúc anh nghe cô ấy nói lời này, tim đã lạnh lẽo hơn nửa, bởi vì ban đầu anh tính cầu hôn cô ấy, năm đó nhỏ tuổi kiêu ngạo, cảm thấy thật mất mặt, cho nên cũng không giữ lại, cho nên Diệp Lạc đi Mỹ, anh hận cô ấy 5 năm, cho đến năm ngoái em xuất hiện, anh vẫn luôn muốn nói với em, nhưng anh sợ, nói rồi sau này trong lòng em sẽ có ngăn trở, cho nên mới nghĩ đợi kết hôn xong mới nói với em,

không nghĩ tới … kế hoạch không theo kịp những biến hoá, giữa chừng đột nhiên xảy ra chuyện này."

"Tô Tố, anh nói với em chuyện này, không phải để em có thể hiểu cho anh, anh chỉ muốn nói với, bây giờ anh đối với Diệp Lạc thật sự không còn tình cảm nam nữ, anh từ lễ đường rời đi, thật sự là vì nghe thấy cô ta đang rất nguy cấp sắp chết đến nơi, nói đến cùng bọn anh cũng có tìm cảm lâu năm như vậy, cho nên … về tình về lý anh nên đi gặp cô ấy lần cuối, anh không nghĩ là mẹ anh lấy tình trạng sức khoẻ của Diệp Lạc ra gạt anh, nếu anh biết, anh tuyệt đối sẽ không qua đó, mà bây giờ, anh chỉ xem cô ấy như em gái, nếu em ngại chuyện trước đây của bọn anh, anh bảo đảm với em, sau này có thể không qua lại với cô ấy nữa, cũng không liên lạc gì nữa, có được không?"

Lời Tiêu Lăng vừa nói xong, đột nhiên cửa từ bên trong mở ra, anh lập tức kích động nhảy lên, căng thẳng nhìn người trong phòng.

"Tô Tố…"

Chương 452

Nhìn thấy cửa mở ra, tất cả mọi người đều nhìn về hướng này.

Mộ Bạch đi đến cửa đỡ Tô Tố, nhìn thấy Tiêu Lăng đứng đó, mím môi, cuối cùng cũng không động đậy.

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố 1 cái, 1 câu cũng không kịp nói, đã bị bộ dáng của Tô Tố làm cho chấn động.

Trời lạnh như vậy, trong phòng không mở điều hoà, cô vẫn đang mặc đầm cưới sáng nay mặc ở Sanya, cánh tay bị lạnh đến xanh tím lên, làn da vốn mịn màng bị lạnh đến nổi hết da gà, mặt cô bị lạnh đến cứng đờ, trang điểm trên mặt đã tẩy trang hết, nhưng trên mặt vẫn còn dính chút Mascara, nhìn vào đặc biệt khiến người khác đau lòng.

Quan trọng hơn không phải là cái này, mà cánh tay cô bị cào thương, mà diện tích lại không nhỏ.

Lời Tiêu Lăng muốn nói bị ngăn lại, nhìn Tô Tố như vậy, anh cảm thấy dù mình nói gì cũng dư thừa.

Lập tức, Tiêu Lăng cởi áo khoác ra đắp lên người Tô Tố.

Tô Tố không chút do dự đẩy anh ra, cự tuyệt ý tốt của anh.

“Tô Tố, dù có tức giận cũng đừng làm tổn thương đến cơ thể mình có được không, em sẽ bị lạnh đó.”

Tô Tố không vì vậy mà động đậy, ánh mắt bình thản nhìn anh, “Anh,

nói xong chưa?”

Tiêu Lăng ngây người lắc đầu.

“Vậy anh tiếp tục.”

“Anh với Diệp Lạc thật sự không còn tình cảm nam nữ, ban đầu lúc thành lập truyền thông Tinh Quang quả là hy vọng cô ấy có thể quay về, nhưng đó là mục đích trước kia, sau này không còn nữa … còn có hoa bách hợp ở Cẩm Viên, đó chỉ là do thói quen cho nên không gỡ bỏ, nếu em không thích, anh sẽ gỡ bỏ tất cả.”

“Bây giờ nói xong rồi?”

“Tô Tố…”

“Nếu nói xong, anh có thể đi.”

“Tô Tố…”

“Tiêu Lăng” đột nhiên Tô Tố ngẩng đầu lên, ánh mắt căm hận, “Anh đi nhanh đi, coi như tôi cầu xin anh, trước mặt con tôi không muốn cãi nhau với anh, nhưng bây giờ tôi cực kỳ cực kỳ không muốn gặp anh, anh làm chuyện gì cũng có lý do, cho nên cứ coi như tôi đáng đời, đáng đời bị anh đâm 1 dao từ sau lưng được chưa? Anh với Tiêu Diệp Lạc tình cảm sâu đậm, dù không là bạn gái cũng là anh em, ha… tha thứ cho tôi không thể hiểu loại cảm xúc này, ở thế giới của tôi, tình nhân đã chia tay, gặp mặt không cần chào hỏi. Đừng nói với tôi những lời nhảm nhí như chia tay còn có thể làm bạn, tôi không muốn nghe, cũng không tin.”

Tiêu Lăng hít 1 hơi, miệng động đậy nhưng không nói được lời nào.

Không sai.

Lý do có nhiều hơn nữa, cũng không thể che đậy sự thật là anh đã làm tổn thương Tô Tố.

Tô Tố châm biếm nhìn anh 1 cái, “Anh đuổi qua đây là vì sao, muốn giải thích cho hành động anh đã làm?”

“Tô Tố…”

“Rất xin lỗi, tôi không thể hiểu hành động của anh, mẹ anh nói tình nhân cũ sắp chết rồi, muốn gặp anh lần cuối, cho nên bỏ lại vợ mới đi gặp cô ấy… Tiêu Lăng, anh với Tiêu Diệp Lạc rõ ràng còn tình cảm với nhau, nếu đã như vậy, đừng bao giờ phản bội tình cảm của chính mình, anh đi tìm cô ấy đi.” Tô Tố nhìn xuống đất, cười mỉa mai, “Bây giờ cô ấy chắc sẽ cần anh hơn tôi.”

“Tô Tố, anh đã không còn với cô ấy rồi, anh khẳng định.”

Tô Tố lắc đầu, hoàn toàn không tin.

Anh khẳng định?

Anh vì 1 đứa con gái không phải là ai cả, có thể bỏ cô dâu tại hôn lễ?

Cô điên rồi ngu rồi mới tin lời anh nói.

Tô Tố hít sâu, “Tiêu Lăng, anh đừng nói nữa, hôm nay có con ở đây, trước mặt con, tôi không muốn nói điều khó nghe, cũng không muốn cãi với anh, anh về đi. tôi chỉ muốn yên tĩnh 1 mình, đợi tôi bình tĩnh rồi, sẽ tìm anh nói chuyện ly hôn, anh cũng không cần…”

“Không được.” Tiêu Lăng nghe từ ly hôn thì không thể nghe thêm gì

nữa, lập tức ngắt lời Tô Tố, “Anh nhất định không đồng ý ly hôn.”

Tô Tố lắc đầu, mắt cô đã khô cạn, không còn chảy nước mắt được nữa, âm thanh khàn khàn yếu ớt, “Anh đồng ý hay không là chuyện của anh, tôi có quyết tâm hay không là chuyện của tôi, Tiêu Lăng, lần trước tôi có nói với anh, còn làm tôi tổn thương như vậy nữa tôi sẽ vĩnh viễn rời xa anh, Tiêu Lăng, tôi đã cho anh 1 lần cơ hội, lần này… tôi sẽ không tha thứ cho anh nữa.”

Tim của Tiêu Lăng như bị bóp chặt.

“Bây giờ, mời anh rời đi, trả lại yên tĩnh cho tôi, tôi chỉ muốn 1 mình yên tĩnh.”

“Tô Tố, rốt cuộc anh phải làm gì em mới tha thứ cho anh, chỉ cần em nói, anh sẽ đi làm.”

Tô Tố không chút biểu cảm, lần nữa lắc đầu, “Lần này, tôi sẽ không cho anh cơ hội, bây giờ tôi muốn nghỉ ngơi, xin anh đừng làm phiền tôi.”

Tô Tố nói xong, không quan tâm Tiêu Lăng phản ứng như thế nào, đưa tay đóng cửa phòng.

Bên ngoài cửa, Tiêu Lăng nhìn cánh cửa đóng chặt, trong lòng thắt chặt đến lợi hại.

Anh sớm biết.

Tô Tố…

Thật ra cô như con ốc sên vậy, mỗi lần tổn thương cô ấy cô sẽ chui vào vỏ của mình, lần trước anh đã tổn thương cô ấy nhiều như vậy,

rõ ràng nói là sau này sẽ không để cô tổn thương nữa, nhưng anh không làm được.

Bây giờ, lần nữa tổn thương cô.

Tiêu Lăng cúi đầu trên cửa, đập mạnh vào tường.

Ầm---

1 tiếng vang lên, giấy tường lập tức dính máu.

Mộ Bạch không biết từ lúc nào đứng sau anh, bình thản nhìn anh, "Bây giờ cậu tự làm mình tổn thương có ích gì, cậu về trước đi, để Tô Tố yên tĩnh, cậu ở đây cô ấy chắc chắn không ra khỏi phòng, chân cô ấy bị thương rất nghiêm trọng, bây giờ đi lại khó khăn, với lại trong phòng cái gì cũng không có, cậu còn ở lại đây, nhất định cô ấy sẽ bị lạnh chết. Cậu về nhà tổ đi, hoặc đi đâu cũng được, bên đây có tôi và Tiểu Hy chăm sóc, cậu không cần lo, vừa đúng cậu nhân cơ hội này nghĩ cho kĩ, rốt cuộc cậu muốn Tô Tố hay là Tiêu Diệp Lạc."

"Mộ Bạch, tôi rất khẳng định, người bây giờ tôi quan tâm là Tô Tố."

Mộ Bạch dường như bị lời này của anh làm cho tức giận, sắc mặt thay đổi, cắn răng tức giận nhìn Tiêu Lăng, "Đối với cậu hay cô ấy, hành động của cậu đã tổn thương Tô Tố, cậu quên lời cảnh cáo của tôi vậy thì bây giờ tôi nói rõ ràng cho cậu nghe, nếu lần này Tô Tố quyết định không tha thứ cho cậu, lựa chọn ly hôn tôi sẽ theo đuổi cô ấy lần nữa, lần này tôi nhất định sẽ không buông tay."

Tiêu Lăng lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt cảnh cáo, "Mộ Bạch, cô ấy là vợ của tôi."

Mộ Bạch thản nhiên, "Không sai, bây giờ cô ấy là vợ cậu."

Mộ Bạch cố ý nhấn mạnh hai từ “bây giờ”.

“Mộ Bạch, chúng tôi sẽ không chia tay, cậu sẽ không có cơ hội chứng minh với Tô Tố, người phụ nữ của tôi chỉ có thể là cô ấy, cô ấy vĩnh viễn là vợ của tôi, tôi tuyệt đối không đồng ý ly hôn.”

Mộ Bạch mím môi, đôi mắt không hề mang chút ý cười, mắt đối mắt với Tiêu Lăng, trong mắt hai người đều thể hiện sự không vừa ý với đối phương, “Cậu nói với tôi cũng vô dụng, mọi chuyện dựa vào thái độ của Tô Tố, chỉ cần cô ấy quyết tâm muốn ly hôn với cậu, tôi sẽ giúp cô ấy.”

Chương 453

Lời Mộ Bạch nói đều là thật

Lần trước là anh trễ 1 bước, khi anh tỏ tình với Tô Tố thì cô ấy đã có tình cảm với Tiêu Lăng, với lại ở thời gian đó đang tha thứ cho Tiêu Lăng, nhưng chuyện này mới vừa qua bao nhiêu thời gian đâu, chỉ mới nửa năm ngắn ngủi, cậu ta lại tổn thương Tô Tố lần nữa.

Nhớ lại nửa năm ở Anh, mắt anh lập tức kiên định.

Chỉ cần Tô Tố và Tiêu Lăng sống không hạnh phúc, anh nhất định không ngồi ngoài nhìn.

Tất nhiên, nhúng tay vào chuyện gia đình thì anh sẽ không làm, nhưng nếu Tô Tố đã quyết tâm ly hôn, vậy thì, anh nhất định sẽ giúp.

“Mô Bạch, chỉ cần tôi không đồng ý, cậu giúp thế nào cũng vô dụng.”

“Không thử làm sao biết.” Mộ Bạch cười nhẹ, “Tiêu Lăng, cậu phải nhớ là, cơ hội này cậu cho tôi, tôi nhất định sẽ trân trọng, đương nhiên, cậu yên tâm, sau khi hai người ly hôn tôi mới hất định theo đuổi cô ấy lần nữa, đạo đức này thì tôi sẽ có, bây giờ, cậu nên rời đi.”

Tiêu Lăng cắn răng, trong mắt hiện lên lửa giận.

Mộ Bạch không yếu thế, cũng kiên định nhìn lại.

Tiêu Lăng muốn điên lên.

Anh chắc chắn Tô Tố sẽ không tiếp nhận Mộ Bạch, nhưng anh đang bị chịu cảnh này, khó chịu trong lòng chưa được giải thoát, Mộ Bạch lại trở thành ngoại tác.

“Cậu đi trước đi.” Mộ Bạch xua tay.

Lúc này, anh làm sao yên tâm rời đi.

Tiêu Lăng đứng yên tại chỗ.

Tiểu Hy đi qua, nước mắt cũng khô cạn, lau nước mắt, nghĩ đến con vẫn ở trong nhà, cuối cùng cô cũng nhịn được cơn giận, “Tiêu thiếu, anh đi trước đi, Tố Tố ở chỗ tôi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, lời lúc nãy của Tố Tố anh cũng nghe mà, đợi sau khi cô ấy yên tĩnh, cô ấy sẽ đi tìm anh, nếu đã vậy thì anh đừng bám dính nữa, đợi sau này Tố Tố quyết định ra sao, lời dư thừa bỏ qua đi, bây giờ chúng tôi cũng không muốn chỉ trích anh, cũng mong anh nghĩ kĩ, nghĩ xem anh và Tố Tố có thật sự thích hợp, rất hiển nhiên bây giờ Tố Tố không muốn gặp anh, anh về trước đi.”

Tiêu Lăng miệng động đậy, ánh mắt nhìn lên cửa khóa chặt, vẫn không động đậy.

Anh sợ lần này đi rồi, thật sự không thể quay lại nữa.

Tiểu Hy cắn răng, nói lời cuối, “cả ngày hôm nay Tố Tố chỉ ăn có 1 ít vào buổi sáng, bây giờ đã là chiều rồi, từ trưa đến giờ cậu ấy không uống miếng nước, nếu anh tiếp tục ở đây, Tố Tố nhất định không ra ăn đồ, cho nên, coi như vì sức khoẻ của cô ấy, cầu xin anh tạm thời rời đi.”

Con ngươi của Tiêu Lăng động đậy.

Tiểu Hy tưởng lời nói của cô không có tác dụng, kết quả thấy Tiêu Lăng đi ra ngoài, đi đến lối vào phòng khách, quay lại nhìn Tiểu Hy, ánh mắt khẩn cầu, "Bất luận như thế nào, cầu xin cô chăm sóc cho cô ấy thật tốt."

Tiểu Hy mím mím môi, "Tố Tố là bạn tốt của tôi, không cần anh nói tôi cũng sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy."

Vậy thì anh yên tâm rồi.

Tiêu Lăng đi ra khỏi cửa, Tiêu Lăng vừa đi, Lãnh Mạc cũng không có lý do ở lại, cùng Tiêu Lăng rời đi, lúc đi còn kéo theo Trương Hân.

"Lãnh Mạc, anh đi trước, em muốn ở lại chăm sóc Tô Tố."

"Không được, em nhất định phải đi theo tôi." Lãnh Mạc nắm chặt cánh tay Trương Hân, "Cô ấy nghĩ không thông, em ở lại cũng không có ý nghĩa gì, với lại, ở đây có người chăm sóc cô ấy rồi, em không cần lo."

Cuối cùng Trương Hân cũng bị Lãnh Mạc kéo đi.

Phòng khách chỉ còn Mộ Bạch, Tiểu Hy và Tôn Nguyên.

Tiêu Lăng vừa đi, Tiểu Hy lập tức trừng mắt nhìn Tôn Nguyên không động đậy ở sofa, "Anh còn ở đây làm gì, không đuổi theo đại ca của anh đi."

Tôn Nguyên cười cứng đờ, "Anh ngồi 1 chút."

Tiểu Hy chỉ cánh cửa, lông mày nhíu lại, "Tôn Nguyên nhanh chóng biến đi, bây giờ tôi không muốn thấy mặt anh."

Tôn Nguyên âm thầm nói nhỏ, “An Tiểu Hy, cũng không phải tôi tổn thương Tố Tố nhà em, em có cần đối với tôi như vậy không?”

“Hừ, bây giờ tôi nhìn người nào liên quan đến Tiêu Lăng đều hận không thể muốn đập chết hắn, nếu anh không đi…” Tiểu Hy từ sau cửa lấy cây chổi ra, hung hăng giơ đầu chổi lên, cắn răng nói, “Còn không đi tôi sẽ đuổi anh ra.”

Người liên quan đến Tiêu Lăng?

Tôn Nguyên lập tức chỉ Mộ Bạch ở phòng khách, “Vậy Mộ Bạch thì sao? Em không đuổi cậu ta đi.”

“Đàn anh Mộ Bạch không giống, nói chung anh nhanh chóng biến đi.”

Cuối cùng dưới sự hung dữ của Tiểu Hy, Tôn Nguyên lủi thủi rời đi.

Qua nửa tiếng sau.

Tô Tố trong phòng vẫn chưa có dấu hiệu muốn đi ra.

Tiểu Hy đứng ngoài phòng gấp đến vò đầu bứt tóc, không ngừng đi qua đi lại, muốn gõ cửa lại sợ làm phiền Tô Tố, nhưng nếu không gõ cửa, trong phòng lạnh như vậy, cậu ấy mặc ít vậy, lại chưa ăn cơm, có thể sẽ bị lạnh chết mất.

Lúc Tiểu Hy quyết tâm gõ cửa, tiếng chuông phòng khách lần nữa kêu lên.

“Không phải Tiêu Lăng quay lại chứ…”

Tiểu Hy đi đến mở cửa, trước cửa là người giao hàng của khách

sạn.

“Đây là món các vị đặt, đã tính tiền rồi, mời ký tên thu nhận.”

“Đặt món? Chúng tôi không có đặt…”

“Có thể là Tiêu Lăng đặt” Mộ Bạch đưa tay nhận hộp thức ăn, hộp vẫn còn nóng, thời tiết này ăn đồ nóng là thoải mái nhất.

Mộ Bạch để hộp thức ăn lên bàn trà trong phòng khách, không chút do dự gõ cửa phòng Tô Tố.

“Tô Tố, ra đây ăn đi.”

Trong phòng không chút động tĩnh.

Tiểu Hy thu hoá đơn lại, đi đến trước mặt Mộ Bạch, “Đàn anh Mộ Bạch, anh như vậy Tố Tố chắc chắn sẽ không ra đâu…”

Mộ Bạch biết Tô Tố quan tâm cái gì, anh do dự 2 giây, tiếp tục nói, “Tô Tố, dù em không quan tâm đến mình, cũng nên nghĩ cho Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất, hai đứa nó cả ngày không ăn gì, con nít thường hay đói, có thể sớm đã đói rồi.”

Lần này, chưa tới 5 phút, cánh cửa lần nữa từ bên trong mở ra.

Tiểu Hy lập tức vui vẻ, mạnh mẽ ôm Tô Tố, “Tố Tố cuối cùng cậu cũng ra, cậu muốn hù chết mình sao, cậu giận Tiêu Lăng thì giận, sao có thể không quan tâm đến tớ chứ, huhu, cậu nhanh dẫn con đi ăn, tớ về phòng lấy áo cho cậu thay.”

Tiểu Hy nhanh chóng thả Tô Tố ra, nhanh chóng chạy về phòng cô lấy đồ.

Mộ Bạch nhìn bộ dạng của Tô Tố, mắt khẽ động, “Đi thôi, đi ăn đồ.”

“Ừ.”

Tô Tố nhìn xuống, dắt hai đứa con khập khiễng đi đến bên sofa.

Tiểu Hy rất nhanh lấy quần áo ra, “Tô Tố, cậu nhanh thay áo đi, cái váy… bộ y phục của cậu mặc sẽ cảm thấy lạnh, nhanh chóng thay đồ dày.”

Tô Tố cúi đầu nhìn váy cưới, váy cưới sớm bị hành hạ đến không còn hình dạng gì, cô im lặng nhận quần áo Tiểu Hy đưa, yên lặng không nói gì về phòng thay quần áo.

Đợi đến khi cô từ trong phòng bước ra, Tiểu Hy nhanh chóng ôm chăn chạy đến phòng cô trải lên giường, rồi mở điều hòa trong phòng, sau đó thu dọn xong, mới ra khỏi phòng.

Ánh mắt của Tô Tố sáng lên, mắt phủ lên 1 lớp hơi nước.

Tiểu Hy không phát hiện ra, thu dọn xong, chạy qua sofa ngồi xuống, thấy Tô Tố ăn hai miếng là bỏ đũa xuống, cô cắn môi hỏi, “Tố Tố, tiếp theo cậu muốn làm sao?”

Chương 454

Làm sao…

Tô Tố mím môi, cô không muốn khiến Tiểu Hy và Mộ Bạch lo lắng, cố gắng cười, “Có lẽ là ly hôn.”

Tiểu Hy ôm vai cô, “Tố Tố, không biết cậu quyết định làm gì tớ cũng ủng hộ cậu.”

“Ừ.” Tô Tố đưa tay ôm lại Tiểu Hy, “Cảm ơn cậu, Tiểu Hy.”

…

Tiêu Lăng ra khỏi nhà của Tiểu Hy, trực tiếp về nhà tổ.

Nói đến cùng cũng là chuyện tình cảm của Tiêu Lăng, Lãnh Mạc cũng không giúp được, cho nên dẫn Trương Hân về nhà, Tôn Nguyên cũng tìm lý do quay về, lúc Tiêu Lăng về đến nhà tổ, ông nội đã từ Sanya trở về.

Cùng về với ông nội còn có vợ chồng Tiêu Quốc Chinh, còn có Tiêu Khả.

Lúc Tiêu Lăng tới nhà, Tiêu Khả lập tức chạy ra, “Tiêu Lăng, em cẩn thận chút, ông rất giận, lúc nãy bệnh tim xém tí bộc phát, em đừng khiến ông nội tức giận nữa.”

Tiêu Lăng lập tức nhìn ông nội.

Lúc này mặt ông nhịn đến đỏ lên, mắt toàn là lửa giận, nhưng tinh thần thì vẫn tốt, Tiêu Lăng nhẹ nhàng thở phào.

Tiêu Khả nhỏ tiếng nói, “Còn có 1 chuyện… à...chú thím của về thành phố a rồi…”

Tim Tiêu Lăng nhảy lên 1 cái, lập tức nhìn Tiêu Khả.

Tiêu Khả nhẫn nhịn tiếp tục nói, “Đừng nhìn tôi như vậy, Tiêu Diệp Lạc cũng về rồi, bây giờ trên căn phòng trên lầu mà cô ta thường ở, sức khoẻ cô ta hình như không tốt lắm, chú thím đang chăm sóc cô ta, có thể chút nữa là xuống lầu, em chuẩn bị tốt tinh thần đi.”

Tiêu Khả nói xong chạy đến sofa ngồi đàng hoàng.

Tim Tiêu Lăng trầm xuống.

Lúc này anh và Tô Tố đã thành như vậy, Tô Tố vẫn chưa tha thứ cho anh, nếu Tô Tố biết ba mẹ đem Diệp Lạc về nhà tổ nhất định sẽ càng ghét anh.

Càng không tha thứ cho anh.

Đây là đến … gây phiền phức cho anh sao.

Đầu Tiêu Lăng đau.

Ông nội bên kia thấy Tiêu Lăng về, lập tức giận dữ, ông cố áp chế, “Tô Tố đâu? Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất đâu?”

“Bọn họ ở nhà Tiểu Hy.”

“Mày về sớm vậy làm gì, sao không dẫn người về.” Ông chống gậy

đứng dậy, “Không được, tao sẽ đi đón họ về, không biết cô ấy bây giờ có nể mặt lão đầu này không…”

Tiêu Lăng ngăn ông lại.

Ông lập tức mặt mày lạnh lùng nhìn anh, “Sao? Mày còn muốn cản tao.”

“Ông nội, đừng đi, cô ấy nói muốn yên tĩnh 1 chút.”

“Yên tĩnh cái mẹ gì, lúc này để cô ấy yên tĩnh 1 mình, vậy không khiến cô ấy càng đau lòng sao, tao nói mày nghe Tiêu Lăng, tao chỉ nhận 1 đứa con dâu, nếu mày không đem Tô Tố về, xem tao có đánh gãy chân mày không.”

“Con biết.” Tiêu Lăng đỡ ông ngồi xuống, “Ông nội, con tự biết giải quyết, ông cứ ở nhà chờ, bên Tô Tố… con sẽ tự nghĩ cách.”

Tiêu Quốc Chinh nói giúp, “Ba, Tiêu Lăng nói đúng, chuyện của hai đứa nhỏ trưởng bối chúng ta nhúng tay vào chỉ càng thêm phiền phức, không bằng cho chúng chút thời gian để chúng tự mình giải quyết, với lại…” Tiêu Quốc Chinh nhìn lên lầu, âm thầm nuốt lời nói phía sau, “Diệp Lạc về rồi, lại đưa Tô Tố về, trong lòng cô sẽ thoải mái sao? Để Tiêu Lăng tự cầu xin tha thứ vậy, cuối cùng thực sự không được, thì ba mới hành động.”

Tiêu phu nhân cũng lên tiếng khuyên.

Lão gia cắn răng, cuối cùng cũng nhịn xuống.

Đang nói, trên lầu có tiếng động, mọi người đều nhìn lên, thấy Tiêu Quốc Cường đỡ mẹ Tiêu xuất hiện trước cầu thang, mọi người lập tức âm thầm kêu rên.

Ông nội vừa bớt giận thấy vợ chồng Tiêu Quốc Cường, lập tức giận dữ trở lại, từ sofa đứng dậy, tức giận nhìn Tiêu Quốc Cường, “Mày không phải nói hôn lễ của Tiêu Lăng mày không đến sao? Vậy bây giờ mày về đây gây chuyện, Tiêu Quốc Cường à Tiêu Quốc Cường, có phải tao quá dung túng cho mày không, để mày bây giờ không biết phân biệt trắng đen, chuyện của Tiêu Lăng và Tiêu Diệp Lạc đã là quá khứ, mày tạo ra chuyện này cho ai xem? Thành tâm muốn nhà chúng ta bẽ mặt trước truyền thông, khiến cho tao không còn chút mặt mũi, còn Tô Tố nữa, con bé đã làm sai chuyện gì chứ?”

Ông càng nói càng tức, “Người ta chỉ là cô gái nhỏ bé, tuổi nhỏ nhỏ đã sinh con cho Tiêu Lăng, Tiêu Lăng sớm nên cho người ta 1 danh phận, bây giờ mày nhảy ra là muốn làm gì, Tiêu Quốc Cường mày nói tao nghe rốt cuộc mày muốn làm gì, cái nhà này bị mày làm loạn lên mày mới vui phải không.”

Tiêu Quốc Cường im lặng cúi đầu, không nói chuyện.

Mẹ Tiêu biết, trong miệng ông chửi chồng mình, nhưng thực tế là chửi mình.

Bà nắm tay chồng đi xuống lầu, đi đến trước mặt ông nội, nhớ đến khuôn mặt trắng bệch của Diệp Lạc, mặt lập tức lạnh lùng, “Ba, ba muốn chửi con thì cứ chửi, cần gì phải giận cá chém thớt, không sai, chuyện là con làm, lần về nước này là con quyết liệt yêu cầu, mục tiêu của con là khiến Tiêu Lăng và Tô Tố không thể kết hôn, còn về nguyên nhân… ba còn rõ hơn con, có cần con nói trước mặt Tiêu Lăng và Tiêu Khả không.”

Tiêu Lăng và Tiêu Khả lập tức ngây người, có chuyện gì mà mọi người đều biết, chỉ giấu hai người họ sao?

Vợ chồng Tiêu Quốc Chinh nhìn nhau, rồi nhìn ông.

Hai mắt ông đột nhiên đỏ lên, “Mày dám uy hiếp tao.”

“Không phải uy hiếp, con chỉ trần thuật 1 sự thật.” Mẹ Tiêu không lộ yếu thế.

Không khí đột nhiên có mùi thuốc súng.

Đột nhiên Tiêu Lăng nhìn mẹ Tiêu, mở miệng, “Mẹ, con có chuyện muốn hỏi.”

Mẹ Tiêu mím môi mắt phức tạp nhìn Tiêu Lăng, “Con hỏi đi.”

“Trưa nay, điện thoại con tắt máy là mẹ làm sao.”

“Là mẹ, vốn dĩ mẹ muốn ngăn cản hôn lễ của con với Tô Tố, đương nhiên không để hai người thuận lời, tắt máy là mẹ làm, mẹ biết sau đó con mua hỏi gì, không cần hỏi, là mẹ gọi cho Tô Tố, nói con ở bệnh viện, còn nói số phòng cho cô ta, cho nên cô ta mới có thể trong thời gian ngắn tìm được con, với lại còn nhìn thấy hình ảnh con đang ở bên Diệp Lạc, còn nữa lần về nước này, Diệp Lạc vốn không muốn về, nó biết ngày kết hôn của con, hai ngày nay sức khoẻ luôn không tốt, là mẹ nhìn thấy mà đau lòng, cho nên nhân lúc nó bất tỉnh, tìm máy bay bay đến Sanya, tất cả đều là mẹ làm.”

Tiêu Lăng càng nghe sắc mặt càng bi ai.

Tuy biết rõ sự thật, nhưng nghe chính miệng mẹ nói, anh cảm thấy không chịu nổi kích động này.

Tiêu Lăng chỉ hỏi 1 câu, “tại sao?”

Miệng mẹ Tiêu động đậy, lão gia lập tức dùng ánh mắt sắc bén như dao nhìn qua, cuối cùng mẹ Tiêu cũng nhịn xuống, 1 câu cũng không nói.

Tiêu Lăng cười, cười đến tròng mắt đỏ lên.

Anh đi từng bước, chậm rãi kiên định đi đến trước mặt mẹ Tiêu, nhìn ánh mắt của cô.

“Mẹ, nói cho con biết tại sao, con vẫn luôn không hiểu, tại sao mẹ luôn nhìn con không thuận mắt, tại sao con đã tìm được hạnh phúc của mình, mẹ lại phá hoại nó, đầu con muốn nổ tung, cũng không nghĩ ra lý do là gì, rốt cuộc con… có phải con ruột của mẹ không?”

Chương 455

Ngoài trừ lý do anh không phải con ruột, anh không nghĩ ra lý do nào khác.

Vốn dĩ Tiêu Lăng chỉ là hỏi trong lúc tức giận, nhưng anh phát hiện, sau khi anh nói xong câu nào, phòng khách lập tức im lặng như tờ.

1 giây!

2 giây!

1 phút!

5 phút trôi qua, mọi người đều không có ý định nói chuyện.

Trong tim Tiêu Lăng “lộp bộp 1 tiếng”, không lẽ anh đoán đúng rồi!

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào Tiêu Quốc Cường và mẹ Tiêu, rồi nhìn sang ông nội và vợ chồng Tiêu Quốc Chinh, chỉ thấy ánh mắt họ trốn tránh, tim anh như nhảy lên, lần nữa nhìn mẹ Tiêu.

“Hôm nay không biết vì lý do nào, mẹ, con chỉ hy vọng mẹ đừng nói dối con!”

Miệng mẹ Tiêu động đậy, “Mẹ…”

“Mày im miệng!” Lão gia nạt nộ mẹ Tiêu, “Không được nói bậy!” Vừa nói xong quay đầu nhìn Tiêu Lăng, “Mày nghĩ bậy cái gì, mẹ mày chỉ là thương Diệp Tiêu quá nên mới làm vậy, làm sao có thể không phải

mẹ ruột của mày được!"

"Ông nội, con không phải con nít 3 tuổi, từ mấy năm trước con đã nghi ngờ, chỉ là con không muốn điều tra… nhưng bây giờ con không muốn lừa dối bản thân nữa, trên thế giới không có người mẹ nào đối xử với con của mình như mẹ của con."

Ông bị nói đến cứng họng.

Tiêu Lăng lần nữa nhìn mẹ Tiêu, "Cho nên, mẹ, hãy nói con nghe sự thật!"

"Được, nếu con muốn biết, vậy mẹ nói con biết!"

Nghe mẹ Tiêu nói vậy, Tiêu Quốc Cường lập tức kéo cánh tay bà, gấp gáp nói, "Đừng làm tổn thương tim của con trai!"

Mẹ Tiêu đã không lo được nhiều vậy nữa, bí mật này bà nhịn rất lâu rất lâu rồi. Bà đẩy tay Tiêu Quốc Cường ra, "Hôm nay tôi nhất định nói hết mọi chuyện cho nó nghe, để nó không cảm thấy tôi là người mẹ ác độc!"

Mẹ Tiêu đứng giữa đại sảnh, từng câu từng chữ nói, "Con, quả thật không phải con ruột của ba và mẹ."

Lòng Tiêu Lăng trầm xuống, mím môi.

Anh đoán… quả nhiên không sai!

Rõ ràng đoán được khả năng này, nhưng nghe mẹ nói, anh vẫn cảm thấy đau lòng, bởi vì, người trước mặt anh 10- 20 năm nay, là người mẹ dịu dàng hiền thục, đối xử với anh rất tốt.

Mẹ Tiêu tiếp tục nói, “Mẹ và ba con kết hôn nhiều năm, nhưng vẫn luôn không có con, lúc đó nhà không có con trai, ông bà nội con thì hối thúc nhanh chóng có con, nhưng đi bệnh viện kiểm tra, cơ thể ba mẹ đều không có vấn đề, lúc đó vẫn luôn điều chỉnh thân thể, nhưng vẫn không có thai, sau đó chúng ta nghe nếu nhận con nuôi có thể thay đổi vấn đề con cái, cho nên sau khi thương lượng với ba con xong, thì đi viện phúc lợi (trại mồ côi) nhận nuôi con.”

Tay Tiêu Lăng nắm thành quyền.

Mẹ Tiêu tiếp tục nói, “Lúc nhận nuôi con vẫn chưa đầy 1 tháng tuổi, lúc đó chúng ta đem con về nhà, tuy nói là nhận nuôi, nhưng ông nội con rất vui vẻ, mẹ và ba con không biết cách chăm trẻ, cho nên phần lớn đều là ông bà nội chăm.

“Vậy, ba mẹ ruột của con thì sao?”

“Sớm chết rồi!” Mẹ Tiêu không chút quan tâm nói, “Sau khi sinh con được 10 ngày thì ba ruột của con ra ngoài công tác, kết quả là bất ngờ bị tông chết, mẹ ruột con nghe tin này, nghỉ đẻ chưa được 1 tháng, lúc đó bệnh càng nặng hơn, rất nhanh đã qua đời, điều kiện gia đình ba mẹ ruột con không tốt, thân thích cũng ít, không ai tình nguyện chăm sóc con, cho nên đem con đến viện phúc lợi.

Thì ra...là vậy…

Tim Tiêu Lăng đột nhiên đau lên, “Trong trí nhớ của con, mẹ và ba rõ ràng đối xử rất tốt với con…”

“Không sai, nuôi thú cưng thời gian dài thì cũng có tình cảm, đừng nói là con trai, mẹ và ba con quả thực từ từ có tình cảm với con, con cũng ỷ lại vào chúng ta, luôn bám theo chúng ta, lúc đó chúng ta nghĩ, nếu thật không có con, có con cũng đủ rồi. Nhưng sau này, mẹ

có thai rồi…”

Tiêu Lăng lập tức ngẩng đầu nhìn mẹ Tiêu.

Tại sao trước giờ anh không biết mẹ Tiêu có con ruột!

Mẹ Tiêu vừa nói, vừa chảy nước mắt, Tiêu Quốc Cường thấy vậy, nhanh chóng ôm vai nhẹ giọng an ủi, “Đừng đau lòng, đã qua rồi.”

Mẹ Tiêu lau nước mắt, căm hận nhìn lão gia, “Mẹ và ba con mang thai lúc con 2 tuổi, lúc con 3 tuổi sinh ra 1 cô con gái, sau khi sinh con, có lẽ là trùng hợp ngẫu nhiên, lúc đó trong nhà xảy ra nhiều chuyện không may, bà nội con rất mê tín, cho rằng đứa trẻ này mang đến cho gia đình nguy hiểm, cho nên ép mẹ và ba con nhất định phải đem nó đi, hai người bọn mẹ có cố gắng qua, cũng có thương lượng với bà nội, nhưng không được, thái độ của bà nội rất cứng rắn, nhất định phải đem đứa con đi! Còn nói nếu bọn mẹ không đưa, bà sẽ tự mình đưa con đi, đưa đi đâu thì sau này cũng không nói cho bọn mẹ nghe, khiến cho bọn mẹ triệt để không thể liên hệ được.”

Mẹ Tiêu che mặt, nghẹn ngào nói, “Con của mẹ ra đời mẹ mới biết cảm giác của người mẹ, hận không thể đem tất cả những điều tốt nhất trên đời cho nó, chỉ cần thấy nó là trong tim sẽ bình yên và dịu dàng, ba và mẹ lúc đó sợ sau này cũng không biết con ở đâu, cho nên cố nhịn xuống, đưa con đi.”

Tiêu Lăng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lập tức nhìn lên căn phòng trên lầu.

Anh 3 tuổi!

1 bé gái!

Diệp Lạc hoàn toàn phù hợp mọi điều kiện!

Mẹ Tiêu thấy phản ứng của Tiêu Lăng, thản nhiên mở miệng, “Xem ra con đã nghĩ ra, không sai, Diệp Lạc chính là con ruột của mẹ và ba! Năm đó, chúng ta sợ Diệp Lạc chịu uỷ khuất, nghĩ tới nghĩ lui cũng không muốn đưa nó vào viện phúc lợi, cho nên đưa cho bạn bè của bọn ta, đưa cho cặp đôi không có con chăm sóc, Diệp Lạc nói đến cùng cũng là cháu ruột của bà nội con, ngay cả không thích, thì cũng không thể để cô chịu uỷ khuất quá lớn, cho nên bọn mẹ chỉ có thể tự đưa đi. Sau đó… cũng không biết là trùng hợp đến ngẫu nhiên hay không, Diệp Lạc mới đi, trong nhà mọi sự lại thuận lợi, bà nội con nói đưa nó đi là đúng rồi, nhưng không bị trong tim mẹ đang rỉ máu!”

“Nhà cha mẹ nuôi của Diệp Lạc nghèo, những năm nay ba và mẹ luôn len lén tiếp tế cho họ, sau đó bà nội mất,hai bọn ta tính đưa Diệp Lạc về, nhưng do ba mẹ nuôi của Diệp Lạc có tình cảm sâu nặng với cô, vẫn luôn không đồng ý, cứ như vậy kéo dài đến 14 năm trước, 14 năm trước ba mẹ nuôi của Diệp Lạc vì tai nạn mà cả hai đều qua đời, lúc này bọn ta mới đưa Diệp Lạc về nhà, vốn muốn nói Diệp Lạc nghe toàn bộ sự việc, nhưng lại sợ nó chịu không nổi, cho nên vẫn luôn che giấu sự thật với nó. Sau đó khi tình cảm của bọn ta và Diệp Lạc tốt hơn rồi, muốn nói cô biết, ông nội con lại không chấp nhận.”

Tiêu Lăng mím môi, không cần nói anh có thể biết được nguyên nhân.

Mẹ Tiêu cắn răng tức giận nhìn lão gia, căm hận nói, “Ông con sợ tổn thương đến con, cho nên mặc cho mẹ với ba con nói thế nào, cũng không đồng ý công khai thân phận của Diệp Lạc, cho đến bây giờ!”

Chương 456

“Cho nên… các người vì Diệp Lạc, mà không chút do dự tổn thương tôi, đúng không”

Mẹ Tiêu cắn răng gật đầu, “Không sai, chỉ cần Diệp Lạc hạnh phúc, kêu tôi làm gì tôi cũng nguyện ý, Tiêu Lăng, mẹ và ba con nuôi con nhiều năm như vậy, nếu con có chút lương tâm, thì đối tốt với Diệp Lạc 1 chút, sự thật về chuyện Diệp Lạc 6 năm trước con cũng biết rồi, Diệp Lạc chỉ vì muốn tốt cho con, con tại sao không chịu hiểu cho nó, không thể đợi nó 1 tí, nó quá hiền lành, cho nên luôn luôn bị tổn thương, lần này, mẹ tuyệt đối không để nó bị tổn thương nữa.”

“Cho nên bọn ta đem Diệp Lạc về nước, phá hoại hôn lễ của con.” Tiêu Lăng haha cười lớn, “Mẹ, dù cho con không phải con ruột, chúng ta cũng có 20 năm tình cảm mẹ con, mẹ không thể mong con sống tốt dù chỉ 1 chút sao, nói con không đợi cô ấy… cô ấy đi 1 lần là 6 năm, 6 năm biệt vô âm tín, mẹ muốn con đợi thế nào? Năm đó, nếu cô ấy không đi, tình cảm của tụi con vẫn còn, đừng nói bệnh, dù cô ấy có qua đời con cũng yêu thương cô ấy cả đời, nhưng chính cô ấy không để con chia sẻ với cô ấy tại thời gian khó khăn của mình. Vậy dựa vào đâu, hạnh phúc của con phải chia sẻ cho cô ấy.”

Mẹ Tiêu lập tức tức giận, “Tiêu Lăng, mày thay tình đổi dạ chính là thay tình đổi dạ, liên quan gì tới Diệp Lạc, mày đừng đem lỗi sai đẩy lên người nó, năm đó nó rời đi…”

“Đủ rồi, đừng nói là vì tốt cho tôi, tôi không kêu cô ấy đi, cũng không yêu cầu cô ấy phải vĩ đại như vậy, nếu cô ấy đã lựa chọn như vậy, thì nên biết được kết quả ngày hôm nay, cho nên, hôm nay tôi thích

người khác, cô ấy cũng sớm liệu được…”

“Ba---”

Tiêu Lăng vẫn chưa nói xong, mẹ Tiêu đã hung hăng tát anh 1 cái.

Lão gia lập tức đi qua, tức giận nhìn mẹ Tiêu, “Mày làm gì ai cho phép mà động tay động chân.”

Tiêu Quốc Cường lập tức kéo cánh tay mẹ Tiêu, sợ bà ta lần nữa xông qua kia.

Mẹ Tiêu cắn răng tức giận nhìn Tiêu Lăng, “Đây là lời mày muốn nói với Diệp Lạc sao, uổng công bao nhiêu năm nay Diệp Lạc nhớ thương mày, mày báo đáp cô ấy như vậy sao? Nó rời đi thì đã sao, nếu mày thật lòng, thì nên chung thuỷ với nó cả đời.”

Chung thuỷ cả đời…

Haha

Tiêu Lăng che mặt đau rát, ánh mắt bi ai nhìn mẹ Tiêu, “Mẹ, nếu con là con ruột, Diệp Lạc là con nuôi, cũng phát sinh ra sự việc ngày hôm nay, mẹ cũng sẽ làm vậy sao, để con phân tích cách nghĩ của mẹ được không? Theo như con thấy, mẹ đối với Diệp Lạc 1 bên là thương 1 bên là ân hận, đúng không? Cho nên, mẹ muốn cố gắng bù đắp cho cô ấy, nhưng mẹ đó là mẹ nợ cô ấy, con không nợ, con tự cảm thấy lúc hẹn hò con không có lỗi với cô ấy, đối xử với cô ấy cũng rất tốt dù cho có bất kỳ chuyện gì, nhưng cô ấy lựa chọn không cần, rời bỏ con, con là 1 người đàn ông bị bỏ rơi, con không hận cô ấy là đã quá tốt rồi, mẹ dựa vào đâu bắt con chung thuỷ với cô ấy suốt đời, chỉ dựa vào mẹ là mẹ ruột của cô ấy?”

Tiêu Lăng cười ra tiếng, “Mắc cười thật mắc cười, nếu mẹ cảm thấy nợ Diệp Lạc, mẹ muốn bù đắp cho cô ấy thế nào cũng được, con không có ý kiến, nhưng, đừng để nợ của mẹ lên đầu con, con không nợ cô ấy.”

“Tiêu Lăng mày có lương tâm không, mà báo đáp ơn dưỡng dục của tao và ba mày như vậy sao.”

Tiêu Lăng như không nghe thấy, cười 1 tiếng, “Xem ra, không phải không có tình mẹ, mà không đặt trên người con mà thôi, cuối cùng con cũng hiểu, cảm ơn mẹ đã giải đáp thắc mắc, sau này con không còn bị vấn đề này làm phiền nữa. Ha… mẹ là mẹ của con, điểm này không bao giờ thay đổi, sau này con sẽ hiếu thuận với ba mẹ, nhưng, chỉ như vậy mà thôi.”

Muốn anh vì vậy mà nối lại tình xưa với Diệp Lạc.

Xin lỗi.

Anh không làm được.

Tiêu Lăng lướt qua sofa, đi lên lầu, vừa đi vừa nói, “Nếu Diệp Lạc đã về rồi, vậy sau này con ra ngoài ở, miễn cho có ai hiểu lầm, con đi dọn đồ.”

“Mày đứng lại.” Mẹ Tiêu ở phía sau điên cuồng hét lên.

Sống lưng Tiêu Lăng cứng đờ, bước chân khẽ dừng lại, nhưng không quay lưng, “Mẹ còn chuyện gì muốn nói với con sao?”

“Tiêu Lăng, Diệp Lạc thì sao, mày đi như vậy Diệp Lạc phải làm sao.”

“Con với cô ấy đã chia tay, với lại bây giờ con có vợ, chuyện nặng

nhẹ con có thể phân biệt được, con không muốn vợ con hiểu lầm quan hệ của con với Diệp Lạc, cho nên sau này sẽ giữ khoảng cách nhất định với Diệp Lạc, cô ấy vẫn là con của ba và mẹ, nhưng con sẽ không đến gần cô ấy."

"Không được, trái tim của Diệp Lạc đều trên người mày, mày làm vậy nó sẽ đau lòng chết mất."

Tiêu Lăng không muốn nói, chuyện đó liên quan gì tới anh.

Tô Tố nói đúng, nếu đã chia tay, bạn bè cũng không cần làm, anh dùng 5 năm để tiêu hoá sự thật là Diệp Lạc đã rời đi, lúc đó mẹ có từng đau lòng cho anh không?

Nhưng Tiêu Lăng biết, anh không nói nữa, cũng không muốn thay đổi cách nghĩ của mẹ.

Anh lắc đầu, không nói nữa, tiếp tục đi lên lầu.

"Tiêu Lăng, Tiêu Lăng mày không thể chuyển nhà, tao với ba mày thương lượng xong rồi, sau này chúng ta sẽ ở lại trong nước, tình trạng bệnh của Diệp Lạc đã được khống chế, tất cả đều sẽ ở lại trong nước, chuyện trước đây chúng ta coi như không có chuyện gì xảy ra, cứ sống như trước đây có phải tốt không"

"Mẹ, xin lỗi con là đàn ông, con có trách nhiệm của mình, có vợ có con, bọn họ cần con"

Trách nhiệm?

Mẹ Tiêu bắt được trọng điểm trong lời Tiêu Lăng nói.

Bà lập tức nói, "Nếu là vì trách nhiệm, vậy con hoàn toàn có thể ly

hôn với Tô Tố, nhà chúng ta có thể cho cô ta 1 số tiền lớn, để bọn họ sau này có thể sống cuộc sống vô lo vô nghĩ, Diệp Lạc sẽ không ngại chuyện con đã ly hôn, còn về con cái… con cái cứ để Tô Tố dẫn đi, con kết hôn với Diệp Lạc, sau này sẽ lại có con…”

“Mẹ.” Tiêu Lăng hoàn toàn không thể tiếp tục nghe, tay anh không do dự chặn trước mặt ngắt lời của mẹ Tiêu, quay lại ánh mắt kiên định, “Vơ của con, còn có con của con, nếu mẹ đã làm mẹ rồi, vậy mẹ hỏi ba. Hỏi ba có thể vì 1 người bạn gái cũ không đâu mà rời khỏi vợ và con của mình không, nếu ba làm được, thì con không có gì để nói, nhưng con nói rõ cho mẹ nghe, con làm không được, suốt đời này con cũng sẽ không rời khỏi vợ con của con, bây giờ Tô Tố không tha thứ cho con … điều này con đáng phải chịu, con sẽ cố gắng để có thể nhận được sự tha thứ, cho dù cả đời này cô ấy không tha thứ cho con, con với Diệp Lạc cũng không có khả năng.”

“Tiêu Lăng.”

“Mẹ… con hối hận rồi. Thật sự hối hận, nếu thời gian có thể quay lại, quay lại lúc trưa khi hôn lễ đang diễn ra, con nhất định không nhận điện thoại của mẹ, không, nếu nhận rồi thấy được bức hình mẹ gửi Diệp Lạc đang trong tình trạng nguy kịch, con cũng sẽ không rời khỏi lễ đường. Bởi vì bây giờ con đã hiểu, ai mới là người quan trọng nhất trong đời con, 6 năm trước, không có Diệp Lạc, 1 mình con đau khổ nhưng có thể dần qua đi, nhưng bây giờ. Nếu không có Tô Tố cả đời này của con cũng không có ý nghĩa nữa.”

Tiêu Lăng nói xong, không dừng lại nữa, bước bước lớn lên lầu thu dọn đồ đạc.

Vừa đi đến cửa cầu thang, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Tiêu Diệp Lạc, chao đảo xuất hiện trước mặt anh.

Chương 457

“ Anh Tiêu Lăng...”

Tiêu Lăng ngừng bước, nhưng lại vờ như không nhìn thấy tiếng Tiêu Diệp Lạc, bước tiếp ngang người cô, theo hướng về phòng mình.

Khoảnh khắc lưng chà sát vào nhau mà bước qua ấy, Tiêu Diệp Lạc đưa tay ra, như muốn nắm lấy Tiêu Lăng, nhưng Tiêu Lăng lại không cho cô cơ hội này, động tác né người tránh cô ra, Tiêu Diệp Lạc chỉ còn biết trưng trưng đôi mắt nhìn Tiêu Lăng bước vào phòng, sau đó mắt trưng trưng nhìn anh đóng cánh cửa phòng lại.

Tiêu Diệp Lạc sống mũi hơi cay cay, nước mắt cứ thế rơi xuống.

“DIệp Lạc...không phải con về phòng nghỉ ngơi sao, sao con lại ra đây..”Tiêu Mẫu nhìn thấy Tiêu Diệp Lạc, nhất thời khẩn trương lên, bà đi bước lớn đến bên Tiêu Diệp Lạc, vươn tay ra đỡ cô, “Mau vào phòng, sức khỏe con vẫn chưa tốt, mau vào phong dưỡng bệnh trước đi...”

“Mẹ” Tiêu Diệp Lạc ngắt lời mẹ, nước mắt lã chã rơi nhìn bà, “Mẹ, là mẹ ruột của con?”

Tiêu Mẫu cũng rơi lệ gật đầu, “Đúng vậy, Diệp Lạc, mẹ và ba con đều là ba mẹ ruột của con, mấy năm nay mẹ luôn muốn nói với con, nhưng lại sợ con chịu không nổi, là mẹ quá mềm yếu, năm đó khi bà nội con muốn đem con đi, ba và mẹ nên ôm con cùng rời khỏi ngôi nhà này, năm đó mẹ không có táo bạo như vậy, cũng không có dũng khí đó, nên để con chịu thiệt thòi...Diệp Lạc, sau này mẹ nhất định sẽ

cố gắng bồi thường cho con.

“Thì ra là như vậy, chả trách...”

Chả trách sau khi cô tới nhà Tiêu Gia, cái gọi là ba mẹ nuôi ấy lại đối tốt với cô ta hơn cả Tiêu Lăng, không phải là cô chưa từng hoài nghi, chỉ là lúc đó cô cứ cho rằng, cô vừa mất đi ba mẹ, nên ba mẹ nuôi mới thương xót cô như vậy.

Không ngờ rằng, bên trong lại có những nguyên cớ này.

Tiêu Diệp Lạc nhớ tới sự lạnh nhạt khi nãy của Tiêu Lăng, nước mắt không kiềm được lại rơi ra.

“Diệp Lạc, con đừng khóc, con khóc làm tim mẹ nát cả rồi.”

Tiêu Diệp Lạc dùng sức đẩy tay Tiêu Mẫu ra, đôi mắt đỏ ngầu đầy phẫn nổ nhìn bà, “Mẹ, khi nãy sao mẹ lại nói những lời đó với anh Tiêu Lăng, con nói lại với mẹ một lần nữa, anh Tiêu Lăng từ đầu đến cuối đều không có lỗi gì với con cả, chính như lời anh ấy nói, đường là do con tự chọn, nên cho dù là quỳ cũng phải quỳ mà đi tiếp. Con đã chấp nhận sự thật là anh con đã kết hôn...tại sao mẹ lại phá hủy hôn lễ của anh ấy...chúng ta không phải nói rõ rồi, không về nước sao mẹ, mẹ luôn miệng nói là vì con, vậy mẹ có từng hiểu suy nghĩ trong lòng con không? Con thừa nhận, con đối với anh Tiêu Lăng là không có biện pháp nào để quên ảnh, nghe nói anh kết hôn con cũng rất đau lòng, nhưng cũng chỉ thế thôi. Năm đó con rời xa anh, đã nghĩ tới hậu quả của ngày hôm nay....mẹ, coi như con xin mẹ, sau này đừng làm hại anh ấy nữa”

Tiêu Mẫu nóng giận nói, “Diệp Lạc vậy không được, dựa vào đâu mà con đau khổ như vậy, nó lại được hạnh phúc, như vậy không công bằng.”

“Sao lại không công bằng? Mẹ, anh Tiêu Lăng cũng là con của mẹ, mẹ không thể thương anh sao? Sau này con và anh Tiêu Lăng chính là huynh muội, con sẽ đối đãi anh như anh ruột mình, mẹ đừng nhúng tay vào chuyện hai chúng con nữa.”

Tiêu Mẫu không cam tâm.

Dựa vào gì mà Diệp Lạc mỗi ngày phải nằm một góc không thấy mặt trời, cắn răng chịu đựng đau thương, nhưng Tiêu Lăng và Tô Tố lại được sống vui vẻ.

Theo như bà thấy, không chỉ bà nợ Diệp Lac.

Tiêu Lăng cũng nợ cô.

Năm đó nếu không phải bà không đẻ con trai được, Tiêu Lăng sẽ không được nhận nuôi, Tiêu Lăng bá chiếm lòng thương yêu của Ông lão gia và Bà thái thái tại Tiêu Gia, nhưng theo như bà thấy, những sự yêu thương đó đáng ra nên thuộc về Diệp Lạc, là anh cướp đi mọi hạnh phúc đáng lẽ ra thuộc về Diệp Lạc, cho nên, anh nợ Diệp Lạc, dùng tình cảm để trả nợ, như vậy thì làm sao?

Đây là chuyện rất công bằng.

Tiều Mẫu đỡ Tiêu Diệp Lạc dậy, ánh mắt nhìn cô chăm chằm, “Diệp Lạc, chính là do con quá lương thiện, mẹ tuyệt đối không tha thứ cho những người làm tổn thương con lần nữa, con cứ yên tâm dưỡng bệnh, mọi chuyện khác giao cho mẹ.”

“Mẹ”

“Đừng nói nữa, mẹ sẽ không thay đổi ý định đâu”

Tiêu Mẫu có một chấp niệm, bà nhất định phải khiến Diệp Lạc hạnh phúc, nếu không bà không có cách nào bù đắp được những uất ức mấy năm qua mà Diệp Lạc đã chịu, cho nên, bà nhất định phải để Diệp Lạc sống chung với người mà mình thích, còn về Tô Tố? Chả có liên quan gì với bà.

…..

Đồ Tiêu Lăng cần thu dọn không nhiều, quần áo hay gì đó anh đều có thể tự mua được, nhưng có những thứ anh nhất định phải mang đi, Tiêu Lăng gọi điện thoại cho Tiểu Trần, Tiểu Trần lập tức lên lâu dọn đồ phụ.

Đồ Tiêu Lăng cầm đi toàn là những bức ảnh cưới của anh và Tô Tố.

Ba mẹ anh nếu đã không thích Tô Tố, vậy những tấm hình kết hôn bày ở đó, họ càng nhìn chỉ càng ngứa mắt, chi bằng anh đem chúng về trang trí nhà mới.

Trong phòng cộng với ngoài phòng khách mà để ảnh cưới, nếu phóng to còn có thể để vừa mấy chục tấm cơ.

Tiêu Lăng gỡ hết chúng xuống, đem đi.

Tiêu Diệp Lạc không trở về phòng, đỡ tay Tiêu Mẫu bước loạng choạng xuống dưới lầu, cô thấy xương ngón tay của Tiêu Lăng bị thương, "Anh Tiêu Lăng, tay của anh…"

"…." Tiêu Lăng không trả lời cô, tay rút hai tờ khăn giấy trên bàn trà, lau sạch vết máu ở xương ngón tay.

Ông lão gia đối với việc Tiêu Lăng muốn dọn đi, không có bất kì ý

kiến gì.

Ông vỗ vỗ vai của Tiêu Lăng, “Tiểu tử thối, cuối cùng lần này ông cũng thấy đầu óc con tỉnh táo.” Ông lão gia liếc nhìn hai vợ chồng Tiêu Quốc Cường một cái, “ Dọn đi cũng tốt, tránh được việc ngày ngày ở nhà gây ra xung đột, con ở bên ngoài cố gắng thể hiện, nhất địnhvphải theo mang cháu dâu và mấy đứa đứa nhỏ về, nghe chưa”

“Ông…cám ơn ông”

“Nịnh bợ cái quái gì, với ông mà còn nói lời cám ơn hay là biết là nhận nuôi, nên giờ xa lạ với ông hả?”

Đương nhiên không phải.

Tiêu Lăng đâu có ngốc, ai thật lòng tốt với anh, từ nhỏ đến lớn anh đều cảm nhận được, ông bà nội đối với anh thật là tốt bằng cả trái tim, vả lại còn coi anh như cháu ruột mà nuôi lớn, mấy năm trước, anh vì Diệp Lạc rời đi, năm năm không về nhà, ông cũng chưa từng trách anh.

“Ông, cả đời này con là cháu của ông”

“Đương nhiên rồi, con không làm cháu ông, còn muốn làm cháu ai hả” Ông lão ra đáp lại coi như chuyện dĩ nhiên.

“….”

Sao lời này nghe thế nào cũng giống như chửi người thế.

Rất nhanh, Tiểu Trần và người giúp việc đã lấy hết ảnh cưới xuống.

Ông lão gia lại nhìn quanh phòng khách, rõ ràng là mới tháo có vài

tấm thôi, nhưng sao ông cảm thấy nguyên cả cái phòng khách đều trống trơn thế này.

Ông lão gia nhớ đến cảnh hiện giờ, than thở rồi vỗ vai Tiêu Lăng, “Tiểu tử thối, lần này con phải chuẩn bị tâm lí đánh trận lâu dài, con tổn thương người ta vậy, không có mấy ai chịu đựng được.”

Tiêu Lăng mím chặt môi, gật đầu đầy kiên định, “Ông, con đã chuẩn bị sẵn tâm lí, lần này, bất luận như thế nào, con tuyệt đối sẽ không buông tay, một năm cũng được, ba năm cũng được, năm năm cũng vậy, tóm lại, con sẽ dùng thời gian để chứng minh, tình cảm con đối với Tô Tố là chân thật, con nhất định sẽ đưa em ấy về.”

Trong thời gian nói chuyện, Tiểu Trần đã đem hết hình cưới bỏ lên xe, “Tổng Tài, đã bỏ xong hết rồi, còn cần mang thêm gì không?”

“Hết rồi” Tiêu Lăng hất hất tay, “Cậu ra xe đợi tôi”

Tiểu Trần lui ra.

Tiêu Lăng chào hỏi từ biệt với ông và bác trai bác giá, thì chuẩn bị rời đi.

Lần này, Tiêu Diệp Lạc không chịu được, lại lần nữa cản trước mặt anh.

Chương 458

“Tránh ra!” Âm thanh lạnh lùng cương quyết chả có cảm xúc nào của Tiêu Lăng vang lên!

Giờ anh đã hiểu rõ ràng, giữ khoảng cách, với anh và Diệp Lạc đều là kết cục tốt nhất, cũng trách việc Diệp Lạc vẫn còn tình cảm với anh, sau cùng ôm ảo tượng.

“Anh Tiêu Lăng.” Tiêu Diệp Lạc khóe mắt đỏ hoe, nhưng không tránh ra, cô ngăn Tiêu Lăng lại, “Anh Tiêu Lăng, nếu là do em, anh mới phải dọn đi, vậy điều này không cần thiết, nếu anh không muốn nhìn thấy em, em có thể cùng về Mỹ sống với ba mẹ, anh không cần làm vậy…”

“Không! Em và ba mẹ sống ở đâu, đối với anh mà nói đều không quan trọng, do bất luận các người ở đâu, đối với anh cũng không có bất kì cản trở hay ưu tư gì!”

Sắc mặt của Tiêu Diệp Lạc đột nhiên trắng ra,

Cô thà rằng Tiêu Lăng nói không muốn thấy cô, như vậy ít ra cô vẫn còn vị trí trong lòng Tiêu Lăng, nhưng anh cứ kiểu thấy mà phớt lờ như không thấy, khiến cô càng thêm đau lòng.

Nước mắt Tiêu Diệp Lạc rơi xuống, “Anh Tiêu Lăng, anh đừng làm vậy được không, chúng ra vẫn cứ sống như trước đây không tốt sao? Anh cứ xem em như em gái cũng được, nếu chị dâu hiểu lầm mối quan hệ của chúng ra, em có thể cùng anh giải thích với chị dâu, em rất thích chị dâu, em cũng rất tích cháu trai và cháu gái, các

người đều sống ở đây không được sao, nếu không nhà cửa cứ trống vắng, còn có ý nghĩa gì.”

Tiêu Diệp Lạc không muốn cho Tiêu Lăng dọn đi!

Cho dù không được ở cùng anh, cô vẫn mong ngày ngày được nhìn thấy anh.

Nhìn thấy anh vui, cô cũng sẽ vui theo.

Tuy nhiên, Tiêu Lăng tỏ ra không có ý nghĩ như vậy, hôm nay anh không nói rõ mọi chuyện là không được rồi!

Tiêu Lăng chưa từng nói lời cay độc với Tiêu Diệp Lạc, cho dù năm đó cô rời bỏ anh, anh cũng chưa từng nói vậy, nhưng giờ đây, anh buộc phải nói những lời này, “Không cần em đi giải thích, đây là chuyện giữa anh và Tô Tố, không có liên quan gì đến em hết!” Thấy Tiêu Diệp Lạc cả người run rẩy như sắp té, Tiêu Lăng vẫn rất nhẫn tâm, tiếp tục nói, “Vả lại, em thích Tô Tố và Cảnh Thụy Tiểu Thất, đó là chuyện của em, nhưng anh thấy, chắc họ không muốn thấy em! Diệp Lạc, anh nói rõ ràng với em, giữa chúng ta không còn bất cứ khả năng nào. Còn về làm huynh muội….anh nghĩ, tình nhân mà chia tay làm huynh muội, là một chuyện rất kì lạ, nhưng ít nhất, anh cũng chả có tâm trạng tốt đến mức xem em như Tiêu Khả, vả lại, trong lòng Tô Tố không thoải mái, anh không muốn vì em mà làm Tô Tố đau lòng.”

Tiêu Mẫu nhẫn không được, “Tiêu Lăng, sao em có thể nói với Diệp Lạc những lời quỷ quái đó!”

Tiêu Lăng cười mỉa mai, anh vẫn chưa nói gì, chính cái sự phản ứng này, nếu anh nói nặng hơn nữa, anh tin rằng một cái tát của mẹ anh sẽ bay qua đây mất.

Anh vui vẻ không nói nữa, hướng nhìn Ông lão gia, "Ông ơi, con đi trước, đợi con ở bên ngoài sắp xếp thỏa đáng hết rồi, sẽ sai người qua đón ông qua bên đó xem. Bác trai bác gái, con đi trước nhé, Tiêu Khả, sau khi anh đi rồi, em chính là đại ca của cái nhà này, ông giao cho em chăm sóc."

Tiêu Khả đã sớm bị một loạt chuyện xảy ra ngày hôm nay làm cho đầu óc choáng váng, nghe thấy lời Tiêu Lăng, ngây ngây gật đầu, " Anh cứ yên tâm đi theo đuổi Tô Tố về, ông ở đây còn có em và Tiểu Trần mà."

Tiêu Lăng gật đầu, không nói nhiều lời, bước lớn mà đi.

Tiêu Diệp Lạc lần này không ngăn cản, đứng ngây một chỗ mà rơi nước mắt.

Cô quay người.

Nhìn thấy bóng dáng không chút do dự của Tiêu Lăng, bóng dáng anh quả quyết như thế, kiên định nhất thế, cứ như rằng lần này đi, sẽ không bao giờ quay về nữa.

Tiêu Diệp Lạc lau nước mắt.

Tại sao sự việc lại nên nông nổi này.

Cô chỉ muốn anh Tiêu Lăng sống tốt, cô chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện của mình, cô chỉ muốn mãi mãi nhìn thấy anh Tiêu Lăng, chả lẽ như vậy cũng không được sao!

"Diệp Lạc, con đừng buồn, Tiêu Lăng dọn ra chỉ là tạm thời, mẹ sẽ nghĩ cách khiến nó quay về."

Nghĩ cách?

Có thể có cách nào!

Tiêu Lăng vừa nãy còn nói, nếu như thời gian quay ngược lại, cho dù cô sắp chết thật, anh cũng sẽ không xuất hiện ở bệnh viện nữa.

Tiêu Diệp Lạc mắt đầy lệ đáp, "Mẹ, mẹ đừng có xen vào chuyện của con và anh Tiêu Lăng nữa, chị dâu… chị ấy không muốn nhìn thấy con, con có thể hiểu, nếu anh Tiêu Lăng cảm thấy dọn ra ngoài tốt hơn, cảm thấy không gặp con tốt, vậy từ nay con sẽ không xuất hiện trước mặt anh ấy nữa, Mẹ, coi như con xin mẹ, mẹ cũng đứng tiếp tục quấy rầy cuộc sống của anh Tiêu Lăng nữa. Anh ấy khó khăn lắm mới có thể đi ra khỏi nỗi đau sáu năm về trước, gặp được người mình thích, mẹ hãy giống con, chúc phúc họ đi!"

Tiêu Mẫu cắn răng.

Chúc phúc?

Lòng bà ta không rộng lượng như vậy!

….

Bên này!

Tô Tố miễn cưỡng ăn mấy miếng cơm, thì không nuốt nổi nữa.

Ăn xong cơm, cô nói với Mộ Bạch, "Mộ Bạch, bạn về trước đi, mình đã không sao rồi, đừng lo cho mình."

Mộ Bạch vẫn cứ ngội im ở ghế sofa không nhúc nhích.

Ánh mắt dịu dàng nhẹ nhàng nhìn vào người Tô Tố, dường như đang phán đoán lời cô là thật hay là giả.

Tô Tố chịu không được ánh mắt của anh, nhẹ nhàng dụi mắt, cô nắm chặt mấy dây tua trên ghế sofa, nhẹ nhàng đáp lại, “Bạn yên tâm đi, giờ mình vẫn rất tốt, sẽ từ từ điều chỉnh lại tâm trạng, chuyện trước đó mình nhờ cậu giúp đỡ…”

“Bạn quyết định vậy thật?” Mộ Bạch đột nhiên cắt ngang!

Tô Tố kiến định gật đầu, “Đã quyết định rồi, tuyệt đối sẽ không thay đổi!”

Mộ Bạch thở dài, không nói thêm câu nào nữa.

Tiểu Hy để chén đũa xuống, ánh mắt chuyển sang nhìn Tô Tố một lúc, sau đó lại chuyển sang nhìn Mộ Bạch, nghi vấn gãi đầu, “Các bạn đang chơi đánh đố gì vậy? Sao một câu mình nghe cũng chả hiểu.”

“Không có gì!” Tô Tố nhanh chóng chuyển đề tài khác, “Tiểu Hy, mình có thể phải ở lại chỗ cậu vài ngày, chút xíu nữa cậu xuống lầu mua giúp mình mấy đồ vệ sinh cá nhân được không, tớ không muốn xuống dưới lầu lắm.”

Tiểu Hy cũng không nghĩ nhiều, gật đầu luôn, “Được thôi, mình đi mua cho cậu liền.”

Tiểu Hy nói xong, bỏ chén đũa xuống, lấy cái ví tiền, vớ lấy cái áo khoác ngay chỗ lối vào thì đi ra ngoài, “Giờ tớ đi mua cho cậu, tớ thấy trời âm u quá, đợi xíu nữa chắc là tuyết sẽ rơi đó.”

Tô Tố cưỡi nhẹ với cô.

Sau khi Tiểu Hy đi ra khỏi căn hộ, Tô Tố hướng mắt nhìn Mộ Bạch, dù không nói gì, nhưng trong ánh mặt có thể nhận ra sự bi ai ảm đảm.

“Không được, tôi phải đợi Tiểu Hy quay lại, mới đi được!”

Tô Tố cười nhẹ, “ Mộ Bạch, bạn vẫn cứ lo mình nghĩ không thông à? Yên tâm đi, mình đâu có yếu đuối như vậy, hơn nữa, mình còn là mẹ của các con cơ, Cảnh Thụy và Tiểu Thất bên mình quý giá hơn bất cứ thứ gì, với lại, giờ mình có một vài lời muốn nói với chúng, Mộ Bạch, bạn về trước có được không, coi như đang giúp mình vậy.”

Mộ Bạch ngồi im không nhúc nhích, đưa tay che mắt của Tô Tố, “Không muốn cười thì đừng cười, cười khó coi chết đi được.”

Tô Tố ngây ra một hồi.

Lập tức, nụ cười trên môi cũng biến mất không dấu tích.

Mộ Bạch lúc này mới từ sofa đứng dậy, “Cậu phải biết, mình cự tuyệt không được bất cứ yêu cầu gì của bạn, mai mình lại đến thăm bạn.”

Tô Tố gật đầu liên tục.

Tiễn Mộ Bạch đi, Tô Tố lúc này mới hướng mắt nhìn hai đứa nhóc.

Tiểu Thất đột nhiên lo lắng, “Mami, có phải mẹ có lời muốn nói với con và anh hai không?”

Chương 459

“Mami quả thật có chuyện muốn nói với con và Cảnh Thụy”

Tô Tố hít một hơi thật sâu, cô đưa tay kéo Tiểu Thất và Cảnh Thụy vào lòng, đầu cuối thấp nghiêm túc nhìn hai đứa, “Cảnh Thụy, Tiểu Thất, giờ hai con đã năm tuổi rồi, là một đứa trẻ lớn rồi, cho nên, mami có vài chuyện cũng không muốn giấu tụi con. Chuyện xảy ra hôm nay chắc trong lòng hai đứa cũng có một ít suy nghĩ, mami chắc sẽ li hôn với daddy tụi con, hai đứa con….có nguyện sống cùng mẹ, hay là nguyện sống cùng daddy?”

Tiểu Thất rất buồn.

Nó đưa tay kéo chặt cổ của Tô Tố, vô cùng tội nghiệp nhìn cô, “Mami, cả nhà chúng ta không thể sống cùng nhau sao?”

Tuy chỉ mới nửa năm, nhưng Tiểu Thất và Tiêu Lăng đã thiết lập một tình cảm sâu đậm.

Nó không muốn xa mami, đồng thời, cũng không muốn xa daddy.

“Mami, lần này có phải mẹ không muốn tha thứ cho daddy nữa?”

Tô Tố cười đau khổ gật đầu, cô sờ đầu của Tiểu Thất, “Tiểu Thất à, chuyện của người lớn đợi con lớn lên sẽ hiểu, con chỉ cần biết, bất kể con theo ai, tình cảm của mami và daddy dành cho con là không thay đổi, mẹ và daddy không thể ở chung với nhau…là do vấn đề tình cảm, điều này không có liên quan gì đến anh và con, nên con cũng không nên lo lắng, nếu như con muốn ở cùng daddy…mami có

thể bàn bạn với daddy con.”

Tô Tố nói mà lòng đang nhỏ máu,

Tim cô cứ đau buốt không ngừng,

Cô cứ cho rằng Tiểu Thất và Cảnh Thụy sẽ không do dự nói theo cô.

Dù sao cô cũng nuôi dưỡng chúng hơn bốn năm, mà Tiêu Lăng và chúng chỉ mới tiếp xúc với nhau vọn vẻn nửa năm, nhưng chính nửa năm này, lại có thể so được với sự nuôi dưỡng và yêu thương của cô trong suốt hơn bốn năm qua.

Nhưng cô tôn trọng suy nghĩ của hai đứa nhỏ.

Chỉ cần chúng mở lời nói muốn theo Tiêu Lăng, cho dù đau lòng thế nào cô cũng sẽ buông tay.

“Mami, mẹ và daddy thật sự không làm lành được nữa sao?” Tiểu Thất ngước đầu hỏi.

Tô Tố cười lắc đầu đầy đau khổ, “Xin lỗi Tiểu Thất, mami không thể làm lành được với ba con nữa.”

Đôi mắt tròn đen láy của Tiểu Thất đột nhiên ứ đầy nước mắt.

Tô Tố nhìn thấy đau lòng, nhưng không thể thay đổi suy nghĩ của mình.

“Daddy lần này làm sai, nếu ba sửa, mami cũng không thể tha thứ cho ba sao?”

Tô Tố lắc đầu, “Tiểu Thất, tình cảm của người lớn con không hiểu,

đợi con lớn lên con sẽ hiểu, có một số lỗi lầm có thể tha thứ, nhưng có một số, cho dù thế nào cũng không có cách nào tha thứ, mami lần này tuyệt đối không tha thứ cho ba tụi con, cho nên…con đừng trách mami."

"Ừ ừ…"

Lòng Tiểu Thất buồn muốn chết, quỳ xuống tựa vai Tô Tố khóc òa lên, trong lòng Tô Tố hổ thẹn vô cùng, nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào vai nó an ủi nhẹ nhàng, "Ngoan, đừng khóc."

Tô Tố bị tiếng khóc của nó làm cho lòng đau tê tái, nó chỉ là không muốn daddy và mami xa nhau.

Bầu má nhỏ nhắn của Cảnh Thụy rất trầm tĩnh, hoàn toàn không có biểu hiện đau lòng nào, nhìn Tô Tố cái Cảnh Thụy lập tức tỏ thái độ, "Mami, con theo mẹ!"

Tô Tố cảm động không nói nên lời, đưa tay ôm thằng bé vào lòng.

Cảnh Thụy cũng đưa tay ôm chặt Tô Tố, "Mami, bất luận có chuyện gì xảy ra, con đều nguyện ý sống chung với mẹ."

"Cảnh Thụy, cám ơn con."

Cảnh Thụy lắc đầu, nhạy cảm mà nói, "Mami, nếu chúng con đi theo mẹ, có phải đại diện cho, sau này sẽ không thể qua lại với daddy nữa?"

Tô Tố không nghĩ rằng Cảnh Thụy lại nhạy cảm đến vậy, nhất thời không biết nên trả lời nó như thế nào.

Trầm ngâm một hồi, nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của thằng bé, cô

do dự một hồi, cuối cùng cùng nhẹ nhàng nói, “Chắc là vậy, do…”

“Mami không cần nói nữa, con hiểu rồi. Bất kể mami đi đâu, Cảnh Thụy đều đi theo hết.”

Trong lòng Tô Tố giống như bị dội một thùng nước sôi, nóng bừng ghê gớm.

“Tiểu Thất…”

“Mami, nếu như con nói theo daddy, có phải sau này sẽ không gặp được mẹ nữa?” Tiểu Thất đột nhiên từ dưới cổ Tô Tố ngẩng đầu lên nhìn Tô Tố.

Đi theo Tiêu Lăng?

Tô Tố nghĩ tới khả năng này, trong lòng đau dữ dội.

Cô gật đầu đáp lại Tiểu Thất, “Đúng vậy, vì mami sẽ phải rời khỏi đây một thời gian, trong một thời gian dài tới đây, có thể sẽ không gặp mặt daddy con, cho nên, nếu con theo daddy, chắc sẽ không gặp được mami…”

Giọt nước mắt đọng lại trên mi của Tiểu Thất, nhìn vào thấy thật tội nghiệp.

“Tiểu Thất, mami không ép con, nếu đây là ý của con, mami đều tôn trọng con.”

“Mami có phải mẹ không cần Tiểu Thất nữa!” Tiểu Thất nhanh chóng ôm chặt quần áo của Tô Tố, “Mami đừng bỏ Tiểu Thất, Tiểu Thất theo mami, Tiểu Thất không cần daddy nữa, Tiểu Thất muốn sống cùng mami và anh hai, uuu…vậy mami đã nghĩ xong chưa khi nào

chúng ta đi, trước khi đi, Tiểu Thất có thể đi cáo biệt với daddy một lát được không? Daddy tốt với Tiểu Thất như vậy, Tiểu Thất không muốn đi mà không lời cáo biệt…”

Tô Tố thở dài, đứa nhỏ đưa ra quyết định như vậy, đối với tụi nó mà nói, thật sự là làm khó cho tụi nó.

Cô nói với Tiểu Thất, “Chắc là đợi thêm hai ngày nữa rồi đi, hai ngày này Tiểu Thất có thể chơi cùng với daddy, nhưng không được nói chuyện chúng ta sắp đi, được không?”

Tiểu Thất không hiểu, đầu óc nhỏ bé của nó vẫn chưa nghĩ thấu được nhiều chuyện như vậy, “Mami, tại sao lại không thể nói với daddy?”

Tô Tố cười đau khổ, nói với Tiêu Lăng thì sao họ có thể đi được?

Với những gì cô biết về Tiêu Lăng, dù thế nào cũng không để cho ba mẹ con họ ra đi.

Gió lạnh thổi vào, cả phòng đều biến thành mảng băng lạnh.

Trong đầu Tô Tố không nhịn được lại hiện lên cảnh tượng tại bệnh viện Tam Á, Tiêu Lăng nắm tay của Tiêu Diệp Lạc, ánh mắt lúc đó của anh chăm chú như vậy lo lắng như vậy…. cho dù là nghĩ đến thôi tim cô lại đau, Tiêu Diệp Lạc tuy đã đi bảy năm, nhưng trong cuộc sống của Tiêu Lăng đâu đâu cũng là hình bóng cô.

Hoa Bách hợp tại Cẩm Viên.

Trong Cẩm Viên chuyên dành ra một phòng ngủ.

Thậm chí, chỉ cần mỗi lần cô nghĩ tới Truyền Thông Tinh Quang,

nghĩ tới tập đoàn Quốc Tế Hoàn Vũ, nghĩ tới tầng lầu đặc sắc kia, cô cũng không có cách nào vượt qua những khuất mắt trong lòng.

Vốn dĩ, cô cho rằng người Tiêu Lăng yêu nhất là cô, cho nên dù cô biết rõ những điều này, vẫn chấp nhận lựa chọn tin tưởng Tiêu Lăng, tin rằng anh đã quên quá khứ, tin rằng anh sẽ tốt với cô.

Nhưng hôn lễ lần này, giúp cô hoàn toàn hiểu rõ rồi.

Cái gọi là quan tâm quá tất loạn!

Nếu không phải anh quan tâm đến Tiêu Diệp Lạc, sao anh lại hoảng loạn đến nỗi vội càng rời khỏi chỗ hôn lễ, thậm chí ngay cả một lời chào cũng không có chứ.

Tô Tố lắc đầu, tuyệt đối không được nghĩ nữa.

Vừa hoàn hồn, nhìn thấy ánh mắt buồn rầu của Tiểu Thất, cố lập tức từ trong trầm tư ấy tỉnh ra, xoa đầu Tiểu Thất, ‘’Tóm lại Tiểu Thất hứa với mami, không nói cho daddy có được không?’’

Tiểu Thất miễn cưỡng gật đầu, ‘’….được! vậy mai Tiểu Thất có thể đi tìm daddy không?’’

‘’Đương nhiên là được!’’ Tô Tố vỗ vai của Cảnh Thụy, ‘’Cảnh Thụy mai cũng đi cùng Tiểu Thất nhé.’’

Cảnh Thụy đột nhiên nhăn mày, ‘’Con không muốn đi.!’’

Cậu hiểu chuyện hơn Tiểu Thất nhiều, biết việc tại hôn lễ ngày hôm nay gây cho mami tổn thương ra sao, cho nên, trong lòng Cảnh Thụy vẫn luốn hận Tiêu Lăng!

Chương 460

Nỗi hận trên mặt Cảnh Thụy biểu hiện rõ ràng không che đậy, khuôn mặt lạnh băng ấy dường như có thể phóng ra dao.

Tô Tố nhìn thấy giật cả mình.

Cô tuy chia tay với Tiêu Lăng, nhưng tuyệt đối không muốn thấy hai đứa con của mình, đối với cha ruột mình, lại mang lòng oán hận!

Cô vội vàng giữ lấy vai của thằng bé, ''Cảnh Thụy, sao con lại không muốn gặp daddy, con nói rõ cho mami nghe?''

Khuôn mặt Cảnh Thụy lạnh băng, không chịu nói chuyện.

Tô Tố nghiêm khắc cúi đầu xuống nhìn Cảnh Thụy, '' Cảnh Thụy, con nói với mami, rốt cuộc tại sao con không muốn đi gặp daddy? Ba cũng rất thương con, con quên rồi sao, ba đã báo danh cho con học trường tốt nhất, mua cho con trò chơi ghép hình mà con thích, mỗi ngày khi con ngủ còn đắp chăn cho con…con không thích daddy?''

Cảnh Thụy ngậm chặt môi, vẫn không chịu nói!

Tô Tố phát hiện, bộ dạng này của Tiêu Lăng giống hệt Tiêu Lăng.

Cô dịu giọng nói với Cảnh Thụy, ''Daddy đối với con rất tốt, nên Cảnh Thụy không nên ghét ba!''

''Không, con chính là ghét ông ta!'' Cảnh Thụy cứng đầu đưa thẳng vai nhỏ của mình lên, bầu mắt từ từ đỏ lên, nó cắn răng buộc tội ba

nó, ‘’Ông ta rõ ràng đã hứa với con, sẽ không làm tổn thương mami nữa ông ta làm không được! Con ghét ông ta!’’

Cảnh Thụy cảm thấy mình bị mắc lừa!

Nếu không phải do Tiêu Lăng đối với mami càng ngày càng tốt lên, lúc đó nó sẽ không kêu anh một tiếng daddy, nhưng giờ nó đang kêu anh là daddy, chấp nhận anh rồi, lại một lần nữa làm tổn thương mẹ, điều này với mami mà nói không thể tha thứ được, đối với nó mà nói càng khó tha thứ!

Cảnh Thụy mắt đỏ hoe, ‘’Mami, con sẽ không tha thứ cho ông ta, tuyệt đối không!’’

‘’Cảnh Thụy, tình cảm của mẹ và daddy thế nào là chuyện giữa mẹ và ba, không liên quan đến điều này.’’ Tô Tố nhẫn nại nói, ‘’Con chỉ cần biết một chuyện, daddy rất tốt với con, nên con phải biết cám ơn, biết báo đáp, ba tốt với con như vậy, con lại đi ghét ba con, Cảnh Thụy, con cảm thấy mình làm vậy đúng sao!’’

Thằng nhóc ngặm chặt môi không chịu nói chịu, biểu hiện rõ ràng nhận định của cá nhân.

Tô Tố ngạc nhiên vô cùng.

Thời gian này có phải cô đã lơ là việc giáo dục bọn trẻ, Cảnh Thụy nếu cứ nghĩ tiêu cực như vậy, sau này lớn lên sẽ ra sao?

Nghĩ như vậy, mặt Tô Tố đột nhiên nghiêm túc lại, ‘’Cảnh Thụy, con về phòng mình tự kiểm điểm lại, nghĩ xem ba con rốt cuộc đã làm qua chuyện gì có lỗi với con, nếu có, con nói với mami, mami sẽ thay con tìm bố đối chất, nếu con không nghĩ ra, ngày mai phải theo Tiểu Thất đi tìm daddy,’’

‘’Con không muốn!’’

‘’Không muốn cũng không được!’’

Hai người kháng cự lại nhau! Cảnh Thụy hạ thấp giọng, ‘’Ai bảo ông ta làm tồn thương mẹ!’’

‘’Mẹ nói rồi, đây là chuyện của mẹ và daddy con, chuyện giữa bố mẹ, không liên quan gì đến tụi con, mẹ không cho phép con có thái độ thù địch như vậy, nghe rõ chưa! Nếu như con không thể kiểm điểm lại bản thân, vậy mẹ sẽ để con lại với daddy, mẹ và Tiểu Thất sẽ rời đi!’’

Cảnh Thụy nhất thời hoảng loạn!

Nó nắm chặt lấy cánh tay Tô Tố, ngẩng đầu nhìn Tô Tố, ‘’Mami, mẹ không cần con nữa sao?’’

Tô Tố rất đau lòng!

Nhưng đây là lúc giáo dục con cái, nếu như cô cứ hết lần này đến lần khác dung túng nuông chiều tụi nó, đây không phải thương, mà là hại nó!

Cô giữ vững thái độ, hít thở sâu, ‘’Mami không thích những đứa trẻ làm sai mà không chịu nhận sai, mami biết do con thương mami nên mới ghét daddy, nhưng Cảnh Thụy à, con là một đứa trẻ lớn rồi, phải rõ thị phi! Người daddy có lỗi là mẹ, không phải con, nên con nhất định phải biết mình sai ở đâu chứ! Bây giờ, lập tức về phòng kiểm điểm cho mẹ, nghĩ xem daddy có từng làm qua chuyện có lỗi với con chưa!’’

‘’Mami…’’ Mắt Cảnh Thụy đỏ hoe.

Tô Tố cố nhịn đau thương, nghiêm túc chỉ vào phòng Cảnh Thụy và Tiểu Thất, ‘’Lập tức về phòng ngay!’’

Cảnh Thụy cắn chặt môi, mắt đầy lệ về phòng.

Tiểu Thất đứng bên cạnh bị hoảng sợ đến ngu cả người.

Trong trí nhớ của nó, mami chưa bao giờ nghiêm khắc với anh hai như vây.

‘’Mami…’’

Tô Tố có chút không yên tâm về Cảnh Thụy, vỗ mông của Tiểu Thất, ‘’Tiểu Thất, con cũng về phòng đi, đi nói với anh hai daddy đã tốt với tụi con như thế nào, để anh con sớm nhận ra lỗi của mình.’’

Tiểu Thất gật đầu liên tục, chạy nhanh như bay về phòng!

Tô Tố đau lòng không nguôi!

Cô nhớ đến những bài báo trước đây nói về con cái của những gia đình có cha hoặc mẹ đơn thân, đã số đều rất nhạy cảm và lãnh đạm, cô còn cho rằng con cô khác với con của họ, nhưng lại không ngờ rằng Cảnh Thụy đã thay đổi theo hướng tiêu cực vậy từ khi nào!

Giờ đây cô không còn quan tâm đau buồn nữa, trong lòng toàn là sự lo lắng dành cho Cảnh Thụy.

….

Tối hôm đó, tắm xong Tô Tố nằm trên giường.

Chiếc giường đơn be bé có mỗi cô nằm đó, rõ ràng không rộng tí nào, mà sao trong lòng cô lại trống trải như vậy!

Tô Tố đau lòng ôm mặt!

Chả lẽ thiếu đàn ông cô không ngủ được sao!

Cô nhắm mắt lại, cố gắng khiến bộ não trở nên trống trải không nghĩ gì hết, vậy mà vẫn ngủ không được!

Nghiêng qua nghiêng lại vẫn không ngủ được!

Trong lòng rất hỗn loạn, chốc lát lại nhớ Tiêu Lăng, chốc lát lại nhớ tới bộ dạng cứng đâu của Cảnh Thụy.

Tô Tố ngồi dậy, lưng tựa vào đầu giường, cô đưa tay mở đèn trong phòng,

Trong phòng cứ trống trải, lòng cô cũng trống trải.

Tô Tố mang dép, chân bước cà nhắc ra khỏi phòng, giờ đã là mười một giờ đêm, Tiểu Hy và mấy đứa nhỏ đã ngủ, Tô Tố không yên tâm tụi nhỏ, chạy đến trước cửa phòng tụi nhỏ, nhẹ nhàng vặn nắm cửa, đẩy cửa vào.

Cô mở đèn phòng, hai đứa nhỏ đã ngủ say rồi.

Vẫn như cũ Tiểu Thất ngủ tầng dưới, Cảnh Thụy ngủ tầng trên, Tô Tố nhẹ tay nhẹ chân đến đầu giường tụi nhỏ, Tiểu Thất đứa nhỏ này lúc ngủ rồi thì không còn lo âu gì cả, khuôn mặt ngủ yên, Cảnh Thụy lại không như vậy, cho dù là đang ngủ, lông mày nhỏ của nó vẫn nhăn lại, khóe mắt vẫn còn vết tích của nước mắt.

Cảnh Thụy rất ít khi khóc.

Tô Tố đau lòng không nguôi, cô chỉ mong Cảnh Thụy có thể đối đãi thật tốt với người tốt với nó, để nó có một thế giới quan chính xác. Đưa tay lau đi khóe mắt còn ướt đẫm của Cảnh Thụy, đắp chăn cho hai đứa nhỏ xong, Tô Tố lại cố lết cái chân đau, nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi phòng.

Cô lần nữa lại về căn phòng nhỏ bé của mình.

Cánh cửa sổ bằng kiếng mở ra một khe nhỏ, cơn gió lạnh thấu xương thổi vào, cô đột nhiên lạnh run lên.

Tô Tố đi đến bên cửa sổ, tiện tay đóng chặt cánh cửa kiếng!

Lúc chạy đến bên cửa sổ mới phát hiên, bên ngoài những bông tuyết nhỏ không biết đã rơi từ khi nào!

Tuyết, nhẹ tựa như lông ngỗng, bay đầy trời trong cơn gió lạnh thấu xương.

Dưới nền nhà đã rơi một lớp tuyết mỏng.

Mùa đông giờ này, ánh đèn điện của khu phố nhỏ gần như đã tắt cả rồi, chỉ còn lại ánh sáng đơn độc của đèn đường đang chiếu rọi.

Đầu Tô Tố chạm nhẹ vào cửa kiếng.

Trong phòng không mở điều hòa, nhưng cửa kiếng lại lạnh như băng vậy.

Cái lạnh ấy dường như từ đầu trực tiếp tỏa ra toàn thân, toàn thân cảm giác như phát lạnh.

Tô Tố đang chuẩn bị về lại giường,

Ánh mắt nhìn vào một ngọn đèn đường nào đó dưới lầu, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ tại đó!

Tiêu Lăng!

Chương 461

Anh vẫn mặc bộ đồ tây sáng nay đã mặc khi ở bệnh viện Tam Á, màu đen của bộ đồ và màu đen của màn đêm như hòa vào một thể, nên cô mới không phát hiện ra anh ngay!

Không biết anh đứng đó đã bao lâu, cả người dựa vào cột đén, tóc đã có một lớp tuyết mỏng, đôi tay bỏ trong túi, nửa đầu ngước lên, dường như đang hướng nhìn hướng phòng cô!

Tô Tố tim như muốn nhảy ra ngoài, nhanh chóng rời khỏi cửa sổ!

Dường như ý thức được điều gì, cô kéo rèm cửa lại!

Cô không hiểu!

Tiêu Lăng lại đang làm gì đây, anh ta nghĩ nửa đêm như vậy đứng chỗ đó chờ cô, cô sẽ tha thứ cho anh sao!

Làm vậy căn bản không có ý nghĩa gì hết!

Tô Tố đi cà nhắc leo lên giường, nằm trên giường, tắt đèn, cố ép mình ngủ nhanh đi.

Nhưng càng như vậy, đầu óc cô càng tỉnh táo.

Cả đầu đều là hình ảnh Tiêu Lăng đứng bên đèn đường ấy!

Điên rồi!

Thật là điên rồi.!

Tô Tố lại leo ra khỏi giường, không mở đèn, cô kéo rèm cửa nhìn một cái, Tiêu Lăng vẫn đứng đó, ngay cả tư thế cũng không thay đổi, dường như đã biến thành một bức tượng điêu khắc không động đẩy!

Tô Tố thở dốc, lại đóng rèm cửa lần nữa!

Như vậy là đang làm bộ đáng thương cho cô coi sao!

Không có tác dụng!

Không có tác dụng!

Đau lòng chính là đau lòng, sao có thể bù đắp được!

Tô Tố hạ quyết tâm, lại về lại giường ngủ lần nữa, cô không muốn nghĩ Tiêu Lăng đang dưới lầu rốt cuộc muốn làm gì, càng không muốn nghĩ đến anh ta mặc bộ đồ mỏng đó có bị bệnh không…. Điều này đã không còn quan hệ gì với cô!

Cô không nhịn được nghĩ, cho dù anh ta bệnh thật, cũng có "em gái tốt" chăm sóc, điều này đối với Tiêu Lăng không chừng lại là một chuyện tốt.

"Xi_"

Nghĩ đến đây, Tô Tố cười nhạt một tiếng, đắp chăn lại không nghĩ tới Tiêu Lăng nữa, ngủ không lo nghĩ gì nữa.

Giấc ngủ của Tô Tố không ổn định.

Sau khi ngủ, cô bắt đầu mơ!

Cảnh trong mơ rất hỗn loạn, chốc lát là cảnh hôn lễ sáng này, trong mơ và thực tế không giống nhau, trong mơ, sau khi Tiêu Lăng rời khỏi, Ông lão gia không thể trấn áp được đám kí giả đó, đám kí giả xông lên sân khấu, cầm lấy micro đầy kích động vặn hỏi những câu hỏi rất khó nghe.

Cả người cô đều bị đám kí giả bao vây, đơn độc không ai chi viện.

Tô Tố hoảng sợ la lên, “ Các người đừng lại gần tôi!”

Nhưng, vô dụng!

Đám phóng viên bỗng chốc hóa thành những khuôn mặt quỷ dữ đáng sợ, liều mạng đẩy cô, “Cô Tô, trong buổi hôn lễ chú rễ đi tìm bạn gái cũ, cô không cảm thấy cuộc đời mình rất thất bại sao!”

“Qua vài ngày nữa chính là lễ cưới của Tiêu Thiếu Gia và Tiêu Diệp Lạc, người ta từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, nếu không phải do cô xen vào, người ta hai người đã sớm bên nhua, cô rõ ràng chính là người thứ ba!”

Tô Tố muốn la lớn lên,tôi không phải!

Nhưng cô vùa mở miệng, một câu nói cũng không nói ra được!

Chính lúc này, Tiêu Lăng đã rời khỏi ấy lại xuất hiện, đám kí giả nhường đường cho anh, Tiêu Lăng nắm tay Tiêu Diệp Lạc xuất hiện trước mặt cô, cười hí hừng nhìn cô, ngữ khí lúc đó rất vô tình, “Tô Tố à, thật sự xin lỗi! Tôi và Tiêu Diệp Lạc mới là tình yêu chân thật, còn về cô…chỉ là Diệp Lạc rời xa tôi, tôi coi như trò tiêu khiển vậy thôi, giờ Diệp Lạc cũng quay về rồi, chúng ta nên chia tay đi.”

Tiêu Diệp Lạc giữ chặt eo của Tiêu Lăng, cởi mở cười với Tô Tố, “ Tô Tố, tôi và anh Tiêu Lăng có tình cảm hơn mười năm, sao có thể dễ dàng bị cô thay thế được, cô thật là quá ngây thơ, còn về hôn lễ, hủy bỏ đi, đừng để mất mặt thêm nữa!”

Không không không!

Tô Tố đột nhiên bị chuột rút, cả người ngồi dậy trên giường, tỉnh dậy mà đầy đổ hết cả mồ hôi,

Cô ôm lấy lòng ngực đang đập loạn xạ của mình, thở từng hơi thở lớn.

Thì ra là mơ….

Tô Tố lấy khăn để ở đầu giường lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cô ngây ra dựa vào đầu giường, trong đêm tối, ánh mắt vô thần.

Cảnh trong giấc mơ sao lại chân thật thế, cô dường như cho rằng đều là thật!

Tô Tố cười đau khổ ôm mặt!

Quá giày vò rồi!

Những ngày tháng giày vò như vậy, cô chịu không nổi!

Cho nên, cô nhất định phải rời xa những người này!

Tô Tố nhìn thời gian, chiếc điện thoại trên tủ đầu giường đã hiển thị là rạng sáng ba giờ. Cô nhớ tới Tiêu Lăng, cố lết cái chân đau, xuống giường chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Tuyết lớn vẫn cứ phiêu diêu đầy đắc ý, nhưng chỗ đèn đường đó lại trống không.

Đã không còn hình bóng Tiêu Lăng ở đó.

Tô Tố nắm chặt rèm cửa.

Trong khoảnh khắc ây, cô không biết mình nên vui hay thấy lạc lõng.

Cô lại lần nữa leo lên giường nằm đó, mà lần này bất luận làm thế nào cũng không sao ngủ được!

Mở mắt đến khi trời sáng!

Khi trời đã dần dần sáng lên, Tô Tố cảm thấy có chút đau bụng, nhưng cô nghĩ có thể do bị nhiễm lạnh, lấy tấm chăn che người lại.

Đợi sau khi chờ sáng hoàn toàn, bên ngoài bắt đầu có động tĩnh.

Chắc là Tiểu Hy rồi.

Lại qua một lúc, tiếng động bên ngoài biến mất, Tiểu Hy gõ cửa phòng cô. Tay đưa ra vặn nắm cửa, “Tố Tố? Dậy chưa?”

“Ừm!”

Tiểu Hy đi vào, cẩn thận thăm dò, “Sao sắc mặt cậu khó coi đến vậy, có phải có chỗ nào không khỏe không?”

Tô Tố lắc đầu, “Tối qua ngủ không ngon.”

Cũng đúng! Gặp phải chuyện như vậy, ai có thể mở lòng mà ngủ như chết được.

Tiểu Hy ngồi bên đầu giường, “Tố Tố, mình đi mua đồ ăn sáng, cậu có muốn ăn chút gì đó không?”

“Giờ mình không đói, đợi đói rồi mới ăn nhé.” Tô Tố nhìn Tiểu Hy, “Tớ nhớ cậu không có xin nghỉ phép vài ngày, nên đi làm thì đi làm đi.”

Tiểu Hy gãi đầu.

Vừa nãy cô nhận được cuộc gọi từ cấp lãnh đạo, nói rằng có một hoạt động rất quan trọng, kêu cô lập tức đến đài truyền hình, nhưng Tố Tó ở đây...cô không yên tâm!

“Tố Tố, hay là mình kêu Mộ Bạch sư huynh qua đây?”

“Đừng làm phiền anh ấy, cậu yên tâm đi, mình ở nhà sẽ ổn thôi, đói sẽ ăn gì đó, khát sẽ uống nước nóng, sẽ không giày vò sức khỏe bản thân.”

Tiểu Hy cắn chặt môi, “Vậy mình đến đài truyền hình một chuyến. Mình sẽ cố về liền, Tô Tố, mình cảnh cáo cậu, nếu mình về đây mà không thấy bóng dáng cậu đâu, đừng trách mình trở mặt không nhận người quen!”

Tô Tố lắc đầu cười, “Lúc này thì mình còn có thể đi đâu được chứ, yên tâm, đợi cậu về mình chắc chắn vẫn còn ở đây, cậu mau đi làm đi, lái xe trên đường chú ý an toàn nhé.”

“Được, vậy mình đi, có chuyện gì gọi điện thoại cho mình, mình lập tức về.”

“Được!”

Tiểu Hy đi ra, đóng cửa lại cho cô.

Lại qua một lút, cửa bên ngoài lại bắt đầu có động tĩnh, ngoài cửa cứ có bước chân ai đó đi đi lại lại, chắc là không dám gõ cửa, cũng không dám vào.

Tô Tố thở dài, hét lên một tiếng dò hỏi thử, “Tiểu Thất?”

Âm thanh bên ngoài bỗng không còn.

Qua một hồi nữa, cửa phòng bị mở ra, một cái đầu nho nhó ló vào, người vào không phải Tiểu Thất, mà là Cảnh Thụy.

Thằng nhóc mặc một cái áo khoác lông có hình hoạt hình, thân dưới mặc cái quần nhung, ngoài cái áo khoác lông ấy còn được bao bởi một cái áo khoác dài trễ xuống xuống màu xám, cùng với khuôn mặt trắng nõn nà, nhìn vào cực kì đáng yêu, chỉ là tâm trạng có chút lạnh lẽo cô độc.

Tô Tố vẫy tay chào nó.

Cảnh Thụy lập tức chạy vào phòng, không biết nó nghĩ đến thứ gì, nó cách giường một khoảng cỡ một mét rồi dừng lại, khuôn mặt nhỏ đầy uất ức.

Tô Tố vẫn hạ quyết tâm như không nhìn thấy, lạnh lùng hỏi nó,”Biết sai ở đâu chưa?”

Chương 462

Thằng bé cẩn thận ngẩn đầu lên nhìn sắc mặt của Tô Tố, nhìn mẹ không có ý muốn tha thứ cho nhóc, bụm môi lại, gật đầu!

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm.

Biết sai thì tốt.

“ Nói cho mẹ nghe, con sai chỗ nào?”

“ Không nên căm ghét ba!” Cảnh Thụy buồn phiền không thôi.

Tô Tố ngồi dậy, đưa tay ra trước mặt thằng bé, Cảnh Thụy lại ngẩn đầu nhìn Tô Tố, nhìn sắc mặt của Tô Tố đỡ hơn một chút, mới đặt bàn tay nhỏ vào lòng bàn tay của Tô Tố. Tô Tố dẫn thằng bé đến bên giường, bảo nhóc ngồi xuống.

“ Nói cho mẹ biết, tại sao không nên căm ghét ba?”

“ Bởi vì ba đối với Cảnh Thụy và Tiểu Thất rất tốt, không làm gì có lỗi với hai tụi con, nhưng mà mẹ...” Thằng bé đột nhiên ngẩn đầu lên nhìn Tô Tố, “ ba đối với mẹ không tốt, cho nên Cảnh Thụy mới không thích ba, ba đã làm tổn thương mẹ, cho nên Cảnh Thụy ghét ba! Bởi vì Cảnh Thụy yêu mẹ, cho nên nhìn thấy ai ức hiếp mẹ, Cảnh Thụy liền không thích.”

“ Cảnh Thụy...”

“ Mẹ, hôm qua Cảnh Thụy đã suy nghĩ rất lâu rồi, mẹ nói tình cảm là

chuyện của ba và mẹ, Cảnh Thụy không biết tình cảm của ba mẹ rốt cuộc là thứ gì, nhưng mà con nghĩ thông suốt rồi, ba và mẹ là hai cá thể độc lập, cho dù ba mẹ không ở bên nhau nữa, ba vẫn là ba, mẹ vẫn là mẹ, đây liên quan đến quan hệ huyết thống, làm thế nào cũng không thay đổi."

Tô Tố nghe vậy trong lòng có chút vui vẻ yên tâm.

Cảnh Thụy cúi đầu xuống, tiếp tục nói, " mẹ bảo con tự kiểm điểm lại, con cũng đã tự kiểm điểm lại bản thân rồi, nếu như ba vẫn là ba, điều này là không thể thay đổi! Ba mẹ không phải đều là vô điều kiện tốt với con cái, cho dù giữa ba và mẹ đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần ba vẫn còn yêu Cảnh Thụy và Tiểu Thất, vậy Cảnh Thụy và Tiểu Thất cũng nên yêu ba..." Cảnh Thụy ngẩn đầu nhìn Tô Tố, " cho nên Cảnh Thụy biết lỗi rồi, mẹ đừng đau lòng nữa."

Tô Tố thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy thằng bé.

" Con biết lỗi rồi, sao mẹ lại giận con nữa chứ."

Cảnh Thụy buồn lòng nói, " vừa nãy con đã gọi điện cho ba rồi, nói Tiểu Thất nhớ ba, bảo ba đến đón hai tụi con đi chơi, chắc ba sắp tới rồi."

Trong nháy mắt sắc mặt Tô Tố cứng đơ lại, rất nhanh liền trở lại bình thường, cô gật đầu với Cảnh Thụy, " nhớ đừng để Tiểu Thất nói bậy."

" Dạ!"

Tô Tố vui vẻ mà vỗ nhẹ vào đầu thằng bé, " mẹ nuôi các con đã làm bữa sáng, ăn sáng xong rồi mới đi chơi."

“ Mẹ có ăn không?”

“ Bây giờ mẹ vẫn chưa đói, đợi lát đói rồi mẹ mới ăn, hai đứa con khỏi lo cho mẹ.”

Cảnh Thụy “ ồ” một tiếng, từ trên giường nhảy xuống, bước tới bên cửa, nghĩ một hồi, thằng bé lấy hộp thuốc y tế trong phòng khách để bên chân Tô Tố, “ mẹ, chân của mẹ nhớ phải thay thuốc.”

Trong lòng Tô Tố tràn đầy ấm áp, cô nở nụ cười với thằng bé, “ mẹ biết rồi.”

Lúc này Cảnh Thụy mới rời khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, bụng lại càng ngày càng đau.

Rất nhanh, cô liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Tô Tố liền bụm bụng lại, chui vào trong chăn.

Bên ngoài thấp thoáng có tiếng nói chuyện, âm thanh rất nhỏ, Tô Tố nghe không rõ, qua hai phút sau nghe thấy tiếng bước chân vững vàng dừng trước cửa phòng cô, cửa phòng không có mở, bên ngoài chỉ có giọng nói thâm trầm của Tiêu Lăng, “ Tô Tố, anh dẫn con ra ngoài chơi.”

Tô Tố không có trả lời.

Âm thanh của Tiêu Lăng hơi khựng lại, “ anh sẽ nhanh chóng đưa họ về, em hãy tự chăm sóc bản thân thật tốt.”

Tô Tố vẫn không trả lời!

Vào lúc này nói gì cũng rất ngại ngùng, không nói còn hơn.

Tiêu Lăng ở bên ngoài cửa không biết nói gì cả, chỉ im lặng trong phút chốc rồi nói, “ vậy anh đưa con đi đây.”

“ Tạm biệt mẹ!”

Tiếp theo là tiếng bước chân rời khỏi, sau đó là tiếng đóng cửa!

Cuối cùng chỉ còn lại một mình cô!

Tô Tố nép trong chăn, cô nằm sấp trên chăn, đôi mắt cô ươn ướt, rất muốn khóc, nhưng nước mắt đã sớm rơi cạn từ ngày hôm qua rồi, lúc này cả một giọt nước mắt cũng không rơi được.

Bụng càng ngày càng đau!

Đau đến không bình thường! Cô sắp chết rồi sao!

Không được, cô còn chưa muốn chết!

Sắc mặt Tô Tố trắng bệch, vùng vẫy ngồi dậy từ tên giường, cố gắng cởi bộ đồ ngủ ra, thay bộ quần áo, cố chịu đựng mang giày vào, sau đó lấy điện thoại và bóp đi ra ngoài.

Cô phải đến bệnh viện một chuyến mới được!

Tô Tố xuống lầu, dưới lầu tuyết bay phấp phới.

Bên trong thang máy gió lạnh phả vào mặt, cô lạnh đến run cả người, từng bước đi đến cửa chính của tiểu khu.

Cửa chính mới bắt được xe.

Hai chân mềm nhũn, đầu óc choáng váng, Tô Tố cố gắng khống chế bản thân, bước nặng bước nhẹ giẫm lên tuyết bước về phía trước.

Chân bỗng trượt, cô ta la lên một tiếng.

Không có sự đau đớn trong dự đoán, cô được một bàn tay to lớn đỡ lấy!

Tô Tố quay qua nhìn thấy Mộ Bạch, kinh ngạc không thôi, " Mộ Bạch, sao anh lại ở đây?"

Mộ Bạch dìu Tô Tố, nhẹ giọng nói, " anh nói anh đi dạo không cẩn thận dạo đến đây, em tin không?"

Đương nhiên không tin!

" Chân em bị thương, sao lại một mình chạy xuống đây, những người khác đâu?"

" Tiểu Hy đi làm, Cảnh Thụy và Tiểu Thất theo Tiêu Lăng ra ngoài rồi."

Mộ Bạch là người thông minh, suy nghĩ một lát, lập tức hiểu ra, anh cũng không hỏi nhiều, chân xích qua bên cạnh chút xíu, vừa đúng đứng ngay nơi gió lùa vào, ngăn chặn gió tuyết rơi trên người Tô Tố lại, " em muốn đi đâu? Anh đưa em đi!"

" Đi bệnh viện!"

Mộ Bạch kinh ngạc, hoang mang nhìn Tô Tố, lúc này mới phát hiện sắc mặt cô trắng như giấy, anh liền căng thẳng lên, " em không khoẻ chỗ nào? Anh lập tức đưa em đi bệnh viện!"

“ Ai... không có gì, chỉ là bụng hơi đau.”

Mộ Bạch không yên tâm, trực tiếp bồng Tô Tố lên, nhét vào trong xe anh.

Bây giờ Tô Tố đang trong thời kì đau lòng nhất!

Nhưng mà trong lúc này, còn đi bệnh viện, tất cả mọi chuyện chắc chắn nghiêm trọng hơn cô nói nhiều!

Mộ Bạch lái xe, chiếc xe phóng nhanh đến bênh viện.

“ Anh chậm chút, trên đường có tuyết, sẽ trượt đấy...”

Tô Tố quả thật rất khó chịu, bụm chặt bụng lại nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Trong lúc đó Mộ Bạch gọi một cuốc điện thoại, mười mấy phút sau, quả nhiên tới bệnh viện trong thành phố.

Vừa nãy Mộ Bạch gọi điện thoại cho nhân viên công tác trong bệnh viện, cho nên không cần làm thủ tục phức tạp, trực tiếp kiểm tra sức khỏe trước.

“ Khó chịu chỗ nào?”

“ Đau bụng.”

“ Đau như thế nào?”

“ Chính là đau, đau nhói!” Tô Tố chảy mồ hôi lạnh ra.

Trái lại bác sĩ lại rất điềm tĩnh, “ từ khi nào bắt đầu đau?”

“ Vào buổi sáng hôm nay!”

Mộ Bạch đứng kế bên không nhịn được trách móc, “ trời mới sáng đã khó chịu, sao bây giờ mới đến, Tô Tố, em thật là...”

Nữ bác sĩ sờ phần bụng của Tô Tố, hỏi lại lần nữa, “ kinh nguyệt của cô bao lâu chưa tới rồi?”

Tô Tố như bị sét đánh, cả người đơ ra!

Cô đặt tay lên bụng, sắc mặt trắng bệch!

Chẳng lẽ cô... mang thai rồi?

Chương 463

Quan hệ cô và Tiêu Lăng tốt lên sau nửa năm trùng phùng, do Tiêu Lăng luôn muốn có một đứa con, cho nên hai người họ chưa bao giờ dùng qua biện pháp tránh thai!

Hai tháng trước cô vẫn còn đang lo lắng sẽ mang mai!

Nhưng sau đó một chút động tĩnh cũng không có, nên cô dần dần cũng không quan tâm đến chuyện này nữa.

Cô đột nhiên nhớ ra, kinh nguyệt cô tháng trước hình như...quả thật vẫn chưa có!

Cô vốn dĩ cho rằng do đông đến, cô bị nhiễm lạnh, nên chưa có kinh nguyện cô cũng không để ý...

Bây giờ xem ra...chả lẽ là có thai sao!

Tô Tố bỗng khẩn trương lên, cô nắm chặt tay bác sĩ, “Tôi, tháng trước tôi vẫn chưa có kinh nguyệt, có phải tôi có bầu không? Hôm qua tôi còn mang giày cao gót, hôm qua tôi còn không cẩn thận bị ngã một cú, con tôi liệu có vấn đề gì không, bác sĩ mau xem giúp tôi được không!”

Cô bác sĩ bất lực, “Chỗ tôi không phải là khoa sản, cái này cô phải hỏi bác sĩ sản khoa!”

Mộ Bạch lại cẩn thận dè dặt ôm Tô Tố đến khoa sản.

Nữ bác sĩ sau khi nghe Tô Tố miêu tả, lập tức trách móc đáp lại, "Cô thật là quá không cẩn thận, chu kì kinh của mình cũng không chú ý tới, còn cậu nữa..." Bác sĩ hướng mắt nhìn Mộ Bạch, "Cậu xem đến cả vợ mình cũng không chăm sóc cho tốt vào, còn để bị té! Đau bụng cũng không biết đưa đến bệnh viện sớm, nếu thật có chuyện gì, xem các người phải làm sao!"

Mộ Bạch cũng không để ý đến vấn đề xưng hô, lo lắng hỏi, "Giờ làm sao?"

"Đi chụp B trước, coi rốt cuộc có phải là có thai không..."

Nữ bác sĩ dẫn Tô Tố đến phòng chụp B, Mộ Bạch chỉ có thể ở bên ngoài đợi, chụp B phải cởi quần, Tô Tố vừa cởi quần ra, nhìn thấy dưới đáy quần có một ít máu đỏ, mặt cô lập tức trắng bệch ra.

Nữ bác sĩ cũng nhìn thấy, lập tức nhét cho Tô Tố một tấm giấy thử, sau đó đỡ Tô Tố đến chỗ nhà vệ sinh trong phòng, "Dùng cái này thử sẽ nhanh hơn!"

Tô Tố dựa vào hướng dẫn trên đó thử, hai vạch đỏ.

"Không cần kiểm tra, cô có thai rồi, máu trên quần là trạng thái thai bị đe dọa!"

"Bác sĩ, giờ phải làm sao?"

"Giờ lập tức lên giường nghỉ ngơi! Tình trạng cô cần phải quan sát, nếu tĩnh dưỡng trên giường mà không chạy máu nữa, vậy là giữ được đứa con, nếu cứ tiếp tục ra máu...vậy thì sẽ nguy hiểm."

"Bác sĩ, cô nhất định phải giúp tôi giữ đứa con này..."

Tô Tố hận Tiêu Lăng không sai, nhưng đứa nhỏ không chỉ là con của Tiêu Lăng, còn là con của cô. Cô đã trải qua nỗi đau mất con một lần rồi, lần này cô nhất định phải dốc hết sức mình để giữ đứa trẻ này.

Cô đột nhiên có chút căm hận chính mình!

Tại sao lại không sớm phát hiện ra sự bất thường của kinh nguyệt, sao hôm qua lại không cẩn thận bị ngã vậy!

Sao cô lại bất cẩn như vậy!

Bác sĩ thấy sắc mặt Tô Tố trắng bệch, nhanh chóng an ủi, “Tôi thấy tình trạng hiện giờ của cô không nghiêm trọng lắm, chắc không có vấn đề gì lớn đâu, cô đừng tạo cho mình áp lực tâm lí lớn quá, cảm xúc mà bị kích động quá nhiều, cũng không tốt cho thai nhi, giờ cô có thể lựa chọn ở nhà nghỉ ngơi hoặc là nằm viện.

“Tôi, ở nhà nghỉ ngơi.....”

Bác sĩ đỡ Tô Tố ra khỏi phòng chụp B, Mộ Bạch thấy người ra lập tức đỡ Tô Tố, “Bác sĩ, sao rồi?”

“Đích thực là có thai, tôi nói những điều cần chú ý, các người nghe cho kĩ.”

Mộ Bạch khẩn trương gật đầu.

“Nguyên tắc cử lí trạng thái thai bị đe dọa là lấy an thai làm trọng, còn về phôi thai bất thường là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến sảy thai, nếu cứ miễn cưỡng giữ thai lại có thể gây ra quái thai hoặc dị tật thai nhi, xuất phát từ góc độ nhân chủng học, nếu phương pháp điều trị thông thường không hiệu quả, nên ủng hộ việc bỏ thai nhi đi. Cho nên, các người cứ về nhà an thai trước, nhớ nhất định phải nằm

giường nghỉ ngơi, nếu không cần thiết thì không nên xuống giường, qua một tuần nữa mới đến bệnh viện kiểm tra, lúc đó coi tình trạng thai nhi phát triển thế nào, nhớ chưa?”

Mộ Bạch gật đầu liên tục.

“Còn nữa, nếu như những cơn đau ở phần bụng dưới nhiều hơn, mà lượng máu ra không nhiều, hoặc là có bất cứ biến chứng khác phát sinh, phải kịp thời báo với bác sĩ. Nếu có triệu chứng thải di vật lạ ra ngoài hoặc ra tăng xuất huyết máu, nhớ đem theo di vật lạ đó đến bệnh viện để chuẩn đoán. Nếu gặp tình trạng bụng dưới đau từng đợt kèm theo ra máu nhiều, lập tức đến bệnh viện.”

“Còn có hạng mục gì khác cần chú ý không?”

“Phương diện đồ ăn thức uống. Ăn nhiều những thức ăn có nhiều dinh dưỡng và dễ tiêu hóa, còn phải ăn nhiều trái cây và rau quả tươi! Cấm kị ăn những đồ ăn mang tính hàn, không được hút thuốc uống rượu, cũng không được ăn đồ ăn có tính nhiệt, nếu điều kiện cho phép, nên hầm nhiều canh gà cho sản phụ uống, trong đó có thể thêm vào một lượng thảo dược hỗ trợ sức khỏe cho mẹ, hoặc đồ bổ như nhân sâm chẳng hạn.”

Mộ Bạch giống như một đứa học sinh tiểu học đang ghi lại bài giảng, trịnh trọng ghi lại hết toàn bộ lời của bác sĩ.

Bác sĩ cười nói với hai người, “Các người cũng đừng lo lắng quá, thai đầu không chú ý cũng là chuyện bình thường, sau này chú ý là được.”

Mộ Bạch kéo kéo bờ môi, cười nhạt.

Anh biết chắc là do bác sĩ hiểu lầm, anh thực ra cũng rất mong đứa

trẻ trong bụng Tô Tố là con anh…

Tiếc là!

Không phải!

Mộ Bạch thở dài, lần nữa bế Tô Tố rời khỏi bệnh viện, “Thật là không cần nằm viện sao?”

Tô Tố lắc đầu, “Bác sĩ nói chỉ cần nằm giường nghỉ ngơi là được, Mộ Bạch, mình không muốn nằm viện.”

Mộ Bạch thì không thể cự tuyệt được yêu cầu của cô.

Trong sự bất lực, Mộ Bạch chỉ còn cách đưa Tô Tố về lại căn nhà của Tiểu Hy lần nữa.

Anh đặt Tô Tố trên giường, nhẹ nhàng nói, “Từ giờ trở đi, không được phép để cảm xúc mình chịu bất kì kích động gì, không được tức giận, cũng không được phép trách móc bản thân, giờ mình lập tức kêu người gửi một ít nhân sâm hầm canh gà qua đây, nhất định phải uống hết.”

Tô Tố cũng muốn giữ đứa con, đương nhiên không phản bác lại, gật đầu đồng ý với Mộ Bạch.

Mộ Bạch vừa gọi điện thoại, chưa đầy hai mươi phút canh gà đã được đưa đến.

Anh đặt canh ở đầu giường, đổ đầy một bát, từng muỗng từng muỗng đúc cô uống.

“Không yếu đuối vậy đâu, mình có thể tự làm được.”

“Uống nhanh đi!”

Tô Tố bất lực, chỉ đành để anh đúc cho uống.

Mộ Bạch đặc biệt căn dặn qua, nên canh gà hầm này vô cùng cô cùng thanh đạm, ngoài trừ một ít muối thì không bỏ thêm gia vị gì, dầu cũng bị vớt ra sạch sẽ, mùi vị tuy không được coi là ngon, nhưng cũng không tệ. Tô Tố vì con, miễn cưỡng uống một bát.

“Đừng múc thêm nữa, mình không uống nổi nữa.”

Mộ Bạch ngừng tay.

Anh đóng nắp lại, bỏ canh vào trong nhà bếp, lúc trở ra cầm thêm một cái ghế, ngồi ở đầu giường của Tô Tố.

“Có chuyện muốn nói phải không?”

Mộ Bạch gật đầu, ánh mắt đầy phức tạp nhìn Tô Tố, “Giờ cậu mang thai đứa nhỏ, có từng nghĩ nên làm sao không? Còn dự định tiếp tục oán Tiêu Lăng sao? Tô Tố, không phải mình nói thay cho Tiêu Lăng, thực ra… tối hôm qua mình luôn canh ở dưới lầu, Tiêu Lăng cũng ở đó! Hôm qua mình và anh ta nói rất nhiều, anh ấy nói với mình, ba mẹ anh đưa Tiêu Diệp Lạc về nhà cũ rồi, còn nói sau này sẽ không về Mỹ nữa.

Nụ cười trên mặc Tô Tố từ từ tê cứng lại.

Tiếp đó, cô lại nhướng mày lên cười, “Tốt đó, họ lại có thể sống chung như lúc trước, vừa may, cả nhà náo nhiệt lên, thật tốt!”

Mộ Bạch lắc lắc đầu, “Tối qua Tiêu Lăng đã dọn ra khỏi nhà cũ, anh

đã hạ quyết tâm sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Tiêu Diệp Lạc! Tô Tố, cô nể tình đứa con trong bụng mình, có thể…tha tha cho anh lần nữa không?”

Chương 464

Có thể tha thứ cho anh lần này không?

Lòng Tô Tố rối loạn.

Vấn đề này cô vẫn chưa kịp suy nghĩ!

Cô cúi nhìn xuống, sờ bụng của mình, bụng của cô vẫn phẳng lì, nhưng bên trong chứa 1 sinh mệnh nhỏ bé, sinh mệnh này là do cô và Tiêu Lăng tạo nên, mà bây giờ, Tiêu Lăng vẫn chưa biết sự tồn tại của đứa trẻ này.

Lúc đứa trẻ này đến, quá không hợp thời gian.

Nếu là vài ngày trước, có lẽ bọn họ sẽ chúc mừng.

Nhưng bây giờ…

Tô Tố cười khổ lắc đầu, "Bây giờ tôi cũng không biết làm sao!"

Nếu không có đứa bé, cô đã quyết định chắc chắn sẽ rời đi, nhưng bây giờ? Cô là 1 người phụ nữ mang thai, kế bên có 2 đứa con, cô nghĩ cô có thể nuôi lớn đứa nhỏ, nhưng sau này thì sao?

Đứa nhỏ vẫn thiếu tình thương của ba.

Cũng giống như Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất hồi trước.

Nhưng nếu lựa chọn ở lại, bây giờ cô không có biện pháp đối mặt với

Tiêu Lăng, chỉ cần nhìn thấy anh nghe lời anh nói thì lòng hận thù trong lòng sẽ lại xuất hiện, dù cho anh chuyển nhà ra khỏi nhà tổ thì đã sao? Mẹ Tiêu là mẹ ruột của anh, Tiêu Diệp Lạc là người thân hơn 10 năm của anh, loại quan hệ này, không phải chỉ cần chuyển ra ngoài ở là có thể cắt đứt được!

Cô cũng nhìn ra, tình hình sức khoẻ của Tiêu Diệp Lạc không tốt, không biết chừng nào sẽ "tái phát", đến lúc đó mỗi lần như vậy, người làm "anh" như Tiêu Lăng, có phải đều sẽ xuất hiện trước mặt cô ấy?

Tình cảnh này, chỉ cần nghĩ thôi cô cũng chịu không nổi!

"Mộ Bạch, anh nói bây giờ em phải làm sao?"

Mộ Bạch không biết nói gì.

Tô Tố cười khổ, "Câu hỏi này có vẻ làm khó anh quá, chính em cũng biết phải làm sao, làm sao hỏi anh cách giải quyết được chứ."

Mộ Bạch khẽ vỗ đầu cô, "Đừng nghĩ nữa, bây giờ em mới mang thai, không phải bác sĩ có nói sau, 1 tuần sau đến tái khám, nếu đã như vậy, thời gian của chúng ta vẫn còn nhiều, em cứ lấy 1 tuần này nghĩ cho thật kĩ, dù cho em lựa chọn như thế nào, anh cũng ủng hộ em."

Lòng của Tô Tố lập tức cảm thấy ấm áp, "Mộ Bạch…"

"Ngàn vạn đừng nói những lời như cảm ơn với anh, trừ khi em không xem anh là bạn."

Tô Tố không cười nữa, chân thành nói, "Thật ra em rất may mắn, có thể có được người bạn như anh."

Tô Tố nhìn ánh mắt dịu dàng của Mộ Bạch, trong lòng cô lập tức cảm thấy đau lòng.

Nếu lúc đó người mà cô yêu là Mộ Bạch, bây giờ có đau lòng như vậy không? Ít nhất, Mộ Bạch đối tốt với cô như vậy, tuyệt đối không làm tổn thương cô. Ý nghĩ này vừa loé lên, đã bị Tô Tố mạnh mẽ dẹp bỏ.

Không được nghĩ nữa!

Càng nghĩ thì càng đau lòng!

Cả đêm Tô Tố cũng không ngủ, lúc này nằm trên giường chỉ cảm thấy buồn ngủ.

Mộ Bạch thấy cô không chút tinh thần. nhẹ giọng nói, “Em ngủ đi, anh ở đây với em.”

“Ừ.” Mắt Tô Tố như mở không nổi, nhưng vẫn không quên dặn Mộ Bạch, “Đừng nói Tiêu Lăng biết chuyện em có thai, bây giờ em không muốn anh ta biết.”

Mộ Bạch gật đầu, “Yên tâm, anh biết rồi.”

Lúc này Tô Tố mới an tâm ngủ.

…

Mộ Bạch nhìn bộ dạng ngủ say của Tô Tố, ánh mắt nhìn mặt Tô Tố rất lâu cũng không rời đi.

Anh rất ít không tiếp xúc với Tô Tố ở khoảng cách gần như vậy.

Mộ Bạch nhịn không được, đưa tay nắm tay Tô Tố.

Dù nằm trong chăn, tay của cô vẫn lạnh, anh ma sát tay cô, giúp cô làm ấm.

Mộ Bạch rất trân trọng từng giây từng phút của bây giờ.

Mỗi 1 lần ở bên Tô Tố, cũng xem như là giây cuối cùng ở bên cô, cho nên anh cực kỳ trân trọng.

Anh nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt của cô, nhịn không được thở dài.

“Tô Tố… đừng cho anh cơ hội… ngàn vạn lần đừng…”

Anh sợ khi Tô Tố và Tiêu Lăng chia tay, anh nhịn không được mà nhân nước đục thả câu!

Anh sợ đến lúc anh gần cô nhất, thì anh sẽ không muốn chia tay nữa!

Thực ra anh là 1 người rất ích kỳ.

Rất muốn nhân cơ hội lần này, đả kích Tiêu Lăng, giành lại Tô Tố, nhưng, anh lo lắng, sau này Tô Tố sẽ hối hận, cho nên, bây giờ anh cũng rất chần chừ.

“Tô Tố, lần cuối cùng! Đây là lần cuối, nếu em tha thứ cho Tiêu Lăng, vậy anh về nước Anh tiếp tục học, nếu em không tha thứ… vậy không cần biết em có đồng ý hay không, anh nhất định theo đuổi em.”

Tô Tố đang ngủ say tất nhiên không nghe thấy tiếng nỉ non của anh, Mộ Bạch cũng không tính để cô nghe thấy.

Nói chung, anh sẽ luôn bảo vệ cô!

…

Tô Tố ngủ 1 cái đến hơn 3h chiều.

Ngủ 1 giấc tinh thần cũng tốt hơn, trong phòng chỉ có mình cô, cô ôm chăn ngồi dậy, cảm thấy mắt cá lành lạnh.

Cô đưa chân ra khỏi chăn, mới thấy chăn được thoa 1 lớp thuốc trong suốt, mắt cá đã bớt sưng đỏ rất nhiều, thuốc thoa lên vết thương cũng không đau như trước nữa.

Không chỉ vậy, gần giường cô có thêm 1 chiếc xe lăn.

Tô Tố không thể không thừa nhận, Mộ Bạch rất ân cần!

Cửa phòng mở ra.

Mùi thơm bên ngoài bay vào phòng, Tô Tố cả ngày nay chỉ uống 1 bát canh, bây giờ ngửi thấy mùi thơm, bụng lập tức kêu “rột rột”.

Đói rồi…

Bên kia, Mộ Bạch nhìn thấy cái nồi trên bếp lò đã ra khí nóng, mở nắp ra nhìn 1 cái, dùng đũa gắp gắp thịt gà bên trong, đã hầm 2h, đừng nói thịt gà, đến xương gà chắc cũng bị hầm nát.

Trên bề mặt còn có những cọng đông trùng hạ thảo vừa mập vừa to.

Mộ Bạch dọn dẹp lại.

Anh thêm gia vị vào nồi, thử mùi 1 chút rồi gật đầu hài lòng, sau đó để hành lá đã cắt xong bỏ vô canh, lần hầm canh này cuối cùng cũng thành công mỹ mãn.

Tắt bếp.

Mộ Bạch đi vào phòng Tô Tố, xem cô tỉnh chưa.

Thấy Tô Tố ôm chăn, anh cười nói, “Tỉnh rồi?”

“Bị mùi hương trong nhà bếp dụ cho tỉnh.”

Mộ Bạch cười nhẹ, “Lần này coi như em có khẩu phúc, anh không phải lúc nào cũng xuống bếp.” Anh đi vào trong phòng, mở xe lăn ra, đưa tay ẵm Tô Tố từ trên giường xuống, sau đó đẩy ra phòng khách, trong phòng khách mùi hương càng nồng hơn.

Bụng Tô Tố bắt đầu kêu lên, ôm ngại mà ôm bụng lại, quay đầu hỏi Mộ Bạch, “Anh hầm canh gì vậy, thơm quá!”

“Canh đông trùng hạ thảo!”

Thấy Mộ Bạch đi vào nhà bếp, ánh mắt Tô Tố cũng nhìn theo, nhà bếp được sắp xếp rất gọn gàng, dù đã hầm xong canh. nhưng hoàn toàn không có 1 vết tích của sự lộn xộn, chỉ có cửa tủ lạnh mở ra, trong đó chứa đầy các loại thịt và rau củ quả.

Tô Tố ngạc nhiên, “Đây đều là anh ra ngoài mua?”

“Không phải, anh kêu người đem tới. Đều là rau củ quả từ nông trại thu hoạch về, đều là rau hữu cơ, trái cây cũng vậy, trái cây hữu cơ, em ăn loại này là tốt nhất. Còn có gà, đều là gà ta mua ở nông trại, em ăn nhất định tốt cho sức khoẻ.”

Tô Tố nhìn cái tạp dề mà Mộ Bạch đang đeo, vừa múc canh vừa dịu dàng nói, cô cảm động đến tròng mắt đều đỏ lên!

Mộ Bạch chắc chắn là 1 trong số những người đối xử với cô tốt nhất trên đời này.

Chương 465

Mộ Bạch múc canh xong, để lên bàn trà, rồi đẩy xe lăn của cô đến gần bàn, “Mau ăn cho nóng, nguội rồi sẽ không ngon.”

“Ừ!”

Gà ta quả nhiên khác hẳn, mùi canh hầm ra rất nồng, nhưng lại không thấy nhiều mỡ/

Tô Tố lấy muỗng múc 1 miếng, thổi thổi rồi để lên miệng.

“Sao?” Mộ Bạch có chút căn thẳng hỏi.

Mặt Tô Tố hơi rối!

“Không ngon sao?” Mộ Bạch nhìn cái tô trước mặt Tô Tố, nhịn không được suy nghĩ lại, “Không phải chứ, lúc nãy anh có thử muốn, hình như cũng được, không lẽ khẩu vị của phụ nữ có thai hơi khác? Em cảm thấy mặn hay nhạt? Trong tủ lạnh còn gà, anh hầm nồi khác cho em.”

“Haha!” Cuối cùng Tô Tố cũng nhịn không được, haha cười lớn.

Mộ Bạch đột nhiên hiểu ra.

“Tô Tố, em dám gạt anh sao!”

“Haha, em chỉ nhịn không được muốn chọc anh, ai ngờ anh tưởng thật.” Tô Tố mím môi, lấy này múc muỗng lớn, uống 1 cách thoả

mãn, “uhm… thật ngon, không ngờ Mộ Bạch anh còn biết hầm canh, mà còn hầm ngon như vậy nữa, quả thật cái gì anh cũng biết! Sau này ai gả cho anh, nhất định có phúc 8 đời! Mộ Bạch, anh cũng là đại thiếu gia mà, còn biết nấu ăn sao?”

Ánh mắt Mộ Bạch có 1 phút trầm xuống, nhưng vẫn xem như không có chuyện gì cười cười, anh cũng đói rồi, múc 1 bát canh rồi uống từng muỗng nhỏ, “Em nghĩ ai cũng mệnh tốt như Tiêu Lăng sao! Tên tiểu tử thối Tiêu Lăng 6 năm trước khi chưa chuyển ra khỏi nhà tổ, đều là dì Trương nấu cơm, cậu ta căn bản không cần làm gì, sau đó nữa cậu ta đi làm rồi, cũng chuyển ra ngoài ở, mỗi ngày đều có nhân viên làm bán thời gian làm cho cậu ta ăn. Anh thì không được! Khi anh tốt nghiệp phổ thông ba mẹ lập tức đưa sang Anh học, ở bên đó cũng sống được mấy năm, đồ ăn của Anh khác với chúng ta, lúc đó anh cùng với 1 người bạn cũng là du học sinh, thuê 1 căn hộ ngoài trường để ở. Hai người ăn không quen đồ ăn của Anh, đồ trung quốc bên đó làm cũng không ngon, cho nên cuối cùng bọn anh phải tự thân vận động!”

Mộ Bạch thấy Tô Tố vừa ăn vừa nghe rất hứng thú, nhịn không được nói cho cô nghe chuyện thú vị lúc anh đi du học, “Lần đầu anh và bạn cùng phòng nấu ăn, phải gọi là bi kịch. Trước đó anh chưa từng xuống bếp, bạn kia cũng như vậy, bữa đó hai bọn anh phân nhau ra làm, anh ta nấu, còn anh thì cắt rau, anh phụ trách xào rau…”

“Sau đó, sau đó thì sao?”

Mộ Bạch ra khuôn mặt không muốn nghĩ lại nữa, bi ai nói, “Còn phải nói sao! Đó là lần thất bại nhất! Bạn anh nấu cơm không bỏ nước, nồi cơm điện lập tức nổ hư! Anh rửa rau như giặt quần áo vậy, ừ, chỉ có 2 chữ --- chà xát!’

Hình ảnh đó quá mạnh mẽ!

Tô Tố tưởng tượng hình ảnh đó, xém tí phun hết canh trong miệng ra, “Rau đó còn ăn được không?”

“Bọn anh nghĩ là được...sau đó anh bắt đầu xào rau, lần đầu xào, rõ ràng đã làm theo chỉ dẫn trên video tìm trên mạng, nhưng đồ được xào ra … đen thui, đừng nói ăn, đến nhìn cũng không muốn nhìn! Lúc đó cũng tối rồi, bọn anh chỉ có thể dọn dẹp nhà bếp, nấu mì gói!”

“Haha, thật thú vị.”

Mộ Bạch thấy cuối cùng Tô Tố cũng cười, tâm trạng của anh cũng tốt hơn, thấy Tô Tố đã uống xong 1 tô, múc thêm tô cho cô, trong canh còn cho không ít thịt gà, anh tiếp tục nói với Tô Tố, “Anh và bạn cùng phòng đều là người không thể chịu thua được, ngày thứ hai cũng tinh thần tràn trề, lần này làm rất nhiều sự chuẩn bị, cho nên tốt hơn lần đầu rất nhiều, đương nhiên, đồ nấu ra vẫn không ăn được, sau đó cứ thế 1 lần rồi lần làm thử, từ từ cũng lên tay nấu rất ngon!”

“Sau đó em là người hưởng lợi từ tài nấu ăn ngon đó.” Tô Tố nhịn không được cười lên.

Mộ Bạch gõ tay lên bàn, “Ăn nhanh ăn nhanh, đợi tí nữa là nguội mất.”

Lần này Tô Tố thật sự đói rồi, ăn hết 3 tô mới ngừng, cô sờ cái bụng căng tròn, thoả mãn không thôi, “A… no quá, lâu quá không ăn nhiều như vậy!”

Mộ Bạch âm thầm thu tô đũa, rửa xong để lại lên kệ.

Tô Tố cảm thấy đàn ông ấy hả, có lúc phải xem nhan sắc xem khí chất, giống như Mộ Bạch, đeo tạp dề rửa chén trong nhà bếp, rõ

ràng là đang làm việc nhà, nhưng khi anh làm, chậm rãi như đang làm 1 món đồ nghệ thuật vậy, đặc biệt khiến người xem thoả mãn.

Mộ Bạch để chén lên hết, rồi rửa tay, mới quay lại đã thấy ánh mắt mang ý cười của Tô Tố.

Động tác anh khẽ ngừng lại.

1 khoảnh khắc, anh có ảo giác, dường như anh và Tô Tố là đôi vợ chồng, như 1 câu nói đang là trào lưu ở trên mạng anh phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, em phụ trách xinh đẹp như hoa!

Nếu có thể như vậy mãi, thì tốt quá!

Ảo tưởng của Mộ Bạch rất nhanh bị đánh vỡ!

Tiếng mở cửa như tiếng chuông vang lên lúc 12h, khiến mọi người từ giấc mộng tỉnh dậy quay lại hiện thực!

Cửa phòng mở ra, người xuất hiện tất nhiên là Tiêu Lăng, Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất.

Tô Tố nhìn thấy Tiêu Lăng, khuôn mặt cười khi nãy lập tức biến mất.

“Mami mami, Tiểu Thất và anh về rồi.” Tiểu Thất chạy đến phòng khách, thấy Tô Tố ngồi trên xe lăn, lập tức chạy đến bên Tô Tố, gấp gáp nói, “Mami mami, mẹ sao rồi, có phải cơ thể không khoẻ không, tại sao ngồi xe lăn vậy…”

“Không sao! Chân mẹ đau, cho nên ba nuôi mua cho mẹ 1 chiếc xe lăn.”

Tiểu Thất lập tức vỗ vỗ ngực, “Mami, hù chết con rồi.”

Trong phòng khách đang mở máy làm ấm, Tô Tố sợ con bị cảm, đưa tay cởi áo khoác cho con, “Hôm nay đi đâu chơi rồi?”

“Đi khu vui chơi, nhưng mà tuyết rơi rồi, cho nên có vài trò không được chơi, 1 chút cũng không vui!”

“Ăn cơm chưa?”

“Chưa nữa! Woa, thơm quá, mami nấu gì ngon thế?”

“Là canh gà mà ba nuôi con nấu, rất ngon, nhanh đi ăn 1 tô.”

Tiểu Thất nghe tới ăn là nhịn không được, nhanh chóng chạy vào nhà bếp, Cảnh Thuỵ cũng đi theo vào.

Tiêu Lăng đứng ở lối vào, vào cũng không được, đi cũng không xong!

Anh thấy Mộ Bạch đeo tạp dề, ở trong nhà bếp cho 1 con múc canh, mà Tô Tố… ánh mắt nhìn theo 3 người họ, luôn như vậy không dời đi.

Mắt của Tiêu Lăng như bị cảnh tượng này đâm đến bị thương!

Lúc này, 4 người họ nhìn như người 1 nhà, mà anh đứng ở ngoài cửa như người ngoài cuộc!

Mộ Bạch quay lại thấy thân hình cứng đờ của Tiêu Lăng.

“Tiêu Lăng, còn đứng đó làm gì? Còn chưa ăn đúng không, tớ nấu hơi nhiều, cậu cũng qua đây ăn đi!”

Đột nhiên Tiêu Lăng có lý do để ở lại!

Như là ngay lập tức, anh đóng cửa lại, như sợ bị người đuổi đi, đi bước lớn vào!

Tiêu Lăng hoàn toàn không nghĩ là, sau khi trải qua hôn lễ hôm qua, Tô Tố còn đồng ý cho anh đi chơi với hai đứa nhỏ.

Anh nhịn không được nghĩ lạc quan lên --- Đây có phải là thể hiện là Tô Tố đã tha thứ cho anh?

Chương 466

Nhưng trạng thái lạc quan của Tiêu Lăng không duy trì được bao lâu!

Anh vừa mới nhận tô canh từ tay Mộ Bạch, chuẩn bị ngồi ở sofa gần Tô Tố, đột nhiên Tô Tố quay đầu nói với Mộ Bạch, “Mộ Bạch, em có chút mệt, muốn quay về phòng, anh đẩy em về phòng được không?”

Mộ Bạch nhìn nhìn Tiêu Lăng, lại nhìn Tô Tố, anh khẽ ho 1 tiếng, “Đột nhiên anh nhớ có chuyện phải làm, anh đi trước, Tiêu Lăng, ở đây giao cho cậu, đúng rồi! Chân của Tô Tố cần thoa thuốc, thuốc để trên đầu giường của cô ấy, lát nữa cậu dùng nước nóng rửa chân cho cô ấy, sau đó mới thoa thuốc, đúng rồi, bác sĩ nói, chân của cô ấy không được xuống giường, cho nên không được để cô ấy tự làm! Tớ đi trước!”

Tô Tố gấp gáp, “Mộ Bạch!”

Bây giờ cô không muốn tiếp xúc với Tiêu Lăng!

Một chút cũng không muốn!

Mộ Bạch như không nhìn thấy sự không tình nguyện của cô, nhìn cô cười ái ngại, “Anh thật sự có việc, đi trước, ngày mai lại đến thăm em!”

Mộ Bạch nói xong, cởi tạp dề ra, ra lối vào thay giày vào, vẫy tay với mọi người rồi đóng cửa rời đi.

Đột nhiên Tô Tố có cảm giác bị qua cầu rút ván!

Lúc này Tiêu Lăng cực kỳ cảm kích Mộ Bạch.

Lúc tình cảm của anh và Tô Tố gặp khó khăn, cậu ta không nhân lúc phá hoại còn tạo cơ hội tốt cho anh, lòng khoan dung này không phải ai cũng làm được!

Ý đồ của Tiêu Lăng vốn dĩ không ở bữa ăn.

Tô canh rất nhanh được uống hết, sau đó dặn hai đứa nhỏ, “Hai đứa nhanh chóng về phòng làm bài tập, ngày mai còn nghỉ thêm 1 ngày nữa là hết rồi, ngày mốt hai đứa còn phải đi học đó.”

“Biết rồi ạ.”

Tiêu Lăng cầm tay cầm của xe lăn, “Anh đẩy em về phòng!”

Tô Tố mím môi không nói chuyện, ai cũng có thể thấy sự phản kháng trên mặt cô.

Tiêu Lăng coi như không phát hiện, chỉ lo đẩy cô về phòng.

Khi vào phòng, anh hỏi Tô Tố, “Bây giờ muốn nghỉ ngơi sao!”

Tô Tố gật đầu.

Bây giờ nghỉ ngơi mới có thể ngăn được chuyện tiếp tục tiếp xúc với Tiêu Lăng!

Tiêu Lăng vào nhà vệ sinh lấy 1 thau nước nóng, đưa tay ẵm Tô Tố lên giường, Tô Tố đột nhiên phản kháng, “Không cần, tôi có thể tự lên!”

Tiêu Lăng vẫn ẵm cô, thấy toàn thân cô cứng đờ, tim Tiêu Lăng chua xót, nhưng trên mặt chỉ có lo lắng, "Mộ Bạch nói rồi, em không thể xuống giường." Anh nhẹ nhàng để Tô Tố ngồi đàng hoàng trên giường, để hai chân cô thả bên mép giường, anh quỳ xuống, xắn quần Tô Tố lên.

"Anh làm gì!"

"Giúp em rửa chân, ống quần sẽ ướt."

Tiêu Lăng xắn quần lên tới bắp chân, sau đó cầm hai chân cô, để vào thau, nước nóng phủ lên chân và mắt cá của cô, Tiêu Lăng quỳ kế bên, cong lưng giúp cô rửa chân.

Dưới chân truyền lại cảm giác ma sát nhẹ nhàng!

Tô Tố dường như không thể chịu được!

"Tiêu Lăng, anh không cần như vậy!"

Động tác Tiêu Lăng ngừng lại, nhưng rất nhanh tiếp tục, "Anh chỉ không muốn em bị thương."

1 câu nói nhưng Tô Tố nghe ra hai ý.

Cô không chút cảm tình mím môi, "Nhưng tôi đã bị thương rồi!"

"Xin lỗi!"

Mắt Tô Tố đột nhiên ẩm ướt, xin lỗi? Xin lỗi có ích sao! Vết thương đã tạo thành, 1 câu xin lỗi nhẹ nhàng là muốn xoá sạch sao!

Tiêu Lăng cũng biết lúc này nói xin lỗi không có tác dụng gì!

Nhưng nếu không nói, trong lòng anh sẽ còn khó chịu hơn.

Không khí trong phòng ngưng trọng lần nữa.

Tiêu Lăng nhớ lại trước kia khi anh và Tô Tố ở chung phòng, có lúc 2 người cũng không nói chuyện, nhưng chỉ cần ánh mắt tiếp xúc, hai người đều sẽ mỉm cười, nhưng bây giờ, hai người trở thành như vậy đều là tại anh.

"Tô Tố, anh thật sự biết sai rồi, anh đã chuyển ra khỏi nhà tổ, sau này sẽ không quay lại nữa."

"Đây là chuyện riêng của anh, không cần phải nói với tôi."

Tim Tiêu Lăng lập tức trầm xuống, anh ngẩng đầu nhìn Tô Tố, từng câu từng chữ hỏi cô, "Em, thật sự quyết tâm muốn chia tay với anh sao?"

Mắt Tô Tố đỏ lên, tí nữa là chảy nước mắt!

Cô cắn răng chịu đựng, quật cường gật đầu, "Tiêu Lăng, đợi 2 ngày nữa chân tôi lành rồi, tôi sẽ kiếm luật sư để làm thủ tục ly hôn, với lại chúng ta mới đăng ký kết hôn có vài ngày, tài sản của anh tôi đều không cần, tôi chỉ cần 2 con!"

"Tô Tố, hôn nhân không phải trò đùa, chúng ta không thể dễ dàng nói ly hôn như vậy, được không?"

Dễ dàng?

Tô Tố cảm thấy chuyện ly hôn cô không hề dễ dàng nói ra!

Cô động đậy chân, “Tôi rửa xong rồi, tôi muốn nghỉ.”

Tiêu Lăng lấy chân của cô từ trong thau lên, lấy khăn bông khô lau, lấy thuốc từ đầu giường xuống, sau khi đọc xong hướng dẫn sử dụng thì thoa đều lên mắt cá chân của cô, lúc thoa vô ý đụng vào mắt cá cô, Tô Tố bị đau rụt chân lại.

Tiêu Lăng dùng tay cầm bắp chân cô lại, “Vết thương phải thoa thuốc mới lành được!”

“Vết thương trên cơ thể quả thật dễ lành hơn nhiều!”

Ẩn ý là vết thương trong lòng không có cách nào lành được sao!

Tiêu Lăng cười khổ 1 tiếng, anh thoa xong thuốc, để chân của Tô Tố vào trong chăn, sau đó đem thau nước rửa chân của cô đi đổ!

Tròng mắt Tô Tố nóng lên.

Giúp cô rửa chân, đổ nước rửa chân…

Những chuyện này đều là lần đầu Tiêu Lăng làm!

Nếu là trước đây, cô nghĩ cũng không dám nghĩ người cao cao tại thương như Tiêu Lăng, cũng có ngày cúi đầu chăm sóc người khác.

Tiêu Lăng rất nhanh quay lại.

Tô Tố nhắm mắt lại không nhìn anh.

Mép giường khẽ thấp xuống, Tiêu Lăng ngồi bên mép. Dù là nhắm mắt, Tô Tố cũng cảm nhận được ánh nhìn của Tiêu Lăng trên mặt cô. Cô đắp chân, 1 tay che bụng, ngoài đau lòng chỉ có đau lòng.

“Tô Tố, lần này dù em nói gì, tuyệt đối anh cũng không đồng ý ly hôn! Quan hệ gia đình anh sẽ thu xếp tốt…”

Tô Tố lập tức mở mắt ngắt lời anh, “Thu xếp? Tôi hỏi anh, anh tính thu xếp như thế nào? Mẹ anh có thể phá hoại hôn lễ 1 lần, cũng có thể phá hoại tình cảm của chúng ta! Anh muốn tôi tha thứ cho anh, tôi hỏi anh, anh muốn tôi tha thứ như thế nào? Cho dù tôi không tính toán chuyện anh chạy đi giữa hôn lễ lần này đi, sau này thì sao? Anh chuyển ra khỏi nhà tổ thì có thể giải quyết được vấn đề sao? Không thể! Anh là đang chạy trốn! Anh không gặp mẹ anh và Tiêu Diệp Lạc? Vậy lần sau bà ta tới quỳ trước mặt anh, kêu anh đi xem Tiêu Diệp Lạc, anh thật sự có thể xem như không có chuyện gì sao?”

Tiêu Lăng cứng họng.

Ba mẹ nuôi anh 12 năm, nếu mẹ quỳ trước mặt anh lần nữa, anh làm sao có thể xem như không thể được!

Tô Tố thấy vậy cười ra tiếng, “Cho nên… nguồn gốc của sự việc anh không hề giải quyết, tôi làm sao tha thứ cho anh, làm sao dám tha thứ!”

Nhưng có 1 điều, Tiêu Lăng có thể đảm bảo với Tô Tố, “Tô Tố, điều em nói đều đúng, bà ta có sai như thế nào cũng là mẹ anh! Anh không thể làm gì bà ấy, nhưng anh có thể bảo đảm với em, sau này anh sẽ không gặp Diệp Lạc nữa! Giống như em nói vậy, chia tay rồi thì là người xa lạ, sau này cô ấy đối với anh mà nói, chỉ là người xa lạ!”

“Tiêu Lăng, đừng tự mình gạt mình, mẹ anh và Tiêu Diệp Lạc dính lấy nhau, anh không thể nào tách họ ra được!”

“Không! Tô Tố, anh sẽ chứng minh cho em thấy! Bây giờ em có thể không tha thứ cho anh! Nhưng anh sẽ đợi! 1 năm cũng được, 2 năm cũng được, 3 năm 5 năm cũng được! Anh nhất định có thể chứng minh anh và Tiêu Diệp Lạc không còn mối quan hệ gì nữa, anh sẽ dùng thời gian để chứng mình, anh cũng sẽ đợi đến ngày em có thể tha thứ cho anh!”

Chương 467

Tô Tố không bận tâm đến Tiêu Lăng nữa.

Theo như cô thấy, chỉ cần mẹ Tiêu còn sống ở đây một ngày nào, mẹ Tiêu nhất định sẽ có lý do để tham gia vào cuộc sống của anh và cô, sau đó sẽ phá hỏng mọi thứ của họ, vả lại Tiêu Lăng...... Anh ta là con trai của mẹ Tiêu, điều này không có cách nào thay đổi, Tiêu Lăng là đứa con rất hiếu thảo, căn bản là không thể vì một đứa con gái như cô, mà có thể đoạn tuyệt với mẹ ruột của mình.

Đây là tình huống rất là bế tắc

Chuyện của họ căn bản là không thể nào thay đổi được

Tô Tố ôm cái chăn và nằm xuống, "Em sắp ngủ rồi, anh hãy về đi"

Lúc này trời vẫn còn chưa tối, Tiêu Lăng biết rằng Tô Tố đang muốn tránh mặt mình, không còn cách nào, "Vậy em đi ngủ đi, anh đi về trước, hôm khác anh sẽ đến thăm em nữa"

Tô Tố nhắm mắt lại một cách dứt khoát, không hề nghe thấy Tiêu Lăng nói gì nữa.

Tiêu Lăng cũng trầm lắng xuống, Tô Tố cũng nghe được âm thanh bước chân rời đi, theo sao đó là tiếng của cánh cửa đóng lại.

Cô mở mắt ra, ánh mắt thơ thẩn nhìn lên trần nhà, bật cười một cách đau khổ.

......

Tối hôm đó Tiểu Hi về đến nhà khi trời cũng đã chập tối.

Về đến nhà việc đầu tiên cô làm là lao đến phòng của Tô Tố, nhìn thấy Tô Tố nằm ngoan ngoãn mới an tâm.

Tô Tố vẫn chưa ngủ, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại nhìn thấy Tiểu Hi, thấy Tiểu Hi mặt xám mày tro, vẻ mặt nhớt nhát đứng trước cửa phòng, cô mở to mắt, nhanh chóng ngồi dậy, "Mày bị sao thế?"

Không phải mày nói là đi tham gia hoạt động sao, sao có bộ dạng như thế này

Tiểu Hi quả thật là rất tội nghiệp và nhớt nhát.

Quần áo trên người thật hỗn độn lại dính bùn đất, còn đầu tóc thì rối bời lộn xộn.

Tiểu Hi gãi gãi cái đầu y như tổ gà, bước từng bước lớn vào trong phòng, cô đổ một ly nước ấm, uống ực ực một hơi, sau đó đặt mông ngồi xuống ghế, "Má ơi, đúng là dọa chết người đi được "

"Rốt cuộc là làm sao vậy?"

"Tao hôm nay là đi tham gia hoạt động, thật sự nó là một lễ hội điện ảnh của A Thị, tao nhiệt tình tham gia, Tô Tố mày có biết không ở đó có rất nhiều người tai to mặt lớn, đây vẫn chưa có gì quan trọng, quan trọng là…... Có rất nhiều ký giả ở đó bọn họ đều biết quan hệ của chúng ta, lúc tao tiếp nhận phỏng vấn, bọn họ hỏi tao những vấn đề hết sức điên rồ, ôi chao mày không biết tình cảnh lúc đó đáng sợ biết mấy, may mắn là lão nương thân thủ khỏe mạnh, nếu không là không thoát ra được rồi, không chỉ như vậy đâu, lúc tao từ hiện

trường của lễ hội điện ảnh trốn ra ngoài, vẫn có rất nhiều phóng viên không có ý định buông tha và theo dõi tao, cũng may tao là một tay lái cừ khôi, và nắm rõ địa hình của A Thị, nếu không tao đã bị bọn họ chặn lại rồi"

Tô Tố bị dọa nhảy dựng lên, " Vậy mày không sao chứ, bọn họ có làm gì mày không vậy?"

Tiểu Hi khoát tay, "Bọn họ có thể làm gì tao, giữa ban ngày ban mặt mà, bọn họ không dám đâu, vả lại dạo gần đây mày ít ra ngoài, nhất định đừng để đám điên loạn đó nhìn thấy mày, nếu không mày sẽ bị đặt những câu hỏi khiến mày phiền não đó"

Hôm nay không chỉ có phóng viên, mà một số người trong khu giải trí không biết thật sự hay giả vờ đến gặp cô ấy để thăm dò tình trạng của Tô Tố.

Đương nhiên, đại đa số, đặc biệt là phụ nữ, đối với chuyện này, luôn có thái độ châm biếm.

Đại khái là một số lời đồn liên quan đếnviệc Tô Tố bị Tiêu Lăng bỏ rơi

Chà

Bọn họ không phải người trong cuộc, thì biết cái rắm gì ở đó mà đoán mò, nhiều chuyện như vậy, chẳng trách vì sao không nổi tiếng

Hừ

Nếu không phải vì những ngày được rèn luyện trong đài truyền hình khá lâu, nói không chừng đã bị bộc phát rồi

Tiểu Hi lẵng lặng đem những câu hỏi hôm nay của những người đã

phỏng vấn cô, tất cả cập nhật vào danh sách đen

Sau này kiên quyết không thể mời những người này tham dự tiết mục của cô

"Tố Tố, tao đến nói cho mày nghe, sau này nhất định không được rời khỏi nhà"

Tô Tố chỉ vào mắt cá chân đang bị sưng tấy, "Mày nhìn cái bộ dạng này của tao có thể ra khỏi cửa không?"

Tiểu Hi thành công khi chuyển đổi đề tài, cô nhìn vào cái chân của Tô Tố đang để ngoài chăn, kinh ngạc nói, "Hình như có vẻ tốt hơn hôm qua rồi, hôm qua nó sưng như một cái màn thầu, hôm nay đã bớt sưng rồi, đã vậy nhìn không còn cảm thấy bị dọa người nữa." Tiểu Hi lấy tay cẩn thận đụng nhẹ thăm dò, và hỏi cô, "Cònđau không?"

"Không đau bằng hôm qua " hôm qua mắt cá chân rất đau nhói.

"Còn đỡ, lần trước tao bị bong gân đau hết nửa tháng."

Tô Tố chỉ vào chai thuốc bôi được đặt trên tủ gần đầu giường, "là công lao của nó đấy"

Tiểu Hi lập tức hiểu ra, "Có phải là Mộ Bạch sư huynh mang tới không?"

"Không chỉ như vậy, còn cả xe đẩy, anh ta còn cố ý lấy gà ác từ dưới quê đem lên nữa kìa, chiều hôm nay đã tiềm canh gà ác, và còn mua một số rau cải và trái cây hữu cơ, tất cả đều được đặt vào tủ lạnh...... Tiểu Hi...... Tao cảm thấy rất có lỗi với anh ta."

Xin lỗi ở đây đương nhiên là vì không thể đáp lại tình cảm của Mộ

Bạch.

Tiểu Hi đương nhiên hiểu rõ, côthẩn thờ một lúc, lập tức cảm thấy đồng cảm và nói, "Con người của Mộ Bạch sư huynh thật sự rất tốt, nghe mày nói sẽ kết hôn, anh ta không nói gì lập tức trở về nước, khi mày bị thương anh ta lập tức đến bên mày, còn thay mày làm rất nhiều việc, tao nói thiệt nha Tô Tố, nếu là tao,nói không chừng tao sẽ rất cảm động, vẫn chưa có người đàn ông nào đối xử tốt với tao như thế, so sánh một tí, Tiêu Lăng quả thực rất là cặn bã, không được, hay là mày suy xét về Mộ Bạch sư huynh xem thế nào?"

Tô Tố kiên định lắc đầu, "Không được"

"Tại sao vậy"

"Tao không muốn để anh ta hiểu lầm"

"Tại sao gọi là hiểu lầm, Mộ Bạch sư huynh thích mày lắm mà, nếu mày cân nhắc lại và sống chung với anh ấy, thì chắc chắn anh ấy sẽ mừng đến điên đảo mất."

Tô Tố vẫn cứ lắc đầu, "Tiểu Hi, cho dù tao thật sự chia tay với Tiêu Lăng đi nữa, tao cũng tuyệt đối sẽ không sống cùng với Mộ Bạch đâu. Anh ta...... Quả thật rất là tốt, tao không xứng với anh ta, anh ta xứng đáng thuộc về một người phụ nữ khác tốt hơn tao."

Trước tiên, là mối quan hệ của Mộ Bạch và Tiêu Lăng sẽ ngượng ngùng.

Kế tiếp, cô ấy đã là người phụ nữ đã có con, nếu nói rằng Mộ Bạch không để ý đến chuyện cô ấy đã có con, anh xem Cảnh Thụy và Tiểu Thất như con ruột của mình, nhưng còn cô thì sao? Cô không thể đáp lại tình yêu của anh ta, điểm này mới thật sự gây tổn thương

người khác, cô ta thật sự không muốn cô với Mộ Bạch sau này làm bạn cũng không thể.

Hơn nữa......

Tô Tố sờ nhẹ vào bụng mình, cô không thể nào đang mang thai đứa con của Tiêu Lăng mà sau đó đi thử sống chung với người anh em tốt nhất của Tiêu Lăng được.

Như vậy, đối với ba người đều không công bằng.

Tiểu Hi khi nghe Tô Tố nói vậy tâm trạng bỗng trầm lặng xuống.

Cô đại khái có thể đoán được suy nghĩ tổng thể của Tô Tố, cô thở dài, và cũng không khuyên nhiều. Chuyện tình cảm như thế chỉ có người trong cuộc mới cảm nhận sâu sắc nhất.

Vả lại gia đình Tiêu Lăng và Mộ Bạch sư huynh đều như nhau

Tố Tố đã có với Tiêu Lăng hai đứa con rồi, mà vẫn chưa được sự chấp nhận của mẹ Tiêu, nếu đổi lại là cha mẹ của Mộ Bạch thì chắc chắn là không đồng ý.

Không ai có thể chấp nhận con trai cưng của mình lấy một người vợ đã có một đời chồng, hơn nữa đã sinh hai đứa con rồi?

Tuy rằng Tiểu Hi cảm nhận Tô Tố là người ưu tú nhất thiên hạ, nhưng người khác lại không nghĩ vậy, gia đình bình thường đều không chấp nhận chuyện tình cảm như thế, huống chi là Mộ Bạch sư huynh xuất thân từ gia đình quyền quý.

Tiểu Hi nhìn Tô Tố, "Tố Tố, vậy mày quyết định như thế nào?"

Tô Tố thở nhẹ một hơi thật dài, "Kỳ thật Mộ Bạch chắc chắn biết được tao đang nghĩ gì, chỉ là anh ta không nói thôi, trước đó tao có nhờ anh ta một việc, đợi sự việc giải quyết xong rồi, tao nhất định sẽ khuyên anh ấy trở về Anh Quốc tiếp tục học hành."

Tiểu Hi sửng sốt, theo bản năng liền hỏi, "Tìm Mộ Bạch sư huynh giúp đỡ à? Tố Tố, mày nhờ anh ta giúp gì thế?"

Chương 468

Tròng mắt của Tô Tố hơi hơi lóe sáng, cuối cùng cô vẫn lựa chọn cách giấu diếm Tiểu Hi, "Chỉ vài chuyện nhỏ thôi, vài ngày nữa là có thể giải quyết yên xuôi thôi mà. "

Tiểu Hi cảm thấy cô không muốn nói nên cũng không hỏi nữa.

Vỗ vỗ vào vai cô, "Được rồi, mau ngủ sớm đi, tao đã xin phép lãnh đạo của đài cho tao nghỉ vài ngày rồi, mấy ngày này tạm thời không xuất hiện trước tầm nhìn của công chúng nữa, bằng không giới truyền thông sẽ ríu ra ríu rít hỏi không ngừng, bắt đầu từ ngày mai, tao sẽ ở nhà với mày."

Tô Tố nghĩ cô cũng sắp rời đi, và cũng muốn dành nhiều thời gian bên cạnh Tiểu Hi, nên cô lập tức gật đầu đồng ý.

......

Hai ngày sau

Vết thương dưới chân Tô Tố đã hoàn toàn hồi phục, sau khi chân chạm đất thì chỉ còn cảm thấy có chút đau thôi, đi đường thì không có gì đáng ngại, nhưng Tô Tố vẫn nhớ lời bác sĩ dặn, vì muốn giữ cái thai nên tuyệt đối không thể rời khỏi chiếc xe lăn

Có Tiểu Hi ở cùng, nên Mộ Bạch cũng rất ít đến chung cư. Tuy anh không đến, nhưng mỗi ngày đều có người mang cơm đến. Nhưng cũng có một số tiệm cơm căn bản là không đến giao, nhưng không biết Mộ Bạch đã làm cách nào để họ giao đến như vậy, nhưng như

vậy cũng tốt cho cô và Tiêu Hi, đúng lúc tốt cho cả hai không cần bước chân ra cửa mua đồ ăn.

Cảnh Thụy và Tiểu Thất đều đã đi học cả rồi, nên trong nhàchỉ còn lại Tô Tố và Tiểu Hi.

Việc hai người thường làm là làm tổ trên chiếc ghế sofa để xem tivi.

Tiểu Hi vẫn chưa bỏ được thói quen hay ăn vặt, bên xem tivi bên bóc khoai tây, trong nháy mắt, Tô Tố chợt nhớ về nửa năm về trước, lúc đó cô cũng từ Tô gia dọn ra, cũng là thời điểm chưa có việc làm, cùng với Tiểu Hi trải qua cuộc sống y như vậy.

Tiểu Hi xem hết bộ phim, cầm điều khiển từ xa để chuyển kênh, đột nhiên, cô nhìn thấy Tiêu Lăng xuất hiện trên tivi.

Truyền hình đang chiếu buổi công bố ký giả của Tiêu Lăng.

"Ôi...... Anh ta thật sự mở cuộc họp công bố ký giả rồi, tao thật muốn nghe anh ta nói gì"

Tô Tố cũng sửng sốt một chút, cô nhìn Tiêu Lăng trên tivi, Tiêu Lăng vẫn như mọi khi mặc trên mình một bộ đồ tây màu đen, trông rất chỉnh tề, ngồi trên một chiếc ghế sofa làm bằng da thật, phía trước sofa là một chiếc bàn dài, trên chiếc bàn dài đặt đầy microphone, và phía sau cái bàn, đã được sắp xếp mỗi phóng viên một chỗ ngồi, ngồi tràn đầy cả đại sảnh.

Tô Tố nhếch môi.

Buổi công bố ký giả chính thức bắt đầu, Tiêu Lăng cầm chiếc micro ảm đạm nhìn về phía đám ký giả ngồi phía dưới, lúc này mới trầm giọng nói, "Hôm nay mở buổi công bố ký giả là biết các vị đối với hôn

lễ của tôi đặc biệt hiếu kỳ, mấy ngày nay không ngừng có những suy nghĩ ác ý đối với vợ tôi, vì vậy, tôi mong rằng sau buổi chiêu đãi ký giả hôm nay thì các vị sẽ hiểu rõ sự tình, và hi vọng các vị sẽ đưa tin đúng sự thật"

Tiêu Lăng nhấn mạnh "sự thật" chỉ hai từ, trong ngôn từ đó không cần nói cũng hiểu rõ là đang cảnh cáo.

Có ký giả ngồi không yên, "Tiêu thiếu gia, mời anh giải thích một chút, vì sao anh lại biến mất trong buổi lễ kết hôn"

Tròng mắt Tiêu Lăng như chợt lóe lên, "Nếu tôinhớ không lầm, thì sự việc này tôi đã từng nói qua rồi, tình trạng lúc đó là, bỗng nhiên em gái của tôi tự nhiên đổ bệnh nhập viện, hơn nữa bệnh tình thập phần nguy cấp, cho nên tôi phải đến nơi của em gái tôi chứ."

"Em gái à? Tại sao chúng tôi chưa hề nghe qua Tiêu thiếu gia có đứa em gái nhỉ?"

Tiêu Lăng lạnh lùng hừ một tiếng, "Nhà tôi có em gái hay không, chẳng lẽ lại phải báo cáo cho quý vị biết sao"

Ký giả nhất thời như bị chặn ngang giọng không thể nói nên lời.

"Vậy sự việc rời khỏi buổi hôn lễ của anh, có khiến bà Tiêu bất mãn không, tôi nghe nói hiện tại Tiêu Thiếu và bà Tiêu đang trong tình trạng ở riêng đúng không, không biết tin tức này là thật hay giả"

"Là thật"

Giới ký giả bỗng chốc như dầu sôi lửa bỏng, bèn rỉ tai thì thầm với nhau.

Hiện trường lúc bấy giờ cho chút hỗn độn.

Tiêu Lăng chau mày, Trương bí thư đứng phía sau anh với khuôn mặt trở nên lạnh lùng, cầm lấy micro lạnh lùng nói, thưa quý vị, đây không phải là cái chợ, nếu quý vị cần thảo luận gì thì vui lòng rời khỏi buổi công bố này lập tức và tiếp tục thảo luận, thời gian của Tiêu thiếu chúng tôi rất quý báu, hi vọng quý vị trân trọng cơ hội này, có vấn đề gì thì có thể phỏng vấn"

Lập tức có ký giả tranh đứng về phía trước đặt câu hỏi.

Trương bí thư chỉ vào một nữ phóng viên, "mời cô phát ngôn"

Ánh mắt của ký giả như bừng sáng lên, từ chỗ ngồi đứng dậy,"Tiêu thiếu, tuy rằng đang ở buổi hôn lễ, nhưng mà tất nhiên mạng người là quan trọng, anh rời khỏi hiện trường hôn lễ là cũng vì có nguyên nhân, vậy tôi muốn hỏi, vì sao bà Tiêu không hiểu cho anh vậy, có phải bên trong có sự hiểu lầm gì không?”

"Đúng vậy, giữa tôi và vợ của tôi có phát sinh một vài chuyện hiểu lầm, nhưng mà cũng vì sự hiểu lầm đó làm cho tôi hiểu rằng tình cảm của tôi và vợ tôi bất kể kẻ nào, bất cứ sự việc nào đều không thể so sánh được, vợ của tôi là một người phụ nữ rất là ưu tú, sự thật không muốn giấu diếm, những tin tức trên mạng tôi đã từng xem qua rồi, đều nói cô ấy vì tiền mà gả vào hào môn, nhưng trên thật tế, nếu cô ta vì tiền mà ở với tôi thì tôi chấp nhận dâng cả gia tài của mình cho cô ta, vậy thì đã sao nào?"

Khí phách

Rất là khí phách

Cả gia tài của Tiêu Lăng có trên trăm tỉ, nếu đem cả gia tài đó cho

một người phụ nữ thì quả thật là rất yêu cô ta

Thì rõ ràng là rất yêu cô ta

Chỉ cần câu nói này thôi, như đánh mạnh vào mặt những kẻ đã nói Tô Tố là chim sẻ mà muốn thành phượng hoàng

Thật chất, căn bản không phải là Tô Tố gấp rút muốn gả cho Tiêu thiếu, mà là Tiêu thiếu vội vàng muốn kết hôn với Tô Tố thôi

Ấn tượng của mọi người đối với Tô Tốc lập tức biến hóa như long trời lỡ đất

Tiêu Lăng tiếp tục nói, "Nhưng mà trên thực tế, cũng không muốn giấu diếm, vợ tôi bây giờ đang đòi ly hôn với tôi...... Nguyên nhân cũng là tôi đã làm sai một việc, tổn thương đến cô ấy."

Ôi chao

Lại có thêm một tin tức lớn nữa rồi

Tô Tố bây giờ lại đòi ly hôn với Tiêu thiếu, điều này cũng chứng minh rằngngười ta căn bản là không mê tiền của Tiêu thiếu

"Trên thực tế, tôi mở buổi công bố ký giả này, mục đích lớn nhất là muốn xin lỗi cô ấy, và cũng muốn cam đoan với cô ấy trước mặt các bạn ký giả ở đây, các bạn có thể làm chứng cho tôi" ánh mắt của Tiêu Lăng nhìn thẳng vào máy quay, nhãn thần như muốn xuyên qua ống kính, với giọng điệu đầy sự hối lỗi, "Tô Tố anh xin lỗi lần này anh đã thật sự làm tổn thương đến em, anh cam đoan với em, tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa bây giờ anh không hy vọng em sẽ tha thứ cho anh, nhưng anh chắc chắn sẽ nổ lực để bù đắp lại những tổn thương trong lòng của em. Em không tin à, vậy thì anh sẽ cam đoan

với trước mặt thiên hạ rằng, anh tuyệt đối sẽ không ly hôn với em đâu, còn nữa...... Đời này anh chỉ có một mình em là vợ thôi, tuyệt đối sẽ không có người phụ nữ thứ hai đâu anh cũng chỉ yêu mỗi mình em thôi hôm nay anh sẽ cam đoan với em ở trước mặt ký giả truyền thông và cộng đồng mạng, bất kể là ba năm hay năm năm, anh nguyện dùng thời gian cả đời, chờ sự tha thứ của em"

Sau khi nói xong, cả một phòng công bố không một tiếng nói lặng ngắt như tờ

Một số nữ các phóng viên đã cảm động đến nổi nước mắt ứa đầy khóe mi.

Đây đâu phải là nói lời xin lỗi đâu, rõ ràng đây chính là lời thổ lộ rồi.

......

Khi xem đoạn này trên tivi, Tô Tố hít thật sâu

Điên rồi

Thật sự là điên rồi

Đầu óc của Tiêu Lăng như bị rút hết rồi

Không lẽ đây là những gì hai ngày trước anh ta đã nói với "Anh sẽ chứng minh cho em xem"?

Lòng ngực của Tô Tố phập phồng không ngừng

Anh có biết rằng, những câu nói này của anh, nếu sau này làm không được, về sau sẽ trở thành trò cười cho mọi người

Anh ta điên rồi sao

Tô Tố nắm chặt lấy những sợi tua tua trên ghế sofa, dùng hết sức lực như muốn kéo hết những chiếc tua tua đó xuống dưới.

Chương 469

"Ối...... Tố, Tô Tố, lần này Tiêu Lăng hình như thành thật thật đó......"

Tô Tố cắn nhẹ làn môi, không nói.

Tiểu Hi đem bỏ khoai tây đang ăn, tiến đến trước mặt Tô Tố, "Này, mày đã đề nghị ly hôn với Tiêu Lăng rồi à?"

Tô Tố gật đầu, nhẹ nhàng"Uhm" một tiếng.

Tiểu Hi giơ ngón tay cái lên trước mặt Tô Tố, "Làm tốt lắm, loại đàn ông thối nát như Tiêu Lăng, thì mày nên đối xử một cách tàn nhẫn như vậy, hiện tại mày dự định thế nào đây?"

"Không biết"

Tiểu Hi nhìn thấy cô ấy có vẻ rất rối rắm, nhất thời không dám hỏi nữa, cô vỗ nhẹ lên vai Tô Tố, "Mặc kệ mày quyết định như thế nào, tao đều ủng hộ mày"

......

Những ngày trôi qua tiếp theo Tô Tố đều cảm thấy không yên lành

Sau khi buổi họp ký giả của Tiêu Lăng kết thúc, thì cái tên của Tô Tố được cộng đồng mạng đẩy lên thành cái tin nóng hổi nhất, thậm chí, trên Weibo, cái tên của cô cũng được dò tìm nóng hổi nhất, liên tục mấy ngày liền cũng đều đứng hạng thứ nhất, những người hâm mộ của cô trên Weibo liên tiếp mấy ngày nay cũng không ngừng tăng lên

thành hàng triệu lượt xem một cách chóng mặt.

Những người hâm mộ của cô trên Weibo hiện đã đạt trên tám triệu lượt xem nhưng lượng tăng này bỗng chốc đột phá lên đến hơn mười triệu lượt xem.

Bên phía dưới phần bình luận trong Weibo của cô không còn những lời chửi bới lung tung nữa.

Mà đại đa số khen cô có cốt cách, phần lớn thì đến khuyên và an ủi cô.

Cái gì mà"Tiêu thiếu là một con người rất tốt và trọng tình cảm, Tô Tố cô nhất định phải tha thứ cho anh ta"

Cái gì mà " Bây giờ anh ta nguyện đem hết gia tài của anh ấy đều giao cho cô, thì cô hãy bằng lòng lấy anh ta đi chứ."

Lại còn nói cái gì mà "Tiêu thiếu thật là quá tội nghiệp, Tô Tố hãy thương xót anh ta đi, nếu không thì một người đàn ông vừa giàu có lại giàu tình cảm như anh ta sẽ bị cô giày vò đến chết mất"

Tô Tố nhìn thấy rất nhiều lời nhắn nhủ của người hâm mộ không biết nên cười hay nên khóc đây.

Vẫn còn cái điện thoại của cô nữa, thật ra số điện thoại của cô chưa từng được tiết lộ ra nhưng không biết các ký giả bản lĩnh thế nào mà tìm được, nếu cô ta mở máy thì điện thoại có thể reo từ sáng cho đến tối, cuối cùng Tô Tố đành chịu, chỉ có thể là tắt máy mà thôi.

Tin tức về buổi công bố đó không chỉ có sức ảnh hưởng như vậy không đâu, mà không biết ở đâu các ký giả có thông tin là biết hiện cô đang ở nhà Tiểu Hi, nên dưới lầu Tiểu Hi ở đang bị bao vây bởi

rất nhiều ký giả, nên bây giờ mỗi ngày Tiểu Hi phải gọi điện thoại cho chủ nhà để chủ nhà đuổi hết những người đó.

Trong lòngTô Tố rất rối loạn

Trong lòng vốn dĩ đã rất muốn bỏ đi nhưng qua lần này lại bắt đầu dao động.

Tiêu Lăng dám cam đoan trước cộng đồng mạng toàn quốc, thì rõ ràng là anh ấy hạ quyết tâm muốn sửa đổi rồi

Nhưng cô...... có nên cho anh ta một cơ hội không?

Đã bao nhiêu ngày trôi qua rồi Tô Tố vẫn đắn đo suy nghĩ về vấn đề này, cuối cùng, cô vẫn chưa suy nghĩ ra mình nên làm như thế nào cho tốt, cuối cùng cô để thuận cho tự nhiên vậy.

Sau vài ngày, có lẽ vì Tô Tố nhất định không lộ mặt nên đám ký giả ở dưới nhà không moi được thông tin, liền chán nản rời bỏ đi.

Lần này Tô Tố thật là nhẹ cả người.

Ngày hẹn gặp bác sĩ của cô đã trải qua vài ngày, ngày hôm nay Tô Tố nhân cơ hội Tiểu Hi đi làm, một mình đến bệnh viện. Chân của cô không còn đau nữa, nên bây giờ cô có thể bước xuống xe lăn.

Khi tới bệnh viện cô làm siêu âm B, bác sĩ lấy bản siêu âm B và nói với cô, "Con của cô đã được bảy tuần tuổi rồi, hiện tại phát triển rất tốt, nhưng mà cô đang có dấu hiệu dọa xẩy thai, nên bây giờ phải đặc biệt chú ý bảo vệ sức khỏe, bây giờ tuyệt đối không được làm mạnh đụng mạnh, chú ý những nơi trơn trượt, tuyệt đối không để té ngã, hai ngày nay đường đã bị đóng băng tại sao cô đến đây một mình thế, chồng cô đâu? Anh ta không sợ cô bị té ngã sao, những

người đàn ông bây giờ sao không có trách nhiệm gì hết vậy."

Tô Tố gượng cười xấu hổ, có lẽ cô đang vui mừng vì bác sĩ không xem tivi, cho nên không biết cô?

Cô vội giải thích, "Người lần trước đến đây với tôi không phải là chồng của tôi, mà chỉ là bạn, bây giờ anh ta rất bận rộn nên tôi không thể làm phiền anh ta nữa...... Bác sĩ ơi, tình trạng này của tôi là chỉ cần tịnh dưỡng cho thật tốt thôi mà đúng không?"

"Đúng, tuyệt đối không được làm qua sức, thỉnh thoảng đi bộ là được rồi, để tôi cho cô một hộp vitamin B11, sản phụ nên bổ sung nhiều vitamin B11 mới tốt cho cả mẹ và con, chú ý vạn lần không thể để bị mắc bệnh, và càng không nên uống thuốc bậy nha."

Tô Tố gật đầu, "Tôi biết rồi"

Bác sĩ vẫn chưa yên tâm, lại dặn dò, "Nếu mà nhìn thấy máu chảy nữa, thì lập tức đến bệnh viện thăm khám, nghe chưa"

"Dạ"

Chỉ cần nghe thấy con trong bụng khỏe mạnh, Tô Tố thở ra nhẹ nhỏm, cô đeo khẩu trang đi xuống tầng dưới nhận thuốc, cô dự định đến chỗ của Tiểu Hi.

Tô Tố bất ngờ nhận được điện thoại gọi đến từ Tiêu Diệp Lạc.

"Chị dâu, là em......" Giọng của Tiêu Diệp Lạc có chút trầm lặng, "chúng ta có thể nói chuyện được không "

Tô Tố đối với Tiêu Diệp Lạc không có chút thiện cảm, lâp tức nói, " Cô có chuyện gì à? Có chuyện thì nói trong điện thoại được rồi,

không cần phải gặp nhau đâu."

Tiêu Diệp Lạc im lặng một lát, bèn mở miệng nói với giọng nghẹn ngào,"Chị dâu, em thực sự có chuyện muốn nói với chị, em biết chị thật sự không thích em...... Em cầu xin chị hãy cho em gặp mặt chị để nói chuyện được không, chuyện có liên quan đến anh trai Tiêu Lăng…… Nếu như chị không tiện thì em có thể đến nơi chị ở để tìm chị được không?"

Tô Tố đứng trước cửa ra vào của bệnh viện, hít thật sâu một lần không khí lạnh, chỉ cảm nhận được hơi lạnh bắt đầu từ trong phổi chạy khắp toàn thân.

Cô không muốn Tiêu Diệp Lạc đến chỗ Tiểu Hi

Cô chau mày lại, "Hiện cô ở đâu, tôi sẽ đến tìm cô"

Hai người hẹn gặp nhau tại một quán cà phê gần nhà của Tiểu Hi, trong khi Tô Tố đang ngồi xe chạy tới, thì Tiêu Diệp Lạcđã ở bên trong rồi, cô nhìn xuyên qua tấm kính của quán cà phê, và nhìn thấy Tiêu Diệp Lạc đang ở bên trong, hôm nay Tiêu Diệp Lạc vẫn như trước mặc trên người bộ trang phục màu trắng, cô ta mặc chiếc áo lông cừu màu trắng, bên dưới thân cũng cột chiếc dây màu đen, với một đôi giày ủng màu trắng, trên đầu đội một chiếc mũ vành, nhìn thập phần đáng yêu và tinh xảo. Đường đường là một cô gái hai mươi sáu tuổi, mà bên ngoài lại được ăn diện như một đại minh tinh trong làng giải trí, nhưng Tiêu Diệp Lạc hiển nhiên chăm sóc vẻ ngoài của cô rất tốt, với đôi mắt trong suốt và thơ ngây, với một vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn mảnh mai và thánh thuần, nên nhìn ra có vẻ trông cô rất trẻ.

Tô Tố hít một hơi thật sâu, chậm rãi bước vào quán cà phê.

Lúc này trong quán cà phê đặc biệt ít người, cái quán cà phê này rất lớn nhưng bên trong chỉ có hai người đó là cô và Tiêu Diệp Lạc mà thôi, ngoài ra còn có một người nhân viên phục vụ.

Nhìn thấy Tô Tố, Tiêu Diệp Lạc lập tức ngồi bật dậy, cô ta có vẻ không được tự nhiên, chân tay để loạn xạ không biết giấu ở đâu

Tô Tố giọng mỉa mai vểnh môi lên.

Cô không ăn thịt người, mà tại sao Diệp Lạc lại sợ cô ta đến thế

Tiêu Diệp Lạc ngượng ngùng nói, " Chị dâu chị đến rồi, chị dâu mau ngồi xuống đi, chị dâu muốn uống cái gì, để em giúp chị gọi món nhé. Nhân viên phục vụ đâu……"

"Không cần làm phiền đâu, tôi cái gì cũng không uống" Tô Tố gạt bỏ những lời nói của Tiêu Diệp Lạc, cô đến bên chiếc ghê sofa đối diện với Tô Diệp Lạc và ngồi xuống, ánh mắt nhìn trực diện vào cô ấy, sắc mặt của Tiêu Diệp Lạc tốt hơn kỳ trước cô gặp, tối thiểu là, sắc mặt bây giờ trông có vẻ hồng hào hơn rất nhiều, "Cô đã khỏe hơn chưa?"

"Dạ, em nghỉ dưỡng một thời gian đã cảm thấy khỏe hẳn lên rồi."

Tô Tố cười châm biếm, "Khỏe nhanh thế"

Tha lỗi cho cô là cô không có suy nghĩ tốt đẹp về Tiêu Diệp Lạc, làm sao mà cô ta trùng hợp đến nổi đổ bệnh nặng ngay vào ngày cô và Tiêu Lăng kết hôn chứ, làm cho hôn lễ của họ bị thất bại, cô ấy chắc cảm thấy vui lắm đúng không?

Đây chưa hẵn là một sự trùng hợp.

Tiêu Diệp Lạc trông có vẻ sợ bị Tô Tố hiểu lầm, vội vàng giải thích,

"Chị dâu, em không phải giả bệnh đâu, em thật sự không có……"

"Đừng giải thích với tôi nữa, tôi không hứng thú nghe" Tô Tố lần nữa từ chối cô ta, nhíu mày bực mình hỏi, "Cô tìm tôi rốt cuộc là có chuyện gì, đừng nói chuyện vòng vo tam quốc nữa, chúng ta hãy vào thẳng vấn đề đi"

Chương 470

Tiêu Diệp Lạc thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của Tô Tố, lập tức làm ra vẻ mặt bị tổn thương. Cô rủ mắt xuống, cười khổ không dứt.

Hớ ——

Tô Tố thật không biết, bộ mặt ủy khuất của cô là cho ai nhìn, lúc gặp mặt chính cô ta tự yêu cầu, cô không tin Tiêu Diệp Lạc không biết cô chán ghét cô ta, nếu biết, thì nên chuẩn bị sẵn tâm lý, bây giờ giống như bị ăn hiếp vậy, thú vị sao

Tô Tố nắm lấy túi xách, " Nếu như cô không muốn nói, vậy thì đừng lãng phí thời gian của hai người nữa, tôi còn có việc, đi trước đây"

" Đừng, đừng đi" Tiêu Diệp Lạc lập tức khẩn trương ngăn Tô Tố lại, " Chị dâu,chị nghe em nói, em thật sự có lời muốn nói với chị."

Tô Tố dừng một chút, lần nữa ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng Tiêu Diệp Lạc, sự thúc giục trong mắt không cần nói cũng biết.

Tiêu Diệp Lạc lo lắng cầm lấy tách cà phê trong tay, rủ mắt xuống nói nhỏ, " Chị dâu, thực ra lần này em hẹn chị ra, là vì khuyên chị về nhà......"

Nhà? Tô làm cười lạnh, " Ở đâu là nhà? Ở đâu là nhà tôi?"

' Nhà cũ đó' Tiêu Diệp lạc vội vàng nói, " Bên nhà cũ chính là nhà của chúng ta, chị dâu, em không biết trước khi chị chưa dọn đi là như thế nào, nhưng mà mấy ngày nay, bầu không khí trong nhà rất không ổn,

lúc đại bá và đại bá mẫu chưa đi còn ổn, bọn họ bây giờ đều về quân đội, chị cũng có công việc của mình phải làm, bây giờ trong nhà, mỗi ngày cũng chỉ có em và cha mẹ còn có ông nội...... tuổi tác của ông nội cũng lớn, đến đến hưởng thụ niềm vui đời người rồi, em thấy được, ông nội rất nhớ anh Tiêu Lăng, rất nhớ chị dâu, còn có cháu trai nhỏ và cháu gái nhỏ, cho nên lần này em đến, thật sự hi vọng chị dâu chị có thể dọn về nhà ở.”

Thật là một chaú gái hiếu thảo

Tô Tố trào phúng cười một tiếng, “Tôi tin rằng, tôi trở về ông nội nhất định sẽ hoan nghênh tôi, nhưng là người khác thì không chắc nha”

Tiêu Diệp Lạc nghe cô nói vậy, cho là cô đang do dự, con mắt lập tức sáng lên,cô cam đoan nói với Tô Tố, chị dâu, chỉ cần chị quay về, em nhất định sẽ khiến ba mẹ đều tốt với chị,thật ra ấn tượng của ba em đối với chị khá tốt, chỉ là mẹ...... mẹ chỉ là quá thương em, cho nên mới có thành kiến với chị, nếu như chị đồng ý về nhà, em nhất định sẽ khuyên mẹ đối xử tốt với chị, thật đó, em cam đoan với chị, mẹ em không có ác ý, mẹ chỉ là quá quan tâm quá khẩn trương em, chị dâu chị mau dọn về nhà ở đi, mọi người đều trở về, nhà mới giống nhà.” Không có ác ý?

Tô Tố xém chút phun ra

Là cá nhân mẹ Tiêu có ác ý với cô, nhìn thôi cũng có thể thấy rõ.

Đương nhiên, mẹ Tiêu trong lòng Tiêu Diệp Lạc có lẽ là một thiên sứ, nhưng trong lòng cô, căn bản chính là một con ma quỷ

Mắt Tô Tố dán chặt vào con mắt của Tiêu Diệp Lạc, Tiêu Diệp Lạc bị cô nhìn có chút không được tự nhiên, ánh mắt hơi né tránh, chị dâu, chị sao thế?”

Tô Tố cười nhẹ thu tầm mắt lại.

Khuyên cô dọn về e rằng chỉ là một trò cười, mục đích chính là sau khi chờ cô dọn về, Tiêu Lăng cũng có thể trở về chăng.

“ Hôm nay cô tìm tôi chính là vì chuyện này sao?”

Tiêu Diệp Lạc dùng sức gật đầu.

“ Nếu như là vậy, vậy chúng ta không có gì để nói nữa.” Tô Tố nắm lấy túi xách đặt ở trên đùi, làm ra sự chuẩn bị phải đi bất cứ lúc nào, ánh mắt cô rơi trên mặt của Tiêu Diệp Lạc, nói thật, cô thật không biết Tiêu Diệp Lạc là ngốc thật hay là giả ngu, cô không tin Tiêu Diệp Lạc không cô chán ghét người phụ nữ lấy qua giải ảnh hậu Oscar như cô ta, nếu như muốn dùng khả năng diễn xuất để đối phó cô, đó thật quá đơn giản, thế nhưng cô ta bề ngoài lại đơn thuần như vậy, khiến cho người ta hoàn toàn tìm không ra sơ hở, Tiêu Diệp Lạc, tôi không có thể dọn về ở, mãi mãi cũng không thể.”

Tô Tố nhìn cái mặt biến sắc của Tiêu Diệp Lạc, từ trên ghế sofa đứng lên, hai tay chống trên bàn, từ trên cao nhìn cô ta, “ Tôi không tin cô thật như bề ngoài vô tội hiền lành như vậy Tiêu Diệp Lạc, là phụ nữ ai cũng đều có lòng đố kỵ, huống chi, chúng ta yêu cùng một người đàn ông, cho nên, mỗi một câu cô nói tôi cũng sẽ không tin”

“ Chị dâu, ngươi có phải đặc biệt ghét em không, cho nên mới có thành kiến với em như vậy......”

“ Không sai, tôi thừa nhận, tôi rất rất ghét cô, là người phụ nữ đều không có cách nào thích người phụ nữ mà chồng mình từng yêu, hơn nữa người phụ nữ này còn luôn không ngừng muốn xuất hiện trong cuộc sống hiện giờ của chúng tôi, nếu như tôi là cô, tôi căn bản

sẽ không từ Mỹ trở về, Như vậy...... ít nhất còn có thể giữ lại thời gian tốt đẹp của 6 năm trước với Tiêu Lăng,nhưng sự trở về của cô, sẽ dần dần hủy hoại những hồi ức đẹp đẽ của Tiêu Lăng, từ đó —— ngày càng ghét cô”

Tay Tiêu Diệp Lạc run lên, cà phê trong tách cà phê đột nhiên đổ ra, rơi xuống một tay của cô.

Cô ngây người nhìn Tô Tố, cà phê trên mu bàn tay đều không lau đi.

Tô Tố nói tiếp, “ hành vi của cô trong mắt tôi thật ra rất buồn cười, cô khuyên tôi dọn về nhà cũ, a...... thực ra chi bằng nói cô muốn để Tiêu Lăng dọn về đi, chỉ là thái độ của Tiêu Lăng kiên quyết, cho nên cô mới bắt tay từ chỗ tôi, không thể không nói cô rất thông minh, nhưng sự thông minh của cô dùng không đúng chỗ, qua rồi chính là qua rồi, tình nhân chia tay rồi không thể nào làm lại bạn bè, càng không thể làm anh em, cho nên cô đừng đấu nữa, cô hiện giờ đối với Tiêu Lăng mà nói, chỉ đơn giản là bạn gái cũ mà thôi”

sắc mặt Tiêu Diệp Lạc trắng bệch.

Cô vội vã giải thích cho mình, “ Không phải,em không nghĩ như thế, em chỉ là vì muốn bầu không khí trong nhà trở nên tốt một chút, vì khiến cho ông nội không đau khổ nữa.....”

Tô Tố đưa bàn tay lên, từ chối nghe lời giải thích của cô ta, “ Cô nghĩ như thế, trong lòng cô rõ nhất. Tiêu Diệp Lạc, nếu như cô thật sự muốn, khả năng diễn xuất của cô có thể gạt bất kì ai, ảnh hậu giải Oscar cũng không phải hư danh, nhưng cô gạt được người khác, không gạt được chính mình, cô tự lo cho tốt”

Tô Tố không thèm nhìn Tiêu Diệp Lạc một cái, đeo túi xách, xoay người rời đi

“ Đứng lại ngươi đứng lại”

bước chân Tô Tố chỉ ngừng lại một chút, tiếp đó đi ra ngoài

Tiêu Diệp Lạc bất ngờ xông đến, duỗi hai tay ngăn lại Tô Tố, động tác cô ta quá nhanh, Tô Tố bị cô ta đụng một cái lảo đảo xém chút ngã sấp xuống, cô theo bản năng bảo vệ bụng dưới, một tay khác bắt chặt lấy bồn hoa bên cạnh mới đứng vững người được..

Tô Tố hoảng đến chảy mồ hôi lạnh ướt cả người

Cô không dám tưởng tượng, lỡ như té một cái, đứa bé trong bụng của cô sẽ như thế nào đây.

Vừa nghĩ như thế, cả người toàn thân đều là băng lãnh.

Đối mặt với Tiêu Diệp Lạc đứng chặn ở trước mặt cô, Tô Tố cũng mặt lạnh, cô nghiêm nghị quát lớn, “ Cô muốn làm cái gì”

“ Em, em chỉ là muốn nói chuyện với chị, muốn nói chuyện mà thôi”

“ Tiêu Diệp Lạc, tôi nói cho cô biết, ngoại trừ lớp quan hệ với Tiêu Lăng này, hai người chúng ta cái gì cũng không phải tôi căn bản không muốn quen cô, cũng căn bản không muốn nói chuyện với cô, cho nên căn bản cũng không có gì phải nói” Tô Tố nhanh chân đi về phía trước, Tiêu Diệp Lạc lại quật cường ngăn ở nơi đó, Tô Tố mặt lạnh, “ Tránh ra”

“Em không”

“ không tránh ra nữa, tôi lập tức báo cảnh sát”

Chương 471

Bầu không khí lập tức ngưng trệ

Hai người một người cái kiên quyết muốn đi, một người kiên quyết không cho

Tô Tố không chút do dự, lập tức móc điện thoại từ trong túi xách ra, không nói nhiều liền gọi 110.

“ Không được gọi, không cho phép báo cảnh sát”

Tiêu Diệp Lạc đưa tay giật điện thoại trong tay Tô Tố, Tô Tố vội vàng bảo vệ bụng dưới, lùi lại một bước, “ Cô làm cái gì?”

“ Không cho cô báo cảnh sát” dáng người Tiêu Diệp Lạc nhỏ, thân thể lại rất linh hoạt, Tô Tố lại bởi vì không dám giữ khoảng cách quá gần với Tiêu Diệp Lạc, sợ sẽ làm bị thương đến đứa bé, có chút muốn đánh kẻ xấu nhưng còn e ngại, công phu trong chớp nhoáng, Tiêu Diệp Lạc liền cướp lấy điện thoại trong tay Tô Tố, dùng sức quăng vào hướng bức tường.

“Bang ——“

Một tiếng vỡ vụn vang lên đặc biệt lớn, điện thoại dưới mắt của hai người, vỡ nát trên mặt đất.

Ánh mắt Tô Tố sắc bén như kiếm

Tiêu Diệp Lạc bị dọa giật mình, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt của Tô Tố,

làm cô trong nháy mắt nhớ tới Tiêu Lăng, có lúc Tiêu Lăng tức giận thì sẽ dùng ánh mắt lạnh như băng thế này nhìn người ta, mặc dù không nói câu nào, nhưng cảm giác áp bức này quả nhiên là thời gian dài ở chung lâu, ngay cả khí thế của Tiêu Lăng cũng được mấy phần sao

Tiêu Diệp Lạc cười khổ không thôi.

Cô vẫn như cũ ngăn trước mặt Tô Tố, “ Ném điện thoại của chị là tôi không đúng, nhưng tôi chỉ là muốn nói rõ với chị, nếu như cứ tiếp tục bế tắc như vậy, người khổ nhất không phải chị với tôi, mà là anh Tiêu Lăng, cho nên, Tô Tố, chúng ta nghiêm túc nói chuyện đi”

Tô Tố để ý được, xưng hô của Tiêu Diệp Lạc với cô, cuối cùng từ chị dâu biến thành Tô Tố

Nàng nhìn kĩ Tiêu Diệp Lạc.

Tiêu Diệp Lạc lúc này không như vừa rồi yếu ớt vô tội, trong ánh mắt hiện lên một tia kiên nghị, khí chất cả người cũng thay đổi, nếu như vừa rồi Tiêu Diệp Lạc là một con thỏ trắng nhỏ bé vô tội, vậy thì hiện giờ cô chính là một con mèo, nhìn qua dịu dàng ngoan ngoãn nhu thuận, nhưng có thể xông lên giơ móng vuốt bất cứ lúc nào.

Có lẽ...... Đây mới thật sự là Tiêu Diệp Lạc?

Tô Tố không có sợ, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, so với cái mặt giả tạo đó, nàng thà là đối mặt bộ mặt thật của Tiêu Diệp Lạc.

Tô Tố tìm chỗ ngồi gần nhất, ngồi xuống.

Tiêu Diệp Lạc vội vàng ngồi đối diện cô.

“ Nói đi”

“ Tô Tố, tôi thừa nhận, tôi để chị về nhà cũ đích thật có ý khác, nhưng tôi dám nói tôi là vì tốt cho anh Tiêu Lăng ca ca, còn chị thì sao? Chị chừng nào thì đứng ở góc độ của anh Tiêu Lăng suy nghĩ qua? Chị chỉ để ý cảm nhận của chính chị, chị quá ích kỷ” Tiêu Diệp Lạc chỉ trích.

Tô Tố nhún nhún vai, không nói một lời, “ Nói tiếp”

Tiêu Diệp Lạc một cú đánh vào trên bông gòn, trong lòng nhất thời không thoải mái, cô nói tiếp, “ Tôi biết nguyên nhân chị không muốn về nhà cũ, đầu tiên là bởi vì tôi, thứ hai là bởi vì mẹ tôi”

Tô Tô gật gật đầu, “ Xem như cô biết điều”

Tiêu Diệp Lạc, “......”

Cô hít sâu một hơi, tiếp tục nói, “ Nhưng mà, tôi nhất định phải nói cho chị biết coi như mẹ không phải mẹ ruột của anh Tiêu Lăng, nhưng mẹ đã nuôi Tiêu Lăng hết hai mươi năm, không nói mẹ không có tình cảm gì với anh Tiêu Lăng, anh Tiêu Lăng là người rất hiếu thảo, tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện bỏ mặc mẹ tôi, chị dựa vào cái gì bởi vì anh Tiêu Lăng yêu chị, chị liền bắt anh ấy lựa chọn giữa chị và mẹ? Nếu như chị thật sự yêu anh ấy, nên yêu mọi thứ của anh ấy, mà không phải chỉ có thích ưu điểm của anh ấy”

Tay Tô tố dừng lại, cuối cùng giương mắt nhìn thẳng Tiêu Diệp Lạc, “ Cô mới vừa nói cái gì? Tiêu Lăng không phải con ruột của mẹ cô?”

“ Anh Tiêu Lăng không nói cho chị biết?:” Tiêu Diệp Lạc kinh ngạc không thôi, cô nhìn mặt Tô Tố không giống giả bộ, lập tức đem hết sự thật mà trước đó nghe được nói cho Tô Tố biết.

Tô Tố trầm mặc thật lâu, còn nội tâm thì sóng cả chập trùng.

Tiêu Lăng vậy mà không phải con của Tiêu gia? Tiêu Diệp Lạc mới đúng?

Đây là đóng phim truyền hình cẩu huyết gì đây

Còn có tình tiết như thế à

Nhưng đồng thời, cô cuối cùng cũng hiểu rõ, trước kia cô không hiểu, vì cái gì có thể vì một cô con gái nuôi bắt bẻ đủ điều với con trai mình, bây giờ cuối cùng cũng rõ.

“ Mặc kệ mẹ và anh Tiêu Lăng không phải mẹ con ruột, chị cần phải tin rằng, mẹ ở trong lòng anh Tiêu Lăng chiếm vị trí rất quan trọng, từ xưa đến nay mẹ chồng nàng dâu tranh đấu, chỉ cần lòng của người đàn ông hướng về mẹ mình, chị thấy qua có bao nhiêu nàng dâu có thể đánh thắng được? Cho nên Tô Tố, chị đừng đấu nữa, vì chị mà cắt đứt quan hệ với mẹ, anh Tiêu Lăng tuyệt đối làm không được”

“Cho nên?”

“ Cái gì?” Tiêu Diệp Lạc sững sờ nhìn về phía Tô Tố.

“ Cho nên cô nói những chuyện này với tôi là vì cái gì?” Tô Tố tựa vào ghế sofa, khẽ cười một tiếng, “ cô nói những chuyện này với tôi, là vì để tôi biết khó mà lui? Hay là để tôi nhận rõ trọng lượng của mình? Hoặc là cô đang tuyên chiến...... với tôi?”

Mặt Tiêu Diệp Lạc biến sắc, “ Chị nói bậy gì đó, tôi không có”

Không có?

Không có mà mặt lại biến sắc, sẽ né tránh ánh mắt?

Xem cô ngốc sao

“ Tiêu Diệp Lạc a Tiêu Diệp Lạc, thật ra lần này cô về nước là vì muốn lần nữa giành lại Tiêu Lăng về, chỉ là khiến cô thất vọng rồi, tôi và Tiêu Lăng đã đăng ký kết hôn, còn cô...... Hiện cô chỉ cần xen vào giữa hai chúng ta, cô chính là người thứ ba cho nên cô không đồng ý gánh trên lưng cái danh tiếng này, cố ý tới tìm tôi, để cho tôi biết khó mà lui, hẳn là như vậy.”

“Tôi không phải kẻ thứ ba không phải”

Tô Tố tiếp tục cười, “ Tôi và Tiêu Lăng đăng ký là sự thật, mặc kệ trước kia cô và Tiêu Lăng có quá khứ gì, hiện giờ cô chỉ cần có bất kì hành động nào với Tiêu Lăng, vậy thì cô chính là kẻ thứ ba, để cho tôi phân tích một chút nguyên nhân mà cô vừa rồi giả bộ khuyên tôi dọn về nhà cũ. Đại khái chính là để cho tôi trở về, sau đó không ngừng xảy ra mâu thuẫn với mẹ cô, sau đó thì sao...... Để Tiêu Lăng chán ghét tôi, cuối cùng đương nhiên là ly hôn”

“ Tôi, tôi không nghĩ như vậy......”

“ Đừng giả bộ được không tôi không nói chuyện với người giả tạo”

Tiêu Diệp Lạc mím môi, trầm mặc.

“ Bây giờ chắc hẳn là tất cả mọi người đều bị cô gạt rồi nhỉ, khả năng diễn xuất của cô thật không phải uổng phí tập luyện, có thể xem cuộc sống sinh thành một tuồng kịch đế diễn, tôi khâm phục cô, sự khâm phục từ đáy lòng”

“ Chị không cần châm chọc tôi, tôi biết chị không thích tôi

Tô Tố chế giễu lại, “ Cô chẳng phải cũng không thích tôi sao”

Tiêu Diệp Lạc cuối cùng ngẩng đầu nhìn Tô Tố, trong ánh mắt đầy sự oán trách sâu sắc, “ Tô Tố, chị nói đúng, tôi đích thật không thích chị, không thích chị chút nào nếu như chị không xuất hiện...... Tôi tin rằng, anh Tiêu Lăng sẽ còn độc thân, chờ sức khỏe tôi tốt trở lại, nói không chừng hai chúng tôi còn có thể bắt đầu lại từ đầu......”

“ Sai ” Tô Tố lắc đầu, “ Cô tin không, cho dù tôi không xuất hiện, Tiêu Lăng cũng không thể đến với cô nữa, thời gian sáu năm cô rời đi, tương đương với việc mở một cái lỗ trong lòng anh ấy, cái lỗ đầy máu cô trở về với hắn mà nói không phải cứu vãn, mà là một vết thương thật không dễ gì lành lại được lại phải bị thương lần nữa, nhắc nhở quá khứ ngu xuẩn của anh ấy thật sự muốn giữ lấy cô, vì cái gì đi công tác xưa nay không đi Mỹ? Thật ra trong lòng cô đều hiểu, hiện giờ, cô chỉ là lừa mình dối người thôi”

Chương 472

“Không, không phải như vậy, tôi tin anh Tiêu Lăng vẫn còn tình cảm với tôi, chúng tôi đã lớn lên cùng nhau, anh ấy sao có thể không có tình cảm với tôi, Tô Tố, tôi sẽ không tin những lời cô nói đâu, tôi sẽ không bao giờ tin!”

Tô Tố nhún nhún vai, “Tin hay không tùy cô”

Tiêu Diệp Lạc hốt hoảng!

Anh Tiêu Lăng muốn kết hôn. Thật ra cô không muốn về nước, nhưng mẹ cô nhân lúc cô hôn mê đem cô về đây, lúc cô tỉnh lại đã thấy anh Tiêu Lăng, không cần nói cũng biết cô vui như thế nào, trái tim tưởng chừng đã chết 6 năm trước như được sống lại.

Lúc đó cô đã nghĩ, anh Tiêu Lăng vì cô mà không đi đến buổi hôn lễ, nghĩ rằng trong lòng Tiêu Lăng vẫn còn có cô!

Cô luôn cho rằng sở dĩ anh Tiêu Lăng còn do dự dây dưa là vì anh ấy với Tô Tố dù gì cũng đã yêu nhau được hơn nửa năm, lại có với nhau 2 đứa con, nên cô có thể hiểu được lý do tại sao anh do dự, cô luôn mong chờ vì Tiêu Lăng vẫn đối xử với cô rất tốt, vẫn mong chờ đến một ngày anh sẽ dọn ra khỏi căn nhà đó.

Chuyện này đối với cô quả thật như sét đánh ngang tai!

Sáu năm qua cô đã cố gắng cắt đứt mọi liên lạc với anh, nhìn cũng không nhìn một cái, điện thoại một cuộc cũng không cho anh gọi, đến một lá thư cũng không viết cho anh! Sáu năm qua, cô đã quan với

cuộc sống cô độc, nghĩ rằng bản thân sẽ mỉm cười mà chúc phúc Tiêu Lăng tìm được ý trung nhân của mình, nhưng giờ cô mới phát hiện ra mình làm không được!

Nếu như không gặp nhau, cô có thể chịu đựng được sự cô độc này.

Nhưng có gặp nhau hết lần này đến lần khác!

Anh Tiêu Lăng chính là thuốc phiện của cô, một khi đã dính vào sẽ không thể bỏ được, càng muốn buông lại càng không thể buông!

Cho nên cô từ Tiêu Diệp Lạc đơn thuần thánh thiện mà trở thành một Tiêu Diệp Lạc bụng đầy toan tính!

Cô cũng tự thấy bản thân đáng khinh bỉ!

Thế nhưng……cô cũng là con người, cũng là phụ nữ, cũng sẽ có tình yêu!

Mà tình yêu lớn nhất của cô là Tiêu Lăng, cô muốn ở bên cạnh anh —— Cả đời!

Cô nên……cô tự nói với mình, phải ích kỷ một lần!

Chỉ một lần thôi!

“Tô Tố, xem như những lời chị nói là đúng, cũng xem như anh Tiêu Lăng không yêu tôi thật, nhưng tôi vẫn không cam tâm……” Tiêu Diệp Lạc ngẩng cao đầu, mắt rưng rưng, tay nắm chặt thành nắm đấm, “Anh Tiêu Lăng đối với tôi là người đàn ông tốt nhất trên thế gian này, nếu rời khỏi anh ấy tôi sẽ không tìm được ai tốt hơn nữa, sáu năm trước rời đi……tôi hối hận rồi, lúc đó còn quá trẻ, căn bản không thể nghĩ xa tới vậy! Nếu như cho tôi lựa chọn thêm một lần

nữa, có chết tôi cũng lựa chọn ở lại bên cạnh anh ấy, nếu cần phải chết cũng phải chết bên cạnh anh ấy, nếu vậy thì dù tôi cũng sẽ cũng sẽ để lại được dấu ấn sâu đậm trong lòng của anh ấy! Tôi đã hôi hận một lần, không thể lại hối hận thêm lần nữa, cho nên…….Tô Tố,tôi muốn cạnh tranh công bằng với chị!"

Giống như sợ Tô Tố sẽ phản đối, Tiêu Diệp Lạc nói vừa nhanh vừa gấp gáp, "Tôi biết hiện giờ tình cảm giữa chị và anh Tiêu Lăng đang lúc không tốt, nếu bây giờ tôi xen vào sẽ không phải là quân tử, nhưng tôi không còn cách nào khác, tôi phải vì hạnh phúc của mình mà đấu tranh, dù có phải mang danh là kẻ thứ ba tôi cũng không quan tâm! Cho nên chị không thể ngăn cản tôi, cũng không thể ngăn cản được tôi, lần này tôi nhất quyết không bỏ cuộc!"

Tô Tố gật gật đầu, "Nói xong rồi phải không, nếu nói xong rồi thì tôi không tiếp nữa".

Tiêu Diệp Lạc cắn chặt môi, nhìn Tô Tố vẫn tĩng lặng như không có chuyện gì liền không kìm được lửa giận, trừng mắt nhìn Tô Tố, "Tô Tố, chị lúc nào cũng có thể bình tĩnh như vậy hay sao? Chị thật sự không sợ tôi sẽ cướp anh Tiêu Lăng đi mất hay sao, hay là nói chị không có yêu anh Tiêu Lăng đi!"

"Bởi vì tôi hiểu anh ấy", Tô Tố khẽ nhếch môi cười, "Tiêu Diệp Lạc, uổng cho cô tự nói là cùng lớn lên từ nhỏ với anh ấy, từ khi cô rời đi vào năm trước đã có thể nhận ra cô không hề hiểu anh ấy, cho dù tôi cùng Tiêu Lăng có ly hôn, tôi đi xa vài năm không về, cô với anh ấy cũng không có khả năng đến với nhau."

Tiêu Diệp Lạc không nói gì, nhưng mặt thì để lộ vẻ không tin.

Tô Tố nhún nhún vai,"Thích tin thì tin, không tin thì thôi!"

Cô đeo túi xách, từ ghế sô pha đứng dậy, hỏi lại lần nữa, “Cô nói xong rồi phải không?”

Tiêu Diệp Lạc cắn chặt môi, gật đầu.

“Vậy tôi đi trước đây!”, Tô Tố quay người đi rất dứt khoát.

Hai người phụ nữ tại nơi mà đối phương không thể nhìn thấy, một người thì ôm mặt khóc nức nở, một người thì bước ra khỏi cửa, ngửa đầu nhìn bầu trời mờ mịt tối tăm, tâm trạng chán nản.

......

Bên ngoài trời đã bắt đầu rơi tuyết, tuyết rơi rất nhỏ, cơ hồ kiến người khác không cảm nhận được gì.

Tô Tố đưa tay xoa xoa bụng của mình, nhớ đến đứa con trong bụng, cố gắng nở nụ cười gượng gạo, không thể để tâm trạng không tốt của mình ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa con trong bụng.

Cô buộc lại khăn choàng cổ, vừa định bước đi thi xéo xéo bên kia có một người cầm cây gậy gỗ xuất hiện, cứ nhắm về phía cô mà nhào tới.

“Tô Tố, ngươi dám làm Tô Diệp Lạc đau lòng, ta đánh chết ngươi, đánh chết ngươi!”

“A ——‘

Tô Tố căn bản không nghĩ tới mẹ của Tiêu Diệp Lạc sẽ xông ra vào lúc này, chỉ biết nhanh chóng tránh né, hai tay ôm chặt lấy bụng của mình, Mẹ của Tiêu Diệp Lạc đánh một gậy rất mạnh vào đầu của Tô Tố, cô đau đớn la lên một tiếng, trước mắt chỉ thấy một màu đen,

xém chút nhất xỉu!

“Dừng, dừng tay, Con có thai……”

Bà ta căn bản không cho Tô Tố có cơ hội lên tiếng, liên tiếp đánh mấy gậy vào người cô, còn dùng tay xô ngã Tô Tố, “Sao trên đời có thể có người đàn bà độc ác như cô! Một đứa bé lương thiện như Diệp Lạc mà ngươi cũng không buông tha, muốn gì thì cứ kiếm bà già này, ngươi bắt nạt Diệp Lạc làm gì!”

Trước mắt Tô Tố chỉ thấy một màu đen, cô cố gắng đứng vững, nhưng mẹ của Tiêu Diệp Lạc quá hung hãn, cô muốn kêu cứu nhưng xung quanh đó không có ai đi ngang, Tô Tố liên tục bị xô ngã, trong lòng cô chỉ còn sự tuyệt vọng, cô ngã xuống đất, lưng đập vào bậc thang của tiệm cà phê, cô đau đến không thể tả nổi, khuôn mặt nhanh chóng chỉ còn một màu trắng bệch

Bà ta còn chưa thấy đủ, mắt nổi gân máu, tức giận đấm đá liên tục vào người Tô Tố.

Trên đùi, trên lưng, trên cánh tay, trên đầu!

Phàm là những chỗ có thể đạp bà ta đều không buông tha, nhìn thấy Tô Tố đang ôm bụng mình để bảo vệ, nghĩ cũng không cần nghĩ, bà liền nhanh chóng đạp liên tục vào đó..

“A —— Không!”

Bụng dưới của Tô Tố đau đớn kinh khủng, sắc mặt trắng bệch, Tô Tố cảm nhận được bên ngoài bụng thì đau đớn tột cùng, bên dưới thì có một nước ấm đang chảy xuống!

“A ——“

Tô Tố hét lớn lên, dùng hết chút sức tàn còn lại ôm lấy chân của bà ta, cố gắng đẩy bà ta ngã xuống!

Mẹ của Tiêu Diệp Lạc ngã rầm xuống đất!

Tiêu Diệp Lạc ngồi trong quán cà phê cuối cùng cũng bị màn đánh đám ngoài quán cà phê hấp dẫn, nhìn thấy mẹ mình ngã xuống dưới đất, cô nhanh chóng chạy đến dìu bà, "Mẹ, sao mẹ lại ở đây!"

Mẹ của Tiêu Diệp Lạc đau đến nói không thành lời!

Tiêu Diệp Lạc ngay lập tức chuyển hướng nhìn sang Tô Tố, tức giận chửi cô, "Tô Tố, chị rốt cuộc muốn cái gì, cho dù mẹ tôi có nói với chị những câu khó nghe như thế nào, chị cũng đâu cần phải như vậy, mẹ tôi tuổi đã lớn, sao chị có thể đánh bà như vậy!"

Nhưng nhanh chóng Tiêu Diệp Lạc đã nói không ra lời, trước mắt cô là Tô Tố đang bị máu nhuộm đỏ hết quần, cô sợ hãi nhìn mẹ của mình, "Mẹ, đây là sao, Mau! Mau chóng đưa đến bệnh viện! Mau chóng đưa đến bệnh viện!"

Chương 473

Tiêu mẫu thấy thân dưới của Tô Tố đang từ từ rỉ máu, bà ngây người ra, đứng nguyên tại chỗ nhìn cô chằm chằm mà không thốt lên được tiếng nào.

Nghe thấy Tiêu Diệp Lạc nói, bà mới chợt hồi hồn, tay run run móc điện thoại từ trong túi ra gọi 120.

Tiêu mẫu sợ đến run cả người.

Bà chưa từng nghĩ đến chuyện hại người, hôm nay Diệp Lạc khó khăn lắm mới ra khỏi nhà, bà chỉ không yên tâm thôi nên mới đi theo cô, ai ngờ lại gặp được Tô Tố ở quán cà phê, bà định bụng chắc chắn Tô Tố hẹn Diệp Lạc ra ngoài sau đó nói gì đó với Diệp Lạc, làm cho cô khóc rất thương tâm ở ngoài.

Gần như chẳng buồn nghĩ, bà xông thẳng vào.

Bà định sẽ dạy dỗ Tô Tố một trận!

Diệp Lạc đã rất đáng thương rồi, sao Tô Tố còn dám bắt nạt cô!

Nhưng bây giờ.....

Tiêu mẫu nhìn Tô Tố nằm trên nền đất lạnh, ánh mắt cô đang lịm dần đi, cuối cùng bà cũng biết chữ sợ viết thế nào, ngón tay bà run bắn ấn từng số để gọi cứu thương.

Tiêu Diệp Lạc đã xông đến bên Tô Tố.

Gần như lập tức, Tô Tố nắm lấy giày của Diệp Lạc.

Cô ngẩng đầu một cách khó khăn, nhìn chăm chăm vào Diệp Lạc, "Con, con tôi!"

Tiêu Diệp Lạc không dám di chuyển Tô Tố, cô cởi áo khoác chùm lên người Tô Tố, rồi ngồi xuống nắm lấy tay Tô Tố, "Tô Tố, cô gắng lên, cô không thể có chuyện đâu....Mẹ, xe cấp cứu đến chưa!"

"Đến rồi, đến rồi, đang trên đường đến rồi!"

Tiêu Diệp Lạc cũng sợ gần chết.

Cô là người không muốn Tô Tố xảy ra chuyện nhất!

Kể cả Tô Tố có thai, cô cũng chỉ muốn cạnh tranh công bằng với Tô Tố mà thôi, cho dù có ở thế hạ phong nhưng nếu như Tô Tố xảy ra chuyện gì thì mọi sự sẽ khác! Nếu như anh Tiêu Lăng biết được.....

Tiêu Diệp Lạc gần như không dám tưởng tượng hậu quả sẽ ra sao.

Cô rối đến độ rớt nước mắt.

Mấy phút sau, xe cấp cứu vẫn chưa đến!

Tiêu Diệp Lạc không chờ được nữa, cô đi đến bên đường bắt taxi, nhưng mấy bác tài chỉ nhìn Tô Tố người đầy máu là không dám chở, tay họ quay vô lăng rồi chạy biến. Cuối cùng cũng có một bác tài nhận ra Tiêu Diệp Lạc, lại còn là fan ruột của cô nên dùng xe nhà, ông bế Tô Tố lên xe, rồi chở họ đi đến bệnh viện gần nhất.

Sau khi lên xe, Tô Tố không chịu được nữa, cô nhắm nghiền mắt,

ngất lịm đi.

……

Vừa vào đến viện.

Tình hình của Tô Tố đã khá nguy kịch, ngay lập tức cô bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

Tiêu Diệp Lạc và Tiêu mẫu đứng chờ ở hành lang ngoài phòng phẫu thuật. Tiêu Diệp Lạc nóng ruột đến mức sắc mặt trắng bệch ra.

“Diệp Lạc, con đừng nóng ruột, có khi chẳng xảy ra chuyện gì đâu.....”

“Sao lại không có chuyện được, cô ấy chảy nhiều máu như thế.” Tiêu Diệp Lạc không nhịn được, trách Tiêu mẫu, “Mẹ, nếu như con có hiểu lầm gì với Tô Tố, thì sao mẹ lại ra tay đánh người kia chứ, cô ấy cũng chẳng nói gì với con cả, là chính con hẹn cô ấy ra gặp mặt, nếu có chuyện gì không hay xảy ra cho Tô Tố, mẹ bảo con làm sao đối mặt với anh Tiêu Lăng đây!”

Tiêu mẫu cụp mắt xuống, nắm lấy điện thoại không nói gì, một lúc sau mới khẽ giọng giải thích cho bản thân, “Tại mẹ cũng không biết nó có thai rồi.....”

“Cô ấy có thai hay không mẹ cũng không nên động thủ chứ!”

Tiêu mẫu thấy trong lòng ấm ức, bà cũng chỉ tưởng Diệp Lạc bị Tô Tố hiếp đáp thôi, ai mà nghĩ nhiều vậy!

Tiêu mẫu nắm lấy tay Tiêu Diệp Lạc, “Diệp Lạc à, con yên tâm, chắc chắn không sao đâu, sảy thai thôi không chết người được đâu, cùng

lắm.....cùng lắm là mất đứa con này, nghiêm trọng hơn nữa thì sau này không đẻ được nữa thôi, nó cũng có hai đứa rồi, cũng chẳng bận tâm chuyện sau này có hay không có con nữa đâu. Lại nói, mẹ không biết nó có mang, lẽ nào nó cũng không biết hay sao, mẹ đánh nó sao nó không nói nó đang mang thai? Có thể là tự nó không muốn đứa con này nữa, nên muốn mượn tay mẹ thì sao!"

Tiêu Diệp Lạc nhìn Tiêu mẫu, không dám tin vào tai mình!

Cái suy nghĩ gì vậy!

Một người phụ nữ, sao có thể muốn mượn tay người khác để bỏ đi đứa con của mình và chồng kia chứ? Hơn nữa, chuyện sau này không thể sinh đẻ vô cùng quan trọng với một người phụ nữ, sao mẹ cô có thể nói chuyện đó như không đau không ngứa như vậy?

Tiêu Diệp Lạc lần đầu cảm thấy, tình yêu của mẹ với cô quá mù quáng!

Lẽ nào bởi vì cô, nên có thể điên đảo trắng đen hay sao!

Trước đây cô thấy sự bảo vệ của mẹ cô với cô không có gì là sai, nhưng lần này Tô Tố không hề có trách nhiệm gì, sao mẹ lại làm như vậy được!

Tiêu Diệp Lạc thấy đau lòng!

Từ khi nào mẹ đã thành ra thế này?

Hai tiếng sau, Tô Tố được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, Tiêu Diệp Lạc hoảng hốt chạy đến hỏi, "Bác sĩ bác sĩ! Tình trạng của bệnh nhân sao rồi ạ?"

"Bác sĩ lấy khẩu trang xuống, lắc lắc đầu, "Sảy thai rồi! Đã làm phẫu thuật rửa tử cung, bây giờ bệnh nhân vẫn đang hôn mê, mấy người làm người nhà kiểu gì vậy, bệnh nhân có thai sao lại không cẩn thận như thế, xuất huyết nhiều như vậy.....Tình trạng còn nguy kịch hơn chút nữa, đến người lớn cũng không giữ được! Một tháng tới là thời gian chăm sóc cho bà đẻ, nhất định phải vô cùng cẩn thận, một tháng sau sinh là thời gian rất quan trọng với phụ nữ, nhất định phải chăm sóc cho cẩn thận, nếu không sẽ dễ để lại biến chứng."

Tiêu Diệp Lạc gật đầu lia lịa, "Vâng vâng vâng, tôi biết rồi, tôi hiểu rồi."

Sau khi phẫu thuật xong, y tá đẩy giường bệnh của Tô Tố ra khỏi phòng.

Phút giây Tiêu Diệp Lạc nhìn thấy Tô Tố lướt qua, trong lòng cô vô cùng sợ hãi!

Tô Tố nhắm mắt nằm trên giường, mặt cô trắng như cắt, đến môi cũng không còn chút máu, nhịp thở lên xuống ở ngực gần như không nhìn thấy được, cứ như cô có thể chết bất cứ lúc nào.

Trống ngực Tiêu Diệp Lạc đập liên hồi.

Cô thật sự không muốn Tô Tố có chuyện, thật sự không mong muốn!

Tiêu Diệp Lạc lấy một phòng tốt nhất cho cô!

Tiêu mẫu và Tiêu Diệp Lạc ngồi bên giường trông cho cô,phải một lúc lâu sau, Tiêu Diệp Lạc mới hạ quyết tâm, lấy ra điện thoại trong túi.

"Diệp Lạc, con định làm gì?"

“Gọi điện cho Tiêu Lăng!”

“Không được!” Tiêu mẫu giữ lấy tay Tiêu Diệp Lạc, “Con không được gọi điện cho nó, nếu nó biết đầu đuôi câu chuyện, nhất định nó sẽ hận con, đến lúc đó con càng không thể đến với nó được.”

“Mẹ! Lúc nào rồi, bây giờ là chuyện mạng người đấy.”

“Vậy cũng không được, con mau đi đi, con đi xong mẹ sẽ gọi điện thoại cho Tiêu Lăng, mẹ sẽ nói với nó những chuyện này đều là do mẹ làm, không liên can gì đến con, như vậy Tiêu Lăng sẽ không trách con!”

Tiêu Diệp Lạc cười khổ tâm, “Mẹ, làm như vậy không có ý nghĩa gì cả!”

Là cô hẹn Tô Tố gặp mặt, nên mới có những chuyện xảy ra sau đó, cho nên cô nhất nhất định phải chịu trách nhiệm!

Cho dù anh Tiêu Lăng có hận cô, thì đó cũng là thứ cô đáng hận được!

Hơn nữa......

Tiêu Diệp Lạc liếc nhìn Tô Tố đang nằm trên giường bệnh truyền dịch, nếu cô đi khỏi đây, để cho mẹ và Tô Tố ở lại, cô không dám chắc với tình yêu mù quáng của mẹ cô, bà có làm gì Tô Tố không nữa!

Mẹ luôn nghĩ Tô Tố là hòn đá cản trở cô đến với Tiêu Lăng, vì hạnh phúc của cô, bà hoàn toàn có thể hạ thủ với Tô Tố!

Chương 474

Tiêu Diệp Lạc dưới sự phản đối của Tiêu mẫu, cô vẫn gọi cho Tiêu Lăng.

Cô vừa nói xong nguyên nhân ngọn ngành thì chỉ nghe đầu bên kia là tiếng gào tức giận của Tiêu Lăng, sau đó “Tút——”Tiêu Lăng ngắt máy!

Tiêu Diệp Lạc cười khổ tâm, cả người cô như bỗng chốc chết lặng.

Xem ra, số phận đã định cho anh Tiêu Lăng của cô căn hận cô rồi!

……

Tập đoàn Hoàn Vũ cách bệnh viện thành phố không xa nhưng cũng chẳng gần, Tiêu Lăng chỉ chạy xe 5 phút là đến được phòng bệnh, chuyện này đúng là không thể nào!

Nhưng anh đã làm được!

Tiêu Lăng xuất hiện ở cửa phòng bệnh, rõ ràng là ngày mùa đông lạnh giá, nhưng trên tóc anh dính đầy mồ hôi, trên mặt cũng vậy, nhìn anh như vừa bước từ dưới nước lên, anh vừa xông đến phòng bệnh, mắt không để ý đến ai mà chỉ đăm đăm tìm Tô Tố, và anh đã nhìn thấy cô.

Vừa nhìn thấy Tô Tố, tim anh đau như cắt!

Anh lê từng bước một đến bên giường bệnh, Tiêu Diệp Lạc đang

ngồi ở bên đầu giường lập tức đứng lên nhường chỗ cho anh.

Tiêu Lăng ngồi xuống, anh đưa tay ra định nắm lấy tay Tô Tố, nhưng thấy lòng bàn tay mình ướt nhẹp mồ hôi, anh lại rụt lại. Tô Tố trước mắt anh đang yếu ớt như một cô búp bê bằng gốm vậy, như chỉ cần chạm khẽ là sẽ tan ra từng mảnh.

Tiêu Lăng cứ như thế ngồi nhìn Tô Tố như thời gian đã ngừng trôi.

Tiêu Diệp Lạc thấy vậy vừa không nhẫn tâm vừa sợ hãi, cô không nhịn được bèn gọi nhẹ, “Anh Tiêu Lăng.....”

Tiêu lăng phút chốc quăng cho cô một ánh nhìn sắc lạnh như lưỡi gươm, cả người anh như lạnh giá đến đáng sợ. Tiêu Diệp Lạc bị ánh mắt của anh làm cho thất kinh, cô sợ đến nỗi tim muốn ngừng đập, “Anh Tiêu Lăng.....”

Lời của Tiêu Lăng như dằn từng chữ, “AI CÓ THỂ CHO TÔI BIẾT! CHUYỆN NÀY LÀ THẾ NÀO!”

Tô Tố sao lại nằm trên giường bệnh như thế này, rồi sao lại ở cùng với mẫu thân và Tiêu Diệp Lạc như vậy!

Ai nói cho anh biết, chuyện này là sao!

“Anh Tiêu Lăng.....” Tiêu Diệp Lạc trước giờ chưa từng bị Tiêu Lăng đối xử lạnh lùng đến vậy, lúc này mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng mắt cô vẫn đỏ lên, “Anh Tiêu Lăng, em xin lỗi, đều do em.....”

“Không liên can gì đến Lạc Diệp, là mẹ!” Tiêu mẫu chủ động đứng ra, bà nhìn Tiêu Lăng, trầm giọng nói, “Hôm nay Lạc Diệp ra ngoài, là mẹ không yên tâm nên đi theo nó, thấy nó và Tô Tố gặp mặt, mẹ còn nhìn thấy Diệp Lạc khóc thì mẹ lại nghĩ là Tô Tố ức hiếp Diệp Lạc

nên lấy gậy đánh nó một trận."

Cầm gậy!

Đánh?

Ánh mắt Tiêu Lăng bỗng chốc trừng trừng!

Tiêu mẫu cũng giật mình lo sợ nhưng vẫn cố nói tiếp, "Nhưng mẹ không biết Tô Tố đang mang thai nếu không mẹ chắc chắn không động đến nó, Tiêu Lăng, chuyện Tô Tố sảy thai lần này hoàn toàn lỗi do mẹ, con đừng đổ lên đầu Diệp Lạc nhé. Hơn nữa khi nãy bác sĩ cũng nói là cơ thể nó hơi yếu, đứa trẻ này trước đó cũng khó mà giữ được......"

Có thai?

Tiêu lăng ngớ người!

Nhưng vẫn chưa đợi cho anh kịp vui sướng, hai chữ 'sảy thai' đã kề cận sau đó như hất một chậu nước lạnh vào mặt anh, niềm vui chưa kịp dâng trào của anh đã phút chốc bị dập tắt!

Nghe thấy lời của Tiêu mẫu, anh bỗng cười lớn.

"Mẹ, ý mẹ nói là, cô ấy sảy thai là đáng đời sao!"

Tiêu mẫu bỗng nghẹn họng không nói được ra lời.

Tiêu Lăng cười, một nụ cười lạnh buốt. "Mẹ, mẹ hại chết con của con, tại sao lại không có một chút hối lỗi vậy! Hay mẹ nghĩ rằng, đứa trẻ này chết vừa đúng lúc, đúng lúc Tô Tố đang muốn ly hôn với con? Bây giờ nó mất rồi, hai đứa con càng không có hy vọng chén vỡ lại

lành đúng không? “

Tiêu mẫu ngây người vài giây, mặt bà lập tức nguội lạnh, “Tiêu Lăng, mẹ là mẹ con, sao con dám ăn nói với mẹ như thế!”

“Đúng, mẹ là mẹ con, mẹ nuôi con lớn nên con nợ ở mẹ.....Nhưng Tô Tố, cô ấy không nợ mẹ, con của con cũng không nợ mẹ!” Tiêu Lăng đỏ cả khóe mắt, anh trợn mắt, “Mẹ! Tô Tố, cô ấy không làm gì sai! Mẹ có thù, có hận gì thì mẹ nhằm vào con đây này! Cho dù cô ấy có không mang thai, tại sao mẹ có thể cầm gậy để đánh một cô gái yếu đuối kia chứ.....sao mẹ có thể làm được như vậy! Đừng nói với con những thứ như Tô Tố hiếp đáp Diệp Lạc. Với tính cách và khí chất của cô ấy, cô ấy sẽ không bao giờ hẹn gặp Diệp Lạc, chắc chắn là Diệp Lạc hẹn gặp Tô Tố! Cho nên, càng không thể nào là Tô Tố ức hiếp Diệp Lạc. Đến con cô ấy cũng không cần nữa, lấy lý do gì để làm khó dễ Diệp Lạc cơ chứ.....?”

Tiêu Diệp Lạc khi này đã ngập trong nước mắt.

Tiêu mẫu vẫn cứng đầu gân cổ, không chịu nhận mình sai.

“Ha——Mẹ, nếu như sớm biết sẽ có ngày này.....Con thà mong mẹ đừng nhận nuôi con! Mẹ! Mẹ nhận nuôi con một lần, coi như đã cho con một mạng, nhưng bây giờ.....Mẹ hại chết con của con, đó cũng là một mạng! Cho nên, từ ngày hôm nay, con không còn nợ mẹ một chút gì nữa! Bây giờ, mời bà ra khỏi đây! Sau khi vợ tôi dậy, chắc chắn sẽ không muốn nhìn thấy bà đâu!”

Tiêu mẫu giật mình, “Con muốn đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử với mẹ?”

Tiêu Lăng trầm lặng không nói gì, nhưng vẻ mặt đó rõ ràng đã mặc nhận điều này.

Tiêu mẫu cười lớn, "Được! Được lắm, tôi đúng là đã nuôi được một đứa con trai tốt, vì một phôi thai còn chưa thành hình mà nỡ đọan tuyệt quan hệ mẫu tử, mẹ đã nói với con rồi, mẹ không hề biết nó đang mang thai, bác sĩ cũng đã nói đứa con của nó cũng yếu, kể cả không có mẹ, cũng không chắc đã giữ được....."

Tiêu Lăng không nể nang, cắt lời bà, "Nhưng, Tô Tố rõ rành rành là do bị bà đánh đến sảy thai!"

"Thế cũng là do nó đáng bị thế, ai bảo nó dám hiếp đáp Diệp Lạc!"

Điên rồi!

Điên thật rồi!

Trước đây Tiêu Lăng cảm nhận được tình yêu Tiêu mẫu dành cho Diệp Lạc hơi phiến diện, nhưng với tình hình này, không chỉ là phiến diện nữa mà hoàn toàn là điên rồ!

Nếu anh phát hiện sớm hơn, có khi không xảy ra chuyện như ngày hôm nay!

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa....."Tiêu Diệp Lạc kéo tay áo bà.

Tiêu mẫu vẫn như có lý, "Tao không sai, nói chung tao không sai, Diệp Lạc, mẹ đều vì tốt cho con, mẹ làm toàn bộ mọi thứ đều vì con, chỉ cần con được hạnh phúc, bảo mẹ làm gì mẹ cũng làm!"

Tiêu Diệp Lạc trong lòng nặng trình trịch, "Nhưng con không cần mẹ vì con mà làm vậy, mẹ làm thế có nghĩ đến cảm nhận của con không? Mẹ, con chỉ hy vọng mẹ của con hiền lành như mười năm trước đây thôi, chứ không phải điên cuồng như bây giờ, chúng con đã làm sai gì rồi, tại sao me không biết nhận ra lỗi lầm chứ, nếu mẹ

còn như vậy, con cũng không dám nhận....."

Tiêu mẫu phút chốc hoảng loạn, "Diệp lạc, Diệp Lạc con không được như vậy, con là mạng sống của mẹ, con không thể nào không nhận mẹ được đâu....."

Tiếng cãi cọ trong phòng bệnh làm bác sĩ ca trực bước tới, nữ bác sĩ cau mày mở cửa, "Đây là phòng bệnh của bệnh viện không phải cái chợ, các người có thể nào ngưng cái tiếng ồn này không, có định để cho bệnh nhân nghỉ ngơi không vậy!"

Tiêu Lăng đứng phắt dậy, xông đến phía bác sĩ, vị bác sĩ giật mình còn tưởng Tiêu Lăng định đánh người, cô vội lùi lại hai bước, "Anh, anh định làm gì?"

"Tình trạng bệnh nhân này sao rồi, bao giờ cô ấy có thể tỉnh lại?"

Nữ bác sĩ mới thả lỏng người, "Bệnh nhân chịu tác động mạnh từ bên ngoài, lúc làm phẫu thuật, phát hiện trên người cô ấy toàn vết thương! Mấy người có phải là người nhà bệnh nhân không vậy, sao không chăm nom cô ấy cho cẩn thận, cơ địa của bệnh nhân đã không được khỏe, các người còn để cô ấy bị đánh....."

"Bao giờ cô ấy có thể tỉnh lại!" Tiêu Lăng ngắt lời bác sĩ.

"Khoảng trên dưới hai tiếng nữa, hết thuốc mê là cô ấy sẽ tỉnh lại!"

Chương 475

Tô Tố tỉnh dậy muộn hơn so với dự đoán của bác sĩ!

Cô đã hôn mê 7,8 tiếng đồng hồ, trong khi hôn mê, cuộc sống hơn nửa năm sau khi trùng sinh được tua nhanh lại như một bộ phim ngắn, đợi đến khi có lại được ý thức, cô cũng không mở mắt.

Cô nằm đó bình lặng, dường như vẫn đang còn hôn mê.

Trong phòng rất yên ắng, ánh sáng hơi chói mắt, cô ngửi thấy mùi thuốc sát trùng của bệnh viện!

Đứa con.....

Cô nhớ lại tình cảnh trước lúc hôn mê, khóe mắt tuôn ra một giọt lệ buồn, rồi nó biến mất nơi vành vai.

Tay cô đang bị nắm chặt, cái cảm giác quen thuộc này cô không cần nghĩ cũng biết là ai, cô nhắm chặt mắt không muốn mở ra, bây giờ cô không muốn gặp bất cứ ai, chỉ muốn chui vào một góc nhỏ một mình yên tĩnh liếm vết thương.

……

Ánh mắt của Tiêu Lăng luôn hướng về gương mặt cô, nhìn thấy giọt nước nơi khóe mắt cô, anh biết cô đã tỉnh lại.

"Tô Tố....."

Tô Tố không hồi đáp.

"Con mất rồi....."

Tô Tố hơi rung mình.

Tiêu Lăng nắm chặt hơn tay của Tô Tố, mặt anh áp vào lòng bàn tay cô, Tô Tố chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình cũng ướt hết, tim cô đau nhói. Cô mở mắt, mắt cô ngấn lệ rồi đột nhiên tuôn tràn xuống.

"Tô Tố, anh xin lỗi, đều là do anh!"

Anh lại muốn gánh hết tất cả lỗi lầm về mình, rồi nói mẹ anh không có tội gì?

Tô Tố cười mỉa mai!

Cô nắm chặt bàn tay!

Cô hận!

Cô rất hận!

Vì muốn giữ cái thai, cô cẩn thận từng li từng tý, còn không dám bước ra khỏi nhà, nhưng tại sao vẫn có người muốn hãm hại con của cô!

Tô Tố tưởng rằng cô sẽ không còn khóc được nữa.

Nhưng nước mắt của cô cứ tuôn rơi không kiểm soát!

Nước mắt nhanh chóng làm ướt gối cô.

“Tiêu Lăng.....”

Tiêu Lăng nghẹn giọng ngẩng đầu, “Anh đây!”

“Chúng ta đã hết rồi, hoàn toàn hết rồi!” Tô Tố thẫn thờ nhìn lên trần nhà, nước mắt vẫn rơi không ngừng, nhưng giọng nói của cô lại vô cùng bình tĩnh, “Anh đi đi, ở đây không cần sự giúp đỡ của anh, đơn li hôn hai ngày nữa tôi sẽ gửi qua bưu điện cho anh, anh muốn ký cũng được, không ký cũng được, tôi đã hạ quyết tâm nhất định ly hôn với anh rồi! Cho dù anh không ký, ly thân hai năm cũng sẽ tự động ly hôn thôi.....Coi như tôi cầu xin anh, sau này làm ơn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, cả bà mẹ ghê tởm của anh nữa! Nếu bà ta còn xuất hiện trước mặt tôi, tôi không biết mình sẽ làm những gì đâu! Cho nên bảo bà ta tránh tôi xa một chút! Còn cả Tiêu Diệp Lạc.....tôi cũng không muốn nhìn thấy cô ta, tôi không muốn nhìn thấy tất cả các người, anh đi đi! Đi!”

Tiêu Lăng càng nắm chặt hơn tay của cô, “Tô Tố. Anh biết em không muốn nhìn thấy anh, em đánh anh cũng được, chửi anh cũng được, đừng uất hận một mình, sẽ để lại căn bệnh đấy.”

“Ha——”

Con cô cũng mất rồi, cô còn quan trọng bệnh tình của mình sao!

Tô tố rút tay ra khỏi Tiêu Lăng, hai tay đặt lên trên bụng, bụng dưới của cô khá phẳng, lúc trước mang thai bụng cô cũng phẳng như vậy nhưng lúc đó cô biết bên trong còn có đứa con của cô, cô có thể cảm nhận được hạnh phúc, nhưng bây giờ.....trái tim cô như bị cắt đi một miếng, trống rỗng và nhức nhối.

“Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Tô Tố, anh đồng ý ly hôn.....nhưng điều kiện là, để anh chăm sóc cho em một tháng này.”

Ly hôn.....

Tô Tố cảm thấy trái tim đang bị gò bó của mình như được giải phóng.

Hai ngày trước, khi nghĩ đến chuyện rời xa Tiêu Lăng, tim cô vẫn còn đau, nhưng giờ đây vừa nghe anh nói vậy, cô chỉ cảm thấy nhẹ nhõm!

Muôn phần nhẹ nhõm!

Tô Tố nhắm mắt lại!

Bây giờ cô không muốn thấy Tiêu Lăng, không muốn nghe tiếng anh, cũng không muốn hít thở chung một bầu không khí với anh, chỉ cần nhìn thấy anh, tim cô lại đau rát.

Cô hận bản thân vô dụng!

Đến con của mình cũng không bảo vệ được!

Thậm chí, rõ ràng cô biết Tiêu mẫu đã hại chết con của cô, nhưng cũng không trừng chị được bà ta!

Với quyền thế ngút trời của Tiêu gia ở cái thành phố này, đừng nói Tiêu Lăng bảo vệ cho mẹ mình, có là Tiêu lão gia, ông cùng lắm cũng chỉ đuổi Tiêu mẫu và Tiêu Quốc Cường ra khỏi nhà thôi, chắc chắn không để chuyện này lọt ra ngoài, cho nên, cô đã quá hiểu!

Cô có làm ầm lên, cũng sẽ không có bất kỳ kết quả gì!

Chuyện có đau buồn đến mấy cũng không bằng tâm đã chết!

Chính là tình trạng của cô bây giờ!

Cô thề!

Sẽ có một ngày cô lớn mạnh, mạnh đến mức có thể không cần dựa dẫm vào bất kỳ ai, có thể bảo vệ được những người mà cô yêu!

……

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố mắt nhắm nghiền, thinh lặng, tim anh đau không ngớt!

Anh biết Tô Tố không muốn nhìn thấy anh!

Lúc này, anh cũng không dám đi ngược với suy nghĩ của cô, "Anh đi gọi cho An Tiểu Hy, bảo cô ấy đến đây chăm sóc em."

Nếu như không vì dòng nước ở đuôi mắt cô, sợ rằng ai nhìn thấy cũng tưởng rằng cô đang ngủ.

Tiêu Lăng rất muốn hôn cô, ôm cô vỗ về an ủi.

Nhưng anh của lúc này đây, không có cái tư cách ấy, anh càng đến gần, cô sẽ càng khó chịu.

Cuối cùng Tiêu Lăng cũng đành rời khỏi phòng.

Anh gọi điện cho An Tiểu Hy và Mộ Bạch, hai người nói đều gọi điện cho Tô Tố nhưng chỉ thấy số cô tắt máy, họ đang lo lắng thì nhận được tin từ Tiêu Lăng, Mộ Bạch tức tốc chạy xe đến.

“An Tiểu Hy đâu?”

“Cô ấy ở nhà chăm sóc cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất!” Mộ Bạch sắc mặt hơi lạnh, “Rốt cục là chuyện gì, sao đang yên lại nhập viện, cô ấy còn đang mang thai.....”

“Nó mất rồi!”

“Cái gì?”

“Sảy rồi.....” guồng mắt Tiêu Lăng đỏ ửng, anh kể lại toàn bộ cho Mộ Bạch biết, Mộ Bạch nghe xong trong lòng như có lửa đốt, ánh nhìn sắc lạnh hướng vào Tiêu Lăng, “Cho nên? Mày vẫn muốn bênh vực họ?”

Tiêu Lăng lắc đầu, “Tao đã đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với bà ấy rồi, sau này chuyện của họ chẳng liên can gì đến tao nữa!”

“Vậy Tô Tố thì sao?”

“Cô ấy không muốn nhìn thấy tao, lúc nãy lại nhắc đến chuyện ly hôn, tao đồng ý rồi.....”

Mộ bạch trợn tròn mắt, “Tại sao?”

“Tao rất muốn giữ chặt lấy cô ấy không buông tay, nhưng theo tình hình bây giờ, hoàn toàn không thể ở lại bên cô ấy, nếu tao đến gần, vết thương trong tim cô ấy sẽ càng rách toác. Trước mắt, ly hôn là cách tốt nhất.....như vậy cô ấy mới có thể cảm thấy được giải thoát. Mộ Bạch, thời gian này chắc cô ấy cũng không muốn nhìn thấy tao, nên trăm sự nhờ mày chăm sóc cho cô ấy, bác sĩ nói thời gian nghỉ dưỡng sau sinh là hại cho cơ thể nhất, nếu không khéo còn có thể bị trầm cảm.....Mày cố gắng để cho hai đứa nhỏ đến thăm cô ấy đều

đặn, trong lòng cô ấy bây giờ quan trọng nhất là hai đứa nó, xem ra lúc này chỉ có Cảnh Thụy và Tiểu Thất mới có thể vỗ về được cô ấy."

Sự tức giận của Mộ Bạch với Tiêu Lăng nhanh chóng bị dập tắt.

Anh biết con người Tiêu Lăng, muốn để Tiêu Lăng buông tay đã là muôn phần khó dễ cho anh ta rồi.

Hơn nữa, mất đi đứa con, nỗi đau của anh cũng như của Tô Tố thôi!

Có khi, anh còn đau hơn Tô Tố!

Nói gì, nguyên nhân cả câu chuyện cũng đều do anh mà ra!

Mộ Bạch không nhẫn tâm trách móc anh nữa, "Tao biết rồi, tao sẽ chú ý chăm sóc cho cô ấy, mày cứ về trước đi."

Tiêu Lăng cười khổ tâm, "Về? Lúc này về làm gì? Mày vào đi, nói với cô ấy tao về rồi, tao trực ở bên ngoài, đợi đến lúc nào tâm tình cô ấy khá hơn tao sẽ đi."

Mộ Bạch thấy anh khá kiên quyết, cũng không thể khuyên nhủ gì thêm bèn lắc đầu thở dài bước vào phòng.

Mộ Bạch vừa đưa tay mở cửa phòng, anh nghe tiếng Tiêu Lăng khẽ nói từ phía sau, "Chuyện cô ấy nhờ mày giúp, tao đã cho người đi làm rồi....."

Mộ Bạch giật mình quay lại!

Chương 476

Mộ Bạch chợt quay qua nhìn Tiêu Lăng, ánh mắt có chút kinh ngạc.

“ Cậu, biết rồi?”

Từ sau khi hôn lễ bị phá hoại, Tô Tố đã nhờ anh,bảo anh làm giúp cô hộ chiếu dài hạn, anh đoán được có thể Tô Tố muốn rời khỏi nơi khiến cô đau lòng này đến một nơi khác sinh sống, đương nhiên, chuyện như vậy, anh đương nhiên sẽ không nói cho Tiêu Lăng biết, cho nên chuyện này luôn là bí mật giữa anh và Tô Tố, vì muốn bảo mật, Tô Tố ngay cả Tiểu Hy cũng không nói, sao Tiêu Lăng anh ta lại biết?

Mộ Bạch đột nhiên nhớ lại chuyện phiền phức mà anh gặp được ở nơi làm hộ chiếu.

“ Là cậu làm? Đúng không?”

Tiêu Lăng gật đầu, dạo này Tô Tố và Mộ Bạch qua lại nhiều quá, anh tìm người điều tra việc Mộ Bạch đang làm, cho nên đã giở chút thủ đoạn, làm chậm tốc độ làm hộ chiếu của anh ta lại, nhưng bây giờ đã không cần thiết nữa.

“ Tớ sẽ tìm người làm hộ chiếu dùm, cậu hãy chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Mộ Bạch nhìn anh một hồi lâu, gật đầu, “ tớ biết rồi.”

Mộ Bạch xoay người đẩy cửa phòng bệnh ra.

Tiêu Lăng ngồi trên ghế ở hành lang phòng bệnh, vào lúc nửa đêm, mùa đông vô cùng lạnh giá, cũng không biết cửa sổ nơi nào chưa đóng lại, một luồn gió lạnh thổi vào trong hành lang, lạnh đến run người.

Sau khi Tô Tố ngủ say Tiêu Lăng mới rời khỏi.

Anh không về căn hộ bên ngoài anh ở, mà lái xe trờ về nhà cũ.

Tô Tố chịu nhiều uất ức như vậy, không phải chỉ có đoạn tuyệt quan hệ với mẹ anh, một câu ngắn gọn là kết thúc đâu.

...

Khi Tiêu Lăng về đến nhà là khoảng chín giờ rưỡi tối!

Lúc anh đến đèn sáng rực rỡ, trong phòng khách mọi người đều có mặt đông đủ, ông nội ngồi trên sô-pha, Tiêu Khả dựa sát vào bên cạnh ông hình như đang nói gì đó, ba mẹ anh... vị trí ngồi hơi xa với chỗ của ông nội, duy nhất không thấy Tiêu Diệp Lạc!

Tiêu Khả là người đầu tiên nhìn thấy anh, vui mừng đến từ sô-pha nhảy dựng lên, “ ủa... Tiêu Lăng, em về rồi à, sao giờ này mới về? Vào đây mau! Em ăn cơm chưa? Để chị bảo dì Trương chuẩn bị một ít thức ăn cho em.”

Tiêu Lăng lắc đầu, “ không cần!”

Tiêu Lăng xoay đầu qua nhìn mẹ Tiêu, mẹ Tiêu đang xem phim với Tiêu Quốc Cường ở ghế sô-pha bên cạnh, vừa nãy bà ta còn cười nói vui vẻ, sau khi Tiêu Lăng vào nhà, nụ cười trên mặt liền khựng lại, theo bản năng đưa tay ra túm chặt lấy cánh tay của Tiêu Quốc

Cường.

Trái tim tê liệt của Tiêu Lăng lại đau thêm lần nữa.

Hại Tô Tố sảy thai, bây giờ ở trong phòng bệnh không thể ngồi dậy được, nhưng mẹ của anh, còn cười nói vui vẻ mà trò chuyện với người khác, còn có thể vui vẻ mà ngồi xem tivi, rốt cuộc là lòng dạ bà độc ác, hay là bà cảm thấy Tô Tố đáng đời?

Bất luận là nguyên nhân nào, Tiêu Lăng đã triệt để thất vọng rồi.

Tiêu Lăng dời mắt, quay sang phía lão gia tử, " ông nội!"

Sắc mặt của lão gia tử tương đối nghiêm túc, khi Tiêu Lăng dọn ra nhà cũ đã từng nói sẽ không trở về nữa, anh luôn giữ lời, sáu năm trước dọn ra ngoài, cho đến năm năm sau mới bước lại vào nhà này, lần này, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, bên trong chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không Tiêu Lăng tuyệt đối sẽ không trở về!

" Ông nội, Tô Tố bị mẹ đánh đến sảy thai rồi!" Một câu nói của anh đã nói rõ hết mọi chuyện, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của đám người lão gia tử, lạnh giọng nói tiếp, " chính là vào sáng hôm nay, đứa bé đã bảy tuần! Bị mẹ tay đấm chân đạp dẫn đến sảy thai!"

Phòng khách rộng lớn bỗng chốc trở nên im lặng vô cùng!

Lão gia tử cầm chặt cây gậy, trên tay hiện đầy gân xanh, hơi thở ông trở nên gấp gáp, trông như một con sư tử sắp nổi giận, ánh mắt ông như cây đao nhìn thẳng vào mẹ Tiêu, toàn thân mẹ Tiêu run cầm cập, bà cắn răng liếc Tiêu Lăng một cái, vội vàng giải thích cho bản thân, " ba! Con không biết cô ta đã mang thai, con thật sự không biết, con nhìn thấy sau khi cô ta gặp Diệp Lạc thì Diệp Lạc ngồi khóc trong quán cà phê, cho nên con khẳng định cô ta đã ức hiếp Diệp Lạc...

Con không muốn cô ta bị sảy thai, vả lại bác sĩ cũng nói, cái thai đó của cô ta vốn dĩ không ổn định, thực chất không phải là trách nhiệm của con..."

Tiêu Lăng cười lạnh, đối với những lời mẹ Tiêu nói anh không cảm thấy bất ngờ gì cả.

Anh móc điện thoại từ trong túi ra, ném điện thoại vào giữa chỗ ngồi của mẹ Tiêu và lão gia tử, thành công ngắt lời của mẹ Tiêu.

" Trong điện thoại có hình của Tô Tố bị thương, ông nội, ông xem thử liền hiểu ngay!"

Lão gia mở khóa màn hình ra, kiếm chỗ thư viện ảnh, vừa nhìn, cơn tức giận trong mắt liền không khống chế được nữa!

Tiêu Khả lại gần lão gia tử, nhìn vào điện thoài, liền hít một hơi thật sâu!

Trong hình, Tô Tố nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch đến lạ thường, cô mặc quần áo bệnh nhân, hai tay áo được vén lên, để lộ ra hai cánh tay, trên cánh tay vừa xanh vừa tím, phối với làn da trắng tuyết của cô, trông đặc biệt khiếp sợ.

Qua thêm một tấm hình nữa, Tô Tố vẫn đang hôn mê, vạt áo của cô bay lên, để hở ra một khúc nhỏ của phần bụng, vết thương tím bầm trên bụng lớn như một một bàn tay, trông càng đáng sợ hơn!

Lão gia tử và Tiêu Khả đã hiểu rõ mọi chuyện!

Loại vết thương này, nếu không phải do đánh mạnh sẽ không có tình trạng này, cho dù là người bình thường cũng chịu không nổi, hốn chi là cô gái yếu ớt như Tô Tố, cô còn mang thai nữa chứ!

Mạnh tay như vậy, đủ để khiến người sảy thai!

Tay lão gia tử run lên, đem điện thoại quăng mạnh vào mặt mẹ Tiêu, hằng giọng nói, “ cô dám nói đây không phải là kiệt tác của cô sao? Còn dám đùn đẩy nói Tô Tố sảy thai không phải là trách nhiệm của cô? Trương Thục Phân! Đó là một sinh mạng đấy! Nếu sớm biết cô ác độc như vậy, năm đó cho dù Quốc Cường quỳ xuống xin tôi, tôi cũng tuyệt đối không cho cô gả vào nhà này đâu! Bây giờ xem ra, bà nội của Tiêu Lăng thật biết nhìn xa trông rộng, năm xưa nói cô không hợp với Quốc Cường, còn nói sau này cô chắc chắn sẽ là một tai họa, lúc đó tôi vẫn không tin, bây giờ xem lại, tất cả mọi chuyện đều ứng nghiệm cả rồi! Kết hôn hai năm đầu, cô hao tổn tâm tư để trợ cấp cho nhà mẹ, còn dùng quan hệ của tôi và bà nội Tiêu Lăng, kiếm việc làm trong quân đội cho người bên nhà mẹ cô... được, chỉ cần bọn họ làm tốt, những chuyện này không phải không thể! Nhưng mà cô thì sao, sự buông lỏng của chúng tôi vốn dĩ không khiến cô bớt phóng túng lại, mà cô lại ngày một tệ hại hơn! Lén lút nhận hối lộ của người khác, sau đó mang tiền đưa cho nhà mẹ! Cô có biết chuyện này nghiêm trọng đến mức nào không?”

Mẹ Tiêu kinh ngạc đến không nói nên lời!

Lão gia tử cười lạnh, “ sao? Tưởng những gì cô làm không ai biết à? Cô tưởng tôi và bà nội Tiêu Lăng đều là người chỉ biết ăn cơm thôi sao? Lúc đó tình cảm của cô với Quốc Cường tốt, cho nên những chuyện này tôi cũng đè nén lại giúp cô, sự tổn thất mấy triệu đó đều là tôi bù vào! Tôi tưởng cô dù thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ làm tới mức này thôi, không ngờ cô lại độc ác như vậy! Bây giờ ngay cả một cô gái yếu ớt, một đứa bé chưa ra đời cũng không buông tha! Lần này, tôi tuyệt đối sẽ không nhân nhượng cô nữa!”

Quá khứ của mẹ Tiêu bị vạch trần trước mặt mọi người, trong phút

chốc hận không thể tìm một cái lỗ chui vào liền, “ ba...”

“ Đừng gọi tôi là ba, sau này, tôi sẽ không nhận con dâu như cô nữa! Tiêu Quốc Cường, bây giờ con có hai lựa chọn, hoặc là li hôn hoặc là mang theo vợ và con gái của anh, cút ra ngoài, tôi sẽ tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con với anh!”

Chương 477

“Đoạn tuyệt quan hệ thì đoạn tuyệt quan hệ,năm năm nay chúng tôi cũng có ơn Tiêu gia này sống đâu,không phải là cũng sống vẫn tốt hay sao!” mẹ Tiêu cười nhạt,không thấy sợ chút nào,bà đứng lên,đưa tay định kéo Tiêu Quốc Cường, “Quốc Cường,chúng ta đi!”

Tiêu Quốc Cường hoàn toàn bất động!

Ông ấy đã sớm bị từng lời từng chữ của lão gia tử làm cho một câu cũng không nói được.

Ông ấy ngẩn người quay đầu nhìn mẹ Tiêu,ánh mắt có chút xa lạ,tới lúc đó sẽ sản sinh ra hậu quả gì,ai mà biết được!

Trợ cấp cho nhà vợ!

Năm đó ông và Trương Thục Phân đơn thuần chỉ là hoàng tử và nàng lọ lem kết duyên, trong gia đình bà ấy vẫn còn hai người anh trai nữa,nhưng sau khi kết hôn,ông đều tự dựa vào bản thân năng lực của mình để giúp gia đình nhà vợ.Những năm nay,bà ấy năm nào cũng đều gửi tiền về nhà mẹ đẻ,ông cũng không thiếu tiền nên từ trước tới giờ cũng không có nói gì.

Có khi,hai người anh trai của bà ấy còn gọi điện thẳng để lấy tiền!

Trong tâm Tiêu Quốc Cường không bao giờ cảm thấy khó chịu,không những thế ông ấy còn nghĩ đây chỉ là khoản tiền nhỏ,nên cũng không để tâm cho lắm.

Nhưng còn bây giờ…

Ai có thể cho ông biết,người phụ nữ đứng trước mặt mặt mày đáng ghét này đây rốt cuộc là ai?

Vợ của ông rõ ràng rất đảm đang,rất ấm áp!

Sáu năm nay,bà ấy ngày càng không hợp tình hợp lý,càng ngày càng trở nên sắc nhọn.Ông đều tìm lý do tìm cách nói đỡ cho bà ấy,tự nói với bản thân là chắc do Diệp Lạc bệnh,bà ấy phải chịu sự kích động quá lớn cho nên mới trở nên như thế.

Ông vẫn đợi rồi sẽ có ngày bà trở lại với trạng thái ban đầu.

Nhưng đã sáu năm rồi,bà ấy vẫn vậy không những thế mà ngày còn quá quắt hơn.Trở nên ngày càng không hợp tình hợp lý,cũng trở nên ngày càng điên cuồng hơn.

Tiêu Quốc Cường thấy mụ mị!

Đây là vợ của ông sao?

Vợ của ông,sớm đã bị ma quỷ nuốt sống rồi!

Hay là có thể nói…bộ mặt thật của bà ấy vốn là như vậy,chỉ là ông khờ,cho nên mới bị lừa bao năm nay?

Nếu thật là như vậy,thì quá đáng sợ!

“Quốc Cường,Quốc Cường,tôi biết tôi sai rồi,tôi thật sự quá sai rồi,sau này tôi sẽ đổi,tôi sẽ không bao giờ làm phiền Tô Tố nữa.Ông tha lỗi cho tôi một lần có được không?Tôi thật sự chỉ vì muốn tốt cho Diệp Lạc,tôi chỉ mong con bé được hạnh phúc chị nên làm chuyện

này không có suy nghĩ kỹ, tôi…"

Tiêu Quốc Cường lạnh lùng cắt lời bà ấy, "Không!Bà không phải là không suy nghĩ kỹ mà bà suy nghĩ quá chu đáo.Thật sự tôi rất rõ,Tô Tố là một tiểu cô nương không quyền không thế,chỗ dựa duy nhất của cô ấy chỉ có bố và Tiêu Lăng.Còn bà thì sao,dựa vào việc nuôi nấng Tiêu Lăng bao năm qua cho nên không sợ nó sẽ làm gì bà,nhất là chỗ bố…có tôi ơn đây,tôi sẽ giúp bà,cho nên bà rất rõ ràng,Tô Tố không phải là đối thủ của bà,bà thừa sức thắng!đúng không!"

Mẹ Tiêu gật đầu lia lịa!

"Những năm qua,thật ra thỉnh thoảng tôi có đoán,chỉ là vừa mới có ta niệm đó trong đầu tôi cũng cố gắng gạt bỏ nhấn chìm nó xuống.Trương Thục Phân!Chúng ta đi mỹ năm năm rồi.Năm năm nay,bao nhiêu lần tôi bảo và gọi điện thoại cho cha tôi,bà đều tìm đủ lý do để thoái thác,bà không những không gọi còn ngăn tôi gọi điện thoại cho cha đẻ mình.Năm năm…kết hôn hơn hai mươi năm,tôi đối với người trong gia đình nhà bà như thế nào,còn bà đối với cha mẹ tôi như thế nào?Bây giờ,cha tôi cũng đã hơn tám mươi tuổi rồi,còn bà chỉ vì sự ích kỷ của bản thân,lại còn muốn cha con tôi đoạn tuyệt quan hệ!"

Trong ánh mắt hoảng loạn của mẹ Tiêu đều là nước mắt,bà ấy cũng bắt đầu dần dần có dự cảm không được tốt cho lắm.

"Quốc Cường,tôi biết tôi sai rồi,thật sự sai rồi,tôi sai rồi…"

Tiêu Quốc Cường xoa gò má cứng đơ, "Những việc trước kia tôi có thể không tính toán với bà,nhưng lần này…Tô Tố cô ấy không có làm sai bất kỳ việc gì,chỉ vì Diệp Lạc thích Tiêu Lăng mà bà dùng đủ mọi cách nhắm vào cô ấy, đối phó với cô ấy!ngay cả một người vô tội mà bà cũng không bỏ qua,Trương Thục Phần,tôi không thể nào ở bên

cạnh bà nổi nữa rồi.”

Mẹ Tiêu lắc đầu lia lịa, “Không! Quốc Cường, tôi sai rồi, Tôi biết tôi sai rồi, sau này tôi không bao giờ dám như vậy nữa.Ông đừng rời xa tôi,tôi đã đoạn tuyệt với bố mẹ tôi rồi, bây giờ tôi chỉ còn có ông và Diệp Lạc là người thân…Ông đừng dối với tôi như vậy…chúng ta không thể cắt đứt quan hệ được.Sau này tôi sẽ làm tròn trách nhiệm con dâu của mình,chăm sóc bố.Tôi sẽ đi tạ lỗi với Tô Tố,cầu xin cô ấy tha thứ có được không?Quốc Cường,Quốc Cường,tôi thật sự sai rồi,sau này tôi nhất định sẽ không dùng những thủ đoạn như thế này nữa,không bao giờ dám nữa, sau này việc của Diệp Lạc tôi sẽ để cho con bé thuận theo tự nhiên được không?Tôi sẽ sắp xếp gặp mặt cho nó,nói không chắc nhưng cũng có thể nó sẽ gặp được người đàn ông mà nó thích,sau đó sẽ quên được Tiêu Lăng thôi…”

Mẹ Tiêu hoảng loạn túm chặt lấy cánh tay của Tiêu Quốc Cường, “Còn Tiêu Lăng,việc của Tiêu Lăng tôi cũng sẽ không quản lý nữa.Chúng ta quay trở lại sáu năm trước có được không,tôi vẫn sẽ là người vợ hiền của ông,được không?”

Tiêu Quốc Cường dứt khoát gạt tay của mẹ Tiêu ra,lắc đầu, “Không quay lại được nữa rồi! Trương Thục Phân,chúng ta ly hôn đi!”

Chương 478

Ly hôn?

“Không! không,tôi không ly hôn!” mẹ Tiêu lo sợ tột cùng, bà ấy lo sợ tới mức toàn thân run lên, “Tôi không ly hôn! Quốc Cường tôi chỉ còn có ông và Diệp Lạc thôi, ông được đối với tôi như vậy…Tôi đã biết tôi sai rồi,sao mà ông lại không thể cho tôi một cơ hội cơ chứ…”

“Bà biết là bà sai rồi,có thể làm cho con của Tô Tố quay trở lại không?” Tiêu Quốc Cường lắc đầu, “Bà không thể! Có những vết thương đã gây ra,lần này bà không chỉ hại tới đứa con trong bụng của Tô Tố, bà còn làm cho tình cảm của Tiêu Lăng và Tô Tố rạn nứt tới tận cùng! Bà làm tổn thương không chỉ hại Tô Tố, bà còn hại cả Tiêu Lăng! Thật sự tôi không thể hiểu nổi, kể cả không phải là chung một dòng máu,Tiêu Lăng cũng là con trai của chúng ta,kể cả nó và Diệp Lạc không thể có thành quả gì nhưng đó là chuyện tình cảm,bọn nó không khống chế được! Nhưng khi chúng nó yêu nhau,Tiêu Lăng chưa từng làm gì có lỗi với Diệp Lạc,người rời đi là Diệp Lạc,tổn thương Tiêu Lăng bao nhiêu năm trời như vậy rồi! sao mà bà không thể công bằng một chút chứ? tình thân quan trọng như thế này sao?”

Lúc này những gì Tiêu Quốc Cường nói,mẹ Tiêu không dám phản kháng lại.

Bà ấy hoảng loạn quay qua nhìn Tiêu Lăng, “bụp rập” một tiếng quỳ xuống trước mặt anh, “Tiêu Lăng mẹ sai rồi, lần này mẹ thật sự xin lỗi con, sau này mẹ nhất định sẽ không bao giờ phá hoại con và Tô Tố nữa, con nói với bố của con đi, đừng để ông ấy rời cả mẹ, mẹ

không thể không có ông ấy…”

Lại là quỳ!

Tiêu Lăng lách người,tránh hướng mà mẹ Tiêu đang quỳ,gương mặt anh lạnh cứng, “Tôi đã nói rồi,giây phút tôi mất con đó tôi không còn nợ bà bất cứ thứ gì nữa, sau này bà cũng không còn là mẹ tôi nữa! Còn nữa…tôi và Tô Tố cũng không cần bà phá nữa,hai chúng tôi cũng quyết định ly hôn rồi! Hôm nay tôi về đây,là để thông báo với ông nội và bố việc bà đã làm,bây giờ mục đích của tôi cũng đạt được, tôi cũng phải đi rồi. Chuyện của bà và bố…đấy là việc của hai người,hai người tự xử lý đi.”

Tiêu Lăng quay người định bước đi.

Lão gia tử gọi anh, “Cháu thật sự muốn ly hôn với Tôi Tố sao?”

Tiêu Lăng gật đầu, “Ông nội,Tô Tố bây giờ....Cô ấy rất không muốn nhìn thấy cháu, mặc dù cháu không trực tiếp làm hại cô ấy,nhưng lần này liên tiếp hai vết thương lớn như vậy,đều gián tiếp là vì cháu.Cháu đã có lỗi với cô ấy quá nhiều lần,lần này cháu không thể lại một lần ích kỷ miễn cưỡng ép buộc cô ấy phải ở lại bên cháu nữa,cô ấy nhìn thấy cháu chỉ càng thêm đau lòng mà thôi.”

“Thế còn Cảnh Thụy và Tiểu Thất…”

Tiêu Lăng hổ thẹn nhìn lão gia tử, “Ông nội cháu xin lỗi,cháu biết ông rất thích Cảnh Thụy và Tiểu Thất,nhưng bọn trẻ là sinh mạng của cô ấy,cháu không thể cướp của cô ấy được…”

Lão gia tử cúi đầu,đi tới trước mặt Tiêu Lăng,đưa tay vỗ lấy vai anh, “Ông nội minh bạch,ông nội hiểu rồi,để bọn trẻ ở cùng Tô Tố vậy.Như thế này,có khi vết thương của con bé cũng có thể được

chữa lành nhanh hơn.Có phải Tô Tố vẫn đang ở trong bệnh viện không,ngày mai ông đi thăm con bé."

Tiêu Lăng cười khổ cực, "Ông nội,ông đừng tới.Bây giờ chắc chắn cô ấy không muốn nhìn thấy bất kỳ ai có liên quan tới cháu."

Lão gia tử bỗng nhiên trầm lặng hẳn.

Chắc chắn,với tình hình này,dổi thành bất kỳ ai,sợ là cũng đều chỉ muốn bản thân được yên tĩnh lại.Nhớ lại khoảng thời gian trước,mẹ Tiêu bọn họ vẫn chưa trở về,trong nhà làm gì có hôm nào mà không có tiếng nói cười vui đùa?Bây giờ thì sao,hôm nào cũng im lặng chết chóc! Lão gia tử quay đầu nhìn mẹ Tiêu đang quỳ ở phòng khách,trong mắt chỉ toàn sự căm ghét! Vốn là một gia đình hạnh phúc vui vẻ,tất cả vì người phụ nữ này một tay hủy hoại hết!

Nếu như thời gian có thể quay lại,Tiêu Quốc Cường năm đó nếu như có bị ép chết,ông cũng chắc chắn không bao giờ để tai họa này được bước vào cửa!

"Cha, con biết con sai rồi, bố để Quốc Cường tha thứ cho con một lần có được không?"

Lão gia tử không quay đầu lại,ông bây giờ cảm thấy rất căm hận một đời này cũng không muốn nhìn thấy người phụ nữ này,càng không thể nào có chuyện nói Quốc Cường để giúp cho bà ta được!

"Quốc Cường…"mẹ Tiêu qùy trước chân của Tiêu Quốc Cường, "Quốc Cường, ông nhìn trên thân phận tôi đã sinh một đứa con cho ông, tha lỗi cho tôi một lần,chúng ta cũng đã kết hôn hơn hai mươi năm rồi,chẳng lẽ ông không hiểu tôi sao? Tôi thật sự không hề biết Tô Tố có bầu.Nếu như tôi biết,chắc chắn tôi sẽ không đối với cô ấy như vậy,tôi thật sự sai rồi.…"

Mẹ Tiêu khóc mặt đẫm lệ,sự khiêm tốn cao quý trước kia biến mất hết rồi,cả người khốn khổ trong phút chốc như già đi mười mấy tuổi.

“Mẹ…”

Tiêu Diệp Lạc không biết từ khi nào xuất hiện ở trước cầu thang,trong mắt cô đẫm lệ,cô đi tới trước mặt Tiêu Quốc Cường,cũng “bụp rập” một tiếng quỳ xuống, “Cha.Tất cả những việc mẹ làm đều là vì con,nếu như cha muốn phạt thì cứ phạt con đi… đừng ly hôn với mẹ,mẹ thật sự rất yêu cha,cha và mẹ cũng có hơn hai mươi năm tình nghĩa,sao lại có thể dễ dàng nói ly hôn như vậy… cha,tất cả đều là do con sai,nếu như không có con, tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra rồi…”

Tiêu Diệp Lạc đột nhiên ngẩng đầu lên,ánh mắt đẫm lệ,giọng nức nở nói, “Cha,cúng có thể do sự ra đời của con đã là một sai lầm rồi,bây giờ,để cho sự sai lầm đó biến mất đi vậy! “Nói xong,cô đột nhiên quay đầu nhìn về phí Tiêu Lăng, “Anh Tiêu Lăng,em thật sự đã làm sai rất nhiều chuyện,năm đó lẽ ra em không nên rời xa anh mới đúng,còn nữa,em thật sự rất yêu anh!”

Tất cả mọi người vẫn chưa kịp phản ứng gì,Tiêu Diệp Lạc đột nhiên lấy bình hoa từ trên bàn trà lên.dùng lực đập mạnh vào đầu.

“Choang—.”

Máu tươi trong phút chốc cứ thế chảy ra không ngừng.

Tiêu Diệp Lạc mềm nhũn ngã xuống trên nền thảm!

Mẹ Tiêu mắt trợn tròn,nhìn thấy hình ảnh này,bà ấy hét lớn đứng vội lên, “A—Diệp Lạc! Diệp Lạc của tôi,đưa tới bệnh viện,nhanh đưa tới

bệnh viện! Diệp Lạc con nhất định không được xảy ra chuyện gì! con có mệnh hệ gì mẹ cũng không thiết sống nữa! ”…

Sự việc xảy ra ở nhà cũ của Tiêu gia Tô Tố đương nhiên không hề biết,kể cả có biết cô chắc cũng không muốn quan tâm tới.

Cô ở trong bệnh viện nửa tháng trời,thời gian này đều là Mộ Bạch và Tiểu Hy thay phiên nhau chăm sóc cho cô,Trong thời gian đó,Tiêu Lăng cũng không từng tới thăm cô lần nào,thỉnh thoảng,Tiêu Lăng đẻ cho thư ký Trương tới.Thư ký Trương tới còn có giấy ly hôn Tiêu Lăng đã soạn thảo,trên đó Tiêu Lăng đã ký sẵn tên.

Thư ký Trương đặt bản thỏa thuận tới trước mặt Tô Tố,thở dài nói, “Tô tiểu thư,cô ký tên tôi có thể cầm về cho chủ tịch xử lý rồi!”

Tô Tố chỉ nhìn vào mục có liên quan tới những đứa trẻ,các mục khác cô bỏ qua.

Nhìn thấy Tiêu Lăng đem quyền bảo hộ hai đứa trẻ giao cho cô,cô không suy nghĩ gì nữa mà ký tên luôn.

Thư ký Trương thở dài rời đi.

Khi Tô Tố ở bệnh viện tới ngày thứ hai mươi,Mộ Bạch đưa hộ chiếu của cô tới.

Tô Tố xoa xao quyển hộ chiếu,rất lâu cũng không nói được ra điều gì.

“Vẫn còn điều gì cần giúp đỡ phải không?”

Tô Tố cúi gằm mắt nhìn xuống, “Vẫn còn một việc thật sự cần nhờ tới anh,Mộ Bạch,nhờ anh giúp Cảnh Thụy và Tiểu Thất làm thủ tục

chuyển trường,và cũng để cho hai đứa nó làm tiệc chia tay với bạn học.”

“Được! “Mộ Bạch gật đầu, “Có nghĩ được là sau này sẽ đi đâu không? Anh nghĩ Anh quốc không tồi,mà anh ở đó cũng có rất nhiều bạn.Nếu như em đi cùng,thì cũng không sợ không có người thân.Cho nên em có muốn suy nghĩ đi Anh quốc cùng với anh hay không?”

Chương 479

Đi Anh quốc?

Tô Tố hoàn toàn chưa bao giờ nghĩ tới.

Thật ra,Cô trốn**trên giường bệnh cũng đã hơn hai mươi ngày,cô từng thúc giục Mộ Bạch quay về Anh để tiếp tục học,nhưng Mộ Bạch không chịu đi,Tô Tố biết tình cảm của Mộ Bạch đối với cô có khác biệt cho nên càng không muốn làm lỡ thời gian của anh ấy.Đương nhiên càng không thể cùng anh đi Anh được,nói không chừng lại tạo cho anh một mộng tưởng không tốt.

Nếu đã như vậy,thà cắt đứt toàn bộ không nên để có sự dây dưa.

Như vậy đối với Mộ Bạch mới công bằng.

Cô nằm trên giường bệnh,mắt cúi xuống, "Mộ Bạch, xin lỗi nhé, em có nơi muốn đi rồi."

Mộ Bạch cũng biết sẽ có đáp án này,nhưng Tô Tố tự mình nói với anh như thế,trong tim anh vẫn không thể không ngừng thất vọng. Anh cố ổn định tâm trạng, ngước nhìn cô, "Thế em dự định đi đâu? Một mình em sao,sức khỏe yếu như vậy,lại còn đem theo hai đứa nhỏ,ngôn ngữ lại bất đồng,em đi không có ai chăm sóc,làm sao mà có thể yên tâm được."

"Không sao đâu, em có thể.Nhiều khi em nghĩ,con người dường như có thể đi ngược dòng trong nghịch cảnh,môi trường hoàn cảnh sống quá tốt,thường làm tâm của mỗi người quá an định,không muốn đấu

tranh,như thế này thật không có lợi cho sự phát triển của bản thân,nói không chừng cuối cùng cũng bỏ trở thành một con bọ gạo cũng nên,em muốn tự mình thử một chút.”

Cả Khoảnh khắc đó Mộ Bạch trở nên trầm mặc, “Thế em đã nghĩ kỹ là sẽ đi đâu hay chưa?”

Tô Tố gật đầu, “Nghĩ ra rồi.”

“Có thể nói cho anh biết được không?”

Tô Tố nhìn Mộ Bạch thấy ngại ngùng, “Em chỉ có thể nói với anh,em muốn đi mỹ.”

Vị trí cụ thể, cô ấy không muốn nói với bất cứ ai.

Bởi vì,cô ấy đã muốn đi như vậy,chính là vì muốn rũ bỏ tất cả,không muốn bất kỳ ai tìm thấy mình,cô muốn dùng toàn bộ thời gian để chữa lành vết thương.

“Còn,về nước nữa không?”

“Em không biết.”Tô Tố nhún vai, “Nếu như thích hợp với cuộc sống nơi đó,cũng có khả năng em sẽ không quay lại nữa.Nếu như một ngày nào đó, em cảm thấy mình đủ khả năng đối diện với tất cả,cũng có khi em sẽ quay lại. Mộ Bạch,thời gian này em vẫn luôn nợ anh một câu xin lỗi,và còn…cảm ơn anh.”

“Ngốc bạn tốt mà còn cần phải khách khí vậy sao.”

Tô Tố mím môi cười.

……

Cũng tại bệnh viện.

Ở một phòng bệnh cao cấp khác.

Tiêu Diệp Lạc trên đầu quấn đầukhăn trắng,cả đầu chỉ lộ mỗi gương mặt bé nhỏ,vì để cố định băng,ngay cả cằm cũng quấn chặt,nhìn thế này vết thương trên thực tế khá là nghiêm trọng,cô ấy dùng bình hoa đạp vào đầu với một lúc quá lớn, nếu như không phải vì được đưa đi bệnh viện kịp thời thì ngay cả mạng cô ấy chắc cũng không giữ được,phẫu mất mấy tiếng,khâu rất nhiều mũi,sau đó phải dùng máy soi để gắp những mảnh vụn ra,lại còn phải truyền máu,bay giờ mới có thể cứu được mạng.

Phẫu thuật. ông,sức khỏe cô ấy quá yếu, nhất lạc sức đề kháng quá thấp,không cảm thận bị lạnh,lại bắt đầu sốt dần.Sốt khá nghiêm trọng,khi sốt có thể lên tới bốn mươi độ, cho dù dùng thuốc để trị liệu,giảm sốt xong,qua hai ngày lại sốt trở lại. Tình hình cứ như vậy lặp đi lặp lại gần nửa tháng,nhìn Tiêu Diệp Lạc vốn đã có thân hình tương đối gầy,bây giờ còn gầy đi mười mấy cân.

Hai mươi ngày nay,cô ấy đa số là hôn mê,rất ít khi tỉnh táo.

Thời gian này,mẹ Tiêu luôn phục bên cô,chỉ sợ bà ấy đi mất,Tiêu Diệp Lạc sẽ có bệnh.

Tiêu Quốc Cường cũng tạm gác việc có định kiến đối với Mẹ Tiêu,ngày hôm nào cũng phục tại bệnh viện đợi con gái tỉnh lại.May mà họ trở là phòng kép,hai phòng 1 nhà vệ sinh,nếu ai mệt có thể tới phòng bên cạnh nghỉ ngơi.Nhưng Tiêu Quốc Cường vẫn chỉ nhìn mẹ Tiêu ngày càng gầy yếu đi.

“Nước…”

Trên giường bệnh đột nhiên truyền lại riêng rên của Tiêu Diệp Lạc,mẹ Tiêu kinh ngạc,bắt đầu hoảng loạn chạy tới, “Diệp Lạc con tỉnh rồi?”

“Mẹ, nước…”

“Được được được,để mẹ rót nước cho con,mẹ rót nước cho con.”mẹ Tiêu trong phút chốc khóe mắt ướt dần lên,vội vã quay đi rót nước, vẫn chưa đợi bà ấy tìm được bình nước,bên cạnh đã nhanh chóng có một cốc nước được đưa tới,mẹ Tiêu nhìn bóng hình cao lớn của Tiêu Quốc Cường,khóe mắt đỏ hơn,suýt chút nữa thì bật khóc.

Tiêu Quốc Cường lạnh nhạt quay đầu lại, “Chăm sóc con gái trước.”

Hàm ý,đợi con gái đỡ hơn sẽ nói chuyện khác sau.

Mẹ Tiêu cắn chặt môi,đưa tay ra đón lấy cốc,ngồi xuống bên cạnh giường bệnh nhúng nước,từng chút từng chút một làm ướt dần môi của Tiêu Diệp Lạc.

“Diệp Lạc,con vừa mới tỉnh,không thể uống quá vội một lượng nước lớn.”

Tiêu Diệp Lạc gật đầu,đầu đột nhiên bắt đầu đau như bị đâm vậy,gương mặt cô lộ rõ vẻ khổ sở.

“Đừng động đừng động vết thương của con quá nghiêm trọng rồi,bây giờ vẫn chưa được động.” mẹ Tiêu nói khuôn mặt đầy đau khổ bắt đầu khóc, “Diệp Lac,sau con lại ngốc như vật,nếu con có mệnh hệ gì thì mẹ phải như thế nào?Việc của Tô Tố không liên quan gì tới con,tất cả đều là do mẹ gây ra,con đừng tự trách mình,mẹ....những ngày vừa qua mẹ đều tự nhắc bản thân mình,là do lỗi của mẹ cho

nên mới làm tất cả mọi người phải đau khổ.Mẹ cũng biết mình sai rồi,Diệp Lạc,con đừng vì lỗi lầm của mẹ mà trừng phạt bản thân."

Tiêu Diệp Lạc nhìn về phía Tiêu Quốc Cường.

Tiêu Quốc Cường mím khóe miệng,một câu cũng không nói gì.

Tiêu Diệp Lạc trong phút chốc hiểu ra,bây giờ cha chắc chắn không thể tha thứ cho mẹ.

"Cha…"cô định nói gì đó,nhưng Tiêu Quốc Cường ngắt lời, "Đừng nói gì cả,sức khỏe của con đang yếu,dưỡng thương trước,chuyện của ta và mẹ con là vấn đề tình cảm riêng của bọn ta không có liên quan tới con.Mẹ con nói đúng,đừng vì sai lầm của bà ấy mà con lại tự trừng phạt mình,còn việc hôn nhân của ta và mẹ con…đợi bệnh tình con tốt hơn chúng ta sẽ đi làm thủ tục ly hôn sau."

Mẹ Tiêu sắc mặt bỗng thảm xuống.

Diệp Lạc đã như thế này rồi…Ông ấy vẫn không nhẹ tay hơn…

Lần này,ông ấy thật sự quyết tâm muốn rời xa bà rồi.

Mẹ Tiêu cũng chỉ nghĩ thôi mà đã thấy đầu đau như muốn nứt ra vậy,bà ấy cắn chặt môi cố kìm nén để không rơi nước mắt.

Bà không thể khóc trước mặt Diệp Lạc được,nếu không, không biết Diệp Lạc sẽ cảm thấy tội lỗi thế nào.

Mẹ Tiêu hít hít mũi, "Diệp Lạc,chuyện của mẹ và cha con con đừng bận tâm nữa, bây giờ tâm nguyện lớn nhất của chúng ta là con có thể nhanh chóng khỏi bệnh."

“Vâng.”

Tiêu Diệp Lạc sức khỏe thật sự tổn thương quá mức,tỉnh chưa được bao lâu,mí mắt đã bắt đầu bị kéo sụp xuống dần.

“Diệp Lạc,con mệt thì ngủ chút đi.”

“Không buồn ngủ…”

Tiêu Diệp Lạc mắt nhắm mắt mở nhìn chằm chằm vào phía cửa phòng bệnh,cửa phòng bệnh cưa có mở ra,ánh mắt cô thất vọng có thể nhận thấy rất rõ.

“Cha mẹ,thời gian con nằm viện …Ông nội họ có tới thăm con không?”

Tiêu Quốc Cường thở dài,cô muốn hỏi chắc là Tiêu Lăng có tới thăm cô không thì đúng hơn.

Tiêu Quốc Cường đi đến bên giường bệnh,đưa tay nắm lấy tay Tiêu Diệp Lạc vẫn đang truyền, “Diệp Lạc,ông nội có tới thăm con,Tiêu Khả cũng dành thời gian tới thăm con.”

“Thế,thế anh Tiêu Lăng thì sao,anh ấy có tới thăm con không?”

Chương 480

Tiêu Quốc Cường lắc đầu, “Nó không có đến.”

“Quốc Cường……” Tiêu mẫu nhỏ tiếng hét lên một câu, lúc này không thể kích thích đến Diệp Lạc.

Nhưng Tiêu Quốc Cường lại có suy nghĩ riêng của bản thân, ông nhìn vào đôi mắt của Tiêu Diệp Lạc, “Diệp Lạc, trên thực tế, Tiêu Lăng mỗi ngày đều đến bệnh viện, do phòng bệnh của Tô Tố là ở ngay kế bên của kế bên, nhưng nó chưa từng hướng về bên này đi qua một bước, ba nghĩ là con nên hiểu rồi, con bị thương đến sắp mất mạng, nhưng Tiêu Lăng lại chưa từng đến thăm con một lần, đây đã rất là rõ ràng, nó đã quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ với con, cho nên……sau này đừng nhớ đến nó nữa, được không?”

Tiêu Diệp Lạc cắn môi, trong mắt có ánh nước lấp lánh.

Cô thật ra không muốn chết.

Cô chỉ là đang cá cược, cá cược Tiêu Lăng ca ca có khi nào còn một chút tình cảm với cô không, cô trước đó âm thầm nói bản thân nghe, nếu như lần này cô đang bệnh nguy kịch, Tiêu Lăng ca ca sẽ đến thăm cô, cho dù chỉ là một lần, đợi sau khi cô khỏi bệnh, cô nhất định sẽ khôi phục lại mối quan hệ với Tiêu Lăng ca ca.

Nếu như không đến……nếu như không đến, cô chỉ có thể hạ quyết tâm từ bỏ.

Bây giờ cuối cùng cô đã hiểu được.

Tiêu Lăng ca ca trước đó đã nói, nếu như thời gian có thể quay ngược, cô chết rồi cũng sẽ không vì cô mà rời khỏi hiện trường hôn lễ, lời nói này là thật đấy.

Cô dùng nửa tính mạng, cá cược ra kết quả này.

Tiêu Lăng ca ca của cô, thật sự thật sự, thiết thực thiết thực không thuộc về cô nữa rồi.

Cho nên……

Phải từ bỏ thôi.

Đúng thật là nên từ bỏ thôi.

Tiêu Quốc Cường vỗ lên bàn tay cô, “Mau chóng khỏi bệnh.”

“……Dạ.”

……

Tiêu Lăng đích thực là mỗi ngày đều đến bệnh viện.

Chỉ là anh chưa từng bước chân vô phòng Tô Tố, mỗi ngày chỉ từ lời nói của Mộ Bạch để biết được tình hình của Tô Tố, biết sức khỏe cô đang dần dần hồi phục, trong lòng anh mới cảm thấy có chút an ủi.

Tiêu Lăng lúc này, đang ngồi ở phòng làm việc.

Quốc tế Hoàn Vũ tổng cộng có 66 tầng, và Tiêu Lăng, trong khoảng thời gian trước, chuyển phòng làm việc từ tầng 26 lên tầng 66, lúc này, anh đứng trước cửa sổ của phòng làm việc, đem toàn bộ cảnh

vật thành phố A thu vào con mắt.

Ánh nhìn của Tiêu Lăng lọt vào một góc không biết tên.

Đó là hướng mà Tô Tố đang nằm viện.

“Tổng tài……”

Thư kí Trương đẩy cửa phòng làm việc vào, nhìn thấy Tiêu Lăng đứng trước cửa sổ, đã trở nên quen thuộc, từ khoảng thời gian trước đó, sau khi kết thúc hôn lễ tổng tài đã đi làm, trạng thái mỗi ngày đều cũng gần giống như bây giờ, không một chút nụ cười đùa, cấp trên của công ty mỗi ngày sợ hãi run sợ, do tổng tài đã với khác ngày xưa rồi, ngày xưa làm không tốt, tổng tài sẽ giận dữ, nhưng bây giờ…… ngài ấy một m ánh ắt nhìn sang đó, ánh mắt thậm chí không chút sắc bén, cứ bình tĩnh nhìn người khác như vậy, chỉ khiến cho người ta dựng tóc gáy, sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Thư kí Trương có chút sợ hãi Tiêu Lăng như thế này, nhưng tổng tài sẽ không vô duyên vô cớ nhìn người ta với ánh mắt như thế, chỉ cần cô làm tốt việc làm của mình, sẽ không gặp được đãi ngộ như thế này.

“Tổng tài, tổng tài?”

“Uhm.” Tiêu Lăng hồi thần lại, ngoảnh đầu nhìn cô, “Có chuyện gì?”

Thư kí Trương cầm trên tay tờ giấy thỏa thuận ly hôn đưa đến trước mặt Tiêu Lăng, “Đã tìm luật sư xem qua, hoàn toàn nhìn không ra sơ hở gì, chắc là không có vấn đề.”

Lần này Tiêu Lăng cuối cùng cũng đã động đậy.

Anh đi đến trước bàn làm việc, nhận lấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn do thư kí Trương đưa, từng tờ từng tờ lật ra xem.

Qua được một hồi lâu, anh lật đến trang cuối cùng, nhìn thấy trên đó có chữ kí của Tô Tố, tên của cô kí rất đẹp, nhìn rất rõ, lúc kí tên chắc là rất dùng sức, tờ giấy A4 xém tí là bị đâm thủng.

Tiêu Lăng đưa tay sờ vào chữ kí của cô.

Tâm trạng lúc cô kí tên, chắc chắn là vô cùng quyết tâm.

Đương nhiên, tờ giấy thỏa thuận này, không phải là bản gốc, mà là Tiêu Lăng cho người khác làm một bản nháp ra, nhìn trên đó với bản gốc không thấy có gì khác biệt cả, nhưng……nếu như lấy tờ giấy thỏa thuận này đi làm thủ tục ly hôn, cho dù là kí tên rồi, cũng không có hiệu lực về mặt pháp luật.

Anh biết Tô Tố muốn ra đi, thậm chí cho người đút lót quan hệ để giúp cô làm hộ chiếu, nhưng không có nghĩa là, anh buông tay để cô ra đi. Anh chỉ muốn cô đi thư giãn tinh thần, chỉ là thư giãn tinh thần mà thôi, đợi vết thương của cô lành hẳn, đợi cô quay về……quan hệ hôn ước của anh và cô vẫn còn tồn tại.

Như vậy, chí ít, giữa hai người họ còn có chút vương vấn.

“Tổng tài?”

“Uhm.” Tiêu Lăng dặn dò thư kí Trương. “Cho người đi đút lót bên cục Dân chính, những giấy tờ đã làm xong, tuyệt đối không thể là thật.”

“Tổng tài yên tâm, đã sắp xếp xong rồi.”

……

Ngày 15 tháng 4.

Ngày này là ngày ra viện của Tô Tố, Tô Tố đã một tháng hơn nay không bước ra cửa, một tháng trước ở thành phố A còn phải mặc áo khoác lông vũ, nhưng bây giờ, một tháng ngắn ngủi trôi qua, trên đường người ta đã đổi áo khoác lông vũ thành áo khoác mùa xuân rồi, trên thảm cỏ xanh trong bệnh viện, thậm chí đã nở các màu hoa nhỏ khác nhau.

Tô Tố được An Tiểu Hy đỡ cô từ phòng bệnh ra ngoài đi dạo, "Nằm được một tháng, cảm thấy bản thân ngay cả đi bộ còn không biết đi."

"Từ từ thôi, sức khỏe cậu còn chưa hồi phục mà."

Tô Tố cười cười, cùng Tiểu Hy đến rước Tô Tố còn có Mộ Bạch, Tiểu Thất và Cảnh Thụy cũng đã đến, hai đứa nhỏ làm thủ tục nghỉ học rất thuận lợi, bây giờ đã không cần lên lớp nữa.

"Mami, mẹ đi bộ phải cẩn thận đó."

"Uhm, mami có nhìn chân mà, sẽ không vấp đâu."

Mộ Bạch phụ trách lái xe, do đông người quá, lần này anh lái chiếc xe ngôi nhà di động, mọi người rất nhanh đã đỡ Tô Tố lên xe, chỉ có Cảnh Thụy, trước khi ra đi, nhẹ nhàng lướt qua chiếc xe màu đen đơn điệu đậu kế bên, mím môi, không nói năng.

Chiếc xe này, cậu đã từng ở nhà xe của nhà tổ nhìn thấy qua.

Mọi người rất nhanh lên xe rồi chạy mất hút, lúc này Tiêu Lăng trong chiếc xe màu đen mới mở cửa sổ ra, dùng ánh mắt tiễn đưa họ.

Tối hôm đó, Tiêu Lăng ở trong chung cư của anh, nhận được tin nhắn của Tô Tố.

Chung cư của anh khôi phục lại phong cách ngày xưa của anh.

Toàn bộ là tổ hợp màu đen và màu trắng, trong phòng có người làm đến dọn dẹp mỗi ngày, nhìn lên đó không có một hạt bụi, nhưng cũng rất là lạnh băng, duy nhất chỉ có tấm ảnh cưới treo trên tường, chêm lên căn phòng giá lạnh thêm vài phần nhân khí.

“Ngày mai 9 giờ sáng, cục Dân chính gặp.”

Tiêu Lăng nhìn vào tin nhắn bất động một hồi lâu, đợi tàn thuốc trên ngón tay đốt chút bàn tay mới hồi thần lại, anh để tàn thuốc bỏ vào gạt tàn, qua được hồi lâu mới trả lời tin nhắn cô, “Được.”

Tối hôm đó, hai người đều thức khuya chờ đến sáng.

Lúc sáu giờ sáng, Tiêu Lăng đi tắm rửa, sau đó đem theo tờ giấy thỏa thuận ly hôn đã kí tên, lái xe đi rước Tô Tố, lúc đến dưới nhà An Tiểu Hy, mới là bảy giờ sáng, Tô Tố vẫn chưa xuống lầu, Tiêu Lăng cũng không hối thúc cô, ngồi trong xe yên tĩnh chờ đợi.

Lúc tám giờ mấy hơn, Tô Tố cuối cùng đã xuất hiện ở cửa cầu thang.

Đây là Tiêu Lăng sau một tháng hơn, lần đầu tiên quang minh chính đại nhìn Tô Tố.

Trông cô tốt hơn nhiều so với lúc lưu sản trước đó, tuy rằng ốm hơn chút, khí sắc nhìn lên vẫn khá ổn, trông ra, Mộ Bạch và Tiểu Hy chăm sóc cô cũng khá tốt.

Tiêu Lăng xuống xe, mở cửa xe.

Tô Tố và xoay mắt lại liền thấy anh, hai người khựng lại bước chân, yên tĩnh nhìn nhau, giữa hai người họ chỉ là vài bước khoảng cách, nhưng cả hai người đều biết, trái tim của họ, đã xa cách khá xa rồi."

Tiêu Lăng đi đến chỗ ghế lái phụ, mở cửa xe, "Để anh phục vụ em thêm lần nữa, lên xe đi."

Chương 481

Tô Tố chỉ là hơi ngây người, sau đó lập tức đã khom lưng lên xe.

Trong mắt của cô, lần này có thể là lần cuối cùng gặp mặt Tiêu Lăng, cho nên cũng không kiêng kị gì, cô không muốn lúc hai người ly hôn là trong trạng thái thù địch với nhau, nói sao thì……cũng đã từng yêu nhau.

Lên xe rồi, Tiêu Lăng giúp cô đóng cửa xe.

Anh vòng lại đến ghế lái, mở cửa bước lên xe, mở động cơ máy, chiếc xe của Tiêu Lăng lái rất là chậm chạp.

“Ăn cơm chưa?”

Tô Tố có chút hoang mang, cảm giác Tiêu Lăng nói câu này rất tự nhiên, như là hai người chưa từng chia tay nhau qua vậy. Cô siết chặt túi xách trên tay, nhẹ nhàng gật đầu, “Ăn rồi.”

“Anh vẫn chưa ăn, cùng anh ăn một bữa sáng rồi đi nhé.”

“Oh, được.”

Tiêu Lăng lái xe ghé vào một tiệm ăn sáng, tiệm ăn sáng rất đơn giản, chỉ là dựng cái mái hiên, ngay cả cửa tiệm còn không có, kế bên mái hiên để vài bộ bàn ghế, tuy rằng như thế, nhưng việc kinh doanh lại đông đến lạ thường, Tiêu Lăng cho Tô Tố chiếm chỗ trước, không mấy dễ dàng xếp hàng mua được hai tô cháo thịt nạt, vừa mua thêm hai sửng bánh bao nhỏ.

“Ăn đi.”

“Tôi ăn qua rồi……” Bụng Tô Tố lại không hợp tác, cục cục réo lên, cô đau khổ cau mày.

“Ăn thêm chút nữa.”

Tiêu Lăng với vẻ mặt không muốn bị từ chối đẩy bánh bao đến trước mặt cô, “Là món bánh bao gạch cua mà em thích nhất.”

“Oh.”

Tô Tố đích thật đói bụng, cô từ chiều hôm qua đến giờ đều chưa ăn qua gì, lấy đũa dùng một lần gắp lấy một cái rồi bỏ vô miệng nhai từ từ, vị của bánh bao rất ngon, không có tệ chút nào so với ở trong khách sạn, nhưng Tô Tố chỉ ăn có hai cái liền no rồi.

“Ăn chút cháo.” Tiêu Lăng đẩy tô cháo đến trước mặt cô.

Tô Tố hút được hai miếng cháo, đồ ăn sáng của cô có thể tính là đã xuống được một nửa, nhưng Tiêu Lăng là người nói rằng chưa ăn cơm, lại chưa hề đụng đũa qua.

Tô Tố cúi đầu xuống, “Anh ăn thêm đi.”

“Uhm.” Tiêu Lăng ăn hai cái bánh bao theo tính tượng trưng.

Anh không đói chút nào, hoàn toàn không đói.

Lý do đề xuất ăn sáng, chỉ là do muốn có thể ở bên cô thêm một lát thôi.

“Ăn xong chưa, ăn xong chúng ta đi.”

“Rồi.” Tiêu Lăng đi trả tiền, hai người cùng nhau rời đi.

Khi đến cục Dân chính đã là chín giờ hơn.

Tiêu Lăng đã đến chào hỏi trước, có quan hệ tốt thật, lần này anh vẫn được ưu tiên.

Rất trùng hợp, lúc làm thủ tục kết hôn rồi đến lúc làm thủ tục ly hôn không ngờ lại là cùng một người, công tác viên đối với cặp đôi Tiêu Lăng và Tô Tố này ấn tượng rất sâu sắc, thứ nhất là nam thanh nữ tú, thứ hai là do chủ nhiệm đích thân dẫn đến, thứ ba là do Tiêu Lăng ra tay rất hào phóng.

Lần này nhìn thấy hai người, công tác viên không biết nên nói gì, “Hai người……”

“Chúng tôi làm thủ tục ly hôn.”

“Hả?” Tròng mắt của công tác viên sắp rớt ra ngoài rồi!

Hai người mới lấy giấy chứng nhận kết hôn mới một tháng mấy, bây giờ lại đòi làm thủ tục ly hôn?

Đây có đúng là quá khoa trương.

Tiêu Lăng đưa hộ khẩu cho công tác viên, “Làm đi.”

“Oh!”

Công tác viên dựa trên thái độ nghiêm túc trách nhiệm, lại hỏi thêm một lần nữa, “Hai người đúng thật không còn khả năng quay lại rồi

à? Hay là, hai người vẫn nên suy nghĩ suy nghĩ kĩ lại, giới trẻ bây giờ đều là một lúc nóng vội mà ly hôn, sau đó là hối hận không kịp, hai người chỉ mới kết hôn được một tháng mấy, vẫn là vợ chồng mới cưới, theo lý thuyết thì vẫn còn trong giai đoạn ngọt ngào, nếu như vì một chút xô sát nhỏ mâu thuẫn nhỏ, hai người có thể nói chuyện với nhau lại, chỉ cần tình cảm dành cho đối phương vẫn còn, thì không có chuyện gì không giải quyết được."

Tiêu Lăng lắc đầu, "Không cần suy nghĩ, đóng dấu đi."

Đúng là nôn nóng thật!

Trong lòng công tác viên mắng chửi âm thầm tên đàn ông cặn bã, không hỏi nữa, trực tiếp giúp hai người làm thủ tục ly hôn.

Lúc khoảnh khắc đóng dấu, trong tim hai người đau đến lợi hại.

Tròng mắt Tô Tố đỏ hoe, cắn môi một câu nói cũng không phát ra.

Còn Tiêu Lăng, rõ ràng là biết tờ giấy ly hôn đó là giả, nhưng anh vẫn không kiềm chế được mà buồn lòng.

Chưa đến năm phút, trên tay mỗi người đã cầm một tờ giấy chứng nhận ly hôn, từ cục Dân chính bước ra, hai người yên tĩnh nhìn đối phương, gần như muốn cầm nát tờ giấy ly hôn trên tay.

"Đi thôi, anh đưa em về."

"Được."

Tiêu Lăng và Tô Tố cùng nhau đi lên trước, đến chỗ chiếc xe, anh mở động cơ xe, chiếc xe từ từ lăn bánh, Tiêu Lăng nhẹ giọng nói, "Anh nghe Mộ Bạch nói, em muốn xuất ngoại."

“Uhm, dự tính đưa hai đứa con đi học hỏi học hỏi.”

Trước đó Tô Tố nhờ Mộ Bạch giữ kín chuyện đi nước ngoài của cô, nhưng sau này Tiêu Lăng đồng ý ly hôn, vậy là đồng ý buông tay, Tô tố cũng không còn nhắc nhở Mộ Bạch nữa, cho nên Tiêu Lăng biết được chuyện này, cô cũng không cảm thấy kinh ngạc.

“Cũng tốt, dự tính khi nào đi thế?”

“Chắc là hai ngày này.”

Tiêu Lăng đang cầm vô lăng đột nhiên cầm chặt lại, nhưng Tô Tố lại không thấy, Tiêu Lăng lại từ từ thả lỏng cánh tay cương cứng, giả vờ như không có gì nói, “Anh mấy ngày gần đây tương đối bận, có thể không tiễn ba mẹ con em được, đến lúc đó anh cho Tiểu Trần lái xe đến rước ba mẹ con em đi sân bay. Ở nước ngoài……nói sao thì cũng không bằng trong nước, đường thì không quen thuộc, ngôn ngữ lại không thông hiểu, bản thân ở bên ngoài phải cẩn thận chút, em cái gì cũng tốt, chỉ là có lúc vụng về ở bên ngoài hơn so với ở nhà, nhớ là tối trước lúc đi ngủ đóng cửa và cửa sổ, còn nữa…… bữa tối sau khi trời tối cố gắng đừng ra ngoài, chỗ phức tạp quá cố gắng đừng đi, thời tiết nước ngoài có chút không ổn định, lúc ra cửa nhớ đem dù……”

Tiêu Lăng chưa từng cằn nhằn qua như thế, một hơi dài dòng nói ra như thế.

Tô Tố không có cắt lời anh, âm thầm nghe lời anh nói, trong mắt dần dần ướt đẫm.

Hai người họ rõ ràng là yêu đối phương, nhưng tại sao lại thành ra như thế này.

Tô Tố nghiêng đầu, ánh mắt nhìn vào bên cửa sổ xe, lén lút lau vội những vết tích của nước mắt.

Tiêu Lăng cuối cùng đã dừng nói lại.

Chiếc xe ngừng ở dưới nhà Tiểu Hy.

Hai người ngồi trên xe, không động đậy.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Tiêu Lăng nhìn sâu thẳm vào nét mặt nghiêng của cô, không chuyện kiếm chuyện nói, "Anh cho người chuyển một ít tiền qua tài khoản em……" Nhìn sắc mặt của Tô Tố có chút thay đổi, anh lập tức nói, "Đừng nói những câu như là không lấy, Tô Tố, cho dù em không suy nghĩ cho bản thân, cũng nên suy nghĩ cho con cái, đi đến nước ngoài, chuyện mặc chuyện ăn ở chuyện đi chơi, đâu đâu cũng phải xài tiền, anh không thể ở bên ba mẹ con em, bây giờ việc duy nhất có thể làm, là lấy ra một ít tiền, đừng từ chối anh."

"……Được."

Hai người lại một lần nữa im lặng.

Lần này, người chủ động mở miệng là Tô Tố, cô lục lọi trong túi, từ trong túi lấy ra cái vòng tay bằng ngọc mà lão gia tử tặng cô và chiếc thẻ đen và Tiêu Lăng tặng cô, cô đưa vòng và thẻ cho Tiêu Lăng, nhìn thấy ánh mắt anh có chút thay đổi, cô nhẹ nhàng nói, "Đây là cái vòng truyền mà nhà anh truyền cho con dâu, bây giờ em không còn là con dâu của Tiêu gia nữa, cũng nên trả lại cho chủ cũ. Còn tấm thẻ, thẻ phụ của anh……sau này vẫn là nên đưa lại cho vợ anh đi."

Tô Tố thấy Tiêu Lăng không nhận, cô nắm lấy tay anh, mở bàn tay anh ra, để vào lòng bàn tay của anh. Cô nói tiếp, “Tù Tâm mà anh tặng tôi cùng với nhẫn đính hôn của chúng ta toàn bộ ở bên nhà tổ, anh muốn giữ lại cũng được, vứt đi cũng được, bản thân anh tự xử lý đi.”

“Uhm.”

“Tôi đi đây.”

Tô Tô đẩy cửa xe ra, xuống xe. Tiêu Lăng đưa tay hạ cửa sổ xuống, giọng nói vô cùng nghiêm túc, “Tô Tố, tạm biệt.”

Tạm biệt?

Họ có thể không còn cơ hội gặp lại nữa.

Nhưng Tô Tố vẫn lễ phép trả lời một tiếng, “Uhm, tạm biệt.”

Chương 482

Tô Tố quay lưng lại với Tiêu Lăng, cũng có thể cảm nhận được tầm nhìn của anh ấy đang chằm chằm vào bản thân cô.

Cô cố gắng ổn định cơ thể, không để bản thân thể hiện bất kỳ cảm xúc nào.

Đơi cô ta vào trong thang máy, không nhận được ánh nhìn của Tiêu Lăng sau đó thì đôi chân cô gần như mềm yếu, xém chút nữa thì ngã xuống đất, cô ta nắm chặt lấy tay vịn của thang máy, xuyên qua tấm gương bên trong nhìn thấy rõ nước mắt của mình.

“Tô Tố, con đường là mày tự chọn, cho dù là quỳ xuống….cũng phải đi hết!”

Đợi thang máy lên đến cửa nhà Tiểu Hy, Tô Tố bước ra khỏi thang máy, hít một hơi thật sau, chùi đi nước mắt ở khoé, đợi trang thái chỉnh chu lại sau đó cô ta mới lấy chìa khoá bước vào.

Những người trong nhà đều đang đợi ở phòng khách.

Nhìn thấy Tô Tố bước vào, Tiểu Hy lập tức chào hỏi cô ta, “Tố Tố, cậu và Tiêu Lăng….”

Tô Tố từ trong túi lấy ra đơn ly hôn, Tiêu hy đột nhiên khịt một tiếng.

Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ cũng thấy đơn ly hôn, hai người lặng lẽ không nói lời nào.

Tiểu Thất hỏi Tô Tố, “Mami, daddy đâu rồi?”

“Chắc là còn ở tầng dưới.”

“Tiểu Thất có thể đi xem daddy được không?”

Tô Tố gật đầu, “Đi đi.”

Tiểu Thất thậm chí không thay dép, mang đôi dép liền “bẹp bẹp bẹp” chạy ra ngoài, cô bé cảm thấy daddy đáng thương quá, ít nhất bên cạnh mami còn có cô bé và anh hai, nhưng mà ba người họ nhanh chóng sẽ phải đi rồi, daddy cũng dọn ra chỗ ông cố nội, thậm chí bên cạnh cũng không có ai để nói chuyện.

Nhìn Tiểu Thất chạy ra, Tô Tố vỗ mông Cảnh Thuỵ, “Con cũng đi đi, hai ngày nữa chúng ta đi rồi, ra tạm biệt daddy đi.”

“Dạ!” Cảnh Thuỵ không di chuyển, lo lắng nhìn vào Tô Tố, “Mami, không sao chứ?”

Tô Tố lắc đầu cười, “Mami làm sao có chuyện gì chứ, mami tốt lắm, con đừng lo lắng.”

Xạo!

Tưởng rằng thằng bé không biết sao!

Trong thời gian mami nằm ở bệnh viện cậu bé cũng có đi thăm mami, có khi cậu ta và Tiểu Thất cũng nằm ở phòng bên cạnh ngủ, nửa đêm cậu ta dậy đi vệ sinh cũng lén lút chạy đến cửa phòng mami để nhìn, mỗi đêm đều nhìn thấy mami lén lún trốn trong chăn khóc.

Cảnh Thuỵ không bắt bài cô ta, từ trên sofa đứng dậy, “Vậy con đi

nha.”

“Đi đi.”

Hai đứa nhóc vừa đi, trong phòng chỉ còn lại Tô Tố và Tiểu Hy, Tiểu Hy ngồi xuống bên cạnh Tô Tố, đưa tay đặt lên vai cô ta và an ủi.

Tô Tố đưa tay ôm lấy Tiểu Hy.

Tròng mắt Tiểu Hy đỏ chót, đưa tay ra ôm lấy cô ta, “Đồ ngốc, không muốn mà nằng nặc bỏ đi.”

Không muốn….

Thực sự là không muốn

Nhưng mà không thể không rời đi!

Trạng thái của cô ta bây giờ, chỉ cần nhìn thấy những người liên quan đến Tiêu Lăng thì nghĩ ngay đến đứa trẻ trong bụng hơn một tháng của cô, cô biết đây là sự tức giận, nhưng cô ta không thể kiểm soát bản thân không tức giận! Tình trạng của cô ta, dù cho có ở lại thì cô sẽ bị dày vò bởi Tiêu Lăng, đến lúc đó hai người sẽ ghét nhau!

Tốt hơn hết là giữ lại một chút ký ức đẹp, để hai người họ đều mang theo kỷ niệm đẹp nhất về nhau, như vậy rời nhau!

Như vậy mới là kết quả tốt nhất.

Tiểu Hy cảm thấy cơ thể run rẩy của Tô Tố, càng dùng sức đưa tay ra ôm chặt lấy cô, “Tố Tố, cậu….thật sự không xem xét Mộ Bạch sư huynh sao?”

Tô Tố lắc đầu rất chắc chắn, “Tiểu Hy, tớ sau này….chắc sẽ không có tình yêu nào nữa.”

Cô đã trải qua Mạc Tầm, trải qua Tiêu Lăng, bây giờ để cho cô ta thâm nhập vào một mối quan hệ nữa, cô ta thật sự không còn sức lực nữa.

Tiểu Hy đã hiểu, lặng lẽ ở bên cạnh cô ta.

Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ hai người đã rất lâu chưa lên lầu.

Tô Tố và Tiểu Hy không an tâm, từ cửa sổ nhìn xuống, liền thấy dưới lầu ba cha con ôm chặt nhau ở trong xe, tiếng khóc của Tiểu Thất rung chuyển bầu rời, giống như con bạch tuột ôm chặt lấy Tiêu Lăng, Tiêu Lăng đưa tay đỡ lấy cái mông của con bé, lòng bàn tay lớn đặt trên đầu con bé, nhẹ nhàng xoa dịu.

“Tiểu Thất và Tiêu Lăng tình cảm rất tốt, quan hệ máu mủ với nhau thật là một điều kỳ diệu.” Tiểu Hy than thở.

Điểm này Tô Tố rất đồng tình.

“Thật ra Cảnh Thuỵ đối với anh ta tình cảm cũng rất sâu đậm, chỉ là cậu ta không thích thể hiện ra ngoài.”

Tô Tố quay người “Tớ đi dọn dẹp đồ đạc.”

Cô ta về phòng, bắt đầu dọn dẹp những đồ dùng cần thiết.”

Cô chuẩn bị một chiếc hộp bí mật thật nhỏ, mở tủ ra dọn dẹp quần áo, quần áo mang theo không nhiều, cô phân loại cho cô và hai con hai bộ quần áo để thay rửa, ngoài ra thì không biết mang theo gì rồi.

Cô và đồ đạc của hai đứa con hầu hết là ở nhà cũ, còn đồ ở nhà Tiểu Hy đều là mới mua trong 1 tháng gần đây, cũng chỉ là một số quần áo và những thứ vật dụng cá nhân linh tinh, vật dụng cá nhân thì Tô Tố không mang theo. Cô lại đến phòng của hai đứa nhỏ xem những vật dụng cần thiết, khi nhìn thấy phòng của hai đứa con có một bức chân dung gia đình 4 người, Tô Tố choáng váng, cô đi đến bên cạnh chiếc bàn, lấy ra bức tranh đó và nhẹ nhàng chùi.

Đây là bức ảnh gia đình được chụp tại New Zealand.

Chính là bức ảnh tạo mặt xấu.

Lúc họ rời khỏi nhà cũ, bất cứ thứ gì cũng không lấy, tấm hình đương nhiên cũng không, tấm hình này cũng không biết hai đứa nhóc lấy từ đâu ra, còn rửa hình ra nữa!

Tô Tố nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đặt bức ảnh gia đình vào hành lý.

……

Hai ngày sau!

Sân bay tại thành phố a!

Mộ Bạch giúp Tô Tố kéo hành lý, Tô Tố một tay giữ lấy một đứa trẻ, đi theo phía sau là Tiểu Hy và Trương Hân.

Mộ Bạch giúp cô ấy làm tất cả thủ tục, lại giúp cô ta kiểm tra hành lý.

Chuyến bay của Tô Tố là 11 giờ 40 phút trưa, bây giờ đã là 11 giờ rồi.

Trừ ra thời gian trước khi lên máy bay, họ còn ít hơn nửa tiếng để nói lời tạm biệt.

Cảm xúc chia tay đều lan toả ở khắp mọi người.

Tô Tố vỗ vai Tiểu Hy và Trương Hân, “Tại sao lại làm ra mặt đau khổ thế, mặc dù tớ sẽ không trở lại trong thời gian này, nhưng mà mạng lưới internet phát triển như vậy, chúng ta có thể gọi điện thoại còn có thể gọi video, đâu phải là lần này đi là sẽ không gặp nữa đâu.”

Tiểu Hy cố gắng cười, “Ai biết được người không có lương tâm như cậu khi nào mới về!”

Trương Hân cũng nói theo, “Đúng đó, cậu nói xem, cậu đi đâu cũng tốt, nằng nặc đòi đến một nước phi tư bản chủ nghĩ, nếu như cậu không thích thành phố a thì cậu cũng có thể đi thành phố khác trong nước cũng được, tại sao phải ra nước ngoài chứ, bất đồng ngôn ngữ, bất tiện như thế nào chứ.”

Tô Tố chỉ cười và không nói gì.

“Thôi kệ, không muốn nói cậu nữa.” Trương Hân thở dài.

Tô Tố cười và ôm lấy hai người, “Tớ biết các cậu đều là vì tớ, nhưng mà rời đi là lựa chọn tốt nhất của tớ, hai cậu cũng nhất định phải nhớ ------ nhất định, nhất định phải hạnh phúc! Ngày nào đó một trong hai cậu ai muốn kết hôn, dù cho hàn ngàn dặm tớ chắc chắn quay trở về tham gia hôn lễ của các cậu.”

Tiểu Hy cũng ôm ấy Tô Tố, hợp tác và nói, “Vậy thì tớ phải cố gắng rồi, mau chóng tìm một người đàn ông, chuẩn bị chuyện kết hôn.”

Tô Tố và Trương Hân “Phụt”—cười phá lên.

Bầu không khí đột nhiên tốt lên rất nhiều.

Thời gian trôi chậm lại.

Tô Tố cuối cùng tạm biệt Mộ Bạch, “Mộ Bạch…em không nói thêm gì nữa, anh, nhất định phải hạnh phúc!”

“Chắc chắn! Nhất định!”

Đài phát thanh bắt đầu thúc giục khách hàng.

Tô Tố nắm lấy hai đứa nhỏ, một lần nữa nhìn đám ông, “Chúng tớ đi đây!”

Chương 483

“Tô Tố, đến nơi rồi nhớ gọi điện thoại báo.”

“Được”

Ngàn từ vạn ngôn nhưng chỉ kết thúc bằng một câu nói, “Chú ý an toàn.”

Tô Tố mỉm cười gật đầu, cô ta vẫy tay với mọi người, cuối đầu nhìn xuống Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất nói, “Cảnh Thuỵ, Tiểu thất, tạm biệt họ đi.”

“Ba nuôi tạm biệt, mẹ nuôi tạm biệt, dì Trương tạm biệt”

“Tạm biệt”

Đài phát thanh bắt đầu đôn đốc, Tô Tố lần này không còn do dự, giữ hai đứa nhóc, rời khỏi phòng chờ.

Đợi hình bóng của 3 người biến mất, Tiểu Hy cuối cùng cũng không nhịn được và rơi nước mắt.

“Huhuhu....Tố Tố”

“Đừng buồn nữa.” Trương Hân ôm lấy cánh tay cô ta, “Chúng ta phải chúc phúc cho họ bình an.”

“Tớ biết rồi, tớ không điều khiển được, huhu....tớ với Tô Tố là bạn biết bao nhiêu năm, chúng tớ chưa bao giờ tách rời nhau....huhu,

bây giờ cậu ấy đi, tớ cảm giác rất khó chịu, Trương Hân, tớ khó chịu."

"Tớ biết tớ biết, nhưng mà Tiểu Hy, trong phòng chờ nhiều người như vậy, cậu cũng là một ngôi sao lớn, cậu khóc như vậy ngày mai trên tin tức xuất hiện và nói cái gì một dòng phía trước nữ MC An Tiểu Hy tình cảm hoản loạn….đại loại tin tức như thế, cho nên, chúng ta nhanh chóng lau khô nước mắt, muốn khóc thì chúng ta về nhà khóc được không?"

Tiểu Hy quay đầu lại nhì, quả nhiên ánh mắt nhiều người tập trung về phía bên đây, cô ta nhanh chóng lau nước mắt, cảm giác đau khổ cũng vơi đi một phần.

"Đi thôi, chúng ta về thôi."

An Tiểu Hy và Trương Hân quay người lại, vừa quay đầu thì nhìn thấy Mộ Bạch vẫn đứng đó không chuyển động, Tiểu Hy thử hét lên một tiếng, "sư huynh Mộ Bạch?"

"Ừm" Mộ Bạch hoàn hồn, mỉm cười nhìn hai người, "Hai em về trước đi, anh ở đây thêm một chút nữa."

Tiểu Hy đột nhiên cảm thấy Mộ Bạch huynh rất đáng thương.

Chắc là anh ta muốn yên tĩnh một chút.

Tiểu Hy gật đầu với anh ta, "Vậy chúng em đi trước"

Đợi Tiểu Hy và Trương Hân rời khỏi phòng chờ, cánh cửa phòng VIP bên cạnh được mở ra, lộ ra hình dáng cô đơn của Tiêu Lăng.

Mộ Bạch không ngạc nhiên khi nhìn thấy anh ấy, trên thực tế, anh ta

biết rằng Tiêu Lăng sẽ đến tiễn, Mộ Bạch vỗ vào chiếc ghế bên cạnh, "Ngồi xuống một lát."

Tiêu Lăng lặng lẽ ngồi xuống.

Hai người im lặng một lúc, lúc sau Tiêu Lăng mở miệng, "Khi nào cậu về Anh"

"Ngày mốt"

"Ừm" Tiêu Lăng gật đầu, "Bây giờ có thời gian chứ"

"Có"

"Đi" Tiêu Lăng đứng dậy, nhìn Mộ Bạch, "Đi uống bia với tôi, chúng ta lâu quá chưa cùng nhau uống bia rồi, kêu Tôn Nguyên và Lãnh Mạc đến luôn, đi quán bar.

"Tôi cũng đang có ý định này"

……

Buổi tối hôm đó, 4 người đàn ông, Tiêu Lăng và Mộ Bạch uống nhiều nhất, hai người chưa bao giờ thất tình như vậy, rượu một ly lại một ly vào bụng. Cuối cùng Tiêu Lăng uống đến đầu óc không chuyển động được, chỉ liên tục thầm thì, "Đi thôi, đi thôi…."

Tửu lượng rượu của Mộ Bạch rất tốt, khi uống quá nhiều chỉ sấp xuống ngủ trên bàn.

Ở trong quán bar rất ồn ào, cuối cùng Tôn Nguyên chỉ có thể cùng Lãnh Mạc mỗi người đỡ một người, đỡ hai người đến phòng riêng.

“Mẹ kiếp, hai người này thật sự điên rồi” Tôn Nguyên mệt đến toàn thân toát mồ hôi, liền đặt môn xuống ghế sofa, “Mệt chết đi được”

Tiêu Lăng nằm trên ghế sofa cứ nói, “Đi rồi, Tô Tố đi rồi”

“Đại ca, em biết rồi em biết rồi, em biết chị dâu đi rồi.” Tôn Nguyên nhìn thấy dáng vẻ này của Tiêu Lăng, trong lòng rất khó chịu, đột nhiên trong đầu anh ta bật ra một ý tưởng, nhanh chóng kéo Lãnh Mạc thảo luận, “Lãnh Mạc, Lãnh Mạc, cậu nói đó, chị dâu đã đi rồi, không thì chúng ta tìm cho đại ca một người phụ nữ? Nói không chừng sẽ làm cho anh ta vui vẻ?”

Lãnh Mạc nhẹ nhàng liếc nhìn anh ta, “Nếu như cậu không muốn ngày mai Tiêu Lăng dậy đánh cậu chết, còn dám làm chuyện này.”

Tôn Nguyên đột nhiên tê liệt da đầu, “Uầy….tôi chỉ nói thôi, nói một cách thuần khiết, hehe….”

Chuông điện thoại Tiêu Lăng bỗng reo lên.

Tiêu Lăng say như cá chép và lăn người bật dậy, bắt lấy điện thoại và nghe máy, “Tô Tố, phải em không Tô Tố? có phải em đến nơi rồi không, khi nào em về, em chưa đi được 1 ngày tại sao anh cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng, Tô Tố, em mau về được không? Chúng ta đừng rời bỏ nhau, chúng ta sống tốt qua ngày, sống tốt qua ngày được không? Anh đang ở đâu? Anh đang ở quán bar đây.”

Điện thoại nhanh chóng được ngắt đi.

Tôn Nguyên nhìn vào nhật ký cuộc gọi, đột nhiên không nói lời nào, “Đâu phải Tô Tố, là Tiêu Diệp Lạc mà”

Chưa đầy nửa tiếng, Tiêu Diệp Lạc xuất hiện ở cửa phòng riêng.

“Hả, Tiêu Diệp Lạc à, em xuất viện rồi à? Sao em đến đây?”

“Em đến đón anh hai về nhà”

“Được, có khả năng thì đưa anh ta ra, thì anh cho em đưa anh ấy về nhà”

Tiêu Diệp Lạc nhìn vào Tiêu Lăng đang ngủ thiếp trên ghế sofa, trong lòng có một chút khó chịu.

Thật ra cô và Tô Tố xuất viện cùng ngày, hôm đó, cô nhìn Tiêu Lăng trốn trong xe nhìn Tô Tố rời đi, cô ta rất đau lòng.

Cô cũng nghe thông tin từ miệng ông nội nói ra là hôm nay Tô Tố đưa con ra nước ngoài.

Trái tim cô vừa mới chết, bây giờ lại thành ngọn lửa bùng cháy.

Hôm nay, cô đợi anh Tiêu Lăng ở trước cửa căn hộ, từ lúc trời sáng đến tối cũng không thấy anh về nhà, cô ta không yên tâm liền gọi điện, hoàn toàn không nghĩ rằng anh ta sẽ nghe máy, khi điện thoại được kết nói, trong lòng Tiêu Diệp Lạc gần như bay lên trời.

Tuy nhiên, trong miệng Tiêu Lăng hét lên tên của Tô Tố, ngay lập tức lại để cho tim cô ấy chìm xuống đáy.

Nghe tiếng là biết Tiêu Lăng say rồi, cô ta không suy nghĩ gì liền lái xe đến.

Tại thời điểm này nghe những gì Tôn Nguyên nói, cô biết Tôn Nguyên đang cố tình gây khó cho cô, thân hình cô nhỏ bé, cân nặng chỉ 40 mấy kg, còn cân nặng của Tiêu Lăng gấp đôi cô ta, lại đang ở

trạng thái say rượu, muốn cô ấy khiêng Tiêu Lăng vào xe, dường như đây là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

Tiêu Diệp Lạc không rút lui, cô nhìn Tôn Nguyên và Lãnh Mạc, "Chỉ cần một mình em đưa anh ta ra, thì các anh không ngăn cản đúng không?"

Tôn Nguyên và Lãnh Mạc nhìn nhau, gật đầu, "Nhưng em phải tự tay làm"

"OK"

Tiêu Diệp Lạc đi đến bên cạnh sofa, cố gắng đưa tay đỡ Tiêu Lăng dậy, nhưng những người uống say thì hiển nhiên cân nặng sẽ nặng hơn, Tiêu Diệp Lạc dùng sức nỗ lực cũng không đỡ dậy được.

Tôn Nguyên bên cạnh phát ra một nụ cười trớ trêu.

"Được rồi, Tiêu Diệp Lạc, em từ đâu đến thì về nơi đó đi."

Tiêu Diệp Lạc không bỏ cuộc, cô dường như nghĩ đến điều gì đó, cúi người xuống thì thầm bên tai Tiêu Lăng một câu gì đó, tiếng nói quá nhỏ, Tôn Nguyên và Lãnh Mạc đều không nghe được, nhưng Tiêu Lăng nghe thấy anh ta nhanh chóng mở ra đôi mắt đang nhắm của mình, cả người từ trên sofa bật dậy.

"Ôi chao" Tôn Nguyên không thể không ngạc nhiên, ánh mắt nhìn vào Tiêu Diệp Lạc một cách kỳ lạ, "Em nói cái gì với anh ta?"

"Không liên quan đến anh."

Tiêu Diệp Lạc đỡ lấy Tiêu Lăng, Tiêu Lăng lần này không chống đối, anh ta uống quá nhiều, tâm trí đã biến mất từ lâu, chỉ là đứng thôi

cũng đứng không yên, Tiêu Diệp Lạc đỡ anh ta đi, Tiêu Lăng từng bước theo cô ấy tiến về phía trước.

“Fuck, Chúa ơi”

Tiêu Diệp Lạc quay người cảnh cáo hai người đàn ông, phí sức và nói, “Các anh hứa với em rồi, chỉ cần em đưa anh ta ra ngoài thì các anh không ngăn cản.”

Nói vậy, cô ta vừa đỡ vừa ôm Tiêu Lăng bước ra khỏi phòng.

Chương 484

“Wa chao” Tôn Nguyên nhìn hình bóng Tiêu Diệp Lạc và Tiêu Lăng biến mất, anh ta nhẹ nhàng nguyền rủa một câu, “Cher, Lãnh Mạc, để Tiêu Diệp Lạc đưa Tiêu Lăng rời khỏi?”

Lãnh Mạc thờ ơ nhìn qua anh ta, “Lúc nãy là cậu nói nên cô ấy mới đưa người đi, không ngăn lại.”

“Ờ…là tôi đồng ý, nhưng cậu chưa đồng ý mà, cậu nhanh chóng kéo người về đây.”

Lãnh Mạc lắc đầu, “Trong ngành này, điều cấm kỵ nhất là điều này, vì tôi không bác bỏ nó thì nó là mặc định rồi. Không thể đuổi theo đưa anh ta về, vả lại….đâu phải đề nghị của tôi.”

Tôn Nguyên đầu óc không hiểu, một mình ở trong phòng nhai đi nhai lại, “Vậy phải làm sao, Tiêu Diệp Lạc người phụ nữ này sáu năm trước tổn thương Tiêu Lăng sâu như vậy, bây giờ lại về đây, chắc chắn không có ý tốt, nếu không phải là cô ta thì Tiêu Lăng và Tô Tố cũng không náo loạn đến nước kết thúc này, cái con Tiêu Diệp Lạc này đúng là tai hoạ, cậu nói cô ta đưa Tiêu Lăng về nhà, sau đó… hiếp anh ta, ngày mai lại đổ thừa Tiêu Lăng, nói là Tiêu Lăng nhậu say…đến lúc đó thật sự xảy ra quan hệ thực sự, ước tính rằng ông nội Tiêu không ngăn cản họ nữa…aaa, như vậy thì Tiêu Lăng sẽ tiêu đời sao?”

“Không phải tiêu đời Tiêu Lăng, mà là cậu tiêu đời.”

“Hả?”

“Nếu như giống thật với những gì cậu nói, ngày mai Tiêu Lăng tỉnh dậy, cậu nghĩ người đầu tiên anh ta tính sổ là ai?”

Tôn Nguyên chỉ vào mũi mình, “Tôi?”

Lãnh Mạc lấy chiếc chăn đắp lên cơ thể Mộ Bạch, lúc này mới thở phào, “Tính ra cậu vẫn không quá ngu.”

“Hả, vậy tôi phải như vậy thế, đại ca sẽ chặt của tôi mất.”

“Cho nên, cậu bây giờ nhanh chóng đuổi theo.”

“Nhưng là tôi đồng ý rồi…..”

“Ừm, mặt mũi quan trọng hay là ăn đập quan trọng, anh tự cân nhắc đi.”

Đương nhiên là bị đập quan trọng hơn chứ.

Tôn Nguyên lần này không do dự, chạy ra ngoài phòng nhanh chóng đuổi theo, nhưng bên ngoài sớm đã không thấy hình bóng của Tiêu Lăng và Tiêu Diệp Lạc, Tôn Nguyên lại đuổi theo vào bãi đổ xe, ở bãi đổ xe cũng không thấy ai.

“Wa chao, tại sao lại nhanh như vậy”

Tôn Nguyên nhanh chóng gọi điện cho Tiêu Lăng, nhưng đoạn giọng nói đó đã gửi đến, “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang khoá máy.”

Hả-----

Tiêu đời rồi tiêu đời rồi

Trong đầu Tôn Nguyên chỉ còn lại một cách

Tiêu Lăng tiêu đời rồi.

Anh ta cũng sắp tiêu đời rồi.

……

Tiêu Diệp Lạc sau đó đi rất nhanh, là vì cô ta đã trả tiền bao, nhờ người đỡ Tiêu Lăng vào xe, sau khi lên xe cô ta lập tức tắt nguồn điện thoại của Tiêu Lăng, sau đó bắt đầu khởi động động cơ xe, nhanh chóng đạp ga và rời khỏi bar.

Tiêu Lăng nhắm mắt, trong miệng vẫn thầm thì, “Cô nói dắt tôi đi tìm Tô Tố….Tô Tố đâu?”

Tiêu Diệp Lạc trong lòng buồn vô tận, cô vừa lái xe vừa trả lời anh ta, “Sắp rồi, sắp tìm thấy Tô Tố rồi.”

“Tô Tố….Tô Tố anh sai rồi, Tô Tố, em đừng rời xa anh…”

Mỗi câu nói của Tiêu Lăng đều như con dao đâm vào tim Tiêu Diệp Lạc, khiến cho cô ta khó xử khó chịu. Cô ta dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đến địa điểm.

Đây là một căn hộ cao cấp

Cũng là nơi cư trú trước đây của cô ở thành phố a

Tiêu Diệp Lạc nỗ lực, lại một lần nữa lấy Tô Tố ra làm lí do, điều này mới có thể đỡ Tiêu Lăng lên lầu.

Cô lấy chìa khoá ra và mở cửa.

Từ khi cô ta xuất viện, chưa về nhà cũ, ba mẹ đang ồn ào chuyện li dị, nên cô ta dọn qua đây sống.

Tiêu Diệp Lạc một bên giữ một bên ôm Tiêu Lăng, đưa anh ta vào phòng ngủ. Cuối cùng cũng đến phòng ngủ thì cô buông Tiêu Lăng ra, lúc ấy Tiêu Lăng đã ngã xuống chiếc giường lớn.

“Ưmm…” Tiêu Lăng nằm trên chiếc giường lớn, toàn thân mùi rượu, một lúc sau đã khiến cho mùi hương ban đầu của căn phòng bị che lấp đi.

Tiêu Diệp Lạc mệt mỏi, thở nặng nề, đưa tay ra mở cửa sổ trong phòng để thông gió, mùi hương trong căn phòng này đỡ hơn một chút.

“Tô Tố, Tô Tố….”

Tiêu Diệp Lạc nhìn vào Tiêu Lăng đang nằm trên giường, đôi mắt dần dần lộ ra sự hài lòng.

Rời đi lâu như vậy, cô nhiều lần tưởng tượng, khi cô ta về nước sau đó cô và anh Tiêu Lăng làm lành. Hai người họ kết hôn, sinh con thì nằm trên chiếc giường lớn như vậy. Anh Tiêu Lăng mỗi sáng thức dạy đều hôn vào trán cô, sẽ rót cho cô ấy một ly sữa khi cô ấy còn đang ngủ.

Bây giờ mặc dù không giống trong tưởng tượng, nhưng cũng gần gũi rất nhiều.

Ít nhất, anh ta đã nằm trên giường cô rồi.

“Anh Tiêu Lăng, anh đừng trách em, hãy để em ích kỉ một lần này, chỉ một lần này, nếu như vẫn không được, sau này em không bám lấy anh nữa….”

Tiêu Diệp Lạc cởi giày của mình ra.

Cô quỳ xuống bên cạnh Tiêu Lăng, đưa tay ra cởi chiếc áo sơ mi nhăn nheo của anh, tay của Tiêu Diệp Lạc đang run rẩy dữ dội, những cúc áo hầu như không tháo ra được, cô hít một hơi thật sau, cố gắng giữ thăng bằng bản thân, từng cái từng cái cởi ra cúc áo của anh ta, ngực đầy mạnh mẽ của Tiêu Lăng lộ ra ngoài, Tiêu Diệp Lạc má ửng đỏ.

Cô lột áo sơ mi của Tiêu Lăng, cúi xuống thân dưới và bắt đầu cởi thắt lưng anh ta ra.

Thắt lưng của anh ta là cài khoá trong, Tiêu Diệp Lạc dành rất nhiều công phu mới mở ra được, sau đó cởi quần anh ta ra, sau đó toàn bộ cơ thể Tiêu Lăng chỉ còn lại…..

Tiêu Diệp Lạc chưa bao giờ gặp một người đàn ông trong đời sống thực.

Ngay lúc này Tiêu Lăng chỉ còn lại mỗi chiếc quần lót, cô ta chưa từng nhìn thấy qua. Mặt cô ửng đỏ, hình như bất cứ khi nào cũng có thể chảy ra máu.

Cuối cùng, tay Tiêu Diệp Lạc nhẹ nhàng đặt lên bụng Tiêu Lăng.

Cô ta vừa nhắm mắt, trong lòng vừa căm thù, hung hăng kéo ra chiếc quần lót của anh.

Tiêu Lăng đột nhiên quay người lại

Tiêu Diệp Lạc hầu như không dám nhìn vào anh ấy.

Điều Tôn Nguyên lo lắng là đúng, lúc này trong đầu Tiêu Diệp Lạc chỉ có một ý tưởng chính là cùng Tiêu Lăng xảy ra mọi thứ.

Đâu sợ rằng ngay cả khi Tiêu Lăng tỉnh dậy không muốn ở cùng cô ta

Ít nhất….ít nhất là cô ta muốn lần đầu tiên, thứ quý báu nhất của mình cho người đàn ông của mình.

Tiêu Diệp Lạc đỏ mặt, quỳ ở một bên và bắt đầu cởi quần áo của mình ra.

Áo khoác, áo bên trong

Ngay sau đó, cô ta đã cởi ra hết.

Cô ta dựa vào người Tiêu Lăng, nhẹ nhàng nói cạnh tai anh ấy, “Tiêu Lăng, em là Tô Tố….em nhớ anh quá.”

“Tô Tố, Tô Tố?”

Quả nhiên, nhắc đến Tô Tố, Tiêu Lăng lập tức mở mắt ra, chỉ là uống rượu quá nhiều cho nên anh mắt anh ta có chút phân vân, hầu như nhận thức trong tiềm thức, anh ta ôm lấy Tiêu Diệp Lạc, “Tô Tố, Tô Tố….em về rồi à? Em về rồi đúng không?”

Tiêu Diệp Lạc suýt khóc.

Đau đớn buồn rầu.

Cô ta phải dựa vào tên của người phụ nữ khác, mới có thể để người trong tim mình có cảm giác với mình. Cô ta ôm đầu Tiêu Lăng, giọng nói kèm theo tiếng khóc, “Đúng, em về rồi”

Một lát sau.

Vị trí của Tiêu Lăng và Tiêu Diệp Lạc thay đổi, Tiêu Lăng quay người lại đè lên cô ta, không đầu không đuôi liền hôn cô ta, “Tô Tố, Tô Tố, anh rất nhớ em…”

Tiêu Lăng cuối đầu hôn vào môi của Tiêu Diệp Lạc, Tiêu Diệp Lạc cố gắng phối hợp, nhưng khi hôn thì Tiêu Lăng đột nhiên ngừng lại mọi cử động

“Tiêu Lăng?”

“Cô không phải Tô Tố”

Chương 485

“Cô không phải Tô Tố”

Tiêu Diệp Lạc giật mình, còn nghĩ Tiêu Lăng tỉnh lại rồi, nhưng thông qua ánh sáng của ánh đèn, cô nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Lăng vẫn rã rời như cũ, cô liền quàng tay qua cổ anh, “em là TôTố, em là Tô Tố, Tiêu Lăng, em quay về rồi, thật sự là em”

“Là em?”

“Đúng vậy, là em”

Tiêu Lăng nửa tin nửa nhờ cúi đầu, lại hôn lần nữa Tiêu Diệp Lạc, nhưng lần này, anh rất nhanh từ trên giường nhảy dựng lên, giống như một chiếc lò xo vậy, nhanh chóng từ trên giường bậy dậy, động tác quá lớn, dẫn đến người trực tiếp từ trên giường ngã xuống, rơi mạnh đập xuống sàn nhà.

“Bụp-----“một tiếng kêu

“Ưm…..”

Nhà của Tiêu Diệp Lạc mới vào ở chưa được máy ngày, trong nhà cũng chưa có rải thảm sàn, Tiêu Lăng ngã trực tiếp xuống sàn nhà cẩm thạch như thế này, đau đến mức anh nhói lên một tiếng, ánh mắt rã rời cũng tỉnh táo lại rất nhiều

“Tiêu Lăng, Tiêu Lăng anh có làm sao không” Tiêu Diệp Lạc hoảng loạn từ trên giường xũng nhảy xuống, đưa tay ra đỡ lấy Tiêu Lăng,

hối hả hỏi han, “anh ngã ở chỗ nào, đau không? Em coi xem”

Tiêu Lăng gạt bỏ tất cả các động tác của Tiêu Diệp Lạc

Động tác của Tiêu Diệp Lạc sững lại, cô gấp gáp nói, “Tiêu Lăng, em là Tô Tố à…..”

“Tô Tố?” Tiêu Lăng đã nhìn rõ ràng tình hình ở trước mắt, ánh mắt của anh hoàn toàn không có bóng hình của Tiêu Diệp Lạc, đôi mắt nhìn vào hai mắt của cô, đôi mắt của Tô Tố là mắt phượng, trong ánh mắt nhìn sang bên này liếc sang bên kia toàn bộ đều là không dễ dàng gì có phong tình, nhưng lại trong sáng mơ hồ, mà Tiêu Diệp Lạc lúc này, thứ trong con mắt cô ta khiến người khác cơ bản không có cách nào trong sáng

“Tiêu Diệp Lạc”

Tiêu Diệp Lạc khắp người đóng băng cứng đơ lại

Anh ấy….tỉnh lại rồi?

Không

Không phải

Mùi rượu trong phòng nồng nặc như thế này, anh ấy khẳng định sẽ không dễ dàng tỉnh lại như thế, Tiêu Diệp Lạc nỗ lực giữ vững bản thân, “Tiêu Lăng anh đang nói cái gì vậy, em không phỉa Tiêu Diệp Lạc, em là Tô Tố à….”

“Đừng giả vờ nữa” trọng đầu Tiêu Lăng đã bắt đầu di chuyển, “Tô Tố ban ngày hôm nay đã rời khỏi rồi, mà cô…..là Tiêu Diệp Lạc”

Tiêu Lăng đẩy bỏ Tiêu Diệp Lạc, đi thẳng vào nhà vệ sinh trong phòng

Điên rồi

Anh rõ ràng là cùng Lãnh Mạc bọn họ cùng uống rượu, ai đến nói cho anh biết, bây giờ rốt cuộc là tình huống gì?

Anh bây giờ bắt buộc phải tỉnh táo lại một chút

Tiêu Lăng đối với nơi ở của Tiêu Diệp Lạc không quen, nghiêng nghiêng ngả ngả đi tìm nửa ngày mới tìm thấy phòng vệ sinh, anh đẩy cánh cửa ra, vừa muốn bước vào, cánh cawaar bị Tiêu Diệp Lạc chặn lại, "Tiêu Lăng, anh muốn làm cái gì?"

"Đương niên là muốn tỉnh táo lại Tiêu Diệp Lạc, cô trước khi muốn bị tôi nói lời khó nghe, mặc lại quần áo của cô ngay"

"Không, em không muốn" Tiêu Diệp Lạc cố gắng từ trong khe cửa chui vào, "Tiêu Lăng, anh không thể đối với em như vậy, Tô Tố đã đi rồi, cô ta đã không muốn anh rồi, anh còn muốn vì cô ta giữ mình làm cái gì"

"Điều này không có liên quan tới cô" Tiêu Lăng dùng sức đẩy cô ấy, đẩy cô từ khe cửa đẩy ra ngoài, nhìn chằm chằm vào cánh cửa, khuôn mặt anh lạnh lùng mở nước lạnh của vòi hoa xem, dội thẳng xuống đầu,

Vừa mới vào xuân không bao lâu, không khí trong đêm rất lạnh, nước càng lạnh

Nước lạnh dội từ đầu xuống, Tiêu Lăng hắc-xì một cái, thần trí càng thêm tỉnh táo hơn

…..

Tiêu Diệp Lạc trên người không mặc gì, nước mắt không ngừng chảy vỗ mạnh vào cửa, “Tiêu Lăng, anh làm sao có thể như thế đối với em, làm sao có thể, Tô Tố đều đã không muốn anh rồi……năm đó em rời bỏ đi, cuộc sống cửa anh không phải rất rối loạn sao, tại sao cũng là người yêu bỏ đi, anh vì cô ta mà có thể giữ mình như ngọc, đối với em thì tàn nhẫn như thế, Tiêu Lăng, anh như vậy không công bằng, một chút cũng không công bằng”

Cánh cửa bị mở mạnh ra, Tiêu Diệp Lạc bỗng ngừng lại động tác trong tay, kích động nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng,.....”

Tiêu Lăng lúc này khắp người đều mang theo dấu tích của nước, bước chân vững chắc hơn rất nhiều, ánh mắt cũng đã hồi phục thanh minh, anh không khỏa thân, ở phần eo quấn một chiếc khăn tắm trắng, nhìn thấy Tiêu Diệp Lạc nước mắt đầm đìa đừng trước cửa, anh cau mày chán ghét

“Tiêu Lăng…..”

“Đi mặc lại quần áo của cô đi”

“Không, em không muốn” Tiêu Diệp Lạc đưa tay ra ôm lấy eo sau của Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng, em thật sự rất yêu anh, cho dù anh không yêu em, anh có thể coi em như một người phụ nữ bình thường, một công cụ giải tỏa tình dục cũng được, chỉ là xin anh đừng đẩy em ra, em yêu anh, anh làm với em đi, được không?”

Tiêu Lăng không hề nể tình đẩy bỏ cô, anh bước nhanh về phía bên cạnh giường, túm lấy chiếc chăn trên giường, ném mạnh lên người của Tiêu Diệp Lạc, cơ thể khỏa thân của cô lập tức bị che đậy lại thật

chặt

Ánh mắt của anh lúc này mới nhìn lên trên đầu cô

Giọng nói của anh sắc bén, “Tiêu Diệp Lạc, vừa rồi cô mới hỏi tôi, cũng là người yêu rời bỏ đi, tôi đối với Tô Tố như thế nào không giống đối với cô sao”

Tiêu Diệp Lạc lộ cái đầu ra, sững sờ nhìn Tiêu Lăng

Cô đích thực muốn biết

“Được, tôi nói cho cô biết, bởi vì tôi yêu cô ấy đến mức có thể thay cô ấy giữ mình, có thể vì cô ấy không động đến bất kỳ người phụ nữ nào, tôi sẽ luôn luôn chờ đợi cô ấy trở về”

Tiêu Diệp Lạc lắc đầu, “không, cô ấy sẽ không quay trở lại”

Giọng nói Tiêu Lăng kiên định, “cô ấy nhất định sẽ quay trở lại”

Tiêu Lăng nhặt quần áo ở trên sàn nhà lên, từng chiếc từng chiếc mặc lên người, anh không muốn lại nhìn thấy Tiêu Diệp Lạc, giọng nói vẫn lạnh giá như cũ, “Tiêu Diệp Lạc, về sau đừng làm chuyện ngu ngốc như thế này nữa, tôi bây giờ đối với cô, một chút hứng thú đều không có, cô đối với tôi mà nói, chỉ là bạn gái cũ mà thôi, nếu như không phải duyên cớ trong nhà, tôi và cô về sau đều sẽ không thể có bất kỳ cơ hội gặp mặt, còn nữa……từ sau khi cô về nước, những hành động một lần hai lần đến ba lần, đa khiến tôi cuối cùng cũng quyên đi những gì đẹp đẽ của trước đây, tôi bây giờ nhớ đến cô, không có bất kỳ ấn tượng nào đẹp cả”

Tiêu Diệp Lạc gào thét cuồng loạn, “không, không phải như thế này, rõ ràng cả hai chúng ta đều yêu thương nhau….”

Tiêu Lăng đã nhanh chóng mặc xong quần áo của bản thân, anh ngoảnh đầu, ánh mắt băng giá, “tô bắt buộc nói với cô một chuyện, Tiêu Diệp Lạc, tôi đã từ quá khứ đi ra, văn phòng của Hoàn Vũ, tôi đã từ tầng 26 chuyển lên tầng 66, còn nữa mật khẩu thẻ phụ của tôi cũng thây đổi thành số khác, những bông hoa bách hợp ở Cẩm Viên cũng đã cho người nhổ bỏ toàn bộ, kể cả ở Cẩm Viên giữ lại căn phòng cho cô cũng để người giúp việc đổi thành phòng kho còn có tất cả chung cư ở tầng 26 tôi mua rồi, những căn đó đều đã bị tôi thay đổi rồi, trong những thứ đó, chỉ có duy nhất truyền thông Tinh Quang tôi không có động đến, tôi buộc phải thừa nhận, truyền thông Tinh Quang đích thực là bởi vì cô mà thành lập, nhưng đây cũng chings là nơi bắt đầu duyên phận của tôi và Tô Tố, vì vậy, tôi không có tính toán vứt bỏ nó như thế, cô chắc đã nghe rõ rồi chứ”

Tiêu Diệp Lạc lắc đầu không nghe, khuôn mặt không tin

“Tùy cô tin hay không tin” Tiêu Lăng quay người đi ra bên ngoài, đi đến cửa phòng ngủ, anh nhớ ra cái gì, lại quay đầu xoay người cảnh cáo Tiêu Diệp Lạc, “Tiêu Diệp Lạc, về sau đừng có làm chuyện ngu ngốc, tôi đối với cô không chỉ là không có hứng thú, cũng không có “tính” thú, chuyện của ngày hôm nay, lần không không có, nếu như lại có một lần nữa, mặt của ai tôi cũng không nhìn, sẽ trực tiếp đưa cô vứt vào trong đồn cảnh sát”

Chương 486

Ra khỏi cửa Tiêu Lăng càng tỉnh táo hơn

Anh càng nghĩ càng sợ, nếu như anh thật sự lại lúc không tỉnh táo cùng Tiêu Diệp Lạc như thế nào đó, nếu như bị Tô Tố biết, cả đời này đều sẽ không tha thứ cho anh

Tiêu Lăng cắn chặt răng!

Chết tiệt!

Tiêu Lăng gọi thẳng đến phòng bao của quán rượu!

Tiêu Lăng một chân đạp vào cánh cửa!

Trong phòng Mộ Bạch vẫn đang ngủ, Lãnh Mạc và Tôn Nguyên hai người đang ở trong phòng nói chuyện, nghe thấy tiếng động lập tức ngoảnh đầu nhìn qua, Tôn Nguyên nhìn thấy Tiêu Lăng, ánh mắt mở to kinh ngạc, hoảng loạn vứt bỏ cốc rượu trên tay nhào đến người Tiêu Lăng, khoa trương lớn tiếng, "a a a, đại ca à, em còn nghĩ sẽ không gặp lại anh nữa, anh có bị làm sao không, cái cô Tiêu Diệp Lạc đó có cưỡng đoạt anh không à? Em đều bị dọa chết rồi, a....đại ca anh làm cái gì vậy!"

Tiêu Lăng tức giận, tóm lấy cổ áo Tôn Nguyên, một đấm thẳng lên mặt cậu ta

"Oa oa oa, mặt của em!"

“Chết tiệt! ai khiến cậu giao tôi cho Tiêu Diệp Lạc hả, tôi đánh chết cậu!”

Tôn Nguyên gấp gáp lẩn trốn, “đại ca đại ca, anh nghe em giải thích, em không có cố ý, em cũng đá đuổi theo ra ngoài rồi, ai biết hành động của Tiêu Diệp Lạc nhanh như thế, đợi em ra ngoài rồi, bọn anh đều đã không còn, em còn nhờ Lãnh Mạc giúp em điều tra khách sạn nữa, xem bọn anh có mở phòng khách sạn không…..đại ca, anh có bị Tiêu Diệp Lạc làm gì không, anh….trinh tiết vẫn còn chứ?”

“Cút!”

Tiêu Lăng kéo bỏ cà vạt trên cổ, khó chịu ngồi xuống sopha

Tôn Nguyên lần này thật sự có chút lo lắng rồi, anh không màng đến đau đớn trên mặt, xích lại gần Tiêu Lăng, nghi ngờ hỏi, “đại, đại ca, anh sẽ không thật sự bị Tiêu Diệp Lạc đạt được rồi chứ….”

Tiêu Lăng mập mờ nhìn cậu ta, “cậu nói xem!”

“Á----đại ca em xin lỗi anh, em không biết Tiêu Diệp Lạc không biết xấu hổ đến như thế, đại ca, vậy thì bậy giờ phải làm sao à, bố mẹ anh sẽ không ép anh cưới cô ta chứ, nếu như thật sự như thế, đợi chị dâu quay trở lại còn không băm em ra sao? A a, không muốn à, đại ca ý chí của anh làm sao có thể không kiên định như thế được, là bản thân anh không giữ vững à, không thế trách em được…..”

Tiêu Lăng hứ lạnh nhạt

Lãnh Mạc không thể nhìn được nữa, một đạp đạp lên mông Tôn Nguyên, “nếu như Tiêu Diệp Lạc đạt được rồi, Tiêu Lăng có thể băm thẳng cậu rồi, sẽ chỉ đơn giản đấm cậu một cái sao?”

“A há?”

Tiêu Lăng tiếp tục hứ lạnh nhạt

Tôn Nguyên giờ mới yên tâm, xoa xoa mũi, ngồi trên ghế sopha cách xa Tiêu Lăng

Tiêu Lăng lúc này mới hỏi chuyện chính Lãnh Mạc, “tra ra chưa?”

“Máy bây vẫn còn chưa hạ cánh mà, đâu có nhanh như vậy!” Lãnh Mạc không thoải mái nói, “chỉ tra ra Tô Tố mau vé máy bay là bay đến NewYork, đợi sau khi hạ cánh mới có thể biết cô ấy tiếp tục sẽ đi đâu!” Lãnh Mạc nhìn thời gian, “cô ấy mua vé là vé bay thẳng! cần 14 tiếng đồng hồ, sáng hôm nay 11 giờ rưỡi cất cánh, tính ra thì, thế nào thì cũng phải 1 giờ rưỡi đêm mới có thể đáp xuống NewYork! Cậu gấp gáp cái gì!”

Tiêu Lăng hai bên trán rất đau rất đau!

Tô Tố bỏ đi vẫn chưa đến 12 tiếng đồng hồ, nhưng anh làm sao cảm thấy, thời gian trôi qua sao mà chậm vậy!

“Cậu cho người giúp tớ chú ý địa điểm chính xác của cô ấy, đừng làm phiền cuộc sống của cô ấy, cũng đừng để cô ấy nhận ra”

Lãnh Mạc kỳ lạ hỏi, “cậu không phải là đã chuyển tiền vào trong thẻ của cô ấy sao, đợi đến khi cậu kiểm tra thẳng cô ấy ở đâu rút tiền thì biết địa điểm chính xác rồi?”

Tiêu Lăng day day ấn đường cười khổ sở, “Lãnh Mạc, theo như tớ hiểu cô ấy, cô ấy sợ rằng….sẽ không động đến tiền tớ cho cô ấy!”

Lãnh Mạc phút chốc không nói lời nào nữa!

Anh rót rượu đưa cho Tiêu Lăng, “tớ lấy được tin tức phút đầu tiên thông báo cho cậu!”

“Được!”

……

Không có tình thú!

Tiêu Lăng đã bỏ đi rất lâu, trong đầu của Tiêu Diệp Lạc vẫn hồi âm câu nói đó!

Đây là sự sỉ nhục rất lớn của một người phụ nữ!

Tiêu Diệp Lạc khắp người không ngừng run rẩy, bên tai là tiếng cánh cửa vừa rồi bị đóng mạnh!

Chiếc chăn trên người tuột xuống, Tiêu Diệp Lạc đứng sững sờ ở giữa căn phòng, gió lạng buốt theo cửa sổ cuốn vào trong, lạnh buốt khiến toàn cơ thể cô không ngùng run lên, trong phòng vẫn còn lưu lại mùi rượu của anh ấy, nhưng người của anh thì đã không còn!

Đôi chân cô mềm nhũn, ôm lấy mặt ngồi phịch xuống sàn!

Cô không hiểu!

Tại sao!

Tại sao Tiêu Lăng uống đến mức người cũng không nhận ra, vẫn có thể xác định phân biệt ra cô không phải là Tô Tố, cô cũng là người phụ nữa, cơ thể của cô tuy không nóng bỏng như Tô Tố, nhưng cô một người phụ nữ yếu mềm thơm ấm, đã đưa lên trước mặt anh ấy

rồi, anh ấy còn có thể không động đến một chút nào!

Tình yêu….

Anh ấy thật sự yêu Tô Tố vậy sao!

Nhưng Tô Tố đã bỏ đi rồi à! Cô ta đi rồi, không biết khi nào mới quay trở lại, cũng có thể…..cả đời này đều không quay trở lại! chẳng lẽ cô ta cả đời này không quay lại, Tiêu Lăng cũng vì cô ta giữ thân cả một đời sao!

Tiêu Diệp Lạc lau nước mắt nhưng ngăn không nổi rơi xuống, trong lòng đau đớn như bị xé rách!

Cô cũng không biết ngồi trong phòng bao lâu, cuối cùng cơ thể giá lạnh đóng băng dường như không có cảm giác nữa!

Tiêu Diệp Lạc run run rẩy rẩy từ trên sàn bò dậy, tê liệt bắt đầu khoác lên người y phục! căn phòng lạnh giá giống như một hầm lạnh, lạnh buốt cắt xương, Tiêu Diệp Lạc thực tế không có cách nào tiếp tục ở lại, cô mặc xong quần áo, sững sững đóng cánh cửa lại, lái xe về nhà cổ!

Nhà cổ là nơi duy nhất cô có thể nhận được an ủi!

Ở đây, có tàn tích cuộc sống đã qua của cô và Tiêu Lăng, cũng cótất cả hội ức đẹp đẽ của bọn họ!

Cô vừa mới đi đến cửa phòng khách, thì nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cãi nhau rất lớn!

“Em không ly hôn, em tuyệt đối sẽ không đồng ý ly hôn!”

“Tôi nói rồi, hôn nhân này tôi quyết phải ly hôn!”

Tiêu Diệp Lạc dừng bước chân, dựa vào khoang cánh cửa, sững sờ nhìn vào tình hình trong phòng khách, bước chân không thể bước tiếp nữa phân!

…….

Trong phòng khách, Tiêu Quốc Cường và Tiêu mẫu hai người tranh đấu!

Không!

Đích thực phải nói là, chỉ có một mình Tiêu mẫu tranh đấu!

Sắc mặt của Tiêu Quốc Cường thản nhiên ngồi trên ghế sopha, mà Tiêu mẫu đứng trước mặt ông ấy, sắc mựt tức giận đỏ ửng!

“Tiêu Quốc Cường, anh tại sao quyết phải ly hôn với em không xong!”

“Tôi nghĩ rằng nguyên nhân cô đã đủ hiểu rồi chứ!”

Tiêu mẫu khoảng thời gian này sắp bị giày vò điên lên rồi, cô nói tuột ra khỏi miệng, “Tiêu Quốc Cường, anh làm sao xứng đáng đối với tôi, năm đó khi anh và tôi cùng bên nhau thì nói thế nào, anh nói sẽ cả đời đối tốt với tôi, cả đời chiều chuộng tôi yêu tôi, cho dù ngày hôm nay tôi biến thành thế này, chẳng nhẽ anh cảm thấy không có một phần “công lao” của anh sao!”

“Đích thức có một phần trách nhiệm của tôi!” Tiêu Quốc Cường ánh mắt vẫn thản nhiên như cũ, “vì vạy, tôi bây giờ không tính tiếp tục mặc kệ cô nữa. Trương Thục Phân, duyên phận của chúng ta đã đến

đoạn cuối rồi!"

Tiêu mẫu hét lên, "lúc tôi đi theo anh tuổi còn ít như thế, bây giờ hoa tàn ít bướm rồi anh muốn bỏ tôi đi, tôi nói cho anh biết, cửa cũng không có!"

"Tôi nói lại một lần nữa, tất cả tài sản dưới tên của tôi đều có thể cho cô, bây giờ tôi chỉ cần xin ly hôn!"

"Vậy còn Diệp Lạc thì sao? Diệp Lạc như thế nào!"

"Diệp Lạc con bé đã 26 tuổi rồi, có thể tự chăm sóc bản thân, con bé tình nguyện theo cô, tôi không có gì để nói, nếu như muốn theo tôi, vậy thì tôi cũng sẽ làm hết trách nhiệm của mộ người bố, chăm sóc tốt cho con bé!"

"Không! Tôi vẫn không muốn ly hôn!"

"Sẽ không theo ý của cô!" Tiêu Quốc Cường từ trên ghế sopha đứng dậy, anh cao hơn Tiêu mẫu một cái đầu, đứng lên bỗng chốc từ trên cao nhìn xuống, "những thứ ly hôn phải cần tôi đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta ngày mai hẹn gặp lại ở cục dân cư"

Chương 487

Nếu như ban đầu nói ly hôn Tiêu Quốc Cường chỉ vì dọa dọa Tiêu mẫu, vậy thì bây giờ, ông thậy sự nghiêm túc

Bởi vì ông cuối cùng cũng nhìn ra được, Tiêu mẫu chỉ khi ở cùng ông, sẽ tiến tục tự do phóng khoáng

Bà ấy đã không còn là trẻ con nữa

Người hơn 50 tuổi nhưng một chút tiến bộ cũng không có, nếu như bọn họ ly hôn có thể khiến bà ấy trưởng thành lên, ông thà rằng lựa chọn ly hôn

Khoảng thời gian này, ông cũng biết được Tiêu mẫu sống dằn vặt, ông nhìn trong mắt, nhưng không nói cái gì bởi vì kể cả sau khi ông nhắc đến ly hôn rồi,thái độ của bà ấy đối với bố ông vẫn không có sửa đổi, đây chính là điểm ông không thể nhẫn nhịn chịu đựng được

Tiêu Quốc Cường hạ quyết tâm ly hôn với bà ấy

Nếu như về sau Tiêu mẫu thay đổi rồi, quay về lại với dáng vẻ trước đây, cũng có thể ông vẫn sẽ chọn phục hôn nhân, nhưng nếu như bà ấy tiếp tục không thay đổi, vầy thì cuộc ly hôn này đều tốt cho cả hai người

Ông tự nhận thấy cũng không có ngược đãi Tiêu mẫu

Những năm này, hai vợ chồng ông dựa vào hội họa mưu sinh, tranh của Tiêu mẫu từ đầu đến cuối toàn thiếu linh khí, vì vậy trong giới

danh tiếng bình thường, mà ông tư tưởng đa phần đều đặt trong tranh, thành tích cũng tốt hơn rất nhiều so với Tiêu mẫu, ít ra thì những năm gần đây tất cả chi tiêu trong nhà đều ông gánh vác.ông cũng đã để tất cả tài sản dưới tên ông chuyển sang cho Tiêu mẫu, hai người ky hôn rồi, tương đương ông trắng người ra đi

Cũng xem như đã xứng đáng cho một đoạn hôn nhân 30 năm rồi

Nhưng mà, Tiêu mẫu không nghĩ như vậy

Bà ta nhìn nghi ngờ Tiêu Quốc Cường, "ông nhất quyết ky hôn, có phải ở bên ngoài có người phụ nữ khác rồi không? Có phải cảm thấy người tôi hoa tàn không xứng với ông nữa, vì vậy ở bên ngoài nuôi gái trẻ rồi đúng không?"

Tiêu Quốc Cường trợn tròn mắt, không dám tin nhìn Tiêu mẫu, ông nhìn khuôn mặt ông đã nhìn hơn 30 năm, đến lúc này thì cảm thấy giống như người xa lạ chưa từng gặp qua vậy. Ông giũ mạnh tay áo bỏ đi, dỏ mặt tức giận nói, "bà đúng thật là không có lý lẽ"

Ông bao nhiêu năm đối với bà ấy như thế nào

Bản thân bà ấy trong lòng không có tính toán sao?

Dám hoài nghi ông ở bên ngoài có phụ nữ Tiêu Quốc Cường trong lòng đều nguội lạnh rồi

Tiêu mẫu tóm chặt lấy cánh tay của ông, "Tiêu Quốc Cường, ông có phải bị tôi nói đúng không, vì vậy hổ thẹn rồi, ông nhất định là ở bên ngoài có phụ nữ, nếu không thì tôi không nghĩ được lý do ông nhất định muốn ly hôn với tôi, ông nói những điều không tốt của tôi, tôi đều đã nhận sai rồi, ông thì không cho tôi cơ hội sửa đổi, ông cơ bản là con tim sắt đá không muốn sống với tôi nữa, vì vậy…..ôn khẳng

định là ở bên ngoài có phụ nữ rồi, Tiêu Quốc Cường, ông thật sự xứng đáng với tôi à, tôi vì ông bỏ bao nhiêu công sức, tôi vì ông sinh ra Diệp Lạc chịu bao nhiêu tội, năm đó mẹ ông còn sống, tôi chịu bao nhiêu ánh mắt coi thường của lão thái thái, chịu bao nhiêu thiệt thòi ông đều quên rồi sao"

Tiêu Quốc Cường trầm lặng

Ông chính là không có quên, vì vậy mới cảm thấy ay náy với bà ấy

Nhưng Tiêu mãu thì hết lần này đến lần khác lấy lý do này để đối phó ông, Tiêu Quốc Cường lần này không nhẫn nhịn nữa, ông lại lần nữa gạt tay của Tiêu mẫu, giọng nói kiên định, "ngày mai, cục dân sự, Trương Thục Phân, bà nên tin tôi, cho dù bà không xuất hiện tại Cục dân sự, tôi vẫn có cách ly hôn được"

Tiêu Quốc Cường nói xong lên lầu

Tiêu mẫu một mình âm thầm cúi mặt trong phòng khách

Tình yêu của cô chết rồi

Bố mẹ của cô cũng muốn ly hôn rồi….

Tiêu Diệp Lạc không có vào phòng, cô quay người, rời khỏi nhà cũ, bỗng nhiên cảm thấy, trời cao đất dày, nhưng lại không có nơi có thể dung thân

……

Thời gian trôi qua nhanh chóng

Ngoảnh mặt, ba mùa xuân hạ thu đông trôi qua, đã là ba năm trôi qua

Đại sảnh sân bay thành phố A, trên mặt An Tiểu Hy đeo chiếc kính râm lớn, trên miệng đeo chiếc khẩu trang cũng rất lớn, cả khuôn mặt dường như không để lộ ra bên ngoài, cô cố gắng đứng ở chỗ ít người, nhìn chằm chằm vào đám khách đi đi lại lại

Ba năm trôi qua, Tiểu Hygiá trị bản thân đã tăng lên gấp bội, bây giờ đi đến đâu đều có thể thu hút một đám đông lớn người hâm mộ đến

Dưới tình huống đó, cô vốn dĩ không nên xuất hiện ở chỗ công cộng

Nhưng, hôm nay không giống thế

Miệng của Tiêu Hy dưới khẩu trang dường như muốn rách đến mang tai rồi, bỗng nhiên, ánh mắt cô hoài nghi, sững sờ nhìn bóng người xuất hiện trong đại sảnh sân bay

Không chỉ là Tiểu Hy, ánh mắt của rất nhiều người đều rơi lên bóng hình mảnh mai đó

Người phụ nữ xuất hiện ở đại sảnh sân bay, ngũ quan hoàn mỹ, trang điểm tinh tế, mái tóc xoan bồng bềnh bị cuốn lên khéo léo,cô ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng, bên dưới mặc chiếc váy zíp dáng bút chì, chiếc áo sơ mi sơ vin trong chiếc váy, tôn lên đường cong của thân hình hoàn mỹ, bên dưới chiếc váy là đôi chân dài trắng nõn, dưới chân đi đôi giày cao gót 3 phân, trong tay cô vắt chiếc áo khoác ngoài, đang cúi đầu xem tài liệu

Khí thế người phụ nữ vô cùng

Chính là Tô Tố vừa mới về nước

Tô Tố vừa đi về phía trước, vừa nhìn tài liệu trên tay, cô nói với thư

ký đi theo đằng sau, “Asa, con số ở đây không đủ rõ ràng, cho người chuẩn bị lại một phần, nhớ, nếu như tài liệu đưa lên vẫn là như thế này, thì cồn ty này không cần phải đến tham gia đấu thấu nữa”

Asa gật đầu, “vâng, Tô Tổng còn có bàn giao gì nữa không?”

“Không có” mấy người đi đến đại sảnh sân bay, Tô Tố từ trong tay nhân viên lấy lại hành lý, cô dừng bước, quay đầu nhìn mọi người, “được rồi, biết mọi người cũng đều nhớ nhà rồi, hôm nay ngày mai nghỉ hai ngày, ngày kia tiếp tục đến phòng hội nghị đi làm”

“Cảm ơn lão đại”

Mọi người rời đi, ánh mắt của Tô Tố bắt đầu tìm kiếm bóng dáng người ở trong sân bay, mắt cô di chuyển một vòng hông nhìn thấy bóng hình của Tiểu Hy, vừa định lấy điện thoại từ trong túi ra gọi, bên vai bỗng nhiên bị vỗ một cái

Tô Tố ngoảnh đầu lại, một cái nhìn thấy Tiểu Hy ăn mặc hết sức lạ lùng

“Tiểu Hy?”

“Là tớ là tớ” An Tiểu Hy ôm chầm lấy Tô Tố, “cậu người phụ nữ đáng chết này, cậu đã biết quay lại rồi, quốc gia chủ nghĩa tư bản tốt vậy sao, khiến cậu lưu luyến quên quay về rồi phải không”

“Khơ….Tiểu Hy, cậu mà tiếp tục như thế này thì bọn mình sẽ bị nhận ra đó”

Tiểu Hy quay đầu lại, nhing thấy người đi qua sân bay đều đang nhìn lại, mặt cô đỏ lên, vội vàng kéo lấy tay Tô Tố xông ra ngoài

Sau nửa tiếng đồng hồ

Hai người ngồi trong phong bao quán ăn

Tiểu Hy khoa trương nắm lấy tay của Tô Tố, kích động nói, “Tố Tố à, tớ vừa ở trong sân bay suýt không nhận ra câu, cậu thay đổi nhiều quá à, khí phách hiện trường đó, tất cả chính là chị đại à”

Lông mày Tô Tố giật giật, “có khoa trương như vậy không?”

“Chính là như vậy chính là như vậy, ôi mẹ ơi…..tớ nhìn thôi cũng cảm thấy trong tim không chịu nổi” ba năm không gặp, giữa hai người hoàn toàn không có xa lạ, Tiêu Hy xích lại gần ngồi phía trước Tô Tố, giang tay ôm lấy cánh tay của cô, “Tố Tố à, Cảnh Thụy và Tiểu Thất làm sao không quay lại vậy, đúng rồi đúng rồi, cậu lần này quay trở lại sẽ không đi nữa phải không? Tớ có rất nhiều lời muốn nói với cậu”

Tô Tố ngại ngùng nhìn Tiểu Hy

Tiểu Hy bỗng chốc có sự cảm không tốt, “cậu sẽ không nói với tớ, chỉ ở lại trong nước mấy ngày chứ?”

“Mấy ngày thì không đến mức đó, cậu cũng biết, tớ bây giwof làm việc tại Nala, đây là một công ty quần áo cao cấp vô cùng có tiếng trên toàn thế giới, hiện tại trong nước không có thương hiệu này, tớ lần này về nước chính là tìm tổng đại lý trong nước, giới thiệu thương hiệu Nala này vào, bây giờ có rất nhiều công ty muốn tiếp cận, cũng có rất nhiều công ty đấu thầu, tớ muốn chính là chọn ra một công ty, tiến hành hợp tác”

Tiểu Hy không quan tâm điều này, “tớ chỉ hỏi cậu có thể ở lại bao lâu”

“Khoảng tầm 1 tháng gì đó”

Chương 488

“1 tháng?” Tiểu Hy khoa trương hét lên, “cậu chỉ ở 1 tháng?”

Tô Tố ngại ngùng gật đầu

Thực tế vốn dĩ công việc này không cần lâu đến 1 tháng, công ty đấu thầu đều đã đấu thầu rồi, giá đấu thầu cô cũng đã nhìn gần xong, bây giờ phải làm chính là tiến hành đánh giá sau cùng đối với các công ty, sau đó chọn ra một công ty tiến hành hợp tác. Công việc này nhiều nhất nửa tháng có thể kết thúc, nhưng tổng công ty ở Mỹ Boss biết cô là người thành phố A, vì vậy đặc biệt cho cô một khoảng thời gian kỳ nghỉ

Vậy nên mới có kỳ nghỉ 1 tháng này

“Tố Tố cậu làm sao có thể chỉ ở 1 tháng”

Tiểu Hy bi thương cáu giận xen lẫn lộn, cô cong nghĩ lần này quay trở lại sẽ không bỏ đi nữa, đâu có biết chỉ ngắn ngủi 1 tháng, chẳng trách Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều không có quay lại, thì ra lần này cơ bản chỉ là công việc thời gian ngắn

Tiểu Hy muốn buồn chết mất thôi

Cô ôm thật chặt lấy cánh tay Tô Tố, “Tố Tố à, chùng mình có thể ở lại lâu hơn chút không à, cầu đều không biết ba năm qua phát sinh bao nhiêu chuyện, ài, tớ nói với cậu 3 ngày 3 đêm không nói hết, đúng rồi, Trương Hân biết cậu về nước không? Cậu thông báo cho cô ấy rồi chứ?”

“Vẫn chưa có, tin tức về nước chỉ thông báo cho một mình cậu”

Cô biết Trương hân và Lãnh Mạc ở bên nhau, lo lắng thông báo cho Trương Hân thì Lãnh Mạc cũng sẽ biết, Lãnh Mạc biết rồi, thì Tiêu Lăng tự nhiên cũng sẽ biết thôi

Nghĩ đến Tiêu Lăng, Tô Tố trầm lặng xuống

Đã ba năm trôi qua, cô và Tiêu Lăng thực tế không phải hoàn toàn không có liên lạc

Tiêu Lăng dù gì cũng là bố đẻ của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, mỗi lần Tiểu Thất và Cảnh Thụy sinh nhật Tô Tố đều quay video, sau đó chuyển vào trong hòm thư của Tiêu Lăng, cô không muốn Tiêu Lăng người làm bố có thể bỏ qua trưởng thành của các con, vì vậy có khi cũng sẽ quay một số video cuộc sống gửi cho Tiêu Lăng, lúc đầu Tiêu Lăng sẽ trả lời tin cho cô, nhưng cô chưa từng có mở ra đọc qua. Ngược lại là Tiểu Thất và Cảnh Thụy, hai đứa trẻ với Tiêu Lăng thường xuyên hơn. Nhưng Tô Tố đối với hai đứa trẻ chỉ đưa ra một điều kiện, đó chính là không được phép nói cho Tiêu Lăng biết vị trí chính xác của bọn họ, còn lại nói chuyện cũng được, truyền hình cũng được, cô trước giờ không có ngăn cấm

Đương nhiên, cũng chưa từng có xuất hiện trong ống kính

Vì vậy cho dù có bỏ đi ba năm, nhưng tình cảm Tiểu Thất với Tiêu Lăng một chút cũng không biến mất

“Tố Tố, Trương Hân cô ấy bây giờ sống không được tốt, chúng mình đợi chút gọi cô ấy ra ngoài uống rượu đi”

Tô Tố phút chốc tỉnh lại, giọng trầm xuống, “Trương Hân làm sao?”

Nói về cái này, Tiểu Hy bỗng chốc tức giận lên, cô nắm chặt nắm đấm cắn răng, “còn không phải là thằng khống Lãnh Mạc đó, chết tiệt người đàn ông đó quá mặt dày, cậu đều không biết, Trương Hân và lãnh Mạc đã chia tay sắp một tháng rồi, Lãnh Mạc không đồng ý Trương Hân, sẽ ở cùng cô ấy, không quen với người phụ nữ khác sao, kết quả thì sao, ha ha....giang sơn dễ đổi bản tính khó rời, hắn ta cơ bản không có làm được, không làm được thì cũng xong rồi, cùng lắm thì chia tay thôi, nhưng là tên tiện nhân Lãnh Mạc đó, hắn lén lút quan hệ hơn 2 năm rồi, giấu diếm tốt lắm à, Trương Hân là một tháng trước phát hiện ra hắn ta quan hệ, bây giờ Trương Hân hạ quyết tâm muốn chia tay với hắn ta, nhưng mà Lãnh mạc tên tiểu nhân đó cơ bản không đồng ý chia tay”

Tô Tố cau mày nhăn nhó

Lãnh Mạc lại quan hệ rồi?

Lần trước Lãnh Mạc quan hệ Trương hân đã không tính toán trước đây tha thứ cho anh ta, anh ta còn không biết hối cải

Còn lén lút quan hệ được hai năm rồi

“Hiện tại tình hình bọn họ thế nào rồi?”

“Còn có thể thế nào, một người quyết tâm muốn chia tay, người còn lại quyết định không chịu, hai người bọn họ vẫn đang giày vò, tớ gần đây hẹn cô ấy ra ngoài, cô ấy đều không có thời gian, tớ hoài nghi bây giờ Lãnh Mạc khẳng định khống chế tự do của cô ấy, tên tiểu tiện nhân đó bản thân quan hệ thì quan hệ đi, lại không chịu chia tay, thật sự là một tên tồi tệ, tức chết tớ được”

Tiểu Hy càng nói càng bực tức, từ trong túi lấy ra điện thoại

“Gọi điện thoại cho Trương Hân?”

“Ừm tớ không tin tên tồi tệ Lãnh Mạc sẽ luôn không thả cô ấy ra, hàng ngày tớ đều hẹn cô ấy ra ngoài không tin không hẹn được”

Điện thoại rất nhanh nhắc máy

Tiểu Hy bala bala nói, “Trương Hân, đúng đúng đúng, là tớ? không có thời gian? Hôm nay Tố Tố về nước rồi, bây giờ đang ngồi bên cạnh tớ, chúng mình ba người 3 năm chưa tụ hộp rồi, ra ngoài đi uống rượu đi, tớ biết có một quán rượu phòng bao khá ổn, được được được, chúng mình gặp nhau ở quán rượu”

Tô Tố nhìn cô ấy dập điện thoại, lông mày giật giật, “thành công rồi?”

“Thành công rồi thành công rồi cô ấy nói cậu quay về không nói lời nào thì muốn ra ngoài rồi, đi, chúng mình hai đứa đến phong bao quán rượu trước đợi cô ấy”

......

Nửa tiếng sau

Tô Tố và Tiểu Hy xuất hiện trong phong bao quán rượu, hai người gọi rượu, không lâu sau Trương Hân đến

Cánh của phòng bao mở ra

Tô tố nhìn về phía Trương Hân

3 năm không gặp, diện mạo của Trương Hân so với 3 năm trước không có biến hóa gì, 3 năm nay, Tô Tố luôn quan tâm đến tin tức

của Trương Hân và Tiểu Hy, biết được hai người joj một người đang ở trên đà sự nghiệp nổi lên trong giới dẫn chương trình chính, Trương Hân thì ổn định vững chắc, hàng năm đều quay một vài bộ điển ảnh đầu tư lớn, toàn dựa vào tác phẩm để nói

Đặc biệt là một năm nay, cô ấy quay mấy bộ điển ảnh phòng bán vé đều rất cao, một bộ phim trong số đó còn đánh đại kỳ lục phòng vé trong nước, Trương Hân cũng bị xưng danh Nữ Hoàng phòng vé

Sự nghiệp rõ ràng thuận buồm xuôi gió, nhưng lúc này Trương Hân xuất hiện trước cửa cho Tô Tố cảm giác.....

Rất suy sụp tinh thần

Cô không có trang điểm, một khuôn mặt mộc, thân hình cô thanh cao, vốn dĩ đã gầy, bây giờ càng gầy hơn lộ ra xương đòn ở vai, nhìn mà có chút đau lòng, dù rằng trang điểm không quan trọng, quan trọng là thần thái mắt

Cô còn nhớ 3 năm trước khi Trương Hân tha thứ cho Lãnh Mạc, trong ánh mắt sáng long lanh, bên trong dần dần là hy vọng và ước muốn mãnh liệt về tương lai

Nhưng giờ đây, trong ánh mắt của cô ấy điềm tĩnh không ánh sáng, cả con người giống như già đi mấy tuổi

“Trương Hân”

“Tô Tố”

Hai người ôm chặt lấy nhau, Trương Hân thu lại tâm trạng buồn, vỗ vỗ vai Tô Tố, “cậu xem như quay lại rồi, tớ còn nghĩ cậu không có ý định muốn về nước nữa, thế nào, 3 năm này bên ngoài ở có tốt

không? ở tốt thì ổn rồi, ở không tốt chúng mình về nước”

Tốt hay không?

Trong lòng Tô Tố cười khổ, nhưng trên mặt không để lộ ra

Khi vừa mới đến nước ngoài sống không hề tốt, ngôn ngữ không thông, cô chỉ có thể cố hết sức học tiếng anh, cô cũng không có chứng từ, muốn tìm một công việc đơn giản là đã khó càng khó hơn, khoảng tháng ngày đó.....đen tối không thấy ban ngày, cô nghĩ lại đều không biết làm sao sống qua được

Trương Hân lại nói tiếp, “chị đây giờ hẹn quay phim không ngừng, Tiểu Hy cũng kiếm được đầy đủ rồi, nuôi cậu không thành vấn đề, cậu về nước chúng mình 3 người cùng một nhà chung cư, chỉ ba người chúng ta sinh sống, ồ, không đúng, còn có Tiểu Thất và Cảnh Thụy, chúng ta năm người cùng sinh sống được rồi”

Tiểu Hy phút chốc hai tay tán thành, “cái này ổn cái này ổn chúng mình ba người đều không kết hôn nữa, nuôi dưỡng Cảnh Thụy và Tiểu Thất hai tiểu tử trưởng thành, ba người thân thiết cùng nhau sống cả đời, hạnh phúc bao nhiêu à Tố Tố, cậu dứt khoát không bỏ đi nữa”

Chương 489

“Đi? Tô Tố cậu muốn đi?”

Tô Tố do dự 1 chút, nói chuyện về công việc cho 2 người nghe.

Trương Hân nghe xong trong lòng trùng xuống, “Ài, cũng tốt, đi xa qua nước ngoài cũng tốt, rời xa chỗ đau thương này cũng tốt, cậu còn có thể đi được, tớ có muốn trốn cũng không được, tớ chỉ than thở tí, các cậu sao lại nhìn tớ bằng ánh mắt ấy, lại đây, chúng ta uống rượu, hôm nay không say không về.”

Tô Tố và Tiểu Hy nhìn nhau, gật đầu, “Được, không say không về.”

3 người phụ nữ ở căn phòng được bao uống các loại rượu.

Trắng có, đỏ có, bia có.

Trương Hân trực tiếp trộn 3 loại chung với nhau, đổ vào 1 bình chứa, đổ 1 ly lớn, “Uống.”

“Uống uống uống, uống xong tớ kêu trợ lý đưa chúng ta về.”

Người có tâm sự rất dễ say, Trương Hân như con cá nằm dài dưới đất ngủ, còn có Tiểu Hy và Tô Tố.

Lông mày anh nhíu chặt đem hai người phụ nữ vát lên xe.

Lên xe, Tôn Nguyên rất phiền não, nhà Tiểu Hy anh biết, “Cái này còn dễ, quan trọng là Tô Tố, anh lắc lắc vai Tô Tố, “Tô Tố, bây giờ

chị sống ở đâu?”

“Tân Hải...khách sạn Tân Hải.”

Tôn Nguyên được ngón tay cái lên thể hiện sự đồng ý.

Cái này có thể.

Khách sạn Tân Hải là khách sạn của nhà anh.

Đầu tiên Tôn Nguyên lái xe đến khách sạn Tân Hải để đưa Tô Tố về, hỏi số phòng xong rồi để Tô Tố để lên giường lớn trong căn phòng, sau đó không quan tâm nữa, tiếp theo là Tiểu Hy, anh chống tay nhìn người phụ nữ đang say chảy nước miếng còn nói bậy bạ, lông mày nhíu chặt lại.

Người phụ nữ đáng chết này.

Vậy mà dám uống say đến dạng này.

Để cô ta ở nhà 1 mình thì không an toàn, Tôn Nguyên nghĩ nghĩ, trực tiếp mở phòng ở khách sạn, vát Tiểu Hy cùng vào phòng.

…

Tô Tố mơ 1 giấc mơ.

Tô Tố mở chăn ra, lần mở này, làm cả người cô lạnh băng.

Vậy mà cô.

Mặc đồ ngủ.

Tô Tố lập tức mở to mắt.

Tình hình hôm qua là sao? Cô và Tiểu Hy và Trương Hân đang cùng uống rượu, sau đó thì? Sau đó Trương Hân bị Lãnh Mạc đem đi, sau đó nữa? Tô Tố cố gắng nhớ lại, nhưng đầu rất đau, hoàn toàn không nghĩ ra sau đó xảy ra chuyện gì.

Cô lập tức nhảy lên giường, hai chân có chút đau, có chút mềm nhũn.

Loại cảm giác này… sắc mặt Tô Tố khẽ trắng, không lẽ...không lẽ tối qua cô làm ** rồi, là mơ sao?

Chương 490

Tô Tố nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh có gương, cô cởi đồ ngủ ra, nhìn vào gương coi toàn thân 1 lần, thân thể trắng như ngọc, không có chút dấu hôn, cũng không hề có vết tích gì.

Tô Tố lập tức muốn xỉu.

Nếu làm rồi, cơ thể nhất định có dấu vết.

Tô Tố lấy khăn tắm bao bọc lại, cô mở rèm cửa sổ, ánh sáng mặt trời lập tức chiếu rọi cả phòng, Tô Tố kiểm tra thùng rác đầu tiên, thùng rác trống không, không hề có khăn giấy dùng qua, càng không có bao cao su.

Cô lại cẩn thận xem xét cả phòng lần nữa. Cũng không phát hiện bất kỳ dấu tích nào cho thấy có đàn ông đến qua.

Cho nên…

Tối qua là mơ, chỉ là mơ.

Không.

Không đúng.

Nếu là mơ.

Quần áo của cô là ai cởi?

Tô Tố càng nghĩ mặt càng trắng bệch, cô nhanh chóng vào tắm nước lạnh, mặc quần áo đàng hoàng, lập tức ra khỏi phòng, bên ngoài phòng vừa đúng có nhân viên đến đưa đồ ăn, nhìn thấy Tô Tố, lập tức chào hỏi, “A, Tô tiểu thư tỉnh rồi?”

Bước chân Tô Tố ngừng lại, “Cậu biết tôi?”

“Đúng vậy, tối qua cậu chủ của chúng tôi đưa cô về phòng, hôm qua Tô tiểu thư uống say, cậu chủ của chúng tôi sợ cô ngủ không thoải mái, cho nên kêu tôi giúp Tô tiểu thư tắm rửa, còn thay đồ ngủ, tối qua Tô tiểu thư ngủ có ngon không?”

Trái tim căng thẳng của Tô Tố thả lỏng.

Cô nhẹ nhàng hít 1 hơi.

Thì ra là vậy.

Sao cô có thể quên, khách sạn Tân Hải là của nhà Tôn Nguyên.

3 năm trước Tiêu Lăng từng nhắc đến điều này.

Nhưng toàn thân cô đau nhức… có thể là di chứng của việc uống rượu quá nhiều.

Nhân viên thấy Tô Tố đứng trước cửa không nhúc nhích, nhẹ giọng nói, “Tô tiểu thư, cậu chủ kêu chúng tôi chuẩn bị canh giải rượu, cô có muốn uống 1 chút không, dư vị rượu rất khó chịu.

“Được.”

Tô Tố mở cửa phòng lần nữa, nhân viên lập tức để canh giải rượu và đồ ăn sáng để trên bàn của phòng khách, "Tô tiểu thư từ từ dùng."

"Được, cảm ơn." Đột nhiên Tô Tố nhớ lại, kêu nhân viên lại, "Cậu chủ của các người đi rồi sao?"

"Vẫn chưa, tối qua cậu chủ ngủ ở khách sạn, bây giờ vẫn chưa dậy."

Tô Tố gật đầu, "Phiền cô lát gặp Tôn Nguyên nói cậu ta 1 tiếng, nói là tôi có chuyện cần tìm, mời cậu ta qua đây 1 chuyến."

"Được."

…

Canh giải rượu thật ra là lê cắt nhỏ, dùng miếng vải vắt nước ra, sau đó đổ ra, nước ép lê có tác dụng giải rượu, đương nhiên, cũng có cách khác để tỉnh rượu, ví dụ như cắt lát nhỏ bắp cải, thêm giấm và đường ướp 10 phút, cái này ăn cũng tỉnh rượu, nhưng hiển nhiên là mùi vị không dễ ăn.

Tô Tố nhấp 1 miếng nước ép lê, trong lòng nghĩ, Tôn Nguyên nhìn to lớn vậy, nhưng tâm tư cũng khá tỉ mỉ.

Vậy mà còn biết giúp cô chuẩn bị canh giải rượu.

Tô Tố bắt đầu ăn sáng.

Kí ức của Tô Tố như bị mở ra.

Cô vẫn nhớ rõ, 3 năm trước là lần đầu cô gặp Tiêu Lăng ở khách sạn Tân Hải, đó là lúc cô mới sống lại trên cơ thể này, còn đang nghĩ cách giành quyền nuôi con từ Tô Đại Khuê.

Lần đó cô và Tiêu Lăng **, sáng ngày thứ hai cũng ăn bánh bao thịt cua.

Cùng món ăn, cùng địa điểm.

Tô Tố gắp 1 cái bánh bao ăn từng miếng nhỏ, để vị cũng y hệt.

“Quá trùng hợp rồi…”

Quả thực quá trùng hợp, đến cô cũng không nghĩ đến, khách sạn mà công ty đặt cho cô lại là Tân Hải.

Tô Tố mới ăn hai miếng, tiếng chuông cửa vang lên.

Tô Tố đứng dậy mở cửa, trước cửa là Tôn Nguyên.

“Chị dâu, lâu quá không gặp.”

“Cũng lâu rồi.” Tô Tố né qua 1 bên, thản nhiên nói, “Vào đi, ăn sáng chưa, chưa ăn thì cùng ăn 1 chút?”

“Không, em đợi xuống dưới ăn luôn.” Tôn Nguyên ho nhẹ 1 tiếng, “Chị dâu chị tìm em có việc gì sao?”

Đương nhiên có.

Mắt Tô Tố yên lặng nhìn Tôn Nguyên.

Ánh mắt của cô rất bình thản, thậm có thể nói là bình tĩnh, mang 1 sức ép, Tôn Nguyên bị nhìn đến nổi da gà, 3 năm không gặp, chị dâu công lực lại tăng thêm, anh lại ho 1 tiếng, “Chị, chị dâu, tại sao chị nhìn em bằng ánh mắt đó…”

Như là anh đã làm sai chuyện động trời.

“Chuyện tôi về đây cậu đã nói Tiêu Lăng biết chưa.”

Tôn Nguyên lắc đầu như cái trống lắc, “Chưa chưa, chị không đồng ý em đâu dám nói.”

Tô Tố dựa vào sofa, híp mắt nhìn Tôn Nguyên, như đang đánh giá lời cậu ta nói có phải là thật. Da đầu Tôn Nguyên tê cứng, “Chị dâu, em thật sự không nói, tối qua khi đưa chị về khách sạn đã rất trễ rồi, chính em cũng mệt muốn chết, với lại Tiểu Hy cũng uống say, ói đều tùm lum, em bận chăm sóc cô ấy, cả đêm cũng không ngủ ngon, mới nãy mới từ giường lết dậy, nghe nói chị muốn gặp em, em gấp gáp chạy qua đây, làm sao có thời gian thông báo cho đại ca.”

“Ừ.” Tô Tố thu ánh nhìn lại, “Đừng nói anh ta biết nếu không … tôi bảo đảm cậu không thể theo đuổi được Tiểu Hy.”

Tôn Nguyên, “...”

Uy hiếp.

Uy hiếp trắng trợn.

Mắt anh bay đi, “Vậy chị dâu, không có chuyện em đi trước.”

“Đợi tí.”

Tôn Nguyên chưa kịp rời đi, đã nghe Tô Tố gọi lại, lập tức kêu khổ bộ dạng cực khổ quay lại, “Chị dâu, chị còn có gì cần căn dặn ạ?”

“Còn chưa xin lỗi cậu, cảm ơn cậu tối qua kêu người chăm sóc tôi.”

Tôn Nguyên đột nhiên nhìn Tô Tố bằng ánh mắt lạ lùng, nhanh chóng xua tay, “Không cần không cần, là em nên làm.”

Tô Tố nhíu mày, “Tôi và Tiêu Lăng đã ly hôn, đừng kêu tôi là chị dâu.”

“Hả, vậy kêu chị Tô nhé, dù cho chị đã ly hôn với đại ca, nhưng cũng là bạn thân của Tiểu Hy, em tìm người chăm sóc chị cũng là nên làm.”

Chị Tô.

Miệng Tô Tố giật giật.

Năm nay cô mới 25 tuổi, cô nhớ Tôn Nguyên hình như nhỏ hơn Tiêu Lăng 1 tuổi, Tiêu Lăng năm nay 32, Tôn Nguyên 31, kêu cô bằng chị?

Cô lắc lắc đầu không muốn nói tiếp nữa, “Cậu bận thì đi đi.”

Tôn Nguyên như được ban ân đức, nhanh chóng chạy đi.

Chạy đến cửa, đột nhiên cậu quay lại, “Đúng rồi chị...à chị Tô, chị không cần lo Lãnh Mạc sẽ nói cho đại ca biết, Lãnh Mạc không phải là người nhiều chuyện, được rồi, em nói xong rồi, em đi đây.”

Tô Tố gật đầu, Tôn Nguyên lập tức mở cửa phòng, chạy xa.

Tôn Nguyên như sợ Tô Tố phát hiện, chạy 1 bước quay đầu 3 lần, để chắc chắn là Tô Tố không đuổi theo, mới nhanh chóng trốn vào căn phòng kế bên Tô Tố, trong phòng, Tiêu Lăng 1 thân sơ mi trắng, quần đen dài, không lộ chút ý cười nhìn còn uy nghiêm hơn 3 năm trước, càng khiến người ngoài không dám lại gần.

Tôn Nguyên nhìn thấy anh, khoa trương vỗ vỗ ngực.

“Đại ca, đại ca, không được rồi, bây giờ chị dâu rất khác trước kia, ánh mắt sắc bén như chim ưng vậy, khí chất cũng cường đại đến không chịu nổi, xém chút nữa là em chịu không nổi áp lực, anh nói đi anh cũng thật là, tối qua anh làm việc không phải rất cẩn thận sao, bây giờ đỡ là đã bị làm cho hồ đồ.”

Chương 491

Tiêu Lăng ngồi trên sofa không động đậy.

Tôn Nguyên nhanh chóng nhảy qua, như tên trộm nhìn Tiêu Lăng, “Nói gì thì nói, đại ca em thật sự khâm phục anh, hì hì, cấm dục đã hơn 3 năm, tối qua rất không dễ dàng làm được 1 lần, vậy mà có thể khống chế tốt như vậy, vậy mà chị dâu không phát hiện!” Tôn Nguyên đưa ngón tay cái lên, “Giỏi! Đại ca anh là giỏi nhất!”

Tiêu Lăng lạnh lùng liếc 1 cái, Tôn Nguyên lập tức yên phận!

Nhưng cũng chỉ được 1 lúc, Tôn Nguyên lại nhịn không nổi, “Đại ca, cái đó, làm sao anh biết Tô Tố quay về vậy, Lãnh Mạc nói anh nghe à, nhưng cậu ta không nhiều chuyện vậy!”

Tối qua khi anh mới đưa Tô Tố vào phòng xong, Tiêu Lăng đã chạy tới! Anh cảm thấy kì lạ, anh còn chưa kịp báo cho đại ca biết là Tô Tố quay lại, kết quả là đại ca nhanh như vậy đã tìm đến, anh nghĩ tới nghĩ lui chỉ nghĩ được là Lãnh Mạc nói đại ca biết.

Tiêu Lăng trầm mặc cầm ly rượu lên, uống từng ngụm nhỏ, ánh mắt đã bay xa!

Trên thực tế, hôm qua không ai nói anh biết tin Tô Tố quay lại!

Từ 3 năm trước lúc Tô Tố rời đi, anh đã thông báo với nhân viên ở sân bay, chỉ cần Tô Tố về nước, lập tức thông báo cho anh! Cho nên anh mới biết rõ như vậy, còn về chuyện khác… ánh mắt ánh sáng lên, để ly rượu xuống không tiếp tục nghĩ nữa.

“Cô ấy ăn sáng chưa.”

“Ăn rồi ăn rồi, nước ép lê để giải rượu mà đại ca kêu người chuẩn bị chị dâu cũng uống rồi, đại ca anh yên tâm, thực ra lần này chị dâu về, em thấy tinh thần tốt hơn lúc chị ấy rời đi 3 năm trước rất nhiều, mà khí chất cũng cường đại hơn, em đoán 3 năm nay chị ấy sống cũng không tệ, tối qua anh thấy mà, thần sắc của chị dâu cũng tốt hơn nhiều!

“Ừ!”

Tiêu Lăng trầm mặc lần nữa.

Lần này Tô Tố về, thay đổi của cô có chút vượt xa tưởng tượng của anh, nhưng nghĩ về tình về lý, cô ấy ra ngoài để trị thương, để giúp bản thân mạnh mẽ hơn, bây giờ xem ra, cô ấy đã làm được rồi!

Nhưng nói cô 3 năm nay qua cũng không tệ…

Tiêu Lăng lắc đầu, 1 người phụ nữ dẫn theo hai đứa con, đi ra nước ngoài ngôn ngữ không thông, dưới tình huống này, dù cho sau này sống cuộc sống không tệ, nhưng lúc mới ở chắc chắn đã rất khó khăn!

Không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt Tiêu Lăng khẽ trùng xuống, mím môi thật chặt!

Tôn Nguyên sợ nhất nhìn thấy bộ dạng này của Tiêu Lăng, anh lắc lắc đầu, “Cái đó, không có chuyện gì em đi trước, trái ớt nhỏ còn ở trong phòng ngủ chưa dậy.”

“Ừ!” Tiêu Lăng gật đầu, “Lúc ra ngoài cẩn thận chút, đừng để Tô Tố

phát hiện!"

"Dạ được dạ được!"

Tôn Nguyên rất nhanh chạy đi.

Trong phòng chỉ còn lại mình Tiêu Lăng!

Tiêu Lăng đi đến bên cửa sổ sát đất, phòng của anh và Tô Tố ở sát bên nhau, từ cửa sổ sát đất phòng anh đưa đầu ra ngoài, có thể nhìn thấy kính của phòng cô! Tiêu Lăng đứng dựa cửa sổ, đốt cháy thuốc lá trên tay, anh dùng sức hút 1 cái, lửa màu đỏ trên đầu thuốc lập tức rút lên 2 cm! Anh thuần thục thả ra 1 vòng khói, trong phòng lập tức bị khói bao lấy.

Mặt Tiêu Lăng trong khói có chút không rõ ràng.

Anh nhìn về hướng phòng của Tô Tố, mỉm cười, trong mắt hiện lên tia kiên quyết không thể kháng cự.

3 năm!

3 năm là thời gian dài nhất là anh cho chính mình!

Tiêu Lăng mạnh mẽ dập thuốc, nếu bây giờ cô đã quay về, thì đừng mong có thể rời đi nữa!

…

Tô Tố ăn sáng xong, đầu vẫn rất đau, tối qua cô không video call với Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất, ăn xong cũng không có gì làm, nên gọi cho 2 đứa nhỏ báo bình an, 10h thành phố a vừa đúng là 10h tối ở Mỹ, hai đứa nhỏ vẫn chưa ngủ, Tô Tố video call với hai đứa, nhìn thấy

mặt hai đứa, tim lập tức cảm thấy yên bình.

“Mami mami, mẹ gặp mẹ nuôi chưa, gặp dì Trương chưa, bọn họ có khoẻ không, Tiểu Thất nhớ bọn họ quá.”

Tô Tố cầm điện thoại nằm trên giường lớn, “Gặp rồi, tối qua mẹ uống rượu với bọn họ, bọn họ còn hỏi về 2 đứa.”

“Vậy mami ơi Tiểu Thất và anh khi nào có thể quay về, Tiểu Thất nhớ daddy, anh cũng vậy.”

Tô Tố nhìn hai con trong video.

Năm nay hai đứa đã 8 tuổi, Tiểu Thất từ đứa bé tròn trịa thành 1 thiếu nữ thon thả rồi, Cảnh Thuỵ cũng cao lên, bây giờ cũng đến eo của cô rồi, đã đẹp trai phong độ rồi.

Hai đứa 3 năm chưa gặp Tiêu Lăng, nhớ anh cũng là bình thường!

Tô Tố nghĩ nghĩ, thương lượng với hai đứa, “Nếu không thì như vậy, hai đứa trước tiên học thật tốt, không phải không hơn nửa tháng nữa là được nghỉ hè sao, đợi lúc đó, mẹ kêu người đặt vé máy bay cho hai đứa quay về, mẹ ở sân bay đón hai đứa.”

“Dạ được dạ được, vậy mami chúng ta quyết định vậy đi!”

“Được!” Tô Tố nhìn thời gian, hối thúc 2 đứa, “Hai đứa nhanh đi ngủ, bên tụi con sắp 10h30 rồi, nhanh đi ngủ, mai còn phải đi học.”

“Dạ được, mami ngủ ngon!”

“Tạm biệt mami.”

Tắt video call, Tô Tố không quên gọi cho aaa, aaa là thư ký mà tổng công ty phân cho cô, bởi vì dự án Nala lần này rất quan trọng, công ty giao trọng trách cho cô, thuận tay phân cho cô thêm nhân viên, vì để phối hợp làm việc với cô tốt hơn, nhân viên lần này đều là người trung quốc, mà đều xuất thân từ thành phố a.

Aaa là người thành phố a, lần này về nước, aaa và những người khác không ở khách sạn, mà về nhà.

Cho nên, trong đoàn người lần này, chỉ có Tô Tố là ở khách sạn.

Điện thoại rất nhanh được bắt máy, Tô Tố thông báo cho aaa, "Sáng mai 9h tập hợp ở phòng họp, còn nữa thông báo với các nhà thầu, chiều mai 3h, tôi muốn nhìn thấy tất cả những người phụ trách đấu thầu, để họ tự phân tích lợi thế của công ty mình! Ok, cứ như vậy!"

Tắt điện thoại, Tô Tố xoa xoa thái dương.

Mở chăn lên tiếp tục ngủ!

…

Vào lúc Tô Tố đi vào giấc ngủ sâu, phòng của cô bị "cạch" 1 tiếng mở ra!

Tiêu Lăng mang dép lào, nhẹ tay nhẹ chân cầm khoá cửa đi vào phòng!

Anh đi qua phòng khách, mở cửa phòng ngủ, thông qua ánh sáng mờ nhạt nhìn Tô Tố!

Anh biết hành động này của ấy rất có thể bị phát hiện, nhưng anh không có cách nhịn xuống, chỉ cần nghĩ đến Tô Tố đang ở kế bên

phòng anh, anh thật sự không nhịn nổi!

Tiêu Lăng ngồi lên mép giường, ánh mắt sâu thẳm nhìn Tô Tố.

Thần sắc của cô quả là tốt hơn 3 năm trước rất nhiều, má trắng hồng, khi ngủ say nhìn cô thêm vài phần yên lặng, nhìn vào là thấy bình yên.

Tiêu Lăng không nhịn được nghĩ về chuyện hoang đường ngày hôm qua.

Chỉ mới nghĩ 1 chút, toàn thân anh nóng lên! Anh cúi đầu, phát hiện cái gì đó dưới quần đã dựng lên!

Chương 492

Tiêu lăng nhún vai, vỗ vỗ nhẹ cái chỗ đang nhô lên kia, anh thở dài, “Đừng vội, nóng vội không ăn được đậu phụ nóng đâu!”

Tô Tố nằm trên giường không động đậy, nhịp thở đều đặn!

Tiêu Lăng đưa tay nắm lấy bàn tay thò ra ngoài của Tô Tố, tối qua rốt cục uống bao nhiêu rượu mà bây giờ ngủ lăn ra như thế!

Người phụ nữ này, tửu lượng không bao nhiêu mà dám uống nhiều thế!

Tiêu Lăng ngồi xuống bên đầu giường, anh cứ thế ngắm nhìn Tô Tố đang ngủ say sưa.

……

Cùng lúc đó!

Ở trong tứ hợp viện của Tô gia ở Kinh thành!

Bạch Linh lại một lần nữa xuất hiện trong tầng hầm tối om, cô bật đèn tầng hầm, con mắt của người đàn ông nằm trên giường sắt hơi động đậy và rồi lại quay về tư thế xác chết như lúc trước! Tiếng giầy cao gót ‘cộp cộp cộp’ kêu lên và cứ kéo dài đến bên giường sắt mới chịu thôi.

Trong 3 năm, Bạch Linh đã thành công biến đổi từ một đóa hoa trắng yếu ớt thành một bông hoa đen gai góc, cô mặc cả một bộ đồ màu

đen kịt, từ một mái tóc đen thuần không gì đặc sắc bị cô làm xoăn thành lọn to, thân hình cô cũng chẳng gầy guộc như 3 năm trước nữa, dưới chiếc áo ngắn tay màu đen kia lộ ra một cánh tay rắn chắc, như tràn đầy sự đột phá! Ánh mắt của cô cũng không còn giả vờ vô tội và ngây thơ như lúc trước, mà trong đó có chút dã, có chút cay, có chút độc! Nhìn đã thấy cô là người phụ nữ khó để người khác lại gần!

Lúc này trong tay Bạch Linh cầm một chiếc roi da dài, cô cầm chiếc roi da thọc thọc vào người của gã đàn ông tên Mạc Tầm đang nằm như chết trên giường sắt, lạnh lùng nói, “Dậy!”

Mạc Tầm thư thả mở mí mắt, liếc nhìn Bạch Linh, ánh nhìn đó rất vô hồn!

Khóe miệng Bạch Linh nhếch lên, cô cười khểnh, chiếc roi da trong tay cô đưa lên đưa xuống, “Còn không chịu dậy, roi trong tay tôi sẽ được nện lên người anh đấy!”

Mạc Tầm làm như không nghe thấy gì, anh lại nhắm mắt lại!

3 năm rồi!

Anh đã bị nhốt ở cái tầng hầm chật hẹp tối tăm này đã 3 năm rồi!

Nếu như không phải người đưa cơm mỗi ngày nói cho anh biết về thời gian, anh còn không biết mình đã trải qua 3 năm ở cái chỗ này!

3 năm nay, vì muốn anh không bị teo cơ, Bạch Linh thi thoảng cởi dây xích sắt trên giường, để cho anh có thể hoạt động đôi chút, nhưng cũng chỉ được có vậy, nơi anh có thể hoạt động chỉ là căn hầm nhỏ bé này, ngoài ra không gì khác! Mọi cách để bỏ trốn anh đều đã thử rồi.

Nhưng....

Nhà Tổ của Tô gia như một cái lồng bằng sắt, hoàn toàn không thể trốn thoát!

Mỗi lần chạy trốn, sau khi quay lại phải đối mặt với những trận đòn cay nghiệt của Bạch Linh! Mạc Tầm đã tuyệt vọng rồi, anh thật sự đã tuyệt vọng!

“Mạc Tầm, đứng dậy cho tôi!”

“Bạch Linh.....” Đã lâu anh không khai giọng, nên khi Mạc Tầm vừa mở miệng nói, âm thanh của anh hơi lạc đi, “Có bản lĩnh thì giết tôi đi!”

Anh bây giờ sống không bằng chết!

Bạch Linh nhìn vết thương hằn sâu trên cổ tay trái của anh, cô cười lạnh, “Muốn chết? Nằm mơ!”

Mạc Tầm cảm thấy vô cùng bi ai, nhắm mắt lại. Anh đã tranh thủ lúc người đưa cơm không để ý, giấu đi bát ăn cơm, đợi người khác đi khỏi, anh đập bát để lấy mảnh vỡ dùng để cứa cổ tay tự sát. Anh cứa rất sâu, xem chừng đã quyết tâm tìm đường chết nhưng....Anh vẫn không chết!

Sau khi tỉnh dậy, anh vẫn nằm trên chiếc giường sắt trong cái hầm nhỏ bé này!

Việc Truyền dịch cũng được làm ở đây!

Anh đã thử tuyệt thực, không ăn không uống, nhưng Bạch Linh sẽ

cho người tiêm chất dinh dưỡng cho anh, còn cho người ép anh uống nước!

Thậm chí!

Cái người lúc trước mang cơm cho anh vì đã vô ý để 'quên' một cái bát ở chỗ anh mà bị áp giải đến tầng hầm, ngay trước mặt anh, Bạch Linh không nể những lời van xin tha thứ, cô găm một viên kẹo ngang đầu anh ta!

Từ sau lúc đó, toàn bộ bát đĩa của anh đều đổi thành đồ gỗ!

Hộp cơm bằng gỗ! Muỗng gỗ, dĩa cũng bằng gỗ!

Nhớ lại những chuyện đó, Mạc tầm lại cảm thấy tuyệt vọng!

Bây giờ đối với anh, chết cũng là một thứ quá sa xỉ.

"Bạch Linh.....rốt cục cô muốn thế nào, nói toẹt ra đi."

"Tôi muốn thế nào? Lần này tôi đem cho anh hai tin, một tin tốt, một tin xấu, xin hỏi anh muốn nghe tin nào trước?"

Mạc Tầm nằm trên giường bất động.

Giờ đây đối với anh còn có sự khác biệt giữa tin tốt và tin xấu sao!

Bạch Linh ghét nhất là thấy Mạc Tầm nằm bất động như chết vậy, cô túm lấy cổ áo anh, vực dậy. Tức khắc những xiềng xích trên tứ chi anh kêu lên vang vọng, 3 năm nay, Mạc Tầm đã gầy đến da bọc xương không thành hình người, Bạch Linh thì ngày nào cũng luyện tập. Thể chất cô tốt lên rất nhiều, một cái túm cổ áo này mà cô có thể kéo cả người Mạc Tầm tới trước mặt mình!

Bạch Linh hung hăng khít chặt cổ anh lại, cắn răng nghiến lợi nói, “Đừng có tỏ ra cái vẻ nửa chết nửa sống như thế! Mạc Tầm, tôi cảnh cáo anh! Anh không chết được đâu! Cũng đừng nghĩ chuyện đi tìm cái chết, nếu còn có lần sau, tôi sẽ chặt đứt tứ chi của anh, cho anh muốn sống không được muốn chết không xong!”

Mí mắt Mạc Tầm hơi rung rung.

Bạch Linh sau khi thấy động thái của anh, cô hài lòng rồi quăng anh trở lại giường. Tiếng xích đập vào chiếc giường sắt tạo ra một tạp âm chói tai, Bạch Linh đứng khoanh tay trước ngực, cô nhìn anh lạnh lùng nói, “Tôi sẽ nói tin xấu trước. Mạc Oanh Oanh mắc bệnh AIDS..... nó chết hôm qua rồi!”

Trên mặt Mạc Tầm..... không có chút đau buồn.

Anh nhẹ ngoắc khóe miệng cười, “Chết rồi.....cũng tốt!”

Bây giờ đối với gia đình anh, chết mới là cách giải thoát tốt nhất, còn tốt hơn ở trong ngục chịu tù chịu tội.

Cách đây hai năm 6 tháng trước, mẹ anh vì không chịu được sự nhục nhã khi ở tù nên đã tự đập đầu vào tường tự sát rồi!

Bố anh, Mạc Đào cũng vì mỗi ngày đều bị đánh đập trong tù nên hai năm trước đã chết trong đó rồi! Bây giờ Oanh Oanh cũng đi rồi!

Tốt quá!

Mạc Tầm vô cùng ngưỡng mộ người nhà của anh có thể tự quyết định được sự sống chết của bản thân!

“Mạc Tầm, anh không đau buồn sao?”

“Bọn họ đã được giải thoát, đáng nhẽ tôi phải ngưỡng mộ họ mới đúng chứ!”

Ánh nhìn của Bạch Linh đột nhiên hiện sự hung ác, roi trong tay cô đưa lên rồi quất xuống.

“Chát——”

Tiếng roi da quật mạnh lên da thịt, sắc mặt Mạc Tầm trắng bệch đi, anh nắm chặt nắm đấm, rên khẽ.

“Mạc Tầm, tôi cảnh cáo anh, ai chết cũng được nhưng anh không được chết, cho dù tôi có phải đuổi đến cửa diêm la, cũng phải mang được anh quay lại! Bây giờ lấy roi quật anh cũng không thấy đau nữa phải không! Đến người nhà chết hết cũng không làm anh bận lòng nữa đúng không! Được, nếu vậy tôi sẽ nói cho anh tin tốt còn lại! Chuyện này đối với anh cũng là chuyện tốt đấy!” Bạch Linh sát lại bên Mạc Tầm, nói khẽ, “Quên không nói cho anh hay, ngày hôm qua Tô Tố yêu quý của anh vừa bay về từ Mỹ, ha ha——những kẻ đã làm tôi tổn thương nay đã chịu báo ứng hết rồi, chỉ còn lại cô ta——Mạc Tầm, anh nói tôi phải dằn vặt cô ta thế nào đây? Hay là thế này, tôi sẽ rạch mặt cô ta trước, sau đó kiếm mấy thằng đàn ông đến làm nhục cô ta! Sau đó dùng thanh sắt nóng, in từng dấu, từng dấu lên người cô ta, tôi muốn làm cho cô ta tan hoang từ trong ra ngoài! Để xem đến lúc đó đám đàn ông các anh có còn mê muội theo đuổi cô ta nữa không!”

Nhắc đến Tô Tố, cuối cùng Mạc Tầm cũng có phản ứng, anh nghe thấy lời nói hèn bẩn của Bạch Linh, mí mắt nháy liên tục, anh mở trừng mắt, “Bạch Linh! Cô là con ác phụ! Cô cứ thử động vào Tô Tố xem, tôi có đồng quy vi tận (chết chung), hay có thành ma cũng

không buông tha cho cô đâu!

Chương 493

Cuối cùng cũng có phản ứng!

Nhưng cái phản ứng này lại dành cho người phụ nữ khác!

Bạch Linh trong lòng bực tức vô cùng, cô như điên rồ lên, lấy roi quất liên hồi lên anh, “Đến lúc này rồi, trong lòng anh cũng chỉ có con đàn bà đó! Anh bị điên hả! Trong lòng cô ta không hề có anh! Không có nghe chưa!”

Roi da quất lên da anh, roi sau càng mạnh hơn roi trước.

Anh nắm thật chặt nắm đấm của mình, trên trán anh đang toát mồ hôi lạnh!

Anh không xin tha!

Vì anh biết, cầu xin chỉ làm cho dã tâm của Bạch Linh được thỏa mãn, từ đó mà tra tấn anh dã man hơn!

“Nói, mau nói anh hận Tô Tố, mau nói cho tôi nghe!”

Hơi thở của Mạc Tầm nặng nhọc, anh vẫn nghiến chặt răng, “Tôi, quyết không!”

Anh không hận Tô Tố, không hận cô một chút nào!

Đặc biệt là sau khi biết được Tô Tố của bây giờ chính là Tô Tố của năm xưa, anh càng chỉ cảm thấy có lỗi với cô!

Anh hận bản thân mình!

Nếu khi xưa sớm nhận ra người phụ nữ mà anh thật sự yêu là Tô Tố, nếu sớm phát hiện được điều này, anh không thể nào lợi dụng cuống rốn đứa con của anh và cô để đem đi cứu Bạch Linh! Nếu như vậy, có lẽ mọi chuyện bi hài phía sau đều sẽ không xảy ra, vậy thì.....con của anh bây giờ cũng đã 4 tuổi rồi, Tô Tố không biết đứa con đã mất ấy là nam hay nữ, nhưng anh biết!

Nó là một tiểu công chúa!

Nếu nó lớn lên, chắc là ngũ quan sẽ rất giống với Tô Tố.

Trong sự đau khổ dằn vặt xác thịt anh, Mạc Tầm hoang tưởng về một hạnh phúc như thế, những hoang tưởng như vậy có thể làm giảm đi nỗi đau của anh.

Nếu như mọi chuyện không xảy ra, có lẽ giờ này anh đang rất hạnh phúc! Anh và Tô Tố sẽ kết hôn, anh sẽ để cho cô rút khỏi showbiz và ở nhà chăm con, còn anh, mỗi ngày đều đi làm, tan làm sẽ nhanh chóng trở về nhà. Về đến nhà là vợ hiền con ngoan đang chờ anh, là tiếng nói hiền dịu của vợ và tiếng cười của con.....

“Còn nghĩ đến cô ta! Tôi không cho phép anh nghĩ đến cô ta! Không cho phép!”

Mạc Tầm tỉnh lại, trên người anh đau rát khắp nơi.

Anh dùng sức nắm lấy cây roi trong tay Bạch Linh, ánh mắt tăm tối nhìn chằm chằm vào cô, “Bạch Linh......Tô Tố chưa làm gì sai với cô cả, người cô nên hận là tôi, là do tôi thay lòng đổi dạ, cô dừng làm tổn thương cô ấy.”

“Không!” Bạch Linh thét lên, “Nếu không phải vì sự xuất hiện của cô ta, chúng ta sẽ vẫn bình thường!”

“Cô sai rồi, kể cả không có Tô Tố, cũng có người phụ nữ khác.”

“Vậy cô ta đáng đời, ai bảo cô ta xuất hiện vào lúc đó cơ chứ!”

Bạch Linh đã hoàn toàn điên mất rồi!

3 năm nay, vì muốn báo thù, không lúc nào cô ta ngừng luyện tập, trên người chằng chịt vết sẹo! Bây giờ, mãi, lão thái gia mới vừa lòng được một chút, bắt đầu chuyển giao từng tý công việc của Tô gia cho cô, đợi đến khi cô hoàn toàn thay thế vị trí của lão thái gia, nhất định cô ta sẽ bắt Tô Tố về đây và tra tấn cô ấy dã man!

Ngay trước mặt của Mạc Tầm!

“Bạch Linh, cô ấy hoàn toàn vô tội.”

“Cô ta vô tội, tôi mới vô tội kìa!” Bạch Linh gào thét lên, “Mạc Tầm, lúc tôi theo anh cũng mới 17 tuổi, sao anh không nghĩ đến những điểm tốt của tôi, là do một tay anh biến tôi thành thế này, cho nên.....bây giờ tất cả hậu quả anh phải gánh chịu! Ha——lúc trước lão thái gia vì Tiêu Lăng nên không cho tôi động vào Tô Tố, 3 năm trước họ đã ly hôn rồi, Tô Tố bây giờ chỉ còn một mình chơ trọi. Không có sự bảo vệ của Tiêu Lăng, cô ta chẳng là cái thá gì cả. Nếu cô ta ngoan ngoãn trốn chui trốn nhủi ở Mỹ, tôi còn tạm thời tha cho cô ta, nhưng bây giờ thì.....Ha ha ha, do cô ta tự chui đầu vào rọ thôi!”

“Bạch Linh, rốt cục cô định làm gì!”

“Đương nhiên là trói cô ta đem về đây, sau đó để anh nhìn cô ta chết dần mòn! Như vậy anh sẽ chấp nhận quên cô ta thôi.”

Bạch Linh thấy sắc mặt Mạc Tầm bợt hẳn đi, cô cười đắc ý quay lưng bước ra khỏi căn hầm, mặc kệ cho Mạc Tầm có gào thét thế nào sau lưng, cô cũng không ngoảnh đầu lại!

Tầng hầm của Tô gia nằm dưới hoa viên của đại viện.

Vừa bước ra khỏi cửa hầm, Bạch Linh đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang tản bộ, trên người mặc một chiếc áo dài đời Đường, cô vừa thấy ông, bèn dừng bước!

Người đàn ông trung niên trông khá nho nhã, trên mũi đeo một cặp kính trong không tròng, dáng vẻ cao gầy trông rất hiền hòa, tên người đàn ông đó là Tô Nhiễm! Bạch Linh cũng mới biết ông cách đây 3 năm, người đàn ông này chính là bố đẻ của cô!

Bạch Linh nhìn thấy Tô Nhiễm, lẽ tự nhiên Tô Nhiễm cũng nhìn thấy cô.

Ông vừa thấy cách ăn mặc của cô, đôi lông mày nhíu chặt lại, Tô Nhiễm khi nãy còn thong thả điềm nhiên bao nhiêu bỗng chốc hiện rõ vẻ ghét bỏ và khinh miệt, ánh mắt đó.....giống như vừa thấy được một con chuột, hoặc là một con gián, làm người khác vô cùng khó chịu!

Bạch Linh mím chặt môi.

Cô không biết người của Tô gia có phải ai cũng bạc tình như vậy không, cô là một đứa cháu, đứa con mất tích lâu ngày mới nhận lại được, nhưng khó khăn lắm mới trở về nhà, nói về lý, dù lão thái gia có không thích cô nhưng Tô Nhiễm không có lý do gì để ghét cô chứ.

Cô còn nghe được, năm xưa Tô Nhiễm và mẹ cô tình cảm vô cùng ân ái kìa!

Nhưng trên thực tế hoàn toàn khác với suy nghĩ của cô, thái độ của lão thái gia và Tô Nhiễm đối với cô đều không tốt! Đặc biệt là Tô Nhiễm, mỗi lần thấy cô, ánh mắt ông đều hiện lên sự chán ghét.

Cô ở Tô gia đã 3 năm, cũng đã phát hiện ra, quan hệ của Tô lão thái gia và Tô Nhiễm không được tốt!

Hoặc có thể nói khắc nhau như nước với lửa!

Tô Nhiễm ở Tô gia không có quyền lực gì, việc làm ăn của Tô gia ông cũng chẳng bao giờ hỏi đến, lúc ông gặp lão thái gia, trước giờ thái độ luôn lờ đi, thậm chí cũng không thấy gọi một tiếng, "bố" hoặc "phụ thân", về chuyện này, Tô lão thái gia cũng không để tâm đến.

Mặc dù vậy Đối với đứa con duy nhất này, Tô lão thái gia vẫn giữ chút quan tâm.

Muốn biết tại sao Bạch Linh biết được chuyện này.

Đương nhiên là do cô đã được dạy dỗ bằng máu và nước mắt!

Cô tưởng rằng quan hệ của Tô Nhiễm và lão thái gia không được tốt, thêm vào đó là thái độ của Tô Nhiễm với cô làm cho cô ôm hận trong lòng, cho nên trước mặt lão thái gia, cô có nói kích vào, hậu quả cô bị phạt quỳ trong từ đường hai ngày hai đêm!

Từ đó về sau, cho dù trong lòng cô có oán trách Tô Nhiễm đến đâu cũng không nói ra nửa lời.

Vừa nhớ đến đây, Bạch Linh cụp mắt xuống, sắc mặt cô nhạt thếch

chào, “Bố!”

“Ừ!”

Giọng Tô Nhiễm cũng nhạt như vậy, nhìn ông có vẻ rất không muốn thấy Bạch Linh, ông lập tức quay người bước đi!

“Bố!” Bạch Linh không nhịn được, gọi giật Tô Nhiễm lại, cô bước nhanh đến trước mặt Tô Nhiễm, “Con nghĩ chúng ta nên nói chuyện!”

“Không có gì cần nói đâu!”

“Bố, sao bố không thích con!” Bạch Linh hỏi thẳng vào vấn đề.

Tô Nhiễm cười lạnh một tiếng!

Sao lại không thích?

Người kế thừa trong mắt bố ông, đương nhiên phải đủ ác nghiệt và cay độc, riêng điểm này đã làm ông không thích! Nói gì đến.....nói gì đến chuyện chính Bạch Linh đã hại chết chị ruột của mình!

Điểm này Tô Nhiễm nói sao cũng khó mà nhẫn nhịn!

“Tránh ra!”

“Con không tránh! Bố, con là con gái ruột của bố!”

“Nếu cô không phải con gái ruột của tôi, tôi sớm đã bắn bỏ cô rồi!”

Bạch Linh ngớ người!

Tô Nhiễm liếc qua hướng tầng hầm, cười lạnh, “Đừng nghĩ có thể

gần gũi được với ta, với người đàn ông mà cô yêu thương đến vậy, cô còn có thể ra tay tàn ác như thế, cô có nghĩ ta sẽ tin cô còn cái gọi là tình cảm con người không? Bạch Linh..... ta khuyên con tốt nhất nên dừng lại mấy kế hoạch của mình, bởi vì kể cả con có muốn làm gì, ta cũng sẽ ngăn cản con!”

Chương 494

“Bố!　”

Tô Nhiễm mấm chặt môi nhìn Bạch Linh, gương mặt này có vài phần giống với người mẹ đã mất của cô, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt! Mẹ của cô như một đóa hoa sen, mặc dù xuất thân không được tốt, nhưng như một bông hoa sen, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, tính cách hiền dịu lại thiện lương, bà còn không nỡ giết một con kiến, bất kể trong trường hợp nguy cấp đến đâu, tâm bà cũng luôn hướng thiện. Năm đó.....dù đang ở danh giới của sự sống và cái chết, bà cũng chỉ nghĩ đến hai đứa con!

Nhưng Bạch Linh.....

Cô hoàn toàn không kế thừa được sự lương thiện của mẹ cô.

Tâm can độc ác, chẳng khác gì một ác phụ!

Nếu trong người cô không chảy dòng máu nóng của ông và vợ ông, chắc chắn ông không thể chịu đựng được việc để cô sống trong Tô gia đến ngày hôm nay!

“Bố, con chỉ đang tự trả mối thù của bản thân, là bọn họ có lỗi với con trước!” Bạch Linh cố gắng vẫy vùng trước mặt Tô Nhiễm, cô cắn răng nói, “Con cũng không muốn như thế, nhưng từng người bọn họ cứ muốn đắc tội con, bọn họ đều là người xấu, con chỉ đang ăn miếng trả miếng thôi, như vậy thì có gì là sai nào!”

Tô Nhiễm vốn không định vạch mặt chỉ điểm cô, nhưng thấy cô tự

nói bản thân mình ấm ức đến vậy, ông không nhịn được cười, “Ăn miếng trả miếng? Hay cho câu ăn miếng trả miếng! Cái con đang nói đến là làm tổn thương người vô tội đúng không! Không nói gì khác, bố mẹ nuôi của con, cho dù họ có đối xử không tốt với con nhưng dù gì họ cũng đã dưỡng dục con mười mấy năm. Còn con thì sao, con có thể không thích cách mà họ lợi dụng con, không thích họ kiếm chuyện tống tiền con, nhưng con không được phép cướp đi mạng sống của họ! Còn cả Mạc gia nữa, kết cục của Mạc Oanh Oanh là do cô ta tự chuốc lấy, nhưng còn bố mẹ của Mạc Tầm thì sao? Họ có hơi hà khắc với con thật, nhưng cũng chỉ hà khắc chút thôi, còn con đã làm gì? Vẫn lấy đi mạng sống của họ! Kể cả Mạc Tầm! Mạc Tầm chiều chuộng con 7 năm, nếu không có cậu ta, cái mạng của con sớm đã không còn rồi, bây giờ con lại đi lấy oán báo ân, hành hạ cậu ta!”

Tô Nhiễm lạnh lùng nhìn Bạch Linh, “Bạch Linh, bố nói khuyên con câu này với tư cách một người từng trải, không phải không báo mà là chưa đến lúc! Sau này nhất định con sẽ phải trả giá đắt vì những hành động của con! Còn nữa, bố nói lần nữa cho con rõ, dừng lại tất cả kế hoạch phục thù con đã vạch ra, những người làm hại con nay đều đã chịu sự trừng phạt rồi, nếu con còn làm tổn thương người vô tội, chính tay bố sẽ cầm súng tiễn con đấy! Để cho con đỡ sống bẩn thỉu như thế này!”

“Bố, đây là thái độ mà bố dành cho con gái ruột của mình sao!”

“Nếu con là đứa con gái ngoan hiền, bố sẽ thương con chiều con, nhưng rất tiếc, rõ ràng con không phải!”

“Thế cũng không thay đổi được sự thật con là con gái ruột của bố!”

“Không sai, con đúng là con ruột của bố!” Tô Nhiễm tiết chế lại cảm xúc, nhẹ nhàng nói, “nếu như năm đó biết được sau khi lớn lên con

sẽ thành ra thế này, đáng lẽ ra bố nên bóp chết con từ khi lọt lòng mới đúng!”

Bạch Linh lạnh buốt trong tim!

Lẽ nào trên đời này không có ai yêu mến cô một cách thuần túy hay sao!

Cô cũng là người!

Cô cũng khát khao có được tình cảm từ người thân!

Trước đây cô nghĩ vợ chồng họ Bạch vì không phải bố mẹ ruột nên mới đối xử với cô không tốt, nhưng nào ngờ, sau khi tìm thấy ông và bố ruột, họ cũng chẳng tốt lành gì với cô!

Một người chỉ coi cô như công cụ để bồi dưỡng!

Người còn lại hận nỗi lúc cô mới sinh ra không bóp chết cô!

Ha ha——

Một câu chuyện thật mỉa mai thay!

Bạch Linh chếch người, không chắn đường Tô Nhiễm nữa!

Tô Nhiễm liền bước đi không do dự!

Bạch Linh nhìn dáng ông rời đi, trong ánh mắt cô thoáng chút căm hờn! Cô nắm chặt bàn tay, cắn chặt răng mình!

Cô thề!

Đợi đến lúc cô tiếp quản toàn bộ chuyện làm ăn của Tô gia, đợi sau khi cô thực sự trở thành người kế nghiệp của Tô gia, người đầu tiên không thể bỏ qua là lão thái gia, người kế tiếp sẽ là Tô Nhiễm!

Hai người bọn họ đều có lỗi với cô!

Đều đáng chết như nhau!

……

Ngày thứ hai!

Sáng sớm, Tô Tố đã đến phòng hội nghị!

Công ty của họ không có cơ sở ở thành phố A, đến văn phòng hội nghị cũng được nhân viên đi thuê lại vào sát giờ, mặc dù có là tạm bợ nhưng trong đó mọi thứ cũng khá đầy đủ!

“Asia, hồ sơ đấu thầu đã mang đến chưa?”

“Đã qua chọn lọc và loại bỏ những hồ sơ không đủ chi tiết rồi ạ, bây giờ còn lại hồ sơ đấu thầu của 8 công ty, đều ở hết đây rồi.”

Tô Tố lấy một quyển lên, lật xem, cô gật đầu hài lòng.

Chuyện Lần này Nala muốn tìm một đại lý trong nước, trong nước đã có khá nhiều công ty đang chăm chăm chờ đợi, chủ yếu các thương nhân đều nhìn ra thương cơ tiềm ẩn trong đó nên rất nhiều công ty tham gia đấu thầu, chỉ tính công ty đã gửi hồ sơ lên,con số đã tới hơn ba mươi, bây giờ thông qua lần chọn lọc thứ nhất và thứ hai, còn lại 8 công ty.

8 công ty này có một số là tập đoàn lớn với nguồn kinh tế hùng hậu,

cũng có một số công ty vừa được niêm yết trên thị trường nên hồ sơ đấu thầu đều làm khá tốt. Tô Tố nhìn qua hai vòng, cô đều không phát hiện được có chỗ nào không hợp lý.

Cô gập hồ sơ lại, “Được rồi, đi thông báo với mọi người lập tức bắt đầu cuộc họp!”

“Vâng!”

Đúng 9 giờ sáng, Tô Tố mở một cuộc họp nhỏ với các nhân viên, “Chuyện làm đại lý cho một nhãn hiệu khá quan trọng, công ty đã giao phó cho chúng ta tức là đã đặt sự tín nhiệm cho chúng ta để hoàn thành được công việc này, vì thế mong mọi người nghiêm túc và chịu trách nhiệm với công việc, mọi người đều là nhân viên chuyên nghiệp được tổng bộ cử đến, chuyện cần làm cũng không cần tôi phải nhắc, mọi người cũng có thể làm tốt, cho nên việc tìm công ty đại lý lần này, tôi cũng không muốn có bất kỳ sự hàm hồ qua loa nào trong công việc! Biểu hiện công việc tốt, tôi sẽ đề tên biểu dương với tổng bộ, biểu hiện không tốt đương nhiên cũng sẽ điểm danh phê bình! Mọi người nhớ chưa?”

Mọi người đồng loạt gập đầu, “Nhớ rồi, Tô tổng!”

“Ok!” Tô Tố thả lỏng cơ thể, dựa vào lưng ghế, cô liếc nhìn một vòng các nhân viên đang ngồi một cách rất nghiêm chỉnh, rồi cô nở cười nhẹ nhàng, “Mọi người cũng đừng quá căng thẳng như vậy, cứ coi như công việc mọi ngày thôi! Đây cũng không phải tổng bộ, tôi cũng không yêu cầu quá nghiêm khắc ở mọi người đâu! Chỉ cần làm tốt mọi việc, thì cho dù không đến công ty cũng được, nhưng nếu không được tốt, thì có làm thêm từ sáng đến đêm, tôi cũng sẽ buộc phải đuổi việc các bạn! Đợi công việc lần này hoàn tất, tôi sẽ cho các bạn một kỳ nghỉ dài để mọi người vui chơi cho thoải mái.”

Trong phòng hội nghĩ bỗng chốc đầy ắp tiếng hô vang, “Cảm ơn Tô tổng!”

Tô Tố gật gật đầu, “Được rồi, chúng ta kết thúc buổi họp!”

Sau cuộc họp, Tô Tố trở về phòng làm việc, cô hỏi Aisa, “Người phụ trách của 8 công ty đã được thông báo đầy đủ chưa?”

“Đã thông báo cho họ rồi, chiều nay 3 giờ đúng, người phụ trách của các công ty sẽ mang hồ sơ đấu thầu đến đây để diễn giải!” Aisa hơi do dự đôi chút, “Tô tổng, hồ sơ đấu thầu cô còn chưa xem, trong hôm nay đã để cho họ đến giảng giải, Ừm.....Như vậy có hợp lý không ạ?”

Tô Tố nói nhẹ, “Còn lại 8 công ty, toàn là những công ty có thực lực, hồ sơ của họ chắc chắn sẽ cố gắng làm đến mức không thiếu sót chỗ nào, nếu xem hồ sơ không thôi cũng chẳng tìm ra được sự khác biệt nào quá lớn, cho nên những lúc này ngồi để xem hết hồ sơ là lãng phí thời gian, để cho người phụ trách của công ty họ đến giảng giải là muốn xem họ hiểu biết được bao nhiêu về công ty của họ! Nếu người phụ trách còn không hiểu được tập hồ sơ trong tay mình, điều này cho thấy họ hoàn toàn không để tâm đến chuyện trở thành đại lý, nếu vậy chúng ta cũng không cần thiết phải hợp tác với họ!”

Aisa sáng mắt ra, hóa ra là vậy!

“Tô tổng quả nhiên lợi hại!”

Tô Tố cười nhạt, “Còn cần phải học hỏi nhiều, đi làm việc đi!”

……

3 giờ chiều, người phụ trách của 8 công ty có mặt ở phòng hội nghị

rất đúng giờ.

Tô Tố vừa nhìn thấy một trong số họ, cô liền thẫn người ra!

Tiêu Khả?

Chương 495

Tô Tố nhìn thấy Tiêu Khả,Tiêu Khả cũng vừa lúc nhìn thấy Tô Tố.

Đôi mắt cô mở to,không dám tin nhìn thấy Tô Tố.Ánh mắt Tô Tố sáng lên,tránh đám đông và tạo ra hành động không tiếng! Tiêu Khả bình tĩnh trở lại!

ĐM~

Mạnh mẽ quá!

Tô Tố lại chính là người phụ trách của nala lần này!

Tiêu Khả cố gắng khống chế bản thân mới không có đi tới chào hỏi.Lúc này mà tới chào hỏi,chắc chắn người ta sẽ nghĩ cô và Tô Tố là đồng nghiệp cũ,sau đó cho cô đi cửa sau cũng nên!

Nhưng…Tô Tố lại chính là miss Tô!

Điều này thật làm cho người khác quá đỗi kinh ngạc!

Trong não bộ của Tiêu Khả là hàng loạt những câu hỏi!

Tô Tố trở về khi nào? Tiêu Lăng có biết Tô Tố trở về không?

Vẫn còn vẫn còn!

Tiểu Thất và Cảnh Thụy đâu? ……

Trong cuộc họp,tám công ty đều giải thích hồ sơ dự thầu của họ, nhân tiên nói về những điểm mạnh của công ty họ ở đâu!Tiêu Khả là người báo cáo cuối cùng, khi đến lượt Tiêu khả, Tiêu Khả cũng là người có trình tự,Tô Tố nhìn vào hồ sơ dự thầu được bàn giao bởi công ty của Tiêu Khả!

Theo báo cáo, công ty của Tiêu Khả là một công ty vẫn chưa có phải là một công ty niêm yết.

Tô Tố nhìn tới đây,cau mày lại không nói gì.

Sau khi Tiêu Khả báo cáo một hồi xong,cũng bắt đầu giải thích các điểm mạnh của công ty cô, “Công ty của tôi mặc dù mới chỉ thành lập ba năm,nhưng thành tích ba năm nay mọi người đều cũng đã nhìn thấy được.Công ty chúng tôi chủ yếu kinh doanh về mặt hàng mỹ phẩm,mỹ phẩm và quần áo từ trước tới nay đều là vât mà phụ nữ yêu thích nhất,do đó công ty của hiệu suất của công ty chúng tôi mới có thể nhanh chóng tăng lên cũng là vì chúng tôi nắm được nhu cầu của phái nữ ở đâu,cho nên chúng tôi muốn có đươc quyền lực đại lý của nala, miss Tô,cũng mong cô tin tưởng vào thực lực của công ty chúng tôi,tôi cũng đã xem qua tất cả các phục trang mới của công ty các bạn,mỗi một bộ quần áo đều thể hiện rõ sự cao cấp của cao cấp! đều này rất hợp với thị trường tiêu dùng cao cấp của chúng tôi! Không những thế,tôi rất thích phục trang của công ty các bạn, mỗi bộ quần áo của công ty của bạn đều truyền tải được cảm xúc của nhà thiết kế.”

Tiêu Khả cứng cỏi mà nói, “Mà tôi đối với các vật khác hứng thú không nhiều,chỉ duy nhất đối với mỹ phẩm và phục trang rất yêu thích,tôi tin là tổng công ty của các bạn cần tìm đại lý,sợ là cũng không phải chỉ có quảng bá sản phẩm nala này,mà chủ yếu quảng cáo tinh thần của nala.Cá nhân tôi nhận thấy công ty của chúng tôi rất thích hợp,miss Tô,mong cô nghiêm túc xem xét một chút.”

“ok!” Tô Tố đóng bản dự thầu lại, “Hôm nay mọi người báo cáo đều rất tốt,tôi sẽ nghiêm túc xem xét sẽ kết hợp cùng với ai!”

Tô Tố bắt tay với mọi người,từ chối lời mời thịnh tình của vài công ty,để aisa tiến bọn họ rời đi!

Tô Tố ở trong phòng làm việc chờ đợi.

Qủa nhiên,chưa tới năm phút sau,Tiêu Khả xông vào phòng làm việc.

Aisa mặt khổ não, “Tô tổng,tôi ngăn không nổi cô ấy.”

“Không cần chặn,Tiêu tiểu thư là bạn của tôi.”

Aisa thở phào nhẹ nhõm,rời khỏi phòng,đóng cửa lại rời đi.

Tiêu Khả bước nhanh tới trước bàn làm việc của Tô Tố, “cô cô cô… cô là Tô Tố phải không?”

Tô Tố mỉm cười, “Là em!”

Tiêu Khả mắt mở tròn, là cô ấy!

Thật sự là cô ấy!

Mẹ ơi!

Vừa nãy trong phòng họp suýt chút nữa cô nghĩ cô nhận nhầm người! Tô Tố bây giờ khí phách phải nói là thật cường đại.Rõ ràng là đẹp không có gì để nói,nhưng nếu là trước kia,sớm đã có những người đàn ông không tự nhận thức nhìn trộm cô rồi,nhưng hôm nay,tám công ty đầu tư,chỉ có người phụ trách công ty cô là cô,bảy

công ty khác đều là nam giới,mà có những người nhìn biết ngay là những lão già hám sắc,nhưng cho dù có như vậy,bọn họ cũng không có người nào dám có những ý đồ không đứng đắn với Tô Tố.

Nếu như dùng hoa để so sánh với Tô Tố!

Trước kia Tô Tố như một đóa hoa anh túc,đối với nam giới có sứ hấp dẫn chết người,nhưng Tô Tố của bây giờ như một cây hoa ăn thịt có độc,vẫn đẹp làm người muốn tiếp cận,nhưng khi tiếp cận được rồi lại phải suy nghĩ tới mức độ nguy hiểm!

Tiêu Khả thật sự mà nói không dám tin vào mắt mình nữa.

Cô dùng lực ôm chặt Tô Tố, “Cô cũng có thể tính là đã quay lại rồi!”

Cuối cùng,Tô Tố hôm đó không có làm việc,được Tiêu Khả đưa tới phòng vip của một quán Bar để ôn lại chuyện cũ.

Đến phòng,Tiêu Khả gọi vài món,hỏi thăm dò, “Này,chuyện em về nước...Tiêu Lăng có biết không?”

Động tác nâng trà của Tô Tố có chút chậm lại!

Tiêu Lăng…

Hôm trước khi tụ hộ với Tiểu Hy và Trương Hân,hai người họ đều cố ta tránh những vấn đề về Tiêu Lăng,cho nên,lần này sau khi cô về nước,đây là lần đầu tiên có người hỏi cô như này.

Một lúc sau khi Tô Tố nhấp một ngụm trà từ từ lắc đầu, “Chắc là không biết!”

“Ồ!” Tiêu Khả thở dài, “Chị cũng nghĩ là chắc nó không biết,nếu như

nó biết,dự tính chắc cũng đã sớm lao tới rồi.”

Tô Tố cười,sợ Tiêu Khả lại nói tới chuyện này,cô tìm ngay vấn đề khác nói, “Sao chị lại mở công ty,không phải vẫn đang tạo hình cho giới nghệ sĩ sao?”

“Đừng nhắc nữa!” Tiêu Khả thở dài, “Sau khi em đi Tiêu Lăng tìm cho chị nghệ sĩ khác,nhưng tính cách khó chịu vô cùng,chị đây không tiếp nhận cái kiểu giận vớ cẩm đó.Cho nên vì một phút tức giận nên mở công ty mỹ phẩm này,haha,bây giờ cũng gọi là có chút tiểu mà thành rồi.Nghe nói nala muốn tìm đại lý ở trong nước,cố hết sức để có được gói dự thầu này,mẹ ơi,còn tưởng không được nhận ấy chứ,ai biết được lại qua được cửa ải đầu tiên!”

Tô Tố không nhịn nổi bật cười thành tiếng.

“Cười cái gì?”

“Vừa nãy ở trong phòng họp nghe những điều chị nói,em còn nghĩ chị rất tự tin cơ.”

Tiêu Khả ngại ngùng xoa xoa mũi, “đều là những lời nói trên thương trường,lừa người chút! tám công ty cũng không ai dám đưa sự tự tin một trăm phần trăm của bản thân ra để có được quyền đại lý mà!”

Tô Tố lắc đầu ngừng cười.

Tiêu Khả nhân cơ hội hỏi, “Tô Tố Tô Tố,em là người phụ trách của nala,hay là em nói nói cho chị biết cần phải có yêu cầu gì đi,chị cũng có thể sớm chuẩn bị hơn một chút,vẫn còn còn có,có điều kiện yêu cầu cao nào nữa không!”

“Điều kiện cao chính là yêu cầu! điều kiện yêu cầu của công ty em

chính là công ty đại lý phải có trách nhiệm phụ trách tuyệt đối,mà lần này quyền đại lý chỉ có thời hạn một năm,nếu như trong vòng một năm không tạo được tiếng tăm trong nước,nala sẽ thu hồi quyền đại lý,còn có yêu cầu về nguồn tài chính của công ty..."

"Vấn đề này nhỏ thôi,không biết người đầu tư cho chị là ai sao! Tiêu Lăng cái gì cũng không có,nhưng tiền thì rất nhiều! "

Tô Tố cười không nói gì.

Phục vụ rất nhanh đưa đồ ăn tới,Tiêu Khả đưa cua lớn đặt trước mặt Tô Tố, "Nè,cua em thích ăn nhất đó."

Tô Tố ngẩn người, "Sao chị biết em thích ăn cái này?"

"Lại còn không phải là do Tiêu Lăng sao,Tiêu Lăng hôm nào cũng ở bên tai chị nói,lần nào cả nhà đi ăn cũng phải gọi một suất cua,không cần biết là có ai ăn hay không,thời gian lâu là sẽ biết thôi."

Tô Tố đột nhiên cảm thấy mùi vị cua ngon như thế bỗng không có chút mỹ vị nào nữa.

Cô thở dài,dừng lại.

Tiêu Khả ăn một miếng to,nói nhỏ, "Tô Tố,không phải do chị nói hộ Tiêu Lăng,việc trước kia thật ra bọn em không có sai,sai đều do thím.Ba năm nay em không ở bên cạnh,Tiêu Lăng thật sự sống rất thảm,cậu ấy và thím đoạn tuyệt quan hệ mẹ con,chú và thím cũng ly hôn rồi.Bây giờ thím của chị và Diệp Lạc hai người họ cũng sống ở thành phố a,nhưng rất ít khi gặp mặt bọn chị.Nhất là Tiêu Lăng….cậu ấy nói được làm được,nó ngay cả một lần cũng không gặp thím của chị,chỉ cho người mỗi tháng cố định gửi tiền qua đó thôi. "

Tiêu Khả nhìn trộm sắc mặt của Tô Tố,tiếp tục nói, “Ba năm nay bên cạnh Tiêu Lăng không có người phụ nữ nào cả,thật sự một người cũng không có! ba năm nay cậu ấy bán mạng để làm việc, hút thuốc hút cũng rất nhiều, uống rượu cũng uống rất nhiều, hơn tháng trước chảy máu dạ dày phải nằm viện,hai hôm trước mới vừa xuất viện xong!”

Tay Tô Tố cứ thế run lên.

Chương 496

Chảy máu dạ dày?

Con người này bị điên rồi hay sao!

Cho rượu là nước uống sao!

Cô rõ ràng còn nhớ là hơn mười ngày trước Tiêu Lăng vẫn còn nói chuyện với Tiểu Thất nói rất vui vẻ,thời gian đó thì ra anh ấy đang nằm viện?

Tiêu Khả chú ý thấy Tô Tố có chút thất thân,cô đem ấm ức trong lòng một lần nói ra hết, “Tô Tố,chị thấy em và Tiêu Lăng hai người cũng không phải là không còn tình cảm,hay là,hai người quay lại với nhau được không,lần này nhất định không có ai có thể phá hoại bọn em đâu!”

Tô Tố thấy kỳ lạ ngẩng đầu, “Tiêu Khả,chị hôm nay...có chút kỳ lạ! “

Tiêu Khả ngẩn người,cô tự sờ mặt mình, “có không?”

Tô Tố gật đầu khẳng định.

“Ba năm trước,em và Tiêu Lăng làm ầm ĩ như vậy,chị không hề tới khuyên em lấy một câu,chị không phải là người thích quản lý việc người khác,có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Nụ cười trên mặt Tô Tố bỗng cứng lại!

Tô Tố bỗng có một dự cảm không được tốt lắm, “Rốt cuộc có chuyện gì rồi!”

Ánh mắt Tiêu Khả chực lóe ánh lệ,cười khổ, “em so với ba năm trước thật sự không giống nhau nữa,việc gì cũng không thể giấu được em,là ông nội…Ông nội bà tháng trước kiểm tra phát hiện ung thư gan…”

Tim Tô Tố như trùng xuống.

Giọng Tiêu Khả nức nở,lấy tay che mặt, “Bác sĩ nói tế bào ung thư đã khuếch tán,mà tuổi của ông nội cũng cao rồi,nếu như phẫu thuật rất có khả năng chịu không nổi, ông nội cũng không đồng ta làm phẫu thuật,ông nói trị hoá liệu tóc sẽ rụng hết, rất khó nhìn, ông nói ông là một người chiến sĩ, chết cũng phải đẹp một chút …”

Tô Tố nghĩ tới người già có lòng nhân hậu đó,trong tâm không ngừng tự trách, “Tại sao…Không nói cho em biết.”

“Ông nội không để nói cho em biết.”Tiêu Khả rút giấy lau nước mắt.Sự tồn tại của ông nội đối với với mà nói còn quan trọng hơn cả cha mẹ,là ông nội một tay nuôi nấng cô tới lớn,không có ông nội không thể có cô, bây giờ, tâm nguyện lớn nhất của ông nội bây giờ là Tô Tố và Tiêu Lăng hoà hợp trở lại,có thể mỗi ngày nhìn thấy Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ vui vẻ ít bên cạnh.Cho nên cứ cho là cô quản chuyện nhiều,cô cũng phải nói rõ cho Tô Tố biết, “Chị vốn định lén liên lạc với em,nói cho em biết tình hình của ông nội,nhưng ông nội nói em đã đi mỹ rồi,không chắc nhưng có khi cũng đã có cuộc sống riêng.Bởi vì sức khỏe của ông mà bắt em về,như thế đối với em thật là không công bằng,cho nên ông nội đã ra lệnh,tất cả mọi người đều không được nói với em!”

Tô Tố mím chặt môi, “Bây giờ tình hình của ông nội thế nào rồi?”

“Ông nội không đồng ý ở viện,nói tình hình bây giờ của ông ở viện cũng không có tác dụng gì,thà ở nhà còn hơn.Bố mẹ chị vẫn đang trong quân đội cơ bản về không kịp,bây giờ chú ngày nào cũng ở nhà chăm sóc ông nội,chị ngày nào tan làm cũng về nhà cũ với ông luôn,Tiêu Lăng cũng vậy.Sau khi em rời đi,Tiêu Lăng vốn nói không bao giờ bước chân vào nhà cũ nữa,nhưng sau khi sức khỏe của ông nội có vấn đề,ngày hôm nào cũng vậy cậu ấy không cần biết làm muộn đến mấy nhưng cũng đều về qua nhà! Tô Tố …em không biết chứ,chị nhìn thấy ông nội như vậy chị thật sự rât thương.Ông vì không muốn để mọi người lo lắng,những lúc đau ông đều nhịn,còn những lúc đau quá toàn trốn vào phòng uống thuốc giảm đau.Rất nhiều lần đêm chị nhìn thấy ông nội đi tới nhà bếp lấy nước uống thuốc,khi ông bị đau eo không thể đứng thẳng được...”

Tô Tố nắm chặt cốc trà trong tay.

Khi cô tổn thương nhât tuyệt vọng nhất,căm hận Tiêu Lăng,căm hận mẹ Tiêu,cũng căm hận Tiêu Diệp Lạc,nhưng chỉ có duy nhất ông nội,cô từ đầu tới cuối đều mang trong tim một lòng cảm ơn.Từ lần đầu tiên gặp mặt cho tới lúc cô rời đi,lão gia tử yêu thương Cảnh Thụy và Tiểu Thất như thế nào cô đều để ý thấy.Mà từ khi bắt đầu cho tới khi cô và Tiêu Lăng chia tay,trong thời gian đó cô không phải chưa từng phạm sai lầm,nhưng lão gia tử từ trước tới giờ chưa một câu trách cứ cô.

Thậm chí,ngay từ lúc cô và Tiêu Lăng mới bắt đầu,cô nghĩ rằng người nhà Tiêu Lăng sẽ phản đối,nhưng lão gia tử không! ông từ trước tới giờ chưa bao giờ tỏ thái độ xem thường cô,lại còn càng quan tâm yêu thương cô và bọn trẻ hơn.

Bây giờ bất thình lình nghe thấy tình trạng của lão gia tử,tim của cô như bị dao cứa vậy,từng nhát từng nhát đau đớn.

“Tô Tố,thật ra kể cả lần lần em có không quay lại,chị cũng dự định tới mỹ tìm em, thật đấy!Chị không thể để ông nội ra đi đầy hối tiếc như vậy được.Bác sĩ cũng đã thông báo cho bọn chị rồi,ông nội giỏi lắm giỏi lắm cũng chỉ còn nửa năm sinh mệnh. Chị cũng đã nghĩ kỹ rồi,kể cả em đã có cuộc sống riêng của em,chị cũng sẽ đi mỹ đưa em,Cảnh Thụy và Tiểu Thất trở về!bây giờ ông nội chỉ có hai ước nguyện,thứ nhất là nhìn thấy em và Tiêu Lăng hòa hợp,thứ hai là nhớ hai đứa trẻ! chuyện của em và Tiêu Lăng tất cả mọi người đều không có quyền gì can thiệp, nhưng bọn sẽ không giống vậy,bất luận như thế nào nhưng những ngày cuối đời của ông,đưa hai đứa bên về bên ông đi!”

Tô Tố cứng ngắc gật đầu, “Chút nữa em sẽ đặt vé để hai đứa nó về nước!”

Tiêu Khả ngẩn người một chút, cô vẫn nghĩ để thuyết phục Tô Tố cần rất nhiều thời gian, không nghĩ được rằng cô ấy lại nhanh chóng đồng ý tới vậy.

Cô kích động nắm lấy tay Tô Tố, “Tô Tố,chị biết ngay là tâm em lương thiện nhất,ông nội thật sự muốn được nhìn thấy em và bọn trẻ.Chị vẫn còn một việc không thể không yêu cầu em giúp đỡ,nếu như em có thời gian,mong em tới nhà cũ thăm ông được không?ông nội thích nhất náo nhiệt,nếu như em tới,ông nhất định sẽ rất vui mừng.”

Tô Tố nghĩ tới người ông gầy gò mỏng manh,hoàn toàn không thể nào cự tuyệt được, “Được!”

“Chọn ngày không bằng chạm ngày,hay là chúng ta ăn cơm xong về luôn nhé.”

Tô Tố đắn đo một chút,cô cúi đầu nhìn phục trang của mình, “Em mặc như thế này,không được thích hợp cho lắm.”

“Gì mà không thích hợp,đồ công sở em mặc rất đẹp mà,mà ông nội muốn nhìn thấy là em,chắc chắn không quan tâm tới chuyện em mặc gì đâu!”

“Vậy, được rồi.”

Nói đợi ăn xong cơm,nhưng thực tế,hai người nói đến bệnh tình của lão gia tử,ai cũng ăn không được nhiều nữa.Bữa tối ăn xong,Tiêu Khả lái xe đưa Tô Tố về nhà cũ,trên đường có ghé qua tiệm hoa quả,Tô Tố mua một làn hoa quả cầm tới biếu lão gia tử.

Hình ảnh này làm cô nhớ lại lần đầu tiên tới nhà cũ chào hỏi,cô và Tiêu Lăng tìm gần nửa ngày,cũng xách một làn hoa quả tới.

Tô Tố vẫn còn đang nghĩ mông lung,xe đã tới trước cổng nhà cũ từ khi nào cô không hề chú ý.

Tiêu Khả đỗ xe, “Tô Tố?”

“Vâng!” Tô Tố định thần lại, “Tới rồi?”

“Tới rồi! “

Tô Tố xách hoa quả xuống xe,nhìn thấy khu vườn quen thuộc,cô hơi thở dài,ánh mắt vừa quay,ở ngay chỗ đỗ xe trước của lớn,ở nơi đó yên tĩnh đỗ một chiếc xe,Tô Tố đột nhiên trở nên hồi hộp!

Đấy là xe của Tiêu Lăng!

Tiêu Lăng, anh ấy tan làm rồi?

Tô Tố chỉ nghĩ tới thăm ông nội,hoàn toàn không có chuẩn bị tới việc sẽ gặp mặt Tiêu Lăng,lúc này đứng trước của hoa viên, ngập ngừng vào cũng không được mà ra cũng không xong.

“Tô Tố, đi vào thôi!”

“Vâng,được!”

Đến cũng đến rồi, cũng không được phép lùi lại nữa rồi!

Tô Tố hít sâu không có ngụ ý gì,cùng Tiêu Khả cùng đi vào hoa viên!

Giống như ba năm trước,ở đây gần như không thay đổi!Đài phun nước âm nhạc ở cổng cũng giống y hệt trước kia,Tô Tố có một chút lơ đãng,phảng phất như cô chưa từng rời đi vậy!

Đi tới trước cửa phòng khách,Tô Tố cừa nhìn đã thấy lão gia tử ngồi đọc báo ở trên sofa tại phòng khách.

Bên cạnh lão gia tử là một người mặc áo sơ mi trắng quần âu đen… Tiêu Lăng!

Như thể nhận thức được tầm mắt của cô ấy, Tiêu Lăng đột nhiên quay lại nhìn!

Chương 497

Tô Tố cắn môi, cố ý nhìn đi chỗ khác,ánh mắt nhìn lên lão gia tử.

Lão gia tử ngồi trên ghế sofa nhìn so với ba năm trước đây già hơn rất nhiều,gần chính mười tuổi,tóc của ông đã bạc trắng.Ba năm trước tinh thần của lão mạc tử vẫn còn rất minh mẫn, sức khỏe mười phần khỏe mạnh.Nhưng bây giờ,khuôn mặt thậm chí đã sinh ra đốm đồi mồi, lưng dường như không thẳng như trước.

Tô Tố nhớ tới lời Tiêu Khả,trong tâm có chút đau.

“Ông nội,ông xem ai tới đây này!”

Lão mạc tử đeo kính lão,nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu,lúc này nghe thấy tiếng của Tiêu Khả,giữ mắt kính ngẩng đầu lên,vừa quay mắt lại nhìn thấy Tô Tó đang đứng ở trước cửa! Lão mạc tử toàn thân ngẩn ra!

“Tô Tố.”Lão gia tử nhanh chóng vẫy tay với cô, “Nhanh vào đay nhanh vào đây,đứng ở cửa để làm cái gì,nhanh vào đây ngồi!”

Tô Tố lại một lần nữa có cảm giác như từng bao giờ rồi khỏi căn nhà này vậy!

Tô Tố xách hoa quả đi vào phòng khách,dì Trương nhìn thấy Tô Tố mười phần vui mừng,từ tay cô nhận lấy hoa quả,cảm khái nói, “Tô tiểu thư, cô về rồi,mau ngồi đi,tôi rót trà cho cô.” “Dì Trương cảm ơn.”

Tô Tố bỏ qua ánh mắt nóng nhiệt kia,ngồi xuống cạnh lão gia tử.

Lão gia tử vất vội tờ báo trong tay xuống,đeo kính lên nhìn cô từ trên xuống,da mặt Tô Tố bà năm nay đã luyện ngày càng giỏi hơn rồi,cô có chút e thẹn, “Ông nội,ông nội cháu chưa kịp thay quần áo…”

“Không,mặc như thế này cũng đẹp lắm.” lão mạc tử không ngừng gật đầu,miệng cười càng ngày càng lớn, “được được được,ba năm trôi qua đã trở thành người phụ nữ mạnh mẽ rồi! rất tốt rất tốt! sắc mặt cũng tươi hồng hơn rất nhiều.Ba năm nay ở nước ngoài cháu thế nào, lần này về nước vẫn còn dự định lại đi tiếp hay không? còn…”Lão gia tử không ngừng nhìn ra bên ngoài,không nhìn thấy Tiểu Thất và Cảnh Thụy,ánh mắt có chút thất vọng, “Cảnh Thụy và Tiểu Thất không về sao?”

Tô Tố nhẫn nại trả lời từng câu hỏi của lão gia tử, “Ông nội,ba năm nay con ở bên ngoài sống rất tốt,lần này về nước con dự định sẽ ở một thời gian, lâu một chút mới rời đi..Lần này con về nước là vì chuyện công việc,cho nên Cảnh Thụy và Tiểu Thất sẽ về muộn hơn hai ngày,hai đứa nó chắc hai hôm nữa về tới nơi rồi,tới lúc đó con sẽ đưa hai đứa nó qua chơi với ông.”

Nghe thấy những lời cô nói,Tiêu Lăng không kiềm chế được nhìn cô một cái.

Tô Tố coi như không nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Lăng.

Toàn ánh mắt của lão gia tử như sáng lên,gầy tới nỗi chỉ da bọc xương,tay dùng lực nắm chặt lấy tay Tô Tố, “Cảnh Thụy và Tiểu Thất sẽ về ư? Được được được! thật sự quá tốt rồi,Tô Tố à,những năm nay những video con gửi tới ta đều xem,ông nghĩ Cảnh Thụy và Tiểu Thất lớn hơn rất nhiều rồi,cũng không biết được tính cách thay đổi như thế nào.Còn nữa ba năm rồi chưa gặp không biết hai đứa nhóc

đó có còn nhận ra ta nữa hay không."

"Đương nhiên nhận ra chứ,lần này con về nước Cảnh Thụy và Tiểu Thất cũng đòi về cũng nữa cơ.Nói là rất nhớ cụ nội,muốn tới gặp cụ.Nhưng chỉ vì vấn đề lịch trình,chỉ có thể về muộn hơn hai ngày.Hai đứa nó tính cách cũng không thay đổi nhiều lắm,Cảnh Thụy vẫn cái tính cách già đời đó không thích nói nhiều,Tiểu Thất so với trước kia vẫn vậy,hôm nào cũng a a ê ê nói không ngừng,vẫn như vậy đó ạ."

Lão gia tử khóe mắt đều ướt hết rồi!

Ông vẫn nghĩ quãng thời gian còn sống này,cả đời cũng không có cơ hội nhìn thấy hai đứa chắt nữa cơ.

Không nghĩ là!

Không nghĩ là Tô Tố vẫn còn về nước,lại còn không tính toán chuyện trước kia cho hai đứa nhỏ tới thăm ông.

Lão gia tử nắm lấy tay Tô Tố,vui tới nỗi đầu ngón tay đều run lên, "Được được đươc! không thay đổi gì, thật tốt!"

Tiêu Khả nhìn thấy lão gia tử cảm xúc có chút mất kiểm soát,nhanh chóng chạy tới ôm lấy cánh tay của lão gia tử nũng nịu, "Ông nội,ông đừng có đợi tới lúc Cảnh Thụy và Tiểu Thất trở về mà không còn thương cháu nữa đấy nhé,chắt nội cần phải thương,nhưng cháu gái cũng cần phải thương đó."

"Cái con bé nha đầu thối này,lại còn ghen với cháu của mình à!"lão gia tử lắc đầu.

Tiêu Khả làm mặt quỷ,lè lưỡi với lão gia tử.

Lão gia tử thở dài,nhìn những người có ở trong nhà, “Ông bây giờ,chỉ có duy nhất ba nguyện vọng,thứ nhất có thể sớm được nhìn thấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất,nguyện vọng này rất nhanh sẽ sơm được thực hiện rồi! Thứ hai,Tô Tố và tiểu tử thối kia…ông vẫn muốn rồi sẽ có ngày nhìn thấy hai đứa con hòa hợp lại, điều này chắc phải xem ông có phúc có thể được nhìn thấy hay không, điều này ông không miễn cưỡng yêu cầu.Thứ ba là Tiêu Khả!”

“Con?” Tiểu Khả chỉ vào mũi của mình!

Lão gia tử gật đầu khẳng định, “Bây giờ ông chỉ mong cháu có thể yên bề gia thất, cháu đó,đã ba mươi ba tuổi rồi,ngay cả bạn trai cũng không có, lần nào bắt con tìm đối tượng con cũng thoái thác, ông vẫn còn muốn có thể tự tay đưa con tới gia đình nhà chồng cơ,nhìn con hạnh phúc ông mới yên lòng! nhưng cái con nhà đầu này,ngay cả bạn trai cũng không tìm được,hay con là …lão Trần,cái từ đó nói như thế nào?”

Lão Trần cười nhắc nhở, “Lão gia tử,là lessbian”

“Đúng đúng đúng,con liệu không phải là lessbian chứ!”

Tiêu Khả cả mặt tối sầm, kéo dịch mông ra xa, nhìn lão gia tử tỏ vẻ không thích, “Ông nội, ông không thể nghĩ tốt một chút về cháu gái mình sao! con là đồng tính ông còn có thể vui vẻ như vậy sao! Con là vẫn chưa tìm được người đàn ông mà con thích, con không muốn tùy ý tìm một người sống cho hết đời! ông yên tâm đi.nếu như con tìm được người con thích,chỉ cần vẫn đang độc thân,không cần biết anh ấy ba bảy hai mốt ngày như thế nào,cháu gái ông nhất định sẽ tấn công tới tấp,tới lúc đó ông nhất định phải giúp cháu trói anh ta lại mang về nhé.”

Tiêu Khả ánh mắt chuyển.,nhìn Tiêu Lăng và Tô Tố, “Ông nội nhưng mà trước mắt, chuyện hệ trọng cả một đời,cần phải thận trọng càng thận trọng, chúng ta vẫn còn phải lên kế hoạch lâu dài,ha ha kế hoạch phải thật lâu dài, Tiêu Lăng, Tô Tố hai đứa nói có đúng không!”

Hai đứa…

Chỉ một từ nhưng như có thể kéo hai người họ xích lại gần nhau hơn.

Tô TỐ hiểu tâm ý của Tiểu Khả, cười cười, thuận theo lời của cô ấy trả lời, “Vâng.”

Thời gian vẫn còn sớm,chưa tới bốn giờ chiều.

Lão gia tử lại hỏi về tình hình công việc của Tô Tố,khi biết Tô Tố là người đại diện tìm đại lý cho Nala,lão gia tử nhìn Tiêu Lăng môt cái,ánh mắt đủ để cho người khác hiểu được hàm ý,rất nhanh ánh mắt anh lóe lên, tránh đi ánh mắt đó, cười haha nói với Tô Tố, “Cái này tốt! Tiểu Khả nha đầu này thời gian gần đây đều bận vấn đề đặt thầu, không ngờ rằng lại là người của gia đình. Nhưng mà Tô Tố con nhất định không được khuan nhượng với nó quá,nếu không sự nghiệp mà qua thuận phong thuận thủy,cái đuôi con nha đầu này sẽ vút lên tận lên trời mất thôi.”

Tiêu Khả kháng nghị, “Ông nội,ông cho cùng là ông nội của ai vậy!”

“Con nói xem!” Lão gia tử nhẹ nhàng hừ một tiếng!

Trong phòng khách không khí rất vui vẻ!

Tô Tố nhân lúc mọi người nói chuyện,xem xét một lượt phòng

khách,đồ vật trong phòng không có thay đổi quá nhiều,duy nhất thay đổi …chính là bức ảnh cưới đó.

Cô nhớ trước khi cô rời đi,trong phòng khách treo đầy là ảnh cưới của cô và Tiêu Lăng,nhưng bây giờ lại không còn vết tích gì.

Tô Tố không biết nghĩ tới chuyện gì,ánh mắt có chút buồn bã.

“Đúng rồi,Tô Tố.Bây giờ cháu ở đâu?”

Tô Tố nhanh chóng định thần trả lời lão gia tử, “Khách sạn ạ.”

Lão gia tử bỗng cau mày lại, “Ở khách sạn gì chứ! ở khách sạn không tiện, về nhà ở đi! Tiêu Khả, chút nữa cón tới khách sạn chuyển đồ của Tô Tố về đây, về nhà ở!”

Chương 498

Tô Tố nhanh chóng lắc tay, “Không cần không cần, ở khách sạn khá tiện nghi, ông nội không cần phiền phức như vậy đâu.”

“Không phiền phức, một chút cũng không phiền, phòng của con ông luôn cho người hầu dọn dẹp, bây giờ có thể được sử dụng rồi, còn những quần áo của con lúc trước đều ở trong tủ áo, những đồ dùng gia dụng ở nhà đều có, để Tiêu Khả mang tại liệu văn phòng cần thiết của con đến là được!” Lão gia tử độ nhiên lộ ra cảm xúc u buồn, ông ta nhìn Tô Tố, “Tô Tố à, không lẽ con không muốn về đây sống sao….”

Tô Tố giật khoé miệng.

Lão gia tử nói ra những lời này, lộ ra biểu cảm này, công thêm Tiểu Khả liên tục nháy mắt với cô ta, cô ta còn có thể từ chối sao!

Tô Tố cứng da đầu liền đồng ý, “Không có, ở đây cũng khá tốt.”

“Được được được, quyết định như vậy đi, chị Trương mau chóng đem đồ gia dụng qua đây, đúng rồi, hôm nay đi siêu thị mua một ít rau, đúng rồi, Tô Tố thích ăn cua, mua một ít tôm và cua về đây, tối nay làm tiệc lớn.”

Chị Trương cũng vui mừng đến không khép miệng được, “Được được được, tôi đi liền đây.”

Tô Tố đang định nói cô và Tiêu Khả đã ăn ở ngoài rồi, nhưng thấy lão gia tử vui như vậy, những câu nói đó lập tức nuốt chửng xuống rồi.

Quên đi, quên đi!

Lão gia tử vui như vậy, tốt nhất là cô không để thất vọng nữa.

Bằng cách này, Tô Tố bị lão gia tử giữ lại ở trong nhà cũ!

Tô Tố bận rộn cả ngày, lão gia tử thúc giục cô ta lên lầu tắm rửa, trong lúc Tô Tố về phòng tắm rửa, lão gia tử ở dưới lầu giao phó cho Tiêu Lăng, "Thằng nhóc thối, bây giờ tạo ra cơ hội cho con rồi, con tự tận dụng tốt, nhớ lấy câu thần chú bảy ký tự mà ông nội dậy, gan dạ, thận trọng, mặt dày! Cũng không biết liệu ở nước ngoài cô ta có bạn trai không…."

"Không có!" Tiêu lăng trả lời rất chắc chắn.

Lão gia tử nhẹ nhàng liếc nhìn anh ta, "Ông biết cái thằng nhóc thối này trong ba năm qua đều chú ý đến Tô Tố! Ông nói cho con biết, lần này bất kể như thế nào cũng phải đuổi theo Tô Tố về đây, nghe rõ chưa!"

Tiêu Lăng gật đầu rất chắc chắn.

Lần này, anh quyết tâm không để cô đi Mỹ nữa!

Lão gia tử vỗ vai Tiêu Lăng, "Con còn đứng đây làm gì, mau chóng lên lầu hiến ân cần đi!"

Tiêu Lăng giật miệng.

Câu thành ngữ hiến ân cần là dùng như thế sao!

Nhưng cuối cùng thì cũng lên lầu, mặc dù đã gặp Tô Tố, những thứ

cần làm thì cũng đã làm, nhưng đó là trong trường hợp Tô Tố không tỉnh táo, bây giờ anh ấy đã biết trong Tô Tố đối với anh có tâm thái gì.

Lên lầu rồi, Tiêu Lăng đẩy cửa ra, nhìn thấy Tô Tố, người đáng lẽ đã hứa đi tắm nhưng lại ngồi ngay cạnh giường.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng, sau lưng cô ta có chút cứng đơ, lại nhanh chóng thư giãn lại.

"Tại sao chưa đi tắm?"

Tô Tố nhìn vào mọi thứ trong phòng, miệng giật lên.

Đây là phòng mã lão gia tử sắp xếp cho cô, cũng là căn phòng 3 năm trước cô đã sống, nhưng mà, ở đây rõ ràng là có người ở, tủ quần áo trong phòng có quần áo của đàn ông khá lộ liệu, phòng tắm cũng vậy, đây có lẽ là phòng Tiêu Lăng ở.

Mí mắt Tô Tố đang co giật, cô hỏi Tiêu Lăng, "Đây là phòng anh ở?"

"Ừm! Tiêu Lăng đi đến chiếc sofa trong phòng và ngồi xuống, đối mặt với Tô Tố, "Chút nữa anh để cho chị Trương dọn đồ đạc của anh ra ngoài, em an tâm ở đây."

Tô Tố nhẹ nhàng thở một hơi, cô từ trên giường đứng dậy, "Đừng bận tâm, em ra ngoài phòng khách ở."

"Không được, phòng khách thời gian lâu không có người ở, không khí và thông gió đều không tốt, em hãy ở đây đi, đừng từ chối lòng tốt của ông nội."

Tô Tố hung hăng liếc nhiên Tiêu Lăng!

Bây giờ cũng biết lấy trưởng bối ép người khác rồi!

Tiêu Lăng gần như ngơ ngác!

Người phụ nữa 25 tuổi có thể được coi là thời điểm hấp dẫn nhất, mang theo sự quyến rũ của một người phụ nữ trưởng thành và một phần thanh lịch của cô gái trẻ, lúc nãy cô liếc nhìn anh ta, càng mang theo một phong cách mà bản thân cô không hề phát hiện.

Tiêu Lăng cơ thể nóng nẩy, phần thịt phía thân dưới với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang phồng bên.

Tốc độ phồng bên của anh ta thực sự quá nhanh và quá đột ngột, Tô Tố không phát hiện cũng khó!

Mặt Tô Tố đỏ bừng lên, lắc đầu qua hung hăng chửi lên, “Lưu manh!”

Nét mặt Tiêu Lăng không có chút thay đổi gì, anh ta đưa tay vỗ vỗ vào phần phồng lên, ho và nói một câu, “Tha thứ cho anh, 3 năm không đụng phụ nữ, nhìn thấy em là chịu không nổi!”

Tô Tố nhẹ nhàng khịt mũi, đôi má càng ửng đỏ hơn!

3 năm không gặp, khả năng mất mặt của thực sự Tiêu Lăng càng ngày càng khiêm tốn.

Tô Tố “đạp” một cái và từ trên giường nhảy lên, “Em phải đi tắm rồi!”

Ý muốn đuổi người cũng khá lộ liễu.

Tiêu Lăng nghĩ đến câu thần chú bảy ký tự mà ông nội đã dậy lúc nãy, nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, anh dựa vào ghế sofa và không cử

động, “Em đi tắm đi.”

Anh không đi sao cô ta tắm!

Tô Tố cảm thấy 3 năm tu luyện của cô ta sắp tan vỡ!

Cô nghiến răng, trực tiếp đuổi người, “Anh có thể ra ngoài rồi!”

Tiêu Lăng không cử động, cười nheo mắt nhìn cô ta, “Anh đâu có nhìn trộm đâu, cũng không cản trở đến việc của em, em tắm việc của em đi.”

“Tiêu Lăng, mặt của anh có thể dày thêm một chút không!”

“Có thể!”

Tô Tố gần như phun ra máu!

Tiêu Lăng nhìn thấy, đôi mắt cười càng mãnh liệt hơn, anh ta không chọc Tô Tố nữa, vỗ quần và từ trên ghế sofa đứng lên, từ từ đi đến bên cạnh Tô Tố. Tô Tố chuẩn bị phản kháng, “Anh làm gì!”

“Lo lắng cái gì!” Tô Tố rất hài lòng với phản ứng của Tô Tố, anh ta vẫn rất hiểu Tô Tố, nếu như Tô Tố thật sự quên anh ta, thái độ đối với anh ta không phải như vậy đâu, sau này Tiêu Lăng càng thêm tự tin rồi, anh đưa tay ra muốn chạm vào khuôn mặt nhỏ bé của cô, Tô Tố cảnh giác nhảy ra.

“Tiêu Lăng, em cảnh cáo anh, đừng nghĩ rằng đây là địa bàn của anh, anh có ông nội bao che thì em sẽ sợ anh, ở nước ngoài e đã học cách tự vệ, anh dám làm gì tôi thì tôi nhất định đạp anh một cái xem mạng anh có đảm bảo được không!”

Đôi mắt sâu của Tiêu Lăng nhìn sâu sắc.

Cách tự vệ!

Trong tình huống như thế nào thì mới cần thiết đi học chuyên tự vệ?

Anh ta nghiến chặt răng, trong mắt anh có một tia sáng!

Anh ta đưa tay ra, kéo cánh tay của Tô Tố, dừng sức ép cô vào vòng tay anh, “Tô Tố, những năm qua em chịu cực rồi.”

Hơi thở quen thuộc chui vào mũi, Tô Tố chạm sâu vào trong lòng Tiêu lăng, lắng nghe tiếng nhịp tim đập mạnh mẽ của anh ấy, cơ thể cô dừng yên ở đó, chân cũng quên đạp.

Mí mắt có hơi chua.

Tô Tố nghẹn ngào nghiến răng, “Tiêu Lăng, anh đừng tưởng em không thực sự không dám đá anh!”

“Nếu như em đá anh, thì trong lòng em có cảm thấy tốt hơn không, vậy thì đạp đi.” Tiêu Lăng ôm chặt cô ta, không có ý định buông tay, cằm dưới của anh ấy nhẹ nhàng tựa trên tóc cô, đôi mắt vô cùng đáng yêu, anh ta nhẹ nhàng nói, “Ba năm rồi, không phải trong mơ, cuối cùng cũng đã ôm được em.”

Trong lòng Tô Tố chua sót mơ hồ, nước trong mắt. Cô ta cố gắng chớp mắt, để gạt bỏ những hạt nước trong mắt đó, nhưng mà không có tác dụng!

Nước ở trong mắtcàng ngày càng dày hơn, cuối cùng không có cách nào chịu đựng nữa và hợp thành một giọt nước mắt lớn, chạm vào chiếc áo của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng liền cảm thấy chiếc áo phía trước ngực của anh ta có chút ướt rồi.

Anh ta càng ôm chặt lấy Tô Tố, “Tô Tố, anh cho em 3 năm để chữa lành vết thương, bây giờ…em có chấp nhận anh một lần nữa không!”

Chương 499

Chấp nhận anh ta một lần nữa?

Tô Tố cả người cứng đơ!

Lúc trước cô rời đi, cô hoàn toàn không nghĩ đến việc quay trở lại! Lần này trở về nước cũng là vì công việc, nhưng cô không có ý định làm ngưng lại, càng không nghĩ rằng bắt đầu lại từ đầu với Tiêu Lăng! Cô đã dần dần thích nghi với cuộc sống bên Mỹ và cũng không có kế hoạch cho việc bắt đầu một mối quan hệ nữa.

Tô Tố cắn môi, cô ngưng nước mắt lại, cô hạ mắt xuống và đẩy Tiểu Lăng, "Xin lỗi!"

Cô ta vẫn không ngăn được rào cản trong tim tim!

"Đợi lần này quyết định công ty hợp tác, em sắp đi Mỹ nữa rồi, nhưng anh yên tâm, những đứa trẻ em sẽ để ở trong nước, đợi qua mùa hè mới để chúng sang bên đó đó học."

Tiêu Lăng để ý đến lời nói của Tô Tố.

Cô ấy nói "đi" Mỹ, "sang bên đó" học, chứ không phải là "về!" Mỹ, "về đó" học, rõ ràng trong lòng cô ấy không xem Mỹ là nhà cô ấy, có thể bản thân cô ấy cũng không để ý đến, nhưng mà Tiêu Lăng đã rất chắc chắn, trái tim cô ta vẫn ở trong nước.

Xác định được điều này, trong lòng Tiêu Lăng cảm thấy nhẹ nhõm.

Anh ta nhìn vào đôi mắt đỏ của Tô Tố, đưa tay ra giữ lấy vai cô, "Tô Tố, em cần phải biết, lúc trước anh đồng ý rời khỏi em, đó chỉ là tạm thời, anh chỉ muốn cho em thời gian để em có thể đi ra từ nỗi đau, 3 năm…đã là giới hạn của anh rồi, bây giờ bất kể em nghĩ gì, từ bây giờ trở đi, anh sẽ không buông tay em ra đâu! Em có thể lựa chọn tiếp tục chạy trốn khỏi đất nước của mình, anh cũng sẽ đi cùng em, không thì cũng có thể lập chi nhánh công ty tại Hoa Kỳ.

"Tiêu Lăng, anh không cần phải vậy."

"Năm nay anh đã 32 tuổi rồi, Tô Tố, nếu như chúng ta có thể sống lâu trăm tuổi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu tại thời điểm này, thời gian còn lại bây giờ chỉ còn 68 năm, 68 năm chỉ có hai mươi bốn ngày mấy đêm, ngoài trừ thời gian ăn, ngủ, làm việc thì thời gian chúng ta có thể ở cùng nhau càng ít! Anh thật sự không muốn lãng phí một ngày nào nữa! Cho nên, lần này anh nói những cái này với em, không phải đang cầu xin sự đồng ý của em mà là anh đang bày tỏ sự quyết tâm của anh. Lần này, anh nhất định không từ bỏ! Anh không tin là trong 3 năm qua em có thể quên được anh, Tô Tố, nếu như em còn tình cảm với anh thì đừng lừa dối bản thân mình nữa, chúng ta sống tốt qua ngày, được không!"

Tô Tô cắn chặt môi.

Dấu răng ấn sâu vào môi, cô nếm được mùi máu.

Tiêu Lăng cầm lấy cằm cô, đưa cánh tay của mình ra, "Muốn cắn thì cắn anh đi, đừng tự tra tấn mình."

"Anh có nghĩ rằng….nếu như vẫn không được thì sao!" Tô Tố ngước nhìn anh, "Nếu như thử một lần nữa kết quả vẫn làm tổn thương đối phương thì sao! Anh có nghĩ đến khả năng này không? Tiêu Lăng, em sợ tổn thương, càng sợ tổn thương đến anh."

“Anh biết, anh đều biết! Em yên tâmm nếu như lần này chúng ta bắt đầu lại từ đầu, anh bảo đảm, không còn bất kỳ tổn thương nào! Không còn! Tuyệt đối không còn!”

Tô Tố không quá lạc quan!

Cô ấy nghĩ rằng cô ấy đã bị nguyền rủa, hai kiếp này tình cảm đều không suôn sẻ!

Cô thừa nhận, trong lòng cô vẫn yêu Tiêu Lăng.

Cô ấy không có lợi thế khác, chỉ là yêu quá sâu đậm! Lúc ở Mỹ rất nhiều người đàn ông theo theo cô ta, cô cũng nghĩ về việc đó, có nên bắt đầu mối tình mới và quên đi Tiêu Lăng không, nhưng cuối cùng cũng lựa chọn từ bỏ!

Đối mặt với tình yêu, tâm trí hiện tại của cô ta là sợ hãi!

Nhìn ra dáng vẻ do dự của cô ta, Tiêu Lăng nhẹ nhàng nói, “Anh cho em thời gian, em có thể từ từ xem xét, nhưng khi đợi em nghĩ thông suốt, đáp án cho anh không được có từ “không”!”

Thật sự kiêu ngạo hơn bao giờ hết.

Tô Tố không biết nên cười hay khóc.

“Tình trạng sức khoẻ của ông nội em biết đó!” Tiêu Lăng giải điệu dứt khoát, anh ta hiểu rõ Tô Tố, nếu như không biết tình trạng sức khoẻ của ông thì cô ấy chắc không bước vào nhà cũ nửa bước!

Tô Tố gật đầu!

Tiêu Lăng ánh mắt mờ mờ, “Tô Tố, bây giờ ước muốn của ông nội em cũng nghe rồi, ông rất hy vọng chúng hai quay lại với nhau, bây giờ em chưa suy nghĩ kĩ cũng không sao, nhưng mà, anh hi vọng trước mặt ông nội chúng ta có thể diễn kịch, lừa dối ông nội cũng được.”

Tô Tố do dự.

Lừa?

“Cài này….được không! Ông nội rất khôn khéo, chúng ta diễn tốt cỡ nào, e rằng ông nội sẽ nhìn ra.”

“Cho nên, thời gian để phát triển diễn xuất của em đến rồi!”

“….” Tô Tố!

“Tô Tố, anh có cả đời lãng phí tiền lãng phí không hết! Lúc còn trẻ anh luôn nghĩ rằng chỉ cần có tiền thì không có chuyện gì là không thành, nhưng bây giờ….đối mặt với ung thu, tất cả bác sĩ đều bất lực, anh muốn dùng hết tất cả số tiền để đưa vào, cũng không cứu được ông nội! Bây giờ ông nội mỗi ngày đều uống thuốc cổ truyền Trung Quốc để bảo vệ điều trị, nhưng mà hiệu quả không cao, phần đời còn lại của ông không còn nhiều nữa. Hôm nay là khoảng thời gian vui nhất của ông nội, rất lâu rồi anh chưa thấy nụ cường thoải mái như vậy của ông, anh hi vọng trong những ngày cuối cùng của ông, có thể khiến ông mỗi ngày đều vui vẻ, hạnh phúc.”

Tô Tố im lặng.

Nghĩ một thời gian cô mới gật đầu “Em biết rồi!”

…….

Tô Tố tắm xong xuống lầu, ở dưới lầu đã chuẩn bị xong bữa tối.

Trong phòng ăn đầy ấp đồ ăn trên bàn, lan toả ra một mùi hương rất hấp dẫn, lão gia tử cũng đã ngồi vào ghế rồi, Tiêu Khả cũng giúp cô ta mang hành lý từ khách sạn qua, ở trên bàn ăn, Tô Tố thấy Tiêu Quốc Cường, cô ta dừng lại một bước, véo các ngón tay.

Nhìn thấy Tiêu Quốc Cường thì cô ta không thể không nghĩ về mẹ Tiêu!

Và khi nghĩ đến mẹ Tiêu, cô ấy không có cách nào làm tan biến sự căm thù trong lòng mình!

Cô ta vô thức vuốt ve bụng dưới của mình!

Đứa con trong bụng của cô ta hơn một tháng, là bởi vì mẹ Tiêu nó đã tan biến thành một vũng máu!

Nếu như đứa con còn sống, thì bây giờ đã hai tuổi rồi, có thể ôm cổ cô ta và kêu tiếng mami rồi.

“Tô Tố, xuống đây ăn cơm nào!”

“Tới ngay!”

Tô Tố hít một hơi thật sau, cố gắng mở ra các suy nghĩ trong đầu, ngồi xuống ghế, trên trái là Tiêu Lăng, bên phải là Tiêu Khả, người đang phải đối diện là Tiêu Quốc Cường, Tô Tố hạ mắt xuống, hoàn toàn không muốn nhìn thấy ông ta!

Người khác đều nói rằng yêu một người thì cũng phải yêu luôn người có liên quan họ, cũng giống nhu vậy, ghét một người thì cũng

phải ghét người có liên quan đến họ!

Theo nhìn nhận của cô, năm đó mẹ Tiêu quá kiêu ngạo, số tiền nợ không phải cũng là Tiêu Quốc Cường trả sao?

Mặc dù hai người đã ly hôn, nhưng cô ta vẫn không có cách nào tha thứ.

Tiêu Quốc Cường đương nhiên cũng nhìn ra.

Ông ta đứng lên, đích thân rót một ly rượu vang đỏ cho Tô Tố, nhìn cô ấy với sự xin lỗi, “Tô Tố, ba năm qua, đều nợ con một câu xin lỗi, cứ nghĩ rằng sẽ không còn cơ hội nói câu xin lỗi với con nữa, lần này con về đây, cũng xem như là điều ước cho bác! Tô Tố, rất nghiêm túc nói câu xin lỗi với con! Chuyện xảy ra ba năm trước…...có trách nhiệm của bác! Điều này không thể hoàn tác, bác cũng không mong đợi sự tha thứ của con cho bác! Lần này con có thể quay lại gặp lão gia tử, bác chân thành cảm ơn con.”

Tô Tố uống một ngụm rượu vang đỏ, không nói gì.

“Được rồi được rồi, đừng nói những lời vô ích nữa.” Lão gia tử vui vẻ cầm đôi đũa lên, “Đây, ăn cơm ăn cơm, vui vẻ ăn cơm nào!”

Bầu không khí vẫn còn tốt.

Mỗi người đều ăn không ít, đến lúc sắp ăn xong bữa tối, chị Trương đột nhiên chạy qua với khuôn mặt hoảng loạn.

“Có chuyện gì vậy?”

“Lão gia tử, cái đó….cô hai đã trở về!”

Chương 500

Lão gia tử nét mặt thay đổi.

Ông ta hầu như nhìn về hướng Tô Tố, liền nhìn thấy Tô Tố không biết đang nghĩ ra gì, nét mặt có vẻ không tốt.

Nét mặt của lão gia tử cũng bắt đầu khó coi.

Chết tiệt thật.

Ngay lúc nào tại sao Tiêu Diệp Lạc lại về đây.

Ba năm qua, Tiêu Lăng dọn ra khỏi nhà cũ, Tiêu Quốc Cường và mẹ Tiêu ly hôn sau đó Tiêu Diệp Lạc cũng dọn khỏi nhà cũ, trong ba năm qua thỉnh thoảng cô sẽ quay về thăm ông và Quốc Cường, nhưng thời gian về rất ít. Ba năm qua thời gian cô quay trở về số lượng đếm trên đầu ngón tay còn có thể đếm được.

Bây giờ đột nhiên về.

Còn ngay tình trạng Tô Tố ở đây.

Chuyện ba nắa8m trước mọi người đều biết nguyên nhân là gì, chị Trương khuôn mặt đầy hoảng sợ, lão gia tử đặt đũa xuống, “Con bé đến đây làm gì?”

Chị Trương hoang mang nói, “Nói là đến thăm ngài và nhị lão gia…..”

Tiêu Lăng chùi miệng, từ trên ghế đứng lên, “Ông nội, con với Tô Tố

về phòng trước”

Ba năm qua, Tiêu Diệp Lạc lúc về không phải không chạm mặt Tiêu Lăng, nhưng khi Tiêu Lăng biết Tiêu Diệp Lạc về thì luôn ở trong phòng mình và không ra ngoài, cho nên trong 3 năm qua, Tiêu Lăng tuân thủ các cam kết, thực sự một lần cũng chưa gặp Tiêu Diệp Lạc.

“Được được được, các con về phòng trước đi” Lão gia tử nhẹ nhàng thầm thì.

Anh ta không lo lắng chuyện khác, chỉ sợ Tô Tố thấy Diệp Lạc, tất cả những ký ức không tốt để hiện ra rồi, đến lúc đó thì hoàn toàn không tha thứ cho Tiêu Lăng nữa.

Tiêu Lăng đưa tay ra nắm tay Tô Tố.

Tô Tố không di chuyển.

Ba năm qua cô ta ở nước ngoài, có thể nói những kinh nghiệm nên trải qua, không nên trải qua đều trải qua hết rồi, theo như cảm nhận của cô, một người như Tiêu Diệp Lạc, thực sự đối với cô ấy tạo không thành bất kỳ gây hại nào.

Hơn nữa, có những vết thương nhờ trốn tránh thì không bao giờ giải quyết được.

Chỉ có loại bỏ đi miếng thịt rách nát đó mới có thể phát triển lại làn da mới.

Tô Tố lắc đầu, “Ba năm không gặp, em cũng muốn xem cơ thể Tiêu Diệp Lạc có tốt hơn không”

Người làm sai không phải là cô ấy, mắc gì cô ấy phải trốn tránh Tiêu

Diệp Lạc?

Tiêu Lăng dường như đã đoán được suy nghĩ của Tô Tố, một nụ cười dễ chịu xuất hiện ở khoé miệng anh, và rồi anh lại ngồi xuống.

………

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Diệp Lạc đã vào phòng ăn.

Tô Tố nhìn thẳng vào hướng cửa ra vào.

Ba năm qua, cô ta thỉnh thoảng sẽ thấy hình bóng Tiêu Diệp Lạc trên tivi, Tiêu Diệp Lạc bây giờ mang tất cả công việc để ở trong nước, đương nhiên, là một nữ diễn viên Hollywood từng đoạt giả Oscar, cô ta đối tượng cạnh trong nước của ngành giải trí, theo Tô Tố biết, trong ba năm qua cô ta ở ngành giải trí trong nước hoà nhập như cá gặp được nước, đương nhiên, tác phẩm của cô không nhiều, bởi vì không có nhiều công ty có thể chi trả nổi phí thiên văn cho cô ấy.

Hôm nay Tiêu Diệp Lạc vẫn mặc một chiếc váy trắng, chiếc váy hoa văn thêu tay, để lộ đôi chân trắng thon, chân bước trên một đôi dép màu trắng thoải mái, trên vai mang theo một chiếc tui LV màu hồng, mái tóc đen dài óng mượt rải trên vai cô, vẻ tinh khiết này tiết lộ ra một sự lười biếng hấp dẫn. Mắt của Tô Tố nhìn vào mặt cô, ba năm không gặp, làn da trắng hồng của Tiêu Diệp Lạc như một đoá hoa đào đang nở, không thấy vẻ xanh xao yếu ớt của ba năm trước.

Tô Tố nhịn không được và cười.

Có vẻ như ba năm qua cuộc sống của Tiêu Diệp Lạc sống cũng khá thoải mái.

Tiêu Diệp Lạc đem một đống quà vào cửa nhà, cô ta bước vào

phòng ăn, ánh mắt đầu tiên là nhìn thấy Tiêu Lăng, khi nhìn thấy Tiêu Lăng ánh mắt của cô hoàn toàn sáng lên, cô ta đã rất lâu chưa gặp Tiêu Lăng rồi, chỉ có lúc anh Tiêu Lăng tham gia hoạt động thì lén lún trốn ở dưới sân khân nhìn, cơ hội hai người thực sự gặp gặp có thể nói là một lần cũng không có.

Chưa kịp vui mừng, Tiêu Diệp Lạc nhìn thấy bên cạnh Tiêu Lăng là Tô Tố.

Nụ cười trên khuôn mặt cô ta bỗng cứng đơ, sau đó đi qua như không có gì xảy ra, lấy những món quà đang cầm trên tay đưa cho chị Trương, Diệp Tiêu Lạc nhìn lão gia tử và Tiêu Quốc Cường, "Ông nội, ba, con tới thăm ông và ba nè."

"Ừm" Lão gia tử nhẹ nhàng gật đầu và không nói gì nữa.

Tiêu Quốc Cường thở dài, cuối cùng cũng là con gái ruột của ông ta, người khác không chờ đợi nhìn thấy cô ấy, nhưng ông ta không thể không nhìn cô ấy, nhìn thấy nét mặt Tiêu Diệp Lạc có chút khó xử, Tiêu Quốc Cường đặt đôi đũa xuống, "ăn cơm chưa?" nhìn thấy Tiêu Diệp Lạc lắc đầu, Tiêu Quốc cường gọi chị Trương "xuống nhà bếp lấy thêm bộ chén đũa tới."

Tiêu Diệp Lạc ngồi xuống cạnh Tiêu Quốc Cường.

Sau khi Tiêu Diệp Lạc xuất hiện, sự hài hoà vui vẻ ban đầu đột nhiên rơi vào sự im lặng chết người.

Mọi đều hạ mắt xuống làm việc của mình, không ai chào đón Tiêu Diệp Lạc.

Tiêu Diệp Lạc cũng cảm nhận được mọi người không chào đón cô, ngồi đó, cảm giác bồn chồn.

Tiêu Quốc Cường thở dài một lần nữa, hỏi Tiêu Diệp Lạc, “Dạo này có đi thăm mẹ con không, mẹ con có khoẻ không?”

“Mẹ cũng khá tốt….” Tiêu Diệp Lạc ngoan ngoãn trả lời, “Mẹ dọn đến sống chung với con rồi, bây giờ mỗi ngày chăm sóc con, nấu cơm cho con….”

“Dạo này có bận không?”

“Không bận, chỉ nhận một kịch bản, thời gian quay cụ thể vẫn chưa được quyết định, thời gian này con khá nhàn.”

Tiêu Diệp Lạc nói với Tiêu Quốc Cường, nhưng con mắt lại bay bỏng trên người Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng hoàn toàn phớt lờ cô.

Dưới sự khó xử của Tiêu Diệp Lạc, cô chào hỏi Tô Tố, “Chị dâu, lâu quá không gặp.”

Tô Tố ngẩng đầu lên nhìn, nụ cười nhợt nhạt, “thực sự đã lâu không gặp nhưng mà tôi và Tiêu Lăng đã ly hôn rồi, có thể miễn nói từ chị dâu rồi.”

“Ừm…hehe, đúng vậy, em đã quên điều này, vậy em gọi chị là Tô Tố, chị về nước lúc nào?”

“Ngày hôm trước”

“Ồ”

Khuôn mặt Tiêu Diệp Lạc nhạt dần.

Ngày trước về nước, hôm nay đã ở nhà ăn cơm…

Đây là làm lành với anh Tiêu Lăng rồi sao.

Cô ta nhìn về phía Tiêu Lăng, nhìn thấy Tiêu Lăng đang nhẹ nhàng gắp đồ ăn cho Tô Tố, trong lòng Tiêu Diệp Lạc cảm thấy có một vét đau nhói, liếm môi và không nói gì nữa.

Bữa ăn ngày này, mọi người đều cảm thấy chán nản.

Cuối cùng cũng ăn xong, lão gia tử không chịu được bầu không khí như vậy, vội vã vẫy Tô Tố và Tiêu Lăng, “Hai con mau chóng lên lầu nghỉ ngơi, đều bận rộn cả ngày rồi, Tiêu Khả con cũng nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Diệp Lạc lại nhìn thoáng qua.

Tô Tố ở trong nhà?

Nét mặt cô ta bỗng nhiên trắng bệt, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiêu Lăng nắm tay Tô Tố chuẩn bị lên lầu, trong tim cô ta lại đau nhói và bỗng hét lên trong tiềm thức, “Đợi một chút”

Tiêu Lăng và Tô Tố dừng bước.

Tô Tố quay lại nhìn xuống Tiêu Diệp Lạc, “Còn có chuyện gì không?”

“Có, có chuyện” Tiêu Diệp Lạc hít một hơi thật sau, cô ta từ trên ghế sofa đứng dậy, đi đến bên cạnh Tô Tố, “Cái đó….Tô Tố, chị đổi số điện thoại rồi đúng không, chúng ta cũng ba năm chưa gặp, chị có thể cho em số điện thoại được không, đợi chúng ta khi nào có thời gian rãnh có thể hẹn ra gặp mặt, nói lại những điều quá khứ được không”

Tiêu Lăng cau mày, “Cô lại định làm gì”

Anh ta hoàn toàn nghi ngờ Tiêu Diệp Lạc, không yên tâm.

Lại định làm gì…..

Tiêu Diệp Lạc cười trong cay đắng, trong lòng anh Tiêu Lăng có lẽ cô ấy đã trở thành một người phụ nữa tàn ác, cô cười trong đau khổ nhìn Tô Tố, “Có thể cho em một cách liện lạc được không?”

Chương 501

“Đương nhiên có thể!”

Tô Tố cơ hồ không có chút do dự gì, ngược lại cô muốn nhìn xem Tiêu Diệp Lạc còn có thể giở trò gì! Cô đưa số điện thoại di động mới cho Tiêu Diệp Lạc, sau đó gật đầu với cô ta, “ Nếu như không có chuyện gì, vậy chị lên lầu nghỉ ngơi đây.”

Tiêu Diệp Lạc lưu số vào điện thoại, nghe được lời của Tô Tố nhẹ nhàng gật đầu, “ Ừm, được.”

Lên lầu, Tô Tố liền đi vào phòng ngủ chính.

Tiêu Lăng đi vào phòng khách.

Sau khi rửa mặt, Tô Tố nằm trên giường gọi video với hai đứa con, sau khi hai đứa nó biết Tô Tố muốn cho tụi nó về nước, vui vẻ khoa tay múa chân, tiểu Thất thì hưng phấn kêu lên, “ Ha ha, tốt quá, cuối cùng không cần đi học nữa.”

Tô Tố, “......”

“ Mami mami, vì sao tự nhiên cho tụi con trở về thế, hôm qua mami không phải còn nói với tụi con là phải đợi tới nghỉ hè sao!”

Tô Tố do dự một lúc vẫn là nói tình trạng của lão gia tử cho chúng biết.

Hai tụi nó cũng đã tám tuổi rồi, đã là con nít lớn rồi, vì vậy Tô Tố

không hi vọng việc gì cũng giấu tụi nó.

Hai đứa trẻ nghe xong liền trầm mặc.

Mắt Tiểu Thất rưng rưng nước mắt, “ Mami, tình trạng của ông cố nội bây giờ thế nào ạ!

“ Không tốt lắm......”

Mặc dù lão gia tử hôm nay rất vui, nhưng tinh thần không được tốt lắm!

Tiểu Thất liền hít mũi khóc, “ Ông cố nội tốt như vậy, tại sao có thể như vậy......”

Tô Tố thở dài, “ Cho nên ngày mai hai con ngồi máy bay trở về, Mami đã đặt xong vé máy bay cho hai con, cũng đã gọi điện cho người bên công ty, sẽ có người đưa hai con ra sân bay. Tô Tố do dự một chút, vẫn nhẹ nhàng nói, “ Hai con...... Nên mang những thứ cần mang, chúng ta lần này...... có thể phải ở trong nước một thời gian dài.”

“ Dạ biết Mami!”

Tắt Video, Tô Tố nằm trên giường, sao cũng ngủ không được!

Cái giường này cô rõ ràng đã ngủ qua bao nhiêu lần rồi.

Nhưng lúc này nằm trên đó vẫn cảm thấy có chút lạ lẫm, bộ chăn ga giường màu bạc, đâu đâu cũng đều là mùi của Tiêu Lăng, một đống thứ lộn xộn trong đầu Tô Tố, một hồi là lời cầu hòa của Tiêu Lăng, một hồi là bệnh tình của lão gia tử, một hồi lại hiện lên Tiêu Diệp Lạc và mẹ Tiêu.

Cuối cùng cô thật tình ngủ không được, dứt khoát ngồi dậy từ trên giường, lấy ra tài liệu của tám công ty đấu thầu từ trong vali, qua buổi giới thiệu hồi xế chiều hôm nay, Tô Tố không chút do dự ném tài liệu của hai công ty trong số đó qua một bên, lật xem tài liệu của sáu công ty còn lại, lật xem từng chút một.

Nói thật ra, Tô Tố vẫn là khá xem trọng công ty của Tiêu Khả.

Bởi vì không có anh ta!

nala tìm đại diện những chuyện này, đại khái là xét về hai phương diện, thứ nhất chính là năng lực tài chính, có đủ năng lực tài chính mới có thể quảng bá thương hiệu nala trên khắp cả nước một cách nhanh chóng, cái thứ hai coi trọng chính là năng lực của công ty!

Đối với điểm này, Tô Tố vẫn khá yên tâm Tiêu Khả.

Với việc mình thích Tiêu Khả làm khá nghiêm túc.

Giống như cô ấy nói vậy,cô yêu quý ngành này, hơn nữa thêm vào năng lực tài chính của Tiêu Lăng ở sau lưng ủng hộ......

Tô Tố khép tài liệu lại, không đọc nữa!

......

Tối hôm đó có người định sẵn sẽ thức trắng đêm!

Trong biệt thự của Lãnh Mạc!

Lãnh Mạc nói chuyện với Vương Bưu ở dưới lầu, “ bên phía kinh thành vẫn không có động tĩnh gì sao?”

“ Tạm thời chưa có!” Vương Bưu lắc đầu, “ Nhỏ Bạch Linh đó cũng nhịn giỏi lắm, tin cũng đã thả ra rồi, cô ta còn chưa có bất kỳ hành động gì, chẳng lẽ cô ta từ bỏ rồi?”

Lãnh Mạc cười lạnh Lắc đầu.

Từ bỏ?

Thật sự từ bỏ sẽ làm ra nhiều chuyện như vậy sao?

Lãnh Mạc dặn dò Vương Bưu, “ cho người tiếp tục để ý động tĩnh bên đó, cẩn thận một chút đừng để bị phát hiện, Bạch Linh nếu có bất cứ sự bất thường nào, lập tức báo cho tôi biết!”

“ Dạ!”

Hai người đang nói chuyện, trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng vỡ vụn của chén dĩa, ngay sau đó là tiếng gào thét điên cuồng của Trương Hân, “ Gọi Lãnh Mạc đến! Gọi Lãnh Mạc đến đây!”

Sắc mặt Lãnh Mạc hơi thay đổi, “tăng” liền đứng lên từ ghế sofa.

Vương Bưu nhịn không được nói, “ Đại ca, thực ra Trương tiểu thư......’

Vương Bưu Lời còn chưa dứt thì liền hạ thấp giọng khi thấy ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Mạc.

Mắt thấy lạnh lùng lên lầu, Vương Bưu Thở dài, không có lên chung.

Lãnh Mạc đi đến cửa, đang đón lấy một nữ hầu chạy ra, trầm giọng hỏi, “ Chuyện gì xảy ra?”

Nữ hầu run run nơm nớp trả lời, “ Tiên sinh, Trương tiểu thư không chịu ăn cơm, đập vỡ hết cơm tối, ngài mau đi xem một chút đi ạ.”

Đầu lông mày của Lãnh Mạc nhíu một cái, đi tới trước cửa, sàn nhà bên trong phòng văng đầy nước canh, Lãnh Mạc nhìn thấy bộ dáng điên khùng của Trương Hân bên trong phòng, ánh mắt hơi lóe, anh đẩy cửa đi tới, “ Em gọi anh?”

“ Lãnh Mạc, anh rốt cuộc muốn gì! Anh rốt cuộc muốn gì!” Trương Hân dùng sức kéo dây xích vàng kim bên hông, mắt đỏ ngầu, “ Anh dựa vào cái gì mà khóa em lại! Dựa vào cái gì! Em không phải nô lệ của anh! Em là người!”

Con mắt Lãnh Mạc từ dây xích trên eo Trương Hân chuyển đến trên mặt cô, “ Trương Hân, anh rõ ràng đã cảnh cáo em, không cho phép em đi ra ngoài, thế nhưng em không nghe lời anh, chẳng những đi ra ngoài, còn uống say! Nếu em đã xem lời anh nói như gió thổi bên tai, anh cũng chỉ có thể làm vậy với em, chờ em khi nào nhớ rồi, anh cũng sẽ thả em ra.”

“ Anh là tên cầm thú! Anh dựa vào cái gì đối xử với em như vậy! Em ra ngoài gặp bạn bè của em có liên quan gì tới anh, anh thế này là xâm phạm nhân quyền, là phạm pháp!”

Đầu lông mày Lãnh Mạc giật một cái, đi vào trong phòng, trực tiếp ném điện thoại ở đầu giường cho Trương Hân, “ Phạm pháp? Em thử gọi điện báo cảnh sát đi, xem thử có cảnh sát nào dám bắt anh!”

Trong lòng Trương Hân một nỗi tuyệt vọng!

Cô biết chứ!

Cô biết Lãnh Mạc là nhà buôn bán vũ khí lớn nhất Châu Á, xã hội

đen của cả Châu Á nếu như dùng mười số để biểu thị, vậy Lãnh Mạc tuyệt đối chiếm bảy phần! Nếu như cảnh sát dám đến bắt hắn, đã sớm tới, sao có thể chờ đến bây giờ!

“ Lãnh Mạc, anh rốt cuộc muốn thế nào! Anh nói cho em biết rốt cuộc anh muốn thế nào! Ba năm trước em từng nói với anh, em không thể chấp nhận sự phản bội, ba năm trước em tha thứ cho anh một lần, bây giờ em không thể nào tha thứ cho anh nữa, nếu như anh còn có một chút xíu lương tâm, anh hãy thả em rời khỏi chỗ này đi! Nhất định phải tổn thương lẫn nhau như thế anh mới vui sao! Em từng nói, em không thể chấp nhận sự phản bội của anh, chúng ta căn bản cũng không phải là người của cùng thế giới!”

“ Chẳng lẽ em đến từ sao hoả sao?”

Trương Hân thật không có tâm trạng để ý tới trò đùa của Lãnh Mạc, cô ngồi trên giường, dây xích vàng kim buộc chặt ngay đầu giường, phạm vi hoạt động của cô cũng chỉ có một cái giường, cô thậm chí ngay cả giường cũng xuống không được!

Cô ngẩn người ngồi ở chỗ đó, nước mắt từng giọt lớn mà rơi xuống, rơi ở trên chăn, mơ hồ hình thành từng mảng dấu vết lớn.

“Lãnh Mạc...... tại sao anh phải làm vậy với em, mười năm rồi! Chúng quen nhau mười năm rồi, từ lúc em mười bảy tuổi, đến năm nay em đã hai mươi bảy tuổi! Là một người phụ nữ, thanh xuân đẹp nhất đều lãng phí ở trên người anh, nếu đã không yêu, tại sao phải tổn thương lẫn nhau như thế...... Anh thả em đi, hai ta sau này...... Cả đời không qua lại với nhau!”

Chương 502

Cả đời không qua lại với nhau?

“ Không thể nào”

Lãnh Mạc cắn răng đi đến cạnh giường, anh bóp chặt lấy cằm của Trương Hân, “ Thu lại lời nói khi nãy của em ngay”

“ Em, không”

“ Thu lại”

“ Nhất quyết không” Trương Hân quật cường nhìn Lãnh Mạc, nước mắt không kìm được chảy xuống, thời gian hai ngày ngắn ngủi, cô không biết chảy bao nhiêu nước mắt, con mắt đã thành hạch đào, ngày đó Tiểu Hi gọi điện thoại cho cô, nàng nhân lúc Lãnh Mạc không có ở nhà liền vụng trộm chạy ra ngoài, cô uống say, không biết chuyện gì xảy ra, chờ đến lúc tỉnh lại thì phát hiện mình ở trong phòng ngủ, trên eo bị khóa bởi dây xích vàng.

Cả người cô điên lên

Bạn bè của cô trở về từ nước ngoài, dựa vào cái gì cô không thể đi ra ngoài gặp cô ấy

Dựa vào cái gì Lãnh Mạc bởi vì chuyện này khóa cô lại

Cô không rõ

Tại sao người làm sai là Lãnh Mạc, nhưng anh vẫn còn có thể kiêu ngạo như vậy

“ Lãnh Mạc, anh rốt cuộc muốn thế nào, anh nói với em, anh rốt cuộc muốn sao em cũng đã bị anh hại thành ra thế này, anh còn không hài lòng sao là anh phản bội em, rõ ràng là anh phản bội em......” Trương Hân bụm mặt gào khóc thảm thiết, “ Rõ ràng đã nói rõ, nói rõ là nếu như anh phản bội em nữa, chúng ta sẽ chia tay, nhưng sao anh nói chuyện không giữ lời? Anh ở bên ngoài có bao nhiêu người phụ nữ em không quản được, cũng không quản nổi, thế em mặc kệ có được hay không chúng ta chia tay mặc kệ anh muốn muốn tìm ai, thế này không tốt sao nhất định phải giữ em bên cạnh anh, anh giữ em lại làm gì? Tuyệt đối đừng nói với em là bởi vì em...... Thật như vậy thì anh cũng sẽ không khiến em đau lòng, càng không phản bội em nhưng nếu không phải...... tại sao không thể thả cho em một con đường sống, em ở cạnh anh sẽ chết đó, em thật sự sẽ chết”

Ánh mắt Lãnh Mạc khóa chặt trên mặt cô, trong mắt chợt lóe lên sự đau lòng

Không phải anh chưa nghĩ qua buông cô ra, thế nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến sau nàyTrương Hân không ở bên anh nữa, trong lòng anh đau dữ dội, vì vậy...... anh sẽ không buông tay

Tuyệt đối không

Lãnh Mạc lau đi nước mắt của cô, “ Đừng khóc”

Trương Hân lập tức giương mắt nhìn anh.

Lãnh Mạc tránh ánh mắt của cô, “ Anh sẽ không thả em đi đâu, Trương Hân, chỉ cần sau này em ngoan ngoãn nghe lời anh, anh có thể cởi dây xích ra.”

Ngoan ngoãn sao

Trương Hân cười ha hả, cười đến nước mắt đầy mặt, “ Anh muốn em ngoan thế nào, anh muốn em nghe lời anh, làm một con rối sao không có thể nào tuyệt đối không có thể nào Lãnh Mạc, anh quá bẩn, ngươi thật sự quá bẩn chỉ cần em nghĩ đến tay anh chạm vào em sờ qua những người phụ nữ khác em thấy ghê tởm muốn ói cả đời em cũng không thể tha thứ cho anh, em thật hối hận ba năm trước em không nên tha thứ cho anh, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời...... Câu nói này một chút cũng không sai, buồn cười là em lại tin vào những lời nói ngon ngọt của anh, lại đi tin tưởng anh, ha ha, buồn cười, quá buồn cười”

“ Trương Hân em ngưng lại nước mắt cho anh”

“ Anh khống chế được con người em, còn muốn khống chế tim em, khống chế nước mắt của em sao” nước mắt Trương Hân chưa hề cạn qua, “ Lãnh Mạc, bây giờ anh thả em ra, sau này chúng ta còn có thể gặp mặt chào hỏi......”

“ Không thể nào”

Vậy thì không có gì để nói nữa

Trương Hân đau khổ nằm sấp trên giường, khóc hết một ngày, não cô thiếu oxi nghiêm trọng, đầu óc mê man, giọng cô rất bực bội, “ Lãnh Mạc, anh sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận......”

Tuyệt đối không

Thả cô đi anh mới hối hận

Lãnh Mạc kêu người hầu bưng đồ ăn tới lần nữa, Trương Hân đã một ngày không ăn gì, Lãnh Mạc đưa đồ ăn đến đầu giường của cô, lôi Trương Hân từ trong chăn ra, " Ăn cơm"

" Em sẽ không ăn"

Ánh mắt Lãnh Mạc hung dữ, trực tiếp cầm thìa múc canh đổ vào miệng cô

" Ưm......"

" Nước canh ngon chảy xuống dạ dày, Trương Hân chỉ cảm thấy trong dạ dày chua chát, rất muốn ói, " Ọe ——" Cô đột nhiên đẩy Lãnh Mạc ra, ghé vào đầu giuờng nôn.

Cô nôn thống khổ như vậy

Phảng phất muốn đem lục phủ ngũ tạng nôn ra hết.

Những thứ dơ bẩn nôn đầy người Lãnh Mạc,Lãnh Mạc lại không thèm để ý chút nào, ngồi cạnh giường vỗ lưng cô.

" Anh đừng đụng...... Ọe ——"

Trương Hân không ngừng nôn mửa, sau khi nôn hết những thứ trong dạ dày, bắt đầu nôn ra những chất lỏng màu vàng.Cô nôn không ngừng, người khác nhìn vào cũng thấy khó chịu thay cô.

Tình huống này, hiển nhiên không đúng

" Vương Bưu, gọi bác sĩ đến" Lãnh Mạc hướng về phía ngoài kêu lên.

“ Không cần anh...... giả tốt bụng”

Trương Hân nôn đến chóng mặt, nắm chặt lấy tấm mền thở dốc, cô nhắm mắt lại không thèm nhìn Lãnh Mạc nữa, “ Nếu như anh thật lòng muốn em sống tốt, hãy để em đi......”

“ Không thể nào” Lãnh Mạc cắn răng

Trương Hân nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa, rất nhanh lâm vào tình trạng mê man

“ Trương Hân Trương Hân?” Lãnh Mạc không ngừng lay động cô, nhưng Trương Hân không có bất kỳ phản ứng nào

Đáng chết

Lãnh Mạc một chân đạp vào tủ đầu giường, tủ đầu giường liền vỡ vụn thành nhiều mảnh

Mùi lạ trong phòng ngủ chính quá nồng.

Lãnh Mạc cởi dây xích vàng ra, ôm Trương Hân đi phòng ngủ cho khách.

Bác sĩ rất nhanh đã tới.

Hỏi thăm tình hình rồi nhìn bộ dạng của Trương Hân, không kìm được thở dài.

“ Rốt cuộc là sao thế?”

“ Bệnh nhân là bị khí cấp công tâm, lại thêm thân thể suy yếu, cho nên mới ngất đi. Bác sĩ cho Trương Hân truyền dịch dinh dưỡng,

hắn vụng trộm nhìn Lãnh Mạc một cái, thấy sắc mặt anh u ám dọa người, nhịn không được nói, “Tiên sinh......”

“ Nói ”

“ Tình trạng của Trương tiểu thư, nếu còn tiếp tục như vậy, sợ rằng sẽ xảy ra vấn đề lớn.”

Ánh mắt Lãnh Mạc “ vèo” Một cái bắn tới.

Bác sĩ lau lấy mồ hôi lạnh trên đầu, vẫn là kiên trì với đạo đức nghề nghiệp mà nói, “ Luôn truyền dịch dinh dưỡng chắc chắn là không ổn, thân thể cũng chịu không nổi, Trương tiểu thư nếu vẫn luôn không ăn, sức khỏe chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề lớn, vấn đề trên thân thể có thể từ từ hồi phục, chỉ sợ...... Trên tâm lý cũng sẽ có vấn đề, Tình trạng của Trương tiểu thư, không cẩn thận là có thể chuyển thành bệnh trầm cảm...... Đến lúc đó sẽ phiền phức.

Lãnh Mạc bắt đầu lo lắng.

Trầm cảm

Anh nhìn Trương Hân đang hôn mê trên giường, hung hăng cắn chặt răng.

Chẳng lẽ ở bên cạnh anh lại áp lực và khó chịu như thế sao

“ Anh ra ngoài đi”

Bác sĩ treo xong túi dinh dưỡng, lập tức rời khỏi.

“ Đại ca......” Vương Bưu do dự nói, “ Hay là...... anh vẫn là trả tự do cho Trương tiểu thư đi......”

Lãnh Mạc cắn răng, “ Không được”

Cho cô tự do, chuyện đầu tiên cô sẽ làm chắc chắn là rời khỏi anh

Lãnh Mạc không hiểu nổi, ở lại bên cạnh anh không tốt sao

Cô muốn cái gì anh đều sẽ thỏa mãn cô

Điều duy nhất anh không có thỏa mãn được cô chính là phụ nữ bên ngoài, nhưng chuyện đó có thể trách anh sao

Sức khỏe cô chịu không nổi sự đòi hỏi của anh, anh cũng là lo lắng sức khỏe cô xảy ra chuyện, thêm vào đó kỳ kinh nguyệt của cô một tháng một lần, mỗi lần đều cần thời gian một tuần...... Anh là người đàn ông có dục vọng rất lớn, Sao anh nhịn được?

Sao có thể nhịn đây

“ Đại ca, Làm sao bây giờ?”

“ Để nữ hầu ở đây trông chừng, đợi cô ấy truyền dịch xong thì rút kim tiêm ra, kêu người trong bếp nấu đồ ăn đến, đồ ăn đặt ở trong phòng, nếu như Trương Hân không ăn, thì cách một tiếng đổi món ăn một lần”

Hắn không tin, Đói đến khó chịu nhìn thấy đồ ăn ngon sẽ nhịn được.

Chương 503

Trương Hân cũng không phải hôn mê quá lâu.

Vừa truyền nước dịch xong thì cô tỉnh lại, lúc đó đã là 9 giờ tối.

Khẽ vận động cơ thể.

Nữ hầu ở trong phòng thấy cô tỉnh lại liền chạy tới, “Trương tiểu thư, cô tỉnh rồi, cô có đói không? Tiên sinh đã cho phép tôi chuẩn bị một ít đồ ăn cho cô......”

Trương Hân sau khi truyền dịch xong cũng đã tỉnh táo hơn, ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức khắp phòng, cái bụng rỗng của Trương Hân cũng réo lên inh ỏi, cô lấy tay che bụng dưới, giận dữ quay mặt đi chỗ khác.

Người hầu thở dài, nhớ tới tiên sinh phân phó, kéo lại chăn đắp cho Trương Hân, “Trương tiểu thư, tiên sinh đã có nói, sẽ không dùng dây xích trói cô lại nữa, cô có thể tự do hoạt động trong phòng.”

Trương Hân từ từ nhắm mắt lại, nhếch miệng cười trào phúng.

Bất quá cũng chỉ là từ một chiếc giường đổi thành một căn phòng thôi.

Cô nhắm mắt, một lời cũng không muốn nói.

Người hầu lại lần nữa thở dài, “Trương tiểu thư, cô có gì cần thì gọi tôi, tôi xin phép lui xuống làm việc.”

Trương Hân trầm mặc không nói gì.

Cô người làm nhớ tới lời dặn của Lãnh Mạc, không dám ở lại trong phòng quá lâu, nhanh chóng đi ra tiện thể khép của phòng lại.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Trương Hân.

Cô mở mắt, nhìn trừng trừng lên trần nhà, căn phòng tĩnh lặnh đến nỗi có thể nghe rõ tiếng thở cũng như tiếng tim đập của cô. Cô hơi cựa quậy người, nhìn sang bên hông thì sợi dây xích đã được mở ra, cô vén chăn ra bước xuống giường.

......

Bên ngoài phòng, Lãnh Mạc đang ngồi trong thư phòng quan sát mọi động tĩnh trong phòng, nhìn Trương Hân đang nghiên nghiêng ngả ngả đi về phía cửa sổ, trong mắt lóe lên sự vui mừng, đồ ăn được đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh cửa sổ, cô nàng đây là thấy trong phòng không có ai mới chịu ăn đây mà.

Lãnh Mạc còn chưa thật sự yên tâm thì đã thấy Trương Hân đi đến bên cạnh cửa sổ, không hề động đến đồ ăn trên bàn mà dùng tay kéo rèm cửa ra rồi ngồi xuống dưới đất, đặt tay lên tấm kính cửa sổ, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ đầy khát vọng.

Lãnh Mạc lập tức cắn chặt môi.

Cô biết cô đang khát vọng điều gì, cô muốn đi.

Cái cô khát vọng là sự tự do.

Lãnh Mạc nắm chặt tay thành nắm đấm, trong lòng tràn đầy sự lo

lắng, không lẽ người phụ nữ này không thể thành thành thật thật làm người phụ nữ ở bên anh hay sao, không thể không có những suy nghĩ làm loạn đó hay sao?

Lãnh Mạc cắn chặt răng

“Đại ca......”

“Nói”

Vương Bưu ho nhẹ một tiếng, “Hay là đại ca đưa Trương tiểu thư ra ngoài một chút đi, tính tình của Trương tiểu thư không chịu nổi việc bị giam trong phòng đâu, biết đâu sau khi ra ngoài tình hình sẽ tốt hơn.”

Lãnh Mạc lạnh lùng nhìn qua, Vương Bưu lập tức sờ mũi một cái, không nói gì thêm.

Cái này còn không phải là Vương Bưu vì đại ca và Trương tiểu thư mà suy nghĩ hay sao.

Tình hình bây giờ chẳng phải rất rõ ràng rồi sao, nếu tiếp tục như vậy thì một chút tình yêu còn lại giữa hai người cũng sẽ nhanh chóng biến mất thôi.

Nhưng đại ca là người rất cứng đầu, căn bản là không thể nào khuyên được.

Vương Bưu cũng chỉ có thể thở dài trong lòng.

“Vương Bưu”

“Có”

“Kêu nhà bếp đổi món ăn”

Anh không tin đã một ngày không ăn gì mà Trương Hân còn không chịu ăn,không tin cô sẽ không đói bụng.

“Dạ, em sẽ xuống nhà bếp cho người chuẩn bị đồ ăn.”

......

Cửa phòng có tiếng động nhỏ, lông mi Trương Hân hơi rung rung, theo bản năng cô quay lại nhìn, biết được người đi vào phòng không phải là Lãnh Mạc, mặt cô mới thả lỏng được chút. Vẫn là cô người làm lúc nãy, trên tay là cái khay đựng đầy đồ ăn thơm phức, người làm tiến tới dọn đồ ăn đã nguội ở trên bàn đi, đặt đồ ăn nóng hổi vừa đem đến lên bàn, sau đó liền lui ra ngoài.

Trương Hân nhìn đống đồ ăn trên chiếc bàn nhỏ.

Đây đều là những món mà bình thường cô rất thích ăn, thật sự bây giờ cô đúng là đang rất đói, nhưng so với cái bụng đang đói, cô càng khao khát tự do hơn, cô hiểu Lãnh Mạc đang nghĩ điều gì.

Anh ta chính là muốn cô khuất phục.

Nếu cô ăn những món ăn này, thì chính là đã chịu thua..

Sau này Lãnh Mạc cũng sẽ giam giữ cô giống như vậy.

Trương Hân xem như không nhìn thấy gì, nghiêng nghiêng đầu không nhìn đồ ăn nữa, áp mặt lên trên tấm kính, ánh mắt dần trở nên xa xăm.

Cô nghĩ lại những việc xảy ra trong 3 năm qua.

Sau khi Tô Tố rời đi, quan hệ giữa cô với Lãnh Mạc vẫn rất tốt.

Cô tưởng rằng cô với Lãnh Mạc có thể cứ bình yên như vậy mà sống tới cuối đời.

Nhưng, là giả.

Tất cả đều là giả.

Trong 3 năm đó thì Lãnh Mạc đã lừa dối cô hết 2 năm rưỡi.

Cái gì mà anh sẽ thay đổi, chỉ diễn ra được nửa năm ngắn ngủi, vậy mà cô vẫ ngu ngốc tin tưởng anh, cái gì cũng không biết.

Nếu như không phải lúc trước cô đi quay phim, vì muốn dành cho Lãnh Mạc một sự bất ngờ nên đã về trước ngày dự định, cuối cùng sự kinh hỉ đó đã biến thành kinh hãi.

Trương Hân nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên cảnh tượng khi cô vừa bước vào biệt thự.

Khi cô bước vào biệt thự, người làm ai cũng bối rối nhìn cô.

Đến khi cô đi tới đại sảnh thì liền chết đứng ngay tại chỗ.

Trong đại sảnh la liệt quần áo của nam và nữ.

Lộn xộn không chịu nổi.

Mà người đàn ông cô yêu bằng cả tấm lòng đó, đang ở trên ghế sô pha cùng người phụ nữ khác, cơ thể không ngừng nhún lên nhún xuống.

Trương Hân giận dữ nhắm mắt lại.

Nhưng hình ảnh đó cô không thể nào quên được.

Phát hiện cô đang đứng phía sau, Lãnh Mạc ngay lập tức ngồi dậy, cho người đuổi cô gái kia đi, nhưng mà sự việc cũng đã xảy ra rồi, chân tướng thì mãi mãi không thể thay đổi được.

Trương Hân bắt đầu rơi nước mắt.

Hai ngày sau đó cô đã khóc cạn nước mắt.

Cô che ngực.

Trong lòng như bị một vạn cây kim cùng lúc đâm vào, đau đến không tả được.

“Tại sao……lại phản bội em……”

Bởi vì cô không thỏa mãn được anh hay sao

Hay vì đây là bản tính của đàn ông, dù cơm nhà có ngon như thế nào cũng muốn ăn thêm phở.

Cô không hiểu nổi.

Trương Hân che mặt, khóc nức nở, mắt cô vì khóc nhiều mà trở nên đau nhức, tay cô cũng không thể che hết được nước mắt nữa.

......

Lãnh Mạc đang đứng quan sát bên ngoài nắm chặt nắm đấm.

Lãnh Mạc cắn răng.

“Vương Bưu”

Vương Bưu hơi giật mình, “Có”

“Đi dỗ cô ấy, chỉ cần cô ấy không khóc nữa thì sao cũng được”

Vương Bưu trợn to mắt, chỉ vào mũi của mình, “Em?”

Để một đại ca giang hồ như hắn đi dỗ Trương tiểu thư? Sao hắn biết làm đây.

Lãnh Mạc lạnh lùng đi lướt qua, “Chính là ngươi, nhanh lên”

“Đại, đại ca, em không được a, em không biết dỗ phụ nữ đâu, hay là đại ca đi đi, bây giờ chắc Trương tiểu thư chỉ muốn mình đại ca dỗ thôi.”

“Sai”

“Ách......”

“Bây giờ cô ấy tuyệt đối không muốn nhìn thấy ta.”

Vương Bưu sờ mũi một cái, nghĩ thầm, thì ra đại ca cũng hiểu chuyện a.

Nhưng mà Trương tiểu thư không muốn thấy đại ca thì lại càng không muốn thấy hắn a.

Lãnh Mạc nhìn hắn bằng ánh mắt sắc như dao, Vương Bưu đành

phải quyết tâm đi vào phòng của Trương Hân.

Trương Hân nghe thấy tiếng động, buông tay đang che mặt xuống, nhìn thấy Vương Bưu đang đi đến, cô nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh nhạt, “Đi ra ngoài.”

Vương Bưu cũng muốn đi ra, nhưng đây là việc đại ca dặn dò hắn làm, giờ hắn mà đi ra e rằng sẽ khó sống a.

Vương Bưu kiên trì đi đến bên cạnh Trương Hân.

“Trương tiểu thư, hay là để tôi kể cô nghe về quá khứ của đại ca.”

Chương 504

Trương Hân không quay đầu......, với khuôn mặt cự tuyệt như không muốn nghe.

Vương Bưu có chút ngượng ngùng, cũng không đi, anh dần kéo chiếc ghế nhỏ đến ngồi gần Trương Hân, anh nhớ lại những ngày đã qua, nhẹ nhàng nói đạo lý, "Trương tiểu thư, cô có biết tôi theo lão đại bao lâu rồi không? Lão Đại năm nay đã ba mươi hai tuổi rồi, tôi đã theo anh ta được hai mươi hai năm rồi theo từ lúc lão đại mới có mười tuổi. Kỳ thật thân thế của tôi và Trương tiểu thư rất giống nhau, tôi cũng là một cô nhi, từ nhỏ đã ở trong cô nhi viện mà lớn lên, luôn bị người ta ức hiếp, cho nên mới chạy khỏi cô nhi viện ra ngoài, sau đó là những ngày tháng ăn xin bên vệ đường để kiếm sống qua ngày......"

Ánh mắt của Trương Hân như có chút xa xăm.

Vương Bưu nói tiếp, "Nhưng mà ngồi bên vệ đường xin ăn cũng rất nguy hiểm, lúc bấy giờ tôi mới biết trên vệ đường có rất nhiều côn đồ, bọn chúng hay chờ những lúc tôi xin được tiền liền tới cướp đi, nếu tôi phản kháng thì sẽ bị chúng hành hung một trận, có một lần tôi bị bọn chúng đánh đến muốn hôn mê, vì bọn chúng đến giật tiền của tôi, tôi với bọn chúng đánh nhau một trận. Thời điểm đó tôi chỉ mới mười hai tuổi, vì không phải là đối thủ của bọn thanh niên đó, nên tôi nhanh chóng bị đánh đến bể đầu và chảy máu.Đó cũng là lúc tôi gặp lão đại, lúc đó lão đại chỉ mới mười tuổi thôi, nhưng anh ta cực kỳ bình tĩnh, nhìn thấy cả người tôi đầy máu, anh ta không có chút gì là hoảng sợ, bên cạnh của anh ta còn có rất nhiều vệ sĩ, nhìn anh ta lúc đó thật oai phong. Tôi đã nghĩ mình sắp chết rồi, kết quả lão đại hỏi

tôi có muốn theo anh ta không, lúc đấy tôi không chút do dự mà gật đầu."

Vương Bưu thở dài, nhìn qua Trương Hân, "Trương tiểu thư, mười năm về trước lúc mà cô còn quen lão đại thì lúc đó anh ta đã tiếp nhận chiếc ghế của băng nhóm xã hội đen Á Châu rồi, nên cô không biết rằng, lão đại trước khi tiếp nhận vị trí đó thì đã gặp biết bao nhiêu nguy hiểm rồi, cha của lão đại là một người rất đào hoa, những người phụ nữ đến bên cạnh ông đếm không xuể, những đứa con được sinh ra cũng rất nhiều, nhiều người vì muốn tranh giành vị trí kế thừa đó, đã tranh đấu rất gay gắt, đến cả anh em cũng tương tàn, đây cũng là những việc rất bình thường, mẹ của lão đại đã mất rất sớm, nên anh chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi, những ngày tháng của anh trôi qua thật khó khăn, cuộc sống mỗi ngày của anh dường như sống trong nguy hiểm"

Trương Hân thẩn thờ vịn vào mắt kính, giống như không có nghe thấy vậy.

Vương Bưu tiếp tục nói, " Có một lần thê thảm nhất là trên người lão đại trúng một lúc ba vết thương, có một vết thương chỉ cách tim khoảng hai li, thập phần nguy hiểm, lần đó lão đại xém chút không qua nổi, nhưng anh đã cố kiên trì, lúc đó ngay cả bác sĩ cũng nói là kỳ tích đã xảy ra, ngay sau đó anh ta tiếp tục xây dựng lại, mang tất cả những người đã từng hại anh ta lần lượt giết chết hết.Thời điểm đóTrương tiểu thư là người tiếp xúc đầu tiên với anh ta nên biết rất rõ, tính tình của lão đại cực kỳ lạnh lùng, tôi nghĩ cả đời này không có ai có thể khiến cho tim anh trở nên ấm áp, nhưng Trương tiêu thư đã xuất hiện, cô đã theo lão đại bao nhiêu năm, lần đầu tiên tôi thấy lão đại là một người đàn ông có cái tôi rất cao và cực đoan, đã bắt đầu biết suy nghĩ cho cô, Trương tiểu thư có một số chuyện e rằng cô không biết, khi cô mới vào nghề rất nhiều người đàn ông muốn gây sự chú ý cho cô, lão đại đều phái tôi đi cảnh cáo bọn họ"

"...... Nếu đổi lại là trước kia thì chắc chắn lão Đại sẽ bắn họ một phát, nhưng nếu làm vậy thì chắc chắn cô sẽ không tồn tại được trong làng giải trí, lão Đại cũng tìm đủ mọi cách để lo lắng cho cô" Vương Bưu nhẹ giọng nói, " Ở bên Trương tiểu thư mới thấy lão đại cười, ánh mắt anh cũng có chút ấm lòng. Trương tiểu thư, cô có biết lần này cô ra ngoài uống rượu với bạn bè, tại sao lão đại lại tức giận như vậy không?"

Trương Hân lông mi run rung, chuyển tròng mắt qua nhìn.

Vương Bưu giải thích hộ Lãnh Mạc, "Sự thật trong thời gian này có người muốn tìm lão đại gây chuyện, lão đại muốn cô ở nhà đợi, là cũng vì suy nghĩ an toàn cho cô thôi, bởi vì cô là sự uy hiếp của anh ta, anh ta không muốn thấy cô bị nguy hiểm nhưng mà con người của lão đại cô cũng biết rồi, anh ta trước giờ không thích giải thích, bởi vậy cho dù cô có hiểu lầm đi chăng nữa cũng không nói một câu."

Trương Hân lại quay đầu đi chỗ khác.

Vương Bưu nhức đầu, anh ta đã nói nhiều đến như vậy rồi, mà Trương tiểu thư vẫn không có phản ứng gì.

"Trương tiểu thư......"

"Anh nói với tôi nhiều như thế, đơn giản chỉ là muốn tôi hiểu cho anh ta, tha thứ cho anh ta, có phải vậy không?"

Ánh mắt của Vương Bưu bừng sáng lên, như con gà mổ thóc không ngừng gật đầu, "Đúng đúng thế"

"...... Không thể nào" Trương Hântừ từ nhắm hai mắt lại, hung hăng

nói, "Anh ta lúc nhỏ tuy rất bi thảm, tôi rất là đồng cảm và đau xót, nhưng mà, Vương Bưu...... Anh phải biết rằng, những cái này, không phải là căn nguyên gây mâu thuẫn của chúng tôi...... Cuộc sống bi thảm thời thơ ấu của anh ấy cũng không là lý do để anh ấy làm tổn thương tôi...... Vấn đề lớn nhất của chúng tôi chính là sự phản bội...... Là anh ta đã phản bội tình cảm của chúng tôi, nói như anh có phải anh ta rất yêu tôi không?"

Vương Bưu gật đầukhẳng định, "Lão Đại khẳng định là rất yêu cô "

Nếu như không yêu, thì làm sao lão Đại lại kiên nhẫn như gặp quỷ để dỗ dành một người phụ nữ

"Xì ——"

Trương Hân cười nhạo một tiếng, "Yêu sao? Vương Bưu, anh có biết yêu một người thì cái gì là quan trọng nhất không?"

Vương Bưu trầm mặc, anh đương nhiên biết

"Chung thủy là chung thủy tôi thật sự không thể tưởng tượng được, khi trái tim một người đàn ông yêu một người phụ nữ tha thiết lại có thể thân mật với một người phụ nữ khác nữa, cái loại sự việc như thế tôi thật sự không có cách lý giải, cũng không cần phải giải thích anh ta sớm nên biết điều đó, hai người chúng tôi trời sinh ra có ba thứ không hợp, nếu sớm biết có hôm nay, thì ba năm trước...... Ba năm trước tôi nên kiên quyết từ bỏ anh ta nhưng vì tôi vẫn còn yêu anh ta...... nên khi anh ta nói sẽ sửa đổi, tôi liền cho anh ta cơ hội......"

Trương Hân cười trong đau khổ, "Sự thật chứng minh, quả thật trong thời gian này tôi đã suy nghĩ quá nhiều, mỗi lần nghĩ đến anh cùng một người phụ nữ khác ôm ấp qua lại leo lên giường của tôi...... Tôi

cảm thấy gớm ghiết còn hơn nuốt phải con ruồi, nhưng tôi vẫn không hối hận và cho anh một cơ hội, tối thiểu, ba năm nay, cũng cho tôi biết rõ Lãnh Mạc là một người đàn ông cực kỳ ích kỷ, nếu anh ta yêu tôi, thì anh ta nên đặt mình vào vị trí của tôi mà suy xét, thì anh ta nhất định sẽ không đối xử với tôi như thế"

Vương Bưu câm nín không nói nên lời.

Trương Hân nhắm mắt lại, ngữ khí kiên quyết, "Anh đi đi, hãy nói cho Lãnh Mạc biết, lần này cho dù có chết tôi cũng tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho anh ta"

Da đầu Vương Bưu như phát tê lên

Muốn anh ta chuyển những lời nói như thế, chẳng khác nào muốn lấy mạng của anh ta sao

Vì sao hai người này, luôn đối chọi với nhau quật cường như thế.

Trong lòng Vương Bưu có một dự cảm không tốt, bởi vì anh biết, Trương Hân vẻ ngoài nhìn nhu nhược, nhưng tính cách thì rất kiên định, nói một là một hai là hai, lần này cô đã nói những câu mạnh mẻ như vậy, chắc chắn là đã hạ quyết tâm từ bỏ lão đại rồi.

"Trương tiểu thư......"

"Đừng nói nữa, bây giờ tôi không muốn nghe bất kỳ lời nói nào hết, tôi chỉ muốn ở một mình trong chốc lát, anh đi đi"

Vương Bưu sợ là sẽ kích động đến Trương Hân, anh thở dài, chậm rãi rời khỏi phòng

......

Trương Hân nói được thì làm được

Ngày kế tiếp, cô ta vẫn như vậy không đụng đến một hạt gạo hay một giọt nước nào cả

Thậm chí ban đêm cô cũng không ngủ, một ngày hai mươi bốn giờ cô đều ngồi trong tư thế ôm chặc đầu gối của mình và tựa đầu vào cửa sổ, nếu không phải trong lồng ngực của cô có chút phập phồng, thì người ngoài đã nghĩ cô đã biến thành một bức tượng điêu khắc.

Ở thời điểm đã trải qua ba mươi giờ đồng hồ, Lãnh Mạc cuối cùng không chịu đựng nổi, toàn thân bức rức khó chịu xuất hiện tại phòng của Trương Hân

Chương 505

Lãnh Mạc vào phòng chạy thẳng đến Trương Hân

Anh nắm chặt bàn tay cô, âm thanh như bị phát ra khỏi răng vậy, "Trương Hân, rốt cuộc em muốn thế nào"

Đầu óc của Trương Hân như hỗn độn, bàn tay cô bỗng cảm thấy đau đớn khiến cô dần hồi phục lại tinh thần.

Cô đã hai ngày hai đêm đã không ăn gì và không uống gì, sắc mặt tiều tụy không giống người, làn môi nhợt nhạt khô nứt, nhìn vào rất dọa người

"Tôi muốn...... Tự do......"

"Nằm mơ nằm mơ anh tuyệt đối sẽ không để em rời khỏi anh đâu"

Lãnh Mạc cắn răng bồng nhấc Trương Hân lên, anh ta bồng bế cô lên giường, quay đầu qua hô lớn một tiếng, "Bác sĩ mau đến đây"

Bác sĩ mặc trên người một chiếc áo khoác trắng vội chạy vào.

"Truyền dịch và chất dinh dưỡng vào cho cô ấy gấp"

"Dạ dạ dạ"

Trên đầu bác sĩ toát mồ hôi lạnh, mang hộp đựng thuốc lấy tất cả đồ đạc ra, nhanh chóng truyền dịch cho Trương Hân.

Trương Hân yếu ớt nằm trên giường, sự nhấp nhô trên lồng ngực của cô dường như không thấy nữa.

Cô nhắm mắt lại, cũng không phản kháng, để cho bác sĩ tiêm vào tĩnh mạch cô.

Toàn thân của Lãnh Mạc lộ vẻ giận dữ,

Trương Hân đã ốm, thì hai ngày nay lại càng ốm thêm, mu bàn tay gần như chỉ còn da bọc xương, kim tiêm vào dường như không thể tìm thấy được mạch máu

Bác sĩ tiêm xong bèn quay ra.

Trương Hân nằm trên giường, không nói nên lời, dường như cô đã ngủ thiếp đi.

Lãnh Mạc biết rằng cô cũng chưa ngủ.

Anh hung hăng nắm chặt lấy tay cô, "Trương Hân, ngoại trừ tự do, cái gì anh cũng cho em, em đừng tự giày vò bản thân như vậy nữa, cũng đừng giày vò anh nữa có được không anh cũng đã cúi đầu với em rồi, tại saoem vẫn cứ ngang bướng như vậy, anh đã biết sai rồi, anh biết là không nên phản bội em, sau này anh sẽ không như thế nữa... như vậy được không?"

Trương Hân đã không còn tin tưởng anh nữa

Anh đã nói"Không như vậy" nhiều lắm rồi nhưng về sau khi gặp người phụ nữ khác anh vẫn sẽ như vậy anh ta chỉ cần cẩn thận một chút, không cho cô phát hiện ra là được thôi.

"Đồ đáng chết em cho anh phản ứng nào đi"

Trương Hân chậm rãi mở to mắt, ánh mắt của cô như có chút rã rời, âm thanh yếu ớt lại trở nên kiên định, "Tôi...... sẽ không tin tưởng anh nữa đâu Lãnh Mạc à...... Tôi bây giờ chỉ muốn rời xa anh, xa thật xa, rời khỏi anh...... tôi không thể nào khoan dung anh thêm được nữa, trong tầm mắt của tôi, anh đừng xuất hiện nữa......"

Lãnh Mạc cắn chặt răng, "Em đừng hòng mơ tưởng nữa"

Như vậy thì không có gì bàn nữa rồi

Trương Hân cười đau khổ và nhắm mắt lại.

Hai người bọn họ đã đi đến ngõ cụt rồi, cô không thể nào tha thứ cho anh thêm lần thứ hai nữa, cho dù có chết cô cũng phải rời đi, nhưng Lãnh Mạc có chết anh cũng không buông tay

Đây là một kết cục chết

Khó giải

Hiện tại bọn họ cũng chỉ có thể giằng co, xem ai sẽ là người chiến thắng.

......

Lại là một ngày trôi qua

Những người trong biệt thự hoàn toàn không dám đến gần Lãnh Mạc, những ngày này tính tình của anh rất là cáu gắt, ai cũng không dám trêu chọc anh, ngay cả Vương ca hai ngày nay đến thở cũng không dám thở nữa, sợ gặp tai họa khi kích động con cá nằm trong chậu.

Người làm bưng cơm nước vẫn chưa được đụng tới từ trên lầu xuống.

Cô nơm nớp lo sợ đến gần Lãnh Mạc, "Tiên sinh, Trương tiểu thư vẫn không chịu ăn uống gì cả"

"Bum"

Lãnh Mạc đạp mạnh một cái vào bàn trà

"Không ăn không ăn à! cô không biết tìm cách cho cô ấy ăn sao? tôi nuôi các người không tốn cơm à"

Người làm đầy ủy khuất.

Trương tiểu thư không chịu ăn cơm, làm sao có thể ép cô ấy ăn được

Không phải là tiên sinh cũng đã có ép qua cô ấy sao, kết quả là Trương tiểu thư đã ói tung cả lên, căn bản là cô ấy nuốt không trôi

Vương Bưu nhanh chóng trợn mắt nhìn người làm, người làm cuống quít lui xuống.

"Lão Đại, cứ như vậy không phải là cách." Vương Bưu đi đến gần Lãnh Mạc, "Nếu như cứ không ăn và không uống, cho dù có tiêm thuốc dinh dưỡng vào người đi chăng nữa thì cũng không chịu được...... Hay là lão đại anh thả Trương tiểu thư ra đi......"

Vương Bưu chưa dứt lời, đã bị ánh mắt Lãnh Mạc làm cắt ngang

"Không được"

Lãnh Mạc như có dự cảm, nếu như anh thật sự thả Trương Hân ra, Trương Hân chắc chắn sẽ không quay về nữa

Chết tiệt

Tại sao người phụ này không giống như những người phụ nữ khác thế, đối xử khoan dung với anh một chút có tốt hơn không

Lãnh Mạc "Hừng hực" bước lên lầu.

Trong phòng trên lầu Trương Hân cũng đang nằm trên giường, cô vẫn còn đang truyền dịch, nhìn điệu bộ trông có vẻ rất yếu ớt, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cô đã ốm trơ xương, nhìn rất mỏng manh.

Lãnh Mạc ngồi vào cạnh giường, dùng sức cầm lấy tay cô.

"Trương Hân, Trương Hân ngoài việc thả em ra, em muốn gì anh cũng sẽ cho em, là anh đã phản bội em, là anh không tốt.Em hãy đứng dậy mắng anh đi, chỉ cần em đừng giày vò bản thân như vậy có được không Trương Hân, những người phụ nữ đó sao có thể sánh bằng em, những người phụ nữ đó cũng chỉ là thứ vui qua đường thôi, em mới thật sự là người anh yêu thương, nếu như em không thích bọn họ, thì sau này anh sẽ không để bọn họ xuất hiện trước mặt em cứ coi như bọn họ không tồn tại vậy, ba năm trước đây em không biết có sự tồn tại của bọn họ, nhưng lúc đó chúng ta vẫn trải qua những ngày tháng rất vui vẻ mà đúng không"

Trương Hân từ từ nhắm mắt lại, nép cười đau khổ.

Làn môi cô bị khô nứt, khi môi vừa động đậy, thì có chút máu từ kẻ nứt ấy chảy ra ngoài, Lãnh Mạc vội vàng lấy tăm bông nhúng miếng nước và lau đi vết máu.

Trương Hân không nói gì

Cô biết rất rõ những người phụ nữ đã tồn tại, nhưng làm sao có thể giả ngu như không biết được

Nói qua nói lại

Anh ta vẫn như trước không muốn đánh mất bất cứ lợi ích gì của bản thân.

Vừa muốn giữ cô lại, lại không muốn đoạn tuyệt với những người phụ nữ bên ngoài.

Nhưng cô......

Cô không phải là đối thủ của Lãnh Mạc, cái biệt thự này, chỉ cần Lãnh Mạc không ra lệnh, thì cô sẽ không rời khỏi được, trong khoảng thời gian này những thông cáo của cô đều bị chối từ, nhận được kịch bản nhưng đều bị Lãnh Mạc cự tuyệt, anh ta có bản lĩnh lớn, cho đến bây giờ không có công ty quảng cáo nào hay tổ kịch nào dám làm phiền cô.

Thế lực của anh rất thông thiên

Cô không thể chống lại được

Cho nên, chỉ có thể dùng tính mạng của bản thân để đặt cược

Cô hiện đang cá cược rằng Lãnh Mạc sẽ có thể mềm lòng

Nếu anh ta mềm lòng, thì cô sẽ liền rời đi, hai người sau này sẽ không can hệ gì với nhau.

Nhưng nếu anh ta vẫn không chịu buông tha cô, thì cô có chết cũng tuyệt đối không thỏa hiệp.

Trương Hân hung hăng quay đầu đi chỗ khác.

"Trương Hân"

Lãnh Mạc giận dữ đến cực độ, hết lần này đến lần khác không thể đánh cô và cũng không thể mắng cô, hoàn toàn hết cách–bó tay không còn biện pháp nào nữa

Đáng chết thật

Lãnh Mạc tức giận đến nổi đem tất cả đồ đạc trong phòng đập tan nát hết

Trương Hân nghe được tiếng bình hoa bị vỡ vụn, mi mắt cũng không thèm nhúc nhích nhìn một cái.

Cô không thể lại mềm lòng nữa

Cô đối xử như vậy đối với Lãnh Mạc là đúng rồi, nếu lại mềm lòng với anh, thì cuối cùng người bị tổn thương vẫn là cô.

Đã ngốc một lần rồi, không thể ngốc lần thứ hai nữa

Lãnh Mạctrút hết cơn giận, vẫn nhìn thấy Trương Hân như cũ không chút động tĩnh nào, tức đến nổi cái trán của anh hiện rõ cả gân xanh. Trước khi anh mất hết lý trí, vội vàng đi xuống lầu

Anh sợ nếu mình không xuống lầu, thì sẽ đánh người

"Lão Đại, anh bị sao vậy......"

"Cút"

Vương Bưu sờ vào cái mũi, đang phát hỏa chuyện gì thế, xem có vẻ suy nghĩ không thông suốt rồi

"Lão Đại, tôi vẫn còn một cách......" cũng không biết nó có thành công không

Lời nói chưa dứt, Lãnh Mạc đã quát lên

"Có cách gì mau nói nhanh"

Vương Bưu cuống cuồng, " Tôi không biết rằng cách này có thể thành công không nữa......"

"Nói"

"Anh không muốn cho Trương tiểu thư bước ra khỏi cửa, thì chúng ta có thể cho người vào nhà chúng ta mà, tình trạng của Trương tiểu thử không thể kéo dài như vậy nữa, nếu kéo dài nữa thì sẽ bị suy sụp, hay là chúng ta có thể tìm bạn của Trương tiểu thư đến đây, chẳng phải Trương tiểu thư có mối quan hệ rất tốt với Tô Tố tiểu thư và An Tiểu Hi tiểu thư hai người sao, chúng ta đi tìm hai người họ, nhờ hai người họ khuyên Trương tiểu thư, nếu như khuyên không được, chí ít cũng để cho Trương tiểu thư gặp bạn bè, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn, nói không chừng lúc đó cô ấy sẽ chịu ăn "

Chương 506

Tìm Tô Tố vàAn Tiểu Hi đến sao?

Lãnh Mạc ánh mắt bỗng chốc sáng lên, đạp một cái qua bên kia thật mạnh rồi nói, "Không nói sớm"

Vương Bưu yên lặng sờ sờ cái mũi của mình.

Đây là cách mà anh ta mới nghĩ ra thôi.

Suy nghĩ của Lãnh Mạc liền biến động.

Đúng rồi dạo gần đây Trương Hân thường hay đi chung với An Tiểu Hi,và Tô Tố tuy rằng quen nhau không bao lâu, nhưng bọn họ và cô ấy tình cảm rất tốt, có hai người đó, nói không chừng thật sự có thể khuyên được cô ta, bất kể thế nào, bây giờ cũng phải chữa trị cho cô ta từ một con ngựa chết thành một con ngựa sống, còn hơn bây giờ cứ để cô ta chống chọi lại hoài.

"Còn thất thần làm gì" Lãnh Mạc nhìn Vương Bưu với ánh mắt giận dữ, "Còn không nhanh đi gọi điện thoại mặc kệ làm cách gì cũng được, phải đưa ngay hai người đó đến đây, có nghe chưa"

"Dạ dạ dạ"

......

Khi Tô Tố nhận được cuộc gọi từ Vương Bưu cũng là lúc cô đang ở phi trường đón hai con.

Hôm nay Cảnh Thụy và Tiểu Thấttừ Mĩ trở về, cô nhìn thấy một chuỗi số điện thoại lạ hiện ra, hơi chau mày lại.

"Ai đó?" Tiêu Lăng nhẹ giọng hỏi.

"Em không biết" Tô Tố hoài nghi và nhấn nút nghe điện thoại.

Sau khi tiếp điện thoại, tiếng Vương Bưu bên kia vọng ra, "A, là Tô Tố tiểu thư đúng không, tôi là người bên Lãnh Mạc đây, Lãnh Mạc đó, Lãnh Mạc cô biết chứ?"

"Anh tìm Tiêu Lăng à?"

Tiêu Lăng nghe được Tô Tố nói đến nhất thời nhìn qua.

"Không không phải không phải, tôi không tìm Tiêu tiên sinh, tôigọi đến là tìm Tô Tố tiểu thư, Trương tiểu thư nhà tôi hai ngày nay tâm trạng không được tốt, nếu như có thời gian thì hôm nay cô đến thăm cô ấy được không? Tình trạng Trương tiểu thư nhà tôi không được lạc quan lắm."

Tô Tố lo lắng, "Trương Hân làm sao vậy?"

"Hazz......" Vương Bưu không biết giải thích như thế nào, "Cô đến thăm cô ấy thì sẽ biết thôi."

Tắt máy điện thoại, sắc mặt Tô Tố có vẻ không được vui.

"Sao vậy em?" Tiêu Lăng quay đầu qua hỏi.

"Là Trương Hân ở bên kia......" Tô Tố chau mày lại, tự trách nói, "Bên đó nói rằng dạo gần đây Trương Hân tâm trạng không được tốt,

nhưng có vẻ chuyện không đơn giản như vậy, em đã sớm chú ý đến rồi, hôm em về nước thì Trương Hân đã uống một cách say bí tỉ, hôm đó còn bị Lãnh Mạc dắt đi nữa, chết tiệt, hôm đó đáng lý ra em phải gọi điện thoại để hỏi thăm cô ấy......"

Đối với tình trạng của Lãnh Mạc và Trương Hân, thì Tiêu Lăng rõ mồng một, nghe Tô Tố nói vậy, mắt anh như bừng sáng lên, vỗ ai cô và nói, "Đừng tự trách mình, đợi sau khi đón Tiêu Thất là Cảnh Thụy xong, thì em qua bên đó xem sao, bên kia Lãnh Mạc cũng đã gọi điện thoại, không chừng sự tình cũng rất nghiêm trọng rồi, em qua bên đó xem để yên tâm hơn."

"Dạ"

Nói xong nói Tô Tố nhìn quaTiêu Lăng đang đứng cứng ngắc bên kia, biểu lộ trên mặt như mất tự nhiên.

Anh có vẻ...... Khẩn trương?

Trong lòng Tô Tố lúc này như có chút lo lắng.

Cô ấy làm biết bao nhiêu việc, duy chỉ có việc này là cần xin lỗi Tiêu Lăng mà thôi, Tiêu Lăng là cha ruột của các con cô, cô đã hơn ba năm không cho anh gặp mặt con dù chỉ một lần, cho dù hàng năm cô đều quay phim gửi cho anh, nhưng những thứ đó cũng chỉ là hình ảnh mà thôi.

Tô Tố thở dài, không nói gì.

Mười phút sau, Tiểu Thất và Cảnh Thụy xuất hiện từ đại sảnh trong sân bay ra.

Tô Tố vàTiêu Lăng chỉ cần nhìn một cái là thấy được hai đứa nhỏ.

Cảnh Thụy vàTiểu Thấtcả hai đều mặc áo thun trắng có in hình hoạt hình, bên ngoài thì khoác một chiếc áo màu xanh dương. Toàn thân của Tiêu Lăng run nhè nhẹ, hai đứa nhỏ đã thay đổi nhiều hơn so với ba năm về trước, Cảnh Thụy thì vẫn khuôn mặt cũ bí xị, nhưng bây giờ cậu rất cao to đều phải mặc kích cở lớn hơn, một mình đẩy hai cái va li của nó và em gái, đi ngay phía sau Tiểu Thất, lâu lâu cúi đầu xuống, xem chừng như đang giáo huấn Tiểu Thất, Tiểu Thất thì cái miệng bi ba bi bô không biết là đang trả treo gì, vẻ mặt biểu lộ sự bất mãn.

Tiểu Thất bây giờ cũng thay đổi rồi

Khuôn mặt trẻ con của cô đã biến mất, khuôn mặt bây giờ chỉ nhỏ gọn như cái bàn tay mà thôi, cơ thịt trên người cũng không còn thấy nữa, vóc dáng cũng trở nên mỏng manh hơn xưa, nhưng mà nhìn vào thần sắc đó thì vẫn tìm thấy được dáng điệu của ba năm về trước.

Hai đứa nhỏ thật nổi bật trong đám đông, Tô Tố nhìn thấy hai đứa nhỏ bước ra bèn nhanh chóng vẫy tay, "Ở đây"

Cảnh Thụy vàTiểu Thất nghe được thanh âm, nhất thời nhìn qua.

Nhịp đập tim của Tiêu Lăng như dừng lại

Trong nháy mắt

Tiểu Thất trừng mắt ra nhìn, bỗng nhiên có một cơn gió thổi qua cô bé chạy, không ngừng kêu la, "Oa oa…… Daddy oa oa" Tiểu Thất chạy đến bên Tiêu Lăng, như một con khỉ con nhảy lên, cả người Tiêu Lăng trở thành một thân cây đứng thẳng, Tiêu Lăng sợ cô bé bị té ngã, mau chóng kéo cô bé lại nhấc cái mông nhỏ của cô, và bồng

cô lên.

Tiểu Thất hưng phấn vui mừng đến nổi gào khóc, quay lên hôn lên mặt của Tiêu Lăng một cái, "Daddy daddy, Tiểu Thất nhớ người lắm, ngoa ngoa ngoa, ngoa, huhu, Daddy ba năm nay có nhớ Tiểu Thất không"

Giọng của Tiêu Lăng phát nhanh, "Đương nhiên là có rồi"

Đồng thời, trong lòng cũng không ngừng vui vẻ lên.

Căn bản là đã ba năm không gặp rồi, Tiểu Thất nhất định sẽ cảm thấy xa lạ, nhưng không ngờ, tuy ba năm không gặp, nhưng anh và Tiểu Thất hoàn toàn không có khoảng cách nào...... Tiêu Lăng nhìn về phía Tô Tố, sự việc như vậy chắc chắn là nhờ công lao của Tô Tố......

Tô Tố đánh vào mông của cô bé, "Đừng để Daddy ẳm con hoài, con nặng lắm rồi"

"Không nặng không nặng" Tiêu Lăng vội vàng xua tay, càng dùng sức ôm lấy Tiểu Thất, cô bé này tuy ốm hơn ba năm về trước, nhưng cao ra, và đích thật là nặng hơn trước, nhưng anh ta vẫn không muốn buông tay, nó giống như một chiếc áo bông được dính lên người anh vậy, anh không nỡ buông tay.

Tiểu Thấtnhư đắc ý nhìn quaTô Tố.

Tô Tố, "......"

Trong lúc nói chuyện, Cảnh Thụy đã đẩy hai chiếc va li đến nơi, Tô Tố tiếp tay đẩy phụ hai chiếc va li, đưa tay ra sờ đầu Cảnh Thụy, "Đi chào hỏi Daddy đi."

Tính khí của Cảnh Thụy vẫn như ba năm trước một vẻ mặt lạnh lùng, nhìn thấyTiêu Lăng cũng không có biểu hiện cảm xúc gì, thản nhiên vén mắt lên nhìn anh một cái, nhìn thấy ánh mắt mong chờ củaTiêu Lăng, cậu bé sửng sốt một chút, nhanh chóng hạ mắt xuống, "Daddy, đã lâu không gặp rồi."

"Đúng là đã rất lâu rồi, cho đến hôm nay đã một ngàn một trăm lẻ một ngày rồi"

Cảnh Thụy ngẩn người ra, lần nữa ngước mắt nhìn, nhìn Tiêu Lăng một cách kỳ lạ, không nói gì.

Cứ như vậy, Tiêu Lăng cũng đã thập phần cao hứng.

Trong ba năm này rất hiếm khi thấy anh vui như vậy.

Trên đường trở về, Tiêu Lăng lái xe, Tô Tố ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, còn hai đứa nhỏ thì ngồi ở hàng ghế sau, trên đường đi Cảnh Thụy hình như không nói một tiếng nào, chỉ có Tiểu Thất, chồm lên chiếc ghế lái xe của Tiêu Lăng, miệng lúc nào cũng bi ba bi bô nói không ngừng, khoe rằng cô bé ở nước ngoài gặp rất nhiều chuyện vui, và kể những chuyện rất hào hứng của cô và anh trai khi cả hai học ở trường.

Hành trình xe chạy đã hơn một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không thấy dấu hiệu ngừng nói chuyện của tiểu nha đầu.

Tô Tố quay sang nhìnTiêu Lăng.

Tiêu Lăng không có tí gì bị làm phiền cả, mỗi câu nói của cô bé anh đều lắng nghe một cách tỉ mỉ, như vậy có thể bù đặp lạicuộc sống thiếu thốn suốt ba năm trưởng thành của Tiểu Thất.

Trong lòng Tô Tố có một chút đau xót.

Có một đứa bé linh hoạt như Tiểu Thất như vậy, thì hành trình xe trở về nhà như chậm đi rất nhiều, đoàn người nhanh chóng trở về ngôi nhà cũ, bên ngoài nhà cũ, lão gia tử đang chống cây gậy, cùng với bác Trần hai người đang đứng bên ngoài nôn nóng chờ đợi, nhìn thấy chiếc xe của Tiêu Lăng, lão gia tử toàn thân run lên, đi nhanh ra đón, " Về rồi về rồi lão Trần ơi, bọn họ đã về đến đây rồi"

Chương 507

“Lão gia tử, ông đừng nhúc nhích, đợi lát hồi xe dừng hẳn rồi nói.”

Lão gia tử làm sao mà đợi được, chống cây gậy bước nhanh xông qua đó.

Tiêu Lăng khẩn trương giảm tốc độ xe lại, đưa tay mở cửa sổ xe.

Ai ya.

Trông thấy rồi, trông thấy rồi.

Lão gia tử đã trông thấy Tiểu Thất và Cảnh Thụy, ông tức thời kích động đến nỗi toàn thân run rẩy.

Chưa đợi lão gia tử mở miệng, Tiểu Thất đã từ trong xe ló đầu ra cửa sổ, “Ông cố ơi ông cố ơi, Tiểu Thất và anh trai về rồi nè.”

“Tốt tốt tốt.”

Tiêu Lăng khẩn trương dừng hẳn chiếc xe, chiếc xe dừng vững rồi, lão gia tử lập tức xông đến hàng ghế sau, đưa tay mở cửa xe, Tiểu Thất nhìn thấy lão gia tử cũng đồng thời phấn khích kêu lên woa woa, từ trong xe lao ra ôm lấy eo lão gia tử, “Ông cố ơi ông cố ơi, Tiểu Thất nhớ ông cố lắm……ông cố có nhớ Tiểu Thất không?”

Lão gia tử xém tí bị lực lao vào của Tiểu Thất đến đứng không vững, lão Trần vội đưa tay ra đỡ ông.

Tô Tố xuống xe nhìn thấy cảnh này, tim cô sợ đến gần như muốn ngưng đập luôn, cô lập tức lạnh mặt khiển trách, “Tiểu Thất, con tại sao có thể xông đến người ông cố như vậy, ông cố tuổi tác cao rồi, lỡ như vấp té rồi thì tính sao hả?”

Tô Tố không có nói với Tiểu Thất và Cảnh Thụy về chuyện lão gia tử bị bệnh, cho nên hai đứa này hoàn toàn không biết sự tình.

Nghe xong lời khiển trách của Tô Tố, Tiểu Thất lập tức ấm ức bĩu môi.

Tim của Lão gia tử sắp tan chảy, ông liếc Tô Tố, “Khiển trách con cái làm gì, ông đâu có bị té, sức khỏe ông còn cường tráng đấy.”

Tô Tố, “……”

Hai ngày nay cô ở bên nhà tổ, lão gia tử coi cô như là bảo bối vậy, được lắm được lắm, bây giờ có hai đứa con về, cô lập tức trở thành cỏ hoang liền.

Tô Tố lắc đầu không nhịn được cười.

Nhưng cũng thể hiện rõ là lão gia tử không có xem cô như là người ngoài.

Tiêu Lăng từ cốp xe lấy hành lý ra, chán nản nhìn mọi người ở trước cửa biệt thự, rồi đẩy hành lý bước vô nhà, “Ông nội, về nhà trước, về nhà rồi nói.”

“Được được được về nhà về nhà, Tiểu Thất, ông cố cho người chuẩn bị cho chắt rất nhiều đồ ăn vặt và bánh kẹo. Còn Cảnh Thụy thì, ông cố cũng cho người chuẩn bị cho chắt rất nhiều món ăn ngon, khẩn trương về nhà!”

Lão gia tử có chút thấp thỏm, cũng không biết ba năm trôi qua, hai đứa nhỏ còn thích những thứ lúc nhỏ không nữa.

Nhưng, hiện nhiên sự lo lắng của ông là lo thừa thãi, Tiểu Thất nghe thấy có đồ ăn vặt và bánh kẹo, tròng mắt lập tức sáng lên, lấp lánh những tia sáng, chỉ thiếu là chưa chảy nước bọt thôi.

Cảnh Thụy bỏ hai tay vào túi, nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Thất, nhẹ hứ một tiếng, "Giỏi."

Tiểu Thất chỉ dám giận không dám nói Cảnh Thụy, đợi Cảnh Thụy đi đến trước cô bé, cô bé mới lao tới cái bóng của Cảnh Thụy làm trò hề.

Trùng hợp lúc này Cảnh Thụy ngoảnh mặt lại.

Trò hề của Tiểu Thất tức thời đơ lại, ánh mắt nịnh bợ nhìn sang đó, cười miễn cưỡng, "Hô hô, đó là cái mặt vận động biểu cảm của em đó."

Trong mắt của Cảnh Thụy lóe lên một nụ cười, rảo bước nhanh lên phía trước.

Lão gia tử nhìn thấy hai đứa tương tác với nhau, vui không tả được.

Haiz……

Ba năm trôi qua, khắc tinh lớn nhất của Tiểu Thất vẫn là Cảnh Thụy đấy!

Lão gia tử và lão Trần đi ở phía sau cùng, ông ngẩng đầu nhìn vào bầu trời rất xanh rất xanh, trong mắt đều là sự mãn nguyện, "Lão

Trần……”

“Uhm?”

“Cái gì cũng không thay đổi! Tốt thật!”

Lão Trần vẫn như cũ cười hô hô, ông đỡ lão gia tử vào nhà, “Đúng rồi, tính khí của tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư vẫn giống như ba năm về trước, tiểu tiểu thư vẫn là một quả khai tâm, tiểu thiếu gia tuy rằng ít nói, nhưng vừa nãy lúc nhìn thấy ngài, trong mắt đều là sự ấm áp đấy.”

Lão gia tử nhìn theo hình bóng của gia đình bốn người, ánh mắt dần dần ẩm ướt, nhưng mép miệng lại nhếch lên một nụ cười, “Tốt! Tốt thật! Ta còn tưởng rằng những ngày tháng còn lại trên đời này sẽ không thấy được tình cảnh này, bây giờ nhìn thấy gia đình họ như thế, ta cho dù có chết cũng yên tâm nhắm mắt được rồi.”

“Bậy bậy bậy, lão gia tử đừng nói bậy.”

Lão gia tử một bên đi về hướng đại sảnh, một bên lắc đầu cười nói, “Lão Trần à……ta cũng sắp 90 tuổi rồi, còn có gì mà nghĩ không thông, có thể sống đến bây giờ là do sự ban ơn của ông trời dành cho ta, ngày xưa thằng tiểu tử kia còn độc thân……ai lại nghĩ ra rằng vẫn còn có thể thấy nó có con ra đời. Bây giờ á, ta chỉ mong chờ là tiểu nha đầu Tiêu Khả này có thể sớm tìm được tổ ấm của mình.”

“Những việc này không nóng vội được, đại tiểu thư nhất định sẽ gặp được người mình thích, sau đó hai người cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc.”

Lão gia tử lạc quan cười ha ha lên, “Cũng đúng, nói chung Tiêu Khả không phải là tính dễ bị bắt nạt, hơn nữa, vẫn còn tiểu tử thối ở đây,

tiểu tử thối nhìn thấy Tiêu Khả lúc nóng lúc lạnh, nhưng hai người lại cùng nhau lớn lên, tuy rằng không có quan hệ ruột thịt, nhưng những chị em thông thường chưa chắc có tình cảm tốt giống như hai đứa đó, Tiêu Khả sau này kết hôn mà bị bắt nạt, tiểu tử thối tuyệt đối sẽ không tha cho tên đó đâu!"

"Đúng rồi, cho nên lão gia tử ngài đừng có lo lắng quá, hãy hưởng thụ hưởng thụ tốt tình cảm gia đình đi."

Trong nhà tổ có Tiểu Thất, lập tức tràn đầy niềm vui và tiếng cười.

Lão gia tử ngồi trên ghế sofa, bị Tiểu Thất chọc cười to suốt.

Ngay cả Tiêu Quốc Cường nhìn thấy khuôn mặt cười của lão gia tử, cũng nhịn không được thích thú và yên tâm.

Mấy năm gần đây ông rất ít nhìn thấy được phụ thân những lúc cười cởi mở như thế này.

Tô Tố cũng không xen lời được, trong lòng cô vẫn còn nhớ đến Trương Hân, cho nên để lại Tiểu Thất và Cảnh Thụy ở nhà tổ chơi với lão gia tử, cô chào lão gia tử xong rồi phải ra cửa.

"Anh đưa em." Tiêu Lăng lấy chìa khóa xe đi theo sau.

"Hả? Không cần, không cần, anh chơi với Tiểu Thất và Cảnh Thụy đi, em về rất nhanh."

"Em không biết biệt thự nhà của Lãnh Mạc ở đâu, vẫn nên để anh đưa em đi, anh rất nhanh sẽ về."

Vậy cũng được!

Biệt thự nhà Lãnh Mạc với nhà tổ không phải cùng một khu biệt thự.

Tiêu Lăng lái xe một tiếng mấy hơn mới đến nơi.

Biệt thự nhà Lãnh Mạc gọi là biệt thự bán sơn, như cái tên của biệt thự, xây ở giữa eo núi, núi lớn chưa thật sự khai thác hết, là đã xây một căn biệt thự độc lập, duy nhất chỉ có biệt thự này của Lãnh Mạc!

Đây là lần đầu tiên Tô Tố đến nhà Lãnh Mạc.

Từ lúc lên núi được vài bước lại có lính canh, nhìn thấy người trên xe là Tiêu Lăng, những người đó mới lui xuống, vừa đi đến trước cổng biệt thự, Tô Tố đã trông thấy hai lính canh với súng thật đạn thật đang canh gác trước cổng lớn, nhìn thấy có xe trờ tới, hai lính canh tức thì rút ra…… cây súng ở phần hông ra!

Súng?

Tô Tố tức thời hoảng hốt!

Những cảnh vệ bên nhà tổ có súng tại vì lão gia tử là cán bộ về hưu.

Nhưng chỗ của Lãnh Mạc……

“Đừng căng thẳng, công việc của Lãnh Mạc không giống mình, đương nhiên sẽ cẩn thận hơn.”

Đó cũng chính là lý do anh ta ở biệt thự bán sơn.

Duy nhất một nhà, cho nên nhân viên bảo vệ đều là người nhà cả, có thể giảm thiểu được rất nhiều nguy hiểm!

Lính canh nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố, có thể là đã được dặn dò

trước, lập tức nhường đường cho đi.

“Vị này là cô Tô à?”

“Là tôi.”

Nét mặt của lính canh nhẹ nhõm, “Cô mau vào thăm đi, cô An đã đến trước rồi, cô Trương đang ở dưới lầu đợi hai người đấy.”

Tô Tố xuống xe, Tiêu Lăng nghĩ ngợi một hồi, cũng đi theo xuống xe.

“Anh không phải nói là lập tức quay về sao……”

“Anh cùng em đi vào trong, vừa đúng lúc với Lãnh Mạc cũng lâu rồi không gặp, thuận tiện gặp gỡ nói chuyện với nhau.”

Trên thực tế, Tiêu Lăng biết tại sao Vương Bưu gọi điện cho Tô Tố, chẳng qua là vì Trương Hân, Lãnh Mạc đã phản bội Trương Hân, tình trạng của Trương Hân tốt được bao nhiêu? Anh lo lắng là, lỡ như Tô Tố thấy được tình trạng của Trương Hân quá kích động, đến lúc đó nói ra những lời làm kích thích đến Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc biết được mối quan hệ giữa anh và Tô Tố, đương nhiên sẽ không dám làm gì cô.

Nhưng anh vẫn tận mắt chứng kiến rồi mới yên tâm!

Chương 508

Tiêu Lăng cùng với Tô Tố bước vào biệt thự.

Tô Tố nhìn thấy cảnh vật trong biệt thự, đôi mày cứ nhảy nhót không ngừng.

Biệt thư tương đối khá sang trọng!

So với nhà tổ của Tiêu Lăng còn sang trọng hơn nhiều!

Đá lát trên mặt đất không phải là đá trứng ngỗng, cũng không phải là đá mài xanh ngọc, mà là đá hán bạch! Tô Tố không phải là người trong ngành cũng đã từng nghe qua đá hán bạch, đá hán bạch ở cổ đại còn có tên là đá hán bạch ngọc, chỉ có hoàng cung mới có thể xa xỉ đến dùng đá hán bạch ngọc làm lan can lát mặt đất!

Đây cũng quá xa xỉ rồi!

Tô Tố lén lút hỏi Tiêu Lăng, “Nhà Lãnh Mạc rất giàu phải không?”

Tiêu Lăng ngây người một lát mới trả lời, “Đương nhiên! Thu nhập phần lớn của cậu ấy đến từ việc buôn bán vũ khí, có thể nói là lợi nhuận rất lớn! Lãnh Mạc cậu ấy……cũng là vì việc buôn bán là màu tối không công khai được, cho nên ở bảng xếp hạng người giàu có quốc tế không có sự tồn tại của cậu ấy, tài sản của cậu ấy ước tính có thể xài mấy đời không hết!”

Thì ra là như thế!

Tô Tố cũng hiểu ra rồi, điều kiện nhà Tiêu Lăng cũng tương đối khá tốt rồi, nhưng lão gia tử và Tiêu Lăng cùng với bác trai bác gái đều là làm bên ngành quân sự, nói sao thì cũng phải chú ý để tránh bị ảnh hưởng, không thể xây nhà xa xỉ sang trọng như vậy được, nếu không e rằng sẽ trở thành lời đàm tiếu của người khác. Ở bên nhà Lãnh Mạc lại khác, anh làm xã hội đen, ai lại dám nói chữ "không" với anh!

Hai người rất nhanh đi đến đại sảnh của biệt thự.

Trong đại sảnh, Lãnh Mạc đang mặc trên người áo sơmi tơ thật màu đen, kèm theo một cái quần dài màu đen, cả thân toác lên một cảm giác cấm người lạ lại gần. Nghe được động tĩnh, nhìn thấy Tiêu Lăng và Tô Tố, anh nhếch mép miệng với hai người, "Đến rồi! Vương Bưu, dẫn cô Tô đến phòng cô Trương."

"Vâng." Vương Bưu đưa tay với Tô Tố, làm một tư thế "mời", "Mời cô Tô đi hướng này."

Tô Tố gật đầu, "Nãy có nói là Tiểu Hy đã đến rồi? Người đâu?"

"Cô An đã ở trong phòng cô Trương rồi."

Tô Tố gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Vương Bưu rất nhanh dẫn Tô Tố đến phòng của Trương Hân.

Phòng của Trương Hân không khóa, Vương Bưu mở cửa rồi sờ lên mũi, "Cô Tô, cô Trương nhất định sẽ không muốn trông thấy tôi, cho nên……cô vào đi."

Tô Tô nhấc chân lên bước vào đó.

Rõ ràng là trời đang sáng, trong phòng lại tối tăm đen thui, chỉ có trên đầu giường mở một cái đèn bàn nho nhỏ.

Trên chiếc giường lớn, sắc mặt trắng bệt của Trương Hân đang nằm trên đó, kế bên là gương mặt khổ tâm của Tiểu Hy.

Nhìn thấy tình trạng của Trương Hân, Tô Tô kinh ngạc hẳn lên.

"Trương Hân?"

Chỉ là hai ngày ngắn ngủi không gặp, cô ấy tại sao lại thành ra như thế!

Dưới ánh đèn hơi ngả vàng, cô ấy nằm trên chiếc giường lớn chỉ lộ ra một khuôn mặt và hai cánh tay, trong đó một tay đang cắm ống truyền dịch, khuôn mặt lộ ra ở ngoài tấm mền ốm nhom đến kinh hãi, cô mở to mắt, cũng không biết đã mấy ngày không ngủ được, trong mắt đều là vết gân máu, càng đáng sợ hơn là tròng mắt sưng tấy như quả hạch đào, cô thế này đâu còn giống như phong thái sư tỷ của ngày thường."

"Đây rốt cuộc……là chuyện gì thế."

Tiểu Hy nhìn thấy Tô Tố như là thấy được cứu binh vậy, cô sắp khóc đến nơi, kéo lấy tay Tô Tố ngồi xuống giường bên cạnh, "Tô Tố cậu mau khuyên khuyên Trương Hân đi, chị ấy đã tuyệt thực mấy ngày rồi, những lời cần khuyên tớ cũng đã nói hết rồi, chị ấy vẫn là không chịu ăn đồ không chịu uống nước, cứ như thế này hoài sức khỏe làm sao mà chịu nổi!" Vừa nói xong, Tiểu Hy liền nghiến răng, đôi tay chống lên hông mắng mỏ, "Tên xấu xa Lãnh Mạc, tên cặn bã đó đã đối xử với Trương Hân như thế! Anh ta đại gia đấy! Anh ta dựa vào cái gì! Bản thân anh ta đã phản bội Trương Hân, còn không cho Trương Hân rời khỏi! Tố Tố, hai ngày trước anh ta thậm chí còn

dùng dây xích trói Trương Hân lại……hu hu, đúng thật không phải là người!”

Trong lòng của Tô Tố nhảy liên hồi.

Cô ngồi bên cạnh giường, nhìn thấy đôi mắt Trương Hân lại bắt đầu rơi lệ, vội vàng lấy khăn giấy lau giúp cô ấy, “Đừng khóc nữa!”

Tô Tố hỏi An Tiểu Hy rồi mới biết được đầu đuôi câu chuyện.

Cô nghiến răng giận dữ.

Lãnh Mạc tuyệt đối là thứ cặn bã nhất mà cô gặp được, không có một trong!

Cô nhìn thấy bộ dạng của Trương Hân, sâu sắc hiểu được tâm trạng của Trương Hân, ba năm trước, cô không biết Tiêu Lăng là ba ruột của hai đứa trẻ, lúc đó cô tưởng rằng Tiêu Lăng sẽ làm tổn thương hai đứa con, cho nên mới bất đắc dĩ bị Tiêu Lăng giam cầm.

Cảm giác đó, cô đúng thật đã quá hiểu rõ rồi.

Nhưng vào lúc đó, cô có hai đứa con, cho nên còn có chút tinh thần trụ lại! Nhưng Trương Hân so với lúc đó của cô còn thảm thương hơn!

Cô hiểu rõ Trương Hân!

Do từ nhỏ cùng nhau trải qua ở cô nhi viện, hai người rất nhạy cảm hơn so với những đứa trẻ bình thường khác, rất ít người có thể thật sự đi vào lòng của họ, còn Trương Hân, người mà cô ấy quan tâm chỉ có hai người, một là Tô Tố, người còn lại là Lãnh Mạc!

Tô Tố kia kiếp trước đã chết, trong cuộc đời cô ấy chỉ còn lại Lãnh Mạc.

Và bây giờ, cô ấy lại bị Lãnh Mạc phản bội, trên tinh thần có thể nói là hoàn toàn không trụ vững được nữa, bây giờ cô ấy đang dùng sinh mạng cá cược, cá cược Lãnh Mạc sẽ mềm lòng một chút với cô, sau đó trả tự do cho cô!

Tự do……

Bây giờ là thứ mà cô ấy khát khao nhất!

Cho nên những câu nói an ủi đều vô dụng cả, tại vì, không hề có tác dụng giải quyết được cái gốc ngọn của sự việc.

Tô Tố nghĩ ngợi một hồi lâu, cô đưa tay nắm lấy tay của Trương Hân, nhìn vào đôi mắt của cô ấy thấp giọng hỏi cô ấy, “Muốn được tự do không?”

Trong mắt của Trương Hân khó khăn động được một chút, ánh nhìn rơi xuống khuôn mặt của cô.

Tiểu Hy đang cắn ngón tay không nhịn được kinh ngạc hoan hô! Cô sùng bái nhìn vào Tô Tố, cô khuyên Trương Hân cũng khuyên rất lâu rồi, Trương Hân cũng không hề cho cô ánh mắt nào, vẫn là Tô Tố lợi hại!

Hốc mắt của Tô Tố lấp lánh, “Nếu như muốn rời khỏi chỗ này, trước tiên phải có sức lực, có sức lực mới có thể chạy trốn được.”

Ánh mắt của Trương Hân lại ảm đạm xuống, cô ấy cười đắng mở miệng, âm thanh khô khan, “Không, không được đâu……lúc em đến thì cũng đã……thấy rồi, ở đây ba bước có một trạm canh……năm

bước một lính canh, chị ngay……ngay cả biệt thự cũng không ra được, càng không có khả năng……xuống núi được!”

Chạy trốn, cô ấy không phải chưa từng suy nghĩ.

Nhưng căn bản là không có khả năng!

Trong biệt thự từ người làm đến lính canh đều là thuộc hạ thân tín của Lãnh Mạc, họ đều đã được Lãnh Mạc hạ mệnh lệnh không được vi phạm, làm sao cũng không được thả cô ấy ra!

Cũng giống như những gì họ đã biết, Lãnh Mạc đã phản bội cô ấy hai năm rưỡi……

Đôi mắt của Trương Hân lại một lần rơi lệ, tất cả mọi người đều không nói cô ấy nghe!

Hai năm rưỡi này, chỉ có cô ấy như con ngốc bị người khác lừa gạt mà không biết.

“Chạy không được đâu……”

“Nhưng chị cũng không thể nào lấy mạng mình đi cá cược với tên cặn bã kia! Tên cặn bã Lãnh Mạc kia là đồ xấu xa, căn bản không đáng cho chị làm như thế!” An Tiểu Hy phẫn nộ.

Trương Hân cúi mắt xuống.

Ngoài cách này ra, cô ấy không nghĩ được cách tốt hơn.

“Em vẫn còn một cách!” Hốc mắt của Tô Tố lấp lánh, “Chị có muốn nghe không?”

“Em nói.”

Bây giờ chỉ cần được tự do, muốn cô ấy làm thế nào cô ấy cũng đồng ý.

Tô Tố kề lên tai Trương Hân, nhỏ tiếng thấp giọng thì thầm nói rõ bên tai cô ấy, theo lời nói của cô, đôi mắt xám xịt của Trương Hân cuối cùng cũng sáng lên chút. Cô khẩn trương nắm lấy tấm mền, không xác định nói rằng, “Như vậy…..có được không?”

Tô Tố gật đầu khẳng định, cô kéo cánh tay Trương Hân, đỡ cô từ chiếc giường lớn ngồi dậy, Tiểu Hy khẩn trương ở đằng sau lưng cô ấy để một cái gối lớn.

Tô Tố nắm lấy vai cô ấy, trầm giọng nói, “Trương Hân, hãy đem diễn xuất tốt nhất của chị đều lấy ra đây! Em đảm bảo với chị, chị nhất định sẽ thành công!”

Chương 509

Mười phút sau

Tô Tố bước ra từ trong phòng Trương Hân, cô từ hành lang lầu hai lò đầu ra, lạnh giọng nói với Lãnh Mạc, “ bưng cơm lên đây, Trương Hân muốn ăn đồ”

Lãnh Mạc đang ở dưới lầu nói chuyện với Tiêu Lăng, đột nhiên nghe thấy giọng của Tô Tố, đợi phản ứng lại Tô Tố đã nói gì, anh liền bật dậy từ trên sô-pha, tất cả người hầu trong phòng khách đều ngơ ra, Lãnh Mạc hằng giọng nói, “ còn ngơ ra ở đó làm gì, nhanh chóng vào phòng bếp bưng cơm lên”

“ Vâng vâng vâng” người hầu nữ nhanh chóng chạy bước nhỏ vào phòng bếp.

Lãnh Mạc vui vẻ không thôi

Tìm Tô Tố và Tiểu Hy đến hiệu quả như vậy?

Nếu biết như vậy, anh sớm đã đến nhà Tiêu Lăng mang người đến đây rồi

Tuy vui vẻ nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút không thoải mái

Ít ra anh vừa nói vừa khuyên hơn mấy ngày mà vẫn không có tác dụng, sao Tô Tố và Tiểu Hy chỉ đến một hồi liền khuyên được chẳng lẽ trong lòng Trương Hân, anh lại không quan trọng bằng hai người bạn của cô?

Lãnh Mạc cắn răng

Đáng chết, bây giờ cô chịu ăn là chuyện tốt, còn về vấn đề địa vị... sau này anh sẽ từ từ tranh thủ lại

Lãnh Mạc sải bước đi lên lầu, Tiêu Lăng thấy vậy liền đi theo.

Lãnh Mạc đẩy cửa ra, rèm cửa sổ trong phòng đã được kéo lên, căn phòng vốn tối om bỗng chốc sáng sủa lên, Trương Hân rút cây kim dinh dưỡng ra, không còn nằm trên giường nữa, Tô Tố và An Tiểu Hy mỗi người dìu lấy một cánh tay của cô, đang di chuyển về hướng sô-pha trong phòng.

Trương Hân mấy ngày không ăn cơm, toàn thân không một chút sức lực, mỗi một bước đi đều rất bay bổng, dường như một luồng gió cũng có thể thổi ngã, đồ ngủ vốn vừa vặn mặc trên người trông có vẻ rất trống rỗng, trông rất đáng thương. Trọng lượng cả người cô đều dựa vào người Tô Tố và An Tiểu Hy, mỗi một bước đi đều vô cùng gian nan.

Thấy vậy, Lãnh Mạc liền xông qua, anh chủ động nói, “ để anh để anh”

Trương Hân lạnh lùng nhìn anh một cái, “ không cần anh”

Lãnh Mạc cau mày lại, đang có xu thế nổi giận, nhưng nghĩ đến Trương Hân khó khăn lắm mới chịu ăn, lỡ anh nổi giận với cô, cô lại trởthành trạng thái lúc trước thì sao?

Nghĩ như vậy, lửa giận trong lòng anh liền tan thành mây khói.

Chỉ cần cô ấy khỏe mạnh, dữ với anh một chút cũng không sao

Tô Tố và Tiểu Hy dìu Tô Tố qua sô-pha ngồi, Trương Hân không còn sức lực, vốn dĩ ngồi không vững, Tiểu Hy liền lấy cái gối ôm lớn trên giường qua để sau lưng cô, " cậu dựa lên đi."

Trương Hân nở nụ cười với Tiểu Hy, " cám ơn."

" Cám ơn cái gì, cậu khỏe mạnh là được rồi."

Đang nói chuyện, người hầu đã bưng cơm lên, thức ăn vẫn được hâm nóng trong phòng bếp, cho nên tốc độ rất nhanh, Trương Hân nhìn một cái, toàn là món cô thích ăn, còn có mội nồi canh gà, canh gà là dùng nồi đất hầm, vừa mở nắp ra liền tỏa ra một mùi thơm nồng nặc.

Tô Tố múc một chén canh gà cho cô, " cậu đã mấy ngày không ăn rồi, bao tử nhất định đã thu nhỏ lại, bây giờ không thể ăn mặn, uống miếng canh trước đi."

Lãnh Mạc nghe lời Tô Tố nói, nhìn mấy món ăn để trên bàn trà.

Không sai tất cả đều là món ăn thường ngày Trương Hân thích ăn, nhưng quả thật đều là những món ăn tanh mặn, anh lập tức dặn dò người hầu nữ, " bảo phòng bếp làm vài món ăn thanh đạm lên đây."

" Vâng"

Người hầu nữ lập tức lui xuống.

Tô Tố coi như trong phòng này không có người tên Lãnh Mạc, đương nhiên sẽ không nể mặt anh ta, Trương Hân cũng không đếm xỉa đến anh, chỉ có Tiểu Hy, từ khi Lãnh Mạc vào phòng đã liếc anh, hận không thể dùng ánh mắt để giết chết anh.

Cả trái tim của Lãnh Mạc đều đặt lên người Trương Hân, vốn dĩ không thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tiểu Hy.

Trương Hân quá yếu ớt, cả chén cũng không bưng lên được.

“ Anh đút em” Lãnh Mạc lại gần muốn lấy cái chén trong tay Tô Tố.

Tô Tố thoáng cái tránh khỏi hành động của anh, cô lạnh giọng nói, “ anh có thể đừng gây thêm phiền không? Trương Hân bây giờ nhìn thấy anh còn có thể nuốt trôi sao?”

Trong nháy mắt sắc mặt Lãnh Mạc liền lạnh lên.

Nhiệt độ trong phòng thoắt cái giảm xuống mấy độ.

Trước kia Tô Tố nhìn quen mặt lạnh của Tiêu Lăng, nên vẻ mặt của Lãnh Mạc vốn dĩ không dọa được cô

Anh ta giày vò Trương Hân như vậy, còn trông mong cô sẽ nể mặt anh ta?

Nằm mơ

Tô Tố bưng tô lên, đút từng muỗng từng muỗng canh gà vào miệng Trương Hân, động tác cô rất chậm, đôi mắt luôn chú ý đến biểu cảm Trương Hân, nhìn thấy cô không khỏe liền dừng động tác lại.

“ Có phải bao tử khó chịu không?”

Trương Hân khó khăn nuốt canh gà vào, gật đầu.

“ Cậu mấy ngày không ăn rồi, lúc này ăn đồ uống nước nhất định sẽ

cảm thấy buồn nôn.” Tô Tố nhìn cô, “ chúng ta cố gắng khắc phục một chút, nhịn một chút thôi được không?”

Trương Hân thuận theo gật đầu.

Lửa giận trong lòng Lãnh Mạc càng lớn hơn.

Sao đối với Tô Tố lại nghe lời như vậy, đối với anh thì nổi gai đầy người lên

Trán anh hiện đầy gân xanh

Tiêu Lăng sợ anh ta nổi giận lên sẽ gây bất lợi cho Tô Tố, nên luôn đứng sát bên cạnh anh, nửa bước cũng không rời khỏi, nhưng mà hiển nhiên Tiêu Lăng đã nghĩ nhiều rồi, tuy tính tình Lãnh Mạc không tốt, nhưng anh ta cũng cảm thấy Tô Tố khuyên Trương Hân ăn cơm là chuyện tốt, lúc này tuy trong lòng anh có chút bất mãn, nhưng trên cơ bản vẫn rất cảm kích Tô Tố, với tình hình này đương nhiên không thể làm gì với Tô Tố

Tô Tố đút Trương Hân uống nửa chén canh gà, Trương Hân thật sự không nhịn được cơn buồn nôn nữa, toàn bộ nôn ra hết.

Nước canh thanh đạm nôn lên người Tô Tố, nhưng lông mày Tô Tố cũng không nhíu lại một cái

Tô Tố lấy nước lọc cho Trương Hân xúc miệng, đưa tay vỗ vỗ lưng của cô, cảm giác được xương lồi lên ở sau lưng cô, cô đau lòng không thôi, “ khỏe hơn chút nào chưa?”

“ Xin lỗi cậu...”

“ Không sao” Tô Tố tiện tay cởi áo khoác ngoài ra, quăng vào trong

góc, liền bảo Lãnh Mạc làm một nồi canh nữa, lại múc thêm một chén, cô nhìn vào đôi mắt của Trương Hân, “ có thể kiên trì không, uống thêm một chút?”

“ Được”

Trương Hân uống xong canh lại nôn thêm một lần nữa, bao tử cô đã chịu tổn thương, mấy ngày không ăn đồ, những đồ trong bao tử đều tiêu hóa cả rồi, bao tử đang thu nhỏ lại, đột nhiên tiếp xúc với thức ăn nhất thời không thể tiếp thu được

Cô nôn một lần, mắt của Lãnh Mạc lại nhảy thêm một lần.

Anh cũng không biết tình trạng của Trương Hân lại nghiêm trọng đến vậy, anh không dám tưởng tượng nếu kéo dài thêm hai ngày nữa, cô sẽ biến thành bộ dạng gì.

Cuối cùng, vào lần thứ ba, Trương Hân chỉ uống nửa chén nhỏ canh gà.

Tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn cô.

Trương Hân lắc lắc đầu, yếu ớt nói rằng, “ không có, cảm giác muốn nôn nữa...”

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm

Tô Tô lại đút cô uống thêm hai ngụm, Trương Hân thật sự không uống nổi nữa, lắc đầu với cô, Tô Tố mới bỏ chén và muỗng xuống.

“ Uống xong canh chắc chắn rất nhanh sẽ đói...” Tô Tố quay đầu qua nói với Lãnh Mạc, “ anh kêu người chuẩn bị vài món ăn thanh đạm và dễ tiêu hóa, đợi lát Trương Hân đói rồi cho cô ấy ăn một chút, đừng

ăn quá nhiều, bao tử cô ấy bây giờ không chịu được."

Lãnh Mạc nhìn Trương Hân, mặt sầm lại gật đầu.

" Trương Hân, bây giờ cậu có muốn đi nghỉ ngơi không?"

Trương Hân lắc đầu

Mấy ngày nay cô luôn nằm trên giường, nằm suốt khiến cô không biết giờ giấc nữa.

" Tớ muốn xuống lầu sưởi nắng..." Đột nhiên nhớ tới Lãnh Mạc không cho cô bước ra khỏi phòng, ánh mắt của Trương Hân lại trở nên ảm đạm.

Tô Tố liền nhìn sang Lãnh Mạc, trong lời nói mang theo sự trách móc, " Trương Hân đã như vậy rồi, anh còn muốn giam cầm cậu ấy à?"

Lãnh Mạc cắn răng không trả lời.

Tô Tố lui xuống một bước, " xuống lầu sưởi nắng cũng không được?"

Chương 510

Lông mày của Lãnh Mạc cau lại.

Trông anh là người rất bá đạo sao?

Khó khăn lắm Trương Hân mới nghĩ thông suốt, sao anh có thể ngay cả cô xuống lầu sưởi nắng cũng ngăn cản.

“ Anh bế em xuống lầu”

Trương Hân không hề nhìn anh, cô nhìn sang Tô Tố và Tiểu Hy, “ các cậu... dìu tớ xuống lầu đi...”

“ Được”

Tô Tố và Tiểu Hy mỗi người đỡ lấy một cánh tay của Trương Hân, dường như là dắt theo, mang cô ra ngoài cửa, dẫn cô xuống lầu. Trong phòng, sắc mặt của Lãnh Mạc đáng sợ đến dọa người.

Thật sự bài xích sự đụng chạm của anh đến vậy sao?

Tiêu Lăng thấy vậy vỗ vào vai của anh, “ hãy từ từ, vẫn tốt hơn là cô ấy tự giày vò bản thân.”

Nghe vậy, sắc mặt của Lãnh Mạc mới đỡ hơn chút.

...

Dưới lầu.

Tô Tố và Tiểu Hy dẫn Trương Hân đến một nơi có đầy đủ ánh nắng mặt trời trong vườn hoa, trong vườn hoa nở đầy hoa, nếu như là bình thường, những người nhìn thấy phong cảnh này cũng sẽ cảm thấy vui vẻ thoải mái, nhưng bây giờ hiển nhiên ba người họ đều không có tâm trạng ngắm phong cảnh.

Ba người ở trong một biển hoa, dưới ánh nắng mặt trời, sắc mặt Trương Hân trắng bệch đến có chút trong suốt, thật sự làm người ta lo lắng.

Trong vườn hoa có ghế ngồi, Trương Hân mới vừa ngồi xuống, liền có người hầu mang tấm nệm mềm mại tới.

Tô Tố và Tiểu Hy ngồi ở bên cạnh cô, “ có đỡ chút không?”

Trương Hân hơi hơi gật đầu.

So với căn phòng ảm đạm đó tốt hơn nhiều.

“ Hôm nay cám ơn các cậu có thể tới đây.”

Tiểu Hy lắc đầu, “ là cặn bã đó gọi điện thoại bảo tớ tới, còn nói tâm trạng cậu không tốt, bảo tớ đến khuyên cậu, mẹ nó không ngờ đến đồ khốn khiếp đó lại giam cầm cậu, chẳng lẽ trước kia khi Tô Tố về anh ta không cho cậu ra ngoài? Nếu không sao tớ gọi hẹn cậu nhiều lần như vậy, cậu đều không ra.

Trương Hân cười khổ mà gật đầu.

Từ sau khi một tháng trước cô phát hiện chuyện Lãnh Mạc ngoại tình, Lãnh Mạc đã bắt đầu hạn chế quyền tự do của cô.

Tô Tố đại khái cũng nghĩ được điều này, cô nắm chặt tay Trương Hân lại, “ hôm nay Cảnh Thụy và Tiểu Thất đều về nước rồi, bây giờ đang ở nhà với ông cố nội đấy, đợi qua hai ngày sau tớ dẫn họ đến thăm cậu.”

“ Được đấy”

Mấy người họ đang trò chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng tranh cãi. Làm ồn rất lâu vẫn chưa khôi phục lại yên tĩnh

Cửa ra vào vườn hoa đối diện ngay cửa chính của biệt thự, có người đến sao?

Tiểu Hy tò mò thò đầu ra nhìn, nhưng khoảng cách có chút xa, chỉ có thể nhìn thấy có mấy người đứng ở bên ngoài, hoàn toàn nghe không rõ rốt cuộc đang nói gì.

“ Hửm, đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Trương Hân cau mày lại, lúc này cô không muốn nghe thấy bất cứ tiếng ồn nào cả.

Qua một hồi, Trương Hân thấy người hầu vội vàng chạy ra từ biệt thự, rất nhanh, Lãnh Mạc từ trên lầu bước xuống, sắc mặt của anh có chút căng thẳng, mắt đảo một vòng, lúc nhìn thấy Trương Hân ba người họ đang ở ngoài vườn hoa, biểu cảm trên mặt liền cứng đơ lại, sau đó sải bước đi qua hướng cửa chính của biệt thự.

Trương Hân vừa nhìn đã biết không bình thường, “ các cậu dìu tớ qua xem thử”

“ Được”

Ba người họ vừa mới đi mấy bước, ngoài cửa lập tức có người hầu chạy đến, “ Trương tiểu thư, tiên sinh mời người về phòng trước.”

Xem ra, anh ta không muốn cho cô thấy náo nhiệt ở cửa chính

Vậy cô càng phải xem thử

Trương Hân lạnh lùng nhìn người hầu một cái, “ cút”

Cô đẩy sự dìu dắt của Tô Tố và Tiểu Hy ra, loạng choạng đi ra ngoài.

Người hầu nữ biết cô là người tiên sinh cưng chiều nhất, vào lúc này Trương Hân yếu ớt vô cùng, người hầu nữ gấp đến mồ hôi đầm đìa cũng không dám cản cô lại, trong lúc người hầu nữ đang nóng lòng thì Trương Hân đã đi qua kia.

Cửa ra vào của biệt thự.

Lãnh Mạc đang đứng quay lưng với đám người Trương Hân, trên người mặc chiếc áo sơ mi màu đen lạnh lùng đứng ở đó, toàn thân phát ra hơi thở cấm vật lạ đến gần, nhưng người phụ nữ đứng ở cửa rõ ràng không không cảm nhận được cơn giận dữ của Lãnh Mạc, không ngừng bám sát lên người Lãnh Mạc.

“ Người ta nhớ anh rồi...”

Ánh mắt Lãnh Mạc lạnh lẽo, nghiêng người tránh né sự đụng chạm của người phụ nữ đó, giọng nói không chút tình cảm, “ tôi nhớ hình như tôi đã cảnh cáo cô, trừ khi tôi báo tin cho cô, nếu không thì không cho cô tới đây, xem ra... cô coi lời nói của tôi như gió thoảng bên tai nhỉ.”

Thân hình người phụ nữ mảnh mai, trang điểm lộng lẫy, trên người

mặc chiếc đầm đỏ rực, đôi chân trắng trẻo lộ ra ngoài, trông rất quyến rũ, cô ta cúi đầu với vẻ mặt e thẹn, nũng nịu nói, “ người ta không có coi lời nói của anh như gió thoảng bên tai mà, người ta thật sự rất nhớ anh đấy...”

Trương Hân sải bước bước đến, liền nhìn thấy hai người đang đứng song song ở cửa.

Ầm

Khoảnh khắc nhìn thấy người phụ nữ đó, đầu Trương Hân như bị nổ tung ra vậy, cả người cô lung lay sắp đổ.

Cô nhận ra rồi

Người phụ nữ này chính là người một tháng trước cùng Lãnh Mạc làm tình trên sô-pha

Trái tim Trương Hân đau như dao cắt

Cho nên...

Cái mà gọi là công cụ phát tiết... đến bây giờ anh ta vẫn giữ lại, phải không?

Ha...

Trương Hân không muốn khóc, nhưng nước mắt như bị mất khống chế vậy, từ trong hốc mắt rơi xuống.

“ Trương Hân...”

Tô Tố và Tiểu Hy nhanh chóng chạy đến đỡ cô.

Hai người đã nhìn rõ tình hình ngoài cửa, lúc này đối với Lãnh Mạc đã chán ghét đến tột đỉnh

Trương Hân bị anh ta giày vò đến vậy, anh ta còn có tâm trạng chơi với người phụ nữ khác à

Lãnh Mạc cũng nghe thấy tiếng động từ phía sau, vừa quay đầu nhìn thấy tình trạng của Trương Hân, trong mắt thoáng qua tia tức giận, anh sải bước bước qua, đỡ lấy Trương Hân, “ anh không phải bảo em về phòng nghỉ ngơi sao?”

“ Về phòng... vậy thì không nhìn thấy một màn tuyệt vời như vậy rồi”

Trương Hân nói với bản thân, phải nghe lời Tô Tố, phải nhịn

Nhưng cô thật sự không khống chế được cảm xúc của mình

“ Bốp...”

Cô tát một bạt tay vào mặt Lãnh Mạc, cả người cô không còn sức lực, sức tay đương nhiên không lớn, cái tát rơi vào mặt Lãnh Mạc, ngoài trừ nghe thấy tiếng vang lên ra, cả dấu tay cũng không để lại. Nhìn thấy vẻ mặt đột nhiên biến sắc của Lãnh Mạc, Trương Hân nghểnh cổ nghẹn ngào nhìn anh. “ Lãnh Mạc, là chính tay anh chôn vùi tình cảm mười năm của chúng ta.”

“ Anh không có” Lãnh Mạc lật đật giải thích, “ anh với cô ta đã không còn quan hệ rồi.”

“ Anh tưởng tôi... ngu à?”

Thiết bị phòng chống của biệt thự nghiêm ngặt như vậy, có thể nói là

cửa ngải chồng chất, nhưng người phụ nữ này lại có thể không trở ngại mà đi vào biệt thự, đây chẳng phải đã nói rõ tất cả sao?

Trương Hân quay đầu qua nhìn người phụ nữ ăn mặc yểu điệu một cái.

Cô ta cũng vừa đúng lúc nhìn qua.

Cô ta sải bước xông qua, đưa tay ngăn chặn Lãnh Mạc ra phía sau. Phẫn nộ nhìn Trương Hân, “ người đàn bà này cô có bệnh à, sao lại tùy tiện đánh người, cô có biết người đàn ông đứng trước mặt cô là ai không? Chỉ một ngón tay nhỏ thôi cũng đủ bóp chết cô rồi”

Ánh mắt Trương Hân lạnh lẽo nhìn vào mặt người phụ nữ đó, “ cút”

“ Cô là ai, dựa vào cái gì bảo tôi cút.” Cô ta xoay người qua đau lòng mà sờ mặt của Lãnh Mạc, “ anh sao rồi, có đau không?”

Lãnh Mạch tránh khỏi động tác của cô ta, thấy Trương Hân đang đứng trên bờ vực mất khống chế, anh đẩy mạnh người phụ nữ đó ra, “ cút”

Nếu cô ta thông minh một chút sẽ hiểu được tình thế trước mắt, nhưng hiển nhiên. Thường ngày chắc Lãnh Mạc khoan dung với cô ta quá, dẫn đến cô ta bướng bỉnh và ngạo nghễ như vậy

“ Lãnh Mạc anh sao vậy? Hai chúng ta không phải đang yên lành sao, người phụ nữ này là người yêu mới của anh à? Cánh tay và chân cô ta đều ốm như vậy, sắc mặt trắng bệch, trông có vẻ một chân bước vào quan tài rồi, có chỗ nào so được với em chứ!”

Chương 511

Người phụ nữ ưỡn ngực, thách thức nhìn Trương Hân

Người phụ nữ tự nghĩ rằng cô ta trong lòng Lãnh Mạc so với những người phụ nữ khác không giống nhau, bởi vì Lãnh Mạc trước giờ chưa từng đưa phụ nữ đến biệt thự Bán Sơn, nhưng lại đưa cô ta đến, đây không phải là sự khác biệt lớn nhất mà

Bởi vậy cô ta mới dám ở trước mặt Trương Hân khoa trương như thế

Nhưng lời cô ta vừa nói xong, thì cảm thấy dựng đứng hết chân tóc gáy, một luồng khí lạnh buốt xương từ sau lưng từ từ truyền lên

Người phụ nữ bỗng nhiên ngoảnh đầu, phút chốc thì bắt gặp ánh mắt tức giận lạnh như băng của Lãnh Mạc

Cô bỗng chốc thì trở lên căng thẳng

“Lãnh, Lãnh Mạc…..”

“Ai cho cô cái quyền lợi, cho phép cô dám gọi thẳng họ tên của tôi?”

“Em, em….”

Lãnh Mạc rút ra khẩu súng từ bên thắt lưng, nhắm thẳng vào thái dương của cô ta

Người phụ nữ bỗng chốc bị dọa toàn thân run rẩy, “Lãnh….không

không không, Lãnh tiên sinh, em sai rồi, em biết sai rồi….”

“Xin lỗi”

“Xin, xin lỗi, em không nên không nghe lời đến tìm anh”

Sắc mặt Lãnh Mạc càng thêm băng giá, Trương Hân không dễ dàng gì có chút ý muốn làm hòa với anh, người phụ nữ vừa xuất hiện, lập tức toàn bộ đều bị phá hủy rồi, anh càng nghĩ càng tức, dí nòng súng lên trán thái dương của cô ta càng dùng sức, “xin lỗi cô ấy”

Người phụ nữ sợ hãi dung hoa tàn sắc, đơn giản sợ muốn đái ra quần rồi

Cô biết Lãnh Mạc, cha đỡ đầu thế giời ngầm châu Á, giết người vô số, anh ta không chỉ là dọa dọa cô mà thôi, nếu như thật sự chọc giận anh ta, anh ta thật sự sẽ một phát xử cô liền

Khắp người cô ta đều đang run lẩy bẩy, cô “bụp” một tiếng quỳ trước mặt Trương Hân, đưa tay ra ôm lấy chân của cô ấy, “xin lỗi xin lỗi, tôi sai rồi, tôi không nên nói những lời đó với cô, tôi, tôi về sau sẽ không bao giờ đến nữa.....”

Cô ta cuối cùng cũng nhận ra rằng người phụ nữ một cơn gió cũng có thể thổi bay này có vị trí hết sức quan trọng trong lòng Lãnh Mạc, phút chốc không dám khoa trương nữa

“Tôi biết sai rồi....cầu xin cô nói với tiên sinh tha cho tôi, tôi không dám nữa đâu....”

Lãnh Mạc căng thẳng nhìn về Trương Hân

Trương Hân nhắm chặt đôi mắt lại, “cút”

“Vâng, tôi cút tôi cút, tôi lập tức cút” người phụ nữ như trút được gánh nặng, như con cá chép lăn tròn từ trên đất bò dậy, dương như có thú dữ đuổi theo sau lưng cô ta, cô ta chạy hết sức mình về phía trước, rất nhanh như làn khói thì không thấy bóng người nữa

Cả người của Trương Hân xiêu xiêu vẹo vẹo, Tô Tố nhanh chóng đỡ lấy cô ấy

“Trương Hân.....”

“Anh cũng cút đi, cút, tôi không muốn nhìn thấy anh” Trương Hân cuồng loạn gào lớn, “cút anh là người đàn ông đáng kinh tởm, tôi mù mắt mới ở bên anh 10 năm, mù con tim mới bị anh lừa gạt lâu như thế này”

Lồng ngực của Trương Hân lên xuống rất gấp gáp, mặt nhịn đến đỏ ửng lên, bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi

Lãnh Mạc không dám kích động cô ấy, “em đừng kích động, anh đi, anh bây giờ rời khỏi tầm nhìn của em” Lãnh Mạc nhìn về phía Tô Tố và Tiểu Hy, “làm phiền hai cô giúp tôi chăm sóc nhiều cho cô ấy”

Tô Tố cười lạnh lùng, “Trương Hân là bạn của chúng tôi, chúng tôi chăm sóc cô ấy không phải bởi vì giúp anh”

Mí mắt của Lãnh Mạc giật giật, không tiếp tục ở lại, bước lớn rời đi

Trương Hân rơi nước mắt hít thở nặng nề

Tô Tố không nói câu nào, đưa tay ra đỡ sau lưng của cô ấy, im lặng an ủi cô ấy

Trương Hân phải nửa ngày sau mới dần dần hồi lại, cô ôm lấy mặt, bi thương nói, “các cậu nói, tớ có phải rất thất bại không…..thực chất từ khi bắt đầu tớ đã biết, anh ta không thể là người đàn ông có thể vì một người phụ nữ mà lưu lại, nhưng…..làm sao mà ngu ngốc đến thế này, chính là quản không nổi con tim của bản thân à. Tô Tố, tớ ba năm trước không nên tha thứ cho anh ta, thật sự không nên tha thứ cho anh ta, nếu như ba năm trước tớ bỏ đi rồi…..cũng có thể bây giờ đã bắt đầu tình yêu mới rồi, như thế…..có phải sẽ không có bị đau như thế này không…..”

Tô Tố không có cách nào khuyên bảo

Chuyện tình cảm, nếu như có thể khống chế thì, vậy còn gọi là tình cảm không?

“Trương Hân, bây giờ cũng không có muộn……cậu mới 27 tuổi, cuộc đời đẹp đẽ mới vừa bắt đầu”

“Đúng đúng đúng, cậu bây giờ nhận ra rõ hiện thực cũng chưa phải muộn, với việc dừng lại ở đây đau lòng khó chịu, còn không bằng nhanh dao cắt loạn à, Trương Hân cậu phải nghe Tố Tố, cho dù lần sau lại đụng phải chuyện này, cậu nhẫn nhịn, giống như Tố Tố nói, lôi kỹ năng diễn xuất tốt nhất ra, chỉ cần cậu có thể thành công, thế giới rộng lớn bên ngoài đều đang chờ đợi cậu”

…….

Hai người không dễ dàng gì xoa dịu được tâm trạng của Trương Hân

Trương Hân đã không còn tâm ý muốn tắm nắng nữa, Tô Tố và Tiểu Hy liền đỡ cô ấy quay lại biệt thự, trong phòng khách biệt thự, Lãnh Mạc đang nổi giận với Vương Bưu, “ai thả cho cô ta vào, biệt thự Bán Sơn là nơi chó hoang mèo dại đều có thể vào sao? Vương Bưu

cậu làm việc kiểu gì vậy?người ở dưới đều ăn cái gì vậy hả"

Vương Bưu cũng oan ức à

Người phụ nữ đó không phải là niềm vui mới của đại ca khoảng thời gian gần đây sao

Khi mới có niềm vui mới, lại đến biệt thự mấy lần, những người ở dưới đều nghĩ rằng đại ca đối khác với cô ta, nào dám ngăn cản à

Trương Hân vào trong phòng khách, giọng của Lãnh Mạc im bặt lại, anh căng thẳng nhìn về phía Trương Hân, hoảng loạn giải thích, "người phụ nữ đó không phải là anh thả vào....."

Anh lúc này hận không thể cắt đứt quan hệ với tất cả những người phụ nữ đó, để có thể khiến Trương Hân tha thứ cho anh, làm sao có thể ở trong lúc nước sôi lửa bỏng này đụng đến người phụ nữ khác à

Nhưng....

Trương Hân bước chân không ngừng lại một chút nào, dưới sự nâng đỡ của Tô Tố và Tiểu Hy, bước nhanh lên lầu

Lãnh Mạc bỗng chốc thất vọng không tưởng

Toàn bộ đều sai rồi

.....

Tô Tố và Tiểu Hy dìu Trương Hân nằm lên trên giường, cô nỗ lực làm ra dáng vẻ thoải mái, "tớ không có sao, thật đó.....như thế này cũng tốt, để tớ nhìn thấy rõ bộ mặt của anh ta, cũng đỡ phải lai có

bất kỳ lưu luyến nào với anh ta.....cũng khá tốt”

Tiểu Hy chưa từng có yêu ai, gấp gáp vò đầu bứt tai, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu khuyên

Tô Tố nhìn thấy tinh thần của cô ấy từng chút một suy yếu dần, biết cô ấy không có tinh thần chống đỡ

Cô do dự một chút nhìn về phía Tiểu Hy, “Tiểu Hy, cậu giúp tớ xuống dưới lầu kêu người đưa lên chút thức ăn được không?”

Tiểu Hy sáng tỏ

Đay là Tố Tố muốn nói chuyện với Trương Hân rồi

Cô gật gật đầu, từ bên giường nhảy xuống, “tớ đi ngay đây”

Cánh cửa được đóng lại

Tô Tố giờ mới nắm tay của Trương Hân, “tớ nghĩ....tớ chắc rất hiểu tâm trạng của cậu, cậu có muốn nghe tớ kể một câu chuyện không?”

Nói xong, cô cũng không quản Trương Hân có muốn nghe hay không, nhẹ nhàng kể

“Trước đây, có một bé gái, từ khi cô bé biết nhớ thì đã ở trong cô nhi viện, cô nhi viện nơi đó thật sự cũng là một xã hội nhỏ bé, bọn trẻ vì muốn tranh giành miếng ăn, vì tranh giành được cơ hội nhận nuôi, tranh giành đấu đá nhau. Cô bé đó từ nhỏ đã ngốc nghếch, không thích nói chuyện cũng không nịch nọt được những người làm việc ở đó, vì vậy cả ngày bị nhịn đói, lúc còn nhỏ da vàng gầy guộc, cũng không có người tình nguyện nhận nuôi cô bé....”

Trương Hân bông chốc nhìn qua

Tô Tố cười cười, tiếp tục kể, “nhưng, có một người, đối với cô bé đặc biệt tốt lén lút từ trong bếp lấy trộm được thức ăn đều chia cho cô một miếng, có một làn, cô bé đó bị ốm, nhân viên làm việc không thích cô bé, không có người chăm sóc cô bé, người đó đã chạy ra bên hồ trước cổng cô nhi viện bắt cá về nấu canh cho cô bé bổ thân thể, sau đó cô bé dưới sự chăm sóc của cô ấy, cuối cùng cũng giữ được cái mạng nhỏ bé”

Trương Hân đột nhiên mở to con mắt lên

Tô Tố đưa tay ra nắm lấy tay của cô ấy, nhìn vào trong mắt của cô, “chị Tiểu Hân......những chuyện này, chị còn nhớ không?”

Chương 512

Cô nhớ

Cô làm sao có thể không nhớ

Hồi nhỏ cô và Tố Tố hai đứa trẻ ở trong cô nhi viện bị người khác ức hiếp, luôn luôn đều là hai người bọn cô tương hỗ lẫn nhau mới có thể lowngs lên, sau đó.....sau đó bọn cô rời khỏi nơi đó

Tô Tố nói tiếp, "hai cô bé liên tục lớn lên đến năm 13 tuổi đều không có người nhận nuôi, sau đó.....hai người bọn họ ngũ quan dần dần nổi bật lên, cũng không giống hồi nhỏ da vàng gày guộc như thế nữa.....một gã lão đầu làm quét dọn trong cô nhi viện ánh mắt nhìn hai cô bé dần dần không như bình thường....có một ngày, cô bé nhỏ hơn bị lừa đến một căn phòng nhỏ, nguy hiểm bị cưỡng bức.....cũng là người còn lại xuất hiện cứu lấy cô bé.....sau đó hai người bọn họ thương lượng, chạy trốn khỏi cô nhi viện"

Khắp người Trương Hân đều đang run rẩy dữ dội

Tô Tố rất ít khi muốn hồi nhớ lại chuyện đã qua, bởi vì những chuyện cũ đối với cô mà nói, quá đau đớn để nhìn lại

Trong mắt cô dưng dưng nước, cúi đầu nhìn Trương Hân, "chị Tiểu Hân.....chị còn nhớ không?"

"Tố Tố? cậu là Tố Tố?"

Những chuyện cũ này, ngoại trừ cô và Tố Tố ra, không có ai biết

không có ai

Tô Tố rơi nước mắt xen lẫn nụ cười gặt đầu

Ánh mắt của Trương Hân căng lên như chuông đồng, rất nhanh cô lắc đầu, “không không, Tố Tố đã chết rồi, Tô Tố đã chết vào ba năm trước rồi, cậu và cô ấy tuy rằng họ tên giống nhau, nhưng khuôn mặt hoàn toàn không giống, các cậu là hai người, Tô Tố, cầu đừng có lừa tớ....tớ chịu đựng không được hậu quả.....”

“Chị Tiểu Hân. Hơn ba năm trước, em chết trong bệnh viện, em cũng nghĩ bản thân chết chắc rồi, nhưng đợi khi em mở mắt, thì phát hiện bản thân sống trong một cơ thể khác, em cũng không có cách nào giải thích chuyện này, vì vậy trước giờ cũng không có nhắc qua với bất kỳ ai, em vốn dĩ chỉ muốn như thế sống qua ngày, để Tô Tố trước đây đi theo cái chết của cô ấy, coi như không còn nữa rồi. Nhưng....em không muốn nhìn thấy chị như thế này......chị Tiểu Hân, hai chúng ta từ nhỏ sống khổ sở như thế đều vượt qua được, chẳng lẽ chị bây giờ thật sự như thế này từ bỏ sao”

“Cậu, cậu thật sự là Tố Tố?”

Tô Tố hai tay để lên đầu giường, kéo gần khoảng cách giữa hai người lại, vúi thấp đầu chân thành nhìn cô ấy, “chị Tiểu Hân, chẳng lẽ em vừa mới kể câu chuyện, còn có người thứ ba biết được sao?”

Không có

Không có người khác biết được

Trương Hân bịt miệng, không dám tin nhìn về Tô Tố

Cô luôn cảm thấy trên người Tô Tố có một cảm giác khiến cô an

lòng, cô còn nghic là bởi vì cô ấy và Tố Tố có cùng tên, nhưng vốn dĩ....thì ra là như thế này sao?

Cô không phải không có nghi ngờ qua

Hơn ba năm trước cô đã hoài nghi rồi

Cầm lấy điện thoại đi đối chấp với Tô Tố

Nhưng lúc đó Tô Tố giải thích cho cô quá hoàn mỹ, cô ấy nói cô ấy là người hâm mộ của Tố Tố, vì vậy thói quen cuộc sống sẽ sao chép của Tố Tố, cô thật sự bị lừa rồi

Trương Hân nước mắt rơn rớn

Cô từ trên giường ngồi dậy, ôm thật chặt lấy Tô Tố, lớn tiếng gào khóc, “Tố Tố Tố Tố thật sự là em thật sự là em sao, em làm sao mà nhẫn tâm vậy, em làm sao không sớm thừa nhận.....em có biết không, chị hơn ba năm nay sống như thế nào”

Tô Tố ôm lại Trương Hân, mắt cũng ướt đẫm, “xin lỗi chị Tiểu Hân, em không phải là cố ý....”

Lúc đầu cô không thừa nhận là bởi vì Bạch Linh và Mạc Tầm, hai người bọn họ quá tàn nhẫn, chẳng may để Trương Hân biết được sự thật, Trương Hân khẳng định sẽ tìm bọn họ báo thù, mà cô lo lắng Trương Hân sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy mới không nói với cô ấy

Sau đó sau khi đợi Mạc Tầm chịu pháp luật khống chế, Bạch Linh mất tích rồi......

Cô liên tục kêu Tiêu Lăng đi điều tra tung tích của Bạch Linh, nhưng về sau thì có chuyện hôn lễ, cô quyết định rời khỏi quốc nội, lúc đó

nói với Trương Hân, Trương Hân nhất định sẽ không để cô đi, vì vậy một khi đã giấu thì giấu đến bây giờ.....

“Tố Tố, Tố Tố ông trời có mắt à, nhất định là ông trời nhìn thấy em quá vô tội rồi, vì vậy mới cho em gặp được như thế này, nhất định là như thế....”

Tô Tố cười cười không nói lời nào

Không quản là bởi vì cái gì, có thể sống lại một đời, để cô gặp được Tiêu Lăng, để cô có thể có hai đứa con dễ thương như thế này, cô đều cảm thấy đủ rồi

“Chị Tiểu Hân, chị còn có em....vì vậy, đừng bao giờ tuyệt vọng cũng không được từ bỏ Lãnh Mạc, anh ta thật sự quá tồi tệ rồi, cũng giống với Mạc Tầm trước đây, em lúc đó cũng nghĩ rằng em bỏ đi Mạc Tầm khẳng định sẽ không sống được, nhưng sự thật thì sao....về sau em lại gặp phải Tiêu Lăng, đồng thời lại lần nữa đón nhận anh ta, bây giờ hai người chúng em tuy không có hòa giải hoàn toàn, nhưng cũng sống rất tốt.....vì vậy, chị Tiểu Hân, chị không được từ bỏ chỉ cần chạy thoát khỏi nơi này, chị cũng có thể lại lần nữa nhận được hạnh phúc”

Đây mới là nguyên nhân Tô Tố nói thật thân phận với Trương Hân

Chỉ có là “Tố Tố”, Trương Hân mới có thể nghe vào tai lời khuyến cáo của cô

“Được được chị nghe em, chị đều nghe em, chị sẽ không từ bỏ, chị sẽ nghĩ cách chạy thoát khỏi đây, chị sẽ rời bỏ anh ta.....”

Tô Tố gật đầu, càng thêm lực ôm lấy Trương Hân, cảm nhận được cơ thể gây dơ xương của cô ấy, Tô Tố đau lòng không tả, “chị Tiểu

Hân, trước tiên dưỡng tốt sức khỏe, biết không, chỉ cần chị chạy thoát khỏi nơi này rồi, em sẽ nghĩ cách tìm cho chị một nơi để chị trốn"

"Được"

.....

Mấy ngày sau đó Tô Tố không có việc gì thì lại chạy đến biệt thự Bán Sơn, có khi sẽ dẫn theo Cảnh Thụy và Tiểu Thất, có khi thì là cô cùng Tiểu Hy đến, bọn họ đồng hàng đến nhìn Trương Hân, Trương Hân rất nghe lời của Tô Tố, hàng ngày đều tích cực dưỡng sức khỏe cơ thể, một ngày ba bữa, tuy có lúc ăn rồi ăn vẫn sẽ nôn ra, nhưng đợi nôn xong rồi, cô vẫn nỗ lực tiếp tục ăn. Lãnh Mạc hạn chế đối với cô cũng thả lỏng rất nhiều, để cô tự do hoạt động trong khhu vực biệt thự

Trương Hân tóm được cơ hội, hàng ngày đều ra ngoài tắm nắng, không thì đi đi lại lại rèn luyện rèn luyện sức khỏe, cứ như vậy, mấy ngày sau, khí sắc của cô so với trước tốt hơn nhiều, cả người tuy còn chút yếu đuối, nhìn thì không có đáng sợ như trước kia nữa

Thì thế, Tô Tố và Tiểu Hy mới dám yên tâm

Cũng vì điều này, Lãnh Mạc thái độ đối với Tiểu Hy và Tô Tố cũng tốt lên

Hai người thì thái độ không nhìn thấy đối với Lãnh Mạc

Tiêu Hy nhìn Trương Hân đang nhắm mắt lại tắm nắng, xích lại gần Tô Tố, lên lút nói với cô, " Tố Tố, cậu thật lợi hại, cậu nói với Trương Hân cái gì rồi à, cô ấy đột nhiên tích cực đối mặt với cuộc sống như thế rồi? Tớ nói mà, cô ấy vì một tên tồi tệ mà khành hạ sức khỏe của

bản thân, không đáng bao nhiêu”

Tô Tố cười cười không nói

Thực tế không phải là lời an ủi của cô có tác dụng

Mà là trong nội tâm của Trương Hân gắng sức

Biết cô vẫn còn sống, trong lòng của Trương Hân có năng lượng duy trì sức tiếp. Bởi vì cô ấy nhìn thấy, cô ấy không còn là một mình nữa, cũng không còn cô đơn nữa

Nhưng những lời như thế này đương nhiên không thể nói với Tiểu Hy

Cô vỗ vỗ vai của Tiểu Hy, “hoặc có thể là do bản thân cô ấy nghĩ thông rồi”

Tiều Hy gật đầu, chỉ cần có thể nghĩ thông thì chính là chuyện tốt rồi à

Ngày hôm đó, Tiểu Hy bởi vì vẫn có công việc, rời khởi biệt thự Bán Sơn trước, đến đài truyền hình làm việc, cô ấy làm việc đến 9 giờ tối, đói không chịu nổi, đi tìm một nhà hàng ăn cao cấp ăn cơm tối

Nhưng thức ăn vẫn chưa có lên, bỗng nhiên thì nhìn thấy không xa đó con bướm hoa nào đó mặc chỉnh tề cùng một người con gái ăn cơm.

Tiểu Hy ánh mắt lóe lên, bước nhanh qua đó

Chương 513

Cách nhau gần rồi, thì nhìn thấy được mặt nghiêng của người phụ nữ

Người phụ nữ trang điểm vô cùng khéo léo, mặc một chiếc váy kiểu dáng không quy cách dài toàn thân màu vàng, khuôn mặt nghiêng vô cùng tinh tế, từ chân tóc đến đầu ngón tay không có một chỗ nào là không trang điểm đẹp đẽ qua. Tiểu Hy đeo kính râm đi lại gần nhưng không có gây nên sự chú ý của hai người bọn họ

Hai người ngồi đối diện nhau, trên bàn ăn bày hoa và rượu rất đẹp

Trong tay người phụ nữ cầm một chiếc ly rượu vang đỏ, nhẹ nhàng xoay tròn,nghiêng đầu sang một bên cười với Tôn Nguyên nói, "thì ra anh là con trai của bác Tôn, chúng ta đây có được tính là duyên phận không?"

"Đương nhiên tính rồi"

Tôn Nguyên cười cười nhìn chằm chằm người phụ nữ, tay cầm ly rượu cụng với ly của người phụ nữ, "tôi cũng không có nghĩ rằng cô là con gái của bác Triệu, vì duyên phận của chúng ta, có nên xụng một ly không?"

Hai người đều nở nụ cười, ngậm một ngụm rượu

Bầu không khí phải nói là lãng mạn

Ngọn lửa tức gian trong lòng của Tiểu Hy "châng châng châng" tăng

vụt lên

Quả nhiên là bướm hoa

Đôi mắt đào hoa đó, một ngày không đưa tình phụ nữ thì sẽ chết chắc

Hai cô bạn gái của cô, Tô Tố bị Tiêu Lăng hại cơ thể bị thương nặng. Trương Hân càng đáng thương hơn, đừng nói không danh không phận, còn bị Lãnh Mạc giam giữ

Mà hai người đàn ông này, toàn bộ đều là huynh đệ tốt của Tôn Nguyên

Phiền

Tiểu Hy càng nghĩ càng tức giận

Cô không có bản lĩnh báo thù Tiêu Lăng và Lãnh Mạc, nhưng trút giận ở trên người bướm hoa vẫn là có thể làm được

Giọng oán trách này của cô đã nhịn mấy năm nay rồi

Nhãn cầu của Tiểu Hy quay một vòng, phút chốc có chủ ý. Cô gỡ kính râm xuống, thẳng lưng đi đến chỗ hai người bọn họ, khi đi đến trước mặt bàn ăn của hai người họ, Tiểu Hy đột nhiên dừng bước chân, đứng trước mặt bàn ăn

Hành động của cô cuối cùng đổi lại ánh mắt liếc nhìn của Tôn Nguyên và Triệu Tịnh

Bầu không khí đang tốt đẹp bị làm phiền, Triệu Tịnh có chút không vui, cau mày nhìn Tiểu Hy

Tôn Nguyên nhìn thấy là Tiểu Hy, lông mày giật giật, vừa muốn chào hỏi cô ấy, thì nhìn thấy trong khoang mắt của Tiểu Hy bỗng nhiên ngưng tụ một lớp sương mù

“Ái, quả ớt nhỏ.....”đây là làm sao thế này?

Tiểu Hy bỗng nhiên bịt miệng lại nhìn hai người không tiếng rơi nước mắt

Tôn Nguyên phút chốc gấp gáp, anh từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, “quả ớt nhỏ cô khóc cái gì, ai ức hiếp cô sao?”

Rất tốt

Phản ứng của Tôn Nguyên Tiểu Hy rất mãn ý

Cô liếc nhìn Triệu Tịnh ngồi bên cạnh, sắc mặt của Triệu Tịnh đã bắt đầu có chút hoài nghi

Tiểu Hy bỗng nhiên ôm lấy eo của Tôn Nguyên, oa oa khóc lớn lên, cô một bên khóc một bên dùng sức đánh lên lưng sau của anh ta, “Tôn Nguyên, anh làm như thế này có xứng đáng với em không?”

“A?” Tôn Nguyên hoàn toàn không hiểu đầu đuôi

Anh làm cái gì cơ?

“Tôn Nguyên, em đều đã mang thai đứa con của anh rooifm anh không phải nói muôn kết hôn với em sao, làm sao mà bây giờ lại ở cùng với người phụ nữ khác.....Tôn Nguyên, em biết anh hào hoa, nhưng anh cũng không thể như thế với em à....trước đây anh chơi nhiều người phụ nữ như vậy em đều coi như không biết, nhưng

anh.....nhưng anh dám ở trước mặt em cùng người phụ nữa khác anh anh em em, anh làm như thế thì sẽ không thấy lương tâm bất an sao......"

Toàn cơ thể của Tôn Nguyên cứng đơ, cả người mép miệng bắt đầu giật giật

Tiểu Hy nhập vai rồi, dùng sức đẩy bỏ cái ôm của Tôn Nguyên, dùng sức đánh lên trước ngực anh, "anh thằng đàn ông phụ tình người đàn ông phụ tình, được được, nếu như anh có lỗi với tôi, vậy thì anh đừng trách tôi nhẫn tâm, ngày mai tôi đi đến bệnh viện lấy bỏ con của anh, chúng ta về sau cầu trở lại là cầu đường trở lại là đường, tùy anh muốn đi tìm người phụ nữ lung tung nào đó, tôi đều không quản, được chưa"

Tiếng khóc của Tiểu Hy thực sự là rất thảm khốc, gây nên cái nhìn dòm ngó của nhóm người trong nhà hàng

Sắc mặt cả Triệu Tịnh phút chốc không kiềm chế nổi nữa

Cô cắn răng từ trên vị trí ngồi đứng dậy, nỗ lực duy trì phong độ tốt nhất, "Tôn Nguyên, xem ra hôm nay chúng ta không thể ăn cơm được rồi, tôi xin cáo từ trước"

Tôn Nguyên cũng ngại ngùng muốn chết, gật đầu với Triệu Tịnh, "vâng vâng, Triệu tiểu thư cô về trước đi, đợi chút tôi gọi điện thoại giải thích với cô...."

"Giải thích" Tiểu Hy khoa trương gào lên, "anh muốn giải thích cái gì, anh muốn giải thích làm sao, tôi nói cho anh biết Tôn Nguyên, anh phải giải thích cho tôi trước tiên, chúng ta không phải đã nói rồi, đợi sau khi đứa bé sinh ra thì sẽ lập tức đi nhận giấy kết hôn sao,cảm thấy giống như anh đang lừa dối em, anh tên lừa gạt, tôi về sau sẽ

không còn tin lời nói quỷ quyệt của anh nữa”

Tiểu Hy nói xong, ôm lấy mặt u u khóc lớn, đẩy bỏ Tôn Nguyên chạy ra khỏi nhà hàng

Chết tiệt

Trong lòng Tôn Nguyên như một vạn con ngựa sung mãn chạy qua

Cô tiểu nha đầu này từ khi nào biết diễn kịch rồi, còn diễn thật như thế

Trong mắt nhìn thấy cái nhìn khác lạ truyền đến từ đám người trong nhà hàng, Tôn Nguyên da đầu rợn lên, thực sự là không thể ở lại nữa, nhanh chóng thanh toán bước nhanh đuổi theo

Chết tiệt

Quả ớt nhỏ này rốt cuộc phát điên gì vậy

Anh phải hỏi cho rõ ràng mới được

Nơi đỗ xe của nhà hàng, Tiểu Hy không có bỏ đi, ngồi trên chiếc xe của bản thân, ngậm cười nhìn Tôn Nguyên tái xanh mặt chạy ra đây, trên mặt cô đâu còn có nước mắt và tủ thân vừa nãy, cười ha ha giống như con hồ ly ngàn năm

Tôn Nguyên nhìn thấy cô dáng vẻ đắc ý, cũng không biết tại sao, ngọn lửa tức giận trong lòng một phút sau biến mất không thấy bóng hình đâu

Anh đi đến bên xe của Tiểu Hy, không thoải mái trừng mắt với cô, “vừa ý chưa?”

“Vừa ý vô cùng vừa ý” Tiểu Hy hứ hứ ưm ưm nói, “pha hỏng việc tốt của anh rồi phải khống? Trong lòng không vui sao? Hứ anh không vui nhưng tôi thì soảng”

Trên trán của Tôn Nguyên xuất hiện ba vạch màu đen

“Tôi đắc tội với cô rồi sao?”

“Hứ, anh không đắc tôi với tôi, ai bảo huynh đệ tốt của anh đắc tội với chị em tốt của tôi cơ, quả nhiên những thế hệ thứ hai đại gia bọn anh đều không có một con là chim tốt, không phải không phải, Mộ Bạch sư huynh thẳng thắn lại tốt bụng, sáng ngời lại ấm áp....ngày ngày cùng với nhóm bại hoại các anh chơi với nhau mà không có bị truyền nhiễm, cũng thật hiếm có”

Xong

Cảm thấy dường như anh bị hai huynh đệ đó liên lụy rồi

Con bại hoại?

Mép của Tôn Nguyên giật lên, kéo mở cánh cửa xe của Tiểu Hy ngồi vào trong

“Anh lên xe của tôi làm cái gì, đi xuống, chị đây còn muốn về nhà nữa”

“Cô không phải còn muốn đi phá thai sao, tôi đi cùng cô”

Chết tiệt

Còn thù dai nữa

Tiểu Hy mở cánh cửa xe, giơ chân đạp, “nhanh cóng xuống xe, không phải chỉ là phá hoại cơ hội anh tán mỹ nữ thôi sao? Đằng nào thì mỹ nữ bên cạnh anh nhiều như thế, lại đi tán người khác vậy, đằng nào tôi cũng giảm tức gần hết rồi”

Miệng Tôn Nguyên lại giật giật

Anh còn chưa nói với Tiểu Hy, Triệu Tịnh hôm nay thức tế không phải là người phụ nữ anh tán, cô ấy là trong nhà đặc biệt sắp xếp cho anh đối tượng xem mắt, nhà của Triệu Tịnh là làm kinh doanh trang phục, lần này Tô Tố tìm đại lý của Nala, nhà của Triệu Tịnh cũng đấu thầu

Bố mẹ của Tôn Nguyên và bố mẹ của Triệu Tịnh rất thân quen, lần này Triệu Tịnh từ nước ngoài trở về, người lớn hai gia đình tụ họp lại nói chuyện gia đình, nói đến chuyện hai đứa đều không có đối tượng, người lớn hai nhà ăn nhịp với nhau, lập tức để hai người bọn họ xem mắt

Tôn Nguyên và Triệu Tịnh trước đâu có gặp qua một lần, ấn tượng đối với nhau cũng không tồi, lần này nhìn thấy đối tượng xem mắt đột nhiên là đối phương, cahwcs đều có chút kinh ngạc

Tôn Nguyên dám khẳng định, nếu như anh gật đầu đồng ý chuyện hôn sự này, bố mẹ anh có thể vui mừng chết được

Anh theo đuổi Tiểu Hy đã được ba năm rồi, tiểu nha đầu chết tiệt này một chút phản ứng cũng không cho. Tôn Nguyên đều đã muốn từ bỏ rồi, cũng quyết định nghe bố mẹ kết hôn sinh con, dù gì thì anh cũng 31 tuổi rồi

Vì vậy đêm xem mặt lần này của anh và Triệu Tịnh, anh là chuẩn bị

gật đầu đồng ý

Kết quả.....tiểu nha đầu chết tiệt này lại chạy đến đảo loạn

Tôn Nguyên hứ hứ một tiếng, đột nhiên đến đảo lộn rồi, thì phải chịu trách nhiệm này

Chương 514

“Này, xuống xe ngay!”

Xuống xe! Tôn Nguyên xoa xoa bụng, “đang yên đang lành một buổi tối đi xem mắt thì bị cô phá hỏng rồi, đến bây giờ tôi vẫn còn chưa được ăn cơm tối đây, để bồi thường tổn thất của tôi, mau chóng đưa anh đây đi ăn cơm”

Anh ta không nói thì thôi, khi nói ra Tiểu Hy cảm thấy bụng mình cũng đói dễ sợ.

Cô mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, khởi động động cơ, quay đầu hỏi Tôn Nguyên, “anh muốn ăn cái gì?”

“Ưu tiên phụ nữ, cô nói đi nơi nào ăn thì đi nơi đó”

Tiểu Hy chớp mắt, cười hắc hắc nói “đây là chính anh nói đó nhá”

Tiểu Hy khởi động xe rời khỏi nhà hàng, cô đưa Tôn Nguyên đến một cửa hàng lẩu!

Tôn Nguyên khó chịu không nổi nói “cô dẫn tôi đi ăn cái này”

“Đương nhiên” nước miếng của Tiểu Hy như muốn rớt ra ngoài, trừng mắt nhìn Tôn Nguyên, một dáng điệu anh không biết hàng, “đây là hiệu lẩu Trung Khánh chính tông! Chính tông đó! Nước lẩu và nước dùng ở đây đều cực kỳ ngon, nhất là món thịt dê nướng và thịt bò thái lát! Tuyệt đối là nhất tuyệt! Tôi nghe nói thịt bò và thịt dê đều chuyển từ Tân Cương tới, thịt dê là nguyên con còn sống chuyển tới

đó,đều là tươi mới! Tuyệt đối tươi ngon!"

Tôn Nguyên lúc đầu vốn không muốn xuống xe, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt tỏa sáng cộng với bộ dạng chảy nước miếng kia của Tiêu Hy, lắc đầu cười cười, cùng theo cô xuống xe

Thời gian này đã quá cái giờ ăn tối, nhưng mà người trong quán lẩu lại không có chút nào giảm bớt.

Tiểu Hy đeo kính râm, xếp hàng nửa giờ đồng hồ thì cuối cùng cũng xếp được một phòng bao

Tôn Nguyên có chút khó có thể lý giải, xếp hàng nửa giờ đồng hồ chỉ vì một bữa cơm

Chà! Chà!

Hai người tiến vào phòng bao.

Tiểu Hy chọn nồi nước dùng cay nhất

Cô cũng mặc kệ Tôn Nguyên, rồi gọi một đống thức ăn

"Này này này.......Tôi đến với tư cách khách mời, có phải để cho tôi gọi một chút chứ"

Tiểu Hy không vui trợn mắt nhìn anh, "không phải trong giới các anh thường lưu hành cái gì phong độ ga-lăng sao, gọi món ăn đều là phụ nữ gọi, cái phong độ đó của anh đến chỗ của tôi thì biến mất rồi sao hứ! Dù sao tôi trả tiền, anh có ăn hay không"

Tôn Nguyên thở dài!

Thế nhưng anh cũng phát hiện ra một vấn đề, khi anh đi cùng người phụ nữa khác ăn cơm, đích thực duy trì phong độ ga- lăng của mình để cho các cô ấy gọi món ăn, không quản món ăn anh có thích hay không, anh đều sẽ không nói cái gì, nhưng cũng với Tiểu Hy....anh làm sao thì cũng không muốn duy trì cái phong độ gặp quỷ đó.

Tiểu Hy gọi món xong, lại gọi thêm một thùng bia ướp lạnh!

Tôn Nguyên lông mày nhíu lại,"ô có thể uống nhiều như vậy"

"Gọi cho anh đấy, thế nào, tôi có tốt với anh không"

"Cô không phải là muốn âm mưu toan tính tôi chứ"

Trên mặt Tiêu Hy cười cười, cô xoa mặt, cô biểu hiện rõ ràng như vậy lắm sao

Trêm thực tế, Tiêu Hy chính là muốn chuốc Tôn Nguyên say!

Hừ hừ

Chờ cho anh uống say rồi, vô ý thức rồi, cô đá anh mấy phát mấy phát không phải là hả cơn giận sao!

Nồi lẩu rất nhanh được mang lên

Màu nước dùng đỏ rực bên trong có táo đỏ, hành tây, gừng và các loại gia vị, mùi nước dùng thơm nức mũi.

Tiểu Hy suýt chút nữa là chảy nước miếng

Tôn Nguyên không chút khách khí đả kích cô, "cô cái bộ dạng này khác gì chó con thèm ăn"

“Đi đi đi, anh biết cái gì! Mỹ vị của đồ ăn thì phải đối xử tốt như thế”

Tôn Nguyên lắc đầu không nói lời nào.

Rất nhanh những món mà Tiểu Hy gọi đều đã lên đủ, bầy tràn lên cả cái bàn tròn, chỉ riêng là thịt bò và thịt dê cô gọi mỗi thứ ba đĩa, phải biết là, đĩa thịt bò và thịt dê đều lớn giống như một cái chậu nhỏ, sau chiwwcs đĩa thức ăn này lên rồi, Tôn Nguyên trợn tròn mắt “ Cô ăn nhiều như vậy chúng ta chỉ có hai người”

“A! hai người, tôi quên mất anh rồi, phục vụ viên, thịt bò thịt dê tất cả thêm cho tôi một phần!”

Tôn Nguyên khóe miệng lại giật một cái nữa!

Bởi vậy...ba cái đĩa thịt bò cùng với ba cái đĩa thịt dê, cô ấy chuẩn bị cho bản thân ăn

Anh nhìn Tiểu Hy ánh mắt bỗng chốc khác lạ.

Được rồi, anh thừa nhận, số lần anh cùng Tiểu Hy ăn cơm chung rất ít, nhưng anh đúng thật chưa thấy người phụ nữ nào có thể ăn nhiều như vậy! Những người phụ nữ hẹn hò cùng anh không phải đều là giỗng con nhỏ ăn vài miếng thức ăn thì đã nói no rồi, chỉ có Tiểu Hy........

“Cô bây giời dẫu cũng là nhân vật của công chúng, ăn nhiều như vậy không sợ lên cân”

“Không ăn no như thế lấy đâu ra sức giảm béo!” Tiểu Hy đem bỏ hết toàn bộ thịt bò cũng thịt dê vào trong nồi, rồi ngồi gục trên bàn mắt nhìn chằm chằm đợi thịt chín, đầu cũng không ngẩng lên nói, “tôi

hôm nay trong trường quay quay tiết mục, từ một giời chiều tới chín giờ tối, không có cái gì bỏ vào bụng hết, tôi hiện tại có cảm giác có thể ăn hết cả một con bò”

Tôn Nguyên cầm muôi vớt lên nhìn thịt trong nồi, thịt rất mỏng, rất dễ dàng thì chín, nhưng anh vẫn bỏ lại thịt vào trong nồi

“Ái, có thể ăn được rồi”

“Không được! Bất cứ loại thịt gì tối thiểu nhất trong nồi lẩu đang sôi nấu 2 phút, nếu không thì ký sinh trùng đều giết không chết được”

Vậy thì cô trước kia không phải ăn một đống ký sinh trùng sao

Tiểu Hy ớn lạnh!

Chờ mãi mời đến hai phút, Tiểu Hy không đợi được nữa gắp đầy một bát thịt, cô gắp từng miếng đưa vào trong miệng, vừa tê vừa cay, vừa thơm vừa mềm! Tiểu Hy nhắm mắt lạ, vẻ mặt hạnh phúc!

Thật sự ngon như vậy sao!

Tôn Nguyên nửa tin nửa ngờ gắp một miếng thịt bỏ vào trong miệng!

“Khục...khục....khục...”

Vị cay tê xộc thẳng vào cổ họng, sặc đến mức sắc mặt anh đỏ bừng, Tôn Nguyên ngoảnh đầu đi ho không ngừng. Tiểu Hy chớp mắt, mở một lon bia đưa cho anh, “uống nhanh, uống nhanh, sẽ đỡ hơn một chút”

Tôn Nguyên tóm lấy lon bia rồi cứ thế dốc lên uống!

Ho thì đã ngừng lại, nhưng vị tê cay trong họng thể nào cũng không biết mất đi được

“Làm sao lại cay như vậy!”

“Để đã nói cho anh rồi, lẩu Trùng Khánh chính tông! Lẩu Trung Khánh chính là lấy tê, cay mà nổi danh đó!” Tiểu Hy sắc mặt không đổi tiếp tục ăn, vừa ăn vừa khuyên Tôn Nguyên,“anh ăn từ từ thì có thể cảm nhận được dư vị”

Tôn Nguyên do dự một chút, lại gắp một miếng, thận trọng nếm thử

Chất thịt cũng không tệ lắm, thế nhưng là....vẫn rất là cay!!!

Anh lại uống một lon bia!

Tôn Nguyên ăn thịt còn không có bằng uống nhiều bia, anh nhìn ánh mắt hồ ly của Tiểu Hy, chớp mắt “cô uống cùng với tôi!”

“Không được không được, tôi không biết uống rượu”

“Vậy thì tôi cũng không uống nữa!”

Tôn Nguyên đặt lon nước đã mở xuống, cùng lắm thì anh không ăn nữa!

“Ai da, anh đừng a, được được được, tôi uống cùng anh, như vậy được chưa” thật sự không uống nữa, vậy thì âm mưu của cô không thực hiện được sao, Tiểu Hy nhìn thấy phía trước Tôn Nguyên bày ra mười mấy lon bia trống rỗng rồi, đã uống nhiều như vậy, cô lại cùng hắn uống tiếp, anh ta cuôi cùng cũng phải say thôi

Tiểu Hy tiếp tục uống cùng Tôn Nguyên!

Đáng tiếc Tiểu Hy không biết rằng Tôn Nguyên cái thằng cha này cơ bản là lớn lên từ trong bình rượu, nếu biết thế này,cô làm sao cũng sẽ không uống cùng anh ta nhiều như vậy!

Tiểu Hy rõ ràng nhớ sau khi uống một lon thì có chút choáng váng đầu, mà Tôn Nguyên ở đối diện vẫn không xảy ra một chút vấn đề. Cái tính trẻ con củaTiểu Hy lại lập tức phát tác, cô không tin, cô trút rượu cho Tôn Nguyên không say!

“Uống uống uống, hôm nay không say không về!”

Trong ánh mắt Tôn Nguyên lóe lên nụ cười, chạm cốc cùng Tiểu Hy, “được, không say không về”

Kết quả cuối cùng rõ ràng dễ dàng nhìn thấy!

Tôn Nguyên nhìn Tiểu Hi gục trên bàn ngủ say, bất tỉnh nhân sự, miệng hừ nhẹ một tiếng, “Tiểu tử, đấu với tôi”

Tôn Nguyên thanh toán, đỡ Tiểu Hy về nhà

Tiểu Hy mấy năm gần đây tiền kiếm cũng không ít, nhà cũng đổi sang một nhà khác, chỗ ở hiện tại Tôn Nguyên cũng biết.

Anh đưa Tiểu Hy về nhà.

Bế cô vứt lên giường, còn chuẩn bị đi lấy nước lau mặt cho cô, Tiểu Hy trên giường đột nhiên quàng tay qua cổ của anh, lôi kéo anh lên trên giường!

Chương 515

Tôn Nguyên ngã 1 cái, trực tiếp ngã lên người An Tiểu Hy.

Cảm xúc thơm tho mềm mại trong lòng khiến Tôn Nguyên ngây người, như là mùi rượu từ nãy tới giờ đều xông lên, toàn thân anh lập tức nóng lên, đặc biệt … nóng đến lợi hại.

Đáng chết!

Tôn Nguyên nắm chặt vai của An Tiểu Hy, dùng sức đẩy cô ra.

"Bộp---"

Đầu Tiểu Hy đụng vào đầu giường, đau đến cô kêu lên, trong đầu Tôn Nguyên ngầm nguyền rủa, nhanh chóng bò lên giường kêu cô lên, "Đụng vào đâu rồi?"

Tiểu Hy đau đến chảy nước mắt, đưa tay sờ sau đầu, mếu máo, giọng nũng nịu, "Đau…"

Tiểu Hy bây giờ không còn bộ dạng hoạt bát cổ quái của ngày thường, có vài phần nũng nịu, Tôn Nguyên nhìn thấy có chút không nhịn nổi! Nhanh chóng thu lại ý nghĩ đẹp đẽ kia, đưa tay xoa đầu Tiểu Hy, "Đỡ hơn chưa."

"Ừ! Chóng mặt…"

Uống nhiều vậy không chóng mặt mới lạ!

“Em đợi 1 chút, anh đi lấy khăn giúp em lau mặt.”

“Không được!”

Tiểu Hy đưa tay ôm cổ Tôn Nguyên, trực tiếp kéo Tôn Nguyên xuống giường, nghi ngờ nhìn anh, “Anh, anh là ai, a--- sao nhìn 1 cái, có vẻ… có vẻ quen mắt, có phải tôi gặp anh ở đâu rồi không… a--- tại sao anh lại ở đây… hả… không lẽ tôi đang mơ, tim xuân rung động sao nhưng bây giờ đâu phải là mùa xuân…”

Tiểu Hy lật người đè Tôn Nguyên xuống dưới, đưa tay sờ mặt anh, “Uhm… mặt không tệ, da mặt mịn màng, chỉ là à… có chút già!”

Tôn Nguyên nắm chặt nắm đấm!

Già.

Tôn Nguyên anh năm nay 31 tuổi, đang là tuổi đầy mê lực nhất của đàn ông, người phụ nữ đáng chết này lại dám chê anh già!

Tôn Nguyên cắn răng nhìn Tiểu Hy, “An Tiểu Hy, bây giờ, ngay lập tức, nhanh chóng đi xuống khỏi người tôi! Nếu không hậu quả tự gánh!”

“Mới, mới không như vậy!”

Mắt Tiểu Hy mơ màng, cúi đầu, hôn 1 cái lên miệng Tôn Nguyên, “A, mềm mềm, thật thoải mái.”

Nói xong, Tiểu Hy bò lên mặt Tôn Nguyên như 1 con cún vừa liếm vừa hôn.

Dù sao cũng là mơ!

Trong mơ thì muốn làm gì cũng được.

“A… mặt anh sao đỏ vậy… anh thật quen mắt, a … tôi nhớ ra rồi, anh thật giống tên cặn bã bướm hoa kia...a, tôi a… tôi làm**, vậy mà mơ thấy người giống hệt tên bướm hoa kia.”

Bạch tuộc Tiểu Hy nhanh chóng ngồi dậy trên người Tôn Nguyên, cô tự vỗ mặt mình, “Ai má, mẹ ơi, không lẽ mình nhớ tên cặn bã đó sao, nếu không nhớ, tại sao… tại sao đến trong mơ cũng gặp người có bộ dạng giống hắn chứ…” Nói xong, Tiểu Hy đột nhiên hung dữ lên, dùng sức nhéo mặt Tôn Nguyên, hung dữ nhìn anh, “Nhanh nói, anh không phải tên bướm hoa đó!”

“Không phải, tôi không phải được chưa!”

Tiểu Hy hài lòng gật đầu, “Bởi vậy tôi nói… sao tôi có thể có cảm giác với tên bướm hoa đó được.”

Mắt Tôn Nguyên sáng lên, nhân cơ hội hỏi Tiểu Hy, “Em không thích tên Tôn Nguyên đó sao.”

“Không thích!”

Tiểu Hy trả lời không chút do dự, lòng Tôn Nguyên lập tức trùng xuống.

Tiểu Hy đưa tay đếm tính xấu của Tôn Nguyên, “Tên cặn bã đó, a… anh em tốt của anh ta ăn hiếp chị em của tôi, hai chị em tốt của tôi đều bị anh em của anh ta ăn hiếp, ăn hiếp xong… còn có còn có, tên cặn bã đó, a… như bướm hoa vậy, đi đâu, đi đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt, căn bản không thể làm bạn trai được, hừ! Tôi mới không thích anh ta!’

Tôn Nguyên không biết nên khóc hay nên cười.

Hành vi của Lãnh Mạc và Tiêu Lăng liên quan gì tới anh, tại sao tính sổ lên người anh!

Còn về chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt…

Còn không phải người phụ nữ này không đồng ý làm bạn gái anh. anh mới phải tìm người phụ nữ khác!

Anh cũng không phải cặn bã!

Tuy đổi bạn gái hơi nhanh, nhưng mỗi cuộc tình anh cũng đều chung thuỷ, chia tay rồi mới tìm người mới!

Cho nên, anh 1 chút cũng không cặn bã.

Tôn Nguyên bị Tiểu Hy đè nằm trên giường còn bị cưỡi lên, tư thế này… đối với anh mà nói là 1 loại sỉ nhục, nhưng anh phát hiện, vậy mà anh không bài trừ hành động này của Tiểu Hy.

Miệng Tôn Nguyên giật giật.

Lẽ nào anh có máu M. (bị ngược)

Tôn Nguyên càng nghĩ tim càng lạnh!

Hình như là thật!

Những người bạn gái kia của anh đối với anh ôn nhu dịu dàng, nhưng anh không thích, mà Tiểu Hy, từ khi mới gặp là bày ra bộ mặt khó chịu với anh, mỗi lần gặp mặt cũng trêu chọc châm biếm, nhưng

anh lại thích cô ấy.

Tôn Nguyên ôm đầu, bi ai không thôi.

Anh vừa mới muốn nói chuyện,lại nghe Tiểu Hy tiếp tục nói, “A… với lại tôi nói qua rồi, đàn ông trên thế giới chết hết, chết hết thì cô cũng không cùng anh ở chung… lời đã nói rồi, a… làm sao nuốt lời được.”

Miệng Tôn Nguyên lại giật giật.

Tình cảm là bởi vì 1 câu này, mà không thích anh sao.

“An Tiểu Hy, em sờ sờ lương tâm, nói coi rốt cuộc em có thích Tôn Nguyên hay không.”

“Hả...”

Tiểu Hy nghiêng đầu, đưa tay sờ lồng ngực, ánh mắt mơ hồ, “Hình như, hình như có thích 1 chút.” Cô đưa hai ngón tay cách nhau 1 chút lên, “Chỉ có 1 chút như vậy thôi.”

Tôn Nguyên lập tức vui mừng không thôi.

Hôm nay chuộc rượu không uổng phí!

Ít nhất anh biết trái ớt nhỏ này đối với anh không phải 1 chút cảm tình cũng không có.

Miệng Tôn Nguyên hiện ý cười, lật người đem Tiểu Hy áp xuống.

“A… anh làm gì.”

“Em nói xem!”

Tôn Nguyên cắn răng.

Vốn dĩ anh đã thích trái ớt nhỏ, trước đây không động vào cô, là vì tưởng Tiểu Hy không thích anh, bây giờ biết Tiểu Hy đối với anh không phải là không có tình cảm, anh làm sao có thể buông tay!

“An Tiểu Hy…”

“A”

“Hôm nay anh tính xem mắt xong rồi đính hôn, nhưng em hù vị hôn thê của anh chạy mất.”

Tiểu Hy mơ hồ nhìn anh.

Tôn Nguyên khẽ hừ 1 tiếng, “Cho nên, em phải đền cho anh người khác!”

Vừa nói, Tôn Nguyên không chút do dự cúi người xuống, nhắm chuẩn vào môi của Tiểu Hy mà hôn.

Trừ cái chạm môi lúc nãy với Tiểu Hy ra.

Đây mới là lần đầu tiên bọn họ hôn nhau!

Mùi vị của cô ngọt ngào như tưởng tượng của anh vậy, Tôn Nguyên hô hấp nặng nề, càng hôn càng sâu.

“Uhm…”

Tiểu Hy chưa từng thân mật với người khác giới như vậy, càng hôn càng không thể hô hấp được, dùng sức đánh đập lưng của Tôn

Nguyên, đợi đến khi Tôn Nguyên thả cô ra, Tiểu Hy mới ngây người sờ môi sưng đỏ của mình, nghi ngờ nói, "Đây là mơ, a--- sao có cảm giác thực như vậy."

Tôn Nguyên cực kỳ tức giận.

Trái ớt nhỏ này vẫn nghĩ đây là mơ!

Vậy anh giúp cô tỉnh táo lại!

Tôn Nguyên không do dự nữa, trêu chọc từng chút 1. Tiểu Hy đâu phải đối thủ của anh, rất nhanh bị anh trêu chọc đến yêu kiều thở lên.

Tôn Nguyên không chút do dự cởi hết đồ cô ra, bắt đầu tiến thêm bước nữa.

…

Nửa tiếng sau, tất cả mọi việc đẹp đẽ đều dừng lại.

Tôn Nguyên dùng tay chống đầu, nhìn Tiểu Hy đang say trong giấc ngủ, trong mắt đều là ý cười thoả mãn.

Chương 516

Tôn Nguyên nằm trên giường 1 tí thì xuống giường.

Thân thể anh trần truồng, sau lưng toàn là dấu móng tay.

Trong lòng Tôn Nguyên vui vẻ, vừa hát vừa đi vào phòng tắm, tắm xong rồi lấy khăn ấm ra, vui vẻ lau cơ thể cho Tiểu Hy.

Nha đầu này, nhìn có vẻ nhỏ con, nhưng thân hình vẫn rất chuẩn!

Tôn Nguyên nhìn thấy vết màu đỏ trên ga giường, tâm trạng càng vui vẻ hơn, ngân nga hát không thể diễn tả được cảm xúc vui vẻ bây giờ.

Không ngờ, thật không ngờ!

Đây là thế kỷ 21 rồi, vẫn có sinh vật mang lên xử nữ tồn tại!

Mà có được anh đụng phải nữa!

Vận may của anh quả là quá lớn! Chỉ cần nghĩ trái ớt nhỏ trước tới giờ vẫn thủ thân như ngọc, chưa từng làm gì với người đàn ông khác, tim của Tôn Nguyên cảm thấy thoả mãn đến muốn chết. Lau lau thân thể cô, chỗ nào đó của Tôn Nguyên lại nóng lên, nhưng anh không dám hành động lỗ mãng.

Lúc nãy Tiểu Hy đau đến kêu la thảm thiết, lúc này anh không thể làm thêm lần nữa được.

"Trái ớt nhỏ, lần này xem em còn chạy đi đâu!"

…

Lau xong cơ thể, Tôn Nguyên bò lên giường vừa mới muốn đi ngủ, thì nghe thấy điện thoại vang lên.

Tôn Nguyên nhặt quần áo dưới thảm lên, từ trong túi lấy điện thoại ra, sợ làm ồn đến Tiểu Hy đang ngủ say, Tôn Nguyên cầm lấy điện thoại liền ra ngoài, là mẹ anh gọi qua, khi nhận điện thoại thì anh cười lên, "Thái hậu à, tại sao người có thời gian gọi điện cho con?"

"Ít miệng lưỡi trơn tru lại!" Mẹ Tôn mở miệng là giáo huấn, "Tôn Nguyên con giải thích đàng hoàng cho mẹ, hôm nay không phải con đi xem mắt với Triệu Tịnh sao, nó về sao nói con đã có bạn gái rồi, còn nói bạn gái con đã có thai! Chuyện này là thật hay giả!"

Tôn Nguyên nhíu mày, Triệu Tịnh này đúng là thích lo chịu bao đồng!

Vốn dĩ ấn tượng của anh đối với Triệu Tịnh cũng không tệ, bây giờ ấn tượng tốt hoàn toàn tan biến.

Tôn Nguyên dựa trên tường phòng khách, "Có bạn gái là thật, còn chuyện có con thì là trò đùa, mẹ đừng tưởng thật! Nhưng nếu mẹ muốn có cháu, con nhất định sẽ cố gắng, tranh thủ để mẹ 3 năm là có thể bế cháu, như vậy được không!"

Mẹ Tôn đột nhiên trầm mặc.

Tôn Nguyên có chút căng thẳng, mẹ anh ở nhà tuyệt đối thuộc cấp rồng bá đạo, anh và ba anh không ai dám kiếm chuyện với mẹ, bình thường mẹ la mắng anh cũng quen rồi, nhưng khi mẹ trầm mặc, chuyện này thì khó nói rồi.

“Mẹ, sao vậy?”

“Tôn Nguyên, con nói thật với mẹ, bạn gái con làm nghề gì, nhà làm nghề gì?”

“Nhà cô ấy mở mỏ than, còn cô ấy là dẫn chương trình của đài truyền hình.”

“Giới giải trí?” Giọng mẹ Tôn lập tức cao lên 8 lần.

Đột nhiên Tôn Nguyên có dự cảm không tốt.

“Khục… quên đi, nhưng mẹ, cô ấy không như mẹ nghĩ, mẹ yên tâm đi, những khuyết điểm mà những nữ minh tinh kia có cô ấy đều không có, cô ấy có tâm hồn trong sáng, với lại cũng rất lương thiện, con của mẹ theo đuổi cô ấy 3 năm rồi, bây giờ rất không dễ dàng mới theo đuổi được, mẹ, mẹ đừng ngăn cản con.”

Giọng mà Tôn trầm xuống, “Con chỉ đùa giỡn thôi hay là thật lòng?”

Tôn Nguyên thu lại nụ cười, “Đương nhiên là thật lòng!”

“Không được, nếu đùa giỡn thì mẹ không cản con, nhưng nếu cưới vào nhà chúng ta… tuyệt đối không được! Tôn Nguyên, con không nhỏ nữa, trước đây con làm chuyện lộn xộn gì mẹ cũng coi như con còn nhỏ, nhưng bây giờ đã 31 tuổi rồi, tuyệt đối không được tiếp tục bướng bỉnh nữa, Triệu Tịnh cũng không tệ, là thục nữ của danh môn, quan trọng hơn là nhà chúng ta với Triệu gia là môn đăng hộ đối, mẹ và ba rất hài lòng với cô ấy! Hôm nay Triệu Tịnh đến nhà chúng ta rồi, cũng biểu thị là nếu con đồng ý đính hôn, chuyện lộn xộn bên ngoài cô ấy không quan tâm nữa.”

Tôn Nguyên nhíu mày!

Triệu Tịnh đó!

Bọn họ chỉ gặp qua 2 lần, cô ta đã khoan dung với anh như vậy?

Lông mày của Tôn Nguyên nhíu chặt đến có thể giết được con muỗi, anh hít sâu, “Mẹ, con nói rõ cho mẹ nghe! Con nhất định không đính hôn với Triệu Tịnh, càng không thể sống chung với cô ta, cho nên mẹ không cần nghĩ đến chuyện này nữa, mẹ cũng nói con đã 31 tuổi rồi, con biết con muốn làm gì, mẹ, mẹ và ba yêu nhau cả đời, chẳng lẽ không muốn con tìm được người vợ mà có thể yêu thương lẫn nhau sao? Những cuộc hôn nhân hữu danh vô thật của hào môn mẹ cũng gặp qua không ít, mẹ cũng không muốn con mình sẽ sống cuộc sống như vậy chứ?”

Giọng mẹ Tiêu kiên định, “Tình cảm có thể bồi đắp! Trước đây ba và mẹ cũng là gia đình sắp xếp hôn ước, bây giờ không phải sống bên nhau rất tốt sao! Con trai, mẹ là muốn tốt cho con mới ngăn cản, con phải biết, hai người có hoàn cảnh lớn lên không giống nhau, sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ không giống nhau, bây giờ con cảm thấy tình yêu có thể thắng tất cả, nhưng phải đợi kết hôn sống chung với nhau rồi, sẽ có rất nhiều vấn đề xuất hiện, lúc đó nếu con hối hận cũng không kịp, cho nên, lần này tuyệt đối mẹ sẽ không để mặc con!”

“Nhà Tiểu Hy điều kiện không tệ, mẹ làm sao biết tụi con có suy nghĩ không giống nhau!”

“Nhà làm mỏ than… con trai, nói tới nói lui, cũng chỉ là gia đình mới phất lên(mới giàu)!”

“Mẹ!”

“Con đừng nói nữa, chuyện này mẹ quyết định rồi, dù không phải Triệu Tịnh cũng không thể là Tiểu Hy trong miệng con, nếu con không hài lòng Triệu Tịnh, mẹ sẽ đi tìm người khác thích hợp hơn cho con.”

Ngữ khí của Tôn Nguyên cũng cực kỳ kiên định, “Mẹ, con nói rồi, ngoài Tiểu Hy ra con không cần người khác!”

Hai người không ai nhịn ai, làm cho không khí trở nên trầm mặc.

Tôn Nguyên biết lần này làm mẹ giận rồi, nhưng anh không có cách nào khác.

Anh và Tiểu Hy mới có chút tiến triển thực tế, bây giờ kêu anh buông tay? Không thể nào!

“Mẹ, nếu không có chuyện gì con cúp máy trước!”

“Có phải con đang ở nhà đứa con gái đó?”

“Đúng!”

Hơi thở mẹ Tiêu hỗn loạn, rất lâu mới nhịn được lửa giận, cắn răng thoả hiệp, “Được! Tôn Nguyên, nếu con thích đứa con gái đó như vậy, mẹ thật sự muốn biết nó có điểm gì đặc biệt! Hai ngày nữa đưa cô ta về nhà! Nếu nó có thể làm mẹ hài lòng, mẹ có thể không quản chuyện hôn sự của con!”

Đây là cho anh 1 cơ hội!

Tôn Nguyên lập tức nắm bắt, “Được! Hai ngày nữa con đưa cô ấy về thăm mẹ!”

Cúp điện thoại, Tôn Nguyên quay lại phòng.

Nhìn An Tiểu Hy vẫn ngủ say, anh thở dài ngồi lên mép giường, đưa tay nhéo má Tiểu Hy, “An Tiểu Hy à An Tiểu Hy, vì em mà anh làm trái ý mẹ, nếu em có lương tâm, thì đối tốt với anh 1 tí, nghe chưa!”

Tiểu Hy đang ngủ say tất nhiên không trả lời anh, cảm giác có người nhéo mặt mình, cô đưa tay đẩy Tôn Nguyên ra, bĩu môi 1 cái, quay qua bên kia nắm chăn tiếp tục ngủ.

Tôn Nguyên hừ lạnh 1 cái, mở chăn ra cũng nằm lên giường.

….

Sáng sớm ngày hôm sau!

“Aaa---”

Tiểu Hy ôm chăn cảnh giác nhìn đàn ông xuất hiện trên giường cô, sợ hãi kêu lên, “Anh, anh anh anh tại sao lại ở trên giường tôi?!”

Chương 517

Tôn Nguyên bị tiếng la làm cho tỉnh giấc, nhịn không được bịt tai lại.

Tối qua anh cứ nghĩ làm sao giải quyết vấn đề bên mẹ anh, nghĩ tới rất khuya mới ngủ, anh cảm thấy vừa mới nhắm mắt, thì bị làm ồn đến tỉnh, “Đừng ồn!”

Tôn Nguyên quay lưng lại tiếp tục ngủ.

“Aa---”

Tiểu Hy muốn điên lên!

Cô ôm chăn, ôm hy vọng cuối cùng mở chăn ra nhìn, sau khi nhìn thì xém tí khóc lên! Bên trong chăn cô cả người không mặc gì, đến quần lót cũng không! Không chỉ như vậy, trên thân thể còn có dấu xanh tím, bên dưới thì nóng rát và đau.

Tiểu Hy hận đến cắn răng.

Cô nắm lấy cái gối trên giường, dùng sức đánh lên đầu của Tôn Nguyên, “Tên đáng ghét! Chiếm tiện nghi của tôi! Chiếm tiện nghi của tôi, đánh chết anh, tôi đánh chết anh!”

Gối không có lực sát thương nào.

Đánh người tất nhiên cũng không đau, nhưng không thể ngủ tiếp rồi.

Tôn Nguyên cầm lấy gối, từ giường ngồi dậy.

Anh ngồi dậy 1 cái, nửa thân trên lộ trong không khí, da Tôn Nguyên rất trắng, nhưng không phải trắng bệch như kiểu thư sinh, mà là trắng mịn màng, sáng như ngọc vậy, cơ thể anh cũng không có cơ bắp khoa trương gì, nhưng cơ thể rất rắn chắc, vai rộng eo hẹp, thân hình được gọi là đẹp! Phần eo hiện lên cơ bụng ngăn nắp, nhìn đến mặt của Tiểu Hy đỏ lên. Cô quay mặt đi, lấy chăn đắp lên đầu anh.

"Anh nhanh chóng mặc quần áo!"

Tôn Nguyên nhìn phản ứng của Tiểu Hy, miệng hiện lên 1 nụ cười.

Anh mở chăn ra đi xuống giường, lượm đồ từ dưới đất mặc lên, "Được rồi!"

Lúc này Tiểu Hy mới quay lại nhìn anh, thấy nửa thân trên anh vẫn để trần, cô tức giận nhìn anh, "Tên bướm hoa nhà anh, mặc áo vào!"

"Anh cũng muốn mặc, nhưng…" Tôn Nguyên nhặt áo sơ mi từ dưới đất lên, hôm qua động tác hơi kịch liệt, sơ mi và nút đều bị bung ra hết. Mắt anh loé lên, để áo ở trước mặt Tiểu Hy, "Trái ớt nhỏ, không ngờ em phóng khoáng như vậy, anh cũng bị em doạ chết mất."

Mắt của Tiểu Thất lập tức ngây ngốc.

"Anh, anh anh anh là, là ý gì."

Tôn Nguyên tuỳ tiện ném chiếc áo qua 1 bên, không dám tin nhìn Tiểu Hy, "Tối qua em làm gì, đừng nói anh nghe là em không nhớ."

Tiểu Hy như sét đánh ngang tai!

Không lẽ...không lẽ không phải bướm hoa làm gì cô, mà hôm qua cô

say rồi làm gì bướm hoa rồi.

Cô nhìn quần áo lộn xộn dưới đất, khó khăn nuốt nước miếng.

Không, không thể nào, cô không gan dạ như vậy.

Lúc này, Tôn Nguyên quay lưng lại, đưa lưng cho Tiểu Hy coi, Tiểu Hy bịt mắt lại, “Anh làm gì.”

“Cho em xin kiệt tác của em!”

Tiểu Hy bán tín bán nghi lấy tay ra, mặt lập tức đỏ như trái cà, chỉ thấy lưng trắng của Tôn Nguyên đầy vết móng tay đỏ tươi, có chỗ còn bị rách da, ít máu rỉ ra từ vết thương, có 10 đến 20 dấu móng tay dài in trên lưng anh, vừa đỏ vừa dài, trên làn da trắng của anh hiện lên càng chói mắt.

Giống như… giống như bị hành hạ xong vậy.

Dấu móng tay rất mới, nhìn là biết tối qua mới bị…

Tiểu Hy lập tức cảm thấy có lỗi.

Cô ôm đầu bi ai than thở! Cố gắng nhớ lại hôm qua xảy ra chuyện gì, cô nhớ cô đang chuốc rượu Tôn Nguyên, đợi anh say rồi thì dễ trả thù, sau đó thì sau đó cô uống say rồi, sau đó hình như Tôn Nguyên đưa cô về nhà, sau đó cô làm **...

Trong khi ** cô hoá thân thành 1 nữ vương bá đạo, hung hăng cưỡi lên người nào đó, sau đó Tiểu Hy bi thảm phát hiện, chuyện sau đó nữa cô không thể nhớ được!

Không lẽ… không lẽ đó không phải mơ.

Thật là cô uống rượu xong làm bậy, mạnh mẽ làm rồi làm Tôn Nguyên.

Tôn Nguyên ở kế bên nhìn Tiểu Hy chìm sâu trong suy nghĩ, khuôn mặt cực kỳ khổ sở, xém chút nữa là cười phụt ra, anh cố gắng nhịn lại, khi Tiểu Hy lần nữa ngước mắt nhìn anh, anh đã quay lại trang thái ban đầu.

“Tôn, Tôn Nguyên à…”

“Ừ!” Tôn Nguyên lấy ghế ngồi xuống, làm bộ dạng nghe đang nghe Tiểu Hy giải thích, mặt trầm trọng nói, “Em nói!”

Tiểu Hy nắm lấy ga giường khóc không ra nước mắt.

“Xin, xin lỗi nha…”

Tôn Nguyên hừ lạnh 1 tiếng, “Xin lỗi có tác dụng còn cần cảnh sát làm gì! An Tiểu Hy, tôi thực sự không nghĩ em lại là loại người này, tối qua tôi có lòng tốt đưa em về nhà, kết quả em… hừ, bây giờ chuyện cũng xảy ra rồi, em nói phải làm sao!”

Tiểu Hy xấu hổ đến cả mặt đều đỏ lên.

Cô cắn môi cúi đầu, cả người phờ phạc.

Làm sao đây…

Làm sao cô biết được!

Tiểu Hy suy nghĩ nửa ngày, đầu cũng đau mà không nghĩ ra cách giải quyết, rất lâu cô mới ngẩng đầu lên, thám tính nói, “Hay là… hay

là chúng ta xem như không có chuyện gì, chúng ta đều là người trưởng thành, trưởng thành thì chuyện ** … hình như cũng khá bình thường! Mà chuyện này, chịu thiệt cũng đâu phải đàn ông, chúng ta cứ xem như không có chuyện gì được không."

Tôn Nguyên cực kỳ tức giận, "Không được! Ai nói chuyện này đàn ông không chịu thiệt! Chuyện tối qua đã khiến tôi bị tổn thương tâm lý nghiêm trọng! Làm sao có thể dễ dàng xem như không có chuyện gì!"

Tiểu Hy xấu hổ.

Nếu cho cô 1 cơ hội, cô nhất định nhất định nhất định sẽ không uống rượu!

Nhưng, bây giờ có hối hận đến chết cũng không được.

Tiểu Hy sắp khóc rồi, "Vậy anh muốn như thế nào!"

Đột nhiên Tiểu Hy nghĩ ra cái gì đó, ôm chăn xuống giường, nhặt cái túi của cô ở dưới đất lên, lấy tiền ra, bên trong còn 1 xấp tiền màu đỏ, cô cầm ví tiền lên, nuốt nước miếng nhìn Tôn Nguyên, đột nhiên Tôn Nguyên có dự cảm không lành.

Quả nhiên…

Lập tức nghe Tiểu Hy nói, "Tôi, bây giờ trên người tôi chỉ còn nhiêu đây tiền, nếu cần… đều đưa hết cho anh, à… anh khoan tức giận, tôi biết! Tôi biết anh có tiền và cũng không xem trọng chút tiền này của tôi, tôi cũng là muốn bù đắp tổn thất tinh thần của anh, nếu anh chê ít, anh đợi tí tôi đi ngân hàng rút thêm cho anh được không."

"Không! được!"

Tiểu Hy thật sự muốn khóc rồi, ngồi quỳ trên thảm, nhìn chằm chằm Tôn Nguyên, “Vậy anh muốn thế nào.”

“An Tiểu Hy, em có phải phụ nữ không! Em làm chuyện đó với tôi rồi, giờ chỉ dùng tiền để giải quyết, không lẽ em không muốn chịu trách nhiệm” Tôn Nguyên tra hỏi!

Tiểu Hy bị hỏi đến rối loạn!

Lời này… tại sao cô thấy có gì đó kì lạ.

Nhưng ý của Tôn Nguyên cô cũng nghe hiểu, cô chỉ mũi mình, “Muốn tôi chịu trách nhiệm, trách nhiệm.”

Tôn Nguyên hừ lạnh 1 tiếng, híp mắt đến gần cô, “Không lẽ em muốn trốn trách nhiệm!”

“Không không không, tôi không phải ý này!” Tiểu Hy lập tức xua tay, lúc này cô sợ làm Tôn Nguyên tức giận, nếu chuyện hôm nay bị đồn ra ngoài, mặt mũi của cô không biết để đâu nữa.

Cô cũng có thể nghĩ được tiêu đề của tờ báo, “Nữ dẫn chương trình mạnh mẽ nhất lịch sử, cường bạo thiếu niên nhỏ tuổi.”

Nghĩ đến khả năng này, Tiểu Hy lập tức đánh trận chiến này, nhanh chóng nói, “Chịu! Đương nhiên phải chịu trách nhiệm! Nhưng mà, anh, anh anh muốn tôi chịu trách nhiệm như thế nào.”

“Em nói xem!”

“Hay, hay là, anh làm bạn trai tôi.”

Chương 518

Đôi mắt Tôn Nguyên như sáng rực lên vừa muốn gật đầu đồng ý, thì bỗng nhiên Tiểu Hi lại đổi chủ kiến, cô không ngừng lắc đầu, "Không được không được, như vậy không được!"

"Tại sao lại không được?"

"Nói chung là không được!"

MuốnTôn Nguyên làm bạn trai của cô, thì không phải cô sẽ bị thiệt thòi lắm hay sao?

Mặt Tôn Nguyên trầm xuống, "Quả nhiên là em không muốn nhận trách nhiệm đúng không, ha hả......" Tôn Nguyên đột nhiên đứng lên, nghiêm mặt lạnh lùng nói, "Xem như mắt anh bị mù rồi, tối hôm qua đáng lý anh không nên đưa em về nhà, có kết quả như vậy cũng do anh tự mình gây ra thôi, không thể trách người khác được, ha ha! Anh đi đây!"

"Ối, đợi tí nào!"

Tôn Nguyên dừng chân, nhưng không quay đầu lại, "Còn có việc gì nữa?"

Thái độ sắc lạnh của anh lại khiến Tiêu Hi do dự, cô cắn ngón tay, vẻ mặt thật tội nghiệp nhìn Tôn Nguyên, "Anh thật sự muốn làm bạn trai của em à?"

"Muốn hay không là chuyện của anh, còn thái độ của em có muốn

chấp nhận hay không là một chuyện." Tôn Nguyên lạnh lùng nói, "Quên đi, cứ coi anh như là một thằng ngốc, tự mình dâng hiến đến đây để ngủ với em, anh đúng là đê tiện! Đúng không?"

TônNguyênđứng thật lâu cũng không quay đầu lại, qua một hồi thật lâu cũng không thấy Tiểu Hi có bất kỳ động thái nào cũng không nói lời nào, nhất thời anh cảm thấy thất vọng.

Cuối cùng anh ta phải dùng đến liều thuốc cực mạnh, "An Tiểu Hi, trên đời này không có bức tường nào xuyên được gió cả, chuyện hôm nay nếu bị truyền ra ngoài thì......"

"A …… không được á, không thể truyền ra ngoài!"

Tôn Nguyên hừ lạnh một tiếng, " Ai nói không được, giấy không thể gói được lửa, đạo lý này chẳng lẽ em không hiểu sao?"

Tiểu Hi lại do dự.

Làm sao bây giờ a làm sao bây giờ!

Rốt cuộc tình huống bây giờ là sao!

Tiểu Hi suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên do dự mà nói, "Tôn Nguyên, đúng là hôm qua em đã làm vậy với anh...... vậy thì sao nào?"

"Sao là sao?"

"Thì là...... nói chung là, tự anh hiểu là được rồi."

Tôn Nguyên không nói gì bèn hỏi ngược lại, "Vậy em nói đi?"

"Nhưng mà, không đúng rồi, em là một người phụ nữ làm thế nào có

thể bắt buộc anh." Tiểu Hi hoài nghi nhìnTôn Nguyên, "Anh không phải là....."

Bây giờ mới phản ứng ngược lại!

Tôn Nguyên nói không nên lời.

Nhưng mà anh sớm đã có lý do thoái thác, "Tình huống hôm qua, thì em nghĩ anh có thể phản kháng sao, em đã uống say sức lực lại rất mạnh, căn bản là anh khôngthể vùng vẫy được, vả lại em rất giống nữ tướng cướp, anh lại không thể đả thương em, chỉ có thể bỏ mặc em muốn làm gì thì làm, anh còn có thể làm như thế nào nữa......"

"Anh, anh đừng nói nữa!"

Tiểu Hi xấu hổ đến đỏ mặt, cô uống say bí tỉ thật sự có đáng sợ như vậy không!

"An Tiểu Hi, em có thể lựa lời nào nói cho thật sảng khoái không, rốt cuộc là em có muốn chịu trách nhiệm không!"

"Em, anh có thể cho em suy nghĩ được không? Anh cho em thời gian ba ngày, để em suy nghĩ rõ ràng và nói cho anh đáp án, như vậy được không?"

"Không được!" Tôn Nguyên trực tiếp cự tuyệt.

Lúc này đây đầu óc An Tiểu Hi còn chưa kịp phản ứng lại, thì nếu như thật sự cho cô thời gian ba ngày để suy xét rõ ràng, thì anh ta đừng hòng lừa được cô!

Tôn Nguyên cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn cô, "An Tiểu Hi, em thật sự khiến anh thất vọng, em thật sự nói đi nói lại, chẳng phải là

muốn trốn tránh trách nhiệm sao!"

"Em không có!"

"Vậy cuối cùng em có muốn chịu trách nhiệm không!"

"Em sẽ gánh trách nhiệm, em gánh trách nhiệm rồi được chưa!" Tiểu Hi cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, "Nhưng mà anh, anh tuyệt đối đừng nói chuyện của chúng ta đã xảy ra vào đêm hôm qua cho người khác biết nhé!"

Trong lòng Tôn Nguyên mừng rỡ, nhưng trên mặt vẫn còn căng cứng.

"Anh là một người đàn ông mà bị một người phụ nữ cưỡng hiếp, thì em nghĩ anh có mặt mũi nào nói ra không!"

Khuôn mặt của Tiểu Hi càng ngày càng đỏ bừng lên, cô ta hung hăng trừng mắt nhìn Tôn Nguyên một cái, "Anh có thể không cần đem chuyện này treo trên miệng có được không!"

Rất xấu hổ đó!

Cô so với Tôn Nguyên thì xấu hổ hơn!

"Được, anh hứa với em là sẽ không bàn đến chuyện này nữa, vậy từ hôm nay trở đi em chính làbạn gái của anh rồi đó, bây giờ em có chuyện gì nói nữa không?"

Tiểu Hi, "......"

"Không có!"

Tốt lắm!

Tôn Nguyên đắc ý không thôi, quả nhiên, chỉ có thể dùng cách này mới khiến cho trái ớt nhỏ bị khuất phục!

Anh ho một tiếng thật nhẹ, "Được, em là bạn gái của anh, bây giờ quần áo của bạn trai em đã bị rách rồi, em không phải là nên xuống dưới lầu mua quần áo giúp anh chứ?"

"Dạ!"

Tiểu Hi trong lòng bị ức chế.

Làm sao mà nhanh chóng tỏ thái độ thế!

Cô nhìn thấy Tôn Nguyên có vẻ như không muốn rời đi, thì cô nhanh chóng dùng chiếc chăn che lên người thật chặt, "Anh, anh còn nhìn gì đó! Anh còn không mau ra ngoài đi, em còn phải thay quần áo!"

"Dù sao thì cũng đã trở thành tình yêu trai gái rồi, thì anh nhìn em có sao đâu chứ, huống chi...... Đêm hôm qua em rất là......"

"Anh câm miệng!" Sắc mặt của Tiểu Hi như muốn đổ máu ra, "Bây giờ rốt cuộc anh cóđi ra ngoài không!"

Cô thề, nếu Tôn Nguyên mà được nước làm tới, cô nhất định sẽ dùng búa đập chết anh ta!

Tôn Nguyên nhún nhún vai, anh ta cũng thừa biết rằng lúc này không thể bức áp cô được, nếu mà bức áp quá thì sau này người thiệt thòi sẽ là anh!

"Vậy anh mau đi đi!"

"Anh biết rồi! Em đừng phiền quá!"

Tôn Nguyên buông lỏng tay, đi chân trần ra khỏi phòng ngủ, vừa mới đóng phòng lại, trên gương mặt của Tôn Nguyênxuất hiện nụ cười hồ ly gian xảo!

Ok!

Nếu biết sớm chiêu này có thể thu phục được trái ớt nhỏ, thì anh cần gì làm quân tử chờ đợi ba năm trời?

Tôn Nguyêngọi đó là một sự hối hận!

Nửa giờ sau, sau khi Tiểu Hi đã tắm gội từ trong phòng bước ra, cô ấy mặc trên người một bộ đồ giản dị, trên mặt đeo một chiếc kính râm thật lớn, cô ta luôn mãi dặn dò Tôn Nguyên, "Anh đừng chạy lung tung, và cũng không được tùy tiện tham quan phòng của em, nghe chưa!"

Tôn Nguyên ngồi trên chiếc sofa trong phòng khách, gật gật đầu, "ok!"

Tiểu Hi bay thật nhanh xuống dưới lầu, cô đến một tiệm bán quần áo ở dưới lầu... Mua một cái áo sơ mi màu đen. Sau đó giống như kẻ trộm chạy nhanh lên lầu lại.

Đây là lần đầu tiên cô mua quần áo cho một người đàn ông, nhớ tới câu nói của nhân viên bán quần áo, "Có phải mua cho chồng không?" Tiểu Hi cảm thấy như có một làn không khí ấm áp chạy từ dưới bàn chân từ từ dâng lên tới não vậy, cô ôm mặt, như là bị làm bỏng chúng vậy cầm túi giấy trên tay quăng cho Tôn Nguyên, "Anh nhanh mặcvào đi, nhanh lên!"

Chân mày Tôn Nguyên nhúng lên một cái, "Đây là thái độ của em đối với bạn trai sao?"

Tiểu Hi hờn dỗi!

Cô chưa từng quen bạn trai, làm thiên tài mới biết phải nói chuyện với bạn trai như thế nào!

Tiểu Hi trừng mắt nhìn, "Rốt cuộc anh có muốn mặc không!"

"Mặc!" Tôn Nguyên ném ánh mắt thật mụ mị nhìn Tiểu Hi, "Quần áo của bạn gái mua, cho dù chỉ là một miếng vỏ cây thôi cũng mặc!"

Hai má của Tiểu Hi đỏ ửng lên!

Chết tiệt thật!

Đã cùng Tôn Nguyên phát sinh quan hệ tình ái như vậy rồi, nhưng cô bị anh trêu đùa vẫn cảm thấy ngượng ngùng!

Như gặp ma vậy!

Tôn Nguyên bắt đầu thay quần áo trong phòng khách, Tiểu Hi bèn trốn vào phòng ngủ, đem miếng ga trải giường đã bị làm dơ tháo ra!

Cô nhìn thấy vệt đỏ tươi trên tấm ga, méo môi, thiếu chút nữa òa khóc!

Cô đã giữ thân mình hết hai mươi bốn năm......

Giờ mất rồi!

Bên ngoài Tiểu Hi trông có vẻ tùy tiện, nhưng thực tế cô là một người phụ nữ rất bảo thủ!

Vốn dĩ cô muốn để dành điều tốt đẹp đó cho đêm tân hôn......

"A a a, sau này sẽ... không uống rượu nữa!"

Đem cái ga giường quăng vào máy giặt, Tiểu Hi quay ra nhìn đã thấy Tôn Nguyên mặc xong đồ đang dựa người bên cạnh cửa, mỉm cười nhìn cô.

"Một lát em còn phải đi làm, anh còn không đi sao?"

"Đừng có gấp, anh còn một chuyện muốn nói với em!"

"Chuyện gì?"

" Anh đã nói với mẹ anh là anh đã có bạn gái rồi, mẹ anh dặn là hai ngày nữa đưa em về nhà gặp mặt!"

Chương 519

Tiểu Hi bước chân loạn choạn, bị té ngã xấp mặt trong phòng tắm!

"Ầm......"

Bị té một tiếng thật thất thanh.

"Ay da......"

Tiểu Hi kêu lên thảm thiết ôm chặt đầu gối, đau đến nước mắt thiếu chút tuôn trào ra!

Tôn Nguyên nhanh chóng chạy vào nhà tắm dìu cô ra, anh dở khóc dở cười, "Mẹ ơi có cần thê thảm vậy không, quả thật em làm anh bị dọa rồi đấy!"

Làm sao có thể không kinh hoảng được!

Vài phút trước bọn họ vừa nói chuyện liên quan đến tình cảm trai gái, giờ lại yêu cầu cô đi gặp mặt cha mẹ?

Tiểu Hi không ngừng lắc đầu, "Em không đi, kiên quyết không đi! Bướm hoa ơi, mấy ngày nay em quyết định là không theo anh đi gặp cha mẹ đâu!"

"Tại sao vậy?"

Tại sao vậy?

Anh còn dám hỏi nữa à!

Tiểu Hi gạt bỏ sự dìu đỡ của anh, chân khập khiễng đi vào phòng ngủ, cô đặt mông xuống ngồi ở chân giường, ngước đầu trợn mắt nhìn Tôn Nguyên đang đi ra, "Hai chúng ta vừa mới xác định quan hệ tình ái, bây giờ gặp mặt cha mẹ có hơi sớm quá!"

Đúng là có hơi sớm thiệt!

Tôn Nguyên thở dài, nếu không phải mẹ cứ hối thúc, anh cũng không muốn bây giờ dẫn Tiểu Hi về nhà gặp mặt, chủ yếu là Tiểu Hi hiện tại làm bạn gái của anh một cách không tình nguyện, nếu để cho mẹ thấy rồi,thì chắc chắn sẽ gia tăng sự phản đối.

Nhưng mà, tính khí của mẹ anh là người nắm rất rõ ràng, bà ta có thói quen như là làm thái hậu, anh dám khẳng định, nếu như lần này không dẫnTiểu Hi về, cuối cùng người không may mắn chắc chắn là anh và Tiểu Hi mà thôi.

Trong lòng Tôn Nguyên đang rối rắm, nhưng biểu lộ trên khuôn mặt vẫn thập phần tự nhiên, "An Tiểu Hi, chúng ta đã xác định mối quan hệ tình cảm thông qua cái gật đầu của em rồi mà đúng không?"

Tiểu Hi gật đầu.

Không sai, cô đã đồng ý làm bạn gái của anh!

"Vậy em không phải là đùa giỡn với anh phải không?"

"Sao có thể, An Tiểu Hi ta nói một là một, nói là chịu trách nhiệm với anh thì em chắc chắn chịu trách nhiệm với anh, nếu anh không tin, ngày mai em sẽ tuyên bố với giới truyền thông anh là bạn trai của em!"

Ánh mắt của Tôn Nguyênlộ lên một niềm vui, "Ok, nếu em đã thành thật như vậy, thì anh cũng thành thật với em, nói xong, tình yêu không vì mục đích kết hôn thì nó cũng giống như là một hành vi lợi dụng nhau vậy, cho nên, anh phải xác định là anh không đùa giỡn với em không lợi dụng em thì em cũng xác định rằng không lợi dụng anh, nếu cả hai đều thành thật, thì chúng ta phải tiến đến hôn nhân đi, nếu như vậy kết hôn sớm thì có sao đâu đúng không?"

Tiểu Hi bị lời nói này của Tôn Nguyên làm cho choáng váng.

Tối hôm qua uống say rượu, hôm nay rượu vẫn chưa giải hết, cái đầu như càng nhức dữ dội hơn. Thật khó lý giải được lời nói của Tôn Nguyên, cô không ngừng kinh sợ!

Bởi vì......

Quả thật cô cảm thấy lời nói của Tôn Nguyên rất có lý!

Lúc nãy còn tỏ vẻ khí chất hiên ngang ngạo mạn, nhưng giờ đây Tiểu Hi lại trở nên sửng sờ, cô vô thức kéo tấm ga, không ngừng níu tấm ga đã bị nhăn nhưng vẫn không phát hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cau có lại, nhìn trông có vẻ rối rắm lắm.

"Tôn Nguyên...... Hơi sớm đó......"

"Không sớm đâu!" Tôn Nguyên đi đến bên cạnh cô, giang tay vịn lấy vai cô, nét mặt chân thật nhìn cô, "An Tiểu Hi, em hãy nghe cho kỹ, anh đối với em là thật lòng, là muốn cưới em làm vợ! Năm nay anh đã ba mươi mốt tuổi, em cũng không còn nhỏ nữa, em cũng đã hai mươi bốn tuổi rồi, không lẽ nhà em không hối thúc em lấy chồng sao? Nhưng mà nhà anh lại có người rất nôn, hôm qua em cũng biết rồi, đêm qua người phụ nữ kia chính là đối tượng xem mắt của anh,

nhưng bây giờ anh đã nói với mẹ anh đã có bạn gái rồi, thì mẹ anh mới dừng việc xem mắt lại! Nhưng mà chỉ nói thôi mà không có bằng chứng, nếu anh chỉ nói với mẹ không thôi, thì mẹ anh chắc chắn nghĩ anh không muốn xem mắt, cố ý tìm cớ để nói tránh!"

Tiểu Hi sửng người ra nghe, trong lòng không còn cảm thấy không thoải mái nữa.

Thì ra là anh nói với mẹ anh biết là bởi vì anh không muốn đi xem mắt......

Cô còn nghĩ là anh cố tình.

Tôn Nguyên tiếp tục nói có vẻ lắp bắp, "Nhưng mà em, đã làm bạn gái của anh rồi, chẳng lẽ bản thân không có chút chia sẻ gì với bạn trai sao? Em không sợ rằng bạn trai của em bị bắt đi xem mắt sao?"

"Đương nhiên không được!"

Tiểu Hi kiên quyết lắc đầu!

Mặc kệ có thích hay không, thì đối với cô, chỉ cần xác định quan hệ, chuyện nam nữ đôi bên tình nguyện thì tối thiểu phải giữ được sựchung thủy, nếu có một bên phản bội để đi xem mắt, thì đây còn gọi là tình yêu gì nữa!

Ánh mắt của Tôn Nguyênbừng sáng lên, "Cho nên mới nói? Là người bạn gái, thì có nên cùng anh về gặp mặt mẹ không, cho mẹ anh biết anh thật sự đã có bạn gái rồi!"

Sắc mặt của Tiểu Hi như rút lại, thật lâu cô mới ngẩng đầu lên nhìnTôn Nguyên, "Anh, Anh với mẹ anh đã hẹn thời gian rồi sao?"

"Ba ngày sau!"

"Á? Sao nhanh thế!" Tiểu Hi nhảy dựng từ trên giường, lần nhảy này, đã làm ảnh hưởng đến cơn đau trên đùi lúc nãy của cô, cô kêu rên một tiếng, ngã trên giường.

Tôn Nguyên cảm thấy thật buồn cười, anh nói dối không chớp mắt, "Bởi vì mẹ anh đã sắp xếp buổi tiệc xem mắt vào ba ngày sau!"

"Được...... Được rồi!"

Trong lòng Tiểu Hi như an ủi bản thân phải cố lên.

Chẳng phải chỉ là gặp cha mẹ thôi sao! Nói lầm bầm! Dù sao cha mẹ của Tôn Nguyên cũng không ăn thịt người! Nếu ăn thịt người...... Cùng lắm thì cô chạy thôi!

"Ok! Quyết định vậy đi, ba ngày sau em cùng anh về nhà gặp cha mẹ, không được thất hứa!"

"Chị đây miệng thốt ra là lời hứa vàng ngọc, sẽ không nói chuyện suông đâu!"

"Rất tốt! vậy ba ngày này anh sẽ ở đây với em!"

"Sao?"

Tiểu Hi lại bị kinh ngạc.

Ba ngày sau gặp mặt cha mẹ với lại ba ngày nay ở nhà cô thì có liên quan gì!

Tiểu Hi liên tục lắc đầu, "Không được không được, anh không được

ở nhà em!"

"Vậy thì em ở nhà anh đi!"

Như vậy cũng giống nhau thôi đúng không?

Tiểu Hi vẫn cứ lắc đầu, "Cũng không được!"

Tình trạng yêu đương của người khác là quen biết trước, sau đó mới đeo đuổi, sau khi xác định quan hệ rồi mới nắm tay và hôn nhau...... Sau đó mới lên giường, rồi sau đó mới về sống chung!

Nhưng với họ trình tự đó đều bị đảo lộn.

Vẫn chưa nắm tay và hôn nhau, thì đã vượt sức tưởng tượng!

Bây giờTôn Nguyên lại còn muốn sống chung nữa!

Tiểu Hi lắc đầu một cách dữ dội, "Không được không được là không được! Cho dù anh có nói gì thì em cũng không đồng ý!"

Tôn Nguyên có lý do của bản thân.

Anh ta ngồi bên cạnhTiểu Hi, "An Tiểu Hi nghe đây, là anh có lý do!"

"Có lý do gì cũng không được!" Tiểu Hi che cái lổ tai lại.

Tôn Nguyên thở dài, kéo tay cô ra, "Em nghe nè! Ba ngày sau là gặp mặt ba mẹ anh, anh hỏi em, anh thích ăn gì, thích uống cái gì, sở thích và sự hứng thú là gì? Có thói hư gì... không tốt không?"

Tiểu Hi ngơ ngác, "Em làm sao biết anh thích ăn gì, thích uống gì, thích chơi gì...... thì là thích gái đẹp, thói hư xấu...... Đúng rồi, anh

không hít thuốc phiện, nghe nói những người trong khu này của anh vì muốn kích thích, nên đều thích thứ này."

Mặt của Tôn Nguyên nhất thời như đen lại.

Da đầu của Tiểu Hi bắt đầu tê lên, vẫy tay cười gượng, "Nói đùa thôi, nói đùa thôi mà, ha ha, anh xem như thật à! Em thật sự không biết anh thích cái gì......"

"Cho nên ba ngày này chúng ta nhất định phải ở bên nhau từng phút từng giây không rời, phải hiểu sở thích và hứng thú của đối phương! Ánh mắt của mẹ anh rất lợi hại, nếu để mẹ biết hai chúng ta chưa tìm hiểu nhau, chắc chắn sẽ nghĩ rằng anh tùy tiện tìm một người phụ nữ đến để qua mặt bà! Cho nên, ba ngày này, chúng ta nhất định sớm tối có nhau! ok?"

Chương 520

"Nhưng mà, nhưng mà cũng không nhất định phải sống chung với nhau......"

"An Tiểu Hi, em hãy cho anh biết là em đang lo lắng cái gì, hay là em đang sợ hãi cái gì?"

Tiểu Hi"Bừng" đỏ mặt.

Đương nhiên là cô lo Tôn Nguyên sẽ thừa cơ hội quấy rối cô......

Tôn Nguyên nhìn ra được vẻ lo lắng của cô, vỗ ngực đảm bảo, "Em yên tâm đi, chờ đến khi gặp mẹ anh rồi, anh nhất định sẽ không ở chung với em nữa đâu, đến lúc đó chúng ta đã chính thức trở thành một cặp tình nhân nam nữ rồi, trong ba ngày này...... anh đảm bảo với em, chỉ cần em không đồng ý, trong ba ngày này anh chắc chắn sẽ không động đến ngón tay của em, đương nhiên...... Nhắc trước là em không được uống rượu đấy, bằng không em uống rượu rồi lại phát điên cưỡng bức anh, thì kết quả sẽ không tốt lắm."

Thật đáng chết mà!

Anh ta có thể không nhắc đến vấn đề này được chứ!

Tiểu Hi hai má đỏ ửng lên, "Em thề, em thề về sau sẽ không bao giờ...... uống rượu nữa!"

"Ok, vậy chúng ta quyết định một cách vui vẻ nhé!"

Tiểu Hi lại há hốc mồm.

Quyết định gì?

Quyết định gì thế? Cô ta đã gật đầu rồi sao!

Tôn Nguyên - lộ vẻ mặt"Em muốn đùa giỡ với anh à?" như phản ứng, Tiểu Hi quay qua nhìn nhất thời liền hiểu ra, được rồi được rồi! Ai biểu cô bị đuối lý làm chi! Ai biểu cô uống xong rượu rồi lại hóa thân thành sói làm như vậy với Tôn Nguyên làm chi!

Đã lầm lỗi trong lúc say rượu rồi!

Tiểu Hi quyết định rồi, sau này ai đụng đến rượu, thì người đó là kẻ khốn nạn!

......

Thời gian qua đi thật nhanh!

Chỉ chớp mắt, Tô Tố về nước cũng đã nửa tháng rồi, nửa tháng nay, ngoài việc bên cạnh Trương Hân và lão gia tử, thì thời gian còn lại cô đều tập trung vào làm việc.

Công việc của cô đã gần ở giai đoạn cuối rồi.

Sáu công ty cạnh tranh nhau, cuối cùng chỉ còn lại việc cạnh tranh của hai nhà mà thôi.

Trong đó có một công ty trang phục của nhà TriệuTịnh, còn một bên khác là của công ty Tiêu Khả!

Hai công ty này đã khiến Tô Tố không ngừng do dự.

Công ty của gia đìnhTriệu Tịnh trước giờ đều kinh doanh trang phục, lại có nhà thiết kế và đường dây sản xuất, kinh doanh rất lớn, nhưng mà thương hiệu của họ ở khu vực phía nam chỉ có một chút tiếng tăm mà thôi, nhưng ở khu vực phía bắc hoàn toàn không có tiếng gì, không giống như Nala nổi tiếng toàn thế giới, nhưng mà họ cũng có ưu điểm của bản thân, ví dụ như mô hình kinh doanh của họ, đặc biệt tiên phong hơn, hơn nữa đối với khía cạnh quảng bá thương hiệu, họ cũng có nhiều kinh nghiệm phong phú hơn.

Còn công ty của Tiêu Khả, ưu điểm là có một quỹ tài chính hùng hậu, Tiêu Khả lại đối với ngành nghề này lại một trăm phần trăm nhiệt tình, nhưng cũng có khuyết điểm, đó là trước giờ Tiêu Khả không có bất kỳ kinh nghiệm quảng bá thương hiệu.

Ngày hôm nay.

Tô Tố ở văn phòng làm việc nói chuyện video với lão tổng của công ty.

Tổng bộ công ty trụ sở ở bên Mĩ, lão tổng lại là một người Mĩ chính tông, tóc vàng mắt xanh năm nay chỉ ba mươi tuổi, vừa anh tuấn lại vừa tao nhã, nhưng lại có cái tên không phù hợp với bên ngoài của lão tổng,……là Tom!

Mỗi khiTô Tố nghe đến cái tên này, đều nghĩ đến bộ phim hoạt hình nổi tiếng《 Tom and Jerry》trong đó có chú mèo tên Tom!

Nala là thương hiệu của thái gia gia của Tom sáng lập ra, đến nay đã có hơn trăm năm lịch sử, Tom có thể được xem là trưởng môn nhân cho thế hệ sau, năng lực làm việc đương nhiên là có thật!

Nhưng mà......

Anh ta cũng rất rất là phong lưu!

Cũng đã từng đeo đuổi cô, nhưng sau khi Tô Tố cự tuyệt, Tom cảm thấy rất tiếc nuối, sau đó liền tìm một mỹ nhân khác.

Video mở lên, Tom kêu la một cách khoa trương, "Ồ, mỹ nhân của tôi, bây giờ em mới nghĩ là liên hệ với anh sao......"

Tô Tố vểnh miệng cười!

"Boss, tôi có chuyện muốn nói với ngài."

Sắc mặt của Tom như tiếc nuối, "Tôi còn tưởng tiểu mỹ nhân nhớ tôi nữa, nhưng mà đã nửa tháng không gặp rồi, tôi thật sự là nhớ cô." Nói xong lại còn nháy mắt với Tô Tố.

Tô Tố coi như không nhìn thấy.

Cô ho nhẹ một tiếng, bèn lấy chuyện hai bức thư đấu thầu ra kể cho Tom nghe, khi nghe được sự việc, sắc mặt của Tom trở nên nghiêm túc ra, anh ngồi trên chiếc ghế văn phòng, gõ nhẹ lên chiếc bàn làm việc, thật lâu sau mới hỏi Tô Tố, "Cô hiểu rõ về thị trường A Thị hơn tôi, cô có thể, so sánh xem thích công ty nào hơn?"

"Theo cá nhân của tôi, thì tôi đặc biệt thích công ty này!" Tô Tố đem thư đấu thầu của công ty Tiêu Khả đưa ra, đảo một vòng trước mặt màn hình, sau đó kể những mặt tốt của công tyTiêu Khả ra.

"Ok, vậy sao cô vẫn còn do dự?"

Tô Tố do dự một chút mới nói, "Trên thực tế, người chủ của công ty này...... là một người bạn tốt của tôi, cho nên......"

Sắc mặt của Tom lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, "Thì ra là như thế! su, cô hoàn toàn không cần lo lắng như vậy, cái chúng ta cần xem chính là thực lực của công ty, nếu công ty của bạn cô phù hợp với điều kiện của chúng ta, Trung Quốc thường có ngạn ngữ, cái có lợi với chúng ta cớ sao lại không làm?"

Tản đá trong lòng ngực của Tô Tố đột nhiên như được hạ xuống, sắc mặt cô trở nên thoải mái hơn, "ok, tôi đã biết làm thế nào rồi."

"Tiểu mỹ nhân, tôi mong chờ cô quay trở về!" Nói xong chuyện chính sự, Tom lại giở giọng không đứng đắn.

Tô Tố chợt nghĩ ra điều gì đó, không nhịn được quay sang nói với Tom, "Boss, hạng mục này sau khi hoàn thành, thì tôi có thể sẽ ở lại trong nước thêm một thời gian dài nữa, tôi...... đã nghĩ đến việc xin từ chức!"

"Oh my God, tôi có thể hỏi nguyên nhân tại sao không?"

"Sorry, là nguyên nhân của cá nhân tôi thôi."

Tom nhún nhún vai tỏ vẻ cần giải thích, "Ok, tôi không hỏi thêm nữa, không thì như vậy đi! Tôi cho cô nghỉ ngơi, tạm thời nghỉ ngơi dài hạn, cô muốn trở về lúc nào cũng được, ok?"

Tô Tố sửng sốt một chút, "Boss......"

"Thì quyết định như vậy đi, tôi có buổi hẹn bên ngoài rồi, tiểu mỹ nhân, lúc nào về cũng được nhé!"

Video kết thúc.

Tô Tố nhẹ thở dài.

Trên thực tế, cô rất là cảm kích Tom!

Năm đó, cô dẫn theo hai đứa nhỏ sang Mỹ sinh sống, bởi vì ngôn ngữ không thông, hơn nữa bất đồng màu da, rất nhiều công ty đều không muốn nhận cô! Lúc cô đến tổng bộ của Nala xin việc, thì người trực tiếp phỏng vấn cô chính Tom, tuy rằng cô thật sự không biết là vì sao một người chủ lớn như vậy lại tự mình đứng ra phỏng vấn một nhân viên mới! Nhưng mà là Tom đã nhận cô vào làm tại công ty!

Tuy rằng Tom nói chuyện ngả ngớn.

Nhưng thực tế, ngoại trừ anh ta hay nói chuyện tầm phào, cho tới bây giờ vẫn không có hành động gì không tốt với cô.

Anh ta là một người quân tử!

Sau đó cô ở lại làm việc trong công ty hơn hai năm, cũng là đích thân Tom đã đề bạc cô lên đến chức vị hiện tại.

Bây giờ mà đề nghị rời chức, trong lòng Tô Tố có chút áy náy!

Có cảm giác như qua cầu rút ván vậy!

Quên đi quên đi!

Ở bên cạnh lão gia tử sống qua ngày mới là quan trọng nhất, coi như là nàng báo đáp lại việc lão gia tử đối tốt với cô, để cho người già trải qua những ngày tháng cuối cùng thật an tâm.

Tô Tố thu dọn dữ liệu chỉnh tề, đem tư liệu của công ty Tiêu Khả giao cho Aisa, căn dặn cô ta, "Hãy liên hệ với người phụ trách của công ty

này, hai ngày này phải chuẩn bị cho việc ký hợp đồng này."

"Dạ được!"

Công việc hoàn tất, Tô Tố từ trên ghế làm việc đứng lên, cô đi ra khỏi văn phòng, vỗ vỗ tay, sau đó tất cả mọi người trong phòng làm việc đều quay mặt nhìn qua.

"Nửa tháng nay mọi người đều vất vả rồi, bây giờ hạng mục cũng đã đến giai đoạn kết thúc, chỉ cần ra hợp đồng nữa, tiếp theo cũng không còn chuyện gì nữa, mọi người có thể tan ca rồi, còn thừa lại thời gian nửa tháng, thì tôi cho các bạn nghỉ ngơi!"

"Oa oa, Tô tổng vạn tuế!"

Tô Tố lắc đầu, cô ta cũng bước xuống lầu tan ca.

Tô Tố sau khi về nước không có mua xe, trước giờ vẫn là dùng xe taxi để đi lại, có những lúc Tiêu Lăng rảnh thì qua rước cô.

Hôm nay, Tô Tố được tan ca sớm, nhưng Tiêu Lăng không có đến.

Tô Tố cũng không muốn làm phiền anh, tự mình kêu taxi về nhà.

Sau khi lên taxi, báo địa chỉ là xe bắt đầu tiến về phía trước!

Rất nhanh, Tô Tố ý thức như không bình thường!

"Đây không phải là hướng tôi muốn đi, anh muốn chở tôi đi đâu!"

Chương 521

Tài xế không hề có ý định trả lời Tô Tố!

Tô Tố vừa dứt lời xe đã nhanh chóng tăng tốc!

Tô Tố bất ngờ không kịp chuẩn bị, xém chút đã bị ngã sấp về phía trước, nơi đây vẫn còn trong khu vực nội thành, bên ngoài không có ít người qua lại, Tô Tố định sẽ quay kính xe xuống để gọi người giúp nhưng kính xe đã bị tài xế khóa lại.

Xe càng lúc càng đi về khu vắng vẻ, Tô Tố trong lòng hoảng sợ vô cùng, lấy điện thoại ra định báo cảnh sát.

Gã tài xế đột nhiên quay đầu lại nhìn Tô Tố bằng ánh mắt đe dọa, Tô Tố vừa mở khóa điện thoại thì gã ta đã dừng xe ở một góc vắng vẻ, theo bản năng Tô Tố nhanh chóng định mở cửa xe chạy trốn, nhưng gã ta đã sớm có chuẩn bị, ngay khi Tô Tố vừa đặt tay lên tay cầm mở cửa thì thêm một gã đi tới, người cao to lực lưỡng, cơ bắp đầy mình, đầu trọc, nhìn rất lưu manh và hung hãn.

Gã ta trực tiếp mở cửa xe sau, dùng sức đẩy Tô Tố ngồi sát vào trong, mình thì đi vào xe ngồi kế.

Tài xế lần nữa khởi động xe, đi về nơi hẻo lánh.

Gã cơ bắp vừa vào xe đã hung hãn cướp lấy túi xách của Tô Tố.

Tô Tố không phản kháng, lấy bóp tiền đưa cho gã cơ bắp, “Nếu các ngươi muốn tiền thì tôi có thể đưa.”

Gã cơ bắp hừ lạnh một tiếng, dùng sức đẩy Tô Tố một cái, “Biết điều một chút!”

Gã ta lấy điện thoại di động của Tô Tố từ trong túi xách ra, ném ra ngoài cửa sổ rồi đóng túi xách lại!

Tô Tố lập tức cảm thấy sợ hãi!

Hiển nhiên......

Hai gã này không phải là muốn cướp tiền, vì nếu muốn cướp tiền thì sẽ nhanh chóng mở bóp tiền ra xem, nhưng mà……hắn nhìn cũng không thèm nhìn! Tô Tố nhớ lại mọi chuyện từ sau khi cô tan ca, không lẽ hai gã này cố tình giả làm tài xế taxi, giả bộ đậu gần đó để canh chừng cô, mục đích là vì muốn bắt cóc cô!

Cô vừa mới về nước nửa tháng, đâu có đắc tội với ai!

Trong đầu Tô Tố bỗng xuất hiện một người!

Tiêu Diệp Lạc?

Có phải là cô ấy không?

Người có động cơ nhất là Tiêu Diệp Lạc, huống hồ Tiêu Diệp Lạc biết là cô sẽ về nước……Lần này cô về nước còn ở lại tại Lão Trạch, không lẽ Tiêu Diệp Lạc nghĩ rằng lần này cô trở về sẽ lại bám lấy Tiêu Lăng nên làm như vậy?

Hay vì trong nửa tháng này cô đã đắc tội với không ít khách hàng?

Tô Tố nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được!

Cô chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Cô thử dò xét gã tài xế, thật sự rất tương phản với gã cơ bắp, người thì gầy gầy nhỏ con, nhìn cũng khá ưng mắt, trông cũng có vẻ lanh lợi, nhưng mà……cũng có chút hèn hèn! Vừa nãy một lời cũng không thèm nói, từ lúc gã cơ bắp lên xe thì nói không ngừng, "Ngưu ca, tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?"

"Trước tiên cứ đem ả ta đến nơi chúng ta đã chuẩn bị, sau đó thì chờ tụi kia tới rồi nói tiếp!"

"Dạ dạ!"

Gã nhỏ con nhìn Tô Tố, không khóc cũng không kêu la, nhịn không được liền nói, "Mày cũng bình tĩnh quá ha!"

"Tôi khóc thì mấy người có thả tôi đi không?"

"Đương nhiên là không rồi!"

Tô Tố đang cố gắng ghi nhớ đặc điểm cũng như những công trình kiến trúc trên đường đi, nghe câu nói của hắn liền hừ lạnh một tiếng, "Nếu đã vậy thì tôi sợ cũng không được gì, chi bằng tỉnh táo bình tĩnh một chút!"

Hai gã bắt cóc nhịn không được liếc liếc Tô Tố!

Xe chạy cũng đã hơn một tiếng.

Rất nhanh đã ra khỏi khu nội thành, ngoại thành cảnh vật xanh tươi, hoa của cây cải dầu nở rất đẹp, từng hàng từng hàng hoa nở vàng tươi, nhìn rất đẹp! Nhưng Tô Tố không còn tâm tình ngắm cảnh nữa.

Xe đang chạy rất nhanh thì dừng lại.

Gã cơ bắp một tay cầm túi xách của Tô Tố, tay kìa thì dùng lực kéo mạnh Tô Tố xuống xe, đường xá dưới quê nhấp nhô, Tô Tố lại mang giày cao gót, xém chút đã té sấp mặt!

“Mấy người muốn đưa tôi đi đâu?”

“Mày không cần biết!”

Gã cơ bắp ra hiệu, gã nhỏ con liền lái xe chạy về phía sau cây cải dầu, cây cải dầu cao ngang ngực nên khi chạy vào, chiếc xe liền bị hoa màu vàng của cây cải dầu che mất, gã nhỏ con rất nhanh đã bước xuống xe, cùng gã cơ bắp mỗi người khống chế một bên, kéo Tô Tố đi về phía trước!

Xung quanh không có đồng ruộng, cũng không có nhà dân!

Tô Tố thật sự không thể biết được rốt cuộc bọn chúng muốn đưa cô đi đâu!

Đi được khoảng 20 phút, cuối cùng cũng đến nơi.

Trước mắt là một tòa lầu bỏ hoang, có khoảng hơn 2 tầng!

Cũng không biết là xây khi nào, đã khá cũ nát, mấy viên gạch màu đỏ cũng đã lòi ra, hai gã bắt cóc trực tiếp khống chế lôi Tô Tố lên lầu 2.

Đến lầu 2, Tô Tố càng thấy suy đoán của mình là đúng.

Hai gã này đúng là đã có sự chuẩn bị trước khi đến đây.

Tại một nơi như vậy mà còn có 1 chiếc giường nhỏ, trên giường chỉ có 2 tấm mền cũ, kế bên là cái bàn nhỏ với la liệt là mì tôm chưa mở!

Phòng ở rất bẩn!

Chỗ hẻo lánh này chi chít mạng nhện, bụi đóng lớp dày chắc cũng được 2 centimet, ở đâu cũng có hơn một nửa cục gạch lòi ra ngoài.

Gã cơ bắp đẩy Tô Tố ngồi trên một chiếc ghế, gã nhỏ con nhanh chóng lấy ra một sợi dây thừng, cột chặt Tô Tố vào chiếc ghế!

Tô Tố ngậm miệng, vẫn không hề phản kháng!

Nơi này vắng vẻ như vậy, cô có la cũng không có tác dụng gì!

Có lẽ biết vậy nên gã nhỏ con cũng không cần bịt miệng của Tô Tố.

“Ngưu ca, như vậy được chưa?”

“Được rồi!”, gã cơ bắp lên tiếng, thoải mái nằm trên giường, “Tiểu Hầu, ngươi coi chừng ả ta, sẵn tiện canh cửa, ta nghỉ ngơi chút.”.

Người được gọi là Hầu tử đó nghe nói vậy lông mày hơi nhăn nhăn, tỏ vẻ khó chịu nhưng rất nhanh đã không thấy dáng vẻ đâu nữa, “Da, Ngưu ca cứ nghỉ ngơi đi, nơi này đã có em.”

Gã cơ bắp không biết đã bao lâu không được nghỉ ngơi rồi, vừa nằm xuống đã ngáy như sấm.

Hầu tử kéo ghế ngồi trước mặt Tô Tố, khi nãy hắn vẫn chưa nhìn rõ mặt mũi của Tô Tố, vừa nhìn kỹ hắn đã trợn to mắt, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, “Wow! Đẹp quá! Đây là lần đầu tiên tao gặp được người đẹp như vậy!”

Mắt Tô Tố lóe sáng, “Anh tên Tiểu Hầu?”

Tiểu Hầu hừ một tiếng, “Gọi Hầu ca!”

“OK! Anh có biết tôi là ai không?”

“Tao biết làm gì!”, Hầu ca không chút quan tâm.

Mắt của Tô Tố lại lóe lên, “Anh có thể không biết tôi là ai, nhưng mấy anh là xã hội đen, chắc không thể không biết ông trùm của thành phố a Lãnh Mạc rồi? Tôi với Lãnh Mạc là bạn của nhau, nếu mấy anh dám làm gì tôi, Lãnh Mạc sẽ không dễ dàng tha cho mấy anh đâu!”

“Lãnh Mạc, Lãnh Mạc là ai?”

Trong lòng Tô Tố có chút hồi hộp!

Xem ra hai gã này là tầng lớp thấp kém nhất trong xã hội đen rồi, loại này sao có thể biết được mấy ông lớn là ai chứ!

Kiểu này mới là khó xử lý nhất!

Tô Tố mím chặt môi, nhìn nhìn gã cơ bắp, hạ nhỏ giọng nói với gã nhỏ con, “Anh……anh hẳn là nhìn ra tôi là người có tiền! Có rất nhiều tiền, nếu anh thả tôi ra tôi sẽ cho anh một số tiền lớn, đủ cho anh dùng cả đời!”

Chương 522

Mắt của gã nhỏ con có chút sáng lên.

Nhưng rất nhanh, mắt của hắn liền ảm đạm xuống, hừ lạnh một tiếng hắn nói, “Mày đừng hòng dụ tao, tao nói cho mày biết, tao sẽ không bị mày dụ đâu!”

Tâm trạng Tô Tố trầm xuống, chiêu này cũng không được?

“Mấy anh bắt cóc tôi không phải vì tiền hay sao?

“Không phải……”, gã nhỏ con che miệng lại, giận dữ trừng mắt nhìn Tô Tố, “Mày đừng hòng lôi kéo tao!”

Tâm trạng Tô Tố lại trầm xuống!

Vậy là không phải vì tiền!

Gã nhỏ con sợ sẽ lại bị Tô Tố dụ hắn nói chuyện nên tranh thủ chạy đến bên giường, nhìn nhìn gã cơ bắp đang ngủ, nhẹ nhàng từ đầu giường lấy chiếc túi xách của Tô Tố, mục đích của hắn rất rõ ràng, mở bóp tiền ra xem, mắt hắn liền lập tức sáng lên!

Trong chiếc bóp tiền đỏ rực của Tô Tố là một xấp tiền màu đỏ rất dày, không chỉ vậy mà còn có rất nhiều thẻ! Có thẻ mua sắm, thẻ hội viên, mà nhiều nhất chính là thẻ ngân hàng!

Gã nhỏ con thiếu điều chỉ muốn chảy cả nước miếng.

Hắn lén lút nhìn gã cơ bắp, thấy hắn ta đang ngủ say như chết liền nhanh chóng lấy hơn một nửa xấp tiền bỏ vào trong túi xách của mình!

Gã này thật tham tiền!

Vậy thì xử lý dễ hơn nhiều!

Ánh mắt Tô Tố lóe lên, hạ thấp giọng xuống, “Tôi với anh có thể giao dịch với nhau!”

Gã nhỏ con không nói gì.

Tô Tố gặp không ít người giống như vậy nên biết phải xử lý chúng như thế nào, cô nhẹ nhàng nói, “Trong bóp của tôi có 4 tấm thẻ, một thẻ là thẻ tiền lương của tôi, bên trong có 200 ngàn! Còn có 1 thẻ là tiền mừng tuổi của con tôi, bên trong có 50 ngàn! Còn có 1 thẻ……là tiền mừng tuổi của ông nội chồng tôi cho hồi đầu năm,bên trong có 1 triệu! Tấm cuối cùng là thẻ đen……là thẻ phụ của chồng tôi, có thể quẹt thỏa thích!

Gã nhỏ con lập tức dừng tay, bán tín bán nghi nhìn Tô Tố, “Chồng mày là ai?”

Mắt Tô Tố liền lóe sáng, tiếp tục lắc lư, “Chồng tôi chắc là anh đã nghe qua! Tổng giám đốc Quốc tế Hoàn Vũ – Tiêu Lăng! 3 năm trước chúng tôi đã ký giấy đăng ký kết hôn, hôn lễ cử hành tại Tam Á......”

“Mày gạt tao, mày rõ ràng vừa từ nước ngoài trở về.”

“Không sai, tôi đúng là vừa từ nước ngoài trở về! 3 năm trước trong hôn lễ đã xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, vì một số lý do nên tôi đã tức giận mà xuất ngoại, bây giờ mới trở về! Nhưng mà, không cần

nói những cái khác, cái thẻ đen trong tay ngươi là thật, mà số tiền trong thẻ đó cũng là thật! Anh phải biết, Tiêu Lăng là đại gia giàu có bậc nhất Châu Á, thẻ phụ của anh ta…… cho dù anh có mua máy bay mua tàu thủy, mua biệt thự bao tiểu tam……sau đó sống phóng túng sung sướng cả đời cũng không xài hết tiền trong đó được!"

Mắt của gã nhỏ con lập tức sáng lên!

"Người chết vì tiền, chim chết vì ăn! Anh tự suy nghĩ xem có muốn cược một lần không! Nói thẳng ra, làm lưu manh như anh thì một tháng kiếm được bao nhiêu tiền? Lần này anh bắt cóc tôi, nếu để cảnh sát bắt được, nửa đời sau xem như xong, đã vậy còn không được ai coi trọng! Nhưng nếu như anh hợp tác với tôi, xem như là cược một ván, nếu thắng thì cao cao tại thượng, sống sung sướng cả đời, nếu thua thì cũng chỉ ngồi tù thôi!"

Gã nhỏ con đấu tranh tư tưởng, rất nhanh đã cắn chặt răng quay sang nhìn Tô Tố, "Mày muốn làm gì? Tao nói cho mày biết, bây giờ tao không thể thả mày ra được!Vả lại mày phải cho tao một chút gì đó coi như lòng tin đã!"

"Đương nhiên rồi! Tôi sẽ không có nói mà không làm đâu! Cho tôi mượn điện thoại của anh đi, tôi sẽ ngay lập tức chuyển khoản cho anh!"

Gã ta lập tức lén lút đưa điện thoại cho Tô Tố.

Tay của Tô Tố bị trói chặt, gã ta nhìn nhìn gã cơ bắp vẫn đang ngáy như sấm, lén lút tháo dây trói cho Tô Tố, một tay của Tô Tố đã có thể hoạt động, "Tao cảnh cáo mày, đừng có nghĩ tới việc bỏ trốn! Ngưu ca rất lợi hại, bị anh ấy bắt được xem như mày chết chắc!"

Tô Tố ngược lại chính là muốn chạy trốn!

Nhưng gã nhỏ con chỉ nới lỏng một tay cho Tô Tố, người cô thì vẫn bị trói chặt trên ghế, lúc này có muốn chạy cũng không chạy được!

Cô rủ mắt xuống, đưa tay nhận lấy điện thoại của gã ta.

Cô nhanh chóng khóa thẻ đen lại, tấm thẻ này là 3 năm trước khi cô đi Mỹ, Tiêu Lăng đã đưa cho cô nhưng một xu trong đó cô cũng không đụng đến!

Tô Tố thở dài, nhanh chóng khóa thẻ đen của Tiêu Lăng lại! Dưới ánh mắt gấp gáp của gã nhỏ con, cô chuyển 200 ngàn cho hắn!

Hắn ta nhanh chóng nhìn màn hình điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại của hắn đã có thông báo, tài khoản nhân hàng của hắn vừa nhận được 200 ngàn nhân dân tệ!

Hắn ra nhìn qua con số dài ngoẳng đó, căng thẳng nuốt nước miếng!

Tô Tố vừa nhìn đã hiểu ngay, gã này đã bị sự tham lam chiếm hết lý trí rồi!

“Chuyển thêm đi!”

“Tôi cũng muốn chuyển nhiều hơn, nhưng giới hạn mỗi tháng tôi chỉ có thể chuyển khoản 200 ngàn, tôi cũng không có cách nào khác!”

Trên trán của hắn ta đã ướt đẫm mồ hôi!

Cái cảm giác đang đứng trước một núi vàng nhưng chỉ có thể cầm hai cục vàng, cảm giác này dù là ai cũng sẽ phải gào thét khó chịu!

“Nhưng mà, tôi có thể nói cho anh biết mật mã của thẻ phụ, anh có thể đến ngân hàng rút ít nhiều tiền......”

“Điều kiện là gì? Mày mau nói điều kiện đi!”

“Rất đơn giản, nói cho tôi biết! Tại sao mấy anh lại bắt cóc tôi!”

“Tao cũng không biết! Mày đừng có nhìn tao như vậy, tao thật sự không biết, chỉ là mệnh lệnh ở trên đưa xuống, nói là chỉ cần bắt cóc mày là được, Ngưu ca đã thông báo lên trên rồi, đoán chừng 2 ngày nữa sẽ có người xuống đây nhận người!”

Xem ra người bắt cóc cô không phải là Tiêu Diệp Lạc!

Tô Tố nhìn nhìn gã nhỏ con, trông hắn không có vẻ như đang nói láo, Tô Tố gật gật đầu, “OK, tôi tin anh!” Tô Tố không nói cho hắn biết mật mã của tấm thẻ đen mà nói cho hắn mật mã của tấm thể ngân hàng chứa tiền mừng tuổi ông nội cho cô.

Bên trong tấm thẻ đó có 1 triệu.

Nếu như lúc này nói cho hắn biết mật mã của tấm thẻ đen, hắn sẽ ngay lập tức trở mặt như không quen biết!

Cho nên, Tô Tố phải giữ lại!

“Trong tấm thẻ này có 1 triệu, anh có thể đem thẻ đen giấu đi, nếu anh nghĩ được cách thả tôi ra tôi sẽ nói cho anh biết mật mã của thẻ đen!”

“Không được, Ngưu ca không tin tưởng tao, nhất định lúc nào cũng trông chừng......”

“Bây giờ chẳng phải là cơ hội tốt hay sao!”

“Không không được, Ngưu ca mà biết được sẽ giết chết tao.”

Tâm trạng Tô Tố trầm xuống.

“Cái này không được, nếu như thả mày ra, tao nhất định sẽ phải mạo hiểm, phải bảo đảm an toàn cho tao trước đã, hay là vậy đi, trong 2 ngày này nếu Ngưu ca có ra ngoài mua đồ ăn, mày nói cho tao biết mật mã của thẻ đen, tao sẽ thả mày ra, chúng ta cùng nhàu nghĩ cách chạy trốn!”

“Được!” Tô Tố gật đầu, “Tôi còn một yêu cầu cuối cùng! Nếu trong 2 ngày này tôi không thể bỏ trốn, anh phải bảo đảm an toàn cho tôi, nếu không một xu cũng đừng mong có được!”

Chương 523

Cuộc đối thoại của hai người chỉ có vài phút ngắn ngủi!

Ngay khi giọng nói của Tô Tố vừa dứt, gã cơ bắp trên giường đột nhiên trở mình, hai người giật nảy mình, nín thở không dám động lung tung, kết quả chỉ là gã cơ bắp chỉ là ngủ không được yên ổn mà thôi, rất nhanh liền ngủ tiếp.

gã nhỏ con rất nhanh đồng ý, " được, hai ngày này tao nhất định sẽ cố gắng bảo toàn mày!

Hắn rút nhanh tấm thẻ đen và thẻ ngân hàng trong ví tiền ra, sau đó rất nhanh nhét ví tiền vào túi xách, lần nữa thận trọng đặt trước tủ đầu giường.

Gã cơ bắp có lẽ thật sự không tin gã nhỏ con, vì vậy mà giấc ngủ này ngủ không yên được, tầm mười phút tỉnh một lần, tỉnh lại thấy Tô Tố và gã nhỏ con đều rất yên bình mới an tâm ngủ tiếp.

Lồng ngực Tô Tố đập thình thịch!

Tên đàn ông cơ bắp này nhìn là biết chính là kẻ liều mạng, hơn nữa còn không bị tiền mê hoặc!

Người thế này khó đối phó nhất.

Vừa rồi cô chỉ mong sao Tiêu Lăng sớm chút phát hiện cô mất tích!

Vừa rồi cô dùng thẻ phụ chuyển khoản cho gã nhỏ gầy hai trăm

ngàn, phí tiêu thụ của thẻ phụ bên chủ thẻ đều sẽ có tin nhắn nhắc nhở, cô từ trước tới giờ không động tới tiền của Tiêu Lăng cho cô, cho nên nếu như Tiêu Lăng nhìn thấy tin nhắn, nhất định có thể lập tức nhận ra được chuyện không đúng.

Tô Tố lo đến nỗi lòng bàn tay đầy mồ hôi!

Cô không hề bình tĩnh như bên ngoài, bị người ta bắt cóc, lại không vì tiền...... Loại chuyện này đổi là người khác cũng không thể cố gắng giữ được tâm thái bình thường!

Tô Tốkhông ngừng hít sâu.

......

Lúc Tiêu Lăng đích thật nhìn thấy tin nhắn là đang họp!

Lúc đầu nhìn thấy tin nhắn anh liền phát hiện được chuyện không đúng!

Tô Tố sống ở Mỹ ba năm nay, lúc cuộc sống khó sống như thế cũng không có đụng qua tiền trong thẻ, bây giờ trở về thành phố a rồi tại sao có thể sẽ động đến số tiền này?

Đây không phải chuyện mà tính cô có thể làm!

Trong phòng họp, các nhân viên cấp cao đang báo cáo thành tích công việc, nhưng Tiêu Lăng đột nhiên đứng lên.

Thư ký Trương giật nảy mình, các nhân viên cấp cao cũng giật nảy mình, ánh mắt của mấy chục người trong phòng họp tất cả đều rơi trên người Tiêu Lăng, “ tổng giám đốc?”

“ Trước hết đừng nói gì!”

Mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì, nhẹ nhàng nín thở, lo lắng nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng lập tức gọi vào số của Tô Tố!

Nhưng mà, theo tiếng “ tút tút tút” của điện thoại ngày càng lâu, cuối cùng không ai nghe, sắc mặt Tiêu Lăng càng ngày càng u ám!

“ Cuộc họp hôm nay đến đây kết thúc!”

Tiêu Lăng bước lớn xông ra phòng họp, một cuộc điện thoại gọi tới phòng làm việc của Tô Tố, phòng làm việc ngoại trừ aisa đang in hợp đồng, các nhân viên công tác còn lại đều đã tan ca, cô bắt máy lên nghe, nghe được giọng của Tiêu Lăng trong điện thoại, kinh ngạc không thôi, “ Tô tổng của chúng tôi? Tô tổng đã tan ca lúc nửa tiếng trước đó rồi ạ, hiện giờ chắc là về tới nhà rồi!”

Tiêu Lăng cúp máy, lần nữa gọi điện thoại về nhà cũ!

khoảng cách từ công ty Tô Tố bắt xe về nhà cũ nhiều lắm cũng là thời gian một tiếng, nửa tiếng trước đó mới hai giờ chiều, trên đường cũng không phải giờ cao điểm, sẽ không kẹt xe, hiện giờ đáng lý ra hẳn là đến nhà rồi!

Anh lại gọi điện về nhà cũ!

điện thoại của nhà cũ rất nhanh được kết nối, người bắt máy là bác Trần, “ Thiếu phu nhân? Chưa có trở về, không phải đang đi làm sao! Có phải xảy ra chuyện gì rồi?”

“ Không có! Trong lòng Tiêu Lăng ngày càng bất an, anh nghĩ đến

ông nội và các con trong nhà, giấu sự việc đi, “ không có, con chỉ là hỏi cô ấy về chưa, nếu như chưa con đi đón cô ấy.”

Tiêu Lăng nói dăm ba câu đã cúp máy.

Lần này, điện thoại của anh gọi tới chỗ Lãnh Mạc, “ Lãnh Mạc, tớ nghi ngờ Tô Tố bị người ta bắt cóc rồi!”

.....

Lúc Sáu giờ chiều, trời đã dần tối lại.

Gã cơ bắp đã sớm tỉnh lại, lúc này người cũng tỉnh táo, hắn ngủ một giấc liền đói bụng, cầm một thùng mì gói lại phát hiện không có nước sôi, liền cau mày, hắn dặn gã nhỏ con, “ Hầu Tử, mày ra ngoài nghĩ cách kiếm chút nước sôi! mua thêm chút nước suối!”

Trong lòng Hầu tử vui mừng, trên mặt cố gắng bình tĩnh, “ Ngưu ca, gần đây đều không có hộ gia đình, nước sôi không dễ kiếm lắm......”

Gã cơ bắp dùng ánh mắt lạnh quét qua một cái, “ không có hộ gia đình mày không biết nghĩ cách sao? không biết ra thị trấn mua à!”

Mặt Hầu Tử co lại một chút, từ trên ghế đứng lên, “ em đi đây!”

Sau khi xuống lầu, bước chân của Hầu Tử chốc lát trở nên nhanh nhẹn, hắn lập tức ra thị trấn ngay, hắn đi mua cái bao tải, đi ngân hàng trên thị trấn rút một triệu ra, ban đầu hắn còn bán tín bán nghi trong thẻ có tiền hay không, thật sự rút được một triệu liền vui đến thấy răng không thấy mắt.

Hầu Tử nhét hết tiền vào trong bao bố, sau đó tìm nơi vắng vẻ, làm ký hiệu, đem nguyên túi tiền đều chôn xuống đất!

Lúc này nếu như hắn mang theo tiền chạy, mang theo một triệu và 2 trăm ngàn mà Tô Tố chuyển cho hắn, cũng đủ cho hắn sống tốt, thế nhưng lòng người đều rất tham, Hầu Tử nghĩ đến tấm thẻ đen trong tay Tô Tố, tham niệm khiến cho hắn phải liều một phen, quyết định chạy về tranh thủ lấy số tiền đó.

Vì vậy Hầu Tử rất nhanh đã mua mấy chai nước suối, mua thêm một bình nước sôi, nước sôi trong bình chứa đầy nước sôi, chờ đến lúc hắn trở lại tầng lầu bị bỏ hoang đó, sắc trời đã hoàn toàn tối.

Hắn lên lầu, xung quanh cũng không có người, vì vậy gã cơ bắp cũng không lo lắng, trực tiếp đốt mấy ngọn nến trên lầu hai.

Trong phòng lập tức lộ ra ánh sáng mờ nhạt.

Hầu tử vừa lên lầu, tên đàn ông cơ bắp liền bắt đầu răn dạy, “ kêu mày đi mua một chút đồ mà sao giờ này mới về!”

Đáy lòng Hầu Tử hừ lạnh!

Chờ gia sau này có tiền rồi, điều đầu tiên phải làm là tìm người làm chết con trâu đáng chết này!

Trên mặt lại không lộ sơ hở, cùng cười nói, “ Ngưu ca, thị trấn có chút xa, em sợ lái xe sẽ bị người ta phát hiện, cho nên đi bộ qua đó, hơn nữa nước sôi là nấu ngay tại chỗ, cho nên phải đợi một chút.”

Hầu Tử chạy chậm đến trước mặt gã cơ bắp, cúi đầu khom lưng rót nước sôi cho tô mì của hắn, và đưa chai nước suối cho hắn, “ Ngưu ca, anh uống đi!”

Gã cơ bắp liền thỏa mãn, “ ngươi chỉ mua hai chai nước này!”

Đó đương nhiên!

Bằng không sau đó sao anh có cơ hội tiếp tục chạy ra ngoài!

Hầu Tử xấu hổ gãi đầu, nhìn sắc mặt gã cơ bắp không ổn, hắn mau mau giải thích, “ em vốn muốn mua một cái rương trở về, thế nhưng đường quá xa, hơn nữa thân hình em nhỏ con...... Cũng không giống Ngưu ca khôi ngô thế...... Một cái rương nước em cũng gánh không nổi nữa!

Gã cơ bắp hừ lạnh một tiếng, “ đồ vô dụng!”

“ Vâng vâng vâng, em vô dụng em vô dụng, Ngưu ca anh đợi lâu rồi, xem mì cũng nấu xong rồi, anh mau nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Gã cơ bắp cũng không so đo quá nhiều với Hầu Tử, khò khè ăn hết hai hộp mì gói mới no

Hầu Tử như osin đưa nước suối, “ Ngưu ca, anh uống nước!”

Gã cơ bắp lại uống một chai nước

Hầu Tử vốn là muốn mua chút thuốc an thần bỏ vào trong nước để gã cơ bắp uống, sau đó hắn mới mang Tô Tố đi rút tiền, thế nhưng gã cơ bắp đừng nhìn hắn dáng người lớn, đầu óc cũng khá láu lỉnh, nếu như nhìn thấy nước suối mở qua nắp, hắn nhất định sẽ nghi ngờ hắn!

Hầu Tử cũng không dám hành động bậy.

Hầu Tử cũng ăn một hộp mì gói, sau đó hắn nhìn Tô Tố một cái, do dự nói, “ Ngưu ca, có cần nấu cho cô ta một hộp không?”

Mắt lạnh của gã cơ bắp lập tức quét tới.

Hầu Tử cuống quít quơ tay, “ em chỉ sợ đói chết cô ta, đến lúc đó khó ăn nói với cấp trên......”

“ Hừ! Không cần ngươi lo!”

Gã cơ bắp dựa vào ánh sáng mờ nhạt của ngọn nến dò xét Tô Tố, dần dần, trong ánh mắt lại thêm một thứ gì đó, hắn ma sát cằm, từng bước một tới gần Tô Tố, “ Lão Ngưu ta lớn chừng này, vẫn là lần đầu nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp như vậy!”

Tô Tố thấy hắn tới gần, da đầu lập tức tê lên có dự cảm không tốt!

Nàng nghiêm nghị nói, “ ngươi muốn làm gì!”

Chương 524

Tiêu Lăng lại nhìn đồng hồ!

Kim đồng hồ đã chỉ hơn sáu giờ!

Tính từ lúc Tô Tố mất tích đến nay đã gần 4 tiếng đồng hồ!

Trong 4 tiếng, không có một cuộc điện thoại nào gọi đến nên loại trừ được khả năng bọn bắt cóc muốn đòi tiền chuộc!

Nhưng chính vì họ không làm điều này vì tiền càng khiến Tiêu Lăng lo sợ hơn nữa!

Anh không dám nghĩ đến, người bắt cóc cô rốt cuộc vì sắc đẹp của cô hay vì muốn báo thù!

Mà trong hai cái này, bất kể vì cái nào cũng có thể khiến cô lâm vào tình cảnh vô cùng nguy khốn!

Trong đầu Tiêu Lăng bắt đầu hình dung ra một loạt các tin tức sự kiện sinh viên đại học bị mất tích và vứt xác.

“Đại ca, anh đừng lo lắng quá, nhất định sẽ tìm được chị ấy thôi.”

Tiêu Lăng chẳng còn tâm trí đâu để đáp lời!

Ánh mắt anh hướng về phía Lãnh Mạc, “Sao rồi, tìm thấy chưa?”

“Vẫn chưa!”

Lãnh Mạc lắc đầu, thành phố này rộng lớn như vậy, hơn nữa chỉ dựa vào một chiếc xe taxi, không cách nào nhanh chóng tìm được người cả!

Tiêu lăng nắm chặt điện thoại của Tô Tố trong tay, anh nghiến chặt răng mình.

Vốn là anh dựa vào định vị trên máy điện thoại để tìm được Tô Tố, anh còn vô cùng hào hứng chạy đến đây, kết quả chỉ nhìn thấy chiếc điện thoại bị vất bên lề đường.

Trái tim Tiêu Lăng không thể tìm được một chỗ để nằm yên, anh không dám nghĩ.....trong 4 tiếng bị mất tích, Tô Tố phải đối mặt với chuyện gì, hay có thể nói, bây giờ cô đang phải đối mặt với cái gì!

Tiêu Lăng nắm chặt nắm đấm, hướng thẳng lên thân cây mà trút đi sự bất lực.

Tại sao còn để cho cô chịu tổn thương!

Không thể để cho những tổn thương này trút hết lên người anh sao!

“Mày đừng lo quá, tao đã cho người phong tỏa toàn bộ đường ở thành phố A này rồi, họ sẽ khám xét nghiêm ngặt từng chiếc xe một cho nên họ không thể ra khỏi thành phố được đâu, chúng ta nhất định sẽ tìm được Tô Tố!”

Tôn Nguyên nhìn sắc mặt của Tiêu Lăng và Lãnh Mạc, anh nhịn không được bèn thử đưa ra đề xuất, “Hay là, mình báo cảnh sát?”

Tiêu Lăng bỗng chốc liếc nhìn sang Tôn Nguyên.

Tôn Nguyên thấy vậy hơi lạnh sống lưng, anh, anh lại nói sai gì rồi sao?

“Không được báo cảnh sát!” Lãnh Mạc bình tĩnh trả lời, “Người trong tay ta không ít hơn cảnh sát, nếu có báo cho họ cũng không có tác dụng đáng kể, đặc biệt là.....nhỡ để bọn bắt cóc biết được, chúng ta sẽ đánh rắn động cỏ mất, hơn nữa nếu như chỉ có cảnh sát thì không nói, nếu họ kéo theo cả đám nhà báo nhiều chuyện mà không cẩn thận làm rỉ tin tức ra ngoài, chỉ làm cho Tô Tố thêm phần nguy hiểm.”

Cũng đúng!

Tôn Nguyên gật gật đầu!

Trời mỗi lúc một tối, trong lòng Tiêu Lăng cũng mỗi lúc một nặng trịch, anh biết, với thế lực của Lãnh Mạc, chắc chắn sẽ tìm được Tô Tố, sẽ chỉ còn là chuyện sớm muộn thôi nhưng nếu như tìm được cô ấy muộn một bước thì sao, đến lúc đó Tô Tố.....

Tiêu Lăng nắm chặt nắm đấm, anh không để cho bản thân nghĩ tiếp.

Anh chỉ có thể cầu nguyện cho cô!

Cầu nguyện cho Tô Tố dùng 20 vạn trong thẻ đen tạm thời giữ chân bọn bắt cóc!

Đột nhiên——

Điện thoại của Tô Tố bỗng có tin nhắn gửi đến.

Tiêu Lăng định không để ý, anh chỉ nhìn liếc qua, rồi đột ngột trợn trừng mắt nhìn, “Lãnh Mạc, mày qua đây!”

Lãnh Mạc và Tôn Nguyên thấy có động tĩnh, liền nhanh chóng chạy đến.

“Sao, chuyện gì?”

“Tin nhắn thông báo, là tin nhắn thông báo trên điện thoại của Tô Tố, nói rằng thẻ của cô ấy vừa rút ra 100 vạn tiền mặt! 100 vạn chỉ có thể đi rút trong ngân hàng, cây ATM không thể có nhiều tiền như thế, cho nên..... Mau cho người đi kiểm tra, tra xem số tiền này được rút ra ở ngân hàng nào! Chúng ta cũng mau chóng đến đó!

Đây là một tin nhắn vô cùng có ích!

Lãnh Mạc ngay lập tức điện cho người đi điều tra, rà soát. Rất nhanh sau đó, Lãnh Mạc đã nhận được tin, anh vừa quay lại đã bắt gặp ngay ánh mắt nóng ruột của Tiêu Lăng, anh nhanh chóng đáp, “Là khu nông thôn của thành phố A, số tiền này được rút từ ngân hàng trong huyện, người của tao đã liên hệ với nhân viên ngân hàng, bên nhân viên nói người này vừa mới rút tiền xong và đi ra cửa, tao đã bảo mấy anh em gần đó theo sát họ rồi, chúng ta lập tức đuổi theo thôi!”

“Được!”

Tiêu Lăng lái xe, xe của anh phi như bay, Lãnh Mạc thì đã quen với tốc độ như vậy nhưng Tô Nguyên thì không, Tôn Nguyên vốn định có ý kiến nhưng thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Tiêu Lăng và ngón tay đang chảy máu, anh cũng thôi không nói gì.

Điện thoại của Lãnh Mạc không ngừng réo chuông.

Nhưng cuối cùng.....

“Tiêu Lăng, chúng ta mất dấu rồi!”

Tâm trạng của Tiêu Lăng phút chốc nặng trịch, “Mày cho người rà soát toàn bộ khu vực gần đó, chắc chắn sẽ tìm được manh mối!”

“Ừ được!”

Lãnh Mạc lại gọi một cú điện thoại, dặn dò xuống dưới. Lần này, phải dùng đến 20 phút mới xác định được vị trí.

Rất nhanh, nhóm 3 người đã có được địa điểm chính xác.

Tiêu Lăng đạp ga hết tốc lực, anh dùng tốc độ nhanh nhất, lái xe thẳng đến huyện, nơi tiền đã được rút, sau đó đợi đến khi nhận được vị trí chính xác, anh lập tức bẻ lái đến đó với tốc độ nhanh nhất, chỉ dùng có 5 phút!

Tiêu Lăng dừng xe lại.

Trong màn đêm, anh thấy được ánh nến vàng ệch hắt ra từ tầng trên của tòa nhà đã bỏ hoang.

Cả người anh hơi run lên.

Đột nhiên anh cảm thấy không dám bước đến!

“Tiêu Lăng.....”

“Ừ!”

Tiêu Lăng giật mình tỉnh lại, những lúc thế này sao anh có thể ngây ra cơ chứ, từng giây từng phút giờ đây đều rất quan trọng!

Anh dặn dò Tôn Nguyên, “Mày ở ngoài đợi, tao và Lãnh Mạc vào trong đó!”

“Cẩn thận đấy!”

Tiêu Lăng cười một tiếng, anh móc súng bên sườn ra, lần này anh thề, kẻ đã bắt cóc Tô Tố cho dù có là ai, cho dù vì bất kỳ lý do gì, anh nhất định một viên bắn bỏ hắn ta!

Tiêu Lăng và Lãnh Mạc khom lưng, khẽ khàng tránh phía cửa sổ của toàn nhà, rón rén tiến sát đến.

Trong tòa đổ nát, không có một chút động tĩnh khác lạ nào!

Cứ như tất cả người trong đó đều đã chìm vào giấc ngủ.

Hai người rất nhanh đã tiến được đến chân cầu thang, sau đó nhanh chóng khẽ bước lên lầu.

Động tác của hai người rất khẽ, bước chân không hề phát ra bất cứ tiếng động nào.

Dần dần!

Càng lúc càng gần!

Gần đến nỗi họ có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

Nhưng trong tòa nhà vẫn là một bầu không khí tĩnh mịch lạ thường!

Hai người khó khăn lắm mới đến được tầng hai, súng vừa rút ra thì họ đột nhiên giật mình khi phát hiện tình hình ở đây!

Trên lầu!

Hoàn toàn không có người!

Không, không thể nói không có ai!

Có một người!

Một người đàn ông cơ bắp, trên mình toàn máu me, gã ta nằm trên vũng máu, bên cạnh gã là một đám dây rợ loằng ngoằng và một chiếc ghế ngổn ngang trên đất!

Nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của Tô Tố!

Tiêu Lăng bước nhanh chân lên đến tầng hai!

Anh bước đến, cầm lấy chiếc túi của Tô Tố ở trên giường, sắc mặt đem sầm.

“Cái này là của Tô Tố!”

Lãnh Mạc không biết nên thở phào hay nên lo lắng, “Có thể Tô Tố đã tự mình chạy thoát rồi!”

“Không thể nào!”

Rất rõ ràng, gã cơ bắp này đã trói Tô Tố vào chiếc ghế kia, Tô Tố yếu thế, đồ đạc tùy thân của cô đều bị lấy đi, làm sao cô có thể tự cởi trói được chứ, cho dù cô có tự cởi trói được, cũng không có cơ hội tìm được vật gì đâm chết gã đàn ông to con này cả.

Tiêu Lăng kỹ lưỡng quan sát dấu chân trên nền đất!

Trên nền đất ở tầng hai đã kết chặt mấy lớp bụi dày!

Dựa vào ánh sáng lờ mờ của ánh nến, Tiêu Lăng mím chặt môi.

“Trừ chúng ta ra, ở đây còn có dấu chân của hai người đàn ông nữa! Tô Tố.....chắc là đã bị tên còn lại đem đi rồi!”

Lãnh Mạc rờ lên hộp xốp, “Nước trong này còn ấm, chắc chắn họ chưa đi xa, Tao sẽ lập tức cho người đi tìm!”

Chương 525

Tô Tố đúng là bị Hầu Tử mang đi!

Gã cơ bắp khi nãy để ngoài tai lời khuyên nhủ của Hầu Tử, gã tuột quần, định làm chuyện đen tối với Tô Tố, Tô Tố lúc đó đánh mắt cho Hầu Tử, Hầu Tử nghĩ đến khoản tiền chưa lấy được, bèn rút dao gọt hoa quả đâm từ sau lưng gã, nhân lúc gã cơ bắp không phòng bị, Hầu Tử đã đâm chết hắn!

Sau khi đâm chết tên kia, Hầu Tử nhanh chóng đưa Tô Tố chạy đi!

"Anh định đưa tôi đi đâu!"

"Đương nhiên là đi rút tiền!" Hầu Tử kéo Tô Tố chạy, như đằng sau đang có người đuổi theo hắn, hắn nuốt nước bọt, "Khi nãy cô đã đồng ý với tôi rồi, đưa mật mã của thẻ đen cho tôi, nếu cô nói lời không giữ lời....."

Hầu Tử vốn không có gan giết người, nhưng khi nãy đã giết một người rồi, giết thêm người nữa cũng không quá đáng sợ!

Ánh mắt của Hầu Tử đột nhiên hung ác nhìn Tô Tố!

Tô Tố khiếp sợ trong lòng!

Bây giờ cô cảm thấy vui mừng vì đã nắm được một con át chủ bài, không thì đợi cô hết giá trị lợi dụng, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm!

Tô Tố thoáng nghĩ ra một kế, "Tiền trong thẻ đen nhiều qúa, nếu anh

muốn đi rút, ít nhất cũng phải đợi đến mai, chờ cho ngân hàng mở cửa đã chứ!”

Hầu Tử cười nhạt, “Không! Cô cứ đi với tôi đến cây ATM, nói mật mã cho tôi! Chỉ cần xác nhận rút được tiền, tôi sẽ thả cô ra.....được chứ!”

Mấy lời như vậy chỉ có thể lừa trẻ con thôi!

Tô Tố hiểu, chỉ cần Hầu Tử có được mật mã ngân hàng, thì trước giờ ngân hàng mở cửa ngày mai, hắn ta sẽ không thả cô ra!

Nói cho cùng.....

Thả cô ra cũng phải nghĩ đến chuyện cô có thể lập tức đổi mật mã thẻ chứ!

Hơn nữa.....

Nói là sẽ thả cô!

Đến lúc đó sẽ là thả người hay giết người diệt khẩu, ai mà biết được?

Lồng ngực cô đập mạnh,’bịch bịch’, trán cô cũng dần toát mồ hôi lạnh, cô bị Hầu Tử đẩy vào vườn rau cải, rồi lại tống cô vào trong xe.

Ngay sau đó, hắn cũng ngồi lên ghế lái!

Bây giờ hắn ta đã hoàn toàn bị tiền làm cho mờ mắt, hắn lái xe ra ngoài đường, đạp ga, nhanh chóng chạy lên huyện!

Mặc dù ngân hàng đã đóng cửa, nhưng mấy cây ATM vẫn đang làm việc!

Hắn đang rất nóng lòng muốn biết mật mã thẻ ngân hàng!

Hầu Tử vừa lái xe, vừa nắm chặt lấy tấm thẻ đen, nụ cười trên mặt gã càng lúc càng rạng.

Hắn thậm chí có thể hình dung ra siêu xe, biệt thự đang vẫy tay gọi hắn.

“Ha ha ha!”

5 phút sau, Hầu Tử đưa Tô Tố đến trước cây ATM, lúc này trên huyện còn khá nhiều người, Hầu Tử lo ngại Tô Tố sẽ chạy trốn, hắn cởi áo khoác khoác lên cho Tô Tố. Hắn dùng áo khoác làm vật chắn, con dao gọt khi nãy thì dí sau lưng cô.

Hầu Tử trầm giọng nói nhỏ, “Đừng có làm mấy chuyện vô ích nghe chưa, nếu không thì người đầu tiên chết sẽ là cô! Cô là bà chủ của hào môn, tôi chỉ là một tên du thủ du thực, chúng ta cứ xem mạng của ai đáng giá hơn!”

Tô Tố cắn chặt môi!

Con dao đang kề ngay sau quả tim của cô, chỉ cách một lớp áo mỏng, cô có thể cảm nhận được máu tươi dính nháp trên đó và.....cái lạnh giá từ con dao!

Tô Tố cố gắng bình ổn lại nhịp thở của mình, “Anh yên tâm, cái gì tôi cũng thiếu, chỉ không thiếu tiền thôi, không việc gì phải vì một chút tiền này mà bỏ đi mạng sống của mình!”

“Cô biết thế thì tốt!”

Hầu Tử từng bước đưa cô vào phòng kính của cây ATM!

Hầu Tử đút thẻ vào cây, rồi quay ra lạnh lùng quát, “Mật mã!”

Tô Tố mím lấy môi, cô nói mật mã không hề do dự!

Hầu Tử tự mình bấm số, cây ATM một lần được rút nhiều nhất 5000 tệ, Hầu Tử không cần nghĩ, tay hắn bấm luôn số 5000.

Rất nhanh, trong máy chìa ra 5000 tệ đỏ au!

Hầu Tử tiếp tục tra số dư, số tiền trong thẻ đen làm hắn shock đến nỗi không nói nên lời, hắn nhìn mê mệt dãy số 0 dài ngoằng kia, mắt hắn sáng lóa lên.!

Ông trời ơi!

Nhiều tiền quá!

Người phụ này không hề lừa anh!

Nhiều tiền như vậy, đừng nói đời này, mà cả mười kiếp nữa hắn cũng không dùng hết!

Ha ha!

Tốt quá!

Hầu Tử cũng không phí thời gian, hắn nhanh tay rút lại thẻ!

Tô Tố cố kéo dài thời gian, cô nhanh trí nói, “Anh không rút thêm ít nữa à? Tôi biết hôm nay anh không định thả tôi ra đâu, nhưng tôi cũng không muốn ở cái chỗ khi nãy nữa, anh cũng vừa mới giàu có

rồi, lẽ nào không muốn ở khách sạn cao cấp sao? Không muốn sống như đẳng cấp của người giàu sao?”

Muốn!

Đương nhiên muốn!

Nhưng Hầu Tử cũng khá thận trọng, hắn ‘hừ’ nhẹ một tiếng, không hề suy nghĩ thêm, hắn rút thẻ ra khỏi cây ATM, nhìn chăm chăm vào Tô Tố, “Cô đoán đúng rồi đấy, bây giờ tôi sẽ không thả cô ra! Nhưng cũng không mạo hiểm đi ở khách sạn đâu.....Cô đừng có ủ mưu đấy nghe chưa!”

“Tôi thì ủ được mưu mô gì chứ, chỉ là không muốn ngủ ở một chỗ bẩn thỉu tan hoang như vậy thôi!”

Trên thực tế, Tô Tố đang cố kéo thời gian!

Điện thoại của Tiêu Lăng chắc chắn đang reo lên rồi!

Cô đoán Tiêu Lăng chắc chỉ đang ở đâu đó gần đây thôi!

Bởi vì.....buổi tối, Hầu Tử có cầm thẻ của cô đến đây rút tiền!

Cho nên chắc chắn Tiêu Lăng đang ở gần xung quanh đây!

Và việc cô cần làm bây giờ, chỉ có thể kéo dài, tiếp tục kéo dài thời gian!

Nhất định phải đợi cho được Tiêu Lăng đến!

Hầu Tử không đem Tô Tố về lại căn nhà tồi tàn kia, mà tìm một nhà trọ tư nhân, hắn đẩy cô vào thuê phòng.

Chủ quán thấy Tô Tố là một người phụ nữ đẹp đến vậy mà sau lưng lại có gã trai ốm nhách, trông lại sở khanh, ông để ý họ mấy lần.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Mau đưa khóa phòng đây!

“Ồ, được rồi được rồi!”

Chủ quán không dám nói gì nữa, lập tức đưa chìa khóa phòng cho Hầu Tử.

Dao của hắn còn đang dí sau lưng Tô Tố, tay còn lại đưa ra nắm lấy chìa khóa phòng. Rất nhanh sau đó, hắn tìm được phòng, mở cửa rồi đẩy mạnh Tô Tố vào trong, Tô Tố bị đẩy mạnh, suýt chút ngã sấp mặt!

Cô mím chặt môi, không nói gì.

Hầu Tử lấy một phòng đôi!

Khách sạn này hơi thiếu thốn, trong phòng không có gì nhiều ngoài một giường đôi, và một căn vệ sinh với cửa phòng trong suốt bằng kính, còn lại không có gì khác, Tô Tố nhanh chóng đưa mắt nhìn một vòng căn phòng, cuối cùng cô ngồi bên đầu giường.

Hầu Tử thấy ánh mắt cô càng lúc càng ghê gớm.

Lòng bàn tay cô đã ướt nhẹp mồ hôi, cô nhìn Hầu Tử, nói một cách khó khăn, “Tôi biết anh đang muốn làm gì!”

Hầu Tử sầm mặt xuống, không nói gì!

Tô Tố phải giành giật chút cơ hội cho bản thân, “Tôi không thể không

nói với anh rằng, nếu bây giờ anh quyết định giết người diệt khẩu, đó tuyệt đối tuyệt đối là một quyết định ngu xuẩn!”

Hầu Tử nắm lấy con dao phía sau lưng, từng bước đến gần Tô Tố, “Ố, cô thử nói xem, ngu xuẩn như thế nào!”

“Bởi vì, nếu như anh chỉ mưu lợi tiền tài, tôi và Tiêu Lăng đều sẽ cảm kích anh khi xưa đã cứu tôi một lần trước mặt Ngưu ca, nên sẽ không tính toán kỳ kèo với anh làm gì, cũng có thể không báo cảnh sát, tiền với chúng tôi chẳng là gì cả, nên anh cứ cầm tiền mà đi, đi đến đâu cũng được, sau này vinh hoa phú quý chờ đợi anh! Nhưng nếu anh giết tôi.....tôi dám đảm bảo với anh, đến thành phố A này anh cũng không bước ra khỏi!”

Chương 526

Hầu Tử hơi giật mắt, bước tiến của hắn ta cũng khựng lại!

Hắn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn Tô Tố, ánh mắt như đang giằng co, không biết trong đầu hắn đang nghĩ gì.

Tim Tô Tố đập loạn xạ!

Tay cô khẽ khàng nắm lấy một thứ.

“Tiền mà anh muốn, tôi cũng đã đưa anh, tôi đã giữ lời, hơn nữa, chỉ cần anh không hại tôi, chúng ta có chuyện gì cũng dễ bàn!”

Hầu Tử mặt lạnh lùng, hắn đang suy nghĩ, càng nghĩ ánh nhìn của hắn càng lạnh!

Không được!

Hắn không thể bị lừa bởi một hai câu nói của người phụ nữ này!

Bây giờ hắn đã có mật mã trong tay, chỉ cần đợi đến ngày mai là có thể rút hàng cọc, hàng cọc tiền rồi, hắn có thể trốn ra nước ngoài! Nhưng nếu không diệt khẩu, đem theo người phụ nữ này bên cạnh thì lúc nào hắn cũng phải canh cánh đề phòng!

Nếu thả cô ta.....nhỡ đâu cô ta báo cảnh sát, vậy thì không phải hắn chẳng thể làm gì được, cũng chẳng đi đâu được hay sao!

Nếu như người phụ này chết đi!

Cũng có thể kéo dài được chút thời gian cho hắn!

Ai mà biết được chủ tịch của tập đoàn Hoàn vũ sẽ tìm thấy cô ta lúc nào kia chứ, mà thời gian anh tìm đến chính là thời gian chạy trốn của hắn!

Hơn nữa cho dù Tiêu Lăng và Tô Tố không truy cứu hắn.....nhưng chuyện hắn giết người lại là sự thật khó cãi

Giết một người cũng là giết, hai người cũng là giết!

Đều là phạm tội, vậy sao hắn không làm cho dứt khoát!

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt của Hầu Tử càng lúc càng đáng sợ.

Bước chân đã dừng lại khi trước lại dần dần áp sát Tô Tố!

Tim Tô Tố lại một lần nữa đập mạnh!

Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng lên đến từng sợi tóc cô!

Trong một nháy mắt, đầu cô thoắt hiện lên bóng dáng của hai đứa con và Tiêu Lăng, cô cố gắng nói với bản thân phải bình tĩnh, bình tĩnh!

Chờ lúc Hầu Tử tiến sát gần, Tô Tố đột nhiên tiên hạ thủ vi cường, cô đạp mạnh vào thân dưới của Hầu Tử, hắn nhanh chóng tránh được, ánh mắt nhìn cô càng hung ác hơn, trên tay lăm lăm con dao, hắn đâm về hướng cô, “Đi chết đi!”

Tô Tố lách qua!

Tô Tố đứng lên trên giường, nhưng cô không hoảng loạn bỏ chạy. Trong tích tắc Hầu Tử đâm dao vào cô, cô đã kịp tránh được điểm trọng yếu, dùng thứ khi nãy cô nắm chặt trong bàn tay phải đập thẳng lên đầu của hắn ta!

“A——” Hầu Tử kêu lên đau đớn!

Tô Tố cũng rên khẽ.

Dao trên tay Hầu Tử đâm trượt, trúng ngay bả vai Tô Tố, trong khi đó, gạt tàn trong tay cô cũng đập mạnh vào đầu hắn!

Bỗng chốc!

Máu tươi văng tung tóe!

Tô Tố hoàn toàn không cho hắn có cơ hội phản đòn, nhân lúc Hầu Tử gào thét, cô lại đưa chiếc gạt tàn dày và nặng kia lên, liên tiếp đập mạnh vào đầu hắn.

“Ngươi đi chết đi! Đi chết đi!”

Hầu Tử bị đập máu me đầy đầu, máu tươi tuôn xuống từng dòng chảy kính gương mặt hắn, cảnh tượng rất đáng sợ!

“A——”

Hầu Tử vừa kêu lên vừa rút dao ra khỏi vai Tô Tố.

Tô Tố đau đến điếng người, động tác của cô cũng khựng lại đôi chút!

Hầu Tử thấy có cơ hội, lập tức đè cô xuống giường, hắn nắm con dao hướng vào ngực trái của cô!

“Tao giết mày!”

“A——”

Tô Tố lấy hết sức bình sinh đỡ lấy cánh tay của Hầu Tử, Hầu Tử gắng sức đâm xuống, cô thì gắng sức đẩy lên!

Hầu Tử tuy gầy nhưng hắn vẫn là đàn ông, lại nói Tô Tố không những thiệt về sức lực mà trên bắp tay cô còn đang bị thương, sức lực nhanh chóng không thể trụ được nữa!

Cô giương mắt nhìn con dao trong tay Hầu Tử càng lúc càng gần với trái tim của cô hơn!

Tô Tố đã tuyệt vọng!

Trong một giây nào đó, trong đầu cô hiện lên toàn là hình bóng của Tiêu Lăng!

Quầng mắt Tô Tố bỗng chốc ngấn lệ!

Cô đột nhiên nhận thấy vô cùng hối hận, cô hối hận đáng lẽ cô nên sớm nói với Tiêu Lăng, thực ra cô đã tha thứ cho anh rồi.....

Tiêu Lăng!

Tiêu Lăng!

Cuối cùng sức lực của cô đã cạn, tay cô cũng dần dần mất sức.

Hầu Tử gương mặt trợn trừng, hắn nắm chặt con dao đâm xuống!

Tô Tố nhắm mắt, một giọt nước mắt tuôn rơi!

Nhưng!

Cảm giác đau đớn trong dự đoán không xảy đến, Tô Tố chỉ nghe thấy một tiếng nổ nhỏ, ngay sau đó cô cảm thấy mặt mình hơi ấm nóng, cô mở choàng mắt thì nhìn thấy Hầu Tử trợn trừng, trên trán xuất hiện một cái lỗ lẫn lộn máu với thịt, cả người hắn đang dần dần nằm đè lên cô.

Tô Tố thất kinh, mở trừng mắt!

"A——"

Kính cửa sổ của khách sạn phút chốc bị đạp văng đi, ngay sau đó là một bóng người mặc đồ đen nhảy từ cửa sổ vào. Một chân anh đạp xác của Hầu Tử qua bên, nhìn thấy Tô Tố loang lổ máu tươi trên người, gương mặt thì thất kinh, anh kéo lấy cổ tay cô, ôm chặt cô vào lòng!

"Tô Tố!"

"Tiêu Lăng.....Tiêu Lăng....." cái ôm quen thuộc làm cô ngừng gào thét, Tô Tố túm chặt lấy tấm áo trước ngực anh, sự sợ hãi làm hai chân cô mềm nhũn ra, cô chỉ có thể túm chặt lấy cánh tay anh mới có thể chống đỡ được cơ thể đang run rẩy của mình, "Tiêu Lăng, Tiêu Lăng!"

"Đừng sợ, không sao, không sao rồi!"

Trên mặt cô lạnh man mác, anh đưa tay quệt đi những dòng nước, mặt cô đầm đìa nước mắt.

“Tiêu Lăng, em biết anh chắc chắn sẽ đến cứu em, em biết chắc chắn anh sẽ đến mà.”

“Ừ, anh đến rồi đây.”

“Tiêu Lăng, chết rồi, người này chết rồi…..” Tô Tố hoảng loạn.

Tiêu Lăng như đột nhiên hiểu ra Tô Tố đang lo lắng điều gì, anh ôm chặt lấy cô, khẽ khàng an ủi, “Không sao, không sao, mọi chuyện cứ để cho anh, đừng lo lắng nữa, được không. Trên bắp tay em bị thương, mình đi xử lý vết thương đã!”

Tô Tố chợt hồi tỉnh mới nhận ra bả vai cô vô cùng đau đớn.

Cô hít một hơi thật sâu, máu vẫn đang tuôn ra ngoài.

Cùng lúc đó, Lãnh mạc cũng mở toang cửa phòng, anh đem theo một đám người sau lưng, đứng trước cửa phòng.

Tiêu Lăng cảm thấy được cả mình cô đang run rẩy, anh cũng đau đớn vô cùng!

Ánh mắt anh lạnh buốt nhìn cơ thể nằm sóng xoài trên đất, ánh nhìn càng lúc càng trầm đi! Anh gần như không dám nhớ lại cảnh tượng khi nãy từ cửa sổ nhìn vào!

Tô Tố chỉ thiếu chút nữa thôi!

Chỉ thiếu một chút thôi!

Nếu anh đến muộn mấy giây nữa…..anh không dám tưởng tượng, ở đây là cái gì đang đợi anh!

Tiêu Lăng bế xốc Tô Tó lên, anh đánh mắt cho Lãnh Mạc, ánh nhìn hất về phía xác chết trên nền đất, Lãnh Mạc nhanh chóng gật đầu hiểu ý.

“Tiêu Lăng, Tiêu Lăng…..”

“Anh ở đây!” Tiêu Lăng bế Tô Tố, bước ra ngoài.

Lãnh Mạc ở phía sau, tay anh day day cặp lông mày, tay chỉ xuống dặn dò, “Đem xác hắn vứt vào trong rừng cho chó ăn!”

Lãnh Mạc móc điện thoại trên người Hầu Tử, nhìn thấy danh sách cuộc gọi trên máy, ánh nhìn hơi khó chịu, anh lấy ra số điện thoại gần đây được liên lạc gần nhất ném cho thủ hạ, “Cho người tra số điện thoại này, tra cho rõ đây là số của ai và thuộc vùng nào!”

“Vâng!”

……

Tiêu Lăng băng bó qua cho Tô Tố trong khách sạn, sau đó anh bế cô lên xe!

Tô Tố trải qua một ngày khó khăn, cơ thể cô đã sớm mệt nhừ, thêm chuyện mất máu làm cô càng mệt mỏi hơn. Cô vừa ngồi lên ghế phụ, đã thấy tróng mặt, ánh nhìn có chút loạng choạng.

Tiêu Lăng dịu dàng vuốt ve gò má cô, “Mệt rồi thì ngủ đi, khi mở mắt ra là có thể về nhà rồi.”

“Ừm!”

Cuối cùng Tô Tố cũng có thể yên tâm đi vào giấc nồng.

Đợi cô nhắm mắt lại, sự dịu dàng trên gương mặt Tiêu Lăng đột nhiên biến mất, thay vào đó là sự âm u khó tả.

Tiêu Lăng mặt lạnh, khởi động xe!

Anh không đưa cô đến bệnh viện,nhìn thấy cô trong khi ngủ còn nhíu chặt lông mày, thi thoảng còn giật mạnh một cái, con tim anh đau quặn lại!

Anh thề!

Bất kể lần này kẻ đứng sau là ai, anh sẽ lột da rút gân kẻ đó mới hả dạ!

Chương 527

Lúc Tô Tố tỉnh dậy, trời đã sáng!

Nửa đêm cô ngủ không yên, thường giật mình tỉnh mộng, chỉ cần nghĩ đến vũng máu đỏ tươi trong giấc mộng, cô đều giật mình mà tỉnh dậy, nửa đêm về sáng cảm nhận được vòng ôm quen thuộc đang ôm cô, cô mới cảm thấy an tâm, một giấc ngủ tới sáng.

Tô Tố mở mắt ra, trong phòng chỉ có một mình cô.

Căn phòng rất xa lạ.

Nhưng có thể nhìn ra đây là nơi ở của người đàn ông còn độc thân, trong phòng rất sạch sẽ, đen trắng rõ ràng, rất có phong cách của Tiêu Lăng.

Trên đầu giường có một cái giá truyền dịch, lúc này mấy cái bình trên giá đều trống rỗng.

Tô Tố nhìn mu bàn tay của mình, trên mu bàn tay quả nhiên có một lỗ kim tiêm nhỏ.

Cô cố gắng chống người dậy, nhưng lại quên mất vết thương trên bả vai mình.

“ Ôi...”

Cô đau đến hít sâu một cái, ngồi trên giường hơn nửa ngày cơn đau mới hòa hoãn lại.

Cô dùng tay phải chống người dậy bước xuống giường, bên giường không có dép kiểu nữ, chỉ để một đôi dép nam màu đen ở đó, Tô Tố mang dép vào đứng ở giữa phòng, vô ý lườm qua phía đầu giường một cái, vừa nhìn vào, cả người cô liền đơ ra.

Vị trí chính giữa trên đầu giường, có để một tấm hình cưới cực lớn ở đó, tấm hình cưới này là tấm hình cô và Tiêu Lăng còn có Cảnh Thụy Tiểu Thất làm mặt quỷ cùng chụp với nhau, nhìn vào có chút buồn cười, nhưng lại rất tự nhiên, Tô Tố lại đảo mắt nhìn qua phía đèn đầu giường, chỗ đèn đầu giường cũng có để hình cưới của cô và Tiêu Lăng, chỉ là được đóng trong kính, chỉ lớn bằng một quyển vở, cứ như vậy mà dựng đứng ở đầu giường, trông ấm áp vô cùng.

Thì ra... không có vứt đi!

Tô Tố nhìn từng tấm hình cưới đó, nhẹ nhẹ cắn chặt môi lại.

Trước kia khi cô về nhà cũ, nhìn thấy trong nhà cũ trống rỗng, cô còn tưởng Tiêu Lăng bọn họ gỡ tất cả hình cưới xuống đem vứt đi, bây giờ xem ra, là cô đã hiểu lầm anh rồi!

Điện thoại và bóp tiền của Tiêu Lăng để trên đầu giường trong phòng.

Bóp tiền của anh vẫn là kiểu ba năm trước cô mua ở siêu thị cho anh!

Tô Tố cắn chặt môi, nhẹ nhàng cầm cái bóp lên.

Cô dùng một tay khó khăn mở cái bóp ra, nhìn thấy tấm hình trong ngăn bóp, hốc mắt cô bỗng chốc đỏ lên.

Trong ngăn bóp là hình của cô!

Cô ít khi chụp ảnh đơn.

Tấm hình này không phải cô cố tình chụp, mà là lúc trước khi quay bộ phim Nhất Tiếu Nại Hà, chụp trong đoàn làm phim.

Tô Tố cắn nhẹ khóe miệng.

Cô nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, chầm chậm bước ra phòng.

Cửa phòng vừa mở ra, liền ngửi thấy một mùi thơm nồng nặc.

Bụng của Tô Tố liền kêu gào lên, căn nhà này không có nơi nào mà cô quen thuộc, chắc là căn nhà Tiêu Lăng mới mua hai năm nay, không gian rất lớn, Tô Tố còn chưa kịp đếm xem rốt cuộc có bao nhiêu căn phòng, cửa phòng ngủ vừa mới mở ra chính là một phòng khách rộng lớn, kế bên phòng khách là một phòng bếp kiểu mở rộng, lúc này Tiêu Lăng đang mặc chiếc tạp dề, đang nghiêm túc nấu canh ở trên bếp.

Ánh mắt Tô Tố sáng lên.

Cô từ mặt bên nhìn kĩ Tiêu Lăng, tuy cô đã về nước hơn nửa tháng, nhưng vẫn chưa từng nghiêm túc quan sát anh như vậy! Bây giờ Tiêu Lăng chính chắn hơn so với ba năm trước, khuôn mặt góc cạnh cũng kiên nghị hơn, cằm cũng thu chặt lại, trông anh là một người nói năng thận trọng, cộng thêm khí chất xuất chúng của anh, cho nên có cảm giác rất khó mà lại gần.

Tiêu Lăng dường như đã phát hiện ra điều gì, cầm muỗng quay đầu qua nhìn cô.

Nhìn thấy Tô Tố, sự lạnh lùng trong mắt anh toàn bộ đều biến mất hết, dường như trong nháy mắt liền hóa thành một vũng nước xuân.

Tô Tố nhếch môi lên, cười nhẹ một cái.

Đã như vậy rồi, cô còn cầu mong gì nữa.

“ Trên người em có vết thương, sao lại đứng dậy rồi!” Tiêu Lăng vội vàng bỏ cái muỗng xuống, sải bước đi qua, đưa tay đỡ lấy Tô Tố, “ có cảm thấy chỗ nào không khỏe không, đầu có đau không? Trên người còn khó chịu không?”

Tô Tố cười lắc đầu, dưới sự dìu đỡ của Tiêu Lăng, cô ngồi xuống sô-pha trong phòng khách, “ em đỡ hơn nhiều rồi.”

Tiêu Lăng không yên tâm, “ hay là về phòng nghỉ ngơi đi.”

Tô Tố lắc đầu, “ em muốn nhìn anh nấu canh.”

Tiêu Lăng bỗng chốc ngẩn ra!

Giọng điệu này... tự nhiên lại ấm áp.

Cứ giống như hai người họ chưa từng xa nhau ba năm vậy.

Tiêu Lăng dường như phát hiện điều gì đó, tim đập nhanh như chớp, anh cúi đầu nhìn Tô Tố! Nửa tháng nay, tuy cô đã về nhà cũ, nhưng đối với anh luôn rất xa cách, cùng lắm giả vờ thân mật trước mặt ông nội một chút, đợi thoát khỏi tầm nhìn của ông nội, lập tức lại bắt đầu giữ khoảng cách với anh. Trong lòng Tiêu Lăng hơi thất vọng đồng thời cũng biết cô vẫn còn đang hục hặc, dù sao cô đã ở bên cạnh rồi, anh sẽ cho cô thời gian từ từ thích ứng.

Nhưng Tô Tố của ngày hôm nay lại khác với mọi thường.

Vẻ mặt dịu dàng, giọng điệu nhẹ nhàng.

Đây là... đã tha thứ cho anh rồi sao?

Ngực Tiêu Lăng đập thình thịch, anh luôn tưởng tượng đến ngày mà Tô Tố tha thứ cho anh, nhưng mà đến khi sự thật đặt trước mặt anh, anh lại phát hiện anh không biết làm thế nào cả.

“ Tô, Tô Tố...” Tiêu Lăng căng thẳng đến nói lắp.

“ Hửm?”

“ Em, em em em...”

Tô Tố mắc cười nhìn anh, “ em như thế nào?”

“ Không, không có gì!” Khóe miệng Tiêu Lăng cũng nở một nụ cười, anh đã rất ít khi cười vui vẻ như vậy rồi, mắt đều sáng cả lên, anh dặn dò Tô Tố, “ em ở đây nghỉ ngơi thật tốt, canh sắp xong rồi, bác sĩ nói em mất máu quá nhiều, phải uống nhiều canh bổ máu.”

“ Được.”

Tiêu Lăng nhìn Tô Tố ngồi rất vững chắc, không có đụng đến vết thương, liền nhanh chân chạy vào phòng bếp.

Vị trí ngồi của Tô Tố vừa đúng nhìn thấy bóng lưng của anh.

Cô nhìn bộ dạng bận rộn của Tiêu Lăng, ý cười trong mắt càng ngày càng dịu dàng hơn.

...

Rất nhanh Tiêu Lăng đã mang canh ra.

Tô Tố nhìn một cái, liền kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng, “ tài nấu nướng của anh sao lại tiến bộ nhiều như vậy?”

Cô nhớ lúc trước Tiêu Lăng chỉ biết hầm những món đơn giản.

Nhưng món canh bây giờ đang để trước mặt cô, bất luận là màu sắc hay hương vị, đều tuyệt đối đảm bảo chất lượng!

Tiêu Lăng múc một chén canh cho cô, để trước mặt cô, nhẹ giọng trả lời, “ trước khi kiểm tra ra bệnh tình của ông nội, anh đều một mình sống ở đây, vốn dĩ có mướn một người giúp việc, nhưng thức ăn nấu ra không ngon, sau này thì tự mình học hỏi, đợi em khỏe lại, có thể ăn đồ tanh mặn rồi, anh làm cho em ăn.”

“ Được đấy!”

Tô Tố khom lưng múc một muỗng canh nhỏ, nhấp một miếng nhỏ.

“ Thế nào?”

Tô Tố giơ ngón tay cái lên, “ rất ngon!”

Tiêu Lăng liền mặt mày rạng rỡ, “ ngon thì uống thêm nhiều một chút, canh này có lợi cho sức khỏe em.”

“ Ừm!”

Tô Tố thật sự rất nể mặt, cho dù không có khẩu vị, cũng uống một chén canh lớn, sau khi ăn xong cơm, Tiêu Lăng bắt đầu dọn dẹp

chén đũa, trực tiếp đưa vào cái bồn trong phòng bếp rửa. Tô Tố nhìn động tác thành thạo tự nhiên của anh, y như một đàn ông nội trợ.

Dọn dẹp chén đũa xong, Tiêu Lăng cởi tạp dề ra bước đến phòng khách.

“ Tối hôm qua chúng ta không về nhà, bên đó...”

“ Anh đã báo cho bên đó biết rồi, chỉ nói với họ hôm nay hai chúng ta ra ngoài lãng mạn một chút, cho nên không về nhà, ông nội nghe vậy khỏi phải nói cũng biết ông vô cùng vui vẻ.”

Đương nhiên rồi!

Lão gia tử chỉ mong sao cho hai người họ sớm làm lành lại.

“ Tiêu Lăng...”

“ Hửm?”

“ Chúng ta làm lại từ đầu đi!”

Chương 528

Toàn thân Tiêu Lăng cứng đơ,rất nhanh sau anh kịp phản ứng trở lại.

“Cái gì,em nói cái gì?”

“Em nói…Chúng ta bắt đầu lại,những việc đau thương trước kia chúng ta quên hết đi…Ba năm nay em đều thử quên anh,nhưng cơ bản là không thể nào…Ba năm nay,sự tổn thương trên cơ thể em cũng khỏi rồi,tổn thương trong thâm tâm cũng khỏi rồi,đều đã hồi phục rất nhiều! Em cũng đã gửi công văn báo cáo xin từ chức với công ty tổng bên mỹ rồi,nếu như anh đồng ý…Chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé!”

“Anh đồng ý anh đồng ý, anh đương nhiên là đồng ý!”

Tiêu Lăng kích động không thể tả, anh đưa tay định ôm lấy Tô Tố nhưng nhớ tới bả vai cô đang bị chấn thương,cứng đờ người dừng lại.Anh kích động tới mức cả mặt đỏ lừ lên, “Tô Tố, ba năm nay anh nằm mơ cũng mơ tới ngày này! những việc trước kia đều do anh không đúng, do anh không xử lý tốt quan hệ gia đình, sau nay …nhất định sẽ không bao giờ xảy ra chuyện đó nữa, nhất định sẽ không bao giờ xảy ra!”

Tô Tố chủ động đưa cánh tay không bị thương ra ôm lấy Tiêu Lăng, tai cô dán chặt vào ngực anh, có thể nghe thấy nhịp tim đập gấp gáp của anh.

Cô nhoẻn miệng, nụ cười bắt đầu xuất hiện dần.

Thì ra …tha thứ còn nhẹ nhàng hơn thù hận.

Cô vô thức chạm vào trước ngực của mình, trong lồng ngực này ba năm nay vẫn đặt một hòn đá,trong phút chốc nó đã rơi ra rồi,cô dường như cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm không tưởng.

Thật tốt!

Thê thì như vậy nhé!

……

Tô Tố mất máu quá nhiều,sau khi ăn một chút đồ rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Tiêu Lăng bế cô đặt lên ghế sofa.

“Tiêu Lăng…”

“Ừ.” bước chân của Tiêu Lăng như bay vậy.

“Vết thương của em là cánh tay, không phải là chân, em tự đi được.”

“Nhất định không được,em mất quá nhiều máu,não bộ không minh mẫn,tự mình đi không cẩn thận ngã thì sao.”

Được rồi!

Đây là một lý do rất tốt!

Tô Tố nhất thời không nói gì nữa.

Tiêu Lăng đặt Tô Tố nằm ở trên giường,cẩn thận từng chút một đắp

chăn cho cô, “Em ngủ đi,anh ở đây trong cho em.”

“Vâng.”

Tô Tố trong tâm cảm động thấy được sự tận tình của Tiêu Lăng,mặc dù bản thân cô cũng là người hồi sinh lại,nhất là,tên Hầu Tử đó lại chết ngay trước mặt cô,Tô Tố cho tới tận bây giờ vẫn không thể quên được ánh mắt không cam chịu,sợ hãi,oán độc, thù hận!

Cô nhắm mắt lại cả não bộ của cô hiện lên toàn là não bộ của nó đẫm máu.

Tô Tố nắm chặt tay của Tiêu Lăng, rất nhanh hơi thở. của cô đã bình thường trở lại.

Trong khoảng thời gian đó,điện thoại của Tiêu Lăng vang lên.

Anh nhìn qua tên người gọi,lại nhìn Tô Tố một cái,nhẹ nhàng nghe máy.

“Có chuyện gì?”

“Ô ô ô,xiao,anh thật là không biết điều đấy,người Trung Quốc các anh gọi là gì nhỉ…qua sông rút cầu…yes,chính là qua sông rút cầu,không thể vì su về nước rồi.mà anh lại không thèm nghe điện thoại của tôi vậy chứ!”

Tiêu Lăng cau mày,âm lượng giảm hết mức, “Không có chuyện gì tôi cúp máy đây!”

“Ừ ồ!Bây giờ tôi có một việc tốt muốn nói với anh,anh có muốn nghe hay không?”

Tiêu Lăng sợ làm ồn tới Tô Tố,âm lượng vô cùng nhỏ trả lời"Nói!"

"su hôm qua nộp đơn từ chức cho tôi rồi,tôi cũng đã phê chuẩn! Anh cũng thật là gian thương,cướp đi cánh tay đắc lực của tôi.Nhưng tôi cũng nói với su rồi,nếu như trong nước đối đãi không tốt,tôi lúc nào cũng mở rộng vòng tay đón cô ấy!"

Gọi điện cho Tiêu Lăng chính là giám đốc của Tô Tố—Tom!

Tiêu Lăng và Tom rất gần gũi,nói chuyện không cần khách khí, "Sợ là anh không có cơ hội đó nữa rồi!"

"Ồ, thế thì thật là đáng tiếc!"

Cúp máy, Tiêu Lăng nhìn khuôn mặt của Tô Tố,đưa vuốt cằm cô.

Suy nghĩ của anh quay lại ba năm trước!

Ba năm trước biết được nơi mà Tô Tố muốn tới là mỹ,Tiêu Lăng ngay lập tức liên lạc với những người bạn ở bên đó.Những năm qua công việc làm ăn của anh được bố trí khắp các nước trên thế giới,nhưng duy nhất không có mở rộng ở mỹ! quen với Tom cũng là một việc hết sức may mắn.Tom cùng tuổi với anh,trước kia anh ấy dùng thân phận trao đổi học sinh để tới Trung QUốc,vừa vặn học cùng lớp với anh!

Hai người bọn họ là bạn học cùng lớp rất thân.

Mặc dù Tom chỉ tới có hai năm thôi,nhưng hai người vì có cùng sở thích,lại giống nhau cùng có lý tưởng và hoài bão,cho nên có một tình bạn rất sâu đậm!

Tom sau khi về nước rất nhanh tiếp quản sự nghiệp của gia đình!

Còn Tiêu Lăng rất nhanh bắt đầu lập nghiệp!

Những năm nay hai người vẫn giữ liên lạc với nhau.

Ba năm trước khi nhận được tin địa chỉ chính xác của Tô Tố khoảng cách không xa chỗ của Tom là mấy,anh nhờ Tom chăm sóc cho Tô Tố và hai đứa trẻ.

Anh để Tom mở rộng tin tức tìm nhân viên.

Qủa nhiên,Tô Tố nhìn thấy tin tức đó ngay lập tức nộp hồ sơ xin ứng tuyển.

Đây cũng là lý do vì sao Tô Tố đi ứng tuyển làm một vị trí nhân viên nhỏ,nhưng đại boss lại là người xét tuyển!

Ba năm nay,Tom đồng ý thụ nhân chi thác trung nhân chi sự.Anh chăm sóc Tô Tố và hai đứa nhỏ rất nhiều,mà anh ấy lại còn nâng đỡ Tô Tố,để cho người dưới sự điều hành dạy Tô Tố những hiểu biết chuyên nghiệp.

Đương nhiên,cũng là do bản thân Tô Tố đấu tranh mà có,nếu không Tom nhất định không thể để cô ấy dễ dàng ngồi ở một vị trí cao như thế.

Nhất là lần này việc về nước tìm đại lý cho Nala…

Tiêu Lăng bỗng nở một nụ cười nhẹ.

Trên thực tế,ba năm nay anh cũng thỉnh thoảng đi mỹ,mỗi lần đi đều ở chỗ của Tom,có khi từ xa nhìn ngắm ba mẹ con họ,có thể nói là từ trước tới giờ chưa bao giờ rời xa,chỉ là Tô Tố bọn họ không hề hay

biết mà thôi.

Lần này Tô Tố về nước phụ trách đại lý sản phẩm của nala cũng là do một tay anh sắp xếp!

Ba năm rồi,ngay từ đầu lúc cô rời đi anh cũng đã nghĩ kỹ,chỉ có thể để cho cô chữa lành vết thương ba năm.Ba năm sau,không cần biết cô có tha thứ cho anh hay không,anh cũng sẽ nghĩ cách để cô phải quay lại!

Mà hạng mục của nala,anh và Tom cũng đã đạt được hiệp định.

Lý do thực hiện một loạt đấu thầu.trên thực tế,chỉ là để Tô Tố không nghi ngờ.

Kết quả cuối cùng…Công ty của Tiêu Lăng nhất định sẽ được chọn vào.

Còn nữa…

Tô Tố vừa về nước,anh cũng là người đầu tiên biết được tin tức này.Thậm chí, ngay cả chuyến bay bao nhiêu anh cũng biết.Khách sạn mà công ty của họ đặt cũng là do anh và Tom thương lượng!Sau tất cả …chỉ có ở khách sạn của Tôn Nguyên,mọi việc anh làm mới càng thuận tiện!

Tiêu Lăng nghĩ tới vừa nãy Tô Tố nói bắt đầu lại từ đầy,trong tâm thở nhẹ một cái.

Chỉ cần có được sự tha thứ của cô!

Tất cả những gì anh làm ở phía sau cũng đều xứng đáng rồi!

Tiêu Lăng đặt lên môi Tô Tố một nụ hôn nhẹ.

Cảm nhận được bờ môi khô của cô,Tiêu Lăng nhẹ nhàng mở tay cô đang nắm giữ bàn tay anh ra,đi lấy bông tăm lau môi cho cô.

Ở giây phút cửa phòng đóng lại.

Người vốn đang “ngủ say” kia bỗng mở tròn mắt.

Tô Tố nhẹ nhàng thở hắt ra,trong mắt không giấu được sự kinh ngạc.

Trên thực tế, cô vẫn chưa thật sự ngủ sâu giấc,vừa nãy điện thoại của Tiêu Lăng kêu tiếng đầu tiên cô đã nghe thấy rồi,chỉ là chưa kịp nói gì,tiếng điện thoại của Tiêu Lăng phát tiếng nói người gọi tới ra ngoài rất rõ,khó tránh để cô có thể nghe thấy tất cả những nội dung mà anh và Tom nói với nhau.

Tô Tố cắn chặt môi.

Nội dung đoạn hội thoại của hai người đó rất ít,nhưng chỉ cần từ cách nói chuyện rất thân thiết của họ, Tô Tố cũng có thể đoán được một vài chuyện rồi.

Chương 529

Ngược lại trong tâm Tô Tố không hề tức giận vì bị lừa.

Cô chỉ có chút thấy thất bại!

Thây thất bại vô cùng mãnh liệt!

Chẳng trách Tom đối với cô lại tốt như vậy,Tom đối với cô là giám đốc,cùng lúc cũng là người bạn thân của cô.Bởi vì Tom đối với cô rất quan tâm,giống như một người bạn quan tâm tới nhau vậy,mặc dù trên miệng thường trách móc,nhưng trên thực tế Tom giúp đỡ cô rất nhiều.

Khi Cảnh Thụy và Tiểu Thất vừa mới tới mỹ đi học,vì ngôn ngữ bất đồng nên thường bị bạn bè ức hiếp.

Cảnh Thụy thường xuyên vì bảo vệ Tiểu Thất,có khi đánh nhau cùng bạn học.

Mỗi khi xảy ra chuyện này,tom đều đại lượng cho phép cô được nghỉ phép,mà còn cùng cô tới trường học xem tình hình hai đứa nhỏ.Không những thế còn tìm thầy dạy cao cấp để luyện tiếng anh cho hai đứa nhỏ.

Chỉ cần điểm này thôi,Tô Tố đối với anh ấy đã rất cảm kích rồi.

Nhưng thì ra…những việc này đều là Tiêu Lăng ở phía sau sai khiến…

Còn công việc của cô!

Thì ra cũng có liên quan tới Tiêu Lăng

Tô Tố cảm thấy có chút chán nản.

Cô vẫn nghĩ là mình ba năm nay phát triển rất nhiều,cũng là người phụ nữ mạnh mẽ,chẳng thể biết được thì ra những việc này đều do Tiêu Lăng…

Tô Tố cắn chặt chăn.

Nhưng cùng lúc,tim cô cũng cảm thấy ấm áp,thì ra bà năm nay Tiêu Lăng đâu có phải là không quan tâm tới ba mẹ con cô,ngay cả cuộc sống của bọn cô như thế nào cũng được anh sắp xếp rất tốt.

Nếu như khi nãy cố tha thứ cho Tiêu Lăng,trong tâm cô vẫn có chút lúng túng,còn bây giờ,những cảm xúc xấu hoàn toàn biến mất hết rồi.

Anh vì cô làm không biết bao nhiêu việc,cô mà còn không chịu tha thứ nữa…bản thân cô cũng nhận thấy mình thật không có lương tâm.

Nghe thấy thở cửa phòng có tiếng động,Tôi Tố nhanh chóng lại nhắm chặt mắt vào!

Lần này cô thật sự ngủ rất say.

……

Mấy ngày sau đó,Tiểu Hy và Tôn Nguyên,Trương Hân và Lãnh Mạc đều tới thăm Tô Tố.Ba người đàn ông ra ngoài nói chuyện,để ba người phụ nữ khỏe trong phòng.

Tô Tố nhìn thấy Trương Huệ không cần nói cũng biết kinh ngạc thế nào, Trương Huệ thời gian này dưỡng rất tốt, cắt người khí sắc hồi phục rất nhiều rồi, trên mặt cũng có tia thịt hơn,chỉ có ánh mắt là vẫn có chút ảm đạm.

Nhìn thấy Tô Tố,cô ấy có chút lo lắng thăm, “Sao rồi!Chị nghe Lãnh Mạc nói tình hình của em không được tốt lắm…những tên giết người ngàn dao ấy,dám bắt cóc em, thật là muốn chết mà!”

“Em không sao, không có chuyện gì rồi.”Tô Tố đổi chủ đề nói, “Lãnh Mạc đồng ý để chị ra ngoài rồi à.”

Trương Hân ngẩn một lúc,cười khắc khổ gật đầu, “Bây giờ chỉ đồng ta cho chị ra ngoài khi đi cùng anh ấy thôi.”

Tô Tố nắm lấy tay cô, “Đã có thay đổi rất lớn rồi,chị cần kiên quyết một thời gian,đợi anh ấy quyết tâm thay đổi không còn thế nữa,lúc đó sẽ là cơ hội của chị!”

Trương Hân kiên định gật đầu.

Cô đã quyết định rồi,chỉ cần có cơ hội,nhất định rời xa Lãnh Mạc,tìm một nơi anh ấy mãi mãi không bao giờ tìm thấy để sinh sống!

Trương Hân và Tô Tố nói chuyện,người hay tí ta tí tách thật kỳ lạ hôm nay một chữ cũng không nói gì.

Hai người nhìn nhau sau đó quay lại nhìn Tiểu Hy,nhìn thấy khuôn mặt cô ấy khắc khổ,cả người đều cúi đầu thở dài.

“Tiểu Hy,cậu làm sao thế?”

“A?”Tiểu Hy bỗng giật mình, bối rối nhìn hai người, “sao cơ?’’

“cậu làm sao thế?”

“Mình? Mình vẫn tốt mà!”

Tô Tố bĩu môi,từ cạnh giường đưa cho cô ấy một chiếc gương, “Cậu tự mình nhìn sắc mặt của mình mà xem,lại còn nói là vẫn tốt!”

Tiểu Hy lấy gương lên soi,nhìn thấy bản thân ở trong gương,sắc mặt càng thêm khổ sở! Cô ấy chán nản vất gương xuống,nhìn hai người có chuyện nhưng không dám nói.

“Rốt cuộc làm sao?”

Tiểu Hy ngại ngùng!

Cô ấy cảm thấy thật sự có chút rất mất mặt!

Tôn Nguyên muốn cô sau ba ngày gặp mặt phụ huynh, kết quả thì sao, khi ba ba ngày tới,cô hoảng sợ luôn!

Gửi một tin nhắn cho Tôn Nguyên, nói gần giờ đột nhiên nhà đài điều cô đi ra ngoại ô quay tiết mục,cô nhân cơ hội trốn luôn!

Ngày hôm nay cô mới vừa quay lại,mới quay lại nghe nói Tô Tô có chuyện,ngay lập tức chạy tới đây xem tình hình của Tô Tố,nhớ lại sắc mặt của Tôn Nguyên sáng nay khi nhìn thấy cô…

“A—Sao mà phiền thế này!”

Tiểu Hy than vãn, cuối cùng dưới con mắt tò mò của hai người bọn họ, cô ấy cũng đem chuyện cô và Tôn Nguyên một năm rõ mười nói ra hết, “Tố Tố,Trương Hân,đây là sự xấu hổ lớn nhất của em,hai

người đừng có nói cho người khác biết nhé…bây giờ em phải làm sao đây,em không biết là phải làm sao nữa!”

Tô Tố suýt chút nữa thì phun hết ra, “Tôn Nguyên nói cậu cưỡng bức anh ấy?”

Tiểu Hy liên lườm cô,mặt đỏ lừ lên, “có thể đừng dùng ‘cưỡng bức’ hai từ này không, mình chỉ là uống hơi nhiều một chút…uống hơi nhiều chút,cho nên mới…aizzz zaa,phiền chết đi được!”

“Cho nên…bọn cậu chắc chắn là đang trong mối quan hệ yêu đương chứ?”

Tiểu Hy uể oải gật đầu.

“Sau đó Tôn Nguyên để cậu cùng anh ấy về nhà gặp phụ huynh,cậu lại thả boom không tới gặp bố mẹ anh ấy…”

Tiểu Hy cố chấp tự tìm cách biện hộ cho mình, “Mình,lúc đó mình có việc gấp…thôi được rồi,mình gần tới lúc đó muốn trốn tránh…hai người nói xem bây giờ phải làm sao?”

Tô Tố và Trương Hân nhìn nhau,hai người đối với Tiểu Hy không biết nói gì nữa.

Rất rõ ràng,Tôn Nguyên người ta đưa cái giỏ bắt Tiểu Hy,nhưng Tiểu Hy ngốc tự mình chui vào rồi.

“Hụ…”Tô Tố ho một tiếng,nhìn Tiểu Hy thành thật hỏi, “thế cậu…thích Tôn Nguyên không?”

Thích không?

Tiểu Hy mấy ngày hôm nay cũng luôn hỏi bản thân.

Nhưng đáp án là cô ấy cũng không biết nữa.

Cô cấu cấu mặt,khóc không ra lệ, “Mình cũng không biết nữa…”

“Thế mình hỏi cậu câu này,hai người việc gì cần phát sinh cũng phát sinh rồi,bây giờ cũng có thân thể tiếp xúc nhé,lúc thân thể tiếp xúc trong thâm tâm cậu từ chối hay là tiếp nhận?”

“Hình như …Tiếp nhận.”

Sau khi đã nhận định là bạn trai rồi,cùng bạn trai ôm ôm ấp ấp là điều không được bình thường hay sao.

Tô Tố thở dài.

Dự tính nha đầu này chắc cũng có cảm tình với Tôn Nguyên,nếu đã như vậy thì cô cũng không phá hỏng âm mưu của Tôn Nguyên nữa,chỉ vỗ vỗ vai an ủi cô ấy, “Cậu tự mình thương lượng với Tôn Nguyên đi nhé,cậu bỏ boom gia đình nhà người ta như vậy,phía bên Tôn Nguyên còn nói được,chỉ sợ bố mẹ anh ấy sẽ có định kiến với cậu thôi.”

“Thế bây giờ mình phải làm sao?”

“Đi về nhà Tôn Nguyên cùng anh ấy,mua quà xin lỗi!”

“A?”

“Nếu không phải làm sao bây giờ,lần trước cậu nói vì công việc không tới chào hỏi được,bây giờ mới trở về,cậu mà không đi thể nào cũng không thể nói gì đỡ được nữa.”

“Thế thì…được rồi!”

……

Lúc này ở bên ngoài phòng khách lạnh băng

Sắc mặt Tiêu Lăng lạnh lùng, “Thế nào rồi,tìm ra chưa?”

“Tìm ra rồi!” Lãnh Mạc gật đầu, “Là số của phía bên Kinh Thành,sự việc lần này dự tính chắc chắn có liên quan tới Bạch Linh!”

Qủa nhiên là cô ta!

Sắc mặt Tiêu Lăng, “xòa xòa xào”cảm giác giảm xuống rất nhiều độ, “Cô ta nghĩ bây giờ cô ta có Tô gia chống lưng,tôi sẽ không dám làm gì cô ta sao!”

“Đừng kích động,bây giờ người ở Kinh Thành vẫn chưa biết hai người bắt cóc Tô Tố đã chết.Tôi đã cho người dùng máy giả giọng để nói chuyện với bọn họ,ngày mai bọn hơn sẽ tới thành phố a đón đầu,chúng ta vừa vặn có thể nhân cơ hội này,cho một quả Úng trung tróc miết!”

“Được!” Tiêu Lăng lạnh lùng nói!

Ba năm trước Bạch Linh được Tô gia đón đi,Lãnh Mạc ngay phút đầu tiên đã cho anh biết.

Ba năm nay Bạch Linh không có động tĩnh gì,anh cứ nghĩ người phụ nữ này đã bỏ cuộc rồi!

Bây giờ lại dám đùa trên đầu anh!

Thế thì đừng trách anh không khách khí!

Người phụ nữ này không dễ gì loại bỏ,đơn giản mà nói cô ta giống như một khối u vậy!

Chương 530

Ngay tối hôm đó,Tô Tố và Tiêu Lăng không về nhà cũ.

Tô Tố gọi điện cho hai đứa nhỏ,sau khi ngắt máy nhìn thấy Tiêu Lăng từ ngoài đi vào.

“Sao vậy,nhìn sắc mặt của anh không tốt lắm?”

“Không có gì” Tiêu lăng xoa xoa mặt,để cho mặt được thả lỏng một chút.Anh đi tới bên giường, “Ngày mai có khả năng anh sẽ không ở nhà…”

“Phải bận việc sao? thế thì anh đi bận việc đi,một mình em không sao đâu. “

“Ừ!”

“Hay là anh đưa em về nhà cũ? Một mình em ở đây anh không yên tâm.”

Tô Tố lắc đầu liên tục, “Không được không được,hai ngày nữa em về sau cũng được.” Cô bây giờ như thế này,vết thương ở bả vai vẫn còn đang rất đau,cả cánh tay phải vẫn trong trạng thái không cử động được.Như thế này mà đi về,không biết người nhà còn lo lắng như thế nào nữa.

Tô Tố nghĩ một chút,nhìn Tiêu Lăng, “Đã tìm ra là ai làm chưa?”

Tiêu Lăng ngay lập tức biết Tô Tố đang nói gì,ánh mắt anh nhấp

nháy., Chắc là…có liên quan tới Bạch Linh!”

Bạch Linh?

Người phụ nữ đó không phải là ba năm trước đã mất tích rồi hay sao!

Sắc mặt Tô Tố trở nên nghiêm túc lại, “Sao lại có thể là cô ta!”

Tiêu Lăng vuốt vuốt đầu cô, “Được rồi được rồi,em đừng nghĩ nhiều quá,việc này sẽ không bao giờ có lần thứ hai nữa đâu,anh sẽ xử lý!”

Một câu nói,làm dịu đi nỗi bất an trong lòng Tô Tố.

Đêm hôm nay,Tô Tố ôm lấy cánh tay của Tiêu Lăng ngủ rất ngọt ngào.

Ngày hôm sau tỉnh lại Tiêu Lăng đã không còn ở bên cạnh nữa.cô từ giường đứng lên mới phát hiện,Tiêu Lăng đã để quần áo đặt ở đầu giường cho cô.Bây giờ tay trái của cô bị thương,mặc quần áo có chút phiền phức,cho nên Tiêu Lăng chuẩn bị cho cô một bộ váy liền rất rộng rãi,Tô Tố khó khăn mặc váy vào để súc miệng.

Trong nhà tắm,trên cốc Tô Tố đánh răng có gắn một miếng giấy, “Thức ăn đều ở trong hộp giữ nhiệt, nhớ ăn cơm nhé.”

Tô Tố xoa xoa tờ giấy nhỏ,cười ở trong tim.

Ai mà biết được,ba năm trước lần đầu tiên gặp đây là người đàn ông hách dịch lạnh lùng,vậy mà cũng có một ngày đổi thành người đàn ông ấm áp như thế này?

Trái tim của Tô Tố như đang tỏa nắng vậy.

Cô hát thầm,tâm trạng rất tốt ngồi ăn sáng.

Ăn sáng xong.Tô Tố cũng không làm việc gì,mở rèm cửa sổ.để cho trong phòng lộng gió một chút.Ánh nắng thật là tốt,thuận theo hướng của sổ chiếu vào, chiếu lên người cảm thấy ấm á0,thật dễ chịu.

Tô Tố nhắm mắt hít sâu một hơi.

Cô cũng không còn việc gì để làm,xem trong phòng có vài chơi cần dọn,nhìn thấy trong phòng có chút bừa bãi,cô bắt đầu thu dọn phòng.

Chỉ có mỗi một chiếc tay để làm cô lau rất chậm.Nhưng cũng chỉ là để giết thời gian,cho nên chậm một chút cũng không sao.Từ từ lau, từ từ lau.Đột nhiên nhìn thấy một chiếc tủ bảo hiểm đặt bên cạnh tủ quần áo!

Tô Tố ngẩn ra một lúc.

Đây là làm cái gì?

Trước kia cô không hề chú ý tới!

Tủ bảo hiểm đặt ngay cạnh tủ quần áo ở góc nhà,cùng màu với tủ quần áo,nhìn trông giống như một cái tủ thấp,không để ý thật sự không chú ý tới.

Tô Tố ngồi xuống thảm,bỏ cái giẻ lau ra,nhìn chiếc tủ bảo hiểm nghi ngờ!

Trước kia khi vẫn ở bên Tiêu Lăng,có nhớ Tiêu Lăng không có thói quen dùng tủ bảo hiểm,cô vẫn nhớ,khi Tiêu Lăng và cô mới bắt đầu nhận được giấy kết hôn,lúc đó Tiêu Lăng vẫn thường trêu cô

rằng,cần mua một chiếc tủ bảo hiểm để bỏ giấy kết hôn vào trong đó.

“Lẽ nào để trong đó là giấy kết hôn?”

Tô Tố có chút háo kỳ.

Cô dùng ngày sinh của Tiêu Lăng làm mất mã thử một cái,tủ bảo hiểm không mở ra!

Cô lại dùng ngày sinh của mình thử xem,lần này tủ bảo hiểm mở ra.Tô Tố nhìn vào cánh cửa tủ đang mở,trong phút chốc thâm tâm hương vị nào cũng có.

Tiêu Lăng …

Thì ra ba năm cô không ở bên,lại còn dùng ngày sinh của với làm mật mã!

Tô Tố tâm trạng phức tạp mở cánh cửa tủ,tủ bảo hiểm to như thế nhưng bên trong chỉ để chút đồ không nhiều,chỉ có vài tờ giấy mỏng và một chút đồ vật,cô bỏ hết nhưng đồ trong đó ra.Trên cũng là một quyển sốt màu đỏ,quả nhiên là giấy đăng ký kết hôn của bọn họ.

Giấy kết hôn có tổng cộng hai quyển,cô và anh mỗi người một quyển.Nhưng khi đó quyển của cô cũng bị anh tước đoạt mất,cho nên hai quyển giấy kết hôn vẫn nằm yên yên tĩnh tĩnh ở trong đó.

Vẫn còn có vài đồ vật ở trong tủ bảo hiểm.

Một là cô trả cho tu nhân tim của Tiêu Lăng!

Cái khác cũng là cô trả vòng đeo tay của Tiêu Lăng,còn có …nhẫn cưới của họ…

Tô Tố dựa vào cửa tủ quần áo,nhìn ba đồ vật đó thở dài.Cô thật sự không nghĩ tới,Tiêu Lăng thì ra còn đặc biệt mua tủ bảo hiểm để đặt những đồ vật này…

Cô cọ nhẹ nhẹ cái viên kim cương màu hồng đó.

Viên kim cương màu hồng được ánh nắng bên ngoài chiếu rọi vào,sắc màu rực rỡ,thật sự rất là đẹp.

Đẹp nhất vẫn là trái tim tù nhân.

Trái tim tù nhân! trái tim tù nhân!

“Không phải là bị anh cho ở tù luôn rồi sao!”

Tô Tố lắc đầu thấy buồn cười,thời gian đầu khi cô đưa trả lại đồ cho Tiêu Lăng cô nghĩ cả đời này chắc không còn khả năng được nhìn thấy lại nữa,ai biết được vẫn còn được cất giữ ở đây.…

Tô Tố đem trái tim tù nhân đeo lên trên mắt cá chân.

Kim cương từng mảnh vụn phát sáng,ở trên chân trắng của cô đúng là nhìn như ngọc,thật sự rất là đẹp!

Tô Tố lại đem kim cương hồng đeo lên ngón áp út.

Cô đưa ra trước ánh sáng nhìn rất lâu,càng nhìn càng yêu không muốn buông bỏ.

Thật ra khi cô nhìn thấy kim cương hồng này,cô vừa nhìn đã rất thích rồi,cô cũng là phụ nữ,cũng thích những đồ vật bling bling.

Tô Tố nhẹ nhàng hôn lên trên nhẫn,cuối cùng cô nhìn tới vòng tay.

Vòng tay…

Đây là vòng tay gia truyền mà Tiêu gia truyền cho con dâu,bây giờ cô không phải là con dâu của Tiêu gia,đương nhiên không thể đeo!

Cô mở hộp nhìn một cái,cảm thấy ấm áp như chất ngọc vậy,rất nhanh để chiếc vòng cất vào trong hộp.

Cô bắt đầu mở những đống dữ liệu lung tung này ra.

Cô mở rất nhiều lần nhưng đều không có thấy giấy ly hôn!

“Ấy…kỳ lạ,đáng nhẽ phải có mới đúng chứ…”

Giấy ly hôn cũng như vậy là mỗi người một quyển.Nhưng lần này,giấy ly hôn của cô không có giao cho Tiêu Lăng,mà tự cô giữ bên mình.Ba năm ở mỹ,rất nhiều lần cô nhìn quyển giấy ly hôn bé tý đó đều thất thần.nhưng,Tiêu Lăng tại sao không có giấy ly hôn?

Tô Tố thấy rất kỳ lạ!

Cô vẫn nghĩ là hay mình bỏ sót, cô lật lại từng tờ từng tờ dữ liệu,cô lo lắng liệu có phải giấy ly hôn đó bị kẹp lẫn ở bên trong hay không.

Nhưng từng tờ từng tờ lật,vẫn vậy không có!

Tô Tố tự mình nói với mình, “Chẳng lẽ bị anh ấy vất đi rồi?”

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không thể nào có khả năng này,Tiêu Lăng không giống như sẽ lưu giữ những thứ này.

Tô Tố thở dài một tiếng.

Đang chuẩn bị đem chỗ tài liệu này cất lại vào trong tủ bảo hiểm,nhìn thấy tiêu đề ở bên trên giấy đăng ký kết hôn,Tô Tố bỗng dưng ngạc nhiên!

Thỏa thuận ly hôn!

Cô nhanh chóng mở chỗ tài liệu này ra,cẩn thận kiểm tra từng chút một,tài liệu này,quả nhiên là là thỏa thuận ly hôn của Tiêu Lăng!

Tô Tố trợn tròn mắt!

Làm cô kinh ngạc nhất không phải là thỏa thuận ly hôn ở chỗ Tiêu Lăng,mà là…mục điền chữ ký của Tiêu Lăng,trắng tinh trống không!

Vẫn là để trống!

Tô Tố bịt miệng!

Việc này là thê nào!

Khi đó thư ký Trương đem thỏa thuận ly hôn tới cho cô ký cô nghĩ là Tiêu Lăng cũng ký tên rồi, sau đó bọn họ mới làm thủ tục ly hôn!

Nhưng bây giờ xem ra…

Cơ bản không phải là như thế mà!

Không ký tên ở thỏa thuận ly hôn,làm sao mà làm thủ tục được!

Tô Tố thấy hoàn toàn ngu muội!

“Chưa hiểu rốt cuộc…đang xảy ra chuyện gì đây!”

Chương 531

Mặc cho Tô Tố nghĩ đến nát cái óc, đều nghĩ không ra tình trạng bây giờ rốt cuộc là như thế nào!

Đột nhiên!

Trong đầu cô lóe lên một tia sáng!

Một ý nghĩ không thể nào tưởng tượng được hiện lên!

“Không không không, làm sao có thể nào!”

Ý nghĩ vừa mới hiện lên, Tô Tố liền khẩn trương bác bỏ, “Không thể nào, nếu như là như thế đó……hình như cũng có thể đấy!”

Bản thân Tô Tố cũng sắp bị suy nghĩ của bản thân làm rối mù.

Cô lập tức gọi điện thoại cho thư kí Trương.

Tờ thỏa thuận năm đó là do thư kí Trương đưa cho cô, cho nên nếu như bên trong có ẩn khuất, thư kí Trương chắc chắn sẽ biết được rất rõ ràng!

Nhưng thư kí Trương là ai? Người ta đã ở thương trường lăn lộn mười mấy năm rồi, Tô Tố muốn từ miệng cô ấy thám thính điều gì đúng thật còn khó hơn lên trời!

Cúp máy điện thoại, Tô Tố thở dài!

Không được!

Cô nhất định sẽ phải biết được rốt cuộc chuyện này là thế nào mới được!

Tô Tố bất chấp nhét hết đồ vào trong tủ két sắt, quyết tâm ra ngoài!

Tô Tố cầm lấy túi xách, tay trái hành động không tiện, cô chỉ có thể dùng tay phải cầm túi xách, rất nhanh, cô đã mặc đôi giày rồi xuống lầu.

Xuống lầu rồi, Tô Tố lại một lần rối mù!

Lần này là lạc đường rồi!

Lúc Tiêu Lăng ẵm cô đến, cô vẫn trong trạng thái hôn mê, hai ngày nay lại không có xuống lầu, ngay cả cửa chính cũng không biết ở đâu!

Tô Tố mò mẫm một vòng mới tìm được cửa chính.

Đi được một vòng, thể lực cô có chút không ổn, mệt đến thở hỗn hễn.

Lúc lên xe taxi, cô còn nhìn thêm vài lần khuôn mặt của tài xế, nhìn đến tài xế bối rối hẳn lên, “Thưa cô, cô sao thế?”

“À, không, không có gì!”

Tô Tố nhìn tài xế nhìn sao cũng không giống người xấu lắm, lúc này mới bước lên xe.

Cô là ngồi xe taxi ngồi đến có hậu di chứng, bây giờ nhìn thấy tài xế

taxi đều cảm thấy giống như người xấu.

Tô Tô lắc đầu, nói địa chỉ cho tài xế nghe.

Rất nhanh là đi đến địa điểm, Tô Tố nhìn vào tòa kiến trúc quen thuộc trước mắt, hít một hơi thở sâu, bước nhanh vào đấy.

Sau năm phút!

Tô Tố từ trong phòng đi ra lại, nghĩ đến lời nói vừa nãy của công tác viên nói với cô, cả người cô đều ngây ra.

Vẫn đúng thật là……như dự đoán của cô không khác nhiều!

Tô Tố nghiến răng!

Tiêu Lăng à Tiêu Lăng, anh chết chắc rồi!

Xem anh hôm nay trở về tôi xử lý anh như thế nào!

……

“Hắt xì!”

Tiêu Lăng đang ở vùng ngoại ô xa xôi đột nhiên hắt hơi.

Lãnh Mạc ở kế bên ngoảnh đầu lại nhìn vào anh, “Cảm à?”

“Không có!”

Chỉ là đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh xương sống, có một điềm báo không tốt lắm.

Tiêu Lăng và Lãnh Mạc hai người đang ẩn nắp, hai người nắp ở ruộng hoa cải dầu cao cao, đối diện chính là tòa kiến trúc hai tầng nơi phát hiện ra người đàn ông cơ bắp đã chết! Hai người yên tĩnh đợi chờ người của "cấp trên" đến tiếp ứng!

Họ đã liên lạc với nhau qua điện thoại, hôm nay 9 giờ rưỡi sáng sẽ trở về rước Tô Tố!

Tiêu Lăng nhìn vào thời gian!

Đã là 9 giờ 20 phút sáng!

"Vẫn còn 10 phút, cẩn thận đừng để bị phát hiện!" Lãnh Mạc không nhịn được dặn dò Tiêu Lăng, sợ rằng anh lại hắt hơi nữa.

Tiêu Lăng gật đầu!

Tại vì phải đối phó với Tô gia, cho nên Lãnh Mạc mới cùng anh hành động.

Tô gia!

Lãnh Mạc muốn động Tô gia đã không phải là chuyện của một hai ngày, ngày xưa hai bên đều nước giếng không phạm nước sông vẫn còn ổn, nhưng bây giờ, lại dám đến địa bàn của anh phá đám, anh làm sao có thể ngoảnh mặt đứng nhìn! Cho dù là cho một bài học, cũng phải cho người bên Tô gia biết được, Lãnh Mạc anh không phải là kẻ dễ bắt nạt!

Rất nhanh, hai người nhìn thấy chiếc xe không đáng chú ý từ bên đường đất chạy tới.

Hốc mắt của Tiêu Lăng lạnh lùng, cầm chặt khẩu súng giảm thanh

trên tay, “Đến rồi!”

“Chuẩn bị đi!”

Những người trên xe chắc rất là cảnh giác, ở chỗ khoảng cách ba mươi mấy mét của tòa kiến trúc dừng xe lại, qua được vài phút, người trong xe chắc là đang gọi điện thoại, rất nhanh, trên lầu hai, một thân hình cường tráng xuất hiện, vẫy vẫy tay với chiếc xe dưới lầu.

Người này chính là thuộc hạ mai phục của Lãnh Mạc.

Thân hình với người đàn ông cơ bắp vừa chết cơ bản giống nhau, cộng thêm đã trang điểm, khoảng cách lại xa, xa xa nhìn qua đó, cùng với người đàn ông cơ bắp trước đó cũng không khác biệt nhau lắm.

Những người trong xe dưới lầu nhìn thấy người đàn ông cơ bắp, lập tức giảm đi sự cảnh giác.

Chiếc xe tiếp tục lăn bánh lên trước, lần này, trực tiếp lái thẳng vào lầu dưới của tòa kiến trúc.

Tiêu Lăng tít mắt, ánh mắt nhắm kĩ vào thân xe.

Anh không xác định được Bạch Linh có trong xe không!

Nhưng dựa vào nỗi hận của Bạch Linh đối với Tô Tố, Tiêu Lăng dự đoán là cô ta sẽ đến, cho nên đã bố trí lưới trời lồng lộng, đợi chờ con mồi cắn câu! Bất kể có động đến Tô gia hay không, lần này Bạch Linh nếu có đến rồi……Ánh nhìn của Tiêu Lăng giận dữ!

Anh tuyệt đối không để cô ta có mạng rời khỏi thành phố A!

Cửa xe mở ra, tài xế từ bên trong xe bước ra, tiếp đó, có vài người đàn ông ăn mặc bình thường cũng từ trong xe bước ra, Tiêu Lăng không nhìn thấy bóng dáng của Bạch Linh, tức thời nhíu chặt đôi mày.

“Bạch Linh không có tới?”

Lãnh Mạc cũng có chút thất vọng, “Trông ra chắc là không rồi!”

Tiêu Lăng giận dữ nghiến răng.

Đáng chết thật!

Người phụ nữ đó không đến, vậy bố trí hôm nay của anh không phải là đã uổng công rồi à!

Nhìn thấy suy nghĩ của Tiêu Lăng, Lãnh Mạc hạ thấp giọng nói, “Cũng không gọi là uổng công sức, nhìn người đó kìa……không phải rất quen thuộc sao?”

Tiêu Lăng nhìn theo hướng ngón tay của Lãnh Mạc chỉ, nhìn thấy người đàn ông cuối cùng bước ra xe, hốc mắt của anh lại tít lại.

“Đích thực có chút quen thuộc!”

Anh nghĩ được một hồi, cuối cũng nhớ ra được người đàn ông kia tại sao lại quen thuộc!

Tiêu Lăng và Lãnh Mạc cũng đã điều tra qua Bạch Linh!

Bây giờ càng hiểu rõ hơn, người thân tín mà Bạch Linh tin tưởng nhất chính là Lưu Tư Minh!

Và người trước mắt chính là Lưu Tư Minh!

Có thể bắt giữ được Lưu Tư Minh không sợ không thám thính được bí mật của Bạch Linh! Nói không chừng, còn có thể thám thính được một số bí mật của Tô gia!

Hai người nhìn nhau, một lần nữa ẩn nấp lại.

Đợi xác định hết những người trên xe đều đã xuống hết, hốc mắt Lãnh Mạc chớp lên, dùng di động đặt mệnh lệnh, "Chuẩn bị, hành động!"

"Đã rõ!"

Lời nói vừa dứt, vài tiếng động trầm đã vang lên, Lưu Tư Minh cùng với những người khác vừa định chuẩn bị lên lầu tức thời bị người ta đánh úp đến trở tay không kịp.

Một nhóm người của anh tổng cộng có 5 người.

Cách đánh như thế này trực tiếp làm tổn thất hai người.

"Có mai phục! Chạy mau!"

Lưu Tư Minh la lớn một tiếng, "Chạy mau!"

Những con người dưới sự bảo vệ của chiếc xe, liền phi nhanh lên xe!

Tiêu Lăng lạnh lùng hứ một tiếng, nhắm chuẩn! Bắn!

"Bằng bằng---"

Anh mở liền hai phát súng, hai cái bánh xe của chiếc xe đang ở trực diện với đầu súng của Tiêu Lăng tức thời phát nổ, thân xe đột nhiên biến dạng.

Lãnh Mạc cũng đã hành động!

Kĩ thuật súng của anh càng chuẩn hơn Tiêu Lăng, nhắm chuẩn đầu tài xế trong cửa kính xe, một phát bể đầu!

Chiếc xe tức thời mất kiểm soát.

Hai người còn sống sót trên xe khẩn trương từ trong xe bò ra.

“Anh Lưu, anh Lưu tính sao đây……”

Lưu Tư Minh cũng rất sợ hãi, nhưng anh lại không sợ chết, anh chỉ sợ là sau này không còn được gặp Bạch Linh nữa.

Ba năm nay anh thay Bạch Linh làm không ít chuyện, giết người phóng hỏa đã làm quen tay rồi, nhìn thấy tình trạng lúc này, chỉ có thể nghiến răng từ trong túi móc súng ra, “Xông qua đó!”

“Em, em không dám……”

Trong lòng Lưu Tư Minh giận dữ, một chân đá phăng người đó ra ngoài.

“Á---“

Rời khỏi sự bảo vệ của thân xe, người đàn ông bị lộ diện trong không gian, rất nhanh đã bị người ta cho một phát bể đầu.

“Đáng chết thật!”

Lưu Tư Minh kéo xác của người đàn ông qua, lấy xác làm tấm màn che, địch ở bóng tối ta ở ánh sáng, anh biết được lần này tiêu rồi! Nhưng tiêu cũng phải chạy!

Lưu Tư Minh bắn loạn xạ trong không khí.

“Để dành mạng nhỏ của anh ta!”

“Rõ!”

Tiêu Lăng bắn mấy phát súng ra, phát súng đầu tiên trúng vào tay phải đang cầm súng của Lưu Tư Minh, chiếc súng trên tay nghe âm thanh mà rơi theo, phát thứ hai trúng vào đầu gối của anh ta, Lưu Tư Minh thảm kêu một tiếng, trực tiếp quỳ hẳn xuống đất!

Tiêu Lăng dẹp súng, “Được rồi, bắt giữ thôi nào!”

Chương 532

Bắt được người, hai người liền ở chỗ bỏ hoang ở tầng 2 thẩm vấn.

“Bạch Linh đâu?”

Lưu Tư Minh đau đến trước mắt mờ tối lại, gần như là muốn xỉu đi, trên trán anh ta đều là mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cứng đầu nói rằng, “Hành tung của tiểu thư chúng tôi làm sao tôi biết được!”

“Vẫn còn đứa cứng đầu nhỉ!” Tiêu Lăng cười lạnh bóp chặt lấy cằm dưới của anh ta, dùng sức mạnh lên, gần như là muốn bóp nát cái cằm của anh ta, nhìn thấy Lưu Tư Minh đau đến nhẹ hứ một tiếng, Tiêu Lăng lại một lần nữa cười lạnh, “Lọt vào tay tao rồi, những thứ càng cứng đầu tao đều sẽ bóp nát cho mày coi! Nói! Bạch Linh cô ta đằng sau rốt cuộc còn có những kế hoạch gì?”

“Tôi, không biết……Á……”

Lời nói của anh ta vừa dứt mắt ánh mắt Tiêu Lăng đã giận giữ, một chân đạp lên tay phải vừa bị súng bắn trúng của anh ta.

“Á Á---“

Lưu Tư Minh đau đến kêu lên thảm thiết.

“Nói hay không nói?”

“Các người……cho tôi một cái chết thoải mái! Tôi tuyệt đối sẽ không……sẽ không phản bội Bạch Linh! Tuyệt đối sẽ không!”

“Trông ra mày yêu cô ta yêu cũng sâu thẳm nhỉ, đáng tiếc, đã yêu lầm người! Có một chuyện e là mày không biết, Bạch Linh người mà mày nhớ thương cả ngày trong lòng đều là Mạc Tầm cả……”

“Vậy thì đã sao! Chỉ cần tôi yêu cô ấy là được! Mạc Tầm, Mạc Tầm nói không chừng sớm đã chết trong nhà lao rồi.”

Đôi mày của Tiêu Lăng nhíu lại, “Không lẽ mày không biết, Mạc Tầm ở trong nhà lao ở chưa được hai ngày là đã bị Bạch Linh đón đi rồi? Bây giờ Mạc Tầm vẫn còn trong tay Bạch Linh.” Nhìn thấy Lưu Tư Minh trố to mắt, Tiêu Lăng tức thời cười lên, “Trông ra mày đúng thật không biết rồi, mày đúng là một con vật tội nghiệp, vì một người phụ nữ không yêu mày, không ngờ lại dám hi sinh đến bước này, nhưng thật đáng tiếc, Bạch Linh người ta căn bản không có xem mày như là con người, cô ta nuôi mày như là một con chó vậy, một con chó luôn trung thành đến mức không phản bội cô ta! Mạc Tầm bất nhân bất nghĩa với cô ta, nhưng trong lòng của Bạch Linh yêu nhất vẫn là anh ta!”

“Không! Không thể nào! Anh gạt tôi, Bạch Linh hận Mạc Tầm đến như vậy…… Không thể nào!”

Tiêu Lăng cười khinh, “Có thể hay không trong lòng bản thân mày tự hiểu!”

Lưu Tư Minh gần như suy sụp!

Anh biết Tiêu Lăng nói là sự thật!

Anh còn tưởng ba năm nay Bạch Linh đã quên đi Mạc Tầm rồi, tại vì ba năm nay, lúc Bạch Linh đối mặt với anh đều rất dịu dàng, ngày tháng sống chung của hai người họ như là hai vợ chồng vậy, Lưu Tư

Minh thậm chí rất là cảm kích cô, tại vì thân phận bây giờ của Bạch Linh rất là tôn kính quý phái, nhưng không ngờ vẫn thích anh, lên giường với anh, còn cùng nhau tâm tình trò chuyện với anh.

Nhưng……tất cả những thứ bây giờ đều là giả dối……

Anh cuối cùng cũng hiểu được, tại sao những người xung quanh Bạch Linh đều nhìn anh với ánh mắt kì lạ, tại sao Bạch Linh có lúc sẽ mất kiểm soát tâm trạng đến lợi hại!

Ngoài Mạc Tầm ra, còn có ai khiến cô ấy đau đớn đến như thế!

“Bây giờ……mày vẫn không chịu nói hả!”

Tròng mắt của Lưu Tư Minh đỏ hoe, “Cho dù là như vậy……tôi vẫn yêu cô ấy! Tôi sẽ không phản bội cô ấy!”

“Rất tốt!” Tiêu Lăng đối với lời trả lời như thế vô cùng hài lòng, “Vậy mày còn muốn gặp lại Bạch Linh không? Chỉ cần mày nói tao nghe một số thông tin liên quan đến cô ta, ta sẽ thả mày về đó.”

Đôi mắt Lưu Tư Minh tức thời sáng lên!

Nếu như có thể sống sót, ai lại muốn chết?

Huống hồ rằng, anh vẫn muốn về đó chất vấn Bạch Linh, rốt cuộc chuyện này là thế nào!

Hốc mắt anh chớp lên, “Anh, xác định là sẽ tha cho tôi chứ?”

“Tao lấy nhân cách của tao làm đảm bảo!”

Lưu Tư Minh nghiến răng, “Được, tôi nói cho anh nghe một chuyện,

chắc rằng anh sẽ rất là hứng thú, liên quan đến Tô Tố……"

Nửa tiếng sau đó!

Lưu Tư Minh khập khà khập khiễng lết một chân xuống lầu, vừa đi đến bãi đất trống ở dưới lầu, cơ thể anh đột nhiên đơ lại!

Ở vị trí tim có thêm một lỗ máu.

Lưu Tư Minh trố to mắt, trong miệng phun ra máu tươi, anh dùng sức lực cuối cùng của mình ngoảnh đầu lại.

Lãnh Mạc tiện tay nhét lại khẩu súng trên tay vào túi quần, nhếch môi lên, một nụ cười khát máu liền hiện lên trên mép miệng, "Tiêu Lăng nói tha cho mày, nhưng tao thì không!"

"Vương Bưu!"

"Vâng, lão đại!"

"Cưa cái đầu của hắn ta ra, cho người lái máy bay tư nhân, trong vòng hai tiếng nhất thiết phải giao đến cho Tô gia! Thuận tiện cho người nói cho Tô lão thái gia nghe, cứ nói là cháu gái của ông ta không biết suy nghĩ, tao thay mặt ông già quản giáo lại chút, nếu như còn có lần sau, tao sẽ không nể mặt ông ấy nữa đâu!"

"Vâng!"

Vương Bưu khẩn trương xuống lầu làm theo!

Tiêu Lăng ở bên này vẫn còn đang trấn động kinh ngạc.

Lãnh Mạc đụng vào vai anh, "Vẫn còn đang suy nghĩ lời nói vừa nãy

của Lưu Tư Minh?”

Tiêu Lăng gật đầu, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Đến bây giờ anh cũng không thể tin được, không ngờ Tô Tố là……

“Đừng suy nghĩ nữa, tôi đoán là lời nói của Lưu Tư Minh là thật đấy, thật ra có thể nói thông được.”

Tiêu Lăng càng trấn động kinh ngạc không phải chuyện này.

Mà là còn một chuyện khác!

Đương nhiên, chuyện này, anh sẽ không nói với Lãnh Mạc!

“Tô lão thái gia cũng không muốn làm trở mặt với tôi, hô--- đương nhiên, cho dù trở mặt rồi tôi cũng không sợ ông ta! Gia tộc của ông ta đúng lâu đời thật, thế lực quan hệ phức tạp, nhưng…… gia tộc mấy trăm năm bề mặt sáng chói đẹp đẽ, trên thực tế, cũng nên có một chỗ nên tàn lụi! Lần này dự đoán bọn họ sẽ ngừng chiến một khoảng thời gian!”

“Uhm!”

……

Hai tiếng sau đó!

Tô lão thái gia quả nhiên nhận được một bưu phẩm dính đầy máu!

Ông mở ra xem, trong ánh mắt tức thời đều là xám xịt.

“Vứt đi!”

Tô Vi Túc ở đằng sau Tô lão gia đã nháy mắt cho thuộc hạ, lập tức có người đem bưu phẩm dính đầy máu đó đi vứt!

Mắt của lão thái gia không mù, ông quen biết Lưu Tư Minh, trong lòng ông hiểu rõ đây là ý gì.

“Lãnh thiếu gia của các người nói như thế nào?”

“Người đâu, đem những lời nói của Lãnh Mạc một chữ không thiếu chuyển đạt cho Tô lão thái gia nghe.”

Tô lão thái gia nghiến chặt răng, ông ngồi trên ghế thái sư, tay đỡ của ghế tựa gần như bị ông bóp nát!

“Nói với Lãnh thiếu gia của các người nghe, cứ nói là ta đã hiểu, lần này ta không quản giáo tốt cháu gái nhà ta, sau này nhất định sẽ quản giáo kĩ hơn!”

Rất nhanh những người đó đã cáo từ.

Lão thái gia nhìn thấy bóng người khuất đi mới phẫn nộ làm bể ly trà!

“Khốn nạn! Đồ khốn nạn! Hắn ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, tưởng rằng thế lực của mình rất lớn mạnh, dám nói chuyện với ta như thế này! Hỗn láo! Đúng thật là hỗn láo rồi!”

“Lão thái gia, ngài đừng giận.” Tiêu Vi Túc đi qua đây, “Chúng ta tạm thời nhịn nhục hắn, bây giờ chống lại hắn không có được lợi ích gì.”

Lão thái gia gần như muốn bị tức chết!

Sau khi ông tiếp quản Tô gia, đến bây giờ thời gian đã mấy chục năm

nay rồi, chưa từng có người nói dám dùng giọng điệu như thế nói chuyện với ông!

Nếu như là người khác, ông trực tiếp cho người đó sẽ không thể nào rời khỏi nhà của Tô gia.

Nhưng người này lại chính là Lãnh Mạc!

Đáng đời thật!

Tô Vi Túc tiếp tục khuyên răn, “Lão thái gia ngài đừng có không vui, qua thêm một khoảng thời gian, chúng ta đã xác định mối quan hệ hợp tác với bên kia, còn sợ tên vô danh tiểu tốt như hắn ta làm gì, đến lúc đó rồi hẳn giải quyết hắn!”

Sự phẫn nộ của lão thái gia mới vơi đi được chút ít.

Nhưng ông vẫn còn tức lắm, trực tiếp xả cơn giận dữ lên người Bạch Linh!

“Đáng chết thật, cái đứa ngu xuẩn đó! Ta đã cảnh cáo qua cô ta, lúc cô ta chưa có khả năng thì cô ta không được hành động gì hết, đứa ngu xuẩn đó có phải coi lời nói của ta như là lời gió ngang tai rồi! Bây giờ chưa tiếp quản Tô gia đã dám chống lại mệnh lệnh của ta, sau này nếu như tiếp quản được rồi lại càng không ổn! Người đâu! Lập tức kêu Tô Linh đến đây!”

Chương 533

Bạch Linh nghe thấy lão thái gia kêu người đến gọi cô ta, trong lòng cô ta có một cảm giác không được tốt.

Hơn ba năm, lão thái gia không bao giờ tìm cô.

Khi Bạch Linh đến, thấy khuôn mặt bầm tím của lão thái gia, trong giác xấu trong tim càng thêm mạnh mẽ nữa.

“Ông nội…..”

“Peng-----”

Bạch Linh chưa kịp nói xong, lão thái gia đã tức giận đến cầm chiếc ly tím trong tay đập trúng đầu Bạch Linh, trong ba năm qua, Bạch Linh mỗi ngày đều được đào tạo, sớm đã không phải là bông sen trắng suy yêu của ba năm trước rồi. Khi những ngón tay của lão thái gia di chuyển thì cô đã cảm nhận được gì rồi, bước chân chuyển động trong tiềm thức, nhưng lại nghĩ đến chuyện gì nên hành động dưới chân đột ngột dừng lại, chiếc ly cứng đập vào trán cô ta!

Sức của chiếc ly rất lớn, đập vào trán, trực tiếp bị vỡ ra rồi, những mảnh sắc nhọn bị đâm trên trán và phần còn lại rải rác dưới chân.

Bạch Linh chỉ cảm thấy cơn đau dữ dội trên đầu, bước chân của cô run rẩy, hầu như không có sức cử động.

Có một dòng máu tươi chảy từ trên trán xuống, cứ chảy xuống đến mặt.

Bạch Linh khịt mũi, đôi mắt cũng không chớp.

“Ông nội, con đã làm chuyện gì, để ông tức giận như vậy?”

Sự tức giận của lão thái gia chưa tan biến, nặng lời nói, “Cô còn dám hỏi! Bạch Linh, tôi c3nh cáo cô bao nhiêu lần, để cô trung thực một chút! Bây giờ đôi cánh cứng rồi, đem lời nói của tôi thành gió thoáng qua tai phải không! Tôi nói cho cô biết, những gì có được đến bây giờ đều là tôi cho cô, tôi có thể cho cô những thứ này thì cũng có thể rút lại quyền lực đó!”

Bạch Linh đã bị sốc, máu trên mặt đều không muốn chùi đi!

Lão thái gia trong ba năm qua mặc dù đối xử với cô ta không tốt, nhưng chưa bao giờ nói ra câu rút lại quyền lực như vậy!

Bạch Linh nghĩ cả buổi cũng không nghĩ ra bản thân đã làm sai chuyện gì!

“Ông nội, cháu không biết ông nói những gì, xin ông hãy xem xét!”

“Được được được, làm sai mà không thừa nhận, bây giờ còn dám giả vờ!” Lão thái gia tức giận tăng cao hơn, lạnh lùng nói Tô Vi Túc, “đi, tìm về cái đầu lúc nãy cho Bạch Linh xem, xem coi cô ta có nhớ ra điều gì không!”

Tiêu Vi Túc nhìn lão thái gia, hạ người lùi lại, “Vâng!”

Tô Vi Túc làm việc rất hiệu quả, rất nhanh, cái đầu của Lưu Tư Minh nhanh chóng được mang đến, đầu của anh ta vẫn còn máu, đôi mắt trừng to, một dáng vẻ chết mà không nhắm mắt. Bạch Linh nhìn thấy đầu Lưu Tư Minh đột nhiên mở to mắt.

“Rốt cuộc cái quái gì đang xảy ra! Ai giết anh ta!” ánh mắt Bạch Linh đều là khí độc.

“Ai đã giết! cô cho hắn ta đi thành phố a để bắt cóc Tô Tố, anh ta bị sa vào bẫy của Lãnh Mạc và Tiêu Lăng, cô nói ai giết!”

Bạch Linh đã bị sốc.

Cô đã không kêu Lưu Tư Minh làm điều đó!

Chết tiệt thật!

Chắc chắn là Lưu Tư Minh nhìn thấy cô ta căm thù Tô Tố, cho nên mới tự làm theo ý mình!

Bạch Linh cắn răng, cô ta biết tại sao lão thái tử tức giận như vậy rồi. Máu trên đầu cứ chảy xuống, cứ chảy xuống đến mắt, Bạch Linh vội vã chùi đi, giải thích với lão thái gia, “Ông nội, con không có nhờ Lưu Tư Minh đi bắt cóc Tô Tố! Con đảm bảo với ông qua, khi thực lực của bản thân chưa đủ mạnh, tuyết đối không động đến họ, con đã đợi ba năm rồi, làm sao có thể chỉ vài ngày mà đợi không được chứ!”

Lão thái gia nheo mắt với ánh mắt sắc bén nhìn cô ta.

Bạch Linh thực sự chưa làm qua điều này, đương nhiên là không sợ ánh nhìn của ông ta, trong lòng bình tĩnh và đứng ở đó để lão thái tử nhìn.

“Thật sự không phải là con?”

“Đương nhiên không phải là con, ông nội, trong ba năm nay, cháu đã nghe những gì ông dạy bảo, những lời ông nói, cháu có bao giờ làm

trái ý chưa? Chuyện lần này cháu thật sự không biết!”

Không biết tình tiết cũng không đẩy bỏ trách nhiệm.

Lão thái gia lạnh lùng nói, “đáng lẽ còn hai tháng đã có thể hợp tác mối quan hệ với bên kia, nhưng bây giờ, người của con đã khơi dậy sự nghi ngờ, bây giờ người bên thành phố chắc chắn có chuẩn bị đề phòng chúng ta, nếu thật sự là như vậy thì việc hợp tác có thể bị phá huỷ!”

Bạch Linh im lặng.

Cô cũng không nghĩ đến Lưu Tư Minh lại làm điều ngu xuẩn này!

Chết tiệt thật!

Lúc đó đi tìm Lưu Tư Minh để Lưu Tư Minh theo dõi cô ta, một trong những lý do quan trọng là người này rất trung thành, vâng lời! Chỉ cần một cái gật đầu ngọt ngào thì anh ta có thể bán mạng của mình! Trong ba năm qua, Lưu Tư Minh đã rất trung thành với cô, nhưng lại đột nhiên phạm sai lầm lớn như vậy!

Bạch Linh đôi mắt đỏ bừng lên.

Cô liếc nhìn vào chiếc túi đẫm máu ngay bên cạnh, nghiến chặt răng.

Lần này ngay cả khi Lưu Tư Minh vẫn sống về đây, cô ta cũng không dễ dàng bỏ qua cho anh ta!

Nếu như mọi thứ thành rồi, thực sự hại chết Tô Tố thì anh ấy coi như xứng đáng rồi, nhưng lại trúng kế của người khác, dửng dưng nhảy vào vòng vây của người khác, đây không phải là đang tìm cái chết sao!

Chết thì cũng chết rồi!

Nhưng chỉ là một con chó thôi!

Bạch Linh không nhìn vào Lưu Tư Minh nữa!

“Ông nội….”

“Đừng nói nhiều! Dù không phải là chỉ thị của cô, nhưng cô cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, nếu như không phải những người dưới sự quản lý của con không có năng lực thì làm thế nào xảy ra chuyện này!”

Bạch Linh cắn ngôi, không có sự phản kháng.

Cô cúi đầu nhận sai, “Cháu sai rồi!”

Thái độ cô ấy vẫn rất chân thành, lão thái gia cũng vơi bớt sự giận dữ trong lòng, nhưng mà nghĩ đến chuyện Lãnh Mạc đem người đến thì tâm trạng của ông ta khó chịu!

Lão thái gia lạnh lùng nói, “Nếu như phạm sai lầm thì bị trừng phạt! Bây giờ hình phạt cô sẽ đền! Không có chỉ thị của tôi, không được đứng dậy!”

Bạch Linh chà môi, “Vâng!”

“Vi Túc, đưa cô ta đi!”

“Vâng, lão thái gia!”

Tô Vi Túc đi đến bên cạnh Bạch Linh, làm ra một tư thế “mời”, “Tiểu

thư, mời theo lão nô!”

Bạch Linh nghiến răng đi theo.

Đền thờ tổ tiên!

Đây chắc chắn là ác mộng của Bạch Linh!

Đền thờ tổ tiên của dòng họ nhà Tô ở sâu bên trong, bình thường không có ngày lễ gì thì không bao giờ mở, chiếc cửa gỗ lớn và dày được mở ra, sự oi bức của mùa hè đã hoàn toàn biến mất, đi vào đền thờ tổ tiên sau đó càng cảm nhận được một chút lạnh thấu xương!

Trong đền thờ tổ tiên có một bầu không khí có mùi phân huỷ của gỗ.

Đền thờ tổ tiên của nhà Tô rất giống với đền thờ cổ xưa, ngay phía trước được đầy gọn gàng những hũ tro cốt, trong đền thờ lạnh và tối tăm, thậm chí một người dọn dẹp cũng không có. Cho nên nhìn vào cảm giác rất oái âm!

Tô Vi Túc nhìn thấy Bạch Linh quỳ xuống liền nói lời cáo, “Tiểu thư, cô từ từ quỳ, lão nô xin cáo lui!”

Bạch Linh cắn chặt răng!

Đợi hình bóng Tô Vi Túc biến mất khỏi ánh nhìn của cô, cô mới không che giấy đi sự căm thù trong đôi mắt mình.

Vết thương trên trán cô không còn chảy máu nữa, Bạch Linh nắm chặt nắm đấm!

Chuyện hôm nay cô ta đều ghi khắc trong lòng, đợi đến khi cô ta nắm

quyền sức mạnh trong gia đình Tô! Cô chắc chắn để những người này phải trả giá!

Đặc biệt là lão thái gia!

Cô nhất định phải để ông ta nếm thử mùi vị của địa ngục!

Bạch Linh đưa tay lau máu trên trán, nghiến răng và quỳ xuống đất!

Ai biết rằng ông già chết tiệt đó có tìm người lén lún quan sát cô ta không, để ông già chết tiệt đó biết cô ta kiêu ngạo cỡ nào, chờ đợi sự trừng phạt của cô ta càng thêm nghiêm trọng hơn.

Chương 534

Không biết Bạch Linh ở quỳ ở đền thờ bao lâu.

Cánh cửa đền thờ được đóng lại, cô ta nhìn các vị trí sắp xếp trước mắt cô, chỉ cảm thấy lạnh trong người.

Chẳng mấy chốc, cô ta nghe thấy tiếng mở cửa sau lưng.

Bạch Linh làm qúa nhiều điều xấu, trong lòng cô đột nhiên trở nên lạnh lẽo, cô ta quay người lại, nhìn thấy có người tiến tới, liền thở phào nhẹ nhỏm.

Là người hầu không phải người khác, đó là Tô Nhiễm!

“Ông đến đây làm gi!” Bạch Linh có thái độ không tốt.

“Đương nhiên là đến để cầu xin cho cô, xem cô chết chưa thôi!” Tô Nhiễm đối với Bạch Linh cũng có thái độ không tốt, ông ta mặc mốt bộ quốc phục màu trắng kem, yên lặng đứng ở đó, nhìn vào hoàn toàn không nghĩ rằng là người là 40 mấy tuổi, toàn cơ thể toát ra sự xa hoa và nhẹ nhàng.

Tô Nhiễm chậm rãi bước vào, nhìn thấy vết thương trên trán Bạch Linh, đôi mắt tinh khiết sáng loé và sau đó ghê tởm nhìn vào chỗ khác.

“Không muốn đến thăm tôi thì đừng đến, đừ ng tỏ ra ánh mắt thế này!” Không có lão thái gia ở bên cạnh, Bạch Linh đối với Tô Nhiễm tuyệt đối không thân thiện!

Đương nhiên rồi, trước mặt lão thái gia thì đừng nói đến vấn đề khác!

Lão thái gia chỉ một đứa con trai duy nhất, còn là bảo bối nữa, nếu như cô ta trước mặt lão thái gia thiếu tôn trọng Tô Nhiễm thì đó là đang tìm cái chết!

Tô Nhiễm ngồi lặng lẽ trước mặt Bạch Linh.

Ông ta kéo tà dưới của quốc phục và ngồi xuống đất, rõ ràng đó là một thái độ thô tục nhưng ông ta lại trông rất thanh lịch khi làm hành động đó.

“Ông làm gì vậy?”

“Đương nhiên là đang xem trò cười của cô!”

Bạch Linh giận dữ và lườm ông ta, “Vậy ông xem đủ chưa!”

Tô Nhiễm nhìn mặt cô ta, có một lúc mất hồn.

Bạch Linh và mẹ cô ấy diện mạo có vài điểm tương đồng, nhưng mẹ cô ấy luôn luôn dịu dàng và tính khí cũng khí đi nổi nóng. Nhưng Bạch Linh trước mắt đây đã làm hỏng hình ảnh của mẹ cô.

“Cô không nên có khuôn mặt này!”

“Tôi như thế nào thì liên quan gì đến ông!”

“Tôi cũng hi vọng là không liên quan!”

Nhưng một mực, cô ấy là con của ông ta, điều này thực sự không thể chối cãi.

Tô Nhiễm đôi mắt loé lên nhìn vào Bạch Linh, “Lần này cô mắc lỗi gì, nói nghe xem.”

“Không liên quan đến ông!”

Nói ra thì cũng để Tô Nhiễm xem là trò cười, cô sẽ không thể cho ông ta tự nhiên mà cười như vậy.

“Không nói? Được, vậy tôi đi, cô tự quỳ ở đây từ từ nhé.”

“Ông, ông, đợi chút!”

Tô Nhiễm đứng lên, không quan tâm đến cô ấy, ông ra đến là để xem trò cười. Xem cũng đã xem xong rồi, cũng nên đi rồi.

Tô Nhiễm vỗ vào những vết bụi không tồn tại trên người, sải bước về phía trước.

“Tôi kêu ông dừng lại ông không nghe sao!”

“Để tôi nhắc nhở cô, bây giờ cô chưa tiếp quản dòng họ Tô, cho nên không có tư cách hét lớn với tôi, chỉ cần tôi bây giờ ra lệnh một tiếng thì cô cũng đừng mong hôm nay bước chân ra khỏi đền thờ!”

Bạch Linh nghiến răng.

Tô Nhiễm cười nhẹ, trong ánh mắt không có ý muốn cười, “Bạch Linh, nếu cô không hối lỗi bây giờ……”

“Đủ rồi, đừng đem chuyện hối lỗi nói với tôi! Mắc gì để tôi hối lỗi! Tôi đã làm gì sai! Đúng, ông biết rồi đúng không, là chính tay tôi giết chết chị sinh đôi của tôi, sao nào, hận tôi chứ! Nhưng đó là do cô ta đáng

đời! Ai bảo cô ấy dụ dỗ người đàn ông của tôi, cô ấy đáng chết!”

“Nếu như không có cô ấy thì cô bây giờ đã chết rồi!” Tô Nhiễm trên mày loé lên một sự tức giận.

“Đúng vậy, cho nên tôi cám ơn cô ta.” Bạch Linh lạnh lùng và cười lên, “Tôi đặc biệt biết ơn chị gái này của tôi, nếu như không phải dây rốn của con cô ta, nói không chừng thì tôi đã mất mạng rồi, hơ hơ, nhưng mà ông nói, cô ta muốn sinh con với ai không tốt cho cô ấy sao, tại sao phải có con với người đàn ông của tôi. Đổi lấy chuyện này thì ai cũng không thể chấp nhận nó.”

Lúc này Tô Nhiễm không còn lời để nói với Bạch Linh!

Vì nó không thể chấp nhận!

Lúc ấy Mạc Tầm đề nghị, tại sao cô ta lại đồng ý?

Rõ ràng là bản thân ích kỷ!

Muốn sống, nhưng lại không muốn Mạc Tầm dụ dỗ Tô Tố.

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy!

Trong ba năm qua, ông ta cũng hiểu ra được, Bạch Linh…rõ ràng là vô phương cứu chữa!

“Hôm nay, xem như tôi nhiều chuyện, cô tiếp tục quỳ đi!”

Bạch Linh hận đến nghiến chặt răng.

Đợi cô ấy nhận được quyền, cái ông Tô Nhiễm này cô ta tuyệt đối không bỏ qua!

……..

Tô Nhiễm từ đền thờ bước ra, ánh mặt trời bên ngoài chiếu lên người, ngay lập tức đẩy đi sự lạnh lẽo trong hành lang.

Ông ta không thích đền thờ của gia đình Tô, mỗi năm cần phải đi thờ cúng mà ông ta không bao giờ đi thờ cúng.

Ông ta nghĩ rằng ba của ông ta rất nực cười!

Ông ta đáng lẽ có một số chú, bác, nhưng vì ba là người nắm quyền nên đã giết chết tất cả, sau khi giết chết thì lại làm ra một đền thờ sắp xếp các hài cốt để thờ cúng….những chuyện nực cười này thì chỉ có ông ta mới làm ra được!

“Lão gia, lão gia, ngài ở đây à, điện thoại trong phòng ngài đang reo, có người kiếm ngài!

“Kiếm tôi?” Tô Nhiễm nhìn người hầu bên cạnh, “Đã nói là ai chưa?”

“Không nói, chỉ nói là kiếm ông có việc rất quan trọng, vì vậy muốn ông phải trả lời điện thoại.”

“Tôi biết rồi!”

Tô Nhiễm về phòng!

Phòng của ông cũng là nét cổ kính, trang trí bên trong cũng là trang trí thuần tuý của Trung Quốc, thậm chí cả điện thoại cũng cũ!

Tô Nhiễm kêu những người giúp việc trong phòng ra, “Các ngươi lui trước đi!”

“Vâng, lão gia!”

Tô Nhiễm dựa vào số điện thoại trước đó thể gọi lại, “Xin chào, tôi là Tô Nhiễm!”

……

Nửa tiếng sau, Tô Nhiễm cứng đơ và tắt máy!

Ông ta từ từ ngồi trên chiếc ghế bành

Dần dần, mí mắt bắt đầu run rẩy, ngón tay cũng bắt đầu run, cuối cùng thì cả người đều run lên rất kịch tính.

Ông ta ôm lấy mặt!

Đôi mắt đỏ bừng!

“Được! Mọi người đều biết chuyện này, nhưng lại giấu tôi!” Tô Nhiễm nắm chặt nắm đấm, ông ta gần như ngay lập tức đứng dậy khỏi ghế bành, vội vã đi tìm lão thái gia hỏi rõ chuyện này, vừa đi đến cửa thì anh đột nhiên dừng lại.

Không được!

Không được đi hỏi như vậy!

Ông ta hiểu sâu sắc về ba mình, ông ta giết người không chớp mắt và bỏ qua tình cảm gia đình, nói từ tình cảm gia đình với ông ta thì đều là cứt chó!

Vì vậy, ngay cả khi ông ta đi hỏi rõ ràng thì cũng không thay đổi bất

cứ điều gì!

Cũng giống như hai mươi bảy năm trước!

Lúc ấy ông đã bị thâm nhập, thâm nhập đến nghe lời chỉ dẫn của ba mình, gửi vợ và con cái ra khỏi Tô gia!

Nhưng, ba vẫn không bỏ qua cho họ!

Bạch Linh và mẹ chính là bị ba giết chết!

Nếu như trên người Bạch Linh và Tô Tố không phải mang theo dòng máu gia đình họ Tô thì sẽ không bao giờ thoát khỏi thảm hoạ.

Lúc này Tô Nhiễm bình tĩnh lại

Đúng, ông ta không thể hỏi!

Chỉ cần giả vờ như không biết gì!

Nhưng mà, nghĩ đến việc lúc nãy nghe được sự thật thì ông ta không làm được.

Tô Nhiễm quay người, đổi thành một trang phục bình thường, từ chiếc tủ đồ cổ lấy ra một chiếc túi da, ông ta hỗn loạn đựng vào một số quần áo, cầm bóp tiền và điện thoại liền đi ra khỏi phòng!

“Lão gia?”

Tô Nhiễm siết chặt môi, “Tôi muốn ra ngoài!”

“Hả? Vậy nô tì đi nói với lão thái gia.”

“Không cần nói với ông ta!” Tô Nhiễm kéo theo chiếc vali bước ra bên ngoài, lạnh lùng nói, “Nói với ông ta tôi đi ra ngoài thư giãn tâm trí, thời gian sau quay trở lại!”

Chương 535

“Đi rồi? Có nói đi đâu không?”

“Không, không có!” nữ hầu run rẩy trả lời, “Lão gia không nói đi đâu, chỉ nói ra ngoài thư giãn tâm trí, thời gian sau quay về, nô tì và những người khác không ngăn được lão gia…..”

“Một đống phế vật!” lão thái gia vội vãi từ trên ghế đứng dậy, “Cậu ta có đưa theo vệ sĩ không?”

“Không, không có!”

Chết tiệt thật!

Lão thái gia đột nhiên lo lắng rồi!

Gia đình họ Tô đúng thật là tài sản lớn, nhưng mà, những năm nay đắc tội cũng đã đắc tội rồi, với lại Tô Nhiễm đã mấy năm không ra khỏi cửa nhà rồi, bây giờ đột nhiên ra ngoài, lỡ như gặp phải nguy hiểm thì làm thế nào!

Lão thái gia lạnh lùng vô tâm với người khác, nhưng ông vẫn lo lắng về đứa con trai duy nhất của mình!

“Các ngươi còn đứng đây làm, còn không mau chóng đuổi theo, cho người đi theo bảo vệ lão gia!”

“Vâng vâng vâng, nô tì gọi người đuổi theo!”

Tô Vi Túc nhìn thấy tính khí đang bốc cháy của lão thái gia, không nhịn được và nói, “Lão thái gia ông đừng lo lắng, lão gia cũng không còn là đứa trẻ nữa, với lại những năm nay lão gia đều không tham gia vào bất kỳ hoạt động và tiệc chiêu đãi nào của gia đình Tô. Những người trên đó không ai quen biết lão gia, nhất định không xảy ra chuyện đâu.”

Lão thái gia ngẫm nghĩ, thật ra cũng đúng.

Tô Nhiễm từ chối bất kỳ việc làm ăn nào của gia đình Tô, chưa bao giờ là sự chú ý của xã hội đen. Vì vậy cũng không xuất hiện ở bất kỳ hoạt động nào, những người hợp tác làm ăn với ông ta đều không quen biết Tô Nhiễm!

Lão thái gia thở một hơi!

Vì mối quan tâm của ông lấy hỗn loạn rồi!

Nhưng mà….Tô Nhiễm đã nhiều năm không bước ra khỏi nhà rồi, tại sao đột nhiên nói đi thư giãn tâm trí!

Thư giãn tâm trí?

Câu nói này được sử dụng….chẳng lẽ là ai khiến ông ta không vui.

Lão thái gia lập tức hỏi, “Hôm nay ở chỗ lão gia đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Nữ hầu suy nghĩ, nhẹ nhàng báo, “Lão gia hôm nay vẫn như mọi ngày, ăn sáng xong sau đó vào vườn đi một vòng, sắp đến trưa mới về, sau đó thì ăn trưa. Ngủ trưa một tiếng đồng hồ, sau đó nghe tin đại tiểu thư bị lão thái gia bắt quỳ ở đền thờ thì lão gia đi qua đó xem….sau khi về thì ở trong phòng một lúc rồi dọn dẹp đồ dạc đi ra

ngoài.”

Lúc Tô Nhiễm gọi điện thoại thì đuổi người ra hết, cho nên nữ hầu không biết còn có một cuộc điện thoại, tự nhiên cũng không có báo cáo.

Lão thái gia nghe xong lập tức đoán ra là chuyện gì!

Chắc chắn Tô Nhiễm đi xem Bạch Linh, kết quả là Bạch Linh từ chối cho vào cửa, cho nên mới có chuyện bỏ nhà ra đi!

Lão thái gia đột nhiên nghiến chặt răng!

“Cái con Bạch Linh! Tôi thấy cô ta thật sự không biết đúng sai! Tô Nhiễm là ba ruột của cô ấy, nhưng cô ta lại không tôn trọng! Vi Túc!”

“Lão thái gia, xin ông chỉ bảo.”

“Kêu người xem chừng Bạch Linh, không quỳ trong đền thờ 3 ngày 3 đêm thì không được phép cho cô ta bước ra khỏi đền nửa bước! Còn nữa! Ba ngày không cho cô ta cơm ăn!”

“Vâng, lão nô tuân lệnh theo!”

…..

Phía bên kia!

Trên người Tô Tố có vết thương, ra ngoài đi dạo một vòng, nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi, những cô muốn xác nhận thì đã được xác nhận rồi, cho nên từ bên ngoài về lại nơi cư trú của Tiêu Lăng.

Về đến nhà, cô ta nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, đợi Tiêu Lăng về!

Tô Tô cả người đều choáng váng.

Nghe thấy tiếng gõ cửa nhà, cô ta lấy lại tinh thần, đẩy người ngồi dậy.

Anh về rồi à?”

Tiêu Lăng thấy Tô Tố ở phòng khách, có một chút ngạc nhiên, “Sao em lại ngồi trên sofa, anh đỡ em về phòng!” Nhìn thấy giày ở lối vào, Tiêu Lăng cau mày, “Hôm nay em ra đường?”

“Đi ra ngoài dạo một vòng.”

“Em bị thương như vậy làm sao có thể ra đường, lỡ như bị người khác đụng vào vết thương thì sao! Vả lại bây giờ thời tiết bên ngoài rất nóng, không cẩn thận làm nhiễm trùng vết thương thì sào, lần sau đừng ra ngoài, nếu như có muốn ra ngoài thì đợi anh về đi cùng em.”

“Ồ!”

Tô Tố đợi anh ta nói xong, vỗ vỗ bên cạnh sofa, “Qua đây qua đây, qua đây ngồi, em có chuyện muốn nói với anh!”

Tiêu Lăng thành thật ngồi xuống bên cạnh cô ta.

“Haiz….” Tô Tố hắng giọng nói, “Tiêu Lăng ơi, em đã tha thức cho anh rồi phải không?”

Tiêu Lăng nắm lấy tay cô, không biết cô ta muốn nói gì, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

“Anh xem đi, chúng ta đã hoà giải với nhau rồi, cơ thể ông nội cũng

tốt rồi, với lại hổ khẩu của Cạnh Thuỷ và Tiểu Thất vẫn chưa…..”

Tiêu Lăng chợt nhận ra được Tô Tố sẽ nói gì.

Tô Tố tiếp tục cười nheo mắt nhìn Tiêu Lăng, “Ý em là, đúng lúc hôm nay anh về cũng khá sớm, bây giờ chỉ mới hai giờ mấy. Cục dân sự chưa tan ca, chúng ta tận dụng hôm nay đi tái hôn lại!”

Trong lòng Tiêu Lăng hạnh phúc, hạnh phúc vì Tô Tố chủ động mở lời chuyện tái hôn với anh, nhưng da dầu lại tê liệt!

Rõ ràng là không có ly hôn, tái hôn bằng cách nào!

“Cái đó…Tô Tố, chúng ta hai ngày sau hãy đi được không? Đợi hai ngày sau vết thương của em ổn rồi thì chúng ta đi?”

Ờ hở!

Tô Tố nhíu máy, đưa tay đẩy tay Tiêu Lăng ra, “Tiêu Lăng, có phải anh không muốn tái hôn với em không?”

“Không phải, đương nhiên không phải! Nếu như không phải lo lắng về vết thương của em…….”

“Yên tâm đi, Cục dân sự chứ không phải cái chợ, đâu có nhiều người như vậy, chúng ta nhanh chóng tái hôn lại đi, cũng có thể an tâm một phần trong lòng rồi.

Khoé miệng Tiêu Lăng nhếch lên.

Lúc này anh ta lại đùng đẩy, không biết rằng trong lòng Tô Tố nghĩ như thế nào đây.

"Ừm….được, vậy anh gọi cuộc điện thoại trước…."

Tô Tố nắm lấy điện thoại, cười hehe, "Gọi điện thoại gì chứ! Chúng ta chỉ là người bình thường, thì áp dụng theo cách làm của người bình người, không cần gọi điện thoại thông báo trước đâu, tóm lại là tái hôn thôi, không biết người ta mỗi ngày làm bao nhiêu, chúng ta đi lập tức được làm rồi."

Da đầu Tiêu Lăng lại tê liệt!

Anh ta không thông đồng với người trong cục dân sự thì sao người ta biết mà phối hợp để anh ta "tái hôn"?

Cái đó, Tô Tố……"

Tô Tố nhàn nhã ngồi đó, tạo ra một cử chi lắng nghe cẩn thận.

Tiêu Lăng chợt nhận ra điều gì, "Em….biết điều gì đó rồi phải không?"

Tô Tố đảo mắt, "Làm sao em biết anh đang đề cập đến điều gì! Biết rằng thủ tục ly hôn là giả? Hay là việc khác!"

Tiêu Lăng, "….."

Quả nhiên biết rồi!

Ai nhè hôm nay Tô Tố kỳ lạ như vậy!

"Tiêu Lăng à Tiêu Lăng, anh có khả năng quá phải không, giấy chứng nhận ly hôn cũng có thể làm giả để đánh lừa em….hơ hơ, quyền lực anh đủ mạnh phải không, có thể để người trong cục dân sự hợp tác diễn xuất với anh."

“Tô Tố, anh có thể giải thích!”

“Được, em cũng không phải là người không có lý lẽ, nếu như anh có thể nói ra lý do thuyết phục em thì em không tính toán với anh nữa, nếu như không thì…hơ hơ hơ, anh chết chắc rồi!”

Chương 536

Tiêu Lăng chỉ còn cách thành thật khai báo

Anh ngồi trên sopha, nghĩ đến cảnh của ba năm trước, thở dài nói, “lúc đó em tức giận như vậy, chỉ có đồng ý ly hôn với e.....nhưng trong lòng anh lại không muốn ly.....sợ rằng ly hôn với em rồi thì sẽ không có chút liên quan gì nữa, vì vậy mới nghĩ ra cách này.....”

Tô Tố cũng nhận nhịn không được nghĩ về tình huống của ba năm trước, ba năm trước, nếu như Tiêu Lăng không đồng ý cùng cô ly hôn, cô nhất định sẽ điên mất!

Lúc đó tâm nguyện duy nhất của cô chính là không có bất kỳ quan hệ nào với người nhà của Tiêu Gia!

Tô Tố nhịn không được thở dài

Tiêu Lăng đưa tay ra nắm lấy tay của cô, “được rồi, chuyện trước đây không phải nghĩ nhiều nữa, bây giờ chúng mình tốt là được rồi!”

“Ừm!” Tô Tố không lên tiếng gật đầu

“Em làm sao biết giấy tờ ly hôn là giả?”

Tô Tố giơ ra cánh tay phải giấu ở sau lưng ra, trên ngón tay áp út trên tay phải đột nhiên đeo chiếc nhẫn kim cương hồng mua khi hai người bọn họ kết hôn, Tô Tố đắc ý cười, “am nhìn thấy két sắt rồi, thử một chút mật khẩu thì mở ra, sau đó thì phát hiện những thứ này, đằng nào anh đã ra ngoài rồi, em thì chạy đến cục dân sự kiểm tra

một chút, quả nhiên chứng thực suy đoán của em”

Được thôi!

Tiêu Lăng tính toán không chu đáo rồi!

Hai ngày hôm nay chỉ chăm lo vết thương trên người của Tô Tố, anh đều quên mất két sắt trong nhà

Tiêu Lăng nhìn thời gian, “đến lúc thay thuốc rồi, lại đây, anh thay thuốc cho em!”

“Được!”

Tiêu Lăng vào trong phòng ngủ lấy ra hộp thuốc, từ bên trong lấy ra băng gạt và kéo, lại lấy ra bông tăm để lau rửa vết thương.....anh nhẹ tay nhẹ chân ngồi xuống trước Tô Tố, “có chút đau, em nhẫn nhịn chút!”

“Ừm!”

Tô Tố mặc chiếc váy rất rộng, Tiêu Lăng từ trên cổ kéo váy cô xuống, biến thành váy cuốn ngực, nhìn thấy trên bả vai của Tô Tố bao bọc vết thương thật cẩn thận, trong mắt anh thoáng qua đau lòng, từ trong hộp thuốc lấy ra chiếc kéo nhỏ, cắt một đầu băng gạt, sau đó động tác từ từ gỡ bỏ băng gạt

Băng gạt bao bọc rất dày, lúc mới tháo Tô Tố không có cảm nhận gì, càng về sau băng gạt bên trong dính lên vết thương, tiếp tục tháo gỡ Tô Tô đau đến mức cắn chặt lấy răng, nín thở lại

“Sẽ có chút đau, nhẫn nhịn chút!”

“Ừm!”

Tiêu Lăng hạ quyết tâm, không nhìn biểu cảm của Tô Tố, đưa tay ra gỡ bỏ lớp băng gạt cuối cùng

“xứt-----“

Băng gạt bị thấm máu được gỡ xuống, Tô Tố đau đến hít một hơi khí lạnh

Tiêu Lăng nhanh chóng ngừng động tác, anh cẩn thận nhìn cô, “vẫn ổn chứ?”

Tô Tố đau đớn cả khuôn mặt đầy mồ hôi, không muốn để Tiêu Lăng phải lo lắng, gật gật đầu, “vẫn còn có thể nhẫn nhịn một chút”

Tiêu Lăng thở phào

Anh nhìn lên vết thương trên bả cai của Tô Tố, bên trên mặt thịt máu hỗn độn, vết thương rất sâu, lúc đó chiếc dao gọt hoa quả đâm vào cả nửa, miệng vết thương tuy không lớn, nhưng rất sâu, chỉ cần có chút động tác gì đó, có thể sẽ chảy máu

Tiêu Lăng nghĩ đến đứng đằng sau chuyện này là Bạch Linh giật dây, ánh mắt mu mờ

“Anh bây giờ phải lấy cồn lau bỏ vết máu bên trên miệng vết thương, sẽ rất đau”

“Anh nhanh chút”

“Được!”

Tiêu Lăng lấy bông tăm thấm cồn, cố gắng nhẹ nhàng để bông tăm không chạm phải miệng vết thương, động tác của anh cẩn thận xử lý vết máu trên đầu bả vai cô, không dễ dàng gì xử lý xong rồi, anh so với Tô Tố người bị thương này càng thêm khoa trương, cả người trên trán đều chảy ra một lớp mồ hôi lạnh

Tô Tố nhìn dáng vẻ của anh, ngược lại không cảm thấy đau nữa

Cô buồn cười nói, "là trên người em bị thương, lại không phải là anh, anh căng thẳng thế làm cái gì"

Tiêu Lăng đầu cũng không ngẩng lên, "anh thà bị thương trên người anh!"

Tô Tố, "....."

Trong lòng cô rung động, cúi đầu nhìn vết thương, tùy miệng nói, "điều tra ra là ai làm chưa?"

Tô Tố hoàn toàn không nghĩ sẽ là Bạch Linh, bởi vì Bạch Linh đã hơn ba năm đều không có xuất hiện trong cuộc sống của cô rồi, lúc đó Tô Tố bị bắt cóc, trong đầu nghĩ ra người đầu tiên là Tiêu Diệp Lạc, sau đó cảm thấy Tiêu Diệp Lạc sẽ không làm chuyện ngốc như thế này, sau đó thì đặt hoài nghi lên trên người của Tiêu mẫu

Đương nhiên, hoài nghi này của cô tất nhiên sẽ không nói với Tiêu Lăng

"Điều tra ra rồi!" động tác Tiêu Lăng nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô, cảm thấy người của Tô Tố có chút cứng đơ, anh nhanh chóng tạm ngừng lại, nói chuyện với Tô Tố để di chuyển sự chú ý của cô, "đã điều tra là do ai làm rồi, chuyện này em không cần bận tâm, anh sẽ xử lý tốt!"

Tô Tố nhìn trong vùng trán của anh giấu một luồng khí thù địch, trong lòng có hơi chút kinh ngạc, “anh ít ra thì cũng phải nói cho em biết là ai, về sau em cũng có thể phòng bị một chút!”

Tiêu Lăng do dự một chút mới nói, “là Bạch Linh!”

Nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Tô Tố, anh giải thích ngắn gọn một chút, “hơn ba năm trước Bạch Linh rời khỏi thành phố A, về sau có một cơ hội gặp gỡ tốt, bây giờ nhẫn nại khá lớn, xem ra là có lòng hoài hận đối với em, vì vậy mới làm ra chuyện như thế này! Anh và Lãnh Mạc đã có một chút cảnh cáo cho bọn họ rồi, bọn họ gần đây chắc sẽ thành thật một thời gian, nhưng Bạch Linh người phụ nữ này......thủ đoạn độc ác, ác độc như rắn rết, vì vậy sau này chúng mình nhất định phải cẩn thận một chút, cố gắng không rời khỏi thành phố A, nhằm tránh cho cô ta cơ hội hành động!”

Tô Tố sứng lại!

Cô thật sự là không có nghĩ đến sẽ là Bạch Linh!

Chết tiệt!

Bạch Linh có tư cách gì hận cô?

Cô bị Bạch Linh hại chết một mạng rồi, cô đều không có tìm cô báo thù, cô ta còn dám đến đối phó cô!

Tô Tố mím chặt môi, độ ấm trên khuôn mặt xòa xòa tụt xuống

Tiêu Lăng vỗ vỗ tay của cô, sau khi bôi xong thuốc cho cô thì bắt đầu băng bó giúp cô, “am yên tâm đi, Bạch Linh bên đó anh đã cho người theo dõi rồi, cô ta lại có hàng động gì, khẳng định chạy không thoát sự theo dõi của anh và Lãnh Mạc, vì vậy, tạm thời không cần lo lắng”

Tô Tố cau mày, “thế lực của cô ta bây giờ có phải rất lợi hại không?”

Nếu không thì hại cô như thế, Tiêu Lăng trực tiếp bắt người đến lọt da rút gân rồi, nào đâu nhẫn nhịn cô ta!

Vì vậy tình huống như thế này thì chỉ có một khả năng thôi!

Đó chính là thế lực của Bạch Linh hùng mạnh đến mức khiến Tiêu Lăng không thể dễ dàng động đến

Tiêu Lăng đưa tay ra gõ lên trước ngực cô, “vẫn thật sự là không cái gì có thể giấu em, thế lực của cô ta bây giờ đích thực là không nhỏ, Kinh Thành Tô Gia....cái gia tộc này em có thể chưa từng nghe nói, là một gia tộc tồn tại mấy trăm năm đều không có suy tàn, thế lực rất lớn, nói thế này đi, nếu như trong nước không có Lãnh Mạc, chuyện trong thế giới xã hội đen chính là họ nói là tính! Vì vậy, tạm thời chúng ta không động đến cô ta được, nhưng thế lực của bọn họ cũng không dễ dàng đắc tội với chúng ta, vì vậy hai bên bây giờ là ở trạng thái cầm cự!”

Tiêu Lăng băng bó xong cho cô, mặc lại trang phục cho cô, “được rồi, chúng ta không nói cái này nữa, Tô Tố, em bây giờ chuyện cần phải làm chính là dưỡng thương thật tốt, mấy ngày tới....anh sẽ đưa em đi gặp một người khách!”

“Người khách?” Tô Tố hoài nghi, “người khách gì!”

Tiêu Lăng mỉm cười, “tạm thời bảo mật trước đã,đến khi đó em sẽ biết thôi!”

“Thần bí vậy sao?”

“Chính là thần bí như vậy đó, dù sao thì em chỉ cần biết, người này, nhất định là người mà em vô cùng vô cùng muốn gặp, đợi gặp ông ta rồi, chuyện ít ít nhiều nhiều, em sẽ có thể hiểu rõ rồi!”

Chương 537

Mấy ngày tiếp theo Tô Tố bận xong một chuyện cuối cùng. Sau khi ký hết với Tiêu Khả xong, tất cả công việc của cô thì xem như hoàn thành rồi!

Sau đó thì liên tục ở trong chung cư của Tiêu Lăng dưỡng thương

Tô Tố rõ ràng nhớ anh ấy trước đây không thích nhất chính là phim truyền hình, nhưng bây giờ anh ấy ngồi cùng cô xem, lại còn không nói một lời nào. Tô Tố kinh ngạc với sự thay đổi của Tiêu Lăng, không kiềm được phải hỏi anh ba năm nay sống như thế nào

“Sống như thế nào?” Tiêu Lăng hồi tưởng một chút, “cuộc sống của anh thực sự là nhàm chán”

Tô Tố dựa vào đầu vai anh, “nhưng mà em vẫn muốn biết”

Tiêu Lăng nghĩ rồi nghĩ, nói, “chính là hàng ngày làm việc làm việc, đa phần thời gian đều là bận công việc!”

“Sau khi tan làm thì sao?”

“Sau khi tan làm thì về nhà, sau đó bản thân giày vò đi nấu cơm, khoảng thời gian đó, Tiêu Khả và ông nội bọn họ thường xuyên đến thăm anh, đúng rồi, bố anh cũng có đến, sau khi kỹ năng đầu bếp của anh thành thạo hơn chút thì ở trong nhà nấu cơm cho họ ăn, có lúc ông nội bọn họ sẽ nghỉ lại ở trong phòng khách”

“Còn gì nữa?”

Tiêu Lăng suy nghĩ tỷ mỷ, đúng thật là không còn gì nữa!

Thời gian của ba năm nay, anh hàng ngày đều sống rất quy luật, công ty, nhà, hai điểm một đường! Ngoại trừ trường hợp nhất định phải có tham gia, nếu không thì anh không dễ ra khỏi cửa, đương nhiên, dựa vào địa vị của anh bây giờ, cũng không có nhiều trường hợp anh bắt buộc phải có mặt! mỗi tháng duy nhất kỳ vọng chính là mỗi tháng bớt ít thời gian đi Mỹ lén lút nhìn cô ấy và bọn trẻ một lần, đây chính là lúc anh vui nhất

Thực chất trước đây lúc mà Tiểu Thất bị bệnh, sau khi anh nghe Thomas nói thì bay ngay sang Mỹ

Lúc đó Tô tố và Cảnh Thụy trông coi bên trong phòng bệnh, anh thì ở bên ngoài rón rén nhìn bọn họ một cái, đợi sau khi xác định Tiểu Thất bệnh khỏi rồi, anh mới rời đi

Trong khi đang thất thần, cảm thấy Tô Tố đung đưa cánh tay của anh

Tiêu Lăng đột nhiên tỉnh lại, cúi đầu nhẹ nhàng nhìn cô, “làm sao thế?”

“hior anh còn có chuyện khác nữa không? Ví dụ như....hơ, mỹ nữ đổ vào lòng không à!”

Tiêu Lăng mặt nở nụ cười, “ghen rồi à?”

Tô Tố đỏ mặt, ngại ngùng thành tức giận véo lên cánh tay cảu anh, “có hay không có!”

Dưới cái nhìn lém lỉnh của Tiêu Lăng, Tô Tố cuối cùng cũng hạ đầu xuống, “được được được, em thừa nhận, em chính là ghen đó thì đã

làm sao nào!”

Tiêu Lăng giờ mới mãn ý, anh buồn cười nói, “đổ vào lòng à......đường nhiên là không có rồi!”

Tô Tố cả khuôn mặt đều không tin!

“Thật sự ít ra anh tuyên bố với bên ngoài là đã kết hôn rồi, người khác lại không biết chuyện chúng mình ly hôn, dưới tình huống như thế này, người phụ nữ tốt đều sẽ giữ gìn thân phận, sẽ không làm hành động gì. Nếu như có người phụ nữ đến bắt chuyện làm quen, rõ rành là muốn đến làm người thứ ba, em nói phẩm chất người không đáng như thế, anh có thể để ý sao?”

Đúng là như thế

Tô Tố lại nghĩ đến một vấn đề khác, gò má cô càng ngày càng đỏ, “vậy thì ban năm nay của anh....đều làm sao.....giải quyết hả!”

Trong ánh mắt Tiêu Lăng thoáng qua chút đùa vui, “giải quyết cái gì?”

Tô Tố cắn răng, “anh nói xem!”

“Em là đang chỉ nhu cầu sinh lý của anh phải không?”

Tô Tố đỏ hết mặt không nói gì

Tiêu Lăng cố ý trêu cô, “đương nhiên là tìm cô nương giải quyết rồi!”

Sắc mặt của Tô Tố trầm xuống

Cô luôn tránh bản thân nghĩ đến vấn đề này, dù gì thì, một người đàn ông trưởng thành, ban năm không có phụ nữ, đơn giản là

chuyện không thể! Tuy nhiên Tiêu Khả tán phét với cô nói Tiêu Lăng mấy năm nay giữ mình trong sạch, bên cạnh không có phụ nữ, nhưng Tô Tố chính là không tin

Làm sao có thể!

Đặc biệt đối vơi người đàn ông đã được ăn mặn rồi, lần nữa muốn anh ta giữ mình như ngọc, đơn giản chính là chuyện không có thật!

Nhưng đoán mò là đoán mò, thật sự từ chính miệng Tiêu Lăng nói ra, cô vẫn cảm thấy đau lòng khôn xiết!

Tô Tố mím môi, ủ rũ không vui đẩy bỏ Tiêu Lăng

Cô biết chuyện này không thể trách anh ấy, dù gì thì là bản thân cô lựa chọn bỏ đi, vả lại lúc đó khi cô bỏ đi cần là kiểu đoạn tuyệt bỏ đi, tình trạng nguyện cả đời đến chết già cũng không qua lại, vì vậy, Tiêu Lăng có bạn cùng giường, hình như cũng là chuyện thường tình

Nhưng cô chỉ nghĩ đến chuyện Tiêu Lăng và người phụ nữ khác làm những chuyện thân mật, trong lòng cô liền phát ghen ra ngoài

“Sao vậy, ghen rồi à?”

Tô Tố trừng mắt chằm chằm nhìn Tiêu Lăng, buồn bực rúc sang một bên góc của ghế sopha, nhắm mắt lại không muốn để ý đến anh ta

Tiêu Lăng đưa tay phải ra trước mặt Tô Tố vẫy vẫy

“Anh làm cái gì vậy!”

“Anh nói cô nương, là năm ngón cô nương!”

Á?

Tô Tố mắt trợn tròn ngạc nhiên!

Tiêu Lăng buồn cười nhìn cô, “bản thân anh dùng tay giải quyết!”

Tô Tố gò má đỏ ửng, lấy gối che mặt lại, chỉ lộ ra đôi mắt, “thật không?”

Tiêu Lăng gật đầu khẳng định

Trên thực tế, sau khi Tô Tố bỏ đi, một khoảng thời gian rất dài cơ thể của anh đều không có một chút dục vọng, lúc đó anh còn nghĩ cơ thể của bản thân xảy ra vấn đề, nhưng sau đó, mỗi ngày nhìn ảnh của Tô Tố, nghĩ về cảnh thân mật trước kia của họ, toàn thân anh nóng rực lên

Vì vậy anh đã hiểu rõ, thì ra không phải là anh không có dục vọng, mà là dục vọng của anh có cho Tô Tố thôi!

Sẽ không còn có dục vọng đối với người phụ nữ khác nữa!

Tô Tố ngạc nhiên mừng rỡ nhào đến đổ vào trong lòng của Tiêu Lăng, “chụt” hôn một cái lên trên mặt anh, “thưởng cho anh đó!”

Ánh mắt Tiêu Lăng chốc lát tối sầm xuống

Anh dồn Tô Tố vào một góc của ghế sopha, bỗng nhiên nhếch môi cười, “phần thưởng này quá không có ý nghĩa rồi! Anh muốn phần thưởng khác!”

Tô Tố ngay tức thì có dự cảm không lành

“Tô Tố, anh vì em mà giữ mình ba năm rồi!”

Hai bên gò má của Tô Tố đỏ ửng tê tái lên, cô chỉ lên bả vai của mình, “trên người em còn có vết thương…..”

“Anh đương nhiên biết, yên tâm, anh vẫn chưa đến mức độ thú vật như thế!” Tiêu Lăng năm lấy tay phải không bị thương của cô, đặt lên nơi nào đó đang nóng rừng rực của anh ta, nụ cười rất thoải mái, “em dùng năm ngón cô nương….” Câu nói cuối cùng thì nói bên tai của Tô Tố

Tô Tố hai bên má càng thêm đỏ gắt, “không, không được, em chưa có làm qua….”

“Vì vậy mới phải thử! Tô Tố, em thật sự nhẫn tâm sao, anh nói với em, bác sĩ nói với chính anh, tiếp tục nhịn thì sẽ nhịn đến hỏng đó!”

Chuyện này cũng dám đi tìm bác sĩ!

Hai má của Tô Tố đỏ như muốn nổ tung, dí đầu óc trốn ở đầu ghế sopha

“Nhất, nhất định phải như thế sao?”

Tiêu Lăng gật đầu khẳng định

Tô Tố căng răng, “vậy thì làm thôi!”

…..

Sau nửa tiếng đồng hồ, Tiêu Lăng tinh thần khoang khoái từ rên sopha đứng dậy, đi vào trong phòng tắm tắm gội

Tô Tố nhìn sự lộn xộn trên sopha, muốn khóc nhưng không có nước mắt

Cánh tay phải của cô dường như không thể nhấc lên nổi, Tô Tố nặn nặn cánh tay

Cô thề!

Chuyện lần này,cô về sau cũng sẽ không làm tiếp!

Tuyệt đối không muốn

……

Sáng sớm ngày hôn sau, Tiêu Lăng nhận được cú điện thoại của Lãnh Mạc, nói có chuyện gấp muốn tìm anh, Tiêu Lămg chào hỏi qua chút Tô Tố rồi bỏ đi luôn, Tô Tố một mình vô vàn nhàm chán, vừa định mở ti vi lên xem "tinh thiên địa vui vẻ", điện thoại để trên bàn bỗng nhiên reng lên

Số điện thoại gọi đến là một hàng mã số lạ

"Xin chào, tôi là Tô Tố "

Đầu bên kia điện thoại trầm ngâm một chút, chính lúc Tô Tố nghĩ điện thoại gọi nhầm, bên đó bỗng nhiên mở lời nói, "Tô Tố, là tôi! Tôi….chúng ta lâu rồi không gặp mặt nhau! Có thể nói chuyện không!"

Tô Tố cau mày!

Lại là Tiêu Diệp Lạc!

Chương 538

Một tiếng sau

Chuông cửa reo lên, Tô Tố sớm đã chờ trong phòng khách, đưa tay ra kéo cánh cửa

Đứng ở ngoài cửa nhà chính là Tiêu Diệp Lạc cố tình cải trang một chút!

Trên đầu cô đội một chiếc mũ mỏ vịt, trên mặt còn đeo một chiếc khẩu trang lớn, khuôn mặt nhỏ bé chỉ để lộ ra ngoài đôi mắt!

Nhìn thấy Tô Tố, cô lập tức gỡ xuống khẩu trang và mũ, có chút băn khoăn đứng ở cửa

Tô Tố cúi mắt, “vào đi!”

Tiêu Diệp Lạc vốn dĩ là hẹn cô ra ngoài, nhưng cô nhớ đến lời nói của Tiêu Lăng trước khi ra ngoài nói với cô, không cho phép cô chạy lung tung khắp nơi, vì vậy chỉ còn cách báo địa chỉ cho Tiêu Diệp Lạc, để cô đến nhà!

Từ sau khi giải hòa với Tiêu Lăng, Tô Tố biết Tiêu Diệp Lạc sẽ đến tìm cô!

Hoặc nên nói, cho dù Tiêu Diệp Lạc không đến tìm cô, cô cũng như vậy sẽ tìm đến cô ta! Cô ta đến cũng tốt, tiết kiệm cho cô đỡ lại phải chạy một lượt!

Nhìn thấy Tiêu Diệp Lạc đã vào trong nhà, Tô Tố từ tủ dép lấy ra một đôi dép lê vút bên cạnh chân cô ta, “thay vào đi”

“Ừm, được!”

Tiêu Diệp Lạc thay xong dép lê, nhìn thấy bức ảnh chụp áo cưới sáng mắt trong căn nhà, ánh mắt ảm đảm nhìn xuống, không biết làm thế nào chỉ đứng ở hành lang

Làm sao mà giống như cô ức hiếp cô ta vậy!

Tô Tố nhăn nhó mặt mày, “đừng đứng nữa, cào đây tùy ý ngồi nha”

“Ồ, vâng!”

Thân thể của Tiêu Diệp Lạc ngượng ngùng ngồi trên ghế sopha

Ít ra người đến là khách

Tô Tố lấy ra phong thái của nữ chủ nhân tiếp đãi cô ta, cô mở tủ lạnh, trong tủ lạnh chỉ có nước khoáng và bia rượu, Tô Tố lấy ra hai chai nước khoáng, cô để trước mặt Tiêu Diệp Lạc một chai, “tôi ở đây không có cái gì có thể tiếp đãi khách, cô dùng tạm nhé”

“Không có gì, nước khoáng thì rất tốt rồi”

Tiêu Diệp Lạc băn khoăn cầm lấy chai nước khoáng, dáng điệu cúi đầu quá giống con dâu bị ức hiếp

Tô Tố thật sự không chịu được nữa

“Cô nói muốn tìm tôi để nói chuyện, chúng ta nói thẳng chuyện đi!”

Tiêu Diệp Lạc phát hiện, Tô Tố sau ba năm khiến cô có chút chống đỡ không nổi!

Rõ ràng tuổi tác nhỏ hơn so với cô, nưng khí thế trên người…..không biết làm sao mà, chính là khiến cô nghĩ đến Tiêu Lăng, vì vậy cứ cảm thấy ở trước mặt Tô Tố, có chút không ngẩng đầu lên được

Chẳng lẽ….thật sự là thời gianhai người ở bên nhau lâu rồi, đến khí chất đều có thể từ từ dung hòa sao!

Tiêu Diệp Lạc cười đau khổ!

Biểu cảm trên mặt khi nhìn Tô Tố càng ngày càng kinh ngạc, Tiêu Diệp Lạc không dám để mất thời gian, hỏi nhẹ nhàng, "cô….cùng Tiêu Lăng ca ca giải hòa rồi sao?"

"Có thể nói như vậy!"

Tiêu Diệp Lạc cũng không biết là thở phào nhe nhõm hay là trút hơi thở

Trước đây khi cô ở trong nhà cổ nhìn thấy Tô Tố, thì đoán được khả năng này rồi

"Tô Tố, tôi đây là lần đầu tiên bước vào căn nhà này....."

Tô Tố lông mày giật giật, "vì vậy?"

"Trước đây.....tất cả các căn nhà có ký ức của Tiêu Lăng ca ca và tôi toàn bộ đều bán rồi, bao gồm tầng lầu phòng làm việc của anh áy cũng cải rồi, những điều này cô chắc không biết" Tiêu Diệp Lạc xem xet tất cả vật dụng trong căn phòng, phòng khách rất lớn, nhưng vẫn có thể nhìn ra một vài manh mối, ví dụ vị trí trong con mắt nhìn thấy,

bày ra tấm ảnh cưới của Tiêu Lăng và Tô Tố, lại ví dụ, trên bàn uống nước cũng không còn là hoa bách hợp mà cô thích, mà là hoa hồng đỏ Tô Tố yêu thích. Tiêu Diệp Lạc nắm chặt lấy bình nước khoáng trong tay, "tô lần này đến, chính là muốn nói với cô, ba năm vừa qua, tôi thật sự được nhìn thấy Tiêu Lăng chính là lần trước tại nhà cổ, anh ấy thật sự con tim sắt muốn cắt đứt mọi mối quan hệ với tôi"

Tô Tố trầm ngâm không nói!

Đối với bạn trai bạn gái chia tay, đừng nói lời nói ma quỷ còn có thể làm bạn bè!

Đến già đi chết đi không qua lại mới là tôn trọng nhất với cuộc sống của nhau!

"Vì vậy.....cô muốn nó cái gì?"

Tiêu Diệp Lạc tự nói, "thực tế ba năm trước, biết cô rời bỏ trong nước, tôi rất vui mừng! Bởi vì cô bỏ đi, thì giống như năm đó tôi bỏ đi vậy, cả con tim tôi nghĩ Tiêu Lăng sẽ quên cô, sau đó sẽ bắt đầu lại một tình yêu mới! Tôi lúc đó vẫn còn nghĩ, bản thân có cơ hội rồi.....xin lỗi, tôi rất ích kỷ, nhưng tôi không có cách nào khống chế suy nghĩ của bản thân! Nhưng tôi không có vui mừng được bao lâu, bởi vì rất nhanh, tôi phát hiện, Tiêu Lăng không cho tôi cơ hội! Hoặc có thể nói, anh ấy sẽ không cho bất kỳ người phụ nữ nào có cơ hội! Nhưng tôi nghĩ, tôi có thể dùng thời gian cảm hóa anh ấy.....kết quả cô tất nhiên cũng biết, ba năm chỉ gặp một lần, càng đừng nói đến chuyện cảm hóa nữa"

Tô Tố rớn rớn lông mày, "cô tiếp tục kể!"

"Tôi thực chất rất muốn hỏi cô, tại sao, tôi bỏ đi rồi anh ấy không thể tha thứ cho tôi, nhưng cô bỏ đi rồi, đồng thời thời gian bỏ đi cung

không có cho anh ấy giới hạn, anh ấy vẫn có thể tiếp tục đợi cô như vậy?"

Tô Tố nhún nhún vai, nửa đùa nói, "cũng có thể là anh ta yêu tôi hơn!"

"Không sai, anh ấy đích thực rất yêu cô!"

Tô Tố, "....."

Nói thế để cô tiếp lời như thế nào!

Tiêu Diệp Lạc tiếp tục nói, "thực tế tôi hôm nay đến tìm cô, là có hai chuyện, thứ nhất, là bởi vì muốn xin lỗi cô!" Tiêu Diệp Lạc từ trên sopha đứng dậy, đối diện với Tô Tố gập sâu người xuống, "Tô Tố, xin lỗi, ba năm trước tôi thật sự không biết cô có thai, cũng thật sự không biết sẽ phát sinh chuyện như thế, tôi....bây giờ nói cái gì cũng đã muộn rồi, tôi thiếu của cô một câu xin lỗi, sớm đã phải nói với cô rồi, nhưng những năm vừa qua liên tục không có cơ hội! Hôm nay, rất trân trọng xin lỗi cô!"

Sắc mặt của Tô Tố rốt cuộc lạnh xuống rồi!

Đứa trẻ còn chưa ra đời đó là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng cô, bất luận là ai nhắc đến, đều là rạch vế thương của cô ra!

"tôi biết chuyện đó đối với cô thương hại rất lớn, tôi kỳ hy vọng cô tha thứ cho tôi, nói xin lỗi với cô, cũng chỉ là để trong lòng tôi có chút tốt hơn một ít mà thôi....."

Tô Tố không lưu tình cắt ngang cô ta, "cô nói không sai, tôi sẽ không tha thứ cho cô và mẹ của cô!"

Tiêu Diệp Lạc cười khổ sở!

Chuyện như thế này, đổi là ai đều sẽ không tha thứ

Cô tiếp tục nói mục đích thứ hai hôm nay cô đến, “tôi hôn nay đến, thực tế còn có một nguyên nhân quan trọng khác nữa, tôi, là đến chào từ biệt với cô”

Từ biệt?

Tô Tố không hiểu!

“Tôi, tôi tính sẽ rời khỏi nước nhà, trở lại Mỹ rồi” Tiêu Diệp Lạc nhìn Tô Tố nói, “tôi phát hiện tôi hình như vẫn thích hoàn cảnh cuộc sống ở Mỹ hơn, bầu không khí quay phim ở đó tôi cũng rất thích. Quan trọng hơn là.....chỉ cần tôi còn ở thành phố A, tôi sẽ không chế không được tư tưởng Tiêu Lăng ca ca, nghĩ rằng được sống trong cùng một thành phố với anh, tôi đã cảm thấy rất vui, tình huống như thế....quá biến thái rồi! Chỉ cần tôi ở lại, tôi vĩnh viễn sẽ không thể quên anh ấy để bắt đầu khởi đầu mới, vì vậy, tôi tính ra đi”

Tiêu Diệp Lạc nhìn thẳng vào mắt của Tô Tố, “Tô Tố, tôi thật sự cũng biết cô không thích tôi, nói thật, nếu như không phải là bởi vì Tiêu Lăng ca ca, tôi khá thích cô đó. Dám yêu dám hận, nói buông tay là buông tay, cô nói chuyện rất cởi mở, cũng có thể chính bởi là như thế, Tiêu Lăng mới không thế từ bỏ cô. Tôi không muốn vướng víu nữa, những năm qua, tôi quá mệt mỏi rồi, thật sự rất mệt mỏi”

“Những lời này......cô làm sao không nói cho Tiêu Lăng?”

Tiêu Diệp Lạc cười đau khổ, cô gặp còn không gặp được Tiêu Lăng ca ca, làm sao nói với anh ấy những lời này

Tiêu Diệp Lạc vừa muốn mở miệng nói, cánh cửa bỗng nhiên có tiếng mở cửa

Hai người phụ nữ cùng lúc nhìn qua, cánh cửa phòng mở ra, lộ ra bóng dáng của Tiêu Lăng!

Tô Tố kinh ngạc!

Đây mới bao lâu!

Chương 539

“Anh làm sao quay trở về nhanh vậy?”

Tô Tố có chút thất vọng

Nếu như biết Tiêu Lăng quay về sớm như thế này, cô khẳng định không hẹn Tiêu Diệp Lạc ở nhà!

Cô thừa nhận bản thân ích kỷ, nhưng ai cũng không muốn chồng của mình gặp mặt bạn gái cũ phải không! Với cả người bạn gái cũ đối với chồng của bản thân vẫn còn dưới tình trạng có ý đồ xấu!

“Chuyện bên Lãnh Mạc nói xong rồi anh liền trở về”

Tiêu Lăng mở cửa, giây phút nhìn thấy Tiêu Diệp Lạc, cặp mày của anh phút chốc cau có lại

Dường như có ý thức vậy, anh lập tức xông đến trước mặt Tô Tố, ánh mắt trầm sâu nhìn thẳng cô, cảnh giác hỏi, “cô đến làm cái gì?”

Ha ha....

Cô một người con gái yếu đuối, chẳng lẽ cô sẽ làm hại Tô Tố chắc!

Trong lòng Tiêu Diệp Lạc như tro tàn!

Cô cúi mắt xuống, nói với bản thân, là lúc phải buông bỏ rồi!

Rất nhanh, cô ngẩng mặt cười lên, có chút băn khoăn nói, “Tiêu Lăng

ca ca, em chỉ là đến nói lời xin lỗi chuyện cũ với chị dâu thôi, anh.....không cần phải phòng em như thế!"

Tiêu Lăng không thể không phòng!

Ba năm trước, chính là bởi vì anh không có phòng bị, vì vậy mới có bao nhiêu chuyện phát sinh khiến người đau lòng!

"Tiêu Diệp Lạc, cô và Tô Tố chắc không có chuyện cũ gì để nói, còn với xin lỗi.....cô ấy cũng không cần thiết! cô về sau chỉ cần quản tốt quay phim của cô, sống tốt cuộc sống của bản thân cô, chuyện của hai người chúng tôi thì không cần đến cô phải bận tâm nữa, bản thân chúng tôi sẽ biết xử lý tốt"

Đây là..... muốn cô rời xa cuộc sống của họ mà!

Tiêu Diệp Lạc cười đau khổ, cô nhìn Tô Tố một cái, lại nhìn Tiêu Lăng ca ca một cái, Tiêu Lăng ca ca toàn cơ thể đều bảo vệ Tô Tố ở sau lưng, dường như cô là một con ma quỷ, chỉ cần bọn họ không phòng bị cô sẽ xông lên đối phó Tô Tố

Trong lòng Tiêu Diệp Lạc khó chịu vô cùng!

Cô có chút hối hận!

Ba năm trước, nếu như cô ấy liên tục không quay trở lại, nếu như không có nhiều chuyện linh tinh như thế, cũng có thể cô và Tiêu Lăng ca ca sẽ không đi đến bước này

Tiêu Diệp Lạc cúi mặt, từ trên sopha tóm lấy túi xách, "lời em muốn nói với chị dâu đều đa nói xong hết rồi, bây giờ em cũng không sao rồi, em....đi đây!"

Hai người đều không nói ra lời giữ chân

Nụ cười của Tiêu Diệp Lạc càng khổ hơn!

Cô đi đến khu vực hành lang, đội lại mũ và đeo khẩu trang lên, thay lại đôi giày của bản thân, trong ánh mắt của cô có chút lấp lánh của nước mắt, nhìn về phía đứng cùng nhau của hai người họ, khoang mắt đã đỏ lại thêm đỏ, cô nỗ lực khống chế kìm nén xuống, “chúc phúc hai người!”

“Chúng tôi sẽ hạnh phúc!”

Vì vậy không cần đến cô chúc phúc đước chứ!

Tiêu Diệp Lạc bị hố một câu cũng không nói ra được, cô mở cánh cửa, sau cùng ngoảnh lại nhìn Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng ca ca, em, thạt sự đi rồi....”

“Tạm biệt!”

Nước mắt của Tiêu Diệp Lạc phút chốc rơi xuống, cô mở cánh cửa nhà, không còn do dự nữa, đóng lại cánh cửa lớn bước nhanh rời đi

......

Không khí trong nhà có một phút đóng băng

Đợi sau khi bóng hình của Tiêu Diệp Lạc biến mất, Tiêu Lăng mới quay người lại cau mày nhìn Tô Tố

“Sao, sao vậy?”

“Em nói sao rồi!” Tiêu Lăng quay đi, đánh mạnh hai cái lên mông của

Tô Tố

“Oa oa, anh làm gì vậy!”

Tô Tố ôm lấy mông ánh mắt tức giận!

“Em còn dám hỏi anh! Tô Tố, em bây giờ gan càng ngày càng lớn rồi, người gì cũng tùy tiện dẫn vào trong nhà, chẳng may Tiêu Diệp Lạc có ý đồ xấu với em, em nói em vừa bị thương, cô ta muốn làm gì bất lợi với em thì sao!”

“Làm sao có thể, Tiêu Diệp Lạc đâu có phải là Đường Sảng!”

Nhắc đến Đường Sảng, trên mặt Tiêu Lăng có phút chốc không tự nhiên, anh xoa xoa mũi, áy náy không được, “chúng mình có thể không nhắc chuyện cũ không?”

“Em nói vốn dĩ là sự thật, Tiêu Diệp Lạc......cô ấy tuy rằng thích anh, nhưng không có đến mức độ biến thái, hôm trước em bị người bắt cóc, thức tế có hoài nghi cô ấy, nhưng rất nhanh loại bỏ suy nghĩ này, trong lòng của Tiêu Diệp Lạc.....thực chất em còn hiểu được, vả lại chuyện của ba năm trước cũng không phải hoàn toàn là lỗi của cô ấy.....”

Dẫu sao cũng là do Tiêu mẫu đẩy ngã cô, khiến con của cô bị mất!

Lúc đó Tiêu Diệp Lạc còn biết đưa cô đến bệnh viện, mà không phải nhân cơ hội kéo dài thời gian giết chết cô, đây thực tế đã nói rõ Tiêu Diệp Lạc không phải là người phụ nữ tâm địa thâm hiểm

Hành vi của cô ấy cùng lắm chỉ là.....ích kỷ!

Nhưng, trên mặt tình cảm ai không ích kỷ!

Vì thế, Tô Tố tuy rằng đặc biết ghét cô ta, nhưng nghĩ đến một vài chuyện Tiêu Diệp Lạc làm, cô cũng không có làm chuyện không có tính người, cùng lắm chính là bị tình yêu mê hoặc đôi mắt mà thôi

Đây cũng là tại sao mỗi lần Tiêu Diệp Lạc hẹn cô, nguyên nhân cô đều sẽ đi đến cuộc hẹn

Tiêu Lăng nói không lại được cô, “được được được, em đều là đúng hết!”

“Đó là đương nhiên!”

Tô Tố dịch chuyển đến bên ghế sopha, ngồi trên ghế, Tiêu Lăng thấy vậy cũng làm theo, anh ôm Tô Tố vào trong lòng, giống như đối đãi với trẻ sơ sinh ôm lấy cổ của cô, cố gắng không động vào bả vai bị thương của cô

Tô Tố đưa tay phải quàng qua cổ anh, “nào, nói xem, Lãnh Mạc gọi anh qua có phải phát hiện điều gì không?”

Ánh mắt Tiêu Lăng lóe lên nhẹ nhàng, “không có, cậu ta chỉ là trong lòng không vui, muốn anh đi cùng cậu ta tụ tập!”

“Anh ta không vui, anh ta có cái gì không vui hả!” Tô Tố hứ lạnh lùng!

Tiêu Lăng áy náy, “Tô Tố, lần này cứu em trở về, Lãnh Mạc cũng bỏ ra rất nhiều sức”

“Vậy cũng không thay đổi được anh ta thực sự là tên đàn ông tồi tệ!”

Tô Tố đối với Lãnh Mạc thành thực là không thể yêu quý được, cho dù Lãnh Mạc cứu cô cũng như vậy!

Cô cắn chặt răng!

Đợi đến khi vết thương trên người cô khỏi kha khá rồi, cô nhất định sẽ đi xem Trương Hân!

Lần trước gặp Trương Hân, cảm thấy khí sắc của cô khá ổn, nhưng những điều này chỉ là vẻ bề ngoài, dù là ai đi chăng nữa bị người đàn ông mình yêu hết lòng phản bội rồi, trong long đều sẽ không dễ chịu gì!

Vết thương trên người dễ dàng lành miệng

Trong tim thì rất khó!

Tiêu Lăng nhịn không được nói đỡ thay Lãnh Mạc, “thực tế con người của Lãnh Mạc khá nghĩa khí, không có xấu xa như em nói.....”

Tô Tố lạnh lùng hứ một tiếng, nheo mắt nhìn Tiêu Lăng, “anh tích cực nói giúp cho tên tồi tệ đó, có phải là bởi vì về sau ngoài tình rồi cũng sẽ có người nói giúp anh hả!”

Tiêu Lăng gấp gáp ngậm miệng lại!

Thôi vậy, anh quên mất một chuyện!

Phụ nữ ghét nhất chính là đàn ông ngoại tình!

Lãnh Mạc à Lãnh Mạc, câu đừng trách tớ không nói giúp cậu, đều là cậu tự tạo nghiệp chướng à!

.....

“Hắc xì----“

Lãnh Mạc trong biệt thự Bán Sơn bỗng nhiên hắc hơi

“Lão đại, anh bị cảm rồi?”

Lãnh Mạc phút chốc nhìn về phía Trương Hân ngồi trên ghế sopha trong phòng khách, nếu như thay vì trước đây, anh hắc hơi cô ấy khẳng định là người đầu tiên quan tâm, nhưng bây giờ, cô ấy đến lông mày chũng không động một chút nào, cả người cô ấy giồng như một con mèo nhỏ, ôm lấy đôi chân dựa trên chiếc ghế sopha, ánh mắt thất thần không biết đang nghĩ cái gì

Lãnh Mạc có chút khó chịu!

Anh vứt bỏ giấy tờ trên tay, bước lớn đi đến bên Trương Hân

Trương Hân cảm nhận được tảng bóng mờ phía trước, ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái, rồi lại quay mắt đi

“Trương Hân, em nói cho tôi, em rốt cuộc muốn thế nào! em thấy chuyện ngoại tình như thế không thể tha thứ sao?”

“.....”

“Nói!”

“......”

Muốn cô nói cái gì, dù sao thì hai người ba quan điểm không đồng nhất, cho dù có tranh cãi, cũng sẽ không có bất kỳ kết luận nào!

Trương Hân nhắm mắt lại, từ chối nhìn thấy Lãnh Mạc

Lãnh Mạc càng thêm khó chịu, anh nhớ đến lời của bác sĩ, khó chịu như thế này không phải là biện pháp, anh có ý kiến, “sắp đến nghỉ hè rồi, trời cũng nóng rồi, anh đưa em đi cửa hàng mua thêm mấy bộ quần áo?”

Chương 540

Ra ngoài?

Mắt Trương Hân khẽ động đậy!

Lãnh Mạc thấy cô ấy rung động, lập tức dặn dò Vương Bưu, “Đi chuẩn bị xe, chuẩn bị ra ngoài!”

“Được, đại ca!”

Cuối cùng Trương Hân cũng mở miệng nói, thời gian ở biệt thự cô không muốn nói chuyện, thời gian dài không nói chuyện, âm thanh có chút khàn, “Tôi … không đi chung với anh!”

Không đi chung với anh?

Vậy cô muốn đi chung với ai!

Lãnh Mạc nhíu mày, mắt xuất hiện 1 tia không vui!

“Tôi không muốn ra ngoài chung với các anh!”

“Vậy em muốn thế nào!” Lãnh Mạc cố gắng kiềm chế cơn giận!

“Tôi tự đi!”

“Không được!”

Lãnh Mạc có điều mình cần lo lắng, bây giờ Trương Hân đối với anh

đã tuyệt vọng rồi, thật sự để cô ấy ra ngoài 1 mình, không biết cô sẽ quay lại không…

Nói không chừng sẽ biến mất!

Lãnh Mạc kiên định không chịu!

“Vậy thì thôi!”

Trương Hân không cảm xúc mím mím môi, nhắm mắt lại ngồi lên sofa, mặc kệ Lãnh Mạc có nói gì nữa, cũng không động đậy, cũng không mở mắt ra.

Lãnh Mạc tức giận không thôi!

Đáng chết!

Nếu là người phụ nữ khác, anh sớm đã không còn kiên nhẫn, lập tức quay đầu rời đi rồi!

Nhưng mà, lại là người phụ nữ này!

Lại là cô ấy!

Lãnh Mạc thoả hiệp, “Anh có thể không đi theo em, nhưng cần phải đem người theo!”

Giám sát cô?

Trương Hân cười lạnh, nhưng vẫn gật đầu, “Được!”

Không ra ngoài thì đến hy vọng cô cũng không có, bây giờ ít nhiều… có chút cơ hội!

Vương Bưu rất nhanh kêu người chuẩn bị xe xong, “Đại ca, Trương tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong!”

“Cái gì mà Trương tiểu thư, sau này kêu phu nhân!” Lãnh Mạc không vui!

Trương Hân cũng theo anh 10 năm rồi, tại sao còn kêu Trương tiểu thư Trương tiểu thư, trước đây Lãnh Mạc không cảm thấy cách xưng hô này có gì không đúng, mà gần đây càng nghe càng chói tai.

Vương Bưu ngây người, liên tục gật đầu, “Dạ dạ dạ, sau này gọi phu nhân! Phu nhân, chúng ta có thể xuất phát!”

Trương Hân không chút cảm giác đối với danh phận “phu nhân” này!

Nếu Lãnh Mạc thật lòng đối với cô, dù cho không có danh phận cô cũng cam tâm tình nguyện, nhưng nếu đến tâm anh ấy cũng không có, cô quan tâm đến cái danh phận để làm gì? Không phải chỉ là dễ nghe thôi sao!

Cô thay 1 đôi giày, chậm rãi từ sofa đứng lên, đi trước.

Vương Bưu nhanh chóng theo sau.

Anh ta chưa đi ra khỏi phòng khách, Lãnh Mạc đã nắm chặt cánh tay của anh, “Kêu người bảo vệ cô ấy thật tốt, nếu có vấn đề gì, tôi không dễ dàng tha thứ!”

“Dạ! Đại ca yên tâm, tôi tự đi bảo vệ, với lại người phân phó đi theo phu nhân đều là cao thủ trong nhà, nhất định không xảy ra chuyện!”

Lúc này Lãnh Mạc mới thả lỏng tay!

Vương Bưu nhanh chóng đi theo Trương Hân.

Tổng cộng chạy 2 chiếc xe.

Trương Hân Vương Bưu và tài xế 1 chiếc!

Đằng sau có 1 chiếc bảo vệ bọn họ.

Vương Bưu và tài xế ngồi ở ghế trước, anh nhìn Trương Hân ngồi sau ghế, không nhịn được nói, "Phu nhân à, thực ra đại ca đối với chị rất tốt, chị không cảm thấy sao, con người đại ca cái gì cũng tốt, chỉ có 1 khuyết điểm nhỏ xíu như vậy, chị không thể nhịn 1 tí sao!"

Trương Hân nhắm mắt, nhìn giống như đang ngủ vậy.

Vương Bưu biết cô chưa ngủ, tuy rất ngại, nhưng vẫn không nhịn được nói ra, "Phu nhân, chị xem gần đây đại ca cũng thật thật thà thà rồi, thực ra trong tim anh ấy có chị, chị nói có phải không?"

"Vương Bưu!"

"Ài, dạ dạ dạ, phu nhân có gì muốn nói với tôi?"

"Anh...thật ồn!"

Vương Bưu lắc lắc đầu, được rồi, anh im miệng!

Trương Hân cảm thấy không ai nói chuyện nữa, mới mở mắt.

Phong cảnh của biệt thự Bán Sơn rất đẹp, nhưng cô đã rất lâu không được thấy rồi!

Lần trước Tô Tố bị thương, là lần đầu tiên cô ra khỏi nhà kể từ khi giận Lãnh Mạc, hôm nay là lần thứ 2!

Hoa dại bên sườn núi đã nở.

Nhiều màu sắc nhìn rất đẹp.

Trương Hân vươn người lên trên cửa sổ xe, nhìn con bướm đang đậu trên hoa, trong mắt toàn là sự ngưỡng mộ.

Bây giờ đến 1 con bướm cô cũng không bằng!

Ít nhất bướm cũng có tự do!

Còn cô đến ra ngoài cũng bị người theo!

Trương Hân cười khổ!

Rất nhanh, xe dừng ở trước cửa trung tâm thương mại, cô xuống xe, nhìn 1 vòng, mắt đột nhiên sáng lên.

"Phu nhân?"

"Đi thôi!"

Trương Hân đi vào trung tâm, tay nắm chặt điện thoại!

Bởi vì gần tháng nghỉ hè, rất nhiều học sinh đã thi xong, nên người trong trung tâm thương mại rất nhiều, Vương Bưu đi theo sát Trương Hân, vệ sĩ phía sau cũng đi theo cô với khoảng cách không quá xa cũng không quá gần.

Trương Hân đi vào 1 quầy hàng.

“Phu nhân, chị muốn mua quần áo sao?”

Trương Hân coi như Vương Bưu không tồn tại.

Vương Bưu ngại ngùng sờ mũi, không nói chuyện.

Ài… tính cách trước đây của Trương tiểu thư tốt như vậy, bây giờ bị đại ca biến thành như vậy!

Quầy này đang khuyến mãi, nên đặc biệt nhiều người, Trương Hân mới vào là có người đến chào hỏi, “Vị tiểu thư này, chị cần gì ạ?”

Trương Hân 1 bộ trang phục, “Bộ này lấy ra thử 1 cái.”

“Dạ được!”

Vương Bưu 1 bước không rời đi bên Trương Hân.

Trương Hân ôm đồ đi vào phòng thử, nhìn thấy Vương Bưu lập tức nhíu mày, “Tôi thử đồ anh cũng đi theo?”

Cho anh mượn gan anh cũng không dám!

Vương Bưu nhanh chóng xua tay, “Phu nhân, chị đi thử, chị đi thử! Tôi ở ngoài cửa đợi!”

Trương Hân đóng cửa phòng thử đồ, dựa sát lên tường, tim đập thình thịch!

Cô nắm bắt thời gian, gọi 2 cuộc gọi, giọng ép đến cực kỳ nhỏ, nói rất nhanh nhưng dặn dò rõ mọi chuyện, sau đó nhanh chóng đi ra khỏi phòng thử đồ!

Vương Bưu thấy bộ đồ trên tay Trương Hân, có chút ngạc nhiên, "Phu nhân, chị không thử sao?"

"Không hợp, cởi ra rồi!"

Trương Hân đem quần áo trả cho phục vụ, tiếp tục đi coi cái khác!

Cô cố tình tìm những quầy có nhiều người, canh lúc không ai chú ý nhìn vệ sĩ phía sau, ánh mắt liên tục di chuyển.

10 phút sau.

Đột nhiên 1 đoàn cảnh sát đi vào trung tâm!

Vương Bưu nói nhỏ, "Ài …. trung tâm này xảy ra chuyện rồi? Phu nhân, hay là chúng ta về thôi!"

"Không về!" Trương Hân nhíu mày nhìn Vương Bưu, "Không phải có anh và vệ sĩ sao, ai dám làm gì tôi chứ!"

Vương Bưu có chút không an tâm.

"Phu nhân…"

"Đừng nói nhảm nữa! Lãnh Mạc kêu anh cùng tôi ra ngoài giải toả nỗi buồn, chứ không kêu anh giám sát tôi!"

Trương Hân lấy Lãnh Mạc ra uy hiếp anh.

Quả nhiên, Vương Bưu nghe Trương Hân nhắc đến Lãnh Mạc, lập tức im miệng.

Cảnh sát rất nhanh lên lầu 2 khu phụ kiện nữ.

Trương Hân chậm rãi đi về hướng có cảnh sát.

Vào lúc sắp đi ngang qua cảnh sát, cô mạnh mẽ nắm lấy tay 1 cảnh sát trẻ, chỉ Vương Bưu ở phía sau, đem tất cả kĩ năng diễn ra, kinh hãi nói, “Cảnh sát cảnh sát, là tôi gọi cảnh sát, người này bắt cóc tôi!” Vừa nói, cô vừa chỉ 3 người vệ sĩ sau lưng Vương Bưu, “3 người áo đen phía sau là đồng bọn, cảnh sát anh mau bắt bọn họ!”

Cảnh sát trẻ thấy Trương Hân thì có chút ngây người, “Trương Hân tiểu thư?”

“Đúng đúng đúng, là tôi! Tôi là diễn viên Trương Hân! Bọn họ thấy tôi 1 đứa con gái, cho nên muốn động thủ với tôi, cảnh sát anh mau cứu tôi!”

Chương 541

Người đẹp cầu cứu, còn là 1 đại minh tinh!

Đột nhiên lòng chính nghĩa của người cảnh sát trẻ trỗi dậy!

Anh kéo cánh tay của Trương Hân, kéo ra sau lưng đoàn cảnh sát, tuỳ tiện căn dặn đoàn người phía sau, “Nhanh, kêu bảo vệ sơ tán người dân, bắt mấy người này lại, cẩn thận 1 tí coi chừng làm tổn thương đám đông!”

“Vâng!”

Vương Bưu bị 1 loạt sự kiện xảy ra làm cho mắt có chút ngây ngốc, anh lập tức phản ứng lại, “Đồng chí cảnh sát, chúng tôi không có bắt cóc Trương Hân, cô ấy là phu nhân nhà chúng tôi, chúng tôi là bảo vệ cô ấy!”

Cảnh sát trẻ nhìn Trương Hân.

Cả người Trương Hân run rẩy, tròng mắt đỏ lên, liều mạng lắc đầu, “Tôi không quen họ, tôi thật sự không quen họ.”

“Phu nhân, cô đừng gây rối nữa! Để đại ca biết sẽ tức giận đó!”

Trương Hân nhìn xuống, mắt người thường nhìn cũng thấy dường như sợ đến cực độ, nhưng ánh mắt đang nhìn xuống của Trương Hân cực kỳ quyết tâm!

Hôm nay, cô nhất định phải trốn thoát!

Nếu không vì chuyện hôm nay, cô dám khẳng định, sau này dù cô có dùng biện pháp nào, tuyệt đối Lãnh Mạc cũng không cho cô bước khỏi biệt thự Bán Sơn nửa bước!

Mà lúc này, đám đông trong trung tâm đang được sơ tán, mọi người đang di chuyển ra ngoài.

Trương Hân nhân cơ hội này lén lút đi theo dòng người.

Vương Bưu thấy vậy, lập tức gấp gáp, “Phu nhân! Chị đi đâu! Nhanh cản cô ấy lại!”

Cảnh sát trẻ thấy vậy, cảm thấy không được!

Nhanh chóng kêu đoàn cảnh sát vây quanh họ, “Bọn bắt cóc dạo này đúng là huênh hoang, bắt bọn họ lại, đưa đến đồn cảnh sát nhốt vài ngày, coi đã từng có tiền án chưa!”

Vương Bưu nhìn theo Trương Hân rời đi, nhớ đến lời dặn của đại ca, lập tức gấp gáp!

“Các người mau dừng tay, tôi nói các người biết, còn không tránh ra, tôi khiến các người ăn không được phải tự động rời đi!”

“Yo! Gan quả là không nhỏ! Hôm nay tôi nhất định phải bắt bằng được anh, xem anh làm sao khiến tôi ăn không được phải tự động rời đi!”

Vương Bưu tức đến trực tiếp ra tay với cảnh sát.

Lần này 10 người cảnh sát đến, thấy Vương Bưu ra tay, lập tức không nghĩ nhiều nữa, cùng 3 người vệ sĩ của Trương Bưu đánh

lộn!

…

Mà lúc này, Trương Hân đã chạy khỏi trung tâm thương mại!

Hôm nay cô cố ý mang đôi giày thể thao, như là đằng sau có quái vật đang đuổi theo cô vậy, liều mạng chạy về phía trước, lòng ngực cô đập mạnh không ngừng, cô biết, thời gian không nhiều! Thân thủ của đám người Vương Bưu không phải mấy người cảnh sát có thể đối phó được!

Cho nên, cô nhất định phải nắm bắt từng giây từng phút!

Trương Hân nhanh chóng bay ra đường chặn 1 chiếc taxi!

Taxi mới ngừng lại, cô đã nghe đằng sau có tiếng la hét!

“Phu nhân, dừng lại!”

Trương Hân quay đầu lại đã thấy Vương Bưu đứng trước cửa trung tâm mua sắm, lúc này đang chạy như bay về hướng cô!

Tại sao lại nhanh như vậy!

Trương Hân bị hù đến hồn bay phách tán!

Cô cắn răng, nhanh chóng mở cửa xe taxi, “Tài xế, nhanh chạy đi, nhanh chạy đi, có người đuổi theo tôi ở phía sau!”

Tài xế nhìn cô gái xinh đẹp 1 cái, rồi nhìn Vương Bưu thân hình vạm vỡ, nhanh chóng đạp ga tăng tốc!

Ai ya!

Thế gian dạo này đều loạn cả lên!

Ban ngày ban mặt, vậy mà có người dám làm điều bất lợi với 1 cô gái nhỏ!

Vương Bưu chỉ có thể nhìn trân trối Trương Hân ngồi trên xe rời đi trước mắt anh!

Xong rồi xong rồi!

Anh xong rồi!

Đại ca nhất định sẽ giết anh!

Vương Bưu nhanh chóng nhớ biển số xe mà Trương Hân đang ngồi, nhanh chóng gọi vài cuộc điện thoại! Sau đó bay nhanh lên xe đuổi theo.

Trương Hân không ngu!

Sau khi taxi rời khỏi tầm nhìn của Vương Bưu, cô lập tức xuống xe!

Cô núp trong 1 lùm hoa màu xanh lá, chưa tới vài phút, quả nhiên xe của Vương Bưu và vệ sinh phóng như bay đuổi theo xe phía trước!

Trương Hân thở phào!

Cô đổi hướng, đi về hướng ngược lại, bắt 1 chiếc taxi, nhanh chóng rời khỏi nơi đó!

…

“Mất tích rồi?”

Trong biệt thự Bán Sơn truyền lại âm thanh tức giận, “Cậu làm ăn kiểu gì vậy, đến 1 đứa con gái cũng không xem chừng được!”

Vương Bưu gục đầu xuống, mặc cho Lãnh Mạc la mắng, 1 câu cũng không dám cãi lại!

Chuyện ngày hôm nay nhất định là nỗi nhục lớn nhất trong đời anh!

Vậy mà anh chỉ có thể trối trân nhìn phu nhân rời khỏi tầm nhìn của anh, cũng không thể bắt cô lại.

Lãnh Mạc “loạt” 1 cái đứng lên từ sofa, toàn thân đều là lệ khí!

Đáng chết!

Mình không nên đề nghị cô ấy ra ngoài để giải toả nỗi buồn!

“Kêu người lập tức phong toả trạm xe lửa, đường sắt, sân bây còn có xe đò!”

Vương Bưu cẩn thận nói, “Đã, đã kêu người đi rồi.”

“Cô ấy chạy đi bao lâu rồi?”

“2, 2 tiếng rồi!”

Lãnh Mạc tức đến mắt cũng đỏ lên, anh cực kỳ tức giận, 1 quyền đập lên mặt Vương Bưu, đập xong vẫn chưa hết giận, hung hăng nắm lấy cổ áo của anh, âm thanh như từ khẽ răng phát ra, “Đáng chết! Cô ấy cũng đã mất tích 2h, bây giờ cậu mới nói tôi biết?”

Mặt của Vương Bưu đau rát, miệng nứt nẻ nếm được vị tanh của máu.

Vốn dĩ anh nghĩ là phu nhân chạy cũng không xa, cho nên anh nghĩ chỉ cần đuổi kịp phu nhân đem cô về, thì coi như chuyện này không xảy ra.

Ai biết được…

“Đại ca, xin lỗi!”

“Bây giờ nói xin lỗi có ích lợi gì!”

Đột nhiên Lãnh Mạc nghĩ ra. “Đuổi theo di động của cô ấy!”

Rất nhanh, những chuyên viên kỹ thuật tới nhà, bắt đầu truy tìm, sau đó xác định được 1 nơi. Lãnh Mạc lập tức kêu người đuổi theo, nhưng qua nửa tiếng sau, người đuổi theo gọi điện về, “Phu nhân để điện thoại trên bãi cỏ.”

“Đáng chết!”

Lãnh Mạc 1 chân đá nát cái bàn trà bằng gỗ!

Người trong biệt thự không ai dám thở mạnh, run sợ nhìn Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc y như 1 con sư tử đang tức giận, không ngừng dậm chân tại chỗ!

“Tôi không tin, 1 người phụ nữ có thể đi xa đến mức nào! Căn dặn xuống dưới, kêu cấp dưới tìm kiếm cho tôi, tìm kiếm theo kiểu trải thảm! Thành phố a chỉ lớn cỡ đó, tôi không tin tôi không tìm được cô

ấy!”

Đợi anh tìm được Trương Hân!

Anh nhất định.

Nhất định không quan tâm cô ấy có vui vẻ hay không, dù cho cô ấy có không vui như thế nào, anh cũng sẽ trói cô lại nhốt ở trong biệt thự!

Đừng mơ có thể bước ra khỏi biệt thự Bán Sơn nửa bước!

“Vương Bưu!”

“Có!”

“Kêu người canh cho kĩ, nếu tiền trong ngân hàng của Trương Hân được rút ra, lập tức báo cho tôi nơi rút!”

“Vâng!”

“Còn có!” Lãnh Mạc cắn răng, “Kêu người nghe lén điện thoại của Tô Tố và Tiểu Hy!”

Vương Bưu ngây người 1 lúc.

Lãnh Mạc cắn răng, “Hai người họ là bạn tốt nhất của Trương Hân, tôi không tin, Trương Hân trốn ra rồi, không liên lạc với bạn của cô ấy!”

“Vâng, tôi bây giờ kêu người đi nghe lén!”

…

“Trương Hân trốn rồi?” Tô Tố ngây người 1 lúc liền cười, “Tốt, trốn rất tốt!”

Tiêu Lăng lại không lạc quan như cô.

Anh thay 1 bộ đồ, vỗ vỗ đầu của Tô Tố, “Em nghĩ thật đơn giản, trừ phi Trương Hân cả đời không bị Lãnh Mạc bắt được, nếu không…kết cục của cô ấy nhất định thảm đến anh không thể tưởng tượng được!”

Tim của Tô Tố lập tức nhảy lên, “Trương Hân nhất định không bị tìm thấy!”

Tiêu Lăng nhún nhún vai!

Thành phố a là địa bàn của Lãnh Mạc, ai có thể trốn khỏi tầm nhìn của cậu ta trong bao lâu?

Tiêu Lăng mang giày lên, nhìn khuôn mặt lo lắng của Tô Tố, “Đừng nghĩ nhiều, đi, anh dẫn em đi gặp 1 người!”

Chương 542

“Gặp ai vậy?”

Lúc này Tô Tố đang lo cho Trương Hân, không có chút tâm trạng đi ra ngoài.

Tiêu Lăng để giày kế bên chân cô, “Mau thay đồ thay giày, đợi tí em sẽ biết.”

Cái gì mà thần bí vậy!

Tô Tố không có kiên nhẫn, mang dép lào đi vào phòng ngủ, cô rất nhanh thay xong đồ từ phòng ngủ đi ra ngoài.

Tiêu Lăng thấy cách ăn mặc của cô, ngây người 1 lúc.

Sau khi Tô Tố từ Mỹ quay về, cô thích mặc trang phục chuyên nghiệp, còn đây là đồ mặc ở nhà, hôm nay cô mặc 1 cái áo thun màu trắng, phía dưới là quần jean rách lửng, tóc xoăn đen được cột lên như đuôi ngựa phía sau đầu, theo bước đi của cô mà nhảy nhót, nhìn làm sao cũng thấy rất trẻ trung, trên miệng cô còn mang theo nụ cười nhạt, nhìn vào cảm thấy thật thanh thuần và bình yên.

Tô Tố như vậy, nhìn bề ngoài tuyệt đối không quá 18 tuổi!

Nói cô còn đang học trung học phổ thông chắc cũng có người tin!

Tiêu Lăng thở dài!

Vốn dĩ Tô Tố đã xinh đẹp, quan trọng hơn là cô ấy trẻ tuổi!

Mà anh năm nay đã 32 rồi!

Anh cúi đầu, nhìn đồ tây giày da của chính mình, khẽ bĩu môi!

Anh mặc như vậy đi chung với Tô Tố người ta sẽ tưởng là anh là ba của Tô Tố, hay là anh của Tô Tố đây?

“Anh sao vậy?”

Tô Tố thấy sắc mặt Tiêu Lăng biến đổi đủ kiểu, không nhịn được đi đến sofa ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng.

“Em mặc như vậy?”

Tô Tố lập tức cúi đầu nhìn bản thân, “Rất kỳ lạ sao? Rất lâu rồi em chưa mặc như vậy, nhưng mà áo thun mặc thoải mái 1 chút, quần áo khác mặc sẽ vướng phần vai. Có phải rất kỳ lạ không?”

“Không!”

Chỉ là nhìn non quá mà thôi!

Trong lòng Tiêu Lăng than thở, quỳ xuống giúp Tô Tố mang giày.

“Ài, em tự mang là được.”

“Đừng động đậy!”

Vết thương trên vai chưa lành, đã không ngoan rồi.

Tô Tố sờ mũi, buồn bã “ừ” 1 tiếng.

Từ khi bị thương tới giờ Tô Tố chưa mặc qua giày cao gót, Tiêu Lăng lấy cho cô 1 đôi giày thể thao màu trắng, anh cẩn thận tháo dây ra, mang vớ cho cô! Chân của cô rất đẹp, da trắng như ngọc, móng chân trong trắng có hồng, sáng lấp lánh rất đẹp, tiếp xúc bằng tay cũng rất thích cực kỳ mịn màng, Tiêu Lăng cầm trên tay dường như không muốn thả ra.

Rất không dễ mới mang xong giày cho cô, cột lại dây giày, Tiêu Lăng đứng dậy, “Được rồi!”

“Chúng ta xuất phát thôi!”

“Anh đi thay đồ!”

“Hả”

Tô Tố cảm thấy kỳ lạ, lúc nãy không phải anh thay đồ xong rồi sao, tại sao lại đi thay nữa!

Đợi đến khi Tiêu Lăng bước ra khỏi phòng ngủ, Tô Tố mới hiểu dụng ý của anh.

Tiêu Lăng thay thành bộ đồ giản dị thường ngày, 1 thân 1 be, chiếc áo sơ mi trắng, nút được đóng lên đến hai nút trên cùng, làn da cổ không hề bị lộ ra! Tô Tố nhìn đến ngây ngốc, dùng câu nói theo trào lưu hiện nay là, cách ăn mặc của Tiêu Lăng, tràn đầy cám dỗ của sự cấm dục!

Bên dưới anh bận 1 cái quần màu be, cái quần tôn lên đôi chân thon dài hữu lực của anh, dưới chân cũng thay đôi giày theo phong cách giản dị thường ngày.

Miệng Tô Tố co giật.

Không phải là vì muốn hợp với cô, cho nên mới thay thành vậy chứ!

Tô Tố khẽ ho 1 tiếng, hỏi lại lần nữa, “Xong chưa?”

“Xong rồi.”

Hai người cùng ra khỏi cửa, khi xuống tới lầu anh nhận được điện thoại của ông nội.

“Ai đó?”

“Ông nội đây!”

Tiêu Lăng mở cửa xe, để Tô Tố vào trước, anh cũng ngồi vào, sau đó mới nghe điện thoại.

“Ông nội?”

Trong điện thoại ông nội kêu anh và Tô Tố tối nay về nhà 1 chuyến.

Tiêu Lăng che điện thoại lại, cúi đầu thấp giọng hỏi Tô Tố, “Em được không?”

Tô Tố để tay thể hiện ok.

Từ khi cô bị thương tới giờ cũng 1 tuần rồi, trong 1 tuần này, ngày nào cô cũng nói chuyện điện thoại với ông nội và hai con, mượn cớ là bận, Tiểu Thất thì dễ xử lý, nhưng ông nội là ai chứ, sớm đã thấy được sự bất bình thường, đứa nhóc Cảnh Thuỵ tuy không nói gì, nhưng chắc chắn không tin lời cô nói.

Có thể là người trong nhà quá lo lắng rồi.

Vết thương của Tô Tố cũng từ từ hồi phục, cho nên tối nay có thể về nhà rồi.

Tiêu Lăng gật đầu, nói với ông nội, "Được, tối nay con đưa Tô Tố về nhà tổ, ừ! Hai đứa con vẫn tốt, ông không cần lo."

Cúp máy, Tiêu Lăng mắc cười, "Nghe ý ông nội nói trong điện thoại, hình như tưởng là chúng ta lại cãi nhau."

Cô biết nhất định là như vậy!

Hôm nay cũng có thể nói với ông nội, cô và Tiêu Lăng đã hoàn toàn làm lành rồi, để ông nội đỡ lo lắng.

Khởi động động cơ, Tiêu Lăng mở máy xe.

Xe từ từ chạy về hướng trung tâm thành phố.

Từ lúc Tô Tố về nước chưa từng đi dạo, lần này xem lại, trung tâm thành phố a cũng không có gì thay đổi, cảnh vật và cửa tiệm bên đường vẫn rất quen thuộc.

Tô Tố dựa lên cửa sổ xe, quay đầu nhìn Tiêu Lăng.

Thật tốt!

Tất cả mọi người, tất cả mọi vật đều không thay đổi!

"Nhìn anh làm gì?"

"Anh thật đẹp trai nha."

Tay cầm lái của anh lập tức cứng lại, anh vừa lái vừa quay lại nghi ngờ nhìn Tô Tố, “Lúc nãy em nói gì?”

“Nói anh đẹp trai!”

Tô Tố chống cằm nhìn Tiêu Lăng, cười híp mắt nhìn anh,

Mắt Tiêu Lăng lập tức sáng lên, độ cong của miệng càng ngày càng cao!

Trời!

Đúng là người đàn ông ngoài lạnh trong nóng!

Tô Tố không biết nên khóc hay nên cười, chỉ khen anh đẹp trai thôi mà, có cần vui vẻ vậy không!

Mắt nhìn thấy xung quanh ngày càng quen thuộc, Tô Tố không nhịn được hỏi, “Anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Trước tiên đừng hỏi, em yên tâm, tuyệt đối là 1 kinh hỷ, đợi đến rồi em sẽ biết!”

Kinh hỷ

Bây giờ hình như không có gì có thể khiến cô kinh hỷ!

Cô cảm thấy cuộc sống của cô đã rất tốt rồi!

Xe rất nhanh dừng lại trước cửa khách sạn Tân Hải, Tiêu Lăng mở cửa xe cho Tô Tố, đỡ cô xuống xe, thuận tay ném chìa khoá cho anh đậu xe ở ngoài cửa, đỡ Tô Tố đi vào khách sạn.

Khách sạn này Tô Tố quả thật đã rất quen thuộc.

Cô cảm thấy cô với khách sạn Tân Hải này rất có duyên, từ lần đầu tiên gặp Tiêu Lăng, cho đến những vướng mắc sau này, hình như đây cũng là nơi khá quan trọng.

Tiêu Lăng đỡ Tô Tố đi đến bàn tiếp tân.

Nhân viên biết anh, lập tức chào hỏi, “Tiêu thiếu!”

“Ừ!” Tiêu Lăng lạnh nhạt gật đầu, “Tô tiên sinh ở phòng nào?”

Người đó tra máy tính 1 cái, lập tức báo số phòng.

“Tô tiên sinh ra ngoài chưa?”

“Chưa, cả ngày hôm nay đều ở trên phòng.”

Tiêu Lăng gật đầu, dẫn Tô Tố lên lầu.

Tô Tố không nhịn được có chút căng thẳng, Tô tiên sinh?

Trong số những người cô quen, hình như không có người đàn ông nào họ Tô!

Đương nhiên! Ngoài hai ba con Tô Đại Khuê!

Tiêu Lăng rất nhanh dẫn Tô Tố đến cửa phòng, căn phòng là 1 căn hộ, Tiêu Lăng đứng trước cửa phòng, chân thành nhìn Tô Tố, “Tô Tố, chuẩn bị tốt tâm lý, người em gặp hôm nay, sẽ làm em kích động rất nhiều!”

Tô Tố càng căng thẳng hơn!

Mà lúc này, Tiêu Lăng đã ấn chuông cửa!

Chương 543

Gần như ngay tức khắc, trong phòng lập tức có người đẩy cửa ra.

Cứ như người ở trong đó đã trực chờ sẵn ở cửa vậy!

Cửa phòng mở ra, Tô Tố vừa thấy người đàn ông ở trong phòng, cả lồng ngực cô đập rộn lên!

Mắt cô chăm chăm nhìn vào người đàn ông trước mặt!

Phong thái nho nhã, ông ta mặc một bộ áo dài thêu màu trắng nguyệt, trên người ông toát ra thần thái như người đến từ thời xưa vậy, da ông trắng, dáng rất gầy, nhưng không cho người ta cảm giác quá mảnh khảnh, dáng đứng thẳng. Ông đứng đó trầm tĩnh, trong ánh mắt tràn ngập sự dịu dàng.

Tim Tô Tố gần như đập mạnh đến nỗi muốn nhảy khỏi lồng ngực!

Cô có thể khẳng định, đây là lần đầu gặp mặt của hai người nhưng cô lại thấy như vô cùng thân thuộc!

Đương lúc cô nhìn chăm chăm vào ông, ánh mắt của Tô Nhiễm cũng đang hướng về cô!

Cũng như vậy!

Gần như với ánh nhìn đầu tiên!

Ông đã có thể biết được, cô gái đứng trước mặt đây chính là con gái

của ông!

Gương mặt của cô phải giống mẹ cô, Tô Cẩn đến 5, 6 phần, nhưng khí chất trong cô lại hoàn toàn khác bà, Tô Cẩn thì dịu dàng, lương thiện lại kiên nghị, còn Tô Tố trước mắt ông, cô như tập hợp của sự thuần khiết và vẻ quyến rũ mê hoặc, nhưng khí chất trên người cô thì lại rất thuần khiết!

Tô Nhiễm thử cất tiếng hỏi, “Tô Tố? Tên cháu là Tô Tố đúng không!”

Ông vừa mở miệng mới cảm nhận được, giọng nói của mình căng thẳng đến độ hơi lạc đi.

Tô Tố nghe thấy Tô Nhiễm gọi tên mình, cô đột nhiên kinh ngạc hỏi, “Chú biết cháu sao?”

Tô Nhiễm nắm chặt bàn tay, quầng mắt ông đỏ hoe.

Con gái ông năm nay đã 25 tuổi, mà lần đầu tiên ông mới được gặp!

Tiêu Lăng đứng cạnh nhìn hai người nhìn nhau chăm chăm, dường như thời gian đang chững lại, anh không nhịn được bèn ho nhẹ một cái, cả hai như tỉnh lại, Tiêu Lăng khẽ nói, “Có lời gì muốn nói, chúng ta cứ vào phòng trước đã.”

Tô Nhiễm đột nhiên nhận thấy họ vẫn đang đứng ngoài cửa!

Ông nhanh chóng chếch người qua một bên, mở rộng cửa cho hai người vào phòng, “Mau vào đây mau vào đây, chúng ta vào phòng rồi nói.”

Tiêu Lăng đỡ Tô Tố vào phòng.

Tô Nhiễm nhìn thấy động tác của anh liền buột miệng hỏi, “Tô Tố cơ thể không được khỏe sao?”

Sao còn cần đến người khác phải đỡ?

Tô Tố vẫn chưa mở miệng, Tiêu Lăng đã khẽ đáp lại Tô Nhiễm, “Mấy ngày trước, Bạch Linh cho người bắt Cóc Tô Tố, bọn bắt cóc đâm Tô Tố một dao, vết thương khá sâu. Nếu không phải cháu và Lãnh Mạc đến kịp thời, hậu quả khó mà tưởng tượng!”

Ánh mắt của Tô Nhiễm phút chốc nghiêm nghị lại!

Thảo nào!

Thảo nào một tuần trước Bạch Linh bị phạt quỳ ở từ đường!

Nếu sớm biết được, ông còn lâu mới nói vài câu mỉa mai đã bỏ qua cho cô ta!

Tiêu Lăng và Tô Tố ngồi xuống ghế sofa.

Tô Tố hoàn toàn mờ mịt về tình hình trước mắt.

Tiêu Lăng không phải một người nhiều chuyện!

Nhưng lại kể cho người đàn ông trước mắt này về chuyện Tô Tố bị bắt cóc, hơn nữa lại nói chi tiết đến vậy, đây không phải phong thái của anh!

Ánh mắt Tô Tố nghi ngờ nhìn hai người đàn ông.

Tô Nhiễm ngồi xuống đối diện hai người, ánh mắt ông vẫn đăm đăm vào Tô Tố, giọng nói lo lắng, “Vết thương của cháu đã đỡ chưa?”

“Đỡ nhiều rồi!” Tô Tố có chút ngại ngùng, “Xin hỏi chú là?”

Mắt Tô Nhiễm bỗng chốc đỏ hoe, ông đưa tay nắm lấy tay cô, hành động này của ông làm Tô Tố hơi giật mình, cô hướng sang Tiêu Lăng cầu cứu, Tiêu Lăng lại đáp lại cô một ánh nhìn an ủi.

“Tô Tố bố là bố của con!”

Bùm!

Đầu của Tô Tố bỗng chốc như muốn nổ tung!

Cô bất ngờ, trợn tròn mắt!

Bố?

Người đàn ông đang ở trước mặt cô đây là bố ruột của cô?

Cô như vô thức nhìn sang Tiêu Lăng, nhưng chỉ nhận được vẻ mặt nghiêm túc của anh và cái gật đầu.

Tô Tố càng không biết phải làm sao!

“Bố?”

“Đúng, ta là bố ruột của con!” Tô Nhiễm đỏ ửng khóe mắt, ông nắm chặt bàn tay Tô Tố, kích động đến mức cả người ông run lên, “Tố Tố! Bố còn tưởng cả đời này không tìm được con. Không ngờ, không ngờ rằng con lại đang ở ngay thành phố A! Bố xin lỗi, 25 năm nay, bố không làm tròn trách nhiệm của một người bố với con, cho bố xin lỗi!”

Tô Tố nhớ lại lá thư mẹ cô để cho cô.

Trên đó viết bố của cô là một anh hùng cái thế!

Đôi mắt cô cũng đỏ hoe, ngấn nước, cô nhìn Tô Nhiễm, “Những năm này bố đều đang tìm kiếm con?”

Tô Nhiễm gật gật đầu khẳng định!

“25 năm nay, bố không phút giây nào ngưng lần tìm tung tích của con và mẹ con, nhưng bặt vô âm tín, năm đó mẹ con còn đang mang thai con, cô ấy đem con đi khỏi bố.”

“Bố đợi đã! Mẹ con đang mang thai, sao lại rời xa bố được?”

“Câu chuyện này rất dài, con có muốn nghe bố kể lại từ đầu không?”

Tô Tố gật đầu!

Cô vẫn luôn muốn làm sáng tỏ mọi chuyện!

Bất kể sự thật có thế nào, cô cũng là người đương sự, cô có quyền biết được chân tướng của sự việc năm xưa!

Còn việc nguyên nhân cái chết của mẹ cô!

Tô Nhiễm bắt đầu kể cho Tô Tố nghe!

“Gia tộc Tô ở Kinh Thành con đã nghe đến bao giờ chưa? Tộc Tô ở Kinh Thành khởi nguồn từ một danh gia vọng tộc dưới triều Nguyên, một gia tộc có lịch sử mấy trăm năm, bất kể luận về tiền bạc hay quan hệ, đều vô cùng giàu có! Đặc biệt con có thể tưởng tượng xem, trải qua sự lụi tàn của triều Nguyên, triều Minh, và triều Thanh, bao gồm cả liên quân tám nước của sau này và thời kỳ động loạn của

dân quốc. Bất cứ một biến động nào trong đó cũng có thể khiến Tô gia gặp nguy hiểm! Nhưng Tô gia dưới các thời kỳ loạn lạc như vậy vẫn không đi đến diệt vong!”

“Ở thời kỳ đầu của dân quốc, Tô gia bắt đầu kinh doanh thuốc phiện, từ đó đến nay vẫn tiếp tục làm công việc buôn bán này! Công việc của Mấy trăm năm, giúp cho khối tài sản của Tô gia ngày một hùng hậu, cũng như vậy, trái tim người trong tộc ngày một lạc lối! Đến đời của ông nội bố, ông cụ có những 6 người con trai, đương nhiên, đều không cùng một mẹ sinh ra! Phận Nữ nhi đều không tham gia vào việc làm ăn của dòng tộc, nhưng các con trai thì lại có được quyền thừa kế! Bố của ta là con của vợ cả! Tuổi của ông lớn nhất, cùng lúc đó, năng lực của ông cũng xuất trúng nhất, nhưng, năm đó mẹ của ông qua đời, ông nội lúc đó đang yêu chiều bà Di, bà Di khi đó mới được lấy về, bà ấy cũng là một người lắm thủ đoạn, không biết bà ấy dụ dỗ ông nội thế nào mà suýt chút ông nội để lại toàn bộ tài sản cho con trai của bà ta!”

Nhịp thở của Tô Tố đã dần chậm lại.

Tô Nhiễm tiếp tục nói, “Dã tâm của phụ thân bố lại vô cùng lớn, ông không thể để cho chuyện như vậy xảy ra! Càng nói, khi đó ông ấy đã được bàn giao phần lớn chuyện kinh doanh của Tô gia mà trong khi đó, đứa con nhỏ của bà Di mới có 7,8 tuổi, phụ thân nhẫn nhịn được vài năm, đợi cho đến khi quyền uy trong tay ông đã đủ mạnh, ông liền giết sạch các anh em khác!”

Tô Tố trợn to mắt!

Tô Nhiễm lại cười buồn, “Trong đó bao gồm tất cả các cô của bố!”

Tô Tố khô cổ họng, “Tại sao!”

Không phải toàn bộ nữ nhi của Tô gia không tham gia vào chuyện kế thừa và làm ăn của gia đình sao, nếu đã vậy, sao không tha cho họ?

“Bởi vì trong số các cô và các chú bị ông ấy giết, có một số là anh em, chị em ruột. Ông ấy lo diệt cỏ không diệt tận gốc sẽ để lại mầm họa, cho nên đã làm thì làm cho chót, không để lại hậu hoạn!”

Tô Tố thấy lạnh xương sống!

Thật tàn nhẫn!

Chương 544

Tiêu Lăng nhẹ nhàng khoác lấy vai Tô tố.

Anh cũng không biết câu chuyện của Tô gia, nên cũng khá chăm chú nghe.

“Lúc đó bố cũng được 6,7 tuổi rồi, nhớ được mọi chyện xảy ra, còn mẫu thân của bố lại là một người phụ nữ vô cùng nhân hậu, sau khi phụ thân giết nhiều người như vậy, bà bị mắc bệnh tim, từ đó nằm liệt trên giường. Nói đến đây Tô Nhiễm hơi nhếch khóe miệng cười mỉa mai, “Phụ thân là một người có thể ác độc, nhẫn tâm với bất kỳ ai, nhưng chỉ riêng với mẫu thân và ta là đặc biệt, ông thật lòng quan tâm đến ta và bà! Sau khi mẫu thân bị bệnh, ông mời các bác sĩ giỏi nhất đến để chữa trị cho bà! Nhưng bất kể ai đến bắt bệnh đều có một kết luận duy nhất, mẫu thân bị tâm bệnh, trừ khi tự bà có thể gỡ bỏ nút thắt trong tim mình, không thì không cách nào khỏe lên!

“Mẫu thân rất sợ ta trở thành người như phụ thân, ngày nào bà cũng gắng gượng dạy cho ta biết làm người phải hiền lương, nhất định phải làm người chính trực, không được làm điều xấu! Cứ như vậy, bà gắng gượng được cho đến lúc ta 15, 16 tuổi, thì mất!”

Tô Tố thấy trong lòng hơi quặn lại!

“Sau khi Mẫu thân qua đời, phụ thân như một kẻ điên, ông bắt đầu huấn luyện ta, ông muốn ta học cách vận hành những mối làm ăn kia, nhưng ta không hề có chút hứng thú nào với những món lợi và những mối làm ăn tanh mùi máu của ông ấy! Đến khi ta 18 tuổi, có thể cuối cùng ông ấy cũng nhận ra không thể trông mong vào đứa

con này nữa! Rồi sắp đặt một cuộc hôn nhân cho ta! Gia đình của đối phương cũng là một danh gia vọng tộc ở Kinh Thành, chắc ông ấy tính sẽ để ta sinh cho ông ấy một người nối dõi khác! Nhưng bắt ta kết hôn lúc 20 tuổi! Chắc chắn ta không thể nghe theo! Nên vào năm 19 tuổi, ta bỏ nhà chạy trốn! Sau đó gặp được mẹ của Bạch Linh!"

Lồng ngực Tô Tố đập mạnh!

Lẽ nào!

Cô ngẩng đầu nhìn Tô Nhiễm!

Tô Nhiễm cười buồn, "Không sai, Bạch Linh là người chị cùng cha khác mẹ của con!"

Cả người Tô Tố run lên!

Cho nên

Thực ra người cha kiếp trước của Tô Tố cũng là Tô Nhiễm!

Cô của kiếp trước và cô bây giờ hóa ra là hai chị em ruột?

Tô Nhiễm tiếp tục nói, "Bố gặp được mẹ của Bạch Linh, tình yêu như sét đánh, bà ấy là một người phụ nữ hiền lành với gương mặt đẹp tinh khôi, hai người bọn ta rất yêu thương nhau, sau này bà ấy có thai, khi biết tin này bọn ta đã rất vui mừng, lúc đó ta còn nghĩ rằng cả đời này cứ ở lại cái thôn đó cũng được! Hai chúng ta không dám đến viện để kiểm tra, sợ rằng sẽ gặp người của phụ thân, cho nên không biết bà ấy đang mang trong mình một cặp song sinh, khi đó chúng ta đã hẹn, nếu sinh con ra, con gái sẽ đặt là Tô Tố, con trai sẽ là Tô Dương!"

Tô Tố nắm chặt bàn tay mình, “Sau đó thì sao, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Vì Sao cô lại trở thành một đứa trẻ mồ côi và lưu lạc đến cô nhi viện kia chứ!

“Sau đó! Chuyện chẳng tốt đẹp được bao lâu, ngay lúc bà ấy chuẩn bị chuyển dạ, chúng ta bị phụ thân tìm thấy!”

Tô Tố lo lắng hỏi, “Sau đó thì sao!”

“Ta bị ông ấy cưỡng chế bắt đưa ra khỏi thôn làng! Bị buộc rời xa mẹ của Bạch Linh, sau này.....” mắt Tô Nhiễm đã đỏ hoe, “Ta như điên, tìm đủ mọi cách để trốn ra ngoài xem xem mẹ con bà ấy có được bình an không, nhưng cảnh vệ quá nghiêm ngặt, hoàn toàn không thể trốn thoát! Tô Vi Túc luôn bên cạnh phụ thân ta,ông ấy cũng nhìn ta lớn lên từ bé, không nhẫn tâm thấy ta như vậy, bèn nói cho ta biết tình hình lúc đó!”

Tâm tính của Tô Nhiễm đột ngột kích động lên, cả người ông run đùng đùng, “Sau khi ta bị phụ thân đem về nhà, ông ta đã cho người rạch bụng của mẹ Bạch Linh để lấy ra hai đứa bé! Kết quả, sau khi phát hiện cả hai đều là con gái, ông ta đã vứt hai đứa nó bên bãi cỏ ven đường!”

Tô Tố mắt ướt nhạt nhòa!

Cô khó nhọc hỏi ông, “Vậy mẹ của Bạch Linh thì sao, sau đó thì thế nào?”

“Chết rồi” Tô Nhiễm vuốt mặt, “Sau khi phụ thân của ta và đám thủ hạ đi mất, người trong thôn liền đến nhà xem xét, đưa bà ấy đi bệnh viện nhưng vì mất máu quá nhiều, chỉ kịp nói với dân làng, đứa con

lớn tên là Tô Tố rồi qua đời.”

Nước mắt chảy xuống từ khóe mi của Tô Tố.

Hóa ra là vậy!

Không ngờ rằng lại là vậy!

Khi Cô lớn lên ở cô nhi viện, trong lòng một đứa trẻ như cô còn uất hận bố mẹ của mình, hận họ sao không cần đứa con này, tại sao lại vứt cô cho cô nhi viện!

Hóa ra đây mới là chân tướng của sự việc!

“Vậy sau này bố không đi tìm hai đứa con của mình sao?”

“Có, bố chưa bao giờ dừng việc đó lại!” Tô Nhiễm cười buồn, “Ta bị nhốt ở trong nhà không được ra ngoài, cuối cùng phải đồng ý kết hôn, phụ thân mới để ta có lại được tự do, sau khi được trả tự do, ta lập tức đi tìm tung tích của hai chị em nó, nhưng trong biển người mênh mang này, toàn bộ tung tích liên quan đến hai chị em nó đều bị phụ thân ta xóa đi hết rồi. Ta không thể tìm thấy chúng. Sau này, ta có hỏi người trong thôn, nhưng họ cũng sợ thế lực của phụ thân nên không dám nói, từ đó về sau, ta hoàn toàn thất lạc hai đứa nó. 3 năm trước, Bạch Linh được phụ thân đón về, ta mới biết hóa ra, bao nhiêu năm nay, ông ấy hoàn toàn rõ tung tích của hai chị em nó, và còn cho người theo dõi liên tục.”

“Bạch Linh đã bị đưa về nhà tổ?”

Tô Nhiễm gật gật đầu, “Đúng thế, tuy ta đồng ý cuộc hôn nhân sau này, nhưng không có tình cảm với người vợ thứ hai, cô ấy bị ép buộc gả cho ta, thực ra cô ấy cũng đã có một người trong lòng, cho nên

hai chúng ta luôn lấy lễ tương đãi, chưa từng đi quá giới hạn với nhau, mãi không thấy ta có con, phụ thân lại quá gấp chuyện người thừa kế, nên mới tìm đến Bạch Linh!"

"Những chuyện khi trước Bạch Linh làm ông ta đều biết?"

Tô Nhiễm gật đầu, "Đúng vậy! Ông chính là nhìn thấy sự độc ác của nó mới nghĩ nó hợp với việc làm người kế thừa gia tộc! Nhưng đấy là ông ta!" Tô Nhiễm cắn chặt răng, "Nhưng bố không thể nào tha thứ cho Bạch Linh vì nó đã hại chết chính chị em ruột của nó!"

Cuối cùng Tô Tố mới thấy được an ủi một chút!

Nói gì bố cô cũng thật lòng quan tâm cô.

"Sau đó thì sao? Bố làm thế nào mà quen được với mẹ của con?"

Người mẹ của cơ thể cô bây giờ thì sao? người tên Tô Cẩn!

"Mẹ của Bạch Linh sau khi qua đời, ta đã sống một quãng thời gian khá lâu trong dằn vặt, ta hối hận không nên lại gần cô ấy, nếu không cô ấy cũng chẳng phải bỏ mạng oan uổng! Cho nên khi đó ta đã hạ quyết tâm không yêu thêm một ai nữa, nhưng người tính không bằng trời tính, ta vẫn gặp được mẹ của con! Ta quen với mẹ con trong một buổi tiệc, mẹ con cũng là người sinh ra và lớn lên ở Kinh Thành này, nhưng gia thế của cô ấy lại không đủ để phụ thân ta chấp nhận! Sau này, hai chúng ta giấu tất cả mọi người mà đến với nhau, nhưng có những chuyện không thể giấu được, nhất là đối với người phụ thân thông minh của ta!"

Tay Tô Tố bấu chặt vào ghế sofa.

"Phụ thân của ta nhanh chóng biết được chuyện của hai đứa, ông

cực lực phản đối, ta sợ rằng ông ấy sẽ làm chuyện như đối với mẹ của Bạch Linh, cho nên ta đã nói chia tay với mẹ của con! Mà không biết mẹ con nghe ở đâu được chuyện phụ thân đã từng làm, cô ấy lúc đó đã có thai, tuy nhiên vẫn quyết định đem con rời khỏi Kinh Thành!"

Tô Tố chỉ muốn biết một chuyện, "Cái chết của mẹ con có liên quan đến phụ thân của bố không!"

Chương 545

Gương mặt Tô Nhiễm cương cứng, nhìn thấy ánh mắt rất mong nhận được câu trả lời của Tô Tối, ông nhẹ nhàng gật đầu!

Cả trái tim của cô tức khắc như rơi xuống vực thẳm!

Cô nắm chặt nắm đấm, miệng nghiến răng, trong mắt toàn sự hận thù!

Lão già của Tô gia! Hại chết hai người mẹ của cô, sao cô có thể tha thứ được đây! Nếu như không có ông ta, cô đã không phải lớn lên trong cô nhi viện, cũng không trở thành như ngày hôm nay, sẽ càng không có việc khi gặp được Mạc Tầm, cô chỉ vì một chút tốt mà hắn đối với mình đã dễ siêu lòng đến vậy, tất cả chỉ vì cô chưa từng có được sự yêu thương chiều chuộng mà cô đáng được có ấy!

Nếu vậy càng không có những bi kịch phía sau!

Toàn bộ chuyện này, đều do một tay lão già của Tô gia gây nên!

Tô Tố cắn răng ken két, mắt cô thăm thẳm nhìn vào Tô Nhiễm, "Không phải bố nói, mẹ của con khi mang thai con đã rời khỏi Kinh Thành rồi sao? Con vẫn còn một số ký ức về mẹ con, lúc đó vào khoảng 4,5 tuổi, mẹ mới mất, khi đó bà ấy dã sớm rời khỏi Kinh Thành rồi, sao Tô lão đầu vẫn không tha cho bà ấy!"

Tô Nhiễm cụp mắt xuống, nói tiếp, "Khi trước, lúc ta nói chia tay với bà ấy ta không hề biết bà ấy đã có thai, khi đó sau khi cô ấy đồng ý chia tay, liền lập tức rời Kinh Thành, ta lo sẽ làm liên lụy đến cô ấy

nên cũng không dám liên lại cho cô ấy! Cũng không hỏi rốt cục cô ấy đi đâu! Sau này.....ta vẫn không nhịn được, lại lén liên hệ với mẹ con, lúc đó đã là hai năm sau rồi.....con đã ra đời, lúc đó.....thực ra khi ta ở với mẹ con, chúng ta cũng đã từng mơ về tương lai, vì chuyện đứa con gái lớn.....cho nên ta đã nói với mẹ con rằng, nếu sau này có con rồi, vẫn cứ lấy tên là Tô Tố đi. Như vậy, cũng coi như ta bù đắp lỗi lầm với đứa con gái lớn.....

“......khi ta một lần nữa liên hệ với mẹ của con, cô ấy nói cô ấy đã kết hôn rồi, lúc đó sau khi nghe được tin, trong lòng ta không còn cảm nhận được gì nữa, ta vốn nghĩ, nếu là như vậy, ta sẽ không làm phiền cuộc sống của cô ấy nữa, chỉ cần cô ấy sống hạnh phúc là được rồi! Nhưng trong một lần gọi điện, ta vô tình nghe thấy tiếng khóc i i a a của một đứa trẻ, hơn nữa còn nói là đói rồi.....mẹ của con mới rời xa ta hai năm, cứ coi như cô ấy vừa rời khỏi Kinh Thành đã quen với người đàn ông khác, thì đứa trẻ đó cũng chưa thể nói được mới đúng.....cho nên, ta mới nghi đứa trẻ đó là con của ta.”

Tô Nhiễm nhớ lại câu chuyện của ngày trước, ông tiếp tục nói, “Lúc đó bố có gặng hỏi mẹ con thế nào, cô ấy cũng không công nhận đứa con đó là của ta! Sau này ta cũng không hỏi nữa, bởi vì có một lần, khi đang gọi điện ta có nghe thấy tiếng ai đó gọi Tô Tố.....nên cũng đã xác định được rồi! Khi trước, điện thoại không phổ biến như bây giờ, không thể dựa vào điện thoại mà biết được vị trí của cô ấy, cô ấy cũng không cho ta biết rốt cuộc đang sống ở đâu, chúng ta chỉ có thể gọi điện thoại liên lạc.....”

Tô Tố truy hỏi, “ Sau đó thì sao!”

“Sau đó thì.....” Tô Nhiễm lại cười ngoắc khóe miệng, “Sau đó, chuyện này vẫn bị phụ thân của ta biết được, khi đó ta cũng không biết làm thế nào mà ông ta biết được. Phụ thân là một người khó lòng tha thứ cho kẻ đã lừa dối ông, đợi đến khi ta biết hết mọi việc,

mẹ của con đã.....gặp tai nạn giao thông, mất rồi.”

“Cho nên.....mẹ của con đã bị mưu sát! Bà ấy bị mưu sát!”

“Đúng thế, cô ấy đã bị phụ thân của ta mưu sát!”

Trong mắt Tô Tố giặc một nỗi hận thù!

Không trách được, không trách mẹ lại để lại di chúc cho cô, chắc chắn lúc đó bà đã phát hiện ra điều gì đó nên mới làm như vậy!

“Bố..... Không nhận được sự cầu cứu từ mẹ con sao?”

Với tình trạng khi đó, theo lý, đáng nhẽ mẹ sẽ gọi điện cho bố để cầu cứu, nếu như vậy có lẽ đã thoát được tai ương!

Tô Nhiễm lắc lắc đầu, “Không có.....trên thực tế, hai ngày trước khi mẹ con gặp chuyện, cô ấy vẫn giữ liên lạc với ta, nhưng giọng điệu của cô ấy khá bình thường, không hề có bất cứ điều khác lạ nào!”

“Nhưng nếu như vậy.....sao mẹ lại để lại một tờ di chúc cho con chứ!”

Tô Nhiễm giật mạnh đầu, “Di chúc gì cơ?”

“Hơn 3 năm trước con có phát hiện được chiếc hòm mẹ chôn trước cửa nhà, trong đó có một lá thư mẹ để lại.....”Giọng Tô Tố nghẹn lại, cô khẽ nói, “Mẹ con nói với con, bố ruột của con là một anh hùng cái thế, còn nói sau này bà ấy không thể chăm sóc con được nữa, bảo con rằng nhất định phải kiên cường.....Bà ấy đã sớm biết phụ thân của bố sẽ hạ thủ với bà, tại sao bà ấy không trốn đi!”

“Mẹ của con, bà ấy nói như vậy sao?”

Tô Tố ngấn nước mắt, gật đầu!

Tô Nhiễm ôm lấy mặt, giọng ông rất buồn, “Là bố xin lỗi mẹ con, bố không nên liên lạc với bà ấy, nếu như không liên lại với bà ấy, phụ thân của ta cũng sẽ không biết chuyện này, cũng sẽ không có chuyện làm hại bà ấy!”

Tô Cẩn.....

Không ngờ cô ấy còn nói với con gái, ông là anh hùng cái thế!

Ông mà là anh hùng gì cơ chứ!

Đến người phụ nữ ông yêu và các con gái của mình còn không bảo vệ được!

Tô Nhiễm hận đến mức tay ông bứt lấy tóc mình, ông như đã nghĩ ra tại sao Tô Cẩn không bỏ chạy, nhất định, nhất định là phụ thân của ông đã dùng thủ đoạn vô cùng bỉ ổi nào đó để uy hiếp cô, nhất định là như vậy! Nói không chừng.....Ông lấy chính mạng của Tô Tố để đe dọa!

Ông đã quá hiểu phụ thân của mình!

Tô Cẩn rời đi lúc đã mang thai, dưới mi mắt của phụ thân, cô dám làm một chuyện lớn như vậy, sao phụ thân của ông có thể tha thứ!

Thậm chí.....

Tô Nhiễm không ngừng nghĩ đến, nếu như Tô Tố không phải con của ông, nếu trong người cô không chảy dòng máu nóng của Tô gia, có khi nào con bé cũng chết cùng mẹ trong vụ tai nạn giao thông đó không!

Tô Nhiễm gần như không dám tưởng tượng!

Cả ba người đều im lặng không ai nói gì!

Trong cả gian phòng đặc quánh bầu không khí bi thương.

Tô Tố chưa từng hận một ai sâu đậm hơn Mạc Tầm!

Lão già đó!

Ông ta có thể dựa vào cái gì mà định đoạt sinh mạng của người khác!

Dựa vào cái gì mà giết hại hai người mẹ của cô!

“Lão già đó, ông ta đã chết chưa!”

Tô Nhiễm cũng hồi hồn tỉnh lại, ông cười buồn, “Phụ thân của ta vẫn còn sống, hơn nữa.....Bây giờ toàn bộ công việc kinh doanh đang nằm trong tay ông ấy, bấy giờ ông ấy còn đang huấn luyện cả Bạch Linh để nó bắt tay nắm bắt các mối làm ăn của ông.....”

“Bố.....Bố không hận lão ta sao!”

Mắt của Tô Nhiễm đột nhiên trở nên u uất!

Hận!

Sao có thể không hận!

Nếu phụ thân chỉ tách ông ra khỏi người ông yêu, ông cũng không đến nỗi hận phụ thân mình! Nhưng thủ đoạn của ông ta quá cực

đoan, ông ta ra tay giết hại hai người phụ nữ mà ông vô cùng yêu thương ấy, làm cho cả 3 đứa con gái của ông phải chịu khó khăn cùng cực!

Nếu không phải do phụ thân của ông!

Đứa con gái lớn của ông đã không phải chết

Có sự dạy dỗ của ông, Bạch Linh cũng không trở thành như bây giờ, còn Tô Tố.....cũng đỡ phải trải qua bao đau khổ như vậy!

“Bố, lão ta hại mẹ của con, con sẽ không bỏ qua cho ông ta đâu!”

Tô Nhiễm giật mình, “Con định làm gì? Tố Tố, con đừng dại dột! Thế lực của Tô gia không phải thứ con có thể tưởng tượng được đâu, nếu quá kích động, sợ rằng đến mạng cũng phải bỏ theo đấy, hơn nữa còn không đòi được bất cứ thứ gì!”

“Không sai!” Tiêu Lăng cũng thở dài nói, “Tô Tố, nhạc phụ nói không sai, Thế lực của Tô gia không đơn giản như em nghĩ đâu, đây là một cái hố sâu ngàn trùng đấy, em đừng bị kích động quá, sẽ rất nguy hiểm!”

Chương 546

Ánh mắt Tô Tố nhìn về phía Tô Nhiễm!

“Nếu như bố cũng hận ông ta,vậy thì…hơn hai mươi năm nay bố có thực hiện bất kỳ hành động nào không!”

Tô Nhiễm cười khổ cực, “Đương nhiên có!”

Bố của ông ấy là một người biến thái! những chuyện kinh doanh của Tôi gia,cũng toàn là những việc kinh doanh đáng khinh!

Cho nên, trước kia ông ấy bị ép buộc đưa về Tô gia cưới, ông ấy đã quyết tâm, không cần biết là vì bản thân hay là vì bất kỳ điều gì khác…ông đều nhất định bằng mọi cách hủy hoại Tiêu gia !

Hơn hai mươi năm qua, vì có thân phận thuận lợi, cho nên ông phát hiện ở Tô gia có một vài việc chưa ai biết được.

“Bố…phát hiện ra điều gì rồi?”

Tiêu Nhiễm không nói, “Tô Tố, những việc này con đừng nhúng tay vào, quá nguy hiểm! Còn nữa, con yên tâm, bố nhất định sẽ trông chừng Bạch Linh,nhất định sẽ không để nó có bất kỳ hành động nào có thể gây tổn hại tới con.”

“Con muốn biết!” Tô Tố kiên quyết!

Tô Nhiễm ở điểm này cũng rất kiên quyết,ông tới ngồi bên cạnh Tô Tố,đưa tay nắm lấy tay cô,ngữ trọng tâm trường nói, “Tố Tố, việc

này…Bố nhất định không thể để con tham gia vào được! Con chỉ cần biết là bố đều muốn tốt cho con.”

“Thế còn bố thì sao?”

Tô Tố thấy lo lắng dần, “Nếu như Tô lão đầu phát hiện bố đối phó với ông ấy,có khi nào…”

“Không thể!” Tô Nhiễm liên tiếp an ủi Tô Tố, “Ta cho con biết, đối với người khác ông ấy nhất định sẽ bụng dạ ác độc,nhưng đối với ta và mẹ con,ông ấy nhất định sẽ toàn tâm toàn lực! Mà,bây giờ trên thế giới này ta là người thân duy nhất của ông ấy,kể cả ông ấy có biết ta đối với ông ấy không có lợi,cùng lắm cũng chỉ giam ta lại thôi,không làm ta đâu.Nhưng nếu là con thì sẽ không như vậy đâu, nếu như ông ấy biết con đối phó với ông ấy, ông ấy nhất định sẽ dùng hết sức mình để hại chết con mất! Giống như lần này cũng vậy…Bạch Linh và con không hợp ông biết điều đó từ lâu, ông cũng con là cháu gái,nhưng Bạch Linh bắt cóc con lần này,ông lại chỉ bắt phạt Bạch Linh quỳ ở từ đường,con có biết ngụ ý của việc này là gì không?”

Đương nhiên là cô biết!

Hàm ý là bây giờ cô ở trong mắt của Tô lão đầu chỉ còn là một bước cờ bỏ đi!

Còn Tô lão đầu phạt Bạch Linh không phải là vì do cô ta hại cô! mà do thống hận Bạch Linh đã đắc tội với Lãnh Mạc và Tiêu Lăng!

Tô Tố bắt đầu cười hoài nghi!

Cô đột nhiên nghĩ tới một vấn đề,quay đầu về phía Tiêu Nhiễm hỏi, “Sao ông biết tôi là con gái của ông, lại còn biết được tôi đang ở thành phố a nữa?”

Tô Nhiễm không muốn bầu không khí quá cứng ngắc, thuận thế chuyển đổi vấn đề,ông nhìn Tiêu Lăng,ánh mắt không che giấu được nỗi khâm phục.

“Việc này cần phải cảm ơn Tiêu Lăng, là Tiêu Lăng nói cho ta biết!”

Nấc…

“Tiêu Lăng, vì sao anh lại biết?”

Tiêu Lăng cười thành tiếng, ôm lấy eo của Tô Tố, nhìn cô cười, “Trước kia hai tên bắt cóc em Hầu Tử và Ngưu Ca, bọn chúng không phải có nói là phía bên trên sẽ có người tới tiếp ứng em hay sao? Sau khi Hầu Tử và Ngưu Ca chết,anh có lấy điện thoại của bọn chúng xem,lợi dụng máy hoán đổi giọng nói chuyện với bề trên của chúng,lừa những người ấy xuất hiện. Kẻ cầm đầu là ai thì em cũng biết rồi đó!”

“Ai?”

“Lưu Tư Minh!” Ánh mắt Tiêu Lăng lóe lên sự lạnh lùng, “Bọn anh đã bố trí xong thiên la địa võng, vốn định bắt Bạch Linh,kết quả Bạch Linh lại không xuất hiện,cho nên bọn anh bắt Lưu Tư Mình lại.Lưu Tư Minh là tim của Bạch Linh,bọn anh bắt hắn tra tấn nghiêm trọng, lúc đó hắn mới chịu nói với anh,em là cháu gái nhà Tô gia!”

Tiêu Nhiễm sầu não che mặt！

Ở nhà cũ,Bạch Linh và bố ông đều biết Tô Tố là con gái ông,chỉ duy nhất có một mình ông bị che giấu tận cùng！

Tô Tố trầm hẳn xuống！

Tiêu Lăng nhìn sắc mặt của ông ấy không tốt lắm, nhanh chóng chuyển đổi chủ đề, “Lần này cũng được tính là trong họa có phúc,để cho em có thể tìm được bố đẻ của mình, nhưng tiếc rằng bố vợ không không thể ở lại lâu ở thành phố a…”

Tô Tố định thần lại!

Cô vội vàng nhìn về phía Tô Nhiễm, “Bố còn định đi đâu?”

Tô Nhiễm cười khắc khổ xoa đầu cô, “Tố Tố, lần này bố nói bố muốn ra khỏi nhà bình tâm chút, bố từ Kinh Thành bay tới mỹ, lại từ mỹ bay tới Đức, lần này bay đi lung tung nhiều lần như vậy,mãi cuối cùng mới có thể cắt đuôi những kẻ bám theo bố,sau đó bố mới dám tới thành phố a! Bố không thể tái phạm một lần nữa lỗi lầm đó, cho nên, bố không thể mạo hiểm, càng không thể để bị ông phát hiện. Cho nên…Bố chỉ vì muốn được gặp con một lần,ngày mai sẽ đi luôn!”

“Sao nhanh vậy?”

Tô Tố có chút không đồng ý！

Không dễ gì biết được mình có bố ruột,vẫn chưa kịp nói câu gì,đột nhiên ông lại phải đi rồi!

Tiêu Nhiễm cũng rất không muốn thế!

Nhưng ông vì sự an toàn của Tô Tố,chỉ có thể đi trước!

Ông đưa tay ôm Tô Tố, “ vốn dĩ bố vẫn đang lo không biết là con sống không được tốt,nhưng nhìn thấy bên cạnh con có Tiêu Lăng,bố yên tâm hơn rồi!Hai mươi năm nay…bố không chưa có làm tròn trách nhiệm của người bố một lần nào!bố thật sự xin lỗi con…”

Tô Tố mím chặt môi,cô dựa lên vai của Tô Nhiễm,nghe tiếng nhịp tim ông đập,cô cảm thấy an tâm hơn.

Trước kia cô từng trách bố của mình.

Nhưng bây giờ,biết được tất cả sự tình,tất cắt nhưng hận thù của cô đều biến mất!

Thật ra so với cô,nỗi đau mà bố phải chịu còn sâu hơn gấp nhiều lần!

Với mất đi hai người mẹ!

Còn bố …Ông không những chỉ mất đi hai người phụ nữ ông yêu thương,còn mất đi cả hai người con gái ruột nữa!

Mà tất cả những việc này lại còn do bố của bố cô gây ra,nỗi đau khổ và tổn thương trong tim ông, sợ rằng chỉ có bản thân ông mới biết được là bao nhiêu!

“Vốn dĩ…định đưa Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất tới thăm ông ngoại…”

Tiêu Nhiễm cẩn thận tránh vết thương của cô ấy,nhẹ nhàng vỗ lưng, “Yên tâm đi,sau này chắc chắn sẽ có cơ hội!”

“Vâng!”

“Tố Tố…”

“Vâng?”

“Con…Sáng mai dành chút thời gian…đưa bố đi thắp hương cho mẹ con nhé.”

"…Vâng!"

Tiêu Lăng nhìn hai bố con cô,trong mắt thấy thật ấm áp.

Vào thời điểm này,

Tiêu Nhiễm cùng vừa vặn ngẩng đầu nhìn lại.

Hai người đàn ông nhìn nhau cười, ánh nhìn trong mắt chỉ có người cùng ý mới hiểu cảm xúc của nhau lúc này.

……

Đợi cảm xúc của tất cả mọi người đều hồi phục bình tĩnh lại như cũ,Tô Nhiễm mới bắt đầu pha trà cho hai người.

Ánh mắt Tô Tố không có rời khỏi người ông chút nào.

Tô Nhiễm mặc một chiếc áo choàng thêu màu trắng,yên tĩnh ngồi đó pha trà,từng động tác của ông đều rất ấm áp,thanh nhã! Cả một không gian giống như một bức vẽ vậy, làm cho người ta cảm thấy rất vừa mắt.

Tô Tố cuối cùng cũng hiểu được!

Vì sao mà hai người mẹ ruột của cô lại yêu ông đến vậy rồi!

Cô phải chấp nhận một điều là,bố cô là một người đàn ông có sức lôi cuốn!

Mặc dù đã năm mươi tuổi rồi,Nhưng tính khí trên người vẫn rất phiên nhiên,càng đáng nói,so với những tên tiểu tử mao đầu hai mươi mấy

tuổi, mùi vị chín chắn nhiều hơn hẳn! không hề nói khoa trương, nếu như đi ở trên đường, chắc chắn sẽ có rất nhiều nhưng cô nương hai mươi tuổi muốn được ôm ấp trong lòng.

Tô Tố vuốt cằm nhìn Tô Nhiễm,càng nhìn trong ánh mắt càng cười đắc ý!

Người đàn ông tài sắc như thế này lại là bố đẻ của cô ấy đó!

Cô đang nhìn rất nhập thần,cánh tay bỗng nhói đau một cái.

Tô Tố không đề phòng,đau kêu lên một tiếng,quay đầu nhìn Tiêu Lăng đầy tức giận, “Sao anh cấu em!”

Chương 547

Cái gì!

Lại còn có thể cái gì!

Có ai dùng cái ánh mắt này nhìn bố của mình không!

Tiêu Lăng nói nhỏ, “Em thu lại ánh mắt của mình chút đi.”

Tô Tố, “…”

Cô nhìn bố của mình, đâu có phải là phạm tội dại trai đâu!

Có cần phải cấu cô không!

Tô Tố bất lực lườm một cái,nghiêng đầu nhìn To Nhiễm.

Ánh mắt Tô Nhiễm hiền từ nhìn hai người họ,trong ánh mắt toàn là ý cười.

Ông hương mắt nhìn Tiêu Lăng,nhẹ nhàng nói, “Yên tâm,tôi là bố Tố Tố,không bao giờ tranh cướp Tô Tố với cậu được!”

Tiêu Lăng xấu hổ xoa xoa mũi.

Tô nhiễm cũng đã pha trà xong,cốc trà rất bé,ông rót cho mỗi người một cốc,đưa về phía trước mặt hai người, “Thử đi!”

Tô Tố nhấp một ngụm đầu bờ môi,ánh mắt bỗng sáng lên.

Trong miệng vẫn còn vị thơm,vị trà tràn ngập.Lúc mới đầu vào trong họng có chút đắng,nhưng rất nhanh vị đắng đó được thay vào là vị ngọt ngào che lấp đi.

“Thế nào?”

“Ngon ạ!” Tô Tố giơ ngón cái ra.

Tô Nhiễm cười nhẹ,cầm cốc lên cũng chậm rãi chạm môi nhấp một ngụm.Ông nhìn hai người,cũng có lời muốn nói, “Đời người thật ra cũng không khác gì cốc trà này,pha ngon,thì đắng trước ngọt sau,pha không ngon,trong miệng chỉ toàn vị chát. Chuyện của hai con ta cũng biết chút ít,Tố Tố, bố mong rằng các con là vị trà ngon,trước đắng sau ngọt!Những người yêu nhau có thể lẻ bên nhau…không dễ dàng gì,cho nên,hai con ghi nhớ cần phải quý trọng lẫn nhau,không cần biết sau này đường đi có khó khăn như thế nào cũng mong các con đều có thể kề vai sát cánh bên nhau, cùng nhau đi lên phía trước,hỗ trợ lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau.”

Tiêu Lăng bối rối.

Bố vợ nhất định biết rất nhiều việc của anh và Tô Tố cho nên mới nói những lời này.

“Bố, bố yên tâm,sau này con nhất định sẽ yêu thương Tô Tố một đời.”

Tô Nhiễm muốn chính là lời cảm kết này của Tiêu Lăng,cười nhẹ,ánh mắt có chút hạnh phúc.Anh điểm vào điểm kết thúc này,nói những lời này xong không còn dặn dò thêm gì nữa.

Ba người cùng nhau ăn trưa ở khách sạn.

Sau khi ăn cơm trưa xong,Tô Tố có chút buồn ngủ.

“Buồn ngủ rồi?”

Tô Tố ngáp một cái, “Có chút!”

Từ sau khi vai cô bị thương cô không đi làm nữa,hôm nào cũng kẻ trong nhà,rất ít khi ra ngoài,chán cũng chỉ có thể ngủ,thành ra có thoại quen ngủ trưa rồi,ăn xong cơm trưa là bắt đầu thấy buồn ngủ.

Tiêu Lăng vừa định cáo từ thì nhìn thấy Tô Nhiễm nhìn anh có vẻ muốn nói gì đó.

Tiêu Lăng hiểu ya,quay ra nhìn Tô Tố nói, “Hay là em ngủ một chút,anh và bố còn có chuyện muốn nói.”

“Vâng!”

Tô Tố rất nhanh khép mắt lại,dựa đầu vào vai Tiêu Lăng ngủ mất.

Tiêu Lăng ôm với lên,đặt cô vào trong phòng ngủ.Khi anh bước ra,nhìn thấy Tô Nhiễm đang nghiêm nghị nhìn anh.

“Tiêu Lăng,con qua đây,ta có chuyện muốn nói với con!”

...

Tô Tố hoàn toàn không biết được hai người đàn ông muốn nói chuyện gì,cô chỉ biết coi bắt đầu ngủ từ hai giờ chiều đến tận năm giờ mới tỉnh dậy.

Giấc ngủ này thật sự rất thoải mái.

Một giấc mơ cũng không có!

Khi tỉnh lại cô vẫn đang nằm trong phòng ngủ ở khách sạn, cô mơ mơ hồ hồ xót dép đi ra ngoài,nhìn thấy sắc mặt hai người đàn ông vẫn đang rất nghiêm túc,đang ngồi trên sofa không biết đang thảo luận chuyện gì!

Nghe thấy có tiếng động,hai người đàn ông cùng lúc quay đầu lại.

Nhìn thấy Tô Tố,không hẹn mà trong phút chốc cùng im lặng.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì!” “Không có gì!”

Hai người cùng đồng thanh nói.

Tô Tố bĩu môi,không nói thì thôi!

Tiêu Lăng thấy vậy liền đứng lên khỏi sofa,Tô Nhiễm cũng đứng lên, “Không còn sớm nữa,hai đứa cũng về sớm đi,ngày mai còn phải dậy sớm nữa.”

“Vâng!”

Tiêu Lăng dìu Tô Tố,xoa đầu cô, “Đi thay giầy, chúng ta về nhà cũ.”

“Ồ!”

Tô Tố lại một lần nữa đi vào phòng, cô nghe lỏm thấy tiếng cửa Tiêu Lăng và Tô Nhiễm nói ngoài phòng khách.

Tiêu Lăng, “Bố, những điều bố nói con đều nhớ rõ rồi, con sẽ cẩn thận thương lượng với Lãnh Mạc.”

“Ừ!"

Sau đó, không còn nghe thấy tiếng bọn họ nữa.

Tô Tố thất vọng thu tai lạiTrong tâm gần nóng như kiến đốt, hai người họ rốt cuộc sau lưng cô nói gì vậy!

Đợi Tô Tố thay xong giày lại một lần nữa từ trong phòng đi ra, hai người đàn ông đã không còn nói gì nữa.

“Bố, bọn con về nhé.” Tô Tố có chút không muốn.

Ánh mắt của Tiêu Nhiễm vẫn rất tự nhiên, ông vẫy tay, “Về nhanh đi, ngày mai chúng ta gặp lại.”

“Vâng!Bố đợi con nhé!”

Ánh mắt Tiêu Nhiễm ngạo tràn sự ấm áp, “Ừ.”

Tiêu Lăng và Tô Tố cùng nhau rời khỏi khách sạn,Tô Tố chú ý hình như tay Tiêu Lăng đang nắm đồ vậy gì đó, mắt Tô Tố nhìn chằm chằm vào tay anh.Tô Lăng thấy vậy, nhanh chóng nhét vật đó vào trong túi áo khoác.

“Bố em đưa cho anh à?”

“Ừ!”

“Là gì thế, cho em xem?”

“Không được!”Tiêu Lăng lái xe, từ chối cô thẳng thừng, “Đồ vật này là cho anh!”

Tô Tố lẩm bẩm nói, “Đồ keo kiệt.”

Tiêu Lăng cười, giả bộ như không nghe thấy gì.

Tô Tố dựa lưng vào lưng ghế phụ,nhìn mặt trời lặn,ánh mắt từng chút từng chút bắt đầu ấm áp hơn, “Tiêu Lăng!”

“Ừ?”

“Thật là tốt!”

Cái gì thật là tốt?

“Cảm giác có người thân…thật tốt!”

Thì ra cô cũng có bố và mẹ yêu thương cô, mặc dù hai người mẹ đều đã qua đời rồi, nhưng cô vẫn còn có bố!

Tình thân từ trước tới giờ vẫn là điều thiếu sót ở trong tâm của Tô Tố.

Nên bây giờ, sự xuất hiện của Tô Nhiễm làm cho mảnh ghép thiếu sót ở trong tim cô đã được bồi đắp đủ.

Tô Tố bây giờ vạn phần may mắn!

May mắn vì bị bắt cóc,để với có cơ hội tìm được bố đẻ của mình!

“Tiêu Lăng…”

“Ừ?”

“Cảm ơn anh!”

“Ngốc!” Sao phải cảm ơn anh gì cơ chứ.

Hai người lái xe, dần đi về hướng nhà cũ, lúc về tới nhà cũ thì cũng vừa vặn mặt trời đã xuống núi.

Xuống xe, Tiêu Lăng quay đầu nhìn Tô Tố. “Có được không? Không được chúng ta nói thật!”

“Được, vết thương của em kết vai trái, ăn cơm em dùng tay phải, mọi người chắc chắn không phát hiện ra được,phía ông nội anh đi nói là được, đừng nói là bị bắt cóc sẽ dọa mọi người đó, phía mấy đứa trẻ cứ giấu không cần nói đâu.”

Tiêu Lăng thở dài, “Được, đi thôi!”

Hai người đi về nhà cũ, từ cổng lớn đi thẳng vào cửa phòng khách.

Vừa tới cửa phòng khách đã nhìn thấy hai đứa trẻ một trái một phải đứng ở bên ngoài, nhìn thấy hai người họ đi tới, Tiểu Thất om sòm kêu ầm lên.

“Mami,daddy!”

Tiêu Lăng lo lắng tiểu nha đầu sẽ chạm vào vết thương của Tô Tố,nhanh chóng chắn trước mặt Tô Tố,đưa tay ôm lấy tiểu nha đầu.

“Gào gào gào!” Tiểu nhà đầu như một con mực ôm chặt lấy Tiêu Lăng.

Cảnh Thuỵ như một chú cá trạch lách người đi tới.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng nói, “Hai con đứng ở của làm gì vậy,sao không đi vào trong nhà?”

Tiểu Thất bĩu môi, “Trong phòng khách có người mà Tiểu Thất và anh không thích!”

Người không thích?

Tô Tố hỏi Cảnh Thuỵ, “Bên trong có ai?”

“Mẹ của daddy,còn có bạn gái cũ nữa!”

Còn có bạn gái cũ!

Miệng Tô Tố méo xệch ！

Một đứa trẻ ranh tám tuổi mà biết cái gì là bạn gái cũ! Tô Tố nhìn hướng về Tiêu Lăng, quả nhiên nhìn thấy nét mặt Tiêu Lăng đang rất khó xử.

Tô Tố thu lại tầm nhìn.

Mẹ Tiêu và Tiêu Diệp Lục…Tô Tố cau mày lại, Tiêu Diệp Lục không phải nói muốn về Mỹ sao, sao lại xuất hiện rồi ?

Chương 548

Mẹ Tiêu!

Ánh mắt Tô Tố có chút lạnh lùng, mẹ Tiêu nhất định là người cô cả đời này cũng không muốn gặp! duy nhất luôn!

Tô Tố đắn đi đứng ở bên ngoài,cô không muốn đi vào đối mặt với mẹ Tiêu, chỉ cần nhìn thấy bà ấy,hình ảnh ba năm trước bị bà ấy đánh tàn bạo không ngừng xuất hiện trước mắt cô,cô không thể quên nỗi tâm trạng tuyệt vọng của cô khi đó,cô càng không thể quên được nỗi đau mất đi đứa con của mình !

Tô Tố nắm chặt nắm tay.

Vừa quay đầu, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tiêu Lăng và hai đứa nhỏ, Tô Tố chớp mắt,miệng cô cong lên cười nhẹ, “Sao thế?”

Tiêu Lăng một tay bế Tiểu Thất, một tay nắm lấy tay cô, “Nếu như em không muốn vào, hôm khác chúng ta tới sau.”

Hôm khác!

Tô Tố lắc đầu!

Cô sớm đã không còn phải là Tô Tố yếu đuối chỉ biết chạy trốn của ba năm trước nữa!

Càng đáng nói hơn người làm sai không phải là cô, cho dù cô và mẹ Tiêu gặp mặt,người phải hổ thẹn phải tự trách cũng là mẹ Tiêu chứ

không phải là cô!

Sắc mặt Tô Tố không đổi,nhìn vào ánh mắt lo lắng của Tiêu Lăng cười nhẹ, “Dù gì chúng ta cũng đã làm lành rồi, phải gặp mặt mẹ anh cũng là chuyện sớm muộn, em không cần phải trốn tránh!”

Anh chỉ là lo cô lại tổn thương thêm một lần nữa mà thôi.

Tiêu Lăng cau mày, “Chỉ cần em không muốn,em có thể không cần thiết phải gặp bà ta.”

Tô Tố mặc nhiên lắc đầu, quyết định tiến về phía trước hai bước, “Đừng nói nữa,đi thôi!”

Tiêu Lăng đáng thương, bế Tiểu Thất bước theo sau.

Sau khi bốn người họ đi vào trong phòng,không khí trong phòng khách rất ảm đạm,sắc mặt lão gia tử vẫn được gọi là điềm tĩnh,ngồi trên ghế sofa, không hề có bất kỳ biểu hiện gì! Nhưng lão Trần ở phía sau ông và Tiêu Quốc Cường ngồi ở bên cạnh sắc mặt tương đối khó nhìn.

Ở phía ghế sofa khác,mẹ Tiêu và Tiêu Diệp Lạc đang ngồi cùng nhau,Tiêu Diệp Lạc cúi đầu phảng phất như muốn nói rằng mình đã sai, còn mẹ Tiêu...

Ánh mắt Tô Tố nhìn mẹ Tiêu!

Ba năm không gặp, mẹ Tiêu thay đổi rất nhiều!

Đơn giản nhất, tóc bạc rất nhiều, cả người so với ba năm trước già đi phải gần chục tuổi. Bà ấy mặc một bộ quần áo truyền thống rộng rãi, lưng có chút hơi còng, làm thế nào cũng không tìm được nét thanh

lịch của ba năm trước nữa.

Nghe nói Mẹ Tiêu và Tiêu Quốc Cường đã ly hôn rồi!

Tô Tố nhếch miệng chế giễu, đây là việc Tiêu Quốc Cường quyết định đúng đắn nhất.

Liệu đây có thể được gọi là báo ứng hay không?

Tiếng động khi Tô Tố bước vào cửa không nhỏ,người trong phòng khách ngay lập tức quay lại nhìn, Tiêu Khả sớm đã không chịu nổi không khí lúc này trong phòng khách, nhưng không thể trốn ra ngoài giống như hai đứa bé được,nay nhìn thấy Tô Tố,nhanh bước đón chào, “Aizz,Tô Tố,ông nói nói hôm nay em sẽ về,đợi em lâu lắm rồi đó. Đừng nói là ông nội,ngay cả chị đã mấy ngày nay không gặp em rồi, e xảy ra chuyện gì vậy,ký hợp đồng cũng là aisa ký với chị, cũng không thấy em lộ diện.”

Tô Tố dắt tay Cảnh Thuỵ,tìm vị trí cách xa trận trường nhất ngồi xuống, cô cười trả lời Tiêu Khả, “Hợp đồng em có xem qua rồi, ai ký cũng giống nhau thôi mà, nói chung cũng đã ký xong cả rồi.”

Tiêu Khả gật gật đầu, “Chị nghe nói người trong công ty em đã đều về tổng công ty bên mỹ rồi, em”

Lão gia tử nghe thấy,nhanh chóng nhìn quay lại.

Tô Tố hiểu ý của Tiêu Khả, cô hất chút tóc lơ thơ trên mặt, “Tiêu Lăng chưa nói với chị sao,em từ chức rồi, quyết định ở lại trong nước.”

“A! Vậy thì tốt quá rồi.”Tiêu Khả vui mừng không tưởng,kích động nói, “Tô Tố,nếu như em muốn tìm công việc, có thể suy nghĩ xem có

muốn tới công ty chị không, haha, công ty chị đang thiểu những nhân tài như em.”

Lão gia tử ngẩn người ra một chút, trên nét mặt cũng dần hiện rõ nỗi vui mừng.

Nói đến đó, Tiêu Lăng cũng ôm Tiểu Thất ngồi xuống bên cạnh Tô Tố, nghe Tiêu Khả nói vậy, anh nhẹ nhàng trả lời, “Chị nghĩ nhiều quá rồi, em không có dự định cho cô ấy đi làm!”

“Ấy!Sao vậy?”

“Tiền em kiếm cũng đủ rồi, dùng cả đời này chưa chắc đã hết, mấy năm trước làm nhiều quá, cho nên dự định nghỉ ngơi một thời gian, những vấn đề còn trong tay sau khi bàn giao bàn giao xong em sẽ tìm một ceo mới, em và Tô Tố sẽ đưa hai đứa nhỏ đi vòng quanh thế giới.”

Tiêu Khả cả mặt không chịu được, “Hai người định ngược đãi chết kẻ đơn thân này à!”

Tô Tố cũng một mặt kinh ngạc.

Dự định này của Tiêu Lăng cũng chưa từng nhắc với cô, đây là nói đùa hay là thật?

Quay nhìn về phía Tiêu Lăng,thấy ánh mắt của Tiêu Lăng vẫn rất kiên định, không hề giống đang nói đùa một chút nào.

Tiêu Lăng đảo mắt một vòng quanh xem tình hình phòng khách,lạnh nhạt thăm hỏi mẹ Tiêu, “mẹ, mẹ đến khi nào?”

Mẹ Tiêu tâm trạng vốn không được tốt lắm, bây giờ nghe thấy Tiêu

Lăng nói vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn,bà ấy nói mỉa mai, “làm sao, tôi không được tới đây nữa à? Tiêu Lăng, cậu thật sự là kẻ vong ơn bội nghĩa, tôi nuôi cậu bao nhiêu năm trời, bây giờ cậu nói với mẹ cậu như thế này à!”

Ánh mắt Tiêu Lăng trầm xuống, không nói gì nữa!

Ba năm nay, số lần anh và mẹ gặp nhau có thể đếm trên đầu ngoan tay, anh vốn nghĩ mẹ và bố sau khi ly hôn sẽ có thay đổi, nhưng hoàn toàn không có, không những không thay đổi mà còn hay khóc lóc hơn,tính cách có phần nóng nảy hơn,giống như một trái bom lúc nào cũng có thể phát nổ vậy.

Cũng chính bởi vì điều này, anh cũng không muốn nhìn thấy bộ mặt nhăn nhó của mẹ, cho nên chọn cách có thể tránh được thì tránh.

Hiện tại lúc này nghe thấy những lời hằn học của mẹ, Tiêu Lăng sớm đã quá quen rồi,cũng không còn đau lòng như ba năm về trước nữa, anh lạnh nhạt trả lời, “Con không hề có ý đó.”

“Cậu có ý gì chẳng lẽ tôi lại không biết!” Mẹ Tiêu cười lạnh lùng, “Tiêu Lăng, có phải là cậu sợ sự xuất hiện của tôi sẽ làm ảnh hưởng tới mối quan hệ của cậu và Tô Tố chứ gì,chắc cậu hy vọng cả đời này không muốn thấy sự xuất hiện của tôi trước mặt cậu phải không. Ha

—sớm biết cậu là người lòng lang dạ sói như vậy, tôi sớm bóp chết cậu cho rồi!”

Tiêu Lăng sắc mặt lạnh lùng nhưng rất bình thản, còn chút không thèm để ý tới những gì mà mẹ Tiêu nói.

Chính thái độ không quan tâm để ý này của anh lại càng làm cho mẹ

Tiêu thêm bực tức,mẹ Tiêu tức giận quát lớn, “Tiêu Lăng, cái thái độ của cậu như vậy nghĩa là sao!”

Tiêu Lăng chưa kịp nói gì, Tiêu Quốc Cường đã không chịu nổi, ông đứng lên khỏi sofa,ánh mắt phẫn nộ nhìn mẹ Tiêu, “Bà đủ rồi đấy!”

“Tiêu Quốc Cường, ông cũng không phải loại tốt đẹp gì!”Mẹ Tiêu chỉ vào mặt ông mà nói, “Ông là người vô trách nhiệm, năm đó khi kết hôn với tôi ông đã thề thốt những gì, nói cả đời này sẽ đối xử tốt với tôi, nhưng thực tế thì sao? năm đó khi mẹ ông muốn đem Diệp Lạc cho đi, ông có há nổi miệng ra ngăn cản hay không! ông nói tôi không để ông được báo hiếu, buồn cười chết người mất! khi ở mỹ tôi có ngăn cấm ông gọi điện cho bố ông, nhưng hai chân ông mọc trên người ông,nếu ông muốn về không phải cũng đã tự về rồi sao? Tự ông không muốn trở về,kết quả bây giờ lại đặt chữ bất hiếu đó dồn hết lên tôi,ông đúng là loại đàn ông chó má!”

Tiêu Quốc Cường mím chặt môi, “Bà đã nói đủ chưa!”

“Chưa!” Mẹ Tiêu gầm lên, “Bây giờ ông vờ hiếu thuận, đừng làm người khác phải thấy buồn cười như vậy chứ,ai mà chẳng biết bố ông ung thư sống cũng không được bao nhiêu lâu nữa! Tôi nói cho ông biết,đây chính là làm việc ác quá nhiều,đây chính là báo ứng!”

Chương 549

Câu nói vừa được nói ra!

Cả phòng khách đều khó hiểu và yên tĩnh lại!

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào mẹ Tiêu, Tiêu Quốc Cường liên tục tăng lên, ngón tay của ông ta chỉ vào mẹ Tiêu và run rẩy, mặt đỏ bừng, “Cút! Cút ra ngoài! Nhà tôi không hoan nghênh bà!”

“Không nhất định không đi!”

mẹ Tiêu đặt mông xuống ngồi, nhìn thấy Tiêu Quốc Cường tức giận như vậy thì trong lòng cô ta lại càng cảm thấy vui sướng, bà ta đang cố tình, cố tình khiêu khích họ. Bà ta đã không sống tốt qua ngày, vậy thì không ai được sống tốt cả!

Đôi tay mẹ Tiêu ôm lấy ngực, một dáng vẻ nhàn nhã!

Tô Tố nhìn vào ánh mắt rất lạnh lùng và dữ dội của bà ấy! Bà ta sờ đầu Cảnh Thuỵ, nhỏ tiếng nói, “Đưa Tiểu Thất lên lầu chơi.”

Cảnh Thuỵ vẫn còn bị sốc.

Thái lão lão….bị ung thư?

“Mami….”

“Ngoan! Con đưa Tiểu Thất lên lầu chơi, đợi đến tôi mami sẽ nói rõ ràng với các con, được không?”

Trong lòng Cảnh Thuỵ chìm xuống!

Mami….thậm chí không phản đối!

Nếu như là giả, mami và daddy chắc chắn sẽ phản đối, nhưng chuyện này….một người hiểu chuyện như Cảnh Thuỵ lập tức đã hiểu, cậu ta kéo tay Tiểu Thất, "Đi, chúng ta lên lầu."

"Anh hai…."

"Lên lầu nói."

"Ồ!"

Mẹ Tiêu nhìn hình bóng của hai đứa nhỏ, lạnh lùng cười, "đồ thấp hèn!"

Hình bóng Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất cứng đơ, nhanh chóng hai người bước đi càng lớn và rời xa phòng khách.

Câu nói này của mẹ Tiêu gây ra sự tức giận của mọi người!

Lần này, ngay cả lão gia tử cũng tức giận, "Trương Thục Phần! Cô có tin, cô nói thêm một câu vô nghĩa thì tôi sẽ để lính gác ném cô ra ngoài không!"

Ngay cả hai đứa trẻ cũng không bỏ qua, đơn giản là quá độc ác rồi!

Mẹ Tiêu còn muốn nói gì, Tiêu Diệp Lạc kéo cánh tay bà ta ra ngoài, cô cầu xin, "Mẹ, con cầu xin mẹ, đừng nói nữa được không!"

"Mắc gì không nói! Đúng thật là hai đứa nhỏ thấp hèn mà, còn để

người khác nói! Mọi người có mặt ở đây đều biết rõ hiểu rõ, hai đứa súc sinh đó là kết hôn mới có sao? Không phải! Hai đứa đó rõ ràng là đứa con riêng bất hợp pháp, nói trắng là là mẹ của chúng nó ở ngoài cuộc sống riêng lăng loàng và sinh ra cái loài này! Cô ta có thể làm ra điều này thì sao tôi không thể nói!"

"Mẹ….."

Tiêu Lăng đột nhiên đứng dậy, "Đủ rồi! Tôi nhớ, ba năm trước tôi đã nói với và rồi, bà đối với tôi đúng thực là công ơn nuôi dưỡng, nhưng bà đã giết chết đứa con của tôi, một mạng người thay một mạng người, tôi không nợ bà nữa! Trong năm qua tôi luôn gửi tiền cho bà, không phải vì cảm giác tội lỗi trong lòng nhưng là vì tôi thấy bà một mình tội nghiệp cho nên mới làm như vậy. Nhưng điều này không có nghĩ rằng tôi có thể chịu đựng bà một lần nữa sỉ nhục vợ tôi và con tôi!"

Mẹ Tiêu khuôn mặt không quan tâm, "Hơ, bị tôi nói trúng tim đen rồi cho nên mới tức giận như vậy?"

"Bà!"

Tiêu Lăng không thể tin được, mẹ Tiêu tại sao lại biến thành thế này!

"Đủ rồi!" Tô Tố kéo lấy tay Tiêu Lăng, kéo anh ta đến ghế sofa ngồi xuống, đối mặt với sự giận dữ của Tiêu Lăng, Tô Tố một chút cũng không giận dữ. Bởi vì giận dữ với một người như vậy chỉ khiến cho đối phương vui mừng hơn.

Cô ta nhẹ nhàng nhìn mẹ Tiêu, khoé miệng nhếch lên một nụ cười lạnh nhạt, "Tiêu Lăng ơi, anh đôi co với một người điên làm gì, nói trắng ra là trong lòng bà ta không được cân bằng! Để em đoán xem suy nghĩ của bà ấy….cõ lẽ là đang nghĩ rằng cuộc sống tôi sống qua

ngày không êm đẹp, các ngươi cũng đừng mong sẽ sống qua ngày. Hơ hơ…..nói trắng ra là ganh tị cuộc sống tốt đẹp của chúng ta, miệng của bà ta nói ra ác ý, anh mà tức giận thì trúng kế của bà ta rồi, cách tốt nhất của chúng ta là phớt lờ bà ấy đi, sau đó tiếp tục sống hạnh phúc cho bà ta xem!"

Tô Tô trong ba năm qua, từ một nhân viên nhỏ ngồi đến ghế giám đốc điều hành, trong ba năm đã đọc rất nhiều sách về quản lý cấp dưới của mình và nhiều hơn nữa là việc nghiên cứu tâm lý của người khác.

Mẹ Tiêu loại người này là loại cẩu bì cao dược điển hình, ai dính vào thì người đó không cởi ra được!

Tô Tố không tức giận, nhìn sang hướng mẹ Tiêu, nụ cười càng ngày càng rực rỡ, "Đúng rồi, tôi quên nói với và một chuyện, tôi là Tiêu Lăng chưa bao giờ làm qua thủ tục ly hôn, những giấy chứng nhận ly hôn đều là giả! Hai chúng tôi đã quyết định kỹ rồi, sau này sống tốt qua ngày, chúng tôi sau này sẽ sống hạnh phúc hơn bất kỳ ai! Trong lòng bà chỉ quan tâm đến nguyền rủa, nguyền rủa đi, dù sao ân dưỡng tâm độc của bà cũng không ảnh hưởng đến hạnh phúc của chúng tôi!"

Mẹ Tiêu quả nhiên không bình tĩnh, thở khí như con bò tót nhìn chằm chằm vào Tô Tố, trong mắt đều là chất độc.

"Đừng nhìn tôi như vậy, thực ra thì tôi nghĩ bà tốt nhất nên tìm một chiếc gương để soi lại dáng vẻ của mình, tự xem bộ mặt thật của mình kinh tởm cỡ nào! Không phải bà chửi ba là một người tiêu cực sao? Để tôi nói nguyên nhân cho bà, bất kỳ một người đàn ông nào đối mặt với người phụ nữ như vậy đều muốn xa lánh! Hãy để tôi đoán tâm lý của bà một lần nữa….ưm…..bà ở trong nhà cũ la hét, cảm xúc ngoài tầm kiểm soát, thực ra là tìm cảm giác tồn tại?"

Nhìn thấy lông mày mẹ Tiêu nhăn lại, Tô Tố tiếp tục cười và nói, “Xem ra không phải tìm cảm giác tồn tại, vậy chắc là bà muốn thu hút sự chú ý của ba!”

Mẹ Tiêu lông mày đột nhiên giật nhảy lên.

“Xem ra tôi đoán đúng rồi, cher cher, thủ đoạn của bà thực sự quá low rồi, thật sự! Tôi nói cho bà biết, bà làm như vậy, ngoài trừ việc đẩy người đàn ông mà bà yêu thương càng xa hơn thì không còn khả năng nào khác!”

Mẹ Tiêu cuối cùng trở nên tức giận, bà từ trên ghế sofa vội vã muốn lao qua, nhưng bị cánh tay của Tiêu Diệp Lạc nắm chặt, bà ta nói, “Cô im miệng! Im miệng! Cô có tư cách gì dạy dỗ tôi!”

“Mẹ, con xin mẹ, mẹ đừng như vậy được không!”

“Diệp Lạc, con buông tay ra, buông tay ra! Hôm nay mẹ phải giết người phụ nữ này, nếu như không phải cô ta, nếu như không phải cô ta thì mọi thứ đều tốt rồi, con sẽ cùng Tiêu Lăng bên nhau, mẹ và ba con cũng không ly hôn, cho nên tất cả thảm kịch đều là vì người phụ nữ này, hôm nay mẹ phải giết chết cô ta!”

“Mẹ! mẹ điên rồi!”

“Mẹ không điện!” mẹ Tiêu điên dại gào thét, “Mẹ không điên! Diệp Lạc, tất cả đều là vì con, mẹ làm mọi thứ đều là tốt cho con. Mọi người đều không hiểu mẹ, không sao! Nhưng tại sao thậm chí con cũng không hiểu cho mẹ!”

Tiêu Diệp Lạc ôm lấy phía sau hông của mẹ Tiêu, để ngăn cô ấy lao vào Tô Tố.

“Mẹ, con nói với mẹ một lần nữa! Con không thích anh Tiêu Lăng rồi, một chút cũng không thích, con không cần mẹ phải đối xử tốt với con như vậy, với cái tốt này! Con không cần, không cần!”

Mẹ Tiêu đột nhiên dừng lại mọi cử động, cô quay lại người lại nhìn, ánh mắt buồn rầu, “Diệp Lạc, ngay cả con cũng không thích mẹ rồi đúng không? Con cũng theo những người này rồi đúng không, cảm thấy bộ dạng của mẹ thật đáng ghét phải không?”

“Mẹ…..”

“Tôi biết, tôi biết rồi, bây giờ tất cả các ngươi đều hận tôi, tất cả đều không thích tôi, tôi biết rồi….”

“Mẹ, con không có!”

Mẹ Tiêu không thể nghe lời nói của người khác, cô ta đột nhiên đẩy Tiêu Diệp Lạc ra, tức giận và nói, “Con cũng giống như bọn họ, là người xấu, mẹ vì con mà trả ra quá nhiều điều, con không biết ơn mà còn còn đối xử với mẹ như vậy, con khiến mẹ thất vọng quá!”

Tiêu Diệp Lạc cười trong cay đắng, ai đến nói với cô ta, tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy!

Cô ta ban đầu đưa mẹ đến là để nói chia tay với ba và ông nội, tại sao mẹ đến đây đột nhiên tình trạng mất soát như vậy!

Chương 550

Đám đông trong phòng khách nhìn lặng lẽ vào mẹ Tiêu và Tiêu Diệp Lạc!

Tiêu Diệp Lạc đột nhiên đứng dậy, cô dùng sức kéo cánh tay mẹ Tiêu, cúi xuống xin lỗi mọi người, “Xin lỗi ông nội, ba, xin lỗi, và xin lỗi anh Tiêu Lăng, chị Trương! Con đáng lẽ đến đây để nói lời tạm biệt, nghĩ rằng nên lặng lẽ đi như vậy là không tốt, cho nên mới đưa mẹ đến đây tạm biệt mọi người rồi đi, con không biết mọi chuyện sẽ như thế này. Xin lỗi thật sự xin lỗi! Mọi người…đừng đôi co với mẹ, mẹ đã bị kích động cho nên mới thành ra thế này. Con và mẹ đã đặt vé máy bay cho ngày mai, ngày mai về Mỹ rồi, sau này….con và mẹ không xuất hiện nữa, cũng không làm phiền cuộc sống của mọi người nữa, xin lỗi!”

Tiêu Diệp Lạc thật sự không nghĩ rằng mọi thứ trở nên thế này.

Lúc ở nhà cô ta đã thảo luận rõ ràng với mẹ, đến đây nói lời tạm biệt, ngày mai họ rời khỏi nơi này. Lúc ở nhà mẹ cũng đồng ý, đâu ai ngờ rằng khi đến nhà cũ, bà ta lại đột nhiên mất kiểm soát, đặc biệt là nhìn thấy ba, sau đó không kiểm soát được bản thân, bắt đầu cãi nhau với ba.

Tiêu Diệp Lạc thực sự hối hận khi đến đây!

Sớm biết rằng…sớm biết rằng cô ta gọi điện thoại để nói lời tạm biệt là được rồi, cũng không làm ra nông nỗi này.

Tiêu Diệp Lạc kéo lấy mẹ Tiêu hướng ra ngoài, “Ông nội, ba, con và

mẹ đi trước đây!"

"Mẹ không đi, mẹ không muốn đi!" mẹ Tiêu điên cuồng gào thét lên, "Mẹ sẽ không đi, đây là nhà mẹ, mắc gì để mẹ đi, bọn họ từng người một hại mẹ. Hại cả đời mẹ, còn hại đứa con gái của mẹ, mẹ không đi, mẹ nhất định không bỏ qua cho họ đâu!"

Tiêu Diệp Lạc cơ thể nhỏ nhắn dường như không thể giữ lấy mẹ Tiêu, cô ta dùng hết sức lực của mình mới có thể kiểm soát được bà ta, "Mẹ, việc mẹ đã hứa với con, chúng ta đã nói về Mỹ sống rồi, không phải mẹ thích môi trường sống bên Mỹ sao, chúng ta sau này sẽ ở đó được không!"

"Không! Mẹ không đi. Mẹ ở đây, ai cũng không thể đuổi mẹ đi! Ở đây là nhà mẹ, mắc gì mẹ bị bọn họ hại thành ra như vậy mà bọn họ vẫn có thể thoải mái như vậy, mẹ không cam tâm, không cam tâm!"

"Mẹ!"

"Diệp Lạc, Diệp Lạc con cũng đừng đi được không, chúng ta ở đây sống, bọn họ không thể chúng ta sống tốt, chúng ta cũng không thể để họ sống tốt qua ngày, chúng ta phá chết họ, quăng chúng đến chết, con xem! Quả báo của họ đã đến rồi, Tô Tố sảy thai rồi, lão gia tử cũng bị ung thư, rất nhanh, người tiếp theo sẽ là ba con, tiếp tiếp theo sẽ là Tiêu Lăng, bọn họ nhất định sẽ bị quả báo, chúng ta đâu cũng không đi, chỉ ở đây xem kết thúc của họ!"

"Mẹ….."

"Hơ hơ….." mẹ Tiêu đột nhiên cười một cách kỳ lạ, bà ta chỉ vào mọi người trong nhà, "Các ngươi, từng người một, đều đợi quả báo, quả báo sẽ đến thôi, hơ hơ, các ngươi làm điều sai trái quá nhiều, kết thúc sẽ rất đáng khổ, chắc chắn sẽ rất khổ…"

Mọi người nhìn vào người mẹ điên, đột nhiên không hận nỗi nữa.

Tiêu Quốc Cường nhìn sang Tiêu Diệp Lạc, “Mẹ con…bị sao vậy?”

“Bác sĩ nói bà bị kích động, cho nên trạng thái tinh thần không tốt….”

Tiêu Diệp Lạc không che giấu, mọi người đều có thể nghe hiểu.

Nói trắng ra, là bị bệnh tâm thần!

Tiêu Quốc Cường đột nhiên trong lòng chua xót, là một cặp vợ chồng hơn 30 năm, người vợ thành ra thế này, cũng có một phần trách nhiệm của ông ta.

“Diệp Lạc….không thôi thì con và mẹ con đừng ra nước ngoài, đưa mẹ con đi chữa trị.”

Tiêu Diệp Lạc cười trong đau khổ, “Ba ơi, mẹ…không gặp mọi người, thì mới có thể như người bình thường.”

Tiêu Quốc cường đột nhiên khịt mũi.

“Con với mẹ đi trước đây.” Tiêu Diệp Lạc kiên nhẫn khuyên mẹ Tiêu, “Mẹ, chúng ta đi, con dẫn mẹ đi ăn món ngon được không? Diệp Lạc đói rồi, Diệp Lạc muốn ăn cơm rồi.”

Ngay cả khi mẹ Tiêu phát điên, nhưng trong lòng cũng chỉ quan tâm đến con gái, nghe tới Tiêu Diệp Lạc than đói, bà ta lập tức ngưng đấu tranh.

“Diệp Lạc, xin lỗi Diệp Lạc, là ba mẹ đưa con đi, mới làm cho con đói bụng.”

“Mẹ, con không đổ lỗi cho mẹ và ba.”

“Thật không?”

“Thật không!”

Mọi người trong phòng khách đều không nói chuyện, vì sợ rằng lại bất cẩn kích động đến mẹ Tiêu.

Đôi mắt mẹ Tiêu bối rối, “Diệp Lạc đói rồi, Diệp Lạc nhà mình đói rồi, mẹ dắt con đi ăn được không? Mẹ nhớ Diệp Lạc nhà mình lúc nhỏ thích ăn sườn heo chua ngọt, mẹ lén lút học qua rồi, chúng ta về nhà, mẹ làm cho con ăn được không?”

“Vâng!” Tiêu Diệp Lạc dỗ mẹ Tiêu giống như dỗ một đứa trẻ vậy, kéo tay bà ta từ từ di chuyển đến cửa, “Chúng ta về nhà thôi.”

“Vâng, về nhà về nhà….”

Hai người đi đến cửa chính phòng khách, mẹ Tiêu nhìn thẳng về phía trước, bóng đèn của biệt thự sáng lên, mẹ Tiêu nhìn thấy nơi quen thuộc và đột nhiên lại không điều khiển được và hét lên.

“Diệp Lạc! Diệp Lạc đây là nhà mình! Con muốn mẹ đi đâu!”

Mẹ Tiêu đột nhiên quay người lại, nhìn thấy mọi người ở phòng khách, đôi mắt hoang mang của bà ta lại lập tức đỏ lên, “Không không không! Là bọn họ chiếm nhà của mình, bọn họ là người xấu! Diệp Lạc, con đừng sợ, mẹ sẽ bảo vệ con, mẹ không để con chịu tổn thương đâu!”

“Mẹ…..”

Mẹ Tiêu đẩy Tiêu Diệp Lạc ra, bà ta lao đến phòng khách, từ trên bàn trà nắm lấy con dao gọt trái cây chỉ vào mọi người và lao đến!

“Tôi giết các ngươi! Giết các ngươi là được rồi, sẽ không có quá nhiều chuyện rồi!”

Lão Trần nhanh chóng kéo lão gia tử từ trên ghế sofa đi ra, Tiêu Quốc Cường lùi lại hai bước, Tiêu Lăng đẩy Tô Tố đến bên cạnh Tiêu Khả, “Hai người đi trốn đi!”

Tiêu Khả đã bị hù đến sợ hãi, nhanh chóng kéo Tô Tố trốn ở nơi xa.

Tô Tố không quên nhắc nhở Tiêu Lăng, “Anh hãy cẩn thận!”

“Không sao đâu!”

Đôi mắt mẹ Tiêu phát điên, ánh mắt của bà ta quay về hướng mọi người, ánh mắt ngày một dữ tợn hơn và đến cuối cùng ánh mắt bà ta rơi vào người Tiêu Lăng.

“Đều là ngươi, đều là ngươi! Tất cả mọi thứ đều là do ngươi tạo ra! Ta giết ngươi, giết ngươi!”

Mẹ Tiêu vừa nói, đột nhiên toàn thân đều đổ vào người Tiêu Lăng, chiếc dao trái cây trên tay không có sắp xếp nào liền đâm về hướng người Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng cũng có luyện tập qua, làm sao có thể đứng đó để người khác tấn công!

Anh nghiêng người qua, tránh con dao trái cây trong tay mẹ Tiêu và vươn tay ra để lấy con dao trong tay bà ta.

“Ngươi tránh ra! Ta giết chết các ngươi!”

Mẹ Tiêu đột nhiên bỏ qua Tiêu Lăng, lại lao đến Tiêu Quốc Cường, “Giết ngươi, phụ tâm hán!”

Tiêu Quốc Cường lúc nhỏ cũng được huấn luyện trong quân đội ra, ông ta cũng không muốn làm tổn thương đến mẹ Tiêu, cho nên chỉ tránh nhưng không động tay với bà ta!

“Các ngươi là người xấu! Người xấu!”

“Mẹ, mẹ mau dừng lại đi!”

“Không, mẹ không dừng, mẹ muốn bọn họ phải trả giá, trả giá!”

Tiêu Diệp Lạc đột nhiên lao đến, “Mẹ, họ là ông nội của Diệp Lạc, là ba của Diệp Lạc, còn là anh hai, chị dâu, chị họ của Diệp Lạc….nếu như mẹ động tay với họ, Diệp Lạc cũng không tha thứ cho mẹ!”

Mẹ Tiêu nghe thấy lời Tiêu Diệp Lạc nói càng điên rồ hơn!

Hơ hơ…..

Ngay cả con gái ruột cũng không tha thứ cho bà ta rồi!

Vậy bà ta sống thì có ý nghĩa gì!

Ngay cả khi chết, cũng phải kéo theo họ!

Mọi người đều không nghĩ được, mẹ Tiêu đột nhiên quay người, mục tiêu đổi thành lão gia tử!

Bà ta không ngần ngại, bay người qua với một con dao trên tay và lao đến.

Nếu như là lão gia tử lúc trước, mẹ Tiêu đương nhiên không làm tổn thương được ông ta, nhưng bây giờ lão gia tử đã bị bệnh nặng, động đậy một chút cũng khó, càng không thể tránh được con dao.

“Dừng tay! Mau dừng tay!”

“Ông nội!”

“Ba----”

Ngay khi mọi người hét lên, Tiêu Diệp Lạc đột nhiên cũng bay đến, đỡ đến trước mặt lão gia tử, và con dao trên tay mẹ Tiêu đâm thẳng vào ngực của Tiêu Diệp LẠc.

Sau đó, một vũng máu lớn tuôn ra ngoài!

Chương 551

Không ai nghĩ rằng mọi thứ sẽ thành ra thế này!

Mắt nhìn vào Tiêu Diệp Lạc toàn thân bủn rủn ngã trên một vũng máu, mọi người đều choáng váng!

Lão gia tử vội vã đỡ lấy cơ thể Tiêu Diệp Lạc, đỡ cô ta từ từ ngồi xuống đất, "Diệp Lạc, tại sao con ngốc như vậy!"

Ông ta đã là một ông già tám mươi mấy tuổi rồi, một chân đã bước vào quan tài rồi, nhưng Diệp Lạc chỉ mới hai mươi mấy tuổi, cuộc sống chỉ mới bắt đầu, tại sao lại đỡ con dao đó cho ông ta!

Lão gia tử mắt đỏ hoe!

Nói về điều này, ông ta luôn có ý kiến về Tiêu Diệp Lạc, mặc dù là cháu gái của ông ta, nhưng mối quan tâm của ông ta đối với Diệp Lạc chỉ có một ít sự đáng thương. Lúc này nhìn thấy Tiêu Diệp Lạc nằm trên vũng máu, lão gia tử đột nhiên cảm thấy rất xin lỗi.

Mẹ Tiêu là người đầu tiên phản ứng lên!

Con dao trái cây vẫn còn đang ở trong tay bà ta, nhìn thấy người bị đâm trước mắt là Tiêu Diệp Lạc. Bà ta đột nhiên mở to mắt ra, đôi mắt sợ hãi, "A-----Không! Diệp Lạc, Diệp Lạc con làm sao vậy….."

Trước ngực Tiêu Diệp Lạc là máu, trong miệng đều là máu, cô ta đưa tay ra nắm lấy tay mẹ Tiêu rất chặt, khi nói chuyện thì ngụm máu lớn từ trong miệng phun ra, "Mẹ….mẹ, đừng….như vậy…..nữa…."

“Mẹ đều nghe con, cái gì mẹ cũng nghe theo con, chúng ta ngày mai sẽ di cư sang Mỹ, chúng ta không bao giờ về đây nữa, mẹ sai rồi, mẹ sai thật rồi, Diệp Lạc, bây giờ mẹ chỉ có con thôi, cầu xin con đừng xảy ra chuyện gì được không…..”

Tiêu Lăng phản ứng, nhanh chóng gọi người, “Mau chở đi bệnh viện!”

“Tiêu Lăng…..anh Tiêu Lăng….”Tiêu Diệp Lạc đưa tay ra với Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng quay mắt lại nhìn Tô Tố, Tô Tố gật đầu với anh, Tiêu Lăng lúc này mới sải bước đi qua, cúi xuống bên cạnh Tiêu Diệp Lạc.

“Em kiên trì, lập tức sẽ có người đến đưa em đi bệnh viện, sẽ không có chuyện đâu….!

“Tiêu Lăng….anh….”

Cô ta vừa mở miệng thì vũng máu lớn lại từ miệng phun ra, Tiêu Lăng vội vã nắm lấy tay cô ấy, “Đừng nói!”

“….không!” Tiêu Diệp Lạc lắc đầu trong khó khăn, “Trong 3 năm qua…..em luôn….có một câu, có một câu muốn nói với anh….Tiêu Lăng…anh, xin…lỗi, em….không phải cố tình muốn….phá hoại anh…với chị dâu, xin anh tha thứ….”

“Tiêu Diệp Lạc, chỉ cần em sống tốt, thì anh sẽ tha thứ cho em, không thôi thì cả đời không tha thứ cho em!” Tiêu Lăng nắm lấy một chiếc khăn sạch ở phòng khác che lại vết thương ngay ngực của Tiêu Diệp Lạc!

Anh Tiêu Lăng….vẫn còn quan tâm cô ấy!

Cô ta…..mãn nguyện rồi!

Ánh mắt Tiêu Diệp Lạc có chút mất đi ánh sáng, khoé miệng chầm chậm nhấc lên một nụ cười mãn nguyện, tay cô dần dần mất đi sức lực, đầu vừa nghiêng, mất máu quá nhiều nên ngất xỉu.

"Diệp Lạc!"

"Người đầu, mau đưa đi bệnh viện!"

"Diệp Lạc con đừng xảy ra chuyện, là ba sai rồi, mau gọi người, gọi người đến!"

Trong phòng khách một mớ hỗn độn!

Không dễ gì đưa Tiêu Diệp Lạc đến bệnh viện, đẩy vào trong phòng mổ. Mọi người đều ở ngoài phòng mổ chờ đợi trong khó khăn.

Mẹ Tiêu ngồi trên ghế, lưng bà dường như một chút đã cong xuống, bà ta nhìn vào máu tươi đầy trên tay mình, trong mắt đều là nước mắt. Lúc này, đã không có ai muốn nghĩ đến việc đổ lỗi cho bà ta nữa.

Tô Tố đứng trong góc, bóng của bức tường bao phủ hình bóng của cô ấy, nét mặt của cô ta không thể nhìn thấy trong bóng tối.

Đứng kế bên cô ta là Tiêu Lăng đang nhẹ nhàng an ủi cô, "Không có chuyện gì xảy ra đâu!"

"Ừm!"

Tô Tố gật đầu, cô ta mặc dù không thích Tiêu Diệp Lạc nhưng cũng không muốn cô ta chết.

Tô Tố nhìn sang hướng Tiêu Lăng, thần thái của Tiêu Lăng cũng có chút lo lắng, rõ ràng giống như cô ta vậy, cũng không hy vọng Tiêu Diệp Lạc chết như vậy.

“Tiêu Lăng…”

“Ờ!”

“Đừng lo lắng.”

Tiêu Lăng nhẹ nhằng nắm lấy vai Tô Tố, giọng nói anh ta rất trầm, “Tô Tố, anh không muốn cô ta chết.”

Tô Tố ôm lấy anh ta từ phía sau, “Em biết!”

Dù cho là một người lạ thì mọi người đều có thiện chí, chưa kể rằng, Tiêu Diệp Lạc lại là người sống chung với anh ta trong thời gian dài như vậy.

Ánh mắt Tiêu Lăng nhìn vào mẹ Tiêu.

Mẹ Tiêu còn đang nắm lấy tay của mình, tự nhìn vào tay mình đầy máu tươi và ngồi đó thì thậm tự kỉ, tâm thần….không khác gì với một người điên! Diệp Lạc là món quà duy nhất trong lòng bà ta, nếu như Diệp Lạc cũng chết rồi, bà ta…..chấm dứt mọi thứ!

Thời gian chờ đợi luôn bị dày vò.

Ca phẫu thuật này đã thực hiện trong vòng 8 tiếng!

Đợi phẫu thuật xong, đã là 3 giờ sáng rồi.

Tiêu Khả người đầu tiên nhìn thấy trên phòng phẫu thuật ba chữ "Đang phẫu thuật" tắt đi, cô ta vội vã bước lên phía trước, "Phẫu thuật kết thúc rồi!"

Mọi người vội vã bước đến.

Chẳng mấy chốc bác sĩ và y tá đẩy giường mổ ra ngoài.

Mẹ Tiêu là người đầu tiên lao lên, "Bác sĩ, bác sĩ, con tôi sao rồi, con bé sao rồi!"

"Vết thương chỉ cách trái tim hai centimet, cực kỳ nguy hiểm! Nhưng rất may mắn các người đã đưa đến kịp thời, phẫu thuật rất thành công!"

Chân của mẹ Tiêu mềm đi, trực tiếp ngã xuống đất.

Tiêu Quốc Cường vội vã đỡi bà ta, "Không sao rồi, không sao rồi, Diệp Lạc của chúng ta tốt rồi."

Nói đến đây, y tá đã đẩy Tiêu Diệp Lạc ra, cô ta nằm trên giường mổ nho nhỗ, đôi mắt nhắm lại, khuôn mặt nhợt nhạt, trên người cô ta đắp một tấm chăn mỏng, tấm chăn che phủ người cô ấy, hầu như khong thể nhìn thấy hơi thở cô ấy.

"Bây giờ phải nằm viện quan sát, nghỉ ngơi một thời gian."

"Cám ơn bác sĩ!"

Tiêu Diệp Lạc không vấn đề, mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Lão gia tử cầm lấy cây nạng, vụng về lùi hai bước.

“Lão gia tử!” Lão Trần vội vã đỡ lấy ông ta.

“Không sao!” Lão gia tử cười đau khổ và lắc đầu, “Thực sự là lớn tuổi rồi, chỉ đứng vài tiếng cũng không thể chịu được rồi.”

“Ông nội, ông về nhà nghỉ ngơi trước đi.”

Lão gia tử cũng không muốn gây hỗn loạn cho họ, biết rằng Tiêu Diệp Lạc không ảnh hưởng đến tính mạng thì sau đó gật đầu, “Được, vậy ông với Lão Trần về trước, các on chăm sóc tốt cho Diệp Lạc.”

“Tiêu Khả về nhà cùng ông.”

“Vâng!”

“Tô Tố em cũng về đi.”

Tiêu Lăng không thể từ chối, hình ảnh người mẹ điên đâm người vẫn còn động lại ở đó, ai có thể đảm bảo rằng bà ta không phải bởi vì kích động, trong lúc họ đang ngủ thì sẽ làm gì với họ!

“Em….”

“Ngoan! Sáng mai anh sẽ về, đừng quên, ngày mai chúng ta còn có việc.”

Có rất nhiều chuyện trong tối nay, Tô Tố xém chút quên chuyện cùng ba đi thờ mẹ vào ngày mai.

Cô ta cắn môi, hạ thấp giọng nhắc nhở Tiêu Lăng, “Bản thân anh… hãy cẩn thận.”

Cô ta cũng không yên tâm về mẹ Tiêu.

“Yên tâm!”

Tiêu Lăng thuê Tiêu Diệp Lạc một phòng riêng.

Tiêu Diệp Lạc ở vào trong sau đó mọi người đều đi dần, chỉ còn Tiêu Quốc Cường, mẹ Tiêu và Tiêu Lăng ba người.

“Ba, ba đưa mẹ nghỉ ngơi trước đi, con ở lại chăm sóc Diệp Lạc một đêm, sáng mai ba đến thay con.”

“Được! Tiểu Quốc Cường đỡ mẹ Tiêu, hoàn toàn không dám kích động bà ta, giọng nói rất nhẹ nhàng, “Thục Phần, em cũng mệt rồi, anh đưa em đi nghỉ ngơi được không?”

“Không!”

Mẹ Tiêu ngồi trên giường bệnh, nói như thế nào cũng không rời đi, mắt cứ nhìn vào mặt Tiêu Diệp Lạc, không di chuyển,

Tiêu Quốc Cường bất lực.

Tốt nhất ở lại với Tiêu Lăng chăm sóc.

Chương 552

Lúc trở về nhà cũ thì đã gần 3 giờ sáng!

Những vết máu trong phòng khách đã được xử lý sạch sẽ, như không có chuyện gì từng xảy ra.

Tô Tố đưa lão gia tử về phòng, sau đó đi ngang phòng 2 đứa nhóc xem qua, thấy 2 đứa đã ngủ say mới yên tâm quay về phòng của mình.

Sau khi cô rửa mặt xong thì đã hơn 3 giờ.

Vết thương không thể thấm nước nên Tô Tố chỉ dùng khăn lông lau nhẹ, xem như là tắm sơ qua.

Nằm trên giường, nhưng không hề cảm thấy buồn ngủ!

Vai cô hơi đau một chút!

Vết thương bị đồ vật va vào, nên giờ có hơi đau!

Tô Tố đột nhiên nhớ tới Tiêu Lăng.

Trong thời gian bị thương này, ngày nào Tiêu Lăng cũng đem nước nóng với khăn lông đến giúp cô lau người! Thật ra, trong 3 năm Tô Tố ở Mỹ, cô đã bị bệnh mất ngủ trầm trọng, vì lúc vừa tới Mỹ là lúc đang có áp lực rất lớn, hầu như ngày nào cũng thức tới gần sáng mới có thể ngủ được một chút, về sau đi làm thì có đỡ hơn một chút, nhưng vẫn còn bệnh khá nghiêm trọng!

Thế nhưng……Tô Tố phát hiện, từ sau khi về nước, bệnh mất ngủ của cô không cần trị cũng tự khỏi, nhất là từ khi ở cùng với Tiêu Lăng, nằm trong lòng anh ấy, nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh ấy, cô rất dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Bây giờ Tiêu Lăng……chắc là đang ở bên Tiêu Diệp Lạc.

Tô Tố thở dài.

"Tiêu Diệp Lạc, cô nhất định phải thật tốt.".

Có lúc, người chết còn đáng sợ hơn người sống, nếu hôm nay Tiêu Diệp Lạc cứ vậy mà chết đi, những người ở hiện trường sẽ lưu lại một chút gì đó trong lòng, nếu vậy, mọi người sẽ không thể quên được Tiêu Diệp Lạc.

Cho nên, dù vì bất cứ lý do nào, Tô Tố cũng không mong Tiêu Diệp Lạc xảy ra chuyện.

Thật sự là ngủ không được, Tô Tố thở dài, mở đèn ở đầu giường.

Ánh sáng màu vàng ấm áp, làm cho lòng người cũng cảm thấy ấm áp hơn.

Đã là 4 giờ sáng, Tô Tố khát nước, chịu không được nên định mở cửa xuống lầu tìm nước uống!

Vừa mới mở cửa, cô liền nghe dưới lầu có tiếng động.

Tô Tô giật mình!

Còn có ai chưa ngủ giống cô hay sao?

Mắt của Tô Tố rất nhanh liền thích nghi với bóng tối, nhìn thấy một bóng người đang rất khó khăn mà bò về phía trước

Đây là......

Lão gia tử!

Tô Tố cuống cuồng chạy xuống lầu.

“Ông nội……”

“Tô Tố?”

“Là con!”, Tô Tố mở đèn phòng khách lên, nhìn thấy lão gia tử đang nằm trên sàn nhà với cái trán ướt đẫm mồ hôi, cây trượng thì văng ra xa, cô nhanh chóng chạy đến trước mặt lão gia tử, dìu ông đứng dậy thì phát hiện áo ngủ của ông đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, “Ông nội……”

“Đừng, đừng làm ầm lên!”

Lão gia tử sắc mặt đau khổ, cả người đều run rẩy không thể khống chế được.

“Thuốc đâu, thuốc của ông nội đâu.”

Lão gia tử mở lòng bàn tay ra, viên thuốc màu trắng trong tay đã sớm chảy ra vì mồ hôi.

“Ở…..trong phòng.”

Tô Tố cuống quýt đỡ lão gia tử lên ghế sofa, nhanh chân chạy vào phòng ông để lấy thuốc, đầu giường của ông có vô số bình nhỏ màu

trắng, nằm la liệt trên đầu giường, Tô Tố cũng không biết là bình nào đúng nên dứt khoát đem hết ra ngoài.

“Ông nội……”

“Bình thứ hai…….ba viên”

Tô Tố nhanh chóng đổ ra lấy ba viên thuốc, sau đó lấy ly nước ấm cho lão gia tử uống thuốc.

“Ông nội……”

Sau khi uống thuốc khoảng 10 phút, sắc mặt của lão gia tử đã đỡ hơn nhiều.

Lúc này, Tô Tố đã xem hết phần giải thích của mấy lọ thuốc màu trắng đó!

Xem hết……cô mới phát hiện ra, thuốc vừa rồi lão gia tử uống……là thuốc giảm đau!

“Ông nội, con dẫn ông đi bệnh viện……”

“Không đi đâu, đi bệnh viện cũng chả được gì.” Lão gia tử cười khổ, vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh mình trên ghế sô pha, nhìn Tô Tố ngồi xuống rồi mới nói tiếp, “Có phải bị dọa sợ rồi không.”

Tô Tố gật đầu!

Cô lần đầu nhìn thấy dáng vẻ khi phát bệnh của lão gia tử, thật sự là dã bị dọa không ít.

“Uống thuốc vào sẽ không sao nữa.” Lão gia tử nhẹ giọng căn dặn

Tô Tố, “Đừng nói với Tiêu Lăng tụi nó, không sẽ khiến chúng phải lo lắng.”

“Ông nội……lần nào ông cũng tự mình cố gắng ráng gượng như vậy sao?”

Cô thật sự không dám tưởng tượng,nếu vừa nãy không phải cô muốn đi uống nước thì lão gia tử sẽ như thế nào, ông nhất định không chịu gọi người, còn phải nằm trên sàn nhà bao lâu nữa! Tô Tố cảm thấy vô cùng chua xót, cô biết lão gia tử mắc bệnh ung thư gan giai đoạn cuối, đặc biệt lên mạng tìm đọc thông tin về bệnh uung thư gan. Trên mạng nói...... Thời điểm phát tán bệnh của giai đoạn cuối sẽ đặc biệt đau, thậm chí nhiều người vì chịu không nổi nên đã uống thuốc ngủ. Thế nhưng lão gia tử thì…… ban ngày ông giả bộ tốt như vậy, ai mà ngờ được bệnh của ông đã đi đến giai đoạn không thể khống chế được nữa.

Nhưng thì ra……là ban đêm lén lút uống thuốc.

Ban ngày hẳn cũng sẽ có lúc bệnh tình phát tán, vậy mà còn phải giả vờ làm như không có chuyện gì......

“Ông nội, ông như vậy sẽ không giấu được ai đâu.”

“Giấu được tới đâu hay tới đó thôi.”

Lão gia tử dường như đã ngấm thuốc, người cũng không còn cảm thấy đau, cười với Tô Tố nói, “Bệnh này của ta……có vào bệnh viện thì cũng chỉ chích thuốc giảm đau, ta không thích những nơi như bệnh viện, khắp nơi đều là mùi thuốc sát trùng, chẳng cảm nhận được chút tình người nào, vẫn là ở nhà tốt hơn.”

Cổ họng Tô Tố nghẹn nghẹn, nói không ra lời.

“Đừng đau lòng, cuộc đời này của ta a, muốn có cái gì thì có cái đó! Vinh dự! Địa vị! Tình yêu! Tình thân! Còn có đám bằng hữu già của ta! Bà con thì mất sớm, lúc bà con mất ta đã đau khổ đến không muốn sống, nhưng lúc đó Tiêu Lăng và Tiêu Khả còn rất nhỏ, ba mẹ Tiêu Khả thif đi bộ đội, Tiêu Lăng thì……lại là nhận nuôi, ta sống để còn kìm hãm Trương Thục Phần, để nó không thể làm khó dễ Tiêu Lăng, nếu như ta thật sự chết đi, thì Tiêu Lăng và Tiêu Khả làm sao mà sống nổi, cho nên ta phải ráng chống chọi! Chống chọi 1 cái a, đã chống chọi hơn 20 năm rồi......”

“Ông nội……”

“Hiếm khi có hứng như hôm nay, con cứ để ta nói.”

Tô Tố nhếch môi, cẩn thận nghe.

“Cả đời này ta sống cũng đáng lắm rồi! Bây giờ điều khiến ta không yên tâm, chính là Tiêu Lăng! Thằng nhóc Tiêu Lăng là người trọng tình cảm, mẹ của nó đối xử với nó như vậy nhưng mỗi tháng nó vẫn gửi tiền cho bà ta, mà nhất là……nó lớn lên bên cạnh ta, nếu bây giờ ta không ở bên cạnh nó nữa, với nó sẽ là một cú sốc rất lớn.”

“Ông nội, ông sẽ sống lâu trăm tuổi!”

Lão gia tử lắc lắc đầu, “Nha đầu, con đừng an ủi ta nữa, sức khỏe của ta tự ta biết, Ta thật sự không nghĩ tới khi còn sống có thể nhìn thấy con cùng hai đứa nhỏ, con a, cũng rất là lương thiện, bị thương nặng như vậy nhưng khi biết ta ngã bệnh cũng đưa hai đứa nhỏ trở về. Những năm qua con với Tiêu Lăng hợp hợp tan tan ta đều nhìn thấy, nha đầu a, chỉ là bây giờ ta muốn hỏi con một câu, con với Tiêu Lăng……thật sự đã làm lành với nhau, hay là vì muốn lão già này yên tâm nên mới ở trước mặt ta giả vờ diễn cảnh ân ái?”

Sắc mặt Tô Tố trở nên nghiêm túc, “Ông nội, con với Tiêu Lăng thật sự đã làm lành với nhau rồi! Hai đứa con đã quyết định, dù sau này có xảy ra chuyện gì cũng sẽ cùng nắm tay nhau tiến về phía trước!”

Chương 553

Mắt của lão gia tử sáng như đèn nhìn thẳng vào mặt của Tô Tố!

Tô Tố cũng không chột dạ hay gì, mắt đối mắt với lão gia tử, mặc ông dò xét.

Rất lâu sau lão gia tử mới thu lại ánh mắt của mình, cười hiền từ, "Tốt! Tốt tốt tốt, nên như vậy, gặp phải khó khăn thì hai người cùng nhau đối đầu, càng huống hồ hai đứa con của hai đứa cũng đã lớn như vậy rồi."

Tô Tố khiêm tốn nghe lão gia tử chỉ bảo.

"Năm đó a, ta với bà của con cũng giống như vậy, cứ cãi qua cãi lại, lúc đó tình tình ta ngang bướng, cũng giống như tiểu tử thúi kia, tính tình vừa xấu vừa cứng đầu, lúc đó đã làm sĩ quan, mặc dù ngoài miệng không nói, trong lòng vẫn là rất kiêu ngạo rất đắc ý. Bà con là một khuê tú, ta thì lại là người thô lỗ, lúc mới bắt đầu yêu nhau ta hay giở thói thô lỗ cọc cằn, lần nào cũng là bà con nhẹ nhàng khuyên bảo ta...... bà ấy là người có học thức, còn dạy ta đọc sách viết chữ, nhưng khổ nỗi ta là người không có kiên nhẫn, lần nào cũng khiến bà ấy phải nổi giận."

Trong đầu Tô Tố liền hiện ra những hình ảnh đó.

"Nhưng mà bà con a, chính là một người không biết nổi giận là gì, chỉ có duy nhất một lần là lúc đưa tiễn Diệp Lạc, bà ấy thật sự là một người rất tốt, thật đó, lúc ta còn trẻ không biết quý trọng, cứ hay làm tổn thương bà ấy, đợi đến lúc mất đi rồi mới biết quý trọng, có một

khoảng thời gian bà con đã bệnh đến nằm liệt trên giường, nghĩ lại ta và bà ấy đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, trong lòng thật sự cảm thấy rất áy náy, nhưng đã không còn cơ hội bù đắp nữa rồi...... Vẫn may là con và Tiêu Lăng không đến mức như ta và bà của con.”

Tô Tố bặm môi, “Ông nội, ông yên tâm, sau này dù xảy ra chuyện gì con và Tiêu Lăng cũng sẽ không dễ dàng buông tay nhau ra.”

Mặt của lão gia tử rũ xuống, vỗ vỗ tay Tô Tố, khóe mắt hơi ướt ướt, “Tốt, vậy ta yên tâm rồi!”

Ngồi thêm một lúc thì lão gia tử không chịu được nữa.

“Hôm nay nói nhảm hơi nhiều rồi, già rồi là thích nói nhiều vậy đó.”

“Con thích nghe ông nội nói chuyện mà.”

Lão gia tử cười cười, từ ghế sô pha đứng dậy, “Trời sắp sáng rồi, con về phòng nghỉ ngơi đi.”

Tô Tố đứng dậy, “Con đỡ ông nội về phòng.”

Tô Tố đỡ lão gia tử về phòng, liền đặt thuốc ở đầu giường, lại sợ lão gia tử sẽ khát nước, liền rót một ly nước đặt ở đầu giường.

Lão gia tử thấy cô cứ chạy tới chạy lui, trong lòng cũng cảm thấy vui, “Nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ!”

Tô Tố tắt đèn, đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Trải qua một phen sợ hãi, Tô Tố không còn thấy khát nữa, cô tắt đèn

phòng khách quay về phòng của mình. Mùa hè nên trời sáng rất nhanh, còn chưa tới 5 giờ, trời đã bắt đầu sáng, Tô Tố nghĩ tới bệnh tình của lão gia tử nên không thể ngủ được, mở to mắt cho đến sáng.

Buổi sáng đúng 6 giờ, Tiêu Lăng đã về.

Toàn thân anh đều là mệt mỏi và sương đêm, về tới phòng nhìn thấy Tô Tố đang ngồi trên giường, mở to mắt không biết đang suy nghĩ chuyện gì, anh không khỏi bất ngờ! Anh cởi bỏ áo khoác đã bị sương đêm làm cho ướt sũng, đi đến bên cạnh Tô Tố, “Em……cả đêm không ngủ hả?”

“Ưm!”

“Sao không ngủ?”

“Ngủ không được!”

Tô Tố không nói cho Tiêu Lăng biết tình hình của lão gia tử, cô biết lão gia tử không muốn khiến nhiều người phải lo lắng, cô nhanh chóng chuyển đề tài, “Tiêu Diệp Lạc tỉnh lại chưa?”

“Vẫn chưa, nhưng bác sĩ nói đã qua cơn nguy kịch. “ Tiêu Lăng vỗ vỗ đầu Tô Tố, “Nhanh đứng dậy, mình đi ăn sáng rồi đến khách sạn.”

“Dạ!”

Lúc ăn sáng lão gia tử vẫn chưa dậy, Tô Tố không cho người đi gọi ông, “Ông nội lớn tuổi rồi, hôm qua lại ở trong bệnh viện lâu như vậy, hẳn là mệt lắm, để ông ngủ thêm chút đi.”

“Ưm!”

Ăn xong bữa sáng, Tiêu Lăng và Tô Tố vừa định xuất phát thì có điện thoại từ bệnh viện gọi tới!

Điện thoại gọi tới di động của Tiêu Lăng, Tô Tố liền nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Lăng thay đổi, lông mày chau lại rất dữ dội, chỉ vội vàng nói một câu, “Tôi biết rồi, tôi sẽ qua đó ngay” liền cúp máy.

Tô Tố và Tiêu Khả đều cùng lúc hỏi thăm, “Sao vậy?”

“Diệp Lạc tỉnh lại rồi, cô ấy đòi về Mỹ ngay lập tức!”

“A? Bây giờ!” Tiêu Khả kinh ngạc.

“Chính là bây giờ!” Tiêu Lăng nhìn đồng hồ, 6 giờ rưỡi sáng, rồi lại nhìn sang Tô Tố, “Trước mắt chúng ta tới bệnh viện xem tình hình như thế nào, sau đó mới đến kháh sạn, hẳn là sẽ kịp thời gian, được không?”

“Được!”

Tiêu Lăng lái xe chở theo Tô Tố và Tiêu Khả, khi 3 người đến bệnh viện thì trong phòng bệnh đã náo loạn cả lên.

“Con muốn……đi Mỹ, nhất định phải……đi.”

“Diệp Lạc, bác sĩ nói sức khỏe bây giờ của con rất tệ, mất máu quá nhiều, con không thể bướng bỉnh như vậy, mẹ hứa với con, đợi sức khỏe của con tốt hơn chúng ta sẽ cùng đi, được không?

“Không! Bây giờ đi!”

Ngay sau đó là tiếng khóc nức nở của mẹ Tiêu Diệp Lạc.

Tiêu Lăng mở cửa, liền nhìn thấy Tiêu Diệp Lạc đang ngồi trên giường bệnh làm loạn, một bên là mẹ của cô động cũng không dám động tới cô, còn Tiêu Quốc Cường thì là bộ mặt không biết phải làm gì hơn.

Nhìn thấy Tiêu Lăng, mẹ của Tiêu Diệp Lạc như tìm được phao cứu mạng, cuống cuồng chạy tới nắm lấy tay Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng, con khuyên khuyên Diệp Lạc được không, con bé nhất định sẽ nghe lời con, tình trạng sức khỏe bây giờ của Diệp Lạc, nhất định không thể đi Mỹ......”

Tiêu Lăng đi vào phòng bệnh, vừa nhìn thấy Tiêu Lăng, Tiêu Diệp Lạc liền ngừng lại mọi hành động, “Anh……Diệp Lạc……”

“Bây giờ em muốn đi Mỹ để làm gì?”

Tiêu Diệp Lạc cười khổ, cô không phải muốn đi, mà là, không biết mẹ của cô khi nào sẽ lại chịu kích động, cô không muốn những việc giống như vậy sẽ phát sinh thêm lần nữa, cho nên muốn nhanh chóng rời khỏi đây, đối với mỗi người bọn họ đều là việc tốt.

“Anh Tiêu Lăng……em đã quyết định rồi. Anh……không cần phải khuyên em nữa……em với mẹ nhất định hôm nay phải đi.”

“Nguyên nhân!”

Tiêu Diệp Lạc nhìn sang mẹ của mình, cô sợ khi sức khỏe của cô tốt lên thì mẹ của cô sẽ không chịu đi nữa.

Hiện tại anh Tiêu Lăng cũng đã để ý đến họ, ba cũng đã nói chuyện với họ.

Đối với mẹ mà nói, đây cũng là một cơ hội tốt!

Cho nên nếu bây giờ cô không kiên trì, đợi đến khi cô khỏe lại, mẹ của cô nhất định sẽ không chịu rời đi.

Tiêu Diệp Lạc rủ mắt xuống, mặt vẫn trắng bệch, không thấy một chút sắc huyết gì, “Em……có nguyên nhân của mình, mọi người đừng hỏi nữa.”

Mắt Tiêu Lăng lóe lên, “Em định khi nào đi?”

“Em và mẹ đã đặt vé chuyến bay 11 giờ trưa nay, nếu bây giờ đi vẫn có thể đến kịp.”

“Nếu như em đã muốn đi, anh cũng không ngăn cản nữa, anh sẽ kêu sân bay sắp xếp cho em một chiếc máy bay riêng, tìm một bác sĩ thân cận đi theo.”

Mắt của Tiêu Diệp Lạc đỏ lên, như vậy cũng đã đủ rồi.

Mẹ của Tiêu Diệp Lạc hét ầm lên, “Không được, Tiêu Lăng con có lương tâm không vậy, Diệp Lạc đã bị thương thành như vậy rồi mà con còn có thể đối xử với nó như vậy!”

Tiêu Lăng tựa vào cánh cửa, ánh mắt lạnh lùng, “Mẹ, không phải con đâm Diêp Lạc bị thương!”

Bà ta há hốc mồm, bị Tiêu Lăng làm cho á khẩu không nói được gì.

“Mẹ, nếu……mẹ thật sự quan tâm con, vậy thì nghe con một lần đi, được không?”

Chương 554

Cuối cùng, dưới sự cầu xin khổ sở của Tiêu Diệp Lạc, mẹ Tiêu vẫn là đồng ý đi Mỹ cùng với cô.

Tiêu Lăng không có ý kiến với kết quả này, lúc này liền gọi điện thoại cho người ta sắp xếp máy bay, sau đó anh mới nói với Tiêu Diệp Lạc và mẹ Tiêu mẫu, “ con đã kêu Tiểu Trần sắp xếp xong xuôi rồi, chờ một lát Tiểu Trần sẽ đến bệnh viện, anh ta sẽ giúp hai người sắp xếp bác sĩ đi cùng, chiều nay cũng sẽ lái xe đưa hai người ra sân bay.”

“ Cảm ơn...... anh Tiêu Lăng!”

Tiêu Lăng lắc đầu, “ em ngoan ngoãn nghỉ ngơi một chút đi, anh và chị dâu em còn có chuyện phải làm, đi trước đây.”

Tiêu Diệp Lạc không giãy dụa nữa, thành thật nằm trên giường bệnh, ánh mắt cô chuyển từ trên người Tiêu Lăng qua tới trên người Tô Tố, lại từ người Tô Tố chuyển trên người Tiêu Lăng, cô gật đầu với Tiêu Lăng, “ ừm!”

“ Đừng đi! Tiêu Lăng, xem như mẹ xin con, con ở lại với Diệp Lạc được hay không?” mẹ Tiêu không còn cuồng loạn nữa, giữ chặt cánh tay Tiêu Lăng đau khổ cầu xin, bà biết chứ, Diệp Lạc mặc dù ngoài miệng không nói, thế nhưng trong lòng vẫn không muốn Tiêu Lăng đi, mẹ Tiêu cất tiếng đau buồn nói, “ Tiêu Lăng, chuyện ngày hôm qua đều là lỗi của mẹ, mẹ không nên phát cáu với con, cũng không nên nổi điên, mẹ cũng không muốn như thế...... Thế nhưng, mẹ khống chế không nổi mình, là lỗi của mẹ! Con hãy xét đến việc chiều nay mẹ với Diệp Lạc sắp rời khỏi, ở lại với Diệp Lạc nữa có được không?

Lần này mẹ với em con đi, có thể...... có thể sẽ không trở lại nữa.

Bước chân Tiêu Lăng dừng lại.

Lưng Tô Tố có chút cứng lại, chuyển mắt nhìn về phía Tiêu Lăng.

“ Mẹ, thật xin lỗi, con thật sự còn có chuyện phải làm!”

“ Việc gì lại quan trọng hơn mẹ với em con!”

Tiêu Lăng trả lời không chút do dự, “ không sai, là chuyện rất quan trọng.”

Mẹ Tiêu ngơ ngác đứng tại chỗ, rất lâu cũng không cử động.

Tiêu Diệp Lạc thấy thế, vừa đấu tranh vừa mở miệng, “ mẹ...... Để anh Tiêu Lăng...... đi làm việc đi!”

Tiêu Lăng đẩy cánh tay mẹ Tiêu ra, rủ mắt xuống nhỏ giọng nói, “ mẹ, con và Tô Tố đi trước đây!”

Nói xong, không để ý sắc mặt của mọi người nữa, Tiêu Lăng nắm tay Tô Tố rời khỏi phòng bệnh.

Sau lưng!

Ánh mắt của Tiêu Diệp Lạc dán chặt vào Tiêu Lăng, cô biết...... Đây là lần cuối trong kiếp này...... lần cuối cùng gặp anh Tiêu Lăng của cô, bởi vì cô đã quyết định, lần này đi Mỹ, sẽ không bao giờ trở về nữa.

Sau này...... Dù có gặp lại, chỉ sợ cũng chỉ có thể gặp qua màn hình TV.

Tạm biệt! Anh Tiêu Lăng!

Tạm biệt! Mối tình đầu của tôi!

Tạm biệt! Thanh xuân của tôi!

.....

Trên xe.

Thời gian đã hơi trễ, xe Tiêu Lăng lái rất nhanh, Tô Tố ngồi ở vị trí ghế phụ, trầm tĩnh 1 cách kì lạ.

“ Sao thế?”

Tô Tố vô tình ma sát kiếng xe, nghe được Tiêu Lăng mở miệng, ngẩn người một hồi mới nói, “ em vốn nghĩ rằng, nếu như anh không đến, em đến đó một mình.”

Cô cho là anh sẽ ở lại bệnh viện với Diệp Lạc?

Tiêu Lăng lắc đầu!

Sao có thể!

Anh một tay lái xe, một tay khác nắm chặt tay Tô Tố, “ Tô Tố, anh đối với Diệp Lạc, hiện chỉ có đồng tình, còn nữa chỉ là không muốn em ấy chết mà thôi, bây giờ anh ở lại với em ấy, sẽ chỉ tạo thêm sự kì vọng mới trong lòng em ấy, những chuyện này lòng anh rõ nhất, sao anh có thể làm thế! Trong tim anh chỉ có một mình em, là một người đàn ông đã kết hôn, anh sẽ giữ khoảng cách với tất cả những người con gái độc thân.

Lòng Tô Tố dễ chịu một chút, cô liếc xéo Tiêu Lăng, “tự giác vậy sao?”

“ Đương nhiên!”

Được thôi, là cô lòng dạ hẹp hòi!

Hai người lên đường lần nữa, bầu không khí trong xe đỡ hơn rất nhiều.

Lúc hai người đến khách sạn Tô Nhiễm đã ăn mặc chỉnh tề, ông hôm nay không có mặc trường bào chói mắt, mà đổi lại một bộ đồ bình thường, đeo cặp kính không có khung, nhìn qua càng nho nhã lịch sự.

“ Ba!”

“ Đến rồi à!” Tô nhiễm đang ngồi trên ghế sofa trước quầy lễ tân của khách sạn xem tạp chí, nghe thấy tiếng gọi liền để sách xuống, ông nâng kính, đứng dậy từ ghế sofa.

“ Chúng con tới trễ ạ.”

“ Không trễ, là ba đến sớm.” Tô nhiễm đi đến cạnh Tô Tố, giống như cư xử với con nít vậy, đưa tay sờ đầu cô, sau đó quay đầu cười và nhìn Tiêu Lăng, “ chúng ta đi thôi.”

“ Dạ!”

Ba người lên đường.

Lúc trước Tiêu Lăng và Tô Tố đã từng đi viếng thăm mẹ, nên biết vị

trí ở đâu!

Tô Cẩn bị Tô Đại Khuê chôn tại một khu đất hoang xa xôi ở thành phố A, Tiêu Lăng lái xe nửa tiếng mới chạy tới đó.

Ba người cùng xuống xe.

Tô Tố ba năm không đến, trong bãi đất hoang mọc ra rất nhiều cỏ dại, cỏ dại cao khoảng chừng nửa người.

Tiêu Lăng cầm một cây gậy, đi ngay phía trước đánh quét cỏ dại, anh không quên nhẹ giọng căn dặn hai người, “ mọi người cẩn thận một chút, mùa hè, nói không chừng trong bụi cỏ sẽ có rắn!”

“ Ừm! ”

Hai người theo sát bước chân của Tiêu Lăng, đi khoảng năm phút, liền tới mộ của Tô Cẩn.

“ Chính là chỗ này.”

Tô Nhiễm dừng bước, ông nhìn đống đất nhỏ trước mắt, con mắt ướt át.

Trong đầu hắn nhớ đến Tô Cẩn hai mươi lăm năm trước, lúc này nhìn lại đống đất nhỏ này, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót khó tả.

Cô ấy vậy mà...... bị chôn ở nơi thế này!

“ Các con có thể lánh mặt một chút không, ba có chuyện muốn nói với mẹ các con.”

“ Dạ!”

Tiêu Lăng kéo Tô Tố đi đến một nơi cách đó không xa.

Tô Nhiễm tháo mắt kính xuống, ngồi xổm trước đống đất, ông đưa tay chà sát đất trên đống đất, cuối cùng ông không kìm được mà rơi nước mắt, ông biết chuyện Tô Cẩn qua đời, thế nhưng lại không biết, cô lại bị chôn ở nơi hoang sơ thế này.

phần mộ của cô đơn sơ như vậy, không có bia đá, không có hình chụp, thậm chí ngay cả một cái tên cũng không có!

Trên đống đất mọc đầy cỏ dại, nếu như không phải Tiêu Lăng nói với ông, ông thậm chí cũng không biết nơi này là một cái mộ, bên trong chôn cất người phụ nữ mà ông yêu.

Tô Nhiễm ngồi dưới đất, đưa tay, nhổ từng cọng cỏ dại trên đống đất.

“ A cẩn...... Thật xin lỗi, bây giờ anh mới đến!” Động tác của Tô Nhiễm không dừng lại, ngữ khí vô cùng dịu dàng, “ tính lại, em cũng đã qua đời hơn hai mươi năm rồi, có lẽ anh mạng anh không tốt, tất cả những người phụ nữ tiếp cận anh đều không có kết cục tốt, em như vậy, mẹ của Bạch Linh cũng vậy, cả đời anh có lỗi nhất nhất chính là hai người các em, nhưng may mắn...... con gái của chúng mình...... nó không vì không cha không mẹ mà trở thành một đứa con hư, không giống Bạch Linh vậy...... Tố Tố rất ngoan cũng rất nghe lời, diện mạo rất giống em đó, anh nhìn nó sẽ không khống chế được mà nhớ tới em...... Đúng rồi, em còn không biết nhỉ, con gái chúng ta đã kết hôn rồi, còn có một cặp long phượng thai xinh xắn. Mặc dù anh vẫn chưa nhìn thấy hai đứa trẻ, thế nhưng con mà con gái chúng ta dạy, chắc chắn cũng thông minh ngoan ngoãn.”

Có mấy cọng cỏ dại mọc đầy gai, tay Tô Nhiễm bị đâm xước da, có

máu tươi chảy ra.

Nhưng Tô Nhiễm dường như không có cảm giác, ông nhìn đống đất nhỏ, dường như trước mặt chính là người phụ nữ ông yêu, ánh mắt dịu dàng, “ A Cẩn, em yên tâm đi, anh sẽ bảo vệ tốt con gái của chúng ta, tuyệt đối sẽ không để nó bị thương...... Hiện giờ anh không thể đưa em rời khỏi nơi này, em chờ anh, chờ anh giải quyết xong mọi chuyện, anh đưa em về nhà!”

Chương 555

Tô Nhiễm nhanh chóng làm sạch cỏ dại còn bám trên phần mộ.

Mộ phần giờ đây không còn bị che phủ bởi lớp cỏ dại nữa, cuối cùng cũng đã ra hình ra dáng rồi.

Tô Nhiễm không sợ vấy bẩn, ngồi bên mộ phần, giang tay ra, vịn vào phần mộ, "A Cẩn, bây giờ em ở đây cũng khá tốt rồi, em không biết rằng bên căn nhà họ Tô đó rất là âm u...... Anh cũng không muốn trở về cái nơi đó đâu! Đợi anh đem tất cả sự việc giải quyết ổn thỏa rồi, anh sẽ rời khỏi kinh thành, định cư ở A Thị, sống cùng với con gái của chúng ta, lúc đó anh sẽ đón em về nhà, như vậy em sẽ không còn cô độc nữa...... Em đã nói với con gái rằng anh là một vị đại anh hùng. Hazz……anh là đại anh hùng gì chứ, ngay cả người phụ nữ anh yêu còn không bảo vệ được mà, như vậy mà là anh hùng cái gì, thật sự anh có chút hối hận...... Năm đó, nếu anh tiếp nhận việc làm ăn của gia đình họ Tô năm mười sáu tuổi, nắm hết quyền hành trong tay, thì có phải…… sẽ không xảy ra những việc như thế này......"

Tô Nhiễm lắc đầu, cười khổ!

Những sự việc mang tính giả thiết...... Nó thật sự không có ý nghĩa gì.

Nếu thật sự ông ta tiếp nhận việc kinh doanh của nhà họ Tô, thì bây giờ có lẽ sẽ biến thành một con người khác nữa rồi!

Tô Nhiễm ngồi bên phần mộ cả buổi sáng, như có rất nhiều lời muốn kể cho Tô Cẩn nghe.

Cuối cùng khi ông định thần lại, mới vẫy tay về phía Tô Tố và Tiêu Lăng, hai người cùng nhau đi tới.

"A Cẩn, có thấy rõ chưa, đây là con rể của chúng ta...... Ôi, cậu ta đến đây để bái tế em nè, em hẳn là đã gặp qua cậu ấy rồi, con gái của chúng ta còn hạnh phúc hơn cả hai chúng ta nữa đấy, có thể gặp được một người thích hợp."

Tô Tố quỳ trước mộ phần, đã ba năm rồi không đến đây bái tế mẹ cô, thời gian ba năm...... Mộ phần của mẹ cô đã mọc rất nhiều cỏ dại.

Trong ba năm gần đây, Tiêu Lăng thỉnh thoảng đến đây, mỗi lần đến đây đều dọn dẹp sạch sẽ hết đám cỏ dại trên mộ, thật nhanh, cỏ dại lại mọc um tùm, anh ta đi đến gần phần mộ, đi đến gần hai cha con rồi ngồi xổm xuống, nhìn lên mặt trời, "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta...... nên về thôi."

Tô Nhiễm nhìn thoáng qua thời gian, đã mười hai giờ trưa rồi,trong lòng ông ta cảm thấy rất tiếc nuối, "sao mà nhanh thế......"

Tiêu Lăng đã đặt vé máy bay vào ba giờ chiều hôm nay bay vào kinh thành, nên mới hối thúc.

"Chúng ta lần sau lại đến thăm mẹ nhé."

Tô Nhiễm nhẹ nhàng đứng lên, ông ta lưu luyến nhìn lên phần mộ, không ngừng chần chờ, bước chân rời đi.

Trở lại trong xe.

Ba người vừa mới bái tế xong, tâm trạng rất nặng nề, không ai nói tiếng nào.

Trên đường rất im lặng!

Ba người về đến khách sạn thì cũng đã gần một giờ rưỡi rồi.

Tô Nhiễm đã sớm thu dọn đồ của ông, không kịp ăn cơm trưa, khoảng cách từ khách sạn đến sân bay vẫn còn một tiếng đồng hồ đi xe.

Tiêu Lăng nhận chiếc va li từ trong tay của Tô Nhiễm, bỏ vào cốp xe sau.

Sau một tiếng đồng hồ!

Ba người đã đến sân bay!

"Được rồi, hai người các con về đi."

Tô Tố cảm thấy luyến tiếc không nỡ, cô vừa mới gặp mặt cha ruột của mình chỉ trong một thời gian ngắn mà thôi, bây giờ đã phải xa nhau rồi!

"Ba......"

"Nha đầu ngốc, khóc cái gì. Đâu có phải là không gặp mặt nữa đâu."

"Khi nào chúng ta lại gặp nhau nữa?"

Tô Nhiễm nghĩ nghĩ, "Thêm hai tháng nữa...... Là đại thọ tám mươi tuổi của phụ thân ta, ta đang chuẩn bị bắt tay vào làm buổi yến tiệc, lúc đó nhất định sẽ phát thiệp cho Tô Lăng và Lãnh Mạc nữa, đến lúc đó con cùng đi nhé."

Tô Tố cau mày lại, cô chưa từng gặp mặt qua Tô lão thái gia, từ khi ông ta làm những việc đó, thì cô đã rất hận ông ta hận đến nghiến răng, cô một chút cũng không muốn gặp lão già chết tiệt đó!

Hoàn toàn không muốn!

Đừng nói là bây giờ đi mừng thọ ông ta!

Nhưng mà nếu đi được gặp ba thì......

Trong lòng Tô Tố bắt đầu rối rắm.

Tiêu Lăng nắm chặt tay Tô Tố, anh ta nhìn về phía Tô Nhiễm, "Ba, ba yên tâm đi, tới lúc đó con sẽ cùng đi với Tô Tố."

Tiêu Lăng cũng muốn biết cái lão Tô thái gia thủ đoạn kia!

Bên kinh thành, đó là địa bàn của Tô lão thái gia, nhưng mà chớ quên rằng, đại bá của ông ta đang quản tất cả binh đội trong kinh thành, đến lúc đó thật sự có phát sinh tranh chấp, thì ai là người sẽ được lợi đây...... Cái này rất khó nói!

Tô Nhiễm gật đầu, "Được! vậy ba về trước đây, các con yên tâm, bên phía Bạch Linh hãy để ba trông chừng cho."

"Dạ!"

Tô Nhiễm xoa đầu Tô Tố, "Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa, ba đi đây."

"Ba......"

Cô không nỡ xa ông.

"Được rồi được rồi, lớn rồi, con cái cũng đã tám tuổi rồi, sao bản thân lại giống như đứa trẻ, chỉ hai tháng thôi, thời gian qua rất nhanh, được rồi, trong hai tháng này cố gắng đừng liên lạc với ba nhé, bên nhà cũ của Tô gia...... Bất kỳ nơi đâu cũng đều có tai mắt của phụ thân ta, con biết không?"

"Như vậy là không được liên lạc sao?"

"Đương nhiên không phải." Tô Nhiễm kéo Tô Tố ngồi xuống băng ghế dài ở đại sảnh, "Ba sẽ liên lạc với con mà, bây giờ chúng ta...... không thể để cho cha của ta biết chúng ta đã nhận mặt nhau rồi, như vậy sẽ bất lợi cho con, con hiểu chứ?"

Cô đương nhiên là hiểu được!

Tô lão thái gia không phải là người mà!

Súc sinh cũng không bằng!

Hậu cơ trong đại sảnh đã có phát thanh bắt đầu hối thúc đăng ký nhập bay, Tô Nhiễm liền kéo va li từ tay của Tiêu Lăng qua, "Được rồi, các con đừng tiễn nữa, mau về đi."

"Ba, trên máy bay nhớ ăn một chút gì nhé."

"Con yên tâm, ba sẽ ăn."

Tô Tố chăm chú nhìn theo Tô Nhiễm rời đi, khóe mắt đỏ ửng.

Tình thân huyết thống...... là thứ gì đó rất thần kỳ, tuy rằng hai cha con trước giờ chưa gặp mặt qua, nhưng khi gặp mặt rồi lại hoàn toàn không có cảm giác xa cách, ở chung với nhau thật hài hòa và tự nhiên.

Vào buổi chiều, Tiểu Trần gọi điện thoại đến, nói hai mẹ con củaTiêu Diệp Lạc đã đến sân bay rời khỏi A Thị rồi.

Cùng lúc đó, trên điện thoại củaTiêu Lăng và Tô Tố đều nhận được một đoạn tin nhắn của Tiêu Diệp Lạc.

"Anh trai Tiêu Lăng, tạm biệt nhé!"

"Chị dâu, thực sự xin lỗi, còn nữa...... tạm biệt!"

Sau đó, Tiêu Lăng vàTô Tố đều biết rằng, lần tạm biệt này, là không bao giờ......gặp nhau nữa.

Hai mẹ con cô ấy đã rời đi rồi, Tô Tố đề nghị được dọn về ngôi nhà cũ, nhìn thấy tình trạng phát bệnh của lão gia tử, Tô Tố hiểu rằng, thời gian của lão gia tử không còn nhiều nữa, bởi vậy trong thời gian này cô cố gắng ở bên cạnh ông càng nhiều càng tốt.

Tiêu Lăng đương nhiên không có ý kiến gì.

Buổi chiều hôm đó, hai người liền dọn về nhà cũ!

......

Và phía bên kia!

Bên trong biệt thự Bán Sơn!

Mặt mày của Lãnh Mạc như tái xanh, "Không tìm thấy! Cũng đã mười ngày rồi, đã cho rất nhiều người đi tìm, mà anh lại nói với tôi là không tìm thấy! Trương Hân là một người phụ nữ yếu ớt, mà trên người lại không mang theo tiền. Không có rút tiền lại không có điện thoại! Cô ta

có thể đi đâu đây! Tiếp tục tìm! Tôi cho các người... thêm thời gian ba ngày nữa, nếu tìm không được người nữa thì các người đừng mong trở về!"

Vương Bưu bị mắng chửi như chó.

Trên thực tế, từ lúcTrương Hân bị mất tích đến giờ, sắc mặt lão đại đối với anh ta luôn tỏ vẻ khó chịu.

Vương Bưu cũng rất lo lắng sốt ruột!

Từ lúc Trương Hân tiểu thư bị mất tích, thì anh ta đã cho người bắt đầu tìm kiếm bất chấp địa bàn, nhưng đã mười ngày rồi, đừng nóilà chỉ tìm người đến cả con ruồi cũng có thể tìm thấy, nhưng vẫn không có bất cứ tin tức gì của Trương Hân tiểu thư cả!

Vương Bưu nhìn vào sắc mặt của Lãnh Mạc anh ta càng trở nên lạnh lùng, bất chấp nói, "Lão, lão Đại...... chẳng lẽ phu nhân đã rời khỏi A Thị rồi?"

Chương 556

Không ở AThị à?

"Không thể nào" Lãnh Mạc luôn miệng bác bỏ, "Đã phong tỏa hết đường rồi, những con đường ra khỏi A Thị đều đã bị chặn hết rồi, cô ta cũng không thể đến những nơi đông người được, nhỡ bị người ta nhận ra, đến lúc đó chúng ta không cần phí công đi tìm nữa cũng bị các fan hâm mộ kéo cô ta ra rồi, bởi vậy cô ta chắc chắn còn ở A Thị"

Vương Bưu ngẫm lại cũng đúng

Người của bọn họ đã chặn hết tất cả các con đường ra khỏi A Thị, mỗi ngày đều phái người ở đó nắm giữ, ngay cả một con muỗi cũng không thể thoát khỏi, huống chi là một con người sống.

Nhưng mà, nếu như vẫn còn ở A Thị, thì tại sao đến giờ vẫn không có một chút tin tức gì.

Vương Bưu đề xuất ra một khả năng khác, "Lão Đại...... Phu nhân cô ta...... Có khi nào bị người ta giấu đi không, phu nhân là đại minh tinh mà, nhưng mà nếu là đại minh tinh thì cũng phải ăn phải uống chứ, vả lại phu nhân cũng đã mất tích mười ngày rồi, bây giờ không có bất cứ tin tức gì…… phu nhân lại là người rất có tiếng tăm, nếu như xuất hiện ở nơi công cộng thì chắc chắn sẽ bị công chúng nhận ra thôi, nhưng mà cho đến giờ cũng không nghe tin tức gì, có phải chăng…… phu nhân đã không đi ngang qua nơi công cộng, nếu không đi ngang...... thì cô ấy ăn uống như thế nào đây? Chắc chắn phải có người cung cấp cho cô ấy những thức ăn đó."

Cô đã bị giấu

Ai to gan dám giấu cô ta

Vả lại ngàyTrương Hân trốn chạy...... Cũng đã có kế hoạch rồi sao

Nếu như hôm đó anh ta không cho cô ta ra ngoài giải sầu, thì căn bản cô ta không thể nào trốn thoát được.

Cho nên làm sao biết trước được để tính kế hoạch?

Lãnh Mạc một lần nữa lại bác bỏ khả năng này, anh ta cáu kỉnh đập bể cái ly, "Chết tiệt, Trương Hân tốt nhất là đừng để anh thấy em"

Một đám người ở trong phòng khách nhìn thấy Lãnh Mạc phát cáu, nhất thời ngậm miệng không nói gì, ai ai cũng xoay người cúi đầu xuống, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Sau đó, anh mắt Lãnh Mạc nhìn vào đám người bên cạnh, càng nhìn càng phát hỏa

"Đồ thứ vô dụng, còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi tìm người đi"

"Dạ dạ da, chúng tôi bây giờ đi tìm đây"

Vương Bưu nhanh chóng dẫn đám người ra khỏi phòng khách.

Ra phòng khách, một người thuộc hạ của Vương Bưu nhẹ giọng nói, "Bưu ca, lão Đại anh ta...... Có phải mất cân bằng nội tiết tố không......"

Vương Bưu dùng ánh mắt sắc lạnh quét qua, "Đừng nói chuyện tầm

phào"

Người thuộc hạ đó rút cổ lại, rồi tiếp tục nói, "Ý của em là..... hay là chúng ta tìm một biện pháp khác, để lão đại chuyển sự chú ý đi, như vậy...... Có thể lão đại sẽ không nóng nảy như bây giờ?"

Vương Bưu có hứng thú nghe, "biện pháp gì thế?"

"Anh nhìn xem, từ lúc phu nhân mất tích đến giờ, bên cạnh lão đại không có một người phụ nữ nào, hay là chúng ta tìm một người phụ nữ cho lão đại trút hỏa đi"

Trút hỏa à

Trút hỏa dục vọng à

Vương Bưu vuốt cằm suy nghĩ, ngộ nhỡ...... ngộ nhỡ sau này phu nhân trở lại, biết được anh đã tìm người phụ nữ khác cho lão đại thì......

Vương Bưu run người

"Không được không được, nếu phu nhân mà trở về sẽ giết chết chúng tamất thôi"

"Phu nhân vẫn còn chưa về mà, vả lại những người trong biệt thự của chúng ta, không ai nhiều chuyện đến nổi kể sự việc này cho phu nhân nghe, lão đại nhiều phụ nữ như vậy, mà trong biệt thự chúng ta không có người nào kể cho phu nhân nghe đâu"

Nghe có vẻ có lý

Vương Bưu gật gật đầu, vỗ nhẹ thuộc hạ, "Tiểu tử ngươi, tuyệt lắm,

tuyệt lắm, chuyện này ta giao cho ngươilàm, những người phụ nữ của lão đại ngươi đều biết mà, trừ phu nhân của chúng ta ra thì những người khác đều là mỹ nhân da trắng chân dài, đúng rồi lão Đại rất thích phụ nữ có bộ ngực to, ta nghe nói bênĐế Cung mới về một số tiểu cô nương mới, ngươi hãy đi nhìn xem có người nào hợp với khẩu vị của lão đại không, lập tứcđưa về đây.

"Dạ được dạ được, để em lo chuyện này"

......

Lãnh Mạc ở trong phòng ngủ không ngừng uống rượu

Thật là chết tiệt, nóc hết rượu vào bụng mà vẫn không có phản ứng gì, không say chút nào

Trên bức tường bên trong phòng ngủ, có dán một biển báo lớn củaTrương Hân, tất cả đều được ghép từ nhiều bức ảnh nhỏ mà thành, mỗi một bức ảnh nhỏ là một bộ phận trên người của Trương Hân, tổ hợp lại thì là bức hình hoàn chỉnh của Trương Hân, những bức hình nhỏ đều được đính bằng một cây đinh trên phía góc trái, khi bị gió thổi, thì những cái góc chưa được cố định bay phất phới, nhìn biển báo trên trường giống như một bức ảnh sống vậy.

Lãnh Mạc nhìn lên biển báo bức ảnh Trương Hân, đang cười tươi tắn, càng nhìn càng nổi nóng

"Em cười em còn cười nữa à có phải bây giờ em đang rất mừng rỡ đúng không, có phải đang trốn ở một nơi nào đó mà vui vẻ không, anh nói cho em nghe, Trương Hân tốt nhất là em đừng để cho anh tìm thấy em, em sẽ chết đấy, đến lúc đó anh sẽ cho em biết rằng thủ đoạn lúc trước của anh vẫn còn nhẹ nhàng lắm"

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa từ cửa phòng ngủ, Lãnh mạc không ngừng buồn bực nói, "Ai"

Cửa phòng mở ra, một cái dáng người xinh đẹp, một người phụ nữ mặc trên người một chiếc váy đi vào phòng, một người phụ nữ đẹp đẻ tinh xảo thân hình thật là nóng bỏng, cô bưng một chiếc mâm đi qua, trên mâm có để một chai rượu trắng vẫn chưa khui.

Người phụ nữ nhìn thấy Lãnh Mạc, bỗng chốc mặt đỏ bừng tim đập mạnh.

Lúc này Lãnh Mạc đang mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, trên chiếc áo sơ mi có vài chiếc nút vẫn chưa được cài, cổ áo bị rời rạc, lộ ra bộ ngực thật cường tráng, ánh mắt của anh lạnh băng, nhìn trông có vẻ như một con thú nguy hiểm, rất nguy hiểm, lại kèm theo một sự hấp dẫn chí mạng.

Lòng ngực của người phụ nữ đập thình thịch

Lãnh Mạc nhìn thấy người phụ nữ bỗng chốc chau mày lại, "Cô là ai"

Người phụ nữ chậm rãi đi vào phòng, cúi đầu xuống lộ ra một phần cổ trắng ngần, hai má của cô ta ửng hồng và nói, "Lãnh tiên sinh, tôi là người bên Đế Cung phái qua để cùng uống rượu với khách...... Bưu ca cho gọi em đến để vui rượu cùng anh."

Vương Bưu?

Ánh mắt của Lãnh Mạc như dừng lại trên người phụ nữ, cô ta đang mặc cái váy quấn người, cái váy không lộ liễu lắm, thậm chí có thể nói rất là bảo thủ, nơi cần lộ liễu thì không thấy lộ, nhưng vóc dáng của cô ta quả thật rất là quyến rũ, tuy rằng không có chỗ nào lộ liễu cả, nhưng chiếc váy bó chặt thân hình của cô ta, nó còn hấp dẫn hơn

là cởi hết ra nữa.

Thân thể của Lãnh Mạc lửa nóng bừng lên

Từ lúcTrương Hân và anh cãi nhau, thì cô ta nhìn thấy anh như nhìn thấy con ruồi vậy, ánh mắt chán chường của cô ta khiến trong lòng anh ta cảm thấy chán ghét, cũng không thèm đụng đến Trương Hân.

Cho nên tính ra, bây giờ anh ta đã hơn một tháng không đụng đến phụ nữ rồi

Trương Hân

Em nghĩ rằng thiếu em thì anh không sống nổi sao

Lãnh Mạc tỏ vẻ giận dỗi, nói với người phụ nữ, "Qua đây"

"Dạ"

Người phụ nữ như có chút mừng rỡ, chậm rãi tiến đến bênLãnh Mạc.

Người phụ nữ tiếnlại gần, cô ta vừa đến gần một mùi thơm nhẹ từ trên người tỏa ra, Lãnh Mạc hít một hơi thật sâu, cầm ly rượu trên đầu giường, "Rót rượu đi"

"Dạ"

Người phụ nữ bèn mở chai rượu, đổ một ly rượu trắng thật đầy cho Lãnh Mạc.

Lúc cô đổ rượu rất tập trung tinh thần, cúi đầu xuống, cặp lông mi rung nhè nhẹ, nhìn vào thập phần khiến người trìu mến.

Nhưng mà

Lãnh Mạc động tác hơi ngưng một chút

Bởi vì khi anh ngẩn đầu lên, liền thấy tấm hình của Trương Hân trên tường

Trên bức hình biển báo, cô ta vẫn giữ nụ cười vui vẻ.

Nhưng khiLãnh Mạc nhìn lên bức hình biển báo của Trương Hân, đột nhiên như bị dội một gáo nước lạnh vào người vậy, dục hỏa trên người tiêu biến hết trong nháy mắt.

Trương Hân đã trốn đi, anh ta lại làm chuyện như vậy, thì cả đời Trương Hân cũng không tha thứ cho anh ta.

Chết tiệt

Lãnh Mạc mặc quần áo vào, nghiến răng trừng mắt nhìn người phụ nữ trên giường, "Cút"

Chương 557

Người phụ nữ không hiểu tại sao.

Cái váy trên người cũng đã bị xé rách, trên người bây giờ chỉ còn lại quần áo bó sát người thôi, trên gương mặt có chút đỏ ửng vẫn chưa biến mất, thì nghe Lãnh Mạc nói như vậy, cô ta như sửng người ra, cảm thấy tủi thân và từ trên giường ngồi dậy, trước mặt cô là một người thật sự mạnh mẽ, cô cắn chặt môi, uất ức nói, "Lãnh tiên sinh, có phải tôi hầu hạ không được tốt không!"

Lãnh Mạc đã hoàn toàn không còn hứng thú nữa!

Giọng của anh ta càng sắc lạnh hơn, không thèm nhìn đến người phụ nữ lấy một cái, "Cút ra ngay!"

Người phụ nữ cũng là người thông minh, thấy tình huống như vậy, biết Lãnh Mạc không còn hứng thú gì với cô ta nữa, tuy trong lòng rất là uất ức, nhưng vẫn thành thật bước xuống giường, mặc quần áo và tủi thân rời khỏi phòng.

Sau ba phút.

Lại có tiếng gõ cửa ngoài phòng.

"Vào đi!"

Vào phòng lúc này là Vương Bưu, Vương Bưu đi vào thăm dò, nhìn thấy nét mặt của Lãnh Mạc, liền nuốt nước miếng, "Lão, lão Đại......"

"Vào đi!"

Vương Bưu gục đầu xuống, hazz, lúc nãy anh ta thấy người phụ nữ từ phòng đi ra, thì đã phỏng đoán bản thân đã vuốt mông ngựa nhưng chụp nhầm đùi ngựa rồi, Vương Bưu vào để thỉnh tội!

Vương Bưu đóng cửa bước vào phòng.

Lãnh Mạc tựa vào đầu giường, ánh mắt mỏi mệt, "Về sau đừng làm chuyện như thế nữa!"

Oh ngoài ý muốn, quả nhiên không phát cáu.

Vương Bưu vội vã gật đầu, vỗ ngực bảo đảm, "Lão Đại anh yên tâm, sau này tôi sẽ không ……dám nữa!"

Trong phòng như đầy ấp hương thơm của người phụ nữ lúc nãy, Lãnh Mạc bỗng nhiên nghĩ đến Trương Hân, Trương Hân trước giờ không thích dùng đến những loại nước hoa không rõ nguồn gốc này, nhưng trên người của cô ta vẫn có một mùi thơm nhè nhẹ, mùi thơm thật tự nhiên và dễ chịu. Nhưng lúc này đây, mùi nước hoa kia đã tràn ngập tất cả hương thơm vốn thuộc về Trương Hân trong căn phòng này rồi!

Lãnh Mạc không ngừng phiền não.

"Kêu người làm đến đổi hết những thứ trên giường ngay!"

Vương Bưu lập tức ra khỏi phòng gọi người làm vào, hiệu suất làm việc của người làm rất nhanh, chưa đến ba phút đã đổi hết những thứ có liên quan đến người phụ nữ lúc nãy một cách sạch sẽ!

Có lẽ là tác dụng của tâm lý, Lãnh Mạc như cảm thấy được mùi

hương của Trương Hân như trở về.

Anh chau mày, dặn dòVương Bưu, "Sau này...... trong biệt thự Bán Sơn, ngoài phu nhân và người hầu ra, không cho phép bất cứ người phụ nữa nào có liên quan xuất hiện nơi này!"

Vương Bưu kinh ngạc ngẩng cao đầu.

Lão Đại đây là anh...... không có ý định tìm người phụ nữ khác sao?

Hay là anh nói, không có ý định tìm người phụ nữ khác ở trong biệt thự Bán Sơn?

Lãnh Mạc cảm thấy được sự quan sát của Vương Bưu, ngẩng nhìn anh ta, âm thanh lạnh lùng nói, "Có nghe thấy chưa!"

"Dạ nghe rồi nghe rồi, thuộc hạ lập tức đi dặn dò."

Lãnh Mạc thở dài, "Ngươi ra ngoài đi!"

Vương Bưu nhìn thấy Lãnh Mạc tâm trạng không được tốt, cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của anh, bèn nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài phòng.

Trong phòng bây giờ còn lại một mình Lãnh Mạc thôi.

Anh ta dựa vào cái chăn vừa mới được đổi mới, ánh mắt nhìn lên bức hình biển báo trên tường.

Trương Hân!

Em...... rốt cuộc ở nơi nào?

......

Trong thời gian đó.

Một nơi trong tiểu khu ở ngoại thành A Thị.

Cái Tiểu khu này quả thật rất nhỏ, hai phòng ngủ một phòng khách, nếu so về lúc trước ở chung cư và biệt thự thì ở đây quả thật rất đơn sơ, nơi đây đều là những ngôi nhà cũ mười mấy năm, nên phong cách xây dựng đặc biệt cổ xưa, nên đồ dùng trong nhà đơn giản đều được làm bằng gỗ! Trong phòng bếp, Trương Hân đang đối chọi với một đám thức ăn, nguyên căn bếp không khí rất ngột ngạt, tình cảnh rất hỗn loạn.

Thật không dễ dàng gì, Trương Hân có thể hâm nóng được thức ăn, và đổ ra dĩa.

Cô khẩn trương khóa ga lại, đem thức ăn ra bàn ăn trong phòng khách.

Cầm đũa lên, cẩn thận ăn thử.

"Ồ......có tí tiến bộ rồi!"

Trương Hân không biết nấu cơm, từ lúc cô trốn chạy cho đến giờ, ngày nào cũng ở nơi này, nhưng lúc đầu mỗi ngày cô đều ăn mì gói, nhưng những ngày nay cô thật sự không thể ăn mì gói nữa, nên bắt đầu tự mình nghiên cứu về cái ăn, lúc đầu tập nấu những thức ăn đó đều bị cô nấu đến không ra gì. Nhưng bây giờ......

"Ồ...... Bây giờ tuy không được đẹp mắt, nhưng tốt xấu gì cũng có thể ăn được, tiến bộ có tiến bộ rồi!"

Trương Hân cười thỏa mãn, cười tủm tỉm múc cơm cùng thức ăn một cách rất hào hứng.

Ăn cơm xong, Trương Hân ngồi trên ghế sô pha xem TV!

Chỗ ở này đơn giản chỉ có hai phòng ngủ và một phòng khách, nơi này tuy nhỏ, nhưng đầy đủ tiện nghi, những đồ gia dụng cần có đều đầy đủ cả, đương nhiên, cũng như vậy, tuổi tác của các đồ gia dụng này cũng không còn nhỏ, cái tivi được đặt ngoài phòng khách, cái tivi cũng to lớn, nhưng cũng may cái tivi này cũng giống như những loại tivi kiểu dáng khác đều dò được kênh.

Trương Hân đang xem tin tức giải trí.

Xem xong không nhịn được bèn thở dài!

Cô ta là phát ngôn cho hai thương hiệu, cũng bởi vì cô lỡ hẹn nên không thể được đăng trên tin tức. Vẫn còn...... kịch bản cô đã nhận, cũng đã bàn xong cát-xê rồi, đều cũng bắt đầu bấm máy rồi, nhưng nữ vai chính này của cô không xuất hiện, vậy mà đoàn phim vẫn không làm ầm ĩ.

Cũng không kiện cô vi phạm hợp đồng.

Cha cha!

Cô lại thở dài lần nữa, thế lực của Lãnh Mạc quả thật rất là lớn!

Bỗng có tiếng gõ ngoài cửa vọng lại.

Trong lòng Trương Hân "Lộp bộp" hồi hộp, cô vội vả tắt tivi, cô cong lưng chạy đến bên cửa, từ cái lỗ nhỏ trên cửa nhìn ra ngoài mới thở phào nhẹ nhỏm, lén lút mở cửa ra chỉ một khe hở.

"Mau vào đi!"

Người bên ngoài nhanh chóng nghiêng mình bước vào phòng!

Trương Hân nhìn thấy tay của cô ta mang theo vô số đồ dùng sinh hoạt hàng ngày còn có thức ăn cùng thịt, rau, trong lòng cảm thấy rất cảm động, "Cám ơn cô nhé, Aisa, không có cô tôi không biết phải làm thếnào!"

Người đến quả thật là Aisa, thư ký của Tô Tố!

Sau khi hoàn thành công việc làm đại lý của Tô Tố, bởi vì Aisa là người của A Thị, cho nên đã cho cô ta nghỉ ngơi nửa tháng, vả lại những nhân viên công tác cũng đã trở về tổng bộ bên Mĩ rồi!

Căn nhà này không phải của người khác, mà là phần tài sản mẹ của Tô Tố để lại cho cô!

Lúc trước...... thời gian mà Trương Hân cảm thấyđau khổ nhất, Lãnh Mạc đã cho Tô Tố và Tiểu Hi đến bên cô. Tô Tố lúc đó đã đem địa chỉ và chìa khóa của căn nhà này giao cho Trương Hân, Trương Hân vẫn giữ trong người, trước giờ không để ai phát hiện, hôm đó cô được cho ra ngoài đi dạo, từ thương trường trốn chạy ra, cô đã lén trốn vào một chiếc taxi, sau đó lại chuyển qua ngồi xe máy, rồi chuyển sang xe ba bánh bằng điện, nói tóm lại là chuyển vô số phương tiện giao thông, mới đến được nơi đây.

Cô đã thay đổi rất nhiều phương tiện giao thông, là để cho người khác không phát hiện ra cô!

Khi vừa đến căn phòng này, Trương Hân đã rất cảm tạ đến tấm chân tình của Tô Tố, Tô Tố cũng đã biết trước cô nhất định sẽ trốn ra đây,

nên đã cho người đến sắp xếp và thông điện nước cho ngôi nhà này, căn phòng cũng được dọn vệ sinh sạch sẽ, lúc cô bước vào ở, ngay cả điện các thứ đều đãđượcbố trí sẵn hết.

Vốn Trương Hân không có ý định liên hệ với Tô Tố đâu.

Cô rất hiểu Lãnh Mạc, anh ta nhất định sẽ cho thuộc hạ đến giám sát Tô Tố và Tiểu Hi.

Cô ta đói đến không nhịn được, định mạo hiểm đi ra đường mua thức ăn, thì đúng lúc gặp Aisa, đang mang vô số thức ăn và đồ dùng sinh hoạt đến cho cô.

Và cứ từ đó, cứ cách ba đến năm ngày là Aisa đều đến mang theo thức ăn và đồ dùng sinh hoạt hằng ngày cho cô.

Aisa nghe thấyTrương Hân nói chuyện, hé miệng cười, "Trương tiểu thư cô đừng có khách sáo với tôi, đây là những việc Tô tổng đã dặn tôi phải làm."

Chương 558

Trương Hân đương nhiên biết được những việc này đều là công lao của Tô Tố.

Nhưng quan hệ của cô và Tô Tố……sớm đã không cần thiết cám ơn đối phương nữa rồi, trong lòng hai người đều biết được rõ ràng là được rồi.

Trương Hân nhận lấy đồ trên tay của Aisa, bất chấp nhét vào trong tủ lạnh, vừa để đồ vào vừa nói với Aisa, "Cô sau này đừng gọi tôi là cô Trương nữa, khách sáo quá rồi, gọi tôi là Trương Hân được rồi, đúng rồi, cô ăn cơm chưa, có cần tôi làm chút gì ăn không……cái đó cô đừng ngại, mấy ngày nay tôi buồn chán đến muốn phát mốc, lời nói có thể hơi nhiều."

Aisa lắc đầu, "cô Trương……" Dưới ánh nhìn của Trương Hân, cô sửa ngay cách xưng hô, "Trương Hân!"

"Như vậy mới đúng rồi!"

Trương Hân từ trong tủ lạnh lấy ra một chai lục trà ném cho Aisa, bản thân cũng đã lấy một chai nước ra, "Đừng khách sáo, ngồi đi."

Aisa ngồi xuống.

Aisa nhớ lại 10 ngày trước lúc Tô tổng cố ý hẹn cô đi uống trà, lúc đó Tô tổng đã nói cô nghe nhờ cô giúp đỡ chăm sóc một người bạn, cô không chút do dự đã đồng ý ngay, lúc ấy vừa đến đây trông thấy Trương Hân, Aisa rất hoảng hốt, không chỉ vì Trương Hân là đại

minh tinh, mà còn nữa là, Trương Hân lúc đó không biết đã trải qua những gì, trên người không hề có chút sức sống của một người phụ nữ hai mươi mấy tuổi, cả thân đều đang toát ra một loại khí âm u.

Lần thứ hai lúc cô gặp cô ấy, tình trạng của cô ấy đỡ hơn nhiều rồi, chí ít ra, cô ấy biết cười, lúc cười đôi chân mày đều là ánh hào quang, khiến người khác không rời mắt được.

Và Trương Hân của bây giờ, đã hồi phục lại bộ dạng của người bình thường.

"Trương Hân, cô có dự tính như thế nào? Gần đây bên ngoài vẫn cứ đang tìm kiếm điều tra tin tức của cô, những người đó cũng không biết khi nào mới chịu từ bỏ!"

Nhắc đến chuyện này, Trương Hân cũng rất bất lực.

Cô biết đấy!

Lãnh Mạc là con người vừa cố chấp vừa cứng đầu!

Những chuyện đã nhận định rồi thì sẽ đi đến cùng, tám trăm con ngựa cũng không kéo lại được.

Anh bây giờ đã xác định ý nghĩ muốn tìm cô, vậy khẳng định sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, nhưng……Trương Hân cúi mắt xuống, bây giờ anh e là không phải một mình nữa, lúc cô vẫn còn ở biệt thự Bán Sơn, Lãnh Mạc cũng có thể có chút kiêng kị, bây người người cô cũng không biết ở đâu, e là sớm đã có người phụ nữ khác vô ở rồi.

Trương Hân cười khinh.

Đây không phải là thứ cô mong đợi sao……

Mong chờ Lãnh Mạc mau mau khẩn trương chuyển dời sự chú ý, mong chờ anh yêu người phụ nữ khác, sau đó thiết thực trả tự do cho cô!

Nhưng tại sao……trong lòng vẫn thấy đau!

Trương Hân ôm lấy lồng ngực, sắc mặt trắng bệch hẳn ra.

“Là tôi……hỏi sai điều gì rồi?”

Trương Hân nghe thấy âm thanh, đột nhiên hồi thần lại, cô nhìn vẻ mặt tự trách của Aisa, vội vàng nở lên một nụ cười, “Không có không có! Không phải vấn đề của cô. Tôi bây giờ dự tính là……tôi thật sự muốn đi nước ngoài, tốt nhất là có thể thư giãn tinh thần, nhưng lúc tôi trốn ra quá vội vàng, cái gì cũng chưa chuẩn bị, hộ chiếu cũng để quên ở biệt thự. Thật ra nếu có hộ chiếu cũng chưa chắc đi được, bây giờ sân bay của thành phố A, không, phải nói là những nơi liên quan đến giao thông, đều bị canh giữ nghiêm ngặt, tôi muốn chạy cũng không thoát!”

Aisa đại khái cũng hiểu được tình trạng của Trương Hân, nghe cô nói như thế, tức thời trong lòng sinh cảm giác thương cảm.

“Vậy phải làm sao?”

Trương Hân nhún vai, mở chai trà uống liền hai ngụm, lau lau miệng rồi nói, “Tôi dự tính ở đây sinh sống trước, đợi bên Lãnh Mạc từ bỏ tìm kiếm điều tra thông tin của tôi, tôi mới tìm cách khác trốn ra ngoài! Ở đây rất khó tìm, mà Lãnh Mạc họ……nói sao thì cũng là thế lực ngầm, tuyệt nhiên không dám từng nhà từng hộ điều tra thông tin của tôi, cho nên, ở đây vẫn gọi là an toàn hơn!”

Aisa suy nghĩ một hồi, hiện tại hình như cũng chỉ có thể như thế.

“Đúng rồi, Tô Tố cô ấy khỏe chứ?”

“Tô tổng rất tốt ạ! Nhưng Tô tổng vẫn lo lắng cho cô hơn, cô ấy có thể là lo người khác sẽ điều tra đến người cô ấy, cho nên không có liên hệ nhiều với tôi, gần đây Tô tổng hình như cũng khá bận, chỉ dành thời gian rảnh gặp tôi, là lo lắng cho tình trạng của cô.”

Trương Hân trong lòng rất ấm áp, “Cô lần sau nếu gặp được Tố Tố, thì nói cô ấy nghe tôi rất tốt, cứ nói là tôi cái gì cũng đã từ bỏ rồi, kêu cô ấy đừng lo cho tôi.”

Aisa gật nhẹ đầu.

Hai người lại trò chuyện thêm một lát, Trương Hân thấy thời gian không còn sớm nữa liền hối thúc Aisa về nhà, “Ở đây là vùng ngoại ô, cách trung tâm thành phố vẫn còn một đoạn đường dài, cô là một đứa con gái, sớm trở về đi.”

“Dạ!”

Sau khi Aisa đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Trương Hân.

Vẻ mặt cười của Trương Hân có chút cứng đơ.

Cô xoa xoa mặt, nụ cười trên mặt tức thời biến mất.

“Haiz---“

Khoảng cách đến tự do mà cô muốn, đã rất là gần rồi! Bây giờ cô chỉ hi vọng, Lãnh Mạc khẩn trương……từ bỏ!

Sau này cô có thể đi đến bất kì nơi nào mà cô muốn đến.

Như vậy có thể sớm có thể quên được anh!

“Tại sao lại nhớ tới hắn ta nữa……”

Trương Hân dùng sức vỗ vào đầu, cảnh cáo bản thân, “Trương Hân à Trương Hân, mày lý trí tí được không, trên thế giới này đâu chỉ có Lãnh Mạc một người đàn ông, mày chỉ là cùng với hắn ta được 10 năm thôi, nảy sinh tình cảm với hắn ta, trên tâm lý cũng nảy sinh sự ỷ lại, cho nên vừa bắt đầu có thể có chút không thích ứng, đợi thời gian lâu rồi, tự nhiên sẽ phai nhạt thôi! Cho nên, đừng nhớ đến hắn ta nữa, đừng nhớ đừng nhớ tới nữa, rõ chưa!”

Cô dùng những lời nói như vậy để thôi miên bản thân, tâm trạng của Trương Hân tức thời tốt lên nhiều!

Cô nhìn thấy trời đã bắt đầu tối, chỉ có thể chán nản mở tivi ra xem truyền hình.

Trên truyền hình vẫn là chiếu tin tức ngành giải trí.

Trương Hân chán nản vừa định đổi kênh, đột nhiên nhìn thấy hình bóng quen thuộc của Lãnh Mạc.

Gia sản của Lãnh Mạc không hoàn toàn là màu đen, có lúc anh cũng có tham gia một số chương trình đấu giá từ thiện, hoặc là những chương trình công ích, dùng để duy trí hình tượng xã hội của anh.

Và lúc này, hình ảnh mà truyền hình chiếu lại là một chương trình đấu giá từ thiện.

Lãnh Mạc mặc bộ đồ đen giản dị, cũng đứng chung với các lão đại

giới thương trường hiện lên như một con hạc đứng trong một đàn gà, chỉ cần anh xuất hiện, lập tức đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, ngay cả ống kính cũng không chịu rời mắt khỏi người anh.

Trương Hân quan tâm chú ý không chỉ có điều này!

Cô nhìn thấy là người phụ nữ đang khoác cánh tay của Lãnh Mạc!

Người phụ nữ rất là mỹ lệ kiêu sa, nét mặt trang điểm tinh tế, trên người là bộ lễ phục hoa lệ, cười vô cùng……vui vẻ!

Trái tim của Trương Hân vừa mới bình phục, đột nhiên lại đau thắt lên.

Cô biết được……

Không có cô, những ngày tháng của Lãnh Mạc sẽ qua càng thoải mái hơn.

Và cô không có Lãnh Mạc, cũng đồng thời nhận được tự do! Cho nên cô đúng không hiểu được, tại sao Lãnh Mạc không chịu buông tay, nhất định bắt hai người phải đày đọa đối phương!

Trương Hân muốn đổi kênh!

Nhưng lý trí hình như không tài nào kiểm soát cơ thể, cô đang tự hành hạ mình xem hết chương trình đấu giá từ thiện!

Cuối cùng Lãnh Mạc đương nhiên là người thắng lợi lớn nhất!

Anh dùng 1 tỷ đấu giá được một chiếc nhẫn kim cương vàng 10 carat.

Cuộc đấu giá kết thúc, người dẫn chương trình không nhịn được phỏng vấn Lãnh Mạc, “Lãnh tiên sinh, chiếc nhẫn kim cương vàng này giá trị ngất ngưởng, nhưng rất hiển nhiên là nhẫn kim cương của nữ, ngài đấu giá được nó, là muốn tặng cho người như thế nào thế?”

Bạn nữ đứng kế bên Lãnh Mạc tức thời vẻ mặt mong chờ nhìn vào Lãnh Mạc.

Trong lòng Trương Hân nhảy lên.

Cô cũng muốn biết Lãnh Mạc sẽ trả lời như thế nào!

Chương 559

Lãnh Mạc im lặng một hồi.

Anh im lặng, những người xung quanh anh cũng bất giác im lặng, mọi người đều như nhịn thở chăm chú nhìn vào anh.

Lãnh Mạc hình như nghĩ ngợi được một hồi rồi nói, “Tôi đấu giá nó là do nó có ý nghĩa khác!”

Phóng viên lập tức nhớ ra điều gì, “Lãnh tiên sinh chỉ là, ý nghĩa thiết kế của nhẫn này? Theo nghe nói là nhà thiết kế trang sức đỉnh cao của hoàng thất nước Anh dùng thời gian mấy năm để thiết kế ra chiếc nhẫn này, chỉ riêng là phần cắt kim cương thôi cũng đã tương đối tốn công phu, hơn nữa chiếc nhẫn này bị cắt thành hình dạng giọt nước. Theo truyền thuyết kể rằng nhẫn kim cương này là nhà thiết kế bậc thầy thiết kế chiếc nhẫn cho người vợ của mình, còn đặt cho nó một cái tên rất hay, đặt tên là ‘Happiness’, có ngụ ý là hạnh phúc và vui vẻ.

Trương Hân ngây người nhẹ.

Đúng không!

Tâm tư vừa nãy của cô toàn bộ đều ở trên người Lãnh Mạc và bạn nữ của anh, không ngờ không biết được viên kim cương lại có ngụ ý như vậy.

Ánh nhìn của cô chuyển lại lên người Lãnh Mạc, anh luôn là một người thiếu kiên nhẫn, không ngờ lại không gián đoạn lời nói của

phóng viên, nghe xong lời của phóng viên, trái lại còn gật đầu, “Không sai, chính là vì cái này……”

Phóng viên lại một lần truy vấn, “Theo như công chúng biết được, Lãnh tiên sinh mỗi lần tham dự những dịp khác nhau lại đem một bạn nữ khác nhau, lần này Mạc tiên sinh đấu giá chiếc nhẫn này…… không lẽ là đã có ý trung nhân rồi? Nếu như như thế, vậy không biết bao nhiêu phụ nữ đã tan nát trái tim rồi.”

Sự kiên nhẫn của Lãnh Mạc tốt đến nổi trước giờ chưa từng có qua, “Không sai, tôi đã có người mình thích, chiếc nhẫn này là tôi đấu giá để tặng cô ấy đấy!”

“À……” Nét mặt nữ phóng viên như bị tổn thương, “Vậy Lãnh tiên sinh có thể tiết lộ ý trung nhân của mình không? Không lẽ là……là quý cô này?”

Nữ phóng viên nhìn vào bạn nữ kế bên Lãnh Mạc, đôi má của bạn nữ tức thời đỏ lên, sắc mặt mắc cỡ.

Đôi mày của Lãnh Mạc nhíu lên gần như không thấy được, “Chuyện này không thể tiết lộ!”

Nữ phóng viên bị mất hứng, khẩn trương chuyển chủ đề, “Tôi nghe nói Lãnh tiên sinh lúc đầu là muốn từ chối tham dự chương trình đấu giá từ thiện này, nhưng đột nhiên tại sao lại thay đổi ý định đến tham dự thế, có thể cho biết lý do tại sao không?”

“Là do……tôi làm mất một con mèo con!”

“À hả?” Nữ phóng viên ngây người.

Lãnh Mạc nhìn vào ống kính, ánh mắt của anh từ trong màn hình ti vi

xuyên qua đây, ánh mắt nhạy bén, “Con mèo con nhà tôi nuôi bị mất rồi, tôi hi vọng cô ấy nếu như thấy được chương trình đấu giá từ thiện này, ngoan ngoan quay về, nếu về tôi có thể không tính toán chuyện mà cô ấy bỏ trốn, nếu như bị tôi tìm được…… hậu quả tự gánh lấy!”

Nhịp tim đập của Trương Hân tức thời bị rớt một nhịp!

Muốn cô quay về, không tính toán với cô?

Hô hô……

Tại sao lại có thể nực cười đến thế, xã hội bây giờ đều như thế cả à? Chỉ cần có quyền có thế, cho dù là làm sai, vẫn như cũ là đại gia, vẫn như cũ cần người khác cúi đầu tạ lỗi? Trương Hân cô đây sẽ không chấp nhận như vậy đâu!

Vừa muốn đổi kênh, liền nghe thấy nữ phóng viên ngượng ngùng nói, “Con mèo nhỏ nói sao thì cũng là súc sinh, không biết đường về nhà đâu.”

Súc sinh……

Mép miệng Trương Hân tức thời co giật lại!

Cô ta mới là súc sinh! Cả nhà cô ta đều là súc sinh!

Trương Hân phẫn nộ tắt đi cái ti vi!

Cũng do là đã tắt ti vi, cho nên cô không thấy được ánh mắt của Lãnh Mạc liếc nhìn vào nữ phóng viên kia đã đột nhiên hạ nhiệt mấy chục độ, càng không nghe được câu nói cuối cùng của Lãnh Mạc.

“Chỉ cần cô ấy quay về, mỗi một con đường đều sẽ thông đến nhà!”

……

Tối hôm đó!

Cách thời gian kết thúc chương trình đấu giá từ thiện cũng đã năm tiếng, ở biệt thự Bán Sơn, sắc mặt của Mạc Tầm càng ngày càng khó coi.

“Lão, lão đại, phu nhân có thể không có nghe được lời nói vừa nãy của anh.”

“Câm miệng!”

Vương Bưu im miệng, qua được một lát Lãnh Mạc lại không nhịn được, nắm chặt chiếc nhẫn kim cương vàng đã đấu giá về, giận đến nghiến răng! Anh cố ý đi tham gia chương trình đấu giá từ thiện, chỉ là vì muốn Trương Hân đừng sợ hãi anh nữa, sau đó quay về!

Anh cũng đã nghĩ xong hết.

Chỉ cần Trương Hân chịu quay về, anh sẽ đem chiếc nhẫn này tặng cho cô, coi như chuyện bỏ trốn của cô chưa từng tồn tại!

Nhưng!

Nhưng!

Đã năm tiếng trôi qua, cho dù là góc tận cùng nhất của thành phố A, cũng có thể về đến đây, người phụ nữ chết tiệt kia vẫn một chút tin tức cũng không có!

“Bốp---“

Lãnh Mạc tức đến nỗi trực tiếp quăng chiếc nhẫn đó vào tường, chiếc nhẫn và tường phát ra một tiếng va chạm nhau, không ngờ lại lăn ngược trở lại về kế bên chân Lãnh Mạc!

Đáng chết!

Lãnh Mạc dùng giày da đạp lên mặc sức dẫm lên chiếc nhẫn.

Vương Bưu kế bên nhìn thấy đúng gọi là đau mắt thật, đây là chiếc nhẫn 1 tỷ đấu giá về đấy, không ngờ lại bị dẫm đạp như vậy, đúng là quá tàn bạo với thiên vật rồi!

Lãnh Mạc dẫm đạp được một hồi càng ngày càng tức tối!

Kim cương cứng rắn, giày da của anh không tạo được bất kì tổn hại nào!

Cơn hỏa nộ của Lãnh Mạc càng cháy càng lớn!

Nhặt chiếc nhẫn lên, trực tiếp vứt nó vào trong thùng rác!

Vương Bưu lại càng đau tiếc hơn.

Đều là tiền đấy!

Vương Bưu khom lưng muốn đi nhặt.

“Không được nhặt! Ai cũng không được nhặt! Người phụ nữ chết tiệt kia cũng không thèm đến thứ này, các người nhặt lại làm gì!” Lãnh Mạc tức giận đi thẳng lên lầu!

Chiếc nhẫn lúc đầu là anh nhìn thấy có ý nghĩa khác, cho nên mua về cố ý dự tính tặng Trương Hân, nhưng người phụ nữ chết tiệt kia không quay về! Cô căn bản là không thèm đến thứ này, nếu như đã vậy, anh còn để lại thứ chết tiệt này làm gì!

Lãnh Mạc mang theo bực bội đầy mình đi lên lầu!

Đến phòng ngủ, nhìn thấy trên tường đều là áp phích của Trương Hân, cơn hỏa nộ của anh càng tăng thêm, “Người đâu!”

Người giúp việc lập tức đi tới, “Lãnh tiên sinh!”

“Kêu thêm vài người, tháo hết toàn bộ những tờ áp phích này!”

“Hả?”

“Nghe không hiểu tôi nói gì à?”

“Vâng vâng vâng, tôi sẽ kiếm người đến tháo ngay!”

Vương Bưu cùng một đám người lên đây, nhìn thấy đám người rất nhanh tay nhanh chân tháo hết áp phích xuống, mép miệng co giật một hồi.

Áp phích rất nhanh đã tháo hết.

Bức tường bị mất đi áp phích tức thời hiện lên một khoảng trống không.

Lãnh Mạc còn tưởng rằng sau khi tháo hết áp phích của Trương Hân sẽ dễ chịu hơn, nhưng đáng chết thật, anh phát hiện, nhìn không được áp phích, trong lòng anh lại càng không thoải mái!

Người giúp việc nhìn thấy khuôn mắt tối tăm của anh, miễn cưỡng hỏi, “Lãnh, Lãnh tiên sinh, những áp phích này……đều vứt đi à?”

Vứt?

Vứt đi đâu!

Thùng rác?

Trong lòng của Lãnh Mạc co giật, ánh mắt lạnh băng liếc nhìn người giúp việc, người giúp việc cả thân dựng cả tóc gáy, má ơi, cô nói sai điều gì rồi!

“Áp phích……dán lên lại đi!”

“Hả?”

Người giúp việc trố to mắt nhìn lão đại.

Lãnh Mạc xấu hổ thành giận, “Hả cái gì hả! Nghe không hiểu tiếng người hả!”

“Nghe hiểu nghe hiểu ạ, lập tức dán lại ngay.”

Thoạt nhiên, tháo xuống dễ dán lên khó, tháo xuống chỉ cần 10 phút, nhưng bây giờ dán thứ tự lại từng tờ từng tờ lại tương đối khá tốn thời gian, dùng hết hai tiếng mới có thể dán lại những áp phích của Trương Hân.

Vương Bưu đang đứng trước cửa phòng sờ vào mũi.

Có thể nói anh là……anh đã sớm biết sẽ có hậu quả như thế?

Lần trước cũng là giận phu nhân, đem những đồ của phu nhân mua đều vứt đi hết, cuối cùng chẳng phải lại cho người đi khiên lại những thứ đó về, lại một lần để lại chỗ cũ sao!

“Vương Bưu!”

Vương Bưu giật bắn người, khẩn trương đứng thẳng lưng lên, “Lão đại, có em!”

Đợi người giúp việc đi hết, Lãnh Mạc mới dặn dò Vương Bưu, “Đi lấy chiếc nhẫn lên cho tôi!”

Chương 560

Vương Bưu biết chắc chắn sẽ như vậy.

Anh cười hì hì, đi đến bên cạnh Lãnh Mạc, như làm ảo thuật vậy móc từ trong túi ra một chiếc nhẫn, “ lão đại, em biết chắc anh không nỡ vứt đi, cho nên sớm đã nhặt lại rồi.”

Lãnh Mạc giành lại chiếc nhẫn.

Anh nhìn vẻ mặt hả hê của Vương Bưu, cười lạnh, “ vậy cậu có biết bây giờ trong lòng tôi đang nghĩ gì không!”

Ơ...

Nghĩ không ra!

Vương Bưu nhìn ánh mắt của Lãnh Mạc, ngượng ngập mà thu lại biểu cảm hả hê của mình.

Chiếc nhẫn bị giẫm đạp qua, có dính một chút bụi.

Anh lấy tờ khăn giấy ướt ra, nhẹ nhàng lau đi vết dơ trên đó, động tác dịu dàng đến không tin được.

Vương Bưu nhìn động tác của Lãnh Mạc, không kiềm được thở dài một tiếng.

Ai!

Thật ra trong lòng anh biết, nếu lão đại không phải tự mình tìm đường chết, thì sự việc đâu phát triển thành như vậy, bây giờ phu nhân chắc chắn đã quyết định cắt đứt mọi quan hệ với lão đại, vả lại đã trôi qua mười ngày rồi, với thế lực của họ và thân phận siêu sao của phu nhân, mười ngày cũng chưa phát hiện cô ấy, e rằng... sau này sẽ rất khó tìm được phu nhân!

“ Vương Bưu?”

“ Vâng!” Vương Bưu giật mình, lập tức hoàn hồn.

“ Cậu nói Trương Hân cô ấy có thể đi đâu!” Lãnh Mạc càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ, anh nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, trên mặt hiện lên một tia lo lắng, “ một cô gái như cô ấy, trên người lại không có tiền, cũng không có điện thoại, vả lại không có liên lạc với bạn bè cô ấy, tất cả bất động sản của cô ấy trong thành phố A tôi đều biết, cô ấy cũng không có ở đó, cậu nói thành phố A lớn như vậy, cô ấy có thể đi đâu?”

Vương Bưu nghiêm túc mà suy nghĩ, phu nhân từ lúc 17 tuổi đã đi theo lão đại, mười năm nay, mỗi một tài sản của phu nhân lão đại đều nắm rõ, nói thật, chính Vương Bưu cũng không biết cô ấy không có sự che chở của lão đại thì có thể đi đâu.

Vả lại một cô gái trẻ trung...

Vương Bưu không cho bản thân tiếp tục suy nghĩ nữa.

Anh chỉ có thể an ủi Lãnh Mạc, “ lão đại, chị dâu chắc chắn chỉ là trốn ở một nơi nào đó, về mặt an toàn nhất định không có vấn đề, người hâm mộ của phu nhân nhiều như vậy, nói không chừng... nói không chừng là người hâm mộ nào đã giúp đỡ cô ấy, nếu phu nhân bảo người hâm mộ đó bảo mật, khẳng định không có tin tức tiết lộ ra

ngoài đâu, cho nên... bây giờ phu nhân chắc chắn rất tốt.”

“ Vậy sao... nhưng mà lỡ như, cô ấy gặp phải người xấu thì sao!”

“ Không đâu không đâu, nếu phu nhân gặp phải người xấu, nhất định sẽ tìm cách liên lạc với lão đại.”

Vậy sao!

Lãnh Mạc một chút cũng không xác định được!

Với tình trạng bây giờ của Trương Hân, e rằng thà bị bắt cóc, cũng tuyệt đối không cầu cứu với anh đâu!

Đáng chết!

Lãnh Mạc càng nghĩ càng lo lắng, mười ngày rồi, nếu trong tình hình bình thường, người của anh sớm đã tìm được Trương Hân rồi, nhưng bây giờ vẫn chưa có, lỡ như Trương Hân thật sự gặp phải tên háo sắc nào đó... giam cầm cô ấy lại...

Lãnh Mạc đột nhiên bật dậy từ trên giường.

“ Lão, lão đại!”

Lại có chuyện gì nữa, căng thẳng như vậy!

“ Bây giờ lập tức bảo người tiếp tục điều tra, nhất định phải nhanh chóng tìm ra được người phụ nữ đó!”

“ Lão đại, cho dù muốn kiếm người, cũng phải xem thời gian chứ, bây giờ đã mười hai giờ đêm rồi.” Vương Bưu kéo Lãnh Mạc lại, “ lão đại, em có biện pháp này, không biết có khả thi không.”

“ Biện pháp gì!”

“ Hay là... em chỉ nói giả thiết thôi nha! Hay là lão đại ngài nhận lỗi trước mặt truyền thông, cứ nói là đảm bảo sau này sẽ không qua lại với người phụ nữ khác nữa, ngài xin... lão đại ngài đừng nhìn em bằng ánh mắt này, em biết trước giờ ngài chưa hề cầu xin qua ai, nhưng tình huống lần này không giống nhau. Ngài ở trước mặt truyền thông cầu xin phu nhân trở về, nói không chừng phu nhân thấy ngài hối cải rồi, nói không chừng sẽ trở về đấy!”

Lãnh Mạc dứt khoát bác bỏ, “ không được!”

“ Lão đại, bây giờ không phải là vấn đề về mặt mũi, chúng ta phải xác định sự an toàn của phu nhân trước, nếu như nhìn thấy tin tức, phu nhân có thể trở về, chứng tỏ phu nhân không có bị bắt cóc, nếu như không về... nói không chừng phu nhân thật sự gặp phải nguy hiểm đấy.”

“ Vô dụng thôi!” Lãnh Mạc hiểu rõ Trương Hân hơn Vương Bưu nhiều. “ Cậu không hiểu! Tôi nhận lỗi với cô ấy rồi thì cô ấy cũng sẽ không quay về, lần này cô ấy đã hạ quyết tâm không tha thứ cho tôi, cũng hạ quyết tâm cắt đứt quan hệ với tôi.”

“ Lão đại, có lời này em không biết có nên nói không.”

Ánh mắt Lãnh Mạc lạnh lùng lướt qua, “ có chuyện cứ nói đừng ấp a ấp úng!”

“ Khụ, vậy em nói đây.” Vương Bưu lặng lẽ lùi về sau một bước, sợ rằng anh nói sai một câu thôi lão đại liền một cú đánh qua, anh nói, “ thật ra à, tình cảm của phu nhân đối với ngài rất sâu đậm, nếu một người không có tình cảm với ngài, cô ấy sẽ không để ý đến anh có

bao nhiêu phụ nữ đâu. Phu nhân càng để ý những thứ này, chứng tỏ cô ấy càng yêu ngài.”

Lãnh Mạc không tin, “ vậy tại sao cô ấy còn bỏ đi!”

Vương Bưu tiếp tục nói, “ lão đại ngài thử nghĩ xem tại sao ngài chỉ có tình cảm với phu nhân, còn người phụ nữ khác cho dù lên giường rồi cũng không có tình cảm?”

“ Tại sao?”

Vương Bưu lắc lắc đầu, “ người trong cuộc u mê, bởi vì phu nhân khác với những người phụ nữ khác, phu nhân cô ấy tự tôn tự ái, có tôn nghiêm và giới hạn của mình, người như phu nhân, cho dù yêu một người đến mấy, cũng không thể vì người đó mà vứt bỏ tôn nghiêm và giới hạn, thật ra ban đầu ngài thưởng thức phu nhân, dần dần nảy sinh tình cảm với cô ấy không phải là bởi vì điều này sao!”

Lãnh Mạc suy đi nghĩ lại.

Mười năm trước khi anh gặp được Trương Hân, Trương Hân vẫn còn là một cô bé 17 tuổi, nhỏ bé lại mỏng manh, nhưng ánh mắt rất quật cường, những người khác đều sợ anh, ánh mắt cô nhìn anh lại vô cùng bình tĩnh, tuy lúc đó anh bảo Trương Hân làm người phụ nữ của anh, nhưng thái độ của Trương Hân đối với anh lại khi nóng khi lạnh, dần dần anh cảm thấy có hứng thú, nên mới quan tâm cô đến vậy.

Lúc đó tại sao anh lại vừa ý với Trương Hân!

Chẳng phải bởi vì cô không giống với những người phụ nữ khác sao!

Vương Bưu thấy Lãnh Mạc rơi vào suy nghĩ miên man, không kiềm

được nói rằng, “ lão đại, lời em nói có thể ngài không thích nghe, nhưng thuộc hạ cũng chỉ vì muốn tốt cho ngài, phu nhân cô ấy có tôn nghiêm có giới hạn, giới hạn của cô ấy chính là sự trung thành của anh... nếu như anh đối với những người phụ nữ kia chỉ là gặp dịp mua vui, đơn thuần là bạn nhảy nữ cần thiết để tham dự các hoạt động, em tin phu nhân chắc chắn sẽ không nói gì cả, bởi vì thân phận đặc biệt của ngài, trước giờ không thể ở nơi công khai mang theo phu nhân, cho nên cô ấy sẽ hiểu rằng anh là đang bảo vệ cô ấy! Nhưng mà... nhưng mà ngài xảy ra quan hệ với những người phụ nữa kia... chuyện như vậy không ai có thể chịu nổi, hành vi này của ngài, có khác gì so với giẫm đạp lên sự tôn nghiêm của phu nhân chứ!

Lãnh Mạc bụm môi lại không lên tiếng!

Kiếm phụ nữ... chuyện này đối với anh mà nói đơn giản tự nhiên như uống nước ăn cơm vậy, anh hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy!

“ Lão đại à... nói thật, em cảm thấy ngài nên tìm vấn đề cốt yếu mà giải quyết, nếu không... cho dù phu nhân trở về, cũng sẽ giống trạng thái như lúc trước vậy, ngài thật sự hi vọng cô ấy biến thành một pho tượng không có linh hồn sao? Nếu như vậy thì... cho dù phu nhân ở bên cạnh ngài, cả đời này cũng không thoát được... ngài cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc đúng không!”

“ Vấn đề cốt yếu...”

“ Đúng vậy, chính là vấn đề cốt yếu, rất đơn giản, chính là đừng lên giường với bất kì người phụ nữ nào khác ngoại trừ phu nhân nữa! Phải rồi, bao gồm cả sự mờ ám!”

Chương 561

Lãnh Mạc bóp chặt chiếc nhẫn kim cương trong tay.

Góc nhọn của chiếc nhẫn kim cương làm tay anh đau ghê gớm, nhưng dường như một chút cảm giác đau anh cũng không cảm thấy, vẫn cứ bóp chặt cái nhẫn kim cương, như thế chỉ có như vậy lòng anh mới cảm thấy được an ủi một chút.

Không được lên giường cùng người phụ nữ khác....

Không phải anh chưa từng thử qua.

Ba năm trước anh và Trương Hân cũng cãi nhau một trận, lúc đó anh cũng thử, thử trong nửa năm chỉ đụng vào một người phụ nữ duy nhất Trương Hân, luôn giữ khoảng cách với những người phụ nữ khác, nhưng anh cũng chỉ cố gắng duy trì được nửa năm! Vì có lúc, cho dù anh không muốn cũng sẽ có vô số người phụ nữ nhào vào anh.

Có người vì tiền tài mà nhảy vào lòng anh!

Có một số khác thì không dễ từ chối, ví dụ...anh tuy là thế lực hắc đạo hàng đầu Châu Á, nhưng Châu Á thì không phải chỉ mỗi anh làm xã hội đen, còn có nhiều bang phái khác, có một số thế lực cũng không nhỏ, có một số muốn chiếm địa bàn của anh, muốn anh chết, có một số lại đến nương nhờ anh, người nương nhờ anh đương nhiên gửi đến không ít thành ý và lễ vật.

Mà vật gửi đến nhiều nhất là các Mỹ Nhân!

Lúc này, nếu không nhận, người ta sẽ cho rằng anh căn bản không có ý chấp nhận bang phái của họ! Cũng là một phiền phức nhỏ!

Đương nhiên!

Những điều này chỉ là vấn đề nhỏ.

Càng quan trọng hơn, chỉ cần một ngày anh còn ngồi vào vị trí tại thượng này, Trương Hân sẽ không thể xuất đầu lộ diện được!

Vì, sẽ gây uy hiếp đến tính mạng của cô!

Cho nên, Lãnh Mạc khi tham dự bất kì hoạt động nào, từ trước đến giờ không bao giờ đem cùng một người phụ nữ đi!

Nhưng, những bạn nữ ấy có lúc không thể thiếu được!

Mà có lúc vừa may Trương Hân không ở bên, anh cũng vừa may có nhu cầu đó, cũng tiện thể giải quyết...

Vì cô mà không lên giường ân ái cùng người phụ nữ khác....

Điều này đối với Lãnh Mạc là chuyện không dễ tí nào!

“Đại ca...”

“Ừm!”

“ Anh đừng chê em phiền, em lại hỏi anh một câu.”

“Nói!”

“Em chỉ hỏi một câu....lúc anh ở cùng những người phụ nữ đó...trong lòng có vui không? Tiêu diêu tự tại không? Em suy cho cùng là thuộc hạ của anh, nếu anh cảm thấy vui, vậy người làm thuộc hạ này nhất định sẽ ủng hộ anh, tóm lại phu nhân chỉ là một người ngoài....”

Ánh mắt Lãnh Mạc đột nhiên trở nên lạnh băng, anh lạnh lùng nhìn Vương Bưu, cảnh cáo anh ta từng câu từng chữ một, “ Trương Hân, không phải người ngoài!”

“Được được được, vậy là do thuộc hạ lỡ lời, anh cứ suy nghĩ những lời thuộc hạ vừa nói, ở bên cạnh những người phụ nữ đó, anh có vui không, hạnh phúc không?”

Đương nhiên không!

Bọn họ đối với anh mà nói chỉ là một thứ đồ chơi thông hơi, đồng thời.... Lãnh Mạc từ nhỏ đã có tính cảnh giác cao, trừ khi là người trong tim anh đã nhận định, thì anh đều ôm tâm lí phòng bị, lúc ở cùng những người phụ nữ đó, súng trên người anh chưa từng rời khỏi tay!

Ai mà biết được trong số những người đàn bà đó có ai là người được phái đến mưu sát anh không!

Chuyện như thế này chưa phải chưa từng gặp!

“Nếu đã không vui, không hứng thú, không hạnh phúc! Vậy tại sao phải phát sinh quan hệ với họ chứ.”

Vương Bưu nhún nhún vai, biểu thị thái độ không thể nào hiểu nỗi, anh ta cũng là xã hội đen, làm hôm nay không biết ngày mai sẽ ở đâu, nếu như có một người phụ nữ nguyện lòng đi theo anh ra, tóm lại anh ta nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với người ta. Đáng tiếc

là những đạo lí như vậy, đại ca lại không hiểu.

Ài...

Phu nhân cũng thật là...có thể nhịn được, lại nhịn đến mười năm trời giờ mới bộc phát ra!

Vương Bưu thực sự phục Trương Hân lắm cơ!

“Đại ca à, nếu phu nhân đã không giống họ, nếu phu nhân đã quan trọng hơn tất cả bọn họ, người hà cớ gì vì những người phụ nữ không liên quan đó mà khiến phu nhân đâu buồn khó chịu chứ, như vậy thật là không hay lắm.”

Hình như...thật sự là không hay lắm!

Lãnh Mạc đành suy nghĩ nghiêm túc lại!

Vương Bưu thấy tinh thần Lãnh Mạc có chút thả lỏng ra, nhịn không được nói, “Hay là như vậy, đại ca người cứ cương quyết đừng tìm phu nhân nữa, thời gian này người cứ từ từ suy nghĩ, xem thử coi rời xa phu nhân, không ở bên phu nhân nữa rốt cuộc người có thể sống thoải mái ung dung không, nếu có thể, chúng ta cứ cương quyết đừng tìm phu nhân nữa! Người thì, cứ việc thoải mái hết sức chơi đùa với những người đàn bà khác, cũng không có ai nói người một câu nào không đúng! Tóm lại rời xa nhau vẫn tốt hơn làm tổn thương nhau. Nhưng nếu như qua một thời gian...người vẫn cảm thấy không xa phu nhân được, vậy chúng ta nghiêm túc đi tìm phu nhân về, đợi sau khi phu nhân về, người ném hết mấy cô gái lộn xộn đó đi, như vậy phu nhân cũng vui, người thấy phu nhân vui, tâm trạng người cũng thoải mái vui theo.”

Lãnh Mạc vẫn cứ trau mày.

“Thực ra thì, đại ca vốn chả thích gì mấy con đàn bà đó, nói thẳng ra, chỉ là do thói quen sống nó vậy, cho nên cứ thấy không thể bỏ được! Đây cũng giống như nghiện thuốc phiện vậy, chỉ cần người quyết tâm, nhất định có thể bỏ hoàn toàn những thứ độc tố đó ra ngoài.”

Lãnh Mạc vẫn cứ trau mày.

Nước miếng Vương Bưu cũng nói cạn hết rồi, Lãnh Mạc vẫn cứ không tỏ bất kì thái độ gì!

Không phải chứ!

Vẫn nghĩ chưa thông?

“Vương Bưu!”

“Có có có!”

“Ngươi đi ra trước đi, ta từ từ suy nghĩ!”

Có kịch xem!

Vương Bưu mặt hí hững, “Vậy đại ca cứ từ từ suy nghĩ!”

Lãnh Mạc nằm thẳng trên giường.

Trên giường hình như vẫn còn lưu lại hơi thở của Trương Hân.

Vẹn vẹn mười ngày công sức!

Trương Hân mới bỏ đi mười ngày!

Mười ngày này anh không biết đã nổi cáu bao nhiêu lần, biến thành bộ dạng không giống mình chút nào!

Lãnh Mạc hỏi chính bản thân mình!

Có thể rời xa Trương Hân không!

Câu trả lời rõ ràng là không thể!

Mười ngày này, thời gian càng dài, nỗi nhớ của anh đối với cô càng sâu! Lúc Trương Hân tháo chạy, trong lòng anh nghĩ, nếu như anh bắt được Trương Hân, nhất định sẽ nhốt cô vào trong phòng, khiến cô đừng nói là biệt thự, ngay cả cánh cửa trong phòng cũng không được bước ra một bước! Anh sẽ đánh gãy chân cô, nuôi cô cả đời!

Nhưng theo dòng thời gian, phẫn nổ dần dần biến mất, tiếp đó toàn là những lo lắng!

Lo lắng một người cô gái ở ngoài có gặp phải nguy hiểm gì không, anh thậm chí còn lo lắng Trương Hân không dám quay về, cho nên tối nay tham gia buổi tiệc từ thiện, nói trắng ra là cho Trương Hân một bục đỡ, hy vọng cô có thể chủ động quay về.

Nhưng con đàn bà chết tiệt đó vẫn không quay lại!

Là tính cách mà anh luôn thích!

Nếu như là trước đây, anh chắc chắn không chút do dự xử lí con đàn bà đó! Nhưng hôm nay, anh phát hiện, giờ một chút hứng thú anh cũng không có!

Tính toán cẩn thận, anh đã hơn một tháng không đụng vào phụ nữ rồi!

Nhưng trong một tháng qua, cũng không có cảm giác nhớ nhung muốn xả ra, có lẽ Vương Bưu nói đúng, mấy con đàn bà đó là thuốc độc, chỉ cần từ từ cai, nhất định sẽ bài trừ hết độc tố!

Lãnh Mạc nghĩ đi nghĩ lại, nắm lấy điện thoại ở đầu giường, gọi một cuộc điện thoại ra ngoài.

“Đại ca?”

“ Vương Bưu, căn dặn xuống dưới, sau này bất luận ta đi tham dự bất cứ hoạt động gì, bên cạnh tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất kì người đàn bà nào, nagy cả một con ruồi cái cũng không được có!”

“Đại ca, người nghĩ thông suốt rồi?” Vương Bưu vui mừng khôn xiết.

“Đừng phí lời, cứ theo lời ta dặn mà làm theo!”

“Dạ dạ dạ, em sẽ nói với bọn thuộc hạ một tiếng, đảm bảo sau này không có bất kì một người phụ nữ nào trong bán kính ba mét quanh anh! À, không, đến cả một con ruồi cái cũng không có!”

Cúp điện thoại, Lãnh Mạc lại nhìn vào nhẫn kim cương chạm vàng trên tay.

Nếu giống như Vương Bưu nói, lần này, anh hạ quyết tâm thử!

Nếu những người đàn bà đó không quan trọng bằng Trương Hân, vậy anh sẽ vì Trương Hân....cố gắng một lần!

Chương 562

Bên kia!

Tô Nhiễm cũng gói gém tất cả tâm tình, ông xuống máy bay, việc đầu tiên không phải là về Tứ Hợp Viên, mà là đi một vòng trong Kinh Thành, sau khi đợi sắc trời tối đen, ông mới gọi một chiếc xe để trở về Tứ Hợp Viên

Tứ Hợp Viên rất rộng, rất lớn, khoảng chừng bà dãy, có trên trăm căn phòng, người giúp việc vô số kể.

Hai dãy nhà phía trước là nơi mà Lão thái gia bàn chuyện làm ăn, dãy cuối mới chính là chỗ ở của Tô Gia!

Cha ông có một cái tính khá là cổ quái, tất cả người làm trong nhà, tất cả người giúp việc nữ đều mặc áo đốm hoa quần thụng, tóc tết bím hai bên, người giúp việc nam đều là một thân trường bào xám, đương nhiên, căn cứ vào màu sắc khác nhau của quần áo, để dễ dàng có thể phân ra cấp bậc của người giúp việc.

Trước cửa lớn Tứ Hợp Viên Tô Gia có hai con sư tử đá, cổng chính màu đỏ đồ sộ, phía trên treo tấm bảngvới hàng chữ được mạ vàng "Tô phủ", ai không biết chắc sẽ sợ còn tưởng rằng đã quay trở về cổ đại

Khi Tô Nhiễm đứng trước cửa lớn, thì có người làm phát hiện ra ông.

"Lão gia đã trở về, lão gia đã trở về, nhanh đi báo tin cho Lão Thái Gia"

"Đi ngay đi ngay"

Tô Nhiễm xuống xe, hành lý trên tay đưa cho người làm, vừa đi vừa hỏi, "mấy ngày nay trong nhà có xảy ra chuyện gì không?"

"Có có, đương nhiên là có ạ" người làm cầm hành lý của Tô Nhiễm vừa đi vừa nói “Lão gia, thời gian này ngài đi đâu nghỉ dưỡng, Lão Thái Gia vẫn luôn mong ngóng ngài đó, còn nói sẽ sắp xếp vệ sỹ đi bảo vệ ngài, thế nhưng đều không tìm được tung tích của ngài, Lão Thái Gia mấy ngày này lo lắng lắm rồi, ngài mà còn không về, chỉ sợ Lão thái gia sẽ cử người đi tìm ngài mất thôi.”

Tô Nhiễm nhẹ nhàng gật đầu.

Ông chính vì hiểu rõ thủ đoạn của cha mình, cho nên mới phải cố ý lẩn tránh.

Thông tin truyền rất nhanh, tất cả người làm ở hậu viên đã nghe tin ông đã trở về, bầu trời tối mịt, trong nháy mắt cả căn nhà bừng sáng lên vô số ngọn đèn, chiếu sáng con đường ông đang đi, Tô Nhiễm sớm đã quen với chuyện này, chân bước đi không dừng lại,vô cùng tự nhiên tiến về phía trước.

Ngay sau đó,xuất hiện trước mặt ông là một cỗ xe người kéo

"Lão gia, mời ngài lên xe, Lão thái gia sai tôi đến rước ngài qua đó"

Tô Nhiêm cau mày, "không phải phiền toái vậy, chỉ mất nửa tiếng đường đi là đến thôi"

Tô phủ rất lớn, từ cửa chính đến hậu viện nơi ông ở ít nhất cũng mất hơn nửa giờ đồng hồ

Hơn nữa,Tô Phủ từ bên ngoài vào đến trong, bảo vệ càng ngày càng nghiêm.

Nếu không phải người quen biết, còn chưa vào đến cửa đã bị đuổi đi.

Người làm vẻ mặt sầu khổ "Lão gia, là lão thái gia ra lệnh....."

“Lão Thái Gia đã nói một là một không có nói hai, ghét nhất là người khác làm trái mệnh lệnh,Lão gia, mời ngài lên xe thôi, bằng không để Lão Thái Gia biết..."

Tô Nhiễm cũng không muốn người làm khó xử, thở dài ngồi lên xe kéo.

"Đi thôi!"

"Vâng vâng đi ngay đây ạ!"

Người làm lo sợ Tô Nhiêm thay đổi chủ ý,Tô Nhiêm vừa ngồi lên xe liền nhanh chóng kéo xe chạy về phía trước.

Tốc độ của xe kéo rất nhanh, chạy khoảng 20 phút đã đến nơi ở của Tô Nhiêm, Tô lão thái gia nhận được tin tức Tô Nhiễm đã trở về, đã sớm không chờ đợi được, mặc một bộ trang phục thời nhà Đường đứng chờ bên ngoài, nhìn thấy Tô Nhiễm, sắc mặt ông trở lên vui vẻ hẳn lên, bước vội ra đón

"Con chạy đi nơi nào, nhiều ngày trời như vậy cũng không liên hệ với người trong nhà, cho dù nha đầu Tô Linh kia khiến cho con tức giận, con phạt nó quỳ trong từ đường không được sao, sao phải giận như vậy, lại còn bỏ đi ra ngoài cho khuây khỏa!"

Tô Nhiễm từ trên xe bước nhẹ xuống, đối với sự quan tâm nhiệt tình thái quá của tô lão thái gia, cả người ông toát ra thần thái lãnh đạm, ông nhẹ nhàng nhìn lão thái gia, hừ một tiếng giọng mỉa mai nói "cái nhà này không có chỗ cho con dung thân nữa rồi, con còn có thể phát biểu ý kiến gì sao!"

Lão thái gia nghe ông nói như vậy, lập tức tỏ vẻ khó chịu.

"Tô Linh nha đầu chết tiệt kia đã nói gì với con?"

"Tô Linh nó nói cái gì với con....có quan trọng không? không phải cha định đem hết chuyện kinh doanh Tô Gia giao cho nó tiếp quản sao, như vậy không phải đem nó trở thành người đứng thứ hai của Tô Gia sao" Tô Nhiễm cười lạnh bước vào trong phòng, trên bàn đã bày đầy mấy món mà bình thường ông thích ăn nhất, ông chỉ khẽ liếc một cái rồi rời đi, vào đến phòng ông ngồi xuống ghế, chứng kiến Tô lão thái gia và Tô Vi Túc hai người đều đi theo vào, lập tức cau mày "mấy người muốn làm cái gì thì làm, không cần để ý đến tôi"

Lão thái gia không muốn rời đi

Ông đối với người khác là máu lạnh vô tình, thế nhưng đây là con trai của mình, còn là cùng với người phụ nữa mà ông yêu mến nhất sinh ra, dù nó có như thế nào đều không nỡ vứt bỏ, cũng không nỡ làm nó tổn thương.Ông đến trước Tô Nhiễm rồi ngồi xuống, sắc mặt nghiêm túc nói, “Tô Nhiễm, lời con vừa nói là có ý gì, con nói rõ xem nào! Tô Linh...nó làm sao lại trở thành người thứ hai sau ta"

"Còn chưa đủ rõ ràng sao, cha không phải đang bồi dưỡng Bạch Linh sao!" ánh mắt Tô Nhiễm rũ xuống không muốn nhìn lão thái gia, "Bạch linh cô ta giết chị ruột của mình, giết cả cha mẹ nuôi của mình, còn nhốt cả người yêu 10 năm của mình, lại làm hại cậu ta tan cửa nát nhà....Nó đi vào Tô Gia được hơn 3 năm, con đối với nó không có

một chút vừa lòng, về sau nắm quyền rồi, đạt được như thế rồi, chỉ sợ việc đầu tiên nó làm là muốn ra tay diệt trừ con!”

“Cô ta dám!"

Lão thái gia giận quá vỗ bàn một cái "ta tuyệt đối sẽ không cho phép loại chuyện như thế phát sinh"!

Tô Nhiễm cười nhạt một tiếng, tự rót một chén trà, từng ngụm,từng ngụm uống vào, "cha sẽ không cho phép chuyện như thế phát sinh? người bao nhiêu tuổi rồi? qua 2 tháng nữa chính là đại thọ 80 tuổi rồi đó, con xem cha có thể sống lâu trăm tuổi, sống đến 100 tuổi, cũng chỉ còn tới 20 năm, cha còn tại sống Bạch Linh không dám đụng đến con, chờ người chết rồi! đợi đến lúc đó cô ta còn có cái gì để sợ đây"

"Nhưng nó là con ruột của con, nó sẽ không...."

Tô Nhiêm giọng mỉa mai "sẽ không? lời này cha nói qua không cảm thấy chột dạ sao, ông nội không phải chết trong chính bàn tay của cha sao!"

Tô lão thái gia lập tức nghẹn lời!

Tô Nhiêm vẻ mặt thản nhiên "việc đó có quan hệ gì đến con, hahaha.... dù sao, con đã sớm không muốn sống, hơn 20 năm nữa sẽ sống như một cái xác không hồn, chết như thế nào mà chả phải chết, cùng lắm chết trong tay Bạch Linh thê thảm hơn một chút mà thôi."

Lão thái gia nghĩ tới cảnh tượng như vậy, nội tâm cũng ớn lạnh!

Thật ra ông biết rõ lời Tô Nhiễm nói đúng.

Bạch Linh đắc thế việc đầu tiền cô ta làm chính là không bỏ qua cho ông và Tô Nhiêm, tuy ông không đề cập đến vấn đề này và Bạch Linh cũng không có cái năng lực đó, thế nhưng chờ ông trăm tuổi sau đó thì sao.

Tô Nhiễm làm thế nào bây giờ!

Ông thà rằng người trong thiên hạ đều chết hết, cũng không muốn làm cho con mình có một chút tổn thương!

Lão gia tử bắt đầu nghiêm túc tự hỏi.

Mục đích của Tô Nhiêm đã đạt được, con mắt hơi sang lên, nói thẳng thừng lời tiễn khách "con mệt rồi, cha cùng mấy người về đi!"

Chương 563

Suy nghĩ của Tôn Nhiễm rất đơn giản, ít nhất là, ông muốn cho Lão thái gia trong nội tâm có chút nghi ngờ, trước khi tìm ra biện pháp có thể bảo vệ cha, không để cho cha ông đem tất cả quyền lợi đều giao vào tay Bạch Linh!

Như vậy tối thiểu có thể kéo dài một chút thời gian!

Có thể giúp cho Tiêu Lăng cùng Lãnh Mạc thêm một chút thời gian

Phương pháp này cũng không thể nói thẳng với Lão Thái Gia, bởi vì ông cũng chưa bao giờ muốn tiếp nhận chuyện làm ăn của Tô Gia, nếu như đột nhiên nói, Lão thái gia không chừng sẽ hoài nghi, vì vậy chỉ có nói như vậy, mới làm cho trong lòng lão thái gia đối với Bạch Linh có một chút đề phòng.

"Mấy người có thể đi rồi" Tô Nhiêm xem Lão thái gia và Tô Vi Túc hai người còn không chịu đi, nhịn không được nhíu mày, "con ngồi máy bay lâu như vậy, rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi rồi."

Tô Vi Túc đừng bên cạnh lão thái gia nhịn không được nói, "lão gia, lão thái gia mấy ngày nay vì chuyện của ngài, ăn không ngon ngủ cũng không yên, ngài như vậy....."

Sắc mặt Tô Nhiêm có chút trầm xuống, ông "keng------" một tiếng buông chén trà trong tay, "ta như thế nào! ta đi ra ngoài cho khuây khỏa cần phải báo cáo một tiếng với mấy người sao! Cần phải lấy được sự phê chuẩn của mấy người mới có thể rời đi nơi này sao! lão thái gia ăn không ngon, ngủ không yên có quan hệ gì tới ta, ta không

cần ông ý phải lo lắng cho ta!"

Tô Vi Túc miệng động đậy nhăn mặt, vừa muốn nói thêm cái gì nữa, ánh mắt của lão thái gia liếc tới, hắn thở dài, phút chốc không dám nói nữa.

Tô Gia này...cũng chỉ có lão gia mới dám dùng loại giọng này nói chuyện với lão thái gia.

Mà lão thái gia còn không tính toán..

Lão thái gia sớm đã thành thói quen với một Tô Nhiễm như thế này, trong lòng ông biết rất rõ, Tô Nhiêm hận ông, thế nhưng ông cũng tự nhận thấy ông làm tất cả vì muốn tốt với Tô Nhiễm, trước kia vì bồi dưỡng cái tính nhẫn tâm của Tô Nhiễm, để sau này nó có thể tiếp quản công việc kinh doanh của Tô Gia, nhưng bây giờ.... nếu như Tô Nhiêm thật sự không có chút hứng thú nào đối với chuyện làm ăn của Tô Gia, thì thôi đi vậy.

Ông không muốn ép buộc nó nữa.

Lão thái gia thở dài, ngồi xuống cái ghế thái sư bên cạnh Tô Nhiêm nói "mấy ngày nay con đi nơi nào..." nhìn Tô sắc mặt Nhiêm có chút khó chịu, ông vội vàng nói, "ta không có ý gì khác chỉ là muốn quan tâm xem cuộc sống của con, con có biết không, chỉ đơn giản con là con của ta, một mình ở bên ngoài không an toàn, lần sau nếu muốn ra ngoài, ta phái vệ sỹ đi cùng với con, được không? Ta biết con không thích có người theo cùng, thế nhưng đây là vì an toàn của con, con xem thế nào"

"Kẻ thù của cha thật đúng là nhiều, quả nhiên là làm nhiều việc trái với lương tâm"

"...." Lão thái gia!

"Yên tâm đi, con không phải là trở về bình an rồi sao, mấy ngày nay đi rất nhiều nước, cha muốn biết tự mình từ từ điều tra tìm hiểu đi, dù sao thì......hành tung của con không phải cha muốn tìm hiểu là tìm hiểu được sao!"

"...."

Lão thái gia trầm mặc một hồi mới cười đau khổ, "Tô Nhiễm, ta biết con không thích ta điều tra chuyện của con, vậy thì ta không tra nữa, con cũng mệt rồi, nên nghỉ ngơi thật tốt, con yên tâm, ta bảo đảm với con, Tô Linh mà dám có bất cứ ý đồ gì gây bất lợi với con, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nó!”

Tô Nhiêm cười nhạt một tiếng, không có ý kiến gì.

Lão thái gia không tạo được hứng thú, ngượng ngùng từ trên ghế thái sư đứng lên, "thôi ta đi trước vậy, ta cho người chuẩn bị mấy món mà con thích ăn, con ăn một chút rồi nghỉ ngơi."

Tô Nhiễm cúi đầu uống trà, dường như không có nghe thấy lời Lão thái gia nói.

Lão thái gia bât lực, chỉ có thể thở dài, mang theo Tô Vi Túc rời khỏi.

Đợi sau khi bóng dáng của hai người đã đi xa, người làm trong tiểu viên của ông mới đi vào, Lão thái gia không nhìn thấy nha đầu quen thuộc, khẽ nhăn mày, "Tiểu Liên đâu?"

Tiểu Liên trước kia là người làm của ông, mỗi ngày đều trải giường xếp chăn, sắp xếp an bài đồ ăn cho ông, coi như là nha đầu tùy thân.

Nha đầu mới tới này vội vàng đáp lời, "lão gia, Tiểu Liên làm sai việc bị lão thái gia đuổi ra ngoài rồi, nô tài tên Tiểu Hà, về sau sẽ tiếp nhận công việc của Tiểu Liên"

Ha— — — — —

Xem chừng là bởi vì ông rời khỏi Tô Gia rồi, mà Tiểu Liên phải chịu sự tức giận giận cá chém thớt của lão thái gia!

Tô Nhiễm cười lạnh một tiếng, không có nói thêm gì nữa!

"Lão gia, ngài không muốn ăn một chút gì sao?"

"Không cần!"

Ông cả ngày trời chỉ ăn bữa sáng, buổi trưa ở trên máy bay cũng không có ăn cái gì, nhưng lúc này nhìn thấy cả một bàn đồ ăn lớn như vậy, ông đến một chút khẩu vị cũng không có, ông phất tay, " dọn bỏ mấy thứ này cho ta"

"Vâng ạ!"

"Gọi A Trung tới!"

"Vâng ạ!"

A Trung là người làm trong nhà, làm ở trong nhà cũng được hơn 30 năm, từ nhỏ cùng ông lớn lên, khi còn bé hai người thường xuyên chơi đùa, hiện tại đảm nhiệm chức vụ quản gia trong nhà, A Trung cũng được coi là một trong số tâm phúc của ông.

Lão gia tử biết Tô Nhiễm có tâm phúc của riêng mình, ông ấy xưa nay không hạn chế việc ông bồi dưỡng tâm phúc riêng, thậm chí còn

coi đây là chuyện tốt, vì vậy mấy năm nay Tô Nhiêm quả thực nuôi dưỡng không ít người của bản thân.

A Trung rất nhanh thì đến.

Ông ta là một người đàn ông trung niên tuổi khoảng 40 tuổi, nhưng mà so với Tô Nhiễm, nhìn qua dường như già hơn 10 tuổi.

A Trung vừa đến, Tô Nhiễm đuổi hết tất cả người làm ra ngoài, sau khi không còn ai mới hỏi, "ta không ở nhà mấy ngày nay, trong nhà không có chuyện gì phát sinh gì lớn chứ, ý ta nói là... phía bên Bạch Linh!"

"Có ạ!" A Trung sợ tai vách mạch rừng, tiến gần sát Tô Nhiễm hạ giọng nói, "thời gian lão gia ra ngoài, đại tiểu thư bị lão thái gia phạt quỳ từ đường, ba ngày ba đêm không cho ăn cơm, mỗi ngày cũng chỉ cho uống hai ngụm nước, còn cho người cầm cây roi trông chừng, nếu như đại tiểu thư quỳ cơ thể không thẳng, người làm sẽ cầm cây roi quật mạnh! Không đến ba ngày đại tiểu thư chịu không nổi ngất xỉu ở Từ Đường, lão thái gia lại càng nhẫn tâm để cô ấy hôn mê nửa ngày ở Từ Đường, đợi cho đến ngày thứ ba, mới tìm bác sỹ đến xem bệnh cho cô ta"

Tô Nhiễm trong nội tâm lúc này nói không ra cảm giác gì.

Cái này có tính là ác nhân tự có ác nhân trị?

"Bây giờ thì thế nào?

"Hiện tại đại tiểu thư còn nằm ở trên giường, cô ta ba ngày không ăn thân thể có chút bị suy nhược, lại bị roi đánh, toàn thân từ trên xuống dưới đều là vết roi, cũng may lão thái gia dặn người làm ra tay có chừng mực, sẽ không làm hại đến tính mạng"

"Uhm!" Tô Nhiễm gật đầu, "ta biết rồi"

"Đúng rồi, lão gia, phu nhân những ngày này đến tìm ngài một lần"

"Cô ấy tìm ta có chuyện gì?"

Tô Nhiêm dưới sự ép buộc của lão thái gia, đã từng có một cuộc hôn nhân, nhưng bởi vì vợ ông trong lòng cũng có người khác, vì vậy, hai người bọn họ tôn trọng lẫn nhau như người lính, cũng không vượt quá nửa bước, trước đây vài năm, ông phát hiệnvợ mình và mối tình đầu có qua lại, lo lắng lão thái gia biết được chuyện gây bất lợi cho cô ấy, vì vậy kiên quyết ly hôn!

Nghe nói.... sau khi ly hôn, Lý Tĩnh Di cùng mối tình đầu của mình quay lại với nhau, hai người kết hôn, hơn nữa còn sinh con.

Tô Nhiễm cũng là thành tâm chúc phúc cho bọn họ.

Mối tình đầu kia của cô ấy biết cô ấy đã gả cho người khác, vẫn còn có thể đợi cô ấy hơn mười năm, thật là một việc cũng không dễ dàng gì!.

"Chúng tôi ly hôn rồi, về sau gọi cô ấy là Lý phu nhân."

"Vâng! Lý phu nhân cũng không có nói là có chuyện gì, nhưng mà nhìn bộ dạng của phu nhân rất sốt ruột, còn nói nếu mà ngài trở về, bảo cho người đi báo cho bà ấy một tiếng, bà ấy có chuyện rất quan trọng muốn nói cho ngài biết!"

Chương 564

"Lão gia, có cần cho người báo tin cho Lý phu nhân không?"

Tô Nhiễm thở dài.

Ông cùng Lý Tĩnh Di kết hôn cũng đã 10 năm, ly hôn cũng đã hơn 10 năm, trong thời gian kết hôn, hai người đều bị ép buộc dần nảy sinh ra sự đồng cảm với nhau, vì vậy đôi bên luôn có sự tin tưởng, mặc dù đã ly hôn nhưng hai người vẫn giống như là bạn bè thân thiết.

Nhưng, Lý Tĩnh Di đối với Tô Gia có phần không hài lòng, bởi vậy dù cho hai người có sự tương đồng với nhau, nhưng bà từ trước tới giờ đều không muốn bước vào Tô Gia dù chỉ là nửa bước!

Lần này đến Tô Gia tìm ông, nhất định là có chuyện gì đó rất là quan trọng đây!

"Lão gia?"

"Cho người đi báo với cô ấy một tiếng đi, nói ta đã về rồi, ngày mai ta ra ngoài cùng cô ý gặp mặt."

"Vâng, tôi sẽ cho người đi báo tin cho Lý phu nhân.”

....

Người làm đưa nước ấm tới cho Tô nhiễm rửa mặt, đã là hơn mười giờ tối, ông bỗng nhiên nhớ tới Tố Tố và Tiểu Lăng, trong lòng có một chút cảm giác an ủi, vừa chuẩn bị đi nghỉ, thì bên ngoài đột nhiên

có tiếng ồn ào.

Tiểu Hà vội vàng chạy ra ngoài, "Lão gia, để tôi đi xem bên ngoài xảy ra chuyện gì."

"uhm!"

Hai phút sau Tiểu Hà quay về,"Lão gia, quản gia A Trung đưa Lý phu nhân tới!"

"Mau mời cô ấy vào,bảo cô ấy ở ngoài phòng khách uống trà đợi ta, một lát ta liền ra."

"Vâng ạ!"

Tô Nhiễm vội vàng thay quần áo, đã dặn nói với Lý Tĩnh Di ngày mai hãy đến, sao cô ấy lại gấp gáp tới đây,có thể nói rõ cô ấy muốn nói cho ta sự tình tương đối nghiêm trọng sao!

Tô Nhiễm vội vàng đi đến phòng khách!

Trong phòng khách ánh đèn rực rỡ, Lý Tĩnh Di có chút đứng ngồi không yên, bà nghe được có tiếng bước chân, là Tô Nhiễm, bà vội vàng từ trên ghế lập tức đứng lên,

"Tô Nhiễm, cuối cùng ông cũng quay về!"

"Xảy ra chuyện gì sao? bà làm sao mà vội như thế tới gặp tôi!"

Lý Tĩnh Di là một người phụ nữ trung niên khoảng 40 tuổi, nhưng có thể nói bà chăm sóc bản thân rất tốt, nhất là sau khi ly hôn, được cùng người mình yêu ở cùng một chỗ, ngày ngày thật sự là hạnh phúc, nhìn qua bà chỉ như phụ nữ chỉ mới 30 tuổi, bà vẫn giữ thói

quen trước kia, mặc trên người một bộ sườn xám màu trắng, tô điểm thêm những đường cong hoàn mỹ, hết sức xinh đẹp.

Nhưng lúc này đây. trên mặt Lý Tĩnh Di tỏ rõ vẻ lo lắng và sốt ruột.

Bà nhìn quanh mấy nữ giúp việc bên cạnh, Tô Nhiễm cũng ngầm hiểu ý, ông phất tay cho mấy nữ giúp việc ra ngoài.

Trong phòng khách hiện giờ chỉ có hai người.

Lý Tĩnh Di cảm thấy có chút căng thẳng, bà hạ giọng nói với Tô Nhiễm,"Tô Nhiễm tôi vô tình đứng ở cửa thư phòng cha tôi, nghe được một việc..."

"Ồ..."

Lý gia của bà, từ trước tới nay đều làm ăn với Tô Gia, đương nhiên việc làm ăn của Lý gia cũng không hẳn là "làm ăn", trên Lý Tĩnh Di có một anh trai, việc làm ăn trong nhà từ trước tới giờ bà cũng không có tham gia qua

Bà cũng giống như Tô Nhiễm, đều không muốn làm cái việc không có chút tình người kia đó là buôn bán thuốc phiện!

Bởi vì mẹ ruột bà, cũng là do người ta dùng thuộc phiện đầu độc mà chết!

"Rốt cuộc bà đến đây là vì chuyện gì"

Lý Tĩnh Di khẽ cắn môi nói,"Tôi nghe cha và anh trai nói chuyện với nhau...bọn họ nói cha ông Lão Thái Gia chuẩn bị tại đại thọ 80 tuổi được tổ chức vào hai tháng sau muốn diệt trừ một số người,bọn họ nói chuyện với nhau âm thanh quá nhỏ, tôi cũng không biết cụ thể là

ai, hình như là người ở thành phố A, còn nữa hai tháng sau bọn họ sẽ thực hiện một âm mưu lớn gì đấy, cụ thể tôi cũng không biết chính xác, tôi nghĩ sự tình cũng không phải là chuyện đùa nên đích thân tới đây nói trực tiếp cho ông biết! "

Thành phố A!

Tô Nhiễm nghe tới cái tên thành phố đó, tâm trạng cảm giác có chút bất an!

Thành phố A đối với lão thái gia có lợi ích gì để mà nhúng tay vào, ngoại trừ Lãnh Mạc...không chẳng lẽ là Tiêu Lăng!

Ông nhắm mắt lại, Lão Thái Gia biết rõ Tố Tố là con ruột của ông, cha ông cũng biết rõ Tiêu Lăng là con rể của ông, vậy mà vẫn muốn xuống tay với bọn họ!

Tô Nhiễm siết chặt tay lại!

"Bà còn có tin tức gì khác không?"

Lý Tĩnh Di vội vàng lắc đầu," hết rồi...tôi chỉ nghe được bọn họ nói có mấy câu đó, cảm giác bọn họ chuẩn bị từ trong thư phòng đi ra, thế nên tôi cũng không dám đứng ở đó lâu, để cha và anh tôi biết được,tôi nghe lén bọn họ nói chuyện, dù có là cốt nhục tình thân,bọn họ không quá mức giết tôi....Sợ rằng cũng phải nhốt tôi lại cho đến khi sự việc kia qua đi."

Lý Tĩnh Di cười khổ," tôi chỉ là một người phụ nữ bé nhỏ, hiện tại cũng mới kết hôn, chỉ muốn cùng chồng mình và đứa con mới sinh trôi qua những ngày tháng hạnh phúc, bọn họ nói mấy chuyện kia....Tôi cũng không có năng lực ngăn cản, vì vậy mới nghe lén rồi nói cho ông biết! Tô Nhiễm,không biết sau này sẽ thế nào, ông nhớ

kỹ phải cẩn thận một chút."

Tô Nhiễm thật sự cảm động nói " cảm ơn bà đã nói cho tôi biết những lời này。”

Lý Tĩnh Di lắc đầu,"Tôi chỉ muốn làm cho lương tâm mình cảm thấy thanh thản một chút thôi, làm điều ác quá nhiều rồi cuối cùng sẽ gặp báo ứng, Tôi bây giờ chỉ nghĩ tới chồng mình và đứa con mới sinh làm nhiều điều tốt để tích phúc."

"Chuyện này tôi biết rồi, tôi sẽ nghĩ biện pháp để xử lý!"

....

Thời gian trôi qua thật nhanh!

Trong chớp mắt đã nửa tháng trôi qua,kỳ nghỉ hè cũng vừa đến!

Thành phố A lúc này thời tiết ngày càng nóng nực。

Tô Tố hiện tại vẫn ở lại căn nhà cũ, Tiêu Lăng dạo này cũng rất ít đi làm, đúng là hận không thể mỗi ngày ở nhà với Tô Tố và các con, nếu không phải Tô Tố mỗi ngày đuổi anh như đuổi ruồi, nói không chừng có lẽ anh sẽ không đi làm nữa.

Nửa tháng nữa trôi qua, thân thể Lão Gia Tử càng ngày càng không tốt.

Có lúc đang dùng cơm bỗng nhiên cảm thấy khó chịu ông đành về phòng nghỉ ngơi,Tố Tố cảm thấy cái gì đó khác thường,nhất định là bệnh tình của Lão Gia Tử lại tái phát rồi, nên mới phải trở về phòng uống thuốc giảm đau. Tố Tố phát hiện ra tình trạng bệnh tình của Lão Gia Tử nhưng Tiêu Lăng và Tiêu Khả hai người thời gian này có mối

bận tâm khác, thế nên cũng không phát hiện ra bệnh tình của Lão Gia Tử.

Công ty của Tiêu Khả thời gian này có chút tiến triển, lại cùng NALA vừa ký một hợp đồng, thật sự cô không thể quan tâm thêm được những cái khác, cuối cùng cô bất đắc dĩ phải xin sự giúp đỡ từ phía Tiêu Lăng, Tiêu Lăng cử một nữ nhân viên nó năng lực tới hỗ trợ Tiêu Khả, lúc này cô mới có được mấy ngày nghỉ, mỗi ngày đều ở nhà nói chuyện với Lão Gia Tử.

Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất cũng vậy hai đứa nhóc dạo này cũng rất ít ra ngoài chơi, ngày ngày bên cạnh Lão Gia Tử chuyện trò nói chuyện phiếm.

Tất cả mọi người lúc này trong lòng đều rất rõ ràng。

Lão Gia Tử....chỉ sợ không chịu được quá nửa năm nữa, ông bất cứ lúc nào cũng có thể nằm xuống rời xa thế giới này!

Bởi vậy bây giờ bên cạnh Lão Gia Tủ lúc nào cũng có người để nói chuyện, không ai dám để ông một mình.

Ngày hôm nay, thời tiết thật là dễ chịu.

Tinh thần Lão Gia Tử vô cùng tốt!

Tiêu Quốc Cường đem một cái ghế nằm để trên bãi cỏ ngoài biệt thự, rồi để cho Lão Gia Tử nằm xuống, thời gian chỉ có nửa tháng, mà Lão Gia tử đã gầy như vậy, có cảm giác chỉ còn da bọc xương, ông mặc bộ đồ mà hàng ngày vẫn mặc, áo quần bay bay, cảm giác thời gian này ông rất yếu đuối, chỉ cần có cơn gió thổi qua thôi là có thể gục xuống.

"Hôm nay, thật mát mẻ!" Lão Gia Tử nói

" Đúng vậy a, thời tiết mấy ngay nay nóng chết đi được, thời tiết mát mẻ như ngày hôm nay đúng là khó gặp" Tiểu Khả ngồi trên thảm cỏ đấm lưng cho ông nội, Tiểu Thất và Cảnh Thụy nằm ở ghế bên cạnh, thân thiết nhìn Lão Gia Tử, Tiêu Quốc Cường ánh mắt có chút lo lắng nhìn cha mình.

Mà Tố Tố và Tiêu Lăng đứng cách đó cũng không xa, nhìn thấy cảnh này, ánh mắt có chút chua xót.

"Tố Tố..."

" Vâng, em đây!"

"Ôngnội còn chịu được nửa năm nữa đúng không em?"

Tố Tố thở dài không nói gì.

Bởi vì cô biết, đừng nói nửa năm, có khi nửa tháng nữa.....Lão Gia Tử cũng không chịu nổi.

Chương 565

Lão Gia Tử nằm trên ghế, ông gần như không có cách nào có thể tự di chuyển thân thể.

Ông đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nói với Tiêu Quốc Cường "đi vào trong nhà lấy quyển album ảnh của ta ra đây,hai nhóc con...các con chắc còn chưa gặp qua Thái bà bà của mình đâu."

"Vâng ạ, con đi ngay"

Tiêu Quốc Cường đi lấy album ảnh, còn Tiêu Khả thì đang mát xa chân cho ông, "ông nội, ông thấy thoải mái chút nào không?"

"Đừng làm nữa, nó không có tác dụng gì với ông!"

Tiêu Khả tim đau như cắt, nước mắt như muốn trào ra,"ai nói không có tác dụng, đấm bóp một chút giúp thư giãn gân cốt, làm thông kinh mạch, đặc biệt con còn bỏ thời gian đi theo thầy dậy mát xa để học thủ pháp đó ông."

Lão Giã Tử chỉ cười cười, cũng không có ngăn cô mát xa.

"Thái Gia Gia, Thái Gia Gia, đợi cơ thể ngài tốt lên, Tiêu Thất dẫn người đi Công viên chơi người chịu không? ở đó toàn người là người, mỗi ngày đều rất náo nhiệt, Thái Gia Gia đi với con đến đó nhất định tâm trạng sẽ tốt lên."

Lão Gia Tử xoa đầu Tiểu Thất," được thôi, đợi thân thể Thái Gia Gia tốt lên nhất định cùng Tiểu Thất đi."

Cảnh Thủy bình thường rất ít nói,hôm nay nói, "Thái Gia Gia, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đều rất ngoan, bởi vậy người mau khỏe nhé”

"Được, Thái Gia Gia nhất định cố gắng!"

Đang nói chuyện thì, Tiêu Quốc Cường cầm quyển album từ trong nhà đi ra, Lão Gia Tử khó khăn ngồi dậy, cầm quyển album trân trọng đặt nó ở trên đùi mình, nhìn thấy người trong ảnh ông gọi Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất, "nhìn thấy không, đây là Thái Bà Bàcủa các con."

Tiểu Thất kinh ngạc nói," Thái Bà Bà còn trẻ thật là xinh đẹp."

"Ảnh này là lúc Thái Bà Bà chưa cùng Thái Gia Gia kết hôn." Lão Gia Tử chạm vào tấm hình đen trắng của người ở trong ảnh, ánh mắt trìu mến như muốn nhớ lại những hồi ức, "Thái Bà Bà của các con, là một người rất ôn nhu, thùy mị, nếu mà bà ấy nhìn thấy các con, sẽ rất vui mừng và nhất định rất thích mấy đứa đó."

Tiêu Lăng và Tô Tố cũng bước tới, ngồi dưới thảm cỏ quây quanh nghe Lão Gia Tử kể những câu chuyện về ông và Thái Bà Bà.

Ông lúc này kể rất tỷ mỉ, mỗi trang ảnh đều có một câu chuyện, ông một mạch kể, từ trang ảnh đầu tiên đến trang cuối cùng. Ông và bà ấy như thế nào quen biết, tìm hiểu nhau như thế nào, như thế nào lại yêu nhau... Lão Gia Tử kể rất nhiều chuyện thú vị giữa ông và bà ấy ngày xưa, chọc cho Tiểu Thất cười hahahahaha.

Thật nhanh, tay ông đã chạm vào tấm hình cuối cùng.

"Thái Gia Gia, bức ảnh này...chụp lúc ở bệnh viện phải không?

"uhh!"

Lão Gia Tử nhìn tấm hình mà toàn thân bà ấy đều là các thiết bị y tế, nhớ tới lúc đấy ánh mắt ông có chút ươn át, "đúng rồi, tấm này là lúc Thái Bà Bà các con trong bệnh viện có lẽ lúc đó là giây phút cuối cùng của bà ấy....Thật ra Thái Bà Bà của các con bà ấy rất sợ đau, thế nhưng ngày đó, trên người bà ấy nhiều vết đâm như vậy bà ý cũng không kêu một câu đau"

Lão Gia Tử nói xong,ông gấp cuốn album lại.

Cuốn album này, từ lúc bà ý mất ông rất ít khi lật ra xem, mỗi lần xem nó trong lòng ông đều có chút khó chịu, nhất là nhìn thấy tấm cuối cùng, ông mỗi ngày đều cảm thấy hối hận, ngày đó nếu như ông không đặt toàn bộ thời gian vào công việc thay vào đó là dành nhiều thời gian hơn cho bà ấy, biết đâu có thể sớm hơn phát hiện ra bệnh tình của bà ý, bà ấy cũng không mất sớm như vậy.

Nhưng ngày hôm nay, Lão Gia Tử xem lại cuốn album, trong nội tâm ông có một sự bình tĩnh mà trước giờ chưa từng có.

Tiêu Quốc Cường đem tới thuốc và nước cho ông uống.

Lão GiaTử lắc đầu, "cha không muốn uống."

"Cha....người đừng như vậy, uống thuốc bệnh mới mau khỏi."

"Lời này con đi lừa mấy đứa nhỏ còn được!" Lão Gia Tử không cầm lấy thuốc, “thuốc này cha uống cũng không có tác dụng gì, đừng lãng phí thời gian nữa."

"Cha..."

Lão Gia Tử phất tay, thái độ rất kiên quyết.

Tiêu Quốc Cường, ông cũng hết cách, không khỏi dời ánh mắt nhìn về phía Tiêu Lăng cùng Tố Tố đang ngồi quanh ghế, Lão Gia Tử biết mọi người định nói cái gì, liền cười, “đừng khuyên cha nữa, cha cũng muốn sống thêm vài ngày bên mấy đứa, thế nhưng.....thuốc bây giờ với cha không có tác dụng, tình trạng như thế cũng rất lâu rồi, ngày trước cha uống để mấy đứa yên tâm, hiện giờ....không cần phải như vậy nữa rồi..."

"Cha..."

"Mấy đứa..... không cần phải nói gì nữa, ta có lời muốn nói với các con!"

Lão Gia Tử khó khăn chạm tay từng người một, rồi kéo tay mọi người vào cùng một chỗ, lời đầu tiên ông nói là với Tố Tố "Tố Tố cảm ơn con trong thời gian này, cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất về đây nói chuyện phiếm với Lão Đầu Tử ta..."

"Gia Gia, thật xin lỗi con"

Nếu như 3 năm trước, nội tâm cô mạnh mẽ hơn, dũng cảm hơn, cũng không bị Tiêu Mẫu và Tiêu Diệp Lạc làm tổn thương, chính vì vậy 3 năm nay cô không về Tiêu Gia, làm Lão Gia Tử 3 năm không được gặp Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất. Nếu như sớm biết như vậy...cô chắc chắn sẽ sớm một chút đem hai đứa trở về Tiêu Gia.

"Đứa nhỏ ngốc"

Lão Gia Tử thờ dài, đưa tay xoa đầu Tố Tố, "Có lẽ...Thật sự là duyên phận, ta lần đầu gặp con...đã cảm thấy con nhất định sẽ là một cô gái tốt..."

Trong mắt mọi người lúc này đều ánh lệ.

"Quốc Cường..."

"Con đây, cha, con ở đây!"

Lão Gia Tử cầm chặt tay của con trai mình, chậm chạp dặn dò" đợi sau khi ta qua đời....con đi về Mỹ đi, ta biết con có nỗi khổ tâm trong lòng không tha thứ được cho Thục Phân và Diệp Lạc, nhưng dù sao một người là vợ con, một người là con gái con. Chờ ta nằm xuống rồi, con đi Mỹ tìm hai mẹ con cô ấy đi."

"Cha người chớ nói lung tung, người sẽ sống lâu trăm tuổi!"

Lão Gia Tử cười cười, thân thể mình ông là người biết rõ nhất.!

Ánh mặt trời lé lói thoát quá đám mây bay trên bầu trời....Lão GiaTử có chút khó chịu nhắm mắt lại nói "Thục Phân... coi như đã bị trừng phạt, như vậy cũng là đủ rồi."

"Cha..."

"Con hứa với ta!"

"Vâng, con hứa với cha, cha nói gì con đều nghe hết!" Tiêu Quốc Cường quỳ bên cạnh Lão Gia tử nói

"Tiêu Khả..."

"Ông nội, con ở đây!" Tiêu khả đắm đuối cầm tay Lão Gia Tử, "ông nội,con gọi điện thoại cho cha mẹ con, ông có phải có lời muốn nói với bọn họ, con ngay lập tức gọi cho bọn họ..." Lão Gia Tử mệt mỏi, mở to mắt nhìn cô, Tiêu Khả lập tức gọi cho cha mẹ, thế

nhưng....không có người trả lời.

Ánh mắt Lão Gia Tử lúc này có phần ảm đạm

"Đừng...gọi nữa con, chắc cha mẹ con đang chấp hành nhiệm vụ nào đấy rồi, Tiêu Khả, nói với cha mẹ con, bọn họ là...niềm tự hào của ông!

Tiêu Khả lệ rơi lã chã, "con sẽ nói với cha mẹ, nhất định ông ạ!"

"Tiêu Khả, con phải nhớ, cha mẹ con không phải không yêu con....bọn họ rất yêu con đó."

"Con biết rồi ông, con biết rồi ông, cha mẹ con một phần cũng là do công việc, thế nên không thể ở bên cạnh con được,ông nội người yên tâm, con cũng không còn hận cha mẹ nữa, sớm quên hết cả rồi!"

" Thế ông coi...như yên tâm rồi."

Lão Gia Tử thở hổn hển, "Tiêu Lăng...con phải nhớ, phải nhớ...lời đã hứa với ông nội"

"Con vẫn nhớ, ông nội người yên tâm, những ngày sau này con nhất định cùng với Tố Tố và bọn trẻ ở bên nhau,dẫu có bao nhiêu khó khăn,đều động viên nhau vượt qua!"

"uhh"

Lão Gia Tử rốt cuộc thở phào, ông mở mắt ra, nhìn ánh mặt trời nóng bỏng dường như thấy được bà ấy đang vẫy tay, khóe miệng ông nở một nụ cười thật đẹp giống như nụ cười của trẻ nhỏ

"Thật tốt...thật tốt..."

Ông nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Tay vô lực buông xuôi!

Chương 566

Tang lễ của lão gia tử được tổ chức một cách khá đơn giản!

Sau khi lão gia tử qua đời, Tiêu Quốc Cường không chịu đựng được sự đả kích, tinh thần rất uể oải, tất cả mọi sự trong tang lễ đều do Tiêu Lăng và Tô Tố hai người lo liệu tất cả, nhưng mà có một số thứ cho dù có tổ chức thật đơn giản đi nữa, cũng không thể giấu được, và cuối cùng người đến chia buồn vẫn đến rất đông!

Người nói chuyện tới lui uống trà đông đúc!

Vả lại con trai và con dâu của lão gia tử ở trong quân đội đều đảm nhận chức vụ rất cao, cộng thêm những người lính đi theo con trai ông người nào chức vụ cũng rất quan trọng, cho nên số người đến đây phúng viếng đều xếp hàng đầy khắp biệt thự.

Mà lúc này!

Trong phòng khách của biệt thự, tất cả các đồ gia dụng đều được dời ra ngoài, phòng khách đã được bố trí thành một hội trường để linh cữu thật lớn, những vòng hoa đến viếng thăm được xếp đầy từ trong nhà đến cửa lớn biệt thự, bởi vì thời tiết nóng nực, trong đại sảnh, lão gia tử nằm trong một quan tài bằng kính có thể kiểm soát được nhiệt độ, chiếc áo liệm được mặc trên người của ông đều do Tiêu Lăng, Tô Tố và cả Tiêu Khả ba người thay phiên nhau thay cho ông.

Chiếc quan tài bằng kính vẫn chưa đóng nắp lại, phía sau đỉnh quan tài, phía chính giữa vòng hoa có bức di ảnh của lão gia tử trong trang phục quân đội!

Vào lúc này, Tiêu Quốc Cường đang đeo một chiếc đai tang quỳ kế bên quan tài, với một cái chậu bằng đồng để bên cạnh, ông ta chết lặng cầm từng tờ vàng mã đốt vào chậu bằng đồng, bên cạnh ông ta là Tiêu Khả cũng mặc trên người bộ đồ tang vải bố màu trắng, đang quỳ khóc đến nổi mắt sưng như trái hạch đào, cùng với Cảnh Thụy và Tiểu Thất hai đứa nhỏ nữa.

Tiêu Lăng và Tô Tố cũng mặc trên người bộ đồ tang và vải bố màu trắng, bên phần eo được buộc một dây thừng nhỏ, đứng ở trước cửa không ngừng tiếp đón các vị khách đến bái tế.

Khách đến viếng thăm dần dần thưa bớt, Tô Tố đến bên Tiêu Lăng và nắm chặt tay anh ta.

"Anh sao rồi?" Tiêu Lăng từ lúc lão gia tử qua đời từ tối hôm qua, cho đến bây giờ, trọn vẹn gần hai mươi tiếng đồng hồ, anh ta không ngừng bận rộn lo hậu sự cho lão gia tử, mà không rơi đến một giọt nước mắt, nên cũng vì như thế, Tô Tố lại càng tỏ ra lo lắng.

Tiêu Lăng biết rằngTô Tố rất lo lắng cho anh, anh cũng muốn nói cho cô biết, rằng anh không sao.

Nhưng lúc muốn mở miệng ra nói, thì cổ họng như bị tắt nghẹn một cách dữ dội, một câu cũng không thể nói được.

"Đừng nói nữa, em hiểu rồi!"

Trong lúc này, Tô Tố bỗng thấy từ trong đám đông xuất hiện bóng dáng của ba người rất quen thuộc, đó là Tôn Nguyên, Tiểu Hi và Mộ Bạch!

Mộ Bạch?

Anh ta chẳng phải vẫn ở bên nước Anh chưa về sao!

Trong chớp mắt, Tôn Nguyên và Mộ Bạch đã đi đến trước mặt, Tôn Nguyên vỗ nhẹ vào bờ vai của Tiêu Lăng, "Lão Đại, những lời nói bi thương cho em xin phép không nói nữa, anh...... tự bảo trọng thân thể của mình, đừng khiến những người quan tâm đến anh lo lắng thêm, khi em vừa đến đây, thì Lãnh Mạc gọi điện thoại đến, nói rằng trường hợp như hôm nay anh ta không tiện xuất hiện, nên nhờ em nói với anh rằng, anh nhất định phải bảo trọng bản thân!"

"Tao biết rồi......" Giọng Tiêu Lăng như khàn đi, trong mắt anh tràn đầy những sợi tơ máu, thật sự khiến người ta rất sợ, "Về đây lúc nào thế?"

"Vừa mới về!" Mộ Bạch mặc trên người một trang phục màu đen, "Hôm qua ba mẹ tao, gọi điện thoại cho tao, nên tao mới biết được chuyện này, trong đêm hôm đó tao vội về đây gấp...... Tiêu Lăng, cho tao xin phép không nói thêm chuyện đau buồn như thế này nữa, mày tự chăm sóc tốt cho bản thân đi nhé. Còn nữa......" Ánh mắt của Mộ Bạch quay sang nhìn Tô Tố, "Chị dâu cũng phải bảo trọng sức khỏe cho bản thân nhé."

Chị dâu?

Tô Tố sửng sốt!

Đây là lần đầu tiên cô nghe được câu xưng hô như thế xuất phát từ miệng của Mộ Bạch!

Đây có phải là...... Mộ Bạch đã chấp nhận sự thật, không còn suy nghĩ về cô nữa không?

Trong lòng của Tô Tố có chút yên vui.

Cô đã qua Mĩ ba năm, từ lúc đó đến giờ chưa từng liên lạc với Mộ Bạch, cô luôn hy vọng Mộ Bạch có thể thoát ra từ cái bóng của cô, và có một sự khởi đầu mới, bây giờ xem ra, thì tối thiểu bề ngoài cũng đã thành công rồi.

Tô Tố gật đầu, "Chúng tôi sẽ tự bảo trọng thân thể mình."

Tôn Nguyên kéo Tiểu Hi và Mộ Bạch, bước vào linh cữu của lão gia tử, dập đầu mấy cái, bọn họ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên tại đại viện, thường xuyên nghịch ngợm gây sự trộm trứng, lão gia tử đối với họ thập phần khoan dung, đối xử với họ như cháu ruột của mình, bởi vậy khi lão gia tử mất đi, Mộ Bạch và Tôn Nguyên thật sự đau lòng.

Hai người chân thành đốt hương và dập đầu, rồi đến an ủi Tiêu Quốc Cường cùng Tiêu Khả.

Tinh thần của hai người họ một người thì như chết lặng, còn một người thì nước mắt tràn trề, có vẻ hoàn toàn không nghe được lời an ủi của hai người.

Mộ Bạch thở dài, người thân nhất qua đời, chỉ cần người khác nói một hai câu nhẹ nhàng cũng đủ an ủi rồi.

Gần mười hai giờ trưa, khi nhận được tin tức hai vợ chồng Tiêu Quốc Chính cuối cùng cũng từ trong quân khu trở về, hai người rất phong trần và mệt mỏi, quân trang mặc trên người thậm chí còn chưa kịp thay ra.

Nhìn thấy hội trường linh cữu trong phòng khách, Tiêu Quốc Chính lập tức sửng sờ tại chỗ, ông ta cởi chiếc mũ quân đội ra, cuốn gối quỳ xuống đất, "Ba……"

Mẹ của Tiêu Khả cũng theo đó mà quỳ xuống đất.

Mắt của lão Trần đỏ ửng lên, nhanh chóng nhờ người mang chiếc áo tang vải bố màu trắng đến cho hai người, hai người mặc chiếc áo tang vào, quỳ gối dưới linh cữu!

"Tại sao hai người không về sớm, tại sao không về sớm vậy!" Tiêu Khả nhìn hai người, mắt đỏ ửng lên quát nhẹ, "Hôm qua lúc gia gia còn sống con gọi điện thoại cho hai người tại sao hai người không nghe máy...... gia gia có chuyện muốn nói với cha mẹ, mà tại sao cha mẹ ngay cả điện thoại cũng không nghe, huhu......"

Khóe mắt Tiêu Quốc Chính như đỏ ửng lên, cúi đầu thật mạnh xuống sàn đất, phát ra một âm thanh đau buồn, không nói một câu biện bạch cho bản thân.

"Gia gia của con......mất có đau khổ lắm không?"

Tiêu Khả nghẹn ngào, nói không nên lời, lão Trần đứng bên cạnh nghe nói thế liền lắc đầu, "Lão gia tử đi rất bình thản, lão gia tử còn nói rằng, ngài và phu nhân là sự hãnh diện của ông là sự kiêu hãnh của ông, nên ông sẽ không trách hai người."

Tròng mắt của Tiêu Quốc Chính lại càng đỏ bừng lên.

Làm một quân nhân! Ông dám khẳng định bản thân tuyệt đối đủ tư cách!

Nhưng là một người con, một người chồng,và một người cha! Thì ông hoàn toàn mất điểm!

Từ lúc ông tốt nghiệp bắt đầu nhập ngũ, cơ hội gặp mặt của ông và

cha mẹ rất ít, làm phép tính thì tính từ khi ông nhập ngũ cũng đã hai mươi năm, thì số lần về đây không đếm hết được trên mười đầu ngón tay, bình quân mà nói, trong vòng hai năm cũng không về đến được một lần! Lúc làm tang lễ cho mẹ của ông, ông cũng không trở về được, bây giờ...... đến ngay cả cha mất đi, thế nhưng ông cũng không trở về kịp để gặp cha ông một lần!

Tiêu Quốc Chính xoa cái mặt, toàn khuôn mặt đẫm nước mắt!

"Đại bá......"

"Tiêu Lăng!"

"Nếu như bá và đại bá mẫu trở về rồi, thì tối nay chúng ta hãy mang gia gia đi hỏa táng nhé, thời tiết...... Quá nóng."

"Được!" Tiêu Quốc Chính nghẹn ngào trả lời.

Vào buổi chiều, khách đến viếng thăm từ từ dần thưa thớt, Tô Tố nhìn vào hai đứa con đang quỳ, trong khoảng thời gian rất dài, bèn kêu hai đứa về phòng nghỉ ngơi.

"Không được......" Tiểu Thất thút thít cái mũi của cô, "Tiểu Thất và anh trai muốn tiễn thái gia gia hành trình cuối cùng."

Cảnh Thụy tuy không nói gì, thần thái và ánh mắt thập phần kiên nghị.

Tô Tố nhìn thấy hai đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy, trong lòng cũng cảm thấy chua xót, xoa nhẹ lên đầu của hai đứa nhỏ, "Nếu hai con mệt rồi thì nói cho Mami nghe, các con vẫn là trẻ nhỏ, có biết chưa?"

"Dạ!"

Trương tẩu đã làm xong bữa cơm chiều, nhưng không một ai muốn ăn.

Tô Tố lấy trong bếp một tô mì đưa cho Tiêu Lăng, "Tiêu Lăng, cả ngày anh không ăn gì rồi, cứ như thế thì anh sẽ suy nhược mất, nên ăn chút gì đi chứ?"

"Ta...... Thật sự ăn không vô."

Tô Tố cùng anh quỳ bên cạnh linh cữu, dang tay ra và im lặng nắm lấy tay anh.

Sống lưng của Tiêu Lăng cuối cùng cũng rã rời chịu không nổi, đầu anh ta dựa vào vai của Tô Tố, ôm chặt lấy cô, "Tố tố, anh đã mất gia gia rồi! Mất rồi!"

Chương 567

Tô Tố nắm chặt tayTiêu Lăng, "Anh còn có em mà, lại còn có Cảnh Thụy vàTiểu Thất nữa, còn có đại bá đại bá mẫu, Tiêu Khả, và còn có ba anh nữa...... Chúng ta đều là người một nhà mà!"

Tiêu Lăng tựa đầu vào hóc cổ của Tô Tố, Tô Tố như cảm thấy có một chút ẩm ướt mát lạnh bám vào cổ cô.

Tim cô như thắt lại.

Tiêu Lăng...... Anh ấy khóc!

Đã nói nước mắt nam nhi không dễ rơi mà, chỉ là chưa đến đỉnh điểm của sự đau thương thôi, lần này là anh đã chạm đến đỉnh điểm của sự đau thương rồi đó.

"Không giống, không giống nhau mà......"

Tô Tố hiểu được ý của anh ta!

Mỗi một vị trí trong lòng của mỗi người đều không giống nhau, nhưng đều giống nhau là, cái vị trí đó không thể nào thay thế được, lão gia tử đã mất rồi, thì mất thật sự rồi, tất cả những người thân trong nhà đều không thể thay thế được ông, càng quan trọng hơn hết..... là lão gia tử đối với Tiêu Lăng mà nói thật sự là một người rất quan trọng.

Nếu như không có lão gia tử và bà nội của Tiêu Lăng, thì cuộc sống của Tiêu Lăng cũng sẽ rất bi thê, nếu không có công ơn dưỡng dục của lão gia tử,thì cái gọi là tình thân của anh như hiện tại đều biến

thành sự khiếm khuyết, Tiêu Lăng thừa biết bản thân chỉ là một đứa con được nhận nuôi thôi, ông là người quan trọng trong tim anh hơn cả cha mẹ đang tồn tại của anh.

Những câu an ủi vào phút này đều vô dụng, Tô Tố ôm thật chặt Tiêu Lăng, "Nếu cảm thấy khó chịu thì cứ khóc ra đi, khóc ra rồi sẽ cảm thấy tốt hơn mà!"

Khóc à?

Tiêu Lăng rất muốn khóc, nhưng cổ họng như bị nghẹn dữ dội hơn, chỉ mới chảy hai giọt nước mắt, cho dù giờ muốn khóc nữa cũng không khóc ra được.

Yếu đuối cũng chỉ một lúc mà thôi, chỉ trong thời gian ngắn Tiêu Lăng đã trở lại cảm xúc như bình thường, tiếp tục túc trực bên linh cữu của lão gia tử, dựa theo tập tục trong nhà của lão gia tử, linh cữu phải được để đến ba ngày, nhưng mà bây giờ thời tiết rất nóng, tuy rằng được đặt trong quan tài bằng kính, nhưng cái quan tài bằng kính này chưa được đậy nắp lại, gia đình Tiêu Lăng thật không muốn cho cơ thể của lão gia tử bị bốc lên mùi khó chịu.

Cũng may...... Đại bá và đại bá mẫu cũng đã về kịp, coi như cũng đã gặp mặt lão gia tử lần cuối rồi.

Trong đêm hôm đó, cả nhà bèn đi đến nơi hỏa táng, lần này, bất kể Cảnh Thụy và Tiểu Thất nói như thế nào, thì người lớn cũng không cho phép dẫn hai đứa đi, hai đứa nhỏ chỉ mới tám tuổi, hiện trường của nơi hỏa táng thật sự rất tàn nhẫn, không thể để hai đứa trẻ nhìn thấy được.

Lúc hoả táng, nhìn thấy lão gia tử bị hóa thành tro cốt, mọi người lại khóc thật lớn!

Trong đêm hôm đó, cả gia đình ngồi bàn về thủ tục an táng lão gia tử.

"Gia gia của con đã từng muốn chôn cất ở đâu không?" Tiêu Quốc Chính mắt đỏ hỏi.

Lão gia tử là quân nhân, quan hàm rất cao! Có một nơi gọi là lăng liệt sĩ chuyên an táng cho họ.

Tiêu Lăng vẫn như vậy không có nước mắt, anh ôm hủ tro cốt của lão gia tử, và lắc đầu, "Đừng nói nữa, con đã nghĩ sẵn là sẽ đưa gia gia chôn cùng với bà nội, trong lòng gia gia luôn cảm thấy có lỗi với bà nội, thời ông còn trẻ công việc rất nhiều không có thời gian bên cạnh bà nội, bây giờ người cũng đã mất rồi, thì ông đã ước được cùng ở với bà nội."

Vả lại sau khi chết cũng đã dâng hiến bản thân cho các chiến hữu rồi sao.

"Tốt!" Tiêu Quốc Chính gật đầu đồng ý, "Cũng tốt,vậy ngày mai chuẩn bị chôn cất đi."

"Những phóng viên bên ngoài thì sao?"

"Thì cứ cho họ về hết đi." Tiêu Quốc Chính nói, "Người thì cũng đã hỏa táng rồi, thì đâu còn gì để phỏng vấn nữa, nếu muốn phỏng vấn, thì ngày mai hãy để họ đến nghĩa trang đi."

Lão Trần gật đầu, "Tôi biết rồi."

Bởi vì bà nội của Tiêu Lăng,là tín đồ của cơ đốc giáo, trong nhà cũng không cho mời gọi hòa thượng đến siêu độ vong linh của lão gia tử,

khách viếng đều đã trở về hết rồi, trong biệt thự to lớn không có bóng dáng của lão gia tử bỗng trở nên lạnh lẽo buồn tẻ một cách lạ thường.

Tiêu Quốc Chính lên tiếng, "Tất cả mọi người muốn nghỉ ngơi thì đi nghỉ ngơi đi, ngày mai hãy dậy sớm an táng lão gia tử."

"Dạ!"

Đám đông im lặng ai về phòng nấy.

Tô Tố đến xem Cảnh Thụy vàTiểu Thất, hai đứa nhỏ này ban ngày đã quỳ hết một ngày, mệt đến không chịu nổi, trời vừa chập tối thì đã lăn ra ngủ rồi, Tô Tố nhìn cặp mắt sưng đỏ của hai đứa nhỏ, nhẹ nhàng thở dài, thay bọn chúng đóng cửa phòng lại.

Về đến phòng mình, Tiêu Lăng vẫn còn mặc trên người chiếc áo tang màu trắng, thầm lặng ngồi một bên, không có ý định tắm rửa.

"Tiêu Lăng...... anh đi nghỉ sớm đi."

"Ừm!"

Tiêu Lăng như người mất hồn đi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt, sau đó về phòng, và nằm trên giường.

Tô Tố sau khi tắm rửa xong, thì thấy Tiêu Lăng nằm nghiêng một bên, mở mắt nhìn hủ tro cốt để trong phòng.

Cô thở dài liền leo lên giường, nhanh tay đánh vào vai anh.

Tiêu Lăng nhất thời quay người qua nhìn.

"Đừng nghĩ nữa, mau ngủ đi, anh cũng đã nhìn thấy lão gia tử lúc phát bệnh rồi, đau đớn toàn thân co giật, gia gia đã đi rồi, để lại cho chúng ta sự đau thương, nhưng mà kết quả với ông như vậy cũng là một giải thoát rồi......"

Tiêu Lăng nhắm mắt lại, anh ta cũng hiểu rõ đạo lý, nhưng không thể khống chế được sự thương tâm.

"Ngủ đi!"

"Ừm!"

Tô Tố tắt đèn ngủ trên đầu giường, bình thường mỗi lần ngủ Tiêu Lăng đều quay sang ôm cô, nhưng hôm nay hai người mỗi người một hướng.

Thậm chí, vì không an tâm đối phương, nên hai người đều không chợp mắt mà thức tới sáng.

Cả đêm thức trắng!

Vào lúc năm giờ sáng, trời tờ mờ sáng, người Tiêu Lăng bắt đầu động đậy, Tô Tố kéo chiếc chăn ra rồi ngồi dậy.

"Tỉnh rồi à?" Tiêu Lăng bật chiếc đèn treo trên phòng.

Trong phòng nhất thời liền sáng bừng lên.

"Tỉnh rồi!" Tô Tố gật đầu.

Trên thực tế, cô giữ nguyên tư thế, cả đêm không ngủ. Cô nhìn vào cặp mắt của Tiêu Lăng, mắt Tiêu Lăng như hiện rõ từng sợi máu bên trong, rõ ràng là cả đêm qua không ngủ rồi. Hai người thở dài, đều tự

đi tắm, Tiêu Lăng ôm hủ tro cốt của lão gia tử bước xuống lầu, Tô Tố liền theo sau.

Sau khi xuống tới dưới lầu thì mới phát hiện ra cả hai không phải là người thức dậy sớm nhất.

Vợ chồng Tiêu Quốc Chính đã thức sớm mặc đồ chỉnh tề, ngồi yên lặng trên ghế sofa chờ đợi, Tô Tố nhìn thấy hai người, cặp mắt của hai người như có chút đỏ ửng, rõ ràng là cả đêm cũng không ngủ.

Vài người đứng chào hỏi nhau, không lâu sau, Tiêu Quốc Cường và Tiêu Khả cũng lần lượt xuống lầu.

Đồng hồ vừa đúng sáu giờ, Tô Tố bèn kêu hai con dậy, cùng họ đi đến nghĩa trang.

Tất cả mọi người đều mặc trang phục màu đen, trước ngực có cài một chiếc hoa nhỏ màu trắng, ra khỏi cửa thì bỗng nhiên trời mưa.

Tô Tố nhìn lên bầu trời!

Ngay cả lão gia tử cũng không chịu nổi, nên mới khóc đây mà!

Tất cả mọi người đều im lặng một cách lạ thường.

Tiêu Lăng đã sắp xếp xong mọi việc bên nghĩa trang, khi đến nơi liền đem hủ tro cốt đặt vào phía sau đầu của tấm bia đá đã được khoét xong.

Bức hình của lão gia tử đã được khảm trên tấm bia đá.

Mọi người bật dù ra, tiễn lão gia tử một đoạn cuối cùng.

......

Sau khi hạ táng cho lão gia tử, vợ chồng Tiêu Quốc Chính thời gian đầu tiên là trở về quân đội, Tiêu Quốc Cường nghe lời lão gia tử đã đặt vé máy bay đi Mĩ, Tiêu Khả và Tiêu Lăng, Tô Tố ngay cả hai đứa nhỏ, tất cả đều về ngôi nhà cũ.

"Tiêu Lăng...... Anh định xử lý ngôi nhà cũ ra sao?"

"Nơi này...... Anh định sẽ không quay trở về nữa!"

"Em cũng không trở về đâu." Tiêu Khả cũng phụ họa theo.

Ký ức liên quan đến họ tại nơi này nhiều lắm rồi, vả lại nếu ở nơi này họ sẽ không nhịn được mà nhớ đến những ký ức đẹp, càng hồi ức lại thì lại càng thương tâm.

Tiêu Lăng suy nghĩ một lúc rồi nói, "Hãy để bác Trần ở đây vậy, bác ấy là chiến hữu của gia gia, theo gia gia từ lúc còn trẻ cho đến già, nơi này không chỉ là nhà của chúng ta, mà còn là nhà của bác Trần...... Có bác ở đây, nơi này nhất định sẽ được quản lý tốt."

Chương 568

Trương Hân nhận tin lão gia tử đã qua đời từ tin tức trên thời sự.

Nói thật, cô hoảng sợ, không tin vào mắt mình! Ba năm trước cô còn ở tạm trú tại nhà cũ, lão gia tử rất hiền từ và ấm áp, cô ta thật sự rất yêu quý cụ già này.

Ung thư......

Khóe mắt Trương Hân như đỏ ửng lên, tại sao ông trời lại đối xử với một người tốt không công bằng như thế, người tốt như lão gia tử sao lại chết sớm vậy, còn kẻ đâm thuê chém mướn như Lãnh Mạc làm rất nhiều chuyện xấu lại không thấy anh bị báo ứng, không những không báo ứng, trong khi cuộc sống của người ta có hương có vị, thoải mái và dễ chịu.

Còn cô ta thì chỉ có thể sống chui rút ở đây, không dám ra ngoài gặp người!

Ống kính của ký giả truy đuổi sát sao tất cả những người ở trong đại sảnh, ký giả đang giới thiệu về cả đời huy hoàng của lão gia tử, mà ánh mắt của Trương Hân cứ thuận theo ống kính quay sang người Tô Tố.

Cô vẫn biết rằng!

Tố Tố là một người đặc biệt trọng tình cảm, lão gia tử đã mất rồi, cô ấy rất đau lòng, huống chi lão gia tử lại đối xử rất tốt với Tô Tố, tâm trạng của cô ấy bây giờ chắc chắn rất đau buồn.

"...... Lần này có rất nhiều người đến viếng thăm Tiêu tư lệnh, đại đa số đều là binh lính ngày xưa được Tiêu tư lệnh dẫn dắt, lại còn có con trai và con dâu từ quân khu trở về, tiếp theo đó, ký giả bắt đầu đọc tên theo danh sách khách đến viếng thăm.

Trương Hân nghe có Tôn Nguyên, nghe có Mộ Bạch, nhưng lại không nghe thấy Lãnh Mạc!

Chẳng lẽ...... Lãnh Mạc không có đến chia buồn sao?

Ngẫm lại cũng có thể.

Trương Hân thì thào tự nói, "Lão gia tử là tư lệnh đã được nghỉ hưu từ quân khu trở về trong khi Lãnh Mạc lại là lão đại của nhóm hắc đạo, thân phận của anh ta không thích hợp để đến chia buồn rồi!"

Trong lòng của Trương Hân như có chút xao động!

Cô rất muốn đến thăm tình hình của Tô Tố, trong lòng của cô, Tô Tố luôn là một người cần được người khác che chở, đâu ngờ rằng bây giờ cô đã không như xưa nữa, nhưng mà Trương Hân vẫn không ngừng lo lắng!

Dù sao Lãnh Mạc cũng không có đi.

Cô muốn lẻn đến xem một cái, sau đó trở về nhà, như vậy sẽ không ai phát hiện ra, chắc được chứ?

Vừa nói là làm!

Trương Hân bèn chạy vào phòng mặc lên người bộ quần áo khác với phong cách ngày thường, trên mặt cô trang điểm rất đậm, thường

ngày cô ít trang điểm đậm, sau khi trang điểm xong cô đứng trước gương soi.

Tốt lắm!

Cho dù là mẹ ruột của cô có đứng trước mặt cũng không nhận ra cô.

Vì lý do bảo toàn để tránh bị nhận ra…..., Trương Hân lấy một chiếc kính râm lớn đeo lên mắt, chiếc kính râm hơi nâu che hết nửa khuôn mặt của cô, hoàn toàn nhìn không rõ ngũ quan trên khuôn mặt cô.

Trương Hân nghĩ trong thật đơn giản.

Nếu như đến phúng viếng, thì nơi đó chắc chắn rất đông người, cũng không ai chú ý đến cô ta, cô ta sẽ lén lút trốn vào trong, và nhìn Tô Tố, để biết cô ta vẫn ổn mới an lòng, đến lúc đó lại lén lút trốn ra ngoài, thần không biết quỷ không hay!

Nhưng mà......

Ý tưởng thì nhiều vô kể, nhưng thật sự lại rất khổ sở!

Trương Hân cái gì cũng tính cặn kẽ rồi, nhưng chỉ bị sơ hở một việc, đó là tin tức được phát sóng không phải là tin trực tiếp nữa, mà ta tin tức được phát lại!

Thì cũng có nghĩa là, lão gia tử đã được hạ táng xong rồi, nhưng cô cứ tưởng lão gia tử chỉ mới qua đời thôi!

Nên khi lúc Trương Hân đứng ở trước cửa biệt thự thì hoàn toàn há hốc mồm!

Trong biệt thự lạnh lẽo, lão gia tử đã mất rồi, cảnh vệ đứng ngoài

cửa cũng cho rút lui hết, cả căn biệt thự không thấy một bóng dáng người đâu!

"Chà, người đâu hết rồi!"

Đương nhiên không ai trả lời cô ta rồi.

Qua một lúc sau, Trương Hân thấy có một người làm đi từ biệt thự ra, sau đó cô nhanh chóng vẫy tay với người đó, "Hey, mọi người trong nhà đâu hết rồi?"

Người làm bước qua, quan sát thấy Trương Hân, bèn nghi ngờ hỏi, "Vị tiểu thư này, cô là......"

"Tôi là bạn tốt của thiếu phu nhân các người, thiếu phu nhân đâu rồi, hôm nay không phải ngày hạ táng lão gia tử sao, sao không thấy ai hết vậy?"

"Lão gia tử nhà chúng tôi...... hôm qua đã được hạ táng rồi, Thiếu phu nhân và thiếu gia nhà tôi đã dọn ra khỏi biệt thự rồi, đại tiểu thư bọn họ cũng đã dọn ra luôn rồi, bây giờ nhà chỉ còn lại đám người hầu chúng tôi. Vị tiểu thư này muốn tìm thiếu phu nhân nhà tôi sao?"

Trương Hân như bị choáng váng!

Hôm qua đã hạ táng rồi à!

Sao hôm nay cô mới nhìn thấy được tin tức!

"Tiểu thư, vị tiểu thư này là?"

"A!"

"Có cần chúng tôi liên hệ với thiếu phu nhân của chúng tôi không?"

"Không cần không cần, để tôi tự liên hệ với cô ấy được rồi."

Trương Hân lại bắt đầu quay trở về, khi cô đến đây cô đi bằng xe máy, tài xế xe máy đã chạy đi thật xa, nơi đây là khu biệt thự, căn bản là không thể nào đón xe được.

Sớm biết rằng Tố Tố bọn họ đã dọn đi hết, thì cô sẽ không đến đây!

Trương Hân lại thở dài quay trở về.

Cơn mưa lớn của ngày hôm qua đã ngừng rồi, hôm nay mặt trời lại ló dạng chói chang trên đầu, khu biệt thự lại rất hẻo lánh, trong biệt thự những tán cây xanh lá phía trên đầu được làm rất tốt, còn hai bên vệ đường lại không thấy tán cây nào, Trương Hân đi một hồi bị ánh nắng mặt trời chói chang đến nổi mồ hôi ướt đẫm.

Cơ thể cô yếu ớt, đi một đoạn không lâu bèn dừng lại nghỉ một lát, mệt đến không thở nổi.

"Phù……phù…… còn một lộ trình rất lâu nữa."

Trương Hân lau mồ hôi, uổn công hóa trang khuôn mặt rồi, Trương Hân nhìn vào chiếc gương, mặt cũng đã trang điểm rồi, cô ta bất chấp mặc kệ, dù sao khuôn mặt cũng đã hóa trang rồi thì sẽ không ai nhận ra được cô ta là ai!

Trương Hân không phát hiện ra!

Từ lúc cô từ cửa biệt thự của Tiêu Lăng đi ra cũng đã hơn mười mấy phút rồi, thì bỗng chốc có một chiếc xe xông ra, chỉ cách Trương Hân không xa, đột nhiên từ từ giảm bớt tốc độ xe lại, theo sát cô không xa

không gần.

Vào lúc này, xe chạy với tốc độ chậm.

Vương Bưu đang lái xe, anh ta cẩn thận nhìn về phía ghế phụ có lão đại đang ngồi đấy, lão đại gương mặt không có chút biểu cảm gì, nhìn trông có vẻ không khác gì so với trước, nhưng mà......ánh mắt của Vương bưu nhìn về phía tay của anh ta.

Lãnh Mạc đang siết chặt nắm tay dữ dội, ánh mắt như mũi tên nhìn về hướng có bóng dáng người, khớp xương bị siết chặt kêu"cộp cộp" vang lên.

Vương Bưu không nhịn được bèn rút cổ lại, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân!

Lãnh Mạc nghiến chặt răng, dùng lý trí mạnh mẽ để khống chế cơn giận dữ của bản thân, muốn đến trước mặt người phụ nữ kia để bóp chết cô ta!

Người phụ nữ chết tiệt này!

Đã mất tích hơn hai mươi mấy ngày rồi!

Bây giờ cũng lộ diện rồi sao!

Ban đầu anh ta chỉ muốn thử xem thái độ thế nào, bố trí người đến biệt thự của Tiêu Lăng dòm ngó, xem có bóng người lạ nào không.

Thật không ngờ, quả thật đã phát hiện thật rồi!

Anh ta nghĩ đến lúc thuộc hạ báo có một người phụ nữ lạ lén lút đứng ngoài cửa biệt thự đi tới đi lui, anh ra nghĩ cũng không nghĩ

bèn xông ra, quả thật là người phụ nữ đáng chết ấy!

Tuy rằng đã hóa trang, nhưng cái thân hình ấy, và mùi hương ấy...... có đánh chết anh cũng nhận ra!

"Lão Đại, chúng ta có cần dẫn phu nhân về không?"

"Dẫn cái rắm!"

Lãnh Mạc không nhịn được nữa, nổi cơn thị nộ quát nhẹ, "Cái người phụ nữ đáng chết đấy quả thật không có nhớ đến tôi một chút nào, tôi dẫn cô ta về để làm gì!"

Vương Bưu sờ vào cái mũi của mình, ngượng ngùng im miệng lại.

Một bụng lửa của Lãnh Mạc không có nơi nào để trút giận.

Anh ta vừa tham gia dạ tiệc từ thiện, vừa mỗi ngày chờ mong, nhưng người phụ nữ đáng chết này cũng không chịu xuất hiện, bây giờ thì tốt rồi, cô ta đến biệt thự là vì muốn phúng viếng lão gia tử, hay là muốn đến đây để an ủi Tô Tố?

Mặc kệ là điểm nào đi chăng nữa, thì cũng đã rõ, trong lòng của người phụ nữa đáng chết này, lão gia tử có tốt, hay Tô Tố có tốt, đều quan trọng hơn anh ta!

Thật chết tiệt!

Cái tình huống như thế thì làm sao mà anh ta không phẫn nộ!

"Lão đại, phu nhân có vẻ đi không nổi nữa rồi......"

"Câm mồm, đi theo nhanh! Tao đang muốn biết hơn hai mươi ngày

nay nơi ẩn nấu của cô ta là ở đâu!"

Chương 569

Lãnh Mạc tiếp tục đi về phía trước theo sau Trương Hân.

Trương Hân có lẽ thật sự đi mệt rồi, gặp phải nơi có bóng cây liền ngồi xuống ngay gốc cây nghỉ một lát, thật vất vả mới đi ra khỏi khu biệt thự, cô cũng không đón xe, vẫn là tự mình từ từ đi về phía trước.

Vương Bưu lái xe, chậm rãi đi về phía trước theo dòng xe cộ, nhìn thấy dáng vẻ củaTrương Hân, không kìm được mà nghi ngờ, " phu nhân không phải đi mệt rồi sao, cũng đã đến chỗ nhiều người rồi, trên đường lớn cũng có xe taxi, phu nhân sao không đón xe?"

Vương Bưu không hỏi còn tốt, hỏi câu này xong, phát hiện Lãnh Mạc trên ghế lái phụ "xoạt" một cái xụ mặt lại, cả người càng lạnh băng hơn.

Vương Bưu sờ mũi, hắn lại nói sai sao?

" Ha ha......"

" Lãnh Mạc phát ra tiếng cười khiếp sợ, Vương Bưu bên cạnh run lên.

" Lão đại?"

" Cô đương nhiên không dám bắt taxi, cô đây là sợ anh sắp xếp người trong công ty cho thuê, đến lúc đó sẽ tìm thấy cô!"

Thì ra là vậy, Vương Bưu bừng tỉnh thông suốt!

Trách không được lão đại tức giận như vậy, hắn nhanh chóng tập trung vào lái xe, không nói nữa.

Trán Lãnh Mạc nổi gân xanh, nhìn Trương Hân mồ hôi đầm đìa giữa dòng người, ánh mắt sắc bén, người đàn bà chết tiệt này! Thà là mệt thế này cũng không chịu đi bắt xe, không muốn nhìn thấy anh như vậy sao? Không muốn để anh phát hiện ra!

Đáng chết!

......

“ vèo......”

Trương Hân đi ở phía trước đột nhiên ớn lạnh, cô sờ vào lông tơ dựng đứng trên cổ, liền bồn chồn!

Đây là mùa hè, hay là giữa hè, trên người cô đầy mồ hôi, mệt muốn chết.

Thế nhưng vừa rồi sao đột nhiên cảm thấy toàn thân ớn lạnh!

Trương Hân nghi hoặc nhìn xung quanh, ngô......dòng người ở hai bên, hoặc là đang bung dù đi đường, hoặc là những cặp tình nhân nhỏ không sợ nóng, ôm ấp nói đùa. Làn xe Cơ động...... Xe cũng theo dòng xe cộ chậm rãi di chuyển, việc xung quanh bình thường đến không thể bình thường nữa.

Nhưng vì đề phòng bất trắc, Trương Hân vẫn là móc từ trong túi ra cái gương nhỏ, nhìn thoáng qua bề ngoài của mình xong, cô hết sức hài lòng!

ok!

Mặt còn lòe loẹt hơn mèo hoa, không biết còn tưởng rằng cô đang giả trang thành tên hề!

Cô thế này, tuyệt đối không có ai có thể nhận ra được!

Mắt thấy cô đi trên đường lâu như vậy, người dân xung quanh cả nhìn cũng không nhìn cô một chút, Trương Hân cất cái gương nhỏ đi, hài lòng gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Cô thật sự đi mỏi lắm rồi, vào trong quầy bán quà vặt mua một chai nước, đi nửa tiếng nữa, cuối cùng cũng ra khỏi đường lớn.

Khu biệt thự vốn vắng vẻ, đường lớn cũng rất vắng, đi ra đường lớn càng vắng!

Ở nơi vắng vẻ, xe taxi ít hơn, xe xích lô và xe gắn máy nhiều hơn! Những xe này đều dùng để kéo khách, không khác gì nhiều với xe taxi, chỉ là không hợp pháp mà thôi, vì vậy chỉ dám kéo khách ở nơi vắng vẻ.

Chỗ ngồi cho khách phía sau xe điện ba bánh có cái lều, trên đầu xe gắn máy cũng chống cây dù nhỏ, đều là dùng để che nắng.

Trương Hân không chút do dự chọn xe gắn máy!

Khoảng cách của cô đến nhà còn rất xa, xe gắn máy nhanh hơn nhiều, hơn nữa lúc xe gắn máy chạy, còn mát hơn cả xe điện ba bánh!

Trương Hân chọn một chiếc xe, nói địa chỉ xong ngồi phía sau xe!

......

Vương Bưu vụng trộm lườm Lãnh Mạc một chút, quả nhiên, mặt của lão đại đã đen như than.

Người đàn bà chết tiệt!

Người đàn bà đáng chết đó!

Cô lại dám ngồi loại xe này, không biết những loại xe không hợp pháp này rất nguy hiểm sao! Nhất là...... Một cỗ xe gắn máy chỉ có một chỗ nhỏ thế này, hai chân cô giang rộng ra ngồi ở hàng sau, cả người đều dán vào người tài xế nam, tay còn nắm lấy quần áo của người khác!

Đáng chết!

Người phụ nữ này có chút xíu ý thức an toàn hay không!

“ Vương Bưu!”

“ Có!”

“ Bắt đầu từ ngày mai, ta không muốn nhìn thấy nơi này có xe gắn máy kéo khách nữa!”

Vương Bưu lau mồ hôi, gật đầu liên tục, “ lão đại anh yên tâm, đợi lát nữa em sẽ gọi điện cho bên sở cảnh sát, bọn họ rất nhanh sẽ có thể điều tra tới đây, ngày mai, a, không! Tối hôm nay nơi này sẽ không còn có xe gắn máy kéo khách nữa!”

“ Đừng nói nhảm, mau bám sát vào!”

“......”

Vương Bưu im lặng ngậm miệng, đạp ga bám theo.

Xe càng đi càng vắng vẻ!

Sắc mặt Lãnh Mạc cũng ngày càng khó coi!

Người phụ nữ đó sống ở nơi vắng vẻ thế này, vậy mà cũng dám để một người đàn ông đưa cô về, lỡ như người ta có dụng ý xấu...... Lãnh Mạc cũng không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra!

Trong xe đều là khí lạnh.

Vương Bưu cảm thấy, có làm lạnh này kế bên, hắn căn bản không cần mở máy lạnh......

May là tài xế xe gắn máy không phải người xấu, rất nhanh đã chở Trương Hân đến một khu cư xá ở vùng ngoại thành, cư xá bên này đều tương đối cũ, ra vào phần lớn đều là người già và trung niên, Trương Hân trả tiền, nhảy xuống xe gắn máy, cả người mồ hôi của cô đã được thổi khô hết, quần áo trên người bây giờ đều nhơn nhớt dính trên người vô cùng khó chịu, cô cũng không quan tâm đến việc đi kiểm tra đám người chung quanh, bước chân nhẹ nhàng nhanh chóng đi về hướng tòa nhà cô đang ở.

Đây là khu cư xá cũ, cổng ngay cả phòng bảo vệ cũng không có, mặc kệ là xe ở đâu, không cần kiểm tra là có thể trực tiếp vào trong khu cư xá.

Vương Bưu thả chậm tốc độ xe, không gần không xa đi theo Trương Hân.

Mắt thấy Trương Hân lách mình vào một tòa nhà, Vương Bưu mau chóng dừng xe lại.

“ Lão đại, cần đi theo không?”

“ Theo cái quỷ!”

Theo nữa là chắc chắn bị phát hiện!

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Mạc nhìn tòa nhà trước mặt, trên mặt anh như sắp có trận bão táp đến!

Tốt!

Rất tốt!

Thì ra hơn hai mươi mấy ngày qua cô lại sống ở nơi quỷ quái này!

“ Điều tra! Trong năm phút, ta muốn biết tất cả thông tin của chủ nhà trong tòa nhà này!

“ Dạ!”

Vương Bưu gọi điện thoại ngay, không đến năm phút, những thông tin của chủ nhà trong tòa nhà này bên và còn các thông tin về số liệu đều được gửi đến điện thoại của Vương Bưu.

Vương Bưu đưa di động cho Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc loại trừ từng cái một.

Cuối cùng nhìn thấy tên chủ nhà lầu năm, anh hơi sững sờ!

Tô Tố?

Ở nơi quỷ quái này, gặp phải tên quen thuộc, Lãnh Mạc không tin lại có nhiều sự trùng hợp quỷ quái như vậy!

Thì ra Trương Hân đúng là bị người khác giấu đi!

E rằng hai người bọn họ sớm đã bí mật vạch mưu xong rồi chứ gì! Bằng không hai mươi mấy ngày này, anh một khắc cũng chưa nới lỏng qua sự giám sát với Tô Tố và Tiểu Hi, tại sao không nghe nói chuyện qua!

Đáng chết!

Anh lại bị hai người phụ nữ đánh lừa!

Lãnh Mạc tức đến trực tiếp đập điện thoại!

A!

Đó là điện thoại hắn mới mua mà!

Vương Bưu đau lòng không thôi.

Mà lúc này, Lãnh Mạc đã mở cửa xuống xe, Vương Bưu lập tức bỏ nỗi đau qua một bên, cũng nhanh chóng mở cửa xuống xe, hắn cũng không dám lấy tay kéo Lãnh Mạc lại, đành phải đi theo sau hắn không ngừng nói, “ lão đại lão đại anh bình tĩnh chút, bình tĩnh một chút a, anh bây giờ đi tìm phu nhân, phu nhân chắc chắn sẽ sợ chết!

“ Cút ra!”

Vương Bưu do dự, không biết nên lui ra không.

“ Lão đại?”

“ Đáng chết, ai nói ta muốn đi tìm người đàn bà chết tiệt không có lương tâm đó!

Chương 570

“ Hả?”

Vương Bưu mắt trợn tròn, không phải đi tìm phu nhân, vậy anh xuống xe làm gì!

Rất nhanh Vương Bưu liền biết Lãnh Mạc xuống xe làm gì!

Lãnh Mạc vòng qua Vương Bưu, một cước đá vào trên cửa lớn ở đầu bậc thang, của lớn “loảng xoảng” một tiếng vang thật lớn, bị hắn một cước đạp trực tiếp biến dạng!

Vương Bưu nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn!

Lãnh Mạc còn chưa hết giận, đạp thêm một cước.

Vương Bưu chỉ nghe được vài tiếng “loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng” vang lên, cửa lớn vốn đã cũ rồi, một cước chân này đạp xuống, lập tức liền biến dạng, những rỉ sắt pha tạp rơi từ trên xuống.

Nghe được tiếng bước chân trên lầu, Vương Bưu liền kéo Lãnh Mạc lên xe.

Trước khi các chủ nhà xuống kiểm tra, Vương Bưu đã lặng lẽ dời vị trí của chiếc xe.

Rất nhanh hắn liền nghe được các chủ nhà kinh hô lên tiếng mắng chửi!

Vương Bưu giả bộ như không có việc gì vậy, lần nữa lái xe tới, các chủ nhà vốn muốn hỏi thăm tình hình, nhưng nhìn thấy logo của chiếc xe, lập tức ngậm miệng!

Người ta lái chiếc xe sang trọng như vậy, sao có thể phá cái cửa nát này chứ!

Các chủ nhà chửi mát, không nhìn thấy có người khả nghi, mắng một hồi sau liền giải tán, trở lại lên lầu.

“ Emma...... Quá nguy hiểm!”

“ Hừ!” Lãnh Mạc hừ lạnh một tiếng, lửa giận được phát tiết, lúc này sắc mặt anh đã bình tĩnh nhiều, chuyển mắt híp lại nhìn Vương Bưu, “ ngươi vừa rồi kéo ta làm gì!”

“ Nhiều người như vậy, lỡ như ầm ĩ lên, đến lúc đó kinh động đến phu nhân......”

“ Ngươi tin hay không, coi như dưới lầu bị phá hủy, cô cũng không dám xuống lầu!”

Ách......

Vương Bưu đâu nghĩ nhiều như vậy,chỉ muốn tranh thủ kéo người đi khỏi, tránh gặp phiền toái.

Nhưng mà......

Nghe ý của lão đại, hiển nhiên không có ý lên lầu gây phiền toái cho phu nhân!

“ Lão đại, chúng ta không đón phu nhân về sao!”

Không đón!

“ Hả?” Vương Bưu liền thấy lạ, trước đó không có tin của phu nhân, lão đại ngày nào cũng vô cùng lo lắng, hôm nay vất vả lắm mới tìm thấy phu nhân, cũng tìm thấy nơi ở của phu nhân, tại sao lão đại đột nhiên lại không sốt ruột nữa!

Vương Bưu thật sự là không hiểu rõ suy nghĩ của Lãnh Mạc!

“ Chính cô ta tự chạy ra, dựa vào cái gì muốn ta đón cô ta về!” Muốn về, cũng phải tự mình cô ta về!”

Tự mình trở về?

Khóe miệng Vương Bưu giật giật, phu nhân vì tránh lão đại cũng đã trốn đến nơi cả cứt chim cũng không có này, hơn nữa đã trốn hơn hai mươi ngày, sao cũng không giống bộ dáng sẽ tự mình trở về nha!

Vương Bưu tỏ ra nghi hoặc, “ lão đại, anh muốn làm gì thế?”

Trừ phi lão đại dùng thủ đoạn đặc biệt, nếu không Vương Bưu nghĩ không ra khả năng nào khác.

Mắt Lãnh Mạc lặng lẽ quét qua, “ ta ở trong lòng ngươi lại đê tiện như vậy sao?”

“ A! Không phải không phải dĩ nhiên không phải, lão đại anh minh thần võ......”

Lãnh Mạc không chút do dự cắt đứt lời tâng bốc của hắn, lạnh lùng nói, “ cho xe chạy, đi!”

Đi?

Đi về đâu á!

“ Về biệt thự Bán Sơn!”

“ Vậy phu nhân......”

“ Ta cũng không lo, ngươi lo lắng cái rắm!”

Được thôi!

Vương Bưu co cổ lại, đúng nha, Hoàng Thượng cũng không có gấp, thái giám như hắn...... pipipi, hắn mới không phải là thái giám!

Một tiếng sau!

Xe của Vương Bưu tiến vào biệt thự Bán Sơn, cho xe dừng ngay chỗ đậu xe.

Lãnh Mạc bước đôi chân dài, đi thẳng tới phòng khách, Vương Bưu dừng xe xong, đuổi theo sau.

Đoạn đường này, một tiếng chạy xe!

Hoàn toàn khác với lúc trước, sắc mặt lão đại cũng không móp méo, cũng không giận dữ, cũng không tức giận, bình tĩnh không tưởng nổi, chỉ có bình tĩnh như vậy, Vương Bưu mới cảm thấy không đúng!

Biết rất rõ phu nhân ở chỗ đó, lại không mang cô ấy về!

Cái này...... Không giống với phong cách làm việc của lão đại nha!

Mắt thấy Lãnh Mạc ngồi trên ghế sofa, Vương Bưu lập tức chạy nhanh qua, rót cho anh chén trà, “ lão đại, anh uống trà!”

Nhưng Lãnh Mạc không có uống, dựa vào ghế sofa, híp mắt như đang suy nghĩ gì.

“ Vương Bưu?”

“ Có!”

“ Ngươi nói...... trong lòng Trương Hân người đàn bà chết tiệt đó có ta không?”

Chắc chắn có nha, lần trước em không phải nói với lão đại rồi sao, trong lòng phu nhân không có anh, căn bản sẽ không để ý những người phụ nữ kia, đương nhiên càng không chạy trốn!”

“ Tốt! Rất tốt!”

Tốt đâu! Vương Bưu nghĩ không ra!

“ Vương Bưu!”

“ Có!”

“ Ngươi cử hai anh em đáng tin, đi bảo vệ Trương Hân!” Lãnh Mạc liếc xéo Vương Bưu, “ lần trước Trương Hân trốn thoát dưới mắt ngươi, lần này...... nếu như ngươi lại làm việc bất lực, vậy ta thật nghi ngờ năng lực làm việc của ngươi!”

Vương Bưu nghiêm mặt, vỗ ngực cam đoan, “ lão đại yên tâm, lần này trên người phu nhân nếu như thiếu một cọng lông tơ, anh cứ hỏi tội em!”

“ Ừm! Lãnh Mạc thu tầm mắt lại.

Từ khi quyết định phải thay đổi vì Trương Hân! Khoảng thời gian này bên cạnh Lãnh Mạc ngoại trừ nữ hầu, ngay cả một con con gián cái cũng không có, mà thời gian hắn không có phụ nữ, đã suốt hai tháng! Lãnh Mạc mới đầu còn có chút không thích nghi, hiện giờ đã từ từ thích nghi quá trình này!

Đương nhiên, cái này đều nhờ vào năng lực tự kiềm chế mạnh mẽ của anh!

Anh đã từng vì tìm hiểu độc tính của ma túy, lúc tám tuổi là bắt đầu tiêm ma tuý vào cơ thể, về sau cũng là dựa vào năng lực tự khống chế và ý chí mạnh mẽ, từ từ cai nghiện ma tuý, hiện tại thân thể anh đã sớm sinh ra kháng thể, miễn dịch với những ma túy đó, có thể nói hơn hai mươi loại ma tuý, bất kì loại nào, cũng không thể gây ra bất cứ tổn thương gì đến anh!

Mà bây giờ! Anh như cái năm cai nghiện đó vậy, từ bỏ những phụ nữ kia!

Trước khi anh từ bỏ hoàn toàn, anh không định đón Trương Hân trở về!

Anh nhất định phải chờ đến sau khi anh xác định từ bỏ, mới có thể mang người đàn bà chết tiệt kia về, bằng không...... người đàn bà chết tiệt đó chắc chắn sẽ còn gây sự với anh! Cho nên, hiện giờ không phải lúc đón cô về!

Hơn nữa, giống như anh nói vậy!

Người phụ nữ đó là tự mình đi ra ngoài, anh đón cô trở về, đến lúc

đó cô lại trở thành con rối, ngày nào cũng gây sự với anh, như vậy có ý nghĩa sao!

Lãnh Mạc móc chiếc nhẫn kim cương vàng từ trong túi ra, nhẹ nhàng ma sát, trong mắt dần hiện lên sự cường ngạnh nắm chắc phần thắng.

Hừ!

Hắn nhất định phải nghĩ cách, để người đàn bà chết tiệt kia cam tâm tình nguyện trở về!

“ Vương Bưu!”

“ Lão đại......”

“Đưa ta số điện thoại của Tô Tố!”

“ Hả?” Vương Bưu giữ chặt tay hắn, “ lão đại thế này không tốt lắm đâu, anh muốn đi khởi binh vấn tội.... đắc tội với Tô tiểu thư, đến lúc đó không phải cũng xa lạ với Tiêu thiếu sao!

“ Ai nói ta muốn đi khởi binh vấn tội!”

“ Vậy lão đại......”

“ Đừng nói nhảm, mau lên!”

“ Dạ dạ dạ, em đi tìm số ngay!”

Nếu như vừa mới bắt đầu, Lãnh Mạc biết là Tô Tố giấu Trương Hân đi, anh chắc chắn không nể mặt bất cứ ai, trực tiếp tìm Tô Tố tính sổ, nhưng bây giờ khác rồi, anh nghĩ thông suốt rồi, cũng may Trương

Hân chạy trốn, bằng không hiện giờ hai người bọn họ còn đang trong ngõ cụt ra không được!

Vương Bưu rất nhanh lấy điện thoại di động ra, Lãnh Mạc bấm gọi, hai người nói hơn nửa tiếng, Lãnh Mạc mới cúp máy, khóe miệng lộ ra một đường cong vui vẻ!

Rất tốt!

Xong rồi!

Chương 571

Ngày thứ hai!

Trương Hân phát hiện, người đưa đồ ăn và đồ dùng cho cô không phải Aisa, mà là một cô gái có khuôn mặt thanh tú, tướng mạo thì không có gì thu hút!

Cô ta gõ cửa, Trương Hân từ lỗ nhỏ trên cửa nhìn ra, phát hiện không phải Aisa, nhất thời không dám mở cửa.

“Trương tiểu thư, chị Aisa phải về tổng công ty ở Mỹ, tôi là người được tô tiểu thư phân phó tới đưa đồ cho cô!

Biết được cô họ Trương!

Còn biết Aisa, Trương Hân thở dài, mở cửa cho cô ta. Cô ấy tiến vào phòng, hôm nay không phải là rau quả tươi ngon nữa mà là đồ ăn đã được nấu xong đựng trong hộp cơm, Trương Hân đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.

Phải ăn mì tôm hơn 20 ngày, còn không thì là “cám heo” do mình nấu, những món này đối với Trương Hân đúng là sơn hào hải vị, mỹ vị trên đời!

Trương Hân kém chút chảy nước miếng!

Cô gái đem đồ ăn bày lên bàn, nhanh chóng đảo mắt quan sát cả căn phòng, lúc này mới tự giới thiệu, cô cười nói, “Xin chào Trương tiểu thư, tôi tên Tiền Hiểu, cô có thể gọi tôi là Hiểu Hiểu, chị Aisa phải về

tổng công ty ở Mỹ, cho nên từ nay về sau đồ dùng cũng như đồ ăn hằng ngày của Trương tiểu thư sẽ do tôi phụ trách."

"Tại sao Tô Tố không gọi điện báo với tôi một tiếng."

"Là như vậy, Tô tiểu thư có nói, gọi điện thoại sợ sẽ có người giám sát, cho nên không tiện liên lạc với cô, vả lại tình hình hiện nay của Tô tiểu thư hẳn Trương tiểu thư cũng đoán được rồi, ông nội cô ấy vừa qua đời, cô ấy lại vừa chuyển tới nhà mới, khó tránh sẽ hơi bận một chút."

Thì ra là vậy!

Trương Hân mỉm cười, biết đây là người do Tô Tố sắp xếp nên một chút lòng phòng bị cũng không có, cô đóng cửa, mở hộp cơm ra, bên trong một màu đỏ rực, món nào cũng bỏ rất nhiều ớt, nước miếng của cô xém chút là chảy ra.

Cô từ nhỏ đã thích ăn ớt, càng cay càng thích!

Mà biết được điều này trên đời này chỉ có 2 người, 1 là Lãnh Mạc, 1 là Tô Tố!

Lúc cô ăn cay trên mặt thường hay nổi mụn với bị nóng trong người nên Lãnh Mạc khá nghiêm khắc trong việc ăn uống của cô, chỉ có Tô Tố……trước đây cả hai hay cùng nhau đi ăn lẩu sa tế dầu đỏ. Vừa cay vừa tê, vậy mới đã chứ!

Tiền Hiểu như đang sợ Trương Hân sẽ nghi ngờ nên nhanh chóng nói, "Đây đều là thức ăn do Tô tiểu thư căn dặn chuẩn bị cho cô!"

Trương Hân nhìn tới không rời mắt, nhìn chằm chằm vào cái đầu cá trên cùng của hộp cơm, nuốt nước miếng, "Trước đây không phải

đều là rau quả tươi mới hay sao, sao hôm nay lại là thức ăn chín?”

“À, là vậy, Tô tiểu thư có nói, mấy ngày nay những người kiểm soát ở ngoài đã không còn quá khó khăn, nên không cần phải cẩn thận từng li từng tí nữa!

Trương Hân lập tức sửng sốt!

Tính sơ qua thì cô cũng đã rời khỏi Lãnh Mạc gần 1 tháng rồi.

Mà Lãnh Mạc điều tra tin tức của cô đã gần 1 tháng, đến bây giờ…… vẫn chưa tìm được cô, chắc là dự định bỏ cuộc rồi phải không!

Rõ ràng là chuyện tốt......

Nhưng tại sao một chút cô cũng không vui nổi.

Tiền Hiểu nhìn thấy Trương Hân thất thần, ánh mắt có chút lóe lên, “Trương tiểu thư, cô sao vậy?”

“A!” Trương Hân hoàn hồn, xua xua tay, “Không có gì không có gì, chỉ là cảm thấy……như vậy cũng tốt, Ách……đợi người của Lãnh Mạc rút đi hết, vậy là tôi tự do rồi……Chuyện tốt, là chuyện tốt a......”

Ánh mắt Tiền Hiểu lại lóe lên, cẩn thận hỏi lại, “Nếu là chuyện tốt. Vậy tại sao tôi thấy Trương tiểu thư……không giống như đang vui vậy!”

Mùi thơm của hộp cơm cũng không còn hấp dẫn được cô nữa, cô đóng hợp cơm lại, thở dài ngồi xuống ghế sô pha, tâm trạng không hiểu sao lại kém đi, xem ra cô đã đánh giá cao vị trí của mình trong lòng Lãnh Mạc rồi......

Cô còn tưởng rằng phải hơn nửa năm……Lãnh Mạc mới quen với việc không có cô ở bên cạnh.

Không nghĩ tới, còn chưa tới 1 tháng mà đã vậy rồi.

A ——

Mười năm tình cảm......

Trong lòng Trương Hân như bị một tảng đá nặng đè lên, cảm thấy rất nặng nề.

Ánh mắt Tiền Hiểu liền lấp lánh, “Trương tiểu thư, tôi nói gì sai sao?”

“Không có!”, Trương Hân lắc đầu, “Đây là vấn đề của riêng tôi.”

Tiền Hiểu đột nhiên thở phào, cười nói, “Vậy Trương tiểu thư cô ăn trước đi, để tôi giúp cô rửa trái cây, vừa hay tôi có đem đến một ít trái cây tươi ngon, ăn cơm xong ăn trái cây tốt lắm đó.”

Trương Hân đang thất thần, nghe thấy lời của Tiền Hiểu, cô lắc lắc đầu, lại tiếp tục thất thần trên ghế sô pha.

Tiền Hiểu đi vào phòng bếp!

Phòng bếp với phòng ngủ của Trương Hân chỉ cách nhau vài bước mà lúc này cửa phòng ngủ còn đang mở hé hé, Tiền Hiểu cho trái cây vào rổ, mở vòi nước, cô lén nhìn Trương Hân lúc này đang quay lưng về phía cô không biết đang suy nghĩ chuyện gì!

Cơ hội tốt!

Tiền Hiểu nắm lấy cơ hội, rón rén đi về phía phòng của Trương Hân,

nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, không hề phát ra một tiếng động nào.

Rất nhanh!

Cô đi vào phòng, 2 phút sau đã đi ra,giả bộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Cô trở về phòng bếp tiếp tục rửa hoa quả, mọi thứ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mà Trương Hân, thì vẫn luôn ngồi như vậy, hoàn toàn không biết chuyện gì.

Tiền Hiểu đẩy nhanh tốc độ, rửa trái cây xong thì bày ra đĩa, đem lên phòng khách, lúc này thấy có người lại gần Trương Hân mới hoàn hồn trở lại. Tiền Hiểu lau khô tay, nhìn Trương Hân cười tủm tỉm, “Trương tiểu thư, từ nay ba bữa của cô sẽ do tôi phụ trách, cô muốn ăn gì thì cứ nói với tôi, thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi xin phép về trước.”

“A!”

Trương Hân từ ghế sô pha đứng dậy, tiễn Tiền Hiểu, “Làm phiền cô rồi.”

“Không phiền không phiền, tôi cũng có nhận lương mà, xem như đây là công việc của tôi.” Tiền Hiểu nghịch ngợm nháy mắt với Trương Hân.

Trương Hân không nhìn thấy, Tiền Hiểu vừa quay người, nụ cười trên môi liền biến mất, cô nhẹ nhàng đi xuống lầu, vừa xuống tới lầu đã nhanh chóng đi lên phía sau một chiếc xe đi mất.

Mà người ngồi trước không phải ai khác, chính là Lãnh Mạc!

Nhìn thấy Tiền Hiểu lên xe, Lãnh Mạc nhăn mặt hỏi cô, “Mọi việc làm xong chưa?”

“Xong rồi!”, khi đối diện với Lãnh Mạc, Tiền Hiểu mới trở về con người thật của mình, mặt lạnh lùng không biểu cảm nhìn lên căn phòng khi nãy đã ở bên Trương Hân, như hai người hoàn toàn khác nhau.Cô đưa tay ra, “Lão đại, cho em mượn điện thoại chút.”

Lãnh Mạc không chút do dự đưa điện thoại chô cô.

Tiền Hiểu mở giao diện điện thoại, lướt lướt một chút, rất nhanh, màn hình điện thoại của Lãnh Mạc đã hiện lên hình ảnh sinh hoạt của Trương Hân.

Hết thảy mọi ngóc ngách, cả phòng khách và phòng ngủ!

Lãnh Mạc nhìn thấy hình ảnh của Trương Hân, cơ mặt liền thả lỏng.

Nhưng khi nhìn thấy Trương Hân đang ăn thả cửa một cách ngon lành, mặt của Lãnh Mạc lại đen xì!

Người đàn bà chết tiệt!

Có chút lương tâm nào không vậy!

Đáng chết!

“Tiền Hiểu, cô có nói với cô ấy là tôi đã giảm bớt người canh chừng đi không vậy?”

“Nói rồi!”

Lãnh Mạc cắn răng, nói rồi mà người đàn bà chết tiệt này không hề cảm thấy buồn!

Còn ăn uống sung sướng như vậy!

Chương 572

Tiền Hiểu nhìn vào màn hình giám sát, cũng không nhịn được kinh ngạc.

Cô cau mày lại nói, “ vừa nãy lúc cô ấy nghe được tin tức còn rất đau lòng...” Cô không kiềm được nói rằng, “ khả năng chữa bệnh của phu nhân thật không tệ!”

Sắc mặt của Lãnh Mạc càng đen hơn!

Vương Bưu cũng nhìn thấy cảnh tượng trong màn hình giám sát, anh nhìn Tiền Hiểu một cái, lại nhìn sang Lãnh Mạc, không tin nổi nói rằng, “ lão đại, anh tìm Hiểu Hiểu tới đây, chỉ vì gắn camera vào trong phòng phu nhân thôi?”

OMG!

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Phải biết rằng!

Tiền Hiểu là sát thủ số một trong tổ chức bọn họ đó!

Thân thủ tuyệt đỉnh không nói, dưới sự tận lực bồi dưỡng của lão đại, cô còn biết làm một số việc của hacker, ví dụ máy tính hack gì đó thì khỏi phải nói, quan trọng nhất là, anh cùng Tiền Hiểu hai người, một sáng một tối ở bên cạnh lão đại, Tiền Hiểu luôn sống trong bóng tối, rất ít khi xuất hiện, nhưng mà chỉ cần cô ấy xuất hiện, nhất định sẽ có ngời chết! Trước kia mỗi lần lão đại gặp phải đối thủ khó đối

phó, thường sẽ giao cho Hiểu Hiểu xử lý!

Mà mỗi lần Hiểu Hiểu đều không làm lão đại thất vọng!

Thời gian của anh và Hiểu Hiểu đi theo lão đại cũng tương đối giống nhau, cùng là thân tín của lão đại!

Hai năm nay lão đại ít gặp phải chuyện buồn phiền, Hiểu Hiểu cũng thoải mái hơn nhiều.

Nhưng mà bởi vì Hiểu Hiểu luôn ở trong bóng tối, cho nên Trương Hân chưa từng gặp qua, cho nên Lãnh Mạc suy đi nghĩ lại, người được chọn tiếp cận Trương Hân, vẫn xác định là Tiền Hiểu!

Đổi lại là người khác thì không có bản lĩnh dưới tình trạng không kinh động đến Trương Hân, có thể hoàn thành công việc một cách xuất sắc như vậy.

Lãnh Mạc gắn được camera, tâm trạng tốt hơn nhiều, anh vỗ vỗ vai của Tiền Hiểu, “ làm tốt lắm!”

Tiền Hiểu vẻ mặt ghét bỏ mà phủi đi tay của Lãnh Mạc!

Vương Bưu đứng ở bên cạnh nhìn thấy hành động của hai người họ, nhịn không được cười phá lên.

Bởi vì Hiểu Hiểu từ nhỏ luôn huấn luyện, đặc biệt chán ghét có bất kì cơ thể tiếp xúc nào với người khác, tuy lão đại là đối tượng bọn họ phục tùng, nhưng cũng không được!

Lãnh Mạc cũng quen với Tiền Hiểu như vậy, động tác tự nhiên thu tay về.

“ Cho xe chạy!”

“ Ừm, được!” Vương Bưu khởi động máy.

Ánh mắt của Lãnh Mạc luôn dán chặt vào màn hình điện thoại chưa từng rời khỏi qua, nhìn thấy Trương Hân vẫn đang ăn uống ngon lành, lông mày anh nhảy lên mấy cái!

Anh khó khăn lắm mới thuyết phục được Tô Tố, đuổi Aisa đi, sau đó sắp xếp Tiền Hiểu qua đây, mục đích chính là muốn có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của Trương Hân, người phụ nữ này... ngoài trừ ăn vẫn là ăn!

Lãnh Mạc nhìn Trương Hân ăn xong mấy dĩa món cay Tứ Xuyên, lại ăn thêm dĩa trái cây để trên bàn mới xong chuyện!

Khóe miệng anh giật giật!

...

Mà Trương Hân đang ăn cơm ở trên lầu đã no đến căng bụng, mãn nguyện mà nằm trên sô-pha!

“ Ôi... cảm giác ăn no, đã quá đi!”

Quả nhiên, chuyện biến phẫn nộ thành lực lượng này thật sự tồn tại đấy.

Sau khi ăn no uống đủ, tâm trạng đau lòng ban nãy lập tức bị đuổi đi!

Trương Hân bóp bóp mặt.

“ Sao có cảm giác dạo này hình như mập hơn tí nhỉ!”

Cô lại bóp bóp mặt.

Hình như thật sự hơi mập chút, trên mặt có thịt rồi.

Ai!

Kệ đi kệ đi, mập thì mập đi!

Dù sao bây giờ cũng không có nhận thông báo nào cả.

...

Mà bên kia, Tô Tố trong căn hộ đang vô cùng mất bình tĩnh.

Từ sau khi tối hôm qua Lãnh Mạc gọi điện thoại cho cô, cô cứ luôn mất bình tĩnh, mãi cho đến ngày thứ hai sau khi ăn xong cơm trưa, vẫn mất bình tĩnh như cũ.

Lãnh Mạc thế mà lại biết nơi ẩn náu của Trương Hân!

Không có nổi giận, trái lại chạy qua gọi điện thoại cho cô, thành tâm thành ý nói lần này anh thật sự đã hối cải rồi, còn nửa uy hiếp nửa hạ thấp thân phận, nói với cô sau này sẽ mang lại hạnh phúc cho Trương Hân. Khóe miệng Tô Tố co giật, nói đi nói lại, chẳng phải là vì không muốn cô can thiệp vào chuyện của hai người họ sao!

Nhưng mà Lãnh Mạc không giống như lời mà Tiêu Lăng nói, dùng thủ đoạn bạo lực đi đối phó với Trương Hân, điểm này Tô Tố vẫn cảm thấy tương đối vui vẻ.

Thật ra nếu Lãnh Mạc thật sự làm như vậy.

Với thế lực của anh, Tô Tố hoàn toàn không thể ngăn cản được.

Cho nên... suy đi nghĩ lại, cô vẫn là làm sẵn hiệp định với Lãnh Mạc.

Cô không can thiệp vào chuyện của hai người họ, nhưng mà cô chỉ có một yêu cầu, chính là không được làm tổn thương Trương Hân!

Sự đảm bảo của Lãnh Mạc cô vốn dĩ còn có chút không tin tưởng, nhưng Tiêu Lăng nói với cô, “ Lãnh Mạc ấy à, nói một chính là một, nói hối cải chính là thật lòng hối cải, anh thấy Trương Hân đối với Lãnh Mạc không phải không có tình cảm, chúng ta đừng ngăn cản nữa, cho bọn họ một cơ hội, nếu như lần này Lãnh Mạc không biết hối cải nữa, anh sẽ nghĩ cách khiến cậu ta buông tay, hoặc là giúp Trương Hân thoát khỏi bàn tay quỷ dữ của cậu ta. Đương nhiên, nếu như hai người họ có thể hạnh phúc, vậy thì là chuyện không thể tốt hơn được nữa.”

Tô Tố nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đồng ý.

Bởi vì bây giờ không còn cách nào khác, nếu Lãnh Mạc thật sự dùng phương pháp cứng rắn, cô và Trương Hân đều là con gái yếu đuối, vốn dĩ không thể ngăn cản được.

Cũng giống như Tiêu Lăng nói vậy, cho thêm một lần cơ hội nữa, nếu như vẫn không được, Tiêu Lăng dùng năng lực của mình để giúp đỡ Trương Hân, như vậy Trương Hân mới có thể thoát khỏi sự khống chế của Lãnh Mạc.

Vậy cứ quyết định như vậy đi!

Tô Tố không nhịn được đảo mắt, tòa nhà chung cư ba phòng, Tiêu Lăng ngồi trên sô-pha xem tài liệu, hai đứa nhỏ đang ngoan ngoãn ngồi học bài ở một góc trên bàn trà.

Tô Tố không nhịn được thở dài một hơi!

Nói là xem tài liệu, nhưng thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi, cả một trang giấy trên tài liệu cũng chưa lật qua, đây được xem là công việc gì chứ!

“ Tiêu Lăng?”

Ánh mắt Tiêu Lăng rời rạc, hoàn toàn không nghe thấy giọng của Tô Tố, trái lại hai nhóc con đó lại nghe được, ngẩn đầu nghi hoặc nhìn Tô Tố, Tô Tố nói nhép trong miệng với hai nhóc con, hai nhóc con lập tức hiểu chuyện tự mình đi về phòng.

Tiêu Lăng vẫn không có phản ứng.

Tô Tố không kềm được đẩy đẩy vai của anh, lại gọi thêm một tiếng, “ Tiêu Lăng?”

“ Hửm?”

Tiêu Lăng bỗng hoàn hồn, ánh mắt từ mơ màng biến thành nghi hoặc, cuối cùng đôi mắt anh cũng có lại tiêu cự, “ sao vậy?”

Trong lòng Tô Tố có chút khó chịu!

Ông nội đã qua đời bốn ngày rồi, ban đầu Tiêu Lăng không ăn không uống, bây giờ tình trạng đỡ hơn một tí, nhưng vẫn luôn rất dễ dàng phân tâm, thường xuyên đang làm việc đột nhiên ngây người ra, có lúc đang nhìn đồ, cũng sẽ giống như lúc nãy, đôi mắt đột nhiên mất đi tiêu cự.

Tô Tố thở dài một hơi!

Cô biết, sự qua đời của ông nội có đả kích rất lớn đối với Tiêu Lăng, mà anh... tạm thời còn chưa thoát ra khỏi!

Mỗi lần nhìn thấy Tiêu Lăng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, bộ dạng không muốn cô lo lắng, trong lòng Tô Tố liền vô cùng khó chịu.

" Tiêu Lăng, ngày mai có thể dành thời gian cho em không?"

" Có chuyện gì sao?"

" Ừm!" Tô Tố gật đầu, " em muốn dẫn anh đến một nơi."

" Được!"

Tô Tố không làm phiền Tiêu Lăng nữa, cô bắt đầu gọi điện thoại cho từng người, chuẩn bị ngày mai đưa hai đứa nhỏ đến nhà ai đó một ngày!

Người đầu tiên là gọi cho Tiêu Khả, nhưng điện thoại của Tiêu Khả không ai bắt máy.

Tô Tố lại gọi cho Tiểu Hy, " hả? Đừng tới đừng tới, Tố Tố à, tớ và Tôn Nguyên đang cãi nhau dữ dội, không khí trong nhà không thích hợp trẻ em ở đó, Mộ Bạch sư huynh không phải về rồi sao? Mộ Bạch sư huynh lại là ba nuôi của hai đứa nhỏ, hay là cậu để bọn nhỏ ở nhà anh ấy một ngày đi."

Mộ Bạch?

Cúp điện thoại, Tô Tố nghĩ một hồi, người cô quen biết vốn dĩ đã ít, ba năm không ở trong nước, bây giờ người quen thuộc lại càng ít

hơn.

Nghĩ một hồi, cô vẫn vào danh bạ tìm số điện thoại của Mộ Bạch ra.

“ Cũng không biết ba năm nay anh ấy có đổi số không...”

Tô Tố do dự một hồi, liền nhấn vào phím gọi!

Chương 573

“Tút---tút tút tút ---”

Điện thoại gọi được rồi, kêu lên 3 tiếng không ai nhận, Tô Tố vừa muốn cúp máy, đột nhiên bên kia nhấc máy.

Giọng của Mộ Bạch vẫn ấm áp như vậy, còn có chút kinh ngạc, “Tô Tố?”

“Là em!”

Tô Tố sợ Mộ Bạch hiểu lầm, nhanh chóng nói lý do gọi điện cho Mộ Bạch nghe, nói xong cô mới hỏi, “Mai anh có thời gian không, nếu không có thời gian thì thôi, em có thể đưa Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất đến nhà Tiêu Khả…”

“Anh có thời gian!” Tô Tố vẫn chưa nói xong, Mộ Bạch đã trả lời, “Mai anh có thời gian, như vậy đi, em nhắn địa chỉ nhà mới của em cho anh, mai anh đến đón Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất.”

“Vậy thì phiền anh quá.”

“Tô Tố, chúng ta có phải là bạn không? Em khách khí quá, với lại anh là ba nuôi của Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất, chức ba nuôi này anh làm chưa tốt, 3 năm nay cũng không chăm sóc qua chúng, bây giờ không biết tụi nó có chịu nhận anh hay không.”

Nói được 2 câu, cảm giác xa lạ của việc 3 năm không gặp đã biến mất, Tô Tố cười nhẹ 1 tiếng, “Bọn họ tất nhiên là nhớ được anh rồi,

hai ngày trước… Tiểu Thất còn nói anh 1 chút cũng không thay đổi, vẫn đẹp trai như vậy.”

Nói thêm 2 câu nữa, hai người cúp máy.

Tô Tố lại đi đến phòng của hai con, nói với chúng mai hai đứa nó sẽ qua nhà Mộ Bạch ở 1 ngày, Cảnh Thuỵ không có biểu hiện gì, gật đầu đồng ý, Tiểu Thất mở to mắt, gật đầu liên tục, hưng phấn không thôi, “Dạ được dạ được!”

Hai đứa nói đến cùng cũng là trẻ con, ông nội mất thì tụi nó buồn 2 ngày cũng hồi phục lại trạng thái thường ngày.

Tô Tố lại nhớ đến Tiêu Lăng, lại thở dài!

Ngày thứ 2 Tiêu Lăng không đi làm, Tô Tố dậy từ sớm, chuẩn bị cho hai đứa nhỏ xong, thu dọn bài tập hè vào 1 cái túi cho 2 đứa nhỏ, mới ăn xong bữa sáng, Mộ Bạch như canh thời gian đến vậy, lập tức nghe tiếng gõ cửa.

Tô Tố có nói với Tiêu Lăng về chuyện đưa 2 đứa nhỏ qua nhà Mộ Bạch 1 ngày, cho nên khi thấy Mộ Bạch cũng không bất ngờ, mấy người cùng nhau ra khỏi cửa.

Trong thang máy, Tiêu Lăng hỏi Mộ Bạch, “Chuyện học bên Anh chắc sắp xong rồi phải không?”

“Là đã xong rồi.” Học luật 5 năm, anh chỉ dùng 3 năm hơn để hoàn thành học phần!” Vốn tính mấy ngày làm xong thủ tục tốt nghiệp rồi mới về nước… nhưng không ngờ về trước vài ngày, qua 2 hôm nữa tớ về Anh lần nữa, lấy giấy chứng nhận tốt nghiệp là coi như hoàn toàn tốt nghiệp.”

“Ừ!” Tiêu Lăng gật gật đầu, “Đến lúc đó kêu Lãnh Mạc và Tôn Nguyên, chúng ta ra họp mặt.”

“Được!”

Thang máy đến rồi, mấy người bọn họ ở dưới lầu tách nhau ra.

Lần này là Tô Tố lái xe, Tiêu Lăng ngồi ghế phụ, Tô Tố không nhớ rõ nơi cô muốn chở Tiêu Lăng đi, cho nên dùng thiết bị chỉ đường! Tiêu Lăng nhìn địa chỉ trên thiết bị chỉ đường, lông mày nhíu lại không nói gì.

Vậy mà phải ra khỏi thành phố a!

Phải lái xe mấy tiếng lận, “Để anh lái cho.”

“Không, anh ngồi đó là được!”

Tô Tố lái xe, từ trung tâm thành phố a đến ngoại ô, rồi từ ngoại ô đến đường cao tốc, chạy cho đến 1 thành thị nhỏ kế bên thành phố a.

Thành phố a rất tráng lệ!

Thành phố s kế bên cũng rất tráng lệ, nhưng so với thành phố a thì vẫn thua xa!

Thành phố s gần sông sát núi, vị trí địa lý không tệ.

Xe càng chạy càng hẻo lánh, chạy hơn 3h, cho đến trưa 10h30, 2 người mới đến đích điểm.

Tô Tố dẫn Tiêu Lăng đến cô nhi viện hồi trước của cô.

Khi đến cửa, Tô Tố nhìn ngây ngốc!

Cô nhi viện trong trí nhớ hoàn toàn biến mất, không chỉ vậy, đến cái hồ nhỏ trước cô nhi viện cũng biến mất.

Không lẽ cô đến sai địa điểm!

Cô nhi viện hoang sơ lạnh lẽo trước đây, giờ đã trở thành khu vui chơi giải trí?

Rất nhiều phụ huynh cũng đem con đến chơi!

Tô Tố lại nhìn thiết bị chỉ đường, không sai chính là nơi này!

Cô hoài nghi đi xuống xe, 1 bên căn dặn Tiêu Lăng, "Anh đừng xuống xe."

Tiêu Lăng biết cô muốn tìm cái gì, mắc cười gật đầu.

Mấy phút sau, Tô Tố cúi đầu buồn bã quay về, "Vốn dĩ muốn dẫn anh đến tìm 1 nơi, nhưng bị tháo dỡ biến thành khu vui chơi rồi." Tô Tố lên xe, cắn răng, "Em dẫn anh đến 1 nơi khác, nơi đó chắc chắn không bị tháo dỡ!"

"Được!"

Tô Tố lái xe thêm nửa tiếng.

Xe đi đến nơi còn hẻo lánh hơn khu vui chơi lúc nãy, bốn bên đều là núi, đi qua vài hang núi, Tô Tố cuối cùng dừng xe ở chân núi.

"Xuống xe xuống xe!"

Tiêu Lăng mở cửa xuống xe, nhìn vùng đất hoang sơ, nhíu mày, “Đây là đâu?”

“Hang động a! Đi, em dẫn anh lên núi, trước đây có 1 con đường nhỏ, không biết bây giờ còn không nữa.”

Tô Tố đi trước dẫn đường, Tiêu Lăng đi theo sau lưng cô.

Đột nhiên---

Tô Tố kêu lên, “Còn còn còn, đường nhỏ vẫn còn! Chúng ta thuận theo con đường trèo lên!”

Núi không cao, hai người rất nhanh trèo lên đỉnh.

Lên đến đỉnh núi, tầm mắt hai người như được mở rộng, bên kia của núi vậy mà không phải là núi, mà là đại dương mênh mông rộng lớn!

Hai người tiếp tục đi về phía trước, dần dần cỏ dại bên cạnh ít đi, đá bắt đầu nhiều lên.

Rất không dễ dàng đến được bãi biển, bãi biển toàn là cục cục đá lớn, Tô Tố tìm cục đá tròn tròn 1 tí, đặt mông mệt mỏi ngồi lên, sóng biển đánh đến, đánh lên chân cô, cực kỳ mát lạnh, cô hít 1 hơi thật sâu, “Cuối cùng cũng tới!”

“Em là muốn dẫn anh đến đây?”

Tiêu Lăng nhìn 4 phía, phát hiện đây là 1 bãi biển bình thường, bởi vì vị trí địa lý xung quanh nên không thể trở thành khu du lịch, mà 4 phía hẻo lánh, chưa được khai phá, nhìn càng giống biển hoang và núi hoang.

“Đúng vậy!” Tô Tố vỗ lên cục đá kế bên, hít 1 hơi nói, “Lúc em còn nhỏ, nếu gặp chuyện gì không vui, thì thích nhất là nơi này, phong cảnh nơi đây tuy không đẹp, nhưng nước biển cuồn cuộn hơn nhiều nơi khác mà em từng thấy, cho nên nó hiện lên càng mênh mông rộng lớn! Hồi nhỏ biết rất ít, cho nên thấy biển này là biển đẹp nhất rồi.”

Tiêu Lăng ngồi kế bên Tô Tố, ngẩng đầu lên nhìn biển, nước biển quả thật chảy rất xiết.

“Biết tại sao khi em không vui thích đến đây không?”

Tiêu Lăng nghĩ nghĩ, nhớ lại lần đầu tiên anh tỏ tình với Tô Tố, lúc đó cũng là ở bãi biển, câu nói của Tô Tố bây giờ anh vẫn mơ hồ nhớ được, “Bởi vì? Thấy biển lớn vô tận, cũng cảm thấy lòng mình rộng mở hơn, điều không vui cũng theo đó mà biến mất?”

Tô Tố rung động gật đầu, “Anh vẫn còn nhớ à!”

“Đương nhiên nhớ, mỗi lời em nói với anh, anh đều nhớ.”

“Hì--- thực ra, em dẫn anh đến đây, là muốn nói với anh 1 chuyện, khi nói lên có thể rất khó tin, nhưng em mong anh có thể tin tưởng em.”

Mắt Tiêu Lăng động đậy, đại khái có thể biết được Tô Tố muốn nói gì với anh.

Chương 574

“Ừ, em nói!”

“Chuyện em nói có thể hơi kinh dị, nhưng anh nhất định phải tin em.”

Tiêu Lăng ôm vai cô, “Dù em có nói gì, anh cũng tin!”

Tô Tố trầm mặc dừng lại 1 chút, sắp xếp lại ngôn từ, cô ngồi trên cục đá lớn, hướng về mặt trời và biển, âm thanh nhẹ nhàng, dường như bị sóng biển cuồn cuộn đập tan, nhưng mà vẫn bay đến tai của Tiêu Lăng.

“Em… nhớ là em có nói với anh, nguyện vọng hồi nhỏ của em là ăn no mặc ấm không? Thực ra… Tiêu Lăng, em không phải Tô Tố, nhưng cũng là Tô Tố! Có lẽ anh đã nghe qua em rồi, 4 năm trước khi chúng ta vừa mới gặp nhau, tại khách sạn Tân Hải, sau tình 1 đêm ngày hôm sau tỉnh dậy, trên tivi phát lên tin ngôi sao hạng B Tô Tố được phát hiện chết ở căn hộ riêng… người đó là em!”

Tô Tố không dám nhìn biểu cảm của Tiêu Lăng tiếp tục nói, “Chuyện lúc đó trên tivi cũng nói rồi, nên em không nói lại nữa, nói chung em là bị người khác hại chết, sau khi chết, không biết tại sao hồn phách lạc vào cơ thể này, sau đó gặp được anh. Em nói với anh hồi nhỏ em không được ăn no mặc ấm, không phải là Tô Đại Khuê ngược đãi em, mà kiếp trước em là từ cô nhi viện ra.”

Tô Tố nói tiếp, “Còn có biển này, là nơi hồi nhỏ em hay ra chơi, có lúc bị viện trưởng đánh mắng, sẽ len lén chạy đến đây, lúc mới đầu là tính tự tử, nhưng lại không có dũng khí. Từ nhỏ em không sống ở

thành phố a, mà bị bỏ rơi ở cô nhi viện của thành phố s. Khu vui chơi lúc nãy là nơi em và Trương Hân ở lúc nhỏ, chỗ đó vốn dĩ là cô nhi viện, phía trước còn có 1 cái hồ nhỏ, không biết bị khai phá đổi mới lúc nào. Đúng rồi còn có… tại sao quan hệ của em và Trương Hân lại tốt như vậy, là vì kiếp trước tụi em biết nhau, là cô ấy chăm sóc em cho đến lớn…"

"... Em biết chuyện này rất kỳ lạ, nói ra không ai tin, cho nên mấy năm nay em đều để bí mật này ở trong lòng, trước giờ chưa từng nói với ai, chuyện này vượt qua tự nhiên, vượt qua khoa học, em không có cách nào giải thích, nếu không phải phát sinh trên người em, đến em cũng không tin…"

"Anh tin em!"

Cái gì?

Tô Tố đột nhiên ngẩng đầu, mới ngẩng lên đã thấy ánh mắt chăm chú dịu dàng của anh, Tô Tố nghi ngờ bản thân nghe sai, "Lúc nãy anh… nói gì?"

"Anh nói anh tin em!"

"Tại, tại sao!"

Nếu không phải cô từng trải qua, có người nói với cô chuyện này, Tô Tố nhất định xem đây là chuyện cười!

"Bởi vì anh tin em!"

Bởi vì anh tin em…

Tim Tô Tố lập tức được lấp đầy, cô ôm chặt Tiêu Lăng, mắt ướt át,

“Anh cái người này… quả thật quá phong tình rồi!”

Tiêu Lăng ôm vai cô, ghé sát tai cô nói, “Không phải phong tình, mà là chân thành!”

Tô Tố cảm động đến muốn khóc!

Cô khịt mũi, nhẹ giọng nói, “Em nói anh nghe chuyện này… không phải để anh thương em, mà muốn nói với anh, có vài thứ đã âm thầm được quyết định rồi, cũng giống như cái chết kiếp trước, cũng giống như em sống lại trong cơ thể này. Em tin mỗi người đều có vận mệnh của mình, ông nội cũng vậy. Nói không chừng, bây giờ ông nội sống lại trên cơ thể của ai đó tiếp tục sống rồi, hoặc nói không chừng ông nội đã đoàn tụ với bà nội rồi… cái chết, không phải là kết thúc, có lúc là 1 cuộc sống mới!”

Tiêu Lăng ngây người!

Thì ra… nói thật với anh chuyện này, làm hơn nửa ngày là muốn an ủi anh sao.

Tiêu Lăng không biết nên khóc hay nên cười.

Nhưng mà, không thể không nói, lời của cô thật sự an ủi được anh.

Đúng vậy!

Cái chết không phải là kết thúc, mà là 1 khởi đầu mới!

Ai cũng sẽ có ngày này, ông nội của anh cũng không phải mang đau khổ rời đi, cả đời ông đầy huy hoàng, thời còn trẻ ông lập được rất nhiều đại công, lúc về già thành công nghỉ hưu, trong đời gặp được người phụ nữ ông yêu nhất, đồng thời cũng hy sinh ở đời để cống

hiến cho đất nước mà ông yêu.

Dù cho qua đời, thì tất cả nguyện vọng của ông cũng đã hoàn thành!

Ông của anh… mang theo nụ cười rời đi!

Tiêu Lăng ôm chặt Tô Tố, “Đây là nguyên nhân em mang anh đến đây? Vì muốn anh vui vẻ 1 chút, trạng thái của anh mấy ngày nay có phải đều không tốt, doạ đến em rồi?”

“Không chỉ không tốt!” Tô Tố thở dài, “Không chỉ em, hai đứa nhỏ cũng nhìn thấy sự khác thường của anh, bọn họ lo lắng nhưng không biết nói sao, đến em còn không biết khuyên anh như thế nào, chứ đừng nói đến 2 đứa nhỏ. Em biết trong lòng anh tổn thương đau khổ, nhưng … sống thì phải hướng về phía trước, người ông thương nhất là anh, nếu ông nhìn thấy, nhất định hy vọng anh có thể sống vui vẻ hạnh phúc.”

“Ừ!” Tiêu Lăng buồn bã gật đầu.

Anh nhìn biển lớn, sắc biển ở đây không phải màu xanh da trời, mà có chút đục ngầu, sóng đánh rất mạnh, nhưng cũng giống như Tô Tố nói vậy, nhìn không thấy tận cùng, chỉ có ở trước thiên nhiên, nhân loại mới cảm thấy mình nhỏ bé như thế nào!

Ánh mặt trời rọi lên mặt biển, mặt biển phản chiếu lại ánh sáng nhạt màu, Tiêu Lăng mỉm cười, cả người thả lỏng.

“Tô Tố.”

“Ừ?”

“Đây quả là 1 nơi tốt!”

“Đúng không, lúc nhỏ em rất thích ở đây, thực ra lúc nhỏ em bị té nước ở đây, cho nên vẫn luôn không dám học bơi, nhưng em vẫn thích chỗ này, hoàn cảnh ở đây không tốt, nhưng rất chân thật!”

Trong lòng Tô Tố vui vẻ!

Cô cảm nhận được sự thay đổi của Tiêu Lăng, trong lòng cảm thấy cực kỳ may.

May là cô đã dẫn anh ra đây!

Nếu để anh tự đi, không biết tốn bao nhiêu thời gian!

Nhưng…

Hai người rất nhanh không ngồi được nữa!

Đến giữa trưa, mông ngồi trên đá bị mặt trời rọi đến nóng, căn bản không thể tiếp tục ở lại.

Tiêu Lăng nhảy từ đá lên, đưa tay cho Tô Tố, “Đi, chúng ta tìm nơi mát mẻ ngồi 1 chút.”

Tô Tố đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Tay của Tiêu Lăng rất lớn, khô ráp và ấm áp, cô đặt tay nhỏ của mình vào lòng bàn tay anh, bị tay anh bao bọc, Tô Tố nhướng miệng cười, có cảm giác rất an toàn!

Hôm nay 2 người họ, 1 người lái 4 tiếng xe, 1 người ngồi 4 tiếng xe, rồi lại trèo lên núi cao, rất không dễ dàng tìm được 1 cái cây có bóng mát, Tiêu Lăng nghe tiếng kêu “rột rột” từ bụng của Tô Tố.

Tiêu Lăng mắc cười nhìn qua.

Tô Tố đỏ mặt, ngại ngùng che bụng lại, “Sáng nay ăn ít, lúc này cũng qua thời gian ăn trưa rồi, nhất định sẽ đói!”

“Em ở đây đợi anh 1 chút!”

“A!” Tô Tố lập tức kéo anh lại, “Anh đi đâu, núi ở đây tuy chỉ lớn chừng đó, nhưng chưa được khai phá, không nghe nói trên núi có thú dữ, nhưng rắn độc thì nhất định không ít, anh đừng đi, quá nguy hiểm!”

Chương 575

Tiêu Lăng mắc cười, “Anh nói lên núi lúc nào.”

“A? Vậy anh tính đi đâu?”

Tiêu Lăng chỉ nơi bọn họ vừa rời đi, “Đến bên đó, đây là biển, thường ở dưới đá sẽ có cua.”

Cua?

Tô Tố đói bụng, nghe thấy cua, hai mắt sáng lên.

Cô không sợ nắng nữa, vỗ mông đứng dậy, “Đi, em đi bắt với anh.”

“Em đừng đi, em đi tìm củi khô về đây, đợi tí nướng cua cho em ăn.”

“Được!”

Tiêu Lăng thấy cô vừa quay người đã muốn chạy, lập tức căn dặn, “Đừng đi quá xa, tìm ở gần đây là được.”

Tô Tố không quay đầu đi về phía trước, “Yên tâm yên tâm, nơi này em rất quen thuộc, nhất định không có chuyện gì!”

Hai người mỗi người mỗi việc!

Rất nhanh Tô Tố đã ôm 1 đống củi về, nhìn thấy Tiêu Lăng vẫn còn đang bắt cua, đột nhiên nhớ lại lúc nhỏ cô thường hay tìm thấy khoai mì ở đây, hình như không xa chỗ này lắm, Tô Tố thấy Tiêu Lăng

không để ý đến mình, chạy lên núi, lúc này đang là mùa của khoai mì, Tô Tố tìm 1 vòng, thật sự bị cô tìm thấy.

“Haha, hôm nay có thể ăn no rồi!”

Tô Tố kéo khoai mì ra từ đất, lấy bùn và rễ ra, để khoai mì vào trong túi đem về.

Lúc cô về lại chỗ cũ, thấy Tiêu Lăng đang căng thẳng tìm 4 phía, nhìn thấy cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Tố mắc cười, “Đã nói với anh rồi, đây là nơi quen thuộc của em, bắt cua xong chưa?”

“Chỉ bắt được 2 con!”

Tiêu Lăng không kiên nhẫn chỉ 2 con cua bị cây roi mây nhốt lại, bên biển toàn là những cục đá lớn, rất khó mở ra, dưới mấy cục đá nhỏ cũng có cua, nhưng đều là cua nhỏ bằng móng tay, căn bản không thể ăn được, anh tìm nửa ngày cũng chỉ có 2 con cua đó.

Hai con này lớn bằng bàn tay, đã làm sạch rồi, lúc này đang để trên cục đá có bề mặt khá phẳng mịn.

“Nhìn thu hoạch của em nè!”

Tô Tố để khoai mì xuống đất.

“Đây là cái gì?” 3 năm nay Tiêu Lăng cũng tự mình nấu cơm rồi, nhìn thấy khoai mì, anh nghi ngờ nói, “Nhìn thì hơi giống khoai lang, nhưng nhỏ hơn 1 chút, đây là cái gì?”

“Khoai mì a, dù sao cũng cùng loại với khoai lang! Lúc trước vào mùa

này em và Trương Hân khi ở cô nhi viện ăn không no, sẽ len lén trốn ra đây để đào khoai mì, sau đó đốt lửa nướng ăn, lúc đó cảm thấy khoai mì quả là mỹ vị của thế gian, đại thiếu gia chưa nếm qua khổ như anh thì nhất định chưa ăn qua,đợi tí em nướng cho anh ăn thử."

"Được!"

Hai người lần nữa chia việc làm, Tiêu Lăng khiên hai cục đá để kê khi nhóm lửa, Tô Tố lấy hột quẹt của Tiêu Lăng nhóm lửa! Lúc nhỏ Tiêu Lăng rất quậy phá, nhưng chưa từng làm qua công việc nặng nhọc, căn bản không thể giúp gì cho Tô Tố.

"Anh ngồi nhìn là được."

Tô Tố tay chân nhanh nhẹn nhóm lửa lên, xếp khoai mì ở dưới cùng của đống lửa, lấy tìm 1 nhánh cây, dùng cây dao nhỏ móc được trong chùm chìa khoá cắt sạch phần da của cành cây, xuyên cây qua 2 con cua, kê trên đống lửa chuẩn bị nướng lên.

Không lâu sau, cua màu xanh được nướng thành màu vàng kim, dầu màu vàng "chi chi chi" chảy ra, phát ra mùi hương hấp dẫn.

Lúc này đến Tiêu Lăng cũng cảm thấy đói, anh khiên 1 viên đá qua ngồi kế Tô Tố, không ngừng hỏi, "Xong chưa?"

"Vẫn chưa, đợi tí nữa, nhất định phải nướng chín rồi mới được ăn."

Nướng thêm 1 chút nữa, toàn thân của cua để chảy dầu ra, Tô Tố mới lấy con cua ra, "Được rồi, cẩn thận, sẽ hơi nóng!"

Rất hiển nhiên, lời nhắc nhở của cô đã trễ.

Tiêu Lăng không nhịn được đưa tay lột vỏ càng cua, kết quả bị bỏng

đến đau không chịu nổi.

“Haha...hahaha!”

Tô Tố không nhịn được, ôm bụng cười điên cuồng.

“Người phụ nữ không có lương tâm!” Anh lột vỏ không phải để cho cô ăn hay sao!

“Xin lỗi xin lỗi, em cũng không muốn cười, nhưng, haha … nhịn không nổi!”

Tiêu Lăng không quan tâm cô, thử thêm vài lần nhiệt độ của con cua, khẳng định không bị bỏng tay nữa mới tiếp tục lột vỏ ra, anh đưa càng cua đã lột rồi cho Tô Tố, “Thử xem!”

Tô Tố thử 1 miếng, mắt đột nhiên sáng lên, “Rất thơm, rất tươi, chỉ là có chút mặn!”

“Nước biển nhất định rất mặn, chúng ta ăn xong rồi xuống núi, về xe uống nước!”

“Ừ!”

2 người tự xử con cua của mình, rồi đợi rất lâu, đến khi lửa trong đống lửa tắt hết, Tô Tố mới lấy cành cây đẩy đống củi ra, khoai mì trong đống lửa rất hiển nhiên là bị nướng đến đen thui. Tiêu Lăng nhìn khoai mì đã đen thui, rất hoài nghi, “Cái này có thể ăn sao?”

“Đương nhiên có thể! Đợi mà xem!”

Tô Tố lấy khoai mì từ trong đống lửa ra, đợi nó nguội mới cầm lên lột lớp vỏ màu đen bên ngoài ra, lập tức hiện ra phần màu vàng bên

trong đó, Tô Tố lột xong, đưa khoai mì cho Tiêu Lăng, “Nhanh thử xem, thứ này ăn nóng mới nóng, đợi tí nữa là không ngon rồi.”

Tiêu Lăng bán tín bán nghi thử 1 miếng.

“Sao nào sao nào?”

“Ngon, rất dính, rất ngọt!”

“Haha, em đã nói ngon rồi mà!”

2 người giải quyết luôn vài củ khoai mì, cuối cùng cũng ăn no.

“Ăn no cảm thấy thật tốt!”

Hai người đều rửa tay xong, Tiêu Lăng nhìn biển ở phía xa, cười nhìn Tô Tố, “Quả thực nếu tài nguyên đầy đủ, có thể sống ở nơi mà không ai làm phiền cũng rất tốt!”

“Vậy có gì khó, khi chúng ta già rồi, con cái đều trưởng thành rồi, có thể tìm nơi không liên quan đến thế sự, lúc này sống chán rồi, lại thay nơi khác sống, có rất nhiều rất nhiều niềm vui!”

“Được!”

Hai người lại ngồi thêm chút, rồi bắt đầu đi về!

Khi trời sắp tới thì hai người mới về đến thành phố a, trên thân của hai người, đặc biệt là Tô Tố, bởi vì túi đựng qua khoai mì, nên quần áo dơ đến không thể nói thêm, hai người tắm rửa xong mới đến nhà Mộ Bạch đón hai đứa con.

Cảnh Thuỵ còn đỡ, trước giờ không khiến người khác lo lắng, nha

đầu Tiểu Thất thì … không biết ở bên Mộ Bạch có không ngoan ngoãn hay không.

Đến đêm rồi hai người mới tới được địa chỉ mà Mộ Bạch đã nhắn qua.

Tô Tố nhấn chuông cửa, người ra mở cửa không phải là Mộ Bạch, mà là cô gái trẻ cỡ 20 tuổi, khuôn mặt trứng ngỗng, tóc gợn sóng, tuy mặc đồ ở nhà, nhưng không khó thấy thân hình rất đẹp.

Hả...Tô Tố nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, không biết tại sao, cứ cảm thấy rất quen mắt, cô ngây người 1 lúc, "Xin lỗi, có thể tôi tìm sai chỗ!"

"Không sai, mọi người đến tìm Mộ Bạch đúng không, đây là nhà anh ấy!"

Quả nhiên, lời cô gái vừa dứt, Tô Tố và Tiêu Lăng thấy Mộ Bạch mang dép lào đi ra.

Mộ Bạch thấy Tiêu Lăng và Tô Tố, nhanh chóng mở cửa, "Các người tới rồi, nhanh vào trong!"

Tô Tố và Tiêu Lăng đi vào, phòng trang trí rất đẹp, chỗ nào cũng thấy ấm cúng, rất hiển nhiên không phải người nam nhân độc thân như Mộ Bạch trang trí.

Trong lòng Tô Tố đột nhiên hiểu ra.

Cô ngồi kế bên Tiêu Lăng, cười híp mắt nhìn Mộ Bạch, rồi nhìn cô gái, "Mộ Bạch, không giới thiệu 1 chút sao!"

Chương 576

Mộ Bạch nghe Tô Tố chất vấn, sắc mặt có chút lúng túng.

Thay vào đó, cô gái kia lại cười và nhìn Mộ Bạch, muốn nghe xem anh ta rốt cuộc sẽ giới thiệu như thế nào đây.

Mộ Bạch do dự một lúc rồi mới giới thiệu mấy người họ với nhau, anh chỉ vào Tiêu Lăng và Tô Tố rồi nói với cô gái: “Đây là Tiêu Lăng, anh đã kể với em rồi, còn đây là vợ của anh ấy, tên Tô Tố, cũng là bạn thân của anh.” Sau đó, anh giới thiệu cô gái với Tiêu Lăng và Tô Tố, phải lưỡng lự một lúc, anh mới do dự nói:” Đây là...bạn học cùng du học ở Anh Quốc với mình, hai bạn có thể gọi cô ấy là An Nhiên.”

“Bạn học?” Tô Tố trêu chọc, “Ôi, thật là một người bạn tốt”

Trời thì đã tối vậy mà vẫn còn để cho cô bạn học mặc bộ đồ trong nhà ở lại nhà mình.

Chậc chậc...

Đây đâu đơn giản chỉ là bạn bè chứ.

Tô Tố không để ý nữa, cười rồi đưa tay về phía An Nhiên: “Chào cô, tôi là Tô Tố!”

An Nhiên nhìn vào ánh mắt sâu sắc đầy ẩn ý của Tô Tố, cô cười và chìa tay ra bắt tay Tô Tố,... nói: “Hóa ra cô là Tô Tố”

“Cô biết tôi sao?”

“Có nghe nói qua...”

“Đừng đứng ngoài cửa như vậy.” Mộ Bạch bị Tô Tố chọc ghẹo nên có một chút ngại ngùng, vội vàng tránh người qua một bên để Tiêu Lăng và Tô Tố đi vào trong phòng khách: “Hai cậu mau vào nhà đi, mình nghĩ hai cậu chắc là vẫn chưa ăn cơm đâu, cho nên đã chuẩn bị ít đồ ăn, vào nhà cùng ăn nha”.

Tiêu Lăng khẽ cười: “Được đấy, vừa đúng lúc bọn mình cũng chưa ăn cơm tối!”

Không ai để ý rằng, khi Mộ Bạch giới thiệu An Nhiên là “bạn học”, nụ cười trên mặt An Nhiên đột nhiên đóng băng.

Họ cùng bước vào phòng ăn.

Trên bàn ăn ở trong phòng đã bày sẵn vài món ăn, Mộ Bạch lại đeo tạp dề và đi vào phòng bếp. Tiêu Lăng và Mộ Bạch đã nhiều năm không gặp lại, nên Tiêu Lăng cùng đi vào phòng bếp để giúp, còn Tô Tố và An Nhiên ngồi trên sofa ngoài phòng khách nói chuyện.

An Nhiên không giấu nổi sự ghen tị, nhìn Tô Tố: “Tiểu thư Tô à, cô thật là có phúc, tôi thấy Tiêu Lăng đối với cô rất tốt, lại có những đứa con thông minh ngoan ngoãn như vậy, thật sự khiến người ta phải ngưỡng mộ”

“Đừng gọi tôi là tiểu thư Tô nữa, cứ gọi tôi là Tô Tố được rồi, tôi cũng sẽ gọi cô là An Nhiên”

An Nhiên gật gật đầu: “Được”

Tô Tố cười và nói với An Nhiên: “Đừng ngưỡng mộ tôi, tôi và Tiêu

Lăng cũng từng trải qua rất rất nhiều biến cố, cũng coi như hoạn nạn trùng trùng mới có thể đi cùng nhau cho tới bây giờ. Cô thấy anh ấy bây giờ rất tốt, đó là vì cô chưa nhìn thấy anh ấy của trước đây thôi. Hồi trước anh ấy không như vậy đâu. Hai đứa nhỏ thông minh thì thông minh đó, nhưng nói tới ngoan ngoãn thì... An Nhiên, cô đừng khen ngợi chúng tôi như vậy, Cảnh Thụy còn ngoan ngoãn, Tiểu Thất thì... Aí da, đứa bé này nó vô cùng nghịch ngợm. Hôm nay tới đây, không làm phiền cô và Mộ Bạch chứ?"

"Không phiền chút nào hết, tôi có thể thấy Mộ Bạch rất yêu quý chúng."

Tô Tố cười rồi lặng im.

An Nhiên bê nước trái cây tới, đặt trên bàn, vẫn bằng vẻ mặt ngưỡng mộ khi nhìn Tô Tố: "Thực ra cho dù có thế nào, kết quả vẫn là khổ tận cam lai, đến cuối cùng được ở bên người mình yêu thương đã là rất may mắn rồi, Tô Tố cô nói có đúng không?"

Tô Tố nhớ lại những năm tháng cùng Tiêu Lăng trải qua biết bao khó khăn, không kìm được nên gật đầu.

Vẻ mặt An Nhiên khẽ đanh lại, "Vậy nên á, tôi vẫn cứ ngưỡng mộ hai người."

"Tô Tố nghe thấy những lời đầy ẩn ý đó thì không kìm lòng được, liếc mắt qua phòng bếp nhìn Mộ Bạch, rồi quay lại nhìn An Nhiên, nén những nghi ngờ vào lòng, rồi mới do dự hỏi: "Tình cảm...cô và Mộ Bạch..."

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy không nên hỏi về sự riêng tư của người khác, nên đang nói nửa vời lại không nói thêm được.

Trái lại, An Nhiên trở nên điềm tĩnh hơn, cô cười rồi hỏi Tô Tố: “Cô muốn hỏi tình cảm giữa tôi và Mộ Bạch có phải là không được tốt?”

“An Nhiên, thực ra Mộ Bạch là một người đàn ông rất tốt, nhẹ nhàng và tử tế, thậm chí còn luôn biết nghĩ cho người khác, và quan trong nhất là biết giữ mình, nói thật, tôi quen anh ấy đã hơn bốn năm nay rồi, nhưng chưa bao giờ thấy anh ấy dẫn người con gái nào về sống ở trong nhà này, giờ anh ấy đã lựa chọn dẫn cô về đây, thì chắc chắn là trong lòng anh ấy đã chọn cô rồi, cô đừng nghĩ ngợi nhiều nha.”

An Nhiên chỉ gượng cười, không nói thêm lời nào.

Cô và Mộ Bạch đều là du học sinh Trung Quốc của trường đại học Anh Cambridge, nhóm du học sinh bên Anh quốc chỉ có số ít người nên rất nhanh chóng, cô đã gặp Mộ Bạch trong một bữa tiệc của nhóm. Lần đầu nhìn thấy anh, cô đã dính tiếng sét ái tình.

Mộ Bạch là kiểu người vô cùng đặc biệt trong nhóm bạn. Vì anh từng có vài năm học ở học viện điện ảnh, nên so với các bạn trong nhóm, anh lớn tuổi hơn. Ở anh có độ chín... và u sầu của người đàn ông trưởng thành mà những người ít tuổi trong nhóm không thể có!

Đúng!

Chính là u sầu!

Trong lần đầu An Nhiên gặp anh, khi mọi người đều vui vẻ ăn uống nói cười, thì chỉ có Mộ Bạch, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, quần đen, đôi giày vải màu trắng đơn giản, sạch sẽ tới đáng sợ, cầm trên tay một ly rượu, lặng lẽ ngồi trên sofa uống một mình. Khi so sánh khung cảnh đó với không khí nhộn nhịp vui tươi xung quanh, mọi thứ bỗng trở thành như hai thế giới cách biệt.

Nhìn thấy anh lần đầu tiên thì An Nhiên lập tức hạ quyết tâm, cô nhất định sẽ theo đuổi anh!

Cô là con nhà khá giả, cũng giống như các bạn bè cùng du học, thích vui chơi thích nhộn nhịp, tính cách rất rộng rãi cũng rất hoạt bát, khi đã muốn làm gì, thì bất cứ điều gì cũng không thể ngăn cản được cô. Nhưng cô biết Mộ Bạch không thích người như vậy và cách sống như vậy, cho nên cô vì Mộ Bạch mà thay đổi, vì anh, cô đoạn tuyệt quan hệ với tất cả lũ bạn đó! Cô nhuộm lại màu tóc đỏ quạch thành màu đen, thay đổi tất cả những kiểu quần áo dị hợm thành đồ nghiêm chỉnh.

Đầu tiên, sau khi thay đổi mình, cô đứng trước mặt Mộ Bạch, khi cô lấy hết dũng khí nói muốn theo đuổi anh, Mộ Bạch đã sững sờ nhìn cô một lúc rất lâu. Với ánh nhìn đó của anh, khiến cho An Nhiên cảm thấy mình thất bại, dùng chút tàn lưu dũng khí cuối cùng mới có thể giữ mình không bỏ chạy.

Cô vẫn còn nhớ những lời cô kiên định nói với anh khi đó: “Mộ Bạch, em sẽ theo đuổi anh! Em nói cho anh biết, em biết là anh chưa có bạn gái, cho nên không được lấy cái lý do đã có bạn gái ra để từ chối em, em không tin anh đâu. Em thích anh, thích anh, thích anh! Từ giờ trở đi anh chỉ là của em, An Nhiên này mà thôi!”

Mộ Bạch đứng đó không nói một lời, tới khi anh định nói điều gì đó, An Nhiên bỗng giơ tay lên ra dấu chặn lời: “Anh không cần nói gì hết, dù em biết anh cũng sẽ chẳng nói ra điều gì mĩ miều, em nói em muốn theo đuổi anh, không phải là để nhận được sự đồng ý, em chỉ là nói ra để cho anh biết, dù anh có đồng ý hay không, em vẫn theo đuổi anh!”

Sau đó, do sợ nghe thấy lời từ chối của Mộ Bạch, cô đã một mạch chạy đi mất.

Từ đó trở đi, cô luôn đeo bám Mộ Bạch, biết Mộ Bạch tu nghiệp pháp luật, cô cũng lập tức đổi chuyên ngành, chuyển qua tu nghiệp pháp luật. Thậm chí còn tìm cách để trở thành bạn cùng lớp với anh.

Cô giống như một cái đuôi nhỏ bám chặt lấy Mộ Bạch, lên lớp bám lấy anh, tan lớp bám lấy anh, kể cả khi ăn cơm cũng bám chặt lấy anh không rời.

Cho tới bây giờ, An Nhiên vẫn còn nhớ gương mặt bất lực của anh khi đó.

Trong một lần anh đi vệ sinh, An Nhiên đứng canh chừng anh ngoài cửa, khiến cho ngay cả người tính tình trước giờ hiền lành như Mộ Bạch cũng kiềm chế không nổi, anh không vào nhà vệ sinh nữa mà kéo cô tới một góc kín đáo nhất của trường học, rồi vừa nghiêm túc, vừa trịnh trọng nói với cô: “An Nhiên, anh không thích em! Anh đã thích người khác rồi!”

“Vậy thì sao chứ, anh thích người khác, nhưng bây giờ anh đang độc thân... cũng có nghĩa người ta đâu có thích anh chứ, nhưng em thì thích anh, cho nên anh chỉ được là của em mà thôi!”

Chương 577

An Nhiên chợt thoát khỏi dòng ký ức, sau khi tỉnh lại cô cười buồn.

Bây giờ cô thấy thán phục bản thân mình 3 năm về trước, không hiểu lấy dũng khí từ đâu mà cô có thể nói những lời kiên định như vậy!

Cứ như là, cô thật sự có thể theo đuổi được Mộ Bạch vậy!

Trên thực tế, con đường cô theo đuổi anh vạn phần gian nan!

Mặc dù cho tính cách của anh rất tốt, cũng rất dịu dàng. Cho nên càng như vậy, mặc cho cô có làm cách nào đi nữa, anh cùng lắm cũng chỉ chọn làm ngơ không bận tâm đến, chắc là muốn để cô thấy khó mà lui, sau khi kiên trì được nửa năm, khi mà Mộ Bạch vẫn không có bất kỳ sự để ý nào đến cô, nói thật, lúc đó ngọn lửa nhiệt huyết trong tim An Nhiên đã như bị dập tắt, cô bắt đầu rút lui.

Nhưng, vừa đúng lúc đó lại có chuyển biến.

An Nhiên nhớ lại tình cảnh lúc đó, cô nói với Tô Tố, “Mộ Bạch, anh ấy.....đúng là rất dịu dàng rất có lễ nghĩa, cái gì anh ấy cũng tốt.....”

Khi đó cô vì tâm trạng không tốt nên tinh thần cũng không được chú tâm, chính vì vậy bị xe đạp đâm trước cửa trường học. Cô bị thương hề nhẹ, phải một mình nằm viện, bên cạnh không có ai chăm sóc. Thật sự, lúc đó cô thấy mình vô cùng đáng thương, cô cảm thấy như mình là đứa đáng thương nhất trong những đứa bị nhân loại bỏ rơi.

Không nói đến chuyện bố mẹ cô không thể ở bên cô, đến bạn bè

cũng đã rất lâu không có qua lại, cũng không biết người con trai cô thích giờ đang ở chỗ quái nào, bị thương rồi cũng chỉ có thể nhờ hộ tế chăm sóc.

Nhưng chính vào lúc này, không biết Mộ Bạch nghe được tin ở đâu, anh bất ngờ xuất hiện tại bệnh viện, rồi sau đó chăm sóc cho cô.

Ngọn lửa tắt ngúm trong lòng An Nhiên lại lập tức cháy bùng lên!

Cô đã nói rồi!

Cô vừa đẹp lại vừa tự tin như thế, vừa hoạt bát lại vừa thông minh, làm sao có người đàn ông nào không thích cô được kia chứ.

Mà bây giờ nghĩ lại.....bản thân mình lúc đó quả là nực cười.

Lý do Mộ Bạch đến chăm sóc cô, rất đơn giản.

“Em vì chuyện của anh mới bị phân tâm, không chú ý đến chiếc xe đạp nên mới bị đâm. Trong việc này có một phần trách nhiệm của anh, cho nên anh đến chăm sóc em cũng là lẽ thường thôi.”

Lúc đó An Nhiên còn nghĩ rằng,theo đà này hai người có thể tiến đến với nhau rồi.

Nhưng không ngờ rằng.....sau khi vết thương của cô đã lành, Mộ Bạch lại trở về dáng vẻ trước kia.

Lần này An Nhiên không từ bỏ nữa!

Cô tin rằng, chỉ cần cô nỗ lực cố gắng, nhất định sẽ có trái ngọt, nên lần này đã theo đuổi, là 3 năm đã trôi qua.....

An Nhiên hồi tỉnh lại, vừa hồi lại cô đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tô Tố hướng vào mình.

Cô ngơ ngơ sờ lên mặt mình, “Có cái gì à?”

“Không có gì!” Tô Tố lắc lắc đầu, “Khi nãy cậu tự nhiên ngây người ra.”

“Ờ! Xin lỗi, mình mới nhớ lại tình cảnh hồi ở Anh.....” An Nhiên cười nhẹ, tiếp tục câu chuyện lúc nãy, cô nói, “Mộ Bạch chính xác là một người đàn ông tốt, anh ấy chu đáo với bạn bè, tỉ mỉ với bạn học, vừa dịu dàng lại lễ dộ, chẳng mấy khi thấy được anh ấy bực tức, chỉ cần trong phạm vi chịu đựng của anh ấy, anh ấy đều sẽ thỏa hiệp, dịu dàng đến mức không thể hơn.”

Tô Tố khẽ cười, “Hai cậu sẽ rất hạnh phúc đấy.”

Rất nhanh, Mộ Bạch và Tiêu Lăng đã bê đồ ăn lên, Mộ Bạch gọi hai cô gái lại, “Tô Tố, An Nhiên, ăn cơm thôi.” Vừa nói, anh vừa nhìn sang hai đứa nhỏ đang đùa nghịch trong phòng khách, anh vẫy tay với chúng, “Hai nhóc tỳ này cũng mau lại ăn cơm nào.”

“Để Tiểu Thất giúp bố nuôi nhé!” Tiểu Thất nói rồi, chạy nhanh vào bếp lấy bát, Cảnh Thụy thấy thế, khóe mắt giật giật, nó cũng nhanh chóng chạy theo vào đỡ lấy chồng bát từ tay Tiểu Thất, rồi chìa ra nắm đũa cho con bé cầm, “Em cầm cái này!”

“Ồ!” Tiểu Thất cười hì hì, rồi tay cầm đũa chạy vào phòng ăn.

Cảnh Thụy lau mồ hôi!

Tiểu Thất là đứa chuyên gia phá hoại, khi còn ở Mỹ, không biết nó đã đập vỡ bao nhiêu cái bát rồi, con bé tuyệt đối có thù oán với nơi gọi

là nhà bếp!

Cả mấy người đều rất có văn hóa bên bàn ăn, khi ăn cơm không một ai nói chuyện.

Sau khi ăn xong, An Nhiên chủ động thu dọn bát, Tô tố cũng đứng dậy thu dọn cùng.

Tiểu Thất và Cảnh Thụy cũng giúp lau bàn, quét nhà.

Rất nhanh, bữa cơm tối đã kết thúc.

Sau bữa cơm tối, Tô Tố và Tiêu Lăng ở lại nhà Mộ Bạch nói chuyện một lát nữa, đại khái kể về cuộc sống của họ trong 3 năm nay, Tiêu Lăng và Mộ Bạch mặc dù đã 3 năm chưa gặp, nhưng tình cảm giữa hai người không hề nhạt đi.

Anh hỏi Mộ Bạch, "Đợi lấy được bằng tốt nghiệp, định làm cái gì?'

"Chuẩn bị tiếp thu ý kiến của bố mẹ tao thôi, đi học viện pháp luật học một thời gian."

Như vậy là sẽ đi theo con đường của bố mẹ anh, chuẩn bị vào chính trường!

Tiêu Lăng nghĩ một hồi, có chút cảm thán, từ đầu nhà Mộ Bạch đã muốn anh đi học luật, anh lại đi nghịch theo ý của bố mẹ, chạy đến học ở viện điện ảnh, không ngờ vẫy vùng mấy năm rồi cuối cùng vẫn phải về điểm xuất phát.

Nhưng như vậy không có nghĩa đã không phải chuyện tốt.

"Đến lúc đó có gì cần giúp, cứ nói với tao."

“Đương nhiên rồi, bây giờ quan hệ của tao ở cái thành phố này cũng chỉ có mày, Lãnh Mạc và Tôn Nguyên mấy đứa chúng mày thôi, có chuyện không tìm chúng mày thì tìm ai? Đợi sau hai hôm nữa tao đi Anh lấy bằng tốt nghiệp về, sẽ có vài ngày rảnh rỗi, đến lúc đó mấy anh em mình tụ tập chứ.”

“Được, đế lúc đó tao sẽ chuẩn bị tiệc đón tiếp mày trở về.”

Đến khoảng 9 giờ rưỡi tối, mí mắt Tiểu Thất đã bắt đầu sụp xuống.

Tiểu Thất ôm lấy cổ của Tô Tố, cô nhóc buồn ngủ, gật gù.

Tô Tố huých tay Tiêu Lăng, Tiêu Lăng thấy cô nhóc đã ngủ gật ra liền ôm miệng cười, cô nhóc này ban ngày thì nô như cướp nhưng cứ đến tối là gật gù như vậy. Bình thường 9 giờ đã trèo lên giường đi ngủ rồi.

Tiêu Lăng trầm giọng xuống khước từ Mộ Bạch, “Ừm, bọn tôi đi trước đây.”

An Nhiên lấy trong phòng ra một chiếc chăn mỏng, “Tối sẽ có chút gió đấy, cậu trùm lên cho nhóc đi.”

“Cảm ơn!”

Tiểu Thất đã 7 tuổi rồi, Tô Tố bây giờ không thể bế nổi nó nữa, Tiêu Lăng đón Tiểu Thất từ trong lòng Tô Tố, cô nhóc vừa nằm trong vòng tay bố đã xoay đầu ngả vào vai Tiêu Lăng, cứ vậy mà chảy nước dãi. Tiêu Lăng thì bế Tiểu Thất còn Tô Tố dắt Cảnh Thụy, cả nhà dần biến mất trong tầm nhìn của Mộ Bạch và An Nhiên.

An Nhiên nhìn theo bóng của gia đình nhỏ, trong mắt lóe lên sự

ngưỡng mộ.

……

Một tiếng sau, Tiêu Lăng và Tô Tố đưa hai đứa nhỏ về ngủ trong phòng của chúng.

Rồi hai người họ cũng quay trở về phòng.

Sau khi tắm rửa, hai người nằm trên giường, Tô Tố dựa vào ngực Tiêu Lăng, cảm thán, “Tốt quá, Mộ Bạch cũng tìm được người mà mình thích rồi, mọi người ai cũng có được hạnh phúc.”

Tiêu Lăng thì không có cảm xúc tốt như vậy.

Anh vô thức đưa tay vuốt ve mái tóc của cô, như đang suy nghĩ điều gì đó, anh hỏi, “Em không thấy An Nhiên nhìn quen quen sao?”

Hả.....

Tô Tố nhanh chóng ngẩng đầu nhìn anh, “Anh cũng thấy thế à? Lúc em nhìn thấy cô ấy cũng cảm thấy quen quen, nhưng không làm sao nghĩ ra được cô ấy quen ở chỗ nào, em dám khẳng định, đây là lầ đầu tiên em gặp cô ấy.....”

Tiêu Lăng nhìn thẳng vào cô rồi anh cũng trầm tư một hồi, sau đó mới khẽ nói, “Em không thấy là.....An Nhiên có chút giống với em sao!”

Chương 578

Tô Tố mới giật mình, cô cứng cả người!

Cô quay đầu một cách cứng ngắc, nhìn gương mặt nghiêm túc của Tiêu Lăng, kiềm không nổi bèn nuốt nước bọt, “Bọn em.....cũng có giống đâu.....”

“Không phải là ngũ quan giống nhau, mà là khí chất, cho người ta cái cảm giác rất giống.” Trên thực tế, ánh mắt đầu tiên khi anh nhìn thấy An Nhiên, anh đã phát hiện ra điều đó rồi. Anh cũng không biết phải giải thích sao cho điều này.

Tô Tố bắt đầu im lặng!

Niềm vui sướng vừa xuất hiện đã vội biến mất.

Sao lại như thế được!

Rõ ràng 3 năm nay cô không liên lạc với Mộ Bạch, lẽ nào trong thờigian 3 năm này.....chưa đủ để anh thoát ra khỏi cuộc tình đơn phương này sao!

Tô Tố chợt thấy lòng mình nặng trịch.

Cô lại nhớ lại gương mặt của An Nhiên, Tiêu Lăng nói đúng, ngũ quan của cô ấy không giống với cô, gương mặt của cô đương nhiên cô rõ hơn ai hết, quá đỗi quyến rũ và diễm lệ, trong khi đó An Nhiên.....có gương mặt tinh tế, ngũ quan của cô ấy rất đẹp, thuộc dạng càng nhìn càng thấy đẹp.

Còn về khí chất.....Tô Tố chỉ thấy cái tên An Nhiên giống với khí chất của mình——Yên tĩnh đạm nhiên, có thể thấy cô ấy là người con gái rất tốt.

Nếu quả thực Mộ Bạch quen với cô ấy vì cô ấy giống cô......Chỉ mới nghĩ đến đây, Tô Tố đã thấy rất có lỗi với An Nhiên!

“Em đừng nghĩ nhiều nữa, anh nghe khẩu khí của Mộ Bạch thì họ đã quen nhau 3 năm rồi, tính ra thì chắc là từ sau khi sang Anh quốc họ đã dính lấy nhau rồi, 3 năm nay, chưa chắc đã không có tình cảm trong đó, chúng mình đừng có lo nghĩ nữa, nói chung chuyện đến đâu hay đến đó vậy.”

“Ừm!”

……

Tô Tố và Tiêu Lăng lại không hề biết, ngay sau khi hai người họ dẫn hai đứa trẻ ra về, Mộ Bạch và An Nhiên đã cãi nhau to!

Không!

Cũng không được coi là cãi nhau!

Hoặc có thể gọi là, tự bản thân An Nhiên không kiềm chế được xúc cảm của mình!

Sau khi đóng cửa lại, cô quay người, ánh mắt điềm tĩnh nhìn Mộ Bạch, “Chính là cô ấy, đúng không!”

Mộ Bạch biết rõ ‘cô ấy’ ám chỉ ai!

Miệng anh hơi cử động, không nói gì!

An Nhiên ha ha cười lớn, “Em thật là ngốc! Thật đấy! Tô Tố.....cái tên này như là một câu thần chú vậy, thực ra em đã sớm biết về sự tồn tại của một cô gái tên Tô Tố.....Đừng nhìn em bằng ánh mắt ấy, em không có rảnh đến mức đi kiểm tra tình sử của anh, là do anh uống say.....Ôm chặt lấy em mà gọi tên cô ta đó!”

“Anh xin lỗi!”

Xin lỗi?

Quầng mắt của An Nhiên đỏ hoe, trên mắt cô ngấn nước, “Hóa ra là như vậy, rõ ràng chúng ta đã đặt vé máy bay đi Anh quốc vào hôm nay, mà chỉ vì một cuộc điện thoại của cô ta, muốn anh trông con hộ, mà anh sẵn sàng hủy vé.....Thực ra em biết, chắc chắn là điện thoại do Tô Tố gọi đến, trừ cô ta ra, còn có ai có thể làm cho cảm xúc của anh biến chuyển rõ rệt đến vậy. Em đúng là ngốc mà! Em ở lại chỉ để xem xem Tô Tố ấy rốt cuộc là thần thánh phương nào nên cũng không đi. Em phải ở lại đây để xem cô gái trong lòng của anh là người như thế nào, hóa ra đã có đứa con 8 tuổi rồi, không ngờ còn có thể làm cho anh trong 3 năm nay nhớ nhung không nguôi.....”

Hôm nay.....cuối cùng cô cũng được trông thấy người thật!

Nước mắt của An Nhiên cuối cùng cũng tuôn rơi, cô khít khít mũi, xuề xòa lấy tay áo quệt đi nước mắt, “Mộ Bạch, anh có biết không, em còn tưởng em sẽ rất ghét cô ta, rõ ràng đã có chồng có con, sao lại vẫn cứ đeo bám lấy anh cơ chứ.....”

“Không phải vậy đâu, cô ấy chưa từng đeo bám anh!”

Quả thực.....anh không cho phép cô có bất kỳ lời lẽ hiểu lầm nào

dành cho Tô Tố!

Nụ cười của An Nhiên càng lúc càng cay đắng, “Không cần anh phải nhắc nhở, em vừa nhìn thấy cô ta thì đã hiểu rồi, Tô Tố là một người phụ nữ rất tốt, lúc cô ta nhìn Tiêu Lăng và hai đứa con, trong ánh mắt ấy toàn sự dịu dàng và trìu mến, còn khi ánh mắt ấy hướng về anh.....là một sự bình thản, như ánh mắt dành cho người bạn cũ lâu năm không gặp vậy. Em chỉ nhìn đã biết, trước nay cô ấy chưa từng có chút tình ý nào với anh, bao nhiêu năm nay toàn do anh tự nguyện thôi!”

Mộ Bạch lại im lặng một lần nữa, đúng vậy, anh đã tự mình ôm nỗi lòng này 7 năm.....

“Ha ha.....bạn học? Không ngờ anh giới thiệu với họ em là bạn học.....Mộ Bạch, anh đang sợ ai hiểu lầm vậy? Để em thử đoán bắt ý nghĩ của anh được không? Tối hôm qua anh không tìm lý do để em rời đi mà để em ở lại đây, hôm nay cùng anh chăm sóc hai đứa nhỏ, anh vì cái gì? Để em xem nhé, chắc là.....để cho đến lúc Tô Tố đến đón hai đứa trẻ thì sẽ nhìn thấy em. Anh muốn nói cho cô ấy biết, bây giờ anh đã có bạn gái, anh vẫn sống rất tốt? Phải không!”

Mộ Bạch vẫn im lặng.

Anh.....thức sự có ý nghĩ này.

“Nhưng.....Đợi đến lúc Tô Tố đến thật, anh lại không giới thiệu thân phận của em đàng hoàng.....Vì sao vậy! Bởi vì đột nhiên anh không muốn nói cho cô ấy biết cuộc sống của anh vẫn tốt nữa, anh biết rõ trong tim cô ấy không có anh, nhưng vẫn sợ cô ấy hiểu lầm mình.....trong tâm tư của anh phải rằng co như vậy, anh không thấy mệt sao!”

Mộ Bạch cụp mắt xuống, “Anh xin lỗi!”

An Nhiên đã biết hết ý nghĩ trong anh, đến ý nghĩ trong đáy lòng mà anh không muốn ai biết.....cô vẫn biết rõ rành rành.

“Lại là xin lỗi, anh đừng có nói xin lỗi với em! 3 năm nay em nghe nhiều nhất là từ này! Phát ngán rồi!” An Nhiên như không kiềm chế được cảm xúc của mình nữa, cô thét lên, “Mộ Bạch, anh lại đi giới thiệu em là bạn học của anh! BẠN HỌC!”

An Nhiên nói xong liền xông vào phòng ngủ, Mộ Bạch sợ xảy ra chuyện bèn đuổi theo cô.

An Nhiên như điên dại, cô lục hết ngăn tủ này đến hộc tủ kia, cuối cùng, cô lấy ra hai quyển sổ mà chính mình đã giữ rất kỹ, sau đó dùng hết sức đáp chúng vào mặt Mộ Bạch. Cô gào khóc, “Mộ Bạch, tự anh xem cho rõ đi! An Nhiên tôi không phải là bạn học của anh! Tôi là vợ hợp pháp của anh! Là chính anh đã tự mình quỳ xuống cầu hôn tôi, chứ không phải do tôi dí súng vào đầu, ép anh cầu hôn với tôi! Nếu đã không thích tôi, lúc đầu tôi đã định từ bỏ anh rồi, sao anh còn đến gạ gẫm tôi, nếu đã đến gạ gẫm tôi, tại sao anh còn đối xử với tôi như vậy!”

“.....Trước giờ tôi vẫn biết trong tim anh luôn có người khác, nhưng tôi cũng cứ tự nói với bản thân, chỉ cần tôi cứ đi theo anh, thời gian một lâu, và chỉ cần tôi đủ yêu anh, cuối cùng nhất định anh sẽ quên được người con gái đó, rồi chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau. Nhưng tôi phát hiện..... tôi đã lầm, tôi đã phạm một sai lầm quá căn bản. Thậm chí anh còn không dám thừa nhận tôi là vợ hợp pháp của anh trước mặt họ, vậy tại sao anh còn cầu hôn tôi! Chúng ta mới lấy giấy đăng ký kết hôn không bao lâu.....còn chưa đến nửa tháng, cũng coi như tân hôn rồi.....trong khi đó, hôm nay anh lại tặng cho tôi một món quà hay ho như vậy sao!”

Mộ Bạch bị An Nhiên nói cho im bặt.

“An Nhiên.....Anh xin.....”

“Đủ rồi! Đừng nói 3 chữ anh xin lỗi nữa!” An Nhiên lau đi nước mắt, trong đó vẫn ngấn lệ, cô hướng ánh mắt ương ngạnh nhìn anh, “Bây giờ.....tôi chỉ hỏi anh một câu thôi!”

Mộ Bạch thấy trong lòng có một linh cảm không hay.

Nhưng anh lại nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của An Nhiên, trong lòng càng thấy có lỗi, anh cười buồn, “Em hỏi đi.”

“Bây giờ tôi chỉ muốn biết.....Khi trước tôi nói muốn theo đuổi anh, anh đã nhìn tôi một lúc khá lâu mà không cự tuyệt, có phải lúc đó.....lý do anh không từ chối tôi, là vì tôi rất giống với Tô Tố?”

Chương 579

Mộ Bạch há hốc miệng, một chữ cũng nói không ra câu

Hiện trạng bây giờ cũng đủ để An Nhiên hiểu rõ,cô đau khổ cười「Anh không cần nói nữa,em cũng hiểu rõ rồi！」

Chẳng trách……khi đó anh nhìn thấy ánh mắt của cô kỳ lạ đến vậy.

Giong như là ……từ cô nhìn thấy một người khác!

Thì ra là như vậy!

Sự thật tàn nhẫn tới như vậy,cũng chẳng trách……anh cũng không từ chối yêu cầu của cô,cũng chỉ vì cô rất giống với Tô Tố,mà anh lại thích Tô Tố,cho nên đem tình cảm đó đặt lên cô mà thôi!

「Em suy đoán thêm một chút về tâm trạng của anh khi đó được không? có phải là đắn đo giống như hôm nay! anh không đáp lại em bởi vì anh biết rất rõ, em là An Nhiên! Không phải là Tô Tố! Anh không từ chối em,bởi vì em rất giống với cô ấy,mà anh lại thích Tô Tố,nhìn thấy em làm anh nghĩ tới Tô Tố cho nên anh mới chấp nhận để em hết lần này tới lần khác theo anh,chấp nhận để em làm cái đuôi của anh,chấp nhận tính khó chịu của em……thật ra anh không phải vì em ……tất cả bởi vì Tô Tố……đúng không!」

「An Nhiên……」

「Đủ rồi đủ rồi! anh không cần phải nói nữa, Mộ Bạch,anh có biết không,khi nãy vợ chồng họ ở đây,em phải hết sức kiểm soát bản

thân mới có thể khống chế mình không nổi giân, khống chế bản thân để không biến thành một người phụ nữ thần kinh điên loạn! Nếu như anh quên không được cô ấy ……tại sao anh lại làm tổn thương người khác,tại sao anh lại muốn kết hôn với em! có phải anh biết,Tô Tố vĩnh viễn không thuộc về anh,cho nên cưới ai cũng là cưới,cho nên kết hôn với một người anh cảm thấy thuận mắt……thay thế,có đúng không! 」

Thay thế!

An nhiên đầm đìa nước mắt,trong tim cô cứ có một sự hoài nghi,nhưng khi Mộ Bạch cầu hôn cô,tất cả những hoài nghi đó đều biến mất.Cô nói với bản thân mình,một người đàn ông cầu hôn với một người phụ nữ,đây chính là thành ý một đời của anh ấy rồi!

Bây giờ nghĩ lại……thấy thật là buồn cười!

Tại sao anh sớm không cầu hôn, muộn không cầu hôn !

Mà cứ phải nhất định cầu hôn cô khi mới về nước!

HAHA——

An Nhiên nhìn Mộ Bạch dưới ánh đèn,anh cũng vẫn như lần đầu tiên cô gặp anh rất thanh khiết,áo sơ mi trắng,quần đen dài,một đôi giày vải đơn giản,tinh khiết ấm áp không nói nên lời,nhìn thấy thôi cũng đã làm cho người khác có cảm tình rồi,nhưng bây giờ……cô đã không thể nào đối diện được với một Mộ Bạch như vậy nữa !

Cô quyết định quay lưng đi,không muốn nhìn thấy anh thêm lần nào nữa,từ trong tủ lấy hết hành lý của cô ra,mở vali,điên cuồng lấy quần áo của cô đem hết tất cả đồ đạc có ném hết vào trong!

Mộ Bạch vội vã,túm chặt lấy tay cô 「Em làm gì vậy?」

「Anh nghĩ rằng……sau khi em biết những chuyện này,em vẫn còn có thể đê tiện bám vào anh không chịu rời đi hay sao!」An Nhiên gạt tay của Mộ Bạch ra,nước mắt không ngừng rơi xuống 「Mộ Bạch,từ trước tới nay đều là em bám dính lấy anh,anh chắc sớm cũng đã thấy em rất phiền phức rồi phải không,nếu đã như vậy …Em trả lại tự do cho anh,em đi！」

「Đang đêm em một thân nữ nhi định đi đâu！」

「Không cần anh phải quan tâm！」An nhiên hét lên「Mộ Bạch,cho là em cầu xin anh,anh có thể đừng quan tâm tới em nữa được không,sự quan tâm của anh đối với em mà nói là một gánh nặng! em không dễ dàng gì mới có thể hạ quyết tâm rời đi,em cầu xin anh,đừng cho em bất kỳ sự quan tâm nào nữa,bởi vì như vậy …… em không dễ hạ quyết tâm rời bỏ……chẳng lẽ anh lại không biết sao,anh chính là sao khắc tinh của An Nhiên em,anh chính là thảm họa của em!」

「Em đừng đi!」

An Nhiên toàn thân khựng lại,cô dừng tất cả các động tác,ngẩn ra nhìn Mộ Bạch,kỳ vọng nhìn anh.

Mộ Bạch lại trốn tránh ánh mắt của cô 「Đang đêm rồi em một mình thân nữ nhi không nên ra khỏi nhà……em ở lại đây,anh đi! không cần biết đã xảy ra chuyện gì,chúng ta đều bình tĩnh một chút,ngày mai nói chuyện tiếp được không!」

Ánh mắt An Nhiên ảm đạm xuống.

Cô còn nghĩ là ……

HAHA,quả nhiên cô nghĩ nhiều quá rồi!

Mộ Bạch mở cánh tủ quần áo,tùy ý lấy ra hai bộ quần áo ở trong tủ,sau đó nhìn An Nhiên「Anh ở khách sạn, đợi anh, ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng,có được không?」

An Nhiên lấy tay che mặt, mắt nhắm chặt!

Mộ Bạch nhìn thấy cô như vậy,trong tâm cũng không chịu được,anh đắn đo một chút,từ từ bước ra ngoài「Anh đi đây! 」

An Nhiên nghe thấy tiếng bước chân dần rời ra xa,sau đó tiếng đóng cửa phòng riêng,tiếp theo là tiếng cửa nhà đóng lại!

Cô nới dần bàn tay che mặt,mặt đẫm lệ!

Cô nhìn cách bày trí phòng ngủ!

Đây là do chính tay cô về nước hai ngày hôm nay sắp xếp.đồ vật bày trí vẫn chưa được hoàn chỉnh,nhưng gần như đã có cảm giác rất ấm áp rồi ……

Ấm áp ?

HAHA……

Ngôi nhà lớn như vậy chỉ còn có một mình cô,máy lạnh thổi tới tận xương tủy của cô làm toát ra toàn sự lạnh lẽo.

An Nhiên ôm chặt lấy bản thân,không còn chút sức lực nào ngồi đờ đẫn trên mặt đất.

Cô dựa vào giường lớn,tay ôm lấy mặt khóc nức nở!

Cuối cùng, cô nhìn thấy đăng ký kết hôn bị ném trên mặt đất, An Nhiên ôm chặt hai quyển đỏ đó,cô vẫn còn nhớ niềm vui sướng khi cô đi nhận đăng ký,mới có ngắn ngủi thời gian nửa tháng,tất cả mọi việc đã biến hóa thay đổi kinh thiên động địa rồi.

Cô mở đăng ký kết hôn ra.

Nhìn thấy ảnh cô chụp cùng Mộ Bạch ở trên đó.

Trên ảnh,vẫn mặc sơ mi trắng quần dài đen,còn cô vì muốn phối hợp đồng bộ cùng anh,cũng cố ý mặc một chiếc áo sơ mi trắng,phần thân dưới mặc một chiếc váy bó màu đen,phía đằng sau hai người là phông nền màu đỏ,ngồi trên ghế dài,đúng là nam thanh nữ tú! Cô nhìn vào ống kính cười rất ngọt ngào, Mộ Bạch cũng cười,nhưng nụ cười rất nhạt nhòa.Nếu như nhìn kỹ,còn có thể nhìn thấy trong ánh mắt anh có chút ưu lự.

Anh đang ưu lự điều gì?

An Nhiên chạm vào bức ảnh trên giấy đăng ký kết hôn,cô rất muốn hận tâm xé đăng ký,nhưng cô lại không nỡ ……

Bởi vì Mộ Bạch không thích chụp ảnh,ảnh chụp bọn họ trong giấy kết hôn……là giữa hai người……có duy nhất một bức ảnh chụp chung!

Trong tim An Nhiên đau đớn như bị xé nát ra vậy.

Cô ngồi bệt trên nền đất,ai tay ôm chặt chân,cứ thế khóc cho hết đêm!

Một đêm không ngủ ！

Ngày hôm sau khi trời vừa mới hửng sáng,An Nhiên bắt đầu đứng lên,lê tấm thân kiệt quệ của mình từ phòng riêng bước về phía nhà tắm!

Cô trên tấm gương nhà tắm,sắc mặt trắng bệch nhìn y như một con quỷ,hai mắt sưng lên như hai quả óc chó!

「Thật……xấu!」

Cô không muốn Mộ Bạch nhìn thấy cô như vậy, An Nhiên đơn giản vệ sinh một chút,từ trong phòng tắm thu hết đồ cá nhân vào trong vali,cô nhìn đăng ký kết hôn trên mặt đất, nghĩ một chút,cuối cùng cũng không chịu được,đem đăng ký kết hôn theo.

Trước khi rời đi,cô có để lại một tờ giấy,dán trên tủ lạnh của phòng khách.

Cửa nhà đóng lại,An Nhiên đeo kính râm vào,xe giấu đi đôi mắt đang sưng húp của cô đi ra ngoài!

Còn trong phòng khách trống rỗng,trên tủ lạnh có một tờ giấy rất hút ánh nhìn,trên giấy có viết:Em đi Anh rồi,không cần phải tìm em,chúng ta ……ly hôn nhé！

Chương 580

Mộ Bạch cũng một đêm không ngủ!

Buổi sáng nhanh chóng trở về,sợ An Nhiên suy nghĩ lung tung,anh dự định cùng An Nhiên bình tĩnh nói chuyện,nhưng đợi tới khi anh về đến nhà,phát hiện căn nhà trống trải,vừa mới tới phòng khách anh đã có cảm giác không được tốt.

Anh vội vàng xông vào phòng riêng,đưa tay gõ cửa 「An Nhiên! An Nhiên ? 」

Không có ai hồi âm anh.

Mộ Bạch thử vặn tay nắm cửa,vừa vặn nắm cửa đã mở ra rồi,Mộ bạch liền có ngay một dự cảm không tốt,phòng riêng trống rỗng,một người cũng không có! Chăn trên giường vẫn y nguyên trạng thái lúc anh rời đi,hoàn toàn không hề được động vào!

Mộ Bạch hoảng loạn chạy ra ngoài!

Anh chưa từ bỏ,tìm lại trong phòng tắm và phòng riêng một lần nữa,vẫn như cũ không có một bóng người!

Bộ Bạch vội vã hơn!

An nhiên một thân nữ nhi,bố mẹ cô ấy đều sống ở Anh,trong nước,ngoài anh ra,một người cô cũng không quen biết,cô có thể đi đâu?

Mộ Bạch chạy ra ngoài phòng khách,khắp nơi tìm An Nhiên.

Rất nhanh,anh để ý thấy tờ giấy dán trên tủ lạnh.

——Em đi Anh rồi,không cần phải tìm em,chúng ta ……ly hôn nhé！

Mộ Bạch hoảng loạn gọi điện 「Tiêu Lăng,cậu cho người tìm hộ mình xem chuyến bay sớm nhất ngày hôm nay bay đi Anh,tìm xem hành khách có An Nhiên hay không!」

Tiêu Lăng rất nhanh có kết quả,sau vài phút đã có đáp án cho anh.

「Bay sáu giờ sáng nay,đã cất cánh rồi,trong danh sách có tên của An Nhiên！」Tiêu Lăng trốn vào trong nhà vệ sinh gọi điện,sợ kinh động tới Tô Tố,anh cau mày hỏi Mộ Bạch「Hai người tối qua cãi nhau à？」

「Tiêu Lăng,mình bây giờ không thể nói gì nhiều với cậu được,bây giờ mình phải bay đi Anh ngay,việc này cậu đừng để Tô Tố biết!」

Không cần Mộ Bạch phải chỉ thị,Tiêu Lăng chắc chắn cũng sẽ nói cho Tô Tố！

Anh ngắt điện thoại đi ra khỏi nhà tắm,trong phòng riêng Tô Tố cũng đã thức dậy rồi,nhìn thấy Tiêu Lăng,cô dụi mắt ngồi lên「Sao anh dậy sớm thế,vừa hay em nghe thấy tiếng điện thoại của anh kêu,có chuyện gì à?」

「Không có gì！」Tiêu Lăng cất điện thoại đi,nhân tiện để điện thoại bên cạnh giường,ánh kéo chăn trèo lên giường,ôm lấy Tô Tố 「Hôm qua không đi làm,thư ký Trương gọi điện hỏi chuyện công việc với anh thôi mà,vẫn còn sớm,chúng ta ngủ thêm một chút nữa nhé.」

「Vâng! 」

Tô Tố vốn ngủ không ngon giấc cho lắm,nằm trong lòng Tiêu Lăng,rất nhanh chìm vào giấc mộng.

Tiêu Lăng nhìn thấy nửa gương mặt quen thuộc,nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt cô!

Để Tô Tố biết được chuyện của Mộ Bạch và An Nhiên,cô chắc chắn sẽ lại tự trách mình.

……

Hai ngày hôm nay, từng ngày Lãnh Mạc trải qua vô cùng khổ sở.

Cứ khi nào anh không có việc gì làm lại nhìn vào nhất cử nhất động của TRương Hân ở trong điện thoại.

Theo dõi theo dõi,anh phát hiện……anh có chút khống chế không được bản thân.

Bởi vì——

Khi Trương Hân ở trong phòng riêng,tắm xong chỉ mặc có mỗi bộ quần áo ngủ đi đi lại lại,cũng do vì cô chỉ có một mình ở nên không chú ý hình tượng,thêm vào đó cổ áo ngủ của cô rất rộng,có khi nằm trên giường nghịch máy vi tính,cổ áo ngủ lệch hẳn sang một bên,vấn đề góc độ,vừa vặn anh nhìn thấy trước ngực là một đường khe ngực rất sâu.

Đối với người như Lãnh Mạc đã hai tháng nay chưa động vào phụ nữ mà nói,đơn giản mà nói giống như là một sự cám dỗ đầy mê hoặc!

Nếu như là trước kia,anh nhất định sẽ tìm phụ nữ để giải quyết rồi.

Nhưng bây giờ,anh đã hạ quyết tâm từ bỏ những người phụ nữ khác,nhất định không chấp nhận nhưng ham muốn đó khống chế lý trí của anh.

Nhưng thân thể lại căng cứng rất khó chịu.

Mỗi lúc như vậy,Lãnh Mạc thường cầm điện thoại,trốn trong phòng riêng,một bên nhìn hình dáng gợi cảm của Trương Hân,một bên trong đầu nhớ lại những hình ảnh khi bọn họ ở bên nhau, sau đó…… anh phát hiện,cách này rất có tác dụng.

Đơn giản nhất có thể để dùng cô nương năm đầu ngón tay của bản thân giải quyết nhu cầu sinh lý.

Nếu như TRương Hân biết được anh nhìn vieo của cô thủ dâm,cô ấy chắc chắn sẽ tát cho anh một cái vào mặt——thật là ™ mặt quá dày !

Lãnh Mạc không quan tâm tới vấn đề có mất mặt hay không.

Nói chung chỉ cần anh không ra ngoài tìm phụ nữ là được rồi.

Dùng cô nương năm đầu ngón tay của bản thân có gì đáng xấu hổ cơ chứ!

「Aizzz……」

Lãnh Mạc thở dài khó khăn,những ngày tháng này không biết phải chịu tới bao giờ!

Bây giờ anh cần phải nghĩ cách gì đó,nhanh chón

g để người phụ nữ không có lương tâm đó phát hiện ra, để cô ấy tự động tự phát quay lại！

Nhưng dùng cách nào bây giờ!

Lãnh Mạc trong lúc này vẫn chưa nghĩ ra cách nào.

Bây giờ càng không thể mất mặt đi cầu xin người ta quay lại được.

đang phiền phức,Tôn Nguyên đột nhiên đi vào rồi.

「Sao cậu lại đến đây?」

「Đến tìm cậu uống rượu!」Tôn Nguyên gương mặt âu sầu「Lãnh Mạc,cậu thử nói xem phụ nữ có phải đều có bệnh,thật không thể hiểu nổi trong não họ nghĩ những cái linh tinh gì nữa,An Tiểu Hy đó…… tức chết mình rồi,mình đã không muốn nói! Bố mẹ mình vốn không đồng ý mình và An Tiểu Hy,cậu nói thử xem,không dễ gì mới thuyết phục được bố mẹ mình đi gặp cô ấy,sau đó hẵng quyết định.Chết tiệt,người phụ nữ đó đúng vào hôm hẹn thả bom mình, cậu nói xem thế thế có tức chết người không!」

Tiêu Lăng nhếch lông mày, không nói gì！

Không biết vì làm sao,bản thân anh tình cảm đã không thuận,nhìn thấy người khác cũng không thuận,đột nhiên cảm thấy bầu trời cũng không quá âm u nữa.

Dự tính giống như người đời nói,nhìn thấy người ta còn thảm hơn mình,bỗng thấy trong tâm cân đối hơn?

「Cậu nói xem cô ấy bỏ bom tôi thì thôi,tôi để cô ấy cùng tôi về xin lỗi bố mẹ mình,kết quả kéo dài tới tận bây giờ cô ấy cũng không đi! tôi hoài nghi hình như cái người phụ nữ chết tiệt này trong tâm chắc không có mình! chết tiệt thật! Đại ca đều khổ cực đợi chờ ba năm,đều có thể lấy được lòng chị dâu rồi,thật làm tôi phát điên mất,hay là tôi cũng cho cô ấy chút thuốc mê để cô ấy thành hôn với mình vậy! 」

Lãnh Mạc đột nhiên khoanh tay lại 「Cậu nói cái gì, cái gì mà thuốc mê?」

Tôn Nguyên nhanh chóng che miệng lại 「Tôi nói thuốc mê gì sao, ha ha ha, cậu nghe nhầm rồi! 」

Lãnh Mạc đánh một cái vào sau gáy anh ấy,dữ dằn nói「nhanh chóng nói thật,không đánh cậu đấy! 」

「Tôi đã hứa với đại ca là sẽ không nói ……」

「Nếu cậu không cho tôi biết,bây giờ tôi sẽ nói với Tiêu Lăng,nói là cậu đã đem mọi chuyện nói với tôi,nếu cậu nói với tôi,tôi sẽ giúp cậu giữ bí mật.」

Cuối cùng!

Tôn Nguyên vẫn khuất phục trước sự uy hiếp của Lãnh Mạc.

「Chính là,chính là Tô Tố,khi cô ấy vừa về nước không phải là ở trong khách sạn Tân Hải sao,đại ca lợi dụng quan hệ của tôi,cho người bỏ thuốc mê vào trong đồ ăn của cô ấy.Tôi nói cho cậu biết nhé,thuốc mê này không hề làm ảnh hưởng sức khỏe,ai uống vào cũng chỉ nghĩ là mình đang có một giấc mộng xuân.Cậu cũng biết đó,đại ca đã ba năm rồi không có phụ nữ,nhìn thấy chị dâu làm sao

mà còn nhịn được nữa,nhưng khi đó chị dâu nào có tha thứ cho anh ấy,cho nên đại ca nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể dùng cách đê tiện này!」

Tôn Nguyên nhấn mạnh ba lần với Lãnh Mạc「Cậu nhất định không được nói ra đấy nhé,cậu nói ra tôi chết chắc!」

Lãnh Mạc「vút」nhảy phắt từ trên sofa đứng lên,anh một tay túm lấy cổ áo của Tôn Nguyên.

「Lãnh Mạc cậu định làm gì!」

「Thuốc mê đó đâu,có còn không!」

「Còn, còn mà！」

「Nhanh chóng đem qua đây cho tôi!」

Chương 581

「Đồ ở đâu rồi?」

「Không, không có trên người tôi.」Tôn Nguyên ngạc nhiên, Tôn Nguyên đưa tay đẩy tay Lãnh Mạc ra 「Cậu mau thả tay ra,mẹ kiếp,cậu định bóp cổ chết tôi đấy à! 」

Lãnh Mạc không hề thả lỏng anh ấy ra.

「Đồ đâu?」

「Tôi đâu có dùng cái đồ đó, đương nhiên không có ở trên người tôi rồi,để ở nhà tôi cơ mà,cậu cần cái đó để làm gì!」

「Cậu quản tôi nhiều để làm gì! 」Lãnh Mạc kéo cổ Tôn Nguyên lôi ra ngoài「Đi,tôi đi cùng cậu về nhà lấy! 」

Tôn Nguyên thật muốn khóc luôn!

Anh ấy chỉ là muốn tới tìm Lãnh Mạc uống rượu nhân tiện kể khổ một chút,sao mà lại biến thành như thế này!

Tôn Nguyên không làm gì được,chỉ có thể cùng Lãnh Mạc đi về nhà lấy. Trên đường đi,hai người ngồi trên xe,Lãnh Mạc lái xe,tốc độ xe nhanh như bay,Tôn Nguyên ngồi bên ghế phụ,tóc bị gió thổi bay dựng ngược cả lên,giọng nói chút nữa bị gió thổi bay rồi「Lãnh Mạc cậu lái chậm chút! chậm chút chậm chút.Tôi vẫn còn muốn sống, tôi vẫn còn muốn lấy vợ! Lãnh Mạc à, cái mạng nhỏ này của tôi nằm trong tay của cậu đó!」

Cả đoạn đường,chỉ còn tiếng gào thét của Tôn Nguyên,cuối cùng phóng nhanh cũng về tới nhà Tôn Nguyên.

Tôn Nguyên về nhà lấy đồ,đem đồ giao cho Lãnh Mạc,hai chân run lên,anh dặn dò Lãnh Mạc「Lượng dùng của cậu phải cẩn thận nhé,mặc dù đồ này không làm hại tới sức khỏe,nhưng nếu như dùng lượng qua lớn,người ta sẽ rất dễ bị hôn mê lâu đấy nhé!」

「Tôi biết rồi! 」

Lãnh Mạc nói xong đem đồ phóng đi mất.

Chỉ còn mình Tôn Nguyên ở trong gió lào xào!

Sao mà anh cứ thấy hôm nay mình như tự đi tìm chỗ chết vật,đang yên đi tìm Lãnh Mạc uống rượu, chết tiệt,lại còn bị anh ta cho một trận như thế này, đơn giản mà nói đúng là tự tìm chô chết mà !

「Tôn Nguyên,con đang làm gì vậy?」

Phía sau lưng tiếng của mẹ Tôn vang lên,Tôn Nguyên bắt đầu thấy rợn gáy「Ếy, mẹ, con đột nhiên nhớ ra con vẫn còn có việc cần phải làm,con đi trước nhé! 」

「Con dám! hôm nay con dám từ đây bước đi, từ sau trở đi con không cần nhận ta làm mẹ nữa! 」

Tôn Nguyên dừng bước chân, khóc không ra lệ nhìn về phía mẹ Tôn.

「Mẹ……」

「Ta nói cho con biết, con nhanh chóng cắt đứt với cái con bé An

Tiểu Hy đó cho ta! Triệu gia bên đó đã nói rồi, họ không để ý tới chuyện con và người phụ nữ khác quan hệ phức tạp,chỉ cần sau khi đính hôn có thể an định là được rồi,cô nương Triệu gia đó có gì không được! người ta cũng xinh đẹp,học vấn cao.quan trọng nhất là hai gia đình môn đăng hộ đối,gia đình An Tiểu hy chỉ là một gia đình bộc phát! con và cô ta đến với nhau sẽ bị người khác coi thường đó! 」

「Mẹ,đây là chuyện của con mẹ đừng có quản quá nhiều có được hay không!」

「Nếu như con nghe theo lời của mẹ, con nghĩ mẹ muốn quản việc của con nhiều thế sao! con và An Tiểu Hy đó nếu như thật lòng yêu thương thì không nói làm gì,nhưng sao mẹ nghe nói người ta và con có phải là cùng một nhịp tim đâu,muốn cô ta tới gặp người lớn mà còn kéo dài thời gian,là do cô ta tự thấy không dám gặp hay là do cô ta thấy phận làm người lớn như chúng ta phải đi gặp mặt cô ta!」

Tôn Nguyên đau đầu 「Mẹ,Tiểu Hy cô ấy không có ý như vậy,chỉ là cô ấy vẫn chưa chuẩn bị kỹ tâm lý,có chút lo lắng ……nói chung chuyện này mọi người đừng quản nữa,con sẽ xử lý tốt,con cũng đã nói rõ với bên Triệu gia rồi,con và Triệu Tinh không có bất kỳ khả năng nào! còn nữa ……mẹ,bây giờ con đang theo đuổi người ta,là con cầu xin người ta ở bên con có được không,mẹ còn hùa theo đám người mù đó người con thích sẽ không còn nữa đâu! 」

Mẹ Tôn vừa nghe thấy,càng thêm phẫn nộ hơn 「Cái gì ! Cô ta còn không để ý tới con? Cô ta chỉ là một cái hộ bộc phát bé tí,lại còn dám không thèm để ý tới con trai ta!Nếu đã như thế, nhanh chóng cắt đứt! con trai ta ưu tú như thế,muốn tìm kiểu gì mà chẳng tìm thấy! 」

Tôn Nguyên đã phiền lại phiền chết đi được,chỉ có thể ở nhà để an định lại tâm trạng của mẹ Tôn.

……

Lại nói đến bên khác.

Lãnh Mạc đem theo lọ thuốc mê đó nhanh chóng về biệt thự, ngay lập tức tới thời gian ăn trưa rồi,anh gọi điện ngay cho Tiền Hiểu,để Tiền Hiểu tới chỗ của anh lấy thuốc!

「Đây là cái gì！」

「Cậu không cần quan tâm là cái gì, nói chung hôm nay khi đưa cơm trưa cho Trương Hân, cho bột thuốc này vào thức ăn của cô ấy!」

Tiền Hiểu cau mày một cái,không nói gì,lặng lẽ để lọ thuốc vào trong túi.

Bữa trưa ngày hôm đó,Tiền Hiểu vẫn như vật đem cơm cho Trương Hân.

Cô ấy đã sớm từ khi cơm chuẩn bị xong,đã bỏ thuốc vào trong đồ ăn,sau đó mới để vào trong hộp,đem tới cho TRương Hân. Trương Hân cũng không có bất kỳ hoài nghi nào,đặc biệt mời Tiền Hiểu ăn cơm cùng,nhưng Tiền Hiểu nhanh chóng nói mình có việc,nhanh như một đám khói chạy mất.

Tiền Hiểu xuống lầu,đưa chìa khóa phòng của Trương Hân cho Lãnh Mạc,Lãnh Mạc ở dưới tầng trệt của Trương Hân,anh ngồi trong xe,nhận lấy chìa khóa,nhìn trong phòng khách Trương Hân lang thôn hổ yết,mép miệng nhếch lên.

Người phụ nữ này mấy ngày nay như bị quỷ đói đầu thai vậy,ăn nhiều vô cùng!

Lẽ nào rời khỏi anh,tâm trạng cũng trở nên vui hơn sao,cho nên dạ dày mới nhanh chóng to nhanh như vậy?

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Lãnh Mạc tối sầm lại.

「Đại ca,cái thuốc đó,thật sự có tác dụng không? 」

「Có tác dụng hay không đợi lát nữa sẽ biết thôi!」Lãnh Mạc nhìn chầm chầm vào Trương Hân ở trong màn hình điện thoại,Trương Hân ăn xong cơm,ngồi ở trên ghế sofa ở phòng khách một chút,mở tivi ra xem,Lãnh Mạc phát hiện ra,tin tức Trương Hân xem đều là những tin có liên quan đến anh.

Anh cau mày,vừa nãy trong tâm còn có chút không vui,ngay lập tức biết mất như một cơn khói vậy.

Lãnh Mạc nheo mắt cười nhìn Trương Hân trên màn hình.

「Người phụ nữ chết tiệt,vẫn còn có chút lương tâm! 」

Sau khi rời xa anh,vẫn hay là còn quan tâm tới tin tức về anh!

Xem ra cũng không hề quên sạch về anh!

Trương Hân ngồi ngoài ghế sofa xem tivi một lúc,hình như là mệt rồi,một chút một chút đã gần như muốn ngủ mất rồi.

Thuốc có tác dụng rồi ?

Lãnh Mạc mắt bỗng sáng lên!

Lại thêm một lúc nữa,Trương Hân dường như không còn chịu

nổi,loạng choàng đi vào phòng riêng.

Lãnh Mạc ngay lập tức đem hình ảnh chuyển sang phòng riêng.

Trong phòng riêng,Trương hân đi vào phòng,ngay lập tức mềm nhũn nằm trên giường,giấc buồn ngủ tới rất nhanh,cô ngay cả dép cũng không tháo,nằm trên giường ngủ mất!

Đạt rồi!

Lãnh Mạc mắt sáng lên!

Anh đẩy cửa xuống xe,ra lệnh cho Vương Bưu「Cậu đi ra ngoài lượn lờ nhé,thời gian tôi cần có lẽ sẽ rất lâu,đợi tôi xong việc sẽ gọi điện cho cậu!」

Vương Bưu mép miệng nhếch lên 「Biết rồi đại ca！」

Lãnh Mạc cầm chìa khóa,nhanh bước lên tầng năm!

Tới tầng năm rồi,anh mở khóa của nhà,cửa quen thuộc đường quen thuộc bước tới phòng riêng của Trương Hân,tiếng cửa đóng lớn như vậy,Trương Hân vẫn không hề tỉnh.

Lãnh Mạc đứng bên cửa sổ,nhìn Trương Hân đang thở nhịp nhàng,mép miệng nở một nụ cười nham hiểm.

「Trương Hân à Trương Hân, tôi xem lần này cô còn trốn được ở đâu!」

Lãnh ngồi xuống,trước tiên giúp Trương Hân tháo giày,sao đó lại giúp cô lật người,động tác của anh không hề nhỏ,nhưng Trương Hân vẫn không hề tỉnh!

Nụ cười của Lãnh Mạc càng sâu hơn.

Anh tháo giày lên giường,ôm chặt Trương Hân trong lòng,nhìn thấy ánh xuân ở dưới cổ áo trễ sâu của Trương Hân,Lãnh Mạc toàn thân nóng rực cả lên!

Chương 582

Trương Hân mơ được một giấc mơ!

Một cơn xuân mộng!

Cô cảm giác bản thân hình như mơ thấy được Lãnh Mạc, Lãnh Mạc trong mơ như là 800 năm chưa từng gặp qua phụ nữ vậy, đè lên người cô, đang điên cuồng chuyển động.

Trương Hân cảm thấy bản thân nhất định là bị khùng rồi!

Nếu không thì làm sao có thể mơ được cảnh tượng này!

Lúc cô từ từ mở đôi mắt ra thì trời đã tối, Trương Hân có chút không biết mình đang ở nơi đâu, lúc cô tỉnh dậy nhìn thấy trần nhà trên đỉnh đầu, cơ thể động đậy nhẹ, đau đến lợi hại! Cả người như là bị bánh xe cán qua vậy, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều đau đến lợi hại!

“Xi---“

Trương Hân hít một hơi thở lạnh, cô ngồi trên đầu giường mới phát hiện bản thân vẫn còn ở trong phòng ngủ của mình.

Nhưng, trên người lại thay thành bộ đồ ngủ.

Đầu Trương Hân đau đến lợi hại, nhưng lại chuyện gì cũng không nghĩ ra được, cô chỉ nhớ rằng bản thân rất mệt, sau đó quay về phòng nghỉ ngơi, sau đó thì, sau đó xảy ra chuyện gì? Cô nhớ là cô không có thay đồ, cũng chẳng có thay bộ đồ ngủ đâu!

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Trương Hân thay đổi!

Không lẽ……

Cô khẩn trương vén tấm mền ra bước xuống giường, vừa xuống giường hai cái chân liền mềm nhũn, xém tí là bị té ngay xuống đất, Trương Hân thở mệt một tiếng, dựa vào mép giường mới không bị té.

Hai cái chân mỏi nhừ đến lợi hại!

Như là……làm chuyện gì rồi vậy!

Đây rốt cuộc là chuyện như thế nào!

Trương Hân bất chấp sự khó chịu của cơ thể, khẩn trương chạy vào phòng tắm soi gương, cô ở trong gương thân thể vẫn trắng muốt như xưa, không có vết tích bị bắt nạt ngược đãi qua.

"Không lẽ……đúng thật là một cơn xuân mộng?"

Xuân mộng mơ được không ngờ giống như bản thân đã đích thân trải nghiệm qua vậy, đây đúng là không thể tưởng tượng được.

"Trương Hân?"

Ở ngoài phòng tắm đột nhiên có âm thanh vang lên, Trương Hân đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy âm thanh liền bị hoảng hốt, cô ôm lấy lồng ngực, nhìn thấy người đứng trước cửa là Tiền Hiểu, mới nhẹ lòng lại, "Hiểu Hiểu, cô khi nào đến thế?"

"Lúc thời gian ăn tối là đã đến rồi!" Tiền Hiểu nhìn thấy hốc mắt

Trương Hân chớp một cái, “Cô có phải cơ thể ở đâu không khỏe không, lúc tôi đến nhìn thấy cô nằm sấp trên giường ngủ rồi, lo lắng cô ngủ không thoải mái, cho nên mới thay bộ đồ ngủ cho cô……cô tại sao lại ngủ lâu đến thế? Có thể nào là bệnh rồi không?”

“Bệnh?”

Có khả năng đó!

Trương Hân từ trong phòng tắm đi ra, xoa lấy cái thân mỏi mệt của mình, nghi hoặc nói, “Có khả năng là đã bị cảm rồi, tôi làm sao cứ cảm thấy trên người vừa mỏi vừa nhừ, rất là khó chịu! Không biết có phải là không đắp mền thổi máy lạnh, bị cảm lạnh rồi.”

Cảm lạnh rồi hình như cũng có toàn thân mỏi mệt thì phải.

Tiền Hiểu nhìn thấy Trương Hân nói như thế, hốc mắt lại chớp thêm một cái, cô cười tít mắt nhìn vào Trương Hân, “Cơ thể không khỏe thì đợi lát hồi tôi xuống lầu mua cho cô một ít thuốc cảm, đừng bị cảm thật đấy! Tôi có đem bữa tối cho cô, cô có khẩu vị ăn chút không?”

Không nhắc đến bữa tối còn đỡ, nhắc đến bữa tối, Trương Hân đột nhiên cảm thấy cái bụng trống rỗng, đói đến lợi hại!

Cô nghi hoặc bước ra khỏi phòng tắm, vừa đi ra ngoài vừa tự thì thầm, “Kì lạ quá, bị cảm chắc là không có khẩu vị, mình tại sao cảm thấy cái bụng mình lại đói đến thế! Giống như là mấy ngày không được ăn cơm vậy……”

Tiền Hiểu đi đằng sau Trương Hân, nghe thấy Trương Hân nói thế, mép miệng khẽ giật.

Đi ra khỏi phòng ngủ, Trương Hân nhìn thấy chiếc đồng hồ treo trong phòng khách, vừa nhìn thấy liền kinh ngạc, "Không ngờ đã là 10 giờ tối rồi? Tôi…… tôi đã ngủ được 9 tiếng!"

Lúc cô ăn cơm trưa đã cảm thấy buồn ngủ rồi, lúc ăn cơm là 12 giờ, ăn cơm xong coi ti vi một lát, tối đa thì cũng chỉ đến 1 giờ chiều, bây giờ vừa tỉnh giấc không ngờ đã là 10 giờ tối, cô gần đây thời gian ngủ cũng khá quy luật đấy, mỗi ngày đều là 10 giờ tối đi ngủ, buổi sáng 8 giờ dậy, tại sao lại đột nhiên ngủ lâu đến thế!

Không lẽ là bị cảm thật rồi?

Trương Hân sờ lên trán mình, trán cũng không cảm thấy nóng!

"Có thể là bị cảm thật rồi, đợi lát hồi đi xuống tiệm thuốc dưới lầu mua chút thuốc cảm cho cô, hai ngày nay nếu như cơ thể không khỏe nữa thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ qua đây chăm sóc cho cô."

Trương Hân cảm động không ngừng, "Tiền Hiểu, đúng thật làm phiền cô rồi."

Tiền Hiểu ngại ngùng cười nói, "Không có gì, đây là công việc của tôi, đều nên làm cả!"

Tiền Hiểu đối mặt với cảm ơn của Trương Hân, vẫn đúng thật có chút áy náy.

Cô lúc đầu là một sát thủ giết người vô tình, rất ít sự việc có thể khiến cô để trong lòng, nhưng nói sao thì cũng đã làm chuyện xấu, khuôn mặt cám ơn của Trương Hân vẫn cứ nhìn vào cô……cho dù là Tiền Hiểu, cũng không nhịn được có chút áy náy.

Buổi tối vẫn là hai món đồ ăn một món canh, kèm theo một phần

cơm.

Sức ăn tối nay của Trương Hân khá kinh người, không ngờ hai món đồ ăn và một món canh, bao gồm cả một phần cơm đều đã ăn sạch, ăn hết rồi cũng không nói, cô sờ sờ lên bụng, không ngờ vẫn còn cảm thấy đói!

Tiền Hiểu có sở trường quan sát biểu cảm người khác, nhìn thấy động tác của Trương Hân, hơi do dự được một lát, nhẹ nhàng hỏi, "Cô……chưa ăn no à?"

"Không biết tại sao, cảm thấy hôm nay rất đói……"

Tiền Hiểu lập tức hiểu ra, "Tôi xuống lầu mau thêm chút đồ ăn về cho cô, thuận tiện lấy thuốc cảm đưa cho cô."

Trương Hân sờ sờ bụng, vẻ mặt ngượng ngùng, "Vậy làm phiền cô quá!"

Ăn nhiều đồ đến như vậy, cô không ngờ 7 phần no vẫn ăn chưa tới, lúc này vẫn cảm thấy bao tử trống không, đói bụng đến hình như có thể ăn được một con trâu vậy!

Cô nhớ bản thân chỉ có ngày xưa đóng phim, lúc làm việc mệt quá mức mới có sức ăn như thế!

Hôm nay đúng là không bình thường chút nào!

Dự đoán Tiền Hiểu chắc cũng xem cô như là vua bao tử rồi!

Trương Hân dở khóc dở cười!

……

Tiền Hiểu xuống lầu, chiếc xe của Lãnh Mạc vẫn còn đang đậu dưới lầu, Tiền Hiểu bước nhanh qua đó, cửa sổ lập tức hạ xuống, khuôn mặt của Lãnh Mạc trong ẩn trong cái bóng tối, "Sao rồi, cô ấy có nghi ngờ không?"

"Không có, chỉ tưởng rằng là mình bị cảm, nên cho tôi đi mua chút thuốc cảm về cho cô ấy! Hơn nữa…… cô Trương Hân hôm nay sức ăn cũng hơi nhiều, chưa có ăn no, tôi đi mua thêm chút đồ ăn cho cô ấy."

Mép miệng Lãnh Mạc khẽ giật.

Anh dặn dò Tiền Hiểu, "Cô đi mua đồ ăn đi, thuốc cảm đừng mua cho cô ấy, đợi lát hồi tôi cho người đem qua!"

"Dạ!"

Sau khi Tiền Hiểu đi rồi, Lãnh Mạc gọi một cú điện thoại, đại khái qua được 15 phút, liền có người đem "thuốc cảm" đến, đương nhiên, "thuốc cảm" này là anh cho người chế tạo ra, trong đó đương nhiên không phải là thuốc cảm, mà là loại vitamin đã tinh chế qua.

Lãnh Mạc lấy thuốc nhìn một hồi, thuốc làm vô cùng tinh tế, hoàn toàn nhìn không ra có gì bất ổn.

Qua được một hồi Tiền Hiểu đã trở về, Tiền Hiểu vừa đem đồ ăn cho Trương Hân, thuận tiện cũng đem thuốc của Lãnh Mạc cho Trương Hân.

Lãnh Mạc sau khi giải quyết xong ngồi trong xe, cả khuôn mặt đều xuân phong đắc ý!

Vương Bưu kế bên nhìn thấy mép miệng khẽ giật.

Mép miệng của Lãnh Mạc nhếch lên, tâm trạng vui tươi gần như muốn ngân nga câu hát, anh nghĩ một hồi, lại gọi điện cho Tôn Nguyên, điện thoại vừa nhấc máy, Lãnh Mạc đã trực tiếp mở miệng, "Tôn Nguyên, thuốc mê đó của cậu còn không? Còn lại bao nhiêu, có bao nhiêu đưa hết qua đây cho tôi!"

Chương 583

Lúc Tôn Nguyên nhận được điện thoại của Lãnh Mạc, những ý nghĩ xui xẻo gì cũng có!

Anh vừa này mới an ủi được tâm trạng của ba mẹ, đang khẩn trương chạy về hướng chung cư của Tiểu Hy, tâm trạng đó gọi là không thoải mái!

Thái độ của mẹ anh rất rõ ràng, tuyệt đối không đồng ý anh và Tiểu Hy quen nhau, phụ thân tuy rằng không có biểu hiện, nhưng thái độ cũng rất rõ ràng, hiển nhiên chính là không đồng ý!

Tôn Nguyên vừa nghĩ đến tình trạng bên này của ba mẹ, lại nghĩ đến tình trạng bên đó của Tiểu Hy, đúng là đau hết cả đầu, cũng không biết rốt cuộc nên làm như thế nào, ba mẹ mới chịu chấp nhận Tiểu Hy, cũng không biết làm như thế nào, để Tiểu Hy chấp nhận anh, chấp nhận gia đình anh.

Haiz……

Tôn Nguyên một bên lái xe một bên đi theo hướng chung cư của Tiểu Hy, trên đường liền nhận được điện thoại.

Vừa mới lúc đầu tưởng là Tiểu Hy gọi đến, anh còn mừng rỡ một hồi, kết quả là, không ngờ lại là Lãnh Mạc!

Tôn Nguyên thở dài!

Anh hôm nay cả ngày cũng không ở nhà, tối như vậy cũng không có

về đó, Tiêu Hy không ngờ một cú điện thoại, một tin nhắn cũng không cho anh. Trong lòng Tôn Nguyên có chút ấm ức, bạn gái người ta đều thích bám dính lấy bạn trai, muốn đến nỗi 24 tiếng đồng hồ đều dính lấy nhau mới tốt, chỉ có An Tiểu Hy lại kì quặc, muốn đến nỗi anh ngày ngày không ở trước mặt cô là tốt nhất.

Tôn Nguyên nhấc máy điện thoại, nghe thấy giọng nói của Lãnh Mạc, mép miệng anh khẽ giật!

“Tôn Nguyên, thuốc mê đó của cậu còn không? Còn lại bao nhiêu, có bao nhiêu đưa hết qua đây cho tôi!”

Đôi mày Tôn Nguyên khẽ giật, bất lực nói, “Lãnh Mạc à, nhà tôi đâu phải là làm cái này, những thứ trên tay tôi vẫn là do của lão đại lần trước chưa dùng hết, tôi nghĩ bản thân tôi có lúc sẽ dùng đến được, cho nên mới để ở nhà, có bao nhiêu cho anh hết rồi, anh còn muốn tôi lấy đâu ra!”

“Thuốc của cậu lấy từ đâu ra thế?”

“Thôi thôi được rồi, tôi nghĩ cách giúp anh lấy thêm một chút qua đó, nhưng anh cũng nên dùng lượng nhẹ lại, lượng thuốc dùng nhiều rồi, đoán chắc người ta sẽ nghi ngờ đấy, anh đừng tưởng vì một lúc ham nhanh, cuối cùng để người ta hận anh đấy!” Tôn Nguyên có chút lo lắng.

Lãnh Mạc lại không hề quan tâm, “Cậu đừng nhiều lời, nhanh chóng tìm thuốc cho tôi, sau đó đưa qua đây.”

“Biết rồi……”

Cúp máy điện thoại, Tôn Nguyên lắc đầu, anh đạp chân ga, chiếc xe tăng tốc đến nhà Tiểu Hy.

Tôn Nguyên đã nghĩ được cách để có được chìa khóa nhà Tiểu Hy, đi thang máy lên được lầu, vừa mở cửa đã thấy Tiểu Hy nằm trên sofa, trên tay đang cầm bịch khoai tây chiên ở đó coi ti vi, vừa coi vừa ha ha cười ngốc nghếch.

Tôn Nguyên nhìn thấy cảnh này, trong lòng tức thời co lại.

Anh đóng cửa nhà lại, bước nhanh qua đó.

Tiểu Hy nghe được động tĩnh, ngoảnh đầu nhìn sang. Nhìn thấy Tôn Nguyên, hốc mắt cô chớp một cái, khẩn trương từ sofa đứng dậy, "A……anh về rồi à, anh lúc sáng không phải nói hôm nay anh không về nhà sao? Em còn tưởng hôm nay anh sẽ không qua chứ."

Tôn Nguyên trong lòng không vui, nhẹ hứ một tiếng, ngồi liền xuống sofa, "Em có phải là rất muốn anh không qua được đây không, như vậy em có thể thoải mái tự tại, bên cạnh không có ai quản em rồi, muốn làm gì thì làm?"

Tiểu Hy bĩu môi, cũng nằm lại lên sofa.

Hung dữ cái gì!

Bản thân ở nhà nhận nhịn rồi, còn nổi giận gì với cô!

Trong lòng Tiểu Hy lúc đầu vẫn còn chút áy náy, kết quả Tôn Nguyên lại nói như thế, cô cũng không áy náy nữa, nhẹ hứ một tiếng ngoảnh đầu coi ti vi tiếp, không quan tâm anh nữa!

Đúng là con người kì lạ!

Hai người họ lúc đầu vừa mới xác định mối quan hệ chưa bao lâu, là

cho cô lập tức đi gặp phụ huynh, chuyện này đổi sang là ai khác, trong lòng ai lại dễ chịu. Cô đích thật đã hủy hẹn, cũng không có đi gặp ba mẹ của Tôn Nguyên, nhưng……đều là có nguyên nhân cả được không nào!

Quãng thời gian trước đó cô có chương trình phải tham dự, công tác nửa tháng mới về đây, dưới tình huống như thế, làm sao mà đi thăm hỏi ba mẹ người ta!

Đợi sau khi cô về, bên ba mẹ Tôn Nguyên khẳng định là đã có ý kiến rồi, Tiểu Hy cũng đâu có ngốc, lần này lại qua bên đó, đó là tuyệt đối đợi bị sỉ nhục cho coi!

"Ê, em làm thái độ gì thế, anh không mấy dễ dàng trở về, em cũng không hỏi hôm nay anh đã trải qua những chuyện gì?"

"Oh!" Tiểu Hy ngoảnh đầu nhìn anh, vô cùng không nghiêm túc, "Vậy anh hôm nay đã trải qua những gì rồi?"

Tôn Nguyên chỉ cảm thấy có một luồng khí co lại trong lòng, lên không được xuống không xong, trong lòng co đến lợi hại.

Anh "Xoạt" một cái từ sofa đứng dậy, mặt trầm đi, dáng vẻ cao nhìn vào Tiểu Hy, "An Tiểu Hy, em đối xử với anh là dùng thái độ này à? Anh khiến em thiếu kiên nhẫn, khiến em ghét đến thế?"

Tiểu Hy nhìn thấy vẻ mặt trầm lặng của anh, sắc mắt càng ngày càng khó coi, cô vứt đi bịch khoai tây cũng đứng dậy, "Tôn Nguyên, anh đừng ép em! Em không có không kiên nhẫn với anh, cũng không có ghét anh, chỉ là anh cứ ép em! Anh không cảm thấy bản thân anh quá nôn nóng rồi sao, bên ba mẹ anh gây áp lực cho anh, nói thẳng ra, liên quan gì đến em! Em chỉ muốn yêu đương thôi, để đến lúc thời gian chín muồi rồi sẽ suy nghĩ đến gặp phụ huynh và chuyện kết hôn,

nhưng anh cho em được bao nhiêu thời gian? Em vẫn còn chưa chấp nhận được từ trong sự thật anh từ bạn bè trở thành bạn trai hồi thần lại, anh đã lập tức muốn em đi gặp phụ huynh nói chuyện kết hôn……anh có nghĩ đến cảm nhận của em không!"

Trong lòng Tôn Nguyên thất vọng đến tột cùng, anh vì Tiểu Hy mà xém tí trở mặt với gia đình, nhưng cô không ngờ lại nói không liên quan gì đến cô!

Tôn Nguyên lắc đầu lui lại hai bước, "An Tiểu Hy, em đúng thật khiến anh rất thất vọng, anh vì em khổ tâm năn nỉ bên ba mẹ, vì em, anh từ chối hết tất cả buổi xem mắt……anh không tin là mấy năm nay theo đuổi em em không có cảm giác! Anh thừa nhận là anh hơi vội vàng, nhưng tuyệt đối là vì sau này của chúng ta, chí ít ra, anh còn mộng tưởng hai người chúng ta có sau này! Còn em thì, em dám vỗ ngực mình nói rằng có từng suy nghĩ ở mãi bên anh không!"

Tôn Nguyên cười lạnh một tiếng, "Hai chúng ta xác định quan hệ sắp được một tháng rồi, trong một tháng này, mỗi ngày đều là anh bám lấy em, anh bám lấy em theo anh về nhà, bám lấy em đi gặp ba mẹ anh, bám lấy em ở bên anh! Anh chỉ muốn hỏi em là, nếu như không phải anh cứ bám lấy em, em có phải căn bản là sẽ không nghĩ đến con người này của anh!"

Tiểu Hy im lặng!

Thoạt nhiên, sự im lặng của cô trông mắt của Tôn Nguyên chẳng khác là đồng ý ngầm, Tôn Nguyên cười lạnh một tiếng, "Tốt! Rất tốt! Trông ra quãng thời gian dài này, đều là do anh tự đa tình, tất cả đều là anh một mình tự nguyện! Em nếu như đã không tình nguyện đến bên anh, vậy chúng ta đừng đày đọa nhau nữa, từ hôm nay bắt đầu, An Tiểu Hy, anh trả tự em tự do!"

Hốc mắt Tiểu Hy động đậy, “Anh ý gì thế?”

“Chúng ta chia tay đi!”

Tiểu Hy trố to mắt, không dám tưởng tượng được nhìn vào Tôn Nguyên, “Anh nói cái gì?”

“Chia tay! Chúng ta chia tay! Nếu như em đã không thích anh, vậy anh cũng không miễn cưỡng em nữa, sau này chúng ta đường ai nấy đi, em đi đường của em, anh đi đường của anh, chúng ta sau này nước giếng không phạm nước sông, ai cũng đừng níu kéo ai nữa!”

Mũi của Tiểu Hy xót lại, nhéo mạnh lên phần đùi của mình, mới kiềm nén không cho nước mắt rơi xuống, cô nhìn sắc mặt trầm lặng của Tôn Nguyên, trên mặt cố gắng duy trì bình tĩnh.

“Được! Em đồng ý chia tay!”

Chương 584

Tôn Nguyên choáng váng, sau đó lùi thêm hai bước!

“Nếu như em không thích anh!”

Nếu không thì anh ta đề nghị chia tay, thì cô ta tại sao lại vui vẻ đồng ý nhanh như vậy!

Oh-----

Thời gian này quả nhiên đều là anh ta đang theo đuổi.

Tôn Nguyên nhìn sâu vào Tiểu Hy, “Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta….dừng lại ở đây đi!”

Tôn Nguyên quay người đi!

“Đợi đã!”

Tôn Nguyên dừng bước chân nhưng không quay lại, lưng vẫn cứng đơ, chời đợi sự giữ chân của Tiểu Hy!

Tuy nhiên, Tiểu Hy không làm thế!

Cô ấy cũng sự kiêu ngạo của mình, một người đàn ông đã mở lời đề nghị chia tay với cô ta rồi, nếu như cứ bám lấy không buông thì đây không phải là điều mà An Tiểu Hy có thể làm ra. Tiểu Hy nhìn bờ lưng của Tôn Nguyên, trầm giọng nói, “Muốn đi….đem hết quần áo của anh đi, chìa khoá của em…để lại!”

Tôn Nguyên “xoạc” quay người lại, nét mặt trở nên khó coi hơn.

Tiểu Hy hạ mắt xuống, che đi sự ẩm ướt trong mắt cô, “Nếu như muốn chia tay, thì chúng ta chia sạch sẽ một chút, em không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì của anh!”

Tôn Nguyên ném chìa khoá lên bàn trà, đầu cũng không quay lại và đi về phía trước, “Nếu em không muốn thấy, thì ném hết đi!”

Nói xong, anh ta không ngần ngại quay người rời khỏi căn hộ nhỏ.

“Peng------”

Cửa phòng đóng lại như tiếng trời đánh, người mà có thể cảm nhận được tiếng đóng cửa trong lòng cảm thấy rất tức giận!

Tiểu Hy đứng chờ đợi ở phòng khách, nghe thấy tiếng đóng cửa, những giọt nước torng mắt không thể kiểm soát được cứ thế tuôn ra, cô ta chưa hẹn hò bao giờ, nhưng đối với vấn đề tình cảm này, trong lòng cô ta rất mong chờ, cũng cảm thấy chuyện này rất thiêng liêng!

Cho nên, trong phút giây cô đồng ý làm bạn gái của Tôn Nguyên, cô đã quyết định, nhất định phải làm tốt, làm những gì bạn gái nên làm!

Cô thừa nhận, cô thực sự không muốn gặp ba mẹ Tôn Nguyên!

Tại vì….

Khi cô đang do dự có nên đi gặp ba mẹ Tôn Nguyên không thì người đó lại tìm đến cửa.

Người đó là Triệu Tịnh!

Cô gái mà Tôn Nguyên xem mắt trước đây!

Cô ta nói rồi, cô ta không từ bỏ Tôn Nguyên, còn nữa, cô ta cũng nói ba mẹ Tôn Nguyên đã xác định cô ta là con dâu của gia đình họ Tôn! Tiểu Hy ban đầu không muốn chú ý đến cô ta, suy cho cùng người phụ nữ này cũng là đối thủ, cô không cần phải đối phó với cô ta, nói không chừng là vì cô ta thích Tôn Nguyên nên mới bịa ra những lời nói này!

Nhưng mà, rất nhanh thì Triệu Tịnh từ trong túi lấy ra một cây bút ghi âm!

Bên trong là giọng nói của Tôn Nguyên, thái độ của mẹ Tôn rất rõ ràng, "Tịnh Tịnh, con yên tâm, Tôn Nguyên với An Tiểu Hy chắc chắn chỉ chơi đùa thôi, Tôn Nguyên những năm nay cũng có không ít công việc, con cũng biết đó, nhưng mà người phụ nụ bên ngoài với người phụ nữ muốn kết hôn là khác, con cứ đợi đó, bác đảm bảo với con, Tôn Nguyên lần này nhất định cũng không kiên nhẫn hơn hai tháng. Đàn ông mà….lúc trẻ đều như thế, thích chơi đùa thôi, nhưng mà Tôn Nguyên đã 30 tuổi rồi, bác với ba cậu ta tuyệt đối không dễ dàng để cậu ta tiếp tục chơi nữa."

"….Con yên tâm, nếu như Tôn Nguyên đưa người phụ nữ này về, bác tuyệt đối không cho cô ấy một cái nhìn tốt, nhất định để cô ta biết khó và rút lui, Cánh cửa lớn của gia đình họ Tôn, khinh bỉ loại có tiền mà vô văn hoá như cô ta muốn vào là vào à, bác gái đảm bảo với con, người Tôn Nguyên muốn cưới, chỉ có con!"

Tiểu Hy vẫn còn nhớ cảm giác nghe bản ghi âm vào thời điểm đó!

Bởi vì vấn đề này đè trong lòng, cô ta đương nhiên khổng có cách nào bình tĩnh đi gặp phụ huynh Tôn Nguyên.

Còn nữa…..

Anh ta nói cô không liên lạc với anh, không quan tâm anh!

Anh ta làm sao biết cô đang nghĩ gì!

Cô nghĩ là đàn ông đều không thích bị người khác bám lấy, vì vậy mặc dù đôi khi nhớ anh ấy, nhưng đều nhìn và không làm phiền anh ấy, Tôn Nguyên cũng là người có công việc, với lại công việc cũng rất bận, cô cũng không thích lúc nào thích hợp gọi điện thoại, cho nên đợi anh ta gọi đến!

Lúc bắt máy anh ta, bất kể cô ta bận cỡ nào đều dành ra thời gian rãnh để nói vài ba câu với anh ta.

Nhưng anh ta….

Thậm chí cảm thấy cô không quan tâm đến anh.

Tiểu Hy ngồi trên ghế sofa, nhẹ nhàng che mặt mình!

"Như vậy cũng tốt….cũng tốt…"

Tiểu Hy đã nhìn thấy qua, tình yêu không được chúc phúc bởi ba mẹ thì yếu đuối cỡ nào, giống như Tô Tố vậy, mẹ của Tiêu Lăng không thích cô ta, cho nên làm ra một số điều tổn thương đến Tô Tố! Và cô cũng nhìn ra, Tôn Nguyên thích cô là thật, trong lòng anh ta cũng rất yêu ba mẹ anh ta!

Thay vì đợi đến lúc ba mẹ anh ta ra mặt để tách rời họ!

Tốt hơn hết là bây giờ tách đi….

Nỗi đau kéo dài tồi tệ hơn nỗi đau ngắn!

Tiểu Hy như thế an ủi bản thân, nhưng nước mắt vẫn không kiểm soát được mà cứ rơi xuống.

Mối tình đầu của cô, cứ như thế nói hết là hết rồi….

…….

Và lần này!

Tôn Nguyên bên ngoài cửa vẫn chưa đi!

Anh ta vẫn đứng đợi bên ngoài cửa!

Nhưng mà, chờ đợi mấy phút, chờ đợi mười mấy phút, sau đó phát hiện người trong nhà không ra đuổi theo, cuối cùng anh ta cũng từ bỏ rồi. Sau đó nhìn vào cánh cửa đóng chặt, Tôn Nguyên đã không ngần ngại và bước đi!

Nếu cô ta cảm thấy ở cùng anh là tra tấn!

Vậy anh….buông tay!

Để cô ta tự do!

Tôn Nguyên ngồi thang máy xuống, cảm giác bồn chồn không muốn đến vào lúc này, trong lòng anh nặng nề và trống rỗng.

…..

Một thành phố nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ!

Hai ngày sau, bởi vì người bạn đồng hành dẫn chương trình của cô xảy ra tình trạng, cho nên trong đài đã sắp xếp nam MC khác, hai người tạm thời hợp tác, nhưng mà Tiểu Hy chưa hợp tác cùng nam MC trẻ tuổi này, cộng thêm đó là ngày mai chương trình sẽ phải ghi hình rồi, cho nên Tiểu Hy mời nam MC cùng nhau ăn bữa tối, bằng cách này để bàn về quá trình ghi hình chương trình cho ngày mai!

Nhưng mà…..

Có lẽ thực sự là hiệp lộ tương phùng!

Cô thực sự một lần nữa thấy Tôn Nguyên trong nhà hàng….

Anh ta không phải một mình, anh với Triệu Tịnh hai người ngồi đối diện bàn ăn, kế bên Tôn Nguyên là một người phụ nữ trung niên, còn bên cạnh Triệu Tịnh cũng đang ngồi là một phụ nữ trung niên, cảnh tưởng này….tại sao nhìn sống như xem mắt!

Ánh mắt Tiểu Hy nhìn vào người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh Tôn Nguyên, người phụ nữ đeo đầy trang sức, bởi vì cũng đã có tuổi, thân hình có chút phát phúc, nhưng mà có thể nhìn ra dưỡng da rất tốt, làn da rất trắng!

Tiểu Hy nhẹ nhàng bĩu môi!

Người phụ nữ này….có lẽ là mẹ của Tôn Nguyên!

Lúc bà ta cười với Triệu Tịnh, nét mặt rất dịu dàng, cũng rất yêu thương, hoàn toàn không giống Triệu Tịnh hôm đó đưa cây bút ghi âm, người phụ nữ khó xử đó!

Cảnh tượng này….

Quá giống xem mắt!

Chắc lần trước cô làm phiền buổi xem mắt của Tôn Nguyên và Triệu Tịnh, cho nên lần này…..họ càng nghiêm khắc sắp xếp một buổi xem mắt khác!

Tiểu Hy đứng yên ở đó, khoé miệng nhếc lên mỉa mai.

Chỉ mới chia tay hai ngày.

Tôn Nguyên lại phục hồi lại trạng thái lúc trước, với tốc độ nhanh chóng này đã bắt đầu một buổi xem mắt mới!

Đúng là Tôn Nguyên!

“Tiểu Hy, cô sao vậy?”

“Không sao!” Tiểu Hy lắc đầu, nói với MC nam bên cạnh, “Đột nhiên tôi không muốn ăn ở đây nữa, chúng ta có thể đổi quán khác không?”

“Đương nhiên!”

Hai người vừa từ nhà hàng bước ra, Tôn Nguyên ở đó đã thấy được Tiểu Hy!

Anh ta thậm chí không nghĩ đến, rời khỏi chỗ ngồi, bướn lớn đến đó!

“An Tiểu Hy! Em đứng lại cho anh!”

Chương 585

“An Tiểu Hy, em đứng lại cho anh!”

Một tiếng hét lên, khiến tất cả mọi người trong nhà hàng thanh lịch này đều ngạc nhiên nhìn qua, lập tức có bồi bàn phục vụ đến ngăn chặn Tôn Nguyên, Tôn Nguyên đẩy nhân viên phục vụ ra, bước lớn lao đến Tiểu Hy!

Nét mặt mẹ Tôn tái mét.

Ở phía bên kia, nét mặt mẹ của Triệu Tịnh cũng y hệt khó coi, bà ta cắn răng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn vào mẹ Tôn, “Bà thông gia, không phải bà nói rằng Tôn Nguyên với những người phụ nữ bên ngoài cắt đứt quan hệ sạch sẽ rồi sao, bây giờ người phụ nữ này lại là chuyện gì!”

Nét mặt mẹ Tôn khó xử, “Bà thông gia, Tôn Nguyên hai ngày trước chính miệng nói với tôi, đã chia tay với cái con An Tiểu Hy rồi, chuyện này ngàn thật vạn đúng!”

Triệu Tịnh kéo tay mẹ mình, nhẹ nhàng nói, “Mẹ, mẹ đừng lo lắng, chuyện Tôn Nguyên và An Tiểu Hy chia tay con cũng biết, bây giờ kêu cô ta đứng lại, chắc có lẽ là có chuyện gì đó, chuyện của bọn họ để bọn họ tử giải quyết, hơn thế nữa, hôm nay bác gái cũng ở đây, dù cho Tôn Nguyên muốn làm gì cũng phải xem xét bác gái nữa.”

Mẹ Tiêu nghe thấy Triệu Tịnh nói như vậy, trong lòng càng thích hơn rồi.

Triệu Tịnh này tuổi không lớn, nhưng trong tâm trí rất tinh tế, đổi lại cho người khác nhìn thấy cảnh này thì sớm đã bỏ đi rồi, đâu giống Triệu Tịnh, còn nói giúp họ ở đây, con dâu của gia đình họ phải nên giống cô ấy, người giỏi giang, tinh tế, linh hoạt, sau này thực sự kết hôn với Tôn Nguyên rồi còn có thể giúp Tôn Nguyên chăm sóc sự nghiệp của Tôn gia.

Hơn nữa, Triệu gia chỉ có một đứa con gái, nói cô ấy là viên ngọc trong tay cũng không quá đáng!

Triệu gia có công ty lớn như vậy, sau này cũng là cho Triệu Tịnh, nếu như Triệu Tịnh trở thành con dâu của gia đình họ, sau này doanh nghiệp của Triệu gia cũng không phải nhờ đến Tôn gia họ.

Vừa nghĩ như vậy, mẹ Tôn càng hài lòng hơn với Triệu Tịnh.

………

Bên này, Tôn Nguyên gọi Tiểu Hy, anh ta lao đến bên cạnh Tiểu Hy, nhìn người đàn ông bên cạnh Tiểu Hy, nét mặt u ám đến khiếp sợ, hầu như không kiểm soát được, tròng mắt ghen tị của anh ta đều đỏ bừng, không suy nghĩ mà nói, “An Tiểu Hy, chúng ta mới chia tay hai ngày, em đã nhanh chóng tìm được người rồi à! Ai nhè rất vui vẻ mà đồng ý chia tay với anh, có phải sớm chia tay không, sao rồi, bây giờ em mãn nguyện rồi phải không, cuối cùng cũng không bị anh kiểm soát rồi, có thể ở bên cạnh người mình thích rồi!”

An Tiểu Hy đau lòng!

Anh ta đã đến xem mắt với người phụ nữ khác rồi, có tư cách gì dạy cô ấy!

Hơn nữa, họ đã chia tay rồi không phải sao!

Trong trường hợp này, sau khi chia tay thì xem như không tồn tại, gặp mau nhau nhưng giả vờ không thấy nhau thì như vậy có phải tốt hơn sao! Cô nhìn thấy Tôn Nguyên đã sẵn sàng để quay đầu đi rồi, đã sẵn sàng không làm phiền cuộc sống anh ta rồi, anh ta còn dạy dỗ cô ta trước mặt nhiều người như vậy!

Thú vị không!

Tiểu Hy mím chặt môi, "Tôn Nguyên, đừng dùng những suy nghĩ bẩn thỉu của mình nghĩ về người khác! Bây giờ em không muốn nhìn thấy anh, cho nên bây giờ em phải đi, mời anh buông tay!"

"Không thể nào!"

Tôn Nguyên nắm lấy cổ tay An Tiểu Hy, dùng sức kéo cô ta ra ngoài.

"Anh làm gì!"

"Anh này, mời anh buông tay!"

"Cút!" Tôn Nguyên hét lên với người đàn ông này, "Chuyện của tôi và An Tiểu Hy liên quan chó gì đến anh, cút ra!"

Tiểu Hy cứng đơ bị Tôn Nguyên kéo ra ngoài!

Đi ra ngoài nhà hàng, Tiểu Hy một tay hất tay Tôn Nguyên ra, đôi mắt đỏ nhìn anh ta, "Tôn Nguyên, anh đủ chưa!"

"Chưa đủ!"

Tôn Nguyên hai ngày này trong lòng đau khổ rất khắc nghiệt, anh ta không dễ gì theo đuổi Tiểu Hy trong thời gian dài, kết quả chưa ở với

nhau một tháng đã đi đến bước chia tay, lúc đầu anh luôn bực mình, hôm nay mẹ anh ta lại lừa anh ta nói rằng đi ăn cơm gia đình, kết quả là Triệu Tịnh đã hẹn Triệu Tịnh và mẹ cô ấy! Nếu như không phải là cách cư xử tốt, anh ta đã bỏ người đi rồi, nhưng không nghĩ rằng, lúc này lại nhìn thấy Tiểu Hy và một người đàn ông lạ mặt đi cùng nhau, hai người đi cạnh nhau, người nam đẹp trai, nữ đẹp gái, nhìn chung vào rất phù hợp!

Mắt nhìn hai người đi ra khỏi nhà hàng, anh khôn nghĩ gì liền lao ra ngoài.

“An Tiểu Hy, mối tình của em tại sao có tốc độ nhanh như vậy, nhanh chóng khiến người khác đánh giá cao, em với thằng trai bao này sớm đã kết nhau rồi, nếu không thì tại sao lại vui sướng đồng ý chia tay! An Tiểu Hy, em có hèn quá không!”

“Đúng!”

Khuôn mặt Tiểu Hy lạnh lùng thừa nhận, “Tôi chính là mối tình nhanh chóng đó! Tôi đã sớm kết người đàn ông khác đó! Vậy thì liên quan gì đến anh? Chúng ta chia tay cũng chia tay rồi, anh có tự cách gì đến lo chuyện của tôi! Tôi đúng là muốn lên giường với người đàn ông khác, cùng người đàn ông khác 私奔, ngay cả tôi sắp đi làm gái bao của người đàn ông khác thì đó cũng là tội lỗi của tôi, đây có liên quan đến anh không! Tôi nhắc nhở anh một câu, chia tay là anh đề nghị, không phải tôi!”

Tôn Nguyên cắn răng, giận dữ đến muốn chặt chết người phụ nữ trước mặt này!

“Tôi nói với em, em với người đàn ông này nhanh chóng cắt đứt quan hệ cho tôi!”

“Hả….anh là ai của tôi, tư cách gì quản lý chuyện của tôi!”

“Tôi là người đàn ông của em!” Tôn Nguyên hét lên!

“Đó là chuyện hai ngày trước, bây giờ đã không phải rồi!” nét mặt Tiểu Hy lạnh lùng, “Tôn Nguyên, là một người đàn ông thì phải làm được những gì bản thân nói qua, chia tay thì là chia ta rồi, nước sông không phạm nước giếng, câu nói này đều là bản thân anh nói!”

“Anh rút về được không!”

“Phúc thuỷ nan thu!”

Tôn Nguyên cực kỳ giận dữ, “An Tiểu Hy em đừng có phô trương với tôi, làm lão tử tức giận, lão tử sẽ ở đây giải quyết em! Không tin thì em thử xem!”

Tiểu Hy trong lòng bị sốc!

Cô ta nhìn vào tròng mắt đỏ bừng của Tôn Nguyên, tin rằng anh ta có thể làm bất cứ điều gì!

Tiểu Hy nhìn tình hình xung quanh.

Cô bị Tôn Nguyên kéo xuống bãi đậu xe, trong bãi đậu xe tối om, dù cho làm chuyện gì thì e rằng cũng không bị người khác phát hiện.

Tiểu Hy sợ hãi lùi hai bước, “Tôn Nguyên anh đừng bậy bạ! Mẹ anh và bạn gái anh vẫn đang đợi anh ở trong nhà hàng, anh không phải muốn làm hiếu tử sao, đúng lúc bây giờ là cơ hội, anh nghe lời mẹ anh, kết hôn với Triệu Tịnh không phải tốt hơn sao!”

Tôn Nguyên nắm lấy cổ tay Tiểu Hy, “Người phụ nữ chết tiệt, em

muốn đẩy anh vào người phụ nữ khác sao, sau đó em có thể cùng người đàn ông khác nhàn nhã thoải mái phải không? Tôi nói em nghe, em nằm mơ đi! Anh rút lại chia tay, chúng ta hãy như vậy từ từ bám lấy nhau! Muốn đau thì chúng ta cùng đau, anh chết cũng không buông tay!"

…….

Ngoại trừ Tiêu Lăng và Tô Tố, có vẻ như mọi cặp đôi khác đều không thuận lợi!

Tuy nhiên, Tiêu Lăng và Tô Tố tại thời điểm này cũng đối mặt với vấn đề khó khăn!

Chỉ có một lý do!

Hai người nhận được thiệp mời của Tô gia!

Người gửi thiệp mời là cấp dưới của Tô gia, "Lão thái gia của chúng tôi đặc biệt thời ông Tiêu và bà Tô đến tham gia sinh nhật lần thứ 80 của ông. Lão thái gia chúng tôi nói, hy vọng ông Tiêu và bà Tô có mặt."

"Đương nhiên! Tiêu Lăng nhận thiệp mời, nhẹ nhàng nói, "Về nhà nói với lão thái gia của ngươi, nói rằng vào ngày sinh nhật lần thứ 80 của ông ấy tôi và vợ chắc chắn đến cửa chúc mừng!"

Đợi người của Tô gia đi, sau đó Tô Tố mới lo lắng hỏi, "Có nguy hiểm không?"

"Yên tâm!" Tiểu Lăng nắm lấy tay Tô Tố, "Mọi thứ có anh!"

Chương 586

Khi Tiêu Lăng nhận được thiệp mời của Tô Gia, Lãnh Mạc tự nhiên cũng nhận được rồi!

Sau khi nhận được thiệp mời, trong đầu anh bỗng nhiên có một suy nghĩ, rất nhanh chóng mép anh nhếch lên một nụ cười khiến người khác không thể đoán được, sau đó tùy tay vứt thiệp mời lên trên ghế sopha

Vương Bưu nhìn thấy nụ cười của Lãnh Mạc, da đầu dựng hết lên!

Bởi vì khi lão đại cười như thế, chỉ định không có việc tốt lành gì sắp xảy ra!

"Lão đại, tiệc mừng thọ 80 tuổi của Lão thái gia Tô Gia này, chúng ta thật sự phải đi sao?"

"Đương nhiên phải đi!" Lãnh Mạc lạnh lùng hứ một tiếng, "ở trên đại bàn của ta mời ta, như thế ta không dám đi, về sau còn có ai dám phục ta nữa!"

Tuy rằng thành phố A mới là đại bản doanh của anh ấy, nhưng cả Châu Á cũng đều là địa bàn của anh ấy

Tô Gia......

Anh cũng vừa hay muốn đi coi xem, lão thái gia của Tô Gia thật ra muốn cái gì!

Lãnh Mạc dặn dò Vương Bưu, “cho người ở phía Kinh Thành dều chuẩn bị chuẩn bị, đến lúc đó đừng xảy ra sự cố!”

“Vâng!”

Lãnh Mạc từ trên ghế sopha đứng dậy, vẫn như cũ là chiếc áo màu đen thêm chiếc quần cũng màu đen, anh ấy âm thầm lặng lẽ cầm chiếc điện thoại lên trên lầu, miệng Vương Bưu giật giật, không cần nhìn cũng biết lão đại khẳng định là lại đi xem máy quay theo dõi phu nhân rồi

Lãnh Mạc đích thực là đi xem từng hành động từng cử chỉ của Trương Hân

Anh ấy phát hiện, sau khi lắp đặt máy theo dõi thì đúng phải nói sảng khoái, anh làm cái gì Trương Hân đều không biết, nhưng từng cử chỉ từng động tác của Trương Hân đều trong tầm mắt của anh ấy, khi anh lên lầu, mở màn hình theo dõi trên điện thoại, thì nhìn thấy Trương Hân một mình mặc chiếc áo ngủ, ở trong phòng ngủ không ngừng đi đi lại lại, sắc mặt hoàn toàn không ổn

Lãnh Mạc nằm trên giường, lông mày giựt giựt

Chẳng lẽ người phụ nữ phát hiện ra cái gì rồi?

“Không thể! Mình đều đã tiêu hủy tất cả chứng cứ rồi mà”

Tối hôm qua anh ấy lại đi chỗ Trương Hân rồi, Trương Hân trúng phải thuốc mê, anh liền làm mây lầm gió một trận, nói thật, như thế thật sự không có chút vui vẻ gì, lại còn phải cẩn thận không thể có hành động mạnh, càng thêm cẩn thận không thể để lại trên người cô ấy dấu vết, quả thực bị gò bó

Nhưng không có cách nào khác, bây giờ không lén lén lút lút như thế, đến cơ hội hôn cũng không có

Nghĩ đến anh có quyền có thểm thế mà lại gặp trắc trở trong tay của người phụ nữ này, còn cam lòng bị gây khó khăn, bản thân Lãnh Mạc đều không còn gì để nói bản thân nữa

“Trương Hân à Trương Hân, khoảng cách đến tiệc mừng thọ của lão thái gia Tô Gia còn có hơn một tháng, đến lúc đó......anh sẽ nhất định khiến em ngoan ngoãn quay lại tìm anh không được!”

......

“Hắc xì----“

Trương Hân trong phòng bỗng hắc hơi thật mạnh, cô day day mũi, toàn cơ thể đau nhức, nằm bất lực trong chăn

“Chẳng nhẽ thật sự là cảm lạnh rồi sao......”

Trương Hân mấy ngày hôm nay đều muốn đau khổ chết được, cũng không biết là chuyện gì nữa, gần đây hiệu xuất mơ thấy Lãnh Mạc thực sự quá cao rồi, vả lại mỗi lần mơ thấy anh ta.....đều không phải giấc mơ bình thường, toàn là mộng xuân!

Vả lại sau mỗi lần tỉnh giấc cô giống như đã làm qua thật vậy, khắp người vừa nhức vừa đau

Tiền Hiểu mua cho cô thuốc cảm lạnh, uống rồi mà chẳng cảm thấy có hiệu quả

“Ài.....”

Khó chịu nhất vẫn là mơ mộng xuân!

Trương Hân trốn trong chăn, đưa tay lên véo mặt mình, “chẳng lẽ là do lâu rồi không có đàn ông? Có nhu cầu tình dục rồi? Nhưng bản thân mình làm sao lại không có cảm nhận chứ!”

Trương Hân sắp điên lên mất!

Trong đêm hôm qua cô lại mơ mông xuân nữa, sáng hôm nay lại dậy muộn rồi, thời gian trước đây điều chỉnh ổn đồng hồ sinh lý cũng không có tác dụng rồi, bây giờ hàng ngày đều giống như không ngủ đủ vậy, cơ thể cứ chạm đến giường là mệt rã rời, cô bây giờ lượng ăn cơm đến kinh người, là còn nhiều hơn gấp một lần trước đây cô ăn, thật sự là.....đều sắp thành lợn rồi

Trương Hân đưa tay lên nắn nắn mặt bản thân, rồi lại đưa tay xuống xoa xoa bụng mình

“Hình như thật sự ăn mập lên rồi à.....”

Không được không được, cô nhất định phải khống chế thức ăn mới được, nếu không thì ăn thành một người béo, về sau trong giới giải trí còn có đất cho cô dung thân không à!

“Giảm cân! Bắt buộc giảm cân!”

Trương Hân “xoạt” một tiếng hất bỏ tấm chăn, trên sang trải ra một tấm đệm, bắt đầu thao tác yoga, lâu lắm rồi không thực hành yoga, chân tay hình như không còn nhanh nhẹn hoạt bát nữa, Trương Hân tập một tiếng, toát ra cả người đầy mồ hôi, giờ mới thần kinh mới thoải mái, không còn muốn ngủ nữa!

Trương Hân thu tấm thảm lại, đi đến bên cửa sổ!

Cô mở cánh cửa kính nhìn xuống dưới

Phía bên dưới tòa lầu của cô là một quảng trường rộng lớn, trên quảng trường hàng này đều có người lớn tuổi dẫn trẻ nhỏ chơi đùa trên quảng trường, thời gian 6 7 giờ tối hàng ngày sẽ có mốt tốp lão bà bà nhảy nhót ở trên quảng trường

Trên mặt của Trương Hân tràn đầy sự ghen tị

Cô đếm trên từng đầu ngón tay!

Ngoại trừ lần trước lén lút trốn ra ngoài, đến biệt thự của Tô Tố tìm Tô Tố, cô đều đã có hơn một tháng không có xuống lầu rồi!

Tính cách của cô không phải là người có thể nhẫn nhịn chịu đựng được, cũng không phải là người có thể ở trong nhà ở lâu như thế này, cô thích vui nhộn ồn ào, thích thành phố cũng thích dọa phố mua sắm

Nhưng bây giờ......

Tất cả mọi thứ đều trở thành ảo tưởng

Trương Hân thở dài, đóng cánh cửa sổ kính lại!

Những ngày tháng trong nhà như thế này......khi nào thì mới kết thúc à!

Cô thật sự nhẫn nhịn sắp muốn phát điên rồi!

Cảm giác này giống như con dao cùn cắt thịt vậy, vừa giày vò vừa đau đớn, còn không bằng một đao cho cô sảng khoái chút à!

Buổi trưa, khi Tiền Hiểu lại mang cơm đến cho Trương Hân, Trương Hân đặc biệt hỏi cô một số chuyện, “Hiểu Hiểu à, lần trước cô nói người của Lãnh Mạc tìm tôi đã không nhiều như thế nữa, bây giờ tay sai của anh ta đều đã giải tán chưa vậy à?”

Tiền Hiểu sững lại một chút, cúi gặm mặt xuống trả lời, “vẫn còn chưa đâu, làm sao thế?”

Trương Hân lắc lắc đầu, tinh thần thất xọng thở dài

“Có phải là cảm thấy một mình ở đây đặc biệt khó chịu không?”

“Ừm!” Trương Hân gật gật đầu, “tôi đều đã hơn một tháng không có ra khỏi cửa rồi, thật sự rất phiền à, Hiểu Hiểu, đọi khi nào người của Lãnh Mạc toàn bộ giải tán rồi cô nhất định phải nói với tôi một tiếng, tôi muốn xuống dưới lầu, cho dù là hít thở không khí thôi cũng tốt, ngày ngày chỉ ở trên lầu, ngoài trừ lúc cô mang cơm đến cho tôi, tôi bình thường đến người nói chuyện cũng không có, thật sự là rất nhàm chán vô vị, cũng rất phiền!”

Tiền Hiều nghĩ rồi nghĩ, “nếu không tôi nói với Tô tiểu thư một tiếng, gần đây Tô tiểu thư không có bận việc gì, thì để Tô tiểu thư và An tiểu thư đến gặp cô?”

Ánh mắt của Trương Hân sáng lên, như con cá chép lăn tròn từ trên ghế sopha nhảy dựng lên, “có thể không có thể không? Sẽ không bị phát hiện chứ!”

“Chắc sẽ không đâu, người của Lãnh Mạc đều đã giải tán gần hết rồi, vả lại cũng không có người đi theo dõi Tô tiểu thư, chỉ cần cô không ra khỏi cửa không bị người khác phát hiện ra, thì không có vấn đề gì. Tô tiểu thư và An tiểu thư đến đây cũng sẽ không bị người khác phát

hiện”

Trương Hân gật đầu liê liệ, “được à được à, vậy thì cô để Tố Tố và Tiểu Hy đến đây à, tôi ở đây nhẫn nhịn thêm một thời gian, chắc trên người sẽ mọc lên nấm thôi!”

“Được rồi, Trương Hân cô ăn cơm trước, tôi đợi chút thì đi gọi điện thoại cho Tô tiểu thư, rồi xem chúng tôi sáp xếp một chút”

“Được được được! Hiểu Hiểu thật sự rất cảm ơn cô”

Mép của Tiền Hiểu giật giật, trong lòng hổ thẹn quay đầu đi

Trương Hân ăn xong cơm, Tiền Hiểu xuống dưới lầu, cô truyền đạt lại ý muốn của Trương Hân cho Lãnh Mạc nghe, Lãnh Mạc do dự một chút mới gật đầu, “được rồi tôi biết rồi, cô nói với Tô Tố một tiếng, để cô ấy cẩn thận một chút, đừng để bị lộ ra!”

Chương 587

Buổi tối ngày hôm đó, Tô Tố và An Tiểu Hy liền đến nơi ở của Trương Hân

Trương Hân mở cửa nhìn thấy hai người bọn họ, "oa" kêu lên một tiếng, bổ nhào đến hai người họ, "oa oa oa, tớ nhờ hai người chết đi được.....hai cậu đến không bị ai phát hiện chứ, nhanh nhanh vào trong, nhanh chóng nhanh chóng"

"Ái ya, cẩn thận chút!"

"gâu gâu---"

"ý, đây là cái gì vậy? Dễ thương vậy!"

"Chó nhỏ à!" Tô Tố thả chú chó nhỏ trong lòng vào phòng khách, giống chó phốc sóc với bộ lông trắng như tuyết lập tức sải chân chạy lung tung khắp phòng khách, "không phải cậu nói quá cô đơn sao, tớ và Tiểu Hy lại không thể ngày ngày đến thăm cậu, vì vậy mới mang cho cậu con chó con chơi đùa!"

"Con cún này thật đáng yêu!"

Trương Hân bắt chú chó lại, cưỡng ép ôm vào trong lòng, có lẽ chú chó nhỏ cảm thấy không được thoải mái, cựa quậy muốn chạy trốn khỏi trong lòng của Trương Hân, Trương Hân ôm thật chặt chú cún, "con cún con này, mi là đến để bầu bạn với ta đó, biết không hả! Không phải là để mi chơi một mình, chú cún con này tên là gì hả!"

“còn chưa có tên, bản thân cậu tùy ý đặt”

Tô Tố và Tiểu Hy cùng nhau vào nhà, Tô Tố tiện tay vứt túi xách lên ghế sopha, từ trên xuống dưới xem xét Trương Hân một lượt, kinh ngạc nói, “Trương Hân, cậu hình như ăn mập lên rồi, xem ra khoảng thời gian này sống khá tốt nhỉ!”

Trương Hân không còn quan tâm đến chú cho con nữa, ôm lấy mặt, lo lắng nói, “thật sự mập rồi? tớ biết ngay thể nào cũng mập, Tố Tố đều tại cậu, cậu bảo Hiểu Hiểu ngày ngày đều mang cho tớ bao nhiêu đồ ăn ngon như thế, tớ làm sao có thể không mập à, vả lại ngày ngày ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, giống như nuôi heo vậy, cũng không vận động, khô mập mới là đó”

Tô Tố cười vui vẻ

Tiền Hiểu không phải người của cô ấy, cô ấy công lao này không thể nhận

Ba người khá lâu rồi không gạp mặt, tụ tập lại như có lời nói không hết

“Tớ thật sự muốn làm việc, muốn đi làm, thật muốn đi quay phim à!” Trương Hân thương cảm gào lên, “nhưng mà bây giờ tớ cái gì cũng không làm được rồi”

Tiểu Hy thở dài an ủi cô, “cậu thế này không phải khá tốt sao, xem như thưởng cho bản thân kỳ nghỉ! Tớ bây giờ ngược lại ngưỡng mộ cuộc sống như thế này của cậu không phải lo lắng không phải suy nghĩ, chuyện gì cũng không phải để tâm, ăn no rồi đợi đói, ái….tớ gần đây đều đang phiền chết đây”

“Cậu làm sao vậy?”

Trương Hân và Tô Tố cùng lúc nhìn qua

Tiểu Hy là người không giấu được chuyện, kể rõ ngọn ngành chuyện cô và Tôn Nguyên chia tay cho hai người họ, "bây giờ Tôn Nguyên như người bị điên vậy, tớ quay tiết mục anh ta ở trong phòng nghỉ ngơi của đài truyền hình đợi tớ, tớ ra ngoài tham gia hoạt động, anh ta cũng không biết từ đâu kiếm được thiệp mời, cũng cùng tớ tham gia hoạt động…..cậu nói xem anh ta một người kinh doanh ngày ngày trà trộn vào trong giới tin tức giải trí, thật sự là……tớ đều sắp bị anh ta giày vò điên mất rồi! chia tay cũng là do anh ta đưa ra, được! tớ đồng ý anh ta rồi! sau khi anh ta chia tay lập tức đi xem mắt gặp người nhà của người phụ nữ khác, được! đây đều là chuyện của anh ta, tớ không quản, nhưng cái con người này làm sao vẫn như hồn phách không tan biến đến quấy rầy tớ! bây giờ đồng nghiệp và lãnh đạo trong đài đều nói hai bọn tớ là một cặp"

Trương Hân và Tô Tố nghe xong không nói lên lời nào

Trương Hân lòng đầy căm phẫn, "Tiểu Hy, cậu nếu như chia tay với Tôn Nguyên đó rồi thì chia tay dứt khoát một chút, tớ nói cậu nghe, tên Tôn Nguyên đó thậ sự không phải là tốt đẹp gì, trước đây không phải cũng là theo đuổi cậu theo đuổi rất lâu sao, kết quả cậu không đồng ý, người ta thì ổn rồi! Lập tức tìm người thay thế! Bây giờ dùng thủ đoạn hèn hạ lừa gạt được cậu, xong rồi. Chưa đến một tháng lập tức muốn chia tay với cậu! Cùng mặn nồng với người phụ nữ khác vẫn còn quấy rầy cậu không buông tha! Hành vi này có khác gì Lãnh Mạc đâu! Trong giới của bọn họ đều là tồi tệ!"

Miệng của Tô Tố giật giật

Cô thì có cách nhìn không giống thế, "chuyện có phải có gì hiểu lầm không?"

“Không có hiểu lầm!” Tiểu Hy cắn răng nói, “tớ tận mắt nhìn thấy anh ta đi xem mắt người phụ nữ khác! Vả lại bố mẹ hai bên đều ở đó, như thế còn có thể hiểu lầm cái gì! Trương Hân nói không sai chút nào, Tôn Nguyên anh ta là một tên tồi tệ, anh ta khẳng định là trong lòng không cam chịu, không muốn thấy tớ sống tốt, vì vậy mới như thế không buông tha cho tớ!”

Tiểu Hy càng nghĩ càng tức giận, “tớ thật sự đúng là xui rồi, làm sao có thể đồng ý quen với một tên tồi tệ như thế, còn quen những một tháng lận! Hắn ta con nói tớ không cùng hắn đi gặp người nhà, chính tớ vừa mới xác nhận môi quan hệ đa đi gặp người nhà rồi, vả lại mẹ của hắn ta cơ bản không thích tớ, còn nói nhận cái cô Triệu Tịnh đó làm con dâu thôi, Triệu Tịnh đều đã tìm đến cửa uy hiếp rồi.....”

“Tiểu Hy tớ nói cậu nghe, nam nữ trong giới của bọn họ, đều là kiểu đó, từng người đều ỷ lại bản thân có quyền có thế, tất cả đều ỷ thế ức hiếp người, da mặt mỗi người đều không cần nữa, cậu chia tay Tôn Nguyên cũng tốt, tớ thấy anh ta cũng không phải là người thành thật, để tránh sau này đau khổ, còn không bằng bây giờ chia tay luôn, đau một lần còn hơn đau mãi mãi! Cậu xem xem tớ, tớ ba năm trước nếu như chia tay với Lãnh Mạc rồi, thì sẽ không bị thảm thương như thế này"

Trương Hân khuôn mặt đau khổ, “tớ chính là vết xe đổ phía trước, cậu đừng bao giờ để biến thành như tớ nữa, sau cùng đâu lòng hại cơ thể, đến bản thân cũng không muốn nữa! Bọn họ có quyền có thế, muốn đối phó với chũng ta một cô nương nhỏ bé, vậy thật sự chỉ là chuyện trong phút chốc, vì vậy cậu đừng có ngốc nghếch, Tôn Nguyên đó dù có làm sao, cậu cũng đừng tha thứ cho anh ta!”

Tiểu Hy rất đồng tình với lời của Trương Hân, nghe xong gật đầu liên tục!

Tô Tố ở một bên nhìn hai người, miệng cứ giật giật liên hồi, một câu cũng nói không ra

Ái.....

Hai người phụ nữ này.....thật sự bị đàn ông kích động đến mức căm ghét thế đời rồi!

Nhưng.....

Tô Tố nhìn Trương Hân, lại nhìn Tiểu Hy, không biết tại sao, cô cảm thấy, hai người phụ nữ này, cơ bản chạy không thoát khỏi bàn tay của hai người đàn ông đó

Trương Hân không cần nói rồi

Bâu giờ bị Lãnh Mạc hàng ngày giấu trong bóng tối, nói không chừng khi nào Lãnh Mạc muốn hành động rồi

Còn Tôn Nguyên.....đều đã bắt đầu hành động rồi

Tô Tố nhìn hai người phụ nữ giống như tìm thấy đồng minh, hai người phụ nữ cùng nhau khiếu nại bất bình, đó phải gọi là cùng tư tưởng đồng chí

Tô Tố hoàn toàn không chen ngang được lời, nghe thôi mà mí mắt đều chớp chớp

Không dễ dàng gì, đọi hai người phụ nữ nói mệt rồi, công phu nghỉ giữa hiệp, Tô Tố nhanh chóng đưa ra món quà mang cho Trương Hân đưa cho cô ấy

“Đây là cái gì?”

Tô Tố mở gói quà, lộ ra món đồ bên trong, “điện thoại mới! Bên trong mua giúp cậu số điện thoại mới, cậu khi nào cảm thấy buồn chán thì có thể lướt weibo, hoặc có thể xem truyền hình, nếu không được nữa có thể gọi điện thoại cho tớ, bây giờ người của Lãnh Mạc đã gần như giải tán rồi, gọi điện thoại chắc không có vấn đề gì”

“A, Tố Tố cậu suy nghĩ thật chu đáo à, cậu đều không biết, tớ ở đây sắp mọc nấm mốc rồi, giải trí hàng ngày ngoại trừ xem ti vi vẫn là xem ti vi, lại không có tiết mục nào hay, tớ thật sự là....giờ thì tốt rồi, có điện thoại thì có thể vui vẻ chơi đùa rồi”

Tô Tố lại có chút chột dạ

Bởi vì chiếc điện thoại này không phải là cô chuẩn bị, mà là Lãnh Mạc sai Vương Bưu đưa đến chỗ cô, chuyên môn kêu cô mang đến cho Trương Hân, trong chiếc điện thoại này, nói không chừng còn lắp đặt cáu gì linh tinh nữa

Chương 588

Tô Tố đoán không sai

Lãnh Mạc đích thực trong điện thoại có lắp đặt chút gì đó, anh vì muốn phòng tránh Trương Hân lại cùng anh chơi trò mất tích, lần này ở trong điện thoại mới lắp đặt hệ thống định vị theo dõi trên toàn thế giới cao cấp, chỉ cần Trương Hân mang theo điện thoại, ở bên này của anh có thể lập tức nhận được thông báo, lập tức có thể xác định vị trí hiện tại của Trương Hân

Trương Hân đương nhiên không biết điều này, ôm lấy điện thoại phải gọi là vui sướng

Thời gian có người bầu bạn dường như trôi qua thật nhanh, nhìn cái trời sắp tối rồi, Tiểu Hy và Tô Tố cũng phải về nhà, Trương Hân tiễn hai người bọn họ ra cửa, nét mặt nuối tiếc, “hai người các cậu nhớ có rảnh thì thường xuyên đến thăm tớ à, tớ bây giờ giống như người già không tổ ấm vậy, rất cần sự quan tâm của các cậu à”

Người già không tổ ấm.....

Tô Tố và Tiểu Hy suýt chút nữa phụt ra

Tô Tố vẫy vẫy tay với cô ấy, “biết rồi, cậu yên tâm đi, tó khoảng thời gian này khá rảnh rỗi, có thời gian sẽ đến thăm cậu, cậu thành thành thật thật ở đây, đợi khi nào người của Lãnh Mạc không tìm cậu nữa, tớ sẽ thông báo cho cậu!”

Trương Hân gật đâu liê liệ

Sau khi hai người đó rời đi, trong nhà lại chỉ còn một mình Trương Hân!

Ồ! Không!

Còn có một chú chó phốc sóc nhỏ bé trắng tuyết!

Trương Hân buồn nản ôm lấy chú chó phốc sóc vào lòng, cái đầu nhỏ bé chú chó nhỏ, toàn thân trắng tuyết, vô cùng dễ thương. Trương Hân đưa tay ra trêu đùa với nó, chú chó nhỏ cũng có tính khí, không quản Trương Hân đùa giỡn làm sao, nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái

“Ya! Cũng có tính cách ghê!” Trương Hân hứ nhẹ một tiếng, ôm lấy hai chân trước của nó, nhìn vào trong mắt của nó, khuôn mặt hung hăng, “cái tính cách này của nhà mi làm sao mà giống yi chang một ai đó vậy!”

Tên Lãnh Mạc đó không phải cũng thế này sao, đối với ai cũng lạnh nhạt hờ hững!

Chú chó phốc sóc nhỏ nhìn thấy Trương Hân hung dữ, “gâu gâu” sủa thẳng vào cô

“Còn dám cắn ta! Tên nhóc này tính phí không nhỏ à. Hứ! Ta quyết định rồi, tên gọi về sau của nhà mi là Tiểu Lãnh Mạc! ha ha, đúng, gọi là Tiểu Lãnh Mạc thật phù hợp” Trương Hân véo hai má của chú chó, “nghe thấy chưa hả, tên gọi về sau của nhà mi là Tiểu Lãnh Mạc! nào nào nào, Tiểu Lãnh mạc, kêu một tiếng cho chị nào”

“Gâu! Gâu gâu!”

“Rất tốt rất tốt, nhớ đó, chỉ cần mi ngoan ngoãn, chị sẽ không ngược đãi mi!”

Khi Tiền Hiểu mang cơm tối đến cho Trương Hân, nhìn thấy Trương Hân đang chơi đùa cùng chú chó nhỏ, nghe thấy Trương Hân một khẩu một tiếng “Tiểu Lãnh Mạc” Tiền Hiều chân bước vấp ngã, suýt chút nữa làm đổ hộp thức ăn trên tay

Cái cô Trương Hân này....sao mà giống đại ca vậy!

Tiền Hiểu nhìn chú chó nhỏ trong lòng của Trương Hân, mấy tiếng trước đây, đại ca vẫn còn ôm con chó nhỏ này, một khẩu một tiếng “Tiểu Trương Hân”, bây giờ chú chó nhỏ này đến tay của Trương Hân, tên gọi đổi thành là “Tiểu Lãnh Mạc”

Hai người này đến đặt tên cho chú chó nhỏ cũng đều có vị xấu xa như thế

“Trương Hân, có thể ăn cơm rồi”

“Ồ, đến đây đến đây”

Trương Hân ôm chú chó nhỏ, lấy cho nó chút đồ ăn trước, cô dùng bắt nhỏ lấy ít thức ăn chay cho chú chó ăn, kết quả tên nhóc này chỉ ngửi một chút, sau đó ghét bỏ ngoảnh đầu đi

“Còn khá xoi mói à!”

Điểm này cũng giống với Lãnh Mạc, không quản làm điều gì, đều xoi mói muốn chết!

Trương Hân càng ngày càng cảm thấy, chú chó nhỏ này đơn giản là hình ảnh thu nhỏ của Lãnh Mạc à, cái tên “Tiểu Lãnh Mạc” đúng thật

là càng nghe càng phù hợp

Trương Hân lại lấy cho chú chó nhỏ một bát thịt miếng

Lúc này tên nhóc này vô cùng nể mặt, vẫy vẫy cái đuôi, ăn thì phải gọi là hoan khoái

“Còn là động vật ăn thịt!”

Tiền Hiều ở một bên nhìn chú chó nhỏ ăn thức ăn, mép giật giật

May quá....

May mà hôm nay đại ca không kêu cô bỏ vào trong thức ăn đồ gì đó, nếu không thì chú chó nhỏ này lập tức ngủ, Trương Hân nhìn thấy không có chút hoài nghi mới lạ đó!

“Trương Hân, tôi ngày mai mà đến cho cô thức ăn cho chó vậy, cho chó cảnh ăn những thứ này, màu lông sẽ bị biến màu đó”

“Ồ, được thôi”

Bình thường, hàng ngày khi ăn cơm, Tiền Hiểu sẽ rời khỏi, hôm nay thì không có!

Trương Hân có chút kỳ lạ, “Tiền Hiểu, cô có muốn ngồi xuống ăn chút không?”

“Không cần không cần, tôi đã ăn cơm rồi”

“Ồ!”

Nét mặt của Tiền Hiểu như có lời muốn nói nhưng ngừng lại

“Cô có phải có lời muốn nói với tôi không?”

“Là có một vài lời, không biết nên nói hay không nên nói.....”

“Cô nói ra tôi xem sao!”

“Tôi có nghe nói à, nghe nói! Không biết chuyện này là sự thậy hay là giả!” Tiền Hiểu do dự nói, “Trương Hân, thực chất công việc chính của tôi là làm vệ sĩ cho người ta, có chút công phu, tôi nghe chủ sử dụng của tôi nói....nói cái người Lãnh Mạc đó, khoảng thời gian gần đây hình như bị người của xã hội đen truy sát! Ái....Trương tiểu thư cô làm sao rồi?”

Truy sát?

Có người truy sát Lãnh Mạc?

Trương Hân trong lòng phút chốc căng thẳng, “vậy thì anh ta làm sao rồi? Anh ta sẽ không có chuyện gì chứ.....không đúng không đúng, anh ta mỗi lần đi ra khỏi cửa bên cạnh đều có bao nhiêu vệ sĩ như vậy, khẳng định sẽ không xảy ra chuyện.....”

Tiền Hiểu trong ánh mắt lóe lên, tiếp tục nói, “thực tế lúc này đối với chúng ta mà nói là chuyện tốt, nếu như người ta thật sự thành công rồi, vậy Trương Hân cô có thể tự do rồi, đến lúc đó cũng không có người sẽ tìm đến cô, cô nghĩ muốn đi đâu thì đi đó, muốn làm gì thì làm cái đó, như thế không phải rất tốt sao!”

Trương Hân á khẩu không nói

Cô là muốn tự do, nhưng....nhưng tự do này.....cái giá không phải muốn đổi lấy tính mạng của Lãnh Mạc!

Cô.....trước giờ cũng chưa từng nghĩ muốn Lãnh Mạc chết à!

Chết.....

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Trương Hân bắt đầu co rúm lại

Cơm cô cũng không ăn nổi nữa, từ trên ghế đứng dậy, không ngừng đi đi lại lại trong căn phòng, qua một lúc, cô nuôt nuốt nước bọt nhìn Tiền Hiểu, "cài này.....Lãnh Mạc anh ta biết có người muốn truy sát anh ta không?"

"Chắc có biết! Lãnh Mạc trong xã hội đen, vả lại ở trong đó còn rất tốt, tin tức khẳng định nhanh hơn chúng ta, loại chuyện này anh ta chắc trong lòng có tính toán rồi"

Vậy thì tốt!

Vậy thì tốt....

Thế nhưng, trong lòng của Trương Hân vẫn không hoàn toàn thả lỏng, Tiền Hiểu tiếp tục nói, "nhưng mà chỉ có nghìn năm làm trộm, nào có nghìn năm chống trộm, nếu như người khác hạ quyết tâm muốn đối phó với anh ta, nói không chừng anh ta lúc nào thì gặp nạn rồi!"

Trương Hân vừa mới thả lỏng một chút thì lại căng thẳng lại

Khuôn mặt cô cứng đơ, "anh ta biết có người muốn truy sát anh ta, chắc sẽ cẩn thận"

"điều này không nói chắc chắn, Lãnh Mạc vì muốn tìm cô, ở thành phố A động tĩnh gây ra không hề nhỏ, sợ là sợ có người muốn lấy cô

ra làm con mồi, đến lúc đó chẳng hay những người đó nói cô ở trong tay chúng, muốn Lãnh Mạc một mình đến cứu cô.....”

“Không đâu không đâu, anh ta không có ngốc, làm sao sẽ làm như thế!”

Tiền Hiểu nhún nhún vai, “cái này ai biết được, thế lực của Lãnh Mạc thực tế khá lớn mạnh, anh ta ở trong thành phố A tìm cô lâu như vậy mà không tìm thấy, nếu như người khác biết chuyện của cô, lấy chuyện này làm thông tin, nói không chừng Lãnh Mạc tin, dù gì thì, anh ta tìm lâu như thế tìm không thấy người, chắc sẽ nghĩ là bị người khác tóm rồi!”

Sắc mặt của Trương Hân càng thêm cứng đơ rồi!

Lãnh Mạc....anh ta sẽ vì cô một thân một dao đi gặp mặt sao?

Không sợ là một âm mưu?

Anh ta chắc sẽ không ngu ngốc như thế, cũng sẽ không dốt chứ!

Nhưng.....

Trong đầu Trương Hân lại xuất hiện ra âm thanh

Chẳng may thì sao!

Chẳng may anh ta thật sự làm như thế thì sao!

Vậy không phải nguy hiểm rồi

Nghĩ như thế, Trương Hân bỗng chốc nắm chặt lấy điện thoại trong tay!

Cô....có nên gửi tin nhắn cho Lãnh Mạc, nói cho anh ta, cô rất an toàn?

Chương 589

Không được không được!

Nếu mà nhắn tin đi rồi, vậy thì Lãnh Mạc khẳng định sẽ theo tin nhắn tìm đến đây!

Tên đó thủ đoạn nhiều như thế, thật sự để anh ta biết được nơi cô đang lẩn trốn, cô khẳng định sẽ bị bắt về, sau đó quay trở lại tháng ngày trước đây!

Không được

Cô không thể nhắn tin!

Nhưng....

Nhưng nếu như Lãnh Mạc bởi vì cô.....

Anh ta không ngốc đến mức độ đó đâu!~

Anh ta vì cô, đều không cắt đứt rõ ràng với người phụ nữ khác, càng không thể vì cô đến mạng không cần!

Lãnh Mạc thông minh như vậy, làm chuyện như thế không phải là phong cách của anh ta à!

Tiền Hiểu ở một bên nhìn sắc mặt Trương Hân một lúc xanh một lúc trắng, nhịn không được nói,"Trương Hân cô cũng không cần phải lo lắng, nói không chừng sẽ không có chuyện...."

“Ai lo lắng, ai lo lắng cho anh ta hả!”

Tiền Hiểu mỉm cười, không có nói thêm cái gì

Đợi sau khi Tiền Hiểu đi rồi, Trương Hân tư tưởng không tập trung ôm lấy chú chó nhỏ, cô xoa đầu chú chó, “Tiểu Lãnh Mạc, mi nói xem.....Lãnh Mạc anh ta chắc sẽ không có chuyện chứ, đúng không?”

“Gâu! Gâu gâu!”

Trương Hân lòng buôn phiền suy nghĩ rối loạn, bức rức khó chịu!

Không phải chỉ là một Lãnh Mạc thôi sao!

Nói thẳng ra, không phải chỉ là một thằng đàn ông sao!

Tâm trạng của cô làm sao có thể bị một người đàn ông ảnh hưởng được, Trương Hân đặt chú chó xuống, cưỡng chế bản thân không nghĩ tiếp, đi tắm rồi ngủ!

Giấc ngủ này ngủ không được bình yên!

Trương Hân liên tục mơ thấy ác mộng!

Trong mơ!

Lãnh Mạc khắp người là máu nằm trong vũng máu, trên ngực còn có một lỗ do súng bắn vào, ở lỗ thủng máu không ngừng chảy ra, dường như không thể ngừng vậy, trên người Lãnh Mạc đã bị nhuốm đỏ máu tươi, trong miệng anh cũng nôn ra máu, giơ tay đưa về phía Trương Hân

“Trương Hân, tại sao....không xuất hiện, tại sao.....”

Không!

Trương Hân “xoạt” một tiếng ngồi bật dậy, cô thở hổn hển, khắp người ướt đẫm mồ hôi

Trương Hân nắm chặt lấy chiếc chăn, mở bóng đèn ở đầu giường lên!

Mơ!

Thì ra là mơ!

Cô nghĩ về cảnh tưởng trong giấc mơ, con tim “bụp bụp bụp” đập mạnh, tâm trạng lâu lâu không bình phục!

Trương Hân nhìn thời gian, mới sáng sớm 2 giờ!

Cô không thể ngủ tiếp được, mở đèn căn phòng, chân đất xuống khỏi giường

“Gâu! Gâu gâu!”

Khe cửa truyền vào tiếng sủa của chú chó nhỏ

Trương Hân mở cánh cửa, chú nhỏ màu trắng lập tức chạy vào trong phòng, quấn quanh hai vòng dưới chân cô, sau khi phát hiện cô không có chuyện thì ngừng sủa

Tên nhóc này.....là lo lắng cho cô sao!

Trong lòng Trương Hân có chút ấm áp, cô cúi người xuống ôm lấy tên nhóc, đưa tay ra vuốt bộ lông trên người chú nhóc, “Tiểu Lãnh Mạc, Lãnh Mạc anh ta sẽ không có chuyện, phải không!”

Chú cho nhỏ đương nhiên không thể trả lời câu hỏi của cô, Trương Hân thở dài, nỗi lo lắng trong lòng làm sao cũng không thể tan ra

Cô lại nhìn về chiếc điện thoại ở đầu giường

Trong lịch sử cuộc gọi của điện thoại một màn hình trắng, số điện thoại của Lãnh Mạc cô không cần nghĩ cũng biết là thế nào, nhưng cô chỉ sau khi ấn hai nút, thì phiền muộn ấn nút quay về!

Chi là giấc mơ mà thôi!

Khẳng định sẽ không có chuyện!

Mọi người không phải đều nói, mơ là ngược lại sao!

Nói không chừng lúc này Lãnh Mạc đang ở trong vòng tay của ấm áp ngọc ngà rồi, hiện đang khoan khoái vui vẻ cũng nói không chừng!

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Trương Hân như bị một gáo nước lạnh dội vào vậy, cả con tim như co rúm lại, cô cắn chặt lấy răng cửa, tắm một cái, tắm gội bỏ lớp mồ hôi khắp người, lại thay bộ ga giường, nằm lại trên giường

Lần này thì không có ý buồn ngủ nữa

Trương Hân ôm lấy chú chó lên giường, cảm nhận bên cạnh có sự sống, cô cảm thấy không còn trống vắng nữa

May Tô Tố có lòng

Mang đến tặng cô một tên nhóc này

......

Khi trời lấp lửng sáng, Trương Hân mới mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi

Sau khi ngủ thiếp đi, Trương Hân lại lần nữa gặp ác mộng!

Lần này không phải là Lãnh Mạc gặp chuyện, mà là mơ thấy trong biệt thự Bán Sơn, Lãnh Mạc tay trái tay phải bao vậy xung quanh toàn bộ đều là mỹ nữ, rất thoải mái vui vẻ, mà trên mặt của Lãnh Mạc dường như có thể cười ra hoa, cùng với mấy mỹ nữ uống rượu, thỉnh thoảng còn hôn bọn họ một cái, đó phải gọi là vui sướng!

Trương Hân tức giận phổi như muốn nổ tung!

Cô đứng trước cửa biệt thự, vừa mới muốn xông vào tát cho Lãnh Mạc một cái, kết quả, tình hình bỗng thay đổi!

Người phụ nữ Lãnh Mạc ôm trong lòng, bỗng nhiên không biết từ đâu lấy ra một con dao hoa quả, sắc mặt hung ác, độc ác đâm thẳng con dao vào tim Lãnh Mạc!

Nụ cười trên mặt của Lãnh Mạc đột nhiên ngừng lại!

Lại là toàn thân là máu!

Trương Hân lại làn nữa từ trong mơ tỉnh dậy, cô thở nặng nề, nhìn vào đồng hồ, đồng hồ hiện thì rõ khoảng thời gian cô vừa mới ngủ, mới không quá nửa tiếng!

Mà lúc này, sắc tròi đã sáng lên

Phảng phất loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng tim kêu và bọ kêu trong đầu!

Trương Hân cuộn chắt lấy chăn, trên chiếc chăn đều bị cô cuốn thành nhăn nhó. Chú chó phốc sóc nhỏ cũng bị Trương Hân làm tỉnh giấc, đôi mắt tròn long lanh nhìn cô

"Xin lỗi....gây ồn làm tỉnh giấc mi rồi!" Trương Hân làm vài cái hít thở sâu, tâm trạng của cô dần dần bình phục trở lại, cô đưa tay ra xoa xoa đầu chú chó nhỏ, "mi tiếp tục ngủ đi"

Trương Hân lật bỏ chăn xuống giường!

Lần này, cô dù thế nào cũng không thể ngủ tiếp được rồi!

Trong lòng cô rất rối loạn!

Trong đầu toàn là dáng vẻ Lãnh Mạc ngã trong vũng máu!

Trương Hân nắm lấy điện thoại, trên điện thoại tìm kiếm tin tức có liên quan đến Lãnh Mạc!

Đột nhiên......

Trên tin tức ghi lại rất đơn giản, chỉ nói Lãnh Mạc là một nhà từ thiện, kinh doanh một công ty.....đến cả thân thế sau anh cũng không có nhắc đến, đương nhiên càng thêm không thể xuất hiện tin tức Lãnh Mạc bị người khác truy sát.....

Trương Hân nắm thật chặt điện thoại!

Cũng không biết....Lãnh Mạc rốt cuộc làm sao rồi!

“Anh ta khẳng định sẽ không xảy ra chuyện”

Hai người bọn họ tính ra thời gian, cũng vướng víu với nhau tròn đúng 11 năm rồi, 11 năm này, Lãnh Mạc cung gặp phải không ít nguy hiểm, có khi cô ở cùng với Lãnh Mạc, đều gặp phải nguy hiểm, nhưng càng nhiều hơn thế, cô còn chưa kịp căng thẳng, nguy hiểm đã bị Vương Bưu bọn họ xử lý xong rồi

Anh ta hùng mạnh như thế, ít ra thì từ khi bọn họ quen biết đến bây giờ, cô chưa từng nhìn thấy Lãnh Mạc bị thương qua!

Trong biệt thự Bán Sơn tại phòng luyện công!

Lãnh Mạc hàng ngày đều sẽ ở trong đây luyện tập côn phu đánh đối kháng. Cô có lần hiếu kỳ, nhìn thấy anh không có cầm vũ khí, tay không đánh tám người đàn ông lực lưỡng đều không dậy nổi!

Vì vậy......cho dù bên cạnh anh ta không có vệ sĩ, người có khả năng đả thương anh ta không nhiều!

Càng hơn thế nữa, anh ta còn luôn có mang theo bên mình súng phòng thân!

Kỹ thuật súng của anh ta rất chuẩn, dường như là không phát nào trượt, vì vậy.....anh ta sẽ không có chuyện!

Tuyệt đối sẽ không!

Trương Hân như thế, không dễ dàng gì mói thuyết phục được bản thân

Thế nhưng, khi Tô Tố gọi điện thoại đến, tất cả những gì trong lòng

cô xây dựng, toàn bộ giống như bức tường trong phút chốc sụp đổ, phút chốc như quân lính tan rã

“Cậu, cậu nói cái gì?”

“Trương Hân, tớ là cảm thấy chuyện như thế này cậu bắt buộc phải biết, vì vậy mới nói với cậu! Tớ nghe Tiêu Lăng nói, Lãnh Mạc anh ta tối ngày hôm qua bị người ta truy sát, bây giwof trên người trúng một phát, còn không biết người là sống là chết! tớ và Tiêu Lăng giờ muốn đi biệt thự Bán Sơn xem tình hình của anh ta.....cậu, có muốn cùng chúng tớ đi xem không?”

Chương 590

Bùm!

Đầu của Trương Hân đột nhiên nổ ra một tiếng bùm!

Trong chớp mắt, đầu óc cô là một khoảng trắng, bên tai là câu nói vang vọng của Tô Tố, "Vẫn chưa biết là chết hay là sống..."

Sao lại như vậy!

Sao lại như vậy chứ!

Không phải là mơ sao!

Ai có thể nói cho cô biết tại sao giấc mơ lại trở thành thật! Đầu Trương Hân đều là hình dáng toàn thân đầy máu của Lãnh Mạc trong mơ, các ngón tay cô bắt đầu run rẩy dữ dội, dần dần, cổ tay, cánh tay...toàn thân bắt đầu run dữ dội lên.

Cô gần như không cầm chắt được chiếc điện thoại, cả người dường như bị sét đánh, cả người ngây ra ở đó.

"Trương Hân! Trương Hân?"

"Mình...đây!" vừa mở miệng, Trương Hân phát hiện trong giọng nói của cô cố mang theo tiếng nấc, cô che miệng lại, nước mắt không kiềm được chảy xuống, "Tô Tố, mình đi! Mình phải đi thăm anh ấy!"

"Được, cậu đợi đấy, mình và Tiêu Lăng lập tức đến đón cậu!"

Trương Hân thấy một giây trôi qua mà cứ như một năm trôi qua vậy!

Không biết vì sao, trước đây khi ở cùng nhau, trong đầu cô toàn bới ra những điểm xấu của Lãnh Mạc, nào là không tốt với cô thế này thế kia, nhưng giờ...lúc anh gặp nguy hiểm, trong đầy cô lại hiện ra, lại toàn là điểm tốt của Lãnh Mạc!

Ví dụ như... lúc cô vừa mới vào ngành giải trí, căn bản không biết luật lệ ngầm của ngành giải trí, xém tí nữa bị người khác lợi dụng, lúc đó chính là Lãnh Mạc từ trong khách sạn cứu cô ra!

Ví dụ như...lúc cô bị các diễn viên bài trừ ở đoàn phim, cũng không biết Lãnh Mạc nghe tin này ở đâu ra, lại gọi đạo diễn đến nhà, sau đó những diễn viên nữ trong đoàn phim đều biến mất.

Lại ví dụ như....công ty cho cô nhận quảng cáo, đã kí hợp đồng xong rồi, kết quả lại bị nữ minh tinh khác cướp mất, cũng là Lãnh Mạc ra mặt, cướp quảng cáo về cho cô!

Lại ví dụ như... lúc cô đau buồn khó chịu, Lãnh Mạc đều ở bên cô, tuy chả nói được câu an ủi nào, nhưng dù lại ở bên cạnh trong im lặng, cũng đã khiến cô không cô đơn rồi!

Còn nữa….cô cho rằng Tố Tố chết rồi, Lãnh Mạc cũng toàn tâm toàn ý giúp cô tìm Bạch Linh và Mộ Tầm trả thù…

Trương Hân cả mặt băng lạnh, cô vừa sờ mặt, trên mặt toàn là nước mắt!

Lúc Tô Tố đến thấy bộ dạng Trương Hân chính là như thế đó!

Trương Hân nhìn thấy Tô Tố, bay nhanh qua đó.

“Tố Tố, Tố Tố, anh ấy sao rồi, anh ấy có sao không?”

“Mình cũng không biết!” mắt Tô Tố khẽ nhấp nháy, thở dài nắm lấy tay cô, “Bạn đừng sốt ruột, có lẽ không nghiêm trọng như vậy!”

Trương Hân mắt đầy lệ nhìn Tiêu Lăng, như thể từ chỗ anh mới nhận được đáp án khiến lòng cô an tâm.

Tiêu Lăng lắc đầu, “Tình trạng ra phải đi thăm anh ấy mới biết được, đi thôi, đừng làm lỡ thời gian, chúng ta mau xuất phát!”

Ba người cùng xuống dưới lầu, Tiêu Lăng lái xe, Tô Tố ngồi cạnh chỗ lái xe, Trương Hân một mình ngồi ngây ra hàng ghế sau, cả người cô như bị quỷ cướp mất hồn vậy, đôi mắt bơ phờ, khong biết đang nghĩ gì.

“Trương Hân, cậu đừng lo lắng, có lẽ mọi chuyện không nghiêm trọng vậy đâu.”

Trương Hân cũng không muốn lo lắng, nhưng cô ta kiềm không được!

Trong đầu cô ta toàn là những cảnh trong mơ ấy!

Cô không dám tưởng tượng, nếu như Lãnh Mạc thực sự có chuyện gì, cô phải làm sao đây!

Tình cảm mười một năm giữa hai người, cô từ khi mười bảy tuổi đã theo Lãnh Mạc, có thể nói…ngườI đàn ông này không chỉ là đàn ông của cô, mà trong mười một năm này cô đã sớm coi Lãnh Mạc như người thân của chính mình, thân thiết giống như Tố Tố vây!

Tô Tố thấy Trương Hân như vậy, đưa mắt nhìn Tiêu Lăng, ánh mắt có chút áy náy.

Tiêu Lăng nắm chặt tay cô, an ủi trong im lặng.

Xe rất nhanh đến, mới chớp mắt đã đến chân núi của biệt thự Bán Sơn.

Dưới chân núi bố trí đầy tiếng còi báo động đêm, Tô Tố quay người dặn Trương Hân, "Cậu ở ghế sau nấp xuống đi! Nếu như tình trạng Lãnh Mạc không nghiêm trọng, không thể để anh ta phát hiện ra cậu, đến lúc đó mình và Tiêu Lăng còn có thể dẫn cậu ra khỏi!"

"Ừm!"

Trương Hân hoàn hồn, lặng lẽ nằm nấp xuống khe hở giữa ghế.

Xe Tiêu Lăng nếu nhìn từ bên ngoài vào sẽ không thấy bên trong, nhưng từ bên trong có thể thấy rõ tình trạng bên ngoài! Tiêu Lăng hạ cửa sổ ghế đầu xuống, bảo vệ biệt thự Bán Sơn nhìn thấy Tiêu Lăng, lập tức cho qua.

Xe đi một mạch tới thẳng biệt thự mà không gặp bất kỳ trở ngại nào!

Đến biệt thự, xe vẫn chưa ngừng lại, trực tiếp tiến vào khu vườn hoa phía trong biệt thự, mà bên cạnh vườn hoa chính là phòng khách của biệt thự.

Tiêu Lăng và Tô Tố chuẩn bị xuống xe.

Tô Tố căn dặn Trương Hân, "Mình và Tiêu Lăng xuống xem tình hình, nếu tình huống không nghiêm trọng sẽ báo cậu sau, nếu tình huống nghiêm trọng…. mình và Tiêu Lăng sẽ tìm cách cho cậu trà

trộn vào đó."

"Ừm!"

Tiêu Lăng và Tô Tố xuống xe, đóng cửa xe lại.

Trương Hân một mình ngồi trong xe, khẩn trương nhìn tình huống bên ngoài!

Cô đã gần một tháng không quay lại đây, biệt thự Bán Sơn không có bất cứ gì thay đổi, nhưng Trương Hân lại phát hiện ra một số điểm lạ, ví dụ như…tất cả mọi người đều vội vã đi từ lối vườn hoa vào.

Có hai người giúp việc vừa đi vừa nói, giọng nói của họ truyền đến tai của Trương Hân.

"Thật là hù chết người, cô không biết đâu, tối qua khi tôi đến phòng Lãnh tiêu sinh dọn dẹp…trong phòng vứt đầy bông băng dính máu, nhìn vào sợ chết đi được! Tôi nghe nói…là bị thương do súng đó! Lãnh tiên sinh mấy năm nay đều chưa từng bị thương nặng như vậy, cũng không biết ai lại to gan như vậy có thể gây ra vết thương sâu như thế."

Người nữ giúp việc khác nói, "Tôi nghe nói…nghe nói á, nghe nói có liên qua đến phu nhân!"

"Liên quan đến phu nhân? Phu nhân chả phải đã rời khỏi nhà hơn một tháng rồi sao, sao lại liên quan đến phu nhân được?''

''Cái này tôi cũng không biết!'' Người giúp việc nhẹ nhàng nói, '' Tóm lại sáng nay lúc tôi đưa đồ ăn sáng đến cho anh Bưu và mấy anh em, nghe anh Bưu nói hình như có liên quan đến phu nhân, cụ thể ra sao thì tôi không rõ! ÀI! tóm lại tôi chỉ mong Lãnh tiêu sinh có thể khỏe lại,

tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì, nếu không công việc của chúng ta cũng toi luôn!''

''Đúng vậy đúng vậy, hy vọng Lãnh tiêu sinh không sao, thoát qua kiếp nạn lần này…''

….

Trong xe Trương Hân nghe hai người giúp việc nói, cảm thấy trái tim đều băng lạnh cả!

Thì ra…!

Thật là có liên quan đến cô sao!

Người này…chả phải thông minh lắm sao! Cô ta bỏ trốn, đâu phải bị người ta bắt đi! Anh nhìn không rõ sao!

Trương Hân nước mắt đầy mặt!

Qua vài phút, cô đột nhiên thấy Tô Tố từ trong biệt thự đi ra,

Trái tim của Trương Hân lúc này bỗng hồi hộp lên.

Tô Tố mở cửa lên xe!

Trương Hân nhanh chóng hỏi, ''Tố Tố, anh ấy sao rồi? Anh ấy vẫn khỏe chứ, vết thương có nặng không? Có nguy hiểm đến tính mạng không?''

Nhiều câu hỏi như vậy cô nên trả lời câu nào trước đây?

Tô Tố thở dài, đưa tay nắm chặt tay của Trương Hân, hôm nay trời

nóng, nhưng tay của cô lại lạnh như băng, Tô Tố liền nói, ‘’Cậu đừng lo lắng, Lãnh Mạc bị súng bắn trúng, giờ mất máu quá nhiều nên vẫn đang hôn mê..’’

Trương Hân nghe xong lòng bỗng trầm lại.

‘’Nhưng bác sĩ nói rồi, rất may mắn, không tổn hại đến vùng chí mạng, nên không có ảnh hưởng đến tính mạng!’’

‘’Mình, muốn đi thăm ảnh! ‘’

Chương 591

Tô Tố ngây người ra!

‘’Cậu muốn đi thăm anh ta?’’

Trương Hân gật đầu dứt khoát.

‘’Lãnh Mạc anh ấy…không nguy hiểm đến tính mạng, bây giờ trong phòng anh ấy toàn là người, thuộc hạ anh ấy đang ở trong đó canh giữ, vả lại Biệt Thự Bán Sơn lại là địa bàn của Lãnh Mạc, cậu…mà bị phát hiện, nói không chừng không đi khỏi được!’’ Tô Tố đề nghị, ‘’Hay là cậu đừng vào đó, đúng rồi, mình vừa nảy có chụp tấm hình của Lãnh Mạc, cậu có thể xem qua, tình trạng anh ấy đã ổn định rồi’’

Tô Tố đưa điện thoại qua cho Trương Hân, Trương Hân lập tức giật lấy cô lật bức ảnh trong điện thoại, vừa nhìn đã thấy tấm ảnh mới chụp.

Lãnh Mạc hai mắt nhắm chặt, cả mặt trắng bệch! Một nửa người anh nằm trên giường lớn, nửa dưới đã bị chăn che lại, khuôn ngực khỏa thân vốn đầy gợi cảm đó, giờ lại dày đặc băng gạt lưới màu trắng, trên vải lưới đó có thể nhìn thấy rõ ràng vết tích máu từ bên trong tràn ra.

Tay trái anh vẫn đang truyền nước, nhìn vào yếu đuối không sao tả.

Trong lòng Trương Hân cực kì nôn nóng!

Mười một năm qua! Đây là lần đầu tiên cô thấy điệu bộ Lãnh Mạc

yếu ớt như vậy!

Cô càng kiên định suy nghĩ của mình!

“Tố Tố, mình nhất định phải đi thăm ảnh.”

“Bị phát hiện rồi thì…”

“Cho dù bị phát hiện, mình cũng phải bên ảnh canh ảnh!” Khóe mắt Trương Hân đỏ ngầu, “Cho dù..đợi anh ấy dậy rồi lại lần nữa giam cầm mình, mình cũng chịu! Tình trạng anh ấy như vậy, mình cũng không còn cách nào…Tố Tố, mình không thể trơ mắt nhìn ảnh như vậy, còn có thể an tâm mà trốn ở một góc nào đó sao”

Miệng Tô Tố nhúc nhích cái, cuối cùng, nhìn vào bộ dạng kiên định của Trương Hân, cô thở dài.

“Thôi được rồi! Nếu đã vậy, chúng ta cùng đi thăm anh ta! Có lẽ có cậu bên cạnh, anh ấy có thể phục hồi nhanh hơn.”

Trương Hân nghe xong không chút do dự mở cửa xe, xuống xe!

Người giúp việc xung quanh và mấy vệ sĩ nhìn thấy cô, ai cũng tròn xoe mắt nhìn. Trương Hân bước vào đại sảnh trong ánh mắt đầy ngạc nhiên của mọi người, sau đó lại lên lầu!

Trên lầu!

Căn phòng ngủ của cô và Lãnh Mạc, có hai vệ sĩ đang đứng canh gác bên ngoài, nhìn thấy Trương Hân đều mở tròn mắt, “Phu, Phu nhân?”

“Mở cửa!”

“Ồ, dạ dạ dạ, lập tức mở cửa lập tức mở cửa!”

Vệ sĩ nhanh chóng mở cửa, Trương Hân bước lớn vào trong.

Trong phòng cũng không có nhiều người, chỉ có Tiêu Lăng Vương Bưu và một bác sĩ mặc áo blouse trắng, Vương Bưu nhìn thấy Trương Hân, cũng mở to mắt, “Phu nhân? Sao người người lại về đây? Không phải không phải, ý tôi là, người bị kẻ khác bắt đi rồi sao, sao lúc này lại xuất hiện ở đây?”

Trương Hân không trả lời hắn, cô bước lớn xông đến cạnh chiếc giường lớn, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Lãnh Mạc, cắn chặt môi hỏi bác sĩ, “Bác sĩ, tình trạng anh ấy sao rồi, bị thương ở đâu rồi?”

“Trước ngực bị trúng đạn, rất may là không trúng vùng nguy hiểm, may mà cứu kịp nên không nguy hiểm đến tính mạng, giờ chỉ cần yên tâm tĩnh dưỡng cho tốt là được, vết thương không được đụng nước, một tuần tôi sẽ đến thay thuốc cho anh ta một lần! Nhớ lấy, thời gian này nhớ hầm các loại canh bổ máu cho anh ấy uống, tình trạng hiện giờ của anh ta, uống đồ bổ hiệu quả hơn dùng thuốc nhiều, còn nữa…tôi đã mở đơn thuốc cho anh ta, nhớ theo hướng dẫn sử dụng mà uống.”

Trương Hân chăm chú nghe bác sĩ dặn dò, “Còn không?”

“Hết rồi, tóm lại cứ chăm sóc tốt là được, đạn đã lấy ra rồi! Đúng rồi, nhất đinh phải duy trì tâm trạng tốt nhất cho bệnh nhân, như vậy sẽ tốt hơn cho việc phục hồi vết thương.”

Trương Hân gật đầu lia lịa.

Rất nhanh, bác sĩ sắp xếp ổn thỏa cả rồi thì ròi khỏi.

Tô Tố và Tiêu Lăng thấy tình hình này, cũng cáo từ về trước, Vương Bưu tiễn hai người họ ra khỏi cửa, mấy người rời khỏi phòng, đóng của lại, trong phòng chỉ còn lại Trương Hân và Lãnh Mạc. Trương Hân cứ sợ đụng vào vết thương của Lãnh Mạc, không dám ngồi trên giường, nên quỳ nửa người xuống bên cạnh giường, vươn tay nắm chặt tay của Lãnh Mạc.

Cô hít hít mũi, khóe mắt cay cay, "Anh ở trước mặt tôi không phải rất lợi hại rất ngầu hay sao! Sao giờ lại bị người khác làm cho bị thương thành như vậy! Anh con người khốn nạn…nếu anh dám xảy ra chuyện! Tôi nhất định sẽ lấy người khác, sau này sinh con cho người khác! Cho anh tức chết!"

Lãnh Mạc nằm trên giường gân xanh ở góc bên trán nhảy một nhảy.

Trương Hân lại không hề chú ý tới.

Cô tiếp tục nói," Anh nói con người ngang ngược bá đạo như anh! Chỉ biết nổi điên với người nhà mình, sao không lợi dụng người khác đi! Hôm qua tôi nằm mơ…mơ thấy anh hai tay ôm người đẹp, sau đó người đàn bà trong lòng ngực anh cho anh một nhát dao…vết thương này của anh chắc là lúc đi tìm hoa hỏi liễu mà ra chứ gì, bị sát thủ của người ta phái đến làm ra nông nỗi này! Nếu như là thật… Vậy anh chết cũng đáng!"

Lãnh Mạc đang "hôn mê", khóe miệng không khống chế nỗi bỗng nhúc nhích!

Tay của Trương Hân đang trong lòng bàn tay của Lãnh Mạc, hoàn toàn không chú ý đến người bị "Hôn mê", biểu hiện trên mặt là phong phú đa dạng đến vậy! Cô suy cho cùng là lo lắng không kiềm được,

âm thanh nghẹn lại, “Lãnh Mạc, anh nhất định phải khỏe lại, chỉ cần anh khỏe lại, em không yêu cầu gì…anh nhất định phải khỏe lại, nếu không….em phải làm sao..em không có người thân, anh và Tố Tố là người thân nhất cảu em, em đã mất Tô Tố một lần, không thể lại mất anh nữa.”

Lãnh Mạc mở mắt ra, quay đầu nhìn thấy Trương Hân đang quỳ dưới đất, ánh mắt đầy phức tạp.

Ài…..

Cái con đàn bà chết tiệt này, coi như còn có lương tâm!

Trương Hân ngẩng đầu lên, một giây trước khi cô ngẩng đầu lên, Lãnh Mạc đã tiếp tục nhắm chặt mắt lại, dường như chưa từng mở mắt qua!

Lúc này, Vương Bưu đã tiễn Tiêu Lăng và Tô Tố đi, từ ngoài quay vào lại.

“Vương Bưu, đây rốt cuộc là chuyện gì!”

Vương Bưu cứ chần chừ không nói.

“Mau nói tôi nghe, tôi có quyền được biết!”

Vương Bưu thở dài, đi đến bên Trương Hân, nhẹ nhàng nói,”Phu nhân…thấy người không sao, tôi cũng yên tâm, đợi đại ca tỉnh dậy thấy người vẫn khỏe mạnh, anh chắc chắn cũng yên tâm rồi!”

“Ngươi có ý gì?”

“Ài…là như vậy, đại ca chắc có nói với người về nhà họ Tô chứ?

Chính là ông ruột của Bạch Linh, Bạch Linh chẳng phải chạy đến chỗ Tô Gia được người trong Tô Gia bảo vệ sao! Đại ca vì biết Bạch Linh từng hại người, nên mấy năm nay luôn muốn khử cô ta đi, Ông lão gia nhà họ Tô lại coi cô là người nối nghiệp sau này, đương nhiên không để cho đại ca toại nguyện rồi! Lần sau sau khi người mất tích, cũng không biết Tô Gia từ đâu biết được tin này, nói người ở trong tay họ, bảo đại ca đến chỗ hẹn để đàm phán!"

Trong lòng Trương Hân thắt lại.

Tiêu Lăng lắc lắc tay, "Thực ra đó cơ bản chả phải hẹn để đàm phán gì cả, bên đó đã bày thiên la địa vọng, đợi đại ca đến đấy, sau khi đại ca biết người không bị bắt, đã liều mạng tháo chạy về! Người không biết đâu, cục diện bên đó vô cùng khốc liệt, may mà tôi không yên tâm dẫn theo đám thuộc hả cứ bám đuôi theo, nếu không nói không chừng đại ca lần này đã lọt vào tay người nhà họ Tô rồi!"

Trương Hân trầm mặc lại.

Thì ra… lại là do cô thật.

''Phu nhân, người cũng đừng áy náy, đại ca vì người làm chuyện gì cũng là anh cam tâm tình nguyện, giờ người cũng về rồi, thấy người không sao, nhất định sẽ rất vui! ''

Đang nói, Trương Hân cảm thấy ngón tay của Lãnh Mạc đang cử động.

Cô nhanh chóng chuyển mình lại!

''Lãnh Mạc! Anh tỉnh rồi!

Chương 592

“Lãnh Mạc, anh tỉnh rồi!”

Trương Hân không quan tâm đến Vương Bưu, lập tức quay lưng vươn lên giường, “Anh sao rồi, trên người có chỗ nào khó chịu không, có chỗ nào đau không?”

Lãnh Mạc “mơ mơ hồ hồ” mở mắt ra, sắc mặt trắng bệch như giấy, nhìn cực kỳ suy yếu, nhìn thấy Trương Hân, anh ngây người, “Trương Hân...em...khục khục… không sao?”

Lòng Trương Hân càng khó chịu!

Cô nghĩ nhiều về thái độ của Lãnh Mạc khi tỉnh dậy, nghĩ đến anh sẽ chửi cô, trách cô.

Nhưng không ngờ tới, câu đầu tiên anh nói khi tỉnh dậy lại là quan tâm cô!

Mắt của Trương Hân nóng lên, nắm chặt tay của Lãnh Mạc, liều mạng lắc đầu, “Không sao, em không sao! Lãnh Mạc, anh nhìn đi em rất tốt, không bị thương, cũng không bị người ta bắt, em… hơn 1 tháng nay là em tìm nơi để trốn thôi… sao anh ngốc thế, người ta nói bắt được em, thì anh tin sao? Anh là đồ ngốc đồ đại ngốc, lời nói dối không đáng tin như vậy mà anh cũng tin! Nếu người ta thật sự bắt em đi, thì sớm đã tìm anh rồi, sao phải đợi đến 1 tháng sau mới nói…”

Lãnh Mạc nằm trên giường, dường như suy nhược đến không nói

được lời nào, chỉ nắm lại tay của cô, “Không sao… tốt rồi…”

Cuối cùng Trương Hân cũng không nhịn nổi, nằm sấp trên chăn, thấp giọng khóc nức nở.

Lãnh Mạc lập tức liếc nhìn Vương Bưu, miệng Vương Bưu co giật, lùi vài bước, nhẹ tay nhẹ chân đi ra khỏi phòng.

Ánh mắt Lãnh Mạc phức tạp nhìn Trương Hân!

Đáng chết!

Có phải anh diễn hơi quá, có chút khác thường!

“Trương Hân?”

“Ừ!”

Lãnh Mạc ho nhẹ 1 tiếng, ngữ khí không suy nhược như lúc nãy, “Thực ra… anh bị thương không nặng lắm đâu!”

“Oa---”

Trương Hân khóc càng dữ dội hơn.

Miệng Lãnh Mạc co giật, đây là sao!

Trương Hân ngẩng đầu, nắm chặt tay Lãnh Mạc, khóc lớn nói, “Anh đừng lừa em! Lúc nãy bác sĩ cũng nói rồi, nếu không chữa trị kịp thời, mạng nhỏ của anh cũng không còn, vậy mà anh còn dám nói với em là bị thương không nặng sao! Anh tưởng nói như vậy thì em không lo lắng nữa! Anh tên đáng ghét này, bây giờ còn muốn giấu em…”

Lãnh Mạc, "..."

Tự tạo nghiệt không thể nói!

Lời bác sĩ nói, cũng là anh căn dặn nhiều lần kêu nói như vậy!

Đã lỡ rồi thì giả bộ đến cùng vậy!

Mặt Lãnh Mạc lộ vẻ đau khổ, "Trương Hân…"

"Sao vậy sao vậy, có phải trên người có chỗ nào đau không?"

"Đau!" Lãnh Mạc nắm chặt tay Trương Hân, không quan tâm đến sự phản kháng của cô, để tay cô lên vị trí của trái tim.

"Anh anh anh nhanh thả tay ra, trên ngực anh bị thương."

"Không, không buông tay! Lần này có đánh chết anh cũng không buông tay!" Lãnh Mạc nắm chặt tay của Trương Hân, không để cô chạy thoát, Trương Hân sợ đụng đến vết thương của Lãnh Mạc, toàn thân cứng đờ không dám nhúc nhích, Lãnh Mạc thấy vậy, trong mắt nhanh chóng hiện lên ý cười, rất nhanh, ý cười được che giấu, anh lại làm ra bộ mặt đau khổ, "Trương Hân, anh đau ở đây! Tim đau! Em vậy mà có thể nhẫn tâm như vậy, đi 1 lần hơn 1 tháng, em có biết không, hơn 1 tháng nay anh sống ra sao không… em có biết ngày nào anh cũng nhớ em, ngày nào cũng tìm em…"

Trương Hân khịt mũi, cảm thấy có lỗi.

"Mỗi ngày anh nhớ em đến nỗi ăn không ngon, ngủ cũng không ngon, em có biết không, lúc em mới mất tích anh rất giận, anh nghĩ nếu anh bắt được em, nhất định sẽ nhốt em trong phòng, đánh gãy

chân em, khiến em sau này không thể đi đâu cả!”

Toàn thân Trương Hân run rẩy kịch liệt!

“Đừng sợ… bây giờ anh không còn suy nghĩ này nữa… thời gian nửa tháng trước lúc em mất tích, anh nghĩ, chỉ cần em chịu quay lại, thì anh không tính toán với em nữa, nhưng em cũng không quay lại, Trương Hân, anh tham gia đấu giá, em không thấy sao!”

Cô thấy rồi…

Cũng tức đến muốn chết!

Ai bảo anh lúc đó còn không thật thà, kế bên còn mang theo phụ nữ!

“Trương Hân...hơn 1 tháng kể từ em mất tích, anh ngày nào cũng nhớ em, lúc Tô gia nói em ở trong tay họ, em có biết anh sợ cỡ nào không, anh sợ em thật sự rơi vào tay họ, Bạch Linh là người tàn ác, chuyện gì cô ta cũng có thể làm, cho nên dù cho lời họ nói có là gạt anh đi nữa, anh vẫn phải đi! Bởi vì anh không dám cược… nếu em thật sự ở trong tay họ, mà anh không đi thì cả đời này anh cũng không thể tha thứ cho mình được.”

Hai mắt Trương Hân đỏ lên, nước mắt lấp lánh.

Thì ra… anh ôm suy nghĩ này đi…

Trương Hân bịt miệng, trên mặt đầy vết tích của nước mắt.

“Đừng khóc... anh sẽ đau lòng!” Lãnh Mạc đưa tay, dịu dàng lau nước mắt giúp cô, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, “Tỉnh dậy từ hôn mê, người đầu tiên thấy là em… thật tốt! Nếu không phải vết thương trên cơ thể nhắc nhở anh, thì anh cũng tưởng là mơ.”

Trương Hân chưa từng thấy Lãnh Mạc phong tình lãng mạn như vậy, nước mắt từng dòng chảy không ngừng.

Vì vừa cảm động vừa lo lắng nên Trương Hân hoàn toàn không chú ý --- "Người bệnh" Lãnh Mạc đang bị bệnh nặng nằm trên giường, tại sao nói chuyện ngày càng mạch lạc, bị thương nặng như vậy, mà có thể nói 1 hơi dài không ngừng, ngữ khí không chút ngập ngừng, càng không nhìn thấy chút suy yếu nào.

Lãnh Mạc tiếp tục nói, "Trương Hân, anh thật sự biết mình sai rồi, hơn 1 tháng em mất tích, mỗi ngày anh đều muốn điên lên! Anh thật sự đã hiểu rất rõ, anh không thể mất em, bên cạnh cũng không thể không có em! Còn về những người phụ nữ khác… có cũng được không cũng không sao."

Lòng Trương Hân trầm xuống, không lẽ Lãnh Mạc muốn nói những người phụ nữ đó chỉ là công cụ để phát tiết, kêu cô đừng quan tâm!

Và ai ngờ tiếp theo Lãnh Mạc nói, "Hơn 1 tháng em mất tích, anh không động đậy đến cô gái nào cả!"

Trương Hân lập tức ngẩng đầu, không thể tin được nhìn anh.

Lãnh Mạc cười khổ, "Là thật đó! Thật sự không động 1 ai! Bởi vì anh đã ý thức được, những người phụ nữ kia có cũng được không cũng được, mà em là người phụ nữ duy nhất của lòng anh. Vậy tại sao lại để những thứ có hay không cũng được kia làm tổn thương người con gái mà anh yêu nhất! Cho nên… anh đã quyết tâm cai không động đến những người phụ nữ đó nữa! Thật đó! Bây giờ anh đã thông báo với tất cả mọi người, không được tặng phụ nữ cho anh nữa, bên cạnh anh, ngoài em và người hầu nữ, đến con muỗi cái cũng không được xuất hiện!"

Trương Hân không dám tin.

Bởi vì 3 năm trước, Lãnh Mạc cùng bảo đảm y như vậy với cô, nhưng chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, anh lại quay lại trạng thái cũ!

Lần này....

Cô thật sự không dám tin anh!

Trương Hân nhìn xuống, trầm mặc không nói.

“Trương Hân, anh nói thật đó, anh biết nhất thời em không thể tin, 3 năm trước là anh không đúng, anh lừa gạt em, anh thề, sau này sẽ không có loại chuyện này nữa! Bây giờ em không tin anh cũng không sao, trong khoảng thời gian sau này, anh sẽ dùng hành động thực tế, để em thấy được sự thành tâm của anh!”

Chương 593

Trương Hân cắn môi, lần này khi cô biết Lãnh Mạc bị thương, không thể nào làm lơ được, cho nên mới không quan tâm gì cả chạy đến, nhưng điều này không biểu hiện, là cô có thể tha thứ cho hành động của Lãnh Mạc.

Chỉ cần nghĩ đến anh và người phụ nữ khác đã từng lên giường… mà còn không chỉ 1 lần, trong lòng cô không cách nào không bị ngăn trở.

“Lãnh Mạc… tổn thương là tổn thương, không phải vài lời của anh thì có thể lành được! Niềm tin của em… đã bị anh nghiền nát rồi, 3 năm trước anh nói anh sẽ sửa, em đã thật sự tin là anh sẽ sửa, cũng cho anh cơ hội! Nhưng… anh đối xử với em như thế nào? Bây giờ em thật sự không dám tin anh nữa. dù cho bây giờ anh có nói chắc chắn hay ho cỡ nào, em cũng không có cách nào tin tưởng. Cho dù trước mặt em tin anh, nhưng trong lòng vẫn sẽ nghi ngờ.”

Trương Hân nhìn mặt anh, nhìn thẳng với mắt anh, “Bây giờ dù anh nói gì cũng vô dụng! Em không có cách… dù cho anh thật sự hối hận và sửa đổi, trong tim em cũng sẽ nghĩ, anh có gạt em giống 3 năm trước hay không, trên thực tế anh có qua lại với những người phụ nữ khác, chỉ là biệt thự Bán Sơn đều là người của anh, cho nên ai cũng thay anh che giấu? Em sẽ nghi ngờ cái này cái kia, em đã… không dám tin anh nữa.”

Lãnh Mạc trầm mặc không nói.

Anh biết anh làm tổn thương Trương Hân rất nhiều, thực ra cho đến

giờ anh vẫn không cảm thấy là lên giường với người khác là chuyện sai lầm!

Chỉ là bởi vì không muốn mất Trương Hân, nên anh nguyện ý thay đổi vì cô!

“Trương Hân, anh biết lần này làm tổn thương em rất nhiều, anh sẽ cố gắng bù đắp! Anh không cầu xin em lập tức tin anh, anh chỉ muốn em cho anh 1 cơ hội, cũng cho 2 chúng ta cơ hội cuối cùng… Trương Hân, anh bảo đảm với em, nếu lần này, anh không giữ nổi bản thân, bị em tìm thấy chứng cứ anh đã ái muội với người phụ nữ khác, anh sẽ thả em rời đi, tuyệt đối không ngăn cản em! Đến lúc đó em có thể tìm được hạnh phúc của mình, anh cũng sẽ chúc phúc cho em!”

Trương Hân nhìn xuống, âm thầm nắm lấy ga trải giường.

Nghe.... có vẻ là điều kiện rất hấp dẫn!

Lãnh Mạc căng thẳng nhìn cô, đợi đáp án của cô.

Hơn nửa ngày, cuối cùng Trương Hân cũng ngẩng đầu lên, “Được, em đồng ý! Nhưng khoan vui vội! Em biết, với thế lực của anh, anh nói lời không giữ lời em cũng không thể làm gì được, nhưng Lãnh Mạc, em mong anh có thể nhớ lời nói ngày hôm nay của mình! Hôm nay… là cơ hội cuối cùng của 2 chúng ta! Nếu anh phản bội em lần nữa, còn không để em rời đi… anh tin em đi, chuyện gì em cũng có thể làm được.”

Trương Hân nói tiếp, “Em không có khả năng đối phó với anh, nhưng em có khả năng làm bất cứ chuyện gì với chính mình! Nếu… nếu em phát hiện anh phản bội em lần nữa… em sẽ chết trước mặt anh!”

Nếu thật sự xảy ra chuyện đó, Trương Hân thật sự có thể làm ra loại chuyện đó.

Lần này, nếu không phải Tô Tố khuyên cô, ở bên cạnh cô, nói không chừng cô đã không sống nổi nữa.

Chạy?

Chạy không thoát!

Cũng không thấy bất kỳ hy vọng nào, cho nên nếu thật sự đến bước đường đó, cô nhất định sẽ lựa chọn cái chết! Không phải cô không chịu trách nhiệm với bản thân, mà phản kháng không được, cũng không thể chịu oan ức, chỉ còn có cách này!

Mà cô sẽ chọn cách chết trước mặt Lãnh Mạc, để cả đời này anh sẽ nhớ đến cô!

Lãnh Mạc nghe lời của Trương Hân, trong lòng khẽ chấn động.

Anh và Trương Hân sống với nhau 10 năm, lời cô nói là thật là giả, anh có thể nghe ra.

Anh nắm chặt tay cô, giống như sợ cô làm chuyện gì ngốc, “Anh bảo đảm với em, tuyệt đối không phải bội! Tuyệt đối không!”

Trương Hân cười không nói chuyện.

Nội tâm của cô nặng nề, rất muốn tin anh, những sau khi niềm tin bị nghiền nát, cô đã không có cách nào toàn tâm toàn ý tin tưởng nữa.

Nếu đã thương lượng xong điều kiện.

Trương Hân cũng không muốn nói chủ đề này nữa, cô đổi chủ đề, từ trên giường đứng lên, “Anh nằm 1 chút, em xuống lầu kêu người hầm canh bổ máu cho anh.”

“Ừ!”

Trương Hân mở cửa ra, bên cửa Vương Bưu đang đứng, Vương Bưu nhìn cô, lập tức mở miệng cười, “Phu nhân, cuối cùng chị cũng về!”

“Anh canh chừng Lãnh Mạc, tôi kêu người đi hầm canh.”

“Dạ được dạ được, phu nhân cứ việc làm chuyện của chị!”

Trương Hân mới đi, Vương Bưu lập tức vào phòng, thuận theo đó đóng chặt cửa lại.

“Đại ca đại ca, sao rồi? Xong chưa?”

Lãnh Mạc từ giường ngồi lên, trên mặt không còn chút suy nhược và đau khổ của lúc nãy, lạnh mặt ngồi dậy, cảnh cáo Vương Bưu, “Đừng nói nhiều nữa, Vương Bưu, cậu an bài cho tốt, tuyệt đối không được để Trương Hân biết vết thương của tôi là giả.”

Chuyện có thể an bài anh đều làm hết rồi.

“Đại ca, chủ yếu là anh tự cẩn thận tí, bây giờ phu nhân quay về rồi, nhất định sẽ luôn ở bên cạnh anh, anh tự làm lộ thì đừng trách tụi em đó!”

Anh làm sao có thể để lộ được!

Lãnh Mạc tràn đầy tự tin đối với bản thân!

Vào trưa, Trương Hân bưng từ dưới lầu lên 1 nồi canh táo tàu gà đen, Vương Bưu thấy vậy lập tức đỡ Lãnh Mạc trên giường dậy, rồi để cái bàn nhỏ lên giường, Trương Hân lập tức để tô canh lên cái bàn nhỏ trên giường.

“Sao vậy, sao tự bưng lên, người hầu đâu?”

“Em muốn tự mình chăm sóc anh.”

Lãnh Mạc ngây người, lập tức tâm trạng vui vẻ miệng nở nụ cười.

Người hầu đem tô đũa và muỗng lên, Trương Hân mở nồi đất sét ra, múc cho anh 1 tô canh gà.

Lãnh Mạc nhìn 1 cái nhíu mày lại, “Đây là canh gì?”

“Canh táo tàu gà đen, còn thêm 1 chút cẩu kỷ, bổ máu!”

Mặt Lãnh Mạc thể hiện sự chê bai, đây là canh cho phụ nữ uống mà!

Mà nhìn vào thấy thanh thanh đạm đạm, hoàn toàn không có chút ý muốn ăn! Vì “cảnh tượng” này mà Lãnh Mạc đã bắt đầu chuẩn bị từ buổi sáng, sáng sớm chưa kịp ăn gì, bây giờ là trưa, sớm đã đói rồi, nhìn tô canh thanh đạm như nước, canh hoàn toàn không muốn ăn!

Bây giờ anh rất đói! Rất đói!

Anh còn muốn ăn thịt ăn cá!

“Trương Hân, anh muốn ăn cơm, ăn món xào bình thường!”

“Không được!” Trương Hân 1 lời từ chối, “Cơ thể anh bị thương

không nhẹ, bây giờ chỉ có thể ăn thanh đạm, đợi đến khi vết thương hồi phục mới được ăn món ăn bình thường!”

“Vậy… anh cần uống cái này bao lâu?”

“Tất nhiên là uống tới khi cơ thể anh khỏe lại!”

“...”

Trương Hân thấy anh không cam lòng, nhẹ giọng nói, “Nếu anh không thích canh gà đen, hôm sau kêu nhà bếp nấu cho anh canh bổ máu khác, hôm nay chỉ có thể uống cái này! Mở miệng, nhanh lên!”

Lãnh Mạc dựa vào đầu giường, không kiên nhẫn mở miệng.

Trương Hân đúc từng muỗng canh gà cho anh ăn, 1 tô canh vào bụng, nhuận được dạ dày, Lãnh Mạc càng đói.

“Trương Hân… anh muốn ăn đồ ăn.”

“Ừ!”

Trương Hân lấy chân gà được hầm tới nát trong nồi múc ra, dùng đũa gắp cho Lãnh Mạc ăn, “Ăn đi!”

Cho anh ăn cái này?

Anh muốn ăn mặn! Ăn cay!

Lãnh Mạc không mở miệng!

“Anh khẳng định mình không ăn?”

“Không ăn!”

“Không ăn thì thôi!” Trương Hân buông đũa, căn dặn người hầu, “Được rồi, tiên sinh đã ăn no, đem đồ đi đổ đi.”

Cái gì?

Đổ bỏ!

“Trương Hân!”

“Ăn hay không?”

Lãnh Mạc nghi ngờ có phải Trương Hân muốn trả thù anh không, anh cắn răng, “Ăn! Anh ăn!”

Chương 594

Trương Hân hài lòng, gắp chân gà đưa đến miệng Lãnh Mạc, “Vậy mới đúng chứ!”

Lãnh Mạc ăn 1 tô thịt gà lớn!

Nhưng vì muốn mùi vị canh thanh đạm, nên canh gà chỉ thêm 1 chút muối, ngoài ra không thêm bất kỳ thứ gì khác, cho nên mùi vị.... tuyệt đối không được tính là ngon!

Lãnh Mạc chưa từng ăn 1 cách nhẫn nhục oan ức như vậy.

Nhưng, anh phát hiện, chuyện làm anh nhẫn nhịn còn ở phía sau!

Sau khi Lãnh Mạc ăn hơi no no, Trương Hân đã kêu người hầu đem đổ đi!

“Anh vẫn chưa ăn no!” Lãnh Mạc kháng nghị!

Trương Hân kỳ lạ nhìn anh, “Không phải nói người bệnh đều không muốn sao? Anh ăn nhiều như vậy, mà còn chưa no!” Vừa nói, mắt Trương Hân nhìn lên người Lãnh Mạc, từ trên xuống dưới đánh giá anh, hơn nửa ngày mới nghi ngờ nhìn anh, “Lãnh Mạc, vết thương trên người anh…”

Tim Lãnh Mạc lập tức thắt lại!

Không lẽ Trương Hân nhận ra gì đó?

Vương Bưu kế bên hơi thở cũng bị chặn lại, không dám thở mạnh!

"... có phải không nặng như những gì anh biểu hiện hay không!" Lời này cuối cùng Trương Hân cũng nói xong.

Lãnh Mạc âm thầm thở phào, anh nói rồi anh diễn khá tốt mà, không đến nỗi bị cô nhìn thấu, Lãnh Mạc nhíu mày, mặt mày đau khổ, "Đúng là không nặng lắm, chỉ là 1 súng bắn qua ngực mà thôi, không sao, cách tim cũng xa."

Trương Hân lập tức im miệng.

Người ta đã vì cô bị thương nặng như vậy, cô còn nói như vậy!

"Khục khục… nơi chung cơ thể anh bị thương, không được ăn nhiều!"

Quả thật là tự tạo nghiệt không thể sống!

Biết sớm anh không giả bị thương nặng như vậy!

Sau đó, tiếp theo sau, mắt Lãnh Mạc rất nhanh mở to, sau khi canh gà của anh bị đổ đi, cái bàn nhỏ trên giường không bị lấy ra, rất nhanh anh biết tại sao rồi, rất nhanh có người hầu đem từng đĩa đồ ăn bưng lên phòng ngủ!

Xương sườn heo kho!

Gà cay!

Xà lách tỏi!

Còn thêm 1 nồi thịt heo mỡ nạc đồng đều và 1 nồi canh rong biển

thanh đạm!

Lãnh Mạc ngửi mùi thơm thôi cũng cảm thấy không chịu nổi.

“Em đây là …”

“Là em muốn ăn thôi!” Trương Hân thản nhiên nói, “Mới sáng em đã gấp gáp chạy về rồi, tới bây giờ bữa sáng và bữa trưa vẫn chưa được ăn, sắp đói chết rồi, bây giờ cũng giúp anh ăn xong, nên đến lúc em ăn rồi!”

“...”

Cho anh ăn gà không dầu mỡ không muối, còn mình thì ăn món thơm, món cay!

Trong lòng Lãnh Mạc lập tức cảm thấy không thăng bằng!

Trương Hân không quan tâm đến anh, cởi giày ra để ở dưới giường, cầm tô cơm bắt đầu ăn trong hạnh phúc, cô ăn rất chăm chú, dường như đang ăn món ngon nhất trên toàn thế giới vậy, nhìn thấy cô ăn mà dạ dày của mọi người dường như lớn hơn vậy! Mắt của Lãnh Mạc nhìn chằm chằm vào thức ăn đang vơi dần, mắt cũng đã mở rất to.

“Tại sao em lại trở nên ăn nhiều như vậy!”

“Uhm…” Trương Hân giải quyết xong miếng canh cuối cùng, trong lòng thỏa mãn vỗ bụng mình, “Cuối cùng cũng ăn no! Vẫn là đầu bếp của biệt thự Bán Sơn nấu ăn ngon!”

Miệng Lãnh Mạc co giật!

4 món mặn 1 món canh đã sạch sẽ, không còn dư chút nào.

Từ video giám sát anh có thể biết được Trương Hân ăn rất nhiều, nhưng không ngờ, sau khi về biệt thự Bán Sơn, còn ăn nhiều hơn!

Anh có chút lo lắng, bởi vì tổng những món này là món ăn cho cả ngày đối với Trương Hân trước đây, anh cẩn thận nhìn Trương Hân, chậm trễ 1 chút mới hỏi, “Em… không cảm thấy, căng bụng sao?”

“Không có!” Trương Hân kêu người hầu dẹp đồ đi, tùy tiện trả lời, “Em cảm thấy vừa đủ no! Tay nghề của đầu bếp biệt thự Bán Sơn quả là tốt, nhưng món ăn đều được đựng trên đĩa to bằng bàn tay, căn bản không đựng được lượng quá ít!”

Miệng Lãnh Mạc co giật!

Anh nhìn cái đĩa vẫn chưa kịp đem đi ở trên bàn, đĩa nào đĩa nấy to bằng trái dưa hấu lớn, sao có thể to bằng bàn tay được?

Anh nhìn mặt nhỏ của Trương Hân!

Khuôn mặt trước đây của Trương Hân chỉ to bằng bàn tay, thon gọn như hạt dưa, bây giờ… khuôn mặt có phúng phính hơn trước 1 chút, anh thuận theo mặt cô nhìn thân thể cô, cơ thể cũng không mỏng manh như trước khi nữa, trước đây khi mặc đồ y như bộ xương vậy, quần áo rộng thùng thình ở trên người, bây giờ cơ thể hình như có tí thịt, mặc quần áo cũng có tí cảm giác!

Lãnh Mạc không nhịn được nhớ đến lần cho Trương Hân uống thuốc mê.

Cảm giác lúc ẵm lên, quả thật không cấn tay như trước đây! Làn da cũng tốt hơn trước đây, vừa trắng vừa hồng hào, nhìn vào khiến

người khác rất thích.

“Ừ! Thích thì ăn nhiều 1 chút, nếu không đủ thì kêu nhà bếp làm thêm.”

Anh so sánh 1 chút, có chút thịt như vậy ôm thoải mái hơn nhiều.

“Không ăn nữa, ăn no rồi!”

Sau khi người hầu dẹp hết đồ, Trương Hân rót ly nước cho Lãnh Mạc, sau đó lấy thuốc bác sĩ đưa, “Được rồi, ăn cơm xong rồi, nên uống thuốc thôi.”

Lãnh Mạc ngoan ngoãn uống thuốc!

Đương nhiên!

Những thứ được gọi là “thuốc” này đã bị anh kêu cấp dưới động tay chân rồi, trong túi cũng không phải là thuốc thực sự, bên trong đều là vitamin và canxi!

Lãnh Mạc liếc nhìn Vương Bưu.

Vương Bưu lần nữa rời khỏi căn phòng.

Trong phòng chỉ còn Trương Hân và Lãnh Mạc hai người, Lãnh Mạc dựa lên gối, “Trương Hân?”

“Ừ?”

“Giúp anh lấy 1 thứ!”

“Ừ! Ở đâu?”

Trương Hân mang giày xuống giường!

"Ở ngăn thứ 3 của tủ quần áo, trong đó có 1 cái hộp, đem cái hộp đó cho anh!"

Trương Hân đi đến bên tủ quần áo, kéo mở, quen thuộc mà ở ngăn thứ 3 ra, bên trong trống trãi, ngoài 1 cái hộp nhỏ ra không để gì cả, cô lấy ra lắc lắc, "Cái này phải không?"

"Chính là cái đó!"

Trương Hân lấy cái hộp đi đến bên giường ngồi xuống, "Đây là cái gì?"

"Em mở ra coi không phải là biết sao?"

Trương Hân nghi ngờ nhìn anh 1 cái, nhẹ nhàng mở hộp nhỏ ra, nhìn thấy đồ bên trong, cô lập tức ngây người!

Trong hộp không phải là thứ khác, mà là nhẫn kim cương màu vàng mà anh đấu giá hôm đó, nhẫn được cắt rất tinh tế, ánh nắng mặt trời rọi từ ngoài cửa sổ vào, phản chiếu ra ánh sáng rực rỡ, cực kỳ đẹp!

Lãnh Mạc đưa tay, lấy nhẫn từ trong hộp ra, nắm lấy tay Trương Hân, đeo vào ngón áp út bên tay phải của cô.

Trương Hân ngây người, "Cái này là… tặng cho em sao?"

Lãnh Mạc lông mày khẽ nhếch, "Nếu không thì ai!"

Trương Hân cười xán lạn, cô tưởng là sau khi đấu giá được chiếc nhẫn xong Lãnh Mạc lập tức tặng cho người phụ nữ tham gia cùng

với anh! Anh đối với những người phụ nữ này, vẫn luôn rất hào phóng!

Trương Hân nhìn nhẫn trên ngón tay, nhìn thế nào cũng thấy thích!

Nhưng…

“Đeo sai ngón rồi!” Trương Hân đưa tay tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út ra.

Ngón này đeo nhẫn cưới mà!

“Đừng động! Cứ đeo như vậy!”

Lãnh Mạc ấn chặt tay cô, “Cứ đeo ngón này, nhìn rất đẹp!”

Sau khi cô ở chung với anh thì không còn làm chuyện gì liên quan đến thể lực nữa, cho nên đôi tay được nuôi dưỡng đến vừa trắng vừa thon, đeo nhẫn lên, kim cương màu vàng kết hợp với làn da của cô càng tôn lên sự trắng trẻo sáng bóng của làn da, nhìn vào khiến người xem rất mãn nhãn.

“Trương Hân, với thân phận của anh, không thể làm cho em 1 hôn lễ hoành tráng, anh biết là phụ nữ thì ai cũng muốn mặc áo cưới, đi vào lễ đường, em đi theo anh, những thứ này chỉ có thể úy khuất em rồi! Vốn dĩ anh nghĩ hai chúng ta cứ sống như vậy cho tới cuối đời cũng tốt rồi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, như vậy đối với em rất không công bằng, cho nên… Trương Hân, em đồng ý gả cho anh không? Không có hôn lễ, không có nghi thức, chỉ có thể đăng ký kết hôn… em đồng ý không?”

Chương 595

Lòng ngực Trương Hân cứ nhảy "Bùm bùm"

Đây là đang cầu hôn..cô sao?

Cô ngây ra nhìn vào ngón tay đang đeo chiếc nhẫn kim cương màu vàng, ánh mắt có chút ươn ướt.

Kết hôn, đó là ước mơ cả đời của cô!

Cô vốn cho rằng mình cả đời này không thể chạm vào thiên đường hôn nhân, nhưng giờ... Lãnh Mạc lại cầu hôn cô!

Trương Hân cắn chặt bờ môi, cả nửa ngày mà không nói được câu nào!

Lãnh Mạc nín thở đợi câu trả lời của Trương Hân, càng đợi tim anh càng nhảy dựng lên, anh vốn cho rằng anh cầu hôn, Trương Hân sẽ đồng ý ngay lập tức, nhưng giờ xem ra...sao chả giống anh nghĩ chút nào!

Chả lẽ Trương Hân không muốn gả cho anh?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lãnh Mạc bỗng trở nên trống rỗng, anh lo lắng nhìn Trương Hân, ấp a ấp úng nói, "Trương Hân, anh biết anh cầu hôn hơi trễ một chút, giờ em vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho anh, nên nhất thời có chút không chấp nhận được! Nhưng anh cầu hôn em là nghiêm túc! Anh muốn ở bên em cả đời, anh muốn em làm vợ chính thức của anh! Tuy không thể công khai với thế giới bên

ngoài về thân phận này, chỉ cần người thân của chúng ra đều biết như vậy không được sao! Em...có phải không muốn gả cho anh nữa rồi?”

Trương Hân vẫn không nói chuyện.

Lãnh Mạc lo lắng, nắm chặt lấy tay của Trương Hân, thành khẩn nhìn cô, “Trương Hân, anh nói với em, hai chúng ta quen biết đã mười năm rồi đúng không, trong lòng anh đã nhận định em, anh biết trong lòng em cũng có anh, nếu không lần này anh bị thương em cũng không quay về, nếu hai chúng ta đều thương yêu nhau như vậy, vậy chúng ra vui vẻ ở bên nhau được không? Em không phải không tin vào nhân phẩm anh sao, vừa may nhân giờ chúng ta kết hôn, nếu cuối cùng anh có phản bội em thật, em vẫn có một số tài sản lớn, như vậy cũng là cho một một chút gì đó gọi là đảm bảo đúng không?”

Trương Hân vốn dĩ đang cảm động, vừa nghe lời này của Lãnh Mạc, miệng không chịu được tru lên.

“Trương Hân...”

“Anh...sao giờ lại cầu hôn tôi?”

Đương nhiên vì muốn trói chặt em!

Nhưng Lãnh Mạc sẽ không nói lời thật lòng như vây, anh nhẹ nhàng ho một tiếng, “Vì anh đột nhiên nhận ra trong mười một năm qua, để em không danh phận gì ở bên anh, hành động này quả là quá khốn nạn! Bất luận nói như thế nào, giờ lương tâm anh trỗi dậy, muốn kết hôn với em...em cho anh một cơ hội được không? Anh xin thể, đợi sau khi kết hôn anh nhất định làm một ông chồng đúng nghĩa!”

“...anh sẽ học hỏi Tiêu Lăng, lúc không có làm việc sẽ về nhà với em,

lúc đang làm việc, bất luận trễ cỡ nào, cũng đều gọi điện thoại cho em! Nếu có thời gian, chúng ta có thể cùng nhau dạo phố, em nói như vậy được không?”

Đương nhiên được!

Đây là cuộc sống mà Trương Hân luôn mong ước.

Mày cô nhảy một cái, “Có thật là anh có thể thực hiện được lời hứa của mình?”

“Anh nhất định làm được!” Lãnh Mạc đưa một tay lên thề, “Anh xin thề, Trương Hân nếu như anh không thực hiện được lời hứa của mình, anh sẽ bị người ta bắn....”

“Pụt Pụt Put! Anh nói lời quái quỷ gì vây!” Trương Hân nhanh chóng ngắt lời anh!

Lãnh Mạc hé miệng cười, dùng sức nắm chặt tay của Trương Hân, áp tay sát vào mặt anh, khuôn mặt đầy hạnh phúc, “Anh biết em chắc chắn không nỡ để anh thề độc như vậy, Trương Hân, lần này anh hối cải thật rồi, em cho anh một cơ hội, gả cho anh được không? Sau khi chúng ta kết hôn, em chính là nữ chủ nhân của căn nhà này, nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận, sau này em thấy ai gai mắt, một chân đá chúng đi!”

Trương Hân nhẹ hừm một tiếng, liếc nhìn anh ra,”Thấy anh gai mắt thì có?”

“Thấy anh gai mắt...đương nhiên có thể đá anh ra khỏi nhà! Nhà chúng ta, em lớn nhất!”

Là đàn bà ai cũng thích nghe lời ngọt ngào

Trương Hân cũng không ngoại lệ, nghe lời này của Lãnh Mạc, cuối cùng chịu không được, mắt đôi môi bật cười lên,

Lãnh Mạc thấy vậy thả lỏng thở một hơi ra, “Nhanh nhận lời cầu hôn của anh đi!”

“Ừm hừm! Chỉ dựa vào một chiếc nhẫn, ngay cả hoa và quỳ gối cũng không có, đâu thể dễ dàng nhận lời anh được!” Trương Hân làm kiêu, cô rút tay mình lại, nhẹ nhàng hừm một tiếng, “Đợi vết thương anh khỏi rồi cầu hôn lần nữa, lần này quá sơ xài qua loa rồi, một chút trịnh trọng cũng không có!”

Đây cũng coi như đồng ý rồi!

Lãnh Mạc gật đầu lia lịa, “Được được được! Đợi anh khỏi hẳn, nhất định sẽ cầu hôn em một cách lãng mạn trịnh trọng nhất!”

Hai người trong vấn đề này đạt được sự nhất trí, không khí trong phòng cũng trở nên ấm cúng lên.

Trương Hân lúc này hình thành thói quen ngủ trưa.

Sau khi đôi co với Lãnh Mạc một hồi thì chống không nổi, mắt bắt đầu thấy buồn ngủ.

“Nằm vào đây ngủ!”

“ Sẽ đụng vào vết thương của anh!” Trương Hân lắc đầu, “Em đến phòng khách ngủ!”

“Không được, anh muốn thấy em mọi lúc mọi nơi.”

Trương Hân đỏ mặt!

Mới một tháng không gặp, miệng của người này như thoa mật ong vậy, ngọt đến thế? Cũng không biết học theo ai nữa!

Cô không rời khỏi phòng, chuyển sang ngồi trên ghế sofa trong phòng, "Vậy em ở đây nhắm mắt một lát."

"Không được không được, nhanh lên giường! " Lãnh Mạc làm tư thế đứng dậy, "Em không qua đây anh xuống bắt em đó"

"ài! Người anh còn vết thương đó, anh có thể thật thà xíu không, đụng vào vết thương người đau là anh!"

"Vậy em qua đây anh sẽ không xuống đó!"

Còn uy hiếp người khác cơ!

Trương Hân bất lực đi đến bên giường, cẩn thận dè dặt cởi bỏ giày bò lên giường, cô hoàn toàn không dám đụng vào Lãnh Mạc, cũng may giường đủ lớn, cô gỡ chăn ra, cố gắng nép vào trong, cơ thể không có bất kì tiếp xúc với Lãnh Mạc.

"Qua đây xíu!"

"Không được, sẽ đụng vào vết thương anh!"

"..." Lãnh Mạc. " Chỗ bị thương là ngực đau phải cánh tay, mau qua đây xíu, lâu rồi anh không được ngủ cùng em, hơn một tháng nay mỗi ngày nhớ em đến nỗi ăn không thấy ngon, ngủ cũng không ngon, khó khăn lắm bị thương mới mong ngóng em về lại, em lại cách xa anh như vậy, sao anh chịu được!"

Miệng Trương Hân tru mạnh!

“Nhanh lên chút!”

Cô từ từ nhích lại gần Lãnh Mạc một chút.

Lãnh Mạc thấy khoảng cách hai người cách nhau cỡ một cánh tay, mày nhảy nhảy lên, “Qua thêm một chút!”

“Ồ!”

Trương Hân nhích từng chút một, lại nhích gần một chút.

“Dựa vào anh, dựa vào anh! Rõ chưa?”

Người này thật chả biết tốt xấu!

Cô chả phải lo nghĩ đến vết thương của anh sao?

Trương Hân dưới con mắt tha thiết của Lãnh Mạc, cô cắn răng, nép sát vào cánh tay anh, “Em nói cho anh biết Lãnh Mạc, nói trước nha!, Lúc em ngủ thì không có nằm im, ngộ nhỡ mà đụng vào vết thương của anh, anh đừng có kêu đó!”

“Anh giống loại người đó sao!”

Lãnh Mạc cuối cùng cũng rất hài lòng, nằm mặt đối mặt với Trương Hân.

Anh vươn tay vỗ đầu của Trương Hân, “Được rồi được rồi, em mau ngủ đi.”

“Ừm!”

Người Trương Hân tựa sát giường, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, không đến năm phút đã ngủ ngon lành, hơi thở đều đặn.

Đợi cô ngủ rồi, Lãnh Mạc “Bị Thương Yếu Ớt” đó lập tức đưa tay ra ôm hết cả người cô, ôm Trương Hân vào lòng, sau đó cũng thỏa lòng nhắm mắt lại!

Chương 596

Trương Hân ngủ một giấc đến chiều.

Cô vừa tỉnh giấc đã nhìn thấy ánh nhìn tươi cười đong đầu yêu thương của Lãnh Mạc.

“Ưm.....”

“En dậy rồi à?”

“Ừm!” Trương Hân rươn mình vươn vai, cô không ngừng ngáp ngủ, “Ư.....Mệt quá! Sao càng ngủ càng thấy người mềm nhũn ra.”

“Do Em ngủ nhiều quá thôi!” Lãnh Mạc nằm đè xuống, rồi đặt một nụ hôn lên môi cô, “Mau dậy đi, Vương Bưu đã chuẩn bị cho anh một cái ghế lăn, em dậy đẩy anh xuống dưới đi lại vài vòng nhé!”

“Ưm, vâng!”

Trương Hân nhanh chóng rửa mặt đánh răng, đợi sau khi cô bước từ phòng tắm ra, Lãnh Mạc đã bị Vương Bưu đưa xuống lầu rồi, khi này anh đã gồi trên ghé lăn dưới tầng một.

Í.....

Lãnh Mạc đang bị thương, không tiện đi lại! Anh lại bị thương ở ngực, cho nên.....là Vương Bưu đã bế anh xuống dưới sao?

Trương Hân vừa nghĩ đến cảnh tượng ấy, cả người cô đã rung cả

lên!

Một cảnh tượng quá đẹp mắt, làm cô không dám tưởng tượng đến!

Cô đi xuống dưới lầu, đón lấy tay đẩy của ghế lăn, như vừa nghĩ đến chuyện gì đó, cô ghé lại gần Lãnh Mạc nói, “Em vẫn còn mấy thứ ở chỗ ở cũ, em cần về đó một chuyến.....”

“Không được! Có cần lấy cái gì thì để Vương Bưu đi lấy!”

Thật là ngang ngược!

Trương Hân suy nghĩ một hồi, sau đó đưa địa chỉ cho Vương Bưu, “Anh nhớ đem chú phốc sóc đó về đây nhé, hôm nay tôi đã rời đi hơn nửa ngày rồi, không biết giờ nó có đói quá không!”

“Được, tôi sẽ đi đón chú cún ngay đây!”

Trương Hân nghe vậy mới yên tâm mà đưa Lãnh Mạc đi công viên tản bộ.

Hôm nay là một ngày trời dâm hiếm có, gió thổi vi vu, trong không khí pha lẫn sự mát lạnh. Trong những tháng hè nóng nực này mà có được thời tiết mát mẻ như vậy, quả là quý báu!

Trương Hân đẩy Tiêu Lăng đến hoa viên.

Mùa này, hoa viên có đủ các loại hoa đang đua sắc, hoa viên ở đây rất lớn, có đến hơn trăm mét vuông diện tích, nếu làm một nhà kính ở đây thì lập tức có thể biến thành nhà hoa! Trong vườn hoa được trồng nhiều nhất là hoa hồng Champagne, màu hoa be vàng đung đưa theo chiều gió, trông vô cùng tươi đẹp.

Có người hầu gái đang tưới nước cho hoa, còn có người hầu gái khác đang cắt tỉa cành hoa.

Trương Hân nhớ rõ, khi trước cô rờ khỏi đây, những bông hoa này còn chưa nở.

“Thích không? Nếu em thích lát nữa bảo người hầu cắt cho vài bông, cắm trong phòng.” Lãnh Mạc thấy cô nhìn không chớp mắt bèn nghĩ ra điều này.

“Được đó! Hoa tươi như vậy mà để trong phòng, chỉ nhìn thôi đã thấy thư giãn!”

Trương Hân tiếp tục đẩy Lãnh Mạc đi.

Khi đến đối diện hoa viên, vừa đúng hướng cổng vào biệt thự!

Bước chân của Trương Hân đột nhiên dừng lại!

Cô bỗng nhớ đến những hồi ức không hay! Cô nhớ lại chính tại nơi này, cô trông thấy người phụ nữ ăn mặc diêm dúa, trang điểm lòe loẹt đến tìm Lãnh Mạc! Cô nhớ lại thái độ ngông cuồng của cô ta, cũng nhớ lại cảnh tượng quần áo vương vãi khắp trong phòng khách!

Trong tim Trương Hân như bị một tảng đá đè lên vậy, vừa nặng trịch vừa tắc nghẹn.

Cô cắn răng, đẩy nhanh chiếc xe lăn rời khỏi chỗ này

Lãnh Mạc không cần đoán cũng biết Trương Hân đang nghĩ gì, ánh mắt anh lạnh lùng, gương mặt hơi thoáng đanh lại, sau này! Nhất định anh sẽ kiềm chế được bản thân, tuyệt đối không để xảy ra

chuyện như vậy nữa!

Phía sau Biệt thự lưng trừng núi có một con suối nhỏ, trong con suối ấy chảy dòng nước khoáng từ trên núi xuống, dòng suối trong vắt. Trương Hân đẩy Lãnh Mạc đến bên dòng suối.

"Chỗ này cũng khá đẹp đấy chứ!"

Lãnh Mạc nhướn lông mày, ra vẻ đương nhiên rồi, khi đó anh chọn xây biệt thự ở đây, thứ nhất là do tính an toàn cao, thứ hai là vì cảnh đẹp ở nơi này, nhưng.....biệt thự lưng chừng núi xây tại giữa eo núi, trong khi đó rừng ở đây cũng là rừng núi hoang sơ, trên đỉnh núi cũng không có đường nên trên đây cũng khá nguy hiểm.

Đương nhiên là thi thoảng cổng chính của biệt thự cũng hay xuất hiện rắn độc.

Mỗi lần chúng định bò vào biệt thự thì đều bị lính gác ngoài cổng bắn chết!

"Anh bảo trong dòng suối mát này có con gì nguy hiểm không?"

"Không đâu!"

Giọng nói của Lãnh Mạc khá chắc chắn, "Nước nông thế này, lại trong veo, còn có thể nhìn thấy cả đáy thế kia, con gì mà ngốc đến nỗi ở những nơi không ẩn náu được vậy chứ!"

Trương Hân nhún vai, hình như cũng đúng!

Cô lại tiếp tục đẩy Lãnh Mạc đi tiếp!

Cô đã sống ở đây vài năm rồi, nhưng chưa từng đi hết một vòng nơi

này, vì biệt thự lưng núi quá rộng, rộng đến mức không tưởng tượng được. Trong biệt thự không thiếu bất cứ thứ gì! Sân golf, bãi cưỡi ngựa! Còn có cả khu luyện súng, phòng cho Lãnh Mạc luyện đấu thuật, nơi để anh hội họp, còn chỗ cho người hầu ở nữa, còn khu phong cảnh.....rộng đến mức có đi cả một ngày cũng không hết được.

Đến khi trời gần tối, Trương Hân đã mệt rũ rượi rồi.

Cô đẩy Lãnh Mạc về đại sảnh.

Trong đại sảnh, Vương Bưu đã đón chú cún nhỏ của cô đến, chú chó trắng nhỏ bé đang chúi đầu vào bát, ăn dog food.

Trương Hân vừa nhìn thấy cún con, liền lập tức không đếm xỉa đến Lãnh Mạc nữa, cô mặc cho Lãnh Mạc ở đó và lao đến chỗ chú chó, "Tiểu Lãnh Mạc, cả ngày không gặp rồi, có nhớ ta không!"

"Gâu! gâu gâu!"

Chú phốc sóc bắt đầu vùng vẫy trong lòng cô, Trương Hân thả chú cún ra, nó lập tức chạy đến bên chân Lãnh Mạc, không ngớt lắc đuôi mừng anh.

"Gâu gâu gâu."

"Xem ra con cún này có duyên với anh hơn!" Lãnh Mạc cúi người, anh trêu đùa cún con, chú cún bình thường ít khi màng đến ai, nay lại tít mắt, vui sướng hưởng thụ sự vuốt ve của Lãnh Mạc!

Trương Hân, "....."

"Đúng rồi, khi nãy em gọi nó là gì?

“Tiểu Lãnh Mạc!”

Trong mắt Lãnh Mạc phút chốc vô cùng tiếu hài,anh nhìn cô như vừa nghĩ ra được điều gì vậy, “Hóa ra khi không ở gần anh em nhớ anh đến thế sao, không ngờ đến lấy tên cho chó cũng lấy tên anh!”

Ai nhớ anh ta kia chứ!

Trương Hân đỏ ửng mặt, vội giải thích, “Chẳng qua em thấy tính tình của nó giống anh cho nên mới đặt cái tên này cho nó!”

Lãnh Mạc tỏ rõ ra mặt vẻ ‘anh hiểu mà, em không cần phải giải thích đâu’.

Trương Hân thấy vậy ấm ức trong lòng.

Cô không thèm quan tâm đến Lãnh Mạc nữa, quay qua nói chuyện với Vương Bưu, Vương Bưu, lúc anh đến chỗ ở của tôi có nhìn thấy một cô gái nhỏ không? Hai mươi mấy tuổi, nhìn khá xinh xắn?”

“Có thấy, hình như đang đưa cơm đến cho cô!”

“Đúng đúng đúng, chính là cô ấy! Anh có nói với cô ấy tôi đã về đây rồi không?” Sáng nay sau khi dùng bữa xong, cô đã nhớ đến Tiền Hiểu rồi, cô đã định gọi cuộc điện thoại cho Tiền Hiểu nhưng cuối cùng phát hiện cô không hề có số của cô ấy.

Vương Bưu nhanh chóng gật gật đầu, “Tôi đã nói với cô ấy rồi, cô ấy nói, “Biết rồi!”

Vậy thì tốt!

Trương Hân thở phào nhẹ nhõm!

Nhưng Trương Hân lại không hề hay biết, trên thực tế, sáng nay lúc cô xông ra từ chỗ ở của mình đến biệt thự, Tiền Hiểu đã biết rồi, đương nhiên cơm trưa và cơm tối cũng đều không đem đến cho cô.

Vào lúc này, Lãnh Mạc và tiểu Lãnh Mạc, cả người cả chó đang chơi đùa hết sức vui vẻ. Chú phốc sóc ngoan ngoãn co minh bên chân Lãnh Mạc, chú ngước đầu lên, dùng ánh mắt long lanh nhìn Lãnh Mạc mà lắc mạnh chiếc đuôi.

Trương Hân vừa quay đầu lại đã thấy được cảnh tượng này!

Khóe miệng cô giật giật!

Cô buột miệng nói, “Chú phốc sóc này là cái thì phải!”

Chương 597

“Là cái thật!”

Trương Hân bỗng bước tới phía cún con, cô ngồi thấp xuống ngó nhìn. Rồi cô lộ rõ vẻ khinh khi ra mặt, đưa tay đặt nhẹ lên đầu chú, “Hóa ra không phải bản tính của mày là lạnh lùng mà chỉ lạnh nhạt có chọn lọc thôi đó hả! Họ nhà chó cũng có câu nói ‘khác giới sẽ tự thu hút lấy nhau’? Nếu vậy mày là con chó dại trai nhất trong họ nhà chó đấy!”

Có lẽ chú cún biết được Trương Hân đang mắng mình, bèn nhe răng gừ cô, gâu gâu kêu!

“Ai dô! Còn dám cắn cả tao cơ! Uổng công tao còn lo lắng cho mày có chết đói ở bên kia không, đáng nhẽ cứ nên cho mày đói bên ấy, cái thứ tiểu quỷ vô lương tâm này!”

“Gâu gâu!’’

“Còn cắn nữa hả?”

“Gâu gâu gâu!”

“Ha——Chị đây không tin không trị được mày!”

Trương Hân đưa tay kéo chú cún ra xa khỏi Lãnh Mạc, như có tính chiếm hữu bừng lên, cô ôm chặt lấy một cánh tay của Lãnh Mạc, vừa trêu tức chú cún nhỏ cô vừa nói, “Ha, người đàn ông này là của tao, của tao! Hiểu chưa! Đừng! Có! Động! Vào!”

“Gâu, gâu gâu gâu, gâu gâu gâu gâu!”

“Có kêu cũng chẳng ích gì đâu cưng ạ!”

“Gâu gâu gâu!”chú cún như bị kích động, liền chạy quanh Trương Hân sủa liên tục, cứ như nó có thể nhảy lên cắn cô bất cứ lúc nào!

Mấy người hầu đứng gần đó phải nhịn cười một cách khó nhọc! Đến khóe mắt của Lãnh Mạc cũng vui vẻ theo.

Ánh mắt anh yêu chiều nhìn cô, đây là lần đâu tiên anh thấy cô bộc lộ sự sở hữu của mình với anh!

Đến một chú chó nhỏ, cô cũng không cho phép nó có ý đồ đụng vào anh!

Ừm.....

Lãnh Mạc còn tưởng rằng mình không thích cảm giác bị người khác chiếm giữ!

Nhưng trên thực tế thì.....

Cái cảm giác này thật sự là.....sảng quá sức!

Trương Hân sao có thể sợ cái thứ chỉ to bằng bàn tay như vậy.

Gương mặt cô dè bỉu nhìn chú chó!

“Gâu gâu gâu!” chú cún dường như càng bực tức!

Lãnh Mạc thấy vậy, anh dùng một ánh nhìn lạnh lùng liếc nó, trong

ánh mắt ấy toát ra sự cảnh cáo và nguy hiểm!

Động vật rất nhạy bén với sự nguy hiểm, ngay sau khi cảm thấy ánh mắt của Lãnh Mạc, chú chó lập tức cụp đuôi và tai, chạy về bên tấm thảm rồi nằm bịch xuống đó, đành phải gặm thảm thay cho sự ai oán vậy!

“Hì hì, đã bảo mày không phải đối thủ của chị rồi!”

Trương Hân cười đắc ý!

Lãnh Mạc thấy cô tỏ vẻ tiểu nhân đắc chí, liền cũng không nhịn được, anh cuời lớn.

Mấy ngày sau đó, gần như toàn là cảnh tượng chú phốc sóc tranh sủng với Trương Hân, Lãnh Mạc phát hiện, khi trước vì Trương Hân không ở bên anh nên anh mới nuôi chú chó này, và đây là một sự lựa chọn sáng suốt, không thì sao mà anh có thể nhìn thấy được mặt trẻ con như vậy nơi Trương Hân?

Thời gian một tuần trôi qua khá nhanh, đã đến ngày Lãnh Mạc phải thay băng gạc!

Trương Hân gần như còn căng thẳng hơn cả Lãnh Mạc, “Bác sĩ đâu, bác sĩ đến chưa, sao giờ này mà còn chưa đến?”

“Em đừng lo, đã nói là hôm nay phải thay băng thì bác sĩ nhất định sẽ đến thôi!”

“Ừm!” Trương Hân vẫn đi ra mở cửa phòng, cô không ngừng đi đi lại lại trên hành lang, đợi chờ bác sĩ đến thay băng!

Cả tuần nay, cuối cùng Trương Hân cũng phát hiện ra!

Sức sống của cơ thể Lãnh Mạc vô cùng lớn mạnh!

Lần đầu cô đến, thấy sắc mặt anh còn trắng như ma, không ngờ chỉ mấy ngày nay thôi đã dần dần có lại được chút sắc đỏ, hơn nữa trạng thái tinh thần cũng tốt lên trông thấy, mỗi ngày cô đều mệt lử người mà Lãnh Mạc vẫn có thể ngồi mở mấy cái cuộc hội họp gì đó với Vương Bưu!

Nếu như trên băng gạc của anh không dính chút máu, Trương Hân gần như có thể nghĩ rằng vết thương của anh là làm giả!

Đối với điểm này, Vương Bưu giải thích với Trương Hân như sau, "Từ nhỏ đại ca đã chăm chỉ luyện tập, tốc độ hồi phục có thể nhanh hơn người bình thường gấp đôi, ba lần. Cái này có liên quan đến cơ địa của mỗi người, cho nên phu nhân cũng đừng lấy làm lạ, hồi trước đại ca đã từng bị thương còn nặng hơn bây giờ kìa, sau đó cũng phục hồi rất nhanh thôi!"

Có lời giải thích này của Vương bưu, Trương Hân mới hết hồ nghi.

Trong khi đó, Lãnh Mạc đang ở trong phòng, anh cảm thấy có chút lo âu!

Đợi lát nữa bác sĩ đến, anh phải lấy lý do gì đẩy cô ra khỏi phòng đây!

Haizz, đúng là một câu hỏi khó!

"Đến rồi, đến rồi, bác sĩ đến rồi!" Lãnh Mạc bỗng nghe thấy tiếng của Trương Hân ngoài cửa, đầu anh càng đau hơn!

Rất nhanh sau đó, bác sĩ xách theo hòm thuốc bước vào phòng,

Trương Hân cun cút đi sau ông, gương mặt cô vô cùng căng thẳng!

Bác sĩ mở hộp thuốc đặt lên đầu giường, ông vừa đưa mắt thấy Trương hân, liền nói, “Phu nhân, tôi phải thay băng cho Lãnh tiên sinh rồi!”

“Ông thay đi, tôi sẽ không làm phiền đâu, tôi chỉ đứng bên nhìn thôi!”

Bác sĩ quay qua nhìn Lãnh Mạc, Lãnh Mạc ra sức đá mắt cho ông.

Nam bác sĩ ho nhẹ một cái, nói với Trương Hân, “Phu nhân, là như vậy, vết thương của Lãnh tiên sinh rất đáng sợ, hay là cô không nên đứng đây xem thì tốt hơn, nói không chừng đêm còn nằm mơ ác mộng nữa đấy!”

Trương Hân cũng ra sức lắc đầu, cô nắm chặt lấy tay Lãnh Mạc, “Không được không được, tôi không đi! Chính vì anh ấy bị thương rất nặng nên tôi càng phải ở lại đây!”

“.....” Bác sĩ.

Lãnh Mạc cũng khuyên cô, “Ngoan nào, em ra ngoài đi được không, thay cái này nhanh lắm, thay xong rồi em hẵng vào!”

“Không được là không được mà!”

Lãnh Mạc đau cả đầu, sao lại ương ngạnh như vậy chứ!

Bác sĩ đành dùng đến biện pháp cuối cùng, “Phu nhân, không phải tôi không để cho cô ở lại đây, chủ yếu là sợ đến lúc thay rửa, vết thương sẽ dễ bị nhiễm khuẩn, căn phòng này một lát nữa thôi tôi cũng phải khử trùng toàn bộ đấy, cũng như vậy, trên người cũng có rất nhiều vi khuẩn, bây giờ lại giữa mùa hè, không cẩn thận là nhiễm

trùng ngay đấy, cho nên.....phu nhân cứ tránh đi là tốt nhất!"

Trương Hân ngập ngừng, "Có nghiêm trọng đến vậy không!"

Bác sĩ vẻ mặt nghiêm túc, "Phu nhân, cô cần tin vào tính chuyên nghiệp của tôi!"

".....Vậy.....được rồi!"

Trương Hân không nỡ buông bàn tay của anh, cô dặn dò trước khi đi, "Nếu đau thì cố gắng chịu đựng chút nhé, em ở ngay ngoài cửa thôi."

"Ừ, em yên tâm đi!"

Trương Hân vừa đi vừa lưu luyến ngoái nhìn, khi đi cô tiện tay ôm chú phốc sóc ra cùng!

Cả người cả chó đứng ngoài cửa chờ, chú cún không ngừng vùng vẫy, sủa ầm lên.

"Có phải mày đang lo cho anh ấy không, đừng lo, đợi cho anh ấy thay rửa vết thương xong hai ta lại vào thăm ngay được mà."

……

Lúc này, Lãnh Mạc sau khi nhìn thấy Trương Hân ra khỏi, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Vị bác sĩ cũng nhẹ cả người.

"Lãnh tiên sinh, giờ ta làm thế nào?"

“Thay băng, nên thay thế nào cứ thay như thế, đừng để cô ấy nhìn thấy.”

“Vâng!”

Bác sĩ lấy ra băng gạc từ trong hộp, Lãnh Mạc nhanh chóng gỡ dải băng trên người mình ra, trên đó còn dính vệt máu khô, Lãnh Mạc nhìn vết máu khô trên đó, khóe miệng anh đưa lên, để làm được số huyết tương này anh cũng phải khá dày công!

May mắn thay Trương Hân không hề phát hiện!

Nhưng cả một tuần phải đeo trên mình máu của người khác, lại là ngày hè nóng nực, thật sự là khó chịu!

Bác sĩ lại quấn băng gạc mới lên cho anh.

Đương nhiên, lần này trên đó không có dính chút máu nào, và đương nhiên cũng chẳng có thuốc men gì cả.

“Được chưa?”

“Được rồi!”

Trương Hân vừa bước vào phòng đã nhìn thấy trên đất một đống băng gạc dính máu, cô hơi lo lắng tiến lại phía Lãnh Mạc, “Sao rồi, có đau không?”

“Không đau đâu, đã đỡ nhiều rồi, không tin em cứ hỏi bác sĩ!”

Trương Hân lập tức nhìn sang bác sĩ.

Bác sĩ ngoắc ngoắc hé miệng, ho nhẹ một tiếng. Ông nói lại y như

những gì hai người đã bàn trước trong phòng, “Đúng, tốc độ phục hồi của Lãnh tiên sinh vô cùng nhanh, bây giờ cơ thể đã hồi phục khá tốt rồi, vết thương cũng đã đóng vẩy, chuẩn bị khỏi rồi, thời gian này nên cho Lãnh tiên sinh ăn nhiều thịt, bồi bổ bồi bổ!”

Trương Hân lập tức cảm thấy nghi ngờ, “Bị thương nặng như vậy, được ăn thịt sao?’

Vị bác sĩ này không đùa cô chứ!

Sao cô chưa từng nghe qua, trong thời gian bị thương mà còn không kiêng khem gì cả, cái gì cũng ăn được vậy?

Chương 598

Bác sĩ toát mồ hôi!

Nếu thực sự là người bị bệnh nặng thì tất nhiên không được ăn thịt, nhưng bệnh của Lãnh Mạc chẳng phải chỉ là diễn thôi sao!

Muốn ăn thịt...

Này!

Nhưng đây rõ ràng là cậu Lãnh vừa cố ý dặn dò ông nhất định phải nói với cô Trương mà, làm ông khó xử quá!

Thực tế, cả tuần nay Lãnh Mạc ngày nào cũng phải ăn canh bổ máu thanh đạm, ăn nhiều tới nỗi muốn ói ra rồi, cho nên lần này cố ý dặn dò một tiếng, để cho bác sĩ nói với Trương Hân rằng tình hình sức khỏe của anh đã gần như bình phục rồi, nên không cần kiêng kị đồ ăn nữa.

Phải nói rằng, suốt cả tuần nay, miệng anh có thể vẽ ra chim đấy!

Thậm chí có thể thấy rõ là anh đã gầy đi mất mấy kilogam rồi!

Nhìn gương mặt đầy hoài nghi của Trương Hân, Lãnh Mạc vội đánh mắt với vị bác sĩ, vị bác sĩ nhanh chóng hiểu ý, sắc mặt cũng không hề thay đổi, tiếp tục nói: “Thưa phu nhân, chuyện là như vậy! Cơ thể của Lãnh tiên sinh đây khác với những người bình thường, nếu là người thường, bị thương nặng như vậy có lẽ còn không bước nổi xuống giường đâu, tình trạng của Lãnh tiên sinh đã có chuyển biến

rất tốt, vết thương cũng bắt đầu lên da non rồi, cho nên đã có thể bồi bổ cơ thể, nếu không sẽ không cung cấp đủ dinh dưỡng thì cũng không tốt!”

Trương Hân vẫn có vẻ bán tín bán nghi: “Vậy sao?”

Sắc mặt vị bác sĩ lại trở nên nghiêm trọng: “Tất nhiên, phu nhân bà nên tin tưởng vào tính chuyên nghiệp trong chuyên môn của tôi!”

Thôi được...

Trương Hân cũng không muốn truy hỏi thêm về vấn đề này, ôm cún nhỏ tới bên giường, cô cúi xuống nhìn Lãnh Mạc, gương mặt anh so với tuần trước thì đúng là một trời một vực, thay băng rửa vết thương thực sự là một việc rất gây đau đớn, vậy mà còn không thấy anh thay đổi sắc mặt!

Thật là thần kì!

Trương Hân khe khẽ lẩm bẩm: “Thật không thể tin được...”

Mặc dù giọng nói rất nhỏ, nhưng với thính lực của Lãnh Mạc, dĩ nhiên là nghe rõ mồn một. Anh nằm trên giường, quanh người đều là mấy thứ cứng nhắc, nhếch mép cười không nói gì.

“Thay băng mà anh không thấy đau à?”

Lãnh Mạc do dự một lúc, Trương Hân đang nghi ngờ, giờ mà anh nói anh đau thì cảm giác giả tạo quá, nói không đau thì sợ cô càng nghi ngờ thêm, vậy nên sau khi do dự thì đành nói: “Có đau một chút.”

“Ờ!” Trương Hân quay đi, khi ánh mắt cô dừng lại ở đống băng gạc dính máu vương vãi trên sàn, cô ngây người!

Ôi!

Mớ băng gạc còn vương vãi khắp nơi, vậy mà cô còn vừa nghi ngờ vết thương của Lãnh Mạc là giả!

Trương Hân khẽ vỗ nhẹ vào đầu, cô thực sự không hiểu nổi mình đang nghĩ vớ vẩn gì nữa! Việc Lãnh Mạc bị thương là do Tố Tố nói với cô, Tố Tố thì không thể lừa cô được! Huống hồ gì Lãnh Mạc còn không biết chính Tố Tố giấu cô đi, cho nên... nghĩ lung tung quá rồi!

Chắc chắn là cô nghĩ lung tung quá rồi

Vị bác sĩ dặn dò thêm vài câu: "Mấy ngày tới có thể tắm sơ...ý tôi là thường thì khi vết thương chưa lành sẽ không được tắm, nhưng có thể dùng khăn lau qua người, như vậy cơ thể bệnh nhân sẽ dễ chịu hơn!"

"Ồ!" Trương Hân khẽ gật đầu, "Tối biết rồi, còn cần chú ý gì nữa không!"

"Thuốc thì vẫn tiếp tục uống, tuần sau tôi sẽ lại tới xem tình hình."

"Ờ ờ ờ, vâng!"

Trương Hân tiễn vị bác sĩ về, rồi lại ôm cún con đi lên lầu, hít một hơi sâu, cô sực nhớ lại một việc: "Vừa rồi bác sĩ nói có khử trùng trong phòng, sao em không ngửi thấy mùi thuốc khử trùng nhỉ?"

Toàn thân Lãnh Mạc như cứng đờ!

Cái vụ này anh nên trả lời thế nào đây!

Hồi nãy đúng là bác sĩ không hề dùng thuốc khử trùng...

Anh nhắm mắt lại, cố nặn câu nói dối ‘yếu ớt’: “Xịt rồi đó, mà cửa sổ mở toang như vậy, hôm nay gió lớn, vừa lúc em xuống lầu là bay hết mùi rồi còn gì...úi...” Lãnh Mạc nói xong xoay người rồi bất ngờ rên khẽ một tiếng.

Trương Hân lập tức chẳng buồn nghi ngờ gì nữa, thả cún con xuống rồi vội chạy lại bên giường: “Anh sao rồi sao rồi?”

“Xoay người không cẩn thận cọ vào vết thương thôi...không sao đâu.”

“Anh còn không tự biết phải cẩn thận sao!”

“Không sao không sao, đừng lo mà!” Lãnh Mạc coi như nhập nhằng qua được cửa này rồi, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm!

Này!

Cô Trương Hân này, giờ không còn là cô gái nhỏ của mười một năm về trước nữa, bây giờ cô trở nên thông minh hơn nhiều, cũng không dễ bị lừa như trước đây nữa rồi!

Xem ra, sau này vẫn phải thật cẩn thận!

……

Trong bữa cơm trưa ngày hôm đó!

Lãnh Mạc vô cùng cảm động, bởi vì cuối cùng anh cũng được ăn những đồ ăn mà anh yêu thích! Mặc dù Trương Hân đặc biệt dặn nhà bếp không được cho ớt vào món ăn, nhưng đầu bếp của nhà

anh là cực đỉnh đầu bếp mà, dù không cần dùng ớt, thì tất cả những món ăn vẫn ngon tuyệt vời.

Vì phải ăn canh thanh đạm cả tuần, nên khi vào bữa, Lãnh Mạc ăn như hổ đói!

“Ấy, anh ăn từ từ thôi, làm như em ngược đãi anh vậy.” Trương Hân đút thìa cơm cho anh, nghĩ nghĩ một hồi rồi nói: “... Em cứ cảm thấy có gì đó không ổn, Lãnh Mạc, anh cứ ăn ít thịt thì sẽ tốt hơn đó, hay là lát em đi hỏi lại bác sĩ vậy, sao em cứ cảm thấy vị bác sĩ gia đình đó của anh không đáng tin lắm nha!”

Miếng cơm bỗng như mắc ở họng của Lãnh Mạc, thiếu chút nữa thì phun ra ngoài.

“Trương Hân, bác sĩ tư nhân mà anh mời tới tuyệt đối là bác sĩ giỏi cả y thuật và y đức, đã thăm khám cho anh bao năm nay rồi, chắc chắn là không có vấn đề gì hết, em đừng quá lo lắng như vậy! Huống hồ gì... bác sĩ khác không thể nắm được tình trạng sức khỏe của anh đâu, dù em có hỏi thì cũng chẳng thể ra được việc gì”

Nghe cũng có lý!

Trương Hân thở dài bỏ cuộc.

Bởi vì câu hỏi đầy hoài nghi của Trương Hân, mà khẩu vị bữa trưa đó của Lãnh Mạc bay mất một nửa rồi, cả buổi chẳng ăn được bao nhiêu nữa!

Cho tới buổi tối, niềm vui mà Lãnh Mạc mong mỏi bấy lâu cuối cùng cũng tới!

Trương Hân pha một chậu nước nóng, mang tới đặt trên sàn, rồi cô

đỡ Lãnh Mạc ngồi dậy.

Lau người cho anh...

Trương Hân chưa từng làm việc này trong đời!

Cô nuốt nước miếng khi nhìn Lãnh Mạc cởi áo, trên lồng ngực với nước da màu nâu đồng của anh quấn dải gạc trắng, nhưng chẳng hề làm mất đi một chút xíu nào vẻ đẹp nam tính của anh, bờ ngực săn chắc và lực lưỡng, cơ bắp chắc nịch, nhưng không hề quá lố! Cơ bụng tám múi hiện lên rõ ràng trên bụng dưới của anh, nhìn xuống dưới nữa, có thể mơ hồ nhìn thấy qua lớp quần nhỏ là đường vành hông!

Má Trương Hân đỏ ửng, lan tới tận mang tai.

Quay đầu lại, cô nhìn thấy cún con ngồi dưới đất, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn Lãnh Mạc!

Này!

Trương Hân thiếu chút nữa thì chảy cả máu mũi!

Không hiểu tại sao, cứ mỗi lần thấy con cún dương mắt nhìn Lãnh Mạc, cô đều cảm thấy không thoải mái!

Khá là không thoải mái!

“Tiểu Lãnh Mạc!” Cô gọi to.

Cún con ngoắc đầu nhìn cô một cái, rồi lại ngúng ngoẳng quay qua nhìn Lãnh Mạc.

Này!

Đồ con chó háo sắc!

Chằm chằm nhìn người đàn ông của cô một cách rất là chăm chú cơ chứ!

“Tiểu Lãnh Mạc, mày ra đây!”

Con cún dường như nghe ra được Trương Hân muốn đuổi mình đi, liền quay đầu lại nhe răng trợn mắt với cô rồi sủa ầm ỹ!

“Còn dám cắn tao cơ, hôm nay không dạy dỗ mày, mày lại không biết ai mới là nữ chủ nhân ở đây đâu!”

Trương Hân mở toang cánh cửa, ném thẳng con chó ra ngoài!

Đóng cửa lại, cô vẫn còn nghe thấy tiếng những móng vuốt của nó vừa cào vào cánh cửa, vừa không cam tâm sủa thật to.

Trương Hân phủi phủi tay, cười đắc ý!

Hứ!

Được lắm! Dám đấu với cô ấy!

Chương 599

Vừa quay người lại nhìn thấy ánh mắt Lãnh Mạc cười như không cười,khuôn mặt Trương Hân choáng váng đỏ「nhìn gì mà nhìn!」

Lãnh Mạc cười xấu xa.

「Cười em là người lớn như thế này rồi,lại đi tranh cưng chiều với một con chí nhỏ！」

Trương Hân mặt đỏ lừ,cố cãi「Em tranh cưng chiều với con chó nhỏ này bao giờ,em là không quen!nó rõ ràng chỉ là một con chó nhỏ,nhìn người mà cứ mắt lim dim,như thế sao được! em phải dạy dỗ nó,nếu không sau này nó lớn nhìn thấy con cho đực nhà người khác lại đi quyến rũ mất thôi！」

Mẹ ơi……

Cô đang nói cái loạn thất bát nhái gì vậy!

Trương Hân che mặt đang nóng bừng lại,nói chung coi cũng không thể chứng nhận,cô ghen với con chí nhỏ đó được!

Không thể nào được！

Cả mặt Lãnh Mạc「Anh cái gì cũng biết,em không cần giải thích」ánh mắt nhìn Trương Hân,làm cho với cảm thấy khó thở vô cùng,Trương Hân bỗng xấu hổ phát tức 「Anh tự mình lau người đi,chị đây không có thời gian!」

「Được được được,anh sai rồi anh sai rồi được chưa! Em không có tranh cưng chiều với con chó nhỏ đó,cũng không có ghen với con chó nhỏ đó! nhanh lên,anh đã một tuần nay không được tắm rồi,người anh sắp nặn ra được đất sét đây này! 」

Hừ!

Trương Hân không cam tâm tình nguyện đi tới bên giường.

Lãnh Mạc nhắm mắt,bộ mặt rất hưởng thụ chờ đợi sự phục vụ của Trương Hân!

Trương Hân bỗng có cảm giác không biết nên bắt đầu từ đâu,cô cầm chiếc khăn đã vắt khôn trong tay,vạn phần xấu hổ「Lãnh,Lãnh Mạc? 」

「Ừ? 」Lãnh Mạc mở mắt ra.

「Hay là,để Vương Bưu lau giúp anh? em,em không làm tốt những việc này ……」

Nguyên nhân chính,cô bây giờ chỉ cần lại gần Lãnh Mạc,là không thể nhịn được nghĩ lại thời gian sống một mình,xuất hiện mộng xuân trong giấc mơ của cô! nói chung,chỉ cần tới gần Lãnh Mạc,hình ảnh trong giấc mộng lại nhảy ra trước mắt,làm cho cô cảm thấy rat kỳ quái và cảm thấy có chút ngại ngùng.

「Em làm không được việc này……」

「Không được,Vương Bưu ngũ đại tam thô,để cho anh ta làm những việc chi tiết như thế này,anh ta chắc sẽ làm cho anh rời cả thịt ra mất!」

Trương Hân bé tiếng lẩm bẩm 「Có khoa trương như vậy không ……」

「Nhanh chóng lau cho anh! 」

「Ồ！ 」

Trương Hy vô nại,cầm khăn lên lau từ trên cổ lau xuống, cô sợ sẽ làm đau anh cho nên động tác mười phận nhẹ nhàng.

「Trương Hân,anh đâu có phải là đất sét tạo thành,không đến mức yếu ớt như vậy đâu!」

「Ồ! 」

Trương Hân mím môi, lực tăng thêm chút!

Cô vẫn lại một lần nữa tiếp tục khoảng cách gần như thế,lại chăm chú như vậy quan sát thân thể Lãnh Mạc! thân hình này thật sự rắn chắc, khắc nóng áp lên bên trên cảm giác không hề bị mềm đi!

Trương Hân không nhịn nổi, đưa tay ra,nhẹ nhàng chọc một cái!

Aizz?

Cảm giác tay cũng không tồi！

Cô không kiềm chế nổi,lại chọc một cái!

Lãnh Mạc cảm giác máu đang phun trào trước ngực！

Anh nghĩ rằng tối ngày hôm nay là một phúc lợi lớn,nhưng bây giờ xem ra,làm gì có phúc lợi lớn nào,đơn giản mà nói thật giống như tra

tấn!

Một tuần nay, mặc dù Trương Hân luôn ở bên cạnh anh.Nhưng vì anh「bị thương nặng」, cho nên đương nhiên không thể động vào Trương Hân, cho nên, một tuần nay,anh và Trương Hân ngày nào cũng chung giường chung gối, nhưng không có bất kỳ tiếp xúc mật thiết nào.

Nhưng bây giờ, người phụ này lại còn ở trên người anh đốt thêm lửa!

Ngón tay cô phảng phất như có thêm điện,chọc vào ngực anh làm toàn thân anh đều run lên! Lãnh Mạc cúi xuống nhìn phía thân dưới của mình,miệng méo xệch, anh túm lấy chăn che đi phần thân dưới của anh.

Ánh mắt không chịu khống chế,dần dần có chút u ám lại.

Nhưng dường như người phụ nữ chết tiệt này hình như chơi nghiện rồi,chọc một cái rồi lại chọc một cái!

Chết tiệt!

Toàn thân Lãnh Mạc cảm giác ham muốn từ bàn chân chạy thẳng tới tận chân tóc!

Toàn thân anh bừng bừng run lên!

Lần này Trương Hân cảm giác được điều đó,ngón tay cô cứng lại,thật lỏng tay âu lo「xin lỗi xin lỗi,em quên mất là anh bị thương……có phải là em chạm vào vết thương của anh rồi không? anh có đau hay không?」

Âm giọng của Lãnh Lạc đều xuất phát từ kẽ răng như rít lên 「không ——đau——」

Vết thương không phải là không đau!

Đau là chỗ khác cơ!

Hiển nhiên Lãnh Mạc nghiến răng nhưng từ góc độ của Trương Hân nghe thấy lại thành ra là đang nhịn đau.Cô ngay lập tức không dám có bất kỳ động tác nào nữa,cẩn thân từng chút một lau người cho Lãnh Mạc,cô cẩn thận tránh khu vực băng bó ở ngực của anh ra,khi tay rời khỏi vị trí ngực của anh,bàn tay không cẩn thận sượt qua ngực anh.

Như có một luồng điện！

Toàn thân Lãnh Mạc run lên！

「Em ……Em có chạm vào vết thương của anh không？ Em đã rất cẩn thận rồi！」Trương Hân khóc không ra nước mắt, đứng nguyên đó tay cầm chặt khăn không biết phải bắt đầu từ đâu 「Hay là để Vương Bưu tới lau cho anh,nếu không được nữa để nữ giúp việc tới,em ……em thật sự không làm được！」

「Em muốn để nữ giúp việc nhìn thấy thân thể anh?」

Đương nhiên không muốn!

Nhưng cô cũng sợ sẽ chạm vào vết thương của anh!

Trương Hân lúc này rối lên rồi.

「Nhanh lau đi！」

「Ồ! 」

Trương Hân vẫn ngồi xổm nguyên vị trí,đem khăn nhúng nước giặt hai lần,Lãnh Mạc ngồi trên giường,thân hình cao lớn nhìn Trương Hân,cô mặc bộ quần áo ở nhà rộng rãi, cứ thể thu lại một nhúm ngồi xổm trên đất,cổ áo rộng,anh vừa nhìn đã nhìn thấy sắc xuân ở dưới áo rồi!

Cô thời gian này hình như có mập hơn một chút!

Khe ngực cũng sâu hơn so với trước kia rồi!

Lãnh Mạc lại một lần nữa u ám hơn, cổ họng cuộn lên,không phát ra tiếng nuốt nước miếng !

Trương Hân không hề có cảm giác gì với ánh mắt của Lãnh Mạc,cô giặt xong khăn,lại đứng lên, lại một lần nữa lau người cho Lãnh Mạc.Lần này cô hết sức chú ý,cẩn thận lại càng cẩn thận hơn,rất nhanh,cô đã lau được nửa người trên của Lãnh mạc rồi.

「Đã được chưa?」

「Em nói xem! 」Lãnh Mạc hừ nhẹ một tiếng hỏi ngược lại「Ai tắm mà lại chỉ có tắm nửa người! 」

Được thôi!

Trương Hân thở dài,mở chăn ra!

Chăn vừa được mở ra,nhìn thấy hiện trạng bên dưới chăn, Trương Hân mặt đỏ bừng,cô lùi lại một bước,ngón tay run lên chỉ Lãnh Mạc「anh, anh anh anh……」

「Anh làm sao！」

「Anh……cầm thú！」

Người này……dưới tình trạng này thì đương nhiên đều có phản ứng,không là cầm thú thì là gì！

「Người phụ nữ mình yêu thương xoa đi xoa lại trên thân mình,nếu như anh không có phản ứng,mới không thể bằng cầm thú ấy!」

Trương Hân mặt đỏ lừ gần như có thể tích thành máu rồi！

Cô xoa đi xoa lại trên người anh khi nào! Cô rõ ràng rất chăm chú lai người cho anh！

Người này！

Cô đã có tâm giúp, anh lại còn cào ngược lại！

「Lau nhanh！」Hai chân Lãnh Mạc gác lên lưng ghế bên cạnh giường, để Trương Hân thuận tiện lau chân!

Trương Hân nghiến răng, hất tay,「em, em không làm nữa!」

Lãnh Mạc một tay túm lấy cánh tay cô 「Không được thế, Trương Hân,chúng ta làm cười cần phải có trước có sau,mặc dù em đang cố tình quyến rũ anh.Nhưng em yên tâm,anh đang bị thương, nhất định sẽ ngồi yên không động! Đương nhiên, chúng ta có mối quan hệ bình thường nam nữ,nếu như em có yêu cầu quyết liệt,anh cũng sẽ vì tình vì lý làm em mãn nguyện！」

Trương Hân tức giận lườm nguýt！

Nụ cười của Lãnh Mạc ánh lên trong mắt「Anh nói làm em mãn nguyện, nhìn em đều kích động như thế này rồi, hiểu! anh hiểu, mà phụ nữ cũng có nhu cầu sinh lý mà！」

Chương 600

Như cầu ?

Nhu cầu ông nội anh!

Cô nói bản thân có nhu cầu khi nào !

Trương Hân trong tâm phát cuồng,cô xấu hổ tới phát tức hét lên「Lãnh Mạc, anh đúng là loại chết tiệt quá đáng!」

「Yên tâm, anh nhất định không quá đáng, thân thể anh bây giờ cũng gọi là quá đáng,cũng là tòng tâm bất lực thôi! 」

「Lãnh Mạc! Anh im mồm ! 」

「Được được được, anh biết đã mặt em mỏng, anh không nói nữa là được chứ gì! 」

Trương Hân cắn chặt răng, hận là không thể cắn cho anh ấy một cái.

Người đàn ông thối không sợ mất mặt này!

Trương Hân nhìn cơn tức lại,lau chân cho Lãnh Mạc.

Lãnh Mạc lúc này lại bắt đầu nói nhiều không ngừng「Thật ra,phụ nữ có nhu cầu sinh lý cũng không phải chuyện gì đáng để mất mặt cả,thất đó! nếu em có nhu cầu chỉ cần nói với anh,anh nhất định sẽ để em được toại nguyện……ngao——」

Lãnh Mạc vẫn còn chưa nói hết,Trương Hân đã dùng tay vặn lấy tai của anh ấy,,trực tiếp quay tròn ba trăm sáu mươi độ!

「Anh còn không câm mồm?」

「Câm mồm câm mồm,anh không nói nữa,em nhanh chóng nhẹ tay!」

「Hừ！」Trương Hân lạnh lùng hừ một tiếng,tiếng nói lạnh buốt cảnh cáo anh 「Anh là còn không có quy củ em sẽ bóp chết anh！」

Lãnh Mạc vẫn không chịu nhịn, léo nhéo một câu「Không cần vội bóp chết anh,sau này ai làm em thỏa mãn,ngao ngao ngao—— Trương Hân em là người phụ nữ bạo lực,em nhanh chóng thả lỏng tay! Tai sắp bị em vắt rụng rồi!」

「Vắt rụng càng tốt! cho anh khỏi mọc tai luôn!」

「Anh biết rồi,Lần này nhất định không nói không được?」

Trương Hân cắn răng nhìn anh một cái,nhìn Lãnh Mạc cuối cùng cũng biết điều chít rồi,lúc này mới bắt đầu thả lỏng tai của anh ra!

Tiếp theo đó là cô ấy lau rất là nhanh!

Nói chung phần thân dưới cũng không có bị thương,Trương Hân động tác như gió cuộn mây bay vậy,nhanh đến nỗi Lãnh Mã chưa kịp có cảm giác gì đã lau xong rồi!

Trương Hân ném khăn vào trong chậu nước,hai tay chống nạnh nhìn Lãnh Mạc 「Xong rồi!」

「Xong rồi!」

「Không thì sao nữa!」

「Trương Hân,chúng ta có thể chuyên nghiệp một chút không? có chỗ vẫn còn chưa lau đấy！」Lãnh Mạc chỉ vào chỗ quần vẫn chưa cởi bỏ「Chỗ này của anh vẫn còn chưa lau！」

Trương Hân mặt đỏ lừ lên,đem khăn lại vò sạch,sao đó vắt sạch nước ném cho Lãnh Mạc「Chỗ đó anh tự tay làm！」

「Trương Hân,anh bị thương đó……」

「Vết thương của anh là ở ngực chứ có phải ở tay đâu! anh tự lau!」Trương Hân nhẹ hừ một tiếng,không thèm để ý tới anh, bê thẳng chậu nước vào trong nhà vệ sinh.

Lãnh Mạc thở dài！

Được rồi!

Nếu như thật sự bắt Trương Hy động tay,không cẩn thận chạm vào chỗ đó của anh,cuối cùng người phải nén nhìn chịu nhịn cũng là anh！

Cho nên……

Vẫn là anh tự động tay vậy!

Lúc Trương Hy từ trong nhà về sinh đi ra,Lãnh Mạc cũng đã lau xong người rồi,khăn vắt ở một bên, toàn thân Lãnh Mạc hiện ra chữ「ĐẠi」nằm trên giường,cả mặt thỏa mãn「aizz……lau được người cái thật là thoải mái！」

Trương Hân miệng méo xệch！

Đi tới bên cạnh giường lấy khăn,đem vào trong nhà vệ sinh giặt sạch sẽ phơi lên.

Đợi cô lại một lần nữa từ trong nhà vệ sinh bước ra,Lãnh Mạc đã điều chỉnh tư thế,nằm trên giường vẫy tay với cô 「Nhanh tới đây ngủ thôi！」

Trương Hân hoài nghi đứng bất động ở nguyên vị trí！

Cô nhịn rất nhiều ngày rồi,nhưng vẫn không nhịn được「Lãnh Mạc,anh……ngực anh bị thương,não không hề bị thương,sao dạo này anh biến thành……kỳ quái vậy,hay là hôm nay chúng ta tới bệnh viện kiểm tra đi.」

Những ngày này Lãnh Mạc thật sự không được bình thường lắm,có việc hay không có việc cũng tới tìm cô！

Mà cũng không còn cảm giác thâm trầm lạnh lùng như trước kia nữa,trước mặt cô bây giờ có chút tiểu tiện,lại còn có chút du côn.Nói chung là từ một đại ca của băng đảng đen tối,biến thành như một tên tiểu lưu manh mới gia nhập vào xã hội vậy ……

Lãnh Mạc như thế này thật có chút không được bình thường！

Mí mắt Lãnh Mạc nháy nháy！

Điều này muốn nói là não của anh có vấn đề phải không！

「Trương Hân！」

「Ừ？」

「Anh trịnh trọng nói cho em biết,anh rất bình thường!」

Trương Hân bé tiếng lẩm bẩm 「Người uống say luôn luôn nói mình đâu có say,người không bình thường luôn luôn nói mình rất bình thường! 」

Lãnh Mạc lườm một cái.

Anh từ trên giường ngồi dậy,sắc mặt nghiêm túc 「Được thôi,nếu như em đã phát hiện,thì anh sẽ nói sự thật cho em biết! 」

Trương Hân hồi hộp hơn!

Sự thật?

Sự thật gì?

Lẽ nào……Lãnh Mạc thật sự bị bệnh gì sao！

Sắc mặt Lãnh Mạc trầm xuống vẫy tay gọi Trương Hân,Trương Hân ngay lập tức ngồi xuống bên cạnh giường,cô hít một hơi sâu「Anh nói đi! 」

「Ừ！」Lãnh Mạc nghiêm trọng nói「Sự thật……Anh thời gian gần đây thật sự có chút không bình thường,bởi vì……đã một thời gian dài không được phát tiết rồi,nhu cầu sinh lý bị ép quá độ,thành ra hệ thống thần kinh bị rối loạn……」

「Cút!！」

Kiểu câu nói này cũng có thể bịa đặt với cô được,nghĩ cô bị ngốc chắc!

「Haha,đừng tức giận,chỉ là nói đùa chút thôi mà.」Lãnh Mạc kéo Trương Hân lại,không còn vẻ nghiêm nghị vừa nãy nữa,cười híp mắt nhìn cô「Trước kia do anh không nghĩ thông,cứ thế giữ theo cái khung của chính mình,thật ra,bây giờ nghĩ rõ ra,hai chúng ta là người yêu của nhau,em lại không phải là thuộc hạ của anh,đối với em nghiêm khắc để làm cái gì! nói chung sau này khi nào chỉ có hai chúng ta,anh sẽ làm bất kỳ điều gì mà em muốn,em muốn làm gì thì làm cái đó,em cũng cần phải dần dần quen đi」

Trương Hân ngẩn ra một chút,nhìn vào mắt anh ấy「Anh nói thật?」

「Còn thật hơn cả trân châu！」

Cười!

Một bắt đầu mới đang mở ra với Trương Hân!

Ánh mắt cô thay đổi rực rỡ sáng hơn,thật ra trước kia cô cũng đã cảm thấy,cách thức cô và Lãnh Mạc gần gũi nhau rât không bình thường.Mặc dù Lãnh Mạc cũng quan tâm tới cô,nhưng từ trước tới giờ mặt luôn lạnh lùng,giống như đeo một cái mặt nạ vậy.Sau này cô an ủi bản thân tính cách của Lãnh Mạc vốn là như vậy,không nghĩ được rằng,lần này anh ấy đã tự nhận thức được vấn đề của mình,nói thật đối đãi với cô rồi.

Trương Hân đột nhiên đối với sự bảo đảm của Lãnh Mạc có chút tự tin lớn hơn!

Anh có thể vì cô mà thay đổi như thế,chắc chắn cũng có thể vì cô mà đoạn tuyệt sạch sẽ với những người phụ nữ khác thôi!

……

Thời gian tiếp theo,thân thể của Lãnh Mạc tốc độ thay đổi còn nhanh hơn người bình thường rất nhiều lần!

Bắt đầu từ việc đang ngồi xe lăn có thể thay đổi được thành Trương Hân đỡ để đi,sau đó bắt đầu tự mình có thể đi được,tiếp sau đó nữa, tiếp sau đó anh đi bộ nhìn không ra là người vừa bị thương!

Trương Hân đối với tình hình hồi phục sức khỏe của anh,phải gọi là một sự thay đổi ngoạn mục!

Cô nhớ rõ ràng, trước kia khi cô đóng phim,không cẩn thận va vào động vào,vết bầm tím trên thân thể đều phải cần tới mười ngày hoặc nửa tháng mới có thể giảm đi! Nhưng Lãnh Mạc chịu phải trọng thương nghiêm trọng,mới có hơn mười ngày đã có thể xuống giường đi bộ được rồi !

Trách trách !

Điều này cũng thật là thần kỳ !

Lẽ nào thật sự là do từ nhỏ đã được huấn luyện,cho nên thể chất sức khỏe mới có thể không giống như người khác như vậy?

Trương Hân nhún nhún vai,đương nhiên rồi Lãnh Mạc có thể nhanh chóng khỏe lại điều này cũng là điều mà cô cảm thấy vui mừng.

Buổi trưa ngày hôm đó

Lãnh Mạc gọi rất nhiều người tới biệt thự để họp, Trương Hân chán nản ngồi xem tivi ở phòng khách!

Cũng không biết được cuộc họp sẽ kéo dài tới tận bao giờ!

Trương Hân thở dài,xem tivi cũng không còn xem vào được nữa,đi ra ngoài ngắm hoa

Vừa mới tới vườn hoa,cô đã nhìn thấy một bóng người,đột nhiên thấy hoài nghi!

「Hiểu Hiểu?」

Cái bóng người phía trước mặt kia,sao mà lại giống Tiền Hiểu đến vậy!

Chương 601

Trương Hân ít nhiều cũng đã cùng với Tiền Hiểu ở cùng nhau một thời gian rồi,cô càng nhìn bóng dáng người ở phía trước càng thấy giống Tiền Hiểu!

Trương Hân không thể nhịn được liền đi theo.

Từ hướng hoa viên đi thuận theo phía đường lớn đều đi theo bóng người phía trước,kết quả, đi theo một lúc,người đó biến mất ngay trước mắt của cô.

「Ý……người đâu!」

Trương Hân quay đầu lung tung,「Vừa này vẫn còn kẻ ngay trước mặt,sao mà vừa chớp mắt đã không thấy đây rồi!」

Chính ngay lúc này, cánh tay của Trương Hân đột nhiên đau,cánh tay bị người ta dùng lực vặn,ấn nhanh lưng của cô,trực tiếp đẩy cô vào phía cái cây bên vệ đường.

「Nói!đi theo tôi để làm gì?」

Tiếng nói cũng giống như Tiền Hiểu!

Trương Hân bị khống chế,nhìn không ra mặt người phụ nữ đó,đau oa oa kêu「Hiểu Hiểu,Tiền Hiểu là em phải không?」

Người phụ nữ đó ngẩn ra,ngay lập tức thả lỏng tay của Tô Tố.

Trương Hân quay người lại,quả nhiên là gương mặt của Tiền Hiểu.

Tiền Hiểu nhìn thấy TRương Hân,cau mày lại,gần như là đã nhận thức được ra,nhanh chóng định bước đi,Trương Hân mắt nhạy tay nhanh,túm chặt lấy cánh tay của cô ấy.Tiền Hiểu là một sát thủ,vừa mới nhận thức được định lấy sao ở trong tay ra,nhưng hiển nhiên nghĩ ra Trương Hân không phải là kẻ thù,nhanh chóng thu lại tất cả các động tác của mình.

「Hiểu Hiểu!Hiểu Hiểu thật sự là em!em,em không phải là ……sao em lại ở đây!」

Tiền Hiểu mép miệng giật giật!

Hoàn toàn không biết phải trả lời như thế nào!

Sau khi TRương Hân trở về biệt thự Bán Sơn thì nhiệm vụ của cô cũng hoàn thành,lại tiếp tục trở về với cuộc sống đen tối đó để làm sát thủ.Lần này tới biệt thự Bán Sơn bởi vì Vương Bưu phát hiện ra có việc ở Tiêu gia tại KiNH Thành,cho nên mới gọi tất cả bọn họ tới,bản thân cô cũng trượng nghệ cao to gan,mà Trương Hy cũng tương đối yên định,cho nên nghĩ đến thì đến,cẩn thận một chút không để bị phát hiện ra là được,ai mà biết được đến thì không bị phát hiện,tới lúc chuẩn bị về lại bị phát hiện ra!

Trương Hân nhìn thấy Tiền Hiểu trầm mặc,não bộ nhanh chóng quay,cũng nghĩ được ra điều gì đó!

Tiền Hiểu không phải là người mà Tô Tố sắp xếp cho cô hay sao,sao mà lại tới biệt thự Bán Sơn này,có thể tới được biệt thự Bán Sơn này chỉ có thể là thuộc ha tin cận của Lãnh Mạc mà thôi!

Trương Hân cũng đâu có ngốc!

Trong đầu tất cả sương mù tan biến hết!

Như là ……Tại sao Tô Tố lại nói với cô Lãnh Mạc bị trọng thương! Bọn họ……chắc chắn đã sớm gặp và liên lạc rồi.

Như là ……vết thương của Lãnh Mạc tại sao lại có thể khỏi nhanh tới vậy!

Còn như là ……Tại sao Lãnh Mạc không hề nhìn con chó Pomeranian,nhưng lại biết nó là một con chó cái!

Càng như là……tại sao con chó lạnh lùng đó nhìn thấy Lãnh Mạc lại ngay lập tức biến thành một con chó ngoan,nằm trên người của Lãnh Mạc!

Trương Hân bỗng nhiên vỡ lẽ!

「Cô là người mà Lãnh Mạc sắp xếp chăm sóc cho tôi」

Tiền Hiểu nhìn là biết che giấu không nổi nữa,cau mày「Đúng!」

「Con chó Pomeranian đó là của Lãnh Mạc nuôi?」

「Đúng!」

QUả nhiên!

Chẳng trách cùng với Lãnh Mạc thân thiết tới vậy!

「Tố Tố nữa, Tố Tố……」Trương Hân có chút thương tâm,Tố Tố sao lại cùng với Lãnh Mạc hợp lại lừa cô.

Tiền Hiểu lần này nói một câu công bằng「Trương Hân,thực tế mà nói là đại ca tìm thấy cô trước, đại ca biết là Tô tiểu thư giấu chị đi cho nên liên lạc với Tô tiểu thư.Đại ca nói chuyện rất nhiều với Tô tiểu thư,nói anh ấy sẽ thay đổi.Nói tóm lại,nói ra rất nhiều nhưng lời cảm động.Tô tiểu thư chắc cũng vì lo sợ đại ca làm gì chị nên chỉ còn cách phối hợp anh ấy diễn kịch.」

「Ừ!」

Điểm này trong thâm tâm cô biết rất rõ,nếu như anh làm hại cô,Tô Tố chắc chắn sẽ dùng sinh mạng để bảo vệ cô!

Điểm này không thể nghi ngờ gì,vì bọn họ là người thân duy nhất rồi!

Trương Hân đứng trên đường,xoa xoa cằm không biết đang nghĩ điều gì.

「Trương Hân! Trương Hân! Trương hân? Tôi vẫn còn có chuyện này ……」

「Được rồi,cô đi trước đi! nhưng ……」Trương Hân ra lệnh cho Tiểu Hiểu「Đừng đem chuyện tôi nhìn thầy cô nói cho Lãnh Mạc biết! 」

「Được thôi!」

「Đúng rồi,tôi vẫn còn một việc nữa muốn hỏi cô」

「Cô nói đi!」

「Vết thương trên người Lãnh Mạc,rốt cuộc là thật hay là giả?」

……

Trương Hân ngồi trên ghế sofa,ôm lấy Pomeranian,lúc thì véo tai nó,lúc thì véo móng nó, Pomeranian rất rõ có thể nhận thấy là nó không thích bị ngược đãi như vậy,「gừ gừ 」kháng nghị.Nhưng,sự kháng nghị của nó cũng không có tác dụng gì,cơ thể nó quá nhỏ,rất dễ dàng bị Trương Hân ôm chặt trong lòng,muốn cắn không dám căn,chỉ có thể ngồi im trong lòng chịu đựng!

Lãnh Mạc họp xong quay trở về biệt thự nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Con chó nhỏ nhìn thấy anh,trong phút chốc ánh mắt sáng lên,đáng thương nhìn anh 「gâu gâu 」kêu lên hai tiếng.

「Aha——mày còn thấy ủy khuất nữa hả 」Trương Hân hừ nhẹ một tiếng,để con chó đặt trên nền đất「Được được được, đi mách chủ của mày đi,nói tao ngược đãi mày!」

Con chó nhỏ có được sự tự do,vui mừng chạy hướng về phía Lãnh Mạc.

Nó chạy tới chân của Lãnh Mạc,vẫy đuôi vẫy tai với anh,thật là ngoan ngoãn

Lãnh Mạc cúi người bế nó lên,quay lại đi tới phía ghế sofa ngồi xuống bên cạnh Trương Hân,cười nhìn cô「Sao thế,tên nhóc này lại làm cho em khó chịu à?」

Trương Hân hừ một tiếng,hai tay ôm trước ngực,bộ mặt dương dương lên「Sao có thể!một chút hy sinh nhỏ mà thôi,em sao mà dám tức giận với nó!」

Lãnh Mạc đơ ra!

Anh có cảm giác……Trương Hân nói những lời này ……hình như muốn ám chỉ điều gì đó

Nhất là,khi này cô nói còn nhìn anh lườm mổ cái sắc lẹm!

Lãnh Mạc ho nhẹ một tiếng,đặt con chó nhỏ trên mặt đất,một tay ôm lấy vai của Trương Hân「Sao mà chỉ cây dâu mắng cây hòe vậy!」

「aizz da da——」Trương Hân kêu có chút khoa trương「đừng có ôm em,ngộ nhỡ không cẩn thận chạm vào vết thương của anh thì làm sao,nhanh chóng,ngài nhanh chóng ngồi cẩn thận,ngồi thẳng thắn một chút ha!」

「……」Lãnh Mạc!

Đây là trách rồi!

Buổi sáng khi đi họp không phải là vẫn còn bình thường hay sao!

Sao mà vừa mới có một lúc mà đã âm dương khác biệt như thế này!

Chẳng lẽ do một buổi sáng anh không ở bên cô?

「Trương Hân,có phải anh có chỗ nào đắc tội với em không?」

「Sao lại có thể thế được,ngài là đại ca,chỉ có người ta đắc tội với ngài chứ ngài nào có thể đắc tội với người khác được!」

Lãnh Mạc rơn tóc 「Trương Hân,chúng ta thương lượng,có thể đừng dùng từ ‘’ngài ‘’để gọi không?」

Trương Hân nhẹ nhàng gườm anh một cái,thoải mái gật đầu 「ok, em sẽ không dùng từ này nói nữa! bây giờ em hỏi anh một câu, anh

thành thật nói,nếu không……haha——」

「Nói,em nói!Anh chắc chắn Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn!」

「Hừ! em cũng chỉ hỏi anh một câu,anh nghĩ kỹ trả lời cũng được!」

「Hỏi!」

「Em hỏi anh.bây giờ anh có còn chuyện gì không nói với em hoặc có chuyện gì còn giấu em hay không?」

Lãnh Mạc tim đập nhanh!

Đây là đã phát hiện ra điều gì rồi sao?

Hay là cũng chỉ có một chút hoài nghi,cho nên bây giờ lừa anh?

Chắc là không phải bị phát hiện chứ,anh rõ rang không có lộ điều gì mà!Nếu như nói thật rồi,không biết còn chuyện gì đang đợi anh ở phía trước nữa.

Lãnh Mạc ánh mắt lóe lên,lựa chọn tiếp tục giấu kín「Không có mà,anh làm gì có chuyện gì giấu em được chứ! 」

Chương 602

“Không có? Anh chắc chắn không có?”

Lãnh Mạc giọng nói kiên định, “Thật sự không có, anh có chuyện giấu người khác nhưng không giấu em!”

“Tốt! rất tốt!”

Không biết tại sao, Lãnh Mạc nghe thấy câu này của Trương Hân đột nhiên sau lưng có chút cảm giác nhột nhột, anh ta vừa suy nghĩ kĩ một hồi cũng không có lộ ra điểm nào, nhưng nhìn thấy khuôn mặt Trương Hân lộ ra một nụ cười lớn, cô ta đưa tay khoác vào cổ anh, “Em nói mà, anh làm gì có chuyện giấu em chứ, Uầy! Chúng ta nói điều này rồi sau này hãy tin tưởng lẫn nhau!”

Gáy đầu Lãnh Mạc toát ra một mồ hôi lớn!

Đây là chuyện gì?

“Uầy, là như vậy, em đây, hôm nay gọi điện thoại hỏi bác sĩ, nói tình trạng này của anh cần phải kiên cử, cho nên….em đang nghi ngờ vết thương trên người anh có phải là giả không, sau đó đến thăm dò anh….” Trương Hân nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Lãnh Mạc, nụ cười ngọt ngào như một bông hoa, “Nhưng mà bây giờ em biết rồi, tại sao anh có thể nói dối em, đúng không! Nếu như có chuyện gì lừa em, em bùng nổ đến bản thân còn sợ nữ! Cho nên anh biết tính khí của em đó, chắc chắn không lừa dối em, đúng không?”

“Không có chuyện gì thì tốt rồi! Như vậy em cũng yên tâm rồi!”

Trương Hân đứng dậy từ sofa, vẫy tay với Lãnh Mạc, "Được rồi, em vừa ra ngoài đi xung quanh một vòng, bây giờ cơ thể toát ra mồ hôi thối, em đi tắm."

"Đi đi!"

Mắt nhìn Trương Hân rời đi, sau đó nét mặt Lãnh Mạc "xoạc" liền thay đổi!

"Vương Bưu? Vương Bưu!"

"Có!" Vương Bưu nghe thấy tiếng gọi liền bước vào từ cửa lớn, "Làm sao vậy lão đại?"

"Cậu mau chóng đi hỏi người hầu xem, hỏi chuyện họp lúc nãy của chúng ta, Trương Hân đã làm những gì?"

"Dạ vâng!"

Vương Bưu ra ngoài hỏi, chưa đầy 10 phút đã quay về, "Nữ hầu đều nói nhìn thấy phu nhân dạo một vòng trong vườn hoa, sau đó đi vòng quanh bãi cỏ bên ngoài, nhìn vào không có gì đặc biệt cả!"

"Vậy cô ta có gặp ai không?"

Vương Bưu trợn to mắt, cậu ta hạ thấp giọng, "Lão đại, anh đang nghi ngờ phu nhân với Hiểu Hiểu….chạm mặt? Không thể nào! Tính cảnh giác của Hiểu Hiểu rất cao, làm sao có thể để phu nhân thấy, hơn nữa, lùi ngàn bước nói, nếu như thật sự chạm phải rồi, chuyện lớn như vậy, Hiểu Hiểu nhất định gọi điện thoại nói ngài một tiếng, tại sao một ít động tĩnh cũng không có!"

Lãnh Mạng nghĩ một hồi thì cũng thấy đúng!

Nếu như thật sự chạm mặt, Hiểu Hiểu như thế nào cũng sẽ thông báo cho anh ta, để anh ta chuẩn bị tâm lý.

Cho nên…..

Trương Hân đơn thuần chỉ là đang thử anh?

Nghĩ đến đây, trong lòng anh ta lấy bình tĩnh hơn một chút!

Trương Hân chắc là đang đánh lừa anh ấy, không thì, với tính khí của cô ta biết anh lừa dối cô, nhất định sẽ bộc phát tại chỗ, làm sao có thể dễ dàng như vậy.

Lãnh Mạc thả lỏng lại.

Anh ta ra lệnh Vương Bưu, “Chuyện tôi nhờ cậu, nhanh chóng nắm bắt thời gian làm, còn bên Tô gia thì kêu người canh kĩ một chút, khoảng cách sinh nhật lần thứ 80 của lão thái gia của Tô gia chỉ còn một tháng lẻ vài ngày nữa, chúng ta cũng nên chuẩn bị trước.”

“Lão đại yên tâm, người bên Kinh Thành đều đang nói về vấn đề này.”

“Ừm!”

Lãnh Mạc phân phối xong thì sau đó lên lầu!

Cánh cửa phòng ngủ trên lầu đã đóng lại, Lãnh Mạc dùng lưng đẩy cánh cửa ra, trong lúc cửa phòng được đẩy ra, mũi anh ta xém chút chảy máu!

Trương Hân trong phòng đã tắm xong, cô mặc một đầm ngủ bằng lụa

gợi cảm, viền cổ của chiếc đầm ngủ rất là rất là ngắn, ngắn đến có thể nhìn thấy làng da trắng ngần và một khe hở sâu! Bởi vì các vết nước trên cơ thể chưa lau khô, đồ ngủ bám chặt trên cơ thể, cái đẹp mờ mờ ảo ảo như vậy, thậm chí còn nóng bỏng hơn không mặc gì!

Váy ngủ rất ngắn, vừa đến bắp đùi, chỉ nhà nhẹ nhàng uốn cong eo, thì sẽ lộ ra một phần cơ thể, lộ ra quần áo lót bên trong.

Vào thời điểm này Trương Hân đã không nhận ra rằng cô ấy hấp dẫn cỡ nào, mái tóc đen óng của cô ta để lộn xộn trên lưng, màu đen thuần khiết và nước da trắng trong suốt pha trộn vào nhau, ngày càng quyến rũ hơn.

Nghe thấy tiếng động, Trương Hân quay đầu lại nhìn, cô ấy có một đôi mắt xếch rất đẹp, lúc nghiêng mắt nhìn người khác tràn đầy sự thanh lịch, rất hút hồn.

Xương của Lãnh Mạc sau một hồi đã mềm yếu đi.

“Đóng cửa!”

Lãnh Mạc bất ngờ phản ứng lại, nhanh chóng đóng cửa lại!

Hình dáng này của Trương Hân không thể bị người khác nhìn vào, nữ hầu cũng không được!

Lãnh Mạc bước vào phòng, từng bước đi đến bên Trương Hân, mỗi một bước đi, anh ta giống như bước trên những đám mây, nhẹ nhàng bay, lập tức có cảm giác như sắp bay lên!

“Trương Hân….” Vừa mở miệng, Lãnh Mạc bực mình phát hiện ra giọng nói anh ta đột nhiên khàn khàn.

Trương Hân lướt đôi mắt, hầu như không chú ý đến bất thường của Lãnh Mạc, cô mỉm cười đứng ngay trên sàn trước cửa sổ, chỉ xuống vườn hoa ở dưới, “Từ trên đây nhìn xuống lầu những bông hồng sâm banh, cảm giác hình như càng đẹp!”

“Vậy sao, anh cũng đến xem xem!”

Lãnh Mạc đi đến bên cạnh Trương Hân, anh ta ôm Trương Hân từ phía sau, không phải nhìn vào khung cảnh phía dưới, mà là nhìn vào khung cảnh trên cơ thể Trương Hân.

Cô ta vừa tắm xong, dùng loại sữa tắm hương bạc hà, lúc này trên người có một hương bạc hà nhẹ nhàng, rất dễ chịu.

Lãnh Mạc có chút cảm giác không chịu đựng được!

Tay của anh ta từ từ không theo quy tắc, “Trương Hân, anh nhớ em rồi.”

“Phải không!” Trương Hân quay người đối mặt với Lãnh Mạc. cô ta đưa tay khoác vào cô anh, nháy mắt với anh ta, “Trùng hợp vậy, em cũng nhớ anh rồi.”

Dụ dỗ như vậy, Lãnh Mạc có thể chịu được thì không phải là đàn ông!

Đôi mắt của Lãnh Mạc đột nhiên trở nên nóng rực lên.

Anh ta nhìn vào đôi môi đỏ của Trương Hân và hung hăng hôn vào.

Trương Hân hoàn toàn không kháng cự, không những không kháng cự mà còn ôm lấy ấy ta để phối hợp, cô ta rút bàn tay vào phần dưới chiếc áo sơ mi đen của anh, một tay đặt vào eo anh ta!

Ở đây….là băng gạc của Lãnh Mạc!

Có lẽ là vì sự thuận tiện, băng gạc ở đây đã mở ra một nút.

Lãnh Mạc sớm đã khó kiểms oát, đưa tay ra cởi áo của Trương Hân, Trương Hân nhanh chóng nhấn lấy tay anh, nhẹ nhàng nói, "Gấp gáp cái gì! Anh chờ đã!"

Chờ?

Lãnh Mạc đôi mắt đỏ nhìn vào Trương Hân, ngay lúc này để anh ta đợi?

Điều này quá vô nhân đạo rồi!

Lãnh Mạc phản đối, "Trương Hân…"

"Trên người anh còn vết thương, có thể làm thể dục kích động không?"

"Được được được, em không nghe bác sĩ nói anh đã ổn hơn rồi sao! Trương Hân, em mau thả tay, anh sắp bí chết rồi!"

Trương Hân nhíu mày, "Tuy rằng vết thương cũng gần lành, vậy thì em yên tâm rồi, anh đừng động đậy, hôm nay để em phục vụ anh."

Miệng Trương Hân nhếch lên một nụ cười, đưa tay đẩy Lãnh Mạc lên chiếc giường lớn.

Cô đưa người lên, ngồi lên vòng eo của Lãnh Mạc, đưa tay nhẹ nhàng chậm rãi, chậm rãi cởi nút áo sơ mi của anh, sau đó với sự hợp tác của Lãnh Mạc, cởi áo anh ta ra.

Trương Hân ôm lấy Lãnh Mạc, tay một lần nữa đặt vào phần hông của anh.

Sau đó canh lúc Lãnh Mạc còn ngâm mình vào động tác ôm ấp của cô, ánh mắt thoáng qua, trự tiếp xé băng gạt của anh ta!

Chương 603

Lãnh Mạc đang đắm chìm trong cơ thể hương thơm ngọc ngà trong niềm vui, đâu nghĩ rằng Trương Hân sẽ làm chiêu này!

Băng gạc như thế bị kéo cài sau, sau đó từ trên vết thương bung ra!

“Này!” động tác Trương Hân không ngừng, lạnh lùng hét lên và trực tiếp nắm băng gạc trước ngực của Lãnh Mạc, động tác cô ta rất nhanh, mặc kệ mọi thứ, trực tiếp xé băng gạc ra!

Lãnh Mạc muốn vịnh lại nhưng đã không kịp rồi!

Băng gạc trải ra giường!

Bộ ngực trần cũng bị lộ ra rồi!

“Hơ hơ hơ-----” Trương Hân ngồi bên cạnh Lãnh Mạc, một tay giữ cằm anh ta, chiếc cằm vừa nhấc lên, tự hào và nói, “Vết thương của súng đâu! Đây đây đây, chỉ cho tôi vết thương ở đâu? Hôm nay anh không tìm ra vết thương cho tôi, chị sẽ làm cho một vết thương cho cưng!”

Lãnh Mạc cười trong đau khổ!

Đây có tính là tự làm tự chịu không?

Anh ta nuốt nước miếng, cố gắng giả thích cho Trương Hân, “Trương Hân…anh có thể giải thích!”

“Còn gì để giải thích nữa! Sự thật ngay trước mắt, anh tưởng tôi mù sao!” Trương Hân uốn eo vỗ vỗ vào mặt anh, “Lúc nãy ai nghiêm túc nói rằng không có chuyện giấu tôi, cũng không có chuyện lừa dối tôi, ông Lãnh, mời ngài giải thích hành vi này!”

Anh ta còn có thể giải thích như thế nào!

Ngoài việc nhận sai thì không còn cách nữa!

Lãnh Mạc âm thầm đỗ lỗi cho chính mình quá bất cẩn, ai ngờ hôm nay Trương Hân lại bất thường, còn cố tình mặc gợi cảm như vậy để dụ dỗ anh, thì ra là vì xé băng gạc của anh ta!

“Trương Hân…..”

“Ờ hở!”

“Anh! Anh cũng không phải cố tình….”

“Đúng, anh và Tô Tố hai người thông đồng nhau, giả vờ bị súng bắn, không những thế, mà còn để Tiền Hiểu nói với tôi trước một ngày là có người giết hại anh! Ừm, mỗi việc, mỗi điều đều là liên quan với nhau! Đúng thật không phải là cố tình!”

“….” Lãnh Mạc không tâm trí và nói. “Anh có thể giải thích!”

“OK!” Trương Hân nới lỏng cằm, “Anh nói, em xem thử anh có thể nói ra một bông hoa không!”

“Anh, anh thật sự không có cách rồi nên mới dùng chiêu này, anh cũng là vì hạnh phúc của chúng mình….”

“Hơ hơ-----tiếp tục!”

Da đầu Lãnh Mạc tê liệt, “Trương Hân, anh thật sự là vì tốt cho hai chúng mình, em xem đi, nếu như anh không giả vờ bị thương thì em có về không? Em không về thì thì nhận tha thứ cho anh không? Đúng không! Em xem chúng ta trong mười ngày qua có phải rất tốt không? Mạc dù anh nói dối em về việc vết thương này, nhưng ý định ban đầu của anh là tốt, với lại mọi câu nói đều không lừa em, anh thật sự thật sự đang hối hận, cũng đang thay đổi, anh tin điều này em cũng để mắt, đúng không?”

“Ờ hở!” Trương Hân không đồng tình cũng không phản đối.

Lãnh Mạc nói tiếp, anh thừa nhận lỗi sai, anh không nên lừa em, anh thề, chỉ một lần này thôi, sau này tuyệt đối không dùng chiêu này với em nữa!”

“Hơ hơ-----”

“Em đừng cười như thế được không…” Cười đến sau lưng anh cảm thấy lạnh lẽo.

“Có thể chứ!” Trương Hân mỉm cười, một dáng vẻ nói chuyện rất tốt, “Lãnh Mạc, anh thực sự có khả năng, sắp xếp Tiền Hiểu bên cạnh em, kể cả con chó để giải sầu của em cũng phải thông qua tay Tô Tố đưa em…..anh đây là đang làm gì, muốn để cho người của anh, chó của anh để chiếm lấy cuộc sống của em, sau đó kiểm soát mọi lời nói và việc làm của em, em khiến anh lo lắng, phải không?”

“Không phải! Anh thề anh hoàn toàn không có ý đó!”

“Ồ hehehe-----”

Trên trán Lãnh Mạc toát một lớp mồ hôi, “Trương Hân, Trước đó anh

kêu Vương Bưu nói với em nhưng câu đó không phải tất cả là giả. Lực lượng của Bạch Linh bây giờ ở Kinh Thành Tô gia không phải là nhỏ, sau khi anh tìm được em, thực sự sợ rằng em gặp phải nguy hiểm, cho nên mới để Tiền Hiểu bảo vệ em! Kỹ năng Tiền Hiểu rất hay, nếu như Bạch Linh thật sự kêu người đối phó với em, tuyệt đối không thể nói năng được! Hơn nữa, em sống ở khu phố nhỏ vừa tàn vừa nát, lỡ như có trộm hay vì đó vào thì em sẽ gặp nguy hiểm, anh tính trước sự an toàn cho em, mới để Tiền Hiểu đi theo em."

"Làm sao anh biết khu phố nhỏ của em vừa tàn vừa nát, anh đi qua?"

Lãnh Mạc đang nói thì ngập ngừng, dưới ánh mắt khinh bỉ của Trương Hân, gật gật đầu, "Anh muốn đi xem cuộc sống của em tốt không thôi…"

"Ồ hehehe----" Trương Hân lại cười lên.

"Đối với con chó phốc sóc, là anh lo lắng em một mình mỗi ngày đều không xuống lầu, không có gì để giết thời gian, cho nên để Tô Tố gửi con chó phốc sóc đến chơi với em, cũng có thể làm bạn đồng hành với em!"

"Ừm! Rất có lý! Dù sao em cũng không xuống dưới mỗi ngày, em không xuống lầu mỗi ngày, đều là vì ai!"

Lãnh Mạc lại một cái nhìn thoáng qua, một lúc sau cũng nói không nên lời.

Anh cẩn thận nhìn nét mặt của Trương Hân, "Cái đó….em giận rồi sao?"

"Anh nói xem?"

Ai bị lừa dối như vậy mà không giận!

Trương Hân vừa nãy nghe Tiền Hiểu giao việc cho cô ta thì sau đó phổi muốn nổ điên lên!

Nếu như ban nãy ở dưới lầu, lúc cô hỏi anh ấy, Lãnh Mạc có thể thú nhận thì cũng không giận đến như vậy, nhưng mà….thậm chí vẫn nói dối cô!

Trương Hân khịt nhẹ mũi, đứng lên từ trên người anh ta.

Lãnh Mạc đột nhiên trở nên căng thẳng, kéo lấy cổ tay cô, "Em đi đâu?"

"Bây giờ em không muốn thấy anh, anh tự suy nghĩ về bản thân anh đi!"

"Anh biết sai rồi, sau này anh không lừa em nữa. Trương Hân, tha thứ cho anh lần này được không?"

"Không-----được!"

Lãnh Mạc muốn khóc nhưng không có nước mắt, sớm biết mọi việc sẽ bị phát hiện….được rồi, dù biết mọi chuyện sẽ bị phát hiện thì anh ta cũng sẽ làm như vậy!

"Trương Hân, em nói thử xem làm thế nào mới có thể tha thứ cho anh? Bất kể em kêu anh làm gì, anh nhất định làm điều đó!"

"Har, em bây giờ muốn anh tránh xa em ra!"

"Cái này không được!"

“Vậy anh biến mất khỏi tầm nhìn của em!”

“Cũng không được!”

Nếu như cô tận dụng lúc anh ta không để ý, lại chạy trốn một lần nữa thì sao!

Trương Hân nghe thấy những lợi này của Lãnh Mạc, trực tiếp cười đến phát điên, “Lãnh Mạc ơi Lãnh Mạc, cái đồ khốn nạn như anh, anh làm điều sai trái rồi, còn dám ở đây mặc cả với tôi! Cút ra! Lão nương lười quan tâm đến ngươi!”

Trương Hân hất cánh ta của Lãnh Mạc, trực tiếp ra khỏi giường.

“Vợ, em muốn đi đâu!”

“Em đi thay đồ! không lẽ mặc chiếc áo ngủ gợi cảm này đi khắp nơi!”

Thì ra là vậy!

Lãnh Mạc nhìn Trương Hân không có ý định rời khỏi biệt thự, thở phào nhẹ nhõm.

Vừa cuối đầu xuống, anh nhìn thấy chỗ nào đó trên cơ thể anh, khoé miệng nhếch lên, vừa quay đầu nhìn thấy Trương Hân đúng lúc nhìn qua, Lãnh Mạc nhanh chóng nói, “Trương Hân, em nhìn cái này của anh…..như vậy đi xuống có phải là không thể không, nếu như nhịn đến chết thì sao, không thôi thì em hy sinh một chút đi.....”

“Nhịn đến khó chịu phải không?”

Lãnh Mạc gật đầu lia lịat, thật sự khó chịu!

Trương Hân mỉm cười nhìn Lãnh Mạc. “Muốn em tìm một cô gái xinh đẹp đến giải quyết cho anh không? Bảo đảm khuôn mặt xinh đẹp, tướng cũng đẹp!”

“Không, không cần!”

“Hơ!” Trương Hân lạnh lùng khịt mũi, lấy chiếc áo sơ mi rơi dưới đất ném lên mặt Lãnh Mạc, sụi mặt hét lên, “Đáng đời! Nhịn chết anh đi!”

Chương 604

Trong vài ngày tới, Trương Hân đã không cho Lãnh Mạc nét mặt ưa nhìn!

Không những nét mặt không ưa nhìn, cô ấy trực tiếp chuyển đến phòng ngủ thứ hai bên cạnh phòng ngủ chính. Vả lại thấy Lãnh Mạc vào buổi sáng, lạnh lùng khịt mũi và quay đầu đi, trực tiếp phớt lờ anh ấy!

Lãnh Mạc chỉ có thể chơi với Tiểu Ý!

Ai bảo anh ấy lừa người khác còn cứng họng không thừa nhận!

Uầy…

Nhưng mà điều may mắn duy nhất là, Trương Hân tức giận tuy tức giận, nhưng không có ý tưởng ra khỏi nhà!

Vào ngày này, Lãnh Mạc lại đến thuyết phục Trương Hân.

Anh ta ôm con chó phốc sóc, dựa vào bên cạnh Trương Hân trên sofa, mông anh vừa đặt xuống sofa, Trương Hân khịt mũi và di chuyển đến góc sofa, tránh xa anh ta ra! Trong phòng khách cũng không có người hầu, Lãnh Mạc kèm theo nụ cười trên mặt để đến gần Trương Hân.

Anh ta nắm lấy móng vuốt của chó phốc sóc, tội lỗi và nói, “Chủ nhân chủ nhân, chị đừng giận nữa được không, em đã biết sai rồi!”

Trương Hân cầm một quyển tạp chí trên tay đang xem, hoàn toàn bỏ qua người này và con chó này!

Lãnh Mạc có chút xấu hổ, anh ta lớn như thế nhưng chưa bao giờ dỗ con gái, tối hôm qua anh ta đã đến cầu cứu tư vấn từ Tôn Nguyên, Tiêu Lăng và còn Mộ Bạch, kết quả….

Tôn Nguyên, "Lãnh Mạc à, anh có thể có chút lương tâm được không, đối mặt với một người đàn ông vừa chia tay, hỏi cách để dỗ dành một cô gái, nếu như tôi biết chiêu này thì tôi có thể chia tay không, cậu đi tìm người khác đi."

Tiêu Lăng, "Vợ của cậu, cậu tự nịnh, tôi đi nịnh vợ tôi rồi!"

Mộ Bạch đưa ra một gợi ý thích hợp, "Cậu xem cô ấy thích gì thì tặng cô ấy cái đó, tôi nghe cậu nói, Trương Hân cũng không giống như giận thật, chắc là do bị cậu lừa nên trong lòng khó chịu. Dù gì thì người cũng bên cạnh cậu, mỗi ngày cậu đối xử tốt với cô ấy, vài ngày sau cô ấy nhất định tha thứ cho cậu rồi."

Lãnh Mạc nghĩ đến lời nói của ba người, thở phào nhẹ nhõm.

Anh ấy thực sự muốn nghe lời của Mộ Bạch, tặng cho Trương Hân món quà mà cô ấy thích, nhưng mà…anh ta nghĩ nửa ngày, thậm chí còn không biết Trương Hân thích gì.

Trương Hân ở bên anh ta trong vòng 11 năm, trong 11 năm qua chưa bao giờ nghe Trương Hân mở miệng muốn gì từ anh ta, mỗi lần anh tặng bất kỳ món gì cho cô ấy, cô ấy đều lưu giữ một cách cẩn thận, thực sự nhìn không ra rốt cuộc thích cái gì nhất!

Vừa nghĩ đến vậy, Lãnh Mạc đột nhiên cảm thấy bản thân khá thất bại.

11 năm thậm chí còn không biết sở thích của Trương Hân!

“Trương Hân, đừng giận nữa! Đừng giận nữa được không? Đã mấy ngày rồi, có phải nên hạ nhiệt rồi không?”

Trương Hân không khác gì không muốn nghe, cuối đầu tiếp tục đọc sách, bỏ qua nó!

Tròng mắt Lãnh Mạc đảo một vòng, đột nhiên ném chó phốc sóc ra, nằm thẳng trên ghế sofa, thở dài ra, “Haiz----”

Chó phốc sóc chạy đến cổ chân anh ta và sủa, “Wang, wang, wang!”

Tuy nhiên, người phụ nữ nào đó vẫn không có phản ứng.

Lãnh Mạc lại thở ra một hơi, “Haiz! Cuộc sống này, thật sự sống rất khó khăn, rõ ràng là có bạn gái nhưng mỗi ngày đều ngủ trên giường trống, thật sự rất ảm đạm! Tôi đã nhận lỗi sai sâu sắc rồi, thực sự nhận ra rồi, có thể nào tha thứ một chút không?”

Trương Hân, “….”

Tại sao vẫn chưa có phản ứng, xem ra anh ta phải dùng chiêu cuối!

Lãnh Mạc “xoạc” một cái từ trên ghế sofa đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Trương Hân, bặm môi lại và một khuôn mặt nghiêm túc, “Trương Hân, anh biết là em giận anh chuyện anh chuyện vết thương…anh thực sự nói dối em, điều này thật sự không nên rồi!”

Lãnh Mạc kéo mạnh ra khẩu súng lục thắt lưng, và một lúc sau nhắm vào trước ngực của mình.

“Trương Hân, anh quyết định rồi, anh bồi thường một vết súng ra, như vậy là không lừa dối em rồi, đúng không!”

Trương Hân cuối cùng cũng phản ứng, cô nhìn Lãnh Mạc một ánh mắt, ném tờ tạp chí trên tay, nheo mắt nhìn anh, “Được! Hôm nay anh thật sự làm ra một vết thương súng trên ngực, thì em tính là anh không lừa em!”

Lãnh Mạc, “.....”

Thực sự để anh ta bắn à!

Theo suy nghĩ của anh, lúc này Trương Hân sẽ vội vã qua đây, đôi mắt đẫm nước nắm lấy tay anh ta, sau đó gấp gáp nói ra câu tha thứ cho anh ta!

Bây giờ…

Phải làm sao!

Kỵ hổ nan hạ!

Trương Hân nhìn thấy Lãnh Mạc không chuyển động, khịt nhẹ một tiếng, “đứng dậy đứng dậy! Em phải lên lầu ngủ rồi!”

Lãnh Mạc khó xử và ho một tiếng, Tiện tay cất súng vào, đặt lại vào thắt lưng, xách đít đi “Đi đi đi, múa dao chơi súng đều là những người đàn ông thô lỗ làm ra, chúng ta lên lầu nghỉ ngơi.”

Trương Hân ngừng bước chân!

Lãnh Mạc cũng nhanh chóng đạp phanh!

Trương Hân quay người lại, đưa ta đẩy vai anh ta, “Là em lên lầu ngủ, không phải chúng ta, ok?”

“Trương Hân, em đừng như thế mà….”

“Hơ!”

Trương Hân phớt lờ anh ta, đi thẳng lên lầu. Tất nhiên, cô ta không ngủ phòng ngủ chính mà đi vào phòng ngủ phụ. Lãnh Mạc đi theo sau cô, mắt nhìn cô ta đóng cửa, lập tức vừa Ây một tiếng thì đẩy cửa vào trong.

Trương Hân nhìn thấy liền đảo mắt!

Người này hai ngày nay mặt đã dày đến một mức độ nhất định rồi!

Trương Hân đắp chăn lên giường!

Lãnh Mạc cởi giày ra và bò lên giường!

“Anh làm gì!”

“Ngủ!” Lãnh Mạc trả lời, “Anh ngủ cùng em đó.”

“Không cần anh ngủ cùng!”

“Như vậy không được, Trương Hân à, giận thì giận, cũng không thể không muốn chồng nữa đúng không, em yên tâm, chỉ cần em không gật đầu, anh nhất định không đụng vào em!”

Ma mới tin anh ta!

Trương Hân đạp chân anh ta, “Mau xuống, em phải ngủ trưa!”

“Anh cũng ngủ trưa, uầy. Buồn ngủ quá!” Lãnh Mạc nghiêng đầu, nhắm mắt lại hít thở ngay lập tức đồng đều, nhìn vào có vẻ như đã ngủ rồi!

Trương Hân, “….”

Quên đi quên đi!

Cô đắp chăn, mặc kệ!

Trương Hân đã quen với việc ngủ trưa, không cần nhiều thời gian thì đã chìm vào giấc ngủ thật rồi.

Đợi hơi thở cô ấy đồng đều rồi, Lãnh Mạc mới mở mắt ra, anh ta lại thở dài, cúi người về phía Trương Hân và ôm cô lấy cơ thể cô ta, “Uầy….người phụ nữ này tại sao lại khó dỗ như vậy! Tóc đều bạc hết cả rồi!”

Trương Hân ngủ rất ngoan, rất yên tĩnh, không chống lại anh ta, đương nhiên cũng không trả lời câu hỏi của anh ta.

Lãnh Mạc nghĩ rồi nghĩ!

Không được!

Không thể tiếp tục như vậy, nếu không thì khi nào anh ấy mới được tha thứ, khi nào mới được mở nó ra!

Lãnh Mạc miễn cưỡng nới lõng cơ thể Trương Hân, xuống giường gọi điện thoại cho Tiền Hiểu.

“Lão đại?”

“Tiền Hiểu à, phụ nữ các ngươi thường thích những gì?”

“Lão đại, anh chắc chắn muốn hỏi em?”

“Cô nói thử xem.”

Tiền Hiểu nhẹ giọng nói, “Em thích vũ khí lạnh và vũ khí công nghệ cao! Đương nhiên, thích nhất là khẩu súng lục nhỏ!”

“….” Lãnh Mạc, “Xem như tôi chưa hỏi gì!”

Lãnh Mạc lại gọi điện thoại cho Tô Tố, Tô Tố đưa ra một lời khuyên đáng tin cậy hơn, “Trương Hân em rất rõ, điều này rõ ràng là không thực sự tức giận, ngày mai là ngày Thất Tịch rồi, anh nhân cơ hội này tạo bất ngờ cho cô ta, nói không chừng cô ta cảm động, lập tức tha thứ cho anh!”

Thất Tịch?

Ngày mai ngày Thất Tịch?

Đôi mắt Lãnh Mạc sáng chưng, “Được được, anh biết làm gì rồi!”

Chương 605

Lúc Trương Hân tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa thì phát hiện mình đang nằm trong lòng Lãnh Mạc.

Cô sửng sốt, trợn tròn mắt nhìn Lãnh Mạc, đẩy anh ta ra.

Lãnh Mạc xoa xoa cằm của mình, cười tủm tỉm với Trương Hân, “Trương Hân, anh quyết định rồi!”

Trương Hân không thèm để ý đến anh, trực tiếp đi xuống giường.

“Trương Hân a, ngày mai em có muốn ra ngoài dạo phố không?”

Trương Hân đang mang giày thì khựng lại!

Dạo phố?

Đương nhiên muốn rồi!

Cô đã quên mất lần dạo phố gần nhất của mình là khi nào rồi, chỉ là……tại sao gã này hôm nay lại tốt bụng cho cô đi dạo phố?

Trương Hân do dự nhìn anh, “Anh có mục đích gì?”

“Không có, em nói vậy làm anh đau lòng quá, anh đối với em tốt như vậy, sao có thể có mục đích gì được, chỉ là cảm thấy cũng lâu rồi em không được ra ngoài, nên định mai sẽ để em đi dạo dạo phố, anh cũng vì muốn tốt cho em thôi!”

Trương Hân mặt đầy nghi ngờ!

"Anh sẽ cho em ra ngoài thật? Không cho người đi theo?"

"Tuyệt đối không có ai đi theo!"

"Anh cũng không đi theo em?"

"Không luôn!"

Trương Hân nhăn nhăn mặt, "Anh yên tâm hay sao? Không sợ em sẽ lại bỏ chạy à?"

"Anh đối với em tốt như vậy, nếu em chạy mất thì đó là thiệt thòi cho em, nên anh tin em sẽ không chạy trốn đâu."

Trương Hân, "......"

Tự luyến!

"Vậy mai em có đi hay không!"

"Đi đi đi! Đương nhiên là đi rồi!"

"Được, mai em đem theo điện thoại, mai muốn đi đâu thì kêu Vương Bưu đưa e đi, đến khi muốn về thì gọi điện cho Vương Bưu, anh sẽ kêu nó qua đón em."

"Được!"

Hai người cứ vui vẻ mà quyết định!

Tối hôm đó Trương Hân gọi điện hẹn Tô Tố và Tiểu Hi, kết quả, ngày

mai Tô Tố phải đưa hai đứa con đến lớp học hè, Tiểu Hi thì phải đi quay chương trình. Trương Hân thở dài, có chút hơi thất vọng, nhưng cũng không làm giảm tâm trạng đi dạo phố của cô, tối đó cô rất mãn nguyện mà ngủ thiếp đi.

Hôm sau trời vừa sáng, Trương Hân đã thức dậy sửa soạn, ăn xong điểm tâm liền cùng Vương Bưu ra ngoài.

“Chơi vui vẻ!”

“Biết rồi!”

Trương Hân nhìn thấy căn biệt thự Bán Sơn đang ngày càng xa, trong lòng đầy phấn khích.

Cô đã sống cách biệt với thế giới bên ngoài quá lâu rồi!

Cô nôn nóng được đi chơi đến nỗi không ngừng lắc lư!

Vương Bưu đưa Trương Hân đến trước cổng của trung tâm thương mại thành phố A, Trương Hân xua xua tay, “Anh đi đi!”

“Dạ, phu nhân đi dạo xong nhớ gọi cho tôi, tôi sẽ đến đón cô.”

“Yên tâm, trời chưa tối thì anh cũng không cần đến!”

Vương Bưu sắc mặt không đổi, cười ha ha, “Được rồi được rồi, phu nhân đi dạo đi, tôi đi trước đây!”

Trương Hân nhìn Vương Bưu lái xe rời đi, nỗi nghi ngờ trong lòng cô càng lúc càng nhiều!

Hôm nay cả Lãnh Mạc và Vương Bưu đều không bình thường a!

Mặc kệ mặc kệ!

Chỉ cần cô được đi dạo thì bọn họ có kỳ lạ như thế nào cũng được!

Một mình Trương Hân vui sướng đi dạo!

Cô là một người cuồng mua sắm, lại thêm vào lâu rồi không được ra ngoài đi dạo, cho nên mua sắm một cách điên cuồng, ngang nhiên hùng hồ trên đôi giày cao gót, chưa tới trưa mà đã mua một đống chiến lợi phẩm!

Trong đây cửa hàng nào cũng đều bán hàng mắc tiền, chỉ đi dạo một buổi sáng mà Trương Hân đã tiêu hết hơn 100 vạn của Lãnh Mạc.

Cô mua sắm không hề e ngại, Lãnh Mạc nhiều tiền như vậy, dù ngày nào cô cũng mua sắm điên cuồng như vậy cũng không xài hết tiền của anh ta được! Đi dạo một hồi đã thấm mệt, cô đem toàn bộ đồ dùng đã mua đem đến quầy chuyên doanh, đợi tối nay Vương Bưu đến sẽ để hắn xách về!

Đi dạo mệt rồi, cũng đã đến giờ ăn trưa, Trương Hân ghé vào tiệm lẩu hải sản ở kế bên gọi một ít hải sản!

Cô đã lâu rồi không được ăn hải sản, thèm đến chảy cả nước miếng!

Nhưng Trương Hân phát hiện, không dễ gì mới đợi được đến lúc hải sản được đem lên, nhưng khi vừa ngửi được mùi của hải sản cô liền cảm thấy buồn nôn!

“Hải sản của mấy ngườ có phải bị hư không vậy? Sao lại khó ngửi như vậy!”

“Dạ không có!”, mặt của nhân viên phục vụ nam đầy kinh ngạc, “Hải sản của chúng tôi đều từ nước ngoài chuyển về, mỗi con tôm con cua đều qua kiểm tra lựa chọn nghiêm ngặt, đã vậy còn rất tươi mới!”

Vậy tại sao cô lại cảm tháy buồn nôn......

Sắc mặt Trương Hân tái nhợt, nhanh chóng bịt miệng và mũi lại!

Nhân viên phục vụ nữ cảm thấy Trương Hân như cố tỉnh gây chuyện, nhịn không được liền nói, “Vị tiểu thư đây……có phải cô đang mang thai không a, phụ nữ mang thai sẽ đặc biệt mẫn cảm với mùi vị, trước đây tôi mang thai cũng giống như cô vậy, đừng nói là hải sản, thậm chí là mùi tỏi trong phòng bếp cũng có thể ngửi thấy, cảm thấy cực kỳ buồn nôn.”

Mang thai?

Làm sao có thể!

Trương Hân trợn to mắt!

Cô với Lãnh Mạc đã chiến tranh lạnh từ hơn hai tháng trước, nắm tay cũng không nắm qua, sao có thể mang thai!

Nhưng khi cô ngửi thấy mùi của hải sản thật sự cảm thấy có chút mùi tanh!

Nhân viên phục vụ nữ đề nghị cô,”Tiểu thư, cô nên đi bệnh viện kiểm tra xem sao, nếu không phải mang thai vậy thì dạ dày của cô chắc là có vấn đề rồi.”

Cái này xem ra có khả năng!

Ai bảo cô trong thời gian qua ăn uống quá độ như vậy!

Cuối cùng, Trương Hân một chút đồ ăn cũng không đụng tới, trả tiền xong liền trực tiếp đến bệnh viện kiểm tra!

May mắn là bệnh viện chỉ cách trung tâm mua sắm không xa, chỉ mất vài phút đi bộ, Trương Hân đi bộ qua đó liền đi thẳng đến khoa dạ dày.

“Thân thể không thoải mái sao?”

“Phải, bình thường tôi rất thích ăn hải sản, nhưng hôm nay vừa ngửi thấy mùi hải sản liền muốn nôn, chắc là dạ dày không được khỏe rồi.”

Nữ bác sĩ cảm thấy kỳ lạ nhìn nhìn cô, “Gần đây có cảm thấy dạ dày không được khỏe không?”

“Không có, chỉ có hôm nay mới cảm thấy buồn nôn, nhưng mà thời gian qua lúc nào cũng cảm thấy đói, ăn thì rất nhiều mà vẫn không cảm thấy đỡ đói, có phải vì ăn uống quá độ nên dạ dày bị gì rồi không?”

“Cô……từ lúc nào cảm thấy như vậy?”

“Tháng trước, chắc cũng gần 1 tháng rồi!”

“Có thích ngủ không?”

Trương Hân gật đầu điên cuồng, “Có có có, trước đây tôi không có thói quen ngủ trưa, nhưng bây giờ cứ nằm xuống giường là ngủ, bệnh của tôi có phải rất nghiêm trọng không!”

Khóe miệng nữ bác sĩ giật giật, đem bệnh án trả lại cho Trương Hân, “Cái này……tôi đề nghị cô nên đến khoa phụ sản!”

Khoa phụ sản?

Trương Hân trợn to mắt, “Vì, vì sao?”

“Cô không nghĩ là mình đang mang thai hay sap? Đi kiểm tra thử đi, tình hình này của cô thì 8 9 phần là mang thai rồi.”

Sao có thể như vậy được!

Trương Hân ngơ ngơ ngác ngác đi đến khoa phụ sản!

Đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe thật phiền phức!

Đăng ký!

Sau đó phải chạy lên chạy xuống, chạy xong thì đến lầu 1 đóng tiền, sau đó là kiểm tra nước tiểu, kiểm tra xong lại chờ 20 phút, rồi lại chạy xuống lầu 1 để lấy tờ giấy được đánh ra từ máy tính……cầm tờ giấy trên tay, Trương Hân cứ nhìn qua nhìn lại, phát hiện……xem không hiểu!

Hoàn toàn xem không hiểu!

Cô cầm tờ giấy đến tìm bác sĩ khoa phụ sản, nữ bác sĩ giữ tờ giấy lại, kêu cô qua phòng siêu âm kế bên siêu âm! Sau đó lại cầm tờ giấy!

Làm hết một loạt kiểm tra, cũng đã mất đến 2 tiếng

“Bác sĩ, sao rồi, cuối cùng là tôi bị gì vậy?

Nữ bác sĩ nhìn tờ giấy siêu âm, im lặng nhìn Trương Hân.

“Cô mang thai rồi!”

Chương 606

"Mang thai? Không thể nào a, bác sĩ!"

Nữ bác sĩ nghe lời chất vấn như đang nghi ngờ sự chuyên nghiệp của mình, lập tức không vui, chỉ vào tờ giấy siêu âm cho Trương Hân xem, "Nhìn thấy trên đây viết gì không? Bác sĩ siêu âm nhắc nhỏ: Mang thai trong tử cung (Đã mang thai 5 tuần, đề nghị đến kiểm tra thường xuyên)."

Trương Hân trợn tròn mắt, "Đây, đây là sao?"

"Chính là nói cô đã mang thai hơn một tháng, không lẽ tình hình sức khỏe của mình mà cô không biết hay sao? Không thấy mình bị rụng dâu trễ hả?"

Thời gian rụng dâu......

Thời gian rụng dâu của cô trước giờ đều không đều a!

Nhưng mà......

Vấn đề là......

"Bác sĩ, tôi đã hơn 2 tháng không làm chuyện đó rồi, sao có thể mang thai được!"

Nữ bác sĩ sửng sốt, "Sao có thể vậy được! Kết quả kiểm tra không thể nào sai được, phản ứng cơ thể của cô cũng chính là triệu chứng của mang thai, chắc chắn là cô đang mang thai! Cô……gần đây có đi

bơi ở hồ bơi công cộng không?”

Trương Hân khóc, “Không có, không có a!”

Nữ bác sĩ trợn tròn mắt, đây là tình huống gì đây!

Sao có thể không làm chuyện đó mà lại mang thai, nhưng nhìn phản ứng của Trương Hân thì không giống như đang nói dối!

Nữ bác sĩ đề nghị với cô, “Nếu cô không muốn giữ đứa bé này thì nên sớm xử lý để cơ thể cô không phải chịu nhiều tổn thương. Còn nếu cô muốn giữ thì phải chú ý một chút, ba tháng đầu của thai kỳ là thời kỳ quan trọng, cô không nên mang giày cao gót,cũng không nên ăn thức ăn sống hoặc lạnh......Trương tiểu thư, cô có đang nghe không vậy!”

“À……có, tôi có nghe!” Trương Hân đột nhiên hoàn hồn, “Tôi, tôi biết rồi, tôi muốn suy nghĩ kỹ lại, tôi đi trước đây!”

“Được!”

Trương Hân như người vô hồn từ trong phòng khám bước ra, cầm trên tay mấy tờ giấy kết quả, sững sờ nhìn vào hai chữ mang thai, tâm trạng vô cùng hỗn loạn!

Sao có thể mang thai!

Sao có thể chứ!

Cô rõ ràng đã lâu rồi không làm chuyện đó với Lãnh Mạc.

Vậy đứa con này là của ai?

Kiểm tra sai!

Khẳng định là kiểm tra sai rồi!

Trương Hân đi đến một bệnh viện khác, lại làm kiểm tra một lần nữa, kết quả là như nhau!

Mang thai thời kỳ đầu!

Cô vậy là thật sự mang thai rồi!

Nhưng lại không biết ba của đứa bé là ai!

Thế giới này sao có thể hão huyền tới vậy!

Trương Hân sững sờ đi trên đường, trên đầu là ánh nắng chói chang, cô đi không vững, xém chút đã ngã, may mà vịn kịp vào cái cây to nên không sao. Trương Hân nhìn xuống chân thấy mình đang mang giày cao gót, hơi sững sờ một chút, không biết xuất phát từ tâm lý gì mà cô nhanh chóng cởi bỏ đôi giày cao gót, cầm trên tay, đi về phía trước bỏ vào thùng rác.

Mặt đường đã bị ánh nắng mặt trời làm cho nóng lên, cô đi chân trần nên chân vừa nóng vừa đau rát.

Đau?

Không phải đang nằm mơ a!

Trương Hân xoa xoa bụng, “Sao cảm giác còn mơ ảo hơn đang nằm mơ vậy! Đức mẹ Maria mang thai nhưng không hề gần gũi với nam nhân, kết quả sinh ra Jesus……Không lẽ mình cũng đang mang thai một đứa trẻ không phải người bình thường?”

Trương Hân đi đến cửa hàng, mua một đôi giày vải đế bằng.

Cô càng nghĩ càng thấy không đúng!

Không thể nào có chuyện không làm chuyện đó mà mang thai được!

Trương Hân đột nhiên nhớ tới ở chỗ cô ở, có một khoảng thời gian cô không ngừng mơ thấy chuyện đó, mà người trong mơ chính là Lãnh Mạc.

Không lẽ......

Trương Hân cuống quýt lấy điện thoại ra gọi cho Lãnh Mạc.

“Em dạo phố xong rồi hả? Anh cho Vương Bưu đến đón em!”

“Anh có số điện thoại của Tiền Hiểu không? Em có chuyện cần tìm cô ấy!”

“Có, em chờ chút!”

Lãnh Mạc rất nhanh đã gửi số điện thoại của Tiền Hiểu qua cho cô, Trương Hân không nói nhiều với Lãnh Mạc mà gấp rút gọi điện cho Tiền Hiểu, cô không hề đối chứng với Lãnh Mạc, vì cô sợ, lỡ như……lỡ như giấc mơ đó chỉ là một giấc mơ, vậy không lẽ bắt Lãnh Mạc đổ vỏ?

Rất nhanh đã gọi được cho Tiền Hiểu, Tiền Hiểu vừa bắt mắt Trương Hân đã hỏi không ngừng, “Tiền Hiểu, tôi hỏi cô, có phải lúc tôi ở chung cư kia, Lãnh Mạc đã từng tới đó phải không có phải đã dùng thủ đoạn gì đó để……lên giường với tôi không?”

Tiền Hiểu kinh ngạc, “Chuyện này……không có a!”

“Cô chắc chắn không có!”

Tiền Hiểu hơi ngập ngừng, “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Trương Hân không giấu diếm, “Tôi mang thai rồi, bác sĩ nói tôi đã mang thai hơn một tháng, nhưng tôi đã hơn hai tháng không gần gũi với Lãnh Mạc rồi, sao có thể mang thai đứa con này được! Tiền Hiểu, cô nhất định phải nói thật với tôi, nếu không……tôi sẽ bỏ đứa con này!”

“Đừng đừng đừng, tôi nói tôi nói!”

Tiền Hiểu đem mọi chuyện một chín một mười nói rõ hết với Trương Hân qua điện thoại, Trương Hân càng nghe thì mặt càng khó coi

Cuối cùng khi cúp điện thoại, cô cắn răng dặn Tiền Hiểu, “Chuyện này tuyệt đối không được nói với Lãnh Mạc, biết chưa!”

“Trương Hân, đứa bé đó……”

“Đứa con tôi sẽ không bỏ đâu, chuyện này nhất định không được nói với Lãnh Mạc!”

Tiền Hiểu thở phào, “Được rồi, tôi nhất định không nói với lão đại.”

Cúp điện thoại, Trương Hân cắn chặt răng.

Lãnh Mạc a Lãnh Mạc!

Anh thật là có tiền đồ a!

Thủ đoạn hạ lưu như hạ dược cũng có thể làm được!

May mắn là cô hỏi qua Tiền Hiểu, nếu không biết rõ đầu đuôi mọi chuyện cô không biết phải đối mặt với đứa con trong bụng như thế nào nữa!

Trương Hân càng nghĩ càng tức giận!

Chết tiệt!

Cô bây giờ phải về tìm tên khốn Lãnh Mạc đó tính sổ

......

Mà lúc này, Lãnh Mạc đang ở trước sân của biệt thư hắt hơi một cái!

“Lão đại, anh bị cảm hả?”

“Không có”, Lãnh Mạc lắc đầu, đột nhiên lúc này cảm giác phía sau có một cơn gió lạnh thổi tới.

......

Trương Hân vào phòng vệ sinh của cửa hàng, rửa sạch lớp trang điểm trên mặt!

Sớm biết mình mang thai cô đã không mang giày cao gót, còn đi dạo phố nữa!

Cô xoa xoa bụng, giọng nhỏ nhẹ, “Bảo bảo ơi bảo bảo, con nhất định phải kiên cường lên a, đừng vì một lần mẹ mang giày cao gót mà xảy ra chuyện gì a, mẹ bảo đảm với con, trước khi sinh con ra, sẽ không mang giày cao gót, cũng không trang điểm nữa!”

Qua cơn tức giận, trong lòng Trương Hân đang tràn ngập niềm vui.

May mắn đứa bé này là của Lãnh Mạc, nếu không cô không biết phải đối diện với Lãnh Mạc như thế nào a!

Cô nhớ tới hai đứa con của Tô Tố, Cảnh Thụy và Tiểu Thất vừa thông minh vừa đáng yêu, nếu cô cũng có thể sinh ra một tiểu tinh linh vậy thì không còn gì đáng tiếc nữa!

Rất nhanh, điện thoại của Trương Hân vang lên!

Trương Hân đi ra cửa chính của cửa hàng, Vương Bưu đã ở đó đợi cô.

Trương Hân nhìn thấy Vương Bưu liền nghĩ tới Lãnh Mạc, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Hừ!

Cá mè một lứa!

“Phu nhân, cô sao vậy?”

“Đừng nói nhảm, mau đem đồ tôi mua qua đây, bây giờ lập tức quay về biệt thự trên núi.”

Cô bây giờ phải quay về!

Cô đã tưởng tượng xong cảnh tượng khi cô quay về!

Cô nhất định!

Nhất định sẽ quăng tờ giấy xét nghiệm vào mặt anh, hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Gã đàn ông chết tiệt này!

Thật sự cho rằng Trương Hân này dễ ăn hiếp!

Chương 607

Vương Bưu lái xe đưa Trương Hân chạy về hướng biệt thự Bán Sơn.

Trên đường đi, Trương Hân nghĩ đến việc làm sao trở về đối phó Lãnh Mạc, nó gọi là nghiến răng nghiến lợi, ngay cả vẻ mặt dị thường của Vương Bưu cũng không phát hiện ra!

Vất vả lắm xe mới chạy đến biệt thự Bán Sơn, Vương Bưu trực tiếp chạy xe vào trong biệt thự.

“ Phu nhân, có thể xuống xe rồi!”

“ Ừm!”

Có người hầu chạy tới mở cửa xe cho cô, Trương Hân đeo túi xách, hít sâu một hơi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về hướng đại sảnh.

Trên đường đi lại không thấy Lãnh Mạc!

“ Lãnh Mạc đâu?”

nữ hầu bên cạnh trả lời, “ Lãnh tiên sinh đợi cô trong sảnh ạ.”

Trương Hân cũng không nghĩ nhiều, nhanh chân xông vào trong phòng khách, đột nhiên nhớ tới mình đã mang thai, liền thu chân lại, một tay che chở bụng dưới, bước chân cũng bước nhỏ đi.

Không thể nóng vội!

Không thể kích động!

Trương Hân im lặng thôi miên mình, lúc đi đường nữa sẽ bình tĩnh hơn nhiều!

Cô một lòng muốn tìm Lãnh Mạc tính sổ, cũng không phát hiện các nữ hầu trong biệt thự đều dùng ánh mắt dị thường hâm mộ nhìn cô.

Trương Hân đi đến cửa biệt thự!

Cửa lớn luôn rộng mở mỗi ngày hôm nay lại là cái cửa phòng đóng chặt!

Trương Hân nhíu mày lại!

Đang làm cái quái gì thế!

Cô đưa tay đẩy cửa lớn ra, nhìn thấy tình huống trong phòng khách, cả người lại sững sờ!

Trong phòng khách ban đầu bày bày biện những đồ dùng như ghế sofa và TV, lúc này đây đồ dùng trong nhà cũng không biết bị đem đến nơi nào, phòng khách rộng rãi tất cả đều được bố trí thành thiên đường mộng ảo, trên đất trải đầy cánh hoa hồng Champagne, trần nhà trên đỉnh đầu treo lơ lửng những sợi tua màu hồng, từng chùm từng chùm tua lớn treo ở phía trên, giống như là một thiên đường mộng ảo! Chính giữa phòng khách bày biện một vòng hoa hình trái tim cực lớn được tạo thành từ cánh hoa hồng Champagne, vòng hoa cao khoảng chừng nửa người vậy, đẹp không tưởng nổi!

Trên mặt đất của phòng khách đặt vô số ngọn nến nhỏ, ngọn nến cũng xếp thành hình trái tim, yên lặng mà thiêu đốt.

Trong khoảnh khắc Trương Hân đẩy cửa tiến vào, trên đỉnh phòng khách đột nhiên rơi xuống những mưa cánh hoa màu vàng!

Vô số cánh hoa hồng champane rơi từ đỉnh đầu xuống.

Mà Lúc này, trong vòng hoa hình trái tim to lớn đó, Lãnh Mạc mặc một bộ vets màu đen, trong tay cầm một bó chín mươi chín đóa hoa hồng Champagne, mỉm cười đi về phía Trương Hân!

Cả người Trương Hân đều ngốc tại chỗ!

Lãnh Mạc từng bước tới gần cô, cười tủm tỉm nhìn dáng vẻ sững sờ của cô, cuối cùng, anh đi đến bên người cô, đứng vững!

Trên người Trương Hân mới vừa rồi còn mang đầy nộ khí chuẩn bị tìm người tính sổ, lúc này lại cái gì cũng không làm được!

“ Trương Hân......”

“ Ừm!” Tay chân Trương Hân luống cuống đứng ở nơi đó.

Lạnh lùng cười nói, “ Hôm nay là năm thứ 11 hai chúng ta quen biết nhau, thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt vậy mà cũng đã mười một năm, anh còn nhớ rõ lần đầu gặp mặt năm đó, em rất ngây thơ! Anh vốn luôn nghĩ, đi chung với anh là niềm vinh hạnh lớn của em, em nên cảm thấy rất hạnh phúc......

Trương Hân rưng rưng nước mắt bĩu môi!

Lúc này rồi sao còn tự luyến như thế!

“ Nhưng về sau anh phát hiện anh sai rồi! Lãnh Mạc nhẹ giọng nói, “

mười một năm qua, em đi theo anh chịu không ít ủy khuất! Anh bởi vì thân phận mà nên, cho tới bây giờ cũng chưa thừa nhận em trước truyền thông, vẫn luôn để em làm người phụ nữ sau lưng anh, anh biết em kỳ thật cũng giống với những phụ nữ bình thường khác, vẫn luôn khao khát một hôn lễ lãng mạn, khao khát có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh anh, thế nhưng những thứ này......anh tạm thời cũng không cho được em! Mười một năm qua, anh vẫn luôn rất ngông cuồng tự đại, cho nên nhiều lần đều làm tổn thương em, Trương Hân, anh cam đoan với em, về sau tuyệt đối sẽ không có tổn thương nữa!"

"...... Hai người chúng ta phải giống như Tiêu Lăng và Tô Tố vậy, hạnh hạnh phúc phúc nắm tay đi tiếp, về sau không có lừa dối, không có giấu diếm!"

Lạnh lùng cười Trương Hân cười, cầm hoa tươi trong tay, quỳ một gối xuống, " Lần trước em nói lời cầu hôn của anh không đủ thành ý, hôm nay anh cố tình bố trí hiện trường, cũng cố tình tìm người tới hỗ trợ, Trương Hân, hôm nay mỗi một cánh hoa ở đây, mỗi một ngọn nến anh đều có tự mình làm, cầu hôn như thế, đủ thành ý nhỉ? Em...... gả cho anh có được không?"

Ngay lúc này, trong phòng khách đột nhiên vây lại một đám người!

Trương Hân kinh ngạc nhìn sang, có Tiêu Lăng, có Tô Tố, có Tiểu Hi, có Tôn Viễn, có Mộ Bạch, ngay cả Tiểu Thất và Cảnh Thủy cũng ở đây......

Mọi người vây lại thành một vòng, cổ vũ nói, " Gả Cho anh! Gả cho anh!"

Ô......

Lại đi lừa cô bảo hôm nay không có thời gian đi dạo phố với cô!

Thì ra là đến biệt thự ở giữa núi giúp đỡ!

Trong lòng Trương Hân vô cùng cảm động! Cô cúi đầu xuống, vừa hay nhìn thấy Lãnh Mạc đang khẩn trương nhìn cô, dường như sợ cô sẽ từ chối vậy.

Trương Hân cắn chặt môi!

Đáng chết!

Cô trở về là để tính sổ mà, sao lại thành ra thế này!

Nếu như không phải cô nhờ Tiền Hiểu giữ bí mật, cô cơ hồ sẽ tưởng rằng có phải Tiền Hiểu báo tin cho Lãnh Mạc không, sau đó Lãnh Mạc vì muốn cô hả giận, cố tình làm ra một màn thế này!

“ Trương Hân......”

Lãnh Mạc thấy Trương Hân sững sờ đứng ở nơi đó, cũng không biết đang suy nghĩ gì, không khỏi khẩn trương, “ Trương Hân...... anh lần đầu quỳ dưới người ta, em đành lòng để cho anh quỳ lâu như vậy sao?”

Đành lòng!

Sao không đành lòng!

Trương Hân nghĩ đến lời Lãnh Mạc vừa nói, con ngươi hơi lóe lên, “ Anh vừa nói, không có gạt em?”

Lãnh Mạc kiên định gật đầu, “ Sau này anh tuyệt đối sẽ không lừa em

nữa!”

Trương Hân cắn răng!

Người đàn ông đáng chết!

Giờ còn dám giấu cô! Trương Hân sờ bụng, nếu không phải đứa bé này tới, cô đến giờ còn bị lừa!

Cái gọi là không có lừa dối!

Chỉ chính là cô không biết bị lừa?

Hừ!

Trương Hân lúc này cũng không gấp nữa, hai tay cô ôm ngực, một tư thế uể oải, “lời cầu hôn vừa rồi không đủ lãng mạn, làm lại làm lại!

Khóe miệng Lãnh Mạc giật một cái!

Rõ ràng anh thấy rất lãng mạn rồi!

“ Trương Hân, em cũng biết anh, lời tỏ tình lãng mạn anh cũng sẽ không nói, dù sao, ta chính là muốn mỗi ngày lẫn đêm của sau này đều có em bên cạnh! Ta muốn lúc nào cũng ở bên em, thế này có tính là lãng mạn không?

Tính!

Tại sao không tính!

Mặc dù ngôn từ không hoa mỹ, nhưng câu “ muốn lúc nào cũng ở bên em” Lại là lời tỏ tình mà Trương Hân cảm thấy cảm động nhất!

Lời tỏ tình cảm động nhất trên thế giới không phải là “Anh yêu em” mà là “ ở bên nhau”!

Trương Hân nhếch miệng, cuối cùng không kiềm được.

Lãnh Mạc nhìn ra sự buông lỏng của cô, lập tức mở hộp nhẫn ra, anh từ trong hộp móc ra nhẫn kim cương màu vàng mà anh bán đấu giá lấy về, cầm chiếc nhẫn giơ trước mặt Trương Hân, “ Trương Hân, em đồng ý gả cho anh không?”

“ Em......đồng ý!”

Mọi người liền hò hét lên!

Tô làm đột nhiên kéo băng rôn trong tay ra, giấy màu liền nổ tung, rơi xuống trên người hai người.

Lãnh Mạc đeo nhẫn vào ngón tay của Trương Hân dưới màn giấy màu!

Mọi người lần nữa hò hét lên, “ Hôn một cái! Hôn một cái!”

Lãnh Mạc cầu hôn thành công, trong lòng vui vẻ, bưng lấy mặt Trương Hân muốn hôn xuống!

Trương Hân lại đột nhiên mở miệng!

“ Chờ một chút!”

Chương 608

"Đợi một chút!"

Đám đông tụ tập nhìn nhau, im lặng trong phút chốc!

Lãnh Mạc như sửng người ra, "Sao rồi?"

"Em bỗng nhớ ra còn một chuyện chưa tính sổ với anh!" Trương Hân kiểm tra từ trong túi xách của mình lấy ra tờ đơn, bèn quăng vào mặt Lãnh Mạc!

Đám đông bỗng chốc sửng sốt!

Tình huống này là gì nữa đây?

Lãnh Mạc ngẩn người ra, liền cầm tờ đơn trước mặt mình lên, kinh ngạc nhìn Trương Hân, "Đây là cái gì?"

"Anh nói đi, không thể tự xem sao!"

Trương Hân hoàn toàn thay đổi sắc mặt!

Chuyện cầu hôn lúc nãy, quả thật rất cảm động, nhưng chuyện gì ra chuyện đó không thể vì chuyện cầu hôn cảm động mà không tính sổ với Lãnh Mạc được.

Cả đầu Lãnh Mạc mịt mờ với tờ đơn xét nghiệm cầm trên tay, cũng giống như Trương Hân lần đầu xem như vậy, hoàn toàn há hốc mồm ra, "Này, đây là cái gì thế?"

Tô Tố tiến lại gần xem, nhất thời ngạc nhiên đến trợn to mắt.

"Trương Hân! Cô đã mang thai rồi sao?"

Tô Tố đã từng mang thai, và cũng đã đến bệnh viện kiểm tra, nên nhìn thấy tờ đơn này lập tức hiểu ra sự việc, cô ta nhìn chữ viết trên tờ đơn, liền cảm thấy rất là vui mừng, "Cô đã mang thai được một tháng rồi!"

Ồ......

Một tháng rồi sao......

Ánh mắt Tô Tố quét nhìn lên người Lãnh Mạc, đồng thời cũng quay sang quét nhìn lên người của Trương Hân!

Tròng mắt của Trương Hân quay sang chỗ khác, bỗng nhiên thở dài nói, "Lãnh Mạc à, lúc nãy em quá mừng rỡ nên đã chấp nhận lời cầu hôn của anh, nhưng bây giờ nghĩ lại, hai người chúng ta cũng không thể kết hôn được, hazz...... Như anh đã thấy, em đã mang thai một tháng, nhưng mà em đã rời khỏi biệt thự Bán Sơn hơn một tháng, thì đứa con trong bụng hiển nhiên không phải là của anh rồi, và bản thân em cũng không biết rõ cha của đứa bé này là ai! Em đã suy nghĩ kỹ rồi, thêm hai ngày nữa em sẽ đến bệnh viện phá bỏ đứa con này......"

"Cô cái rắm!" Lãnh Mạc nổi cơn thịnh nộ, "Ai nói đứa bé này không phải của anh!"

Trương Hân đột nhiên ngẩng đầu, híp mắt nhìn Lãnh Mạc, "Anh nói đứa con này của anh sao?"

"Đương nhiên là của anh rồi!"

"Vậy tại sao em không biết về việc này nhỉ, Lãnh Mạc, em nhớ rõ ràng là cả hai chúng ta đã hơn hai tháng không ngủ với nhau rồi, và cái thai được một tháng tuổi trong bụng em là từ đâu đến vậy, anh không cho lão nương một câu giải thích rõ ràng, thì lão nương sẽ phế luôn anh!"

"......" Lãnh Mạc!

Lần này anh...... đã nói lỡ miệng rồi!

Nhưng đã nói thì cũng đã lỡ nói rồi, nhưng so với việc Trương Hân đòi bỏ con thì có vẻ mạnh hơn!

Nay anh hơn - ba mươi tuổi rồi, cũng là lúc anh nên xem xét có đứa con của riêng mình!

Lãnh Mạc cúi đầu xuống, nói rõ ràng đầu đuôi ngọn ngành, "Em đang mang thai đấy, đừng tức giận nữa, anh nói cho em biết, anh sẽ mang toàn bộ sự việc nói cho em biết được chưa...... là anh đã cho người tìm thuốc mê, ừ...... Sau đó cho tiền để người khác bỏ thuốc mê vào đồ ăn của em...... Đúng rồi đúng rồi, bột thuốc đó không phải anh làm ra đâu, mà Tôn Nguyên cho anh!"

Tôn Nguyên ở bên cạnh vô tội chịu trận!

"Lãnh Mạc à, sao mày lại nói như thế, tao có lòng tốt tìm thứ này cho mày, vậy mà mày bán đứng tao!"

"Đúng đúng đúng, là Tôn Nguyên đưa cho anh!" Một tay của Lãnh Mạc đang ôm lấy cái eo của Trương Hân, "Trương Hân, em đừng giận, anh biết anh sai rồi, lúc đó thật sự anh không còn cách nào khác! Lúc đó anh đã hạ quyết tâm không đi tìm người phụ nữ khác

nữa rồi, nhưng mà...... anh lại cảm thấy bứt rứt khó chịu, đúng lúc bên tay của Tôn Nguyên lại có thứ bột thuốc này, bị anh phát hiện, nên anh mới lấy một ít từ chỗ anh ta......"

"Bột thuốc đó......"

"Anh thề, anh xin thề bột thuốc đó không có bất cứ tác hại gì đối với cơ thể con người, và tuyệt đối cũng không gây hại cho con của chúng ta!"

Trương Hân thở phào nhẹ nhõm, đáng lẽ giận nhưng giờ đã hạ rồi!

Cô giận nghiến răng, một bên tay nhéo lấy lỗ tai của Lãnh Mạc, "Anh đúng là nhiều cách thức nhỉ, trước hết là uy hiếp cám dỗ Tô Tố, sau đó lại cho tìm người ta làm nội ứng, hại em cứ tưởng mỗi ngày gặp ác mộng! Làm em mỗi ngày thức dậy đều cảm thấy lưng nhức eo mỏi, cứ nghĩ bản thân bị cảm mạo! Đúng rồi, em đã uống thuốc cảm, vậy đứa nhỏ trong bụng......"

Lãnh Mạc vội vả nói, "Thuốc cảm mạo đó đều là giả, là anh đã cho người làm thành thuốc, bên trong đó toàn là vitamin......"

"Ôi chao, anh suy nghĩ thật chu đáo đấy nhé!"

Lãnh Mạc e thẹn gục đầu xuống.

Thật sự...... Cũng không thể trách anh ta được!

Anh ta cũng không còn cách nào khác nên mới nghĩ ra chủ ý bẩn thiểu này.

"Đừng tức giận nữa đừng tức giận nữa, sẽ không tốt cho thai nhi đâu!"

"Bây giờ anh chỉ nghĩ đến thai nhi thôi sao, một người sống sờ sờ to lớn ở đây anh không quan tâm nữa à!" Trương Hân giận nói, liền ngắt mạnh cái eo của Lãnh Mạc, kết quả là cái người bị nhéo đấy không có cảm giác đau gì hết, ngược lại cái tay của cô lại nhéo đến đau.

Trương Hân tức giận hất tay ra, "Cứng chết đi được, nhéo cũng nhéo không được nữa rồi."

Lãnh Mạc đưa cái mặt đáng ghét của anh ta đến gần, "Nè, lại đây,nhéo vào mặt nè vợ ơi, phần thịt trên khuôn mặt của anh hơi lỏng lẻo, chỉ cần em không giận nữa, thì cả người anh đây tùy em nhéo!"

Đám đông đứng đó nhìn không ngừng cảm thấy ớn lạnh buồn nôn!

"Lãnh Mạc ơi, hãy làm gương mặt đen như than hằng ngày đi, anh như thế này làm người ta cảm thấy nhìn không quen mắt!"

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Mạc liếc qua, "Tôi và vợ của tôi ân ái các người nhìn không quen à, nhìn không quen thì nhắm mắt lại đi, hừ, nếu có bản lĩnh thì hãy cưới một cô vợ trước mặt tôi nũng nịu như vậy!"

"......"

Lòng ngực của Tôn Nguyên nghẹn đến nổi muốn tắt nghẽn mạch máu.

Anh ta hôm nay đến đây, là để giúp đỡ Lãnh Mạc, kết quả là giúp cả ngày nhưng cũng không nói được câu ích lợi gì, lại còn kích anh ta bị tổn thương!

Tôn Nguyên nhìn qua bên Tiểu Hi, Tiểu Hi không thèm ngó ngàng đến anh ta.

Tôn Nguyên càng thêm buồn bã hơn.

Lãnh Mạc đã cầu hôn thành công, lại còn nhận được tin vui ngoài ý muốn, mừng khôn siết, vung tay lên, "Được rồi được rồi, tôi đã cầu hôn thành công, mấy người đến đây giúp đỡ cũng nên rút lui thành công đi, người nên đi thì đi, người nên rã thì rã, tôi và vợ của tôi sắp ân ái rồi!"

Tiêu Lăng vểnh khóe miệng lên, nhìn có chút hả hê và nói, "Vợ của mày đã có thai rồi, thì làm sao mày ân ái được, Lãnh Mạc, chúc mừng mày sắp làm cha rồi nhé! Đúng rồi, tao quên nói mày nghe, mười tháng sắp tới này, mày nên chuẩn bị tâm lý làm một người hòa thượng thanh tâm quả dục nhé."

"......"

Lãnh Mạc vui mừng quá, nên quên mất điều này!

Trương Hân mang thai rồi là một chuyện tốt, nhưng mà...... cũng có nghĩa là anh ta không thể đụng vào cô nữa rồi!!!

Đây quả thực là rất tàn nhẫn!

Lãnh Mạc bỗng chốc ngơ ngác, "Vậy thì các người đừng về nữa! Vương Bưu! Vương Bưu đâu?"

"Dạ dạ dạ! Lão Đại?"

"Kêu nhà bếp chuẩn bị bữa cơm tối, hôm nay chúng ta sẽ ăn tiệc tại

nhà."

"Dạ!"

Phòng khách ngập tràn hoa và nến, thật sự không có cách nào để tiếp đãi mọi người được, Lãnh Mạc nhẹ nhàng ôm eo Trương Hân, đưa mọi người bước vào phòng ăn.

Thức ăn vẫn chưa được đem lên.

Mọi người ngồi ở ghế sofa trong phòng ăn để tán ngẫu.

Cảnh Thụy vàTiểu Thất đi chơi cùng Mộ Bạch rồi, Tôn Nguyên đến gần Tiểu Hi, nét mặt nịnh nọt, nhưng mà Lãnh Mạc...... trong mắt thì chỉ có một mình Trương Hân mà thôi!

Tô Tố nhìn thấy không ai chú ý đến cô và Tiêu Lăng, dang tay ngắt Tiêu Lăng một cái!

"Vợ......"

Tô Tố vẻ mặt như muốn cười với Tiêu Lăng, "Bị thuốc mê rồi à! Ha ha a......"

Da đầu Tiêu Lăng bỗng chốc tê cứng lên!

Lúc nãy nghe Trương Hân nhắc đến thuốc mê thì anh ta có vẻ như tâm tư bất hảo, quả nhiên, đã bị Tô Tố đoán trúng rồi!

"Vợ ơi, anh sai rồi!"

"Hừ!"

Tô Tố đâu phải là kẻ ngốc, thuốc mê là do Tôn Nguyên bày ra, lại còn thêm triệu chứng của Trương Hân vừa nói, đúng là giống y chang tình trạng của cô lúc trong khách sạn vậy đó!

Cô không hoài nghi mới lạ đó!

Chương 609

Huống chi, lúc cô ở khách sạn đó lại là khách sạn của gia đình Tôn Nguyên!

Sâu chuỗi sự việc lại với nhau, nếu cô đoán không ra thì quả thật cô rất là ngốc!

"Vợ ơi, anh sai rồi, anh thật sự sai rồi!"

"Tiêu Lăng à Tiêu Lăng, anh thật có bản lĩnh, dám tính kế với em!"

Tiêu Lăng hạ giọng cầu xin tha thứ, "Vợ ơi, chúng ta về nhà tính sổ tiếp được không?" Anh ta thật sự không muốn tình cảnh giống Lãnh Mạc, bị một đám người quay quanh nhìn anh bị nhéo lỗ tai.

Đó cũng sẽ tổn hại đến hình tượng quang minh của anh.

"Hừ!"

Tô Tố lạnh lùng hừ một tiếng, mặc kệ Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng lẵng lặng thở phào nhẹ nhỏm, nổ lực suy nghĩ xem về nhà có cách nào ứng phó để vượt qua cửa ải này!

Lãnh Mạc trông rất hào phóng, nhờ nhà bếp chuẩn bị cho một bữa ăn thật lớn và phong phú, đám đông cũng bận cả ngày rồi, đều ăn rất nhiều, vất vả lắm mới ăn xong bữa cơm, vài người ngồi ở ghế sofa tán dóc, Lãnh Mạc nói với đám đông, "Các người nên chuẩn bị sẵn tiền lì xì, qua vài ngày nữa tôi sẽ tổ chức một buổi hôn lễ đơn giản,

đến lúc đó các người nhớ đến tham gia nhé!"

"Anh muốn làm hôn lễ à?" Trương Hân kinh ngạc nhìn anh nói, "Chẳng phải anh nói chỉ cần đăng ký thôi, nếu làm hôn lễ sẽ rất phiền phức đó!"

"Không sao, chúng ta chỉ tổ chức hôn lễ trong biệt thự của chúng ta, không nên tùy tiện mời lung tung, chỉ cần mời những người bạn tốt đến chung vui là được rồi. Em không cần nói anh cũng biết, chẳng phải em cũng rất thích mặc đồ cưới mà, vậy thì chúng ta hãy mặc đồ cưới nhé, cho dù cũng chỉ là một buổi hôn lễ bí mật mà thôi!"

Trương Hân không ngừng xúc động!

Tiêu Lăng liên tục gật đầu, "Được, tao đã chuẩn bị sẵn hai phần tiền mừng dành cho mày rồi!"

Lãnh Mạc bắt đầu lãnh giáo Tiêu Lăng kinh nghiệm giáo dục trẻ con, Tiêu Lăng chậm rãi nói, Lãnh Mạc chăm chú nghe theo. Tô Tố nhìn thấy hai người nói chuyện rất ăn ý, không ngừng lắc đầu, đi đến bên cạnh của Mộ Bạch.

"Mami!"

Hai đứa nhỏ nhìn thấy cô đi qua, bèn vội tiến lại gần.

Tô Tố một tay ôm một đứa nhỏ, cúi đầu bật cười và nhìn chúng nó, "Các con nói chuyện gì với cha nuôi thế?"

"Tiểu Thất hỏi cha nuôi là tại sao không thấy dì An Nhiên! Mami mami, dì An Nhiên là người rất tốt, lần trước Tiểu Thất và anh trai đến nhà cha nuôi chơi, thì dì An Nhiên đã lấy kẹo cho Tiểu Thất ăn đó."

Tô Tố bất đắc dĩ chỉ biết xoa đầu cô bé.

Tiểu Thất này!

Đã tám tuổi rồi, lại còn mê ăn kẹo thế này!

Tô Tố nghĩ đến An Nhiên.

Cô ấy nhìn Mộ Bạch cười, "Đúng rồi, sao không dẫn An Nhiên đến đây, cũng nên giới thiệu cho mọi người quen biết chứ."

Mộ Bạch chỉ biết rũ mắt xuống che giấu ánh mắt tiếc nuối.

"Lần sau tôi sẽ dẫn cô ta đến giới thiệu cho mọi người!"

"Tốt lắm." trong lòng Tô Tố thoáng chút được an ủi, từ cái nhìn lúc trước mối quan hệ của An Nhiên và Mộ Bạch có vẻ nhợt nhạt, Mộ Bạch cũng đã tìm được chốn về rồi, cô cũng thấy yên tâm hơn, vả lại cô cũng nhìn ra, cái cô An Nhiên đó là một người con gái rất tốt, tuy nhiên cô ta có chút giống như...... Nhưng chỉ cần họ yêu thương nhau, thì đây không phải là vấn đề. Cô nói với Mộ Bạch, "Tuy rằng em chỉ gặp An Nhiên một lần thôi, nhưng mà cô ta đem lại cho em một cảm giác rất là tốt, Mộ Bạch, nếu như anh thích cô ấy, nhất định phải nắm giữ thật chặt, nếu không sau này sẽ hối hận không kịp."

"Ừm, tôi biết rồi!"

Trên thực tế, lần trướ cMộ Bạch qua Anh Quốc tìm thấy An Nhiên, tuy rằng đã tìm được rồi, nhưng An Nhiên lại không đồng ý theo anh ta trở về, vả lại tỏ ý muốn ly hôn với anh...... nghĩ tới như vậy thôi, đầu Mộ Bạch bỗng nhiên nhức nhối dữ dội! Hiện tại An Nhiên rất là xa cách với anh, chỉ cần nhìn thấy anh ta là cảm xúc bị kích động,

anh ta đã ở lại Anh Quốc nửa tháng rồi, chỉ mới khuyên được An Nhiên quay trở về với anh.

Nhưng mà, tình trạng của An Nhiên không được tốt lắm!

Cô vẫn kiên quyết nhất định đòi ly hôn!

Mộ Bạch thở dài, anh ta biết, là anh ta đã làm tổn thương đến An Nhiên, cô ấy...... quả thật là một cô gái tốt, lần này hai người đã phát sinh vấn đề nghiêm trọng như thế này, An Nhiên trở về Anh Quốc, cũng không mang sự việc kể cho cha mẹ của cô! Nếu sự việc này để cho cha mẹ cô ấy biết được, thì với sự yêu thương của cha mẹ dành cho cô ấy, thì e rằng sau khi anh trở về Anh Quốc, ngay cả gặp mặt An Nhiên cũng không được phép!

Đang suy nghĩ, thì bỗng nhiên, tin nhắn điện thoại reo lên, là tin nhắn của An Nhiên.

Mộ Bạch vội vàng mở tin nhắn ra xem, sau khi nhìn thấy nội dung bên trong, sắc mặt anh có chút biến đổi.

"Sao rồi, có phải là xảy ra chuyện gì không?"

"Không, không có gì!"

Mộ Bạch dẹp điện thoại vào, cả người anh ta như đứng ngồi không yên, tin nhắn của An Nhiên nói với anh ta, rằng cô đã dọn khỏi nhà của hai người!

Thành Phố AThị lớn như vậy, một người con gái lạ nước lạ cái như cô, lại không quen biết ai, có thể đi đâu?

Mộ Bạch rất muốn lao ra ngoài đi tìm An Nhiên, nhưng nhìn thấyTô

Tố...... anh bỗng chốc dừng lại!

Anh ta...... không muốn để cho Tô Tố bọn họ vì anh mà lo lắng!

Thật vất vả đợi người về hết rồi, Mộ Bạch mới dám lái xe chạy ra khỏi biệt thự.

Tô Tố vàTiêu Lăng đứng ở phía sau, thấy anh lái xe như bay đi thật nhanh, Tiêu Lăng sửng sốt, "Mộ Bạch có gì mà gấp rút thế?"

"Có lẽ là!" Tô Tố bước vào trong xe nói, "Em nhìn thấy anh ta ăn cơm xong thì tâm hồn bất ổn, giống như...... giống như là có liên quan đến An Nhiên vậy!"

Tiêu Lăng nhíu mày, nhất thời không nói gì thêm nữa!

Sự việc của Mộ Bạch Tô Tố đều không biết, nhưng anh thì hiểu rất rõ sự tình!

Quan hệ hôn nhân của Mộ Bạch và An Nhiên anh ta đều biết rõ, vả lại cũng biết hiện tại hai người đang tranh cãi về vấn đề ly hôn! Mà nguyên nhân tranh cãi về vấn đề ly hôn thì...... chín mười phần có liên quan đến vợ của mình!

Tiêu Lăng làn môi run nhẹ.

Mộ Bạch làm việc gì trước giờ đều rất thận trọng, nhưng lần này anh ta có vẻ không ổn!

Có thể là sau khi anh ta chưa quên Tô Tố thì anh ta bắt đầu nói lời yêu thương và kết hôn với người ta, như vậy khiến cho người con gái đó lún chân sâu vào vũng bùn lầy, bản thân anh ta cũng không toàn tâm toàn ý, đổi lại người khác thì cũng sẽ ly hôn mà thôi!

Anh ta cảm thấy An Nhiên quả thật không chê vào đâu được!

Tính tình kiên nghị, phát hiện trong lòng của Mộ Bạch đã có người khác, lập tức quyết định ly hôn!

Hơn nữa, nhìn thấy bộ dạng của Mộ Bạch không giống như là không có tình cảm với An Nhiên, nếu không thì tại sao anh lại sốt ruột như vậy?

"Tiêu Lăng, anh nói xem phía Mộ Bạch đang xảy ra chuyện gì thế?"

Tiêu Lăng ngồi trong xe, bắt đầu khởi động động cơ, anh ta suy nghĩ rồi nói, "Vấn đề về chuyện tình cảm, chúng ta cũng không giúp được gì đâu, chỉ có thể xem duyên phận của họ thôi!"

Cũng chỉ là!

Tô Tố nhìn thấy chiếc xe dần mất theo làn khói, trong lòng âm thầm chúc phúc Mộ Bạch!

Hy vọng anh ta sẽ trân trọng An Nhiên!

......

Bởi vì còn một tháng nữa là đến ngày mừng thọ của lão thái gia nhà họ Tô!

Nên Lãnh Mạc quyết định, hôn lễ của anh sẽ được tổ chức trước ngày mừng thọ của lão già đó, vì muốn bảo vệ bí mật, anh ta đã sử dụng trước mối quan hệ cơ quan chính phủ của nhà Mộ Bạch, thời gian nhận giấy kết hôn, chỉ để một người phụ trách xử lý giấy tờ đảm nhận trong phòng công vụ dân sự, còn lại những người khác đều

phải đi ra ngoài không một ai được ở lại!

Vả lại anh ta cũng nhân lúc bụng của Trương Hân chưa lớn, thì tranh thủ cùng Trương Hân đi chụp hình cưới.

Trương Hân đang mang thai, anh ta không nỡ để cho cô làm lụng vất vả nên tất cả toàn bộ sự việc liên quan đến hôn lễ đều được Lãnh Mạc tận tay sắp xếp và xử lý. Vả lại hôn lễ của hai người, đã được định sẽ tổ chức vào buổi sáng vào nửa tháng sau!

Thời gian có chút gấp rút, nhưng dù sao cũng là có tiền có quyền, cho nên hiện trường hôn lễ đều được bày trí một cách rất là hoành tráng!

Hôn lễ được tổ chức trong sân gôn của biệt thự Bán Sơn!

Tiểu Thất và Cảnh Thụy là hai người phù dâu nhí.

Khi Tô Tố vàTiêu Lăng đến thì mọi người đều đã tập hợp đầy đủ rồi, Tô Tố nhìn thấy đầu tiên là An Nhiên bên cạnh Mộ Bạch đang mặc lễ phục màu hồng!

Khi An Nhiên nhìn thấy cô bỗng trở nên sửng sốt, đợi lúc không có người An Nhiên đột nhiên đến gần Tô Tố.

"Tô Tố, cô có thể nói chuyện với tôi không?"

Chương 610

Bây giờ à?

Tô Tố ngây người ra một chút, lập tức nhìn về hướng An Nhiên, An Nhiên lần này trong có vẻ thanh mảnh hơn đợt trước Tô Tố gặp cô ta ở chỗ của Mộ Bạch, đặc biệt hôm nay tại buổi hôn lễ này cô ta đã hóa trang đậm hơn, nhưng nhìn mặt mũi của cô vẫn không che giấu được vẻ mệt mỏi.

Câu nói từ chối gần đến cửa miệng rồi nhưng Tô Tố kịp thời nuốt trôi xuống.

"Được!"

Hôn lễ chỉ mới bắt đầu cử hành, cô ra ngoài một chút cũng không đến nổi lỡ việc gì đâu.

Hiện trường sân gôn rất lớn, hai người bước lên thảm cỏ xanh mơn mởn, đến một nơi không có bóng người!

Sau đó, An Nhiên quay người lại nhìn hiện trường hôn lễ, và không có cách nào che giấu ánh mắt ngưỡng mộ, "Tô Tố, kỳ thật tôi rất ngưỡng mộ cô và Trương Hân, tôi cũng đã từng nghe Mộ Bạch kể về chuyện của các người, tuy rằng quá trình trải qua rất long đong nhưng hiện tại cũng đã gặt hái được kết quả hạnh phúc rồi...... Có lẽ người phụ nữ nào cũng mong chờ một cái đám cưới, tôi cũng không ngoại lệ......"

Tô Tố nhìn vào ánh mắt cô ta như có chút cô đơn, nhịn không được

nói, "Chờ Mộ Bạch cầu hôn với cô rồi, thì cô cũng có được một ngày hạnh phúc như thế này."

Cầu hôn à?

An Nhiên cười khổ, cô quay đầu qua nhìn Tô Tố, "Quả nhiên là cô không biết chuyện gì đã xảy ra rồi. Tôi và Mộ Bạch...... Đã kết hôn rồi."

Tô Tố trợn to mắt, không ngừng kinh ngạc!

Đã kết hôn rồi sao?

Cô thật sự không nghe ai tiết lộ thông tin này hết!

"Hai người...... là kết hôn bí mật sao?"

An Nhiên lắc đầu, "Không phải vậy, tôi không đồng ý kết hôn bí mật...... Tô Tố, tôi từ nhỏ đã trưởng thành ở bên Anh Quốc, cha mẹ tôi đều là người Hoa gốc Anh, tôi cũng đã có quốc tịch nước Anh rồi, tất cả bạn bè và bạn học của tôi đều sống ở Anh Quốc, tôi lớn lên ở đó, lần trước cô nhìn thấy tôi, là lần đầu tiên tôi trở về nước, và đây là lần thứ hai, ở bên đây tôi không có bạn bè...... từ lần đầu nhìn thấy cô, sự thật...... sự thật thời gian đó tôi không vui vẻ gì."

Tô Tố đã đoán được An Nhiên muốn nói gì tiếp theo, nụ cười trên khuôn mặt lắng xuống.

"Cô có biết không, ánh mắt lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô là tôi đã hiểu ra tại sao Mộ Bạch bao nhiêu năm nay không thể quên cô rồi, tôi cảm thấy trong lòng của anh ta tôi chỉ là một người thế thân mà thôi, nếu biết sớm được sự ưu tú của cô, và tôi căn bản không thể thay thế vị trí của cô trong tim của anh ta, thì tôi đã không chấp nhận lời cầu hôn

của anh ta."

Tô Tố chỉ biết căm lặng mà thôi.

Trong giây phút này cô chỉ có thể lắng nghe, bất cứ lời nói nào cũng đều có thể làm An Nhiên bị tổn thương.

"Tô Tố cô biết không, tôi đã vì Mộ Bạch, mà làm biết bao nhiêu thứ, tôi gặp Mộ Bạch là tiếng sét ái tình, tình cảm giữa chúng tôi hoàn toàn do tôi cam tâm tình nguyện, cũng là do tôi một lòng theo đuổi anh ta, từ nhỏ tôi lớn lên ở Anh Quốc, căn bản không nói được quốc ngữ, tôi vì anh ta nỗ lực học tập, dùng ba năm để nói được tiếng phổ thông lưu loát, vì anh ta, mà tôi từ một người phụ nữ thích đi uống rượu đi bar trở thành một người con gái đàng hoàn hiền thục...... Ở bên Anh quốc ba năm, từng phút từng giây tôi đều quan tâm chăm sóc anh ta, tôi vì anh ta mà xuống bếp học nấu ăn, cha mẹ của tôi cảm thấy tôi như bị điên rồi, nhưng tôi biết rằng tôi không bị điên! Gặp được Mộ Bạch tôi mới biết rằng, hương vị yêu thầm một người là như thế nào."

Tô Tố không nhịn được nói, "Hai người kết hôn rồi, thì xem như là khổ tận cam lai rồi đúng không?"

Khổ tận cam lai sao?

An Nhiên lắc đầu, "Lúc trước khi gặp được cô tôi luôn nghĩ, người ưu tú như Mộ Bạch, người anh ta yêu thầm là người thế nào, người phụ nữ đó chắc chắn đôi mắt có vấn đề, vì đã không lựa chọn Mộ Bạch, nhưng khi nhìn thấy cô và Tiêu Lăng hai người quan hệ rất thân thiết, thì tôi mới hiểu, Mộ Bạch thật sự không có một tia hi vọng, anh ta có vẻ cũng hiểu ra, nên mới bỏ đi ra nước ngoài."

"Mộ Bạch...... anh ta là một người đàn ông tốt, cô đã kết hôn với anh

ta thì nhất định anh ta sẽ đối xử tốt với cô thôi."

An Nhiên gật gật đầu, "Cô nói rất đúng, anh ta thật sự đối xử rất tốt với tôi, ân cần điềm đạm, quan tâm chăm sóc đầy đủ...... Nhưng mà phụ nữ thật sự rất tham lam, ban đầu chỉ cần bên cạnh anh ta và được nhìn thấy anh ta là tốt lắm rồi, nhưng khi tiếp xúc thì lại càng cảm thấy không đủ,rất muốn trở thành người thân thiết nhất của anh, luôn muốn thời thời khắc khắc ở bên anh ta, rất muốn...... thay thế địa vị của cô trong lòng anh ta......"

Tâm trạng của Tô Tố trở nên nặng nề.

Cô cứ nghĩ Mộ Bạch đã quên cô rồi, nên mới đi tìm bạn gái, nhưng khi nghe An Nhiên nói vậy, lại không phải giống như cô suy nghĩ.

"Vốn dĩ tôi nghĩ sau khi về nước với anh ta thì bắt đầu một khởi đầu mới cho hai đứa, nhưng không ngờ rằng, chỉ về nước trong một thời gian ngắn thì đã khiến cho tôi đối với người đàn ông này như hết hi vọng! Tô Tố cô hiểu chứ, lúc trước cô phó thác Mộ Bạch chăm sóc Cảnh Thụy và Tiểu Thất, nhưng thật ra...... hôm đó chúng tôi đáng lẽ phải trở về Anh Quốc làm thủ tục tốt nghiệp...... nhưng khi anh ta nghe điện thoại của cô xong bèn không do dự nhận lời rồi."

Toàn thân Tô Tố cứng đờ ra, vội vàng nói, "Thực sự xin lỗi, tôi không biết......"

"Tôi không có ý trách cô." An Nhiên lắc đầu, "Thật sự cô không cần cảm thấy áy náy, dù sao...... trước giờ cô cũng đâu có tạo hi vọng cho Mộ Bạch, việc đó đã là chuyện nhân từ nhất đối với chuyện tình của anh ta và tôi, hôm nay tôi nói với cô những lời này không phải là muốn trách cứ cô, tôi chỉ cảm thấy trong lòng có chút ấm ức, nhưng lại không một ai lắng nghe những lời nói của tôi, nên bây giờ tôi mới tìm cô nói chuyện, nói xong rồi...... Cũng thật khiến người ta buồn

cười, những lời tâm sự này quả nhiên chỉ có thể nói cùng cô mà thôi......"

Tô Tố bậm môi lại.

"Phù……" An Nhiên ngước đầu lên bầu trời xanh, thở ra một hơi dài, "Bây giờ tôi đã nghĩ thông suốt rồi...... Tô Tố, tôi quyết định rời xa Mộ Bạch."

Tô Tố sửng sốt!

Được một lúc sau cô mới gặn hỏi nhẹ, "Quyết định này của cô......có phải nguyên nhân là do tôi không?"

An Nhiên lắc đầu, "Không phải! Thật sự là không phải! Tô Tố, cô có biết không, vốn dĩ tôi biết trong lòng của Mộ Bạch đã có một người, trong tim tôi lúc ấy thật sự rất ghét cô, nhưng bây giờ nhìn thấy con người của cô, tôi mới phát hiện căn bản tôi không ghét cô đến thế! Sự việc ly hôn của tôi và Mộ Bạch không liên quan đến cô, cô không cần cảm thấy có lỗi với anh ta, cũng không cần cảm thấy có lỗi với tôi! Sống cùng với anh ta là do tôi chọn lựa, rời xa anh ta cũng là do bản thân tôi quyết định, bởi vì tôi đã sâu sắc hiểu rõ mọi chuyện rồi."

Tô Tố sửng sờ gặng hỏi, "Sự việc gì?"

An Nhiên bỗng nhiên cười, lúc cô ta cười ánh mắt như sáng rực lên, dáng điệu người cô như tỏa sáng, khiến người ta phải chú ý, cô hít một hơi thật sâu, "Bây giờ tôi đã hiểu ra...... yêu thầm, là chuyện của chỉ một người thôi! Giống như tôi đã yêu thầm Mộ Bạch vậy, tôi yêu anh ta! Cho dù tôi và anh ta chia tay đi nữa, tôi cũng vẫn sẽ yêu anh ta mà thôi, vào những ngày tháng tương lai, tôi có thể vĩnh viễn sẽ không quên được anh ta...... Cũng bởi vì nguyên nhân này, nên tôi biết rằng nên rời xa anh ta! Và cũng bởi vì......anh ta yêu thầm cô

không ít hơn so với tôi yêu thầm anh ta!"

"...... Nếu trời đã định không chiếm được con người của anh ta, thì bây giờ tôi cũng dứt khoát...... không cần đến nữa! Như vậy, sau này cũng sẽ ít đau khổ hơn!"

"......"

Tô Tố không biết nên làm gì hơn để khuyên cô ta.

"Hazz...... Quả nhiên, trút hết bầu tâm sự trong lòng cảm thấy thật nhẹ nhàng, Tô Tố, cảm ơn cô đã nghe những lời này của tôi."

Tô Tố cười khổ lắc đầu.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân đi tới, hai người cùng nhìn sang, bèn thấy bộ dạng bình tĩnh của Mộ Bạch đang bước nhanh tới.

Chương 611

An Nhiên nhìn thấy Mộ Bạch, nụ cười trên mặt từ từ tan biến, cô cười lạnh nhạt nhìn vào Tô Tố, “Mộ Bạch anh ấy khẳng định là lo lắng tôi sẽ nói những lời tổn thương cô, cô xem anh ấy đến vội vàng lắm kìa!”

Tô Tố thở dài, “Cô tại sao không đoán là anh ấy đang lo cho cô?”

Lo cho cô?

Làm sao có thể được!

Mộ Bạch đi đến bên cạnh hai người, nhìn lên sắc mặt của Tô Tố trước, lại nhìn sang sắc mặt của An Nhiên, chỉ là một cử động nho nhỏ như thế, lọt vào trong mắt An Nhiên đã tương đương không mấy dễ chịu rồi!

Cô sớm nên biết được!

Chỉ cần cô ở bên Tô Tố, ánh mắt đầu tiên của Mộ Bạch nhất định sẽ hướng lên người Tô Tố.

An Nhiên thu lại cảm xúc trên mặt, nâng chân đầm của bộ đầm lên, lạnh nhạt nhìn vào Mộ Bạch, giống như đang nhìn một người lạ vậy, “Hai người nói chuyện đi, em đi dạo một lát.”

Tô Tố nháy mắt liên tục với Mộ Bạch!

Mộ Bạch thấy Tô Tố không sao, lúc này mới bước nhanh đuổi theo

An Nhiên.

Mộ Bạch nắm lấy cánh tay của An Nhiên, vẻ mặt bất lực, “An Nhiên, hai chúng ta đừng cãi nhau nữa được không, hai chúng ta cũng nhau sống một cuộc sống tốt, sau này chỉ có hai chúng ta thôi, như vậy vẫn không được sao?”

An Nhiên không muốn cãi nhau với anh, cười nhẹ nói, “Chỉ có hai chúng ta thôi? Vậy trong lòng anh cũng chỉ có mình em phải không?”

Mộ Bạch im lặng không nói.

An Nhiên cười đắng, “Xem! Anh ngay cả gạt em cũng không làm được! Kết hôn thời gian lâu đến vậy, chẳng sợ……chẳng sợ anh gạt em cũng được, nhưng anh chưa từng làm như thế, anh khiến em biết được rõ ràng trong lòng anh còn có người phụ nữ khác, hơn nữa anh mãi mãi sẽ không quên được cô ấy! Mộ Bạch, nếu như trong lòng anh không từ bỏ cô ấy được, vậy anh tại sao lại còn theo đuổi em, không lẽ đàn ông nào cũng như thế? Tình yêu và hôn nhân có thể chia cắt được sao!”

“An Nhiên……”

“Em không làm được! Em đúng thật không làm được! Tình yêu và hôn nhân của em không thể nào chia cắt được! Nếu như anh không cho em tình yêu được, vậy chúng ta ngay cả hôn nhân cũng không cần phải có nữa! Mộ Bạch, anh nên biết chắc, những lời em vừa nói đều thật cả, em nói qua là sẽ ly hôn vậy sẽ hạ quyết tâm phải rời xa anh! Lần trước anh đi nước Anh tìm em, lý do mà em theo anh về, không phải là muốn cho anh cơ hội để làm lại từ đầu, mà là muốn sau khi về nước, em cùng người mà anh yêu ở cùng một nơi, để anh hiểu rõ được, trọng lượng giữa em và cô ấy trong lòng anh! Bây giờ, em cũng thấy rõ hết rồi, anh đừng nói nữa, anh vẫn chưa thấy rõ

ràng!”

“An Nhiên, anh xin lỗi……”

Ba chữ mà anh cho cô từ đó đến giờ đều là anh xin lỗi, mãi mãi không thể thay đổi thành “anh yêu em”!

An Nhiên đã nhìn thông suốt, cô nhẹ nhàng đẩy tay của Mộ Bạch đang nắm cánh tay của cô ra, “Mộ Bạch, buông tay đi!’

“Em bây giờ……đúng thật hạ quyết tâm muốn rời xa anh rồi?”

An Nhiên nhắm mắt lại, che đi tròng mắt đỏ hoe của mình, “Đúng vậy! Ở bên anh……đúng thật là rất đau khổ, cho nên Mộ Bạch, coi như là em cầu xin anh, tha cho em một con đường sống đi! Đố kị sẽ khiến cho người phụ nữ mất đi lý trí, em không muốn trở thành như thế đó, cho nên, buông tay đi, bây giờ buông tay, đối với hai chúng ta đều tốt cả! Sau này anh có thể thoải mái đi yêu thầm người anh yêu, còn em……em sẽ về nước Anh, về đến bên cạnh ba mẹ, em sẽ ở bên đó từ từ dưỡng thương, em tin rằng……cũng có một ngày em sẽ quên được anh.”

Tha cho cô một con đường sống……

Ở bên anh thì ra đối với cô lại đau khổ đến như vậy!

Mộ Bạch nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hình như……từ sau khi về nước, anh không còn nhìn thấy trên mặt cô xuất hiện qua nụ cười nào, cho dù là cười cũng là kiểu nụ cười nhạt nhòa, giống như là một cơn gió có thể thổi tan được vậy, Mộ Bạch đột nhiên có chút hoài niệm đến An Nhiên phóng khoáng bướng bỉnh trước kia, lúc cười hai tay chống hông, ha ha cười lớn tiếng, lúc cười rất dễ dàng ảnh hưởng những người xung quanh.

Và bây giờ, cô về nước chỉ trong khoảng thời gian ngắn này, không những trên mặt không có nụ cười, ngay cả thân hình cũng ốm đi không ít, trên người đang mặc bộ lễ phục màu hồng, hiện lên cảm giác trống rỗng, đôi má cũng ốm nhiều đi, hiện lên một đôi mắt to bất thường, nếu như không phải đã trang điểm rồi, sắc mặt của cô lúc này chắc chắn sẽ càng trắng bệch vô huyết.

Mộ Bạch tự hỏi lòng mình!

Anh rốt cuộc vẫn muốn hãm hại một người con gái tốt đẹp này đến như thế nào mới thôi?

Nhưng, tại sao chỉ cần nghĩ đến An Nhiên từ lúc này sẽ từ cuộc đời anh biến mất, trong lòng anh lại cảm giác nhức nhối đau đớn đến thế!

Mộ Bạch từng chút một buông tay An Nhiên ra.

Trong lòng An Nhiên cũng thuận theo động tác buông tay của anh, từ từ lắng chìm xuống.

Sớm đã biết được kết cục như thế này……

Tuy rằng rõ ràng biết được, trong lòng tại sao vẫn cảm thấy đau thế!

"An Nhiên……anh xin lỗi, ba năm mấy này……là anh đã làm lãng phí thời gian em."

An Nhiên nhếch nhếch mép miệng.

"Anh không biết là em ở bên anh lại đau khổ đến như vậy…..là thái độ của anh mập mờ không rõ, cho nên khiến em hiểu lầm sâu sắc như vậy, nói thẳng ra, là anh xin lỗi em."

“Có thể nào đừng nói lời xin lỗi nữa được không, ba năm nay hơn em nghe đủ rồi.”

Mộ Bạch ngây người!

Thì ra anh đã nói qua nhiều lời xin lỗi đến thế!

Mộ Bạch cười đắng!

Tại vì anh phát hiện, anh đúng thật rất có lỗi với An Nhiên, ngoài câu xin lỗi ra không ngờ anh cũng không biết nên nói những gì.

“An Nhiên, bất kế như thế nào, cùng anh tham gia hết hôn lễ hôm nay được không?”

An Nhiên phát hiện, cô không tài nào từ chối được yêu cầu cầu của Mộ Bạch, cô gật đầu, “Được!”

Mộ Bạch đưa tay, tay của An Nhiên vẫn để trong lòng bàn tay của cô, Mộ Bạch đưa tay cầm lấy tay An Nhiên khoác lên cánh tay anh, lúc này nhạc tiến hành hôn lễ đã bắt đầu vang lên, An Nhiên có chút hoang mang, giống như hôm nay là hôn lễ của cô với Mộ Bạch vậy.

“Vẫn nên nói với em một câu anh xin lỗi em, một bữa tiệc hôn lễ cũng không thể cho em.”

“Như vậy cũng tốt……lúc ở bên nhau không ai biết, lúc chia tay cũng không ai biết.”

Mộ Bạch trong lòng càng nhức đến lợi hại!

An Nhiên đột nhiên hỏi, “Mộ Bạch, em với Tô Tố, đúng là rất giống

sao?”

Giống đến khiến anh ba năm nay chưa từng nhẫn tâm từ chối qua cô.

“Không! Thật ra hai người không giống chút nào!”

Lúc thuở ban đầu, anh đích thực cảm thấy An Nhiên và Tô Tố có chút giống nhau, nhưng lúc ở bên nhau anh mới hiểu rõ, hai người họ là hai cá thể độc lập nhau, Tô Tố yên tĩnh dịu dàng, tính của An Nhiên đanh đá nồng nhiệt, căn bản là không cùng một loại người.

Anh cũng không biết bản thân anh suy nghĩ như thế nào, cùng An Nhiên có thể trải qua ba năm mấy!

Có thể……

Bản thân anh cũng bị tính nồng nhiệt của An Nhiên ảnh hưởng rồi, cho nên mới không cảm thấy cô độc!

Mà anh còn tưởng rằng An Nhiên có thế cứ như thế ảnh hưởng anh.

Nhưng bây giờ anh mới phát hiện, anh không ngờ đem một cô gái nồng nhiệt như vậy, đẩy vào địa ngục, trở thành người như anh vậy mà tồn tại.

Mộ Bạch thở dài, “An Nhiên……”

“Đừng nói lời xin lỗi em nữa.”

“Lời xin lỗi có nhiều đến mấy cũng không thể bù đắp được những lỗi lầm của anh……An Nhiên, anh hứa với em, hôm nay sau khi hôn lễ kết thúc, anh……” Mộ Bạch khổ cực, nói ra từng chữ từng câu một,

“Lúc hôn lễ kết thúc, anh……trả em……tự do!”

Nước mắt của An Nhiên “xoạt” một cái rơi xuống, nghẹn ngào nói, “Được!”

Chương 612

An Nhiên ban đầu tưởng Mộ Bạch đồng ý chia tay, cô sẽ cảm thấy được giải thoát!

Nhưng lúc Mộ Bạch nói câu “trả em tự do” ra, cô chỉ cảm thấy trong lòng tức thời như bị các mũi kim chi chít đâm vào, đau đến cô máu tươi tràn ra!

An Nhiên hít một hơi thở sâu, ngay cả hít thở cũng mang theo đau đớn.

……

Hôn lễ của Trương Hân và Lãnh Mạc tổ chức tương đối thuận lợi!

Trương Hân đang mặc áo cưới nụ cười trên mặt nguyên ngày chưa hề tắt qua, lúc hôn lễ cô lúc đầu là định mang giày cao gót, nói sao thì cả đời cũng chỉ là một lần như thế, làm sao thì cũng nên long trọng một chút không được sao!

Nhưng Lãnh Mạc nói sao thì cũng không đồng ý!

Anh trực tiếp ném đôi giày gót bằng cho cô, “Em dám mang giày cao gót, anh sẽ chặt đôi chân em xuống!”

Trương Hân bây giờ trong bụng có con, nhưng một chút cũng không hề sợ Lãnh Mạc.

Cô nhích nhích thử, hoàn toàn không thấy được phần bụng nhỏ

dưới, “Lãnh Mạc, em nói anh nghe, sau này nói chuyện với lão nương khách khí một chút! Nếu không đợi con trai em ra đời rồi, đợi anh tuổi cao rồi, xem em làm sao để con trai xử lý anh!”

Đôi mày Lãnh Mạc nhíu lên, “Em làm sao biết được nhất định là con trai, anh làm sao cũng cảm thấy là con gái đấy!”

“Con trai con trai, nhất định là con trai, con trai tốt đấy, con trai thân với mẹ!”

Lãnh Mạc lại thích con gái hơn, “Anh cảm thấy vẫn là con gái tốt!”

“Tại sao!”

Trương Hân còn tưởng Lãnh Mạc sẽ thích con trai chứ, nói sao thì việc kinh doanh bất hợp pháp của anh cũng cần phải có con trai thừa kế chứ! Nghĩ đến sau này con trai anh làm lão đại xã hội đen, ngày nào cũng phải đối mặt với vận mệnh bị người ta truy sát, trong lòng Trương Hân liền thấp thỏm lên.

Cô và Lãnh Mạc mỗi ngày đều sống khổ cực cũng thôi rồi, làm sao có thể nỡ nào để con trai sống khổ đến như vậy.

Nhưng Lãnh Mạc lại không thấy được sự lo lắng của Trương Hân, cười nói, “Anh thích tên tiểu tử nhà Tiêu Lăng rồi!”

“Hả?”

Ý gì đấy!

“Chúng ta nếu sinh con gái, để con gái đi câu dẫn Cảnh Thụy! Anh nói em nghe, thằng đó em đừng nghĩ nó ít nói, trong lòng có chủ kiến đấy, người ta lại thông minh, càng hay hơn nữa là 8 tuổi đã trưởng

thành rồi, con gái chúng ta nếu như có thể giải quyết được nó, vậy anh cái gì cũng không cần rầu nữa rồi!"

Mép miệng Trương Hân giật mạnh!

Thì ra đã có suy nghĩ này!

"Vậy anh phải xem Tiêu Lăng và Tố Tố người ta có đồng ý không đã, huống hồ rằng, anh cũng nói rồi, Cảnh Thụy năm nay 8 tuổi, đợi đến con chúng ta ra đời nó cũng 9 tuổi rồi, một đứa trẻ 9 tuổi đã rất là có chủ kiến rồi, hơn nữa là Cảnh Thụy là đứa trẻ thông minh đến thế, để nó thích một đứa bé ngày nào cũng mặc quần mở đáy, ngày nào đều đái dầm vô quần sao? Anh cảm thấy có khả năng đó sao! Được rồi được rồi, anh khẩn trương từ bỏ ý nghĩ này ngay đi cho em!"

Khuôn mặt của Lãnh Mạc đen lại, "Có người như em nói con gái nhà mình như thế à?"

"Em đâu có nói sai, đứa trẻ nào vừa ra đời không phải như thế! Em nói còn đỡ nhe, đứa trẻ vừa mới ra đời không biết một ngày đái dầm trên giường bao nhiêu lần, ị vào bao nhiêu chiếc quần, mỗi ngày 24 tiếng đồng hồ, ngoài ăn ra thì là đi ngủ, con nhà ai mà chẳng thế!"

Lãnh Mạc sờ vào phần bụng nhỏ của cô, cả mặt vênh lên kiêu ngạo, "Con gái nhà chúng ta ị vào quần cũng thơm đấy!"

Trương Hân khinh bỉ nhìn anh!

Đúng ghê tởm!

Còn nói là ị vào quần rất thơm!

Chưa từng gặp qua người bất chấp khen đứa con mình như vậy!

Tay của Trương Hân để trên bụng nhỏ, nói sao ra cô có một trực giác rất mãnh liệt, cứ đinh ninh đứa con trong bụng của mình nhất định là đứa con trai!

Hôn lễ kết thúc viên mãn rồi!

Trương Hân mãn nguyện đến không tả được.

Tuy rằng hiện trường hôn lễ rất nhỏ, người đến cũng rất ít, nhưng cô ban đầu còn tường cả đời này sẽ không thể có hôn lễ của chính mình, có thể mong đợi được hôn lễ này tương đối rất vui rồi!

Sau khi hôn lễ kết thúc, Trương Hân đã đi thay bộ áo cưới, chạy đi mặt những bộ lễ phục dễ dàng di chuyển thoải mái hơn.

Tiệc rượu chỉ đãi có một bàn, chỉ có vài người bọn họ cùng quây quần nhau ăn và uống.

Lãnh Mạc lấy một cái khay đựng qua, "Đây đây đây, những phần tử nên đưa tiền khẩn trương đưa đây!"

Tôn Nguyên tặng một chiếc xe, vẻ mặt chê trách vứt chìa khóa xe vào trong khay đựng, như là cho tiền đuổi ăn xin đi vậy.

Lãnh Mạc cũng không để tâm, cười ha ha nhìn vào biển số của chiếc xe, tiện tay vứt qua cho Trương Hân, "Vợ à, chiếc xe này thích hợp con gái lái, sau này là chiếc xe của em nhé."

Trương Hân cười tít mắt nhận lấy.

Tiểu Hy tặng là một bộ dụng cụ đồ ăn cao cấp, "Đây là lần trước tôi đi thị trấn Cảnh Đức công tác, vừa đúng lúc nhìn thấy bộ dụng dụ này,

xinh đẹp không!"

"Cám ơn cám ơn, tôi rất thích."

Mộ Bạch nghiêm túc tặng một bao lì xì, nhận được lời chê bai của Lãnh Mạc, "Nói đưa lì xì đúng thật đưa lì xì thật, trong số những người ở đây cậu là người tâm tư ít nhất!"

Lãnh Mạc nhìn sang An Nhiên bên cạnh Mộ Bạch.

Mộ Bạch một tay ôm lấy An Nhiên, "Vợ chồng chúng tôi hai người tặng một phần được rồi!"

Vợ chồng?

Mọi người đứng cả hình, ngay cả An Nhiên cũng đứng hình một hồi, cô còn tưởng sẽ lập tức phải chia tay với Mộ Bạch, Mộ Bạch trước đó còn giới thiệu cô là bạn học đấy.

Cô cảm giác được tay của Mộ Bạch để lên eo cô, lòng bàn tay anh nóng hổi, nhiệt độ đó như là muốn đốt cháy xuyên qua trang phục của cô, thẳng thừng làm nóng lòng cô lên.

"Tiểu tử cậu, được lắm!" Lãnh Mạc cười đấm nhẹ một cái vào vai của Mộ Bạch, "Được, nếu như là vợ chồng, vậy thì tặng một phần quà là được rồi!"

Lúc đến phiên Tiêu Lăng và Tô Tố, vẻ mặt của Lãnh Mạc ngưỡng mộ nhìn vào Cảnh Thụy đang ngồi kế bên họ.

Ánh mắt của Lãnh Mạc cứ như móc câu vậy, không hề che giấu gì cả.

Cảnh Thụy bị nhìn đến đôi mày nhỏ cũng cau lên.

Lãnh Mạc như là mẹ vợ nhìn con rể vậy, càng nhìn càng hài lòng càng thích thú, anh nhịn không được đề nghị, “Hay là cậu tặng con trai của cậu làm con rể của tôi là được rồi, thấy sao?”

“Mơ đi!” Tiêu Lăng một tay ôm lấy Cảnh Thụy, “Con trai tôi mà cậu cũng dám mơ tưởng!”

“Nhỏ nhen!”

“Uhm hm, có bản lĩnh tự cậu tự sinh một đứa con trai thông minh sáng dạ này đi!” Tiêu Lăng tiện tay vứt bao lì xì vào khay đựng.

“Cậu cũng bỏ lì xì à?”

“Tự mình mở ra xem thử đi!”

Lãnh Mạc nghi hoặc mở bao lì xì ra coi, nhìn được một mắt tức thời vui cười, anh vỗ vào vai Tiêu Lăng, “Không tồi, đủ hào phóng! Số tiền trên chi phiếu tôi rất thích!”

Tô Tố chỉ là tặng cho Trương Hân vài cuốn sách.

“Đây là gì thế?”

“Liên quan đến những điều cần chú ý trong thời kì mang thai, thức ăn dinh dưỡng mỗi ngày của sản phụ, còn có những loại sách như là thai giáo nữa.”

Lãnh Mạc như là nhặt được vàng, “Được được được, cái này được, tôi còn nói là hai ngày nay sẽ đi mua, nhưng lại không biết mua gì mới thích hợp, Tô Tố cô là người từng trải, tặng cái này đúng là quá

hợp rồi!”

Tôn Nguyên kháng nghị, “Lãnh Mạc, tôi tặng chiếc xe đắt tiền hơn nhiều!”

“Không không không, những quyển sách này mới đáng giá, chiếc xe của anh nói thẳng ra chỉ là một đống sắt vụn.”

Tôn Nguyên ói máu!

Anh tốn trên tiền triệu mua chiếc xe, làm sao mà gọi là một đống sắt vụn! Đây nếu như đổi sách, anh có thể mua được chiếc xe sao!

Đợi ăn xong tiệc rượu, hôn lễ này coi như là kết thúc viên mãn rồi.

Tiễn đưa hết những người bạn.

Trương Hân về đến phòng, cầm lấy tờ chứng nhận kết hôn của cô, cười đến thấy răng mà không thấy mắt.

“Uhm……cảm thấy đời người đã viên mãn rồi!”

Lãnh Mạc nhìn thấy cô vui, bản thân cũng thấy vui theo.

Nhưng……

Nghĩ đến nửa tháng sau là tiệc đại thọ 80 tuổi của Tô lão thái gia, trong lòng anh thêm một nỗi lo lắng nặng nề!

Chương 613

Tiệc mừng thọ 80 tuổi của Tô lão thái gia cử hành vào ngày 8 tháng 9!

May mà lúc này đã nhập học, Tô Tố và Tiêu Lăng lần nữa đăng kí trường học ở thành phố A cho hai đứa nhỏ, lại liên hệ Tiêu Khả chăm sóc cho hai đứa nhỏ, sau đó mới an tâm đặt vé máy bay đi Kinh Thành!

Ba người Tiêu Lăng Tô Tố và Lãnh Mạc cùng nhau xuất phát, Lãnh Mạc không có mang Trương Hân theo bên cạnh, chỉ mang theo Vương Bưu và một đám thủ hạ.

Mấy người bọn họ tới Kinh thành vào ngày 7 tháng 9, vừa định chuẩn bị thuê khách sạn, kết quả ba người họ vừa mới xuống máy bay, đã có người bên Tô gia đến đón.

“ Lão thái gia chúng tôi mời các vị khách quý đến nhà nghỉ ngơi!”

Tiêu Lăng và Lãnh Mạc đối mặt nhìn nhau, đôi mắt lóe lên một tia lạnh lùng nghiêm nghị!

Chuyện bọn họ đến Kinh Thành không có thông báo cho bất kì người nào, đồng thời thời gian của chuyến bay cũng không có thông báo cho ai biết, người của Tô gia lại có thể đúng giờ xuất hiện ở sân bay đón bọn họ, đây chứng tỏ điều gì? Thế lực của Tô lão thái gia quả thật rất lớn mạnh!

Đồng thời, đây cũng là đang ra oai với họ sao?

Trên người Lãnh Mạc mặc bộ đồ vest màu đen, trước mặt người ngoài trông vô cùng lạnh lùng, “ Tô gia các người đều tiếp đãi khách quý như vậy sao?”

“ Đương nhiên không phải.” Người đến tiếp đón là quản gia bên cạnh của Tô lão thái gia, Tô Vi Túc, mặt ông nở nụ cười, nhàn nhạt nói, “ Nhà cũ của Tô gia chúng tôi chỉ có khách quý như ba vị mới có thể vào ở, thường các khách đều ở trong khách sạn.”

“ Thì ra là như vậy, nếu Tô lão thái gia nhiệt tình như vậy, vậy chúng tôi từ chối nữa thì thật sự quá không nể mặt rồi.” Lãnh Mạc gật đầu, “ đi thôi!”

Tô Vi Túc dẫn đầu chỉ đường, bước ra sân bây chính là đội xe màu đen xếp thành hàng dừng ở bên ngoài, Tô Vi Túc làm một tư thế “ mời”, “ mời các vị khách quý lên xe, lão thái gia đã chờ đợi lâu rồi.”

Lãnh Mạc lên xe trước.

Tiêu Lăng và Tô Tố theo sau Lãnh Mạc cùng nhau lên xe.

“ Tiêu Lăng...” Tô Tố có chút lo lắng, hạ thấp âm thanh lại gần Tiêu Lăng, “ thật sự phải đi sao?”

“ Đừng lo lắng.” Tiêu Lăng nắm chặt tay Tô Tố lại, ánh mặt đảo một vòng trong xe, nói với Tô Tố, “ yên tâm đi, anh đã sắp xếp xong rồi, sẽ không có chuyện gì đâu!”

Tuy đây là địa bàn của Tô lão thái gia, nhưng đừng quên rằng!

Bác cả nắm vững toàn bộ quân quyền ở đây! Nếu Tô lão thái gia muốn tiêu diệt họ cũng tuyệt đối không hành động ngoài mặt, mà

trong góc khuất... thế lực xã hội đen của Lãnh Mạc phân bố rộng khắp Châu Á, trong bóng tối, cuối cùng ai được lợi hơn, điều này vẫn chưa biết đấy!

Huống hồ, bây giờ bọn họ đang ở trong xe của Tô gia, Tô gia dám ở đây ra tay với họ, với thân phận của anh và Lãnh Mạc, tuyệt đối sẽ gây nên náo động! Đến lúc đó trong nước nhất định sẽ điều tra, mà việc làm ăn của Tô gia vốn không sạch sẽ, tuyệt đối không muốn gây ra náo động lớn như vậy.

Cho nên, cho dù Tiêu gia muốn đối phó với họ, cũng nhất định sẽ đợi đến sau khi tiệc mừng thọ của Tô lão thái gia kết thúc!

Trên đường bọn họ từ Tô gia ra sân bay!

Lúc này ra tay mới là thời cơ thích hợp nhất!

Hiển nhiên Lãnh Mạc cũng nghĩ được điều này, cho nên mới đồng ý đến nhà bên Tô gia.

Rất nhanh liền tới cửa chính của Tô gia.

Đoàn xe dừng lại, lập tức có người hầu chạy đến mở cửa xe ra, Tô Vi Túc mặc một chiếc áo dài màu xám yên lặng đứng ở trước cửa, “ các vị khách quý mời xuống xe!”

Ba người cùng nhau xuống xe.

Tô Tố nhìn nhà cũ Tô gia ở trước mắt, trong lòng tràn đầy chấn động!

Cánh cửa màu đỏ thẫm, bậc cửa cao chót vót, ở phía trên cửa có treo hai chữ “ Tô phủ” làm bằng vàng, trước cửa có hai người hầu mặc áo dài đứng ở đó, ở phía dưới nữa là mười mấy tầng bậc thang,

hai bên bậc thang để hai con sư tử đá dũng mãnh.

Phủ đệ này,lúc đầu nhìn vào, không biết còn tưởng là vương phủ nào ở thời cổ đại!

Nhưng mà, sau khi bước vào Tô gia Tô Tố liền phủ định cách suy nghĩ này của mình!

Cho dù là vương phủ thời cổ đại, e rằng cũng không xa hoa bằng Tô gia!

Sân lớn gồm ba khu mang phong cách Trung Hoa,bên trong sân có đình đài lầu gác, cầu nhỏ nước chảy, núi giả bao quanh hành lang cầu gỗ, mỗi một nơi đều mang đậm kiến trúc của phong cách trung hoa, ngay cả mỗi một chậu cảnh, mỗi một cây cỏ đều được chăm sóc tỉ mỉ, trông vô cùng ngoạn mục.

Tô Tố nắm chặt tay của Tiêu Lăng, không kềm được khen ngợi, “ phong cảnh ở đây đẹp quá.”

Tô Vi Túc đi ở phía trước nghe thấy lời này của Tô Tố, quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt ông hơi lóe sáng lên, cười mà nói, “ tất cả cây cỏ ở đây đều là sau khi lão thái gia chúng tôi xem qua mới cho người đến trồng, lão thái gia chúng tôi tương đối yêu thích văn hóa trung hoa, cho nên tương đối thích những thứ này, không ngờ Tiêu phu nhân cũng thích.”

Nụ cười trên mặt Tô Tố liền cứng đơ lại!

Tô lão đầu thích?

Cô nhìn lại những cảnh vật này, lập tức cảm thấy chán ghét!

Mấy người họ đi tổng cộng nửa tiếng, mới đi đến sân thứ ba nằm ở bên trong nhất, Tô Vi Túc giới thiệu với ba người, “ sân cuối cùng này là nơi cho chủ nhân Tô gia chúng tôi ở, lão thái gia chúng tôi, lão gia và đại tiểu thư bọn họ đều trong sân này, sân này chưa từng tiếp đãi khách qua, lão thái gia chúng tôi tương đối coi trọng ba vị, cho nên sắp xếp cho ba vị ở đây.”

Tiêu Lăng nói lời khách sáo với Tô Vi Túc, “ lão thái gia có lòng rồi.”

Tô Vi Túc dẫn ba người họ vào trong một khu sân nhỏ, khu sân nhỏ đó cũng có tên gọi là “ Thanh Trúc Viên”, “ phòng trong Thanh Trúc Viên đều được dọn dẹp xong, mấy vị tạm thời ở trong khu này đi, lão thái gia chúng tôi đã nói, nếu các vị dùng không quen người hầu trong phủ, có thể mang người của mình đến.”

Đây là sợ bọn họ phòng bị ông ta?

Lãnh Mạc nhàn nhạt nói rằng, “ không cần đâu, người hầu trong phủ là được rồi!”

Tô Vi Túc dường như liệu trước được mà cười, “ vậy ba vị nghỉ ngơi một lát trước, đợi đến lúc ăn trưa lão già này sẽ sắp xếp tiếp! Phải rồi, lão thái gia chúng tôi còn nói, bảo ba vị coi Tô gia như nhà của mình vậy, đợi nghỉ ngơi xong rồi, ba vị có thể tùy ý đi dạo.”

“ Làm phiền rồi!”

Tô Vi Túc mỉm cười lui ra ngoài.

Thanh Trúc Viên không hổ là Thanh Trúc Viên, chân tường trong sân trồng đầy từng tụm từng tụm trúc, mỗi một cây trúc đều được chăm sóc tỉ mỉ, trúc màu xanh biếc, ngay cả lá cũng xanh biếc như vậy, nhìn lên không giống cây trúc, trái lại giống như phỉ thúy.

Các phòng trong sân quả nhiên đã dọn dẹp ổn thỏa, tuy là nhà kiểu Trung Hoa, có thể là vì suy nghĩ cho họ, đồ đạc trong phòng cũng tương đối hiện đại hóa, so với khách sạn không khác bao nhiêu, những đồ nên có đều có hết!

“ Mệt không, có cần nghỉ ngơi chút không?”

“ Không muốn nghỉ ngơi.” Tô Tố ngồi trên ghế tre lắc đầu, vẻ mặt có chút phức tạp.

“ Sao vậy?”

“ Không có, chỉ là nghĩ đến rất nhanh sẽ gặp được Tô lão đầu, trong lòng rất rối loạn!”

Tiêu Lăng ôm vai cô, nhìn kĩ vào đôi mắt của cô, “ Tô Tố, nhớ những gì chúng ta nói ở nhà không, nhất định nhất định phải giả vờ không quen biết ông ta, anh biết em hận ông ta, nhưng mà tuyệt đối không được bộc lộ ra, hiểu không!”

Đương nhiên là hiểu!

Tô Tố cắn chặt răng.

Nếu Tô lão đầu nhìn thấy manh mối gì, biết cô hận ông ta, bên chỗ ba có thể sẽ bị lộ tẩy, đến lúc đó thì không có cách nào nội ứng ngoại hợp nữa.

Chương 614

“ vù...”

Tô Tô hít thở sâu mấy cái, cố gắng bình phục lại tâm trạng bình thường.

Mấy người họ nghỉ ngơi một lát, đợi lúc ăn trưa quả nhiên Tô Vi Túc lại đến, “ lão thái gia chúng tôi đã sắp xếp xong cơm trưa, mời ba vị khách quý cùng đi dùng món.”

“ Được!”

Ba người theo Tô Vi Túc bước về phía trước, lần này không đi bao xa, rất nhanh liền tới một sân khác, người hầu nữ trong sân mặc bộ đồ bông, tóc thắt bím hai bên, đi qua đi lại bưng thức ăn vào trong sân.

Tô Tố từ xa đã nhìn thấy Tô lão thái gia ngồi trên ghế chính!

Ông mặc một bộ đồ kiểu Trung Hoa màu đỏ thắm, đầu tóc đã bạc phơ, trên mặt đầy nếp nhăn, dáng người ông hơi mập, khi cười trên khóe mắt hiện lên một nếp nhăn thật sâu. Nhìn ông như một Phật Di Lặc không tranh giành sự đời!

Tô Tố rủ mắt xuống!

Chỉ nhìn bề ngoài, có ai biết được bề mặt của cụ già vô hại như vậy lại là một tên ác ma giết người, giết người không chớp mắt không nói,còn là người buôn bán ma túy lớn nhất trong nước!

Quả nhiên... chuyện gì cũng không thể nhìn vào vẻ bề mặt!

Trên ghế chính còn có Tô Nhiễm, Tô Nhiễm mặc một chiếc áo dài thêu màu xanh nhạt, sắc mặt lạnh lùng ngồi ở đó, nhìn thấy ba người Tô Tố bước vào, ông ta hơi ngạc nhiên, ánh mắt của ông ta rơi vào khuôn mặt Tô Tố, đột nhiên " soạt" một cái bật dậy từ trên ghế, chỉ vào mặt của Tô Tố, một hồi lâu mới nặn ra một câu, " xin hỏi... vị tiểu thư này, mẹ cô tên gì?"

Tô Tố mắt lóe sáng lên, " vị tiên sinh này, hình như ông có chút vô lễ, mẹ tôi là ai, có liên quan gì đến ông sao!"

Hiển nhiên lão thái gia cũng không ngờ tới sẽ là tình cảnh này, tuy ông đối với tình hình của Tô Tố nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng vẫn chưa thực sự gặp qua Tô Tố, cho nên, ông cũng không biết Tô Tố lại giống mẹ cô ta như vậy.

Cũng khó trách Tô Nhiễm lại thất lễ.

Lão thái gia không muốn để cho Tô Nhiễm biết được thân phận của Tô Tố, vì vậy cười mà nói rằng, " là như vậy, Tiêu phu nhân rất giống với một người bạn cũ của con trai tôi."

Tô Tố gật đầu tỏ ý hiểu rõ, " mẹ tôi tên là Tô Cẩn, chắc là không có quan hệ gì với các vị!"

Mắt lão thái gia lóe sáng lên, " quả thật không có quan hệ gì!"

Tô Nhiễm mặt đầy thất vọng ngồi về ghế, ánh mắt vẫn chưa di chuyển khỏi mặt của Tô Tố, " giống, thật giống, đáng tiếc..."

Tô Cẩn vốn không phải họ Tô, sau khi đến thành phố A mới đổi tên.

Vì vậy sau khi lão thái gia nghe thấy tên “ Tô Cẩn” này, lập tức yên tâm.

Dù sao không phải cùng một tên, cho dù Tô Nhiễm có nghi ngờ cũng không thể nào đoán ra được.

Ba người ngồi xuống!

Trên bàn tròn để đầy thức ăn!

Tô Tố rủ mắt xuống, bàn tay để ở dưới bàn nắm chặt tay của Tiêu Lăng, ngón tay đang run rẩy! Trên mặt Tiêu Lăng rất bình tĩnh, nắm lại tay của Tô Tố, không tiếng động an ủi cô.

Tô Tố căng thẳng lại căm hận!

Màn kịch diễn với ba lúc nãy... trên thực tế trước khi cô đến Kinh Thành đã bàn bạc sẵn với ba rồi!

Bởi vì Tô Tố quá giống mẹ của cô, nếu Tô Nhiễm biểu hiện ra hoàn toàn không kích động, như vậy mới khiến cho lão đầu nghi ngờ, cho nên mới có màn kịch lúc nãy!

Tô Tố rất vui mừng vì bản thân từng làm qua diễn viên!

Nếu không e rằng không có hiệu quả diễn y như thật này!

Trên bàn ăn, Tô lão đầu cùng với Tiêu Lăng còn có Lãnh Mạc đang hàn huyên, mấy người họ đều mang theo nụ cười nói lời khách sáo, nhưng trong mắt lại không có một tia ấm áp. Một bữa ăn thức ăn rất thịnh soạn, nhưng tâm tư của họ đều không đặt vào trên thức ăn.

Tô Tố lại nghĩ đến lão đầu ngồi đối diện chính là hung thủ giết chết hai người mẹ của cô, hận không thể lấy dao đâm chết đối phương, đâu còn tâm tư ăn cơm chứ!

“ Cô... ăn chút đồ đi.”

Tô Nhiễm chủ động gắp thức ăn cho Tô Tố, “ tôi thấy cô không ăn gì nhiều, là thức ăn không hợp khẩu vị sao, hay là cô nói cô thích ăn gì, tôi bảo người trong phòng bếp làm thêm một phần mang qua đây?”

“ Không cần đâu, như vậy cũng được rồi!”

Mà lúc này, trên bàn ăn Tiêu Lăng cũng lên tiếng, anh nói một vấn đề mấu chốt ra, “ nghe nói Bạch Linh là cháu gái thất lạc nhiều năm của lão thái gia, vẫn chưa chúc mừng lão thái gia có thể đoàn tụ lại với cháu gái.”

“ Ha ha, đây có thể được xem là duyên phận đấy, tôi còn tưởng rằng đời này sẽ không tìm lại được cháu gái, lão già này cũng không ngờ đấy.” Lão thái gia cười ha hả lên, “ nhưng mà Bạch Linh đã đổi tên rồi, bây giờ tên là Tô Linh, tôi nghe nói trước kia Tô Linh có chút bất hòa với các vị, chuyện trước kia thì đừng nhắc đến nữa, các vị nể mặt lão già này, đừng tính toán với cô ta được không?”

Thật sự coi bản thân là một nhân vật lớn sao!

Nể mặt ông ta!

Ha...

Tiêu Lăng và Lãnh Mạc nhìn với nhau, trong lòng hai người cùng lúc cười lạnh, ngoài mặt lại không biến sắc, Tiêu Lăng không nặng không nhẹ nói rằng, “ chuyện trước kia nể mặt của lão thái gia đương

nhiên sẽ không tính toán rồi, nhưng mà... sau này thì sao! Bạch Linh đối với chúng tôi, đặc biệt là vợ tôi, lòng thù địch rất lớn! Bây giờ trên địa bàn của Tô gia, lỡ như Bạch Linh đó làm chuyện bất lợi với vợ tôi, hoặc là nói những lời khó nghe, vậy lão thái gia cũng đừng trách tôi không nể mặt ngài! Vợ tôi chính là quá hiền lành, không thích tính toán với người khác, nhưng vợ của Tiêu Lăng tôi cũng không phải dễ ức hiếp đâu, lão thái gia ngài nói có đúng không?”

Thế mà dám cảnh cáo ông như vậy!

Ha...

Lá gan nhãi con này cũng không nhỏ!

Năm xưa lúc ông vẫn còn lộng hành, thằng nhóc thối này còn chưa ra đời đấy!

Ánh mắt của lão thái gia nhanh chóng lóe lên tia nham hiểm, trên mặt lại càng cười càng vui, “ đúng, Tiêu Lăng cậu nói đúng lắm, nhưng mà các cậu yên tâm, trước khi các cậu đến tôi đã cảnh cáo đứa cháu gái bất hiếu đó rồi, nếu nó dám làm gì với Tiêu phu nhân, lão già tôi là người đầu tiên không tha cho cô ta! Cho nên, bữa trưa hôm nay, lão già này đã cố tình dặn dò, không cho cô ta đến tham gia, chính là sợ cô ta làm mất hứng các vị.”

“ Lão thái gia quả nhiên suy nghĩ rất chu đáo!”

“ Nên làm, nên làm! Ha ha...”

Một bữa ăn dưới cảnh tàn sát khốc liệt của mấy người họ mà ăn xong cơm trưa, ăn xong cơm, lão gia tử còn đặc biệt nói với mấy người họ, “ những cái khác trong nhà không được, chứ chảnh sắc không tệ lắm, các vị nếu không có chuyện gì có thể tùy ý đi dạo.”

“ Hửm? Vậy lỡ như không cẩn thận vào phải khu cấm thì sao?” Lãnh Mạc nói đùa.

“ Lãnh Mạc phải không? Ha ha, trước kia tôi cùng với ông nội cậu có gặp qua mấy lần đấy,với quan hệ giữa tôi và ông nội cậu, gọi cậu một tiếng cháu cũng không quá đáng, Tô gia chúng tôi không có khu cấm gì cả, cứ việc dạo!”

Mắt Lãnh Mạc lóe sáng lên, “vậy thì tốt quá rồi!”

Sau khi mấy người họ cáo từ thì về Thanh Trúc Viên.

Về đến nơi ở, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc liền tụ lại với nhau.

“ Cậu nghĩ như thế nào?”

Sắc mặt Tiêu Lăng hơi lạnh, “ tuyệt đối là một con cáo già!”

Lãnh Mạc gật đầu, “ không có chút bản lĩnh và cơ mưu gì, ông ta cũng không thể giết được nhiều người thừa kế như vậy, ngồi đến vị trí của ngày hôm nay!”

Sắc mặt Tiêu Lăng nghiêm trọng, “ giống với những gì tớ tưởng tượng! Nhưng mà, lão già này cũng không phải không có điểm yếu đâu.”

Mắt Lãnh Mạc lóe sáng lên, “ cậu muốn nói...”

“ Tô Nhiễm!”

“ Tô Nhiễm!”

Hai người đồng thời lên tiếng, nhìn vào nhau, trong mắt toàn là ý cười!

Chương 615

Tuy chỉ là một bữa cơm được chuẩn bị kỳ công một chút, nhưng Lãnh Mạc vẫn phát hiện ra, ánh mắt của Lão Thái Gia nhìn Tô Nhiễm đó là một ánh mắt tràn đầy sự yêu thương!

Không phải là giả bộ!

Mà là sự chân thành, đong đầy tình yêu thương!

Lãnh Mạc không biết được mối quan hệ cha con giữa Tô Nhiễm và Tô Tố, thế nên anh không biết phải xử lý ra làm sao "lợi dụng Tô Nhiễm cũng không hẳn là một lựa chọn tốt, ông ta cùng Tô Lão Đầu quan hệ có chút căng thẳng, thế nhưng dù sao họ cũng là cha con, cũng được coi là một lựa chọn hợp lý..."

"Việc này cậu không phải lo, tớ sẽ nghĩ cách"

Tiêu Lăng tạm thời cũng không muốn nói cho Lãnh Mạc biết mối quan hệ của Tô Tố với Tô Nhiễm, loại chuyện như vậy càng ít người biết có lẽ là càng tốt.

Ở trong phòng, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc đang bàn tính kế hoạch sắp tới nên xử lý như thế nào,Tô Tố cũng không muốn xen vào chuyện của hai người.

"Em đi ra ngoài dạo một chút".

"Em nhớ dẫn theo người!" Tiêu Lăng có chút lo lắng.

Lãnh Mạc nhìn Vương Bưu "Cậu đi theo bảo vệ Tô Tố, đừng để xảy ra chuyện gì nguy hiểm.”

"Vâng, đại ca!"

Tô Tố cùng Vương Bưu đi ra khỏi tiểu viện, Tô phủ thật sự là rất lớn, Tô Tố đi tới, đi lui trong hoa viên, vậy mà lúc này một người cũng không thấy!

Tô Tố ngắm những bông hoa đủ màu sắc ở trong hoa viên, nhưng tâm trạng cô cũng không thấy thoải mái lên một chút nào.

Bỗng nhiên --------

Vương Bưu có chút căng thẳng nói "Tô tiểu thư, cô có nghe thấy tiếng gì không?"

"Tiếng gì?" cô thử chú ý nghe xem có nghe thấy tiếng gì không, ngoại trừ tiếng gió lay động các tán lá, còn có âm thanh khác thì cô không nghe thấy!

"Không. nhất định là có tiếng gì đó,Tôi vừa nghe thấy hình như là tiếng người khác đang nói chuyện"

Có người khác?

Tô Tố nhìn quanh chỗ mình đứng, quanh cô toàn cây và hoa một bóng người cũng không có!

Nhưng Tô Tố nghĩ, Vương Bưu là cánh tay phải đắc lực của Lãnh Mạc, nhất định năng lực vượt xa người thường, cho nên anh ta phát hiện ra những âm thanh khác mà người thường không nghe thấy được!

"Tô tiểu thư, cô cẩn thận nghe thêm chút xem!"

Vương Bưu, men theo tiếng âm thanh bước về phía trước, càng đi hình như càng về phía trung tâm của hoa viên, sau đó anh nằm rạp xuống mặt đất, cẩn thận chú ý nghe ngóng, cuối cùng cũng xác định chính xác được vị trí, nét mặt có chút căng thẳng nói "Phía dưới này có người!"

Tô Tố có chút kinh ngạc!

Sao lại có người ở dưới đất?

Tô Tố tiến về phía trước hai bước, chăm chú quan sát, cẩn thận nghe lại xem có phát hiện âm thanh gì không, nhưng một tiếng động cô cũng không nghe thấy, cô đứng lên có chút không cẩn thận hình như chạm phải một vật gì đó.

Bỗng nhiên ------------

"Ầm ầm---- phía trước cô mặt đất đột nhiên mở ra một lối vào, cửa mật thất có hình vuông, vừa đủ rộng cho 2 người đi vào cùng một lúc.

Dưới ánh mặt trời, Tô Tố thấy rõ phía dưới lối vào còn có cả cả bậc thang!

Nơi này không lẽ.....cất giấu bí mật gì đó của Tô Gia!

Vương Bưu có chút do dự nói "Tô tiểu thư, tôi nghĩ có lẽ chúng ta nên quay về báo với đại ca một câu."

"Đợi chúng ta quay về nói với bọn họ, tôi nghĩ cửa mật thất sẽ bị

người ta lấp lại, chúng ta muốn vào cũng không vào nổi. Vương Bưu anh dám cùng tôi xuống dưới đó quan sát một chút không!"

Đương nhiên là tôi dám!

Thế nhưng Vương Bưu có chút lo lắng, nếu có chuyện gì không may xảy ra với Tô Tố

Vương Bưu biết rõ,đại ca lúc này cũng đang tìm cách đối phó với Tô Gia, nếu như tìm được cái gì đó gây bất lợi cho Tô Gia không phải giúp được nhiều cho đại ca sao, vừa nghĩ anh liền làm, từ bên hông rút ra một khẩu súng đưa cho Tô Tố, rồi tự mình lấy ra một con dao găm từ dưới ống quần.

"Đi,chúng ta đi xem sao"

Vương Bưu một tay đỡ Tô Tố, một tay dò đường phía dưới mật thất.

Vừa đi vừa dò, hai người mất chừng vài phút cũng đã đi đến phía cuối của mật thất

Trong bóng tối, mơ hồ có thể nghe được tiếng khóa sắt đập vào thành cửa

Nơi này không phải nơi nào khác, mà chính là nơi Bạch Linh nhốt Mạc Tầm!

Mạc Tầm nằm trên giường sắt, hai tay, hai chân đều bị xích sắt trói lại, nghe được tiếng bước chân,còn tưởng Bạch Linh đến, cười lạnh nói "Bạch Linh,cô đừng có vọng tưởng, tôi tuyệt đối sẽ không nghe lời cô!"

Tô Tố toàn thân cứng đờ!

Thanh âm này...

Cả đời này, cô cũng không quên được, cái giọng nói lạnh nhạt đó của Mạc Tầm.

"Mạc Tầm?"

"Tô Tố?"

Mạc Tầm toàn thân cứng đờ, cố dựng thẳng người lên nói"Tô Tố? có phải là em hay không,Tô Tố làm sao em lại đến chỗ này, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, Bạch Linh cô lại muốn đùa giỡn tôi, tôi cho cô biết, tôi có chết cũng không khuất phục trước cô"

Ngay lúc này, Vương Bưu tìm cách bật đèn lên!

"Chớp chớp....."

Tầng hầm trong nháy đã mắt sáng lên!

Tô Tố từ xa nhìn thấy người phía trước chính là Mạc Tầm, cô có chút ngẩn người!

Thật sự là Mạc Tầm!

Tuy rằng người trước mặt cô chút gầy gò, nhưng ánh mắt kia giống Mạc Tầm....như đúc!

Tô Tố nghe Tiêu Lăng kể Mạc Tầm bị Bạch Linh bắt nhốt lại, không nghĩ rằng ngày đầu tiên cô bước chân vào Tiêu Gia, lại đi đúng tới nơi giam giữ Mạc Tầm!

"TôTố, đúng là em!, đúng là em!"

Mạc Tầm vừa nhìn thấy Tô Tố, anh ta ngẩn người, đột nhiên, hai hàng nước mắt cứ thế chảy ra, "tốt! thật tốt! cuộc đời này của anh có thể gặp lại em."

Mạc Tầm bị Bạch Linh giam ở đây cũng hơn 3 năm, anh ta lúc này đối mặt với Tô Tố có chút áy náy nói không thành lời!

Cả đời này Mạc Tầm làm điều có lỗi với phụ nữ, có lẽ chính là người phụ nữ đứng trước mặt anh!

"Tô Tố, anh xin lỗi, anh vẫn luôn muốn chính miệng nói với em hai từ xin lỗi, anh làm việc có lỗi với em..." Mạc Tầm có một chút không phản ứng kịp.

Tô Tố nói "anh làm sao lại ở đây, anh......có phải Bạch Linh nhốt anh ở đây, anh đừng lo, em có chết cũng nghĩ cách giúp anh ra khỏi đây, không cho cô ta làm hại anh!"

Tô Tố nhìn bộ dạng Mạc Tầm lúc này có chút điên điên,khùng khùng cô nhẹ nhàng thở dài!

Ba năm trước, từ khi tập đoàn Mạc thị bị phá sản, nhà Mạc Tầm người đi tha hương, người thì bị bỏ tù, cô đối với Mạc tầm lúc này tất cả hận thù cũng đã biến mất từ lâu, anh ta cũng đã nhận được sự trừng phạt, vì vậy ba năm nay cô cũng không nghĩ tới việc đi tìm Mạc Tầm.

Chứng kiến Mạc Tầm biến thành cái bộ dàng như thế này, trong nội tâm cô cũng không còn hận anh như trước nữa.

"Em không phải bị Bạch Linh nhốt lại, em và Tiêu Lăng đến Tô Gia

làm khách, không cẩn thận phát hiện ra chỗ này."Tô Tố giải thích cho Mạc Tầm hiểu, cô đi lên trước,nhìn Mạc Tầm đang bị trói, cô hỏi Vương Bưu "Có cách nào cởi trói cho anh ta không?"

Vương bưu nhìn thoáng qua dây xích sắt trói Mạc Tầm, xích sắt khá vững chắc muốn cởi trói cho Mạc Tầm cũng không hề đơn giản, anh nhìn xung quanh rồi đột nhiên, ánh mắt chú ý đến cái kẹp tóc màu đen trên đầu Tô Tố.

"Tô tiểu thư, cái kẹp tóc màu đen kia có thể cho tôi mượn một chút được không!"

Vương Bưu cầm cái kẹp tóc của Tô Tố, tách ra thành hình khác, sau đó anh thử đâm vào ổ khóa, loay hoay một lúc.

"Tạch tạch-----"

Cái khóa lớn liền được mở ra.

Vương Bưu lại làm như vậy mở thêm 3 cái khóa khác!

Sau hơn 3 năm, hôm nay ngày đầu tiên Mạc Tầm có lại cái cảm giác tự do!

"Tô Tố"

Tô Tố giúp Mạc Tầm xong cũng không muốn nhìn anh nữa"Tô gia rất lớn, anh tự lo cho bản thân vậy, có ra được ngoài hay không phải xem vào sự may mắn của anh. Em đi trước"

Nhưng vào lúc này.

Đột nhiên phía lối vào bỗng có tiếng của Bạch Linh vọng lại.

"Muốn đi? đâu có dễ dàng như thế!"

Chương 616

"Muốn đi? đâu có dễ dàng như thế!"

Nghe thấy có tiếng động, ba người đều chú ý về phía lối vào,Bạch Linh đã đứng ở đó từ bao giờ.

Lối vào rực sáng!

Tô Tố đã 3 năm rồi chưa gặp lại Bạch Linh!

Thời tiết lúc này vẫn còn rất nóng, vậy mà Bạch Linh diện một bộ quần áo màu đen ôm sát khoe ra vóc dáng xinh đẹp của mình, dưới chân cũng là một đôi giầy cao gót màu đen, tóc thì cột thẳng lên, nhìn lại thì cô ta lúc này giống như một nhân vật nào đó trong một bộ phim hành động.

Lúc này, Bạch Linh cầm trong tay một khẩu súng ngắn, mà họng súng thì đang ngắm vào Tô Tố!

"Bạch Linh! cô không được phép làm tổn thương cô ý"

Mạc Tầm thấy thế, lập tức vọt lên chắn trước mặt Tô Tố, giang hai cánh tay, dùng thân thể của anh che cho Tô Tố, đây là đầu tiên anh có ánh mắt kiên định như vậy nhìn Bạch Linh,"Bạch Linh, cô muốn giết thì cứ giết tôi, Tô Tố từ trước đến nay không làm gì có lỗi với cô, ngược lại là cô, cô đã làm bao nhiêu việc có lỗi với cô ý, tôi nói cho cô biết, chỉ cần tôi còn sống, cô đừng hòng động được vào một sợi tóc của cô ý!"

Mắt Bạch Linh đỏ ngầu, cầm lấy cây súng hai tay đều đang run rẩy!

Cô ta hung hăng nhìn Mạc Tầm!

Đến lúc này rồi, anh vẫn còn nhớ nhớ thương thương với Tô Tố

Còn là cô ta

Anh càng muốn bảo vệ Tô Tố, tôi càng muốn giết chết cô ta!

"Mạc Tầm anh tránh ra cho tôi, anh đừng tưởng rằng là tôi không dám giết anh"

Mạc Tầm nhắm mắt lại,không có ý định tránh ra,"Cô muốn giết thì giết đi,ba năm qua bị cô nhốt ở chỗ này, tôi đã sớm không còn muốn sống tiếp nữa! bây giờ có thể gặp lại Tô Tố ở đây, cuộc đời này tôi cũng mãn nguyện rồi, cho dù có phải chết cũng không có hối tiếc"

Nếu như lúc này Bạch Linh giết Mạc Tầm, có khi Mạc Tầm sẽ cảm ơn Bạch Linh đấy!

Bởi vì....

Anh ta cũng coi như vì bảo vệ Tô Tố mà chết, nói không chừng Tô Tố cả đời này sẽ không quên được anh ta.

Bạch Linh nhìn Mạc Tầm cái bộ dạng không sợ chết đấy! Mắt đỏ ngầu.

Cô ta cầm súng, chậm rãi đi tới gần Tô Tố, họng súng cùng dần dần di chuyển về phía Tô Tố, Mạc Tầm thấy vậy cũng xoay người nhằm bảo vệ an toàn cho Tô Tố.

"Anh cút ra!"

Mạc Tâm ngậm chặt môi không nói gì, anh mắt kiên định không sợ chết.

Có chết cũng không rời!

Đột nhiên, Bạch Linh tới gần ba người, cô ta đá một cái về phía Mạc Tầm.

"Phanh-----"

Mạc Tầm bị Bạch linh bất ngờ đá mốt cái bay ra ngoài,nặng nề đập vào vách tường vang lên những tiếng trầm đục, nhưng không có đợi cho Bạch Linh gây nguy hiểm cho Tô Tố, Vương Bưu đã hành động.

Lúc Bạch Linh ra tay với Mạc Tầm, trong chớp mắt Vương Bưu cũng động chân tay, cầm chặt dao găm,đá thật mạnh về phía Bạch Linh

Anh động tác rất chuẩn,nhanh,rất tàn nhẫn!

Một đá, trúng cố tay của Bạch Linh!

Bạch Linh đau đớn, súng ngắn trong tay vì thế mà rơi ra ngoài!

"Anh là ai?" Bạch Linh không ngờ rằng bên cạnh Tô Tố còn có người có năng lực như vậy bảo vệ! "

"Tôi là ai, cô không cần phải quan tâm!"

Vương Bưu không cho Bạch Linh cơ hội nghỉ ngơi, nhanh chóng áp sát Bạch Linh cùng cô ta cận chiến, tuy rằng ba năm nay Bạch Linh trải qua nhiều cuộc huấn luyện tàn khốc, thế nhưng Vương Bưu từ

nhỏ đã theo Lãnh Mạc chuyện trải qua cũng vô số, thân thủ của cô ta so với Vương Bưu vẫn chưa tính là gì, lại là phụ nữ, bất kể về mặt nào, luận về sức mạnh đều không bằng Vương Bưu!

Huống chi lúc này, trong tay Vương Bưu còn có dao găm!

Vương Bưu đối với Bạch Linh ra tay cũng không có một chút lưu tình, rất nhanh, Bạch Linh bị Vương Bưu đánh ngã, trên mặt còn có vếp bầm do Vương Bưu đánh trúng!

Kết quả cũng không có gì bất ngờ!

Vương Bưu nhanh chóng khống chế Bạch Linh! nhưng cô ta ra sức giẫy giụa,"Các người thả tôi ra! không muốn sống nữa hay sao! Đừng quên nơi này là Tô Gia, tôi là đại tiểu thư tô phủ, chỉ cần tôi nói một tiếng mấy người nghĩ có thể ra khỏi hoa viên!"

"Thật không?" Vương Bưu cười lạnh,"Vậy không ngại, mời cô xem một chút xem chúng tôi có ra được nơi đây hay không!"

Cùng lúc đó,Tô Tố cũng đỡ Mạc Tầm đang nằm trên mặt đất đứng dậy.

Mạc Tầm 3 năm chưa được gặp Tô Tố, hôm nay được cô đỡ lên, toàn thân có chút run rẩy.

Tô Tố liền nhanh chóng buông tay anh ta ra

Nếu không phải, lúc nãy anh ta chắn trước bảo vệ cho cô, tạo cơ hội cho Vương Bưu khống chế Bạch Linh, cô cũng không muốn quan tâm tới anh ta!

"Vương Bưu, chúng ta đi!"

"Vâng!"

Vương Bưu khống chế Bạch Linh đem cô ta tiến lên phía trước, Tô Tố đi sau Vương Bưu, Mạc tầm cũng không chút do dự, trực tiếp đi sau lưng Tô Tố.

Mấy người đi ra khỏi tầng hầm, đi đến hoa viên!

Hoa viên lúc này có rất nhiều người làm của Tô Gia, thấy một cảnh như thế này, lập tức kinh ngạc.

"Đại tiểu thư?"

"Người đâu,gọi vệ sĩ cho tôi, nhanh gọi vệ sĩ qua đây, tôi hôm nay không cho mấy người này bước nửa bước ra khỏi Tô Gia...a a a----"

Vưng Bưu sắc mắt lạnh lùng, dùng đầu gối đánh vào lưng Bạch Linh, Bạch Linh sắc mặt trắng bệch, hét thảm lên.

Một bên, người làm đi gọi hộ vệ sĩ, một bên không cho mấy người Vương bưu ra khỏi hoa viên, lập tức một đám người cầm gậy chạy đến, đem Vương Bưu và Tô Tố vây lại.

Tô Tố sắc mặt có chút lo lắng.

" Đây chính là đạo tiếp khách của Tô Gia hay sao? tránh ra!"

"Các người mà tránh ra, bổn tiểu thư lột da các ngươi!"

Mấy người làm nhìn nhau, rồi cũng khống dám chống lại lệnh của Bạch Linh.

Bạch Linh ở Tô Gia ác danh rất vang vọng, tuyệt đối là lấy lòng lang dạ sói nổi tiếng, một nữ giúp việc trong thời gian hầu hạ cô ta, có một lần do không cẩn thận rót nước làm rơi vào áo quần Bạch Linh, vậy mà cô ta đem nữ giúp việc đó chặt cả hai tay.

Vì vậy....mấy người giúp việc đúng là không dám chống lại lệnh cô ta.

Đại tiểu thư thù lâu nhớ dai, chẳng may về sau hỏi tội bọn họ, ai có thể gánh được cái hậu quả như thế!

"Mấy người mà dám động thủ, tôi liền bẻ gẫy cánh tay của cô ta!"

Vương Bưu cũng không phải là người đơn giản, huống chi trong tay anh, còn có Bạch Linh, có Bạch Linh trong tay, ai dám làm gì!

Quả nhiên!

Vương Bưu vừa dứt lời, đám người làm cũng không dám động tay động chân.

Bạch Linh tức giận nói"Đám các người là lũ ngu xuẩn, hắn ta dám làm gì ta...."

Không dám làm gì cô?

Vương Bưu trừng mắt nhìn, lập tức dùng lực bóp chặt cánh tay Bạch Linh!

Bạch Linh hốt hoảng, thiếu chút nữa là ngất đi!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đám người làm càng không dám tiến lên nửa bước

Nhưng bọn họ cũng không dám lui xuống, sợ cái uy của Bạch Linh, cứ như vậy rằng co không bên nào chịu nhường bên nào.

Tô Tố thấy thế, lạnh lùng nói,"Tìm chủ nhân của các ngươi đến đấy!"

Đám người làm sực tỉnh, vội vàng có người đi tìm.

Chưa đến 10 phút, Tô Nhiễm nhận được tin Tô Tố đang gặp nguy hiểm vội vàng chạy đến!

Bạch Linh thấy Tô Nhiễm ánh mắt lập tức hiện lên tia vui mừng!

"Cha, nhanh đến cứu con, bọn họ thật quá đáng, ở trong nhà chúng ta làm khách vậy mà dám làm như thế này với chúng ta, quả thực không có để Tô Gia vào mắt, cha xem..."

"Cô câm miệng cho tôi!"

Chương 617

Tô Nhiễm sắc mặt lạnh lùng, cắt ngang lời nói của Bạch Linh!

Ông nhìn Bạch Linh, trong ánh mắt hiện lên sự không hài lòng," xem ra cô sớm quên mất tôi là cha của cô rồi! tôi dặn cô không được tùy tiện xuất hiện trước mặt khách, cô không phải đã đồng ý rồi sao, tại sao bây giờ cô lại xuất hiện ở chỗ này!"

Bạch Linh mím chặt môi không nói lên lời, ánh mắt tràn đầy sự phận nỗ nhìn về phía Tô Nhiễm!

Cô ta vốn nghĩ, mình với Tô Nhiễmcó cái quan hệ cha con, vậy mà trước mắt bao nhiêu người ngoài như vậy, lại nghiêm khắc dậy dỗ cô.

Bạch linh siết chặt tay, vẻ mặt vô cùng giận dữ!

Cô thề, nếu sau này có ngày đoạt được quyền lực của Tô Gia, việc đầu tiên cô ta làm chính là diệt trừ Tô Nhiễm, hành hạ ông ta sống không bằng chết!

Tô Nhiễm đẩy người làm ra, đi nhanh đến bên Tô Tố.

Vương Bưu lập tức cảnh giác.

Tô Tố nhéo cánh tay Vương Bưu, nhìn anh lắc đầu,muốn ra hiệu không cần thiết phải động tay chân!

Tô Nhiễm quan sát Tô Tố, nhìn cô không có vấn đề gì lớn mới thờ

phào nhẹ nhõm.

Ông vung tay lên, căn dặn người làm "Các ngươi đều thấy rõ rồi đấy, hiện tại ở đây bọn họ là khách quý của Tô Gia, mấy người các ngươi ai dám vô lễ với họ, thì đợi gia pháp hầu hạ đi!"

Đám người làm nhìn nhau, không biết hiện tại phải nghe ai bây giờ.

Tô Nhiễm thấy vậy, cười nhạt một tiếng,"Sao, lời của Lão Gia các ngươi không nghe, hay để ta cho người mời Lão Thái Gia đến, cho Lão Thái Gia tự mình xử lý chuyện này!"

Đám người hầu kinh hoàng, tất cả đều cúi đầu xuống。

Ông lạnh nhạt nói" Toàn bộ tất cả lui ra!"

"Vâng "

Bạch Linh thấy đám người làm chuẩn bị lui xuống, lập tức nói " Đám các ngươi, hôm nay ai dám lui một bước, đợi hôm khác ta sẽ đánh gẫy chân các ngươi! không ai được phép lui xuống!"

Đám người làm bước chân chậm lại, một người cũng không dám lui xuống!

Một bên là Lão Gia tuy không có thực quyền ở Tô Gia, nhưng là con trai độc nhất của Lão Thái Gia, bên kia lại là Đại Tiểu Thư người được Lão Thái Gia tự mình lựa chọn là người thừa kế....Bọn họ biết chọn bên nào đây, bên nào đều không dám đắc tội, trước kia hai cha con Lão Giakhông có mâu thuẫn gay gắt như hôm nay, bọn họ đều không biết trong lòng Lão Thái Gia sẽ hướng về người nào,tình cảnh như vậy,khi Bạch Linh vừa lên tiếng, thì không ai dám lui nửa bước!

Tô Tố nhìn thấy tình cảnh lúc này, ánh mắt không khỏi lo lắng nhìn Tô Nhiễm.

Xem ra....

Địa vị của cha ở Tô Gia không được tốt cho lắm!

Tô Nhiễm sắc mặt trắng bệch, giận quá cười nói " được, được, được, các ngươi dám không lui xuống, người đâu, cho mời Lão Thái Gia đến cho ta!

"Vâng, thưa Lão Gia"

Tất cả mọi người đều thở dài nhẹ nhõm!

Dù có chuyện gì, trong Tô Gia Lão Thái Gia mới thực sự là chủ nhân của bọn họ, lời của Lão Thái Gia, dù có là mệnh lệnh gì đi chăng nữa, bọn họ nhất định sẽ thi hành.

Lão Thái Gia còn chưa biết rốt cuộc trong nhà xảy ra chuyện gì, nhưng Tiêu Lăng và Lãnh Mạc đã sớm biết có chuyện xảy ra, hai người vội vàng chạy đến!

Tiêu Lăng sắc mặt âm trầm, đi tới bên Tô Tố nhẹ nhàng hỏi" em thế nào, có bị thương không?"

"Em không,may mà có Vương Bưu, thân thủ của anh ta rất tốt"

Tiêu Lăng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tay nắm chặt tay Tô Tố, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Bạch Linh.

Lãnh Mạc thấy Bạch Linh sắc mặt có chút tái nhợt, nhỏ giọng hỏi Vương Bưu "Đã xảy ra chuyện gì?"

Vương Bưu ngắn gọn kể lại qua cho Lãnh Mạc

Tiêu Lăng và Lạnh Mạc lúc này mới hiểu được vấn đề câu chuyện, mới chú ý tới người đi sau lưng Tô Tố chính là Mạc Tầm.

Ánh mắt Tiêu Lăng có phần lạnh nhạt nhìn Mạc Tầm.

Mạc Tầm cúi đầu, cố ý tránh ánh mắt của Tiêu Lăng

Hơn 3 năm bị nhốt trong mật thất, cái tính ngông cuồng ngày xưa của Mạc Tầm đã sớm dần biến mất, hôm nay đối mặt với Tiêu Lăng, nhìn lại bản thân mình,có cái gì để mà so với người ta, Mạc Tầm cảm thấy một chút tự ti không nói lên lời.

Hai người đến được một lúc, thì Lão Thái Gia cũng được người làm mời tới.

Nhìn thấy tình hình trong hoa viên lúc này, Lão Thái Gia lạnh nhạt nói "Ai nói cho ta biết, ở đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì!"

Lập tức có người làm, đem sự tình kể lại cho Lão Thái Gia nghe!

Lão Thái Gia sắc mặt càng ngày càng khó coi, giận giữ nói "Đám các người thật to gan, lời của Lão Gia nói còn không nghe nữa rồi!, ta xem chừng đám các ngươi đã quên mất ai mới là chủ nhân thực sự ở Tô Gia! người đâu!

Lão Thái Gia vừa ra lệnh, lập tức có rất nhiều người bước vào!

Mỗi người đều rất cường tráng, nhìn qua là biết bọn họ đều không đơn giản!

Lão Thái Gia chỉ vào đám người làm, cầm gậy đứng đằng xa lạnh lùng nói "Đem mấy người không nghe lời Lão Gia bắt hết lại cho ta, đánh gẫy chân bọn chúng, đuổi ra khỏi Tô Gia"

"Vâng!"

Trong hoa viên lúc này chỉ có tiềng gào khóc, "Lão Thái Gia tha mạng! Lão Thái Gia....."

Tô Lão Đầu căn bản không thèm để ý tới.

Ông vô cảm nhìn Bạch Linh!

"Giỏi!"

"Giỏi lắm!"

Quả nhiên Tô Nhiễm nói không sai, hiện tại Lão Đầu ta vẫn sống sờ sờ, vậy mà đám người làm trong nhà đã không có ai nghe lời Tô Nhiễm nữa, đợi đến lúc Bạch Linh lên nắm quyền, tới lúc đó Tô Nhiễm còn có đường sống không!

Vừa nghĩ tới, sắc mặt Tô Lão Thái Gia càng khó coi.

Hoa viên lúc này đám người làmthấy rõ rốt cuộc Lão Thái Gia hướng về ai, trong nội tâm đều có sự lựa chọn.

Xem ra trong lòng Lão Thái Gia vẫn xem trọng Lão Gia chứ không phải là Đại Tiểu Thư.

Ngay lúc này, Tiêu Lăng nói "Tô Lão Thái Gia,Vợ tôichỉ là đi dạo một vòng quanh hoa viên, vậy mà còn nguy hiểm tới tính mạng, nếu như bên cạnh không có người bảo vệ không biết chừng..., Lão Thái Gia

ông đã nói rõ ràng ở trong Tô Phủ không có nơi nào là cấmvào,....hiện giờ lại thành như thế này đây....Lão Thái Gia không biết lời ông nói có coi là có trọng lượng không!."

Tô Lão Đầu mặt tái xanh không biết phải trả lời như thế nào!

Sao lại gọi là thiếu chút nữa thì mất mạng!

Theo Lão Thái Gia nhìn qua, mọi thứ không phải là đều bình yên vô sự,Tô Tố cô ta không phải vẫn đứng ở kia hay sao, một vết thương nhỏ cũng không có!

Cái tên tiểu bối này dám chất vấn ta như vậy!

Lão Thái Gia cắn răng nói"Tiêu Lăng, lời nói vừa rồi của cậu có chút nghiêm trọng hóa vấn đề rồi, có chuyện gì xảy ra với vợ cậu, ngược lại....bây giờ không phải cháu gái của ta bị thuộc hạ của mấy người trói lại, nó lại còn bị thương!"

"Đó là do cô ta muốn như vậy" Tiêu Lăng một bước cũng không nhường, "Bữa cơm lúc trưa nay không phải Lão Thái Gia đã nói rõ, dẫu có chuyện gì xảy ra Bạch Linh sẽ không làm hại chúng tôi, chúng tôi tôn trọng lời Lão Thái Gia nói, những chuyện xảy ra trước kia chúng tôikhông có tính toán nữa, nhưng hôm nay Bạch Linh cầm súng muốn giết vợ tôi, chuyện này Lão Thái Gia biết rõ, Lão Thái Gia cảm thấy không cần thiết phải cho chúng tôi một câu trả lời!"

Tô Lão Đầu sắc mặt tái xanh, ông lạnh lùng nhìn Bạch Linh!

Đều là do nha đầu chết tiệt kia!

Giải quyết chuyện này ra như thế nào đây!

Đã dặn cô ta không được ra ngoài, không được phép ra ngoài, bởi vì sợ cô ta nhìn thấy Tô Tố rồi lại gây chuyện thị phi, kết quả là như thế này đây, nha đầu chết tiệt không nghe lời, ngược lại để cho bọn Tiêu Lăng lấy cớ uy hiếp ta!

Đúng là đồ vô dụng!

Lão Thái Gia cắn răng nói" Chuyện này là do Lão đầu tử ta dậy cháu gái không tốt làm mất mặt Tô Gia, ta nhất định sẽ trừng phạt nó!"

Chương 618

Tiêu Lăng cũng không vì vậy mà buông tha.

"Được xem Lão Thái Gia trừng phạt cô ta như thế nào, vợ tôi dù sao cũng là người bị hại, thế nên cũng phải nghe xem Lão Thái Gia trừng phạt như vậy có hợp lý hay không."

Lão Thái Gia cau mày lại" Các người đây là lo lắng chuyện bao đồng hay sao."

Tiêu Lăng cười không nói gì, nhìn mặt anh lúc này giống như là đang ngầm ngầm thừa nhận.

Đây khác gì là đang ép Lão Thái Gia trừng phạt Bạch Linh!

Ông vốn là chuẩn bị trừng phạt Bạch Linh, thế nhưng hiện giờ bị người khác ép như thế này,ông có cảm giác bức bách khá là khó chịu!

Lão Thái Gia trầm mặc, không nói gì!

Tiêu Lăng và Lạnh Mạc hai mắt nhìn nhau, đột nhiên Tiêu Lăng cười rộ lên, anh lôi Bạch Linh từ trong tay Vương Bưu ra, dùng sức đẩy cô ta ngã xuống mặt đất, vẻ mặt thờ ơ nói"Xem ra yêu cầu đơn giản như vậy Lão Thái Gia cũng muốn làm khó, thôi đành dù sao cô ta cũng là cháu ruột của ngài, ngài không cam tâm tình nguyện thì thôi vậy, chúng tôi nghĩ có lẽ cũng không cần thiết nữa!"

Ánh mắt Tiêu Lăng nhìn xung quanh một vòng, rồi tiếp tục nói,"Xem

ra chúng tôi tới đây, chúc thọ Lão Thái Gia có lẽ là một quyết định sai lầm, nếu như vậy chúng tôi sẽ không quấy rầy ngài nữa, chào ngài!"

Tiêu Lăng nắm chặt tay Tô Tố, rồi xoay người rời đi!

Lãnh Mạc nhíu mày, không còn cách nào khác đành đi theo Tiêu Lăng, Mạc Tầm thì có chút chần trừ cuối cùng cũng đi theo bọn Tiêu Lăng!

"Từ từ đã!"

Lão Thái Gia đột nhiên lên tiếng.

Tiêu Lăng dừng bước, không có quay đầu lại lên tiếng nói"Lão Thái Gia còn có vấn đề gì chưa nói rõ sao?"

Tô Lão Đầu cắng răng nói "Mấy vị xin chờ một lát, Lão Đầu Tử ta không phải là bao che cho con nha đầu thối kia,mà là đang nghĩ xem trừng phạt nó như thế nào, để cho mấy vị khách quý mới nguôi giận đây! Con nha đầu chết tiệt không chịu nghe lời ta, mới làm tổn thương Tiêu phu nhân, chuyện như thế làm sao ta có thể dễ dàng bỏ qua được!"

"Vậy ý Lão Thái Gia là..."

"Phạt! nhất định phải phạt! người đâu, đem tiểu thư nhốt vào phòng tối, trước lễ mừng thọ ngày mai của ta, không ai được phép thả nó ra!"

Bạch Linh ngẩng đâu nói, "ông nội!"

Bạch Linh toàn thân run rẩy, nếu như trên đời này có cái j mà làm cô ta sợ nhất thì chính là cái phòng quỷ quái kia, phòng giam được thiết

kế rất đặc biệt, khoảng hơn 20 mét vuông, nhưng trong phòng không có một tia sáng, tất cả chỉ là một mảng đen kịt, đưa tay lên còn không thấy rõ năm ngón, càng khủng khiếp hơn là ở trong phòng rất yên tĩnh, một sự yên tĩnh quỷ quái không có bất kỳ một âm thanh nào,cô ta cũng bởi vì 3 năm trước trong lúc huấn luyện không đạt yêu cầu bị nhốt vào phòng tối mấy lần, mỗi lần đều là cơn ác mộng mà cô ta không bao giờ quên được!

Bởi vì quá yên tĩnh, quá tối!

Thế nên, nó tạo lên một nỗi sợ vô hình đối với bất cứ ai tiến vào đó, một nỗi sợ khủng khiếp, Bạch linh từng có lần thiếu chút nữa là phát điên khi bị nhốt ở đó!

Sau đó, cô ta liều mạng luyện tập!

Vì chính là không muốn lại bị nhốt vào phòng tối nữa.

"Ông nội, con không muốn đi nơi đó....con không muôn!"

Lão Thái Gia tức giận vô cùng, nếu không phải do nha đầu này, ông làm sao bị hai tiểu bối kia ép đến mức này!

Càng nghĩ càng giận, Lão Thái Gia vung tay lên, "Nhanh mang tiểu thư đi!"

"Vâng, Lão Thái Gia"

Ngay lập tức có người đến đem Bạch Linh đi, mang cô ta đi về hướng phòng tối.

Bạch Linh thấy không thể nào thoát tội được, cắn chặt răng nói "Ông nội, đợi một chút!"

Người làm dừng chân chờ một lát.

Lão Gia Tử lạnh lùng nói"Còn có việc gì?"

"Con không nghe lời ông nội, bị nhốt vào phòng tối, con......xin nhận, nhưng..." ánh mắt Bạch Linh hướng về Mạc Tầm,"Ông nội con có một yêu cầu, không được để Mạc Tầm rời khỏi Tô Gia dù chỉ nửa bước"

Lão Thái Gia biết Bạch Linh vẫn còn tình cảm với Mạc Tầm, nếu như để Mạc Tầm rời khỏi Tô Gia, chỉ sợ rằng sau này không thể khống chế được cô ta nữa, ông lạnh lùng gật đầu đồng ý.

Mạc Tầm thấy Lão Thái Gia gật đầu, lòng như chết lạnh.

Bỗng nhiên, Lãnh Mạc la lớn,"Ai là Mạc Tầm?,Mạc Tầm? Mạc tổng tài của tập đoàn Mạc Thị?

Lãnh Mạc đột nhiên nhìn Mạc Tầm một lượt từ trên xuống dưới,"Ôi------không ai nói tôi còn không nhận ra, đây là Mạc Tầm, chậc chậc, Mạc Tầm không phải hơn ba năm trước anh bị tòa án nhân dân thành phố A phán quyết tử hình rồi sao, hiện tại có lẽ phải bị xử bắn rồi chứ, bây giờ lại còn xuất hiện ở chỗ này! Tô Lão Thái gia, ngại thật là.....thần thông quảng đại! anh ta là tử tù mà ngài vẫn còn cứu ra được, lợi hại! đúng là lợi hại!

Lão Thái Gia chết lặng!

Ông làm sao lại quên mất cái chuyện này!

Thân phận của Mạc Tầm làm sao lại để lộ ra như thế, tội danh nó đã gây ra không phải là rất lớn sao!

Lão Thái Gia bình tĩnh, ho nhẹ một tiếng nói" không thể nào, tập đoàn Mạc Thị sớm đã biến mất, Mạc Tầm cũng sớm đã chết, người này chỉ là trùng tên thôi, mấy người cũng biết Linh nhi đối với Mạc Tầm tình cảm rất sâu sắc, chịu không nổi khi Mạc Tầm chết, chính vì vậy ta liên tìm một người có dung mạo gần giống anh ta, để ở bên cạnh Linh nhi, coi như cho nó vơi bớt nỗi buồn."

Lãnh Mạc gật đầu nói,"Ồ hóa ra là như vậy, Bạch Linh đúng thật là một cô gái si tình."

Tô Lão Thái Gia cười không nói gì.

Ông khẽ liếc Tô Vi Túc đang đứng ở phía sau, chỉ trong chốc lát đã có người xuất hiện đem Mạc Tầm đi, Tô Lão Thái Gia vội vàng giải thích"người đàn ông này tính tình không được tốt cho lắm, không để cho hắn xúc phạm tới mọi người được, vì vậy ta cho người dẫn đi."

Thân hình Tô Tố có chút run rẩy.

Tiêu Lăng cầm chặt tay cô, nhìn cô lắc đầu.

Miệng cô như muốn nói, nhưng lại không thốt thành lời.

Ánh mắt Mạc Tầm nhìn thẳng Tô Tố, mặc dù bị người khác lôi đi nhưng anh ta cũng không một chút phản kháng, anh ta cứ nhìn cô như thế đến khi qua khuất tầm mắt, mới tuyệt vọng nhắm mắt lại!

Một trò khôi hài cứ thế mà kết thúc!

Mọi người cũng rời đi!

Quay về phòng, Tô Tố hỏi Tiêu Lăng"Vì sao lúc đó không cứu Mạc

Tầm, như vậy không phải sẽ làm bại lộ chuyện của Tô Gia sao, Tô Gia có chạy cũng không thoát hết tội."

À là vì cái này!

Tiêu Lăng trong lòng có chút thoải mái, xoa xoa đầu Tô Tố nói " Nào có chuyện đơn giản như em nghĩ, nơi này là Tô Gia, nói thẳng là trên địa bàn của Tô Gia, Tô Lão Đầu nhất định không để chúng ta đem Mạc Tầm ra ngoài, huống chi chỉ cần Tô Gia nổ súng, Mạc Tầm khó có thể còn sống mà bước ra ngoài..."

Lãnh Mạc lại nói"Cho dù chúng ta có đem được Mạc Tầm ra ngoài, đến lúc đó Tô Lão Đầu nhất định nói đó là Mạc Tầm giả đấy, nếu như muốn xét nghiệm ADN để chứng minh, lão chỉ cần làm một phần ADN giả để đối chứng, việc đó với Tô Gia căn bản chỉ đơn giản như là một bữa sáng mà thôi."

Tô Tố thở dài nói"Vậy phải làm thế nào, chả lẽ cứ để bọn họ, sống như thế ngoài vòng pháp luật sao!"

Tiêu Lăng xoa xao đầu cô"Em đừng có vội, chuyện hay còn ở phía sau, e cứ đợi xem đi"

"Các anh đã có kế hoạch?"

Tiêu Lăng và Lãnh Mạc nhìn nhau cười.

Tô Tố thấy vậy lập tức an tâm

Xem ra hai người bọn họ chắc đã bàn bạc xong, bước tiếp theo phải xử lý ra sao rồi, cô cũng không cần phải lo lắng!

Cô tin tưởng, vào sự chiến thắng của cái thiện!

Bọn họ nhất định đem Tô Lão Đầu tên sát nhân cuồng ma này cộng thêm việc buôn lậu thuốc phiện kia ra ánh sáng!

Chương 619

Cùng lúc đó, Tô lão thái gia ở nhà chính cũng không vui vẻ gì!

Sau khi về phòng, ông dường như lập tức giận dữ, trực tiếp đập vỡ bình trà thời Tống đắt tiền!

Tô Nhiễm đi vào phòng cùng ông, thấy bộ dạng tức giận của ông, hừ lạnh 1 tiếng, "Tức giận như vậy mà vẫn giữ tụi nó ở trong nhà? Không phải ba có âm mưu gì chứ!"

Lão thái gia càng tức giận, tức giận nhìn Tô Nhiễm, "Mày nói chuyện với ba mày như vậy à?"

Tô Nhiễm ngữ khí thản nhiên, "Con trước giờ cũng nói chuyện như vậy!"

Lão thái gia càng tức giận, "Tô Nhiễm, tình huống lúc nãy, vậy mà mày dám giúp người ngoài, mà không đến giúp tao, tao mới là ba ruột của mày!"

Sắc mặt Tô Nhiêm ngưng trọng, mím môi không nói gì.

"Tao biết mày hận tao, nhưng dù tao làm chuyện gì, xuất phát điểm cũng là muốn tốt cho mày, mày báo đáp lại như vậy sao? Nếu mẹ mày trên trời linh thiêng, thấy tao với mày gây nhau như vậy, làm sao nhắm mắt được!"

"Đủ rồi! Đừng nói về mẹ với con! Nếu mẹ thật sự linh thiêng, thấy con biết phân biệt thiện ác, chắc chắn sẽ tự hào! Còn có, đừng nói 1 câu

là vì tốt cho con, nếu không phải ba, bây giờ con sớm đã con cháu vây quanh đầu gối rồi, nhưng bây giờ con ra sao? Bây giờ con chỉ cô độc 1 người, ở nhà mình còn phải chịu ánh mắt khinh thường của Bạch Linh, ha--- đây là cái ba nói tốt cho con sao! Con cảnh cáo ba, yến tiệc lần này dù mục đích của ba là gì, con nhất định sẽ ngăn cản!”

Lão thái gia đập bàn 1 cái, “Mày dám!”

“Ba cứ thử coi con dám không!”

Hai ba con đột nhiên như giương kiếm với nhau!

Tô Vi Túc đứng kế bên lão thái gia thấy vậy lập tức chạy ra giảng hòa, “Lão gia, ngài đừng làm lão thái gia tức giận nữa, lão thái gia dạo này sức khỏe không tốt, với lại lão thái gia thật sự rất thương cậu, vốn dĩ ngày mai lão thái gia muốn giới thiệu Bạch Linh với mọi người, cũng chọn Bạch Linh là người thừa kế, nhưng vì ngài mà ông ấy đã bỏ luôn mục đó… lão gia, dù sao cậu và lão thái gia cũng là ba con, đánh nát xương cốt thì vẫn còn gân, đừng vì người ngoài mà tức giận với lão thái gia”

Mặt Tô Nhiễm khẽ lạnh, “Đây là chuyện của ông ấy, nếu ông ấy muốn, ngày mai ông ấy vẫn có thể giới thiệu Bạch Linh là người thừa kế, tất cả chuyện này đều không liên quan đến tôi!”

Tô Vi Túc thở dài.

Làm sao có thể không liên quan được!

Lão thái gia không phải đang lo lắng nếu Bạch Linh làm người thừa kế, đến lúc đó đối phó với lão gia hay sao!

Trong lòng lão thái gia cũng rõ chuyện này, nhưng bởi vì hai cha con oán giận nhau hơi sâu, cho nên không chịu nhận mà thôi!

Nhìn thấy lão thái gia nhịn đến mặt đều đỏ lên, Tô Vi Túc lập tức nói, "Lão gia, hay là ngài đi nghỉ ngơi trước, ở đây có tôi chăm sóc cho lão thái gia rồi!"

Tô Nhiễm không chút do dự, quay người rời đi!

Đi đến trước cửa, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại sắc mặt nghiêm trọng nhìn lão thái gia, "Con cần phải cảnh cáo ba, không được làm tổn thương đến vợ của Tiêu Lăng, nếu không con nhất định không tha thứ cho ba!"

Mắt lão thái gia chuyển động, "Tại sao?"

Không lẽ Tô Nhiễm biết Tô Tố đó là con của mình rồi?

"Không có nhiều tại sao như vậy, nói chung là không được!"

Mắt lão thái gia chuyển động lần nữa, "Không phải mày thích đứa con gái đó rồi chứ!"

Tô Nhiễm nhịn đến mặt đỏ bừng!

Ánh mắt anh như mũi tên vậy, trực tiếp nhìn thẳng vào lão thái gia, "Ông già như ông có cần mặt mũi không! Tôi lớn tuổi như vậy rồi, người ta chỉ là cô gái nhỏ hơn 20 tuổi, sao có thể để ông sỉ nhục như vậy! Ông đừng nói tôi biết là ông không biết tại sao, con cảnh cáo lại lần nữa, nếu ba dám làm hại cô ấy, con tuyệt đối không tha thứ!"

Tô Nhiễm cực kỳ tức giận!

Lão già rõ ràng biết Tô Tố là con ông, nhưng vì muốn thử ông, vậy mà dám nói lời mất mặt này!

“Chỉ vì nó có vẻ ngoài giống cô ta?”

“Đủ rồi, ba đừng mở miệng thì cô ta cô ta, nếu không phải bởi vì ba…” Cơn giận của Tô Nhiễm của nghẹn lại trong ngực, ánh mắt căm hận, sau đó mím môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn lão thái gia, “A--- nói với ông có ích lợi gì, đối với người không có nhân tính như ông, chuyện gì cũng cảm thấy hợp lý mà!”

Tô Nhiễm không quan tâm đến lão thái gia nữa, quay lưng không chút do dự rời đi.

Mắt lão thái gia thấy anh đã đi xa, càng thêm tức giận, “Đáng chết, vậy mà nó dám vì 1 đứa con gái mà gây lộn với tao! Tao là ba của nó!”

Tô Vi Túc thở dài, trong lòng nghĩ, nếu không phải là ba ruột của lão gia, với hận thù sâu đậm như vậy, lão gia nhất định cùng ông đồng quy vu tận rồi, trong lòng lão gia cũng là nỗi khổ a. Người mình yêu nhất bị ba mình hại chết, và mấy đứa con của mình đến nhìn 1 cái cũng chưa nhìn qua, chuyện này nếu là người khác thì ai sẽ không hận chứ? Bình thường lão gia có thể đối xử với lão thái gia như không có chuyện gì xảy ra, đã là rất khó rồi.

“Lão thái gia, ngài đừng khiển trách lão gia, trong lòng cậu ấy cũng rất khó chịu.”

“Trong lòng nó khó chịu, vậy trong lòng tôi thì dễ chịu sao? Năm đó tôi làm chuyện đó là muốn kích thích nó, để nó trở nên tàn nhẫn 1 chút, sau đó làm người thừa kế của tôi, nếu nó ngoan ngoãn nghe lời, tiếp nhận kinh doanh của gia đình, tôi cần phải làm đến bước này

sao!”

Tô Vi Túc lắc đầu không nói chuyện.

Nói cho đến cùng, ai cũng có nguyên nhân của chính mình.

Lão thái gia sờ ngực, rất lâu mới bớt giận, ông hỏi Tô Vi Túc, “Để an bài tốt chưa?”

“Đã theo căn dặn của ngài mà an bài rồi!”

“Chắc chắn không xảy ra lỗi lầm gì?”

“Lão thái gia yên tâm, chúng ta không hành động, thì đến lúc đó có tra cũng không tra đến chúng ta, với lại … hắc đạo khó lường, chúng ta cũng là người bị hại, liên quan gì tới chúng ta chứ!”

Mặt lão thái gia lộ ra chút ý cười, “Rất tốt, rất tốt!”

“Đang tiếp cận người bên kia chưa?”

“Lão thái gia yên tâm, đã an bài tốt rồi!”

Lão thái gia gật đầu, “Vậy thì tốt! Đúng rồi, nhân yến tiệc ngày mai, chúng ta cần phải càng cẩn thận hơn với lô hàng, đừng để đến phút cuối cùng xảy ra chuyện gì!”

Lão thái gia càng nghĩ càng vui vẻ.

Ông chỉ cần đợi thêm mấy ngày nữa, trong nước rất nhanh không còn trở ngại gì nữa!

Lãnh Mạc?

Tiêu Lăng?

Ha---

Hôm nay ông nhịn để cho hai hậu bối tự tung tự tác, nhưng chuyện đó cần phải trả giá!

Rất nhanh, bọn nó sẽ biết, Tô gia của ông không dễ ăn hiếp!

“Lão thái gia, không có chuyện gì tôi rời đi trước, tôi đi sắp xếp quy trình của yến tiệc ngày mai 1 chút!”

“Đi đi!”

Tô Vi Túc đi đến trước cửa, đột nhiên lão thái gia nhớ ra chuyện gì đó, kêu lại.

“Lão thái gia còn gì cần căn dặn ạ?”

Lão thái gia do dự 1 chút, cuối cùng thở dài, “Kêu bên kia động tay động chân thì chú ý 1 chút, cố gắng… đừng làm tổn thương đến Tô Tố!”

Chương 620

Tô Vi Túc kinh ngạc nhìn lão thái gia.

Theo kế hoạch trước đây, Tô Tố nằm trong danh sách cần được loại trừ!

Lão thái gia cười khổ, “Bây giờ Tô Nhiễm thấy Tô Tố giống người phụ nữ kia, cộng thêm chuyện tuổi tác, nói không chừng có chút nghi ngờ, bây giờ chỉ là không có chứng cứ mà thôi, nếu sau này thật sự tìm được chứng cứ, biết Tô Tố là con của nó, rồi biết tôi hại chết con nó, nhất định sẽ không tha thứ cho tôi.”

Tô Vi Túc nghĩ nghĩ, “Dạ được, vậy tôi đi nói với bên kia 1 phen, Tiêu Lăng là làm kinh doanh chân chính, nên bọn họ sẽ chú trọng vào Lãnh Mạc nhiều hơn!’

Lão thái gia gật đầu, “Ừ, kêu bọn họ cố gắng loại bỏ Tiêu Lăng, người đàn ông này nhất định phải loại bỏ nếu không nhất định gây họa! Nếu trong hoàn cảnh bất đắc dĩ… Tô Tố cũng không cần lưu lại!”

Tô Vi Túc hiểu rồi.

Lão thái gia muốn lấy mạng của Lãnh Mạc và Tiêu Lăng, nhưng lại quan tâm đến Tô Tố, đương nhiên, nếu nhất định phải loại bỏ Tiêu Lăng thì không thể không tổn thương đến Tô Tố, vậy thì ông vẫn là nhẫn tâm 1 chút, nhiều nhất không lấy đứa cháu gái này!

“Được, tôi biết rồi!”

…

Bên đây!

Mạc Tầm bị nhốt lại căn phòng dưới tầng hầm lần nữa!

Cũng bị người trói bằng dây xích ở trên giường thép lần nữa.

Mạc Tầm sờ mặt đất trong bóng tối, mặt đất ẩm ướt, cái gì cũng không có!

Tại sao cái gì cũng không có!

Mạc Tầm không bỏ cuộc, ngực của anh bị Bạch Linh đập 1 cái đến bây giờ vẫn đau, anh nhịn đau, vươn người xuống đất cẩn thận tìm kiếm, qua khoảng nửa tiếng, cuối cùng mắt anh cũng sáng lên!

"Có rồi!"

Anh lượm cái kẹp tóc màu đen từ dưới đất lên, Mạc Tầm hít 1 hơi, cầm chặt kẹp tóc trong tay, kẹp tóc bị Vương Bưu bẻ cong, bây giờ có chút méo mó, Mạc Tầm nhẹ nhàng để kẹp tóc gần cánh mũi ngửi nhẹ.

Trên kẹp tóc dường như vẫn còn lưu giữ hương thơm của Tô Tố.

"Thật tốt…"

Sau 3 năm có thể gặp lại Tô Tố, thật sự rất tốt.

Nhớ lại cô bị Bạch Linh đá bị thương, vậy mà Tô Tố còn qua đỡ anh, miệng Mạc Tầm lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Đời này anh đã mãn nguyện rồi!

Thật sự mãn nguyện!

Đột nhiên---

Tiếng bước chân truyền tới, Mạc Tầm lập tức dẹp kẹp tóc, yên lặng nằm trên giường thép.

Người đến là người hầu đưa cơm cho anh.

Nữ hầu đến rất gấp gáp, mở đèn phòng tầng hầm xong đặt hộp cơm bằng gỗ lên giường thép, thấy Mạc Tầm nằm trên giường giả chết, nữ hầu không nhẫn nại vỗ vỗ anh, “Nhanh chóng dậy ăn cơm!”

Mạc Tầm không nhúc nhích!

Nữ hầu mang bộ mặc không chút nhẫn nại, “Tôi nói cho anh biết, anh ăn bữa ăn này xong, không biết ngày mai có được ăn cơm hay không nữa, tối mai là đại thọ của lão thái gia, người hầu trong nhà đều đang bận rộn, không ai rảnh đến được cơm cho anh đâu!”

Lông mi Mạc Tầm nhúc nhích.

Nữ hầu thấy anh vẫn không quan tâm người khác, hừ lạnh 1 tiếng, trực tiếp mở hộp cơm ra, để thức ăn được đựng trong hộp lên giường thép, “Tôi không có thời gian để ở đây uổng phí với anh, dù sao cơm nước cũng đem qua cho anh rồi, anh muốn ăn hay không thì tùy, không ăn thì đem bỏ!”

Mạc Tầm nhắm mắt, cảm nhận được bước chân của nữ hầu mang hộp cơm rời khỏi.

Và sau đó… tiếng tắt đèn!

Căn phòng tầng hầm tối đen trở lại!

Mạc Tầm từ giường thép bò lên, ánh mắt sáng rực!

Hôm nay đến ngày mai sẽ không ai đến đưa cơm cho anh!

Vậy có thể nói… vậy ít nhất anh có hơn 20 tiếng đồng hồ để trốn thoát!

Anh biết, với tính cách của Bạch Linh, tuyệt đối sẽ không buông tha cho Tô Tố, Bạch Linh có thù tất báo, độc ác tàn nhẫn, nghĩ đến cô ta có khả năng làm tổn hại Tô Tố, sắc mặt Mạc Tầm co giật.

"Tôi tuyệt đối không để cô làm tổn thương Tô Tố lần nữa, tuyệt đối không!"

Mạc Tầm cắn răng, sau khi mắt đã thích nghi với bóng tối, anh lấy kẹp tóc ra, học theo cách mở khóa của Vương Bưu, từng chút mò mẫm trên giường thép, anh không phải là chuyên gia, động tác không thuần thục như Vương Bưu, nhưng bây giờ thứ anh nhiều nhất là thời gian, anh có đủ thời gian để mò mẫm!

Mạc Tầm dùng công phu của nửa ngày, cuối cùng cũng mở được cái khóa đầu tiên!

Sau khi mở, vì nắm bắt được kỹ năng mở khóa, nên 3 cái khóa còn lại rất nhanh có thể mở ra.

Vì sợ thể lực của mình không đủ, sau khi Mạc Tầm được tự do, anh ăn hết những thức ăn mà nữ hầu để lại cho mình, sau đó anh thuận

theo lối đi mà bữa trưa Tô Tố dẫn anh rời đi, từng chút bò ra ngoài!

…

Đại thọ 80 tuổi của lão thái gia được tổ chức tại chính căn nhà của ông!

Sáng sớm ngày thứ hai có vô số người tặng quà đến Tô gia, Tô gia lần này được coi là cực kỳ cao cấp, khách mời đến đây, có người nổi tiếng trong giới kinh doanh, có người danh môn vọng tộc, nói chung toàn là người có địa vị cao.

Hôm nay, trong nhà được gọi là náo nhiệt!

Lão thái gia thay 1 bộ đồ thời Đường màu đỏ, tóc chải gọn gàng, tuy nhiều tóc bạc, nhưng tinh thần vẫn phơi phới, nhìn vào thấy tinh thần đang cực kỳ tốt!

Vì tổ chức của tiệc này, lão thái gia đặc biệt dọn dẹp sạch cái viện mà không ai ở.

Bởi vì quá nhiều người, trong phòng của viện dọn trống, khách quý đều vào trong, bên ngoài viện tổ chức bữa tiệc ngoài trời, đủ không gian để chứa tất cả mọi người!

Ngày này, Tô Tố và Tiêu Lăng sớm đã thay xong áo, trời vừa chập tối, mấy người họ dưới sự dẫn đường của người hầu, đến sảnh chính bữa tiệc đại thọ 80 tuổi của lão thái gia!

Bữa tiệc của lão thái gia căn bản là do 1 tay Tô Vi Túc tổ chức!

Mấy người khách đến đây đều qua chào hỏi Tô Vi Túc, mọi người đối với đại quản gia nhà họ Tô cực kỳ khách khí, hoàn toàn không dám

nói lời gì không đúng.

Lúc Tô Tố đến, rót 1 ly rượu, đứng cùng với Tiêu Lăng ở 1 góc của viện.

“Có phải không thích những bữa tiệc như vậy?”

“Ừ!” Tô Tố gật đầu, “Cảm thấy ở đây ai cũng như đang đeo mặt nạ, rất giả tạo! Bên Mỹ cũng có tiệc rượu như vậy, nhưng không mang tính mục tiêu mạnh mẽ như bên này.”

“Thích nước Mỹ?”

Tô Tố lắc đầu, đột nhiên cười, “Nếu so sánh, thì vẫn thích nước mình hơn.”

“Ừ?” Tiêu Lăng còn tưởng cô thích bầu không khí nước Mỹ.

Tô Tố nghiêng đầu mắc cười nhìn Tiêu Lăng, “Bởi vì… nước Mỹ không có anh!”

Trong lòng Tiêu Lăng ấm áp, trên mặt vô thức hiện lên ý cười vui vẻ.

Lãnh Mạc liếc mắt nhìn 2 người.

Trước mặt anh tỏ ra ân ái như vậy, làm như anh không vợ không bằng!

Lãnh Mạc rót ly rượu đi vào phòng!

Nhanh chóng vào kết thúc bữa tiệc chán phèo này, sau đó còn về ân ái lãng mạn với vợ của anh nữa!

Sau khi Tô Tố đứng ở hoa viên cười xong, tự nhiên có chút khẩn trương.

“Tiêu Lăng, anh nói yến tiệc hôm nay sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Sẽ không, yên tâm, nhiều người như vậy, Tô lão đầu muốn làm gì cũng phải suy nghĩ suy nghĩ, mục đích của ông ta anh và Lãnh Mạc biết rõ, tham gia bữa tiệc này, thật ra bọn anh cũng có mục đích của bản thân, em yên tâm, hôm nay sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, hơn nữa, chúng ta phải tin tưởng tình báo của ba rể đại nhân chứ, nếu thật sự nguy hiểm ba rể làm sao có thể để hai ta đến đây được!”

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm!

Cũng được, ba nhất định không hại cô!

Chương 621

Lúc này cửa lớn của căn phòng nhỏ đen tối mở ra.

Bạch Linh bị nhốt trong căn phòng nhỏ tối này hơn 20 tiếng đồng hồ, lúc này toàn thân run rẩy mặt trắng bệch!

Nữ hầu có chút không dám nhìn cô, đứng trước cửa cũng không dám vào, "Đại tiểu thư, lão thái gia kêu cô thay quần áo tham gia tiệc mừng thọ!"

Lần nữa thấy ánh sáng!

Lúc nhìn thấy ánh sáng, những âm u trong lòng cô như tan biến, cô mím môi, ánh mắt như con rắn độc đã mai phục rất lâu, đồng tử vừa nhỏ vừa nguy hiểm. Cô dựa vào tường từ từ đứng dậy, nữ hầu muốn lên đỡ cô nhưng bị đẩy ra!

Cô lạnh lùng nhìn nữ hầu!

Nữ hầu chỉ cảm thấy lông toàn thân như dựng ngược lên vậy, hoàn toàn không dám đến gần Bạch Linh.

Bạch Linh từng bước ra khỏi căn phòng đen nhỏ!

Đợi đến khi cơ thể của cô được ánh sáng bên ngoài bao bọc, cô chỉ cảm thấy lông toàn thân như được hít thở 1 cách tự do.

Bạch Linh về căn phòng của mình.

Cô vừa về tới phòng đã có người hầu bận tới bận lui chuẩn bị nước nóng cho cô, tắm rửa, sau khi tắm xong thì tạo hình cho cô, đương nhiên, tạo hình của cô không phải là kiểu công chúa yếu đuối, cô thay một bộ trang phục kiểu hiệp sĩ thời trung cổ của Anh, thiết kế vừa vặn thân thể, trang phục mặc trên người cô anh dũng oai phong, cộng thêm khuôn mặt lạnh lùng không nói chuyện, nhìn vào như hoàng tử cao ngạo!

Ăn mặc trang điểm xong, Bạch Linh nhìn mình trong gương, mím chặt môi!

Lúc ra khỏi cửa, Bạch Linh vô thức đi vào căn phòng nhỏ tối!

Nữ hầu da đầu tê rần, nhưng không thể không ngăn cản cô, "Đại tiểu thư, lão thái gia có căn dặn, cô phải đến sảnh tiệc mừng thọ trước 7h, nếu không…"

"Bây giờ mấy giờ?"

"Đã 6h55 phút rồi."

Mặt Bạch Linh khẽ trầm xuống, nhìn không Mạc Tầm, trong lòng cô cứ có 1 dự cảm không lành.

Nhưng thời gian gấp rút, không để cô có thời gian nghĩ nhiều.

Cô đổi phương hướng, đi về hướng bữa tiệc, vừa đi vừa nói với nữ hầu, "Tình trạng của Mạc Tầm như thế nào?"

"Đại tiểu thư yên tâm, mỗi người đều có người đưa cơm đặc biệt cho Mạc tiên sinh, bên đây sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!"

Bạch Linh hơi hơi yên tâm, đi bước lớn về hướng tổ chức bữa tiệc!

Bạch Linh được người hầu dẫn vào khuôn viên tổ chức tiệc, thật trùng hợp, vừa đi đến cửa của khuôn viên thì gặp ngay Tô Tố!

Ánh mắt của Bạch Linh lập tức hung ác lên.

“Đừng nhìn tôi như vậy, Bạch Linh cô có biết ánh mắt của cô thật khiến người khác kinh tởm.” Với tình hình này, Tô Tố hoàn toàn không lo lắng là Bạch Linh sẽ làm gì, cô cười thản nhiên, “Nghe nói căn phòng nhỏ tối đó giúp tôi luyện ý chí của con người, nhưng nhìn sắc mặt trắng bệch như quỷ của cô, chắc là không tôi luyện được gì rồi.”

“Tô Tố, mày đừng đắc ý! Mày đợi đó, không quá 2 năm! Tao nhất định khiến mày chết cực kỳ thảm!”

Tô Tố dựa trên cửa, cười mỉm nhìn Bạch Linh, “Khẩu khí thật lớn! Ác có ác báo, cô làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, tin tôi đi, cô nhất định sẽ bị báo ứng, còn có… cô yên tâm, tôi nhất định sẽ sống đến trăm tuổi để xem kết cục của cô!”

“Vậy chúng tôi cùng cưỡi ngựa đọc sách nhạc --- cùng chờ xem!”

Bạch Linh cười lạnh 1 tiếng, đụng vai của Tô Tố mà đi qua, lúc đụng vai, lông mày Tô Tố khẽ nhếch lên, nhịn không được đâm cô 1 câu, “Bất kể cô có cố gắng đến đâu, cũng vô dụng! Cho dù là tình yêu hay là những thứ khác, haha… cô cố gắng như vậy, người Mạc Tầm yêu cũng không phải cô! Cô cố gắng như vậy, người thừa kế của Tô gia cũng không phải cô!”

Lập tức, toàn thân Bạch Linh co giật liên tục, dường như lúc nào cũng có thể bùng nổ!

Nữ hầu thấy vậy, lập tức nói, “Đại tiểu thư, chúng ta vẫn là nên vào yến tiệc đi, nếu kéo dài thời gian, lão thái gia nhất định không vui!”

Bạch Linh cứng nhắc nhịn sự tức giận, lửa giận bị chặn ở trong lòng, bước lớn rời đi.

Sau khi cô rời đi, khuôn mặt cười của Tô Tố trầm xuống.

“Như vậy mà cũng không mất khống chế, xem ra sau 3 năm Bạch Linh quả là đã khác xưa rồi!”

Nếu là 3 năm trước, cô kích động Bạch Linh như vậy, Bạch Linh sớm đã không quan tâm gì hết xông lên rồi, làm sao có thể giống như bây giờ, dù tức giận như thế nào cũng mạnh mẽ nhịn xuống!

“Không dễ đối phó mà!”

…

Khi Bạch Linh đến bữa tiệc, lão thái gia nhìn thấy cô, trong mắt đều là sự chán ghét, “Sao giờ này mới tới!”

Bạch Linh cúi đầu nhận lỗi, “Xin lỗi ông, là con chậm trễ.”

Lão thái gia thấy khách mời đi qua đi lại, cũng không muốn nổi giận, hừ lạnh 1 tiếng, “Bữa tiệc hôm nay rất quan trọng, cô biểu hiện cho tốt!”

“Dạ!”

Không cần lão thái gia nói, Bạch Linh cũng tự biết biểu hiện thật tốt!

Bởi vì, sau khi cô vào cái Tô gia này, lần đầu tiên công khai đối diện

với nhiều người như vậy!

Thời gian 3 năm cô đến Tô gia, trừ những người trong nội bộ Tô gia, căn bản không ai biết Tô gia còn có nhân vật Bạch Linh là cô!

Mà hôm nay, chính là lúc cô dùng thân phận mới để đối mặt với những người này!

Bạch Linh im lặng đứng sau lưng lão thái gia, theo ông đi chào hỏi khách mời.

Rất nhanh, đã có người chú ý đến Bạch Linh đứng sau lão thái gia, mọi người nhìn lẫn nhau, thám tính hỏi, "Yo, lão thái gia, tiểu thư xinh đẹp đằng sau ngài là…."

Trong ánh mắt của mọi người đều mang vẻ trêu chọc!

Mọi người đều biết, con trai độc nhất của Tô gia Tô Nhiễm không chịu tiếp nhận kinh doanh của Tô gia, Tô lão thái gia chỉ có 1 đứa con bảo bối duy nhất, lẽ nào Tô lão thái gia từ bỏ suy nghĩ đưa Tô Nhiễm lên thừa kế, quay qua tình 1 cô gái nhỏ, chuẩn bị sinh thêm 1 đứa?

Lão thái gia không cần nhìn cũng biết mọi người nghĩ gì, ông hừ lạnh 1 tiếng, sắc mặt lập tức trầm xuống, ông kéo cánh tay của Bạch Linh, kéo cô về trước, "Tô Linh! Cháu gái tôi!"

Mắt mọi người mở to!

Vậy mà là cháu gái?

Tô Nhiễm đã từng kết hôn ai cũng biết, nhưng ly hôn thì ai cũng rõ, với lại ông ấy và vợ không có con, đứa cháu gái này lại từ đâu chui ra!

Mọi người lập tức hồ đồ không hiểu chuyện gì xảy ra.

Trong lòng lão thái gia muốn Bạch Linh trước mặt người khác nở mày nở mặt, cho nên giới thiệu rất chi tiết, “Đây là cháu gái lưu lạc bên ngoài của tôi, hai năm nay mới quay lại!”

Bởi vậy cho nên!

Mắt mọi người sáng lên, đây là tiết mục chọn lại người thừa kế?

Lão thái gia chỉ nói đến thế thôi, không nói thêm lời nào nữa.

Bạch Linh cắn chặt răng, nhịn căm hận trong lòng xuống!

Không phải nói đại thọ 80 tuổi công bố cô với thân phận người thừa kế sao?

Tại sao chỉ nói là cháu gái, mà không có chút động thái khác?

“Ông…”

“Con là cháu gái của ông, khách hôm nay con chiêu đãi nhé, nhanh chóng đi!”

Bạch Linh chỉ có thể nhịn căm hận trong lòng, cố gắng nở nhịn cười đi chiêu đãi người khác!

Bữa tiệc đại thọ diễn ra liên tục đến đêm 11h mới từ từ kết thúc.

Lúc 10h30 Tiêu Lăng nhận 1 cuộc gọi.

Lãnh Mạc thấy vậy đi qua, “Sao rồi?”

Mặt Tiêu Lăng mang theo nụ cười, “Đã giải quyết xong!”

Mà lúc này, Tô Vi Túc cũng nhận được tin tức rồi, ông gấp gáp chạy về từ bên ngoài, sắc mặt nghiêm trọng ghé sát tai lão thái gia nói câu gì đó.

Sắc mặt lão thái gia “loạt” 1 cái biến sắc!

Chương 622

Đột nhiên!

Ánh mắt lão thái gia như được tẩm độc, nhìn chằm chằm vào nhóm người Tiêu Lăng

Tô Tố nhìn ánh mắt lạnh lùng của lão ta, nắm chặt nắm đấm.

Lão già!

Cuối cùng cũng lộ rõ bản mặt rồi!

Tô Tố hạ giọng hỏi nhỏ Tiêu Lăng: "Lão sao vậy?"

Tiêu Lăng nắm chặt tay Tô Tố, mỉm cười với cô: "Hôm nay lão ta chuyển một mẻ hàng từ nước ngoài về, bị quân đội giữ lại rồi!"

"Ý anh là thuốc phiện à?"

Tiêu Lăng cười rồi gật đầu.

Không chỉ là thuốc phiện, mà là cả một thuyền chở đầy hàng, bên trong tất cả đều là hàng quốc cấm, nhiều nhất vẫn là bạch phiến, người nhà Tô gia cũng rất quyết đoán. Sau khi người của quân đội đến bến cảng để chặn thuyền, những người phụ trách ở trên thuyền đã chủ động ném tất cả những thứ hàng đó xuống biển, nhưng vì hàng quá nhiều, đầy ắp cả thuyền đều là hàng quốc cấm, cho nên chưa kịp ném hết thì đã bị người của quân đội phát hiện và ngăn chặn lại rồi!

Bây giờ thì tất cả những kẻ trên thuyền đều được mời tới bên quân đội uống trà rồi!

Nguyên cả thuyền hàng bị lục soát chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng hơn vẫn là, nếu quân đội họ có ý muốn điều tra tới cùng sự việc này, thì Tô gia chắc chắn sẽ nguy khốn.

Bởi vậy, cũng khó trách thái độ của Tô lão đầu mới khó chịu như vậy.

Tiêu Lăng cười thành tiếng.

Hai bác phối hợp tốt lắm!

Tiêu Lăng và Lãnh Mạc nhìn nhau, cười thầm trong bụng.

Mục đích họ tới Tô gia cũng coi như đã hoàn thành rồi, cũng đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của Tô lão đầu. Bây giờ chỉ còn đợi thông tin tình hình từ phía quân đội nữa thôi.

Bữa tiệc mừng bát thập thọ của Tô lão thái gia coi như tàn tiệc cùng với gương mặt đầy cay cú của lão rồi.

Tiêu Lăng tính đưa Tô Tố rời khỏi đó.

“Đợi đã!” Tô lão thái gia thấy mọi người vẫn chưa tản về hết, vội vàng hô to: “Mấy người đứng lại đó.”

“Lão thái gia còn việc gì nữa vậy?”

Đợi mọi người đi khỏi, khi chỉ còn lại người làm nhà Tô gia và mấy người phía Tiêu Lăng, gương mặt Tô lão thái gia mới chùng lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn mấy người họ: “Tốt! Rất tốt! Qủa nhiên là thời thế

tạo anh hùng mà, thật không thể tin nổi, ta sống tám mươi năm nay, hôm nay lại bị rơi vào cái kế của hai kẻ hậu bối các người bày ra, có điều, mấy kẻ các người chớ vội đắc ý, các người nghĩ với chút hàng bị giữ đó thì sẽ loại bỏ được ta sao? Ờ -- nếu vậy thì Tô gia này đã không tồn tại nổi mấy trăm năm nay rồi đó."

Tiêu Lăng nhíu mày: "Lão gia đang nói gì vậy, chúng tôi không hiểu!"

Lão thái gia lạnh lùng hừ một tiếng: "Hiểu hay không, trong lòng các người tự biết, ta chỉ là nhắc nhở các người, đừng vội đắc ý, vẫn còn nhiều trò hay nữa đó!"

Tiêu Lăng cười lớn: "Lão thái gia nói xong chưa? Xong rồi thì vãn bối cũng xin cáo từ, phải rồi, vẫn chưa chúc mừng lão thái gia bát thập cao thọ, lão thái gia xem xem, đã tám mươi tuổi rồi, nửa thân người coi như chôn dưới đất rồi, vẫn lo lắng biết bao việc, không lẽ không lo mình sẽ đoản mệnh sao! Ha ha, mạo muội khuyên lão thái gia một câu, hãy sớm gác kiếm quy ẩn đi thì hơn."

Lão thái gia cau mày tức giận, dù có Tô Vi Túc dìu lão, cơ mặt lão vẫn không ngừng co giật!

"Tiễn khách!"

Người ra tiễn khách không phải ai khác, chính là Tô Nhiễm!

Tô Nhiễm tiễn họ từ bên trong ra tới tận ngoài cửa, vừa tới cổng, khi không còn ai nữa, Tô Nhiễm mới hạ giọng khe khẽ nói với Tiêu Lăng và Tô Tố: "Các con nhất định phải cẩn thận, lão bị lỗ ván này chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, Tô gia trước giờ có thù phải trả, hôm nay trên đường về chắc chắn có nguy hiểm rình rập. Nhớ cẩn thận đó."

Lãnh Mạc nhìn Tô Nhiễm đầy khó hiểu, rồi lại nhìn Tiêu Lăng, nhíu mày, không nói gì.

Tô Nhiễm tiếp tục nói: “Theo như ta biết, họ và những kẻ bên kia đã có thương lượng rồi, vậy nên nếu phải hành động, Tô gia sẽ không nhúng tay vào, những thủ đoạn của những kẻ bên kia đều rất lợi hại, khoa học kỹ thuật cũng phát triển hơn, các con nhất định nhất định phải cẩn thận.”

“Yên tâm, chúng con chắc chắn sẽ hành động thật cẩn thận.” Tiêu Lăng đưa tay ôm eo Tô Tố, nói với Tô Nhiễm: “Chúng con dự định đêm nay sẽ nghỉ ngơi ở gần chỗ bác của con, dù có kẻ cố ý muốn kiếm chuyện, cũng sẽ không dám kiếm chuyện ở nơi địa bàn của quân đội! Chỉ là đoạn đường từ kinh thành trở về A thị, hẳn là sẽ không thái bình.”

Tô Nhiễm suy nghĩ một hồi, chợt ghé sát tai Tiêu Lăng nói điều gì đó.

Tiêu Lăng nghe xong sắc mặt vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng vẻ mặt Tô Nhiễm lại rất nghiêm trọng: “Việc này nhất định phải nghe theo lời ta, ta rất hiểu lão đầu tử, lão chắc chắn sẽ làm như vậy đó, các con phải nghe theo ta!”

Tiêu Lăng gật đầu: “Nhất định!”

Tô Nhiễm lại nhìn qua Tô Tố: “Tố Tố, các con cứ về A thị trước, bố ở lại đây chưa biết chừng sẽ giúp ích được việc gì đó, con hãy nhớ, dù có xảy ra bất cứ điều gì, chỉ cần bố vẫn còn, tuyệt đối không để bất cứ ai làm hại con.”

“Bố”

Tô Nhiễm rơm rớm nước mắt, ông đưa tay vỗ vỗ vai Tô Tố: "Hãy mau đi đi, khi nào mọi sự đã được giải quyết, bố sẽ tới A thị sinh sống, và sẽ mãi mãi ở bên con và mẹ con"

Hai bố con họ từ khi nhận lại nhau, thì đây là lần gặp mặt thứ hai, nhưng mỗi lần gặp lại đều vội vội vàng vàng!

Tô Tố thậm chí còn chưa kịp nói lời từ đáy lòng với bố

Cô siết chặt môi: "Bố, bố nhất định phải sớm tới đó nha."

"Bố biết"

Tô Tố đợi người lái xe rời khỏi nhà Tô gia

Tô Nhiễm đứng nhìn theo xe của họ đi khuất, rồi mới khẽ thở phào.

Dù sao mọi việc cũng tạm hoàn thành rồi, hãy mau đi khỏi đây thôi!

Hãy rời khỏi cái nơi thị phi này!

A Trung bất ngờ xuất hiện phía sau Tô Nhiễm: "Lão gia, Lão thái gia cho gọi ông."

Sắc mặt Tô Nhiễm có chút kinh ngạc, mím môi, quay vào trong mà không nói một lời nào.

Bên này, xe chở nhóm Tiêu Lăng chưa đi được bao xa, mấy người cùng nghe thấy "binh" một tiếng.

"Dừng xe!"

Lãnh Mạc xuống xe xem xét tình hình, bỗng nhiên nhìn thấy một

người đang bám vào sau xe, mấy người Vương Bưu vây chặt lấy hắn.

Lãnh Mạc hỏi: “Ai?”

“Là tôi đây!”

Mạc Tầm bò từ gầm xe ra, gương mặt mệt mỏi nhìn mọi người đang vây bắt mình: “Tôi là Mạc Tầm”

Tiêu Lăng và Tô Tố vừa xuống xe cũng nhìn thấy Mạc Tầm, hai người nhìn nhau, không nói gì.

Mạc Tầm vừa nhìn thấy Tô Tố, thì ánh mắt chợt sáng lên, nhưng khi vừa nhìn thấy người đứng kế bên cô, thì ánh mắt lại trở nên tăm tối, anh cúi đầu nói nhỏ: “Tôi học cách Vương Bưu mở khóa xe, dùng kẹp tóc mở khóa, chạy trốn khỏi căn hầm, mấy ngày nay mọi người đều bận rộn lo chuẩn bị bữa tiệc mừng thọ của lão gia tử, cho nên chẳng có ai chú ý tới tôi, tôi dùng đủ mọi cách mới trốn được dưới gầm xe của mấy người”

Nhưng xe không khởi động thì không sao, vừa khởi động thì do hắn không còn chút sức lực nên đành bám chặt lấy gầm xe, mới bị phát hiện.

Lãnh Mạc quyết định: “Anh đã chạy được ra đây rồi, thì hãy đi đi.”

“Tôi, tôi muốn đi theo các người!”

“Đi theo chúng tôi để làm gì?” Lần này là Tiêu Lăng tiếp lời.

“Tôi có thể giúp các người đối phó với Tô gia!”

Chương 623

Tiêu Lăng nói năng chẳng dễ chịu, “Một phế nhân như cậu thì giúp được gì cho chúng tôi?”

“Ít nhất với thân phận của tôi, chỉ cần được đem ra ánh sáng, đến lúc đó đi kiểm tra DA là có được chứng cứ, chúng ta có thể chứng minh được Tô gia có can hệ móc tréo với người trong giới chính trị. Nếu như gộp thêm các tội danh khác vào nữa, ít nhất cũng đập cho Tô gia một đòn đau điếng.”

Tiêu Lăng liền đăm chiêu suy nghĩ.

Tô Tố thì thấy lời của Mạc Tầm có thể dùng được.

Cô kéo tay áo Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng, chúng mình đem anh ta theo đi.”

Ánh mắt Mạc Tầm phút chốc sáng lóa lên.

Tiêu Lăng chính là không thích ánh nhìn này của Mạc Tầm hướng vào Tô Tố, hơn nữa, chỉ cần nhớ lại Tô Tố không những đã bị Mạc Tầm làm hại dã man như vậy, cô còn từng mang thai cho hắn ta, Tiêu Lăng thấy ngứa răng vô cùng!

“Tô Tố, con người của Mạc Tầm, chúng ta là người rõ hơn ai hết, anh lo hắn có ý đồ khác nữa!”

“Không đâu, tôi tuyệt đối không có ý nào khác. Tôi biết cậu đang lo lắng điều gì.” Mạc Tầm mau chóng giải thích, “Tiêu Lăng, cậu yên

tâm đi, bây giờ tôi đã sớm nhận ra được tình cảnh của mình rồi, tôi bị giam cầm ở đây hơn 3 năm, không lúc nào tôi không muốn được giải thoát, bây giờ khó khăn lắm, tôi mới may mắn thoát khỏi móng vuốt của Tô gia, tâm nguyện duy nhất của tôi chỉ là muốn luuji bại bọn họ, không để cho ai khác phải chịu cảnh nhục nhã như tôi, tôi bây giờ tuyệt đối không còn có ý nghĩ đó với Tố Tố nữa đâu, tôi thề!”

Hừm!

Lời thề của hắn mà tin được thì chết liền đó!

Tiêu Lăng hiện rõ vẻ mặt khó tin.

Mạc Tầm liền quay qua nhìn Tô Tố và Tiêu Lăng, “ Tô Tố, hai người phải tin tôi, tôi quả thực bây giờ không còn bất kỳ ý nghĩ gì khác cả, tâm địa của Bạch Linh rất ác độc, cô ta sẽ không dừng tay đâu, bây giờ tôi thật sự chỉ muốn bảo vệ các người thôi, thật đấy!”

Tô Tố nhìn sâu thẳm vào đôi mắt hắn.

Mạc Tầm như hận nỗi không móc được trái tim của mình ra cho cô xem.

Cuối cùng, Tô Tố vẫn thở dài một hơi, cô kéo tay Tiêu Lăng, “Đem anh ta đi theo đi.”

Tô Tố đã có lời, Tiêu Lăng dẫu có trăm vạn lần không đồng ý cũng đành phải thỏa hiệp!

Mạc Tầm theo mấy người họ lên xe.

Vương Bưu phụ trách lái xe, họ đi một chiếc bảo mẫu, Tiêu Lăng có vẻ vô cùng dè bỉu Mạc Tầm, anh kiên quyết không ngồi quá gần với

Mạc Tầm, cho nên anh và Tô Tố ngồi ở hàng hai, trong khi đó Lãnh Mạc chỉ có thể ngồi với Mạc Tầm ở hàng ghế số ba!

Chiếc xe chạy đều đều trên đường, đột nhiên, trên tòa cao ốc phía trước có ánh phản quang chiếu vào họ!

Gần như lập tức, Vương Bưu hét lớn, “Mau xuống xe!”

Ngay lúc đó ở phía bên kia!

Sau bữa yến tiệc, lão gia tức tối gọi điện cho người của “bên kia”, “Bắt đầu thực hiện kế hoạch!”

Bạch Linh chúi đầu xuống, cô thấy lão thái gia tức tối như vậy, một câu cũng không dám nói.

Còn lão thái gia lại vô cớ trút sự bực tức lên người Bạch Linh, “Cái đứa vô dụng này, cút ra ngoài!”

Đuôi mắt Bạch Linh toàn sự lạnh lùng, cô không nói gì lui ra khỏi phòng của lão thái gia.

Sau khi vừa ra khỏi, Bạch Linh trầm mặt xuống, cô hướng thẳng về phía căn tầng hầm!

Không biết vì sao, hôm nay cô cứ thấy có một linh cảm không được tốt!

Con mắt bên phải của cô cứ nháy liên hồi!

Cô đưa tay đặt lên mí mắt, mấm chặt môi.

“Đại tiêu thư”

“Ngậm mồm!” Bạch Linh thét nhẹ, tâm phúc bên cạnh liền ngậm mồm im bặt.

Bạch Linh đi một đường thẳng tới hoa viên, cô mở cửa rồi dặn dò tay chân, “Các ngươi ở đây chờ ta.”

“Vâng!”

Bạch Linh đi xuống dưới tầng hầm, vừa mở đèn lên, cô giật mình phát hiện dưới này không có một bóng người, mặt cô biến sắc, “Người đâu rồi!”

Dưới tầng hầm không có chỗ để ẩn trốn, ánh mắt của Bạch Linh như đang scan toàn bộ căn hầm, nhưng rà soát mấy lần cũng không thấy một bóng người, cô nghiến chặt răng, phóng nhanh ra phỏi căn hầm!

“Đại tiểu thư.”

Bạch Linh không đếm xỉa đến tiếng gọi của kẻ khác, cô xông thẳng đến phòng của lão thái gia.

“Ông nội!”

Lão thái gia đang nghiêm nghị bàn bạc gì đó với Tô Vi Túc, thấy Bạch Linh xông vào, ông không hài lòng chút nào, “Cháu đến làm gì!”

“Mạc Tầm đâu!” Bạch Linh không kiềm chế được bản thân, cô hét lên, “Mạc Tầm ở đâu!”

Sắc mặt lão thái gia sầm xuống, “Cháu đang chất vấn ta?”

Bạch Linh nắm chặt nắm đấm, nhận thức được mình đang mất kiểm

soát, cô cắn chặt môi mình, nỗ lực lấy lại được nhịp thở rồi tiếp tục hỏi, “Ông nội, Mạc Tầm đang ở đâu? Lúc cháu bị nhốt trong phòng tối đã nói rõ rồi, cháu không có bất kỳ mục đích gì khác, chỉ cần có Mạc Tầm thôi.”

Lão thái gia vẫn không dễ chịu cho lắm, “Không phải hắn ở trong tầng hầm sao!”

Bạch Linh đột nhiên tim như trĩu lại.

Cô hoảng loạn nói, “Không có, dưới tầng hầm không có ai cả! Mấy cái khóa đều bị mở rồi, anh ta không có trong đó, chạy trốn rồi! Chắc chắn anh ta thừa cơ trốn đi, sao không có ai nhìn thấy vậy! Sao không ai nói cho cháu biết về tin anh ta đã bỏ chạy! Không được, cháu phải đi bắt anh ta trở lại!”

“Cháu đứng lại cho ta!”

Bạch Linh khựng người lại!

Lão thái gia sắc mặt vô cùng tức giận, ông đập bàn nói, “Tô Linh cháu một vừa hai phải thôi! 3 năm rồi, cháu muốn hành hạ Mạc Tầm, ta cho người đi bắt hắn về cho cháu hành hạ, bây giờ nỗi hận của cháu vẫn chưa nguôi sao? Chỉ là một thằng đàn ông thôi, chạy thì cho nó chạy, chỉ một mình hắn, chẳng thể làm được cái trò chống gì đâu, làm sao có thể làm tổn hại đến Tô gia được, tối nay, ngoài kia đang rất loạn, cháu không được ra ngoài!”

Không được phép!

Không được!

Đây là câu nói mà Bạch Linh được nghe nhiều nhất từ lão thái gia, cô

quay người lại, cắn chặt môi, ánh mắt sắc lạnh nhìn ông, “Ông nội, Mạc Tầm chính là động lực cho tất cả sự thay đổi của cháu, nếu anh ấy rời xa cháu rồi, chính cháu còn không biết cuộc sống của cháu còn nghĩa lý gì cho nên cháu nhất định phải bắt được anh ta về đây!”

Nói xong, Bạch Linh không còn màng đến sắc mặt khó coi của lão thái gia, cô chạy như bay ra khỏi đó. Sau khi rời khỏi sân vườn của lão thái gia, cô lập tức dặn dò tay chân đứng ngoài của mình, “Chuẩn bị xe, truy tìm Mạc Tầm trong toàn thành phố, nhất định phải đem anh ta về đây cho tôi!”

“Vâng!”

Nói rồi Bạch Linh bước nhanh ra cổng lớn!

Mạc Tầm!

Mạc Tầm!

Người đàn ông này là ám ảnh cả cuộc đời này của cô, chỉ những lúc có Mạc Tầm bên mình, trái tim như đã chết của cô mới có được chút nhịp đập, yêu sâu đậm bao nhiêu, hận cũng thăm thẳm bấy nhiêu! Cũng giống như tình yêu sâu đậm của cô với anh, sự hận thù cũng hằn sâu như vậy!

Người đàn ông này, nếu có chết cũng phải chết trong tay cô!

Xe đã được chuẩn bị khá nhanh, Bạch Linh ngồi lên, cô hỏi lính gác cổng, “Xe của Tiêu Lăng đi theo hướng nào?”

Lính canh cổng lấy tay chỉ theo một hướng!

Bạch Linh dặn tài xế, “Lập tức đuổi theo hướng đó!”

Nếu như Mạc Tầm thoát khỏi Tô gia, lựa chọn đầu tiên của anh ta sẽ là tiếp cận Tô Tố!

Về điểm này, cô vô cùng tin tưởng!

Cho nên, chỉ cần có thể tìm thấy Tô Tố thì nhất định sẽ tìm thấy Mạc Tầm!

Trong nhà tổ, lão thái gia nhìn Bạch Linh bất chấp tất cả mà xông đi, phổi ông tức đến muốn nổ tung!

Con nha đầu chết tiệt này, vì một thằng đàn ông mà dám cãi lại ông!

Nhưng mà, đáng chết, nhớ lại tối nay trong thành sẽ không được thái bình cho lắm, lão thái gia đành dặn dò Tô Vi Túc, “Nhanh, cho người chặn con nha đầu đó lại, tuyệt đối không để cho nó tiếp cận nhóm người của Tiêu Lăng!”

Chương 624

Tuy nhiên, có một số chuyện càng không muốn nó xảy ra, thì nó lại ắt sẽ xảy đến!

Đến khi có tin báo lại, nói rằng Bạch Linh đã đuổi theo hướng xe của toán người bên Tiêu Lăng, lão thái gia nghe vậy, ông đứng ngồi không yên.

“Nhanh! Mau mau cho người đi chặn nó lại!”

“Lão thái gia, sợ rằng không kịp rồi, đại tiểu thư đã đi được một lúc rồi ạ, hơn nữa lại chạy chiếc xe thể thao nhanh nhất đuổi theo bọn họ!”

Tô lão đầu suýt chút phun ra máu!

Sao lại có thể như vậy!

Sao lại có thể như vậy!

Chết tiệt!

Tiêu Vi Túc cũng bắt đầu lo lắng, Lão thái gia, bây giờ ta phải làm thê nào, nếu như đại tiểu thư đuổi đến đó, không chừng sẽ bị vạ lây đấy!”

Bị thương là còn nhẹ, sợ nhất là cả tính mạng cũng phải bỏ lại!

Lão thái gia cắn chặt răng!

Ông chỉ sợ có chuyện đó xảy ra!

Bạch Linh là đứa mà ông mất 3 năm tu rèn mới nên được như bây giờ, người kế thừa quý báu của ông nếu như có xảy ra chuyện gì, thì hậu quả tuyệt đối một mình ông không đủ để chịu trách nhiệm!

“Lão thái gia, hay là người mau chóng gọi điện cho bên đó dừng kế hoạch lại đi ạ, Lãnh Mạc và Tiêu Lăng, chúng ta có thể tìm cơ hội khác tiêu diệt, nhưng đại tiểu thư thì chỉ có một thôi ạ.”

Tô lão đầu tức muốn trào máu!

Khó khăn lắm ông mới lấy được lý do làm lễ mừng thọ 80 tuổi của mình để mời hai người đó đến Kinh Thành chúc thọ!

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, để chúng trở về thành phố A, đến lúc về được được địa bàn của mình, muốn động đến chúng khó như lên trời! Nhưng, Tô Vi Túc nói cũng có lý, cả nhà họ Tô chỉ có mỗi một người thừa kế này, nếu nó chết rồi thì sau này Tô gia giao lại cho ai?

Lão thái gia hận đến nỗi nghiến chặt răng!

Đợi đến khi nha đầu chết tiệt đó quay lại, nhất định ông sẽ giáo huấn cho ra đầu ra đuôi, để cho nó nhớ được mới thôi!

Lão thái gia hít một hơi thật sâu, rồi ông nhanh chóng điện cho “bên kia”, “Kế hoạch có thay đổi, không tiến hành nữa!”

Tuy nhiên, đầu bên kia chỉ cười nhẹ một tiếng, nói với một giọng tiếng Hán khá không chuẩn xác, “Xin lỗi lão thái gia, kế hoạch dã được bắt đầu thì không có lý gì để dừng lại, cho nên ngài nên ngồi đợi tin tốt đi.”

“Không được, cháu gái của tôi đang ở đó, các người phải lập tức dừng lại mọi hành động.”

“Ô! Vậy thì thật xin lỗi!”

Lão thái gia gằn giọng xuống, “Ý của ngài là gì!”

“Sorry, chúng tôi khó khăn lắm mới có thể có được cơ hội tốt như vậy để triệt tiêu Lãnh Mạc nên tuyệt đối sẽ không vì bất cứ lý do gì mà dừng kế hoạch. Cho nên tốt nhất, mong lão thái gia nhanh chóng bảo cháu gái của ngài tránh xa ra, không thì có lỡ làm cô ta bị thương, chúng tôi cũng sẽ rất lấy làm tiếc đấy.”

Lão thái gia tức quá liền bật cười, “Ngài James, lẽ nào ngài đang muốn đơn phương hủy hoại quan hệ hợp tác giữa hai bên sao?”

“Nếu lão thái gia thấy như vậy, chúng tôi cũng vô cùng bất lực!”

Đáng chết!

Lão thái gia phẫn nộ tắt bụp điện thoại.

“Lão thái gia.”

“Lập tức liên hệ với người của Bạch Linh, không cần biết bằng cách nào phải đem nó về đây!”

“Vâng!”

Tô Vi Túc tìm người đến. Người mà Bạch Linh đem đi toàn là những tâm phúc mà 3 năm nay khó khăn lắm cô mới huấn luyện được, cho nên khi nhìn thấy cái tên hiển thị trên thiết bị liên lạc, Bạch Linh lập

tức cho người cắt đứt toàn bộ mọi thiết bị không do dự.

“Lão thái gia, đại tiểu thư đã ngắt toàn bộ thiết bị liên lạc!”

“Choang——”

Lão thái gia tức tối giương tay đập bể mấy cốc trà!

Tô Nhiễm bước vào phòng đã thấy tình cảnh như vậy, ông tránh những mảnh vỡ trên đất, hỏi nhạt, “Sao vậy?”

Tô Vi Túc lập tức giải thích câu chuyện cho Tô Nhiễm nghe.

Tô Nhiễm lập tức sắc mặt thay đổi, “Cho nên các ông tìm người đi đón giết nhóm người của Tiêu Lăng?” Tô Nhiễm phẫn nộ nhìn lão thái gia, ông gào lên, “Ông đã quên điều tôi nói với ông rồi sao, ông dám làm tổn thương vợ của Tiêu Lăng, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ông đâu!”

Nói rồi, Tô Nhiễm xông ra ngoài!

“Giữ nó lại, mau mau giữ nó lại!”

Lập tức có người chắn Tô Nhiễm lại!

“Ông thả tôi ra! Tôi phải đi xem họ ra sao rồi!”

“Không được, ở đó quá nguy hiểm, ta không cho phép con được đi!” Lão thái gia trực tiếp ra mệnh lệnh, “Đưa lão gia về phòng, kẻ nào để cho nó bước ra khỏi phòng nửa bước, ta lấy mạng kẻ đó!”

“Ông thả ta ra!”

“Mang xuống!”

Lão thái gia thà để Bạch Linh chết cũng không muốn để con trai mình gặp nguy hiểm!

Chính vào lúc này, phía xa truyền đến một tiếng nổ kinh người.

“BÙM——”

Tiếng động lớn đến nỗi rung chuyển cả mặt đất dưới chân họ!

Lão thái gia nhanh chân bước ra sân.

Ngay sau đó, có cột khói nghi ngút bốc lên cao.

Trái tim của lão thái gia phút chốc thắt lại!

Sắc mặt của Tô Nhiêm từ đỏ chuyển sang tái, rồi lại từ tái chuyển thành một màu trắng bệch! Trong khi đám đông còn không rõ chuyện gì xảy ra, ông đẩy người đang giữ lấy mình, rồi chạy nhanh ra ngoài!

Lão thái gia chợt choàng tỉnh, “Mau giữ lấy nó!”

Thời gian tua lại 10 phút trước!

Bạch Linh khi đang đuổi theo nhóm người của Tiêu Lăng thì khi này, người của Lãnh Mạc đang đấu súng với đối phương. Họ đều ẩn mình, trốn trong những ngóc ngách, súng cũng là loại giảm âm, khi bắn lên người cũng chỉ nghe thấy một tiếng động nhỏ.

Ngay sau đó, tiếng súng của bên Lãnh Mạc cũng bắt đầu réo lên.

Tiếng động vang đi khá xa.

Trong một tòa nhà gần đó, James đang trầm tĩnh quan sát trận tình, thủ hạ của gã đến báo cáo, “Sir, cứ thế này thì không xong! Tiếng động sẽ rất nhanh thu hút được sự chú ý, chúng ta phải nhanh kết thúc kế hoạch trước khi quân lực của cớm đến!”

James cau mặt, trầm giọng nói, “Thực hiện kế hoạch thứ hai!”

“Vâng!”

Tay Tô Tố bị một tay Tiêu Lăng nắm chặt lấy, tay còn lại anh cầm một khẩu súng, Tô Tố giương mắt nhìn từng người bên mình ngã xuống, trong khi đó Tiêu Lăng và Lãnh Mạc cũng dần tiêu diệt từng tên bên đối thủ!

Tiếng súng bắt đầu hơi ngớt xuống.

Tiêu Lăng nắm chặt tay Tô Tố, “Có sợ không?”

“Không sợ!”

Trong hoàn cảnh này, không phải bọn họ chết thì là đối phương chết. Tô Tố cắn chặt răng, lúc này cô tuyệt đối không thể làm phân tâm anh được!

Mấy người nấp sau một bức tường.

Thấy phía đối phương không có động tĩnh gì, Lãnh Mạc nói, “Bọn họ chắc chắn không rút lui sễ dàng như vậy!”

Vương Bưu nghiến răng ken két, “Để em ra xem!”

“Cẩn thận đấy!”

“Đại ca yên tâm!”

Vương Bưu lăn người ra, anh lăn từ sau tường đến sau một thân cây to, trên cả con đường này không có lấy bóng một chiếc xe, nhưng, rất nnhanh sau đó, xuất hiện một chiếc xe lao như điên về phía họ.

Vương Bưu lập lờ nhìn thấy người lái xe, trên người hắn đeo đầy thuốc nổ!

Vương Bưu lập tức trợn tròn mắt, quay lại hướng góc tường hét lớn, “Mau chạy đi!”

Người này rõ ràng là muốn đánh bom cảm tử họ!

Anh tuyệt đối không thể để tên kia làm tổn hại đến lão đại!

Vương Bưu nâng súng tới tấp bắn vào chiếc xe điên kia.

Anh bắn được thùng xăng của xe, ngăn không cho nó chạy được đến chỗ của lão đại. Chiếc xe bị bắn trúng lốp, chuệnh choạng tiếp tục tiến đến.

Chết tiệt!

Qua ánh đèn đường, Vương Bưu nhìn thấy người trong xe đã rút bật lửa ra, bắt đầu châm ngòi nổ!

Chương 625

Lúc này một chiếc xe cái đại ca và mọi người tầm vài mét.

Nếu như thật sự phát nổ,chỉ cần ước chừng lượng thuốc nổ trên người người đó,ngay cả khi nó là một làn sóng khí cũng có thể nổ họ nát vụn không còn thừa một ai!!

Vương Bưu mắt mở to,nhưng căn bản không kịp phản ứng chặn lại.

Ngàn cân treo sợi tóc.

Một chiếc xe thể thao từ phía xa lao tới,đâm mạnh vào thân xe hơi,sự va chạm này đã đâm khiến cho chiếc xe hơi bay xa ra khỏi hướng đi ban đầu của nó, lực đâm quá mạnh làm cho chiếc xe hơi lùi xa phía sau vài mét.

Nhìn qua phía lớp cửa kính của xe hơi, Vương Bưu mơ hồ nhìn thấy gương mặt của Bạch Linh ở trong chiếc xe thể thao.

「Kít——」

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường tạo ra một âm thanh nhức tai tột cùng.

Mà lúc này, xe hơi bắt đầu bốc khói dày đặc!

Sắc mặt Lãnh Mạc biến đổi!

Xông về phía Lãnh Mạc và mọi người hét lớn 「nhanh nằm xuống

！」

Tiêu Lăng kéo tay Tô Tố nằm rạp xuống mặt đất, gần như không còn thời gian để đắn đo nữa,anh quay người đè lên trên người Tô Tố,ôm chặt lấy đầu mình, cả thân bao trọn Tô Tố phía dưới bảo vệ.

「Bùm——」

Tiếng nổ kịch liệt vang dội,nền đất cũng rung lên！

Dưới tác động của vụ nổ,Vương Bưu chỉ cảm thấy cả người rung lên, sau đó dần mất đi nhận thức.

……

Chiếc xe hơi bị nổ tung rời ra từng mảnh,chiếc xe thể thao cũng vậy không hề may mắn chút nào, từng mảnh sắt của xe bị nổ bay tứ tung, lực mạnh đến nỗi có tính sát thương rất lớn, có thể găm những mảnh sắt đó xuyên qua tường.

Và người kết trên xe chắc chắn cũng sẽ không thể có may mắn được！

Ngay tại hiện trường bị nổ tung người rồi！

Cùng với làn sóng khí đó, chắn chắn toàn thân nát vụn rồi！

Bạch Linh nghĩ bản thân sẽ bị báo ứng nhưng không thể ngờ được rằng báo ứng lại tới nhanh như vậy,trước khi xe phát nổ, cô chỉ kịp quay đầu lại nhìn Mạc Tầm một lần,ánh mắt của Mạc Tầm lại chỉ nhìn chăm chú về phía Tô Tố！

Nếu như có thể, cô thật sự không muốn dùng cách này để cứu mạng

Tô Tố bọn họ!

Nhưng……Mạc Tầm đang ở cùng bọn họ, cô đã nói rồi, Mạc Tầm mà chết, cũng chỉ được chết kết trong tay cô, cho nên……cô không hề đắn đi suy nghĩ gì xông thẳng tới!

HA——

Mạc Tầm!

Nếu như anh vẫn sống, em cứu mạng anh,anh nhất định mãi mãi sẽ nhớ tới em!

Nếu như anh mà chết……

Vừa hay, chúng ta sẽ gặp nhau dưới địa phủ!

……

Cùng lúc đó,tầng lầu của James ở trong toà nhà cao tầng cũng rung chuyển,nhìn về phía ngọn lửa cao vút trời ở nơi không xa là mấy kia,nụ cười của James càng thâm sâu hơn.

「James tiên sinh……」

「Đi xem xem có còn ai sống sót không,giết hết！」

「Vâng！」

Tuy nhiên, người của James vẫn chưa kịp tới nơi,Tô Nhiễm đã đưa người kịp tới nơi rồi!

Tô Nhiễm không chỉ tới một mình,còn đưa theo tất cả những người

thân cận,mỗi người đều đem theo vũ khí tới hiện trường.Tô Nhiễm nhìn thấy toàn cảnh là tan hoang,sắc mặt càng tái đi,ông chạy thật nhanh tới phía bên cạnh ánh lửa 「Tố Tố,Tố Tố！ Tiêu Lăng,các con đang ở đâu！」

Tuy nhiên,hoàn toàn không có một người nào hồi âm lại ông.

Tận đáy tâm Tô Nhiễm u ám không tưởng,đột nhiên A Trung gọi một tiếng「Lão gia,ở đây！」

Tô Nhiễm nhanh chóng thuận theo hướng A Trung gọi đi qua đó,nhìn thấy tình hình trước mắt,trước mắt như trống rỗng tâm can vỡ nát,Tô Tố và Tiêu Lăng nằm gọn ở góc tường,Tiêu Lăng cả người phục trên người Tô Tố, trên lưng anh găm rất nhiều mảnh sắt nhỏ,toàn thân máu đỏ lênh láng,vô thanh vô tức nằm ở đó,không biết còn sống hay chết,còn Tô Tố được bảo vệ dưới thân anh kia ánh mắt nhắm chặt,không nhìn thấy tình hình thân thể thế nào.

Tô Nhiễm đi như bay qua đó！

「A Trung,nhanh đưa bọn họ lên xe,ngay lập tức đưa tới bệnh viện！」

「Vâng！」

Phía bên Tô Nhiễm vẫn chưa kịp đưa người lên xe,đã nghe thấy có tiếng xe tiến tới！

Tô Nhiễm tâm u ám hơn！

Lẽ nào những người này còn có hậu chiêu！

Ông quay lại phía sau nhìn,nhìn thấy đội quân thuộc về quân đội,cả

người bỗng thấy nhẹ nhõm hơn!

Lực lượng vũ trang ở trên xe bọc thép đều nhảy xuống, và người đi phía trước không phải là ai khác, đó là chú của Tiêu Lăng!

Tiêu Quốc Chinh sau khi nhận được điện thoại của Tiêu Lăng ngay lập tức nhanh chóng đưa binh tới,nhưng không nghĩ được rằng,vừa mới đi được nửa đường đã nghe thấy một tiếng nổ dữ dội,ông nhanh chóng tăng tốc độ,nhưng vẫn là đến muộn mất rồi!

Tất cả lực lượng vũ trang trong tay đều cầm vũ khí hướng về phía Tô Nhiễm!

A Trung nhanh chóng chặn ngay trước mặt Tô Nhiễm 「Mọi người đừng hiểu nhầm! Chúng tôi không phải tới giết họ,chúng tôi tới đây cứu người!」

Tiêu Quốc Chinh nhìn một chút tình hình,lại nhìn về phía Tô Nhiễm,ông cũng quen biết Tô Nhiễm 「Tô tiên sinh! 」

「Là tôi! 」Tô Nhiễm chỉ vào Tiêu Lăng và Tô Tố「Nhanh cứu bọn họ ! 」

Tiêu Quốc Chinh nhìn ánh mắt gấp gáp của Tô Nhiễm,ngạc nhiên cau mày lại

Ánh mắt khẩn cấp này thật sự không phải cố tình tạo ra.

Ông gật đầu「Yên tâm đi,giao cho tôi,nhưng cũng cần phiền Tô tiên sinh đi cùng chúng tôi một chuyến.「

「Được,tôi đi cùng với các anh!」

……

Khi Tô lão đầu vừa mới tới hiện trường, tất cả đã trở lại hiên trạng rất yên lặng!

Tô Nhiễm để A Trung ở lại hiện trường,chính là để đợi Tô lão thái gia tới nói rõ cho ông ấy biết tình hình hiện tại.

「Chuyện này tốt cuộc là như thế nào, Tô Nhiễm đâu, Bạch Linh đâu! 」

A Trung vội vàng trả lời「Lão thái gia,lão gia vừa mới tới đây đã bị người của quân đội đưa đi,chắc không có nguy hiểm gì,còn đại tiểu thư……」

「Nó đâu! 」

Lão thái gia mặt phẫn nộ!

Ông ngược lại không lo lắng cho Tô Nhiễm.

Người của quân đội dù có lợi hại như thế nào,cũng không thể vô duyên vô cớ bắt một người không liên quan được,việc này lại không có liên quan gì tới Tô gia bọn họ,toàn bộ đều là do người khác gây ra! Ông bây giờ muốn tìm thấy Bạch Linh nhất!

Bạch Linh đam không nghe theo lời,để xem ông tìm thấy cô ấy sẽ trừng phạt với ấy như thế nào！

A Trung chỉ vào chiếc xe đang bùng cháy thảm hại kia,cổ co lại thì thầm 「đại tiểu thư……không còn nữa rồi！」

Lão thái gia lảo đảo！

「Cậu nói cái gì? 」

「Khi chúng tôi đến đại tiểu thư đã không còn nữa,lão gia nói……có khả năng là nhìn thấy trên xe của người khác buộc thuốc nổ, muốn hại Mạc Tầm……cho nên đại tiểu thư lái xe đâm lên,cùng sống chết với bọn họ」

Lão thái gia toàn thân lại lảo đảo!

Tô Vì Túc lo lắng đỡ ông「Lão thái gia！」

Lão thái gia hai mắt đỏ dần lên,tức giận nói「Đồ vô dụng! Đồ vô dụng,vì một tên đàn ông mà ngay cả cái mạng nhỏ cũng không cần nữa,nếu như sớm biết như vậy……sớm biết cô ta không có khí phách như vậy,làm sao mà ta lại phải nuôi dưỡng cô ta ba năm nay cơ chứ,ta……」

「Lão thái gia,sự việc đã như vậy rồi,ngài có hối hận như thế nào cũng không còn tác dụng nữa,đại tiểu thư cũng đã ra đi rồi, ngài đừng quá đau thương……」

Đau thương！

Đau thương cái chó gì!

Người thừa kế mà ông ta vất vả khổ cực nuôi dưỡng chỉ vì như thế này mà chết, trong mắt lão thái gia chỉ còn tràn ngập sự u ám uất hận「người bên đó ngay cả người thừa kế của ta cũng còn dám giết! sau này Tô gia chúng ta sẽ phân đứt đoạn đối đầu với bọn họ! 」

「Vâng！」

Lão thái gia nghiến chặt răng 「Cái tên Mạc Tầm đó thì sao！」

A Trung chỉ và cái xác ở góc kia của Mạc Tầm「khoảng cách của Mạc tiên sinh quá gần so với địa điểm phát nổ,toàn thân bị nổ tung rồi……đã chết rồi！」

「Được được được！chết là tốt！」

Lão thái gia nghiến chặt răng,kể cả không chết,ông ta cũng sẽ giết chết Mạc Tầm！

Không phải vì Mạc Tầm,người thừa kế mà ông ấy nuôi dưỡng ba năm nay lại chết như vậy sao!

Chương 626

Khi Tô Tố lại một lần nữa mở mắt bắt đầu có ý thức,cảm giác toàn thân trên dưới đều đau nhức！

Cô động đậy, từng tế bào trên cơ thể đều như đang gào thét.

Thân thể cô vừa cử động,người ở bên cạnh đã nắm chặt lấy tay cô「Tố Tố, Tố Tố con sao rồi?」

Tô Tố chỉ cảm giác bên tai như có tiếng ong ong,nhìn thấy có người đang nói,nhưng căn bản không biết đang nói gì.

「Bố？」

「Là bố là bố！」

Tô Nhiễm nắm chặt bàn tay của Tô Tố, nhìn thấy cô ấy tỉnh lại,cuối cùng nước mắt ông cũng rơi xuống「Tố Tố, con làm bố sợ chết mất, con có biết không con đã hôn mê hai ngày rồi,bố đều không biết phải làm sao nữa!」

Tô Tố vẫn không thể nghe thấy bố mình đang nói gì,chỉ khó khăn nhìn ông.

「Tố Tố,con không nghe thấy bố nói gì sao?」

Y tá trong phòng bệnh nhìn thấy tình trạng này,nhịn không nhịn được nói「Tô tiên sinh,vị trí của bà Tô quá gần với nơi phát nổ,cho nên đã bị thương tới màng nhĩ,vừa mới tỉnh dậy không nghe thấy tiếng nói

là chuyện rất bình thường,qua hai hôm sẽ dần đỡ hơn thôi. 」

Tô Nhiễm nghe thấy y tá nói vậy mới thấy nhẹ nhõm chút ít.

Tô Tố đã nhớ lại tình hình khi phát nổ,cô đột nhiên tung chăn ra đi xuống giường「Bố,Tiêu Lăng đâu,Tiêu Lăng anh ấy đang ở đâu rồi? Anh ấy có bị thương hay không,anh ấy thế nào?」

Tô Nhiễm thở dài.

Y tá nhanh chóng tìm giấy bút.

Tô Nhiễm viết lên trên giấy: 「Tiêu Lăng bị thương,nhưng con đừng lo lắng quá,chỉ là những vết thương ngoài da,vị trí các con đứng cách nơi phát nổ xa chút ít,cho nên vẫn không sao.Tiêu Lăng bây giờ đang ở trong phòng bệnh nằm, vẫn chưa thể xuống giường được, nhưng cậu ấy cũng đã tỉnh lại rồi.」

Tô Tố lúc này mới thấy nhẹ nhõm hơn！

Chỉ cần người không sao,không sao là được rồi.

Cô lật chăn xuống giường「Bố,con muốn đi xem anh ấy.」

Tô Nhiễm đắn đo một chút,Tô Tố nhìn thấy hoang mang nói「Con đảm bảo,con chỉ nhìn anh ấy một chút,nhìn thấy anh ấy không sao con sẽ quay lại truyền dịch ngay lập tức！」

Aizz!

Nếu như không để cô đi xem chút,sợ là cô sẽ không thể yên tâm.

Tô Nhiễm nói 「Bố đi cùng con！」

Tôi Nhiễm dìu Tô Tố xuống giường.

Chân vừa chạm đất,hai chân Tô Tố nhũn như hai sợ mì,suýt chút nữa ngã xuống đất, Tô Nhiễm nhanh chóng dìu cô, Tô Tố đem hết sức lực dựa vào người bố.Từ phòng bệnh đi ra là hành lang dài hun hút,ở hành lang thỉnh thoảng có vài quân nhân mặc quân phục đi qua,và cũng thỉnh thoảng là vài người y tá.

Tô Tố kinh ngạc！

Đây là nơi nào, sao lại nhiều quân nhân tới vậy?

Thỉnh thoảng nhìn thấy nét nghi hoặc của ông,Tô Nhiễm nhẹ nhàng nói「Đây là bệnh viện quân đội.」

Tai Tô Tói nghe thấy được chút âm thanh rồi,mặc dù chỉ là phần nhỏ các tế bào,nhưng vẫn có thể phân biệt được!

「Chúng ta ……sao lại ở đây? 」

Tô Nhiễm kinh ngạc không tưởng「Con có thể nghe thấy tiếng của bố rồi sao? 」

「Vâng,nhưng âm thanh rất nhỏ.」

Tô Nhiễm cũng đã rất vui rồi,ông dìu Tô Tố tiến về phía trước,nói cao giọng「Bố vốn định đưa con và Tiêu Lăng đưa tới bệnh viện trong thành phố,nhưng chưa kịp đưa đi chú của Tiêu Lăng đã kịp tới nơi rồi,bị bọn họ đưa tới đây.Bố nghĩ bệnh viện này ăn toàn hoen,phương pháp kỹ thuật cũng phát đạt hơn,cho nên đi cùng các con tới đây!」

Thì ra là như vậy！

Tình hình của Tiêu Lăng cũng không có vấn đề gì,Tô Tố đã suy nghĩ về những vấn đề khác,cô đắn đo một chút mới hỏi「Bố……trước khi phát nổ,con thấy một chiếc xe lao tới,ngồi trong xe ……hình như là Bạch Linh?」

Nhắc tới Bạch Linh, bước chân Tô Nhiễm dừng lại một chút! dưới ánh mắt của Tô Tố,ông gật đầu nhẹ「Đúng vậy,người đó là Bạch Linh！」

Tô Nhiễm mặc dù đối với tất cả các hành động của Bạch Linh đều thấy không quen,nhưng lần này, ông không thể không cảm kích Bạch Linh!

Nếu như không có Bạch Linh lái xe đâm chiếc xe đó bay ra xa vài mét,cũng có khả năng tối hôm đó, tất cả mọi người ở nơi đó đã chết hết rồi!

Tô Nhiêm thở dài！

Không cần biết Bạch Linh vì bất kỳ lý do nào làm việc này, ông đều rất cảm ơn cô ấy.

Tô Tố trì nghi một chút lại hỏi 「Thế Bạch Linh……」

「Chết rồi! Ngay cả xác cũng không còn！」

Tô Tố không có ngạc nhiên, phát nổ như thế, lực xung kích lớn như thế, cô và Tiêu Lăng đứng cách xa ở tận ngoài tới mười mấy mét còn bị thương tới như vậy,càng không thể nói tới Bạch Linh ở ngay chính trung tâm của trận nổ như thế!

Tô Tố trong tâm có chút lộn xộn！

Cũng có thể trong tất cả,chỉ có cô có thể đoán được tất cả những gì mà Bạch Linh làm.

Cô ấy làm tất cả, chỉ vì người đàn ông đó——Mạc Tầm!

Tình yêu và nỗi hận thù mà Bạch Linh dành cho Mạc Tầm đều đã đi tới cực độ, nhưng có một điều cô ấy không thể nhịn, không thể chịu được đó là Mạc Tầm sẽ chết trước mặt cô ấy,cho nên mới có chuyện này xảy ra.

Tô Tố nhắm mắt thở dài.

Người đã mất như một ngọn đèn tắt！

Bạch Linh đã từng hại chết cô một lần, ngày hôm nay cũng coi như cô ấy cứu cô và Tiêu Lăng một mạng, từ nay về sau, cô đối với người phụ nữ này không còn ý hận thù gì nữa!

Tất cả đều như khói biến mất vậy!

Trong lúc suy nghĩ Tô Tố không hề phát hiện; Tô Nhiễm ở bên cạnh nhìn cô có lời muốn nói nhưng lại không nói được,cuối cùng đem tất cả những lời muốn nói nuốt ngược trở lại.

Thôi vậy!

Đợi chút nữa Tiêu Lăng chắc sẽ nói với cô!

Tô Tố rất nhanh đã đi tới phòng bệnh của Tiêu Lăng, Tiêu Lăng cũng ở trong một phòng đơn, Khi cô tới cửa phòng thì nhìn thấy Tiêu Lăng mặt trầm như nước đang nói chuyện gì đó với chú, nghe thấy tiếng

bước chân của cô, nhìn thấy cô liền không nói gì nữa, sau đó nở một nụ cười ấm áp với cô.

Tô Nhiễm dìu Tô Tố đi vào trong phòng.

Tiêu Quốc Ching mặc quân phục, nhìn thấy Tô Tố tới liền từ ghế đẩu đứng lên, ông nói với Tiêu Lăng「Có chuyện gì ngày hôm khác chúng ta nói tiếp, hai cháu có gì nói chuyện với nhau nhé.」

Tô Nhiễm dìu Tô Tố ngồi xuống cạnh giường, cũng đi ra ngoài phòng bệnh,còn chu đào đóng cửa phòng lại giúp bọn họ.

Tiêu Lăng bởi vì lưng có vết thương cho nên chỉ có thể nằm sấp ngủ, bộ dạng có chút hoạt kê, Tô Tố cười không nổi.

「Tốt hơn chút chưa? 」

「Anh không có vấn đề gì lớn lắm.」Tiêu Lăng nắm lấy tay Tô Tố「Ngược lại là em, hôn mê hai ngày rồi, khi anh đi tìm em em vẫn đang ngủ, bây giờ cũng tỉnh lại rồi, không đi anh thật sự lo lắng chết mất.」

Tô Tố đảo tay nắm lấy tay Tiêu Lăng「Tiêu Lăng, em muốn ôm anh」

「Có gì khó khăn đâu！」

Tiêu Lăng từ trên giường bệnh ngồi dậy, mở rộng vòng tay ôm Tô Tố vào trong lòng!

「Aiz,vết thương của anh……」

「Không sao！」

Tô Tố không dám ôm anh, sợ sẽ chạm vào vết thương ở sau lưng.

Tô Tố thu lại trong lòng Tiêu Lăng, không nói gì khóe mắt đỏ lại.

Cảm nhận được hơi ấm của anh, cô mới cảm thấy có cảm giác thật tại, trong đầu chỉ có mấy chữ—— Sống sót sau hoạn nạn!

Việc xảy ra vào tối hôm trước đối với cô mà nói thật sự chỉ có thể là chuyện xảy ra ở trên tivi mà thôi!

Cô nhìn thấy nhiều người như vậy, quen cũng có không quen cũng có, tất cả đều ở trước mắt mà chết đi, lúc đó cô chỉ có một cảm giác, cảm giác bản thân cũng có thể chết!

Nhưng bây giờ, được Tiêu Lăng ôm, cô rất may mắn.

Vẫn may bọn họ còn sống.

Một lúc sau hai người họ mới tách nhau ra.

「Nhanh nằm xuống.」

Tiêu Lăng vẫn bất động「Tô Tố, anh còn có một chuyện muốn nói với em, em chuẩn bị tâm lý.」

「Chuyện gì？」

「Lãnh Mạc cậu ấy……chết rồi！」

Chương 627

Tô Tố toàn thân cứng đơ,không dám tin

Nhìn Tiêu Lăng！

「Anh nói gì cơ？」

Gương mặt Tiêu Lăng còn đau khổ gấp vạn lần Tô Tố, anh ôm mặt,nghẹn ngào nói 「Là thật, khoảng cách cậu ấy đứng gần nơi phát nổ hơn chúng ta,cho nên……không thoát khỏi nạn đó！」

Tô Tố không nói được bất kỳ câu nào！

Lãnh Mạc chết rồi！

Sao anh ấy chết, sao anh ấy lại có thể chết được！

Anh ấy chết rồi, Trương Hân phải làm sao, đứa bé trong bụng Trương Hân phải làm sao?

Trương Hân yêu Lãnh Mạc như vậy, nếu như biết tin này, cô ấy sẽ thế nào? Tô Tố không dám tưởng tượng tiếp

「Sao lại có thể như thế……」

Tiêu Lăng ôm chặt Tô Tố, một câu cũng không nói được gì.

「Xác thì sao, xác anh ấy thì sao?」

Ánh mắt Tiêu Lăng chớp một cái「Khoảng cách của cậu ấy gần quá gần với vị trí phát nổ, xác……bị nổ tung rồi！」

Thân xác cũng không còn！

Tô Tố cắn chặt môi, sao lại có cái chết thương tâm tới vậy！

Sao lại như thế！

「Thế ……Vương Bưu thì sao?」

「Vương Bưu cũng tỉnh rồi, bây giờ đang lo hậu sự cho Lãnh Mạc, ngày mai chúng ta sẽ quay về thành phố A.」

「Ngày mai？」Tô Tố gấp gáp 「Sức khỏe của anh có được không, bố em nói anh vẫn chưa được xuống giường.」

「Anh không sao, đều là vết thương ngoài đã thôi.」Tiêu Lăng thở dài「Tô Tố, thân thể của Lãnh Mạc bị nổ tung khắp nơi đều có,Vương Bưu tỉnh lại hay lập tức tới hiện trường thu gom tìm kiếm thân thể anh ấy……Bây giờ đã tìm đủ rồi,thời tiết hiện tại quá nóng, nếu như không nhanh chóng đưa về thành phố A, sợ rằng……sẽ thối rữa hết mất……」

Tô Tố khoé mắt đỏ rực.

Thật quá tàn nhẫn!

Nếu như Trương Hân nhìn thấy tình hình này, khẳng định sẽ ngất mất!

……

Tô Tố không có trở lại giường bệnh của mình, mà cho người tìm một chiếc giường nhỏ, đặt trong phòng Tiêu Lăng, yên tâm ở bên cạnh anh.Sự ra đi của Lãnh Mạc làm cô càng cảm thấy có thể ở bên cạnh người mình yêu thật không dễ dàng gì,cho nên, cô càng trân trọng từng giây từng phút ở bên Tiêu Lăng.

Ngay chiều hôm đó, Tiêu Quốc Chính từ bên ngoài đem tới hai chiếc điện thoại.

Một là của Tiêu Lăng, một là của Tô Tố!

Điện thoại của Lãnh Mạc cũng bị phát nổ thành từng mảnh rồi!

Tiêu Quốc Chinh đem điện thoại hoàn trả hai người họ「Dù gì hai đứa cũng tỉnh lại rồi nên đem đồ vật riêng hoàn trả lại cho hai đứa, điện thoại hai ngày hôm nay liên tục vang, chúng tôi đều không nghe máy, đợi chút nữa chắc chắn sẽ lại gọi tới, hai đứa xem xem thế nào rồi quyết định nghe hay không nhé.」

「Cảm ơn chú」

Tiêu Quốc Chính lắc đầu đi ra ngoài.

Tô Tố mở điện thoại ra,điện đã được sạc đầy,Cô mở điện thoại nhìn một cái, trong vòng hai ngày, đã có gần trăm cuộc nhỡ không nghe máy!

Tám mươi phần trăm đều là Trương hân gọi!

Còn có Mộ Bạch, hai đứa trẻ, Tiêu Khả, Tiểu Hy……Đều liên tục gọi tới.

Tô Tố đang xem lịch sử cuộc gọi đột nhiên điện thoại vang lên lần

nữa.

Tô Tố nhìn thấy trên trên màn hình hiển thị đột nhiên lo lắng nhìn về phía Tiêu Lăng「Tiêu Lăng,là Trương Hân!」

「Nghe đi.」

Nghe?

Nhưng nghe rồi phải nói gì đây!

Cô cơ bản không biết phải nói gì với Trương Hân vào lúc này.

Tô Tố giật mình nghe máy, vừa mới tiếp điện thoại, người phía bên kia có chút ngẩn người,ngay lập tức sau đó nhanh chóng nói 「Tố Tố, Tố Tố! bọn em sao rồi, chị xem tin tức thấy nói Kinh Thành bên đó bị nổ, còn xảy ra công kích bằng súng, mọi người tất cả sao rồi, có bị thương không? Có phải là người nhà Tô gia tính toán làm hại bọn em không! Điện thoại Lãnh Mạc chị gọi đều không liên lạc được, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi, mọi người vẫn tốt chứ, nhanh nói cho chị biết!」

Trong tim Tô Tố quặn thắt lại!

「Chị Tiểu Hân……chị đừng kích động, nghe em nói！」

Trương Hân ở phía bên đó nghe thấy tiếng u ám đau khổ của Tô Tố, đột nhiên có dự cảm không tốt, cô nắm chặt điện thoại, khoang mắt bắt đầu đỏ dần.

Sau khi Lãnh Mạc đi Kinh Thành,ngày nào cũng có một thời gian cố định gọi điện cho cô!

Nhưng hôm trước đột nhiên không thấy bóng người nữa, mới bắt đầu cô chỉ nghĩ là cũng có thể do bận quá, bận đến nỗi quên mất rồi, cho nên cô gọi điện cho Lãnh Mạc, nhưng điện thoại cứ mãi là trạng thái không gọi được.Từ trước tới giờ chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế này, cô ở bên Lãnh Mạc đã mười một năm, điện thoại của anh từ trước tới giờ chưa bao giờ ở tình trạng gọi không được!

Tim cô ngay lập tức trầm xuống！

Cô gọi vào máy của Tô Tố và Tiêu Lăng, bao gồm cả Vương Bưu, nhưng tất cả mọi người đều rơi vào tình trạng không liên lạc được.

Cô một đêm không thể chợp mắt.

Vào ngày hôm sau xem tin tức, nhìn thấy Kinh Thành phát sinh vụ nổ, nhìn thấy phóng viên quay hiện trường vụ nổ, trái tim đau đớn của cô càng khó thở hơn, cô liền có ngay dự cảm, dự cảm nơi này chính là nơi Lãnh mạc bọn họ gặp nguy hiểm!

Mặt đất toàn máu tươi!

Ngay cả những cây to cũng bị nổ hủy hoại!

Ngay cả nhà cao tầng cũng bị nổ sập, mặt đất còn bị nổ nguyên thành một cái động lớn!

Cô càng không tưởng tượng được, tình hình như thế này, Lãnh Mạc bọn họ ……phải làm sao thì mới có thể an nhiên vô dạng được!

Sự việc phát sinh đã hai ngày, hai ngày cô đều không ngủ được!

Cô bất kể gọi điện thoại, bây giờ cuối cùng cũng gọi được rồi, nhưng tiếng nói của Tô Tố sao lại đau khổ như vậy, sao lại đầy lòng trắc ẩn?

Tay Trương Hân nắm chặt điện thoại nhưng run lên kịch liệt, giọng nói của cô cũng đang run lên 「Tố ……Tố Tố, em đừng dọa chị, bọn em chỉ có bị thương, bây giờ đang ở trong bệnh viện phải không? Bọn em đang ở trong bệnh viện nào, bây giờ chị nhanh chóng bay qua đó!」

「Trương Hân……Lãnh Mạc không còn nữa rồi！」

Nhịp tim Trương Hân thình lình dừng lại, nước mắt không thể khống chế nổi cứ thể rơi xuống, cô cười gượng giả bộ mạnh mẽ「Không！Không thể nào thế được,Tố Tố, em đừng trêu chị, chuyện này một chút cũng không buồn cười gì cả, Lãnh Mạc anh ấy khỏe mạnh như vậy, cứng cáp như vậy không dễ dàng gì đánh đổ được, anh ấy sao mà lại chết được?Bên cạnh anh ấy có nhiều vệ sĩ như thế, cánh tay bên cạnh của anh ấy cũng đều rất lợi hại, sao mà anh ấy lại chết được chứ! có phải giống như là trên phim hay diễn, chân của anh ấy bị nát rồi, hoặc là mặt anh ấy bị biến dạng thôi, cảm thấy gặp chị anh ấy mặc cảm, cho nên bảo em nói với chị như vậy? em, em mau nói với anh ấy, cho dù anh ấy có biến thành như thế nào chị cũng không chê anh ấy đâu, nhưng ……」

Trương Hân nức nở khóc「Nhưng anh ấy dám như vậy lừa chị…… cả đời này chị nhất định sẽ không tha thứ cho anh ấy.」

Tô Tố nghe thấy tiếng Trương Hân trong điện thoại khóc không thành tiếng, cô ấy minh rõ ràng đã tin rồi, chỉ là trong tim vẫn còn đang cố bấu víu vào một chút hy vọng mà thôi.

Khoang mắt Tô Tố cũng đỏ dần.

「Trương, đưa bé trong bụng chị bây giờ là đứa bé duy nhất của Lãnh Mạc, mong chị……cứ cho là vì anh ấy, chị mạnh mẽ một

chút.」

Điện thoại, đột nhiên phát ra tiếng khóc dường như đang đứt lìa vỡ nát tim gan của Trương Hân.

Cô ấy khóc đau khổ như thế, như một đứa trẻ bị bỏ rơi, khóc như thấy được cô ấy đang mất đi cả thế giới của mình rồi.

Tô Tố càng nghe càng thấy đau lòng hơn.

Tại vì sao, ông trời sao lại cứ phải trêu chọc con người đến như vậy!

Trương Hân cô ấy không dễ dàng gì mới có thể tha thứ cho Lãnh Mạc, hai người họ nhìn tưởng chừng như thấy được hạnh phúc rồi, tại sao lại vào ngay lúc này giáng cho cô ấy một đòn nặng tới như vậy!

「Trương Hân, ngày mai bọn em sẽ đưa Lãnh Mạc cùng quay về thành phố A!」

Chương 628

Buổi sáng sớm ngày thứ hai, Tiêu Lăng và Tô Tố sớm đã thức dậy, dọn dẹp xong và chỉ chờ đợi Vương Bưu!

Đến 8 giờ Vương Bưu mới ôm một chiếc hộp lớn, xuất hiện trước mặt hai người với khuôn mặt mệt mỏi, “Chúng ta đi thôi!”

Ánh mắt Tô Tố nhìn vào chiếc hộp lớn trong vòng tay Vương Bưu.

Nghĩ đến trong đây đựng các phần xương còn lại của Lãnh Mạc. Tô Tố đỏ mắt quay đầu qua.

“Đi thôi!”

Một vài người ra khỏi bệnh viện, đây là bệnh viên quân đội, công việc quân đội của Tiêu Quốc Chinh rất bận rộn, không thể tiễn hai người, vì thế tìm đến bảo vệ của ông ta, bảo vệ đưa một số người đến cửa chính và một số người đưa lên xe như sắp xếp, sau đó nói với những người này, “Chúng tôi sẽ đưa quý vị đến sân bay, ở bên sân bay có cơ quan cấp cao đã sắp xếp trực thăng, quý vị ngồi lên máy bay sẽ nhanh chóng đến được thành phố A. Sau khi đến thành phố A thì nhớ gọi điện thoại để báo bình an.”

Tiêu Lăng gật gật đầu, “Giúp tôi cám ơn Bác!”

Bảo vệ lắc đầu, không nói gì và bỏ đi

……

Tiêu Lăng và Tô Tố đặt chân lên hành trình trở về thành phố A, Tô Nhiễm cũng về Tô gia.

“Lão gia, cuối cùng ông cũng về rồi, nếu không về nữa thì lão thái gia bên đó sẽ kêu lực lượng quân đội đàm phán.

Tô Nhiễm trông kiệt sức, “Không có gì phải lo lắng cả, tôi đâu có vi phạm pháp luật, người bên quân sự không phải là không biết lý lẽ, sẽ không làm gì tôi đâu!”

A Trùng nhìn dáng vẻ của Tô Nhiễm, do dự một hồi rồi nói, “Lão gia, hai ngày nay tâm trạng của Lão thái gia rất xấu, rất dễ nổi giận, đợi một chút….um…..ngài cẩn thận chút!”

Tô Nhiễm cười nhạt!

Người đào tạo kế thừa 3 năm đã không nói gì rồi, ông ta không đau lòng mới lạ!

Tô Nhiễm vừa tiến về phía trước vừa hỏi A Trung, “Xác của Bạch Linh….lấy về đây chưa?”

A Trung lắc đầu, “Đại tiểu thư bị nổ đến xác lẫn xương đều không còn, một chút linh tinh cũng tìm không ra, với lại….những người thân xung quanh đại tiểu thư đáng lẽ đi tìm xem có di vật nào không, nhưng lão thái gia giao rồi, ai cũng không được đi tìm, không thì sẽ giết chết người đó! Sau đó thì không ai dám đi tìm nữa.”

Tô Nhiễm gật đầu!

Ông ta sớm đã đoán ra rồi!

Bạch Linh mà sống thì đối với lão thái gia chỉ là một công cụ, Bạch

Linh chết rồi thì đối với ông ta…..cái gì cũng không phải!

Với lại ông ta…

Không bao giờ nhớ bất kỳ ân tình nào với người không có giá trị hoặc chuyện gì đó.

Hơ-----

Nói thẳng ra, người lạnh lùng vô tâm nhất là ông ta!

Tô Nhiễm ra lệnh cho A Trung, “Cậu đi qua đến hiện trường của Bạch Linh xem có tìm thấy được di vật nào không, nếu như tìm thấy thì đem về đây….”

“Nhưng mà bên lão thái gia…”

Tô Nhiễm một ánh nhìn lướt qua.

A Trung lập tức gật đầu, “Vâng, thuộc hạ rõ rồi!”

A Trung rút lui ra ngoài, Tô Nhiễm tiếp tục bước về phía trước, bất kể chuyện gì, Bạch Linh có lầm nhiều điều xấu xa nhưng cũng là con ruột của ông ta, nếu như được, ông cũng không muốn Bạch Linh trở thành một linh hồn, đây xem như là điều cuối cùng một người cha có thể làm cho cô ta.

Chôn cất cô ấy, nhưng hy vọng…nếu như có thể trùng sinh, cô ta có thể đầu thai đến một gia đình bình thường, hạnh phúc vui vẻ suốt đời.

Tô Nhiễm thở dài, không đi đến chỗ lão thái gia, trực tiếp về sân vườn của mình.

Nhưng trong Tô gia khắp nơi đều là ánh mắt của lão thái gia, chuyện ông ta về nhà tự nhiên cũng không giấu qua mặt lão thái gia, Tô Nhiễm vừa mới ngồi xuống chiếc ghế bành, lão thái gia và Tô Vi Túc đã đến sân vườn của ông ta.

Tô Nhiễm nghe thấy tiếng bước chân, ánh mắt cũng không ngước nhìn lên.

“Tôi mệt rồi, các ngươi đều đi ra!”

“Tô Nhiễm…”

Tô Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc nét liếc nhìn lão thái gia, “Làm sao, cuối cùng ông cũng mãn nguyện rồi, câu kết với xã hội đen bên phía Châu Âu, muốn sử dụng quyền lực của họ để xử đi cái thằng Lãnh Mạc cản trở này. Đương nhiên, nếu như có thể tiện tay xử đi Tiêu Lăng thì càng tốt, phải không? Làm sao! Bây giờ cuối cùng ông cũng hạnh phúc rồi phải không, Lãnh Mạc chết rồi! Tiêu Lăng bị thương nặng, Tô Tố cũng xém chút chết đi! Ha…Tô Tố! Ông không nhớ rằng tôi cảnh cáo ông như thế nào à, tôi nói rồi, ông không được làm tổn thương Tô Tố, ông lại làm gì? Có phải ông nghĩ tôi sẽ không làm gì ông, ông giết chết hai người phụ nữ yêu quý của tôi mà tôi còn chưa lật mặt với ông, cho nên ông mới lý đắc – tâm an đi làm tổn thương người tôi quan tâm?”

Mắt lão thái gia loé lên, “Con với Tô Tố đâu quen biết!”

Tô Nhiễm giận dữ, dùng sức đập tách trà trên tay, ông ta tức đến cười, “Bây giờ còn lừa tôi, ông dám nói, Tô Tố không phải là con ruột của tôi!”

Lão giá gia liếc nhìn, “Làm sao con….”

“Làm sao tôi biết đúng không? Là vì tên của cô ta! Có lẽ ông không biết, tôi là A Cẩn đã hứa, nếu như sinh con gái thì kêu Tô Tố, cô ta rất giống A Cẩn, cộng thêm cái tên này, ông tưởng tôi sẽ bị ông lừa dối sao!”

Ánh mắt lão thái gia thay đổi nhanh chóng, cuối cùng trái tim cũng tàn nhẫn, “Đúng vậy, cô ấy chính là con ruột của con thế thì sao, ai bảo cô ta cưới ai không tốt, một mực muốn cưới Tiêu Lăng!”

Tô Nhiễm rất phẫn nộ, ông ta đến gần lão thái gia, kéo chặt cổ áo cũng ông ta, đôi mắt hung hăng, “Tôi cảnh cáo ông, Tô Tố là người thân duy nhất của tôi trên đời này, nếu như ông dám tổn thương đến cô ta, cho dù tôi có chết củng ông thì cũng không buông tha cho ông!”

Lão thái gia cũng phẫn nộ, mặc dù ông ta lớn tuổi, nhưng ông ta là con nhà võ thuật, muốn đối phó với Tô Nhiễm cái người yếu đuối mọt sách này thì hoàn toàn người này không thể sống, ông ta hất ra cái kéo của Tô Nhiễm, cắn răng và lườm ông ta, “Tô Tố là người thân duy nhất trên đời của mày, vậy tao là gì! Tô Nhiễm mày đừng quên nhé, tao là ba mày!”

Tô Tố ngã xuống đất, ông ta từ từ đứng dậy, lạnh lùng nói, “Ông tưởng….sau khi ông giết hại những người tôi quan tâm, tôi còn xem ông là ba?”

“Tô Nhiễm!”

Tô Nhiễm thẳng cổ, vẻ mặt không nhượng bộ.

Thấy vậy, Tô Vi Túc nhanh chóng đánh vòng, “Lão gia, ngài đừng giận lão thái gia nữa, việc này lão thái gia cũng muốn dừng lại, nhưng mà người bên Châu Âu đơi phương xé hợp đồng hợp tác với

lão thái gia, không thôi thì….lão thái gia dù thế nào đi nữa cũng không để đại tiểu thư gặp nguy! Lão gia, ngài thật sự hiểu lầm lão thái gia rồi, mấy ngày nay ngài ở lại trong quân đội, một chút tin tức cũng không truyền ra ngoài, lão thái gia không biết lo lắng như thế nào, ông ta thật sự quan tâm đến ngài.”

Tô Nhiễm siết chặt môi, “Tôi không cần ông ấy quan tâm! Bây giờ tôi chỉ muốn nghỉ ngơi, mời các ngươi lập tức ra ngoài!”

Lão thái gia tức giận, quay người rời đi!

Đổi lấy người khác, ai dám đối xử với ông ta như vậy, ông ta sớm đã bắn chết rồi!

Nhưng mà….một mực đây là đứa con duy nhất của ông ta!

Cơn giận dữ hoành hành của lão thái gia chỉ có thể nuốt vào trong bụng ông ta rồi.

Tiêu Vi Túc nhanh chóng đi theo.

“Lão thái gia, ngài đừng tức giận, lão thái gia tức nhưng cũng xét sự tình mà tha thứ.”

“Đừng nói giúp cậu ta, cậu ta chỉ muốn làm tôi tức giận thì mới vui vẻ!”

Tiêu Vi Túc thở dài, chuyển chủ đề, “Lão thái gia, bây giờ chúng ta làm thế nào? Đại tiểu thư không còn ở đây nữa, kinh doanh của Tô gia chúng ta, sau này chuyển cho ai!”

Lão thái gia nghĩ một lúc, đôi mắt sáng rực lên!

Ông ta cũng không quan tâm đến sự giận dữ nữa, cười haha nhìn Tiêu Vi Tức, “Ai nói Tô gia không còn người thừa kế, Tô Tố đó không phải sao!”

Chương 629

“Lão thái gia, ý của ngài……”

“Chuyện này cậu đừng lo, tôi tự có dụng ý!”

Lão thái gia càng ngày càng vui! Tại thời điểm này ông vô mùng may mắn, năm trước sau khi giết chết mẹ Tô Tố thì xem Tô Tố trên thân phận là con gái ruột của Tô Nhiễm nên không ra tay với cô ấy, không thì e rằng Tô Nhiễm bây giờ đã tuyệt hậu rồi!

Không có một Bạch Linh, không phải lại đến một Tô Tố sao!

Rất tốt!

“Lão thái gia, vậy chuyện một tàu hàng hoá của chúng ta bị quân đội giam giữ….”

Nói đến cái này, nét mặt của lão thái gia chìm xuống, ông ta cười lạnh nhạt, “Yên tâm, nếu như bị tìm thấy thì làm sao nào, từ chuyện này thì có thể tìm thấy một chuyện lớn hơn sau lưng nó, ngay cả khi người trong quân đội cũng không dám tự ra tay, hơn nữa….dù cho chúng có dám ra tay thì cũng phải đo lượng sức mình, càng phải đo lượng hàng hoá của con tàu này đủ để đưa ra tội của tội không! Hơ….chuyện này, thực sự tìm kiếm đến tôi thì nhiều nhất tôi ném ra một ma thế mạng, muốn động đến gốc rễ Tô gia…..còn quá yếu kém.”

Tiêu Vi Túc cười và gật đầu, “Cũng đúng, là tôi quá lo lắng rồi.”

Lần này Mạc Tầm chạy trốn, Họ còn lo lắng rằng Mạc Tầm sẽ gây ra chuyện gì nữa, kết quả thật trùng hợp, Mạc Tầm vừa chạy trốn thì bị nổ chết rồi!

Đúng thật là ông trời đều đang giúp họ!

Mạc Tầm vừa chết, họ đã không có gì phải lo lắng nữa!

……

Đồng thời!

Tiêu Lăng và Tô Tố cùng một nhóm người đã đến sân bay của thành phố A!

Khi đi thì một nhóm người cùng đi, khi trở về thì chỉ còn lại 3 người, kèm thêm một thùng kim loại.

Vừa ra khỏi sân bay, Tô Tố nhìn thấy Trương Hân đứng không vững xuất hiện tại cổng sân bay.

Chỉ trong thời gian 3, 4 ngày ngắn ngủi, đáng lẽ là đôi má hồng hào nhưng dường như Trương Hân như đã bị hút sạch tinh khí vậy, vừa ốm vừa trắng bệt, cô ta mặc một chiếc đầm trắng toàn thân, chiếc váy bay bay trong gió, nhìn vào có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể đi bay đi!

Chiếc váy của Bạch Linh đã đủ trắng rồi.

Đôi môi và nét mặt của cô ấy dường như còn trắng hơn chiếc váy.

Cả người cô ta được Tiền Hiểu đỡ lấy, nhìn thấy trong vòng tay Vương Bưu ôm lấy chiếc hộp, nét mặt cô ta càng trắng bệt.

“Trương Hân….”

Trương Hân dường như không nghe thấy tiếng gọi của Tô Tố, cô ta đẩy Tiền Hiểu ra, từng bước từng bước khó khăn hướng về phía Vương Bưu bước qua, mỗi bước giống như đang đạp vào tim người, đau đến không thể thở.

“Anh ta ở trong sao?”

Vương Bưu nheo mắt, “Xin lỗi phu nhân, em đã không bảo vệ lão đại….”

Bây giờ nói những lời này……

Còn ý nghĩa gì nữa!

Trương Hân đưa tay ra mở hộp!

Vương Bưu nhanh chóng nắm lấy tay cô, “Phu nhân, đừng mở! Rất….khó coi….”

Trương Hân ngoan cường đẩy tay Vương Bưu ra, nhẹ nhàng mở hộp ra!

Trong hộp đống thịt nát!

Máu của thịt bị mờ!

Hầu như không tìm thấy một miếng thịt tốt hoàn toàn, ở phía trên phủ đầy tro, phủ đầy máu, chiếc hộp vừa mở ra, thậm chí còn toát lên một mùi khiến người khác khó chịu.

Trương Hân nhắm mắt lại, lùi lại vài bước!

Không!

“Đây không phải Lãnh Mạc! Không thể là anh ấy!” Trương Hân đột nhiên đóng chiếc hộp lại, đôi mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm vào Vương Bưu, “Cậu nói với tôi, đây không phải là anh ấy! Đây không thể nào là anh ấy! Anh….là một người coi trọng hình thức bề ngoài, tại sao có thể chết thảm như vậy, tôi không tin, tôi không tin!”

Vương Bưu đỏ mắt, “Phu nhân, cô….xin chia buồn!”

“Tôi không!” Trương Hân đột nhiên giật lấy chiếc hộp trong tay Vương Bưu, dùng sức đập xuống đất, cô không quan tâm ánh mắt mắt kỳ lạ của những người ở cổng sân bay, đối diện với chiếc hộp và hét lén, “Anh nói, anh nói anh không phải Lãnh Mạc! Không phải anh nói em ở nhà ngoan ngoãn đợi anh, anh sẽ sớm quay về! Anh đã hứa với em như thế nào? Anh nói rồi, đợi anh giải quyết xong vấn đề này, chúng ta sẽ sống tốt với nhau qua ngày, anh đã nói sẽ nhìn em và con hạnh phúc, đây là những gì anh cam kết với chúng em sao!”

Chiếc hộp rơi xuống đất, tạo ra một âm thanh buồn tẻ.

Tô Tố nhìn không được nữa, hướng về phía trước ôm chặt lấy Trương Hân dường như bị điên, “Trương Hân, chị đừng như vậy nữa, đừng như vậy nữa! Trong bụng chị còn có đứa con, ngay cả khi chị không vì chị nhưng cũng phải nghĩ đứa con, Lãnh Mạc anh ấy….cũng không muốn như vậy.”

Trương Hân ôm lấy Tô Tố và bật khóc thật lớn, trong ba ngày qua nước mắt cô chưa từng cạn qua.

“Tô Tố, Tô Tố, chị đau, chị đau quá!”

Cô ấy biết, đều có thể hiểu!

“Trương Hân, sẽ qua, mọi thứ đều sẽ qua!”

Vương Bưu ôm chiếc hộp từ dưới đất lên, một đám người chưa kịp rời khỏi sân bay thì đã bị một nhóm phóng viên bao vây.

“Ngài Tiêu, nghe nói ông và Lãnh Mạc cùng nhau đi chúc sinh nhật, kết quả là trên đường về đã gặp phải tẩn công, đã bị giết chết, cho hỏi việc này là thật hay giả?”

“Ngài Tiêu, xin ngài trả lời.”

“Nghe nói ngài Lãnh đã bị nổ đến mất xác, chuyện này có đúng là thật không!”

Tiêu Lăng ụ mặt, đẩy tất cả các phóng viên ra, “Các ngươi không biết tự dùng mắt xem sao, Lãnh Mạc người đã chết rồi, vợ của anh ta đã rất đau lòng, chuyện này còn có thể là giả sao? Các ngươi đừng tra hỏi nữa, tránh ra!”

Nhóm phóng viên đã không bỏ qua cho họ, “Nghe nói ngài Lãnh lần này là xã hội đen đụng chuyện với xã hội đen, chuyện này có thật không?”

Tiêu Lăng trên người vẫn còn vết thương, bị nhóm phóng viên đẩy vào vết thương, nét mặt trắng bệt như giấy.

Tiền Hiểu thấy tình hình, nhanh chóng đẩy tất cả các phóng viên, “Các ngươi toàn bộ tránh ra! Còn không tránh ra thì đừng trách tôi không khách sáo!”

Tiền Hiểu mang đến rất nhiều người, nhìn thấy tình hình bênđây, nhanh chóng bao vây lại.

“Kéo họ ra hết!”

Các thuộc hạ mặc áo vest đen đẩy ra tất cả các phóng viên, những đèn flash của đám phóng viên vẫn đang nhấp nháy, “Cho hỏi một chút được không, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

Mọi người không chú ý đến các phóng viên.

Trương Hân nắm lấy chiếc hộp trong tay Vương Bưu, ôm chặt vào trong lòng.

“Phu nhân….”

“Đi!”

Ra khỏi sân bay, vào trong xe, một nhóm người nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của phóng viên.

Những thuộc hạ mặc vest đen đều tản ra, các phóng viên cuối đầu dốc khí phân loại các hình ảnh và tài liệu.

Mọi người đều không phát hiện!

Ngay sau khi mọi người rời đi, trong sân bay xuất hiện hai người đàn ông, hai người đều có mái tóc vàng mắt xanh, cơ thể cứng cáp, điều kỳ lạ là trời nóng nực như vậy mà vẫn đội một chiếc mũ lớn.

“Ngài James, Lãnh Mạc hình như chết thật rồi!”

James nhíu mày, nói bằng tiếng trung hoa, “Nhìn vào….có vẻ như là

thật!”

“Ngài James, vậy chúng ta đi về được chưa?”

“NO, còn đang quan sát! Cậu đi điều tra, người phụ nữ mặc chiếc váy trắng lúc nãy…..quan hệ gì với Lãnh Mạc!”

“Vâng!”

Hai người nhấn nón thấp xuống, nhanh chóng rời khỏi sân bây.

Còn ở đằng sau họ, một người đàn ông mặc toàn thân màu đen, nhìn sâu vào hướng cổng của sân bay, sau đó anh ta nhếch miệng lên và từ từ hướng về phía bên kia như thế đi qua!

Chương 630

Lúc trở lại biệt thự trên nói, Trương Hân ôm cái rương rất chặt, dù ai khuyên như thế nào cũng không buông ra.

“Phu nhân, cô ăn một chút đi.”

Trương Hân dường như không nghe thấy, ôm cái rương thật chặt, cô dùng sức đến nỗi các đầu ngón tay đều đã trắng bệch, dường như cô sợ chỉ cần hơi buông tay thì cái rương sẽ biến mất, dùng sức ôm thật chặt.

Vương Bưu thấy vậy, chỉ có thể mắt đỏ hoe mà đứng sang một bên.

Tiền Hiểu cắn răng lườm anh một cái, anh nhẹ nhàng đi đến ghế sô pha ngồi bên cạnh Trương Hân, nhẹ nhàng an ủi, “Phu nhân, cô đã 3 ngày không ăn gì rồi, lão đại đi rồi chúng ta ai cũng rất đau lòng, trong bụng cô còn có đứa con, con cô chỉ mới hơn 1 tháng, cô cứ tiếp tục như vậy sợ rằng sẽ có chuyện đó, vả lại lão đại...... nếu trên trời có linh thiêng, cũng sẽ muốn cô giữ gìn sức khỏe thật tốt. Đứa bé vẫn còn nhỏ, không thể chịu nổi sự dày vò này đâu, đây cũng là huyết mạch duy nhất của lão đại rồi.”

Quả nhiên, nhắc đến đứa con, Trương Hân liền có phản ứng.

Tiền Hiểu vui mừng, đưa tay tiếp lấy cái rương, ôn nhu nói, “Phu nhân, tôi giúp cô giữ cái rương này, cô cứ ăn chút gì trước đi, ăn xong tôi trả lại cho cô.”

“Không!”

Trương Hân ôm chặt cái rương không chịu buông tay.

Tiền Hiểu khuyên nửa ngày đều vô dụng.

Rất lâu sau Tiền Hiểu liền kéo Vương Bưu ra trước cửa, “Phu nhân cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, chúng ta phải nghĩ ra cách gì đó!

Vương Bưu cười khổ, “Nghĩ cách gì? Phu nhân như vậy e rằng chỉ có lão đại sống lại, không thì……ai khuyên cũng không có tác dụng đâu.”

Tiền Hiểu thở dài, quả thật cô cũng không có chủ ý gì.

Mắt Vương Bưu đỏ lên, “Bây giờ phải làm sao đây? Chúng ta phải nghĩ cách cho lão đại được hạ táng, thời tiết nóng như vậy, đã bắt đầu có mùi lạ rồi, nếu còn tiếp tục không hạ táng…… sợ là sẽ có mùi hôi mất.” Nói đến đây mắt của Vương Bưu lại đỏ hơn, “Lão đại là một người trọng sĩ diện như vậy, chắc sẽ không nghĩ tới sẽ phải chết thê thảm như vậy......”

Nhắc tới Lãnh Mạc, cả hai người đều trầm mặc xuống.

Tiền Hiểu tựa vào cửa, nhìn về phía Trương Hân, nhịn không được liền thở dài, “Muốn cho lão đại được an táng, trước hết phải được phu nhân đồng ý a, chứ với tình hình bây giờ của phu nhân, không biết sẽ còn xảy ra vấn đề gì nữa.”

Tiền Hiểu còn lo lắng rằng Trương Hân sẽ không thể chịu đựng nổi.

Khi lão đại không còn nữa cô mới tình cảm Trương Hân dành cho lão đại sâu đậm đến mức nào, Trương Hân bây giờ rõ ràng là đang tìm

đến cái chết, không ăn không uống cũng không ngủ, chỉ lặng lẽ khóc, giống như một con rối không có linh hồn vậy.

Tiền Hiểu nhìn hai con mắt của Trương Hân.

Chỉ mới mấy ngày mà hai con mắt đã sưng to bằng hạt đào, mí mắt đã chuyển sang màu xanh đen, tròng trắng tròng đen đều đầy tia máu.

Tinh thần của cô……có thể sụp đổ bất cứ lúc nào!

"Thật sự là không ổn rồi, tối nay chúng ta chích cho phu nhân một liều thuốc an thần, chờ cô ấy ngủ rồi chúng ta bố trí tang lễ cho lão đại!",Tiền Hiểu đề nghị.

"Được!"

......

"Gâu, gâu gâu gâu!"

Chó Phốc Sóc đang nằm trên ghế sô pha đột nhien sủa lên, tiếng chó sủa làm Trương Hân tỉnh người, cô bỏ cái rương xuống, ôm lấy Tiểu Bác Mỹ, "Mày biết chủ nhân của mày không ở đây nên cảm thấy thương tâm rồi phải không?"

Chó Phốc Sóc không biết nói, chỉ hướng vào cái rương sủa loạn xạ.

"Gâu gâu, gâu gâu gâu!"

Trương Hân ôm chặt con chó vào lòng, mắt cảm thấy hơi nhức nhức, 3 ngày nay dường nhu cô đã khóc cạn nước mắt, giờ có muốn cũng không còn nước mắt để khóc nữa, "Có phải mày muốn nói với tao, ở

trong cái rương này không phải Lãnh Mạc không?”

“Gâu gâu!”

“Tao cũng không tin đâu, sao có thể là anh ấy, rõ ràng 3 ngày trước tao với anh ấy còn gọi video cho nhau, mọi chuyện vẫn rất êm đẹp, sao bây giờ anh ấy lại biến thành đống thịt thối này được...... Tao không tin a, một người mạnh mẽ như anh ấy, tao còn chưa bao giờ thấy anh ấy bị thương qua, sao bây giờ lại chết được. Cho nên…… người trong rương này căn bản không thể là anh ấy, có đúng không! Có lẽ bây giờ anh ấy đang bị thương nặng, không thể đến gặp tao nên mới giả bộ tạo ra tình huống như vậy, mày nói có phải không?”

“Gâu gâu......”

“Đến mày mà cũng không tin tao hay sao?”

Chó hiểu tính người, Chó Phốc Sóc cảm nhận được cảm xúc hỗn loạn của Trương Hân, nên dù bị ôm đến đau cũng không giãy giụa, chỉ kêu ư ử trong vòng tay của Trương Hân.

Tối hôm đó, Tiền Hiểu và Vương Bưu thấy tình hình của Trương Hân thật sự không ổn, liền tiêm thuốc an thần cho cô.

Nhìn Trương Hân ngủ thiếp đi, Vương Bưu cảm thấy có chút lo lắng, “Như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.”

“Có thể xảy ra chuyện gì, không để cô ấy nghỉ ngơi cho tốt mới là có chuyện đó.”

Tiền Hiểu ôm lấy cái rương ở đầu giường, đưa cho Vương Bưu giữ, “Bớt nói nhảm đi, tranh thủ thời gian lo hậu sự cho lão đại kìa, nhân tiện nhắc nhở anh em cấp dưới thông minh một chút, lão đại không

còn chắc chắn sẽ có nhiều bang phái tìm tới chúng ta để kiếm chuyện, những tên phế vật đó không phải đều cho rằng chỉ cần lão đại không cần chúng sẽ có cơ hội vùng dậy hay sao, Chúng ta đều là người do lão đại đích thân nuôi dưỡng, không thể để giang sơn do lão đại cực khổ gầy dựng nên bị hủy đi như vậy được."

Vương Bưu kiên định gật đầu.

"Cho nên chúng ta phải chăm sóc phu nhân thật tốt, anh lo việc ngoài sáng, còn việc trong tối thì để tôi lo, sau này phu nhân sinh đứa bé ra, dù là trai hay gái chúng ta cũng phải nuôi dưỡng đứa bé trở thành người thừa kế của lão đại."

Vương Bưu gật đầu!

Hôm nay bọn phóng viên tìm đến quá nhanh, có lẽ tin tức về phu nhân đã bị bại lộ, nếu để người ngoài biết phu nhân là người phụ nữ của lão đại, lại còn đang mang thai, chắc chắn sẽ không bỏ qua, cho nên bọn họ phải bảo vệ phu nhân thật tốt!

......

Trương Hân mơ thấy Lãnh Mạc!

Cô mơ thấy Lãnh Mạc đang nắm chặt tay cô, nhỏ tiếng nói gì đó với cô, nhưng âm thanh quá nhỏ, cô không thể nghe rõ ràng được. Còn chưa kịp cẩn thận lắng nghe thì cảnh trong mơ đột nhiên thay đổi, biến thành hiện trường nổ bom, Trương Hân đang ở bên ngoài khu vực bom nổ, cô muốn liều mạng qua đó kéo Lãnh Mạc ra nhưng dù cô cố gắng như thế nào thì khoảng cách giữa cô và Lãnh Mạc lại càng lúc càng xa.

Cô lớn tiếng gào thét, nhưng Lãnh Mạc không thể nghe được tiếng

của cô.

Bùm ——

Tiếng nổ vang lên, ánh sáng chói mắt, Trương Hân trợn to mắt nhìn Lãnh Mạc bị nổ thành nhiều mảnh ngay trước mặt!

“Xoạc ——“

Trương Hân ngồi bật dậy, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thở hổn hển, toát hết mồ hôi lạnh!

Bên ngoài cửa sổ một màu tối đen!

Đêm……cũng đã rất khuya rồi!

......

Mà cùng lúc này!

Trong phòng tổng thống của khách sạn ở thành phố a, James nhận được tin tức từ người điều tra.

“James tiên sinh, theo điều tra, cô gái tên Trương Hân đó, không hề tra được có bất kỳ quan hệ gì với Lãnh Mạc.” Tên lính dưới do dự một chút hỏi tiếp, “Có phải chúng ta điều tra sai hướng rồi không?”

James cầm ly rượu đỏ.

Lắc lắc ly rượu trong tay, nghe những lời vừa rồi, hắn chợt cười, nhìn lính dưới, “Người như Lãnh Mạc,người mà hắn càng để tâm thì càng giấu kỹ, Trương Hân đó……chắc chắn là người con gái hắn ta yêu thật lòng!

Chương 631

“ Vậy...... thưa ngài, chúng ta nên làm thế nào đây?”

James lắc ly rượu đỏ trong tay, nhìn ly rượu đỏ như máu tươi trong chăn, hơn nửa ngày mới nói, “ đợi!”

“ Đợi?’

Lính dưới có chút không hiểu.

James nhàn nhạt nhìn thuộc hạ một chút, thuộc hạ lập tức xấu hổ cúi đầu xuống, James lúc này mới nhẹ giọng giải thích, “ ta luôn cảm thấy Lãnh Mạc không có dễ chết như vậy, hiện trường của vụ nổ kia chúng ta cũng chưa kịp nhìn, vì vậy luôn có chút không yên tâm. Hiện giờ việc chúng ta cần phải làm là đợi! Ngươi cho người giám sát tình trạng của biệt thự Bán Sơn, nhất là Trương Hân, tình trạng của cô ta nhớ kỹ phải quan sát kỹ vào!”

“ Dạ!”

James nheo mắt lại.

Nếu như Trương Hân là người mà Lãnh Mạc yêu nhất, vậy nếu Lãnh Mạc chết thật, Trương Hân sẽ làm gì đây?

Chờ hắn xác định Lãnh Mạc thật sự đã chết, kế hoạch của hắn mới thuận lợi khai triển.

......

Tang lễ của Lãnh Mạc là Vương Bưu và Tiền Hiểu cùng xử lý, tổ chức khá phách lối!

Khách mời rất rất nhiều, đương nhiên, đại đa số đều là người trên giang hồ, không phải Vương Bưu bọn hắn cố tình phách lối, mà bọn hắn muốn nói cho những người này biết, dù lão đại không có ở đây, bọn hắn cũng không dễ bị đánh đổ như thế!

Trương Hân không có dự tang lễ.

Cô ngồi trên giường lớn trong phòng ngủ, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, đồ trong ngực từ một cái rương lớn biến thành một con chó phốc nhỏ.

Linh đường ở dưới lầu đang thổi lấy những bản nhạc lung tung, làm người ta nghe thôi cũng thấy phiền!

Trương Hân đi chân trần, đi đến cạnh cửa sổ sát đất

Các vị khách dưới lầu tất cả đều mặc một bộ áo màu đen trang nghiêm, tới lui nườm nượp không ngớt. Có người vẻ mặt bi thương, có người thần sắc lạnh nhạt, thậm chí còn có người chuyện trò vui vẻ.

Trương Hân siết chặt nắm đấm

“ Lãnh Mạc chết, các ngươi vui như vậy sao?”

Trương Hân trong dòng người thấy được bóng dáng của Tô Tố. Qua một thời gian không lâu, cửa phòng của cô bị mở ra, Trương Hân quay đầu liền thấy Tô Tố và Tiểu Hi, còn có Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

“ Trương Hân......”

“ Dì Hân!”

Trương Hân rất muốn nở nụ cười, thế nhưng cô phát hiện cô căn bản cười không nổi, “các cậu đã tới?”

“ Ừm!”

Họ ai cũng chỉ mặc một bộ đồ màu đen, Tô Tố nói, “ Tiêu Lăng và Tôn Viễn bọn họ ở dưới lầu giúp chống đỡ tang lễ, tớ và Tiểu Hi liền lên lầu xem cậu! Tô Tố đi đến cạnh Trương Hân, nghiêm túc dò xét cô, sắc mặt của cô vẫn tái nhợt như cũ, tinh thần nhìn qua so với ngày hôm đó ở sân bay còn uể oải hơn, trong lòng Tô Tố Tâm có chút cay đắng, đưa tay nắm chặt tay Trương Hân, “ Trương Hân, những lời như nén bi thương này tớ sẽ không nói vời cậu nữa, Lãnh Mạc mặc dù không có ở đây, thế nhưng cậu còn sống, cậu coi như vì anh ta cũng phải sống tốt, hơn nữa cậu không phải một mình, cậu còn có đứa bé, chờ con của cậu ra đời, cậu sẽ biết, con cũng có thể là tất cả của cậu.

Con......

Trương Hân gục đầu xuống, đưa tay vuốt ve bụng của mình.

Đứa bé mới hơn một tháng, cô hiện giờ dường như đều không cảm nhận được.

Tiểu Hi cũng bay vào, giữ chặt một tay khác của Trương Hân, trong lòng cô cũng vô cùng đau lòng cho Trương Hân, Trương Hân không giống cô, cô ít nhất còn có ba mẹ để yêu thương, có nhà của mình, thế nhưng Trương Hân cô là cô nhi, không cha không mẹ, bên cạnh chỉ một người có thể dựa vào, Lãnh Mạc bỗng nhiên rời đi vào lúc

này, đổi lại là người khác, e rằng không ai chịu nổi cái hậu quả này.

“ Trương Hân, cậu...... phải kiên cường chút.”

Trương Hân rủ mắt xuống, đành giật nhẹ khóe miệng.

Kiên cường......

Cô cảm thấy tất cả sức lực của cô đều bị rút hết rồi, thật không có cách nào kiên cường.

Tiểu Thất duỗi đôi tay nhỏ đầy thịt ra đặt trên bụng Trương Hân, “ dì Hân, dì thương tâm như vậy bảo bảo trong bụng dì cũng sẽ thương tâm, giống như con và anh trai mỗi lần nhìn thấy mami thương tâm, hai chúng con cũng sẽ thương tâm, cho nên dì Hân dì phải cố gắng vui lên a, bằng không tiểu bảo bảo chắc chắn cũng không vui.

Trương Hân sờ đầu tiểu Thất, cười không tiếng.

Dưới lầu đột nhiên ồn ào.

Tiếng ồn ào còn có càng ngày càng lớn.

Mọi người nhìn mặt nhau.

“ Chuyện gì xảy ra? Tớ đi xuống xem một chút!” Tiểu Hi “tạch tạch tạch” đi xuống lầu, rất nhanh, Tiểu Hi lại chạy lên, vẻ mặt kinh hoảng nói, đám người dưới lầu yêu cầu Vương Bưu bọn họ mở quan tài, nói là muốn bái tế Lãnh Mạc đoạn đường cuối, Vương Bưu và Tiền Hiểu bọn họ không đồng ý mở quan tài, cho nên hiện giờ dưới lầu ầm ĩ lên!

Trương Hân nhắm hai mắt lại!

Người đã chết, còn không để anh an tâm đi sao!

Cô thay một bộ váy dài màu trắng, không nói một câu đi xuống lầu.

Tô Tố căn dặn hai đứa con không được xuống lầu, rất nhanh cũng đi theo bước chân của Trương Hân.

Đám người ồn ào dưới lầu, nhìn thấy Trương Hân đột nhiên xuất hiện, có chút sửng sốt, theo đó ánh mắt liền đặt trên người Trương Hân, mặt như có điều suy nghĩ.

Trương Hân đi xuống lầu, nhìn thấy giữa trung tâm phòng khách đặt một cỗ quan tài, con ngươi đau xót, dời ánh mắt đi chỗ khác, ánh mắt ác liệt của cô nhìn vào đám người đó, “ ai yêu cầu mở quan tài?”

Mấy người áo đen dẫn đầu liếc nhau một cái, lập tức một người đứng dậy.

“ Là chúng tôi yêu cầu mở quan tài, chúng tôi đến để tế bái Lãnh tiên sinh, mặc kệ đi nơi nào tế bái cũng phải để cho người ta nhìn mặt lần cuối chứ.”

Trương Hân cười lạnh một tiếng, “ Vương Bưu, người này là ai, Lãnh Mạc khi còn sống quen với hắn lắm sao?”

Vương Bưu lập tức trả lời, “ không quen!”

Trương Hân giễu cợt một tiếng, trào phúng nhìn người đàn ông, “ đã nghe chưa, Lãnh Mạc và ngươi cũng không quen, ngươi có tư cách gì quấy nhiễu vong linh của anh, ngươi muốn phúng viếng thì phúng viếng, không muốn phúng viếng thì cút khỏi! Biệt thự Bán Sơn không chào đón người như các ngươi! Vương Bưu, có người nói nhảm

nữa, trực tiếp đuổi ra ngoài!”

Vương Bưu mừng rỡ, thẳng lưng cao giọng trả lời, “ Dạ!”

Người ở chỗ này ai không biết Vương Bưu là đại tướng số 1 dưới tay Lãnh Mạc, cũng là tâm phúc thứ 1 của hắn, nhưng lúc này, Vương Bưu lại nghe lời dặn của người phụ nữ này, đồng thời không có chút kháng nghị nào.

Người phụ nữ này......

Lập tức liền có người nhịn không được, chỉ vào mũi của Trương Hân, “ cô là ai, chúng ta phúng viếng Lãnh tiên sinh liên quan gì tới cô!”

“ A ——“

Lời người đàn ông vừa dứt, bóng dáng của Tiền Hiểu xẹt qua, “ răng rắc” một tiếng bẻ gãy cánh tay người đó!

Đồng bọn của người đàn ông đó lập tức hung dữ trợn mắt nhìn, “ chúng tôi tốt bụng đến phúng viếng Lãnh Mạc, đây chính là cách các ngươi đãi khách sao!”

Tiền Hiểu mím chặt bờ môi, cười lạnh, “ bất kính với phu nhân chúng tôi, chính là kết cục này!”

Phu nhân?

Mọi người liền trầm mặc.

Người phụ nữ gầy gò yếu ớt trước mắt này, lại là vợ của Lãnh Mạc?

Con ngươi mọi người lập tức lóe lên, “ dù là vợ của Lãnh tiên sinh, chúng tôi tới phúng viếng Lãnh tiên sinh, mở quan tài cho chúng ta phúng viếng một chút thì thế nào?”

Trương Hân lạnh lùng nhìn người mở miệng nói chuyện.

“ Các ngươi cho là những tiểu tâm tư của mình giấu rất kĩ sao, các ngươi chẳng phải muốn xác nhận Lãnh Mạc rốt cuộc chết chưa sao? Ta nói cho các ngươi biết, đừng quên một câu, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, các ngươi muốn đối phó chúng ta, tốt nhất cân nhắc một chút phân lượng của mình!”

Chương 632

Có câu nói của Trương Hân trấn thủ, người đến phúng viến lúc này an phận hơn nhiều.

Trương Hân nói không sai!

Lạc đà gầy chết còn lớn hơn ngựa, cho dù Lãnh Mạc giờ đã chết, trong nước tạm thời cũng chưa có bất kỳ một hắc đạo nào dám làm chim đầu đàn đến bắn một phát, Lãnh Mạc đúng là chết rồi, nhưng còn có Vương Bưu, Vương Bưu đi theo Lãnh Mạc nhiều năm như vậy, trung thành nhất, năng lực cũng rất cường hãn, cho nên, trong lòng bọn họ có không cam lòng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Qúa trình tiếp theo khá là thuận lợi.

Sau khi Trương Hân thấy mọi người đều an phận rồi liền trở về căn phòng trên lầu hai, mới vừa bước vào cửa, dưới chân cô mềm nhũn, Tô Tố vội vàng đỡ lấy cô.

“ Còn ổn chứ?”

“ Ừm!” Trương Hân mới vừa rồi là cố gắng chống đỡ tang lễ, bây giờ trở về chỗ của mình, lập tức liền buông lỏng.

Rất nhanh, phúng viếng trong một buổi sáng đã kết thúc.

Người nên đi người cũng đều lần lượt rời khỏi.

“ Các người cũng về đi, việc sau đó có Vương Bưu và Tiền Hiểu hai

người bọn họ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Tô Tố không yên tâm, “ vậy còn cậu? Hay là...... Trương Hân cậu dọn đến chỗ tớ ở một thời gian ngắn đi, đợi sự việc qua rồi mới dọn về lại được không?”

Trương Hân lắc đầu.

Mặt cô bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, mỗi một tấc đất ở nơi này đều là nơi cô quen thuộc, “ Tố Tố, cám ơn ý tốt của cậu, thế nhưng là tớ không muốn dọn đi, nơi này là nơi tớ và Lãnh Mạc có nhiều hồi ức nhất, tớ muốn ở lại chỗ này với anh ấy.

Tô Tố và Tiểu Hi nhìnnhau, không còn cách nào.

Mấy người họ ở lại với Trương Hân, ở đến xế chiều mới rời khỏi.

Sau khi bọn họ đi về, Trương Hân một lần nữa ôm chó Phốc Sóc vào trong lòng, “ Tiểu Lãnh Mạc, tao mệt rồi, thật sự quá mệt mỏi!”

“ Gâu gâu!”

Trương Hân cười khổ một tiếng, rời phòng phòng, từ bậc thang của lầu hai đi đến lầu ba, lại từ lầu ba đi đến lầu bốn, căn biệt thự này là Lãnh Mạc dựng lên, tất cả có năm tầng, nhưng Trương Hân bình thường rất ít đi những tấng trên lầu hai.

Cô mấy ngày không ăn gì, mỗi đi một bước, lòng bàn chân đều đang đứng không vững.

Rất nhanh, cuối cùng cô đã tới tầng cao nhất trên sân thượng!

Tầng cao nhất là một cái sân thượng rất lớn, trang trí rất đẹp, trồng

đủ loại chậu cây và dây leo, trước kia lúc rảnh rỗi Lãnh Mạc đều sẽ ngồi một lát với cô ở đây, bình thường là anh ngồi trên ghế mây xem tài liệu, cô uốn mình vào lòng anh nghe nhạc.

Mắt Trương Hân một mảnh đau nhói!

Nàng từng bước một, đi đến phía ngoài cùng của sân thượng, một chân giẫm lên phía trên cùng của sân thượng, thân thể lung lay.

Trương Hân có chút sợ độ cao!

Nhưng hôm nay, cô không có bất kỳ sự bảo hộ nào, đứng ở độ cao của lầu năm, vậy mà không có một chút xíu sợ hãi

Cô cúi đầu nhìn xuống!

Phía dưới là đường xi măng đã sửa xong, nhảy xuống thế này, thế nào cũng có thể ngã chết.

Gió trên sân thượng rất lớn!

Váy dài của Trương Hân bị thổi bay liên tục!

Dưới lầu có người hầu phát hiện ra Trương Hân, nhịn không được hét lên một tiếng, rất nhanh mấy Vương Bưu bọn họ liền phát hiện ra Trương Hân, dưới lầu lập tức kinh hoảng không biết làm gì.

Trương Hân buộc chặt mái tóc không ngừng bay, nhàn nhạt cười.

Cô lắc lư ngồi xổm xuống, ngồi trên bục cao, hai chân đều để bên ngoài.

Rất nhanh, Tiền Hiểu thở phì phò xông lên sân thượng!

“ Đừng qua đây!” Trương Hân cũng không quay đầu lại nói, “ Tiền Hiểu, anh đừng tới đây, nếu bước tới nữa, tôi bây giờ sẽ nhảy xuống.”

Tiền Hiểu quả nhiên không còn dám nhúc nhích, “ phu nhân, cô đừng như vậy......”

Trương Hân cười lắc đầu, “ tôi cũng không muốn thế này, tôi rất muốn cùng Lãnh Mạc sống lâu trăm tuổi bạch đầu giai lão, thế nhưng anh ấy vi phạm lời hứa của hai chúng tôi trước, anh ấy đi trước rồi......”

“ Phu nhân, bên trong bụng của cô còn có đứa bé......”

Tiền Hiểu nghĩ tới nghĩ lui, chỉ muốn đến cái lý do cuối cùng giữ lại Trương Hân.

Trương Hân một tay đặt lên bụng, thật lâu mới bình tĩnh nói, “ kết quả như vậy mới là tốt nhất, thật sự ra đời rồi, không có ba, lại thêm một người mẹ không muốn sống, tôi nghĩ đứa trẻ chắc chắn sẽ không hạnh phúc!”

Đám người hầu dưới lầu đã bắt đầu chất đầy nệm khí ở dưới.

Trương Hân thấy rồi, cười nhạt một tiếng, cô quay đầu nhìn Tiền Hiểu, dặn dò hắn, “ Tiền Hiểu, sau khi tôi chết...... chôn tôi với Lãnh Mạc chung một chỗ, cám ơn anh.”

Tiền Hiểu vẻ mặt kinh hoảng, “ phu nhân, nếu như cô dám nhảy xuống, tôi nhất định không chôn cô chung với lão đại, tôi sẽ đem hai người tách ra xa chôn, tuyệt đối không cho hai người có cơ hội gặp mặt.”

Trương Hân vẻ mặt ảm đạm.

Cô lắc lư đứng lên, nhẹ nhàng nói, “ vậy thì không có cách nào, tôi quá mệt mỏi rồi, không chịu đựng nổi nữa! Tiền hiểu, hiện giờ chết với tôi mà nói mới thật sự là giải thoát.”

“ Phu nhân, phu nhân cô tỉnh táo một chút.”

Cô rõ ràng rất tỉnh táo!

Nội tâm cũng rất bình tĩnh!

Sau khi biết Lãnh Mạc chết, linh hồn của cô đã bị rút hết, hiện giờ chỉ còn lại có cái xác này, Trương Hân nhắm mắt lại, cô bây giờ rất hối hận, nếu như sớm biết cô yêu Lãnh Mạc nhiều thế này, trước đó cô...... nhất định sẽ đối xử tốt với anh một chút, tốt thêm chút nữa!

Bây giờ hinh như cũng đã muộn.

Trương Hân nhỏ giọng cười, cô hiện tại không có cái gì không thể bỏ xuống được.

Duy nhất một người bạn thân—— Tố Tố!

Cậu ấy có Tiêu Lăng, còn có hai tiểu thiên sứ đáng yêu,nếu như cô chết, Tố Tố có thể sẽ thương tâm một lúc, nhưng có bọn Tiêu Lăng ở bên ncạnh cậu ấy, hẳn là rất nhanh là có thể thoát ra.

Những thứ khác......

Thì không có gì.

Trương Hân đứng trên cao, nhìn lần cuối nơi cô sống mười một năm, mỗi một chỗ ở nơi này đều có dấu vết của cô và Lãnh Mạc từng trải qua, cho nên...... Chết ở chỗ này, tốt bao nhiêu!"

Khóe môi Trương Hân nở một nụ cười, nhắm mắt lại giang hai cánh tay, thả người nhảy lên

" Phu nhân!!"

......

Trong phòng tổng thống của một khách sạn ở thành phố a!

James đột nhiên từ trên ghế sofa đứng lên, vẻ mặt kích động, " ngươi nói nhỏ Trương Hân kia nhảy lầu? Nhảy thật rồi?"

" Thật một trăm phần trăm!" Thủ hạ cũng kích động, " người của chúng em tận mắt thấy! Rất nhiều người kinh hoảng đi cứu cô, nhưng cô đứng trên bục, do dự cũng không do dự, thả người nhảy một cái xuống, đúng rồi, còn có video nữa!"

" Mau đem cho ta xem một chút!"

Lính dưới lập tức đưa clip quay được trong di động cho James.

Chất lượng hình ảnh của điện thoại rất tốt, hình quay được cũng rất rõ ràng, thậm chí có thể nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng không chút luyến tiếc của Trương Hân!

Video ngay lúc Trương Hân nhảy xuống liền hết.

" Hết rồi?"

“ Lúc quay bị người ta phát hiện, cho nên cũng chỉ có thể dừng lại, nhưng Trương Hân hình như không có chết, lúc nhảy xuống hình như được Vương Bưu cứu.”

James đã đủ vui rồi.

Trương Hân có chết hay không hắn không có quan tâm chút nào.

Thứ hắn quan tâm chính là chuyện cô nhảy lầu!

Xem ra Lãnh Mạc thật sự đã chết rồi, bằng không nhỏ Trương Hân này cũng sẽ không quả quyết lựa chọn tự sát như thế!

James vẻ mặt hưng phấn!

“ Tốt tốt tốt, rất tốt! Hắn lập tức đạn dò lính dưới, “ lập tức đi thông báo với tổng bộ, để tổng bộ phái người tới, nuốt chửng con cá lớn này!”

Chương 633

Thời điểm Trương Hân lần nữa lại có ý thức đã là buổi sáng ngày thứ hai.

Cô ta đang nhắm mắt, cô nghe được mùi hoa hồng thoang thoảng trong phòng.

Vậy mà...... Không chết!

Khóe mắt cô động lại một vết nước!

Trải qua một lần sinh tử này, trái tim cô như một dòng nước phẳng lặng yên ắng, không có bất cứ sự trổi dậy lăn tăn của sóng nước.

Nhanh chóng, cô nghe được tiếng bước chân từ bên ngoài cửa vọng lại.

Ngay sau đó, cô nghe được âm thanh của Vương Bưu, "Bác sĩ, rốt cuộc phu nhân nhà tôi khi nào mới tỉnh lại?"

"Theo lý thuyết thì hôm nay cô ta sẽ tỉnh."

"Nhưng tại sao cô ta vẫn còn ngủ thế?"

"Có thể do lúc nhảy xuống bị kích động, nên mới hôn mê như thế này, nhưng mà tôi đã kiểm tra qua, chức năng cơ thể của cô ấy không có bất cứ tổn thương gì, nên các người yên tâm đi nhé, chắc chắn không gặp chuyện gì nữa đâu."

"Như vậy đứa con trong bụng phu nhân tôi thì sao."

Âm thanh của bác sĩ có vẻ bùi ngùi, "Đứa bé rất khỏe. Cũng may là được cứu giữa không trung, nếu không bị rơi xuống đất, thì lúc đó không chừng sẽ không cứu được đứa trẻ nữa! Nhưng mà các người cũng phải chú ý, tôi thấy phu nhân các người có ý định muốn chết, có thể ngăn chặn được một lần, nhưng không thể ngăn được lần thứ tám thứ mười đâu đúng không?"

Vương Bưu im lặng một lúc rồi nói, "Tôi biết rồi."

Một lát sau, Trương Hân chợt nghe thấy âm thanh tiếng bước chân đã rời đi xa.

Tiếp theo đó là âm thanh cửa đóng lại, nhưng mà, rất nhanh, cửa lại được mở ra, lại có tiếng bước chân bước tới, Trương Hân vẫn nhắm mắt như cũ, mặc kệ ai đến, cô ta cũng không nói chuyện......

Người đến thăm đang vào phòng, nhưng không nói gì.

Trương Hân nghe được âm thanh của chiếc ghế đang bị xê dịch, cảm nhận người đến thăm cô lẵng lặng ngồi xuống bên chiếc ghế.

Không khí trong phòng như có vẻ đông cứng lại.

Theo sau đó, cửa phòng lại được mở ra, Vương Bưu hạ giọng xuống cất tiếng nói, "Lão Đại, bây giờ tính sao đây?"

Lão Đại?

Cả người Trương Hân đột nhiên cứng đờ ra!

Cô ngừng thở, như thể bản thân đang nằm mơ vậy. Nhưng mà, anh

ta trong giấc mơ không thể nào rõ ràng như vậy, cô rõ ràng đã nghe được giọng nói của Lãnh Mạc, "Vương Bưu, anh ra ngoài trước đi, canh chừng biệt thự cho tốt, người nào không tin tưởng thì không cho phép vào đây."

"Lão Đại, vậy bên phu nhân thì sao......"

"Ở đây có tôi rồi."

Cửa phòng đóng lại, âm thanh bước chân của Vương Bưu càng ngày càng rời xa.

Trương Hân tay siết thật chặt tấm ga dưới thân cô, các ngón tay bị đau buốt!

Đau?

Đau có nghĩa là không phải nằm mơ rồi!

Cô không dám mở to mắt, sợ mở to mắt ra rồi thì mọi chuyện sẽ trở thành bọt nước.

Người đàn ông bên giường với gương mặt thương hại nhìn vào Trương Hân, bỗng nhiên, anh ta dang tay ra, nắm chặt lấy tay của cô, "Trương Hân, xin lỗi!"

Nước mắt Trương Hân bỗng tuôn trào ra.

Cái cảm xúc quen thuộc này là......

Cô bất thình lình mở mắt ra, thì thấy Lãnh Mạc đang ngồi trên chiếc ghế bên giường cô!

"Anh......"

"Là anh đây!"

"Anh...... Không chết?"

"Anh chưa chết!" Lãnh Mạc cười khổ, "Thực xin lỗi, anh lại lừa em một lần nữa rồi, nhưng lần này, quả thật là tình thế bất đắc dĩ......"

Anh ta chưa nói dứt lời, liền bị con gấu Trương Hân làm gián đoạn, cả người Trương Hân như nổi cơn thịnh nộ, nắm lấy cổ của Lãnh Mạc, ghì chặt cổ của Lãnh Mạc rồi khóc không thôi, "Nếu đây là một giấc mơ, thì xin đừng cho em thức dậy."

Trong lòng của Lãnh Mạc bỗng chốc áy náy.

Anh ta quay lại ôm chặt Trương Hân, đưa tay xoa đầu của cô, "Không phải nằm mơ, không phải nằm mơ đâu! Anh chưa chết, anh thật sự chưa chết!"

Trương Hân khóc rống thất thanh.

Cô ta cắn chặt làn môi, cảm nhận được vị máu tươi từ trong môi cô, cuối cùng mới khẳng định bản thân là không phải nằm mơ rồi, cảm nhận được cơ thể ấm áp của Lãnh mạc, cô dùng hết sức đánh đấm anh, "Tại sao anh có thể lừa gạt em như vậy, tại sao lại khiến em tổn thương đến như vậy, anh không biết rằng em đã bị anh gạt đến nổi rất khổ sở như thế nào không!"

Lãnh Mạc mặc kệ cho Trương Hân đánh chửi, vẫn không trở tay và không nói gì.

Trương Hân khóc suốt hai tiếng đồng hồ, như là muốn đem tất cả uất

ức cả đời này của cô bộc phát ra hết.

Vạt áo trước ngực của Lãnh Mạc đã bị thấm ướt hết, vết nước ấm đó như bị một cây hàn nóng bỏng khắc dấu lên tim anh vậy!

Chỉ có Tiêu Lăng và Vương Bưu biết anh còn sống!

Lúc bắt đầu cũng không cho Vương Bưu biết, đợi trở về A Thị Lãnh Mạc sẽ lẵng lặng tìm đến Vương Bưu, Vương Bưu lén lút đưa Lãnh Mạc về biệt thự Bán Sơn, thật ra hôm Trương Hân bị chích liều thuốc định thần, cô ta mơ màng gặp được Lãnh Mạc, kỳ thật đó không phải là giấc mơ.

Lãnh Mạc luôn luôn trốn trong phòng của cô ta, đợi đến khi cô hôn mê thì mới dám bước ra, anh ta không phải cố tình muốn lừa gạt Trương Hân.

Chỉ là tình huống lúc đó thật sự rất nguy hiểm, vả lại anh ta đang tìm bắt kẻ chủ mưu đứng đằng sau bức màn đó, nên tương kế tựu kế lợi dụng cách giả chết này, anh ta thật sự không nghĩ ra rằng Trương Hân đã chịu đựng sự đả kích lớn như vậy, thậm chí không muốn sống nữa.

Vốn dĩ anh nghĩ Trương Hân đang mang thai, thì bất kể chuyện gì cũng sẽ cố gắng mà sống vì con.

Anh ta đã chuẩn bị xong hết rồi, đợi sự việc lắng xuống, anh ta nhất định sẽ chịu đòn nhận tội quỳ trước mặt Trương Hân cầu xin cô tha thứ.

Nhưng mà, kế hoạch đó đã không ngừng biến đổi!

Khi anh ta nhìn thấy Trương Hân xuất hiện trên tầng thượng, anh

thật sự ngồi không vững nữa, cảm thấy hối hận rồi!

Thiếu chút nữa anh ta lao ra ngoài. Nhưng Vương Bưu đã cố kéo anh lại, kiếm được một sợi dây thừng cho anh, nhanh chóng lấy quần áo và nón hóa trang thành Vương Bưu, trong khoảnh khắc Trương Hân nhảy xuống anh ta bèn kéo dây từ trong cửa sổ lao vội ra, một tay nắm lấy Trương Hân, Trương Hân chịu không nổi sự đả kích, nhanh chóng hôn mê bất tỉnh.

Sau đó tất cả mọi người trong biệt thự, đều nghĩ rằng do Vương Bưu cứu Trương Hân.

Trương Hân khóc ròng rả hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng đã bình tĩnh lại, cô nắm chặt tay Lãnh Mạc một cách thật dữ dội, cứ sợ rằng buông tay ra sẽ không thấy anh nữa, "Đây rốt cuộc là chuyện gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Lãnh Mạc lại thở dài, dùng thân của ngón tay cái lau đi nước mắt của cô, đem chân tướng sự việc kể cho Trương Hân nghe, "Lúc đó anh thật sự đang ở biên giới của vụ nổ, và cũng gần nơi phát nổ, bên cạnh Vương Bưu có một cây cổ thụ lớn ngăn cản lại, còn bên cạnh anh thì không có gì, lúc đó anh muốn chạy cũng chạy không kịp."

Cảm giác được,Trương Hân cả người như căng thẳng, Lãnh Mạc nhanh chóng vỗ nhẹ vào sóng lưng cô, "Tình huống lúc ấy, anh cũng nghĩ là đã chết rồi! Tình cảnh đó thật sự ngàn cân treo sợi tóc, Mạc Tầm bỗng nhào ra, thay anh chặn tất cả lại!"

"Mạc Tầm sao?"

"Đúng, chính là Mạc Tầm, Mạc Tầm đã bị Tô gia giam cầm hết ba năm, lần chạy thoát này, thật sự anh nên cảm ơn Tô Tố, là chính Tô Tố đồng ý cho Mạc Tầm đi cùng bọn anh, nếu không anh khó thoát

khỏi nguy hiểm trong gang tấc. Kỳ thật...... thời khắc đó, anh cảm thấy Mạc Tầm như muốn bảo vệ Tô Tố, nhưng Tô Tố đã được Tiêu Lăng bảo vệ rồi, và cũng có lẽ anh ta muốn Tô Tố mãi mãi nhớ đến anh ta, anh ta bèn nhào đến bảo vệ anh, bản thân đã bị nổ đến tan tành."

Khóe mắt Trương Hân đỏ bừng lên, "Bởi vậy......hài cốt trong rương của Vương Bưu...... Là Mạc Tầm sao?"

Lãnh Mạc gật đầu, "Là anh ta!"

Toàn thân của Trương Hân phát run lên, nếu không phải là Mạc Tầm...... thì chắc chắn hài cốt kia là Lãnh Mạc rồi!

Trương Hân hận Mạc Tầm bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên cô cảm kích anh ta!

Chương 634

Trương Hân che miệng lại, khoé mắt lại bắt đầu đỏ ửng lên.

"Anh nếu anh đã không chết, thì tại sao lại giả chết, anh có biết rằng...... Có biết là......" Nước mắt cô lại tuôn trào ra lần nữa, một chữ cũng không nói nên lời.

Lãnh Mạc ôm chặt lấy cô, "Anh biết sai rồi, anh thật sự xin lỗi em!"

Lãnh Mạc thở dài giải thích, "Trương Hân, lần này là anh đã thành tâm muốn gạt em, Tô gia đã hợp tác với nhóm hắc đạo bên Châu Âu, nên mới có một vụ nổ lớn như vậy, trong lúc anh hôn mê tỉnh dậy thì mới nghĩ ra cách này, bên phía Châu Âu họ đang náo loạn lên, như muốn nuốt sống anh chỉ trong một hai ngày vậy, không ngờ bọn họ lại hợp tác với Tô gia, nếu lần này anh may mắn sống sót, thì lần sau họ cũng sẽ mưu sát anh bằng cách này."

Trương Hân nhất thời căng thẳng.

Lãnh Mạc vỗ vào vai của cô, "Đừng lo lắng, bây giờ không có chuyện gì rồi, bây giờ bọn họ nghĩ là anh đã chết rồi, sắp tới nói không chừng sẽ phái người chuẩn bị đến đây để nuốt trọn thế lực của anh, đợi sau khi bọn họ đến, anh sẽ tìm cách giăng lưới tóm cổ cả bọn, đây cũng là một lời cảnh cáo cho bọn họ, để bọn họ sau này không dám tùy tiện đến tìm anh."

Trong lòng Trương Hân vẫn không thấy thoải mái, "Nhưng vậy anh cũng có thể nói cho em biết mà......"

Lãnh Mạc xoa đầu của cô, "Nếu nói cho em biết, thì em có thể diễn ra bộ dạng đau khổ như thế này không!"

Trương Hân lẵng lặng đặt tay lên ngực tự hỏi.

Nếu như Lãnh Mạc không chết, thì cô vẫn có thể diễn được cảm giác thương tâm mà, nhưng mà cái cảnh nhảy lầu này thì cô không dám làm, dù sao chuyện đó cũng là làm tổn thương đến bản thân và làm tổn thương đến đứa con trong bụng chắc chắn cô sẽ không làm, bởi vậy...... nói không chừng khiến người ta có thể thấy được mánh khóe của cô.

Làm gì có chuyện chồng của mình chết rồi, bản thân lại có thể ăn uống một cách như vô sự vậy?

Trương hân nghẹn miệng lại, vẻ mặt uất ức.

"Được rồi được rồi, đừng cảm thấy khó chịu nữa, cái cảnh tượng hôm nay của em, bọn họ chắc chắn đã tin rồi."

Trong lòng Trương Hân vẫn cảm thấy khó chịu, "Vậy người biết anh không bị sao là ai?"

"Lẽ ra chỉ có Tiêu Lăng và đại bá của Tiêu Lăng thôi." Lãnh Mạc nói, "Từ lúc anh hôn mê tỉnh lại, thì Tiêu Lăng cũng đã tỉnh rồi, Tiêu đại bá lúc đó cũng đang ở trong bệnh viện quân khu, là ba người đã ngồi với nhau bàn bạc lại, sau đó mới quyết định kế hoạch như vậy."

Thì ra là như thế.

Lãnh Mạc lại giải thích, "Vì muốn cho đáng tin hơn, thậm chí Tiêu Lăng cũng giấu Tô Tố luôn, còn nữa, lúc bắt đầu ngay cả Vương Bưu cũng bị che giấu luôn, sau khi anh trở về A Thị, mới liên hệ với

Vương Bưu và sắp xếp mọi chuyện......"

Trương Hân thút thít chiếc mũi gật gật đầu.

Nếu không chỉ gạt một mình cô thôi, như vậy cũng không đến nổi không tha thứ được.

Trái tim của Trương Hân tức khắc như được sống trở lại.

À đúng rồi!

Cô đột nhiên nghĩ ra một điều gì, từ trong lòng của Lãnh mạc vội bật ra, "Vậy anh có bị thương ở đâu không, anh nói anh hôn mê? Thì làm sao một vụ nổ lớn như thế mà anh không bị thương được, em nghe Tô Tố nói Tiêu Lăng còn bị thương mà, vậy vết thương của anh đâu, mau cho em xem!"

"Anh không bị thương gì, đại bộ phận của lực xông kích đều đã bị Mạc Tầm che chắn dùm anh hết rồi...... Được rồi, để anh cho em xem!"

Lãnh Mạc vén tay áo lên, bên phía bắp tay của cánh tay trái có một vết thương dài bằng ngón tay cái, vết thương vừa xấu lại vừa dài, trông như một con rết vậy.

"Đây...... chuyện gì xảy ra vậy?"

"Đó là những mảnh nhỏ trong vụ nổ xe hơi bắn ra, mảnh vở bị ghim trên cánh tay, cũng may là đến bệnh viện kịp lúc, nếu không thì cánh tay này của anh đã bị phế rồi."

Trương Hân đang nghĩ tới truyền hình đang chiếu một bộ phim có hiện trường trông rất hoảng loạn, tưởng tượng đến cảnh tượng lúc

đó, khóe mắt cô đỏ ửng lên.

Lãnh Mạc không biết làm sao, "Đừng khóc nữa được không, tại sao khi mang thai rồi em dễ khóc như vậy. Nhìn xem cặp mắt em kìa, đều sưng như quả hạch đào rồi đấy, còn nữa tròng mắt toàn là những dây máu, đã bao nhiêu ngày em không nghỉ ngơi rồi."

"Hiện tại em chưa từng có một giấc ngủ ngon nào hết."

Lãnh Mạc nghĩ Trương Hân mấy ngày nay đều chịu sự giày vò, trong lòng cảm thấy rất day dứt. Anh cởi đôi giày ra, leo lên giường ôm Trương Hân, "Có anh ở đây rồi, em nghĩ ngơi cho thật tốt nào."

"Em...... ngủ không được."

"Hử?"

"Em sợ rằng sau khi ngủ rồi sẽ không thấy anh nữa."

"Không có đâu, anh sẽ ở bên cạnh em cho đến khi em tỉnh dậy."

"Thật chứ?"

"Ừm!"

Trương Hân tựa đầu vào ngực của Lãnh Mạc, níu chặt vạt áo trước mặt anh, rõ ràng là rất mệt mỏi nhưng vẫn không thể nào ngủ được.

Lãnh Mạc cũng ngủ không được, nghĩ đến cảnh tượng Trương Hân muốn nhảy lầu, trong lòng anh đến giờ vẫn còn sợ hãi, anh ta không nhận được bèn nói với Trương Hân, "Trương Hân, sau này bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được như hôm nay mà suy nghĩ nông cạn nhé, có nghe chưa? Em chỉ mới hơn hai mươi tuổi thôi, là cái

tuổi đẹp nhất của đời người, tại sao lại làm những chuyện ngốc như thế! Chả phải em trước giờ đều rất xem thường những người tự sát sao.Sau này không được phép làm như thế...... Không đúng, có suy nghĩ đi chăng nữa cũng không được suy nghĩ, có biết không?"

Trương Hân níu chặt áo của anh không nói câu nào.

Thật sự lúc trước cô không thích nhìn thấy những người phụ nữ tự sát, đặc biệt là đối với những người phụ nữ tự sát vì tình cảm. Cảm thấy những loại phụ nữ như thế thật đáng bị coi thường, đàn ông người ta đã không cần đến mình rồi, lại còn đi tự sát, thật sự không cảm thấy... có lỗi với cha mẹ của mình, không cảm thấy... đã làm cho người thân của mình thất vọng sao!

Đã gặp sự việc như vậy, thì bây giờ cô mới hiểu.

Lãnh Mạc là người cô gửi gắm tình cảm, nếu anh ta không tồn tại, thì cuộc sống của cô cũng không còn ý nghĩa gì.

Đợi nửa ngày cũng không nghe thấy Trương Hân trả lời, Lãnh Mạc chịu không được bèn đẩy cô, "Trương Hân, mau trả lời anh!"

"Không biết!"

Lãnh Mạc bực bội.

Trương Hân ngẩn đầu lên, níu vào cổ áo của anh, mặt hung hăn nhìn anh, "Em nói anh nghe nè Lãnh Mạc, anh đừng đến giáo huấn em, nếu anh muốn em sống tốt, thì anh phải bảo vệ tốt bản thân đi, anh đừng quên rằng chúng ta là vợ chồng, vợ chồng một thể anh biết chứ! Nếu anh chết rồi, anh chẳng lẽ muốn em vui vẻ mang di sản của anh đi tái giá với người đàn ông khác sao!"

Suy nghĩ đẹp thật!

Nét mặt của Lãnh Mạc bỗng trở nên đen đi.

"Nhìn đi nhìn đi, không chấp nhận được rồi đúng không, nếu như vậy thì đừng tỏ vẻ là hào phóng, dù sao em cũng cảnh cáo anh, nếu sau này anh không cẩn thận mà chết đi, em cũng sẽ lập tức theo anh về suối vàng, không những em xuống suối vàng cùng anh, mà em còn đem cả con của anh theo, ba người chúng ta cùng nhau đoàn tụ dưới suối vàng vậy!"

Lãnh Mạc một lần nữa bực bội.

Thật sự anh nhịn không nổi nữa rồi, đẩy Trương Hân ra, khiến cô trở người rồi đánh một cái nhẹ vào mông của cô ta.

"Ui da, đau ——"

"Đánh cho đau thì mới nhớ được, không được nói chuyện tầm bậy chó má nữa nha! mau rút lại lời nói, nếu không rút thì anh đánh em!"

Trương Hân giương cái cổ lên, "Sẽ không rút sẽ không rút, dù gì nếu anh chết, em cũng không sống, thì anh cứ xem đi! Ui da —— anh còn đánh nữa à, em nói cho anh nha Lãnh Mạc, anh đừng nghĩ rằng anh về rồi, thì em sẽ mềm lòng với anh nhé, nếu như anh dám đụng đến một sợi lông của em, thì đừng trách tại sao em trở tay nhé, Oa —— ngừng tay!"

Lãnh Mạc đánh vào cái mông của cô thật mạnh đánh vài cái liên tục mới hả giận.

Trương Hân bị đánh đến nổi không thể phát cáu nữa.

Lãnh Mạc thấy thế, lần này kéo cánh tay của cô, và ôm cô vào lòng ngực một cách thật chặt.

Trương Hân nhỏ giọng nói thầm, "Đánh một cái vào mông đổi một sự ngọt ngào......"

Chương 635

Trương Hân biết Lãnh Mạc không có chết, rốt cuộc cũng không chống đỡ được bao lâu, tinh thần cũng đã trấn tỉnh lại, lập tức liền buồn ngủ.

Trước khi ngủ vẫn còn nắm chặt tay của Lãnh Mạc, sợ anh lại chạy mất nữa.

Lãnh Mạc phải lặp đi lặp lại câu nói, "Yên tâm đi, anh sẽ ở đây với em, không đi đâu hết."

"Ừm!"

Trương Hân mới yên tâm bước vào giấc mơ đẹp.

Lãnh Mạc nhìn thấy cô ngủ say, định bước xuống giường, thế nhưng bàn tay của cô đang nắm chặt lấy anh, anh lo lắng nếu động đậy sẽ làm cô tỉnh giấc, nhìn thấy mi mắt phía dưới của cô bị quầng đen, Lãnh Mạc thở dài, từ trên tủ đầu giường lấy cái điện thoại của Trương Hân, bấm số gọi điện cho Vương Bưu.

Rất nhanh chóng Vương Bưu liền vào phòng.

Nhìn thấy cảnh trên giường, Vương Bưu sửng sốt một chút, "Khụ, lão Đại cho gọi em à?"

"Ừm!" Lãnh Mạc gật đầu, hạ giọng nói, "Hành động bên phía James đều đã êm xuôi rồi chứ?"

Vừa bàn đến vấn đề này, Vương Bưu lập tức hăng hái, anh ta bước vào phòng, mang chiếc ghế ngồi bên cạnh của Lãnh Mạc, sắc mặt hung tợn, "Lão Đại anh yên tâm, lần này tuyệt đối không thể để họ bước ra khỏi A Thị, hazz —— đúng là lá gan to thiệt, dám theo chúng ta đến A Thị, đến địa bàn của chúng ta, là rồng thì cũng cho lên mâm, là hổ cũng phải cuộn mình qui phục ta! Em đã kêu bọn côn đồ gần khách sạn nhòm ngó dùm rồi, ở bên đó nếu có động tĩnh gì thì cũng không thoát khỏi tai mắt của chúng ta!"

Con mắt của Lãnh Mạc mang một vẻ lạnh lùng sắc bén!

Bắt anh ta phải chịu một sự thiệt thòi như vậy, anh ta chắc chắn phải trả lại cả vốn lẫn lời, nếu không anh ta sẽ không được gọi là Lãnh Mạc!

Anh dặn dòVương Bưu, "Đừng cho người canh chừng gắt gao quá, bọn họ cũng là những người rất xảo quyệt, không được đả đảo kinh xà! Nhớ chú ý tình trạng bên sân bay, hãy điều tra một cách chi tiết, chỉ cần bọn bên Âu Châu kéo qua A Thị, lập tức theo sát tìm đến nơi dừng chân của họ."

Vương Bưu gật đầu, "Lão Đại anh yên tâm, em sẽ tuân theo dặn dò của anh mà làm."

"Còn một việc nữa...... chuyện ta còn sống, trừ ngươi và Tiền Hiểu được biết...... thì không cho bất cứ người nào trong nhà biết!"

Vương Bưu biến sắc, "Lão Đại, ý anh là..... ở đây có nội gián?"

"Không phải là không có khả năng này! Bên Âu Châu không thành thật cũng không phải lại chuyện của một ngày hay hai ngày, nếu tôi là bọn họ, nếu muốn động thủ, thì trước hết cũng phải lý giải được thực lực của đối phương, nếu không thì không một người nào có thể dễ

dàng động đến người cầm đầu được, người bên phía Âu Châu bọn họ không thể tiêu diệt chúng ta, xong sau đó tự mình lên cầm đầu được! Nếu làm như vậy e rằng người khác sẽ không phục, nên thế nào cũng sẽ tìm ra một người làm bù nhìn, và người bù nhìn này......chắc chắn có một trong các điều kiện, cònở bất cứ nơi đâu cũng có thể làm nó."

Vương Bưu nuốt nước miếng, "Lão Đại anh có nghi ngờ tôi không."

Lãnh Mạc tức giận, "Nếu tahoài nghi ngươi, thì sẽ không để ngươi biết ta còn sống?"

Nói xong, Lãnh Mạc chưa từng hoài nghi qua Vương Bưu, Vương Bưu đã theo anh rất nhiều năm rồi, độ trung thành tuyệt đối không thể hoài nghi được, điều quan trọng là Vương Bưu...... nhìn có vẻ ngoài cơ bắp và tướng mạo hung hăn, trên thực tế cái não không thể xài được, trừ phi người ta ra lệnh cho anh ta, còn nếu kêu hắn tự mình làm lão đại, thì có vẻ như hắn không biết cách để làm.

Vương Bưu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Ai cha, lúc nãy lão đại nói những tình hình đó đều rất phù hợp với anh ta, nên cũng không thể trách được, anh ta nghĩ nhiều rồi.

"Mấy ngày nay ngươi nhớ quan sát kỹ càng các bang phái cấp cao của chúng ta, ai là người của James đều dễ dàng nhận biết, ngươi cứ để ý xem ai là người dễ bị kích thích là đúng rồi!"

"Tôi đã biết rồi lão Đại."

"Bản thân ngươi cũng phải để ý chút, nếu bị người ta bắt được manh mối, thì diễn kịch cũng phải diễn cho tốt, nếu không thì hành động cùng Tiền Hiểu, cái đầu của Tiền Hiểu linh hoạt hơn ngươi!"

"Dạ! Được!"

......

Trương Hân tỉnh dậy, trước tiên quay qua nhìn Lãnh Mạc.

Trong phòng lúc này tối đen như mực, chỉ có một chút ánh sáng màu vàng phát ra từ anh đèn ngay trên đầu giường.

Trương Hân nhìn thấy Lãnh Mạc ở kế bên, thân thể lập tức như được thả lỏng ra.

"Ngủ ngon giấc không?"

"Ừm!" Trương Hân giãy dụa từ trên giường ngồi dậy, "Tinh thần đã tốt hơn rồi."

Ít ra thì cái đầu cũng không động chút là đau nữa.

Trương Hân nhìn qua chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường, "Đã ba giờ rồi à? Ba giờ sáng sao? Em đã ngủ hết mười mấy tiếng rồi à?"

"Không đúng! Em đã ngủ hơn - ba mươi tiếng rồi, bây giờ đã là ba giờ sáng của ngày thứ hai rồi!"

Oh my god!

Trương Hân từ trên giường ngồi bắn dậy, "Tại sao em lại ngủ như thế......"

Thế là hơn ba mươi tiếng đồng hồ rồi kia à.

Lãnh Mạc nắm lấy bàn tay cô, "Đừng nhảy nữa! Trong bụng của em

còn một người đấy, làm sao mà có thể chịu đựng được động tác mạnh này của em được!"

Trương Hân lập tức ngừng động đậy, thật cẩn thận ngồi phía bên cạnh giường.

"Hazz...... Anh đã ở bên cạnh em hơn ba mươi tiếng đồng hồ sao?"

"Ừm!" Lãnh Mạc xoa đầu vào mái tóc bị rối của cô, "Em đã đói bụng chưa?"

Không bàn đến thôi, khi bàn đến thì, cái bụng Trương Hân kêu"ọt ọt", hát lên bài hát không thành kế. Trương Hân ôm bụng, mặt tỏ vẻ đau khổ, "Đói rồi, rất đói, cực kỳ đói!"

"Để anh đi nhờ Vương Bưu mang thức ăn đến cho em."

Lãnh Mạc lấy điện thoại gọi đi, vì đã quá nửa đêm, người hầu đều đã nghỉ ngơi, nên đồ ăn được chuẩn bị rất lâu, từ lúc biết Trương Hân mang thai, Lãnh Mạc không cho cô ăn đồ lung tung, nhất là đồ cay đều không cho cô đụng đến.

Cho nên bữa ăn này vẫn là nên ăn thanh đạm thôi.

Trương Hân ăn một cách ngon miệng, cái bụng của cô ta đã đói lắm rồi, bây giờ ăn gì cũng cảm thấy ngon.

Lãnh Mạc cùng ăn với cô, nhìn cô ăn với bộ dạng rất là chật vật, không nhịn được nói, "Ăn từ tốn thôi, không ai dành với em đâu."

"Em đang đói mà! Đã mấy ngày rồi em không ăn gì hết!" cô nắm lấy tay anh, đặt lên bụng cô, "Anh sờ thử xem, cái bụng em bị đói đến xẹp lép rồi nè."

Đề cập đến chuyện này thì Lãnh Mạc không giận dỗi, anh hung hăng liếc nhìn Trương Hân một cái, lạnh lẽo hừ một tiếng, "Ai không cho em ăn, bản thân em không ăn cơm lại còn có lý do à, về sau anh bắt em ăn mỗi ngày ba cữ phải đúng giờ, bằng không em ngược đãi con gái cưng của anh, thì anh sẽ cho em biết mùi."

"Đã nói là bé trai mà!"

"Anh nói là con gái thì khẳng định là con gái rồi!"

Trương Hân lập tức nổi máu ghen, "Anh vẫn rất cố chấp đối xử với tiểu tình nhân của anh sao!"

Lãnh Mạc chân mày nhúng một cái, "Anh đã nói rồi, nếu là tiểu tình nhân, thì đương nhiên phải chấp nhất rồi!"

"Hừ!"

Trương Hân tức giận ăn liên tục ba chén cơm!

"Được rồi, không thể ăn thêm nữa, nếu ăn thêm nữa thì sẽ không chịu nổi rồi."

"Ôi ——"

Thật sự là không thể chịu nổi nữa!

Trương Hân vuốt vào cái bụng to căng tròn của cô, vẻ mặt mãn nguyện, "hazz...... đời người quả thật tốt đẹp biết bao!"

Lãnh Mạc mỉm cười không nói gì.

Trương Hân đã ăn no rồi, ngồi trên giường cũng cảm thấy khó khăn, cô bước xuống giường đi tới đi lui cho tiêu thức ăn.

"Hazz...... Ăn quá nhiều rồi, hiện giờ cái bụng cảm thấy khó chịu."

Lãnh Mạc thu dọn chén đũa, kêu Vương Bưu dọn đồ đem ra ngoài, "Đừng cho ai phát hiện thấy có hai bộ chén đũa nha."

Vương Bưu chợt hiểu ra, anh ta vỗ vào đầu, "Em biết rồi, lần sau sẽ chú ý!"

Vương Bưu vừa bước đi, Lãnh Mạcliền kéo Trương Hân đến bên người.

"Muốn gì?"

"Lại đây, anh có chuyện muốn nói với em!"

Chương 636

“Nói gì thế?”

Lãnh Mạc kéo Trương Hân ngồi xuống đùi của anh, nghiêm túc dặn dò cô, “Khoảng thời gian tiếp đến, thời gian thử nghiệm diễn xuất của em đã đến rồi!”

Trương Hân lập tức hiểu ra, vỗ vào ngực mình bảo đảm với Lãnh Mạc, “Anh yên tâm, chị đây bao nhiêu cái cúp giải thưởng ảnh hậu không phải lấy uổng đâu, chị đây nhất định diễn xuất được cái cảm giác bi thương khi người yêu chết đi, anh cứ yên tâm, tuyệt đối không lộ ra sơ hở!”

Lãnh Mạc mới yên tâm chút, “Về mặt ăn uống anh sẽ cho Vương Bưu từ bên ngoài mang về cho em, ở nhà em ăn ít lại.”

Trương Hân lập tức hiểu ra, “Anh nghi ngờ biệt thự chúng ta có tay trong à.”

“Phòng bị chút sẽ không sai đâu.”

Trương Hân gật đầu, “Được, em biết rồi, đúng rồi, anh để Tiêu Lăng dẫn Tô Tố bọn họ mỗi ngày đều đến thăm em, như vậy ‘trạng thái tinh thần’ của em liền dần dần tốt lên tí, người ta khẳng định tưởng rằng em bị Tố Tố khuyên được đấy.”

“Được!”

Trương Hân kéo tay Lãnh Mạc, “Vậy anh sao, anh có phải cần lẩn

trốn không?”

“Anh không đi, anh ẩn nấp ở biệt thự, nhưng không thể cùng em ở chung một phòng, anh lên tầng ba, tầng ba cũng có phòng, cũng không có người giúp việc nào, ở đó an toàn nhất.”

“Tốt!”

Chỉ cần xác định Lãnh Mạc không đi, trong lòng Trương Hân liền yên tâm.

……

Những ngày tiếp đó, mỗi ngày Tiêu Lăng và Tô Tố đều đến biệt thự Bán Sơn báo cáo!

Người giúp việc trong nhà kinh ngạc vui mừng phát hiện tâm trạng của phu nhân hình như có chuyển biến tốt hơn, tuy rằng sắc mặt cô vẫn còn trắng bệch. Tinh thần vẫn còn tiều tụy, nhưng đã chịu ăn cơm, tuy rằng ăn rất ít. Dưới sự đi cùng của Tô Tố Trương Hân cũng chịu xuống lầu phơi nắng, cũng chịu cho bác sĩ đến thăm khám sức khỏe cho cô, thậm chí còn cho Tiền Hiểu đi mua sách những điều sản phụ cần chú ý.

Trong nhà phần lớn người giúp việc nhìn thấy Trương Hân từng bước từng bước chuyển biến tốt, nhìn thấy cô nghĩ thông suốt rồi, cũng cảm thấy rất là vui mừng.

Có một lần ở dưới lầu Tiền Hiểu hỏi Trương Hân, “Phu nhân hình như nghĩ thông suốt rồi?”

“Chết cũng chết không thành, có thể là Lãnh Mạc ở trên trời bảo hộ tôi, anh ấy nhất định sẽ không muốn hai mẹ con tôi xảy ra chuyện,

cho nên……bất kể chuyện gì, vì con cái cũng nên kiên cường một lần.”

Lời đối thoại ngắn gọn này rất nhanh truyền đến tai của tất cả người trong biệt thự.

Có người cảm giác thấy yên lòng.

Còn có một số người lại cảm giác hoảng hốt!

Lãnh Mạc có con……

Trông ra kế hoạch của họ phải khẩn trương hành động trước thôi.

……

Ở một bên khác.

Bên quân sự của Tiêu Quốc Chính quả nhiên bắt giữ được một chiếc thuyền thuốc phiện, liền không có thêm bất kì hành động nào nữa.

Như lời của Tô lãi thái gia nói vậy, chỉ có chiếc thuyền, căn bản là không có cách nào định tội của Tô gia! Đương nhiên, còn có nguyên nhân càng quan trọng hơn, Tiêu Quốc Chính ở vấn đề này, đối diện một áp lực rất lớn mạnh.

Áp lực đến từ giới chính trị.

Hàng trên chiếc thuyền này, khiến Tiêu Quốc Chính thiết thực nhận biết được bản lĩnh của Tô gia lớn đến thế!

Còn chuyện ở kinh thành xảy ra vụ nổ lớn.

Chuyện này bị định rằng là xung đột của thế lực hắc đạo, hoàn toàn không liên quan đến Tô gia.

Tại sao?

Tại vì cháu gái của Tô lão thái gia người ta cũng chết trong vụ nổ, cho nên chuyện này chắc không thể có khả năng là do Tô lão thái gia chính tay kế hoạch được!

Nói ra thì cũng không ai tin!

Cho nên, chuyện này cũng chìm lắng xuống.

Tô gia ngoài tổn thất một đứa Bạch Linh, không còn bất kì tổn thất nào khác nữa!

Tô Nhiễm cho A Trung kiếm được hài cốt còn sót lại của Bạch Linh, ở trong nhà làm một lễ tang đơn giản.

Lão thái gia nhìn là tức giận rồi.

“Mày không phải không thích Bạch Linh sao, lo cho nó nhiều quá làm gì!” Bây giờ Bạch Linh đối với lão thái gia là một nỗi hận, ngày xưa gọi tên của Bạch Linh còn gọi là Tô Linh, bây giờ không hề che giấu sự ghê tởm của bản thân, người phụ nữ vô dụng này không có tư cách họ Tô!

Tô Nhiễm lạnh lùng nhìn vào lão thái gia, cười khinh nói bóng gió, “Con đích thực không thích Bạch Linh, nhưng không thích đi chăng nữa, nó cũng là con gái con! Nếu như nó còn sống, có thể con sẽ không cho sắc mặt tốt cho cô ấy, nhưng người chết như ánh đèn bị tắt, lần này không phải là nó, có thể Tiêu Lăng và Tô Tố bọn họ cũng tiêu trong vụ nổ rồi, cho nên trên tình trên lý con vẫn nên cám ơn nó!

Không nhắc cái này vẫn tốt, nhắc đến cái này lão thái gia càng tức giận hơn.

Nếu như không phải Bạch Linh phá đám, lần này ông nhất định sẽ bài trừ được tất cả những người cần phải bài trừ!

Đâu giống bây giờ, chỉ chết một tên Lãnh Mạc!

Lão thái gia tức đến nỗi đã phăng cái thau lửa đang đốt vàng mã!

Tô Nhiễm "Xoạt" một cái ngẩng đầu, ánh mắt như kiếm, "Biết con tại sao làm tang lễ cho Bạch Linh không?"

Lão thái gia tức đến thở hỗn hễn nhìn ông.

Tô Nhiễm cười lạnh, "Tại vì con muốn giảm thọ cho ông trời, giảm thọ để giúp Bạch Linh đầu thai, kiếp sau tuyệt đối đừng gặp phải người thân máu lạnh lòng lang dạ sói như ba nữa!"

"Mày! Tô Nhiễm mày với tao chẳng khác bao nhiêu!"

"Ở đây không hoan nghênh ba, ba có thể đi!"

"Tô gia là địa bàn của tao, Tô gia từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều là của ta, tao muốn đi đâu thì đi đó!"

"Được!" Tô Nhiễm từ đất đứng dậy, một tay cởi xuống chiếc áo tang trên người, "Được! Ba không đi, con đi!"

Lão thái gia tức đến tột độ!

Ông một chân đá vào quan tài của Bạch Linh, giận dữ nói, "Tô

Nhiễm, mày hôm nay dám bước ra khỏi cái sân này, tao sẽ đem hài cốt của Bạch Linh đốt hết!"

Tô Nhiễm đầu không ngoảnh lại, "Cả Tô gia đều là của ba, đừng nói là đốt hài cốt của Bạch Linh, ba cho dù đốt chết cả tôi, cũng không có ai đến gây phiền phức cho ông!"

Lão thái gia nắm chặt lồng ngực!

Một miệng máu nghẹt ngay ở ngực không lên cũng không xuống!

Ông bực đến nỗi cả mặt đỏ bừng, giận dữ nói với Tiêu Vi Túc, "Ta sớm muộn gì bị thằng nghịch tử này tức chết!"

Tô Vi Túc thở dài.

Lão gia rõ ràng là không muốn nhìn thấy lão thái gia, lão thái gia bản thân lại cứ kiếm chuyện để tự tức giận, trách ai được!

"Lão thái gia, ngài đừng tính toán với lão gia, lão gia đang giận ngài thôi, bây giờ nói chuyện khẳng định sẽ có xương, đợi qua một khoảng thời gian lão gia nghĩ thông suốt rồi sẽ ổn thôi."

Lão thái gia nghiến chặt răng.

Linh đường của Bạch Linh vẫn còn ở đây, lão thái gia nhìn vào trên quan tài để tấm hình trắng đen của Bạch Linh, chỉ cảm thấy sau lưng có luồng gió âm thổi đến.

"Đi, nơi đây âm khí quá!"

Nói sao cũng đã làm bao nhiêu chuyện thất đức, cái sự tự tin của lão thái gia vẫn không đủ lắm.

Cũng như ông đã giết anh chị em của mình, đem họ thờ cùng vào trong đền thờ, nhưng bản thân ông lại chưa từng bước nửa bước chân vào đền thờ!

Ra khỏi linh đường, ánh nắng chiếu lên người, cảm giác luồng gió âm hồi nãy tức thời liền biến mất.

Lão thái gia tra hỏi Tô Vi Túc, “Chuyện mà cho cậu làm làm như thế nào rồi?”

“Vẫn còn đang chuẩn bị.” Tô Vi Túc đỡ cánh tay của lão thái gia, vừa đi vừa nói, “Thành phố A nói sao thì cũng là địa bàn của Tiêu Lăng bọn họ, tuy rằng Lãnh Mạc không còn nữa, những thế lực trong tay hắn vẫn chưa bắt đầu phân giải, hơn nữa……Tô Tố bọn họ rất ít ra cửa, lúc ra cửa đều có người đi theo, cho nên muốn ra tay, vẫn đúng thật là một chuyện không hề dễ dàng.”

Lão thái gia hiểu rõ đạo lý này.

Nhưng ông đã đợi không kịp nữa.

“Nhanh chóng tăng nhanh hành động, ta đã 80 tuổi rồi, còn không biết sống được bao lâu thời gian, trước lúc ta chết, nhất thiết phải thay Tô gia tìm được người thừa kế!”

“Vâng! Tôi lập tức đi dặn dò ngay!”

Chương 637

Tang lễ của Lãnh Mạc qua chưa được năm ngày, quả nhiên liền bắt đầu có người không nhịn được.

Ngày này, Vương Bưu và Tiền Hiểu tổ chức họp với các người cấp cao của biệt thự, ngày thường mọi người đều tinh thần sảng khoái, nhưng hôm nay người nào người nấy y như là trái cà chua bị sương đánh vậy---khô héo hết!

Vương Bưu trong lòng hiểu rõ, trên mặt lại giả vờ như không biết, tiếp tục bắt đầu kiểm tra sổ sách.

Vương Bưu đang lật sổ sách, nhưng có người lại không nhìn tiếp được, nhịn hơn hồi lâu mới nói, “Anh Bưu……Lão đại không còn, chúng ta sau này phải ra sao!”

Vương Bưu nhìn sang người nói chuyện!

Người nói chuyện này tuổi tác tầm khoảng 30 tuổi, cũng là nguyên lão đời đầu đi theo lão đại, đồng thời, là người cấp trên của bang phải của bọn họ, tên là……Trương Nhiêu!

Vương Bưu ngày thường với anh ta quan hệ cũng khá tốt, nhưng không nghĩ ra rằng, lúc này người đầu tiên nhịn không được không ngờ lại là anh ta. Vương Bưu nghĩ đến lời lão đại căn dặn, hốc mắt chớp nhẹ, vứt sổ sách trên tay ra, nhẹ giọng nói, “Cái gì gọi là chúng ta sau này phải ra sao? Đương nhiên là nên làm sao thì sẽ làm sao! Tất cả đều giống như lúc lão đại còn ở đây vậy, mỗi người làm tốt chức vụ của mình, nên làm gì thì làm đó!”

Trương Nhiêu cùng vài người ở phòng khách nhìn nhau, sau đó cũng nhịn không được hạ thấp âm thanh, "Anh Bưu……có câu nói tôi không biết có nên nói ở đây không!"

Vương Bưu lạnh lùng hứ một tiếng, "Nếu như cảm thấy không nên nói, vậy đừng nói nữa."

Trương Nhiêu bị kẹt họng một hồi, cuối cùng cũng không nhịn được, anh thở dài ngồi xuống sofa, xoa đôi mày nói, "Anh Bưu, lão đại không còn chúng tôi đều rất đau lòng, nhưng tình trạng bây giờ chúng ta cũng nên tìm một con đường sống cho bản thân chứ, những bang phái bên ngoài người nào người nấy cũng đang rình rập muốn hành động, nói không chừng tức thì sẽ đến tấn công chúng ta, lão đại chúng ta không còn, chúng ta còn làm tốt chức vụ của mình, vì ai hả!"

Trương Nhiêu vừa nói câu nói này, trong phòng khách lập tức có hai người nói theo, "Anh Bưu, Trương Nhiêu nói rất đúng! Lão đại có ân tình với chúng ta, cho nên lão đại lúc còn ở đây chúng tôi vẫn gắng tâm gắng sức, tuyệt đối không dám có bất kì sai sót nào, nhưng bây giờ lão đại không còn, chúng ta nỗ lực như vậy là vì ai hả!"

Vương Bưu uống liền một ly nước, một hồi lâu cũng không nói chuyện!

Trương Nhiêu thấy vậy, nhịn không được lại nói, "Anh Bưu, chúng ta bây giờ phải vì bản thân suy nghĩ rồi!"

Vương Bưu đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng lướt mắt vào mọi người, lạnh mắt nhìn vào mười mấy vị cấp cao ở trong phòng khác, "Các người ai có cùng suy nghĩ với Trương Nhiêu đứng ra đây!"

Hai người vừa nãy vừa nói giúp đã không chút do dự đứng ra.

Những người còn lại lại nhìn vào Vương Bưu, còn có một số người sắc mắt có chút do dự.

Vương Bưu thấy vậy bất giác cười lạnh, “Bây giờ lão đại vừa mới mất, trong lòng các người lập tức bắt đầu không vững rồi phải không, đúng! Lão đại không còn nữa! Nhưng phu nhân vẫn còn đây, trong bụng phu nhân vẫn còn đứa con, trong bụng phu nhân là nòi giống độc nhất của lão đại, bất kể là con trai hay con gái, chỉ cần sau khi ra đời đứa con sẽ là người thừa kế của lão đại! Lão đại không còn, các người người nào người nấy liền bắt đầu dự tính cho bản thân, Vương Bưu ta đây không phải là người như thế! Lão đại có công ơn trời sinh với ta, nếu như không có lão đại, Vương Bưu nói không chừng sớm đã chết đói rồi, lão đại đã cực khổ bồi dưỡng ta, nhưng ta không vì lão đại chết rồi mà đi tạo phản!”

“Anh Bưu nói đúng, lão đại có ơn với ta, chúng ta là người trong đạo có một quy tắc như thế, tuyệt đối không phản bội lão đại!”

Lập tức có vài người đứng đằng sau Vương Bưu, giận dữ nhìn Trương Nhiêu, “Trương Nhiêu, lão đại mới chết được mấy ngày, anh đã tự dự tính cho bản thân rồi à, anh thấy có lỗi với lão đại không!”

Trương Nhiêu tức thời không thích!

Anh từ sofa đứng dậy, khẩu phật tâm xà nhìn vào mọi người, “Các người trung thành với lão đại không ai cản các người, nếu như lão đại còn sống, không cần các người nói ta cũng tuyệt đối không dự tính riêng cho bản thân, hô--- các người tưởng Vương Bưu ngôn từ chính nghĩa như thế là thật à? Phu nhân sau khi sinh con xong, ai đi bồi dưỡng? Chẳng phải là Vương Bưu anh ta sao! Nói qua nói lại, Vương Bưu chỉ muốn uy hiếp thiên tử để lệnh chư hầu thôi, các

người ngu xuẩn đến thế, không ngờ còn ngu ngơ đứng kế bên anh ta!”

“Thằng khốn kiếp nói bừa!” Một thân tín cấp dưới của Vương Bưu giận dữ chửi lên, “Trương Nhiêu mày là thằng không có sỹ diện, rõ ràng là mày tự có tính toán riêng, mày còn dám đến vu khống anh Bưu à! Anh Bưu nếu như là có tâm tư riêng, với thế lực của anh ấy trong bang phái, ngoài lão đại ra, người đầu tiên phải nhắc đến là anh Bưu, lão đại không còn, anh lập tức có thể lên ngôi ngay! Không cần phải phiền phức vậy đâu!”

Trương Nhiêu biện giải, “Ai biết được trong lòng anh ta nghĩ gì!”

Tất cả người trong nhà người một lời kẻ một câu cãi nhau ồn ào.

Cuối cùng là Tiền Hiểu rút đao ra, “Phập---“ một tiếng cắm vào bàn pha trà bằng gỗ, mọi người nhìn vào phần đuôi của cán đao vẫn còn đang rung rinh, toàn thân lạnh người, lập tức liền im miệng!

Tiền Hiểu lạnh lùng rút đao ra, buộc lại vào phần chân dưới.

Mọi người đều kinh ngạc hoảng hốt nhìn cô.

Uy danh của Tiền Hiểu người ta không biết, những người người cấp trên vẫn tương đối rõ ràng.

“Tiền Hiểu……ý cô là sao?”

“Lời nói của Vương Bưu chính là lời nói của tôi!” Tiền Hiểu lạnh nhạt lướt mắt vào mọi người, “Lão đại có ơn với tôi, chỉ cần anh ấy có con cháu, tôi Tiền Hiểu……tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn bất kì người nào đến xâm chiếm đồ của anh ấy!”

Tiền Hiểu và Vương Bưu đứng cùng nhau!

Trương Nhiêu nắm chặt nắm đấm, kiêng kị nhìn vào hai người.

Tiền Hiểu một tay khoác lên vai Vương Bưu, “Một số người nếu như đã có ý định muốn đi rồi, chúng ta miễn cưỡng níu kéo cũng vô dụng!”

Thân hình cao to của Vương Bưu rung lên, “Ý gì đó!”

Tiền Hiểu lướt mắt vào Trương Nhiêu, ánh mắt đó rất bình đạm, nhưng lại khiến Trương Nhiêu trực tiếp ra toàn thân mồ hôi lạnh, Tiền Hiểu thu lại ánh nhìn, nhạt nhạt nói, “Anh ta không phải muốn tự lập môn hộ sao, vậy để anh ta đi, bang phái chúng ta không cần những loại người hai mặt ba lời như thế, hôm nay vừa đúng lúc có tôi và Vương Bưu ở đây, ai muốn tự lập môn hộ thì toàn bộ đến đây, chúng ta hôm nay cần nên thanh lý những con sâu nào thì thanh lý nốt!”

Tiền Hiểu tiếp tục nói, “Đương nhiên, chỉ giới hạn hôm nay! Sau ngày hôm nay, nếu như còn để cho tôi và Vương Bưu phát hiện ai vẫn còn có tâm tư riêng, thì đừng trách hai người chúng tôi không khách khí!”

Trương Nhiêu nuốt nước bọt!

Cái gì gọi là cần nên thanh lý những con sâu nào thì thanh lý nốt.

Không lẽ là……muốn giết bọn họ?

Sau lưng Trương Nhiêu có chút lành lạnh, nhưng nghĩ người đứng đằng sau anh, anh lập tức lại có lại sự can đảm, Trương Nhiêu là người đầu tiên bước ra, “Tôi! Tôi muốn tự lập môn hộ!”

“Rất tốt!” Tiền Hiểu lạnh nhạt nhìn vào mọi người, “Còn nữa không?”

Trương Nhiêu lập tức nhìn sang hai người đằng sau, hai người do dự một hồi, vẫn là đứng ra đấy, “Chúng tôi, chúng tôi muốn theo Trương Nhiêu!”

“Tốt!” Tiền Hiểu thu lại ánh nhìn, “Còn nữa không?”

Chín người còn lại cũng không có bất kì biểu thị gì.

“Nếu như không còn nữa, vậy thì tôi sẽ xử lý ba người bọn họ!” Tiền Hiểu nhìn vào Trương Nhiêu ba người, “Các người đều là nhân vật cấp nguyên lão, tự lập môn hộ đương nhiên được, nhưng trong bang phái có rất nhiều bí mật các người đều biết hết, ai dám bảo đảm các người sau khi đi rồi sẽ không bán bí mật cho người khác chứ!”

Chương 638

Mắt Trương Nhiêu lóe sáng lên, “ vậy cô muốn như thế nào!”

Tiền Hiểu hừ lạnh một tiếng, “từ xưa đến nay, chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật!”

Trương Nhiêu kinh hoàng lui về sau mấy bước.

Thân thủ của Tiền Hiểu lợi hại cỡ nào? Bọn họ ai cũng lĩnh giáo qua, Trương Nhiêu chỉ cảm thấy sau lưng lông tơ dựng đứng cả lên, anh lui về sau mấy bước, quát to một tiếng, “ Tiền Hiểu cô nhanh chóng xua tan ý nghĩ này cho tôi, Trương Nhiêu tôi trong bang phái này cũng có hai mươi năm rồi, chẳng qua chỉ là muốn tự lập môn hộ mà thôi, cô dựa vào gì mà giết tôi!”

Sắc mặt Tiền Hiểu lãnh lẽo đột nhiên cười lên, “ căng thẳng như vậy làm gì, tôi đâu có làm gì đâu!”

Trương Nhiêu nuốt nước miếng, một tay để lên cây súng treo trên eo, cảnh giác mà nhìn mấy người họ, “ tôi thề, tôi tuyệt đối không tiết lộ bất kì bí mật nào trong bang phái!”

“ Chuyện thề ước này là vô dụng nhất.”

Tiền Hiểu nhìn sang Vương Bưu, “ anh cảm thấy loại người như hắn nên xử lý như thế nào!”

Vương Bưu nghĩ một hồi, “ em nói đúng, nếu trái tim đã không còn ở trong bang phái chúng ta nữa, giữ lại cũng không có ích gì, nhưng nể

tình bao nhiêu năm nay ở trong tổ chức không có công lao cũng có khổ lao... bảo những thuộc hạ của anh giao hết toàn bộ vũ khí ra, chia cho anh một hộp đêm tự mình anh đi kinh doanh, còn lại thì... phải xem tính tự giác của anh rồi! Nếu để tôi phát hiện bí mật của bang phái bị tiết lộ ra ngoài, Trương Nhiêu, cho dù anh chạy đến chân trời góc biển, tôi cũng sẽ hạ lệnh tiêu diệt ông!”

Trương Nhiêu mặt hơi biến sắc, “ anh muốn thu lại vũ khí của chúng tôi?”

Vả lại chỉ chia cho họ một hộp đêm nhỏ thôi?

Phải biết rằng, sản nghiệp của lão đại phân bố khắp châu Á, mà anh và hai người kia thân là nguyên lão của tổ chức, thế mà lại chỉ chia cho họ một hộp đêm, đây có khác gì so với xua đuổi ăn mày!

Không những Trương Nhiêu tức giận bất bình, ngay cả hai người đi theo Trương Nhiêu đều vô cùng không phục.

“ Anh Bưu, anh làm như vậy có phải hơi tuyệt tình quá rồi không, thu lại vũ khí của chúng tôi, còn không cho chúng tôi nguồn kinh tế, bảo chúng tôi làm sao tự lập môn hộ!”

Vương Bưu hừ lạnh một tiếng, “ các người đều nói muốn tự lập môn hộ, không có lòng kiên quyết này thì đừng nói những lời này! Chẳng lẽ còn muốn tôi trang bị sẵn vũ khí cho các người, bảo tôi sắp xếp ổn thỏa nguồn kinh tế cho các người, sau đó lại giúp các người thành lập một bang phái, để đối phó chúng tôi?”

Người kia lập tức căm miệng không nói chuyện nữa.

Vương Bưu hừ lạnh, “ nếu các người đã thay lòng đổi dạ, điều này tôi không ngăn cản được, nhưng mà muốn lấy tài nguyên của lão đại

đi tự lập môn hộ, điểm này tôi tuyệt đối không đồng ý! Nếu các người muốn đi, thì nhất định phải làm theo lời tôi nói mới được rời khỏi! Đương nhiên, cho dù các người không đi, với tâm tư hôm nay của các người, tôi cũng tuyệt đối không thể giữ các người ở lại trong bang phái!"

Trương Nhiêu nhớ đến thế lực phía sau của anh, đành phải cắn chặt răng, gật đầu đồng ý, " được! cứ làm theo lời anh nói, chúng tôi chỉ lấy một hộp đêm, vũ khí tôi sẽ bảo thủ hạ mang đến!"

" Khỏi đưa qua, tránh phải quấy rầy phu nhân dưỡng thai!" Vương Bưu trầm giọng dặn dò thân tín của anh, " bây giờ lập tức huy động các anh em tới địa bàn của ba người này, bảo bọn họ giao tất cả vũ khí lên đây!"

" Dạ! Anh Bưu!"

Mặt Trương Nhiêu lại biến sắc!

Đây là đi vơ vét sao!

Anh vốn còn muốn đợi đến sau khi anh ra khỏi biệt thự về nhà dặn dò đám thủ hạ một tiếng, mang những vũ khí có thể giấu được đem đi giấu hết...

Bây giờ xem ra, việc này không thể thực hiện rồi!

Trương Nhiêu cắn chặt răng, căm hận không thôi!

Vương Bưu!

Anh đợi đấy cho tôi!

Đợi đến khi tôi thay thế vị trí của lão đại rồi, người đầu tiên sẽ không buông tha cho anh!

Vương Bưu đợi thân tín trở về rồi, làm xong hết mọi chuyện mới tan họp, bảo đám người Trương Nhiêu rời khỏi!

“ Được rồi, các người đi đi!”

Trương Nhiêu cắn chặt răng, mang theo sự căm hận đầy người rời khỏi!

Đợi người đi hết, trong phòng khách chỉ còn lại Vương Bưu và Tiền Hiểu, vẻ mặt Vương Bưu bất lực, “ không ngờ tới, lại là Trương Nhiêu!”

Tiền Hiểu vỗ vỗ vai anh, “ đừng nghĩ nhiều nữa, bây giờ điều chúng ta phải làm chính là nghe theo mọi hành động của lão đại, bây giờ chỉ là bước thứ nhất, đợi sau khi chúng ta truyền tin tức tranh chấp nội bộ ra của hôm nay ra, e rằng chiến tranh thật sự mới bắt đầu, chúng ta hãy chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Vương Bưu gật đầu, đi thẳng lên lầu!

Anh mở cửa phòng trên lầu ba.

“ Lão đại...”

Lãnh Mạc đang ngồi trên sô-pha, trên bàn trà trước sô-pha là một máy tính xách tay, mà lúc này hình ảnh đang chiếu trong máy tính chính là tình hình trong phòng khách.

Thấy Vương Bưu đi vào, Lãnh Mạc đóng máy tính lại, “ Vương Bưu, cậu làm rất tốt.”

Vương Bưu quan sát kĩ sắc mặt của lão đại, phát hiện sắc mặt lão đại lại vô cùng bình tĩnh, cái gì cũng không nhìn ra được.

Vương Bưu vẫn cố chấp, “ lão đại, anh không cảm thấy đau lòng sao?”

Anh em mà bọn họ cho rằng sát cánh chiến đấu, lại là nội ứng của người khác phái đến.

Đôi mắt Lãnh Mạc lóe lên một tia lạnh lùng, “ có gì đáng đau lòng chứ, chẳng qua là lòng tham vô đáy thôi! Nhưng mà... cậu ta cũng phải cân nhắc một chút chứ, một con rắn nhỏ như cậu ta nuốt một con voi vào, có khi nào sẽ căng chết cậu ta không!”

“ Vậy lão đại, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“ Tiếp theo... bảo vệ phu nhân thật tốt!”

Vương Bưu liền đơ ra, “ lão đại, ý của ngài là nói bọn họ...”

“ Đây chỉ là suy đoán!”

Lãnh Mạc dựa trên sô-pha, mặt bình thản như nước, “ tình hình hôm nay hiển nhiên vượt quá mức tưởng tượng của Trương Nhiêu, anh ta cho rằng, chỉ cần hôm nay anh ta đề xuất ra tự lập môn hộ, nhất định có rất nhiều người phụ họa theo, nhưng trên thực tế lại không có! Những đám anh em còn lại, đoán chắc trong lòng cũng không phải không có ý nghĩ riêng... chỉ là, có Trương Hân và đứa bé, mà bọn họ lại nể mặt tôi, cho nên mới tạm thời lựa chọn nghe theo cậu! Nhưng mà, điều kiện trước tiên là Trương Hân và đứa bé phải an toàn, hiểu không?”

Vương Bưu sợ đến người đổ dầy mồ hôi!

Đám người này còn dám ra tay với phu nhân, nếu phu nhân và đứa bé xảy ra chuyện, e rằng những đám anh em còn lại sẽ không kiên định như vậy nữa!

Vương Bưu nuốt nước miếng.

“ Nhưng mà phu nhân ít khi ra cửa, chắc bọn họ sẽ không có cơ hội...”

Lãnh Mạc cười nhàn nhạt, “ Vương Bưu, Trương Nhiêu bọn họ mỗi tuần đều đến biêt thự họp một lần, hơn hai mươi năm nay, cậu cảm thấy họ không có giao tình gì với người hầu trong biệt thự hay sao! Biệt thự Bán Sơn... tuyệt đối không phải là một nơi kiên cố! Đợi lát cậu đưa Trương Hân di chuyển đến chỗ này, sắp xếp một người ngoài vào phòng của Trương Hân.”

Anh tuyệt đối không thể để Trương Hân gặp nguy hiểm được!

Vương Bưu gật đầu, “ em biết rồi lão đại, nếu bọn họ thật sự tìm người đến hại phu nhân...”

“ Vậy chúng ta tiếp tục tương kế tựu kế! Nếu thật sự như vậy, thì cậu mang tin tức phu nhân qua đời lan truyền ra ngoài, xem thử trong bang phái còn có ai lòng người hoang mang nữa không, bang phái của chúng ta cũng đã rất nhiều năm chưa thanh lý qua rồi, lần này... cũng nên tổ chức lại một lần!”

Vương Bưu hít sâu một hơi.

“ Vậy... lỡ như, người bọn họ quá nhiều, đến lúc đó chúng ta không đối phó được...”

“ Yên tâm đi, có vài người muốn tự lập môn hộ không phải là giả, nhưng để bọn họ đến đối phó chúng ta vẫn không thực tế lắm!”

Suy cho cùng không phải tất cả mọi người bọn họ đều cấu kết với James.

“ Cậu chỉ cần làm theo lời tôi căn dặn, tôi còn có chiêu sau!”

Chương 639

Mấy ngày tiếp theo, quả nhiên không ngoài dự đoán của Lãnh Mạc!

Sau khi Vương Bưu âm thầm di chuyển Trương Hân qua phòng ở lầu ba, đã sắp xếp một cô gái vào ở căn phòng vốn là của Trương Hân ở, mà lúc Vương Bưu kiểm tra thức ăn, thì kiểm tra ra thức ăn mang đến cho Trương Hân lại có độc!

Vương Bưu vừa kinh hoàng vừa tức giận!

Lương tâm của đám người này bị chó tha đi rồi sao!

Ngay cả chuyện tán tận lương tâm này cũng làm ra được, nếu như không phải lão đại sớm dự đoán được, suy nghĩ chu đáo như vậy, có thể phu nhân và đứa bé trong bụng phu nhân...

Vương Bưu nghĩ thôi cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía!

Ít ra lão đại đều có ơn với mọi người trong bang phái, vả lại từ trước đến nay chưa từng bạc đãi bọn họ!

So với những ngày tháng hôi tanh mùi máu khi sống trong xã hội đen, mỗi ngày bọn họ đều rất nhàn hạ, mỗi năm đến lúc cuối năm, các cấp cao còn được chia thêm nhiều lợi nhuận! Thế mà sau khi lão đại " qua đời" bọn họ lại mưu sát người phụ nữ và đứa bé mà lão đại yêu thích!

Quả thật quá đáng sợ rồi!

Vương Bưu và Tiền Hiểu dựa theo lời căn dặn của Lãnh Mạc, ngay tức khắc gọi tất cả các cấp cao đến, công bố tin tức này cho bọn họ biết.

“ Cái gì? Phu nhân chết rồi!”

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh hãi.

“ Đúng vậy, là bị người ta hạ độc mà chết!” Vương Bưu cắn chặt răng, đột nhiên đập mạnh lên bàn, hằng giọng nói, “ đám khốn nạn này, để lão tử phát hiện ra là ai làm, lão tử nhất định sẽ lột da người đó ra! Phu nhân là người phụ nữ lão đại yêu nhất, đứa bé trong bụng của phu nhân là con trai nối dõi duy nhất của lão đại, bọn họ thế mà lại dám hạ độc thủ!”

Các cấp cao hiểu rõ hết mọi chuyện!

Vừa mới đuổi Trương Nhiêu ra, qua mấy ngày sau phu nhân liền có chuyện!

Ở đâu có chuyện trùng hợp như vậy chứ!

Mọi người cắn chặt răng, đối với hành động của Trương Nhiêu bộc lộ ra thái độ khinh thường!

Người trong đạo cũng có quy tắc trong đạo, Trương Nhiêu lại đối xử với ân nhân của mình như vậy, chỉ khiến mọi người cảm thấy nhục nhã mà thôi!

Vương Bưu hằng giọng nói, “ tôi đã bảo người đi bắt Trương Nhiêu rồi, chuyện này tuyệt đối là thằng khốn nạn đó làm ra!”

Không bao lâu, thân tín của Vương Bưu vội vàng trở về!

“ Thằng khốn Trương Nhiêu đó đâu!”

Thủ hạ lắc lắc đầu, “ lúc người của chúng ta đến hộp đêm, người ở đó đã trốn hết cả rồi, bây giờ chỉ còn một cái vỏ không, đừng nói là bóng người, ngay cả một con chuột cũng không thấy, xem ra bọn họ đoán được chúng ta sẽ đi bắt anh ta, cho nên thu dọn hành lý chạy trốn trước!”

“ Đồ súc sinh này! Truy nã toàn thành phố cho tôi, phát hiện Trương Nhiêu thì giết ngay lập tức!”

“ Dạ!”

Mọi người đều rất phẫn nộ!

Nhưng sau khi phẫn nộ, có người liền không kềm được, “ anh Bưu, Trương Nhiêu quả thật đáng chết, đợi sau khi giết hắn trả thù cho phu nhân xong thì sao? Phu nhân và đứa bé đã không còn, chúng ta...”

Vương Bưu thở dài, “ các người cũng muốn tự lập môn hộ sao?”

Mọi người nhìn vào nhau, “ anh Bưu, nếu lão đại còn sống, không, cho dù là phu nhân còn sống, chúng tôi tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ này, nhưng mà bây giờ, lão đại bọn họ đã mất rồi, ngay cả dòng dõi duy nhất cũng không còn, dù chúng ta cố gắng đến mấy, nhưng kết quả của sự cố gắng là gì? Một bang phái nhất định phải có một lãnh đạo, trừ phi, chúng ta chọn lại một lãnh đạo, nếu không bang phái chúng ta không thể lâu dài đâu.”

“ Ý của các người là...”

“ Chúng tôi cũng không nghĩ tới muốn tự lập môn hộ, chỉ là muốn anh Bưu làm lãnh đạo của chúng tôi...”

Vương Bưu lập tức từ chối, “ không được không được, tôi không thể, bang phái này là của lão đại, tôi không thể làm như vậy!”

Mọi người thở dài, “ nếu anh Bưu thật sự không đồng ý, vậy chúng tôi cũng không còn cách gì, chúng tôi chỉ có thể tự lập môn hộ thôi!”

“ Các người... để tôi suy nghĩ một chút!”

Vương Bưu bàn bạc với Lãnh Mạc, Lãnh Mạc có chút kinh ngạc, những người còn lại cũng được coi là trung thành. Lông mày anh mới giãn ra một chút, nói với Vương Bưu, “ hứa với yêu cầu của bọn họ!”

“ Lão đại...”

Vương Bưu kinh ngạc, như vậy có khác gì so với mưu loạn triều cương chứ!

Lãnh Mạc nhìn biểu cảm của anh liền biết anh đang nghĩ gì, không vui lòng mà nói, “ bọn họ không có dự định tự lập môn hộ, chẳng lẽ còn phải ép bọn họ đi tự lập môn hộ sao? Cậu yên tâm đi, đầu óc này của cậu cũng không làm được lão đại đâu, an tâm thay mặt tôi làm một khoảng thời gian đi, đợi người của James tới rồi, thì cậu có thể giải nhiệm rồi!”

“ Được được được, vậy lão đại anh nhất định phải trở về sớm đấy.”

Trải qua mấy ngày nay, Vương Bưu đã phát hiện ra, bảo anh làm một dũng sĩ còn được, bảo anh làm lão đại, anh thật sự không có đầu óc này!

Nếu bảo anh làm lão đại, đầu óc này của anh, người ta nhìn một cái liền biết anh đang nghĩ gì, còn làm cái quỷ gì nữa!

...

Sau khi công bố tin Trương Hân đã mất ra ngoài, tin tức Vương Bưu làm lão đại của bang phái cũng theo đó mà lan truyền ra.

Tiếp theo đó, trong bang phái bắt đầu có những lời đồn đại.

“ Cái gì, Vương Bưu làm lão đại rồi! Đây thực chất là một âm mưu!”

“ Âm mưu gì?”

“ Chuyện này còn không đơn giản à, đã nói phu nhân chết rồi, phu nhân chỉ ở trong biệt thự Bán Sơn, làm sao chết được? Trương Nhiêu giết? Đừng đùa nữa, tay của Trương Nhiêu có thể đưa đến biệt thự Bán Sơn sao, các người hãy nghĩ kĩ xem, sau khi lão đại không còn, biệt thự Bán Sơn là ai làm chủ? Chẳng phải là Vương Bưu hay sao! Vương Bưu anh ta ngoài miệng thì nói không muốn làm lão đại, kết quả, chẳng phải bây giờ đã làm rồi sao.”

“ Anh, nói lời này có ý gì?”

“ Điều này anh cũng nhìn không ra hay sao! Chuyện này quá đơn giản rồi, thực chất là Vương Bưu một lòng muốn làm lão đại, cho nên mới hại chết phu nhân, ai cũng nói Trương Nhiêu mất tích rồi, theo tôi thấy... thực chất là Vương Bưu cố tình hại chết phu nhân giá họa lên người Trương Nhiêu, bây giờ Trương Nhiêu phải gánh một nỗi oan ức lớn như vậy... bây giờ à, tôi đoán chắc rằng Trương Nhiêu hoặc là bị giết người diệt khẩu, hoặc là chạy trốn rồi!”

Không biết bắt đầu từ khi nào, những lời đồn này bắt đầu lan truyền ra trong bang.

Ánh mắt mọi người nhìn Vương Bưu cũng trở nên rất kì dị.

Sau khi Vương Bưu nghe được những lời đồn đại này liền tức giận không thôi, “ sao tôi có thể ra tay với phu nhân, những lời đồn này là ai lan truyền ra! Đáng chết! Cái mạng này của tôi là lão đại cho, sao tôi có thể ra tay với vợ con của anh ấy được!”

Nhưng mà, lời giải thích này của Vương Bưu không có một chút sức thuyết phục nào cả.

Ánh mắt các cấp cao nhìn anh cũng dần dần thay đổi, đồng thời, cũng có một chút phòng bị!

Mà mấy ngày sau, Trương Nhiêu mất tích đã lâu cuối cùng cũng xuất hiện.

Khi Trương Nhiêu xuất hiện tương đối chấn động, vết thương khắp người, máu tươi đầy mình, vừa mới xuất hiện liền kêu la lên, “ tôi vốn dĩ không có giết phu nhân, Vương Bưu ơi là Vương Bưu, anh thật độc ác, rõ ràng anh muốn làm lão đại, cho nên mới làm ra chuyện không có tính người này,bây giờ vừa truy sát tôi, còn gán tội danh này cho tôi! Thì ra tâm tư của anh mới là sâu thẳm nhất!”

Lời này của Trương Nhiêu trực tiếp khiến Vương Bưu đứng trên đầu sóng ngọn gió.

Cho dù Vương Bưu có trăm cái miệng cũng không làm sáng tỏ cho bản thân được.

Trong lòng các cấp cao trong bang phái đã gieo một hạt giống nghi

ngờ, lập tức phòng bị Vương Bưu.

Từ khi Lãnh Mạc qua đời, đến bây giờ chỉ mới hơn mười ngày ngắn ngủi thôi.

Lòng người trong bang phái triệt để rã rời.

Chương 640

Người trong bang phái lòng ai nấy đều hoang mang không tập trung.

Cùng lúc đó.

Người của James cuối cùng cũng được cơ hội thích hợp nhất để ra tay, Tiền Hiểu sai người từng giờ từng khắc phải canh giữ ở sân bay, quả nhiên có một đoàn người nước ngoài đến thành phố A, đồng thời còn cùng James trong khách sạn tụ hợp chung lại. Tiền Hiểu bỗng tăng sự phòng bị. “Đại ca, tiếp theo chúng ta nên làm sao?” Lãnh Mạc ngồi ở ghế sofa trong phòng, khuôn mặt bình tĩnh khác thường, cũng ngầu lạ thường, anh nhâm nhi tách trà, nhìn qua tư liệu trên máy tính, điềm tĩnh nói, “Đừng đánh rắn động cỏ, cứ theo đó mà làm, hai hôm nay tình trạng trong bang phái như thế nào rồi?”

Tiền Hiểu thở dài,”Trong bang phái ta ngoài bọn tâm phúc như Vương Bưu ra, những người còn lại đã bắt đầu xa lánh Vương Bưu rồi, giờ cả bang phái ai cũng hoang mang, rất dễ bị người khác nhân cơ hội này xíu giục!” Lãnh Mạc gật đầu, “Tôi biết rồi”.

“Đại ca, chúng ta thật sự không cần chuẩn bị gì sao?”

“Không cần, tôi tự biết sắp xếp!”

Tiền Hiểu vẫn còn chút lo lắng, nhưng cô nghĩ rằng bao nhiêu năm qua đại ca chưa từng làm chuyện mà không nắm chắc phần thắng, nghĩ như vậy, cả người cô đều nhẹ nhõm ra, Tiền Hiểu gật đầu, “Vậy em ra trước.”

Tiền Hiểu từ trong phòng lui ra, Trương Hân lúc đó từ trong phòng đi ra.

Lãnh Mạc thấy cô, ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Mạc hoàn toàn biến mất, anh nhanh chóng rời khỏi sofa đứng lên đỡ cô, "Em không nghỉ ngơi trên giường, chạy ra đây làm gì?"

"Cứ nằm mãi trong giường thật mất hứng, vẫn là ra ngoài đi dạo dạo!"

Lãnh Mạc thấy phòng của họ, rèm cửa trong phòng đều đóng kín mít, rõ ràng đang là ban ngày mà nhìn vào chả khác nào ban đêm, vả lại không thể ra ngoài, làm gì cũng không được.

Lãnh Mạc đỡ Trương Hân ngồi vào ghế sofa, "Đừng sốt ruột, người của bọn James sắp chịu hết nổi rồi, không đầy một tuần, họ nhất định sẽ ra tay, em nhẫn xíu nữa, sau khi đối phó với bọn chúng xong rồi, chúng ta rất nhanh có thể muốn làm gì thì làm đó.

"Ừm!" Trương Hân tựa vào vai của Lãnh Mạc, một tay đỡ vào phần bụng, một tay ôm eo Lãnh Mạc, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn anh, "Lãnh Mạc, anh thành thật nói cho em biết, có nguy hiểm hay không?"

Ánh mắt Lãnh Mạc lóe sáng, cười nhẹ hớn hở đáp, "Yên tâm được rồi, cho dù là vì em và đứa bé trong bụng, anh cũng phải bình an chứ, nếu không em lại nhảy lầu lần nữa, sẽ làm anh từ dưới mộ bị hoảng sợ mà chui lên mất!"

"Đừng nói bậy!"

"Được được được, không nói bậy, nói nghiêm túc!" Sắc mặt Lãnh Mạc nghiêm túc lại, " Trương Hân, em yên tâm, anh và Tiêu Lăng đã

sắp xếp hết rồi, làm sao cũng không có vấn đề gì, đây suy cho cùng cũng là địa bàn của anh, anh đã cai quản hơn hai mươi năm, sao lại dễ dàng bị người khác lật đổ được. Em yên tâm đi, lần này giả chết cũng là dụ bọn họ vào tròng, giải quyết một lần để sau này đỡ rắc rối!"

Trương Hân nghe anh nói với vẻ đầy tự tin như vậy, mới thở phào nhẹ nhõm.

Lãnh Mạc không muốn bàn với cô những vấn đề liên quan đến máu me như vậy, đưa tay ôm lấy eo cô, chuyển đề tài, anh đưa tay ôm bụng của Trương Hân, mới có bầu hơn một tháng, bụng đương nhiên vẫn chưa nhô lên, nhưng khi biết bên trong là một mầm sống bé nhỏ, nên lúc sờ vào cảm giác cũng không giống nhau.

"Hai hôm nay bảo bối có ngoan không?"

"Không ngoan!" Trương Hân hai hôm nay bị làm phiền muốn chết đi được, sao mà có thai lại phiền phức như vậy chứ! Giai đoạn trước cô còn ăn uống như hạm! Mấy hôm nay không ổn rồi, đặc biệt là từ khi chuyển phòng ngủ từ lầu hai sang lầu ba, trong bụng hình như có chút phản ứng, mỗi ngày đều buồn nôn không ăn nổi, mỗi ngày đều nằm trên giường không muốn làm gì, đến uống ngụm nước cũng thấy khó chịu buồn nôn. Tóm lại một câu, ngồi cũng khó chịu, nằm cũng khó chịu, trừ lúc ngủ ra, ngủ rồi thì không khó chịu, nên thời gian này hầu như Trương Hân dùng rất nhiều thời gian để ngủ. Không nghĩ tới còn đỡ, vừa nghĩ tới Trương Hân lập tức bắt đầu khó chịu.

"Ọe_"

Lãnh Mạc nhanh chóng kéo thùng rác trước mặt cô, đưa tay vỗ vai cô, "Khó chịu sao?"

Đương nhiên là khó chịu rồi.

Trương Hân vừa ọe vài cái, nhưng cũng chỉ ói ra một ít dịch chua trong người, cô cũng chả có ăn được gì, đương nhiên ói không ra, nhưng cứ ngày nào cũng nôn mửa nên khá khó chịu, tóm lại Trương Hân đã được trải nghiệm nỗi đau mang thai.

Từng giây từng phút muốn vạch bụng tử tự! Lãnh Mạc thấy cô cứ nôn mửa ghê gớm như vậy, trong lòng cũng khó chịu không thể tả, thấy cô ói sắp xong, anh vội vàng đưa một ly nước, "Mau súc súc miệng." Trương Hân súc miệng xong, nhẹ nhõm thoải mái cả người, dựa vào ghế sofa hoàn toàn không cử động nổi! Lãnh Mạc rút tờ khăn giấy, thay cô lau vết tích của giọt nước mắt khóe mi, " Trên tivi không phải nói ăn chua có thể ngừng nôn mửa sau? Hay là anh sai Vương Bưu đi mua ít quả mơ về? Hoặc mua một ít quýt chua hay nho chua?"

"Đừng!" Trương Hân che kín miệng, "Giờ em mà nghĩ tới mấy thứ đồ chua đó, cả người đều không khỏe."

Trương Hân nằm trên ghê sofa, cả mặt đau khổ, "Giờ mới hơn một tháng, mang thai mười tháng, giờ mới bắt đầu, ông trời ơi, bao giờ mới kết thúc đây!"

Lãnh Mạc lòng áy náy không dứt.

Nếu không phải do anh, Trương Hân đâu phải chịu nỗi đau khổ này.

Anh ôm chặt Trương Hân, dịu dàng nói, "Bất kể là trai hay gái cưng, chúng ta chỉ cần một đứa, sau này không đẻ đứa thứ hai."

"Không!" "Hử?" "Em phải đẻ!"

Trương Hân ngước mặt lên, “Anh xem Tố Tố đó, Tố Tố có hai đứa con, một trai một gái, anh xem Cảnh Thụy và Tiểu Thất tình cảm tốt như vậy, em chỉ đẻ một đứa, vậy sau này con lớn lên không có ai để nói chuyện, cứ cô đơn như vậy thì thật tội nghiệp! Em phải tiếp tục đẻ, đẻ thêm vài đứa, nhà đông cao náo nhiệt vui biết mấy.”

Lãnh Mạc tru mỏ! Còn đẻ thêm vài đứa! Coi mình là heo nái à, đâu có đơn giản như vậy!

“Em không sợ có thai sẽ có phản ứng sau?” Mặt Trương Hân có chút đắng đo, “Cái này..nhưng so với lòng quyết tâm muốn có con của em…hình như cũng không khó chịu lắm. “

“….”

“Haha, quyết định thoải mái đến vậy, chúng ta sinh cả đội bóng nhé!”

Lãnh Mạc vuốt vuốt mũi, anh chả làm vậy đâu! Con cái là thứ đồ, nói quý giá thì không quí lắm! Đẻ một đứa thì còn đỡ, hai đứa cũng được, dễ nuôi, dễ giáo dục, còn hơn đẻ một đống.

Lãnh Mạc nhìn Trương Hân mặt vui vẻ hớn hở, cũng không muốn đả kích cô.

Đều nói đàn bà mang bầu tâm trạng hay u sầu bất thường, chuyện này đúng thật.

Qua một hồi công phu, sức chú ý của Trương Hân mới chuyển hướng khác. Cô lại thở dài, cả mặt đắng đo, “Ài_”

“Sao vậy? Thai phụ phải giữ tâm trạng vui vẻ, con đẻ ra mới khỏe mạnh được.”

Trương Hân chả khách khí trở mặt, “ Bảo bối bảo bối, miệng anh cứ mở ra là con bảo bối, có báo bối rồi, không quan tâm đến mẹ của bảo bối nữa chứ gì?”

Lãnh Mạc, “….” “Ài_” “Nên…sao giờ?”

“Giờ em rối quá, anh nói xem, em bị nổ chết như thế nào, Tố Tố cũng không biết, đợi lúc mọi chuyện phơi bày ra, Tố Tố mà biết em lừa cậu ấy, đến lúc đó chắc xé em ra mất!”

Chương 641

Lãnh Mạc lại không để trong lòng.

“Em yên tâm đi, chúng ta bất đắc dĩ thôi, mà Tô Tố là người thấu tình đạt lí, nhất định sẽ hiểu cho chúng ra. “

Lãnh Mạc bỗng cười ma quái “Huống hồ….”

“Huống hồ gì cơ?”

“Huống hồ là, chúng ta giấu Tố Tố không sai, nhưng Tiêu Lăng thì biết rõ mọi chuyện, đến lúc đó Tô Tố sẽ tính sổ với chúng ta, hay tính sổ với Tiêu Lăng hả.”

Trương Hân mở to mắt, “ Lãnh Mạc, anh thật gian trá!”

“Hihihi!”

….Không ngoài dự đoán của Lãnh Mạc, sau đó mấy ngày James quả nhiên chịu hết nổi, mỗi ngày Lãnh Mạc ở trong phòng, Tiền Hiểu và Vương Bưu đều báo cáo cho anh tình hình bên ngoài tiến triển ra sao, hôm nay, Vương Bưu cả mặt hốt hoảng chạy vào phòng.

“Đại ca đại ca, không hay rồi, người trong bang phái chúng ta phản hết rồi!”

Lãnh Mạc vốn không bất ngờ, mặt điềm tĩnh gật đầu, “Biết rồi!”

“Đại ca, sao người chả sốt ruột tí nào vậy, giờ làm sao đây, ngộ nhỡ

người ra xông cơ hội mà tấn công vào, như vậy chả phải tiêu đời sao!"

Lãnh Mạc chả khách khí nhìn anh ta cái, " Vương Bưu, ngươi không bình tĩnh xíu được sao!"

Lúc này sao mà bình tĩnh được chứ! Vương Bưu hoàn toàn mơ hồ hết rồi.

Lãnh Mạc ghé bên tai Vương Bưu căn dặn nói câu gì đó, Vương Bưu lập tức sung sức lên, "Được rồi đại ca, em biết làm sao rồi!"

Hai ngày kế tiếp, bang phái phân hóa cực kì ghê gớm. Lúc này, người của James cuối cùng cũng ra tay. Lúc nửa đêm. Trương Hân cảm giác người trên giường động đẩy, sáng cô ngủ qua rồi, lúc này ngủ chưa sâu, Lãnh Mạc vừa nhúc nhích là cô mở mắt.

"Lãnh Mạc?"

"Làm em tỉnh à!"

Trương Hân chống tay đỡ người dậy, thấy Lãnh Mạc đang mặc một bộ đồ đen trên người, cô nhìn qua thấy đêm tối như mực, "Anh muốn ra ngoài sao?"

"Ừm!"

Lãnh Mạc mặc xong đồ, lại từ trong tủ móc ra một cây súng vắt ngang lưng, anh cuối đầu xuống, cong người hôn lên trán Trương Hân, "Hôm nay người của James sẽ hành động, lúc này anh phải ra đối phó với chúng, nhân tiện trấn an cục diện này."

Trương Hân nhanh chóng đứng dậy, "Anh tự mình phải cẩn thận,

nhất định phải cẩn thậ!”

“Yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện!”

Lãnh Mạc vốn không muốn làm Trương Hân tỉnh giấc, đợi cô ngủ dậy mọi chuyện đã kết thúc rồi, nhưng không ngờ cô vẫn bị làm cho hoảng sợ mà thức giấc, Lãnh Mạc sờ hai má cô.

“Em ở đây tuyệt đối đừng ra ngoài, anh sẽ kiêu Tiền Hiểu ở lại bảo vệ em! Họ đều cho rằng em đã chết rồi, nhất định sẽ không ra tay ở biệt thự này, nên chỉ cần Tiền Hiểu ở đây là đủ rồi!”

“Ừm!”

“Anh đi đây!”

Trương Hân ôm chặt lấy tấm chăn, lại căn dặn, “Nhất định, nhất định phải bình an quay về.”

Lãnh Mạc trịnh trọng gật đầu, không thể chậm trễ, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lãnh Mạc đi ra chưa bao lâu, không tới hai phút, Tiền Hiểu đã mặc một bộ áo da đen chạy tới.

Thấy Trương Hân cả mặt lo lắng, Tiền Hiểu cười an ủi, “Đừng lo lắng, đại ca đã sắp xếp hết cả rồi, tình huống hiện giờ là địch sáng ta tối, đủ để chiếm ghế thượng phong, nên phu nhân người cứ yên tâm đi! Lần này nhất định sẽ đánh cho bọn James đái ra cả quần!

“Phụt_” Trương Hân bị cô trọc cho cười, sự sợ hãi đã bớt đi rất nhiều, “Đâu có dễ giống như cô nói, cô đừng chọc tôi.”

“Hihi!” Tiền Hiểu rút cây súng ra, ngồi bên giường, “Phu nhân người an tâm đi ngủ đi, vừa ngủ dậy là mọi chuyện đã kết thúc cả rồi.”

Giờ mà cô còn ngủ thì có nước gặp ma mất.

Trương Hân nhìn thời gian, giờ đã là rạng sáng hai giờ rồi!

“Tiền Hiểu, cỡ bao lâu thì kết thúc?”

“Trước khi trời sáng hẳn sẽ kết thúc ạ.”

“Trước trời sáng! Giờ này mà hơn năm giờ sáng trời sẽ sáng trưng, cũng chính là nói, chỉ cần cô đợi hơn ba tiếng nữa, Lãnh Mạc có thể trở về rồi.

Trương Hân trấn an tinh thần, yên lặng chờ đợi.

Thời gian chờ đợi luôn trôi qua rất chậm, đến khi rạng sáng ba giờ hơn, dưới lầu đột nhiên có động tĩnh.

“Xuỵt_” Tiền Hiểu lập tức ra hiệu cảnh cáo, cô nép vào bên cửa, cả người cứ nép sát cánh cửa nghe ngóng tình hình bên ngoài, không bao lâu sau, xuống lầu.

Chính thức có âm thanh đánh đá nhau! Mặt Tiền Hiểu có chút biến sắc.

“Sao lại đánh tới đây, bảo vệ cho ăn thứ gì mà vô dụng vậy!”

Trương Hân loáng thoáng nghe tiếng súng, cả người lo đến cứng đơ co rút lại, “ Tiền Hiểu…làm sao đây!”

“Đừng lo lắng!” Tiền Hiểu chạy đến bên cửa sổ, cẩn thận kéo rèm

cửa ra một khe hở nhỏ, quả nhiên dưới lầu rất loạn, nhưng rất nhanh sẽ yên tĩnh trở lại, Tiền Hiểu bỏ rèm cửa xuống, "Chắc là có ai đó muốn xông vào biệt thử để lấy tư liệu gì đó, đã tìm đến tận phòng khách rồi, nhưng đều bị khống chế hết cả rồi.

Cái người James này, tưởng người trong Biệt Thự Bán Sơn đều là lũ ăn hại sao!"

Trương Hân thở phào nhẹ nhõm! Tiền Hiểu mừng là đại ca có tài tiên đoán trước! Để phu nhân giả bị nổ chết!

Nếu không có chiêu này, thì người cứng đầu xông vào khu biệt thự này không chỉ có một đám nhỏ vậy!

Tiền Hiểu không lơ là cảnh giác.

Quả nhiên đến rạng sáng hơn bốn giờ, lại có một đám người xông vào!

Khuôn mặt Trương Hân bàng hoàng, không dám thở mạnh.

Tiền Hiểu bình tĩnh hơn cô rất nhiều, nhìn ánh sáng ngoài đèn đường kia lọt vào, Trương Hân phát hiện, khuôn mặt của Tiền Hiểu cô cùng ngầu. Đây… mới chính là dáng vẻ thật của cô ra.

Bọn đợt này rõ ràng lợi hại hơn bọn đợt trước. Tiền Hiểu nghe thấy tiếng bước chân lên lầu. Tiền Hiểu nhanh chóng bay qua nép vào cạnh giường, mở tủ ra kêu Trương Hân trốn vào trong, ‘’Phu nhân, bất kể nghe thấy tiếng động gì, cứ nấp ở yên đó không được động đẩy! ‘’

‘’Tôi biết rồi, cô…cô cẩn thẩn một chút!’’

Tiền Hiểu ngây ra, nhưng khóe miệng mở một nụ cười điềm đạm, ‘’Yên tâm đi, sẽ không có chuyện đâu! ‘’

Trương Hân nấp trong tủ, nghe tiếng súng dưới lầu cứ bắn không ngừng, cả người co ro trong tủ liên tục run rẩy! Cả đời cô vẫn chưa thấy qua cục diện đẫm máu như vậy! Giờ nghĩ đến cảnh ngoài kia có thể người chết một đống, lập tức cảm thấy sợ hãi. Cô xoa xoa cái bụng mình, cắn chặt hàm răng! Bất luận như thế nào, cô nhất định phải trốn qua ải này. Chỉ cần thoát được, cuộc sống tươi đẹp đang vẫy gọi cô phía trước.

….Tiền Hiểu bước ra phòng ngủ, cẩn thận dè dặt đưa người qua phòng khách! Cô đứng sát vào cánh cửa lớn, nhẹ nhàng đọc nhẩm, ‘’Một, hai, ba_’’ Vừa dứt tiếng ba, cánh cửa đột nhiên bị ai đó đẩy từ bên ngoài vào.

Người đến chắc là người muốn lấy tư liệu đây. Mấy người họ tản ra nấp ở trong phòng,

Giây phút cánh cửa trong phòng mở ra, Tiền Hiểu đã rút con dao găm dưới eo ra, cô che miệng người bước vào, từ đằng sau, một dao đâm vào cổ họng của người bước vào!

Người đàn ông ở trong tay cô vùng vẫy ú ớ hai tiếng, động hai chân một cái rồi không động đẩy nữa.

Tiền Hiểu vứt thi thể đi, đổi chỗ mai phục khác, gióng như một con heo con báo săn mồi vật, yên tĩnh ngồi đợi con mồi đến! Cô cẩn thẩn nghe ngóng. Người xông vào trong tổng cỡ bốn tên!

Giờ cô đã giết một tên, còn lại ba tên!

Trong lúc nghĩ ngợi, Tiền Hiểu nghe thấy một tiếng bước chân đến!

Chương 642

Tiền Hiểu nhếch khóe miệng lên cười lạnh lùng.

Người đến tìm cái chết quả thật không ít!

Lần này, người đến rõ ràng thấy những người vào phía trước, rất lâu mà không chở ra, nên trong lòng sinh nghi, Tiền Hiểu nghe tiếng bước chân đàn ông vô cùng nhẹ nhàng và chậm rãi, có vẻ đầy cảnh giác.

Người đàn ông bước vào cửa, nhẹ nhàng hét lên một câu gì đó.

Đương nhiên không có người trả lời anh ta!

Anh tiến thêm vài bước đến gần khu đại sảnh, chính vào lúc này, Tiền Hiểu nhanh tay, phóng con dao gọt trái cây trong tay ra, đầu nhọn dao trúng ngay tim của người đàn ông!

Người đàn ông trợn to mắt, ngay cả vùng vẩy cũng không kịp, bùm cái ngã xuống!

Tiền Hiểu đem thi thể anh ném vào một góc, tiếp mục mai phục!

Còn hai tên nữa!

Hai tên còn lại chắc chắn rằng cũng cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Hai người cùng xông lên!

Được!

Đúng lúc cô cùng giải quyết một lần!

Tiền Hiểu rút cây súng ngang eo ra, nếu không phải phu nhân ở đây, cô cũng thật muốn thử xem thân thủ của mình có tiến bộ lên không, nhưng vì bảo vệ phu nhân, đương nhiên phải cẩn thận không được khinh suất, Tiền Hiểu rút súng ra, nhắm ngay cửa lớn.

Hai người đàn ông quả nhiên cùng bước vào.

Hai người vô cùng cảnh giác, không đi đường thường đi, từ cửa chính lăn vào phòng khách!

Cạch_

Tiền Hiểu lên đạn, nhắm thẳng chính xác, ‘’Bùm bùm _’’ nổ hai phát súng!

Tiếc là, một trong những tên đó nghe tiếng súng, lập tức lấy người kia làm bia đỡ, một người bị bắn te tua, còn người kia lại không hề bị thương tích.

Tiền Hiểu cười lạnh lùng, thật là quá nhục nhã, đến đồng bọn cũng lợi dụng!

Người vào cũng không phải dạng vừa, theo âm thanh hai phát súng nổ ra mà lần dấu vết, ‘’Ai! ai trốn ở đó!’’

Trong âm thanh quả nhiên là tiếng hoa lai lái!

Tiền Hiểu cười ngạc nhiên!

Lại là James!

Hắn lại đích thân đến biệt thự tìm tư liệu!

Tiền Hiểu nhất thời nâng cao sự cảnh giác, không hơi không tiếng rút vào lưng ghế sofa, James trong bóng tối cũng vô cùng cẩn thận, từng bước từng bước đi theo hướng vào phòng ngủ.

Đáng chết!

Nếu để hắn vào phòng ngủ thật, phu nhân sẽ gặp nguy hiểm.

Tiền Hiểu lại lên nòng, cả người thoáng nhảy từ ghế sofa ra, cả người nhào đến đối diện James. James ý thức cầm ngay súng muốn ra tay, Tiền Hiểu sớm biết hắn chơi chiêu này, một chân đạp cổ tay hắn.

‘’A_ ‘’

James kêu thảm thiết, súng trên tay đã rơi xuống đất, cổ tay máu tươi chảy xuống!

Tiền Hiểu trên đôi nhọn không biết từ đâu rút ra hai con dao sắc, vừa này đâm vào cổ tay James là một con dao trong đó!

”James! Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!’’

‘’Thật_không?’’

Tiền Hiểu giỏi nhất đấu tay đôi sát người kẻ địch, lúc này hai người đã thân dính vào nhau mà đối đầu.

Thân thủ của Tiền Hiểu quả thật lợi hại!

James cũng không thua kém, vừa rồi là do không phòng bị nên mới bị Tiền Hiểu ám toán, giờ đã kịp phản ứng lại, hai người lập tức quấn lấy nhau, động tác hai người nhanh và dứt khoát, tốc độ nhanh đến nổi chỉ có thể thấy bóng cánh tay chuyển động.

Qua vài chiêu, trong lòng hai bên đều đã có sự đo lường thực lực đối phương.

Thực lực hai bên tương xứng, thực sự là khó phân thắng bại.

‘’Tiền…Hiểu? ‘’

‘’Không sai, bà cô của mày đây?’’

James động tác càng ngày càng mạnh bạo, cục diện hôm nay quan trọng như vậy, Tiền Hiểu lại không đi tuyến đầu, mà lại nấp ở đây, điều này nói lên điều gì? Căn phòng này chắc chắn giấu một thứ rất quan trọng! James lạnh lùng hừm một tiếng, ‘’Mau đem tư liệu của các người giao ra đây!’’

‘’Nằm mơ!’’

James mày lạnh lùng, máu lên tới não, liều mạng để đánh với Tiền Hiểu!

Tiền Hiểu cắn răng, đối kháng lại với James.

Nửa tiếng sau, người hai người đều mang đầy vết thương.

Sự chênh lệch về thể lực giữa nam và nữ lúc này bắt đầy hiện rõ, James càng chiến đấu càng sung sức, còn Tiền Hiểu thì từ từ không

ứng phó nổi.

Cuối cùng, James tìm được một cơ hội, một chân đá vào giữa cằm của Tiền Hiểu, Tiền Hiểu bị va mạnh vào bàn trà, bàn trà kính cứng ngắt kia đều bị đụng nát cả, Tiền Hiểu điên tiết hừm một tiếng, sau lưng đều bị đâm bởi mảnh vỡ nhỏ.

James nhặt súng dưới đất, lạnh lùng nhắm vào Tiền Hiểu, ‘’Tư liệu! Mau giao ra đây!’’

‘’Các người cho rằng chúng tôi sẽ ngu đến mức bỏ tư liệu ở trong biệt thự sao?’’

James không mắc lừa cô, hắn lau vết máu trên miệng, ưỡn người cười lạnh lùng, ‘’Tiền Hiểu! Đệ nhất cao thủ dưới tướng Lãnh Mạc, quả nhiên là danh bất hư truyền, tiếc là…là nữ nhân! Nếu không hôm nay tôi chưa chắc sẽ thắng!’’

Tiền Hiểu nhìn bầu trời thấy đã mờ mờ sáng, trong lòng sốt ruột.

Cô kiên cường chống người dậy, ‘’Ông không phải cần tư liệu sao, tôi dẫn ông đi tìm!’’

Mặt James đầy nghi hoặc đi theo cô.

Hiển thị rõ ràng là không tin lời cô nói!

James thầm nghĩ, ‘’Cô ta thân là đệ nhất cao thủ dưới tướng Lãnh Mạc, lúc này không ở tiền tuyến phòng thủ, mà giờ còn nghĩ cách đem đồ mình cần ở đây ra, tôi đoán rằng, phòng này…có phải ẩn giấu thứ gì đặc biệt quan trọng không?’’

Mặt Tiền Hiểu có chút tái.

Người dưới lầu đều chết hết rồi sao, không nghe thấy tiếng động trên lầu, đều không biết lên đây coi tình hình, cô chết cũng được, nhưng phu nhân nếu bị bắt…

Tiền Hiểu càng nghĩ càng lo sợ

Nói đi nói lại, cô và đại ca ai cũng không ngờ rằng, lúc này James lại đến biệt thự.

James nhìn thấy sắc mặt của Tiền Hiểu, miệng hơi mở ra.

‘’Xem ra, mình đoán đúng rồi, Nơi đây….chắc chắn giấu tư liệu rất quan trọng!’’

James nhấc súng lên, nhắm vào Tiền Hiểu, ‘’Giữ ngươi cũng cô ích, Tiền Hiểu. Ú…Tạm biệt nha!’’

Tiền Hiểu trưng trưng cắn chặt hàm răng, mắt khép lại.

‘’Bằng_’’

Tiếng súng nổ ra!

Cảm giác đau đớn mà cô tưởng tượng ra lại không hề có, Tiền Hiểu từ từ mở mắt, bỗng thấy người bị súng bắn trúng lại là James, ngực hắn bị súng bắn, cả người không đứng vững ngã xuống, trong mắt đầy sự không can tâm!

“Bằn_”

James ngã ầm xuống nền nhà, sau khi thân thể hắn ngã xuống, Tiền Hiểu mới thấy người đứng trước cửa phòng ngủ, mặt đồ ngủ, trong

tay giơ súng là Trương Hân.

Trương Hân toàn thân run rẩy.

“Phu nhân….”

“Tiền Hiểu…Tiền Hiểu tôi giết người rồi…” Trương Hân tay cầm súng không ngừng run rẩy, cô chạy bước nhỏ đến cạnh Tiền Hiểu, đưa tay đỡ cô, “Tôi giết người rồi, giết người rồi…”

Tiền Hiểu lại cười.

“Phu nhân, người không có giết người!”

Trương Hân mơ hồ nhìn cô.

“Người cứu người rồi, cứu tôi rồi!” cả người Tiền Hiểu đau ghê gớm, “Phu nhân, người có thể đỡ tôi dậy trước không.”

Trương Hân như tỉnh mộng, nhanh chóng đỡ Tiền Hiểu dậy.

Trương Hân mở đèn, trong phòng bỗng sáng rực lên, Trương Hân thấy một vài thi thể trong phòng, mặt cô trắng bệch, lúc mắt cô nhìn lên người của Tiền Hiểu, bỗng phát hoảng, “Tiền Hiểu, người cô nhiều máu quá…”

“Không sao! “ Tiền Hiểu cười đau khổ, “Bao nhiêu năm nay chưa từng bị thương nặng như vậy, cái thằng James đúng là quái vật.”

Mà lúc này, người dưới lầu cuối cùng cũng nghe thấy tiếng súng, lần theo tiếng súng cahyj lên lầu.

“Phu, Phu nhân?”

Chương 643

Những người giúp việc trong biệt thự nhìn thấy Trương Hân dáng vẻ nét mặt như gặp quỷ

Phu nhân.......

Phu nhân không phải là đã chết rồi sao!

Làm sao có thể xuất hiện ở đây!

Trương Hân nhìn biểu cảm của họ thì biết họ đang nghĩ cái gì, không thoải mái nói, "các người còn đứng sững ở đó làm cái gì, nhanh đi tìm bác sĩ!"

"A.....vâng, vâng vâng vâng, đi ngay đây ạ, đi ngay đây ạ!"

Người giúp việc nuốt nước bọt chạy ra ngoài, những người giúp việc còn lại trong tay cầm súng đứng canh giữ trước cửa, phòng tránh lại có người tập kích bất ngờ, Trương Hân đỡ lấy Tiền Hiểu đặt lên trên giường trong phòng ngủ, khắp người Tiền Hiểu toàn là máu, di chuyển vô cùng khó khăn

"Hiểu Hiểu, cô bò lên trên trước, tôi đi lấy kéo!"

"Phu nhân, sẽ làm bẩn giường......"

Trương Hân chầm chầm trừng mắt với cô, "giường quan trọng hay cô quan trọng, đừng phí lời nữa, nhanh chóng trèo lên cho tôi!"

Tiền Hiểu ánh mắt thoáng qua,trên miệng lộ ra một nụ cười nhẹ nhẹ, cô trước giờ rất ghét có người động chạm vào, nhưng lại phát hiện kỳ lạ, cảm giác mà Trương Hân đỡ cô, đột nhiên lại khiến cô cảm thấy rất.....ấm áp, hoàn toàn không ghét bỏ!

Tiền Hiểu thuận theo ý trèo lên giường

Trương Hân hoảng loạn chạy ra ngoài, những người giúp việc đã bắt đầu dọn dẹp bốn xác chết trong phòng khách, Trương Hân nhìn thấy sự thảm hại của bốn cái xác, run rẩy lên, co hoảng loạn ngoảnh mặt đi chỗ khác, “lấy hộp cứu thương đến đây!”

“Vâng, phu nhân!”

Không đến 3 phút hộp cứu thương đến tay của Trương Hân, Trương Hân nhanh chóng quay lại vào phòng, khi đi vào phòng, tiện thể còn đóng cả cánh cửa lại, thu thứ cho cô, thực tế là không có cách nào có thể nhìn những cái xác đó!

“Phu nhân.....”

“Ái, cô đừng cử động!”

Trương Hân ấn mạnh bả vai của Tiền Hiểu, “đằng sau lưng cô toàn là vết thương, đừng cử động lung tung!”

Tiền Hiểu thành thành thật thật nằm sấp trên giường!

Thực chất vết thương trên người của cô đối với cô mà nói có bản chỉ là vết thương ngoài da, nhưng mà cô rấy thích cảm giác được người khác chăm sóc, được người khác quan tâm

Trương Hân mở nắp hộp cấp cứu, từ beent rong lấy ra chiếc kéo,

cẩn thận nhẹ nhàng cắt bỏ chiếc áo da màu đen của cô ấy, chiếc áo đã bị ướt sũng, vừa mới cắt bỏ ra, vết máu trên lưng của cô không chịu sự khống chế chảy ròng ròng ra ngoài

Trương Hân nhanh chóng lấy bông băng cẩn thận lau vết máu trên người của cô ấy

Cô vừa mới làm xong bước này, bác sĩ đã đến rồi

Có bắc sĩ giúp đỡ, rất nhanh thì nhặt ra từng chút một mảnh kính thủy tinh vỡ trên lưng của Tiền Hiểu ra, đợi sau khi băng bó xong, Trương Hân mới thở phào nhẹ nhõm ngoảnh đầu ra nhìn ánh đèn bên ngoài cửa sổ đã tắt, bầu trời dần dần sáng rạng

“Đừng lo lắng, đại ca khẳng định rất nhanh sẽ quay lại”

“Ừm!”

Trương Hân hồi lại tinh thần, liếc nhìn Tiền Hiểu bởi vì mất máu quá nhiều, mà sắc mặt trắng bệt, đưa tay ra vỗ vỗ lấy tay của cô ấy, “cô nghỉ ngơi đi, đến giờ phút này rồi, trong biệt thự khẳng định sẽ không có người đột nhập vào nữa đâu, vả lại trong biệt thự còn có người giúp việc của chúng ta rồi”

“Ừm!”

Tiền Hiểu mỉm cười, nhắm mắt lại và nghỉ ngơi

......

Lại trôi qua khoảng mười mấy phút, Trương Hân bỗng nhiên nghe thấy âm thanh đẩy cánh của phòng

Tiền Hiểu phút chốc mở mắt, Trương Hân cũng từ bên cạnh giường nhảy dựng lên

Bên ngoài cửa không có tiếng đánh nhau

Vì vậy......

Trương Hân hoảng loạn chạy ra ngoài mở cửa!

Cánh cửa bị mở, cô nhìn ngay thấy Lãnh Mạc một dáng người mặc bộ đồ đen, khuôn mặt lạnh lùng!

Lãnh Mạc cũng nhìn thấy Trương Hân

Giây phút nhìn thấy cô, cặp mày lạnh lùng của Lãnh Mạc lập tức thả lỏng, cánh tay của anh vừa đưa ra, dùng sức kéo lấy Trương Hân vào lòng, "có bị làm sao không?"

Trương Hân khoang mắt đỏ lên, hoảng loạn lắc đầu, "có giật mình nhưng không có nguy hiểm, nhưng mà Tiền Hiểu bị thương rồi!"

"Ừm!"

Lãnh Mạc thở dài nhẹ nhõm, "không bị làm sao thì tốt!"

Anh cũng không thể nghĩ đến, Thomas không hề có ở bên ngoài, đợi mọi thứ kết thúc, anh điểm danh số người, sau khi phát hiện không có Thomas, mới cảm thấy không đúng, gấp gáp lái xe quay lại, sợ rằng cảnh tưởng anh sẽ nhìn thấy khiến anh sụp đổ!

May mà.....

Mọi thứ đều vẫn tốt!

Lãnh Mạc nhìn Tiền Hiểu đang nằm sấp người trên giường, gật đầu với cô ấy, “mọi thứ đều được giải quyết rồi, bị thương rồi thì nghỉ ngơi đàng hoàng”

“Vâng, đại ca!”

Lãnh Mạc kéo Trương Hân ra khỏi phòng, trong phòng đâu đâu cũng là máu tươi, Trương Hân mới đầu còn không có phản ứng gì, lúc này khi cả người thả lỏng rồi, ngửi thấy mùi máu tanh trong cả căn phòng, trong bụng lập tức không chịu được nữa

“Ọe----“

“Khó chịu sao?”

Trương Hân mặt trắng bệt gật đầu, Lãnh Mạc hoảng loạn kéo cô ra khỏi căn phòng. Hai người họ xuống dưới lầu, vào bên trong phòng ngủ tầng hai, phòng ngủ tầng hại bị những người của Thomas đột nhập qua, đồ đạc bị bới tung loạn lên một chút, nhưng người giúp việc đã dọn dẹp lại kha khá rồi

Lãnh Mạc đỡ Trương Hân vào trong phòng, đóng cánh cửa phòng lại cách ly mùi máu tanh ở bên ngoài, “như thế này có đỡ hơn không?”

“Ừm, tốt hơn nhiều rồi!”

Trong phòng không có người rồi, Trương Hân giờ mới ôm thật chặt lấy Lãnh Mạc, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, “chuyện như thế nào rồi, giải quyết xong chưa? Về sau sẽ không còn xảy ra những chuyện như thế này nữa chứ?”

Lãnh Mạc kéo tay Trương Hân ngồi xuống ghế sopha, cười “chồng

của em ra tay làm sao có thể không giải quyết được, yên tâm đi, tất cả mọi chuyện đều ddax được giải quyết hoàn toàn, bắt đầu từ hôm nay trở đi, chúng ta có thể quang minh chính đại đi dạo phố rồi, ra ngoài muốn làm gì thì làm!”

Trương Hân bây giờ không quan tâm điều này

Cô đưa tay ra không ngừng sờ soạn khắp người Lãnh Mạc

Lãnh Mạc bên mép giật giật, hoảng loạn ấn chặt đôi tay nhỏ bé của cô xuống, “làm gì vậy?”

“Đương nhiên là xem anh có bị thương hay không!”

Bên mép của Lãnh Mạc lại giật lần nữa!

Anh còn nghĩ là....khơ...

“Không có bị thương!”

“Thật không?”

“Thật, còn thật hơn cả chân châu!” Lãnh Mạc ôm lấy đôi vai của Trương Hân, “chồng của em không phải ai cũng có thể làm bị thương được”

Nghĩ đi nghĩ lại, giọng của Lãnh Mạc không kiểm soát mềm mỏng xuống, “hôm nay, bị giật mình rồi phải không?”

Trương Hân đỏ đôi mắt, ôm lấy eo của Lãnh Mạc không nói lời nào

Đương nhiên bị giật mình rồi!

Cô trước đây hoàn toàn cảm thấy xã hội này tốt đẹp như vậy, tất cả thứ đen tối đều cách xa cô!

Nhưng là hôm nay, cô xem như nhìn nhận được nơi đen tối nhất của xã hội rồi

Giết người!

Hoặc là bị giết!

Chỉ có hai sự lựa chọn!

Trương Hân nhớ đến những cái xác ở trong phòng khách, toàn thân lại bắt đầu co rúm lại, “Lãnh Mạc, em hôm nay giết người rồi, em giết cái người Thomas đó.....hắn ta và Hiểu Hiểu đánh nhau rất lâu, Hiểu Hiểu bị hắn ta làm bị thương rồi, hắn ta muốn giết Hiểu Hiểu, em, em liền lấy cây súng lục anh đưa cho em, bắn chết hắn rồi! Em giết người rồi, Lãnh Mạc em giết người rồi”

Lãnh Mạc kinh ngạc

Anh còn nghĩ Thomas là do Tiền Hiểu đánh chết!

Không nghĩ tới!

Lãnh Mạc hoảng loạn ôm chặt lấy Trương Hân, “đừng sợ đừng sợ, Thomas hắn ta là người xấu, Trương Hân, em giết người xấu, em là làm chuyện tốt, em cứu được Tiền Hiểu còn cứu được cả bản thân!”

Trương Hân cắn chặt lấy môi

Cô cũng biết những điều này, nhưng.....lớn như thế này rồi, lần đầu tiên giết người, cô hoàn toàn không thể làm như chuyện thường tình

Lãnh Mạc rõ ràng cũng biết điều này, chỉ ôm thật chặt lấy Trương Hân, lời nó an ủi nào cũng không có nói, dùng vòng tay của bản thân không tiếng nói truyền cho cô ấy năng lượng

Anh lúc này lại vô cùng may mắn!

May mắn rằng anh đã đưa cho Trương Hân một khẩu súng lục, nếu không thì hôm nay sẽ phát sinh cái gì, thật sự khiến người khác không có cách nào dự tính!

Chương 644

Mấy ngày tiếp theo, Lãnh Mạc bắt đầu vô cùng bận rộn

Trong băng đảng vừa thay một trận đẫm máu, có một số chuyện buộc anh đại ca phải ra mặt, nhưng mà may mắn là, lần này ngoại trừ nhóm người của Tiền Hiểu, cũng kiểm nghiệm được lòng trung thành của những người khác, những người này nhìn thấy Lãnh Mạc vẫn còn sống, đương nhiên chuyện gì cũng đều biết rồi, hoài nghi đối với Vương Bưu tự nhiên cũng biến mất rồi

Ngày hôm nay, Lãnh Mạc cũng rút ra chút thời gian từ trong đống công việc rắc rối phức tạp, gọi điện thoại cho mọi người, kêu họ đến nhà tập trung một buổi

Trương Hân mang thai đã được hai tháng, cô bỗng nhiên phát hiện, không biết từ khi nào bắt đầu, trời dần dần lạnh

Không hay biết, đột nhiên đã sang thu rồi!

Khi Tô Tố đến thì như nung như đốt, xe vừa mới dừng lại, cô ấy đã xông từ trên xe xuống, Trương Hân đứng ở trước cửa nghênh đón, nhìn thấy Tô Tố như thế, phút chốc chột dạ không ngừng

“Khơ....Tố Tố!”

“Ai dồ uây, đây là ai à, tớ làm sao không có quen à”

Trương Hân cười khan một tiếng, đi từ từ đến bên cạnh Tô Tố, đưa tay ra kéo lấy tay cô ấy, “ha ha ---Tố Tố, đừng như thế mà”

“Hứ!”

“Đừng cáu mà, tớ biết sai rồi, thật sự biết sai rồi”

“Ồ ha ha ha---vậy thì cậu sai ở đâu!”

“Tớ không nên nói dối cậu mà, không nên để cậu nghĩ tớ chết rồi còn thương tâm một trận, nhưng mà tớ cũng là chuyện không thể à, thật sự, tớ cũng không muốn nói dối cậu, cậu nhìn tớ hôm nay đặt biệt gọi mọi ngời đến, chính là vì mốn xin lỗi mọi người mà, cậu nhìn trên mặt thành tâm hối cải của tớ, thì đại nhân đại lượng tha thứ cho tớ lần này được không?”

“Hứ!”

Trương Hân ôm lấy cánh tay của Tô Tố, không ngừng đung đưa, “Tố Tố, biết cậu tốt nhất mà, tha thứ cho tớ mà tha thứ cho tớ mà, cậu không tha thứ cho tớ, trong lòng tớ sẽ áy náy đến mức ăn không ngon, ngủ không yên à”

Tố Tố cắn răng, trên mu bàn tay của Trương Hân véo một cái, sắng mặt rất hung dữ, động tác dưới tay thì rất nhẹ nhàng, cô cắn răng cảnh cáo Trương Hân, “tớ cảnh cáo cậu, loại chuyện này chỉ có một lần, nếu như lại có lần sau nữa.....hứ! tớ tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cậu đâu”

“Ừ ừ ừ, tuyệt đối sẽ không có lần sau”

Tô Tố lúc này mới hạ bớt giận, cũng Trương Hân tay trong tay đi vào trong biệt thự

......

Đằng sau hai người, Tiêu Lăng dẫn theo Cảnh Thụy và Tiểu Thất, nét mặt không nói lên lời nhìn bóng dáng hai người

Tiểu Thất căng tròng con mắt lên nhìn, tu tu nó, “con còn nghĩ mami xuống xe hùng hùng hổ hổ là muốn tìm dì Trương Hân rắc rối nữa cơ, ái ma à, khiến con còn lo lắng hai người bọn họ sẽ đánh nhau nữa, con sẽ phải khuyên ngăn thế nào, kết quả.....như thế giải hòa rồi?”

Tiêu Lăng bất lực xoa trán, anh có thể nói, anh sớm đã đoán được là kết quả này không!

Tiểu Thất vừa nói xong, Cảnh Thụy không nhanh không chậm bổ sung một câu, “tình bạn của phụ nữ....thật sự là một thứ kỳ lạ!”

“.....” Tiêu Lăng!

......

Đám người rất nhanh thì tụ tập đầy đủ lại

Vẫn chỉ là mấy người bọn họ!

Nhưng, lần này Tô Tố ngạc nhiên nhất là, lần này Tôn Nguyên và Tiểu Hy cùng nhau đến, vả lại tư thế của hai người bọn họ....tay trong tay à!

Ái ma à!

Tô Tố và Trương Hân phút chốc nhìn về phía hai người họ

Tiểu Hy bị nhìn có chút không tự tin, gò má phút chốc có chút đỏ,

trước giờ cô ấy tùy tiện cẩu thả, đột nhiên ngại ngùng rồi, còn trốn ở sau lưng của Tôn Nguyên ái ngại nữa chứ

Tôn Nguyên thấy vậy, nhanh chóng giơ tay ra chặn Tiểu Hy, nói với Trương Hân và Tô Tố, “ánh nhìn của hai chị dâu có thể thu hồi lại chút không, Tiểu Hy nhà chúng tôi da mặt mỏng, mọi người như thế nhìn cô ấy, cô ấy sẽ ngượng ngùng lắm”

Tiểu Hy nhà chúng tôi?

Tô Tố và Trương Hân nhìn nhau, trong mắt lóe lên

Còn chưa đến lúc ăn cơm, người giúp việc mang lên trà nước và đồ ăn vặt, mấy người đàn ông ở đó thảo luận chuyện kinh doanh, Tô Tố và Trương Hân kéo Tiểu Hy đến góc ghế sopha, nghiêm túc bức cung

“Nói! Rốt cuộc là chuyện gì, cậu và Tôn Nguyên không phải là đối đầu sao, trước đây còn chia tay, làm sao mà phút chốc lại giải hòa rồi?”

Gò má của Tiểu Hy đỏ lên, “các cậu thả tay ra đã, thả tay ra tớ nói cho các cậu không được sao!”

Tô Tố và Trương Hân lại nhìn nhau, cùng nói, “không được!”

Được thôi.....

Tiểu Hy bất lực rồi, cô lắc lắc đầu, nói nhỏ, “còn không phải là tại Tôn Nguyên mà, anh ấy khoảng thời gian này luôn quấy rầy cuốn lấy tớ, quấy rầy cuốn người đến mức phiền chết đi được, vả lại....khoảng thời gian trước đây Trương Hân giả chết.....”

Nói đến đây, Tiểu Hy nhìn chằm chằm Trương Hân, Trương Hân áy náy rụt cổ lại

Tiểu Hy nói tiếp, “sau khi Trương Hân giả chết, tớ còn nghĩ chuyện đó là thật, thương tâm cả một khoảng thời gian dài, lúc đó là Tôn Nguyên bầu bạn bên cạnh tớ, vả lại.....khoảng thời gian trước mẹ của tớ bị bệnh, tớ về nhà, không ngờ tới Tôn Nguyên đột nhiên cùng tớ trở về, không những tìm giúp chuyên gia tốt nhất cho mẹ tớ, còn luôn tạo niềm vui cho mẹ tớ. tên này đột nhiên ở trước mặt bố mẹ tớ nói lung tung nói là bạn trai của tớ, mẹ tớ nhìn anh ấy rất đẹp traim lại thêm làm việc cẩn thận, bỗng nhiên thừa nhận anh ấy rồi!”

Thông minh!

Trong lòng Tô Tố khen một tiếng, Tôn Nguyên này còn biết chiến lược quay vòng, thật sự thông minh à!

Tiểu Hy và bố mẹ cô ấy quan hệ thân thiệt đến không tưởng, tóm được bố mẹ của Tiểu Hy, đạt được sự thừa nhận của bác trai bác gái, như vậy có thể nói, Tôn Nguyên đã thành công một nửa

Tô Tố hiếu kỳ không được, tiếp tục hỏi, “rồi sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Tiểu Hy mặt đỏ ửng, “nào đâu có sau đó nhiều như thế, sau khi mẹ tớ ra viện, tớ và Tôn Nguyên ở lại trong nhà mấy ngày, sau cùng thì bị bố mẹ tớ đuổi về lại thành phố A rồi!”

“Vậy thì hai cậu lại hòa giải rồi?”

Tiểu Hy nhìn Trương Hân, “lúc đó tớ nghĩ Trương Hân không còn nữa, vì vậy.....cảm thấy cuộc sống chuyện thế gian vô thường, nói không chừng một giây sau tớ cũng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, so với như thế vậy thì còn không bằng dũng cảm một lần, vì vậy

đồng ý phục hồi rồi"

Nói đi nói lại, Tiểu Hy lại bắt đầu ngượng ngùng thiếu tự tin trở lại

Tô Tố nhìn vậy gật đầu liê liệ

Như thế này mới giống là người phụ nữ rơi vào trong bể ái tình mà, lần trước khi mà cô ấy và Tôn Nguyên ở bên nhau không hề có tư thế người phụ nữ nhỏ như thế này

Xem ra thật sự chìm đắm xuống rồi

Tô Tố bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề

"Vậy thì cái vị hôn thê của Tôn Nguyên thì sao?"

"Triệu Tịnh à....." Tiểu Hy nhắc đến người phụ nữ này thì cả bụng cơn tức giận, "người phụ nữ đó đừng nhắc đến nữa, rõ ràng biết tớ và Tôn Nguyên đã thành bạn trai bạn gái chính thức rồi, còn ra sức quấy rầy cuốn lấy Tôn Nguyên, tớ, tớ chà, tớ đều không biết người phụ nữ này có phải là trong đầu có sâu không, nào có thể như thế à! May mắn Tôn Nguyên chưa từng để ý cô ta!"

Trong lòng Tô Tố nghĩ, người ta khoa trương như thế, là bởi vì đằng sau có người chống lưng à

"Cậu và Tôn Nguyên hòa giải xong rồi, có đi chào hỏi qua bố mẹ cậu ta không?"

"Không có"

Nhắc đến cái này, Tiểu Hy nét mặt bất lức, "Tôn Nguyên nói bây giờ không phải là lúc, tớ khẳng định chắc là do lần trước tớ không đến

gặp bố mẹ anh ấy, trong lòng bố mẹ anh ấy có chút ý kiến với tớ, vì vậy không muốn gặp tớ. Ài....Tố Tố, tớ lúc đó làm sao mà không nghe lời của cậu, đến gặp mặt xin lỗi"

"Bây giờ hối hận rồi chứ!"

Chương 645

“Hối hận rồi, hối hận chết tớ rồi!”

Tiểu Hy thở dài

Đáng tiếc bây giờ hối hận cũng không tác dụng gì nữa!

“Ài.....tớ nghe cái ý của Triệu Tịnh, hình như bố mẹ Tôn Nguyên thừa nhận cô ta là con dâu của Tôn Gia rồi, tình hình như thế này có chút khó giải quyết à!”

Không phải thế sao!

Tô Tố đã từng trải qua sâu đậm mùi vị bị bố mẹ bên nam phản đối!

Cô lúc đó bị Tiêu mẫu hại thảm hại như thế, Tiêu Quốc Cường còn xem là thái độ trung lập, Tiểu Hy so với tình trạng của cô còn tồi tệ hơn, xem ra, bố và mẹ của Tôn Nguyên đều là toàn sức phản đối bọn họ ở bên nhau

“Vậy thì cậu có dự tính như thế nào?”

Trương Hân nhỏ tiếng hỏi, cô cũng không biết bản thân có được coi như may mắn, không có gặp phải tình cảnh như của Tố Tố và Tiểu Hy, nếu như bố mẹ của Lãnh Mạc còn sống, chắc cũng khẳng định sẽ muốn chia cắt cô và Lãnh Mạc

ừm....

Trương Hân nhanh chóng giũ bỏ suy nghĩ này, nghĩ đến có hay không có làm cái gì, đằng nào cô bây giờ cùng Lãnh Mạc vẫn tốt

“Còn có thể dự tính như thế nào à” Tiểu Hy dựa vào ghế sopha, thở một hơi dài, “đằng nào quân đến tướng chặn nước đến đất ngăn thôi, chỉ cần Tôn Nguyên và tớ hai người có đủ kiên định, tớ không tin, hai người bọn tớ bây giờ còn chưa nhận giấy kết hôn, hàng này đều cuốn ở bên nhau, thực tế không được, đợi đến khi tớ có em bé rồi, hai người bọn tớ do con kết hôn rồi, thì không tin bọn họ không muốn cháu nữa”

Cũng đúng!

Đằng nào chỉ cần hai người bọn họ đủ kiên định là được rồi

Chỉ cần là bố mẹ đẻ, thì không thể đối kháng với con của bản thân thời gian quá dài, chỉ cần bọn họ còn yêu con cái của mình, cuối cũng cũng phải nhượng bộ

......

Lúc ăn cơm, một bàn đều là từng cặp từng đôi ngồi với nhau

Chỉ có Mộ Bạch một thân một mình

Tô Tố nhớ đến An Nhiên, muốn hỏi một chút, nhưng lại lo lắng lập trường của cô không tốt để miệng hỏi

Vẫn là Trương Hân nhìn ra, cô hỏi Mộ Bạch, “Mộ Bạch, lần trước anh dẫn cô gái tên An Nhiên đó, An Nhiên hôm nay làm sao mà không đến cùng anh vậy?”

Cánh tay đang gắp thức ăn của Mộ Bạch sững lại!

Tiếp sau, anh như không có chuyện gì gắp thức ăn lên, nói nhẹ nhàng, “anh và An Nhiên....đã ly hôn rồi, bây giờ cô ấy một mình trở về Anh rồi”

Trương Hân giật mình, “xin lỗi xin lỗi”

Mộ Bạch lắc đầu, “không có gì, đều đã qua rồi”

Không khí có chút ngượng ngùng

Tiêu Lăng và Lãnh Mạc nhanh chóng thay đổi chủ đề, chuyện này coi như thế là qua

Tô Tố thì không còn hứng thú ăn tiếp

Lần trước An Nhiên tìm đến cô, cô biết An Nhiên và Mộ Bạch giữa hai người bọn họ có vấn đề rất lớn, nhưng không nghĩ rằng hành động của hai người bọn họ lại nhanh như vậy, nói ly hôn là ly hôn, mà chỉ nghĩ đến nguyên nhân mà hai người bọn họ ly hôn....có thể có liên quan đến cô, Tô Tố càng thêm khó chịu

Sau bữa ăn

Tô Tố tìm cơ hội, để Mộ Bạch cùng cô ra ngoài một chút

“Tô Tố?”

“Anh và An Nhiên....thật sự ly hôn rồi?”

“Ừm!”

Nhắc đến An Nhiên, sắc mặt Mộ Bạch có chút chán nản

Tố Tố nhìn dáng vẻ này của Mộ Bạch, so với lần tụ tập trước, Mộ Bạch nhìn có vẻ gầy đi một chút, anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, thêm đó là chiếc quần màu đen, nhìn rất phong độ ngời ngời, sạch sẽ không nói lên lời, nhưng giữa cặp mày không còn có sự ấm áp như trước đây, trong đôi mắt càng là sự lạc lõng

Tô Tố nhìn anh ấy như thế này ngược lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm

“Mộ Bạch, anh thực chất, rât yêu An Nhiên đúng không?”

Mộ Bạch cười đau khổ, “anh cũng không biết”

Anh ngồi trên chiếc ghế ở giữa bãi cỏ, hai tay chống đỡ lấy đầu, bất lực nói, “anh vốn dĩ nghĩ rằng anh không yêu cô ấy, lúc vừa mới phân chia có các kiểu không thích ứng, anh đang nghĩ, có thể chỉ là vấn đề thói quen, quyen với việc cô ấy ở bên tai anh chi chi cha cha, bên cạnh đột nhiên không có con người này nữa, khẳng định sẽ không thích ứng. Nhưng bây giờ, đều đã trôi qua lâu như thế rồi, anh vẫn không thích ứng được, anh bây giờ cũng không biết bản thân hiện đang nghĩ cái gì nữa”

Tô Tố ngồi xuống bên cạnh anh

Chỉ cần có thể, cô tình nguyện cố gắng có thể giúp tháo gỡ nút thắt trong lòng của Mộ Bạch

“Anh....tại sao lại đồng ý ly hôn với An Nhiên, em nhìn ra, cô ấy vô cùng yêu anh”

“Anh biết. chuyện ly hôn là cô ấy đưa ra, cô ấy nói.....hiện tại ở bên cạnh anh quá đau khổ, vì vậy anh cho cô ấy tự do”

Tô Tố trong ngực như mắc kẹt một cục máu lớn

Cô thật sự hận không thể tìm một thanh gỗ gõ lên Mộ Bạch một cái, để giúp anh ấy có thể cảnh tỉnh được

Cùng là người phụ nữ, cô cảm nhận bản thân có thể đoán ra suy nghĩ của An Nhiên

An Nhiên yêu anh ấy nhiều như thế, cô đưa ra lời ly hôn cũng có thể là có thành phần thành thật trong đó, bởi vì không có người phụ nữ nào có thể đón nhận chồng của mình trong lòng có người khác

Nhưng mà, An Nhiên đưa ra lời ly hôn, càng nhiều hơn là.....

Sợ rằng là muốn thăm dò

Thăm dò tâm ý của Mộ Bạch!

Cô ấy đang đặt cọc!

Nếu như trong lòng Mộ Bạch có cô ấy, khẳng định sẽ nghĩ cách giữ lại, nhưng Mộ Bạch không có, không những không giữ lại, còn thả tay ra

Cũng chẳng trách An Nhiên thất vọng bỏ đi

Tô Tố muốn mắng Mộ Bạch, nhưng nhìn mặt của anh tổn thương suy sụp tinh thần, lại có chút không nhẫn tâm, cuối cùng chỉ có thể thở dài, “vậy thì An Nhiên sau khi quay về Anh anh có liên lạc với cô ấy không?”

“Anh có liên lạc với cô ấy, nhưng cô ấy thay số điện thoại rồi, anh còn

đi sang Anh tìm cô ấy một lần, cô ấy cũng từ trong nhà chuyển đi luôn, anh hỏi bạn bè của cô ấy, cũng không có người nào nói cho anh, không những như thế, đến những phương pháp liên lạc khác có thể liên lạc, cũng toàn bộ đều không liên lạc được với cô ấy rồi....” Mộ Bạch ôm lấy đầu, “Tô Tố, lần này cô ấy sợ rằng là hạ quyết tâm rồi, nhất định sẽ không tha thứ cho anh nữa rồi”

“Anh muốn cô ấy tha thứ cho anh không?”

“Tất nhiên!”

Tô Tố truy hỏi, “tại sao?”

Tại sao?

Mộ Bạch mở mở miệng, nhưng trả lời không được

Anh chỉ biết bản thân tổn thương An Nhiên, muốn cầu xin cô ấy tha thứ, nhưng rồi sau đó thì sao?

Tô Tố cũng ép hỏi anh, “nếu như cô ấy lúc này xuất hiện trước mặt anh, nói với anh cô ấy đã tha thứ cho anh rồi, như thế trong lòng anh sẽ dễ chịu hơn không?”

Sẽ không!

Anh vẫn chưa có nhận thức được bản thân muốn cái gì

Tô Tố nói nhẹ nhàng, “Mộ Bạch, nếu như anh không yêu An Nhiên, thì sẽ không nghĩ cách tìm cô ấy, anh không yêu cô ấy, thì cho dù cô ấy tha thứ cho anh, bọn anh cũng không thể ở bên nhau, nếu như như vậy, còn không bằng để An Nhiên một mình yên tĩnh vun đắp vết thương của bản thân, nói không chừng đợi đến một ngày, cô ấy

lại gặp được chân mệnh thiên tử, có thể quên đi vết thương của cuộc tình này mang đến”

Chân mệnh thiên tử!

Cả người Mộ Bạch cứng đơ!

An Nhiên....cô ấy sẽ có một ngày ở bên người đàn ông khác?

Mộ Bạch phát hiện, anh nghĩ đến chuyện này, trong lòng khó chịu vô cùng

Tô Tố tiếp tục nói, “đương nhiên, nếu như anh yêu cô ấy, anh đã nhận thức được bản thân không thể không có cô ấy, vậy thì anh phải đi tìm cô ấy, không quản là chân trời góc biển, chỉ cần anh có lòng đi tìm, khẳng định có thể tìm được An Nhiên, vấn đề mà An Nhiên quan tâm nhất thức chất chỉ có một, đó chính là anh có yêu cô ấy không, nếu như anh hiểu rõ tâm ý của bản thân, biết được người mình yêu là cô ấy, anh phải nói tình cảm trong nội tâm của mình cho cô ấy nghe, cô ấy nhất định sẽ tha thứ cho anh!”

“yêu cô ấy, thì đi tìm cô ấy!”

Chương 646

Yêu cô ấy, thì đi tìm cô ấy!

Mộ Bạch ở trước mặt Tô Tố, đồng ý rằng anh nhất định đi tìm An Nhiên, nhưng đồng ý quy về đồng ý, anh ngập ngừng không có động thái

Ngày hôm nay

Tiểu Thất và Cảnh Thụy vừa hay là nghỉ cuối tuần, Tô Tố nhìn thấy trời mát rồi, đưa bọn trẻ đi đến cửa hàng thương mại mua thêm quần áo cho hai nhóc, đi dạo đi dạo, đột nhiên nhìn ra Mộ Bạch cũng đang dạo cửa hàng

“Mami, là cha nuôi kìa”

Tô Tố nhìn qua đó, không phải chính là Mộ Bạch sao, vẫn như cũ áo sơ mi trắng quần đen, trắng sáng rạng ngời, Tô Tố nhìn quầy hàng Mộ Bạch đang xem, chính là chuyên về nước hoa!

Cùng lúc đó, Mộ Bạch cũng nhìn thấy Tô Tố, Tô Tố nhìn thấy anh sau khi chào hỏi xong với người bán hàng, thì bước lớn lại đây

“Mua đồ à?”

“Vâng, quần áo của hai đứa nhỏ đều ở Mỹ không có mang về, bây giờ nói sao thì cũng sang thu rồi, cũng cần phải mua thêm cho chúng” Tô Tố cười nhìn Mộ Bạch, “anh....còn chưa đi sao?”

Mộ Bạch có chút ái ngại, anh xoa xoa đầu hai đứa trẻ, “còn chưa cơ, anh nghĩ, mua chút quà qua đó có thể khiến An Nhiên vui lên chút, thì đến chọn cho cô ấy món quà, nhưng lựa chọn cả nửa ngày cũng không chọn ra được món đồ nào, nói ra thì anh cảm thấy bản thân thật sự dở tệ, ba năm ở Anh, anh ở gần An Nhiên như thế, kết quả đến bây giờ bỗng nhiên không biết cô ấy thích cái gì”

Tô Tố nhìn sắp đến trưa rồi, nhẹ nhàng nói, “đi, chúng ta lên trên lầu ăn chút gì, vừa ăn vừa nói”

“Được!”

Mộ Bạch thở dài nhẹ nhõm, nếu như Tô Tố có thể cho anh chút ý kiến, vậy thì chắc sẽ tốt hơn nữa rồi

“Cảnh Thuyjm Tiểu Thất, các con muốn ăn cái gì?”

“Ừm....hải sản!”

“Được!”

Tô Tố dẫn hai đứa trẻ cùng lên tiệm hải sản ở trên lầu, gọi đầy một bàn hải sản

Hai đứa trẻ nhìn thấy hải sản thì khởi động ăn rồi, Tô Tố bên cạnh nói chuyện với Mộ Bạch, “không biết mua món quà gì?”

“Hoàn toàn không có cơ sở”

“Nếu như anh không biết An Nhiên thích cái gì, vậy thì anh mua món quà mà cảm thấy có ý nghĩa nhất là được rồi”

Có ý nghĩa nhất?

Mộ Bạch chìm trong suy nghĩ

Tô Tố cho anh ý kiến, “ví dụ bọn anh trong ba năm, ngày mà có kỷ niệm ý nghĩa nhất An Nhiên mặc gì, đeo cái gì?”

Cái này....Mộ Bạch cười đau khổ, anh đúng thật là không thể nhớ nổi

Tô Tố nhìn dáng điệu của anh ấy thì biết ngay anh ấy nghĩ không ra, bất lực nhìn ngước lên trời, lúc này Tô Tố còn thật sự có chút không đáng cho An Nhiên, ba năm nay....thật sự đơn giản bị lãng phí à, cô cũng rất may mắn An Nhiên lần này quyết định bỏ đi

Nếu không thì cô ấy luôn bên cạnh Mộ Bạch, Mộ Bạch đã thành thói quen cô ấy ở bên cạnh anh rồi, như thế thì Mộ Bạch cả đời đều ý thức không được biến hóa tình cảm mà anh ấy đối với An Nhiên!

Vì vậy, hai người bọn họ nếu như có thể vượt qua ranh giới này, về sau tất nhiên cũng sẽ hạnh phúc

Nghĩ như thế, Tô Tố bắt đầu thay anh ấy lên kế hoạch mưu mô, “anh không phải cùng An Nhiên kết hôn sao, lúc kết hôn nhẫn đã mua chưa?”

Mộ Bạch sững lại, tiếp đó lắc đầu

Tô Tố bất lực xoa trán

Kết hôn chuyện quan trọng như thế, mà lại đến một chiếc nhẫn cũng không có

Tô Tố thật sự hết lời để nói anh

“Tô Tố, anh có phải là khá....thất bại không”

“Nào chỉ có thất bại, đơn giản chính là quá thất bại rồi” Tô Tố ngẩng đầu lên, chân trọng nhìn anh ấy, “anh à.....thực sự bỏ quên An Nhiên lâu quá rồi, anh cái thói quen bỏ qua cô ấy, may mà An Nhiên đi rồi, cô ấy mà không bỏ đi, chắc anh sẽ bỏ qua cô ấy cả cuộc đời. Bây giờ anh nhanh chóng đi mua nhẫn rồi theo đuổi cô nương người ta quay lại đi!”

“Nhẫn, có tác dụng không?”

“Đương nhiên có tác dụng rồi! Em nói cho anh biết, chỉ cần là một người phụ nữ thì không có ai không thích nhẫn, lại còn là chiếc nhẫn người đàn ông bản thân mình thích nữa, bởi vì ý nghĩ của chiếc nhẫn không giống, đặc biệt là nhẫn cưới, đủ để đại biểu tất cả thành ý của một người đàn ông. Phụ nữ thích cái này, không phải là cần xem viên kim cương trên chiếc nhẫn lớn thế nào, cũng không phải là xem chiếc nhẫn xa hoa lộng lẫy nhường nào, cần chính là ý nghĩa của tính tượng trưng, anh hiểu không?”

Mộ Bạch ngơ ngác nhìn đĩa cua trước mặt, cảm thấy giống như hiểu ra một chút

Tô Tố thở phào

Mộ Bạch này.....xem ra là người trong nhóm mấy người của Tiêu Lăng không biết tán tỉnh phụ nữ nhất rồi

Thích Tô Tố ba năm dều không có dám tiếp cận, cũng không dám đi bày tỏ, chỉ ở trong lòng yêu thầm. Được thôi, bây giờ không dễ dàng gì có người để thích, cũng không biết làm sao để tán tỉnh, lầm sao để lấy lòng người ta

Nếu như thay vào Tiêu Lăng Lãnh Mạc và Tôn Nguyên, thủ đoạn tán tỉnh phụ nữ người sau càng cao tay hơn người trước, nhưng mà.....đây cũng là nét đáng yêu của Mộ Bạch à

Ăn xong cơm, Mộ Bạch nét mặt kiên định, “anh đi xuống lầu mua nhẫn đây, không thì.....Tô Tố em đi cùng anh tham mưu tham mưu?”

Tô Tố lắc đầu, “vậy thì không được, món đồ này khẳng định phải tự bản thân anh chọn, như thế mới có thành ý, nếu như sau này anh theo đuổi lại được An Nhiên, An Nhiên biết được chiếc nhẫn này em chọn giúp anh, trong lòng khẳng định sẽ không thoải mái

Ai có thế nhẫn nhịn được người đàn ông trong lòng mình tặng món quà cho mình, còn là người con gái anh ta yêu thầm lựa chọn cho nữa chứ?

Cho dù không phải là người con gái thầm yêu

Là người phụ nữ đều sẽ không chịu được người đàn ông của mình nghe ý kiến của người phụ nữ khác, mua món quà tặng bản thân!

Cả là mẹ đẻ cũng không được

Càng hơn thế An Nhiên đối với cô có khúc mắc

“Vậy thì được thôi, anh tự lựa chọn vậy” Mộ Bạch thả lỏng xuống, nụ cười ấm áp hơn, “vì muốn cảm ơn em cho anh chủ ý, bữa hôm nay anh mời”

Tô Tố cũng không tranh giành với anh ấy, “được à, cảm ơn nha”

Ăn bữa trưa xong, Tô Tố tiếp tục dẫn hai đứa trẻ đi mua quần áo, Mộ Bạch đi lựa chọn nhẫn

Tô Tố lại lượn hai vòng, chọn cho hai đứa trẻ mấy bộ quần áo, nghĩ rồi nghĩ, lại chọn một bộ cho Tiêu Lăng, Tiêu Lăng mặc nhiều nhất là vest, cô nhìn thế nào cũng thấy mệt mỏi, chọn cho Tiêu Lăng một chiếc áo rộng màu đen, Tô Tố nhìn giá cả, miệng giật giật, nghĩ lại nghĩ, vẫn mua chiếc áo.

“Mami, mami thật không công bằng à, mua cho daddy chiếc áo này đều có thể bằng mấy bộ của Tiểu Thất rồi”

Tô Tố cười rạng rỡ, “Tiểu Thất con xem chiếc áo lớn này đẹp không?”

Tiểu Thất nghiêng đầu nhìn nửa ngày mới nói, “đẹp”

“Mặc lên người daddy có phải càng đẹp hơn không? Mami cũng bởi vì Tiểu Thất à, Tiểu Thất không phải là thích trai đẹp sao, để daddy của con mặc thật đẹp trai, xuất hiện trước mặt con, con xem trong lòng cũng vui sướng không phải sao?”

Ý.....

Hình như cũng đúng, nhưng lại hình như chỗ nào không đúng

Tô Tố tiếp tục lừa nói, “Tiểu Thất con nghĩ xem à, daddy của con mặc thật đẹp trai, hôm nào đó đợi con tan học đón con, các bạn của con nhìn thấy con có người daddy đẹp trai khí chất như thế, khẳng định sẽ đặc biệt ngưỡng mộ con à!”

Hình như....cũng đúng!

Tiểu Thất thành công bị lừa, “vậy thì mami mua đi”

Tô Tố nhanh chóng mua chiếc áo lớn

Vừa ngoảnh đầu lại thì thấy Cảnh Thụy đang lắc đầu nhìn Tiểu Thất, cái biểu cảm đó.....dường như đang lo lắng chỉ số thông minh IQ của cô bé

Tô Tố toát mồ hôi!

Đứa trẻ quá thông minh không quá tốt, quá không dễ thương rồi.

Chương 647

Lúc đến cửa hàng vừa may gặp Mộ Bạch!

“Í...anh mua xong rồi?”

“Mua xong rồi.” Mặt Mộ Bạch tươi cười, tay đang cầm chặt một hộp quà trang sức nhỏ, “Các cậu cũng xong rồi chứ?”

“Xong rồi, đang tính về nhà,”

“Mình cũng chuẩn bị về, chúng ta đi thôi.”

“Được.”

Tô Tố một tay dắt Cảnh Thụy một tay dắt Tiểu Thất, do mấy ngày nay Tiêu Lăng luôn bận giúp Lãnh Mạc đối phó với đám người James, nên sau khi đối phó xong, công việc lại chất một đống, Tiểu Trần cũng bận, nên Tô Tố không kêu Tiểu Trần cùng qua đây. Đồ cô mua đều để ở cửa hàng, cho họ địa chỉ bảo họ gửi đến chỗ ở của Tiêu Lăng. Xe của Mộ Bạch và Tô Tố đều đậu ở bãi giữ xe, vài người họ vừa đi vừa nói chuyện, đi thang máy rất nhanh đã đến bãi giữ xe.

Bãi giữ xe khá tối, cũng khá âm u, luôn làm cho người ta có cảm giác không ổn lắm!

Cái lạnh lại đến đột ngột, làm cho con người không có chút phòng bị.

Mấy người họ vừa xuống thang máy, đột nhiên ngoài thang mấy có vài cánh tay vươn ra, mở rộng tay thì bắt Tô Tố và những người

khác.

“A_”

Tô Tố bị làm cho giật mình, hốt hoảng đẩy hai đứa nhỏ ra đằng sau để bảo vệ chúng, “Các người làm gì vây?”

Mấy người đàn ông đều mặc đồng phục bảo vệ, nhưng trên mặt lại đeo khẩu trang, họ mắt nhìn nhau, ánh mắt hằn học, kéo Tô Tố đi.

“Bỏ cô ấy ra!”

Mộ Bạch đứng ra bảo vệ mấy mẹ con trong góc thang máy, nhìn quanh tình hình bãi giữ xe, chỗ này trừ mấy người này ra, không có bất kì nhân viên bảo an nào, Mộ Bạch cảnh giác bảo vệ Tô Tố và mấy đứa nhỏ, “Các ngươi là ai!”

“Không muốn chết thì tránh ra!”

“Nằm mơ!”

Mộ Bạch và mấy người đo giơ tay giơ nắm đấm lên, Tô Tố bảo vệ hai đứa con co rút trong góc thang máy, “Mộ Bạch, cậu cẩn thận!”

“Mami, mau gọi điện thoại cho daddy!”

Đúng, lúc này mau gọi điện thoại cho Tiêu Lăng!

Tô Tố hốt hoảng móc điện thoại trong túi ra, còn chưa kịp bấm số gọi, thì nghe tiếng “Bằng_”vang lên.

Tô Tố ý thức ngẩng đầu lên, thì thấy áo sơ mi trên ngực Mộ Bạch dính đầy máu tươi.

Vừa rồi, có người nổ súng, nhắm ngay ngực của Mộ Bạch.

“Mộ Bạch!”

“Cha nuôi!”

Đầu óc Tô Tố nóng bừng lên xông ngay qua đó, cô đỡ Mộ Bạch, “Mộ Bạch cậu sao rồi?”

Mộ Bạch khóe miệng trào máu, ngón tay anh động đẩy.

Tô Tố vừa nhìn thấy lòng bàn tay anh đang nắm chặt lấy hộp thổ cẩm bằng nhung.

Nước mắt Tô Tố “òa “ rơi xuống, “ Mộ Bạch cậu tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì, An Nhiên vẫn đang đợi cậu, xin cầu đừng xảy ra chuyện!”

Trước mắt Mộ Bạch tối sầm lại do đau đớn, anh rất lo lắng tình trạng hiện tại của Tô Tố, nhưng lúc này dù có lo lắng hơn cũng không có ích gì, Mộ Bạch nhanh chóng ngất đi.

“Đồ ngu, ai cho mày nổ súng, không biết như vậy sẽ làm người khác chú ý đến à!”

Một trong những người đàn ông giáo huấn một tiếng, hắn cúi thấp đầu nhìn Tô Tố và hai đứa nhỏ, ánh mắt đó khiến toàn thân Tô Tố dựng cả lông lên, cô bỗng đẩy Cảnh Thụy và Tiểu Thất một cái, “Các con mau chạy nhanh đi!”

“Mami..”

“Chạy đi!”

Tô Tố cứ ôm chặt một trong những người đàn ông đó, mắt hắn nổi cáu lên, vừa định động thủ, thì một người khác trừng mắt nhìn hắn, “Đừng quên ông chủ căn dặn ra sao, không được làm họ bị thương!”

Người đàn ông bị Tô Tố ôm chặt đó nhẹ nhàng hừm một cái, vặn tay lại nắm lấy cổ tay Tô Tố, nói với mấy tên khác, “Còn không mau đi bắt hai đứa nhỏ lại.”

“Không cho phép các người đụng vào con tôi, các người là ai! Tại sao lại bắt chúng tôi!”

“Câm miệng!”

“Người đâu, cứu mạng!”

Tô Tố mắt trưng trưng nhìn Cảnh Thụy và Tiểu Thất không kịp tháo chạy, bị mấy tên kia bắt lại, hai mắt Tô Tố nổi cả máu lên, khóe mắt đỏ rực, “Các người nhắm vào tiền đúng không, tôi cho các người, các người đừng làm tổn thương con của tôi!”

“Đừng phí lời!”

Bên kia Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị hai người đàn ông giữ chặt lại, đôi mắt bồ câu của Tiểu Thất đầy oán trách, mở to miệng cắn vào tay của người đàn ông!

“A_”

Người đàn ông kêu lên một tiếng, nghĩ không kịp nghĩ, một tay giơ lên định tát con bé.

“Tiểu Thất_”

“Mami!”

Hắn chưa kịp đụng vào Tiểu Thất, đã bị một người đàn ông khác nắm lấy cổ tay, “Mày điên rồi! Trên đã dặn dò như thế nào, mày dám đụng vào con bé, về đó đến tay mày cũng không còn!”

Người đàn ông không cam tâm mắt trừng trừng nhìn Tiểu Thất, mở miệng uy hiếp, “Nếu còn không ngoan, tao sẽ đánh anh mày!”

Tiểu Thất lúc này nước mắt trào ra, “Không được tổn hại anh tôi!”

“Vậy mày ngoan một chút đi!”

Tiểu Thất cắn răng, quả nhiên ngoan ngoãn hẳn.

“Vừa rồi ở đây nổ súng, chắc chắn sẽ thu hút người qua đây, sự việc không được chậm trễ, tản nhanh lên!”

Mấy người đàn ông gật đầu, mở cửa xe, nhét Cảnh Thụy và Tiểu Thất vào trong!”

“Các người tính dẫn con tôi đi đâu, thả chúng ra!”

“Im miệng!”

Tô Tố liều mạng vùng vẫy, nhưng cô không phải là đối thủ của đám đàn ông, huống hồ bọn họ lại là dân luyện võ, cô bị giữ chặt, hoàn toan không nhúc nhích được, “Các người muốn bắt thì bắt cả tôi luôn đi!”

“Bắt cô làm gì!”

Người đàn ông lạnh lùng hừm cái, nhìn thấy mấy thằng kia đưa tay tư thế “OK”, hắn đẩy Tô Tố ra, bước lớn vào trong xe.

“Mở máy chạy, nhanh lên!”

“Không! Các người dừng lại, trả lũ nhóc lại cho tôi!”

Tô Tố liều mạng đuổi theo, cô nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Thất, tim đau như cắt, cô liều mạng chạy về phía trước, nhưng cô chạy bằng hai chân bên đó chạy bằng xe bốn bánh, khi băng qua gờ giảm tốc độ, cô bị té một trận thật mạnh xuống đất.

“Tiểu Thất! Cảnh Thụy!”

“Mami_”

Tô Tố trơ mắt nhìn hai đứa con của mình bị người khác mang đi trước mắt mình, cô khí ngược tâm, nhưng lại không có cách giải quyết.

Tiêu Lăng!

Tiêu Lăng!

Tô Tố điên cuồng lấy điện thoại trong túi ra, run rẩy gọi điện thoại cho Tiêu Lăng, vừa nhận cuộc gọi, Tô Tố khóc ầm lên, “Tiêu Lăng, Tiêu Lăng, Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị người ta bắt đi rồi, anh mau đi cứu chúng, người bắt chúng là mấy thằng đàn ông, số xe là xxxxxxx, mau đi cứu con.”

....

Hai mươi phút sau, Tiêu Lăng vội vã đến bệnh viện.

Trong bệnh viên, Tô Tố nắm chặt lấy hộp nhung trang sức mà Mộ Bạch vừa mua, trên hộp đầy máu, cả người cô ngây ra đứng trước cửa phòng phẫu thuật, dường như một khúc gỗ điêu khắc.

Lúc Tiêu Lăng qua đó chính là thấy bộ dạng như vậy.

"Tô Tố?"

"Tiêu Lăng!" Cả đầu Tô Tố mơ màng, nhìn như người mất hồn, nhìn thấy Tiêu Lăng cô bước nhanh xông qua đó, nắm chặt lấy áo cửa anh, "Tiêu Lăng, anh tìm thấy mấy đứa nhỏ chưa, Tiểu Thất đâu, Cảnh Thụy đâu?"

Tiêu Lăng ngậm chặt môi, ôm chặt Tô Tố, "Đừng lo lắng, Lãnh Mạc đã phái người đi đuổi theo chiếc xe đó, anh không yên tâm tình hình bên này của em, qua đây xem thử, tình trạng Mộ Bạch thế nào rồi?"

Nước mắt Tô Tố rơi đầy mặt, "Em cũng không biết, bác sĩ nói rất nguy hiểm, vẫn đang làm phẫu thuật. Đều là em..là em liên lụy anh ấy...."

Chương 648

Tiêu Lăng ôm chặt lấy Tô Tố, trong lòng khó chịu như bị lửa thêu đốt, khoảnh khắc nhận được cuộc gọi, anh cảm thấy tim anh như ngừng dập, vẫn may.....vẫn may Tô Tố không sao.

“Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện.”

Tô Tố ngặm chặt môi, khóc không thành tiếng.

Qua khoảng nửa tiếng đồng hồ, bên Lãnh Mạc gọi điện thoại tới, mặt Tô Tố chờ đợi nhìn anh, nhìn thấy ánh mắt Tiêu Lăng từ từ tối lại.

Trong lòng Tô Tố bỗng có dự cảm không tốt.

Cúp điện thoại, Tô Tố nhanh chóng nắm chặt tay cảu Tiêu Lăng, “Sao rồi? Lãnh Mạc nói sao rồi? Tìm thấy con chưa?”

Tiêu Lăng lắc đầu.

Tim Tô Tố trầm xuống, cuối đầu không ngừng tự trách, “Đều là lỗi của em, em không nên dẫn chúng ra ngoài, nếu hôm nay không ra ngoài đi dạo, sẽ không có chuyện gì xảy ra hết, tại sao lại bắt Cảnh Thụy và Tiểu Thất, chúng nó có gặp nguy hiểm không? Rốt cuộc là có thù oán gì, sao không nhắm vào tôi, sao lại tổn hại hai đứa nhỏ...”

Tiêu Lăng đưa tay ấn vào vai Tô Tố.

Anh cũng rất hoảng, rất lo lắng, nhưng anh lại không biểu hiện ra mặt, lúc này nếu anh cũng loạn theo, cảm xúc của Tô Tố sẽ càng tệ.

“Tô Tố, rốt cuộc là chuyện gì, em kể lại tỉ mỉ từng tí một cho anh nghe!”

Tô Tố đem hết chuyện ở cửa hàng, bao gồm mọi chuyện xảy ra ở cửa hàng đều nói cho Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng càng nghe càng cảm thấy có gì đó không đúng, “Theo như em nói, họ không phải đến vì tiền.”

“Chắc chắn không phải, em đều nói cho họ tiền, nhưng mấy người họ một chút cũng không hứng thú.”

Tiêu Lăng còn nắm được một vấn đề rất rõ ràng, “Em nói, mấy người họ rõ ràng bắt được em, nhưng cuối cùng chỉ đưa Tiểu Thất và Cảnh Thụy đi?”

Trong đầu Tô Tố là một đống mơ hồ, không nghĩ ra được cách nào hết, nghe Tiêu Lăng nói chỉ ngây ra gật đầu.

Tình huống này quả thật quá không bình thường.

Tiêu Lăng chìm vào suy tư.

Đám côn đồ này đã đụng tới súng, nói rõ ràng là chúng thuộc dạng đi lấy mạng người, nhưng trong tình huống đó, lại không tổn hại Tô Tố!

Mà cho dù không có ý định giết người, Tô Tố một con người sống sờ sờ ra đó, đợi họ đi xong chắc chắn sẽ báo cảnh sát, chả lẽ họ không sợ cảnh sát qua đó? Cho nên, theo tình huống này, cho dù không giết người, ít nhất cũng đánh Tô Tố ngất đi chứ, nhưng mấy người này đừng nói là đánh Tô Tố, ngay cả một cọng tóc của cô cũng không đụng vào.

Trong lòng Tiêu Lăng nảy ra một sự suy đoán.

"Tô Tố, em nghĩ kĩ lại, nói cho anh nghe. Có phải họ không có làm tổn thương Cảnh Thụy và Tiểu Thất?"

Tô Tố nghĩ lại, đột nhiên nói, "Em nhớ ra rồi, lúc người đàn ông kia bắt lấy Tiểu Thất, Tiểu Thất cắn mạnh vào tay hắn, hắn định đánh Tiểu Thất kết quả bị một tên khác ngăn lại, lúc đó đầu óc em chỉ toàn nghĩ cách cứu con, nghe loáng thoáng họ nói cấp trên giao phó không được làm hại bọn nhỏ..." Tô Tố nắm chặt tay của Tiêu Lăng, ánh mắt mong đợi nhìn anh, "Tiêu Lăng, con sẽ không sao đúng không, chắc chắn sẽ không có chuyện."

"Sẽ không có chuyện, Tô Tố, em nghe anh nói, Cảnh Thụy và Tiểu Thất, có khả năng do Tô Lão Đầu bắt đi rồi."

Tô Tố ngây ra, " Ông ta bắt Cảnh Thụy và Tiểu Thất làm gì?"

Tiêu Lăng lắc đầu, "Anh tạm thời không nghĩ ra tại sao, nhưng đến hiện tại, chỉ có thể giải thích một điều! Trước tiên, trong nước có súng không phải ai cũng có, thứ hai, Tô Lão đầu có đủ năng lực bố trí cục diện này, càng quan trọng hơn, họ chắc biết thân phận Mộ Bạch, nên ngay cả Mộ Bạch cũng không dám động thủ, lại không hại em, cũng không hại tụi nhỏ, tình huống này, anh thấy là do Tô Lão đầu làm."

Tô Tố nghĩ kĩ lại, phát hiện phân tích của Tiêu Lăng rất đúng.

Tô Tố cắn chặt răng, "Con người này sao vẫn chưa chết, già mà không sáng mắt ra, làm nhiều việc ác mà chưa gặp báo ứng, còn bắt Cảnh Thụy và Tiểu Thất đi! Sao hắn không đi chết đi!"

Tiêu Lăng ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

“Tô Tố, nếu thật là Tô Lão đầu đem Cảnh Thụy và Tiểu Thất đi, chúng tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm.”

Chúng bắt Cảnh Thụy và Tiểu Thất đi chỉ có hai nguyên nhân.

Thứ nhất dùng chúng để uy hiếp chúng ta.

Thứ hai hai đứa nhỏ còn có ích với hắn.

Bất luận điểm nào, giờ xem ra, hai đứa nhỏ tạm thời không có vấn đề gì.

“Thật không? Tô Lão Đầu đau lòng nên hóa điên, thật là sẽ không hại Cảnh Thụy và Tiểu Thất chứ?”

“Nhất định không, nếu ở chỗ giữ xe chúng đều không bị thương, nhất định là do Tô Lão Đầu đã dặn dò rất kĩ, nên tụi nhỏ chắc chắn giờ không có nguy hiểm.” Tiêu Lăng móc điên thoại ra, “Anh gọi điện thoại cho nhạc phụ, nhạc phụ đang ở nhà Tô Gia, nếu như Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị bắt qua đó, ông ở bên đó nói không chừng sẽ biết tin tức gì!”

Tô Tố nhanh chóng gật đầu, “Được được được, anh mau gọi điện thoại cho cha đi, cha biết hai đứa nhỏ bị bắt, nhất định sẽ tìm cách cứu.”

“Ừm!”

Tiêu Lăng dùng tốc độ nhanh nhất để gọi điện thoại cho Tô Nhiễm, hai người trong điện thoại một người chăm chú nói, một người khác chăm chú nghe, đợi Tiêu Lăng nói xong, bên kia truyền đến âm thanh

đang cắn chặt răng của Tô Nhiễm, “Cha biết rồi, con kêu Tô Tố yên tâm, ba nhất định sẽ nghĩ cách đem Cảnh Thụy và Tiểu Thất cứu ra ngoài.”

“Cha, người cũng nên cẩn thận.”

“Hà_Ông Lão đầu điên đó nếu muốn đụng vào ta đã sớm động rồi, các con yên tâm đi, bất kể tình huống như thế nào, hắn cũng không làm gì ra được!”

Tiêu Lăng lúc này mới cúp điện thoại!

Tiêu Lăng và Tô Tố không biết đợi ở cửa phòng phẫu thuật hết bao lâu, những người nhận được tin tức như Lãnh Mạc vội vàng đi qua đó.

Lãnh Mạc nhìn Tiêu Lăng đầy ái ngại, “Để họ trốn thoát, số xe đó là giả thôi, vả lại có không ít người tiếp ứng, sợ rằng...có quan hệ mật thiết với chính phủ bên thành phố A này, nếu không sẽ không chạy nhanh như vậy, vả lại một chút manh mối cũng không có.”

Tiêu Lăng càng ngày càng khẳng định là do Tô Lão đầu làm.

Thế lực Tô Gia căn cơ khắp nơi, nếu nói có quan hệ với quan chức, hoàn toàn có thể giải thích được.

“Đừng đuổi nữa, việc tiếp theo để mình nghĩ cách.”

Mấy người họ đứng trước cửa phòng phẫu thuật nóng lòng chờ đợi hết mấy tiếng đồng hồ, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc đèn “Đang phẫu thuật” tắt đi, vài người “Tưng” đứng hết lên. Trong phòng phẫu thuật, khuôn mặt bác sĩ rất nặng nề bước ra, vài y tá đẩy theo Mộ Bạch, đẩy Mộ Bạch ra ngoài.

“Bác sĩ, tình trạng sao rồi?”

Bác sĩ tháo khẩu trang ra, thở dài, “Tình trạng bênh nhân rất nguy kịch, đạn cách tim chỉ cỡ hai mm, đạn đã được gắp ra, nhưng bệnh nhân bao giờ mới tỉnh...điều này rất khó nói!”

Mọi người đã..., Tiêu Lăng vặn hỏi tiếp, “Bác sĩ, ý người là sao?”

“Ý tôi chính là...bệnh nhân nếu vận khí tốt, trong ba ngày có thể tỉnh lại thì không có gì đáng ngại, nếu không...sợ rằng cả đời không tỉnh lại được!”

Chương 649

Cả đời không tỉnh dậy?

Vậy há chẳng phải thành người thực vật sao!

Ai nấy đều nhìn Mộ Bạch đang nằm trên giường, khá lâu không ai nói một lời nào, Mộ Bạch dường như đang ngủ, yên tĩnh nằm trên giường, trừ khuôn mặt trắng xanh ra, hoàn toàn không giống như bị thương.

Trong lòng Tô Tố đau đớn ghê gớm.

Nếu như không phải đi cũng cô, Mộ Bạch sao lại thành ra như thế này.

“Bác sĩ...có cách nào khiến cậu ấy tỉnh dậy không?”

Bác sĩ nghĩ một hồi, nhẹ nhàng nói, “Trong bệnh viện cũng không phải không nghe trường hợp người thực vật được gọi tỉnh dậy, có vài người tuy hôn mê, những vẫn nghe thấy chúng ta nói chuyện, nếu gặp trường hợp như vậy tỉ lệ gọi tỉnh dậy là rất cao, nhưng chuyện này phần nhiều mang tính may mắn trong đó, còn lại chính là...nghĩ cách tìm ra người bệnh nhân để ý nhất, mỗi ngày ở bên tai nói chuyện với anh ấy, có lẽ vậy sẽ có tác dụng trong việc bình phục.”

Người anh quan tâm nhất?

Tô Tố nắm chặt lấy nắm tay, lòng bàn tay bị vướng lại, cô cúi đầu

nhìn, trong tay đang nắm chặt chính là chiếc nhẫn Mộ Bạch mua cho An Nhiên, mắt Tô Tố sáng lên.

Đúng!

An Nhiên!

An Nhiên nhất định có thể gọi cậu ấy dậy!

Mấy người cùng với y tá đẩy Mộ Bạch vào trong phòng bệnh, đây là phòng khép, phòng cũng lớn và yên tĩnh, Tô Tố xem thời gian, giờ đã là nửa đêm, cô nhìn Lãnh Mạc và Trương Hân đang đứng đó, nói với họ, “Hai người về trước đi, Trương Hân cậu đang có thai, lúc này không được thức khuya, mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Trương Hân không yên tâm, Tố Tố vừa bị cướp mất hai đứa nhỏ, giờ còn ở đây chăm sóc người bệnh,như vậy đâu được.

“Tố Tố, cậu về nhà nghỉ đi, ở đây đã có mình và Lãnh Mạc chăm sóc.”

Tô Tố lắc đầu, “Không được, Mộ Bạch vì mình mà biến thành nhưu vậy, mình sao có thể không lo không chăm được, hai người về trước đi, mình sẽ không cưỡng ép mình, nếu gượng không nổi sẽ nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh, vả lại còn có Tiêu Lăng ở cạnh mà.”

Trương Hân còn chưa nói gì, Lãnh Mạc đã đan ngón tay vào lòng bàn tay cô, Trương Hân nhìn anh một cái, bỗng không nói gì.

Lãnh Mạc dắt Trương Hân ra khỏi phòng bệnh, “Vậy được, mai chúng tôi lại đến thăm cậu ấy.”

…

Rời khỏi phòng bệnh.

Trương Hân tức giận nhìn Lãnh Mạc, “Sao anh lại làm ánh mắt đó không cho em nói chuyện?”

Lãnh Mạc thở dài, “Mộ Bạch chỉ trong thời gian ba ngày mới có cơ hội tỉnh dậy, thời gian ba ngày đáng quý như vậy? Lời bác sĩ nói em quên rồi sao, phải tìm người Mộ Bạch quan tâm nhất để nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy mới có thể tỉnh lại…”

Trương Hân ngây người ra, bước chân bỗng dừng lại, “Ý anh nói….”

“Anh chỉ muốn thử xem, dù sao thì Mộ Bạch cũng yêu thầm Tô Tố bao nhiêu năm nay, nếu như nói là người cậu quan tâm nhất, nói không chừng Tô Tố có thể gọi cậu ấy dậy.”

“Nếu….không được thì sao?”

Bầu trán Lãnh Mạc có chút suy tư, “ Nếu như không được, mai phải tìm cách thông báo cho ba mẹ Mộ Bạch.”

….

Lãnh Mạc và Trương Hân vừa đi, trong phòng bệnh chỉ còn Tiêu Lăng và Tô Tố, và người đang hôn mê Mộ Bạch.

Cánh tay Mộ Bạch vẫn đang truyền dịch.

Nước muối từng giọt từng giọt chảy xuống, vào trong cơ thể Mộ Bạch, mà Mộ Bạch lại không phản ứng gì.

Tô Tố tìm một cái ghế ngồi bên giường bệnh Mộ Bạch, cô im lặng

nhìn Mộ Bạch, một mặt đầy thành khẩn, “ Mộ Bạch, nếu cậu thật sự có thể nghe chúng tớ nói chuyện, xin cậu, mau tỉnh lại đi, nếu như cậu không tỉnh lại, mình và Tiêu Lăng nhất định sẽ áy náy với cậu cả đời. Còn nữa…cậu là con một, nếu cậu không tỉnh lại, vậy ba mẹ cậu phải làm sao, cậu không thể để kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh chứ, còn có An Nhiên, cậu không phải nói đi tìm An Nhiên sao, An Nhiên nếu biết cậu nằm trên giường bệnh thế này nhất định sẽ đau lòng lắm đây.”

Tô Tố nói cả nửa ngày, Mộ Bạch lại không có chút phản ứng gì cả.

Tiêu Lăng đứng sau lưng Tô Tố, hai tay đặt lên vai cô, nhìn bộ dạng của cô, nhẹ nhàng thở dài, “Tô Tố, đừng nói nữa.”

“ Tiêu Lăng, nếu Mộ Bạch không tỉnh dậy, chúng ta phải làm sao?”

“Không! Anh ấy sẽ tỉnh lại, nhất định sẽ!”

Tô Tố cắn răng, đúng, con người Mộ Bạch tốt như thế sao có thể thành người thực vật được chứ, cho dù phải trả bất kì giá nào, cô cũng nhất định tìm cách khiến Mộ Bạch tỉnh lại.

Mắt Tô Tố nhìn qua một vòng căn phòng, cuối cùng nhìn vào tủ đầu giường, điện thoại của Mộ Bạch.

Tô Tố cầm điện thoại trên tay.

Đây là lúc bác sĩ khi phẫu thuật cho Mộ Bạch phát hiện, sau khi thay đồ bệnh nhân cho cậu ta, thì đem điện thoại cho cô.

Tô Tố mở trang chính lên.

Điện thoại Mộ Bạch không có mật khẩu, cô trượt tay mở.

“Tô Tố, em đây là…”

“Em phải liên lạc với An Nhiên, tuy Mộ Bạch không nói, nhưng em có thể nhìn ra, lúc Mộ Bạch nhắc đến An Nhiên, trong mắt tỏa ra ánh sáng tươi vui, anh nhất định không biết rằng mình đã yêu An Nhiên từ khi nào, nếu có thể tìm được An Nhiên, Mộ Bạch có thể có cơ hội tỉnh dậy.”

Tiêu Lăng bỗng không nói một lời.

Tô Tố mở danh bạ điện thoại của Mộ Bạch, số điện thoại của An Nhiên chắc là bắt đầu từ chữ A, ấn cái đầu tiên chắc là của cô ấy, cuối cùng Tô Tố cũng lật thấy An Nhiên_Tiểu yêu nữ An Nhiên.

Giờ là ba giờ sáng, An Nhiên đổi số điện thoại khác, rõ ràng là gọi được, mà không ai nghe máy.

Là vì hạ quyệt định muốn cắt đứt với Mộ Bạch sao!

Tô Tố cười đau khổ, cô chỉ có một cách thức duy nhất liên lạc với An Nhiên, nếu không gọi điện thoại được, cô thật không biết liên lạc với An Nhiên bằng cách nào.

“Tô Tố, gửi tấm hình Mộ Bạch cho cô ta.”

Mắt Tô Tố sáng lên!

Đúng, sao cô lại quên điều này!

Tô Tố đứng dạy, lùi mấy bước, mở chăn ra chụp một tấm hình! Dưới tấm chăn người Mộ Bạch đầy những ống ghim, mũi anh đeo bình dưỡng khí, nhìn cảnh này thật sự là khiến người ta đau lòng. Tô Tố

chụp xong, nghĩ đi nghĩ lại rồi ghi một đoạn chữ.

Sau khi gửi tin tức đi, điện thoại vẫn không có bất kí tín hiệu gì.

Tô Tố có chút thất thần, “ Tiêu Lăng, anh nói xem An Nhiên có đến không?”

Tiêu Lăng nhẹ nhàng ôm Tô Tố, “Đừng lo lắng, bất luận như thế nào, chỉ cần An Nhiên nhìn thấy tin này, nhất định sẽ đến!”

Nguyện là như vậy!

Tô Tố và Lãnh Mạc canh giữ Mộ Bạch cả đêm, đến sáng đêm thứ hai, hai người vẫn chưa có ý muốn ngủ.

Tiêu Lăng vệ sinh sơ qua, “Anh xuống lầu mua chút đồ ăn sáng,”

“Ừm!”

Tiêu Lăng vừa đi được vài phút, cửa phòng bệnh mở ra, Tô Tố còn tưởng là Tiêu Lăng quay lại rồi, vừa ngẩng đầu lên, vừa định nói chuyện, thấy người đứng trước cửa không phải là Tiêu Lăng, mà là một thân phong trần An Nhiên!

Chương 650

Cả người Tô Tố ngạc nhiên!

“An Nhiên?”

Cô rõ ràng gửi tin nhắn lúc rạng sáng ba giờ hôm nay cho An Nhiên, An Nhiên cho dù mọc cánh cũng không thể trong vòng bốn giờ đồng hồ từ nước Anh bay qua đây!

An Nhiên mặt đầy hốt hoảng, đẩy cửa tiến vào, cô dường như không thấy Tô Tố, cả ánh mắt đều dồn sự chú ý lên người Mộ Bạch không hề chuyển hướng.

Cô che miệng lại, hai mắt ngấn lệ, “Lại là thật…tại sao lại là thật!”

An Nhiên lúc này mới thấy Tô Tố canh giữ bên cạnh giường, cô muốn cười với Tô Tố, nhưng vừa mình mở khóe miệng cười thì phát hiện khóe miệng mình đã tê cứng cả rồi, hoàn toàn không cười nổi.

“Đây rốt cuộc là…chuyện gì? ‘’

Tô Tố không che giấu, cúi đầu kể lại toàn bộ sự việc xảy ra tại bãi giữ xe hôm qua cho An Nhiên nghe, cuối cùng cười đau khổ nhìn cô, ‘’An Nhiên, nếu cô muốn trách tôi thì cứ trách đi…’’

An Nhiên tiến vào phòng biện, tiện tay đem hành lí vứt vào phòng không nói nửa lời trách móc Tô Tố.

‘’An Nhiên?’’

‘’Anh ấy thực sự là con người như thế, lương thiện tốt bụng như thế!’’ An Nhiên không cầm được nước mắt rơi ra, ‘’Tô Tố, cô đừng có tự trách, cho dù không phải là cô, Mộ Bạch cũng sẽ giúp thôi.’’

Trong lòng Tô Tố càng thêm hổ thẹn.

Lúc này An Nhiên đánh cô mắng cô, sẽ làm cho cảm giác tội lội trong cô nhẹ nhàng hơn là hành động khoan dung này.

Trong thời gian nói chuyện, Tô Tố cảm thấy mình vô cùng thừa thải.

An Nhiên bên cạnh sờ vào trán anh nói, ‘’Mộ Bạch, anh biết không, thực ra…em không quay về nước Anh! Chỉ là do tâm trạng em không tốt, nên muốn một mình đi du dịch, em vốn định…đi xem hết cảnh đẹp của đất nước mình, sau đó mới rời khỏi. Mỗi ngày anh gọi điện thoại cho em, em đều thấy nhưng em không dám nhận, em không biết tiếp sau đó anh sẽ nói gì với em. Em sợ nghe thấy giọng nói của anh, nhưng lại không nợ cúp máy, nên…mỗi lần điện thoại reo lên, đợi khi nó ngừng reo, em cũng có cảm giác như tim mình ngừng đập.”

“Anh biết không, trong đêm lúc em nghe thấy tiếng điện thoại reo, đã dọn hết đồ chuẩn bị rời khỏi, có lẽ do trời định sẵn, khiến em thấy được tình hình của anh, em thật sự mong rằng tấm ảnh đó là anh vì muốn lừa em quay về mà dựng lên cảnh giả dối đó, nhưng…anh nói với em, sao lại là thật, em nguyện rằng anh đang lừa em.”

Tô Tố sống mũi cay cay, từ từ ngặm chặt môi lại.

Thì ra là thế, chả trách An Nhiên qua đây nhanh như vậy!

Tô Tố nghĩ đi nghĩ lại, vẫn đến bên An Nhiên, đem hộp đựng trang

sức giao cho An Nhiên.

An Nhiên ngây người ra, “Đây là gì?”

“Hôm qua Mộ Bạch đến cửa hang mua quà cho cậu, thực ra… hôm qua anh ấy đến cửa hàng để mua đồ cậu thích, sau đó đi qua Anh tìm cậu, nói với cậu một câu xin lỗi, mong cậu tha thứ.”

An Nhiên thấy hộp dính đầy máu, nước mắt lấp lánh.

Cô mở chiếc hộp ra nhìn, bên trong để một đôi nhẫn cặp, nhẫn bạch kim, không có bất kì điểm nhấn hay trang trí gì, chỉ đơn giản là một vòng trơn, An Nhiên hít hít mũi, từ trong hộp lấy nhẫn ra, ngắm rất lâu.

Lúc chúng ta kết hôn chỉ đăng kí thôi, không mua nhẫn.

Sau khi li hôn càng không nghĩ sẽ có ngày nhận được nhẫn.

An Nhiên nhìn cặp nhẫn đơn giản như thế, đột nhiên, cô nhăn mắt lại, nhìn thấy dòng chữ nhỏ bên trong là mấy kí tự tiếng anh: Iloveyou!

An Nhiên bỗng chốc nước mắt rơi đây mặt!

Yêu cô?

Thật không!

Tô Tố nhìn bộ dạng An Nhiên như vậy, nhẹ nhàng rời khỏi phòng bệnh.

….

Kinh Thành Tô Gia

Tô Nhiễm sau khi nhận được điện thoại của Tiêu Lăng thì không ngủ!

Ông kêu a Trung giám sát động tĩnh của Ông Lão gia, tự mình chạy đến tất cả các nơi có thể giấu người trong căn nhà cũ, lục hết các nơi một lần, nhưng cuối cùng cũng không phát hiện ra manh mối hay bóng dáng của Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

Đáng chết!

Tô Nhiễm về đến phòng của mình, a Trung đã quay lại, Tô Nhiễm nhìn thấy anh liền hỏi, “Sao rồi, bên ông lão gia có động tĩnh gì không?”

A Trung lắc đầu, “Ông lão gia đang ngủ, một chút động tĩnh cũng không có!”

Tô Nhiễm cắn chặt hai răng cửa!

Ngủ?

Bắt hai đứa nhỏ đi. Hắn lại còn có thể ngủ!

Tô Nhiễm căn dặn a Trung, “Canh chừng ông lão gia, có bất kì động tĩnh gì lập tức thông báo tôi!

“Dạ!”

Tô Nhiễm ở trong phòng mình đứng ngồi không yên!

Ông không cần nghĩ cũng biết ông lão gia bắt Cảnh Thụy và Tiểu

Thất để làm gì!

Bạch Linh vừa chết không bao lâu, Tô Gia hiện không có người kế vị, nên, ông lão gia bắt hai đứa nhỏ lại, nhất định để huấn luyện chúng!

Tô Nhiễm phiền não không nguôi!

Sao ông không phát hiện ra ý đồ của ông lão gia sớm hơn, nếu phát hiện sớm hơn, có phải đã có sự phòng bị, sau đó thuận thế ngăn cản ổng không!

Nghĩ đến hai đứa cháu trai và cháu gái chưa từng biết mặt, nghĩ đến việc chúng phải trải qua sự huấn luyện tàn nhẫn của ông lão gia, Tô Nhiễm tim đau như bị bỏ vào chảo dầu vậy, bị thiêu cháy ghê gớm!

Tô Nhiễm! Không được hốt hoảng, không được sốt ruột!

Giờ người có thể cứu hai đứa nhỏ chỉ có ông!

Tô Nhiễm cố gắng trấn an mình, đợi đến lúc rạng sáng ba giờ hơn, a Trung đột nhiên vội vàng chạy tới.

“Lão gia!”

“Nói mau, có phải phát hiện điều gì?”

A Trung gật đầu, “Trong Viện ông lão gia bỗng sáng đèn!”

Tô Nhiễm bước lớn xông vào viện.

Ông lão gia giờ tuổi đã cao, lúc ngủ không thể chịu được chút ánh sáng nào, nên sẽ không đột nhiên mở đèn lúc nửa đêm như vậy, nhất định ông ta đang hành động.

Đêm thanh tĩnh lạnh như nước!

Đem đầu thu đã có hơi lạnh.

Tô Nhiễm lại không cảm thấy lạnh, ông vội vàng chạy đến trước cửa viện của ông lão gia, trên đầu lại chảy đầy mồ hôi. Đến cửa viện, ông đột nhiên dừng bước! A Trung xíu nữa là đụng vào lưng ông.

“Lão gia?”

“A Trung ngươi về trước đi, ta tự vào trong.”

“Dạ!”

Tô Nhiễm ở trước cửa hít một hơi sâu, lại lau mồ hôi lạnh đi, lúc bản thân hoàn toàn không khác biệt gì với ngày thường, mới gõ cửa phòng ông lão gia.

“Ai vậy?”

“Con!”

Cửa phòng “két” một tiếng mở ra, người giúp việc thấy Tô Nhiễm, mắt bỗng nhấp nháy, “Lão Gia? Sao giờ này ông lại đến?”

“Ta có việc tìm ông lão gia!”

“Ông lão gia người đang nghỉ ngơi, để nô tì vào bẩm báo với ông một tiếng.”

Nữ giúp việc vội vào trong phòng ông lão gia, chưa tới vài phút lại vội vàng trở ra, cô mở cửa phòng, “Ông lão gia mời người vào ạ!”

Tô Nhiễm bước lớn vào phòng.

Ông vào phòng ông lão gia, lúc này ông lão gia đã ăn mặc chỉnh tề, xem bộ dạng như sắp ra ngoài..

Tô Nhiễm thấy bộ dạng đó, mắt sáng lên, “Lúc này rồi, người còn đi đâu?”

Chương 651

Ông lão gia mắt lóe lên, “Đột nhiên ngủ không được, muốn ra ngoài đi dạo, sao giờ này con chưa ngủ?”

“May quá, vừa đúng lúc con không ngủ được, đột nhiên muốn đến thăm người, “ Tô Nhiễm ngồi xuống ghế, “Người đi đâu, vừa may con rảnh có thể đi cùng người.”

Ông lão gia ho nhẹ một tiếng, “Đột nhiên lại không muốn đi nữa!”

“Thật không!” Tô Nhiễm lạnh nhạt nói, “Vậy vừa đúng lúc, con nói chuyện cùng người.”

Suy nghĩ của Tô Nhiễm rất đơn giản, Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhất định là bị ông lão đầu này bắt đi, nhưng chỉ cần ông lão đầu này bị ông quấn lấy làm phiền, ông ấy sẽ không có cách ra lệnh cho đám thuộc hạ bên dưới, chỉ cần không nhận được lệnh, Cảnh Thụy và Tiểu Thất sẽ không có nguy hiểm.

Giờ ông cần phải quấn lấy ông lão đầu.

Ông lão gia nhìn thời gian, lại nhìn vào dáng người sau của Tô Vi Túc, không nói nửa lời.

Tô Nhiễm thấy cảnh đó, rót một ly trà đặc uống hai ngụm, “Biết vì sao con đột ngột qua đây không?”

Mắt Ông lão gia lóe lên, “Tại sao?”

“Vừa rồi con vừa nằm một giấc mơ, mơ thấy mẹ con, bao nhiêu năm qua con chưa từng mơ thấy mẹ.”

Ông lão gia tinh thần hơi kích động, nhìn chằm chằm Tô Nhiễm.

Không biết có phải do làm việc xấu quá nhiều, nên từ sau khi mẹ của Tô Nhiễm qua đời, ông chưa một lần mơ thấy bà ấy.

“Con mơ thấy mẹ con nói ở dưới bị lửa thêu đốt…” Tô Nhiễm mắt nhìn chằm chằm vào Ông lão gia, lạnh lùng nói, “Mẹ nói với con, kiếp này người tạo nghiệp quá nhiều, nên đến cả người hôn phối của người cũng bị liên lụy chịu cảnh bị hỏa thêu, người biết bộ dạng mẹ con đau khổ ra sau không! Con chính là đến đây tìm người, vì để nói với người, người đang làm, trời đang nhìn! Bất kể là làm việc tốt hay xấu, ông trời cũng đang nhìn, không phải không gặp quả báo mà do thời khắc chưa đến thôi! Người nhất định phải điều chỉnh lại chút, nếu không kết cục càng thảm hơn!”

Ông lão gia hai mày nhăn lại!

Ông không tin cái gọi là số mệnh!

Ông chỉ biết thắng làm vua thua làm giặt, chỉ cần thành người thắng lợi mới có thể nắm vận mệnh của người khác! Kẻ yếu…..càng lương thiện càng nhẫn nhịn, cũng giống như con kiến vậy, tiện chân đạp cái là chết cả.

“Hóa ra con đến đây vì để nói với ta những lời này!”

“Đúng vậy!”

Ông lão gia không nhịn được nữa, “Giờ con nói xong rồi, nên đi rồi.”

“Người gấp gì, sao cứ phải đuổi con đi, chắc không phải người đang làm chuyện không thể cho người khác biết sao, Ha…Tô lão đầu à, người đừng quên lời con đã nói với người, người dám tổn hại đến người con quan tâm, con sẽ khiến người ăn không được, đi không nổi!”

Ông lão gia ghét nhất người khác uy hiếp ông, nghe Tô Nhiễm nói như vậy, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Tô Nhiễm không chịu nhường bước!

Hai mắt đau đáu nhìn nhau, không khí trở nên vô cùng nặng nề.

Ông lão gia đập bàn cái, phẫn nổ nói,:”Ngươi chính là gặp ác mộng, nên đến tìm ta quậy ta không vui chứ gì? Còn bảo ta ăn không được đi không xong! Ha_cả đời này không ai dám uy hiếp ta như vậy, Tô Nhiễm, ngươi đừng cho rằng ta không dám làm gì ngươi, đừng quên, ta là cha ngươi, muối ta ăn qua còn hơn cơm người ăn!”

“Vậy chúng ta đợi mà xem”

Tô Nhiễm nhìn ra, nếu ông không đi, Ông lão gia cũng không đi, như vậy ông không thể biết được Cảnh Thụy và Tiểu Thất rốt cuộc bị nhốt ở đâu!

Tô Nhiễm mím chặt bờ môi, đứng dậy khỏi ghế, “Lời cần nói con đã nói hết!”

Tô Nhiễm bước lớn rời khỏi!

Từ trong phòng bước ra, sắc mặt của Tô Nhiễm trở nên rất khó coi.

Ông về đến phòng mình, lập tức tìm a Trung.

“Tìm người đáng tin cậy canh chừng bên Ông lão gia, Ông lão gia mấy hôm nay bất kể đi đâu, đều phải lập tức thông báo tôi! Còn nữa, bám chặt Tô Vi Túc, hắn đi đâu cũng đều báo cáo đúng thực trạng cho tôi nghe.”

“Dạ, lão gia!”

Tô Nhiễm lại hỏi a Trung, “Có cách nào để nghe được những cuộc điện thoại bên Ông lão gia không?”

Sắc mặt a Trung biểu lộ sự ngần ngại, “Lão gia, ông cũng biết tín hiệu bên đó đều mời một Hacker nổi tiếng nhất để lập hàng rào phòng vệ, trừ phi chúng ta tìm được hacker cao tay hơn, nếu không căn bản là không có cách.”

Tô Nhiễm mím chặt môi, “Nếu đã không được, vậy thì thôi, canh chừng kĩ động tĩnh bên đó.”

“Dạ, lão gia!”

…..

Trong phòng Ông lão gia.

Sau khi Tô Nhiễm đi khỏi, sắc mặt Ông lão gia tối sầm lại, “Cái thằng nghịch tử, nửa đêm canh ba đến giáo huấn ta! Đáng chết, thật là nghĩ rằng ta không thể làm gì hắn sao!”

Tô Vi Túc thở dài.

Nếu thật muốn làm gì đã làm từ lâu rồi, sao phải một mình ở trong phòng bực tức.

Tô Vi Túc chuyển đề tài, “Ông lão gia, giờ chúng ta còn ra ngoài không?”

“Không đi nữa!” Ông lão gia cắn răng, đợi bình lặng một xíu, “ Tô Nhiễm hôm nay phản ứng lạ thường, chắc là đã nghi ngờ gì đó, mai hãy tính, mai hãy nghĩ cách đi thăm hai đứa nhóc đó, chút nữa ngươi bảo người gọi điện thoại qua đây, nhất định phải dặn cho kĩ, không ai được làm hại hai đứa nhỏ dù chỉ một chút, đụng một cọng tóc ta cũng sẽ hỏi tội chúng!”

Tô Vi Túc gật đầu, “Tôi lập tức căn dặn xuống!”

Ông lão gia nhìn về hướng Tô Vi Túc, Tô Vi Túc lập tức gọi điện thoại căn dặn một tiếng, mới cúp máy.

Ông lão gia nhắm chặt mày lại.

“Ông lão gia…tôi có chút không hiểu lắm…”

Ông lão gia và Tô Vi Túc đã biết nhau hơn mười năm, lập tức biết hắn muốn hỏi gì, “Ngươi có phải cho rằng ta sẽ bắt Tô Tố, không ngờ rằng ta lại bắt hai đứa nhỏ về?”

Tô Vi Túc gật đầu.

Điểm này hắn thật không ngờ tới, dù gì Ông lão gia cũng đã tám mươi tuổi, tuồi này cần tìm người trưởng thành để huấn luyện, nên hắn còn cho rằng Ông lão gia sẽ bắt Tô Tố, nêu bắt Tô Tố lại, nhược điểm của Tô Tố nhiều như vậy, cứ nắm đại một thóp cũng đủ để họ sử dụng, nhưng Ông lão gia lại không làm vậy, ngược lại lại bắt hai đứa nhóc chỉ mới tám tuổi đó.

Ông lão gia nhẹ nhàng hừm một tiếng.

“Tô Tố chính là a Đẩu chả làm nên trò trống gì được, chính tính cách đó của nó, cho dù có huấn luyện cũng không có tác dụng, nó và Bạch Linh không giống nhau, Bạch Linh lòng đầy oán hận, nên cam tâm tình nguyện được huấn luyện, nhưng Tô Tố lại không như vậy, người đàn bà này nhìn thì thấy có khá nhiều khuyết điểm, nhưng nếu chúng ta dám dựa vào khuyết điểm của cô ta mà ra tay, đợi cô ta huấn luyện xong, e rằng việc đầu tiên cô ta làm là hủy cả nhà Họ Tô. Nên, người đàn và này tuyệt đối không được!”

“Nhưng hai đứa nhỏ mới có tám tuổi!”

Nhắc đến Cảnh Thụy và Tiểu Thất, Ông lão gia mở miệng cười thâm hiểm, “Ngươi không hiểu! Hai đứa trẻ này nhìn tuổi còn khá nhỏ, nhưng hai đứa nó tuyệt đối là nhân tài có thể bồi dưỡng, ta đã điều tra tư liệu của chúng, hai đứa này vô cùng vô cùng thông minh, đặc biệt là Cảnh Thụy, mới từng đó tuổi lại quá chững chạc khác người! Đứa trẻ tám tuổi, nhưng tạo tính còn hơn người trưởng thành.”

Tô Vi Túc chợt hiểu ra, “Vậy tại sao….lại bắt con a đầu lại.”

Ông lão gia cười thần bí, “Cái này rất nhanh ngươi sẽ biết!”

Chương 652

Vào cùng lúc đó.

Trong một khách sạn trong kinh thành, Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị giam trong cùng một phòng, bên ngoài có người chuyên canh gác.

Giờ đã là rạng sáng ba giờ.

Trong phòng chỉ có mỗi hai người Cảnh Thụy và Tiểu Thất, hai đứa trẻ vẫn chưa ngủ, nhìn xung quanh đầy cảnh giác.

“Anh….”

“Ừm, anh đây! “ Cảnh Thụy ôm chặt vai của Tiểu Thất, cúi đầu nhìn nó, “Sao vậy?”

“Em sợ.”

Tiểu Thất lớn từng này chưa từng trải qua chuyện như vậy, đặc biệt là, bé chính mắt nhìn thấy mấy tên côn đồ dùng súng bắn cha nuôi, lại còn đối đãi vậy với mami, Tiểu Thất ngồi trên giường lớn, cả người co rút lại như tép khô, “Anh, anh nói xem họ có làm gì chúng ta không?”

“Đừng sợ! Có anh đây.”

Cảnh Thụy đưa tay ôm Tiểu Thất, cảm giác toàn thân con bé đang run lên, Cảnh Thụy nắm chặt tay nhỏ bé của nó, “Tiểu Thất em yên tâm, anh sẽ nghĩ cách đưa em thoát khỏi đây.”

“Mami thì sao?”

“Mami cũng sẽ nghĩ cách cứu chúng ta ra!”

Tiểu Thất vẫn sợ!

Cô thật rất sợ sau này không gặp được mami nữa.

Cảnh Thụy vỗ vai nó, “Em ngủ trước đi, anh xem có cơ hội thoát không.”

Tiểu Thất nhanh chóng trèo xuống giường, “Em đi chung với anh.”

Cảnh Thụy gật đầu, hai đứa nhỏ nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, phòng chúng ở là một phòng khép, chỗ Cảnh Thụy và Tiểu Thất đang ở là phòng ngủ của chúng, người bắt chúng đang ở ngoài phòng khách ngủ, Cảnh Thụy và Tiểu Thất tạo ra một khe hở từ vách ngăn giữa phòng ngủ và phòng khác.

Đèn trong phòng khách vẫn sáng, bốn người đàn ông đang ngủ say trên ghế sofa, còn hai người vẫn thức canh chừng.

Hai người canh gác nói nhỏ, “Hai đứa nhóc đó rốt cuộc có lai lịch như thế nào, Tô Gia nhà ta trời không sợ đất không sợ, Ông lão gia lại không để chúng ta làm hại chúng, mà còn đặc biệt kêu quản gia gọi điện thoại dặn dò, nếu đã không hại chúng, vậy bắt chúng về đây làm gì!”

Người kia nhìn hắn,”Đừng phí lời, tâm tư Ông lão gia không phải chúng ta muốn đoán là đoán được.”

Người mở miệng đầu tiên im miệng, qua một lát không nhịn được

ngáp, “A…buồn ngủ quá! Thật ngưỡng mộ hai nhóc kia, rõ ràng là tù nhân bị giam mà được ngủ trong phòng thoải mái như vậy, còn chúng ra chỉ có thể ở trong ổ này canh người, theo tôi thấy chả có gì đáng canh cả, hai đứa nhóc ranh đó mới tí tuổi đâu, chả lẽ nó có thể lên trời à. Huống hồ, chúng ta đã cắt đứt đường dây điện thoại trong phòng, cắt luôn đường dây mạng, cho dù chúng có bản lĩnh thế nào cũng không thể liên lạc với bên ngoài được.”

“Đứng oán than nữa, chúng ta làm chuyện này ổn thỏa như vậy, nói không chừng Ông lão gia sẽ có thưởng nữa.”

Sau đó hai người đó lại luyên thuyên mấy câu chuyện nhảm nhí, Cảnh Thụy nghe hai người này chả còn thông tin gì đáng giá, mới cẩn thẩn khép vách ngăn lại,

“Anh, họ nói Ông lão gia là ai vậy!”

Tô Tố vốn không nói chuyện về Tô Nhiễm với hai đứa nhỏ, nên cũng không nhắc đến Tô Gia, nên hai đứa nhỏ đối với Tô Gia một chút cũng không rõ.

Cảnh Thụy chuyển người, đến cạnh giường lớn. điện thoại đặt cạnh đầu giường, quả nhiên đã bị cắt đứt dây, Cảnh Thụy nhẹ nhàng mở máy tính lên, máy tính qủa nhiên cũng không có mạng!

Tiểu Thất bám sát đằng sau của Cảnh Thụy, khuôn mặt đầy lo lắng, “Anh, chúng ta có thể thoát ra ngoài không?”

“Nhất định có thể.”

Cảnh Thụy nhìn đường dây điện thoại, mắt sáng lên, cẩn thận nối lại.

“Anh?”

“Dây điện thoại nếu nối lại được. có lẽ có thể gọi điện thoại ra ngoài.”

Tiểu Thất mắt sáng lên, sau đó lại tối lại, nó đưa tay giữ lấy tay của Cảnh Thụy, “Không được, không được, anh không được làm vậy, lỡ bị điện giật thì sao, nguy hiểm quá.”

Cảnh Thụy nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ đành bất lực rồi từ bỏ.

Nó lại quay lại chỗ cạnh máy tính.

“Anh, anh tính làm gì?”

Cảnh Thụy bỗng nghĩ ra điều gì đó, nó ngồi lên chỗ máy tính, căn dặn Tiểu Thất, “Tiểu Thất ra ngoài canh cửa, cẩn thận đừng để người khác vào đây, nếu có người vào, lập tức báo anh.”

“Được ạ!”

Tiểu Thất nhanh tay nhanh chân chạy đến bên cạnh vách ngăn, trờn xuống chỗ khe hở để canh chừng người bên ngoài.

Đôi tay nhỏ của Cảnh Thụy gõ trên bàn phím máy tính, “Cạch cạch cạch”

Không có mạng.

Nhưng không làm khó nó được!

Lúc nó bốn tuổi đã có thể hack máy tính người khác, lấy được tư liệu mình cần, giờ đã tám tuổi, không nói là tiến bộ ra sao, nhưng cái máy tính nhỏ bé đó, nó vẫn có thể làm ổn thỏa.

Không có mạng thì mượn mạng, đương nhiên cũng có thể ăn cắp mạng!

Cảnh Thụy ở trước màn hình gõ gần nửa tiếng đồng hồ, khó khăn lắm mới thành công, Tiểu Thất đột nhiên ho lên một tiếng, Cảnh Thụy phản ứng vô cùng nhanh, lập tức khóa CPU máy chủ, bước lớn đến bên vách ngăn, đưa tay kéo tay Tiểu Thất, bay nhanh lên giường.

Người ngoài kia lúc vào phòng thấy cảnh tượng hai đứa nhóc cứ quấn lấy nhau.

Nhìn đi nhìn lại không thấy có bất thường gì diễ ra, người có âm thanh hơi khàn khàn giáo huấn hai đứa, "Tao nói cho tụi bây biết, mau ngủ đi, còn không ngủ xem tao xử tụi bây ra sao!"

Nói xong thì đi ra ngoài.

"Anh?"

Cảnh Thụy cúi thấp đầu, nhìn thấy mắt của Tiểu Thất đang nháy đi nháy lại đánh nhau với cơn buồn ngủ.

"Buồn ngủ sao?"

"Ừm!"

"Buồn ngủ thì ngủ đi."

"Em sợ!"

"Đừng sợ, có anh đây mà." Cảnh Thụy đưa tay nắm chặt tay của Tiểu Thất, vỗ đầu nó, "Ngủ đi, anh ở bên cạnh canh chừng giúp em!''

“Ừm!”

Tiểu Thất ôm chặt lấy cánh tay của Cảnh Thụy, nghiêng đầu chìm sâu vào giấc ngủ.

Cảnh Thụy thì làm sao cũng không ngủ được.

Vừa nảy xém tí nữa là đã thành công, tiếc là còn thiếu một bước.

Sau khi đợi Tiểu Thất ngủ say, Cảnh Thụy cẩn thận rút cánh tay của mình ra, cậu hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Ngoài trời tối đen như mực, lúc này là lúc người ra dễ vào giấc ngủ nhất.

Cảnh Thụy lại ngồi trước màn hình máy tính lần nữa.

Lần này, bất luận ra sao nó cũng phải thành công.

Nó nhất định phải nghĩ cách liên lạc với daddy và mami, ít nhất…để daddy và mami biết nó và Tiểu Thất vẫn bình an.

Lần này người bên ngoài không còn ai vào quấy rầy nữa.

Cảnh Thụy cũng không biết mình dùng thời gian bao lâu, chỉ biết là khi thấy trời lờ mờ sáng, cuối cùng nó cũng kết nối mạng máy tính được, Cảnh Thụy tim đập nhanh hơn, nhanh chóng đăng nhập vào QQ của mình, nhưng lại thất vọng phát hiện, ba mẹ không online trên QQ, Cảnh Thụy thấy cô cô đang online QQ, không nghĩ gì hết, gửi địa chỉ của nó và Tiểu Thất cho cô cô.

Lúc trên đường đến đây, chắc là đám côn đồ này thấy rằng tuổi của hắn và Tiểu Thất vẫn còn nhỏ, nên không đề phòng nhiều.

Lúc vào khách sạn, Cảnh Thụy đã nhanh chóng ghi nhớ địa chỉ của

khách sạn.

Bên QQ rất lâu cũng không có hồi âm.

Cảnh Thụy lại để lại tin nhắn cho daddy và mami, sau đó tắt máy tính.

Giờ việc nó có thể làm đã làm hết rồi, giờ chỉ hy vọng, daddy và mami nhanh chóng thấy tin nhắn nó để lại, sau đó cứu nó và Tiểu Thất.

Chương 653

Tiêu Khả lúc trời sáng mới thấy tin nhắn của Cảnh Thụy để lại.

Việc Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị mất tích cô vẫn còn chưa biết, Tô Tố và Tiêu Lăng chỉ đem mấy chuyện này nói với mấy người Lãnh Mạc, còn chưa nghĩ đến việc phải báo cho toàn bộ người xung quanh họ, vả lại hai người họ còn đang ở bệnh viện, nên cũng không nhớ đến việc liên lạc với Tiêu Khả.

Do vậy, Tiêu Khả nhìn thấy tin nhắn liền đơ ra vài giây.

Cô thấy thời gian Cảnh Thụy gửi tin nhắn, là cách đây hai tiếng đồng hồ.

Lòng ngực Tiêu Khả đập thình thịch, thoắt cảm thấy có dự cảm không tốt lắm, cô hốt hoảng gọi điện thoại chao Tô Tố và Tiêu Lăng, sau khi biết được Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị bắt, Tiêu Khả nhanh chóng đem tin nhắn của Cảnh Thụy gửi cho hai người xem.

“Nhất định là Cảnh Thụy đã nghĩ cách cầu cứu chúng ta đó….” Tiêu Khả hối hận vô cùng, “Tin nhắn đã được gửi cách đây hai giờ, giờ em mới thấy tin nhắn!”

“Cảnh Thụy có nói giờ nó ra sao không?”

“Có, nó nói tạm thời không gặp nguy hiểm.” Tiêu Khả cắn chặt răng cửa, “Em không nói với hai người nữa, bên kinh thành bố em khá rành, em lập tức liên lạc với bố, kêu ông nghĩ cách cứu hai đứa nhóc ra.”

“Được!”

Tiêu Lăng nhanh chóng đáp lại một từ!

Cúp điện thoại, Tiêu Lăng lập tức mở điện thoại đăng nhập vào QQ.

Không có lí nào mà Cảnh Thụy không gửi tin nhắn cho anh và Tô Tố mà lại gửi đến chỗ Tiêu Khả.

Tiêu Lăng vừa mở QQ, quả nhiên thấy tin nhắn đến của Cảnh Thụy, Tô Tố hốt hoảng hỏi, “Nói sao?”

“Cảnh Thụy nói giờ nó và Tiểu Thất đang bị giam ở một khách sạn lớn của kinh thành, trong tin nhắn có ghi địa chỉ của khách sạn và số phòng nó đang ở! Nó còn nói người bắt nó họ Tô, mấy người đó gọi ông là Ông lão gia, còn nói giờ nó và Tiểu Thất còn chưa thấy bóng dáng ông lão gia đâu, nhưng mấy người đó nhận được căn dặn, nói là không được bạc đãi nó và Cảnh Thụy, nên chúng nó tạm thời không có nguy hiểm.”

Tô Tố nắm chặt nắm tay lại, “Quả nhiên là ông già chết tiệt đó làm!”

Tiêu Lăng mím chặt môi, “Giờ không phải lúc nói cái này!”

Anh kéo tay Tô Tố, một bên bay nhanh về phía trước, một bên gọi điện thoại cho Lãnh Mạc, “Lãnh Mạc, có tung tích của Cảnh Thụy và Tiểu Thất rồi, địa chỉ của chúng nó là xxxxxx, cậu ở kinh thành có tai mắt, nghĩ cách kêu người canh chừng chỗ đó, mình và Tô Tố giờ sẽ đến kinh thành!”

Cúp điện thoại, Tiêu Lăng lại nhanh chóng sắp xếp chuyến bay, anh nhanh chóng phóng xe ra sân bay, đợi khi đến sân bay máy bay

chuyên dùng đã sẵn sàng hết rồi.

“Nhanh, đến kinh thành với tốc độ nhanh nhất!”

….

Bên này, Tiêu Quốc Chinh sau khi nhận được điện thoại của Tiêu Khả lập tức triển khai hành động.

Ông dẫn theo vài tinh binh, nhanh chóng đến địa chỉ mà Tiêu Khả đưa.

Sắc mặt Tiêu Quốc Chinh đanh thép.

Gan của nhà họ Tô có vẻ to thật, lần trước ông không tóm được thóp của Tô Gia, lần này họ lại bắt đầu hành động, lại bắt cả Cảnh Thụy và Tiểu Thất!

Tô gia quả thật quá tác quái rồi!

Nhất định phải tiêu diệt triệt để!

Nhưng, khi Tiêu Quốc Chinh đem người tới khách sạn lại phát hiện, trong khách sàn người đã đi lầu đã trống, lục soát hết một lượt cũng không thấy bóng dáng của Cảnh Thụy và Tiểu Thất.

“Thủ Trưởng, đã tìm hết bốn phía, không có!”

Tiêu Quốc Chinh mặt lặng như nước, trầm mặt xuống đi hỏi lễ tân, “Rạng sáng hôm nay có vài người đàn ông dẫn theo một đôi song sinh đến ở khách sạn?”

Nhân viên lễ tân ngơ ra một lát, “Xin lỗi, chúng tôi không thể tiết lộ

thông tin thật của khách ”

Tiêu Quốc Chinh lập tức móc ra chứng minh của ông, “Giờ có thể nói được rồi chứ!”

Nhân viên lễ tân lại ngây ra, liền nói, “Đợi chút xíu, tôi lập tức kiểm tra cho ngài.”

Qua vài phút, nhân viên lễ tân cuối cùng cũng tra ra, “Lúc rạng sáng hơn ba giờ, quả thật có vài người dẫn theo hai đứa nhỏ lấy một phòng khép, nhưng mà nửa tiếng trước họ đã trả phòng rời đi rồi ạ.”

Tiêu Quốc Chinh bỗng trầm ngâm lại, “Họ đi đâu rồi?”

Nhân viên lễ tân cười đau khổ, “Thủ Trưởng, họ là khách, sao chúng tôi lại có thể hỏi câu hỏi đó ạ…tôi cũng không biết họ đã đi đâu rồi!”

Sắc mặt Tiêu Quốc Chinh xám xịt lại.

Đáng chết!

Lại để đám người này thoát ra khỏi tầm mắt mình!

“Thủ trưởng, giờ chúng ta làm sao?”

“Thông báo cho bên công an, kêu họ phái thêm thuộc hạ, nghĩ cách tìm ra hai đứa trẻ.”

“Vậy giờ chúng ta thì sao?”

“Giải tán!”

…..

Tiêu Lăng và Tô Tố vừa xuống sân bay, đã nhận được tin của Tiêu Quốc Chinh.

Sau khi Tiêu Lăng nghe được tin, trong lòng lập tức trầm tư lại.

Cúp điện thoại, Tô Tố liền hỏi, “Sao rồi?”

Tiêu Lăng lắc đầu, “Nửa tiếng trước khi Bác trai đến bọn chúng đã trả phòng, giờ không biết Cảnh Thụy và Tiểu Thất đang ở đâu.”

Không biết đang ở đâu….

Lòng Tô Tố thoáng chút nguội lạnh!

Sao lại như thế.

Khó khăn lắm mới có tin tức của Cảnh Thụy tụi nó…

Khóe mắt Tô Tố đỏ lên, “Đều trách em, sao không nhìn thấy tin nhắn của Cảnh Thụy ngay từ đầu, nếu nhìn thấy, có lẽ kết quả sẽ không như vậy.”

Tiêu Lăng cũng cảm thấy áy náy như vậy.

Anh kéo chặt lấy Tô Tố, “Đừng nói những lời này nữa, tóm lại, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đang ở trong tay Tô lão đầu, nếu chiếu theo thực trạng trước mắt, Tô lão đầu chắc sẽ không làm gì chúng, giờ chúng ta cứ ổn định ở lại kinh thành, có nhạc phụ làm nội ứng cho chúng ta, bất luận ra sao, cũng sẽ có tin tức của hai đứa nó.”

Tô Tố ngấn lệ đỏ chót gật đầu.

Giờ chỉ có thể như vậy.

Nhưng hai người không biết rằng, cho dù họ nhìn thấy tin nhắn của Cảnh Thụy ngay, cũng định sẵn là không thể cứu chúng ra ngoài.

Lúc Tiêu Quốc Chinh bắt đầu sắp xếp người, Tô Lão đầu đã nhận được tin tức ngay, gọi một cuộc điện thoại trước, nên tất cả mọi người mới tản đi với tốc độ nhanh như vậy.

Sau khi người của Tiêu Quốc Chinh rời khỏi khách sạn,

Tô Vi Túc nhận được một cuộc gọi, cúp điện thoại xong, trán của Tô Vi Túc cũng đổ cả mồ hôi lạnh, “Lần này quả là quá nguy hiểm rồi, nếu không phải bên cạnh của Tiêu Quốc Chinh có nội ứng của chúng ra, lần này thật sự sẽ bị thất bại rồi.”

Tô lão đầu cũng thở phào.

Tô Vi Túc lâu mồ hôi lạnh trên đầu mình, “Nhưng mà, Tiêu Quốc Chinh sao biết được địa chỉ của tiểu thiếu gia và tiểu thư chứ? Chả lẽ bên ra cũng có nội ứng của chúng?”

“Không thể nào!” Tô lão đầu lắc đầu, “ Nếu thật có nội ứng của chúng, sợ rằng khi chúng ta vừa đến khách sạn đã bị lộ thông tin, sao phải đợi mấy tiếng sau mới hành động!”

Cũng đúng!

Nếu đúng là vậy, nửa đêm canh ba đánh họ họ sẽ trở tay không kịp, như vậy cứu hai đứa trẻ không phải sẽ tiện hơn sao? Sao phải đợi đến trời sáng mới động tay!

Tô Vi Túc điều này lại càng không hiểu.

Nếu đã không có nội ứng, tin tức cũng không bị tiếc lộ ra ngoài, nhưng sao họ lại biết chính xác địa chỉ của tiểu thiếu gia và tiểu thư vậy!

Lại có thể đến chính xác số phòng của họ!

Điều này căn bản là không thể nào!

Ông lão gia cũng đang nghĩ vấn đề này, đột nhiên, mắt ông sáng lên, đột nhiên cười lớn.

“Ông lão gia?”

“Haha, chúng ta đã bỏ sót hai đứa nhỏ rồi!”

Tô Vi Túc bỗng hiểu ra, “ý người là tiểu thiếu gia và tiểu thư?”

Chương 654

“Hahaha, nhất định là hai chúng nó!”

Ông lão gia cười haha lên, hưng phấn đập bàn, “Không hổ là người thứa kế ta nhắm trúng, haha, không tồi không tồi, hai đứa nhóc này mới thật sự là người thừa kế mang dòng máu của Tô Gia, mới tí tuổi dầu đã có thể nghĩ ra cách tự cứu mình, lại xém chút nữa thoát khỏi tầm mắt ông! Haha, thật không hổ là chắt của ông!

Tô Vi Túc thấy ông lão gia vui mừng như vậy, cũng không nhịn được cười lớn lên, “Nếu thật là tiểu thiếu gia hoặc là tiểu thư, vậy thì phải chúc mừng ông lão gia có được hai bảo bối rồi!’’

“Haha, không sai, hai đứa nhóc này, tuyệt đối là hy vọng sau này của nhà họ Tô chúng ta!”

“Vậy ông lão gia, hôm nay chúng ta đi thăm tiểu thiếu gia và tiểu thư chứ?

“Không, tạm thời đừng nóng vội!’’

Toàn bộ mắt của ông lão gia đều đầy sự hưng phấn, “Ngươi lén lút sao người đặt camera quan sát ở trong phòng, tôi lại muốn xem hai đứa nhóc này, rốt cuộc là đứa nào có bản lĩnh làm được điều như vậy.”

Tô Vi Túc cười gật đầu, “Được, tôi dặn dò xuống!”

….

Theo lời trong điện thoại của ông lão gia, mấy người kia lại dẫn Cảnh Thụy và Tiểu Thất đến một khách sạn khác.

Lúc này, mấy người họ đã gọi đồ ăn sáng cho hai đứa nhóc.

Cũng là phòng khép như vậy.

Cảnh Thụy và Tiểu Thất nấp ở trong phòng ăn đồ ăn, “Anh, em không đói!”

“Không đói cũng phải ăn tí gì đó, nếu không tìm được cơ hội chúng ta không có sức mà chạy.” Cảnh Thụy bưng tô cháo thịt nạc đến trước mặt Tiểu Thất, lấy muỗng đưa cho nó, “Mau ăn đi.”

“Anh, em nhớ daddy và mami quá.”

Mặt lạnh lùng bình tĩnh của Cảnh Thụy thật chả giống đứa trẻ tám tuổi tí nào, “ Tiểu Thất, nếu như anh không đoán sai, daddy và mami đã ở trong kinh thành, chỉ là họ không biết chúng ta ở đâu thôi, họ nhất định cũng đang nóng lòng tìm chúng ta đó.”

Tiểu Thất mở to đôi mắt bồ câu lấp lánh.

“Ngoan, đừng khóc, anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em.”

“Ừm!” Tiểu Thất hít hít mũi, bưng chén lên, ngoan ngoãn tự mình ăn cháo.

Cảnh Thụy ăn tô súp trên tay!

Vừa ăn vừa chìm sâu vào suy tư.

Rõ ràng nó đã tính cả rồi, người đến ứng cứu xém xíu nữa đã đến rồi, nhưng ai mà biết đám người họ dường như nhận được tin, lập tức chuyển họ đi chỗ khác.

Cái não nhỏ của nó nhanh chóng phản ứng lại.

Lẽ nào người bên cạnh của daddy và mami có nội ứng?

Cảnh Thụy càng nghĩ càng thấy có khả năng này!

Nếu như thế thật, việc tin tức nó gừi đi bị người khác phát giác, là điều rất bình thường.

Nhưng đáng tiếc quá một cơ hội tốt như thế!

“Anh, em vẫn chưa no.”

Cảnh Thụy hoàn hồn lại, “Em đơi xíu, anh ra ngoài mang thêm cho em hai cái bánh bao.”

“Ừm!”

Trước đây Tiểu Thất cảm thấy anh hai vừa ngầu vừa lạnh lùng, nhưng hôm nay daddy và mami không ở bên, Tiểu Thất lại cảm thấy anh hai là một chàng trai vô cùng ấm áp, đối với nó vô cùng chu đáo và dịu dàng.

Tiểu Thất cảm động đến nước mắt ứa ra.

May mà có anh hai ở bên, nếu không nó sẽ sụp đổ mất.

Không mất nhiều công sức, Cảnh Thụy không vào vào trong phòng, mà ngược lại là một người bên ngoài vào, Tiểu Thất thấy hắn lập tức

lộ ánh mắt hung dữ, nó nhớ, chính hắn là người đàn ông đã nổ súng bắn cha nuôi!

Người đàn ông thấy ánh mắt của Tiểu Thất, nhẹ nhàng hừm một tiếng, "Không no đúng không, ra ngoài ăn, bên ngoài có nhiều đồ ăn ngon, mau đi ăn đi."

"Tôi ăn ở đâu thì liên quan gì đến ngươi!"

Người đàn ông hừm một câu, "Ngươi muốn ăn thì ăn, không ăn thì đạp đổ!"

Tiểu Thất mài răng, hận đến nổi không thể nhào đến cắn một miếng.

Nhưng cuối cùng, Cảnh Thụy vào trong, dắt tay nó đi ra ngoài, "Chúng ta ra ngoài ăn!"

"Ừm!"

Cảnh Thụy dắt tay Tiểu Thất ra ngoài, người đàn ông đằng sau lại không đi theo, Cảnh Thụy quay lại nhìn người đàn ông một cái, ánh mắt cười nhẹ lấp lánh, rất nhanh kéo Tiểu Thất ra ngoài, người đàn ông thâm hậu đằng sau đó kéo vách ngăn lên, che hết tầm nhìn của hai đứa nhóc.

Cảnh Thụy và Tiểu Thất rất nhanh chóng ăn cơm ở phòng khác, sau khi về tới phòng người đàn ông mới từ từ bước ra.

Cảnh Thụy lập tức kéo vách ngăn.

"Anh, người này lúc nãy vào phòng chúng ta làm gì chứ?"

Cảnh Thụy lắc đầu, "Không biết, nhưng có thể chắc chắn, tuyệt đối

chả có gì tốt đẹp!”

Tiểu Thất tán thành.

Người xấu có thể làm việc gì tốt cơ chứ!

Suy cho cùng giờ bọn chúng vẫn chưa thấy có dấu hiều đối phó hai anh em chúng, nên Cảnh Thụy và Tiểu Thất tạm thời cũng không lo lắng, Cảnh Thụy vừa đến phòng khép này, còn chưa quen với hoàn cảnh, ăn cơm xong, nó đi quanh phòng một lượt, nhìn hết trên dưới cũng không thấy có gì bất thường.

“Kì lạ, chả lẽ người đàn ông đó chỉ đơn giản là vào phòng mình dạo một vòng?”

Tiểu Thất do dự nói, “Chắc không thể nào…”

Quả thật không thể nào!

Cảnh Thụy lại cẩn thận lục soát phòng một lần nữa, dưới là tấm thảm, trên là la phông, cuối cùng nó phát hiện đèn treo tường giọt nước có điểm sáng màu đỏ nhỏ.

“Anh…” Tiểu Thất kinh ngạc.

“Xuỵt_”

Cảnh Thụy nép vào một góc mà máy không quay tới, ra dấu không được lên tiếng với Tiểu Thất, Tiểu Thất bỗng che miệng lại.

Qua một lúc, Tiểu Thất mới đến bên cạnh Cảnh Thụy, hai người cũng đứng ở góc máy không quay tới, “Anh, tại sao bọn chúng lại gắn camera quan sát trong phòng chứ?”

“Rất rõ ràng, nghi ngờ chúng ta.”

Tiểu Thất có chút lo lắng, “Giờ phải làm sai, nếu có camera quan sát làm việc sẽ càng khó hơn.”

Cảnh Thụy sờ đầu của Tiểu Thất, “Đừng lo lắng, có anh ở đây cơ mà!”

Có anh ở đây!

Tiểu Thất nghe thấy lời này cảm thấy trong lòng không thể an tâm hơn thế nữa.

“Tiểu Thất, cứ coi như camera này không tồn tại, đừng để người ta phát hiện ra điều không ổn, được không?”

“Anh yên tâm đi, Tiểu Thất nhất định sẽ không để lộ.”

Hai người cùng chạy ra khỏi điểm mù của camera quan sát, vờ như đang lục soát phòng, kết quả đương nhiên là không thu hoạch được gì.

Cảnh Thụy nghĩ đi nghĩ lại, kéo tay Tiểu Thất vào trong phòng xem xét một lát.

Hai người đi đến bên cửa sổ.

Tấm rèm cửa được kéo kéo kín mít, trong phòng đến cả một tia sáng cũng không có, Cảnh Thụy mở rèm cửa ra, lộ ra cái cửa sổ cao bằng nửa người.

Họ ở lầu cao hai mươi mấy tầng, từ cửa kính coi xuống dưới, cao

đến chết khiếp.

Tóm lại từ cửa sổ nhảy xuống là hoàn toàn không có hy vọng.

Cảnh Thụy đứng bên cửa sổ trầm tư một hồi lâu.

Từng tia sáng mặt trời chiếu xuống, hai đứa nhỏ tay dắt tay đứng đó, ánh sáng chiều một lớp màu vàng kim vào mặt hai đứa nhỏ, nhìn vào giống y hệt hai thiên thần.

Tiểu Thất và Cảnh Thụy đồng thời cùng nhìn vào hướng cửa kính.

Cảnh Thụy mở một khe nhỏ ở cửa kính, bỗng có cơn gió nhỏ thổi vào.

Mắt Cảnh Thụy bỗng sáng lên," Có cách rồi!"

Mặt Tiểu Thất cũng rất kích động, "Em cũng nghĩ ra cách rồi!"

Hai anh em mắt nhìn nhau, bỗng bật cười lên.

Cách họ nghĩ ra rất đơn giản, có camera quan sát, nhất định trong phòng không thể sửa đường dây điện thoại và máy tính, nhưng trời không tuyệt đường người, không phải không có cách khác!

Tiểu Thất từ đầu giường lấy ra một tấm giấy dán và bút, lén lén nấp ở góc khuất của camera.

Môi Cảnh Thụy bỗng cười lên.

Xem ra Tiểu Thất và nó cùng nghĩ ra một cách.

Chương 655

Trong bệnh viện thành phố A.

Mộ Bạch vẫn chưa có dấu tích tỉnh dậy.

An Nhiên luôn túc trực bên cạnh của Mộ Bạch, một bước cũng không rời, cô ngồi bên giường, tay nắm chặt lấy tay của Mộ Bạch.

Cách ngày Mộ Bạch làm xong phẫu thuật đã một ngày trôi qua, tức là hơn một phần ba thời gian quý báu trong ba ngày đã qua đi, nhưng anh vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

An Nhiên có chút lo lắng, cũng có chút lo sợ.

Cô nhìn sâu vào mặt của Mộ Bạch, mặt anh vô cùng trắng bệch, trên mặt đeo mặt nạ dưỡng khí rất lớn, gần như che mất nửa mặt anh, An Nhiên nắm chặt tay anh, nhẹ nhàng sờ nhẹ, “Thực ra, nếu mà cứ mãi không tỉnh như thế này, cũng khá tốt.... ít nhất là em sẽ luôn được nhìn anh như thế, mãi mãi như thế túc trực bên anh.”

Trương Hân ở bên ngoài thấy tình hình trong phòng bệnh nhẹ nhàng thở dài.

“Người tên An Nhiên này đối với Mộ Bạch thật sự là thâm tình, hy vọng anh sẽ biết trân trọng đoạn tình cảm này.”

Lãnh Mạc gật đầu, “Anh đã thông báo cho bố mẹ cậu ta rồi, rất nhanh họ sẽ chạy qua đây, có lẽ họ ở đây, cơ hội tỉnh lại của Mộ Bạch sẽ cao hơn chút!”

“Ừm!”

Tối hôm đó, nhận được tin tức bố mẹ Mộ Bạch vội vã chạy qua.

Mạc phu nhân khóe mắt đỏ hoe, xông đến cạnh giường, thấy trong phòng chỉ có một mình An Nhiên, không chịu được chất vấn, “Đây rốt cuộc là chuyện gì, chuyện gì! Ai làm con trai tôi ra nông nổi này, rốt cuộc là ai!”

An Nhiên cúi đầu không nói chuyện.

Mạc phu nhân ngữ điệu càng khó nghe hơn, chỉ thẳng An Nhiên chất vấn, “Cô là ai? Sao lại ở đây!”

An Nhiên ngây người ra!

Sau đó lại nhìn vào Mộ Bạch đang trên giường bệnh, cười đau khổ!

Thì ra, Mộ Bạch chưa từng nói về sự tồn tại của cô với bố mẹ anh ta, hai người lại không biết cô à ai.

Mắt An Nhiên lóe sáng lên, từ trên ghế đứng dậy, chậm chậm lùi vài bước, để vị trí tốt nhất lại cho bố mẹ Mộ Bạch.

Mạc phu nhân vẫn còn chất vấn, Trương Hân không đứng xem được nữa, bước lớn đỡ trước mặt An Nhiên, không khách khí đáp lại Mạc phu nhân, “Mạc phu nhân, người nổi cáu với ai chứ, người ta An Nhiên đến áo chưa kịp mặc đã đến hầu hạ Mộ Bạch bao nhiêu lâu, các người vừa đến không cảm tạ người ta một câu, còn chất vấn như vậy, cô ta không nợ người gì hết!”

An Nhiên kéo áo của Trương Hân, lắc đầu nhìn cô.

Trương Hân thở dài, nhẹ nhàng hừm một tiếng, cuối cùng vẫn lùi hai bước, Lãnh Mạc thấy tình trạng đó, lo lắng bố mẹ Mộ Bạch sẽ có hành động quá khích không tốt, nhanh chóng đem tình trạng của Mộ Bạch kể hết mười mươi cho bố mẹ Mộ Bạch.

Mẹ của Mộ Bạch nghe xong đôi mắt đỏ lên, cô căm phẫn cắn chặt răng cửa lại, "Lại là Tô Tố! Lại là con đàn bà này! Con đàn bà này sao cứ âm hồn không tan bám lấy con trai tôi thế này, cô ta hại chết Mộ Bạch mới vui hay sao!"

Trương Hân vừa nghe thì không vui, "Mạc phu nhân, tôi kính người là trưởng bối, nhưng lời như vậy xin người đừng nói bậy, người khiến Mộ Bạch thành ra vậy là đám côn đồ kia, sao người lại trách một người vô tội chứ, như vậy cũng quá quá đáng rồi!"

Mạc phu nhân tức giận cao độ, "Nếu không phải tại con Tô Tố đó, Mộ Bạch sao có thể gặp nguy hiểm chứ! Theo như lời mấy người nói, đám côn đồ đó rõ ràng là nhằm vào Tô Tố mà đến, sao họ không ra tay với Tô Tố, ngược lại ra tay với Mộ Bạch, con trai tôi chính là bị người đàn bà này liên lụy!"

Trương Hân tức đến cổ họng nghẹn lại, vừa định nói chuyện, Lãnh Mạc đã kéo lấy tay áo cô.

Lãnh Mạc đè giọng nói nhỏ với Trương Hân, "Đừng nói nữa, con người ta thành ra vậy, đổi lại là ai cũng rất khó chịu, họ muốn nói gì thì để họ nói đi."

Trương Hân nhìn Mộ Bạch cái, cắn răng chịu đựng.

Bố mẹ Mộ Bạch yên lặng một lát, "Bác sĩ nói sao?"

Lãnh Mạc nói, “Bác sĩ nói, trong vòng ba ngày nếu Mộ Bạch không tỉnh lại, thì sẽ... thành người thực vật!”

Mạc phu nhân cả người đứng không vững.

Ba của Mộ Bạch hốt hoảng đỡ lấy bà ta.

Mạc phu nhân đến bên giường bệnh quỳ xuống khóc lớn lên, “Mộ Bạch con không thể xảy ra chuyện, ba mẹ chỉ có một đứa con là con thế này thôi, con không thể nhẫn tâm rời bỏ ba mẹ, để người đầu bạc tiễn người đầu xanh chứ! Con mau tỉnh lại đi, mẹ cái gì cũng không ép con nữa, con thích làm gì thì con làm, mẹ không ép con nhất định phải vào chính trị được không? Con muốn làm ăn thì làm ăn, muốn đi làm diễn viên thì làm diễn viên, mẹ hoàn toàn không cản con. Mong con mau chóng tỉnh lại được không!”

Mộ Bạch nằm trên giường một chút động tĩnh cũng không có.

Mạc phu nhân khóc cả nửa ngày, cổ họng cũng khàn hết cả rồi, ba Mộ Bạch nhìn con trai mình như thế, khóe mắt của ông cũng đỏ hoe như vậy, sau đó, ông kéo vai của Mạc phu nhân, “Đừng khóc, em khóc thành thế con trai không nghe thấy thì có tác dụng gì.”

“Con tôi...”

Mạc phu nhân đứng dậy rời khỏi ghế, xem hết một lượt phòng bênh, nhưng lại không thấy Tô Tố đâu, mắt bà hung dữ hẳn lên, “ Tô Tố đâu! Cô ta biến con tôi thành ra như thế, mà đến cả ở phòng bệnh cô còn không có mặt, là cô ta biết tôi và ba Mộ Bạch sẽ đến, chột dạ hả!

An Nhiên thở dài, “Bác trai bác gái, con Tô Tố bị người ta bắt đi, giờ cô ta đi cứu con, với lại không phải cô ta không ở lại túc trực bên Mộ Bạch, cả tối hôm qua, là Tô Tố và Tiêu Lăng hai vợ chồng họ canh

Mộ Bạch cả đêm."

Mạc phu nhân cắn răng, "Đó là điều cô ta nên làm!''

An Nhiên thở dài, không nói gì hết.

Mạc phu nhân lúc này mới chú ý đến sự tồn tại của An Nhiên, bà nhìn trên dưới dò xét An Nhiên một hồi, đột nhiên cảm thấy cái tên này sao mà thân thuộc đến thế, không nhịn được nhăn mày hỏi, "Cô….và Mộ Bạch có quan hệ gì?"

Trong tay của An Nhiên vẫn còn cầm chiếc nhẫn mà Mộ Bạch mua cho cô ta, trên hộp nhẫn dính đầy máu tươi.

Cô nhìn chiếc hộp nhẫn dính đầy máu tươi, mím chặt môi, "Mộ Bạch…anh vốn dĩ tính cầu hôn với con."

Cô không muốn nói với Mạc phu nhân về những vướng mắc trước đây với Mộ Bạch, nếu nói thật, Mạc phu nhân là một con người yêu con như thế, chắc chắn sẽ không để cô túc trực trong phòng bệnh, nên tìm một lí do để nói.

Mạc phu nhân cũng nhìn vào hộp nhẫn cưới trên tay An Nhiên, bà ngây người ra, khóe mắt đỏ hoe, "Cô là bạn gái nó, thì ra là vậy…."

An Nhiên im lặng đứng bên đó không nói lời nào.

Khóe mắt Mạc phu nhân lại đỏ, ánh mắt nhìn An Nhiên cũng có sự thay đổi, "An Nhiên à, con xem Mộ Bạch giờ ra thế này, con còn ở đây chăm sóc cho nó bác vô cùng cảm động, nhưng bộ dạng của Mộ Bạch con cũng thấy rồi, bác sĩ cũng nói, nói không chừng cả đời không tỉnh dậy được nữa, con… là một cô gái tốt, nhà bác cũng không muốn làm lỡ thì con, con vẫn nên đi đi, ở đây có bác và ba Mộ

Bạch hai người chúng ta là được."

An Nhiên ngây người ra.

Mạc phu nhân nói tiếp, " Nếu Mộ Bạch tỉnh lại, các bác sẽ thông báo con."

An Nhiên đã định thần lại, "Không! Con sẽ không đi đâu!"

Chương 656

Không đợi Mạc phu nhân nói tiếp, An Nhiên đã bước lên một bước, tay nắm chặt lấy tay Mộ Bạch.

Cô không thấy mọi người, đôi mắt vô cùng dịu dàng nhìn Mộ Bạch, "Bác trai bác gái, mối quan hệ tình cảm của con và Mộ Bạch phức tạp hơn hai người nghĩ một chút, con biết người làm vậy vì muốn tốt cho con, nhưng nhìn bộ dạng anh ấy bây giờ, lúc này con nhất định sẽ không rời xa anh ấy."

"Nhưng….."

"Các bác không cần nói nữa. " An Nhiên khuôn mặt đầy cương quyết, " Ngộ nhỡ..ngộ nhỡ con lại là cái người có thể gọi anh ấy dậy thì sao."

Mạc phu nhân nghe câu nói đó, lập tức không nói chuyện.

Nếu như Mộ Bạch tỉnh dậy, bất kể là ai gọi tỉnh, chỉ cần giúp tỉ lệ anh tỉnh dậy con hơn một chút, bà người làm mẹ này sẽ dốc lòng làm điều đó.

Mạc phu nhân cảm động nhìn An Nhiên, "An Nhiên, nếu như Mộ Bạch thật sự tỉnh lại, bác nhất định không để nó phụ con."

An Nhiên nghe lời đó, khóe môi cười nhẹ.

Cô làm vậy không phải để đạt được cái gì, đơn thuần chỉ là không muốn người đàn ông mình yêu cứ nằm mãi không tỉnh dậy…thế thôi!

…..

Đợi sau khi Mạc phu nhân bình tĩnh lại, ba của Mộ Bạch mới kéo Lãnh Mạc ra khỏi phòng bệnh.

“Lãnh Mạc, rốt cuộc là ai đã khiến Mộ Bạch thành ra thế này?”

Lãnh Mạc nhấy mắt, “Bác trai, chuyện này bác không cần quản, bác yên tâm, bất kể là con hay Tiêu Lăng, chúng con sẽ không trơ mắt làm ngơ được, mối thù một phát súng này cảu Mộ Bạch, chúng con nhất định sẽ thay anh ấy đòi lại!”

Mắt ba Mộ Bạch đầy oán hận, “Không được, Lãnh Mạc ít nhất con phải cho ta biết kẻ thù là ai chứ! Đương nhiên nếu con không nói với ta, ta cũng sẽ tìm cách tra rõ chuyện này, chỉ là thời gian hơi lâu một chút thôi!”

Lãnh Mạc thở dài, vậy chi bằng anh đích thân nói.

“Bác Mạc, con có thể nói với người, nhưng người phải đảm bảo với con, tuyệt đối không được manh động.”

Ba Mộ Bạch lạnh lùng gật đầu.

“Là Tô Gia Kinh Thành!”

Bố Mộ Bạch cả người nhảy lên, mắt turn to nhìn Lãnh Mạc, “Con nói ai?”

“Chính là cái người người nghĩ đến!”

Lòng của ba Mộ Bạch bỗng lặng xuống, Tô Gia Kinh Thành!

Ai không biết ông lão đầu này thâm hiểm như thế nào, nhưng ông xuất thân từ giới chính trị, lại càng hiểu rõ hơn bất kì ai.

Ông cũng là quan chức Trung Ương, cho dù là cấp trên của ông thấy Tô Lão Thái Gia cũng vô cùng cung kính, chả trách Lãnh Mạc bảo ông ta không được manh động, thì ra lại là bọn chúng!

Ba Mộ Bạch sắc mặt tái mét.

Bất kể là ai, dám khiến con trai ông thành ra thế này, ông tuyệt đối sẽ không thể nuốt được cục hận này!

“Bác Mạc, con và Tiêu Lăng cùng với bác trai của Tiêu Lăng đã nghĩ cách đối phó Tô Gia, Tô Gia là một mầm hại, càng để lâu một ngày càng thành mối hại lớn, nên lần này chúng con phải tìm cách tiêu diệt triệt để mầm bệnh gây hại nay!”

Ba Mộ Bạch cắn răng, “Tính thêm bác một tay! Hắn hại Mộ Bạch thành ra thế này cho dù liều cả cái mạng già này bác cũng tuyệt đối không tha cho chúng!”

“Bác trai, bác bĩnh tĩnh một chút…”

“Bác vô cũng bình tĩnh.” Ba Mộ Bạch cả mặt cương quyết, “ 4, ta ở giới chính trị kết thân với không ít người, đặc biệt là ở bên Trung Ương, thêm vào đó là tay sai mà ông nội Mộ Bạch để lại, không thể nói là có thể trừ khử Tô Gia, nhưng tuyệt đối có thể giúp con và Tiêu Lăng, vả lại các con không được xem nhẹ Tô Gia, theo như ta biết, thế lực của Tô Gia vô cùng vững mạnh, trong Kinh Thành có không ít quan chức qua lại với ông ta, nói đi nói lại họ chính là một cọng dây đầy kiến trên đó nếu Tô Gia thực sự có chuyện, họ nhất định cũng sẽ chịu liên lụy nên thế lực đó sẽ gây trở ngại cho tụi con.”

Ba Mộ Bạch tiếp tục nói, “ Thứ ta làm rất đơn giản, ít nhất ta sẽ kêu bạn bè ta quấn lấy không chế một ít người, để bọn họ không có cách nào trợ giúp cho Tô Gia, như vậy có thể hành động của các con cũng dễ dàng hơn một chút.”

Lãnh Mạc nghĩ đi nghĩ lại, “Người quyết định thế thật?”

“Không sai!”

“Vậy được, vậy phiền người rồi!”

Tối hôm đó, ba Mộ Bạch đã đưa ra đề nghị rời khỏi.

“Đi? Con trai ông như thế ông còn đi đâu?”

Ba Mộ Bạch mắt nháy lên, kéo tay Mạc phu nhân, “Có em và An Nhiên bọn nó ở đây, tôi rất yên tâm, Mộ Bạch thành ra như thế, anh tuyệt đối không thể phủi tay không lo, giờ anh phải đi làm một số chuyện.”

“Ông xã…”

“Đừng nói nữa, em và An Nhiên lo cho Mộ Bạch, anh đi trước.”

“Vậy anh cẩn thận một chút.”

“Yên tâm đi.”

Tối hôm đó ba của Mộ Bạch ngồi máy bay về Kinh Thành.

….

Trong phòng bệnh, sau khi Trương Hân và Lãnh Mạc rời khỏi, chỉ còn Mạc phu nhân và An Nhiên hai người.

Mạc phu nhân nói là ở lại chăm sóc cho Mộ Bạch, nhưng bà từ nhỏ đến lớn đều là người ta chăm sóc bà, chuyện chăm sóc người khác thế này bà thật không biết làm.

Nhìn thấy An Nhiên thành thục lấy nước nóng, lau người cho Mộ Bạch, Mạc phu nhân có chút hổ thẹn, “Để ta.”

An Nhiên nghĩ đi nghĩ lại, đưa khăn trong tay cho Mạc phu nhân.

Mạc phu nhân cẩn thận lau người của Mộ Bạch, nhưng việc như thế bà làm không nổi, không cẩn thận đụng vào ống cắm trên người Mộ Bạch.

Máy kêu “Tít tít tít”.

Mạc phu nhân hốt hoảng ngừng lại.

Bác sĩ xông vào trong, nhìn thấy tình huống đó, điều chỉnh máy lại, sau đó mới nói với hai người, “Các người cẩn thận chút, tuyệt đối không được đụng vào máy móc nào.”

Sau khi bác sĩ đi khỏi, An Nhiên thấy Mạc phu nhân không dám làm tiếp, nhẹ nhàng nói, “Để con.”

Mạc phu nhân nghĩ đi nghĩ lại, sợ lần sau lại không cẩn thận đụng vào thiết bị máy móc trên người Mộ Bạch, nên không chút do dự đưa khăn cho An Nhiên, An Nhiên cầm khăn nhúng nước nóng hai lần, vắt khô nước, cẩn thận né những ống trên người anh lau khắp người.

An Nhiên thực ra là một người khá nóng tính bất cẩn, nhưng đối diện với Mộ Bạch lúc này cô lúc nào cũng kiên nhẫn nhất, cũng tỉ mỉ nhất.

Mạc phu nhân nhìn thấy cô cẩn thận dè dặt làm những thứ đó, một chút cũng không ái ngại lau nửa thân dưới của Mộ Bạch! Còn giúp anh tháo ống đái ra, đem dung dịch bên trong đó vào nhà vệ sinh lại, lau rửa sạch túi, lại lau khô, rồi lại lắp ống đái vào trong.

Làm những việc này mặt cô vô cùng tự nhiên, không tỏ ra một chút chê bai khó chịu nào.

Mạc phu nhân nhất thời cảm động.

Nếu không phải tình cảm sâu đậm, ai có thể làm tới mức này?

“An Nhiên, cám ơn con.”

An Nhiên ngơ người ra, gật đầu ngay, “Không sao, những việc này đó đều do con cam tâm tình nguyện.”

Đổi lại ba năm trước, nếu có người nói với An Nhiên khi cô yêu một người nhiều đến mức, sẽ vì người đàn ông đó làm những việc này, An Nhiên nhất định sẽ tát một tát, sau đó bật cười lớn và chửi, “Trừ khi tôi bệnh!”

Giờ cô thật sự bệnh rồi! Còn bệnh không nhẹ!

Mạc phu nhân để vào lòng những gì An Nhiên làm, trong lòng hạ quyết tâm, nếu Mộ Bạch tỉnh lại thật, bà nhất định bắt Mộ Bạch cưới An Nhiên!

Chương 657

Đây là 1 cô gái tốt, nếu không cưới về nhà, sau này nhất định Mộ Bạch sẽ hối hận!

An Nhiên không biết suy nghĩ của Mộ phu nhân, thấy mắt của Mộ phu nhân mệt mỏi, vô thức nói, “Bác gái, bác vào trong phòng nghỉ 1 chút, ở đây có con là được rồi.”

“Không được, không phải Trương Hân đã nói con chăm sóc Mộ Bạch cả ngày rồi sao, con đi nghỉ đi, tối nay để bác chăm sóc.”

“Con… không ngủ được.” An Nhiên lắc đầu, “Hôm nay bác ngồi xe cả ngày cũng mệt rồi, vẫn là bác đi nghỉ, để sáng mai mới đổi lại là bác chăm sóc Mộ Bạch…” Mộ phu nhân vừa muốn nói chuyện, lập tức nghe thấy An Nhiên bổ sung thêm 1 câu, “Với lại… con có vài lời muốn nói với Mộ Bạch.”

Mộ phu nhân nghe thấy câu này lập tức gật đầu.

Nếu Mộ Bạch đã mua nhẫn chuẩn bị cầu hôn rồi, điều này nói lên cái gì?

Con của mình bà hiểu, nếu không phải trong lòng yêu thích thì sẽ không làm hành động này, nói không chừng… An Nhiên có thể gọi Mộ Bạch tỉnh.

Mộ phu nhân nghĩ nghĩ, “Vậy bác vào phòng bên trong, con có vấn đề gì lập tức gọi bác.”

An Nhiên gật đầu, “Dạ!”

Mộ phu nhân mới đi, An Nhiên lập tức tắt đèn trong phòng, chỉ để lại 1 cái đèn nhỏ với ánh sáng như hoàng hôn, cô đóng cửa lại, im lặng ngồi bên giường, nắm lấy tay Mộ Bạch, nhẹ nhàng chạm vào chỉ tay trong lòng bàn tay anh, “Mộ Bạch, mẹ anh hình như rất thích em, nhưng hình như bác không biết chuyện chúng ta đã từng kết hôn, không biết cũng tốt, như vậy thì khi tiếp xúc không bị áp lực.”

An Nhiên mở hộp đựng nhẫn, lộ ra 2 cái nhẫn bạch kim, cô nắm lấy tay Mộ Bạch, đeo nhẫn nam vào ngón áp út của Mộ Bạch, còn lại cái nhẫn nữ thì không động chạm gì, “Mộ Bạch, nếu anh muốn cầu xin em tha thứ, vậy em đợi anh tỉnh lại, đợi anh tỉnh lại nói cho em biết ý nghĩa của chiếc nhẫn, sau đó tự tay đeo lên cho em… nếu không, em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh.”

An Nhiên tiếp tục nói, “Bác sĩ cho anh thời gian 3 ngày, vậy em cũng cho anh thời gian 3 ngày, nếu 3 ngày sau anh vẫn chưa tỉnh dậy, em sẽ về nước Anh, anh cũng biết, bên nước Anh có rất nhiều nam sinh theo đuổi em, về nước Anh em lập tức tìm 1 người kết hôn, cả đời này sẽ không nhớ đến anh nữa!”

“... chắc anh cũng biết, em nói được làm được, cho nên… thời gian 3 ngày, tốt nhất 3 ngày sau anh tỉnh lại, nếu không em thật sự làm theo những gì em đã nói!”

Mắt An Nhiên luôn nhìn tay của Mộ Bạch, mà không chú ý tới, sau khi cô nói xong lời này, lông mi Mộ Bạch khẽ động.

…

1 bên khác.

Từ sáng đến tối đã hơn 10 tiếng đồng hồ rồi, cái máy quay trong phòng khách sạn vẫn quay không ngừng.

Tô lão thái gia ở trong phòng của mình nhìn chằm chằm vào hai đứa nhỏ, nhưng đã hơn 10 tiếng đồng hồ, 2 đứa nhỏ đến giờ ăn thì ăn cơm, những thời gian khác hai anh em cùng nhau nói chuyện, lâu lâu hai đứa đi nhà vệ sinh, rồi lâu lâu đi đến cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài, hành động của hai đứa nhỏ không chút khác thường.

Không lẽ… bỏ cuộc rồi?

Suy nghĩ này vừa hiện lên, lập tức bị Tô lão thái gia phủ định!

Không thể nào, hai nhóc này rõ ràng là không có chút cảm giác sợ hãi, hai đứa bình tĩnh đến nỗi không giống hai đứa trẻ 8 tuổi đang bị bắt cóc, bọn nó nhất định không dễ dàng bỏ cuộc.

Lão thái gia tiếp tục nhìn máy quay.

Ông muốn nhìn ra tại sao lại như vậy.

…

Cùng lúc đó.

Cảnh Thụy và Tiểu Thất đã ăn xong cơm tối, sắc trời cũng dần tối xuống.

“Anh?”

Như là đoán được Tiểu Thất sẽ nói gì, Cảnh Thụy nhẹ giọng nói, “Đợi thêm chút nữa!’

“Ừ!”

Qua thêm 2 tiếng nữa, Cảnh Thụy nhìn thời gian, đã khoảng 10h tối rồi, anh đưa tay đẩy đẩy Tiểu Thất, “Em đi tắm trước, chuyện còn lại để anh.”

“Anh…”

“Nhanh lên, ở đây hậu đậu, vạn nhất làm hư chuyện thì làm sao!”

Tiểu Thất bĩu môi, ấm ức “ừ” 1 tiếng, ngoan ngoãn xuống giường đi vào nhà tắm tắm rửa.

Cảnh Thụy lập tức đi đến bên cửa sổ!

Anh mở rèm cửa ra, cửa kính mở he hé như 1 đường chỉ, Cảnh Thụy bò lên cửa kính, như đang thưởng thức phong cảnh… cũng như đang… tìm đường chạy trốn. Qua khoảng 10 phút, cậu đưa tay nhỏ ra, để ra ngoài cửa sổ.

Thân nhỏ che máy quay lại, Cảnh Thụy nhân cơ hội quăng giấy trong tay xuống hết.

Bên dưới khách sạn vẫn rất đông đúc, đến 10h hơn vẫn đông như vậy, cho nên… giấy của cậu có lẽ rất nhanh sẽ có người phát hiện!

Cảnh Thụy quăng xong giấy, không về giường ngay lập tức, mà tiếp tục ở trên cửa sổ thêm 1 tí, đợi đến khi Tiểu Thất từ trong nhà tắm ra, anh quay đầu nhìn 1 cái, thấy Tiểu Thất tắm xong, lúc này mới đóng cửa kính lại, kéo rèm cửa lại!

Tất cả động tác đều không có lỗ hổng!

Tiểu Thất mặc xong quần áo bò lên giường, nhìn Cảnh Thụy.

Cảnh Thụy đi vào cửa nhà tắm, cũng là điểm mù của máy giám sát, để tay "ok" với Tiểu Thất, Tiểu Thất lập tức híp mắt cười.

Quá tốt rồi!

Sáng nay lúc cô và anh vào nhà vệ sinh, lén lút viết đầy lời cầu cứu lên trên giấy ghi chú, vì không khiến người khác chú ý, cô và anh trai không dám ở trong quá lâu, đến tối mới rất không dễ viết hết tất cả giấy ghi chú, bây giờ đã đem giấy quăng xuống rồi, khả năng cô và anh trai được phát hiện nhiều hơn rồi.

Nói không chừng… đợi đến sáng mai tỉnh dậy, mới mở mắt là thấy daddy và mami rồi!

Cảnh Thụy rất nhanh tắm xong, hai anh em bò lên giường lớn, cùng dựa lên đầu giường.

Tiểu Thất có chút không an tâm, "Anh, chúng ta có thể trốn thoát không?"

"Nhất định có thể!"

"Cũng không biết ba nuôi thế nào rồi?"

"Ba nuôi… người tốt như vậy, với lại có bên của mẹ nữa, nhất định có thể đưa đến bệnh viện kịp thời, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì."

Tiểu Thất như gà mổ thóc gật đầu điên cuồng, "Đúng, ba nuôi là người tốt, nhất định sẽ khỏe. Tiểu Thất và anh cũng không làm chuyện xấu, nhất định không xảy ra chuyện, người xấu bắt chúng ta sẽ bị trừng phạt!"

Cảnh Thụy sờ đầu Tiểu Thất, “Đừng nghĩ nữa, ngủ đi!”

“Ừ!”

Tiểu Thất chui vào trong chăn nhắm mắt.

Chuyện bây giờ mà cô và anh phải làm là nạp đầy năng lượng, sau đó… chuẩn bị chạy trốn!

Tiểu Thất ngủ rồi, Cảnh Thụy cũng nhắm mắt.

Đến nửa đêm, đột nhiên Cảnh Thụy nghe dưới khách sạn có tiếng xe cảnh sát vang lên, Cảnh Thụy lập tức tỉnh dậy.

Anh đưa tay đẩy đẩy Tiểu Thất, “Tiểu Thất, nhanh dậy!”

“Uhm… anh?” Tiểu Thất dụi mắt ngồi dậy.

“Cảnh sát đến rồi!”

Tiểu Thất lập tức tỉnh táo.

Hai anh em từ trên giường nhảy xuống, “Nhanh mặc giày vào, tìm cơ hội, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chạy trốn, biết chưa?”

Chương 658

“Em biết rồi, anh!”

Hai đứa nhỏ gấp gáp xuống giường, kết quả, hai đứa chưa kịp chạy từ trong phòng ra, mấy người trong phòng khách để tỉnh dậy bởi tiếng xe cảnh sát, bước lớn đi vào.

“Hai bây muốn đi đâu!”

Cảnh Thụy kéo tay của Tiểu Thất, thản nhiên nhìn mấy người đó, không nói 1 câu!

“Hừ, hai đứa bây, không phải là hai đứa bây dụ cảnh sát tới chứ.”

Cảnh Thụy hừ nhẹ, “Chúng tôi có bản lĩnh đó thì sớm đã chạy đi rồi.”

Tên tội phạm nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, hai đứa nhỏ mới 8 tuổi, sao có bản lĩnh lớn như vậy được.

Mấy người tội phạm mỗi người bắt 1 đứa nhỏ, gấp gáp hướng ra ngoài di chuyển.

Nhưng lúc này đã không kịp nữa, cảnh sát đã đem người xông vào khách sạn, còn chưa đợi bọn tội phạm xông ra khỏi cửa, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

“Chúng ta phải làm sao?”

Mấy người hỏi tên cầm đầu, tên cầm đầu cắn răng, “Lúc này mà chạy

chắc chắn chạy không được, nhanh chóng gọi điện cho lão thái gia, lão thái gia nhất định có cách!”

Đúng đúng đúng!

Thủ hạ nhanh chóng gọi điện cho lão thái gia.

Chuông cửa vang lên lần nữa.

“Chúng ta cứ vậy không mở cửa sao? Bọn chúng sẽ xông vào mất.”

Tên cầm đầu cắn cắn răng, “Mở cửa!”

Chỉ cần lão thái gia nhận được tin, chắc chắn điều đầu tiên làm sẽ là cứu chúng ta, cho nên, dù bị bắt đến đồn cảnh sát, cũng tốt hơn là phản kháng bị bắt được.

Có người lập tức lên mở cửa.

“A---”

Lúc cửa mở ra, người mở cửa lập tức bị bẻ cánh tay ra sau bị cảnh sát khống chế!

10 mấy người cảnh sát lập tức xông vào phòng!

“Chúng tôi là cảnh sát, tất cả ôm đầu quỳ xuống!”

Mấy người tội phạm nhìn nhau, rồi nhìn súng trên tay của đoàn cảnh sát, mà số lượng cũng không ít, cắn răng nhịn xuống, ai cũng quỳ xuống ôm đầu lại.

Mắt cảnh sát nhìn quanh hoàn cảnh căn phòng, thấy Cảnh Thụy và

Tiểu Thất, khẽ thở phào, “Hai đứa là hai đứa trẻ bị bắt cóc sao?”

Cảnh Thụy lập tức gật đầu, “Dạ đúng!”

Tên cầm đầu lập tức nói, “Chú cảnh sát, trong đây có hiểu lầm gì không, hai đứa trẻ này là con của tôi…”

Tiểu Thất lập tức nói, “Ông xạo sự, chúng tôi mới không phải là con của ông, ông xấu như vậy có bản lĩnh thử sinh ra con đẹp như tôi và anh trai xem!” Tiểu Thất nhanh chóng chạy lên, kéo áo của cảnh sát, nước mắt đầy mặt đưa bộ dạng đáng yêu ra, “Chú cảnh sát, bọn họ là người xấu, bắt cóc con và anh nhất định muốn đòi tiền chuộc của daddy, đúng rồi, daddy của tụi con là tổng tài Tiêu Lăng của tập đoàn Hoàn Vũ, bác của anh và con là thủ trưởng trung ương, tên là Tiêu Quốc Chinh. Chú cảnh sát có biết không?”

Cảnh sát trẻ nghe xong chấn động, Tiêu Lăng và Tiểu Quốc Chinh là 2 người thường xuyên xuất hiện trên mặt báo, 1 người là báo kinh tế, 1 người là báo quân sự, là 1 người cảnh sát, đương nhiên là nghe qua danh tiếng lừng lẫy này.

Nếu hai đứa trẻ này nói thật, vậy bọn họ lập đại công rồi.

Cảnh sát trẻ lập tức hạ lệnh, “Nhanh chóng đem đám người này về nhốt ở đồn cảnh sát!”

“Vâng, đội trưởng!”

Vậy mà còn là 1 đội trưởng!

Cảnh Thụy nhìn tình hình khẽ thở phào, anh nhìn người cảnh sát trẻ, nhẹ giọng nói, “Chú cảnh sát, có thể cho con mượn điện thoại của chú 1 cái, con và em mất tích thời gian dài, ba mẹ tụi con nhất định

sẽ rất lo lắng, con gọi điện thoại báo bình an cho họ.”

“Được được, không vấn đề gì, nhưng hai đứa có nhớ số của ba không?”

“Đương nhiên nhớ ạ!”

Cảnh sát đưa điện thoại cho Cảnh Thụy.

Cảnh Thụy nhanh chóng bấm số điện thoại của Tiêu Lăng, từ lần trước chạy không thoát Cảnh Thụy đã hiểu rõ, lão thái gia nhà Tô gia không phải thứ hiền lành gì, dù cho bây giờ ở chung với chú cảnh sát, cũng không chắc đã an toàn.

Lúc nãy bọn tội phạm đã gọi điện cho lão thái gia rồi, nói không chừng chúng rất nhanh sẽ hành động.

Mà cậu, nhất định phải nhanh chóng tìm ra cách rời khỏi đây trước khi bọn chúng hành động.

Cảnh Thụy bấm số điện thoại, bên kia rất nhanh bắt máy, “Tôi là Tiêu Lăng, bạn là?”

“Ba, là con!”

“Cảnh Thụy!” Tiêu Lăng trong khách sạn lập tức ngồi dậy từ trên giường, Tô Tố bên cạnh ngủ không yên giấc, cảm nhận được anh ngồi dậy, Tô Tố cũng nhanh chóng ngồi dậy, “Cảnh Thụy, ba đây, nhanh nói ba nghe bây giờ con ở đâu?”

Cảnh Thụy bình tĩnh dùng vài câu để nói rõ tình hình, sau đó nói, “Bây giờ con và Tiểu Thất ở bên chú cảnh sát, chúng con sẽ lập tức đi về đồn cảnh sát, nhưng mà ba, mấy người đó đã gọi cho chủ nhân

của mình rồi, bọn họ có lẽ rất nhanh sẽ hành động."

Tiêu Lăng đã nhanh chóng mặc đồ, "Cảnh Thụy, con đưa điện thoại cho chú cảnh sát."

Cảnh Thụy đưa điện thoại cho cảnh sát, Tiêu Lăng lập tức nói, "Tôi là Tiêu Lăng, con trai gái của tôi bị bắt cóc, bây giờ tôi và vợ ở Kinh Thành, tôi lo sẽ có chuyện gì xảy ra, cho nên hy vọng các anh bảo vệ con cái của tôi và đưa chúng nó qua bên đây, đừng đưa về đồn!"

Cảnh sát nhíu mày, "Tôi sợ không được…"

Tiêu Lăng lại nói vài câu, cảnh sát khẽ thả lỏng, "Vậy… được thôi! Địa chỉ bây giờ của các anh ở đâu, tôi đem theo vài người bảo vệ rồi đưa 2 đứa nhỏ đến đó."

Tiêu Lăng báo địa chỉ, "Tôi lập tức chạy xe đi tiếp các người."

"Được!"

Cúp điện thoại, cuộc gọi đầu tiên của Tiêu Lăng là cho Tiêu Quốc Chinh.

"Bác lớn, có dấu vết của hai đứa nhỏ rồi."

"Ở đâu?"

Tiêu Lăng nói tình hình lúc nãy cho Tiêu Quốc Chinh nghe, 1 bên kéo Tô Tố xuống lầu, 1 bên nhanh chóng nói, "Bây giờ con sợ ông già Tô gia không dễ dàng buông tha, nhất định sẽ dùng quan hệ lên đồn cướp người, bác lớn, ông có thể tìm cách tạo áp lực cho người của cục cảnh sát không, nếu như vậy, dù người của Tô gia tới, cũng không động chạm được đến Cảnh Thụy và Tiểu Thất."

“Được, ta lập tức gọi điện thoại!”

Tiêu Quốc Chinh biết độ quan trọng của chuyện này, lập tức gọi điện thoại, ông cũng lập tức ra khỏi giường, 1 bên gọi điện thoại, 1 bên kêu bảo vệ gọi điện cho tâm phúc của mình, lần này Tiêu Quốc Chinh đã rút ra bài học từ kinh nghiệm của lần trước.

Vì lo lắng có người đưa tin ra, cho nên chỉ đem tâm phúc của mình đi.

Trong lúc nói chuyện, điện thoại đã thông!

Tiêu Quốc Chinh lập tức nói rõ thân phận, hạ mệnh lệnh!

…

Bên này.

Đội trưởng trẻ tuổi mang Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ xuống lầu, anh căn dặn 10 mấy người kia, “1 nửa đem những người này đi đồn cảnh sát, nửa còn lại, anh anh anh, theo tôi đưa 2 đứa trẻ đến chỗ ba mẹ của chúng!”

“Dạ được, đội trưởng!”

Vài người lên xe cảnh sát, xe vừa mới khởi động, mới lái ra khỏi khách sạn cỡ 100 mét, đột nhiên có chiếc xe chặn xe cảnh sát lại.

Cơ thể Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất lập tức căng cứng.

“Anh…”

“Đừng sợ, anh đây!”

Mà lúc này, người đội trưởng trẻ tuổi nhịn không được xuống xe, tranh cãi với người cản xe anh lại.

Chương 659

Tuy nhiên, không lâu sau đó, đội trưởng trẻ như trái cà trong hộp, hoàn toàn mất tinh thần.

Khi anh quay lại lần nữa, bên cạnh mang theo vài người mặc đồng phục y như anh.

Mở cửa xe, Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất cảnh giác nhìn mấy người đó.

Đội trưởng trẻ thở dài, “Đây là cấp trên của chú, bọn họ sẽ đích thân đưa hai đứa về nhà.”

Đội trưởng buồn bực đến muốn chết.

Cảm thấy bản thân rất không dễ dàng lập được đại công, kết quả cấp trên lại nhận được tin nhanh như vậy tính cướp công, lúc này nếu là ai cũng muốn ói máu.

“Hai đứa xuống xe đi theo chú.”

Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất nhìn nhau, nắm chặt ghế dựa đằng sau, không ngừng lắc đầu, “Không được, chúng con muốn chú cảnh sát này đưa về!”

Cậu vừa mới gọi điện thoại cho ba không bao lâu, người của cha chắc chắn không nhanh như vậy, với lại nếu là người của ba, nhất định việc đầu tiên làm là chứng minh thân phận, nhưng những người này không làm vậy, với lại bình thường cảnh sát đi công tác ngoại tuyến, cấp trên làm sao có thể nhận được thông tin nhanh như vậy

được?

Mấy người vừa đến này quá đáng nghi.

Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất kiên quyết không xuống xe, “Chúng con không muốn chú đưa, chúng con muốn chú cảnh sát này đưa!”

Cảnh sát trẻ thấy vậy, không nhịn được nói, “Hay là vẫn là tôi đưa…”

Lời của anh vẫn chưa nói xong, bị ánh mắt lạnh lùng của cấp trên ngắt lời!

Quan lớn 1 cấp ép chết người mà, đội trưởng trẻ lập tức không nói nữa.

“Nếu các con không chịu xuống xe, vậy tiểu Lý … cậu kêu người của cậu xuống xe, chúng tôi lái xe này đưa chúng về.”

Đội trưởng không kiên nhẫn, chỉ có thể gật đầu đáp ứng, “Vâng!”

“Anh…”

Cảnh Thuỵ hít sâu 1 hơi, “Đợi tí!”

“Sao rồi?”

“Chúng tôi xuống xe!”

Phó cục trưởng gật đầu, cảm thấy vui vì sự phối hợp của hai đứa nhỏ.

Cảnh Thuỵ đưa tay mở cửa, 1 bên chậm rãi xuống xe, 1 bên nhỏ tiếng căn dặn Tiểu Thất, “Đợi tí sau khi xuống xe, em tìm cơ hội chạy

trốn, ba và mẹ chắc đang trên đường tới.”

“Vậy anh thì sao?”

“Anh sẽ tìm cách khác bỏ trốn.”

Hai đứa nhỏ chậm chạp xuống xe, phó cục trưởng lập tức kêu người mở cửa, Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất chậm rãi đi về phía trước, đang đi đang đi, đột nhiên Cảnh Thuỵ đẩy Tiểu Thất 1 cái, “Chạy nhanh!”

“Anh!”

“Chạy đi!”

Tiểu Thất khóc lớn lên, lập tức điên cuồng chạy, vừa chạy vừa la lớn, “Cứu mạng, cảnh sát muốn giết trẻ nhỏ.”

Tuy là đêm khuya, nhưng đêm ở Kinh Thành vẫn rất phồn hoa, người trên đường cũng không ít.

Nghe Tiểu Thất la khóc, có người ngây ra, còn có người lập tức lấy điện thoại ra quay phim.

Tất cả mọi người đều không nghĩ đến Tiểu Thất sẽ chạy trốn, phó cục trưởng nghe Tiểu Thất la, sắc mặt lập tức thay đổi, ông nhìn bọn thuộc hạ đang ngây người, mắt hung tợn, “Còn ngây ra đó làm sao, nhanh chóng bắt tiểu nha đầu đó lại!”

“Vâng vâng vâng!”

“Không được bắt em tôi!”

Cảnh Thuỵ như con quái thú con đang tức giận, xông lên chặn mấy

người đó lại, vừa cắn vừa bắt mấy người đó, “Các ngươi là người xấu, các ngươi chắc chắn là người của Tô gia phái đến, chú đội trưởng, nhanh chặn chúng lại, chúng muốn bắt con và em, đưa đến cho người muốn bắt cóc bọn con, chú đội trưởng…”

Đội trưởng trẻ ngây người.

Vô thức, chặn trước mặt phó cục trưởng, “Phó cục, rốt cuộc đây là chuyện gì!”

Sắc mặt phó cục lập tức lạnh lẽo, “Cậu tin tôi hay là tin đứa con nít 8 tuổi!”

Cảnh Thuỵ rất bình tĩnh, “Chú đội trưởng, nếu hắn muốn đưa con và em đến chỗ ba mẹ, tại sao lại hung dữ bắt em của con? Con và em là con của tổng tài tập đoàn Hoàn Vũ, Tiêu Quốc Chinh là bác lớn của chúng con, hôm nay nếu chú có thể bảo vệ hai đứa con, ba và bác lớn của con sẽ rất cảm tạ chú. Người này---”Cảnh Thuỵ chỉ phó cục trưởng, “Con khẳng định là đồng bọn của bọn bắt cóc, người bắt cóc tụi con rất có bản lĩnh, chú đội trưởng, chú đừng để bị chúng gạt! Nếu không, đến lúc con và em thật sự bị chúng dẫn đi, hắn ta nhất định đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu chú, chú nhất định là người chịu tội dùm!”

Sắc mặt của đội trưởng trẻ chấn động, anh không do dự nữa, liếc nhìn người của mình, người trong xe lập tức đứng kế bên anh, chặn phó cục trưởng.

Đứa nhỏ này nói đúng!

Nhiều nhất là đắc tội cấp trên của mình thôi, nhưng chỉ cần anh lập công, nói không chừng sau này không bị cấp trên quản chế nữa, nhưng mà… quan trọng hơn là, anh thân là 1 tổ trưởng, làm qua

không ít vụ án, nhìn hai đứa nhỏ này, tuyệt đối không giống đang nói dối.

“Cục phó, xin lỗi! Tôi thấy vẫn là tôi đưa tụi nó đi thì tốt hơn!”

“Tiểu Lý, cậu dám không tuân lệnh tôi?”

“Tôi chỉ làm chuyện trong quyền hạn của mình, ngược lại phó cục, vụ án hôm nay là chính tôi giải quyết, ngài nửa đường chặn lại, như vậy có vẻ không tốt lắm.”

Sắc mặt phó cục lập tức giận dữ, ông liếc nhìn thủ hạ 1 cái.

Mấy người đó lập tức đánh nhau cùng người của tiểu Lý.

Đội trưởng trẻ càng thấy phó cục có gì đó không đúng, nếu thật sự không có mục đích khác, sẽ kêu người của mình đánh người của mình sao?

Phó cục thấy Tiểu Thất càng chạy càng xa, cực kỳ tức, hạ lệnh, “Các ngươi giải quyết bọn nó, lập tức đem bé trai kia lên xe, tôi đích thân đi đuổi đứa nhỏ kia!”

“Vâng!”

Mấy người đánh đến không nỡ xa, đội trưởng trẻ vốn dĩ không đủ nhân lực để chặn phó cục lại.

Cảnh Thuỵ nhanh chóng xông qua, ôm chặt bắp chân của phó cục.

“Buông tay!”

“Tuyệt không! Không có phép ông tổn thương em tôi!”

Phó cục nhớ đến lão thái gia căn dặn không được làm tổn thương hai đứa nhỏ, cắn cắn răng, cuối cùng vẫn không dám dùng chân đá, quỳ xuống từ từ gỡ tay của Cảnh Thuỵ ra, Cảnh Thuỵ nhịn đến đỏ mặt, nhưng sức của cậu quá yếu, căn bản không thể đối kháng được với người trưởng thành, cuối cùng cũng bị phó cục gỡ ra.

Cảnh Thuỵ nằm trên đất, ánh mắt tức giận đến nỗi như nứt ra, "Tiểu Thất, chạy nhanh!"

Trận đánh ở bên đây cũng rất nhanh đến màn kết.

Lực lượng của đội trưởng trẻ đã chia làm 2, cho nên chỉ đem có 5-6 người, mà phó cục đem đến hơn 10 mấy người, với lại ai ai cũng là người luyện võ, rất nhanh, đoàn người của đội trưởng trẻ bị khống chế!

Cảnh Thụy cũng bị phó cục trưởng bắt lên xe.

Xe không lập tức khởi động!

Cảnh Thụy vươn lên cửa sổ xe, mắt nhìn chằm chằm phương xa, không thấy bóng dáng của Tiểu Thất nữa, cùng lúc đó, bóng dáng của phó cục trưởng cũng biến mất.

Trong lòng Cảnh Thụy âm thầm cầu nguyện.

Tiểu Thất, nhất định phải chạy thoát!

Ngàn vạn lần nhất định phải chạy thoát!

Nhưng, ông trời hình như không nghe thấy lời cầu nguyện của Cảnh Thụy, mấy phút sau, Cảnh Thụy thấy phó cục dùng bắp tay kẹp Tiểu

Thất, thân thể Tiểu Thất trong không trung phản kháng không ngừng, nhưng mà không thoát được gọng kìm.

Tim Cảnh Thụy lập tức trầm xuống.

Chương 660

Phó cục trưởng mở cửa xe, đem Tiểu Thất ném vào.

“A---”

Cảnh Thụy lập tức tức giận nhìn phó cục, phó cục ngược lại không quan tâm đến cậu, trực tiếp ngồi lên ghế phụ, “Nhanh chóng khởi động xe!”

Cảnh Thụy đưa tay đỡ Tiểu Thất, “Sao rồi? Té đau rồi phải không?”

Hai mắt Tiểu Thất đẫm lệ, “Xin lỗi anh, em chạy chậm quá.”

“Không sao…” Cảnh Thụy ôm Tiểu Thất, đưa tay xoa đầu cô, thấp giọng nói, “Chúng ta từ từ tìm cơ hội, tìm được cơ hội rồi mới nghĩ cách chạy thoát.”

Tiểu Thất chui vào lòng Cảnh Thụy, buồn bã “ừ” 1 tiếng.

Anh cô tạo cơ hội tốt như vậy, vậy mà cô không chạy thoát, còn có trên đường nhiều người như vậy, chụp hình thì cứ lo chụp hình, quay phim lo quay phim, vậy mà không 1 người đưa tay giúp đỡ cô gái nhỏ.

Tiểu Thất khịt khịt mũi, đau lòng.

…

Sau 5 phút khi xe của phó cục chạy đi, xe của Tiêu Lăng mới đến nơi

xảy ra sự việc.

Thấy hiện trường hỗn loạn, thấy xe cảnh sát dừng sau 1 chiếc xe khác, cảnh sát nào cũng nằm dưới đất cực kỳ tang thương, lòng Tiêu Lăng lập tức trầm xuống. Anh dừng xe, bước lớn xông đến, chạy đến trước xe cảnh sát, gấp gáp hỏi, "Người đâu, con nhà tôi đâu?"

Trên mặt đội trưởng trẻ toàn là vết thương, cắn răng nói, "Bị phó cục của tụi tôi đem đi rồi, phó cục… sợ là mục đích không đơn thuần!" Đội trưởng chỉ hướng cho Tiêu Lăng, "Bọn họ đi theo hướng đó, mới đi chưa tới 5 phút, nếu bây giờ đuổi theo, nói không chừng có thể đuổi theo!"

Tiêu Lăng kéo theo Tô Tố bước lớn xông lên xe, anh khởi động động cơ, đạp ga đến cuối, xe ùn 1 tiếng, như là tên vừa bắn ra khỏi cung, cả chiếc xe phóng đi.

Tô Tố thấy Tiêu Lăng chăm chú lái xe cũng không làm phiền anh.

Vậy mà bọn họ trễ 1 bước!

Tô Tố cắn chặt môi, thấy 1 mảng đêm đen tối, trong lòng toàn là sự lo lắng!

Cô thề, nếu Tô lão thái gia dám làm gì con cô, dù cho đồng quy vu tận, cô cũng tuyệt đối không tha cho ông ta!

Động cơ xe của Tiêu Lăng rất mạnh, nhưng đuổi hơn nửa tiếng cũng không thấy bóng dáng xe cảnh sát.

"Tiêu Lăng…"

Tiêu Lăng dừng xe, phiền não đá thân xe, "Đáng chết!"

Vậy mà để hai đứa trẻ bị bắt trước mắt anh!

Chuông điện thoại của Tiêu Lăng vang lên, Tiêu Lăng nhanh chóng bắt máy, “Bác lớn!”

Đầu Tô Tố trống rỗng, cũng không biết hai người họ đang nói gì, đợi đến khi hai người lái xe về lại nơi xảy ra sự việc, Tiêu Quốc Chinh đã cho người trông coi ở đó, thấy Tiêu Quốc Chinh, mặt Tiêu Lăng đau khổ, “Bác lớn, lại khiến bọn chúng chạy thoát rồi!”

Tiêu Quốc Chinh cũng đoán được, sắc mặt trầm trọng xuống.

Ông cũng như Tiêu Lăng, nhận được tin lập tức nhanh chóng chạy đến, trên đường chạy xe rất nhanh, dường như không có bất kỳ lãng phí nào, nhưng không ngờ, vậy mà không nhanh bằng Tô gia! Cảm giác này như là chuột đang bị mèo vờn, nhịn đến 1 bụng tức giận!

Nhưng lúc này cũng có thể thấy, thế lực của Tô gia lớn cỡ nào!

“Tiêu Lăng… lần này là bác tính sai rồi, bác lớn gọi điện cho cục trưởng, nhưng không nghĩ đến, người của Tô gia lại là phó cục, người bị chúng cướp đi rồi.”

“Bác lớn, chuyện này không trách người.”

Lúc nói chuyện, Tiêu Lăng thấy 1 người mặc đồng phục đứng kế bên Tiêu Quốc Chinh, bộ mặt có lỗi, có lẽ người này chính là cục trưởng.

Đầu cục trưởng đầy mồ hôi lạnh, ở nơi ông quản lý vậy mà xảy ra chuyện này, mà còn là người thuộc hạ trực tiếp của ông làm, lại có nhiều người quay phim chụp hình, không cần đến ngày mai, tối nay nhất định ông sẽ nổi tiếng.

Cái mũ không có năng lực làm việc chắc chắn đè xuống ông rồi.

Đám người bao vây xung quanh xì xì xầm xầm nói chuyện, “Thật đáng thương, cô gái nhỏ bị bắt rồi, khóc đến chết lên chết xuống, vẫn may là tôi có quay clip, tôi nhất định đăng clip lên mạng, đến mọi người đều biết, mấy người cảnh sát thi hành luật thô bạo như thế nào!

Clip!

Cả người Tô Tố chấn động, xông đến người con gái đang nói chuyện, “Cô quay clip rồi, có thể cho tôi xem xem không? Tôi là mẹ của đứa trẻ!”

“Ừ, được!”

Tô Tố nhìn bên trong clip, Tiểu Thất mặt đầy nước mặt liều mạng chạy về phía trước, mà phó cục mặc đồng phục hung ác bắt lấy cô, xung quanh rất ồn ào, phó cục trưởng đe dọa không biết nói gì với Tiểu Thất, nước mắt Tiểu Thất chảy càng dữ dội.

Tô Tố xiêu vẹo lùi 2 bước.

Tiểu Thất!

Con gái của cô!

Tiểu Thất ngoài lúc nũng nịu sẽ giả khóc, trong đời nó rất ít khóc, vậy mà lần này khóc thảm như vậy, nhất định là bị dọa sợ rồi.

Nói đến cùng nó chỉ là đứa nhỏ 8 tuổi, còn cần người bảo vệ.

Mà cô là mẹ của Cảnh Thụy và Tiểu Thất, vậy mà luôn không bảo vệ được tụi nó!

“Tô Tố…”

“Tiêu Lăng, em đau lòng quá, rốt cuộc Tô lão thái gia muốn làm gì, ông ta dựa vào đâu bắt con của em, ông ta muốn bắt người thì đến mà bắt em, hai đứa nhỏ không thù không oán với ông ta, làm sao ông ta có thể làm chuyện không có nhân tính như vậy!”

Tiêu Lăng nhẹ nhàng ôm Tô Tố, rất lâu không nói chuyện.

Đợi sau khi Tô Tố bình tĩnh lại, Tiêu Lăng mới cùng Tiêu Quốc Chinh rời đi.

“Bác lớn, hôm nay không thành công cứu Cảnh Thụy và Tiểu Thất, nhưng vẫn thành công làm bại lộ 1 tên gián điệp của Tô gia, con hy vọng bác thuận theo đường dây của phó cục trưởng mà điều tra, nói không chừng tra ra gì đó.”

Tiêu Quốc Chinh trầm mặc như nước, “Chuyện này không cần con nói, bác nhất định tra rõ ràng!”

…

Bên này, phó cục trưởng đem 2 đứa nhỏ từ xe cảnh sát qua xe bình thường, xe chạy vào dòng xe, rất nhanh bóng dáng của xe bị che giấu.

Phó cục gọi điện cho Tô lão thái gia.

“Lão thái gia, 2 đứa nhỏ bây giờ đang ở trên xe, bây giờ phải đưa chúng đến đâu?”

Trong nhà tổ, lão thái gia nhận được điện thoại, tim mới an tâm. Ông nhẹ nhàng thở 1 hơi, “Trực tiếp đưa hai đứa nó đến nhà tổ bên đây!”

“Dạ được!”

Cúp máy, khuôn mặt căng thẳng của lão thái gia thả lỏng, thay bằng bộ dạng cười như không cười.

Tô Vi Túc thấy bộ dạng của lão thái gia, không nhịn được nói, “Lão thái gia, bây giờ đưa 2 đứa nhỏ đến nhà tổ sao?”

Lão thái gia nghiêm mặt gật đầu.

“Không sai, không thể kéo dài nữa, tôi đúng là coi thường hai đứa nó, dưới tình trạng đã lắp sẵn máy giám sát, mỗi ngày cũng có người giám sát, vậy mà tụi nó có thể tránh được tất cả giám sát dụ cảnh sát đến… hai đứa trẻ này không đơn giản, còn để bọn nó bên ngoài, nói không chừng sẽ có nhiều chuyện giống vậy xảy ra, cho nên tôi nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nhà tổ này an toàn, ở đây đều là người của chúng ta, hai đứa trẻ này có thông minh hơn nữa, cũng không thể mọc cánh mà chạy ra được.”

Tô Vi Túc trầm mặc 1 lúc, do dự nói, “Nhưng… bên lão gia…”

Lão thái gia nhíu mày, không chút quan tâm nói, “Bên nó thì phong tỏa tin tức lại, với lại, nếu nó biết thì đã sao, đừng quên, rốt cuộc Tô gia là địa bàn của ai!”

Chương 661

Rất nhanh, Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị mang đến nhà tổ.

Lão thái gia mang theo Tô Vi Túc trực tiếp ra đón, xe đến cửa chính vẫn không dừng lại, lão thái gia trực tiếp lên xe, chạy xe vào nhà trong.

Sau khi lão thái gia lên xe, mặt Cảnh Thụy và Tiểu Thất cảnh giác nhìn ông, lão thái gia cũng không quan tâm, cười haha với hai đứa nhỏ, hình của hai đứa ông đã sớm coi qua, nhưng nhìn thấy hai đứa thực sự xuất hiện trước mặt ông, lão thái gia khá là vui vẻ. Hai đứa nhỏ căm ghét dời mắt đi, thấy mọi người chúc mừng lão thái gia, mắt Cảnh Thụy di chuyển, "Ông chính là lão thái gia của Tô gia?"

Lão thái gia ngây người, lập tức cười gật đầu, "Đúng, ta chính là lão thái gia của Tô gia."

Cảnh Thụy kéo tay Tiểu Thất, lạnh lùng nhìn lão đầu, "Ông bắt tôi và em là có mục đích gì?"

"Cái này thì sau này cháu sẽ biết."

Sau đó tìm 1 chỗ bí mật 1 chút, giấu hai đứa nhỏ vào trong.

Mà nơi được gọi là bí mật này không phải là nơi khác, mà chính là căn phòng bí mật trong phòng của lão thái gia.

"Lão thái gia" Cục phó cười haha nhìn lão thái gia, nhẹ giọng nói, "Chuyện hôm nay."

Lão thái gia cũng cười híp mắt nhìn cục phó, ông vỗ vỗ vai cục phó, “Chuyện hôm nay may mà có sự giúp đỡ của cậu, cậu vì tôi mà đắc tội cấp trên, cậu yên tâm, chỉ dựa vào chuyện hôm nay, cậu đã hoàn thành tốt như vậy, tôi tuyệt đối không bạc đãi cậu.”

Mặt phó cục trưởng lập tức vui vẻ, “Cảm ơn sự trợ giúp của lão thái gia.”

“Haha, cần mà.”

“Nếu như vậy, tôi cáo từ trước.”

“Đi đi.”

Phó cục trưởng mới đi, lão thái gia quay người cùng Tô Vi Túc đến căn phòng bí mật.

Nói đến phòng bí mật, bố trí cực kỳ tinh tế, phòng tối giống như đường hầm thời cổ đại, mới đẩy kệ sách, là mấy tầng cầu thang, Tô Vi Túc đỡ lão thái gia, 1 tay mở đèn tầng hầm, tầng hầm lập tức sáng lên, tầng hầm rất sâu, có thể dài 10 mấy mét, đợi đến cuối đường, cuối đường là 1 căn phòng khoảng 20 mét vuông. Căn phòng bố trí khá đơn giản, trống trãi cái gì cũng không có, căn phòng có 3 mặt là tường, còn mặt phía trước lão thái gia là lan can được làm bằng gỗ.

Nhìn vào như là nhà tù thời cổ đại.

Mà lúc này, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đang ngồi ở cái ghế dài duy nhất của căn phòng.

Nhìn thấy lão thái gia, mắt hai đứa nhỏ lập tức đầy lửa hận.

Lão thái gia thấy vậy, không những không tức giận, mà ngược lại cảm thấy vui vẻ.

“Vi Túc, mở cửa ra.”

“Vâng!”

Tô Vi Túc lấy chìa khóa từ túi đeo ngang eo ra, mở cửa phòng ra, sau khi mở ra, lão thái gia chậm rãi bước vào.

Tô Vi Túc không biết từ đâu lấy ra 1 cái ghế để phía sau lão thái gia, lão thái gia cực kỳ tự nhiên ngồi xuống, đối diện với hai đứa nhỏ.

“Rốt cuộc ông là ai?”

“Ta là ai không lẽ ba mẹ hai đứa chưa từng nói qua cho các cháu nghe sao?”

Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhìn nhau.

Nghe ý của lời này, hình như ông ta quen biết ba mẹ?

Cảnh Thụy cẩn thận nhìn vật dụng trên người lão thái gia, hôm nay lão thái gia cũng giống mọi ngày, mặc bộ đồ thời Đường màu đỏ được cắt may tỉ mỉ, y phục cũng không biết làm bằng chất liệu gì, gia công rất tinh tế, chữ phúc trên đó đều được thêu từng tí từ chỉ vàng, còn có trên eo lão thái gia đeo 1 ngọc bội, mắt Cảnh Thụy rơi lên miếng ngọc bội, miếng ngọc bội đó ấm nhuận như móng dê, toàn thân thông thấu, không có chút tạp chất, nhìn như là thượng phẩm ngọc.

Nếu là nhà khác, nhất định xem nó là gia bảo gia truyền.

Nhưng lão đầu này lại tùy ý đeo giữa eo, đây có thể nói rõ?

Lão đầu này là người giàu có!

Còn có khuôn viên nhìn thấy lúc mới vào, với đất của Kinh Thành mà có được khuôn viên đẹp như vậy, tuy là vào buổi tối, chỉ cần nhìn thoáng qua, Cảnh Thụy vẫn biết, cái khuôn viên đó khá là mắc.

Điều này cũng nói rõ lão đầu bắt cóc cậu và Tiểu Thất, tuyệt đối không phải vì tiền.

Cảnh Thụy cắn môi.

Nếu là vì tiền, ba mẹ nhất định không tiếc tiền, nhưng nếu không phải vì tiền thì vì sao ông ta lại bắt cóc cậu và Tiểu Thất?

“Sao này, đầu nhỏ đã nghĩ thông chưa?”

Cảnh Thụy thu ánh nhìn lại, mím môi, “Ông muốn nói thì nói, không thì thôi!”

“Muốn ta nói cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng cũng không thể nói không cho cháu được, hay là, chúng ta đổi ngang giá?”

Cảnh Thụy quay mặt đi!

“Haha, nhóc con vẫn chưa nghe xem đổi ngang giá là đổi gì mà, sao lại cự tuyệt rồi?”

Tiểu Thất cắn răng nhìn lão thái gia, “Nói chung ông cũng chẳng có lòng tốt gì!”

“Vậy thì không nói chắc được!” Lão thái gia đưa tay nhéo nhéo mặt

Tiểu Thất, lông mày Tiểu Thất như dựng lên, đưa tay đập tay lão thái gia, cao giọng nói, “Đừng đụng tôi!”

Mặt lão thái gia trầm xuống.

Bộ dạng của Tiểu Thất không phải sợ ông, trong mắt đều là căm ghét.

Đây rõ ràng là cảm thấy ghê tởm sự đụng chạm của ông!

Ha---

Quả thật là con của hai người đó!

Lão thái gia nhịn lại nhịn, cuối cùng cũng nhịn được, bây giờ ông vẫn chưa tính làm gì hai đứa nhỏ, cho nên, tạm thời không tính dọa tụi nó.

“Đổi ngang giá mà ta nói rất đơn giản, hai đứa nói cho ta biết, hai đứa dùng cách nào để dụ cảnh sát đến khách sạn, sau đó ta nói 2 đứa nghe, quan hệ của ta và ba mẹ hai đứa!”

Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhìn nhau, Cảnh Thụy lập tức nói, “Vậy ông nói trước!”

“Haha, nhóc con, vẫn là 2 đứa nói trước thì tốt hơn.”

“Lỡ tụi tôi nói rồi ông không nói thì sao, bọn bắt cóc như ông, có lý do gì chúng tôi phải tin ông chứ?”

Lão thái gia haha cười lớn, “Haha, quả thực rất đa nghi, nhưng ta không thể không nói 2 đứa nghe, đây là địa bàn của ta, hai đứa nhỏ các ngươi không có tư cách trả giá ở đây? Hiểu?”

Cảnh Thụy cắn răng.

Lão thái gia thấy vậy lại cười, “Nói nhanh.”

Cảnh Thụy hừ nhẹ 1 tiếng, cuối cùng cũng thỏa hiệp, dù sao nói xong cũng không ảnh hưởng gì đến cậu và Tiểu Thất, “Ông tưởng tôi và Tiểu Thất ngu sao? Tôi và Tiểu Thất phát hiện các người để camera giám sát trong phòng khách sạn, cho nên len lén đến nơi các người nhìn không thấy viết lời cầu cứu vào giấy ghi chú, sau đó dùng cơ thể che camera lại, đi đến bên cửa kính, mở cửa ném giấy xuống, nhiều giấy như vậy nhất định sẽ có người thấy được, thấy được thì có người báo cảnh sát, tự nhiên dụ được cảnh sát đến.”

“Haha, thì ra là vậy, nếu đã như vậy!”

Lão thái gia lại cười, hèn gì quan sát lâu như vậy cũng không thấy đầu mối gì, thì ra 2 đứa nhỏ đã sớm phát hiện, cố ý tránh nó.

“Được rồi, bây giờ chúng tôi cũng nói rồi, có phải ông cũng nên nói thân phận của ông cho chúng tôi nghe?”

Chương 662

Lão thái gia khen thưởng nhìn hai đứa nhỏ 1 cái, cũng không keo kiệt, nói với hai đứa nhỏ.

“Thân phận của ta nói có lẽ 2 đứa cũng không biết, hai đứa chỉ cần biết, Tô gia là gia tộc được lưu truyền thì thời Tống, cho đến nay đang nằm trong tay ta vẫn còn trong thời kỳ hưng thịnh, mà ta là người đứng đầu của Tô gia!”

Cảnh Thụy nhìn xuống, nói rồi cũng như không.

“Ông và ba mẹ tôi có quan hệ gì?”

“Cái này, tạm thời không tiện nói cho 2 đứa biết.”

“Vậy rốt cuộc ông bắt tôi và Tiểu Thất làm gì?”

Lão thái gia cười lắc đầu, “Cái này ta đã trả lời rồi, đến lúc đó thì tự nhiên sẽ hiểu.”

Cảnh Thụy mím môi, “Ông tính nhốt tôi và Tiểu Thất ở đây bao lâu?”

“Coi tâm trạng!”

Cảnh Thụy cắn răng, đáng chết!

Được lắm coi tâm trạng!

Lão thái gia thấy hai đứa mếu máo, lần nữa cười lên, “Haha, hai đứa

đúng là thú vị, sớm biết như vậy, 3 năm trước..."

Lão thái gia đang nói đột nhiên trầm mặc xuống.

Ha---

Sớm biết hai đứa thông minh như vậy, 3 năm trước ông cần gì tốn công sức bồi dưỡng Bạch Linh, sớm biết bắt hai đứa nhỏ qua đây, nếu như vậy, đến bây giờ đã bồi dưỡng được 3 năm rồi, nói không chừng đã bồi dưỡng được kha khá.

Nghĩ như vậy, sắc mặt lão thái gia càng thâm trầm.

Bạch Linh vô dụng!

Uổng phí nhiều thời gian của ông như vậy!

"Bây giờ mấy giờ rồi?"

Tô Vi Túc lập tức trả lời, "Sắp 2h sáng."

Lão thái gia từ ghế đứng dậy, "Hai đứa cũng nên nghỉ đi, Vi Túc, kêu người trong khuôn viên chuẩn bị chăn qua đây, để chúng ngủ 1 đêm trước."

"Vâng!"

Mắt thấy lão thái gia muốn quay đi, Cảnh Thụy kêu ông lại, "Đợi chút!''

Lão thái gia dừng bước, quay lại nhếch mày nhìn cậu, "Còn có chuyện sao?"

“Tôi còn 1 chuyện muốn hỏi!”

“Cháu nói ta nghe thử!”

“Có phải ông cài gián điệp ở bên bác lớn của tôi?”

“Đúng!”

Cảnh Thụy gật đầu, “Tôi biết rồi, ông đi đi!”

Ngữ khí này, cần thì kêu lại không cần thì kêu đi.

Nhưng ông thích!

Ngữ khí này là thứ mà một người thừa kế chân chính cần phải có!

Lão thái gia thỏa mãn đi khỏi căn phòng, đi đến cửa phòng, đột nhiên nghĩ ra gì đó, lại cười haha quay lại nhìn hai đứa nhỏ, “Đúng rồi, nói hai đứa nghe 1 chuyện, ngàn vạn ngàn vạn đừng mơ tưởng có thể trốn khỏi đây, đây là nhà tổ, biết không? Từ trong ra ngoài đều là người của ta, trò vặt của 2 đứa ở nơi này hoàn toàn không có tác dụng, còn nữa ta không thích đã cảnh cáo rồi mà không nghe, cho nên nếu hai đứa muốn chạy, thì tốt nhất là nên chạy thoát, nếu không haha---”

Cuối cùng ông để lại nụ cười lạnh khiến người ta nổi da gà rồi bước lớn rời khỏi phòng tối.

Tô Vi Túc cũng đi theo ông.

“Anh ơi lão đầu này thật đáng sợ!”

Cảnh Thụy gật đầu, đưa tay ôm vai Tiểu Thất.

Có thể không đáng sợ sao!

“Anh, bây giờ chúng ta phải làm sao, cũng không biết lão đầu đó rốt cuộc bắt chúng ta làm gì.”

Cảnh Thụy nhất thời không hiểu rõ.

Anh xoa đầu Tiểu Thất, “Đừng nghĩ nhiều, anh thấy lão đầu này tạm thời chưa có ý muốn làm hại chúng ta, vậy chúng ta trước tiên cứ yên tâm đợi ở đây, 1 bên nghĩ cách thoát, 1 bên nhìn xem rốt cuộc ông ta muốn làm gì!”

“Ừ!”

Tiểu Thất tinh thần có chút không đủ.

“Buồn ngủ rồi?”

“Ừ!”

Cũng khó trách, từ khi bọn họ bị bắt, đến bây giờ đã qua 2 đêm rồi, hai người bọn họ chưa từng ngủ đủ 1 giấc, không chỉ là Tiểu Thất, Cảnh Thụy của cảm thấy tinh thần mệt mỏi buồn ngủ đến lợi hại.

Không lâu sau, lại có tiếng bước chân truyền đến.

Mấy người nữ hầu đem đồ vào, 1 trong số họ ôm chăn đến, mấy người hầu trải xong, lại đem đến quần áo để hai đứa tắm thay, làm xong hết, không nói 1 lời, nhanh chóng rời đi.

“Anh?”

“Ngủ đi.”

Hai người cùng nghỉ ngơi, Cảnh Thụy thuận tay tắt đèn căn phòng.

Phòng lão thái gia, lão thái gia đã cởi đồ ra, trên người chỉ còn áo trong, nằm nghiêng trên giường lớn được chạm khắc hoa.

“Ngủ rồi?”

“Dạ đúng!” Nữ hầu nhẹ giọng trả lời, “Hai đứa nhỏ đã ngủ say, đèn trong phòng cũng là tụi nó tự tắt.”

Mặt lão thái gia mang theo nụ cười, xua tay ý muốn kêu nữ hầu rời đi.

Lão thái gia cười haha nhìn Tô Vi Túc, “Hai đứa nhỏ quả là vượt ngoài dự liệu của ta, vốn ông tưởng sau khi trải qua nhiều chuyện xảy ra đêm nay, sẽ sợ đến ngủ không được, xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi.”

“Điều này thể hiện tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư rất bình tĩnh.”

“Haha, ta thấy hai đứa nó biết tạm thời không gặp nguy hiểm, cho nên mới như vậy!” Lão thái gia khẽ ngáp.

Tô Vi Túc thấy vậy liền nói, “Lão thái gia nghỉ sớm ạ, nói không chừng rất nhanh Tiêu Lăng sẽ tìm tới, chúng ta cần tìm cách đối phó.”

“Tìm đến thì làm sao!”

Lão thái gia hừ lạnh 1 tiếng, hoàn toàn không để Tiêu Lăng trong lòng, “Dù cho bọn nó có biết hai con rõ ràng ở nhà tổ đi nữa, thì có

cách nào chứ? Không lẽ có thể quang minh chính đại tìm lệnh soát nhà để qua đây soát sao? Haha, Lệnh soát nhà chắc họ không thể có được! Sáng không được, trong tối tôi càng không sợ, ở đây 4 phía đều là người của ta, bọn họ nếu thực sự trong tối thì thật sự quá tốt rồi, tôi còn đang phiền não là không bắt được điểm yếu của bọn chúng đây!"

Tô Vi Túc nghe ông nói như vậy, lập tức yên tâm.

"Vậy lão thái gia nghỉ sớm ạ."

Lão thái gia gật đầu, "Cậu cũng nghỉ sớm đi."

"Được!"

Sau khi Tô Vi Túc rời đi, lão thái gia lại không có ý muốn ngủ.

Ông phải nghĩ xem, làm sao huấn luyện hai đứa nhỏ đó đây!

"Sau đó thì?"

A Trung nhẹ giọng trả lời, "Sau đó lão thái gia kêu người đưa họ đi, sau đó lão thái gia không ra khỏi khuôn viên nữa."

Tô Nhiễm yên tĩnh như nước.

Nửa đêm, đột nhiên lão thái gia ra ngoài, còn ngoại lệ kêu người lái xe chở đến sau nhà, với lại còn trực tiếp kêu người lái xe đến trước khuôn viên của ông, chuyện này quá đáng nghi!

Cộng với điều lúc nãy Tiêu Lăng nói khi gọi điện cho ông.

Tô Nhiễm không chút nghi ngờ.

Trong xe nhất định là Cảnh Thụy và Tiểu Thất!

“Cậu khẳng định lúc xe đi chỉ có mấy người đàn ông?”

“Chắc chắn!” A Trung nói, “Lúc đến bọn họ coi chừng rất cẩn mật, trên xe cũng không thấy được cái gì ở trong xe, nhưng mà lúc đi thì không có che chắn gì, tôi đứng 1 bên thấy rõ ràng, lúc đi chỉ có vài người đàn ông to lớn, không có trẻ con!”

Cho nên bây giờ có thể khẳng định là, Cảnh Thụy và Tiểu Thất đang ở trong viện của lão thái gia!

Chương 663

Chắc chắn được điểm này, Tô Nhiễm lập tức dặn dò a Trung.

“Tiếp tục theo dõi tình hình bên lão thái gia, mỗi ngày 24h kêu người canh chừng, hãy nhớ, nhất định phải tìm tâm phúc của chúng ta, chỉ cần bên kia có hành động gì, không phân biệt nặng nhẹ, toàn bộ báo cáo cho tôi.”

“Được!”

Tô Nhiễm thả lỏng, “Cậu cũng mệt cả đêm rồi, đi nghỉ đi.”

Sau khi a Trung rời đi, Tô Nhiễm gọi điện cho Tiêu Lăng, điện thoại mới gọi được, bên kia Tiêu Lăng đã gấp gáp hỏi, “Sao rồi, có tin của Cảnh Thụy và Tiểu Thất chưa?”

“Đúng, nếu như đoán không sai, hai đứa nó đã bị chuyển đến nhà tổ rồi, mà còn ở trong viện của lão thái tổ! Tạm thời con chắc chắn sẽ không bị nguy hiểm, lão thái gia bắt bọn nó đến nhất định là muốn huấn luyện để chúng thành người thừa kế của Tô gia, bây giờ quan trọng nhất là không biết chừng nào lão thái gia bắt đầu huấn luyện…”

“Sao… huấn luyện?” Tiêu Lăng hỏi có do dự.

Tô Nhiễm cũng do dự 1 chút, mới nói, “Nói chung… rất tàn nhẫn! Ông ta… giỏi nhất là tìm điểm yếu của người khác để huấn luyện, năm đó Bạch Linh nhiều lần xém tí chịu không được, lão đầu đều lấy Mạc Tầm ra làm mật mã, dùng để kích thích cô ta tiếp tục huấn luyện… Cảnh Thụy và Tiểu Thất… ta cũng không biết ông ta sẽ đối

với hai đứa nó như thế nào."

Hơi thở bên kia điện thoại đột nhiên nặng nề, hỗn loạn mơ hồ nghe thấy tiếng khóc ẩn nhẫn của Tô Tố.

Tô Nhiễm lập tức nói, "Trước tiên các con khoan gấp gáp, ta sẽ nghĩ cách để ngăn chặn lão thái gia."

"Ba…"

"Tô Tố con đừng lo lắng, ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu Cảnh Thụy và Tiểu Thất." Tô Nhiễm trầm giọng nói, "Bây giờ quan trọng nhất là, hai đứa không được hành động lỗ mãng, để ba nghĩ cách!"

"Dạ!"

…

Trong khách sạn.

Tiêu Quốc Chinh trầm mặc như nước, "Bị Tô lão thái gia đưa đi rồi?"

Tiêu Lăng gật đầu.

Tiêu Quốc Chinh mặt khổ sở!

Quả thật là nỗi nhục nhã mà!

Ở nơi như Kinh Thành này, nơi trong tầm nhìn của ông mà lại xảy ra chuyện này, vậy kêu ông làm sao không tức giận phiền não cho được!

Tiêu Quốc Chinh cắn răng, "Tô gia không loại bỏ tất có hậu họa!"

Đột nhiên, điện thoại Tiêu Quốc Chinh reo lên, Tiêu Quốc Chinh lập tức nhận điện thoại, là cục trưởng gọi đến, nói được chút, mặt Tiêu Quốc Chinh đột nhiên vui vẻ, lập tức nhảy từ sofa lên.

"Bác lớn?"

"Tên phó cục trưởng bị bắt rồi, bác đi thẩm vấn, nói không chừng tìm được manh mối!"

"Chúng con đi cùng bác."

"Các con đừng tham gia, dù gì thân phận của hai đứa cũng không tiện, với lại hai ngày nay hai đứa không được nghỉ ngơi đàng hoàng, bây giờ điều 2 đứa cần làm là nạp đầy năng lượng, sau đó bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị cứu hai đứa con của mình!"

Tiêu Lăng trầm lặng, thân phận của anh và Tô Tố quả thật không tiện.

Vào thời khắc quan trọng này, hai người họ đi, nói không chừng sẽ mang phiền phức đến cho bác lớn, Tiêu Lăng trầm mặc rồi gật đầu, "Được, bác lớn, nếu có manh mối gì, nhớ báo cho con và Tô Tố đầu tiên."

"Yên tâm đi!"

…

Trời, rất nhanh lại sáng!

Tiêu Lăng và Tô Tố sốt ruột trải qua 1 đêm, lúc này, người sốt ruột nhất có lẽ là An Nhiên mới đúng!

An Nhiên ở bên nói chuyện với Mộ Bạch 1 đêm, nhưng Mộ Bạch vẫn chưa có phản ứng gì.

Mà 3 ngày… đã qua 2 ngày rồi.

Mộ phu nhân tỉnh dậy từ sớm, thấy An Nhiên chăm sóc Mộ Bạch rất cẩn thận, hốc mắt bà ẩm ướt, nhẹ tay nhẹ chân đi ra khỏi phòng, sau đó đem thức ăn sáng cho An Nhiên.

“Bác gái?”

“Đi tắm rồi ăn đồ ăn đi, con như vậy cơ thể sẽ chịu không nổi, ăn sáng xong rồi đi tắm rồi ngủ 1 giấc, sáng nay bác chăm cho.”

“Nhưng…”

“Không nhưng nhị gì nữa, quyết định vậy đi, nhanh đi!”

An Nhiên bị Mộ phu nhân đẩy vào phòng, Mộ phu nhân không những mua đồ ăn sáng, còn mua 1 số đồ dùng sinh hoạt, An Nhiên ở trong nhà tắm đánh răng rửa mặt, chậm chạp tắm rửa.

“Ăn tí đồ ăn sáng.”

Mộ phu nhân mua chèo quẩy và đậu nành, An Nhiên ngửi thấy mùi mặt trắng bệch, đột nhiên chạy vào nhà tắm nôn khan.

Mộ phu nhân nghe động tĩnh, nhanh chóng chạy vào xem cô.

“Sao vậy? Có phải cơ thể không khỏe không?”

“Không có!” Sắc mặt An Nhiên trắng bệch, lắc đầu với Mộ phu nhân,

“Có thể… có thể là không quen đồ trung, ngửi mùi có tí chịu không được.”

Mộ phu nhân thấy vậy đột nhiên ánh mắt nhìn An Nhiên trở nên kì lạ.

“Sao vậy bác gái?”

“An Nhiên, có phải con ngửi thấy mùi dầu sẽ rất khó chịu?”

An Nhiên nghĩ nghĩ, hình như đúng nhìn thấy dầu mỡ của chèo quẩy dạ dày lại cuồn cuộn lên, cô gật đầu.

Sắc mặt Mộ phu nhân càng kỳ quái, “An Nhiên, con… mấy tháng chưa có kinh nguyệt rồi?”

An Nhiên như bị sét đánh ngang tai!

Lời của Mộ phu nhân là…

Cô cô, cô mang thai rồi?

An Nhiên bắt đầu tính toán thời gian kinh nguyệt của mình, nhưng cô phát hiện căn bản không nhớ được lần trước bà dì của cô đến lúc nào, quan trọng là mấy tháng nay cô và Mộ Bạch gây nhau rất lợi hại, nên căn bản không có tâm trạng quan tâm cái đó, cho dù không tới, cô nhất định nghĩ là do tinh thần của mình bị ảnh hưởng, cho nên mới trễ.

Mắt thấy khuôn mặt quan tâm của Mộ phu nhân, An Nhiên lập tức lắc đầu, “Không, không phải chứ, có lẽ không phải!”

Mộ phu nhân ngược lại cực kỳ kích động.

“An Nhiên con đợi 1 chút, bác đi xuống lầu mua đồ, con đợi bác 1 chút, nếu muốn đi vệ sinh… con nhịn 1 chút, bác rất nhanh sẽ quay lại!”

“Ài, bác gái…”

Mộ phu nhân ngược lại đã xông ra khỏi phòng.

Cô cũng vui!

Tình cảm An Nhiên đối với Mộ Bạch bà nhìn thấy, nếu An Nhiên có thai, không nghi ngờ gì nữa, đứa con chắc chắn của Mộ Bạch!

Mấy năm nay bà luôn hối thúc Mộ Bạch kết hôn sớm, sớm sinh con, mà Mộ Bạch không nghe, nếu lúc này An Nhiên có thai, Mộ Bạch mà biết, có thể nào… xác suất tỉnh dậy nhiều hơn không?

Lùi 1 vạn bước để nói, nếu… nếu con của bà không thể tỉnh dậy nữa, có thể để làm 1 đứa bé, vậy cũng coi như ông trời ban ân cho Mộ gia bọn họ rồi.

Mộ phu nhân rất nhanh ôm 1 cái hộp về.

“Bác gái?”

Mộ phu nhân nhanh chóng nhét cái hộp vào lòng An Nhiên, “An Nhiên, nhanh chóng thử thử, coi có phải là thật sự có thai không.”

An Nhiên đưa mắt nhìn Mộ Bạch nằm ở bên ngoài 1 cái, cắn răng, cuối cùng đi vào nhà vệ sinh.

Mộ phu nhân ở bên ngoài sốt ruột chờ đợi.

Mấy phút sau, An Nhiên mở cửa nhà vệ sinh ra, Mộ phu nhân lập tức xông lên, “An Nhiên, phải không? Có phải có thai thật không?”

An Nhiên cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Mộ phu nhân thấy vậy trong lòng thất vọng, có vẻ… hình như không phải.

Cô nhịn thất vọng xuống, vỗ vai An Nhiên, “Không sao, con và Mộ Bạch còn trẻ, đợi Mộ Bạch tỉnh lại, hai đứa con sau này sẽ có con…” Nói rồi lại nói, đột nhiên Mộ phu nhân nghẹn ngào.

An Nhiên còn trẻ, nhưng mà Mộ Bạch của bà còn cơ hội không, đây còn là 1 ẩn số…

“Bác gái…”

“Ừ!”

An Nhiên từ phía sau lấy giấy thử ra đưa cho bà, Mộ phu nhân nhìn 1 cái lập tức mở to mắt.

Trên giấy thử.... rõ ràng là 2 vạch màu đỏ!

Mộ phu nhân lập tức kích động, “A--- có, có rồi? Thật sự có thai rồi?”

Chương 664

An Nhiên ái ngại gật đầu.

Mắt của Mộ phu nhân đột nhiên đỏ lên, “Tốt tốt tốt, thật tốt, thật tốt…”

An Nhiên có chút ngây người.

Cô vô thức sờ bụng của mình, không dám tin nơi đây đã có 1 đứa trẻ, lúc cô kết hôn với Mộ Bạch không phải không nghĩ tới, nghĩ đến cô và Mộ Bạch hai người vui vẻ hạnh phúc, sau này cũng sẽ có 1 đứa con thuộc về mình, sau này lớn lên có thể giống cô, cũng có thể giống Mộ Bạch.

Nhưng sau khi ly hôn ý nghĩ này hoàn toàn biến mất.

Cô còn tưởng cả đời này cô sẽ không thể kết hôn nữa, cũng không có con nữa.

Không nghĩ tới… đứa trẻ này đến đột ngột như vậy.

An Nhiên hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị, lúc này không biết nên đau xót hay là nên vui vẻ.

“Nhanh, bác dẫn con đi kiểm tra 1 tí.”

“Nhưng Mộ Bạch ở đây…”

“Bác kêu y tá đến trông 1 chút, làm kiểm tra không mất nhiều thời gian đâu, chúng ta làm kiểm tra xong lập tức quay lại.”

Thời gian này tâm trạng của An Nhiên khá trầm cảm, cô cũng không biết có làm tổn hại đến con không, sau khi nghĩ như vậy thì đi cùng Mộ phu nhân. lúc chuẩn bị ra cửa, cô quay đầu nhìn Mộ Bạch 1 cái, Mộ Bạch vẫn yên lặng nằm đó, không có chút sức sống.

Mũi của An Nhiên khẽ chua xót, nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Trong bệnh viện không thiếu nhất là bệnh nhân, đặc biệt là phụ khoa, không đến bệnh viện cũng không biết thì ra nhiều thai phụ như vậy, bệnh viện này có lấy số, cho nên hàng chờ cũng chờ đến mấy ngày sau rồi, Mộ phu nhân dùng mối quan hệ mới giúp An Nhiên ưu tiên khám trước.

An Nhiên rất nhanh được kiểm tra xong.

"Thai nhi sắp 9 tuần rồi."

An Nhiên nhìn tài liệu được in ra, trên đó là hình ảnh của tử cung, bên trong có thể thấy 1 vật hình nang, bên dưới viết là thai nhi trong tử cung, thai nhi dài 30mm và rộng 12mm.

Rất nhỏ…

Lúc này An Nhiên mới cảm thấy chút thực tế, cô sờ bụng mình, thật sự có thai rồi…

Mộ phu nhân dẫn An Nhiên đến chuyên gia khám, chuyên gia hỏi 1 chút tình trạng, rồi tiếp tục kiểm tra cho An Nhiên, may mà An Nhiên vẫn chưa ăn sáng, rồi rút 1 ống máu, thử nước tiểu, kết quả kiểm tra thì mai mới nhận được.

"Bác sĩ, thời gian này tâm trạng tôi không tốt, có gây hại đến con

không?”

“Có lẽ không, nhưng 3 tháng đầu phải cẩn thận, cố gắng để tâm trạng vui vẻ! Đợi ngày mai khi có kết quả thì có thể xem ra, hãy nhớ, 3 tháng đầu là thời gian không ổn định, nhất định phải cẩn thận tí.”

An Nhiên ngây người gật đầu.

Mộ phu nhân đưa An Nhiên về phòng bệnh, Mộ phu nhân vui vẻ không thôi, “An Nhiên, con có muốn ăn gì không, bác gái đi mua cho con?”

“Không ạ… con không đói!”

“Vậy không được, có thai rồi sao có thể không ăn gì được, như vậy không được, hay là bác gái mua trái cây về cho con chịu không, con không ăn nổi cơm thì ăn tí trái cây đỡ đói, đợi muốn ăn rồi chúng ta mới ăn.”

“Bác gái, thật sự không cần phiền phức như vậy.”

Mộ phu nhân thấy An Nhiên không quá vui vẻ, đột nhiên trong lòng xuất hiện 1 suy nghĩ, sắc mặt bà thay đổi, nắm lấy tay An Nhiên, “Bác gái?”

“An Nhiên, con nói với bác gái, có phải con… có suy nghĩ gì?”

Suy nghĩ?

An Nhiên không hiểu ý của Mộ phu nhân.

Mộ phu nhân cắn răng, dứt khoát nói rõ, “An Nhiên à, thực ra bác biết, thời gian này Mộ Bạch hôn mê bất tỉnh, con có thai nhất định

tâm trạng lo lắng, nhưng… coi như bác gái cầu xin con, không cần biết thế nào, cũng xin con sinh đứa con này ra, bác gái cũng biết như vậy không công bằng với con, nhưng…”

Mộ phu nhân nói nói, đột nhiên nghẹn ngào.

“An Nhiên à… bác biết mình nói như vậy rất ích kỷ, nhưng bác thực sự mong cốt nhục của Mộ Bạch có thể sinh ra trên đời.”

An Nhiên cười khổ không thôi, “Bác gái, con chưa từng nghĩ sẽ bỏ thai này.”

Làm sao cô có thể làm như vậy được!

Cô thực sự muốn có 1 mối liên kết không thể chặt đứt đối với Mộ Bạch, mà đứa nhỏ… không nghi ngờ gì nữa là mối liên kết mạnh mẽ nhất.

Mộ phu nhân nghe An Nhiên nói vậy, mặt lập tức thả lỏng hơn nhiều.

“Cảm ơn An Nhiên, thật sự cảm ơn con.”

An Nhiên lắc đầu, ngón tay lại xoa xoa bụng, đứa nhỏ này đâu phải chỉ là con của Mộ Bạch, nó còn là con của cô, là kết tinh của cô và người cô yêu, cô làm sao nỡ bỏ được bé này được.

Đừng nói là Mộ Bạch sẽ tỉnh lại, dù cho Mộ Bạch cả đời này không tỉnh lại, cô tuyệt đối cũng không làm chuyện này.

“An Nhiên, nếu chúng ta đã không có ý định bỏ thai rồi, thì chúng ta chăm sóc tốt cho sức khỏe của mình được không? Không ăn gì làm sao cơ thể chịu nổi, với lại lúc nãy bác sĩ nói 3 tháng đầu là thời gian không ổn định nhất, chúng ta suy nghĩ cho con, cố gắng ăn đồ, được

không?”

“...Được!”

Mộ phu nhân lập tức híp mắt cười, “Vậy bác lập tức đi xuống lầu mua đồ ăn sáng thanh đạm cho con, mua thêm tí trái cây.”

“Cảm ơn bác gái!”

Cảm ơn?

Mộ phu nhân còn muốn cảm ơn An Nhiên, cảm ơn cô cho bà thêm hy vọng đối với cuộc sống.

…

Sau khi Mộ phu nhân rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn An Nhiên và Mộ Bạch.

An Nhiên lấy 1 cái ghế ngồi bên giường bệnh của Mộ Bạch, hai tay nắm lấy tay anh, đầu nhẹ cúi xuống bên tay anh.

“Mộ Bạch, hôm nay là ngày thứ 3 rồi, anh… còn không tính tỉnh dậy sao?”

Mộ Bạch đang hôn mê tất nhiên không trả lời cô.

An Nhiên cười khổ, tiếp tục nói, “Mộ Bạch, em có thai đã 2 tháng rồi vậy mà em không biết, đứa trẻ này chắc có trước khi chúng ta ly hôn! Không phải anh muốn cầu hôn em lần nữa sao, vậy anh nhanh chóng tỉnh dậy, chỉ cần bây giờ anh tỉnh dậy, em liền đồng ý lời cầu hôn của anh, sau đó hai chúng ta nhanh chóng làm lành, cùng nhau đón sinh mệnh mới này, được không?”

Mộ Bạch vẫn như cũ không nhúc nhích.

“Sao anh còn chưa tỉnh nữa, rốt cuộc chừng nào anh mới chịu tỉnh dậy!”

Giọng An Nhiên nghẹn ngào.

Cô đứng dậy từ trên giường, kéo tay Mộ Bạch nhẹ nhàng đặt lên bụng mình, “Ở đây đã có 1 sinh mệnh nhỏ, qua thêm 1 tháng nữa bụng sẽ từ từ to ra, Mộ Bạch, anh cũng không muốn em vừa mang thai vừa đến bệnh viện chăm sóc anh chứ, nếu anh thương em, vậy nhanh chóng tỉnh dậy được không?”

Ngón tay Mộ Bạch động đậy, nhưng An Nhiên đang đau lòng nên không phát hiện.

An Nhiên cắn răng, đẩy tay Mộ Bạch ra, ánh mắt tức giận nhìn Mộ Bạch, “Em nói cho anh biết Mộ Bạch, hôm nay em cho anh 1 ngày cuối cùng, nếu anh không tỉnh dậy… em mang theo con đi gả cho người đàn ông khác, kêu người khác là chồng, sau đó để con của anh mỗi ngày đều kêu người khác là ba!”

“Em… mơ đi!”

Toàn thân An Nhiên chấn động, lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng Mộ Bạch!

Chương 665

“Anh, anh anh anh…”

Miệng Mộ Bạch mang theo 1 nụ cười trắng bệch, “Anh… thế nào?”

Đột nhiên An Nhiên phản ứng lại, cô lập tức hét lên, cũng quên mất là đầu giường có chuông có thể kêu y tá, vấp vấp ngã ngã xông ra phòng bệnh, ở hành lang la lớn, “Bác sĩ! Bác sĩ đâu rồi, Mộ Bạch tỉnh rồi, anh ấy tỉnh rồi, các người nhanh đến xem anh ấy!”

Bác sĩ và y tá rất nhanh bị hét lại.

Bác sĩ chính của Mộ Bạch làm kiểm tra cho anh.

An Nhiên đứng 1 bên xem, đến hô hấp cũng bị chậm lại, rất không dễ dàng bác sĩ mới khám xong, An Nhiên sốt ruột hơn, “Sao rồi, bác sĩ rốt cuộc sao rồi?”

Bác sĩ khen ngợi nhìn An Nhiên, “Cô thành công gọi tỉnh cậu ấy, chỉ cần có thể tỉnh dậy, sau này dưỡng bệnh thì dễ hơn nhiều, tiếp sau này chỉ cần từ từ hồi phục thôi, đợi vết thương lành rồi, thì không có vấn đề gì nữa.”

Tròng mắt An Nhiên đột nhiên đỏ lên.

Bác sĩ mang theo y tá nhanh chóng đi khỏi, lúc đi còn không nhịn được căn dặn An Nhiên, “Bệnh nhân vừa tỉnh dậy, tinh thần sẽ không được tốt, đây là chuyện bình thường, để bệnh nhân nghỉ ngơi nhiều tí.”

An Nhiên như đứa trẻ nghe lời, gật đầu không ngừng.

Sau khi bác sĩ và y tá rời đi, An Nhiên ngây ngốc đứng giữa phòng bệnh, mắt rơi trên người Mộ Bạch, bước đi ngược lại như ngàn cân, 1 bước cũng nhấc không lên.

Mộ Bạch cố gắng lên tinh thần, vẫy tay với cô, “Qua… đây!”

An Nhiên như vừa tỉnh lại từ trong mơ, nhanh chóng bước lớn đi qua, rất không dễ dàng đi đến gần giường bệnh, cô dừng bước lại, nước mắt đầy mặt nhìn Mộ Bạch.

“Ngồi!”

An Nhiên ngoan ngoãn ngồi lên ghế ở bên giường.

Mộ Bạch cố gắng nhấc tay lên, nhẹ nhàng bắt lấy tay An Nhiên, cuối cùng cũng nói trọn 1 câu, “Mới vừa tỉnh dậy là thấy em… thật tốt!”

Nước mắt của An Nhiên không điều khiển được chảy xuống không ngừng.

“Đừng, khóc.”

An Nhiên hoảng loạn lau nước mắt, “Ai khóc chứ, em không có khóc!”

Miệng Mộ Bạch phủ lên 1 nụ cười.

“Bây giờ anh có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không, trên người có chỗ nào khó chịu không?”

Mộ Bạch lắc đầu.

Anh chống thân lên muốn ngồi dậy, động tác này dọa chết An Nhiên rồi, An Nhiên nhanh chóng ấn vai anh xuống, “Không được động đậy, bây giờ anh vẫn chưa được động đậy.”

Mộ Bạch chỉ có thể bỏ cuộc.

Anh lấy hộp đựng nhẫn ở trên tủ đầu giường xuống, mở hộp ra, nhẹ nhàng lấy cái nhẫn bên trong ra, cầm ngón tay áp út của An Nhiên, nhẹ nhàng đeo nhẫn vào. Những động tác này nếu là ngày thường làm, cực kỳ dễ dàng, nhưng đổi lại là Mộ Bạch hiện tại, mỗi động tác đều rất khó khăn, rất không dễ dàng đeo xong, trán của anh đã xuất hiện 1 tầng mồ hôi.

“Mộ Bạch…”

“Lời em nói… anh đã nghe hết rồi, em… không thể, chối cãi! Bây giờ anh cầu hôn với em, em phải đồng ý.”

Mũi An Nhiên chua xót, nước mắt không chịu được chảy xuống, “Em đồng ý, em đồng ý!”

“Không được… gả cho người khác, càng không được… để con anh, kêu người khác là ba.”

An Nhiên không biết nên khóc hay nên cười.

Cô nói lời này căn bản là muốn kích thích Mộ Bạch, không ngờ Mộ Bạch thật sự nghe thấy.

Cô gật đầu, “Không gả người khác, không để con chúng ta kêu người khác là ba.”

“Ừ!” Mộ Bạch dường như thở phào, lần nữa nằm lại xuống giường, mí mắt mệt mỏi không mở nổi nữa, bình dưỡng khí trên mũi bị tầng tầng sương mù bao vây.

“Có phải mệt không, mệt thì ngủ đi.”

“Không!” Mộ Bạch cố chấp kéo tay An Nhiên, nhẹ giọng nói với cô, “An Nhiên, anh có lời muốn nói với em!”

“Vậy anh nói!”

“Anh… muốn nói lời xin lỗi với em.” Mộ Bạch nửa nhắm mắt, giọng mệt mỏi, “Anh… vốn nghĩ người anh yêu là Tô Tố, nhưng, từ khi em rời bỏ anh. anh mới biết, bây giờ người anh quan tâm nhất là em, anh, mỗi ngày… đều nhớ em, anh đi Anh tìm em, nhưng không thấy, cũng liên lạc không được, anh tưởng lại… anh thật sự mất em. May là… em về rồi, tất cả vẫn còn kịp.”

“An Nhiên…”

“Em đây!” An Nhiên đầu mũi đo đỏ, tròng mắt cũng đo đỏ.

“Anh yêu em!”

Toàn thân An Nhiên rung động, “Anh… nói cái gì?”

“Anh yêu em!” Mộ Bạch nắm chặt tay cô, âm thanh từng chút yếu lại, “Là thật đó… trước đây lúc em ở bên cạnh anh, anh không cảm thấy, đợi tới khi thật sự mất em mới biết trân trọng… An Nhiên, anh thừa nhận… lúc đầu là bởi vì em giống với Tô Tố, cho nên mới bị em hấp dẫn. Lần trước em hỏi anh, rốt cuộc hai bọn em có giống không… thực ra… không giống đâu! Tính cách hoàn toàn… 1 trời 1 vực.”

An Nhiên khịt mũi, 1 câu cũng không nói được.

Cô cứ tưởng cả đời này không đợi được câu nói này của Mộ Bạch.

“Nếu Tô Tố ôn nhu như nước, vậy em như ngọn lửa vậy… ấm áp và tươi sáng, bọn em… thật sự hoàn toàn không giống nhau. Anh cũng sắp bị em thiêu đốt hoàn toàn rồi.”

Cuối cùng An Nhiên cũng chuyển khóc thành cười.

Mộ Bạch cũng cười, “Không có cái gì tốt… so sánh thôi, từ nay về sau, Tô Tố chỉ là bạn của anh, mà em … là vợ anh! An Nhiên… đợi cơ thể anh khỏe lại 1 tí, chúng ta đi … kết hôn lần nữa.”

“...Được!”

Mộ Bạch nói xong tinh thần đã chống chịu không nổi nữa, nắm chặt tay An Nhiên rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

An Nhiên chỉ cảm thấy tay Mộ Bạch hơi lạnh, nhưng đây lại là nhiệt độ mà cô cảm thấy quen thuộc, cũng là nhiệt độ làm cô an tâm, lòng cô càng thấy yên bình mà trước giờ chưa từng có.

Mơ hồ nghe thấy đằng sau có tiếng thổn thức.

An Nhiên mới quay đầu, đã thấy Mộ phu nhân không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong phòng bệnh, trên tay bà xách 1 túi trái cây, trên mặt toàn vết tích của nước mắt.

“Bác gái… Mộ Bạch tỉnh rồi…”

“Bác biết, bác thấy hết rồi!”

Lúc nãy khi về phòng bà đã thấy, cũng nghe hai người đối thoại với nhau, hai người họ chăm chú như vậy, vậy mà hoàn toàn không phát hiện trong phòng có thêm 1 người!

Mộ phu nhân vui đến khóc lên!

Thật tốt!

Quả thật quá tốt, Mộ Bạch cuối cùng cũng chịu tỉnh dậy.

“Bác gái…”

Mộ phu nhân đi đến bên An Nhiên, đưa túi trái cây cho cô, “Con cả đêm không ngủ rồi, ở đây mẹ chăm cho, con nhanh ăn đồ, sau đó ngủ 1 giấc, đợi Mộ Bạch tỉnh dậy lần nữa, bác kêu con.”

“Dạ!”

An Nhiên nhận túi trái cây, từ ghế đứng lên, nhưng lại phát hiện, dù Mộ Bạch đang ngủ, nhưng 1 tay vẫn nắm chặt tay cô, làm sao cũng không chịu buông.

Mộ phu nhân và An Nhiên nhìn nhau 1 cái, hai người như hiểu được nặng nhẹ vậy, cười rất nhẹ nhàng.

Mộ phu nhân mang theo ý cười nói, “Xem ra Mộ Bạch không muốn để con rời đi, nhưng con ngồi như vậy cũng không thoải mái, con đợi tí.”

Mộ phu nhân kéo sofa của phòng bệnh qua, di chuyển cái ghế trên đầu giường ra.

“Nằm ở đây đi, bác đi rửa trái cây giúp con, ăn xong thì ở đây nghỉ ngơi 1 tí.”

“Cảm ơn bác gái.”

“Lời lúc nãy 2 đứa nói bác đều nghe rồi, vậy mà bác không biết 2 đứa đã từng kết hôn, đứa nhỏ này… đừng kêu bác gái nữa, kêu mẹ đi.”

“...Mẹ!”

Chương 666

Rất nhanh, Tô Tố và Tiêu Lăng cũng nhận được tin tức từ Lãnh Mạc, nói Mộ Bạch đã tỉnh dậy.

Nhận được tin, Tô Tố và Tiêu Lăng thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Nói đến cùng Mộ Bạch cũng là vì bảo vệ Tô Tố và hai đứa nhỏ mới bị thương, nếu anh ấy thật sự cả đời không tỉnh, Tô Tố và Tiêu Lăng nhất định sẽ cảm thấy có lỗi cả đời.

“Em biết Mộ Bạch nhất định sẽ tỉnh dậy mà.”

“Ừ!” Tiêu Lăng ôm vai Tô Tố, “Mộ Bạch là người tốt, ông trời là có mắt mà.”

Có mắt?

Vậy tại sao không để người xấu nhận được trừng phạt thích đáng.

Sắc mặt Tô Tố trầm xuống.

Bây giờ cô và Tiêu Lăng ngoài việc ở khách sạn chờ đợi, thì không thể làm gì cả.

Bọn họ không thể tham gia điều tra, cũng không có cách nào lén lút thâm nhập vào Tô gia, bây giờ mỗi ngày ở Kinh Thành đều không giúp được gì....

“Tiêu Lăng, Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhất định cũng sẽ được cứu ra

sớm thôi, đúng không?”

“Đúng, nhất định như vậy!”

…

1 bên khác, nhà tổ Tô gia.

Sau khi Tô Nhiễm xác định được Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị nhốt ở sau nhà, trời vừa sáng, ông lập tức đi đến viện của lão thái gia. Viện của lão thái gia là nhà chính của Tô gia, cảnh sắc đẹp nhất, đồng thời, diện tích cũng chiếm nhiều nhất.

Lần đến này, thực ra làm gia tăng độ khó khi tìm người.

Nhưng Tô Nhiễm làm sao cũng không thể bỏ cuộc, người ông cài vào chỉ có thể giám sát ở ngoài viện, không vào trong được, ở trong viện này toàn là tâm phúc của lão thái gia, cho nên dù muốn thám tính được tin tức, hình như cũng là chuyện không thể nào.

Cho nên… ông chỉ có thể tự đến điều tra.

Viện của lão thái gia rất lớn, đi vào cửa chính là hành lang màu đỏ son, Tô Nhiễm thuận theo hành lang đi vào trong, vừa đi vừa quan sát coi nơi nào trong viện có thể thiết kế cơ quan hoặc những thứ tương tự.

Hàng lang được thiết kế ở trên hồ, dưới hành lang là 1 cái hồ rất đẹp, nước hồ trong đến thấy đáy, thỉnh thoảng có thể thấy mấy con cá vàng ở dưới nước bơi qua bơi lại, dưới nước còn trồng hoa sen rất đẹp, lúc này hoa vừa mới nở, cực kỳ đẹp đẽ. Bên hồ là những cụm núi giả, bên cạnh núi giả là những viên đá hình thù kỳ lạ chồng lên nhau, nhìn … không quá giống nơi có thể giấu người.

Tô Nhiễm tiếp tục đi về phía trước.

Cuối hành lang là nơi ở của lão thái gia.

Nơi ở của lão thái gia là mấy căn phòng ngồi hướng bắc nhìn về hướng nam, trước cửa nhà chính là 1 mảnh đất trống rộng rãi.

Khi Tô Nhiễm đi đến trước khoảng đất trống, chân không dấu vết dặm vài bước.

Nhưng nghe âm thanh… cũng không giống được đào trống.

Đương nhiên, cũng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng này, nói cho cùng, nếu ông ta thật sự đào đường hầm hay gì đó, cũng không có khả năng dễ dàng để người khác thám tính ra.

Tô Nhiễm không chút dấu tích nhìn 1 lượt tất cả những nơi có thể giấu người ở trong viện, sau đó mới vào phòng lão thái gia.

Phòng của lão thái gia là thuần cổ sắc cổ hương, trong phòng không những mang mùi hương của thời cổ, đến gia dụng và thiết kế trong phòng cũng thực sự là đồ cổ, từ nhiều nơi khác nhau mua về để làm đồ trang trí.

Tô Nhiễm lại đánh giá căn phòng 1 lượt, sau đó mới thu ánh nhìn lại.

“Sao hôm nay sớm như vậy đã đến đây?”

Tối qua lão thái gia không ngủ ngon, lúc nãy vẫn chưa dậy, nghe Tô Nhiễm đến, ông mặc đồ ngủ màu trắng liền đi ra, nhìn thấy Tô Nhiễm, ánh mắt lão thái gia di chuyển, “Sớm như vậy đã đến chỗ ta, chắc là không có chuyện thì không đến tam bảo điện rồi.”

Lão thái gia cầm cây gậy ngồi trên ghế đại sư, “Có chuyện gì nói đi.”

Tô Nhiễm là đến để thám tính, ngoài ra còn câu giờ của lão thái gia, cho nên đương nhiên kéo được bao lâu thì kéo, ông bình tĩnh nói, “Không lẽ không có chuyện thì không được tới tìm sao?”

“Mày không có chuyện thì thường không đến chỗ của ta.”

“Ba cũng 80 tuổi rồi, không nói trước được chừng nào về với đất mẹ, người làm con như con đương nhiên phải đến thăm thường xuyên.”

Lão thái gia nghe lời này của ông cũng không tức giận, hừ nhẹ 1 tiếng, “Mày còn biết mày là con ta à?”

“Tuy con rất muốn giống na tra, đem máu mủ ruột thịt đều trả lại cho ba, nhưng hiển nhiên… không thể nào.”

“Mày biết thì tốt!”

Lão thái gia mặc đồ dưới sự hầu hạ của người hầu, cũng giữ Tô Nhiễm ở lại viện ăn sáng.

Ăn sáng xong, Tô Nhiễm lại không có ý muốn rời đi.

Lão thái gia lập tức ngồi không được nữa.

Ông còn đợi đi gặp hai đứa nhỏ, Tô Nhiễm không đi, nó không phải muốn bị đuổi chứ? Nghĩ nghĩ, lão thái gia vẫn nhịn xuống, dù sao hai đứa nhỏ cũng trong tay ông, lúc nào cũng có thể gặp, mà Tô Nhiễm thì khác, Tô Nhiễm rất ít đến thăm ông, với lại hai ba con ông cũng rất ít khi bình yên ngồi ăn chung với nhau như vậy.

“Ba…”

Toàn thân lão thái gia chấn động, “Mày mới gọi tao là gì?”

Tô Nhiễm bình tĩnh nhìn lão thái gia 1 cái, “Ba là ba con, con kêu ba là ba có gì không đúng!”

“Đúng đúng đúng!” Lão thái gia dường như mừng đến muốn chảy nước mắt, từ khi mẹ của Tô Nhiễm mất, đã sắp 30 năm rồi, ông cũng không nghe Tô Nhiễm gọi ông 1 tiếng “ba” bây giờ vậy mà được nghe rồi!

Lão thái gia kích động đến toàn thân rung động.

Hôm nay Tô Nhiễm là… làm sao vậy?

“Ba… hôm nay con đến đây, là có chuyện muốn thương lượng với ba.”

“Con nói!”

Chỉ dựa vào 1 tiếng “ba” của Tô Nhiễm, lão thái gia cảm thấy dù Tô Nhiễm đưa ra yêu cầu gì, ông cũng nhất định thỏa mãn.

“Gần đây con luôn suy nghĩ 1 vấn đề.”

“Cái gì?”

“Con đang nghĩ, mấy năm nay con sống quả thật có chút hồ đồ, với lại mấy năm nay, có thể nói là không làm được chuyện gì… khoảng thời gian này con luôn nghĩ, mấy năm nay có phải con đã làm sai rồi không, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân vô dụng.”

“Con đừng nói vậy…”

“Ba, con nghĩ thông rồi, con sẽ tiếp quản kinh doanh của Tô gia.”

Lão thái gia lập tức cứng đờ!

Mắt ông chuyển động không ngừng, “Con vừa nói gì?”

“Con nói con muốn tiếp quản kinh doanh của Tô gia!”

Mắt lão thái gia lại nhấp nháy, “Sao đột nhiên lại muốn như vậy? Con không phải vẫn luôn không muốn quản chuyện kinh doanh của gia đình sao?”

“Đột nhiên con nghĩ thông, không được sao?”

Lão thái gia haha cười lớn, không nói gì, trong lòng rõ ràng là không tin.

Muốn nghĩ thông thì 800 năm trước sớm đã nghĩ thông, làm sao có thể vào lúc ông muốn bồi dưỡng người thừa kế mới mà nghĩ thông?

Đây không tránh khỏi quá trùng hợp rồi!

“Xem ra ba không tin con, nếu đã như vậy, vậy con nói tình trạng thực sự cho ba nghe vậy.” Tô Nhiễm nhìn thẳng vào lão thái gia, “Bởi vì con phát hiện, chỉ có quyền lực ở trong tay thì mới có thể bảo vệ được người mình muốn bảo vệ! Ba, bây giờ Bạch Linh cũng không còn nữa, Tô gia chúng ta cũng không có người nối dõi, dựa vào tính cách của ba, nhất định không dâng Tô gia cho người khác, cho nên… nếu con đoán sai, ba đang tính đến Tô Tố.”

Lão thái gia cười khó khăn, không nói chuyện.

“Suy nghĩ của con rất đơn giản, con sẽ tiếp quản kinh doanh của Tô gia, nhưng con không hy vọng ba làm phiền cuộc sống của Tô Tố, hiểu không!”

Chương 667

Lão thái gia nghe Tô Nhiễm nói xong, ánh mắt nhẹ nhàng dừng trên mặtTô Nhiễm, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tham cứu.

Tô Nhiễm tự nhiên hào phóng, im lặng ngồi bên đó, mặc cho lão thái gia đánh giá, một lúc sau, lão thái gia mới thu hồi lại ánh nhìn của ông, ông ta cảm thấy bùi ngùi, thở dài một tiếng, "Bây giờ con mới để ý đến vấn đề này à, ta đã sớm nói với con rồi, nắm quyền hành trong tay là an toàn nhất, con vẫn không tin, đáng lẽ con phải sớm có ý nghĩ như thế này, ta làm tất cả sự việc không phải là không có công dụng gì đâu."

Tô Nhiễm buông mắt xuống, "Nếu không phải con là huyết mạch duy nhất, thì con cũng sẽ không làm như vậy."

Lão thái gia gật đầu, nếu nói ra những lời như vậy, quả thật đúng là tính cách của Tô Nhiễm rồi.

"Vậy con định tính toán như thế nào?" Lão thái gia rất muốn nghe ý tưởng của Tô Nhiễm.

"Giáo huấn của gia đình đâu phải con chưa nhận qua, đại khái là muốn làm việc gì trong lòng con đã tính trước rồi, cái tuổi này của con hiển nhiên là không thích hợp đi học công phu rồi, nhưng mà không sao, cho phái nhiều người ở bên cạnh bảo vệ cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà con chỉ có một yêu cầu, không được đụng đến Tô Tố."

Lão thái gia tròng mắt bỗng sáng rực lên, "Đó là đương nhiên rồi, con

đồng ý tiếp nhận việc kinh doanh của Tô gia, ba đương nhiên mừng không hết."

"Như thế này đương nhiên là quá tốt rồi!"

Tô Nhiễm ở lại chỗ của lão thái gia hơn nửa ngày, sau khi ăn xong buổi cơm trưa ông ta mới rời khỏi viện của lão thái gia.

Đợi ông ta đi thật lâu, lão thái gia bèn quay sang nói với Tô Vi Túc, "Ngươi cảm thấy lời nói lúc nãy của Tô Nhiễm là thật hay là giả?"

Tô Vi Túc do dự một hồi lâu, không chần chờ mà nói, "Cái này...... con cũng không nhìn ra được."

Lão thái gia khẽ cười một tiếng.

Đâu chỉ là Tô Vi Túc nhìn không ra thôi đâu, ngay cả đến ông cũng không biết là lời nói của Tô Nhiễm là thật hay giả.

"Lão thái gia, bất kể thế nào, khi lão gia nói những lời như thế này, đều không phải dễ dàng gì."

Lão thái gia gật đầu, ông ta đương nhiên biết cái đạo lý này rồi.

Nếu như Tô Nhiễm thật tâm tiếp nhận việc kinh doanh của Tô gia, thì không có gì tốt hơn bằng, nếu giả sử là giả thì sao...... Lão thái gia cũng chưa từng suy xét đến vấn đề này, "Vi Túc, ta cảm thấy nên quan sát thêm, Tô Nhiễm đối với việc làm ăn của Tô gia có rất nhiều bài xích, chúng ta đều nhìn thấy hết rồi, năm đó không phải vì mẹ của Bạch Linh và mẹ của Tô Tố đã chết, tuy rằng nó không đề cập đến việc đó, nhưng trong lòng rất hận ta, hận ta đến chết, lại không thèm gọi ta là cha, hôm nay đột nhiên lại thay đổi tính tình......"

Không phải lão thái gia đa nghi, mà là động cơ của Tô Nhiễm khiến ông hoài nghi.

Còn nữa......

Lúc trước khi Bạch Linh còn sống thì vẫn cách này, uy hiếp Tô Nhiễm nói là nếu cho cô ta tiếp nhận quyền lợi của Tô gia, thì sẽ cho nó chết một cách thê thảm, nhưng mà Tô Nhiễm vẫn không có động thái gì muốn tiếp nhận việc kinh doanh của Tô gia hết.

Tô Vi Túc nhìn nét mặt hoài nghi của lão thái gia, không nhịn được thay thế Tô Nhiễm nói, "Lão thái gia, có lẽ lão gia là thật tâm, như cái tuổi này của lão gia, thì chắc chắn vì coi trọng tình thân huyết thống rồi, lúc trước Bạch Linh đã khiến cho lão gia rất thất vọng, cho nên lão gia mới mặc kệ không thèm hỏi han gì cô ấy, nhưng Tô Tố thì không như vậy, Tô Tố trong mắt ngài ấy chỉ là một a Đẩu bất tài đỡ bức tường cũng không nổi, nhưng mà về nhân sinh quan và giá trị quan thì gần giống với lão gia, lão gia rất thích con người lương thiện như thế này, bởi vậy...... Nói không chừng cũng là vì người con gái đó, nên đặc biệt đến đây, nói rõ cõi lòng với ngài đấy."

Tô Vi Túc cẩn thận nhìn vào sắc mặt của lão thái gia, "Nếu là như vậy, thì tại sao ngài lại còn hoài nghi lão gia, lão gia mà biết như thế, e rằng sẽ rất tổn thương......"

Lão thái gia nắm chặt ly trà trên tay, nét mặt trầm ngâm dựa vào chiếc ghế đại soái không nói một lời nào.

Tô Vi Túc thấy thế cũng trầm mặt xuống.

Qua hơn nửa ngày, lão thái gia mới cầm ly trà trên tay nốc cạn hết, ông ta"binh ——" một tiếng đặt ly trà trên tay lên bàn, sắc mặt kiên định nói, "Ngươi nói đúng, ta chỉ có một đứa con trai, nếu không tin

nó thì biết tin ai? Dù sao người kế thừa duy nhất cũng chỉ có Tô Nhiễm mà thôi!"

Tô Vi Túc sắc mặt như không ngoài dự kiến.

Nói không chừng, lão gia là sự uy hiếp duy nhất trong lòng của lão thái gia, cho nên, thường ngày mặc kệ lão gia làm càn như thế nào, vô lý ra sao, cuối cùng người thỏa hiệp vẫn là lão thái gia?

Tô Vi Túc cúi đầu xuống, "Vậy thì còn tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư bên đó thì sao......"

Đề cập đến hai đứa trẻ này, lão thái gia bỗng sực nhớ đến, "Đúng rồi, hôm nay Tô Nhiễm cả ngày ở đây, cũng không mang thức ăn đến cho hai đứa nhỏ, bây giờ cũng đã hơn nửa ngày rồi, tụi nó bị đói ra bộ dạng gì, mau cho người làm chuẩn bị thức ăn mang qua đó đi."

"Dạ!"

Tô Vi Túc nhanh chóng đi phân phó xuống, chưa tới hai mươi phút người làm đã bưng mâm cơm đi qua thông đạo phía sau giá sách.

Tô Vi Túc nói tiếp vấn đề lúc nãy, "Lão thái gia, ý kiến của lão gia thật sự rất rõ ràng, ông ta không muốn động đến Tô Tố, đương nhiên...... cũng không cho ngài đụng đến tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư, hiện tại lão gia cũng quyết định tiếp nhận việc kinh doanh rồi, như vậy tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư...... nên xử lý như thế nào?"

Lão thái gia lần nữa lại trong tâm trạng cân nhắc.

Ông ta nắm cái tay vịn của chiếc ghế đại soái, vẻ mặt không ngừng rối rắm.

Hai đứa nhỏ này rất thông minh, ông ta không nỡ thả ra, nhưng mà nếu không thả, ngộ nhỡ bị Tô Nhiễm biết được...... Tô Nhiễm có thể vì những người thân cận huyết thống này mà đồng ý tiếp nhận việc kinh doanh của Tô gia, thì sợ rằng cũng có thể vì chúng nó mà làm ra những việc điên rồ.

Thật chết tiệt!

Chỉ một câu nói của Tô Nhiễm có thể ép ông ta đi tới ngõ cụt.

Qua một hồi thật lâu, lão thái gia nghiến chặt răng, "Không được, không được mang hai đứa nhỏ đi!"

"Nếu ngộ nhỡ lão gia biết thì sao......"

"Vậy thì làm cách nào cho nó không biết!" Lão thái gia vẻ mặt kiên quyết, "Sự việc này cứ quyết định vậy đi, tuyệt đối không thể thả hai đứa nhỏ rời khỏi Tô gia được, Tô Nhiễm năm nay cũng bốn mươi tuổi rồi, nó cũng đã đồng ý tiếp nhận việc kinh doanh của Tô gia rồi, không sai, nhưng sau này đợi đến khi nó trăm tuổi, thì lại giao cho ai tiếp quản việc kinh doanh của Tô gia đây?"

Tô Vi Túc ngẫm nghĩ, bỗng nhiên im lặng.

"Nhưng mà...... Giấy không thể gói được lửa......"

"Vậy thì bọc được đến đâu thì hay đến đó vậy!" Lão thái gia từ trên ghế ngồi dậy, sắc mặt âm trầm, "Sự việc này quyết định như vậy đi, kêu những người trong viện này đều im miệng kín đáo, ai dám tiết lộ tin tức liên quan đến Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất, thì sẽ loạn côn đánh chết!"

Tô Vi Túc cả người rùng mình, đứng thẳng sống lưng cung kính hồi

đáp, "Dạ, tôi lập tức đi xuống căn dặn."

"Còn nữa...... đồ đạc và người cần chuẩn bị cho người kế thừa hãy chuẩn bị sẵn thật tốt cho ta, hãy cho những người trong viện huấn luyện Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất tốt, không để cho Tô Nhiễm phát hiện."

"Dạ được!"

Lão thái gia căn dặn xong, sắc mặt bỗng có chút thư giản.

Cũng là giờ phút này, nữ giúp việc mang cơm cho Cảnh Thụy và Tiểu Thất bước ra từ trong phòng tối, lão thái gia nhìn thấy nữ giúp việc, lập tức hỏi, "Tình trạng của hai đứa nhỏ đó sao rồi?"

"Đói bụng lắm rồi, lúc nô tỳ đi xuống thì thấy hai anh em đang dựa nhau nói chuyện."

Lão thái gia tròng mắt chợt lóe lên, mang theo Tô Vi Túc.

"Đi, đi xuống xem!"

Chương 668

Lúc Lão thái gia bước vào phòng của Cảnh Thụy vàTiểu Thất, thì hai đứa nhỏ đang ăn.

Tuy rằng đã hai buổi không ăn gì, nhưng dáng vẻ ăn cơm của hai đứa nhỏ vẫn không thấy nhếch nhác, đặc biệt là Cảnh Thụy, trong sự thông thả ung dung là sự tao nhã và cao quý, lão thái gia nhìn vào cảm thấy rất vừa ý.

Lão thái gia đưa mắt ra hiệu Tô Vi Túc, Tô Vi Túc lập tức mở cửa phòng ra.

Lão thái gia đi vào trong, cái phòng này bản chất là để giam những người không nghe lời, nên bên trong không có gì hết, lúc này trong phòng có thêm một chiếc giường, lại có hai tấm chăn, nhưng mà nhìn vẫn còn có vẻ rất là đơn sơ, vả lại quanh năm đều không có ánh sáng mặt trời, nên nền đất có chút ẩm ướt.

"Hôm nay hai đứa cháu có đói lắm không?"

Cảnh Thụy đã ăn no, từ từ hạ đôi đũa xuống, mặt ảm đạm nhìn lão thái gia, không nói câu nào.

Tiểu Thất thì hung hăng trợn mắt nhìn ông ta, cũng không nói gì.

Lão thái gia cười, "Các cháu nghĩ ta cố tình không cho các cháu ăn cơm, và cố tình để các cháu nhịn đói sao?"

Không sai!

Cảnh Thụy vàTiểu Thất quả thật đã nghĩ như vậy!

"Ha ha, hai đứa nhóc này quả thật có ý nghĩ như vậy." Lão thái gia ngồi ở mép giường, nhìn hai đứa nhỏ mỉm cười, dung mạo của hai đứa nhỏ này quả thật không thể tìm được điểm nào giống với người của Tô gia hết, nhưng mà không biết tại sao lão thái gia càng nhìn càng cảm thấy thích thú.

Nhìn thấy hai đứa nhỏ ăn đến sạch hết cơm, lão thái gia mới mở miệng nói, "Các cháu luôn muốn biết ta tại sao lại bắt các cháu có đúng không?"

Cảnh Thụy nhất thời ngẩng đầu lên nhìn lão thái gia.

Lão thái gia hé miệng cười, "Hôm nay cũng là thời khắc để nói cho các cháu biết rồi, các cháu họ Tô đúng không, ta cũng họ Tô, có điều đúng lúc...... Ta là ông cố ngoại của hai đứa các cháu!"

Nét mặt của Cảnh Thụy vàTiểu Thất không có chút gì là kinh ngạc!

Qua hơn nửa ngày, Tiểu Thất mới nuốt nước bọt gặng hỏi, "Ông là ba của Tô Đại Khuê?"

Tô Đại Khuê?

Lão thái gia là biết người đó, nhưng nhắc tới Tô Đại Khuê, ông ta trở nên chán ghét, "Ta làm sao mà là cha của người đó được! Các cháu đoán mò mò à, Tô Đại Khuê không phải là cha ruột của mẹ các cháu,mà là con trai của ta mới là cha ruột của mẹ các cháu, nên ta là ông cố ngoại của các cháu!"

Cảnh Thụy và Tiểu Thất quay sang nhìn nhau, ánh mắt có chút hoài

nghi.

"Nếu như ông là ông cố ngoại của các cháu, thì tại sao ông lại muốn bắt chúng cháu?"

"Đương nhiên là có nguyên nhân rồi!" Lão thái gia cười ha ha nói, "Tô gia chúng ta, công việc kinh doanh thật sự rất lớn, nhưng mà cho đến giờ vẫn chưa có người kế thừa, nên ta mới bắt hai đứa các cháu đến đây, là muốn đào tạo hai đứa các cháu thành người kế thừa. Đúng rồi, các cháu nhìn thấy tòa nhà của Tô gia rồi chứ, không chỉ vậy thôi, Tô gia rất nhiều tiền, chỉ cần một trong hai đứa các cháu tiếp nhận công việc kinh doanh của Tô gia không những sau này tiền xài không hết, lại còn có vô số người nghe lời chỉ bảo của hai cháu các cháu nói gì họ cũng làm theo, thế nào, có đủ oai phong không?"

Những lời nói của lão thái gia nghe thật hấp dẫn và mê hoặc.

Cảnh Thụy lại đưa ra chất vấn, "Đừng lừa gạt chúng tôi!"

"Hả?"

"Nếu thực sự có chuyện tốt như vậy thì ông đã trực tiếp tìm Daddy và Mami của tôi thương lượng rồi, tại sao lại bắt rồi và Tiểu Thất đến đây, thì hiển nhiên Daddy và Mami của tôi không đồng ý tôi và Tiểu Thất làm người kế thừa của ông đâu, Daddy và Mami sẽ không bao giờ hại tôi và Tiểu Thất cả, bởi vậy cái việc kinh doanh này của ông thật sự không đơn giản như những gì ông đã nói. Huống hồ gì......"

Lão gia tử vẻ mặt đầy tán thưởng, "Huống hồ cái gì?"

Cảnh Thụy hừ lạnh một tiếng không nói gì, Tiểu Thất nói lời tiếp theo sau anh trai, "Huống chi gia đình chúng cháu không phải là thiếu tiền, lúc cháu và anh trai ở trong nhà tiền xài cũng không hết, lại còn có vô

số người nghe lời chúng cháu...... Gia đình chúng cháu rất là dân chủ, nếu làm đúng thì đương nhiên nghe theo, còn nếu làm sai thì chẳng lẽ cũng nghe theo luôn sao?"

"Đương nhiên!"

Tiểu Thất nhìn lão thái gia một cách khinh bỉ, "Như vậy càng không được, Mami của chúng cháu đã dạy chúng cháu, không phải vì muốn bản thân tốt hơn người khác, mà xem thường hoặc khi dễ người khác!"

Lại là Tô Tố!

Đúng là âm hồn không tiêu tan!

Lão thái gia nhất thời không nói gì cả, bản thân đỡ không nổi bức tường bèn buông xuôi, vậy mà cũng mang tư tưởng không ra gì đi giáo dục hai đứa nhỏ à!

Quả thật là phí của trời mà!

"Nên bởi vậy......" Lão thái gia tiếp tục hỏi.

"Bởi vậy cháu và anh trai sẽ không nghe lời của ông đâu, nếu ông thật sự là ông cố ngoại của chúng cháu, thì ông nhanh chóng thả cháu và anh trai trở về với Mami của chúng cháu đi, hình như ông cũng là gia gia của Mami cháu mà, nói như thế nào cũng không thể hại chúng cháu cốt nhục chia lìa chứ!"

Cảnh Thụy giật nhẹ tay của Tiểu Thất, "Tiểu Thất, đừng nói nữa!"

Nếu lão đầu chịu buông tha bọn họ dễ dàng, thì đã không tốn công sức bắt hai đứa đến đây.

Cảnh Thụy vàTiểu Thất hai người tâm linh tương thông, chỉ cần ánh mắt của Cảnh Thụy liếc nhìn thì Tiểu Thất đã biết anh trai muốn gì, bởi vậy nên bĩu môi không nói gì nữa.

"Cho nên...... hai đứa các cháu kiên quyết không chịu làm người kế thừa của ta đúng không?"

"Ông nên bỏ cuộc đi!"

Lão thái gia nhắm mắt lại, ánh mắt trổi dậy một sự nguy hiểm.

Cảnh Thụy thấy thế, dang hai cánh tay ra đẩy Tiểu Thất ra phía sau lưng, vẻ mặt tỏ vẻ cảnh giác, nhìn lão thái gia, "Ông muốn làm gì?"

"Quả nhiên các người rượu mời không uống, thì ta sẽ cho các ngươi uống rượu phạt vậy!"

Lão thái gia vốn nghĩ rằng, hai đứa nhỏ này vừa bước qua tám tuổi, nếu có thể dụ dỗ hai đứa nhỏ phối hợp sự giáo huấn của ông ta, đó thật sự là tốt không còn gì bằng, không ngờ hai đứa nhỏ thật sự khó lừa được, nếu như vậy...... thì ông ta không phí lời nữa.

Lão thái gia từtrên giường đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Cảnh Thụy vàTiểu Thất, đột nhiên bật cười nham nhở.

"Yên tâm, ta sẽ có cách khiến hai đứa đồng ý làm người kế thừa của ta!"

Cảnh Thụy và Tiểu Thấtnhư cảm thấy lạnh sóng lưng, mập mờ như có một dự cảm không tốt!

"Vi Túc, lúc nãy những thứ ta cần chuẩn bị, nhanh chóng cho người

mang qua đây!"

"Dạ!"

Lão thái gia hừ lạnh một tiếng, vốn không muốn dùng đến thủ đoạn tàn nhẫn này, nhưng nếu hai đứa nhỏ này không muốn ăn mềm thì ta sẽ cho chúng nó thử vị cứng vậy!

Lão thái gia rời khỏi phòng, Tô Vi Túc khóa cửa lại.

Nhìn thấy hai đứa nhỏ trên mặt che giấu không được sự kinh hoàng, lão thái gia cười lạnh một tiếng, "Hôm nay ta để cho hai đứa sảng khoái một ngày vậy, ngày mai, chúng ta sẽ không nói chuyện yên ắng giống như hôm nay vậy đâu, hai đứa, hãy chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhé."

Lão thái gia mang theo Tô Vi Túc rời khỏi thông đạo.

Nghe tiếng bước chân rời đi xa, Tiểu Thất mới nơm nớp lo sợ nắm lấy vạt áo Cảnh Thụy, "Anh trai...... Hắn ta muốn đối phó với chúng ta ra sao?"

Cảnh Thụy cũng không biết nữa......

Nhưng nhìn tướng tàn nhẫn của Tô lão đầu, thật hiển nhiên, là đang chờ đợi cậu ta và Tiểu Thất, tuyệt đối không có chuyện gì tốt lành.

Ngày mai......

"Anh trai......"

"Đừng sợ, có anh trai đây!"

Chương 669

Bên kia.

Tô Nhiễm đã về đến viện của mình, lúc đó trời cũng đã tối rồi, bèn hỏi A Trung tình hình bên viện của lão thái gia, A Trung lại nói, "Lão thái gia không có động tịnh gì hết."

Sắc mặt của Tô Nhiễm trở nên buồn rầu.

Thật đáng chết mà!

Ông ta hành động như vậy với lão thái gia là vì tình cảm và đạo nghĩa, vì muốn lão thái gia thả Cảnh Thụy và Tiểu Thất, nên đã qua bên đó hết nửa ngày, phía bên viện của nhà cũ không có động tịnh gì, đây rõ ràng ngoài miệng là lão thái gia đồng ý với ông ta nhưng trên thực tế hiển nhiên ông ta đã tính sẵn trước sẽ hoạt động bí mật!

Tô Nhiễm phiền não đến nổi làm ngã ly trà.

A Trung nhất thời không dám nói gì, lúc nãy tính khí của lão gia còn tốt lắm mà, đặc biệt là rất thông cảm cho hạ nhân, và rất ít khi nào nổi giận trước mặt hạ nhân!

"Lão gia......"

"Tiếp tục theo dõi cho ta!" Tô nhiễm nghiến răng, "A Trung, ngươi với những người trong viện của lão thái gia có quen biết gì không?"

"Lão gia ý của lão gia là....."

"Không sai, cứ thủ ở bên ngoài viện cho ta đến khi nào nhận được tin tức, nếu như vậy căn bản không được, chúng ta nên đánh động bọn chúng mới được."

Cảnh Thụy vàTiểu Thất chắc chắn là đã bị lão thái gia nhốt lại rồi, điểm này không thể nghi ngờ, nhưng mà bên trong viện của lão thái gia đều là thân tính của ông ta, nếu muốn vào trong viện dò thám tin tức, quả thật là khó như lên trời vậy, nhưng mà đối lập lại, thì càng thân tính thì lão thái gia lại càng không có cảnh giác, nếu như bọn họ có một tai mắt trong viện của lão thái gia, chuyện đó đương nhiên là quá tốt rồi.

A Trung vẻ mặt chua xót, "Lão gia, ngài cũng biết, những người trong viện của lão thái gia toàn bộ đều là những người được chọn lựa rất tinh tế mà ra, vả lại không bao giờ giao hảo tốt với những người trong viện khác, tôi tuy rằng nhận biết được những người trong viện của họ, nhưng cũng không thể thân thiết đến nổi làm cho họ phản bội lại lão thái gia được."

Thủ đoạn của Lão thái gia thì ai cũng biết hết rồi.

Có tiếng là rất tàn bạo!

Nhưng chỉ cần ở trong viện của ông ta mà suy nghĩ lệch lạc đi, chỉ cần bị phát hiện, dù chỉ là một việc nhỏ thôi, cũng quyết không nhân nhượng! Về phần trừng phạt...... nhẹ thì chừa lại nửa cái mạng, nếu nặng thì trực tiếp cho tất cả những người ở trong đó loạn côn đánh đập chết, ở trước mặt mọi người đem phương pháp tàn nhẫn để giết chết, chỉ cần vài lần như vậy thì những người trong viện sẽ không có ai dám có suy nghĩ lệch lạc!

Tô Nhiễm trầm mặc xuống.

Ông ta đương nhiên là hiểu A Trung nói có lý.

Nếu mà dễ dàng như thế thì có thể sắp xếp nội ứng thâm nhập vào trong, ông ta cũng không cần đợi đến bây giờ.

"A, đúng rồi!" A Trung đột nhiên kinh ngạc hô lên một tiếng.

"Cái gì?"

"Lão gia, tôi bỗng nhiên suy nghĩ ra một việc, có thể là một cánh cửa đột phá!"

Tô Nhiễm lập tức truy vấn, "Sự tình thế nào, nói mau!"

"Chuyện là thế này, hai ngày trước tôi nghe nói trong viện của lão thái gia có một nữ người làm, là cái người được lão thái gia sắp xếp chỉ chuẩn bị thức ăn cho lão thái gia mà thôi, nói mẹ của cô ta đột nhiên phát hiện bị nhiễm trùng đường tiểu, hiện tại không thể đổi thận được, đó là chắc chắn sẽ không còn mạng rồi, vả lại tôi có nghe nói Tiểu Mai là con gái duy nhất trong nhà, ba của cô ấy đã qua đời rất sớm, là mẹ của cô ấy một mình nuôi cô ấy, từ nhỏ hai mẹ con đã nương tựa vào nhau mà sống, hai mẹ con có tình cảm đặc biệt rất tốt!"

Tròng mắt Tô Nhiễm như sáng rực lên, "Ngươi làm sao biết được chuyện này thế?"

"Trong thời gian này tôi đã quen với người canh cửa trong viện của lão thái gia, vô tình nghe được bọn họ nói vậy, nghe nói Tiểu Mai bây giờ đang vay tiền khắp nơi để chuẩn bị cho mẹ cô ta làm phẫu thuật!"

"Tốt tốt tốt, đây là một cơ hội rất tốt!"

Tô Nhiễm nhớ ra Tiểu Mai, tuy rằng cô nương nhỏ này chỉ mới hai mươi tuổi đời, nhưng mà đã làm việc ở trong Tô gia được mười năm rồi, vì tính tình cũng lanh lợi, nên được điều qua bên cạnh lão thái gia để chăm sóc, đã bao nhiêu năm cô ta không phạm sự cố gì.

Nếu như có một nội ứng như vậy, thì thật sự quá tốt rồi!

"A Trung, ngươi có thể liên hệ với Tiểu Mai được không?"

"Dạ có thể! Mỗi ngày Tiểu Mai tan ca đều đến bệnh viện thăm mẹ, chỉ cần chúng ta thủ ở bệnh viện, thì có thể tìm được cô ấy!"

"Tốt lắm, đem địa chỉ của mẹ cô ta đưa cho ta."

"Lão gia, ngài muốn tự đi à......"

"Đúng vậy, để ta tự đi, như vậy mới có sức thuyết phục hơn!"

......

Ngày hôm sau!

Lúc sáng sớm, Tô Vi Túc đã chuẩn bị xong các thứ cần thiết rồi!

"Lão thái gia, mọi sự đã chuẩn bị xong."

"Tốt lắm!" Lão thái gia gật đầu, "Mang những thứ đó đi theo ta!"

Hai người hầu mang theo chiếc rương kính chừng ba mét vuông,trên chiếc rương bằng kính đó phủ tấm vải lụa cũng không biết bên trong có cái gì, còn có một người hầu đang nắm tay một đứa bé trai ốm yếu, toàn thân đứa bé trai dính đầy máu, nó đã không còn hơi sức để

vật lộn nữa, đang bị kéo lê tiến về phía trước.

Rất nhanh tiến vào mật thất.

Hai người hầu nam buông cái rương xuống, còn một người khác thì mang bé trai quăng xuống đất, sau đó vài người cung kính đứng ngay phía sau lưng của lão thái gia.

Tô Vi Túc đem chiếc ghế nhỏ đến cho lão thái gia ngồi, sau đó tiến về phía sau lưng lão thái gia rồi đứng bên cạnh lão.

Trong phòng Cảnh Thụy và Tiểu Thất nhìn thấy dáng điệu này, toàn thân căng thẳng lên.

Ánh mắt của Cảnh Thụy nhìn vào chiếc rương, rồi nhìn cậu bé, lại lướt nhìn về phía cậu bé rồi chuyển sang nhìn trên người của lão thái gia, "Các người muốn làm gì?"

Lão thái gia không thèm nhìn, rồi nháy mắt với Tô Vi Túc.

Tô Vi Túc từ trong tay áo lấy ra một chiếc dao găm, dưới ánh sáng băng giá của ngọn đèn, chiếc dao găm phản chiếu lại những cái lạnh dày đặc.

Cảnh Thụy liền quay sang bảo vệ Tiểu Thất!

"Ngươi muốn làm gì?"

Tô Vi Túc không nói gì, tùy tay đem dao găm quăng xuống chân Cảnh Thụy!

"Bốp ——"

Dao găm rớt trên nền xi măng, phát ra tiếng vang chói tai.

Cảnh Thụy bảo vệ Tiểu Thất lùi ra sau hai bước, nhìn vào bên chân chiếc dao găm, tâm trạng hoảng hốt bất định nhìn mọi người.

Tô Vi Túc quay sang nhìn lão thái gia, thấy ông ta gật đầu, anh ta không vội không chậm chỉ vào cậu bé đang nằm sấp dưới mặt đất, "Tiểu thiếu gia, nhiệm vụ của ngày hôm nay, chính là dùng chiếc dao găm trên mặt đất đâm thủng vào cổ của cậu bé này!"

Đồng tử của Cảnh Thụy đột nhiên co rụt lại!

Muốn cậu ta giết người à!

Cậu ta nhìn vào cậu bé đang nằm dưới đất, cậu bé tuy rằng đang trọng thương không thể động đậy, nhưng mà nhìn vào thần thái của cậu bé như đang khẩn cầu, Cảnh Thụy liều mạng lắc đầu, "Các người điên rồi à! Đó là người, là một người sống! Sao có thể làm như vậy được!"

"Tiểu thiếu gia, nếu như bây giờ ngài động thủ, thì xem như không có chuyện gì xảy ra, nếu như ngài không động thủ thì......"

Tô Vi Túc nháy mắt với mấy người hầu, một trong số những người hầu đi đến trước chiếc rương, dang tay mở tấm vải lụa đang che phủ lên trên!

"A ——"

Tiểu Thất đột nhiên sợ hãi hét lên một tiếng, thân thể Cảnh Thụy cũng co rúm lại.

Vải lụa được kéo ra, thì chiếc rương bằng kính trong suốt vài mét

vuông chứa đầy mười mấy con rắn, toàn là những con rắn đang sống, con nào con nấy đều to bằng hai ngón tay cộng lại, ít nhất cũng dài nửa mét. Những con rắn ở trong chiếc rương không ngừng bò qua bò lại, ngẫu nhiên lè chiếc lưỡi rắn ra, trông thật là khủng khiếp.

Tô Vi Túc nhìn hai đứa trẻ kinh sợ đến nổi mặt không có chút máu, không khỏi nhắc nhở Cảnh Thụy.

"Tiểu thiếu gia, nếu như ngài hôm nay không động thủ với cậu bé này, vậy thì…… tiểu tiểu thư sẽ bị nhét vào cái rương kính đấy!"

Chương 670

“Không muốn!”

Thân thể Tiểu Thất bất giác run lên, nắm chặt lấy quần áo Cảnh Thụy, sắc mặt trắng bệch.

Cảnh Thụy ôm lấy Tiểu Thất lùi về sau hai bước, anh ấy nhìn vào cái phòng kính, lúc này mới phát hiện bên trong có một cái hang hình tròn chỉ vừa đủ cho con nít đi vào, cái hang đó căn bản không vừa với người lớn, giống như là......

Giống như là cố tình đặt làm riêng cho hai người họ vậy.

Cảnh Thụy nhìn những con rắn xanh xanh đỏ đỏ trong phòng kính, không ngừng lắc đầu.

“Không! Không ai có thể làm vậy với Tiểu Thất!”

Tô Vi Túc vẫn cười như cũ, “Chỉ cần tiểu thiếu gia giết chết cậu nhóc này, thì tiểu tiểu thư sẽ có thể phòng tránh được chuyện này.”

Cảnh Thụy kéo Tiểu Thất lui tới góc tường, đã không còn đường lui nữa.

“Không! Tôi không muốn giết người!”

Cậu từ nhỏ đã sống trong hòa bình, kêu cậu giết người là chuyện không thể nào.

“Vậy đành ủy khuất tiểu tiểu thư ở cùng với mấy con rắn kia rồi.”, Tô Vi Túc nháy mắt ra hiệu, hai người hầu đi về phía Cảnh Thụy và Tiểu Thất, nhưng chỉ muốn bắt Tiểu Thất. Tiểu Thất bị dọa đến mặt mày trắng bệch, khóc gào lên, “Không, tôi không muốn!”

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé 8 tuổi, cho dù bình thường bình tĩnh như thế nào thì trong tình huống này cũng không thể vững vàng được nữa, Cảnh Thụy cố gắng bảo vệ Tiểu Thất, “Các người không được qua đây, không cho phép mấy người làm hại Tiểu Thất.”

Hai người hầu căn bản không hề nghe lời Cảnh Thụy, tiếp tục đi về phía họ.

Tô Vi Túc cười haha, “Tiểu thiếu gia yên tâm, mặc dù trong cái rương này toàn rắn độc, nhưng đều bị nhổ răng hết rồi, cho dù tiểu tiểu thư có bị cắn cũng không mất mạng được đâu”.

Như vậy cũng rất đáng sợ rồi!

Hai người hầu đến gần Cảnh Thụy và Tiểu Thất, đưa tay muốn bắt Tiểu Thất đem đi.

Tiểu Thất gào thét khóc rất lớn, “Anh ơi, anh ơi em sợ lắm!”

“Không cho các người đụng vào Tiểu Thất!”

Cảnh Thụy như biến thành một con thú nhỏ đang phát điên, dùng hết sức cắn mạnh vào tay của người hầu đang đưa tới định bắt Tiểu Thất, cậu cắn rất mạnh, như muốn xé thịt ra khỏi cánh tay của hắn, người hầu không phòng bị nên bị cắn rất đau, liền hất tay đẩy Cảnh Thụy ra.

Cảnh Thụy đập mạnh vào tường, rồi từ trên tường ngã xuống đất,

đau đến nỗi trước mắt chỉ còn một mảng đen, đến hô hấp cũng khó khăn.

Sắc mặt của lão thái gia thay đổi.

Tô Vi Túc nhanh chóng đi lên phía trước, dùng hết sức nắm lấy cánh tay của kẻ người hầu, vặn một cái rất mạnh.

“Răng rắc ——“

“A ——“

Cánh tay của người hầu nam bị Tô Vi Túc bẻ gãy, nhìn cánh tay bị bẻ đến cong queo của tên người hầu, Tô Vi Túc hừ lạnh một tiếng, “Quên mất lão thái gia dặn dò như thế nào rồi sao? Ai dám làm tổn hại đến tiểu thiếu gia sẽ phải trả giá gấp 10 lần!”

Người hầu bị bẻ gãy tay, đau đến đầu toát hết mồ hôi cũng không dám lên tiếng.

“Anh ơi, anh sao rồi?” Tiểu Thất chạy đến bên cạnh Cảnh Thụy, trên mặt đều là nước mắt, nắm lấy tay Tiểu Thất kéo anh ấy dậy, “Anh có đau không?”

“Không……không đau!”

“Anh nói dối!”

Tiểu Thất nghe rất rõ ràng, khi nãy anh bị va vào tường tiếng rất lớn, ngay cả người nhìn cũng cảm thấy đau không tả nổi!

Cảnh Thụy cắn răng đứng dậy, lại tiếp tục bảo vệ Tiểu Thất đang đứng phía sau.

“Các người muốn làm hại em của tôi thì trước hết phải bước qua xác của tôi đã!”

Mắt của Tô Vi Túc lóe lên, cuối cùng hắn cũng hiểu ra, tại sao lão thái gia đã chọn tiểu thiếu gia làm người thừa kế nhưng còn bắt theo tiểu tiểu thư tới đây, hai người bọn họ là anh em sinh đôi, tình cảm sâu đậm, dùng tiểu tiểu thư để uy hiếp tiểu thiếu gia, quả là kế hay.

“Tiểu thiếu gia, cậu đừng chống cự vô ích nữa, vô dụng thôi! Chỉ cần cậu giết thằng nhóc này, thì tiểu tiểu thư không cần phải chịu khổ nữa.”

Cảnh Thụy cắn răng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm những người ở trong phòng

Cậu biết, hôm nay chỉ mới là bắt đầu!

Nếu như hôm nay anh giết cậu nhóc ở trên sàn kia, thì sau này…… bọn họ cũng sẽ dùng thủ đoạn giống vậy, đem Tiểu Thất ra uy hiếp cậu làm những việc mà cậu không muốn.

“Tôi...... Không!”

Tô Vi Túc nhún nhún vai, mặt biểu lộ sự bất đắc dĩ, “Vậy đành phải đắc tội rồi!”

Tên người hầu bị thương lui ra sau, lại có hai người hầu khác tiếp tục tiến lại gần, hai người hầu lần này thông minh, một người đối phó với Cảnh Thụy, một người đem Tiểu Thất bắt đi, hai đứa nhóc đâu thể là đối thủ của người trưởng thành như những tên này, Cảnh Thụy bị khống chế nên không thể bảo vệ cho Tiểu Thất, mặc cho Tiểu Thất gào khóc giãy giụa vẫn bị bắt đi mất.

“Mấy người thả em gái tôi ra!”

Lão thái gia nhìn hai anh em họ tình cảm sâu đậm cũng không hề có chút phản ứng gì, Tô Vi Túc thấy vậy liền cười nói, “Tiểu thiếu gia, ai kêu cậu không chịu giết người, cho nên……chỉ có thể để tiểu tiểu thư phải chịu khổ rồi.”

Nói đến đây, hắn nháy mắt, tên người hầu bắt lấy Tiểu Thất đang không ngừng giãy giụa đem đến phòng kính kế bên, mở cửa hang hình tròn ra.

“Tôi không muốn —— Tôi không muốn!”

Tiểu Thất đã sợ đến toàn thân run rẩy, bị tên người hầu đưa lên cao, hai chân đã đưa vào miệng hang.

Cô cố hết sức co chân lại, nhìn xuống thì thấy vô số con rắn đang vươn cao cổ, bò từ dưới lên, không ngừng thè lưỡi ra, chỉ còn vài centimet là chạm vào cô,.

“Anh ơi, anh mau cứu em!” Tiểu Thất gào khóc như muốn sụp đổ.

Cô chưa từng phải trải qua chuyện nào kinh khủng như vậy, “Daddy, daddy, mami cứu con, Tiểu Thất sợ lắm, Tiểu Thất sợ lắm ——“

“Tiểu Thất ——“

Tô Vi Túc nhìn thấy Cảnh Thụy đang mặt đầy hoang mang, cười ha hả mà nói, “Tiểu thiếu gia, cậu còn 3 giây để suy nghĩ. Sau 3 giây mà cậu vẫn còn chưa ra tay, vậy thì tôi chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với cậu.”

Người hầu buông Cảnh Thụy ra, mặt của Cảnh Thụy cũng chỉ toàn là nước mắt.

Cậu hận mình tại sao không thể trở nên mạnh hơn, nếu cậu đủ mạnh thì sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay.

“Ba ——“

Tim của Cảnh Thụy như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Hai ——“

Cảnh Thụy nhìn Tiểu Thất bằng ánh mắt sợ hãi, rồi lại nhìn xuống mười mấy con rắn đang chầu trực bên dưới, anh không dám tưởng tượng nếu Tiểu Thất bị ném xuống đó, bị mười mấy con rắn cuốn lấy, dù cho răng độc đã bị nhổ bỏ, cũng sẽ để lại chấn thương tâm lý vô cùng kinh khủng cho Tiểu Thất.

“Một!”

“Các người dừng tay, tôi làm tôi làm!”

Tô Vi Túc cùng lão thái gia nhìn nhau, trong mắt không hề biểu hiện sự ngạc nhiên, họ sớm đã biết Cảnh Thụy sẽ đưa ra lựa chọn này, mà Cảnh Thụy cũng đã đoán đúng, hôm nay giết cậu nhóc này chỉ là bước đầu tiên trong đợt huấn luyện.

Tiếp theo……chỉ có thể chờ cậu quen với việc giết người, mới có thể huấn luyện tiếp.

“Trước hết các người phải thả Tiểu Thất ra trước.”

Lão thái gia nháy mắt, tên người hầu liền thả Tiểu Thất xuống đất, cô

lăn lốc trên mặt đất, cố gắng tránh xa cái phòng kính, co người run rẩy trong góc phòng.

Thấy vậy, ánh mắt Cảnh Thụy hiện lên sự tàn độc.

Cậu cúi thấp đầu, đi đến giữa căn phòng, nhặt cây dao găm ở dưới đất lên, từ từ đi về phía cậu nhóc.

Chương 671

Cảnh Thụy run rẩy cầm dao găm trong tay.

Chỉ vài bước ngắn ngủn mà khó khăn như đi trên đống lửa, mặc dù Cảnh Thụy đã cố tình đi chậm nhưng vẫn rất nhanh đã tới chỗ cậu nhóc nhỏ, cậu nhóc đã chứng kiến hết mọi chuyện, giờ trước mắt chỉ còn là sự tuyệt vọng.

“Xin lỗi ——“

Cậu nhóc đờ đẫn nhắm mắt lại.

“A ——“

“Cảnh Thụy nhắm mắt hét lên một tiếng, dùng sức đâm xuống.”

Nhưng trong lúc dùng sức đâm xuống, con dao trong tay Cảnh Thụy đột nhiên chuyển hướng nhắm vào tim của lão thái gia đang ngồi trên ghế!

Cậu không muốn giết đứa trẻ vô tội này!

Thế nhưng……lúc này cậu lại rất muốn, rất muốn giết chết lão già đã gây ra toàn bộ những chuyện ác này!

Trong lòng Cảnh Thụy đang đầy oán hận, ông ta dựa vào cái gì mà làm vậy với cậu và Tiểu Thất!

Trong đầu Cảnh Thụy chỉ toàn ý nghĩ muốn giết chết Tô lão đầu.

Thế nhưng ——

Tô lão đầu dễ gì để anh ấy thành công, ngay lúc Cảnh Thụy cầm dao lao tới, ánh mắt của ông ta chợt lóe lên, vẫn ngồi yên trên ghế, động cũng không thèm động lấy một chút, lúc Cảnh Thụy sắp lao tới đã bị Tô Vi Túc khống chế lại. Tô Vi Túc nhanh như cắt nắm lấy cổ áo Cảnh Thụy, dùng sức đánh vào tay, con dao trong tay cậu liền rớt xuống đất.

"A —— Tôi muốn giết chết mấy người, bọn xấu các người!"

Lão thái gia thở dài, "Thật đúng là một đứa bé không biết nghe lời, nếu con đã không nghe lời như vậy, ta không cho con một chút trừng phạt chắc con sẽ không nhớ được giáo huấn ngày hôm nay!"

Lão thái gia hướng về phía Tô Vi Túc gật gật đầu, "Trực tiếp đem Tiểu Thất quăng vào phòng kính, không đủ 10 phút cũng không được thả ra!"

"Dạ!"

Tiểu Thất hoảng sợ nhìn Tô Vi Túc.

Bản thân Tô Vi Túc cũng có cháu trai, đã già rồi mới có cháu bồng, cũng cỡ tuổi Cảnh Thụy và Tiểu Thất, ông nhìn Tiểu Thất có chút không nỡ ra tay, nhưng vẫn tiến tới nắm lấy cổ áo Tiểu Thất, nhấc cả người Tiểu Thất lên.

Toàn thân Tiểu Thất phát run, đến khóc cũng không còn sức lực.

"Các ngươi không được đụng đến em gái tôi, tôi sẽ giết hết mấy người, đợi đến khi tôi đủ năng lực, tôi nhất định giết hết mấy người!"

Lão thái gia cười haha, “Vậy đợi đến khi con có đủ năng lực rồi nói tiếp.”

Tô Vi Túc thấy lão thái gia không hề có ý định thay đổi chủ ý, chuẩn bị đem Tiểu Thất ném vài phòng kính.

Thời điểm vô cùng nguy kịch.

Cửa phòng tối đột nhiên mở ra, nữ người hầu Tiểu Mai hớt hải chạy vào, “Lão thái gia, không hay rồi không hay rồi, lão gia tới rồi, bây giờ đang ở trong sân chờ người, nói là có chuyện liên quan tới sinh tử phải bàn với người!”

Động tác của Tô Vi Túc khựng lại một chút.

Lão thái gia chau mày, “Có nói với nó ta không ở trong sân không?”

“Nói rồi ạ!". Tiểu Mai thở hổn hển nói, “Lão gia có nói, ông ấy một mực cho người canh chừng bên đây, không hề thấy lão thái gia đi ra ngoài, khẳng định người vẫn còn ở trong sân.”

Lão thái gia hừ nhẹ một tiếng, “Vẫn còn giỏi lắm, còn biết cho người canh chừng ta.”

Tô Vi Túc bên kìa không biết phải như thế nào, ném cũng không được mà không ném cũng không xong, “Lão thái gia?”

“Bỏ đi, xem như nể mặt Tô Nhiễm tha cho chúng một lần, chúng ta mau ra ngoài, xem xem rốt cuộc Tô Nhiễm có chuyện sinh tử gì kiếm chúng ta bàn bạc!”

“Dạ!”

Tô Vi Túc thở phào, nhẹ nhàng thả Tiểu Thất xuống đất.

Tinh thần của Tiểu Thất đã căng đến cực hạn, vừa được thả xuống, trước mắt chỉ là một mảng màu đen, ngất xỉu trên mặt đất.

“Tiểu Thất!”

Lão thái gia cũng đứng lên, “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Thất là công cụ để ông ta đối phó với Cảnh Thụy, ông ta cũng không muốn Tiểu Thất xảy ra chuyện gì.

Tô vì túc ngồi xổm xuống kiểm tra, “Chỉ là bị dọa sợ nên ngất mất thôi, không có gì đáng lo, rất nhanh sẽ tỉnh lại.”

Lão thái gia thở phào.

Lão thái gia hỏi Tiểu Mai, “Lão gia đang ở đâu?”

“Bị chặn lại ở trước sân, không cho đi vào phòng.”

“Ưm, rất tốt!”

Nếu Tô Nhiễm đi vào phòng, ông ta thì dùng cơ quan trong phòng để đi ra ngoài, vậy chẳng phải cho hắn biết trong phòng ông ta có đường đi bí mật hay sao.

Lão thái gia đứng dậy, “Đi thôi, hôm nay tới đây thôi.”

“Dạ!”

Lão thái gia với Tô Vi Túc đi phía trước, mấy người hầu đem theo

cậu nhóc bị thương đi theo sau.

Cảnh Thụy nhanh chóng đi đến bên Tiểu Thất, dùng tay đỡ Tiểu Thất dậy, đánh đánh vào mặt cô, “Tiểu Thất em tỉnh lại đi, Tiểu Thất?”

Tiểu Thất không hề tỉnh lại.

Cảnh Thụy cắn răng, dùng hết sức bế Tiểu Thất lên giường. Vừa đặt Tiểu Thất xuống giường, dù đang hôn mê, nhưng trên mặt của cô đầy sự hoang mang sợ sệt, lông mày không ngừng nhăn nhó.

“Tiểu Thất......”

“Rắn —— Rất nhiều rắn ——Daddy mami —— Anh, mau cứu em.”

“Không sao không sao rồi.” Cảnh Thụy nắm lấy tay Tiểu Thất, chỉ cảm thấy tay Tiểu Thất lạnh buốt, anh ôn nhu an ủi, “Tiểu Thất, đã không sao rồi, không còn nguy hiểm nữa, em mau tỉnh lại đi.”

Tiểu Thất ngất không tới 10 phút liền tỉnh lại.

Vừa tỉnh dậy nhìn thấy Cảnh Thụy, mọi chuyện vừa xảy ra đều ùa về trong đầu, cô từ trên giường ngồi dậy, ôm lấy Cảnh Thụy khóc òa lên, “Anh ơi, em còn sợ lắm, ông già đó thật tàn nhẫn, tại sao daddy với mami không tới cứu chúng ta, Tiểu Thất muốn gặp họ......”

Ngay cả nói chuyện Cảnh Thụy cũng không dám lớn tiếng, sợ sẽ dọa phải Tiểu Thất, chỉ nhẹ giọng an ủi “Đừng sợ, Tiểu Thất đừng sợ, có anh ở đây, anh nhất định sẽ bảo vệ Tiểu Thất, chắc là daddy với mami đang nghĩ cách cứu mình đó, rất nhanh mình sẽ có thể rời khỏi nơi quỷ quái này.”

“Thật không?”

“Thật! Anh bảo đảm với em!”

......

Mà lúc này, Tô Nhiễm ở ngoài phòng đã toàn thân đầy mồ hôi lạnh, chỉ đến khi nhìn thấy mặt của Tiểu Mai, hắn mới bình tĩnh trở lại.

“Lão già, lão gia tử kêu người vào.”

Tô Nhiễm sải bước đi vào phòng.

Lão thái gia cũng như thường ngày, ngồi ở giữa phòng, đám người hầu đã xử lý các vệt máu của cậu nhóc bị thương khi nãy xử lý sạch sẽ, trong phòng giờ chỉ còn lão thái gia và Tô Vi Túc.

Tô nhiễm mẫn cảm nghe được trong không khí có phảng phất mùi máu tươi.

Hắn vừa yên tâm giờ lại bắt đầu không yên.

Lão thái gia vừa uống trà vừa nhìn Tô Nhiễm, “Có chuyện lớn sinh tử gì muốn nói, nói đi!”

Tô Nhiễm chỉ có thể ráng nhẫn nhịn, ngồi vào chiếc ghế bành kế bên lão thái gia.

“Chuyện rất nghiêm trọng! Con vừa nhận được tin, bên quân đội muốn cho gọi ba với Tô quản gia, họ đang trên đường tới đây rồi.”

Lão thái gia lập tức giật mình, “Ngươi nghe được tin tức này ở đâu?”

Ông ta cũng có cài người bên trong quân đội, nhưng tại sao không

nhận được tin tức gì

“Ba nghĩ rằng mấy năm nay con không có cài người vào trong đó hay sao?”

Lão thái gia hiểu rõ.

Thì ra là vậy.

Ông nhìn Tô Nhiễm bằng ánh mắt tán thưởng, “Bón chúng đến thì cứ để chúng đến, ngươi không cần lo!”

Chương 672

“ Ba lại không có chút lo lắng nào, không sợ bọn họ tìm ra chứng cứ phạm tội của ba, sau đó trực tiếp đem các người giam ở quân đội không thoát ra được sao?”

Lão thái gia cười ha hả nhìn Tô Nhiễm, “ Cho nên...... con vội vã chạy tới đây, là vì quan tâm ba sao?”

Mặt Tô Nhiễm biến sắc, “ Ba nói bậy gì đó!”

Lão thái gia sớm đã quen với vẻ mặt lạnh lùng của Tô Nhiễm, lúc này nhìn mặt lạnh của hắn cũng cảm thấy rất vui, đứa con trai này suy cho cùng vẫn còn quan tâm đến lão già như ông, ông còn tưởng rằng nếu như xảy ra chuyện, Tô Nhiễm ước gì hắn nhanh chóng vào tù ngồi.

Trong lòng lão thái gia ấm áp, đưa tay vỗ vỗ vai Tô Nhiễm, “ Con yên tâm đi, cho dù bọn họ muốn gọi ba về, ba cũng có thể thuận lợi bước ra ngoài.”

Lời của mấy người vừa dứt, bên đó liền có người hầu tiến đến bẩm báo, “ Lão thái gia lão thái gia, người của quân đội đến, nói là muốn triệu ngài và Tô quản gia qua hỏi chuyện.”

Lão thái gia đứng lên, “ Người tới là ai?”

“ Là ta!”

Ngoài cửa, Tiêu Quốc Chính bước vào với sắc mặt lạnh băng, “ Tô

lão thái gia, phiền ông đi với chúng tôi một chuyến."

Đầu ông mày lão thái gia giật một cái, " cư nhiên làm phiền Tiêu thủ trưởng, xem ra còn rất nể mặt Tô mỗ này."

" Đối mặt với Tô lão thái gia, ai không muốn nể mặt ông ba phần!"

Lão thái gia cười ha ha, " Đi, không phải muốn tra hỏi sao, đi thôi!"

Tô Vi Túc đi theo sau lão thái gia, cũng đi theo qua đó.

Một đoàn người rất nhanh liền biến mất trong mắt.

Lão thái gia đi rồi, chỉ một mình Tô Nhiễm ở trong phòng của lão thái gia, một lát sau, có người hầu đi vào, " Lão gia, ông...... muốn ở đây đợi luôn sao?"

Mặt Tô nhiễm biến sắc, " Sao hả, tôi ở đây đợi ba tôi trở về, chẳng lẽ cũng không được?"

Người hầu sao dám cãi với Tô Nhiễm, cuống quít xua tay lui xuống dưới.

" Chờ một chút!"

" Laõ gia ông còn có căn dặn gì ạ?"

" Cho người pha ấm trà lên."

" Dạ!"

Không ngoài dự tính của Tô nhiễm, người dâng trà là Tiểu Mai, Tiểu Mai thấy trong phòng không có người khác, vừa rót trà cho Tô

Nhiễm, vừa nhỏ giọng nói, “ bình hoa bên cạnh kệ sách là một cái cơ quan, xoay về bên trái ba vòng, là có thể mở kệ sách, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư chính là bị giam bên trong.”

Tô nhiễm gật đầu không để lại dấu.

Tiểu Mai rót xong trà, cung kính lui ra phía sau một bước, lên cao giọng, “Lão gia ông còn gì căn dặn không ạ?”

“ Hết rồi, tôi muốn tự mình ngồi một lát, ai cũng không được đến quấy rầy!”

“ Dạ!”

Tiểu Mai liền nhanh chóng ôm lấy cái mâm lui xuống, trong phòng chỉ còn lại mình Tô Nhiễm.

Tô nhiễm thấy trong tầm mắt mình không còn ai, khẽ đặt chén trà xuống, phảng phất vô ý đi qua đi lại trong phòng, một hồi sau vẫn không nhìn thấy có người hầu vào, ông liền đi đến bên cạnh kệ sách.

Kệ sách này hắn mỗi lần ông tới đều nhìn thấy

Thế nhưng...... vậy mà lại không hề biết tới phía sau nó còn có cơ quan, bên cạnh kệ sách đặt một bình hoa của thời nhà Đường, Tô Nhiễm xoay về bên trái ba vòng, kệ sách quả nhiên mở ra một lối có thể cho một người đi vào.

Tô nhiễm lắc mình một cái liền bước vào lối vào.

Ông cứ đi thẳng về phía trước dọc theo đường hầm, đi đến tận cùng của căn phòng, quả nhiên nhìn thấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị giam trong phòng.

Bên này, Cảnh Thụy và Tiểu Thất nghe được tiếng bước chân vang lên, lập tức cảnh giác nhìn qua.

Bọn họ chưa từng gặp qua Tô Nhiễm, lúc này đương nhiên cũng không quen biết, chỉ dùng ánh mắt phòng bị nhìn chằm chằm ông.

“ Hai cháu chính là Cảnh Thụy và Tiểu Thất, đúng không?”

“ Ông là ai?”

Tô nhiễm nhìn thấy hai đứa trẻ, tim sắp bị tan chảy, ông nhanh chóng móc từ trong túi ra một sợi dây kẽm, đi tới cửa và mở khóa của căn phòng ra.

Hôm nay ông có thể đến kịp thời như thế, hoàn toàn đều nhờ vào công của tiểu Mai.

Tiểu Mai nói cho ông biết lão thái gia và Tô Vi Túc vào mật đạo, ông biết ngay lão thái gia chắc chắn sắp bắt đầu huấn luyện hai đứa trẻ này, thủ đoạn của lão thái gia ông quá rõ rồi, vì vậy vội vàng liên lạc với Tiêu Lăng và Tô Tố, để hai người tụi nó nghĩ cách, dù là dùng lý do gì cũng được, mau chóng cho người bên quân đội mang lão thái gia và Tô Vi Túc đi, chỉ cần hai boss lớn bọn họ không ở đây, ông làm chuyện gì cũng tiện hơn nhiều.

Mà bây giờ, kế hoạch tạm thời thành công, nhưng ai cũng không biết lão thái gia khi nào sẽ trở về, vì thế thời gian rất gấp.

Tô nhiễm sau khi mở cửa phòng, vừa định nói chuyện với Cảnh Thụy và Tiểu Thất, nhưng ánh mắt đột nhiên bị hấp dẫn bởi tấm kính ở góc tường, nhìn thấy mười mấy con rắn độc xanh xanh đỏ đỏ bên trong đó, Tô Nhiễm hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt trở nên lạnh băng

trong nháy mắt.

“ Tô lão đầu...... Có phải dùng thứ này đối phó các cháu không?”

Cảnh Thụy ngạc nhiên hơi nghi ngờ nhìn Tô nhiễm.

Tô nhiễm giận đến siết chặt nắm đấm! Ông biết thủ đoạn tàn nhẫn của lão thái gia, thế nhưng không ngờ tới, ông ta đối xử với hai đứa trẻ mới tám tuổi này cũng có thể làm ra những chuyện này, Tô Nhiễm đi đến cạnh Cảnh Thụy và Tiểu Thất, khẩn trương nhìn tụi nhỏ, “ Các cháu có bị thương không? Có bị trúng độc không?”

“ Không có!” Cảnh Thụy cảm nhận được Tô Nhiễm không có ác ý, nhịn không được hỏi thăm, “Ông rốt cuộc là ai!”

Tô nhiễm chỉ lo sốt ruột, vậy mà lại quên mất giới thiệu bản thân, lúc này nhìn ánh mắt phòng bị của hai nhóc, vội vàng nói, “ Các cháu đừng sợ, ông sẽ không làm tổn thương các cháu, ông tới để cứu các cháu, ông là ông ngoại của các cháu.”

“ Ông ngoại?”

“ Đúng, ông là ba ruột của mẹ các cháu!”

“ Tô lão đầu kia là ba của ông?”

Cho dù Tô Nhiễm rất không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể không gật đầu, “ đúng vậy!”

“ Ông là con ông ta, tôi và Tiểu Thất lấy gì để tin ông!”

Tô Nhiễm cười khổ, “ Ông biết Tô lão đầu có lẽ đã tổn thương các cháu, nhưng ông thật sự sẽ không làm tổn thương các cháu đâu, ông

là được ba mẹ các cháu nhờ tới cứu các cháu ra...... Là ông thả tin cho họ, cho nên hiện giờ Tô lão đầu bị đại gia gia các cháu mang đi rồi, bọn họ tạm thời không có ở Tô gia, cho nên...... hiện giờ là cơ hội tốt nhất, nếu như các cháu chịu tin ông một lần, ít nhất, cơ hội chạy thoát của các cháu sẽ lớn một chút!"

Lần này Cảnh Thụy không do dự, " được, chúng tôi đi theo ông!"

Tin tưởng vào người này ít nhất còn có thể có cơ hội nhìn thấy ba mẹ, thế nhưng nếu như không đi...... cậu không biết lần tiếp theo chờ đợi cậu và tTiểu Thất sẽ là cái gì.

Dù sao kết quả cũng sẽ không tệ hơn!

Thay vì như thế, không bằng đánh cược một lần!

Tô Nhiễm rốt cuộc hiểu được tại sao lão thái gia không thả Cảnh Thụy và Tiểu Thất rồi, đứa trẻ Cảnh Thụy này...... thật sự rất thông minh, ra quyết định dứt khoát và kiên quyết, tuyệt đối là người dẫn đầu khó có được.

" Đi thôi!"

" Cháu...... đi không được......" hiện giờ hai chân của Tiểu Thất vẫn bủn rủn, căn bản đứng không nổi.

" Em tôi nó bị dọa sợ rồi."

" Không sao!" Tô nhiễm đưa tay ôm Tiểu Thất từ trên giường xuống, " Ông ngoại ôm cháu đi."

Tô Nhiễm ôm Tiểu Thất, Cảnh Thụy theo sát phía sau bọn họ, ba người rất nhanh liền ra khỏi mật đạo, mới từ trong mật đạo đi ra, tim

Tô Nhiễm tâm mát nguội lạnh.

Phòng của lão thái gia, đã bị người hầu vây kín.

Chương 673

Người dẫn đầu bao vây bọn họ không phải là ai khác, chính là con trai của Tô Vi Túc —— Tô Gia Hòa

Tuổi tác của Tô Gia Hòa và Tô Nhiễm không kém nhau lắm, từ nhỏ cũng cùng chơi với nhau đến lớn, thế nhưng bởi vì quan hệ của Tô Vi Túc, quan hệ hai người cũng không tốt, có thể nói từ nhỏ họ đã đối đầu gay gắt mà sống, hiện giờ Tô Gia Hòa nhìn thấy Tô Nhiễm, tự nhiên cũng không có sắc mặt tốt.

“ Lão gia, ông đây là muốn mang tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư đi đâu thế?”

“Không liên quan với ngươi!”

Sắc mặt của Tô Gia Hòa hơi nghiêm lại, ánh mắt hơi lạnh nhìn Tô Nhiễm, “ xem ra lão thái gia vẫn xem thường lão gia, lão thái gia còn vẫn luôn cho là lão gia không biết tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư ở đây, thì ra...... ông đã sớm biết, mà còn giả bộ như không có việc gì, lòng dạ của lão gia quả nhiên sâu thâm.”

“Việc này không liên quan tới ngươi!” Tô nhiễm móc súng từ bên hông ra, nhắm ngay Tô Gia Hòa, “ Tránh ra!”

“ Vậy e rằng không thể được như ý lão gia rồi, hôm nay cho dù lão gia dùng cây súng đó bắn chết tôi, tôi cũng không thể để ông ra khỏi cái viện này!” Tô Gia Hòa vung tay lên, bọn người hầu lập tức bao vây Tô Nhiễm kín mít.

Lông mày Tô Nhiễm dựng thẳng, giận dữ mắng mỏ bọn họ, “ các người muốn tạo phản? Đừng quên, ta mới là chủ của cái nhà này, Tô Gia Hòa hắn ta chỉ là tên nô tài!”

Đám người hầu giữ im lặng, trầm mặc đứng ở nơi đó, nhưng không có ý lùi lại.

Thấy thế, Tô Gia Hòa cười ha ha, “ lão gia, tôi là nô tài không giả, thế nhưng ông đừng quên, trong viện này đều là người của lão thái gia, ông hôm nay cũng không phải đang đối đầu với nô tài, mà là đang đối đầu với lão thái gia, ông cảm thấy bọn họ sẽ để cho ông thuận lợi rời khỏi vậy sao!”

Sắc mặt Tô nhiễm liền lạnh băng.

Ông cũng đoán được muốn dẫn Cảnh Thụy và Tiểu Thất rời khỏi sẽ không dễ dàng, nhưng là không ngờ tới lại không dễ như vậy.

“ Lão gia, khuyên ông một câu, ông vẫn nên thành thật để tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư ở chỗ này, bằng không...... Vậy thì đừng trách tôi làm nô tài không khách sáo.”

“ Ngươi muốn thế nào?”

Tô Gia Hòa móc súng ra từ trong ngực, nhắm ngay Tô Nhiễm.

Tiểu Thất trong lòng Tô Nhiễm đột nhiên co rúm lại một chút, Tô Nhiễm vội vàng cúi đầu xuống trấn an, “ Tiểu Thất đừng sợ, hôm nay ông ngoại nhất định sẽ mang cháu và Cảnh Thụy an toàn ra khỏi đây.”

Cảnh Thụy hơi ngẩng đầu, im lặng nhìn Tô Nhiễm, ánh mắt lại chuyển từ Tô Nhiễm qua tới bên trên cây súng trong tay tô Gia Hòa.

Cậu giật nhẹ quần áo của Tô Nhiễm.

Tô nhiễm vội vàng cúi đầu xuống, “ Cảnh Thụy?”

“ Ông ngoại...... ông mặc kệ tụi cháu đi!”

Đây là đang quan tâm ông sao?

Lòng Tô Nhiễm có chút ấm áp, quả nhiên là con trai của Tô Tố, cho dù ở trong tình trạng này, sâu tận đáy lòng vẫn lương thiện thế, Tô Nhiễm sờ đầu cậu bé, “ Đừng sợ, hắn không dám làm gì ông đâu!”

Tô nhiễm dám chắc chắn, Tô Gia Hòa nếu như dám động tới một sợi tóc của ông, đợi lão thái gia trở về, sẽ có thể lột da hắn!

“ Lão gia quả nhiên anh minh, tôi đương nhiên không dám làm gì với ông.” Tô Gia Hòa cười chuyển hướng khẩu súng, nhắm vào Tiểu Thất trong lòng Tô Nhiễm, sau đó, cười ha hả nhìn Tô Nhiễm, “ lão gia, tôi không dám làm gì ông, nhưng bên tiểu tiểu thư...... sẽ không dám bảo đảm nha.”

Tô nhiễm biến sắc, “ Ngươi dám!”

“ Tôi đương nhiên dám, trong cái viện này ai mà không biết, người thừa kế mà lão thái gia căn bản không phải là tiểu tiểu thư, mà là tiểu thiếu gia, giữ lại tiểu tiểu thư chỉ để vì uy hiếp tiểu thiếu gia ngoan ngoãn nghe lời, hôm nay các người muốn rời khỏi nơi này, tôi sẽ dám một phát bắn chết tiểu tiểu thư, tôi tin rằng lão thái gia nếu như trở về, cũng tuyệt đối sẽ khen tôi làm đúng!”

Mặt Tô Nhiễm không ngừng biến sắc!

Ông biết Tô Gia Hòa nói thật, lão thái gia ông ta...... căn bản cũng không quan tâm tới sống chết của Tiểu Thất

Trán Tô Nhiễm dần đổ mồ hôi lạnh!

Ông cảm nhận được cánh tay Tiểu Thất quấn trên cổ ông, cánh tay nhỏ đều đang run lên, Tô Nhiễm khẽ cắn môi, ông tuyệt đối không thể để hai đứa bé này chịu bất kì tổn thương gì, hai đứa trẻ này...... là sinh mạng của Tô Tố, nếu như tụi nó xảy ra chuyện, Tô Tố nhất định sẽ rất đau khổ.

Thế nhưng ông cũng tuyệt đối không để tụi nó ở lại cái nơi như địa ngục này!

Ở lại nơi này, tụi nó chắc chắn sẽ bị tra tấn đến sống không bằng chết!

Trong con ngươi Tô Nhiễm hiện lên một tia kiên quyết, ông đột nhiên giơ súng lên.

" Lão gia, ông cũng đừng làm chuyện vô ích nữa, ông bắn chết tôi cũng không có tác dụng, tôi đã nói qua, người mà đám người này trung thành không phải là tôi, mà là lão thái gia, nếu như ông nổ súng, bọn họ tự nhiên sẽ ra tay!

Tô nhiễm cười lạnh một tiếng, giơ súng lên, nhưng lại đặt ngay huyệt thái dương của mình!

Sắc mặt Tô Gia Hòa lập tức thay đổi.

" Lão gia ông đây là muốn làm gì?"

" Tô Gia Hòa, ngươi tin không, hôm nay nếu như ta chết trong viện

của lão thái gia, tất cả mọi người trong viện này...... đều sẽ chết rất thảm!”

Tin

Hắn đương nhiên tin!

Trong cái nhà này ai không biết địa vị của lão gia trong lòng của lão thái gia!

Có thể nói như vậy, nếu như nói trong lòng lão thái gia việc làm ăn của Tô gia đứng thứ nhất, như vậy đứng thứ hai chắc chắn là lão gia, chỉ cần lúc việc làm ăn của Tô gia và sự an toàn của lão gia không có xung đột, lão thái gia tuyệt đối sẽ làm một người ba nhân từ, đứng về phía lão gia.

“ Lão gia, ông muốn làm gì!”

“ Tránh ra!” Ánh mắt Tô nhiễm sắc bén, “ Hôm nay các ngươi nếu như không tránh ra, cùng lắm thì chúng ta chết chung! Hai người bọn họ đều là cháu ngoại của ta, hôm nay ta nhất định phải bảo vệ bọn chúng, các ngươi nếu như dám cản ta, vậy ta sẽ chết ở chỗ này, chúng ta ai cũng không cần sống nữa!”

Sắc mặt Tô Gia Hòa xanh rồi lại trắng, trắng rồi lại xanh.

Ánh mắt của hắn ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Tô Nhiễm, cuối cùng khẽ cắn môi, “ lão gia, ông đừng nói giỡn, hai đứa trẻ này là cháu ngoại của ông không giả, thế nhưng e là các người cũng là lần đầu gặp mặt nhỉ, trước kia căn bản cũng chưa gặp qua, cũng không có một chút tình cảm, ta cũng không tin ông có thể vì bọn chúng, bỏ cái giá đắt thế này!

Dù sao chuyện này nếu như đổi thành Tô Gia Hòa, hắn nhất định làm không được!

“ Không tin?” Tô nhiễm cười lạnh một tiếng, đột nhiên, ông bỏ Tiểu Thất từ trong lòng ra, một phát bắn vào tay trái của mình.

“ A —— Ông ngoại!”

Tay trái của Tô nhiễm bị thủng một lỗ, ông đau đến mặt trắng bệch, sau đó, lần nữa đem khẩu súng đặt vào huyệt thái dương, “ Lúc này...... Ngươi tin chưa!”

Tô Gia Hòa hít vào một ngụm khí lạnh!

Lúc này hắn không tin cũng không được!

Lỡ như lão gia thật sự có mệnh hệ gì, hơn nữa còn là do bị bọn hắn bức mà ra, lão thái gia chắc chắn sẽ lột da của bọn hắn, rút hết gân của bọn hắn!”

Đám người hầu vây lấy bọn họ hiển nhiên cũng biết đạo lý này, cả đám rối loạn lên.

Tô Nhiễm mím chặt bờ môi, thân hình như cây thông đứng ở nơi đó.

“ Tô Gia Hòa, ngươi suy nghĩ kĩ, nếu như hôm nay ta mang tụi nó đi, thứ các người đối mặt có lẽ chỉ là một sự trách phạt, nhưng hôm nay nếu như mạng của ta bỏ lại nơi này, các ngươi...... tất cả đều phải chôn theo, tự ngươi cân nhắc kĩ đi!”

Chương 674

Còn cân nhắc gì nữa!

Tô Gia Hòa nghiến răng, sự việc hôm nay cũng coi như hắn đã làm hết trách nhiệm của mình rồi, nếu lão thái gia có hỏi tới, thì cũng có thể ứng phó được, cũng tại lão gia là khúc ruột của lão thái gia!

Chết tiệt!

Cũng không thể trách hắn được!

Nhưng nếu phải thả người...

Hắn cũng không thể tự quyết định được chuyện này!

Tô Gia Hòa bắt đầu toát mồ hôi hột.

Hắn mím chặt môi, bỏ súng xuống, rút điện thoại ra gọi cho lão thái gia, chỉ cần hỏi qua ý của lão thái gia, đem sự việc đẩy cho lão thái gia, thì có thế nào cũng sẽ không liên quan tới hắn nữa, nhưng kế hoạch tan tành, không thể liên lạc được với lão thái gia.

Không chỉ có lão thái gia là không liên lạc được, kể cả bố của mình hắn cũng không liên lạc được.

Tô Gia Hòa rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Tô Nhiễm thì không có hứng chờ đợi thêm nữa, lần này ông chĩa họng súng xuống chân mình: "Tô Gia Hòa, nếu cậu chưa suy nghĩ

xong, tôi sẽ làm thay cậu!”

“Đừng! Dừng tay lại!”

Đừng nói là cái xác của lão gia, mà đến cái vết thương nhằng nhịt của lão gia, trong mắt lão thái gia, cũng vẫn đáng giá hơn cái mạng sống của kẻ ăn người ở như hắn.

Tô Gia Hòa nghiến răng: “Các người đi đi!”

Dù sao, ở trong lòng lão thái gia, chắc chắn lão gia vẫn còn quan trọng hơn cả tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư, huống hồ gì...tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư trốn đi thì vẫn có cơ hội bắt lại được, chứ nếu lão gia chết rồi, thì coi như xong luôn.

“Đi đi, mau đi đi!”

Mấy người hầu như trút được gánh nặng, vội vã bước lùi lại, thực ra họ không hề muốn phải đối đầu với lão gia.

Tô Nhiễm thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Ông quay lại nhìn Cảnh Thụy: “Cảnh Thụy, đỡ lấy Tiểu Thất, chúng ta đi mau!”

Để đề phòng bất trắc, Tô Nhiễm tự chĩa súng vào thái dương của mình, làm như vậy, tạm thời sẽ không có bất kì kẻ nào dám động thủ.

“Ông ngoại...”

“Chạy mau!”

“Dạ!”

Cảnh Thụy gật đầu, trong lòng có chút áy náy, vừa mới đây trong lòng cậu vẫn còn có chút hoài nghi động cơ của ông ngoại, nhưng giờ thì...là do cậu đã nghĩ sai rồi. Ông ngoại và Tô lão đầu tuy là cha con, nhưng hai người họ hoàn toàn không giống nhau. Tô lão đầu là kẻ xấu xa, ông ngoại thì lại rất lương thiện.

Chân Tiểu Thất như mềm nhũn, Cảnh Thụy đỡ lấy em gái: "Đi nổi không?"

"Được!"

Chỉ nghĩ tới có thể chạy khỏi nơi này, còn là nhờ ông ngoại đã bỏ biết bao công sức, Tiểu Thất nghiến chặt răng, cố gắng đứng thẳng lên, một tay bám vào anh trai, nghiến răng tiến về phía trước!

Cô là Tô Tiểu Thất, phải kiên cường!

Tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng tới ông ngoại và anh trai!

Mấy người họ dìu nhau tiến về phía trước!

Tô Nhiễm đã bị thương, hai đứa cháu còn nhỏ, đôi chân thì ngắn, từ đó đi tới cổng lớn thông thường chỉ mất mười lăm phút, giờ phải nửa tiếng mới lò dò ra tới nơi.

Bọn người Tô Gia Hòa cũng giữ khoảng cách theo cùng với họ.

Vừa tới cổng lớn nhà Tô gia, Tô Nhiễm liền nhìn thấy ngay phía trước có mấy cỗ xe hơi.

Tô Nhiễm mừng rỡ, đưa hai đứa cháu bước vội tới xe, vừa tới nơi, cánh cửa xe mở ra, thấy rõ bóng dáng Tiêu Lăng và Tô Tố.

“Cảnh Thụy, Tiểu Thất!”

“Daddy...”

“Mamy...”

Cảnh Thụy và Tiểu Thất vừa nhìn thấy hai người họ, lập tức lao vào vòng tay của Tô Tố, Cảnh Thụy ngày thường hay tỏ vẻ lạnh lùng, giờ cũng không màng gì nữa, chúng bị bắt tới đây đã bốn ngày rồi, mỗi ngày dài như cả năm, hai đứa nhỏ rúc vào lòng Tô Tố, cảm nhận hơi ấm của mẹ. Tiểu Thất nghĩ lại suốt mấy ngày bị giam cầm, liền bật khóc nức nở.

Tô Tố rơm rớm nước mắt, vội vàng ôm chặt hai đứa con vào lòng: “Mamy đây rồi, các con đừng sợ, daddy mamy tới bảo vệ các con đây.”

Mắt Cảnh Thụy cũng đỏ lên, bỗng cậu như sực nhớ ra điều gì, ngước đầu lên nhìn mẹ: “Mamy, ông ngoại bị thương rồi.”

“Bố!”

“Không sao, chỉ là khuỷu tay bị đau một chút!” Tô Nhiễm thấy hai đứa nhỏ đoàn tụ với mẹ, trong lòng thấy yên tâm rồi. Ông đứng ở cửa xe, vừa cười vừa nói: “Các con không cần lo cho bố, hãy mau rời khỏi đây đi.”

Tô Tố tròn mắt: “Bố... bố không đi cùng chúng con sao?”

“E rằng...không được!”

Tô Nhiễm cũng rất muốn rời khỏi Tô gia, cái nơi tăm tối này, nhưng

bây giờ thì chưa được.

Ông quay lại nhìn, Tô Gia Hòa dẫn đám người làm đứng canh chừng ở cổng lớn, nếu ông rời đi lúc này, e rằng lão thái gia không bỏ qua cho hắn, sẽ thẳng tay trừng trị, tới lúc đó lại xảy ra cảnh chém giết tàn nhẫn!

Nhưng nếu cứ kéo dài thế này, tới khi lão thái gia trở về, thì còn thê thảm hơn nữa.

Cho nên, lúc này ông buộc phải ở lại!

“Các con mau rời khỏi đây, đừng lo cho bố!”

“Không được!” Tô Tố kiên quyết nói: “Bố phải đi cùng chúng con.”

Tiêu Lăng cũng lên tiếng: “Đúng vậy, bố để Cảnh Thụy và Tiểu Thất đi rồi, khi lão thái gia quay về, chắc chắn không để bố yên!”

“ Không đâu, các con cứ yên tâm, ông ấy...đối với người khác thì tàn nhẫn vậy, nhưng đối với ta vẫn rất tốt, sẽ không làm hại ta đâu.” Tô Nhiễm vỗ nhẹ vào đầu Tô Tố: “Không do dự nữa, hãy mau rời khỏi đây, những người làm ở đây ta ứng phó được, các con sẽ không gặp nguy hiểm gì. Cảnh Thụy và Tiểu Thất đã rất sợ hãi trong mấy ngày này, các con hãy mau mang chúng rời khỏi đây đi!”

“Nhưng mà”

“Không nhưng gì hết, bố bảo đảm với con, Tô lão đầu tuyệt đối sẽ không làm gì bố đâu!”

Tô Tố vẫn không cảm thấy yên tâm.

Trong lòng cô, thậm chí tới anh chị em của mình mà Tô lão đầu còn dám giết sạch, các cháu nội còn không bỏ qua, loại người độc ác vô nhân tính như vậy, nếu chọc vào lão, bố mà ở lại đây, khác nào...đưa cừu vào miệng cọp?

"Tố Tố, bố biết con đang nghĩ gì, con yên tâm, thực sự sẽ không có chuyện gì đâu. Bố hứa với con, sẽ tìm cách liên lạc với con ngay khi có thể."

"Bố..."

Tô Nhiễm bất ngờ đóng sầm cửa xe, vẫy tay chào Tiêu Lăng: "Đi ngay đi, lập tức rời khỏi đây, tìm một nơi thật an toàn!"

"Bố... Vậy bố hứa phải cẩn thận!" Tiêu Lăng liếc mắt nhìn đám người làm phía sau Tô Nhiễm, nghiến răng nói: "Chúng con sẽ tìm cách quay lại đây cứu bố."

"Yên tâm!"

Mấy cỗ xe vừa lăn bánh đi, Tô Gia Hòa và nhóm người định đuổi theo.

Tô Nhiễm đứng ở cửa giơ súng lên, chĩa họng súng vào thái dương, sắc mặt lạnh lùng nói với bọn chúng: "Kẻ nào dám đuổi theo, ta sẽ chết ngay tại đây!"

Bọn chúng lập tức dừng lại!

Tô Gia Hòa tức giận nói với Tô Nhiễm: "Lão gia, ông đừng quá đáng như vậy!"

Tô Nhiễm nhìn thẳng vào hắn, một bước cũng không nhường!

Đám người làm cuống cuồng cùng đưa mắt nhìn Tô Gia Hòa.

“Chết tiệt, từng người các người nhìn ta làm gì, ta thì làm được gì chứ!” Tô Gia Hòa đành dương mắt nhìn xe đi khuất, nghiến răng nói với Tô Nhiễm: “Bây giờ ông bỏ súng xuống được rồi đó!”

“Đợi thêm một lát!”

Ít nhất cũng phải đợi cho nhóm người Tô Tố thực sự an toàn rời đi đã.

Tô Gia Hòa tức khí quất vạt áo, bước nhanh vào trong sân: “Vậy ông cứ từ từ mà đứng đó, Tô Nhiễm, ông cứ đợi lão thái gia trở về trừng trị ông đi!”

Chương 675

Bọn người làm lui dần đi, rất nhanh, cổng lớn của ngôi nhà chỉ còn lại một mình Tô Nhiễm

Mặc dù vậy, Tô Nhiễm cũng không thể mất cảnh giác, đứng ở đó thêm nửa tiếng nữa, cho tới khi nhận được cuộc gọi Tô Tố báo bình an, ông mới dám thở phào, đổ người về phía sau vài bước, vừa chạm vào bậc cửa, thì ngồi phịch xuống đất, cảm giác như chẳng còn một chút sức lực nào nữa.

“Lão gia! Mau gọi bác sĩ tới!”

……

Ở phía bên kia!

Tô lão thái gia bị dẫn tới quân đội, người của quân đội đối với lão rất lịch sự.

Bởi vì tạm thời chỉ là dẫn giải về đồn để hỏi tình hình, chưa tống vào nhà lao, mà chỉ dẫn vào văn phòng của Tiêu Quốc Chinh để xét hỏi. Hai người vừa tới quân đội, thì Tô Vi Túc phát hiện ra một sự việc.

“Lão thái gia, các thiết bị liên lạc, các tín hiệu của chúng ta tất cả đều bị chặn rồi!”

Lão thái gia nhíu mày, nhìn Tiêu Quốc Chinh: “Tiêu thủ trưởng, cậu có ý gì đây?”

“Ồ, là thế này, gần đây những thiết bị liên lạc của chúng tôi thường xuyên xảy ra vấn đề, đã mời chuyên gia tới sửa rồi, cho nên hiện giờ tất cả các thiết bị của cả vùng này đều bị ngắt.” Tiêu Quốc Chinh rút điện thoại của mình chìa ra trước mặt hai người họ: “Nhìn xem, máy điện thoại của tôi cũng vậy thôi.”

Tiêu Quốc Chinh nói như vậy, dù Tô Vi Túc có còn nghi hoặc gì, thì cũng chỉ dám để trong lòng mà thôi.

“Tiêu thủ trưởng dẫn chúng tôi tới đây xét hỏi, không biết là muốn hỏi điều gì”

“Là như thế này.” Tiêu Quốc Chinh ngồi vào bàn làm việc, không còn vẻ mặt lạnh lùng như lúc nãy, mà cười lớn nhìn Tô lão thái gia và khẽ giọng: “Có người, xin phép được ẩn danh, đã chỉ đích danh Tô lão thái gia ông buôn bán thuốc phiện! Thậm chí tất cả những địa điểm buôn bán thuốc phiện của ông đều được ghi rõ ràng mạch lạc, người của quân đội chúng tôi nhận được tin tức này thì không thể nào ngồi yên được, cho nên, chúng tôi chỉ làm theo trình tự, là mời ông tới hỏi vài câu thôi.”

“Chỉ điểm ẩn danh?”

“Đúng vậy.” Ánh mắt Tiêu Quốc Chinh hướng về phía lão thái gia, nhỏ giọng nêu tên vài địa chỉ, khi vẻ mặt lão thái gia bắt đầu biến sắc, anh liền cười lớn và nói: “Tô lão thái gia là nhà từ thiện có tiếng, vài năm trở lại đây, chỉ nói riêng việc xây trường cho trẻ em miền núi, cũng đã xây biết bao nhiêu trường rồi. Chúng tôi tin Tô lão thái gia không phải là loại người đó, nhưng do có người chỉ điểm, chúng tôi không thể coi như không có gì, vậy nên đành mời lão thái gia tới đây một chuyến.”

Tô lão đầu và Tô Vi Túc hướng mắt nhìn nhau.

Vừa rồi Tiêu Quốc Chinh có nêu tên mấy địa điểm, chính xác là những nơi bọn chúng tổ chức buôn bán thuốc phiện.

Không lẽ trong nội bộ của bọn chúng thực sự có kẻ đã chỉ điểm?

Nhưng, nghe những lời của Tiêu Quốc Chinh vừa nói, rõ ràng có ẩn ý là không muốn tiếp tục điều tra sự việc này.

“Tiêu thủ trưởng... Rất cảm ơn sự tin tưởng của anh.”

Lão thái gia âm thầm cảnh cáo.

Tiêu Quốc Chinh rõ ràng đã biết hết mọi chuyện, nếu như là trước đây, thì chắc chắn việc đầu tiên là sẽ lập tức đi tìm chứng cứ, sau đó sẽ tìm mọi cách dìm lão xuống bùn, nhưng hôm nay... không những vui vẻ ôn hòa, lại còn thể hiện rõ thái độ không muốn truy cứu thêm.

Điều này quả là kì lạ.

Trừ phi... hắn không có chứng cứ, hoặc là có mưu đồ gì khác!

Hắn thì có thể mưu đồ được gì chứ - Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất!

Lão thái gia lập tức hiểu ra vấn đề, tên này chắc chắn đang muốn kéo dài thời gian đây mà!

Lão thái gia thay đổi sắc mặt, lão đứng phắt dậy: “Nếu Tiêu thủ trưởng đã tin tưởng tôi rồi, tôi và Tô Vi Túc cũng đã tới đây tiếp nhận việc xét hỏi, vậy bây giờ chúng tôi về được chưa?”

“Tất nhiên chưa được!”

Xem ra là lão hiểu ra vấn đề rồi!

Lão đầu tử này đầu óc xoay nhanh thật!

Tiêu Quốc Chinh cười lớn rồi nhìn hai người họ, giọng nói chắc nịch: “vậy thì lại không được, lão thái gia vừa mới tới đây thôi, nếu giờ vội đi ngay, sợ người ngoài nhìn thấy, lại nói ra nói vào rằng tôi và ông có thâm tình, nên mới dễ dàng để phạm nhân đi mất, như vậy thì không được!”

“Vậy cậu muốn gì?”

“Phiền lão thái gia cứ ngồi ở văn phòng của tôi thêm một lát”, đợi thời giờ tới, ông tự khắc được rời khỏi đây thôi.

Lão thái gia tỏ rõ khó chịu: “Tiêu Quốc Chinh, cậu làm vậy là cố ý giam giữ ta sao!”

“Lão thái gia nói đi đâu vậy, tôi đang hầu hạ trà nước cho ông, sao lại gọi là cố ý giam giữ? Tôi chỉ làm đúng bổn phận mà thôi!”

Lão thái gia nheo mắt lại, ánh mắt xìu xuống.

Tiêu Quốc Chinh lăn lộn trong quân đội đã bao năm nay, tất nhiên không phải là chỉ ăn chay rồi, đối mặt với ánh mắt của lão thái gia, anh ta cũng nhẹ người, xoay người thẳng lưng, sắc mặt vẫn lạnh lùng.

Lão thái gia nghiến răng.

Lão cũng đã hiểu vì sao tín hiệu bị ngắt rồi!

Có lẽ thứ nhất là do phòng trường hợp bọn lão cầu cứu bên ngoài,

thứ hai là đề phòng có người tới hỗ trợ!

Ngày hôm nay...lão lại bị tóm bởi bàn tay tên tiểu bối này rồi.

Lão thái gia nghiến răng tức tối!

Có điều...Hắn nghĩ Tô gia nhà lão chỉ ăn chay thôi sao!

Không tới nửa tiếng sau, người của cảnh chính đi tới,: “Tiêu thủ trưởng, không biết Tô lão thái gia đã phạm tội gì, mà phải phiền ông đích thân mời tới đây.”

Tiêu Quốc Chinh nhìn người đó.

Cũng có vị thế bên cảnh chính!

Chức vị cao hơn anh một bậc, bình thường tố chất cũng tử tế.

Anh ta nhìn qua Tô lão đầu, không ngờ Tô lão đầu lại có giao tình với ông ta: “Lão Lỉ, sao ông lại tới đây?”

“Thì nghe nói anh dẫn Tô lão thái gia tới đây, tôi không yên tâm nên tới xem thế nào.” Tuổi tác của Lão Lỉ lớn hơn Tiêu Quốc Chinh mười mấy tuổi, xem ra cũng già hơn rất nhiều, ông ta cười rồi nhìn Tiêu Quốc Chinh, chìa tay ra vỗ vỗ vai anh: “Quốc Chinh à, tôi và Tô lão thái gia có thâm tình lâu năm, tôi có thể đảm bảo ông ấy tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp, anh coi như nể mặt tôi, chuyện hôm nay...coi như cho qua nhé?”

Tiêu Quốc Chinh cũng cười lớn: “Điều đó là đương nhiên, nói cho đúng, nếu không phải vì có người ẩn danh mật báo, tôi cũng chẳng mất sức làm cái việc này, giờ ông đã đảm bảo như vậy, tôi sao dám không thả người chứ. Tô lão gia tử, hôm nay thực sự là đắc tội rồi!”

Dù sao thì thời gian cũng tới rồi, khu quân đội cách nhà của lão gia tử cả một đoạn đường dài, dù cho chạy gấp về, thì có lẽ cũng không kịp nữa.

Lão thái gia nghe tới đó liền đứng dậy, không nói một lời mà đi thẳng ra ngoài.

Tô Vi Túc và "Lão Lỉ" nói chuyện vài câu, rồi cũng vội theo bước Tô lão thái gia chạy ra ngoài.

"Lão thái gia..."

"Mau về nhà xem thế nào!"

"Dạ!"

Hai người họ ngồi xe chuyên dụng ra về, trên đường về xe chạy như bay, nhưng mà đúng như những gì Tiêu Quốc Chinh dự đoán, khi hai người họ về tới nơi, mọi việc chắc chắn đã kết thúc rồi.

Hai người trở về tới nhà, vừa hay nhìn thấy trước cửa lớn là một mớ hỗn loạn.

"Đã xảy ra việc gì?"

Bọn người làm giãn ra, lão thái gia liếc mắt nhìn bậc cửa ở cổng lớn, Tô Nhiễm đang nằm trên vũng máu!

Mặt lão thái gia trở nên trắng bệch!

"Tô Nhiễm! Đã có việc gì xảy ra thế này!"

“ Xin Lão thái gia đừng lo, lão gia là do bị thương ở cánh tay, mất máu nhiều nên bị hôn mê thôi, không ảnh hưởng tới tính mạng đâu!”

Lão thái gia quỳ một chân xuống đất!

“Ngươi còn đứng đó làm gì, còn không mau cứu người!”

“Dạ dạ, đang cứu chữa đây ạ.”

Lão thái gia phừng phừng phẫn nộ: “Đây là Tô gia, kẻ nào dám cả gan làm Tô Nhiễm bị thương, ai! Là kẻ nào!”

Chương 676

Lúc này, Tô Gia Hòa cũng đã nhận được tin, đang đứng trước cổng.

Nhìn thấy lão thái gia đang nổi cơn thịnh nộ, Tô Gia Hòa vội vàng tiến đến, “Lão thái gia.....”

Lão thái gia vừa thấy Tô Gia Hòa, ông lại càng tức giận hơn, một đạp đưa ra trúng ngay ngực Tô Gia Hòa, “Ngươi ở nhà chăm sóc Tô Nhiễm kiểu gì vậy, tại sao Tô Nhiễm lại bị thương nặng đến vậy, vết thương nặng thế này tại sao đến bây giờ vẫn chưa có ai đến chữa trị cho nó, các ngươi coi ta như đã chết phải không!”

Tô Gia Hòa bị lão thái gia đạp trúng ngực, cả người hắn lăn xuống dưới bậc thang, đau điếng, hắn ôm ngực không nói được lời nào.

Tô Vi Túc đứng bên thấy thế sắc mặt hơi tái đi, ông không kiềm được bèn quay mặt đi!

Tô Gia Hòa thở khó nhọc, phải một lúc sau mới hồi lại được, sau khi giấu đi sự hận thù trong mắt, hắn ngước lên nhìn lão thái gia, và khi này ánh mắt hắn chỉ còn lại sự cung kính, “Lão thái gia.....chuyện là thế này ạ.....”

Tô Gia Hòa kể lại tỉ mỉ toàn bộ câu chuyện từ sau khi lão thái gia rời đi cho ông nghe.

Sắc mặt lão thái gia thay đổi mấy lần.

Thấy vậy, Tô Gia Hòa cười buồn nói, “Chúng tôi cũng không có cách

nào.....nếu không thả tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư ra, lão gia sẽ tự tử mất, chúng tôi cũng không dám ngăn lại.....Chỉ có thể để Tiêu Lăng và Tô Tố đưa họ đi.”

Bàn tay lão thái gia nắm chặt thành nắm đấm!

Không ngờ là như vậy!

Ông cắn chặt răng, cúi thấp đầu hướng ánh nhìn giận giữ về phía Tô Nhiễm, lúc này đang hôn mê.!

Ông rất không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ không thể không thừa nhận!

Khi nãy ông đã có chút nghi ngờ.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể khẳng định!

Chuyện ngày hôm nay, rõ ràng là cái bẫy đã được Tô Nhiễm, Tiêu Quốc Chính và Tiêu Lăng, Tô Tố sắp đặt từ trước, nếu không thì.....Tô Nhiễm sao có thể đến đúng lúc như vậy, nếu không thì.....Tô Nhiễm làm sao biết được tin tức từ phía quân đội.....Nếu không thì, Tiêu Lăng và Tô Tố sao có thể đứng chờ sẵn ở cổng để đón người, nếu không thì.....Phía Tiêu Quốc Chính sao cứ liên tục kéo dài thời gian!

Việc bọn chúng muốn làm, chẳng phải là muốn tìm ông đến để hỏi chuyện!

Mà là muốn điệu hổ ly sơn, sau đó bọn chúng mới có thể thực hiện kế hoạch được!

Trong kế hoạch đó, mấu chốt quan trọng nhất.....chính là Tô Nhiễm!

Nếu như hôm nay không phải do Tô Nhiễm lấy mạng mình uy hiếp, cứ coi như Tiêu Quốc Chính có bản lĩnh lên giời cũng không thể không làm bị thương một binh một tướng nào mà đường hoàng mang Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất đi!

Lão thái gia nghiến chặt răng, ông căm phẫn trợn Tô Nhiễm!

Đây là đứa con trai mà ông yêu chiều từ bé đến giờ, nhưng không ngờ bây giờ nó lại phản phúc đi liên kết với người ngoài để đối phó lại với lão đầu tử của nó!

Ha ha!

Quả nhiên là thằng con trai có hiếu của ông!

Có hiếu quá!

"Lão thái gia....."

Sắc mặt của lão thái gia đã có nét mệt mỏi, ông khuơ khuơ tay với đám người, "Khiêng nó về phòng, chăm sóc cho cẩn thận, đợi nó tỉnh lại lập tức thông báo cho ta."

"Vâng!"

Lão thái gia một mình tiến về khu nhà lớn của ông.

Tô Vi Túc không lập tức đi theo lão thái gia mà đứng lại phía sau, đợi đến khi lão thái gia đi xa rồi mới dám thở dài, ông đỡ Tô Gia Hòa đứng dậy, "Có đau ở đâu không?"

"Bố....." Tô Gia Hòa thấy xung quanh đám đông đều đã tản đi, một tay

hắn đỡ eo, miệng thì cắn răng ken két, “Cái lão già chết tiệt này quá đáng quá, nói gì con cũng là con của bố, cứ coi như con không làm được việc đi nữa, thì đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ, bố còn đứng ở đây sao lão thái gia có thể đánh con trước mặt bao nhiêu người như vậy! Lẽ nào con trai ông ta là người còn con của bố thì không phải là người chắc!”

Tô Vi Túc giật mình, ông quay qua nhìn vội xung quanh, khi thấy không có người quanh đó, ông mới thở phào nhẹ nhõm, quay lại ông trừng con trai, “Con đang nói lung tung gì vậy, đừng nói bừa, mấy lời vừa rồi mà truyền đến tai lão thái gia thì cái mạng của con cũng đừng mong giữ được.”

Tô Gia Hòa càng tức, “Bố, cả nhà mình làm trâu làm ngựa cho Tô gia, đến họ tên cũng theo nhà họ, nhưng lão thái gia đã đối xử với chúng ta như thế nào? Còn không phải muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, đến cái thể diện cơ bản cũng không giữ cho chúng ta. Nếu để con nói, chúng ta cứ đi tự lập môn hộ cho rồi, bao nhiêu năm nay trong tay chúng ta cũng có nhiều quan hệ như vậy, có thể việc kinh doanh không làm được lớn như lão thái gia nhưng cũng chắc chắn đủ kiếm bộn, ít nhất cuộc đời này cũng chẳng lo ăn lo mặc nữa. Đến lúc đó, chính chúng ta sẽ là lão gia, ít nhất cũng tốt hơn làm nô bộc cho lão thái gia!”

Tô Vi Túc thay đổi sắc mặt, ông hung hăng mắng Tô Gia Hòa, “Những lời như vậy sau này con đừng có nói nữa!”

“Bố! Hai chúng ta cũng nửa chân bước vào quan tài rồi con cũng không nói làm gì, nhưng con trai con mới có 6 tuổi, con phải cầu trời khấn phật, khó khăn lắm mới có được nó. Giờ con đã hơn 40 tuổi rồi, chỉ có một mình nó, chúng ta không thể nào cũng nuôi dạy nó để lớn lên trở thành nô tài cho Tô gia được!”

Nhắc đến cháu trai, sắc mặt Tô Vi Túc không ngừng thay đổi.

Ông là một người vô cùng truyền thống, bây giờ trong nhà chỉ có một thằng cháu đích tôn, hơn nữa còn là đứa con hiếm muộn của con trai ông, đương nhiên ông phải thương nó như khúc ruột của mình. Ông và Tô Gia Hòa đã ở Tô gia làm việc cả đời, nói thật, ông cũng không muốn cháu trai của mình cũng đi theo con đường mòn này.

Tô Gia Hòa thấy còn cơ hội, hắn lập tức khuyên nhủ tiếp, "Bố, vì con trai con, chúng ta cũng phải nỗ lực một lần."

Nghĩ nửa ngày, Tô Vi Túc vẫn kiên quyết từ chối đề nghị của Tô Gia Hòa.

Sắc mặt ông đanh lại, "Chuyện này sau ngày hôm nay không được phép nhắc đến nữa, Tô gia.....phức tạp hơn con tưởng nhiều, Tô gia có thể hiên ngang tồn tại bao nhiêu năm như vậy vì họ có mạng lưới quan hệ của riêng họ, có thể nói lão thái gia đều có quan hệ với cả giới chính trị và bên quân đội, hơn nữa đều là người trên một thuyền, cho nên.....các mối quan hệ này không đơn giản như con nghĩ đâu, không có được những mối quan hệ như vậy.....tức khắc con sẽ bị họ bắt ngay. Cái lối suy nghĩ này con nên bỏ sớm đi, con đừng nghĩ ta không biết.....mấy năm nay con nhúng tay vào mấy mối làm ăn, rút được nhiều tiền từ trong những vụ làm ăn đến vậy.....Nếu không phải ta chắn cho con ở đầu này, con tưởng mình có thể làm sạch sẽ đến thế sao!"

"Đừng nghĩ tuổi tác của lão thái gia lớn rồi nên nghĩ ông ấy là mèo bệnh! Hiểu không!"

Tô Gia Hòa ngậm mồm một cách không cam tâm, trong tâm hắn không phục.

Theo như hắn thấy, bố của hắn đã phục vụ cho Tô lão thái gia cả đời này, cho nên dưới sự đàn áp của lão thái gia, một chút tự tin cũng đã không còn.

Bị lão thái gia áp đặt cả đời, đương nhiên ông ấy không có hứng để phản kháng, hơn nữa.....hắn vớt một tý phần trăm trong mấy vụ làm ăn thì đã sao? Họ đã bán mạng cho Tô gia cả đời, lấy lại được tý thù lao không phải là chuyện bình thường sao!

“Được rồi, ta phải đi xem lão thái gia thế nào, con nên an phận cho ta! Có nghe thấy chưa!”

Tô Gia Hòa mặt ấm ức, “Con biết rồi!”

Lão thái gia tâm tình đang không được tốt, Tô Vi Túc cũng không dám ở lại đây quá lâu, vì vậy nói xong, Tô Vi Túc nhanh chóng rời đi, mau chân tiến về khu nhà lớn của Tô lão thái gia.

Tô Gia Hòa thấy dáng đi vội vàng của Tô Vi Túc, hắn cau mày buông một câu, “Quen tính nô bộc!”

Hắn lại đưa tay xoa xoa vết thương trước ngực, cau lông mày!

Hừ!

Hắn sẽ không nghe lời của bố hắn, chỉ cần được làm chủ, kiếm được tiền, ai còn muốn đi làm nô tài cho kẻ khác!

Nghĩ một hồi, Tô Gia Hòa đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, hắn cười một mình rồi bước đi!

Chương 677

Tô Vi Túc chạy đến khu nhà lớn, quả nhiên ông nghe thấy tiếng động lạ từ trong phòng.

Người hầu trong nhà lớn thấy ông đến, từng người như được thở phào nhẹ nhõm.

“Tô quản gia, ông mau vào trong xem đi, lão thái gia đang trút giận trong đó, không ai dám vào xem tình hình thế nào cả.”

Tô Vi Túc nghe vậy nhanh chóng bước vào phòng chính của lão thái gia

Vừa vào đến cửa phòng đã nhìn thấy lão thái gia cầm chiếc bình cổ quý hiếm với bức tự họa ném xuống đất, cả chiếc ghế làm bằng gỗ xưa cũng bị ông quăng mạnh xuống. Tô Vi Túc không ngăn lão thái gia lại mà đợi cho đến khi lão thái gia đã hả giận rồi mới bước qua đám tàn tích trên đất đi vào.

“Lão thái gia.....”

Sau khi xả xong sự bực tức, ngọn lửa tức giận trong lão thái gia cũng từ từ tan đi, thấy Tô Vi Túc đến, ông bèn ngồi xuống chiếc giường nguyên vẹn duy nhất trong phòng, trầm giọng hỏi, “Khi nãy ta tức quá, có đạp Tô Gia Hòa một cái, nó có sao không?”

“Không sao, cơ thể nó rắn chắc lắm, đừng nói một đạp, 10 đạp, 8 đạp nó cũng chịu được.”

Lão thái gia cười khổ tâm.

“Ài——Vi Túc à, thực ra có lúc ta rất ngưỡng mộ ông, tuy Tô Gia Hòa tính khí hơi ương ngạnh cố chấp nhưng nó luôn nghe lời của ông, chẳng bù cho Tô Nhiễm.....cả ngày âm dương vô định, toàn làm mấy chuyện nghịch ý ta, lần này khó khăn lắm ta mới bắt được Tô Cảnh Thụy và Tô Tiểu Thất, mà giờ thì hay rồi, nó lại thả chúng đi cái rụp, bây giờ cả Tiêu Lăng và Tô Tố đều đã có phòng bị, muốn bắt chúng nó về đây lần nữa, chỉ sợ quá khó thôi!”

Tô Vi Túc kêu người đến dọn lại căn phòng, rồi ông quay sang nói với lão thái gia, “Lão thái gia đừng tức lão gia nữa, tính cách của lão gia, ngài không phải không rõ, từ bé đến lớn luôn là vậy rồi, nếu không như thế, cũng chẳng còn là con trai của ngài nữa, hơn nữa lại nói.....lão gia cũng khá quá, lão thái gia, những chuyện ngài làm với lão gia, đổi lại là ai cũng sẽ sống mái với ngài, nhưng lão gia lại có tấm lòng hiếu thảo, cho nên ông ấy không làm vậy. Lần này cũng là để cứu các cháu của mình thôi, chuyện đều có lý do cả.”

Lão thái gia cắn răng, “Ta không vui chính ở điểm này! Lẽ nào mấy đứa cháu chưa từng gặp mặt, trong lòng nó còn quan trọng hơn người bố này sao! Quan trọng đến mức nó phải đi liên kết với người ngoài để đối phố với chính bố nó!”

“Lão thái gia à, Thực ra thì.....lão gia cũng là thấy có lỗi với tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư thôi, lại nhớ lại bà của chúng, chắc chắn là không muốn hai đứa nhỏ được huấn luyện ở đây.”

Lý lẽ thì lão thái gia đều hiểu, nhưng ông vẫn không chịu đựng được sự đối xử không công bằng này.

Nhưng nếu nói để ông dạy dỗ cho Tô Nhiễm một trận tới nơi tới chốn?

Ông tuyệt đối không thể nhẫn tâm như vậy được!

Cho nên lão thái gia mới chỉ có thể về nhà lớn và trút bực trong phòng!

Nhưng ông cũng không dễ thỏa hiệp như vậy.

“Vi Túc!”

“Có tôi!”

“Cho người nghĩ cách tìm dược chỗ nghỉ chân của Tiêu Lăng và Tô Tố, bọn họ chắc chắn vẫn còn ở trong Kinh Thành chưa đi xa được, chỉ cần bọn họ vẫn ở trong đại phận của ta, thì đừng hòng rời đi dễ dàng, sau khi ngươi tìm được điểm dừng chân của họ lập tức báo về đây cho ta, ta có thể bắt Cảnh Thụy và Tiểu Thất lần 1 thì cũng sẽ bắt được lần 2!”

Tô Vi Túc kinh ngạc, “Lão thái gia, ngài vẫn muốn bắt hai đứa nó sao?”

“Đương nhiên phải bắt!” lão thái gia nắm chặt thành của chiếc giường, ánh nhìn của ông dữ dằn, “Tô Cảnh Thụy tuyệt đối là một một đứa trẻ cần được rèn luyện tốt, nó là đứa hiếm gặp đấy, ta nhất định không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Nhớ lấy, toàn bộ thông tin đều phải giấu không cho Tô Nhiễm biết, ta không muốn chuyện hôm nay xảy ra lần thứ hai!”

Tô Vi Túc gật đầu, “Tôi hiểu rồi!”

……

Rất nhanh sau đó, lão thái gia đã nhận được tin, nói rằng Tô Nhiễm đã tỉnh lại.

Lão thái gia cau mày, ông lập tức đứng dậy đi tới chỗ ở của Tô Nhiễm, Tô Vi Túc cũng nhanh chóng đi theo lão thái gia.

Khi hai người vừa đến, Tô Nhiễm đang nằm trên giường để truyền dịch, mấy người hầu gái thì đứng bên hầu hạ, vừa nhìn thấy lão thái gia đến, đám người trong phòng lập tức hành lễ, “Lão thái gia!”

“Ừ!” lão thái gia khuơ tay với họ, “Các ngươi ra ngoài đi.”

Tất cả người trong phòng lần lượt lui xuống.

Tô Nhiễm đương nhắm mắt nằm trên giường, nghe thấy tiếng của lão thái gia, ông cũng chỉ ngưng nhịp thở đôi lúc rồi lại trở về trạng thái bình thường.

“Ta biết con đã tỉnh lại rồi.”

Tô Nhiễm bất lực mở mắt, vì thiếu máu nên gương mặt của ông trắng bệch, mới nhìn đã thấy khá yếu. Nhưng có thể do Tiểu Thất và Cảnh Thụy đã được cứu nên Tô Nhiễm cũng không phải đóng kịch trước mặt lão thái gia nữa, cũng như mọi ngày đối mặt với lão thái gia, Tô Nhiễm mặt lạnh, yên lặng nhìn ông, “Có chuyện gì không!”

“Ta có vài câu hỏi cần hỏi con.”

“Ừm!”

“Từ lúc nào con đã liên hệ được với Tô Tố?”

Lão thái gia nghĩ đi nghĩ lại, chắc chắn là Tô Nhiễm và Tô Tố đã có

liên hệ từ trước, không thì không thể sắp đặt kế hoạch nhanh đến vậy, còn thực hiện tốt đến thế!

“Rất lâu trước rồi!”

Lão thái gia giật mình, “Rất lâu là bao lâu?”

“Trước khi bát thập thọ của ông khoảng hai tháng!”

Cho dù lão thái gia đã cố gắng đè nén để khỏi túc giận nhưng nghe thấy câu này của Tô Nhiễm ông vẫn đỏ ửng cả mắt, “Cho nên.....lần trước khi đại thọ của ta, các ngươi vờ như không hề quen biết, tất cả đều là đóng giả sao, diễn cho ta xem à?”

“Không sai!” Mọi chuyện cũng đã xong xuôi, Tô Nhiễm cũng chẳng việc gì phải giấu giếm nữa

Giọng của lão thái gia như rít ra từng từ, “Được, được lắm! Không hổ là con trai tốt của ta, quả là một đứa con tốt!”

Tô Nhiễm nằm trên giường, khóe môi ông ngoắc lên một nụ cười nhạt, không nói gì.

“Rồi ngươi biết Tiểu Thất và Cảnh Thụy ở chỗ ta từ khi nào?”

“Khi chúng nó bị phó cục trưởng bắt đến!”

Gân xanh trên trán lão thái gia như muốn nổ tung, “Cho nên.....ngươi vẫn luôn cho người quan sát động tĩnh của bên này?”

“Không sai, không làm thế thì sao mà diễn kịch để cứu được chúng ra!”

“Vậy lời ngươi nói, sẽ tiếp quản Tô gia thay ta cũng đều là giả dối sao?”

Tô Nhiễm trầm lặng hồi lâu, không trả lời lại.

“Tô Nhiễm, trả lời ta!”

“Không phải!”

Lão thái gia kinh ngạc, “Cái gì?”

“Riêng chuyện này.....không hoàn toàn là lừa ông, khi đó tôi đã nghĩ xong rồi, nếu sau khi tôi nói rõ ý nguyện với ông, nếu ông thả Tiểu Thất và Cảnh Thụy thì tôi sẽ tiếp quản chuyện làm ăn của Tô gia, nhưng hành vi của ông.....làm tôi rất thất vọng. Ông không làm như ông đã nói, ông vừa thề thốt sẽ không làm hại phía Tô Tố, bên còn lại ông âm thầm muốn huấn luyện Tiểu Thất và Cảnh Thụy!”

Mới nhớ lại cái hòm đầy rắn độc ông được thấy hôm nay, Tô Nhiễm hơi kích động, “Ông là cầm thú! Đối phó với hai đứa trẻ mà ông định dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy! Thậm chí tôi còn hoài nghi, trong lòng ông có sự tồn tại của đứa con trai này không nữa, nếu không thật sự quan tâm đến tôi như ông đang biểu hiện ra vậy, vậy thì tại sao.....ông có thể không hề do dự mà lần một lần hai làm tổn thương những người mà tôi yêu quý!”

“Tô Nhiễm!”

“Đủ rồi, chuyện không hợp nhau chỉ nói bấy nhiêu, ông đừng nói những lời vô nghĩa nữa!”

Chương 678

Lão thái gia suýt chút đã bị Tô Nhiễm làm cho tức điên lên!

"Ta làm tất cả cũng chỉ vì Tô gia thôi!"

"Tô gia! Tô gia! Trước giờ toàn bộ là vì Tô gia? Đừng làm trò hề nữa! Ông chỉ vì cái tâm ích kỷ của chính bản thân ông thôi! Không không không! Ông làm gì có tâm, ông là một người đàn ông tàn nhẫn vô lương tâm, vì cái dã tâm của mình mà không biết ông có tính ra xem trên tay ông nhúng máu bao nhiêu con người? Khi mẹ tôi mất, những lời bà ấy khuyên dăn ông, giờ này chắc chắn ông đã quên sạch rồi, ông có biết mẹ tôi chết vì cái gì không? Chính là vì ông! Trên tay ông toàn một mùi máu tanh, ngày nào bà ấy cũng cầu trời khấn phật cho ông quay đầu là bờ, nhưng ông lại không làm như thế.....Cho nên mẹ tôi mới vì suy nghĩ qúa nhiều mà mất sớm như vậy!"

"Tô Nhiễm, con ngậm miệng lại cho ta!"

Sắc mặt Tô Nhiễm đỏ tía tai, ông ngồi phắt dậy trên giường, vết thương trên cánh tay vừa gắp đạn ra, giờ lại rách toác, máu tươi không ngừng thấm qua từng lớp gạc, "Tôi đã cảnh cáo ông bao nhiêu lần rồi nhưng ông chưa từng nghe tôi! Có phải ông muốn đợi cho đến bao giờ tôi cũng chết rồi, đợi đến khi Tô gia hoàn toàn không có người nối dõi, ông mới tỉnh ra!"

"Con đang nói linh tinh cái gì vậy!" lão thái gia nhìn vệt máu trên tay Tô Nhiễm, ông mau chóng đứng dậy, "Bác sĩ! Mau gọi bác sĩ!"

"Không cần thiết!"

“Tô Nhiễm, ta còn chưa tính sổ chuyện con thả Cảnh Thụy và Tiểu Thất đi mà con lại còn tính toán chuyện cũ nữa à!”

“Tôi đã nói rồi, chuyện không hợp nhau chỉ nói bấy nhiêu, hệ quy chiếu của chúng ta không cùng một thế giới, tôi biết, tôi có nói bao nhiêu với ông cũng chỉ vô dụng thôi, cũng như vậy, ông có nói bao nhiêu với tôi, tôi cũng không thể hiểu cho ông, vậy nên.....Ông đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy ông!”

“Tô Nhiễm đứa nghịch tử này!”

“Vậy thì ông cứ coi tôi là nghịch tử đi!”

Lão thái gia lại định nổi giận, Tô Vi Túc vội vàng giữ lấy ông, “Lão thái gia, để cho lão gia an tâm dưỡng thương đi, có lời nào cứ đợi cho lão gia khỏe lại đã!"

Lão thái gia đành nuốt cục tức xuống, hất tay áo quay lưng đi.

……

Bên này phụ tử đã tàn cuộc trong sự cãi vã, còn bên kia, Tô Tố và Tiêu Lăng đang ôm chặt hai đứa con vừa tìm lại được, không muốn buông ra.

Cảnh Thụy lần đầu tiên dính lấy Tô Tố và Tiêu Lăng như vậy.

Từ lúc lên xe, anh choàng tay ôm cổ mẹ không rời, đầu để lên ngực mẹ không nói lời nào.

Nếu là bình thường, Tiêu Lăng đã sớm nổi giận rồi.

Con trai lớn thế này rồi,sao lại còn thân mật với mẹ như vậy, nhưng hôm nay, anh nhìn thấy khung cảnh này chỉ thấy cay đắng trong lòng.Tiêu Lăng ôm chặt lấy Tiểu Thất, cảm thấy người con gái vẫn đang run lên, không kiềm được, anh đưa tay xoa xoa đầu con, "Tiểu Thất ngoan nào, có daddy ở đây, không cần phải sợ nữa đâu."

Tiêu Lăng và Tô Tố không về chỗ khách sạn cũ, mà họ đi thẳng đến một khách sạn ở gần khu vực quân đội.

Khi họ đến nơi, Tiêu Quốc Chinh đã ở trong phòng chờ sẵn, nhìn thấy hai người mỗi người ôm một đứa nhỏ bước vào, tiêu Quốc Chinh mới thở phào, "Vậy là không sao rồi, may quá.....chỉ cần cứu được hai đứa nhỏ, mọi sự đều đáng."

"Ừm!" Tiêu Lăng gật đầu, "Bác cứ ngồi đây một lát, Tiểu Thất ngủ rồi, cháu đem con bé vào phòng ngủ đã."

"Đừng bận tâm đến bác, bác chỉ định xem hai đứa nhỏ có sao không thôi, nếu đã bình an vô sự về đến đây thì bác cũng nên về thôi. Bên quân khu còn một số chuyện cần giải quyết."

Tiêu Quốc Chinh rời đi rất nhanh.

Tiêu Lăng và Tô Tố mỗi người ôm một đứa về phòng ngủ.

Hai đứa nhỏ có thể thấy hai ngày nay không được nghỉ ngơi đàng hoàng, bây giờ quay về trong vòng tay bố mẹ, vừa thư giãn được một chút là đã ngủ say rồi.

Tô Tố đặt Cảnh Thụy lên giường, Cảnh Thụy ngủ say như vậy nhưng cũng không buông cổ mẹ. Thấy vậy, Tô Tố cũng nằm xuống với con.

Tiêu Lăng vừa đặt Tiểu Thất xuống, cả người Tiểu Thất lại run lên.

Sắc mặt rất sợ hãi, tứ chi không ngừng múa may, giọng nói có chút như sắp khóc, “Đừng vứt Tiểu Thất vào hòm rắn, Tiểu Thất sợ! Anh ơi cứu em. Daddy mami.....cứu con!”

Sắc mặt của Tiêu Lăng đột nhiên trầm xuống.

Anh bấm tay ‘rắc rắc’, ánh mắt sắc lạnh, miệng nghiến răng khẽ nói, “Tô lão đầu không ngờ dám làm chuyện này! Dám đối xử với

Tiểu Thất như vậy!”

Tô Tố cũng đau lòng không kém!

Tiểu Thất trong giấc ngủ như cảm nhận được hàn khí toát ra từ Tiêu Lăng, cô bất an động đậy người, Tiêu Lăng thấy vậy lập tức nén đi sự giận dữ, anh nắm lấy tay Tiểu Thất, nhỏ nhẹ vỗ về, “Tiểu Thất đừng sợ, daddy ở ngay đây, daddy sẽ bảo vệ cho Tiểu Thất!”

Tiểu Thất như nghe thấy giọng nói của Tiêu Lăng, cô lập tức bình tĩnh lại.

Đợi cho hai đứa nhỏ ngủ say rồi, Tiêu Lăng và Tô Tố mới ra khỏi phòng, chỉ sợ hai đứa nhỏ tỉnh dậy sẽ sợ hãi, Tô Tố còn cố ý mở đèn đầu giường lên.

“Tiêu Lăng, bây giờ anh định làm thế nào?”

Tiêu Lăng nắm lấy tay Tô Tố, “Anh định để em đưa hai đứa nó về A thị trước, Kinh Thành nói gì đi nữa cũng là nơi Tô gia cắm rễ sâu nhất, anh lo cứ ở đây sẽ có nguy hiểm!”

“Không được!”

Tô Tố quả quyết từ chối, “Em sẽ không rời khỏi đây, bây giờ hai đứa nhỏ cũng không tách được chúng ta, cũng không thể đi khỏi nơi này, bọn em đều đi mất, một mình anh ở lại đây làm sao được! Hơn nữa anh nghĩ A thị đã an toàn sao, nếu thật sự an toàn, lần trước Cảnh Thụy và Tiểu Thất đã không bị lão bắt đi, nếu như đâu đâu cũng không an toàn, vậy em và các con thà ở lại bên anh!”

Tiêu Lăng nhớ lại chuyện lần trước, anh cũng không khuyên nhủ nữa.

Không sai, lần trước Lãnh Mạc đã từng nói với anh, chuyện lần trước Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị bắt, chắc chắn không thoát được việc giới chính trị của A thị có dính líu trong đó, nếu thật sự để cho Tô tố và hai đứa nhỏ về lại A thị khác nào rước cừu thả miệng cọp, nếu vậy anh có khóc cũng không kịp.

Tiêu Lăng thở dài, “Được, vậy tạm thời cả nhà không rời đi, lần này nhất định phải giải quyết triệt để Tô gia sau đó chúng ta mới đi khỏi đây.”

“Ừm!”

Tô Tố dựa vào vai Tiêu Lăng, trong lòng còn chút bất an.

Trải qua chuỗi việc lần này, cuối cùng cô cũng hiểu được gốc rễ của Tô gia lan sâu và rộng đến đâu. Muốn hủy hoại triệt để Tô gia.....thật sự không hề là chuyện dễ dàng!

Nhưng.....chỉ cần Tô gia còn ở đó một ngày, cô và hai đứa con sẽ chẳng có ngày nào được sống yên ổn!

……

Lúc chiều, Tiêu Lăng đón tiếp vài vị khách!

Khi cửa phòng mở ra, Tô Tố và Tiêu Lăng nhìn mấy vị khách phía ngoài, phút chốc vô cùng kinh ngạc.

“Lãnh Mạc, Trương Hân.....Tôn Nguyên, Tiểu Hy, An Nhiên và còn.....Mộ Bạch không phải anh vẫn đang nằm viện sao, sao lại đến đây?”

“Anh cũng sắp khỏe rồi, nghe được tình hình của mọi người ở đây nên đem An Nhiên theo xem mọi người thế nào.”

Tô Tố nhìn thấy An Nhiên dìu chặt lấy Mộ Bạch, cô mau chóng xoay người nhường đường, “Nhanh nhanh, mọi ngời mau vào đi!”

Đám người bước vào phòng.

Tô Tố bận rộn rót nước cho họ.

Lãnh Mạc nói, “Không cần bận chuyện nước nôi đâu, chúng mình đến không phải để uống nước!”

Tiêu Lăng quay sang nhìn họ.

Tôn Nguyên khẽ ho nhẹ, một nắm đấm đập nhẹ lên vai Tiêu Lăng, “Lão đại, anh chẳng đáng mặt bạn gì cả, chuyện lớn như vậy mà em lại được nghe tin từ Lãnh Mạc đấy, anh thế là không coi em là anh em đúng không!”

Mộ Bạch khẽ cười, “Đều là anh em với nhau, mọi người đều đến để giúp cậu đấy.”

“Giúp mình?”

Lãnh Mạc gật gật đầu, “Đương nhiên! Không thì cậu tưởng bọn này đến đây làm gì! Thêm một người là thêm một phần sức mạnh, bố của Mộ Bạch đã liên lạc được với giới chính trị rồi, mình cũng đã đưa người đến Kinh Thành này, cộng thêm với thế lực của bác cậu ở đây.....Lần này, chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ rồi, phải chiến với Tô gia đến cùng!”

Chương 679

Đối với sự ủng hộ vô điều kiện của các anh em, Tiêu Lăng thật sự rất cảm động.

Suy cho cùng vốn liếng của Tô gia quá lớn, vả lại nói thẳng ra bọn họ cùng Tô gia, vốn không có nhiều thù hận, có thể lấy hết lực lượng ra để giúp anh, chống lại một gia tộc có vốn liếng vững chắc như vậy, thật sự là chuyện vô cùng không dễ dàng.

Tiêu Lăng vỗ vào vai của những người đàn ông kia, mỉm cười với bọn họ, mấy người đàn ông nhìn vào nhau, tất cả mọi chuyện đều khỏi phải nói.

Quyết tấm đã có, nhưng làm thế nào để đối phó với Tô gia thì vẫn phải có kế hoạch.

Lãnh Mạc đã mở mang kiến thức đối với sự lợi hại của Tô gia, anh ngồi trên sô-pha, nhíu chặt lông mày trầm giọng nói, “ dùng cách cứng rắn chắc chắn sẽ không được rồi, mạng lưới quan hệ của Tô gia ở trong Kinh Thành quá lợi hại, nếu như dùng cách cứng rắn, cho dù có thêm bác cả của Tiêu Lăng, thêm bác Mộ nữa cũng không có khả nắng tất thắng.”

Tôn Nguyên không kềm được nói, “ Tô gia có bản lĩnh như vậy sao?”

Phải biết rằng, Tiêu Quốc Chinh nắm nhiều quân quyền như vậy, dùng cách cứng rắn cũng đấu không lại Tô gia? Vậy Tô gia rốt cuộc thần thánh đến mức nào?

Lãnh Mạc không kềm được lườm anh một cái, “ nếu không thì sao? Cậu cho rằng lần trước tại sao tớ lại ở trong Tô gia chịu thiệt thòi lớn như vậy, vả lại mạng lưới quan hệ của Tô gia đều là âm thầm tiến hành, người của chúng ta đều ở ngoài bề mặt, cụ thể Tô gia qua lại với những người gì chúng ta cũng không biết, lỡ như người chúng ta hành động bị bọn họ nắm thóp được, nói không chừng người chúng ta còn chưa hành động, thì đã toàn quân đại bại rồi.”

Điểm này Tiêu Lăng cũng đồng ý, “ không sai, cho nên tuyệt đối không thể dùng cách cứng rắn.”

“ Vậy phải làm sao?”

Mộ Bạch nghĩ một hồi, sau đó không kềm được nói, “ nếu bọn họ có nhiều mạng lưới quan hệ như vậy, chúng ta đều không biết trong đó có những người nào, vậy chúng ta nghĩ cách để biết chẳng phải được rồi sao!”

Lãnh Mạc và Tiêu Lăng lập tức nhìn sang Mộ Bạch, hoàn toàn hiểu ý trong lời nói của anh.

Tôn Nguyên lại còn đờ đẫn mà hỏi, “ ý gì vậy, không phải nói Tô gia rất thần thánh hay sao? vậy chúng ta làm sao nghĩ cách để biết rõ đây!”

Ba người đàn ông cùng lườm anh một cái.

Tôn Nguyên ngại ngùng mà vò đầu, “ sao các cậu lại nhìn tớ như vậy!”

Tiêu Lăng thở dài, “ Tôn Nguyên, cậu xác định cậu tới đây để giúp đỡ, chứ không phải đến để cản chân lại?”

“ Đương nhiên rồi!”

Ba người đàn ông lắc đầu, tiếp tục đề tài lúc nãy, Lãnh Mạc nói, “ nếu có thể biết được mạng lưới quan hệ của họ thì tốt quá rồi, ít ra biết bọn họ có thể có đường rút nào, còn một điều chính là có thể phòng bị trong những người mà chúng ta hợp tác không xuất hiện nội gián!”

“ Nhưng mà... cho dù là Tô gia, người biết về mạng lưới quan hệ e rằng cũng không nhiều!”

Tiêu Lăng gật đầu, “ không sai, cho nên chúng ta phải nghĩ cách, bắt một người vô cùng hiểu rõ lão thái gia đến, không những phải biết rõ mạng lưới quan hệ của Tô gia, tốt nhất còn có thể biết được... tất cả chứng cứ phạm tội của của Tô lão thái gia!”

Trong đầu Lãnh Mạc lập tức hiện ra một hình bóng.

“ Tô Vi Túc!”

“ Không sai!” Tiêu Lăng mỉm cười mà gật đầu, “ Tô Vi Túc quả thật là người chọn tốt nhất, nghe nói từ nhỏ ông ta đã đi theo Tô lão thái gia, tới bây giờ đã được bảy mươi năm rồi, có thể nói, Tô lão thái gia từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, tất cả mọi chuyện ông ta đều có tham dự, nếu có thể bắt được ông ta đến đây, vậy thì quá tốt rồi.”

“ Nhưng ông ta và lão thái gia như hình như bóng, muốn bắt ông ta e rằng không dễ dàng như vậy.”

Mọi người trở nên im lặng.

Không sai, nếu Tô Vi Túc đã có thể trở thành thân tín của Tô lão thái gia, nhất định cũng không phải là người tầm thường, vả lại thế lực của bản thân ông ta cũng rất hùng mạnh, muốn bắt ông ta đâu phải

dễ dàng.

Tiêu Lăng im lặng suy nghĩ hơn nửa ngày, một lát sau anh mới nói, " chỉ cần là người thì nhất định sẽ có nhược điểm, chúng ta hãy đợi trước, tớ bảo người nghĩ cách điều tra Tô Vi Túc, nói không chừng có manh mối gì."

" Được!"

...

Mấy người đàn ông đang thảo luận làm sao đối phó với Tô gia, mấy người phụ nữ cũng tụ tập lại, nhỏ giọng nói gì đó.

" Cảnh Thụy và Tiểu Thất như thế nào rồi?" Tiểu Hy có chút lo lắng cho hai nhóc con.

Nhắc đến bọn nhỏ, sắc mặt Tô Tố liền trở nên khó coi, " hai đứa tụi nó chắc bị Tô gia dọa sợ, Tiểu Thất... lúc ngủ vẫn còn phát run, cũng không biết chuyện lần này có để lại cho hai đứa nhỏ ám ảnh tâm lý gì không..."

Trương Hân nắm chặt tay cô, " đừng lo lắng, may là bọn nhỏ đều không bị thương, tuổi bọn họ còn nhỏ, có thể sau này gặp phải chuyện vui gì đó thì sẽ quên chuyện này đi thôi."

Tô Tố cười khổ, " hi vọng là vậy!"

Trong mấy người bọn họ chỉ duy nhất An Nhiên không nói chuyện.

Lúc Tô Tố đối mặt với An Nhiên thật ra cô có chút chột dạ, đồng thời cũng có chút áy náy, suy cho cùng Mộ Bạch cũng vì cô và hai đứa con cô mới bị thương nặng như vậy, vả lại trong tình huống bị

thương nặng như vậy, cô lại không ở bên cạnh, hành động này trong mắt người ngoài e rằng có chút vong ơn bội nghĩa.

Tô Tố thấy An Nhiên yên tĩnh ngồi ở đó, không nhịn được nói chuyện với cô ấy, “ An Nhiên?”

“ Hửm?”

“ Xin lỗi.”

An Nhiên hơi ngẩn người, vừa nãy An Nhiên phân tâm mãi, bởi vì lo lắng cho sức khỏe Mộ Bạch vẫn chưa khỏe lại, cho nên tụ tập với mấy cô gái này cũng có chút không tập trung, lúc này đột nhiên nghe thấy Tô Tố nói vậy, cô liền ngơ ra, hơn nửa ngày mới phản ứng lại tại sao Tô Tố lại xin lỗi. Cô lắc đầu, “ Tô Tố, cô không cần cảm thấy áy náy, thật đấy! Tôi tin, hôm đó cho dù không phải là cô, đổi thành người khác, Mộ Bạch cũng sẽ làm như vậy. Gieo hiền gặp lành, bây giờ Mộ Bạch có thể tỉnh lại chúng tôi cũng rất vui vẻ, tôi hi vọng cô đừng mãi cảm thấy áy náy nữa.”

Thật sự là một cô gái tốt!

Tô Tố xúc động không thôi, “ vết thương trên người Mộ Bạch vẫn chưa lành, sao lại theo đến đây.”

“ Tiêu Lăng là anh em tốt nhất của anh ấy, cô cũng là bạn thân của anh ấy, xảy ra chuyện như vậy, sao anh ấy có thể làm ngơ chứ, vả lại lần này Mộ Bạch bị thương cũng đều do bên Tô gia hại, cho dù muốn lấy lại công bằng, cũng phải đến Kinh Thành.” An Nhiên cười nói.

“ Vậy...”

“ Cô muốn hỏi tôi, tại sao tôi đồng ý cho anh ấy đến đây đúng không?”

Tô Tố ngại ngùng gật đầu.

Dù sao nếu là cô, cô thừa nhận cô không rộng lượng như vậy, để người đàn ông mình yêu đi giúp đỡ người phụ nữ mà anh ta từng yêu, vả lại còn đang bị thương... điều này dù thế nào cô cũng không làm được.

Nếu Tiêu Lăng thật sự làm như vậy, e rằng cô sẽ nghi ngờ trong lòng Tiêu Lăng có phải chưa buông bỏ được người yêu cũ không.

Hiển nhiên An Nhiên đoán được cách nghĩ của Tô Tố, ánh mắt cô sáng ngời, đôi mắt tràn đầy ý cười, “ nếu đây là tâm nguyện của anh ấy, tôi đương nhiên phải giúp anh ấy hoàn thành, Mộ Bạch đã bày tỏ tấm lòng với tôi rồi, tôi tin anh ấy sẽ không gạt tôi đâu.”

Tô Tố thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt Tô Tố đột nhiên nhìn thấy chiếc nhẫn đeo trên ngón tay của An Nhiên, cô mừng rỡ mà nhướng lông mày lên, “ Mộ Bạch cầu hôn với cô rồi?”

Sắc mặt của An Nhiên cuối cùng cũng có chút biến đổi, gò má ửng hồng mà gật đầu.

“ Chúc mừng chúc mừng.”

“ Các cô đều là bạn thân của Mộ Bạch, đến lúc đó nhớ đến dự lễ cưới của chúng tôi, phải rồi, quên nói cho các cô biết, lì xì phải chuẩn bị hai phần đấy, tôi kiểm tra ra đã mang thai hai tháng rồi.”

Chương 680

Đợi tất cả mọi người đi rồi,Tô Tố nét mặt vẫn rất vui mừng.

“Sao thế?”

“Đương nhiên, Mộ Bạch cầu hôn An Nhiên rồi, mà An Nhiên lại mang thai đã được hai tháng, thật là tốt, hai người bọn họ cuối cùng cũng có thành quả rồi.Thấy hai người bọn có được hạnh phúc,nỗi lo trong tim em cuối cũng cũng được giải tỏa rồi.”

Tiêu Lăng vỗ vai cô,không nói gì lắc đầu.

Vợ của mình đã lo lắng quá nhiều rồi, chỉ vì Mộ Bạch từng thích cô ấy,cho nên cô ấy lo lắng Mộ Bạch vì tình cảm quá sâu đậm mà không thể có thêm hạnh phúc một lần nữa,nói thẳng ra, những năm nay trong tim cô ấy luôn lo cho chuyện hệ trọng cả đời của Mộ Bạch, bây giờ thấy Mộ Bạch và An Nhiên tìm được hạnh phúc bên nhau, cô mới thấy yên tâm hơn.

Tiêu Lăng lắc đầu, “Lo nghĩ mù quáng!”

“Bọn anh nói chuyện thế nào?”

“Cũng gần như đã có kế hoạch hết rồi, bây giờ chỉ là thực hiện kế hoạch nữa thôi.”

“Bọn họ đi rồi sao?”

“Ừ!” Tiêu Lăng đi nhẹ nói khẽ bước vào phòng riêng,nói rất nhỏ nhẹ,

“Bọn họ đều tìm phòng ở lại khách sạn này,phòng của họ cùng tầng với chúng ta. Đúng rồi,Tô Tố, gần đây em và bọn trẻ tốt nhất nên hạn chế ra ngoài.”

Đương nhiên như thế!

Tô Tố gật đầu, “Anh yên tâm đi, trong tâm em cũng có dự tính cả rồi.”

Hai người đi vào phòng riêng, bọn trẻ vẫn đang ngủ, rèm cửa kéo chặt, ánh đèn đầu giường toát ra màu vàng nhạt mờ ảo, hai người ngồi ở mép giường, nhìn kỹ hai đứa trẻ, mới có mấy ngày không gặp hai đứa có vẻ gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng không được tốt như lúc còn ở nhà.

Tô Tố vuốt nhẹ lên khuôn mặt Cảnh Thụy, tim nhói đau không tưởng, “Hai đứa chúng từ trước tới giờ chưa gặp phải chuyện như thế này…Cảnh Thụy từ trước tới giờ không hề bám người, nhưng lần này lại ôm chặt em không buông tay, chắc chắn nó chịu phải nỗi sợ hãi rất lớn.”

Ánh mắt Tiêu Lăng âm u lạnh lẽo hơn.

Dám làm hại tới con của anh, anh nhất định bắt Tô lão đầu phải trả giá đắt!

Tới tận chiều hai đứa nhỏ cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Tiểu Thất hoảng loạn bật dậy ngồi trên giường, nhìn thấy Tô Tố và Tiêu Lăng đang ngồi phục ở kế bên cạnh, sau khi thấy hai người bọn họ, Tiểu Thất mới bình tĩnh trở lại, cô bé hướng về phia Tiêu Lăng đòi bế, “Daddy,bế!”

Tiêu Lăng nhanh chóng bế cô nhóc vào trong lòng.

“Daddy …”

Tiểu Thất gối đầu lên vai Tiêu Lăng, cảm nhận được bờ vai rắn chắc có lực của daddy, mới thấy có cảm giác an toàn.

Hai người bọn họ ở bên này phát ra tiếng động,phía bên kia Cảnh Thụy cũng từ từ mở tròn mắt, ánh mắt Cảnh Thụy vẫn được gọi là bình tĩnh, nhưng sau khi nhìn thấy bố mẹ đều ở trong phòng, vẫn có không thấy rõ cảm giác nhẹ nhõm, Tô Tố để ý thấy điều đó, tim đau nhói.

Cảnh Thụy dù có ổn trọng như thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, cô đưa tay ôm lấy Cảnh Thụy, Cảnh Thụy cựa quậy một chút, nhưng cũng không hề phản kháng gì.

“Mami…” tiếng Cảnh Thụy có chút khó chịu.

“Có, mami ở đây!”

“Mami ôm chặt quá, con sắp không thở nổi nữa.”

Tô Tố nhanh chóng thả lỏng ra một chút.

“Như thế này đã đỡ hơn chút chưa?”

“Vâng!” tên nhóc đưa tay ôm lấy eo của Tô Tố, dụi dụi vào trước ngực Tô Tố, “Mami, con và Tiểu Thất cứ nghĩ là không được gặp lại mọi người nữa.”

Tô Tố tim lại nhói đau, “Sao có thể thế được!Cảnh Thuỵ con phải nhớ là, không cần biết con và Tiểu Thất ở đâu,daddy và mami kể cả có phải liều mạng cũng nhất định cứu các con ra.”

“Vâng!”

Qua gần nửa ngày, sau khi Tô Tố nhìn thấy hai đứa trẻ dần trở nên bình tĩnh hơn,mới bắt đầu hỏi thăm dò, “Tô lão đầu…có làm gì các con không?”

Những lời này của Tô Tố vừa hỏi, Cảnh Thuỵ và Tiểu Thất toàn thân khựng lại, Tiểu Thất nghĩ lại cảnh tượng trước đó, toàn thân bắt đầu trở nên run lẩy bẩy.

“Mami…Tiểu Thất rất sợ!”

“Được được được, mami không hỏi, mami không hỏi nữa.”

Tiểu Thất lẩy bẩy nói, “Bọn họ tìm một cái hộp kính rất lớn, bên trong có rất nhiều rắn độc,sau đó…Bọn họ bắt lấy một bạn trai nhỏ,đưa cho anh một con dao,bắt anh phải giết bạn trai đó…”

Tô Tố toàn thân run lên!

“…Anh nhất định không chịu giết người, bọn họ bắt con lại, nói nếu như anh không chịu giết, sẽ đem Tiểu Thất ném vào trong hộp đó. Rất đáng sợ…Daddy mami rất đáng sợ, rất nhiều rắn, rất nhiều rắn độc, chúng từ trong hộp bò lên, suýt nữa cắn vào chân của Tiểu Thất, Tiểu Thất sợ chết đi được, thật sự rất đáng sợ.”

Tô Tố và Tiêu Lăng cùng lúc nắm chặt nắm đấm!

Tô lão đầu…Thủ đoạn của ông ta thật là quá tàn nhẫn！

Tô Tố hoảng loạn kiểm tra thân thể Tiểu Thất, “Có bị cắn không?”

“Không có…” Tiểu Thất khóc nói, “Khi anh vừa định xuống tay với bạn trai đó, ông ngoại từ bên ngoài đi tới, sau đó Tô lão đầu bọn họ đi luôn, được một lúc ông ngoại cũng đưa con và anh đi.”

Tiểu Thất ôm chặt lấy Tô Tố, “Mami, sau này Tiểu Thất nhất định không bao giờ rời xa mọi người nữa, những người xấu đó thật đáng sợ, thật sự rất đáng sợ!”

Tô Tố Từ trước tới giờ chưa bao giờ căm hận ai như người này!

Hận như thể không thể giết chết được ông ta!

Tô lào đầu đã giết hai người mẹ đẻ của cô,nhưng cô chưa từng được tiếp xúc với mẹ đẻ, cho nên, mặc dù hận, nhưng nỗi hận đó cũng không đến nỗi quá quyết liệt, Lần này thì khác, Tô lão đầu dùng thủ đoạn tàn nhẫn đó xuống tay với hai đứa trẻ của cô.

Nếu như bây giờ Tô lão đầu ở bên cạnh cô, cô có thể cầm một con dao trực tiếp đồng quy vu tận với ông ta!

“Đừng sợ, sau này sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Cảnh Thụy nhìn sắc mặt của daddy mami còn nhợt nhạt hơn cả Tiểu Thất liền chuyển đổi chủ đề, “Daddy mami, ông ngoại thì sao?”

Tô Tố bỗng nhiên khựng lại!

Cô vừa thử gọi điện cho bố, nhưng điện thoại không thể gọi được.

Mà bố cũng không cho cô bất kỳ tin tức gì.

Vốn cô cũng đã có chút lo lắng, nhưng bây giờ khi nghe thấy Cảnh Thụy nhắc tới, tâm cô càng lúc càng bất an hơn.

“Đừng lo lắng quá, Tô lão đầu không thể làm gì ông ấy được!”

“Nhưng em không liên lạc được với ông…”

Tiêu Lăng nắm chặt tay Tô Tố, cảm nhận được từng ngón tay của cô lạnh toát, anh nhẹ nhàng nói, “Liên lạc không được rất bình thường, suy cho cùng Bố vợ vẫn cứu Cảnh Thụy và Tiểu Thất ra, Tô lão đầu nhất nhìn biết chúng ta đã sớm liên lạc rồi, cho nên cắt đứt mọi thông tin liên lạc, điểm này một chút cũng không kỳ lạ.”

“Liệu ông ta có làm gì bố hay không?” Tô Tố nắm chặt trước ngữ, tâm can từng nhịp đập bịch bịch bịch,, rất thấp thỏm không an, “Em không yên tâm được.”

“Tình cảm Tô lão đầu đối với bố vợ anh luôn để mắt tới, ông ấy không thể làm gì bố vợ được, nếu như em thực tại không yên tâm, anh sẽ tìm cách cho người đi nghe ngóng tình hình.”

“...Vâng!”

Đến khi trời tối, người Tiêu Lăng cử đi nghe ngóng tin tức vẫn chưa về, Lãnh Mạc đã tới rồi.

“Giờ này sao lại qua đây?”

Sắc mặt Lãnh Mạc nghiêm nghị, kéo Tiêu Lăng tới phía cửa sổ, từ cửa sốt nhìn xuống, bên ngoài khách sạn không ngừng có người đi đi lại lại.

“Sao vậy?”

“Tôi vừa cho người ở dưới lầu phục, Vương Bưu phát hiện, những

người này đi đi lại lại, mà còn có người thay đổi trang phục đi lại mấy lần liền! những người này… có vấn đề!”

Chương 681

“Ý của cậu những người này là người của Tôi gia?”

“Chắc là vậy, tính chắc là họ không bỏ cuộc, chắc họ thử xem xem khách sạn có chỗ nào hổng có thể chui vào được hay không đây mà, sau đó nhân cơ hội làm việc gì đó! Tôi đã để Vương Bưu đem người phục ở khách sạn rồi, bọn cậu cũng nên cẩn thận một chút, thời gian này tốt nhất không nên ra ngoài.”

Tiêu Lăng mặt lặng như nước!

Anh vẫn còn chưa đi tìm cái lão đầu tử đó, bọn họ ngược lại đã tìm tới cửa rồi!

Khách sạn này còn rất gần với quân dinh của chú, lão đầu đó gan thật sự cũng to thật!

“Tôi biết rồi, tôi sẽ chú ý, cậu nhớ nói với Mộ Bạch bọn họ một tiếng!”

“Ừ!”

...

Người của Tô gia quay cuồng ở khách sạn một ngày, cuối cùng cũng không thể tìm được bất kỳ kẽ hở nào có thể lọt vào được, đành phải về tìm lão thái gia phục mệnh.

“Cái gì?Lãnh Mạc bọn họ cũng đều ở đó?”

“Không sai, Vương Bưu đem theo người tới bao vây nghiêm ngặt khách sạn, tất cả những người ra ra vào vào đều bị kiểm tra, cơ bản là không có bất kỳ lỗ hổng nào có thể trà trộn vào được, mà cái khách sạn này …Là khách sạn của nhà Tôn Nguyên, người của chúng ta không thể nào trà trộn vào được.”

Sắc mặt lão thái gia bỗng u ám trầm ngâm xuống.

Ở địa bàn của ông ta lại không thể tìm được cơ hội nào đối phó với những người này, đối với ông ấy mà nói không khác gì bị tát vào mặt!

“Lão thái gia, bây giờ phải làm sao?”

Còn phải làm sao!

Mạng lưới quan hệ của ông ta đều là tiến hành mặt tối, nếu như không phải là của nhà Tôn Nguyên, ông ta còn có thể nghĩ cách tìm mối quan hệ cho người vào trong khách sạn đuổi người của Lãnh Mạc đi, nhưng đây là khách sạn của nhà Tôn Nguyên, người nhà tiểu đông gia đều ở trong khách sạn, muốn xử lý khách sạn của bản thân như thế nào thì sẽ tự xử lý, kể cả là người của giới chính trị tìm tới, cũng không thể miễn cưỡng yêu cầu người khác đuổi người!

Lão thái gia nắm chặt cốc trà trong tay, lạnh lùng nói, “Tiếp tục tìm cơ hội ở xung quanh, ta không tin bọn họ không ra ngoài!”

“Vâng!”

…

Chưa cần lão thái gia tìm ra cơ hội, Tiêu Lăng cũng đã tìm ra cách đối phó với lão thái gia trước rồi.

Ngày hôm sau mới sáng sớm, việc Tiêu Lăng cho người đi điều tra đã có tin tức. Tiêu Lăng ngay lập tức gọi vài người tới, cùng thương lượng.

"Sao vậy?" Lãnh Mạc vừa vào cửa đã bắt đầu hỏi.

"Có chút kịch!" Tiêu Lăng để mấy người đó ngồi xuống, sau đó mới để dữ liệu bày ra trước mặt mọi người, "Tô Vi Túc cả cuộc đời này đã vì gia đình nhà Tô gia mà hy sinh rất nhiều lần, chỉ cần tính tới vấn đề đỡ đạn cho Lão thái gia cũng đã đỡ ba lần súng rồi, cho nên lão thái gia đặc biệt tin tưởng ông ta, luôn để ông ta trở thành tâm can quan trọng nhất, việc gì cũng không giấu ông ta!"

Mộ Bạch lo lắng nói, "Nếu đã như vậy, muốn để Tô Vi Túc bán đứng lão thái gia, sợ rằng không dễ dàng gì!"

"Đương nhiên sẽ không dễ dàng, nhưng tôi cũng đã nói rồi, người nào cũng có điểm yếu, Tô Vi Túc đương nhiên cũng như vậy thôi, tin tức điều tra có nói tới Tô Vi Túc một đời này chỉ có duy nhất một người con trai, tên là Tô Gia Hòa, bây giờ cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, cũng luôn giúp đỡ Tô gia trong vấn đề làm ăn. Không những như vậy, hắn ta đứng sau giúp bố mình làm trợ thủ thân cận của lão thái gia,hắn ta là một người rất kiêu ngạo,mà đã không ít lần tự ý nuốt hàng hóa đem bán, kiếm lợi nhuận không hề nhỏ. Những việc này đều được Tô Vĩ Túc giúp đỡ che giấu lão thái gia hộ."

"Ý của các cậu là ra tay bắt đầu từ Tô Gia Hòa?"

"Không sai, tên Tô Gia Hòa này là người vô cùng thích phóng túng trăng hoa, thường xuyên tới những các hộp đêm lớn tại Kinh Thành,việc này cũng dẫn tới việc khi ông ta còn trẻ mắc bệnh, không sinh được con, vài năm trước bệnh tình cũng hồi phục, già rồi mới có

được một đứa con trai, đứa con trai đó bây giờ mới có sáu tuổi, được Tô Vĩ Túc nuôi ở một nơi rất bí mật! Nghe nói, Tô Vĩ Túc đem đứa trẻ này trở thành một sinh mạng của hắn để yêu chiều, rất cẩn thận."

"Có điều tra được bây giờ đứa trẻ này đang ở đâu hay không?"Lãnh Mạc nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng lắc đầu, "Không điều tra được, nhưng mà …" Anh ấy nhếch miệng, cười lạnh lùng một tiếng, "Muốn biết cũng không khó, chỉ cần chúng ta bắt được Tô Gia Hòa,sao phải buồn bã vì không tìm được tung tích của đứa trẻ đó chứ?"

……

Tối ngày hôm đó, người của Lãnh Mạc tới hộp đêm mà Tô Gia Hoà vẫn thường lui tới phục ở đó,đến đêm **giờ,cuối cùng cũng tìm được con thỏ Tô Gia Hoà này, Tô Gia Hoà đã bốn mươi mấy gần năm mươi rồi, vẫn còn muốn lên giường cùng với những cô nương mười mấy tuổi thích khoe ngực.Ông ta cũng là người mượn mạng, đi tới hộp đêm không bao giờ quên đem theo hai người vệ sĩ, đương nhiên cuối cùng hai người về sĩ đó vẫn chết dưới tay Vương Bưu!

Nửa tiếng sau, Tô Gia Hoà toàn thân ngập mùi rượu bị đưa tới khách sạn.

Khi Tô Gia Hoà bị bắt, cũng đã gần tỉnh rượu, khi nhìn thấy Lãnh Mạc và những người khác,ông ta càng lo sợ rầm rĩ kêu lên, "Các người là ai? Các người bắt cóc ta với mục đích gì! Cha ta là thân tiền của Tô lão thái gia! Các người không biết Tô lão thái gia là ai sao?có mối quan hệ với người đứng vị trí thứ hai trong nước đó, ta nói cho các ngươi biết, các ngươi nhanh chóng thả ta ra, đừng để tới lúc cha ta phát hiện ta mất tích, khẳng định sẽ khôn tha cho các người…Aa

—ngươi ngươi ngươi, ngươi định làm gì?”

Những lời uy hiếp của Tô Gia Hoà vẫn chưa nói hết, đã nhìn thấy Lãnh Mạc lấy ra một khẩu súng, miệng súng chĩa thẳng vào trán của ông ta.

Ông ta nhịn không nổi,hoảng loạn hét lớn, “Các người…Các người rốt cuộc là ai, tôi nào đắc tội với các người, nếu như tôi có đắc tội, tôi xin bồi thường các vị anh hùng hảo hán mà.Sau này tôi nhất định không dám vậy nữa, Các người đừng xuống tay với tôi…”

Tiêu Lăng cười lạnh lùng một tiếng.

Tô Vĩ Túc là một người không hề sợ chết, không thể nghĩ được rằng lại sinh ra một người con sợ chết như vậy!

Nhưng mà …như thế này càng dễ xử lý!

Tiêu Lăng và Lãnh Mạc nhìn nhau, gật gật đầu với Lãnh Mạc, Lãnh Mạc đi tới trước mặt tên phóng túng trăng hoa Tô Gia Hoà, nhìn vào bộ dạng toàn thân đầm đìa mồ hôi của Tô Gia Hoà, cười không ngớt, “Tô Gia Hoà!Chúng tôi bây giờ có việc muốn ông hợp tác một chút, chủ yếu xem ông có biết điều hay không thôi.”

Tô Gia Hoà nuốt nước bọt, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào khẩu súng trong tay Lãnh Mạc, chỉ sợ ông ta không cẩn thận một chút, khẩu súng đó chệch hướng là sẽ lấy luôn cái mạng nhỏ của ông ta.

“Được được được, biết điều! Tôi nhất định biết điều! Các người muốn hợp tác việc gì, chúng ta nói chuyện được không? Hảo hán, có thể để súng cách xa ra một chút không?”

Lãnh Mạc lạnh lùng hừ một tiếng, không những không để xa ra,

ngược lại miệng súng còn sát chặt vào trán Tô Gia Hoà.

Tô Gia Hoà chỉ cảm nhận thấy miệng súng lạnh toát, đặt ở trán của ông ta, mồ hôi trên người ông ta toát ra càng lúc càng nhiều hơn. Tô Gia Hoà gần như phát khóc, ông ta không muốn chết, ông ta vẫn còn nhiều tiền vẫn chưa dùng hết, cuộc đời của ông ta vẫn có nhiều việc chưa được hưởng thụ như thế.

Chết như thế này thật quá là thiệt thòi.

“Các người rốt cuộc muốn gì!”

“Rất đơn giản!”

Lãnh Mạc cúi đầu, ở sát bên cạnh tai Tô Gia Hoà nói vài câu, sắc mặt Tô Gia Hoà đột nhiên biến sắc hẳn.

“Không không không, điều này nhất định không được!”

“HAHA—Không được?Thế thì cho người ông một cái lỗ,sau khi có một cái lỗ ông vẫn nói không được, tôi phục ông luôn!”

“Aaa—đừng đừng đừng, tôi đồng ý, tôi đồng ý như thế đã được chưa!”

Chương 682

“Sớm thuận tình như vậy có phải tốt hơn không!”

Lãnh Mạc nhẹ nhàng hừ một tiếng, quay ra nhìn mọi người, “Nếu đã như thế này, chúng ta bắt đầu lên kế hoạch thôi!”

……

Tô Vi Túc ở nhà cũ rất nhanh đã nhận được tin nhắn của Tô Gia Hoà, nội dung trong tin nhắn rất đơn giản, chỉ có vỏn vẹn vài chữ, “Bố, bố nhanh chóng tới đây, con có chuyện rất quan trọng cần thương lượng.”

Phía dưới tin nhắn có đính kèm một dòng địa chỉ.

Sau khi Tô Vi Túc nhận được liền cau mày, chuyện quan trọng?

Nó có thể có chuyện quan trọng gì!

Chẳng lẽ gây ra chuyện gì rồi!

Tô Vì Túc càng nghĩ càng lo lắng, ông ta chỉ có mội một người con trai, không hy vọng con trai mình gặp phải bất kỳ sơ suất gì, ngay trưa hôm đó Tô Vi Túc xin lão thái gia nghỉ nửa ngày phép, tìm tới địa chỉ mà Tô Gia Hoà đưa cho.

Tô Vi Túc cũng là người rất cẩn thận, nhưng lần này gặp mặt là con trai ông ta, cho nên cũng không có đề phòng gì nhiều, địa chỉ Tô Gia Hoà gửi cũng là địa chỉ mà hai cha con họ thường hay lui tới, nên Tô

Vi Túc càng không có bất kỳ hoài nghi.

Tô Vi Túc cũng rất nhạy bén, tới địa điểm hẹn gặp phát hiện ngay có chút bất thường.

Yên tĩnh!

Quá là yên tĩnh !

Bọn họ hẹn gặp là một nhà hàng, thông thường trong nhà hàng vẫn có không ít người lui tới, nhưng hôm nay…ngay cả một chút âm thanh cũng không có !

Tô Vi Túc xuống xe đi tới cửa đã phát hiện ra điểm bất thường này.

Gần như ngay lập tức, ông ta ngay lập tức xông thẳng về phía xe hơi, nhưng....

Đã không kịp nữa rồi.

“Tô quản gia lần này hẹn gặp ở đâu vậy?”

Lãnh Mạc ung dung từ trong nhà hàng đi ra, cánh tay anh vừa vẫy, cắt nhà hàng đã bị bao vây chặt chẽ, Lãnh Mạc nhìn thấy sắc mặt Tô Vi Túc biến đổi ngay lập tức, cười híp mắt, “Tô quản hình như nhìn thấy tôi có chút bất ngời thì phải!”

“Lãnh Mạc!”

“Không sai, là tôi!”

Sau khi Tô Vi Túc nhìn thấy Lãnh Mạc và người của anh ấy, nắm chặt nắm đấm, “Đây là kế hoạch các người đã hoạch sẵn?”

“Không sai, chúc mừng Tô quản gia đã nhảy vào bên trong tròng này!”

Tô Vi Túc nhìn người của ông ta, bởi vì lo Tô Gia Hòa vì việc kinh doanh của Tô gia mà lại gây ra chuyện gì, cho nên ông ta mới không đem theo quá nhiều người, ngộ nhỡ lão thái gia biết được, chắc chắn sẽ phiền phức, nhưng bây giờ xem ra người của phía ông ta quá ít, nếu có đánh nhau cũng không thể nắm được nửa phần thắng.

Tô Vi Túc thở dài.

Không ngờ rằng ông ta đã sống hơn nửa đời người, lại bị gạ gục trong tay người trẻ tuổi như Lãnh Mạc.

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Rất đơn giản, chỉ là muốn mời Tô quản gia về khách sạn ngồi một chút.”

Tô Vi Túc vẫn đứng nguyên kết vị trí cũ, nghiến chặt răng,”Nếu như ta không đi thì sao!”

“Không đi?Trừ khi ông không muốn con trai ông được nhìn thấy ánh nắng ban mai nữa.”

Sắc mặt Tô Vi Túc bỗng u ám xuống, “Các người bắt Tô Gia Hoà rồi?”

“Đúng thế!”

Tô Vi Túc phẫn nộ không ngừng, ông ta chỉ nghĩ là việc tin nhắn chỉ là do Lãnh Mạc bọn họ bày trò mà thôi, nhưng xem ra, tin nhắn đó

đúng là được nhắn từ điện thoại của Tô Gia Hoà, chết tiệt, nơi này chỉ có ông ta và Tô Gia Hoà biết, điều này cũng nói rõ…Tô Gia Hoà biết nơi này có nguy hiểm nhưng vẫn nhắn tin gọi ông ta tới.

Trong tâm Tô Vi Túc như bị chèn một hòn đá vậy, vừa u ám vừa lạnh lẽo.!

Nhưng ông ta cũng chỉ có duy nhất một người con trai, không thể không lo cho sự sống chết của nó!

Tô Vi Túc hít sâu một hơi, “Đi thôi!”

“Tô quản gia quả thật là một người rất hiểu chuyện. Nếu đã như vậy, chúng tôi cũng sẽ khách khí với ngài chút.” Lãnh Mạc ra hiệu cho Vương Bưu, Vương Bưu đi tới bên Tô Vi Túc, đưa tay kiểm tra lại trên trên dưới dưới những nơi có thể giấu đồ một lần, cuối cùng cũng mò ra được khẩu súng phòng thân, và ở dưới bắp chân có một con dao gọt hoa quả.

Vương Bưu thu hồi luôn món đồ đó, đi tới bên cạnh Lãnh Mạc

“Không còn đồ gì nữa rồi, đạica!”

“Rất tốt!”

Lãnh Mạc và Tiêu Lăng đi vào trong xe trước, “Đi thôi!”

Tô Vi Túc có không cảm nguyện thế nào cũng chỉ có thể tạm thời nuốt xuống, ngồi vào xe của phía Tiêu Lăng, xe hướng về phía khách sạn bọn họ ở.

Tô Vi Túc nhìn thấy phương hướng không đúng, cuối cùng cũng bắt đầu lo lắng.

“Các người đưa ta đi đâu?”

“Đương nhiên là về khách sạn của chúng tôi rồi.”

Sắc mặt Tô Vi Túc cuối cùng cũng biến đổi rồi.

Ông ta biết, lão thái gia bố trí rất nhiều tai mắt phết quanh khách sạn, nếu như ông ta quang mình chính đại bước từ trên xe của Tiêu Lăng và Lãnh Mạc bước xuống, sau đó đi thẳng vào khách sạn, tai mắt của lão thái giẫm bẩm báo lại việc này…trong tâm lão thái gia không biết sẽ nghĩ gì!

Con người của thái gia những điểm khác đều rất tốt, nhưng có một bệnh của người thế hệ trước, chính là —hay hoài nghi!

Nếu như để ông ấy biết được ông phản bội ông ấy, chắc chắn sẽ thà giết nhầm cũng nhất định không bỏ qua cho ông!

“Tôi không thể tới khách sạn!”

Lãnh Mạc vỗ vai ông ta, cười nói, “Tôi đã nói rồi, việc này không do ông quyết.”

Xe rất nhanh đã tới cửa khách sạn.

Xếp chật cứng mười mất chiếc xe hơi đỗ gần mười phút ngoài cửa thu hút sự chú ý của mọi người, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc xuống xe,cười mở cửa xe cho Tô Vĩ Túc, “Tô quản gia,chúng ta có thể xuống xe rồi!”

Tô Vĩ Túc không động đậy!

Cố ý!

Bọn họ nhất định là cố ý!

Cố ý thể hiện tỏ ra rất thân thiết, muốn để cho những người khác khi về bẩm báo với lão thái gia để ông ấy thấy giận hơn!

Tô Vĩ Túc nghiến chặt răng, sắc mặt u ám trầm ngâm hơn nước bước xuống xe!

Không cần biết sẽ như thế nào, ông ấy lựa chọn tin lão thái gia !

Ông ta đã theo lão thái gia bảy mươi năm, bảy mươi năm này đều trung thành chính trực, nếu như lão thái gia vì chuyện ông bước xuống từ xe của Lãnh Mạc và Tiêu Lăng, đã bắt đầu nghi ngờ ông… Không! không thể nào, lão thái gia nhất định không thể nghi ngờ ông được !

Đã ở cùng hơn bảy mươi năm, ông giống như cánh tay phải của lão thái gia, lão thái gia nhất định sẽ không thể hoài nghi ông được !

Lãnh Mạc và Tiêu Lăng đi vào trong khách sạn trước.

Tô Vĩ Túc tay nắm chặt nắm đấm, đi sát ngay phía sau.

Trong khách sạn đã bắt đầu không mở cửa đón tiếp người ngoài, cho nên trong khách sạn ngoài Tiêu Lăng bọn họ, chỉ còn nhân viên khách sạn. Tiêu Lăng và Lãnh Mạc đưa Tô Vĩ Túc lên lầu có phòng đang giam cầm Tô Gia Hoà.

Cửa phòng vừa mở, Tô Gia Hoà nhìn thấy cha mình, ngay lập tức như gặp được cứu tinh liền chạy tới.

“Bố…”

“Bốp—.”

Tô Vi Túc giận đỏ lừ mặt, tát thẳng tay một cái lên mặt Tô Gia Hoà, “Mày thằng nghịch tử, mày dám liên kết với người ngoài bày kế hại bố ruột!”

Tô Gia Túc vô tội mà, gần năm mươi tuổi rồi nhưng vẫn biểu lộ nét mặt dở khóc dở cười giống như một đứa trẻ vậy, ông ta ôm mặt, nói nhỏ, “Bố, con cũng không hề muốn vậy, đầu tiên sẽ phế hai cánh tay con, sau đó phế hai đôi chân con. Con sợ, bọn họ nói sẽ làm là sẽ làm được, con vẫn chưa tận hưởng hết cuộc sống này, sao lại có thể dễ dàng chết thế này được.”

Tô Vi Túc phẫn nộ lườm Tô Gia Hoà.

Chỉ vì ông ta vẫn chưa tận hưởng hết cuộc sống, cho nên không cần đắn đo gì mà kéo bố ông ta vào động lửa?

Chương 683

Tô Vi Túc tức đến lồng ngực bấp bênh không ngừng.

Tô Gia Hòa cũng áy náy, che mặt lại không dám nhìn vào ông.

“Cha con các người khoan vội nói chuyện với nhau trước, chúng ta có phải nên bàn luận tình trạng của bây giờ trước?”

Tô Vi Túc nghiến chặt răng, “Làm sao đi chăng nữa bất kể các người nói gì, đừng tưởng rằng tôi sẽ phản bội lão thái gia, đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng!

“Lời khoan vội nói tuyệt tình như vậy trước, có thể sau khi Tô quản gia gặp được một người, sẽ đột nhiên thay đổi ý định đấy!”

Tô Vi Túc lạnh hứ một tiếng, với một vẻ mặt không mấy quan tâm, hiển nhiên là không tin rằng có người sẽ khiến ông phản bội lão thái gia.

Bọn họ cùng nhau bước vào căn phòng, Lãnh Mạc và Tiêu Lăng không có cho người trói hai người họ lại, nhưng những người canh giữ trong phòng đương nhiên không ít, Tiền Hiểu và Vương Bưu đều ở đây, cũng không sợ hai người này sẽ giở ra chiêu trò gì.

Bọn họ cùng nhau ngồi xuống.

Lãnh Mạc và Tiêu Lăng ngồi cùng một ghế sofa, Tô Vi Túc và Tô Gia Hòa ngồi ở ghế sofa đối diện họ, hình thành nên một trạng thái đàm phán, còn Vương Bưu và Tiền Hiểu thì đứng đằng sau sofa của Tô

Gia Hòa và Tô Vi Túc, đề phòng hai người họ có bất kì động tác bất thường nào.

“Được rồi, chúng ta bàn luận thôi.”

“Tôi đã nói chúng ta không có gì để bàn luận rồi mà.” Tô Vi Túc so với Tô Gia Hòa bình tĩnh hơn nhiều, sắc mặt ông bình tĩnh, một chút cảm xúc hoang mang cũng nhìn không thấy, trầm giọng nói, “Các người đừng tưởng rằng đem một Tô Gia Hòa của tôi bắt đến đây liền có thể biết được những thông tin bất lợi đối với Tô gia, đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Tôi khuyên các người vẫn là nên sớm thả chúng tôi ra đi, trước cửa khách sạn có tai mắt của lão thái gia, lão thái gia lúc này khẳng định đã biết được tôi đang ở trong khách sạn, bất kể như thế nào, lão thái gia tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Nhìn Tiêu Lăng và Lãnh Mạc không nói chuyện, Tô Vi Túc lại nói tiếp, “Tôi cũng không sợ nói các người nghe, Tô gia chúng tôi mạng lưới quan hệ rất rộng lớn, rất nhanh sẽ có cảnh sát tìm kiếm kiểm tra nơi đây, biết được các người giam người trái phép, sẽ không dễ dàng tha cho các người như vậy đâu.”

Đôi mày Tiêu Lăng nhíu lại, “Vậy ông cứ yên tâm đi, cho dù cảnh sát có đến, chúng tôi cũng có cách giấu các người đi khiến cảnh sát không thể tìm ra được!”

Tô Vi Túc hứ nhẹ một tiếng.

Xem người Tô gia bọn họ đều là ăn không biết làm à!

“Tô quản gia không lẽ không biết quan tâm đến an nguy của con trai mình à, chúng tôi bắt con trai ông đến, chẳng phải là để trưng bày đâu!”

Sắc mặt Tô Vi Túc có chút thay đổi, nhưng rất nhanh, ông lại hồi phục lại bình thường, “Tôi biết các người muốn dùng Gia Hòa để uy hiếp tôi, nhưng các người nghĩ nhiều rồi, một Tô Gia Hòa, chưa đủ để tôi phản bội Tô gia!”

“Ba!”

Tô Gia Hòa không dám tin tưởng nhìn vào Tô Vi Túc, “Con là con trai ruột của ba, không lẽ trong lòng ba con không quan trọng bằng lão thái gia sao, không quan trọng bằng một cái Tô gia sao! Ba, ba tại sao lại có thể như thế!”

“Mày im ngay cho tao!”

Thằng khốn nạn ngu ngốc này, nếu không lo lắng an nguy của anh, ông sẽ đến nơi đây sao!

Nói qua nói lại, ông càng biểu hiện lo lắng cho con trai, thì càng dễ dàng bị Lãnh Mạc và Tiêu Lăng uy hiếp, càng biểu hiện không mấy quan tâm, có thể Tô Gia Hòa chỉ phải chịu một chút tổn thương ngoài da thịt là có thể thoát khỏi kiếp nạn này!

Nhưng đáng chết thật, cái đứa con trai ngu đần này, lúc này không ngờ còn dám chất vấn ông.

“Nếu như một Tô Gia Hòa vẫn chưa đủ để Tô quản gia thay đổi ý định, vậy thêm một người nữa thì sao!” Tiêu Lăng lạnh hứ một tiếng, vỗ vỗ tay, cửa phòng lập tức bị mở ra, một đứa trẻ còn nhỏ bị bên ngoài mang vào đây.

Lúc thời khắc Tô Vi Túc nhìn thấy đứa trẻ, sắc mặt triệt để trở nên khó coi, “Các người làm sao biết được nơi ở của cháu ta……”

Vừa nói xong, ông đột nhiên nghĩ ra điều gì, ngoảnh đầu nhìn sang Tô Gia Hòa.

Nơi ở của đứa cháu, ngồi người giúp việc chăm sóc ông, thì chỉ có ông và Tô Gia Hòa hai người biết được.

Tô Gia Hòa áy náy cúi đầu xuống.

Anh cũng không còn cách nào, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc lấy súng chĩa vào đầu anh, chỉ cần anh không nói vị trí con trai ở đâu, bọn họ sẽ một súng bắn chết anh, anh có thể còn cách nào đâu!

Đứa trẻ này là nòi giống duy nhất của anh, bình thường anh rất yêu thương nó đấy.

Nhưng so với tính mạng của bản thân, Tô Gia Hòa vẫn cảm thấy tính mạng của mình có giá trị hơn.

Tô Vi Túc nhìn vào biểu cảm của Tô Gia Hòa, tức đến nỗi lại một cái tát giáng xuống đó, “Mày là thằng súc sinh, kéo ba mày xuống hố lửa cũng thôi, không ngờ còn kéo cả đứa con mày vào cả đây, mày là thằng nghiệp súc, hôm nay cho dù mày có chết ở đây, tao cũng tuyệt đối không nhìn mặt mày!”

“Ba……ba đừng như thế, con cũng là không có cách nào thôi……”

Đứa trẻ bên đó vừa bước vào cửa đã thấy Tô Vi Túc đánh người, sợ đến mặt có chút tái xanh, “Ông nội……ba ơi!”

“Ông nội ở đây này!”

Tô Vi Túc từ sofa đứng dậy, đi đến kế bên cậu bé, đưa tay nắm lấy

cậu bé, “Tiểu Dương, đừng sợ có ông nội đây, ông nội khẳng định không cho ai làm tổn thương cháu.”

“Uhm!”

Tiểu Dương 6 tuổi có làn da trắng tinh, vô cũng ngoan ngoãn gật đầu.

Lòng Tiêu Vi Túc sắp bị tan chảy rồi, ông phẫn nộ ngẩng đầu nhìn vào Tiêu Lăng và Lãnh Mạc, “Các người đúng thật là quá đáng, vì muốn đạt được mục đích của các người, không ngờ ngay cả đứa trẻ nhỏ như vậy cũng không tha, các người còn là người không!”

Nghe được lời nói này, sắc mặt của Tiêu Lăng tức thì lạnh băng lại.

“Tô quản gia, ông đừng có quên, Cảnh Thụy và Tiểu Thất của tôi cũng là hôm qua mới từ Tô gia bị cứu ra thôi, nếu như ông biết được con nít vô tội, vậy ông không ngờ vẫn có thể đối xử với hai đứa con của tôi như vậy, ông không cảm thấy lời nói của bản thân là đang tự tát vào mặt mình sao! Tôi nói ông nghe, tôi không đối xử với cháu ông giống như là ông đối xử với Tiểu Thất và Cảnh Thụy vậy, đó là còn nhân từ với ông!”

“Đó cũng đâu phải là ý định của tôi……”

“Ông không phải chủ mưu cũng là kẻ tiếp tay, không có gì khác biệt cả!” Tiêu Lăng mặt vô cảm xúc nhìn vào Tô Vi Túc, “Vừa nãy ông nói rồi, một Tô Gia Hòa không đủ để ông phản bội Tô gia, vậy bây giờ lại thêm một Tiểu Dương nữa, không biết có làm thay đổi ý định của ông chưa?”

Sắc mặt của Tô Vi Túc thay đổi hẳn lên.

Tiêu Lăng lại thêm một thông tin quan trọng cuối cùng, "Đương nhiên, nếu như ông không hạ quyết tâm nữa, vậy tôi không ngại cho người đi tìm một cái rương thủy tinh đựng đầy rắn độc, để cho cháu ông có thể thưởng thức cảm giác ở cùng với rắn độc!"

Tiểu Dương trong lòng ông nghe thấy hai chữ "rắn độc", tức thời run rẩy lên.

Sắc mặt của Tô Vi Túc cuối cũng triệt để thất bại hoàn toàn.

Nếu như chỉ là một Tô Gia Hòa, ông khẳng định sẽ không phản bội Tô gia, nhưng Tiểu Dương lại khác, Tiểu Dương là nòi giống duy nhất của nhà ông, nếu như Tiểu Dương không còn nữa, vậy cả nhà ông triệt để không còn người nối dõi tông đường!

Cho nên……Tiểu Dương tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!

Tô Vi Túc cúi đầu nhìn vào Tiểu Dương, đứa trẻ này từ khi ra đời đến bây giờ đều là ông chăm sóc nó, nó rất dễ nuôi, không hư đốn giống Tô Gia Hòa vậy, trong lòng ông đứa cháu này so với tính mạng ông còn quan trọng hơn nhiều.

Cho nên, ông làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn Tiểu Dương chịu khổ như thế.

Tô Vi Túc cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng lúc này của Tiêu Lăng.

Ông cúi đầu thở dài, "Các người muốn biết những gì……hỏi đi!"

Chương 684

Đồng thời cùng lúc đó.

Lão thái gia cũng nhận được tin tức.

“Ngươi nói cái gì?” Lão thái gia phẫn nộ đứng dậy.

“Tô quản gia đã đi đến khách sạn của Tiêu Lăng bọn họ đang ở, chuyện này là thật đấy, rất nhiều anh em tận mắt chứng kiến đấy, không những như thế, còn có Tiêu Lăng và Lãnh Mạc đích thân mở cửa xe cho Tô quản gia, cảm giác nhìn lên đó……cảm giác quan hệ của bọn họ không bình thường lắm.”

Sắc mặt lão thái gia thay đổi lại thay đổi.

“Điều tra! Cho người đi điều tra ngay, điều tra hôm nay Tô quản gia rốt cuộc đã đi đâu rồi!”

“Vâng!”

Chưa đầy nửa tiếng lão thái gia đã nhận được tin tức, “Nghe nói Tô quản gia hôm nay đã đi một căn nhà hàng, ở trong nhà hàng bị Tiêu Lăng bọn họ mời lên xe đấy.”

Sắc mặt của lão thái gia thay đổi tương đối khó coi.

Ý nghĩ đầu tiên của ông chính là Tô Vi Túc phản bội ông.

Nhưng, rất nhanh ông ý thức được có điều gì không ổn.

Tô Vi Túc là một người thông minh, nếu như ông ta đúng thật phản bội ông, cùng cấu kết với Tiêu Lăng bọn họ, vậy Cảnh Thụy và Tiểu Thất trước đó đã không bị bắt đến nhà Tô gia rồi, có Tô Vi Túc bí mật báo tin, chuyện này làm sao cũng không thành sự được. Hơn nữa Tô Vi Túc lại không ngốc, đúng thật phản bội ông, sẽ quang minh chính đại đến thế cùng Tiêu Lăng và Lãnh Mạc cùng vào cùng ra sao?

Không sợ rằng bị ông phát hiện rồi, sau đó gây bất lợi với ông ta?

Lão thái gia rất nhanh nghĩ được mấu chốt.

“Ngươi nói Tô Vi Túc ông ta không có phản kháng?”

“Tuyệt đối không có, rất bình tĩnh đi theo Tiêu Lăng bọn họ cùng nhau đi vào khách sạn!”

Lão thái gia đã hiểu được điều gì. “Ngươi đi tìm người hỏi thử, xem xem Tô Gia Hòa bây giờ đang ở nơi đâu, đúng rồi, còn có đứa cháu của Tô quản gia, địa chỉ của Tiểu Dương là xxxxxx, ngươi cho người đi xem xem Tiểu Dương vẫn còn ở đó không.”

“Vâng, tôi lập tức cho người đi điều tra.”

Lần này chưa đến 20 phút đã có người đến bẩm báo, “Lão thái gia, Tô Gia Hòa tối hôm qua đi vũ trường đến bây giờ vẫn chưa về nữa, còn địa chỉ mà ngài nói……người giúp việc ở đó thì còn ở đó, nhưng họ nói lúc tối hôm qua có một đám người xông vào biệt thự, sau đó bắt Tiểu Dương đi rồi!”

Quả nhiên là như thế!

Lão thái gia mặt trầm như băng!

Nếu như Tiểu Dương vẫn ở trong biệt thự, ông còn có thể rước Tiểu Dương qua đây, thứ nhất để đề phòng Tô Vi Túc vì Tô Gia Hòa phản bội ông, thứ hai là có thể bảo vệ Tiểu Dương, nhân lúc để Tô Vi Túc nhìn rõ xem rốt cuộc ai mới là người quan trọng với ông ta.

Nhưng bây giờ……tất cả đều tiêu tùng cả rồi!

Đứa cháu này trong lòng Tô Vi Túc rất là quan trọng, e sợ là không có ai biết rõ hơn ông.

Tại vì đứa trẻ tội nghiệp này không có mẹ, cho nên Tô Vi Túc rất là quan tâm nó, vừa sinh ra là đã kiếm bà vú tốt nhất để đút nó uống sữa, lúc đó vì muốn chăm sóc tốt cho Tiểu Dương, còn cố ý xin ông nghỉ phép nửa năm, sau đó ở nhà chăm chút tỉ mỉ săn sóc Tiểu Dương.

Bây giờ Tiểu Dương hiển nhiên đã lọt vào tay của Tiêu Lăng bọn họ.

Lão thái gia nắm chặt nắm đấm, với sự quan tâm của Tiêu Vi Túc đối với Tiểu Dương, không biết là……ông ta có vì Tiểu Dương phản bội ông không!

Càng nghĩ lại càng không yên tâm.

70 năm nay, mỗi một chuyện mua bán Tô Vi Túc đều biết rõ ràng, bao gồm những mạng lưới quan hệ của ông, rất nhiều lúc cũng là Tô Vi Túc giúp ông quản lý, nếu như Tô Vi Túc phản bội ông thật, vậy ông ta chỉ cần nói đại một vài điều, cộng thêm thế lực của Tiêu Lăng Tiêu Quốc Chính bọn họ, chỉ cần nắm được chứng cứ, vậy Tô gia triệt để là tiêu tùng rồi!

Đáng chết thật!

Ông sớm đã nghĩ được đứa trẻ Tiểu Dương này sẽ tạo thành thương tổn cho Tô gia, ông càng sớm nên biết được Tô Vi Túc nếu như có nhược điểm này, đối với ông tuyệt đối không phải là điều tốt!

Nhưng ông nghĩ đến Tô Vi Túc theo ông đã bao nhiêu năm nay, nếu như ông hại chết Tiểu Dương, cuối cùng lỡ như Tô Vi Túc biết được, lòng trung thành e là phải biến đổi rồi! Hơn nữa Tô Vi Túc theo ông đã nhiều năm, trong lòng ông không những tin tưởng Tô Vi Túc, mà còn rất cảm kích ông ta, cho nên mới không ra tay với Tiểu Dương!

Bây giờ suy nghĩ lại, đúng là lòng dạ đàn bà!

Nếu như sớm giải quyết được uy hiếp này, vậy sẽ không có chuyện gì xảy ra rồi.

Đáng chết thật!

"Lão thái gia……chúng ta bây giờ……phải làm sao?"

Lão thái gia vội vàng hồi thần lại!

Đúng rồi!

Bây giờ quan trọng là làm sao giải quyết nguy cơ trước mắt, mà không phải ở đây hối hận những chuyện đã xảy ra!

"Ngươi lui xuống trước!"

"Vâng!"

Lão thái gia đột nhiên suy nghĩ ra gì, đột nhiên lại kêu người giúp việc, "Đợi chút!"

“Lão thái gia còn dặn dò gì à?”

“Đi nói A Trung nghe, cho A Trung dẫn lão gia ra khỏi nhà tổ, kiếm đại một chỗ nào ở tạm đi.”

“Vâng!”

Lão thái gia trong lòng rốt cuộc cũng rất quan tâm đến Tô Nhiễm.

Trước mắt tuyệt đối là nguy cơ lớn nhất của Tô gia.

Tô gia nếu như có thể bình yên trải qua nguy cơ lần này vẫn tốt, nếu như đúng thật Tô gia lần này tiêu rồi, chí ít ra, ông có để đưa Tô Nhiễm đưa ra ngoài, không cho ông ấy chịu bất kì liên lụy nào.

Sau khi người giúp việc đi rồi, lão thái gia liền gọi ra ngay một cú điện thoại.

“Lão Lý? Đúng, là tôi, tôi mới tìm ông giúp tôi một chuyện!”

……

Nửa tiếng sau đó, cảnh sát đã bao vây khách sạn mà Tiêu Lăng đang ở.

Tôn Nguyên nhận được tin tức đi đến trước cổng lớn, “Đồng chí cảnh sát, đây là chuyện gì thế, khách sạn chúng tôi vẫn đang kinh doanh đấy, các vị đây là đang làm gì?”

Mặt cảnh sát vô cảm xúc từ trong túi móc ra tờ lệnh khám xét, “Chúng tôi nhận được tin báo, nói là trong khách sạn nghi ngờ có người giam người trái phép, cho nên qua đây khám xét, nhường

đường!”

“Ok, cứ tự nhiên khám xét!”

Tôn Nguyên nhún vai, miệng cười nhường đường.

Lập tức có đến 20 mấy người xông vào trong khách sạn, từng tầng từng tầng một, mỗi một phòng đều bắt đầu tỉ mỉ khám xét.

Rất nhanh, các cảnh sát đã triệt để khám xét trong một căn phòng ở tầng cao nhất.

Tôn Nguyên đi theo sau mọi người, qua được một lát, đột nhiên nghe thấy một tiếng súng vang lên, sắc mặt Tôn Nguyên thay đổi, bước nhanh qua đó, nhìn thấy trong phòng có một ông già ngã gục xuống vũng máu, sắc mặt của Tôn Nguyên lạnh lại, “Đây là chuyện gì thế! Các người cảnh sát là đến tra xét, bây giờ đang làm gì đó, không ngờ lại ở đây giết người!”

“A---là tôi, là khẩu súng của tôi không cẩn thận vô tình bóp cò nhầm……”

Một vị cảnh sát với nét mặt kinh ngạc sợ hãi, còn người dẫn đầu sắc mặt thì thay đổi, “Bóp cò nhầm? Đây là đạo lý quỷ quái gì, bắt cậu ta lại!”

Tức thời mấy người đè lên người cảnh sát “vô tình bóp cò nhầm” này.

Tôn Nguyên nhìn thấy cảnh những người này tự biên tự diễn, sắc mặt lạnh rồi lại lạnh!

“Trông ra tin tức của chúng tôi có sai lầm, ở đây không có ai bị tình

nghi giam người trái phép, còn với người cảnh sát này không cẩn thận giết nhầm vị khách này, bên chủ nhà anh cứ cần yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử lý công bằng!”

Tôn Nguyên cười lạnh một tiếng, nhưng những người đó đã đem người đi xa rồi.

Tôn Nguyên đã hiểu rõ ra.

Những người này căn bản không đến tra xét, họ đến là để giết người diệt khẩu.

Đợi cảnh sát đi khuất rồi, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc với những người khác mới nhận được tin tức chạy vội qua đây. Đi theo hai người đằng sau là Tô Vi Túc đã được thay hết quần áo.

Tô Vi Túc nhìn thấy người nằm trên vũng máu trong phòng, sống lưng cong lại, tức thời như già đi mười mấy tuổi.

Ông lão trong phòng……

Là người đã thay lên đồ của ông, hơn nữa còn dùng cách kĩ thuật trang điểm hoàn hảo trang điểm thành mặt ông vậy.

Nhưng……không ngờ lại chết dưới miệng súng của những người đó.

Không cần nghĩ ông cũng biết, hành vi của mấy người đó là ai sai khiến.

“Tô quản gia, bây giờ ông có thể đem những chuyện ông biết được, toàn bộ nói cho chúng tôi nghe được rồi chứ!”

Chương 685

Tô Vi Túc trong lòng lạnh ngắt.

Ông tin tưởng Tô lão thái gia đến thế, nhưng lão thái gia không ngờ lại cho ông một đả kích nghiêm trọng như vậy.

Giết người diệt khẩu!

Ông theo ông ấy đã 70 năm rồi đấy!

70 năm!

Cho dù là một con chó, cũng có tình cảm dày đặc chứ, nhưng lão thái gia đối xử với ông như thế nào, chỉ vì ông bị Tiêu Lăng và Lãnh Mạc bắt được, ông ấy đã nhận định ông là sự uy hiếp, cho nên tìm đủ mọi cách bài trừ ông.

Hô hô---

70 năm nay, ông vì Tô gia vào sinh ra tử, vì lão thái gia đỡ bao nhiêu là những tấn công công khai và âm thầm, không lẽ đây vẫn không đủ để biểu thị sự trung thành của bản thân sao!

Tô Vi Túc nhìn vào người đổ gục trong phòng, bi thương nhắm mắt lại.

“Tô quản gia……”

“Không cần hỏi nữa, tôi nói, tôi đem toàn bộ những chuyện mà tôi

biết nói cho cậu nghe!”

Tô Vi Túc có một cảm giác bị phản bội, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc bắt Tô Gia Hòa đến, thậm chí còn bắt cả Tiểu Dương đến, ông thật ra vẫn chưa định nói sự thật ra, nhưng bây giờ……ông còn kiêng kị cái gì nữa.

Tô Vi Túc xoay người nhìn vào Tiêu Lăng và Lãnh Mạc, “Tôi chỉ nói một lần, các người nhớ rõ đấy.”

……

Ở bên Tô gia.

Tô lão thái già ở thời gian đầu tiên đã nhận được tin tức.

“Sao rồi?”

Lão Lý đích thân gọi điện thoại qua báo tin tức này, “Yên tâm đi, người đã bị bắn chết, bây giờ chúng ta có thể an tâm yên giấc rồi.”

Lão thái gia nhẹ nhõm lòng, “Xác định là chết rồi?”

“Xác định! Người vẫn ở trong phòng khách sạn, đoán rằng là vẫn chưa tìm được nơi giấu đi, vội vội vàng đấy! Người của tôi vừa đi qua đó bắt gặp được, nhân lúc Tiêu Lăng bọn họ vẫn chưa kịp phản ứng liền đã bắn chết người đó!”

“Vậy tốt rồi, vậy tốt rồi!”

Cúp máy điện thoại, lão thái gia nhẹ nhõm lòng đồng thời cũng có chút áy náy, nếu như có thể, ông cũng không muốn làm như thế, mấy chục năm nay, Tô Vi Túc như là cái bóng của ông, hai người họ

bất kể chuyện gì gần như đều hình bóng không rời, nhưng bây giờ, Tô Vi Túc chết rồi, ông sau này ngay cả một người có thể tâm sự được cũng không còn nữa.

Lão thái gia tự đổ một ly trà cho mình, nước trà vô miệng, không ngờ cả miệng đều là cảm giác đắng nghét.

“Vi Túc, ông đừng trách tôi, ông đã biết quá nhiều bí mật của Tô gia nhà ta, nếu như có thể ta cũng không muốn làm thế, nhưng vì Tô gia……ta cũng không còn cách nào……”

Nếu như Tô Nhiễm ở đây nhất định sẽ giận dữ châm biếm lão thái gia vài câu!

Nào là một lý do không có cách nào, nào là một lý do vì Tô gia!

Nói thẳng ra, lão thái gia vì sự ích kỉ của bản thân, vậy là chẳng có người gì mà không hi sinh được.

……

Ở lúc giữa khuya, Tiêu Lăng mới về đến phòng.

Trong phòng hai đứa trẻ đã ngủ rồi, Tô Tố vẫn chưa ngủ, đang để dành một cái đèn bàn đợi chờ Tiêu Lăng, nghe thấy âm thanh mở cửa, cô đưa mắt nhìn sang đó.

“Về rồi à?”

“Uhm!” Tiêu Lăng cởi bỏ áo khoác, để lên trên sofa, “Tại sao vẫn chưa ngủ?”

“Không yên tâm lắm, ngủ không được.”

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Lăng đã đi đến bên chiếc giường lớn, trên chiếc giường hai đứa trẻ ngủ rất là ngon giấc, Tiêu Lăng thấy vậy mới nhẹ nhõm lòng, “Hôm nay Cảnh Thụy và Tiểu Thất có mơ thấy ác mộng không?”

Hai đứa trẻ này từ sau khi trở về tình hình tinh thần cũng không tốt lắm.

Đặc biệt là Tiểu Thất, thường xuyên lúc mơ là sẽ run rẩy, còn có nói mơ nữa, tình hình khiến cho người khác rất lo lắng.

“Hôm nay không có, từ ngủ rồi đến bây giờ cũng đều rất êm ái.”

“Vậy tốt rồi!”

Tô Tố từ bên cạnh giường đứng dậy, thời gian ngồi xổm quá lâu, đột nhiên lúc đứng dậy trước mắt cô có chút đen lại, bước chân lao đao một lát, Tiêu Lăng thấy vậy vội vàng đỡ lấy cô, “Sao thế? Có phải cơ thể không khỏe không.”

Tô Tố rất nhanh hồi phục lại, đợi sau khi qua cơn choáng rồi mới lắc đầu, “Có thể là gần đây không được nghỉ ngơi tốt lắm.”

Tiêu Lăng tiện thế ôm lấy cô, “Chuyện này rất nhanh sẽ kết thúc, rất nhanh chúng ra có thể trở về thành phố A, khôi phục lại cuộc sống bình thường rồi!”

Tô Tố vui mừng, “Thật à?”

Tiêu Lăng từ trong túi quần móc ra một cây bút ghi âm ý chí, “Ở trong đây là lời khai mà Tô Vi Túc khai báo, chỉ cần đem những thứ này nộp lên, vậy bên Tô gia sẽ triệt để tiêu ngay.”

Tô Tố kéo tay Tiêu Lăng đi ra phòng, hai người đi đến phòng khách, âm thanh của Tô Tố mới dám lớn lên.

“Chỉ có một cây bút ghi âm nho nhỏ này là đủ rồi à?”

“Tuyệt đối đầy đủ!”

Tiêu Lăng kéo Tô Tố ngồi xuống sofa, ôm lấy vai cô, mở nút play của bút ghi âm, những lời nói của Tô Vi Túc từng câu từng câu toàn bộ đều từ trong bút ghi âm vang lên, ông nói vô cùng tỉ mỉ, từ Tô lão thái gia làm sao lên ngôi trong dòng tộc, đã giết hại bao nhiêu người, quan trọng nhất là mạng lưới quan hệ của Tô gia, và cả chuyện kinh doanh của Tô gia. Tô Tố càng nghe mắt càng trố to hơn, cuối cùng cả người đều im lặng không nói.

Trong lòng chỉ còn duy nhất một suy nghĩ---sốc!

Cô luôn biết được Tô gia rất lớn mạnh, nhưng không biết được mạng lưới quan hệ của Tô gia có thể bí mật đến chừng này……

Tô Tố kinh ngạc nhìn vào bút ghi âm trên tay Tiêu Lăng.

“Thứ này…...nếu như công bố ra, sẽ tạo được ảnh hưởng bao nhiêu?”

“Tuyệt đối có thể trấn động thế giới!”

Tô Tố cũng tin là vậy, tại vì chỉ riêng những quan viên mà Tô Vi Túc nhắc đến, những cái tên đọc được toàn là những nhân vật thường xuyên xuất hiện trong tin tức ngành chính trị, những người này đều là nếu như cùng nhau sụp đổ, tuyệt đối đủ để trấn động toàn thế giới.

“Thứ này…… công bố được sao?”

“Nhất thiết phải công bố, nếu không nhiều sâu hại như thế, làm sao có thể diệt trừ hết được!”

“Nhưng……”

“Yên tâm, nhà lãnh đạo lên chức lần này rất là thanh liêm, vừa mới lên chức đang suy nghĩ cách đả kích những người sâu hại này, cộng thêm có bên quân khu của bác trai ủng hộ, cộng thêm bên bác Mộ ủng hộ, nhất định sẽ thành công phơi bày được.”

Tô Tố lúc này mới nhẹ lòng lại.

Đúng thật liên quan đến rất nhiều người, cô là người không biết chính trị cũng biết, có lúc không phải nhà lãnh đạo không muốn đả kích những người này, thứ nhất là trong tay nhà lãnh đạo không có thực quyền, thứ hai là hậu đài của những người phạm tội quá cứng cỏi.

Nhưng có bên quân sự ủng hộ, tình hình chắc là sẽ tốt hơn nhiều.

Tô Tố đúng thật hi vọng đem những con sâu hại này nhổ lên tận gốc, bất kể có thể có tác dụng về mặt trị gốc không, sau khi có một đòn đả kích lớn mạnh như thế, có thể là xã hội trong nước sẽ tốt hơn nhiều!

“Phù---cuối cùng sắp kết thúc rồi.”

Tiêu Lăng ôm lấy vai Tô Tố, Tô Tố đột nhiên nghĩ đến một chuyện, “Còn ba em, ông ấy có bị liên lụy không?”

Tiêu Lăng trầm lặng xuống.

Anh sau khi lấy được bút ghi âm, trong đầu hiện lên chính là vấn đề này.

Nói thật thì, anh cũng không xác định Tô Nhiễm có thể bảo toàn bản thân không!

Nói sao thì……chuyện này liên quan quá lớn, hơn nữa ông ấy là con trai duy nhất của Tô lão thái gia, nếu như nói ông ấy không có tham gia vào chuyện kinh doanh của Tô gia? Có bao nhiêu người tin tưởng?

“Tố Tố, bây giờ chúng ta có thể làm chính là……cố gắng rửa tội cho Bạch nhạc phụ.”

Tô Tố hoang mang lên, “Nhưng ba em ông ấy vô tội đấy, ông ấy chưa từng tiếp tay tham gia qua vào chuyện kinh doanh của Tô gia, hơn nữa còn bị lão thái gia ức chế như thế, lão thái gia suy sụp, ông ấy làm sao mà không bị liên lụy được!”

Chương 686

“Tố Tố, em bình tĩnh lại nào!”

“Em không có cách nào bình tĩnh được, nếu như ba em phạm pháp thật, vậy em chấp nhận như thế này, nhưng ông ấy rõ ràng là không có làm gì hết, dựa vào gì mà phải bị liên lụy, đây quá không công bằng, hơn nữa ông ấy tuổi tác cũng đã cao như vậy rồi, đã đến lúc hưởng thụ hạnh phúc gia đình, làm sao có thể chịu khổ như thế được……”

Tô Tố vừa nói xong liền thấp giọng khóc nức lên.

Cô sau khi nhận lại phụ thân cứ luôn gặp ít xa nhiều, có thể nói hai ba con họ vẫn chưa nghiêm túc ở bên nhau qua lần nào, ở tình huống này, cô làm sao nhẫn tâm nhìn thấy phụ thân chịu đựng cảnh lao tù được.

“Sự việc chưa đến nỗi tồi tệ đến thế, em khoan nóng vội, chúng ta sẽ nghĩ được cách chứng minh sự trong sạch của nhạc phụ.”

“Tiêu Lăng……”

“Anh hiểu được tâm trạng của em, em yên tâm, chuyện này anh sẽ không mở mắt mà đứng nhìn đâu.”

Tô Tố dùng sức ôm lấy Tiêu Lăng.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện, xin đừng để ba cô phải chịu bất kì liên lụy nào!

……

Những ngày tiếp đó, Tiêu Lăng và Lãnh Mạc những người đàn ông liền bắt đầu đi sớm về trễ, mỗi ngày lúc mọi người vẫn chưa dậy, họ đã rời đi, lúc tất cả mọi người đều đi ngủ, họ vẫn chưa về.

Tô Tố chú ý đến, phòng hộ của cả khách sạn có đã tăng thêm vài lớp.

Lúc trời sáng, những người đàn ông đều không ở đây, những người phụ nữ liền chụm lại với nhau, Vương Bưu và Tiền Hiểu ở trong phòng bọn họ bảo vệ bọn họ.

Mọi người từ trên cửa sổ nhìn xuống.

Trương Hân che ngực lại, “Tớ hai ngày nay tim đập rất nhanh, cảm giác như là có chuyện gì quan trọng sắp xảy ra vậy, Tố Tố, hai người có chú ý không, gần đây cảnh sát đi tuần…… đặc biệt nghiêm ngặt?”

Đương nhiên là có phát hiện!

Đây đại khái là nguyên nhân Lãnh Mạc đã tăng thêm người bảo vệ ở đây.

Tô Tố mỗi một tay ôm lấy một đứa con, nhìn sang Trương Hân, “Cậu là một sản phụ rồi thì đừng có tối ngày lo lắng quá, mỗi ngày ăn uống ngủ nghỉ là được rồi, chuyện bên ngoài họ sẽ biết sắp xếp thôi.”

Mọi người ai cũng im lặng hẳn.

Qua được một hồi lâu, Tiểu Hy cũng nhịn không được, “Cậu nói họ ở bên ngoài có gặp nguy hiểm không?”

“Bậy bậy bậy, xấu không linh tốt mới linh!” Trương Hân liếc nhìn Tiểu Hy, “Chúng ta phải tin tưởng người đàn ông của mình, họ khẳng định sẽ không có chuyện đâu!”

“Uhm!”

Tô Tố nhìn sang An Nhiên đang ngồi bên cạnh lặng im không nói.

An Nhiên đang ngồi trên sofa, đưa tay vô thức sờ lên chiếc nhẫn trên tay cô ấy.

Tô Tố thở dài.

Thật là An Nhiên mới chính là người lo lắng nhất.

Mộ Bạch vừa từ bệnh viện trở ra, trên người còn mang theo vết thương nặng, mỗi ngày bôn ba như thế, cũng không biết vết thương có bị nứt không, càng không biết vết thương có bị nhiễm trùng không, nếu như gặp phải người xấu, cơ thể anh làm sao có thể đối kháng lại các người đó……

Tô Tố ngồi kế bên An Nhiên, An Nhiên cảm giác bên cạnh có người, ngẩng đầu nở một nụ cười vô cùng miễn cưỡng với Tô Tố.

“Đừng lo, Mộ Bạch đã đi đến bên bác Mộ, có bác Mộ ở đây, không ai có thể làm tổn thương anh ấy được.”

An Nhiên gật đầu, “Uhm!”

Vào ngày thứ năm sau khi Tô Tố nghe được đoạn ghi âm, sự bất ổn của kinh thành cuối cùng triệt để đã bùng phát.

Vào ngày này, sáng tinh mơ là người của quân đội đã xuất động.

Tiêu Quốc Chính trực tiếp dẫn đoàn quân bao vây sân lớn của Tô gia.

“Tiêu thủ trưởng, đây đang làm gì thế?”

Tiêu Quốc Chính lần này không hề có sắc mặt tốt với Tô lão thái gia, ông lấy lệnh bắt giữ từ trong người ra, quơ quơ trước mặt lão thái gia, “Lão thái gia, phiền ông theo chúng tôi đi một chuyến!”

Lệnh bắt giữ!

Lão thái gia tức thời có điềm báo không lành.

“Tiêu thủ trưởng có thể nói thử xem rốt cuộc là chuyện gì thế?”

“Chuyện này lão thái gia không cần phải biết!” Tiêu Quốc Chính nháy một ánh mắt, phó quan ở đằng sau liền lập tức lên trước bắt giữ lão thái gia, người giúp việc của Tô gia thấy thế, bọn họ liền bao vây lên đó.

Tiêu Quốc Chính lạnh hứ một tiếng, “Chúng tôi đã phụng mệnh lệnh của nhà lãnh đạo đến bắt người, các người cũng dám cản!”

Đám người giúp việc nghe được, tức thời đứng ở chỗ cũ do dự hẳn lên.

Dân không đấu với quan!

Điều này bọn họ vẫn biết rất rõ.

Mọi người tức thời nhìn sang lão thái gia, lão thái gia cũng nghe

được lời nói của Tiêu Quốc Chính, hốc mắt ông trầm lại, trong lòng nỗi bất an càng ngày càng đậm đặc, “Các người lui xuống, ta đi với các người đi một chuyến là được rồi.”

“Vậy thì tốt quá rồi, lão thái gia, xin mời!”

Phó quan đưa lão thái gia lên xe, nhưng Tiêu Quốc Chính lại không lên xe, Tiêu Quốc Chính một tiếng mệnh lệnh, “Tất cả người của Tô gia đều phải kiểm soát chặt chẽ, không cho họ có liên lạc với bất kì người nào!”

‘Vâng!”

Lão thái gia đang ngồi trong xe nghe được mệnh lệnh của Tiêu Quốc Chính, một hơi thở xém tí vẫn chưa kịp thở.

Tiêu Quốc Chính dám to gan công khai làm như thế, chỉ có một khả năng……đó là đã nắm vững toàn bộ chứng cứ phạm tội đầy đủ của ông.

Nhưng……

Làm sao có khả năng đó!

Ngoại trừ……

“Trông ra lão thái gia đã hiểu rồi.” Tiêu Quốc Chính lên xe, nhìn thấy sắc mặt thay đổi của lão thái gia, ông mỉm cười nói, “Lão thái gia không cần suy đoán, Tô quản gia chưa có chết, đúng rồi, quên nói ông nghe rằng, tuy là trước đó Tiêu Lăng và Lãnh Mạc đã bắt Tô Gia Hòa và Tô Dương, nhưng……Tô quản gia không có vì sự uy hiếp của bọn họ mà phản bội ông. Cho nên Tiêu Lăng liền nhân cơ hội tạo một kế tương kế tựu kế, cho Tô Vi Túc thấy rõ bản mặt thật sự của

ông, nghĩ lại vẫn khiến người khác đau lòng thật, Tô Vi Túc trung thành với ông như thế, nhưng ông lại sợ vì có thể chịu sự uy hiếp mà đi giết người diệt khẩu. Đoán rằng Tô Vi Túc đã tan nát cõi lòng, cho nên……mới quyết định phản bội ông!"

Lão thái gia trố to mắt.

Một miếng máu ở cổ họng, khuôn mặt già của ông nhịn đến đỏ bừng!

Không ngờ là như thế!

Thì ra tất cả kế hoạch của ông, toàn bộ đã lọt vào mắt của Tiêu Lăng bọn họ, hơn nữa còn thuận tiện tương kế tựu kế.

Lão thái gia nghiến chặt răng.

"Các người đã nắm vững chứng cứ rồi?"

"Đó là đương nhiên!" Tiêu Quốc Chính một bên dặn dò lái xe, một bên cười nói với lão thái gia, "Có lời khai của Tô Vi Túc, cộng thêm những chứng cứ mà Tô Vi Túc cung cấp, nếu không……chúng tôi làm sao có thể nhanh chóng bắt giữ các người như vậy."

Chiếc xe từ từ chuyển động.

Trong lòng lão thái gia cũng bắt đầu thuận theo chiếc xe bấp bênh, bất an hẳn lên.

Không đúng!

Theo lý thuyết là, nếu như chuyện của ông bị bại lộ, chắc là phải có nhiều người sẽ giúp ông tiêu hủy chứng cứ, cũng sẽ rất nhiều người ra tay giúp đỡ, nhưng bây giờ......tại sao một chút tin tức cũng không

có?

“Lão thái gia đừng có suy nghĩ những chuyện có hay không có nữa, lão thái gia chỉ cần biết, lần này Tô gia nhất định nhất định sẽ kiếp nạn khó thoát! Hơn nữa……những con châu chấu cùng ông thắt trên một sợi dây, một con cũng thoát không được!”

Trong lòng lão thái gia tức thì lạnh ngắt hẳn.

Vậy có nghĩa là……một đoàn người bọn họ……phải bị nhổ bỏ tận gốc rồi sao!

Lão thái gia nắm chặt nắm đấm!

Ông không can tâm!

Không can tâm!

Lịch sử mấy trăm năm của Tô gia, ông cứ luôn hi vọng Tô gia ở trong tay ông có thể tạo lại sự huy hoàng, nhưng bây giờ……Tô gia không ngờ phải tiêu tan trong tay của ông, điều này ông làm sao cũng không thể chấp nhận được.

Ông vì Tô gia làm nhiều chuyện như thế, tại sao lại có kết cục như vậy!

Chương 687

Tuy nhiên, nếu trong lòng lão thái gia có không can tâm cỡ nào, nhưng cũng chỉ có thể để trong lòng.

Sau khi bị giam giữ, lão thái gia mới thật sự có cảm giác Tô gia sắp sụp đổ.

Tô gia bị bao vây, Tô lão thái gia bị giam ở nhà tù sau đó vài ngày sau Kinh Thành vẫn còn bấp bênh. Ngày hôm nay, trong thời gian thẩm phán lão thái gia, có Tô Vi Túc làm chứng, cộng thêm các bằng chứng hữu hình, lão thái gia dù cho mọc 100 cái miệng cũng nói không rõ ràng.

Lão thái gia đứng ngay chỗ ngồi của bị cáo, chỉ trong thời gian 2 ngày, cả người như đã già đi 20 tuổi.

Ông cúi lưng, sắc mặt đần độn, nếu như chỉ nhìn mặt, e rằng mọi người không nghĩ rằng một người bình thường như vậy, thậm chí nhìn vào một lão đầu tử có vẻ tử tế và tốt bụng có thể làm nhiều thứ tàn bạo, vô lương tâm như vậy.

Trong lúc thẩm phán, lão thái gia không tự bảo vệ bản thân.

Tuy nhiên, khi đề cặp đến Tô Nhiễm, đột nhiên thần thái ông bị kích động lên.

“Không, tôi phạm tội thì tôi thú nhận, nhưng tất cả mọi thứ đều không liên quan đến Tô Nhiễm, các ngươi chỉ cần đi điều tra, Tô Nhiễm chưa bao giờ tham gia vào bất kỳ thoả thuận kinh doanh nào, điều

này là sự thật! Những người hầu trong nhà đều biết chuyện này, cậu ta không thấy xấu hổ tôi làm những điều này, nhưng chưa bao giờ chịu tham gia vào, những điều này là thật, các ngươi có thể điều tra, hoàn toàn có thể điều tra!”

Tô nhiễm ngồi trên hàng quan sát của ghế bị cáo, nhìn vào nét mặt kích động của lão thái gia, không lên tiếng và nhắm mắt lại.

Tiêu Lăng mời cho Tô Nhiễm một luật sư giỏi nhất, sau khi nhận được bằng chứng rằng Tô Nhiễm không tham gia bất kỳ hoạt động kinh doanh nào của Tô gia, Tô Nhiễm trở thành người duy nhất trong Tô gia không bị liên luỵ.

Tô lão thái gia bị kết án tử hình tại toà án.

Rất nhanh, mọi thứ của Tô gia đều bị tịch thu, theo truyền hình phát sóng, Tô gia nhỏ như một đôi đũa nhưng các trang trí đều lớn, toàn bộ đều là đồ cổ, vả lại mỗi cái đều rất đáng giá, chỉ là những đồ vật tìm thấy trong nhà cũ của Tô gia, giá trị đã vượt quá 1 tỷ nhân dân tệ, nhưng chưa tính giá trị của nhà cũ!

Khi tin tức xuất hiện, cả nước đều bị sốc!

Đây là bán bao nhiêu bột trắng mới có thể đạt được nhiều tiền tài như thế!

Tô gia nhanh chóng bị niêm phong!

Sau khi Tô gia sụp đổ, tiếp theo là sụp đổ mạng lưới liên quan đến Tô gia. Theo bằng chứng của Tô Vi Túc, lần này có hơn hai mươi mấy quan chức sụp đổ tại Kinh Thành, vả lại chức vụ của mỗi người đều rất quan trọng.

Người lãnh đạo hoàn toàn mơ hồ, đưa tất cả những người này bức hết gốc rễ ra, toàn bộ vào nhà tù!

Sau khi vào tù, thông qua thẩm vấn, thậm chí còn có gần một trăm quan chức trong trước tham gia, tin tức này vừa phát ra, đã không phải cả nước bị sốc, mà là toàn thế thế đều bị sốc rồi.

Lần này, cường độ kiểm tra việc tham nhũng chắc chắn là lớn nhất sau khi thành lập nước, không một ai!

Tất cả các viên chức có liên quan đến Tô gia đều gặp nguy hiểm.

Rất nhanh, sau khi các bằng chứng được kết luật thì sau đó bắt đầu phán quyết, hàng trăm quan chức nhẹ nhất cũng bị kết án 15 năm tù! Sụp đổ rất nhiều quan chức cao cấp, ban đầu hai bàn tay trắng đều được nâng lên, đặc biệt là ba của Mộ Bạch và Tiêu Quốc Cường, hai người trong thời gian này thực hiện một động thái lớn, Tiêu Quốc Cường bị tước đoạt huân chương và ba của Mộ Bạch cũng nhảy lên hai cấp, trở thành chỉ huy thứ hai của Uỷ ban Trung Ương!

Nhưng mà…..

Những việc này đều không phải là những việc Tô Tố xem xét.

Sau khi lão thái gia thực hiện vụ bắn súng thì sau họ cả gia đình họ đều về thành phố A.

Đúng rồi, nói đến điều này không thể không đề cập đến một người, Tô Vi Túc, Tô Vi Túc mặc dùng cung cấp bằng chứng về thù lao, nhưng có quá nhiều điều vi phạm về luật, cho nên không thoát chết được, tự bản thân anh ta cũng nghĩ về khả năng này, vì vậy nhờ Tô Tố và Tiêu Lăng giữ người, cố gắng giữ lấy Tiểu Dương.

Tiểu Dương chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, đương nhiên không bị dính liệu, nhưng Tô Gia Hoà cũng bị mất mạng.

Tô Tố đợi người về thành phố A, sau đó tìm một viện phúc lợi tốt nhất thành phố A, để Tiểu Dương vào đó.

Tô Tố và Tiêu Lăng đưa hai đứa con về căn hộ của mình.

Trong căn hộ đã không có người ở trong thời gian dài, nhưng vẫn sạch sẽ và không bụi bặm.

“Anh luôn phân phối người đến quét dọn.”

Tô Tố vào cửa sau đó giày cũng không cởi, trực tiếp nằm trên chiếc sofa mềm mại, “A-----cuối cùng cũng kết thúc rồi! Cuối cùng về nhà rồi!”

Tiêu Lăng mỉm cười nhìn Tô Tố, trong ánh mắt toàn là tình yêu.

Tiểu Thất hâm mộ nhìn daddy và mami.

Cô bé đứng bên cạnh đều cảm thấy daddy và mami hạnh phúc quá. Sau này cô bé cũng muốn tìm một người đàn ông yêu thương cô như vậy, sau đó hai người hạnh phúc trọn đời.

Nhưng mà có một vài chuyện, luôn phản tác dụng.

……

Mười lăm năm sau!

Vào ngày này, bầu trời trong xanh không có mây.

Tiểu Thất được bạn trai là Lý Dương hẹn ra ngoài.

Tiểu Thất đã 23 tuổi, đại học năm 4 rồi, ngay lập tức phải đối mặt với thực tập, và Lý Dương là người bạn trai đã hẹn hò với cô trong hai năm! Sau khi Tô gia sụp đổ, daddy và mami cảm thấy mọi thứ thay đổi, cho nên hai người họ cũng không làm việc nữa, daddy trực tiếp mời một CEO quản lý doanh nghiệp, và daddy bắt đầu đi du lịch khắp thế giới với mami.

Cô bé và anh hai, hai người họ thường bị bỏ ở nhà dì, có khi bỏ cả mấy tháng.

“Uầy…” nghĩ đến đây, Tiểu Thất thở dài.

Tuy nhiên cũng không phải không có lợi, lợi ích là ảnh hưởng bởi dì, cô ta đã thích thiết kế thời trang, cho nên lúc vào đại học đã chọn ngành thiết kế.

Tiểu Thất 23 tuổi, càng lớn càng giống Tô Tố!

Bộ mặt thiên thần, thân hình ác quỷ, quyến rũ không nói nên lời.

Vừa đến trường đã được đánh giá là hoa khôi, những người theo đuổi cô ấy giống như là một dòng sông, nhiều đến không thể tin.

Tiểu Thất chỉ nhìn được Lý Dương.

Không có lý do khác, hê hê, là bởi vì Lý Dương đẹp trai!

Ai làm cho Tiểu Thất thành động vật thị giác chứ.

“Uầy, sao còn chưa đến!”

Tiểu Thất mặc một chiếc váy liền thân màu vàng đất, đứng trên bãi cỏ, mặt trời rất lớn, cô không thể không trốn vào bóng râm của cây để chờ đợi, một lúc sau, cô ta cũng thấy Lý Dương!

Đôi mắt Tiểu Thất lập tức sáng lên.

Lý Dương mặc dù gia cảnh bình thường, nhưng người thực sự không còn lời để nói, trắng trẻo, lịch sự, mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần jean cũng có thể mặc ra khí chất rất độc đáo, Tiểu Thất nhìn anh ta bước qua, lập tức vui vẻ vẫy bàn tay nhỏ.

“Lý dương, em ở đây!”

Tuy nhiên, Tiểu Thất nhanh chóng chú ý đến người phụ nữ bên cạnh Lý Dương!

Hai người thậm chí tay! nắm! tay!

Nét mặt Tiểu Thất “rột rột” chảy xuống.

Lý Dương nhanh chóng nắm tay cô gái đó đi đến trước mặt Tiểu Thất, Lý Dương đeo một cặp mắt kính không gọng, nhìn vào rất có học thức. Ánh nhìn cậu ta bình tĩnh nhìn vào Tiểu Thất, “Tiêu Tiểu Thất!”

Trong lòng Tiểu thất đột nhiên có một cảm giác xấu.

“Chúng ta chia tay đi!”

Trong lòng Tiểu Thất rối tung, cô giữ lại nước mắt, “Tại sao?”

Lý Dương kéo tay cô gái đó, cô gái đó ngay lập tức được ý nhìn vào Tiểu Thất.

Tiểu thất hung hăng nhìm chằm chằm vào cô ta, cô gái này cô ấy quen biết, là bạn cùng lớp của cô ta, cũng là học thiết kế, từ đại học năm nhất bắt cô ta bắt đầu đuổi theo mông Lý Dương, nhưng Lý Dương chưa bao giờ nhìn cô ta, bây giờ tại sao lại thế…..

Lý Dương nhìn vào mắt Tiểu Thất, “Tiểu Thất, tôi nghĩ rất lâu, tôi cảm thấy hai chúng ta vẫn không hợp nhau.”

“Không hợp nhau nhưng lại quen nhau hai năm?”

Lý Dương cũng không ngần ngại, đưa ra nắm lấy Trương Hy bên cạnh, cuối đầu dịu dàng nhìn cô ấy, “Tôi cảm thấy tôi và Trương Hy mới thật sự yêu nhau, chúng tôi sắp phải đi thực tập rồi, phải bước vào xã hội rồi, ba của Trương Hy là giám đốc cục thuế, có thể giúp tớ tìm được một công việc tốt! Còn cô….mặc dù đẹp, nhưng hoàn cảnh gia đình quá bình thường, không thể cho tôi những gì tôi muốn!”

Chương 688

Ngay lập tức, Tiểu Thất dường như giống bị sấm sét đánh!

Gia cảnh cô ta bình thường, cho không nổi những gì anh ta muốn?

Trương Hy ôm lấy cánh tay Lý Dương với đầy mong muốn, tự hào và nhìn Tiểu Thất, “Tiêu Tiểu Thất, cô nghe thấy chưa, tôi đã nói với cô, cô không phải đối thủ của tôi, tôi không sợ nói sự thật với cô, thật ra tôi và Lý Dương sớm đã bên cạnh nhau rồi, Lý Dương luôn chịu đựng không nói chuyện chia tay với cô. Nhưng mà, bây giờ nói cái gì cũng vô dụng. Cô nên ngoan ngoãn rút lui giữa hai chúng tôi ra!”

Sớm đã bên cạnh nhau!

Tiểu Thất rơi nước mắt liếc nhìn Lý Dương, “Anh một chân đạp hai con thuyền?”

Lý Dương không cảm thấy tội lỗi, kéo tay Trương Hy, khuôn mặt thiếu kiên nhẫn, “Tiêu Tiểu Thất, tôi nói đến đây rồi, chẳng lẽ cô cứ bám lấy tôi không chia tay chứ?”

Cô ta, Tiêu Tiểu Thất không phải người hèn hạ!

“Được! Chia thì chia!” Tiểu Thất nắm chặt nắm đấm, cố gắng kiểm soát cảm xúc, cô lộ ra một nụ cười mỉa mai với hai người họ, “Tiện nhân xứng cẩu, thiên trường địa cửu! Chúc hai người bạc đầu đến già!”

“Cậu!”

Nét mặt Trương Hy vừa thay đổi thì vội vã lao lên, Lý Dương nắm lấy tay cô ấy.

“Lý Dương anh làm gì, anh không nghe cô ta mắng mình sao!”

“Kệ đi, Trương Hy, đừng náo loạn quá khó coi.”

Trương Hy cắn chặt răng, giận dữ lườm Tiểu Thất, buộc nhịn cơn giận này.

Tiểu Thất lưng thẳng tắp, nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn khiến cô tuyệt đối không không làm ra hành vi thiếu kiến thức trước mặt hai người này, cô nhấc cằm lên, từng bước từng bước tự hào rời đi!

……

Tiểu Thức cuối cùng cũng không chịu đựng được, “Wow” một tiếng và bật khóc.

Trong ký túc xá Lưu Tuyền đang vẽ bản vẽ nghe thì bị giật cả mình khi nghe thấy âm thanh, cô ta vội vã ném những cây bút chì trong tay, đi đến cửa.

Trong bối cảnh chiếc váy dài màu vàng, làn da Tiểu Thất trắng như tuyết, chiếc váy không theo nếp làm lộ ra đôi thân thon thả của cô, cộng thêm một đôi giày cao gót màu trắng, đẹp đến tỉ mỉ. Mái tóc cô dài cuộn lại thành một làn sóng lớn, mặc dù chỉ 23 tuổi nhưng nhìn cỡ nào thì hấp dẫn quyến rũ cỡ đó, trong sự tinh khiết mang theo một chút dễ thương, trong sự dễ thương lại lộ ra một chút sự trẻ trung, cũng giống như một bông hoa đang nở, vẻ đẹp cám dỗ.

Người đẹp ngay cả khóc cũng đẹp, ơ….mặc dù biểu cảm không đẹp

lắm, hai giọt nước mắt lưu động trên trên hai gò má đỏ đỏ, như lê hoá đái vũ, khiến người khác thương tâm đến không được.

Lưu Tuyền là một người phụ nữ còn không chịu đưng được và thương tâm, “Tiểu Thất, cậu sao vậy, không phải ăn mặc đẹp để đi hẹn hò sao?”

Hẹn hò?

Tiểu Thất khóc càng đau lòng hơn.

Tiểu Thất ôm lấy Lưu Tuyền, bật khóc thật lớn.

Lưu Tuyền là bạn thân nhất của Tiểu Thất trong trường này, hai người bằng tuổi nhau, học cùng chuyên ngành, ở cùng ký túc xá, cho nên quan hệ giữa hai người cũng khá tốt.

Tiểu Thất thì thầm khóc và kể toàn bộ câu chuyện từ đầu đến đuôi cho Lưu Tuyền nghe.

Lưu Tuyền tức đến nghiến chặt răng, nguyền rủa, “Cái thằng Lý Dương, bình thường nhìn vào như kiểu đạo đức giả, đến khi tốt nghiệp thì đuôi cáo toàn bộ lộ ra rồi, lúc trước theo đuổi cậu thì nói thế nào, cái gì mà cả đời sẽ đối xử tốt với cậu, người đàn ông này chỉ đơn giản là quá ghê tởm rồi. Là bởi vì điều kiện nhà Lưu Tuyền tốt, cho nên không chút do dự mà ở bên cạnh Lưu tuyền? Cũng sớm đã ở bên nhau, cậu nói không sai, tiện nhân xứng cẩu thiên trường địa cửu, để hai người sống tốt đi.”

“Nhưng mà…..” Tiểu Thất thì thầm nói, “Tớ đau lòng, tớ buồn….”

“Vì một người cặn bã như vậy thì có gì đáng buồn chứ!”

“Tớ cũng biết không xứng đáng, nhưng mà trong lòng tớ khó chịu, chẳng lẽ hai năm nay anh ấy đối xử tốt với tớ đều là giả?” Tiểu Thất đột nhiên chạy vào phòng vệ sinh, đứng trước gương soi.

Lưu Tuyền không yên tâm, nhanh chóng đi theo.

“Làm sao vậy?”

“Tớ xem bản thân có phải trở nên xấu xí rồi không, có phải không thu hút nữa không…..’

Lưu Tuyền nhếch miệng, xém chút nữa một bạt tay tát qua.

Xấu?

Cậu thật dám nói!

“Được rồi được rồi, đừng buồn nữa, như vậy nhìn thấy bộ mặt thật của một người đàn ông không phải quá tốt sao, tốt hơn là thời gian dài thì càng ngày càng sâu, tốt hơn đến cuối cùng phải đối mặt với sự phản bội.” Lưu Tuyền nhìn Tiểu Thất không còn quá đau buồn rồi, đột nhiên cười lên, “Bây giờ tớ thực sự muốn biết, bỗng một ngày nào đó Lý Dương biết thân phận của cậu, sẽ hối hận đến trong tâm run rẩy không.”

Tiểu Thất không có vẻ tốt lườn cô ta một cái.

Trong trường này chỉ có Lưu Tuyền biết thân phận của cô ta thôi.

Uầy…..

Cô và anh trai từ năm 18 tuổi đã bị daddy và mami đuổi ra khỏi nhà, ngoại trừ học phí thì chi phí sinh hoạt đều là hai người tự lực cánh

sinh, cho nên bắt đầu từ 18 tuổi, Tiểu Thất không bao giờ nói với bất cứ ai bố mẹ cô ta là ai.

Cộng thêm việc cô ta ăn mặc bình thường, cho nên mọi người đều biết cô ấy sinh ra là bình thường.

Chỉ có Lưu Tuyền…..

Ba của Lưu Tuyền và daddy có làm ăn với nhau, hai người họ từ nhỏ đã thường xuyên chơi với nhau, cho nên Lưu Tuyền biết rõ hơn.

"Uầy…."

"Đừng thở dài nữa, đúng lúc hôm nay thứ 7, tớ mời cậu đi quán bar uống rượu, để cậu thư giãn!"

"Được chứ được chứ." Tiểu Thất lập tức bật dậy, "Cậu mời!"

Lưu Tuyến nhìn cô ta với ánh nhìn không tốt, "Được, cái đồ keo kiệt, tớ mời thì tớ mời."

"Hê hê!"

…..

Buổi tối.

Quán bar ồn ào, nhạc nhảy điên cuồng.

Tiểu Thất và Lưu Tuyền ngồi ở quầy bar, Tiểu Thất đã uống rất nhiều, lúc này đầu óc lân lân mờ mờ, cô ôm lấy ly rượu khóc thì thầm, "Tôi, Tiêu Tiểu Thất đã thất tình rồi! aaa----lần thứ bao nhiêu thất tình rồi?"

“33 lần!”

“Đúng, tôi đã thất tình 33 lần rồi, sao số phận tôi khổ quá vậy, người tôi thích tại sao không một ai thích tôi, huhuhu….Lưu Tuyền à, có phải định mệnh muốn tớ cô đơn đến già sao. Tớ còn muốn tìm một người đàn ông như daddy vậy, xem ra tớ không gặp được.”

Tiểu Thất lại nhấm nháp một ly cocktail.

Uống qúa nhiều, dạ dày không chịu được nữa.

Tiểu thất ôm lấy cổ, “Ợ.-----Tiểu Tuyền đợi tớ một chút, tớ đi vệ sinh.”

“Cần tớ đỡ cậu đi qua đó không?”

“Không cần!” Tiểu thất từ trên ghế nhảy xuống, vẫy vẫy tay lắc lư và đi rồi, “Đợi tớ nha.”

“Sớm quay lại.”

“Được!”

Tiểu Thất đi theo ký ức, lảo đảo đi vào phòng vệ sinh, đôi mắt cô mơ hồ, nhìn cái gì đều như cái bóng hai lớp.

“Này….cái này là nhà vệ sinh, đúng, là nhà vệ sinh!”

Tiểu Thất đẩy cửa vào, trong nhà vệ sinh không có ai, cô bám lấy khung cửa đứng bên trong, khuôn mặt bối rối, “Hả…cái nhà vệ sinh này, tại sao không giống lúc trước…ợ----không giống, chẳng lẽ là tu sử lại rồi? Ở trên tường là cái gì đây!”

Tiểu Thất lắc lắc đầu, chạm vào đồ vật màu trắng trên tường và khám phá.

Vào thời điểm này, một cánh cửa nhỏ trong nhà vệ sinh đột nhiên mở ra.

Tiểu Thất nhìn thấy một người đàn ông đẩy một chiếc xe lăng từ bên trong ra, người đàn ông này có vẻ như vừa đi vệ sinh xong, vừa mới kéo dây kéo trên quần.

Tiểu Thất đột nhiên mở to mắt.

“A----lưu manh!”

Chương 689

Lục Sâm không nghĩ rằng vừa ra khỏi nhà vệ sinh làm thế nào ở nhà vệ sinh nam gặp phải một cô gái!

Một cô gái, chạy đến vệ sinh nam, anh ta còn chưa hét lên là lưu manh thì người con gái này đã hét lên trước rồi.

Lục Sâm nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, theo sau là tiếng mở cửa phòng vệ sinh, bên ngoài xông ra rất nhiều cái đầu đến xem náo nhiệt.

Lục Sâm nhíu mày, “Đi ra ngoài!”

Mặc dù anh ta ngồi trên xe lăn, nhưng nét mặt rất nghiêm túc, chất giọng hạ thấp, khá mạnh mẽ, đám đông bên ngoài cảm nhận được áp lực trong phòng vệ sinh, nhanh chóng đóng cửa và đi ra ngoài.

“Anh, anh anh anh anh đừng qua đây.”

Lục Sâm nhếch môi, đẩy xe lăn đến trước mặt Tiểu Thất, nhìn thấy diện mạo của Tiểu Thất, đôi mắt nhè nhẹ nhìn sâu vào, khi ngửi thấy mùi rượu bao phủ cơ thể Tiểu Thất, anh ta cau mày, “Cô là một người con gái, chạy đến vệ sinh nam làm gì!”

“Nam, vệ sinh nam?”

“Không thì sao!”

Khuôn mặt Tiểu Thất cháy đến “peng peng peng” đỏ lên, cô nhanh

chóng chạy đến cửa phòng vệ sinh, đợi nhìn thấy bảng hiệu Nam ở phía trên thì rượu trên người cô ấy lập tức tỉnh lại một nửa, “Ha, haha, hiểu lầm mọi thứ đều là hiểu lầm! Tôi chạy nhầm nhà vệ sinh, ha, xin lỗi xin lỗi ha!”

Sau khi tỉnh rượu, Tiểu Thất nhìn thấy mặt người đàn ông!

Cả người cứng đơ ở đó!

Gò má của người đàn ông giống như được khắc ra, các góc cạnh phân rõ, một cặp lông mày giống như một lớp mực nhuộm vào, đen đến khiến người khác không rời mặt, đen hơn lông mày là đôi mắt của anh ta, đôi mắt của anh ta sâu và sắc nét, giống như mang theo phép thuật vậy, chỉ cần nhìn một ánh nhìn đã khiến người khác không thể di chuyển đôi mắt.

Mũi cao, đôi môi đỏ.

Làn da không phải trắng tinh, làn da rám nắng đầy nam tính.

Tiểu Thất lại phát ra bệnh từ nhỏ đến lớn-----bệnh mê trai!

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt người đàn ông không rời mắt.

Hoàn toàn không chú ý đến lông màu Lục Sâm càng ngàng càng nhíu.

“Quý cô này……”

“Hả? Hả! Tôi đây!”

Tiểu Thất nhanh chóng hoàn hồn, ánh nhìn từ mặt của anh ta và nhìn xuống.

Người đàn ông mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, bên ngoài áo sơ mi mặc một bộ vest được làm rất tinh vi, lúc này áo vest đã được cởi ra và đặt trên cánh ta. Tiểu Thất nhìn thấy không ít người đàn ông mặc áo sơ mi, daddy của cô ấy cũng thường mặc, nhưng daddy mặc áo sơ mi trắng luôn có cảm giác đang lôi kéo mẹ vậy, cho nên ông ta mặc sơ mi hầu hết đều cởi hai ba nút ra. Lý Dương cũng thường mặc vậy, Lý Dương mặc áo sơ mi trắng tràn ngập ánh nắng, nhưng người đàn ông trước mắt này.

Nút áo của áo sơ mi trắng được cài tỉ mỉ đến nút trên cùng, nhưng….không cho người khác cảm giác rất quê mua và không biết cách ăn mặc, mà thay vào đó có một kiểu….ham muốn cám dỗ. Áo sơ mi trắng được nhét vào quần tây, vòng eo đầy mạnh mẽ lúc ẩn lúc hiện, Tiểu Thất nhìn đến tròng mắt thẳng tấp.

Hàng cao cấp!

Chắc chắn là hàng cao cấp!

Khuôn mặt và cơ thể của người đàn ông này đều là hạng 1, điều đáng tiếc duy nhất là, ánh nhìn của Tiểu Thất rơi vào đôi chân của người đàn ông, hai chân này chắc là có vấn đề, nếu không thì sẽ không ngồi trên xe lăn.

Uầy!

Thật đáng tiếc.

Chẳng lẽ là thiên chúa ghen tị anh tài? Muốn khiến người khác có một khuyết điểm mới được!

Tiểu Thất trông giống vừa khờ vừa say, đột nhiên, ánh mắt cô ta rơi

vào đây kéo quần của anh ta, ánh mắt cũng không di chuyển nữa.

Lục Sâm cũng là lần đầu tiên bị người khác nhìn chằm chằm trần truồng như vậy.

Có rất nhiều người nhìn chằm chằm anh ta như vậy, nhưng có rất ít người nhìn tôi như vậy, đặc biệt là….đôi mắt của cô gái này đang nhìn ở đâu?

Anh ta đi theo tầm nhìn của Tiểu Thất, ánh mắt rơi xuống phần thân dưới của anh, khoé miệng không ngừng co giật.

Anh ta nhìn ra, Tiểu Thất mặc dù rất hấp dẫn, nhưng mà đôi mắt rất rõ ràng, cho nên không phải là loại cô gái khinh thường, nhưng mà…..

“Một người con gái nhìn chằm chằm vào thân dưới của người đàn ông, không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Tôi, tôi tôi…..”

Tiểu Thất đột nhiên phản ứng, đôi má đỏ lên và đột nhiên lắp bắp.”

“Tôi, tôi không có, tôi nhìn dây kéo quần của anh chưa được kéo.”

Lục Sâm cúi đầu nhìn, quả nhiên….vừa nãy anh ta kéo dây kéo thì đúng lúc nhìn thấy Tiểu Thất, động tác dừng lại một lát, cho nên dây kéo của chiếc quần tây bây giờ thực sự chưa được kéo xong. Nét mặt Lục Sâm không thay đổi, động tác rất tự nhiên và kéo dây kéo lên.

“Bây giờ ổn chưa?”

“Ổn rồi.”

“Nếu như ổn rồi vậy thì chúng ta đi thôi.”

“Ồ!”

Lục Sâm đẩy xe lăn đi trước, khoé miệng nhếch lên không ra tiếng như muốn cười.

Cô gái này……dáng vẻ mơ hồ củng khá dễ thương.

Đẩy cửa phòng vệ sinh ra, ở bên ngoài được bao quanh bởi một nhóm người háo hức, đôi má Tiểu Thất “peng peng” lại đỏ lên.

Cô nhìn vào ánh mắt lạ lùng của đám đông, khó xử và vẫy tay, “Ha! Không cẩn thận đi nhầm nhà vệ sinh, tôi đi trước đi!” Nói đến đây, cô ta lại quay đầu nhìn Lục Sâm, “Thưa anh, anh tên gì vậy, chúng ta hôm này dù sao cũng là duyên phận, lưu lại cái tên nha.”

Lục Sâm chỉ do dự một chút, sau đó nhanh chóng lấy một tấm danh thiếp từ trong túi và đưa cho Tiểu Thất.

Tiểu Thất cầm lấy và nhìn qua một cái, bên trên chỉ đơn giản một cái tên----Lục Sâm!

Sau đó phía dưới tên có một hàng số điện thoại.

“Ok, tôi tên Tiểu Thất, cái đó, tôi còn phải đi vệ sinh, không nói chuyện với anh nữa, đi đây!”

Tiểu Thất còn chưa đợi Lục Sâm phản ứng lại, đã lướt người đi vào nhà vệ sinh nữa rồi.

Thấy không có gì náo nhiệt để xem nữa, đám đông cũng từ từ tản ra.

Miệng của Lục Sâm lộ ra một nủ cười bí ẩn, liếc nhìn cánh cửa phòng vệ sinh nữa đang được đóng chặt, lặng lẽ cười.

Sau một vài phút.

Đột nhiên có người nào đó chạy đến, nhìn thấy Lục Sâm chưa kịp thu hồi lại mỉm cười, đôi mặt đã trợn ra.

OMG!

Anh ta nhìn thấy gì?

Lục Tổng….đang cười?

Triệu Đào chớp mắt, đợi chờ xem lại thì nhìn thấy Lục Tổng đã phục hồi khuôn mặt lạnh lùng.

Ảo tưởng!

Lúc nãy chắc chắn là ảo tưởng!

Lục Tổng này mới đúng là Lục Tổng mà anh ta quen biết!

Lục Sâm đẩy chiếc xe lăn về phía trước, Triệu Đào nhanh chóng cầm bộ vest của Lục Sâm trên tay, từng bước đi theo, vừa đi vừa nói, “Lục Tổng, đồng nghiệp trong công ty đều đang đợi ngài.”

“Đi thôi!”

……….

Tiểu Thất rửa mặt, những vết đỏ trên mặt đã hạ xuống khá nhiều.

Cô ta từ phòng vệ sinh đi ra, đưa tấm danh thiếp của Lục Sâm tiện tay để vào trong túi. Vừa từ phòng vệ sinh bước ra, đúng lúc chạm mặt Lưu Tuyền đang đi tìm.

“Tiểu Tuyền, tớ ở đây.”

“Tiểu Thất, cậu đi vệ sinh chậm vậy, tớ còn tưởng cậu rớt vào trong bồn rồi.”

Tiểu Thất rất khó xử, vừa nãy mất mặt chạy vào nhà vệ sinh nam, chuyện này không thể để Lưu Tuyền biết, không thôi thì bị cười đến nửa năm!

Cô khoác lấy cánh tay Lưu Tuyền, “Được rồi được rồi, bây giờ được rồi, chúng ta uống tiếp!

Lưu Tuyền kéo lấy tay Tiểu Thất.

“Tiểu Thất, chúng ta đừng đi nữa.”

“Sao vậy?”

Lưu Tuyền do dự một lúc, cũng nói cho Tiểu Thất biết, “Lúc nãy trên sàn nhảy nhìn thấy Lý Dương và Trương Hy, họ….dắt theo một đám bạn cùng lớp, đang ăn mừng kìa!”

Chương 690

Chúc mừng?

Đôi cẩu nam nữ này bọn họ còn có mặt để chúc mừng!

Tiểu Thất nắm chặt nắm đấm, “vậy thì tớ cũng không về nhà, hứ! Tớ không có làm sai điều gì, tại sao tớ phải rời đi à, tớ sẽ không bỏ đi đâu! Đi, chúng ta đi xem!”

“Tiểu Thất?”

“Yên tâm đi, tớ sẽ không gây chuyện đâu, tớ chính là muốn cách ứng cách ứng đôi cẩu nam nữ này, nếu không thì bọn họ còn nghĩ tớ sợ bọn họ nữa cơ”

Lưu Tuyền bất lực, chỉ có thể cùng Tiểu Thất quay trở lại quầy bar

Âm thanh trong quán bar ồn ào, Tiểu Thất thuận theo ánh đèn của sàn nhảy nhìn qua đó, Lý Dương và Trương Hy đang dính sát vào nhau nhảy trên sàn, phần dưới của hai người bọn họ dánh lại với nhau, giống như trẻ sơ sinh bị dính liền cơ thể vậy, Tiểu Thất nhìn mà ghê tởm hết sức, không những thế trên sàn còn có một đám nam nữ ở đó reo hò nữa

Đúng thật là ghê tởm!

Lưu Tuyền càng phẫn nộ, “hai người này khẳng định sớm đã dính với nhau rồi, cậu xem Trương Hy con tiện nhân đó nét mặt ngây ngất đó!”

Tiểu Thất hứ một tiếng, từ trong túi xách lấy ra một cái gương nhỏ ra, chỉnh sửa lại đầu tóc, đơn giản sửa soạn lại trang phục, cô tiện tay vứt túi xách cho Lưu Tuyền, cầm theo ly rượu cốc-tai, bước đi uyển chuyển đưa tình đi đến đó

“Ái, Tiểu Thất, đừng gây chuyện à!”

“Yên tâm đi!”

Tiểu Thất đi đến bên viền sàn nhảy, cô vốn dĩ rất xinh đẹp, rất nhanh thu hút ánh mắt nhìn của cả đám con trai, không ít đàn ông đều lên xin làm quen, Tiểu Thất không hề để ý, cầm lý rượu, ánh mắt như thanh kiếm nhìn thẳng vào hai người đang ở trên sàn nhảy

Lý Dương cảm nhận được ánh mắt nhìn của Tiểu Thất, giấy phút nhìn thấy Tiểu Thất, cả người anh cứng đơ

Chỉ trong chút giây phút đó, Trương Hy cũng phát hiện ra sự tồn tại Tiểu Thất, ánh mắt cô lóe lên, ánh mắt bất chợt trở lên ác độc

Chính lúc này thì điệu nhạc vừa kết thúc. Ánh đèn vẫn sáng chói lóa, nhưng tiếng âm nhạc thì không có đinh tai nhức óc như thế nữa

Trương Hy vòng tay khoác lấy cánh tay của Lý Dương, đắc ý đi xuống khỏi sàn nhảy

Nói thực, Trương Hy nếu như đứng một mình thì cũng xem như xinh đẹp, nhưng đứng cùng Tiểu Thất, lập tức sẽ bị pk lại hoàn toàn, Trương Hy hôm nay mắc chiếc váy ren màu trắng, nhìn thì nho nhã lại phóng khoáng, nhưng khí thế trên người của cô so với Tiểu Thất, đương nhiên cũng là khác nhau một trời một vực

Hai người vừa mới đi xuống khỏi sàn nhảy, Tiểu Thất liền hất cả ly rượu côc-tai vào thẳng hai người họ

“A----“

Trương Hy bị hất toàn người, trên chiếc váy ren màu trắng bị nhuốm màu đỏ tươi của nước rượu, nhìn lên vô cùng khó coi

Trên mặt Lý Dương cũng bị hất rượu, anh ấy phút chốc tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Thất

Tiểu Thất không hề sợ, chống nạnh trứng mắt lại với hai người họ, “làm sao nào, các người đôi cẩu nam nữ còn muốn đánh tôi à! Tôi nói cho anh biết Lý Dương, tôi Tiêu Tiểu Thất hôm nay xem như là nhìn rõ bộ mặt thật của anh rồi, anh chính là một tên tồi tệ từ đầu đến chân!”

Lý Dương không nói được lời nào, Trương Hy thì không thể nhẫn nhịn Tiểu Thất như thế đối cới cô

Cô đưa tay ra đẩy Tiểu Thất, “cô người con gái như có bị bệnh à, Lý Dương đều nói rõ ràng với cô rồi, hai người chia tay thì đã chia tay rồi, bây giờ còn đến tìm chúng tôi rắc rối làm cái gì? không phải là cô không cam chịu, vì vậy hôm nay biết chúng tôi ở đây chúc mừng, cố ý đến tìm rắc rối phải không! Tiêu Tiểu Thất, cô hôm nay quá đáng như thế, xem tôi không cho co một bài học!”

Nói xong, Trương Hy đánh mắt ra hiệu cho nam nữ đằng sau Tiểu Thất, mấy người đó lập tức vay xung quanh Tiểu Thất

Tiểu Thất một chút cũng không sợ!

Cô người con gái xinh đẹp như thê này đến quán bar uống rượu chỉ

có một lý do!

Quán bar này là chú Lãnh Mạc của cô mở!

Ha---

Những người này nghĩ ở trong quan bar của chú Lãnh Mạc gây bất lợi cho cô, còn không phải là vô nghĩa sao!

“Trương Hy, cô nghĩ cha cô là chủ nhiệm của cục thuế vụ thì cô có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Trương Hân nét mặt kiêu ngạo, “còn tốt hơn cô một co nương lọ lem!”

Lọ lem?

Tiểu Thất thật sự rất muốn có lời khen cho ánh mắt của Trương Hy!

Phải biết là, cha của lọ lem cũng là một quý tộc à!

“Tiêu Tiểu Thất, tôi nói cho cô biết, ngày mai cô cứ chờ bị đuổi học đi!” Trương Hy cười lạnh lùng nhìn Tiểu Thất, “có chuyện quên không nói cho cô, mẹ của tôi là hiệu trưởng của trường chúng ta học, tôi muốn đối phó cô, hủy hoại tương lai của cô, đó là chuyện chỉ trong giấy phút!”

“Dô, con cóc lười mở miệng ngáp----khẩu khí không nhỏ mà!”

Trương Hy thẹn quá hóa giận, cô rất ghét dáng vẻ của Tiểu Thất, rõ ràng cô mới là một thân công chúa được nuông chiều yêu thương, nhưng không biết tại sao ở trước mặt Tiểu Thất, như có cảm giác thấp kém hơn người một bặc

“Lý Dương, anh không có nói cái gì sao!”

Tiểu Thất cũng nhìn về phía Lý Dương, mặt cửa Lý Dương dưới ánh đèn ngũ sắc chiếu rọi không rõ ràng, Tiểu Thấy lúc này thật sự chán ghét Lý Dương rồi, cô và Trương Hy cãi nhau kịch liệt như thế, anh ta là một thằng con trai một câu cũng không nói được

Lưu Tuyền nói đúng, người con trai này là một tên tồi tệ!

Cô chỉ hận trước đây bản thân quá mù rồi, lại không nhìn rõ bộ mặt thật của người con trai này

Động tĩnh ở bên này gây ồn ào không nhỏ, trong quán bar nhiều người cũng vây lại

Tiểu Thất quay về phía mọi người gào lên, “mọi người đều nhìn thấy không, tên tiện nam này----anh ta lừa dối tôi hai năm tình cảm, bây giờ tốt nghiệp rồi nói tôi tuy người có xinh đẹp, nhưng là không thể cho được cái anh ta muốn, quay người đi cấu kết cùng người con gái khác, người con gái này....là con gái rượu của chủ nhiệm cục thuế vụ, mẹ cô ta còn là hiệu trưởng của trường chúng tôi, vừa rồi mọi người đều nghe thấy hết rồi, còn lớn tiếng muốn để mẹ cô ta đuổi học tôi nữa, tôi thật sự sợ hãi à!”

Mọi người nghe thấy những lời này, lại nhìn thấy dung mạo của Tiểu Thất, phút chốc chỉ chỉ chỏ chỏ vào Lý Dương và Trương Hy

Tiểu Thất ôm lấy cánh tay nhìn cảnh này

Hứ!

Cô Tiêu Tiểu Thất lớn nhường này rồi không có bị người khác chơi

đùa qua như thế!

Có thù báo thù có hận báo hận, đợi cô bức rức cơn tức giận này xong rồi, về sau bọn họ đôi cẩu nam nữ này muốn sao thì làm sao, cũng không có liên quan đến cô

Nhưng muốn khiến cô âm thầm chịu dựng?

Xin lỗi nhé, cô không có chịu!

“Tiêu Tiểu Thất, cô đứa con gái chết tiệt này, hôm nay không dạy bảo cô tôi không gọi là Trương Hy!”

Trương Hy giơ tay vẫy một cái, “đánh cho tôi! Đánh cho đến chết, đánh chết rồi tôi chịu trách nhiệm!”

Đám nam nữ cùng đến với Trương Hy lập tức bao vây Tiểu Thất lại, Tiểu Thất vừa muốn mở miệng gọi bảo an trong quán bar, thì thấy trong đám người chen chúc đột nhiên tản ra, Lục Sâm đẩy xe lăn từ bên ngoài vào

“Hôm nay có tôi ở đây, ai dám động đến cô ấy một cái!”

Tiểu Thất cặp mày giựt giựt, trong ánh mắt lập tức sáng lên

Ai dô uây!

Anh hùng cứu mỹ nhân à!

Tiểu Thất nhìn Lục Sâm, lại nhìn Lý Dượng, Lý Dương ở trong trường cũng được xem là người nổi tiếng, còn là cây cỏ nổi tiếng trong trường (ý chỉ về nam sinh), nhưng mà so với Lục Sâm, đơn giản thua thảm hại không dám nhìn à

Trong lòng Tiểu Thất phải gọi là khoái chí!

Trương Hy nhìn thấy người phía sau của Lục Sâm, kinh ngạc hoài nghi không xác định được nhìn anh ấy, “anh là ai?”

Lục Sâm vừa định nói, Tiểu Thất luồn lách bước qua đó, cô đẩy bỏ Triệu Đào đang đẩy chiếc xe lăn ra, trèo lên trên bánh xe, đưa tay ra vòng qua cổ của Lục Sâm, mỉm cười nhìn Trương Hy và Lý Dương, kiêu ngạo tuyên bố, “đây là bạn trai của tôi!”

Chương 691

Bạn trai?

Lần này không chỉ Lý Dương và Trương Hy, đến chính Lục Sâm cũng đều sững sờ rồi

Cảm nhận được cánh tay mềm mại không xương của người con hái đang cuốn lấy trên cổ anh, bởi vì trèo ở đàng sau lưng anh, khi nói lời này hơi thở ấm áp vừa hay truyền qua dái tai của anh, ánh mắt của Lục Sâm lóe sáng, từ trước đến giờ luôn không thích có người tiếp xúc thân thể với anh, lại không phải ngay ở giây phút đầu tiên đẩy bỏ Tiểu Thất

Trợ lý của Lục Sâm Triệu Đào càng mở to con mắt nhìn cảnh này

Oh my god!

Hôm nay ông trời cho anh quá nhiều kích thích rồi, Lục Tổng người đàn ông chưa từng tình nguyện tiếp xúc với khác giới....lại bị một cô gái quàng cổ, càng quan trọng hơn là....Lục Tổng hoàn toàn không có phản kháng à uây!

Triệu Đào không ngừng roay roay mắt, nhìn chằm chằm Tiểu Thất

ừm....cho dù Triệu Đào thường xuyên gặp các kiểu đại mỹ nữ cũng không thể không thừa nhận, dung mạo của Tiểu Thất tuyệt đối là tuyệt thế mỹ nhân được nhìn thấy rất ít rất ít

Nhưng mà!

Anh chắc một trăm phần trăm, anh tuyệt đối không quen biết Tiểu Thất, chẳng lẽ....Lục Tổng trước đây nhìn không trúng ý những người phụ nữ kia là bởi vì những người đó không đủ xinh đẹp?

Triệu Đào bên này vẫn còn đang trong lòng suy nghĩ, bên kia sắc mặt của Trương Hy và Lý Dương biến đổi hoàn toàn rồi

“Lý Dương, anh nhìn thấy không, anh và Tiêu Tiểu Thất vừa mới chia tay sáng hôm nay, người ta buổi tối đã tìm người bạn trai khác rồi, nói không chừng là sớm đã thành rồi, cũng chỉ có anh nhẫn tâm tổn thương cô ấy, vì vậy chia tay kéo dài đến bây giờ, anh nhìn nhìn người ta xem phóng khoáng bao nhiêu, cơ bản không có để anh trong lòng, người con gái như thế này cơ bản là cô gái hay thay đổi!”

Sắc mặt của Lý Dương thay đổi vô cùng khó coi

Anh tiến lên một bước, đi đến chings giữa đám người, nhìn trừng trừng Tiểu Thất, “nói! Cô và người con trai này từ khi nào thành đôi?”

Tiểu Thất hứ lạnh lùng một tiếng!

Người này có bệnh à!

Chia tay là anh ta đưa ra, bây giờ lôi ra vẻ tức giận người vợ như hoa hồng vượt tường để cho ai xem hả!

Thua người không thua trận!

Tiểu Thất càng thêm lực quàng chặt lấy cổ Lục Sâm, “Lý Dương à, làm ơn anh nhìn rõ tình cảnh à, chúng ta chia tay nhau rồi, anh còn quản chuyện của tôi làm gì” nói xong, Tiểu Thất liếc nhìn Trương Hân một cái, “chẳng lẽ anh còn lưu luyến tình cảm với tôi, vì vậy bây giờ

nhìn thấy tôi có bạn trai rồi, trong lòng anh không thoải mái? Ài....nếu như như thế, vậy thì quá đáng tiếc rồi, đằng nào thì tôi cũng phải nói với anh, chúng ta chia tay thì chia tay rồi, vì vậy à, anh đi đường của anh, tôi đi cầu của tôi, chúng ta không có quan hệ rồi"

Lý Dương cắn chặt lấy răng cửa, nắm chặt lấy nắm đấm

"Hey hey hey...."

Lục Sâm hạ thấp giọng, chỉ dùng âm thanh đủ cho anh và Tiểu Thất nghe thấy, "lợi dụng tôi?"

Tiểu Thất cả người sững lại

Cô nhanh chóng xích lại gần Lục Sâm, nhỏ giọng nói, "đại ca, làm việc tốt, nhìn trên duyên phận chúng ta vừa ở trong nhà vệ sinh, anh giúp giúp tôi chuyện này, anh nhìn đó tôi một cô gái xinh đẹp bị ức hiếp, chẳng lẽ trong lòng chính nghĩa không bộc phát sao, ái da Lục Sâm à, đừng nhỏ mọn như thế mà, nếu không thì tôi cải ngày mời anh ăn cơm, như thế nào?"

"Được!"

"Á?"

Lục Sâm liếc nhìn Tiểu Thất, "chẳng nhẽ cô chỉ là lời khách khí?"

"Không phải không phải, đương nhiên không phải, ha ha, mời, nhất định mời!"

Tiểu Thất thở dài, cô đúng thật là lời khách khí khách khí à, dù gì thì chỉ có gặp qua một lần, cô thưởng thức người con trai cũng là bởi vì anh đẹp trai mà, vả lại người con trai này nhìn thì là người thành

công trong xã hội rồi, chắc sẽ rất bận rộn, thế còn muốn cô mời ăn cơm

Ái da!

Gò má của Tiểu Thất đỏ lên

Chẳng lẽ là tại Lục Sâm trúng ý cô rồi?

Tiểu Thất nhẫn nhịn không được vui mừng, đây có thể nói rõ điều gì, nói rõ cô Tiêu Tiểu Thất vẫn là xinh đẹp hoàn toàn như trước đây mà!

Hai người nhỏ tiếng nói chuyện, rơi vào trong mắt của Lý Dương thì thành hai người đang liếc mắt đưa tình, sắc mặt của anh càng ngày càng thêm khó coi, nhìn hai người họ lãng quên người xung quanh, Lý Dương cuối cùng nhẫn nhịn không nổi, gào lên một tiếng, "Tiêu Tiểu Thất!"

Tiểu Thất ngoáy ngoáy lỗ tai, nét mặt không nhẫn nại, "làm sao!"

"Tôi hỏi cô một lần nữa, cô có phải sớm đã thành cặp với người con trai này rồi, sớm đã phản bộ tình cảm của chúng ta rồi?"

"Anh đoán xem!"

"Tôi muốn cô nói cho tôi!"

"Được thôi!" Tiểu Thất đứng thẳng người, sắc mặt cũng lạnh hơn trước, "không sai, tôi và anh ấy sớm đã thành cặp rồi, thì làm sao?"

"buổi trưa hôm nay cho dù tôi không nói chia tay, cô sợ cũng muốn tìm cơ hội chia tay với tôi chắc"

“Đúng đúng đúng, anh nói đều đúng!”

Thái độ tùy ý của Tiểu Thất khiến Lý Dương trong lòng kìm nén cả một đống lửa

Anh và Tiểu Thất quen nhau hai năm, thời gian hai năm vì Tiểu Thất vừa là mua đồ ăn sáng, vừa là bưng nước nóng, trước đây khi bọn họ chuyển ký túc xá đều là anh giúp đỡ, hai người cung có trải qua thời khắc ngọt ngào, tình cảm hai năm cũng là có cả, lần này bởi vì tương lai chia tay với Tiểu Thất cũng là hành động bất đắc dĩ, nhưng....người con gái này đột nhiên ngoảnh đi tìm ngay người sau rồi

Vả lại người sau còn nhìn thế nào cũng ưu tú hơn so với anh!

Trong lòng Lý Dương làm sao có thể đón nhận được

Trong dự tính của anh không phải là như thế này

Trong tình huống anh dự tính, anh chia tay với Tiểu Thất rồi, Tiểu Thất thương tâm đau khổ, nhưng trong lòng luôn có anh, từ đó về sau sẽ không còn tâm tư quen với người con trai khác. Mà anh....tiếp nhận sự giúp đỡ địa vị của gia đình Trương Hy sau khi đạt được công việc tốt, đợi anh đấu tranh mấy năm, đến lúc đó có đủ địa vị rồi, anh sẽ trở lại với Tiểu Thất

Đến lúc đó Tiểu Thất sẽ mãn tâm hoan vui quay lại với anh

Sau đó hai người ân ân ái ái đi đến nửa sau cuộc đời, nhưng cảnh tượng trước mắt thì là chuyện làm sao!

Lý Dương tức giận đỏ cả đôi mắt, lời nói ác độc trong ngực không

thế nhận nhịn được nữa bộc lộ ra ngoài, “Tiêu Tiểu Thất, Trương Hy nói không sai, cô chings là người con gái hay thay đỏi, cùng quen với tôi thì hàng ngày giả tạo trong sáng bao nhiêu, bây giờ chia tay rồi tôi mới nhìn rõ bộ mặt thật của cô! Cô còn nói tôi coi trọng vật chất, tôi còn muốn hỏi cô có tư cách gì coi khinh tôi coi trọng vật chất, ít nhất thì cái nhìn tôi coi trọng vật chất là chính trực, tôi nói rõ cho cô biết, tôi quen với Trương Hy, chính là vì muốn đấu tranh ít đi 20 năm! Còn cô thì sao?”

Lý Dương côn kích xong Tiểu Thất, lại bắt đầu công kích Lục Sâm, anh nhìn đôi chân của Lục Sâm, chếch mép nở nụ cười khinh dẻ, “ha---cô đừng có nói với tôi cô quen với anh ta là bởi vì tình yêu! Loại lời nói quỷ quái đó để dành nó cho quỷ đi, còn không phải là người con trai này có tiền, cô mới trúng ý anh ta! Nhưng tôi không thể không nói, Tiêu Tiểu Thất, mắt của cô quá không tốt rồi, mà lại nhìn trúng một người tàn phế, một người con trai như thế này....sợ rằng dến chuyện trên giường đều làm không được! đương nhên, nếu như cô về sau có nhu cầu gì, tôi là người bạn trai cũ khẳng định sẽ viên mãn cho cô!”

Tiểu Thất tức giận đôi mắt đều đỏ lên rồi!

Cô thật sự không nghĩ rằng, một con người ác độc lên đến lời như thế này cũng có thể nói ra!

Tàn phế!

Anh ta dám nói như thế về ân nhân của cô!

Tiểu Thất “châng châng châng” mấy bước xông lên

“Bốp---“

Tiểu Thất một chút cũng không hàm hồ, một cái tát đánh ra, dưới ánh nhìn của mọi nguwof, trong mắt cô hoàn toàn là chán ghét, “anh có tư cách gì mà nói người khác tàn phế! Đôi chân của Lục Sâm đúng là không phải tốt, nhưng còn anh thì sao, đôi chân của anh thì ổn đấy, nhưng đáng tiếc, tim là phế rồi!”

Chương 692

Lục Sâm sững người, anh còn nghĩ Tiểu Thất tức giận như thế là bởi vì Lý Dương mắng cô những lời không hay, nhưng không ngờ rằng, Tiểu Thất cái tát đó chính là đánh vì anh

Tiểu cô nương này....trong lòng khá lương thiện

Lý Dương từ nhỏ đến lớn thành tích ưu tú, không quản là trong nhà hay là tại trường đều là người nổi tiếng, có khi nào chịu tức như thế này, dường như sau ý thức, một cái tát của anh vung mạnh lên về phía Tiểu Thất

Sắc mặt của Lục Sâm thay đổi, “Triệu Đào!”

Triệu Đào không dùng đến Lục Sâm nhắc nhở đã bay nhanh đến đó, tại lúc cánh tay của Lý Dương còn chưa động đến Tiểu Thất, tay của anh đã cách ly tau của Lý Dương, Triệu Đào nắm chặt cánh tay của Lý Dương, gập mạnh

“Á---“ Lý Dương kêu lên thảm thiết, cánh tay đã bị trật khớp rồi

Trương Hy nhìn thấy tình hình muốn điên lên, cô hoảng loạn đỡ lấy Lý Dương, “Lý Dương anh có gấp không, có đau không?”

Lý Dương đau khắp trán đổ mồ hôi, ôm lấy cánh tay phải, một câu cũng không nói thành lời

Cánh tay phỉa của anh bị uốn ở một tư thế kỳ lạ, người khác nhìn cũng cảm thấy đau vô cùng

Trong lòng Trương Hy cũng đau khôn xiết

“Các người quá khoa trương rồi, bao vây lấy bọn họ, đánh cho tôi!”

Đám nam sinh chơi cùng Trương Hy lập tức bao vây nhóm người Triệu Đào lại, mà lúc này Tiểu Thất lại chạy đến bên cạnh Lục Sâm, “người bạn này của anh có thể đối phó bọn họ không?”

Dù gì đối phương nhiều người

Tiểu Thất đề nghị, “nếu không thì tôi đi tìm bảo an của quán bar?”

“Không cần, thêm mấy người nữa cũng không phỉa là đối thủ của Triệu Đào!” ánh nhìn của Lục Sâm điềm đạm nhìn đám người giữa sàn, “cô chỉ quản nhìn thôi là được rồi”

“Ồ!”

Nếu như Lục Sâm đã nói thế rồi, vậy thì Tiểu Thất dựa vào xe lăn an tâm xem kịch

Tiểu Thất tiếp xúc qua những người, không là chú Lãnh Mạc, thì là daddy của bản thân, bao gồm cả anh trai cô, từng người một toàn là người có rèn luyện, vì vậy ánh mắt cũng cau độc hơn chút, chỉ nhìn thôi Triệu Đào cũng là có luyện tập, mà đám người của Trương Hy, nhìn thì to con thô lỗ, trên thực tế mỗi người đều chỉ là muốn ăn ké uống ké, nếu như động chạm phải người bình thường, bọn họ ỷ lại nhiều người cũng có thể thắng, nhung hôm nay tình huống này, rõ rành là không thể nào

Triệu Đào ba lần hai lần thì quật ngã tất cả nhóm người đó

Tiểu Thất nhịn không nổi huýt sáo, giơ nhón tay cái ra với Triệu Đào, “soái ca!”

“Hey hey, khen ngợi rồi!”

Triệu Đào ôm cánh tay, lạnh lùng hứ một tiếng đạp bỏ một tên đang ở bên cạnh chân rên rỉ, liếc nhìn Trương Hy và Lý Dương, “ok, bây giờ còn muốn đánh tiếp không?”

Trương Hy là người duy nhất không bị thương!

Rất đơn giản, Triệu Đào không đánh con gái!

Sắc mặt của Trương Hy so với bị đánh còn khó coi hơn, sắc mặt trắng bệt trắng bệt, “các người muốn như thế nào?”

“Cút!”

Trương Hy cắn răng, một tay đỡ lấy Lý Dương, ảo não rời khỏi quán bar

Trong quán bar coi như yên tĩnh lại rồi

Lưu Tuyền giờ mới có cơ hội từ bên ngoài đám đông chen vào, “Tiểu Thất, không sao chứ?”

Vừa rồi khi cô nhìn thấy Lý Dương vung tay thật sự tức muốn chết được, cái tên Lý Dương đó cơ bản là tên mặt người dạ thú, không những nói lời ác độc như thế đến cả con gái đều đánh!

Lưu Tuyền kiểm tra cẩn thận từ trên xuống dưới Tiểu Thất

“Được rồi được rồi, tớ làm sao có thể bị thương được. đây không

phải là có anh chàng đẹp trai bảo hộ rồi sao”

“Vị này là.....”

“À, tớ hôm nay vừa mới quen biết, anh ấy tên là Lục Sâm” Tiểu Thất giới thiệu cho Lục Sâm, “đây là Lưu Tuyền, là người bạn thân nhất của tôi!”

Lục Sâm nhếch mép, đẩy chiếc xe lăn bỏ đi không nói lời nào

“Ái, anh muốn đi đâu à?”

“còn có việc phải xử lý”

“Đợi chút à” Tiểu Thất kéo lại chiếc xe lăn của Lục Sâm, mấy bước chạy lên trước mặt anh, “tôi hôm nay không có đến kịp nói lời cảm ơn với anh, Lục Sâm à, cảm ơn anh hôm nay tương trợ lẫn nhau, anh yên tâm ha, ngày khác nếu như anh có yêu cầu, tôi nhất định hai gân rút dao không hề chối từ!”

Tiểu Thất vỗ ngực bảo đảm

Trong ánh mắt Lục Sâm lóe lên nụ cười, nụ cười của anh, ngũ quan cứng nhắc lạnh lùng lập tức mềm dịu xuống, Tiểu Thất phút chốc lại nhìn ngơ ngác rồi

Ánh mắt nhìn chằm chằm trên mặt người ta, hoàn toàn không thể di rời

Lưu Tuyền mặt đỏ lên!

Xấu hổ!

Quá xấu hổ rồi!

Tiểu Thất nhìn thấy trai đẹp là phát bệnh cũ mê trai cũng không biết đến khi nào thì mới có thể cải được!

Lưu Tuyền nhanh chóng đi đến bên cạnh Tiểu Thất, từ đằng sau dùng sức giật giật váy của cô ấy

"Á? Làm sao vậy?" Tiểu Thất khuôn mặt mơ mang

Lưu Tuyền thật sự muốn cách xa cô ấy một chút muốn giả là không quen biết cô ấy, cái bệnh mê trai này cũng quá.....rõ rồi

"Tiểu Thất, chú ý chút!"

"Ồ!"

Tiểu Thất xoa xoa miệng, may quá may quá không có chảy nước miếng!

Ái!

Phải nói cô Tiêu Tiểu Thất từ nhỏ đến lớn tiếp xúc đều là mỹ nam, nói theo lý thì cũng phải có miễn dịch với con trai, nhưng.....cô làm sao vẫn khi nhìn thấy soái ca không nhịn được phát bệnh mê trai chứ

Tiểu Thất trong khi đang sững người, Lục Sâm bên này đã đẩy chiếc xe lăn đi rất xa rồi

Tiểu Thất buông thõng cằm nhìn về bóng hình của Lục Sâm

Trách trách!

Vai rộng eo hẹp!

Thân hình đẹp biết bao à!

So với Lý Dương gầy gầy yếu yếu đẹp hơn nhiều

Lục Sâm vừa bỏ đi, nhân viên quản lý của quán bar mới đi đến, “Tiểu Thất tiểu thư, không có bị thương chứ?”

“Không có gì không có gì” Tiểu Thất phủi phủi váy, tiện tay vỗ vỗ vai nhân viên quản lý, “chuyện của ngày hôm nay à...chuyện nhỏ! Đều là chuyện nhỏ, không được nói với chú Lãnh Mạc của tôi, biết không hả?”

“Vâng vâng vâng!”

Tiểu Thất như thế mới thả nhân viên quản lý ra

Để chú Lãnh Mạc biết, thì tương đương để con gái rượu của chú Lãnh Mạc---Lãnh Điền Tâm biết rồi, mà Lãnh Điền Tâm cô bé nhỏ 14 tuổi này, là cái đuôi theo sau của anh trai cô, Lãnh Điền Tâm mà biết, vậy thì chuyện của ngày hôm nay anh trai khẳng định cũng sẽ biết, anh trai biết rồi thì daddy mami cũng đều biết

Thật sự mà như vậy, mặt nhỏ của cô sẽ bị vứt bỏ hết mất thôi

Vả lại, còn có câu nói đó....kế hoạch không theo kịp biến hóa!

Tiểu Thất và Lưu Tuyền từ trong quan bar trở về ký túc xá, thì bị cảnh sát bắt lại

“Bắt tôi làm gì? Tôi không có phạm tội!”

“Có người báo cảnh sát nói cô và tiểu thư đây....hai người có tìm người đả thương rất nhiều người bọn họ, bây giờ chúng tôi yêu cầu đưa hai người các cô về trạm để làm khai báo”

“Ồ!”

Tiểu Thất và Lưu Tuyền cùng lên xe cảnh sát

“Khẳng định là Trương Hy báo cảnh sát rồi!”

Điểm này cơ bản không cần nói, Tiểu Thất cắn răng, “người này thật là kỳ lạ, đâu có phải tôi động tay đánh người, có bản lĩnh đi tìm người ta Lục Sâm đi à, lúc ở trong quán bar kinh hãi như con trai con rùa vậy, bây giờ đợi người ta Lục Sâm không ở đây nữa, tốt rồi phát cho chúng ta súng lạnh, tớ trước đây làm sao không phát hiện Trương Hy xấu xa như thế!”

Lưu Tuyền nhún nhún vai không nnois gì

Đến trạm cảnh sát, hai người nhìn thấy đám người Trương Hy Lý Dương cùng ở trong trạm đang lấy khẩu cung

Tiểu Thất lạnh lùng hứ một tiếng, kéo theo Lưu Tuyên đến một bên bàn khác

Cảnh sát đã đang hỏi, “các cô cậu nói hai cô gái này tìm người đánh các cô cậu, chuyện như thế này thì phải lấy ra được bằng chứng chứng cứ, nếu không thì chúng tôi không thể lập án!”

Trương Hy lập tức hối hả lên, “thương tích trên người của chúng tôi không phải là bằng chứng chứng cứ tốt nhất rồi sao!”

Chương 693

Tiểu Thất vừa ngồi xuống thì nghe được câu nói này, nhịn không nổi đứng phắc dậy mỉa mai

“Tôi nói Trương tiểu thư, trên người các cô bị thương chỉ có thể chứng minh các cô bị người đánh, nhưng không thể chứng minh người đánh là tôi và Lưu Tuyền, ok, có chút đầu óc được không à, cô nghĩ chú cảnh sát giống cô không có đầu óc sao, tôi và Tiểu Tuyền hai cô gái yếu đuối, có thể đánh đám người các cô đánh đến như thế sao? Thật sự buồn cười, phải không chú cảnh sats~”

Nói xong, Tiểu Thất mỉm cười quay đầu về phía chú cảnh sát, người cảnh sát trung niên nhìn đám người Trương Hy nét mặt hung ác, lại nhìn về Tiểu Thất và Lưu Tuyền vô hại, trong lòng đã nghiêng về bên này rồi

Ông họ nhẹ một tiếng, “đều không nói nữa, nhanh chóng nói xem rốt cuộc phát sinh chuyện gì rồi”

Trườn Hy kể lại toàn bộ câu chuyện xảy ra trong quán bar cho cảnh sát

Người cảnh sát viết khẩu cung vô cùng ngán ngẩm, “cũng có thể nói là người đó cơ bản không phải là do hai tiểu cô nương này đánh rồi?”

“Nhưng có quan hệ với bọn họ à!”

“Trương Hy à Trương Hy, cô thật sự đang gây trò cười sao, rõ ràng

là người ta qua đường thấy chuyện bất bình, nhìn không quen cô kéo người tìm tôi và Tiểu Tuyền rắc rối, vì vậy mới đến giúp đỡ, làm sao có thể là cùng hội với chúng tôi, nói dối còn phải viết bản thảo nữa cơ!”

Trương Hy thẹn quá hóa giận, “chú cảnh sát, nếu như các chú không tin, có thể đi lấy máy ghi hình trong quán bar điều tra”

Tiểu Thất một chút cũng không sợ hãi

Trước mắt mà nói, cơ bản không có người dám động đến quán bar của chú Lãnh Mạc

Quả nhiên, cảnh sát nghe thất tên của quán bar, mắt nhìn nhau, lập tức thì không nhắc đến chuyện máy ghi hình nữa

“Được rồi, chuyện của ngày hôm nay nếu như các cô cậu không lấy ra được bằng chứng chứng cứ, chúng tôi cũng không thể lập án được! các cô cậu đều còn là học sinh phải không, học sinh bây giờ đều không ngừng nghỉ như thế sao, nhanh chóng thông báo cho người nhà đến nhận cô cậu về đi”

Trương Hy cắn chặt răng, gọi điện thoại cho bố mẹ, không bao lâu thì có xe đến đón về

Bên này, Tiểu Thất không có động tĩnh

“Khơ….Tiểu Tuyền, nếu không thì cậu gọi điện thoại cho bố mẹ cậu để cho họ đến?”

Lưu Tuyền mép giật giật, “tớ không phải nói với cậu rồi sao, bố mẹ tớ hai ngày trước đi công tác nước ngoài rồi, sợ rằng cần phải mấy ngày nữa mới có thể quay lại”

Bỗng chốc Tiểu Thất khuôn mắt muốn than khóc

Vậy thì làm sao à!

Daddy mami của cô bây giờ khẳng định vẫn còn nghĩ dưỡng ở nước ngoài, cô không thể gọi điện thoại qua đó à, cô dám khẳng định, nếu như cô nói cô vào đồn cảnh sát, daddy và mami kahwngr định sẽ blab ala hỏi không hết

Nếu như bố mẹ biết cô vào đồn là bởi vì một thằng con trai

Biết cô phải chịu thiệt thòi lớn như thế, daddy khẳng định bay thẳng từ người ngoài trở về, một phát đánh chết Trương Hy và Lý Dương bọn họ!

Ài….

Cô hôm nay đều đã 23 tuổi rồi, hoàn toàn không muốn ỷ lại như thế vào bố mẹ à

“Gọi cho anh trai cậu à, anh trai cậu không phải đang ở thành phố A sao?”

Tiểu Thất càng thêm xoắn xuýt lên

Ông anh mà biết được chuyện của cô, còn không phải là một tình cảnh

Lúc này đều đã là hơn nửa đêm, cảnh sát cũng nhịn không nổi, thúc giục nói, “hai người các cô nhanh chóng gọi điện thoại đi”

“Chú cảnh sát…..” Tiểu Thất đáng thương nhìn cảnh sát, nét mắt cầu

xin, “bố mẹ của cháu và Tiểu Tuyền đều đang ở nước ngoài rồi, bây giờ không có người nhà trong nước, nếu không thì….chú châm chước châm chước, cho chúng cháu về nhà được không?”

“Không được, chúng tôi cần phải làm theo quy trình”

“Chúng cháu hai người là người thành niên rồi…..”

“Đừng nói nữa, nói nữa tôi gọi điện thoại cho giáo viên của hai cô để giáo viên của hai cô đến nhận người đó”

Tiểu Thất phút chốc ỉu xìu

Tìm giáo viên, vậy thì không bằng tìm cô hoặc anh còn hơn

Cô hình như gần đây rất bận rộn, Tiểu Thất do dự lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho anh trai

Không đến nửa tiếng, Tiêu Cảnh Thụy đến đồn cảnh sát

Cảnh Thụy chắc là vừa mới kết thúc công việc, bộ vest trên người vân còn chưa thay ra, thành tích học tập của anh tốt hơn so với Tiểu Thất, 20 tuổi thì đã học xong đại học, khi 19 tuổi còn ở năm 4 đại học đã bắt đầu khởi nghiệp rồi, cong ty bây giờ đã có thành tích nhỏ

Bởi vậy, trên người Cảnh Thụy có một khí chất của một tinh anh xã hội

Cảnh Thụy 23 tuổi trông khá giống với Tiêu Lăng lúc còn trẻ, góc cạnh trên mặt khá rõ ràng, anh tuấn không thường. chỉ là Tiêu Lăng hồi trẻ thích chơi bời, vì vậy khí chất cách xa không bằng sự chin chắn vững vàng của Cảnh Thụy bây giờ

Nhìn thấy Cảnh Thụy, Tiểu Thất lập tức ủ rũ, gục đầu xuống, "anh….."

Cảnh Thụy một mắt liếc qua, Tiểu Thất mím miệng, tất cả những lời nũng nịu tỏ dễ thương đều bị kìm nén trở lại

"Cậu là người nhà của Tiêu Tiểu Thất?"

"Tôi là anh trai của cô ấy! bố mẹ của chúng tôi bây giờ du lịch ở nước ngoài, tạm thời không về kịp, vì vậy tôi đến rồi" sắc mặt Cảnh Thụy điềm đạm nói, "bây giờ tôi có thể nhận hai bọn họ mang về chưa?"

"Có thể rồi, nhưng mà gia đình cần phải chú ý bọn trẻ nhỏ bây giờ à, đừng để bọn họ ở trong xã hội quậy phá"

Cảnh sát blab la bàn giao cả một đống lời khuyên

Cặp mày của Cảnh Thụy càng nhăn càng chặt

Tiểu Thất cảnh tỉnh lùi sau hai bước, đây là biểu cảm anh trai mình không còn chút nhẫn nại nào, ai chạm phải người đó chết chắc rồi

"Chúng tôi đi trước đây!"

Cảnh Thụy không hề do dự cắt ngang lời của cảnh sát, nhanh bước đi ra khỏi đồn cảnh sát. Không nghe thấy động tĩnh ở phía sau, anh cau mày quay lại, nhìn Tiểu Thất và Lưu Tuyền vẫn không cử động, sắc mặt càng lạnh xuống, "còn đứng đo làm cái gì, về nhà!"

"Ồ!"

Tiểu Thất và Lưu Tuyền nhanh chóng theo sau

Phải nói người mà Tiểu Thất sợ nhất không phải là daddy của cô cũng không phải là mami, tuyệt đối là người anh này, ài, cô từ nhỏ đã bị anh trai nắm thóp lớn lên vẫn như thế vẫn không thoát khỏi được bàn tay của anh trai mình

Ra khỏi đồn cảnh sát, đêm đầu mùa thu có chút lạnh, Tiểu Thất nhìn chiếc xe đứng trước cửa cảnh sát, không có leo lên

“Anh, cái gì nhỉ em và Tiểu Tuyền còn phải quay về trường…..”

“Chú Tiểu Trần, đưa Tiểu Tuyền về trường!”

“Ài, còn em nữa…..”

“Em?” Cảnh Thụy lạnh lùng hứ một tiếng, “em cùng anh về nhà!”

Lưu Tuyền cũng sợ Cảnh Thụy, trước mặt Cảnh Thụy cơ bản không dám nói câu nào, hướng ánh mắt mang ý xin lỗi về phía Tiểu Thất, rồi thì lên xe cảu Tiểu Trần, rất nhanh chiếc xe ra khỏi tầm mắt của hai người

Trên cánh tay của Tiểu Thất bị lạnh cóng nổi hết da gà

Cảnh Thụy mặt không biểu cảm cởi bỏ áo khoác ngoài, quàng lên vai của Tiểu Thất

Tiểu Thất phút chốc lại trở lên vui vẻ

Ha ha, cô biết mà, anh trai tuy là khuôn mặt băng giá, nhưng đối với cô vẫn là quan tâm

Chú Tiểu Trần lái xe đi rồi, hai anh em họ đứng trước cửa đồn cảnh sát, cảnh tưởng này nhìn thế nào cũng không cảm thấy hài hòa

“Anh, chúng mình làm sao để về nhà à?”

“Gọi xe à!”

“Ồ!”

Hai anh em họ gọi xe đến rồi đi, hai người bọn họ không phát hiện, trong một góc tối, có một cặp mắt đầy giận sữ hiểm độc nhìn chằm chằm bọn họ, đến khi hai người họ khuất xa khỏi tầm mắt

Lý Dương trở lại trường, không tự trọng lo lắng Tiểu Thất có thể không có người đến nhận về nhà, vì vậy chạy đến xem sao

Kết quả bị anh nhìn thấy cảnh này!

Lý Dương nắm chặt lấy nắm đấm!

Cái con Tiêu Tiểu Thất này---rốt cuộc ở đằng sau lưng anh cấu kết bao nhiêu người đàn ông!

Trước tiên là tên con trai tàn phế gặp phải trong quán bar hôm nay, bây giờ lại thêm một soái ca trẻ trung tài giỏi!

Trương Hy nói đúng!

Người con gái này chính là một tiện nhân hay thay lòng đổi dạ không biết liêm sỉ!

Chương 694

Cảnh Thụy và Tiểu Thất hai đứa quay về, lại chính là căn nhà mà Tiêu Lăng và Tố Tố trước đấy thường ở.

Mấy năm gần đây, Cảnh Thụy ở bên ngoài kiếm cũng không ít tiền, có mua vài dự án bất động sản, nhưng chỉ có khi về lại nơi đây, căn nhà cũ là nơi Cảnh Thụy cùng Tiểu Thất lớn lên, ở nơi đây có những hồi ức đẹp đẽ nhất của hai đứa, hơn nữa căn nhà cũng là nơi daddy cùng mami mỗi khi đi du lịch nước ngoài về, nhất định sẽ ghé qua,thế nên nơi này đối với Cảnh Thụy và Tiểu Thất mới thực sự là nhà của mình.

Vừa về nhà, Cảnh Thụy đổi dép đi trong nhà, rồi nhẹ nhàng ngồi trên ghế sofa.

Trong nhà rất là ấm áp, Tiểu Thất tiến lại gần giúp Cảnh Thụy cởi áo khoác ngoài ra, vẻ mặt nịnh nọt, chăm chú mát xa cho anh trai mình rồi nói"Anh, xem anh kìa bộ dạng chắc là vừa mới tan làm về nhà có phải không, anh ăn cơm chưa, nếu chưa để em đi làm cho anh một bát mỳ?"

"Em nấu…có ăn được không thế?"

Tiểu Thất có chút bực mình, được rồi, đồ ăn cô nấu thật sự là có chút khó ăn.

"Thế....anh mệt rồi phải không, để em đi chuẩn bị nước nóng, cho anh tắm rồi nhanh đi nghỉ nhé?"

"Đùa à!"

Cảnh Thụy nắm chặt cổ tay Tiểu Thất, Tiểu Thất nước mắt ngắn nước mắt dài như muốn chảy ra, Cảnh Thụy kéo cô ngồi xuống ghế sofa rồi nói "Em đừng có giả bộ nữa! hôm nay rốt cuộc có chuyện gì, em nói rõ cho anh nghe!"

"Nhất định phải nói cho rõ?"

"Nếu như em không muốn anh nói cho cha mẹ biết!"

"Đồ đáng ghét!"

Chỉ biết dùng cha mẹ để uy hiếp em.

Tiểu Thất buồn bực ngồi trên ghế sofa không nói gì, trong lúc Cảnh Thụy không chú ý, cuối cùng cô cũng chịu kể hết cho anh mình nghe.

Cảnh Thụy càng nghe sắc mặt càng đen lại.

Đợi Tiểu Thất nói xong, anh nhịn không được nói một câu," Đã sớm nói với em, Lý Dương vốn không phải loại người tốt đẹp gì, bảo em sớm một chút cùng hắn ta chia tay, đợi đến lúcbị tổn thương rồi mới thấy hối hận!"

Tiểu Thất mặt buồn rầu nằm dài trên ghế sofa, cô thật sự không biết Lý Dương lại là loại người như thế.

Cảnh Thụy nói Tiểu Thất như vậy, cô chỉ đành im lặng không nói gì, Tiểu Thất vốn rất thích những anh chàng soái ca đẹp trai, hơn nữa còn thích đến phát mê, chuyện yêu đương của cô người trong nhà đều rất là chú ý,ngày trước hồi học cấp 2 rồi lên cấp 3, chương trình học trong nước rất nặng, thêm vào đó là cùng Cảnh Thụy học ở một

trường, anh chỉ lớn hơn cô vài lớp, Tiểu Thất không dám nghĩ đến việc yêu đương quá sớm,vào đại học rồi, việc yêu đương của cô bây giờ lại biến thành đề tài mà cả nhà quan tâm.

Tiểu Thất cái gì cũng không sợ, chỉ sợ vừa gặp một anh chàng đẹp trai,lại biệt nói lời ngon ngọt, nói dăm ba câu là cô đổ gục rồi.

Nha đầu này cứ hễ gặp trai đẹp là chỉ số thông minh chỉ còn là số không

Mà điều lo lắng này, hôm nay lại biến thành sự thật, trong nhà Cảnh Thụy là người đầu tiên phát hiện ra Tiểu Thất thời gian này có chút khác thường, lúc đầu anh chỉ có chút hoài nghi, sau đó lén theo sau Tiểu Thất đi học anh mới phát hiện ra Lý Dương.

Lần đầu tiên gặp Lý Dương, anh liền có cảm giác không thích, loại con trai nhìn thì đẹp trai, nhưng lúc nào cũng tỏ ra cái vẻ khó chịu bất cần, không thích nói nhiều cũng không thích cười, ánh mắt thì lúc nào cũng có chút phiền muộn.

Gặp một lần anh liền có cảm giác, trước đây cuộc sống của cậu ta nhất định không hạnh phúc.

Loại người như vậy ngay cả bản thân mình cũng không hạnh phúc, làm sao có thể cho người khác hạnh phúc được?

Vì thế lúc đó, Cảnh Thụy rất lo lắng cho em gái mình!

Nhưng Tiểu Thất và Lý Dương cũng chỉ vừa mới yêu, thời gian đó là thời gian đẹp nhất của hai đứa nó, anh có nói cái gì, nha đầu kia cũng không nghe lọt lỗ tại, hiện tại bây giờ thì phải chịu khổ rồi!

Cảnh Thụy liếc Tiểu Thất.

Nhìn cô lúc này ỉu xìu như cái bánh bao chiều, có chút ủy khuất như chó con bị bỏ đói, không nỡ đành trách cô.

"Được rồi, nhanh đi tắm rửa, em xem người em toàn mùi rượu còn ra cái thể thống gì nữa!"

Giả bộ đáng thương thành công?

Tiểu Thất từ trên ghế sofa nhanh chóng đứng lên rồi nói"Thế em đi tắm trước nhé, anh cũng nghỉ sớm đi nhé."

Vừa nói xong, chạy nhanh như chớp vào phòng vệ sinh.

Cảnh Thụy nhìn bóng lưng e gái mình, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Ai dà tiểu nha đầu này tới lúc nào mới có thể lớn đây, bất quá việc này với nó cũng không phải là xấu, sớm một chút nhìn thấu Lý Dương là loại người gì, về sau không dễ dàng tin người khác nữa.

Nhưng…

Lý Dương và Trương Hy cả hai đều là cái loại nhỏ nhen, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho Tiểu Thất nhà mình.

Cảnh Thụy nghĩ một lát, liền mở điện thoại ra bấm số.

"Chú Trần phải không ạ! cháu có chuyện muốn nhờ chú giúp."

....

Tiểu Thất vừa tắm xong, liền nằm dài trên giường, giường nhà mình so với giường ở ký túc xá thì khác biệt một trời một vực, vừa mềm

vừa rộng, cô không ngừng lăn qua lăn lại.

Lăn chán, cuối cùng Tiểu Thất cũng dừng lại.

Phòng cô được thiết kế vô cùng ấm áp, với giấy dán tường màu trắng, trong phòng mỗi đồ vật nhỏ đều là do daddy và mami tự mình bố trí, khắp nơi trong phòng đều có ảnh chụp, nào là ảnh của cô, của anh trai cô, rồi ảnh cả gia đình.

Phòng Tiểu Thất ai lần đầu bước vào, thì đều chắc chắn đoán rằng gia đình cô rất hạnh phúc.

Tiểu Thất nhìn lên bức ảnh treo trên đầu giường.

Đây là bức ảnh duy nhất cô chụp cùng Lý Dương.

Tấm ảnh này là được chụp tại trường học, cả hai cùng ngồi trên thảm cỏ trong khuôn viên trường, bổng Tiểu Thất nhảy lên, đem bức ảnh xuống, "Roạt, roạt, roạt" xé nhỏ thành ba mảnh.

"Đồ tồi, từ sau này tôi và anh không có quan hệ gì nữa!"

Xé xong bức hình, Tiểu Thất nghĩ lại thời gian 2 năm qua từng chút, từng chút một, khóe mắt cô dần đỏ lên.

Thời gian 2 năm, cho dù nuôi một chú chó hay một con mèo nhỏ thì cũng có cảm tình, đằng này lại là yêu một người đàn ông.

"Hu hu hu...."

Cô nằm trên giường cắn chặt chăn rồi nhỏ giọng khóc lên.

Tại sao lại như vậy.

Rõ ràng là đang tốt đẹp như vậy, không chịu qua nổi thử thách rồi chúng ta chia tay…

"Hu hu hu…."

Tiêu Thất cô là cái đồ ngốc, bị người ta lừa gạt lâu như vây mà cũng không phát hiện ra.

Tiểu Thất không biết mình khóc được bao lâu, dù sao hôm nay cô cũng tự nói với bản thân mình, cứ khóc cho thoải mái một trận, coi như là vì tiếc thương cho tình yêu của cô, để ngày mai...cô không vì Lý Dương cái tên đàn ông đểu cáng kia khóc thêm một giọt nước mắt nào nữa.

Khóc cả đêm, ngày hôm sau cô ngủ đến giữa trưa mới dậy.

Ổn rồi....kỳ thật là cô bị cơn đói lay tỉnh

Hai mắt Tiểu Thất còn có chút ngái ngủ, cô đi lảo đảo bước ra khỏi phòng, cô nghĩ rằng anh cô chắc đã đi làm từ sớm, trong nhà chắc chỉ có mình cô, không nghĩ tới, vừa mở cửa phòng đã ngửi thấy một mùi thơm từ bếp bay tới.

"Ọt ọt-----"

Bụng cô không ngừng đấu tranh kêu lên.

Tiểu Thất che bụng, chạy nhanh về hướng phòng bếp, Cảnh Thụy đang mặc tạp dề nấu cơm, trên bàn đã bầy rất nhiều món ăn.

Nghe được có tiếng động, Cảnh Thụy quay đầu lại, thấy Tiểu Thất hai mắt đỏ bừng chắc đã khóc cả đêm qua đây, nhẹ nhàng cau mày.

"Anh, hôm nay không phải đi làm à?"

Tiểu Thất nhanh tay bốc thức ăn trên bàn.

"Tiểu Thất e rửa tay chưa?"

Tiểu Thất ngượng ngùng không nói gì" He he, e chưa"

"Nhanh đi đánh rang, rửa mặt, thay quần áo rồi ra ăn cơm!"

Chương 695

Đồ hung dữ!

Tiểu Thất tiếc nuối nhìn đĩa đồ ăn để ở trên bàn, nuốt nước miếng, cuối cùng cô cũng phải chịu thua bộ mặt lạnh tanh của Cảnh Thụy, rồi chạy đi đánh răng, rửa mặt, thay quần áo đi ra.

Tất cả chỉ mất có 5 phút để hoàn thành yêu cầu của Cảnh Thụy

Phải chăng là rất đói rồi đây!

Tiểu Thất rất nhanh liền ngồi lên bàn ăn, vừa ngồi xuống, cũng là lúc Cảnh Thụy làm xong món cuối cùng cánh gà sốt coca bày lên trên bàn.

Tiểu Thất nhanh như gió bày bát đũa ra, còn Cảnh Thụy thì đi xới cơm.

"Anh hôm nay sao không đi làm?"

"Hôm nay chủ nhất!"

"A a! em quên mất!"

Tiểu Thất bĩu môi, hừ! cô còn lâu mới tin lời anh cô vừa nói, anh cô giống hệt cha lúc còn trẻ, điển hình là loại điên cuồng trong công việc, không có phân thứ bẩy hay chủ nhật, làm gì có ngày chủ nhật nào không ở trong công ty?

Nhất định là do cô thất tình, anh cô sợ, cô ngủ dậy không có đồ ăn, lo lắng cô ở một mình trong nhà nghĩ ngợi lung tung, thế nên hôm nay mới ở nhà với cô đấy.

E hèm!

Đồ anh ngốc! quan tâm người ta thì cứ bình thường thôi chứ, đùng cái thay đổi như thế này.

May cho anh, em gái anh còn đi guốc trong bụng anh, đổi lại là người khác, nhất định sẽ nghĩ anh đang có ý đồ gì đó.

Phải chăng đây là nguyên nhân mà anh trai mình đã 23 tuổi mà vẫn chýa có yêu qua cô nào?

Nghĩ tới đây, Tiểu Thất đột nhiên che mặt"Ha ha ha..." cười ra thành tiếng.

Cảnh Thụy lạnh nhạt nhìn qua" Còn không chịu ăn cơm!"

Nghe tiếng cýời của Tiểu Thất, không biết là cô đang có âm mýu gì đây!

"Em ăn, ăn, ăn, ðýõng nhiên phải ăn chứ!"

Đồ nhỏ mọn, Tiểu Thất tranh thủ ăn hết bát cơm, rồi ăn thêm thức ăn.

Ăn một miếng, cô càng muốn ăn thêm miếng khác.

"A a a......ngon quá, ngon quá, ngon quá!"

"Em ăn chậm thôi, đều nhường em ăn cả đấy. "

Tiểu Thất cảm động đến muốn khóc, Từ hồi anh cô lên đại học, không có thường xuyên ở cạnh anh mình nữa, không hay được ăn mấy món mà anh cô nấu, nghĩ lại đã 4 năm rồi, anh cô nấu ăn đúng là rất ngon, mấy năm nay cô toàn phải ăn cơm ở căng tin trýờng, so sánh một chút thì cơm ở căng tin chẳng khác gì cơm cho heo ăn!

Vậy mà cô ăn hơn 3 năm nay!

Tiểu Thất nhồm nhoàng ăn hết ba bát cơm, đống thức ăn trên bàn cũng chén sạch sẽ, bát canh rong biển cũng bị cô uống sạch trõn.

"A a a-------ngon quá! ngon quá!

Tiểu Thất cơm nước no nê, ngồi trên ghế ôm cái bụng nhỏ nói"Đồ ăn ngon thật, về sau ai gả cho anh, nhất định là có phúc khí tám đời."

"Uhm!"

Cảnh Thụy chậm rãi để đũa xuống.

"Anh! anh nấu ăn tuyệt đối là số 1"

"Tiêu Tiểu Thất!"

"Dạ!"

"Đừng tưởng rằng nịnh nọt anh như vậy mà không phải đi rửa bát, nhanh! đi rửa bát!"

"Ai rửa? Anh xem, làm người tốt thì làm đến cùng chứ, người ta vừa mới thất tình xong, hôm nay anh rửa, lần sau, lần sau em nhất định rửa!"

Cảnh Thụy nhẹ nhàng lau miệng nói "Em không đi rửa bát thì không có lần sau!"

"Đồ nhỏ mọn!"

Tiểu Thất cắn răng, thu dọn bát đĩa đem vào bếp rửa.

Cảnh Thụy nhìn bóng lưng của em mình, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thích tính toán anh cô ư!

Dù có hai Tiểu Thất cũng không phải là đối thủ!

Tiểu Thất nhanh chóng rửa bát rồi thu dọn ở trong bếp, xong xuôi các thứ thì thấy Cảnh Thụy ngồi nhàn nhã ở ghế sofa.

Tiểu Thất trợn tròn mặt nhìn anh cô.

Ngày hôm nay, anh nhàn quá a.

Tiểu Thất đứng ở cửa bếp, Cảnh Thụy vỗ vỗ ghế sofa,"Lại đây, anh có việc muốn nói với em!"

"Oa!"

Tiểu Thất ngoan ngoãn bước tới.

"Hôm nay daddy và mami vừa gọi điện cho anh, khoảng hai hôm nữa là về nước rồi."

"A…? Thật không?lúc nào cha mẹ về thế?

"Chắc khoảng 3 ngày đổ lại!"

"Lần này cha mẹ trở về, có đi tiếp hay không anh?"

Cảnh Thụy sắc mặt cổ quái nói"Chắc là không đi nữa!"

Tiểu Thất không chú ý sắc mặt của Cảnh Thụy, lập tức từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, vỗ tay hoan hô"hahaha.... tuyệt quá, chúng ta không phải làm trẻ giữ nhà nữa rồi, ha ha ha!"

Trẻ giữ nhà?

Cảnh Thụy có chút cười khổ!

Bất chợt nhìn Tiểu Thất vui vẻ như vậy, không còn một chút nào buồn bã của tối hôm qua nữa, Cảnh Thụy cũng cười lớn nói"Anh còn có chuyện khác!"

"Còn chuyện gì nữa?" Tiểu Thất khoa chân mua tay vui sướng nói

"Có thể yên lặng ngồi xuống nghe anh nói được không!"

Lớn như thế này rồi, mà như lúc còn bé thế, không biết là ai chiều em nữa!

Tiểu Thất ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hừ!

Đợi daddy và mami về, cô không cần phải sợ anh trai nữa, so với anh cô, daddy còn thương cô nhiều hơn, xem anh cô bắt nạt cô thế này nhất định sẽ cho anh cô một bài học!

Hắc hắc, cô chịu thêm vài ngày nữa.

"Còn có chuyên gì nữa anh?"

"Em không phải sắp đi thực tập phải không, thế định đi chỗ nào chưa?"

"A a? sao anh đột nhiên hỏi chuyện này!"

Cảnh Thụy chậm rãi nhìn cô,"Anh không bảo là e có thể có dự định nào khác?"

Tiểu Thất có một thói quen xấu đó là cắn móng tay, "Em cũng không biết nữa, dù sao thì việc làm, em từ từ tìm vậy!"

"Hay đến công ty anh?"

Tiểu Thất lắc đầu nói,"Không được, tuyệt đối không được!"

Đi công ty anh, không phải mỗi ngày bị ông anh cô nhìn chằm chằm hay sao, như thế chăng phải muốn cô phát điên,lại còn phải tiếp xúc với cái ánh mặt lạnh nhạt của anh cô,Tiểu Thất ý thức được lúc nãy mình quá kích động, tranh thủ tìm lý do nói"Không được,công ty anh là công ty hành chính, chuyên ngành của em là thiết kế thời trang, không hợp với chuyên ngành của em, em chỉ thích làm thiết kế thôi."

"Vậy đi công ty của cô cô."

"Cũng không được! thế không phải là đi cửa sau sao, loại chuyện như vậy nhất định em không làm, em sẽ tìm một công ty không dựa vào quan hệ để xin vào, đi từ con số không đi lên, anh phải tin tưởng em chứ, em anh tuy có chút hồ đồ, nhưng có thiên phú đấy, em sẽ chứng minh giá trị của mình cho anh xem!

"..." Cảnh Thụy

"Sao anh không nói gì nữa!"

"Tôi đang nghĩ trên người cô có cái năng lực thiên phú gì!"

"..."

Tiểu Thất mặt mày đen lại, lấy túi xách chuẩn bi ra khỏi cửa,"Em không nói chuyện với anh nữa, dù sao thiết kế thời trang anh cũng không hiểu nổi, nói với anh thì khác gì đàn gẩy tai trâu..!E hèm, Mai e đi khai giảng, hôm nay em muốn cùng Tiểu Tuyền đi nộp sơ yếu lý lịch, Em về trường đây."

Tiểu Thất cầm túi xách đi, bổng nhiên nhớ ra cái gì đó, đột nhiên bổ nhào vào lòng Cảnh Thụy, hai con mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn anh cô.

Cảnh Thụy cau mày, đợi cô nói.

Tiểu Thất nắm chặt cánh tay Cảnh Thụy nói"Anh, anh.... anh có biết không dạo này anh rất ốm không!"

"Em muốn nói cái gì?"

"Anh, tiền sinh hoạt phí của em hết rồi, em sắp phải đi thực tập nữa, dạo này em không có thời gian đi làm part time." Tiểu Thất móc hết túi quần túi áo ra,"Anh xem, anh xem, người em lúc này một xu cũng không có, anh tiếp tế em đi!"

Cảnh Thụy sờ tay vào túi quần móc bóp ra, trực tiếp đưa cho Tiểu Thất"Cần bao nhiêu, em tự lấy!"

Ánh mắt Tiểu Thất lóe sáng.

Cô có cảm giác gặp quỷ rồi, ngày trước có xin Cảnh Thụy tiền tiêu vặt thì khác gì đòi mạng anh cô, chưa bao giờ cho cô dù là một đồng, ngày hôm nay không nghĩ anh cô hào phóng vậy.

Tiểu Thất cũng không nhẫn tâm, từ ví của Cảnh Thụy lấy ra khoảng mười mấy tờ 100 tệ rồi cười mãn nguyện.

"Anh, em về trường đây!"

Chương 696

Trong túi vừa có một ít tiền, Tiểu Thất liền cảm thấy tự tin hơn hẳn.

Trước đây cô đều là ngồi xe bus về trường, hôm nay cô xa xỉ hơn một chút gọi cho mình một chiếc taxi.

Nghĩ cô đường đường là đại tiểu thư của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, riêng cha cô mỗi năm chia phần trăm hoa hồng công ty cho cô cũng đủ cho cô xài cả đời cũng không hết, thế nhưng hôm nay vì có được một ít tiền của anh cô lại thấy vui vẻ như thế này!

Ài da.....

Cô đại tiểu thư này thật sự quá đang thương a.

Trong lúc suy nghĩ miên man, thì xe về tới trường học lúc nào mà cô không hay biết.

Vừa mới tới cổng trường, Tiểu Thất phát hiện hôm nay mọi người dùng cái ánh mắt kỳ quái nhìn cô...

Oạch....

Sao hôm nay lạ thế.

Cô cúi đầu nhìn lại bản thân mình, mặc áo sơ mi trắng, được phối với quần jean, đi giầy Cavans màu trắng, nhìn cũng bình thường có j đặc biệt đâu.

Soi gương nhìn mặt cũng không có gì bất bình thường.

Nhìn tôi làm gì? vô duyên!

Tiểu Thất nhún vai, cũng không để ý nữa, đi nhanh về hướng ký túc xá.

Đi giữa đường, đột nhiên cô gặp Lưu Tuyền, Tiểu Thất vẫy tay với Lưu Tuyền,"Lưu Tuyền, tớ ở bên này, bên này!"

"Tiểu Thất?"

Lưu Tuyền chạy nhanh qua, vẻ mặt lo lắng hỏi,"Làm sao cậu lại tới trường?"

"Hả......không phải cậu hẹn tớ hôm nay đi nôp sơ yếu lý lịch à!"

Lưu Tuyền nhìn xung quanh, cảm thấy mọi ánh mắt đều đổ về hai bọn cô, tranh thủ thời gian cô kéo Tiểu Thất đi chỗ khác, "Tiểu Thất, không tốt rồi, không tốt rồi, tớ đang định gọi điện cho cậu, bảo cậu đừng có đến trường, không ngờ cậu lại đến rồi."

"Có chuyện gì xảy ra?"

"Không phải con khốn Trương Hy kia, không rõ lấy đâu ra tấm hình của cậu, chính là tối hôm qua ở quán Bar cậu ôm Lục Sâm, mặt Lục Sâm thì được tụi nó che lại, nhưng ảnh chụp mặt cậu thì rất là rõ rang, hiện tại tấm hình đó bây giờ đem lên diễn đàn của trường public rồi!"

"Vậy thì làm sao, tớ ôm ai là quyền của tớ, liên quan gì tới bọn họ!"

"Cậu nha đầu này. Nếu như chuyện chỉ có vậy sao tớ phải vội như

thế!"Lưu Tuyền lấy điện thoại ra, đăng nhập và diễn đàn của trường, có một topic không hẳn chỉ có ảnh Tiểu Thất và Lục Sâm, còn có một tấm khác ở trước cửa đồn công an."Cậu xem! Con khốn Trương Hy không rõ lấy đâu ra tấm hình lúc anh cậu đến đón cậu về nhà, bình luận ở dưới đều là chửi cậu, nói cậu lăng nhăng không ra thể thống gì."

Tiểu Thất đoạt lấy điện thoại nhìn thoáng qua.

A a a!

Khoan hãy nói cái khác, tấm ảnh này chụp cũng thật mập mờ.

Tấm này, Cô với anh cô vai kề vai đứng cạnh nhau, anh cô còn cúi đầu khoác áo cho cô, ở góc độ này nhìn đúng thật là có chút vấn đề, bức ảnh tuy có chút mơ hồ, nhưng khoảng cách của hai người lại rất gần, không biết rõ quan hệ giữa anh em cô, nhất định sẽ hiểu lầm đây.

"Tấm này chụp cũng được, không tệ cậu thấy sao!"

Lưu Tuyền hốt hoảng nói"Tiểu Thất tại sao cậu một chút cũng không lo thế!"

"Ha ha, có chuyện gì mà tớ phải lo, dù gì cũng không phải sự thật, bọn họ thích chửi tớ thế nào thì chửi, đó là anh trai tớ, anh trai tớ khoác áo cho tớ, bọn họ tưởng tượng tới mức độ này, trí tưởng tượng thật phong phú, không đi viết tiểu thuyết thì thật là lãng phí tài năng quá."

Lưu Tuyền nhìn Tiểu Thất hăng hái xem bình luận như thế, ngẫu nhiên cô còn cười lớn.

Nha đầu này....gan lớn quá đi.

"Tiểu Thất, cậu biết Cảnh Thụy là anh trai cậu, nhưng người khác không biết, tiếp tục như vậy đối với thanh danh của cậu là không tốt, cậu có biết không?"

"Nghĩ nhiều như vậy làm gì!" Tiểu Thất đem điện thoại trả lại cho Lưu Tuyền nói"Chuyện này chắc chỉ "hot"được mấy hôm thôi, tớ nghĩ không quá 2 ngày là không có ai để ý nữa,Trương Hy muốn tớ sốt ruột, lo lắng, bất an haha, tớ mà lo lắng không phải đạt được mục đích của cô ta à? tớ không lo lắng, đợi có ngày mấy người đó biết Cảnh Thụy là anh trai của tớ, đến lúc đó chân tướng rõ ràng,cô ta lúc đấy giải thích như thế nào đây hahaha!"

"Vậy bây giờ phải làm thế nào?"

"Như thế nào đành như vậy đi, bọn họ thích nói thế nào thì kệ bọn họ, dù gì tớ cũng không quan tâm."

Lưu Tuyền bất đắc dĩ!

Được rồi!

Người trong cuộc còn không để ý, cô quan tâm mấy chuyện này để làm gì.

Hai người quang minh chính đại trở về ký túc xá.

Phía xa xa, hai người nhìn thấy một thân ảnh có chút quen thuộc.

"Thật sự là âm hồn bất tán a...."

Đứng dưới lầu ký túc xá không ai khác chính là Lý Dương!

Đêm qua Lý Dương không ngủ được, nghĩ đến Tiểu Thất và Lục Sâm, còn có người đàn ông kia hai người gặp trước đồn công an nữa, trong lòng anh ta như có một ngọn lửa thiêu đốt, làm cho anh ta mất đi lý trí, hôm qua hai tấm ảnh trên diễn đàn của trường là lúc anh ta mất đi lý trí đăng lên.

Đợi đến khi tỉnh táo, muốn xóa bỏ hai tấm hình thì đã quá muộn.

Bình luận đã trên 1 vạn rồi, nổi đến mức này thì có xóa đi cũng không có tác dụng gì, may mà anh ta dùng nick phụ đăng nhập để upload lên, không thì có người biết là anh ta làm rồi.

Thế nhưng cái cục tức trong lòng anh ta đến giờ vẫn không hết.

Do đó hôm nay rất sớm anh ta liền đợi ở tầng 1 ký túc xá, bất luận thế nào,anh ta đều muốn Tiểu Thất phải nó rõ ràng.

"Tên kia không phải là chia tay với cậu rồi sao, lại còn đứng dưới lầu ký túc xá chúng ta làm gì?"

"Ai biết được! Vậy mà cũng không sợ tớ tức giận sao."

"Tiểu Thất, hay là bọn mình đi đường khác thôi, Lý Dương loại người này, bọn mình không gặp thì tốt hơn."

Hơn nữa tớ thấy, bên cạnh Lý Dương cũng có không ít người.

Tiểu Thất và Lý Dương chia tay cũng không tới mức phải công bố cho mọi người, thế nên mấy bạn học cùng trường, biết rõ hình như Lý Dương đã xem được tấm hình được đăng lên diễn đàn của trường, nay đến tìm Tiểu Thất hỏi cho rõ, bọn họ mục đích là đến xem náo nhiệt đây.

Tiểu Thất bước nhanh lên phía trước, Lưu Tuyền cuống quít kéo cô lại"Này, này cậu làm cái gì thế?"

"Đường khác hả! tớ hiện tại một chút cũng không muốn thấy loại cặn bã này!

"Cậu với hắn...."

"Tớ bây giờ với Lý Dương không có một chút nào hối hận, hôm qua tớ khóc cũng khóc rồi, giận cũng giận rồi, hai năm tình cảm của tớ và hắn bây giờ chỉ là một dấu chấm tròn, mọi buồn bực phiền muộn tớ cũng hết rồi, hiện tại bây giờ giữa tớ và Lý Dương chỉ là cái quan hệ người yêu cũ, về sau không thể phát sinh thêm cái gì nữa."

Lưu Tuyền thở dài.

Cô còn lo lắng Tiểu Thất đau lòng không kiềm chế được!

Tốt rồi, tốt rồi!

Gan lớn một chút cũng không phải là không có chỗ tốt.

Tiểu Thất không về ký túc xá, mà cùng Lưu Tuyền đi đến khu rừng nhỏ ở trong trường.

"Bọn mình không về ký túc xá nữa?"

"Đương nhiên là về, nhưng đợi chút nữa" Tiểu Thất nằm trên thảm cỏ, ngắm dòng sông chảy quanh khu rừng, miệng ngậm một cọng cỏ, một bộ dạng bất cần,"Bọn họ muốn chế giễu, tớ không muốn để cho bọn họ vừa ý, đợi bọn họ đi rồi thì bọn mình trở về."

"uhm"

Hai người đợi trong khu rừng nhỏ loáng một cái là đã đến chiều, tối quay về ký túc vậy mà vẫn gặp Lý Dương cố chấp đợi ở đó.

"Trời ơi, tên này thật là có rất kiên nhẫn đây."

Lưu Tuyền cũng không biết nói gì.

May mà lúc này mấy bạn học xung quanh cũng đã bỏ đi, chắc là không đủ kiên nhẫn đợi được nữ chính xuất hiện nên đành bỏ đi.

"Tiểu Thất..."

Tiểu Thất,"Hừ" nhổ ngọn cỏ trong mồm ra, giữ chặt tay Lưu Tuyền,"Đi, bọn mình qua đấy, hỏi xem hắn cuối cùng muốn làm cái gì!"

Chương 697

Lúc này, trời đã dần tối, đèn đường của trường đã mở, Lý Dương đứng dưới ánh sáng vàng của đèn đường, bóng anh bị kéo dài ra, nhìn vào có chút cảm giác cô đơn cô quạnh.

Tiểu Thất lại không phát hiện ra điều đó.

Kéo Lưu Tuyền chạy qua đó, Lý Dương vốn đang cúi thấp đầu, nghe thấy động tĩnh, lập tức ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tiểu Thất và Lưu Tuyền, mắt anh có nét âm khí lướt qua.

Hôm nay Tiểu Thất ăn mặc vô cùng đơn giản.

Áo thun màu trắng trơn, thân dưới mặc một chiếc quần jean bạc màu, dưới chân mang một đôi giày bố, mái tóc quăn đen như mực buộc đuôi ngựa, cứ lắc qua lắc lại theo bước chân cô vô cùng đáng yêu.

Trang điểm như vậy, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng đơn thuần.

Lý Dương khó lòng có thể quên cảnh tượng cô và thằng đó và Lục Sâm ôm chặt lấy nhau ngày hôm qua.

Nhưng rất nhanh sau đó, mắt của Lý Dương bỗng sắc bén lên.

Nhớ đến cảnh tối qua trước cửa cục cảnh sát, anh bước lớn đi qua đó.

“Tiêu Tiểu Thất!”

Tiểu Thất nhẹ nhàng hừm một tiếng, ngừng bước chân, “Có việc gì sao?”

“Tấm ảnh trên mạng xã hội của trường em thấy chưa?”

“Thấy rồi thì làm sao!”

Cơn lửa giận dữ trong người của Lý Dương bỗng nén thêm, “Em không có gì để giải thích sao?”

Tiểu Thất chả khách khí trợn mắt, “Không cần phải giải thích, tôi nói anh nè Lý Dương, con người anh thật thú vị, làm như bắt gian xong rồi qua đây kêu tôi giải thích, quá nực cười biết không, anh quên rồi, hôm qua chúng ta đã chia tay, nên tôi ở cùng ai, mặn nồng với ai, đâu có liên quan tí nào đến anh!”

Dù vậy, lời này qua tai của Lý Dương, đơn giản là đang thừa nhận cô không chỉ mặn nồng với Lục Sâm, mà hôm qua ở trước cửa cục cảnh sát cũng mặn nồng với người đàn ông đó.

Lý Dương nắm chặt nắm tay.

“Tôi chỉ muốn hỏi cô một câu, các người bắt đầu khi nào?”

“Điều này có quan hệ gì với anh!”

Tiểu Thất kéo chặt cánh tay của Lưu Tuyền, “Nếu như anh đến đây chỉ để hỏi cái này, tôi không có gì nói với anh, Tiểu Tuyền, đi!”

“Được!”

“Cô đứng lại cho tôi!”

Tiểu Thất không chịu được sự rắc rối này, giờ cô đối với Lý Dương càng ngày càng ghét. Chia tay là do hắn đề nghị, nếu đã như thế, đều đã quyết định chia tay, còn quản cô ta khi nào quen bạn trai khác làm gì!

Lý Dương đột nhiên nắm lấy cổ tay của Tiểu Thất.

Tiểu Thất toàn thân lông dựng ngược lên, liều mạng đẩy Lý Dương ra, "Đừng đụng tôi!"

"Tiêu Tiểu Thất!" Mắt của Lý Dương đỏ rực.

Thấy tình trạng đó, Lưu Tuyền vội vàng đưa hai tay ra cản trước mặt Tiểu Thất, lùi hai bước cùng Tiểu Thất, cảnh giác nhìn Lý Dương, " Lý Dương tôi nói cho anh biết, anh đừng quá đáng, đây là trường học, là dãy kí túc xá, nếu anh muốn làm gì, chúng tôi chỉ cần la một tiếng, anh sẽ tiêu đời ngay!"

"Cô tránh ra cho tôi!"

"Đừng hòng!"

Mắt của Lý Dương nổi máu lên, trừng mắt nhìn Tiểu Thất đang ở sau của Lưu Tuyền, " Tiêu Tiểu Thất, cô nói rõ ràng cho tôi, cô và hai thằng đàn ông đó rốt cuộc bắt đầu khi nào?"

Xem ra người này chưa tới hoàng hà chưa sợ chết.

Tiểu Thất kéo Lưu Tuyền ra sau.

"Tiểu Thất..."

“Yên tâm đi, không sao.” Tiểu Thất vỗ vai của Lưu Tuyền, đi đến bên của Lý Dương, nhìn thẳng vào mắt anh, “Nếu anh đã muốn biết như vậy, vậy tôi nói cho anh nghe, tôi và Lục Sâm sớm đã bên nhau, hôm qua cho dù anh không chia tay tôi, tôi cũng sẽ nghĩ cách nói chia tay anh, vậy anh hiểu rõ chưa?”

Quả nhiên là như vậy!

Quả nhiên là!

Lòng ngực của Lý Dương nổi máu điện lên, gân xanh trên trán nhảy điên loạn.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, Lý Dương, nghĩ về hành vi của chính mình, anh không có tư cách trách tôi!”

“ Tiêu Tiểu Thất, cô đồ tiện nhân! Cô một chân đạp hai thuyền không sợ bị quả báo sao!”

Tiểu Thất nhìn sau lưng của Lý Dương, bỗng cười lớn lên, “Tôi khá sợ anh sẽ gặp báo ứng.”

Lý Dương ngơ ra, vừa chuyển mình đã thấy Trương Hy mặc một cái váy ngắn màu hạt gạo, khuôn mặt đầy tức giận đứng phía sau anh.

“Trương Hy, sao em lại đến đây?”

Trương Hy bước lớn xông qua, dùng lực kéo cánh tay của Lý Dương, kéo anh lùi xuống hai bước, cảnh giác nhìn Tiểu Thất, như thể sợ Tiểu Thất sẽ cướp Lý Dương lại.

“Lý Dương, tối qua cô ta sai người giáo huấn chúng ta như vậy, chả lẽ như vậy chưa đủ làm anh từ bỏ hay sao! Trong lòng con đàn bà

này vốn dĩ chả có anh, người luôn yêu anh sâu đậm là em! Là em! Anh không phải hứa với em, sau này sẽ không còn bất cứ dây dưa gì với cô ta sao?"

"Trương Hy, anh chỉ là đến chất vấn cô ta..."

"Chúng ta đừng quan tâm cô ta nữa được không, nếu đã chia tay, anh quản cô ta ở chung với bao nhiêu thằng đàn ông, chúng ta sống tốt ngày tháng của chúng ta được không!"

Lý Dương không cam tâm!

Anh cắn chặt răng cửa, "Không được..."

Ánh mắt Trương Hy cũng hung dữ lên, " Lý Dương, em biết anh ở bên tem là vì công việc sau này của anh, em quên không nói với anh, ba em giờ đã tìm cho anh một công việc ở bưu cục thế, anh chỉ cần ngoan ngoãn bên em, rất nhanh anh có thể đến đó thực tập."

Mắt Lý Dương sáng lên!

Tiểu Thất âm thầm nhìn bộ dạng đang diễn kịch của hai người họ.

Lý Dương cuối cùng dưới sức ép của công việc, thỏa hiệp, không nói thêm gì nữa.

Trương Hy thấy tình trạng đó lập tức thở phào, cô chuyển ánh mắt phẫn nổ nhìn Tiểu Thất, " Tiêu Tiểu Thất, cô yên tâm, điều tối qua tôi nói không phải là nói đùa đâu, ngày mai, ngày mai cô cứ đợi thông báo nghỉ học đi!"

Tiểu Thất nhún nhún vai, bộ dạng không để ý tí nào, kéo Lưu Tuyền đi nhanh về kí túc xá.

Trường của họ tài chính vững mạnh, nên kí túc xá đều là hai người một phòng, Tiểu Thất và Lưu Tuyền về tới kí túc xá, Tiểu Thất lập tức nằm lên giường cuộn một giấc, "Ài, hôm qua về nhà ngủ một giấc, lâu lắm rồi không được nằm trên chiếc giường êm như vậy, hôm nay lúc thức dậy lại thấy lưng eo đau rả rời, xem ra mình chả có số làm đại tiểu thư rồi.!

Lưu Tuyền lo lắng ngồi bên cạnh giường cô, " Tiểu Thất, cô không sợ Trương Hy sẽ giở trò gì sao?"

"Yên tâm đi!"

"Mình không yên tâm nổi, cậu nói xem sao lòng cậu rộng lớn như thế, trường này là của mẹ Trương Hy, cậu không phải không biết thân phận cô ta, ngộ nhỡ thật sự nghe lời quái quỷ của Trương Hy, quyết định tìm đại cái cớ để đuổi cậu đi, đến lúc đó không lấy được bằng tốt nghiệp, khóc đến không còn nước mắt."

Tiểu Thất nằm trên giường, che miệng ngáp, "Cậu yên tâm đi, tối hôm qua anh mình hỏi thăm tình hình mình, mình đã nói rõ mười mươi cho anh mình nghe, anh mình nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa cho mình, cậu cứ yên tâm một trăm hai mươi lần đi"

Lưu Tuyền nghe vậy, lấy tay chọc cô, " Tiểu Thất cái đồ xấu xa này, sớm đã có cách giải quyết rồi, cũng không nói mình, dọa mình chết khiếp!"

"Aiyo_đau!"

"Đau chết cậu, đáng đời!"

" Tiều Tuyền á...."

“Làm gì!”

“Cậu đói chưa?”

“Ừm...cậu không nhắc thì không thấy đói, giờ hình như đói rồi.”

Tiểu Thất như con cá chép cuộn một vòng rồi nhảy lên, “Đi đi đi, hôm nay mình từ chỗ anh mình bòn rút được một ngàn tệ, giờ mình là người có tiền rồi, mình mời cậu ăn đồ nướng nha!”

Chương 698

Tối hôm đó, Tiểu Thất và Tiểu Tuyền ở một quán nhỏ trước cổng trường ăn một bữa no nê.

Hai người ăn no xong liền về kí túc xá gửi CV ra.

Giờ họ đã năm tư, chỉ còn mấy tiết ngắn ngủi nữa thôi là phải đi thực tập rồi, cho nên giờ bắt đầu gửi CV ra là vừa, có một số người đã bắt đầu tham gia công việc thực tập. Hai người đều không đi làm qua, gửi CV ra, cũng giống như viên đá giữa đại dương, một chút tin tức cũng không có.

“Thôi đi, tin tức người ta không có nhanh vậy đâu, mai chúng ta xem sau!”

“Được thôi...”

Ngày thứ hai, hai người cùng đến lớp học, bắt đầu một ngày học tập mới.

Đúng như Tiểu Thất dự đoán, một ngày bình yên vô cùng, ngoài trừ ánh mắt kì lạ của mấy bạn học ra, hai người chả gặp phải chuyện gì!

Bạn cùng lớp với họ Trương Hy nhìn hai người họ với ánh mắt như muốn kéo họ xuống hang động vậy.

Khó khăn lắm mới đợi đến hết giờ học, Trương Hy lập tức xông thẳng vào phòng hiệu trưởng.

Trong phòng hiệu trưởng, chỉ có một mình hiệu trưởng ở đó.

“Mẹ!”

“Sao vậy?” mẹ Trương Hy đang chỉnh lí tư liệu trên bàn, nhìn thấy Trương Hy tức giận xông vào, bỗng ngừng hành động lại, bà vẫy tay với Trương Hy, Trương Hy thở hổn hển ngồi xuống ghế đối diện văn phòng, “Sao vậy đây là, ai chọc bảo bối yêu của mẹ tức vậy.”

“Mẹ! Chuyện hôm qua ở nhà con nói với mẹ mẹ quên rồi sao? Con không phải nói với mẹ tìm cách đuổi học Tiêu Tiểu Thất sao! Nó thật ghê tởm rồi!”

Nhắc đến cái này, mẹ Trương Hy_ Châu Nghiêm Nghiên nghiêm mặt lại.

Bà nhìn một vòng, trong phòng không có ai, nhưng thỉnh thoảng sẽ có vài người đi qua cửa phòng, Châu Nghiêm Nghiên chạy đến trước cửa phòng khóa cửa phòng lại.

“Con không nói cái này thì tốt hơn. “Châu Nghiêm Nghiên nghiêm mặt ngồi xuống bên Trương Hy, trịnh trọng nói với cô, “Rốt cuộc con có biết lai lịch của Tiểu Thất không!”

“Lai lịch? Con a đầu thối đó thì có lai lịch gì!”

Châu Nghiêm Nghiên đưa tay vỗ nhẹ trán Trương Hy.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy!” Trương Hy vô cùng tức giận.

“Còn dám hỏi, con có biết, hôm qua sau khi con nói tình hình với mẹ, sáng hôm nay bộ trưởng bộ giáo dục đã gọi điện thại qua, nói nội dung vô cùng đơn giản nói không ai được đụng vào Tiêu Tiểu Thất!”

Trương Hy ngu người, “Sao có thể!”

“Nên ta mới hỏi con, con tốt xấu gì cũng là bạn học của Tiêu Tiểu Thất được ba năm rồi, con không biết lai lịch gia cảnh nó sao?”

Trương Hy lắc đầu liên tục.

Trong ấn tượng của cô, Tiêu Tiểu Thất như một cô gái lọ lem, không quyền không thế, nếu cô ta thật sự có lại lịch gì, sao lại ăn mặc đơn giản như thế, vả lại cô ra ngoài đại đa số đều dùng xe buýt công cộng...Trong khu phố A này, danh tộc không ít, Trương Hy cũng tham gia không ít các cuộc họp quý tộc trong thành phố A, nhưng chưa bao giờ nghe đến nhân vật Tiêu Tiểu Thất!

“mẹ, mẹ có nhầm không đó?”

“Bộ giáo dục đích thân gọi cho mẹ, có thể nhầm sao!” Châu Nghiêm Nghiên uống ngụm nước, sau đó nghiêm mặt nhìn Trương Hy, “Tiểu Hy, mẹ cảnh cáo con, cho dù Tiểu Thất người này có lai lịch gì, có thể khiến người bên bộ giáo dục gọi điện thoại qua đây, chắc chắn không phải là nhân vật dễ đụng vào, sau này con ít đắc tội nó, nếu công việc mẹ mà bị liên lụy, mẹ không tha cho con!”

“Vậy con đáng đời bị nó ức hiếp hả!”

Châu Nghiêm Nghiên mắt nhấp nháy, vỗ vai con gái, “Con yên tâm đi, sao mẹ để người khác ức hiếp con, cái nha đầu ngốc này, nào không thể linh hoạt hơn sao, trước mặt không thể đụng, không biết đụng sâu lưng sao?

Mắt Trương Hy bỗng sáng lên, “Con biết làm sao rồi mẹ!”

“ Vậy được rồi, đây mới là con gái ngoan của mẹ!”

Trương Hy nghe như mở cờ trong bụng, “Mẹ, con đi đây.”

Châu Nghiêm Nghiên hai mắt nhân từ, “Mau về đi, còn nữa....từ nay đừng tức giận hổn hển mà xông vào văn phòng, có gì gọi điện thoại cho mẹ, hoặc là về nhà rồi nói.”

“Biết rồi mà!”

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, ánh mắt Trương Hy bỗng hung hăng lên.

Cô nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra Tiểu Thất có lai lịch gì.

Đột nhiên!

Trong não cô lóe lên một ánh sáng!

Chả lẽ là người đàn ông ở quán bar hôm qua? Người đàn ông đó nhìn như là một người thành công trong xã hội, lẽ nào do Tiểu Thất bám lấy anh ra, anh ta nhờ quan hệ tìm đến bộ giáo dục?

Trương Hy càng nghĩ càng thấy cách nghĩ của mình là đúng!

Hừm!

Cái con tiện nhân này, quả thật là con đàn bà lẳng lơ!

Cô phải đến nói với Lý Dương, để Lý Dương biết được Tiêu Tiểu Thất là loại người gì, sau đó để anh hoàn toàn từ bỏ cô ta!

...

Hôm nay, vừa sáng Tiểu Thất đã nhận được điện thoại của Cảnh Thụy.

“Hôm nay có tiết học ở trường không?”

“Không có!”

“Về nhà mau!”

“Làm gì vậy! Anh, hôm qua em gửi CV rất trễ, giờ chưa ngủ dậy, anh có chuyện gì hôm khác nói nha được không!” Tiểu Thất ngáp một cái.

“Ồ! Tùy em!” Một lúc sau bên kia lại nói, “Quên nói với em, daddy mami về nước rồi.”

Nói xong, Cảnh Thụy “tít tách” một tiếng rồi cúp máy.

Daddy mami về nhà rồi!

Tiểu Thất nhanh chóng tỉnh giấc, cô kêu oa oa oa lên, từ trên giường bay xuống, sau đó nhanh chóng mặc đồ mang giày.

“Sao vậy Tiểu Thất?”

“ Oa oa oa. Tiểu Tuyền, ba mẹ tớ về nước rồi, giờ mình phải về nhà đây.”

“Ồ!” Lưu Tuyền lại rút vào trong chăn tiếp tục ngủ bù, “Vậy cậu về đi nhé.”

Tiểu Thất nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc, má kích động đến đỏ cả lên.

Mẹ ôi!

Lâu lắm rồi cô không gặp daddy mami rồi a a a!

Tiểu Thất lần này dốc hết xương máu ra(Tiền), đến trước cổng trường không do dự gọi một chiếc taxi.

Vừa đến trước cổng, còn chưa kịp ngồi vào taxi, Tiểu Thất đã thấy trước cổng đậu vài chiếc xe sang trọng, hiệu trưởng Châu Nghiêm Nghiên dẫn theo một nhóm lãnh đạo đứng ngoài cổng đón khách!

Tiểu Thất ngây ra một lát!

Ai mà oai đến vậy!

Cô nhún nhún vai, cũng không để ý.

Nhanh chóng bước vào xe taxi.

Cô vừa đi, bên trong xe sang trọng đó bỗng có người "í" lên một tiếng.

"Ừm?"

"Lục tổng, tôi vừa thấy người con gái lần trước chúng ra gặp ở quán bar!"

Lục Sâm lặng lẽ thu ánh nhìn lại, lúc Tiểu Thất từ trong trường chạy ra anh đã nhìn thấy!

Rõ ràng nói là mời ăn cơm..

Vậy là đến giờ chả thấy tăm hơi đâu!

Lục Sâm lặng lặng hừm một tiếng, nhìn ánh mắt ba hoa của Triệu Đào, ánh mắt lạnh nhìn hắn, “Đừng phí lời, xuống xe!”

“Ồ!”

Triệu Đào tức xuống xe, sau khi xuống xe Lục Sâm đẩy bánh xe của ghế sau xuống, các lãnh đạo trường đột nhiên vây quanh.

...

Bên này, Tiểu Thất bắt tài xế chạy nhanh như bay, khó khăn lắm mới tới dãy lầu căn hộ.

Tiểu Thất lấy chìa khóa mở cửa, cửa vừa mở ra đã nghe tiếng cười nói trong phòng.

“Daddy, mami!

Tiểu Thất đẩy cửa phòng, nhìn thấy bố mẹ đang ngồi trên ghế sofa, bầu mắt đỏ lên, cả người nhào xuống đó.

Đột nhiên, vào lúc cô tính nhào lên người của Tô Tố, Tiêu Lăng nhanh chóng nắm lấy cổ áo cô lại, kéo Tiểu Thất lùi về sau.

Chương 699

“Oa oa oa---”

Tiểu Thất liều mạng phản kháng, nhưng làm sao cũng không thoát được khống chế của Tiêu Lăng.

“Daddy, ba làm gì a!”

“Không được ôm mẹ con!”

“Tại sao?”

Tiêu Lăng ái ngại ho nhẹ 1 tiếng, chỉ chỉ bụng Tô Tố, “Không thấy mẹ con có thai rồi sao!”

“A!”

Cả người Tiểu Thất cứng đờ ở đó, không dám tin nhìn chằm chằm Tô Tố!

Mami vẫn giống như trước vậy, tuổi tác hình như không để lại dấu tích trên mặt mẹ, ngược lại thời gian tích lũy càng làm mẹ thêm thục nữ và ưu nhã, tóc gợn sóng tùy ý xõa trên vai, trên người mặc bộ đồ ở nhà, nhìn vào tuyệt đối không hơn 28 tuổi, nhìn thế nào cũng cảm thấy trẻ!

Tiểu Thất khó khăn nuốt nước miếng, dời ánh mắt từ người Tô Tố sang bụng nhỏ của cô.

Bụng hơi hơi nhô lên, nhìn… hình như, giống như… mang thai rồi!

OMG!

Tiểu Thất lộ biểu cảm như bị sét đánh ngang tai!

Cô đã 23 tuổi rồi, mà mẹ cô còn cho cô thêm 1 đứa em trai hoặc em gái nữa!

Ai mẹ ơi!

“Ma, mami…”

Mặt Tô Tố đỏ lên, cũng cực kỳ ngại, 2 đứa nhỏ đã lớn như vậy rồi, ban đầu cô cũng không tính có thêm con, nhưng ai biết đứa con này lỡ có rồi, Tô Tố kéo Tiểu Thất ngồi xuống sofa, “Tiểu Thất, có phải con không chấp nhận được không?”

Không phải không chấp nhận được!

Mà là cô bị chấn động!

Phải biết, cô 23 tuổi rồi, nếu là tuổi này bình thường là đến tuổi kết hôn rồi, lúc này mẹ mang thai, qua 2 năm nữa nếu cô cũng kết hôn sinh con…

Đầu Tiểu Thất hiện ra 1 bức tranh!

Hai đứa nhỏ, 1 đứa đuổi 1 đứa chạy.

Sau đó, đứa trẻ sau luôn miệng kêu đứa trước là “dì” hoặc là “chú”!

Tiểu Thất lập tức run cầm cập!

Mẹ ơi!

Cảnh tượng đó thật độc, nghĩ 1 cái liền nổi da gà.

“Tiểu Thất?”

“A? A! Con đây!”

Tô Tố ái ngại không thôi, tuổi này cô cũng được xem là thai phụ lớn tuổi rồi, con cái cũng thành niên, lúc này kêu cô sinh đứa trẻ này quả thật cảm thấy hơi ngại, nhưng… kêu cô bỏ đi, cô không nỡ.

“Ma, mami!”

“Ừ?”

“Mấy tháng rồi?”

“Sắp 4 tháng rồi!”

Đột nhiên Tiểu Thất nhảy lên, xù lông lên, “Sắp 4 tháng rồi? Sao bây giờ mới nói con nghe! Quá đáng quá, hai người chạy đi du lịch cũng thôi đi, vậy mà đến người làm chị như con cũng không được báo tin tức lớn này ư, quả thật rất quá đáng.”

Tô Tố và Tiêu Lăng nhìn nhau, “Hả… con không cảm thấy không tốt sao!”

“Có gì không tốt!” Tiểu Thất ngồi trên sofa, cẩn thận chạm vào bụng của Tô Tố, đột nhiên cười ngây ngốc hì hì hì, “Con sắp được làm chị rồi, haha, quá tốt rồi, cuối cùng con cũng không phải là người nhỏ nhất ở nhà, đợi em trai hoặc em gái được sinh ra, con có thể như

cách anh hai ăn hiếp con, ăn hiếp tụi nó rồi!”

Sắc mặt của Cảnh Thụy phía sau sofa “loát” 1 cái đen lại!

Anh ăn hiếp Tiểu Thất lúc nào!

Tô Tố ngược lại thở phào nhẹ nhõm, cô sợ nhất là 2 con không chấp nhận bây giờ cô có thai sinh con, cho nên vẫn luôn không dám nói, Cảnh Thụy trưởng thành sớm đã biết tin này rồi, bởi vì có 1 lần lúc đang gọi điện thoại đột nhiên cô buồn nôn, Cảnh Thụy liền đoán ra. Bây giờ cả 2 đứa con đều chấp nhận, vậy thật sự quá tốt.

“Vậy… mami, mẹ có thai rồi, sẽ không chạy đi du lịch được?”

“Ừ, mấy năm nay mẹ và ba con đã đi 1 vòng hết toàn thế giới rồi, bây giờ đâu cũng không đi nữa, sau này chỉ ở nhà.” Tô Tố ôm Tiểu Thất, “Tiểu Thất có vui không?”

Tiểu Thất điên cuồng gật đầu.

Đương nhiên vui vẻ!

Vậy sau này cô có thể về nhà ăn rồi, phải biết, 15 năm nay, đầu bếp của ba là 1 người tiến bộ cực kỳ nhanh, món ăn nấu ra chỉ thấp hơn anh trai 1 bậc, nhưng cô chỉ cần nghĩ đến vẫn muốn chảy nước miếng.

Tiêu Lăng và Tô Tố hỏi về chuyện ở thành phố A của hai đứa.

Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều lớn rồi, bây giờ chỉ báo chuyện vui không nói chuyện buồn, Tiểu Thất kể những chuyện mắc cười trong trường chia sẻ cho hai người họ, chọc đến Tô Tố cười không ngừng.

“Hôm nay trường không học, con không về đó nữa.”

“Ừ, được, mai kêu ba đưa con đi học.”

Tiểu Thất ôm lấy vai Tô Tố, dựa vào vai cô, “Mami, hôm nay con muốn ngủ với mẹ.”

“Không được!”

Người nói là Tiêu Lăng, Tiêu Lăng rót ly nước trắng cho Tô Tố, ánh mắt như dao “vù vù vù” bay qua chỗ Tiểu Thất, “Mẹ con đang mang thai, con ngủ không ngoan, đá mẹ thì làm sao! Với lại… con cũng lớn như vậy rồi, còn ngủ chung giường với mẹ, nói ra không sợ người khác cười sao!”

Tiểu Thất hừ lạnh 1 tiếng, tức giận bĩu môi không nói chuyện.

Cô biết ba sẽ không đồng ý!

“Daddy… Bây giờ trong lòng ba không còn con với anh nữa!” Tiểu Thất khiếu nại.

Tiêu Lăng ngồi ở bên kia của sofa, đưa tay ôm eo Tô Tố, mặt đắc ý, “Trong tim ba có mẹ con là được, còn về con và anh của con… nhanh chóng tìm bạn trai bạn gái đi, đến lúc đó trong tim bọn họ có 2 đứa là được.”

Cảnh Thụy và Tiểu Thất đồng thời dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tiêu Lăng.

Cô có thể nhìn ra, ba của cô rất mong muốn anh có thể tìm được bạn gái, mong muốn cô nhanh chóng được gả đi, để tránh 2 đứa bọn họ cản trở không gian riêng của hai người! Mắt của Tiểu Thất rơi trên

bụng của Tô Tố, đột nhiên cười hì hì.

Tưởng cô và anh đi rồi thì hai người sẽ có không gian riêng sao?

Hừ!

Đợi em trai em gái ra đời, coi hai người còn có không gian riêng nữa không!

Không khí cả nhà hài hòa, khá là ấm áp.

Ngày hôm nay Tiểu Thất không có đi học, Cảnh Thụy cũng không đi làm, cả 1 nhà ở nhà nói chuyện ăn cơm, lúc ăn cơm trong lòng Tiểu Thất thấp thỏm không thôi, sợ anh trai đem chuyện cô vào đồn cảnh sát nói cho ba mẹ nghe, cả bữa ăn đều thấp thỏm lo sợ, nhưng vẫn may là anh không nói ra.

Tiểu Thất thở phào.

Buổi tối Tô Tố nhận được cuộc gọi, lúc tắt máy thấy mấy người nhìn chằm chằm cô, nhịn không được cười nói, “Là dì Hân của các con, cô ấy nghe nói mẹ và ba con về nước, kêu chúng ta hai ngày nay rút thời gian rảnh qua biệt thự Bán Sơn ăn cơm, đến lúc đó gia đình nhà chú Lãnh Mạc, còn có gia đình nhà ba nuôi Mộ Bạch cũng sẽ đến.”

“Dạ được dạ được, mami có thời gian chính xác thì nói con nghe, lâu rồi con không đến biệt thự Bán Sơn rồi, cũng có chút nhớ Lãnh Điền Tâm rồi!”

Tô Tố không kiên nhẫn trừng mắt với cô, “Mẹ thấy con là muốn ăn hiếp Điền Tâm!”

Lãnh Điền Tâm là con gái của Lãnh Mạc và Trương Hân, lúc Trương

Hân sinh con chảy rất nhiều máu, xém tí mất mạng, vẫn may là cuối cùng mẹ con đều bình an, sau khi sinh Điền Tâm, Lãnh Mạc vẫn luôn không dám cho Trương Hân mang thai lần nữa, chỉ sợ cô xảy ra chuyện gì.

Cho nên Lãnh Điền Tâm là con gái bảo bối duy nhất của Lãnh gia bọn họ.

Đứa nhỏ này năm nay 14 tuổi, rất thích dính lấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất, nhưng Tiểu Thất thì thích ăn hiếp nó.

"Tiểu Thất, lần này không được ăn hiếp em Điền Tâm!"

Tiểu Thất liếc nhìn Cảnh Thụy 1 cái, hì hì cười lên!

Tiểu Thất ăn hiếp Điền Tâm, còn không phải vì giúp ai đó có thể anh hùng cứu mỹ nhân sao!

Ừ hừ!

Nhìn anh có vẻ lạnh lùng, thực tế là loại người ngoài lạnh trong nóng, vậy mà lại thích tiểu loli 14 tuổi!

Hì hì!

Khẩu vị nặng!

Chương 700

Đêm hôm đó, Tô Tố và Tiêu Lăng quan tâm chuyện thực tập của Tiểu Thất.

“Tìm được công việc chưa?”

Nhắc đến Tiểu Thất liền mất tinh thần, hình như rất tức giận gặm quả táo trên tay, tức giận nói, “Con thật sự không hiểu, tại sao tìm 1 công việc lại khó như vậy, con và tiểu Tuyền đã nộp nhiều CV như vậy rồi, nhưng mà đến bây giờ vẫn chưa có công ty trả lời. tốt xấu gì con cũng là học sinh ưu tú trong ngành thiết kế, sao không có công ty nào có mắt nhìn người tài, tuyển con vào làm.”

Còn có mắt nhìn người tài nữa chứ!

“CV con đâu, đem ra ta xem thử!”

“A! Ba muốn góp ý cho con sao, đợi con tí!”

Tiểu Thất nhanh chóng để táo qua 1 bên, bước lớn chạy về phòng, cô gấp gáp ôm sổ ghi chép ra, ba là chủ tịch lớn của tập đoàn Hoàn Vũ, nhân viên nào chưa gặp qua, nếu có thể cho cô chút ý kiến, vậy cô và tiểu Tuyền nhất định đi đường vòng ít hơn nhiều rồi.

Tiểu Thất chạy như bay từ phòng ra.

“Con chậm chút, đứa nhỏ này lớn như vậy rồi tính tình vẫn gấp gáp” Tô Tố không kiên nhẫn lắc đầu.

“Hì hì!”

Tiểu Thất chen chúc ngồi bên Tiêu Lăng và Cảnh Thụy, mở laptop lấy bản CV trên máy cho 2 người xem, “Đây, đây chính là CV của con.”

Tiêu Lăng và Cảnh Thụy nhìn 1 cái liền không biết nói gì.

Cảnh Thụy không nhịn được công kích cô, “Dựa vào trình độ viết CV của em, nộp vào công ty anh, anh cũng không nhận!”

“Tại sao!”

Cảnh Thụy nhún nhún vai, “Em hỏi ba!”

Tiểu Thất nhìn chằm chằm Tiêu Lăng, Tiêu Lăng xoa đầu cô, “CV của con quá đơn giản, bên trên chỉ ghi cách liên lạc và tên trường, loại CV này đều là loại phổ thông đại trà, con học thiết kế, mấy năm nay trong trường nhận không ít giải thưởng đúng không?”

Tiểu Thất gật đầu, “Dạ!”

“Vậy tại sao con không thêm những giải thưởng con đạt được vào đây?”

“A? Đó cũng cần viết sao?”

“Nếu không thì sao, là 1 sinh viên sắp tốt nghiệp, cần tìm công việc thực tập, nhất định phải đem tất cả điểm mạnh của bản thân viết vào trong, còn có, CV thiết kế màu mè như vậy làm gì? Quá màu mè rất dễ khiến người khác có cảm giác không trưởng thành, vậy công ty nào sẽ nhận!”

Tiểu Thất bị đả kích không thôi, ôm laptop 1 mặt ấm ức.

Cô còn nghĩ CV của bản thân để đủ tốt rồi, không nghĩ tới trong mắt ba và anh lại không đáng 1 xu như vậy…

Tiểu Thất lại nhìn CV 1 cái.

Thật sự tệ như vậy sao!

A...

Hình như… hình như có chút phổ biến, màu sắc cũng hơi màu mè.

Tô Tố liếc nhìn ba con hai người họ, hai người này thật là, làm sao có thể công kích người khác như vậy.

Tiêu Lăng thấy vậy ho nhẹ 1 tiếng, anh vỗ vai Tiểu Thất, "Đừng buồn, đây đều là sai lầm dễ phạm phải của những người trẻ tuổi như con, con còn trẻ, chưa có kinh nghiệm tiếp xúc với xã hội, không viết được CV tốt cũng là bình thường, đừng nản lòng, con dựa theo lời ba nói mà sửa, nhất định sẽ có công ty trả lời con.

Tiểu Thất lập tức nhiệt huyết hoạt bát trở lại.

"Dạ dạ dạ, daddy nhất định phải dạy con…"

"Theo ba...con nộp CV làm gì, hay là ba an bài cho con 1 công việc ở Hoàn Vũ, con từ từ làm, đợi đến lúc tiếp nhận công ty…"

"Ai ya, đây đều là chuyện của anh, ba đừng tìm con, con mới không hứng thú với mấy chuyện lung tung này, con chỉ muốn vào 1 công ty, sau đó vào phòng thiết kế đơn đơn giản giản ngồi vẽ, những chuyện khác con không muốn quản."

Tiêu Lăng lại nhìn về hướng Cảnh Thụy.

Sắc mặt Cảnh Thụy không thay đổi, “Công ty của con vẫn hoạt động rất tốt!”

Tiêu Lăng không biết nói gì!

Hào môn nhà người khác thì tranh nhau giành công ty, đến nhà bọn họ thì tốt rồi, hai đứa nhỏ không ai muốn tiếp quản công ty.

Quên đi quên đi!

Hai đứa đều không thích đồ cũ, cũng là chuyện tốt!

…

Ngày thứ hai, Tiêu Lăng đích thân chở Tiểu Thất đi học.

Xe của Tiêu Lăng cực kỳ sang trọng, đưa Tiểu Thất đến cổng trường thì dừng lại, “Lên lớp đi.”

“Dạ được, cảm ơn ba!” Tiểu Thất hôn lên mặt Tiêu Lăng 1 cái.

Tiêu Lăng cười lắc đầu, đứa nhỏ này chừng nào mới chịu lớn.

Tiểu Thất tung tăng xuống xe.

Hành động của 2 người bị 1 vài bạn học thấy được.

Ngày hôm đó trong trường bắt đầu có lời đồn ác ý.

“Cái gì? Tiêu Tiểu Thất có quan hệ với người đàn ông giàu có?”

“Chắc chắn là sự thật, tôi chính mắt thấy, hôm nay Tiêu Tiểu Thất xuống từ chiếc Maybach! Maybach đó, trời ơi, có thể mua được Maybach còn không phải là đại gia sao, người lái xe là đàn ông, rất đẹp trai, chỉ là người này đã có tuổi, hình như khoảng 30 mấy tuổi hơn, lúc xuống xe Tiêu Tiểu Thất còn hôn người đàn ông 1 cái! Cậu nói không phải là bị bao nuôi sao!”

Có người suýt xoa nói, “Tiêu Tiểu Thất này đúng là có bản lĩnh, độ nóng với hai người đàn ông trên diễn đàn còn chưa giảm, vậy mà đã tìm được 1 nhà tốt khác rồi!

“Người ta xinh đẹp, muốn tìm 1 người giàu có thì lúc nào chả được. Nhưng thật sự không thể nhìn nữa, trước đây nhìn Tiêu Tiểu Thất cũng khá đơn thuần, không nghĩ bên trong lại là người như vậy!”

“Cậu biết gì, đây được gọi là không thể nhìn bề ngoài mà phán đoán!”

…

Đối với lời đồn này, Tiểu Thất 1 chút cũng không biết.

Hoặc có thể nói, nếu nghe được nhất định cũng xem đó là chuyện cười, sau khi đến trường, cô chạy về ký túc xá tìm tiểu Tuyền, chuẩn bị nói chuyện CV với cô, kết quả trong ký túc xá không có ai, Tiểu Thất lại đến phòng học tìm.

Phòng học bình thường rất ít người, nhưng hôm nay thật hiếm hoi, vậy mà ngồi đầy chỗ.

“Tiểu Thất? Nhanh qua đây nhanh qua đây, có tin tốt!”

“Haha, thật trùng hợp, tớ cũng có tin tốt nói cậu nghe!”

Vẫn chưa lên lớp, Lưu Tuyền kéo Tiểu Thất ngồi xuống, mặt rất kích động, “Tiểu Thất à, quá tốt rồi quá tốt rồi, ài, tiếc là hôm qua cậu về rồi, nếu không tin tốt này chắc chắn cậu cũng sẽ biết!”

“Tin gì thế.”

“Công ty Phong Hoa cậu biết không?”

“Đương nhiên biết!”

Công ty Phong Hoa là công ty về phục trang mới xuất hiện ở thành phố A, dù mới xuất hiện, nhưng thành tích bán hàng tăng trưởng cực kỳ kinh người, chỉ trong mấy năm đã trở thành 1 trong những công ty phục trang đứng đầu của thành phố A, thương hiệu của công ty là GEDI bán khắp toàn quốc! Mà anh ta cũng xuất thân từ nhà thiết kế, còn về tiêu thụ… hoàn toàn là anh tự triển khai, Nghe nói chất liệu kiểm tra rất nghiêm ngặt, với lại thiết kế rất đẹp, cho nên mới có thể đứng vững ở thành phố A trong mấy năm ngắn ngủi.

Tiểu Thất biết về nó là vì trước đây cô của cô có nhắc đến, thương hiệu NALA của cô đem về bán ở trong nước trước đây tiêu thụ rất tốt, nhưng khi GEDI xuất hiện, thành tích của NALA bắt đầu tuột dốc rõ ràng, cho nên cô luôn xem công ty Phong Hoa là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình.

“Công ty Phong Hoa làm sao?”

“Chủ tịch công ty Phong Hoa đến trường chúng ta ngày hôm qua, nói muốn đến trường chọn nhà thiết kế, tất cả học sinh trong trường đều có thể tham gia thi đấu, chỉ cần cuối cùng nổi bật hơn đám đông, thì có thể trực tiếp ký hợp đồng với Phong Hoa!”

Chương 701

“Woa, chuyện tốt vậy?”

“Đúng đó đúng đó!” Lưu Tuyền cũng rất vui mừng, “Hôm qua tổng tài công ty Phong Hoa đích thân mang người đến, hiệu trưởng và ban lãnh đạo của nhà trường trực tiếp ra nghênh đón, có thể nói lần tuyển chọn này rất được Phong Hoa coi trọng, thật sự có thể ký hợp đồng với Phong Hoa, thật quá tốt rồi.”

Tiểu Thất cũng rất vui, bây giờ cô cần gấp 1 công việc để chứng minh bản thân không phải là sâu gạo!

“Haha, trời giúp ta rồi, đúng rồi, cậu có biết Phong Hoa muốn tuyển mấy người không?”

Lưu Tuyền lắc đầu, “Cái này không rõ, công ty họ cũng không nói thông tin gì, nhưng nếu tổng tài người ta đích thân dẫn theo mấy nhà thiết kế hàng đầu đến chọn, anh ta là người quyết định cuối cùng, nếu vậy, chỉ cần bản vẽ của chúng ta đến tay của anh ta, vậy thì có thể để lại ấn tượng sâu đậm với anh ta, vậy nhất định có cơ hội rất lớn.”

Tiểu Thất lập tức hăng hái lên.

Cô rất tự tin đối với thiết kế của cô và tiểu Tuyền, nhất định sẽ không xảy ra sai sót.

Hai người thảo luận rất hăng say ở bên này, những người khác trong lớp cũng không im lặng, Tiểu Thất tưởng bọn họ cũng thảo luận

chuyện chọn nhà thiết kế của công ty Phong Hoa, kết quả… nghe được chút chút, mắt mở to.

“Hôm qua thấy tổng tài của công ty Phong Hoa, khí chất hơn người, lại đẹp trai nữa.”

“Đúng rồi đúng rồi, chọn nhà thiết kế nói làm gì, nếu chúng ta có cơ hội tiếp cận tổng tài của Phong Hoa, có thể trở thành tổng tài phu nhân… vậy giỏi hơn nhà thiết kế nhiều.”

Tiểu Thất xém chút nữa phụt ra.

Đây là cái gì với cái gì!

Mấy người hâm mộ kia vẫn đang bàn luận ở bên kia, đột nhiên Trương Hy đứng dậy nói, “Các người đừng ở đó mơ tưởng nữa.” Cô nhẹ nhàng liếc Tiểu Thất 1 cái, “Trong lớp chúng ta có hồ ly tinh nổi tiếng, các người cảm thấy có thể thắng được hồ ly tinh sao!”

Mấy người con gái trong lớp nghe xong lập tức xuống tinh thần.

Còn không phải sao!

Là đàn ông, chỉ cần đến lớp bọn họ, người con gái đầu tiên nhìn thấy tuyệt đối là Tiêu Tiểu Thất!

1 đám con gái cắn răng trừng mắt nhìn Tiêu Tiểu Thất, dường như cô trở thành tình địch của họ.

“...”

Đám con gái này có não không!

Tiểu Thất lắc đầu, bọn họ thật sự nghĩ tổng tài lớn dễ có mối quan hệ lắm sao? Đúng là chuyện cười mà! Nhà cô có 2 đại tổng tài, mấy năm nay người chủ động ôm ấp đều không ít, có người nào thành công? Thật sự là cười chết người mà, thật sự nghĩ những đại tổng tài đó đều không có não tùy tiện làm đại sao!

Nếu thật sự như vậy, vậy thì cũng không thể nào khởi nghiệp và ngồi lên chức tổng tài được.

Trương Hy thấy chỉ bằng 1 câu của mình mà cả lớp đều nhìn Tiểu Thất với ánh mắt đối địch, cực kỳ đắc ý, hừ nhẹ 1 tiếng ngồi lại về chỗ của mình.

Tiểu Thất lơ những ánh mắt như dao kia, tiếp tục nói chuyện với Lưu Tuyền.

“Tớ nhớ hôm nay không có tiết mà, sao các bạn đều đến lớp học?”

Lưu Tuyền vỗ đầu 1 cái, “Tớ quên nói với cậu, tối qua trường đã thông báo rồi, nói sáng nay tổng tài Phong Hoa sẽ đến trường chúng ta, nói là triển khai đợt tuyển chọn đầu tiên, lần đầu sẽ chọn ra 50 người từ tất cả những sinh viên ở khoa thiết kế, sau đó công ty Phong Hoa sẽ đưa 30 sinh viên đến nơi huấn luyện của họ, vòng 2 và vòng 3 sẽ được diễn ra hoàn toàn bảo mật!”

Thì ra là vậy!

Lời Lưu Tuyền vừa dứt, bên ngoài lớp truyền lại tiếng bước chân và tiếng ồn ào.

“Đến rồi đến rồi!”

Tất cả sinh viên trong lớp lập tức ngồi đàng hoàng lại.

Người đầu tiên vào lớp là hiệu trưởng Châu Nghiêm Nghiên, mặc 1 bộ đồ rất thời thượng, là người phụ nữ trung niên ăn diện rất đẹp, khuôn mặt tinh tế, tóc dài màu nâu, cộng thêm khuôn mặt mang theo ý cười, khí chất cực kỳ xuất chúng.

Lưu Tuyền nhỏ tiếng nói, "Người phụ nữ kia là tên là La Na, là tổng giám thiết kế của công ty Phong Hoa, cũng là người lựa chọn lần này!"

Tiểu Thất gật đầu biểu thị đã hiểu.

Sau khi La Na đi vào, có 1 người theo sau.

Tiểu Thất thấy được người đó, đồng tử xém tí lòi ra, Lưu Tuyền cũng không tốt hơn là bao, mở to mắt nhìn người đàn ông đang ngồi trên xe lăn.

OMG!

Tình hình này là thế nào!

"Tiểu Tuyền…"

"Đừng hỏi tớ, tớ cũng không biết chuyện gì…"

Có thể là do ánh nhìn của Tiểu Thất quá kinh động, Lục Sâm ngồi trên xe lăn cảm nhận được, nhìn thấy Tiểu Thất, trong mắt anh hiện lên 1 tia kinh ngạc, sau đó rất nhanh biến mất!

Hiệu trưởng Châu Nghiêm Nghiên bắt đầu giới thiệu.

"Chuyện hôm qua có lẽ các em đều đã nghe qua, vậy tôi không nói

nhiều nữa, vị này là Lục Sâm tiên sinh tổng tài Phong Hoa, đây là quý cô La Na, là người đứng đầu trong những nhà thiết kế của tập đoàn Phong Hoa, còn vị này là Triệu Đào tiên sinh, là trợ lý của Lục tổng."

Mắt của Tiểu Thất vẫn ngây ngốc như cũ.

Lưu Tuyền kéo kéo ống tay áo cô.

Tiểu Thất lập tức tỉnh táo lại, nhanh chóng thu ánh nhìn lại.

Đồng thời có người cũng kinh ngạc như vậy đó là Trương Hy, đây là người đàn ông tàn tật, làm sao có thể là tổng tài công ty Phong Hoa! Lòng cô lạnh lẽo, ánh mắt nhìn thẳng vào Tiêu Tiểu Thất!

Đáng chết!

Người đàn ông này là bạn trai của Tiêu Tiểu Thất!

Vậy anh ta sẽ không đưa nước để dẫn Tiêu Tiếu Thất đi cửa sau chứ! Nếu như vậy, quá không công bằng rồi!

Cùng lúc đó, Triệu Đào cũng nhìn thấy Tiểu Thất.

Anh lập tức cúi đầu nhỏ giọng, kích động nói, "Lục tổng Lục tổng, anh xem đó là ai?"

"Im miệng!"

"Dạ!" Triệu Đào lập tức mất tinh thần.

"Các em, bây giờ cùng hoan nghênh Lục tổng lên phát biểu."

Mọi người lập tức vỗ tay, đợi tiếng vỗ tay nhỏ dần, Lục Sâm mới mở

miệng, anh nói rất ít, ngôn từ ngược lại rất sắc bén, “Công ty chúng tôi muốn tinh anh nhân tài, chỉ cần là nhân tài công ty chúng tôi sẽ không để họ mai mục, cũng như vậy! Sinh viên đạt được quán quân, không những có thể ký hợp đồng với Phong Hoa, mà còn nhận được phần thưởng 30 vạn của công ty!”

“Woa---”

Các sinh viên như ong vỡ tổ la hét lên.

Tiểu Thất không nhịn được cảm thấy khâm phục.

Người này thật lợi hại, chỉ 1 câu đơn giản có thể khiến mọi người tích cực lên.

Lục Sâm đưa tay lên, hai tay hạ xuống 1 cái, cực kỳ khí thế.

Mọi người thấy vậy lập tức ngừng la hét, kích động nhìn anh.

“Giống như vậy, công ty Phong Hoa chúng tôi không nuôi người vô dụng, nếu không có tài hoa, công ty chúng tôi tuyệt đối không cần!”

Mọi người như bị tạt gáo nước lạnh vậy, lập tức tỉnh táo lại.

“Tất cả đều dựa vào thực lực để nói chuyện, cho nên bây giờ… mọi người có thể vẽ, bây giờ lập tức vẽ ở đây, thời gian nửa tiếng, tôi và La Na sẽ đích thân giám sát, các bạn đem bản vẽ nộp lên đây, tại đây chúng tôi sẽ chọn ra 10 người trong lớp các bạn!”

“Bây giờ vẽ?”

“Không sai, bây giờ lập tức bắt đầu!”

“Quy tắc thì sao?”

Lục Sâm trầm trọng nói, “Không có quy tắc cũng không có giới hạn, các bạn tùy ý phát huy, vẽ ra trang phục mà trong lòng các bạn cảm thấy đẹp, đương nhiên! Có La Na ở đây, các bạn đừng mơ tưởng đến việc copy bản vẽ của nhà thiết kế danh tiếng! Người copy, lập tức bị loại!”

Lục Sâm nhìn 1 vòng đám đông đang ngây người, rồi nhìn thời gian 1 cái, “Bây giờ là 9h sáng, 9h30 thu bản vẽ, các bạn có thể tiếp tục ngây người!”

Chương 702

Mọi người như chợt bừng tỉnh.

Vội vả cúi đầu tìm bút chì và giấy trắng rồi bắt đầu vẽ.

Trong phòng học bắt đầu yên tịnh chỉ nghe thấy âm thanh ma sát của bút chì trên tờ giấy trắng cùng với âm thanh vọng lại từ chiếc xe lăn của Lục Sâm.

Ba mươi phút, thật sự thời gian rất gấp rút.

Nhưng may thay những người này đều chuyên ngành về lĩnh vực này, nên thời gian như thế không gọi là hà khắc lắm. Tiểu Thất vốn dĩ rất bối rối, nhưng sau khi cầm bút chì cô ngay lập tức chuyên tâm vào. Bởi vì không có bất cứ qui tắc nào nên mới là qui tắc khó khăn nhất.

Cho nên không biết rốt cuộc tiêu chuẩn của những người này như thế nào, và cũng không biết ánh mắt của họ ra sao.

Tiểu Thất suy nghĩ, vẽ ra những phong cách yêu thích nhất của cô.

Lục Sâm lăn chiếc xe lăn của anh ta trong lớp đi qua đi lại.

Ánh mắt của anh ta có chút để ý đến Tiểu Thất.

Tiểu Thất cúi đầu, phía trước trán của cô có một vài sợi tóc rũ xuống, làn mi dài, khi cúi đầu xuống làn mi dài của cô cong vút nó tựa như một cánh bướm, đang run rẩy, thật sự rất đẹp.

Ánh mắt của Lục Sâm chợt sáng rực lên.

Không ngờ rằng Tiểu Thất lại là học sinh của trường này, như vậy có phải là có duyên lắm không?

Cái cô lanh chanh này, nhìn cô ta tập trung quả nhiên có một sức hút, bậm môi lại biểu lộ nghiêm túc, khi cúi đầu, cặp lông mi bỗng chốc như nhíu lại, tức thì buông lỏng ra, biểu lộ của khuôn mặt trông thật tuyệt vời.

Tiểu Thất cặm cụi ngồi vẽ, bỗng thấy có một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Cô quay lên nhìn, liền nhìn thấy Lục Sâm từ lúc nào đã đẩy chiếc xe lăn tới trước mặt cô, Lục Sâm ngồi trên chiếc xe lăn, cái bóng của anh như che mất hết ánh sáng trước mặt cô, Tiểu Thất liếc mắt một cái, trái tim bỗng nhiên như bỏ lỡ một nhịp.

Cô cười toe toét, cảm thấy ngượng ngùng nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm nhìn thấy thiết kế của cô ra khỏi đường viền, trong đồng tử lóe lên một tia sáng tỏ vẻ kinh ngạc, lập tức tiêu tan vào trong tròng tử đen nhánh kia.

Lục Sâm từ trên bàn của Tiểu Thất lấy lên cây bút chì, trên tờ giấy trắng trước mặt của Tiểu Thất viết lên vài chữ, sau đó tỏ vẻ như không có việc gì đẩy xe lăn rời đi.

Tiểu Thất nhìn những dòng chữ trên tờ giấy trắng.

Bỗng chốc tim đập thình thịch loạn lên!

"Vẽ xong rồi nộp bài rồi ra cửa đợi tôi!"

Ai cha!

Tiểu Thất bối rối cắn đầu bút chì.

Lục Sâm chẳng lẽ muốn tính sổ với cô sao!

A a a, vốn dĩ cô phải là người mời khách mà, nhưng mà cũng cách sự việc xảy ra ở quán Bar cũng gần một tuần rồi, cô không có chút động tịnh gì!

Chẳng lẽ Lục Sâm định khởi binh hỏi tội cô sao?

Không lẽ anh ta muốn gây khó dễ, cố ý khiến cô rớt thì sao!

Người này chắc không đến nổi hẹp hòi nhỏ mọn đâu.

Tiểu Thất len lén liếc nhìn anh một cái, Lục Sâm đã đẩy xe lăn đi ra chỗ khác rồi, để lại phía sau một bờ lưng rộng lớn của anh ta.

Khuôn mặt Tiểu Thất tức khắc như muốn khóc lóc thảm thiết!

Cô rất nhanh vẽ xong bản vẽ, sau đó giơ tay lên.

"Em đã vẽ xong rồi......"

La Na nhúng mày, "Bây giờ em nộp bài sao?"

Tiểu Thất gật đầu, cô cũng không muốn nộp đâu, thời gian ba mươi phút, cô nộp bài trước thì sẽ khiến cho người khác có một cảm giác cô là người cao ngạo, chính là...... Tiểu Thất liếc mắt nhìn Lục Sâm, vẫn là phải thành thành thật thật đem bản vẽ đến nộp cho La Na.

"Này...... La tiểu thư, tôi có thể đi ra ngoài được không?"

La Na nhìn lên bản vẽ của Tiểu Thất vừa mới nộp, chân mày lại nhúng lên, nghe được tiếng nói của Tiểu Thất, cô gật đầu, "Được rồi, có thể đi ra ngoài."

Tiểu Thất như trút được gánh nặng, nhanh chóng chạy ra khỏi lớp học.

Cô ta tìm thấy một góc trong lớp học nơi không ai nhìn thấy cô, trên nền đất vẽ vòng tròn.

Không đến năm phút đồng hồ, Lục Sâm đẩy chiếc xe lăn xuất hiện trước mặt Tiểu Thất.

"Cô đang làm gì thế?"

"Vẽ vòng tròn quyền rủa mà...... A, không có gì không có gì!" Tiểu Thất bỗng nhiên phản ứng lại, nhanh chóng đứng dậy đạp vào những vòng tròn vừa mới được vẽ dưới nền đất, cô ngồi xổm dưới đất ngước đầu nhìn Lục Sâm, "Lục tổng......"

"Lúc không có người có thể kêu tôi là Lục Sâm!"

Tiểu Thất chẹn họng.

Hai người bọn họ không thể nào quen thuộc đến nước đó chứ.

"Không bằng lòng à?" Lục Sâm nheo mắt nhìn.

"Không có gì không có gì, hoàn toàn không có gì hết!" Tiểu Thất cười gượng, "Lục Sâm ơi, anh là Tổng tài của Phong Hoa mà?"

"Hiệu trưởng đã giới thiệu như vậy, anh không nghe sao?"

Tiểu Thất lại chẹn họng.

Cô ta đúng là không chọn đề tài mà nói, để tránh hai người ngượng ngùng mà!

Tiểu Thất lắc đầu, không nói gì thêm.

Lục Sâm thấy vậy, ánh mắt chợt lóe nụ cười lướt qua, anh ta nhìn người ngồi dưới đất đang cúi đầu xuống, vẻ mặt của Tiểu Thất như vừa mới phạm tội vậy, trầm giọng nói, "Không phải cô nói là mời tôi ăn cơm sao?"

"Hả! là vậy à, anh đưa tấm danh thiếp cho tôi, tôi không cẩn thận làm mất rồi......"

Nhưng trên thực tế..... cô không còn tiền!

Trên người chỉ còn lại hơn chín trăm đồng đã được anh trai cho, nhìn cái vẻ của Lục Sâm như thân phận bất phàm, nếu muốn mời anh ta ăn cơm để tỏ lòng biết ơn thì cũng không thể keo kiệt bủn xỉn được, chắc chắn là phải đi nhà hàng, nhưng giờ cô ta đang nghèo!

Trên người nếu như ăn hết chín trăm đồng còn xót lại trên người, thì tháng này cô sẽ phải chịu đói rồi.

Cho nên...... cô suy nghĩ một hồi, quyết định không mời nữa.

Vả lại cô ta cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp Lục Sâm thôi, sau này sẽ không gặp mặt nữa.

Nhưng mà......

Tiểu Thất không ngờ lại nhanh chóng gặp mặt nhau lần nữa, lại là cùng một kiểu như thế.

Lúc nãy trong khi vẽ Tiểu Thất luôn nghĩ cách để đối phó với Lục Sâm, cuối cùng cũng nghĩ ra cách nói là đã mất danh thiếp rồi, cách này sẽ không làm cô bị xấu hổ nữa!

"Đánh mất rồi à?"

"Đúng, đã đánh mất rồi!"

"Thật sự là đánh mất rồi chứ?"

Tiểu Thất ngửa đầu lên nhìn Lục Sâm, Ánh mắt tỏ vẻ chân thành tha thiết, "Thật đấy! Còn thật hơn là ngọc trai thiệt!"

Ánh mắt của Lục Sâm lại lóe lên nụ cười ẩn ý, anh ta như đã chuẩn bị sẵn rồi, từ trong túi moi ra chiếc điện thoại, "Cũng là do tôi xem xét chưa chu đáo, nên chỉ mới đưa một danh thiếp cho cô, đây này, cô hãy cho số điện thoại của cô cho tôi!"

"Hả?"

"Sao? Không tình nguyện à?"

Tiểu Thất tỏ vẻ lanh trí!

Bây giờ Lục Sâm như một quan chức đang thử lòng cô vậy!

Cô vội vàng lắc đầu, "Không có không có, làm sao mà không tình nguyện được." Tiểu Thất nhanh chóng báo ra một chuỗi số.

Lục Sâm gọi thông số điện thoại, rất nhanh điện thoại từ trên người Tiểu Thất bỗng reo lên, anh ta thỏa mãn gật đầu, "Để tôi lưu lại số điện thoại đã!"

"À!"

Tiểu Thất cũng thành thật đem số điện thoại của Lục Sâm lưu lại.

"Cô dự tính chừng nào mời tôi ăn cơm đây?"

"Tôi bất cứ khi nào cũng được, nhưng là Lục tổng thời gian của ngài hình như là......"

"Trưa hôm nay tôi rãnh!"

Tiểu Thất có cảm giác như đang khiên cục đá bị rơi vào bàn chân vậy.

Cô cảm thấy ai oán và nhìn Lục Sâm, đường đường là một nhân sĩ tinh anh của xã hội, anh ta lại cần một học sinh nghèo như cô mời khách chứ, bây giờ cô quả thật rất nghèo nàn, chút nữa ghi lên trán"Tôi rất nghèo rồi đó"!

Lục Sâm lần đầu tiên phát hiện ra đùa giỡn với một người lại vui đến như vậy.

Anh làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Thất, nhẹ giọng nói, "Vào lúc trưa mười một giờ tôi sẽ đứng trước cửa trường học đợi cô!"

Ánh mắt của Tiểu Thất không ngừng đảo qua đảo lại, đang tìm lý do gì đó để từ chối.

Lục Sâm nhìn xuyên thấu ánh mắt của cô xem đang nghĩ gì.

"Nếu vào mười một giờ trưa nay tôi không nhìn thấy cô đứng trước cửa trường, thì tôi sẽ đến hỏi hiệu trưởng cái phòng trong ký túc xá của cô ở đâu!"

Xem ra thật sự trốn không thoát rồi!

Tiểu Thất miếu máo, thiếu chút nữa òa khóc lên, "Anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ xuất hiện mà!"

Chương 703

Bây giờ chỉ là chín giờ sáng hơn, mười một giờ trưa vẫn còn một tiếng mấy đồng hồ.

Tiểu Thất trở về ký túc xá, lục tung mọi thứ từ cái ví tiền, những thứ được đặt dưới đáy rương, nhưng mà tất cả số tiền đó cộng lại chỉ được có một ngàn đồng thôi.

Tiểu Thất nhìn vào chiếc ví tiền trống không, khóc không ra nước mắt.

"Giờ sao đây, phải đợi Tiểu Tuyền về? Không được, trên người Tiểu Tuyền cũng không có bao nhiêu tiền...... giờ sao đây?"

Tiểu Thất cắn đầu ngón tay, không ngừng phiền não.

Trên thực tế, nếu cô muốn mở lời mượn tiền, thì có rất nhiều người cho cô mượn.

Như là anh trai, như là cô cô? Hay là Lãnh Điền Tâm, đừng nhìn cô nhóc Lãnh Điền Tâm chỉ mới mười bốn tuổi thôi, nhưng sự giàu có của cô ấy nhiều hơn Tiểu Thất nữa, chỉ mỗi ngày đi học Lãnh Mạc thúc thúc cho cô ta tiền tiêu xài thôi cũng nhiều hơn cả gia tài trên người cô cộng lại rồi.

Nhưng mà......

Nếu qua đó vay tiền họ!

Cô vừa ở bên anh trai lấy một ngàn đồng rồi, nếu qua đó xin tiền nữa, thì anh trai chắc chắn sẽ hỏi nguyên nhân, nếu nói ra...... thì sẽ chết chắc!

Tiểu Thất rối rắm hết nửa ngày cũng không tìm ra cách nào tốt hơn!

Rất nhanh chóng, điện thoại của cô bỗng reo lên, cô ta nhìn vào điện thoại, vừa đúng mười một giờ, người gọi điện thoại hiển thị Lục Sâm.

Tiểu Thất giật bắn mình, nhanh chóng nghe điện thoại.

"Alo?"

"Tiêu Tiểu Thất, đã mười một giờ rồi đó!"

"Tôi lập tức tới ngay, mười phút nữa, không không không, năm phút được rồi, Lục tổng hãy chờ tôi nhé!"

Tiểu Thất nhanh chóng dọn dẹp đồ, cầm chiếc cặp phi nhanh chạy xuống lầu!

Ai cha!

Cô ta đã phí suy nghĩ những việc ngớ ngẩn đó cũng hết cả giờ đồng hồ rồi.

Trời ạ!

Sao mà trễ thế, người đàn ông này có làm khó dễ cô không đây.

Tiểu Thất bán mạng chạy đến cửa lớn của trường học.

"Phù —— phù!"

Thấy chiếc xe đang đậu trước cửa lớn trường học, Tiểu Thất chạy một mạch thở phì phò rồi ngừng lại, bây giờ đã là trời thu rồi, thời tiết cũng đã mát mẻ ra, nhưng đầu cô ta vẫn toát mồ hôi.

Chiếc xe lặng lẽ ngừng lại.

Triệu Đào nhìn thấyTiểu Thất, bèn từ ghế vô lăng bước xuống, đi đến phía sau mở cửa cho Tiểu Thất vào.

Ngồi ở hàng ghế sau, Lục Sâm đã ngồi một cách đoan đoan chính chính ở bên trong.

"Tiêu tiểu thư, mời lên xe."

"Ừm!"

Tiểu Thất ôm chặt cái cặp của mình, ngại ngùng leo lên xe.

"Lục......"

"Đừng gọi tôi là Lục tổng nữa!"

"Dạ!" Tiểu Thất cúi đầu, cảm giác thấy chiếc xe như chạy về phía trước, không nhịn được nuốt nước bọt, "Này, Lục Sâm, chúng ta đi đâu đây?"

Lục Sâm con ngươi chợt lóe sáng, "Tới rồi thì cô sẽ biết thôi."

"Ồ!"

Tiểu Thất sờ vào chiếc ví tiền đang lép xẹp, khóc không ra nước mắt.

Cô ta vừa ngừng nói chuyện, thì những âm thanh trong xe bỗng chốc im lặng, cảm thấy rất là ngượng ngùng e thẹn, Tiểu Thất như ngồi trên đống than, cái mông cô không ngừng nhích tới nhích lui, Lục Sâm nhẹ liếc mắt nhìn cô, cả người Tiểu Thất như cứng đờ đi, tức khắc cô ta không dám lộn xộn nữa.

"Khụ, cái người họ Lục...... Lục Sâm, các người đã lựa chọn xong chưa?"

Lục Sâm có vẻ khó chịu, có câu hỏi thì trả lời, "Vẫn chưa xong, La Na vẫn còn trong trường học của các người, dự tính buổi chiều hôm nay sẽ có kết quả."

"Ờ!"

Tiểu Thất rất muốn hỏi về thành tích của lớp cô ấy, nhưng suy nghĩ một hồi, rốt cuộc kìm nén vẫn là cách tốt nhất.

Ngộ nhỡ Lục Sâm dùng thành tích để uy hiếp cô ấy, dù sao sự việc này cũng do cô ấy đề ra, như vậy chả phải là ngốc à!

Tiểu Thất cúi đầu không nói.

Lục Sâm liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt như có chút lóe lên một nụ cười ẩn ý, và rất nhanh chóng tiêu tan không thấy nữa.

Triệu Đào đang lái xe phía trước, đang quan sát hai người họ nãy giờ, nhìn thấy ánh mắt Lục Tổng như có chút mềm mỏng và nụ cười ẩn ý ôn hòa, Triệu Đào trợn mắt tỏ vẻ kinh ngạc, theo sau đó có chút vui vẻ an tâm.

Triệu Đào đã theo Lục Sâm từ lúc bắt đầu làm việc.

Đến bây giờ cũng đã qua nhiều năm rồi, nhiều năm nay anh ta chưa hề thấy Lục Sâm vì một người mà dao động qua, cũng có lẽ...... Triệu Đào vừa lái xe vừa nhìn về hướng Tiêu Tiểu Thất, có thể người con gái này sau này sẽ khiến cuộc sống của Lục Sâm không còn bình thản nữa!

Nếu là như vậy, thì quả thật rất tốt.

Cũng bởi vì không phải là ngày chủ nhật, nên vào buổi trưa không bị kẹt xe, xe lăn bánh trên đường rất nhanh, rất nhanh, chưa được nửa tiếng đồng hồ, xe đã dừng lại ở một nhà hàng cao cấp.

Tiểu Thất nhìn cái nhà hàng trước mắt của mình, chân như muốn sụn xuống!

Cái nhà hàng này cô đã từng ghé vô rồi, đồ ăn ở đây rất tốt, hương vị rất ngon, nhưng mà cũng giống nhau, giá cả thì cũng rất là đắt, giá ở đây rẻ nhất cũng phải ba chữ số, còn những món ăn trên bảng hiệu đều được giật trên bốn chữ số......

Tiểu Thất sờ vào chiếc ví tiền đang bị khô lép xẹp.

Nếu cô trốn chạy...... có còn kịp nữa không?

Bên đây, Triệu Đào đã từ cái cốp xe sau lấy ra chiếc xe lăn của Lục Sâm, nửa vịn nửa ôm Lục Sâm, dìu anh ta ngồi vào chiếc xe lăn, Tiểu Thất liền hoàn hồn trở lại, nhanh chóng xuống xe.

"Lục, Lục Sâm, hôm nay chúng ta sẽ ăn ở đây à?"

Ánh mắt của Lục Sâm dừng lại trên người của Tiểu Thất.

Không biết tại sao, có Tiểu Thất ở đây, anh ta không cần đến Triệu

Đào ôm anh ta lên xe lăn nữa, và anh cũng luôn chú ý đến biểu cảm của Tiểu Thất, và ngạc nhiên phát hiện, Tiểu Thất đối với hành vi này của anh ta quả nhiên không bộc lộ chút kỳ thị nào.

Dường như...... sự việc này rất bình thường.

Lục Sâm ủ rũ ánh mắt xuống, vểnh khóe miệng cười nụ cười rất ẩn ý.

Người con gái này...... Quả nhiên là không bình thường!

Từ khi anh ta ngồi vào chiếc xe lăn đã nhiều năm nay rồi, anh đã nhìn thấy nhiều ánh mắt đồng tình thương xót, cũng thấy qua không ít ánh mắt lóe lên sự châm biếm, lời nói châm chọc anh.

Cho đến bây giờ!

Tiểu Thất là người con gái đầu tiên đối đãi với anh như người bình thường.

"Lục Sâm?"

Lục Sâm định thần lại, nhìn vẻ mặt Tiểu Thất căng thẳng ôm lấy chiếc ví tiền, cái môi đang bậm cứng lại như được buông lỏng ra, toàn thân ngồi dựa vào chiếc xe lăn lộ rõ vẻ mặt vô cùng nhàn nhã, "Hương vị của nhà hàng này không chê vào đâu được."

Cô cũng biết là không tồi!

Nhưng, cái giá của nó cũng đẹp lắm!

Tiểu Thất đề nghị, "Lục Sâm, hay là tôi dẫn các người ăn món cay Tứ Xuyên nhé, tôi biết có một chỗ bán đồ ăn Tứ Xuyên đặc biệt rất

ngon, thật sự đặc biệt rất ngon!"

Giá cả cũng đặc biệt bình dân.

Triệu Đào đẩy chiếc xe lăn, bước vào nhà hàng, vừa đi vừa nói chuyện, "Tiêu tiểu thư, cô không biết rồi, Lục tổng của chúng tôi không thích ăn cay!"

"......"

Một câu nói đã khiến cô ra bị nghẹn muốn chết.

Tiểu Thất chỉ có thể từng bước từng bước đi theo sau.

Đến nhà hàng rồi, Lục Sâm muốn thuê một phòng riêng.

Thân người của Tiểu Thất như cứng đờ đi, phòng riêng à...... cái loại nhà hàng như thế này, nếu mà đòi phòng riêng thì cái giá của nó cũng tiêu phí rất là cao đó.

Thôi rồi thôi rồi!

Cô vốn dĩ vẫn ôm lấy tư tưởng gặp may, nghĩ rằng nếu Lục Sâm tương đối thân sĩ thì sẽ để cô ta gọi món ăn, thì cô ta có thể nói bản thân vẫn chưa đói, gọi món nào rẻ một tí, như vậy ít ra cũng đủ tiền trả cho bữa ăn này, nhưng mà bây giờ gọi một phòng riêng khiến cho nguyện vọng của cô đều trở thành bọt biển hết.

Đôi chân nặng nề của Tiểu Thất đi theo sau hai người.

Nhà hàng thật tao nhã, các phòng riêng cũng rất đẹp, bên trong bố trí rất nhiều cây cối xanh mơn mởn, tạo cảm giác rất là vui tai đẹp mắt.

Nhưng hiện tại Tiểu Thất không còn tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp nữa.

Vừa bước vào phòng riêng, Lục Sâm vàTiểu Thất ngồi xuống, Triệu Đào đột nhiên đứng dậy, "Lục tổng, tôi có một số việc cần phải ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ trở lại, hai người ăn trước đi, khi nào ăn xong rồi, thì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ quay trở lại đón hai người."

Lục Sâm làm sao không biết được anh ta suy nghĩ gì, tròng tử chợt sáng lên, gật đầu, "Đi đi!"

Chương 704

Triệu Đào đi rồi, Tiểu Thất buông lỏng thở phào nhẹ nhõm.

Đi hết một người chả phải cô sẽ gọi đồ ăn ít lại sao!

Hi Hi!

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn ra, Tiểu Thất vừa mới dang tay định lấy, thì Lục Sâm đã tiếp lấy từ trên tay của nhân viên phục vụ rồi.

"......" Tiểu Thất.

Nhân viên phục vụ rất nhanh trở ra, lịch sự đóng cửa phòng lại,Tiểu Thất nói lầm bầm một tiếng, Lục Sâm không có bất cứ động tác gì, Tiểu Thất không nhịn được nữa, liền ho khan một tiếng thật lớn.

Lục Sâm đang nhìn vào thực đơn cuối cùng cũng ngước mắt nhìn lên.

"Khàn giọng không thoải mái à?" Lục Sâm đưa ly trà cho Tiểu Thất, "Uống vào cho đỡ khàn cổ!"

"......"

Tiểu Thất nhận ly trà, vươn cổ lên nhìn thực đơn, "Này, Lục Sâm, hôm nay tôi mời anh ăn cơm, thì phải để tôi gọi món chứ?"

Ánh mắt của Lục Sâm như che giấu một nụ cười như châm biếm.

Lúc ngước đầu nhìn Tiểu Thất đã trở lại trạng thái nói năng thận trọng như thường ngày, "Nếu như đối tượng được mời là tôi, thì đáng lẽ tôi là người gọi món chứ."

"He he ——" Tiểu Thất cười gượng.

Lục Sâm nhìn thực đơn, hỏi Tiểu Thất, "Cô có món ăn nào... ăn kiêng gì đó không?"

"Không có!"

Tiểu Thất là một cái máy ăn, máy ăn là gì thế? Chính là không kén ăn!

Có thể liên tục cả tuần ăn mì gói, mà còn kén gì!

Rất nhanh Lục Sâm đã chọn xong món ăn, bấm cái chuông trên bàn ăn, lập tức có phục vụ đi vào, Lục Sâm đóng thực đơn lại, buộc miệng nói ra, "Hai phần gan ngỗng trên thực đơn bảng hiệu, một phần cua say rượu, thêm cái này nữa, cái này nữa, rồi được rồi."

"Dạ được, xin ngài hãy chờ trong chốc lát."

Khi Tiểu Thất nghe đến món gan ngỗng thì nụ cười của cô trở nên cứng đờ hơn.

Thôi rồi thôi rồi!

"Lục Sâm......"

"Sao?"

Có phải anh cố ý muốn tôi bị phá sản không!

Tiểu Thất đương nhiên không dám nói như vậy, cô ta chỉ có thể lắc đầu, "Không, không có gì!"

Vì đã là giờ ăn trưa, nên lên món hơi bị lâu, Lục Sâm nhìn vẻ mặt của Tiểu Thát thật là khổ sở, nhịn không được bèn cười và tiếp lời cô ta, "Cô dĩ nhiên là học sinh của đại thiết kế A Đại."

Lục Sâm rất ít khi cười, sau khi cười thì không còn thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh nữa, có cảm giác như xuân về hoa nở vậy.

Tiểu Thất nhìn nụ cười trên khuôn mặt anh ta, nhìn đến ngây người.

Chà!

Sao người này sinh ra điển trai thế!

Lúc anh ta không cười thì nhìn anh ta quả thật là một người kiên cường lạnh băng, nhưng khi cười rồi như cây mùa xuân, cả người đầy sự ấm áp.

A a a ——

Trên một cơ thể con người tại sao lại có thể có hai khí chất không giống nhau thế.

Người này được sinh ra quả thực để mê hoặc lòng người đây mà.

Tiểu Thất như bị sa vào sự hấp dẫn, hoàn toàn không nghe được câu hỏi của Lục Sâm, Lục Sâm ngước nhìn lên thì thấy ánh mắt của Tiểu Thất đang loe lóe nhìn anh ta, trong ánh mắt còn có chút mụ mị, cam đoan rằng trên miệng vẫn còn giữ nụ cười miên man, thiếu chút

nữa là chảy nước miếng rồi.

"......" Lục Sâm!

Không thể không nói, Lục Sâm đã bị thần thái này của Tiểu Thất lấy lòng rồi.

Phần không gian ở giữa hai lông mày như êm dịu xuống, liền sẵn tay cởi chiếc áo khoát bên ngoài ra khoát lên chiếc ghế, "Nhìn gì thế?"

"Nhìn soái ca mà!"

Thật đúng là thật thà mà

Lục Sâm nhúng chân mày, "Bây giờ đã nhìn đủ chưa?"

"Vẫn chưa đủ!" Tiểu Thấtbưng bê khuôn mặt mình, ánh mắt sáng lấp lánh, "Lục Sâm, anh tuyệt đối là người đàn ông điển trai xếp hạng thứ ba mà tôi đã từng gặp, thật đấy! Còn đẹp trai hơn minh tinh trên điện ảnh nữa."

Thứ ba sao?

Lục Sâm chân mày trầm xuống, vậy ai là người thứ nhất và người thứ hai?

Nghĩ đến Tiểu Thất cũng dùng ánh mắt này với người đàn ông khác, trong lòng Lục Sâm lập tức không được thoải mái.

"Á? Anh trông có vẻ không được vui vẻ vậy?"

Cô ta đang khoe với anh à, nói thật, nếu muốn là người đàn ông điển trai xếp hạng thứ ba trong lòng Tiểu Thất chắc chắn không phải là

điều dễ dàng gì, đúng rồi, xếp thứ nhất là Daddy của cô ta, xếp thứ hai là anh trai của cô ta rồi!

"Đâu có không vui vẻ." Lục Sâm bỉu môi, ánh mắt ngoắc nhìn Tiểu Thất, "chỉ là, cảm thấy hơi hiếu kỳ người xếp thứ nhất và người thứ hai là ai thôi!"

Tiểu Thất có vẻ hơi vô tình, lập tức nói, "Đương nhiên là cha của tôi và anh trai của tôi rồi!"

Lục Sâm rút khóe miệng lại!

Trong lòng buồn bực lúc nãy lập tức tan biến hết.

Vậy mà anh ta lúc nãy vì câu nói của Tiểu Thất mà có chút nhói đau......

Thì ra nguyên nhân là hiểu lầm thôi.

Lục Sâm bưng ly trà lên uống một hớp, che giấu đi vẻ thất thái của bản thân.

Rất nhanh nhân viên phục vụ đã mang thức ăn ra.

Tiểu Thất nhìn một bàn đầy thức ăn, trong tim như bị ứa máu.

"Ăn đi!"

"Ừm!"

Đương nhiên là phải ăn rồi!

Dù sao thì tiền cũng không đủ xài rồi, thôi thì ăn cho đã rồi mới nghĩ

cách vậy.

Tiểu Thất nghiến răng, đem chiếc khăn ăn đặt lên đùi, rất điêu luyện cô ta lấy thêm một chiếc khăn khác nhét vào cổ, cầm lên dao nĩa bắt đầu ăn một cách ngốn nghiến.

Mặc kệ mặc kệ!

Thức ăn ngon ở trước mặt, phiền não gì cũng đợi ăn xong rồi tính!

Lục Sâm nhìn thấy động tác của Tiểu Thất khá thành thạo, bèn nhíu mày nhẹ, động tác thật tao nhã cắt miếng gan ngỗng, không nói gì.

Nguyên nhân anh muốn thuê phòng riêng, vì lo lắng Tiểu Thất khi vào trong nhà hàng Tây ăn có lễ nghi không được quen thuộc, vì muốn tránh xảy ra sự âm ỷ cười chê, nên mới như vậy, nhưng không ngờ rằng động tác của Tiểu Thất thật quá thành thạo, mây bay nước chảy như không có một sự trì trệ nào, dáng điệu này như cuộc sống hàng ngày của cô vậy.

Hơn nữa......

Lục Sâm chú ý tới tướng ăn của Tiểu Thất, cái bộ dạng cô ta ăn trong thật ngây ngất lòng người, nhắm đôi mắt lại vẻ hưởng thụ, dao nĩa cắt trên cái dĩa lại không phát ra âm thanh gì hết, hơn nữa động tác mặc dù rất nhanh nhưng không tạo cho người khác cảm giá thô lỗ lại còn khiến cho người ta mở miệng thèm thuồng.

Lục Sâm vô tri vô giác cũng ăn rất nhiều.

"Ha...... thật là thỏa mãn quá đi, đã lâu lắm rồi không được ăn thức ăn ngon như thế này!"

Cả một bàn thức ăn đều đã được giải quyết sạch, Tiểu Thất lau chùi khóe miệng, vỗ vào cái bụng no say của mình hả hê thở dài, "Thật hạnh phúc!"

Lục Sâm bị Tiểu Thất cuốn hút, bữa tiệc này cũng ăn không ít, nghe Tiểu Thất nói, tròng tử anh chợt lóe sáng lên, bèn thăm dò hỏi, "Cô thường hay ăn đồ ăn ngon như vậy à?"

"Không thường xuyên!"

Tiểu Thất cắn răng, vỗ vào cái bàn, "đã vài năm nay tôi đều ăn trong căn tin rồi, lâu lâu mới như vậy thôi, những lúc thỉnh thoảng mới vậy thôi, anh trai tôi thỉnh thoảng có dẫn tôi đi ăn, thật nhỏ mọn chết đi được, hừ, chờ khi nào tôi kiếm được nhiều tiền, ngày nào tôi cũng ăn thức ăn ngon, và sẽ không khẩn cầu anh ta nữa."

Nói xong, Tiểu Thất bỗng như vừa nghĩ ra điều gì, kéo chiếc ghế sô pha tiến gần đến trước mặt của Lục Sâm.

Lục Sâm nheo chân mày, chờ cô nói chuyện.

"Lục Sâm à, hai chúng ta tính luôn hôm nay gặp mặt đã hai lần rồi đúng không? Cũng đã từng ăn cơm qua rồi, cũng đã lưu số điện thoại của đối phương rồi, chúng ta coi như là bạn rồi đúng không?"

"Đương nhiên!"

Đây đích thị là câu nói cô cần!

Tiểu Thất bỗng nhiên vui vẻ lên, không ngừng xê dịch chiếc ghế đôn sô pha, khoảng cách với Lục Sâm càng ngày càng gần, Lục Sâm như nghe được mùi hương thoang thoảng trên mái tóc cô ta, ánh mắt của anh ta như lóe sáng lên, Tiểu Thất căn bản không có phát

hiện, cười với vẻ mặt nịnh nọt, "Nếu như chúng ta đều đã trở thành bạn rồi, vậy thì Lục Sâm anh hãy tiết lộ chút xíu tin tức được không, chẳng phải hôm nay anh và LaNa sẽ chọn ra một số người trong lớp của tôi sao, có thể tiết lộ thông tin nói cho tôi biết là chọn ai đi?"

Lục Sâm bật cười, anh ta dựa người vào chiếc xe lăn nhìnTiểu Thất cười, "Sao mà không tự tin vậy?"

"Không phải vậy, tôi đối với bản thân rất là tự tin, tôi chắc chắn sẽ ôm trọn giải thưởng ba trăm ngàn của các người mà chạy đi đấy!" Tiểu Thất vẻ mặt cao ngạo, "Nếu phía sau không có bức màn đen, là tôi chắc chắn được đề cử rồi!"

"Bức màn đen à?"

Hazz!

Đương nhiên là Tiểu Thất không dám nói nữa vì sợ Lục Sâm sẽ làm khó dễ cô, tròng tử của cô đảo qua đảo lại nói, "Bởi vì tôi sinh ra đẹp đẽ mà, thiết kế sư của các người lại là phụ nữ, không chừng vì ghen tị với sự xinh đẹp của tôi, cố tình không cho tôi được trúng cử đâu!"

Chương 705

Lục Sâm sững sờ, tim bắt đầu đập nhanh.

Dần dần tim đập ngày càng nhanh, cuối cùng không nhịn được liền phá lên cười, “Ha ha —“

Gương mặt Tiểu Thất ửng đỏ, “Anh cười cái gì, không được cười!”

Lục Sâm không nhịn cười được, cười đến chảy cả nước mắt.

Nếu Triệu Đào ở đây chắc sẽ trợn lòi cả mắt ra.

Lục Sâm cười càng lúc càng lớn, Tiểu Thất nhịn không được đánh đánh vào ngực của anh, “Xùy xùy xùy, không được cười nữa, có nghe không hả!”

Bàn tay trắng nõn của cô như một mồi lửa nhỏ.

Thắp sáng ngọn lửa tình trong Lục Sâm, đây là lần đầu Lục Sâm gần gũi với con gái đến vậy, dù trong mắt của anh vẫn mang ý cười, bỗng nhiên nắm lấy tay Tiểu Thất.

Tay của cô rất đẹp, 10 ngón tay thon dài, trắng nõn như ngọc, màu móng màu hồng phấn, cô để một chút móng tay lại càng tô điểm thêm nét tinh tế cho đôi tay. Đồng thời tay của cô cũng rất mềm mại, như không có xương vậy, vừa trơn láng vừa mềm mại.

Bỗng nhiên trái tim của Lục Sâm cũng trở nên mềm mại.

Anh nắm lấy tay Tiểu Thất, như không muốn buông ra, nhìn Tiểu Thất cười cười nói, “Muốn dùng bữa cơm này để hối lộ anh hả?”

Tiểu Thất gật gật đầu.

“Một bữa cơm không đủ để hối lộ anh đâu.”

“A……”Tiểu Thất không giấu được sự thất vọng.

“Nhưng mà……”

“Nhưng mà cái gì?”

“Em có thể thay thế bằng biện pháp khác!”

“Là gì là gì?”

“Ví dụ như……”

Tiểu Thất là người nóng tính, không chịu được Lục Sâm cứ nói chập chừng như vậy, gấp rút nói, “Ai da, ví dụ như gì thì anh nói lẹ đi, đừng có ngấp nga ngấp ngửng nữa!”

Tiểu Thất càng sốt ruột càng xích lại gần Lục Sâm.

Lục sâm nhìn tư thế của hai người.

Lúc này Tiểu Thất đã lấn tới phía trên hai đùi của anh ấy, tay thì bị anh ấy nắm lấy, cả người đều tiến sát vào anh, anh từ trên cao nhìn xuống, chỉ cần cúi đầu là thấy được bầu ngực trắng nõn trong chiếc áo sơ mi của Tiểu Thất, Lục Sâm bắt đầu thở dốc, nhanh chóng chuyển ánh nhìn đi chỗ khác, khoảng cách giữa hai người rất gần, anh có thể dễ dàng ôm lấy Tiểu Thất vào lòng.

Nhưng Lục Sâm không làm vậy!

Khó khăn lắm mới gặp được một cô gái làm anh cảm thấy thích thú.

Hù chạy mất thì biết làm sao!

Dù sao……bản vẽ của Tiểu Thất anh cũng đã xem qua, qua được vòng tuyển chọn của công ty anh là không thành vấn đề.

Ê......

Xem ra anh cần sắp xếp lại với Triệu Đào một chút, cho những người được tuyển chọn đi đến căn cứ tập luyện, nói là căn cứ tập luyện, thật ra là một khách sạn lớn của nhà anh, trong thời gian tranh tài sẽ bị phong tỏa, không ai được tiếp xúc với học sinh.

Mà anh lại là ban giám khảo, đương nhiên cũng phải ở trong khách sạn.

Cho nên……còn rất nhiều cơ hội!

Không cần phải gấp, dọa cho thỏ con sợ, sau này giữ khoảng cách với anh, vậy coi như công cốc rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Sâm đã có chủ ý.

Anh mỉm cười nhìn Tiểu Thất, “Em đây là ôm ấp yêu thương anh sao?”

Tiểu Thất giật mình, nhìn lại tư thế thân mật của hai người, như bị điện giật, cả người nhảy dựng lên, mặt đỏ bừng, “Thật xin lỗi thật xin lỗi!”

“Không sao, anh không ngại!”

“Vậy vừa rồi anh nói……”

“Anh nói một bữa cơm không đủ, hai bữa cơm thì đủ rồi!”

“A?”

Lại muốn chọc ghẹo cô!

“Lục Sâm, em hỏi anh một chuyện!”

“Em nói đi!”

“Anh đúng là tổng giám đốc của Phong Hoa?”

“Nếu giả bao đổi!”

“Vậy……có phải công ty anh sắp phá sản không a, sao tổng giám đốc như anh……phải đi…..ách, ăn chực?”

Lục Sâm xém chút cười thành tiếng, anh ráng nhịn xuống, mìm cười nói, “Tiết kiệm được thì nên tiết kiệm.”

Là có thể keo được thì keo đi thì có!

Tiểu Thất khẽ cắn môi, đây là lần đầu cô gặp một tổng giám đốc keo kiệt như vậy.

Nhưng mà, cô thật sự rất muốn biết danh sách đó a!

“Được! Thành giao, nhưng bữa cơm tiếp theo phải chờ.”

“ok!”

“Anh nhanh nói cho em biết danh sách!”

“Trong danh sách có tên em!”, Lục Sâm trả lời một cách chắc chắn.

“Tiểu Tuyền thì sao, không đúng, Lưu Tuyền Lưu Tuyền, Lưu Tuyền thì sao?”

“Chính là người bạn tốt trong quán bar lần trước của em hả?”

“Đúng đúng đúng, chính là cô ấy!”

Danh sách lớp của Tiểu Thất là do Lục Sâm và La Na cùng phê duyệt, mà trí nhớ của anh còn rất tốt, vài cái tên không là gì đối với anh, “Có cái tên này!”

“Ha ha ha, quá tốt rồi!”

Tiểu Thất hưng phấn đến nỗi khoa chân múa tay, cô biết chắc Tiểu Tuyền sẽ có thể đậu được vòng ứng tuyển!

“Chúng ta đi được rồi.”

“Đi?”

Nụ cười trên mặt Tiểu Thất cứng đờ……nếu như đi, vậy không phải là phải thanh toán hay sao!

Sao cô lại quên mất chuyện này!

Tiểu Thất khóc không ra nước mắt, “Cái này, anh đợi em một chút,

bụng em hơi đau, em đi vệ sinh một chút.”

“Được!”

Tiểu Thất cầm túi xách chạy ra từ phòng vệ sinh, len lén chạy đến hỏi nhân viên phục vụ hóa đơn, sau khi biết được con số trên đó, cô xém chút phát khóc.

Cô có lấy cả gia tài ra cũng không đủ trả a!

“Cái này……nhà hàng có thiếu nhân viên phục vụ không?

Nhân viên tính tiền mặt đầy khó hiểu, “Không thiếu a, sao vậy?”

“Không có gì!”

Cô mà rửa chén thtì cũng chỉ làm bể chén mà thôi!

Tiểu Thất khóc không ra nước mắt chạy vào phòng vệ sinh, nhân viên tính tiền ở phía sau lại càng thêm phần khó hiểu.

Phòng đặt riêng này đã được tính tiền rồi mà, sao vị tiểu thư này còn chạy đến hỏi hết bao nhiêu tiền!

Thật là kỳ quái!

......

Tiểu Thất chạy vào nhà vệ sinh, đem toàn bộ gia tài ra, đếm qua đếm lại nhiều lần cũng không dư ra được thêm đồng nào!

Tiểu Thất khẽ cắn môi gọi điện thoại cho Lãnh Điềm Tâm.

“Chị Tiểu Thất?”

“Ừm, cái này, Đường Tâm a, dạo này em khỏe không?”

“Rất tốt a, sao chị Tiểu Thất lại gọi điện thoại cho em vậy, mẹ em nói không lâu nữa chị cùng với anh Cảnh Thụy sẽ qua nhà em ăn cơm nữa a.”

“Điềm Tâm a, tạm thời không nói chuyện này, cái này, dạo này em có dư dả không?”

“Ách……chị Tiểu Thất muốn mượn tiền ạ? Xin lỗi a chị Tiểu Thất, gần đây em phạm lỗi, mẹ đã cắt xén hết tiền tiêu vặt của em……em bây giờ……trên người không có đồng nào!”

Còn thảm hơn cô!

“Chị Tiểu Thất thiếu tiền hả? Sao không gọi cho anh Cảnh Thụy?”

“Không được không được, Điềm Tâm a, chuyện hôm nay chị Tiểu Thất gọi cho em em không được cho ai biết, nếu không chị Tiểu Thất sẽ không chơi với em nữa đâu.”

“Ò!”

Cúp điện thoại, Tiểu Thất thật cũng hết cách.

Cô khẽ cắn môi, đi ra khỏi phòng vệ sinh, định đi về phòng ăn.

Cô nghĩ kỹ rồi!

Nói thẳng với Lục Sâm là cô không có tiền, cùng lắm thì……cùng lắm thì lại nợ Lục Sâm một bữa cơm.

Nhưng mà, vừa đi tới cửa phòng, cô lại dừng bước.

Trong phòng lúc này có rất nhiều người, cầm đầu là 1 nam 1 nữ, theo sau còn có mấy người nữa, mặt mũi đều rất hung ác, Lục Sâm quay lưng về phía Tiểu Thất nên cô không thể thấy được nét mặt của cô, nhưng cảm nhận được cả người anh đang phát ra khí lạnh.

Tiểu Thất vừa định đi vào thì nghe được người nam lên tiếng.

“Lục Sâm, xem như mày có bản lĩnh, dụ được lão già ở nhà đem công ty giao cho mày, nhưng mà mày đừng quên, tao mới là người thừa kế hợp pháp, mày chỉ là con riêng, cũng chỉ là 1 phế vật, lấy tư cách gì giành với tao!”

Chương 706

Con riêng?

Bước chân của Tiểu Thất bỗng nhiên khựng lại!

Người đàn ông kia hẳn là anh của Lục Sâm, mà chuyện bọn họ đang nói chắc là chuyện gia đình họ, giờ cô đi vào, có phải……không thích hợp không?

Tiểu Thất hơi do dự.

Người đàn ông bên trong thấy Lục Sâm không nói gì liền lên tiếng mỉa mai, “Mày nghĩ bây giờ công ty do mày làm chủ thì khẳng định công ty sẽ là của mày hay sao? Đừng giỡn nữa, Lục Sâm, mày tự cúi xuống nhìn lại mình đi, mày chỉ là một phế vật, phế vật! Dù mày có năng lực như thế nào cũng không thay đổi được việc mày là một phế vậy, mày nghĩ khi lão già lập di chúc sẽ không nghĩ tới vấn đề này hay sao, đừng quên, tốt xấu gì tao cũng còn một đứa con gái, còn mày…..cái gì cũng không có, sau này cũng sẽ không có, mày nghĩ lão già sẽ để lại công ty cho một người tuyệt tử tuyệt tôn như mày hay sao?”

Toàn thân Lục Sâm phát ra khí lạnh như băng.

Người đàn ông thấy vậy, phá lên cười haha rất đắc ý, “Cho nên, tất cả những gì mày đang làm cũng chỉ là của hồi môn cho người khác thôi!”

Người phụ nữ bên cạnh người đàn ông hẳn là chị dâu của Lục Sâm,

khoác lấy tay của người đàn ông, tiếp tục mỉa mai,”Lục Sâm, tôi khuyên chú 1 câu, có thể xéo thì xéo nhanh đi, đừng vọng tưởng gì đến gia sản của nha này nữa, công ty với chú không có chút quan hệ nào, chúng tôi mới là người thừa kế hợp pháp!”

“Cút!”

Người đàn bà sững sờ, “Chú nói cái gì?”

“Ta bảo các ngươi cút ra ngoài!”, Lục Sâm giọng lạnh như băng.

“Phế vật như mày lấy tư cách gì nói bọn tao!”

Phế vật phế vật!

Tiểu Thất nhịn không nổi nữa, cứ mở miệng ra là phế vật phế vật, đúng là quá sỉ nhục người khác rồi.

Tiểu Thất nhìn thấy người phụ nữ định động thủ với Lục Sâm liền xông vào phòng, “Bà có bệnh hả, nói chuyện thì nói đi, cần gì phải động tay động chân! Chồng bà còn đang đứng kế bên mà còn định sờ soạng người đàn ông khác, bà không thấy xấu hổ hả!”

Lục Sâm hơi sững sờ, nhìn Tiểu Thất đang ở trước mặt anh giơ hai tay ra, sự lạnh lùng trong lòng bỗng ấm áp lên. Nghe được những lời vừa rồi của Tiểu Thất lại cảm thấy có chút mềm mại trong lòng.

Nha đầu này......

Thật sự là cái gì cũng dám nói!

Chị dâu của Lục Sâm, cũng chính là Trương Mỹ bị tức đến gần chết, chỉ vào mũi của Tiểu Thất chửi xối xả, “Nhỏ quỷ cái này ở đâu ra vậy,

tao dạy dỗ người khác liên quan gì đến mày, thức thời thì xéo đi chỗ khác, bằng không đừng trách tao không khách sáo!”

Tiểu Thất hừ lạnh một tiếng, cười khinh nhìn Trương Mỹ và Lục Vĩnh Cường.

Hai người này chắc cũng đã hơn 40 tuổi, nhìn không giống là người cùng một nhà với Lục Sâm, đặc biệt là Lục Vĩnh Cường kia, bụng bia cộng thêm đầu hói, nhìn thế nào cũng rất khó coi! Nói đây là anh em của Lục Sâm thật là làm nhục anh ấy.

Tiểu Thất chống nạnh hừ lạnh một tiếng, “Hai người đoán chừng cũng đã hơn 40 tuổi, haha, vậy mà không có sự nghiệp của riêng mình, cứ trông chờ vào tài sản của gia đình, còn có mặt mũi đến đây la lối om sòm! Lão gia tử nhà mấy người đem công ty Phong Hoa giao cho Lục Sâm, nói thật, chính là quyết định sáng suốt, chứ nếu giao cho hai người, haha, đoán không chừng chưa đến 3 hay 5 năm đã phá sản rồi!”

Lục Vĩnh Cường điên tiết, “Con nhà đầu này là ai, chuyện nhà tao liên quan gì đến mày!”

Tiểu Thất xoay người, vừa xoay qua đã nắm lấy tay Lục Sâm, làm ra bộ dạng rất thân thiết, “Làm sao, tôi là ai cần gì phải giải thích với mấy người! À! Tôi cảnh cáo mấy người, bây giờ còn xéo được thì nhanh chóng xéo đi, khi vào đây tôi nhìn thấy trước cửa có rất nhiều nhân viên phục vụ, nếu mấy người dám làm gì quá đáng, tôi chỉ cần la lên một tiếng...... Dù sao đến Nơi này ăn cơm đều là những nhân vật có mặt mũi, để bọn họ qua đây xem kịch hay cũng không tệ!”

Lục Vĩnh Cường cắn chặt răng, bị Tiểu Thất nói trúng tim đen.

Lão gia tử ở nhà chính là ghét hắn không nghiêm chỉnh, hay làm mất

mặt lục gia, lại thêm Lục Sâm là đứa con ông ấy thương yêu nhất, nếu chuyện hôm nay truyền đến tai ông ấy, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.

Lục Vĩnh Cường nheo mắt lại, nguy hiểm tiếp cận Tiểu Thất, “Mày chờ đó cho tao!”

“A —— Chờ thì chờ, mấy người nghĩ tôi sợ mấy người hả!”

Lục Vĩnh Cường khẽ cắn môi, dắt đám người đi, “Đi!”

Trương Mỹ không cam lòng, trợn mắt nhìn bọn họ, bị Lục Vĩnh Cường nắm tay kéo đi!

“Hô —— Cuối cùng cũng chạy rồi!”

Tiểu Thất ngồi xuống ghế sô pha, khi nãy nói nhiều như vậy, giờ ho cũng không ra tiếng, rót ly nước uống ực một cái, uống xong liền quay qua nhìn Lục Sâm, “Lục Sâm, anh thật ngốc a!”

“Hả?”

Tâm tình Lục Sâm đã tốt hơn, mỉm cười nhìn Tiểu Thất, “Sao lại nói vậy!”

“Anh không ngốc mà để bọn họ vào đây chửi anh vậy a! Anh không biết chửi lại a, bọn họ chửi anh anh phải chửi lại chứ, bọn họ nhìn như trái bí ngô vậy đó, mà cũng có thể khi dễ được anh, anh mà còn thật thà như vậy sẽ để bọn họ tiếp tục khi dễ anh đó!”

Bí ngô?

Lục Sâm bật cười thành tiếng.

Không sai, Lục Vĩnh Cường hơi lùn, lại hơi béo, nhìn qua thì cũng……giống trái bí ngô thật!

Ha ha!

Tiểu Thất từ ghế sôpha đứng dậy, gấp gáp nói, “Anh có nghe em nói không vậy, anh cứ để bọn họ ức hiếp anh vậy, họ sẽ được nước làm tới, lần sau còn có chuyện giống vậy xảy ra anh cứ gọi bảo an, để bảo an ném bọn họ ra ngoài, biết chưa?”

“Được rồi!”

Lục sâm mỉm cười, trả lời rất sảng khoái.

Thật ra, Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ hai người họ không hề có đầu óc, vả lại đúng thật là người chiếm hết mọi thứ của Lục gia là Lục Sâm, 2 người họ cũng là chó cùng đường nên mới tìm tới dọa nạt anh.

Tiểu Thất còn lo anh bị ức hiếp, mà sự thật là, anh chưa từng thèm so đo hơn thua với Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ!

Nhưng mà......

Được người khác quan tâm như vậy thật sự cũng không tệ.

Lục sâm cũng không có giải thích.

“Đi thôi, nên về trường rồi!”

“A? A! À!”

Tiểu Thất đẩy xe lăn, đẩy Lục Sâm ra khỏi phòng riêng, vừa đi vừa ngượng ngùng nói, “Cái đó......Lục Sâm a!”

“Nói!”

“Em, bữa cơm này em có thể thiếu anh trước không?”

Lục Sâm quay đầu nhìn Tiểu Thất, mặt của cô đã ngượng tới đỏ ửng lên.

Đã nói là cô mời người ta ăn cơm, cuối cùng bây giờ bắt người ta trả tiền......

Tiểu Thất cảm thấy ngại vô cùng.

Nhưng mà cô thật sự không có tiền a.

Tiểu Thất sờ sờ túi, dứt khoát nói thẳng, “Em……em không đủ tiền, anh đợi đó, đợi đến khi em nhận được 30 vạn tiền thưởng của công ty Phong Hoa, nhất định sẽ mời anh ăn một bữa thịnh soạn! Cho nên hôm nay có thể xem như anh mời em không? Hôm khác nhất định em sẽ mời lại anh!”

Lục Sâm cười nhìn Tiểu Thất, “Vậy em thiếu anh 2 bữa nhé!”

“Em biết em biết, anh yên tâm, em nhất định không quỵt nợ đâu, nhất định sẽ mời lại!”

“Được, anh đồng ý!”

Chương 707

Tiểu Thất bảo vệ được túi tiền, liền vui vẻ nhảy nhót, “ A —— Lục Sâm anh đúng là một người tốt!”

Người tốt?

Lục Sâm sững sờ, đây là lần đầu tiên nghe người khác nói cậu là người tốt!

Lục Sâm gọi điện cho Triệu Đào, Tiểu Thất liền đẩy lục Sâm đến trước quầy tính tiền.

“ Không cần trả tiền, đi thôi!”

“ A?”

“ Anh thường xuyên ăn cơm ở đây, đều là ghi sổ, cuối tháng Triệu Đào trở lại chỗ này thanh toán!” Lục Sâm mỉm cười nói.

“......”

Cũng tức là nói...... Cô dằn vặt trong nhà vệ sinh lâu như vậy, căn bản chính là phí công?

Một cục máu sẫm nghẹn trong cổ họng Tiểu Thất, không thể đi lên được cũng không xuống được thật là khó chịu!

Tiểu Thất dưới sự giúp đỡ của nhân viên, đẩy xe lăn của Lục Sâm đến bên ngoài chỗ đậu xe, rất nhanh Triệu đào liền trở lại, “ Lục tổng,

Tiêu tiểu thư, hai người ăn xong chưa?”

“ Ăn xong rồi!” Tiểu Thất Nói, nhưng mà anh có thể đừng gọi em là Tiêu tiểu thư không, rất không tự nhiên, anh gọi em là Tiểu Thất là được rồi!”

“ Ơ.....”

Triệu Đào nhìn về phía Lục Sâm, ánh mắt Lục Sâm nhìn hắn có một khoảnh khắc lạnh băng.

Ót của Triệu Đào xuất hiện một giọt mồ hôi lạnh lớn, anh nhìn Tiểu Thất xấu hổ nói, “ Cái đó tôi vẫn nên gọi cô là Tiêu tiểu thư ạ, nếu để cho bạn học của cô nghe được...... không tốt lắm!”

Cũng đúng nha!

Triệu Đào là trợ thủ đắc lực bên cạnh Lục Sâm, nếu như Triệu Đào biểu hiện khá thân với cô, những bạn học thích nói huyên thuyên trong trường học, không chừng sẽ còn nói cô trong cuộc thi lần này đi cửa sau nha.

Bởi vậy Tiểu Thất cũng không còn giằn co nữa.

Dù sao cũng chỉ là một cái xưng hô mà thôi!

Triệu Đào nhanh chóng mở cửa xe ra, cũng là nửa đỡ nửa ôm Lục Sâm ngồi vào ghế sau xe, cất xe lăn của cậu vào trong cóp xe, Tiểu Thất tự mình mở cửa xe ngồi vào, ánh mắt của cô không khỏi rơi trên chân của Lục Sâm.

Lời nói lúc nãy của Lục Vĩnh Cường vẫn còn vang ở bên tai.

Lục Vĩnh Cường nói ông tốt xấu gì cũng có một cô con gái, nhưng chân của Lục Sâm...... sẽ tuyệt hậu?

Tiểu Thất nhìn hai chân được bao lấy bởi quần tây của cậu, nói thật là, nhìn qua khá đầy đặn! Thật kỳ lạ...... Dưới tình huống bình thường, ngồi trên xe lăn lâu như thế, nếu thiếu sự vận động cơ bắp chắc chắn sẽ teo lại, nhưng chân của Lục Sâm chân nhìn qua cũng không có vẻ bị teo, chẳng lẽ bình thường tìm người xoa bóp tương đối nhiều, xoa bóp có thể thúc đẩy sự tuần hoàn của máu, nói không chừng cơ bắp sẽ không chết.

Thế nhưng...... Chân của anh ấy rốt cuộc là sao nhỉ!

Nếu như tìm ra nguồn gốc bệnh, có phải có thể tìm chuyên gia chữa khỏi nhỉ?

Thế nhưng Tiểu Thất và Lục sâm dù sao còn chưa quen thân đến mức này, nếu như hỏi đến chuyện chân anh ấy, đụng đến nỗi đau của Lục Sâm, cũng không tốt lắm!

Ai!

Tiểu Thất đang rầu rĩ không biết có nên hỏi không.

Xe từ từ khởi động!

Biểu cảm của Tiểu Thất thật sự quá rõ ràng, Lục Sâm muốn không chú ý cũng khó!

Anh nhìn Tiểu Thất, cô gái Tiểu Thất này cũng không biết được giáo dục từ gia đình như thế nào, mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng rất biết lễ phép, cũng đặc biệt hiền lành, so sánh với những điều này, là sự đơn thuần của cô, cô tựa như là một vũng nước trong suốt, trong

suốt rõ ràng, biểu cảm trên mặt không cần phí sức đoán, nhìn cái là có thể nhìn rõ.

“ Muốn hỏi cái gì?”

“ Ơ...... Không có gì không có gì!”

Tiểu Thất nghĩ một chút vẫn cảm thấy không nên hỏi, nếu hỏi sẽ chạm đến chuyện buồn của Lục Sâm sẽ không hay, hay là đợi sau này hơi thân chút, nói không chừng Lục Sâm sẽ chính miệng nói cho cô biết cũng không chừng.

Đương nhiên, nếu như chân của Lục Sâm thật sự có thể chữa sẽ càng tốt, người hoàn mỹ thế này, nhất định phải để cho người ta cái khiếm khuyết, đây cũng quá không công bằng.

Tiểu Thất không hỏi, Lục Sâm lại là lần đầu có dục vọng muốn nghe.

“ Tiểu Thất, vừa rồi anh cãi nhau với Lục Vĩnh Cường em đều nghe được có đúng không?”

Tiểu Thất ngượng ngùng gật đầu, “ Em không phải cố ý nghe đâu, lúc em về phòng đã thấy bọn họ ở đó rồi, ban đầu em nghĩ việc nhà của các người tự mình xử lý, thế nhưng lại lo là em đi xa rồi anh sẽ bị khi dễ, cho nên...... Em đều đã nghe được.”

“ Không sao! Lục Sâm tựa lưng vào ghế ngồi, xoa xoa huyệt thái dương, cười khổ mà nói, “ Vậy cô chắc hẳn cũng nghe được hắn ta nói tớ là con riêng phải không?”

Tiểu Thất lần nữa gật đầu.

Ánh mắt Lục Sâm từng tấc từng tấc lạnh lẽo, Lục Vĩnh Cường......

Đích thật là người anh cùng cha khác mẹ với anh, nhưng sự việc không phải như hắn nói thế!"

Nhưng Tiểu Thất không thèm để ý.

Cô nắm lấy tay Lục Sâm dịu dàng an ủi, " Anh không muốn nói thì đừng nói, em nói anh biết, sự tồn tại của mỗi một sinh mệnh đều có ý nghĩa hết, còn nữa, cho dù anh là con riêng đó cũng không phải lỗi của anh, là ba anh quản không được mình, có liên quan gì tới anh, bản thân anh tuyệt đối đừng cảm thấy tội lỗi!"

Lục Sâm lại sững sờ!

Phương thức khuyên người này thật đúng là khiến cho người ta dễ chịu.

Nhưng......

" Sự việc không phải như em nghĩ!"

Tiểu Thất nghi hoặc nhìn cậu.

Lục Sâm nghĩ nghĩ, rủ mắt xuống nhẹ nói, " Trên thực tế, ba của anh từ nhỏ lớn lên trên núi, ở nông thôn đều kết hôn rất sớm, khi đó ông ta kết hôn với cô gái cùng thôn, sau đó sinh con, đứa bé này chính là Lục Vĩnh Cường! Sau khi Lục Vĩnh Cường ra đời, gánh vác trong nhà trở nặng, ông ta liền từ trong núi sâu đi tới thành phố A Thị ra sức làm việc, về sau gặp được mẹ anh...... mẹ anh là người của thành phố A, hiền lành xinh đẹp, ba anh nhìn thôi đã yêu mẹ, về sau dưới sự theo đuổi không ngừng cố gắng của ông ấy, mẹ anh đồng ý quen với ông ta."

"...... Nhưng, ông ta từ bắt đầu đến cuối cũng không có nói mẹ anh

biết chuyện ông từng có vợ cũng có con, mẹ anh là phần tử trí thức, cũng du học qua ở nước ngoài, bà ấy từng thúc giục ba tớ đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, nhưng ba anh lại nói không muốn chiếm tiện nghi tài sản của nhà vợ của mẹ anh, cho nên không lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, dù sao tình cảm của bọn họ cũng không phải một tờ giấy chứng nhận kết hôn có thể thay đổi được, mẹ anh bị cảm động bởi tâm thái của ông ta, thêm vào đó bản thân bà ấy đối với chuyện giấy chứng nhận kết hôn này có hay không cũng không sao, cho nên chuyện này cứ như vậy mà dời lại!"

Tim Tiểu Thất níu chặt lại.

Mẹ Lục Sâm...... đây là thành tiểu tam rồi.

" Sau đó thì sao?"

" Sau đó......Ba mẹ anh sống chung nhau mười lăm mười sáu năm, sau đó mới có anh, sau khi anh ra đời, muốn có tên trong hộ khẩu, giấy chứng nhận kết hôn lại trở thành vật tất yếu phải có, cho nên mẹ anh nhất định phải lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, ba anh tìm đủ mọi cách từ chối, cuối cùng lúc chuẩn bị thành thật với mẹ anh...... Lục Vĩnh Cường tìm tới cửa!"

Tiểu Thất tưởng tượng cảnh tưởng lúc đó, chuyện phía sau nghĩ thôi cũng không cần phải nghĩ, chắc chắn là bi kịch.

Xe chậm rãi di chuyển.

Giọng của Lục Sâm cũng không vội không chậm, " Lúc đó anh vừa mới ra đời, còn Lục Vĩnh Cường đều đã trưởng thành, mẹ Lục Vĩnh Cường đã qua đời, trước khi chết kêu hắn đến thành phố A tìm ba ruột, hắn không biết nghe được từ đâu chuyện ba anh, liền tìm tới cửa. Em hẳn là có thể tưởng tượng ra tình hình lúc đó, mẹ anh lúc ấy

liền bị sốc, ba anh nhìn thấy giấu không nổi nữa, cuối cùng nói hết chân tướng sự việc cho mẹ anh biết!"

" Sau đó thì sao?"

Mẹ anh không chấp nhận được sự thật này, bỏ nhà ra đi, trừ việc thỉnh thoảng đến xem anh ra, hầu như chưa từng quay lại ngôi nhà này!"

Vừa ra đời thì đã mất đi sự chăm lo của mẹ......

Tiểu Thất đau lòng không thôi, cô không nghĩ cũng không muốn nghỉ, đưa tay ôm Lục sâm!

Chương 708

Khóe miệng Lục sâm giật một cái!

Đây là làm gì đây?

Tiểu Thất lúc này dù sao cũng là tình mẹ bùng phát, cô ôm chặt lấy Lục Sâm, một câu an ủi cũng nói không nên lời.

Tiểu Thất không khỏi nghĩ tới mình.

Cô rất may mắn khi cô dống trong một gia đình vô cùng hạnh phúc, ba mẹ yêu nhau, anh trai mặc dù miệng ác một chút, nhưng sự quan tâm với đứa em gái như người sáng mắt cũng đều nhìn ra được, nhưng trái lại Lục Sâm...... Thật quá đáng thương, ông trời tại sao có thể như vậy chứ.

“ Tiểu Thất?”

“ Huhuhu......” Tiểu Thất ôm Lục Sâm khóc.

“......”

Sự đau thương trong lòng Lục Sâm vừa rồi bởi vì tiểu Thất khóc, tất cả đều tan thành mây khói, hắn dở khóc dở cười nhìn Tiểu Thất, bản thân anh cũng không có khóc, cô khóc cái gì chứ.

“ Lục Sâm, anh quá khó khăn, huhuhu, còn nữa...... ba anh quá xấu rồi.”

Lục Sâm thuận thế ôm tiểu Thất, “ Đừng khóc......”

“ Huhu...... Tại sao có thể có ông già không biết xấu hổ như vậy, bản thân cũng đã kết hôn lại còn đi trêu ghẹo hoàng hoa đại khuê nữ, Lục Sâm em nói cho anh biết, em không thích ba anh!”

Lục Sâm đấm lên lưng của cô, trong mắt đều là ý cười, “ Em không cần thích ông ta...... Anh cũng không thích ông ta!”

Tiểu Thất hít mũi, ngửa đầu lệ quang lấp lánh nhìn anh, “ Anh còn buồn không?”

“ Không buồn!”

Lúc này thật sự không buồn chút nào.

Còn có chút...... muốn cười!

Đây là lần đầu Lục Sâm nhớ lại chuyện cũ mà không cảm thấy buồn, ngược lại muốn bật cười.

Chính anh cũng không nghĩ tới, với cô gái chỉ gặp qua hai lần này lại có thể mở rộng tấm lòng vậy, nói nhiều chuyện cũ năm xưa như thế.

“ Lục Sâm, em nói cho anh biết, anh đừng buồn, Lục Vĩnh Cường kia dựa vào cái gì giành với anh chứ, em cho anh biết, anh cũng đừng buông tay, mặc kệ là chuyện gì cũng đừng buông tay, vốn chính là, công ty này cũng là ba mẹ anh cùng nhau dốc sức dựng nên, hắn mặc dù là con của ba cậu, nhưng hắn cũng không có tư cách kế thừa đồ của ba mẹ anh. Nếu như hắn thân thiết với anh thì thôi, nhưng em thấy tên Lục Vĩnh Cường đó căn bản cũng không biết cái gì là thân thiết, anh hãy nắm chặt lấy quyền lợi trong tay, cùng lắm thì về sau lúc bọn họ nghèo rớt mùng tơi, một chút tiền của anh bố thí bố thí

bọn họ.”

Tiểu Thất chính là ghét cái ác như thù!

Dù sao người đắc tội cô chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Lục Sâm ý cười càng sâu, “ Được, anh nghe em!

Tiểu Thất còn chưa ý thức được hành vi của hai người hiện tại thân mật bao nhiêu! Lúc này Lục Sâm trong mắt cô chính là một người bị hại, cô hận không thể đem tất cả tình yêu thương đều chia cho cậu một chút, để anh biết thế giới này là rất tươi đẹp.

“ Đúng rồi, mẹ anh......”

‘ Mẹ anh những năm này luôn đi du lịch vòng quanh thế giới, anh giờ cũng đã trưởng thành, có thể thông cảm tâm trạng lúc ấy của mẹ, cho nên không hận bà ấy rời bỏ anh, lúc mẹ từ nước ngoài trở về sẽ gọi điện thoại cho anh, mẹ con tụi anh hai người sẽ ra ngoài gặp.”

Tiểu Thất hít mũi, vỗ vai của anh nói, “ Ừm, anh phải tin rằng, tất cả người mẹ đều rất thương yêu con của mình.”

Lục Sâm mỉm cười gật đầu.

Đang nói chuyện, xe đã dừng trước cổng trường.

Lục Sâm quét mắt qua Triệu Đào cầm lái, Triệu Đào không khỏi rụt cổ lại.

Anh đã cố gắng giảm chậm tốc độ xe rồi, chính là vì để thời gian ở chung của hai người lâu một chút, thế nhưng...... Đường xe nửa tiếng đã kéo dài tới một tiếng rồi, tốc độ chậm hơn nữa, còn chậm

hơn xe điện của người ta.

“ A...... Tới trường rồi.”

“ Ừm!”

Lục Sâm lưu luyến không nỡ buông Tiểu Thất ra.

Mắt Tiểu Thất còn rất đỏ, “ Vậy em về ký túc xá trước đây?”

“ Được, em trở về có thể chuẩn bị một chút, có thể là ngày mai hoặc là ngày mốt là phải dọn ra khỏi trường, chuẩn bị khảo hạch rồi.”

Tiểu Thất gật đầu, “em biết rồi.”

Tiểu Thất đẩy cửa xe ra, cuối cùng vẫn là không yên tâm dặn dò Lục Sâm một câu, “ Cái đó...... anh phải cố gắng lên nha, không được để thế lực ác đánh bại.”

Con người Lục Sâm sáng lên, cố ý lộ ra vẻ mặt yếu ớt, con mắt nhìn Tiểu Thất lập tức lại đỏ lên.

“ Ai...... em đừng lo cho lo, dù sao bọn họ...... cũng sẽ không quá đáng, anh nhịn một chút là sẽ qua thôi.”

“ Nhịn? Nhịn cái rắm, anh càng nhịn bọn họ càng phách lối!”

“ Thế nhưng anh không có người giúp đỡ......”

Tiểu Thất lập lập tức xen vào, vỗ ngực nghĩa khí nói, “ anh yên tâm, chờ em thông qua khảo hạch vào công ty các anh, nhất định sẽ giúp anh, còn nữa...... Nếu như khi nào anh gặp phải Lục Vĩnh Cường bọn họ, anh hãy gọi điện cho em, mặc kệ em ở đâu, chắc chắn lập

tức qua bảo vệ anh!”

“ Được!”

Tiểu Thất rất nhanh liền xuống xe, rời khỏi tầm mắt của Lục Sâm, thẳng đến lúc bóng hình của Tiểu Thất hoàn toàn biến mất trong tầm mắt,ý cười trong mắt Lục Sâm mới từ từ biến mất.

Triệu Đào cũng không dám nhìn anh.

Emma......

Lục tổng quá xấu bụng.

Nhưng mà Tiểu Thất đó......

Triệu Đào nhịn không được than thở, “ Thật không biết gia đình thế nào có thể nuôi ra một cô gái như thế, dung mạo xinh đẹp lại còn không vì dung mạo xinh đẹp mà tỏ ra kiêu ngạo, tâm tư thuần khiết tâm địa hiền lành, ơ...... Còn có có thù tất báo, rất có tính cách. Lục tổng, muốn điều tra thêm Tiêu tiểu thư không......”

“ Không cần!”

“ Ừm! Triệu Đào mở máy xe, “ giờ chúng ta phải đi đâu?”

“ Về nhà!”

“Dạ!”

......

Nửa tiếng sau, Lục Sâm về tới biệt thự Lục gia.

Biệt thự kiểu Châu Âu nhìn qua vô cùng xa hoa, đèn treo thủy tinh hoa lệ, thảm Ba Tư, cộng thêm trang trí lộng lẫy, nhìn sao cũng cảm thấy xa hoa.

Nhưng mà, bầu không khí lúc này trong nhà lại không tốt như vậy.

Triệu Đào vừa đẩy Lục Sâm đi vào phòng khách, liền thấy Trương Mỹ trong phòng khách khóc lóc kể khổ ở đó.

“ Ba...... thật sự không phải là tụi con nói, Lục Sâm thật quá đáng, tụi con thì là gặp nhau ở nhà hàng, muốn nói chuyện với em ấy, kết quả thì sao, em ấy lại để bảo vệ đuổi tụi con ra ngoài, có người nào lại đối xử với anh và chị dâu của mình thế chứ? Ba, con và Vĩnh Cường nói là anh và chị dâu của Lục Sâm, trên thực tế lại lớn hơn em ấy gần hai mươi tuổi, kỳ thật trong thâm tâm đều đã coi em ấy là tiểu bối mà đối đãi. Con và Vĩnh Cường đối với Lục Sâm ba cũng nhìn thấy rồi, cũng như đối với con gái ruột Song Song của tụi con vậy, nhưng thái độ của Lục Sâm...... khiến người ta quá tổn thương.”

Lục lão gia tử nhíu mày nhìn Trương Mỹ, mặt không kiên nhẫn, “ được rồi được rồi, các con biết rất rõ Lục Sâm không thích các con, còn hết lần này tới lần khác hướng xuất hiện trước mặt nó, các con trách được ai!”

“ Ba!”

Lúc này Lục lão gia tử chỉ chớp mắt vừa đúng lúc nhìn thấy Lục Sâm ngay cửa, con mắt lão gia tử lập tức sáng lên, liền đứng lên từ trên ghế sofa, vẻ mặt liền kích động, “ Lục Sâm, con trở về rồi sao?”

“ Đương nhiên phải trở về, không trở về còn không biết người khác làm sao trình bày việc không phải của con đây.”

Sắc mặt Trương Mỹ cứng ngắc, liếc mắt với Lục Vĩnh Cường, trong mắt hai người đều là ánh hào quang hung ác.

Lục Sâm đẩy xe lăn tiến vào đại sảnh, lạnh lùng nhìn Trương Mỹ một cái, Chuyện hôm nay rốt cuộc là thế nào trong lòng vợ chồng hai người hẳn là hiểu rõ hơn ai hết, tâm trạng hôm nay của tôi tốt nên không lật tẩy các người, nhưng đừng có lần sau!"

Lục lão gia tử cũng không ngốc, lập tức nghe ra ý tại ngôn ngoại.

Ánh mắt ông nhìn Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ lập tức thay đổi, nghiêm nghị nói, " Hai người các con hôm nay lại làm chuyện tốt gì đó?"

Chương 709

Nghe lão gia tử hỏi như vậy, sắc mặt của Lục Vĩnh Cường liền trở nên khó chịu.

Anh ta bật dậy khỏi ghế sofa, nhìn hai cha con họ kẻ tung người hứng trước mặt mình mà cảm thấy thật mỉa mai: "Bố, con cũng là con trai của bố mà, chỉ một câu nói của Lục Sâm mà bố liền tới chất vấn con, bố làm vậy cũng chẳng lo con sẽ tổn thương sao!"

Trương Mỹ lau nước mắt trên gương mặt tỏ vẻ ấm ức: "Đúng vậy, bố, bố làm vậy là quá thiên vị. Vĩnh Cường là con trai danh chính ngôn thuận của bố mà!"

Lão gia tử đột nhiên trùng mặt xuống.

Lão chính là không muốn nghe mấy người này nhắc tới điều đó nhất. Nói lão bạc bẽo cũng được, nói lão ích kỉ cũng được, năm đó, nếu không phải vì Lục Vĩnh Cường tự tìm tới đây, thì mẹ của Lục Sâm đã không bỏ lão mà đi cho tới tận bây giờ chưa trở về.

Lão gia tử nắm chặt cây batoong: "Đủ rồi! Đừng có nhắc tới danh chính không danh chính cái gì hết, Lục Sâm là con trai của ta, sự thực này Vĩnh Cường cũng không thể thay đổi được, đừng nghĩ rằng ta không biết trong lòng các con đang suy tính điều gì. Cho các con biết, các con đừng có nói ta thiên vị, việc giao công ty cho Lục Sâm là quyết định của ta! Lúc trước đã từng giao công ty cho các con, kết quả thì thế nào...Tâm huyết của ta và mẹ của Lục Sâm chỉ thiếu chút nữa là phải tan tành trong tay các con rồi!"

“Bố, đó là do lúc đó con chưa có kinh nghiệm, bây giờ con đã học được thêm kinh nghiệm rồi...”

“Đủ rồi!” lão gia tử xua tay ngắt lời Lục Vĩnh Cường: “Con và Trương Mỹ về bản chất là không hiểu biết gì về làm kinh doanh, tốt nhất hai con nên yên vị mà ở nhà đi, đừng có nghĩ làm những điều bậy bạ, chỉ cần các con ngoan ngoãn nghe lời, tới khi ta chết, tài sản này chắc chắn không thiếu phần của các con. Nhưng nếu các con không chịu nghe lời, thì cũng đừng trách ta không cân nhắc tới tình máu mủ!”

Gương mặt Lục Vĩnh Cường biến sắc!

Đây là lần đầu tiên lão gia tử nói những điều tuyệt tình như vậy!

Những lời này rõ ràng là để nói với anh ta rằng, từ giờ trở đi giữa anh ta và công ty Phong Hoa không còn một chút liên hệ nào nữa, điều này sao có thể được chứ!

Cho dù công ty Phong Hoa là do lão gia tử và mẹ của Lục Sâm cùng nhau gây dựng lên thì sao chứ!

Lão gia tử là bố ruột anh ta, anh ta chính là người thừa kế hợp pháp!

“Bố, con không đồng ý, bố làm vậy là quá thiên vị đó, con và Trương Mỹ thì thế nào cũng được, nhưng còn Song Song, Song Song tuổi còn nhỏ, nó mới vừa vào học đại học, bố không phải là yêu quý Song Song nhất nhà sao, hơn nữa... Song Song là cháu ruột của bố!”

Lão gia tử bỗng nhiên cảm thấy do dự.

Lão nhìn thấu được tâm địa của Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ, trong lòng luôn không vừa ý với tất cả những gì chúng làm, dù là từ

hành vi cho tới cung cách làm việc. Nhưng mà, có điểm duy nhất là chúng sinh được đứa con gái ngoan ngoãn vô cùng, Lục Song Song năm nay mới có mười bảy tuổi, sau kì nghỉ hè vừa rồi con bé mới vừa thi đỗ trường đại học có tiếng ở kinh thành.

Trong lòng lão gia tử thật sự là rất yêu thương đứa cháu nội này.

Cũng chính vì điều này, mà Lục Vĩnh Cường mới mượn gió bẻ măng, dùng con bé để đối phó với lão gia tử.

Thấy được vẻ khao khát của lão tử gia, Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ liền đưa mắt nhìn nhau, Trương Mỹ xụt xịt khóc rồi nói: "Vĩnh Cường nói rất đúng đó, gia tài của của gia đình này chúng con không lấy cũng được, nhưng Song Song thì không như vậy được, Song Song là đứa rất có ý chí, thi đỗ vào đại học có tiếng ở kinh thành, con bé là niềm tự hào của chúng con, thậm chí, con bé lại rất ngoan ngoãn biết nghe lời, bố, bố không thể đối đãi thiếu công bằng với Song Song được".

" Song Song là cháu nội của ta, sao ta lại không công bằng với nó được chứ!"

Nghe được những lời này, Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ liền thở phào.

Cho dù thế nào, ít nhất còn có Song Song, thì tâm trí lão gia tử không thế nào hoàn toàn thiên vị hết cho Lục Sâm được.

Nãy giờ Lục Sâm lặng yên nhìn Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ diễn kịch, cũng lặng yên nhìn sự do dự của lão gia tử, anh khẽ nhếch mép cười mỉa mai.

Anh thừa biết sẽ có kết cục như thế này!

Hoàn toàn không có gì ngạc nhiên!

Nếu không phải do năm xưa lão gia tử quá thiếu quyết đoán, thì mẹ đã không vì quá thất vọng mà phải ra đi!

Xem ra hôm nay anh không nên trở về chuyến này.

“Triệu Đào!”

“Lục tổng?”

“Đi!”

“Dạ!”

Triệu Đào bước tới Lục Sâm, đẩy xe lăn đi ra khỏi cửa.

Lão gia tử lúc này cuống cuồng, khó khăn lắm Lục Sâm mới trở về một chuyến, sao lại đi như vậy được, lão vội vàng bước theo sau: “Lục Sâm, con đi đâu vậy, ở lại ăn bữa cơm tối rồi hãy đi.”

Không nghe Lục Sâm nói gì, nên Triệu Đào đẩy xe đi mà không dám dừng lại.

Lão gia tử thấy vậy, đứng trước mặt hai người họ dang tay chặn lại, lão cảm thấy bực mình: “Con đang muốn làm gì đây, khó lắm mới về một chuyến, cứ phải làm cho cả nhà loạn hết lên mới vừa ý phải không!”

Lão tự thấy mình đúng là quá mức thiên vị với Lục Sâm rồi, nhưng sao thằng nhỏ cứ không chịu hiểu cho tấm lòng của lão!

“Tránh ra!”

“Không được!”

Lục Sâm nhíu mày, anh ngước mắt lên và bình tĩnh nói: “Đừng cho rằng con không biết trong lòng bố đang nghĩ gì, bố đừng quên, sáu năm trước là bố nài nỉ con trở về cứu vãn tình hình kinh doanh của công ty Phong Hoa, từ đầu tới cuối con không hề có chút ham muốn gì công ty của bố hết. Nếu như bố cảm thấy việc giao công ty cho con là sự chăm sóc đền bù dành cho con, vậy thì... bố có thể lấy lại bất cứ lúc nào!”

“Lục Sâm, bố không hề có ý đó...”

“Cuối cùng con cũng đã hiểu vì sao mẹ lại không hề muốn quay trở về đây rồi. Mẹ đã lựa chọn rất đúng, nếu cứ ở lại đây, dù là ai đi nữa, cũng đều bị bố làm cho phát điên!”

Lão gia tử toàn thân cứng đờ: “Mẹ con có phải vẫn liên lạc với con không?”

“Đúng vậy!”

Lão gia tử kích động bước tới trước vài bước, dùng sức bám chặt lấy vai Lục Thâm: “Bà ấy đang ở đâu?”

“Con tuyệt đối sẽ không nói cho bố biết!”

“Lục Sâm...Ta là bố ruột của con mà, lẽ nào con lại không muốn ta và mẹ con có thể trùng phùng!”

“Trước đây thì có, nhưng giờ thì hoàn toàn không có ý đó nữa.” Gương mặt Lục Sâm không hề có biểu cảm gì, nhìn thẳng vào mắt

lão gia tử: “Bởi vì con không muốn mẹ con lao vào hố lửa!”

Hố lửa!

Toàn thân lão gia tử lại cứng đờ!

Lão bỗng đau đớn mỉm cười!

Con trai ruột của mình đang hình dung căn nhà của nó như hố lửa...

Nhưng mà lão lại chẳng thể nào bác bỏ!

Bà ấy trở về đây, chẳng lẽ ngày ngày để bà ấy phải đối mặt với Lục Vĩnh Cường sao, rồi cứ mỗi lần nhìn thấy nó là một lần nghĩ tới việc bị lão lừa dối hay sao!

Đúng là tự tạo nghiệp mà!

Lão gia tử chuếnh choáng dịch qua để nhường đường.

Triệu Đào nhìn Lục Sâm, ánh mắt Lục Sâm đau đớn nhìn lão gia tử, rất lâu vẫn không hề chớp mắt. Vài phút sau, anh mới rút chiếc điện thoại từ trong túi ra, tìm tìm rồi bấm nút mở.

Trong đoạn ghi âm, những lời Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ nói ở trong căn phòng đó bỗng lặp lại rõ mồn một.

Lão gia tử lúc đầu vẫn chưa nghe rõ nội dung trong đoạn ghi âm, nhưng rất nhanh sau đó đã bị từng câu nói “tàn nhẫn”của Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ gây chú ý, lão biến sắc, cầm lấy điện thoại từ tay Lục Sâm, lão tua lại một lần nữa, lần này, mỗi câu nói của Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ như rõ từng từ.

Sắc mặt Lão gia tử trở nên tái mét.

Ánh mắt lão trở nên sắc lạnh nhìn Trương Mỹ và Lục Vĩnh Cường đang đứng trước cửa phòng khách, mắt đỏ sọng nhìn thẳng hai người họ. Lão nghiến răng ken két: “Việc này rốt cục là như thế nào!”

Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ không thể ngờ đã bị Lục Sâm ghi âm lại.

Nghiến răng cúi đầu, hoàn toàn không nghĩ ra được lời nào để giải thích.

Lục Sâm lấy lại điện thoại từ trên tay lão gia tử, châm biếm nhìn lão: “Có lẽ bố vẫn chưa già tới mức không phân biệt được đúng sai, việc là như thế nào có lẽ cũng tự có tính toán rồi chứ!”

“Lục Sâm...”

“Triệu Đào, đi thôi!”

Chương 710

Triệu Đào chỉ nghe lời của Lục Sâm, nghe Lục Sâm nói vậy, lập tức đẩy xe lăn vòng qua người lão gia tử, rời khỏi căn biệt thự.

Lần này thì lão không ngăn cản hai người họ nữa.

Sau lưng hai người, vẳng lại tiếng hét của lão thái gia và tiếng vợ chồng họ nhận sai.

Lục Sâm bật cười mỉa mai.

“Lục tổng, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Trường đại học A!”

“Dạ!”

……

Trở về nửa tiếng trước, Tiểu Thất từ trên xe của Lục Sâm bước xuống, đi tới trước cổng trường đại học, rất nhanh đã bị một người chặn đường.

“Ơ...”

Tiêu Cảnh Thụy mặc một bộ đồ tây, ngồi trên xe, mặt không biến sắc chặn ngay trước mặt Tiểu Thất. Vẻ đẹp tuấn tú của cậu thu hút vô số cái nhìn trộm của những cô gái xinh đẹp, Tiêu Cảnh Thụy coi như không nhìn thấy những ánh mắt ái mộ đó, dang tay ra chặn Tiêu Tiểu

Thất.

“Ơ...anh, sao anh lại tới đây?”

Cảnh Thụy nhìn kĩ biểu cảm của Tiểu Thất, thấy mắt cô đỏ hoe, lập tức cau mày sắc lẹm: “Ai bắt nạt em vậy?”

“Hả? Không có, không có!” Tiểu Thất vội xua xua tay, “là do em nghe thấy một câu truyện, cảm thấy nhân vật chính thật đáng thương, nên mới khóc thôi.”

Cảnh Thụy nhìn kĩ lại thái độ của em gái lần nữa, biết là cô bé không nói dối, anh mới tươi tỉnh trở lại.

“Em thật vô dụng!”

Nghe kể chuyện thôi cũng khóc được!

Tiểu Thất nhe răng, dò xét nhìn Cảnh Thụy: “Anh tới để cười em đấy à?”

“Anh không rảnh như em nghĩ đâu!” Cảnh Thụy đưa tay mở cửa xe, “Lên xe!”

“Để làm gì?”

“Bố mẹ kêu anh tới đón em đi biệt thự Bán Sơn ăn cơm!”

“Ồ!”

Tiểu Thất ngoan ngoãn ngồi lên xe, Cảnh Thụy vòng qua ghế lái, đĩnh đạc ngồi lên.

Xe bắt đầu lăn bánh, trong xe yên tĩnh đến lạ.

Tiểu Thất tự lên tiếng: “Anh chỉ cần gọi điện thoại cho em, em tự về cũng được mà, sao phải tới tận trường để đón em vậy? Ôi, lần này mấy bạn học nhìn thấy hết rồi, không biết sẽ lại thêu dệt lên cái gì nữa đây.”

“Thêu dệt em chuyện gì?”

“Đào mỏ đó!” Tiểu Thất nhún vai, dường như nhớ ra chuyện gì, cô lại cười lớn, “Có điều mấy bạn nữ đó chắc chắn còn ngưỡng mộ ganh tị chiếm phần nhiều hơn, ui, người trẻ thời nay chẳng hiểu họ nghĩ gì nữa, con trai thì chỉ muốn tìm người con gái có tiền có gia thế để bớt được hai mươi năm phấn đấu, còn người nữ thì chỉ muốn sống kiểu đào mỏ, để có cuộc sống an nhàn! Họ chẳng lẽ không nghĩ rằng, mỏ đâu có dễ đào, những người đó đâu có nông cạn như họ chứ!”

Cảnh Thụy chợt nghĩ tới Lý Dương.

“Em đã đoạn tuyệt với tên Lý Dương đó chưa?”

“Đoạn tuyệt rồi. Hoàn toàn đoạn tuyệt luôn! Em gái anh ưu tú như vậy, anh ta không thích em là tổn thất lớn của anh ta, nói chung em cũng nhìn rõ được bộ mặt thật của anh ta rồi, hứ!”

Cảnh Thụy vừa lái xe vừa dò xét Tiểu Thất, nhìn thái độ điềm nhiên của cô, chắc chắn rằng cô đã hoàn toàn bỏ qua được tên đó rồi nên cũng yên tâm.

Khi xe dừng đợi đèn đỏ, Cảnh Thụy vỗ vỗ vai Tiểu Thất, “Đợi khi nào em muốn có bạn trai, anh trai sẽ kiếm những thanh niên ưu tú tuấn kiệt để giới thiệu cho em.”

Mắt Tiểu Thất chợt sáng lên.

“Thật chứ?”

“Anh đã lừa em khi nào đâu!”

“Vậy yêu cầu của em như thế nào anh biết rồi chứ.” Tiểu Thất ghé sát vào Cảnh Thụy, giơ ngón tay chỏ lên: “Điểm đầu tiên nha, tuyệt đối tuyệt đối là phải đẹp trai! Không được như anh và bố, thì ít nhất cũng phải kiểu như ai nhìn thấy đều ngước mắt nhìn, nếu kiếm người xấu quá, lúc đứng kế bên em gái anh, thì khác nào người đẹp đứng bên quái vật?”

“Thứ hai, ờ...phải có tinh thần trách nhiệm, nói chung không được bắt nạt em, không được làm em bị tổn thương, phải chiều chuộng em, giống như anh và bố chiều chuộng em đó.”

“Thứ ba...năng lực bản thân không được quá yếu!”

Tiểu Thất bất chợt nhảy lên, “phải rồi, phải rồi, còn phải khiến em có cảm giác an toàn nữa, tuyệt đối không được ra ngoài trăng hoa. Ừm, tạm thời thì từng đó được rồi.”

Tiểu Thất vừa nói điều kiện đầu tiên thì Cảnh Thụy đã tối sầm mặt!

Anh liếc Tiểu Thất một cái: “điều thứ ba và thứ tư còn tạm được! Điều đầu tiên là cái quái gì vậy? Em đừng nói người khác nông cạn, xem lại em xem, chỉ cần người ta tốt với em là được, chứ vẻ ngoài đẹp trai thì có liên quan gì! Lại còn điều kiện thứ hai, phải chiều em giống anh và bố chiều chuộng em ư? Ôi – vậy em khỏi tìm luôn, tìm không thấy đâu!”

Tiểu Thất chu môi, liền phản bác lại.

“Kiếm người đẹp trai thì có gì là sai chứ, lúc cãi nhau chỉ cần nhìn vào cái mặt đẹp trai, thì lại quên hết mà bỏ qua cho anh ấy, kiếm người xấu xí, lúc cãi nhau nhìn thấy cái mặt đó, càng nhìn càng muốn điên lên đó. Em cũng là nghĩ cho hạnh phúc gia đình sau này mà nghĩ đó chứ. Vả lại, em cũng là nghĩ cho thế hệ con cái em sau này có được gen tốt mà!”

“...” Cảnh Thụy!

“Em đúng thật là cao thủ thâm hậu!”

“Thì đó!” Tiểu Thất kiêu ngạo vênh mặt lên.

Đèn đường chuyển màu xanh, Cảnh Thụy lại tiếp tục lái xe đi.

Tiểu Thất dựa vào cánh cửa xe, tiếp tục phân tích: “Điều kiện thứ hai cũng không có gì quá đáng hết, hứ! Em không tin là em không thể tìm được một người đàn ông thật lòng quan tâm em, yêu thương em, mà nếu không thể tìm thấy, thì em cũng không cần kết hôn nữa. Hôn nhân của em sẽ không phải là ghép nhặt đâu.”

Không hiểu tại sao, hình ảnh của Lục Sâm lại bất ngờ lướt qua trong đầu Tiểu Thất.

Ui...

Sao lại nghĩ tới anh ta chứ!

Tiểu Thất lắc lắc đầu!

Thực ra nếu nhắc tới chuyện này, thì tạm thời Lục Sâm đúng là rất phù hợp với những yêu cầu của cô!

Con người anh ta thì gần như không có khuyết điểm, dù có hơi keo kiệt một chút, nhưng đối xử với cô thì cũng coi như rất rộng rãi, chí ít là không bắt cô tự bỏ tiền thanh toán còn gì? Vả lại bản chất cũng rất tốt, còn nói cho cô biết việc tên của cô và Tiểu Toàn được vào danh sách lựa chọn.

Quan trọng nhất là...tên Lục Sâm đó nhìn giống như một nam thần lạnh lùng khó với tới, cho nên xung quanh chắc không có chuyện trăng hoa đâu.

Ý...

Càng nghĩ càng thấy phù hợp với yêu cầu của cô rồi!

Hay là, cô thử theo đuổi anh ta xem sao?

Ngay sau đó Tiểu Thất chợt ủ rũ, ôi...

Tên Lục Sâm đó và cô mới gặp nhau hai lần, nói thẳng ra thì cũng chỉ là coi cô như một người bạn, nếu cô tùy tiện theo đuổi anh ta, cuối cùng đến làm bạn bè cũng không được thì tính làm sao? Cô thực sự không muốn mất đi một người bạn đẹp trai như vậy!

Ồ...

Hay là cứ để sau rồi tính?

Nếu Lục Sâm dần có ý với cô, cô sẽ từ từ nghĩ cách theo đuổi?

Đúng đúng đúng!

Quyết định vậy đi!

Còn về chuyện chân của Lục Sâm không được tốt, thì Tiểu Thất lại không hề để ý tới. Bây giờ là thời đại nào rồi, người hoàn hảo như vậy tất nhiên phải có một chút khuyết điểm rồi, điểm này cô có thể chấp nhận được. Huống hồ gì, bên cạnh Lục Sâm còn có trợ lý, vả lại, hai người họ đều là người có tiền, cùng lắm thì sau này sẽ mời bảo mẫu!

Tiểu Thất che mặt lại, má cô nóng bừng lên.

Ôi trời...

Sao mà tới cả việc sau này mời bảo mẫu còn nghĩ luôn vậy!

Có điều Tiểu Thất phát hiện ra... cũng không thể loại trừ những suy nghĩ ấy của cô! Không giống như khi trước cô và Lý Dương còn yêu nhau, lúc đó hoàn toàn qua ngày nào biết ngày đó, chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện sau này hết.

“Cái miệng sắp ngoác tới mang tai rồi kìa!”

Tiểu Thất không cười nữa, “Ừm, anh không hiểu đâu! Em nói cho anh biết, hôm nay em đã có một quyết định vô cùng trọng đại, thậm chí đã quyết định chọn ngày để thực hiện rồi kìa!”

Chương 711

Cảnh Thụy cũng chẳng buồn hỏi Tiểu Thất.

Nói chung con bé thích làm gì thì làm, cùng lắm là có chuyện gì đó, còn có anh và daddy ở sau hậu thuẫn.

Có thể nói, chỉ cần ở thành phố A này, Tiểu Thất có làm trò giời cũng chẳng sợ.

……

Rất nhanh sau đó, Cảnh Thụy đã lái xe đến biệt thự lưng núi.

Khi họ vừa đến nơi, trên đám cỏ rộng trong biệt thự đã có mấy đứa trẻ đang nô đùa ở đó, Tiểu Thất vừa nhìn thấy đám trẻ đã thấy nhức đầu.

3 đứa trẻ đang chơi trên bãi cỏ không phải ai khác.

Trên người mặc một bộ đồ thỏ con màu hường, trông kawaii đến sợ chính là Lãnh Điền Tâm, con gái của chú Lãnh Mạc và dì Trương Hân, năm nay 14 tuổi.

Cái đứa mặc cả bộ thể thao đen trắng, trên mặt cười không ngớt ấy là Mộ An Ninh, là con gái của bố nuôi và dì An Nhiên, năm nay cũng 14 tuổi.

Đứa còn lại, là một cậu con trai, nó tên là Tôn Hòa Bình, là con trai của chú Tôn Nguyên và mẹ nuôi, năm nay mới có 12 tuổi!

Nói đến cái tên Tôn Hòa Bình, không thể không nhắc đến tình trạng của chú Tôn Nguyên và mẹ nuôi.

Hai người họ 15 năm trước đã tiến đến với nhau rồi, nhưng vì bố mẹ của chú Tôn Nguyên không đồng ý hai người họ quen nhau nên dù cho sau này mẹ nuôi có mang thai đi nữa, bố mẹ của chú Tôn Nguyên vẫn kiên quyết không cho phép mẹ nuôi bước về làm dâu.

Cho nên.....cho đến giờ hai người này vẫn chưa có lấy một tấm giấy chứng nhận kết hôn!

Đương nhiên, họ vẫn tìm quan hệ để Tôn Hòa Binh có tên trên hộ khẩu của Tôn gia, bố mẹ của Tôn Nguyên nói gì thì vẫn rất thích đứa cháu này, chỉ là không thích sự có mặt của mẹ nuôi.

Tôn Hòa Bình.....

Cái tên này là chú Tôn Nguyên đặt, ngụ ý là mong cho gia đinh hòa bình, nhưng hy vọng này của chú vẫn chưa trở thành hiện thực.

Tiểu Thất trước đây còn chưa hiểu chuyện nên không thể hiểu được, bây giờ cô có thể hiểu được nỗi lòng của mẹ nuôi rồi.

Mẹ nuôi vất vả quá, không có được tờ đăng ký kết hôn, thậm chí vì sự uy hiếp của bố mẹ chú Tôn Nguyên, còn không được công nhận quan hệ yêu đương trước đông người, càng không được công khai đã có một người con trai với chú rồi.

Tiểu Thất lắc lắc đầu, cuộc hôn nhân không được bố mẹ đồng ý đáng sợ quá.

Sau này nếu như cô có thích người đàn ông nào mà bố mẹ của anh

ta lại rất ghét cô thì cho dù có thích đến thế nào cô cũng tuyệt đối không đặt lòng tự trọng của mình xuống để thỏa hệp đâu!

“A, anh Cảnh Thụy và chị Tiểu Thất đến rồi.”

Tiểu Thất nhanh chóng lấy lại tỉnh táo, vừa nhìn thấy 3 đứa nhỏ đang chạy về phía mình và anh trai, Tiểu Thất thấy hơi rùng mình, “Anh, giao cả cho anh đấy, em vào trong kia kiếm ít nước uống!”

Tiểu Thất nhanh chân chạy mất hút.

Để cho 3 đứa nhỏ đó mà bám dính lấy rồi thì muốn thoát ra cũng khó.

Cô cách chúng ít nhất cũng 9 tuổi, 9 tuổi là đủ để khó đồng đều về ngôn ngữ rồi, Tiểu Thất tỏ vẻ rõ ràng là cô không thể ở với chúng quá 5 phút.

Tiểu Thất nhanh chóng chạy tới cửa đại sảnh.

Cô vừa quay người lại đã nhìn thấy Cảnh Thụy đã cởi áo vest ngoài từ khi nào, anh vắt lên tay, vừa đi 3 đứa nhỏ vừa quấn quýt bên anh. Ánh nhìn của anh không hề có chút mệt mỏi nào với chúng mà ngược lại, còn cười rất hiền, đặc biệt là ánh mắt khi anh nhìn Lãnh Điền Tâm, dịu dàng đến tan chảy ra được.

Tiểu Thất, “.....”

Nói thực, cô nhìn anh trai mặc áo sơ mi trắng quần âu trông chín chắn bao nhiêu, lại đang đứng cạnh cô nhóc Lãnh Điền Tâm với bộ đồ thỏ con màu hồng kia, trên đầu còn có đôi tai, đằng sau còn gắn một chiếc đuôi trắng.Đột nhiên cô cảm thấy đang nhìn thấy khung cảnh của chú thỏ con và con sói xám.

Nhưng trong đó, ánh mắt của sói xám lại rất dịu dàng, còn chú thỏ con thì ngây thơ.

Haizz.....

Thế này có thể coi là họ..... đang nuôi dưỡng tình cảm?

Tiểu Thất rùng mình một cái rồi cô nhanh chóng chuồn vào nhà.

Trong đại sảnh, Tiểu Thất còn tưởng tượng sẽ có một bầu không khí hài hòa và vui tươi, ai ngờ đâu, mamy và dì Hân, cả dì An Nhiên nữa đều đang vây quanh để an ủi mẹ nuôi đang khóc lóc vì buồn bã. Bố cùng mấy người đàn ông còn lại đều không thấy trong phòng.

Có chuyện gì vậy?

".....Bây giờ càng ngày tớ càng thấy sự lựa chọn của mình năm xưa là sai trái! 15 năm nay, người nhà họ chưa từng để cho tớ bước chân vào nhà họ, bây giờ còn quá đáng hơn nữa, hai ngày trước, mẹ của Tôn Nguyên, bà ấy vào nằm viện, tớ còn nghĩ những lúc như thế này mình vào chăm sóc được cho bà ấy thì có khi bà ấy có thể thay đổi cách nhìn với mình, nhưng ai mà biết, bà ấy vừa nhìn thấy tớ lập tức nổi điên lên, rồi còn chỉ vào mặt mình đuổi mình cút về!"

Tiểu Hy khóc đến hai quầng mắt đỏ hoe, "Tớ đã trêu ai chọc ai rồi nào, nếu chuyện chỉ có vậy cũng chẳng nói làm gì, Tôn Nguyên vừa đến bệnh viện, không những không hỏi han xem có chuyện gì, còn quay lại trách cứ tớ sao còn mò đến bệnh viện để làm bà ấy tức khí lên làm gì! Nói vậy là tớ cố ý để đến làm cho bà ấy nổi giận lên sao. Bây giờ tớ cũng nhìn được ra rồi, bất kể tớ có cố gắng làm tốt đến đâu, thì trong mắt họ đều là những lỗi lầm mà thôi! 15 năm nay tớ chịu bao nhiêu ấm ức từ gia đình họ, lần này tớ thật sự bỏ cuộc rồi."

3 người phụ nữ còn lại trong phòng không biết phải làm sao để an ủi mẹ nuôi cô, Tiểu Hy lau nước mắt nói tiếp, “Lần này tớ buông bỏ.....Không đúng, đến tư cách nói buông bỏ tớ cũng không có, còn không hề có giấy kết hôn, không có sự bảo vệ của pháp luật, cùng lắm tớ cũng chỉ là người phụ nữ sống chung với anh ta 15 năm, đến đứa con cũng có tên trong hộ khẩu nhà họ, coi như đi kiện tớ cũng không có cái quyền tranh chấp nuôi con với họ......”

“Tiểu Hy, đừng bi quan như thế, Tô Nguyên không phải cố ý nói cậu đâu, hai người sống với nhau mười mấy năm, anh ấy đối với cậu thế nào, mình tin cậu đều hiểu.” Tô Tố thở một hơi, khuyên nhủ Tiểu Hy, “Nhất định đừng nói lời chia tay tuyệt tình như vậy, chắc chắn sẽ làm tổn thương nhau đấy.”

“Trái tim của mình đã đầy vết thương rồi, Tố Tố, nếu như chỉ có mình mình chịu sự ấm ức từ họ thì còn cho qua được, cậu có biết không, bố mẹ mình.....bố mẹ mình vì muốn cho quan hệ của mình với nhà chồng tốt lên, đã lén giấu mình đến Tôn gia, kết quả.....Họ bị đối phương nói cho nhục nhã một trận! Tố Tố, cậu biết không, bọn họ nói trừ phi bố mẹ mình quỳ xuống cầu xin họ, họ mới có thể có sắc mặt tốt đẹp với mình.” Tiểu Hy vừa nói đến đây, tay cô ôm mặt khóc ứa ra, “Và bố mẹ mình tưởng họ nói thật, không ngờ họ quỳ xuống dưới mặt đối phương thật! Mình là một đứa con gái bất hiếu, mình đã làm cho bố mẹ mình phải bỏ đi lòng tự trọng vì mình, lần này nhất định mình không thể tiếp tục ngu ngốc nữa.”

Tô Tố và An Nhiên trong lòng nặng trĩu như đá đè.

Hai người họ đều có bố mẹ, họ không thể tưởng tượng về khung cảnh như vậy.

Trương Hân mặc dù không có bố mẹ, nhưng cô thấy hành động làm nhục người khác của bố mẹ Tôn Nguyên cũng rất quá đáng, khó

trách lần này, Tiểu Hy quyết tâm chia tay đến cùng.

“Lần này, bất kể thế nào mình cũng sẽ chia tay cho bằng được! Coi như 15 năm nay, Tiểu Hy này đã mù!”

……

Tiểu Thất nghe thấy mấy người lớn nói chuyện, cô im lặng trở lại đại sảnh.

Chuyện mà Mẹ nuôi nói với mọi người, nhất định không muốn để hậu bối nghe thấy, cô liền thở dài trở ra khỏi phòng khách.

Chuyện tình cảm phức tạp quá.

Tiểu Thất đi tới hoa viên.

Vì dì Hân rất thích hoa hồng Champagne nên trong hoa viên trồng rất nhiều loại hoa này, diện tích trồng phải đến 20, 30 mét vuông, hơn nữa chú Lãnh Mạc còn tìm người thay đất trồng cho khu này, còn đặt cả hệ thống điều chỉnh nhiệt độ bên dưới nữa nên hoa hồng Champagne ở đây có thể nở bốn mùa.

Tiểu Thất ngồi xuống bên vườn hoa.

Vừa đặt mông xuống chưa bao lâu, điện thoại của cô đã réo.

Cô liếc nhìn màn hình, không ngờ lại là Lục Sâm!

Tiểu Thất nhớ đến chuyện cô đã nghĩ lúc ngồi trên xe. Đột nhiên tim đập loạn lên, cô nhanh tay bắt máy.

“

Alô!”

Chương 712

39712.

“Alô?”

Điện thoại đã được liên kết, nhưng đầu bên kia khá lâu sau cũng không thấy có tiếng người.

Tiểu Thất thấy kỳ lạ nhìn lại điện thoại, “Không phải là không để ý gọi nhầm vào đây chứ.....”

Nói rồi cô toan tắt điện thoại thì bỗng nhiên có tiếng của Lục Sâm từ đầu bên kia.

“Tiểu Thất.....”

“Là em là em, sao anh không nói gì làm em tưởng điện thoại của anh chẳng may cọ vào.....”

“Em đang ở đâu?”

Tiểu Thất ngồi bên vườn hoa, hai chân cô đung đưa, thong thả nói, “Em đang ở nhà một dì của em, hôm nay bố mẹ và các bạn của họ đến đây tụ họp, nên cũng đón em đi cùng.” Tiểu Thất thấy giọng trầm ấm cùa Lục Sâm, cô lại nhớ đến ý niệm với anh, trên bặt bỗng chốc đỏ phừng phừng, cô che lấy gương mặt cười tủm tỉm của mình, ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, “Anh thì sao, đang làm gì vậy?”

“Không sao.....”

Xe của Lục Sâm dừng dưới chân ký túc xá của Tiểu Thất, anh còn tưởng Tiểu Thất đang ở ký túc xá không ngờ cô lại đang không ở đây.

“Anh chỉ tự dưng muốn gọi cho em thôi, muốn nghe giọng em.”

Tiểu Thất đỏ ửng gò má, nhưng cô cũng không ngốc, cô nhạy cảm ngờ thấy có điều gì đó, “Anh sao thế, sao cảm giác như anh không được vui thì phải?”

Lục Sâm nghĩ ngợi đôi phút, chỉ nói một câu, “Khi nãy anh vừa về nhà.”

Bộ não của Tiểu Thất nhanh chóng suy luận ra.

Về nhà?

Về nhà không phải cũng có nghĩa là chịu bực mình sao?

Cũng không nghĩ xem, hôm nay trong phòng ăn đã gặp được Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ, bọn họ hống hách như vậy, Lục Sâm mà về nhà cũng chẳng có ai giúp anh, chắc chắn sẽ còn bị làm cho bực mình, thảo nào giọng nói của anh có chút trầm xuống.

Cái tên Lục Vĩnh Cường này đúng là không cần sĩ diện mà, lấn lướt chiếm lấy nhà của người khác, mà còn dám bắt nạt Lục Sâm đến như vậy! Cứ coi như hắn ta cũng là người bị hại, nhưng người hại hắn ta là bố của cả hắn và Lục Sâm chứ, Lục Sâm có làm sai điều gì đâu, dựa vào cái gì mà bắt nạt người khác!

Bản năng chính nghĩa trong Tiểu Thất bộc phát, cô càng nghĩ càng tức, đứng phắt dậy, “Lục Sâm, rốt cuộc anh đang ở đâu, không phải

đang ở trong nhà anh đấy chứ, em nói cho anh biết nhé, nếu anh vẫn đang ở đó thì lập tức ra ngoài đi! Ài.....không được không được, em đã nói rằng sau này sẽ bảo vệ anh rồi, anh đợi em, anh nói cho em biết địa chỉ của nhà anh, em đến đó dạy cho đôi vợ chồng nhà Lục Vĩnh Cường một bài học!"

Đầu điện bên này, Lục Sâm nghe tiếng Tiểu Thất phẫn khí, tâm trạng của anh lập tức được giải tỏa.

Anh cười, "Anh cũng không ngốc, em yên tâm đi, anh sẽ không ở nhà để chuốc bực vào mình đâu, giờ này đang ở ngoài rồi."

"Ừm, vậy anh đừng có về đó nữa."

"Được rồi!" Lục Sâm phát hiện Tiểu Thất có một năng lực thần kỳ, cô như có thể chữa lành mọi vết thương của người khác, chỉ nói với cô vài câu đơn giản, tâm trạng của anh đã lập tức nắng ráo lại rồi, "Tiểu Thất?"

"Hả?"

"Khi nãy em nói sau này sẽ bảo vệ cho anh?"

"Đương nhiên rồi, Tiêu Tiểu Thất này nói lời giữ lời!"

"Được, vậy em hãy nhớ lấy câu nói này."

Tiểu Thất hào sảng vỗ ngực, "Anh cứ yên tâm đi, chắc chắn em sẽ khắc cốt ghi tâm câu nói này!"

"Ừ, thế em đi chơi đi, anh đi làm đây."

"Vâng!"

Điện thoại vừa ngắt, Tiểu Thất lại ngồi xuống.

Cô ôm cằm thở dài.

Haizz.....

Lục Sâm thực sự đáng thương quá!

Hừ!

Sau này nhất định cô sẽ bảo vệ cho anh, không để ai làm tổn thương anh!

Có tiếng của Lãnh Điền Tâm từ phía xa vọng lại, “Chị Tiểu Thất, chị Tiểu Thất, chị đang ở đâu đấy?”

Tiểu Thất nhìn theo hướng của âm thanh, thì thấy Lãnh Điền Tâm đang đứng cạnh Cảnh Thụy, hai người đang tiến lại phía cô, Tiểu Thất nhanh chóng đứng phắt dậy, vẫy tay với hai người họ, “Ở đây, ở đây, chị ở đây!”

Lãnh Điền Tâm lập tức chạy lại phía cô, “Chị Tiểu Thất, mọi người đều đang tìm chị đấy, sắp đến bữa cơm rồi, mình về nhanh thôi.”

“Được được.”

Lãnh Điền Tâm chỉ cao đến cổ của Tiểu Thất, thấp hơn Tiểu Thất cả cái đầu, cô nhóc càng chỉ cao đến ngực của Cảnh thụy, Tiểu Thất nhìn chiều cao của hai người, buột miệng nói.

“Điền Tâm ơi, giờ em đang học lớp 9 rồi phải không.”

“Vâng!”

Tiểu Thất lóe qua một suy nghĩ, vừa đi vừa hỏi, “Vậy em cũng đã là thiếu nữ rồi, có bắt đầu thích bạn nam nào trong lớp chưa?”

Cảnh Thụy bỗng chốc khựng bước chân lại, ánh mắt như đao kiếm quay lại nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất đột nhiên lạnh cả sống lưng.

Đúng là làm việc tốt không được báo đáp mà!

Cô không phải đang hỏi thăm tình hình thay cho anh sao!

Đúng là không hiểu được lòng tốt của người khác!

Tiểu Thất làm ngơ trước ánh mắt của Cảnh Thụy, cười tít mắt nhìn sang Lãnh Điền Tâm.

Tiểu nha đầu năm nay mới 14 tuổi, mặt vẫn còn khá non nớt. chắc chắn vẫn chưa lớn hẳn, nhưng với gen vượt trội của chú Lãnh Mạc và dì Hân, Điền Tâm cũng được kế thừa sự xuất sắc ấy, nên mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng có thể nhìn ra con bé khá xinh đẹp.

Đợi đến khi lớn lên rồi, hẳn phải là một đại mỹ nhân.

Điền Tâm nghe thấy lời của Tiểu Thất, gò má lập tức đỏ ửng, chiếc mũ thỏ màu hồng trên đầu càng làm cho cô thêm nét đáng yêu.

“Chị Tiểu Thất.....” Điền Tâm xấu hổ không nói nên lời.

“Ai da, có sao đâu nào, chị với anh Cảnh Thụy đều mới vừa trải qua lứa tuổi của em, đều hiểu được mà, em cứ trả lời chân thực cho chị biết có rồi phải không? Chị Tiểu Thất nhất định sẽ giữ bí mật cho em, tuyệt đối không để cho chú Lãnh Mạc và dì Hân biết được!”

Lần này, đến Cảnh Thụy cũng nhìn sang Điền Tâm.

Điền Tâm đỏ mặt tía tai, cô bé không ngừng lắc tay, “Không có không có!”

“Thật á?”

“Không có thật mà! Bố em không cho em có người yêu đâu!”

Tiểu Thất nhanh trí, “Chị cũng có hỏi em có bạn trai hay không đâu. Chỉ hỏi là trong lòng em có đang thích ai không kia mà?”

Điền Tâm đỏ ửng cả mặt không nói gì.

Thế này là.....có?

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn Cảnh Thụy, Mẹ ơi.....

Chăm nom, trông ngóng trái táo nhỏ này từ bé đến giờ, sắp đến mùa hái quả thì lại sắp bị người khác hái mất?

Cảnh Thụy trừng mắt lườm Tiểu Thất, trong mắt anh toàn sự cảnh cáo.

Điền Tâm vào lứa tuổi này mới bắt đầu lớn, có thích một hai bạn cũng là chuyện bình thường, Tiêu Cảnh Thụy này là ai mà phải sợ một đứa nhỏ vắt mũi chưa sạch nào đó?

Nhưng mà.....

Xem ra anh cũng phải đề cao cảnh giác rồi!

Điền Tâm với anh, là chuyện đã được chú Lãnh Mạc và dì Hân mặc nhận rồi, cho nên.....anh sẽ đợi hai năm nữa, đợi đến khi cô đủ 16 tuổi rồi, anh sẽ bắt đầu tấn công mãnh liệt!

Quá trình chắc sẽ có chút gian truân!

Nhưng không sao, kết quả cũng sẽ như nhau thôi——anh giống với bố mình,chỉ cần là người mà anh đã nhận định thì đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Dù sao cả đời người còn dài lắm, cứ từ từ thôi!

……

Khi ba người quay lại phòng khách, nơi này đã rộn ràng tiếng cười nói.

Cứ như không khí buồn bã khi nãy chưa từng xảy ra.

Bố và mọi người đều từ trên gác bước xuống, mấy người đàn ông tay ôm vợ của mình vừa đi vừa nói chuyện, nhưng Tiểu Thất để ý thấy chú Tôn Nguyên và mẹ nuôi mặc dù ngồi cạnh nhau nhưng họ không có bất kỳ cử chỉ động chạm nào!

Tiểu Thất thấy sắc mặt gượng gạo của mẹ nuôi, cô chợt hiểu ra một đạo lý!

Người đàn ông mà không muốn đăng ký kết hôn.....tuyệt đối không được lấy!

Chương 713

Bữa cơm này không khí cũng khá hài hòa.

Sau khi ăn xong, mấy người họ lại ngồi xuống nói chuyện với nhau, Tô Tố gần như là tiêu điểm chú ý của cuộc bàn luận.

Trương Hân lộ vẻ ngưỡng mộ nhìn vào chiếc bụng nhỏ nhô lên của cô, rồi quay lại nhìn Lãnh Mạc có đôi chút ai oán nói, ‘Tố Tố, chị ngưỡng mộ em quá.....Trong nhà lại chuẩn bị có thêm người rồi!”

“Tầm tuổi này mang thai thực ra có hơi vất vả.”

“Chỉ cần có thể thêm cho gia đình một đứa nhóc thì vất vả một chút đã sao.” Trương Hân thở dài, “Giờ chị cũng không đi diễn nữa, ở nhà làm người phụ nữ của gia đình, trong nhà lại có nhiều người hầu như vậy, cũng chẳng có chuyện gì cho chị làm, giờ chị chỉ mong có đứa con cho mình chăm sóc thôi.....haizz.....”

Lãnh Mạc ôm lấy vai cô, anh nhíu mày xót xa, “Em quên cảnh tượng lúc sinh Điền Tâm rồi sao? Em vẫn muốn làm anh đau tim lần nữa à!”

“Không phải bác sĩ đã nói rồi sao, đó chỉ là tình trạng đặc biệt, hơn nữa bao nhiêu năm nay em đã chú ý chăm sóc sức khỏe cho mình rồi, bây giờ cả năm cũng chẳng ốm được một lần, cơ thể em khỏe mạnh lắm đấy, bây giờ có thêm đứa nữa chắc chắn không vấn đề gì.”

Lãnh Mạc phẩu quyết một câu, “Thế cũng không được, Điền Tâm năm nay đã 14 tuổi rồi, em có thêm đứa nữa con nó không chịu được

đâu!”

“Ai bảo vậy, con mình hiểu chuyện hơn anh nhiều, em đã sớm gặng hỏi ý con rồi, Điền Tâm lại quá thích có thêm một đứa em trai em gái ấy chứ!”

Lãnh Mạc vẫn phẩu quyết, “Thế cũng không được!”

Trương Hân phút chốc bực mình gạt tay của Lãnh Mạc xuống khỏi người cô, “Tức chết mất, không nói chuyện với anh nữa!”

Đám đông đều mím môi cười khẽ.

Mộ Bạch và An Nhiên cũng vô cùng ân ái, tay hai người nắm chặt lấy nhau không rời.

Còn cả Tiêu Lăng và Tô Tố, một tay Tiêu Lăng quàng lên vai Tô Tố, tay còn lại đặt tự nhiên lên bụng dưới của cô.

Tiểu Thất thấy khung cảnh như vậy, gật gật đầu.

Như vậy mới là hình mẫu của các cặp vợ chồng yêu nhau chứ.

Trong phòng khách, cặp đôi duy nhất không nói gì là Tôn Nguyên và Tiểu Hy, sắc mặt Tôn Nguyên ảm đạm nhìn Tiểu Hy như định nói gì đó xong lại thôi. Trong suốt quá trình, Tiểu Hy liên tục cúi gằm mặt, cô coi như không thấy ánh nhìn từ Tôn Nguyên.

Tầm chiều khoảng hơn 4 giờ, đám đông sau khi dùng xong trà chiều mới rời đi.

Tôn Nguyên và Tiểu Hy là người đầu tiên ra về.

Trương Hân nhìn theo dáng hai người xa dần, cô thở dài, “Hy vọng hai người họ nhanh nhanh làm hòa, nói gì giữa họ còn có Hòa Bình nữa, nếu như quả thực phải chia tay, cũng là một sự tổn thương cho đứa trẻ.”

Tô Tố không nói gì.

Tiểu Hy hiểu điều đó hơn bất cứ ai.

Nhưng những hành động của bố mẹ Tôn Nguyên, bất kể đổi lại là ai cũng không thể chịu đựng được, Tiểu Hy cũng là do họa vô đơn trí nên mới thành như vậy.

Cô chỉ hy vọng Tiểu Hy có thể chiều theo ý nguyện của mình mà bước tiếp!

……

Tiểu Thất và mọi người đã nhanh chóng về đến nhà.

Tiểu Thất lại lăn lộn ở nhà, một lúc sau trời tối rồi, cô mới đành phải rời nhà về trường.

“Cảnh Thụy, con đưa Tiểu Thất về trường đi.”

“Vâng!”

Trên đường về trường, Tiểu Thất liên tục than ngắn thở dài, “Anh, nếu như daddy and mamy không đồng ý cho anh và người anh thích yêu nhau, anh sẽ làm thế nào?”

“Daddy and mamy sẽ không thể không đồng ý đâu!”

"……"

Tiểu Thất cắn răng, "Ý em là, nếu anh là chú Tôn Nguyên, anh sẽ làm thế nào?"

Cảnh Thụy liếc qua Tiểu Thất một cái, "Sẽ không có chuyện như vậy xảy ra!"

"Tại sao?"

"Thứ nhất, chỉ cần là cô gái mà anh thích, cho dù daddy mamy có không thích đến thế nào họ cũng sẽ tôn trọng ý kiến của anh!"

Tiểu Thất gật gật đầu, điều này là sự thất.

Daddy và mamy của hai anh em khá là dân chủ và tự do.

Nói chung daddy và mamy nếu như không thích bạn gái của Cảnh Thụy, cùng lắm là ít tiếp xúc, chỉ cần anh trai thích là được, họ cũng sẽ không nói gì nhiều đâu.

"Còn gì nữa?"

"Thứ hai——đã nói vấn đề mẹ chồng con dâu từ trước đến nay luôn là bài toán khó, thực ra anh không thấy vậy! Hai người này tại sao lại có mâu thuẫn? Chỉ có một khả năng, người chồng người con đứng giữa chưa tròn được trách nhiệm của mình. Cũng giống như chuyện của chú Tôn Nguyên lần này.....Chú ấy đã sống với mẹ nuôi của chúng ta 15 năm, nhưng lúc mẹ nuôi đến bệnh viện thăm mẹ của chú ấy thì lại đi hoài nghi ý đồ của mẹ nuôi. Một người đàn ông.....đã ở với mẹ ruột của mình hơn 40 năm, lại sống với mẹ nuôi của chúng ta hơn 15 năm, theo lý, tính cách của hai người họ, chú ấy đều phải rõ rồi. nhưng cảm giác đầu tiên của chú ấy là hoài nghi ý đồ của mẹ

nuôi! Chuyện đó chỉ nói lên một điều!”

“Là gì?”

“Chú Tôn Nguyên thị phi bất phân!”

Tiểu Thất không thể không nói, phân tích của anh trai khá là khách quan.

Cô nhìn ra ngoài cảnh đêm, đèn đường dần trải về phía sau, thở dài.

Anh nói đúng, mâu thuẫn giữa mẹ chồng con dâu, thực ra đều do người đàn ông không làm cho tròn trách nhiệm thôi!

Cũng khó trách lần này mẹ nuôi buồn đến vậy!

……

Khi đến cổng trưởng, Cảnh Thụy cũng xuống xe.

“Anh xuống làm gì?”

“Trời tối rồi, một đứa con gái như em không an toàn, anh đưa em đến cửa ký túc.”

Tiểu Thất, “……”

“Anh trai, đây đã là cổng trường rồi, hơn nữa giờ này mới hơn 7 giờ tối thôi, trong trường vẫn còn nhiều người lắm, em có phải đứa con nít 3 tuổi đâu, không cần anh phải tiễn đưa, anh mau về đi!”

“Không được!”

Thôi được!

Tiểu Thất ngoan ngoãn đi theo Cảnh Thụy.

Cảnh Thụy đi trước, Tiểu Thất đi phía sau, trên đường đi hai người gặp sự chỉ chỏ của những bạn học bên đường.

Cảnh thụy cau mày, “Bọn họ đang nghị luận chuyện gì vậy?”

“Bọn họ không biết anh là anh trai của em, chắc đang tưởng em kiếm được anh nhà giàu nào đó, nên mới đá tên Lý Dương,” Tiểu Thất trợn mắt lườm bọn họ, mấy người đồng học kia thấy đuối lý, cuối cùng cũng phải tản đi.

“Em cứ để bọn họ đồn thổi như vậy sao?”

“Thích Đồn thổi thì cho họ đồn, nói gì thì em cũng chẳng thiệt miếng thịt nào!” Tiểu Thất nói rồi, đột nhiên ôm chặt lấy cánh tay anh, “Cứ để cho phong ba bão táp kéo đến dữ dằn hơn nữa đi, để sau này mọi chuyện sáng tỏ rồi, gậy ông lại đập lại lưng ông đau hơn nữa đi!”

Cảnh Thụy, “……”

Khi đến dưới chân ký túc, Tiểu Thất vẫy tay chào, “Được rồi được rồi, em cũng đến nơi rồi, anh về đi.”

“Ừ! Rảnh rỗi nhớ về nhà.”

Tiểu Thất đột nhiên nhớ lại hôm nay đã chịu kích động nên vẫn chưa nói cho người nhà về chuyện cô phải đi huấn luyện tại công ty Phong Hoa, cô liền giữ Cảnh thụy lại rồi nói những điểm quan trọng cho anh biết.

“Công ty Phong Hoa?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Cảnh Thụy gật gật đầu, “Công ty này mấy năm gần đây phát triển được lắm, anh gặp chủ tịch của họ mấy lần, anh ấy là một người rất có năng lực, mới tiếp quản Phong Hoa 5,6 năm nay mà đã biến một công ty từ vô danh thành một hãng hàng danh tiếng trong nước, rất có năng lực! Cơ hội lần này nhất định em phải biết nắm bắt, với năng lực của anh ta, nhất định sẽ không để mai một bất cứ nhân tài nào đâu, biết đâu em đi công ty Phong Hoa lại học được gì đó.”

Tiểu Thất nghe thấy sự đánh giá cao của Cảnh Thụy dành cho Lục Sâm, trong lòng cô vô cùng vui mừng.

Hì hì!

Người đàn ông lọt vào mắt xanh của Tiểu Thất này không những đẹp trai, lại có bản lĩnh như vậy!

Haizz!

Sao cô lại có mắt nhìn người như vậy chứ!

Sau khi Cảnh Thụy ra về, Tiểu Thất ôm mặt đứng đó ngây người ra, một hồi lâu sau, cô mới hì hì cười, nhảy nhót đi vào lầu ký túc.

Đột nhiên——

Vài bóng người đứng chặn trước mặt cô.

Chương 714

39714.Ban đầu, Tiểu Thất vẫn không để trong lòng, trong tiềm thức đi đường vòng.

Nhưng mà!

Cô vừa nhúc nhích, mấy người phụ nữ ở phía trước cũng nhúc nhích theo, mấy người hợp lại thành một bức tường, chặn lại lối đi của Tiểu Thất.

Lúc này Tiểu Thất mới hiểu ra.

Mấy người này vốn dĩ là cố ý đến gây sự!

Cô ngẩn đầu nhờ vào ánh sáng của đèn đường nhìn kĩ từng người một, tổng cộng có năm người phụ nữ, ai ai cũng ăn diện tương đối diêm dúa, người phụ nữ đứng chính giữa lại càng diễm lệ hơn, trên người ăn mặc theo kiểu hip hop, hai bên tai bấm đầy bông tai dạng đinh, lúc này, cô ta khoanh tay ôm ngực, giương cằm lên lạnh lùng nhìn Tiểu Thất.

Lai giả bất thiện!

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Tiểu Thất.

Nhưng mà …

“ Các cô là ai, hình như tôi không quen biết các cô!”

Trên mí mắt của người phụ nữ cầm đầu là phấn mắt màu tím khoa trương, cô ta lạnh lùng nhìn Tiểu Thất, nhìn vào mặt Tiểu Thất, trong ánh mắt vừa là ghen tị vừa là ngưỡng mộ, “ cô chính là Tiêu Tiểu Thất?”

“ Không sai, chính là tôi!”

Sắc mặt của người phụ nữ cầm đầu liền trở nên hung ác, cô ta đưa mắt ra hiệu, bốn người phụ nữ còn lại lập tức bao vây Tiểu Thất lại.

“ Các cô muốn làm gì?”

“ Con tiện nhân này, cuối cùng hôm nay cũng bị tôi bắt được rồi.” Người phụ nữ cầm đầu cắn răng nói rằng, “ Tiêu Tiểu Thất, bản lĩnh cô không nhỏ đấy, vừa mới đá người đàn ông của tôi, chẳng mấy chốc lại dụ dỗ người đàn ông khác rồi, người đàn ông đưa cô về lúc nãy chính là người yêu mới của cô? Không thể không nói, ánh mắt người kia quả thật không tốt, lại nhìn trúng một con đĩ như cô.”

Từ nhỏ đến lớn Tiểu Thất chưa từng bị người khác sỉ nhục như vậy, sắc mặt lập tức biến đổi.

“ Miệng cô ăn nói làm ơn sạch sẽ một chút.”

“ Tôi … khinh! Sạch sẽ? Cô cũng xứng với cái từ này sao? Thật nực cười, người phụ nữ lẳng lơ như cô, đoán chắc rằng bị người ta chơi nát rồi, toàn thân trên người có chỗ nào sạch sẽ chứ! Bớt nói những lời vô ích, cô dám đá nam thần của tôi, còn dám cho nam thần tôi đội mũ xanh, hôm nay đừng trách tôi không khách sáo với cô!”

Tiểu Thất lui về sau một bước, lập tức đưa mắt nhìn xung quanh.

Nhưng mà, lúc này lân cận ký túc xá lại không có ai.

Người phụ nữ cầm đầu hả hê mà cười lên, “ đừng mong giở trò gì nữa, tôi nói cho cô biết, hôm nay cô thoát không khỏi đâu!”

Tiểu Thất bụm chặt môi lại, ánh mắt rơi vào phòng của dì ký túc xá ở dưới lầu.

Bên này lớn tiếng như vậy, phòng của bên dì ký túc xá lại không có động tĩnh gì.

Trong Lòng Tiểu Thất liền nổi giận.

“ Các cô đã làm gì?”

Người phụ nữ cầm đầu nhún nhún vai, “ hôm nay tôi đã đến gây sự với cô, đương nhiên phải sắp xếp ổn thỏa rồi, đừng nghĩ đến sẽ có người đến cứu cô, dì ký túc xá đã bị chúng tôi điệu hổ ly sơn đi chỗ khác rồi!”

Tiểu Thất đứng thẳng người lên, “ ở đây là trường học, khắp nơi đều có camera, nếu các cô muốn làm chuyện gì, tốt nhất nên suy nghĩ đến hậu quả!”

“ Đã nói với cô rồi, lúc đến đây đã có đầy đủ chuẩn bị rồi.” Người phụ nữ chỉ vào hướng của camera, Tiểu Thất nhìn qua một cái, trái tim lập tức rơi xuống mức thấp nhất, camera mà sáng nay vẫn còn yên lành, bây giờ đã nát thành vụn, đã không còn làm việc nữa rồi.”

“ Thế nào, sợ chưa?”

“ Có gì đáng sợ chứ, đây là trường học, chỉ cần mấy cô dám làm gì tôi, ngày mai tôi đi báo cảnh sát, làm lớn chuyện ra, trường vì danh dự sẽ điều tra đến cùng, đến lúc đó cô cô cô, còn có cô, một người

cũng không thoát được!”

Ngoài miệng Tiểu Thất rất điềm tĩnh, nhưng tim lại đập loạn

Mấy người này đã có chuẩn bị mà tới, nhất định sẽ không bị vài ba câu của cô dọa cho bỏ chạy, một tay cô nắm chặt điện thoại trong túi.

Người phụ nữ cầm đầu luôn quan sát động tác của Tiểu Thất, nhìn thấy động tác của Tiểu Thất, mặt cô liền biến sắc, nâng tay hất mạnh một cái, trực tiếp quăng điện thoại trong tay Tiểu Thất ra ngoài.

“ Các cô muốn làm gì!”

“ Đương nhiên là dạy dỗ con hồ ly tinh này như cô rồi!”

Người phụ nữ cắn chặt răng, ra lệnh với mấy người bên cạnh, “ đánh cho tôi! đánh thật mạnh vào! Chẳng phải con tiện nhân này dựa vào khuôn mặt này mới có thể dụ dỗ được nhiều đàn ông như vậy hay sao, hôm nay phải cào nát mặt cô ta, xem cô ta sau này làm sao dụ dỗ đàn ông nữa!”

Với sự ra lệnh của người phụ nữ, bốn người phụ nữ phía sau lập tức tay đấm chân đá Tiểu Thất.

Tiểu Thất liều mạng phản kháng, nhưng mà một đôi tay không bằng bốn đôi tay, cô chỉ cảm thấy giữa bắp chân bị người giẫm một cái thật mạnh, cả người cô mất đi cân bằng ngã xuống đất, chân của mấy người phụ nữ đó như như cây búa liên tục đập lên người, Tiểu Thất đau đến sắc mặt trắng bệch, nhưng lại cố gắng không cho bản thân kêu la ra tiếng.

Cô như con tôm vậy, co quắp người lại, đôi tay ôm chặt đầu, bảo vệ chỗ hiểm của mình.

“ Cào mặt cô ta cho tôi!”

Cánh tay ôm mặt của Tiểu Thất bị hất mạnh ra.

“ Bốp!”

Mặt cô bắt đầu đau rát lên, sau đó là vết cào của móng tay.

Tiểu Thất hét lên, “ tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu!”

Người phụ nữ cầm đầu khoanh tay ôm vai, bộ dạng uể oải mà đứng ở đó, bản thân cô ta không có ra tay, mặc cho bốn người phụ nữ kia đánh đập Tiểu Thất, nhìn thấy tay chân của Tiểu Thất bị đè chặt lại, hai người kia liều mạng cào mặt cô, rất nhanh mặt cô đã dính đầy máu, không những như vậy, ngay cả trên cổ cũng đầy vết thương.

Người phụ nữ liền hả hê mà cười phá lên.

“ Tiêu Tiểu Thất, đây chỉ là một bài học cho cô thôi, tôi nói cho cô biết, nếu cô đã chia tay với nam thần của tôi, thì sau này cô hãy tránh xa nam thần của tôi ra! Nếu không, lần sau không có được lợi như vậy đâu!”

Mấy người họ bỏ tay đang đè Tiểu Thất ra.

Tiểu Thất chỉ cảm thấy toàn thân đều đau, cô đau đến nỗi ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau, vừa nhúc nhích xương cốt trên người dường như muốn nứt ra, nhất là trên mặt, cô đưa tay lên sờ, đầu ngón tay đều là máu.

Cô nằm trên đất, ánh mắt hung ác!

“ Các cô hãy nhớ rõ cho tôi, chuyện của hôm nay, Tiêu Tiểu Thất tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu!”

“ Tới bây giờ vẫn còn cãi bướng mà uy hiếp người à!” Người phụ nữ ngồi xổm xuống đất, từ trên cao cúi xuống nhìn Tiểu Thất, “ một học sinh nghèo như cô có thể làm gì được tôi? Tôi không ngại nói cho cô biết, tôi đây, ở trong trường có chút quan hệ, nếu cô thật sự báo cảnh sát rồi, hôm nay cũng không có nhân chứng lại không có vật chứng, cho dù điều tra cũng không tra đến tôi đâu. Ha ha … Tiêu Tiểu Thất à Tiêu Tiểu Thất, đây chỉ là một bài học thôi, lần sau cẩn thận cho tôi, đừng đụng phải người không nên đụng! Hiểu?”

Tiểu Thất đau đến trước mắt đen đi, trơ mắt mà nhìn người phụ nữ mang người rời khỏi.

Cô nằm trên đất, muốn nhúc nhích cũng không được.

Trong lúc mơ hồ, cô nghe thấy một âm thanh quen thuộc, “ Tiểu Thất? Tiểu Thất có phải là cậu không, Tiểu Thất cậu sao rồi?”

“ Tiểu Tuyền, tớ đau …”

“ Tớ đưa cậu đến bệnh viện, tớ lập tức đưa cậu đến bệnh viện!”

“ Điện thoại, ở bên kia …”

Lưu Tuyền nhìn khuôn mặt đầy máu của Tiểu Thất, đau lòng không thôi, cô vốn dĩ từ trên lầu xuống mua cơm tối, nào ngờ vừa mới xuống lầu thì thấy có người nằm ở dưới đất, nhìn vào quần áo liền biết đó là Tiểu Thất, nhưng trên mặt cô ấy toàn là máu, Lưu Tuyền hoàn toàn không thể xác định.

Lúc này nghe thấy giọng của Tiểu Thất, cô mới khẳng định đây là

Tiểu Thất, cô nhanh chóng nhặt chiếc điện thoại ở dưới đất lên, đau lòng đến rơi nước mắt, đưa tay đỡ lấy Tiểu Thất, “ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là thằng khốn nạn nào đánh cậu ra nông nổi này, bây giờ tớ lập tức đưa cậu đến bệnh viện!”

Chương 715

39715.Lưu Tuyền dùng tốc độ nhanh nhất dẫn Tiểu Thất đến bệnh viên.

Trong khoảng thời gian đó, Tiểu Thất trên cơ bản đã rơi vào trạng thái hôn mê, cả người dựa trên thân thể của Lưu Tuyền, Tiểu Thất tuy ốm, nhưng Lưu Tuyền cũng rất ốm, ôm Tiểu Thất như vậy, đợi sau khi đến bệnh viện, cả người cô đều mồ hôi đầm đìa.

“ Tiểu Thất, Tiểu Thất cậu kiên trì một chút!”

Khó khăn lắm mới đến bệnh viện, liền khám gấp, khi bác sĩ nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của Tiểu Thất cũng giật nẩy mình.

“ Mau chóng sắp xếp nằm viện!”

Rất nhanh bác sĩ liền làm kiểm tra cho Tiểu Thất, Lưu Tuyền đứng ở một bên, nhìn thấy nữ bác sĩ vén áo Tiểu Thất lên, trên người cô ấy dường như chỗ nào cũng có vết thương, toàn thân đều là máu bầm và vết thương màu tím.

Lưu Tuyền bụm môi lại, không tin nổi mà khóc lên.

“ Bác sĩ, cô ấy rốt cuộc như thế nào rồi ? ”

“ Phải tiến một bước kiểm tra nữa, xem thử xương cốt của bệnh nhân có sao không.”

Nữ bác sĩ vịn mắt kính trên sống mũi, hít một hơi lạnh vào, bà không

dám tin rằng, ai lại tàn nhẫn như vậy, thế mà lại ra tay với một cô gái như vậy.

Lưu Tuyền dẫn Tiểu Thất lại làm thêm một loạt kiểm tra nữa

Kết quả kiểm tra vẫn tương đối tốt, nhưng mà cá nhân cô lại không có nhiều tiền, cho nên Tiểu Thất ở phòng tám người, Tiểu Thất đã truyền dịch, trên mặt cũng đã thoa thuốc.

“ Bác sĩ, mặt của cô ấy có ảnh hưởng gì không? Ngài nhất định phải cho thuốc tốt nhất, cô ấy chỉ mới 23 tuổi thôi, nếu trên mặt để lại sẹo, trong lòng chắc chắn sẽ rất đau buồn.”

Nữ bác sĩ nhìn thấy vết thương trên mặt Tiểu Thất, vết máu trên mặt cô đã được Lưu Tuyền dùng khăn lông đã khử trùng lau đi, bây giờ chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ, trên mặt khắp nơi đều là vết cào của móng tay, vết cào có sâu có nhạt, trải đầy khắp khuôn mặt nhỏ, nhìn thấy mà đau lòng.

Nữ bác sĩ thở dài, “ cái này tôi không thể bảo đảm, vết thương trên mặt cô ấy có cái quá sâu, nếu như để lại sẹo cũng có chút khả năng …”

Trái tim Lưu Tuyền bỗng trở nên nặng trĩu.

“ Bác sĩ, cầu xin ngài, ngài hãy kê đơn thuốc làm phai sẹo tốt nhất đi.”

“ Tôi cố gắng vậy.”

Lưu Tuyền nắm chặt tay của Tiểu Thất, trong tay cô có một tuýp thuốc mỡ, đây là thuốc mà bác sĩ kê cho Tiểu Thất, cô cẩn thận mà thoa thuốc lên mặt của Tiểu Thất, loại thuốc này có tác dụng tiêu

viêm nhưng lại không có hiệu quả làm phai đi vết sẹo.

“ Tiểu Thất, Tiểu Thất cậu nhất định phải mau chóng khỏe lại.”

Lưu Tuyền cũng là lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy, bị dọa đến hoàn toàn không rõ manh mối.

…

Gian phòng tám người có chút ồn, môi trường trong phòng cũng không tốt, có bệnh nhân vừa mới chuyển từ ICU qua sinh hoạt vẫn không thể tự lo, con cái ở bên cạnh chăm sóc, còn có trẻ con bị sốt phải nhập viện, âm thanh nóng vội của phụ huynh.

Cả căn phòng luôn rất ồn ào.

Lưu Tuyền ngồi bên cạnh giường, mãi đến khi nửa đêm vẫn chưa ngủ.

Lúc nửa đêm về sáng Tiểu Thất có tỉnh dậy qua một lần.

“ Tiểu Tuyền?”

Lưu Tuyền giật mình, lập tức tỉnh dậy, cô nhanh chóng cúi thấp người xuống, đưa tay nắm lấy tay Tiểu Thất, “ tớ ở đây, Tiểu Thất tớ ở đây!”

“ Tớ đang ở đâu?”

“ Chúng ta đang ở bệnh viện!”

Đa số người trong phòng bệnh đều ngủ hết rồi, Lưu Tuyền hạ thấp giọng lại, “ Tiểu Thất, cậu có cảm thấy đỡ hơn chút nào không, trên

người còn đau không?”

“ … đau!”

Cho dù là cô nằm yên đó không nhúc nhích cũng cảm thấy trên người đau rát lên.

“ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Thất tại sao cậu lại bị người ta đánh ra nông nổi này, cậu không phải đến nhà dì Hân cậu sao, sao lại như vậy được … cậu mãi vẫn chưa tỉnh lại, tớ cũng không dám thông báo cho người nhà của cậu, Tiểu Thất, bây giờ chúng ta thông báo cho ba mẹ cậu được không, đợi ba mẹ cậu đến rồi chắc chắn sẽ đổi cho cậu một căn phòng tốt nhất … vả lại trên mặt cậu có rất nhiều dấu móng tay, ba mẹ cậu đến rồi nhất định sẽ nghĩ cách tìm thuốc làm phai vết sẹo tốt nhất cho cậu …”

“ Không được!” Tiểu Thất nắm chặt tay Lưu Tuyền lại, kích động mà nói, “ đừng nói cho bọn họ biết, bọn họ mà nhìn thấy bộ dạng của tớ bây giờ nhất định sẽ lo lắng chết …”

“ Vậy phải làm sao, cậu là một đứa con gái, mặt của cậu như thế nào …”

“ Đợi tớ suy nghĩ một chút.”

“ Vậy được!” Lưu Tuyền nhìn vào mắt cô, “ Tiểu Thất, cậu còn chưa nói ai đánh cậu thành như vậy!”

“ Tớ không quen biết!”

“ Không quen biết?”

“ Ừm!” Lúc Tiểu Thất hô hấp trên người vẫn còn đau, âm thanh rất

nhỏ, “ tớ không có ở trong trường gặp qua bọn họ, bọn họ nói tớ đá nam thần của cô ta, cho nên mới cho tớ một bài học … tớ đoán chắc là người yêu thầm Lý Dương.”

Lý Dương ở trong trường cũng là một nhân vật quan trọng, hot boy của trường, thành tích lại tốt, vả lại nhân duyên cũng không tệ, có rất nhiều cô gái trong trường đều vô cùng ái mộ anh ta!

Tiểu Thất cắn răng.

Cô còn tưởng rằng chia tay là chuyện của cô và Lý Dương, nhưng mà không ngờ giữa chừng lại xảy ra chuyện rắc rối như vậy!

Nhưng mà, lần này cô tuyệt đối sẽ không tha cho đám người đó.

Bạo lực học đường!

Còn dám nghênh ngang như vậy, cô tuyệt đối phải để cho bọn họ trả giá!

…

Ngày thứ hai!

Hôm nay khoa thiết kế của đại học A vô cùng náo nhiệt, mới sáng sớm đã dán danh sách mà hôm qua công ty Phong Hoa tuyển chọn ra lên bảng thông báo.

Giáo viên mỗi lớp đều đã thông báo cho học sinh trong lớp.

“ Các bạn học có tên trong danh sách nhanh chóng thu dọn đồ đạc, bên công ty Phong Hoa đã thông báo, chín giờ sáng hôm nay sẽ đến đón học sinh có tên trong danh sách đến căn cứ tập huấn của họ,

nhưng mà công ty Phong Hoa đã nói rồi, căn cứ tập huấn là một khách sạn thuộc quyền sở hữu của họ, đồ dùng sinh hoạt trong khách sạn đều có đầy đủ, các bạn học chỉ cần đem quần áo của mình và những thứ cần thiết là được rồi."

Các bạn học có tên trong danh sách lập tức vui vẻ lên.

Trong lớp của Tiểu Thất, lúc giáo viên chủ nhiệm đọc danh sách, lại không thấy Tiểu Thất và Lưu Tuyền trả lời, giáo viên chủ nhiệm nhíu chặt lông mày, " hai người Tiêu Tiểu Thất và Lưu Tuyền đâu?"

Bởi vì lý do Tiểu Thất quá xinh đẹp nên trong trường không được lòng các nữ sinh lắm, Lưu Tuyền lại ngày nào cũng dính theo Tiểu Thất, cho nên đương nhiên cũng bị tất cả con gái trong lớp cô lập, vì vậy khi giáo viên chủ nhiệm hỏi đến, không một ai chịu đứng ra giải thích cho hai người họ.

" Cô hỏi thêm một lần nữa, các em có biết Tiêu Tiểu Thất và Lưu Tuyền đang ở đâu không?"

" Không biết!" Trương Hy cất giọng cao, " cô à, hai người họ rõ ràng biết hôm nay là lúc công ty Phong Hoa đến đón người, kết quả đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, rõ ràng là không tôn trọng công ty người ta, nếu như vậy, còn tìm hai người họ làm gì nữa, chi bằng loại bỏ tên hai người họ trong danh sách ra, thêm hai bạn học khác trong lớp vào đi!"

Trương Hy vừa dứt lời, các bạn học trong lớp lập tức hưởng ứng theo.

" Phải đó phải đó, cô à, tổng cộng chỉ có mười người thôi, dù sao hai người họ cũng không đi rồi, chi bằng cô chọn lại hai bạn học ra, như vậy mọi người chúng em đều sẽ có cơ hội rồi!"

Giáo viên chủ nhiệm nhíu chặt mày lại!

Suy nghĩ lại, ấn tượng của cô đối với Tiểu Thất và Lưu Tuyền cũng tương đối tốt.

Huống chi …

“ Người là công ty Phong Hoa chọn ra, cô cũng không quyết định được, hãy đợi một lát đi, đợi lát người phụ trách của công ty Phong Hoa đến rồi, mới xem bọn họ xử lý như thế nào!”

Chương 716

39716.Mắt của Trương Hy bắt đầu đảo quanh mấy lượt.

Hôm nay người phụ trách của công ty Phong Hoa sẽ tới, người phụ trách? chỉ cần không phải là Lục Sâm của Phong Hoa, người khác chắc chắn sẽ không để cho Tiêu Tiểu Thất chạy cửa sau!

Việc lựa chọn ngày hôm nay đã hoàn thành rồi, tiếp theo chỉ là việc đón người.

Lục Sâm của Phong Hoa chắc cũng không rảnh rỗi để tới đây đón người đâu!

Nói chung chỉ cần người tới không phải là Lục Sâm, cô chắc chắn có cách hủy tư cách của Tiêu Tiểu Thất và Lưu Tuyền

Hai người con gái này cô ta ghét tới tận xương tủy!

Không những dung mạo ép vế cô, còn cả thiết kế của hai người đó, chủ nhiệm lớp luôn khen thiết kế của hai người họ có linh hồn, rất kỳ vọng vào hai người họ. Tình hình như thế, nếu như Tiêu Tiểu Thất và Lưu Tuyền tham gia thi đấu, chắc chắn cái hợp đồng với công ty Phong Hoa không có việc gì của bọn cô ở đó nữa.

Cho nên…

Tới đón người hy vọng không phải là Lục Sâm!

Có những lúc, tưởng tượng thì rất đẹp, nhưng thực tại thì luôn tàn

nhẫn.

Người tới đón không phải ai khác, chính là Lục Sâm và Triệu Đào, còn có cả La Na tổng giám đốc thiết kế của công ty Phong Hoa.

Khi Trương Hy nhìn thấy cái xe lăn đó tâm đã thấy u ám rồi.

Chết tiệt!

Sao mà lại phải đích thân tới cơ chứ!

Bốn mươi tám học sinh tuyển chọn đều đứng thẳng hàng gọn hàng ở sân, khi đó, Ba chiếc xe bus của của công ty Phong Hoa cũng lái vào trong trường học, đợi đón người.

Lục Sâm xuống xe, gần như trong nhận thức chỉ tìm bóng hình của Tiểu Thất trong dòng người đó.

Nhưng…không hề thấy!

Ngày hôm nay cơ bản anh không cần đích thân tới đón người, nhưng anh phát hiện, hôm qua sau khi chia tay với Tiểu Thất, trong đầu anh chỉ tràn ngập tiếng nói nụ cười của Tiểu Thất, Lục Sâm biết lần này bản thân thật sự bị tàn sát rồi, nhưng anh thấy rằng cảm giác vì một người mà bận tâm đến vậy thật ra cũng không tồi, cho nên anh đồng tình với cách làm của bản thân.

Cho nên hôm nay vừa mới sáng sớm đã đặc biệt tới trường học, nhưng Tiểu Thất…cô ấy đâu!

Hiệu Trương Châu Nghiêm Nghiên lại còn ở bên tai Lục Sâm thì thầm nói "…Lục tổng, học sinh đã đến đủ rồi！"

“đến đủ rồi? ”Lục Sâm nhìn về phía Châu Nghiêm Nghiên “Tôi rõ ràng nhìn thấy thiếu hai học sinh! “

Châu Nghiêm Nghiên cười ngượng ngùng, bà ấy bận rộn giải thích “Là như thế này, có hai học sinh ngày hôm nay không xuất hiện, giáo viên của chúng tôi cũng đã lên phòng ký túc xá để tìm, nhưng dì trông coi ký túc xá nói hai người đó tối hôm qua không về đó, bây giờ cũng không biết người đang ở đâu…”

Lục Sâm cau chặt mày.

Châu Nghiêm Nhiên nhìn thấy vậy lại nói “Chúng tôi cảm thấy hai học sinh đó không tôn trọng công ty Phong Hoa, rõ ràng thời gian đã tới những học sinh khác đều đã thu dọn xong đồ đạc rồi, chỉ có hai người hơn không xuất hiện. Hành vi này nhất định không thể dung túng được, cho nên tự quyết định hủy bỏ tư cách của hai người bọn họ！”

Lục Sâm mím chặt môi không nói gì.

La Na không hề biết quan hệ của Lục Sâm và Tiểu Thất, nghe thấy Châu Nghiêm Nghiên nói vậy, ngay lập tức có ý kiến với hai học sinh không xuất hiện đó, cô đưa ý kiến với Lục Sâm”Lục tổng, cũng không thể vì hai học sinh mà chúng ta tốn thời gian ở đây được, hiệu nói đúng, không cần biết chuyện gì, những học sinh khác đều đã tới rồi, hai người bọn họ lại không xuất hiện, như thế này đúng là không hề coi trọng công ty chúng ta chút nào,người như vậy không cần cũng chẳng sao!”

Lục Sâm mặt u ám như nước！

Tiểu Thất muốn được ký hợp đồng với công ty Phong Hoa nhiều như thế nào, anh đều để ta tới. Hôm qua khi gọi điện Tiểu Thất không hề

có bất kỳ bất thường gì, hôm nay sao lại có thể không hiện?

Mà bạn của cô ấy cũng đột nhiên không xuất hiện!

Còn nói tối qua không hề về ký túc xá !

Sắc mặt Lục Sâm có chút biến sắc ……Có khi nào xảy ra chuyện gì rồi!

Đúng lúc mọi người đang đợi quyết định của Lục Sâm, chủ nhiệm lớp của Tiểu Thất gấp gáp chạy tới "Lục tổng, Lục tổng…"

"Cô là? "

Chủ nhiệm lớp chạy lại thở không ra hơi "Tôi là chủ nhiệm lớp của Tô Tiểu Thất và Lưu Tuyền, tôi vừa liên lạc được với hai người họ rồi, là như thế này, tối hôm qua Tô Tiểu Thất bị người ta đánh trọng thương đang ở bệnh viện, viết thương tương đối nghiêm trọng, cho nên hôm nay không thể xuất hiện được. Lục tổng……Tô Tiểu Thấy và Lưu Tuyền hai học sinh này đều là học sinh của tôi từ năm thứ nhất tới bây giờ, hai người hơn mặc dù không hợp nhóm, nhưng thiên phận thiết kế của bọn họ rất cao. Cho nên, tôi hy vọng Lục tổng dựa vào tình hình đặc biệt này…có thể cho hai người bọn họ một cơ hội được không ? "

Bị đánh!

Ở viện!

Vết thương nghiêm trọng !

Những từ này bay qua bay lại trong đầu Lục Sâm!

Sắc mặt anh có chút biến “Bọn họ đang kẻ trong bệnh viện nào?”

Chủ nhiệm lớp nghĩ là Lục Sâm không tin nên mới hỏi như vậy, nhanh chóng nói “Bọn họ đang ở bệnh viện thứ nhất trong thành phố, bây giờ người vẫn đang nằm trốn phòng bệnh, Lục tổng ngài nếu như không tin có thể cho người đi xem xem, hai người bọn họ từ trước tới nay không bao giờ nói dối…”

“Tôi biết rồi！”Lục Sâm không đắn do ngắt quãng lời của chủ nhiệm lớp, anh quay đầu bình tĩnh phân phó La Na “Bảo lưu chỗ của hai học sinh này, La Na, bây giờ với đưa bốn mươi tám học sinh này tới nơi huấn luyện của chúng ta, tôi vẫn còn chút việc không đi nữa！”

La Na nhìn Lục Sâm thấy có chút kỳ lạ, nhưng theo Lục Sâm làm việc đã rất nhiều năm, biết tính cách của anh, do đó cũng không có hỏi nhiều, cô gật gật đầu “Được, vậy chúng tôi đi trước đây! “

La Na rất nhanh đưa học sinh lên xe bus.

Triệu Đào hiểu rõ Lục Sâm, liền nói với Lục Sâm “Chủ tịch, ngài đợi một chút, tôi ngay lập tức đi lái xe tới！”

“Nhanh！”

Triệu Đào dùng cách nhanh nhất lái xe tới sân, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đưa Lục Sâm lên xe, xe rất nhanh phát động động cơ, khởi động máy.

Lên trên xe, không có ai khác, sắc mặt Lục Sâm mới bắt đầu khó coi hẳn lên.

“Địa chỉ giáo viên vừa nãy nói, dùng tốc độ nhanh nhất tới đó! “

“Vâng！”

Triệu Đào cũng không nói nhiều, khoảng cách bốn mươi phút, rút ngắn còn có một nửa thời gian.

Tới bệnh viện, Triệu Đào nhanh chóng dừng xe thăm hiểu danh sách phòng bệnh của Tiêu Thất, rất nhanh đã tìm ra phòng bệnh của cô ấy.

“Đi！”

Triệu Đào chưa từng nhìn thấy bộ dạng gấp gáp này của Lục Sâm bao giờ, hoàn toàn không dám làm ảnh hưởng, đẩy xe lăn tới thằng máy, rất nhanh đã tới của phòng bệnh.

Trong phòng bệnh người ra ra vào vào.

Lục Sâm mở cửa phòng, vừa nhìn đã thấy Tiểu thất nằm kết trên giường bệnh trắng.

Anh gần như không dám tin vào những gì mắt mình nhìn thấy！

Trong não hải của anh một Tiêu Thất hoạt bát dễ thương, bây giờ khắp mặt là thương tích, giường bệnh của cô cũng được nhấc cao lên, vừa vặn một nửa đối diện với cửa phòng, cô mặc trên người bộ quần áo kẻ xanh trắng của bệnh nhân, quần áo bệnh nhân vừa to vừa rộng, để lộ chỗ da phía cổ, vốn dĩ là làn da trắng nõn bây giờ lại toàn những vết bầm tím của thương tích.

Lục Sâm hít sâu, ánh mắt căm hận khép lại！

“Triệu Đào！”

“Chủ tịch…”

“Tìm！ Tìm cho ra！ rốt cuộc là kẻ nào làm cho cô ấy bị thương tới mức này, sau khi tìm …thông báo cho tôi, tôi đích thân xử lý! “

Lục tổng…thật sự nổi giận rồi.

Anh hiểu Lục Sâm, càng tức giận càng bình tĩnh, sắc mặt cũng càng lạnh lùng u ám.

Chương 717

39717.Lục Sâm chỉnh đốn lại tâm trạng mới đẩy cửa đi vào phòng bệnh

“A—.”

Tiểu Thất vừa vặn cũng đối diện với cửa, Lục Dâm vừa tiến vào cô ngay lập tức nhìn thấy, gần như nhận thức được, cô đưa tay định che mặt, không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng của với bây giờ “Lục Sâm sao anh lại tới đây, anh nhanh đi đi!”

Lưu Tuyền nhìn thấy Tiểu Thất định che mặt, sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh,cô nhanh chóng giữ lấy tay Tiểu Thất,khiển trách “Cậu quên bác sĩ đã nói gì rồi à, không được lấy tay chạm vào vết thương, cậu không cần mặt nữa hả? “

Tiểu Thất ủy khuất nước mắt ánh lên

Cô chỉ là không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng xấu xí của cô bây giờ.

Sáng nay khi đi vệ sinh cá nhân cô đi soi gương trong nhà vệ sinh, nếu như hôm qua gương mặt cô làm người khác sợ chết khiếp, thì hôm nay lại thảm hại không tưởng, hôm qua toàn là vết máy, hôm nay trên mặt vết thương bắt đầu sưng đỏ.Bây giờ gương mặt cô to gấp hai lần lúc bình thường, mắt cũng sưng, híp chặt thành một đường thẳng, nói chung có nhìn thế nào cũng như một cái đầu heo.

Bộ dạng này của cô…không những không muốn người khác nhìn

thấy, ngay cả cô cũng cảm thấy bản thân rất khó chấp nhận được.

Tiểu Thất cắn chặt môi.

Lưu Tuyền cũng nhìn thấy Lục Sâm, Tiểu Thất có nói qua với cô, Lục Sâm cùng với cô ấy là vừa gặp đã có duyên, không ngờ rằng hôm nay anh ấy lại tới đây.

Liệu có phải là …

Lưu Tuyền nhìn về phía Lục Sâm, phát hiện Lục Sâm đang nhìn Tiểu Thất lúc này, trong mắt không hề có ghét bỏ không hề có bỏ cuộc cũng không hề có khinh thường, phảng phất bình tĩnh như đang nhìn một người bình thường vậy.

Lưu Tuyền thấy nhẹ nhõm hơn.

Lúc này trong tâm Tiểu Thất đang rất yếu đuối, để cô ấy nhìn thấy ánh mắt khác thường, cô ấy chắc chắn sẽ rất đau khổ.

“Lục tổng…sao ngài lại tới vậy? vừa nãy chủ nhiệm lớp gọi điện tới, tôi và Tiểu Thất đang ko sợ sẽ không được tham gia vào việc tuyển chọn của công ty các anh…”

Lục Sâm đẩy xe lăn tới bên giường bệnh, miệng trả lời câu hỏi của Lưu Tuyền, mắt thì lại nhìn Tiểu Thất “Không sao,trường hợp của hai người là trường hợp đặc biệt, công ty sẽ lưu giữ danh sách của hai người, đợi vết thương khỏi tới công ty sau cũng chưa muộn.”

Tiểu Thất dùng tay yếu ớt che mặt, chỉ để lộ đôi mắt đen láy “Anh, sao anh lại tới?”

“Em bị thương thành ra nhểu thế này rồi mà cũng không gọi một cuộc

điện thoại cho anh！”

“…”

Cô ngay cả bố mẹ cũng không gọi, sao lại có thể gọi cho Lục Sâm.

Lưu Tuyền nghe thấy cách gọi của họ rất thân thuộc, nghĩ hoặc nhìn hai người họ.

“Khụ…Không nhớ đến tôi đây sao?”

“Người nhà của em đâu？”

“Đang ở nhà…mọi người đừng nói cho họ biết, họ nhìn thấy bộ dạng này của em chắc chắn sẽ đau lòng lắm, cũng sẽ ko lắng tới tình hình xung quanh…việc này cứ để em tự giải quyết, đừng để họ phải lo lắng.”

Tình hình xung quanh trường học ?

Cũng có thể nói…vết thương này là do ở trong trương tạo thành!

Lục Sâm đột nhìn nhìn Triệu Đào, Triệu Đào gật đầu nhẹ biểu hiện mình đã hiểu！

“Mọi người…”

“Bọn tôi là bạn tốt！”Lục Sâm trả lời câu hỏi của Lưu Tuyền”Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, phòng bệnh này hoàn cảnh không tốt, trước tiên tôi sẽ để Triệu Đào đổi phòng cho Tiểu Thất！”

Lưu Tuyền lần này không phản ứng gì.

Đổi phòng thể Tiểu Thất được thoải mái một chút,không thể tốt hơn được nữa rồi.

Ngược lại Tiểu Thất đắn đo một chút “Cái đó…Em không có tiền…”

Lục Sâm không vui “Anh trả cho em！"

“Thế này thì em lại nợ anh một lần…”

“Cùng lắm sau này mời anh ăn mấy bữa cơm！”

“Hì Hì, cái này được！”

Tiểu Thấy bĩu miệng cười, vết thương trên mặt bị kéo một chút, đột nhiên làm cho ngũ quan của cô méo xệch đau hơn một chút “A—đau quá！”

Sắc mặt Lục Sâm chặt lại “Cẩn thận chút, đừng làm rách vết thương！”

Tiểu Thất đột nhiên không cười nữa.

Đau quá!

Cô đau nước mắt suýt chút nữa rơi xuống.

“Đừng nói nữa, đổi phòng trước！”

Triệu Đào gật gật đầu, nhanh chóng rời khỏi phòng đi làm thủ tục, rất nhanh đã có y tá và bác sĩ tới. Lục Sâm nhìn mấy người đưa Tiểu Thất lên xe đẩy, trong đầu lại một lần nữa hận đôi chân của mình, nếu như đôi chân anh vẫn tốt. trong lúc này có thể ôm được Tiểu Thất rồi!

Chứ lúc này, anh chỉ có thể trừng trừng mắt nhìn theo!

Dưới sự giúp đỡ của nhân viên y hộ, Tiểu Thâdt cũng vào được phòng bệnh mới!

Lưu Tuyền nhìn thấy Tiểu Thất được an vị rồi, ánh mắt mới loé lên, nói với Tiểu Thất "Cậu vẫn chưa ăn cơm, mình đi xuống lầu mua cho cậu chút cháo lên nhé, cậu nói chuyện với Lục tổng một chút đi！"

"Ồ！"

Căn phòng này tốt hơn rất nhiều, dễ nhận thấy nhất là trong phòng không có mùi kỳ lạ.

Triệu Đào cũng lùi ra khỏi phòng "Lục tổng, tôi và Lưu tiểu thư cùng đi xuống lầu, anh cũng chưa ăn cơm mà."

Lục Sâm gật đầu.

Hai người vừa đi, trong phòng đột nhiên chỉ còn có Lục Sâm và Tiểu Thất hai người họ.

Tiểu Thất không nói gì, Lục Sâm cũng không nói gì, hai người mắt to nhìn mắt nhỏ!

Vẫn là Tiểu Thất không chịu nổi khó xử, mở lời nói trước "Em như thế này…có phải là rất xấu hay không？"

"Thật sự rất xấu！"

"…"Tiểu Thất hận hận nhìn anh một cái"Sao anh không thể an ủi an ủi em nhỉ "

“Đừng có lườm anh như thế,càn giống đầu heo đó!”

Tiêu Thất tức điện lên, tiền tay ném gối lẻ trên giường qua đó “Lục Sâm anh là đồ khốn!”

Lục Sâm cũng không tránh, đưa tay ra đỡ lấy gối, anh đẩy xe lăn tới bên giường bệnh, nhìn bộ dạng Tiểu Thất đang tức,đưa gối nếm lại cạnh bên giường “Tốt hơn chút chưa? “

“Hừ ! ”

Tiểu Thất quay đầu không thèm để ý anh ấy.

Nhưng cô cũng nhìn ra,Lục Sâm đối với khuôn mặt phúc trọng này của cô rõ ràng không có gì gọi là không thích nghi, Tiêu Thất cũng không cần che mặt nữa, rộng lượng bỏ tay xuống.

“Có cần uống nước không? “

“Không cần ! ”

“Trên mặt có còn đau không ? ”

“Anh nói xem ! ”

Lục Sâm nhìn thấy cánh tay Tiểu Thất để lộ ra bên ngoài, ngay cả cánh tay của với ấy cũng đều là vết bầm, sắc mặt anh lại trầm xuống “Em yên tâm, anh đã để Triệu Đào liên lạc với chuyên gia, trên mặt em sẽ không có sẹo được đâu!”

Từ trên gương mặt của Tiểu Thất không khó để có thể nhìn ra, xuống tay với cô ấy nhất định là con gái không nghi ngờ gì.

Nếu như là con trai …

Ước tính cô đẹp như vậy cũng không thể nhẫn tâm xuống tay được.

“Thật sự không bị sẹo sao?”

“Nhất định không có！”

Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm, gương mặt tang thương như khóc nhìn Lục Sâm “em phát hiện anh cũng tương đối kỳ quái！”

“Kỳ quái ở đâu？”

Lục Sâm rót cho Tiểu Thất một cốc nước đặt bên cạnh giường.

Tiểu Thất cũng khát rồi, ngại ngùng cầm chiếc cốc trong tay, uống từng ngụm từng ngụm nước ấm “ Bình thường với tình hình như thế này không phải là anh nên hỏi em rốt cuộc xảy ra chuyện gì hay sao, cho dù có không giúp được gì thì cũng cần hỏi em ai đã đánh em như thế này, sao anh một câu cũng không hỏi vậy.”

“Anh hỏi lại một lần không phải là sẽ làm em phải nhớ lại một lần sao！”

Tiểu Thất ngẩn người!

Trong tâm có chút giống như bị nhồi vào một đám lửa vậy, lửa vừa nóng và ấm áp.

Trong lúc đang nói chuyện, Lưu Tuyền và Triệu Đào cũng mua đồ ăn sáng trở về, Lục Sâm nhìn thấy liền nói với hai người họ “Triệu Đào, nơi huấn luyện cũng không thể kéo dài thời gian quá lâu, cậu đưa

Lưu tiểu thư qua đó trước đi. “

Lưu Năng ngẩn ra “Thể Tiểu Thất…”

Làm sao mà vẫn chưa kịp hỏi, Lưu Tuyền nhìn thấy ánh mắt của Lục Sâm tự nhiên lấy đồ ăn sáng từ tay Triệu Đào, sau đó mở nắp hộp, động tác rất tự nhiên…Lấy một thìa, sau đó, đưa tới miệng Tiểu Thất!

Lưu Tuyền vẫn chưa nói hết đành nuốt ngược hết trở lại.

Chương 718

39718.Lưu Tuyền ngẩn người!

Ánh mắt cô hoài nghi nhìn Tiểu Thất và Lưu Sâm, phảng phất từ hai người họ nhìn thấy có điểm gì đó.

Không thể nói là vừa gặp đã có duyên được?

Vừa gặp đã có duyên mà động tác đút đồ ăn lại tự nhiên thân thiết vậy sao

Lưu Tuyền cảm thấy bản thân chắc chắn bị sét đang rụi rồi!

Với nhìn Lục Sâm, lại nhìn Tiểu Thất, ánh mắt Lục Sâm tự nhiên, hoàn toàn không có nhìn ra bất kỳ cảm giác gì, Lưu Tuyền bỏ cuộc rồi, lại quay ra nhìn về phía Tiểu Thất, cũng chỉ nhìn thấy Tiểu Thất mắt mở to, bộ dạng như bị dọa vậy, toàn thân đơ ra đó.

Lưu Tuyền "..."

Với cô chắc cũng không nhìn được ra điều gì cho nên kệ để tự nhiên vậy.

Lục Sâm nhìn thấy Tiểu Thất ngẩn ra đó, đột nhiên cau mày lại, "Không đói sao?"

"Đói!"

"Thế thì ăn nhanh đi!"

“Ồ!”

Tiểu Thất ngoan ngoãn há miệng ăn một miếng cháo, cháo này cũng không biết là mua ở đâu, nấu vừa thơm vừa dẻo, vừa vào miệng đã tan. Nhưng Tiểu Thất căn bản là ăn không ra mùi vị gì, cả người như một cái máy nuốt vậy, ngờ nghệch nhìn Lục Sâm.

OMG!

Lục Sâm không những tới bệnh viện thăm cô,còn đổi phòng bệnh cho coi, bây giờ lại còn tự tay đút cháo cho cô ăn!

Anh anh anh…Anh liệu không phải là để ta tới với chứ.

Vừa mới nghĩ như vậy, khuôn mặt Tiểu Thất đã nóng bừng lên.

Mặt mà gương mặt cô có vết thương, trên mặt sưng đỏ rất nhiều, cho nên mặt đỏ như thế này hoàn toàn nhìn không ra.

A a a…

Tiểu Thất vừa ăn cháo vừa nội tâm gào thét, nếu như Lục Sâm thật sự để tâm tới cô, cô thích lắm thích lắm, cũng là thích lắm rồi!

Chỉ cần đơn giản Lục Sâm nhìn cô bộ dạng như một mặt quỷ thế này mà không bị dọa chạy mất, Tiểu Thất cũng đã cảm thấy với rất thích rồi …

...

Lục Sâm không biết nhưng tâm tư vòng vòng vèo vèo như này của Tiểu Thất, ánh mắt anh vẫn rất tự nhiên đút cháo cho Tiểu Thất, nhìn

thấy bát cháo đã gần thấy đáy,đưa tay lấy tờ giấy ít đầu giường lau miệng cho Tiểu Thất, sau đó mới ngẩng đầu hỏi cô, “Ăn no chưa? có còn muốn ăn chút đồ gì nữa không?”

Tiểu Thất lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi vậy.

“Không cần không cần nữa, em ăn no rồi.”

Lục Sâm gật gật đầu, đẩy xe lăn đem toàn bộ chỗ đồ ăn thừa ném vào thùng rác. Vừa quay người vẫn thấy Triệu Đào và Lưu Tuyền ở trong phòng bệnh, anh nhếch lông mày, “Triệu Đào, tôi vừa nói gì cậu không nghe thấy sao?”

“Ồ! ồ ồ ồ! vâng vâng, Lưu tiểu thư, bây giờ cũng tôi đi tới nơi huấn luyện nhé.”

Lưu Tuyền có chút đắn đo.

Để Tiểu Thất cùng với một người đàn ông, thật sự không có vấn đề gì sao?

Mà Lục Sâm hai chân còn không thuận tiện, anh ấy có thể chăm sóc Tiểu Thất không?

Lưu Tuyền đúng nguyên đó bất động, một lúc sau mới nói, “Hay là, tôi đợi Tiểu Thất ra viện, cùng Tiểu Thất đi.”

Triệu Đào nhìn về phía Lục Sâm.

Lục Sâm không nhìn Lưu Tuyền, tuỳ ý nói, “Điều ấy đương nhiên cũng được, nhưng lần tuyển chọn này có yêu cầu, La Na đã sắp xếp xong, tuyển chọn lần này là năm mươi người vào ba mươi, trực tiếp đào thải hai mươi học sinh,câu hỏi lần này cũng đều là do La Na ra

đề,La Na sẽ dựa theo sự yêu thích của bản thân để yêu cầu, cho nên…đến nơi tập huấn trước, quan sát tìm hiểu nhiều một chút, sẽ có nhiều ưu thế hơn.”

Lưu Tuyền vẫn đang đắn đo.

Tiểu Thất đã vội càng hơn rồi, cô không thể để Lưu Tuyền vì cô mà mất đi cơ hội tốt như vậy!

“Tiểu Tuyền Tiểu Tuyền,cậu nhanh đi đi,mình kết đây không vấn đề gì cả, bác sĩ cũng đã nói đều là vết thương ngoài da thôi, trên người xương không có vấn đề gì cả, cho nên cậu đừng lo lắng về mình quá, mình ở đây có Lục Sâm chăm sóc rồi sẽ không có chuyện gì đâu, mà Lục Sâm có nói rồi, anh ấy sẽ giúp mình tìm bác sĩ tốt,không để mặt mình có sẹo được, cậu yên tâm đi đi, mình vẫn đang đợi cậu ký được hợp đồng với công ty Phong Hoa kiếm thật nhiều tiền mời mình ăn cơm đó.”

Lưu Tuyền cười không nổi, gãi gãi đầu bất lực, “Được, thế mình đi trước nhé, nếu ở đây có tình hình gì ngay lập tức gọi cho mình nhé.”

“Được rồi được rồi, cậu yên tâm đi.”

Lưu Tuyền lại nhìn về phía Lục Sâm, “Lục tổng, Tiểu Thất làm phiền anh chăm sóc nhé.”

“Không phiền, nên làm!”

Lưu Tuyền miệng méo đi,cái gì mà gọi là nên làm?

Đây nghĩa là đã đem Tiểu Thất biến thành bạn gái của mình rồi phải không !

Lưu Tuyền cuối cùng vẫn đi theo Triệu Đào rồi, sau khi hai người họ vừa rời khỏi phòng bệnh lại một lần nữa chỉ còn Tiểu Thất và Lục Sâm, Tiểu Thất dựa vào đầu giường, cầm một cốc nước nhấp từng ngụm nhỏ một uống, vừa uống vừa nhìn trộm Lục Sâm.

“Muốn nhìn thì quang minh chính đại mà nhìn.”

“hì hì!”Tiểu Thất đặt cốc nước xuống, “Sao anh biết em đang nhìn anh?”

Cô cảm thấy kỹ thuật cô nhìn trộm cũng rất trưởng thành.

Lục Sâm dựa vào xe lăn, đặt túi đồ ăn sáng xuống, vừa lau miệng vừa nói, “Ánh mắt em bốc cháy như thế, giống như mèo nhìn chuột, hoặc là sói nhìn thấy nai vậy, muốn để người khác không để ý tới cũng khó!”

Gương mặt Tiểu Thất đỏ ửng lên!

Có khoa trương tới như vậy không?

Nhưng mà, nếu như anh ấy đã phát hiện rồi, cô cũng sẽ quang minh chính đại nhìn vậy.

Tiểu Thất phát hiện, Lục Sâm càng nhìn càng đẹp trai.

Trước kia lần đầu tiên khi nhìn thấy đã c nhận được rằng người con trai này tương đối đẹp trai, hôm nay lại nhìn, phát hiện lại còn đẹp hơn rất nhiều. mỗi ngực quan trên gương mặt đều có một nét rất cân đối, đẹp không thể nói gì được.

Lục Sâm có chút chịu không nổi ánh mắt lộ liễu của Tiểu Thất, nhưng trong tâm lại vì ánh mắt này của mà có chút cảm thấy tự mãn.

“Đẹp không?”

“Đẹp đẹp, Lục Sâm, mẹ anh chắc chắn rất xinh đẹp!”

“Đúng, Mẹ anh chính xác là rất đẹp!”

Tiểu Thất nghiêng đầu nhìn anh, trong ánh mắt có chút lấp lánh, “Thật muốn nhìn thấy mẹ anh như thế nào sao lại có thể sinh được người con trai đẹp như thế này!”

Mắt Lục Sâm sáng lên.

“Đợi khi nào anh đưa em đi gặp mẹ anh nhé!”

Tiểu Thất căn bản không nghĩ gì nhiều, gật đầu nói luôn, “được được, nhưng anh không phải nói mẹ anh ít nước ngoài sao?”

“Đợi một thời gian nữa, anh gọi điện bảo và ấy về nước!”

Quay về xem con dâu của bà !

Mẹ vẫn lo lắng chuyện tình cảm của bà và cha ảnh hưởng tới anh, sợ anh đối với chuyện tình cảm thất vọng, cho nên rất lo lắng cho chuyện yêu đương của anh, nếu như biết anh yêu rồi, khẳng định sẽ vui mừng quay về ngay.

Gặp phụ huynh…

Ếy!

Cái này không tồi!

Lục Sâm nghĩ nghĩ, hỏi thăm dò, “Em nói bố em và anh trai em cũng đều rất đẹp trai?”

“Đúng thế, hai người họ thuộc vào kiểu mẫu phụ nữ vừa nhìn thấy một cái nhất định muốn ôm ngay, đàn ông nhìn thấy sẽ tự ti vào bản thân kiểu kiểu vậy đó, ha ha, Bố em nếu như không đẹp trai, sao lại có thể sinh ra em một người con gái cưng đẹp như thế này, hahaha!”

Thật tự mãn！

Nhưng không thể không công nhận, Tiểu Thất vốn có thể tự mãn.

Ánh mắt Lục Sâm lại sáng lên, “Em nói như vậy, anh lại có chút tò về bố mẹ em và anh trai em,đợi khi nào có cơ hội, em đưa anh đi gặp bọn họ nhé?”

“Được thôi được thôi, nhưng bây giờ thì chưa được, bây giờ em bị thương bố mẹ em bọn họ mà nhìn thấy khẳng định sẽ cho người đi sống chết mất, anh đợi nhé,đợi vết thương của em khỏi em sẽ đưa anh đi gặp họ.”

Trong tâm Lục Sâm mãn nguyện cười thành tiếng, “Được!”

Chương 719

39719.

Hai người đã hẹn như thế về chuyện đi gặp phụ huynh.

Nhưng Tiểu Thất căn bản không hề có phản ứng về chuyện hai người phải đi gặp phụ huynh.

Lục Sâm nhìn vào ánh mắt thanh khiết của Tiểu Thất, tức thì cảm thấy mắc cười.

Người này vẫn là yêu đương qua, tại sao đối với tình cảm vẫn…… ngây thơ như thế?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lục Sâm tức thì mấy dễ chịu rồi, anh lớn đến ngần này rồi vẫn chưa yêu đương qua, còn Tiểu Thất thì đã quen qua bạn trai rồi, nghĩ đến người đàn ông đó có duyên gặp mặt qua một lần trong quán bar, mặt Lục Sâm lộ sự khinh bỉ, vì cái gọi là tiền đồ có thể từ bỏ lòng tự trọng của mình, từ bỏ tình yêu của mình mà yêu người phụ nữ khác, người đàn ông như vậy có thể về mặt sự nghiệp có thành tựu lớn, nhưng về mặt cuộc sống, sống tuyệt đối sẽ không như ý.

Nghĩ đến điều này, Lục Sâm do thám hỏi Tiểu Thất, “Cô và Lý Dương kia……”

Sắc mặt Tiểu Thất khinh bỉ lên, “Anh nhắc anh ta làm gì! Người này……haiz, sao đi chăng nữa tôi cảm thấy tôi là mắt mù rồi nên mới nhìn không ra bộ mặt thật của anh ta, anh tôi rõ ràng đã nhắc nhở

qua tôi, nói ánh mắt người Lý Dương này dễ dàng lấp lánh, vừa nhìn là biết là loại đàn ông tâm tư đặc biệt nhiều, nhưng tôi vẫn không tin! Được rồi, bây giờ thiệt thòi rồi mới biết anh tôi nói đúng đấy!"

Lục Sâm tít mắt quan sát Tiểu Thất, thấy Tiểu Thất đối với Lý Dương quả nhiên chỉ còn lại sự ghê tởm, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười gật đầu, "Anh trai cô xem người khá chuẩn đấy."

Nói đến điều này Tiểu Thất lại kiêu ngạo lên, cô thẳng đứng sống lưng.

"Đúng rồi, cũng không xem thử anh ấy là anh trai của ai, anh trai của Tiêu Tiểu Thất tôi đương nhiên là lợi hại nhất rồi!"

Lục Sâm có chút ngưỡng mộ, "Cô với anh trai cô tình cảm tốt thật!"

"Uhm hm, tốt cái gì, anh ấy từ nhỏ đến lớn đều chỉ biết ăn hiếp tôi! Anh nghĩ xem, anh ấy một người đẹp trai đến thế, làm sao cũng không biết cười cười, ngày nào mặt cũng căng lên, nhìn lên đó như là cục đá vậy, ai mà dám lại gần……ba mẹ tôi từ lúc chúng tôi 8 tuổi liền bắt đầu đi du lịch nước ngoài mãi, tôi và anh trai ở nhà cô sinh sống nhiều hơn, anh ấy cái gì cũng muốn quản tôi! Tôi lúc nhỏ thích ăn kẹo, anh ấy cũng quản! Còn nói ăn kẹo nhiều sẽ sâu răng! Hứ! Tôi ăn nhiều kẹo đến thế cũng chưa có sâu răng qua!"

"……Còn nữa còn nữa, tôi xem phim thần tượng anh ấy cũng nói, còn nói tôi mắc bệnh mê trai, nhìn thấy đàn ông đẹp trai là đi không nỗi, đúng thật là quá đáng ghê, tôi đâu có khoa trương như vậy, nhiều lắm thì ngăn cách cái màn hình liếm liếm lên thôi, đâu có phải là đi theo đuổi ngôi sao thật……huống hồ rằng người ta đẹp trai không phải là để người ta thưởng thức sao, những nam minh tinh đó nếu như không có những đứa con gái chúng tôi ủng hộ và yêu thích, làm sao có thể nổi tiếng đến như vậy!"

Lục Sâm trong lời nói của Tiểu Thất nắm được một vấn đề quan trọng.

Cô chỉ cần nhìn thấy người đàn ông đẹp trai là đi không nỗi?

Lục Sâm nghĩ đến vừa nãy Tiểu Thất nhìn anh với ánh mắt trần trụi, nghĩ đến cô cũng đã từng dùng ánh mắt này nhìn qua người đàn ông khác, trong lòng lập tức không dễ chịu.

Trong lòng không dễ chịu rồi, sắc mặt cũng sẽ không được tốt thôi.

Tiểu Thất căn bản không phát hiện ra, lại bô lô ba la nói thêm một đống chuyện, sau khi phát hiện Lục Sâm không có phản ứng, cô mới ngoảnh đầu nhìn sang Lục Sâm, nhìn thấy sắc mặt đen thui của anh, Tiểu Thất tức thì như là Trượng Nhị hòa thượng vậy sờ vào đầu không hiểu gì hết.

Đây là……giận rồi à?

Nhưng cô cũng đâu có nói gì đâu!

Tiểu Thất gãi đầu, “Anh sao thế?”

“Không sao!”

Không sao? Sắc mặt đen thui đó sắp trở thành Bao Chửng rồi, còn nói không sao! Kì lạ, vừa nãy vẫn còn bình thường mà, không lẽ cô nói sai điều gì à?

Tiểu Thất đem những lời nói vừa nãy ngẫm lại một lần trong đầu, phát hiện bản thân……không có nói sai điều gì đâu.

Vậy người này làm gì giận rồi?

Kì lạ thật!

Lục Sâm ngồi khoảng cách rất gần giường bệnh, Tiểu Thất nhìn thấy anh lạnh mặt đẩy chiếc xe lăn muốn đi, khẩn trương giật lấy áo của anh, động tác này của cô hơi mạnh, vết thương trên người lại bắt đầu đau lại, Tiểu Thất đau đớn tột cùng cũng không buông tay, sịt sịt hít một hơi thở mệt nhọc, "Lục Sâm anh sao thế? Tôi làm anh giận rồi à?"

"Không có!"

"Haiz, tôi nói cái người như anh sao lại thích giận như thế, tôi cũng đâu có nói gì đâu!"

Không có nói gì?

Cô còn muốn nói những gì càng kích thích hơn à!

Lục Sâm nhìn lên vết thương trên cánh tay Tiểu Thất, cũng không dám đẩy cô, thở dài bất lực nói, "Buông tay!"

"Không đâu, anh phải nói rõ với tôi là tôi đã đắc tội anh những gì rồi!"

"Đã nói không có gì rồi……"

"Gạt người ta!"

"Được thôi, tôi nói, cô thả tay trước!"

Tiểu Thất bán tín bán nghi thả tay ra, "Anh nói đi!"

Lục Sâm nhân cơ hội đẩy chiếc xe lăn chạy trốn, “Cô từ từ suy nghĩ đi!”

“Lục Sâm anh là cái đồ lừa gạt!”

……

Nửa ngày tiếp đó, Lục Sâm cứ thuộc tình trạng sắc mặt không tốt, Tiểu Thất này cũng là dạng thần kinh chậm tiêu, lúc đầu còn đang nghĩ Lục Sâm tại sao giận, nhưng lúc sau nghĩ không ra cho nên sau đó, liền triệt để từ bỏ

Đồ dùng trong phòng bệnh quả là tốt, trước giường bệnh còn để một ti vi cực lớn.

Tiểu Thất theo quán tính mở ti vi ra, tìm kiếm được bộ phim thần tượng có tỉ lệ người xem cao nhất thời này, một bên nhai trái táo mà Lục Sâm cho người đi mua đến, một bên xem tình tiết bộ phim mà bình luận tùy ý……thuận tiện mê mẩn với nam chính!

Lục Sâm mới từ trong phòng vệ sinh đi ra, trông thấy cảnh này……lòng lại càng nghẹt hơn!

Anh ở đây giận dỗi, cô vẫn hay thật!

Một bên coi ti vi một bên cười!

“Tiêu Tiểu Thất!”

“Hả?”

“Bụp!” Lục Sâm đẩy chiếc xe lăn, đi đến ti vi kế bên, tức thì ngắt ngay nguồn điện!

Tiểu Thất tức thì kháng nghị lên, “Hả……Lục Sâm không ai như anh vậy, tôi đang coi vui mà, anh không biết bệnh nhân phải tâm trạng vui vẻ mới có thể mau khỏi bệnh à!”

“Nhìn trai đẹp tâm trạng thì vui vẻ à?”

“Đó là đương nhiên, sinh ra đẹp trai người bên cạnh nhìn vào cũng cảm thấy đẹp mắt ưa nhìn!”

“Vậy cô cứ nhìn tôi đi!”

Tiểu Thật một miếng táo xém tí kẹt ngay trong họng, ánh mắt lạ lùng của cô nhìn vào Lục Sâm!

Được rồi được rồi, cô thừa nhận, người này so với nam chính trong ti vi đẹp trai hơn nhiều!

Tiểu Thất liền không chống đối nữa, dựa lên đầu giường nhìn chầm chầm vào Lục Sâm.

Trong lòng Lục Sâm càng không mấy dễ chịu, “Nếu như sau này gặp được người đàn ông còn đẹp trai hơn tôi xuất hiện trước mặt cô, cô có phải cũng sẽ cho anh ta chăm sóc cô như vậy?”

“Xùy! Làm sao có thể!”

Tâm trạng Lục Sâm từ từ xoa dịu lại.

Nhưng lại nghe Tiểu Thất tiếp tục nói, “Lục Sâm à, anh phải tự tin, Tiêu Tiểu Thất tôi lớn ngần này rồi, bất kể là trong ti vi hay là trong cuộc sống đã từng gặp qua quá nhiều quá nhiều trai đẹp rồi, anh tuyệt đối là xếp hạng ba! Anh phải tin là, ở trên đời này kiếm không ra

người đẹp trai hơn anh nữa rồi!”

“……”

Giải thích này tốt hơn thì đừng giải thích!

Trong lòng Lục Sâm lại càng nghẹt đến lợi hại!

“Tôi chỉ hỏi nếu như, nếu như có người đẹp trai hơn tôi thì sao!”

“Tiêu Tiểu Thất tôi cũng có tiết tháo đấy, làm sao có thể cùng ai cũng tốt như vậy!”

Lục Sâm nghe được, sắc mặt căng thẳng mới ưa nhìn nhiều hơn.

Tiểu Thất nhìn thấy phản ứng của anh, đột nhiên hiểu ra được gì,cô trố to mắt chỉ vào Lục Sâm, “Lục Sâm, anh anh anh, anh không phải là……”

“Cái gì?”

“Anh không phải là……ghen rồi à? Anh thích tôi?”

Chương 720

39720.

Cô nương chậm hiểu này có thể nhìn được điều này, vẫn đúng là không dễ dàng!

Lục Sâm vừa định thừa nhận, nhưng đột nhiên nghe được Tiểu Thất lại nói tiếp.

“Haiz……không có khả năng đâu, chúng ta cộng lại lần này chỉ mới gặp được có 3 lần thôi, anh làm sao có thể gặp 3 lần mà thích tôi được, không thể cứ vì tôi xinh đẹp liền thích tôi từ ánh mắt đầu tiên chứ, không hợp lý không hợp lý!”

Lục Sâm nghe xong lời nói của Tiểu Thất xém tí ói máu!

Cô cũng nói như thế rồi, bảo anh làm sao giải thích được?

Nói không thích à, trái lương tâm!

Nói thích à, Tiểu Thất khẳng định nói anh là thích nhan sắc của cô cho nên mới động lòng.

Lục Sâm muốn giải thích cũng không được, không giải thích cũng không xong.

Thật ra Tiểu Thất không ngại về việc người khác vì nhan sắc của cô mà thích cô, như mami của cô nói vậy, cũng giống như tính cách và sở trường, nhan sắc cũng là điều kiện của bản thân cô, bất kể là tại

vì lý do gì thích, sao đi chăng nữa kết quả đều giống nhau, chỉ cần là thật lòng, kệ anh ấy tại vì lý do gì thích mình.

“Ê ê ê, anh rốt cuộc có phải thích tôi không?”

“Tôi……”

Lục Sâm vừa định nói, nhưng cửa phòng bệnh lại từ bên ngoài mở ra, Lục Sâm nhìn sang cửa, nhìn thấy bác sĩ bước vào, tức thì nhẹ nhõm.

Được rồi, không cần phải trả lời vấn đề rối răm này nữa.

Vị bác sĩ nữ dẫn theo y tá là đến đưa thuốc cho Tiểu Thất, thuận tiện thoa thuốc cho cô.

Vị nữ bác sĩ đưa kem bôi cho Lục Sâm, nhẹ nhàng nói, “Đây là loại kem bôi tốt nhất ở nước ngoài tại thời điểm này, hiệu quả cực kì tốt, vết thương trên mặt Tiêu tiểu thư thật ra không sâu, không có bị thương đến hệ thần kinh trên mặt, cho nên dùng kem bôi này chắc chắn rất nhanh có thể lành lại.”

“Khi nào dùng thế?”

“Khi nào cũng được.”

Lục Sâm nhận lấy kem bôi, y tá lại đưa một chai dầu thuốc màu đỏ, “Đây là gì thế?”

“Đây là dầu thuốc, trên người cô Tiêu có rất nhiều vết bầm, lấy dầu thuốc xoa lên người, dùng tay xoa dịu vết thương bầm tím, như vậy vết thương bầm tím sẽ rất là nhanh hồi phục!”

Lục Sâm gật đầu, “Tôi biết rồi, các vị có thể ra ngoài.”

Bác sĩ và y tá cũng đã lui ra.

Ánh mắt của Tiểu Thất nhìn vào kem bôi, “Thuốc này không rẻ hen?”

“Chỉ cần có hiệu quả giá cả không thành vấn đề.”

Lục Sâm đẩy xe lăn đi đến bên giường, “Nằm yên, tôi thoa kem giúp cô!”

“Oh!”

Tiểu Thất ngoan ngoãn nằm yên!

Lục Sâm từ trong hộp lấy ra một cây tăm bông, lấy kem bôi bôi lên mặt Tiểu Thất, cẩn thận dùng tăm bông một ít ít thoa đều kem ra, từ trán đến mép mặt đến cánh mũi đến cằm dưới, mỗi một chỗ đều cực kì cẩn thận, động tác cũng tương đối nhẹ nhàng, gần như là sợ rằng không cẩn thận thì sẽ làm đau cô vậy.

“Nếu như đau thì nói tôi nghe!”

“Không đau!”

Kem bôi thoa lên mặt, Tiểu Thất chỉ cảm thấy trên mặt mát rượi, cảm giác đau rát lúc đầu lập tức được xoa dịu, cảm giác mát rượi cũng vô cùng dễ chịu, mùi vị cũng rất nhẹ nhàng.

“Cảm thấy sao?”

“Rất dễ chịu, rất sảng khoái!” Tiểu Thất nói, “Cảm giác sau khi thoa lên dễ chịu hơn so với trước đó!”

Lục Sâm nhẹ nhõm lòng.

Chỉ cần có thể khiến cô dễ chịu chút, chẳng sợ thuốc này không có tác dụng mờ sẹo cũng gọi là không tồi rồi.

Lục Sâm rất nhanh đã thoa một lớp kem lên mặt cô, trên cổ cô cũng có vết cào, Tiểu Thất rất là hợp tác, giật cái cổ áo xuống, để lộ ra vết thương trên cổ.

"……"

Cô quả đúng là không có lòng phòng người!

Đợi sau này hai người ở bên nhau rồi, anh nhất định sẽ giáo dục tốt Tiểu Thất, tuyệt đối không thể ở trước mặt đàn ông lạ mặt kéo áo!

Lục Sâm hít một hơi, cố gắng bình vững hơi thở, lấy kem bôi dùng tăm bông cẩn thận tỉ mỉ thoa lên cổ cô.

Lục Sâm đã nhìn giấy hướng dẫn, giấy hướng dẫn toàn bản tiếng anh hoàn toàn không làm khó anh được, "Đừng động đậy, trên giấy nói trên mặt khô rồi mới nhúc nhích được! Tránh để dính bất kì thứ gì!"

"Oh!"

Tiểu Thất ngoan ngoãn nằm yên, không hề động đậy!

Dứt khoát tính kem bôi hấp thụ rất nhanh, chưa tới 10 phút là đã triệt để khô hết!

"Lục Sâm, được chưa! Lục Sâm?"

"Uhm?"

Tiểu Thất kì lạ nhìn vào anh, "Anh nghĩ gì đó, tôi gọi anh mấy lần rồi anh mới nghe được!"

Sắc mặt của Lục Sâm có chút ngại ngùng.

Anh vừa nãy cứ nhìn vào chai dầu thuốc đỏ trên người, cái này anh phải làm sao xoa cho Tiểu Thất?

Nhưng Tiểu Thất lại không có lo ngại gì, đã từ giường ngồi dậy, cứ cuộn thẳng ống áo rộng lớn của áo bệnh nhân lên, trực tiếp cuộn đến lên vai, lộ ra hai cánh tay của cô, Lục Sâm nhìn vào bộ dạng hai cánh tay của cô, lập tức không lo ngại gì nữa.

Cánh tay lúc đầu của cô trắng muốt như ngọc lúc này lại phủ đầy vết bầm tím, xanh có tím có, đâu đâu cũng thấy!

Trên cánh tay gần như không có miếng da lành lặn nào!

Ánh mắt của Lục Sâm tức thời trầm lạnh lại.

"Lục Sâm? Xoa đi!"

"Uhm!"

Lục Sâm mở chai dầu thuốc đỏ, đổ một ít lên cánh tay Tiểu Thất, ngẩng đầu nhìn vào cô, "Có thể đau một tí, cô nhịn chút!"

"Uhm!"

Chỉ cần có thể nhanh khỏi, đau đến mấy cô cũng nhịn!

Lục Sâm đặt chai dầu thuốc đỏ lên chiếc tủ đầu giường, đưa tay dùng sức xoa lên giúp cô.

“Woa--- woa woa woa--- đau quá!”

“Nhịn chút!”

“Lục Sâm anh nhẹ lại chút đi.”

“Nhịn chút, quen rồi thì sẽ không sao!”

“Lục Sâm anh là đồ khốn nạn, anh có phải cố ý báo thù tôi không, cho nên mới dùng sức như thế, á--- đau quá!”

“Đừng nói bậy!”

Triệu Đào trước cửa vừa định đẩy cửa bước vào, liền nghe thấy tiếng thét lên và tiếng nói chuyện trong phòng truyền ra!

Ai ya!

Mặt Triệu Đào đỏ lên, lập tức nghĩ bậy liền!

Tổng tài ghê gớm thật, mới gặp người ta 3 lần đã ăn được người ta!

Ha ha!

Anh không dám cản trở chuyện tốt của tổng tài, từ chỗ bác sĩ kiếm được một cái bảng đến, treo ngay trước cửa, sau đó anh vui vẻ chạy ra ngoài.

Cái bảng bị gió thổi quơ qua quơ lại.

Nhưng có thể nhìn kĩ 4 chữ lớn trên đó--- XIN ĐỪNG LÀM PHIỀN!

……

Hai người trong phòng lại hoàn toàn không biết chuyện này.

Không mấy dễ dàng xoa xong cánh tay, họng Tiểu Thất đã hét đến đau lên, hai cánh tay lại càng đau rát hơn.

"Lục Sâm……anh là đồ khốn nạn……"

"Vết bầm tan ra rồi mới nhanh khỏi được!" Sắc mặt Lục Sâm không đổi, từ tủ đầu giường lấy dầu thuốc đỏ đổ vào lòng bàn tay, dặn dò Tiểu Thất, lấy chân ống quần cuộn lên!"

Tiểu Thất phẫn nộ cuốn lấy chân ống quần!

Tình trạng của hai cái chân đồng thời cũng không tốt được bấy nhiêu, cho dù Lục Sâm đã có chuẩn bị tâm lý, lúc nhìn vào sắc mặt vẫn biến đổi.

"Đau không?"

"Đau!"

"Nhịn đi!"

Tiểu Thất mài răng!

Tiếp đến lại là một chuỗi tiếng hét lên đau đớn.

Lục Sâm đã nghe quen rồi, sắc mặt cũng không hề thay đổi chút nào.

Rất nhanh, hai cái chân cũng đã xoa xong.

Tiểu Thất kinh ngạc phát hiện, cánh tay vừa nãy còn đau rát, lúc bấy giờ sau khi xoa xong không ngờ lại không đau như trước đó nữa.

“Có chút tác dụng nhe!”

Lục Sâm không khách khí lạnh hứ một tiếng!

Đương nhiên có tác dụng!

Tay nghề của anh vẫn còn chuyên nghiệp lắm!

Lục Sâm vừa định dừng tay, nhưng thấy Tiểu Thất đưa tay muốn cuộn áo lên, mí mắt anh nhảy lên, khẩn trương đè lấy tay cô!

“Cô làm gì đó?”

“Sau lưng á, trên lưng cũng có nhiều vết bầm tím, Lục Sâm người tốt làm đến cùng, giúp tôi xoa xoa cái lưng đi, anh không biết là, tôi nằm lên đó cảm thấy đau đến lợi hại, tối hôm qua đau đến nỗi tôi ngủ không được!”

Lục Sâm, “……”

Cho nên, phải ở trước mặt đại nam nhân là anh cởi áo ra, sau đó để anh giúp cô xoa vết bầm tím?

Chương 721

Lục Sâm trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Tiểu Thất không biết nam nữ bất tương thân sao, họ chỉ mới gặp nhau 3 lần, cô ta đã dám cởi áo trước mặt anh rồi

Vậy trước đó….

Lục Sâm ép buộc mình đừng nghĩ về nó.

“Uầy, em nói anh sao mà nét mặt lại kéo xuống nữa rồi, em chỉ muốn anh thoa thoa bụng, nếu như anh không muốn thoa thì thôi, đừng tỏ ra nét mặt đó cho em xem!” Tiểu Thất kéo áo xuống, “Được rồi được rồi, không muốn thoa thì không thoa!”

“Ai nói anh không muốn thoa!” Lục Sâm muốn xem liệu rằng Tiểu Thất có dám cởi không, anh ta hạ mắt xuống, “Em cởi đi!”

Tiểu Thất kỳ lạ nhìn Lục Sâm.

Tâm trí người đàn ông này thực sự thay đổi rất nhanh, vừa cho cô ta thái độ đó cũng là anh ta, bây giờ lại hồi phục cũng là anh ta!

Tâm trí của người đàn ông sao khó đoán thế!

Tiểu Thất tuy nghĩ như vậy nhưng động tác vẫn không ngừng, đưa tay và cởi trang phục bệnh nhân trên người ra.

“Được rồi!”

Cô ta thật sự cởi rồi!

Lục Sâm ngẩng đầu lên và chuẩn bị khiển trách, nhưng lại nhìn thấy Tiểu Thất không phải trần truồng như trong tưởng tượng của anh ta, quần áo bệnh nhân rộng thùng thình bên ngoài bởi ra sau đó bên trong là một chiếc áo ba lỗ nhỏ màu trắng, áo ba lỗ rất nhỏ, viền áo dưới đáy vừa đến trên rốn, chiếc áo ba lỗ khoét sâu lộ ra một tấm lưng.

Sự tức giận của Lục Sâm đột nhiên biến mất.

Anh ấy nghĩ nhiều rồi…

Hoá ra trong người cô ấy vẫn còn mặc đồ!

Lục Sâm nắm đấm tay lại và nhấn đặt bên môi, ho một tiếng, "Được rồi, nằm sấp xuống, anh bôi thuốc cho em!"

"Ồ!"

Tiểu Thất ngoan ngoãn nằm sấp trên giường.

Nhìn thấy sau lưng cô ta, nét mặt của Lục Sâm vẫn nặng nề, bởi vì lúc Tiểu Thất bị đánh, cô cuộn tròn người lại, cho nên sẹo dưới ngực trên rốn còn ít, nhưng phía sau lưng không may mắn rồi, toàn bộ phía sau lưng bầm tím, nhìn vào cảm thấy rất sốc.

Đây là bị đánh trong bao lâu?

Ở trong trường bị bạo hành thời gian dài như vậy, nhưng cũng là Lưu Tuyền phát hiện ra Tiểu Thất và đưa cô ấy đến bệnh viện, điều đó quá bất hợp lý!

Lục Sâm vừa nghĩ vừa đổ thuốc vào trong lòng bàn tay, thoa cho cô ấy vùng da được lộ ra ngoài.

Tiểu Thất cắn chiếc chăn cố gắng không hét lên.

Cô đã chịu đựng như vậy, Lục Sâm nhẫn tâm mà ra tay, động tác bắt đầu chậm lại, làn da sau lưng cô ta rất mịn màng. Bàn tay thô ráp của anh ta cọ sát, dầu thuốc dường như mang theo một chuỗi pháo hoa, lòng bàn tay anh ta nóng lên.

Và Tiểu Thất đang trốn cũng không tốt hơn mấy, bởi vì đôi mắt nhìn không thấy, cảm giác trở nên nhạy cảm hơn, cô ta nhận ra rằng cô chưa từng thân mật như vật với một người đàn ông nào, tay của Lục Sâm đặt trên lưng cô, ngón tay anh ta như lửa vậy, cho nên chạm vào như pháo hoa bắn tứ phía, toàn thân Tiểu thất đều nóng nảy.

A------

Cô ta chỉ quan tâm đến việc những vết thươn trên người sớm khỏi, và quên rằng Lục Sâm là một người đàn ông.

Tiểu Thất di chuyển cơ thể không tự nhiên.

Lục Sâm lập tức hỏi, “Đau không?”

Không đau!

Là ngứa!

Những vết chai trên ngón tay anh ta cọ sát vào da của cô, vừa tê tê vừa ngứa ngứa.

Tiểu Thất lại di chuyển.

“Xong chưa?”

“Sắp xong rồi, em chịu đựng thêm chút!”

“Ồ!”

Lục Sâm tăng tốc độ, cố gắng không để cho trong lòng có bất kỳ ý định kỳ quặc nào, hít một hơi thật sau, ánh mắt bình tĩnh thoa cho cô ấy hết toàn bộ lưng.

“Được rối!”

Tiểu Thất gần như có tính phản ứng nhanh, lập tức từ trên giường nhảy lên, tư thế của cô và Lục Sâm cũng trở thành mặt đối mặt.

Chiếc áo ba lỗ cạp thấp, là đường cong vừa to vừa chật của cơ thể!

Thân hình của Tiểu Thất thừa kế từ Tô Tố, thân hình tiêu chuẩn ma quỷ.

Lục Sâm nhếch lông mày!

Không nghĩ rằng Tiểu Thất trông gầy như vậy, nhưng cơ thể lại đầy đặn!

“Ê ê ê, nhìn ở đâu vậy?” Tiểu Thất che ngực lại, giống như đang nhìn thấy dê xồm và phản kháng nhìn vào Lục Sâm.

Lục Sâm nhẹ nhàng rút lại ánh nhìn, lấy bộ đồ bệnh nhân trên giường bệnh ném cho Tiểu Thâ`t, khịt mũi và nói, “Em yên tâm, hình dáng của em bây giờ, tuyệt đối không có người đàn ông nào có ý

xem rẻ em trong tâm trí!"

"……."

Tiểu Thất cắn răng!

Bây giờ cô không thu hút sao?

Tiểu Thất cầm lấy chiếc gương nhỏ trên bàn cạnh giường và soi, nhìn một hồi sau đó đặt chiếc gương nhỏ xuống.

Uầy!

Được rồi!

Bây giờ mặt cô ta chưa hết sưng, vừa đỏ vừa sưng, trên người lại một mảng bầm tím, cô tự xem còn cảm thấy không thể chịu nổi, lần này nếu có bất kỳ người đàn ông nào muốn làm gì cô ta, Tiểu Thất thật sự ngưỡng một lòng can đảm của người đàn ông đó!

"Trời lạnh, mau mặc áo vào!"

"Biết rồi!"

Tiểu Thất xột xoạt lấy bộ đồ từ trên giường bệnh choàng vào người.

Gió thổi bên ngoài cửa sổ, thổi đến cành cây lắc lư lộn xộn, gió rất lớn, cũng rất gấp gáp, thời tiết thực sự chuẩn bị lạnh rồi.

"Hai ngày nay dự báo thời biết nói có bão, có vẻ như hôm nay đã bắt đầu nổi lên." Lục Sâm đẩy xe lăn đến bên cạnh cửa sổ đóng cửa sổ lại, gió lạnh lập tức bị chặn lại ngay ngoài cửa sổ, "nhìn vào có vẻ như sắp mưa rồi."

Tiểu Thất nhìn qua cửa sổ, nhìn ra thời thiết bên ngoài u ám, gật gật đầu.

“Lục Sâm, anh hôm nay….sẽ đi chứ?”

Lục Sâm nhếch mày, “Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Haha, không có không có, em chỉ tiện thể hỏi thôi, anh là tổng tài của Phong Hoa mà, chắc là rất bận rộn, hôm nay anh cũng chăm sóc em cả ngày rồi, thật sự cám ơn anh Lục Sâm, nếu như anh không có thời gian, hôm nay không cần ở lại.”

“Tiêu Tiểu Thất, em đây có tính là qua được cầu thì gỡ cây cầu ra?”

Ơ…..

Tiểu Thất không hiểu và nhìn anh ta.

Cô nhìn thấy anh ta tốt bụng chăm sóc cho cô cả ngày, cho nên lo lắng rằng thời gian làm việc không đủ nên để anh ta về, ân cần nghĩ cho anh ta như vậy, tại sao là trở thành qua được cầu, lại gỡ cây cầu ra?

“Công việc gần đây của anh là phụ trách các đám học sinh các người, nhưng mà bây giờ có La Na lo liệu, anh cũng không cần phải lo ắng, hai ngày nay anh đều không bận, cho nên chăm sóc em đến khi em xuất viện, đến lúc đó em cùng anh đến cơ sở đào tạo!”

Tiểu Thất đôi mắt sáng rực.

Trên thực tế, cô ấy không hy vọng Lục Sâm đi.

Có một cơn bão, một hồi nói không chừng là mưa bão, một mình cô ở trong phòng bệnh thậm chí không có ai nói chuyện cùng, với lại nghe nói…..nghe nói trong bệnh viện thường xuyên chết người, cho nên rất nhiều bệnh viên đều có một số chuyện ma quái!

Tiểu Thất run người!

Chỉ cần nghĩ thôi đã cảm thấy sợ hãi rồi!

Buổi tối khi trời sắp tối thì đột nhiên trời đỗ mưa bão, mưa lớn đập vào kính phát ra tiếng động bi li ba la, rõ ràng trời chưa tối, bên ngoài đã tối om một lớp, nhìn vào trong giống như tận thế vậy.

Nhiệt độ cũng giảm đi rất nhiều.

Tiểu Thất núp vào trong chăn cũng cảm thấy có chút lạnh, cô nhìn sang Lục Sâm, "Anh lạnh không?"

"Cũng được!"

Lục Sâm nhìn vào đồng hồ trên cổ tay, Triệu Đào sao chưa xuất hiện!

Lúc trời tối, Triệu Đào cuối cùng cũng xuất hiện, anh ta đã ướt đẫm, mặc dù đang cầm một chiếc ô nhưng quần và chân đều ướt hết, trên tay còn cầm theo một túi đồ ăn.

"Tổng tài, Tiêu tiểu thư, hai người chưa ăn cơm phải không, tôi có đem theo đồ ăn cho hai người, hai người mau đến ăn để ấm cơ thể!

Chương 722

Trong lúc Tiểu Thất đang ăn, Lục Sâm đưa Triệu Đào vào bên trong phòng vệ sinh.

“Vấn đề điều tra thế nào rồi?”

“Đã điều tra ra rồi!” Triệu Đào vừa lấy chiếc khăn lau khô quần áo vừa nói, “Tiêu tiểu thư ở dưới ký túc xá của cô ấy bị đánh thành ra thế này, những người bạo lực cũng không biết dùng cách nào, trong quá trình họ dùng bạo lực thì thậm chí một người đi ngang qua cũng không có, camera giám sát của trường bị hư rồi, các dì ở trong ký túc xá cũng bị họ tách ra. Nhưng mà hôm nay tôi đưa Lưu Tuyền đến quán bar, trên đường có hỏi cô ta, cô ta nói Tiêu tiểu thư nói với cô rằng những người bạo lực là những người phụ nữ trang điểm đậm. Hôm nay tôi đi điều tra các camera giám sát còn lại của trường, phát hiện ra vài người này đặc biệt phù hợp với các điều kiện mà Lưu tiểu thư đã nói!”

Nói đến đây, Triệu Đào từ trong quần lấy ra chiếc điện thoại, anh ta tiện tay ném chiếc khăn trong nhà vệ sinh, đi đến bên cạnh Lục Sâm, đưa những hình ảnh chụp được cho Lục Sâm, “Chắc là những người phụ nữ này!”

Lục Sâm nhìn hình ảnh, trên hình ảnh là những người phụ nữ ăn mặc khá đẹp, trang điểm đậm, nhìn vào như tiểu thái mụi trong xã hội!

Lục Sâm nghĩ đến vết thương trên người Tiểu Thất, nét mặt ảm đảm, “Chắc chắn là họ không?”

“Về cơ bản là chắc chắn, lúc ban ngày tôi có hỏi sinh viên trong trường, người phụ nữ dẫn đầu này hình như tụ tập với những du côn ngoài xã hội, mặc dù là sinh viên nhưng mà sớm đã tham nhũng rồi, gan của cô ta cũng không bé, bình thường ở trong trường rất điên rồ, bởi vì cô ta với những người ngoài xã hội hoà nhập tốt với nhau nên trong trường cũng không ai dám phạm tội với cô ta!”

Triệu Đào đang nói thì đột nhiên lại nghĩ đến một đầu mối, “Đúng rồi, hình như nói người phụ nữ này điên cuồng mê mẫn Lý Dương, nhưng mà Lý Dương chưa từng cho cô ta bất kỳ nét mặt tốt nào, lần này Tiêu tiểu thư bị cô ta đánh đập như vậy, hình như cũng liên quan với Lý Dương. Tiêu tiểu thư trong thời gian trước chia tay với Lý Dương, có thể…khịt….tôi nói có thể nha, có thể là liên quan đến hôm đó trong quán bar Tiêu tiểu thư nói ngài là bạn trai của cô ấy cho nên trong người lan truyền nói rằng Tiêu tiểu thư đá Lý Dương!”

Lục Sâm đã hiểu rõ những gì Triệu Đào chưa nói xong.

Người phụ nữ này mê mẫn Lý Dương, cho nên nghĩ rằng người đàn ông mình yêu bị Tiểu Thất đá rồi và đến tìm cô ấy trả thù?

Điên!

Đơn giản là bệnh rồi!

Triệu Đào nhìn nét mặt u ám của Lục Sâm, không chịu được và hỏi, “Tổng tài, bây giờ những người này ngài định xử lý như thế nào?”

“Tìm một lý do để trường đuổi học họ, đồng thời….tìm người đập họ một trận, vết thương trên người Tiểu Thất cậu thấy chưa?”

Triệu Đào vội vã gật đầu, “Thấy rồi!”

“Dựa vào vết thương của Tiểu Thất cứ như mà đánh, đập lại nguyên dạng!”

Triệu Đào nuốt nước miếng, vội vã gật đầu đồng ý, “Vâng, tôi biết rồi!”

Lục Sâm không có tiêu chuẩn không đánh phụ nữ, trong mắt anh ta không phân biệt đàn ông hay phụ nữ, chỉ có phân ra người anh ta bảo vệ và người lạ mặt, những người phụ nữ này đối với anh ta mà nói là người lạ mặt, còn Tiểu Thất là người anh ta muốn bảo vệ, cho nên….ai bảo bọn họ không mọc mắt, một mực muốn đắc tội với Tiểu Thất.

“Vậy bây giờ tôi sẽ làm như vậy?”

“Đợi đã!” Lục Sâm kêu Triệu Đào, “Nhớ lấy, sau khi trả thù lại vết thương nguyện dạng, đưa bọn họ đến đồn cảnh sát!”

Triệu Đào hít một hới

Anh ta nói, tổng tài lúc nào lại có lòng tốt như vậy, quả nhiên là còn chiêu cuối!

Những người phụ nữ này bị đuổi học, bị đánh đập, còn bị đưa đến đồn cảnh sát….trên bản án chắc chắn là không thanh bạch rồi, nói không chừng sau này sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng mà xin lỗi, ai bảo họ không mọc mắt, đắc tội với người không nên đắc tội chứ!

Triệu Đào gật đầu, “Vâng ạ, tôi biết rồi!”

Hai người họ kết thúc cuộc trò chuyện, Tiểu Thất bên ngoài đã bắt đầu hét lên, “Này….hai người trong nhà vệ sinh làm gì vậy, tại sao

lâu quá còn chưa ra? Nhanh chóng nào, đợi thêm chút nữa là cơm canh nguội rồi!”

Hai người đột nhiên im lặng, Triệu Đào đẩy xe lăn của Lục Sâm vào đến phòng bệnh.

Tiểu Thất đã mở hộp cơm ra, lấy đừng hộp đồ ăn sắp xếp trên bàn, nước miếng của cô đã chảy ra hết rồi. Lúc này đang mặc một bộ đồ bệnh nhân, ngồi trên ghế sofa, đôi mắt ngắm nghía vào đồ ăn đầy trên bàn.

Nhìn thấy hai người xuất hiện, cô nhanh chóng vẫy tay với hai người, “Mau đến ăn cơm nào, còn đang bốc hơi nóng đây, bây giờ trời lạnh như vậy mau đến uống ít canh làm ấm cơ thể.”

Lục Sâm đẩy xe lăn đến cạnh bàn.

Triệu Đào cũng chưa ăn cơm, ngồi đối diện sofa của Tiểu Thất.

Triệu Đào nhìn mặt của Tiểu Thất, nhịn không được cũng nuốt một ngụm nước miếng, ánh mặt lạ lùng nhìn Tiểu Thất, rồi lại nhìn Lục Sâm.

Ái Mã!

Khuôn mặt của Tiêu tiểu thư bây giờ thật khủng khiếp, mà hôm nay Lục Tổng đã làm với cô ta rồi!

Đúng là lòng can đảm cỡ nào!

“Mau ăn mau ăn!” Tiểu Thất gắp cho Lục Sâm một chén rau nhỏ để trong hộp cơm của anh, “Lục Sâm, hôm nay anh vất vả rồi, anh ăn nhiều vào!”

Triệu Đào đang uống canh, nghe thấy câu này của Tiểu Thất lập tức lại nghĩ sai rồi.

Một miệng canh xém chút nữa là phun ra ngoài, sặc đến anh ta không ngừng ho.

Tiểu Thất nhanh chóng đưa bờ vai ra che đậy cơm canh trên bàn, "Này này này, muốn ho đi qua một bên ho, cơm canh còn phải ăn nữa!"

Lục Sâm, một ánh mắt sắc bén lướt qua, Triệu Đào lại họ thêm hai tiếng, nhanh chóng che miệng lại.

Ái Mã!

Cái Tiểu Thất này thật táo bạo!

Triệu Đào nhìn vào có chút lo lắng rồi, người khác không biết nhưng anh ta tại rất rõ, Lục tổng là người, một trong những điều rõ nhất là thói quen sạch sẽ, quần áo của anh ta phải được người hầu ủi thẳng tấp, giày da cũng phải chà sáng bóng, ngay cả tóc cũng được chỉnh chu tỉ mỉ. Biểu hiện thói quen sạch sẽ lộ rõ nhất là ở điểm---đôi đũa của người khác gắp đồ ăn cho anh ta, một miếng anh ta cũng không ăn!

"Lục Sâm, ăn đi!"

"Ừm!"

Nhanh chóng, vấn đề càng khiến Triệu Đào phóng to con mắt thì đã xảy ra rồi.

Anh ta mở to mắt, nhìn Lục Sâm thực sự gấp lên hộp cơm ăn nhanh, động tác thanh lịch nhưng rất tự nhiên…đưa vào miệng những hạt cơm và rau mà Tiêu tiểu thư gắp cho!

OMG!

Tròng mắt của Triệu Đào như muốn trợn ra ngoài!

Trên trời sắp mưa rồi sao!

Càng khiến Triệu Đào kinh ngạc còn ở phía sau, Tiêu tiểu thư có lẽ quên lần trước anh ta nói Lục tổng không ăn cay, thậm chí còn gắp cho anh ta một đũa thịt sốt tứ xuyên!

Còn Lục tổng….

Anh ta cũng giống như quên rằng bản thân không ăn cay, thậm chí thần thái tự nhiên nuốt miếng thịt đó vào!

Triệu Đào chớp mắt liên tục.

Ngài sếp lớn trước mặt này, thật là Lục tổng vừa cầu kỳ vừa sạch sẽ của anh ta sao!

“Triệu Đào, anh nhìn cái gì?”

“Không, không có gì!” Triệu Đào nhanh chóng rút ánh nhìn về, cúi đầu nghiêm túc bới cơm ăn.

Sức mạnh của tình yêu thật sự rất vĩ đại!

Ăn cơm xong, trời đã tối om rồi, trong phòng mở đèn, phía bên ngoài đã có mưa bão kinh hoàng, Tiểu Thất vừa thoa dầu thuốc, trên người

không được chạm nước, chỉ đi nhà vệ sinh đánh răng là xong rồi.

Rất nhanh sau đó, Tiểu Thất phát hiện ra điều mới.

Mặc dù phòng bệnh là một phòng căn phòng, nhưng ngoại trừ giường bệnh ra thì chỉ có một phòng có thể ngủ.

Bây giờ Lục Sâm và Triệu Đào đều ở đây…..

Tối nay ngủ như thế nào?

Chương 723

Đợi Lục Sâm tắm xong, dưới sự giúp đỡ của Triệu Đào thì lại ngồi lên xe lăng, sau khi từ trong phòng tắm đi ra thì cũng phát hiện ra vấn đề giường ngủ.

Tiểu Thất ngồi trên giường, vừa gọt táo vừa nhìn hai người.

“Nhìn cái gì?”

Lục Sâm bị cô ta nhìn đến lạnh lưng, cảm thấy rằng ánh mắt của Tiểu Thất nhìn như thế nào thì ngạc nhiên thế đấy!

“Lục Sâm, hôm nay anh với Triệu Đào chen cùng phòng ngủ với nhau nha.”

Lục Sâm đột nhiên cau mày!

Bổn phận là một công tử, hoàn toàn không thể chịu đựng được ai đó chạm vào giường của mình, càng không thể nói phải ngủ cùng một người đàn ông to lớn!

Triệu Đào bước từ trong nhà vệ sinh ra, nghe thấy câu này của Tiểu Thất, anh ta biết tính khí của Lục Sâm, vội vã lắc tay với hai người, “Không cần không cần, cái đó, tôi ngủ ở trên ghế sofa của phòng bệnh là được rồi.”

Lông mày của Lục Sâm thậm chí còn tồi tệ hơn.

Anh nhìn sang chiếc ghế sofa chỉ cách giường 2 đến 3 mét, để Triệu

đào ngủ ở đây cả đêm, và để anh ta với Tiểu Thất đơn độc một nam một nữ dùng chung một phòng có gì khác biệt?

Ánh mắt sắc bén của anh ta "xoạc xoạc" bắn về phía Triệu Đào.

Lục Sâm, "……"

Trong phòng ngủ cũng không để anh ta ngủ, sofa cũng không để anh ta ngủ, chẳng lẽ để anh ta trải nệm dưới đất?

Triệu Đào đau khổ nhìn Lục Sâm, "Lục Tổng à, hôm nay thời tiết rất lạnh, nếu như hôm nay trải nệm dưới đất…ngày mai tôi nhất định sẽ cảm lạnh…tôi bệnh thì không sao nhưng tôi sợ lây bệnh cho Lục Tổng…."

"Ai kêu cậu trải nệm dưới dất!" Lục Sâm cắt đứt lời anh ta, đẩy xe lăn đến bên cạnh sofa, "Hôm nay tôi ngủ chỗ sofa này! Cậu vào trong phòng ngủ ngủ!"

"Hả?"

Triệu Đào cứng đơ ở đó!

Tổng tài để anh ta ngủ trong phòng ngủ?

Triệu Đào vẫy vẫy tay, "Tổng tài, như vậy không tốt lắm!"

Tổng tài là cấp trên, anh ta là cấp dưới, làm sao có thể như vậy!

Triệu Đào vừa hạ giọng, Lục Sâm liền lướt ánh mắt lạnh lùng qua, anh hạ thấp giọng, "Làm sao, anh muốn ngủ cùng phòng với Tiểu Thất?"

Triệu Đào đột nhiên nhận ra điều đó.

Anh ta cười ngơ ngác lùi lại hai bước, “He he, không có, tổng tài, tôi thật sự không có ý đó. Vậy ngại ngủ trên sofa, tôi đi lấy chăn cho ngài!”

Nói xong, anh lướt người như bóc khói!

Cuối cùng của cuối cùng, Lục Sâm cũng ngủ trên sofa rồi, may mắn có hai chiếc ghế sofa dài, Triệu Đào ghép hai chiếc sofa lại với nhau, mặc dù sofa không lớn nhưng mà hai cái ghép lại với nhau cũng gần bằng một chiếc giường đơn rồi, Triệu Đào thật thà làm bão mẫu, giúp Lục Sâm trải ga giường, lại lấy gối cho anh ta, cuối cùng nhấc Lục Sâm từ trên xe lăn lên, để anh ta nằm trên ghế sofa!

“Tổng tài, không có chuyện của tôi nữa, tôi đi ngủ trước, ngài và Tiêu tiểu thư cũng nghỉ ngơi sớm.”

“Ừm!”

Triệu Đào một mạch từ trong phòng đi ra, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Trong phòng lúc này lại một lần nữa chỉ còn Lục Sâm và Tiểu Thất.

“Em tắt đèn nha?”

“Ừm!”

Tiểu Thất tắt đèn phòng, trong phòng lúc này một màng tối ôm, không còn tiếng nói chuyện, cơn mưa bão dữ dội bên ngoài phát ra tiếng càng lớn hơn.

Nằm trên giường, Tiểu Thất không thể ngủ được.

Ngoại trừ lúc còn nhỏ của mình, còn rất nhỏ có ngủ chung một phòng với anh hai, sau này vào ký túc xá đại học ngủ với Tiểu Tuyền, nói trắng ra đây là lần đầu với một người trưởng thành khác giới cùng chung một phòng.

Lúc mở đèn vẫn chưa cảm nhận được, sau khi tắt đèn thì Tiểu Thất cảm thấy không thoải mái.

Cô ấy đảo qua đảo lại ngủ không được.

“Tại sao vẫn chưa ngủ?”

“Ngủ không được!” Tiểu Thất nhìn trên đâu, trong bóng tối ánh mắt rơi vào hướng Lục Sâm, “Lục Sâm, không thôi anh kể chuyện cho em nghe đi, lúc nhỏ em ngủ không được anh hai thường kể chuyện cho em nghe!”

“Em với anh trai có tình cảm tốt thế.”

Đây là lần thứ hai Tiểu Thất nghe thấy Lục Sâm có cảm giác, Tiểu Thất nghĩ đến mối quan hệ của anh ta và Lục Vĩnh Cường, không thể không thở dài và nói, “Đúng vậy, mặc dù anh trai từ nhỏ thường xuyên bắt nạt em, nhưng anh trai đối xử với em cũng khá tốt, người ta nói giữa song sinh có mối liên kết, thật ra em cũng nghĩ nó rất thần kỳ!”

Tiểu Thất nằm thẳng lên, giọng nói trộn cùng với cơn bão dữ dội, âm thanh bị kẹt trong cơn bão, cực kỳ yên tĩnh, “Em nhớ khi em còn nhỏ, có một lần em bị bệnh nặng, lúc đó em ở nhà cô, sốt đến 40 độ, anh hai đi học rồi, từ lúc em bắt đầu sốt thì anh ấy ở trong trường bắt đầu cảm thấy không thoải mái, rất thần kỳ. Nhưng lúc nhỏ em rất

thích bị bệnh, chỉ cần bị bệnh là anh hai đặc biệt đối xử rất ấm áp, đặc biệt chăm sóc, haha!"

"Hai người là song sinh?"

"Đúng vậy, thai rồng phượng hoàng, anh ấy lớn hơn em vài phút, nhưng mà ông trời thật không công bằng, rõ ràng là cùng ba mẹ sinh ra, cũng là cùng bào thai nhưng tại sao anh hai lại thông tin hơn em nhiều cơ chứ, anh cũng không biết được anh ta lợi hại thế nào, lúc nhỏ đã có thể là hacker và hack máy tính của người khác, càng lớn thì càng lợi hại, cùng đi học với em, bây giờ em vẫn giữ ở năm 3 mà người ta đã nhảy cấp tốt nghiệp mấy năm còn tự mở công ty rồi…."

Tiểu Thất càng nói càng thất vọng, "Uầy, người so với người khác tức chết, Lục Sâm, anh nói em xem."

"Anh? Cuộc sống anh rất nhàm chán, cảm giác….không có gì để nói!"

"Làm sao như vậy được!"

Mắt của Tiểu Thất đã hoạt động được trong bóng tối, đã có thể mơ hồ nhìn thấy các hình dáng của Lục Sâm, "Anh nói cho em nghe chuyện lúc nhỏ của anh đi, lần trước anh không phải nói rằng Lục Vĩnh Cường đến nhà anh sau đó thì mẹ anh đi rồi, vậy lúc nhỏ làm thế nào anh qua đây, cái người Lục Vĩnh Cường đó lớn hơn anh nhiều, có phải thường xuyên bắt nạt anh?"

Lục Sâm im lặng một lúc.

Bầu không khí có chút hơi khó xử.

Tiểu Thất phát ra một nụ cười haha, "Anh không muốn nói thì thôi…."

“Không phải, anh đang nghĩ nói như thế nào!” Lục Sâm giọng nói trầm và mạnh mẽ, “Lúc nhỏ….ba bận rộn với công việc, thông thường là anh và Lục Vĩnh Cường hai người ở nhà, ông ta thật ra cũng thường bắt nạn anh, nhưng mà người hầu trong biệt thự đều là ba mẹ anh tìm đến, cho nên vẫn chăm sóc anh nhiều hơn, họ đã thực hiện một vài báo cáo nhỏ với ba anh, sau đó có lẽ đã được dạy dỗ rồi nên Lục Vĩnh Cường không dám bắt nạt anh nữa….”

“Sau đó thì sao? Và như thế cùng nhau lại rồi?”

“Ừm!”

“Vậy….chân của anh đã xảy ra chuyện gì…”

Lục Sâm lại im lặng.

Lần này, không đợi Tiểu Thất khó xử thì Lục Sâm đã mở miệng rồi, “Là tai nạn----anh gần như có một kiểu thiên tài đặc biệt giống anh trai của em, từ nhỏ đã bắt đầu nhảy cấp, lúc 18 tuổi đã học xong tất cả các cấp, 10 năm trước….lúc anh tốt nghiệp đại học, ba quyết định giao công ty cho anh, đâu ai ngờ rằng thiên bất toại nhân nguyện, ngay lúc đó thì anh đột nhiên bị tai nạn…..khi đó nằm trên giường bệnh hai năm, 8 năm trước mới được ra khỏi giường, sau đó từ từ tự tập để dục, từ từ làm phục hồi sức khoẻ….bây giờ hai chân vẫn chưa thể di chuyển, nhưng cơ thể hồi phục bình thường rồi!”

Trong lòng Tiểu Thất chìm xuống!

Đúng lúc giao công ty cho anh ta, đúng lúc xảy ra tai nạn!

Trên đời này thật sự có sự trùng hợp như vậy?

“Vậy công ty thì sao, lúc đó công ty giải quyết thế nào?”

Trong bóng tối!

Tiểu Thất nghe thấy Lục Sâm cười một tiếng rất rõ ràng, “Ông ta chỉ có hai người con trai, người con trai như anh không thể trông cậy vào rồi, đương nhiên là giao công ty cho Lục Vĩnh Cường rồi!”

Chương 724

39724.Quả nhiên là cho Lục Vĩnh Cường

Trong bóng tối, Tiểu Thất nhìn không thấy biểu cảm của Lục Sâm, nhưng lại có thể cảm nhận được hơi thở kìm nén của anh

Trôi qua một lúc, Tiểu Thất mới do dự dò hỏi, "anh không có điều tra chuyện tai nạn ô tô năm đó sao?"

"Đương nhiên khi tai nạn ô tô năm đó, người lái xe gây tai nạn bỏ trốn, tôi luôn cho người đi điều tra, nhưng rất đáng tiếc, đầu mối nào cũng không có"

"....."

Tiểu Thất ngược lại thở dài

Làm sao mà có thể có chuyện trùng hợp như vậy chứ cô hoàn toàn không tin

Còn cả lão gia của Lục Gia rốt cuộc là nghĩ như thế nào chẳng lẽ không có nghĩ qua, tai nạn xe của Lục Sâm có thể liên quan đến Lục Vĩnh Cường

Hay là nói chính là nghĩ đến có khả năng này, dựa vào tình hình lúc đó của Lục Sâm, ông ta đằng nào cũng biết người con trai này không có hy vọng rồi, vì vậy rõ ràng biết Lục Vĩnh Cường có liên quan đến tai nạn xe năm đó, nhưng vẫn trao công ty cho Lục Vĩnh Cường

Nếu như là như thế, vậy thì lão gia của Lục Gia thật sự quá đáng ghét rồi

Tiểu Thất đối với lão đầu chưa gặp mặt này, đã sản sinh cảm giác khó ưa nặng nề

Chẳng trách mẹ của Lục Sâm muốn rời bỏ, cùng một người không thành thật, ở cùng một người mà toàn miệng lời nói dối đau khổ cả đời, còn không bằng bản thân dựa vào bản thân tự do tự tại muốn làm gì thì làm cái đó

“Lúc anh bị tai nạn xe mẹ anh”

“Trên thực tế, những năm gần đây tôi và mẹ của tôi luôn có liên lạc với nhau, lúc đó bà ấy biết tôi bị tai nạn rồi, lập tức từ nước ngoài trở về, luôn ở bên cạnh giường chăm sóc tôi hai năm, sau đó sau khi tôi có thể xuống giường, bà ấy mới bỏ đi”

Tiểu Thất thở dài nhẹ nhõm

Xem ra mẹ của Lục Sâm đối với anh ấy người con trai này vẫn có tình yêu

“Sau đó thì sao về sau như thế nào”

Giọng nói của Lục Sâm trong phong ba bão táp điềm tĩnh có lực, “sau đó sau khi tôi có thể xuống giường rồi, lúc này công ty cũng giao cho Lục Vĩnh Cường hai năm rồi, Lục Vĩnh Cường chưa từng học qua quản lý công ty chuyên ngành mặt này, vả lại mắt nhìn thiểm cận, trong công ty chỉ biết rút tiền vì vậy rất nhanh trong thời gian hai năm, Phong Hoa nghiêm trọng đi xuống, lúc đó công ty dường như muốn phá sản đóng cửa”

Lục Sâm cười một tiếng, “bố của tôi sau khi biết tình hình công ty, giáo huấn gay gắt Lục Vĩnh Cường một trận, nhưng giáo huấn cũng đã không có tác dụng rồi, Lục Vĩnh Cường cơ bản không phải là người của ngành này, vì vậy ông ta rất nhanh nghĩ đến đứa con trai tàn phế là tôi, quay lại cầu xin tôi trở lại quản lý công ty. Nhưng, tôi lúc đó không muốn tiếp quản công ty của ông ta, vì vậy từ chối rồi, mấy năm sau lại trôi qua 3 năm, bản thân tôi ở bên ngoài cũng có sự nghiệp của mình, Phong Hoa đã kề cận phá sản, bố của tôi tìm đến tôi, trăm phương nghìn kế cầu xin, tôi mới tiếp nhận cái tình hình rối ren này”

Tiểu Thất có chút suy nghĩ gật gật đầu

Cô nhớ cô của cô nói với cô, Phong Hoa chỉ là 5 năm trước mới bắt đầu thuận lợi, vả lại chỉ trong thời gian ngắn 5 năm đó, Tổng tài của Phong Hoa từ một tập đoàn cận kề phá sản, trở thành một hãng nổi tiếng hàng đầu trong nước, chỉ riêng điểm này thôi, thì đủ chứng minh thực lực và năng lực của Lục Sâm rồi

Tiểu Thất hít thở thất sâu, khen ngợi nói, “Lục Sâm, anh thật sự lợi hại”

Lục Sâm nhếch mép cười cười không nói gì

Tiểu Thất trong bóng tối khâm phục nhìn anh, “anh thật sự lợi hạ, anh trai của tôi cũng không có lợi hại như anh”

Tâm trang phiền muộn của Lục Sâm bỗng nhiên có chút tốt hơn

“Ha ha, Lục Vĩnh Cường chắc là ghen tị hận chết thôi, đáng đời ai khiến anh ta mù mắt, đúng rồi, Lục Sâm tôi nói anh à, cái công ty đó của anh nhất định phải nắm thật chắc chắn, đừng bào giờ giao cho tên khốn nạn Lục Vĩnh Cường, nếu không thì thật sự là thuận tiện

cho hắng ta rồi, cho dù có hủy hoại công ty cũng tuyệt đối không thể để loại người đó chiếm tiện lợi”

Lục Sâm mím môi cười, “cô yên tâm đi, cho dù là tôi muốn phủi tay không làm nữa, bố của tôi cũng sẽ không đồng ý”

Tiểu Thất bĩu môi

Đằng nào cô đối với lão gia của Lục Gia là không có chút cảm tình nào

Cái ông lão đầu này nói trắng ra cũng chỉ là bởi vì để Lục Sâm cho ông ta lợi nhuận, cuối cùng có thật lòng thương Lục Sâm đứa con trai này không vẫn còn phải khảo sát quan sát thực tế

Lục Sâm là lần đầu tiên kể cho một người toàn bộ chuyện của bản thân như thế này

Sau khi kể xong, anh chỉ cảm thấy tâm trạng dồn nén dường như cũng nhận được giải tỏa, cả người đều nhẹ nhõm rất nhiều

“Lục Sâm”

“Ừm”

“Anh có buồn ngủ không”

“Vẫn ổn”

Tiểu Thất roay roay mắt, “tôi vẫn chưa buồn ngủ làm sao giờ anh lại kể chuyện tiếp cho tôi được không”

Lúc Sâm cũng dễ tính, “cô muốn nghe cái gì”

“Câu chuyện nào cũng được, bịa đặt ra cũng không sao, tôi muốn nghe chuyện tình yêu, thể loại thật đẹp đẽ thất lãng mạn”

Lục Sâm nghĩ rồi nghĩ, bắt đầu giải thích

“Trước đây có một người con trai, sống đến 28 tuổi đều chưa từng quen ai, bởi vì con người anh không quá tin vào tình yêu, nhưng bỗng nhiên có một ngày, người con trai này chạm mặt một người con gái, đồng thời có tiếng sét ái tình đối với người con gái đó, còn liên túc nghĩ cách tiếp cận cô ấy lại gần cô ấy, người con gái thì mơ mơ màng màng không biết, người con trai đó muốn bày tỏ nhưng lại lo lắng cô gái tiếp nhận không được sẽ từ chối, Tiểu Thất, cô nói xem nếu như cô là người con trai, cô sẽ làm sao để cảm động được trái tim của cô gái đó”

Tiểu Thất hít thở đều đặn nhịp nhàng, không có trả lời

“Tiểu Thất”

Lục Sâm từ trên ghế sopha cầm lấy điện thoại lên, mở đen trong điện thoại lên chiếu về hướng của giường bệnh nhìn, phút chốc thì dở khóc dở cười rồi

Tiểu Thất khuôn mắt sưng đỏ, chiếc miệng nhỏ bé hé mở chút xíu, ngủ rất sâu

Hoặc là cảm nhận được ánh đèn chiếu rọi không thoải mái, cô chép chép miệng, ừm một tiếng, cả người đều quay sang một bên, chỉ để lại cho anh bóng dáng sau lưng, cô ngủ thật sự không ngoan, một chiếc chân ở trong chăn, chiếc chân còn lại đạp bỏ chăn, tư thế thật sự không được đẹp lắm

Lục Sâm lắc lắc đầu, anh âm thầm tắt đỏ đèn pin trong điện thoại, lại nhẹ nhàng điều chỉnh cao lên nhiệt độ trong phòng sáng hơn

Chất lượng giấc ngủ của Lục Sâm luôn không được tốt

Anh vốn nghĩ giấc ngủ này anh sẽ đến sau nửa đêm mới ngủ được, nhưng không ngờ rằng, nghe thấy âm thanh hít thở nhịp nhàng của Tiểu Thất, anh cũng dường như bị thôi miên vậy, từ từ chìm vào trong giấc ngủ sâu

Bác sĩ cho thuốc cao đó hiểu quả thật sự rất tốt, đến ngày thứ hai sau khi Tiểu Thất tỉnh lại đi vào trong nhà vệ sinh rửa mặt, kinh ngạc oa oa kêu lên

Trước tấm gương trong nhà vệ sinh, khuông mặt còn đỏ sưng giống như heo ngày hôm qua, hôm nay đã bớt sưng rồi, tuy rằng vẫn còn chút đỏ, nhưng so với tình trạng hôm qua, một khuôn mặt đã nhỏ đi hai vòng rồi

“A a a Lục Sâm Lục Sâm, anh nhanh nhìn xem nè, mặt của tôi tốt hơn rất nhiều”

Vừa rồi Tiểu Thất khi gào hét lên tiếng đầu tiên Lục Sâm đã đẩy xe lăn xuất hiện trước cửa nhà tắm rồi, nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc vui mừng của Tiểu Thất, miệng của anh mỉm cười, “có hiệu quả là tốt, tôi vừa rồi kêu Triệu Đào đi hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ nói thuốc đắp này cô kiên định bôi 3~5 ngày, trên cơ bản trên mặt có thể hồi phục rồi”

“Vậy thì tốt rồi, nếu không thì tôi mang khuôn mặt này đi ra ngoài, chắc chắn sẽ dọa chết người mất thôi” Tiểu Thất vui mừng nhìn Lục Sâm, “Lục Sâm, cảm ơn anh à”

“Việc nên làm”

Tiểu Thất sững lại

Không phải nên nói đừng khách sáo sao, làm sao lại là việc nên làm

Chương 725

39725.Tiểu Thất đương nhiên không biết, cô đã bị Lục Sâm liệt kê vào danh sách của người trong nhà

Vì vậy, thay Tiểu Thất làm chuyện gì đương nhiên là chuyện đương nhiên!

Sau khi ở bên Tiểu Thất cùng ăn sáng trong phòng bệnh, anh nói với Tiểu Thất, “tôi chút nữa phải về nhà một chút, quay về thay bộ quần áo tắm táp, sau đó sẽ lại quay vào đây với em!”

“Ồ!” tâm trạng Tiểu Thất có chút lạc lõng

“Làm sao thế, nuối tiếc anh đi à?”

Tiêu Thất ngồi trên giường ngước mắt lên trời, cố tình không nhẫn nại vẫy tay đuổi Lục Sâm, “nhanh chóng đi đi nhanh chóng đi đi, tôi một mình vui vẻ tự tôn tự tại!”

“Thật sao, vậy thì hôm nay anh không đến vậy!”

Tiểu Thất lập tức tức hừng hực nằm xuống giường!

Lục Sâm buồn cười không nổi, đẩy xe lăn đến bên cạnh giường, nhìn Tiểu Thất dùng chăn đậy qua đầu, buồn cười lật bỏ chăn của cô, “phủ đầu như thế không tốt cho sức khỏe, trong chăn rất nhiều vi khuẩn!”

“.....”

Tiểu Thất tức giận hừng hực nhìn Lục Sâm

“Được rồi được rồi, anh trêu đùa em thôi, đợi anh thay đồ xong thì quay lại”

“Thật không?”

“Anh trước giờ nói là làm”

Tiểu Thất phút chốc cười vui vẻ, “vậy thì anh nhanh lên à, bên ngoài vẫn còn đang có bão, anh đi đượng chậm chút”

Luc Sâm cười!

Đây rốt cuộc là muốn anh nhanh chút hay là muốn anh chậm chút?

......

Lục Sâm cùng với Triệu Đào ra khỏi phòng bệnh, ra khỏi cánh cửa lớn của phòng bệnh, biểu cảm của Lục Sâm nghiêm nghị, “chuyện đã làm xong chưa?”

“Đã làm xong rồi, mấy người đó đã bị trường học cho thôi học rồi, cần phải giáo huấn cùng đã cho rồi, bây giờ đã bị ném vào trong đồn cảnh sát rồi!”

Lục Sâm vừa ý gật gật đầu

......

Tiểu Thất một mình trong phòng bệnh nhàm chán à, gọi điện thoại cho ai đó, lo lắng không cẩn thận sẽ bị bại lộ, vì vậy nghĩ đi nghĩ lại

vẫn là không gọi điện thoại nữa, Tiểu Thất lấy điện thoại đăng nhập wechat của Lục Sâm, trên wechat lướt nhóm bạn bè

Trong wechat của cô thêm vào đều là người trong nhà mình, hoặc là bạn bè thân thiết

Tiểu Thất lướt nhóm bạn bè của cô Tiêu Khả, bỗng nhiên sững lại một cái

Thì gặp phải cách đây hai mươi mấy tiếng đồng hồ, wechat của bà cô tải lên một tấm ảnh, trên tấm ảnh là ảnh chụp chung của bà cô và một người con trai trẻ

Trên tấm hình không có bất kỳ câu văn ca từ nào, nhưng từ trên động tác của hài người, thì có thể nhìn ra động tác của hai người khá thân mật!

Oh my god!

Đây sẽ không phải là bạn trai của bà cô chứ!

Bà cô Tiêu Khả của cô so với daddy của cô lớn hơn 1 tuổi, trong trí nhớ chuyện tình yêu của bà cô chưa từng đứt đoạn, nhưng cũng chưa trừng có công khai qua, càng thêm không có công khai trên wechat như thế này, ở trên wechats công khai, không phải là bày tỏ nói cho người nhà, bà cô có bạn trai rồi?

Tiểu Thất phút chốc vui mừng lên

Thái gia gia lúc qua đời chính vì thấp thỏm chuyện đại sự của bà cô, nếu như bà cô lần này thật sự quen rồi, nói không chừng có thể hoàn thành tâm nguyện của Thái gia gia rồi

Nhưng.....

Tiểu Thất nhìn người đàn ông trong tấm hình....hoặc là đứa con trai?

Anh ta không đẹp trai lắm, cao nhất coi là thanh tú, nhìn lên dáng vẻ khoảng tầm 25-26 tuổi, nụ cười rạng ngời tươi tắn, khắp người sáng lạng, nhìn thì là một cậu con trai vô cùng thoải mái

Tiểu Thất nuốt nước bọt

“Bà cô thật lợi hại, có thể tìm được bạn trai nhỏ hơn nhiều như thế so với mình, ha ha, đợi mình có rảnh nhất định phải đi xem mới được!”

Tiểu Thất lướt một lượt nhóm bạn bè, cần phải bình luận cũng bình luận một lượt, tất cả những cái này làm xong rồi, Lục Sâm vẫn còn chưa quay lại!

Tiểu Thất nhìn đồng hồ trên điện thoại

“Làm sao mà chậm như thế à!” Tiểu Thất nhỏ tiếng, “đều đã sắp qua một tiếng đồng hồ rồi, làm sao mà còn không quay lại?”

Chán quá à chán!

Vừa chuẩn bị mở lên xem phim truyền hình, điện thoại bỗng nhiên reng lên

Tiểu Thất nhìn cũng không nhìn, lập tức nhắc máy!

“A lô?”

“Chị Tiểu Thất, chị có nhìn thấy mẹ của em không. Mẹ của em không thấy rồi, đột nhiên để lại bức thư rồi không thấy người nữa, oa

oa....em tìm không thấy mẹ rồi"

Tiểu Thất nhìn một cái hiện thị trên điện thoại, thì ra là Tôn Hòa Bình!

"Hòa Bình, em nói từ từ nào, em không phải nói là mẹ nuôi để lại lời nhắn sao, trong lời nhắn có nói cái gì không?"

"Em không biết, lời nhắc trong tay của ba, ba em không cho em xem. Chị Tiểu Thất, mẹ em có phải là không muốn em và ba nữa không à, tối hôm qua mẹ đột nhiên đến phòng của em, nói với em một đống lời, em lúc đó nghe không có hiểu, bây giờ thì đã rõ rồi! Mẹ ôm em nói xin lloix em, còn nói mẹ muốn buông tay rồi....chị Tiểu Thất, mẹ có phải về sau đều sẽ không quay lại nữa không?"

Tiểu Thất trong lòng có chút lạnh giá

Mẹ nuôi bỏ nhà ra đi rồi?

"Hòa Bình đầu tiền em đừng gấp gáp, em gọi điện thoại cho mami của chị chưa, bọn họ biết tung tích của mẹ nuôi không?

"Gọi rồi...." Tôn Hòa Bình trong giọng nói có xem lẫn nước mắt, "em đã gọi cả một vòng rồi, không ai biết tung tích của mẹ em hết, chị Tiểu Thất, thực chất em lén nghe được bố mẹ em cãi nhau, mẹ em dáng vẻ rất thương tâm rất thương tâm, lần này có phải là sẽ không cần chúng em rồi không à....."

Tiểu Thất trong lòng rối loạn, an ủi Tôn Hòa Bình, bên kia Tôn Hòa Bình sau biết được Tiểu Thất cũng không rõ mẹ ở đâu thì dập máy!

Dập điện thoại, trong lòng Tiểu Thất rối rắm hết lên

Bỏ nhà ra đi.....

Dù gì thì....trước đây 15 năm nhận nhịn rồi......

Tiểu Thất gọi điện thoại cho mẹ nuôi, không hề ngoài dự đoán, điện thoại cơ bản không có thông

Tiểu Thất nghĩ, gọi điện thoại đến đài truyền hình nhân viên làm việc ở đó

“Mẹ nuôi của tôi có ở đó không?”

“Tiểu Hy? Cô ấy từ chức rồi à, lãnh đạo và cô ấy nói chuyện rất lâu cô ấy đều không thay đổi ý kiến, nhất định muốn rời đi, khiến lãnh đạo của chúng tôi tức giận, còn nghĩ là đài truyền hình khác cho cô ấy mức cao giá lôi kéo cô ấy đi nữa cơ”

Ngắt điện thoại, trong lòng Tiểu Thất càng thêm loạn lên!

Đến cả công việc cũng bỏ rồi!

Xem ra thì lần này mẹ nuôi thật sự hạ quyết tâm rời bỏ rồi

Tiểu Thất lại gọi điện thoại cho bố mẹ của mẹ nuôi, điện thoại tiếp tục không thông

Tiểu Thất đột nhiên dựa vào giường

Thật sự không biết một người phụ nữ phải thương tâm nhường nào mới có thể từ bỏ chồng từ bỏ con, đồng thời đến công việc cũng không cần nữa

Mẹ nuôi cô ấy....chắc chắn là một mình âm thầm đi hàn gắn vết thường rồi

Tiểu Thất đều không có nghe mami nói qua chuyện này, rất rõ ràng, mẹ nuôi laanfbor đi này khẳng định là giấu toàn bộ mọi người

Chuyện tình cảm làm sao mà rắc rối vậy chứ!

......

Tiểu Thất phút trước mới phiền não về chuyện của mẹ nuôi, nhưng phút sau, thì phiền não về bản thân rồi

Bởi vì cánh cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra

Tiểu Thất giật mình nhìn qua, thì phát hiên đứng trước cửa không phải là Lục Sâm, mà là Lý Dương người mà cô bây giờ vô cùng không muốn nhìn thấy!

Trong tay Lý Dương cầm một chiếc ô, trên người vẫn còn ướt sũng, nhìn lên vô cùng thảm hại

Tiểu Thất chán ghét cau mày, “anh đến làm cái gì? ở đây không hoan nghênh anh, mời anh rời đi!”

Chương 726

39726.Lý Dương dường như không nghe thấy Tiểu Thất nói gì, gấp ô lại, rồi để ngoài cửa, đi thẳng vào giường bệnh.

Tiểu Thất phiền lòng muốn chết.

“Lý Dương, chúng ta đã chia tay xong rồi, bây giờ không còn gì liên quan, tôi thực sự không hiểu sao anh vẫn đến tìm tôi làm gì? Hay là nghe thấy tin tôi phải vào viện anh muốn đến xem tôi thê thảm như thế nào? Nếu như vậy thì anh đã nhìn thấy rồi, có thể đi được rồi đó”.

Lý Dương cười đau khổ,”em nghĩ anh như vậy sao?”

“Tôi không cần biết anh đến đây vì lý do gì, nhưng tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, mời anh ra khỏi đây, ok?”

Bây giờ Tiểu Thất không còn một chút thiện cảm nào đối với Lý Dương.

Cô là người có quan điểm rất rõ ràng.

Đã chia tay rồi thì có đến chết cũng không qua lại nữa, chứ đừng nói gì đến chuyện chia tay vẫn làm bạn!

Lúc chia tay cô đau lòng thì cũng đau lòng xong rồi, tức giận cũng tức giận xong rồi, nên bây giờ Lý Dương có nói gì thì nói thì cũng là chuyện quá khứ!

Mà còn.....

Lần này cô bị tổn thương nói thẳng ra là do Lý Dương!

“Tiểu Thất.....”

Tiểu Thất phiền muộn ngắt lời Lý Dương, “cút cút cút, anh đừng để tôi nhìn thấy anh nữa, bây giờ tôi nhìn thấy anh là thấy phiền!”.

Lý Dương với nét mặt có chút dữ tợn, anh đi đến gường bệnh, nghiến răng tức giận nhìn Tiểu Thất, “sao nào, bây giờ tìm thấy đại gia rồi nên không coi tôi ra gì chứ gì? Bây giờ chắc cô mong là không có một chút quan hệ gì với tôi? Tiêu Tiểu Thất, tôi không ngờ cô lại là loại phụ nữ như vậy!” nói xong, Lý Dương nhìn xung quanh gường bệnh, ánh mắt đầy sự ganh ghét, “với điều kiện của cô làm sao có thể ở được phòng bệnh như thế này, phòng này ai sắp xếp cho cô? Tên tổng giám đốc phế nhân Phong Hoa? Hay là tên công an hôm đón cô ở cổng?”

“Cái đó có liên quan gì đến anh không? Ờ-----lại còn là không nghĩ tôi là loại người thế? Tôi với anh bên nhau hai năm, cũng không ngờ rằng anh vì để bớt 20 năm phấn đấu mà, thì đi tìm đại gia à!”

“Tôi hối hận rồi......”

“Cái gì?” Tiểu Thất xoa xoa tai, nghĩ là mình nghe nhầm.

“Anh thực sự hối hận rồi!” Lý Dương cười ngượng ngồi bên cạnh gường bệnh, ánh mắt thành khẩn nhìn Tiểu Thất, “Tiểu Thất, em biết không, từ hôm qua khi biết em phải vào viện, anh đã đi hỏi khắp nói xem em ở bệnh viện nào, anh gọi điện thoại cho Lưu Tuyền cô ấy cũng không chịu nói, gọi cho em thì máy không liên lạc được!”

Tiểu Thất lạnh nhạt nói, đương nhiên là không liên lạc được rồi, chia

tay rồi thì số điện thoại của anh bị cho vào danh sách đen rồi!

“....hôm nay thật không dễ dàng gì biết được em nằm ở bệnh viện này, và tìm đến. Tiểu Thất....anh bây giờ hối hận lắm rồi, anh biết vì lý trí của anh không kiên định, nên đã phản bội lại tính cảm của hai chúng mình, anh đã biết nhận sai rồi, cũng biết anh làm vậy làm tổn thưởng đến em. Nên anh không tính toán gì đến việc em tới với người đàn ông nào, mà anh chỉ hy vọng chúng mình cùng cắt hết những mối quan hệ lung tung đó đi và chúng mình quay lại với nhau như trước kia được không?”

Tiểu Thất bũi môi, “anh nghĩ có thể không?”

“Đương nhiên là có thể!” Lý Dương kích động đưa tay ra nắm lấy tay của Tiểu Thất, Tiểu Thất phản ứng nhanh từ trên giường nhảy xuống, trốn tránh sự động chạm của Lý Dương, đồng thời cảnh cáo Lý Dương, “nói chuyện thì nói chuyện, đừng động chân động tay! Đây là phòng bệnh kiểu căn hộ, khoảng cách tới phòng làm việc của bác sĩ rất gần, chỉ cần tôi gào lên một tiếng, bọn họ lập tức có thể xông vào đây rồi!”

“Được được được, anh không động chân động tay, em bị thương nhanh chóng lên giường nằm đi”

Tiểu Thất cười một tiếng, giả bộ kiểu này ra để cho ai xem!

Khuôn mặt của Lý Dương bi thương, lại tiếp tục nói, “Tiểu Thất, anh là thật sự ý thức được sai lầm của bản thân rồi, em biết không? Anh hôm qua sau khi biết tin em bị thương phải nằm viện, con tim anh rất đau, anh biết chắc anh không có cách nào lừa dối bản thân mình nói không yêu em….anh và Trương Hy thật sự chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi, anh chỉ là bởi vì muốn đạt được sự giúp đỡ của gia đình cô ta, em chờ đợi anh được không? Chỉ cần gia đình họ sắp xếp cho anh

công việc, anh ở chỗ làm đứng chắc chân rồi, anh lập tức sẽ cắt đứt với Trương Hy luôn!"

Ôi trời!

Người không muốn có lòng tự trọng thật sự có thể nói dưới trời không có địch thủ!

Tiểu Thất ghê tởm đến mức thức ăn qua đêm rồi vẫn có thể ói ra, cô chỉ thẳng vào mũi của Lý Dương, bể đầu mắng lớn, "Lý Dương, anh ghê tởm ghê tởm bản thân là được rồi, đừng có đến ghê tởm tôi, tôi nói cho anh biết, chúng ta đã chia tay rồi! chia tay rồi anh có hiểu không? Anh bây giờ là bạn trai của Trương Hy, con đường này là do bản thân anh lựa chọn, anh lại muốn đạt được quan hệ của nhà người ta, lại muốn lợi dụng Trương Hy….tôi nói con người anh lấy đâu ra tự tin, nghĩ rằng tôi sẽ chờ đợi anh?"

"Tình cảm hơn hai năm của chúng ta….."

"Tình cảm hơn hai năm của chúng ta là bản thân anh nói không muốn là không muốn, tôi đã buông tay đoạn tình cảm này rồi, bây giờ chỉ hy vọng anh từ trong cuộc sống của tôi, cuộc đời tôi hoàn toàn biến mất! tôi đã hoàn toàn hoàn toàn không thích anh nữa! rõ chưa?"

"Không thể nào…..em làm sao có thể không thích tôi, chúng mình hai đứa từng tốt đẹp vậy!"

Tiểu Thất bịt lỗ tai lại, "anh cũng nói rồi, đó là chuyện đã từng, bây giờ tôi một chút cùng không thích anh, nếu như anh bây giờ cút khỏi tầm mắt của tôi, nói không chừng tôi còn có thể suy nghĩ điều tốt trước đây của anh, nếu như anh bây giờ vẫn còn khiến tôi ghê tởm, vậy thì tôi thật sự coi thường anh!"

Lý Dương tức giận dồn lên, anh “xòa” một tiếng từ trên ghế đứng dậy, nhìn tức giận trừng mắt với Tiểu Thất, “tôi đã không để ý cô quen với người con trai khác, tại sao cô cứ phải tóm lấy chút vấn đề này của tôi không chịu buông tha!”

Nói nhu thế anh ta giống như là thánh tình yêu vậy

Tiểu Thất trợn mắt lên, “đúng đúng đúng, tôi bắt đầu làm quen với người con trai khác rồi đó, anh còn đến đây cầu xin quay lại, tôi nói Lý Dương, anh có phải là không có lòng tự trọng không!”

“ĐÚng! Tôi chính là không có lòng tự trọng, không lòng tự trọng quên không được em!”

“Được rồi được rồi, anh đừng có khiến tôi ghê tởm nữa, anh biết không? Tôi bây giờ nhìn thấy anh là buồn nôn, nghe thấy tiếng của anh cũng muốn nôn, anh biết chứ, thứ mà tôi ghét nhất chán ghét nhất, bây giờ đối với tôi mà nói, không gì so với tồn tại đáng ghê tởm của anh được, vì vậy xem như tôi cầu xin anh, đừng lại xuất hiện trước mặt tôi nữa, ok?”

Cơn tức giận của Lý Dương càng tăng lên, “tôi nhìn cô là bởi vì người con trai khác có tiền có thế hơn tôi, vì vậy bây giờ mới chán ghét tôi như thế này!”

“Đúng đúng đúng, anh nói đều đúng, tôi là nhìn thấy Lục Sâm có tiền có thế đó, anh làm sao nào! Người ta Lục Sâm có điểm cũng tốt hơn anh, cũng đẹp trai hơn anh, năng lực hơn anh, càng quan trọng hơn là…..người ta không giống anh sẽ đi bám lấy cành cao, haha….muốn tôi nói, chỉ cần là người bình thường, đều sẽ thích Lục Sâm, sẽ không thích anh!”

“Cô thích hắn ta rồi?”

Tiểu Thất lập tức gật đầu, “đúng vậy đúng vậy, tôi thích anh ấy thíc như điên như khùng khó mà thoát thân, yêu anh ấy yêu đến mức khó có thể tự kiềm chế bản thân nhiệt tình điên cuồng….vì vậy à, anh chết trái tim này đi, tôi làm sao cũng không thể giải hòa với anh được!”

Câu nói vừa dứt, ánh mắt của Tiểu Thất căng lên, đột nhiên nhìn thấy Lục Sâm ở trước cửa

Ánh mắt của Lục Sâm sâu thẳm gồm nụ cười nhìn về cô

Tiểu Thất nghĩ vừa rồi lời cô nói, á một tiếng, hai bên má bỗng chốc “châng châng châng” nóng bừng lên

Chương 727

39727.Tiểu Thất lấy tay che lên gương mặt đỏ ửng!

Lục Sâm đến khi nào vậy? những lời vừa rồi đều bị anh ấy nghe thấy rồi sao?

Tiểu Thất nghĩ lại những lơi mình vừa nói lỡ mồm, cô hận là không thể đào được cái hố nào để chui xuống và không ra nữa, thật mất mặt quá!

Tiểu Thất nhìn thấy Lục Sâm, thì đương nhiên Lý Dương cũng nhìn thấy.

Lý Dương nhìn Lục Sâm nét mặt càng khó coi, rồi chỉ tay vào Tiểu Thất tức giận mắng, "tôi thật là điên rồi mới đến tìm cô, Tiêu Tiểu Thất, cô đúng là đồ phụ nữ nhanh thay đổi, chúng ta mới chia tay mới có mấy ngày, mà đã cặp kè cũng với thằng tàn phế này rồi? cô đúng là đồ tiện nhân, tôi nói cho cô biết, trước sau gì cô cũng phải hối hận?"

Nét mặt Tiểu Thất lập tức lạnh lại

"Tôi có hối hận hay không là việc của tôi, không có liên quan gì đến anh. Lý Dương, hôm nay anh cũng đến đây rồi, thì chúng ta nói cho rõ ràng, chúng ta chia tay rồi, về sau cuộc sống của người nào người đấy tự lo, không ai làm phiền đến ai!"

"Nằm mơ à!" Lý Dương nắm chặt nắm đấm, tức giận trừng trừng nhìn Tiểu Thất, "tôi nói cho cô biết, tôi Lý Dương và cô còn lâu mới

xong, cô đừng có mơ mà thoát khỏi được tôi, tôi và cô còn chưa xong được đâu!

Tiểu Thất cạn lời!

Cô phát hiện ra cô không thể nào hiểu được đầu óc người đàn ông này nghĩ gì.

Anh ta thích thể hiện chứ gì?

Được thôi!

Cô đã đồng ý chia tay rồi, đã mở một còn đường rộng rãi cho anh ta đi rồi, để cho anh ta tóm lấy cành cao hơn. Cô đã làm đến nước như vậy rồi, mà Lý Dương vẫn chưa hài lòng sao?

Đường là do anh ta tự chọn, vậy nên, kết quả có sao đi nữa thì cũng tự mình phải chịu trách nhiệm.

Tiểu Thất nhìn đôi mắt tức đỏ của Lý Dương, cuối cùng cô cũng nhìn rõ, lúc này dù có nói gì với hạng người này, thì anh ta cũng không nghe vào tai, nên thà rằng cô không nói cho đỡ tốn thời gian công sức.

"Tôi ở đây không hoan nghênh anh, mới anh đi!"

"Cô bây giờ ghét tôi thế sao? Chỉ muốn tôi đi khuất mắt cô sao?" Lý Dương không can tâm hỏi.

Thực sự, trong tâm anh không thể bỏ Tiểu Thất.

Nhưng điều quan trọng, anh phát hiện Trương Hy không dễ bị khống chế giống như anh nghĩ! từ sau khi ở cùng Trương Hy, đặc biệt từ

sau khi chia tay với Tiểu Thất, Trương Hy trở thành bạn gái chính thức, thì thái độ của Trương Hy đối với anh càng ngày càng kiêu ngạo! Không những những số điện thoại khác giới trong điện thoại xóa hết sạch, mà còn không cho nói chuyện với bất kể người phụ nữ nào. Chỉ cần một lời không hài lòng là lại lấy công việc ra để uy hiếp anh ta.

Anh ta chịu hết nổi rồi!

Rõ ràng khi Trương Hy theo đuổi anh thì quỵ lụy, anh không rõ nữa rồi, ai cho cô ý tự tin như vậy, để cô ấy cho rằng anh không nhẫn nhịn cô không được!

Để so sánh, anh thực sự phát hiện, Tiểu Thất tốt hơn Trương Hy vạn lần.

Tiểu Thất nhẹ nhàng chu đáo, mà còn cho anh không gian riêng, Tiểu Thất có giáo dục hơn Trương Hy, cơ bản sẽ không bao giờ trong bữa ăn bảo vứt đũa là vứt đũa, lại càng không bao giờ trước mặt nhiều người mà cãi nhau, mà hoàn toàn không nể mặt anh.

Nên anh đã thực sự hối hận rồi!

So sánh xong, thì anh phát hiện không thể nhẫn nhịn được Trương Hy một giây nào nữa.

Cho nên anh mới tìm cách tìm đến chỗ ở của Tiểu Thất để cầu xin cô quay lại. Anh mới đầu cho rằng nói gì thì nói anh với Tiểu Thất cũng có hơn hai năm tình cảm, cho dù trong thời gian đó anh có chút sai lầm, mà cũng do Trương Hy cố ý dụ dỗ anh, dùng danh và lợi, mà còn dùng cả thể xác để mê hoặc anh, chỉ cần là đàn ông thì không ai có thể từ chối.

Nhưng anh đã đoán sai.

Anh không nghĩ rằng là Tiểu Thất có thể từ chối anh quả quyết như thế!

Giống như chưa bao giờ có thời gian yêu đương với anh.

Lý Dương càng nghĩ càng tức giận, anh không bận tâm Tiêu Thất quan hệ mờ ám với nhiều đàn ông như vậy, mà tại sao cô cứ để tâm vào việc nhỏ của anh với Trương Hy vậy? Gân trên trán Lý Dương nổi lên cuồn cuộn, anh cố gắng kìm nén tức giận, cố gắng cầu xin, "Tiểu Thất, những lời anh vừa nói có chút hơi quá đáng, em cứ cho là mồm anh đê tiện đi! Nhưng cũng vì anh bận tâm đến em, nên ăn nói mới hồ đồ như vậy, em hãy nghĩ lại hơn hai năm chúng ta có bao kỷ niệm đẹp? Em nghĩ lại khi em chuyển chỗ ở anh chuyển đồ từ dưới tầng lên trên tầng, nghĩ lại hàng năm cứ mỗi khi đến mùa đông anh lại lo lắng em sợ lạnh, hàng ngày đều mua đồ ăn sáng cho em lấy nước nóng cho em,.... em nghĩ xem lúc đi học anh ngồi giữ chỗ cho em, khi em ốm anh đưa thuốc cho em,.... những việc đó chẳng nhẽ em quên hết rồi sao?!"

Tiểu Thất nghĩ lại chuyện trước kia, nét mặt có chút thay đổi, nhưng ánh mắt thì vô cùng kiên định.

"Lý Dương, anh đừng nói nữa, những gì anh nói tôi đều nhớ, nhưng chia tay rồi là chia tay rồi, tôi không thể nào tha thứ cho bạn trai của mình mà khi trong thời gian đang yêu mình lại có tình cảm mờ ám với người phụ nữ khác, đây là vấn đề về nhân cách, anh đã phạm phải thì chúng ta không thể nào quay lại được. Bởi vì bây giờ tôi nhìn thấy anh là tôi lại nghĩ đến cảnh anh và Trương Hy bên nhau, trong đầu tôi luôn luôn nhắc nhở tôi anh là người phản bội tôi, thật ghê tởm!".

"Tiêu Tiểu Thất!".

Lý Dương lại một lần nữa tưc giận, đây là lần thứ hai Tiểu Thất dùng từ ghê tởm để miêu tả anh, anh thực sự không thể nhịn được nữa!

“Được rồi!”.

Lục Sâm và Triệu Đào vốn chỉ đứng ở cửa, nhưng nghe hai người nói chuyện không có kết quả, anh đành phải đẩy xe lăn vào. Nét mặt Lục Sâm lạnh tanh nhìn Lý Dương, “lời của Tiểu Thất anh đã nghe hết rồi, bây giờ anh và cô ý không thể nào quay lại được với nhau nữa, nên mời anh đi về!”.

“Anh nghĩ anh là ai, tôi và Tiểu Thất nói chuyện thì liên quan gì đến anh!”

Triệu Đào thay đổi sắc mặt xông về phía trước, Lục Sâm giơ tay lên chặn lại, bình thản nói về hướng Lý Dương: “tôi là ai thì tôi tin là lúc nãy Tiểu Thất cũng nói rõ ràng với anh rồi! Anh Lý, làm người nhiều khi cũng phải biết mất mặt cho hợp lý, nhưng mất mặt giống như anh thì mất hết thể diện quá rồi. Những chuyện quá khứ của anh và Tiểu Thất tôi cũng không có hứng thú biết, vì nó qua rồi, Tiểu Thất quá tốt, nên tôi có thể hiểu được vì sao mà anh lại vậy! Nhưng đừng quên rằng, anh là người buông tay ra trước, nên bây giờ anh phải chịu kết cục này đi! ”.

Lý Dương nắm chặt nắm đấm nhìn trừng trừng Lục Sâm.

Lục Sâm nét mặt bình tĩnh nhìn qua đó.

Hai người một người phẫn lộ, một người bình tĩnh, tính cách của mỗi người thể hiện một cách rõ ràng.

Lý Dương nghiến chặt răng, không biết tại sao, rõ ràng người đàn

ông kia ngồi xe lăn thấp hơn mình một nửa, mà sao…..ánh mắt của anh ta làm cho Lý Dương có cảm giác lấn áp, có cảm giác người thấp hơn là Lý Dương, chứ không phải anh ta!”

Lý Dương lại càng tức giận!

Rõ ràng là một thằng tàn phế!

“Mời anh ra khỏi đây ngay bây giờ!”

Nét mặt lạnh tanh của Lục Sâm, lại càng thể hiện rõ cảm giác lấn áp.

Lý Dương gần như có cảm giác không thể thở được.

Cuối cùng anh ta chửi thề một câu:“tôi nhất định sẽ không buông tay như vậy đâu!” rồi bỏ đi.

Cánh cửa bị đóng sầm một cái.

Tiểu Thất nhìn bóng dáng Lý Dương đi thở phào nhẹ nhõm, ngồi lên giường bệnh, “mẹ ơi, cuối cùng cũng đi rồi!”.

Chương 728

39728.Lục Sâm đẩy xe lăn đến bên giường bệnh,mỉm cười nhìn cô, “anh hi vọng anh ta rời đi, nên mới nói dứt khoát như thế!"

"Em nói thế là đủ dứt khoát rồi đấy, thiếu chút nữa là chỉ vào mặt hắn, rồi đuổi hắn đi càng xa càng tốt!" Tiểu Thất nằm dài trên giường bệnh, vẻ mặt chán ghét nói, “anh xem loại người này đầu óc có vấn đề hay sao, nếu như em mà là anh ta, em nào dám trèo cành cao, nhất định không dám gặp lại bạn trai cũ, cảm thấy trong lòng cũng có chút áy náy, thật mất mặt, bao nhiêu chuyện xảy ra như thế, nhưng anh ta thì sao, gạt bỏ đi hết những chuyện trước kia, chạy đến tìm em, còn nói em đợi anh ta, đợi anh ta công việc ổn định sau đó sẽ chia tay Trương Hy và quay lại với em. Nghe mà muốn ói------nói những lời này mà không cảm thấy buồn nôn sao!"

Lục Sâm nhíu mày, im lặng không nói gì.

Đối với loại người mặt dầy như thế, lời nào cũng dám nói ra!

"Em yên tâm..."

"A a?" Tiểu Thất bối rối nhìn Lục Sâm.

Yên tâm cái gì?

"Anh nhất định sẽ không phản bội em!"

Tiểu Thất mặt đỏ lên, cúi đầu xuống, có chút đứng ngồi không yên, cô nằm trên giường lăn qua lăn lại, nhắn nhó ngắm cây đại thụ lớn ở

bên ngoài cửa sổ, chỉ là không dám nhìn thẳng vào Lục Sâm.

"Lời anh vừa nói, em đều nghe rõ cả rồi..."

Mặt Tiểu Thất đỏ như trái ớt, cúi đầu không dám nhìn anh

"Tình cảm của anh, em cũng cảm nhận được, như thế cũng tốt, dù sao em lại không ghét anh, trái lại, rất thích anh, anh đã tỏ tình với em như vậy, nếu như em cũng không tỏ tình lại, có vẻ không hợp lý lắm."

"Không không không, em không phải tỏ tình với anh.... "

"Như thế sao được!" Lục Sâm mỉm cười nhìn Tiểu Thất, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, Triệu Đào sớm cảm thấy tình hình phát sinh ngoài dự đoán, liền vội tránh sang phòng bên cạnh. Lục Sâm cố ép Tiểu Thất nhìn anh, "Tiểu Thất, nghe anh nói!"

"Anh nghĩ rồi, em đã thích anh như vậy, anh vừa hay cũng không ghét em, hiện tại anh cũng không có bạn gái, em hiện tại cũng không có bạn trai, chúng ta dứt khoát trở thành một cặp đi!"

"A a?"

Tiểu Thất trợn tròn mắt!

Cô còn tưởng Lục Sâm sẽ giữ khoảng cách với cô chứ?

Chẳng lẽ Lục Sâm.....thật sự có ý với cô? lại còn nói, mấy lời tỏ tình với cô, muốn ở bên cạnh cô..., trên mặt Tiểu Thất hiện lên vẻ ngại ngùng, không biết phải làm thế nào?

Tiểu Thất đầu óc có chút hỗn loạn.

"Anh anh anh, lần này là anh tỏ tình với em hả?"

"NO, rõ ràng là em tỏ tình với anh mà!"

Bây giờ còn xem là ai tỏ tình sao!

Tiểu Thất cắn môi nhìn Lục Sâm, "anh bây giờ muốn để em làm bạn gái của anh?"

"Uh!"

"Tại sao?"

Lục Sâm nhìn cô mỉm cười nói, "làm sao có thể lãng phí tâm ý của em được!"

Thì ra là vì cái này....

Tiểu Thất cúi đầu xuống, "Lục Sâm, nếu như anh cảm thấy thích em, mà trong lòng anh lại có chút trách nhiệm, để trở thành bạn trai em... như thế hoàn toàn không cần thiết, nếu như anh không thích em, chúng ta hay vẫn như trước đây, dù sao như trước đây cũng tốt mà!"

"Không phải!"

"A?" anh có thể một lần nói hết lời không, Tiểu Thất hồi hộp lắm rồi, cô bực bội tự bứt tóc, "cái gì không phải, anh nói rõ ràng xem nào!"

"Không phải anh cảm thấy có chút trách nhiệm với em, mà là anh rất thích em!"

"A a a ------"

Tiểu Thất sững sờ một lát, lập tức nhào xuống giường, lấy chăn trùm kín đầu.

"...." Lục Sâm!

Một phút sau!

Hai phút sau!

Năm phút sau, đột nhiên Tiểu Thất thò đầu ra, mặt cô có chút thẹn thùng, so với lúc trước còn đỏ hơn, ánh mắt chớp chớp, "khụ khụ...Lục, Lục Sâm, anh vừa nói thích em?"

Lục Sâm gật đầu.

"Thật không?"

"Uhm!"

"Ha ha ha!" Tiểu Thất đột nhiên chống tay cười lớn, "em biết ngay mà, em có mị lực hút hồn, hahahahaha, em biết ngay dù em có biến thành đầu heo cũng có người thích!" nói xong, Tiểu Thất hào khí ngút trời rồi vỗ vỗ vai Lục Sâm, vẻ mặt kiêu ngạo nói, "thí chủ đã thành tâm thành ý như vậy, ta đây liền cố gắng trở thành bạn gái của thí chủ, ai dà......em đây, dù sao cũng không thể quá hoàn hảo đến như vậy! hoàn hảo quá cũng không tốt ah!”

"...." Lục Sâm!

Có thể tự sướng tới như vậy sao?

Quan hệ của hai người cứ như vậy mà thành!

Lục Sâm hiện tại đã đường đường chính chính là bạn trai của Tiểu Thất, đương nhiên đưa ra một số yêu cầu với Tiểu Thất, "em bây giờ là bạn gái của anh, sau này anh có ra ngoài làm việc hoặc đi đến nơi khác, nhất định sẽ giữ một khoảng cách nhất định với phụ nữ!"

Tiểu Thất điên cuồng gật đầu, thật là hiểu chuyện ah.

Lục Sâm chuyển lời nói tiếp, ánh mặt nhìn Tiểu Thất, "vì vậy, em là người đã có bạn trai, anh cũng muốn em cùng người khác giới khác giữ một khoảng cách. Tuyệt đối, tuyệt đối anh không cho phép.... em thấy trai đẹp liền.....nghe rõ lời anh nói rồi phải không?"

Tiểu Thất do dự một chút, nói "thế với diễn viên trong phim có được không?"

Lục Sâm nghĩ một chút, muốn sửa cái tính này của Tiểu Thất không phải ngày một ngày hai, nhất định phải có một quá trình,cuối cùng gật đầu, "được, mấy diễn viên nam trong phim anh không quản nữa, nhưng không được nhìn chằm chằm vào trai đẹp ở trên đó!"

"Yên tâm, yên tâm, em Tiêu Tiểu Thất từ bé đã nhìn trai đẹp lớn lên rồi, em nói với anh, mấy chú mấy bác nhà em, tất cả đều là trai đẹp, trừ khi em gặp một kiểu đẹp trai tới mức không cưỡng lại được, còn không tuyệt đối không có chuyện gì xảy ra!"

Lục Sâm cau mày!

Chả lẽ Tiểu Thất thích mình, bởi vì cô ấy thấy mình đẹp trai tới mức không cưỡng lại được sao?

Vừa nghĩ như vậy, Lục Sâm lập tức cười sung sướng.

"Còn có yêu cầu gì nữa không?"

Tiểu Thất dựa vào đầu giường lắc đầu nói "hết rồi!" thật ra loại chuyện như thế này phải dựa vào tự giác đấy, còn có ép buộc cũng không có tác dụng gì! “A-----nghĩ lại có chút thiệt thòi, vừa mới có bạn trai thì lại mất đi quyền lợi được tự do ngắm nhìn trai đẹp. Thật là khó chịu quá đi."

Lục Sâm lại cau mày nói "ai nói là thiệt thòi, có lợi cho em đó!"

Tiểu Thất lập tức nhìn về phía anh.

Tình huống này giống như chú chó con nhìn thấy miếng xúc xích đặt ngay trước mặt, ánh mắt tràn đầy sự mong chờ.

Lục Sâm mỉm cười, anh phát hiện ra, anh ở cùng với Tiểu Thất, mỗi ngày hình như là anh cười càng nhiều hơn, anh nắm lấy tay Tiểu Thất, lấy ngón tay cô ra bắt đầu đếm, "thứ nhất sau này em muốn đi đâu ăn cơm, anh đều đưa em đi, như vậy em sẽ không phải ăn cơm căng tin nữa!"

Đánh rắn phải đánh dập đầu!

Tiểu Thất nghĩ tới mấy món ngon, lập tức nước miếng như muốn rớt ra ngoài.

"Thứ hai em thiếu nợ anh mấy bữa cơm, coi như xí xóa, coi như giúp em tiết kiệm được một khoản tiền rồi đúng không?"

Tiểu Thất điên cuồng gật đầu!

Đúng đúng đúng, cô thiếu chút nữa là quên mất việc này.

"Còn có thứ ba, cái này tương đối quan trọng, em thành bạn gái của anh, công ty Phong Hoa của anh đang tuyển nhà thiết kê, anh là bạn trai em đương nhiên có thể cho em đi cửa sau,vì vậy........hiện giờ em có muốn làm bạn gái của anh không?"

Chương 729

39729.Tiểu Thất lúc này, đâu còn nghĩ ngợi được gì!

Không ngừng gật đầu, "muốn muốn muốn, em muốn làm bạn gái của anh!"

"Ok, cứ như vậy mà quyết định đi!"

Tiểu Thất lại điên cuồng gật đầu!

Dỗ ngọt xong Tiểu Thất, Lục Sâm cảm thấy vô cùng thoải mái, đột nhiên Tiểu Thất hỏi anh, "anh về thay quần áo làm gì mà lâu thế, em vào wechat xem một hồi vẫn không thấy anh quay lại, vừa nãy Lý Dương tới, em còn tưởng là anh quay lại."

Lục Sâm đang gọt táo cho Tiểu Thất, nghe được Tiểu Thất nói vậy tay có chút dừng lại, rồi nói "ở công ty có chút việc anh phải về giải quyết, quên mất chưa nói với em."

Anh lấy quả táo đưa cho Tiểu Thất, Tiểu Thất một bên gặm, một bên gật đầu, "lần sau có chuyện như thế xảy ra anh nhớ nói với em nhé, nếu không em lo lắng đấy."

"Uhm, lần sau nhất định anh nói trước với em."

Lục Sâm đẩy xe lăn ra ngoài, rồi tự rót cho mình một ly nước, ánh mắt anh có chút lạnh lại.

Trên thực tế, lúc anh cùng Triệu Đào quay trở về công ty.

Sở dĩ chậm như vậy mới quay lại, bởi vì phía cục cảnh sát hôm nay có tin mới, buổi sáng hôm nay đã bắt mấy người phụ nữ, khai khẩu cung, họ nói việc ẩu đả trong trường học là do có người đứng sau sai khiến.

Lục Sâm và Triệu Đào chạy qua hỏi rõ một lần mới biết được tình hình.

Nguyên nhân Tiểu Thất bị mấy người phụ nữ kia đánh, mà đứng đằng sau không ai khác chính là Trương Hy.

Lục Sâm liền hiểu được có vấn đề ở đây!

Trách không được ký túc xá lúc đấy lại không có ai, kỳ quái hơn là cô quản lý ký túc xá lúc ấy lại không ở đó, thêm vào đó....camera giám sát ở ký túc xá vô tình đã bị người khác làm hỏng.

Có Trương Hy đứng sau lại thêm hiệu trưởng Châu Nghiêm Nghiên phối hợp, muốn làm đến bước đó thì cũng không có gì phiền phức!

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Lục Sâm càng lạnh.

Trương Hy!

Lục Sâm cũng phục chỉ số thông minh của cô ta, lẽ nào cô ta không biết, nếu Tiểu Thất có chuyện gì, Lý Dương không phải sẽ rất đau lòng sao, nếu là loại phụ nữ thông minh một chút, thời điểm này muốn giữ chân được người đàn ông của mình chỉ có hai cách!

Cách thứ nhất là đối với loại đàn ông mà mình không dễ dàng có được, thì nên đối với anh ta tốt một chút, biết đâu anh ta lại quay sang đối tốt với cô ta!

Cách thứ hai là giữ đủ khoảng cách với người yêu cũ của anh ta!

Bởi vì Lý Dương là cô ta dùng thủ đoạn để chiếm lấy, người trước của anh ta lại quá tuyệt vời, thế nên trong lòng anh ta sẽ nhớ mãi khó quên được, vì vậy....thời điểm ấy, không nên đi đánh người yêu cũ của anh ta chỉ để hả giận, mà phải biết tạo khoảng cách cho anh ta với người cũ càng xa càng tốt. Dù có sâu đậm như thế nào đi chăng nữa, thời gian dài không gặp nhau, không nói chuyện thì cũng dần dần phai nhạt thôi!

Thế nhưng Trương Hy thật không thông minh!

Dù cho thái độ của cô ta với Lý Dương có như thế nào, cũng không phải việc mà Lục Sâm quan tâm, cô ta dám làm tổn thương Tiểu Thất, việc đó nhất định vạn lần anh không đồng ý!

Loại chuyện như thế này, anh không định nói cho Tiểu Thất biết.

Tiểu Thất cô bé này......chắc do người nhà bao bọc lâu quá rồi, tính cách còn quá đơn thuần lương thiện, vì vậy không nên nói cho cô ý biết là tốt nhất, chuyện còn lại do mình tự xử lý thôi!

...

Tiểu Thất ở bệnh viện tất cả khoảng ba ngày, ba ngày nay mỗi ngày đều có bác sỹ đến bôi thuốc cho cô, loại thuốc này hiệu quả rất tốt, ngày đầu tiên xoa thuốc mấy vết sưng đã khỏi gần như hoàn toàn, ngày thứ hai mấy chỗ bầm ở mặt cô cũng dần biến mất, đến ngày thứ ba, mặt cô coi như không để lại một dấu vết nào.

"Thuốc này thật là thần kỳ..."

Triệu Đào vô tình nghe được tiếng của Tiểu Thất, hắc hắc cười trộm!

Giá cả cũng tương đối là thần kỳ ah!

Vào ngày mà Tiểu Thất nhập viện, trên mặt cô đã có rất nhiều vết thương, thêm vào đó trên người còn xuất hiện một vài chỗ bị tụ máu, mà Tiểu Thất cô bé này có cái tính là không bao giờ chịu ngồi yên một chỗ, nghe bác sỹ nói không cần ở lại bệnh viện nữa, có thể về nhà tự bôi thuốc, lập tức đòi xuất viện.

Làm Lục Sâm bất đắc dĩ phải đi làm thủ tục xuất viện.

Thật ra anh muốn Tiểu Thất ở bệnh viện thêm hai ngày nữa, hai người có thể có thêm thời gian ở bên nhau, Tiểu Thất cùng anh nói chuyện phiếm cả ngày, cô có khả năng diễn đạt hết sức thú vị, mỗi khi cô kể đến vấn đề gì, Tiểu Thất đều chọc cho anh cười ôm bụng. Nhưng cô kiên quyết đòi xuất viện, anh cũng chỉ đành gật đầu đồng ý, Tiểu Thất ở trong bệnh viện chán đến phát ngán rồi, trong bệnh viện ba ngày, cô đi tới đi lui, một chút cũng không chịu ngồi yên.

Lục Sâm cho người mang đến, cho Tiểu Thất một bộ đồ thể thao.

Tiểu Thất thay quần áo xong, đứng trước gương soi đến mấy lần, thấy vết thương đều đã lành lại không để lại bất kỳ dấu vết nào, mới yên tâm cười nói.

"Đi thôi!"

Tiểu Thất giúp Lục Sâm đẩy xe lăn, thỉnh thoảng xuống bậc thang liền có Triệu Đào hỗ trợ. Bão mới đi qua, nên thời tiết dạo này vô cùng mát mẻ, bọn họ vừa lên xe, Triệu Đào liền hỏi, "chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Đến khách sạn thôi!"

"Không!" Tiểu Thất phản đối, "trước tiên đưa em về trường đã, quần áo của em với đồ vệ sinh cá nhân vẫn để ở đó, bọn anh đưa em về trường, cho em địa chỉ, buổi chiều em tự mình đến."

Lục Sâm cau mày nói, "hay không về lấy nữa, mua cái mới có được không?"

"Như thế không được, mấy bộ quần áo đó, em mặc thành quen rồi, mua đồ mới em mặc không thoải mái."

Lục Sâm bất đắc dĩ nhìn Triệu Đào gật đầu, Triệu Đào liền lái xe về hướng trường học.

Trên đường, Tiểu Thất líu lo nói không ngừng, vì thế thời gian trôi qua rất nhanh, chưa đến 30 phút xe đã dừng trước cổng trường, Tiểu Thất xuống xe, nhìn vào cửa xe, Lục Sâm quay cửa kính xuống, "hay anh đi với em cùng thu dọn?"

"Thật sự không cần, có một chút đồ, một mình em là đủ."

Hơn nữa ký túc xá của cô lại không có thang máy, Lục Sâm đi lên có chút bất tiện, càng quan trọng hơn, cô có việc khác cần phải giải quyết.

Lục Sâm đưa cho Tiểu Thất địa chỉ khách sạn.

"Được, em nhớ rồi, buổi chiều em liền qua, không cần phải nhớ em đâu!"

Lục Sâm bật cười, "được thế anh đi trước!"

Nói xong anh quay cửa sổ lên, Tiểu Thất bỗng nhiên giữ chặt cánh tay anh, "đợi một chút!"

"Hả?"

Tiểu Thất mặt có chút ửng đỏ, cô ôm lấy cổ Lục Sâm, "chụt chụt" hôn nhanh lên môi anh, sau đó chạy thật nhanh, vừa chạy vừa nói, "được rồi, em đi trước đây!"

Lục Sâm sững sờ!

Vuốt khóe miệng nhìn Tiểu Thất ở phía đằng xa, trong con mắt anh hiện lên sự vui vẻ.

Xem ra....như vậy tính gì là hôn, khác gì chuồn chuồn lướt sóng.

"Tổng tài?"

Lục Sâm vội vàng nói, "đi, về khách sạn!"

....

Tiểu Thất vừa vào đến trường, chạy đến một gốc cây đại thụ, nhìn xem Lục Sâm đã lái xe đi xa rồi, cô lập tức gọi một cuộc điện thoại.

"Chú Lãnh Mạc, con là Tiểu Thất, không có chuyện gì lớn, không có chuyện gì lớn, con muốn chú cho con mượn ít người, loại mà nhìn vào càng hung dữ thì càng tốt!"

Vừa tắt điện thoại, khoảng 20 phút sau, cổng trường có một chiếc xe màu đen đi tới, xuống xe có mấy người cao lớn, trên người toàn hình xăm.

"TiểuThât tiểu thư?"

"Là tôi!" Tiểu Thất từ đằng sau gốc cây đại thụ đi ra, "có phải chú Lãnh Mạc bảo mấy người đến đúng không?"

"Vâng, lão đại bảo bọn tôi đến nghe lệnh của tiểu thư."

Rất tốt!

"Đi với tôi!"

Tiểu Thất dẫn theo mấy người đó vào trường, hừ!

Tôi Tiêu Tiểu Thất có thù tất báo, dám đánh tôi thê thảm thế này, tôi không quay về đánh lại, thì không phải tác phong của tôi.

Chương 730

39730.Tiểu Thất đi vài vòng quanh trường, tìm từng ngõ ngách trong trường, nhưng không tìm thấy mấy đứa con gái đánh cô.

Mấy đứa con gái đánh cô, bình thường thời gian này nhất định ở trong trường, hàng ngày đều rất là kiêu ngạo, trong trường học không ai dám chọc vào, bất quá Tiểu Thất từ trước đến giờ cũng chưa nghĩ là đi tìm người đến đánh bọn nó, thế nên cũng không có chú ý.

Cô hỏi qua một vòng ở trường, biết rõ bọn nó hiện giờ đang học ở khoa nghệ thuật, lập tức dẫn người đi tìm.

Kết quả là đến lớp rồi cũng không tìm thấy người.

"Doãn Nam lớp mấy người có đây không?”

Tên người con gái ăn mặc lòe loẹt đó là Doãn Nam.

Khoa nghệ thuật hôm nay không lên lớp, mọi người trong lớp đang cười đùa thành từng nhóm, nghe thấy tiếng Tiểu Thất ở cửa, cả lớp quay đầu nhìn qua, thấy Tiểu Thất mọi người lập tức thì thầm to nhỏ.

"Tôi hỏi các cậu, lớp các cậu Doãn Nam đâu?"

Các nữ sinh xì mũi coi thường Tiểu Thất, nam sinh thấy Tiểu Thất rất xinh đẹp, nhịn không được mà trả lời cô, "Doãn Nam? cậu không biết sao? Doãn Nam đã bị trường cho thôi học, hiện tại bọn tớ cũng không biết cô ta ở chỗ nào!"

Tiểu Thất sững sờ!

Bị trường cho thôi học?

Như thế nào mà cô không biết!

"Chuyện này lúc nào xảy ra!"

"Hình như là hôm trước nữa, hôm trước nữa sáng sớm nhà trường làm giấy thôi học cậu ý, cũng không rõ là làm sai chuyện gì, nghe nói bây giờ đang ở trong đồn cảnh sát, sư muội xinh đẹp, em tìm cô ta có việc gì thế?"

Còn tới đồn cảnh sát hả?

Tiểu Thất không khỏi nhếch miệng nở nụ cười.

Cái này có tính là ác giả ác báo không!

Cô vốn định đem Doãn Nam đánh cho một trận, hiện tại thì không cần nữa, haha bị trường đuổi học, còn bị nhốt vào đồn cảnh sát, tương lai gần như bị hủy một nửa so với cô bị đánh thì có phần nghiêm trọng hơn nhiều.

Tiểu Thất đuổi đám người mà Lãnh Mạc gửi tới về, trên đường đi về ký túc xá nhỏ giọng nói.

"Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Thế nào mà mình vừa mới nằm viện, Doãn Nam liền bị đuổi học còn bị cảnh sát nhốt lại? Trùng hợp? Cũng thật trùng hợp quá đi!"

Nếu như không phải là trùng hợp, biết là cô nằm viện, có năng lực

làm mấy việc này, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một đáp án.

Lục Sâm...

Tiểu Thất hai tay che mặt lại, hai má ửng hồng.

Nghĩ tới Lục Sâm vì chuyện của cô mà tổn hao tấm trí, Tiểu Thất đã cảm thấy rất vui.

Bây giờ, có một chút nhớ Lúc Sâm ah.

Tiểu Thất dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên lầu ký túc xá, thu thập va ly mọi thứ, sau đó thật nhanh bắt xe tới địa chỉ khách sạn Lục Sâm đưa.

Tiểu Thất đến khách sạn cũng là giữa trưa.

Khách sạn nằm ở một ví trí vắng vẻ, ở phía cuối của thành phố A, ngày trước Tiểu Thất cũng có nghe Lục Sâm nói qua, sở dĩ ở xa như vậy bởi vì không muốn bạn học cũ của anh biết.

Tiểu Thất vừa xuống taxi, cầm hành lý đứng đợi ở dưới sảnh.

Cô chưa kịp nói gì, thì tiếp tân ở sảnh đã lên tiếng, "cho hỏi có phải Tiêu Tiểu Thất tiểu thư không?"

"Vâng, là tôi!"

Nữ tiếp tân nhẹ nhàng cười với cô, còn đưa cho cô một cái thẻ phòng, "Lục Tổng của chúng tôi nhắn lại, Tiêu tiểu thư đến có thể trực tiếp chọn phòng để nghỉ, LaNa tổng giám đốc thiết kế đưa mấy bạn thực tập sinh đi tham gia show thời trang của Phong Hoa rồi, đợi đến tối quay về."

Tiểu Thất do dự một lúc, gương mặt có chút ửng hồng, đứng ở sảnh nói, "vậy Lục Tổng của các chị đâu?"

Nữ tiếp tân từ khi nhận Lục Sâm đặc biệt sắp xếp để tiếp Tiểu Thất, đã biết rõ quan hệ của hai người không thường rồi, nghe thấy Tiểu Thất hỏi Lục Sâm, cũng không ngoài dự đoán, mỉm cười nói, "Lục Tổng lúc này chắc đang ở trong phòng nghỉ ngơi, đợi lát nữa Lục Tổng đi ăn trưa, đến lúc đó tôi báo với Lục Tổng là tiểu thư đã đến."

"Được, được, vậy làm phiền cô rồi!"

"Không phiền, không phiền!"

Tiểu Thất hào hứng cầm theo hành lý đi vào thang máy, khách sạn tổng cộng có 26 lầu, bởi vì hiện tại không phải mùa kinh doanh, thêm vào đó lại là thời gian đào tạo thực tập sinh, thế nên ngoài 50 thực tập sinh ở trong khách sạn ra, còn lại là người của bên Phong Hoa.

Phòng của Tiểu Thất ở tầng 25

Tiểu Thất bước đến cửa phòng, nhẹ nhàng dùng thẻ phòng mở cửa, bên trong phòng thật là không đơn giản, trang thiết bị đều rất hiện đại, Tiểu Thất nhăn mày!

Ai da!

Cái này là Lục Sâm đi cửa sau rồi, chọn riêng cho cô phòng này, hay 50 thực tập viên đều ở như vậy?

Tiểu Thất cầm theo hành lý vào phòng.

Phòng khách trông thật ngăn nắp, Tiểu Thất kéo va ly vào, trong

phòng được phủ một tấm thảm, đạp lên có cảm giác rất mềm mại và thoải mái, Tiểu Thất để hành lý qua một bên, đi xem phòng bếp và phòng ngủ.

Cô vừa mở cửa phòng ngủ, đột nhiên có cách tay vươn ra kéo cô lại.

"A a a----"

Tiểu Thất thét lên.

Cô có cảm giác bị người khác dùng lực kéo xuống, chỉ cảm thấy chân đứng không vững, sau đó liền ngã vào lòng người ta.

Tiểu Thất chưa kịp hoàn hồn mở mắt nhìn thì ra là Lục Sâm

"Lục Sâm anh có biết hay không dọa người dọa chết người đó."

Tiểu Thất từ trong lòng Lục Sâm đứng dậy, Lục Sâm lại ôm chặt lấy cô không buông.

Lúc này hai người khoảng cách vô cùng gần, tư thế vô cùng ngọt ngào.

Lục Sâm ngồi xe lăn, còn Tiểu Thất nằm trên người anh, Lục Sâm một tay ôm cổ Tiểu Thất, một tay vòng qua eo cô, tránh cho cô không bị ngã.

Hai người hôm nay lại là lần đầu tiên, mà khoảng cách đã gần đến vậy.

Gần tới mức Tiểu Thất có chút thất thần。

Cô quên cả giãy dụa, ngửa đầu nhìn Lục Sâm, ánh mặt có chút mê

mẩn.

Cô nhẹ nhàng vuốt gương mặt của anh.

Đường đường là con trai mà không ngờ làn da lại tốt như thế, trên mặt thậm trí một lỗ chân lông cũng không thấy, Tiểu Thất nhìn lên cổ Lục Sâm, bỗng chốc cô trợn tròn hai mắt.

Bởi vì....

Lục Sâm vừa cởi bỏ áo.

Cô nhìn mà nước miếng muốn rớt ra ngoài, hai má ửng hồng.

Oh My God!

Cái này là mới vừa tắm xong đi ra?

Tóc ngắn của Lục Sâm vẫn còn ướt, từng giọt nước trên đầu anh xuôi theo cơ thể từ từ chảy xuống, lướt qua cái xương quai xanh gợi cảm, vùng cơ bụng quyến rũ!

Cơ bụng!

Cô thất thần!

Anh còn có cả cơ bụng!

Tiểu Thất sững sờ nhìn chằm chằm vào bụng của Lục Sâm!

Một, hai, ba...

Trọn vẹn cả tám múi cơ bụng rắn chắc, nửa người dưới của anh

quấn một cái khăn tắm màu trắng, loáng thoáng như đang chứng kiến một bức tranh đẹp tuyệt mỹ.

Tiểu Thất sững sờ nhìn chằm chằm vào Lục Sâm, đến nửa ngày mà không nói được lời nào

“Nhìn đủ chưa vậy?”

Tiểu Thất nuốt nước miếng, tranh thủ thời gian sờ lên mũi mình xem có chảy máu mũi không.

Má cô đỏ ửng, ngượng ngùng nhìn Lục Sâm nói, "Lục Sâm..."

"Uhm?" Lục Sâm mỉm cười

"Em...em có thể sờ không?"

Lục Sâm lông mày nhảy dựng lên, "sờ cái gì?"

Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào cơ bụng của anh, tuy không nói ra nhưng ánh mắt đó thì không cần nói ai cũng biết.

Chương 731

39731.Lục Sâm, "..."

Tiểu Thất vẫn cứ khuôn mặt đầy khát vọng đó nhìn anh, cô thấy sắc mặt của Lục Sâm rất khó coi, lập tức đưa tay lên thề "Tôi đảm bảo, tôi chỉ sờ một lát, thật sự chỉ sờ một lát!"

Lục Sâm chưa từng gặp qua người con gái nào lại đưa ra một yêu cầu nhạy cảm như vậy.

Nếu đổi lại là người khác, anh nhất định sẽ quay mặt bỏ đi, nhưng người này lại là Tiểu Thất....

Mà nhìn ánh mắt Tiểu Thất thanh thuần như vậy, sẽ khiến người ta nhịn không được nghĩ rằng, cô chỉ là hiếu kì về kết cấu cơ thể của đàn ông mà thôi.

Nhưng....

Chuyện như thế này hai người họ làm cũng thôi đi anh còn có thể xem như kích tình, nếu Tiểu Thất cũng xem thân thể người đàn ông khác như thế.

Chỉ là nghĩ như vậy thôi, sắc mặt Lục Sâm bỗng tối sầm lại.

Tiểu Thất lập tức bỏ tay xuống, nói nhỏ nhẹ, "Nhỏ nhen thật, không cho sờ thì không cho sờ, sắc mặt làm gì khó coi đến vậy!"

Cảm xúc của Tiểu Thất lập tức tụt dốc.

Nói xong cô nhảy ra khỏi vòng tay của Lục Sâm, “Quỷ nhỏ nhen, không cho sờ thì thôi, mau thả tôi ra chứ!”

Lục Sâm như tỉnh mộng, hốt hoảng giữ lấy vai của Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhìn với ánh mắt căm phẫn, “Anh làm gì?”

“Ai nói không cho em sờ!”

Lời này....

Có kịch hay!

Tiểu Thất lập tức ngoan ngoãn không động đẩy, ánh mắt lấp lánh nhìn Lục Sâm, “Vậy tôi sờ đó?”

“Anh có một điều kiện!’

“Hả?”

Sờ một tí mà cũng có điều kiện, sao lại nhỏ nhen vậy lại còn điều kiện!

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Thất kéo dài ra, “Điều kiện gì chứ?”

Cô nghe trước coi có chấp nhận được không rồi nói tiếp.

“Phải sờ một cách đứng đắn!”

“A ha?”

Ý gì?

Khuôn mặt Lục Sâm cứng rắn, "Ý chính là, nếu hôm nay em sờ tôi, vậy từ này về sau em không được sờ vào người đàn ông khác, hiểu không? Giờ em đã là bạn gái tôi, phải đảm bảo trừ người có huyết thống ra phải giữ khoảng cách với đàn ông!"

Thì ra là ý đó.

Tiểu Thất lập tức vỗ ngực đảm bảo, "Cái này anh yên tâm, mắt nhìn của Tiêu Tiểu Thất rất cao, sẽ không gặp một người sờ một người, tôi lớn đến từng này, hiện tại cũng chỉ có sờ mỗi anh thôi!"

Lục Sâm trau mày, "Vậy Lý Dương..."

"Đương nhiên không có!" Tiểu Thất không khách khí trợn mắt, "Lý Dương thì chỉ có cái mặt nhìn được thôi, thân hình sao so với anh được, với lại lúc em và Lý Dương yêu nhau, anh em gặp qua hắn rồi, ra lệnh cấm em không được có động tác gì thân mật với hắn, nên chúng em dù quen nhau hai năm nhưng cùng lắm chỉ nắm bàn tay, hôn trán, vô cùng đơn thuần!"

Lục Sâm lập tức đối với cậu tương lai của mình nảy sinh thiện cảm.

Ánh mắt tuyệt đối là cay độc, nhưng lại vô cùng có tầm nhìn!

Lục Sâm bên này tự mình độc thoại nội tâm, còn bên kia Tiểu Thất đã không khống chế được đôi bàn tay chứa đầy dục vọng ngu ngốc của mình, cô đưa bàn tay bé nhỏ ra, dùng đốt ngón tay thử thăm dò đụng chạm xíu!

Óa!

Tuyệt thật, tính đàn hồi rất tốt đó!

Vả lại còn cứng, thực sự là đầy rắn chắc.

Tay của Tiểu Thất giờ vô cùng không yên phận bắt đầu dạo quanh.

Haha!

Đây là lần đầu tiên cô sờ vào cơ bắp của đàn ông, thật sự là quá có ý nghĩa tưởng niệm, trên thực tế, nhà của họ ở ngoại thành cũng có một biệt thự, đến lúc mấy người trong nhà rảnh không có việc gì đều sẽ đến biệt thự tụ họp lại, trong biệt thự có hồ bơi, Tiểu Thất vẫn thường thấy dáng vẻ của daddy, anh hai, còn có chú Lãnh Mạc, cha nuôi Mộ Bạch mặc đồ bơi.

Trong số bọn họ, thân hình chú Lãnh Mạc là tuyệt nhất, làn da bánh mật rắn chắc, Tiểu Thất mấy lần muốn đưa tay ra sờ thử, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, để phòng mọi người nhìn cô với ánh mắt quá kì lạ, nên rốt cuộc vẫn nhịn.

Cơ bắp Lục Sâm tuy không tuyệt giống chú Lãnh Mạc, nhưng như vậy càng đẹp!

Lên đồ thì lộ thân hình cao gầy, lột đồ thì lại đầy cơ bắp.

Tiểu Thất nuốt nước miếng ừng ực!

Thân hình tuyệt thật!

Cô hiếu kì chọc chọc, lại sờ sờ, cứ trầm tư trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn không để ý cơ thể Lục Sâm đã run lên mấy hồi.

" Lục Sâm...."

“Ừm!” Lục Sâm cắn chặt răng cửa.

“Thân hình anh tuyệt thật, còn tuyệt hơn thân hình anh hai và ba tôi!”

“Cám ơn khen ngợi!”

Âm thanh của Lục Sâm như đẩy hơi từ răng ra vậy.

Anh cảm thấy chắc là anh điên rồi mới đồng ý cho Tiểu Thất sờ anh ta, tay đàn ông và tay phụ nữ không giống nhau, đặc biệt là đôi bàn tay mơn mỡn như bạch ngọc của Tiểu Thất, vừa mềm vừa mịn, giống như một mồi lửa, đụng vào người anh ta lập tức cháy lên một ngọn lửa hừng hực, cái cảm giác này...đau khổ nhưng lại hạnh phúc!

Lục Sâm bóp chặt tay vịn của xe lăn, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Nhưng Tiểu Thất vẫn không chịu thôi.

Bàn tay nhỏ của Tiểu Thất từ cơ bụng cao nhất di chuyển xuống dưới, từng chút một xuống tới chỗ thân trên của người cá(sờ hết bụng trên).

Tiểu Thất vẫn còn đang thuận theo cảm xúc mình chưa dứt ra được, vừa sờ vừa khen, “Thực sự quá tuyệt, Lục Sâm anh quả thật lợi hại, lại có thể luyện tập ra một thân thể tuyệt đến vậy!”

Người bình thường luyện tập như thế đã rất khó khắn, huống hồ là đôi chân của Lục Sâm lại bất tiện, vận động cường độ cao như thế nào, mới có thể luyện tập ra dáng vẻ này!

“ Tiêu Tiểu Thất!”

“Ái? “ Tiểu Thất hiếu kì ngẩng đầu lên.

Chính vào lúc này.

Lục Sâm giữ lấy sau gáy của Tiểu Thất, môi đè nặng lên môi cô.

“Ú...”

Tiểu Thất mở to đôi mắt, hơi thở ngừng lại, toàn thân đều tê cứng!

Lục Sâm lại không tha cho cô, giữ chặt lấy khuôn mặt nhỏ của cô di chuyển qua lại trên làn môi đỏ của cô.

Hít thở!

Gặm nhấm!

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng cao.

Toàn thân Tiểu Thất đều đỏ bừng lên, cả đầu trống rỗng, cả người rơi vào trạng thái tê dại ngơ ngẩn.

Cho đến khi_

Lục Sâm cậy môi cô ra, quấn đầu lưỡi của cô cùng bay nhảy trong đó.

“Ú...”

Tiểu Thất sắp ngộp chết, cô cảm thấy mình sắp tắt thở mà chết! Cô dùng lực dúi vào lưng của Lục Sâm, mắt Lục Sâm đỏ rực lên, nhưng lại không cưỡng bức cô, nhẹ nhàng thả cô ra.

Tiểu Thất giống như cá bị bắt lên bờ, thở hổn hển từng hơi.

Tình trạng của Lục Sâm cũng chả khá bao nhiêu, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Qua một hồi, vẫn là Lục Sâm mở miệng trước, “Sao đến cả trao đổi khí cũng không biết.”

“Sáng nay đó là nụ hôn đầu của chị hai này đây!”

Tiểu Thất nảy mông lên, tức đến nổi muốn nhảy ra khỏi vòng tay của Lục Sâm.

“Đừng động đẩy!” Sắc mặt của Lục Sâm có chút khó chịu giữ chặt Tiểu Thất, “Đụng nữa là tôi không khống chế được đâu!”

Tiểu Thất khẩn trương đến nỗi toàn thân tê cứng, lập tức không dám nhúc nhích.

“Anh, anh không sao chứ!”

“Em thấy sao!”

Tiểu Thất cũng uất ức, cô chỉ là húi kì cơ bụng của đàn ông coi thử sờ vào sẽ có cảm giác gì, ai mà ngờ lại khiến Lục Sâm phát sinh thú tính!

Hai người hai mắt to nhỏ nhìn nhau hơn mười mấy phút.

“Anh, đỡ hơn chưa?”

“Đỡ nhiều rồi!” Sắc mặt Lục Sâm đỡ hơn rất nhiều, lần này anh không dám ôm Tiểu Thất nữa, nhanh chóng thả co xuống.

Tiểu Thất lập tức ba chân bốn cẳng nhảy ra xa.

Cả mặt cô đầy nghi ngờ nhìn Lục Sâm...

“Anh, cái tên Lục Vĩnh Cường đó chả phải nói anh, sức khỏe...hừm.. không được ổn lắm sao?”

Sắc mặt Lục Sâm bỗng tối sầm lại.

Anh đẩy xe đây tiến gần Tiểu Thất, khẩu khí vô cùng nguy hiểm, “Ổn hay không em có cần thử xem không!”

Chương 732

“Không không không, không cần đâu!”

Tiểu Thất bị dọa đến lùi liên tục mấy bước!

Cần gì phải thử, chỉ cần nhìn phản ứng cơ thể anh cũng biết anh “rất được” rồi!

May là Lục Sâm không thực sự muốn làm gì, nhìn thấy Tiểu Thất biết sợ rồi thì dừng lại, lúc này nếu đến gần Tiểu Thất, nói không chừng anh thực sự không khống chế được bản thân, không đúng… chỉ cần nhìn 1 cái cũng cảm thấy ngọn lửa vừa kiềm chế xuống lại bộc phát ra.

Lúc này tóc dài của Tiểu Thất có chút lộn xộn, cô vẫn đang mặc bộ đồ thể thao mà sáng nay anh kêu người chuẩn bị cho cô lúc cô ra viện, màu hồng rất hợp với cô, làm cho làn da của cô càng thêm nõn nà! Bởi vì nụ hôn lúc nãy, lúc này hai mắt của cô mang theo tầng hơi nước, nhìn vào khiến người khác thương tiếc, còn có đôi môi đỏ, môi của cô vốn dĩ hồng hồng nõn nà rất đẹp, vì lúc nãy bị dày vò mà lúc này môi hiện lên màu đỏ tươi tinh tế, nhìn vào càng làm cho người khác thêm khát nước.

Lục Sâm hung hăng nhắm mắt lại.

“Anh làm sao thế?”

“Tiểu Thất… em có thể vào nhà vệ sinh điều chỉnh 1 chút không?”

Tiểu Thất cúi đầu nhìn quần áo của mình, hình như không có gì cần phải điều chỉnh lại thì phải? Nhưng nhìn bộ dạng không dám nhìn cô của Lục Sâm, cô vẫn gật đầu, rồi đi về hướng nhà vệ sinh vò đầu thấp giọng nói, “Người gì mà kỳ lạ…”

3 phút sau Tiểu Thất đã khiến cho bản thân gọn gọn gàng gàng.

Đợi đến khi bước ra từ nhà vệ sinh, phát hiện Lục Sâm đã mặc xong quần áo!

Tiểu Thất, “...”

Vậy là cố tình dụ cô đi khỏi, sau đó mặc quần áo sao!

Hừ!

Thật nhỏ mọn!

Nhìn chút cũng đâu mất miếng thịt nào!

Tiểu Thất mới vừa muốn ngồi xuống sofa đơn ở trong phòng ngủ, nhìn những đồ vật trong phòng lập tức không bình tĩnh nổi, cả căn phòng đều đầy hơi thở biểu thị có người ở qua, cái bàn trà trong phòng có laptop của Lục Sâm, đầu giường để 1 xấp tài liệu gọn gàng, còn có… góc phòng ngủ, vali của Lục Ngộ để yên tĩnh ở đó!

Tiểu Thất lập tức bị nghẹn thở.

“Sao vậy?”

“Lục Sâm… anh muốn ở chung với em sao?”

Lục Sâm đang uống nước nghe vậy phun nước ra, anh hoàn toàn

nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề, nếu không làm sao có thể nghe được lời Tiểu Thất… mời gọi?

"Tiểu Thất…"

Tiểu Thất không đợi Lục Sâm có thời gian nghĩ lung tung, đã chỉ vào vali của anh nói, "Vali của anh tại sao lại để ở phòng của em?"

Mắt của Lục Sâm càng thêm kỳ quái, "Phòng của em?"

"Dạ đúng, đây không phải là phòng của em sao?"

"Ai nói em nghe vậy?"

Tiểu Thất lấy card mở cửa từ trong túi ra, lắc lắc trước mặt Lục Sâm, "Nhân viên dưới lầu được card phòng cho em, chính là card của căn phòng này, căn phòng này không lẽ không phải cho em ở?"

"..."

Mặt của Lục Sâm càng kì quái.

Lúc này Tiểu Thất cũng nhận ra điểm không bình thường, "Tình huống gì đây?"

"Có thể… hoặc là… lúc anh đến khách sạn có đặc biệt căn dặn trước, nếu em đến thì sắp xếp phòng ở cho em… mấy người trong khách sạn cho rằng anh có ý với em, muốn dùng quy tắc ngầm đối với em, cho nên đưa em card của căn phòng này…"

"Tiểu Thất…"

"Hừ!" Tiểu Thất hừ lạnh 1 tiếng, "Chuyện lớn như vậy cũng dám tự

quyết định, ai cho quyền vậy! Hoặc là… bọn họ đã quen với việc này rồi, cho nên mới làm 1 cách thuần thục như vậy?”

Lục Sâm lập tức để ly trà trong tay xuống, đẩy xe lăn đến trước mặt Tiểu Thất, “Tiểu Thất đừng hiểu lầm, chuyện này căn bản là không thể nào, anh làm sao có thể có hứng thú với người phụ nữ khác chứ…”

“Hừ!”

Tiểu Thất ngồi trên sofa, quay đầu đi không nhìn anh.

Lục Sâm sợ cô hiểu lầm, lo lắng gấp gáp giải thích, “Thật sự không có loại chuyện này!”

“Hừ! Nếu hôm nay anh là kêu người sắp xếp phòng cho người phụ nữ khác, vậy có phải hôm nay người vào phòng anh là người phụ nữ khác? Sau đó anh sẽ thuận theo đó chiếm chút tiện nghi của người ta?”

Làm sao có thể!

Lục Sâm không biết nên khóc hay nên cười, “Anh là bởi vì biết người vào phòng là em…”

“Không thể nào, sao anh biết?”

“Nha đầu ngốc!” Lục Sâm đưa tay ôm lấy Tiểu Thất, Tiểu Thất không nguyện ý, nhưng không đẩy Lục Sâm ra, “Làm gì vậy, nói chuyện thì nói chuyện, động tay động chân làm gì!”

“Ai bảo em là bạn gái anh!” Lục Sâm ôm lấy Tiểu Thất, đầu vùi sâu vào cổ cô hít 1 hơi, “Tiểu Thất, không lẽ em không biết sao, trên

người em có 1 mùi hương rất dễ chịu, với lại anh quen với tiếng bước chân của em, em mở cửa phòng ra, anh ngửi được mùi, lập tức biết đó là em."

Thật hay giả vậy?

Tiểu Thất nghi ngờ quấn vài vòng tóc dài, hít hai hơi thật sâu.

Chỉ là mùi của dầu gội đầu thôi, làm gì có mùi thơm gì chứ?

"Anh dọa em phải không?"

"Không phải mùi dầu gội, mà là mùi trên cơ thể em!"

"Trên cơ thể em? Cơ thể em làm gì có mùi gì?" Tiểu Thất đưa 2 tay ra, như cún con vậy liều mạng ngửi cánh tay mình! Lục Sâm kế bên nhịn cười, thấy Tiểu Thất ngửi nửa ngày cũng không ngửi ra cái gì, nhịn cười nói, "Đừng ngửi nữa, có lẽ là hương thơm cơ thể em, chính em không ngửi được!"

Hương thơm cơ thể?

Tiểu Thất một mặt nghi ngờ nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm đưa tay lên làm bộ dạng thề, "Anh chắc chắn anh không gạt em, không tin đợi đến tối Lưu Tuyền bọn họ về, em có thể hỏi Lưu Tuyền!"

Được thôi!

Tiểu Thất vẫn như cũ nửa tin nửa không, nhìn Lục Sâm mang bộ mặt khẩn cầu, tạm thời thu nghi ngờ lại.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Tiểu Thất ném card phòng lên bàn trà, “Bọn họ chỉ đưa cho em card phòng này, bây giờ em ở đâu đây, nói cho cùng cũng không thể ở chung phòng với anh chứ, đợi tối các bạn khác đều quay lại, nhất định lại nói em không biết liêm sỉ câu dẫn tổng tài Phong Hoa, đến lúc đó dù em có đạt được thành tích tốt, nhất định cũng bị nói là dùng quy tắc ngầm!”

Lục Sâm cũng không muốn Tiểu Thất gánh tội danh này!

“Em đợi anh 1 tí!”

“Ừ!”

Lục Sâm đi đến bên điện thoại ở gần giường, gọi điện cho nhân viên dưới lầu, qua không tới 5 phút, lập tức có người mặc áo vest, phía dưới là đầm bó, người phụ nữ 1 mặt chuyên nghiệp đi đến.

Người phụ nữ này là quản lý của khách sạn, mới lên đã tạ lỗi, “Xin lỗi Lục tổng, lần này là tôi thất trách, vậy mà để nhân viên sắp xếp Tiêu tiểu thư ở căn phòng này, tôi lập tức thay phòng cho Tiêu tiểu thư!”

“Cô làm việc quả thật thất trách!” Sắc mặt Lục Sâm trầm xuống, “Trừ lương thưởng nửa năm, những chuyện như thế này tôi không muốn thấy thêm lần nữa.”

Nữ quản lý đầu cũng không dám ngẩng lên, “Dạ! Tuyệt đối không xảy ra lần nữa!”

“Đưa card phòng của Tiêu tiểu thư cho tôi!”

“Dạ!”

Nữ quản lý đưa card phòng mới cho Lục Sâm, Lục Sâm kêu nữ quản

lý rời đi, đợi người đi rồi, Lục Sâm mới quay lại nhìn Tiểu Thất, lúc đối diện với Tiểu Thất, sắc mặt của anh lại trở nên ấm áp như ánh mặt trời tháng 3.

“Đi thôi, anh đưa em về phòng!”

Chương 733

Tiếu Thất có chút không quen cách thay đổi sắc mặt của Lục Sâm, ngây ngô "ừ" 1 tiếng, kéo vali đi theo anh ra ngoài.

Khi nãy lúc Lục Sâm lạnh mặt… thật sự rất dọa người!

Lục Sâm dường như nhìn ra tâm sự của Tiểu Thất, quay đầu nhìn cô, "Bị dọa rồi?"

Người này không phải biết thuật đọc suy nghĩ chứ?

Sao cái gì cũng đoán được!

Tiểu Thất ái ngại ho 1 tiếng, nghiêng đầu nhìn Lục Sâm, "Anh đối với nhân viên của mình đều nghiêm khắc vậy sao?"

"Đương nhiên! Là 1 người lãnh đạo công ty, hình tượng thân thiện không phù hợp, nhất định phải giữ khoảng cách nhất định với nhân viên, đặc biệt là khi có người phạm sai lầm, lúc cần nghiêm khắc thì phải nghiêm khắc, cần khiến nhân viên nhận ra độ nghiêm trọng của những sai lầm trong công việc của họ.

Tiểu Thất như hiểu như không gật gật đầu.

Trước đây lúc không có chuyện làm cô thường đến công ty của anh trai, hình như anh trai đối với nhân viên cũng như Lục Sâm vậy, lúc nào cũng mặt lạnh nghiêm khắc… được rồi, người như anh trai đối với ai cũng lạnh lùng cả.

Không đúng không đúng!

Phải trừ Lãnh Điền Tâm ra!

Từ khi Lãnh Điềm Tâm sinh ra, anh hai thích tiểu nha đầu đó như bị ma nhập vậy, rõ ràng cô mới là em gái ruột của anh, mà anh đối với cô trước giờ chưa bao giờ có sắc mặt tốt, ngược lại Lãnh Điền Tâm, anh lúc nào cũng bảo vệ, anh đối xử với cô ấy như đối xử với 1 con búp bê sứ vậy, dắt trong lòng bàn tay còn sợ bị vỡ.

Nghĩ đến chuyện này, Tiểu Thất lập tức lệ rơi đầy mặt!

Có 1 loại con gọi là con nhà người ta, con nhà người ta đều tốt cả, đứa em ruột như cô, là được nhặt về sao.

“Tiểu Thất! Tiểu Thất?”

“A?”

“Đang nghĩ gì đó, chú tâm như vậy.”

Tiểu Thất lắc đầu, vừa đi vừa nói, “Em đang nghĩ, em đến đây huấn luyện có phải là sai rồi không, anh đối với nhân viên nghiêm khắc như vậy, vậy đợi em ký hợp đồng với Phong Hoa rồi, anh thành ông chủ của em, em trở thành nhân viên! Đến lúc đó anh có đối xử với em như vậy không!”

“Sẽ không!”

Lúc nói chuyện, hai người đã đi đến căn phòng kế bên phòng Lục Sâm, Lục Sâm dùng card phòng mở cửa, đem card phòng chà lên thiết bị cảm ứng trên tường, đèn trong phòng lập tức sáng lên, anh đẩy xe lăn đi vào, vừa đi vừa nói, “Em yên tâm, bạn gái có đặc quyền

riêng!"

Tiểu Thất mở miệng hì hì cười ngốc.

Không thể không nói, phụ nữ đều là động vật dùng thính giác, lời dễ nghe nghe kiểu nào cũng không đủ.

Tiểu Thất đi theo Lục Sâm vào trong phòng.

Cùng là lầu 25, căn phòng này của cô cũng là căn hộ, cách phòng của Lục Sâm chỉ 1 bức tường, Tiểu Thất nhìn quanh, trong phòng không dấu tích bị người ở qua, Tiểu Thất đem vali đẩy vào phòng, khá hài lòng với phòng này.

"Tiểu Tuyền bọn họ ở đâu?"

"Bọn họ đều ở lầu dưới, tầng này là căn hộ! Tầng dưới là phòng có giường đôi."

Hả…

"Vậy em được đối đãi đặc biệt rồi?"

Lục Sâm mang ý cười nhìn Tiểu Thất, "Nếu không làm sao nói là đặc quyền của bạn gái!"

Trong lòng Tiểu Thất vừa vui vẻ vừa rối loạn.

Vui là vì Lục Sâm chu đáo sắp xếp căn phòng thoải mái cho cô.

Rối là vì…

"Anh nói xem đợi tối các bạn về, sẽ hâm mộ đố kỵ hận, càng đi đồn

bậy bạ không?"

Lục Sâm kiểm tra từng góc của căn phòng, sau khi thấy không vấn đề gì mới trả lời Tiểu Thất, "Em còn sợ người khác nói bậy? Yên tâm đi! Anh đã nghĩ xong rồi, em mới xuất viện, cho nên được chăm sóc đặc biệt là chuyện đương nhiên, nói chung là do anh đích thân sắp xếp, những người đó dù không thuận mắt cũng không dám nói thẳng mặt."

Chuyện này cũng đúng!

Tiểu Thất vẫn luôn không sợ những người đồn bậy bạ, dù sao cũng giống như cô nói, người ta nói xấu cô thì cô cũng không mất miếng thịt nào!

Sau khi hai người giải quyết xong mọi chuyện thì xuống nhà hàng ở lầu 1 để ăn trưa.

Tiểu Thất đẩy xe lăn của Lục Sâm cùng đi xuống, khi xuống lầu nhân viên thấy Lục Sâm đều tôn kính chào hỏi, ánh mắt nhìn Tiểu Thất cũng biến thành ngưỡng mộ!

Người làm việc cho Lục Sâm đều biết.

Con người Lục tổng rất ghét có sự đụng chạm vật lý với ai, đặc biệt xe lăn lại là cấm địa của anh, bình thường hoặc là anh tự đẩy hoặc là trợ lý đặc biệt của anh Triệu Đào đẩy, xe lăn của anh chưa từng cho ai chạm qua.

Nhưng hôm nay cô gái nhỏ này không những chạm vào, vậy mà sắc mặt của Lục tổng không có chút nào là không vui.

Trong lòng mọi người lập tức có tính toán!

Khách sạn 5 sao, thức ăn nấu ra đương nhiên cũng không thể nào tệ được.

Sau khi ăn cơm, Tiểu Thất lần nữa cảm nhận được lợi ích của việc làm bạn gái Lục Sâm--- có thể mở rộng bụng tận lực ăn, dù sao cũng không phải cô trả tiền!

Haha!

Cảm giác ăn chùa thật là tốt!

Tiểu Thất ăn xong món chính, bắt đầu ăn trái cây, ăn hết 1 đĩa trái cây lớn, lại bắt đầu ăn tráng miệng…

Khi Tiểu Thất ăn xong 5 cái bánh mousse sô cô la, cuối cùng Lục Sâm không chịu nổi nữa.

"Không ai giành với em, tối nay chúng ta lại đến ăn."

"Nhưng… em chưa ăn no!"

Lục Sâm nhìn mấy cái đĩa trống không trước mắt Tiểu Thất, trầm mặc không nói.

Cuối cùng, sau khi Tiểu Thất giải quyết xong 2 cái bánh macaron, cuối cùng mới thỏa mãn cười híp mắt. "Uhm… người ta nói ăn đồ ngọt có thể khiến người khác hạnh phúc, quả là thật mà, bây giờ em cảm thấy rất hạnh phúc!"

"Không cảm thấy chướng bụng sao?" Lục Sâm lo lắng nhìn bụng của Tiểu Thất, thực sự không hiểu, bụng nhỏ như vậy sao có thể nhét nhiều thức ăn như vậy được!

“Không đâu!”

Tiểu Thất vỗ vỗ bụng, “Thực ra em có thể ăn thêm!”

Thấy ánh mắt lo lắng của Lục Sâm, Tiều Thất cười hì hì, “Anh yên tâm đi, từ nhỏ đến lớn em ăn rất nhiều, hồi trước ba mẹ cũng bị tướng ăn của em dọa cho sợ, sợ em ăn thành mập ú, nhưng trên thực tế, em không những ăn nhiều, khả năng tiêu hóa cũng rất tốt, với lại từ nhỏ đến lớn không cần biết ăn bao nhiêu, trước giờ cũng không bị hư dạ dày, yên tâm yên tâm, rất nhanh sẽ được tiêu hóa thôi.”

Cũng không trách Lục Sâm bị dọa được.

Bình thường anh vì phải xã giao mà hay đi ăn chung với 1 số nữ giới, những người khác ăn cơm trước giờ đều như mèo ăn, 3 miếng 2 miếng là ăn no rồi, cũng chưa bao giờ thấy qua người khoa trương như Tiểu Thất!

“Hay là anh kêu người đi mua thuốc tiêu hóa về?”

“Đã nói không cần!” Tiểu Thất xua xua tay, “Em ăn xong đi 2 bước là sẽ tiêu hóa thôi!”

Lục Sâm chỉ có thể làm ngơ!

Ăn xong, Lục Sâm dẫn Tiểu Thất đi tham quan khách sạn 1 chút, tất cả các thiết bị trong khách sạn đều được trang bị rất hoàn chỉnh, nơi vui chơi có bàn bida, có hồ bơi, còn có các loại máy tập thể dục khác.

Tiểu Thất khá hứng thú với hồ bơi.

“Thật muốn xuống nước, nhưng đáng tiếc em là 1 con vịt khô!”

“Em không biết bơi?”

Tiểu Thất mở hai tay ra, “Hoàn toàn không thể, em di truyền tính sợ nước của mẹ, nhìn thấy nào là biển, nào là hồ chân đều mềm nhũn, hồi nhỏ cũng theo anh trai đi học bơi, nhưng học sao cũng không biết, sau đó liền bỏ cuộc!”

Mắt Tiểu Thất di chuyển nhanh, rơi lên người Lục Sâm.

Lục Sâm lập tức có dự cảm không tốt.

“Nếu không, anh dạy em đi?”

Chương 734

Lục Sâm có cảm giác tự khiêng đá đập vào chân mình!

Tại sao miệng anh lại hạ tiện hỏi câu này chứ!

Bây giờ tốt rồi!

Dạy hay là không?

Nếu dạy, đến lúc đó Tiểu Thất chỉ mặc bộ đồ bơi, cảnh tượng đó chỉ cần nghĩ thôi anh cũng biết mình chịu không nổi, dự đoán là đến lúc đó tâm trạng của anh không nằm ở dạy bơi nữa, nhưng nếu không dạy… thì phúc lợi đưa đến trước mặt này…

Lục Sâm chìm sâu trong rối loạn.

“Ài… quên đi quên đi, em vẫn là không học đâu, em quên mất, vết thương trên người anh vẫn chưa lành!”

Lục Sâm nghe xong không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay là thất vọng, nhìn Tiểu Thất nói, “Đúng, vết thương trên cơ thể anh chưa lành, bác sĩ cũng nói không thể chạm vào nước lạnh, nếu muốn học sau này anh dạy em.”

“Được, đây là anh nói đó nha!”

“Nhất ngôn vi định!”

“Nhất ngôn vi định!”

Lúc hai người tham quan xong đã là chiều rồi, hai người tự về phòng mình nghỉ ngơi. Tiểu Thất ngủ trưa, kết quả ngủ 1 giấc đến thời gian ăn tối.

Cô mơ mơ màng màng nhấn chuông phòng Lục Sâm, kết quả nhấn hơn nửa ngày cũng không ai ở trong phòng.

“Không lẽ xuống dưới lầu rồi?”

Tiểu Thất ngáp 1 cái xuống lầu.

Bụng đói rồi, Tiểu Thất đến phòng ăn lầu 1 kiếm đồ ăn, cảnh tượng dưới nhà ăn hù cô 1 phen.

Ai ya mẹ ơi!

Cả phòng ăn đều ngồi đầy người, những sinh viên thân nhau tụm 3 tụm 7 ngồi chung 1 bàn, cực kỳ náo nhiệt.

Tiểu Thất rất nhanh tìm được Lưu Tuyền trong đám đông.

“Tiểu Tuyền tiểu Tuyền?”

“Tiểu Thất nhanh qua đây ngồi!”

Lưu Tuyền cũng nhìn thấy Tiểu Thất, Tiểu Thất lập tức chạy như bay qua kia, Lưu Tuyền vẫn chưa bắt đầu ăn, đẩy đẩy Tiểu Thất, “Cậu đến lúc nào vậy, tớ cũng không biết, nhanh chóng lấy chút đồ để ăn đi!”

Bởi vì buổi tối quá nhiều người, nên đầu bếp chuẩn bị buffet.

Tiểu Thất lấy cái khay và cái đĩa, tìm được món mình thích ăn, lấy đầy đĩa, tự rót cho mình 1 ly nước cam ngồi kế bên Lưu Tuyền.

Cô mới ngồi xuống Lưu Tuyền liền nhịn không được hỏi.

“Tiểu Thất mới 3 ngày không gặp, vết thương trên mặt cậu vậy mà đã lành rồi, tớ còn tưởng phải thêm vài ngày nữa chứ.”

Tiểu Thất hì hì cười ngốc, “Lục Sâm cũng không biết ở đâu tìm thuốc cho tớ, thoa lên cỡ 2 ngày là đỡ sưng rồi, ngày thứ 3 hoàn toàn bình phục.”

“Lục Sâm Lục Sâm kêu đến thân như vậy, hai người tiến triển đến đâu rồi, nhanh nói cho tớ biết.”

Mặt Tiểu Thất đỏ bừng.

“Không phải chứ, hai người…”

“Pi pi pi, nghĩ gì vậy, hai người bọn tớ xác định quan hệ yêu đương rồi, bây giờ anh ấy là bạn trai tớ, hì hì.”

Lưu Tuyền chỉ “ừ” 1 tiếng.

“Ài… sao cậu lại phản ứng như vậy!” Tiểu Thất lắc lắc tay Lưu Tuyền, “Đừng chỉ biết ăn đồ ăn, nhanh chóng nói cho tớ biết, sao cậu 1 chút cũng không kinh ngạc.”

“Có gì đáng kinh ngạc chứ.” Lưu Tuyền nuốt 1 miếng thức ăn, không kiên nhẫn nhìn Tiểu Thất 1 cái, “Lục Sâm nhìn là biết người đàn ông trưởng thành có trí thức có lý tưởng, còn cậu… là 1 đứa ngốc, Lục Sâm có ý đối với cậu người mù cũng nhìn ra, mà cậu...bởi vì vấn đề trí tuệ, nhất định không thoát khỏi lòng bàn tay của người ta! Kết cục

hiển nhiên như vậy có gì đáng nói chứ, tớ tò mò hai người đã phát triển đến bước nào rồi hơn là chuyện đó. Uhm… vuốt ve thân thế?"

"Pi pi pi, Lưu Tuyền suy nghĩ của cậu sao có thể nham hiểm như vậy!"

"Xem ra vẫn chưa phát triển đến bước thứ nhất, dựa theo năng lực và trí tuệ của Lục tổng mà không ăn được cậu, rất hiển nhiên, trong lòng người ta đang cố gắng kiềm chế."

Điểm này làm Lưu Tuyền có chút bất ngờ.

Nói đến cùng nhan sắc ngoại hình của Tiểu Thất đem đến đâu, đừng nói là đàn ông, phụ nữ cũng có thể bị cô ấy bẻ cong!

Lục Sâm danh phận cũng có rồi, thời gian ở riêng cũng có rồi, có thể nói là chiếm trọn thiên thời địa lợi nhân hòa, nhưng dưới tình huống này vậy mà không làm gì Tiểu Thất, xem ra không phải chỉ vì thích ngoại hình của Tiểu Thất.

Như vậy xem ra, Lưu Tuyền cũng có thể an tâm rồi.

"Tiểu Tuyền, tại sao cậu lúc nào cũng nói tốt cho Lục Sâm!"

Lưu Tuyền không kiên nhẫn, "Tớ chỉ có sao nói vậy thôi được không!"

Tiểu Thất tức giận đến không nói lời nào.

Lưu Tuyền thấy vậy, nhanh chóng giải quyết đồ ăn trên đĩa, sau đói nói với Tiểu Thất, "Bây giờ cậu đã xác định mối quan hệ với Lục Sâm, tính lúc nào nói với anh ấy tình hình thực sự của cậu?"

“A?”

“Đừng nói tớ biết cậu không tính nói nha.”

“Chuyện này nói với không nói có gì khác biệt.” Tiểu Thất ôm mặt hạnh phúc, “Dù sao người mà người ta thích cũng là tớ!”

Lưu Tuyền lộ ra bộ dạng kinh tởm không thôi.

“Hì hì!”

Lưu Tuyền đổi chủ đề, “Mấy ngày nay cậu ở bên Lục tổng, có nghe nói ngày mai nộp bản vẽ đầu tiên không, đợi sau khi ngày mai nộp bản vẽ xong, những người ngày hôm nay…” Lưu Tuyền chỉ đám người trong phòng ăn, “Những người này sẽ bị loại 1 phần! Giáo viên lựa chọn lần này là tổng giám thiết kế của Phong Hoa - La Na, còn có 2 nhà thiết kế cấp nguyên lão của Phong Hoa, đều là những người yêu cầu rất nghiêm khắc, với lại quy tắc cũng thay đổi, trước đây không phải nói là 3 vòng đào thải sao, bây giờ đổi thành 5 vòng! Sau khi nộp bản vẽ đầu ngày mai là loại 10 người, vòng 2 loại thêm 10 người, cứ như vậy mà loại! Loại đến vòng cuối lúc còn 10 người thì Lục tổng sẽ tham gia đánh giá, để lựa chọn ra nhà thiết kế thích hợp với Phong Hoa nhất, sau đó bình chọn ra người đứng nhất để phát thưởng!”

Tiểu Thất ngây người, “Ngày mai nộp bản vẽ?”

Lưu Tuyền gật đầu, “Tổng giám La Na yêu cầu rất cao, hôm nay dẫn chúng tớ đi tham quan 1 số thiết kế của Phong Hoa, mỗi bộ trang phục đều rất tinh tế, nên chủ đề ngày mai là sang trọng và cao quý, chỉ là không biết ngày mai cậu có cần nộp bài hay không!”

Không phải chứ!

Nhưng cô chưa chuẩn bị gì cả!

“Vậy còn đợi gì nữa, nhanh chóng đi đi, lên lầu nói cho tớ biết tình hình hôm nay, nếu không ngày mai nộp bài là tớ chết chắc!”

Lưu Tuyền ngồi bất động, “Cậu gấp cái gì, nếu Lục tổng đã không nói cho cậu nghe chuyện này, tớ nghĩ cậu chắc chắn không cần tham gia cuộc thi ngày mai.” Lưu Tuyền cười rất hứng thú, “Bây giờ cậu ít nhiều gì cũng sắp thành bà chủ tương lai của Phong Hoa rồi, nói không chừng cả Phong Hoa sau này đều là của cậu, bây giờ vì 1 vị trí nhà thiết kế gấp cái gì.”

“Lưu Tuyền cậu còn nói nữa tớ đánh cậu đó!”

Hai người cười hì hì đi ra khỏi nhà ăn.

…

Đằng sau, 1 đôi mắt ác độc vẫn luôn nhìn chằm chằm hai người họ.

Đợi đến khi hai người hoàn toàn biến mất, Trương Hy muốn bẻ gãy đôi đũa trên tay mình!

Bên cạnh có 1 số người đi theo cô, thấy sắc mặt cô không tốt, lập tức nói, “Vận may của con Tiêu Tiểu Thất này quả thực không phải may bình thường, bị thương nhập viện vậy mà vẫn không bị loại, với lại không phải nghe nói mặt của cô ta đã bị hủy dung nhan rồi sao, vậy mà nhanh như vậy đã lành rồi?”

Mắt Trương Hy càng độc ác!

Dư Nam đó quả là thứ vô dụng, cô đã nói rồi, nhất định phải hủy hoại

khuôn mặt của Tiêu Tiểu Thất, để sau này cô ta không thể dùng nó để câu dẫn người khác, nhưng bây giờ chuyện gì đang xảy ra!

Mặt Tiêu Tiểu Thất đừng nói là bị hủy hoại, đến 1 vết thẹo cũng tìm không thấy!

Đáng chết mà!

Mấy người này ai ai cũng không thể làm được gì!

Xem ra phải để cô đích thân ra tay mới được!

Chương 735

Tối hôm đó, sau khi ăn cơm xong, Trương Hy lại phát hiện ra một vấn đề.

Tiêu Tiểu Thất quả nhiên trú tại lầu hai mươi lăm!

Lầu thứ hai mươi lăm không phải là nơi tổng tài Lục Sâm hào hoa phong nhã ở hay sao? Hai người này quả nhiên đã ở với nhau rồi à, nếu mà như vậy, thì Tiêu Tiểu Thất được Lục Sâm bảo vệ và hộ giá rồi, vậy sự tuyển chọn lần này chẳng phải là được đề cử qua mặt sao?

Tiêu Tiểu Thất căn bản là đã được đề cử từ bên trong nội bộ rồi!

Vậy các cô chỉ tới đây để cùng thái tử đọc sách thôi sao!

Quả nhiên!

Tối hôm đó tổng giám thiết kế Lana đã cho gọi tất cả học trò đến tập trung, và trực tiếp tuyên bố, "Bởi vì tình huống của Tiêu Tiểu Thất rất đặc biệt, nên ngày mai bản vẽ sơ bộ không cần phải nộp, cô ấy trực tiếp được thăng cấp từ đợt thứ hai bắt đầu thi đấu!"

Lana vừa dứt lời, thì các học sinh lập tức rỉ tai thì thầm với nhau.

"Như vậy thật không công bằng, dựa vào cái gì để cho cô ta được thăng cấp chứ"

"Đúng rồi đúng rồi, tình huống đặc biệt là như thế nào, như vậy

những người ở đây đều phải chịu sự xui xẻo sao?"

"Tổng giám Lana, như vậy là không công bằng rồi!"

......

Sắc mặt của Lana như trầm xuống, "Đây là do ban giám khảo và tổng tài của chúng tôi sau khi thương lượng đưa ra kết luận!" Ấn tượng của Lana đối với Tiểu Thất rất tốt, bởi vì vào trước đợt tuyển chọn của trường, Tiểu Thất đã giao nộp bản vẻ cho cô ta và sau khi nhận bản vẽ của Tiểu Thất đến giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ, cô ta nhìn đám người đang xôn xao, hừ nhẹ một tiếng, trực tiếp lấy từ trong túi ra một bản vẽ được trường tuyển chọn đưa ra cho mọi người truyền xem, "Các em tự xem đi, đây là bản vẽ do trường học của Tiêu Tiểu Thất tuyển chọn giao nộp đấy, cô ta chỉ có thời gian trong năm mươi phút để vẽ ra một bản vẽ tinh xảo đến thế này, mỗi một chi tiết nhỏ trên quần áo đều đã được cô ta xử lý tương đối tỉ mĩ và cặn kẽ!"

Nhìn thấy mọi người thay phiên nhìn bản vẽ rồi chậm rãi im lặng xuống, Lana tiếp tục nói, "Cho nên...... Cho dù ngày mai Tiêu Tiểu Thất tham gia thi đấu, thì dựa vào trình độ cô ta tuyệt đối có thể vượt qua được! Tuy nhiên những ngày bồi dưỡng của chúng tôi không thấy Tiêu Tiểu Thất đến tham gia, cũng không đến tham gia thiết kế của Phong Hoa, trong tình huống như thế này nếu không biết sự yêu cầu của Phong Hoa thì thể lệ tham gia thi đấu đối với cô ta rất là không công bằng, nên bây giờ cho cô ta trực tiếp được thăng cấp, các bạn có ý kiến gì không?"

Các bạn học sinh nhớ tới lúc Tiêu Tiểu Thất ở trong trường đã tham gia rất nhiều cuộc thi đấu, trận thi đấu nào cơ bản cô ta cũng đều đoạt giải, nghĩ đến như vậy lập tức im lặng, không nói thêm gì.

Lana thấy thế bèn nhìn sang hướng của Tiểu Thất, "Tiêu Tiểu Thất?"

"Dạ có!"

Tiểu Thất từ trong đám đông bước ra.

"Ngày mai là thời gian của vòng thi đầu tiên để giao bản vẽ, cô tạm thời không cần phải tham dự, nhưng mà cuộc thi đấu của Phong Hoa chúng tôi trước giờ rất là công bằng, công chính, công khai! Lúc này vì tình huống đặc biệt của cô nên thôi vậy, đến đợt thứ hai thì cô và mọi người cùng nhau tham gia, lúc đó nếu mà bản thiết kế vẫn không được hài lòng, thì bất cứ lúc nào chúng tôi đều có thể đào thải cô, cô hiểu chứ?"

Tiểu Thất thẳng sống lưng, cao giọng trả lời, "Dạ hiểu!"

Ánh mắt của Lana lại quét qua nhìn mọi người, "Bây giờ các bạn còn ai có ý kiến gì không?"

Tất cả mọi người không ai nói gì.

"Ok, nếu như không có ý kiến, cứ quyết định như vậy đi, quá trình của cuộc thi đấu đều được niêm phong, nên bây giờ...... đề nghị mọi người đem tất cả các thiết bị thông tin lên giao nộp trên đây, vào ngày mai sau khi bản thảo được giao nộp lên đây hết rồi, sẽ được giao trả lại cho mọi người!"

Có nhân viên công tác lên thu nhận điện thoại, các bạn học sinh lần này không chút do dự, đem điện thoại ném vào trong hộp.

Lana vỗ tay, mọi người bỗng chốc nhìn qua cô ta.

"Tôi nhắc lại cho các bạn lần nữa, ngày mai thời gian nộp bản thảo là trước ba giờ chiều! Bây giờ thời gian không còn sớm nữa các bạn

nên sớm trở về nghỉ ngơi đi, hy vọng vào ngày mai các bạn có thể nộp những bản thảo khiến cho người khác vừa ý, thôi giải tán đi!"

Lana rời đi trước, nhân viên công tác bắt đầu tản ra.

Năm mươi học sinh tụm năm tụm ba lại với nhau mạnh ai nấy về phòng của mình.

Trương Hy theoTiểu Thất và cả Lưu Tuyền đi theo phía sau.

"Đi thôi Tiểu Tuyền!"

"Được!"

Trương Hy thấy thế cũng bước theo đi lên, một nhóm nhỏ cùng lớp với Trương Hy tự nhiên đi theo luôn.

Vài người đi vào thang máy, Trương Hy nhấn lên lầu tám, Lưu Tuyền nhấn lên lầu mười, Tiểu Thất nhấn lên lầu hai mươi lăm.

Thấy thế, ánh mắt của Trương Hy hiện lên sự ghen ghét càng rõ ràng hơn.

Trong thang máy không ai nói chuyện với nhau, không khí áp lực rất đáng sợ.

Trương Hy vốn dĩ muốn nhịn một chút, nhưng sau khi nhìn thấy nét mặt của Tiểu Thất thì không nhịn được nữa, ở trong thang máy nói chuyện châm biếm, "Bản lĩnh thật lớn, nhưng đừng nghĩ rằng có người đứng phía sau đỡ lưng cho, thì đừng nghĩ rằng như thế là tài ba và giỏi lắm, lại còn dám khinh thường Lý Dương nữa, he —— Tiêu Tiểu Thất, cô dựa vào đâu mà dám xem thường người khác? Chẳng phải cô đã bán đứng thân thể của cô sao, đã đeo bám tổng tài

của Phong Hoa, nếu không thì hôm nay làm sao cô có thể có cơ hội đứng trên này được!"

Lưu Tuyền giận dữ nhìn Trương Hy, vừa muốn nói chuyện thì lại bịTiểu Thất kéo lấy tay áo của cô ta.

Lưu Tuyền bỗng chốc nhịn xuống.

Tiểu Thất nhìn Trương Hy cười, "Trương Hy, cô biết không, tôi bây giờ cảm thấy cô càng ngày càng giống Lý Dương đúng là trời sinh một đôi!"

Trương Hy nhất thời đắc ý, "Đó là đương nhiên rồi, tôi và Lý Dương vốn là trời sinh một đôi mà!"

"Ừm! Đúng rồi! Hai người giống nhau quá, giống như chó điên rất thích cắn người!" Tiểu Thất bỗng nhiên muốn kích thích Trương Hy, "Đúng rồi, cô vẫn luôn ở trong khách sạn này, có một chuyện e rằng cô không biết!"

"Chuyện gì?"

"Thì là chuyện của ngày hôm trước, khi tôi nằm viện, bỗng nhiên Lý Dương đến thăm tôi......"

"Không thể nào!" Trương Hy siết chặt nắm tay, sắc mặt phẫn hận, "Cô đừng gạt tôi, Lý Dương đã hứa với tôi là sẽ không bao giờ…... gặp mặt cô nữa mà!"

Tiểu Thất nhún nhún vai!

"Dù sao cô tin hay không thì tùy, Lý Dương còn nói với tôi rất nhiều chuyện nữa!"

"Anh ta nói gì?"

Tiểu Thất bĩu môi, còn nói không tin nữa, kỳ thật trong lòng lại tin Lý Dương đến tìm cô ta mà!

Tiểu Thất vén tóc trước trán, không chút để ý và nói, "Anh ta nói với tôi rằng muốn tôi chờ đợi anh ta, nói anh ta đối với cô vốn dĩ là không có tình cảm, sở dĩ ở với cô chỉ vì ba mẹ cô đã sắp xếp công việc cho anh ta, đợi công việc anh ta ổn định rồi, anh ta sẽ chia tay với cô, sau đó sẽ trở về bên tôi!"

Trương Hy nghe vậy tròng mắt như đầy sợi máu.

Cặp mắt đầy vẻ oán độc đang nhìn chăm chăm Tiểu Thất, Tiểu Thất ha hả cười, "Cô nhìn tôi như vậy làm gì, chẳng lẽ nghĩ rằng tôi chấp nhận anh ta rồi sao! Lý Dương đối với cô mà nói thì là đường mật, nhưng đối với tôi cũng chỉ là thạch tính mà thôi, cô yên tâm đi, đối với người đàn ông không biết xấu hổ này, tôi một chút hứng thú cũng không có! Sở dĩ tôi nói với cô những điều này, chỉ là cảm thấy cô rất đáng thương! Cô không cần quá cảm kích tôi!"

Dáng vẻ của Trương Hy giống như điên loạn.

Vừa lúc này, thang máy "Đinh ——" một cái, đã tới tầng thứ tám!

Cửa thang máy mở ra, Tiểu Thất nhìnTrương Hy cười, "Từ từ đi thong thả không tiễn!"

Trương Hy không cam lòng rời khỏi thang máy, người hầu của cô ta cũng bước đi theo sau.

Thang máy lúc này chỉ còn lại Lưu Tuyền và Tiểu Thất.

"LýDương có thật là đến tìm cô không?"

"Ừm!" Tiểu Thất bĩu môi, "Không biết là anh ta ở đâu mà tự tin vậy, vậy mà cũng nghĩ là anh ta trở về rồi tôi nhất định sẽ quay lại với anh ta! Đúng là có ý nghĩa thiệt!"

"Sau này cách xa người đàn ông này càng xa càng tốt nhé!"

Tiểu Thất gật đầu, cười hihi, "Nhưng mà tôi thật lòng cảm kích anh ta, nếu không phải vì Lý Dương hôm đó đi kịp thời, thì tôi và Lục Sâm bây giờ chắc chắn cũng không xác định được quan hệ rồi!"

Chương 736

Bầu không khí bên Tiểu Thất rất tốt, bước ra khỏi thang máy thì tâm trạng của Trương Hy không được vui vẻ lắm!

Đang đi trên hành lang dài của khách sạn, sắc mặt của Trương Hy trông rất khó coi đến dọa người.

"Trương Hy, cô đừng nghe Tiêu Tiểu Thất nói lung tung, Tiêu Tiểu Thất đang đố kị mối quan hệ tốt đẹp của cô và Lý Dương, cho nên mới cố ý châm ngòi mối quan hệ của cô và Lý Dương đấy, cô thật sự nghe theo lời của cô ta thì đúng là trúng kế của cô ta rồi!" Người nói chuyện là Triệu Doanh Doanh, cũng đều là chó săn số một của Trương Hy.

Triệu Doanh Doanh vừa mở lời, những người khác đều dồn dập khuyên giải an ủi, rất sợ bị bỏ lơ, "Đúng rồi đúng rồi, Lý Dương đối với cô tốt như vậy, chúng ta đều thấy bằng mắt mà, nếu mà Lý Dương coi trọng Tiêu Tiểu Thất như vậy, tại sao lúc đó lại chia tay với cô ta! Nói trắng ra, cô Tiêu Tiểu Thất ấy ngoài gương mặt tròn dễ nhìn, thì không chỗ nào có thể sánh bằng cô được!"

"Không phải sao, Trương Hy một tí cô về phòng gọi điện thoại cho Lý Dương đối chất là biết liền mà, hai người yêu nhau là phải tin tưởng lẫn nhau chứ, tuyệt đối không được để người khác châm ngòi được!"

Sau sự khuyên răn râm ba câu của vài người, thì sắc mặt Trương Hy dần dần trở nên dễ nhìn một tí.

Không sai!

Cô ta rất có lòng tin!

Tiêu Tiểu Thất ngoài vẻ mặt dễ nhìn ra, thì cô ấy không có cái gì sánh bằng cô, gia thế cô tốt, ba của cô là chủ nhiệm của cục thuế, mẹ của cô là hiệu trưởng của A Đại, hai thân phận này không có cái nào là không sáng chói cả, miễn là một người đàn ông có ánh mắt quan sát thì sẽ chọn cô thôi, mà không chọnTiêu Tiểu Thất!

Huống hồ chi!

Hiện tại Tiêu Tiểu Thất và tổng tài của Phong Hoa cấu kết với nhau rồi, trừ phi Lý Dương bị điên, thì mới chọn một chiếc hài rách đã bị người khác mang qua!

Trương Hy chỉ cần nghĩ như vậy thôi, thì tâm trạng trở nên sung sướng hơn.

Cô ta dẫn vài người phụ nữ đi về phía phòng của mình, mở cửa ra cho những người đó đi vào.

Mọi người được sủng ái nhưng lại kinh sợ!

Bình thường Trương Hy không có tốt như vậy!

Sau khi vào phòng, Trương Hy lấy cho mỗi người một ly nước, sau đó kêu mọi người ngồi xuống, "Mọi người nói không sai, vì con tiểu tiện nhân này mà tức giận thì quả thật không đáng, bây giờ cái tôi thật sự lo là việc của cuộc thi đấu lần này, dựa vào năng lực của tôi bước vào trong top mười người thật sự không có vấn đề gì, nhưng mà các người......" Vẻ mặt của Trương Hy đầy tiếc nuối, "Các người thì không nhất định rồi!"

Vài người phụ nữ cúi mặt xuống, vẻ mặt chán chường!

Trương Hy nhìn thấy thế vểnh mép môi lên cười ẩn ý, "Ở tập đoàn Phong Hoa phúc lợi và tiền đồ các người đều biết cả, nếu như vào được bộ phận thiết kế của Phong Hoa, có thể nói là đã nhận được một chén cơm vàng rồi đấy, cho dù sau này không làm việc cho Phong Hoa nữa, chỉ cần lý lịch có thành tích như vậy thì đi đến đâu xin việc cũng dễ dàng hơn!"

Triệu Doanh Doanh cười đau khổ, "Nhưng mà dựa vào bản lĩnh của chúng tôi...... e rằng ngay cả vòng sơ loại của ngày mai cũng bước không qua!"

"Chỉ cần các người ngoan ngoãn nghe lời của tôi, tôi sẽ có cách khiến cho các người đậu vào vòng thi đấu của ngày mai!"

Ánh mắt của vài người bỗng sáng rực lên, "Trương Hy cô có cách gì thế, mau nói nhanh đi!"

Trương Hy vẫy tay với họ, vài người phụ nữ lập tức đưa lỗ tai qua nghe, Trương Hy ghé vào lỗ tai của họ nhỏ tiếng nói một số chuyện.

Triệu Doanh Doanh nuốt nước miếng, "Trương Hy, cách này của cô...... được không?"

"Không được, các người cứ theo cách của tôi mà làm, tôi bảo đảm vào ngày mai các người sẽ thuận lợi qua vòng!"

Vài người vẫn cứ do dự, "Nếu như sự việc bại lộ......"

"Các người yên tâm, cho dù sự việc có bại lộ, thì chỉ cần các người chịu nhận tội, thì tôi sẽ nhờ cha mẹ của tôi nghĩ cách để tìm công việc tốt cho các người, cùng lắm thì chỉ bị hủy bỏ tư cách thi đấu thôi,

nhưng mà đổi lại sẽ có một tiền đồ tốt phía trước, các người tự suy xét nhé!"

Làm sao mà không suy xét cơ chứ!

Vài người phụ nữ lập tức đồng ý, Triệu Doanh Doanh cắn răng, "Được thôi!"

Trương Hy nhếch miệng cười thập phần vừa ý.

"Trương Hy, kỳ thật ngày mai chúng ta phải tìm cách đối phó với Tiêu Tiểu Thất mới được!"

"Cách gì thế?"

Não của Triệu Doanh Doanh di chuyển một cách nhanh chóng, "Đây quả thật không đơn giản, chẳng phải Tiêu Tiểu Thất và tổng tài của Phong Hoa thông đồng với nhau sao, chuyện này ai cũng biết hết rồi mà, các bạn học khác thì không biết, nếu như chúng ta đem tin tức này tiết lộ ra ngoài, Tiêu Tiểu Thất chắc chắn sẽ bị các bạn học xa lánh!"

Trương Hy ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu.

"Tại sao?" Triệu Doanh Doanh cảm thấy cách này rất hay mà.

"Cô thật ngốc! Chuyện ở trong quán Bar lần trước chỉ có vài người chúng ta biết thôi, biết được mối quan hệ của Tiểu Thất và Lục Sâm thì cũng chỉ vài người chúng ta biết mà thôi, nếu như tin tức lộ ra ngoài, thì Lục tổng sẽ đem sổ nợ này tính lên đầu ai đây? Không chừng đến lúc đó lại là cơ hội khiến Lana làm khó dễ chúng ta thì sao?"

Trương Hy nói tiếp, "Vả lại cô nghĩ những bạn học đó đều ngốc sao! Nếu như họ biết được mối quan hệ của Tiêu Tiểu Thất và Lục Sâm tuy rằng âm thầm ghét bỏ cô ta, nhưng ngoài mặt không dám nói một câu nào đúng không, các người quên rồi à, người đỡ lưng cho cô ta là Lục Sâm mà! Những bạn học đó làm sao mà ngốc hay điên đến nổi mà dám đắc tội với người sau này trở thành người phụ nữ của ông chủ tương lai mình đây?"

Triệu Doanh Doanh mặt buồn bã cúi đầu.

Hình như là đúng!

"Được rồi, đừng nói nữa, các người cứ theo cách của tôi mà làm."

"...... Được!"

......

Tiểu Thất nào biết được Trương Hy đang tụ tập một đám người tính kế với cô ta, bây giờ cô đang dựa vào lòng của Lục Sâm xem tivi.

Bọn họ vừa mới trở thành người yêu của nhau, đang trong giai đoạn yêu nhau nồng nhiệt, nên vô cùng khờ khạo.

Tiểu Thất vừa xem TV vừa bình luận ríu ra ríu rít, " Nam diễn viên này rất không chuyện nghiệp chút nào, nữ diễn viên này đã đi rồi, anh nhìn xem anh ta khóc giả dối quá, vả lại trong ánh mắt không có một tí đau lòng gì hết, kỹ thuật diễn xuất thật quá tệ, Hazz! Sao phim truyền hình bây giờ đều như thế sao, diễn không có giá trị và thần thái thì cứng đơ, nội dung của phim quả thật không còn cách nào có thể xem tiếp được, vừa cổ hũ mã lệ tô lại cẩu huyết! Người nữ chính lại càng khiến cho người khác khó chấp nhận hơn, mẹ kiếp! Mẹ kế của cô ta đối xử với cô ta như vậy, hận đến nổi đem cô ta đi bán giá

cao, cô ta vẫn đối xử với mẹ kế của cô ta thật lòng bận tâm, đúng là heo mà!"

Lục Sâm vuốt ve mái tóc của Tiểu Thất, hắn vừa muốn nói, Tiểu Thất lại tiếp tục nói.

"...... Nhưng mà nam diễn viên này cũng khá điển trai đấy, chỉ là...... gương mặt có hơi trắng một tí, như có tiềm chất của kẻ ăn bám phụ nữ vậy, nhưng mà đôi chân thì thật là cuốn hút, tùy tiện đứng qua một bên, nó giống như một bức phong cảnh rất đẹp."

Sắc mặt của Lục Sâm đổi thành màu đen, "Tiểu Thất, em quyết định nói những lời bình luận về chân dài trước mặt một người tàn phế sao?"

Tiểu Thất sửng sốt, lập tức cảm thấy áy náy, nhanh chóng giải thích, "Ách...... xin lỗi xin lỗi, em quên!"

Lục Sâm hé miệng cười.

Anh ta cũng chỉ là tùy miệng nói thôi.

Nếu đổi lại là cha của anh ta thì rất là cẩn thận, trước giờ không bao giờ dám nhắc đến đôi chân trước mặt anh, anh ta quả thật rất thích cái cảm giác Tiểu Thất đối xử với anh ta như người bình thường vậy.

Suy nghĩ đến cha mình, tròng tử của Lục Sâm chầm chậm trở nên tối đen xuống.

"Tiểu Thất!"

"Hử?"

Tiểu Thất vừa xem TV vừa ăn khoai tây, dựa vào lòng của Lục Sâm không ngừng mãn nguyện.

"Chiều hôm nay anh đã về nhà rồi!"

"À!"

"Không biết cha anh từ đâu nghe được anh đã có bạn gái rồi......thì lại muốn anh dẫn em về nhà ra mắt!"

"Ai da ——"

Tiểu Thất ngạc nhiên, cả người từ trên sô pha lăn xuống đất, cô ta không gì đau hơn, nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, kinh khủng nhìn Lục Sâm, "Anh anh anh, anh vừa nãy nói cái gì?"

Chương 737

Lục Sâm cười vui vẻ đỡ lấy Tiểu Thất ngồi dậy, "Ba của anh đâu phải là con hổ muốn ăn thịt người, mà em cần gì phải sợ đến thế!"

Tiểu Thất níu chặt tay áo của Lục Sâm, khoai tây cũng không ăn, bèn để qua một bên, "Mau nói cho em nghe, anh đã trả lời bác ấy như thế nào!"

"Anh nói......"

Tiểu Thất khẩn trương hô hấp như ngừng lại.

Lục Sâm cố ý ghẹo cô, cố ý kéo âm thanh thật dài, lời nói rất chậm chạp, "Anh nói...... thời gian quen biết của chúng ta mới chỉ trong thời gian ngắn, vẫn chưa đến giai đoạn để gặp gia đình đâu, nhưng mà anh sẽ đến trưng cầu ý kiến của em, nếu mà em đồng ý, anh có thể dẫn em về xem mắt mà."

"Em không muốn đâu!"

Lục Sâm như dự đoán trước được, anh ta liếc nhìn,, "Em không thích ba của anh à?"

Tiểu Thất kiên định gật đầu, "Rất là rất là rất là không thích, nhân phẩm của bác ấy tạm thời không bàn tới, chỉ đơn giả là đối với những việc ông ta đã làm, thì em không còn cách nào thích bác ấy! Lấy một câu nói thịnh hành của bây giờ thường hay dùng là, ba anh là một gã đàn ông tồi tệ!"

Lục sâm không phủ nhận!

Không phải thật sự là người đàn ông tồi tệ sao!

Bỏ vợ bỏ con theo tiếng gọi con tim với người phụ nữ khác, che giấu lịch sử hôn nhân lừa gạt tình cảm của mẹ anh, chỉ có một điều duy nhất là tuy anh ta lớn lên trong một gia đình thế này nhưng tam quan vẫn không bị lệch lạc!

Cũng có thể được xem là xuất thân bùn lầy nhưng không bị ô nhiễm.

"Lục Sâm, em nói với anh lần nữa, em sẽ không đi gặp ba của anh đâu!"

"Được!" Lục Sâm ôm Tiểu Thất lại, "Không gặp thì không gặp, đợi chừng nào em muốn gặp thì anh đưa em đi gặp!"

Tiểu Thất bĩu môi!

Cô cảm thấy không khi nào cô muốn gặp cái người lão gia tử của Lục gia ấy.

Tiểu Thất thở dài, tiếp tục xem TV.

Lục Sâm đem cái đầu của cô đang tập trung xem TV quay sang lại.

"Hừm......muốn gì nữa?"

"Em không thích ba của anh, thì anh có thể không dắt em đi gặp ông ta! Nhưng mà còn anh thì vẫn có hứng thú gặp ba mẹ và anh trai của em, em định là khi nào mới dẫn anh đi gặp họ đây?"

"Ồ......"

Tiểu Thất trợn tròn mắt, nuốt nước miếng, "Lục sâm...... em có thể nói rằng em chưa từng nghĩ đến vấn đề này được không?"

"Được thôi!"

Sảng khoái như vậy sao? Tiểu Thấtvừa thở phào nhẹ nhõm, thì Lục Sâm đã bổ sung thêm nửa câu sau, "Vậy thì em bắt đầu suy nghĩ đi!"

"......"

"Tiểu Thất, có phải em đang chê bai đôi chân của anh không......" Lục Sâm rũ mắt xuống, cười khổ mà nói, "Nên mới không đưa anh đi gặp ba mẹ em đúng không?"

Ai da!

Một người đàn ông điển trai như thế này mà lại lộ ra biểu cảm bi thương thế......

Trái tim của Tiểu Thất như muốn tan nát ra.

Cô ôm lấy Lục Sâm bày tỏ sự chung thủy, "Không đâu! Tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy, tuy rằng đôi chân của anh không tốt, nhưng trong lòng của em xem anh là một người bình thường giỏi giang mà, chỉ là...... em chưa từng đề cập đến chuyện yêu đương của em cho ba mẹ biết thôi...... trong lòng của họ thì em vẫn chỉ là một đứa trẻ P mà thôi, em cũng chưa chắc rằng trong phút chốc họ có chấp nhận không!"

"Nếu em không nói thì họ vĩnh viễn cũng không biết."

Cũng đúng......

"Vậy,đợt tuyển chọn này kết thúc thì em sẽ đưa anh đi gặp họ được không?"

Lục Sâm bỗng chốc mặt mày hớn hở, "Được!"

Hai người đã bàn xong chuyện này, Lục Sâm bắt đầu thăm dò về sở thích của ba mẹ Tiểu Thất.

"Sở thích à? Để em suy nghĩ xem, ba và mẹ của em hai người họ thật sự không có thứ gì gọi là đặc biệt thích cả, ờ..... Cũng không đúng! Thứ bọn họ yêu thích nhất là đối phương thôi, việc họ thích nhất là chỉ muốn hai người luôn ở bên nhau cùng trải qua thế giới của hai người thôi!"

Lục Sâm bỗng chốc như muốn đau đầu, "Vậy lần đầu tiên nhập môn thăm hỏi gia đình em thì anh nên mua cái gì nào? Hay là phép tắc một chút, mua đồ bổ vậy?"

Mặt Tiểu Thất bỗng chốc như kinh ngạc, "Không được không được! Tuyệt đối không được mua đồ bổ! Cha của em, ông ấy lớn hơn mẹ em tới bảy tuổi lận, ngày nào cũng kiêng kị người khác hỏi số tuổi của ông ta, anh không biết rồi, ông ta trông có vẻ già hơn mẹ của em đấy, hiện tại ngày nào cũng dùng đến các loại thực phẩm bổ dưỡng, nếu anh mua đồ bổ cho ông ấy thì giống như anh đã động chạm đến điều tối kị của ông ta rồi đấy!"

Lục sâm, "......"

Làm thế nào có sự vô lý tồn tại như thế này được?

Nhưng mà cũng có thể nhìn ra, tình cảm của Tiểu Thất và cha mẹ đặc biệt tốt!

"Vậy còn mẹ em thì sao, bà ta không có thứ gì gọi là thích cả à?"

Tiểu Thấtnghiêng đầu ngẩm nghĩ, " Thứ bà ta thích...... thì ba của em đã mua cho bà ta rồi, ô ô ô, Lục Sâm em đột nhiên cảm thấy bản thân thật là bất hiếu, ngay cả đến mẹ của mình thích gì cũng không biết, mỗi năm đến ngày sinh nhật của mẹ là em và anh trai đều mua quà tặng mẹ, không cần biết là quà gì mẹ cũng đều đặc biệt thích và nhận lấy, thật sự em cũng không biết mẹ thật sự thích nhất là cái gì......"

Vậy thì khó rồi!

"Vậy thì anh trai của em thì sao?"

Lục Sâm quyết định áp dụng hồi lộ tuyến, hay là bắt đầu từ anh trai của Tiểu Thất trước.

"Anh trai à......anh rất thích sự ngọt ngào!"

"Sự ngọt ngào?" Đó là cái gì vậy?

"Là người à!" Tiểu Thất rút khóe miệng lại, "Nếu anh đem sự ngọt ngào trói lại và quăng lên giường của anh trai, thì xác định rằng anh trai sẽ chấp nhận đáp ứng tất cả yêu cầu của anh, nhưng mà......ngọt ngào năm nay chỉ mới mười bốn tuổi thôi, rõ ràng là không được rồi!"

Những sợi gân xanh trên trán của Lục Sâm vẫn cứ nhảy nhót.

Làm sao anh càng nghe càng cảm giác gia đình này ngoại trừ Tiểu Thất ra…… thì đều tương đối khó khăn vậy!

"Vậy đến lúc đó phải làm sao đây?"

Tiểu Thất cảm thất thật sầu não quá, hazz, rốt cuộc nên tặng gì bây giờ!

Nói thật, là dựa vào tài lực của cha cô, thì trong nhà thật sự không thiếu cái gì, nếu muốn cô suy nghĩ về vấn đề này thì nhất thời cô không suy nghĩ ra đâu.

Hai người đều trầm tư.

Đột nhiên ——

"Ha ha, có rồi!" Tiểu Thất đột nhiên từ trên ghế sô pha nhảy dựng lên, "Em đã suy nghĩ ra nên tặng gì rồi!"

"Tặng cái gì nè?"

"Tặng áo trẻ sơ sinh đi, một món đồ chơi nữa!Anh tặng cho mẹ em, mẹ em nhất định sẽ rất là vui!"

Khóe miệng Lục Sâm như rút lại!

Anh ta tưởng tượng một chút, cảnh tượng nhạc mẫu đại nhân tóc đã bạc màu, trong lòng ôm quần áo trẻ con à.

Lục Sâm không muốn bản thân suy nghĩ nữa.

"Thì tặng cái này, tặng cái này chắc chắn cha mẹ em sẽ yêu thích thôi!"

Sợi gân xanh trước trán của Lục Sâm lại nhảy dựng, "Ba mẹ em...... thích cái này sao?"

Tiểu Thất nhìn bộ dạng của Lục Sâm như dở khóc dở cười vậy, lập

tức biết được anh ta đang nghĩ lệch đi rồi, bèn giận dỗi trợn mắt nhìn, "Cái đầu của anh đang suy nghĩ gì lung tung thế, mau chóng xóa hết những suy nghĩ trong đầu anh đi nha! Ba mẹ của em không phải biến thái đâu, hai người họ không chơi thứ này đâu!"

"Vậy tại sao em lại nói họ thích những thứ của trẻ con."

"Bởi vì mẹ em đang mang thai mà!"

"Cái gì?"

Lục Sâm lại càng ngạc nhiên nữa, trong đầu suy nghĩ đến cảnh tượng một bà lão tóc trắng đang mang cái bụng to.

"Lục Sâm, em cảnh cáo anh nhé, trong đầu anh đừng suy nghĩ lung tung nữa!" Tiểu Thất kéo lấy tay áo của Lục Sâm, "Anh đừng có suy nghĩ lúc nào em cũng gọi Daddy, Mami thì nghĩ rằng mẹ của em đã rất lớn tuổi nhé, kỳ thật mẹ em rất là trẻ đấy, bà ta mười sáu tuổi đã mang thai, mười bảy tuổi đã sinh ra em và anh trai, nên năm nay mẹ em chỉ mới bốn mươi tuổi thôi, vả lại vẫn còn rất là xinh đẹp, mẹ của em tuyệt đối là người phụ nữ đẹp nhất mà em đã từng nhìn thấy."

Lục Sâm cười không nói gì.

Đối với trong lòng con gái thì mẹ đương nhiên là đẹp nhất.

"Anh không tin à, đợi đến khi anh gặp mẹ em thì anh sẽ biết!"

"Vậy thì anh bày tỏ muôn phần trông chờ!"

Chương 738

39738. Đối với Lục Sâm, Tiểu Thất vô cùng hài lòng.

Nhưng nghĩ đến việc sẽ cùng Lục Sâm về nhà gặp mami, trong lòng cô không khỏi thấp thỏm lo lắng, mặc dù daddy và mami luôn hối thúc cô yêu đương, nhưng trên thực tế, lại luôn coi cô như một đứa con nít.

Tiểu Thất đột nhiên nhớ lại một chuyện lúc còn nhỏ.

Lúc đó cô vừa được 15 16 tuổi, daddy mami từ nước ngoài du lịch trở về chỗ của cô cô, cô cô đối với người ba không có trách nhiệm của cô rất bất mãn.

“Hai người làm ba mẹ a, không lo quản lý con chặt một chút, chị nói cho 2 người biết a, Cảnh Thụy là con trai thì không sao, Tiểu Thất chỉ là một cô gái, vừa hay là tuổi thanh xuân mơn mởn, đến lúc bị thằng nào gạt đi mất, lúc đó xem 2 người khóc như thế nào.”

“Tiểu Thất lại không phải ngốc, ai có thể gạt được nó.”

“Vậy nếu nó thích người khác, muốn ở cùng với người ta thì sao?”

Sắc mặt Tiêu Lăng lúc này liền lạnh buốt, “Ai dám động tới con gái của tôi, tôi sẽ đánh gãy chân nó!”

......

Tiểu Thất nổi da gà từ hồi ức hoàn hồn trở lại.

Cô nuốt nước miếng, nhìn về phía hai chân của Lục Sâm, quo…… hai chân của Lục Sâm đã có vấn đề, cho nên……chắc ba sẽ không ra tay với anh ấy đâu!

“Nghĩ gì vậy, sao nhìn mặt sợ hãi vậy?”

“Lục Sâm, nếu em đưa anh về nhà, ba em không thích anh thì sao?”

Tiểu Thất đột nhiên lo lắng.

Lục Sâm khẽ nhếch khóe miệng, “Tại sao?”

“Bởi vì em là con gái bảo bối của ba a, con gái bảo bối bị người khác giành đi mất, ai mà thích anh cho nổi!”

Lục Sâm thở phào,anh còn tưởng rằng......

Anh sờ sờ đầu Tiểu Thất, “Không sao, ba mẹ em có thể nhất thời không chấp nhận được, nhưng mà anh tin, từ từ rồi họ sẽ hiểu được thôi, em đã tới tuổi yêu đương lập gia đình rồi, ba mẹ em nhất định không ngăn cản chúng ta đâu.”

“Vậy……lỡ họ ngăn cản thì sao?” Tiểu Thất nhìn chằm chằm Lục Sâm, “Anh sẽ làm gì?”

“Anh khó khăn lắm mới tìm được cô gái anh yêu, dù thế nào cũng không buông tay đâu, em yêu tâm, dù ba mẹ em có làm khó anh như thế nào anh cũng sẽ không bỏ cuộc!”

Vậy là Tiểu Thất yên tâm rồi.

Cô bổ nhào vào lòng của Lục Sâm, ôm lấy eo của anh, “Lục Sâm,

anh thật tốt!"

Lục Sâm vui vẻ bật cười.

Hai người trong phòng ôm nhau một lúc, thấy thời gian không còn sớm, Lục Sâm đột nhiên nhớ ra một việc, liền xoa rượu thuốc cho Tiểu Thất, xoa xoa vết bầm trên người cô.

Vết bầm trên người cô đã hồi phục khá tốt, nhưng vì bị thương khá nặng nên vết bầm vẫn chưa tan hết.

Tiểu Thất co người trên ghế sô pha, "Sắp hết rồi chứ?"

"Sắp hết rồi, chừng hai ngày nữa sẽ khỏi thôi."

Nhớ tới lý do tại sao Tiểu Thất bị thương, mắt của Lục Sâm liền nheo lại đầy nguy hiểm.

Tiểu Thất dựa vào ghế sôpha nên không nhìn thấy được ánh mắt của Lục Sâm.

Sắp khỏi rồi!

Cô chưa bao giờ bị thương như vậy, hại cô nhà cũng không dám về!

"Lục Sâm, mai em không có tham gia thi đấu, em muốn về nhà 1 chuyến."

Ngón tay Lục Sâm dừng lại, "Về nhà?"

"Ừm!" Tiểu Thất gật gật đầu, "Dù gì ở đây em cũng không có việc gì, em muốn về thăm dò ý ba mẹ em a."

“Được!”

......

Hôm đó, rất trễ Tiểu Thất mới quay về phòng của mình, vừa về tới phòng liền lăn ra ngủ, ngủ rất ngon, ngày hôm sau trời vừa sáng cô đã dậy, cô đã gọi điện trước về nhà, xác định ba ẹ đều ở nhà cô liền dự định trở về.

Từ thang máy trong khách sạn, cả khách sạn đều yên tĩnh đến kỳ lạ.

Tiểu Thất từ tầng 25 xuống tới tầng 1, cả thang máy chỉ có mình cô, xung quanh yên tĩnh tới nỗi tiếng cây kim rơi cũng có thể nghe rất rõ ràng.

Quo......

Đúng là cảm thấy hơi ghê ghê!

Tiểu Thất rất nhanh đã xuống tới lầu 1, lầu 1 có rất nhiều nhân viên đang làm việc, nhìn thấy nhân viên cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Má ơi!

Vùa rồi đi thang máy như đóng phim kinh dị vậy đó.

Quá kinh dị!

Tiểu Thất ăn điểm tâm tại lầu 1, vừa hay gặp được La Na đang ăn điểm tâm với mấy nhà thiết kế, Tiểu Thất lễ phép chào hỏi, La Na cũng gật đầu chào lại, các nhà thiết kế thì không hề đá động gì tới Tiểu Thất.

Tiểu Thất cũng không để tâm thái độ của mấy người đó.

Ngược lại cô lại để ý tới Triệu Đào cũng tới đây ăn sáng, Triệu Đào bưng thức ăn tiến lại bàn của cô, “Tiêu tiểu thư, tôi có thể ngồi ở đây không?”

“Đương nhiên có thể rồi, ngồi đi!”

Tiểu Thất không ngừng ngó ngang liếc dọc Triệu Đào.

Triệu đào ngồi xuống, buồn cười nói, “Tiêu tiểu thư không cần tìm nữa, Lục tổng còn chưa dậy, giờ này sẽ không xuống đây đâu.”

“Ò!”

Tiểu Thất thất vọng thở dài, tiếp tục ăn trứng ốp lếch.

“Thái độ vừa rồi của bọn họ Tiêu tiểu thư đừng để trong lòng!”

“Ách……” ánh mắt Tiểu Thất mơ màng.

Thái độ của ai?

“Chính là mấy nhân viên nữ bên phòng thiết kế......”

“À à à, bọn họ như thế nào?”

Triệu Đào có chút im lặng, anh còn tưởng rằng Tiểu Thất sẽ không vui, cho nên cố tình tới giải thích với cô, kết quả là cô không hề để tâm tới thái độ của đám nhân viên nữ đó......

“Tại công ty của chúng tôi, Lục tổng là cả một truyền kỳ!”

Tiểu Thất tinh thần tỉnh táo, việc có liên quan tới Lục Sâm thì cô có hứng thú, “Sau đó thì sao?”

“Lục tổng dùng thời gian 5 năm để hồi sinh Phong Hoa, cho nên các nhân viên nam trong công ty vô cùng kính nể ngài, cũng rất sợ ngài!”

“Còn nhân viên nữ?”

Triệu Đào cười một tiếng, “Nhân viên nữ đương nhiên là vô cùng ái mộ ngài ấy rồi, ngoài những nhân viên nữ đã lập gia đình ra, thì chỉ có những tổng thanh tra có lý trí như La Na là không sao, còn lại đều có ý với Lục tổng!

Chết tiệt!

Vậy Lục Sâm không phải là con thỏ nhỏ giữa bầy sói hay sao?

Triệu Đào nói tiếp, “Vì Lục tổng hay tới phòng thiết kế để xem thiết kế nên mấy nhân viên nữ của phòng thiết kế mà chưa lập gia đình đều chết mê chết mệt ngài ấy, hận không thể lên được giường của Lục tổng để trở thành tổng giám đốc phu nhân!”

“Không có sĩ diện!” Tiểu Thất cắn chặt răng!

Triệu Đào ho nhẹ một tiếng, “Tiêu tiểu thư không biết đó thôi, thật ra trước đây Lục tổng tuyển trợ lý không quan trọng nam nữ, nhưng mà trợ lý đặc biệt như tôi, vừa phải lo công việc còn phải lo sinh hoạt thường ngày của Lục tổng...... Trước đó Lục tổng cũng có tuyển trợ lý nữ, nhưng bọn họ tìm đủ mọi cách câu dẫn Lục tổng nên ngài ấy mới đuổi hết bọn họ, về sau chỉ tuyển trợ lý nam. Mấy người bị đuổi không vui liền đi bêu rếu Lục tổng khắp nơi, nói ngài ấy bị yếu.”

Tiểu Thất như tỉnh ngộ.

Thì ra lý do Lục Vĩnh Cường nói Lục Sâm bị yếu là từ đây mà ra.

“...... Dù vậy nhưng cũng còn không ít người bị Lục tổng hấp dẫn! Mấy nhân viên nữ bên phòng thiết kế vừa rồi, chắc là thấy cô có qua lại với Lục tổng nên mới nhìn cô không thuận mắt!”

Tiểu Thất có chút hơi tức giận!

Người đàn ông của cô bị dòm ngó như vậy mà được hay sao!

Xem ra cô phải tìm cách để ngăn chăn hậu họa!

Chương 739

39739. Trên đường về nhà Tiểu Thất không ngừng nghĩ cách ngăn chặn tình địch!

Nhưng cô đã nghĩ nửa ngày, đến khi xe đã chạy về tới trước cửa nhà cô vẫn không nghĩ ra được cách gì!

“Tiểu thư, đến rồi!”

“A!”

Tiểu Thất trả tiền rồi xuống xe, vừa đi vừa thở dài!

Sao lại trêu hoa ghẹo bướm như vậy a!

“Thắng gấp ——“

“Ai u ——“

Tiểu Thất đi không lo nhìn đường, vừa vào cửa lớn đã đụng phải người, đầu bị đụng tới đau nhức, vừa định ngước lên xin lỗi thì nhận ra hình dáng quen thuộc.

“Tiêu Cảnh Thụy, anh cố ý hả!”

Tiêu Cảnh Thụy nhíu mày, “Chính em ngốc đụng vào anh mà còn trách anh là sao?”

“Hừ!”

Tiểu Thất nhanh chân đi lên phía trước.

“Em không phải đang tham dự khóa huấn luyện của Phong Hoa sao, sao lại có thời gian về nhà vậy?” Cảnh Thụy nhanh chóng dí theo.

“Hôm nay được nghỉ có được không!”

Cảnh Thụy hoàn toàn không tin!

Bởi vì cô cô đã từng nói NALA và Phong Hoa là đối thủ cạnh tranh của nhau, cho nên đối với Phong Hoa anh đã tìm hiểu khá nhiều, khách sạn đó của Phong Hoa chuyên dùng để đào tạo người mới, một khi khóa huấn luyện bắt đầu cho đến khi kết thúc, không một ai có thể rời khỏi khách sạn.

Cảnh Thụy nhìn mặt Tiểu Thất đầy buồn phiền, “Em không phải là bị rớt đó chứ?”

“Xui xui xui, Tiêu Cảnh Thụy, anh không thể coi trọng em gái của anh được một chút hả? Có tài năng thiên phú như em đây sao có thể vừa vào vòng 1 đã rớt được! Em có ý tốt về đây thăm mọi người mà anh không hoan nghênh em hả!”

“Không phải vậy, chỉ là cảm thấy hơi lạ thôi!”

Hai người cùng nhau vào thang máy đi lên chung cư, Cảnh Thụy chỉnh lại cổ áo và cà vạt, đưa chìa khóa lên mở cửa phòng.

Cảnh tượng khi vừa mở cửa phòng làm hai ngươi ngẩn cả người ra.

Ở giữa cái sảnh to như vậy, Tiêu Lăng và Tô Tố ngồi trên ghế sôpha, Tôn Nguyên quỳ dưới chân của hai người, mặt của Tiêu Lăng và Tô

Tố đều có vẻ rất bất đắc dĩ.

Nghe được tiếng mở cửa, Tiêu Lăng nhìn thấy Cảnh Thụy và Tiểu Thất cùng nhau trở về, nhanh chóng đi đến đỡ Tôn Nguyên đứng dậy!

“Bọn trẻ trở về rồi, ngươi như vậy không sợ bị chê cười hay sao, mau đứng dậy đi!”

Tôn Nguyên nhất quyết không đứng dậy, nhìn về phía Tô Tố bằng ánh mắt cầu xin, “Chị dâu, chắc chị biết Tiểu Hi đi đâu mà phải không? Cô ấy là bạn tốt nhất của chị, đi không nói lời nào, cũng không nói với ai mình đi đâu, nhưng chắc là đã sớm nói cho chị biết, em cầu xin chị, chị nói cho em biết rốt cuộc cô ấy đang ở đâu được không......”

Tô Tố bất đắc dĩ xoa xoa thái dương, “Tôn Nguyên, chị cũng rất muốn tìm Tiểu Hi nhưng thật sự là chị cũng không biết Tiểu Hi đang ở đâu, hay em thử về quê của cô ấy xem thử đi?”

“Em đã đi qua rồi, cô ấy không có về nhà của nhạc phụ nhạc mẫu, những nơi mà cô ấy có thể tới em cũng đã đi hết rồi, vẫn không tìm được cô ấy! Em biết em sai rồi, em biết em đã ủy khuất cô ấy suốt 15 năm qua, nhưng em cũng không còn cách nào khác a, một bên là người mà em yêu, một bên là mẹ ruột đang bệnh nặng của em, em đứng ở giữa cũng khó chịu lắm a. Em không chỉ một lần cố gắng làm lành cho họ, nhưng mà vẫn không được……em cũng rất mệt mỏi a.”

Nói thật, Tô Tố không hề đồng tình với Tôn Nguyên.

Nếu biết trước sẽ hối hận, tại sao lúc trước còn phải đi.

Nhất là 15 năm nay, Tiểu Hi đã chịu không ít ủy khuất, cũng may có

đứa con Hòa Bình này, nếu không cô ấy cũng không chịu đựng được tới bây giờ. Vậy mà lần này đến cả Hòa Bình cũng không cần, khẳng định Tiểu Hi phải chịu nỗi đau rất lớn cho nên mới bỏ đi như vậy.

Cảnh Thụy và Tiểu Thất đang đứng ở cửa phòng, đi vào cũng không phải mà đi ra cũng không phải.

Hai người cứ ngơ ngác đứng ở ngay cửa.

Tiêu Lăng tranh thủ vẫy tay ra hiệu với họ, hai người nhanh chóng đi ngang phòng khách quay về phòng của mình.

Trường hợp trưởng bối đang như vậy, hậu bối như họ vẫn nên tránh đi thì hơn.

......

Tô Tố bị Tôn Nguyên ép tới không còn cách nào, bất đắc dĩ nói, “Tôn Nguyên, như vậy không phải rất tốt hay sao, em nói em bị kẹp giữa Tiểu Hi và mẹ em rất mệt mỏi, vậy bây giờ Tiểu Hi không làm khó em nữa, em có thể làm một người con hiếu thảo, cũng không còn ai cãi nhau với em nữa...... Như vậy không phải rất tốt hay sao? Chị tin bây giờ mẹ em đang cảm thấy rất vui, Tiểu Hi đi rồi, cái gai trong lòng bà ấy cũng không còn nữa...... Vừa hay hai người cũng không có kết hôn với nhau, em lại vừa mới hơn 40 tuổi, độ tuổi đẹp nhất của đàn ông, với một người như em muốn tìm phụ nữ như thế nào mà không được, nếu Tiểu Hi đã buông tay thì em nên tôn trọng quyết định của cô ấy đi.”

“Chị dâu……”

“Em đừng đến đây cầu xin chị nữa, em thử nghĩ đi Tôn Nguyên, Tiểu Hi ngay cả Hòa Bình cũng không cần thì có đến đây nói cho chị biết

cô ấy đi đâu hay không?”

Tôn Nguyên chán nản ngồi bệt trên mặt đất.

Một người đàn ông hơn 40 tuổi, đã gần 50 tuổi mà ngồi khóc như một đứa con nít.

Tiêu Lăng nhìn có chút không nỡ, mà cũng rất giận, “Kết quả này không phải do cậu tạo thành hay sao, cậu với An Tiểu Hi sống với nhau đã 15 năm, không lẽ còn phải để tôi nói với cậu nguyên tắc làm người của cô ấy? Cái phụ nữ cần chính là cảm giác an toàn, cậu thì hay rồi, lúc trước thề non hẹn biển mạnh miệng như vậy, cuối cùng không cho người ta một danh phận rõ ràng suốt 15 năm, không danh không phận sinh con cho cậu, ở trước mặt giới truyền thông cũng không dám thừa nhận mình có bạn trai, có con! Còn có một người đàn bà lúc nào cũng muốn chia rẽ hai người, chuyện này sao người phụ nữ có thể chịu được, vậy mà cậu không an ủi cô ấy, còn cãi nhau với cô ấy, kết cuộc như vậy cậu còn có thể trách ai được!”

Tôn Nguyên gào khóc nức nở.

“……Bây giờ mới hối hận, có tác dụng gì không! Trái tim của người ta đã bị cậu làm cho tan nát rồi, công việc cũng không cần, con cũng không cần, mẹ của mình cũng không cần, bây giờ chỉ còn một mình cô đơn, toàn bộ kết cuộc này đều cho cậu tạo ra!”

“Em sai rồi……em biết em sai rồi, em không thể không có cô ấy, không thể......”

Tôn Nguyên thật sự đã rất hối hận!

Sau khi Tiểu Hi rời đi Tôn Nguyên mới biết mình yêu cô ấy nhiều như thế nào, cũng biết rõ tâm ý của mẹ anh ấy! Người mẹ “bệnh nặng liệt

giường” của anh, sau khi Tiểu Hi vừa rời đi liền khỏe mạnh trở lại, lập tức xuất viện.

Ngay khi biết tin Tiểu Hi rời đi, vẻ mặt hớn hở tươi rói nói với anh ấy, “Mẹ nói a, tiện nhân đó cuối cùng cũng chịu đi rồi! Vừa hay! Ha! Ta đã không ưa nó từ lâu rồi, Tôn Nguyên mẹ nói với con a, con có nhớ Triệu Tịnh kia không. Nó vừa mới ly hôn, lại không có con, mẹ sớm đã nói hai đứa mới là trời sinh một đôi! Con kết hôn với Triệu Tịnh luôn đi, nó lại không có con, sẽ không ngại Hòa Bình của chúng ta đâu. Vả lại Triệu Tịnh là một đứa rất hiếu thảo, rất môn đăng hộ đối với nhà chúng ta!”

Môn đăng hộ đối! Môn đăng hộ đối!

Anh ấy ghét cay ghét đắng 4 chữ này!

Anh thật không thể tin được mẹ anh lại giả bệnh như vậy!

Sau khi mọi chuyện rõ ràng, cuối cùng anh cũng nhìn thấu được mọi việc! Trước đây anh không tin Tiểu Hi luôn miệng nói mẹ mình là một người đàn bà cay độc, nhưng bây giờ mọi chuyện đã bày ra trước mắt, anh không thể không tin được nữa.

“Mẹ, cả đời này con chỉ có một người vợ là Tiểu Hi, nếu cô ấy không quay lại…….vậy mẹ…..cứ xem như không có đứa con này!”

Chương 740

Thời gian mấy ngày ngắn ngủi mà Tiểu Hi rời đi, nhưng Tôn Nguyên dường như trong chốc lát lại già đi mấy tuổi.

Khuôn mặt anh tiều tụy, râu ria xồm xoàm, dưới mí mắt càng là một lớp màu xanh đen.

Nhất là nghĩ đến mấy ngày nay con trai cứ khóc đòi mẹ, còn hỏi anh mẹ có phải là không cần bọn họ nữa không, mỗi lần nghe tim anh vỡ một lần.

“ Tô Tố, em van xin chị, chị hãy nói tôi biết tung tích của Tiểu Hi đi có được không?”

“ Em xin chị cũng vô ích, chị thật tình không biết!”

Một tia sáng cuối cùng trong mắt Tôn Nguyên cũng đã biến mất.

Không biết......

Cả Tô Tố cũng không biết tung tích của Tiểu Hi, vậy còn ai sẽ biết?

Tôn Nguyên lâm vào tuyệt vọng!

“ Tôn Nguyên, nếu như em thật sự yêu Tiểu Hi, chị đề nghị em đừng đi tìm cậu ấy......”

Tôn Nguyên sững sờ nhìn Tô Tố, Tô Tố sợ mình mềm lòng, tránh ánh mắt, “ em phải cho cậu ấy một chút thời gian, để cậu ấy có thể

yên tâm dưỡng thương, vết thương trên người dễ dàng hồi phục, vết thương trong lại rất khó, cậu ấy đã lựa chọn ra đi, chính là không muốn nhìn thấy em, cho bản thân một sự thanh tịnh, em cần gì phải lục tung cả thế giới đi tìm cậu ấy. Cậu ấy suy cho cùng là người làm mẹ, cũng là người làm con cái, không thể nào suốt đời không trở về, nếu như em thật sự kiên nhẫn đó thì chờ đi, nói không chừng cậu ấy lúc nào đó sẽ trở về."

......

Sau khi đưa Tôn Nguyên ra về, Tiểu Thất và Cảnh Thụy trong phòng nghe được tiếng đóng cửa mới đi ngoài.

" Hai người các con sao hôm nay lại về chung?"

" Vừa đúng lúc gặp nhau ở cửa khu xá." Tiểu Thất ngồi bên cạnh Tô Tố, một tay ôm lấy tay của Tô Tố, " Mami, vừa rồi là chuyện gì thế ạ?"

" Còn có thể là chuyện gì chứ, mẹ nuôi đi không từ biệt, đoán chừng là ý thức được sắp đánh mất rồi, cho nên Tôn thúc thúc con cứ đang nghĩ cách tìm cô ấy, khắp nơi tìm hết cũng tìm không thấy, liền nhớ tới việc đến hỏi mẹ."

" Vậy...... Mami thật sự không biết tung tích của mẹ nuôi sao?"

Tô Tố lắc đầu, lần này mẹ nuôi con là hạ quyết tâm muốn đi, làm sao lại tiết lộ tung tích, mẹ cũng không biết cô ấy rốt cuộc đã đi đâu!"

Tiểu Thất thở dài, không nói chuyện.

Tiêu Lăng đi tới, trắng trợn tách Tiểu Thất ra khỏi người Tô Tố, bản thân anh ngồi xuống bên cạnh Tô Tố.

“ Ba, ba làm gì thế!”

“ Mami con mang thai rồi, con đừng tay chân vụng về đụng phải!”

Tiểu Thất xù lông trong nháy mắt, “ ba thật quá đáng, con thấy ba chính là muốn độc chiếm mẹ, con thấy rõ ràng nha, con là Tiểu Thất, chẳng những là con gái ruột của mẹ, ta vẫn là một đứa con gái, con gái ba hiểu không? Con thật sự không hiểu, ba ăn giấm của con có ý nghĩa sao!”

Tiêu Lăng hừ nhẹ một tiếng, “ vậy cũng không được!”

Tiểu Thất muốn điên rồi, bắt đầu từ lúc bọn họ mười tuổi, ba liền bắt đầu nghiêm khắc cấm không cho phép anh trai tới gần mami, lúc ấy cô còn cười trên nỗi đau của người khác, kết quả đến lúc trưởng thành lại tốt rồi, hai người cũng không được phép tới gần mẹ.

Tiểu Thất nổi điên, bật thốt lên, “ nếu các người đã không nghênh con như thế, vậy con dứt khoát tìm bạn trai sớm một chút gả mình đi là được rồi, cũng khỏi phải ngày nào cũng ở nhà làm chướng mắt các người!”

Trong phòng liền yên tĩnh!

Tiêu Lăng Tô Tố và Tiêu Cảnh Thụy ba người liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau nhìn về phía Tiểu Thất!

“ Các, các người nhìn con thế làm gì?”

“ Con có bạn trai rồi?”

“ Con, con con con...... liên quan gì đến mấy người! Hừ! Dù sao ba

mẹ hai người chỉ lo thế giới hai người của mình là hay rồi, anh thì hàng ngày cứ đối mặt với Lãnh Điền Tâm cười là được rồi, quan tâm đến đời sống tình cảm của con làm gì?" Tiểu Thất vừa nói vừa ủy khuất, " con chính là một con sâu đáng thương, ba mẹ mình đều không chào đón mình, con và anh con còn nhỏ như vậy hai người liền nhẫn tâm bỏ rơi chúng con đi du lịch vòng quanh thế giới! Ngoại trừ tết ra căn bản không trở lại! Hiện giờ không dễ gì về đây, trong bụng còn mang theo một quả banh, con và anh trai lại thất sủng rồi!"

Cảnh Thụy giơ tay lên.

Tiểu Thất mặt hầm hầm trừng anh, " làm gì?"

" Anh nhất định phải nhắc lại một chút, người thất sủng chính là em, không phải chúng ta!"

" Hu huhu, các người đều ăn hiếp con!"

Tô Tô trừng Tiêu Lăng và Cảnh Thụy một cái, một mạch kéo Tiêu Lăng ra, ngồi bên cạnh Tiểu Thất, nhìn Tiểu Thất ghé vào ghế sofa giả khóc, cô cũng đau lòng, " được rồi được rồi, đừng giả bộ nữa, maimi còn không biết con sao, được được được, mami và ba con có lỗi với con, con mau nói ra yêu cầu của con đi."

Tiểu Thất " chật" một cái từ trên ghế sofa ngồi xuống, trên mặt một giọt nước mắt cũng không có.

" Vậy con đưa yêu cầu nha?"

" Tô Tố, em nuông chiều con thế này sẽ chiều hư nó đó." Tiêu Lăng thêm một câu.

Tiểu Thất lại bổ nhào vào trên ghế sofa oa oa khóc lớn, " con biết

ngay hai người căn bản cũng không yêu thương con, trong lòng hai người chỉ có đối phương, huhuhu, nếu đã như vậy tại sao muốn sinh con ra, daddy xấu xa, năm đó lúc con và anh trai còn bé, ba thương hai tụi con nhiều đến thế nào, bây giờ liền ước gì mau chóng đuổi hai chúng con ra ngoài mới tốt đây!"

Tiêu Lăng, "......"

" Được rồi được rồi, con đừng nghe ba con nói bậy, chuyện này mami con quyết định, con mau đưa ra yêu cầu đi, nếu không mami lát nữa sr4 liền không nghe con nói đâu."

Tiểu Thất lại lập tức ngồi dậy từ trên ghế sofa.

Trong mắt cô vẫn không có nước mắt, chỉ có hốc mắt đỏ đỏ, một bộ mặt có thể khóc bất cứ lúc nào, " vậy con nói đây, hai người nhất định phải đồng ý với con! "

" Mami đều đồng ý với con!"

" Khụ...... Đợi sau khi cuộc tuyển chọn của con ở Phong Hoa lần này tuyển kết thúc, đến lúc đó con sẽ mang bạn trai trở về, mami và ba con...... ai cũng không được phép làm khó anh ấy!"

Tô Tố kinh ngạc, " con thật sự quen bạn trai rồi?"

Nhớ tới lục sâm, Tiểu Thất đỏ mặt gật đầu.

Tiêu Lăng lập tức không bình tĩnh, " thằng đó là ai? Năm nay bao nhiêu tuổi, là người thế nào, trong nhà làm cái gì? Quan hệ gia đình có hòa thuận không?"

"Ừm hứ, ba không phải ước gì con sớm chút gả đi sao. Còn hỏi cái

này làm gì!”

Mặt Tiêu Lăng trong nháy mắt đen lại.

Tiểu Thất hừ nhẹ một tiếng, lúc này mới nói, “ ba cũng đừng hỏi nữa, cũng không phải tra hộ khẩu, đợi đến lúc đó con đem người về đây chẳng phải cái gì cũng biết sao!” Vừa nói, Tiểu Thất liền thấy ba cùng ông anh liếc mắt nhau, cô lập tức cảnh giác, “ con cảnh cáo các người nha, các người ai dám đi điều tra sinh hoạt của con gần đây đừng trách con không khách sáo nhé!”

Cảnh Thụy, “......”

Tiêu Lăng, “...... ”

Ngược lại, cũng chỉ có Tô Tố xem như là bình tĩnh, bản thân cô mười sáu tuổi mang thai, mười bảy tuổi sinh con, cho nên đối với việc Tiểu Thất hai mươi ba tuổi yêu đương, vẫn khá ủng hộ, cô sờ đầu tiểu Thất, “ được, con yên tâm đi, chỗ daddy con và anh con có mami giúp con canh chừng, bọn họ ai dám đi điều tra đời sống tình cảm của con, mami sẽ bắt bọn họ một tháng không được phép bước vào nhà!”

“ Mami thật quá tốt!” Tiểu Thất ôm Tô Tố vui vẻ gặm hai cái.

Trong nhà nói rõ rồi, mami cô nói chuyện là có hiệu lực nhất, chỉ cần mami đồng ý cô ấy, ba và ông anh căn bản không thể uy hiếp được!

“ Mami tin tưởng mắt nhìn của Tiểu Thất, đợi khi nào con muốn dẫn cậu ấy về hãy báo sớm cho mami một tiếng, mami và ba con có thể cho người chuẩn bị trước.”

Tiểu Thất vui vẻ ra mặt, “ Dạ!”

Chương 741

Giải quyết xong ba mẹ, tiểu Thất đã mãn nguyện rồi.

Tiêu Lăng không cam tâm, bao nhiêu lần ánh mắt đều rơi trên người Tiểu Thất muốn mở miệng hỏi chút gì, mỗi khi vào lúc này Tô Tố sẽ nhéo mạnh vào đùi của anh một cái.

Tiêu Lăng vừa uất ức vừa bất đắc dĩ.

Con gái nhà mình vậy mà lại hẹn hò rồi, sao không phải Cảnh Thụy hẹn hò chứ.

Dù sao thì Cảnh Thụy hẹn hò kết hôn, nhà bọn họ lại không lỗ, Cảnh Thụy kết hôn trong nhà chính là có thêm một người, thế nhưng Tiểu Thất hẹn hò, sau này nếu như kết hôn, vậy trong nhà sẽ phải thiếu đi 1 người, Tiêu Lăng nghĩ việc đến mình không dễ gì có được con gái, cực khổ nuôi lớn, vừa nuôi lớn, còn chưa kịp chúc mừng nữa, kết quả lại sắp bị người đàn ông khác cướp mất.

Vừa nghĩ như thế, Tiêu Lăng liền hung hăng cắn răng.

Nhưng Tiểu Thất lại bảo vệ nó như thế!

Hừ!

Không cho phép làm khó bạn trai của nó?

Sao có thể chứ!

Cướp đi con gái của anh còn muốn cho sắc mặt tốt anh coi, nằm mơ đi!

Tiêu Lăng thở dài, sắc mặt u ám!

Cũng trách anh!

Không có quan tâm nhiều về đời sống tình cảm của con trai và con gái nhà mình, bằng không cũng sẽ không như bây giờ bị đánh cái trở tay không kịp.

Ai......

“ Tiểu Thất, daddy cũng không hỏi nhiều, daddy chỉ hỏi một câu, mấy tuổi rồi? ”

“ Tuổi tác a......” Tiểu Thất thật đúng là không biết, cô nghĩ nghĩ, Lục Sâm nói anh mười tám tuổi tốt nghiệp đại học, sau khi tốt nghiệp đại học thì xảy ra tai nạn xe cộ, nằm hai năm trên giường bệnh, lại làm hai năm vật lý trị liệu, này đã hai mươi hai tuổi rồi, sau đó lại tiếp quản Phong Hoa năm sáu năm, cho nên tính ra......

“ Hình như là hai mươi bảy hai mươi tám tuổi!”

Khóe miệng Tiêu Lăng giật mạnh, “ hình như?”

Tuổi của bạn trai mình cũng không biết?

“ Đúng ạ, dù sao không phải hai mươi bảy tuổi thì là hai mươi tám tuổi, con năm nay cũng hai mươi ba rồi, vừa hay chênh nhau bốn tuổi với con, thế này không phải vừa hay sao!”

Tiêu Lăng bắt đầu hoài nghi, “ hai con quen được bao lâu rồi?”

“Làm gì?” Tiểu Thất cảnh giác.

“ Tiêu Tiểu Thất, phải đủ hiểu rõ bạn trai mới có thể đưa về nhà mình, biết không?”

Tiêu Lăng vẫn còn lo lắng tính cách này của Tiểu Thất sẽ bị gạt!

“ Yên tâm đi, mặc dù hai chúng con quen không lâu, nhưng ba con nói cho ba biết, con chắc chắn hiểu rõ anh ấy, ta chắc chắn phải nhanh chóng bắt anh ấy về nhà, các người cũng không biết anh ấy được hâm mộ bao nhiêu, người thích anh ấy rất nhiều, con phải mau ra tay mới được!”

Tiêu Lăng càng thêm bất mãn.

Người thích nó nhiều? Trong đầu của anh lập tức hiện lên một cảnh tượng, trong cảnh tượng đó, bạn trai Tiểu Thất vừa cao vừa đẹp trai đứng ở nơi đó, xung quanh bị vây bởi một đàn bướm!

“ Răng rắc ——“

Tiêu Lăng trực tiếp bóp nát quả táo trong tay!

“ Tiểu Thất, người đàn ông phong lưu không thể lấy!”

“ Yên tâm đi, anh ấy mới không phong lưu!”

Tiêu Lăng còn muốn nói gì nữa, bên này Tô Tố hung hăng trừng Tiêu Lăng một cái, cười như không cười nhìn anh, “ người đàn ông phong lưu không thể lấy?”

Tiêu Lăng nhanh chóng ném quả táo hư trong tay, cười theo, “ bà xã,

chúng ta cũng đừng lôi chuyện cũ ra nữa, đó cũng là chuyện quá khứ...... Em xem sau khi anh ở bên em trung thực bao nhiêu, đúng không!"

" Hừ!"

Có Tô Tố ngắt lời, Tiêu Lăng liền bị di dời trọng tâm, trực tiếp đi thể hiện lòng trung thành với Tô Tố.

Tiểu Thất thở phào mạnh.

Quả nhiên, đối phó với ba vẫn là mami giỏi nhất!

Tiểu Thất cho mami một ánh mắt cảm kích.

Nhiệm vụ của Tiểu Thất đã hoàn thành, nhìn thấy daddy mami hai người ở nơi đó cực kỳ thân mật, trong lòng chua chua!

Ai......

Mới xa có Lục Sâm một lát thôi, sao lại bắt đầu nhớ đến anh ấy rồi!

Tiểu Thất lén lút lấy di động ra, con mắt đột nhiên sáng lên.

Trên di động lại có một tin nhắn do Lục Sâm gửi tới, tin nhắn chỉ đơn giản hai chữ, nhưng mà Tiểu Thất vừa nhìn liền cười như tên ngốc —— Nhớ em!

Tiểu Thất ngồi vào một góc của ghế sofa, lặng lẽ gửi lại một tin.

" Em cũng nhớ anh!"

Tin nhắn rất nhanh lại được truyền về, " về sớm một chút."

“ Được!”

Tiểu Thất để di động xuống, hai má ửng hồng!

Về sớm một chút......

Thật xấu hổ!

Lời của Lục Sâm sao nghe mà giống hai vợ chồng già đã kết hôn nhiều năm vậy, cảm giác bảo cô về nhà sớm chút. Tiểu Thất che lấy hai má đỏ bừng, cười như tên si tình!

Tiêu Lăng Tô Tố, “......”

Cảnh Thụy, “......”

Không cứu nổi!

Tiểu Thất đột nhiên ngay cả một khắc cũng nhịn không được, nắm lấy túi xách lên đứng dậy, “ ba mẹ anh con phải đi rồi!”

Giọng Tiêu Lăng ai oán, “ con vừa trở về cũng không ăn cơm lại đi?”

“Ai nha, không còn kịp nữa rồi mà......”

Cảnh Thụy không chút nể mặt vạch mặt cô, “ lúc vừa mới về em còn đang nói, hôm nay nghỉ một ngày không có cuộc thi phải tham gia, giờ mới 10h sáng, xin hỏi thời gian của em sao lại không còn kịp nữa rồi.”

“ Ơ......” Tiểu Thất lập tức dừng bước, xấu hổ nhìn mọi người, “ con đây không phải là hẹn hò rồi sao!”

“ Không cho phép đi, ngồi đàng hoàng cho daddy!”

“ Ba......”

“ Nhanh ngồi xuống! Mặt Tiêu Lăng nghiêm lại, “ daddy không phải nói với con rồi sao, một đứa con gái đuổi theo liền sẽ không có giá!”

Tiểu Thất cúi đầu nói nhỏ.

Cô đâu phải là chủ động đâu, cô đây là phản ứng bình thường của các cặp tình nhân đang yêu nhau say đắm mà!

Hừ!

Cô thấy ba chính là trong lòng không cân bằng!

Tô Tố lại thêm một câu, “ đừng vội đi, hôm nay là cuối tuần, cô con muốn dẫn bạn trai về nhà ăn cơm, con cũng đã lâu không gặp cô con rồi, lúc cô con gọi điện thoại còn cố tình hỏi con, nếu như con không ở đây, đoán chừng cô ấy sẽ buồn đó.”

Trách không được Cảnh Thụy hôm nay cũng quay về rồi!

Tiểu Thất lưỡng lự.

Ai......

Lại muốn về sớm một chút gặp Lục Sâm, lại muốn gặp bạn trai cô a!

Thật khó chọn!

Được rồi được rồi!

Dù sao sau này thời gian ở bên Lục Sâm cũng nhiều, nhưng cô là người bận rộn nha, hôm nay dẫn bạn trai tới, hiển nhiên là vì muốn để người trong nhà làm quen với bạn trai của cô cô, đây chính là trường hợp quan trọng, nếu như cô cô biết cô trọng sắc khinh thân mà chạy đi gặp bạn trai, chắc sẽ buồn đây.

Bước chân Tiểu Thất bước chân nhúc nhích, lại lần nữa ngồi về lại ghế sofa.

Nàng nhắn tin cho Lục Sâm, hôm nay trong nhà có khách tới, buổi trưa em không thể trở về rồi, anh phải ngoan ngoan ăn cơm, đừng đợi em."

Lần này Lục Sâm rất lâu cũng chưa trả lời.

Tiểu Thất đắn đo gãi đầu.

Tại sao không trả lời tin nhắn?

Là đang bận, đang bận, vẫn còn đang bận!

......

Trên thực tế, Lục Sâm quả thật đang bận!

Không phải bận việc tuyển chọn nhà thiết kế trong khách sạn, mà là chuyện nhà!

Lúc anh nhắn tin cho Tiểu Thất, thật ra là đang trên đường về nhà, ba gọi điện thoại tới cho anh, nói là có chuyện rất quan trọng, kêu anh nhất thiết phải trở về một chuyến!

Lục Sâm cùng Triệu Đào trở về Lục gia, Triệu Đào vừa đẩy Lục Sâm đi đến cửa biệt thự, liền phát hiện bầu không khí trong phòng khách vô cùng căng thẳng!

Mỗi một thành viên trong nhà đều ở đây.

Ngay cả Lục Song Song đang học đại học ở Kinh Thành cũng trở về.

Mà trong phòng khách còn có một bóng người quen thuộc đứng nơi đó!

Lý Dương?

Hắn đến nhà anh làm gì?

Chương 742

Triệu Đào nhìn Lục Sâm, Lục Sâm lặng im gật đầu.

Triệu Đào liền đẩy xe lăn đưa Lục Sâm tiến vào phòng khách.

“ Về rồi hả? ”

Lục Sâm điềm tĩnh nhìn lão gia, “ Cho gọi con về có việc gì sao? ”

Lục Sâm phát hiện, so với thái độ của Lục lão gia, thì khi vừa nhìn thấy anh, ánh mắt Lý Dương hiện rõ sự ngạc nhiên hơn cả!

Lục Sâm giờ mới để ý, đứng kế bên Lý Dương là một vị lão phu nhân với mái đầu đã bạc trắng như cước. Lão phu nhân có vẻ ngoài khắc khổ, tóc đã bạc trắng, gương mặt nhăn nheo, tấm lưng lom khom, quần áo mặc trên người cũng hết sức bình dị, vừa nhìn thấy Lục Sâm, bà ngượng ngùng mâm mê hai bàn tay, biểu lộ vẻ khổ sở.

Lục Sâm chậm rãi chuyển hướng nhìn.

“ Hôm nay xảy ra việc gì vậy?”

Lục lão gia phẫn nộ nhìn Lục Vĩnh Cường: “ Ngươi tự làm cái việc mất dạy gì, ngươi hãy tự nói đi!”

Lục Sâm phát hiện ra, Trương Mỹ trước giờ luôn luôn dính tới Lục Vĩnh Cường như hình với bóng, lần này lại không ngồi cùng ghế sofa với anh ta nữa, mà lại là ngồi ở phía đối diện. Chị ta mặc trên người bộ sườn xám in hoa, dáng vẻ xinh đẹp, gương mặt cũng rất

thanh tao, lúc này đang cầm chiếc khăn tay liên tục thấm nước mắt.

Còn Lục Song Song thì ôm vai mẹ, tỏ vẻ an ủi.

Cả nhà Lục gia, có lẽ chỉ có duy nhất Lục Song Song là có mối quan hệ khá tốt với Lục Sâm. Khi Song Song vừa sinh ra, Lục lão gia lo sợ cô bé sẽ bị Lục Vĩnh Cường dạy hư, nên đã đích thân nuôi dưỡng tới khi cô bé lớn, thậm chí còn luôn truyền dạy Lục Song Song tư tưởng rằng Lục Sâm là người chú tốt, cho nên tình cảm Lục Song Song dành cho lão gia và Lục Sâm rất sâu đậm.

Giờ cô đã là người trưởng thành, đã mười chín tuổi rồi, cũng biết phân biệt đúng sai, nên dĩ nhiên sẽ hiểu được ở cái nhà này, rốt cuộc ai mới là người gây chuyện.

Lục Song Song thấy vẻ mặt đầy hối hận của Lục Vĩnh Cường thì không kiềm chế được, cô lạnh lùng: “ Sao chứ, tự mình gây ra chuyện nên giờ không còn mặt mũi nào để nói ra hay sao? Hôm nay cả nhà đều đã họp mặt ở đây rồi, cả chú cũng đang ở đây, bố mau nói hết những việc bẩn thỉu bố đã làm đi, đừng có giấu giếm những chuyện kinh tởm đó thêm nữa!”

Lục Vĩnh Cường nghe thấy Lục Song Song nói vậy, liền thay đổi sắc mặt, trợn mắt lên nhìn Lục Song Song: “ Mày dám ăn nói với bố mày như thế à? ”

“ Bố? Hứ - nếu có thể, con còn không muốn có người bố như bố đâu!”

Lục Vĩnh Cường tức điên tới nỗi thở gấp!

Nếu không vì lão gia yêu thương nó nhất nhà, hắn ta chắc chắn đã cho nó ăn cái tát trời giáng rồi!

“ Lục Vĩnh Cường, anh không còn mặt mũi nào mà kể ra phải không!” Trương Mỹ mắt đỏ hoe chỉ vào Lý Dương nói: “ Sao, không dám công nhận nó là đứa con riêng của anh sao, tôi nói cho anh biết, trừ khi tôi chết đi, còn không thì tôi tuyệt đối không bao giờ chấp nhận để anh đón nó về quy tông bái tổ đâu!”

Lục Vĩnh Cường “hắng” một tiếng rồi đứng phắt dậy: “ Đây là con trai của anh, em dựa vào cái gì chứ!”

Trương Mỹ cũng đứng bật dậy đối mặt với Lục Vĩnh Cường: “ Dựa vào tôi là vợ danh chính ngôn thuận của anh! Lục Vĩnh Cường ơi là Lục Vĩnh Cường, tôi, một thiên kim tiểu thư đi theo anh khi anh là kẻ trắng tay, tôi cũng chịu được, ai kêu tôi tự chọn anh làm chồng của mình chứ! Anh là kẻ không biết phấn đấu, tôi cũng đành chịu, chỉ cần anh đối tốt với tôi trước sau như một. Nhưng tôi thật không ngờ, anh dám lừa dối tôi tới nước thê thảm như thế này đây. Tôi nói để anh biết, anh dám nhận loại súc sinh này thì tôi và anh sẽ ly hôn!”

Ôi trời!

Bạn trai trước đây của Tiêu tiểu thư lại là con riêng của Lục Vĩnh Cường ư?

Tin tức này cũng thật khó tin chứ!

Triệu Đào cúi xuống nhìn Lục Sâm, gương mặt Lục Sâm vẫn trước sau như một điềm nhiên không đổi sắc, có điều trong ánh mắt cũng không giấu nổi sự kinh ngạc!

Mới trước đây vài ngày, Lý Dương vẫn còn là tình địch của anh, còn hoang mang chạy trốn khỏi anh!

Hôm nay, hắn bỗng nhiên có thêm một biến thân hoa lệ, trở thành cháu của anh!

Điều này thực sự là mỉa mai!

“ Trương Mỹ, em tỉnh táo lại đi, đây không phải là anh phản bội em, khi đứa con này sinh ra, anh vẫn chưa gặp em mà, anh nói cho em biết, đứa con này anh chắc chắn sẽ nhận nó! Em không sinh được thằng con trai, lại còn không cho anh đón con trai anh về sao? Anh không thể bị tuyệt hậu được!”

Lục Vĩnh Cường là từ dân quê mà ra, nên tư tưởng còn rất phong kiến, hắn luôn cảm thấy việc không có thằng con trai nối dõi là việc bị người ngoài khinh khi nhất, cho nên khi Lục Song Song được sinh ra, vừa thấy là con gái là hắn đã không thích rồi. Một đứa con gái thì sau này lớn lên, sao mà tranh giành tài sản với Lục Sâm được chứ!

Gia đình ở thôn quê không bao giờ truyền lại gia tài cho đứa con gái hết!

Cho nên, hắn nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không thể được.

Vừa đúng lúc này, mẹ ruột của Lý Dương cũng tìm tới nhà, nên hắn không một chút đắn đo, lập tức đón Lý Dương về biệt thự!

“ Vậy thì ly hôn!” Thái độ Trương Mỹ rất dứt khoát.

Lục Vĩnh Cường lúc này cuống lên: “ Ly hôn! Ly hôn! Em đừng có lúc nào cũng mang ly hôn ra dọa anh, anh nói cho em biết, nếu em ép anh quá, anh sẽ ly hôn thật đó. Tới lúc đó, để xem một người phụ nữ từng một đời chồng thì ai còn muốn không! Huống hồ gì, từ khi lấy em, anh luôn là người đàn ông tử tế, có người đàn ông nào mà không có chút ít tình sử chứ! Em cũng biết hết quá khứ của anh, anh

lớn lên từ trong thôn, người thôn quê thì hay lập gia đình sớm, mẹ anh đã vất vả nuôi anh lớn khôn, tất nhiên muốn thấy anh yên bề gia thất thì mới yên tâm. Cho nên, lúc đó anh và Lý Ngọc chỉ bày mâm rượu mừng, chứ bọn anh chưa hề đăng kí kết hôn. Sau đó... sau đó anh trở về A thị, gặp được em, hai mươi năm nay anh chưa hề liên lạc với người nhà ở quê mà!"

Lục Vĩnh Cường lại nói: "... Giờ Lý Ngọc mắc bệnh ung thư rồi, điều duy nhất khiến cô ấy không an tâm được là thằng con trai Lý Dương này, nó dù sao cũng là con ruột của anh, em nói em không cho anh nhận, vậy em có còn lương tâm không!"

" Tôi không có lương tâm? Anh đã lừa dối tôi suốt bao nhiêu năm nay, giờ anh nói tôi không có lương tâm? Tôi sinh con cho anh, vất vả nuôi nấng con trưởng thành, anh báo đáp tôi như vậy đây hả Lục Vĩnh Cường!"

Vợ chồng họ bắt đầu cãi nhau ở trong phòng khách.

Lục Sâm nhìn thấy cảnh này chỉ càng cảm thấy mỉa mai!

Anh châm biếm nhìn Lục lão gia, Lục lão gia thì xấu hổ quay mặt đi.

Lục Sâm bất giác nghĩ, năm đó liệu có phải giữa bố và mẹ cũng từng xảy ra cuộc tranh cãi như thế này? Rõ ràng làm sai rồi, nhưng vẫn ngang ngược không chịu nhận, cuối cùng làm mẹ tổn thương tột cùng nên mẹ mới không màng bất cứ điều gì mà bỏ ra đi?

Lục Vĩnh Cường... Qủa thực không hổ danh là con ruột của Lục lão đầu!

Ngay cả làm ra những việc bẩn thỉu như vậy cũng giống nhau như đúc!

Bỏ mặc vợ con không màng, giấu giếm vợ mới mọi chuyện, đợi gạo đã nấu thành cơm rồi, thời gian qua lâu rồi, đứa con tìm tới tận nơi, thì bắt đầu mượn lý mượn tình nói ngang nói ngược, tất nhiên, nói lý không được rồi thì quay qua cãi nhau như vậy thôi!

Lục Sâm cười lớn mấy tiếng, nếu như trước đây trong lòng anh vẫn còn chút xa cách với mẹ, thì hôm nay, khi nhìn thấy cảnh này, anh hoàn toàn không còn khoảng cách đó nữa!

Sự việc như vậy, không có bất cứ người phụ nữa nào có thể chịu đựng được!

Cuộc cãi vã trong phòng khách vẫn tiếp tục.

Lục Sâm giờ mới quay qua nhìn Lý Dương, nếu đổi lại là anh, thà là không nhận người cha này, chứ anh sẽ không bao giờ chấp nhận lặng im để cho người khác sỉ nhục mẹ của mình như vậy! Nhưng Lý Dương thì không. Hắn thẳng lưng vênh mặt lên đứng đó, có vẻ như đã chuẩn bị tất cả để đối mặt với việc này!

Lục Sâm lạnh lùng nhếch mép!

Một kẻ chỉ vì muốn leo lên cao mà phụ bạc cả người yêu, tất nhiên cũng sẽ vì thân phận cao quý... mà bán rẻ tôn nghiêm thôi!

Chương 743

“ Các người... các người đừng có cãi nhau nữa!”

Người phụ nữ khắc khổ tên Lý Ngọc mắt đỏ hoe: “ Tôi không hề muốn phá hoại hạnh phúc gia đình các người, Vĩnh Cường, thực ra từ lâu tôi đã biết ông có gia đình mới rồi, đúng ra tôi không bao giờ nghĩ cả đời này sẽ có lúc tôi tới tìm ông, một mình tôi cũng có thể nuôi dưỡng con trai khôn lớn, bây giờ con trai cũng được học ở trường đại học A, thậm chí còn sắp được đi thực tập rồi, cuộc sống của nó chẳng bao lâu nữa là bước vào quỹ đạo! Bây giờ tôi tới tìm ông, cũng chỉ vì tôi đã bị mắc ung thư, thời gian của tôi không còn nhiều nữa, cho nên tôi vẫn nghĩ, dù gì ông cũng là bố ruột của nó, nên tôi chỉ muốn sau này khi con trai gặp khó khăn gì, thì mong ông hãy chìa tay ra giúp đỡ nó... chỉ có vậy thôi!”

Lý Ngọc quay sang Trương Mỹ: “ Tôi không hề nghĩ sẽ phá hoại hôn nhân của cô! Thật đó! Con trai tôi cũng không cần bước chân vào căn nhà này, thậm chí không cần nhập vào hộ khẩu của gia đình cô, nhưng cô cũng là người mẹ, xin cô hãy đứng trên cương vị của người mẹ mà thông cảm... Con trai của tôi... Nó từ nhỏ đã không có bố, cuộc sống đã quá khốn khổ rồi, tôi chỉ xin phu nhân, cô đừng ngăn cản việc Vĩnh Cường chìa tay giúp đỡ cho Lý Dương, như vậy là tôi mãn nguyện lắm rồi!”

Trương Mỹ hé môi mà không nói nên lời!

Nói thẳng ra, hành vi của Lục Vĩnh Cường khiến cô ta khó nghĩ ở hai điểm!

Thứ nhất là việc Lục Vĩnh Cường lừa dối cô!

Thứ hai là lo sợ khoản gia tài lẽ ra phải là của Song Song giờ lại phải chia cho tên Lý Dương này!

Việc lừa dối thì đã xảy ra, không có cách nào thay đổi được!

Nhưng nếu sự việc đúng như Lý Ngọc vừa nói, không để cho Lý Dương nhập vào hộ khẩu gia đình họ, đồng thời không để cậu ta bước chân vào ngôi nhà này... Nếu là vậy thì cô ta có thể đồng ý!

Trương Mỹ dừng việc cãi vã, xoay qua nói với Lục Vĩnh Cường: " Anh nói sao đây!"

" Không thể được! Đây là con trai tôi, nhất định phải được nhập vào hộ khẩu nhà Lục gia!"

Trương Mỹ vừa tức vừa lo, mắt lại đỏ hoe: " Lục Vĩnh Cường, anh là đồ khốn nạn, lẽ nào anh không hề nghĩ cho Song Song sao? Con bé cũng là con ruột của anh cơ mà!"

Lục Vĩnh Cường đanh mặt lại: " Một đứa con gái thì sớm muộn gì cũng phải gả đi, chỉ có con trai mới là gốc gác của Lục gia!"

Bất kể người mẹ nào cũng không thể chấp nhận việc đứa con của mình bị sỉ nhục như vậy, Trương Mỹ như phát điên xông qua cái bàn trà, giơ tay cào vào mặt Lục Vĩnh Cường: " Lục Vĩnh Cường, anh là đồ khốn nạn, tôi sẽ giết chết anh! Anh là tên đàn ông không biết suy nghĩ, ngày đó tôi ngu si nên mới theo anh, anh còn dám làm tổn thương tôi và Song Song như vậy sao!"

" A... Cô là loại chua ngoa!"

Mặt của Lục Vĩnh Cường bị cào đau đớn, nên cố ý gạt tay ra phía trước, Trương Mỹ sức yếu, sao mà đỡ lại được Lục Vĩnh Cường, nên bị hứng trọn cái tát trời giáng của hắn, ngã lăn ra bàn trà, gây lên tiếng kêu “Binh”.

“ Á... ”

“ Mẹ!”

Sự việc diễn ra quá bất ngờ, những người xung quanh đều không kịp phản ứng, Lục Song Song là người đầu tiên phản ứng được, hoang mang lao ra: “ Mẹ ơi! Mẹ sao rồi?”

“ Thắt lưng...”

“ Con đưa mẹ đi bệnh viện, con lập tức kêu tài xế đưa mẹ đi bệnh viện!”

Lục Vĩnh Cường chưa bao giờ động tay đánh Trương Mỹ, lúc này nhìn thấy Trương Mỹ với gương mặt đau đớn nằm ở đó, bất giác có chút hối hận, hắn quỳ xuống, vừa định chìa tay đỡ Trương Mỹ, thì bị Lục Song Song đẩy ra: “ Cút! Đừng có động vào mẹ tôi!”

Chết tiệt!

Lục Vĩnh Cường lại tức điên lên, hắn lại vung tay lên, ý định lao về phía Lục Song Song!

“ Mày dừng tay lại ngay! Mày dám động vào Song Song, thì ngày hôm nay tao sẽ lập tức đuổi mày cút khỏi Lục gia!” Lão gia cuối cùng cũng lên tiếng.

Lục Vĩnh Cường hậm hực hạ cánh tay xuống!

Lão gia hoang mang lao tới, dùng lực hất mạnh Lục Vĩnh Cường, đẩy hắn ra xa khỏi Lục Song Song và mẹ cô rồi nói tiếp: “ Mày muốn làm gì! Lục Vĩnh Cường, mày thật giỏi quá rồi đó, cả vợ mình mày còn dám đánh! Tao thấy cuộc sống của mày quá ư thảnh thơi và đủ đầy rồi mà! Mày còn muốn đánh ai nữa, có phải ngay cả lão già này mày cũng muốn đánh luôn không!”

“ Bố, con không có...”

“ Mày là đồ mất dạy, mày làm tao tức muốn chết thôi!”

Lục Vĩnh Cường không cam tâm: “ Bố, bố đừng nói con chứ, những việc bố làm năm đó cũng có khác gì con đâu, cho dù là con có làm sai, thì cũng là do được di truyền từ bố thôi!”

Mặt lão gia đỏ phừng phừng!

Việc làm sai trái khiến lão ân hận suốt cả cuộc đời này, chính là vì đồ nghiệt súc này mà làm mất đi người vợ yêu thương của mình!

Gía như thời gian có thể quay trở lại!

Lão tuyệt đối coi như không có quan hệ với tên nghiệt súc này!

“ Bố, con vẫn còn tưởng bố là người hiểu nỗi lòng của con nhất chứ, tóm lại toàn bộ sự việc này cho dù là thế nào đi nữa, thì hôm nay tất cả mọi người đã tập trung ở đây rồi, vậy thì giải quyết cho xong hết luôn, bố! thằng nhóc Lý Dương này con chắc chắn phải nhận nó, ai cũng không ngăn cản được con đâu, bố cũng là người lớn lên từ quê, bố cũng hiểu nỗi sợ hãi khi không có con trai nối dõi phải không! Nếu Trương Mỹ không đồng ý sinh cho con, thì dựa vào cái gì mà không cho con nhận đứa con trai ruột của con chứ!”

Tài xế đã tới, định đưa Trương Mỹ đi bệnh viện, nhưng Trương Mỹ nhất định không chịu đi.

“ Mẹ...”

“ Không cần vội!” Trương Mỹ nằm lên ghế sofa đỡ lấy eo, sắc mặt trắng bệch nhìn Lục Vĩnh Cường: “ Mẹ còn muốn xem xem loại đàn ông thối tha này muốn gây ra việc gì bẩn thỉu hơn nữa!”

Lục Vĩnh Cường nghiến chặt răng, người tới tuổi trung niên, không có bất cứ việc gì quan trọng hơn là việc phải có một thằng con trai nối dõi hết!

Cho nên, đứa con trai này, hắn chắc chắn phải nhận!

“ Bố, bố hãy làm chủ chuyện này đi!”

“ Mày sẽ nhận thằng con này bằng mọi giá phải không?”

“ Đúng vậy!”

Lục lão gia quay qua nhìn Lý Dương, “ Ngươi thì sao? Ngươi nghĩ thế nào?”

Lý Dương mím chặt môi, hắn nghĩ một lúc mới nói: “ Từ nhỏ cháu đã không có bố, vô cùng ngưỡng mộ những đứa nhỏ có bố yêu thương, ngưỡng mộ những đứa khi còn nhỏ được ngồi trên vai của bố... những điều đó đối với cháu đều rất xa xỉ, nhưng bây giờ, bố cháu không phải là đã mất, cháu có thể có được những tình cảm ấy... cháu không muốn bị mất nó!”

Hiểu rồi!

Nói thẳng ra thì cũng là muốn bước vào Lục gia này!

Lục Sâm cười khinh bỉ, anh đã sớm đoán ra được ý định của Lý Dương rồi, nếu hắn không muốn trở lại nhà Lục gia, thì hoàn toàn có thể kéo mẹ mình rời khỏi căn biệt thự này từ lâu rồi, tất nhiên, hắn không làm thế!

Lục lão gia quay lại nhìn Trương Mỹ và Lục Song Song: “ Trương Mỹ, ta không hề biết tên nghịch tử này trước đây từng có hôn ước, bao nhiêu năm nay lừa dối con quả thực là lỗi của nó, nhưng Lý Dương thực tế chính là con trai ruột của nó, cho nên ta nghĩ... cứ để cho Lý Dương nhập vào hộ khẩu nhà ta, con thấy thế nào?”

Mặt Trương Mỹ bỗng biến sắc!

Lão gia lại vội vàng tiếp lời: “ Ta biết con đang lo lắng điều gì, con yên tâm, tất cả tài sản của Lục gia bây giờ đều đang ở trong tay lão già này, Song Song cũng là do một tay ta nuôi dưỡng trưởng thành, nếu con không an tâm, ngay bây giờ ta sẽ cho gọi luật sư tới thảo một bản di chúc, tuyệt đối sẽ không gây tổn hại một chút nào đến lợi ích của Song Song đâu!”

Bây giờ sắc mặt Trương Mỹ mới có chút hồi lại.

“ Bố... bố tự làm chủ đi!”

“ Vậy được, sự việc coi như đã giải quyết xong, ngày mai sẽ đi đăng kí cho Lý Dương nhập vào hộ khẩu Lục gia, sau này sẽ đổi tên thành Lục Dương! Từ giờ trở đi, Lục Dương chính là trưởng tôn của Lục gia!”, vừa nói, lão gia chợt như nhớ ra điều gì, quay lại nhìn Lục Sâm: “ Con thấy như vậy có được không?”

Chương 744

Có được không?

Lục Sâm nhếch khóe miệng, “Bố hỏi con?”

Lục lão gia hơi chột dạ mà gật gật đầu, “Con cũng là một phần tử trong gia đình này, chuyện lớn như vậy đương nhiên phải có sự góp ý của con rồi!”

“Vậy.....Nếu con không đồng ý thì sao!”

Lục lão gia bỗng chốc nghẹn họng, gương mặt có đôi chút khó nghĩ.

Lục Sâm không kiềm được, anh cười khểnh, “Được rồi, đừng diễn nữa, từ đầu bố cũng đã chẳng cần con góp ý, nếu không cũng chẳng cần hỏi ý của con sau khi đã có được cách giải quyết vấn đề, về chuyện này thì con không có gì để nói cả, nói chung.....không phải bố rất hay xử lý những việc như vậy sao!”

Sắc mặt lão gia nửa xanh nửa đỏ!

Nếu như Lục Sâm biết trước lão gia gọi anh về đây là vì chuyện này thì không đời nào anh quay về! Chuyện này không liên quan mấy đến anh, là có liên quan đến con trai của Lục Vĩnh Cường chứ không phải liên quan đến con trai của ông, kể cả lão gia có nhận thêm mấy đứa con, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh.

“Còn chuyện gì nữa không, không còn thì con đi trước đây, bên phía công ty còn nhiều chuyện cần xử lý!”

“Đợi đã!”

Lần này người mở miệng không phải là lão gia, mà là Lục Vĩnh Cường, Lục Vĩnh Cường nhìn Lục Sâm, ánh mắt anh ta sáng lên, “Lục Sâm, lời của bố chắc em cũng đã nghe rõ rồi, sau này Lục Dương là con trai của anh, cũng là cháu trai của em, bây giờ Lục Dương mới tốt nghiệp, đang kiếm việc làm, anh muốn nhân cơ hội mọi người trong nhà đều có mặt ở đây nên tiện thì giải quyết việc này luôn.”

Bàn tay đẩy xe lăn của Lục Sâm hơi khựng lại, anh ngước ánh mắt lên nhìn Lục Vĩnh Cường!

Hóa ra còn toan tính cả chuyện này nữa.

Ánh mắt anh nhìn sang gương mặt của lão gia một hồi, rồi lại quay sang nhìn Lục Vĩnh Cường, “Anh muốn thế nào, nói thẳng ra đi!”

“Anh cũng chẳng muốn thế nào cả. Lục Dương là con trai anh, nó sắp phải thực tập đến nơi, đến giờ này còn chưa tìm được công ty, ý anh là, nó cũng là người nhà Lục gia, nên anh chỉ muốn em sắp cho nó một công việc ở Phong Hoa thôi.”

Lục Sâm không thay sắc mặt, “Anh muốn em sắp cho nó vị trí nào?”

Lục Vĩnh Cường nghe thấy Lục Sâm nói vậy, tưởng rằng anh đã đồng ý, anh ta liền lập tức hớn hở nói, “Công ty hình như có ghế của tổng giám đốc đang bỏ không, cứ để cho Lục Dương ngồi vào ghế tổng giám đốc là được!”

“Ha ha——”

Đúng là nói mà không biết thẹn!

Lục Sâm dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Lục Vĩnh Cường cho đến khi ánh nhìn xuyên thấu ấy làm cho Lục Vĩnh Cường cảm thấy bị áp lực, "Cậu, cậu cười cái gì, nhìn anh như vậy là sao?"

Ánh mắt của Lục Sâm nhìn liếc qua Lý Dương.

Anh không quên, khi nãy Lục Vĩnh Cường nhắc đến ba chữ 'tổng giám đốc', ánh mắt của Lý Dương chợt lóe sáng lên.

"Tôi cười anh vì anh nực cười!"

Lục Vĩnh Cường mặt biến sắc, "Lục Sâm cậu đừng có quá đáng, tập đoàn Phong Hoa không phải là công ty của cậu, đó là công ty do một tay bố gây dựng nên, là công ty của Lục gia, Lục Dương cũng là người nhà của Lục gia, tại sao lại không thể vào công ty làm việc được chứ!"

"Công ty mà bố gây dựng nên?" Lục Sâm nhếch mép nhìn sang lão gia, "Vậy à? Đây là công ty mà một mình bố gây dựng nên?"

Lão gia bỗng chốc sắc mặt lộ vẻ hổ thẹn!

Đương nhiên không phải do một mình ông gây dựng, mà là cả mẹ của Lục Sâm và ông gây dựng được. Cho dù đến tận bây giờ, cổ phần của công ty còn một phần lớn là thuộc về mẹ của Lục Sâm!

Lục Sâm thấy lão gia không nói được gì, anh lại quay sang nói với Lục Vĩnh Cường, "Chuyện này anh thương lượng với bố đi, chỉ cần bố đồng ý, em sao cũng được!"

Lục Vĩnh Cường quay lại nhìn lão gia, đôi mắt hắn phút chốc lóe

sáng lên.

“Không được!”

“Bố.....”

“Bố nói không được là không được! Con tưởng vị trí tổng giảm đốc là cái gì mà ai cũng có thể tùy tiện thích ngồi là ngồi được? Lục Dương vẫn là một sinh viên chưa tốt nghiệp, chưa hiểu gì về mọi việc trong công ty, con định để cho nó một bước lên trời, ngồi ngay vào ghế tổng giám đốc sao? Lục Vĩnh Cường, con đừng suy nghĩ đơn giản như vậy! Chuyện này có ta quyết định, không được! Con đừng diễu cái gương mặt đó ra cho ta xem, không có ích gì đâu! Đừng nghĩ ta không biết mấy chuyện của con, còn chuyện này thì dừng lại ở đây!”

Lão gia cũng không ngốc, công ty cũng có một nửa công sức của ông, ông tuyệt đối không thể để nó rơi vào bất cứ hoàn cảnh nguy hiểm nào!

Lục Vĩnh Cường thấy sắc mặt cương quyết của lão gia, đành phải lùi một bước, “Được rồi được rồi, vị trí tổng giám đốc không được, vậy thì vị trí khác là được chứ gì, công ty của gia đình mình, chẳng lẽ để cho Lục Dương phải đi làm thuê cho công ty khác sao, hơn nữa trong quá trình thực tập cũng phải được người ta phê lời bình vào, nếu làm việc ở chỗ khác bị ghi lời bình không được tốt thì sẽ ảnh hưởng đến việc tìm việc sau này đấy.”

Lão gia trầm ngâm đôi phút bèn nhận lời đồng ý.

“Lục Sâm, vậy con xem sắp xếp một vị trí trong công ty cho Lục Dương.”

Lục Vĩnh Cường vui mừng ra mặt.

Chỉ cần để Lục Dương lọt vào được công ty, vậy thì bước cờ đầu tiên của gã đã trót lọt.

Còn về chuyện sau đó.....

Gã sẽ từ từ nghĩ cách!

Lần này Lục Sâm trả lời khá nhanh, “Muốn vào công ty cũng không phải không được, Phong Hoa trước giờ không bao giờ nuôi kẻ bất tài, vậy cậu nói cho tôi biết, cậu biết làm những gì?”

Lý Dương lập tức nói, “Cháu học quản lý nhân sự!”

“Ok, vậy cứ vào bộ phận quản lý nhân sự, nhưng phải bắt đầu từ cấp dưới làm lên!”

Lý Dương lập tức cảm thất chút thất vọng, nói gì thì khái niệm của tổng giám đốc và nhân viên quèn khác nhau lắm chứ.

Lục Vĩnh Cường cũng không vừa lòng, nếu làm từ nhân viên cấp thấp thì phải đến khi nào mới lên được nhân viên cấp cao, bao giờ mới nắm bắt được tin tức trọng yếu của công ty đây.?

“ Không được, anh phản đối! Con trai của Lục Vĩnh Cường này làm sao có thể bắt đầu từ một nhân viên cấp thấp kia chứ, ít nhất cậu phải để cho nó làm tổ trưởng gì gì đó chứ!”

Lục Sâm mặt nguội lạnh, “Chuyện trong công ty đều do em quyết, bây giờ hai người chỉ có thể có hai lựa chọn! Thứ nhất, vào công ty và làm từ cấp dưới! Thứ hai, đi công ty khác mà làm!”

“Lục Sâm, cậu đừng có quá đáng nghe chưa! Công ty này có phải

của một mình cậu đâu!”

“Tôi đã nói xong rồi, mấy người cứ suy nghĩ!”

“Bố, bố xem nó xem, sao có thể làm như vậy được!” Lục Vĩnh Cường đi tới bên lão gia, tức tối nói, “Lục Dương là cháu trai trưởng của Lục gia chúng ta mà lại phải vào công ty làm một nhân viên quèn, để người khác biết không phải là muốn người ta cười vào mặt chúng ta sao!”

Lần này lão gia cũng chẳng giúp cho Lục Vĩnh Cường!

“Làm từ cấp dưới thì đã sao? Năm đó, bố của mày đây muốn gây dựng công ty cũng phải bắt đầu từ một đứa nhân viên quèn đấy, đừng có nghĩ là nhân viên cấp dưới thì chỗ này chỗ kia không được tốt, phải trải qua sự vất vả và quá trình của một nhân viên cấp dưới, sau này có làm nhân viên cấp cao mới hiểu được tường tận các trình tự trong công ty! Mày thì hiểu cái gì!”

Lục Vĩnh Cường đỏ mặt tía tai.

Lão gia quay sang nhìn Lục Dương, “Lời chú của cháu nói đã nghe thấy chưa, chuyện này để cho cháu tự quyết định!”

“Cháu đồng ý làm từ nhân viên cấp dưới!”

Lão gia nghe vậy liền gật gật đầu hài lòng, ông đưa tay vỗ vỗ vai của Lý Dương, “Tốt! Vậy thì làm cho đàng hoàng, làm được việc rồi thì chú của cháu sẽ không bao giờ mai một nhân tài đâu, chỉ cần cháu làm được việc, chú của cháu đều biết hết!”

“Cháu cảm ơn ông!”

Lục Sâm tay đẩy bánh xe hỏi, “Còn chuyện gì không?”

“Ở nhà ăn bữa trưa đã!” lão gia giữ anh lại.

Lục Sâm hừ một tiếng, lần này anh không màng đến ai nữa, tay anh lăn bánh xe đi thẳng.

Chương 745

Đợi đến khi ra khỏi cửa phòng khách, đi đến được hoa viên của biệt thự.

Triệu Đào cuối cùng cũng không nhịn được,nói, “Lục tổng, sao ngài lại đồng ý cho Lục Sâm vào công ty làm việc, ý định của Lục Vĩnh Cường thì mọi người ai cũng rõ, mục đích ông ta đưa Lục Sâm vào công ty chắc chắn không đơn thuần, ngài đã biết vậy sao vẫn đồng ý.”

Lục Sâm dựa người vào xe lăn, nghe thấy lời của Triệu Đào, mặt anh vẫn bình tĩnh, “So với việc cứ để bọn họ tìm đủ mọi mưu hèn kế hiểm không bằng tôi cứ để cho nó vào! Tâm tư của Lục Vĩnh Cường không đơn thuần, nhưng tâm tư của Lục Dương càng không đơn thuần! Ha——Lục Vĩnh Cường còn tưởng có thêm một thằng con là thêm được sức mạnh chắc, sao anh ta không nghĩ xem, anh ta vứt bỏ Lục Dương bao nhiêu năm, cứ cho là Lục Dương đứng cùng một chiến tuyến với anh ta, thì đó cũng chỉ là tạm thời! Chỉ cần Lục Dương có được quyền thế trong tay, chắc chắn nó sẽ không để cho Lục Vĩnh Cường được thoải mái đâu!”

“Cái tên Lục Dương ấy đúng là không cần thể diện!”

Có thế chứ không cần thể diện nữa cũng có sao!

Anh quản lý công ty bao nhiêu năm nay, trên dưới trong công ty đều là người của anh, nếu như Lục Dương nghĩ hắn đã vào được công ty là có thể giở được trò gì thì đúng là nực cười!

Triệu Đào vẫn còn cảm thán, “Không ngờ Lục Dương là con trai ruột của Lục Vĩnh Cường, chớp mắt một cái đã trở thành cháu gọi ngài bằng chú, Mẹ ơi.....Tôi vừa tưởng tượng ra một cảnh tượng!

“Ửm?”

Triệu Đào đẩy xe lăn đi thẳng, vừa đi vừa cười, “Tôi đang nghĩ đến sau này nếu ngài kết hôn với Tiêu tiểu thư thì Lục Dương gặp Tiêu tiểu thư phải gọi cô ấy là thím, tôi đoán hắn sẽ rất muốn ho ra máu đấy! Còn Tiêu tiểu thư, bạn trai cũ trở thành cháu trai, không hiểu sau khi Tiểu tiểu thư biết được chuyện này sẽ phản ứng ra sao!”

Lục Sâm không kiềm được khi nghĩ đến phản ứng của Tiểu Thất, anh nhướn lông mày, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Hai người vừa đi tới cổng biệt thự, Triệu Đào đang định chuyển Lục Sâm lên xe, đột nhiên thấy có bóng người từ trong biệt thự chạy lại.

“Ựa.....chủ tịch, có khách không mời!”

Lục Sâm quay xe lại, phía biệt thự, Lục Dương đang bước nhanh đến chỗ họ.

“Chú ơi, đợi một chút!”

“Lục tổng?”

“Cứ đợi chút!” Anh muốn chờ xem Lục Dương định nói gì với mình!

Rất nhanh sau đó, Lục Dương đến được chỗ họ, hắn thở gấp đứng trước mặt Lục Sâm, “Chú, cháu có chuyện muốn nói với chú!”

Vừa nói, hắn vừa liếc sang Triệu Đào.

Triệu Đào thấy vậy cũng chẳng buồn động đậy.

Lục Sâm đưa mắt tỏ ý với Triệu Đào, nhưng Triệu Đào vẫn không yên tâm, Lục Sâm nhạt giọng nói, "Đây là nhà tổ, sẽ không ai làm gì tôi đâu!"

Triệu Đào nghe vậy mới lui xuống, anh đứng trước cổng, ở một vị trí không xa không gần.

"Có chuyện gì, nói đi!"

"Chú, trước đây cháu không biết chú là chú của cháu cho nên có nhiều chỗ đã mạo phạm đến. Hôm nay, cháu đến để xin lỗi chú một tiếng!"

Hắn nhập vai khá nhanh, mở miệng đóng miệng là một câu chú, không vấp váp chỗ nào.

Lục Sâm xoa hai bàn tay vào nhau, anh không ngẩng đầu, thong thả nói,

"Chỉ là vì chuyện này hả?"

"Không phải hoàn toàn!"

"Vậy thì nói một lần cho xong đi!"

"Cháu còn muốn nói về chuyện liên quan đến Tiểu Thất!" Lục Dương mím môi khẽ nói, "Lần trước cháu vào viện thăm Tiểu Thất, mấy lời cháu đã nói ở đó mong chú đừng để tâm, nói trắng ra, chỉ là do cháu không cam tâm thôi, nên mới tỏ ra hơi kich động như vậy! Cháu đảm bảo, sau này tuyệt đối sẽ không lặp lại chuyện như vậy nữa, nhưng

mà.....cháu vẫn phải nhắc nhở chú, Tiểu Thất.....Cô ta không phải là một cô gái tốt, nên cháu mong chú không bị cô ta lừa!"

Lục Sâm nhếch mép, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, "Còn gì nữa không?"

"Chú còn nhớ cái lúc ở quán bar chứ, thực ra sau đó Trương Hy lại gọi cảnh sát, tất cả bọn cháu đều bị bắt về đồn, sau đó.....Tiểu Thất đã được một gã khá đẹp trai bảnh bao bảo lãnh ra ngoài, hơn nữa động tác giữa hai người họ vô cùng, vô cùng thân mật!"

Ánh mắt đen mịt của Lục Sâm lướt qua một hơi lạnh.

"Rốt cục cậu muốn nói gì!"

"Cháu chỉ mong chú có thể cẩn thận hơn thôi, Tiểu Thất.....Cô ta tuyệt đối không ngây thơ như ngoài mặt đâu! Cho nên hy vọng chú có thể có chút phòng bị trước cô ta. Không chừng.....Cô ta vì thân phận của chú mới tiến tới với chú."

Lần này Lục Sâm thực sự không nén được cười, ánh nhìn hướng thẳng vào Lục Dương, "Tôi thật sự thấy đáng thương thay cho cậu!"

Mặt Lục Dương biến sắc.

"Cậu quen với Tiểu Thất hơn hai năm, không ngờ cậu không hiểu gì về cô ấy cả, chỉ vì một vài thứ bề ngoài mà hoàn toàn nghĩ xấu cho cô ấy! Tôi cũng rất vui mừng vì hai người đã chia tay rồi, càng vui hơn nữa khi Tiểu Thất đã kịp nhận ra bộ mặt thật của cậu, nếu không.....Với tính cách của cô ấy, chỉ cần cậu không để lộ ra, sợ rằng cô ấy sẽ còn tiếp tục bị cậu lừa dối!"

Lục Dương nắm chặt bàn tay, hắn nỗ lực để kiềm chế cảm xúc của

bản thân.

“Chúng tôi bắt đầu quen nhau chưa tới một tuần, nhưng tôi tự nhận thấy bản thân hiểu cô ấy hơn cậu!”

Ít nhất!

Đối với Lục Dương, Tiểu Thất chỉ là một cô bé lọ lem tầm thường!

Nhưng dưới sự quan sát của anh và những lời nói mà thi thoảng Tiểu Thất bộc lộ thì điều kiện gia đình của Tiểu Thất không hề thua kém! Riêng chuyện anh trai cô ấy mở công ty riêng đã đủ để thấy, cô là một cô công chúa sống trong vòng tay yêu chiều của bố mẹ và của anh trai.

Một cô gái với cuộc sống hạnh phúc như vậy, sao phải bận tâm đến việc đào mỏ kia chứ!

Nếu nói rằng Tiểu Thất thích anh vì anh đẹp trai thì còn tin được, còn nếu nói Tiểu Thất chỉ vì tiền?

Ha——

Thật nực cười!

Coi như lùi lại một vạn bước, Tiểu Thất nếu thật sự cần tiền, sao cô ấy phải yêu cái tên nghèo rớt Lục Dương hơn hai năm chứ!

“Lục Dương, cậu đúng là hết sức nực cười có biết không!”

Lục Dương cố gắng nén sự tức giận xuống, khóe miệng hắn nở nụ cười, “Xem ra chú rất tin tưởng vào con người của Tiểu Thất, nếu đã vậy, cháu chỉ có thể chúc phúc cho hai người sớm đến được với

nhau!”

“Chắc chắn chúng tôi sẽ đến với nhau thôi!” Lục Sâm nheo mắt, trong ánh mắt đen láy ấy là một màn đêm lạnh lẽo, “Nhưng Lục Dương này, tôi cảnh cáo cậu sau này tránh xa Tiểu Thất một chút!”

Không phải anh lo sợ hai người họ gương vỡ lại lành!

Lục Sâm chỉ không muốn người này lượn lờ trước mắt Tiểu Thất, mất công làm cô ấy buồn nôn!

Lục Dương cũng không ngốc!

Trên thực tế, hắn còn vô cùng thông minh!

Khi nãy chỉ có một chốc cuộc đối thoại trong phòng khách mà hắn đã nhìn ra!

Người bố của hắn chẳng có chút quyền lực nào trong nhà này, chuyện gì ông ta cũng phải nhìn sắc mặt của lão gia, còn thái độ của lão gia với Lục Sâm và bố hắn thì khác đến 180 độ, nói lão gia nhìn sắc mặt của Lục Sâm cũng không quá.

Trong cái nhà này, nói trắng ra, người trụ cột vẫn là Lục Sâm.

Đây cũng là lý do hắn đuổi theo Lục Sâm ra đến đây!

Lục Sâm.....tạm thời hắn không được phép đắc tội!

Cho nên mới có những lời khuyên nhủ Lục Sâm như vừa rồi, trên mặt thì là để anh phòng bị Tiểu Thất, nhưng thực chất, hắn chỉ tới để làm thân với anh!

Nhưng không ngờ được.....người chú này của hắn lại thật sự tin tưởng Tiểu Thất!

Làm cho hắn định nịnh hót thì lại nịnh nhầm lối!

Lúc này nghe thấy lời cảnh cáo của Lục Sâm, Lục Dương trong lòng rất khó chịu, nhưng trên mặt vẫn phải tươi cười gật đầu, “Chú cứ yên tâm, sau này Tiểu Thất chỉ là thím của cháu!”

Chương 746

Lục Sâm hoàn toàn coi thường Lục Dương!

Nếu như Lục Dương chạy ra vì muốn tuyên chiến với anh, nói sau này sẽ cạnh tranh công bằng với anh thì anh còn coi Lục Dương là thằng đàn ông.

Nhưng bây giờ.....

Anh nhìn Lục Dương với ánh mắt đầy khinh bỉ!

Là một thằng đàn ông, rõ ràng hắn chưa quên được Tiểu Thất nhưng vì tương lai của mình, hoặc có thể nói vì muốn không đắc tội Lục Sâm này mà cố tình chạy đến nói việc mình đã kết thúc quan hệ với Tiểu Thất. Loại đàn ông này chỉ là ngọn cỏ trên tường, gió chiều nào theo chiều nấy!

Anh dám khẳng định!

Nếu hôm nay trong biệt thự, người được lão gia sủng ái lại là Lục Vĩnh Cường, vậy thì giờ này Lục Dương chắc chắn không nói chuyện với anh như vậy!

Lục Sâm đã cạn lời với hắn!

“Cậu nói xong chưa?”

Lục Dương gật gật đầu, “Nói xong rồi!”

“Nếu đã nói xong thì cậu cũng nên quay vào đi, đừng quên, mẹ của cậu vẫn đang ở trong biệt thự đấy!”

Lục Sâm nói xong, anh quay xe lăn lại đi thẳng.

Mẹ của Lục Dương đương nhiên cũng là một trong số những người bị hại nhưng trong hoàn cảnh của ngày hôm nay, thân phận của mẹ Lục Dương tuyệt đối là người khó xử nhất, nhưng không ngờ Lục Dương lại bỏ rơi người mẹ của mình ở lại để chạy ra ngoài này tỏ lòng trung thành với anh. Người đàn ông này.....tuyệt đối là loại người vô cùng, vô cùng ích kỷ!

Nhưng.....

Lời nói của Lục Dương cũng khiến trong lòng anh có chút gai gai.

Tiểu Thất được một gã khá đẹp trai bảo lãnh.....

Xem ra cũng phải nghe ngóng từ cả phía Tiểu Thất nữa!

Ai bắt nha đầu này không thích gì ngoài thích trai đẹp chứ, cứ nhìn thấy trai đẹp là ngây ra!

Nhớ đến Tiểu Thất, khóe môi anh không kiềm được, thấp thoáng một nụ cười tươi.

Đột nhiên anh nhớ đến tin nhắn của Tiểu Thất, liền lấy điện thoại ra xem, có hai tin nhắn chưa được mở, đều là của Tiểu Thất gửi đến.

Lục Sâm đã bắt đầu đi làm từ nhiều năm nay, theo anh thấy, nhắn tin là một việc làm hết sức lãng phí thì giờ, cho nên nhiều lúc anh lựa chọn gọi điện, nhưng khi nhắn tin với Tiểu Thất anh lại không thấy phiền, thậm chí còn cảm nhận được sự ngọt ngào trong đó.

Tin nhắn đầu tiên là dặn anh nhớ ăn cơm cho đàng hoàng.

Tin thứ hai là về muộn một chút, nhà sắp có khách!

Lục Sâm sờ lên mấy dòng chữ ngắn ngủn trên điện thoại, trong con mắt đen láy toàn sự trìu mến.

……

Bên này, Tiểu Thất đang khá bận rộn.

Vì có cô sắp đến, nhà lại chẳng có rau cỏ gì, cho nên Tiêu Lăng liệt kê cho Tiểu Thất và Cảnh Thụy một tờ giấy cho hai anh em đi siêu thị mua đồ ăn!

Lúc này Tiểu Thất đang đẩy xe, nhìn một hàng dài các thứ phải mua, cô khó chịu ra mặt.

"Sao phải mua nhiều đồ thế, đồ nào để ở đâu còn không biết thì mua làm sao!"

Cảnh thụy không nói gì, cầm lấy tờ giấy trong tay Tiểu Thất.

Anh bất lực nhìn cô, "Không phải em có người yêu rồi sao, theo anh thấy, sau này đến chỗ mua rau em cũng không tìm được thì phải làm thế nào!"

"Hứ!"

"Em có người yêu mới rồi thật không đấy?" Cảnh Thụy dắt theo Tiểu Thất đến quầy rau, tiện tay lấy một bó rau gói sẵn bỏ vào rỏ xe, vừa đi vừa hỏi, "Không phải em vừa mới chia tay với cái tên Lý Dương

kia à, sao tìm thấy người yêu mới nhanh vậy, hơn nữa lại còn đem đến gặp bố mẹ nữa, em có đang nghiêm túc không thế?”

Tiểu Thất mắng nhẹ, “Mỗi mối tình của em đều rất nghiêm túc đấy, được chưa!”

Cảnh Thụy cầm lấy một hộp nấm, cười tỉm, “Ừ, rất là nghiêm túc yêu đương với mấy anh nhân vật chính trên phim, đợi đến khi xem được bộ drama hay hơn thì lại lập tức bỏ rơi người trước, bắt đầu hò hét một diễn viên nam khác là ông xã.....Qủa là nghiêm túc!”

Tiểu Thất đỏ mặt!

Thôi được, thực chất 33 lần thất tình, chính là từ đó mà ra.

Cô ôm mặt, cười ngây người, “Lần này khác những lần trước!”

“Khác chỗ nào nào?”

“Nói chung là rất thích, lúc nhìn thấy anh ấy, tim em đập thịch thịch thịch vậy đó, cứ như có thể nhảy khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào. Khi không nhìn thấy thì trong đầu toàn là anh ấy, lúc ở cạnh thì không muốn rời xa anh ấy, phút giây nào cũng muốn dính lấy anh ấy, có lúc em thật sự muốn biến thành cái bóng của anh ấy, như vậy thì vĩnh viễn không cần phải rời xa nữa!”

Cảnh Thụy nhìn chăm chăm vào Tiểu Thất, rồi anh dịu dàng xoa đầu cô không nói thêm gì.

Theo như lời của cô, thì hình như đã biết yêu thật rồi!

Trong lúc Tiểu Thất hai tay bưng mặt, ngây người ra thì Cảnh Thụy đã theo trình tự, nhặt tất cả những món rau trên danh sách vào rỏ xe.

Giờ hai người lại cùng đi mua thịt.

Cảnh Thụy chọn một hàng xương sườn đẹp đẽ bỏ vào trong xe.

Tiểu Thất thích nhất là ăn món này, “Anh!”

“Hử?”

“Anh mua nhiều hơn chút nữa được không?”

“Tưng đây là đủ cho chúng ta ăn rồi.”

Gò má Tiểu Thất chợt ửng hồng, hơi có chút xấu hổ, “Anh mua nhiều chút đi, hôm nay anh đích thân xuống bếp nấu được không, anh nấu sườn xào chua ngọt đi, chia thành hai phần, trưa nay ăn một phần, sau đó em gói mang đi một phần!”

“Đem cho bạn trai em ăn hả?”

“Ai bảo thế!” Tiểu Thất chột dạ nói, “Em mang cho Tiểu Tuyền ăn được chưa!

“Rõ ràng anh nhớ Tiểu Tuyền không thích ăn đồ ngọt!”

“Vậy em tự giữ lại, tối ăn được chưa!”

Cảnh Thụy lại nhìn cô một cái, đến nỗi Tiểu Thất thấy chột dạ, “Gì nào!”

“Để anh mày nấu nướng, sau đó gói đem cho bạn trai ăn.....Tiêu Tiểu Thất, có tiến bộ đấy nhỉ!”

“Hì hì! Thì em cũng chỉ muốn anh ấy nếm thử tay nghề của anh thôi, để anh ấy học dần đi, đợi sau này kết hôn rồi còn nấu cho em ăn nữa chứ, phải không!”

Cảnh Thụy khẽ hừ một tiếng, nhưng tay vẫn lấy nhiều hơn một miếng nữa!

Tiểu Thất đứng sau lưng anh, hai tay chống nạnh cười đắc ý.

Sau khi hai người đã mua được những thứ cần thiết liền ngồi xe về nhà, trên đường về, Tiểu Thất nhắn tin cho Lục Sâm, “Cơm tối anh đừng vội ăn nhé, em đem đồ ăn ngon cho anh!”

Tin nhắn hồi đáp trong tích tắc, “Đợi em!”

Tiểu Thất ngồi trên ghế phụ, nhìn vào điện thoại cười ngẩn ngơ.

Mẹ ơi!

Cảm giác của tình yêu thật đẹp quá!

Cô còn tưởng rằng trước đây quen với Lý Dương đã là khá tuyệt vời rồi, tình cảm giữa hai người cứ bình bình đạm đạm, cô còn tưởng đó chính là tình yêu rồi!

Hóa ra không phải!

Lý Dương có gửi tin nhắn cho cô, có nhiều lúc đang bận cô sẽ thấy hơi khó chịu với chúng. Nhưng với Lục Sâm thì khác, bất kỳ lúc nào, chỉ cần là tin nhắn từ Lục Sâm thì cô đều cảm thấy rất ngọt ngào!

Hơn nữa Lục Sâm chỉ cần nhìn thấy là tin nhắn của cô, anh đều trả lời rất nhanh.

Như vậy cũng là một biểu hiện của việc anh coi trọng tình cảm giữa hai người!

“Miệng sắp ngoác đến tận mang tai rồi kìa!”

“Hứ, em thích thế!”

Khi hai người về đến nhà vào khoảng 11 giờ trưa, người cô và bạn trai nhỏ của cô đã đến, mẹ và cô đang ngồi nói chuyện trên sofa trong phòng khách, còn bố đã đeo tạp dề bắt đầu bận bịu công việc trong bếp rồi.

Bên cạnh bố còn có một người đàn ông trẻ khác.

Tiểu Thất rướn dài cổ ra nhìn, nhưng cũng chẳng nhìn thấy mặt người kia.

“Hừm——Tiểu Thất, con đang ngó cái gì thế?”

Tiểu Thất nói khẽ, “Con chỉ đang nhìn xem bạn trai của cô trông như thế nào thôi.”

Tiểu Thất bỏ chiếc túi trong tay xuống, còn dài cổ ra định nhìn nữa, Tô Tố ôm mặt, cô đưa tay kéo Tiểu Thất lại, “Vội cái gì, đợi lát nữa vào bữa ăn con thích nhìn kiểu gì thì nhìn!”

Cảnh Thụy cũng xách túi đồ vào bếp giúp hai người đàn ông trong đó.

Tiểu Thất nhanh miệng, “Cô ơi, đây là lần đầu tiên bạn trai cô đến nhà chơi, là khách đó, sao lại để cho chú ấy vào bếp làm được.”

“Không sao, ở nhà mấy chuyện này cũng đều do anh ấy làm thôi!”

Ở nhà?

Tiểu Thất kinh ngạc.

“Cô, hai người.....hai người đang sống chung à?

Chương 747

39747.Tô Tố lườm Tiểu Thất một cái, đưa tay vỗ vào đầu cô!

“ Con nha đầu này, nói chuyện sao không dùng não vậy!”

Tiểu Thất vò đầu, cười gượng.

Hình như phải đấy!

Phụ nữ chín chắn như cô, cũng đâu phải cô gái mười mấy tuổi, sống chung với đàn ông thì có gì đáng ngạc nhiên chứ.

Tiểu Thất lại gần Tiêu Khả, “ cô à, anh ta tốt với cô không?”

Tiêu Khả cảm thấy mắc cười mà cười lên, “ cháu cảm thấy sao?”

Tiểu Thất phát hiện mình lại hỏi thêm một câu hỏi ngu ngốc nữa, cô là người phụ nữ có yêu cầu đặc biệt cao đối với bạn trai, từ việc cô chưa từng yêu đương là biết rồi, bây giờ người đàn ông này lại có thể phá vỡ được yêu cầu của cô, không cần nghĩ cũng biết là một người đàn ông vô cùng ưu tú.

Tiểu Thất nhìn sang người đàn ông trong phòng bếp, anh ta quay lưng với cô, chỉ nhìn thấy bóng lưng, thân hình anh ta cao gầy, mặc một chiếc áo sơ mi ca rô đơn giản, một chiếc quần thoải mái, dưới chân mang một đôi giày vải màu trắng, ưm … nhìn sao mà giống đàn ông IT quá!

Nhưng mà từ cách ăn mặc cũng có thể nhìn ra được người đàn ông

này vô cùng trẻ trung.

Tiểu Thất liền bày ra vẻ mặt sùng bái mà nhìn Tiêu Khả.

Năm nay Tiêu Khả đã sắp gần 50 tuổi rồi, nhưng chỉ nhìn bề ngoài cô thôi tuyệt đối nhìn không ra, nhất là cô luôn bảo dưỡng rất tốt, mấy năm nay lại tiếp nhận trang phục của NALA, cho nên cách ăn mặc thiên về nữ ma đầu sành điệu. Hôm nay cô mặc một chiếc áo liền thân gọn gàng, vùng eo cũng rất ốm, dưới chân mang một đôi giày cao gót màu kem, tùy ý ngồi ở đó, tựa như một màn phong cảnh xinh đẹp.

Da của cô được chăm sóc rất tốt, chỉ trang điểm nhẹ, nhưng mà có thể nhìn ra được da của cô rất tốt, trắng nõn lại căng mịn, đây có liên quan đến cô thường xuyên tập thể dục.

Cô như vậy, chỉ nhìn bề ngoài, tuổi tác tuyệt đối không quá 30 tuổi.

Cũng khó trách thu hút được người khác giới trẻ trung như vậy.

Đôi mắt Tiểu Thất sáng ngời mà nhìn Tiêu Khả, giơ ngón cái với Tiêu Khả, “ cô à cô thật lợi hại, phải rồi, hai người làm sao quen biết được vậy?”

Nhắc đến chuyện này, cuối cùng trên mặt Tiêu Khả cũng có chút thẹn thùng.

“ Cô à, nói mau đi!”

Tiêu Khả ho nhẹ một tiếng, mang tính che giấu mà vén tóc ra, mới nói, “ anh ấy là học sinh tốt nghiệp khóa này mà năm nay công ty tuyển dụng, vốn dĩ là trợ lý của cô..”

Tiểu Thất trợn to mắt ra.

Úi chà!

Không những là tình chị em!

Mà còn là nữ cấp trên nam cấp dưới tiêu chuẩn đấy à!

“ Sau đó thì sao sau đó thì sao?”

Tiêu Khả mắc cười, “ đâu có nhiều sau đó như vậy …” nhìn vẻ mặt truy hỏi kỹ càng sự việc của Tiểu Thất, Tiêu Khả bất lực mà nói rằng, “ sau đó anh ấy liền tiến hành theo đuổi cô, mới bắt đầu cô vẫn không có cảm giác gì, nhưng mà con người anh ấy … vô cùng tỉ mỉ, tuy không lãng mạn, nhưng mà những chuyện mà anh ấy nghĩ được vừa đúng cô cần thiết tới, cô đã qua tuổi tác lãng mạn rồi. Còn có nữa là tuy tuổi anh ấy nhỏ, nhưng con người anh ấy lại rất chín chắn thận trọng, cũng được xem là đáng tin cậy, dần dần thì ở bên nhau.”

“ Vậy bây giờ thì sao, bây giờ hai người còn làm chung một công ty không?”

“ Đương nhiên không!” Tiêu Khả chọt vào đầu của nha đầu, “ cháu quên rồi à, công ty của cô nghiêm cấm yêu đương văn phòng, bây giờ anh ấy tạm thời chưa kiếm được công việc, ở nhà chăm sóc sinh hoạt hằng ngày của cô!”

“ Ơ …”

“ Sao vậy, cảm thấy rất kì diệu à?”

Tiểu Thất thành thật mà gật đầu, “ cô à, cháu vốn tưởng rằng nữ cường nhân thành công như cô, cũng sẽ kiếm một người đàn ông có

sự nghiệp thành công, nào ngờ …"

" Nha đầu ngốc, cô không phải tham gia thi đấu, không phải nhất định phải kiếm người giỏi hơn mình. Người cô cần không phải là đối tác làm việc, cô là người theo chủ nghĩa nữ cường nhân, nếu kiếm thêm một người theo chủ nghĩa nam nhân, e rằng trong nhà sẽ chiến tranh không ngừng. Kiếm một tiểu nam nhân thì vừa vặn đấy, cô lại không trông mong anh ấy kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ cần anh ấy có thể khiến cô vui vẻ, để cô sau khi tan ca có thể thoải mái! Lúc nghỉ ngơi không có việc gì hai người cũng có thể cùng nhau vận động … như vậy không phải tốt lắm sao."

Hình như cũng phải!

Sự đòi hỏi của mỗi người đều không giống nhau, dù sao chỉ cần bản thân cảm thấy vui vẻ là được rồi.

Mấy người Tiểu Thất ở trong phòng khách trò chuyện rất lâu, ba người đàn ông đang bận rộn ở trong nhà bếp, ba người đàn ông đều là người quen thuộc với nấu ăn, cho nên động tác nhanh vô cùng, thời gian hơn một tiếng, trên bàn ăn đã để đầy thức ăn rồi.

Tiểu Thất cuối cùng cũng nhìn thấy khuôn mặt thật của bạn trai của cô.

Tiểu Thất từ trong miệng cô biết được người đàn ông này tên là Chu Tử Dương, nhìn anh ấy khoảng 25, 26 tuổi, người thật so với hình ảnh thanh tú hơn nhiều, đeo một cặp mắt kính khung đen, trông rất hiền lành.

Nhìn thấy Tiểu Thất nhìn chằm chằm anh, Chu Tử Dương lễ phép cười với Tiểu Thất.

Sau đó ánh mắt anh di chuyển đến trên người Tiêu Khả, trong ánh mắt vừa là sùng bái vừa là tình cảm dịu dàng, cho dù là người ngoài cuộc cũng thấy rõ tình cảm của anh đối với cô.

“ Được rồi được rồi, ăn cơm thôi!”

Lúc ăn cơm Tiêu Lăng nói bóng nói gió mà hỏi rõ ràng tình hình gia đình của Chu Tử Dương.

Trong lúc đó, Tiêu Khả chỉ lặng lẽ ăn cơm, Chu Tử Dương nói chuyện với Tiêu Lăng tỏ ra có chút thận trọng, nhưng thần thái cử chỉ đều rất tự nhiên, Tiểu Thất từ lời nói của hai người cũng hiểu rõ hơn.

Chu Tử Dương là học sinh xuất thân từ vùng núi.

Đừng nhìn bây giờ trong thành phố A khắp nơi đều là sinh viên đại học, ở vùng núi bởi vì giáo dục theo không kịp, cho nên có thể thi đậu đại học vẫn là chuyện vô cùng không dễ dàng, vả lại Chu Tử Dương còn là sinh viên đại học duy nhất ở nơi đó, có thể nói là bước ra vùng núi dưới sự kỳ vọng của người toàn thôn.

Trong nhà anh có cha mẹ tuổi già, trong nhà còn có hai đứa anh trai và hai đứa em gái và một đứa em trai.

Tiểu Thất nghe xong đôi mắt cũng sắp trợn tròn ra!

Cô gặm cục sườn xào chua ngọt, trong lòng nghĩ, ở vùng núi chẳng phải rất nghèo khổ lạc hậu sao, vậy tại sao còn phải sinh nhiều trẻ em như vậy? Đây không phải khiến cho trẻ em đi theo chịu tội hay sao!

“ Tiêu Khả, chị có dự tính gì?”

“ Chị?” Tiêu Khả ăn luôn miếng cơm cuối cùng trong chén, Chu Tử Dương đã thành thạo đi thêm cơm cho Tiêu Khả, lúc này Tiêu Khả mới nói, “ Tiêu Lăng em đang lo lắng gì thế, em yên tâm đi, chị cũng đâu phải là người khắt khe gì, nếu chị đã ở bên nhau với Chu Tử Dương rồi, vả lại còn không cho anh ấy đi làm, anh ấy bây giờ không có nguồn kinh tế, đương nhiên mỗi tháng chị sẽ gửi tiền về cho nhà anh ấy.”

Tiêu Lăng thở phào nhẹ nhõm.

Nhà người ta khó khăn lắm mới bồi dưỡng ra một sinh viên đại học, chính là muốn có thể làm rạng rỡ tổ tông đấy, kết quả đến đây hầu hạ đại tiểu thư này, vậy cả nhà người ta chẳng phải khóc chết hay sao!

“ Em yên tâm đi, chị nghĩ sẵn rồi, đợi tình cảm của chị với Chu Tử Dương ổn định một chút, chị sẽ mua nhà ở thành phố A, để bọn họ dọn qua đây ở!”

Tiêu Lăng gật đầu, thấy Chu Tử Dương đi xa rồi, mới hạ thấp giọng hỏi cô, “ Chu Tử Dương không tệ đấy, nhưng mà … người nhà cậu ấy biết hai người đang ở bên nhau không? Bọn họ đồng ý rồi?”

Tiêu Khả nhún nhún vai, “ không biết, chị cũng chưa hỏi qua!”

Tiêu Lăng xém chút không nén nổi cơn tức giận.

Như tình trạng này của Chu Tử Dương, người nhà cậu ấy chắc chắn rất coi trọng cậu ấy, cũng khẳng định cảm thấy Chu Tử Dương tương đối tài ba, vả lại ở nơi lạc hậu như vậy, tư tưởng của họ đều tương đối phong kiến, làm sao có thể chấp nhận người phụ nữ lớn hơn con trai mình hai mươi tuổi làm con dâu chứ?

Chương 748

39748.Tiểu Thất nghe thấy lời Tiêu Lăng nói ngẩn người ra một chút.

Từ phía với nhìn thấy, cô cô muốn tài có tàu, muốn dung mạo có dung mạo, muốn sự nghiệp có sự nghiệp, cô ấy ở bên Chu Tử Dương, dù có nhìn thế nào cũng thấy Chu Tử Dương quá có lời rồi! người nhà Chu Tử Dương không vừa ý cái gì!

Chỉ bởi vì tuổi tác?

Thế thì quá nông cạn rồi!

Tiểu Thất hoàn toàn không để tâm tới việc này, nói chung đối với cô mà nói, chỉ cần là thích thật lòng, tuổi tác căn bản không phải là vấn đề. Nhưng bây giờ Tiểu Thất mới biết, không lâu sau đó, người nhà Chu Tử Dương tới thành phố A, suýt chút nữa là gia đình bọn họ làm loạn trời đất lên rồi!

…

Sau khi ăn trưa xong, Tiểu Thất vẫn đang quải niệm Lục Sâm,nhưng cả gia đình vẫn đang nói chuyện, cô muốn trốn cũng trốn không được.

Cảnh Thuỵ đang ở trong bếp rửa bát, Tiểu Thất cũng chạy tới bếp.

Cảnh Thuỵ đang đeo tạp dề, nhìn thấy Tiểu Thất nhếch lông mày “Đến giúp à?”

Tiểu Thất nhìn vào bong bóng trong bồn nước, lác đầu như trống bỏi "Daddy nói rồi, tay con gái không được động vào những thứ này, nếu không sẽ thành ra rất xấu.！"

"HAHA—."

"Anh, em bảo anh phần em sườn xào chua ngọt đâu rồi？"

"Kia！"

Cảnh Thuỵ nghiêng nửa mặt dùng cằm ấy hất phương hướng"Ở trong tủ lạnh!"

Tiểu Thất mở cửa tủ lạnh trong bếp, nhìn thấy đồ ăn được để phần trong tủ lạnh vui mừng không tưởng, không chỉ có sườn xào chua ngọt, còn có gà xào cung bảo,tôm nõn xào cần tây, còn có một phần gà xào cay, lại còn một phần canh xương nấu bí, tổng cộng một phần cơm năm món, được bày gọn gàng ở trong tủ lạnh.

"Anh, anh thật có lòng tốt！"

Tiểu Thất như sợ có người tranh cướp với cô vậy, nhanh chóng tìm túi nhét mấy phần hộp cơm này vào.

"Tiêu Tiểu Thất! đó là phần bữa cơm tối của anh đó！"

"Aizz da, anh ăn đồ mình tự nấu có ta nghĩa gì cơ chứ,hôm nay là chủ nhật mà. Anh đợi đó, lát nữa em gọi điện cho Honey, để cô ấy làm chút đồ ăn ngon, tối cầm qua để anh ăn tối nhé！"

Cảnh Thuỵ nhếch lông mày"Em chắc chắn？"

"Đương nhiên, Honey nghe lời em nhất！"

“ok，thành giao！”

Tiểu Thất hì hì cười, cô biết Lãnh Điềm Tâm chính là sợi gân mềm của anh hai！

Nhưng Điềm Tâm cô bé này, quá là ưu tú.

Từ nhỏ đã học nhảy, nhảy latinh rất đẹp, thành tích rất tốt, lại ngoan và nghe lời, không những thế, lúc bình thường không có việc gì thường thích tự mình làm vài món ngon, đừng xem thường cô ấy mới có mười bốn tuổi, nghệ thuật nấu ăn của cô ấy không thể xem thường được!

Nhất là làm đồ ngọt, Điềm Tâm từ nhỏ đã thích đồ ngọt,đồ ngọt cô ấy làm không hề ngán, đặc biệt rất là ngon.

Người với người tức chết người mà!

Tiểu Thất lại đem hết đồ nhét lại tủ lạnh.

Người lớn ở trong phòng khách nói chuyện, bàn việc làm ăn, Tiểu Thất lại chạy về phòng mình gọi điện cho Lãnh Điềm Tâm, liền mạch lừa, cuối cùng cũng có thể làm cho tiểu nhà đầu đó mang cơm cho anh trai.

Nhiệm vụ hoàn thành！

Hơn ba giờ chiều người ở trong phòng khách mới giải tán.

Tiêu Thất nhìn thấy cô và Chu Tử Dương đều đã đi rồi, ngay lập tức chạy tới nhà bếp, mở tủ lạnh, định lấy túi trong đó chạy đi.

“Đi đâu thế? “

“Em sắp trễ giờ rồi, bọn anh tự lo chuyện bọn anh đi, em không quan tâm！ Đúng rồi, thời gian này em ơn Phong Hoa huấn luyện, có khả năng gần đây em sẽ không về, lần sau về em sẽ. đưa bạn trai về đó, mọi người chuẩn bị đi nhé.”

Nói xong, cũng không nhìn xem phản ứng của Tiêu Lăng bọn họ thế nào, chạy bay đi như một đám khói.

Sau lưng, Tiêu Lăng thở dài ai oán.

“Vợ ơi,sao mà anh thấy trong tâm khuê nữ nhà chúng ta một chút cũng không còn chúng ta nữa rồi. “

“Khụ—Ở đâu có lọ dấm đổ rồi, chua thật！ ”

“Vợ…”

“Được rồi Được rồi！ ”Tô Tố dựa lên ngực Tiêu Lăng,một tay với thức chạm vào ngực Tiêu Lăng, “Bọn trẻ lớn rồi, khẳng định sẽ có cuộc sống của bản thân, nếu như vẫn còn giống như khi còn nhỏ ngày nào cũng dựa dẫm ỷ lại ở bên cạnh chúng ta, anh ngược lại còn thấy lo lắng nữa đó, lẽ nào anh không muốn nhìn thấy Tiểu Thất hạnh phúc hay sao? Chúng ta cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, không thể ở bên con bé cả đời, nếu như con bé có thể tìm được một người đàn ông đối tốt với nó, có thể chăm sóc cho cuộc sống của nó, không phải là rất tốt sao! “

“Anh sợ con bé bị lừa thôi!”

“Lo lắng mù quáng, Tiểu Thất không phải nói rồi, lần sau về sẽ đưa bạn trai về cùng, Chúng ta sẽ xem trước xem, nếu như người con

trai đó nhân cách tốt, chúng ta sẽ không phản đối, phản đối không được thì cũng không sao, Tiểu Thấy tuổi còn nhỏ, cần phải có vài việc tự mình trải nghiệm, thiệt thòi cũng không sao, đằng sau còn có chúng ta cơ mà！”

Tiêu Lăng thở dài.

Bây giờ cũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi…

…

Tiểu Thất dùng tốc độ nhanh nhất về khách sạn！

Khi với về khách sạn khảo hạch vẫn chưa kết thúc, khảo hạch tới tận năm giờ chiều,khi Tiểu Thất tới mới có hơn bốn giờ, cô ấn chuông phòng Lục Sân nhưng bao lâu cũng không có phản ứng.

“Kỳ lạ, người đâu? đi đâu rồi sao?”

“Tiểu Thất dựa vào bên cửa gọi điện cho Lục Sâm “Anh đang ở đâu?”

“Em về rồi à?”

“Vâng, em đang ngoài cửa phòng anh, anh không kết trong phòng à!”

“Anh đang ở chỗ hồ bơi!”

“Em qua ngay đây！”

Tiểu Thất đem theo hộp cơm đi thang máy chạy qua đó luôn！

HAHA！

Hồ bơi đó!

Trong đầu Tiểu Thất hiện lên hình ảnh Lục Sâm mặc quần bơi ở bên hồ !

“Mẹ ơi…”

Tiêu Thất che mặt, mặt nóng bừng!

Tiểu Thất đi tới bên hồ bơi, nhưng hình ảnh cô nhìn thấy làm cô tương đối thấy vọng

“Aizz…sao anh lại không bơi!”

Lục Sân vẫy tay với Tiểu Thất, Tiểu Thất chán nản chạy tới, ngồi xuống giường ghế ở bên cạnh hồ bơi, mặt cô oán hận nhìn nửa thân dưới quấn khăn của Lục Sâm, biểu cảm nói không lên lời “Lục Sâm, em đặc biệt chạy tới xem anh mặc quần bơi,aizz, sao anh lại đối với em như vậy!”

Lục Sâm đang uống nước suýt chút nữa phun hết ra !

“Khụ…khụ khụ…”

“Uống nước chậm lại chút, đừng để bị sặc đó.”

Anh rõ ràng bị cô dọa rồi, Lục Sâm đặt chai nước khoáng xuống “Anh cứ nghĩ là đến tối em mới tới được”

“Haha, cô em vừa đi là em cũng đi luôn, Lục Sâm em có thăm dò bố mẹ rồi, anh yên tâm nhé, lần tới e sẽ đưa anh về nhà em, bọn họ chắc chắn sẽ không làm khó anh đâu!”

Lục Sâm cười

Nếu thật sự làm khó anh cũng không lo lắng.

Muốn cướp đi viên mình châu trên tay người ta, lẽ nào lại không chấp nhận sắc mặt người ta dành cho anh sao?

“Lục Sâm, anh ăn cơm chưa?”

“Chưa!” Lục Sâm đưa tay lên sờ bụng ”Em không phải nói sẽ đem đồ ăn ngon tới cho anh sao, anh ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, chuyên để đợi em quay trở lại đây này.”

Cái gì!

Cơm trưa cũng chưa ăn!

Mắt Tiểu Thất mở to, từ trên ghế nhảy xuống “ Anh bị ngốc sao, tầng một không phải là có nhà hàng sao, đói thì phải ăn trước đi chứ, sao mà… Aizz, em không muốn nói với anh nữa, bây giờ bọn mình đi tới nhà hàng, để đầu bếp làm nóng đồ ăn một chút, em cùng anh ăn!”

Nụ cười hiện rõ trên gương mặt của Lục Sâm “Được！ ”

Chương 749

39749.Lục Sâm ngồi trên giường ghế, Tiểu Thất đương nhiên không thể di chuyển nổi anh, Lục Sâm gọi điện thoại, đợi trước khi Triệu Đào tới, Lục Sâm cần phải thay quần áo.

Tiểu Thất căn bản ngay cả ý cần tránh đi một chút cũng không có, mắt cứ nhìn chằm chằm vào Lục Sâm.

“Tiểu Thất…”

“Sao ? ”Tiểu Thất chống cằm nhìn Lục Sâm.

“Ánh mắt em có thể…đừng có nhìn chằm chằm như thế được không?”

“Anh xấu hổ?”

“Đương nhiên ngược lại thế, anh sợ chút nữa em lại xấu hổ thôi!”

Gương mặt Tiểu Thất dần dần đỏ lên, nhưng vẫn cố ra vẻ chấn định “Em còn lâu nhé, anh là người bạn trai danh chính ngôn thuận của em, một cái phúc lợi lớn như vậy sao mà em lại có thể bỏ qua được, anh nhanh thay quần áo đi, đợi chút nữa Triệu Đào tới anh sẽ bị nhìn thấy hết đó.”

Tiểu Thất bỗng thấy có chút không được ổn cho lắm.

Lúc trước khi cô còn nằm viện, Lục Sâm tắm hình như đều cần phải có sự giúp sức của Triệu Đào!

Vừa nghĩ như vậy, thâm tâm cô có chút đau nhói.

Người đàn ông của mình sớm đã bị người khác nhìn thấy hết rồi …

Tiểu Thất chán nản không tả nổi “Nhanh thay đi！”

Cô phải nhìn cho đã mới được！

Lục Sâm bất lực, chỉ còn cách tháo khăn trên người xuống, bắt đầu tự mình mặc quần áo. Tiểu Thất mặt đổ lừ nhìn Lục Sâm…một chỗ nào đó trên người, nhìn vào nhìn vào cô phát hiện”Ý…Lúc Sâm, cái đó của anh…đang động đậy！”

Ánh mắt Lục Sâm có chút xấu hổ.

Trước ánh mắt loã lồ như này của người mình thích …không động đậy mới kỳ quái ấy!

“Tiêu Tiểu Thất, em nhắn mắt lại cho anh！”

“Em không muốn！”

Lục Sâm nghiến răng”Thế thì em đừng hối hận！”

“Người bị nhìn đâu có phải là em,em có thiệt thòi gì đâu, sao lại phải hối hận cơ chứ！”

Được!

Nếu đã như thế!

Lục Sâm “Soạt”cởi phăng chiếc quần bơi ra,，từ từ mặc chiếc quần

lót của mình vào

Khấc—

Tiểu Thất lần đầu nhìn thấy…mặt đỏ như lửa đốt, cô “ối trời”một tiếng, trong phút chốc hoảng loạn vội che mắt mình lại.

Lục Sâm khoé miệng cười đắc ý.

Đợi Tiểu Thất phản ứng lại, muốn nhìn thêm một lần nữa, thất vọng phát hiện người ta đã mặc quần áo xong rồi.

“Sao anh lại mặc nhanh như vậy…”

Không mặc nhanh như vậy chẳng lẽ để cô tiếp tục quan sát hay sao!

Lục Sân cúi người lại đi giầy.

“Để em để em, em giúp anh đi！”

Tiểu Thất cong mông nhanh chóng chạy tới phía bên cạnh hồ bơi, nhấc đôi giày da đi tới bên cạnh anh, ngồi bệt xuống dưới chân giường ghế anh đang ngồi “Đây là lần đầu em đi giày cho người khác đó, khi còn nhỏ toàn là Daddy mami còn cả anh trai nữa đi giầy cho em thôi, anh nên ghi nhớ cái giờ khắc lịch sử này.”

Lục Sâm muốn nghiêng người, nhưng anh quên mất là, anh đang ngồi là giường ghế, không phải là xe lăn, căn bản là quay không được.

Ánh mắt nhìn Tiểu Thất đanh muốn nắm lấy đôi chân trần của anh, Lục Sâm nhanh chóng túm lấy tay Tiểu Thất.

“Sao thế ? ”

“Để anh tự làm ! ”

“Em giúp anh.”

“Thật sự không cần!”

“Lục Sâm, bọn mình là gì của nhau vậy, khách sáo như thế sau này làm sao mà sinh sống cùng nhau được!”

Lục Sâm ngẩn người!

Cùng nhau sinh sống …

Đúng thế, nếu như đã quyết định cùng nhau sinh sống, thế thì lúc lầy cần gì phải ngại chứ…

Lục Sâm thở dài “Thế thì em đi giúp anh nhé!”

“Vâng ! ”

Trên chân của Lục Sâm đắp một chiếc khăn, Tiểu Thất ném chiếc khăn ra, định nhấc chân của anh lên, nhưng …cô vừa đưa tay ra, tay chạm vào lại không phải chiếc chân rắn chắc có lực, mà là …

Mặt Tiểu thất biến sắc,đột nhiên cởi phăng chiếc quần âu của Lục Sâm ra.

Nhìn thấy toàn cảnh trong chiếc quần của anh, Tiểu Thất đột nhiên mở to mắt.

“Đây là…sao lại có chuyện này？”

Tay cô nắm phải căn bản không phải chân của người, mà là một thứ lạnh lẽo …mảnh khảnh…chân giả!

Chân giả,mắt cá giả, cả phần bắp chân…đều là giả！

Tiểu Thất đưa tay xoa dọc khắp phần chân trái giả, khỏa mắt đột nhiên đỏ dần, Cô ngẩng đầu nhìn Lục Sâm nước mắt lấp lánh, trong mắt ngập tràn đau khổ “Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Giống như những gì em nhìn thấy bây giờ, bắp chân trái của anh đã bị tháo khớp…”Lục Sâm lau nước mắt trên khóe mắt của cô”Nha đầu ngốc, khóc gì chứ?”

“Là lần tai nạn năm mười tám tuổi đó của anh gây ra phải không?”

Lục Sâm gật gật đầu “Đúng！ Khi đó chân trái của anh từ bắp chân trở xuống đều bị hoại tử hết,nếu như không tháo khớp, phần hoại tử sẽ kéo tới tận đùi, tới lúc đó cả chân trái đều không giữ được mất, cho nên mẹ anh ngay khi đó nhanh chóng đưa ra quyết định, nói với bác sĩ là tháo khớp, anh phải dùng thời gian hai năm mới có thể tiếp nhân được chân giả.”

Tiểu Thất hoảng loạn sờ vào phía chân phải của Lục Sâm!

“Chân bên này không vấn đề gì！”

Tiểu Thất hận chết người lái xe của vụ việc đó, một thiên tài như vậy lại gặp tai nạn xe hơi ở tuổi thịnh vượng nhất, lại còn phải tháo khớp, sao mà anh lại có thể chịu đựng được sự đả kích này chứ.

Nước mắt Tiểu Thất cứ từng giọt từng giọt lăn xuống.

Đột nhiên, cô ôm chặt lấy Lục Sâm!

“Lục Sâm, nếu như em được gặp anh sớm chút thì tốt rồi! ”

Lục Sâm cười lắc lắc đầu.

Sớm chút?

Còn có thể sớm hơn bao nhiêu chứ?

Khi anh mười tám tuổi cô mới mười ba tuổi mà thôi, lúc đó nếu như tương ngộ, giữa bọn họ sao mà sản sinh tình yêu được?

Lục Sâm xoa đầu Tiểu Thất, cảm thấy trên ngực áo rất nhanh đã ướt một khoảng lớn, Lục Sâm nói “Đừng khóc nữa được không, đều là việc đã qua rồi, bản thân anh không còn để ý nữa rồi’’

“Ai nói là anh không để ý! Nếu như anh không để ý thì đã không suốt ngày mặc quần dài như vậy, nếu như anh không để ý thì đã không có chuyện lúc nào cũng dùng đồ để chắn như thế, nếu như anh không để ý anh sẽ không có phản ứng mạnh như thế khi mà em muốn đi giày cho anh rồi.”

“…”

Tiểu Thất ngẩng đầu lên, ôm chặt lấy eo của Lục Sâm, nước mắt nước mũi thi nhau chảy “Em cứ nghĩ rằng tất cả mọi gia đình đều giống như gia đình em, cả gia đình vui vẻ bên nhau, tại sao anh lại gặp phải nhiều chuyện không công bằng như vậy chứ, tại sao lại là anh cơ chứ!”

“Ai nói thế, không phải là anh đã gặp em rồi sao.”

“Em? em giúp gì được anh, em cũng không thể chữa được chân cho anh.”

Lục Sâm lấy khăn tay ở trong túi áo ra, lau từng chút nước mắt nước mũi của Tiểu Thất, ánh mắt anh dịu dàng nhẹ nhàng gần như có thể vắt ra nước rồi”cô nương ngốc, đối với anh mà nói, chân tốt trở lại hay không không quan trọng! Quan trọng là, sự xuất hiện của em… chữa lành vết thương trong tim anh, mỗi khi anh nhìn thấy em anh đều có cảm giác thoải mái với cùng! nếu như anh bị bệnh rồi, em cũng sẽ là liều thuốc của anh！”

Tiểu Thất ngẩn người khịt mũi “Em thật sự lợi hại vậy sao?”

“Đúng thế, em lợi hại nhất”

Tiểu Thất ôm chặt lấy cổ của Lục Sâm “Thế thì bọn mình mãi mãi ở bên nhau, không bao giờ rời xa！”

“Được！”

Tiểu Thất phải một lúc lâu sau mới vĩnh tĩnh trở lại, ngẩn người nhìn chân trái của anh “Chân phải của anh không sao, thế nó…có thể di chuyển được không?”

Lục Sân lắc đầu “Có thể nói là có thể, bởi vì chân này không bị thương, nhưng anh…không đứng lên được, bác sĩ nói chắc là do vấn đề tâm lý, những năm qua anh luôn tìm bác sĩ tâm lý, nhưng hiệu quả không được như mong muốn.”

“Không sao, cùng lắm cả đời này chúng ta ngồi xe lăn cũng được, sau này em sẽ đẩy anh đi tới những nơi nào mà anh muốn.”

Lục Sân dịu dàng nhìn Tiểu Thất.

“Em sẽ làm đôi chân của anh！”

Chương 750

39750.Em sẽ làm đôi chân của anh…

Lục Sâm lớn như thế này đây là lời nói ấm lòng nhất mà anh được nghe thấy, cũng là lời nói lãng mạn nhất.

Anh gật gật đầu “Được! ”

Tiểu Thất khịt mũi, cẩn thận từng chút một nhấc chân giả của Lục Sâm lên, xỏ giày vào đôi chân giả, động tác của cô rất nhẹ nhàng, cũng đặc biệt cẩn thận, có chút sợ làm anh bị đau.

Lục Sâm thấy tim có chút ấm áp, trong ánh mắt cũng có chút ấm áp.

“Tiểu Thất, không đau đâu!”

“Lừa người!”Tiểu Thất không dễ dàng gì mới có thể đi được giày vào “Anh nghĩ em là ngốc sao, sao lại có thể không đau được chứ, chân của anh không có thể di chuyển được không phải là giả, nhưng chẳng lẽ ngay cả cảm giác cũng không có?”

“Cũng không phải, có chút cảm giác.”

“Nếu như có cảm giác, thế thì khẳng định cũng đau rồi.”Tiểu Thất xắn gấu quần của anh lên, đưa tay chạm vào chỗ gắn liền chân giả và đùi, phía bên trên là phần da ấm áp và săn chắc, nhưng phía dưới lại là phần chân giả lạnh lẽo. Mí mắt Tiểu Thất lại bắt đầu đỏ dần lên “Thật sự nghĩ là em ngốc sao, phần chân mặc dù không có lực, phần chân mặc dù không có lực, nhưng chỉ cần có cảm giác, chỗ gắn liền

phần chân giả này sao có thể chịu được!"

Lục Sâm thở dài "Anh quen rồi."

"Như thế cũng không được"

Lục Sâm lắc đầu bất lực, qua một lúc sau, anh mới hỏi "…đáng sợ không？"

"Không đáng sợ, nhưng…nói thật là rất xấu！"

Lục Sâm không cười nổi "Thế em có thấy ghét bỏ không？"

"Đương nhiên là không! "Tiểu Thất lắc đầu "Em chỉ là thấy thương, Lục Sâm, ông trời thật là đối với anh không công bằng, rõ ràng cho anh một chỉ số IQ tuyệt vời, cho anh một thân hình hoàn mỹ, lại còn một gương mặt đẹp trai như vậy, nhưng tại sao lại không cho anh một thân hình khỏe mạnh chứ"

Không khí đột nhiên có chút bi thương.

Lục Sâm mỉm cười và nói vui vẻ "Cũng có khả năng ông trời thấy anh quá hoàn mỹ, cho nên mới cố ý cho anh một khiếm khuyết, đây gọi là trời cũng ghen tuông với anh tài đó!"

"Anh vẫn còn tâm trạng nói đùa nữa！"

Lục Sâm đưa tay nắm lấy tay cô "Đừng thương tâm quá, anh nhìn em đau lòng anh cũng cảm thấy rất khó chịu."

Tiểu Thất gạt nước mắt nói "Thế thì em không khóc nữa."

"Ừ, như thế này mới ngoan！"

Lục Sâm ngồi ở đó, tùy để cho cô mang đôi giày còn lại vào chân cho anh!

Mặc dù anh biểu hiện rất bình thường thờ ơ, nhưng trên thực tế, lại không hề biểu hiện không quá để ý như vậy, giống như Tiểu Thất nói, nếu như không quan tâm thì đã không có chuyện lúc nào cũng mặc quần dài, càng không có chuyện làm chiếc chân giả đặt ở đó để giả vờ rằng hai chân còn nguyên vẹn.

Nhưng mà…nhìn thấy Tiểu Thất hoàn toàn không có chê bai chân của anh, anh cũng thấy thở phào nhẹ nhõm hơn.

Thật ra nên sớm dự liệu tới chuyện này, nếu như Tiểu Thất sẽ chê bai, khi nhìn thấy anh ngồi trên xe lăn, đã không đồng ý làm bạn gái của anh rồi.

“Được rồi, đứng lên thôi, nếu như không nhanh đứng lên chút nữa có người sẽ cười chúng ta mất thôi.”

Có người?

Tiểu Thất đột nhiên quay người lại, đã nhìn thấy Triệu Đào không biết đã xuất hiện ở của hồ bơi từ lúc nào rồi, thấy Tiểu Thất nhìn lại, anh ấy ngại ngùng day day mũi”…Hình như có chút làm phiền hai người rồi, hay là…hai người tiếp tục, tôi đi ra ngoài đợi?”

Tiểu Thất đột nhiên đỏ mặt, nhanh chóng đứng lên, trốn sau người Lục Sâm.

Lục Sâm dùng một ánh mắt cảnh cáo nhìn Triệu Đào, Triệu Đào nhìn thấy ánh mắt sắc nhọn của Lục Sâm, đột nhiên không dám đùa nữa.

Dưới sự giúp đỡ của Triệu Đào, Lục Sâm thành công ngồi lên xe lăn, Tiểu Thất đẩy xe lăn đi về phía trước, Triệu Đào cầm bao lớn bao bé đồ ăn đi theo phía sau!

Lúc này hoàng hôn cũng buông xuống nói rồi, hai người đi ở phía trước, ánh hoàng hôn kéo dài bóng hình họ, phảng phất hòa hợp thành một người.

Bước chân Triệu Đào chầm chậm hơn.

Cười mỉm.

Thật tốt!

Anh ở bên Lục tổng bao năm nay, đây là lần tiên anh thấy Lục tổng mở rộng trái tim với một người, mà Tiêu tiểu thư cũng tận tâm đối đãi với Lục tổng như vậy, Triệu Đào bây giờ chỉ hy vọng hai người họ có thể vui vẻ hạnh phúc như thế này ở bên nhau mãi.

Nhưng…

Anh đột nhiên nghĩ ra một việc, trong phút chốc ánh mắt của anh đột nhiên trở nên mơ hồ.

Hy vọng…bọn họ thật sự có thể hạnh phúc mãi như bây giờ.

…

Khi ba người đi tới tầng một, thời gian thi vẫn chưa hề kết thúc, Triệu Đào xách đồ ăn đi để đầu bếp làm nóng lại, Tiểu Thất ngồi bên ghế sofa ở chỗ bàn ăn, Lục Sâm ngồi trên xe lăn, khoảng cách hai người vô cùng ngắn, đưa tay ra là có thể chạm tới rồi.

Tiểu Thất cố gắng tìm chủ đề vui một chút nói “Đợi chút nữa anh sẽ có thể ăn được món ăn ngon mà em đem tới cho anh, dù chỉ là đồ ăn thường thấy ở bữa cơm gia đình, nhưng đảm bảo mùi vị sẽ làm cho anh thấy ngon mất lưỡi luôn！”

“Khoa trương đến thế cơ à?”

“Một chút cũng không hề khoa trương!”

Đợi chưa tới năm phút sau đồ ăn đã được đun nóng xong, Triệu Đào đem đồ ăn bày ra bàn. Lục Sâm vừa nhìn, quả nhiên…mặc dù là đồ ăn nhà nấu, mà lại còn là đồ ăn thừa, cũng chỉ là đồ ăn được đun nóng lại, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến màu sắc và hương thơm của thức ăn.

“Thế nào, có thơm hay không?”

“Rất thơm!”

Tiểu Thất gắp một miếng sườn xào chua ngọt tới đĩa đặt trước mặt Lục Sâm “Anh ăn thử cái này đi, đây là món mà em thích ăn nhất, từ nhỏ tới lớn ăn cũng đã gần hai mươi năm rồi, nhưng chưa bao giờ em thấy ngán.”

Lục Sâm nhếch mày một cái, rất nể mặt ăn thử một miếng, Tiểu Thất nét mặt chờ đợi nhìn anh”Thế nào thế nào?”

Lục Sâm một lúc lâu không nói gì.

Tiểu Thất bắt đầu sốt sắng hơn, lẽ nào đồ ăn để một thời gian dài quá, mùi vị thay đổi sao?

Không phải chứ！

Bây giờ thời tiết cũng bắt đầu mát rồi, chắc chắn không thể như vậy !

Tiểu Thất gắp thử một miếng, ấy…chua chua ngọt ngọt rất vừa vị,vẫn giống y như mùi vị khi ăn lúc sáng ở nhà mà!

“phù xùy—”

Lục Sâm không nhịn nổi, cười thành tiếng.

Tiểu Thất lúc này mới nhận thức được là mình đã bị lừa,tức nói “Lục Sâm, anh đúng là đồ đáng ghét, dám đùa cợt em!”

“Ai bảo em dễ bị lừa như vậy chứ!”

Tiểu Thất tức giận miệng cong lên.

“Đừng tức giận nữa, ngon lắm!”

“Thật không?”

“Thật sự rất ngon, đây là món sườn xào chua ngọt ngon nhất mà anh từng được ăn đó!” Lục Sâm lại gặp một miếng nữa bỏ vào miệng, đợi ăn xong mới hỏi Tiểu Thất “Em làm?”

“Anh đoán?”

“Anh đoán…chắc không phải rồi!”

“Chẳng lẽ nhìn em lại không giống như một người biết nấu ăn như vậy à?”

Tiêu Lăng không cười nữa “Chính xác！”

Tiểu Thất vỗ bàn kháng nghị “Lục Sâm！”

“Nha đầu ngốc, em nhìn tay em mà xem!”

“Tay của em, tay em làm sao?” Tiểu Thất đưa tay xoè trước mặt, lật lên lật xuống nhìn, nhìn kiểu gì cũng thấy đẹp, mười đầu ngón tay thon dài, trắng nân tựa như ngọc.

Lục Sâm cầm lấy bàn tay của Tiểu Thất “Tay của em rất đẹp, mà trên tay em còn không có bất kỳ vết nám nào, cho nên bình thường em nhất định không có hay làm việc nhà, nhất là nấu ăn. Người con gái có thời gian dài ở trong bếp. Trên gương mặt và trên tay thường có vết tích, nhưng em hoàn toàn không hề có!”

“Được rồi, anh đoán đúng rồi, chính xác không phải là em làm, em không biết nấu ăn!”

“Thế thì phải làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà phải làm sao?”mặt Tiểu Thất hoàn toàn mơ hồ.

Lục Sâm nắm lấy tay cô không buông “Vừa hay anh cũng không biết nấu ăn…xem ra sau này chúng ta phải mời bảo mẫu rồi! “

Chương 751

39751.txt

Sau này……

Mặt của Tiểu Thất đột nhiên đỏ lên.

Chống cằm cúi đầu ăn cơm im lặng, người này……ngay cả sau này cũng đã nghĩ cả rồi.

Xấu hổ nhưng đồng thời trong lòng vẫn có chút ngọt ngào.

Cái miệng của Tiểu Thất gần như muốn nhếch lên đến sau vành tai.

Lục Sâm nhìn vào Tiểu Thất, mép miệng cũng mang chút mỉm cười, anh vô cùng nể mặt ăn hết sạch sẽ những món ăn mà Tiểu Thất đem đến đây.

"Anh biết không phải là em làm vẫn ăn vui đến vậy?"

"Đó cũng là em mang cho anh ăn mà, hơn nữa là từ nhà em mang đến, anh đoán là một là phụ thân em làm, hai là anh trai em làm, đúng không?"

Tiểu Thất gật đầu.

"Ba em chính là ba vợ tương lai của anh, anh trai em là anh vợ tương lai của anh, những món họ làm, anh đương nhiên phải nể mặt ăn hết."

Ba vợ……

Còn cả anh vợ!

Má của Tiểu Thất lại bắt đầu đỏ lên.

“Lục Sâm, anh xác định anh chưa yêu đương qua bao giờ?”

“Có vấn đề sao?”

“Đương nhiên có!” Tiểu Thất bĩu môi nhìn vào anh, “Lời thả thính anh nói đúng thật quá ngọt xớt, khiến người ta đều nghi ngờ anh là cao thủ tình trường!”

“Lời thả thính cũng phải nói đúng người mới có thể nói ra được.”

Tiểu Thất cảm thấy không thể nói chuyện được với Lục Sâm nữa, nói tiếp nữa cô khẳng định sẽ xấu hổ đến muốn tìm một cái hang chui vào đó, cô nhìn sang Lục Sâm, sắc mặt Lục Sâm bình tĩnh, ánh mắt mang một ít gợn sóng, nhìn làm sao thì vẫn thái độ điềm đạm.

Không công bằng không công bằng, ngày xưa đều là Tiểu Thất cô ghẹo người ta, bây giờ không ngờ cô bị người ta ghẹo đến như vậy, hơn nữa còn hoàn toàn không có cơ hội phản bác lại.

……

Nửa tiếng sau đó.

Sinh viên của khách sạn từng người một bắt đầu xuống lầu, ban đầu hai ba người chụm lại với nhau cùng thảo luận chuyện tranh vẽ, đi đến nhà hàng, nhìn thấy Tiểu Thất và Lục Sâm cùng nhau ăn cơm,

đám đông đột nhiên im lặng hết, bước chân khựng lại, đều lộ ra biểu cảm kinh ngạc và không dám tin.

Mấy chục người đang đứng trước cửa nhà hàng, một vẻ mặt muốn vào lại không dám vào. Nhiều người đứng ở đó, không ngờ hoàn toàn không phát ra âm thanh nào, cả nhà hàng im hơi lặng tiếng, ngay cả âm thanh của một cây kim rơi xuống đất cũng nghe rõ mồn một.

Tiểu Thất cho dù ngày thường mặt dày cỡ nào, lúc này bị đám đông nhìn chằm chằm như thế, cũng có chút ngại ngùng, trên mặt hơi hơi đỏ ửng, cô nhìn sang Lục Sâm, biểu cảm của Lục Sâm vẫn bình tĩnh như thường, ngay cả ánh mắt cũng không có bất kì làn sóng nào.

Tiểu Thất có cảm giác muốn chạy trốn.

Nhưng……cô đột nhiên nhớ ra sáng hôm nay lời nói của Triệu Đào nói với cô lúc rời khỏi, lại nhìn xem những nữ thiết kế kẹp ở trong đám sinh viên, ánh mắt của bọn họ tràn ngập sự đố kị, trong mắt hiện lên ngọn lửa cháy rực, gần như có thể đốt cháy người khác.

Hứ!

Xem cô bạn gái chính hiệu này chết hả!

Tiểu Thất lạnh hứ một tiếng, sống lưng thẳng đứng, như là tuyên bố chủ quyền vậy, dưới ánh mắt kì dị của đám đông, một tay nắm lấy tay Lục Sâm.

Lục Sâm kinh ngạc nhìn vào Tiểu Thất.

Anh còn tưởng Tiểu Thất sẽ ở trước mặt những người này với anh giữ một khoảng cách nhất định, nhưng……ánh mắt anh lướt vào

trong đám đông, tức thì hiểu ra được gì, mép miệng mỉm cười, đưa tay che lấy tay nhỏ của Tiểu Thất.

Tay lớn cầm lấy tay nhỏ!

Đám đông tức thời cùng nhau thở một hơi dài.

Cử chỉ này……

Cử chỉ này không phải tương đương đã thừa nhận thân phận của Tiểu Thất sao!

Ôi trời đất ơi!

Rất nhiều người lộ ra thần sắc đột nhiên hiểu ra.

Hèn chi trước đó Tiểu Thất đều vắng mặt, không ngờ vẫn có thể nhảy qua vòng thi thứ nhất trực tiếp vào vòng thi thứ hai, thì ra là…… trên đó có người đấy!

Có người đột nhiên phát ra một tiếng kinh ngạc.

“Haiz……trên bài đăng trước đó của trường, Tiêu Tiểu Thất cùng một người đàn ông ở trong quán bar tình tứ, người đàn ông đó mặt tuy rằng đã bị che lại, nhưng ẩn ẩn hiện hiện vẫn có thể thấy được là đang ngồi trên xe lăn, không lẽ người này chính là……Lục tổng?”

Đám đông nghĩ đến bài đăng tranh luận sôi sục hẳn lên, so sánh một hồi, không cần nói nữa đúng thật là càng nhìn càng giống.

Những người này ngày thường vẫn là sinh viên, nhưng đều không ngốc đâu.

Lục tổng muốn mở cửa sau cho bạn gái của mình, đây chẳng phải là chuyện giữa tình nghĩa sao, nhưng nghe nói Lục tổng của Phong Hoa luôn là người thiết diện vô tư, lần này vì Tiêu Tiểu Thất phá lệ, có phải nói rõ là, địa vị của Tiêu Tiểu Thất trong lòng Lục tổng không hề đơn giản?

Đám đông tức thời có suy tính.

Tiêu Tiểu Thất......người này kiên quyết không thể đắc tội đâu.

Có những người nhiều chuyện đưa ánh nhìn chuyển đến người Trương Hy, lộ ra vẻ mặt xem chuyện hay. Trên thực tế, Tiểu Thất và Lý Dương chia tay rồi chỉ được mấy ngày, Trương Hy liền ở trong trường tuyên bố nhấn mạnh cùng Lý Dương yêu nhau, cho nên những người khinh thường mắng Tiểu Thất cũng ít đi rất nhiều! Cặp đôi này từng là tình địch, lúc này tình huống phải đối mặt vẫn đúng là ngại ngùng thật.

Tiểu Thất bay lên ngọn cành làm phượng hoàng rồi, còn Trương Hy vẫn cười khổ ha ha ở công ty bạn trai người ta thi cử, mơ tưởng cùng Phong Hoa kí hợp đồng.

Chậc chậc chậc!

Cho dù kí hợp đồng thì đã sao, sau này gặp được Tiêu Tiểu Thất, nói không chừng còn phải lễ phép cung kính gọi một câu “tổng tài phu nhân” đấy.

Tròng mắt Trương Hy trong đám đông gần như muốn phun ra lửa.

Ngón tay cô nắm lại thật chặt thành nắm đấm, nghiến chặt răng, sắc mặt khó coi đến dọa người.

Cô lạnh hứ một tiếng, cái gì cũng không nói, dẫn đầu đi vào trong nhà hàng.

Đám đông như là trong mơ tỉnh giấc, cũng đủ tức tốc bước theo vào đó.

"Lục Sâm……" Tiểu Thất cảm nhận được ánh nhìn lửa hồng cháy sau lưng, đột nhiên lại có chút hối hận, cô hạ thấp giọng, "Em công khai đến thế, có tổn thất đến hình tượng của anh không, lỡ như bọn họ cảm thấy anh lấy công dùng tư phải làm sao, có phải sẽ tạo những ảnh hưởng không tốt với anh không?

"Yên tâm đi, anh làm tổng tài Phong Hoa bao nhiêu năm rồi, không lẽ ngay cả những chuyện này cũng không giải quyết được?" Lục Sâm nhẹ nhàng nâng cao giọng, giọng nói không lớn, nhưng đủ khiến cho tất cả những người trong nhà hàng đều nghe rõ, "Huống hồ rằng, em chính là bạn gái của anh! Em quên rồi à, chúng ta đã bàn xong phải đi gặp phụ huynh rồi!"

Phụt!

Đã đến mức gặp phụ huynh rồi, vừa nãy những người còn đoán mò Lục Sâm có phải đang chơi đùa không lập tức liền im miệng hết, ánh mắt nhìn vào Tiểu Thất càng trở nên khác rồi.

Không những là bạn gái chính hiệu, hơn nữa lập tức có ý sắp tu thành chính quả đấy!

Lưu Tuyền ở kế bên mím môi cười cười, bản thân lấy đồ ăn rồi, không có làm phiền hai người.

"Lục Sâm, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

“Cái gì phải làm sao?”

“Em cảm giác ngồi không yên nữa, những ánh mắt lửa hồng cháy sau lưng gần như muốn làm tan chảy em.”

Lục Sâm không nhịn được cười, “Vậy chúng ta đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Tiễn anh về phòng đi.”

“Được!”

Tiểu Thất đẩy chiếc xe lăn của Lục Sâm, trong ánh mắt ý nghĩa không rõ ràng của đám đông, đi ra nhà hàng.

Họ vừa mới đi khỏi, trong nhà hàng lập tức bùng nổ tiếng thảo luận nồng nhiệt.

“Ông trời ạ, không nghĩ ra là không nghĩ ra, Lục tổng không ngờ đích thân thừa nhận Tiêu Tiểu Thất là bạn gái chính hiệu, Tiêu Tiểu Thất đúng là đủ may mắn thật, trong trường học cùng hot boy của trường yêu nhau, ra khỏi trường lập tức cùng tổng tài của Phong Hoa quen nhau, hai người đàn ông đẹp trai như thế, tùy tiện quen một người cũng không thiệt thòi đấy.”

“Cậu đừng quên là, Tiêu Tiểu Thất bản thân đã xinh đẹp sẵn, hơn nữa còn là tài nữ nổi danh của bộ phận thiết kế chúng ta! Cho nên có thể thu hút được đàn ông ưu tú cũng không lạ!”

Trương Hy nghe được những lời nói này, đũa gần như là muốn bẻ gãy.

Triệu Doanh Doanh lo lắng nhìn cô, “Trương Hy……”

Trương Hy nghiến chặt răng, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được lạnh giọng nói, “Tiêu Tiểu Thất! Cho dù có đi đến đâu cũng phải đè bẹp tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta!”

Chương 752

39752.txt

Ngày thứ hai.

8 giờ sáng.

Tiểu Thất cố ý dậy sớm, hôm nay là ngày tuyên bố danh sách bị loại, tổng giám La Na sẽ ở đại sảnh trong khách sạn hội tụ tất cả sinh viên, tuyên bố nhân viên bị loại, và sắp xếp vòng thi tiếp theo.

50 người sinh viên đều đứng chỉnh tề ở đại sảnh trong khách sạn, có người tự tin đầy người vẻ mặt kích động, có người sắc mặt xám bệch tinh thần căng thẳng.

Ánh mắt của Tiểu Thất lướt một vòng trong khách sạn cũng không phát hiện được bóng dáng của Lục Sâm, bất chợt có chút thất vọng.

Tổng giám La Na vẫn chưa đến đây, Lưu Tuyền và Tiểu Thất đứng cùng nhau, nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Thất, không nhịn cười được nói đùa, “Kiếm Lục tổng nhà cậu à?”

Nhà cậu……

Mặt Tiểu Thất đỏ lên, xấu hộ không ngừng, “Ai kiếm anh ấy, tôi chỉ là thấy cũng đã giờ này rồi, tổng giám La Na vẫn chưa tới đấy!”

Lưu Tuyền cười với vẻ mặt “tớ cái gì đều biết, cậu không cần giải thích”, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của Tiểu Thất càng ngày càng đỏ

lên.

Hôm qua Tiểu Thất lại như ngày trước vậy, trong phòng của Lục Sâm chán nản rất lâu, Tiểu Thất phát hiện giữa hai người có một sự ăn ý đến kì dị, rõ ràng là mới quen biết chưa được bao lâu, nhưng lại có thể phối hợp đến hoàn hảo đến thế.

Ví dụ là, tối hôm qua Lục Sâm đang làm việc trong phòng khách của khách sạn làm việc, cô thì ngồi trên sofa vẽ tranh.

Như bọn họ học loại thiết kế này, đều là có một chút cơ bản về mỹ thuật.

Người ta nói đàn ông lúc đang làm việc là quyến rũ nhất, Tiểu Thất phát hiện quả nhiên là thật, cô nhìn vào vẻ mặt tập trung của Lục Sâm lúc đang làm việc ở đấy, nhịn không được liền nhìn say mê rồi! Lúc anh cần bút kí tên cô sẽ thuận tay đưa qua đó, cô vẽ tranh vẽ đến mệt rồi, Lục Sâm cũng sẽ đổ ly nước cho cô.

Vô cùng ăn ý đồng thời, cũng vô cùng ấm áp.

Tiểu Thất sờ vào túi!

Trong túi cô đang đựng một bức chân dung của Lục Sâm, đây là cô tối hôm qua sau khi về đến phòng vẽ đấy. Tối hôm qua cô về đến phòng, trong đầu đều là vẻ mặt tập trung làm việc của Lục Sâm, thực tình là không ngủ được, cho nên đã dựng giá vẽ lên, theo hình tượng trong não bộ vẽ ra một bức tranh chân dung.

Không biết Lục Sâm nhìn thấy rồi có thích không……

“Ê ê ê, hồi thần rồi à!”

“Ặc……” Ánh mắt mơ màng của Tiểu Thất nhìn vào Lưu Tuyền.

Lưu Tuyền vẻ mặt khó đỡ, “Tiểu Thất, hai người yêu nhau có thể đừng yêu đến nỗi khiến cho người khác ngưỡng mộ như vậy không, tớ vẫn là đứa độc thân đấy, cậu ngược đãi tớ như vậy là không tốt lắm.”

“Hi hi, tớ đâu có!” Tiểu Thất khẩn trương ôm lấy cánh tay cô ấy, chụm gần cô ấy chuyển chủ đề, nhỏ giọng nói, “Cậu hình như không có một chút căng thẳng!”

Lưu Tuyền nhún nhún vai.

“Có gì đâu mà căng thẳng, ngoài trừ có gian lận, nếu không tớ sẽ vững vàng bước vào trước top 10!”

Tiểu Thất nhếch miệng cười, không tiếng động giơ một ngón tay cái với Lưu Tuyền!

Hay!

Hi hi!

Chính là tự tin như thế!

Lại qua được 5 phút, các sinh viên đợi đến nôn nóng lên, liền bắt đầu thì thầm to nhỏ bên tai thảo luận ầm ĩ, đợi đến đúng 8 giờ, La Na cuối cùng trên tay cầm một xấp bản vẽ dày cộm, bước đến trong đại sảnh, đám đông tức thì im lặng.

Tiểu Thất không nhịn được thì thầm một câu, “8 giờ đúng đấy, vẫn đúng là đúng giờ thật!”

Lưu Tuyền dùng khuỷu tay chọt chọt Tiểu Thất, ra hiệu cho cô đừng nói chuyện nữa.

Tiểu Thất thè đầu lưỡi ra, rồi mới im miệng.

La Na bắt đầu phát ngôn, cô cũng không dài dòng, trực tiếp vào thẳng chủ đề chính, "Thành tích của hôm qua sau khi tôi cùng các nhà thiết kế thương lượng xong, đã lựa chọn ra 10 người phải bị loại!"

Trong đại sảnh tức thời yên ắng.

La Na lướt vào một vòng vào đám đông, sắc mặt nghiêm túc, "Bây giờ cũng không nhiều lời nữa, tôi đọc đến tên người nào thì có thể lấy lại bản vẽ hôm qua của các bạn đi về!"

Đám đông càng căng thẳng hơn.

La Na bắt đầu đọc danh sách từng người từng người một, mỗi một người bị đọc tên trên danh sách đều thất vọng tràn trề, tổng cộng 10 người, không ngờ có hai người là kẻ bám đuôi của Trương Hy!

Tiểu Thất thấy vậy, đôi mày hơi nhíu lại.

Hai người này cô đều quen biết, cùng cô và Tiểu Tuyền là cùng lớp, kĩ thuật vẽ tranh của hai người cũng biết rất rõ, trong lớp có thể tính là trên trung bình, nhưng để cùng với nhiều sinh viên ưu tú với nhau, lập tức trở thành hạng chót liền.

Cho nên họ bị loại, Tiểu Thất không có một chút kinh ngạc.

10 người toàn bộ đã đứng ra hết, La Na nhìn nhìn vào những người đó nói, "Chiều hôm nay sẽ có xe buýt đến đón các bạn về trường,

các bạn bây giờ có thể về đó thu dọn hành lý!”

Sắc mặt trắng bệch của 10 người rời khỏi chỗ cũ.

Những sinh viên còn lại vừa định thở phào nhẹ nhõm, bị ánh mắt của La Na lướt vào, hơi thở đó lại nén xuống lại, âm thanh của La Na lạnh ngắt, lạnh nhạt nói, “Đây mới là vòng đầu tiên, tiếp đến còn có mấy vòng chọn lựa nữa, tôi hi vọng các bạn sinh viên đừng nên thả lỏng cảnh giác sớm như vậy, hôm nay bị loại chỉ là những người này, lần sau bị loại……nói không chừng chính là các bạn đấy!”

Đám đông miễn cưỡng nuốt ngược hơi thở vào trong.

La Na hai tay để ở sau lưng, “Cuộc thi hôm qua, hôm nay mọi người có thể nghỉ ngơi một ngày, ngày mai chúng ta lại tiến hành cuộc thi vòng hai! Mọi người có thể tản ra được rồi!”

Sắc mặt của đám đông đã căng thẳng tản ra!

……

Trương Hy ngay cả buổi sáng cũng chưa ăn, trực tiếp về phòng của bản thân.

Vừa nãy hai người cùng lớp bị loại quả nhiên tội nghiệp đứng trước cửa phòng của cô.

Trương Hy cúi mắt xuống, mép miệng hơi nhếch lên.

“Trương Hy……”

“Đừng nói gì nữa, đi!”

Triệu Doanh Doanh lập tức im miệng, theo Trương Hy cùng nhau đi lên phía trước.

Hai người nhìn thấy Trương Hy tức thì lên đón tiếp, “Trương Hy……”

“Các cậu tại sao đến đây rồi!” Sắc mặt Trương Hy vô cảm đứng trước cửa, lấy tấm thẻ phòng ra mở cửa, “Tổng giám La Na không phải đã bảo các cậu đi về dọn đồ sao, chiều liền đón các cậu về trường sao? Các cậu tại sao vẫn chưa đi dọn đồ!”

Hai người nhìn nhau, theo Trương Hy cùng nhau vào phòng.

“Các cậu vào đây làm gì?”

Trong đó có một người là Lý Lộ nắm lấy tay Trương Hy, như là nắm lấy cây lúa cứu mạng cuối cùng vậy, nắm chặt không chịu buông tay, “Trương Hy, lời nói lần trước của cậu còn được tính không?”

“Lời nói gì?”

“Cậu nói chỉ cần chúng tôi chịu giúp cậu đối phó với Tiêu Tiểu Thất, cậu có thể sắp xếp công việc cho chúng tôi, đúng không?”

“Không sai, tôi có nói qua như thế!”

“Vậy hai chúng tôi có thể giúp cậu!”

Cần đến chính là tác dụng này!

Mép miệng Trương Hy nhếch lên, “Cậu xác định các cậu sẽ theo lời nói của tôi mà làm theo?”

Hai người nhìn nhau, khẳng định gật gật đầu, đồng thanh khác người

cùng nói, “Chúng tôi xác nhận!”

Hai người họ bây giờ đã bị công ty Phong Hoa xóa tên khỏi, bản thân họ cũng biết, với năng lực của họ, nếu như tốt nghiệp rồi đi nộp lý lịch, cũng phải từ thấp nhất bắt đầu làm, nếu như như thế không có hi vọng gì, không bằng cá cược một bàn.

Ba của Trương Hy là chủ nhiệm cục thuế vụ, mẹ là hiệu trưởng trường học!

Tùy tiện đều có thể sắp xếp cho hai người họ một công việc ổn định, công việc vẫn còn là phụ, quan trọng hơn là, họ nếu như có thể bước vào một ngành nghề ổn định, sau này tiếp xúc đều là thanh niên tuấn tài, nói không chừng có thể còn tìm được một lang quân như ý, từ đây sẽ không rầu cuộc sống nữa!

Cho nên, nghĩ làm sao cá cược một bàn cũng là xứng đáng!

“Được, vậy chúng ta nói chắc như vậy đi!”

Chương 753

39753.txt

Khi ăn sáng Tiểu Thất gặp Lục Sâm vừa xuống lầu!

Tiểu Thất đang ngồi ăn sáng với Lưu Tuyền lập tức đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lục Sâm, đôi mắt không di chuyển! Triệu Đào đẩy chiếc xe lăn, Lục Sâm trên xe lăn mỉm cười với Tiểu Thất, Tiểu Thất đôi má đỏ bừng, đôi mắt càng không thể di chuyển nữa.

Lưu Tuyền thở dài.

“Tiểu Thất?”

“…..”

“Tiêu Tiểu Thất!”

“Hả?” Tiểu Thất đột nhiên hoàn hồn!

“Cậu với Lục Tổng đi ăn cùng đi, tớ ăn xong rồi!”

Tiểu Thất lắc lắc đầu, nét mặt trông xấu hổ, “Tiểu Tuyền, tớ cùng cậu là được rồi.”

“Người ở bên cạnh tớ nhưng trái tim sớm đã bay đi rồi, quên đi quên đi, tớ tốt nhất là không làm bóng đèn, tớ đi trước đây!” Lưu Tuyền gật đầu với Lục Sâm, lấy đĩa cơm và hộp sữa của mình và đi đến bàn khác.

Lục Sâm mỉm cười và đẩy chiếc xe lăn qua.

Triệu Đào cũng rất có mắt nhìn, sau khi đến bàn ăn thì trực tiếp lướt nhanh đi rồi.

“Em muốn ăn cái gì, anh lấy cho em?”

Lục Sâm cũng không khách sáo với cô ta, “Lấy cho anh một sandwich với một ly sữa là được rồi!”

“Được rồi, đợi chút!”

Chưa đầy hai phút thì Tiểu Thất mang đồ ăn sáng về cho anh ta, Tiểu Thất cũng đã ăn không ít rồi, nên chỉ giữ khuôn mặt ở đó nhìn Lục Sâm ăn.

Nhìn một người hài lòng rồi thì sau đó phát hiện ra anh ta làm bất cứ chuyện gì cũng hài lòng.

Tiểu Thất một mặt mê mẫn nhìn Lục Sâm ăn.

Khi anh ta ăn rất chậm chạp và ổn định, nhìn vào giống như đang làm nghệ thuậ vậy!

Bị lộ liễu nhìn chằm chằm như vậy, người bình tĩnh như Lục Sâm cũng không bình tĩnh được nữa, anh ta đặt sandwich xuống và thở dài, “Tiểu Thất…..”

“Hả?” Đôi mắt to của Tiểu Thất nhấp nháy nhìn anh ta.

“Em không ăn sao?”

Tiểu Thất lắc đầu, “Em nhìn anh là no rồi.”

“Hả?”

“Tú sắc khả xan!”

Lục Sâm mất đi nụ cười, bất lực và lắc đầu, “Em nhìn anh như vậy nữa thì anh cũng không ăn nổi nữa?”

“Tại sao?”

Ánh mắt của Lục Sâm rơi vào đôi môi đỏ của Tiểu Thất, hạ thấp giọng nói, “Tại vì….một chút nữa ăn muốn ăn em!”

Khuôn mặt của Tiểu Thất đột nhiên hiện lên màu đỏ, cô che khuôn mặt lại liếc nhìn Lục Sâm một cái, lúc đỏ mặt thì ánh mắt không khiến người khác cảm thấy sợ hãi và ngược lại là ánh mắt nhút nhát, nhìn dòng máu của Lục Sâm là muốn nóng lên rồi.

Anh ta hai ba miếng ăn hết sandwich và uống hết sữa rồi. kéo Tiểu Thất rời khỏi nhà hàng.

“Này…..muốn đi đâu?”

“Về phòng!”

“Ò!”

Hai người về đến phòng của Lục Sâm, Tiểu Thất vừa đưa thẻ phòng vào nguồn điện, quay người lại thì cơ thể mất thăng bằng, bị Lục Sâm kéo cánh tay, ngã xuống người anh ta.

“Lục Sâm, anh làm…um….”

Câu làm gì còn chưa được hỏi ra, đôi môi của cô đã bị đè chặt.

Đôi môi của anh ta tràn ngập sức nóng của lửa, hơi thở cháy bỏng thở lên mặt Tiểu Thất, khiến cô rùng mình một lúc. Đôi môi của anh ta vẫn còn mang một chút hương vị thơm ngọt của sữa, Tiểu Thất chỉ choáng váng một chút và móc vào cổ anh ta và đáp ứng nhiệt tình.

Nhiệt độ trong phòng đang tăng lên!

Xoay vòng!

Hôn môi!

Vài phút sau, Lục Sâm thở hổn hển và buông Tiểu Thất ra.

Đôi mắt Tiểu Thất bối rối, đôi má đỏ, Lục Sâm cũng không tốt hơn, trên trán đã toát ra một ít mồ hôi.

Lục Sâm đột nhiên đưa tay che che mắt Tiểu Thất.

“Lục Sâm?”

“Tiểu Thất, em đừng nhìn anh như vậy. em nhìn anh như vậy nữa, anh sợ rằng bản thân không chịu đựng được!”

Tiểu Thất cả người đều đỏ bừng lên.

“Có, có thể….không cần chịu đựng….”

Hả….

Câu nói vừa nãy là ai nói vậy!

Tiểu Thất không dám cử động nữa, từ khe hở tay của Lục Sâm cô lén lút nhìn anh ta, Lục Sâm không có bất kỳ phản ứng nào, đây là….không nghe thấy?

Tròng mắt của anh ta đã trở thành màu đỏ của máu, còn đang cố gắng kiềm chế bản thân.

“Tiểu Thất….”

“Hả?”

Lục Sâm đột nhiên ôm chặt cô ta, thở hổn hển, “Đừng có thách thức sức chịu đựng của anh, anh thật sự không chịu được đâu! Anh không muốn em phải hối hận…..”

“Em không hối hận…”

“Nhưng mà anh muốn quý trọng….chúng ta không nên quá cẩu thả. Ít nhất…phải đợi đến lúc sau khi gặp phụ huynh”

Trong lòng của Tiểu Thất vừa xúc động vừa ngọt ngào.

Cô là một người hoạt sắc sinh hương, người phụ nữa xinh đẹp trao đến miệng anh ta mà anh ta cũng không ăn, đây là quan tâm đến cô ấy cỡ nào chứ!

Tiểu Thất ôm chặt lại Lục Sâm.

“Lục Sâm, chúng ta sau này nhất định sẽ rất hạnh phúc!”

“Anh cũng nghĩ thế!”

Lục Sâm mất hết nửa tiếng mới có thể bình tĩnh lại, Tiểu Thất tranh thủ lấy bức tranh chân dung của mình vẽ ra cho Lục Sâm xem, “Sao nào, tối hôm qua em vẽ nó, anh xem coi thích không!”

Lục Sâm nhìn thấy bức tranh thì lông mày nhẹ nhàng nhếch lên.

Phác Thảo là một bản vẽ bút chì đơn giản chỉ có màu trắng đen, nhưng có thể nhìn ra rằng người vẽ rất chu đáo, thần thái cúi đầu tập trung của anh ta được vẽ rất sống động, “Vẽ rất đẹp!”

“Đó là đương nhiên, cũng phải xem là chị học chuyên ngành gì!”

Lục Sâm tan biến nụ cười, chỉ khen một chút mà đã vênh mặt!

Nhưng Tiểu Thất thực sự vốn đã kiêu ngạo.

Lục Sâm cất bản phác thảo.

“Này, anh làm gì vậy?” Tiểu Thất giựt lại bản phác thảo.

“Không phải tặng cho anh sao?”

“Ai nói là tặng cho anh.” Tiểu Thất liếm môi, cẩn thận làm phẳng các nếp gấp trên tờ giấy, “Đây là em tự vẽ cho em, lỡ như một ngày nào đó anh đi công tác rồi, em còn có thể nhìn vào bản vẽ này, còn có thể nhớ anh chứ.”

Trong lòng Lục Sâm ấm áp, “Bây giờ mạng đã phát triển như vậy, chúng ta có thể gọi video.”

“Vậy cũng không được, đây mà bức chân dung đầu tiên em vẽ anh, em phải bảo quản tốt!” Tiểu Thất lấy giấy vẽ kẹp lại vào trong bìa,

giống như sợ rằng có người giành với cô ta vậy, ôm chặt vào trong lòng, “Đây là của em, anh cũng là của em!”

“Được được được, toàn bộ là của em!”

Tiểu Thất ở trong phòng Lục Sâm rất lâu, bữa trưa cũng được gửi đến phòng để ăn.

Trời sắp tối thì Tiểu Thất mới về.

“Lục Sâm, làm sao đây, em chưa về phòng đã bắt đầu nhớ anh rồi.” Tiểu Thất đề xuất, “Không thì em trực tiếp ngủ ở chỗ anh được rồi!”

“Không được!”

“Tại sao?” Tiểu Thất không vui.

Lục Sâm bất lực, đưa tay chạm đầu cô ta, cười trong đau khổ và nói, “Anh không có khả năng kiểm soát tốt như vậy!”

Người phụ nữ yêu quý nằm trên cùng một chiếc giường với anh ta

Nếu anh ta chạm vào, thì anh ta là một con thú!

Nếu như không chạm, thì thà rằng trở thành một con thú!

“Mau về, nghỉ ngơi sớm, ngày mai còn phải thi nữa!”

“….được thôi, vậy anh đưa em về!”

“Được!”

Lục Sâm đưa Tiểu Thất đến cửa phòng, Tiểu Thất mở cửa phòng,

đứng trước cửa nhìn Lục Sâm, khuôn mặt đắng cay cười haha, “Anh không vào ngồi sao?”

Lục Sâm đau đầu.

“Tiểu Thất, ở trong phòng khách sạn, mời một người đàn ông như vậy là rất rất rất không khôn ngoan, anh thì quên đi, nhưng nhớ lấy, câu nói này không được nói với người khác!”

“Biết rồi!”

“Mau vào đi!”

“Ò!”

Tiểu Thất bất lực đi vào phòng, Lục Sâm nhìn vào cánh cửa từ từ đóng lại, và nhìn vào đôi mắt đáng thương của Tiểu Thất, khóc cười không thành!

Anh ta ở lại ngay cửa một lúc, càng nghĩ càng cảm thấy vui tính!

Vừa chuẩn bị đẩy xe lăn rời đi, nhưng đột nhiên nghe thấy một tiếng hét kinh khủng từ trong phòng phát ra!

“A-----”

Chương 754

39754.txt

“A----”

Tiếng hét kinh hoàng được trộn lẫn với một nỗi sợ hãi sâu sắc, Lục Sâm đột nhiên nét mặt thay đổi, anh ta nhanh chóng quay lại, dừng sức đẩy cửa.

“Tiểu Thất? Tiểu Thất!”

Tiếng hét trong phòng vẫn một tiếng tiếp nối một tiếng!

“Tiểu Thất!”

Cửa của khách sạn năm sao thì làm thế nào dễ dàng phá ra, tay vịn xe lăn của Lục Sâm đẩy đến bị biến dạng rồi, nhưng cánh cửa trong phòng vẫn không di chuyển chút nào, Lục Sâm lúc này chỉ ghét bản thân không có đôi chân hoàn hảo, không thôi thì anh ta nhất định có thể đứng lên, dùng sức đẩy cửa ra!

“Người đâu, người đâu!”

Lục Sâm to tiếng hét lên, Triệu Đào trong phòng của Lục Sâm, nghe thấy tiếng hét thì lập tức phóng ra ngoài, đôi mắt Lục Sâm đã đỏ, “Triệu Đào, lập tức phá cánh cửa này ra! Nhanh!”

Triệu Đào lần đầu tiên nhìn thấy Lục Sâm gấp gáp như vậy.

Anh ta không hỏi gì, cắn chặt răng, lùi vài bước, đột nhiên lao đến cửa phòng, chân dùng sức đạp qua nhưng cánh cửa phòng vẫn không chút động tĩnh.

“Lục Tổng, như vậy không được. Ngài đợi một chút, tôi lập tức gọi điện thoại để người trong khách sạn mang thẻ đến!”

“Nhanh lên!” Lục Sâm ấn chặt cửa, hét lên vào trong phòng, “Tiểu Thất em đừng sợ, anh lập tức đến ngay!”

Triệu Đào cũng không hỏi dư thừa, anh ta nghe thấy Tiểu Thất trong phòng la hét, nhận thức được sự nghiêm trọng của tình hình, anh ta hoàn toàn không dám làm mất thời gian, nhanh chóng gọi điện đến quầy lễ tân của khách sạn, chưa đầy một phút, thì có người thở hổn hển gửi thẻ phòng.

“Tổng tài….”

Đôi mắt máu đỏ của Lục Sâm, dùng thẻ phòng mở cửa phòng ra.

Anh ta nhanh chóng đẩy xe lăn vào, Triệu Đào cũng đi chặt theo sau. Sau khi mở cửa phòng ra, tiếng hét của Tiểu Thất biến mất rồi, trong phòng khác mọi thứ đều tốt, nhưng khi đi đến cửa phòng của phòng ngủ thì Lục Sâm nhìn thấy tình hình trước cửa trượt, cả người gần như sụp đổ!

Tiểu Thất mặc một áo thun trắng tay dài, cả người cứng đơ đứng ở đó, nét mặt trắng bệt kinh hãi, bước chân lắc lư, nhìn như thể có thể ngất đi bất cứ lúc nào, trên người cô ta quấn quanh vài chục con rắn!

Những con rắn đầy màu sắc sặc sỡ quấn quanh trên đồ trắng của cô ta, thè lưỡi ra, nhìn vào cực kỳ kinh hoàng!

Còn có một vài con rắn nằm rải rác quanh chân cô, lượn vòng và bò trong phòng cô!

Trong trường hợp này nếu là người thì nhìn vào đều muốn nổi da gà, đáng sợ!

Lục Sâm không nghĩ gì, cả người lao tới.

“Tổng Tài!”

Triệu Đào bị sốc, lỡ như là rắn độc, vậy thì tổng tài sẽ gặp nguy hiểm! Triệu Đào một lúc sau cũng lao qua đó.

Lục Sâm lúc này làm gì nghe thấy âm thanh của Triệu Đào, lao đến bên cạnh Tiểu Thất, nhanh chóng nắm lấy đầu rắn đang quấn trên người cô ta, dùng sức bóp lưỡi, nặng nề ném con rắn xuống đất, những con rắn còn lại cảm thấy nguy hiểm, có một số con bò lên người Lục Sâm, mở miệng ra và căn.

“Tổng tài!”

Lục Sâm chỉ cảm thấy cánh tay có chút đau, anh ta nắm lấy đuôi rắn, dùng động tác y hệt ném con rắn ra ngoài.

“Tiểu Thất đừng sợ, sẽ ổn nhanh thôi!”

Tiểu Thất run rẩy như những chiếc lá trong giá, hoàn toàn không nói nên lời, tâm trí cô đều là lúc 8 tuổi, gần như bị ném vào chiếc hộp rắn! Bất cứ ai quen cô đều biết, Tiêu Tiểu Thất trời không sợ đất không sợ, không sợ tai nạn cũng không sợ cãi nhau đánh nhau, nhưng….cô sợ nhất là rắn!

Bởi vì lúc học mẫu giáo nên còn lưu lại hình bóng, cô ta bình thường

nghe thấy từ “rắn” thì có thể sợ đến khuôn mặt trắng bệt, nếu như vô tình nhìn thấy hình ảnh của một con rắn trên bất kỳ cuốn sách nào thì chóng mặt và choáng váng. Cô ta đối với rắn là có nỗi sợ tự nhiên như vậy.

Cô di chuyển cũng không dám di chuyển!

Cảm giác được con rắn đang bò trên người cô, nước mắt cô không điều khiển được và rơi xuống, cả khuôn mặt đều ướt đẫm, “Lục, Lục Sâm…anh đừng lo lắng cho em!”

“Đừng nói điều ngu ngốc!”

Anh ta làm thế nào mặc kệ cô!

Lục Sâm và Triệ Đào hai người ba năm phát ném những con rắn ra khỏi người Tiểu Thất, sau đó anh ta nhanh chóng chỉ định Triệu Đào, “Ôm Tiểu Thất ra ngoài!”

“Vâng!”

Triệu Đào bế ngang Tiểu Thất lên, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Lục Sâm cũng đẩy xe lăn nhanh chóng rời khỏi và đóng cửa phòng lại!

“Tổng tài! Tiêu tiểu thư ngất rồi!”

Lục Sâm thay đổi nét mặt, “Lập tức kêu người tìm bác sĩ đến!”

Triệu Đào đặt Tiểu Thất lên giường lớn của Lục Sâm, nhanh chóng gọi điện thoại cho bác sĩ, sau cuộc gọi thì anh lo lắng nhìn về hướng Lục Sâm, “Tổng tài, vừa nãy anh bị cắn rồi!”

“Không sao!” Lục Sâm săn tay áo xuống, “Toàn là những con rắn không có độc!”

Triệu Đào thở phào nhẹ nhõm.

Lục Sâm nhìn vào Tiểu Thất trên giường, ngay cả trong tình trạng hôn mê mà nét mặt của cô cũng khá sợ hãi, cả người co rúm thành một cục, cơ thể không ngừng rung rẩy, cô bất an lắc đầu, cứ chảy nước mắt.

“Đừng….anh hai cứu em! Anh hai! Lục Sâm..Lục Sâm….”

“Anh ở đây, Tiểu Thất đừng sợ, anh ở đây!”

Lục Sâm nắm chặt tay của Tiểu Thất, cố gắng để giọng nói của mình dịu lại, “Qua rồi, mọi thứ qua rồi, anh ở đây!”

Sự an ủi của anh ta không phải là rất hữu ích, Tiểu Thất không ngừng run rẩy, không ngừng chảy nước mắt!

“Tổng tài…”

Nét mặt của Lục Sâm ngay lập tức trở nên khá ảm đạm, ánh mắt hung hăng, lạnh lùng, một câu một chữ hầu như là phát ra từ khe răng của anh!

“Triệu Đào!”

“Có!”

“Lập tức tức niêm phong phòng Tiểu Thất, bất cứ ai cũng không được vào!”

“Vâng!”

“Thông báo cho nhân viên bảo vệ, chặn lại toàn bộ khách sạn, bất cứ ai đều không được đi ra! Ngoài ra, điều tra ra camera giám sát của phòng Tiểu Thất, điều tra rõ ràng cho tôi, hôm nay rốt cuộc ai đã vào phòng cô ấy!”

“Vâng!”

Triệu Đào nhanh chóng rời khỏi phòng!

Lục Sâm bám chặt lấy tay Tiểu Thất, như thể có thể cho cho ấy chút sức mạnh, đôi tay nhỏ của cô ấy lạnh lạnh, trong lòng bàn tay đều dính lại mồ hôi!

“Đừng sợ, Tiểu Thất đừng sợ!”

Vài phút sau, Triệu Đào quay lại, “Tổng tài, đã làm theo ý ngài, kiểm soát khách sạn theo chỉ định của ngài rồi, các sinh viên có chút bất an, không biết xảy ra chuyện gì, bạn thân Tiêu tiểu thư bây giờ ở ngoài cửa, cô ấy muốn vào xem Tiêu tiểu thư, để cho cô ấy vào không?”

Lưu Tuyền?

“Để cô ấy vào!”

Lưu Tuyền lao vào phòng, nhìn thấy dáng vẻ của Tiểu Thất, cả người cứng đơ, cô với Tiểu Thất lớn lên cùng nhau, khi nhìn thấy dáng vẻ này của cô ta thì cô liền lao đến bên cạnh giường, nắm lấy tay còn lại của Tiểu Thất, “Tiểu Thất, Tiểu Thất đừng sợ, đừng sợ, anh của cậu ở bên cạnh câu này, anh cậu sẽ bảo vệ câu, còn nữa, Lục Sâm bây

giờ cũng bên cạnh cậu, anh ta sẽ bảo vệ cậu!”

Sự run rẩy của Tiểu Thất đột nhiên trở nên ít kịch tính hơn rồi.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

“Lục tổng, có phải cô ta nhìn thấy cái gì liên quan đến rắn?”

Tiểu Thất chỉ có nhìn thấy rắn mới có thể biến thành như vậy!

“Có người muốn hại cô ấy, ném rắn vào trong phòng cô ấy, bò lên người cô ta!”

Lưu Tuyền nét mặt đột nhiên thay đổi!

“Cô ấy sợ rắn, phải không?”

“Đúng, lúc nhỏ cô và anh hai bị bắt cóc, xém chút nữa là bị ném vào hộp kính đầy rắn, cho nên cô đối với rắn rất rất rất ác cảm, đừng nói đến việc thấy rắn ngoài đời thật, kể cả trong tivi nhìn thấy cũng sợ hãi hoặc là trên hình thì cô ấy đều hôn mê. Cho nên cô ấy không bao giờ tham gia các hoạt động cắm trại mùa hè! Lục Tổng, xin ngài hãy tìm ra người làm hại cô ấy!”

Chương 755

39755.txt

Lục Sâm lần đầu tiên cảm thấy thương xót!

Lúc nhỏ bị bắt cóc!

Xém chút nữa bị ném vào hộp rắn….

Ai nhè cô ấy lại sợ hãi như vậy!

Đôi mắt đen của Lục Sâm đột nhiên sâu đến không đáy, anh ta không muốn buông tay Tiểu Thất ra, nhìn về hướng Lưu Tuyền, “Bây giờ tôi phải ra ngoài giải quyết một số vấn đề, làm phiền em giúp tôi chăm sóc cô ta một lúc!”

Lưu Tuyền gật đầu, “Vâng!”

Lục Sâm đẩy xe lăn ra ngoài phòng, đợi đến lúc ra ngoài thì nét mặt anh ta không còn bị kiểm soát nữa, hoàn toàn lạnh lẽo xuống.

“Triệu Đào, gọi tất cả mọi người đến đây!”

“Tất cả mọi người?”

“Đúng vậy!”

Lần này thời gian hơi dài một chút, người phụ trách khách sạn đến sớm nhất, anh ấy đứng ở đó, muốn nói điều gì đó, nhưng khi cô ta

thấy ánh mắt lạnh lùng của Lục Sâm thì một chữ cũng không nói nên lời.

Nửa tiếng sau đó, tất cả nhân viên trong khách sạn, bao gồm tất cả sinh viên đều đến hành lang!

Lục Sâm mở cửa phòng Tiểu Thất ra, những con rắn trong phòng vẫn đang bò.

Đám đông nhìn thấy, nét mặt liền thay đổi!

“Không cần tôi nói, chuyện hôm nay là một trong số các ngươi làm ra! Tôi cho mọi người một phút suy nghĩ, nếu như bây giờ đứng ra nói rõ toàn bộ sự việc rõ ràng, có lẽ tôi có thể bỏ qua nhẹ nhàng.

Hầu hết mọi người không biết chuyện gì đang xảy ra.

Một phút trôi qua nhanh chóng!

Không ai trong đám đông xuất hiện!

Lục Sâm nhếch miệng cười, nụ cười lần này của anh ta như Tu La dưới địa ngục, đầy hương vị khát máu, “Nếu như vậy, thì phải phí một chút sức lực! Triệu Đào, video giám sát đâu!”

“Ở đây!”

“Phát ra!”

“Vâng!”

Video giám sát nhanh chóng được phát ra, ánh mắt Lục Sâm nhìn vào màn hình đang chiếu, nhanh chóng đã xác định được mục tiêu!

Bởi vì cả ngày theo dõi, chỉ có một cô phụ trách dọn dẹp vào trong phòng!

Bà ta đẩy chiếc xe đẩy, trên chiếc xe đẩy có một cái hộp, lúc bà ta vào phòng có cầm theo cái hộp, lúc ra thì cái hộp đã biến mất!

“Người này! Tìm ra!”

Hoàn toàn không cần tìm, cô lao công đã run rẩy đứng ra khỏi đám đông, bà ta sợ hãi “pong---” – đột nhiên quỳ xuống dưới đất, “Tổng tài, không phải tôi không phải tôi! Tôi không biết bên trong là rắn….Con gái của tôi nhập viện rồi, cần phải có rất nhiều chi phí để chữa bệnh, tôi cũng không có cách nào, cho nên mới bị mù quán con tim, làm ra chuyện như thế này…nhưng mà tôi thật sự không biết bên trong là rắn, nếu như tôi biết….nếu như tôi biết thì đánh chết tôi, cũng không dám làm ra chuyện này!”

Lục Sâm nét mặt không biểu cảm, “Ai chỉ định cô!”

Lần này không cần đe doạ, cô lao công đã run rẩy ngón tay, chỉ về hướng một người nào đó trong đám động, “Là cô ta! Là cô ta cho tôi hai ngàn tệ, nhờ tôi để chiếc hộp này trên cửa phòng của Tiêu tiểu thư, cô ta nói với tôi ở trong này là bột, đợi Tiêu tiểu thư đẩy cửa vào thì chiếc hộp sẽ tự động rớt xuống, những thứ bên trong sẽ đổ ra….cô ta rõ ràng nói với tôi là bột, còn nói là trò đùa thực tế….”

Đứng ở đó run rẩy không phải là người khác, mà là hai người đi theo của Trương Hy, giống hệ vậy, cũng là hai người bị loại hôm nay!

Hai người sớm đã bị hoảng sợ rồi!

Đứng im ở đó, toàn thân run rẩy, hoàn toàn không nói nên lời.

Nhìn thấy Lục Sâm nhìn qua, hai người sợ đến lùi bước và lắc đầu lia lịa, "Không phải em! Không phải em! Rõ ràng nói bên trong là bột…tại sao lại biến thành rắn độc chứ!" Một trong số họ đột nhiên lao đến trước mặt Trương Hy, nét mặt trắng bệt và kéo cổ áo của cô, cô hét lên, "Không phải cậu nói bên trong là bột sao! Cậu không phải nói chỉ là trò đùa, cậu chỉ là muốn trả thù Tiêu Tiểu Thất và Lý Dương sao! Tại sao lại biến thành rắn! Cậu biết không, đây là chuyện mất mạng đó, mất mạng đó!"

Trương Hy nét mặt không đổi, cau mày và nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, "Cậu đang nói tùm bậy gì vậy, tớ không hiểu, tớ nói cho cậu biết, chuyện mình tự làm thì tự chịu, đừng đùng đẩy trách nhiệm lên đầu người khác! Thật là hài, tớ không có lý do để làm chuyện này, bây giờ Lý Dương đã là người đàn ông của tôi rồi, tôi cần phải đối phó với Tiêu Tiểu Thất như vậy không? Hài! Rõ ràng là các cậu cảm thấy cô ta không tham gia ở vòng đầu mà đủ điều kiện trực tiếp tham gia vòng sau, kết quả là các cậu bị loại rồi, trong lòng không can tâm cho nên mới làm ra chuyện này, bây giờ lại đi tìm con ma thay thế? Nực cười!"

"Trương Hy, Trương Hy sao cậu có thể nói như vậy, rõ ràng cậu nói sắp xếp công việc cho bọn tớ, chỉ cần hai người nghe lời cậu, chơi khăm Tiêu Tiểu Thất, bây giờ sao cậu không thừa nhận chứ!"

Ánh mắt của đám đông đột nhiên kỳ lạ lên.

Trương Hy giận dữ nhìn vào hai người, "Hai người nói như vậy, vậy các ngươi có bằng chứng không! Chỉ cần các ngươi đưa ra bằng chứng, vậy thì những lời vô nghĩa tôi không nói rồi, các ngươi nếu như không có bằng chứng vậy thì đừng ở đây dùng miệng máu phun người!"

Hai người mở to mắt nhìn Trương Hy và thể tin được!

Bằng chứng?

Trong tay các ngươi làm gì có bằng chứng!

Đột nhiên, ánh mắt họ quay sang nhìn, nhìn vào Triệu Doanh Doanh bên cạnh Trương Hy, “Đúng! Doanh Doanh, cậu biết điều này, trong lúc chúng ta cùng nhau thương lượng thì cậu cũng có ở đó, cậu nói chuyện giúp chúng tớ với!”

Ánh mắt Trương Hy liếc nhìn qua, Triệu Doanh Doanh toàn thân run rẩy, nét mặt trắng bệt lùi lại một bước, “Tớ không biết, tớ không biết gì cả!”

“Doanh Doanh…..”

“Tớ không biết….”

Triệu Doanh Doanh không dám nhìn bất cứ ai, cô ta không ngừng run rẩy!

Cô ta không nghĩ rằng Trương Hy lại kinh khủng đến vậy! Nếu như lúc này cô ta dám nói ra Trương Hy, Trương Hy nhất định không bỏ qua cho cô ấy!

Hai người tuyệt vọng!

“Lục Tổng, Lục tổng thật sự không phải chúng em….”

Phản ứng của một vài người đều trong ánh mắt của Lục Sâm, lúc này điều gì đó anh ta trong lòng anh ta đã hiểu rõ, anh ta không muốn nghe nữa, cắt đứt lời nói của hai người, “Triệu Đào!”

“Có!”

“Báo cảnh sát!”

“Vâng!”

“Lục tổng, cầu xinh anh….”

Nét mặt Lục Sâm cứng đơ, một chút cũng không chuyển động!

Cảnh sát nhanh chóng đến, ở trong hiện trường chụp vài tấm hình sau đó đưa kẻ tình nghi đi! Lục Sâm để đám đông giải tán.

Người phụ trách khách sạn đã sợ hãi đứng đằng sau Lục Sâm.

“Lục tổng, chuyện này là sự lơ là của tôi….”

“Cô thật sự lơ là nhiệm vụ!” Lục Sâm nét mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh ngắt, anh ta nhìn về phía người phụ trách khách sạn, “Bắt đầu từ mai, cô không cần đến làm việc nữa!”

“Tổng tài…”

“Cút!”

Người phụ trách nhìn vào Lục Sâm cầu xin tuyệt vọng, chỉ có thể rút lui.

Mọi người ở hành lang đều đi hết rồi, chỉ còn lại Triệu Đào với Lục Sâm.

Triệu Đào do dự một lúc, “Lục tổng, Cái con Trương Hy…chúng ta

không giải quyết sao!”

Lục Sâm tàn nhẫn mỉm cười, “Cô ta? Tôi chưa tính sổ với cô ta mà cô ta đã dám đạp lên đầu tôi! Trương Hy cậu không cần lo, tôi sẽ khiến cho cô ta biết sự trừng phạt thực sự là gì!”

Chương 756

39756.txt

Triệu Đào nhìn dáng điệu của Lục Sâm, hít thật sâu một hơi

Trước giờ Tổng tài cảm xúc đều không lộ ra ngoài, lần này thật sự nổi giận rồi!

Triệu Đào ngoảnh đầu lại

Anh nhìn một cái về căn phòng của Tiểu Thất, con rắng trong phòng vẫn còn đang bò di chuyển, anh một người đàn ông nhìn còn dựng hết tóc gáy lên, càng đừng nhắc chiếc hòm đập xuống, sự kinh sợ ở giây phút rơi lên trên người Tiêu tiểu thư

Cũng không trách Tổng tài sẽ bực tức như thế!

Cái cô Trương Hy đó, đích thực cần phải bị trừng phạt rồi!

Duy nhất đáng chúc mừng chính là những con rắn này không có độc, nếu không thì.....Tổng tài có thể không chỉ là đơn giản trừng phạt mà thôi!

……

Trên thực tế, không phải là Trương Hy có bao nhiêu nhân từ, vì vậy mới tìm đến loài rắn không có độc, trong lòng cô mong biết bao nhiêu Tiểu Thất sớm chết, cũng nghĩ tìm rắn độc cắn chết Tiểu Thất, nhưng....cô không dám!

Cô dù gì vẫn còn là học sinh chưa tốt nghiệp, nghĩ đến muốn giết người, cuối cùng vẫn là có chút sợ hãi

Vì vậy tìm người tìm rắn không có độc!

Đương nhiên, số tiền hối lộ bà dì quét dọn đương nhiên cũng là cô đưa cho, cô mưu kế không có lỗ hổng, cho dù có thật sự điều tra ra, cô cũng không sợ!

Cô không hề có để chứng cứ rơi vào tay của bất kỳ người nào ở đó!

Cho dù xem lại tất cả máy ghi hình trong khách sạn cũng không có quay dính cô, hai người đi cùng đó đến tìm cô, cô có thể cứ nói là hai người họ đến tìm cô tâm sự!

Trương Hy một chút cũng không sợ hãi, nhưng Triệu Doanh Doanh thì không như thế

Mọi người giải tán rồi cô cùng Trương Hy trở về phòng của Trương Hy, cánh cửa phòng đóng lại, sắc mặt Triệu Doanh Doanh trắng bệt, cả người cô run lên, ánh mắt kinh hãi nhìn Trương Hy, “Trương Hy, làm sao giờ làm sao giờ, bọn họ bị cảnh sát bắt đi rồi, chẳng may họ ở trước mặt cảnh sát nói điều gì, chúng ta phải làm sao à!”

“Sợ cái gì!”

Trương Hy trừng mắt với Triệu Doanh Doanh, “thu lại điệu bộ sợ sệt của cô lại cho tôi, chuyện này không có một chút liên quan đến hai chúng ta, tôi cảnh cáo cô Triệu Doanh Doanh, chuyện này chỉ có bốn người chúng ta biết thôi, bây giờ hai người bọn họ bị bắt rồi, người biết chuyện chỉ còn có hai chúng ta thôi, nếu như chuyện này bị bại lộ ra ngoài, tôi sẽ tính trên đầu cô đó!”

Sắc mặt của Triệu Doanh Doanh phút chốc càng trắng hơn

Nghĩ đến thủ đoạn Trương Hy đối phó người khác, cả người của cô không rét mà run vô cùng sợ hãi

“Thu lại tâm trạng của cô, trở về phòng của cô đi, tôi cảnh cáo cô lần nữa, chuyện này một chút cũng không có liên quan đến hai chúng ta!”

Triệu Doanh Doanh dưới sự uy hiếp của Trương Hy, sững sờ đi ra khỏi phòng

Trong phòng chỉ còn lại một mình Trương Hy

Trương Hy không thể nhịn thêm nữa, đắc ý cười thành tiếng

“Tiêu Tiểu Thất, cô dám đấu lại tôi, thì sẽ có hậu quả như ngày hôm nay! Ha---vẫn còn nghĩ rằng bám lấy được Lục Sâm thì bay lên cành cao biến thành phượng hoàng rồi! Đây mới chỉ là một giáo huấn nhỏ thôi, nếu lại khiến tôi biết cô và Lý Dương còn qua lại, lần tới tôi sẽ lấy mạng trực tiếp cô!”

……

Lục Sâm trở lại phòng!

Tiểu Thất vẫn đang nằm trên giường, sắc mựt trắng toát không chút máu, dường như có thể cùng hòa với màu trắng của ga giường rồi, nhưng người thì đa hồi phục bình tĩnh rồi

Lưu Tuyền ngồi cạnh giường, nhìn thấy Lục Sâm đi vào, thở phào, “vừa rồi bác sĩ đến rồi, có tiêm cho Tiểu Thất liều trấn tĩnh, trên

người cô ấy chỗ bị rắn cắn tôi cũng đã bôi thuốc rồi, cũng may là không có rắn độc, nếu không thì……"

Lưu Tuyền nói giọng nói nghẹn ngào, khoang mứt cũng có chút đỏ

Luc Sâm lăn chiếc xe đến bên cạnh giường, đau đớn nhìn Tiểu Thất

Lưu Tuyền ý thức được liền đứng dậy, "Lục Tổng, Tiểu Thất giao cho anh chăm sóc vậy, bác sĩ đã khai đơn thuốc rồi, đừng quên bôi!"

"Cảm ơn!"

Lưu Tuyền lắc lắc đầu!

Tiểu Thất là người bạn thân tốt nhất của cô, Lục Sâm có thể cứu Tiểu Thất từ trong vũng rắn ra, nghĩ thôi cũng biết khẳng định là thực sự quan tâm Tiểu Thất!

Nếu như anh ta và Tiểu Thất yêu thích đối phương, cô người bạn tốt đương nhiên cũng nhất định sẽ ủng hộ và quan tâm

Sau khi Lưu Tuyền bỏ đi, Triệu Đào cũng ra khỏi căn phòng

Trong căn phòng chỉ còn lại Tiểu Thất và Lục Sâm hai người

Lúc Sâm nhìn chằm chằm dáng vẻ của Tiểu Thất, đưa tay ra xoa xoa làm ấm bàn tay của cô, ngón tay của cô vẫn chỉ có lạnh giá

"Nha đầu ngốc, nhanh chóng tỉnh lại đi!"

Tiểu Thất hôn mê lần này hôn mê cả một ngày một đêm, đến buổi trưa 12 giờ 10 phút của ngày thứ hai, co mới từ trong hôn mê tỉnh lại!

Mở đôi mắt, trên đỉnh đầu là trần nhà được trang trí vô cùng đẹp mắt!

Trên trần nhà có treo chiếc đèn thủy tinh hoa lệ, chiếc đèn thủy tinh chiếu rọi ánh sáng ngũ sắc

Màu xanh xanh hoa hoa đó, phút chốc khiến Tiểu Thất nhớ đến cảnh trước khi hôn mê

Cả người cô hét lên một tiếng, từ trên giường nhảy vọt lên, dép cũng không đi, chân trần trốn trong một góc căn phòng, cả người ôm lấy đầu gối, trốn trong góc phòng run lên bần bật!

"Rắn....có rắn! Rất nhiều rắn!"

Lục Sâm nghe thấy động tĩnh, lăn chiếc xe bay nhanh vào trong phòng, nhìn thấy chính là cảnh tượng như thế này!

Anh chỉ cảm thấy trong tim giật mạnh, đau nhói một cái!

"Tiểu Thất......"

"Lục Sâm.....rắn, rất nhiều rắn!" Tiểu Thất chỉ về tấm thảm bên cạnh giường, ánh mắt khủng hoảng, "anh nhìn thấy không, chúng đang bò, chúng bò lên người em, lạnh lạnh dính nhờn, rất đáng sợ!"

Lục Sâm đẩy chiếc xe qua đó, đau lòng ôm lấy Tiểu Thất, "Tiểu Thất, đó không phải là rắn, đó chỉ là tấm thảm!"

Tiểu Thất hoàn toàn chìm vào sâu trong khủng hoảng của bản thân

Cô không ngừng lắc đầu, dùng sức giãy giụa, hét lên, "không phải! Là rắn! Rất nhiều rắn! Bọn họ ném em vào trong hòm! Bọn họ là người xấu!"

Lúc Sâm trong lòng lại đau một lần nữa!

Anh đã quen với Tiểu Thất hoạt bát sống động dễ thương, nhưng lúc này nhìn thấy dáng vẻ yếu mềm của cô, ngoại trừ đau lòng vẫn là đau lòng!

Hận không thể trở lại lúc cô ấy bị bắt cóc, cứu cô từ trong tay những người đó

“Đừng sợ đừng sợ, anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em, chỉ cần có anh, anh sẽ không để bất kỳ người nào làm hại em lần nữa!”

Tiểu Thất lại tiếp tục giày vì một lúc, được một lúc mới từ từ hồi phục một chút lý trí

Cô bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng trước lúc hôn mê!

Cô đọt nhiên tóm lấy tay của Lục Sâm, eo bàn tay của anh vốn dĩ trắng như ngọc, lúc này thình lình có hai vết răng nhỏ!

Nước mắt của Tiểu Thất phút chốc chảy ra ngoài

Lúc đó cô thực sự là nghĩ muốn để Lục Sâm tránh xa một chút, muốn nói cho anh căn phòng rất nguy hiểm, không để anh vào, nhưng cô sợ hãi, anh nhìn thấy đầu chiếc lưỡi nhỏ, hung hăng đối đầu nhổ ra bữa thư, cô một chữ cũng không nói ra

“Lục Sâm....có đau không?”

“không đau!”

“Lừa gạt!” Tiểu Thất tóm chặt lấy tay của anh, nước mắt lã chã rơi,

cô hôn nhẹ lên ao bàn tay cảu anh, “anh nghĩ rằng em không có bị cắn qua sao, em biết, rất đau!”

“Thật sự không đau!”

Lục Sâm ôm lấy Tiểu Thất đã từ từ hồi phục lại lý trí, nhẹ nhàng thở phào, “anh đã bôi thuốc rồi, bây giờ một chút cũng không đau nữa! Tiểu Thất, về sau đừng bao giờ lại như thế hù dọa anh nhé, em có biết không, em hôn mê một ngày một đêm, anh nhìn dáng vẻ hôn mê không tỉnh của em, tim nhảy dường như muốn ngừng lại!”

Chương 757

39757.txt

“Lục Sâm ….”

Tiểu Thất ôm chặt eo của anh, hít hơi mũi mắt đỏ lên, “anh thật ngốc!”

“Nha đầu ngốc!”

Lục Sâm nhẹ nhàng xoa tóc Tiểu Thất, “bây giờ đỡ hơn chưa?”

“Vâng, đỡ hơn nhiều rồi!”

Hai người dựa vào góc tường, lặng lẽ ôm nhau như thế, thời gian dường như đã ngừng lại.

Đột nhiên ----

Tiểu Thất đột nhiên nhớ ra một sự việc, bỗng nhiên từ trong vòng tay của Lục Sâm ngẩng đầu lên, nói vội, “Lục Sâm, Lục Sâm! Cuộc thi thì sao! Không phải hôm nay phải thi sao? Em hôm mê cả ngày như thế này thì làm sao bây giờ, hay là em bị mất quyền tham gia cuộc thi rồi!”

Đến lúc này rồi mà vẫn nghĩ đến cuộc thi.

Lục Sâm bất lực nhẹ nhàng day thái dương.

“Lục Sâm ~”

“Yên tâm, không hủy quyền tham gia cuộc thi của em đâu, hôm qua phát sinh sự việc như vậy, hôm nay nhân viên khách sạn phối hợp với cảnh sát để điều tra vụ việc, nên hôm nay không có thi, mai mới bắt đầu thi vòng hai! ”

Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm.

Lục Sâm đỡ cô đứng dậy, Tiểu Thất nhìn thấy hoa văn trên thảm trong tâm vẫn có chút sợ sợ, núp sau lưng của Lục Sâm không dám lộ mặt ra.

“Đợi tí nữa anh bảo Triệu Đào bỏ tấm thảm này đi!”

“Vâng!” Tiểu Thất ngồi lên gường, nghĩ lại chuyện ngày hôm qua mà sắc mặt trắng bệch ra, cô dựa vào giường, “rốt cục hôm qua là ai muốn hãm hại em?”

Lục Sâm tường thuật lại sự việc hôm qua cho Tiểu Thất nghe lại một lần, sau đó hai người tố cáo Trương Hy.

Sự việc này là do Trương Hy đứng sau, Lục Sâm không muốn nói cho Tiểu Thất biết!

Cô đơn thuần như vậy thì cứ để cô tiếp tục đơn thuần, còn những việc không hay như thế này thì để anh ta thay cô xử lý!

“Hóa ra là bọn họ!”

“Đừng nghĩ nhiều nữa, người đã bị cảnh sát bắt đi rồi, tội cố tình hại người, tội cũng đủ để cho hai người bọn họ ngồi tủ để hồi tỉnh rồi.”

Tiểu Thất gật đầu!

Chỉ vì bị trượt trong cuộc thi mà bọn họ làm tổn thương người khác, nên họ đáng bị trừng phạt!

"Ừ----"

Bụng Tiểu Thất bỗng dưng sôi lên.

Lục Sâm lăn xe đi, Tiểu Thất giật mình kéo Lục Sâm, "anh đi đâu?"

Lục Sâm nhìn về hướng tay Tiểu Thất!

Dường như cô sợ anh biến mất, cô nắm chặt tay áo anh, vì quá dùng lực nên đốt ngón tay bị chẹo, Lục Sâm thấy thương, vội vàng quay xe lăn quay lại, "yên tâm, anh không đi! Anh chỉ đến nhà ăn để lấy chút gì cho em ăn thôi, đồ vẫn đang được giữ ấm, bây giờ bảo bọn họ đưa lên là được."

"Anh đừng đi, anh gọi điện thoại bảo bọn họ đưa lên. Anh ở đây cùng với em, …." Tiểu Thất với bộ dạng đáng thương nhìn Lục Sâm, "em sợ…"

Trái tim Lục Sâm như chảy ra.

"Ừ, anh gọi điện thoại cho Triệu Đào, bảo anh ý đưa đồ lên đây."

"Vâng."

Thức ăn luôn để trong ngăn giữ ấm, nên được đưa lên rất nhanh, Triệu Đào bưng và để thức ăn lên bàn, nhìn thấy Tiểu Thất đã tỉnh, anh thở phào, rồi nhìn Tiểu Thất cưới trêu, "Tiêu tiểu thư à, cô mà không tỉnh lại nữa thì chắc Tổng tài phải đi tìm bác sĩ xử lý rồi đó! Cô

không biết thôi chứ, vì chăm cô mà cả đêm Tổng tài không có chợp mắt chút nào!”

“Triệu Đào!”

Lục Sâm lườm anh một cái, Triệu Đào biết ý khép lép, “thôi, hai người ăn đi, tôi ra ngoài trước!”

Tiểu Thất nhìn Lục Sâm!

Vừa rồi cô không có chú ý, bây giờ mới chú ý, hôm nay quả nhiên thần sắc của Lục Sâm có phần mệt mỏi, trong mắt hiện lên nhưng tia máu, dưới mắt còn bị cuồng thâm. Tiểu Thất nhìn mà thấy thương, kéo Lục Sâm lại và ôm anh ta một lần nữa, “anh ngốc thật à, sao không biết đường đi ngủ.”

“Không sao, trước kia anh thường xuyên thức đêm!”

“Thế không được, thức đêm nhanh già lắm, vốn anh đã hơn em 5 tuổi rồi, biết đâu thời gian anh thức đêm dài, rồi già đi, rồi không đẹp trai nữa, đến khi đó chắc em sẽ phải suy nghĩ lại đó!”

Lục Sâm với ánh mắt nhíu lại, con ngươi đen tuyền phút chốc không nhìn thấy đáy

“Suy nghĩ?”

“Ha ha ---”Tiểu Thất cười ngượng, “em nói đùa tí thôi! Đừng nghĩ là thật. Ôi, đói bụng quá, em phải ăn thôi!”.

Nói xong, cô nhẹ nhàng đi đến góc ghế sofa.

Lục Sâm bất lực lắc đầu.

Tiểu Thất một ngày một đêm không ăn rồi, Lục Sâm cũng không ăn gì, Tiểu Thất tỉnh rồi, anh cũng yên tâm, có thể yên tâm ăn, hai người ăn sạch bữa tối!

"No chưa?"

"No rồi!"

"Thế thì quay về nghỉ đi!"

Tiểu Thất đứng hình, "về đâu?".

"Anh đã đặt phòng khác cho em, yên tâm, lần này không có ai dám động chân động tay gì đâu."

Tiểu Thất vẫn có chút sợ hãi!

Không gian phòng khách sạn gần như nhau, cô nhìn không gian quen thuộc cô lại nghĩ lại sự việc hôm qua.

Tiểu Thất ngồi lì trên ghế sopha không chịu đi!

"Lục Sâm, anh quá đáng quá, tổn thương trong em vẫn chưa khôi phục mà anh đã đuổi em đi rồi, em một mình em rất sợ!".

Điều này Lục Sâm cũng đã nghĩ đến!

"Anh và Lưu Tuyền đã thương lượng rồi, tối nay cô ý sẽ ở cùng với em!"

"Không được!"

Lục Sâm mỉm cười, “thế em muốn thế nào?”.

“Hôm nay em ngủ ở đây, nếu anh vẫn bắt em đi thì em sẽ không tham gia cuộc thi vớ vấn của bọn anh nữa, em về nhà em mách bố mẹ là anh bắt nạt em!”

Lục Sâm bị nhức đầu rồi.

“Tiểu Thất….”

“Không biết, không biết đâu, em không đi đâu!”.

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn Lục Sâm, trong ánh mắt đầu sự sợ hãi và yếu đuối, “Lục Sâm…, em thực sự rất sợ…”.

Trái tim Lục Sâm phút chốc đã tan chảy ra!

Ài

Anh nhẹ nhàng thở dài

Đúng thật là bị tiểu nha đầu này bắt nạt rồi!

“Ở lại thì được, nhưng phải ngoan đó!”.

Tiểu Thất gật đầu liên tục, dở tay lên để hứa “em hứa, em chắc chắn sẽ ngoan!”.

Sợ Lục Sâm hối hận, Tiểu Thất liền vội vàng chạy đi tắm!

“Quần áo không cầm!”.

“Anh giúp em để ở cánh cửa!”.

Lục Sâm chỉ biết cười!

Bình thường Tiểu Thất tắm rất nhanh, nhưng hôm nay thì thật chậm, cô dùng lực xoa nắm từng phần da trên cơ thể, đường như cô muốn kỳ sạch những chất dính nhờn mà rắn bò qua! Nước ấm từ đầu chảy xuống, dội đi cảm giác lạnh giá!

20 phút sau Tiểu Thất mới tắm xong.

Cô mở hé cánh cửa phòng tắm thì thấy quần áo đã được sắp xếp gọn gàng để ở cánh cửa.

Tiểu Thất cười đầy mãn nguyện.

Từ trong phòng tắm thò ra một cánh tay trắng nõn để lấy quần áo!

…..

Từ phòng tắm đi ra, Tiểu Thất nhảy một cái lên gường!

Hoa văn trên thảm bên cạnh giường đã được thay, Tiểu Thất thấy yên tâm hơn, quay đi quay lại thì không nhìn thấy Lục Sâm đâu.

“Lục Sâm?”.

Lục Sâm lăn xe lăn xuất hiện ở cánh cửa.

Tiểu Thất vỗ tay lên gường, “mau mau đi tắm còn đi ngủ!”.

“…. Lục Sâm!”

“Anh tí nữa, anh vẫn còn có chút việc bận!”.

“Tối qua anh đã không ngủ rồi, không làm việc nữa.” Tiểu Thất lại dùng độc chiêu, nhìn Lục Sâm một cách đáng thương, “hơn nữa không có anh bên cạnh, em sợ!”.

“….”

Lục Sâm còn nghĩ thấy Tiểu Thất ngủ rồi sẽ đi, nhưng nghe tình hình này thì có vẻ không được rồi.

Anh thở dài, ánh mắt sâu thẳm.

“Tiểu Thất, em đừng có hối hận đó nhé.”

Chương 758

39758.txt

Hối hận?

Cô mới không bao giờ hối hận!

Tiểu Thất nhìn Lục Sâm đi vào phòng tắm, rồi cười trộm như hồ ly thấy thịt, vô cùng đắc ý!

Lục Sâm vào phòng tắm thì Tiểu Thất mới bắt đầu sấy tóc.

Cô muốn trước khi Lục Sâm đi ra thì sấy tóc khô, đang sấy thì cô chợt nhớ ra gì đó, cô đi đến bên cạnh phòng tắm, gõ cửa phòng.

“Lục Sâm?”

“Anh cần người giúp không?”

Trong phòng tắm Lục Sâm không biết phải làm sao, trước giờ khi tắm anh đều cần có người giúp, nhưng lúc này không nên để Tiểu Thất vào giúp à!

Lục Sâm hít một hơi thật sâu, cố gắng dùng một giọng bình tĩnh, “Tiểu Thất, em giúp anh gọi Triệu Đào vào đây!”

“Á?”

Trong tâm Tiểu Thất lập tức không thích cảm giác này.

Không nói bạn trai của mình bị một người đàn ông khác nhìn hết, không những thế lại còn động chạm vào nhau, trong đầu Tiểu Thất bỗng dưng hiện ra cảnh đẹp mê hồn giống như trong tiểu thuyết trước kia đã đọc, cô càng nghĩ sắc mặt càng thay đổi.

“Tiểu Thất?“

Một lúc lâu Lục Sâm không nghe thấy tiếng Tiểu Thất, cũng không nghe thấy bước chân, không kìm được hét lên.

“A? em đây!”

“Giúp anh gọi Triệu Đào vào được không?”.

“Lục Sâm, hay là em vào giúp anh?”

Lục Sâm bên mép giật giật, từ chối dứt khoát, “không được!”

“Tại sao à?”

Lục Sâm cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được nữa, lăn chiếc xe đến trước cửa phòng tắm mở ra, giây phút nhìn thấy Tiểu Thất, anh chỉ cảm thấy một phần hơi nóng từ sau lưng xộc thẳng lên đỉnh đầu! Lúc này cả người Tiểu Thất mặt chiếc áo ngủ hoạt hình rất dễ thương, mái tóc đen tuyền tùy ý rủ xuống trên người, tóc vẫn còn chưa được sấy khô, thỉnh thoảng sẽ có nhỏ giọt xuống cổ áo, tiếp tục xuôi xuống.....

Ánh mắt của Lục Sâm đỏ dần, nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác

“Lục Sâm, em giúp anh tắm, em bảo đảm, em thật sự bảo đảm, tuyệt đối thành thành thật thật nghiêm túc!”

“Không được!” Lục Sâm giọng nói nhẫn nhịn, “em để Triệu Đào vào!”

Tiểu Thất giống như tương cà chua, phút chốc kìm nén lại

Cô cúi đầu, bĩu môi, im lìm không vui đứng trước cửa

Lục Sâm lại bắt đầu nhức óc rồi, anh lăn chiếc xe từ trong phòng tắm ra ngoài, giơ tay ra nắm lấy tay của Tiểu Thất, Tiểu Thất hứ nhẹ một tiếng, nghiêng nửa người sang một bên, Lục Sâm không từ bỏ, lại lượn sang bên kia của Tiểu Thất, giơ tay ra tóm lấy tay cô, lần này Tiểu Thất không trốn tránh, thần sắc trên mặt dịu nhẹ một chút, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự giận hờn

“Tiểu Thất ngoan! Anh một người con trai trưởng thành em làm sao có thể đỡ nổi, trong phòng tắm rất trơn, chẳng may trượt ngã rồi thì làm sao!”

Giọng nói của Tiểu Thất có chút thiếu tự tin, “em sẽ đỡ chắc chắn, thì sẽ không bị ngã rồi, em cũng có thể làm đệm thịt cho anh......”

“Nha đầu ngốc, anh nào muốn để em bị ngã!”

Cuối cùng Tiểu Thất vẫn không thể trái lại ý của Lục Sâm, gọi Triệu Đào đến giúp đỡ

Tiểu Thất sấy xong tóc, giận hờn ngồi bên cạnh giường!

Trôi qua nửa tiếng, Lục Sâm mới từ trong phòng tắm ra, Tiểu Thất nhìn một cái, lập tức quên đi giận hờn, đôi mắt không rời Lục Sâm, dường như không có cách nào chuyển hướng! Cô còn là lần đầu tiên nhìn thấy Lục Sâm mặc áo ngủ

Bộ đồ ngủ bằng lụa màu ánh kim, kiểu dáng quần dài áo dài tay, cổ áo khá rộng, lộ ra xương quai xanh rất đẹp của anh và lồng ngực rắn chắc, màu da vàng óng khiến người khác không nhịn nổi muốn tóm lấy!

Tiểu Thất lập tức nhìn ngơ người rồi

“Khơ....”

Lục Sâm dường như chịu không nổi ánh nhìn trần trụi như thế của Tiểu Thất, một tay đưa lên miệng ho nhẹ một tiếng, Tiểu Thất lập tức tỉnh lại, Triệu Đào cũng nhận thức rời đi, “vậy thì tôi đi trước đây!”

“Đợi chút!”

“Tiêu tiểu thư còn có chuyện gì không?”

“Giúp đưa Lục Sâm lên giường nữa cơ!” Tiểu Thất trợn mắt lên với anh

Bỗng nhiên quên mất chuyện này!

Triệu Đào nhanh chóng giúp đỡ lấy Lục Sâm lên giường, người của Tiểu Thất nằm phía bên trong, nhường ra cả một khoảng trống, bố trí ổn thỏa xong cho Lục Sâm, lần này Triệu Đào không dám lưu lại, nhanh chóng chạy đi

......

Hai người họ lần đầu tiên cùng nằm trên một chiếc giường, đều có chút ngại ngùng. Đều dựa sang một bên đầu giường, ai cũng không nói lời nào!

Sau khoảng một lúc, hai người cùng lúc mở miệng nói

“Anh......”

“Em......”

Nói xong, hai người nhìn nhau, lại lần nữa khác giọng đồng thanh

“Anh nói trước!”

“Em nói trước!”

Tiểu Thất không nhịn nổi, ngay cả đuôi mắt cũng cười, “hai chúng ta thật sự là vô cùng hiểu ngầm ý nhau à!”

Lục Sâm là người không dễ dàng biểu đạt, chỉ cười nhè nhẹ, không nói câu nào!

Tiểu Thất nằm trên giường, mắt mở to cảm nhận, “cảm giác này thật kỳ lạ, em lớn từng này rồi, còn là lần đầu tiên cùng trên giường với một người con trai xa lạ......ồ, Lục Sâm, còn anh?”

“Anh?” Lục Sâm cố ý trêu cô, “em đoán?”

Đoán?

Khẳng định là không thế rồi!

Lục Sâm đều đã là người đàn ông 28 tuổi rồi, vừa đẹp trai vừa ưu tú, làm sao có thể không có quen qua người con gái khác.

Nghĩ như vậy, Tiểu Thất hận không thể đánh chết bản thân

Nói cái gì không hay, cứ muốn nói cái này!

“Hứ!”

“Đừng cáu nữa” Lục Sâm cũng nằm xuống, đưa tay ra ôm lấy vai của Tiểu Thất, cười cô, “không phải là nói với em rồi sao, không có chuyện đó!”

Tiểu Thất lại có hứng thú lại

“Anh thật sự không có quen ai sao?”

Lục Sâm cặp mày nhăn lại, “cũng......chắc không tính như không có quen!”

“Quen thì nói là quen qua, không quen thì nói không quen, cái gì gọi là không tính như không có quen?”

“Khi đó là khi anh chưa có xảy ra tai nạn......”

Lục Sâm hồi tưởng lại kể, “lúc đó ở trong khuôn viên trường có cảm tình với một cô gái, anh có thể cảm nhận được cô gái đó đối với anh cũng vô cùng có cảm tình, anh vốn dĩ dự tính sau khi tốt nghiệp rồi thì sẽ nói rõ, nhưng sau đó.....thì xảy ra tai nạn rồi!”

“Sau đó thì sao sau đó?”

“Sau đó thì không có sau đó nữa!”

Ớ?

“Vậy thì khi anh bị tai nạn cô ấy không có đến thăm anh sao?”

“Đi rồi, nhưng anh kêu mẹ anh chặn cô ấy lại ở ngoài cửa rồi, lúc đó anh mới bị tai nạn hoàn toàn không thể chập nhận được sự thật này, vì vậy đối với việc phải gặp người khác vô cùng ghét, đặc biệt là khi anh đối với cô ấy vẫn còn cảm tình, đương nhiên càng không hy vọng cô ấy nhìn thấy bộ dạng thê thảm của anh”

“Sau đó nữa, cô ấy từ bỏ rồi sao?”

Lục Sâm xuô xuô tay, “về sau anh nghe nói cô ấy đi du học nước ngoài rồi”

“Á?” Tiểu Thất ngớ người luôn, “chỉ như thế?”

Nêu không thì còn có thể như thế nào?

Lục Sâm buồn cười gật gật đầu

“Vậy thì anh có bị tổn thương đau lòng không?”

“Khi đó ngày ngày nghĩ việc hồi phục, nào có tư tưởng nghĩ về chuyện đó” Lục Sâm thành thật nói

Được thôi!

Trong lòng Tiểu Thất vừa vui mừng, Lục Sâm không có bởi vì người con gái đó bỏ đi mà đau lòng, vừa thương tâm anh ấy làm sao dễ dàng như thế mà nhẹ nhàng từ bỏ

“Nếu như là em thì sao, Lục Sâm giả dụ là em rời khỏi anh rồi, anh sẽ tổn thương chứ?”

Lục Sâm cau mày lại, cả một lúc không nói lời nào!

Tiểu Thất mở to mắt nhìn anh, điệu bộ nhất định muốn biết được đáp án

“Anh sẽ không để em có cơ hội rời khỏi anh!”

Trong lòng Tiểu Thất cảm thấy ngọt ngào, kéo lấy áo của Lục Sâm nũng nịu, “chuyện đời luôn có chẳng may mà, anh thử giả dụ chút xem, giả như hai chúng mình có một ngày cách đặc biệt đặc biệt xa, anh sẽ như thế từ bỏ em không?”

“Sẽ không! Vĩnh viễn sẽ không!”

Chương 759

39759.txt

“Tại sao à?”

Tiểu Thất muốn biết, người con gái đó không phải cũng là rời khỏi anh ấy sao, sau đó hai người mỗi người một ngả rồi sao!

“Bởi vì em không giống vậy!”

Tiểu Thất sững sờ!

Em.....không giống vậy!

Bốn chữ này giống như mật ngọt nhỏ vào tim của Tiểu Thất, nụ cười ở trên mặt cô một chút một chút nở ra, bỗng nhiên, cô vui mừng lật người “cạp cạp” cắm một cái lên trên khóe miệng của Lục Sâm, sau đó bắt đầu cười ngốc nghếch!

Lục Sâm cũng cười lên, “vừa ý rồi?”

“Vừa ý, vô cùng vừa ý!” Tiểu Thất ôm thật chặt lấy cánh tay của Lục Sâm, nghiêm túc nhìn anh, “anh cần phải nhớ lời hôm nay anh nói với em, nghe rõ chưa!”

“Được!”

Hơi thở của Lục Sâm chó chút không ổn định, Tiểu Thất thì không hề cảm nhận ra, vẫn chìm trong niềm vui

Lục Sâm chịu khổ rồi!

Tiểu Thất ôm chặt lấy cánh tay của anh, khoảng cách giữa hai người chỉ là lớp mỏng của chiếc áo, cánh tay của anh có thể cảm nhận rõ sự mềm mại của cơ thể cô, hơi thở của Lục Sâm cùng chút từng chút nóng bỏng lên, anh muốn rút cánh tay ra, nhưng Tiểu Thất ôm rất chắc......

Lục Sâm nghĩ đến vừa mới nãy khi anh vào trong phòng tắm nói lời rắn chắc!

Em đừng có hối hận!

Nhưng bây giờ......anh phát hiện, anh có chút hối hận rồi!

“Tiểu Thất?”

“Ài?”

“Anh buồn ngủ rồi!”

“ồ, vậy thì ngủ thôi!” Tiểu Thất giơ tay ra tắt đèn trên đầu giường, giống như con bạch tuộc ôm lấy Lục Sâm, “ngủ thôi!”

Dây thần kinh ở thái dương của Lục Sâm giật lên dữ dội!

Ngủ như thế này?

“Tiểu Thất, em có thể......rời xa anh một chút không?”

“Tại sao?”

Bởi vì anh rất khó chịu, trên người giống như có lửa vậy!

Tiểu Thất vẫn không ngừng tìm tư thế thoải mái, giống như một con sâu không ngừng nhúc nhích, ngọn lửa trong lòng Lục Sâm cũng bắt đầu không ngưng nổi lên

“Lục Sâm anh rất nóng sao? Cơ thể rất nóng!”

Anh nào chỉ là nóng, đơn giản nhanh bùng cháy rồi!

Giọng nói của Lục âm từ kẽ răng phát ra, “Tiêu Tiểu Thất, em đừng có cử động lung tung nữa, anh thi hành chính pháp tại trận với em đó!”

Cơ thể Tiểu Thất cứng đơ, cuối cùng cũng rõ chuyện gì rồi

Cô cười khan, “em cái này......ngủ không được ngoan, đằng nào anh không để ý em là được rồi!”

Nói thì đơn giản!

Tiểu Thất cứng đơ trong lòng Lục Sâm một cử động cũng không động đậy

Hai người cứ như thế bình yên được nửa tiếng đồng hồ

Lục Sâm từ từ bình phục lại ngọn lửa của mình, nhưng chính lúc này Tiểu Thất ở trong lòng bắt đầu lại cử động tiếp, Lục Sâm vừa mới kìm nén ngọn lửa xuống lại bắt đầu nổi lên!

“Tiểu Thất, không được cử động!”

Tiểu Thất thì không hồi đáp!

Lục Sâm thông qua chút ánh sáng từ từ sổ chiếu vào nhìn cô một cái, phút chốc dở khóc dở cười!

Lục Sâm suýt chút nữa phun ra cục máu!

Anh ở đây thì nhẫn nhịn muốn sống muốn chết, tiểu nha đầu thì tốt rồi, gây nên lửa rồi, thì lại không chịu trách nhiệm ngủ say rồi!

Lục Sâm thở dài!

Đưa tay ra vén tóc ở trên mặt cô sang bên tai, lật người hôn nhẹ một cái trên trán của cô, bất lực cười khổ sở, “......thật sự là bị bại dưới tay em rồi!”

......

Những ngày tiếp theo, Tiểu Thất liên tục dùng các lý do lưu lại trong phòng của Lục Sâm không chịu rời đi!

Bởi vì cô phát hiện, trước đây nhìn thấy hình xe có liên quan đến rắn, cô đều sẽ nằm mơ ác mộng mấy ngày, nhưng bây giờ cùng ngủ với Lục Sâm, buổi tối mỗi ngày nghe tiếng nhịp tim đập bình thản của anh, cô một lần mơ ác mộng cũng không có nữa!

Lúc mỗi buổi sáng sớm thức dậy đều sốc vì ngủ đủ ngon!

Lục Sâm thì vất vả rồi, mỗi buổi tối hàng ngày nghỉ ngơi trên giường đối với anh mà nói đều trở thành giày vò ngọt ngào!

Đợt thi vòng hai đã trong quá trình tiến hành rồi!

Trong thời gian này, Tổng giám đốc thiết kế Rona đưa 20 học sinh

còn lại lại tham gia không ít thiết kế, ngày hôm nay, Rona đột nhiên đưa đến mấy người mẫu nữ, cô tập trung tất cả mọi người lại giới thiệu, “ngày mai bắt đầu vòng hai vòng loại bỏ, chủ đề lần thi này chỉ có hai chữ “nho nhã”! mà lần này độ khó tăng lên, không những cần vẽ thiết kế, còn phải tự tay làm ra bộ trang phục mình vẽ ra, những người mẫu này chính là giá mặc quần áo của các em!”

Mọi người rộ lên náo động

Những người trong đây vẽ thiết kế còn có thể, nhưng thật sự muốn thao tác làm ra, vậy thì rắc rối rồi!

Cần phải cắt, làm phiên bản! Lại còn phải chú ý xử lý từng chi tiết!

Có thể nói là vô cùng khó!

Tiểu Thất và Lưu Tuyền nhìn nhau, hai người cười vô cùng tự tin!

Làm thiết kế trang phục, làm sao có thể không tự tay tham gia! Điểm này không khó đối với bọn họ!

Thời gian của vòng thi lần này khống chế trong 3 ngày!

Tiểu Thất trong 3 ngày này không ngày không đêm vẽ thiết kế làm trang phục, dường như đều không có thời gian để tâm đến Lục Sâm, Lục Sâm cũng không để ý, nhìn thấy dáng điệu Tiểu Thất làm trang phục rất nghiêm túc, người ta nói đàn ông nghiêm túc lên thì có mê lức nhất, thực tế người phụ nữ nghiêm túc lên cũng giống như thế thu hút người khác!

Luc Sâm nhìn Tiểu Thất dường như không rời mắt được

Sau 3 ngày, Tiểu Thất cuối cùng cũng làm ra trang phục của mình, cô

để trước mặt của Lục Sâm cho anh xem, “dựa vào chuyên nghiệp của anh qua mắt nhìn bình luận một chút, như thế nào?”

Lục Sâm thành khẩn nói, “cũng không tồi!”

Tiểu Thất thất vọng, “chỉ là không tồi?”

Cô nhận thấy cô đã cố hết sức rồi à!

Lục Sâm nhìn chiếc váy trên bàn, cách làm chiếc váy dài sử dụng kỹ thuật khâu, dùng hai màu đen và màu trắng tạo thành, kiểu dáng vô cùng ôm eo, chân váy không theo quy tắc buông thả, giống như một khoảng lá vây vô cùng đẹp

Lục Sâm nhìn điệu bộ thất vọng của Tiểu Thất, nhịn không nổi xoa xoa tóc cô, “trang phục của em vô cùng xinh đẹp, là trong những thiết kế anh đã từng nhìn qua tiêu chuẩn cao cấp rồi, thiết kế này của em muốn thắng đám học sinh kia đương nhiên dễ như trở bàn tay, nhưng nếu như để lên được sàn, còn có chút không đủ”

Tiểu Thất nét mặt hoang mang

“Đổi ngày khi nào có thời gian rảnh rỗi anh đưa em đi xem trình diễn thời trang, chắc có thể có chút dẫn dắt gợi ý cho em!”

“Được!”

......

Kết quả dễ dàng nhìn ra, Tiểu Thất đương nhiên thuận lợi thông qua!

Làn này Trương Hy bị gạt bỏ xuống!

Nét mặt của Trương Hy không tin, cô nhìn trang phục của mình trên người người mẫu, tức giận nói, “thiết kế của tôi rõ ràng xinh đẹp như vậy, tại sao các người lại loại bỏ tôi, có nội tình đen tối, tuyệt đối có nội tình đen tối!”

Rona đẩy mắt kính lên, “cuộc thi của chúng tôi tuyệt đối công bằng công chính! Còn với cô tại sao bị loại bỏ, cô tự nhìn xem!”

Rona lấy ra tấm ảnh trong điện thoại, giọng nói mỉa mai nhìn Trương Hy, “trang phục của cô bị nghi ngờ sao chép ý tưởng của Nala, độ giống đến 80%, trước khi thi tôi đã nói qua, bị nghi ngờ sao chép, toàn bộ gạch bỏ tên, vì vậy cô một chút cũng không bị oan!”

Trương Hy nắm chặt lấy nắm đấm!

Nhưng mà, đen đủi không may thật sự của cô còn nằm ở phía sau!

Trương Hy bị hoàn trả điện thoại, ngồi lên xe buýt lớn trở về trường, trên đường đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, cuộc điện thoại này khiến cả người Trương Hy gần như sụp đổ!

“Anh nói....cái gì?”

“Bố của cô bị nghi ngờ tham ô, bây giờ đã bị dựa theo luật pháp bắt giữ, mà mẹ của cô Châu Nghiêm Nghiên, giống như thế phạm phải tội bao che, cũng đã bị bắt giữ! Bây giờ Trương Gia tất cả tài sản đều đã bị đóng băng, Trương tiểu thư nếu như có gì không hiểu rõ, có thể tìm đến luật sư hỏi!”

Trương Hy như bị sét đánh!

Đây......làm sao có thể

Chương 760

39760.txt

"Dừng xe! Nhanh dừng xe!"

Chiếc xe bus dừng lại, Trương Hy tựa như điên vậy, từ trên xe lao xuống, cô ta gọi một chiếc taxi, về nhà với tốc độ nhanh nhất!

Thường ngày, người đến biệt thự nhà cô thường không có mấy ai!

Trước cổng lớn đã bị dán giấy niêm phong!

Trương Hy có chút tuyệt vọng, "tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy!"

Cha cô trước nay tham nhũng, cô từ lâu đã biết rõ, nhưng ông luôn là người cẩn thận, vậy mà làm sao......một chút động tĩnh nhỏ cũng không có, chỉ lặng lẽ như vậy mà bị bắt đi!

Không thể nào!

Trương Hy có chút không tin!

Có lẽ cha mẹ.....bỏ chốn đi rồi!

Trương Hy ôm một tia hi vọng cuối cùng, lấy điện thoại gọi cho cha cô ta.

Không ngờ rằng điện thoại vang lên, "thật xin lỗi, số máy quý khách

vừa gọi hiện đã tắt máy!"

Vì công việc bận rộn, cha cô trước giờkhông bao giờ tắt máy......lẽ nào thật sự có chuyện xảy ra!

Trương Hy nghĩ tới một số quan hệ lúc trước của nhà mình, vội vàng bấm điện thoại!

"Chú Vương, cha cháu...."

"Uhm, Tiểu Hy à, việc của cha cháu, chú giúp không được, hay là cháu tìm người khác đi!"

Trương Hy không kịp nói gì thêm, trong điện thoạivang lên ba tiếng "tút tút tút"! Trương Hy mới chỉ là một cô gái hơn 20 tuổi, đối mặt với sự việc như thế này, sao mà không sợ được, cô ngồi xổm trước cổng biệt thự nhà mình, hai khóe mắt đều ửng đỏ!

Cô vẫn chưa chịu từ bỏ, tiếp tục gọi điện cho những người trước kia có quan hệ tốt với cha cô!

Thế nhưng...

Hoặc là không có người nghe, hoặc là giống chú Vương, nghe được tiếng của cô lập tức cúp máy!

Trương Hy cuối cùng không kiềm chế được, khóc rống lên!

Cô chỉ mới ở khách sạn Phong Hoa làm thực tập khoảng nửa tháng, như thế nào nhà cô lại thành ra thế này!

Trong lòng lúc này chỉ toàn là sự phẫn hận và thương tâm.

"Mấy người các ngươi đợi đấy, đợi Trương gia qua được kiếp nạn này, bọn mấy người các người đều cút hết, cút hết cho tôi!"

Trương Hy như phát điên rồi, vừa nghe được tin cha mẹ đã bị bắt, biết được tin, cô ta vội vàng đi tới phòng giam!

"Gặp phạm nhân? hôm nay không phải là ngày gặp phạm nhân, ngày khác tới gặp!"

Trương Hy vẻ mặt như cầu cứu nói, "tôi van mấy người, cho tôi gặp cha mẹ tôi một chút, chỉ một lát thôi, tôi muốn biết họ có ổn không!"

Viên cai ngục có chút mất kiên nhẫn, đang định từ trối, đột nhiên có một người đàn ông đi qua, ông ta nhìn Trương Hy, ánh mắt lạnh lùng nói, "cô đến gặp cha mẹ mình?"

Trương Hy như thấy được hi vọng, liền vội vàng gật đầu, "đúng vậy, tôi van ông cho tôi gặp cha mẹ mình...."

"Cha mẹ cô tên là gì?"

"Cha tôi tên Trương Hùng, mẹ tôi tên là Châu Nghiêm Nghiên"

Ông ta nhìn Trương Hy một lát rồi nói, "cô đợi ở đây, tôi cho người dẫn cha mẹ cô ra!"

Trương Hy vẻ mặt vui mừng nói" cảm ơn, cảm ơn ông!"

Người đàn ông quay lưng đi, viên cai ngục kia lập tức theo sau, nói nhỏ "đại ca....như thế không hợp quy tắc cho lắm."

Người đàn ông lắc đầu, "đây là bên trên ra lệnh, nói nếu hôm nay có một cô gái trẻ đến tìm Trương Hùng và Châu Nghiêm Nghiên, nếu cô

ta muốn gặp, thì sắp xếp cho cô ta gặp một lần!"

Viên cai ngục gật đầu hiểu rõ vấn đề.

Nguyên do thì là như vậy!

Trương Hy được dẫn vào một căn phòng nhỏ, trong căn phòng chỉ có một cái bàn lớn, cô ngồi đợi trên ghế có chút bất an, đợi một lát, chợt nghe có tiếng bước chân, Trương Hy vội vàng nhìn sang, vừa nhìn, cô suýt nữa thì bật khóc.

Cha cô lúc này mặc một bộ quần áo màu vàng, trên tay mang còng sắt, sắc mặt có chút tối đen, dường như thoáng cái như già thêm mười tuổi, mẹ cô thì cũng giống như thế, không còn nhã nhặn ung dung như trước, tóc tai lộn xộn, sắc mặt tối đen, nhìn qua đã già đi rất nhiều.

Trương Hy khóe mắt như muốn khóc, "cha! me!"

"Tiểu Hy..."

Viên cai ngục thấy phản ứng của gia đình họ mãnh liệt quá, vội quát một tiếng, "làm gì vậy! tất cả ngồi xuống cho tôi, không tuân theo quy tắc trong này thì không cần nói chuyện!"

Ba người không dám phản kháng, chỉ có cách ngồi xuống!

Viên cai ngục hừ lạnh môt tiếng rồi nói, "các người có 10 phút!" nói xong đóng cửa phòng đi ra ngoài.

"Cha mẹ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!"

Thoáng cái sắc mặt Trương Hùng có phần khó coi, "cha không biết

có chuyện gì xảy ra, nhưng khảng định, có người muốn hại chúng ta, hơn nữa còn có thế lực, cha ngày hôm qua ngồi ở trại tạm giam suy nghĩ cả một đêm, không biết là đã đắc tội với ai!"

"Mẹ vậy còn mẹ?"

Châu Nghiêm Nghiên lắc đầu, "chuyện này khả năng có chút liên quan với cha con, nếu như tội danh là thật, cha con tham ô chỗ tiền kia đủ để ngồi tù từ mười tới hai mươi năm đấy, mẹ cùng lắm chỉ là tội bao che, có khả năng chỉ bị giam mấy năm, thế nên, khẳng định vấn đề ở phía cha con."

Hai mẹ con đồng thời nhìn Trương Hùng.

Trương Hùng nghiến răng nói "cha thực sự không rõ là đắc tội với người nào, hai mẹ con cũng biết, tôi làm việc trước giờ vô cùng cẩn thận, nhất là trên quan trường, từ trước đến nay không để cho người nào nắm được nhược điểm của mình, à ngày hôm qua, cha có hỏi qua một người trước kia có chút quan hệ với cha, ông ta chỉ nói....nhà mình đắc tội với người không nên đắc tội, còn nói người đó họ Lục! thế nhưng cha nghĩ không ra, là mình đã đắc tội qua với ai họ Lục!

Trương Hy đột nhiên giật mình!

Họ Lục!

Cái tên duy nhất trong đầu cô ta hiện lên!

Không lẽ là Lục Sâm?

Trương Hy càng nghĩ, càng có khả năng, Lục Sâm là tổng giám đốc của tập đoàn Phong Hoa, anh ta ở trong quan trường nhất định có

không ít quan hệ, nếu như anh ta muốn hại cha mình, cũng không phải là chuyện không thể!

Hơn nữa lúc cha mẹ gặp chuyện, lại chính là ngày, sau việc mình đi thả rắn, mới xuất hiện?

Trương Hy xiết chặt nắm đấm!

Nhất định Lục Sâm, hắn ta biết, con rắn đó là mình thả, cho nên mới đi trả thù!

"Hết 10 phút, cô có thể về!"

Trương Hy cắn răng đứng lên nói, "cha mẹ, hai người yên tâm, con sẽ nhất định sẽ tìm luật sư tốt nhất để biện hộ cho cha mẹ, còn nữa.... người âm thầm hại gia đình ta, con nhất định sẽ không bỏ qua cho!"

....

Từ trại giam đi ra, Trương Hy tìm một cái siêu thị, mua một con dao gọt hoa quả, cô ta nắm chặt dao, lúc này nét mặt hết sức dọa người!

Lục Sâm!

Lục Sâm!

Mày hại cả gia đình tao, làm tao mất đi cha mẹ, mất đi thân phận, thâm trí mất đi cả tiền bạc, tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!

Trương Hy bị lửa giận làm choáng váng đầu óc!

Trong đầu cô ta lúc này chỉ có một ý nghĩ!

Giết Lục Sâm!

Giết kẻ thù của cô ta!

Trương Hy lao ra khỏi siêu thị, chặn một chiếc xe taxi, ánh mắt như điên dại, "đi khách sạn Phong Hoa!"

Chương 761

39761

Trương Hy chả mấy chốc đã đến cửa lớn của khách sạn, nhưng bị bảo vệ ngăn lại.

"Làm cái gì thế? hiện tại khách sạn đang trong thời gian đóng cửa!"

"Tôi là thực tập sinh của Phong Hoa, lúc nãy trên đường về trường mới phát hiện ra là để quên một vật rất quan trọng, thế nên tôi mới quay lại lấy."

Bảo vệ nhìn cô ta thật lâu, "được rồi, thế cô vào lấy nhanh lên!"

Trương Hy hít một hơi sâu nói, "tôi biết rồi!"

Trương Hy nắm chặt lấy con dao gọt trái cây, đi chầm chậm đến sảnh khách sạn, chuẩn bị lên thang máy, bỗng nghe được một tiếng nói quen thuộc.

Trương Hy quay đầu, liếc mắt thấy chính là Lý Dương!

"Lý Dương!"

Lý Dương cũng nhìn thấy Trương Hy, nhìn thấy cô, lông mày anh ta liền cau lại, có lẽ sau này phải chú ý đến thái độ làm việc của nhân viên khách sạn, Lý Dương có chút khó chịu, bước tới bên cạnh Trương Hy, đưa tay giữ chặt cổ tay cô ta, thấp giọng nói "không phải cô đã bị sa thải rồi sao, bây giờ còn ở đây!"

"Em quay lại lấy đồ để quên." Trương Hy thấy Lý Dương liền có chút mất bình tĩnh, cô ta vòng tay ôm lấy Lý Dương, mắt lệ nhòa, "Lý Dương, cha mẹ em xảy ra chuyện rồi, bây giờ em chỉ có anh..."

Xảy ra chuyện gì?

Lý Dương cau mày, đẩy Trương Hy ra, "xảy ra chuyện gì?"

Trương Hy vừa khóc vừa kể cho Lý Dương nghe chuyện của cha mẹ, nói xong, cô ta thấp giọng khóc, "Lý Dương, vì sao như vậy, rõ ràng đang tốt đẹp, tại sao biến thành thế này, em hiện tại không biết phải làm thế nào nữa!"

Trương Hy nghĩ Lý Dương sẽ đồng cảm với cô.

Thế Nhưng...

Trương Hy tìm sai người rồi!

Lý Dương nghe xong lời của cô ta, nghĩ đến trước kia Trương Hy dẫn anh về gặp cha mẹ cô ta,cha mẹ Trương Hy cao cao tại thượng không xem Lý Dương ra gì, khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn!

Anh ta trước giờ vẫn muốn tiếp tục với Trương Hy, tính cách Trương Hy tuy rằng có chút điêu ngoa, nhưng đổi lại có gia thế, mặc dù giờ Lý Dương đã thành người Lục Gia, cũng không có ý định cùng Trương Hy chia tay, dù sao sau này nói không chừng vẫn có thể lợi dụng mối quan hệ của cha mẹ Trương Hy.

Không nghĩ ra lại thành như thế này!

Cha mẹ cô ta bây giờ không phảicó chuyện rồi sao!

Như thế cũng tốt!

Lý Dương dùng sức đẩy Trương Hy ra, "cô không phải đến tìm đồ để quên sao, cô có thể đi được rồi!"

Trương Hy thiếu chút nữa thì bị đẩy ngã xuống đất, cô ta vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lý Dương, "anh làm cái gì thế?"

Lý Dương nhún vai nói, "Trương Hy cô cũng biết tại vì sao mà tôi yêu cô, không phải là vì cha mẹ cô giúp tôi tìm một công việc tốt, hiện tại.... cha mẹ cô gặp chuyện rồi, cô cảm thấy tôi và cô có thể còn phát sinh quan hệ gì?"

"Anh...anh có ý gì?" Trương Hy run rẩy nói!

"Ý của tôi rất đơn giản, cô với tôi đã không có lợi ích gì, vậy đương nhiên chúng ta không thể tiếp tục nữa!" bộ mặt thật của Lý Dương thoáng cái liện lộ ra, hắn không còn hiền lành, ôn hòa như trước nữa, sắc mặt lãnh khốc nói, "chúng ta chia tay!"

Trương Hy hét lên, "anh đừng có mơ!"

"Tôi sẽ không để anh đắc ý!"

"Không có khả năng! tôi tuyệt đối không đồng ý chia tay! " Trương Hy như muốn điên mất rồi, vì sao chỉ một ngày mà tất cả mọi đả kích đều tới về phía cô ta, Trương Hy còn tưởng rằng Lý Dương sẽ an ủi cô, rồi đau lòng vì cô, thế nhưng tất cả đều không có, Trương Hy như điên dại nói, "nằm mơ! tôi nói cho anh biết, tôi có chết cũng không chia tay với anh! Lý Dương anh là loại cặn bã, lần đầu tiên của tôi, cho anh rồi, tôi yêu anh say đắm, anh đối xử với tôi như thế sao!"

Mọi người xung quanh đều xem hai người đối thoại.

Lý Dương sắc mặt giận giữ, dùng sức nắm lấy cổ tay Trương Hy, "cô đi theo tôi!"

"Tôi không đi!" Trương Hy giật mạnh thoát ra khỏi tay Lý Dương, lớn tiếng nói, "thế nào, bây giờ anh còn sợ mất mặt. Tôi nói cho anh biết, hiện tại tôi bây giờ không còn sợ gì nữa rồi! anh là cái đồ cặn bã! tôi đáng ra phải sớm thấy rõ con người anh, tôi vì anh làm biết bao việc, anh đối với tôi thì thế nào! mắt Trương Hy tôi bị mù rồi!"

Lý Dương mím chặt môi, mặt lạnh tanh!

Trái tim Trương Hy lúc này như là tổ ong, bị tổn thương với biết bao vết cắt.

Cô ta ôm mặt ngồi khóc, "anh sao lại làm như vậy...... sao đối xử với tôi như thế, trước đây không phải là thề non hẹn biển, anh đối với tôi như thế...... lẽ nào không có một chút gì thật lòng!"

"Không có!"

Trương Hy càng đau đơn kịch liệt....

Cô cảm thấy thật sự mù mắt rồi!

Rõ ràng mọi người bên cạnh đều nói cho cô biết, Lý Dương đi với cô chỉ vì lợi dụng cô, trong lòng cô cũng vô cùng rõ ràng, nhưng lại không muốn nhìn thẳng vào vấn đề này, cô vẫn luôn tự lừa dối chính mình, tự nói với bản thân Lý Dương thật sự có tình cảm với cô!

Vậy mà bây giờ......lời nói tựa như bọt biển, chịu không nổi giông bão, "tách----" cứ như vậy vỡ tan rồi!

Trương Hy chỉ trong mấy giờ đồng hồ liền chịu một lúc mấy cái đả kích.

Cô lúc này chỉ muốn chết!

Trương Hy ôm đầu khóc lớn, "Lý Dương tôi đây vì yêu anh, vì sao anh làm như vậy...là vì cái gì!"

Vì cái gì?

Lý Dương hờ hững nhìn Trương Hy, cười lạnh, nếu không phải là vì cô ta, anh ta đâu cùng Tiểu Thất chia tay, Tiểu Thất làm sao có cơ hội gặp Lục Sâm ở quán bar, nếu không phải vậy thì bây giờ anh ta có thân phận, có địa vị nhất định sẽ lại theo đuổiTiểu Thất!

Tất cả bi kịch đều là do cô ta gây ra!

Lý Dương lui ra sau hai bước, lạnh nhạt nhìn Trương Hy, "con người vốn là vì lỗi lầm trước kia của mình mà phải chịu lấy khổ đau sao!"

Nói xong, anh ta không nhìn Trương Hy nữa, xoay người rời đi!

"Anh đứng lại cho tôi!"

Lý Dương bước chân dừng lại một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước!

"Anh đứng lại cho tôi!" Trương Hy điên cuồng xông lên, nhưng bị hai bảo vệ giữ lại, "thả tôi ra, nhanh thả tôi ra, tôi muốn đánh cái tên vô tình vô nghĩa này, tôi muốn giết hắn ta!"

Lý Dương quay người, mỉa mai nhìn cô, "cô cho rằng, tôi còn như lúc

trước, để mặc cho cô coi thường, à quên, tôi chưa nói cho cô biết thân phận bây giờ của tôi, tôi là cháu ruột của Lục Thái Gia người sáng lập ra tập đoàn Phong Hoa!"

Trương Hy sửng sốt!

Lý Dương lần đầu có cảm xúc tự đắc trước mặt Trương Hy, xem cô ta bị đả kích tới dạng này, vỗ vỗ lên bộ âu phục ở trên người, "còn nữa, quên nói cho cô biết, Lão Gia Tử bảo tôi chịu trách nhiệm chính trong lần lựa chọn nhà thiết kế lần này, tôi còn định gạch bỏ tên cô đấy, không nghĩ rằng tôi chưa động tay chân, cô đã bị sa thải rồi!"

"A a---"

Lý Dương cười ha ha, bước nhanh rời đi.

Hai bảo vệ đem Trương Hy từ sảnh khách sạn ném ra ngoài.

.....

Cùng lúc đó.

Lục Sâm trong phòng.

Triệu Đào có chút tiếc nuối, nhìn vào camera giám sát nói, "không nghĩ đúng lúc này, Lý Dương bỗng nhiên xuất hiện, không thì có thể dễ dàng kết tội Trương Hy, cái tội cố ý làm thương tích ngài khác, rồi giam Trương Hy cùng một chỗ với cha mẹ cô ta!"

Lục Sâm đóng máy tính lại, khóe miệng có chút hàn ý!

"Có lẽ, kết quả như vậy đối với Trương Hy mới thật sự là một sự trừng phạt"

Chương 762

39762

Triệu Đào có chút không hiểu cúi đầu nhìn Lục Sâm!

Lục Sâm cười nói, "đã mất đi người thân, lại mất đi tiền tài và địa vị, hiện tại người cô ta hi vọng nhất không ai khác chính là Lý Dương, nhưng hiện tại Lý Dượng lại từ bỏ cô ta, đối với Trương Hy mà nói, đả kích này mới là nhát dao trí mạng!"

"Thế nhưng chúng ta đã cố ý cho người nói với cha cô ta, là chúng ta làm, chẳng may sau này cô ta có cơ hội trả thù thì làm sao?"

Lục Sâm cau mày nói, "cho ngươi theo dõi cô ta!"

"Chúng ta như vậy.... không phải tốn công sao, Lục Tổng, tôi thấy Trương Hy chả khác gì một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào thì phát nổ, tốt nhất vẫn là đem cô ta nhốt lại mới là giải pháp an toàn!"

Lục Sâm ngồi trên xe lăn, sắc mặt bình tĩnh nói.

"Vậy thì cậu sai rồi?"

"À..."

"Trương Hy cô ta có năng lực gì để đối phó chúng ta, với chúng ta mà nói không tạo ra được bất kỳ uy hiếp nào, nhưng đối với Lý Dương thì không giống như thế, cô ta cùng Lý Dương là bạn học nhiều năm như vậy, hơn nữa còn theo đuổi Lý Dương một thời gian

dài, đem hai người đó để cùng vào một chỗ, cô ta tuy chỉ là một cô gái, nhưng muốn trả thù Lý Dương, chỉ sợ Lý Dương cũng đau đầu không thôi, như thế không phải tốt hơn sao, đỡ cho chúng ta phải ra tay!"

Triệu đào như hiểu ra vấn đề, vẻ mặt khâm phục nhìn Lục Sâm.

Tổng giám đốc không hổ là tổng giám đốc, đúng là cao thủ đùa giỡn tâm cơ!

Trương Hy đắc tội ngài, thì coi như là xui xẻo rồi!

....

"tingtong----- tingtong ----"

Tiếng chuông cửa vang lên, Lục Sâm buông giấy tờ đang xem xuống, Triệu Đào liền chạy tới mở cửa.

Quả không ngoài dự đoán, chính là Lý Dương tới!

Lục Sâm sắc mặt bình tĩnh, nhẹ nhằng nhìn Lý Dương, "có chuyện gì sao?"

"Vâng, cháu có chuyện muốn nói với chú."

"Uh, vào đi!"

Lý Dương tiến vào phòng trong, anh ta liếc mắt nhìn qua, bỗng nhiễn thấy một thứ làm ánh mắt có đôi chút lạnh lẽo, trên kệ dép có một đôi dép đi trong nhà, trên đôi dép có họa tiết hoạt hình rất nổi bật!

Đôi dép này anh ta, không chỉ một lần nhìn thấy!

Chính là đôi dép mà Tiểu Thất thích nhất!

Dép của cô ấy sao lại ở chỗ này? phải chăng, quan hệ của hai người họ tiến triển tới mức này rồi?

Lý Dương hai tay siết chặt thành nắm đấm.

Cho dù đã sớm đoán được, sớm có chuyện như vậy, nhưng anh ta vẫn luôn tự lừa dối chính mình, để cho bản thân không dám nghĩ nhiều, hiện tại sự thật đã bày ra trước mắt, lúc này chỉ cảm giác được trong lòng có chút đau đơn!

Anh ta cùng Tiểu Thất...!

Chẳng lẽ cứ như vậy kết thúc sao!

Lý Dương có chút thất thần, Lục Sâm nhìn thoáng qua anh ta, thuận theo tầm mắt lại rơi vào chính đôi dép kia, sâu trong con mắt anh có chút lạnh giá!

Đường đường bạn gái mình mà lại bị người khác để ý, đổi lại thành một người khác cũng sẽ thấy không thoải mái!

Anh hít một hơi sâu, chỉ trong chớp mắt sắc mặt đã lấy lại bình tĩnh.

Lý Dương ngồi xuống ghế sofa phía đối diện Lục Sâm, mỉm cười nói, "là như thế này, trước đây ông nội bảo cháu đi bộ phận nhân sự thực tập, thế nhưng mấy ngày nay ông nội lại thay đổi chủ ý, ông bảo cháu đi theo chú để học thêm kinh nghiệm, việc lựa chọn nhà thiết đi theo sau trợ giúp cho chú, sau đó mới quay lại bộ phận nhân sự để thực tập!"

Lục Sâm tay sững lại!

Anh đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía Lý Dương!

Ánh mắt của anh vô cùng bình tĩnh, trong sự bình tĩnh lại có một tia lạnh lẽo, Lý Dương hoàn toàn không chịu nổi cái nhìn đó của Lục Sâm, thân thể như bị kéo căng, toàn thân đều có chút căng cứng!

Rất lâu sau, Lục Sâm mới thu hồi ánh mắt!

Lý Dương như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời thầm kinh hãi, phát hiện ra anh ta và Lục Sâm chênh lệch không chỉ là một lần, hai lần, trước ánh mắt như thế của Lục Dương, làm cho Lý Dương thở cũng không dám thở mạnh, không biết phải đến bao giờ anh ta mới có thể giống như vậy?

"Chú?"

"Uhm?"

"Ý của chú như thế nào..."

Quả nhiên là vẫn còn trẻ, một chút kiên nhẫn cũng không có!

Lục Sâm nhẹ nhàng trả lời, "nếu là ý của Lão Gia Tử, vậy cháu trong khoảng thời gian này cứ đi theo ta, có thể học hỏi được bao nhiêu thì phải xem bản lĩnh của cháu rồi."

"Vâng ạ, cảm ơn chú!"

Lục Sâm không nói gì mà khẽ cười, cúi đầu tiếp tục xem giấy tờ.

Lý Dương có chút lúng túng, ngồi tiếp trên ghế sofa cũng không được, mà ở lại cũng không xong!

Trong lúc anh ta có ý nghĩ muốn rời đi, đột nhiên cửa phòng được mở ra.

Đứng trước cửa, không ai khác chính là người trong lòng của anh ta Tiểu Thất!

Đã là cuối thu, hôm nay Tiểu Thất diện một bộ đồ khá đơn giản, cô mặc một chiếc áo màu trắng, phía dưới là chiếc quần jean quen thuộc, buộc tóc đuôi ngựa, khi cô bước đi đuôi tóc liền tung lên rất bắt mắt, tâm hồn Lý Dương lúc này có một chút xao động.

Tiểu Thất không có phát hiện ra Lý Dương đang ở trong phòng, cô vừa mở cửa liền hướng ánh mặt về phía Lục Sâm.

"Là lá lá la, em về rồi!"

"Thế nào lại nhanh như vậy, không phải em cùng Lưu Tuyền đi shopping sao?" Lục Sâm ngẩng đầu lên nói, sắc mặt không có giống như vừa nãy, mặt anh toát lên sự vui vẻ và thoải mái, anh vẫy tay với Tiểu Thất, "anh còn tưởng em tối mới về."

"Em không phải là do nhớ anh sao!"

Tiểu Thất vui vẻ chạy đến bên Lục Sâm, hai tay vươn ra, Lục Sâm ném tài liệu lên bàn, nắm chặt lấy tay cô như muốn truyền hơi ấm.

"Tay em làm sao lạnh vậy?"

"Ha ha, em vừa ăn kem xong!"

Lúc Sâm nhíu mày, "con gái thì ăn ít mấy loại như vậy thôi, lạnh quá sẽ làm đau dạ dày đó, bây giờ trời cũng lạnh rồi, lần sau không cho phép em ăn nữa."

"Em biết rồi, em biết rồi!"

Hai người dường như không để ý ai bên cạnh, làm cho Lý Dương đang ngồi một bên, ánh mắt như muốn phát ra lửa!

Anh và Tiểu Thất cũng yêu nhau hai năm!

Cũng chưa bao giờ thấy Tiểu Thất làm nũng như thế!

Chết tiệt!

Sự đố kỵ giống như là rắn độc trong nội tâm của Lý Dương như muốn bộc phát ra ngoài!

Anh ta trước kia vì tiền đồ, sự nghiệp của mình dù có hi sinh bất cứ thứ gì cũng không bao giờ hối hận, nhưng giờ đây hầu như mỗi ngày anh ta đều sống trong sự hối hận, tại sao Tiểu Thất so với những người phụ nữ khác lại không giống nhau, vì lý do gì cô ấy lại có thể dễ dàng quên đi tình yêu của anh?

Trong khi đó anh lại không thế nào quên được!

Còn nữa.... hai người bọn họ coi mình là không khí sao!

Tiểu Thất và Lục Sâm không phải là cố ý coi như không có sự tồn tại của Lý Dương, chỉ là chuyện như thế này hai người vẫn thường xuyên làm rồi thành thói quen thôi, Tiểu Thất vừa ngồi xuống ghế sofa, giật mình nhìn thấy Lý Dương!

Lý Dương?

Anh ta đến đây làm gì!

Không lẽ....

Tiểu Thất giang hay tay đứng trước người Lục Sâm, cẩn thận nhìn Lý Dương, "anh đến đây làm gì? Lý Dương, anh lại muốn làm cái gì! tôi nói cho anh biết, tôi và anh chia tay nhau rồi, về sau tuyệt đối sẽ không phát sinh thêm chuyện gì khác! còn nữa.... sau khi chia tay với anh, tôi mới đến bên Lục Sâm, không có liên quan gì đến Lục Sâm, có chuyện gì anh đến tìm tôi là được rồi!"

Chương 763

39763

Lý Dương ánh mắt đỏ hừng hực.

Sao cô lại bảo vệ Lục Sâm như vậy? Làm như sợ anh sẽ làm gì Lục Sâm!

"Tiểu Thất..."

"Ngừng ngừng ngừng, anh hai, hai chúng ta đã chia tay, đã không còn thân thuộc như vậy, xin đừng gọi tôi thân mật như vậy được không, anh có thể lựa chọn gọi tôi là Tiêu Tiểu Thư hoặc gọi cả họ lẫn tên gọi là Tiêu Tiểu Thất!"

Lý Dương lại lần nữa bóp chặt nắm đấm!

Con đàn bà này thân mật với Lục Sâm như thế, với anh đến cả tên gọi cũng tính toán!

Tiểu Thất để ý đến sắc mặt u ám của anh, lập tức nói, " Tôi nói cho anh biết, đây là địa bàn của Lục Sâm, chỉ cần anh ta kêu người đến, lập tức anh sẽ bị giải đi, cho nên Lý Dương nếu anh thông mình nên yên phận một chút!"

"Tiểu Thất... không giống như cô nghĩ đâu!"

"Giờ tôi không quan tam, tóm lại anh đến tìm Lục Sâm cũng chả có gì tốt đẹp!"

Lục Sâm được Tiểu Thất bảo vệ như vậy, trong lòng ấm áp lên, nhưng...anh lại không hy vọng bạn gái của mình vì anh lâm trận, Lục Sâm kéo Tiểu Thất trở lại, lại đẩy xe lăn vào giữa Lý Dương và Tiểu Thất, thành công chia cách hai người.

“Ài? Lục Sâm!”

“Không sao!” Lục Sâm kéo Tiểu Thất ngồi xuống ghế, nhìn sâu vào cô, “ Tiểu Thất, anh quên nói với em một chuyện!”

Tiểu Thất ngây người nhìn Lục Sâm, ánh mắt ngơ ngác hồ đồ, “Cái gì?”

“Anh quên nói với em, giờ Lý Dương đổi họ rồi, gọi là Lục Dương!”

“Ồ!”

Tiểu Thất giã đầu, nghi hoặc hỏi lại, “Í? Cũng họ Lục?”

“Đúng vậy!”

Tiểu Thất hình như nghĩ ra điều gì, đột nhiên mở to mắt, nhìn nhìn Lý Dương, lại nhìn Lục Sâm, đột nhiên ngón tay run rẩy chỉ Lục Sâm, cả mặt không dám tin, “Các, các người...”

“Tiểu Thất, em nghe anh nói....”

Tiểu Thất nuốt nước bọt.

Lục Sâm không nói cô không phát hiện ra, Lục Sâm vừa nói, cô lần nữa quay đầu nhìn sang Lý Dương lại nhìn sang Lục Sâm!

Hai người này....đúng là có vài phần giống nhau!

Đặc biệt là bộ dạng lúc Lý Dương trầm mặc không nói chuyện, lại có một hai phần giống với bộ dạng nghiêm túc hằng ngày của Lục Sâm!

OMG!

Tiểu Thất hoàn toàn khó chấp nhận!

Cô khóc không ra nước mắt chỉ Lục Sâm, " Lục Sâm, Lý Dương....anh ta, anh ta không lẽ lại là...con trai bên ngoài của anh chứ!"

Lục Sâm muốn phun cả máu ra ngoài!

Cả mặt anh tối đen lại, u ám nói, "Em thấy với độ tuổi anh thế này, có thể đẻ ra được đứa con lớn thế này không!"

Cũng đúng ố!

Tiểu Thất bỗng thở phào, "Tóm lại chỉ cần không phải là con anh là được, Vậy sao anh ta cũng họ Lục vậy?"

"Là con riêng của Lục Vĩnh Cường sao!"

"Ừm...."

Tiểu Thất trơ mắt, "Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì thế?"

Lục Sâm đem nguồn gốc câu chuyện kể rõ mười mươi cho Tiểu Thất.

Tiểu Thất tru mỏ ra, nhìn không được nói một câu, "Vẫn đúng là cha

nào thì con nấy, Lục Vĩnh Cường đúng là nhận được sự chân truyền của ba anh!"

Chuyện hai người làm là y chang nhau!

"Em yên tâm, anh sẽ không như thế!"

"Cũng đúng, em xinh đẹp như thế, quyến rũ chu đáo như thế, lại yêu anh như thế, sao anh có thể nhẫn tâm làm vậy với em chứ."

Lục Sâm bật cười!

Anh không nhịn được xoa đầu của Tiểu Thất, "A đầu ngốc!"

"Hihi!"

Lý Dương đứng bên cảnh nghe hai người họ mỗi người một câu "Con riêng" chả có chút nghi kị gì, lại thấy hai người họ có động tác thân mật như vậy, chỉ cảm thấy có một mồi lửa xông thẳng từ chân lên tới não! Lúc này hắn hận đến nỗi không thể một chân đá bay cái tên tàn phế Lục Sâm này, sau đó kéo Tiểu Thất vào lòng hắn tuyên bố chủ quyền!

Nhưng...

Hắn không thể!

Vào lúc hắn cái gì cũng không có, chuyện duy nhất hắn có thể làm, đó là nhẫn!

"Cũng có thể nói.... giờ Lý Dương là cháu anh?"

"Đúng!"

“Haha!” Tiểu Thất quay đầu nhìn Lý Dương, mặt cười nhạo, “Ôi má ơi, vậy giờ Lý Dương giờ anh càng không thể gọi trực tiếp họ tên tôi, nói không chừng qua một thời gian nữa cậu phải gọi tôi là thím nhỏ đó!”

Bạn trai cũ sau này gọi mình là thím, cô từ bạn gái cũ mới chốc lát đã thành trưởng bối của hắn ta!

Loại cảm giác này đúng là không phải tuyệt hơn!

“Cậu nghe rõ chưa Lý Dương?”

Lý Dương cắn răng, “Tôi biết rồi!”

“Được rồi được rồi, chuyện cậu đến để bàn với Lục Sâm chắc bàn xong rồi chứ, vậy cậu có thể đi được rồi, tôi và chú cậu còn có chuyện nói riêng, người ngoài như cậu ở đây...e rằng không thích hợp lắm.”

Gân xanh trên trán của Lý Dương nổi ẩn liên tục!

Anh tê cứng đứng dậy từ ghế sofa, cười chả ra cười nhìn Tiểu Thất, “Tôi biết cô không muốn gặp tôi, nhưng sợ rằng không thể theo ý muốn của cô. Quên nói với cô một chuyện, ông tôi căn dặn tôi phải tham dự và tiếp quản kế hoạch lựa chọn đề bạc kiến trúc sư bên này, cho nên....trước khi người kí hợp đồng vẫn chưa hoàn tất, e rằng tôi vẫn phải trọ ở khách sạn này.’’

Tiểu Thất hướng mắt nhìn Lục Sâm, Lục Sâm nhìn cô gật đầu.

“Anh thích ở thì ở, tóm lại chỉ cần vào lúc không bận việc đừng đến đây tìm chúng tôi là được!”

Chúng tôi ở đây chỉ....

Ánh mắt Lý Dương bỗng chốc thâm sâu!

Đôi cẩu nam nữ này, quả nhiên đã ở chung với nhau!

Nhưng rõ ràng biết đây là sự thật...tại sao...hắn vẫn muốn có được Tiểu Thất?

Lý Dương chả thể hiểu nổi được tâm trạng không cam tâm này!

Hắn và Tiểu Thất đã bên nhau hai năm không dám vượt qua giới hạn, nhưng giờ đây, hai người họ mới quen nhau được một thời gian, lại có thể quang minh chính đại ở chung một phòng như thế!

Con đàn bà này ở trước mặt hắn giả bộ giống như một bông hoa Bách Hợp đầy đơn thuần, nhưng giờ ở chỗ chú anh ta lại lẳng lơ như thế!

Dựa vào đâu!

Nếu biết sớm như vậy, trước đây anh không nên suy nghĩ nhiều, nên chiếm hết mọi thứ có thể chiếm hữu nếu như vậy, sau này có ngày anh có thế lực, vẫn có thể kêu ngạo nói với Lục Sâm, "Anh chả qua là nhặt lại đôi giày rách mà tôi đã mang, có gì đáng vui đâu chứ!"

Nhưng giờ đây, đến tư cách đó hắn cũng không có!

Lý Dương cắn chặt môi, sau đó nhìn hai người lần cuối, người tê cứng rời khỏi căn phòng khép!

Sau khi ra khỏi phòng, hắn cuối cùng cũng bộc phát cảm xúc!

“Bằng_”

Một nắm đấm của Lý Dương đập vào tường!

Nỗi đau từ ngón tay khiến mắt anh đỏ cả lên.

Anh ta hướng nhìn cánh cửa phòng Lục Sâm đang đóng chặt, mắt đỏ rực thốt lời thề, “Các người đợi đó cho tôi! Giờ tôi không có gì hết, tôi nhịn! Lục Sâm, đợi tôi thừa kế mọi thứ của Lục Gia, đến lúc đó tôi coi ông sao mà làm oai trước mặt tôi nữa! Còn Tiêu Tiểu Thất, đợi đến một ngày, tôi nhấn định phải khiến cô cầu xin quay về bên tôi!”

....

Đối với tham vọng của Lý Dương, Tiểu Thất và Lục Sâm trong phòng hoàn toàn chả để ý chút nào.

Không có Lý Dương, Tiểu Thất lập tức xà vào lòng Lục Sâm làm nũng.

“Em đã ra ngoài nửa ngày rồi, anh có nhớ em không?”

“Nhớ. Cả ngày từng giờ từng phút đều là em!”

Tiểu Thất hihi cười ngu ngơ.

Ai nói đàn ông lạnh lùng không biết nói câu tình cảm, người đàn ông như vậy nói ra câu tình cảm thật sự khiến người ta chịu không nổi.

Tiểu Thất móc lấy cổ anh, “Em với Tiểu Tuyền cùng đi dạo phố, em có mang một món quà về cho anh!”

“Gì vây?”

“Tằng tằng tằng!” Tiểu Thất từ trong túi móc ra một cốc sứ, “Tặng cho anh đó! Thích không?”

Lục Sâm nhìn cái ly sứ màu trắng sứ cười lên.

Trên thân ly lại in một tấm hình của Tiểu Thất, trên hình cô cười vô cùng rạng rỡ, ngay đến ánh sáng mặt trời đều bị lu mờ.

“Thích hay không thích?”

“Đương nhiên là thích!” Lục Sâm đón nhận cái cốc, nhìn sâu vào Tiểu Thất, “Cái ly đại diện cho một đời, em đem cả đời em tặng cho anh, sao anh lại không thích được!’’

Chương 764

39764

Má Tiểu Thất đơ ửng lên!

Cô còn cho rằng Lục Sâm không biết ý nghĩa mà cô tặng cái cốc chứ!

“Hihi!”

Lục Sâm sờ sờ bức ảnh trên cốc, khóe môi lộ một nụ cười vô cùng dịu dàng,” In hình trên cốc ý là khiến anh nhìn vật nhớ người hả?”.

“Đương nhiên rồi!”. Tiểu Thất chống cằm, khuôn mặt đầy hạnh phúc, “anh có cô bạn gái xinh đẹp như em, sao có thể quên được, em sẽ khiến anh từng phút giây đều thấy em, đúng rồi, sau này bất kể anh đi đâu, cũng phải đem cái cốc này theo, đặc biệt là lúc đi làm!”

“Ố?”

Lục Sâm mày dựng lên, “Sao lại là đặc biệt lúc đi làm?”

“Hừm, chả phải là cái bản lĩnh treo hoa ghẹo bướm của anh khá mạnh, em phải cho bọn thuộc hạ anh biết anh đã có bạn gái rồi, để mấy cô gái lòng dạ bất chính từ bỏ ý định hết! Tiện thể để bọn họ biết tự trọng. Hihi, em không tin, thấy bạn gái anh xinh đẹp như thế, mấy con đàn bà ấy còn có thể đầy tự tin mà dâng hiến sao!

Con a đầu này!

Chả lẽ cô không biết, cho dù anh không có bạn gái, cũng chưa bao giờ có bất kì ai tự dâng mình đến bên anh sao!

“Nghe rõ chưa, đi làm cũng phải mang theo.”

Lục Sâm cười yếu ớt, “Được!”

....

Tiếp theo đây Tiểu Thất dồn hết thời gian và tinh linh vào trong trận đấu, sau một tháng, hai cuộc thi đào thải còn lại sẽ kết thúc, năm mươi học sinh cuối cùng chỉ còn lại mười người, mà Tiểu Thất và Tiểu Tuyền đã thành công vào vòng cuối cùng.”

Trong một tháng này Tiểu Thất mỗi ngày ngoài vẽ ra là thân mật với Lục Sâm, lúc không có việc thì kéo theo Lưu Tuyền đi tám chuyện tìm linh cảm, những ngày tháng qua cũng không thư thả lắm.

Hôm nay, Lục Sâm nhận được một cuộc điện thoại vội vã ra ngoài, lúc đi còn đặc biệt chào hỏi dặn dò Tiểu Thất, “...Bên anh có chút việc, phải đi công tác vài ngày, em phải tự chăm sóc bản thân, trước khi thi đấu anh sẽ cố gắng về đây.”

“Á....”

Lòng Tiểu Thất hoàn toàn không nỡ, thời gian này ngày nào cũng ở bên Lục Sâm, hai người ăn chung ngủ chung, giờ Lục Sâm đột ngột phải đi, Tiểu Thất lập tức thấy trong lòng trống trải, Lục Sâm nếu đã đi, nhấn định có công việc còn quan trọng hơn bồi huấn, nên trong lòng dù không tình nguyện, cô vẫn gật đầu, cứ không nỡ nắm lấy tay Lục Sâm, “Vậy anh nhớ về sớm nhé.”

“Yên tâm đi! Em tự chăm sóc bản thân thật tốt!”

“Ừm!”

...

“Ài...”

Tiểu Thất thở dài lần thứ ba mươi bảy, thành công khiến Lưu Tuyền ngừng ăn cơm, cô chùi miệng, bất lực nói, “ Tiểu Thất, hôm nay cậu đã thở dài ba mươi bảy lần rồi đấy!”

Tiểu Thất ngơ ngơ nhìn Lưu Tuyền, “Nhiều lần đến vậy sao?”

Lưu Tuyền gật đầu khẳng định.

“Ài... Lục Sâm mới rời đi có một ngày thôi, tớ cảm thấy hồn mình cũng bay theo anh ấy, Lưu Tuyền, mình cứ dính chặt một người đàn ông như thế, có phải không tốt lắm không, nhưng mình chính là không muốn anh ấy xa mình mà!”

Lưu Tuyền bày tỏ sự cảm thông, cô rót cho Tiểu Thất một ly sữa bò, nhẹ nhàng nói, “Các cậu giờ đang vào thời kì yêu đương cuồng nhiệt, quấn quýt chút là khá bình thường. Nhưng mình cảm thấy Lục Sâm đối với cậu đủ tốt, cậu không phát hiện ra sao, công ty Phong Hoa là công ty to lớn bận rộn, Lục Sâm bận không hết, vậy mà người đó Lục Tổng đã ở trong khách sạn trọ hết hơn một tháng không ra ngoài, đây đều là vì ai chứ!”

Hửmm....

Tiểu Thất ngăn lại!

Tiểu Tuyền nhắc nhở cái, Tiểu Thất mới ngộ ra.

Cô cắn ngón tay chìm vào suy tư.

Hình như... đúng là thế thật.

Sau khi Lục Sâm ở bên cô, đúng là chưa rời xa cô qua. Vừa nghĩ tới đâu, Tiểu Thất lập tức như vừa ăn phải đường mật, trong lòng lập tức dễ chịu hẳn ra.

"Hihi...!"

"Đừng cười ngu ngơ nữa, mau ăn đi, tên biến thái đó đã nhìn về hướng chúng ta rất lâu rồi kìa!"

Hửm...

Tiểu Thất lập tức thu lại nụ cười.

Không cần Tiểu Tuyền nói rõ, cô cũng biết cái tên "Biến thái" mà tiểu Tuyền chỉ ai!

Nếu nói tên Lý Dương này thì thật là quá biến thái, lúc Lục Sâm còn ở đây còn xém không muốn kêu cô một tiếng cung kính thím nhỏ, nhưng Lục Sâm vừa đi khỏi, hắn lập tức chả giả vờ nữa, cả người như tên theo dõi điên cuồng vậy, bất kể cô đi đâu hắn đều bám theo!

Đúng là phiền chết đi được!

Sau khi phát hiện ra điểm này, Tiểu Thất nếu không cần ra ngoài thì không đi, nhưng không ngờ rằng, từ trên lầu bước ra, xuống tới lầu dưới ăn cơm, cũng chạm mặt tên biến thái này!

“Tiểu Thất, cậu đề phòng Lý Dương một tí, mình thấy hắn dường như không cam lòng bỏ qua!”

“Yên tâm đi, giờ mình là bạn gái của Lục Sâm, hắn dám làm gì mình, trừ phi hắn muốn đắc tội với Lục Sâm, không muốn ở cái nhà họ Lục nữa!”

Lưu Tuyền vẫn lo lắng!

Trực giác phụ nữ mách bảo cô, sự việc không đơn giản như thế!

Lưu Tuyền hướng mắt nhìn Lý Dương.

Lý Dương mặc bộ đồ tay bằng da, một dáng vẻ đầy phong độ, ăn vô cùng nho nhã, nhưng nhìn vào giống một công tử ấm áp dịu dàng, nhưng lúc anh ta nhìn Tiểu Thất, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên một nét âm lạnh, thực sự khiến người khác không lạnh mà co lại.

“Tiểu Thất, tóm lại cậu nên cẩn thận, mấy ngày nay Lục Sâm không ở đay, cậu tốt nhất đừng ra ngoài! Cho dù ra ngoài cũng phải gọi tớ, hai chúng ta chung quy lại an toàn hơn chút!”

Tiểu Thất gật đầu, “...Được!”

Tiểu Thất nhanh chóng ăn hết phần đồ ăn trong mâm cơm, rút tờ khăn giấy rồi đứng lên, “Đi!”

Cứ bị tên biến thái Lý Dương nhìn như thế, lưng cô sắp bị thêu thành một lỗ lớn rồi.

...

Quả nhiên, chỉ có ngàn năm làm giặc, đâu có ngàn năm phòng giặc

được!

Lục Sâm tuy đi công tác, nhưng Tiểu Thất vẫn ở trong phòng anh, lúc tối hơn mười giờ, Tiểu Thất và Lục Sâm gọi video xong, cảm thấy có chút đói, sau khi tắt video xong thì chuẩn bị xuống căn tin dưới lầu tìm chút gì ăn.

Đâu biết rằng, vừa mở cửa phòng, còn chưa kịp bước xuống thang máy, lại chạm mặt Lý Dương!

Ô!

Đúng rồi, quên nói thêm,Lý Dương giờ cũng ở lầu hai mươi lăm, cách phòng Tiểu Thất không xa!

Tiểu Thất nhìn Lý Dương, lập tức quay đầu bỏ đi, nhẹ nhàng hừm giọng coi Lý Dương như không khí, nhìn thấy thằng đó, cô không còn bụng dạ ăn, lập tức chuyển người quay về phòng!

Lý Dương mặt lặng như nước, bước lớn từ trong phòng xông qua, trước khi Tiểu Thất đến phòng, một tay đã giữ chặt lấy cánh tay cô!

“Buông tay!”

“Trước đây gặp tôi không phải rất vui sao, giờ sao, giờ có tình mới, lại không muốn gặp tình cũ như tôi vậy sao?”

Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào tay của Lý Dương, “Tôi bảo anh bỏ tay ra!”

“Nằm mơ!”

Tiểu Thất nghiêng đầu ngước mặt chửi, “Tôi nói với anh Lý Dương,

anh có bệnh không hả, hai chúng ta đã chia tay, chia tay là gì anh hiểu không? Chính là nói giờ hai chúng ra chỉ là người lạ quen biết nhau thôi, huống hồ giờ tôi còn lại bạn gái của chú anh, tôi khuyên anh nên tự trọng chút! Nếu không Lục Sâm mà biết, anh sẽ không có kết cục tốt!"

Nhắc đến Lục Sâm, mắt Lý Dương lại đỏ lên.

Nếu như không có người đàn ông này, nói không chừng hắn mới là người nắm quyền Lục Gia!

Hắn càng dùng lực nắm chặt cổ tay cảu Tiểu Thất, cắn chặt răng, "Dù giờ đây tôi vẫn biết Lục Sâm vẫn đang đàn áp tôi, Tiêu Tiểu Thất, cô có bản lĩnh rồi! Tôi không tim, nếu cô thật xảy ra chuyện gì cô dám nói với Lục Sâm!"

Tiểu Thất lông dựng ngược lên, "Anh có ý gì!"

"Ý gì? Cô sẽ biết nhanh thôi!"

Lý Dương cười nham hiểm, nhân lúc Tiểu Thất đã mở cửa phòng, đột nhiên dùng một lực mạnh đẩy Tiểu Thất vào trong phòng, tiếp đó, hắn cũng bước lớn xông vào phòng Tiểu Thất, đóng cửa cái "Rầm"!

Chương 765

39765

Tiểu Thất bị Lý Dương đẩy 1 cái, nặng nề té xuống đất.

Sau khi thảm trong phòng bị Lục Sâm dẹp đi, vì phòng ngừa Tiểu Thất bị thương, vẫn luôn chưa trải lại, Tiểu Thất nặng nề té trên mặt đất, nơi khuỷu tay đau âm ỉ!

Nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại, Tiểu Thất lập tức kinh sợ!

Cô không lo đau hay không, hoảng loạn bò dậy, cảnh giác lùi 2 bước, “Lý, Lý Dương, rốt cuộc anh muốn làm gì, tôi nói anh biết, nếu anh dám làm gì tôi, tôi sẽ không tha cho anh!”

Lý Dương cười tàn nhẫn, từng bước bắt ép, anh hung hăng cởi dây thắt lưng ra, “Tiêu Tiểu Thất, đều là em ép tôi!”

“Lý Dương! Anh bình tĩnh chút!”

“Tôi rất bình tĩnh, cực kỳ bình tĩnh!” Hốc mắt lông mày của Lý Dương đều lạnh lùng đến lãnh khốc, anh đến gần Tiểu Thất, vừa đi vừa cởi đồ, “Tiêu Tiểu Thất, tôi nói rồi, đây đều là em ép tôi! Vốn dĩ tôi không muốn như vậy, đều tại em! Em nói tại sao em không thể giống người khác, ngoan ngoãn đợi bạn trai của mình 5-6 năm, đợi tôi thành công rồi, tôi sẽ quay lại tìm em, nhưng tại sao em không cho tôi cơ hội đó…”

“Lý Dương, anh là tên điên!”

Tiểu Thất vừa lùi lại vừa thuận tay lấy đồ vật ném về hướng Lý Dương, Lý Dương mặc cho cô ném, bước chân vẫn không dừng lại!

“Tên điên? Dù cho tôi có điên, cũng là bị đám người các người bức đến điên!”

Tiểu Thất chưa bao giờ thấy bộ dạng này của Lý Dương!

Hiểm độc!

Hung ác!

Mang theo sự tàn nhẫn vì đạt được mục đích thì có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào!

Lông sau lưng Tiểu Thất như dựng đứng, từ chân ở dưới đất truyền lên 1 cỗ hàn ý.

Cô quay người, liều mạng chạy vào phòng!

Bây giờ trong đầu cô chỉ có 1 suy nghĩ, tìm Lục Sâm cầu cứu!

Tiểu Thất xông vào trong phòng, lập tức lấy điện thoại từ trên giường.

Sau đó.

Tốc độ của cô rất nhanh, nhưng có người còn nhanh hơn cô!

Tay cô vừa chạm vào điện thoại, đột nhiên cổ tay truyền đến cảm giác đau đớn.

“A---” Lý Dương lấy một con dao cầm tay cắt cổ tay phải của cô, Tiểu Thất chỉ cảm thấy cổ tay truyền đến nỗi đau thấu xương, cô bịt cổ tay lại chảy mồ hôi lạnh, đau đến hít thở không thông, mà điện thoại trên tay cô lập tức bay ra, nặng nề rơi xuống thảm!

“Muốn gọi điện cầu cứu? Bây giờ không ai cứu được cô!”

“Lý Dương, anh bị điên rồi sao, tôi là thím nhỏ của anh đó!”

Lý Dương chậm rãi cởi đồ tây của mình, sau đó là áo sơ mi, “A--- thím nhỏ, tôi không tin, sau chuyện này hôm nay, cô vẫn còn mặt mũi ở bên cạnh Lục Sâm! Tiêu Tiểu Thất, con tiện nhân này, cô nói coi sao cô có thể giả tạo như vậy, trước kia khi ở bên tôi thì giả bộ như bông hoa bách hợp vậy, bây giờ mới hẹn hò với Lục Sâm chưa được bao lâu, hai người đã ngủ chung 1 giường rồi, còn làm với nhau nữa! Cô nói cô như vậy, làm sao tôi không hận được!”

Tiểu Thất quay người muốn trốn.

Lý Dương ấn lấy vai Tiểu Thất ngay lập tức, không chút thương hoa tiếc ngọc, mạnh mẽ đem cô ấn xuống giường, khiến cô không thể động đậy!

“Lý Dương, anh buông tôi ra!”

“Không thể nào!” Lý Dương hạ người xuống, từ cao tức giận nhìn xuống Tiểu Thất, “Em có biết, sau khi chia tay với em, ngày nào tôi cũng nhớ em, thực ra tôi rất hối hận hẹn hò với Trương Hy bỏ rơi em, tôi yêu em như vậy, sao em có thể đối với tôi như vậy, mới quay lưng đã tìm cành khác cao hơn rồi.”

“Tôi với Lục Sâm đều yêu lẫn nhau!”

"Cái mông! Cô im miệng cho tôi!"

"Tôi không!" Tiểu Thất cứng cổ, liều mạng phản kháng, "Lý Dương anh là tên biến thái, anh nhìn bộ dạng bây giờ của mình đi, anh tự so sánh với Lục Sâm 1 cái, hai người các anh 1 người bỉ ổi vô sỉ, 1 người ôn nhu chu đáo, 1 bên thấy lợi quên tình, 1 bên tình thâm nghĩa trọng! Đổi lại là người phụ nữ khác cũng không bao giờ chọn anh!"

"... Còn có, tôi nói anh biết, hôm nay nếu anh dám làm gì tôi, tôi thề Lục Sâm nhất định không buông tha cho anh!"

"Em sẽ nói với Lục Sâm mình bị cháu trai của mình cưỡng hiếp sao?"

"Sẽ, tất nhiên sẽ!" Mặt Tiểu Thất nhịn đến bỏ bừng, cao giọng nói, "Dù có xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ nói anh ấy biết, tôi để quyền quyết định trong tay anh ấy, nếu bởi vì tôi dơ bẩn, anh ấy không yêu tôi nữa, vậy tôi cũng không trách anh ấy. Nếu anh ấy nguyện ý chấp nhận mọi thứ cho tôi, sau này tôi sẽ đối xử tốt với anh ấy gấp đôi!"

Vốn dĩ Tiểu Thất muốn uy hiếp Lý Dương, nhưng cô không biết, lời này càng làm Lý Dương thêm kích động đến hai mắt đỏ như máu!

Hơi thở của Lý Dương trở nên nặng nề!

Người phụ nữ này!

Người phụ nữ anh yêu, lúc này mở miệng vì người đàn ông khác mà chửi mắng uy hiếp anh!

Cảm xúc mà Lý Dương nhịn rất lâu cuối cùng cũng bộc phát!

Anh mạnh mẽ đè Tiểu Thất, đưa tay cởi đồ cô ra, không quan tâm

mọi thứ, nói, “Vậy thì làm xong mới nói! Tiêu Tiểu Thất, hôm nay tôi nhất định chiếm được em!”

“A--- buông tay! Lý Dương anh là tên cầm thú, súc sinh!”

Dù có làm cầm thú, Lý Dương cũng không muốn tiếp tục nhịn nữa!

Anh tưởng là anh có thể, anh nghĩ là anh có thể vì tương lai của mình hy sinh tất cả. Nhưng anh phát hiện… 1 tháng nay, trân trối nhìn Tiểu Thất và Lục Sâm yêu nhau, trong tim anh như bị rắn độc chiếm lấy chỉ có độ kỵ và oán hận, con rắn độc này, lúc nào cũng có thể xông lên khiến anh mất hết lý trí.

Mà bây giờ, cuối cùng Lục Sâm cũng không ở đây rồi.

Cuối cùng cũng không có ai áp khí thế của anh, anh lập tức huênh hoang lên!

Bây giờ anh không quan tâm hậu quả, cũng không quan tâm sự việc nếu thật sự xảy ra sẽ như thế nào!

Trong đầu anh chỉ có 1 suy nghĩ!

Chiếm lấy cô ấy!

Để Tiểu Thất cả đời không quên được anh, anh sẽ cắm 1 cái đinh trong lòng Lục Sâm, để anh ta sau này cũng không thể sống tốt!

Càng nghĩ càng điên cuồng!

Lý Dương liều mạng xé đồ của Tiểu Thất, cúi đầu hôn môi cô.

“Không---”

Tiểu Thất quay đầu đi, để miệng Lý Dương rơi vào khoảng không!

Lý Dương cười tàn nhẫn, dù hai chân áp chân của Tiểu Thất lại, tay còn lại dùng sức ấn lấy cằm cô, mạnh mẽ kéo mặt cô lại, "Tiêu Tiểu Thất, cô đã bị người ta chơi nát rồi, còn ở trước mặt tôi giả bộ trinh tiết liệt nữ làm gì! Sao nào, Lục Sâm có thể chơi cô, tôi thì không thể!"

"Anh! Nhất định sẽ hối hận! Tôi thề, tôi nhất định khiến cho anh hối hận cả đời!" Tiểu Thất cao giọng kêu lên, "Lý Dương, tôi là Hoàn Vũ… uhm…"

Lý Dương mạnh mẽ cúi đầu, dùng miệng chặn lời chưa nói hết của Tiểu Thất!

Nước mắt Tiểu Thất "oa" 1 cái chảy xuống.

Cô phản kháng!

Dùng tay đánh, dùng chân đá, dùng răng cắn!

Nhưng…

Vô dụng!

Tất cả phản kháng chỉ đổi lại.

"Bạt---"

Lý Dương tát Tiểu Thất 1 cái, "Tiện nhân!"

Cái tát này dùng hết sức, Tiểu Thất bị đánh đến trước mắt trở thành

mảng tối, cảm thấy choáng váng. Trên mặt bị tê đến lợi hại, sau đó mới là nóng rát, trên má cô rất nhanh hiện lên 5 dấu tay màu đỏ tươi, miệng nếm được vị tanh của máu.

Động tác của Lý Dương ngược lại không ngừng!

Anh thấy Tiểu Thất không còn sức phản kháng, miệng nhếch lên, tàn nhẫn lột toàn bộ đồ của cô!

Lục Sâm…

Lục Sâm…

Tiểu Thất tuyệt vọng nhắm mắt lại!

Chương 766

39766

“Mở mắt cho tôi, nhìn xem người đàn ông chiếm hữu cô là ai!”

Tiểu Thất nhắm chặt mắt!

Cô cảm thấy ngón tay của Lý Dương di chuyển trên người cô, chỉ cảm thấy ghê tởm, bởi vì ghê tởm, trên cánh tay nổi da gà, cảm giác đó… còn khiến cô cảm thấy kinh sợ và ghê tởm hơn là khi có rắn bò trên người cô.

“Tiêu Tiểu Thất, tôi kêu cô mở mắt ra!”

Lý Dương ấn chặt cằm cô!

Tiểu Thất mặc mọi hành động của Lý Dương, vẫn là không muốn mở mắt!

“Tiêu Tiểu Thất, tôi thật không nghĩ cô có cốt khí như vậy!”

Cứ như vậy, Lý Dương không còn chút hứng thú nào, anh chỉ là 1 tên biến thái, anh phát hiện nếu Tiểu Thất càng phản kháng, hứng thú của anh càng nồng nhiệt, cô như xác ướp nằm trên giường, cứng nhắc không động, ngược lại khiến anh không có hứng thú.

Lý Dương chống người lên lạnh lùng nhìn Tiểu Thất, “Tiêu Tiểu Thất, cô động đậy đi chứ!”

Tiêu Thất vẫn như cũ không động đậy!

“Bạt---”

Lý Dương lại tát 1 cái lên mặt Tiểu Thất, Tiểu Thất đau nên hừ 1 tiếng, miệng toàn là vết máu, lần này cuối cùng cô cũng mở mắt, cô nhìn Lý Dương, ánh mắt tuyệt vọng và oán giận, “Lý Dương, tôi nói anh biết, anh nhất định sẽ hối hận, ba tôi là tổng tài tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ Tiêu Lăng, để ba tôi biết anh đối với tôi như vậy, ông ấy tuyệt đối không tha cho anh, tuyệt đối không!”

Lý Dương ngây người, lập tức cười châm chọc.

Anh mắc cười vỗ vỗ má Tiểu Thất, “Tiêu Tiểu Thất à Tiêu Tiểu Thất, cô muốn bịa 1 thân phận thì cũng bịa cho thật 1 chút, đừng nghĩ tổng tài tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ họ Tiêu, thì cô có thể bịa đại, cô nghĩ tôi sẽ tin sao! Đừng chọc cười nữa được không!”

Tổng tài tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ là thân phận gì?

Tỷ phú đứng đầu cả nước!

Gia tài đạt đến ngàn tỷ USD!

Tiểu Thất là con của ông ta?

Quả thật là chuyện cười!

Lý Dương nhớ lại Tiểu Thất ở trong trường tiết kiệm như thế nào, nhớ lại nghỉ hè cô phải làm việc bán thời gian kiếm tiền sinh hoạt, chỉ cảm thấy mắc cười, “Tiêu Tiểu Thất, nếu em là con gái tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ, vậy tôi là con trai của Bill Gate!”

Tròng mắt Tiểu Thất đỏ như máu, “Anh tin cũng được, không tin cũng được, đây đều là sự thật không thể chối cãi, tôi nói anh biết, hôm nay anh dám đối xử với tôi như vậy, sau này kết cục của anh tuyệt đối thê thảm hơn tôi 1 vạn lần!”

Lý Dương haha cười lạnh, mạnh mẽ cởi quần tây của bản thân xuống.

“Bây giờ cô vẫn là tự lo cho mình đi!”

Tiểu Thất đau khổ phản kháng.

Đột nhiên ánh mắt cô nhìn lên gạc tàn trên đầu giường, Lục Sâm không hút thuốc, gạt tàn này để trên đây vẫn luôn là vật trang trí, lúc Lý Dương đang cởi đồ tay Tiểu Thất từ từ hướng lên chỗ gạt tàn!

“A---”

Lý Dương lại lấy dao rạch xuống, lần này rạch lên tay phải của cô, Tiểu Thất ôm cổ tay không thể nhúc nhích, đau đến mắt đỏ lên!

“Tiêu Tiểu Thất, tôi khuyên cô đừng giở trò trước mắt tôi, nếu không người chịu thiệt chỉ có thể là bản thân!”

“Lý Dương, anh là súc sinh, cặn bã!”

“Kêu đi kêu đi, kêu càng thảm tôi càng hưng phấn!”

“Biến thái!”

Tiểu Thất dùng sức lực cuối cùng liều mạng phản kháng, “Anh buông tôi ra!”

"Haha, tôi cần chính là hiệu quả này!"

Lý Dương cởi trở ngại cuối cùng trên cơ thể mình, hưng phấn nhìn thân thể trần truồng của Tiểu Thất, "Tiêu Tiểu Thất, đây đều là cô ép tôi!"

"Không--- cứu mạng! Lục Sâm! Lục Sâm anh ở đâu, nhanh đến cứu em…"

"Haha, bây giờ anh ta còn đang công tác ở nước ngoài, cô có la đến khàn giọng anh ta cũng không quay về đâu!"

Vừa nói, Lý Dương cười lạnh 1 tiếng, khống chế tứ chi của Tiểu Thất vừa muốn…

"Không---"

"Ầm---"

Nỗi đau trong dự đoán không xuất hiện, ngược lại nghe tiếng hừ lạnh vang lên, lập tức, là tiếng kêu đau! Tiểu Thất quay đầu, nước mắt lập tức chảy xuống!

"Lục Sâm…"

"Là anh!"

Lúc này Tiểu Thất không phát hiện, bây giờ Lục Sâm vậy mà đang đứng, xe lăn của anh dừng ở rất xa nơi cửa phòng, người đã từ xe lăn xông đến, ánh mắt anh đỏ lên, đẩy Lý Dương trên thân thế của Tiểu Thất ra, tiếng "ầm" nặng nề lúc nãy chính là do quyền anh đập lên mặt Lý Dương.

Lý Dương té xuống đất, ngây ngốc nhìn Lục Sâm, ánh mắt lập tức hoảng loạn, “Chú, chú nhỏ…”

Lục Sâm ngược lại không nhìn anh 1 cái, nhanh chóng cầm lấy ga giường, dùng sức đem Tiểu Thất bao bọc lại.

“Lục Sâm…”

Tiểu Thất nhìn thấy Lục Sâm thì không nhịn nổi nữa, lập tức ngồi dậy từ trên giường, dùng sức ôm lấy anh.

“Đừng sợ, có anh đây!”

Âm thanh của anh vẫn ấm áp yêu thương như cũ, động tác cũng cực kỳ dịu dàng xoa tóc Tiểu Thất, nhưng ánh mắt lại trở nên cực kỳ hiểm ác!

Anh quay đầu!

Ánh mắt như tu la mới bò lên từ địa ngục, hơi thở đầy sự khát máu, chòng chọc nhìn Lý Dương!

Cả người Lý Dương không khống chế được run rẩy.

“Chú, chú nhỏ, con, con…”

Triệu Đào đã đi vào phòng, anh kéo Lý Dương từ dưới đất lên, “Lục tổng, xử lý thế nào?”

Lục Sâm thả lỏng Tiểu Thất, nhìn vết máu trên miệng và dấu tay trên mặt, nửa mặt nhỏ của cô dường như bị sưng lên hết, mắt chỉ còn như 1 đường chỉ, Lục Sâm mím môi, cho Triệu Đào nhìn vết thương của Tiểu Thất, Triệu Đào nhìn 1 cái hít 1 hơi lạnh.

“Nhìn thấy chưa? Vết thương trên người Tiểu Thất, trả lại cho nó gấp 10 lần!”

“Vâng!”

Triệu Đào cắn răng, không nửa điểm khách khí, xách Lý Dương vừa bị đánh đau lên, Lý Dương thử phản kháng, nhưng anh là thư sinh yếu đuối, đối phó với sức lực của người phụ nữ trói gà không chặt thì được, đối phó với người luyện võ như Triệu Đào, dù cho có 2 người như vậy, căn bản cũng không là đối thủ của Triệu Đào!

Lập tức, trong phòng chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết của Lý Dương!

Tiểu Thất nhìn Lý Dương đang bị đánh đập tàn bạo, toàn thân run rẩy, hung hăng nắm thành nắm đấm!

“Đừng sợ!”

Tiểu Thất ôm chặt Lục Sâm, không phải cô sợ, mà là cô oán giận, hận không thể xông lên đánh hắn vài cô, loại cặn bã biến thái này, nên tìm người mạnh mẽ giáo huấn hắn, nếu không, sau này nhất định sẽ làm chuyện càng biến thái hơn.

“A--- chú nhỏ, chú nhỏ con biết sai rồi, nhanh kêu hắn dùng tay!”

Lục Sâm không nói 1 lời!

Triệu Đào là người đánh vờn mạng người, anh là người luyện võ, biết được đánh ở đâu khiến người khác đau đến không chịu được, nhưng lại không nhìn ra vết thương nào, lúc đầu Lý Dương còn kêu thảm thiết liên tục, sau đó đến sức để kêu cũng không có.

Cả người bị đánh đến nằm trên mặt đất lạnh lẽo, nếu không có hơi thở, thì như chết đi vậy.

“Lục tổng? Tiếp theo thế nào!”

“Báo cảnh sát, ném vào đồn, tố hắn cưỡng hiếp không thành!”

Cả người Lý Dương ngây dại, anh còn nghĩ Lục Sâm đánh anh 1 trận coi như giải quyết xong vấn đề, nhưng không ngờ, vậy mà anh độc ác như vậy!

Thật sự vào đồn cảnh sát, nếu còn phải ngồi tù… thì anh sẽ bị lưu lại tội án!

Mà Lục lão gia, tuy thời gian tiếp xúc của anh không nhiều, nhưng anh biết 1 chút, lão gia cực kỳ cực kỳ trọng thể diện.

Nếu bị lão gia biết, không nói chừng, cả đời này của anh cũng bị hủy hoại!

Chương 767

39767

“Chú nhỏ… chú nhỏ chú không thể như vậy được!”

Không thể?

Lục Sâm cười lạnh, anh hận không thể trực tiếp giết chết hắn!

Làm sao anh cũng không ngờ, Lý Dương có thể to gan như vậy, rõ ràng biết bây giờ Tiểu Thất là bạn gái anh, vậy mà dám đối với cô ấy như vậy!

Nghĩ lại cảnh tượng lúc mới vào phòng, mắt Lục Sâm trực tiếp đỏ lên!

“Lý Dương, con người phải trả giá cho những hành vi cũng mình!”

“Không, không được, chú không thể đưa con vào đồn cảnh sát!” Lý Dương “lụp bụp” 1 tiếng quỳ xuống đất, anh trần truồng trông rất khó coi, Lục Sâm sợ làm dơ mắt Tiểu Thất, quăng 1 cái chăn đắp lên người anh ta, may là Lý Dương là người còn cần mặt mũi, nắm chặt ga giường, 1 bên mũi 1 bên nước mắt nói, “Chú nhỏ, con thật sự không cố ý, như là bị mỡ lợn làm cho mơ hồ, cho nên mới làm ra loại chuyện này, cầu xin chú nể mặt ba và ông nội tha cho con 1 lần, lần sau con không dám nữa!”

Sắc mặt Lục Sâm không vì vậy mà thay đổi!

Lý Dương biết, lần này nếu anh không qua nổi, thì anh xong đời rồi, anh không quan tâm đau đớn trên người, lau vết máu trên miệng! Đột nhiên, đồng tử di chuyển, có ý mới, đột nhiên anh chỉ Tiểu Thất, lớn tiếng nói với Lục Sâm, “Chú nhỏ, thật sự không như những gì chú nghĩ, con làm sao có thể làm chuyện sai trái với bạn gái chú được. Đều là Tiêu Tiểu Thất, cô ta câu dẫn con! Chú nhỏ chú không biết, Tiêu Tiểu Thất là 1 phụ nữ phóng khoáng, ở trường cô ta nổi tiếng là chuyên đi dụ dỗ người khác, nếu chú không tin có thể lên diễn đàn của trường chúng con coi, có 1 bàn viết liên quan đến cô ta, có mối quan hệ ái muội với nhiều người đàn ông.”

Sắc mặt Lục Sâm càng nguy hiểm.

Lý Dương còn tưởng Lục Sâm tin những gì anh nói, lập tức lại nói, “Thật sự là Tiêu Tiểu Thất câu dẫn con, chú nhỏ chú nghĩ xem, nếu không phải cô ta để con vào phòng, con cũng không có card phòng, làm sao có thể vào được! Thật sự không lừa chú, là Tiểu Thất cho con vào phòng, cô ta nói dạo gần đây chú đi công tác, cô ta cô đơn, cho nên kêu con vào… chú nhỏ cũng biết, Tiêu Tiểu Thất xinh đẹp gợi cảm như vậy, con cũng là đàn ông, bị câu dẫn 1 cái thì mất lý trí, cho nên mới làm ra loại chuyện đó…”

Tiểu Thất tức đến toàn thân run rẩy!

Tên cặn bã này!

Đến lúc này rồi vậy mà còn tạt nước dơ lên người cô!

Tiểu Thất nhìn sang Lục Sâm!

Sắc mặt Lục Sâm âm trầm đến có thể chảy ra nước, thấy cô nhìn qua, Lục Sâm ôm chặt cô, nhẹ vỗ vai cô, Tiểu Thất lập tức bình tĩnh lại.

Không quan tâm Lý Dương nói gì, chỉ cần Lục Sâm tin cô là được, như vậy là mãn nguyện rồi!

“Chú nhỏ, thật sự như những gì con nói, chú đừng để con tiện nhân này che mắt!”

“Triệu Đào!”

“Có!”

“Đánh thêm trận nữa, thuận tiện bịt cái miệng thối đó lại!”

Triệu Đào lập tức xoăn tay áo, nghiến răng đến gần Lý Dương, 1 quyền đánh qua, Lý Dương buồn bã hừ 1 tiếng, “Nói bậy nói bạ đầy miệng, tao nhìn mày không thuận mắt lâu rồi, đánh chết mày!”

“Aaa---”

Lần này Triệu Đào đánh rất tàn nhẫn, đánh 10 mấy phút, Lý Dương đã nằm bất động dưới đất.

“Tổng tài, bây giờ cần làm gì?”

“Bỏ vào đồn cảnh sát!”

“Dạ được!”

Triệu Đào lấy chăn bọc Lý Dương lại, kéo 2 chân của hắn, như đang kéo vali vậy, kéo dưới đất và đi về trước!

Lúc này Lý Dương mũi chua mặt sưng, toàn thân đau nhức, đến kêu thảm cũng kêu không ra tiếng.

…

Khi hai người đó rời khỏi phòng, trước phòng chỉ còn lại Tiểu Thất và Lục Sâm hai người.

Lục Sâm vẫn luôn ôm Tiểu Thất không lỏng tay.

“Còn sợ không?”

Tiểu Thất buồn bã “ừ” 1 tiếng!

Lục Sâm càng ôm chặt hơn “Đừng sợ, có anh đây!”

“Ừ!”

Tiểu Thất sợ đến hai tròng mắt đều đỏ, nếu Lý Dương thật sự làm gì cô, cô cũng không biết cô thật sự có dũng khí đối mặt với Lục Sâm hay không!

Lục Sâm chỉ cảm thấy sơ mi trước ngực từng chút ướt đẫm, lòng anh thắt chặt.

“Đừng sợ, sau này anh sẽ không để em chịu những tổn thương như vậy nữa!”

“Có anh ở đây em không sợ!”

Hai người yên lặng ôm đối phương, cứ như vậy 1h đồng hồ, tâm trạng của Tiểu Thất mới bình tĩnh lại.

Lục Sâm buông Tiểu Thất ra, mặt cô sưng còn lợi hại hơn.

Cả người anh bị 1 nỗi đau xa lạ chiếm trọn, bị thương trên mặt Tiểu Thất, nhưng hình như đau trong lòng anh.

Lục Sâm đưa tay, nhẹ nhàng xoa 1 cái.

Tiểu Thất bị đau hơi rụt lại.

Lục Sâm lập tức thu tay lại, “Rất đau phải không?”

“Không đau như lúc nãy.” Nhưng Tiểu Thất phát hiện vấn đề nghiêm trọng hơn, “Lục Sâm, tay phải của em… hình như không động được nữa.”

Sắc mặt Lục Sâm thay đổi.

Anh nhanh chóng cầm tay phải Tiểu Thất, trên cổ tay phải của cô có 2 đường rạch rất sâu màu tím đỏ, “Đây là chuyện gì?”

“Lý Dương dùng lòng bàn tay làm đó.”

Da tay vốn dĩ trắng như ngọc bây giờ vô lực rơi xuống, như là hoa bị héo vậy! Trán Lục Sâm hiện lên gân xanh, lập tức ẵm ngang Tiểu Thất lên, “Đi bệnh viện, lập tức đi bệnh viện!”

Tiểu Thất đột nhiên kinh ngạc!

“Lục Sâm, chân của anh…”

Chân anh vậy mà đứng được rồi!

“Trước tiên đừng quan tâm chuyện này, đến bệnh viện!”

…

Nửa tiếng sau, Triệu Đào lái xe chở hai người đến bệnh viện.

Kết quả kiểm tra rất nhanh đã có.

“Bị thương đến gân cốt rồi, 1 dây gân trên cổ tay bị đứt rồi!”

Lục Sâm truy hỏi, “Hậu quả như thế nào?”

“Tiếp theo thì dễ dàng rồi, nhưng tay này… sợ là sau này không cầm được đồ nặng.”

Tim Lục Sâm lập tức trầm xuống!

Vậy mà có thể nghiêm trọng như vậy!

Tiểu Thất nhìn tay phải co giật của bản thân, tròng mắt đỏ lên, “Vậy tôi… còn có thể vẽ không?”

Bác sĩ tiếc nuối lắc đầu, “Sợ là những công việc cần cổ tay xoay chuyển trong thời gian dài, sau này cô cũng không làm được.”

Lục Sâm nắm chặt quyền!

Tiểu Thất có thiên phú làm nhà thiết kế, anh có thể nhìn thấy, Tiểu Thất rất thích làm nghề này, những trang phục cô thiết kế ra đều mang phong cách của cá nhân cô! Kêu cô sau này không thể vẽ nữa…

Đây là chuyện tàn nhẫn đến mức nào!

Lục Sâm không bỏ cuộc, “Nếu tôi tìm bệnh viện giỏi nhất, bác sĩ giỏi nhất thì sao, có thể hồi phục không…”

Bác sĩ lắc đầu, “Căn bản không thể nào!”

Ánh sáng hy vọng cuối cùng cũng bị vụt tắt.

Yên tĩnh!

Không khí yên tĩnh như chết vậy!

Bác sĩ có chút không chịu được loại áp lực này, nhẹ nhàng từ phòng bệnh rời đi.

Trong lòng Tiểu Thất rất khó chịu.

Sau này không thể vẽ nữa, cũng không thể mang đồ nặng, vậy tay này của cô khác gì với tàn phế!

“Xin lỗi, Tiểu Thất!”

“Cái gì?”

“Nếu Lý Dương không có quan hệ với nhà bọn anh, thì hắn sẽ không xuất hiện ở khách sạn, càng không thể xảy ra loại chuyện này!”

“Chuyện này không thể trách anh!” Tiểu Thất cố gắng cổ vũ tinh thần cho mình, cố gắng làm bộ dạng thư thả, “Em cảm thấy như bây giờ cũng tốt, anh xem, anh có 1 chân bị cắt mang chân giả, bây giờ 1 tay của em không khác tàn phế là mấy, bây giờ hai người chúng ta quả thực là trời sinh 1 cặp!”

Chương 768

39768

Lục Sâm che miệng của Tiểu Thất!

Anh ta có thể nhẫn nhục người khác nói anh ta tàn phế, nhưng mà hai chữ này nếu nói lên người của Tiểu Thất, thì làm sao mà anh ta có thể chấp nhận.

"Anh không tin là không có cách...... anh nhất định sẽ chữa lành đôi tay của em!"

Tiểu Thất miễn cưỡng cười.

Cô ta rũ mắt xuống nhìn bàn tay phải của chính mình, lúc này tay phải của cô đang băng gạt, không kiểm soát được và rớt xuống...... Ngay cả bác sĩ cũng nói là không thể chữa trị được nữa, vậy thì làm sao có hy vọng được!

Ánh mắt của Tiểu Thất có sự chua xót, nhẹ nhàng tựa vào vai Lục Sâm, không muốn anh ta tự trách, Tiểu Thất đã chuyển đề tài.

"Lục Sâm, chân của anh......"

Lục Sâm nhìn vào chân của mình, cả đời này anh không suy nghĩ sẽ có một ngày anh đứng dậy được! Nhưng mà lúc nãy khi bước vào khách sạn, nhìn thấy cảnh đó anh ta cảm thấy dòng máu đang chảy trong người anh như chảy ngược dòng vậy, toàn thân cảm thấy điên loạn, không biết có sức mạnh nào có thể khiến anh chống đỡ được,

bỗng nhiên đứng dậy được.

Lúc ấy anh chỉ có một suy nghĩ!

Đánh Lý Dương!

Đánh anh ta một cách tàn nhẫn!

"Ma xui quỷ khiến...... anh đã động đậy được rồi."

Tiểu Thất vui mừng thay cho anh ta, "Như vậy có thể xem như trong cái họa còn có cái phúc rồi đúng không?"

Lục Sâm cười không nổi.

Nếu có thể, anh nguyện cả đời không được đứng dậy, cũng không muốn tay của Tiểu Thất bị thương.

"Lục Sâm......"

"Ừm?"

"Em mệt lắm!"

"Mệt thì ngủ tí đi, anh ở đây cùng với em mà!"

Tiểu Thất vén cái chăn trên giường bệnh ra, "Anh ngủ với em một tí được không?"

"...... Được!"

Hai người cùng nhau nằm xuống, Tiểu Thất hôm nay đã trải qua một chuỗi sự việc, trong ánh mắt cô hiện ra có một sự chua chát, tinh

thần cũng thập phần mệt mỏi, lúc này được nằm trong lòng của một người khiến cô yên tâm, rất nhanh chóng cô đã ngủ thiếp đi.

Đêm, dần dần buông xuống.

Lục Sâm không thể ngủ được.

Đợi hơi thở của Tiểu Thất đều dần rồi, anh ta nhẹ nhàng vén chăn ra, ngồi bên cạnh giường. Nhìn dung nhan lúc ngủ say củaTiểu Thất, vừa điềm tĩnh lại mềm mại, người con gái xinh đẹp này, lại có người nhẫn tâm làm hại cô!

Như một cái hồ lạnh giá, từ từ thấm sâu vào trong mắt của Lục Sâm, tròng tử đen nháy của anh từng chút từng chút trở nên lặng xuống.

Không khí dần trở nên lạnh giá.

Trong lúc ngủ Tiểu Thất như cảm thấy có chút bất an, cơ thể cô động đậy! Lục Sâm vội vàng buông mềm ánh mắt, nhẹ nhàng chỉnh lại góc chăn cho cô, lập tức mang đôi giày rồi ra khỏi phòng bệnh!

Nửa đêm hành lang rất yên tĩnh không một bóng người, những cơn gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, khiến cho người ta lạnh đến run rẩy.

Nét mặt của Lục Sâm không chút biểu cảm gì, lấy ra chiếc điện thoại và bấm số gọi đi!

......

Ngày hôm sau.

Sau khi Tiểu Thất làm xong phẫu thuật thì cô ta rơm rả đòi về nhà.

"Không được, bác sĩ nói rồi, phải ở lại bệnh viện truyền dịch."

Tiểu Thất kéo góc áo của Lục Sâm, vẻ mặt tỏ vẻ tội nghiệp nhìn anh ta một cách đáng thương, "Lục Sâm, em không muốn ở trong bệnh viện nữa, anh dẫn em trở về được không? Đi đâu cũng được, dù sao em cũng rất ghét ở trong bệnh viện, cùng lắm thì...... chúng ta nhờ bác sĩ về nhà truyền dịch, được không?"

"Tiểu Thất......"

"Người ta quả thật không muốn ở lại trong bệnh viện nữa......"

Lục Sâm đối với Tiểu Thất không còn cách nào khác, thở dài đồng ý, "...... Được rồi!"

Và ngày hôm đó hai người đã xuất viện.

Hôm xuất viện, vẫn là Triệu Đào lái xe đến, nhưng mà chiếc xe lại không chạy đến khách sạn.

"Chúng ta đang đi đâu thế?"

"Về nhà!"

Về nhà à?

Chẳng phải là về gặp cha mẹ sao?

Tiểu Thất nhất thời khẩn trương, "Không được không được, em không muốn cùng anh về nhà đâu, em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để về gặp mặt gia đình anh đâu."

Lục Sâm xoa đầu củaTiểu Thất, "Không phải là dẫn em về nhà cha

của anh đâu, mà là về nhà anh, em yên tâm, ở đó ngoài dì giúp việc trong nhà ra thì không còn ai khác."

Tiểu Thất thở dài nhẹ nhõm.

Lục Sâm ở trong một căn hộ của một tòa nhà cao tầng, địa thế của tòa chung cư nằm ở khu đất vàng của A Thị, vả lại khu đất ở đây là năm xưa Tiêu Lăng khai phá ra, Lục Sâm đã mua hai tầng lầu làm nhà, trên đỉnh toà nhà tầng thứ hai mươi lăm và tầng thứ hai mươi sáu, hai tầng này chính giữa thông nhau làm một cầu thang xoay tròn bằng gỗ. Thuận theo cầu thang có thể lên tới tầng cao nhất, ở chính giữa trung tâm của cầu thang tròn bằng gỗ đó lại được che giấu bởi một cái thang máy, Tiểu Thất lúc đầu có hơi ngẩn người ra sau đó nghĩ đến đôi chân của Lục Sâm không được thuận tiện thì đã hiểu rõ.

Tuy chung cư này rất lớn, nhưng phong cách tu sửa lại rất là...... Đơn giản!

Cơ bản thì nó cũng giống như hồi cha cô còn độc thân vậy, phong cách bên trong đều là màu đen và màu trắng làm chủ đạo, nhìn trông có vẻ lạnh như băng.

Tiểu Thất vào cửa, khóe miệng rút lại.

"Lục Sâm, anh ở nơi đây không thấy lạnh sao?"

Căn phòng rất là sạch sẽ, không có hạt bụi, đến những chiếc gối tựa lưng trên sô pha cũng đều được để gọn gàng ngăn nắp, nhìn qua không có dấu vết như đã từng có người sống ở đây vậy!

"Em lạnh à?"

"Em...... Không lạnh!"

Vì đôi chân của Lục Sâm không tiện, nên những thứ được lắp đặt trong phòng đều thể theo yêu cầu của anh. Trong phòng không có bất cứ bậc thềm nào, cũng vì nguyên nhân Lục Sâm hay ngồi xe lăn đồ đạc được sắp xếp trong phòng đều rất thấp, căn bản là đang ngồi cũng có thể với tới lấy được.

Chung cư rất lớn, rộng ước chừng hai trăm mét vuông!

Phía tầng dưới có hai phòng ngủ, phòng để quần áo chung với phòng sách!

Tầng trên thì có phòng tập thể dục, hồ bơi và một cái sân thượng cực lớn có cửa sổ sát mặt đất, như dự đoán của Tiểu Thất, trên sân thượng quả nhiên có trồng vô số loại hoa quả, đặt từng chậu từng chậu nơi đó trông có vẻ thật sống động. Bên ngoài sân thượng còn để một bộ bàn ghế thời cổ xưa.

"Có phải anh thích ở chỗ này uống trà không?"

"Ừm!" Lục Sâm ngồi trên ghế, bên ngoài sân thượng là một cửa sổ sát mặt đất thật rộng lớn, từ chỗ này của họ có thể nhìn xuống thấy toàn cảnh của A Thị, "Khi trời tối từ trên đây nhìn xuống sẽ có một cảm giác thật là tuyệt vời."

Tiểu Thất đồng tình gật đầu.

Cha của cô cũng có một căn hộ thật là cao, sau khi trời tối thì vạn nhà đều bật đèn sáng rực lên, từ trên đỉnh tòa nhà nhìn xuống, thì toàn cảnh màn đêm của thành phố đều nằm trong tầm mắt, cái cảm giác ấy...... thì thật là cô độc.

Cô độc......

Sau khi nói cái từ này ra, thì Tiểu Thất đột nhiên nghĩ đến một việc.

Cô hình như thấy...... ngoại trừ Triệu Đào, thì trên cơ bản Lục Sâm đều không tiếp xúc với người nào khác.

Chẳng lẽ hắn, anh không có bạn sao?

Buổi trưa, sau khi Lục Sâm ra ngoài gọi thức ăn, thì Tiểu Thất đã đặt câu hỏi về vấn đề này với Triệu Đào.

"À...... Người như tổng tài có chút không giỏi về giao tiếp, cơ bản những người tiếp xúc với anh ta đều là những người hợp tác với anh ta!"

Tim của Tiểu Thất như quặn thắt lại.

Nói cách khác, anh ta thật sự không có bạn bè!

Hai mươi tám năm này của anh ta, đều trải qua một cách cô đơn và lẻ loi vậy sao?

Sau khi ăn cơm xong, Tiểu Thất liền lấy thuốc của bệnh viện uống, trong thuốc có một số thành phần an thần, nên khi Tiểu Thất ăn xong không bao lâu thì bắt đầu ngáp, cô ta nằm trên chiếc giường lớn của Lục Sâm, ngửi thấy mùi quen thuộc của Lục Sâm trên giường, mơ mơ hồ hồ kéo góc áo của anh, "Lục Sâm......"

"Anh đây!"

"Sau này em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh nhé."

Lục Sâmđộng nhẹ ngón tay, "...... Được!"

Tiểu Thấtbuồn ngủ đến nổi không thể mở mắt ra được, nhưng vẫn cố duy trì nói thêm câu cuối cùng, "Còn nữa......"

"Còn gì nữa?"

"Em rất yêu anh, thực sự yêu anh rất nhiều......"

Chương 769

39769

Lục Sâm thẩn thờ ra!

Bỗng nhiên trong lòng anh dâng lên một dòng nước ấm.

Anh ta nắm chặt tay của Tiểu Thất, như đang chuẩn bị nói gì đấy, nhưng lại nhìn thấy cảnh nha đầu này đã nhắm mắt lại sau khi nói xong, và quay đầu ngủ thiếp đi.

Lục Sâm nhất thời dở khóc dở cười!

Lúc này cửa phòng mở ra, Triệu Đào từ cửa bên ngoài nhô đầu ra, hạ giọng nói, "Tổng tài......"

Lục Sâm thay Tiểu Thất chỉnh lại cái chăn cho tốt, lúc này mới đứng lên đi ra phòng.

"Ai đã gọi đến?"

"Bên lão gia tử gọi điện thoại đến, nói phải kêu ngài lập tức trở về một chuyến!"

Lục Sâm đóng cửa phòng lại, cau mày lại.

"Có nói là chuyện gì không?"

"Dạ không!" Triệu Đào lắc đầu, "Nhưng mà tôi nghe khẩu khí của lão

gia tử không được tốt lắm!"

Lục Sâm lạnh lùng cười, "Ông ta không muốn tìm tôi, nhưng đúng lúc tôi cũng muốn tìm ông ta!"

"Vậy còn Tiêu tiểu thư thì sao......"

"Chờ đợi!"

Lục Sâm để lại mảnh giấy trên đầu giường cho Tiểu Thất, tiếp theo đi ra khỏi phòng, "Đi!"

......

Sau một tiếng đồng hồ!

Lục Sâm đến ngôi nhà cũ của Lục gia!

Bên trong phòng khách ngôi nhà cũ của Lục gia, vẫn như thường ngày, đều ngồi trên ghế sô pha, giống như một trận khởi binh hỏi tội vậy.

Lão gia tử đáng lẽ đã có một bụng đầy lửa giận, nhìn thấy Lục Sâm bước vào suýt nữa giở giọng quở mắng, nhưng sau giây phút nhìn thấy Lục Sâm, lão gia tử chỉ biết trợn mắt nhìn, và không có lời nào để bộc lộ ra!

"Con con con, cái chân của con......"

Lão gia tử bỗng nhắc liên tục, Lục Vĩnh Cường cũng chú ý tới, hôm nay Lục Sâm bỗng nhiên không còn ngồi xe lăn đến nữa, mà là đi tới đây!

Lục Vĩnh Cường theo phản xạ, từ ghế sô pha bật dậy, không dám tin vào mắt mình khi nhìn thấy Lục Sâm!

Có thể nói lão gia tử sở dĩ không đem tất cả cổ phần và quyền thế của công ty giao cho Lục Sâm là bởi vì hai chân của anh có vấn đề, nhưng bây giờ đôi chân của Lục Sâm đã trở nên đi được rồi? Lục Vĩnh Cường như có một linh cảm nguy cơ sâu thăm thẳm!

Lục Sâm đứng ngoài cửa, anh khiến tất cả phản ứng của mọi người thu vào tầm mắt, sau đó liền nhìn vào hướng của lão gia tử, "Cho gọi con đến có việc gì không?"

Lão gia tử vẫn chưa hết kinh ngạc, "Lục Sâm, cái chân của con......"

"Bình phục rồi!"

Lão gia tử dường như mừng muốn phát khóc, "Quá tốt rồi quá tốt rồi......"

Nét mặt của Lục Sâm thản nhiên, anh ta từ cửa bước vào, lẳng lặng ngồi xuống ghế sô pha, "Nói đi, cho gọi con về có việc gì thế, con đang rất bận, không có nhiều thời gian ở đây tiêu phí đâu!"

Lão gia tử lúc này mới định thần lại!

Vốn dĩ bản thân rất tràn ngập cơn giận, nhưng khi bản thân nhìn thấy đôi chân của Lục Sâm, cơn giận đã tiêu tan một nửa rồi, bởi vậy, ngay cả giọng nói cũng êm dịu xuống, "...... Lần này cho gọi con về quả thật có nguyên nhân, hôm qua bên bộ công an bỗng nhiên gọi điện thoại cho ta, nói rằng Lý Dương đã phạm tội, là con cho người báo cảnh sát, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Câu nói cuối cùng, cũng đã sử dụng đến giọng điệu chất vấn rồi.

Sắc mặt của Lục Sâm trở nên lạnh lùng, "Lý Dương đâu?"

"Ở trên lầu nghỉ ngơi rồi." Lão gia tử không nhịn được nói, "Lục Sâm, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, Lý Dương rốt cuộc cũng là cháu ruột của con, tại sao con lại cho người đến đánh nó ra nông nổi này, đánh đến nổi người như nửa sống nửa chết vậy!"

"Thực đáng tiếc, nếu mà là hôm nay, con nhất định sẽ trực tiếp đánh nó đến chết!"

Lúc đánh Lý Dương tơi bời Lục Sâm chưa phát hiện ra cổ tay của Tiểu Thất có vấn đề, nếu biết được...... thì lúc đó anh ta sẽ cho Triệu Đào đánh nó đến chết!

"Lục Sâm, em thật là quá đáng!" Lục Vĩnh Cường nghe Lục Sâmnói vậy hoàn toàn không ngồi vững nữa, bèn đứng dậy giận dữ nhìn Lục Sâm, "Em không nghĩ Lý Dương là con trai của anh à, sợ nó giành giựt gia tài trong nhà sao? Anh nói cho em ngheLục Sâm, tập đoàn Phong Hoa là do một tay ba sáng lập nên, dựa vào luật thừa kế mà nói, thì đây không phải là của mình em thôi đâu, mà nó còn có phần của ta và Lý Dương nữa, em còn muốn đánh chết Lý Dương, nếu thật sự muốn làm như thế, ta thật sự sẽ liều mạng với em!"

Ánh mắt của Lục Sâm đột nhiên trở nên sắc bén, giống như một cây tên lạnh lẽo bắn thẳng vào Lục Vĩnh Cường.

Lục Vĩnh Cường cố gắng vươn thẳng sóng lưng, sóng lưng đang chảy một dòng mồ hôi lạnh.

"Em, em em, em muốn làm gì thế?"

Lục Sâm cười chế nhạo, "anh thì em coi không ra gì, anh đừng nghĩ

rằng có thể cùng đứa con trai không biết xấu hổ đó hợp tác lại uy hiếp em?"

Lục Vĩnh Cường thở gấp, bị dồn nén đến nổi một câu cũng nói không ra lời.

Bên cạnh là Trương Mỹ đang nhìn Lục Vĩnh Cường cười lạnh lùng, "Đáng đời!"

Lục Vĩnh Cường càng thêm buồn bực, "Ba, ba có nghe Lục Sâm nói gì không, thái độ của nó như vậy đúng là không xem con như anh trai rồi, lại không xem Lý Dương là cháu của mình nữa! Nó đã cho người đánh Lý Dương ra nông nổi này, đến bây giờ cũng không bước xuống giường được, nếu hôm nay không cho con một cách giải quyết thì con tuyệt đối không từ bỏ ý định đâu!"

Lão gia tử do dự một lát, trong lòng vẫn rất thương đứa con trai nhỏ của mình, khẩu khí cũng ôn hòa hơn, "Lục Sâm, ba vẫn luôn tin tưởng con người của con, nếu như con và Lý Dương kiêng kị nhau, thì con sẽ không đồng ý cho nó vào công ty rồi, nên bây giờ ta rất muốn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà con giận đến như vậy, con nhờ Triệu Đào đánh nó đến bộ dạng đó?"

"Sao ba không hỏi Lý Dương đi?"

Lão gia tử lắc đầu, "Nó đã bị thương rất là nghiêm trọng, nói cũng không thành lời! Bây giờ còn đang hôn mê."

Lục Sâm lần nữa cười lạnh lùng, "Con chỉ nói một lần là nó tự gieo gió gặt bão!"

Lão gia tử nghẹn giọng đi!

"Lục Sâm......"

Lục Sâm "Xoạt" một cái đứng dậy, nhìn vào mọi người bèn hạ giọng lạnh lùng, "Hôm nay ta sở dĩ đến đây, không phải chỉ để nghe các người nói nhảm, cũng không phải đến đây để cho các người khởi binh hỏi tội! Lý Dương ở trên lầu đúng không?"

"Đúng!"

Lục Sâm bắt lấy con dao gọt trái cây trên bàn trà, mặt lạnh lùng liền hướng lên lầu!

"Lục Sâm ngươi muốn làm gì!"

"Hôm nay ta nhất định phải diệt thằng súc sinh này!"

"Chặn nó lại! Mau chặn nó lại!"

Người làm trong nhà la thất thanh đứng chặn trên lầu, cố chặn lối đi của Lục Sâm, Lục Sâm mặt lạnh lẽo, "Tránh ra!"

"Thiếu gia...... Ngài bình tĩnh một chút!"

Lão gia tử cuối cùng cũng không khống chế được cơn thịnh nộ, xông lên túm lấy cổ áo của Lục Sâm, "Con điên à! Giết người là phạm pháp đấy!"

"Giết người?" Lục Sâm đẩy lão gia tử ra, "Giết hắn là quá dễ cho hắn rồi! Cha hãy yên tâm đi, con sẽ không giết nó đâu, những ngày sau này con sẽ từ từ đày đọa nó, cho nó sống cũng không được chết cũng không yên! Con sẽ cho nó thưởng thức, mùi vị bị phế cánh tay phải là như thế nào!"

Lão gia tử sửng sốt, "Phế mất cánh tay phải là ý gì?"

Ánh mắt của Lục Sâm đỏ bừng lên, từng bước một tiếp cận lão gia tử, "Đều tại ông! Nếu không phải là ông nhận lại đứa cháu cặn bã này, thì làm sao xảy ra sự việc như thế này! Đứa cháu tốt của ông, tại vì lỗ tai ông mềm nhũng, sắp xếp cho nó học ở khách sạn, nó thiếu chút cưỡng hiếp tàn bạo người phụ nữ tôi yêu, lại còn chém đứt gân cánh tay phải của cô ấy! Nếu không phải tôi kịp thời đến...... tôi nói cho ông biết, hôm nay các người đừng ngăn cản tôi, người nào ngăn cản tôi, thì tôi sẽ đâm chết người ấy!"

Lão gia tử sửng sốt!

Khó trách Lục Sâm lại giận dữ đến vậy!

Lục Sâm đã không còn màng đến lão gia tử rồi, đẩy tất cả người hầu vây quanh bên cầu thang, bước từng bước lớn xông lên lầu.

Chỉ cần nghĩ đến cánh tay của Tiểu Thất bị tổn thương cả đời, thì anh không thể nào bình tĩnh được!

LýDương!

Mày nhất định phải trả giá cho hành vi của mày gây ra!

Chương 770

39770

Biệt thự lúc này nháo loạn lên.

Lão gia tử chỉ sửng sốt một lúc liền nhào lên lầu, "Lục Sâm, conhãy bình tĩnh một chút!"

Bình tĩnh!

Lúc này mới kêu anh ta bình tĩnh, quá muộn rồi!

Lục Sâm đã đến đạp mạnh cánh cửa, tìm bóng dáng của Lý Dương.

"Báo cảnh sát, mau báo cảnh sát!" Lục Vĩnh Cường từ đó tới giờ chưa từng thấy bộ dạng giận dữ của Lục Sâm như thế này, nhìn thấy tay của anh ta đang cầm con dao gọt trái cây, cũng không dám tiến lại gần, lại lo lắng đến sự an toàn của Lý Dương, liên tục la thất thanh kêu gọi người hầu, "Nhanh chóng ngăn cản nó, báo cảnh sát!"

"Ai ta cũng không cho phép báo cảnh sát!"

Lão gia tử phẫn nộ nhìn Lục Vĩnh Cường, "Đó là em trai của con!"

Lục Vĩnh Cường nghiến răng, "Nhưng nó có coi con là anh ruột của nó không, ba! Nó bây giờ muốn hại con trai của con, giờ phút này có thể xin cha đừng quá bất công không, không lẽ cha muốn tận mắt nhìn thấy đứa cháu đang chịu sự tổn thương đang hôn mê rồi, lại nhận thêm một dao của nó nữa à!"

Trong khi hai người đang tranh chấp, Lục Sâm đã tiến đến gần đám người hầu đang la hét thất thanh và đã bước đến phòng của Lý Dương!

Cửa phòng mở ra!

Lục Sâm nhìn thấy Lý Dương đang nằm trên giường, sắc mặt của Lý Dương như trắng bệch ra, toàn thân đều là thương tích, trên tay thì đang truyền dịch, nhưng không giống như lão gia tử nói anh ta đang hôn mê, cửa phòng bị đạp mở toan ra, anh ta nghe động tịnh bèn quay sang nhìn, nhìn thấy khuôn mặt đầy sát khí bên cửa, đôi mắt đỏ bừng của Lục Sâm, anh ta bị dọa đến nổi khuôn mặt bỗng chốc biến sắc, mắt nhìn Lục Sâm từ ngoài cửa xông vào, Lý Dương sợ đến nổi như tè ra quần từ trên giường lăn xuống đất, lại nhảy qua bên khác của chiếc giường lớn, khoảng cách thật xa đối với Lục Sâm, phòng bị nhìn anh ta.

"Thiếu thúc thúc......"

Lục Sâm không chịu buông tha anh ta, vẫn cứ lao vào hướng của Lý Dương.

"A —— cứu mạng, cứu mạng với!"

Lý Dương nhổ bỏ cây kim đang truyền dịch, cũng không quan tâm tới sự đau đớn trên người, sau đó liền cuồn cuộn bò ra bên ngoài mà chạy, "Cứu mạng, muốn giết người rồi!"

"Hôm nay không ai có thể cứu được ngươi!"

Lục Sâm chặn lối đi của anh ta, nện một cái lên mặt của anh ta, vốn dĩ Lý Dương đã trọng thương, bây giờ lại bị Lục Sâm đấm mạnh một

cái vào mặt, đặc biệt cảm thấy trước mặt biến thành một màu đen mù mịt, cả người đều ngã lăn xuống đất, dưới đất được trải một tấm thảm dày, bị té lăn xuống không cảm thấy đau, mà con dao gọt trái cây lại tiến đến gần hơn.

Lý Dương sợ tới mức cả người run rẩy.

"Thiếu, thiếu thúc thúc, chú hãy bình tĩnh một tí. Ngày hôm qua chú nên đánh cũng đã đánh rồi, đã đem con vào cục cảnh sát rồi, con đã ghi nhớ sâu sắc lỗi lầm của bản thân rồi, chú hãy buông tha con...... con cầu xin chú, buông tha cho con lần này thôi......"

Lý Dương thật sự hối hận rồi!

Nếu như anh ta biết được đối xử với Tiểu Thất hậu quả nghiêm trọng như vậy, cho dù có cho anh ta mượn lá gan đi nữa thì anh ta cũng không dám đối xử với Tiểu Thất như vậy.

Cửa phòng lần nữa lại có động tịnh.

Lý Dương quay đầu nhìn ra, thấy có vài người đang đứng trước cửa phòng.

Sắc mặt của Lão gia tử đỏ bừng, mặt kích động. Lục Vĩnh Cường trốn sau lưng của lão gia tử, vừa lo vừa sợ, mà Trương Mỹ, hai cánh tay khoanh trước ngực, bộ dạng lười biếng đến xem phim hay.

Vào lúc này, thế nhưng không ai nhào qua cứu anh ta.

Trong lòng Lý Dương oán hận chồng chất.

Nhưng anh ta cũng là một người thông minh, biết thời điểm này không phải là lúc để hận, anh ta khóc chảy nước mắt đau đớn nhìn

về phía cửa hô lớn, "Gia gia, cứu cháu! Ba, cứu con với!"

Lão gia tử rốt cuộc không nhịn được nữa, bèn xông qua nắm lấy cổ tay của Lục Sâm.

"Lục Sâm, ba biết tâm trạng của con bây giờ, nhưng mà con không thể làm thế, nếu con cảm thấy trừng phạt nó như vậy không đủ, như vậy ba sẽ cho người đưa nó về lại phòng cảnh sát, cho nó được ăn cơm tù vui vẻ, cùng lắm ta sẽ coi như không có đứa cháu này, con vì một người như vậy mà bàn tay nhuộm máu...... thì thật không đáng!"

Lục Sâm cười lạnh lẽo!

Anh ta chỉ biết rằng, làm việc gì cũng phải trả giá đắt cả!

"Buông tay!"

"Không được, con không được làm việc khờ dại!"

"Con không phải là nhất thời kích động!" Lục Sâm lạnh lùng nhìn lão gia tử, "Đêm qua phát sinh chuyện như vậy, cả đêm qua con không thể ngủ được, luôn suy nghĩ nên giải quyết sự việc vào ngày hôm nay như thế nào này, sự việc ngày hôm nay tuyệt đối không phải là do cái đầu con bộc phát mà làm ra như vậy!"

"Lục Sâm......"

"Hãy buông tay con ra!"

"Nó là cháu ruột của con mà......"

"Hey. Nếu nó biết con là tiểu thúc thúc của nó, lại càng không thể nào thừa biết Tiểu Thất là bạn gái của con lại còn làm những sự việc đó

với cô ta! Hôm nay ai khuyên con đều vô dụng, nó đã hủy hoại cánh tay của Tiểu Thất, thì bây giờ con sẽ hủy hoại cánh tay của nó!"

"Lục Sâm......"

"Nếu như ông có thể quyết đoán như tôi hôm nay, thì năm đó mẹ tôi đã không rời xa ông rồi!"

Nhắc đến mẹ của Lục Sâm, nét mặt của lão gia tử bỗng trở nên rủ rượi.

Ông ta cũng có người phụ nữ ông ta yêu, nếu đứng về khía cạnh của Lục Sâm mà nghĩ đến tâm trạng của ông ta, thì chắc chắn ông ta cũng sẽ lý giải được mà!

Tính cách của Lục Sâm ông ta hiểu rất rõ.

Anh ta đã quyết định chuyện gì rồi, thì bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi! Cho dù hôm nay Lý Dương đã được sự che chở của ông mà trốn thành công, thì ông ta cũng không thể bảo vệ nó suốt đời được, vả lại Lục Sâm có đủ lòng nhẫn nại để xử lý nó.

Nói không chừng bây giờ ngăn anh ta, thì sẽ khiến cho anh ta càng thêm giận dữ, sau này số phận của Lý Dương sẽ càng thê thảm!

Anh ta phẫn nộ đến nổi không thể trừng mắt đứng nhìn Lý Dương nữa!

Vừa mới vào nhà thời gian chưa được bao lâu thì đã quậy cho sự việc xảy ra như vậy, ông ta cũng không ngốc, nhìn ra sự dã tâm của Lý Dương, nhưng cái dã tâm này đã làm tổn thương đến con trai của ông ta, chỉ cần điểm này thôi, thì ông ta bất kể thế nào cũng không thể dung tha được!

Thôi đi thôi đi!

Tất cả sự việc này đều do Lý Dương gieo gió gặt bão vậy!

Lão gia tử từ từ buông lỏng tay của Lục Sâm, ông ta đứng dậy, lùi về sau hai bước, "Việc của các người thì các người tự giải quyết đi!"

"Gia gia!"

Lão gia tử căm ghét hướng về Lý Dương, "Lý Dương, nếu cháu thành thật làm việc ở nhà, thì ta cũng có thể xem cháu là cháu của ta, nhưng cháu nhìn xem bản thân cháu đi, làm toàn những việc phá hoại, nếu biết cháu vì nguyên nhân này mà bị bắt vào cục cảnh sát thì ta chắc chắn sẽ không dùng đến mối quan hệ để đưa cháu ra ngoài!"

Trái tim của Lý Dương như bị cục đá lớn nện vào vậy vừa sợ vừa đau.

Lão gia tử không muốn nhìn thấy anh ta nữa, bèn quay đầu đi.

Không khí yên tĩnh như chết lặng đi.

Lý Dương đem một tia hi vọng cuối cùng dừng trên người Lục Vĩnh Cường, anh ta nằm dưới đất, mắt ngấn lệ nhìn Lục Vĩnh Cường, "Ba...... Cứu con!"

Lục Vĩnh Cường cũng không ngăn cản được Lục Sâm.

Nhưng mà......

Con dao cắt trái cây trên tay của Lục Sâm đang hiện lên từng ánh

sáng lạnh lẽo dày đặc.

Ông ta đối đầu với Lục Sâm cũng không phải là ngày một ngày hai, nếu như xông qua đó thì Lục Sâm sẽ nhân cơ hội lấy mạng của ông ta thì sao!

Lão gia tử chắc chắn sẽ bảo vệ Lục Sâm rồi.

Càng nghĩ. Lục Vĩnh Cường càng sợ hãi, bèn nhục trí nhìn Lý Dương, "Con, việc gì con tự gây ra thì con tự xử lý đi, ba cũng không thể giúp được gì cho con......"

Nước mắt của Lý Dương bỗng chốc tuông trào ra.

"Bây giờ, đã hết hy vọng rồi chứ?"

Lý Dương nghiến răng thật chặt, "Đúng! Là tôi đã ức hiếp Tiêu Tiểu Thất, cô ta là bạn gái trước đây của tôi, hai người chúng tôi vừa mới chia tay không bao lâu, thì chú can thiệp vào, chú vốn dĩ là thừa nước đục thả câu! Huống chi, tôi đã không gây bất cứ tổn thương về mặt thể chất gì cho cô ta hết......"

Lục Sâm không thèm nghe đến lời nói vô nghĩa của anh ta nữa!

Đè tay phải của Lý Dương lại, bèn lấy con dao gọt trái cây không chút do dự đâm xuống.

"A ——"

Chương 771

39771. Máu!

Từ giữa phun ra tung tóe, khắp mặt và thân của Lục Sâm đều là máu!

Lý Dương đau đớn tột cùng, ôm lấy cánh tay lăn lộn trên mặt đất, toát hết mồ hôi lạnh, cuối cùng vì quá đau nên đã ngất xỉu.

Lục Sâm chậm rãi từ dưới đất đứng lên.

Bộ tây phục màu đen của anh lấm tấm máu tươi, trên khuôn mặt thanh tú của anh cũng đầy máu, tia máu trong mắt dường như không hề giảm bớt, bởi vì anh ấy biết, dù có phế đi tay của Lý Dương thì tay của Tiểu Thất cũng không thể khỏe lại được.

Lục Sâm nhìn Lý Dương đang hôn mê, mặt không biểu cảm nói, “Tụi mày……tốt nhất là coi chừng nó cho tốt, nếu nó còn dám làm chuyện gì quá phận thì không còn dễ dàng như vậy đâu.”

Những người trong phòng nhìn thấy kết cục thảm hại của Lý Dương đều không khỏi hoảng sợ.

Vừa rồi Lục Sâm ra tay vô cùng dứt khoát, nhìn máu tươi trên mặt anh ấy, cảm thấy anh không còn giống người nữa, mà giống như Tu La từ địa ngục bước ra vậy.

Nhất là Lục Vĩnh Cường.

Cả người cứng đờ tại chỗ, hoảng sợ nhìn Lục Sâm từ dưới đất đứng dậy, từ phòng đi ra tới cửa, rồi đi tới bên cạnh hắn, trong mắt không hề có chút cảm tình, khiến Lục Vĩnh Cường không khỏi rùng mình.

Rất dứt khoát, Lục Sâm không hề có ý định ngừng lại, tiếp tục đi ra ngoài.

Lục Vĩnh Cường thở phào, cả người đều toát hết mồ hôi lạnh!

Tĩnh lặng!

Tĩnh lặng như tờ!

Trong phòng không ai nói chuyện, qua một hồi lâu, lão gia tử mới hoàn hồn trước, nhìn một loạt cảnh tượng trong phòng, “Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh tay dọn dẹp sạch sẽ căn phòng này đi, gọi bác sĩ đến đây!”

“ Vâng vâng vâng!”

Đám người hầu vội vàng làm việc.

Lão gia tử nhanh chóng đi ra khỏi phòng!

......

Lục Sâm đi xuống lầu, đi đến phòng khách, bước chân hơi lảo đảo một chút.

Triệu Đào đang ở sảnh nhanh chóng đỡ lấy anh.

“Tổng giám đốc, không sao chứ?”

Lục Sâm khom người, vịn chân trái của mình!

Dù bây giờ anh ấy có thể đi lại, nhưng chân bên trái là chân giả, không thể chịu lực quá nhiều, mà hôm nay anh còn đi đường lâu như vậy, vừa nãy còn dùng sức tác động lên quá nhiều, bây giờ chỗ khớp nối bắt đầu đau nhức.

Trên mặt Lục Sâm toát ra mồ hôi lạnh.

Triệu Đào vội vàng từ trong túi lấy khăn tay ra, dìu Lục Sâm ngồi xuống ghế sofa, “Tổng giám đốc ngồi nghỉ ngơi một chút, tôi đi lấy xe lăn cho ngài.”

“Được!”

Lục Sâm lau vết máu và mồ hôi trên mặt, yên tĩnh ngồi trên ghế chờ.

Một lát sau.

Lão gia tử từ trên lầu đi xuống, nhìn lấy Lục Sâm còn chưa đi, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Lục Sâm......”

Lục Sâm tựa ở trên ghế sofa hơi híp mắt lại, giống như không nghe được lời của lão gia tử.

Lão gia tử thở dài đi đến bên cạnh anh, nhìn trán của Lục Sâm toát hết mồ hôi lạnh, lão gia từ lập tức khẩn trương lên, “Sao vậy, có phải có chỗ nào không được khỏe không? Ba gọi bác sĩ cho con!”

“Không cần phiền vậy!”

Lão gia tử cười khổ, “Lục Sâm, ba là ba của con, con có thể đừng khách sáo với ba như vậy không?”

Lục Sâm mặt không thay đổi, mở to mắt.

Lão gia tử bị nhìn nên hơi chột dạ.

Ông ta thừa nhận, quả thật từ khi Lục Sâm ra đời ông không làm tròn trách nhiệm của một người ba, lúc đó vợ ông rời đi, mà Lục Sâm vừa ra đời chưa bao lâu, ông lại bận bịu công việc, không để ý mình đã có thêm 1 người con trai, thêm vào đó lúc đó Lục Vĩnh Cường đã lớn, miệng lại ngọt, lúc đó quả thật ông có thiên vị Lục Vĩnh Cường.

Cúi đầu nghĩ lại, Lục Sâm thật đáng thương.

Từ nhỏ anh đã giống như không cha không mẹ, người ba này ngoài việc cho tiền ra thì chưa từng cho anh cái gì khác.

Đợi đến lúc ông nhận ra con của mình đã lớn, không còn tình cảm gì với mình, muốn bù đắp thì cũng không bù đắp được nữa, Những năm này, ông thấy con mình không có ham muốn nữ sắc, đã có lúc ông lo sợ con mình bất mãn với cuộc đời, không muốn gần phụ nữ nữa.

May mắn thay......

Hiện nay đã có 1 cô gái làm con ông chú ý tới.

Lục Sâm mà hôm nay ông gặp là Lục Sâm mất lý trí nhất, điều này nói rõ, Lục Sâm đã yêu cô gái này đến tận xương tủy.

Vậy cũng tốt!

Lão gia tử thở phào, ra vẻ nhẹ nhàng nói, “Khi nào được dẫn cô gái đó đến đây gặp ba một chút được không?”

Nhắc đến Tiểu Thất, Lục Sâm lạnh như băng liền trở nên ôn nhu.

“Cô ấy giống tôi, không thích ông!”

“Không thích ba cũng không sao, ba chỉ là muốn biết bạn gái con trông như thế nào, muốn gặp cô ấy một chút thôi mà.”

Lục Sâm quay đầu nhìn lão gia tử, suy nghĩ một lúc, “Tôi sẽ dẫn cô ấy về!”

“Mẹ của con......”

“Chuyện của mẹ tôi không cần ông để tâm, tôi đã hứa với bà ấy sẽ không nói với ông bất cứ chuyện gì liên quan đến bà ấy.”

Lão gia tử tiếp tục cười khổ.

Rất nhanh, Triệu Đào đẩy xe lăn đi tới phòng khách, “Tổng giám đốc?”

“Đi!”

Triệu Đào dìu Lục Sâm ngồi lên xe lăn, lão gia tử cũng chỉ có thể dùng mắt tiễn Lục Sâm rời đi.

......

Lúc Tiểu Thất mơ mơ màng màng tỉnh lại đã là xế chiều, cô nhìn căn phòng lạ lẫm, có chút sửng sốt, nhưng nhớ lại đây là chỗ ở của Lục Sâm cô mới yên tâm.

“Lục Sâm......Lục Sâm?” Không nghe thấy ai trả lời, Tiểu Thất tự lẩm bẩm một mình, “Không lẽ ra ngoài rồi?”

Lắc lắc đầu, nhìn thấy ở tủ đầu giường có một tờ giấy ghi chú.

“Anh ra ngoài mua chút đồ, rất nhanh sẽ về!”

Tiểu Thất mỉm cười, cô vẫn như cũ, chống tay định ngồi dậy, nhưng tay phải vừa đụng trúng đã đau đớn kinh khủng, Tiểu Thất ảm đạm nhìn xuống, nhìn thấy tay phải đã bị băng gạc bao lại hết, mắt liền trở nên tối sầm lại.

Sau này không thể vẽ thiết kế nữa rồi......

Mắt Tiểu Thất đỏ lên, trước mắt Lục Sâm cô không dám tỏ ra đau lòng, sợ Lục Sâm sẽ tự trách, bây giờ Lục Sâm không có ở đây cô mới dám bộc lộ cảm xúc của mình.

“Tiêu Tiểu Thất, mày phải kiên cường lên a, không vẽ thiết kế được nữa thì sao, mày còn có thể làm chuyện khác mà, chẳng phải mày muốn mở một tiệm cà phê hay sao, sau này cứ mở một tiệm cà phê thật tốt, lúc không có chuyện gì làm thì ngồi ở quán cà phê một chút, rãnh rỗi thì rủ Tiểu Tuyền đi dạo, chờ Lục Sâm công việc thảnh thơi, hai người có thể đi du lịch! Dù sao mày cũng không có ý định làm nữ cường nhân...... Đúng không!”

Cứ tự nhủ với bản thân mình như vậy được một hồi, tâm trạng Tiểu Thất liền hồi phục lại.

Chờ đến lúc nghe tiếng mở khóa cửa, Tiểu Thất đã có thể để lộ ra khuôn mặt tươi cười vui vẻ.

“Lục Sâm, anh về rồi!”

“Ừm!”

Lục Sâm đẩy xe lăn đi tới, đem đồ vật trong tay đưa cho Tiểu Thất, khuôn mặt ôn nhu, hoàn toàn không thể đoán được mới đây anh đã chặt đứng tay người khác, “Em nhìn xem anh mua gì cho em!”

“Cái gì vậy?” Tiểu Thất nhận lấy cái hộp.

“Mở ra xem đi!”

Tiểu Thất mở hộp ra, nhìn thấy cái bánh gatô bên trong mắt của cô liền sáng lên, “A a a, bánh gatô vị trà mà em thích ăn nhất, sao anh biết em thích ăn món này vậy, đã lâu lắm rồi em không được ăn đó!”

Lục Sâm mỉm cười, “Cái này cũng dễ mà, chỉ cần tìm hỏi Hiểu Tuyền là biết thôi!”

Tiểu Thất chính là người tham ăn, nhìn thấy bánh gatô liền đem mọi phiền não ném ra sau lưng.

Cô cầm lấy bánh gatô ăn một cách rất hạnh phúc.

Ánh mắt Lục Sâm cưng chiều nhìn cô, chỉ cần có thể, anh sẽ dùng cả cuộc đời để bảo vệ nụ cười trên mặt cô.

Chương 772

39772. Thời gian sau đó, Tiểu Thất đều ở lại trong căn hộ của Lục Sâm.

Trong khoảng thời gian này Tiểu Thất nhận được rất nhiều cuộc gọi, của người nhà hoặc của Lưu Tuyền gọi cho cô.

Đối với mẹ của mình, Tiểu Thất không dám tiết lộ tình trạng hiện tại của mình, không phải cô muốn bảo vệ cho Lý Dương, mà cô sợ ba mẹ cô vì quá tức giận mà trút hết mọi thứ lên đầu Lục Sâm, hai bên đều là người mà cô hết mực yêu thương, cô không hi vọng sẽ xảy ra chuyện gì.

Đối với Lưu Tuyền, thì khẳng định là không thể gạt được cô ấy.

Lưu Tuyền sau khi biết được tình hình tay của Tiểu Thất đã trầm mặc rất lâu.

“Vậy.....bên khách sạn cậu có định qua nữa không?”

Tiểu Thất lắc đầu, tay phải của cô chỉ cầm điện thoại một chút đã cảm thấy mỏi, liền chuyển điện thoại sang tay trái, nhớ ra Luu Tuyền không thể nhìn thấy cô lắc đầu, “Không đi, tớ không tham gia thi đấu nữa, qua đó thì có ý nghĩa gì.”

Lưu Tuyền tiếp tục trầm mặc.

“Tiểu Tuyền? Cậu đừng lo nữa, tay của tớ không phải bị phế đâu, bác sĩ nói những việc làm hằng ngày như ăn cơm sẽ không thành

vấn đề, chỉ là không thể vẽ hay xách đồ nặng thôi.” Tiểu Thất cố tỏ ra mình đang vui vẻ.

“Bá phụ bá mẫu có biết chuyện này chưa?”

“Không biết! Tiểu Tuyền, cậu nhớ đừng có nói với họ đó.”

“Giấy không gói được lửa, chuyện này sao mà giấu được.”

Chỉ cần gặp nhau là sẽ bị lộ ngay.

Tiểu Thất biết rõ điều này, cô ngã người xuống giường, nhìn bàn tay vẫn còn chảy mủ, mắt rũ xuống nói, “Tớ biết! Nhưng bây giờ vẫn chưa thể để họ biết chuyện này được, nếu biết được chắc họ sẽ tức điên lên mất, để tớ suy nghĩ kỹ lại đã, xem phải nói với họ như thế nào.”

“Tiểu Thất!” giọng của Lưu Tuyền trở nên nghiêm túc, “Chuyện này nói càng sớm càng tốt, và lại tay của cậu mới bị thương gần đây, bá phụ bá mẫu lại quen biết rộng như vậy, biết đâu có thể trị khỏi tay của cậu, không nên chậm trễ nữa, bệnh tình bây giờ mới là quan trọng!”

Tiểu Thất thở dài, “Tiểu Tuyền, mấy hôm nay Lục Sâm đã tìm hết các bác sĩ nổi tiếng trên thế giới.....nhưng mà, vô dụng! Tất cả bọn họ nhìn thấy tay của tớ đều lắc đầu, trị không được nữa.”

Lưu Tuyền tiếp tục trầm mặc.

“Ai da, cậu đừng lo nữa, tớ sẽ nói với ba mẹ tớ mà.”

“Vậy cậu nhanh nói đi, kẻo họ nghe được tin từ người khác, sợ là sẽ càng tức giận hơn đó!”

Tiểu Thất gật gật đầu rồi cúp điện thoại.

Ai......

Nói với ba mẹ, sao nói đây a, với tính khí của ba cô, cô dám khẳng định, nếu nói ra, ba cô sẽ muốn giết người mất!

Còn mẹ cô đang mang thai gần 6 tháng rồi, sao có thể khiến họ lo lắng được.

Tiểu Thất nghĩ xong rồi, dù gì trong khoảng thời gian này ba mẹ cô cũng cho rằng cô đang tham gia đợt huấn luyện của công ty Phong Hoa, nhất định sẽ không biết chuyện này, đợi qua khoảng thời gian này rồi cô sẽ nói thẳng với họ.

Nhưng mà......

Kế hoạch chưa gì đã thay đổi!

Mấy ngày này thời tiết càng lúc càng lạnh, mà quần áo ấm của Tiểu Thất đều để ở nhà, vừa hay mấy ngày này Lục Sâm có thời gian rãnh, liền đi mua quần áo với cô.

Thời tiết rất lạnh.

Khi thở ra liền có khói trắng, Tiểu Thất mặc trang phục mùa thu, choàng khăn choàng cổ, nhưng vẫn cảm thấy lạnh kinh khủng.

Uốn éo đầu một chút, nhìn sang Lục Sâm vẫn là áo sơ mi trắng đồ tây đen, nhịn không được rút cổ lại hỏi,"Lục Sâm, anh không lạnh hả?"

“Con trai hỏa lực mạnh hơn con gái, anh không lạnh.”

Các ngón tay cuả Tiểu Thất đều đã lạnh như băng.

Đến siêu thị, trong siêu thị có mở máy sưởi, lúc này Tiểu Thất cảm giác như được sống lại.

Triệu Đào vừa hay có việc bận, đưa hai người tới siêu thị liền rời đi. Chân phải của Lục Sâm vừa hồi phục tri giác, không thể đứng hay đi lại quá lâu nên đa số đều là ngồi trên xe lăn.

Hai người bắt đầu đi dạo từ lầu 1.

Lầu 1 chuyên bán đồ trang sức hoàng kim và mỹ phẩm dưỡng da.

Tiểu Thất đi đến cửa hàng trang sức, trước cửa cửa hàng có tấm áp phích là hình của một minh tinh tay đeo một chiếc nhẫn kim cương, mắt của Tiểu Thất liền không rời khỏi chiếc nhẫn kim cương trên tay cô ấy.

“Lục Sâm, đẹp quá đi a!”

Lục Sâm mỉm cười, không nói gì thêm.

Anh và Tiểu Thất còn chưa ra mắt gia đình, lúc này chưa thể mua nhẫn được!

Vả lại......

Lục Sâm nhìn chiếc nhẫn kim cương.

Chiếc nhẫn đó vốn dĩ không xứng với Tiểu Thất.

“Đi thôi, đi mua quần áo!”

“Ò!”

Tiểu Thất đi mà cứ ngoái đầu lại nhìn, lưu luyến không nỡ đi.

Lầu 2 là khu vực bán quần áo nữ.

Các nhãn hiệu nổi tiếng của thế giới đều có đủ.

Lục Sâm trực tiếp dẫn Tiểu Thất đi đến tiệm Gedi.

Tiểu Thất khóe miệng giật một cái, “Lục Sâm, anh thật keo kiệt, dẫn em đi mua quần áo cũng dẫn vào cửa tiệm của nhà anh......”

Lục Sâm sững sờ, lập tức bật cười.

“Nha đầu ngốc, nghĩ gì vậy, chỉ là anh cảm thấy quần áo trong này rất hợp với em!”

“Thật không?”

Tiểu Thất nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía Lục Sâm.

“Đương nhiên!”

“Tốt a, miễn cưỡng tin anh vậy.”

Hai người nói cười nhốn nháo mua quần áo, nhãn hiệu nào cũng có, cuối cùng mua hết 1 đống quần áo to đùng, đặt ở cửa hàng chuyên doanh, đợi Triệu Đào tới mang về. Thấy đã đến trưa nên 2 người đi đến tiệm ăn ở lầu 4 ăn trưa.

Vừa mới đi đến tiệm ăn, Tiểu Thất bỗng hô lên 1 tiếng rồi đẩy xe lăn chạy như điên.

“Tiêu Tiểu Thất, em đứng lại đó cho anh!”

Trong tiệm hải sản bỗng phát ra một tiếng la nghe rất giận dữ, cả người Tiểu Thất đều cứng đờ đứng nguyên tại chỗ

Lục Sâm kinh ngạc, “Em quen người đó hả?”

Tiểu Thất khóc không ra nước mắt, “Lục Sâm, xong rồi xong rồi, em nhất định sẽ bị trầy da tróc vẩy.”

“Có anh ở đây mà.”

Trong khi nói chuyện, Tiêu Cảnh Thụy từ tiệm ăn bước ra, nhanh chân dí theo, chặn đường đi của Tiểu Thất, nheo mày nhìn cô ấy, “Em là chuột thấy mèo hay sao, sao vừa thấy anh đã quay đầu bỏ chạy vậy!”

Nếu không phải anh ấy tinh mắt, chắc cô đã chạy thoát được rồi!

Tiểu Thất thả lõng người.

Cảnh Thụy lúc này mới nhìn người đang ngồi trên xe lăn, nhướng mày, “Lục tổng?”

“Tiêu tổng!”

Hai người trên thương trường đã từng đụng mặt nên có quen biết với nhau, vừa chạm mắt đã bắt đầu tính toán trong lòng.

Tiểu Thất nhìn đến hoảng sợ run rẩy

Tiêu cảnh thụy!

Cũng họ Tiêu!

Lục Sâm nhìn Cảnh Thụy, lại nhìn Tiểu Thất, sau đó giật mình, thân thiện đưa tay ra định bắt tay với Cảnh Thụy, “Thì ra anh là anh của Tiểu Thất, thường nghe Tiểu Thất nhắc đến anh, hân hạnh!”

Cảnh Thụy không quên lễ nghĩa, bắt tay với Lục Sâm.

“Xin chào!”

Lục Sâm đột nhiên nhớ tới một vấn đề!

Thân phận của Tiêu Cảnh Thụy anh có biết, mặc dù thời kỳ lập nghiệp vang dội của Tiêu Cảnh Thụy đã qua đi, nhưng thân phận của anh ấy không ai không biết đến!

Công tử Tiêu Lăng của Quốc Tế Hoàn Vũ!

Nghe nói tổng giác đốc Quốc Tế Hoàn Vũ có một cặp sinh đôi nam nữ.

Nếu như Tiểu Thất là em gái của Cảnh Thụy!

Vậy cô......chẳng phải là con gái ruột của tổng giám đốc Quốc Tế Hoàn Vũ Tiêu Lăng hay sao?

Lục Sâm nhất thời không chịu được cú sốc, có chút lặng xuống!

Chương 773

Lục sâm âm thầm sợ hãi!

Anh vẫn luôn đoán điều kiện trong nhà Tiểu Thất sẽ không tệ, thế nhưng cũng không nghĩ tới điều kiện của tiểu Thất lại tốt đến mức này!

Dù là ba mẹ của một gia đình bình thường cũng sẽ không để cho con cái mình gả cho một người đôi chân có vấn đề, huống chi là gia đình như Tiêu gia vậy”

Lục sâm mím chặt môi!

Bất kể thế nào đi nữa, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chỉ cần Tiểu Thất không buông tay, anh cũng sẽ không buông cô ra!

Mà lúc này trong lòng Cảnh Thụy cũng có cùng nghi hoặc!

Lục Sâm này anh biết, bởi vì anh ta là đối thủ cạnh tranh với việc làm ăn của cô, cho nên thường xuyên nghe cô nhắc tới, trong lời nói không thiếu sự tán thưởng!

Thế nhưng......

Tán thưởng thế nào đi nữa, có bản lĩnh thế nào đi nữa, cũng không thể có quan hệ với Tiểu Thất được!

Tiểu Thất đi Phong Hoa tập huấn!

Hôm qua mới vừa gọi xong điện thoại, nhỏ nha đầu thối đó còn nói là đang vẽ hình, giờ tự nhiên có quan hệ với tổng giám đốc người ta luôn, là chuyện gì xảy ra đây?

Trong đầu Cảnh Thụy đều là cảnh tiểu Thất bị gạt!

Nha đầu này, quy tắc ngầm đương nhiên không ai có thể thỏa hiệp với cô, thế nhưng...... nha đầu này ngốc như vậy, ngay cả tên ngu xuẩn Lý Dương đó cũng có thể lừa nó hơn hai năm, nói không chừng là Lục Sâm nhìn trúng nhan sắc xinh đẹp của nó, cho nên cố tình lừa gạt đây!

Cảnh Thụy càng nghĩ càng giận, sắc mặt cũng càng ngày càng lạnh.

“ Anh, anh trai......”

“ Chạy, anh không phải thấy em là chạy sao, giờ sao không chạy nữa!”

Tiểu Thất chột dạ cúi đầu, bọn họ đang đứng trước cửa nhà hàng, lúc này đang là giữa trưa, lúc ăn cơm người đến người đi, Tiểu Thất đứng đấy cũng cảm thấy ngại, “ Anh trai, chúng ta đi vào trước có được không, có lời gì nói ăn xong rồi nói?”

Cảnh Thụy hừ lạnh một tiếng, quay người đi trước vào nhà hàng.

Tiểu Thất lúc này mới phát hiện, Cảnh Thụy không phải đến nhà hàng một mình, anh còn dẫn theo Lãnh Điền Tâm.

“ A, chị Tiểu Thất! Em vừa rồi đã nói hình như nhìn thấy chị mà.”

Khóe miệng Tiểu Thất giật nhẹ, vuốt tóc cô, “ Điền Tâm em cũng tới sao.”

“ Đúng rồi, sinh nhật của em sắp đến rồi, anh Cảnh Thụy dẫn em tới mua quà sinh nhật.” Con mắt Lãnh Điền Tâm xoay tròn một vòng, rơi vào trên người Lục sâm, “ Vị này là.....”.

“ Bạn trai chị, em gọi anh ấy là anh Lục Sâm là được rồi.”

Điền Tâm tuổi còn nhỏ, căn bản không phát hiện được vấn đề của người lớn, lập tức cười ngọt với Lục Sâm, “ chào anh Lục Sâm.”

“ Anh chào em!”

Trải qua màn giới thiệu của Tiểu Thất, sắc mặt của Cảnh Nhiên càng thêm khó coi!

Tiểu Thất nhưng lại không có lo lắng như vừa rồi.

Nhìn thấy Lãnh Điền Tâm, nửa trái tim cô rơi xuống.

Tốt xấu gì Điền Tâm ở đây, anh trai cũng không thể nổi nóng với cô và Lục Sâm chứ!

Cảnh Thụy và Lãnh Điền Tâm ngồi xuống trước, Tiểu Thất cũng ngồi xuống trên ghế sofa, cô vừa muốn đi đỡ Lục Sâm, Lục Sâm lại lắc đầu với cô, “ Tự anh có thể làm!”

Trước mặt người nhà của Tiểu Thất, anh không muốn biểu Hiện quá vô dụng!

Hai tay Lục Sâm chống lên phần tay vịn của xe lăn, chống cơ thể lên dùng sức của đùi phải đứng lên, sau đó ngồi cạnh Tiểu Thất.

Yên tĩnh!

Không khí dường như trở lạnh.

Những bàn ăn khác vừa nói vừa cười rất náo nhiệt, bọn họ nguyên bàn không một ai nói chuyện.

Lãnh Điền Tâm nhìn Cảnh Thụy, lại nhìn Lục sâm và Tiểu Thất, một bộ mặt nghi hoặc.

Lục Sâm và Cảnh Thụy hai người thì nhìn nhau, một người ánh mắt thâm thúy, một người ánh mắt lạnh lùng.

Tiểu Thất bất an xê dịch cái mông!

“ Em đói bụng rồi......”

Hai người lúc này mới thu tầm mắt lại, Cảnh Thụy bấm chuông đầu tiên, nhân viên phục vụ đi tới, anh nhìn cũng không nhìn menu, liền chọn một đống món mà Tiểu Thất và Điền Tâm thích ăn, sau đó nhìn về phía Lục Sâm, trong ánh mắt có ý khiêu khích.

khóe miệng Lục Sâm cong lên, nói với nhân viên phục vụ, “ Thêm một cái bánh tart hoa quả và hai cái bánh kem trà xanh!”

Ánh mắt Cảnh Thụy đột nhiên trở nên u ám.

Thứ Tiểu Thất thích ăn cũng rõ như vậy, xem ra hai người đó quen nhau cũng không phải một ngày hai ngày.

Cảnh Thụy cuối cùng nhịn không được, ánh mắt sắc bén nhìn Tiểu Thất, đặt câu hỏi trước.

“ Lần trước em nói qua một thời gian nữa sẽ dắt bạn trai về nhà, là

Lục Sâm?”

“ Khụ, khụ khụ......”

Tiểu Thất bị nước bọt làm sặc, Lục Sâm theo phản xạ đem ly nước trong tay đưa đến trước mắt Tiểu Thất, Tiểu Thất uống hai ngụm mới trừng mắt nói với Cảnh Thụy, “ Em gái anh cũng đâu phải người lẳng lơ, thời gian một tháng có thể quen được mấy người bạn trai, đương nhiên là Lục Sâm rồi!”

Lông mày Cảnh thụy nhíu một cái, lấy ra vẻ uy nghiêm của người làm anh, “ em nói chuyện như vậy với anh mình sao!”

Tiểu Thất móm môi, cúi gầm mặt xuống.

Được thôi!

Dù sao cô từ nhỏ đến lớn ở trước mặt anh cũng chưa từng mạnh miệng qua.

“ Tiểu Thất em ấy nhanh mồm nhanh miệng......”

“ Em gái tôi tự tôi còn không biết sao.” Cảnh Thụy cắt ngang lời của Lục sâm, ánh mắt chuyển đến trên người anh ta, “ Lục tổng, trong lòng tôi có rất nhiều nghi hoặc, mong anh giúp tôi giải đáp thắc mắc!”

“Mời nói!”

“ Anh và em gái tôi quen biết khi nào?”

Lục sâm thành thật trả lời, “ hôm Tiểu Thất thất tình!”

Đầu lông mày Cảnh Thụy giật giật!

Lúc đó quen được sao, vậy có thể loại trừ khả năng của quy tắc ngầm!

Cảnh Thụy tiếp tục đặt câu hỏi, tính lại thời gian hai người quen nhau cũng mới hơn hai tháng, Tiểu Thất nói muốn dẫn anh về nhà của tôi gặp ba mẹ, vậy không biết Lục tổng có suy nghĩ gì?”

Tiểu Thất nhịn không được, “ anh, anh có thể đừng giống tra hỏi tội phạm mà tra hỏi Lục Sâm không!

Lục Sâm nắm chặt tay cô, lắc đầu với cô, nhìn Cảnh Thụy cười, chậm rãi trả lời, “ Gặp người lớn là tôi đề ra! Không biết Tiêu tổng có tin việc vừa gặp đã yêu, tôi với Tiểu Thất chính là như vậy, từ lần thứ nhất gặp mặt liền bắt đầu có hảo cảm với em ấy, sau đó mỗi một lần gặp mặt hảo cảm của tôi đối với em ấy càng sâu sắc, mặc dù chúng tôi quen nhau không lâu, nhưng tôi rất yêu em ấy! Tôi tin tưởng Tiểu Thất cũng rất yêu tôi, hai chúng tôi xem cả hai như người sẽ bên nhau trọn đời, cho nên tôi đề nghị gặp người lớn!”

Cảnh Thụy tin vào nhất kiến chung tình.

Nhưng người khác ở trước mặt anh nói nhất kiến chung tình với em gái anh, Cảnh Thụy kiên quyết không tin, cũng không muốn tin!

Cách nói này cũng hơi khiêm tốn chút!

Ai biết được Lục Sâm này có phải là biết thân phận cả Tiểu Thất, cho nên mới cố ý tiếp cận em ấy!

Không nên trách Cảnh Thụy nghĩ Lục Sâm nghĩ nham hiểm đến thế!

Đổi lại bất kỳ một người anh yêu thương em gái mình, chỉ sợ ở tình

huống này, trong lòng đều tràn đầy âm mưu!

Cảnh Thụy xoay qua hỏi Tiểu Thất, “Em không phải tập huấn ở Phong Hoa sao?”

“ Ơ...... Tập huấn đó, em từ bỏ rồi!”

“ Tại sao?”

“ Cũng không thể sau này yêu đương trong phòng làm việc.” Tiểu Thất hàm hồ nói, “ Ai nha, dù sao anh cũng đừng quản tụi em nữa, hôm nay bị anh bắt gặp thì thôi vậy, hai ngày nữa em sẽ dắt Lục Sâm về nhà, đến lúc đó anh muốn hỏi thế nào thì hỏi đi được không!”

“ Anh còn có một câu hỏi!”

Tiểu Thất thở dài, “ Anh hỏi đi.”

“ Thời gian hơn một tháng này, hai người luôn bên nhau?”

Hai người họ quả thật dính nhau chưa từng tách ra.

Tiểu Thất gật đầu, “ Đúng vậy, luôn ở bên nhau!”

Sắc mặt Cảnh Thụy càng u ám!

“ Ai! Tiêu Cảnh Thụy trong đầu anh rốt cuộc đều đang nghĩ những thứ bạy bạ gì đó.” Tiểu Thất nhìn sắc mặt Cảnh Thụy thay đổi, lập tức hiểu ra cái “ở bên nhau” là có ý gì, mặt cô đỏ lên, “ Đem những suy nghĩ tệ hại trong đầu anh vứt bỏ hết, em và Lục Sâm hai người là quan hệ yêu đương trong sáng!”

Chương 774

39774.

Trong sáng?

Cái rắm!

Trong lòng Tiêu Cảnh Thụy rất nóng giận, nếu như hai người họ hơn hai tháng đều ở bên nhau, nhưng lại không xảy ra chuyện gì, đánh chết anh anh cũng không tin, cho dù chưa đi đến một bước cuối cùng, những tiện nghi cần chiếm khẳng định cũng bị chiếm hết.

Trong lòng Cảnh Thụy tức ơi là tức.

Nhỏ nha đầu thối này nói chuyện sao lại bên Lục Sâm thế, thật...... tức chết anh!

Cảnh Thụy giận đến đổ một ly nước lạnh vào bụng.

“ Ơ...... anh, anh đừng nóng giận.” Tiểu Thất thấy Cảnh Thụy khó chịu, trong lòng cũng không dễ chịu, cô nhanh chóng rót một ly nước nóng đẩy đến trước mặt anh, “ Anh, em đã hai mươi ba tuổi rồi, cũng đến lúc phải hẹn hò rồi, anh hãy mặc kệ em đi có được hay không?”

“ Mặc kệ em! Mặc kệ em thì em sớm đã bị tên khốn Lý Dương đó lừa rồi!

Nhắc đến Lý Dương, sắc mặt của Tiểu Thất và Lục Sâm đều thay đổi, Tiểu Thất rủ mắt xuống, lo lắng nói, “ Em lúc đó chẳng phải là

chưa hẹn hò qua sao, anh xem em không phải đã chia tay với Lý Dương rồi sao! Anh, Lục Sâm là thật lòng tốt với em, là thật đó! Anh cũng không biết, anh ấy vì em......"

Tiểu Thất nhớ tới cái cảnh Lục sâm vì cô bắt rắn, lúc đó anh ấy cũng không biết những con rắn kia có độc không, liền chạy đi bắt những con rắn đó, sợ rắn cắn cô, nhưng bản thân anh lại bị rắn cắn mấy cái, vì cô cho dù là nửa cái mạng cũng cần, ậy thì sao có thể đối với cô giả tạo chứ.

Nhưng nghĩ lại, Tiểu Thất vẫn là không muốn để anh trai lo lắng, liền giấu đi chuyện này, " Dù sao đi nữa...... Nói tóm lại, Lục Sâm là thật lòng đối với em, em lại không ngốc, ai tốt với em ai không tốt với em em còn có thể không cảm nhận không được sao!

Cảnh Thụy hừ nhẹ một tiếng!

Dù sao trong lòng của anh, Tiểu Thất chính là một tiểu nha đầu không am hiểu sự đời, bị người ta lừa cũng là rất bình thường.

Còn về phần ai tốt với nó ai không tốt với nó, lỡ như người ta giả bộ, nó lại không có não để đi phân biệt!

Bầu không khí lần nữa đóng băng.

Tiểu Thất cuống quít nháy mắt với Lãnh Điền Tâm.

Điền Tâm cũng mười bốn tuổi, đối với chuyện tình cảm cũng mù mà mù mờ, nghe hết nửa ngày trời cũng đã biết chuyện gì xảy ra, cô nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Tiểu Thất, nhịn không được đưa tay ôm lấy cánh tay của Cảnh Thụy.

"Anh Cảnh Thụy....."

" Thế nào?"

Đối diện với Lãnh Điền Tâm, sắc mặt Cảnh Thụy dần trở nên dịu dàng.

Anh Cảnh Thụy hôm nay là sinh nhật của em, anh có thể đừng giáo huấn người ta như vậy nha."

Sắc mặt Cảnh Thụy vẫn không tốt như cũ.

Tiểu Thất cũng vội vã nói, "Đúng nha đúng nha, anh, anh có lời gì muốn nói sau khi chúng ta về mới nói được không, hôm nay không chỉ là sinh nhật của Điền Tâm, còn ở chốn đông người như thế, động tĩnh bên này của chúng ta lớn một chút, chẳng phải làm trò cười cho người ta sao!"

Cảnh Thụy hung hăng trừng Tiểu Thất một cái, sắc mặt lại không khó coi vừa rồi nữa.

Vừa hay lúc này, nhân viên phục vụ cuối cùng đã dọn thức ăn lên.

Tiểu Thất vội vàng kẹp một con cua đưa tới dĩa của Cảnh Thụy, " Anh trai anh thích nhất ăn cua say!"

Cảnh Thụy cũng không để ý tới Tiểu Thất, không có đụng qua con cua mà Tiểu Thất gắp cho anh, mà là tự mình gắp một con. Tiểu Thất cực kỳ tủi thân, nhéo đùi một cái, mới vừa chuẩn bị dùng chiêu cuối để anh trai khoanh tay chịu trói, lại thấy anh đeo vào bao tay nilong, đều dùng dụng cụ bẻ cua 8 món bẻ hết hai con cua trên dĩa, một con để trước mặt Lãnh Điền Tâm, một con khác để ở trước mặt cô.

Tiểu Thất lập tức mặt mày hớn hở.

Cô biết ngay, anh trai giận thì giận, nhưng trong lòng vẫn quan tâm cô.

Tiểu Thất vui vẻ gặm sạch sẽ hai con cua.

“ Ăn từ từ, không ai giành với em!” Cảnh Thụy không vui.

“ Hihi, anh, con cua này không ngon bằng anh làm!”

“ Nịnh nọt!”

“ Thật thật!” Tiểu Thất lấy tay thề, “ em thề, còn thật hơn trân châu!”

Mặt mày Cảnh Thụy cuối cùng cũng rạng rỡ, “ Vậy lần sau em về nhà anh làm cho em ăn!”

“ Dạ được dạ được!”

Nhân lúc Cảnh Thụy chăm lo cho Lãnh Điền Tâm, Tiểu Thất lén lút giơ tay ra dấu ok với Lục Sâm

Lục Sâm bật cười.

Anh thực ra có thể lý giải được hành vi của Cảnh Thụy, đổi lại bất cứ ai, em gái mà mình nâng niu trong lòng bàn tay đi tìm bạn trai, hơn nữa còn tìm một người bạn trai mọi phương diện anh đều không hài lòng, sẽ làm khó dễ anh cũng là chuyện bình thường.

Hiện giờ Lục Sâm hơi đau đầu chính là...... Tiêu Cảnh Thụy cửa ải này đã khó qua như vậy, vậy bên ba mẹ của Tiểu Thất phụ mẫu không phải càng khó sao?

Tiêu Lăng!

Ông là truyền thuyết trong ngành kinh doanh, một người nổi tiếng tay trắng gầy dựng sự nghiệp một tay sáng lập nên Quốc Tế Hoàn Vũ, thời gian mười năm ngắn ngủi thế liền trở thành tỷ phú giàu nhất trong nước! Trong lòng Lục Sâm vẫn luôn rất rất khâm phục nhân vật truyền kỳ này, chỉ là bởi vì Tiêu Lăng đã ẩn lui hơn mười năm, anh luôn không có cơ hội làm quen với Tiêu Lăng.

Lục sâm thấy qua Tiêu Lăng trên TV!

Đó là một đoạn phỏng vấn riêng của ông ấy!

Tiêu Lăng trong TV mặc một bộ vets thẳng, tóc được chải chuốt kỹ lưỡng, vẻ mặt nghiêm túc nói năng thận trọng, nhìn sao cũng nghiêm túc lạnh lùng làm sao! Có thể...... ngang với Tiêu Cảnh Thụy đối diện anh!

Nhưng người ba trong miệng Tiểu Thất lại là một hình tượng hài hước.

Trong một lúc Lục Sâm thật đúng là không có cách nào liên kết hai người này lại.

“ Lục Sâm,anh nghĩ gì thế, mau ăn đi! Cua của nhà hàng này rất ngon!” Tiểu Thất gắp cho Lục Sâm một con cua.

Lục Sâm lột cua ra, nhưng bản thân không có ăn, rất tự nhiên mà đưa tới dĩa của Tiểu Thất, nhìn thấy trước mặt cô đã chất đầy vỏ cua, Lục Sâm khẽ nhíu mày, “ Con cua tính lạnh, ăn ít một chút! Bằng không lần sau lại kêu đau bụng.”

Mặt nhỏ của Tiểu Thất đỏ lên, xấu hổ buông đũa xuống.

Lục Sâm nói đau bụng là chỉ thời kì kinh nguyệt của cô, có thể là khi còn nhỏ ăn đồ lạnh quá nhiều, từ lần đầu tiên kinh nguyệt tới thì sẽ đau bụng, hơn nữa mỗi lần đều đau đến chảy mồ hôi lạnh ướt hết cả người mới hết đau.

Đồng thời một khi đau là đau cả ngày, uống nước đường đỏ cũng không dịu đi, Lục Sâm đã từng may mắn chứng kiến một lần, cũng bị giật mình.

Cho nên từ đó về sau cũng không cho phép cô ăn đồ sống và lạnh.

Tiểu Thất trơ mắt nhìn Lục Sâm, " em bảo đảm, ăn thêm một con, một con cuối cùng!"

"......"

Lục Sâm thở dài, " Được, con cuối cùng!"

" Ừm!"

Hai người không coi ai ra gì mà thân mật, một bên khác sắc mặt vừa chuyển biến tốt lên của Cảnh Thụy lần nữa trở nên u ám, đôi đũa trong tay cũng xém chút bị anh bóp gãy!

Tiểu Thất lại không có phát hiện sự khác thường của anh trai.

Mấy này nay tay phải của cô cơ hồ cũng không có cầm qua đũa, ăn cơm cũng đều là Lục Sâm đút tới bên miệng, hôm nay cô chỉ dùng đũa một chút thôi, tay phải liền bắt đầu đau nhức. Cô không muốn để cho người khác nhìn ra sự khác thường của cô, vẫn cười hì hì gắp thức ăn như cũ.

Nhưng mà, có một số việc là không giấu được.

Lúc Tiểu Thất đang đưa tay gắp món ăn mà cô thích ăn, cổ tay phải đột nhiên một trận đau đớn kịch liệt!

“ Bang ——“

Tay của cô buông lỏng, đũa trực tiếp đập vào trên mâm, phát ra một tiếng vang giòn giã.

Ai cũng nhìn về phía cô!

Người Tiểu Thất cứng đờ, cuống quít rụt tay lại, động tác của cô nhanh, động tác của Cảnh Thụy lại nhanh hơn cô.

Anh một phát bắt được tay Tiểu Thất, nghiêm nghị nói, “ Tay em bị gì vậy!”

Chương 775

“Á...”

Cảnh Thụy cầm đúng vào chỗ đau của Tiểu Thất, khiến cô không kiềm chế được, khẽ kêu lên một tiếng!

Thấy vậy, Lục Sâm mặt cũng biến sắc, anh vội vàng nói: “ Cậu chạm vào chỗ vết thương của cô ấy rồi, hãy mau bỏ tay ra đi!”

Cảnh Thụy giật mình, lập tức bỏ tay Tiểu Thất ra.

“ Em bị đau à?”

Tiểu Thất đau đớn nói không thành tiếng, cổ tay cô bây giờ vẫn đang trong giai đoạn hồi phục, cái túm tay hồi nãy của anh trai khiến cô bị đau điếng bất ngờ, cả người đều toát mồ hôi hột.

Lục Sâm vén tay áo của cô lên, vết bầm tím lúc trước ở cổ tay không còn nữa, cổ tay cô lại trắng như phấn rồi, nhìn sơ qua thì như không có bất kì vết thương nào, nhưng họ đều tự biết bên trong thì không phải vây.

“ Em đau lắm phải không?”

Phải mất một lúc, Tiểu Thất mới hồi người lại, nhìn thấy vẻ lo lắng hốt hoảng như muốn đau thay mình của Lục Sâm, cô miễn cưỡng cười: “ Không đau nữa, hết đau luôn rồi mà.”

Lục Sâm cắn răng nghiến lợi, lấy giấy lau thấm khô mồ hôi đang lấm

tấm trên trán cô.

Cảnh Thụy nhìn thấy cảnh hai người họ đối xử với nhau như vậy, cậu đoán chắc rằng có điều gì mà mình chưa biết đã xảy ra rồi.

Cậu tiến tới sát bên Tiểu Thất, gương mặt nghiêm túc hơn thường ngày: " Tiêu Tiểu Thất, tay của em rốt cuộc là bị làm sao vậy?"

Tiểu Thất cúi mặt tránh ánh mắt của Cảnh Thụy: " Là do tự em... không cẩn thận..."

" Em còn dám nói dối sao!"

Cảnh Thụy nói như gào lên, khiến mọi người trong nhà hàng đều quay lại nhìn họ, Cảnh Thụy nghiến răng tức giận nhìn Tiểu Thất: " Tiêu Tiểu Thất em đừng quên rằng, anh em mình là một cặp song sinh, em nghĩ mấy lời nói dối ngớ ngẩn ấy mà lừa được anh à?"

Tiểu Thất mím chặt môi im lặng không nói.

" Chúng ta hãy ra ngoài nói chuyện."

Cảnh Thụy nghiến răng, thấy mọi người trong nhà hàng đều đang nhìn bọn họ, nên kiềm chế sự tức giận lại, bây giờ mấy người họ cũng chẳng còn tâm trạng gì mà ăn uống nữa, nên đành đưa nhau rời khỏi nhà hàng.

Bốn người xuống tới hầm để xe.

Hầm để xe dưới này vừa oi bức vừa yên tĩnh!

Bốn người họ lên xe ngồi, Cảnh Thụy và Điền Tâm ngồi phía trước, Lục Sâm và Tiểu Thất ngồi băng ghế sau.

Chẳng ai chịu lên tiếng trước.

Cảnh Thụy lặng lẽ với tay nâng tay phải của Tiểu Thất lên, Tiểu Thất định rụt tay lại, cậu liền đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn cô khiến cô không dám phản kháng nữa. Cảnh Thụy nhìn cổ tay của em gái, vẫn như không có gì vậy, rất trắng trẻo, ít nhất là bên ngoài không hề nhìn thấy dấu tích bị thương nào.

Nhưng vẻ đau đớn vừa lúc nãy của Tiểu Thất chắc chắn không phải là giả.

“ Như vậy rốt cuộc là thế nào, hai người có thể giải thích cho tôi không!”

“ Để tôi nói!”

Tiểu Thất sợ hãi, hoang mang kéo áo của Lục Sâm: “ Lục Sâm...”

Lục Sâm vuốt vuốt mái tóc của Tiểu Thất, “ Tiểu Thất, sự việc này không giấu được đâu, vả lại, người nhà em có quyền được biết mọi chuyện!”

Lục Sâm nhìn Cảnh Thụy, anh kể cho Cảnh Thụy nghe toàn bộ sự việc xảy ra khiến Tiểu Thất bị thương.

Cảnh Thụy nghe tới đâu sắc mặt khó chịu tới đó, tới khi nghe kể xong thì tay anh đã nắm chặt nắm đấm!

Nhìn rất hung dữ!

Lại còn bị liệt tay phải!

Em gái của cậu từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ phải chịu đau đớn đến như vậy! Dù cho lúc nhỏ anh em họ từng bị Tô lão thái gia bắt cóc, nhiều nhất cũng chỉ bị kinh sợ một chút về tinh thần, chứ chưa hề bị thương tổn về thể xác như thế này!

Lý Dương!

Loại cầm thú súc sinh cặn bã này! Hắn dám gây ra chuyện này với Tiểu Thất sao!

Cậu không thể nào tha cho tên cặn bã này được!

“ Anh, anh ơi...”

“ Em là cái đồ ngốc!” Cảnh Thụy ôm chặt lấy Tiểu Thất qua hàng ghế, tim cậu đau nhói: “ Em ngốc quá! Xảy ra chuyện như vậy tại sao không nói với anh, sao không nới với bố mẹ chứ!”

“ Em sợ làm mọi người lo lắng...”

“ Vậy bây giờ em ra nông nỗi này thì mọi người không lo sao?” Cảnh Thụy nghiến răng, “ Đừng có nghĩ anh không biết em đang nghĩ gì, con bé ngốc này, em chính là đang muốn bảo vệ cho Lục Sâm! Em sợ mọi người sẽ vì chuyện này mà trách cứ anh ta, cho nên mới không dám nói ra!”

Tiểu Thất im lặng.

Đúng là cô đã nghĩ như vậy.

“Anh...”

“ Anh trai của em là người không biết nói đạo lý hay sao! ” Cảnh Thụy

hít một hơi thật sâu, quắc mắt nhìn Lục Sâm: “ Tôi biết việc này không hề liên quan tới anh, thậm chí cảm ơn anh đã kịp thời xuất hiện để cứu em ấy, nhưng tên Lý Dương này... Hắn đã gây ra việc tày trời với Tiểu Thất, Tiêu gia chúng tôi tuyệt đối không để yên đâu! Lần này vì nể mặt anh, anh hãy về nói với bố của anh, nếu ông ấy muốn bao bọc Lý Dương, thì chính là sẽ đối đầu với Tiêu gia chúng tôi, tới lúc đó đừng trách chúng tôi không khách sáo!”

Lục Sâm hiểu ý gật gật đầu.

“ Tôi chắc chắn sẽ chuyển lời tới ông ấy!”

Còn đối với Lý Dương, Lục Sâm cũng hận hắn tới tận xương tủy, chỉ là mối hận của anh đã bộc lộ ra ngoài, còn Tiêu gia thì chưa, nếu bố anh dám bảo vệ Lý Dương, thì Tiêu gia chắc chắn sẽ đối phó với toàn bộ Lục gia!

Tập đoàn Phong Hoa dù đã là tập đoàn lớn, nhưng cũng chỉ dám so sánh với chi nhánh NALA của tập đoàn Quốc Tế Hoàn Vũ mà thôi, nếu Tiêu gia thực sự muốn đối phó với Lục Gia, thì sẽ không hề khoa trương mà khẳng định rằng, chẳng tốn sức bằng dí chết một con kiến.

“ Được rồi, anh xuống xe đi!” Cảnh Thụy thẳng thắn nói như ra lệnh.

Lục Sâm ngồi yên không nhúc nhích!

Tiểu Thất đẩy Cảnh Thất ra: “ Anh, anh đừng có không khách sáo với Lục Sâm như vậy, anh ấy là bạn trai em, em sẽ xuống cùng với anh ấy!”

“ Em phải cùng anh về nhà!”

“ Em không về...”

“ Không về cũng không được!” Cảnh Thụy lấy uy của người làm anh ra lệnh, “ Em như thế này rồi còn định giấu bố mẹ tới bao giờ!”

“ Em, em...”

Cảnh Thụy nhìn Lục Sâm: “ Tôi hiểu tình cảm của hai người, từng phút từng giây đều muốn ở cạnh nhau, nhưng nếu anh thực sự nghĩ cho Tiểu Thất, thì đừng ngăn cản tôi đưa nó về! Tay của nó vừa bị thương mấy ngày, nói không chừng vẫn còn kịp kiếm phương pháp chữa trị! Có lẽ anh cũng biết, mối quan hệ của bố tôi rất là rộng, hơn nữa, với thân phận của bố tôi thì việc kiếm được bác sĩ giỏi chắc chắn vẫn dễ dàng hơn anh!”

Cảnh Thụy lấy việc bị thương ở tay của Tiểu Thất để làm lý do, nên Lục Sâm tất nhiên không thể nào phản bác được.

Lúc trước Lục Sâm còn nghĩ rằng anh có thể tìm được bác sĩ giỏi nhất, bây giờ, khi biết được bố Tiểu Thất chính là Tiêu Lăng, thì anh không còn sự tự tin này nữa! Đúng vậy, có thể những bác sĩ mà anh tìm được đều nói tay của cô không có cách nào chữa trị nữa, nhưng biết đâu được, biết đâu được bố của Tiểu Thất lại có thể tìm được người bác sĩ giỏi như vậy thì sao.

“ Lục Sâm, em không muốn về nhà... Em muốn ở bên cạnh anh.”

“ Tiêu Tiểu Thất, hôm nay dù có phải đánh gãy chân em anh cũng phải đưa em về nhà!”

Tiểu Thất đẩy Cảnh Thụy ra, “ Lục Sâm đã tìm cho em rất nhiều bác sĩ rồi, người ta đều nói không chữa trị được nữa, anh ơi, đừng phí sức vô ích! Anh cũng đừng nói với bố mẹ, mẹ đang mang bầu sáu

tháng rồi, bây giờ mà nói ra, khác nào làm mẹ thêm lo nghĩ!"

Cảnh Thụy nghiến răng: " Tới nước này em vẫn còn muốn giấu giếm họ à, cho tới khi em không giấu được nữa thì bố mẹ còn đau khổ như thế nào!"

Tiểu Thất lặng lẽ cúi đầu, nắm chặt lấy vạt áo Lục Sâm.

Cô bây giờ không muốn rời xa Lục Sâm một giây một phút nào hết.

Ánh mắt Cảnh Thụy hướng về phía Lục Sâm, không nói tiếng nào.

Lục Sâm ôm chặt Tiểu Thất, thở dài: " Tiểu Thất, hãy nghe lời anh trai của em!"

Tiểu Thất ngẩng đầu lên: "Anh vừa nói gì?"

" Em hãy ngoan ngoãn cùng anh trai về nhà đi, tay của em là chuyện cả đời, huống hồ hai đứa mình còn ở bên nhau cả đời cơ mà, anh không muốn vì một chốc lát như thế này mà khiến cho em suốt đời này không thể vẽ được nữa."

Mắt Tiểu Thất đỏ hoe.

Trong lòng cô lại thêm một nỗi lo lắng.

Nhỡ đâu...

Nhỡ đâu daddy và mamy cảm thấy cô và Lục Sâm ở bên nhau không hợp, ép buộc hai người họ phải chia tay thì cô biết tính sao đây!

Chương 776

“ Lục Sâm, em không muốn rời xa anh...”

Tiểu Thất ôm chặt cánh tay của Lục Sâm nhất định không bỏ ra, rưng rưng nước mắt nhìn anh: “ em muốn ở bên cạnh anh.”

Lục Sâm cũng đâu nỡ rời xa Tiểu Thất!

Nhưng với tình hình trước mắt thì không phải là chuyện họ muốn hay không nữa. Lục Thâm vuốt nhẹ mái tóc Tiểu Thất: “ Anh trai em nói rất đúng, tay của em quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời này, tạm thời em cứ về cùng anh ấy đi, nếu có thể tìm ra cách chữa trị, dù chỉ là một phần vạn, chúng ta cũng không thể bỏ qua!”

“ Vậy còn anh?”

“ Anh sẽ ở nhà đợi em trở về.” Lục Sâm nhẹ nhàng hôn lên trán Tiểu Thất, đưa tay vén mấy sợi tóc trên mặt cô: “ Ngoan nào, đi về cùng anh trai nhé.”

Vừa nói, Lục Sâm vừa đẩy cửa định xuống xe.

Tiểu Thất vẫn ôm chặt lấy anh không chịu buông tay, giương đôi mắt đỏ hoe nhìn anh, giọng nói nghe cứ nức nở, “ Lục Sâm, khi nhớ anh thì em biết làm sao?”

Lục Sâm mỉm cười rút điện thoại từ trong túi ra: “ Hàng ngày anh sẽ đều đặn chát với em, nếu mà được, anh sẽ tới nhà em thăm em.”

“ Anh nói thật không?”

“ Tất nhiên rồi, anh đã bao giờ nói dối em đâu!”

Tiểu Thất lưu luyến khẽ buông tay ra, cô nhìn theo Lục Sâm xuống xe, bám vào cửa sổ xe nhìn theo anh, dặn dò với theo: “ Lúc anh đi làm phải cẩn thận đấy nhé, nếu có ai tán tỉnh anh, anh phải mang cái ly em tặng anh ra đưa cho họ xem, phải nói em là người yêu của anh, nghe thấy chưa?”

“ Ừ!”

“ Còn nữa, khi em không có ở cạnh anh, thì anh cũng phải ăn uống đúng giờ, làm việc thì không được làm thông đêm!”

“ Ừ! ”

“ Trời lạnh rồi, khi ra ngoài phải nhớ mặc thêm áo khoác!”

“ Ừ! ”

“ Còn nữa còn nữa, hàng ngày đều phải nhớ tới em!”

“ Ừ! ” Lục Sâm âu yếm cười: “ Còn gì nữa không nào?”

Tiểu Thất thực ra không nghĩ được thêm điều gì để dặn dò nữa, chỉ có thể chăm chú nhìn anh: “ Tóm lại, nếu anh không thực hiện được, em mà phát hiện ra, em chắc chắn sẽ đến tìm anh!”

Lục Sâm cười gật đầu: “ Em yên tâm nhé, anh chắc chắn sẽ ghi lòng tạc dạ”

Hai người quyến luyến nhìn nhau, không ai muốn rời ánh mắt khỏi

người kia!

Cảnh Thụy ngồi trong xe thực sự không nói nên lời!

Chẳng phải là chỉ xa nhau một thời gian ngắn thôi sao, có cần thiết phải làm như sắp rời xa nhau mãi mãi vậy không chứ!

“ Tiểu Thất, chúng ta phải đi thôi!”

“ Em biết rồi!” Tiểu Thất mím môi, lưu luyến rời khỏi cửa sổ xe.

Cảnh Thụy từ buồng lái thò đầu ra ngoài: “ Chúng tôi đi trước nhé!”

“ Tạm biệt!”

Cảnh Thụy gật gật đầu, kéo hết cửa kính xe lên và cho xe lăn bánh!

……

Lục Sâm dõi theo cho tới khi xe đi khuất, nụ cười trên môi anh cũng dần dần tan biến theo bóng dáng chiếc xe hơi.

“ Chủ tịch...”

Triệu Đào từ trên xe bước xuống, cảnh tượng vừa nãy anh đều thấy hết.

“ Ừ!” Lục Sâm quay mặt lại, như chưa có việc gì xảy ra, anh nói: “ Triệu Đào, đưa tôi về nhà!”

“ Dạ!”

……

Cảnh Thụy lái xe chở Lãnh Điền Tâm về biệt thự Bán Sơn trước.

Vừa xuống xe, Cảnh Thụy cẩn thận quàng lại khăn cho Lãnh Điền Tâm: “ Điền Tâm, hôm nay anh Cảnh Thụy chưa mua được quà sinh nhật cho em, hôm khác sẽ bù cho em có được không?”

Lãnh Điền Tâm rất ngoan ngoãn và hiểu chuyện, cô bé gật gật đầu.

“ Anh Cảnh Thụy không cần lo cho em, mau mau đưa chị Tiểu Thất về nhà đi. ”

“ Ừ, vậy hôm khác anh Cảnh Thụy sẽ tới thăm em nhé. ”

“ Dạ dạ dạ, tạm biệt anh Cảnh Thụy!”

Cảnh Thụy đứng nhìn theo cô bé nhảy chân sáo vào biệt thự rồi mới quay đi, quay trở lại xe, sắc mặt lại trở nên ưu tư.

Xe cứ nổ máy hồi lâu nhưng không lăn bánh.

Tiểu Thất rụt cổ lại nhưng không dám hỏi nguyên nhân.

“ Tiêu Tiểu Thất!”

“ Dạ?”

“ Em cứ im im mà ngồi ở ghế sau à? Anh là tài xế của em à!”

Được rồi!

Tiểu Thất lặng lẽ xuống xe, đầu cúi gằm vòng qua ghế phụ, ngồi lên đó.

“ Cài dây an toàn!”

“ Ờ!”

Đợi Tiểu Thất thắt chặt dây an toàn, Tiêu Cảnh Thụy một chân nhấn chân ga, chiếc xe lao vút đi như tên bắn!

Cảnh Thụy phóng xe về nhà với vận tốc nhanh nhất!

Tiêu Lăng và Tô Tố bây giờ đều chỉ muốn thu mình ở trong nhà, đặc biệt là do Tô Tố sợ trời lạnh, với thời tiết như những ngày này, hai người họ lại càng không muốn ra khỏi cửa.

Vậy nên, Cảnh Thụy và Tiểu Thất về tới nhà cũng không cần chạy đi tìm họ, đã lập tức thấy hai người họ ngồi đó tình cảm nói nói cười cười.

Vừa thấy hai đứa con cùng nhau trở về, Tô Tố thậm chí còn thêm phần kinh ngạc: “ Các con sao lại về cùng nhau vậy? Tiểu Thất, con không phải là đang học lớp huấn luyện ở Phong Hoa à, bên đó toàn bộ đều là khép kín hết, khi chưa kết thúc cuộc thi thì không được phép đi ra ngoài mà, cuộc thi của con kết thúc rồi hay sao?”

Sắc mặt Tiểu Thất trở nên hết sức lúng túng, cô chỉ dám ngượng ngùng đứng ở cửa, không dám nói gì.

“ Còn đứng ngây ra đây làm gì, mau vào nhà đi!”

Cảnh Thụy đẩy em gái vào trong phòng, anh cũng bước theo sau, tỏ vẻ bực tức ngồi lên ghế sofa, ánh mắt sắc lạnh nhìn Tiểu Thất rồi nói: “ Sao rồi! Em muốn đích thân mình nói, hay để anh tự nói với bố mẹ đây?”

“ Em... em sẽ tự nói với bố mẹ!”

Nếu để cho anh ấy nói, thì khác nào cho anh ấy cơ hội đổ thêm dầu vào lửa chứ!

Khuôn mặt Tô Tố tỏ rõ sự khó hiểu nhìn hai đứa: “ Anh em các con có chuyện gì vây?”

Tiểu Thất biết mình làm sai, nên cũng không dám ngồi xuống ghế, cô đứng ở giữa phòng khách. Khi ba người đều chăm chú nhìn mình, cô đành kể hết tất cả sự tình, từ việc bắt đầu gặp mặt Lục Sâm, tới việc quyết định tìm hiểu anh, rồi yêu anh, tất cả quá trình ấy đều được Tiểu Thất kể tỉ mỉ từng chi tiết cho bố mẹ nghe, tất nhiên, trong đó cũng có kể rõ cả những chuyện đã xảy ra giữa cô và Lục Sâm.

Sau khi kể xong, nhìn thấy sắc mặt mẹ hiện rõ vẻ lo lắng sốt ruột, còn bố thì nhìn cô với ánh mắt hằn học bực tức, Tiểu Thất sợ hãi nuốt nước miếng nói: “ Bố mẹ, bố mẹ đừng trách cứ Lục Sâm, anh ấy cũng chỉ mới biết Lý Dương là cháu ruột của mình...”

Tô Tố không nghe thêm nổi lời nào của con gái nữa, từ ghế sofa cô bật dậy lao tới bên Tiểu Thất, Tiêu Lăng thì nổi giận đùng đùng, nhưng vừa nhìn thấy Tô Tố lao ra, sợ cô bị vấp ngã, nên vội vàng đỡ lấy vợ.

Tô Tố thấy thương con gái vô cùng.

Cô nâng bàn tay phải của Tiểu Thất lên, vừa tỉ mỉ kiểm tra đi kiểm tra lại cổ tay con bé, vừa nghẹn ngào nói: “ Đứa con gái ngốc nghếch này, con bây giờ lớn rồi, mọc đôi cánh cũng cứng lắm rồi có phải không, xảy ra việc lớn như vậy mà còn muốn giấu daddy mamy à!”

Tiểu Thất cũng đã hiểu ra sự sai trái của mình, đôi mắt cô đỏ hoe: " Mamy, con sai rồi..."

" Tiêu Lăng, anh mau đi tìm bác sĩ đi, bác sĩ William đó, bác sĩ William đó không phải là rất giỏi sao, năm đó em bị thương nặng tới như vậy mà anh ấy còn cứu được em, anh hãy mau mời anh ấy đến đây đi, xem xem cổ tay của con bé còn có cách nào chữa trị được không!"

" Tô Tố à, em cứ bình tĩnh lại đã, em yên tâm, anh nhất định sẽ sắp xếp việc này mà "

Nhìn con gái, Tiêu Lăng cũng rất xót xa!

Đứa con gái của anh, anh đã yêu thương nâng niu nó suốt hai mươi ba năm nay, chỉ vừa nháy mắt một cái, kết quả lại xảy ra sự việc tày đình này.

Những kẻ nhà Lục gia đó!

Bọn chúng coi người nhà Tiêu gia này đã chết hết rồi sao!

Tiêu Lăng lập tức gọi điện thoại cho William, William cũng sốt ruột muốn chạy qua ngay lập tức, " William,tình hình của Tiểu Thất như vậy liệu có thể chữa trị được nữa không?"

" Cái này, tôi chưa trực tiếp nhìn thấy tình hình vết thương nên cũng chưa dám kết luận điều gì, tất cả cứ đợi tôi qua rồi sẽ xử lý, ok? "

" Được!"

Vừa cúp máy, Tiêu Lăng dường như không thể kiềm chế nổi sự phẫn nộ của mình nữa, ngọn lửa tức giận bừng lên trong mắt anh: " Được!

Được lắm! Lục gia phải không, dám chọc vào Tiêu gia chúng ta à, bọn chúng thực sự cho rằng người nhà Tiêu gia đều chết hết rồi hay sao!”

Chương 777

Tiểu Thất vừa nghe thấy vậy!

Không đúng!

Bố làm như vậy rõ ràng là hận cả nhà họ Lục rồi!

Cô hoảng loạn chạy đến bên Tiêu Lăng, “Daddy, chuyện này không liên quan gì đến anh Lục Sâm cả, chỉ do mình Lý Dương làm thôi, bố có tìm thì tìm một mình tên Lý Dương đó có được không, nếu không phải có Lục Sâm, nói không chừng giờ này con còn thê thảm hơn nữa, bố không thể không phân biệt rõ đúng sai mà đối phó với cả Lục Sâm nhé!”

Đến lúc này còn dám nói hộ cho nhà họ Lục!

Tiêu Lăng càng thêm phẫn nộ, “Tiêu Tiểu Thất, cái tên Lục Sâm đó cũng chẳng tốt đẹp gì, nếu không phải do nó, con cũng chẳng gặp chuyện như vậy!”

Tiểu Thất cũng sợ, vội vàng giải thích, “Không phải như vậy đâu, Lý Dương đã làm phiền con mấy lần rồi, coi như không có Lục Sâm thì hắn cũng sẽ làm chuyện này mà, chỉ là chuyện sớm muộn thôi! Nói chung bố à, bố không được tính chuyện với Lục Sâm đâu, nếu bố mà làm khó anh ấy thì con sẽ, con sẽ.....”

“Thì sẽ làm sao nào! Con còn định không nhận người bố này chắc!”

“Nói chung là không được!” Tiểu Thất quống đến mức khóc ầm lên,

“Mamy mau khuyên bố đi, còn cả anh nữa, hai người mau khuyên bố đi! Mọi người có làm gì Lục gia con cũng không có ý kiến, nhưng nhất định không được làm khó anh Lục Sâm! Ư hu hu..... Daddy sao lại có thể không phân rạch ròi trắng đen như vậy, rõ ràng anh Lục Sâm đã cứu con, mà bố không những không cảm ơn người ta lại còn muốn đối phó với người ta, bố xem có ai như bố không!”

Tròng mắt của Tiêu Lăng đỏ sọc lên!

Anh không phân rõ trắng đen?

Anh có làm vậy thì cũng vì ai nào!

Con nha đầu này, đúng là đã bị bỏ bùa rồi mà, nó thích vẽ đến như vậy, bây giờ tay phải thì sắp phế rồi còn đứng đó mà nói hộ cho tên Lục Sâm!

Tiêu Lăng trợn mắt với Tiểu Thất, “Qủa nhiên là giờ cánh của con đủ cứng cáp rồi, không những dám nói dối gia đình còn dám trái ý của bố con nữa à! 1 tháng tới con không được phép bước chân ra khỏi nhà, ngoan ngoan ở lại đây cho ta!”

“Không được!”

“Không được cũng phải được!”

Tô Tố thấy hai bố con cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, trong lòng cô cũng không dễ chịu, tay của Tiểu Thất bây giờ thành ra thế này, còn thiếu chút thì bị cưỡng hiếp, sự tổn thương này chắc chỉ có phụ nữ với nhau mới hiểu được, nhưng đến lúc này rồi mà nó vẫn còn bảo vệ cho Lục Sâm.

Điều này có nghĩa là gì?

Vị trí của Lục Sâm trong tim con bé đã sớm quan trọng hơn việc bị thất thân và hỏng tay rồi!

Haizz——

“Tiêu Lăng, anh bình tĩnh đi!”

“Tô Tố!”

“Em biết giờ này anh đang rất nóng giận và bực tức nhưng Tiểu Thất cũng nói không sai, chuyện này có liên quan gì đến Lục Sâm đâu. Đừng có chuyện gì anh cũng đổ lên đầu cậu ta, tuy em chưa từng gặp, nhưng cậu ta có thể vì Tiểu Thất mà làm nhiều chuyện đến vậy, thì nhất định là thật lòng thích con bé! Oan có đầu nợ có chủ, kẻ nào đã làm hại con bé, anh hãy kiếm kẻ đó mà trị, đừng vơ đũa cả nắm như vậy!”

“Đúng đúng đúng, mamy nói rất đúng!”

Tiêu Lăng thở dốc, anh trừng trừng nhìn Tiểu Thất, “Con còn dám nói!”

Tiểu Thất đỏ ửng cánh mũi, dùng gương mặt cầu xin nhìn sang Cảnh Thụy.

Cảnh Thụy nghiến răng!

Nha đầu chết tiệt này, nó biết chắc là anh sẽ mềm lòng với nó!

“Anh.....”

Cảnh Thụy quay đầu ra hướng khác không nhìn vào Tiểu Thất,

nhưng chẳng được hai phút, anh cũng đành nói hộ cho Lục Sâm, "Bố à, Tiểu Thất và mamy nói đúng, hôm nay con cũng đã gặp Lục Sâm, thái độ của anh ta cũng đã khá rõ ràng rằng muốn bảo vệ và đứng về phía Tiểu Thất, chuyện này không liên quan đến anh ta, hay là bố đừng làm khó cho anh ta nữa."

Tiêu Lăng mặt lạnh không nói, cả nhà đều thấy được sự giận giữ của anh đã nguôi đi phần nào.

"Được rồi, được rồi, vậy chuyện này cứ quyết định vậy đi." Tô Tố nhìn sang Tiểu Thất, "Nhưng bố con có nói một câu mà con phải nghe, 1 tháng tới không được đi đâu cả, ngày mai William sẽ tới đây, bây giờ quan trọng nhất là chữa trị cái tay của con, bất kể ra sao con đều phải ngoan ngoãn ở trong nhà, nghe rõ chưa? Nếu không, đến mamy cũng không giúp được cho con đâu!"

"Mamy....."

Tô Tố trầm mặt, thái độ của cô kiên quyết không hề có ý xê dịch!"

Tiểu Thất lại hướng ánh nhìn vào cả nhà, nhưng cô phát hiện chẳng ai muốn chiều theo cô cả đành lập tức mấm môi ấm ức, "Con biết rồi....."

Tiểu Thất cúi đầu thẫn thờ định quay về phòng.

"Đợi đã!" Tiêu Lăng gọi giật cô lại.

Tiểu Thất quay đầu lại, "Còn chuyện gì nữa ạ?"

"Bố đồng ý với con sẽ không ra tay với Lục Sâm nhưng với một điều kiện——Con phải lập tức cắt đứt quan hệ với hắn!"

Tiểu Thất bỗng chốc xù lông lên, “Không được! Chuyện này tuyệt đối con không đồng ý! Daddy, con và anh ấy yêu nhau thật lòng, sao bố có thể chia cắt bọn con như vậy!”

“Tình cảnh gia đình hắn quá phức tạp, không phù hợp với con đâu!”

“Không được không được, hoàn cảnh gia đình phức tạp đã sao, sau này con sống với anh ấy chứ có sống với gia đình anh ấy đâu! Nói gì đi nữa thì đây là giới hạn của con, không biết mọi người nói như thế nào nhưng con tuyệt đối sẽ không rời xa Lục Sâm!”

“Tiêu Tiểu Thất!” Tiêu Lăng gầm lên.

Tiểu Thất hai tay bịt tai gào lại, “Không được không được là không được, con kiên quyết không chia tay đâu!”

“Nhất định phải chia!”

“Kiên quyết không chia!”

Thấy hai bố con cãi nhau ngày một to, Tô Tố đột nhiên ‘Ái da——‘ một tiếng.

Ba người còn lại trong phòng liền lo lắng quay sang nhìn cô.

Thấy Tô Tố ôm bụng mặt đau đớn, Tiêu Lăng quên luôn chuyện đang bực tức, anh vội vàng đỡ lấy cô, “Sao vậy sao vậy? Có phải là do bực tức quá không!”

Tô Tố đánh mắt sang Tiểu Thất, Tiểu Thất nhanh chóng hiểu ý, vội vàng trở về phòng.

“Rầm”

Cửa phòng đóng lại, Tiêu Lăng mới biết mình bị lừa.

Anh bất lực đưa tay lên trán rồi đỡ Tô Tố ngồi xuống sofa, thở dài, "Đến lúc này mà em còn giúp nó!"

"Không phải em cũng chỉ sợ tình cảm của hai bố con bị rạn nứt sao! Tiêu Lăng, chuyện tình cảm của con cái mình đừng lo lắng nữa, Tiểu Thất năm nay đã 23 tuổi rồi, nó giờ đã là người trưởng thành cũng có được chính kiến của mình, ai đối với nó tốt hay ai xấu nó đều tự biết! Từ nhỏ con nó đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, có từng trách cứ gì chúng ta đâu mà lần này dù có tranh luận kịch liệt với chúng ta nó cũng không chịu chia tay, xem ra vị trí của Lục Sâm trong lòng con bé khá cao!"

Tiêu Lăng trong lòng chua xót, "Thì anh cũng chỉ sợ nó bị người ta lừa thôi, hơn nữa suy nghĩ của anh không phải là vô căn cứ, Lục gia thì anh biết, tình trạng của nhà đó rất phức tạp....."

"Có phức tạp đến đâu cũng được, chỉ cần cái cậu Lục Sâm kia thật sự yêu thương, bao bọc cho Tiểu Thất, lại có thêm chúng ta đứng sau lưng con bé, người của Lục gia có ngang tàng đến đâu cũng không dám làm gì con bé!"

Tiêu Lăng càng nghe càng thấy nhột nhột.

"Bà xã, em đang định ủng hộ chúng nó đấy à?"

"Cũng không phải vậy!" Tô Tố lắc đầu, " Em chỉ sợ anh làm dấy lên tâm lý nghịch phản của nó, anh càng phản đối con thì nó lại càng nhất định phải đến với Lục Sâm! Chúng nó mới quen nhau hơn hai tháng, cứ để cho chúng nó từ từ tìm hiểu thêm!

“Tiểu Thất ngốc như vậy, anh sợ nó bị người ta lừa!”

“Vậy còn không dễ sao, hôm nào mình tìm cơ hội mời cậu Lục Sâm ấy đến nhà ngồi chơi, Tiểu Thất thì trẻ tuổi có thể không biết nhìn người, anh còn nhìn người không chuẩn sao? Đến lúc đó anh có thể nhìn rõ xem Lục Sâm có thật lòng với con gái mình không, nếu đúng vậy thì tự nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không.....chúng ta hẵng nghĩ cách chia cắt hai đứa nó cũng chưa muộn mà!”

Chương 778

Chuyện đến nước này thì đành phải vậy thôi.

Tâm trạng của Tiêu Lăng rất phức tạp, anh vừa không muốn Lục Sâm lừa Tiểu Thất, lại vừa không mong Lục Sâm thật sự đối tốt với Tiểu Thất. Nếu như Lục Sâm dám lừa dối Tiểu Thất thì anh sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho gã đốn mạt này!

Nhưng.....

Nếu như nó yêu thật!

Với tình trạng hiện nay của Tiểu Thất chắc chắn là sẽ tiến đến với Lục Sâm rồi.

Trong lòng Tiêu Lăng vô cùng chua chát.

Trong tâm khảm anh, Tiểu Thất vẫn là đứa trẻ chưa lớn, trong lúc anh không để ý, mà nha đầu này đã đi quen bạn trai rồi, không những quen bạn trai mà còn yêu tên đó đến vậy, đến cả lời nói của anh mà nha đầu này cũng không chịu nghe vào tai nữa.

Tiêu Lăng nghiến răng.

Anh thầm hạ quyết tâm, tên Lục Sâm đó không đến nhà thì thôi, nếu dám đến đây thật.....Hừ!

……

Lục Sâm đương ngồi trong xe, bỗng cảm thấy sau lưng lạnh toát, anh rùng mình mấy lần.

“Chủ tịch, ngài lạnh à?”

“Không!” Lục Sâm đưa tay mở máy sưởi lên, dặn dò Triệu Đào,

“Lái tiếp đi!”

“Vâng!”

40 phút sau, hai người đến được nhà tổ của Lục gia.

Triệu Đào đẩy xe lăn của Lục Sâm tiến tới trước, ngày đầu đông hơi khô lạnh, gió như cắt lên mặt lên người, Triệu Đào thấy lạnh rụt cả cổ, anh vội vàng đắp lên chân của Lục Sâm một chiếc thảm dày.

“Đi thôi!”

Hai người đi về phía trước, người hầu trong nhà nhìn thấy Lục Sâm liền nhớ lại chuyện lần trước Lục Sâm đến đây còn cầm cả dao nữa, họ bèn hoảng loạn chạy vào trong biệt thự báo cáo.

Đợi lúc Lục Sâm đến nơi, cả nhà như đón giặc, hoàn toàn cảnh giác hướng ánh nhìn vào anh.

“Lục Sâm, mày lại về đây làm gì!”

Lục Vĩnh Cường hận gần chết, lần trước sau khi Lục Sâm rời khỏi nhà, bọn họ lập tức gọi cho bác sĩ đến xem tay cho Lý Dương, nhưng mọi chuyện đã muộn, tay của Lý Dương bị Lục Sâm đâm một dao xuyên qua, đứt cả gân lẫn xương, hoàn toàn không thể phục hồi lại được nữa.

Đứa con trai lành lặn của hắn, giờ đây hỏng mất bàn tay phải!

Lục Vĩnh Cường nghiến răng trừng mắt tức tối nhìn Lục Sâm, “Mày hại chúng tao còn chưa đủ nữa hả, hôm nay lại còn đến làm gì nữa!”

Lục Sâm chẳng buồn nhìn Lục Vĩnh Cường một cái, anh đẩy xe tới thẳng trước mặt lão gia, sắc mặt điềm tĩnh hỏi, “Lý Dương đâu rồi?”

Ánh mắt của lão gia lừ lừ nhìn vào Lục Sâm như đang muốn đoán bắt lý do anh đến đây.

“Bố yên tâm, lần này con đến không phải để đối phó với Lý Dương. Bố cứ nói với con nó đang ở đâu là được rồi!”

Lão gia có nhìn anh một hồi lâu nhưng cũng không nhìn ra được chuyện gì, ông thở dài nói, “Lần trước tay nó bị thương, vết thương quá nghiêm trọng, giờ nó vẫn đang phải nằm trên lầu tĩnh dưỡng!”

Nói xong, ông không kiềm được một cái nhìn trách móc hướng sang cho Lục Sâm.

“Con đấy, xuống tay nặng như vậy, tay nó coi như phế rồi, sau này tay phải của nó không làm gì được nữa cả.....Lục Sâm à, Lý Dương nói gì cũng là cháu ruột của con, mọi chuyện đều đã qua rồi, nó cũng đã bị trừng phạt đích đáng rồi, chuyện này dừng lại ở đây được không? Con đừng có làm mọi thứ thêm phần phức tạp nữa! Lần này cũng may có ta ở đây đỡ cho con, nếu không nhỡ Lý Dương báo cảnh sát rồi, con thử nói xem có phải con bị mắc tội cố ý sát thương người khác không?”

Lục Sâm cau mày.

Anh khuơ tay, gương mặt lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, “Đủ rồi, đừng nói mấy thứ vô tích sự đó với con, bố gọi Lý Dương ra đây!”

Cả đám người nhìn nhau, không một ai dám đi gọi.

Nói cho cùng cảnh tượng máu me ngày hôm đó vẫn trong ký ức của họ, nhỡ đâu gọi Lý Dương ra, ai mà biết Lục Sâm lại bị kích động làm ra điều gì đáng sợ hơn thì sao?

Người hầu già còn giấu cả con dao gọt hoa quả trong phòng khách đi.

“Lục Sâm à.....”

“Mọi người không cần phòng bị tôi đến thế đâu, bây giờ không phải là tôi sẽ làm gì nó, mà là có người khác muốn đối phó với nó!”

Lục Sâm nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm nay ở siêu thị, nghĩ đến chuyện tương lai không chắc chắn của hai người, anh đã vô cùng khó chịu rồi, thấy đám đông còn thần ra đó, anh không kiềm được, lạnh lùng cười, “Mấy người chắc chắn rằng muốn bao che cho Lý Dương?”

“Con nói có người muốn đối phó với Lý dương, là ai?”

“Chủ tịch của tập đoàn Quốc Tế Hoàn Vũ——Tiêu Lăng! Cái tên này đã đủ chưa!”

Lão gia bỗng chốc thất kinh, đứng bật dậy, “Con nói cái gì?”

“Bố cứ gọi tên Lý Dương xuống đây đi, con sẽ nói cho cả nhà đều nghe rõ!”

Lão gia lần này không nghĩ được nhiều nữa, ông vội vàng gọi người hầu, “Bảo Lý Dương xuống lầu!”

“Vâng!”

Không đến 5 phút sau, Lý Dương mặc bộ đồ trong nhà bước xuống, hắn được người hầu đỡ xuống dưới cầu thang, sắc mặt vô cùng bệch, cổ tay phải được quấn một lớp gạc dầy dặn, quanh cổ có một lớp gạc khác choàng qua, lấy cổ để đỡ lấy cánh tay treo lủng lẳng trước ngực.

Hắn ta vừa bước đến đầu cầu thang thì nhìn thất Lục Sâm, người hắn run lên tức thì, bước chân ngay tức khắc chùn lại.

Cả đời này hắn sẽ không thể quên được cảnh tượng Lục Sâm mặt không biểu cảm, dùng dao đâm xuyên cổ tay mình!

“Mau lại đây ngồi xuống.” Lão gia phát lời.

Lý Dương cắn răng ngồi xuống chiếc ghế cách xa Lục Sâm nhất.

“Ông, có chuyện gì vậy?”

Chú của con có chuyện muốn nói.” Lão gia nhìn sang Lục Sâm, “Bây giờ Lý Dương cũng đến rồi, có chuyện gì thì con nói đi.”

“Bây giờ mấy người chỉ có hai sự lựa chọn! Thứ nhất, đuổi cổ Lý Dương ra khỏi nhà, Lục gia này còn có cơ may thoát nạn! Thứ hai, vẫn để cho Lý Dương ở lại trong nhà, Lục gia cứ chuẩn bị tâm lý sẽ bị Diệt vong cùng với Lý Dương!”

“Lục Sâm mày bị điên sao, Lý Dương đã bị thế này rồi, mày còn muốn mọi người đuổi cổ nó khỏi nhà sao!” Lục vĩnh Cường hết nhẫn

nại, ánh mắt long sòng sọc nhìn Lục Sâm, “Mày đừng có được đằng chân lân đằng đầu, cái nhà này không phải do mày được phép quyết định đâu nghe chưa!”

Lục Sâm cười khểnh!

Anh dám khẳng định, bây giờ thì Lục Vĩnh Cường bao bọc cho Lý Dương như vậy, chỉ là do Lý Dương chưa động chạm gì đến quyền lợi của anh ta, đợi đến lúc anh nói rõ mọi chuyện ra, sợ rằng kẻ đầu tiên muốn tống cổ Lý Dương ra khỏi nhà lại chính là anh ta!

“Lục Sâm, chuyện này là sao, con nói rõ ràng cho bố nghe!”

“Rất đơn giản!” Lục Sâm cười lạnh lùng, “Lý Dương đắc tội người mà nó không nên đắc tội thôi. Tiểu Thất.....cô ấy là thiên kim của chủ tịch tập đoàn Quốc Tế Hoàn Vũ, Tiêu Lăng!”

Bùm!

Một câu nói như sét đánh ngang tai!

Đám đông bỗng chốc kinh ngạc đến không ngậm được mồm, chẳng thốt được lời nào!

Quốc Tế Hoàn Vũ!

Đó là tập đoàn thế nào kia chứ?

Là truyền thuyết của giới thương trường!

Những truyền thuyết về Tiểu Lăng nhiều không đếm xuể, không ai biết những lời đồn đó có bao nhiêu là thật bao nhiêu là giả, nhưng có thể nhìn thấy từ cuộc phỏng vấn của Tiên Thiếu, Tiêu Lăng vô cùng

vô cùng yêu vợ của anh ta, cũng vô cùng vô cùng yêu cặp sinh đôi long phụng thai của anh ta.

Thậm chí vì muốn có thời gian bên vợ mình, anh từ chối bao mối làm ăn mà tìm người thay thế điều hành công ty của mình.

Nếu như Tiểu Thất là con gái của Tiểu Lăng.

Vậy thì.....

Với sức mạnh của mình, cộng thêm với tình yêu thương kia.

Kết quả không bàn cũng rõ!

Đám người trong phòng khách không kiềm được ánh nhìn chăm chăm vào Lý Dương, ánh nhìn ấy thăm thẳm.

Lý Dương ngây người!

Hắn vô thức phản bác lại, “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Con và Tiểu Thất yêu nhau hơn hai năm, cô ta chỉ là một cô gái tầm thường thôi, không thể nào là con gái của Tiêu Lăng được! Tuyệt đối không thể nào đâu!”

Chương 779

Cô gái bình dân?

Lục Sâm thiếu chút phì cười!

Với cách ăn nói, lễ nghĩa và sự giáo dục của Tiểu Thất, có điểm nào giống với cô gái bình dân không!

“Là mày sai lầm đem ngọc trai ví như hòn sỏi thôi!”

“Không thể nào! Hai năm cô ta học đại học, mỗi lần nghỉ hè nghỉ đông cô ta đều phải đi làm thêm mà, con gái của chủ tịch tập đoàn Quốc Tế Hoàn Vũ sao lại phải đi làm thêm cơ chứ.....”

Lục Sâm mặt vô cảm nhìn Lý Dương, dưới ánh mắt bình thản của Lục Sâm,hắn dần dần nói không ra tiếng.

Hắn vẫn không tin vào chuyện này.

Lí nhí trong mồm, “Cô ta rõ ràng là sống khá nghèo khó mà, bình thường đi ra ngoài bắt chiếc taxi cũng xót tiền, sao có thể là đại tiểu thư của Quốc Tế Hoàn Vũ chứ.....không thể vậy được! Còn quần áo của cô ta cũng rất bình thường, lại không kén ăn, trước đây cháu có mua cho cô ta một phần mì xào trước cổng trường, cô ta thậm chí có thể vui vẻ ăn hết mà.....”

Một cô gái như vậy!

Làm sao có thể là một đại tiểu thư lắm tiền nhiều của thế chứ!

Hắn không tin!

Có đánh chết, hắn cũng không tin!

Nhất định là Lục Sâm vì muốn đuổi hắn ra khỏi Lục gia nên mới thêu dệt nên câu chuyện này để lừa dối mọi người!

Chắc chắn là như vậy!

Nhưng mặt lão gia lại biến sắc, ông nhìn sang Lục Sâm, “Chuyện này là thế nào?”

“Chuyện này con cũng mới biết hôm nay!”

Lục Sâm kể lại chuyện ngày hôm nay dẫn Tiểu Thất đi siêu thị rồi gặp Cảnh Thụy kể lại cho lão gia, sau đó anh còn nói thêm, “Tiêu Cảnh Thụy thì chắc bố cũng phải biết chứ, trong giới thương gia có ai không biết anh ta là con trai của Tiêu Lăng, tuổi còn nhỏ mà đã rất có tài năng rồi, anh ta là anh trai ruột của Tiểu Thất! Sau khi anh ta biết được việc bàn tay của Tiểu Thất bị thương thì vô cùng phẫn nộ, bây giờ đã đưa Tiểu Thất về nhà rồi, giờ này.....chắc cả nhà họ đã biết rồi.”

Lão gia nghe xong như lửa đốt trong lòng!

Dáng vẻ của Lục Sâm không giống đang nói dối!

Vậy chuyện này chắc chắn là sự thật rồi.

Trời ơi, đắc tội ai không được lại tìm đúng người không nên đắc tội!

Lão gia nghiến răng nhìn sang Lý Dương.

Nó mới về Lục gia chưa bao lâu, đã gây ra nhiều phong ba bão táp đến vậy!

Đúng là hãm tài!

Lẽ nào ông lại giương mắt nhìn cả cơ nghiệp của Lục gia bị hủy hoại trong tay nó sao?

Chết tiệt!

Ông tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

“Lý Dương, cháu tự rời đi đi!”

Cái gì!

Lý Dương kinh ngạc nhìn lão gia, “Ông, ông đuổi cháu đi thật sao?”

Không thì còn sao nữa?

Để cả nhà Lục gia phải chết cùng nó sao!

Lần này lão gia làm thật, ông quắc mắt, lạnh lùng nói, “Ban đầu để cháu vào Lục gia này là một sự sai lầm, bây giờ cháu tự gây nên chuyện này, chúng ta cũng không giúp được cháu, nhưng nói gì cháu cũng là cháu trai ta, ta cũng không làm cháu khó dễ đâu, ta sẽ cho cháu một khoản tiền nhỏ sau đó cháu cứ đi đâu cháu thích, nói tóm lại, Lục gia cháu tuyệt đối không thể ở lại được nữa.”

“Ông! Cháu đã nói rồi, Tiêu Tiểu Thất tuyệt đối không thể là con gái của Tiêu Lăng, chắc chắn là chú đang lừa ông thôi!”

“Đủ rồi!” lão gia quát lên một tiếng, “Ta có sự phán đoán của ta, không cần cháu phải nhắc lại. Vĩnh Cường, Trương Mỹ, các con có ý kiến gì với quyết định của ta không?”

Trương Mỹ đương nhiên không ý kiến gì!

Cô ta giơ hai tay hai chân tán thành, “Bố, con đồng ý với bố!’

Lý Dương bây giờ như cây đinh trong mắt như cái gai trong thịt cô ta, không buồn nhìn Lý Dương, quan trọng hơn nữa.....sự tồn tại của Lý Dương sẽ là mối nguy hại cho việc kế thừa tài sản của Song Song, nếu có thể chớp cơ hội này đuổi được Lý Dương ra khỏi nhà, cô ta vui còn không kịp!

“Vĩnh Cường, con thì sao?”

“Bố, con, con.....”Vĩnh Cường cúi thấp đầu.

Lý Dương phút chốc hoảng loạn, “Bố, không phải bố nói con là con trai duy nhất của bố sao, không phải bố sẽ chăm sóc cho con sao, không lẽ bố định chăm sóc cho con như vậy sao?”

Lục Vĩnh Cường càng rụt cổ lại.

Hắn cúi đầu không nói tiếng nào.

Hắn cũng đâu có ngốc!

Lúc này mà để Lý Dương ở lại Lục gia, chẳng khác nào để cho Tiêu gia nã pháo vào nhà họ! Lục gia mà mất, thì chẳng còn vinh hoa phú quý nào cho hắn hưởng nữa, nhưng bây giờ.....nếu như chỉ hy sinh một mình lý Dương mà giải quyết được mọi vấn đề trước mắt thì sao lại không làm thế.

Lục Vĩnh Cường nuốt nước bọt, chột dạ nhìn Lý Dương.

“Lý Dương à, nếu con thật sự nghĩ cho bố, thì con đi nhanh đi, giống như lời của ông con đấy, bố cũng sẽ đưa cho con chút tiền, cũng không phụ một lần bố con mình có quan hệ máu mủ với nhau.....”

Rầm——

Tim của Lý Dương như rơi xuống vực thẳm!

Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua một vòng, nhìn lại toàn bộ sắc mặt của những người ngồi đây

Không có một ai.....nói giúp cho hắn một lời.

Ai cũng hận nỗi không thể đuổi hắn biến khỏi đây càng nhanh càng tốt!

Lý Dương cuộn chặt nắm đấm!

Bọn họ.....không ngờ rằng lại bỏ rơi hắn như vậy!

Đây chính là thứ gọi là máu mủ ruột già đây!

Lý Dương mỉa mai đứng dậy, “Coi như tôi cũng nhìn được ra bản mặt thật của các người! Ha ha, cái thứ máu mủ chết tiệt gì cơ chứ, toàn bộ đều là lợi ích được hơn trong mắt các người! Ha ha ha, nhất định các người sẽ phải hối hận, tôi nói cho các người biết, chắc chắn các người sẽ phải hối hận! Mấy lời gian trá của Lục Sâm chỉ có thể lừa được các người thôi! Tiêu Tiểu Thất là con gái của Tiêu Lăng? Đừng làm trò cười nữa, các người rồi sẽ hiểu ra, quyết định của ngày hôm nay là sai trái!”

“Lý Dương, cậu thử nghĩ xem cách ăn nói của Tiểu Thất có thật sự là của một cô gái bình thường không?” Lục Sâm cười hắt, “Tôi không tin trong lòng cậu không có một chút tiếc nuối nào!”

Lý Dương ngây người.

Nghĩ lại mọi chuyện khi trước có với Tiểu Thất, trước đây cô.....rất ít khi nhắc đến gia đình mình, nhưng trong lời nói của cô có thi thoảng nhắc đến mình có một người anh rất xuất sắc.

Và còn.....

Khi cô tiếp xúc với người khác, trước giờ luôn luôn rất có lễ độ, lại dịu dàng và khiêm nhường, không để cho người khác khó nghĩ, cũng chưa từng có tính khí ương ngạnh của đại tiểu thư.

Lẽ nào đây chính là cái gọi là.....có giáo dục?

Đột nhiên——

Lý Dương nhớ lại cái đêm trong quán bar!

Tối hôm đó, anh đè lên Tiểu Thất định làm trò đốn mạt với cô, khi đó Tiểu Thất đã nói gì?

“Lý Dương tôi nói cho anh biết, nhất định anh sẽ phải hối hận, bố tôi là chủ tịch của tập đoàn Quốc Tế Hoàn Vũ——Tiêu Lăng, để bố tôi biết được anh giở trò với tôi, ông ấy sẽ tuyệt đối không tha cho anh đâu, tuyệt đối không tha thứ!”

Lúc đó anh nghĩ Tiểu Thất đang lừa mình.

Nhưng lúc này nghĩ lại.....cả người Lý Dương cứng ngắc, chân tay mềm nhũn ra, ngồi xụp xuống đất.

Mồm hắn động đậy định nói gì đó nhưng không nói được thành lời.

Lẽ nào.....

Lẽ nào Tiểu Thất thật sự là con gái của Tiêu Lăng!

“Sao nào, thấy bất bình thường rồi chứ gì?” Lục Sâm cười lạnh lùng, “Cũng chỉ có loại người ngu dốt như cậu mới đem cô ấy ví như một cô gái tầm thường!”

“Sao lại thế được.....Chuyện này làm sao có thể.....”

Lý Dương hối hận vô cùng! Nếu sớm biết được thân phận của Tiểu Thất, làm sao hắn có thể đi tìm Trương Hy được!

Càng không thể phát sinh những chuyện sau này!

Lại một lần nữa.....như một thói quen, hắn lại đổ mọi sai lầm lên đầu của người khác.

“Được rồi!” Lục Sâm thu lại ánh nhìn của anh, cười nhạt, “Chuyện thì tôi cũng dã nói rõ rồi, bây giờ phải làm thế nào, thì là chuyện của mấy người! Nói chung.....Lục gia có bị gì cũng chẳng liên quan đến tôi!

Lão gia quyết đoán ra mặt, “Lý Dương, bây giờ cậu muốn tự đi, hay là——để ta gọi người hầu đuổi cậu đi! Cậu tự lựa chọn!”

Chương 780

39780.Cậu tự đi, hay là để tôi bảo người hầu đuổi cậu đi!

Mấy người này …

Quả nhiên là nhất định muốn đuổi anh ra!

Ha ha!

Van xin cũng vô dụng!

Tỏ ra yếu kém cũng vô dụng!

Lý Dương từ từ đứng lên từ sô-pha, anh nhìn những người trong nhà, cuối cùng không ngụy trang nữa, trong ánh mắt đều là sự thù hận sâu sắc!

“ Ông, còn có ông!” Anh ta chỉ vào lão gia tử, lại thuận theo hướng của lão gia tử chỉ lên người của Lục Vĩnh Cường, cuối cùng ngón tay dừng lại ở hướng của Lục Sâm, đột nhiên cười lên, “ chuyện của ngày hôm nay các người hãy nhớ rõ cho tôi, chỉ cần Lý Dương tôi còn sống một ngày, chuyện này tuyệt đối không dễ dàng cho qua như vậy đâu! Sự tổn thương của Lục gia các người gây ra cho tôi, tôi chắc chắn cũng sẽ ghi nhớ trong lòng! Các người hãy đợi đấy!”

Trên mặt lão gia tử không có biểu cảm gì, chẳng nói câu nào.

Lục Vĩnh Cường chưa từng thấy qua Lý Dương như vậy, trong nháy mắt bị khí thế anh ta đè nén lại, giương mắt đờ đẫn!

Riêng Lục Sâm lại hoàn toàn không để tâm đến lời nói của Lý Dương.

“ Lục Sâm, nhất là ngươi, tôi nhất định sẽ không buông tha cho ngươi đâu!”

“ Chỉ cần cậu có bản lĩnh đến báo thù với tôi, tôi sẽ đợi bất cứ lúc nào!”

Lý Dương ha ha mà cười lạnh lên, “ chỉ cần tôi còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ để ngươi được toại nguyện thôi!”

“ Tôi chỉ có một câu nói muốn nói với cậu, tự tạo nghiệp tự gánh lấy hậu quả!”

Ánh mắt Lý Dương đỏ lòm, đã nghe không vô lời của bất kỳ ai nữa, anh vẫn còn mặc bộ đồ nhà, dưới chân vẫn mang đôi dép lê, anh đứng thẳng lưng bước đến cửa phòng khách, sau đó, đầu cũng không quay lại mà rời khỏi!

Không khí trong phòng khách rất lâu vẫn còn căng thẳng.

Lục Vĩnh Cường nhìn thấy Lý Dương biến mất trong tầm mắt, trong lòng vẫn có chút không nhẫn tâm, “ ba, trời lạnh như vậy, thật sự để cho nó đi sao, vết thương trên người nó vẫn chưa lành, vả lại còn ăn mặc phong phanh như vậy …”

Lão gia tử đưa mắt lướt qua, hằng giọng nói, “ nếu như con cảm thấy không nhẫn tâm, thì con để người lái xe đưa nó đi! Nhưng mà Lục Vĩnh Cường ta cảnh cáo con, nếu như Tiêu gia vì chuyện này mà tới kiếm chuyện với chúng ta, con đừng trách ta không nể tình cha con với con!”

Lục Vĩnh Cường rụt cổ lại.

Đây là lần đầu lão gia tử nói lời nặng như vậy với ông, ông đâu dám hành động lỗ mãng nữa!

Lục Sâm đẩy xe lăn, “ không có chuyện của con, con nên đi đây!”

Lão gia tử vội vàng kêu anh lại, sải bước chặn ngay trước mặt anh, “ Lục Sâm, vậy con và Tiêu Tiểu Thất đó …”

“ Ông muốn hỏi gì?”

“ Ý của ba là, Tiêu Tiểu Thất là hòn ngọc quý duy nhất của Tiêu Lăng, nếu có thể gả đến nhà chúng ta …”

“ Đủ rồi!”

Lục Sâm quát to một tiếng, lạnh mặt ngắt lời ông ta, “ nực cười! Thật nực cười! Tới bây giờ trong lòng ông nghĩ tới vẫn chỉ có lợi ích! Sao! Bởi vì Tiểu Thất là con gái của Tiêu Lăng, cho nên ông muốn tôi đi theo đuổi cô ấy về, làm con dâu của ông, từ nay về sau Lục gia liền có thể một bước lên mây sao?”

Lão gia tử không nói chuyện, hiển nhiên là ngầm thừa nhận lời nói của Lục Sâm.

“ Ông hãy sớm loại bỏ cái ý nghĩ này cho tôi, Tiểu Thất là người tôi yêu nhất, không phải là công cụ của ông!”

Lão gia tử cũng nổi giận, “ tất cả mọi chuyện ba làm chẳng phải đều muốn tốt cho Lục gia hay sao! Tiêu Tiểu Thất đó cho dù là một cô gái bình dân, chỉ cần con thích, ba cũng sẽ chấp nhận! Nhưng mà bây

giờ thân phận của cô ta đã thay đổi, đương nhiên tình hình cũng thay đổi luôn, dù sao con cũng thích cô ta, nếu cô ta có thể gả đến nhà chúng ta, vậy không phải là một công hai việc hay sao, con phân chia rõ ràng quá làm gì!"

"Ông hãy từ bỏ đi, cho dù sau này tôi và Tiểu Thất hai người kết hôn rồi, cũng tuyệt đối không để Tiểu Thất tham dự vào việc làm ăn của Lục gia đâu, tuyệt đối sẽ không!"

Lão gia tử tức đến mặt đỏ gay, chỉ vào Lục Sâm phẫn nộ không thôi, " mày, mày mày thằng con bất hiếu này!"

" Không hợp cạ nói nhiều lời cũng chỉ lãng phí thời gian!" Lục Sâm đẩy xe lăn đi, " Triệu Đào, đi!"

" Vâng!"

" Mày đứng đó lại cho tao!"

Lục Sâm không có dừng lại, đi thẳng về phía trước!

Chết tiệt!

Đứa con này càng lớn càng không nghe lời!

Lão gia tử chặn lại lối đi của Lục Sâm, đôi mắt cũng đỏ lên, " con có biết đây là cơ hội tốt biết mấy không! Lục gia tay trắng làm nên sự nghiệp, khó khăn lắm mới có thể làm được cho đến ngày hôm nay, thành tích mấy năm nay vẫn luôn tăng cao, nhưng mà thị trường lớn như vậy, chúng ta ráng chống đỡ cũng chỉ có thể làm được như vậy, nhưng mà nếu có thể có được sự giúp đỡ của Tiêu gia thì khác, cho dù chỉ có mối quan hệ của họ, mối làm ăn của chúng ta đều có thể làm lớn hơn!"

Lục Sâm nắm chặt tay vịn của xe lăn!

Lão gia tử tưởng anh đã buông lỏng, ngồi xổm trước xe lăn của anh đối diện với Lục Sâm, dùng tình cảm làm rung động lòng người, dùng đạo lý để khiến anh hiểu rõ, “ Lục Sâm, ba cũng không phải vì ba, ba đã chừng tuổi này rồi còn quan tâm đến cái này sao. Chẳng phải là ba suy nghĩ cho con à! Suy cho cùng, sau này gia nghiệp của Lục gia còn không phải đều là của con hay sao, ba đều là vì con mà thôi …”

Lục Vĩnh Cường nghe được lời này liền không kiềm được, “ ba, con cũng là con trai của ba …”

“ Con im miệng cho ba!” Lão gia tử cảnh cáo mà nhìn Lục Vĩnh Cường.

Con trai cả này có phải bị khùng không!

Chỉ cần có thể thuyết phục Lục Sâm, sau này gia nghiệp của Lục gia nói không chừng lớn mạnh gấp mấy lần, đến lúc đó chia tài sản có thể thiếu đi phần của nó sao!

Đồ ngu này!

“ Lục Sâm, ta thật sự chỉ là muốn tốt cho con!”

“ Ông tưởng tôi ngu à!” Lục Sâm cười lạnh, “ đừng nói tới quang minh chính đại như vậy! Vì tôi? Ông hãy nhìn lương tâm mà nói đi, chẳng lẽ không phải vì dã tâm của ông sao?”

Sắc mặt lão gia tử hơi biến đổi.

Lục Sâm tiếp tục cười lạnh, “ hôm nay tôi thật sự đã đến nhầm rồi,

dứt khoát không nên tới đây nói chuyện này cho các ngươi biết, vốn nên để lửa giận của Tiêu gia trực tiếp đốt Lục gia thành tro bụi!”

“ Lục Sâm!”

Lục Sâm nhắm mắt lại, không muốn nhìn lão gia tử thêm một lần nào nữa.

“ Triệu Đào! Đi!”

“ Vâng!”

Triệu Đào đẩy xe lăn vòng qua hướng khác, sải bước rời khỏi.

Ra khỏi phòng khách.

Không khí mát lạnh bên ngoài biệt thự khiến người phấn chấn lên. Lục Sâm hít sâu một hơi, ổn định lại cơn tức giận trong lòng!

Nực cười!

Thật Nực cười!

“ Tổng tài, Tiêu tiểu thư … thật sự là đại tiểu thư của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ sao?”

“ Phải!”

Triệu Đào lập tức trở nên lo lắng, “ vậy … trải qua nhiều việc như vậy, người của Tiêu gia có đồng ý để Tiêu tiểu thư gả cho ngài không?”

Lục Sâm cười khổ!

Ngay cả Triệu Đào cũng nghĩ được vấn đề đơn giản như vậy, ba của anh lại nghĩ không ra!

Anh lắc đầu, " tôi cũng không biết, nhưng mà tôi sẽ không bỏ cuộc, Tiểu Thất chắc chắn cũng sẽ không từ bỏ mối tình này của chúng tôi!"

Triệu Đào cũng căng thẳng lên.

Lúc tổng tài và Tiêu tiểu thư hai người ở bên nhau hài hòa đến mấy, e rằng không có ai rõ hơn anh, khi ở bên cạnh Tiêu tiểu thư, chính là khoảng thời gian tổng tài thả lỏng nhất, không ai biết được, trước kia tổng tài từng bị mắc chứng mất ngủ.

Nhưng sau khi ở bên nhau với Tiêu tiểu thư, tình trạng này lại khôi phục trở lại bình thường.

Tổng tài khó khăn lắm mới gặp được cô gái yêu thích như vậy, anh thật sự không hi vọng hai người họ chia tay, càng không hi vọng tổng tài trở lại vẻ mặt lạnh lùng như trước kia.

" Đinh ..."

Tiếng tin nhắn của Lục Sâm vang lên.

Anh lấy điện thoại mở tin nhắn ra, nhìn thấy dòng chữ trên đó, cả trái tim liền trở nên nặng trĩu.

" Lục Sâm, ba mẹ em bọn họ bảo em một tháng không được ra khỏi nhà ... em rất nhớ anh, làm sao đây!"

Chương 781

39781.“Tại sao không để em ra khỏi nhà ? ”

Rất nhanh, tin nhắn của Tiểu Thất lại một lần nữa tới “Mọi người nói ngày mai để bác sĩ tới nhà xem tay cho em, sau đó từ từ trị liệu…nói chung không cho phép em được bước chân ra khỏi nhà!”

Phía bên này Lục Sâm cũng đã có thể tưởng tượng ra hình dáng bĩu môi của tiểu nha đầu rồi.

Anh đưa tay chạm vào những con chữ trên màn hình điện thoại, cười mỉm, lại gửi một tin nhắn trả lời cô ấy “Thế thì em nghe lời bố mẹ chút đi, thời gian của chúng ta vẫn còn nhiều, bây giờ tay của em là quan trọng nhất!”

Lần này Tiểu Thất không trả lời lại ngay lập tức, Lục Sâm và Triệu Đào cũng ngồi ở trong xe, trong xe mở máy sưởi, ngay lập tức ấm hơn nhiều rồi.

Lục Sâm cầm điện thoại chờ đợi, một lúc sau, tin nhắn của Tiểu Thất lại tới.

“Thế em nhớ anh thì phải làm sao?”

Nhớ anh…

Ngón tay của Lục Sâm bỗng dừng lại, vừa bị người nhà làm lạnh buốt bỗng dần ấm áp trở lại.

Hai người vừa mới rời xa vài tiếng.

Nhưng Lục Sâm phát hiện, anh đã bắt đầu nhớ Tiểu Thất rồi.

“Nhớ anh thì gọi video call”

“Bố em không cho…”

“Thế thì gửi tin nhắn như thế này.”

“Trên thực tế…Điện thoại của em bị bố thu hồi, nhưng em cầu xin anh trai rất lâu, anh ấy mới đồng ý cho em mượn điện thoại, đợi chút nữa nhất định cũng đòi lại rồi! huhu…Lục Sâm bọn họ còn cắt mạng ở nhà, bây giờ ngay cả máy vi tính em cũng không dùng được, sao lại có thể đối với em như vậy chứ …”

Lục Sâm trong tim có chút u ám.

Cắt mạng ở nhà, điều này chắc chắn không chỉ là muốn vì trị liệu, rõ ràng chính là …đề phòng Tiểu Thất giao lưu với anh mà.

Cũng một mặt chính minh một việc.

Vấn đề tình cảm của anh và Tiểu Thất, không được người lớn của Tiêu gia chấp thuận.

“Lục Sâm, sao anh không trả lời nữa, đang bận sao?”

Lục Sâm định thần trở lại, nhanh chóng trả lời “Không có, anh vừa đang nghĩ một chút! em đừng lo lắng, anh sẽ nghĩ cách đi gặp em!”

“Được được được! không được không được, anh nhất định đừng qua đây, bố mẹ em bọn họ đang giận lắm. Nếu anh thật sự tới nói

không chừng bọn họ giật quá phát tiết lên người anh đó, anh đợi nhé, đợi bọn họ nguôi giận tới sau.”

Xe bắt đầu khởi động, lần này Lục Sâm hồi âm rất chậm “Em yên tâm, anh có biện pháp!”

Cuối cùng,Tiểu Thất vội vàng”Lục Sâm, anh trai em muốn lấy lại điện thoại rồi, em không nỡ xa anh phải làm sao bây giờ！”

“Đợi chút, em gửi địa chỉ nhà em cho anh!”

Tiểu Thất dùng tốc độ nhanh nhất gửi tin nhắn, có kèm theo cả địa chỉ, cuối cùng vẫn kèm một câu dặn dò “Những ngày gần đây anh nhất định không được tới đó, bố em nổi giận sẽ đốt anh thành tro mất.”

Lục Sâm không cười nổi, cũng không hồi âm nữa!

“Chủ tịch, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Về nhà！”

Trong nhà vẫn còn hơi ấm của Tiểu Thất.

…

Phía bên kia, Tiểu Thất không cam tâm trả lại điện thoại cho Cảnh Thụy, mặt không vui vẻ “Sao mà kiệt sỉ vậy, mượn điện thoại một chút cũng không được!”

“Bố mà biết anh cho em mượn điện thoại nói chuyện với Lục Sâm, không giết anh mới lạ!”

Cảnh Thụy nhận lại điện thoại, nhân tiện nhìn một chút tin nhắn của hai người họ.

“Ê ê ê, anh không thể chú trọng một chút bí mật cá nhân à!”Tiểu Thất đưa tay cướp lại điện thoại.

Cảnh Thụy nghiêng người né tránh, nhân tiện bỏ điện thoại vào trong túi áo, sau đó khinh khỉnh nhìn cô ấy “Em có còn là con gái không vậy, mở miệng ra là em nhớ anh rồi, con gái mà không biết giữ kẽ một chút à?”

Tiểu Thất mặt đỏ lừ “Em với người em thích thì sao mà phải giữ kẽ! hừ hừ hừ, nếu như Điềm Tâm mà nói thích anh, dự tính là anh cũng vui mừng tới mức muốn bay lên ấy chứ!”

“Nha đầu chết tiệt, đừng nghĩ mượn được điện thoại của anh nữa!”

“A ? ”Tiểu thất ngay lập tức nịnh nọt”Anh ! Anh trai ruột à, đều là người một nhà mà, đừng tính toán với em như vậy được không?”

“Hừ ! ”

“Anh, gần đây anh nhất định phải thường xuyên ở nhà nhé, trong nhà ngay cả mạng cũng không có, em không có điện thoại để liên lạc với Lục Sâm. em gái anh sẽ phát điên mất!”

Cảnh Thụy hai tay đút túi, chậm rãi từ tốn trả lời”Xem tâm trạng!”

Mắt Tiểu Thất đảo một vòng, đột nhiên có một chủ ý.

Kéo vạt áo Cảnh Thụy “Anh hai, hay là chúng ta thương lượng một việc?”

“Lại có cái chủ ý quái quỷ gì nữa!”

“Ê ê, sao lại là chủ ý quái quỷ được, em gái anh là người tốt như thế này …”dưới ánh mắt khinh thường của Cảnh Thụy, Tiểu thất bất lực “rồi rồi rồi, em nói nghiêm túc này! anh, chỉ cần anh mua cho em một chiếc điện thoại mới, thêm một chiếc thẻ điện thoại mới nữa, để em có thể liên lạc được với Lục Sâm. Và…nếu lần sau Lục Sâm tới nhà mình anh nói giúp anh ấy, em sẽ nghĩ cách để Điềm Tâm biết được tình cảm thật của anh, thế nào?”

Anh còn nghĩ là chuyện gì.

“Không được！”

“Úi？”

“Nói chung đợi cô ấy mười sáu tuổi, anh không cần biết cô ấy có thích anh hay không, anh nhất định sẽ cuộn chặt cô ấy bên mình, đối tốt với cô ấy! nếu như cô ấy phản kháng, đợi cô ấy dần quen rồi sẽ thả ra bên ngoài xem xem, để cô ấy biết ai đối với cô ấy tốt nhất, như thế cô ấy sẽ ngoan ngoãn tự nhiên quay trở lại rồi.”

Sát!

Thật xảo quyệt!

“Thế anh không muốn cô ấy thật lòng thích anh sao, so với việc anh dùng thủ đoạn cao minh hơn nhiều!”

Cảnh Thụy có chút lung lay”Em có cách？”

“Đương nhiên！ hì hì, Điềm Tâm có nhiều lời đương nhiên không thể nói với anh, nhưng lại nói với em, em biết rất nhiều bí mật của cô ấy,

đến lúc đó nắm chắc được những gì mà trong tâm cô ấy muốn, anh theo đuổi, việc này không phải thành công một nửa rồi sao!”

Cảnh Thụy đắn đo một chút, cả đời này của anh tới ngày hôm nay, không chắc chắn nhất chính là tiểu nha đầu Điềm Tâm này.

Nói là thích.

Mỗi lần Điềm Tâm nhìn thấy anh ấy đều rất vui.

Nhưng anh cũng không biết được là Điềm Tân thích anh rốt cuộc là thích một người anh trai hay là có hỗn hợp chút yếu tố khác nữa.

“Em chắc chắn có thể giúp được anh?”

“Đương nhiên! Lần trước không phải là em đã thuyết phục Điềm Tâm tới công ty anh gặp anh hay sao!”

“ok,thành giao！ Anh sẽ mua điện thoại cho em, nhưng Lục Sâm tới giúp anh ta nói tốt…điểm này cần xác nhận đã, anh sẽ xác nhận trước một chút tình cảm của anh ta đối với em thế nào mới được!”

“Được được được, anh cứ xác nhận đi, nói chung tình cảm Lục Sâm đối với em không hề có điều gì phải nghi ngờ gì đâu！”

Nha đầu chết tiệt！

Còn thật tự tin.

…

Ngay tối hôm đó Cảnh Thụy len lén ra ngoài mua cho Tiểu Thất một chiếc điện thoại.

“Em giấu kỹ một chút, để bố phát hiện ra là hai chúng ta chết chắc đó!”

Mắt Tiểu Thất sánh lên, gần như cướp điện thoại lại, vui mừng dùng hết sức ôm chặt Cảnh Thụy “Woa woa woa, anh anh thật là tốt！”

Cảnh Thụy hừ một tiếng”Nhỏ tiếng một chút, bố nghe thấy thì em cứ thử xem ông sẽ trừng trị em như thế nào!”

“Yên tâm yên tâm, em nhất định sẽ không để bố phát hiện đâu!”

Cảnh Thụy gật gật đầu, chỉ vào tay phải của cô “Nói chuyện thì nói chuyện. tay phải hạn chế dùng một chút, ngày mai bác sĩ William sẽ tới, em đừng lo lắng, bác sĩ William nhất định sẽ chữa khỏi tay của em.”

Tiểu Thất không dám ôm quá nhiều hy vọng.

Kỳ vọng càng lớn thất vọng sẽ càng lớn, cô không muốn đã thất vọng lại càng thêm thất vọng

Chương 782

39782.Cùng lúc đó.

Tình hình của Lý Dương cũng không được tốt lắm.

Anh ta đội gió lạnh đi ra từ biệt thự Lục gia, trên đường gió lạnh rít lên từng hồi, gần như lạnh thấu vào tận xương tủy, nhưng sự lạnh buốt của cơ thể cũng không thể nào bằng sự lạnh lẽo trong tim.

Lý Dương vừa đi vừa nắm chặt nắm đấm.

“Lục gia! Tôi nhất định sẽ không tha cho các người!”

Lý Dương đã nghĩ rất nhiều đường lùi cho bản thân rồi.

Lục gia lo lắng có anh ta ở đây sẽ làm cho Tiêu gia báo thù, từng người từng người một đều là những kẻ hèn nhát!

Kể cả Tiêu Lăng có lợi hại thế nào, cùng lắm cũng sẽ chỉ dạy cho anh ta một bài học, bây giờ là xã hội của pháp luật rồi, chẳng lẽ anh ấy dám tìm người giết anh sao?

“Cũng chỉ là tìm lý do để đuổi tôi đi mà thôi! ”

Khu biệt thự cách thành phố rất xa, giữa đường không có xe.

Lý Dương đi một lúc đã không đi nổi nữa, tìm một nơi tránh gió để ngồi xuống, anh ta cần phải nghĩ kỹ một chút đường đi sau này phải như thế nào mới được!

Lục gia rất rõ ràng là không thể kỳ vọng vào được nữa.

Đột nhiên—

Mắt Lý Dương sáng lên!

Miệng anh ta từ từ mở, cười lớn "Lục gia không thể kỳ vọng vào, thế thì ta sẽ có thể đi tìm Tiêu gia, Tiểu Tiểu Thất không phải là con gái của Tiêu Lăng sao, nếu như ta có thể một lần nữa theo đuổi được Tiểu Thất, thế thì Lục Sâm đã là gì, Lục gia lại đã là cái gì! nói không chừng sau này còn có thể tiếp quản sản nghiệp của Tiêu gia, nếu đã như vậy sau này ai còn dám xem thường ta cơ chứ?"

Lý Dương thấy rằng biện pháp này của mình rất tuyệt.

Anh ta nghiến chặt răng "Dù gì tôi và Tiểu Thất cũng có hơn hai năm nền tảng tình cảm, cô ấy và Lục Sân quen biết thời gian chưa lâu, chỉ cần tôi chịu bỏ thời gian tâm huyết, đối đãi tốt với người con gái không có não ấy, không phải chỉ là chuyện thời gian hay sao! Chỉ cần Tiểu Thất thích tôi, người nhà Tiêu gia có ghét tôi thế nào cũng không sao, sau này vì hạnh phúc của con gái vẫn phải thỏa hiệp mà thôi!"

Anh ta quả thật là thiên tài!

Ngay cả cái phương pháp tốt như vậy cũng nghĩ được ra!

Lý Dương toàn thân sức sống hừng hực. trở lại, cả người có tinh thần hơn hẳn.

Anh ta cũng không nghỉ ngơi nữa, nhanh chóng đứng lên chạy về nơi mà anh ta thuê, ha ha, bây giờ anh ta phải về để xây dựng một

kế hoạch thật chi tiết. Theo đuổi một người con gái việc này anh ta thuần thục nhất rồi!

Nhưng mà…

Lý Dương nghĩ rất hay, nhưng tất cả đâu có theo những gì mà anh muốn tiến hành cơ chứ.

Anh ta từ một góc chạy ra đường lớn, vẫn chưa còn kịp nghĩ làm cách nào để tiếp cận Tiểu Thất, đột nhiên nhìn thấy đằng trước vài chiếc xe hơi màu đen, Lý Dương đi chuyển tới bên đường để nhường cho xe qua, nhưng mấy chiếc xe đó tới ngay trước mặt anh ta dừng lại.

Kít—

Tiếng phanh xe vâng dội.

Từ trên ba chiếc xe hơi tám người mặc trang phục về đen bước xuống, trên gương mặt mỗi người đàn ông cao lớn đó đều đeo một chiếc kính đen, Lý Dương lùi về sau thu người lại,những người này vừa nhìn đã biết là không tốt đẹp gì rồi, tốt nhất không nên đắc tội.

Cuối cùng, trên xe bước xuống một người đàn ông trung tuổi mặc bộ quần áo bình thường “Cậu là Lý Dương?”

Trong tâm Lý Dương bỗng nhiên khựng lại!

Lẽ nào những người này…vì anh ta mà xông tới?

Anh ta lại lùi về phía sau vài bước, kinh hãi hoảng loạn nói “Các người là ai, tôi không quen biết các người!”

Đầu tiên Vương Bưu đã nhận định rõ thân phận của Lý Dương, anh đối với mấy người phía sau gật gật đầu “Bắt lại! ”

Lý Dương gần như nhận thức được liền chạy thục mạng.

Nhưng, anh ta làm sao mà chạy những người mặc đồ đen đã được huấn luyện kỹ này cơ chứ, chưa đến năm phút đã bị mấy người đó túm cổ áo bắt về bên cạnh Vương Bưu.

Lý Dương sợ hãi toàn thân run lên “Các người rốt cuộc là ai, giữa thanh thiên bạch nhật bắt người thế này là phạm pháp! ”

Những người mặc đồ đen vây quanh đều cười thành tiếng lớn.

Vương Bưu nhẹ hừ một tiếng, vỗ vỗ vào mặt Lý Dương, cười lạnh lùng “Nói pháp luật với bọn ta ở thành phố A này? Tiểu tử ngươi chắc là chán sống rồi nhỉ!”

“Tôi đây có đắc tội với các người …”

“Ngươi không đắc tội với bọn ta, nhưng ai cho ngươi đắc tội với thông gia tương lai của đại cả bọn ta hả!”

Lý Dương ngẩn người, toàn thân bắt đầu toát mồ hôi lạnh “Thông gia tương lai của đại cả các người …là ai?

“Đương nhiên là Tiêu gia! ”

Mặt Lý Dương “Xoạt” thay đổi, phút chốc mềm nhũn ra.

Vương Bưu không liếc anh ta cái này, trực tiếp ra lệnh “Đưa đi! ”

“Các người, các người định đưa tôi đi đâu…”

“Yên tâm, bọn ta đưa ngươi tới nơi quy cách cao ở chỗ bọn ta, đảm bảo ngươi sẽ mãn ý! HÂH, đại ca của bọn ta gần hai mươi năm không có đưa mệnh lệnh này rồi, tiểu tử, ngươi chết cũng không có oan rồi! ”

Chết?

Lý Dương toàn thân bắt đầu làm nhảm, thân dưới anh ta không kiềm chế nổi, phút chốc đái cả ra.

Mùi nước tiểu xộc ra toàn không khí.

Nhóm người đều khinh bỉ lùi lại một bước.

Vương Bưu thấy coi thường, thì ra gan cũng chỉ có to một tí xíu như vậy!

“Anh Bưu…”

“Đưa đi! ”

…

Khi Tiêu Lăng nhận được điện thoại của Lãnh Mạc vẫn còn đang tức giận.

“Đối với hắn thế nào? còn cần tôi phải nói sao! cho nó chết! Hại Tiểu Thất ra nông nỗi này còn muốn bình an đi ra khỏi chỗ của cậu sao, tàn nhẫn thế nào thì làm lại như thế, loại cặn bã này đáng chết! ”

“ok, tôi biết rồi, trên tâm, Lý Dương nhất định sống không nổi ba ngày ! ”

Ngắt điện thoại rồi mà Tiêu Lăng vẫn thở hồng hộc!

Lý Dương đúng là vừa vặn chạm vào nòng súng của Tiêu Lăng rồi.

Anh đối với Tiểu Thất còn không mỡ tức giận, đối với Lục Sâm còn bảo vệ Tiểu Thất, Lý Dương tới lúc này, anh còn có thể khách khí!

Nghiêm khắc mà nói Lý Dương mới là chính chủ làm hại Tiểu Thất, giết hắn là còn nhẹ đó!

Đêm nay chủ định là một đêm mất ngủ.

Đêm đó khi gần mười hai giờ, Cảnh Thuỵ cầm một cây bút ghi âm tới gõ cửa phòng Tiêu Lăng.

“Suỵt…Mami con vừa ngủ đó, có chuyện gì không?”

Cảnh Thuỵ đem cây bút ghi âm đặt vào tay Tiêu Lăng “Bố, đây là ghi âm con gọi cho Tiểu Tuyền, cũng có thể có vào việc bố sẽ có hứng thú khi nghe đó! ”

Tiêu Lăng từ trong phòng đi ra, bố con họ cùng đi tới phòng sách.

Trong phòng sách rất yên tĩnh, chất lượng ghi âm cũng tương đối tốt.

Rất nhanh, Tiêu Lăng nghe cuộc nói chuyện của Cảnh Thuỵ và Lưu Tuyền, đã có thể hiểu rõ ràng mọi chuyện.

Tiêu Lăng càng nghe sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

“Nha đầu này, ở nơi huấn luyện gặp phải nhiều chuyện như vậy mà

lại không nói với chúng ta! “Tiêu Lăng giận dữ đập bàn “Nha đầu này sợ nhất là rắn, lúc đó nó làm sao mà lại có thể vượt qua được！ Còn nữa, ơn trường bị người ta đánh mà cũng không kêu một tiếng！”

Cảnh Thuỵ thở dài “Con bé không muốn để chúng ta lo lắng đó mà！”

“Không muốn để chúng ta phải lo lắng thì phải chăm sóc tốt bản thân, nha đầu chết tiệt này, trong thời gian đó chúng ta gọi điện cho nó nhiều như vậy, một tiếng cũng không để lộ ra！”

Cảnh Thuỵ ngồi xuống ghế “Bố, Con muốn bố để ts tới trọng điểm không phải là cái này！”

Cảnh Thuỵ vốn định đi tìm Lưu Tuyền đi điều tra, muốn biết Lục Sâm đối với Tiểu Thất như thế nào, Tiểu Thất con bé này ngốc lắm, nhưng Lưu Tuyền là một người con gái rất thông minh, cô ấy là một người chứng kiến nên chắc chắn có cái nhìn rõ ràng hơn.

Cho nên mới có cuộc điện thoại này.

Mà trong nội dung cuộc điện thoại cũng làm cho anh ấy thấy tương đối kỳ lạ.

Lục Sâm anh ta đối với Tiểu Thất…Chỉ cần không biết rắn có độc hay không đã chạy tới bắt lấy rắn cho Tiểu Thất, điều này đã nhìn rõ được tấm lòng chân thật của anh ta rồi.

Mà…

“Bố, con đi điều tra rồi, mấy người con gái đánh Tiểu Thất ở trường, ngay ngày hôm sau đã bị đuổi học đưa tới đồn cảnh sát.Đây chắc là việc mà Lục Sâm làm！”

Chương 783

39783.Tiêu Lăng đặt bút ghi âm xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Cảnh Thuỵ.

“Con muốn nói với ta cái gì?”

“Bố, thật ra Lục Sâm đó đối với Tiểu Thất rất tốt, bản thân Tiểu Thất cũng không biết những người con gái kia đã bị đưa tới đồn cảnh sát. Mà con còn điều tra được ra một việc, vừa nãy con có gọi điện cho Điềm Tâm, Điền Tâm nói với con cô ấy nghe thấy chú Lãnh Mạc và chú Vương Bưu bàn chuyện với nhau,nói cánh tay phải của Lý Dương bị người ta dùng dao hoa quả đâm, cả cánh tay đừng nói tới chuyện cầm đũa ngay cả cầm bút lông cũng cầm không nổi, cánh tay bị phế toàn bộ rồi!”

Tiêu Lăng nhếch lông mày, không nói gì.

Cảnh Thuỵ tiếp tục nói “Lý Dương con đã từng gặp. trước kia tay của anh ta vẫn rất tốt, sao mà Tiểu Thất vừa xả ra chuyện, anh ta cũng ngay lập tức có vấn đề rồi, điều này rất không hợp lý!”

“Con muốn nói với bố, những việc này đều là Lục Sâm báo thù cho Tiểu Thất?”

“Dựa vào thuyết lý mà nói, chính xác là như vậy”

Tiêu Lăng hừ nhẹ một tiếng” Ai cần anh ta quản nhiều việc như vậy!”

“…”

Cảnh Thuỵ biết việc này trong tâm Papi thực tại nhất định đang rất lúng túng, ông không muốn từ nhận sự thật Tiểu Thất đang yêu, ông gạt bỏ nhận định của anh! Nếu như Tiểu Thật bị người ta đối xử như vậy, Lục Sâm đó không có bất kỳ biểu hiện gì, bố nhất định sẽ trực tiếp gạch tên anh ta khỏi danh sách con rể ngay!

Việc này trong tim anh đối với hành động của Lục Sâm là tán đồng, đơn giản nhất là có thể chứng mình anh ấy rất yêu rất yêu Tiểu Thất, nếu không không thể nào làm nhiều việc như vậy được.

“Bố, con muốn bố thật sự suy nghĩ một chút về Lục Sâm người này!” Cảnh Thuỵ nhìn Tiêu Lăng nói “Bố không thể biết được hôm nay con kết trong nhà hàng nhìn thấy bọn họ phần bộ nhiều như thế nào, con nói chuyện cũng rất không dễ nghe, thái độ cũng không tốt, Lục Sâm người ta một chút cũng không hề tức giận.”

“Nó cướp mất khuê nữ của ta, lại còn có tư cách tức giận với con?”

“ok, chúng ta không nhắc tới vụ này, con vốn cũng không hề tin tưởng Lục Sâm sẽ đối xử tốt với Tiểu Thất, hôm nay con đi tìm Tiểu Tuyền nói chuyện, điều tra việc cửa bọn họ cũng vì muốn tìm ra bằng chứng Lục Sâm đối xử không tốt với Tiểu Thất, nhưng rất rõ ràng, sự thật của việc này đều làm mọi người bất ngờ.Lục Sâm này đối với Tiểu Thất là thật lòng yêu thương, còn Tiểu Thất, Tiểu Thất luôn ngoan ngoãn nghe lời, nhưng lần này kiên động muốn ở bên Lục Sâm như vậy, bố nếu như cứ chia rẽ đôi uyên ương, dự tính sau này Tiểu Thất nhất định sẽ hận bố!”

Tiêu Lăng nghiến răng “Cho nên con tới là để nói hộ cho bọn nó?’

Cảnh Thuỵ nếu như nói là đúng, ông chắc chắn sẽ cho anh một cái tát ！

“Đương nhiên không phải, con chỉ muốn đêm chân tướng sự việc nói rõ trước mặt bố, để bố đừng bị sự phẫn nộ đó làm cho mê muội đầu ốc, có thể đưa ra một phán đoán hợp lý hơn!” Tiêu Lăng gạt tung hết mọi thứ trên mặt bàn “Được, nhưng thứ này ta cũng xem hết rồi, con có thể cút ra được rồi！”

Cảnh Thuỵ vuốt mũi, nhanh chóng bỏ bút ghi âm vào túi quần.

Tiểu Thất à Tiểu Thất！

Anh cũng chỉ có thể giúp được em tới đây thôi.

Cảnh Thuỵ thu dọn đồ đạc, đi ra khỏi phòng sách,lúc chuẩn bị đóng cửa đột nhiên nhô đầu quay vào nói “Bố, Lục Sâm trong vấn đề làm ăn có gặp gỡ cô tương đối nhiều, hay là bố có thể hỏi thăm ý kiến của cô xem sao！”

“Rầm—.”

Một quyển sách bị ném về phía khung cửa, mặt Tiêu Lăng hoàn toàn thiếu kiên nhẫn “cút cút cút！”

Cảnh Thuỵ nhún vai, để thời gian còn lại cho bố mình, để ông tự mình suy nghĩ một chút.

…

Ngày hôm sau vừa sáng sớm, cả nhà bốn người, có ba người nhìn chằm chằm vào một đôi mắt gấu trúc, duy nhất có một tinh thần đầy đặn lại là Tiểu Thất.

Tiểu Thất tối qua có điện thoại mới, vụng trộm nói chuyện với lục

Sâm tới gần mười hai giờ, khi hai người nói chuyện Lục Sâm có kể chuyện cổ tích cho Tiểu Thất nghe, Tiểu Thất rất nhanh chìm vào giấc ngủ luôn.

“aizz da, ngủ ngon quá！”

Tiêu Lăng ánh mắt sắc lạnh nhìn qua “Nha đầu chết tiệt không có lương tâm！”

“Hì hì！”Tiểu Thất ngồi xuống bên cạnh Tiêu Lăng. ôm lấy cổ anh nũng nịu “Daddy bối cùng giận nữa mà, con giấu bố là con không đúng, sau nay không cần biết xảy ra chuyện gì, người đầu tiên con sẽ nói với bố, thế được không?”

“Hừ!”Tiêu Lăng hừ một tiếng, liếc nhìn cô “con không sợ bố bắt con và Lục Sâm chia tay sao?”

“Quan trọng là bố bắt bọn con chia tay bọn con cũng không chia tay mà！”

Mặt Tiêu Lăng đột nhiên tối sầm lại.

Tố thấy vậy nhanh chóng cứu chữa “Đừng nói nữa, nhanh ăn cơm! hai người khó lắm mới ở nhà ăn cơm.Hôm nay papi các con đặc biệt dậy sớm để nấu đồ ăn sáng đó!”

Sắc mặt Tiêu Lăng lại tối sầm lại.

Anh có đặc biệt thức dậy sớm vậy đâu！

Anh rõ ràng là nguyên một đêm không ngủ được！

“Ăn cơm ăn cơm！”

Khi ăn cơm, Tiểu Thất chỉ có thể dùng tay trái, dùng tay trái cô vẫn chưa quen, sử dụng một thìa để múc cháo, nhưng cháo tràn ra một nửa nhỏ.

Mọi người nhìn tay phải của Tiểu Thất. không khí bàn ăn đột nhiên trở nên đông lạnh.

Tiểu Thất cười trêu gẹo "Sai sót sai sót! "

Sau đó cô không múc cháo nữa, sợ tay trái của bản thân sẽ làm mọi cười thấy đau buồn,cầm lấy một cái bánh bao gặm.

Tô Tố thở dài, múc một bát cháo cho Tiểu Thất,đặt trước mặt cô "Đừng nghĩ nhiều quá ăn ngon nhé, trưa William sẽ tới! "

"Vâng, Cảm ơn mami! "

Buổi trưa William đúng giờ hẹn tới.

Anh ấy vào nhà ngay cả nước cũng chưa kịp uống, đã bị Tiêu Lăng đưa vội tới chỗ của Tiểu Thất rồi, "Nhưng chóng đừng phí lời kiểm tra cho Tiểu Thất trước đã ! "

William vuốt mũi, nhanh chóng đi kiểm tra cho Tiểu Thất luôn.

Sau khi kiểm tra, sắc mặt William có chút nghiêm trọng.

"Sao vậy? "

Cảnh Thuỵ gấp gáp hỏi, vì muốn biết được tình hình của Tiểu Thất, hôm nay anh đặc biệt nghỉ hẳn một ngày.

William đặt dụng cụ kiểm tra xuống, “Tình hình không được tốt lắm, trên cơ bản cách làm của bác sĩ không sau, gân bị đứt cũng đã được phẫu thuật nối lại rồi, nhưng bởi vì chịu tổn thương quá lớn, bây giờ muốn làm việc gì linh hoạt, cơ bản khó có khả năng.”

Tất cả mọi người đều trầm xuống.

“Thế con bé chỉ có thể cứ như thế mãi sao, ngay cả đũa cũng không thể cầm được sao?”

“Điều này không nói trước được gì, chủ yếu là bây giờ cô ấy vẫn đang trong thời gian hồi phục, cho nên bây giờ cầm đồ vật sẽ có khó khăn,đợi qua thời gian hồi phục sau phẫu thuật này qua rồi, đương nhiên có thể cầm đũa, cũng có thể xách vài đồ vậy nhẹ nhàng, đồ vật nặng chắc chắn không được.”

Tô Tố cắn môi “Thế con bé còn có thể vẽ được nữa không?”

“nonono, đối với công việc đòi hỏi dùng cường độ cao trên cổ tay này chắc chắn là không thể được.”

Trong tâm mọi người đều vạn phần u ám trầm mặc.

Tiểu Thất cũng có chút thất vọng, nhưng vẫn may cô không ôm hy vọng quá lớn, nếu không chắc chắn bây giờ trong tâm cô sẽ càng khó chấp nhận được.

Nhìn người nhà vì cô mà đau lòng, Tiểu Thất có lấy lại tinh thần nói “Không sao mà, tay phải con không xách được đồ, không phải là vẫn còn tay trái sao, tay phải không thể vẽ thì dùng tay trái vẽ cũng được, người ta không phải đều nói sao,người dùng được tay trái thường thông minh hơn người dùng tay phải.Nói không chừng con trong họa lại có phúc, sau này càng thông minh hơn đó!”

Mọi người tâm trạng không có được tốt như cô!

Dây thần kinh trên trán của Tiêu Lăng giật liên hồi, trực tiếp nhảy lên, chạy tới phòng khách gọi một cuộc điện thoại, anh nghiến chặt răng nói "Lãnh Mạc, tên Lý Dương đó cậu giữ hơi thở cuối lại cho tôi, tôi sẽ đích thân xử lý thằng quy tôn tử đó! "

Chương 784

Trong ngục tù đen tối, chứa đầy những công cụ tra tấn khác nhau.

Lý Dương đang bị trói tay trói chân cột trên một thanh gỗ, anh vẫn đang mặc trên người bộ đồ ở nhà của ngày hôm qua từ Lục gia bước ra, lúc này trên bộ đồ ở nhà màu gạo đã nứt ra nhiều vết rách, trên bộ đồ còn dính đầy máu tươi.

Lý Dương đang nghiêng đầu, dựa lên thanh gỗ với hơi thở yếu ớt cuối cùng, cả người đã không còn tỉnh táo.

Lúc Tiêu Lăng đến chính là nhìn thấy một cảnh tượng như thế.

“Chết chưa?”

“Cậu không phải nói để dành một hơi thở cuối cùng à, vẫn chưa chết.” Lãnh Mạc hai tay bỏ vào túi quần, lười lặng nhìn vào Lý Dương ở phía trước, ngoảnh đầu lại hỏi Tiêu Lăng, “Sao rồi, cánh tay của Tiểu Thất có thể trị khỏi không?”

Nhắc đến cái này, cơn nóng giận của Tiêu Lăng “phùn phùn phùn” bùng phát lên.

Anh không có trả lời câu hỏi Lãnh Mạc, nghiến răng bước nhanh qua bên cạnh thanh gỗ, nhìn thấy trên tường có treo một cây roi màu đen kịt dính máu, anh lấy roi xuống liền đánh thẳng lên người Lý Dương.

“Pốp---“

“Uhm---“

Lý Dương hét đã không hét ra được nữa, cây roi cứ mạnh bạo đánh lên người anh, anh hứ nhẹ một tiếng, toàn thân đều run rẩy lên.

Tiêu Lăng vẫn là không hạ giận được, lại vài roi đánh qua đó.

Lãnh Mạc nhìn đây nhìn đó vẫn không hiểu được, Tiêu Lăng giận như thế, khẳng định là cánh tay Tiểu Thất không trị được rồi!

Ánh mắt lạnh băng của anh nhìn vào Lý Dương ở phía trước.

Tổn thương đến cánh tay của Tiểu Thất, khiến tay phải của con bé bị phế đi, người đàn ông này cho dù là chết, cũng đáng đời lắm!

Cái mạng hèn hạ của hắn ta không có giá trị bằng một tay phải của Tiểu Thất!

“Thằng khốn nạn, tôi phải chém chết hắn!”

Tiêu Lăng đánh được vài roi, nhưng Lý Dương lại không có động tĩnh gì, anh càng đánh lại càng phẫn nộ, đỏ cả mắt liếc nhìn Lãnh Mạc, “Làm sao để thằng khốn nạn này thức tỉnh!”

Đây quá là đơn giản!

Lãnh Mạc ngoảnh đầu dặn dò Vương Bưu, “Cho thằng nhãi này tỉnh tỉnh đi!”

“Vâng!”

Vương Bưu ngoảnh đầu đi ra ngoài, qua được thời gian vài phút, anh từ bên ngoài xách về một thùng nhựa, trong thùng nhựa chứa

đầy nước. Vương Bưu đi đến trước mặt thanh gỗ, xách thùng nước lên, dội thẳng nguyên thùng nước lên đầu Lý Dương.

“Á á á---“

Cả người Lý Dương đều co giật lên, vừa hét lên là đã thức tỉnh.

“Đây là nước gì thế?”

“Đã thêm muối rồi đấy!”

Tiêu Lăng cười lạnh một tiếng, cầm lấy cây roi tiếp cận Lý Dương, “Rất tốt!”

Anh đi đến bên cạnh Lý Dương, dùng tay cầm của roi nâng cằm của Lý Dương lên, “Quen biết tao không?”

“Tiêu……Tiêu Lăng?”

“Không sai, chính là tao!”

Lý Dương trố to mắt, không dám tin nhìn vào Tiêu Lăng, anh làm sao có thể không quen biết Tiêu Lăng, hoặc là nói chỉ cần là người của thành phố A làm sao có thể không quen biết Tiêu Lăng! Lý Dương không lo ngại sự đau đớn trên người, ngây ra nhìn vào Tiêu Lăng, nếu như không phải bị trói trên thanh gỗ, e là cả người đều mềm nhũn cả rồi.

“Tiêu Lăng! Tiêu Lăng ông tha cho tôi, tôi cầu xin ông, tôi đúng thật không phải cố ý, thật đấy……tôi chưa từng nghĩ muốn đối xử với Tiểu Thất như thế, tôi rất yêu Tiểu Thất, thật đấy! Tôi với cô ấy quen nhau hai năm mấy, tôi là thật lòng thích cô ấy, hai người chúng tôi chia tay, tôi vẫn còn lưu luyến cô ấy, nhìn thấy cô ấy ở bên Lục Sâm,

trong lòng tôi vô cùng khó chịu, cho nên mới mù quáng làm nên chuyện không hay……tôi biết lỗi rồi, tôi đúng thật đã biết lỗi rồi, cầu xin ông tha cho tôi đi……"

"Tha cho mày, vậy ai tha cho Tiểu Thất!" Đôi mắt của Tiêu Lăng đỏ lên, "Con bé tìm ai kiếm chuyện với ai rồi, chỉ là yêu đương thôi, kết quả không ngờ dính phải cái đồ khốn khiếp là mày, tao nói mày nghe, cái mạng hèn hạ của mày không đáng giá đâu! Cậu dám tổn thương Tiểu Thất, vậy thì chuẩn bị cái chết đi!"

Tiêu Lăng nghiến chặt răng, lui về hai bước, roi lại bắt đầu đánh lại.

"Á---"

Lý Dương đau đến muốn chết, anh lớn ngần này rồi, ngày tháng lúc nhỏ tuy rằng sống khổ, nhưng mẫu thân vẫn cứ thương yêu nuông chiều anh, những gì tốt đều cho anh ăn cho anh dùng, cho nên ăn lớn thế này rồi đúng thật vẫn chưa chịu khổ gì qua, thoạt nhiên, hai ngày nay, anh lại phải hứng chịu hết những cái khổ bản thân có thể chịu được và không thể chịu được.

Cây roi nóng ran đánh lên cơ thể, cơ thể anh lúc đầu đã phủ đầy vết thương bị đánh đến thịt nát xương tan, nước muối lạnh băng dội lên người, kích thích mỗi một tế bào mỗi một thần kinh.

Đau!

Rất đau đấy!

Lý Dương cố gắng vùng vẫy, nhưng thứ đang trói anh không phải là dây thừng, mà là dây xích, dây dích thô như là cánh tay trói chặt anh trên thanh gỗ, anh dùng sức vùng vẫy ngoài nghe được dây xích vang được hai tiếng, cái khác ra không có bất kì phản ứng nào.

Chạy trốn?

Lý Dương nhìn thấy đám người áo đen trong nhà, lần đầu tiên từ trong đáy lòng cảm nhận được sự tuyệt vọng.

“Pốp---“

“Á---“

Anh đỏ cả mắt hét lên, “Các người là đang tự ý giam cầm, các người đang tổn hại đến tính mạng con người! Là phạm pháp đấy! Phạm pháp đấy!”

Tiêu Lăng cười lạnh, “Pháp luật? Ở thành phố A nói pháp luật với tao! Đồ ngu xuẩn!”

Tiêu Lăng vứt cái roi trên tay xuống, xoay mắt nhìn vào cây hàn bị đốt cháy đến đỏ hỏn bên cạnh, lấy cây hàn ra từ từ tiến gần Lý Dương, giận dữ nói, “Đồ khốn nạn, mày đáng chết thật!”

“Không! Không không không, tôi cầu xin ông tha cho tôi, tha cho tôi đi, tôi biết lỗi rồi, biết lỗi thật rồi……”

“Muộn rồi!”

Tiêu Lăng chỉ cần nghĩ đến lúc hôm nay ăn cơm, tay phải của Tiểu Thất run cầm cập, thì không có thể nào tha cho thằng khốn nạn này được!

Nếu như đổi lại người khác, có thể chỉ cần cho thằng khốn này một chút bài học là được rồi!

Nhưng ở anh thì không được!

Dám tổn thương đến con gái anh như thế, thì hãy cảm ngộ đến cái chết đi!

“Pốp---“

“Á á---“

Hai mắt của Lý Dương trào ngược, trực tiếp xỉu ngay tại chỗ.

“Lấy nược dội cho tỉnh!”

Vương Bưu nhìn sang Lãnh Mạc, Lãnh Mạc gật đầu, hôm nay nếu như không cho Tiêu Lăng xả cơn nóng giận ra, e là cậu ta sẽ điên mất!

Vương Bưu lại một lần xách thùng nước đã thêm muối, lại một lần dội thẳng lên đầu Lý Dương.

“Á---“

Tiếng hét của Lý Dương đã thay đổi âm thanh!

Anh nghiêng cái đầu, bắt đầu hối hận!

Anh hối hận thật rồi!

Nếu như sớm biết được……sớm biết được Tiểu Thất là con gái của Tiêu Lăng, cho dù là mượn anh một trăm cái gan……anh cũng không dám làm gì cô ấy!

Lý Dương khổ sở mở mắt ra.

“Các người……sẽ, sẽ nhận được báo ứng……”

Tiêu Lăng cười lạnh, “Mày vẫn nên lo cho bản thân mày trước đi!”

Cả người Lý Dương đều đau, mỗi một tế bào trên cơ thể đều đau đớn.

Anh biết được, hôm nay bản thân đã khó thoát kiếp nạn này rồi.

Ngoài sợ hãi ra vẫn là sợ hãi!

Cảm giác đợi chờ cái chết này……người nào chưa trải qua sẽ mãi mãi không hiểu được.

Lý Dương run rẩy nhắm mắt lại.

“Tiêu Lăng……vậy là đủ rồi!”

Tiêu Lăng xả giận một hồi, đã không còn phẫn nộ như trước nữa, tít mắt nhìn vào Lý Dương bán sống bán chết.

Trên tay phải anh lúc đầu vẫn còn dính bông gạc.

Lúc này bông gạc đã lỏng ra, cánh tay tay phải của anh, quả nhiên có một vết đao thương vẫn chưa lành!

Ánh mắt Tiêu Lăng chớp lên.

“Tiêu Lăng, cậu dự tính làm sao xử lý người này?”

“Loại người này để lại chính là một tai họa!” Tiêu Lăng nhìn sang Lãnh Mạc, “Đưa súng cho tôi!”

Lãnh Mạc lấy khẩu súng trên hông cho anh.

Lý Dương kinh hãi trố to mắt.

Tiêu Lăng chĩa thẳng miệng súng vào anh, lạnh lùng nói, “Kiếp sau đầu thai nhớ là nhìn kĩ vào, đừng đắc tội những người không nên đắc tội!”

“Pằng---“

Chương 785

Trên đầu Lý Dương tức thời lộ ra một động máu!

Cảm xúc trên mặt anh tức thì đứng hình lại.

Nỗi kinh hãi trên trong mắt vẫn lâu lâu chưa tan!

Tiêu Lăng đưa súng quăng cho Tiêu Lăng, đầu cũng không ngoảnh lại đi hướng ra ngoài!

“Dọn dẹp chỗ này cho thật sạch sẽ!”

“Vâng!”

Vẻ mặt Lãnh Mạc ngạc nhiên, lấy khẩu súng bỏ lại vào bên hông, nhanh bước đuổi theo Tiêu Lăng, đi đến xuống tầng hầm, không khí lạnh băng bên ngoài thổi qua đây, tức thì thổi tan mùi máu tanh trên thân thể của hai người, Lãnh Mạc đuổi kịp Tiêu Lăng, “Sao rồi, trong lòng có dễ chịu chút nào không?”

“Không có!”

Lãnh Mạc biểu thị hiểu rõ, cái tên tội đồ Lý Dương đã chết rồi, nhưng những thương tổn mà cậu ta gây ra đã không còn cách nào bù đắp được.

Lãnh Mạc vỗ vào vai anh, “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, tôi cũng đã liên hệ những bác sĩ giỏi nhất có thể liên hệ được, hai ngày nay có thể đến được thành phố A, hi vọng có thể giúp được chút được phần

nào cho Tiểu Thất!"

……

Mấy ngày tiếp đó, vì muốn Tiểu Thất an tâm dưỡng bệnh, gia đình Tiêu Lăng đã chuyển đến biệt thự ở vùng ngoại ô sinh sống, biệt thự rất lớn, căn nhà với trên dưới hai tầng lầu, thiết bị cũng vô cùng đầy đủ, Tiểu Thất nếu như chán rồi còn có thể ở đi dạo trong sân, trong sân có hoa viên, ở mùa này, hoa mai tháng chạp đã bắt đầu nở rộ, những bông hoa nhỏ màu vàng rất là xinh đẹp.

Tiểu Thất lại không có tâm trạng ngắm hoa!

Cô ngồi trên tấm thảm trong phòng, dựa vào trước cửa sổ không ngừng thở dài.

Tại sao không cho cô ra ngoài!

Tại sao phải giam cầm cô chứ!

Tiểu Thất đóng chặt cửa phòng từ bên trong, lén lút lấy di động video call với Lục Sâm, "Lục Sâm, em bây giờ rất là tội nghiệp, daddy em ngoài biệt thự ra không cho em đi đâu hết, anh không biết đâu, gia đình em sống ở đây đều là khu biệt thự, người vô cùng ít ỏi, em buồn chán muốn đếm người chơi chơi cũng không được!"

Lục Sâm vẫn là bộ vest đen, sắc mặt anh vẫn trầm tĩnh như thường, "Ba em là vì muốn em dưỡng thương tốt, em đừng nghĩ nhiều như thế, anh rất nhanh tìm được cách đến thăm em!"

"Đừng đừng đừng, anh gần đây tuyệt đối đừng có qua đây, daddy em tuy là không có nói với em, nhưng Lục Sâm, em cảm thấy……Lý Dương hình như là đã chết rồi……Ngày đó lúc ông ấy từ bên ngoài

về, trên người đều là mùi tanh của máu! Anh không biết đâu, daddy em ông ngày xưa đã từng nói, vì gia đình tích công đức, ông sau này sẽ không giết người nữa, những lần này khẳng định là phá lệ rồi, đây nói rõ rằng ông ấy rất rất rất rất là phẫn nỗ, anh đến rồi nghĩa là đụng độ xui xẻo đấy!"

Lục Sâm khựng lại một hồi.

Chuyện Lý Dương mất tích anh đã biết, còn kết cục của anh ta, anh cũng đã đoán được không ít!

Không những như thế!

Gần đây việc kinh doanh của Lục gia bắt đầu gặp phải một số vấn đề, anh đoán rằng chắc cũng là do thủ đoạn của nhạc phụ tương lai này của anh.

Lục Sâm biểu thị hiểu được.

Nếu như anh và Tiểu Thất sau này có con rồi, bị người ta làm tổn thương đến thế, anh chẳng sợ không có năng lực báo thù một chút, nếu như có năng lực, đương nhiên sẽ đẩy người ta vào chỗ chết!

Trong tình cảnh khó khăn trước mắt của Lục gia gặp phải mà nói, Tiêu Lăng đối xử với Lục gia đã gọi tương đối là nhẹ tay rồi.

Lục Sâm không dự tính đem chuyện này nói cho Tiểu Thất nghe.

Anh rất hiểu Tiểu Thất mới là người buồn lòng nhất, người bị tổn thương là cô, bản thân cô buồn hơn so với ai khác, nhưng trước mặt người mình quan tâm lại chỉ có thể giả vờ không để tâm. Nếu như anh và Tiêu Lăng hai người xảy ra tranh chấp gì, anh và Tiêu Lăng hai người đều là người đàn ông và Tiểu Thất yêu thương nhất, e sợ

là Tiểu Thất kẹp ở giữa chỉ càng đau khổ hơn!

“Lục Sâm……”

“Uhm?” Lục Sâm hồi thần lại liền nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào anh.

“Em nhớ anh, rất nhớ rất nhớ!”

Trong lòng của Lục Sâm mềm nhũn đến bối rối, sắc mặt bất giác dịu hẳn ra, “Anh cũng nhớ em, rất nhớ rất nhớ!”

Tiểu Thất dựa vào cửa sổ, cầm lấy di động nghiêng đầu trò chuyện với Lục Sâm, “Ngày xưa người ta nói một ngày không gặp như là ba năm không gặp, em nghe xong còn khinh bỉ đấy, làm gì có cách nói khoa trương như thế, bây giờ cũng gọi là hiểu ra rồi, chúng ta năm ngày không gặp mặt rồi, một ngày không gặp như là ba năm không gặp, chúng ta như vậy như là mười lăm năm không gặp rồi đấy.”

“Uhm, anh cũng rất nhớ em!”

“Hu hu hu, may mà em năn nỉ anh trai tìm được một máy di động, như vậy hai chúng ta còn có thể lén lút video call được, nếu không em khẳng định là buồn chết!”

“Cho nên anh bữa nào nhất định phải gặp mặt cám ơn anh vợ này!”

Má Tiểu Thất hơi hơi đỏ, “Cái gì mà anh vợ, daddy mami em vẫn chưa đồng ý hôn sự của chúng ta đâu.”

“Em yên tâm, chỉ cần hai chúng ta cứ kiên định mãi như thế, bọn họ khẳng định sẽ đồng ý đấy!”

Mùa đông trời rất nhanh tối, mới 5 giờ mấy trời đã tối âm u,hai người từ chiều 2 giờ mấy, cứ video call mãi đến 5 giờ mấy, tầm khoảng ba tiếng rồi, có lúc cũng sẽ không nói chuyện, nhưng không khí lại không ngượng ngùng.

Cứ như thế nhìn vào đối phương, làm việc của bản thân, ngẫu nhiên nhìn vào màn hình cười, cũng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Lục Sâm hình như rất là bận, cứ mãi không ngừng nói chuyện với người khác.

Tiểu Thất thở dài, “Lục Sâm, hay là anh bận trước đi, em đoán là daddy bọn họ rất nhanh kêu em xuống lầu ăn cơm tối rồi.”

“Đợi một lát!”

“Uhm?”

“Tiểu Thất, em đứng dậy nhìn ra ngoài xem!”

Tiểu Thất ngây người, lập tức như là lửa đốt cháy mông vậy, “ting” một cái từ đất nhảy lên, “Lục Sâm, Lục Sâm anh đến rồi à?”

Lục Sâm ngồi trên xe lăn, đằng sau là cảnh đêm tối đen.

Lộ ra ánh đèn đường mơ màng, Tiểu Thất nhìn kĩ rồi.

Nơi Lục Sâm bây giờ đang đứng, rõ ràng là khu biệt thự gần nhà cô đấy!

“Wow wow, Lục Sâm……”

“Tiểu Thất, nhìn bảng quảng cáo gần đó!”

Màn đêm dần dần đậm lên, bảng quảng cáo gần khu biệt thự đều đã sáng lên, Tiểu Thất tức thời nhìn qua đó, vừa nhìn nước mắt xém tí đã rơi xuống. Nhìn trong tầm mắt, tất cả bảng quảng cáo hiện lên không phải là quảng cáo, mà là tấm hình cô và Lục Sâm hai người ôm nhau.

Lục Sâm không thích chụp hình, đây là tấm hình duy nhất giữa hai người bọn họ.

Còn là cô lén lút chụp được.

Trong tấm hình hai người ôm lấy nhau, một người ánh mắt tràn đầy niềm vui, ánh mắt của người còn lại nụ cười sáng lạn, hình ảnh yên tĩnh nhưng đẹp đẽ.

Tròng mắt Tiểu Thất tức thì đỏ lên.

“Lục Sâm……”

“Thích không?”

“Uhm uhm uhm, thích!”

Lục Sâm mỉm cười, “Anh đã bàn bạc với bên công ty quảng cáo rồi, cái quảng cáo này sẽ sáng lên trong nửa tháng, sau này mỗi ngày trời tối rồi lúc em nhớ đến anh, đều có thể nhìn xuống dưới, anh sẽ mãi bên cạnh em!”

“Uhm!”

Tròng mắt Tiểu Thất đỏ hoe, “Lục Sâm, em yêu anh!”

Lục Sâm mỉm cười, “Anh cũng yêu em!”

Tiếp đó, bên ngoài lại đốt lên pháo hoa, pháo hoa trong đêm trời nở ra, trên đó không ngờ xuất hiện một chữ “Thất” sáng lấp lánh!

Tiểu Thất cảm thấy đây là lời tỏ tình lãng mạn nhất rồi!

Đồng thời lúc này.

Tiêu Lăng và Tô Tố cũng nhìn thấy bảng quảng cáo và pháo hoa.

Tô Tố ngây người, sau đó lại cười dịu dàng, “Lục Sâm này cũng khá tâm tư đấy.”

Nhắc đến Lục Sâm Tiêu Lăng liền toàn thân khó chịu.

“Ấu trĩ! Ấu trĩ thật! Cái cách không trưởng thành như thế không ngờ cũng nghĩ ra được!”

Tô Tố không khách khí lườm anh, “Người ta là thanh niên trẻ, thanh niên trẻ ấu trĩ một lần thì đã sao, huống hồ rằng đây đâu phải là cho anh xem, là cho con gái anh xem đó, còn thích hay không thích không quan trọng, Tiểu Thất thích là được rồi!”

Tiêu Lăng cắn răng, “Không được! Anh phải đi gặp thằng nhãi kia nói chuyện!”

Chương 786

“Anh sẽ nói chuyện với cậu ta!”

Tô Tố ngạc nhiên, vội vã kéo cánh tay của anh ấy, “Này! Anh đừng đi! Trễ như vậy rồi Lục Sâm chắc chắn không phải đến thăm anh, như vậy chỉ ra rằng người ta chưa có ý định gặp mặt với anh, anh lại không bình tĩnh mà vội vã chạy đi làm gì!

“Vậy anh ở đây mở mắt ra xem?”

Tâm lý của Tô Tố rất tốt, cười và nói, “Em nghĩ rằng như vậy cũng khá tốt, thông tin của Lục Sâm này anh cũng đưa cho em xem rồi, em nghĩ rằng một người đàn ông 28 tuổi, gia đình lại có tình hình phức tạp như vậy nhưng vẫn có thể vì Tiểu Thất mà hồn nhiên như vậy, thật khó có được.

Tiêu Lăng không hài lòng, “Vợ!”

“Được rồi được rồi, anh nghĩ rằng tâm trí của anh mà em còn không hiểu sao?” Tô tố ho một tiếng, “Anh đó, không phải chỉ nghĩ rằng Tiểu Thất còn nhỏ tuổi, anh sẽ thấy con bé ở đây rất nhỏ nhưng đối với em thì lúc em bằng tuổi con bé thì Tiểu Thất và Cảnh Thuỵ đã biết điều rồi, không sớm rồi!”

Tiêu Lăng không nói gì.

“Được rồi….anh nghĩ Tiểu Thất của chúng ta khi nào hẹn hò thì tốt?”

“Tóm lại không phải là bây giờ, 23 tuổi chuyện gì cũng chưa hiểu

đâu."

Tô Tố đảo mắt, "Anh nghĩ rằng mấy tuổi mới thích hợp?"

Tiêu Lăng nghĩ một lúc, nghĩ cả nửa buổi và do dự nói, "Anh nghĩ….ít nhất cũng phải đến 30 tuổi…."

"Vậy là lão cô nương rồi!"

Dưới cái nhìn khinh miệt của Tô Tố, Tiêu Lăng thà cầm cái chai vỡ ném đi cho rồi, "Nói chung là cả đời con bé không cưới thì anh cũng nuôi nỗi!"

"Cuối cùng cũng nói sự thật rồi, em biết rằng anh nghĩ ra ý tưởng này!" Tô Tố đặt mông lên ghế sofa, Tiêu Lăng thấy vậy cũng ngồi xuống, Tô Tố tức giận nói, "Ý nghĩ của anh như vậy là không được! Đúng, ở nhà có số tiền cả đời cũng dùng không hết, Tiểu Thất cũng có thể cả đời đủ sống có thể cả lời quần áo đồ ăn không thiếu, nhưng mà tinh thần thì sao, chúng ta là ba mẹ của con bé, sau này phải đi trước con bé, Cảnh Thuỵ sau này cũng có người nhà của mình, Tiểu Thất không thể cả đời sống chung với Cảnh Thuỵ chứ! Vậy chúng ta già đi và chết, đến lúc đó bên cạnh Tiểu Thất một người biết lạnh biết nóng cũng không có, con bé nên làm gì?"

Tiêu Lăng im lặng.

Thực ra đạo lý anh đều hiểu rõ.

Nhưng trong lòng không sẵn sàng chấp nhận những sự thật tàn nhẫn như vậy.

"Các con lớn lên, cánh cũng đủ cứng, sớm muộn gì cũng bay đi, anh ở đây nếm sự chua xót nào, không phải đều có em sao!" Tô Tố tựa

vào lòng Tiêu Lăng, nhẹ nhàng nói, “Chúng ta là vợ chồng, chúng ta mới là đối tượng chung sống cả đời.”

Tiêu Lăng ôm lấy Tô Tố, trong lòng thấy thoải mái hơn một chút, “Anh sợ rằng Tiểu Thất sẽ bị lừa dối!”

“Vậy chúng ta xem giúp con bé, không để con bé bị lừa như vậy không phải xong sao!”

Tiểu Lăng bất lực hôn vào trán Tô Tố, “Được rồi, anh luôn không nói qua em, được! Những điều lộn xộn của họ anh cứ coi như không thấy là được chứ gì, nhưng mà anh đã lập ra quy tắc cho Tiểu Thất rồi, trong vòng một tháng không được phép ra ngoài, điều này em không thể giúp con bé!”

Tô Tố cười, “Được!”

Đây là sự mất cân bằng nghiệm trọng trong tim đây!

Vào lúc này, trên lầu đột nhiên phát ra tiếng bước chân “deng deng deng deng”

Tô Tố và Tiêu Lăng ngước lên nhìn, nhìn thấy Tiểu Thất hoảng loạn chảy xuống, từ trên cầu thang nhìn thấy hai người, cô ta dừng bước chân, đột nhiên nở một nụ cười lên, “Ưmm….daddy mami, hai người ở đây à, hehe, cái đó con….ở trong phòng cảm thấy chán nên chuẩn bị đi dạo trong vườn hoa.”

Nói đến đây, nhìn thấy ba mẹ không có phản ứng, Tiểu Thất quay mắt lại, bước chân lặng lẽ di chuyển một vài bước.

“Đứng lại!”

Đầu Tiểu Thất bị kéo xuống ngay lập tức, “Daddy….”

“Con nghĩ daddy với mami bị mù sao, cái biển quảng cáo sáng như vậy cũng nhìn không thấy, pháo hoa lớn như vậy cũng không thấy? Tiêu Tiểu Thất! Con quên rằng daddy nói gì với con sao! Trong vòng một tháng này ngoại trừ ở nhà thì không được đi đâu!”

Tiểu Thất cong miệng, “Daddy….”

“Nhõng nhẻo, mè nheo đều vô dụng, ba nói được làm được, mau chóng trở về phòng! Dì Trương đang chuẩn bị cơm tối rồi, đợi cơm tối xong rồi xuống dưới ăn!”

Tô Tố đột nhiên rũ rượi.

Cô ta còn đang nghĩ liệu có thể lẻn ra ngoài gặp mặt Lục Sâm hay không.

Ai biết rằng daddy canh gác bên ngoài chứ.

Tiểu Thất đẩy rồi nghiêng, nghiêng đến ghế sofa bên cạnh Tiêu Lăng, đáng thương nhìn anh ta, “Daddy, trời lạnh như vậy, Lục Sâm anh ta đang ở ngoài, ít ra daddy…để con gửi chiếc khăn choàng qua đó chứ!”

“Không được!”

“Daddy….”

“Con đủ rồi đó Tiểu Thất, con tưởng rằng daddy thật sự không biết những động tác nhỏ của con chứ! Daddy muốn hỏi con, Lục Sâm làm sao biết vị trí biệt thự của nhà mình?” Nhìn thấy tròng mắt của Tiểu Thất đảo qua đảo lại, Tiêu Lăng không có ý tốt và nói, “Con đừng nói

với daddy rằng con biết trước daddy với mami sẽ đưa con tới đây, càng đừng nói rằng, con sớm đã nói với Lục Sâm căn biệt thự này là của nhà mình! Đừng xem rằng daddy là đồ ngốc, lúc trước rõ ràng Lục Sâm hoàn toàn không biết con là con gái của daddy!"

"……"

Lời nói đều bị daddy chặn chết rồi, cô ta còn nói được gì?

Tiểu Thất từ bỏ việc nói dối, cúi đầu không nói chuyện.

"Daddy nghĩ cũng không cần nghĩ là biết rằng trong tay con nhất định có đồ vật có thể liên lạc ra thế giới bên ngoài, điện thoại và mạng trong biệt thự đều cắt đứt rồi, trong tay con có thể dùng là điện thoại, chiếc điện thoại từ đâu ra….xem ra daddy nên đến hỏi Tiêu Cảnh Thuỵ!"

"Daddy daddy!" Tiểu Thất đột nhiên hoảng sợ, nhanh chóng ôm chặt cánh tay Tiêu Lăng, con sai rồi con sai rồi, không nên che giấu daddy để liên lạc với Lục Sâm…..ngài đại nhân bất kí tiểu nhân quá, đừng tính toán với con nữa được không?"

"Bây giờ con về phòng, daddy xem như không biết chuyện con có điện thoại!"

Tiểu Thất khó chịu!

Dù nói như thế nào đi chăng nữa, cũng không cho phép cô ta đi gặp Lục Sâm.

Ánh mắt Tiểu Thất nhìn ra bên ngoài biệt thự!

Bên ngoài chỉ có ánh sáng đèn đường bên ngoài, Tiểu Thất nghĩ Lục

Sâm một mình ngồi trên xe lăn, hình bóng cô đơn trong bóng tối của ban đêm, đột nhiên cảm thấy rất buồn.

Cô cúi đầu từ ghế sofa đứng dậy, bước đi khập khễnh.

“Đi đâu?”

“Về phòng! Về phòng được chưa!” tròng mắt Tiểu Thất đỏ ửng, quay đầu nhìn Tiêu Lăng và Tô Tố, đau lòng và nói, “Daddy rất quá đáng, con với Lục Sâm hai người yêu nhau thật lòng, daddy lại khăng khăng muốn chia cách chúng con như vậy….lúc trước daddy với mami hai người bị ông nội và bà nội chia cách, lúc đó mami muốn rời bỏ daddy, daddy đau lòng đến cỡ nào, con cứ tưởng rằng daddy có kinh nghiệm này nên không giống những bậc phụ huynh khác, tuỳ ý chia cách con với Lục Sâm, kết quả là con nghĩ nhiều rồi!”

Nói đến đây, Tiểu Thất cũng không quay đầu và đi lên lầu!

“Peng----”

Cửa phòng bị đóng như tiếng sét đánh, cũng cho thấy sự tức giận của Tiểu Thất không thể trút ra!

Tiêu Lăng ở dưới lầu cũng không thể ngồi yên.

“Vô lý! Thật vô lý, thậm chí dám đem chuyện ông nội bà nội ra nói với anh, tình hình lúc đó….có giống nhau không!”

Tô Tố không thương xót và tấn công anh.

“Ít nhất, trong việc chia cách này thực sự là giống nhau!”

“Vợ!”

“Ai bảo anh miệng cứng nhắc tim mềm yếu, quên đi, lần này thì như vậy, lần sau Tiểu Thất muốn ra ngoài, không được phép ngăn con bé lại, nghe rõ chưa?”

Chương 787

Tiêu Lăng còn cứng đầu, “Lần sau hãy nói”

Kỳ cục!

Rõ ràng anh ta không muốn để Tiểu Thất gặp Lục Sâm, lần này cũng thành công ngăn cản hai người gặp mặt rồi, tại sao trong lòng một chút cũng không vui vẻ!

…..

Tiểu Thất càng khó chịu hơn.

Cô ta tiếp tục gọi video với Lục Sâm, máy ảnh được mở ra, Lục Sâm quả nhiên còn ngồi trên xe lăn, sau lưng anh ta mà một màng đêm tối.

Trái tim của Tiểu Thất một lúc đau lên.

“Lục Sâm, daddy của em nói tháng này nhất quyết không cho phép em ra ngoài, cũng không cho phép em ra gặp anh, huhuhu…tại sao ông ấy lại như vậy chứ?”

Lục Sâm cũng hơi thất vọng.

Nếu như có thể gặp được Tiểu Thất, ngay cả khi một cái nhìn thì anh ta cũng cảm thấy khá hạnh phúc.

Thật ra nghe thấy kết quả này, đang trong sự hy vọng lại thêm sự kỳ

vọng, anh che giấy sự thất vọng trong đáy mắt, nhẹ nhàng cười mà nói, “Daddy của em chắc lo lắng rằng tay của em sẽ bị đông lạnh, bây giờ trời quá lạnh, lỡ như rơi vào bệnh tật thì sao!

“Không phải thế đâu, là ông ấy keo kiệt!”

Lục Sâm cười và an ủi cô ấy, “Không sao đâu, daddy của em chỉ là trong một thời gian không thể chấp nhận con gái ruột của mình yêu đương, đợi bác ấy chấp nhận thực tế là được.

“Ò!” Tiểu Thất nằm trên giường, nhìn thấy Lục Sâm buồn bã và nói, “Daddy cũng không cho em ra khỏi cửa, anh mau về đi, bên ngoài quá lạnh!”

Lục Sâm gật đầu, “Được, bữa sau anh đến thăm em!”

“Ò!”

Đang định cúp máy, Tiểu Thất đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, vội vã nói, “Đợi đợi đợi đợi!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Lục Sâm, khi anh đi làm nhớ mang theo chiếc ly em tặng cho anh, giới thiệu cho người ta trên đó là bạn gái của anh, nghe rõ chưa?”

Lục Sâm choáng váng, nhanh chóng, một nụ cười lộ ra trong mắt anh, nụ cười của anh ta ngày càng dày đặc hơn, “Được!”

Cúp máy video, Tiểu Thất khó chịu cuộn một vài vòng trên giường!

“Aaaaa----Daddy, con hận daddy!”

Tiêu Lăng ở bên ngoài lén nghe thấy thì đột nhiên nét mặt u ám!

…….

Bên ngoài biệt thự.

Dưới con gió lạnh lãnh, Triệu Đào không ngừng xoa tay nhấc chân!

Lạnh!

Quá lạnh!

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi là trở nên lạnh lẽo rồi, anh ta co rúm cổ nhìn Lục Sâm đã tắt cuộc gọi video, vội vã từ phía xa đi qua, "Tổng tài, chúng ta nhanh chóng đi thôi, thời tiết này lạnh quá!"

Lục Sâm vẫn không di chuyển.

Anh ta ngồi trên xe lăn, ngẩng đầu nhìn lên ánh sáng trên tầng hai của biệt thự, đôi mắt anh ấm áp.

Triệu Đào đang muốn tiếp tục gọi anh ta, đột nhiên Lục Sâm nói.

"Triệu Đào?"

"Hey, đang đây."

"Hai ngày nay còn công việc gì?"

"Phải đưa khách hàng nước ngoài đến thăm các nhà máy và công ty của chúng ta, còn một bữa tiệc từ thiện rất quan trọng!"

"Được, sau khi hai công việc này thực hiện xong thì đẩy bỏ hết tất cả

công việc, tôi muốn nghỉ ngơi 3 ngày!”

“Hả?”

Triệu Đạo ngơ ngác, tổng tài tiếp quản Phong Hoa trong nhiều năm, đây là lần đầu tiên đề xuất yêu cầu nghỉ phép. Anh ta ngơ ngác một lúc, suy nghĩ hành trình gần đây, nhanh chóng gật đầu và đồng ý, “Vâng, em biết rồi!”

“Ngoài ra….sau khi làm việc xong đến nhà tôi, cùng tôi đến trung tâm mua sắm!”

“Hả….Tổng tài, ngài đây là muốn….”

Làm gì vậy!

“Chuẩn bị đến thăm bố mẹ vợ tương lại rồi!”

Triệu Đào kinh ngạc, cũng không chú ý tới cái lạnh nữa, vội vã chạy đến bên cạnh Lục Sâm, “Tổng tài, Tiêu tiểu thư không phải lặp đi lặp lại rằng không cho ngài gặp ba mẹ cô ấy trong thời gian nay sao, em xem Tiêu Tổng….hình như rất khó đối phó, nếu như ngài bị làm khó thì sao!”

Lục Sâm nhếch mày, nét mặt rất khí phách, “Tôi là bạn trai của cô ấy, làm sao có thể đặt hết áp lực lên người cô ấy! Tôi là một người đàn ông! Những chuyện này đáng lẽ là tôi phải nên làm, nếu như lẫn sự giận dữ của ba mẹ cô ấy mà tôi cũng không chịu được, vậy thì làm sao mang lại hạnh phúc cho cô ta!”

Hình như….đây cũng là lí do!

Lục Sâm chuyển động xe lăn và đi đến bên xe, nhìn thấy bảng thông

báo sáng, tiếp tục nói, “Và tôi tin rằng, có thể giáo dục Tiểu Thất thành một đứa con biết điều thì ba mẹ cô ấy tuyệt đối không phải là người không nói đạo lý! Bên cạnh đó, nếu như sự xuất hiện của tôi có để khiến bác trai bác gái trút sự giận dữ và để họ chấp nhận tôi vậy thì bị chửi một trận thì có sao!”

Cướp đi trái tim của con gái người ta, còn nghĩ không có sự trả giá, làm thế nào có chuyện tốt như vậy!

“Ò!” Triệu Đào đỡ Lục Sâm lên xe, quay đầu nhìn cánh cửa đóng kính của biệt thự, “Chúng ta thật sự đến thăm hỏi sao?”

“Đúng”!

…….

Hai ngày tiếp theo, Lục Sâm bận rộn với công việc của mình, tiểu Thất cũng không nhàn rỗi.

Vào buổi sáng, những người đi ra đi vào biệt thự đều là bác sĩ mà chú Lãnh Mạc với daddy tìm đến, nhưng không may, kết luận đạt được đều như nhau.

“Cổ tay của Tiêu tiểu thư….chúng tôi cố gắng hết sức rồi.”

Tiểu Thất từ tê liệt mà trở nên tê liệt hoàn toàn rồi.

Bây giờ ngược lại, những ngày qua cô ở trong phòng một mình, lặng lẽ chảy hết nước mắt cần chảy rồi, bây giờ cô cũng có thể chấp nhận sự thật này rồi.

Dì Trương liên tiếp vài ngày luôn hầm canh cho cô bồi bổ cơ thế, cô ta đã cảm thấy cổ tay phục hồi tốt hơn trước đây rồi.

Ít nhất, cầm đũa gắp rau không làm cho đồ ăn gắp rơi ra rồi.

Tiểu Thất cảm thấy điều này tiến bộ hơn một chút rồi.

Cuối cùng cũng phụ hồi như lúc trước, cô ta nghĩ cũng không muốn nghĩ đến nó nữa.

Ngày hôm nay, một lần nữa tiễn đi một nhóm bác sĩ, Tiểu Thất sắp cạn kiệt sức lực rồi, cô ta nằm trên ghế sofa buồn bã nhìn Tô Tố, "Mami, mami có thể đừng để daddy tìm bác sĩ đến nữa được không, ngày nào con cũng bị họ làm tương tự con mệt quá."

Tô Tố nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Thất, "….được, mami sẽ nói chuyện với daddy giúp con!"

Sau một vài ngày, họ cũng hiểu sâu sắc rằng, cổ tay của Tiểu Thất không còn trông đợi nữa.

Tô Tố thở dài thật sâu.

Một đứa con gái tốt, đột nhiên xuất hiện ra chuyện này, ngay cả người không muốn tranh chấp như cô ấy cũng muốn diết chết Lý Dương để bỏ ghét!

……

Hôm đó đang ngồi ăn tối, điện thoại của Tiêu Lăng đột nhiên reo lên.

Nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiển thị, mày anh ấy nhíu lên.

"Lưu Tuyền?"

“Tiểu Tuyền! Là Tiểu Tuyền!” Tiểu Thất giựt điện thoại qua, “Điện thoại của con bị ba tịch thu rồi, chắc chắn là Tiểu Tuyền gọi cho điện thoại con không được cho nên mới gọi đến chỗ ba!”

Tiểu Thất nhanh chóng nhấn nút nghe máy.

“Tiểu Tuyền Tiểu Tuyền, tớ bị daddy biệt giam rồi, điện thoại cũng tịch thu rồi, cho nên không liên lạc với cậu, tớ nhớ cậu quá! Cái gì?” Giọng Tiểu Thất đột nhiên nâng cao, “Rút khỏi cuộc thi?”

Đầu dây bên Lưu Tuyền, giọng nói im lặng.

“Đúng, tớ phải rút khỏi cuộc thi rồi!”

“Tại sao, tớ rõ ràng nghe Lục Sâm nói cậu đã thành công bước vào top ba rồi, Phong Hoa đã chuẩn bị hợp đồng xong hết rồi.”

“Tại vì…..tớ phải đám cưới rồi! Tiểu Thất, tớ gọi điện thoại qua cho cậu, là để cậu đến tham gia tiệc cưới của tớ!”

Tiểu Thất đã bị sốc!

“Đám, đám cưới?”

“Ừm! Đợi chúng ta gặp mặt thì tớ sẽ nói rõ ràng với cậu, Tiểu Thất, tớ nhờ câu một chuyện, hôn lễ của tớ sẽ được tổ chức vào ngày mốt, bởi vì nó quá vội vàng, tớ sợ có người sẽ gây chuyện, có thể nhờ cậu với daddy của cậu cùng tham gia, giúp tớ giữ hội trường?”

Tiểu Thất đơ mắt!

Trong đầu một mớ mơ hồ.

Tiểu Tuyền bạn trai cũng không có, tại sao lại kết hôn rồi?

Còn nữa, đám cưới là một chuyện phúc hỷ, tại sao lại lo lắng có người đến gây rắc rối!

Chương 788

Trong đầu Tiểu thất lộn xộn, có một đống câu hỏi và lo lắng.

“Tiểu Tuyền, tại sao cậu lại vội vàng kết hôn như vậy, không lẽ là ba mẹ câu ép cậu chứ?”

Điều kiện gia đình Tiểu Tuyền cũng tốt, nhưng mà quan hệ gia đình rất phức tạp, lúc cô hai ba tuổi thì mẹ cô đã qua đời rồi, nhanh chóng thì ba cô ấy tái hôn, sau khi mẹ kế vào nhà thì nhanh chóng sinh một cặp trai gái cho gia đình, xem như là ổn định vị trí của Lưu gia.

Nhưng mà những Lưu tuyền sống không tốt qua ngày.

Ba cô ấy là người làm ăn, bận rộn cả ngày, và những thứ trong gia đình không để lo lắng được, cho nên trong nhà đều do mẹ kế của Tiểu Tuyền làm chủ, mẹ kế có đối xử tốt với con riêng không? Lưu Tuyền lúc nhỏ nhận không ít sự ức hiếp, những đồ ăn ngon đồ uống ngon đồ xài tốt trong nhà chưa bao giờ đến lượt cô ta.

May thay Tiểu Tuyền đã rất tức giận, sau khi lên đại học thì không đưa tay ra xin một đồng tiền nào của gia đình.

Tiểu Thất và cô ấy là người bạn thân nhất, mơ hồ biết rằng ba của Tiểu Tuyền muốn Tiểu Tuyền kết hôn chỉ vì chuyện kinh doanh làm ăn, Tiểu Tuyền vừa đẹp, lại là sinh viên tài năng của đại học A, cho nên ba cô ấy luôn có suy nghĩ này.

Tiểu Thất cũng không ăn nữa, nhanh chóng từ trên ghế đứng lên, “Tiểu Tuyền, cậu đừng vội vàng, hôn nhân là chuyện quan trọng

trong đời, nếu như ba cậu và mẹ kế cậu ép cậu phải gã, vậy thì tớ kêu daddy của tớ đến hỗ trợ cậu….họ không dám đắc tội với daddy tớ đâu.”

“Không phải vậy…” giọng nói Lưu Tuyền nhẹ nhàng, nhưng tràn đầy hạnh phúc, “Người tớ cưới là người tớ thích, thật lòng thích!”

Tiểu Thất đột nhiên ngơ ngác.

Cô và Tiểu Tuyền lớn cùng nhau, đại học cũng là cùng một ký túc xá, tại sao không phát hiện Tiểu Tuyền thật lòng thích ai chứ.

Tiểu Thất còn muốn hỏi, Lưu Tuyền đã nói trước rồi, “Tiểu Thất, ở đây tớ có chút bận rộn, có chuyện gì thì đợi đến buổi hôn lễ ngày mốt hẳn nói được không, tóm lại là tớ sẵn lòng để kết hôn….”

Lưu Tuyền nói như vậy, mặc dù Tiểu Thất có 10.000 câu hỏi thì cũng chỉ có thể ép vào trong lòng mình thôi.

“Được!”

Lưu Tuyền cũng nói thời gian và địa điểm của buổi hôn lễ ngày mốt cho Tiểu Thất, Tiểu Thất nghe thấy tiếng ồn lớn bên Lưu Tuyền, thì nhanh chóng cúp điện thoại.

Điện thoại cúp, một nhà ba người đều nhìn sang hướng cô ta.

“Tiểu Tuyền phải kết hôn rồi?” Tô Tố với Tiểu Thất có cùng một câu nghi vấn, “Tại sao lại vội vã như thế được!”

“Con cũng không biết!”

Tiểu Thất đưa điện thoại trả lại cho Tiêu Lăng, “Daddy, Tiểu Tuyền

nói tiệc cưới vào ngày mốt, hình như là do thời gian quá vội vã cho nên không kịp phát thiệp mời, kêu chúng ta đến thẳng tiệc cưới của cô ấy….."

Tiêu Lăng nhíu mày, "Ba cũng đi?"

Tiểu Thất gật đầu, "Tiểu Tuyền nói sợ có người đến gây rắc rối, nên kêu daddy đến giúp cô ấy giữ hội trường, daddy, không lẽ daddy không đồng ý chứ?"

Điều này sẽ không được!

Tiêu Lăng đối với tiểu cô nương Lưu Tuyền này có ấn tượng khá tốt, tính cách đối nghịch với Tiểu Thất, Tiểu Thất sôi động, một chút cũng không ngừng được, Lưu Tuyền là yên tĩnh, ngay cả lúc cười cũng ấm áp, nhìn vào như là một cô nương có tính khí rất tốt.

Cô ta và Tiểu Thất hai người nhau lớn lên thì không nói, nhưng hai người lại là bạn thân nhất, đề ra những yêu cầu này, Tiêu Lăng như thế nào cũng không để cô ấy mất mặt và đến hỗ trợ chứ!

"Ba biết rồi!"

Tiểu Thất thở nhẹ nhõm, "Vậy con đi với daddy! Con nói với daddy nha, hỗn lễ của Tiểu Tuyền là vấn đề lớn, Tiểu Tuyền là bạn tốt nhất của con, nếu như daddy còn giam con, không để con tham gia hôn lễ, con nhất định rất ghét daddy!"

Tiêu Lăng dựa vào ghế và nheo mắt nói, "Không để con đi thì con cũng lẻn đi ra ngoài!"

"Hê hê, daddy biết là tốt!"

“Anh cũng đi!” Cảnh Thuỵ đặt đũa xuống và lau miệng, thấy Tiêu Lăng và Tiểu Thất cùng lúc nhìn qua, anh ta nhẹ nhàng cười, “Trong lòng anh cũng xem Lưu Tuyền là em gái, đi tham gia hôn lễ của cô ấy cho cô ấy nở mặt không được sao?”

“Được, đương nhiên là được rồi!”

…….

Vào buổi tối, Tiểu Thất nghĩ chuyện của Lưu Tuyền, cả đêm ngủ không ngon. Buổi sáng sớm ngày thứ hai cô ta gọi điện cho Lục Sâm.

“Lục Sâm, Lưu Tuyền ngày mai kết hôn rồi, anh muốn đi tham gia hôn lễ không?”

Lục Sâm đơ người, “Hoá ra là cô ấy sắp kết hôn rồi, ai nhè từ chối Phong Hoa, một phúc lợi tốt như vậy!”

“Anh muốn đến không!”

“Đương nhiên là muốn rồi!”

Hôn lễ của Lưu Tuyền thì Tiểu Thất nhất định sẽ tham gia, anh ta đi thì chắc chắn sẽ gặp được Tiểu Thất!

Tiểu Thất lăn tròn trên giường, giữ cằm và nhìn vào bên ngoài cửa sổ sương mù đầy lạnh lẽo, “Lục Sâm, daddy với em đi cùng!”

“Ò!”

Chỉ “Ò” một cái?

Tiểu Thất không can tâm hỏi, “Anh không sợ chạm mặt sao?”

“Chạm mặt thì có sao, ba em không phải là mèo thì anh cũng không phải chuột!”

“Hê hê, cũng đúng.” Tiểu Thất đắp chăn vào, tựa người vào đầu giường nhẹ nhàng nói, “Kỳ lạ, rõ ràng trong hôn lễ của Tiểu Tuyền có thể gặp anh rồi, tại sao một chút vui vẻ cũng không có, Tiểu Tuyền tại sao lại đột nhiên kết hôn rồi, em hỏi cô ấy nguyên nhân thì cô ấy cũng không nói với em…..”

“Đừng lo lắng, Lưu Tuyền là một cô gái rất nghiêm túc cũng rất hiểu biết, thậm chí đã quyết định xong rồi thì chắc chắn là kết quả sau khi xem xét kỹ!”

Trong lòng Tiểu Thất cũng giảm nhẹ nỗi lo lắng.

…..

Tiểu Thất đối với hôn lễ của Lưu Tuyền khá coi trọng.

Ngày thứ hai sau khi trời sáng thì đã thức dậy rồi, Tiêu Lăng chẳng bị trước trang phục cho cô rồi, Tiểu Thất mặc một bộ váy ren xoè ngăn màu hồng, bị đóng băng đến toàn thân nổi da gà.

“Nhanh chóng mặc áo khoác khoác bên ngoài!”

“Ò!”

Tiểu Thất nhanh chóng tìm lấy một chiếc áo khoác lông cừu trong tủ.

Để bảo vệ cho cổ tay cô ấy, Tiêu Lăng còn đặc biệt chuẩn bị cho cô ấy một chiếc khăn bảo vệ cổ tay, chiếc khăn này cũng là màu hồng,

nhưng mà kết hợp lại với chiếc váy thì có chút không phù hợp, Tiểu Thất biết rằng người nhà lo lắng, cũng không nói gì nhiều.

Tô Tố mang thai hơn 6 tháng, lễ cưới lần này không tham gia, Tiêu Lăng và Cảnh Thuỵ cũng cố tình làm ra một ngày thời gian để đi với Tiểu Thất, hai cha con mặc một bộ đồ tây, bên ngoài bộ vest cũng khoác lên một chiếc áo lông cừu lớn.

“Được rồi được rồi, nhanh chóng đi!”

Ngoài biệt thực ra, gió lạnh thổi, đôi chân không được che của Tiểu Thất đột nhiên nổi da gà!

Cô ta tăng tốc chạy vào trong xe.

“Phù----lạnh quá lạnh quá, chú Tiểu trần mau bật điều hoà!”

“Vâng.”

Điều hoà được bật, trong xe đột nhiên ấm lên rất nhiều.

Mọi người đến địa điểm mà Lưu Tuyền chỉ định, chỉ vừa mới 6 giờ sáng!

Tiểu Thất đứng trước cổng khác sạn và chết lặng.

Kết hôn hôm nay, sảnh của nhà hàng chỉ vừa mới bắt đầu thiết lập kệ, khách sạn cũng phải khác sạn tốt, trang trí bên trong cũng rất đơn giản, bên trong cũng không giống như tưởng tượng của Tiểu Thất người đến và đi, náo nhiệt, ngoài những nhân viên đứng trên kệ thì không còn một ai, dường như lạnh và yên tĩnh.

Mấy người đi vào, hỏi tình hình, lập tức có người dẫn mấy người này

đến phòng trong lầu hai.

“Lưu tiểu thư ở bên trong trang điểm!”

“Tôi biết rồi!”

Tiểu Lăng và Cảnh Thuỵ ở bên ngoài nghỉ ngơi, Tiểu Thất một mình vào bên trong phòng trang điểm.

“Tiểu Tuyền?”

Chương 789

39789.Tiểu Thất mở cánh cửa phòng hóa trang, nhìng thấy Lưu Tuyền bên trong!

Lưu Tuyền không có mặc váy cưới, cô mặc trên người bộ sườn xám thêu hoa văn màu đỏ thắm, bên ngoài khoác thêm áo khoác, đang ở trước gương trang điểm

Nằm ngoài dự đoán là!

Trong phòng hóa trang cơ bản cũng không có thầy trang điểm, cô ấy một mình ngồi trước gương đang tự trang điểm

“Lưu Tuyền?”

Nghe thấy tiếng của Tiểu Thất, Lưu Tuyền quay đầu lại, mỉm cười với cô, “đến rồi à?”

“Ừm!”

Tiểu Thất đóng của lại bước lớn về phía trước, “thầy trang điểm đâu, còn cả cha và mẹ kế của cậu nữa, hôm nay cậu kết hôn làm sao cũng không thấy họ bận trước bận sau giúp đỡ! Còn cả……cậu mời bạn bè người thân nữa, từng người đều đi đâu rồi!”

“Không có ai, chỉ có các cậu!”

“Cái gì?” Tiểu Thất ngơ ngác!

Lưu Tuyền kéo tay Tiểu Thất ngồi xuống, cúi đầu nhìn cổ tay của cô, “cổ tay cảu cậu hội phục ổn chưa, tớ gần đây thật sự quá bận rộn, đều không có thời gian thăm cậu……”

“Cậu đừng có chuyển chủ đề, nhanh nói cho tớ bây giờ rốt cuộc là tình huống gì thế, tại sao chỉ có chúng ta?”

Lưu Tuyền thở dài, “được được được, cậu đừng hối, tớ từ từ nói với cậu!”

“Nói nhanh!”

“Chuyện tờ kết hôn……cha tớ bọn họ đều không đồng ý, bởi vì người tớ muốn cưới không thể đem cho họ lợi ích thực tế, vì vậy bọn họ kiên quyết phản đối! nhưng tớ rất thích anh ấy….Tiểu Thất cậu biết không, ớ yêu thầm anh ấy nhiều năm rồi, anh ấy tên Tần Nham, năm nay 29 tuổi, hồi còn nhỏ lớn lên cùng tớ ở một khu biệt thự, vốn dĩ quan hệ hai gia đình khá thân thiết, nhưng về sau.....trong gia đình của Tần Nham phá sản, cha anh ấy nhảy lầu, bọn họ cũng từ trong khu biệt thự chuyển đi! Bây giờ Tần Nham dựa vào năng lực của bản thân mở ra một công ty, anh ấy làm về giày dép, còn mở ra thương hiệu của chính bản thân mình, làm kinh doanh khá phát triển.....”

“Ai hỏi cậu điều này, nói trọng điểm!”

Lưu Tuyền bất lực nhìn Tiểu Thất, “cậu đợi tớ từ từ nói, trọng điểm lập tức đến rồi, Tần Nham một mình hoàn trả tất cả nợ nần trong nhà, bây giờ sự nghiệp vẫn còn đang tăng tiến! Tiểu Thất, cậu biết không, tớ hồi còn bé ngày tháng sống rất đau khổ, lúc dó Tần Nham thường hay lén lút mang đồ ăn cho tớ, khi tớ sinh nhật trong nhà không có ai nhớ, nhưng anh ấy sẽ dày công chuẩn bị quà cho tớ. tớ từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm gia đình, anh ấy làm những chuyện này cũng có thể chỉ là tiện tay giúp đỡ, nhưng tớ nhìn thấy, tớ thật sự

vô cùng vô cùng cảm động, dần dần thì thích anh ấy”

Tiểu Thất lòng đau khôn xiết, “sau đó thì sao?”

“Sau đó sau khi nhà anh phá sản rồi thì không có liên lạc nữa, nhưng tớ vẫn luôn nhớ anh ấy, tớ yêu thầm anh ấy nhiều năm rồi, mấy ngày trước......sau khi đợt huấn luyện của Phong Hoa kết thúc, tớ nhận được điện thoại của anh ấy, anh ấy cũng không biết là từ đâu lấy được số điện thoại, gọi cho tớ, hỏi tớ có đồng ý kết hôn cùng anh!”

Tiểu Thất trợn tròn con mắt lên, “vì vậy cậu đã đồng ý luôn?”

“Ừm!” Lưu Tuyền miệng mang nụ cười, “Tiểu Thất, tớ biết cậu muốn nói cái gì, nhưng nào sợ rằng đến hôn nay tớ đều không có hối hận, cho dù cả thế giới không chúc phúc, tớ cũng muốn thử!”

Tiểu Thất càng thêm đau lòng hơn, cô ôm thật chặt lấy Lưu Tuyền, “cậu cái cô ngốc này, làm sao có thể như thế được, các cậu đã bao nhiêu năm không gặp mặt rồi, những năm qua ai biết được Tần Nham biến thành dáng vẻ như thế nào, kết hôn là chuyện đại sự cậu làm sao có thể tùy tiện như thế! Hay là các cậu tìm hiểu tìm hiểu thêm, sau đó thì mới bàn chuyện hôn nhân?”

“Không, tớ đã quyết định rồi”

“Cậu, cậu cậu cậu.....”

“Được rồi được rồi, đừng cáu nữa, tớ lớn từng này rồi đều chỉ toàn nghe lời nghe lời, thôi để tớ tự do phóng khoáng một lần này được không?”

Tiểu Thất cắn môi tức giận không thể tranh cãi nhìn Lưu Tuyền

“Đừng tức giận mà!”

“Tân lang đâu rồi! Cậu không phải nói Tần Nham bây giờ rất lợi hại sao, làm sao đến thầy trang điểm không có mời cho cậu! Đến cả váy cưới cũng không mua của cậu! Quan trọng hơn là......hôm nay hai người kết hôn, tại sao tớ đến bây giờ vẫn không có nhìn thấy bóng dáng của anh ta?”

Lưu Tuyền từng câu từng câu trả lời câu hỏi của Tiểu Thất, “thầy trang điểm là tớ không cho mời, hôn lễ của chúng tớ chỉ mời bạn bè thân thiết, mọi người cũng nhau ăn bữa cơm thân mật là được rồi, không cần thiết phải long trọng, váy cưới cũng là tớ không cho mua......còn về Tần Nham......công ty anh ấy đột nhiên xảy ra vấn đề rồi, anh ấy đi xử lý, chắc sẽ rất nhanh thì sẽ quay lại”

What?

Kết hôn mà lại không quan trọng bằng công việc?

Vậy thì anh ta thà sống qua ngày cùng công việc đi cho rồi, còn kết hôn cái quỷ quái gì!

Tuy rằng chưa có gặp mặt, Tiểu Thất đối với ấn tượng của Tần Nham đã trở thành số âm!

“Vậy thì hôn lễ của cậu chỉ tạo thành yên lặng như thế nào sao?”

Nói đến cái này, Lưu Tuyền buồn tủi cúi đầu xuống, “người thân của tớ ít....”

“Cậu đợi một chút”

Tiểu Thất gọi điện cho ba, nói rõ tình hình trước mắt, Tiêu Lăng chỉ

âm thầm một lúc rồi nói với cô, “con đừng lo lắng chuyện này, hôn lễ của Tiểu Tuyền tuyệt đối sẽ vui vui nhộn nhộn”

“Cảm ơn daddy!”

Dập điện thoại, Tiểu Thất gửi cho Lưu Tuyền một dấu hiệu tay “ok”, “daddy của tớ nói sẽ giúp rồi, cậu yên tâm rồi nhé, hôn lễ của cậu khẳng định sẽ vui nhộn”

Là người bạn tốt thân thiết nhất, Tiểu Tuyền trong lòng đã hạ quyết tâm, cô nói không thuyết phục được cô ấy

Vậy thì......ít nhất cô muốn nâng cao thể diện cho cô ấy lên

Làm sao nhìn cũng không thể để bên phía của Tiểu Tuyền không có người thân bạn bè, nếu như là như thế, vậy thì chẳng phải là để người khác coi thường?

“Tiểu Thất, cảm ơn cậu!”

Lưu Tuyền ôm Tiểu Thất một cái ôm thật lớn

“Giữa hai chúng ta nói cảm ơn thì xem như người ngoài rồi” Tiểu Thất đứng lên, từ trên bàn trang điểm lấy dụng cụ trang điểm, “lại đây lại đây, cậu ngồi im, cậu kết hôn tớ là không thể làm phù dâu cho cậu, vậy thì sẽ làm thầy trang điểm cho cậu, tớ nhất định sẽ vẽ cậu thật xinh đẹp”

“Tay của cậu......”

“Yên tâm đi, tay của tớ đã hồi phục rất ổn rồi, càng hơn thế trang điểm đối với chúng ta mà nói lại không có rắc rối, tớ rất nhanh thì làm xong cho cậu!”

“......được!”

Không đến nửa tiếng Tiểu Thất đã giúp Lưu Tuyền trang điểm xong thành một cô dâu, sắc đỏ dùng màu hồng, tôn lên hoa đào trên trên mặt cô, đôi môi thì dùng màu đỏ đậm, không những tươi hỷ, cũng tôn lên khí thế của cô rất mạnh mẽ!

“Được rồi, cậu xem có được không?”

Lưu Tuyền nhìn bản thân trong gương, cô có chút ngẩn ngơ, “rất đẹp!”

“Đó đương nhiên, kỹ thuật của chị đây không phải là nói phét!”

Lưu Tuyền bật cười

Lại trôi qua nửa tiếng nữa, ngoài cửa dần dần có tiếng bước chân người đến, cánh cửa được mở ra, xuất hiện trước cửa phòng là một chàng trai trẻ mặc bộ đồ vest, người con trai khá cao, toàn thân là vest dường như không che khuất được cơ bắp của anh ta, là một người đàn ông khá cường tráng

Khuôn mặt ưu tú của chàng trai góc cạnh trên mặt khá rõ ràng, hai cặp lông mày cao, khí thái hào hùng vô cùng

“Lưu Tuyền, xong chưa vậy?”

“Xong rồi” Lưu Tuyền nhìn chàng trai, trong mắt phút chốc toàn là tình cảm thùy mị

Cô cười rồi giới thiệu hai người, “Tiểu Thất, đây là Tần Nham, Tần Nham, đây là người bạn tốt nhất của em......Tiêu Tiểu Thất!”

Hai người bọn họ âm thầm quan sát đánh giá đối phương, tiếp sau đó thu hồi lại ánh nhìn

Tiểu Thất thừa nhận, Tần Nham này cũng rất đẹp trai, nhưng mà nhắc trước đối với anh ấy không có ấn tượng tốt, vì vậy Tiểu Thất đối với anh một chút khen ngợi cũng không có!

Trái ngược với lạnh lùng của cô, giây phút Tần Nham nhìn thấy Tiểu Thất, ánh mắt sâu thẳm phút chốc lóe lên ánh kinh ngạc

“Xin chào, tôi là Tần Nham!”

Chương 790

39790.Tiểu Thất toàn tâm không nguyện bắt tay với Tần Nham

“Tiêu Tiểu Thất!”

Tần Nham đầu lông mày giật giật, cũng không để ý, tay chỉ nắm hờ chút rồi nhanh chóng thả tay Tiểu Thất ra, vô cùng quý ông. Anh quay đầu nhìn về phía Lưu Tuyền, không hề che đậy lời khen của mình, “Lưu Tuyền, em hôm nay vô cùng xinh đẹp”

Hai bên má của Lưu Tuyền đỏ ửng, rõ ràng càng thêm thẹn thùng

Tiểu Thất đứng ở một bên âm thầm nhìn Lưu Tuyền, cô như con bạch tuộc bám lấy người của Lục Sâm, không ngừng hét lên, “Lục Sâm Lục Sâm! Anh thật sự đến rồi! Ư ư ư, em nhớ anh chết được”

May mà Lục Sâm dựa vào trên cánh cửa, nếu không thì Tiểu Thất mà đụng như thế, nói không chừng cả hai người đều bị ngã trên sàn rồi

Cho dù như thế, Lục Sâm cũng một lực đụng lớn tông vào

“Lục Sâm anh thành thật nói, anh nhớ em không?”

“Nhớ! Rất nhớ!”

Tiểu Thất giống như một chú chuột túi vậy, kiễng chân lên cố gắng trèo lên người của Lục Sâm, Lục Sâm lo lắng cô bị ngã, nhanh chóng đưa tay ra đỡ lấy mông của cô, mặt của Tiêu Thất đỏ lên, nhúc nhích

quàng tay qua cổ Lục Sâm, khuôn mặt như nở hoa

“Lục Sâm......”

“Đừng nói gì!”

“U....ư......”

Tiểu Thất vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, Lục Sâm đã cũi đầu xuống hôn thật nồng nàn, Tiểu Thất chỉ sững sờ một chút, rất nhanh thì đáp trả nhiệt tình

Cặp đôi đang trong nồng nàn chia cách một tuần

Bây giờ cũng chỉ có thể dùng nụ hôn nhiệt huyết mới có thể chứng minh nỗi nhớ về đối phương

Hai người hôn nhau càng lúc càng sâu, khó chia cách

Chính lúc này!

“Khơ—khơ khơ---“

Không xa bỗng nhiên truyền đến tiếng ho nhẹ, hai người liền thở gấp tách nhau ra, vừa ngoảnh đầu lại nhìn thấy ở hành lang Tiêu Lăng và Tiêu Cảnh Thụy hai người đang đứng ở đó, sắc mặt của Tiêu Lăng đen đến mức có thể nhỏ giọt xuống, Cảnh Thụy còn ổn một chút, vừa mới ho một tiếng để nhắc hai người chính là anh phát ra

Tiểu Thất liền nhanh như điện tách ra!

U.....

Cùng với người mình thích nồng nàn bị cha và anh trai bắt gặp......thật sự ngại quá à

“Mọi người làm sao mà đến vậy ạ?”

Tiêu Lăng nghr thấy lời này sắc mặt càng thêm tối lại, “ý này của con là không muốn để chúng ta đến?”

Ông và Cảnh Thụy hai người đợi ở bên ngoài, kết quả đợi cả nửa ngày nhìn thấy Tần Nham và Lưu Tuyền đã đi ra rồi, mà Tiểu Thất vẫn không có động tĩnh gì, vì vậy hai người mới cùng nhau đi lại xem sao, ai biết được vừa đến thì nhìn thấy cảnh tượng như thế này

Trong long Tiêu Lăng mắc nghẹn vô cùng

Ánh mắt sắc bén của ông hướng về người Lục Sâm

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Lục Sâm

Lục Sâm so với trong tưởng tượng của anh xuất sắc hơn một chút, mày kiếm mắt sáng

Không thể không nói, chỉ nói về vẻ ngoài, cái người Lục Sâm này là vô cùng đạt tiêu chuẩn, nhưng......ánh mắt của Tiêu Lăng nhìn xuống đôi chân của anh, trong tài liệu của anh điều tra về Lục Sâm không phải đôi chân có vấn đề sao? Bây giờ có thể đứng lên được rồi!

Lục Sâm trầm tĩnh không nói lời nào

“Tiểu Thất, lại đây!”

“không muốn!”

Tiểu Thất ôm lấy cánh tay của Lục Sâm, “daddy, con đã rất lâu không được nhìn thấy Lục Sâm rồi, cha ddeerc on và anh ấy ở riêng với nhau một lúc mà!”

“không được!”

“daddy......”

“Con mà còn nói một lời vô nghĩa, ta có thể không ở lại hội trường này nữa, lập tức bỏ đi!”

Tiểu Thất tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Lăng!

Làm sao có thể như thế uy hiếp người khác!

Lục Sâm xoa xoa đầu Tiểu Thất, dắt Tiểu Thất đi về hướng của Tiêu Lăng, anh đối mặt với Tiêu Lăng đúng đắn, thần sắc tự nhiên, đi đến bên Tiêu Lăng, anh nhẹ nhàng nói, “bác trai, xin chào, cháu tên là Lục Sâm, là bạn trai của Tiểu Thất!”

Bạn trai!

Bạn trai cái đít!

Tiêu Lăng cũng quên mất là đã đồng ý với Tô Tố rồi, nhing thấy Lục Sâm lập tức nhẫn nhịn không nổi, mặt cười thịt không cười nhìn Lục Sâm, “tuổi của tôi còn không có lớn bằng cha của cậu, gọi bác trai cảm thấy tôi rất già sao?”

Lục Sâm sững lại một giây, rất nhanh lấy lại tinh thần, “đương nhiên không phải! Bác trai chỉ là xưng hô. Ngài so với trong trí tưởng tượng của cháu còn trẻ mà anh tú hơn!”

“Đừng có nịnh hót!”

Lục Sâm bất lực, anh có rõ ràng là lời thật lòng

Tiêu Lăng năm nay hơn 40 tuổi, gần đến 50 tuổi

Lục Sâm nhìn qua không ít người cùng độ tuổi này, người đến độ trung niên cơ bản đều đã phát phì, mang theo cái bụng giống như mang thai được mấy tháng rội vậy, nhưng Tiêu Lăng hoàn toàn không có, dáng người vẫn như cũ duy trì vô cùng tốt, mặt cũng vô cùng trẻ trung, đặc biệt là đôi mắt, sâu thẳm vô cùng có mê lực

Người nào không biết nhìn ông sợ rằng còn nghĩ ông chỉ có hơn 30 tuổi thôi

“Bác trai......”

“Thôi đi, nịnh hót với tôi không có tác dụng!” ánh mắt Tiêu Lăng sắc bén nhìn thẳng Lục Sâm, giơ tay ra dùng lực kéo Tiểu Thất về phía mình, lạnh lùng nói, “Tiểu Thất là viên ngọc trên tay của nhà chúng tôi, cậu mang đến cho con bé những tổn thương như thế tôi vẫn còn chưa tình toán với cậu, cậu còn dám xuất hiện trước mặt tôi, thật sự nghĩ tôi Tiêu Lăng đã chết rồi!”

“Daddy......”

“Con ngậm miệng lại cho ta!”

Tiểu Thất còn muốn nói, Cảnh Thụy ở một bên nhanh chóng kéo Tiểu Thất lại, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, “em con nha đầu ngốc này, em dốt à! Cha mình muốn tìm Lục Sâm rắc rối sẽ chờ đợi đến bậy giờ sao? Đây là đang kiểm tra anh ta thôi, em đừng có xen ngang gây lộn xộn nữa”

“Thật không?”

Cảnh Thụy gật đầu khẳng định

Tiểu Thất phút chốc thì an tâm rồi, ngoảnh đầu lại căng thẳng nhìn Tiểu Lăng và Lục Sâm, hai người đều là người vô cùng quan trọng với cô, cô phải nhìn thật kỹ, nếu không thì hai người mà đánh nhau phải làm sao!

“Bác trai! Bác có thể tính tất cả các món nợ lên người cháu, nhưng muốn cháu rời xa Tiểu Thất......xin lỗi, cháu không làm được!”

Chương 791

39791.Tiêu Lăng cười lạnh lùng, “cậu không sợ tôi khiến công ty của cậu phá sản sao?”

“Tùy bác!” Lục Sâm cười điềm tĩnh, một chút cũng không bị uy thế của Tiêu Lăng làm sợ, “cháu có thể dùng 5 năm để Phong Hóa từ chết đi sống lại, thì cháu cũng có thể làm lại sự nghiệp từ hai bàn tay trắng!”.

Tiêu Lăng “hứ” nhẹ một tiếng, “thế cậu có tin rằng chỉ cần tôi đối phó với cậu thì cậu có muốn lập nghiệp cũng không thành! ”

“Cháu đương nhiên là không nghi ngờ gì về khả năng của bác.” Lục Sâm không quy lụy không cao ngạo nói, “với thế lực của Tiêu Gia thì đối phó với một người hay một công ty nào đó thì khác gì thổi một ngon nến, nhưng thế thì sao? Cháu tin rằng …. dù cho cháu trắng tay, Tiểu Thất cũng không bận tâm.”

Tiểu Thất đừng bên cạnh liền gật đầu thể hiện lập trường, “đúng đúng đúng, Lục Sâm anh yên tâm, nếu anh nghèo thì em đi tìm việc, em nuôi anh!”

Ánh mắt Lục Sâm tức thì ấm áp lại, “ừ!”

Hai ánh mắt nhìn nhau, ai cũng không lỡ rời bỏ.

Đáng chết!

Tiêu Lăng không nhẫn nhịn được nữa, “Tiêu Tiểu Thất, cha đang nói

chuyện ai cho phép con nói chen vào, Tiêu Cảnh Thụy, con quản con bé cho cha!"

"Vâng!" Cảnh Thụy bịt mồm Tiểu Thất và kéo lùi lại phía sau hai bước, nhìn hai người, "hai người cứ từ từ nói chuyện."

Nói chuyện!

Nói cái đít!

Nếu Lục Sâm mà không cuỗm mất đi Tiểu Thất, thì Tiêu Lăng cũng khen ngợi cậu ta phần nào,

Tiêu Lăng điều tra nhà Lục Gia.

Lục Sâm lớn lên từ một gia đình như vậy, mà có thể có được như ngày hôm nay thì thực sự không dễ dàng gì, mà mặt đối mặt uy hiếp của ông như vậy mà cũng không hề bị lung lay, sự trầm tĩnh và bình tĩnh này không phải là thanh niên nào cũng có.

Tiêu Lăng không ngừng được việc nghĩ đến Lý Dương.

Lục Sâm và tên đáng chết Lý Dương đó lại là chú cháu, nhưng sự khác biệt giữa hai người thì một trời một vực!

"Cậu nói cậu thích Tiểu Thất?"

"Vâng!"

"Thế cậu thích con bé ở điểm nào?"

Lục Sâm thở phào, Tiêu Lăng có thể hỏi như thế thì chứng tỏ trong tâm vẫn có chút xem xét anh.

Anh nhẹ nhàng nói, “Tiểu Thất được bác và bác gái dạy dỗ rất tốt, trong sáng giản dị mà lại rất lương thiện, không giấu gì bác, cháu yêu Tiểu Thất từ cái nhìn đầu tiên, nụ cười của cô ấy rất có sự hấp dẫn, cháu chỉ cần nhìn thấy cô ấy là thấy tim nhìn ấm áp bình an.”

Tiêu Lăng “hứ” nhẹ một tiếng, đấy là điều đương nhiên, không xem xem là ai dạy được đứa trẻ như vậy.

“Con bé cũng có nhiều khuyết điểm!”

“Cháu biết! là người ai cũng có khuyết điểm, nhưng cháu cho rằng khi hai người yêu nhau thì không cần có quá nhiều ưu điểm, quan trọng là hai người biết bao dung khuyết điểm của đối phương, như vậy mới khó, cháu tin cháu và Tiểu Thất có thể bao dung những khuyết điểm của nhau” Lục Sâm nói một các điềm tĩnh.

Tiểu Lăng thu lại tâm trạng, ánh mắt sắc bén nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm đứng thẳng, sắc mặt mỉm cười, tùy cho Tiêu Lăng đánh giá.

Sau một lúc Tiêu Lăng mới thu lại ánh mắt sắc bén lại, và nói “dù gì thì, chuyện của hai đứa là ta không đồng ý!”.

Lục Sâm không hề tức giận, không thấy buồn, cười và nói,“bác có thể tiếp tục giữ lập trường của bác!”

Anh còn một nửa chưa nói, anh cũng tiếp tục giữ lập trường của chính mình.

Hai người đều rất thông minh, tuy là anh chưa nói hết, nhưng Tiêu Lăng cũng cảm nhận được anh nói vẫn chưa hết.

“Nói xong rồi sao?”

Lục Sâm gật đầu.

“Thế thì chúng ta đi thôi!”

Tiêu Lăng quay đầu, đi về phía Tiểu Thất, lạnh lùng ném nhẹ ra một câu, “đi theo, nếu không thì cha sẽ không tham gia lễ cưới nữa.”

Tiểu Thất giận dữ bĩu môi.

Đánh rắn đánh bảy tấc!

Cha của cô đúng là biết cách đánh vào điểm yếu của cô!

Lễ cưới của Tiểu Tuyền cả đời có một lần, sao có thể lấy lễ cưới của cô ấy ra làm trò cười được, cô đặc biệt mời ông đến để tham gia là đều có lý do, chẳng may ông không đi nữa, thì lễ cưới không thành thì tiểu Thụy chắc chắn buồn đến chết.

Tiểu Thất nhìn Lục Sâm không lỡ rời đi, cô đi được bước lại quay đầu lại, “Lục Sâm, anh đợi em, một tháng bị cấm của em sắp kết thúc rồi, đợi kết thúc em sẽ đi tìm anh!”

Lục Sâm cười và vẫy tay tạm biệt không nói gì.

Anh vốn có kế hoạch mai đến thăm nhà Tiêu Gia.

Bây giờ.... đương nhiên là bây giờ vẫn theo kế hoạch, nhưng anh không dự định nói cho Tiểu Thất, để mai cho cô ý sự ngạc nhiên.

.....

Tiêu Lăng đúng không hổ danh Tiêu Lăng!

Ông gọi một cú điện thoại trực tiếp đến cho nhân viên cấp cao của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ cho nghỉ một hôm, để họ hủy tất cả các lịch trình công việc ngày hôm đó để tham gia lễ cưới, vì thế, vẫn chưa đến trưa, mà khách từ từ đã đến gần đủ.

Tần Tham bình thường nghĩ đủ cách cũng không tài nào gặp được nhiều doanh nhân sự nghiệp tại một hiện trường, dường như nhìn chằm chằm không nói nên lời vì kinh ngạc.

“Chuyện gì xảy ra thế này?”

Những người này không phải là anh mời đến, mà bố mẹ của Lưu Tuyền không đồng ý lễ cưới này, nên chắc chắn không phải họ mời đến, hoặc là....mà cứ cho là họ mời đến, thì họ cũng không thể làm mới được nhiều doanh nhân lớn vậy. Tần Tham nhìn Lưu Tuyền, “những người này.....”

Lưu Tuyền mỉm cười, chỉ ra hướng Tiểu Thất và Tiêu Lăng ở phía xa, “Tiếu Thất là bạn tốt của em, bên cạnh là cha của cô ấy, tên của cha cô ấy chắc anh đã nghe qua.... Tiêu Lăng!”

Tần Tham ngạc nhiên hết sức!

“Tiểu Thất lo là bên cạnh em không có người thân đến, đến lúc sẽ khiến hiện trường không được hay cho lắm, nên mới gọi người đến hỗ trợ em.... em cũng không nghĩ là nhiều người đến vậy, Tần Tham, nếu không thì......em đi nói nhỏ với Tiểu Thất, bảo bọn họ đi về?”

Họ cho rằng không có nhiều người đến, nên không có đặt nhiều chỗ.

“Đừng!” Tần Tham ngăn cản Lưu Tuyền, “đây cũng là ý tốt của bạn

em, thôi để anh đi nói với khách sạn, bảo sắp thêm chỗ cho mình!"

Bình thường muốn nhìn thấy những doanh nhân này còn khó, mà hôm nay họ còn đến tham dự lễ cưới của anh.

Đây là cơ hội tốt để có mối quan hệ với mọi người!

Tần Tham đâu phải là kẻ ngốc, nhất định không thể để họ đi được.

Tần Tham vốn không nghĩ là Lưu Tuyền có thể quen được nhiều người có thế như vậy, vốn dĩ còn suy nghĩ chỉ đơn giản nhưng bỗng chốc nghi ngờ, trên đường đi tìm người phụ trách khách sạn thì anh gọi ddienj thoại về cho mẹ và em gái, "mau mau đến hỗ trợ!"

Mẹ Tần ngàn lần không vui vẻ gì, "không phải là tìm người khác giúp đỡ rồi sao, thân mẹ chồng bây giờ mà đến giúp đỡ thì người ta cười cho!"

"Mẹ! Giờ phút quan trọng này, con không nói được nhiều, nói chung là bây giờ mọi người mau đến giúp đỡ đi! ".

Bạn bè gia đình Tần Gia gấp gáp đi đến, khi mẹ Tần đến nhìn thấy cảnh trong khách sạn cũng có chút sững lại, rồi hỏi Tần Tham mới biết chuyện gì đang xảy ra, vốn dĩ bộ mặt già không vui vẻ gì lập tức nở nụ cười, đến gần Lưu Tuyền nói nhiều điều thân mật.

Lưu Tuyền có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh nắm tay mẹ chồng, hai người cười cười nói nói, nhìn giống như hai mẹ con.

Giờ hôn lễ đã đến, lễ cưới được tiến hành!

Lễ cưới tổ chức đến một nửa, Tiểu Thất hiểu ra tại sao phải cần người đế ủng hộ Tiểu Tuyền rồi

Lễ cưới vừa tổ chức đến một nửa.

Chú dể và cô dâu vẫn chưa kịp mời mọi người cụm ly, cha Lưu Tuyền và mẹ kế đã đưa một nhóm người vào, nhóm người nghe có vẻ không có thiện ý gì tiến vào khách sạn.

Chương 792

39792.Tim Lưu Tuyền đập “thình thịch”.

Cô cẳng thẳng tóm chặt lấy cánh tay của Tần Nham, nụ cười trên môi từ từ cứng đơ lại, cả con tim cô dường như nhảy lên đến cổ rồi.

Quả nhiên!

Cô đoán quả nhiên không có sai, những người này rốt cuộc cũng không can tâm chạy đến đây để gây sự.

Cha Lưu Tuyền Lưu Năng dẫn một nhóm người xông vào khách sạn, nhìn thấy bày nhiều bàn tiệc như vậy, vốn dĩ sắc mặt đã khó coi bây giờ lại càng khó chịu. Ông nhìn cũng không thèm nhìn khách mới là ai, đưa nhóm người đó đi đến bên cạnh Lưu Tuyền.

“Cha....”

“bốp....”

Lưu Tuyền nói chưa hết lời, một cái bạt tai mạnh tay tát lên mặt của cô, tiếp đó chính là giọng nói dữ tợn bại hoại của Lưu Năng,“Lưu Tuyền, mày dám! Mày thực sự dám! Ta đã nói ta không đồng ý lễ cưới này, mày không được phép kết hôn với người này!”

Lưu Tuyền ôm lấy bên má đỏ rát, ánh mắt lành lạnh xuống.

Tần Tham muốn nói, Lưu Tuyền dùng sức kéo anh lại, cô tiến lên một bước, ánh mắt nhìn vào Lưu Năng, “cha, con và Tần Tham đã là

đăng ký kết hôn rồi!"

Cái gì!

Lưu Năng lại càng tức giận, ông tóm lấy cổ tay Lưu Tuyền, tức giận nói,"tao không quản mày nhiều như thế, cho dù đăng ký kết hôn rồi thì cũng phải ly hôn cho tao, tao đã nói cả trăm lần với mày, lễ cưới của mày bắt buộc phải do tao quyết định, mày chính là như thế làm trái lời của cha mày sao?"

Mẹ kế của Lưu Tuyền được cớ nói thêm, giọng nói rất mỉa mai, "Lưu Tuyền à, con làm thế làm tổn thương trai tim của cha con lắm, ta và bố con vất vả nuôi con khôn lớn, tuy không có công lao thì cũng có công khổ, con làm sao có thể chuyện kết hôn lớn như vậy mà con không thương lượng với chúng ta." nói xong, ánh mắt bà ta nhìn xung quanh, than thở nói, "ái....con chỉ cần có một nửa phần hiểu chuyện như em gái con thì tốt, ta và bố con đã không phải mất nhiều công sức lo lắng."

Lưu Tuyền cười lạnh lùng.

"Tôi tuyệt đối sẽ không ly hôn với Tần Tham!" Lưu Tuyền nhìn Lưu Năng nói, "cha, cha rốt cuộc tại vì sao mà lại không cho con kết hôn, trong lòng cha hiểu rõ nhất, nếu như cha còn coi con là con gái, thì đã không đến lễ cưới của con làm chuyện như thế này!"

Cha của cô không đồng ý cho cô và Tần Tham kết hôn, đương nhiên không phải vì nghĩ đến hạnh phúc của cô.

Cha của cô sớm đã muốn sắp xếp cô cho một lão già lớn tuổi, lão già đó trước kia đã được cha cô đưa về nhà cô có gặp qua một lần, tuổi cũng đủ để làm cha cô, lão già vô cùng trăng hoa, khi ở nhà cô ánh mắt không rời lúc nào khỏi mặt và người cô.

Lão già đó rất nhiều tiền, cô vô tình nghe thấy cha và lão ta bàn đến chuyện hôn nhân.

Lão già đó nói chỉ cần cha cô gả cô cho ông ta, ông ta tình nguyện chi mười trăm triệu cho của hồi môn, ngoài ra còn cho thêm mấy cửa hàng buôn bán tốt ở thành phố A.

Mà cha cô thì....

Đồng ý tại chỗ luôn!

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt của Lưu Tuyền càng thêm khinh rẻ, “cha có ơn sinh dưỡng đối với con, nhưng tự con nhận thấy rằng những năm đó không có tiêu một đồng nào của cha! Từ khi con bắt đầu lên đại học thì con đã bắt đầu tự kiếm tiền cho bản thân, con tiết kiệm từng đồng tiền kiếm được......” nói xong, Lưu Tuyền từ trong túi lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, nhét vào trong tay của Lưu Năng, “đây là tiền để danh mà con những năm vừa qua tiết kiệm được, xem như là hoàn trả số tiền của cha những năm con tiêu......”

Lưu Năng ném bỏ tấm thẻ ngăn hàng, tức giận nói, “đứa con mất dạy, mày nghĩ rằng đưa cho tao mấy vạn thì có thể phủ nhận tất cả rồi? Không có cửa! Hôm nay hôn lễ này mày tuyệt đối không thể kết hôn, bây giờ lập tức cùng tao quay về!”

“Không thể nào!” Lưu Tuyền ôm chặt lấy cánh tay của Tần Nham, lạnh lùng nhìn ông, “con và Tần Nham nhất định sẽ kết hôn!”

Chết tiệt!

Lưu Năng tức đến thở gấp!

Nhưng mẹ kế của Lưu Tuyền thì đổ thêm dầu vào lửa, “Lưu Tuyền à, con thật sự là quá không hiểu chuyện rồi, con làm sao có thể như thế nói chuyện với cha mình được, chúng ta cho dù có hàng nghìn hàng vạn điều không tốt, cũng là cha mẹ của con, cũng không thể hại con được, con nhanh chóng đi với chúng ta thôi”

“Tuyệt đối không!”

Lưu Năng tức giận cắn răng, “được! đây là do mày tự tìm đến!”

Ông ta vẫy tay, nhóm người phía sau lưng lập tức vây quanh Lưu Tuyền và Tần Nham hai người lại, thấy vậy, người nhà của Tần Nham ngồi không yên rồi

“Các người đang làm cái gì, nhanh chóng rời khỏi, nếu không thì chúng tôi báo cảnh sát đó!”

“Muốn báo cảnh sát thì báo cảnh sát đi, tôi thì không tin, tôi muốn đưa con gái mình về nhà cảnh sát cũng quản!” Lưu Năng hạ lệnh, “bắt lấy Lưu Tuyền đem đi cho tôi!”

“Tôi xem các người ai dám động tay!”

Bên ngoài nhóm người, Tiêu Lăng cuối cùng cũng nói lên lời, ông từ trong bàn khách mời đứng dậy, lạnh lùng nhìn về phía đám đông, “hôm nay tôi ở đây, tôi xem các người ai dám kiếm chuyện!”

Lưu Năng vừa ngoảnh đầu, nhìn thấy Tiêu Lăng cả người sững sờ

Vừa rồi Tiêu Lăng ngồi ở trong khách mời, Lưu Năng không chú ý ngay được, lúc này Tiêu Lăng đứng dậy, ông phút chốc thì cứng đơ!

Tiêu Lăng làm sao lại ở đây?

Lúc này, Tiểu Thất cũng từ trong đám đông nhảy lên, vừa rồi khi mà Lưu Tuyền bị tát cô đã muốn xông lên rồi, kết quả bị Cảnh Thụy giữ lại, giwof thì Cảnh Thụy thả tay rồi, cô lập tức chạy qua đó, dùng sức đẩy đám người xung quanh, đi đến bên cạnh Lưu Tuyền và Tần Nham, cô trừng mắt nhìn Tần Nham một cái

Phát sinh tình huống như thế này, mà người đàn ông này......thân là chồng đã nhận giấy đăng ký kết hôn của Tiểu Tuyền, mà một chút biểu hiện cũng không có, thật sự khiến người khác thất vọng hoàn toàn!

“Tiểu Tuyền, cậu không sao chứ?”

“Không sao!” Lưu Tuyền cười đau khổ nắm lấy tay Tiểu Thất, “cảm ơn cậu Tiểu Thất!”

Tiểu Thất lắc đầu

Mà lúc này, Lục Sâm sợ hãi Tiểu Thất ở trong nhóm người sẽ bị đánh cũng bước nhanh qua, đứng trước mặt hai người, bảo hộ hai người con gái sau lưng

“Tiêu, Tiêu Tổng......ngài làm sao mà đến vậy?” Lưu Năng nhìn thấy Tiêu Lăng lập tức kinh hãi

“Lưu Năng, ông bản lãnh khá lớn à!”

Trên đầu Lưu Năng toát mồ hôi lạnh, “Tiêu Tổng, ngài ngài đừng nói như thế”

“Lưu Năng, một chút mánh khóe trong bụng ông nghĩ tôi không biết sao?” Tiêu Lăng sắc mặt lạnh xuống, “Tiểu Tuyền và Tiểu Thất từ

nhỏ lớn lên cùng nhau, hai đứa nó giống như chị em vậy, như tôi nhìn thấy, Tiểu Tuyền và con gái của tôi cũng không có khác biệt gì, tôi cảnh cáo ông, những tâm tư nhỏ mọn của ông đều thu lại hết cho tôi, có tôi chống lưng cho nó, các người ai cũng đừng nghĩ làm gì được nó!”

Sau lưng Lưu Năng đã ướt sũng!

Ông làm sao cũng không nghĩ được lúc này Tiêu Lăng sẽ đứng ra chống lưng cho Lưu Tuyền

Mẹ kế của Lưu Tuyền không quên biết Tiêu Lăng, chỉ thẳng mặt Tiêu Lăng ở đó kêu gào, “ông người này là ai vậy, chuyện của nhà chúng tôi có liên quan gì đến ông chứ, có cần đến ông quản chuyện phiếm sao!”

Lưu Năng một cái tét đánh lên tay của mẹ kế Lưu Tuyền

“Oa....ông đánh tôi làm cái gì?”

Lưu Năng sợ bà ta chọc tức Tiêu Lăng, nặng giọng nói, “bà câm miệng lại cho tôi!”

Nói xong, ông lại mặt cười, “Tiêu, Tiêu Tổng,......tôi, tôi......”

“Bây giờ! Lập tức dẫn người của ông rời khỏi chỗ này!”

“Tôi, tôi......”

Tiêu Lăng cau mày, không có nhẫn nại nghe ông ta nói tiếp, “là ông tự đi, hay là tôi tìm người đuổi ông đi?”

Ánh mắt Lưu Năng nhìn một vòng

Không nhìn không biết, nhìn rồi thì giật mình!

Những bị khách ở trên bàn từng người đều là người quen, Tiêu Lăng vì để ủng hộ Lưu Tuyền, mà dẫm theo nhiều người như vậy!

Lưu Năng nhìn đám đông bắt đầu xoắn tay áo lên, hoảng loạn lùi sau một bước

“Tôi đi tôi đi, tôi lập tức thì đi!”

Chương 793

39793.Lưu Năng đâu dám chống lại sự nổi nóng của Tiêu Lăng, đánh trút giận lên người Lưu Tuyền.

Quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

"Mày đợi đấy!"

Lưu Tuyền không chút sợ hãi, hiên ngang đứng giữa mọi người!

Lưu Năng cảm thấy một chút tác dụng cũng không có, khó chịu nghiến răng, dẫn đám người ra khỏi hôn lễ.

"Được rồi mọi người, lúc nãy chỉ là chuyện nhỏ thôi, bây giờ mới thực sự là chính tiệc!" Tần Nham ôm lấy Lưu Tuyền, cúi đầu hỏi,"em ổn chứ?"

Lưu Tuyền miễn cưỡng cười nói, "em không sao, tiếp tục thôi!"

"Đợi một chút, anh dẫn em về phòng nghỉ."

"Vâng!"

Hôn lễ sau đó được tiến hành vô cùng thuận lợi, tiệc cũng vừa tàn, mọi người nối đuôi nhau rời đi. Tiểu Thất có chút lo lắng cho Lưu Tuyền, nhưng Lục Sâm giữ chặt tay cô nói, "em đừng qua bên đó nữa, bây giờ chắc cô ấy muốn ở một mình, em qua đó, cô ấy không phải sẽ cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt em sao, như thế thì càng mệt mỏi."

"Vậy phải làm sao bây giờ, Lục Sâm, em cảm thấy Tần Nham hình như không phải là người tốt, chỉ cảm thấy Tiểu Tuyền ở cạnh hắn nhất định sẽ chịu khổ! tình huống vừa xong, Tiểu Tuyền bị người khác đánh như vậy, anh ta một câu cũng không mở miệng, thêm vào nữa cha mẹ của Tần Nham lại không nói gì, anh nói xem Tiểu Tuyền gả cho người như vậy, cô ấy có thể hạnh phúc không! Thêm vào lời nói lúc nãy của Lưu Năng, Lưng Năng nhất định không dễ dàng bỏ qua cho cô ý.."

Tiểu Thất thực sự lo lắng rồi.

Trước đây cô còn tin giữa Tần Nham và Lưu Tuyền có mối quan hệ cũng không tệ, nhưng hôm nay xem lại, thật sự là có vấn đề!

Lục Sâm thở dài.

Tình cảnh lúc nãy anh cũng nhìn thấy, Tần Nham nghĩ như thế nào anh không rõ, anh chỉ cần biết, nếu như Tiểu Thất bị ai đó đánh, dù đánh cô là cha cô, anh tuyệt đối sẽ không trơ mắt đứng nhìn.

Lục Sâm hai tay ôm chặt Tiểu Thất, xoa xoa tóc của Tiểu Thất, "chúng ta chỉ có thể giúp cô ấy tới đây thôi, hiện tại điều duy nhất có thể làm là ủng hộ cô ấy!"

"Vâng!"

"Khụ----"

Một tiếng ho cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, Tiểu Thất nghiến răng quay đầu nhìn Cảnh Thụy, "Tiêu Cảnh Thụy, anh quá đáng lắm!"

Cảnh Thụy nhún vai nói, "hai người một chút cũng không chịu rời nhau, anh đây đành phải làm như vậy thôi!"

Tiểu Thất lúc này mới chú ý đứng bên cạnh Cảnh Thụy là cha mình, sắc mặt ông lúc này có chút khó chịu!

Tiểu Thất chỉ đành buông cánh tay của Lục Sâm ra.

Tiêu Lăng lạnh nhạt nói, "bây giờ chúng ta về nhà thôi!"

"Vâng!"

"Vâng cái gì, còn không nhanh đi!"

Tiểu Thất có chút không lỡ rời xa Lục Sâm.

Lục Sâm lại một lần nữa xoa đầu cô, ánh mặt dịu dàng nói, "em về đi!"

"Lục Sâm, em sẽ nhớ anh đấy."

"Anh cũng như thế."

Tiêu Lăng sắc mặt trầm xuống, không phải chỉ là đưa Tiểu Thất về nhà sao, giờ lại thành ông chia rẽ tình cảm đôi lứa, chả lẽ ông giống như là đại ma vương vậy sao!

Rời khỏi khách sạn, liền ngồi lên xe, Tiểu Thất dựa lên cửa sổ xe, ánh mắt nhìn về phía Lục Sâm ở đằng xa.

Lục Sâm nhìn cô rồi vẫy tay.

"A a-------------"

Cho đến khi xe rời đi rất xa, không nhìn thấy Lục Sâm nữa, Tiểu Thất mới ngoan ngoãn ngồi xuống, thở dài một cái.

Tiêu Lăng sắc mặt trầm xuống.

....

Phía bên kia

Lưu Tuyền không cùng với Tần Nham ra cửa tiễn khách, Tiêu Lăng cùng mọi người vừa rời đi, cô liền trở về phòng nghỉ.

Vừa mới về phòng nghỉ chưa được bao lâu, chợt có người gõ cửa, đứng trước cửa không ai khác, chính là mẹ chồng và em chồng cô.

Lưu Tuyền vội vàng đứng dậy, "mẹ, Phi Ngữ."

"Nhanh ngồi xuống, nhanh ngồi xuống!" Tần mẫu cuống quýt kéo tay Lưu Tuyền ngồi xuống ghế sofa, nắm tay cô thân mật nói, "đi giầy cao gót cả một ngày, chắc con cũng mệt mỏi rồi phải không, ngoan ngoãn ngồi xuống nghỉ một chút."

Lưu Tuyền trong lòng có chút ấm áp, cười với hai người nói, "con không sao!"

Tần mẫu và Lưu Tuyền nói chuyện được một lúc, lát sau cuối cùng cũng chịu vào vấn đề chính, "Tiểu Tuyền, vừa nãy giúp con là ai thế? chính là người mà nói coi con như con gái ý."

Lưu Tuyền cũng chỉ nghĩ là Tần mẫu có chút hiếu kỳ, cũng nhẹ nhàng đáp.

Tần mẫu nghe xong, ánh mặt chợt sáng lên.

Trời đất ơi!

Là tổng giám đốc của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ!

Tần mẫu đối với Lưu Tuyền bỗng dưng nhiệt tình hẳn lên, "Tiểu Tuyền, mẹ biết cha con không đồng ý, con cùng Tần Nham kết hôn, hai đứa các con thì cũng kết hôn rồi, mẹ sẽ coi con như người trong nhà, con yên tâm, sau này mẹ nhất định coi con như con gái ruột mà đối tốt!"

Lưu Tuyền cảm động không thôi, "mẹ, cảm ơn người!"

Nhưng lúc này, Phi Ngữ kiên nhẫn không nổi nữa rồi, cô ta năm nay mới vừa tròn 20 tuổi, cũng là một cô gái xinh đẹp, hơn nữa ăn mặc lại vô cùng hấp dẫn, gò mà có chút ửng đỏ nhìn Lưu Tuyền nói, "chị dâu! chị dâu, cái anh trẻ tuổi đứng bên cạnh Tiêu tổng là ai thế?"

"Tiêu Cảnh Thụy....là anh em sinh đổi của Tiểu Thất."

Ánh mắt của Tần Phi Ngữ lập tức sáng lên, "chị dâu có biết anh ta có bạn gái chưa không?"

Nét mặt Lưu Tuyền có chút trầm xuống.

Phi Ngữ lẽ nào....

Nói thật lòng, điều kiện của anh Cảnh Thụy đám con gái theo không phải là ít, nhưng từ trước tới giờ không có một ai thành công.

Cô suy nghĩ một lát rồi nhẹ nhành nói, "Phi Ngữ, anh Cảnh Thụy trong lòng có người thích rồi, hơn nữa.... người con gái đó cùng anh

Cảnh Thụy là thanh mai trúc mã, hai nhà bọn họ quan hệ rất tốt, cảm tình cũng rất sâu, Tiêu phụ và Tiêu mẫu cũng rất thích cô gái đó, hai nhà họ lại rất môn đăng hộ đối..."

Tần Phi Ngữ liền không vui.

Lời này là có ý gì.

Nói thẳng ra là thân phận của cô không hợp với Cảnh Thụy sao.

Sắc Mặt của Tần Phi Ngữ lập tức trùng xuống, lạnh lùng hừ một tiếng, không nói lời nào mở cửa phòng đi ra.

Bầu không khí trong phòng lập tức trở lên khác thường.

Tần mẫu lập tức nói, "Tiểu Tuyền đứng chấp nó, đứa nhỏ này từ bé được nuông chiều quen rồi!"

Lưu Tuyền tâm trạng có chút không thoải mái, cười cười nói, "không sao đâu ạ, cô ấy còn nhỏ, con cũng không để trong lòng đâu."

Tần mẫu lúc này mới yên tâm.

Trước đây Tần mẫu vốn không thích người con dâu này một chút nào, năm đó nhà bà phá sản, đi tìm Lưu Năng nhờ giúp đỡ, nhưng chỉ nhận được hai từ cự tuyệt, bà nghĩ lại trong nội tâm liền có chút khó chịu, hơn nữa cũng muốn con bà có một cái hôn sự môn đăng hộ đối, tối thiểu cũng giúp cho con bà phát triển sự nghiệp.

Cô bé Lưu Tuyền này cùng Tần Nham kết hôn, nhưng lại đoạn tuyệt quan hệ với gia đình mình rồi, xem ra sau này Lưu Năng cũng chẳng giúp được nữa, không biết tại làm sao Tần Nham lại cùng cô ta kết hôn.

Bởi vậy hôn lễ ngày hôm nay, bà ta muốn làm Lưu Tuyền mất mặt, thế nên mới cố ý tới khách sạn muộn như thế.

Nhưng mà không nghĩ tới Lưu Tuyền mất đi chỗ dựa là Lưu Gia, vậy mà vẫn còn tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ làm chỗ dựa.

Nhất là câu nói kia của Tiêu Lăng, "coi Tiểu Tuyền như con gái ruột" càng làm cho Tần mẫu biết rằng, phải đối tốt với người con dâu này hơn, đã có Tiêu Lăng làm chỗ dựa, sự nghiệp của con mình nhất định lên như diều gặp gió.

Nghĩ tới đây. Nụ cười trên mặt Tần mẫu ngày càng tươi hơn!

Chương 794

39794.Vừa rạng sáng ngày thứ hai.

Tiêu Lăng và cả nhà vừa mới ăn sáng xong, liền có người làm đi tới.

"Tiêu Tổng, phu nhân, bên ngoài có một thanh niên trẻ tuổi, anh ta nói anh ta tên Lục Sâm, đến gặp ngài và phu nhân."

Tiểu Thất có chút bất ngờ từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, "A a------ mami mami, Lục Sâm đến rồi, mau mau mời anh ấy vào, thôi bỏ đi, thôi bỏ đi,con tự mình đi đón."

Sắc mặt của Tiêu Lăng có chút không vui..

"Tiểu Tiểu Thất, con đứng lại cho cha!"

Tiểu Thất đột nhiên dừng bước, ngoảnh đầu hướng về phía Tiêu Lăng và Tố Tố, "daddy, mami..."

Tiêu Lăng lôi Tiểu thất lại, ép cô ngồi xuống ghế sofa, vẫy tay nói với người làm, "đi đi đi, bảo anh ta về đi!"

"Không được!"

Tiểu Thất ôm chặt lấy cánh tay của Tiêu Lăng, "daddy...."

"Không được, cha không muốn gặp cậu ta!"

Đồ hẹp hòi!

Xem ra cầu xin cha không có tác dụng, Tiểu Thất dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Tô Tố, "mami đồng ý cho Lục Sâm vào nhà mình được không? mami xem ngoài trời lạnh như vậy, anh ấy còn đến tận nhà mình gặp daddy mami, daddy mami không cho người ta vào cửa không phải là rất vô tình sao."

Tô Tố mỉm cười nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất gương mặt có chút ửng đỏ, áp sát vào má Tô Tố nhỏ giọng nói, "mami chưa gặp qua Lục Sâm, chẳng lẽ mami không muốn biết xem Lục Sâm là người như thế nào, Lục Sâm thật sự rất tốt ah, không phải con đã nói với mami rồi sao...."

Tiểu Thất nói cả một tràng giang đại hải, cuối cùng nắm lấy tay áo Tô Tố, hai mắt nhìn mẹ mình, "mami, mami, con van mami đấy...."

"Được rồi!" thật ra Tô Tố đối với Lục Sâm cũng có một chút tò mò, bà nhìn người làm rồi gật đầu, "cho mời cậu ta vào đi!"

Tiêu Lăng có chút không vui nói, "bà xã!"

"Được rồi!" Tố Tô lườm ông một cái, "đến thế thôi, ông có thể ngăn chúng nó được một lần, có ngăn bọn nó gặp nhau mãi được không?"

Tiêu Lăng “hừ” nhẹ một tiếng, không nói gì.

Người làm thấy thế, vội vàng từ phòng khách đi ra mở cửa cho Lục Sâm.

Tiểu Thất thấy vậy lập tức chạy về phía cửa ra vào.

"Đứng lại! con có đúng là một đứa con gái không, một chút dịu dàng

cũng không có?" Tiêu Lăng sắc mặt trầm xuống, "ngồi yên ở đó đợi!"

Chậc!

Tiểu Thất có chút không phục.

Không phải là không dám nổi nóng với mami đấy chứ, bây giờ lại quay sang gây phiền phức cho mình!

Hừ!

Bỏ đi! bỏ đi! chọc giận cha, thì người thua thiệt cũng chỉ là Lục Sâm.

Tiểu Thất nhịn một chút, nhịn một chút, cuối cùng cũng nhịn được không có chạy về phía cửa ra vào.

Cô nghĩ cái gì đó, rướn cổ lên xem trong bếp rồi nói, "dì Trương dì Trương, dì xem trong bếp có lá trà lần trước cha tôi cất đi, lấy ra pha sẵn một ấm, Lục Sâm anh ấy rất thích uống trà."

Dì Trương vui vẻ nói, "vâng!"

Nét mắt của Tiêu Lăng càng ngày càng khó coi.

Chết tiệt!

Lá trà đó vốn là bảo vật của ông, một năm sản lượng thu hoạch không đến 1kg, bình thường ông cũng không dám bỏ ra uống, ngược lại Lục Sâm vừa đến đã đòi đem ra cho anh ta uống.

Người ta nói phụ nữ hướng ngoại!

Trước kia ông còn không cho là đúng, hiện tại xem ra, lời nói này

không sai một chút nào!

....

Rất nhanh, liền thấy Triệu Đào đẩy xe lăn của Lục Sâm đi tới phòng khách.

"Lục Sâm Lục Sâm..." Tiểu Thất nhanh chóng nhảy vào người anh, Lục Sâm vừa ở bên ngoài đi vào, trên người còn rất lạnh, Tiểu Thất lập tức có cảm giác như bị đông cứng, Lục Sâm đẩy cô ra, "trên người anh bây giờ rất lạnh, đừng đứng cạnh anh, cẩn thận bị cảm!"

"Em không quan tâm!"

Tiểu Thất không những không rời đi, tay còn nắm chặt tay Lục Sâm, tay anh lúc này rất lạnh, không biết là đã ở bên ngoài bao lâu rồi.

Tiểu Thất bất mãn nhìn Tiêu Lăng.

Đồ xấu xa!

Tiểu Thất cẩn thận cầm tay Lục Sâm xoa xoa rồi hỏi, "có đỡ hơn chút nào không"

"Uhm, ấm hơn nhiều rồi."

Tiểu Thất lập tức mặt mày hớn hở, cô đi đến phía sau xe lăn, thay thế vị trí hiện tại của Triệu Đào, rất tự nhiên khoác thêm áo khoác lên người Lục Sâm, "trong phòng nhiệt độ rất ấm áp, anh cứ mặc áo vào, đợi một chút nhiệt độ cơ thể nóng lên, em giúp anh cởi nó ra."

Lục Sâm nắm lấy tay Tiểu Thất, cười khổ không thôi, "Tiểu Thất để anh tự làm!"

"Ai dà?"

Lục Sâm nhìn về phía Tiêu Lăng, trong lòng không khỏi thở dài không thôi.

Ánh mắt Tiêu Lăng lúc này như muốn phát ra lửa, cảm giác như muốn thiêu đốt anh thành tro bụi.

Anh mà thật sự để cho Tiểu Thất chăm sóc anh, đoán chừng thái độ của nhạc phụ và nhạc mẫu tương lại với anh ngày càng kém.

Bản thân vất vả khổ cực lắm mới nuôi con gái lớn lên, con gái mình như ngọc quý nâng niu ở trên tay, không chừng Tiểu Thất ở nhà đối với cha mẹ mình chưa chắc đã quan tâm tới vậy, nhưng hôm nay đối với một người con trai mới quen được hai tháng, lại quan tâm chắm sóc như thế, đổi lại là người khác chắc cũng thấy khó chịu.

Lục Sâm vưa cởi bỏ áo khoác, Tiểu Thất hí ha hí hửng cầm áo của anh treo lên móc.

Lục Sâm vần xe lăn, ngồi đối mặt cùng với Tiêu Lăng và Tô Tố.

Vừa thấy Tô Tố, anh có chút sửng sốt, thật không ngờ là Tô Tố còn trẻ như vậy, Lục Sâm gật đầu với Triệu Đào, Triệu Đào lập tức lấy quà tặng ra, Lục Sâm nhẹ nhàng nói, "lần đầu cháu tới nhà chơi, cũng không biết hai bác thích cái gì, mong bác trai, bác gái đừng ghét bỏ cháu...."

Tiêu Lăng hừ lạnh một tiếng, không có đưa tay ra nhận quà tặng.

Triệu Đào có chút lúng túng.

Tô Tố thò tay nhéo Tiêu Lăng một cái, đây là cái thái độ gì, bà hạ giọng nói,"nhanh nhận lấy đi!"

"Tôi không thích!"

"Ông không nhận thì để tôi nhận!" nói xong Tô Tố liền ôm bụng to từ trên ghế sopha đứng lên.

Tiêu Lăng có chút đứng ngồi không yên, lập tức không cho cô đứng lên, "bụng của em lớn như vậy rồi, còn như thế nữa, bác sỹ không phải nó rồi sao, em bây giờ là sản phụ, làm cái gì cũng phải cẩn thận..."

"Được rồi, thế ông đừng dài dòng nữa, nhận quà nhanh đi!

Tiêu Lăng bất đắc dĩ nhận lấy quà tặng, tiện tay để lên ghế sofa.

Tô Tố càng thêm lúng túng.

Cái ông này, Tiêu Lăng từ khi biết chuyện yêu đương của Tiểu Thất, chỉ số thông minh lại chả khác gì một đứa trẻ, còn nói tính tình Tiểu Thất như vậy không biết là nó giống ai nữa, nhìn xem cha con ông xem có giống nhau không.

Tô Tố có chút lo lắng Lục Sâm khó xử.

Đưa tay lấy quà tặng về bên mình, mở ra nhìn thoáng qua, ánh mắt lập tức sáng ngời, "Woa woa thật đẹp, là quần áo trẻ con!"

Lục Sâm biết Tiêu Gia cái gì cũng không thiếu, vì vậy liền nghe ý kiến của Tiểu Thất, tặng quần áo trẻ con cho Tô Tố, thấy Tô Tố rất thích, Lục Sâm thở phào nhẹ nhõm nói, "Bác gái người thích là tốt rồi!"

Tô Tố thật sự là rất thích, thấy quần áo đáng yêu như vậy, cứ nắm mãi không thôi rồi nói, "thật dễ thương!"

Tiêu Lăng thấy vậy quay đầu nhìn thoáng qua.

Có ý trêu chọc nói, "ha---- cậu mua quần áo màu lam có ý từ gì đây, cảm thấy tôi không sinh được con gái?"

Lục Sâm cũng không để ý, cười nói, "cháu cũng không biết trong bụng bác gái là con trai hay con gái, vì thế liền mua hai phần quà, một phần là màu lam bé trai có thể mặc, một phần là màu hồng nhạt bé gái có thể mặc!"

Tiêu Lăng nghĩ tới Lục Sâm cẩn thận như vậy, nghẹn không nói lên lời.

Chương 795

39795."Phụt phụt-----"

Tô Tố chưa bao giờ thấy Tiêu Lăng phải chịu thiệt như vậy, nhất thời nhịn không nổi cười lớn.

Sắc mặt của Tiêu Lăng càng khó coi.

Tô Tố hôm nay là lần đầu gặp Lục Sâm, vừa mới thấy Lục Sâm ngồi xe lăn xuất hiện, trong lòng bà cũng có chút e ngại, bà đối với tiền tài danh vọng hay địa vị đều không quan trọng, bởi vì những thứ này Tiểu Thất đều có, bà chọn con rể yêu cầu cũng không cao, chỉ có hai yêu cầu đơn giản.

Thứ nhất, phải thật lòng yêu thương Tiểu Thất!

Thứ hai, thân thể phải khỏe mạnh!

Không có thân thể khỏe mạnh thì còn nói cái gì nữa chỉ phí công.

Thế nhưng...

Tô Tố nhìn về phía Tiểu Thất.

Trong ánh mắt Tiểu Thất nhìn Lục Sâm tràn đầy tình yêu thương, từ trước tới giờ bà chưa bao giờ nhìn thấy Tiểu Thất như vậy cả, Tô Tố thở dài, cho dù bà và Tiêu Lăng phản đối chuyện tình cảm của hai đứa, xem thái độ của Tiểu Thất bây giờ, nó tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Mọi người đều không nói gì.

Bầu không khí có chút gượng gạo.

May thay, lúc này dì Trương bưng ấm trà lên, Tiểu Thất lập tức đẩy xe lăn đến phía bàn chà, rót một chén trà cho Lục Sâm, "anh nếm thử xem, lá trà này cha em cất giấu kỹ lắm, mùi vị đặc biệt tốt, dù sao em cũng không hiểu trà, anh nếm thử xem."

"Tiểu Thất...." Lục Sâm nhìn về phía Tiêu Lăng và Tô Tố.

Ánh mắt như có chút gì đó muốn nói với Tiểu Thất.

Tiểu Thất lập tức hiểu ra vấn đề, nhu thuận rót cho Tiêu Lăng và Tô Tố một chén trà, cô bưng trà đến trước mặt hai người rồi nói, "daddy uống trà! mami bây giờ đang có bầu tốt nhất là không nên uống, con không rót cho mẹ nữa."

"Hừ!"

Tiêu Lăng nhẹ hừ một tiếng, nhưng vẫn nhận lấy chén trà.

Bầu không khí lập tức dịu xuống.

Cả nhà ngồi trong phòng khách vừa uống trà vừa nói chuyện, Tô Tố có chút lo lắng cho con gái nhà mình, vội vàng hỏi, "Lục Sâm....cháu tên là Lục Sâm sao?"

"Vâng ạ! bác gái!"

"Cháu và Tiểu Thất quen nhau được 2 tháng rồi?"

Lục Sâm gật đầu, "phải ạ"

"Mới chỉ hai tháng, hai đứa đã xác định tìm hiểu nhau sao! " Tô Tố dựa vào ghế sofa vuốt bụng mình, sắc mặt rất yêu thương, uyển chuyển nói, "ý của bác là hai đứa thử tìm hiểu nhau thêm xem, đừng nên qua loa."

Lục Sâm để ly nước xuống, sắc mặt trịnh trọng nói, "bác gái cháu biết bác lo lắng điều gì. Cháu cam đoan với bác cháu không biết sau này sẽ đối với Tiểu Thất như thế nào, nhưng cháu có thể nói với bác rằng, cháu sống đến giờ 28 tuổi, Tiểu Thất là người con gái duy nhất trong tim cháu, nếu ngày nào đó mà cháu không còn được nhìn thấy Tiểu Thất nữa có lẽ cháu sẽ rất đau lòng, được nhìn thấy cô ấy mỗi ngày cháu cảm thấy rất hạnh phúc, hai người bọn cháu ở cạnh nhau cho dù có không làm bất cứ việc gì, thế nhưng được ở cùng trong một bầu trời như thế với cháu là mãn nguyện rồi.... cháu từ trước tới giờ chưa có yêu qua một ai, không biết như thế nào là tình yêu! nhưng cháu biết rằng, cuộc đời này của cháu sẽ không xuất hiện người thứ hai làm cho cháu có cảm giác như với Tiểu Thất, cháu tin rằng Tiểu Thất cũng có cùng suy nghĩ như vậy với cháu..."

Tô Tô vẫn chưa lên tiếng, bên cạnh Tiểu Thất cảm động sắp khóc rồi, "Lục Sâm.... em cũng có cảm giác như thế.... em mỗi giây mỗi phút đều muốn ở bên cạnh anh"

Tiêu Lăng sắc mặt tối sầm lại.

Tô Tố sắc mặt vẫn bình tĩnh, bà có chút ngạc nhiên nhìn về phía hai đứa, bà cảm giác lời nói của Lục Sâm là thật, có thể tin tưởng được.

Nghĩ một lúc, Tô Tố lại nói, "thế người nhà cháu đã biết chưa, biết chuyện cháu và Tiểu Thất đang yêu nhau chưa, thái độ của bọn họ thế nào?"

"Cha mẹ cháu đều đã biết chuyện cháu yêu Tiểu Thất, bọn họ ủng hộ cháu!"

Tiêu Lăng nghe đến đấy, hừ mạnh một tiếng nói, "cái đó là lẽ đương nhiên, bọn họ không đồng ý mới lạ, con gái tôi là khuê nữ, muốn tài hoa có tài hoa, muốn dung mạo có dung mạo, muốn điều kiện có điều kiện... nhà cậu còn tìm ra được khuyết điểm gì sao!"

Lục Sâm mỉm cười nói, "bác nói rất đúng, Tiểu Thất mọi mặt đều rất hoàn hảo!"

Tô Tố khẽ mỉm cười.

Trước mắt, Lục Sâm nhìn rất trưởng thành, quan trọng hơn cả là anh ta nhìn Tiểu Thất với ánh mắt tràn đầy tình yêu thương, cũng giống như ánh mắt Tiêu Lăng nhìn bà vậy.

Tô Tố không hoài nghi tình cảm của Lục Sâm với Tiểu Thất nữa.

"Lục Sâm...bác rất xin lỗi nói cho cháu biết, lúc trước cha Tiểu Thất đã cho người điều tra về gia đình cháu, nói thực thì ra đình cháu có chút phức tạp, ta cùng với ông ý vốn thống nhất không muốn gả Tiểu Thất vào một gia đình như vậy...." Tố Tố vừa nói, Lục Sâm và Tiểu Thất đều có chút căng thẳng, " bác xem, hai đứa đều không dễ dàng bỏ nhau ra được! nếu như vậy ta cùng với cha Tiểu Thất có nói sợ cũng không có tác dụng gì!"

"Bác gái...!"

"Cháu nghe bác nói hết đã." Tô Tố mỉm cười nói với Lục Sâm, "đứa nhóc này...nói thật ra bác không tìm ra tính xấu nào của cháu, tuy rằng chỉ tiếp xúc một lát, bác đối với cháu ấn tượng vô cùng tốt! Vì

vậy bác và cha Tiểu Thất sẽ không nói gì nữa, hai đứa trước tiên chưa nói đến chuyện cưới hỏi, cứ như vậy tìm hiểu nhau đã, sau hôm nay bác và cha Tiểu Thất sẽ không ngăn cản hai đứa tìm hiểu nhau nữa, có thể khiến bác và Tiêu Lăng yên tâm phải xem hai đứa phát triển tới như thế nào đã?"

Tiểu Thất lập tức vui vẻ.

Đây thực sự là thành công qua cửa một bước!

Tiểu Thất ngạc nhiên nhìn về phía Lục Sâm, trong ánh mắt Lục Sâm cũng hiện lên sự vui vẻ.

"Cháu cảm ơn bác gái!"

"Cũng không cần phải cảm ơn bác, chỉ cần cháu đối xử tốt với Tiểu Thất là đủ, cái đó đối với bác và Tiêu Lăng chính là cảm ơn rồi!"

Tiêu Lăng đang muốn lên tiếng, Tô Tố nhéo một cái, Tiêu lăng có chút không cam lòng đành đem lời nói nuốt xuống.

"Lục Sâm cháu hôm nay ở lại ăn cơm đi, cháu cùng Tiểu Thất chắc vài ngày chưa gặp nhau, hai đứa vui vẻ nói chuyện, bác cùng cha Tiểu Thất đi tản bộ một lát"

Bên ngoài.

Tiêu Lăng nắm lấy tay Tô Tố, nóng nảy nói, "bà xã thế nào liền dễ dàng đáp ứng bọn nó như vậy?"

"Thế ông tính thế nào!" Tô Tố trợn mắt nhìn ông, "dù sao thì chúng ta có nói gì đi nữa, hai người bọn nó cũng không tách nhau ra, còn làm cho bọn nó lén lén lút lút, tối thiểu cho bọn nó biết, chúng ta cũng cho

hai đứa nó cơ hội, mà tôi cũng có nói hết đâu, về sau nếu hai đứa nó xảy ra chuyện gì, thì không được nói là chúng ta đã không cho chúng nó cơ hội!"

Tiêu Lăng nghe xong liên tục gật đầu, đối với Tô Tố giơ ngón tay cái lên, "bà xã, tuyệt đối chính xác!"

"Hừ tôi đây là có tiến có lùi!"

Bên ngoài khá lạnh, hai người liền đi về phía gian phòng bên cạnh biệt thự, Tô Tố bắt đầu lo lắng, "Tiêu Lăng, một chân của Lục Sâm... là có chuyện gì?"

"Theo tôi điều tra thì gân chân trái của nó không tốt,nhưng chân phải thì không vấn đề gì, hôn lễ hôm qua của Tiểu Tuyền tôi còn thấy nó đứng dậy đi đấy."

Tô Tố như trút bỏ được gánh nặng.

Có thể đứng lên là tốt rồi, bằng không hai người ở một chỗ không biết ai chăm sóc ai đây.

Chương 796

39796.Lục Sâm ngây ra một lúc!

Trong lòng Lục Sâm tỏa ra một luồng hơi nóng.

Anh nắm chặt lấy tay của Tiểu Thất, vừa định nói với cô gì đó, nhưng lại nhìn thấy con a đầu này vừa nói xong thì hai mắt khép lại, nghiêng đầu ngủ luôn.

Lục Sâm bỗng khóc không được cười cũng không xong!

Lúc này cửa phòng mở ra, Triệu Đào từ ngoài đẩy cửa vào trong, hạ giọng nói, “Tổng tài...”

Lục Sâm thay Tiểu Thất đắp chăn lại, lúc này mới đứng dậy đi ra khỏi phòng.

“Ai gọi qua vậy?”

“Bên ông lão gia gọi qua, nói bảo người phải lập tức đi một chuyến!”

Lục Sâm đóng cửa phòng, hai hàng lông mày nhăn lại.

“Có nói có chuyện gì không?”

“Không có!” Triệu Đào lắc đầu, “Nhưng nghe khẩu khí của ông lão gia không được tốt lắm!”

Lục Sâm cười nhạt, “Ông không đến tìm ra, vừa may ta cũng có

chuyện cần tìm ông!”

“Vậy Tiêu tiểu thư bên này...”

“Đợi đó!”

Lục Sâm để lại lời nhắn trên đầu giường của Tiểu Thất, sau đó ra khỏi phòng, “Đi!”

...

Một tiếng đồng hồ sau đó!

Lục Sâm đã đến căn nhà cũ của Lục Gia!

Trong phòng khách nhà cũ, vẫn giống ngày thường, mỗi người ai cũng đều ngồi ghế sofa, bộ dạng như đang hỏi tội vậy.

Ông lão gia vốn chứa đầy cả bụng căm giận, đợi thấy Lục Sâm bước vào phòng thì lên tiếng giáo huấn, nhưng khi thấy Lục Sâm trong khoảnh khắc đó, Ông lão gia lại trợn tròn mắt, lời nào cũng không nói được!

“Con con con, chân của con...”

Ông lão gia vừa nhắc tới, Lục Vĩnh Cường cũng chứ ý tới, Lục Sâm của hôm nay không ngồi xe lăn tới nữa, mà là đi bộ qua đây!

Lục Vĩnh Cường dường như ý thức được gì, lập tức nhảy khỏi ghế sofa, không dám cứ tư thế đó nhìn Lục Sâm!

Có thể nói Ông lão gia không đem toàn bộ cổ phần của công ty giao cho Lục Sâm, chính là do hai chân của anh có vấn đề, mà giờ đây,

hai chân của Lục Sâm đã có thể đi lại được? Lục Vĩnh Cường bỗng cám thấy có một mối nguy lớn!

Lục Sâm đứng cạnh cửa, thu vào tầm mắt mọi phản ứng của mọi người, sau đó mới hướng mắt nhìn Ông lão gia, “Gọi con qua đây có việc gì không?”

Ông lão gia còn đang kinh ngạc, “Lục Sâm, Chân của con....”

“Khỏe rồi!”

Ông lão gia mừng đến rơi nước mắt, “Quá tốt rồi quá tốt rồi...”

Sắc mặt Lục Sâm điềm đạm, anh bước từ cửa vào trong, im lặng ngồi trên ghế sofa, “Nói đi, gọi con về đây rốt cuộc có việc gì, con rất bận, không có thời gian đợi ở đây!”

Ông lão gia lúc này mới hoàn hồn lại!

Vốn dĩ ông đang tức giận đùng đùng, vì nhìn thấy chân của Lục Sâm đã khỏi, ngọn lửa lòng cũng tắt đi một nửa, do vậy, đến ngữ khí cũng dịu dàng hẳn, “....Lần này gọi con về đúng là có chút nguyên nhân, tối qua cục công an bên đó đột nhiên gọi điện thoại cho ta, nói Lý Dương xảy ra chuyện tồi, còn là con sai người đi báo án, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Nói đến khúc cuối, đã dùng cái khẩu khí chất vấn.

Lục Sâm mặt lạnh như tiền, “Lý Dương đâu?”

“Lên lầu nghỉ ngơi rồi.” Ông lão gia nhìn không nổi đáp, “ Lục Sâm, bất kể xảy ra chuyện gì, Lý Dương suy cho cùng cũng là cháu ruột của con, sao con lại sai người đánh em cháu nó ra nông nổi này,

người đã chết nửa cái mạng rồi!"

"Thật đáng tiếc, nếu như là hôm nay, con nhất định sẽ trực tiếp lấy mạng nó!"

Lúc bộc phát đánh Lý Dương Lục Sâm không phát hiện cổ tay của Tiểu Thất bị vấn đề, nếu như biết...lúc đó hắn đã bảo Triệu Đào đánh cho hắn chết!

"Lục Sâm, cậu cũng quá đáng lắm rồi!" Lục Vĩnh Cường nghe thấy lời của Lục Sâm cuối cùng ngồi không nổi nữa rồi, phẫn nổ đứng dậy nhìn Lục Sâm, " Cậu không phải đang lo lắng Lý Dương là con trai tôi, sợ nó chiếm gia sản cái nhà này sao? Tôi nói cho cậu biết Lục Sâm, Tập đoàn Phong Hoa là do một tay ba sáng lập, chiếu theo mà nói, trong đó không phải đều là của cậu, còn có một bộ phận thuộc về tôi và Lý Dương, cậu còn muốn đánh chết Lý Dương, nếu cậu thật dám làm thế, tôi phỉa liều mạng với cậu!"

Ánh mắt Lục Sâm đầ sắc bén, giống như một mũi tên sắc nhọn trực tiếp bắn xuyên qua Lục Vĩnh Cường.

Lục Vĩnh Cường cố gắng thẳng lưng, nhưng sau lưng lại chảy cả lớp mồ hôi.

"Cậu, câu cậu, cậu muốn làm gì?"

Lục Sâm cười mỉa mai, "Anh trong mắt tôi tôi còn chả coi ra là gì, anh tưởng đứa con vô lại của anh có thể tạo uy hiếp cho tôi?"

Lục Vĩnh Cường tức điên lên, nhưng nén lại một câu cũng không nói thành lời.

Trương Mỹ đứng bên cạnh nhìn Lục Vĩnh Cường cười nhạt, "Đáng

đời!"

Lục Vĩnh Cường càng điên tiết lên, "Ba, ba nghe thấy lời Lục Sâm nói chưa, thái độ nó như vậy có coi con là anh nó không, cũng đâu coi Lý Dương là cháu nó! Nó sai người đánh Lý Dương thành ra vậy, đến giờ không xuống giường được, nếu hôm nay ba không đòi công bằng cho con, con tuyệt đối sẽ không cam tâm cho thôi đâu!"

Ông lão gia do dự một lúc, rốt cuộc vẫn đau lòng cho con trai hắn, khẩu khí cũng khá ôn hòa, " Lục Sâm, ba tin vào nhân cách của con, nếu con thật sự ghen ghét Lý Dương, sẽ không đồng ý cho nó vào công ty, nên ta rất muốn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con lại nổi trận lôi đình như vậy, bảo Triệu Đào đánh nó thành ra thế?"

"Người không hỏi Lý Dương?"

Ông lão gia lắc đầu, "Nó bị thương nặng quá, nói không ra lời! Giờ vẫn đang hôn mê."

Lục Sâm lại cười nhạt, "Con chỉ có thể nói mọi chuyện là do nó tự chuốc lấy!"

Ông lão gia cứng hong!

"Lục Sâm..."

Lục Sâm "Xoẹt" cái đứng dậy, nhìn mọi người rồi lạnh lùng lên tiếng đáp, "Con hôm nay đến đây bởi vì, không phải nghe mấy người lảm nhảm, cũng không phải nghe mấy người chất vấn hỏi tội! Lý Dương đang trên lầu đúng không?"

"Dạ!"

Lục Sâm nhanh chóng cầm con dao gọt trái cây trên bàn trà, mặt lạnh lùng xông thẳng lên lầu!

“Lục Sâm con định làm gì!”

“Con hôm nay phải giết tên súc sinh này!”

“Cản nó lại! Mau cản nó lại!”

Người giúp việc trong nhà thay nhau cản trước thang máy, khăng khăng cản đường đi của Lục Sâm, Lục Sâm lạnh mặt, “Tránh ra!”

“Thiếu gia...cậu bình tĩnh chút đi!”

Ông lão gia cuối cùng ngăn không nổi ngọn lửa tức giận, bước lớn xông qua nắm lấy cà vạt của Lục Sâm,” Con điên rồi! Giết người là phạm pháp!”

“Giết người?” Lục Sâm đẩy Ông lão gia ra, “Giết hắn là nhẹ cho hắn! Người thả một trăm hai mươi quả tim, con cũng sẽ không giết hắn, ngày tháng sau này còn từ từ giày vò hắn, khiến hắn sống không bằng chết! Con phải để hắn nếm mùi vị đôi tay phải bị phế là cảm giác thế nào!”

Ông lão gia ngăn cản, “Tay phải bị phế là ý gì?”

Lục Sâm ánh mắt đỏ rực, từng bước ép sát người Ông lão gia, “Đều là tại ba! Nếu không phải ba cứ bắt buộc đưa thằng khốn nạn ấy về, sao lại xảy ra chuyện này! Người cháu ngon của ông, Do người nhẹ dạ, sắp xếp nó học tập ở khách sạn, khiến nó suýt nữa cưỡng bức người phụ nữ con yêu, còn vặn dứt cả gân bàn tay phải của cô ấy! Nếu như con không đến kịp...con nói cho người biết, hôm nay các người ai dám cản con, ai cản con, con đến người đó cũng đâm một

nhát!”

Ông lão gia ngăn cản!

Chả trách Lục Sâm lại nổi điện như thế!

Lục Sâm đã không quan tâm đến Ông lão gia, đẩy đám người giúp việc rời khỏi thang máy, bước lớn xông lên lầu.

Chỉ nghĩ đến bàn tay của Tiểu Thất bị tổn thương đến hết đời, anh không thể bình tĩnh được!

Lý Dương!

Hắn nhất định phải trả giá cho hành động của mình!

Chương 797

Bước chân Lưu Tuyền lập tức cứng nhắc.

Trong lòng mẹ Tần không thoải mái, đứa con dâu này vốn dĩ bà không vừa ý, bây giờ lại lãng phí tiền bạc như vậy, điều này thật sự quá đáng lắm rồi!

Cô ta thật sự nghĩ con bà là thằng khờ sao!

Tần Phi Ngữ đem lời bà chưa nói đều nói ra hết.

Mẹ Tần giả bộ vỗ lên đầu Tần Phi Ngữ 1 cái, "Nha đầu chết tiệt, nói chuyện với chị dâu như vậy sao!"

"Mẹ tại sao đánh con, đau quá!"

Mẹ Tần mặt mang ý cười nhìn Lưu Tuyền, "Tiểu Tuyền à, đừng tính toán với Phi Ngữ, nha đầu này còn nhỏ, bị mẹ sủng hư rồi!"

Nụ cười Lưu Tuyền cứng nhắc, thay giày đi vào, "Đương nhiên sẽ không ạ!"

Tần Phi Ngữ này mỗi ngày dùng 1 kiểu tìm mọi cách kêu cô giới thiệu anh Cảnh Thụy cho cô ta, cô cũng đâu có ngốc, anh Cảnh Thụy đã có người mình thích, với lại loại fan hâm mộ như Tần Phi Ngữ, nếu mà quen anh Cảnh Thụy rồi, nói không chừng sẽ như kẹo ngọt vậy, bám lấy người khác có đuổi cũng không đi.

Cô đương nhiên không tạo phiền phức như vậy cho anh Cảnh Thụy

rồi.

Cho nên mỗi lần dù Tần Phi Ngữ nói thế nào, cô cũng cười cười không nói chuyện. Thời gian dài, Tần Phi Ngữ đối với người chị dâu như cô không còn chút thiện cảm, bây giờ càng trở nên dữ tợn hơn, mỗi ngày để đổi cách để châm biếm cô.

Nhưng không phải cô không nghe thấy.

Dù là mẹ chồng hay Tần Nham, 2 người đều rất yêu thương Tần Phi Ngữ, có 1 lần cô vô tình nói vài lời trước mặt Tần Nham, Tần Nham lập tức nói, “Tuổi của nó còn nhỏ, em đừng tính toán với nó.”

Lưu Tuyền thở dài.

Tuổi còn nhỏ?

Đã 20 tuổi rồi, còn nhỏ?

Lúc cô 20 tuổi đã tự kiếm tiền đóng học phí và tiền sinh hoạt rồi.

Lưu Tuyền âm thầm thu suy nghĩ lại, ngồi lên sofa.

Mẹ Tần thấy vậy tiếp tục nói, “Mỗi ngày ở nhà buồn bã cũng không tốt, có lúc cũng nên đi dạo đi shopping 1 chút, lại đây, để mẹ coi mua gì về rồi?”

Thấy Lưu Tuyền ngồi trên sofa, mẹ Tần lướt nhìn mọi thứ 1 phen, “Đều là đồ nam.”

“Dạ!” Ấn tượng của Lưu Tuyền đối với mẹ chồng vẫn rất tốt, cô nhẹ giọng nói, “Con thấy thời gian này Tần Nham bận quá không có thời gian mua quần áo, thấy đồ đông của anh ấy cũng có vài bộ, nên đi

mua cho anh ấy 2 bộ, đúng rồi!" Lưu Tuyền đưa 1 túi giấy cho mẹ Tần và Tần Phi Ngữ, "Mẹ, con mua cái này cho mẹ và Phi Ngữ mỗi người 1 bộ."

Mẹ Tần thấy trong đống đồ không có bộ nào của Lưu Tuyền, sắc mặt ôn hòa hơn nhiều, bà nhận lấy, cười nói, "Tiểu Tuyền à, lần sau không cần mua cho mẹ và Phi Ngữ, 2 người bọn mẹ có đồ rồi, bây giờ kiếm tiền không dễ, vẫn là nên tiết kiệm 1 chút, sau này con và Tần Nham còn phải nuôi con, mẹ và Phi Ngữ mặc ít hơn 1 chút cũng không vấn đề gì, để lại cho cháu lớn của mẹ."

Mặt Lưu Tuyền lập tức đỏ lên.

Ấn tượng của cô đối với mẹ Tần rất tốt, nên cô không nghĩ mẹ Tần đang kêu cô siêng năng kiếm tiền, mà thật sự nghĩ là mẹ Tần muốn để lại đồ cho con của cô sau này.

Con…

Cô cũng muốn có 1 đứa con chung máu mủ với mình.

"Hôm nay đi shopping với ai?"

"Dạ!" Lưu Tuyền thu suy nghĩ lại, "Là Tiểu Thất, Tiểu Thất gọi điện thoại hẹn con ra."

Mẹ Tần cười càng sâu, "Bạn con không nhiều, chỉ có 1 mình Tiểu Thất là chơi thân thôi, sau này nên tìm nhiều bạn hơn."

"Dạ!"

…

Tiểu Thất không biết tình hình bên Lưu Tuyền, bên này cô đang rất vui vẻ.

Cô bắt taxi đến cửa chính của tập đoàn Phong Hoa.

Đứng ở dưới lầu, gió lạnh thổi vù vù, lạnh đến mặt của cô đỏ ửng, cô đang cầm thức ăn mua ngoài trên tay, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng dưới ánh mặt trời rực rỡ chói mắt.

Tiểu Thất không nói Lục Sâm biết cô đến đây.

Đặc biệt muốn cho anh 1 bất ngờ.

Hì hì…

Không biết Lục Sâm thấy cô phản ứng sẽ như thế nào? Có đặc biệt vui vẻ hay không?

Tiểu Thất càng nghĩ càng vui vẻ, cười ngốc hì hì bước bước lớn vào tòa nhà.

Ai ngờ, kế hoạch theo không kịp biến hóa!

....

“Ài… vị đại ca này, con thật sự là bạn gái của tổng tài công ty các chú… tại sao chú không tin chứ!”

Bảo vệ mặt nghiêm túc, “Không có thẻ nhân viên không được vào!”

Tiểu Thất không kiên nhẫn, cô lằng nhằng với bảo vệ trước cửa đã hơn 10 phút, chú bảo vệ này quả là yêu nghề, dù cô nói thế nào, cũng không cho cô vào, “Con thật sự là bạn gái của Lục Sâm a a!”

Bảo vệ là 1 người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, đối với ngoại hình của Tiểu Thất không hề bị cảm nắng chút nào, trầm trọng thở dài nói, “Tiểu cô nương à, vẫn là nhanh chóng rời đi, tôi nói thật cho cô biết, khoảng 1 tuần trước tôi cũng gặp người con gái tự xưng là bạn gái của tổng tài đến công ty… mới đầu tôi cũng cho vào, cuối cùng tổng tài trực tiếp hạ lệnh, sau này nếu gặp người phụ nữ như vậy nữa trực tiếp đuổi đi! Ài… mấy cô gái bây giờ không biết làm sao, tổng tài chúng tôi có đẹp trai, cũng không thể tự nhiên nhào tới như vậy…”

Ta kháo!

Còn có loại chuyện này sao!

Tiểu Thất tức đến tóc như dựng ngược lên, “Chú, sau đó mấy cô gái đó thế nào?”

“Tổng tài chúng tôi có danh là không gần nữ sắc, đương nhiên đuổi đi hết rồi!”

Lúc này trong lòng Tiểu Thất mới thoải mái 1 chút!

Sát!

Lục Sâm quả thật là 1 tai họa, khuôn mặt hại nước hại dân mà.

Không được không được!

Cô nhất định phải tuyên bố chủ quyền mới được, nếu không sau này không biết có bao nhiêu cô gái nhào đến!

“Cô gái, cô nhanh chóng đi đi. Cô xinh đẹp như vậy sau này nhất định có thể tìm được bạn trai tốt, đừng nghĩ đến tổng tài của chúng

tôi nữa.”

“Chú bảo vệ, con thực sự là bạn gái của Lục Sâm…”

Bảo vệ cũng mất kiên nhẫn, “Cô gái, cô tiếp tục như vậy tôi chỉ có cách đuổi cô đi thôi!”

“Không tin con chứng minh cho chú xem!”

Tiểu Thất lấy điện thoại từ trong túi ra, gọi điện cho Lục Sâm!

Bên kia điện thoại, Lục Sâm vừa ngồi xuống chuẩn bị bắt đầu cuộc họp, đột nhiên điện thoại reo lên, cả hội nghị lập tức im lặng, ngơ ngác nhìn nhau xem ai to gan dám mở chuông điện thoại trong phòng họp, nhìn lẫn nhau, cuối cùng ánh mắt đám đông rơi trên điện thoại trước bàn Lục Sâm.

Lục Sâm nhìn hiển thị trên điện thoại, ngừng diễn thuyết.

“Im lặng!”

Mọi người lập tức im lặng.

Lục Sâm nghe điện thoại, “Tiểu Thất?”

“Lục Sâm… là em, em đang đứng trước cửa công ty anh, em nói anh nghe, anh nhất định phải tăng lương cho chú bảo vệ, thật sự quá yêu nghề rồi, em nói với chú ấy hơn 10 phút rồi, em nói em là bạn gái anh, kêu chú cho em vào, nhưng mà chú quyết tâm không cho! Huhu, em ở dưới lầu sắp lạnh chết rồi.”

Trong phòng họp rất im lặng, mọi người nghe rất rõ ràng giọng nói của Tiểu Thất.

Ánh mắt mọi người lạ lùng nhìn Lục Sâm.

Ai má!

Vậy mà có người dám nũng nịu với tổng tài nổi tiếng máu lạnh! Còn trong lúc đang họp nữa chứ!

Người con gái này quả thực là tự tìm đến cái chết mà!

Sau đó, đám đông còn chưa kịp vui vẻ khi thấy người gặp nạn, đột nhiên nghe thấy giọng nói lo lắng gấp gáp của tổng tài.

“Em ở đó đợi anh, anh lập tức kêu Triệu Đào đến đón em, quên đi quên đi, như vậy chậm quá, em đưa điện thoại cho bảo vệ, anh nói chuyện với chú ấy!”

Đám đông lập tức ngây ngốc!

Chương 798

Tiểu Thất thuận lợi đi vào cửa chính tòa nhà.

Chú bảo vệ vẫn còn ngây ngốc, Tiểu Thất mới đi vào cửa, đột nhiên quay trở lại.

“Chú bảo vệ…”

“A? A! Có!” Bảo vệ lập tức đứng thẳng lưng.

Tiểu Thất mắc cười vỗ vỗ vai chú, “Chú bảo vệ đừng căng thẳng, con chỉ muốn nói với chú, sau này nếu còn gặp những cô gái tự nhận là bạn gái của Lục Sâm, nhất định phải làm giống như hôm nay vậy, kiên quyết không cho vào.”

“Hiểu!”

Tiểu Thất mới yên tâm đi vào tòa nhà.

Cô ôm lấy hộp cơm, thuận lợi không chút trở ngại đi đến lầu 28, lầu 28 phân thành 3 khu làm việc, 1 khu làm việc độc lập của Lục Sâm, đồng dạng cũng có bộ phận thiết kế, còn lại là phòng thư ký. Không gian lầu này rất rộng, Tiểu Thất mới ra thang máy, đi đến chỗ làm việc, liền nhìn thấy 1 đám phụ nữ trẻ tuổi mặc đồ rất thời thượng xinh đẹp đang bận rộn.

“Tiêu tiểu thư?”

“Ài?”

Triệu Đào thấy Tiểu Thất lập tức chạy lên đón, đám phụ nữ trẻ thấy Triệu Đào tích cực như vậy, không tự chủ nhìn lén, nhìn 1 cái đám phụ nữ lập tức ngưỡng mộ đố kỵ!

Bởi vì quá lạnh, hôm nay Tiểu Thất bận áo khoác lông màu hồng, bên dưới mặc 1 cái quần jean bó sát. Tuy áo khoác lông rất rộng không thể hiện được đường cong cơ thể, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn không bị che mất, lúc nãy Tiểu Thất ở ngoài bị lạnh 1 lúc, nên lúc này khuôn mặt trắng mang chút ửng đỏ, nhìn như trái táo vừa mới được hái xuống, không nói cũng biết nõn nà như thế nào.

Vì đến công ty của Lục Sâm, nên cô cố tình trang điểm nhẹ, lúc này lông mi dài cong vút, 1 đôi mắt phượng rất đẹp như đang phát điện, cộng thêm đôi mặt đỏ sẫm…

Người phụ nữ này… quả thật là yêu tinh mà!

Càng quá đáng hơn đó là, xinh đẹp như thế thì thôi đi, thân hình vậy mà còn cao thon, hai chân vừa dài vừa thẳng, đừng nhắc cũng biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ.

Lúc này Tiểu Thất cũng thấy Triệu Đào, cô vẫy tay với Triệu Đào, “Lục Sâm đâu, còn đang bận sao?”

“Tổng tài còn đang trong cuộc họp, kêu tôi đưa cô đến phòng làm việc trước.” Triệu Đào đi trước dẫn đường, “Tiêu tiểu thư đi theo tôi.”

“Ừ!”

Đợi bóng dáng Tiểu Thất và Triệu Đào biến mất, đám đông lập tức ồn ào lên, chi chi cha cha thảo luận với nhau.

Đột nhiên---

1 thư ký trẻ bất ngờ vỗ đầu 1 cái, “Tôi nói sao người phụ nữ đó quen mặt như vậy, hình như ở đâu gặp qua, cuối cùng tôi cũng nghĩ ra.”

“Cô quen sao?”

“Các người chưa vào phòng làm việc của tổng tài nên không biết, bây giờ tổng tài có 1 cái ly riêng, dùng để uống nước, trên cái ly đó không phải là in hình của người phụ nữ lúc nãy sao!”

“Không lẽ đây là bạn gái của tổng tài?”

Tim của đám đông lập tức vỡ tan, nhìn nhau xong sau đó đồng loạt bi ai kêu thảm, “Aaa, đừng như vậy!”

…

Đối với tình hình bên ngoài Tiểu Thất không biết chút gì, cô như đứa trẻ hiếu kỳ, rất hứng thú vui vẻ mà nhìn 1 lượt những nơi đi qua.

Đây là nơi làm việc của Lục Sâm!

Nghĩ 1 cái liền cảm thấy vui vẻ.

Hì hì.

Rất nhanh đã đi đến phòng làm việc của Lục Sâm, trong cánh cửa màu trắng viết rõ 5 chữ cỡ lớn “Phòng làm việc của tổng tài” (bên trung có 5 chữ), Triệu Đào đẩy cửa đi vào, dẫn Tiểu Thất vào, “Tiêu tiểu thư, cuộc họp của tổng tài sắp xong rồi, cô ở đây đợi 1 chút, nếu mệt thì... “ Triệu Đào chỉ 1 cánh cửa khác trong phòng làm việc, “Đây là phòng tổng tài thường nghỉ ngơi, Tiêu tiểu thư có thể vào nghỉ 1

chút."

"Tôi biết rồi."

"Vậy tôi đi làm việc trước."

"Đi đi, đi đi!"

Máy làm ấm của phòng làm việc mở rất vừa, Tiểu Thất cởi áo khoác lông dày cộm ra, để đồ ăn mua bên ngoài kế bên máy làm ấm, sau đó mới đi vòng vòng trong phòng làm việc.

Phòng làm việc được dọn dẹp rất sạch sẽ, dường như là 1 hạt bụi cũng không có.

Tài liệu trên bàn làm việc được xếp rất gọn gàng, tất cả mọi thứ đều để ở nơi cần để, cực kỳ ngăn nắp.

"Vậy mà 1 chút bừa bộn cũng không có…"

Tiểu Thất đi làm không ít việc làm thêm, cũng thấy qua không ít bàn làm việc, đồ đạc trên bàn để bừa bộn lung tung thành 1 đống, có thể gọi đó là lộn xộn!

Lục Sâm quả là 1 người cực kỳ thích sạch sẽ.

Tiểu Thất ngồi sấp lên bàn làm việc, đột nhiên thấy cái ly cô tặng anh trên bàn.

"Uhm… vậy mà thật sự đem ly để ở phòng làm việc." Tiểu Thất cầm ly trên tay, trong lòng nóng như lửa, độc thoại thở dài, "Ài, làm sao đây, Lục Sâm hình như em ngày càng thích anh rồi."

“Vậy cứ tiếp tục thích như vậy.”

Âm thanh đột nhiên truyền tới hù Tiểu Thất 1 phen, quay đầu lại thấy Lục Sâm không biết từ lúc nào đã vào phòng làm việc, Tiểu Thất ôm ngực, khiến trách nhìn anh, “Tại sao vào mà 1 chút tiếng động cũng không có?”

“Là em quá chú tâm.”

Lục Sâm mang ý cười đẩy xe lăn đến gần cô, “Tại sao đột nhiên đến rồi?”

“Điều tra tình hình công việc!”

“Vậy kết quả điều tra có vừa ý không?”

“Uhm… cũng được!”

Lục Sâm kéo tay cô, dùng sức 1 cái Tiểu Thất liền ngồi trong lòng anh, “Có nhớ anh không?”

“Nhớ!”

Tiểu Thất ôm chặt eo của Lục Sâm, đầu vùi vào lòng anh, hít thật sâu mùi hương độc nhất của anh, buồn bã nói, “Đã mấy ngày em không được gặp anh rồi…”

Anh thì không phải sao!

Lục Sâm nâng cằm Tiểu Thất lên, nhìn đôi môi đỏ của cô, hôn thật sâu xuống.

Tiểu Thất cũng ôm cổ anh, nhiệt tình đáp trả.

Hai người đều dùng nụ hôn để thể hiện nỗi nhớ với đối phương.

Hôn ngày càng sâu.

Hơi thở của Lục Sâm từ từ trở nên nặng nề, lực ôm Tiểu Thất ngày càng mạnh, mạnh mẽ cạy mở hàm răng của cô, quấn quít nhảy múa cùng lưỡi cô.

"Uhm…"

Tiếng rên rỉ càng kích thích Lục Sâm hơn, tay anh mất khống chế mà di chuyển trên đường cong của eo Tiểu Thất, nhịn không được kéo áo len trắng bó sát trên người cô lên, 1 tay từ phía dưới áo thâm nhập vào.

Tay của anh hơi lạnh.

Cơ thể cô rất nóng!

Da thịt tiếp xúc, cả hai đều rung động.

"Uhm…"

Lục Sâm rời khỏi môi cô, hô hấp nặng nề hai mắt đỏ như máu, "Tiểu Thất, anh khó chịu…"

Toàn thân của Tiểu Thất cũng nóng hổi, cực kỳ khó chịu.

"Vậy, làm sao, làm sao đây?" Cô căng thẳng đến nói lắp.

Tay của Lục Sâm không nỡ rời khỏi thân thể cô, tham luyến mà hít thở trên cổ cô.

“Lục, Lục Sâm… nếu khó chịu, thì đừng nhịn nữa…” Mặt Tiểu Thất như bị bỏng vậy, “Cái đó, có, có thể mà…”

Lục Sâm lập tức bịt miệng Tiểu Thất lại!

Nha đầu này!

1 câu nói của cô cũng có thể khiến lý trí của anh hoàn toàn bị dọn sạch!

Anh hít sâu 1 hơi, sau đó làm thế nào cũng không khống chế được dục vọng của bản thân.

Lục Sâm cười khổ!

Anh cũng phát hiện, sau khi ba của Tiểu Thất đồng ý cho hai người hẹn hò, dây cung trong tim anh như đột nhiên bị đứt vậy, cả người đều thả lỏng, cho nên khi đối diện với Tiểu Thất, cũng càng ngày càng khó khống chế bản thân.

Trong lúc lý trí và tình cảm đang đấu tranh.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Tốc độ phản ứng của Lục Sâm rất nhanh, nhanh chóng đẩy xe lăn đi, quay lưng với cửa phòng, đem quần áo của Tiểu Thất kéo lại ngay ngắn.

“A---” Triệu Đào không ngờ lại thấy cảnh này, hoảng loạn xin lỗi, “Xin lỗi xin lỗi, hai người tiếp tục, tiếp tục!”

Chương 799

Dưới tình huống này, có thể tiếp tục mới là lạ!

Không khí lập tức biến mất.

Lục Sâm và Tiểu Thất nhìn nhau, hai người cùng cười ra tiếng.

Lục Sâm không kiên nhẫn, đỡ Tiểu Thất lên từ xe lăn, "Em còn cười!"

"Haha, em cảm thấy mắc cười!" Tiểu Thất mím môi, lúc cười mắt cong cong, "Nhìn bộ dạng của Triệu Đào hình như rất ngại ngùng, anh nói xem hai người đương sự như chúng ta còn không ngại, anh ấy ngại cái gì chứ!"

Lục Sâm không kiên nhẫn lắc đầu.

Vào lúc hai người đang nói chuyện, cửa phòng làm việc lần nữa vang lên tiếng gõ cửa.

"Cốc cốc cốc!"

"Vào!"

Mở cửa vẫn là Triệu Đào, anh ngại ngùng không dám nhìn người, cũng không vào phòng làm việc, chỉ đưa cái đầu vào, mắt cũng nhìn xuống đất, "Cái đó… tổng tài, tôi muốn hỏi, hôm nay ngài ăn gì, tôi đi căn tin mua về…"

"Không cần rồi không cần rồi." Tiểu Thất chạy đến bên máy làm ấm,

ôm thức ăn mà cô mang đến lên, “Thực ra tôi đến đưa cơm cho Lục Sâm.”

Triệu Đào nhìn cơm hộp, lập tức biến đi trong 1 nốt nhạc.

“Vậy tôi đi ăn cơm trước.”

Nói xong, không đợi người khác trả lời, “Ầm---” 1 tiếng đóng cửa rời đi.

“Da mặt Triệu Đào thật mỏng!” Tiểu Thất xách túi đi đến bên bàn làm việc, mở món ăn ra để trên bàn làm việc, kêu Lục Sâm, “Nhanh đến đây ăn cơm, em đặc biệt đến nhà hàng mua về đó, em ở ngoài 1 thời gian dài, cũng không biết có bị nguội rồi không, nhanh chóng đến ăn!”

Lục Sâm đẩy xe lăn qua, “Em cố tình đến đưa cơm cho anh?”

“Đúng vậy đúng vậy, có cảm thấy đặc biệt cảm động không?” Mắt Tiểu Thất sáng lên nhìn Lục Sâm.

“Có!”

Tiểu Thất lập tức mãn nguyện, “Hì hì…”

Món ăn cô mua về rất phong phú, đầy đủ 4 món mặn 1 món canh, trên đường cô luôn sợ nó bị nguội, nên luôn ôm trong lòng, Tiểu Thất thử 1 miếng, hài lòng mà gật đầu, đưa đũa cho Lục Sâm, “Vẫn còn nóng, nhanh ăn cho nóng.”

“Được!”

Lục Sâm nhận đũa, gắp cơm lên, chăm chú ăn từng miếng một.

Lục Sâm biết nhà hàng này, tất cả đồ ăn đều để trong hộp nhựa dùng 1 lần, cô đem từ xa đến, vậy mà canh không hề bị đổ ra 1 tí, có thể thấy cô cẩn thận như thế nào.

"Ngon không?"

"Rất ngon!"

"Vậy anh ăn nhiều chút." Tiểu Thất gấp 1 miếng sườn nướng cho Lục Sâm, "Ăn nhiều thịt chút, sao em cảm thấy mấy ngày không gặp, anh ốm hơn chút vậy?"

Lục Sâm ngây người, "Có sao?"

"Có á!" Tiểu Thấy chỉ mặt của mình, "Ở đây ốm đi… tinh thần cũng không tốt, dưới mắt thêm vài tầng quầng thâm mắt, trong mắt còn có những đường tơ đỏ, anh là bao lâu chưa nghỉ ngơi đàng hoàng rồi!"

Nói đến cuối cùng, giọng điệu của Tiểu Thất đã mang ý khiển trách.

Lục Sâm để tô đũa xuống, "Gần đây có chút bận!"

"Bận hơn nữa cũng phải chú ý sức khỏe!"

"Được!" Lục Sâm tốt tính cười, "Sau này anh sẽ chú ý."

Tiểu Thất thở dài, nói thì dễ nghe, ai biết được sau khi cô đi, không thấy được tình hình bên đây của anh, anh có liều mạng hay không! Cô đem tất cả sườn trong hộp đều đưa qua tô của Lục Sâm, "Nhanh chóng ăn để bồi dưỡng lại."

"Được!"

Bữa cơm này tuyệt đối là bữa cơm no nhất anh từng anh trong dạo gần đây, chủ yếu là khi anh vừa muốn buông đũa xuống, lại thấy Tiểu Thất nhìn chằm chằm anh, anh không nhẫn tâm, chỉ có thể giải quyết tất cả món ăn.

Lúc này Tiểu Thất mới hài lòng, lập tức cười híp mắt, “Sau này em sẽ nuôi anh như vậy, nuôi đến anh trắng trắng mập mập!”

Lục Sâm mắc cười!

Đây là coi anh như heo mà nuôi sao!

Hai người ăn cơm xong, Tiểu Thất liền hỏi, “Chiều nay mấy giờ anh làm?”

“2h!”

Tiểu Thất lấy điện thoại ra coi giờ, “Bây giờ mới 12h rưỡi, anh còn thời gian 1 tiếng rưỡi, nhanh chóng đi ngủ trưa 1 chút!”

Trên thực tế, Lục Sâm còn 1 đống việc chưa làm!

Nhưng đến cùng cũng là không nhẫn tâm từ chối ý tốt của Tiểu Thất, anh kéo tay Tiểu Thất, “Em cùng anh nghỉ 1 chút.”

“Dạ được!”

Tiểu Thất rất sảng khoái đồng ý, dù sao cũng không phải chưa từng ngủ chung 1 giường!

Hai người nằm trên giường lớn trong phòng nghỉ ngơi, Tiểu Thất nằm nghiêng ôm lấy Lục Sâm, “Công ty anh chừng nào mới nghỉ lễ?”

“Họp cuối năm của công ty là 26/12 âm lịch, 27/12 chính thức nghỉ lễ!”

A?

Vậy không phải còn phải đợi hơn 20 ngày mới được nghỉ ngơi!

Lục Sâm không cần cúi đầu cũng biết Tiểu Thất nghĩ gì, anh xoa đầu cô, dịu dàng nói, “Anh là tổng tài, không cần nghỉ chung thời gian với bọn họ! Thời gian này anh bận như vậy, là muốn sớm làm xong công việc, sau đó có thời gian ở bên em.”

“Không cần không cần, anh không ép bản thân nhiều như vậy!” Tiểu Thất lập tức ngẩng đầu nhìn anh.

Hơn nữa, bây giờ cô là 1 người thất nghiệp, thật sự muốn ở bên cô, trừ khi Lục Sâm cũng biến thành thất nghiệp như cô.

“Nói chung anh không cần cực khổ như vậy, em sẽ đau lòng.”

“Nha đầu ngốc!” Lục Sâm ôm lấy Tiểu Thất, thấp giọng nói, “Sắp tết rồi, anh gọi điện cho mẹ anh rồi, mẹ biết anh có bạn gái cực kỳ vui, cho nên năm nay đặc biệt phá lệ về nước, anh phải tranh thủ thời gian, đến tết dẫn em đi đến gặp mẹ.”

Gặp mẹ anh?

Toàn thân Tiểu Thất lập tức cứng đờ.

“Sợ?”

Tiểu Thất miệng cứng, “Em mới không sợ!”

Không khí trầm mặc vài giây.

Qua 1 chút, Tiểu Thất mới ho nhẹ, giả bộ không quan tâm hỏi, “Cái đó… mẹ anh, bà ấy thích con gái như thế nào?”

Tiểu Thất rục vào trong lòng Lục Sâm, không nghe anh cười, ngược lại cảm nhận được sự rung động của ngực anh, mặt cô lập tức đỏ ửng, xấu hổ thành tức giận đẩy ngực anh 1 cái, “Cười cái gì cười, có gì mắc cười chứ! Em không biết thiệt mà, con dâu xấu xí đều sợ gặp ba mẹ chồng!”

“Em đâu có xấu!”

“Nhưng em cũng sợ!” Tiểu Thất kéo tay Lục Sâm, “Nhanh nói nhanh nói, mẹ anh thích người con gái như thế nào, dù sao thời gian mẹ anh ở lại trong nước không nhiều, cơ hội để em gặp mẹ anh càng ít hơn, bà ấy thích người như thế nào, em liền giả bộ thành bộ dạng đó trước mặt mẹ anh được không.”

“Không cần phiền như vậy, em yên tâm đi, chỉ cần người con gái mà anh thích, mẹ nhất định cũng thích!”

“Thật sao?”

Lục Sâm chắc chắn gật đầu!

Cục đá trong lòng Tiểu Thất được buông xuống 1 chút, “Vậy bên ba anh thì sao, em cũng phải đi gặp ba anh sao? Lục Sâm, em không thích ba anh, cũng không muốn gặp ông ấy!”

Lục Sâm trầm mặc.

Vốn dĩ anh muốn đem Tiểu Thất về nhà tổ, nhưng lần trước, khi ba

anh biết được thân phận của Tiểu Thất đã nói 1 tràng, thật sự khiến cho lòng người khác lạnh lẽo, từ lần đó trở đi anh đã quyết tâm.

Tuyệt đối không đưa Tiểu Thất về đó!

“Anh cũng không thích ông ta! Chúng ta không đi gặp ông ta!”

Chương 800

Không gặp cha của anh ta cũng là một điều tốt!

Nếu không thì khi suy nghĩ đến những điều cha anh ta đối xử không công bằng với anh ta như vậy, nói không chừng cô ta sẽ không thể khống chế được sự tức giận của mình.

Tiểu Thất như muốn nói gì, bỗng ngẩn đầu nhìn thấy Lục Sâm nhắm mắt lại, hơi thở chầm chậm ngủ thiếp đi.

Trong phòng cách âm rất tốt, một không gian yên tịnh, Tiểu Thất nghe rất rõ tiếng tim đập thật mạnh mẽ của Lục Sâm.

Cô ta không dám động đậy.

Sợ làm anh ta tỉnh giấc.

Ngay khi đang nói chuyện mà cũng ngủ thiếp đi, có lẽ mấy ngày nay anh ta đã rất mệt mỏi rồi.

Tiểu Thất ngửa đầu lên nhìn phía dưới mí mắt anh ta có một vết thâm đen, bèn thở dài, bận cách mấy cũng phải bảo trọng thân thể chứ.

Người này đúng là không biết làm sao để nói anh ta nữa.

Tiểu Thất hơi thở chậm rãi, tựa vào lòng ngực của Lục Sâm! Cảm thấy thập phần ấm áp, mi mắt của cô ta bỗng nhiên có chút chua chát. Tiểu Thất nhè nhẹ chỉnh lại tư thế của mình, sau đó nhắm mắt

lại cùng Lục Sâm ngủ thiếp đi.

......

Tiểu Thất mơ thấy ác mộng liền bừng tỉnh dậy.

Cô mơ thấy Lục Sâm.

Trong mơ, Lục Sâm ngồi trên chiếc xe lăn, quay lưng lại với cô, bất kể cô gọi anh ta như thế nào anh ta cũng không quay đầu lại, sau đó biến mất vào một làn khói mờ ảo trắng xóa, mặc cho cô tìm thế nào cũng tìm không ra.

"A ——"

Cô ta sợ đến nổi bất thình lình ngồi dậy, mồ hôi đầm đìa.

Trên chiếc giường lớn đã không thấy Lục Sâm, cảnh trong mơ rất giống sự thật, nhất thời Tiểu Thất không phân biệt được là thật hay giả.

Trong lòng cô rất trống trải, nhanh chóng vén chiếc chăn trên người ra, ngay cả giày cũng không mang mà đi chân trần, đẩy cánh cửa phòng ngủ, chạy ra.

Trong văn phòng làm việc.

Nhìn thấy Lục Sâm đang dặn dò các phòng ban cấp cao một số việc, sắc mặt lạnh lùng.

Nghe thấy âm thanh cửa mở ra, anh nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của Tiểu Thất, lập tức kinh hãi. Nhất thời ngừng nói chuyện, mọi người cũng lập tức nhìn qua.

"Lục Sâm......"

Trong mắt của Tiểu Thất chỉ có hình dáng của Lục Sâm, trong khoảnh khắc nhìn thấy anh ta, khóe mắt liền đỏ ửng lên. Thì ra lúc nãy chỉ là một giấc mơ, Lục Sâm vẫn còn ngồi chừng chừng nơi đó mà.

"Qua đây!"

Tiểu Thất nhanh chóng nhào đến cạnh Lục Sâm, ôm chặt lấy anh.

"Sao vậy?"

"Là ác mộng, Lục Sâm...... em mơ thấy anh rời xa em."

"Làm sao có thể!" Lục Sâm vuốt nhẹ mái tóc có chút rối bời của cô, nhìn thấy cô ta không mang giày, nhanh chóng bồng cô ta qua ngồi trên ghế làm việc, "Trong mơ thường trái với hiện thực, em mơ thấy anh rời khỏi em, thì chứng mình rằng chúng ta sẽ luôn ở bên nhau?"

"Thật chứ?"

"Anh cam đoan!"

Tiểu Thất ôm chặt lấy Lục Sâm, cảm nhận được hơi thở quen thuộc của anh trong lòng mới dần dần cảm thấy hoàn toàn nhẹ bổng.

Sau khi định thần lại mới phát hiện trong phòng làm việc đang có rất nhiều người.

"A......" Tiểu Thất kinh ngạc la lên, hai má bỗng chốc đỏ ửng lên!

Lúc nãy những cử chỉ trẻ con của cô đều bị những người này nhìn thấy hết rồi?

Tiểu Thất hận đến nổi muốn tìm một chỗ nào đó để trốn vào.

Lục Sâm bật cười.

Bây giờ mới biết xấu hổ à?

Anh xoa nhẹ đầu của cô, "Ở đây anh gần kết thúc công việc rồi, em mau vào phòng mang giày vào, sau khi tan ca anh sẽ đưa em đi ăn, sau đó sẽ đưa em về."

"Được!"

Tiểu Thất như trốn tránh tháo chạy về phòng nghỉ.

Trong văn phòng, mọi người nhìn về phía Lục Sâm như gặp ma ấy.

Thấy ánh mắt của tổng tài chỉ chăm chăm nhìn về phía người phụ nữ ấy, đến khi phòng nghỉ đóng cửa lại, tổng tài mới thu lại ánh nhìn, đợi đến khi ánh mắt quay lại dừng trên người bọn họ, thì cái thần thái hòa nhã ấy, nụ cười ấy, đều tan biến mất, lại trở về một đại tổng tài lạnh như băng.

Mọi người há hốc mồm!

Sự đối đãi này thật là khác biệt rất lớn!

Mọi người vẫn còn đang bùi ngùi chưa xong, Lục Sâm đã trầm giọng mở miệng, "Tiếp tục đề tài lúc nãy đi!"

......

Tiểu Thất mặt đỏ bừng dựa người trên cửa, không ngừng buồn bã đánh vào cửa.

Thật xấu hổ quá đi!

Thật xấu hổ quá rồi!

Cũng không biết những người kia sẽ suy nghĩ gì, tổng tài của mình là một người đàn ông ưu tú như vậy, lại có một người bạn gái lỗ mãng lanh chanh như thế sao!

"Hazz...... Tiêu Tiểu Thấtơi Tiêu Tiểu Thất, mắt của mày có bị mù không, một đám người đứng sừng sửng trong đó lại không thấy, lại nhào đầu qua bên đó một cách đường đột như vậy, lại còn hỏi một câu hỏi trẻ con như vậy với Lục Sâm nữa, mày nói đi có phải mày muốn anh ta mất mặt trước mặt cấp dưới không. A a a...... Tiêu Tiểu Thất tại sao mày lại không có não vậy!"

Tiểu Thất buồn bã thiếu chút nữa hộc ra máu.

Đợi đến khi vào nhà vệ sinh, soi mình trước gương, Tiểu Thất lại càng muốn hộc ra máu hơn.

Trong gương là mình sao, một mái tóc xoăn gợn sóng rối bời đang buông xõa trên vai, khóe mắt ngấn lệ quần áo lượm thượm...... bản thân còn nhìn mình không ra hồn!

"Tiêu Tiểu Thất, mày còn dám đến tuyên bố chủ quyền à, những người đó chắc chắn sẽ cười mình chết, huhu......"

Tiểu Thất bỏ chút công sức ra, trang điểm bản thân cho thật hoàn mỹ.

Trong phòng nghỉ không có lược, cô lấy tay chải tóc cho thật chỉnh tề, sau đó rửa mặt, cuối cùng là trang điểm. Sau khi xong mọi việc cô từ phòng tắm bước ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, thì nhìn thấy Lục Sâm đã ở trong phòng nghỉ rồi.

Hai má của Tiểu Thất lại đỏ bừng lên, không dám nhìn anh ta, "Lục sâm, có phải em đã làm anh xấu hổ không......"

"Không có, bọn họ ngưỡng mộ anh còn không kịp nữa à." Lục Sâm đẩy chiếc xe lăn đem đôi giày đưa cho Tiểu Thất, "Anh biết chắc chắn em không mang giày, mau mang giày vào đi, thời tiết lạnh như thế này, sợ sẽ bị cảm lạnh đấy."

Tiểu Thất thật thàmang giày vào, vẫn không dám nhìn Lục Sâm, "Bọn họ thật sự không có chê cười em đúng không?"

"Bọn họ không dám!" khuôn mặt của Lục Sâm nghiêm nghị xuống, "Lần sau đừng có giống như hôm nay không mang giày mà chạy ra ngoài nhé!"

Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm, lần nữa nhào qua Lục Sâm dùng hết sức ôm chầm lấy anh, hít thật sâu mùi bạc hà trên người của anh, "Huhu, lúc đó người ta đang bị khiếp sợ mà, Lục Sâm em mơ thấy anh rời xa em, bất kể em gọi anh ra sao anh cũng không trả lời, em ở trong màn sương khói trắng tìm mãi, tìm hết nửa ngày vẫn không tìm ra anh......"

Mái tóc mềm mại của cô đang cọ sát lên mặt anh, rất ngứa ngáy.

Trái tim của anh ta chốc lát im dịu xuống.

Vuốt gọn mái tóc cô ta lại, Lục Sâm cam đoan với cô rằng, "Em yên tâm, bất kể tình huống nào, anh cũng không rời xa em, trừ phi em không cần anh thôi."

"Không thể nào!"

Ánh mắt Lục Sâm như cười ẩn ý, "ừ, anh biết rồi."

Hai người dựa sát vào nhau một lúc, không khí thật là ngọt ngào.

Một lát sau, Tiểu Thấtchợt nhận ra và hỏi anh ta, "Công việc của anh giải quyết xong hết rồi à?"

"Đã giải quyết xong hết rồi." Lục sâm nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay "Bây giờ đã hơn sáu giờ chiều rồi, bên ngoài trời cũng đã chuyển sang tối, Tiểu Thất, em đã đói bụng chưa?"

Anh không hỏi cô cũng không cảm nhận được, anh vừa dứt lời, cái bụng của Tiểu Thất bỗng kêu “ọt ọt.”

"Đói bụng rồi!"

"Đi, chúng ta đi ăn thôi!"

"Dạ được!"

Tiểu Thất dùng tốc độ nhanh nhất của mình để mặc đồ thật chỉnh tề, lại chạy đi lấy tấm thảm che lên đùi của Lục Sâm, sau đó phụ đẩy xe lăn ra cửa.

Những người trong bộ phận thư ký và thiết kế vẫn chưa tan ca.

Tiểu Thất nhìn mọi người, suy nghĩ đến những hành động mất mặt

lúc nãy, mặt càng đỏ bừng lên.

Khi nhìn thấy Lục Sâm mọi người đều cung kính chào hỏi, còn nhìn lại thần thái của Tiểu Thất thì ngược lại cảm thấy khó hiểu.

"Chào tổng tài!"

"Ừ!" Khuôn mặt Lục Sâm điềm đạm trả lời, bèn chú ý đến mọi người nhìn Tiểu Thất với ánh mắt dị nghị, Lục Sâm bỗng chốc vịn vào tay vịn của xe lăn, rồi ngừng lại.

Anh nắm lấy tay của Tiểu Thất, kéo Tiểu Thất đến bên người của mình.

"Ách......"

"Các người không cần phải đoán mò nữa, cô ấy là bạn gái của tôi! Cũng là tổng tài phu nhân tương lai của Phong Hoa!"

Chương 801

Tổng tài phu nhân tương lai à?

Ồ!

Một câu như là nước lạnh đổ vào chảo dầu vậy, chốc lát sôi sùng sục dầu nổ bắn lên tung tóe, mọi người kinh ngạc, có người thì thật lòng chúc phúc, có người sắc mặt hiếu kỳ nhìn Tiểu Thất, đa số những người còn lại khuôn mặt tỏ vẻ ngưỡng mộ và đố kị.

Mọi người vẫn chưa kịp hoàn hồn, thì Tiểu Thất đã đẩy Lục Sâm ra khỏi khu văn phòng.

Tiểu Thất cũng chưa định thần lại.

Hai gò má đỏ ngây, cười hihi một cách ngây ngô.

Tổng tài phu nhân tương lai......

Ồ......

Sao đây sao đây, rất thích cái xưng hô này!

"Tiểu Thất?"

"Dạ! Có em!"

"Thang máy đến rồi!"

"Ồ!"

Tiểu Thất nhanh chóng đẩy Lục Sâm vào thang máy, bốn phía của thang máy đều phản quang, Lục Sâm có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt cười trộm của Tiểu Thất.

Một tia mỉm cười từ khóe mắt lướt vào.

Lục Sâm khóe miệng như bới móc, "Vui mừng đến vậy sao?"

"Vui quá! Thật là vui quá!" Trong thang máy chỉ có hai người, Tiểu Thất choàng lấy cổ từ sau lưng của Lục Sâm, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc tựa vào vai anh, "Lục Sâm, em rất thích cái tên gọi Tổng tài phu nhân quá đi, làm sao bây giờ?"

"Thì làm sao được!" Lục Sâm hôn nhẹ lên khuôn mặt của Tiểu Thất, trêu ghẹo nói, "Đương nhiên anh phải cố gắng nổ lực, để nhanh chóng khiến bác trai và bác gái thấy được sự chân tình của anh, sau đó hai người họ sẽ gật đầu đồng ý cho anh lấy em thôi!"

"Vậy thì anh nhanh chóng cố gắng nhé!"

"Được!"

Ra khỏi tòa nhà, gió lạnh bên ngoài thổi vào người của Tiểu Thất khiến cô ta lạnh rùng mình.

Tuy chỉ mới sáu giờ hơn nhưng bầu trời tối đen như mực, đèn đường hai bên đều đã được mở sáng rực lên!

Tiểu Thất đang rút cổ đứng trước cổng tòa cao ốc, đợi Triệu Đào lái xe qua, "Lục sâm, anh có lạnh lắm không?"

"Không lạnh lắm!"

"Phù...... lạnh quá, gần đây thời tiết lạnh có vẻ thất thường, không lẽ sắp có tuyết rơi rồi chăng."

Tiểu Thất ngước đầu nhìn lên trời.

Bầu trời u ám, ngay cả một ngôi sao cũng không thấy!

"Nói không chừng thêm hai ngày nữa sẽ có tuyết rơi đấy."

Xe của Triệu Đào rất nhanh đã lăn bánh qua, trong xe đã mở sẵn hệ thống sưởi ấm, Tiểu Thất ngồi trong xe cảm thấy có chút ấm áp.

"Đã đở hơn chưa?"

"Ừm!"

Lục Sâm xoa xoa đôi tay của cô, vẫn còn lạnh lắm.

"Em có vẻ như rất sợ lạnh!"

Lục Sâm nhìn thấy những nữ đồng nghiệp trong công ty, thời tiết lạnh như vậy các cô ấy đều mặc rất đơn giản và mong manh, đi làm nhiều lắm cũng chỉ mặc một chiếc váy sau đó bên ngoài mặc một chiếc áo khoát chỉ để lộ hai chiếc chân ra ngoài, cũng không nghe các cô ấy than lạnh.

Không biết là do bọn họ chịu đựng được cái lạnh, hay là vì Tiểu Thất quá sợ lạnh.

"Đúng rồi, em giống y chang Mami, đều là thể hàn! Chỉ cần trời chuyển lạnh thôi, là lập tức tứ chi đều cảm thấy lạnh lẽo, bây giờ

cũng đỡ rồi. Đợi khi trời lạnh thêm tí nữa, thì mặc thêm đồ dày nữa cũng không có tác dụng, từ đầu gối trở xuống đều rất lạnh rồi! Em rất ghét phải ngủ vào mùa đông, trong phòng tuy đã có máy điều hòa, nhưng vẫn rất lạnh! Hi hi...... Cho nên khi trời đông, em và Daddy luôn giành giựt Mami. Em thì muốn Mami ngủ chung với em, còn Daddy thì có chết cũng không đồng ý, mỗi buổi tối trước khi ngủ hai cha con đều phát sinh một trận chiến đấu mới chịu!"

Lục Sâm nghe có vẻ buồn cười, "Vậy giữa hai cha con ai là người có xác suất chiến thắng cao hơn?"

"Đương nhiên là em rồi!" Gương mặt Tiểu Thất cao ngạo, "Bởi vì Mami thương em nên mỗi ngày đều ngủ với em. Nhưng mà......"

"Nhưng mà sao?"

Tiểu Thất buồn bã nói, "Mỗi tối trước khi ngủ mẹ đều ngủ với em, nhưng mỗi buổi sáng dậy thì đều không thấy Mami nằm trên giường với em...... Vốn dĩ em còn tưởng mẹ thừa dịp lúc em ngủ say liền chạy ra ngoài, sau này em mới hiểu rằng, mỗi tối Daddy của em nhân cơ hội em ngủ thiếp đi thì len lén bế Mami của em đi! Hừ hừ!"

Lục Sâm thật không dám tin rằng cái hành động trẻ con như vậy mà Tiêu Lăng cũng có thể làm ra được.

Hình ảnh uy nghiêm của Tiêu Lăng trong lòng của anh dần tan biến, nhanh chóng chuyển đề tài, "Muốn ăn cái gì nào?"

"Vào những ngày như vậy đương nhiên là ăn lẩu rồi!"

"Được!" Lục Sâm nói với Triệu Đào, "Đi đến quán lẩu thôi!"

Triệu Đào muốn nói gì đó rất lâu nhưng bèn dừng lại, cuối cùng

không nói gì cả!

Hazz!

Tổng tài đã bị Tiêu Tiểu Thư chiếm trọn con người rồi!

Tổng tài ngày xưa không bao giờ ăn cay, bây giờ lại có thể đi cùng Tiêu Tiểu thư ăn lẩu cay rồi.

Tấm tắc!

Sức mạnh của tình yêu quả thật vĩ đại!

Khi hai người đến quán lẩu cũng là thời gian đến giờ ăn rồi, nên trong quán rất là đông, may mắn thay vừa đến nơi thì có một bàn khách chuẩn bị dời đi, Tiểu Thất nhanh chóng chạy vào chiếm chỗ.

"Hihi, may mắn thật!"

Vị trí chỗ ngồi lại ngay cửa sổ!

Tiểu Thất chọn lẩu uyên ương.

"Không phải em thích ăn cay sao, vì sao lại chọn loại này?"

Tiểu Thất thờ thẩn, không hiểu tại sao lại lắc đầu, "Chẳng phải anh không biết ăn cay sao!"

"Triệu Đào nói với em à?"

"Cần nói sao, em thấy mỗi lần đi ăn anh đều loại bỏ ớt mà!"

Lục Sâm bất ngờ!

Đương nhiên là bất ngờ rồi!

Tính của Tiểu Thất rất là tùy tiện không cẩn thận, mà lại đi để ý một chi tiết nhỏ này của anh ta!

Sự bất ngờ đồng thời cũng có chút cảm động.

Lục Sâm mỉm cười nhìn Tiểu Thất, và không nói gì hơn nữa.

Anh ta phát hiện, lúc trước rất chán ghét mùi vị của cái lẩu, lại đặc biệt rất ghét những nơi ồn ào, nhưng chỉ cần ở chung với Tiểu Thất cũng không có gì gọi là không chấp nhận được!

Hai người ăn rất là chậm rãi, vừa ăn vừa nói chuyện.

"Lục sâm, tại sao anh lại không thích ăn cay, cái vị đó rất là kích thích, mùa đông chỉ cần ăn vào miệng toàn thân sẽ cảm thấy rất ấm áp."

"Kỳ thật trước kia anh cũng rất thích."

"Thế tại sao bây giờ anh không thích?"

"Sau khi anh tiếp nhận Phong Hoa, thì công việc rất là áp lực, lúc công ty gặp trục trặc, sa vào vực thẳm thì anh thường đi ra ngoài xã giao! Tình trạng của Quốc nội điều là như vậy, không rượu không thành việc, nên khi xã giao thì không thể tránh được uống rượu, mà uống nhiều rồi lại tổn hại đến bao tử, nên không thể ăn được những thứ mang tính kích thích như thế này được."

Lục Sâm nói một cách mây trôi gió nhẹ.

Trên thực tế, lúc trước anh không chỉ tổn thương bao tử thôi, mà anh đã trực tiếp nôn ra máu trên bàn rượu lúc xã giao, nghiêm trọng đến nổi dạ dày bị xuất huyết!

Bác sĩnghiêm cấm sau này không được uống rượu nữa, cũng nghiêm cấm sau này không được ăn những món ăn mang tính kích thích, anh ta cũng đã suy nghĩ cho mình, không thể vì công việc mà ngay cả sức khỏe của bản thân cũng không màng đến được đúng không? Từ đó về sau anh đã hoàn toàn từ bỏ.

Tiểu Thất nghe xong có vẻ nhói lòng, "Bây giờ anh không cần phải đi xã giao uống rượu nữa à?"

"Bây giờ rất ít đi rồi." Lục Sâm gắp một miếng thịt bò bỏ vào cái bát của Tiểu Thất, cười nói, "Bây giờ Phong Hoa là một thương hiệu xếp hạng nhất nhì của nước rồi, cũng không còn người nào dám chuốt rượu anh nữa, bọn họ kính rượu anh chỉ uống một ngụm nước thôi cũng không ai dám nói gì."

Tiểu Thất giơ ngón tay cái trước mặt Lục Sâm, "Anh giỏi quá!"

Lục Sâm cười lắc đầu, "Mau ăn đi, thịt chín đến nổi nát bấy rồi kìa."

"Ừ ừ!"

Tiểu Thất chăm chú ăn.

Ăn thôi ăn thôi, trong lúc vô ý quay đầu, trước mắt Tiểu Thất đột nhiên sáng rực lên, kích động chỉ tay ra ngoài cửa sổ hô to, "Tuyết! Lục sâm, tuyết rơi, tuyết rơi rồi!"

Ánh mắt Lục Sâm cũng nhìn ra bên ngoài

Thật đúng là tuyết rơi rồi!

Không những rơi, mà còn rơi rất lớn nữa!

Tuyết lớn rơi như những chiếc lông ngỗng bay phất phới từ trên trời giáng xuống, đẹp không thể tả.

"Thật tốt quá, tuyết thật sự rơi rồi, Lục Sâm, đây là trận tuyết đầu tiên trong năm nay, cũng là trận tuyết đầu tiên chúng ta cùng trải qua, sau này mỗi năm chúng ta đều cùng nhau xem tuyết rơi nhé, có được không?"

"...... Được!"

Chương 802

Tuyết lớn rơi liên tục suốt ba ngày.

Rất nhanh, cả thế giới như khoát trên người một bộ quân trang màu trắng, nhìn ra xa, khoảng không gian của trời đất toàn một màu trắng xóa.

Thời tiết càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Nhanh chóng đến mùng tám tháng chạp, mùng tám tháng chạp theo lịch cũ thì phải nấu cháo mùng tám tháng chạp, phía dưới lầu Trương tẩu đang nấu cháo, bên ngoài cũng có người đúng lúc đang bẻ vài nhánh hoa mai cắm vào trong bình bông, tuy nhiên cũng có chút hương vị của ngày lễ.

Tiểu Thất suốt ba ngày rồi không ra khỏi cửa.

Lục Sâm bận bịu, cô cũng không nhẫn tâm quấy rối anh ta, thêm tuyết đang rơi, nên càng không muốn đi ra ngoài.

Mấy ngày này Tiểu Thất ở nhà luyện tập sử dụng bàn tay trái để vẽ.

Nhưng mà......

"Cha ——"

Tiểu Thất bực bội vì làm rớt cây viết chì trên tay, những vết bút chì của tờ giấy trắng trên bàn hiện lên những đường cong xiêu xiêu vẹo vẹo, không có một chút mỹ cảm nào hết!

"Tại sao lại khó đến vậy!"

Tiểu Thất nặn tờ giấy vo thành một cục, giận dỗi quăng vào sọt rác.

Thùng rác đã chất đầy nửa thùng giấy bị vò lại!

Tiểu Thất nằm sấp xuống bàn học, nhìn vào cánh tay bên phải của mình, khoe mắt đỏ ửng lên.

"Tiêu Tiểu Thất, tại sao mày lại vô dụng vậy, chẳng lẽ tay phải không động được, thì mày trở thành phế vật bỏ đi hay sao! Mày xem Lục Sâm kìa, đôi chân của Lục Sâm không đi được nhưng vẫn thể hiện được giá trị của bản thân kìa, mày hãy nhìn mày xem! Đừng bỏ cuộc, nếu bỏ cuộc rồi, thì tao sẽ khinh thường bản thân mình đấy!"

Tiểu Thấtlau đi nước mắt, thẳng sóng lưng, cắn chặt răng, lấy lại một tờ giấy và cây viết mới, tiếp tục vẽ.

Nhưng mà, vẽ ra các thứ đều không thể xem được!

"Tiêu Tiểu Thất, đừng bỏ cuộc, đã tốt hơn so với ba ngày trước rồi, ba ngày trước thậm chí mày đã không thể dùng tay trái để cầm cây bút nữa mà, bây giờ cũng đã có thể dùng tay trái để viết rồi, đã là một tiến bộ rất lớn rồi, nên mày phải kiên trì vào nhé!"

Ba ngày nay, Tiểu Thất đều trốn trong phòng luyện tập cho tay trái, sử dụng cánh tay trái để viết chữ và vẽ!

Tiểu Thất đem những viên giấy vo tròn trong thùng rác đều đổ ra ngoài, từ phía bên dưới lấy ra một tờ giấy trắng, cô mở tờ giấy trắng ra, trên tờ giấy trắng viết tên của cô cong cong quẹo quẹo trông giống con giun đang bò vậy, Tiểu Thất quay đầu qua nhìn bên chiếc

bàn với cái tên cô vừa mới viết ra lúc nãy.

"Quả nhiên tiến bộ hơn rất nhiều rồi!"

Tiểu Thất bỗng chốc hớn hở.

Cái tên được viết trên bàn lúc nãy, vẫn không đẹp nhưng ít ra thì cũng đã giống hai chữ qui chuẩn ngay hàng rồi, không giống ba ngày trước...... Nếu không phải do chính tay mình viết ra, thì cũng không biết đó là chữ gì.

"Đã là tốt lắm rồi!"

Bên ngoài cửa vọng lại tiếng gõ cửa, sau đó Tiêu Lăng bước vào phòng, "Tiểu Thất?"

"Dạ có." Tiểu Thất mừng rỡ đem hai tờ giấy trắng so sánh trước mặt Tiêu Lăng, "Daddy nhìn xem, con đã có tiến bộ rồi đúng không?"

Trong lòng của Tiêu Lăng có chút đau xót.

Học lại từ đầu sao mà dễ dàng được.

Ông nhìn vào hai tờ giấy của cô, xoa xoa đầu của cô, "đã có tiến bộ nhiều rồi, tốt rồi, con đã tập hết nửa buổi sáng rồi, đã đến lúc nghỉ ngơi một tí, xuống dưới lầu ăn cháo Mùng tám tháng chạp của Trương tẩu nấu đi!"

"Dạ!"

Nhận được lời khen, Tiểu Thất cảm thấy không khí thật hạnh phúc ngọt ngào nhiều hơn.

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, Trương tẩu đã múc cháo ra, để lên bàn ăn, Tiểu Thất cầm bát cháo, cẩn thận uống một ngụm, cảm thấy hạnh phúc nhắm nghiền mắt lại.

"Trương tẩu, tài nghệ của bà lại có tiến bộ nữa rồi."

Nụ cười của Trương tẩu rất hiền từ, "Đại tiểu thư cô thích là tốt rồi."

Đương nhiên là thích rồi!

Món ăn yêu thích nhất của Tiểu Thất là đồ ngọt, nhưng khi ở nhà cha mẹ đều hạn chế không cho cô ăn nhiều, nhưng bây giờ khó lắm để có một lý do quang minh chính đại, Tiểu Thất uống một lúc ba chén.

Tô Tố như há hốc mồm.

"Tiểu Thất, con kiềm chế lại chứ!"

"Dạ con biết rồi!"

Tiểu Thất xoa cái bụng, ợ một cái, "ợ —— ăn no rồi!"

Tô Tố bất đắc dĩ lắc đầu.

Đứa bé này!

Tô Tố mang thai đã chín tháng cơ thể bắt đầu cảm thấy sồ sề toàn thân sưng tấy lên, nhìn so với lúc chưa mang thai thì mập thêm một vòng lớn, cử động của cô hiện giờ rất khó khăn, gần đến ngày sinh rồi, trong thời gian này Tiêu Lăng đã cho mời y tá dọn đến nhà ở rồi, vì lý do đề phòng tình huống đột phát. Tinh thần của Tiêu Lăng hết sức hoang mang và lo lắng, nửa đêm chỉ có một ngọn gió nhẹ hay một nhánh cỏ lay đều làm cho anh choàng tỉnh dậy.

Ngày Tiểu Thất và Cảnh Thụy sinh ra Tiêu Lăng đều không có chứng kiến, ngày đó lúc gặp được Tô Tố, Tô Tố trực tiếp đưa hai đứa nhỏ xuất hiện trước mặt anh, nên chưa từng trải qua quá trình mang thai sinh nở của Tô Tố.

Nhưng lần này Tiêu Lăng đã cùng cô ta đi hết hành trình, nên bây giờ mới biết là sinh một đứa con không phải dễ dàng gì.

Mỗi một tháng đều phải kiểm tra định kỳ, lo sợ con mình có chỗ nào phát triển không tốt. Lại cộng thêm Tô Tố là sản phụ lớn tuổi, nên ông ta càng thêm lo lắng hơn.

Cuối cùng đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Lăng cảm nhận được chức vị làm cha.

Tiểu Thất lại chú ý đến một vấn đề.

"Mami, tại sao Mami lại không húp cháo vậy?"

Tiểu Thất ngồi bên cạnh củaTô Tố, dang tay ôm lấy cái bụng nhỏ của bà, "Có phải em gái lại đá mẹ nữa không?"

"Không phải!" Tô Tố để bát xuống, hoàn toàn không còn tâm trạng ăn uống nữa, thở dài nói, "Là mẹ nuôi của con, mới gọi điện thoại đến."

"Mẹ nuôi?" Tiểu Thất ngạc nhiên mừng rỡ, "Mẹ nuôi cuối cùng cũng đã liên hệ với chúng ta rồi à, như vậy khi nào mẹ nuôi trở về?"

Đây là điều Tô Tố cảm thấy lo lắng!

Tiểu Hy đã liên hệ cô ta, nhưng rốt cuộc không nói cho cô ta biết hiện đang ở nơi nào, cũng không có nói lúc nào sẽ trở về.

"Mẹ nuôi của con chỉ gọi để hỏi thăm tình trạng của Hòa Bình, cô ta vốn dĩ là một người mẹ mà, đương nhiên là không yên lòng về đứa con của mình rồi...... mẹ hỏi cô ta đang ở đâu, nhưng cô ta không nói."

"Vậy mẹ nuôi không định về đây à?"

"Làm sao mà không về được! Cho dù cô ta có đi thật xa, giống như con diều vậy, chỉ cần nắm được người đang kéo dây diều là Hòa Bình, chỉ cần cô ta vẫn còn nhớ đến Hòa Bình, thì sẽ không thể nào không trở về được." Tô Tố thở dài, "Mẹ đang lo lắng là cô ta đi đã rất lâu rồi, đến lúc đó mẹ của Tôn Nguyên sẽ nói gì đó trước mặt con của cô ta, thì Hòa Bình sẽ hận Tiểu Hy mất......"

Tiểu Thất ngạc nhiên, "Không thể như vậy được, Hòa Bình đã mười lăm tuổi rồi, chẳng lẽ lại không có năng lực phán đoán thị phi sao?"

Tô Tố lắc đầu không nói gì.

"Vậy còn Tôn Nguyên thúc thúc thì sao, bây giờ mỗi ngày ông ta làm gì?" Vợ của ông ta đã bỏ đi hơn bốn tháng rồi, lại không đi tìm về, cái người này rốt cuộc đang làm gì thế!

"Tôn Nguyên thúc thúc của con đang đi tìm Tiểu Hy trên khắp thế giới đấy, mẹ cũng đã nói với Tiểu Hy tình trạng như vậy rồi, trái tim của Tiểu Hy đã chết rồi, mẹ nói với cô ta những lời như vậy, cô ta cũng không có phản ứng gì...... mẹ đã đem số điện thoại của Tiểu Hy lúc gọi đến đưa cho Lãnh Mạc thúc thúc đi tìm rồi, bây giờ hầu hết những nơi cần tìm cũng đã điều tra rồi......"

"Vậy...... rốt cuộc mẹ nuôi đang ở đâu?"

"Vị trí điều tra ra là ở Luân Đôn, nhưng vị trí cụ thể thì không rõ ràng lắm!"

"Vậy nhanh chóng cho người đi tìm đi."

Đâu dễ dàng như vậy!

Tô Tố sờ lên đầu củaTiểu Thất, "Vấn đề căn nguyên bây giờ vẫn chưa giải quyết thì mẹ nuôi con có trở về thì cũng không thay đổi được cục diện của hiện tại, cũng sẽ căng thẳng thôi? Bởi vậy căn nguyên vấn đề là ở Tôn thúc thúc của con, nếu như không xử lý tốt được tình trạng bên cha mẹ thúc ấy, Tiểu Hy có thể sẽ không quay trở về!"

Chương 803

39803.

Tính khí của Tiêu Lăng không tốt đến vậy.

Ôm lấy eo Tô Tố, thấy cô nhìn qua liền mở to mắt trừng cô, “Anh nói em biết, không được quản chuyện của họ nữa! Cô ấy có quay lại hay không liên quan gì đến em, em sắp sinh rồi, trong lúc này còn gọi điện thoại khiến em lo lắng, thật là quá đáng!”

“Này là vì cậu ấy nhớ con a.......”

“Cái gì! Nếu nhớ con thì tự về mà coi, lúc đi đã biết trước sẽ có ngày hôm nay, đâu phải bị ép đi đâu!”

“Này là vì tình thế ép buộc mà......”

“Thôi thôi thôi!” Tiêu Lăng ngăn Tô Tố nói tiếp, “Em đừng lo chuyện của họ nữa, anh cũng đã gọi điện cho Tôn Nguyên nói khéo là Tiểu Hi đang ở Luân Đôn rồi!”

Tô Tố lập tức trừng to mắt, “Sao anh có thể làm vậy?”

“Nếu không thì sao, không lẽ cứ để hai người họ cương với nhau như vậy? Khiến mọi người xung quanh phải lo lắng? Em đừng lo nữa, lần này Tôn Nguyên đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, nếu có thể tìm Tiểu Hi về, chắc sẽ xử lý tốt đẹp mối quan hệ của họ thôi, biết đâu giữa họ vẫn còn khả năng.”

Tô Tố trầm mặc xuống.

Tiểu Hi thật ra vẫn còn yêu Tôn Nguyên, dù sao hai người cũng đã ở chung với nhau 15 năm, nói không có tình cảm cũng không ai tin, đã vậy còn có với nhau một cậu con trai.

Nếu như họ có thể làm lành với nhau......

“Ai......bỏ đi bỏ đi, xem duyên phận của họ vậy.”

Sắc mặt Tiêu Lăng liền thoải mái hơn, bưng cháo đem tới, “Vậy mới đúng chứ, để họ tự xử lý đi, bây giờ việc quan trọng nhất của em là ăn no mặc ấm, chuyện của người khác đừng lo nữa, nào, ăn chút đồ ăn đi.”

“Biết rồi!”

......

Liên quan đến chuyện này, Tiểu Thất chỉ biết hôm đó chú Tôn Nguyên ngồi máy bay bay đến Luân Đôn, còn có tìm được mẹ nuôi hay không thì cô không rõ.

Cô cũng không có tâm trạng đi nghe ngóng thông tin.

Bởi vì vào ngày 12 tháng chạp, đột nhiên Lục Sâm gọi điện thoại hẹn cô ra ngoài, nói là đi gặp mẹ của anh ấy.

Trong phút chốc cả người Tiểu Thất đều cảm thấy không được tốt.

Cô lục tung tủ quần áo, “Mami mami, con mặc cái này có đẹp không? Mặc màu hồng nhìn có con nít quá không?”

Tô Tố tựa vào ngực của Tiêu Lăng dở khóc dở cười.

Mà sắc mặt của Tiêu Lăng đã đen như đít nồi rồi.

“Tiểu Thất, không cần phải khoa trương như vậy đâu, thật đó!”

“Không được không được, lỡ mẹ của anh ấy không thích con thì sao, con muốn để lại ấn tượng tốt nhất a.” Tiểu Thất ném áo khoác màu hồng đi, lại cầm một áo khoác lông dê màu đen, “Cái này thi sao, toàn bộ đều màu đen, có nhìn già quá không?”

“Không đâu, cũng đẹp mà!”

Tiểu Thất sắp khóc rồi, “Mami, mẹ dùng tâm một chút có được không a, con là con gái của mami, đương nhiên mami thấy cái nào cũng đẹp rồi a, con là đi gặp mẹ chồng tương lai a, phải làm hài lòng mẹ chồng tương lai mới được a!”

Tô Tố cũng không có gì để nói, đứa nhỏ này cứ khẩn trương là mất hết lý trí.

Lúc này, Tiêu Lăng mặt đen lên tiếng, đi tới vịn Tô Tố ngồi xuống giường, rồi từ tỏng tủ quần áo lấy ra một cái áo khoác lông màu đỏ, “Mặc cái này đi!”

“A?”

Tiểu Thất choáng váng, cái áo khoác lông màu đỏ này nhìn rất rất rất cồng kềnh a!

“Daddy, daddy khẳng định muốn con mặc cái này?”

“Hôm nay âm tám độ! Con có chắc con muốn mặc áo khoác không?”

Tiêu Lăng hỏi ngược lại.

Tiểu Thất cắn cắn ngón tay, liền quấn lấy.

Cô đích thực là rất sợ lạnh, nhưng mà......nhưng mà đi gặp mẹ chồng tương lai, mặc tùy tiện như vậy, có phải.....không được tốt lắm không.

Tiểu Thất thận trọng nhìn nhìn Tiêu Lăng, “Daddy, mặc cái này có khi nào làm người khác có cảm giác không được tôn trọng không a......”

“Không đâu!”, Tiểu Thất còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Tiêu Lăng đã vung tay lên cao, cao giọng nói, “Ai dám ghét bỏ con gái của daddy, daddy sẽ giết chết người đó!”

......

Tiểu Thất trợn mắt trừng một cái, trực tiếp đem áo khoác lông đó quăng qua một bên.

Cái này không thể trông cậy vào ba được!

Cô nhìn sang Tô Tố bằng ánh mắt cầu xin giúp đỡ, “Mami, mami coi giúp con mặc cái nào tốt nhất?”

Tô Tố từ trên giường cầm lên một chiếc quần yếm kiểu cao bồi mà Tiểu Thất hay mặc, sau đó lại phối thêm một chiếc áo len trắng bó sát người, “Mặc cái này đi, bên ngoài mặc thêm áo khoác hoặc áo lông, vào phòng ấm thì cởi ra.”

“Có ngầu quá không a?”

Tô Tố im lặng, “Con là cô gái mới 23 tuổi, không lẽ mặc một bộ đồ

màu đen cho giống người trưởng thành hả? Còn trẻ thì cứ mặc quần áo của người trẻ tuổi, cứ mặc những gì mà bình thường con hay mặc là được, như lần trước Lục Sâm tới nhà chúng ta, tại sao lại cố tình ngồi xe lăn tới? Bởi vì nó muốn cho chúng ta thấy được cái bình thường nhất của nó, nếu bây giờ con cố gắng che giấu bản thân mình, sau này sẽ khó ở chung với nhau lắm."

"Thật không? Vậy con không cần tỏ ra ngoan hiền nữa?"

"Không cần, con gái của mamy đã đủ ngoan hiền rồi!"

Mặt mày Tiểu Thất lập tức hớn hở, lập tức nghe theo lời của Tô Tố, vào phòng vệ sinh thay lại quần áo.

Tô Tố còn phối thêm cho cô một chiếc áo khoác lông dê màu trắng, biết cô sợ lạnh, lại thêm một chiếc khăn choàng cổ bằng len.

"Mami, như vậy được chưa?"

"Quá được rồi!"

"Giày thì sao, con nên mang giày gì?"

"Ầy!", Tô Tố chỉ chỉ đôi giày màu trắng trong tủ, đôi giày còn có 3 đường vân màu hồng, sẽ không quá đơn giản, "Đôi đó đi."

"Dạ, con nghe lời mami!"

Chọn xong quần áo Tiểu Thất trang điểm nhẹ, bữa nay cô đặc biệt rất thiếu tự tin, trang điểm xong còn nhìn về phía Tô Tố.

Lần này không đợi Tiểu Thất hỏi, Tô Tố liền trực tiếp gật đầu, "Ok rồi, như vậy tốt lắm rồi!"

Tiêu Lăng trong lòng cảm thấy khó chịu.

Nhỏ giọng lẩm bẩm, “Có cần long trọng vậy không? Cái gì mà mẹ chồng tương lai, thời gian còn dài mà, ai mà biết được sẽ như thế nào?”

Âm thanh anh nói rất nhỏ, Tiểu Thất không nghe thấy, nhưng Tô Tố ngồi gần đó nghe được.

Tô Tố hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, Tiêu Lăng hừ nhẹ một tiếng, cuối cùng chọn im lặng

“Đi thôi, xuống lầu nào!”

Ba người cùng nhau đi xuống lầu, vừa xuống lầu Tiểu Thất đã nhận được điện thoại của Lục Sâm, “A? Anh đang ở trước cửa nhà em rồi hả? Được được được, em xuống liền!”

Vừa cúp điện thoại Tiểu Thất đã muốn xông ra ngoài!

Tiêu Lăng kéo cô lại.

“Daddy?”

“Gấp làm gì!” Tiêu Lăng đưa ra lễ vật đã chuẩn bị trước đó, “Lần trước Lục Sâm qua nhà chúng ta ra mắt cũng có chuẩn bị lễ vật, chúng ta cũng phải có qua có lại! Cũng không biết mẹ của Lục Sâm thích gì, đây là do daddy với mami cùng nhau lựa đó, qua đó gặp mẹ của Lục Sâm liền đưa cho bà ấy là được.”

Tiểu Thất đột nhiên quên mất.

Cô sốt ruột đến nỗi quên mất mua lễ vật.

Hôn Tiêu Lăng và Tô Tố một cái thật thắm thiết, “Daddy mami đúng là suy nghĩ chu đáo, moahhhhh, yêu hai người!”

Nói xong cô rướn cổ nhìn xem chiếc túi giấy, chiếc túi chỉ cỡ lòng bàn tay, bên trong còn có một cái hộp, không thể biết được bên trong là gì.

“Đây là gì vậy a?”

“Cái gì thì lúc mẹ Lục Sâm mở ra sẽ biết liền thôi.” Tiêu Lăng phẩy phẩy tay, “Được rồi được rồi, mau đi đi!”

Chương 804

Lúc ngồi trong xe Tiểu Thất còn đang lo sợ bất an.

Cô thẳng lưng, cả người như muốn ra chiến trường vậy.

Lục Sâm bên cạnh nhìn buồn cười không thôi, không ngừng an ủi cô, “ em yên tâm đi, mẹ anh thật sự không ăn thịt người đâu.”

“ Lục Sâm, anh đừng nói chuyện, anh càng nói chuyện em càng khẩn trương.”

Lục Sâm lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhưng ngược lại cũng có thể hiểu được, trước đó trong hôn lê của Lưu Tuyền lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Lăng, anh không phải cũng khẩn trương giống vậy sao, chỉ là che giấu giỏi, cho nên mới không có bị nhìn ra.

Lục Sâm hôm nay hẹn Tiểu Thất thật ra đã hẹn sớm, anh vốn có đưa Tiểu Thất đi mua một chút quà mới qua chỗ mẹ, nhưng Tiêu Lăng bọn họ rất cẩn thận cũng rất chu đáo, điểm này cũng là không cần anh lo lắng nữa.

Xe rất nhanh liền dừng lại ở khách sạn Tân Hải.

“ Ơ...... Lục Sâm, mẹ anh sao ở khách sạn thế?”

“ Anh kêu mẹ qua chỗ anh ở, mẹ nói ở trong nước không được mấy ngày, ở khách sạn tiện hơn.”

“ Được thôi!”

Khách sạn này còn là của chú Tôn Nguyên mở.

Tiểu Thất xuống xe.

Không khí lạnh ngoài xe kích thích đến cô run lên.

“ Lạnh không? Mau đi vào thôi!”

“ Em, em em em......” hai chân Tiểu Thất bủn rủn, khóc không ra nước mắt, “ Lục Sâm, nếu như em nói anh biết em muốn nửa đường bỏ cuộc, anh sẽ đánh em chứ......”

Lục sâm, “......”

“ Em biết mẹ anh không đáng sợ, thế nhưng chân em lại bủn rủn.” Tiểu Thất hít sâu một hơi không khí lạnh, “ Lục Sâm,anh cho em một phút để em bình tĩnh chút có được không, quá đột ngột, em cũng còn chưa chuẩn tâm lý thật tốt...... Dù sao thì anh em bình tĩnh chút có được hay không?”

“......Được!”

Tiểu Thất đứng cạnh xe, nhìn người ra người vào trong khách sạn, thẳng nuốt nước miếng.

Tiêu Tiểu Thất a Tiêu Tiểu Thất, lúc này mày không thể sợ a.

Mẹ Lục Sâm có gì phải sợ, chẳng lẽ so với mẹ chú Tôn Nguyên còn đáng sợ hơn? Ngay cả mẹ của chú Tôn Nguyên cũng thấy qua, còn ai có thể làm ngươi sợ hãi chứ!

Vừa nghĩ như thế.

Tiểu Thất lập tức bày ra bộ mặt coi thường cái chết, hít sâu một hơi, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi lên phía trước, “ đi thôi!”

Lục Sâm ở một bên nhìn đến khóe mắt đuôi lông mày đều là ý cười.

Nha đầu này, từ biểu cảm đến ánh mắt đều là diễn giỏi, không đi làm diễn viên quả thực quá đáng tiếc

Triệu Đào cũng thiếu chút cười phun ra.

Mắt thấy Tiêu Tiểu Thất đi tới phía trước, Triệu Đào nhanh chóng đứng sau đẩy xe lăn Lục Sâm theo sau.

Mẹ Lục Sâm ở phòng tổng thống của tầng cao nhất.

“ bùm bùm bùm ——“

Rõ ràng là tiếng đập cửa, tiểu Thất lại cảm thấy thanh âm đó giống y chang tiếng nhịp tim cô vậy.

Bùm bùm!

Luc nào cũng có thể nhảy khỏi lồng ngực.

Tim Tiểu Thất đã nhảy đến cổ họng.

Rất nhanh, cửa phòng được mở ra từ bên trong, Tiểu Thất lập tức nín thở.

Cửa phòng mở ra!

Thứ đầu tiên mà Tiểu Thất trước nhất chính là cánh tay của một

người phụ nữ, ngón tay của người đó rất trắng, cũng rất dài, mu bàn tay tinh tế, nhìn qua tựa như là tay của thiếu nữ vậy, ngay sau đó, Tiểu Thất liền thấy mặt của người phụ nữ.

A......

Tiểu Thất lấy làm kinh ngạc, kinh hô một tiếng.

Người phụ nữ trong cửa mỉm cười nhìn Tiểu Thất, “ Sao thế?”

“ Dì...... dì là mẹ của Lục Sâm?” Nhìn bác rất trẻ tuổi.”

Không có người nào không thích nghe lời hay, mẹ Lục nghe như thế lập tức mặt mày hớn hở, cô mở cửa phòng để ba người đi vào, “ bên ngoài lạnh, mau vào ngồi đi.”

“ Dạ. Được ạ!”

Mấy người cùng vào nhà.

Ánh mắt Tiểu Thất còn dán trên người mẹ Lục không dời!

Dáng người mẹ Lục cũng bảo dưỡng rất tốt, tinh tế lại thon dài, lúc này không có đi ra ngoài, bà mặc một cái áo len màu vàng gạo rộng rãi, thân dưới chỉ mặc một cái quần dài màu đen bó sát người! Lục sâm năm nay đã hai mươi tám tuổi, mẹ Lục ít nhất cũng phải hơn bốn mươi tuổi, thế nhưng trên bụng của bà vậy mà không có một chút mỡ bụng nào, làn da cũng bảo dưỡng rất tốt, vừa trắng vừa săn chắc.

Trên mặt càng là một chút nếp nhăn nào cũng nhìn không thấy.

Lúc mẹ Lục rót trà, Tiểu Thất không kiềm được nhìn bà chằm chằm,

cô vụng trộm hỏi Lục Sâm, người này thật sự là mẹ anh, không phải chị anh à?"

Lục Sâm cười đến híp cả mắt, " anh khẳng định là mẹ của anh!"

" Quá thần kỳ!"

Mẹ Lục nhìn vào như là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi vậy, cực kỳ xinh đẹp!

Tiểu Thất gặp qua không ít phụ nữ xinh đẹp.

Mẹ của cô, bao gồm dì Trương Hân bọn họ đều bảo dưỡng cực kỳ tốt, nhưng mẹ Lục...... ưm, nói như thế nào đây, nụ cười bà thanh nhã, giữa các động tác có một khí chất ưu nhã tự nhiên, nhìn sao cũng không dính bụi trần.

Mẹ Lục cũng rất xinh đẹp.

Nhìn thấy mẹ Lục, Tiểu Thất cuối củng đã hiểu trình độ và ngũ quan của Lục Sâm đều là di truyền ai rồi

Trong lúc nói chuyện, mẹ Lục đã rót trà cho họ, lần lượt đưa cho mỗi người.

" Dì, dì để con." Tiểu Thất nhảy qua muốn giúp đỡ.

" Không cần!" Lục mẫu mặt cười nhẹ, " trong phòng ấm áp, cởi áo khoác ra."

" A, dạ!"

Tiểu Thất ngoan ngoãn cởi bỏ áo khoác ra ngoài, tiện tay cởi luôn áo

khoác của Lục Sâm ở trên kệ, và chu đáo lấy tấm thảm che trên đầu gối anh đặt lên ghế sa sofa.

Cô làm rất tự nhiên, phảng phất như đã làm qua ngàn vạn lần lần.

Động tác của cô được mẹ Lục thu hết vào mắt, trong ánh mắt ý cười càng nhiều.

“ Ngồi xuống uống trà đi.”

“ Ừm!” Tiểu Thất nhìn mẹ Lục sau khi ngồi vào trên ghế sofa cô mới ngồi xuống, vừa quay đầu nhìn thấy cái túi trong tay, đột nhiên nhớ tới một chuyện.Cô vỗ đầu một cái, “ suýt nữa quên mất cái này, thưa dì, lần đầu tới thăm hỏi cũng không biết dì thích gì, tùy tiện mua một món đồ chơi nhỏ, hi vọng dì không chê.”

Lục Sâm không ngừng nháy mắt với mẹ Lục.

Mẹ Lục khẽ thở dài.

Sao giống cứ sợ bà cho cô sắc mặt coi vậy.

Bà mỉm cười tiếp lấy túi giấy trong tay Tiểu Thất, rất nể mặt mở cái túi ra, vừa mở vừa nói chuyện với Tiểu Thất, “con gọi là Tiêu Tiểu Thất có đúng không?”

“ Dạ đúng dạ đúng, dì gọi con là Tiểu Thất là được.”

Mẹ Lục mẫu dường như không có nghe được Tiểu Thất nói, mỉm cười nói, “ Lục Sâm đến hai mươi tám tuổi, vẫn là lần đầu quen bạn gái, hơn nữa còn cố ý kêu dì về nước gặp con,Tiêu tiểu thư, Lục Sâm rất quan tâm con.

Tiểu Thất không có chú ý tới cách xưng hô của mẹ Lục, đỏ mặt ngại ngùng nói, “ hai chúng con là quan tâm lẫn nhau.”

Lúc này mẹ Lục cũng mở hộp giấy ra, trong hộp giấy đặt một hộp cái lông nhung thiên nga, mẹ Lục mở hộp ra, nhìn thấy đồ vật bên trong, có chút sửng sốt.

Trong hộp lẳng lặng để một con vòng tay bạch ngọc.

Vòng ngọc ấm nhuận tinh tế, óng ánh thuần khiết, trắng không tỳ vết, như nước da trắng vậy!

Mẹ Lục cũng là người biết nhìn hàng, thấy cái vòng tay này lập tức giật mình.

Không ngờ là dương chi bạch ngọc cực phẩm trong ngọc!

Lục Sâm bên đó nhìn thấy vòng tay cũng hơ sửng người, anh cũng không nghĩ tới Tiêu Lăng và Tô Tố lại chuẩn bị món qùa quý giá như vậy!

Vàng có giá ngọc vô giá!

Một vòng ngọc dương chi bạch ngọc này thôi, cũng đủ để mua một căn hộ.

Nụ cười trên mặt mẹ Lục có chút ngưng lại, bà quay đầu nhìn về phía Lục Sâm và Triệu Đào.

“ Có tiện cho mẹ nói chuyện riêng với Tiêu tiểu thư không?”

Chương 805

Tiêu tiểu thư?

Tiểu Thất lúc này mới chú ý tới cách xưng hô này, trái tim liền chìm xuống.

Cô che ngực, lo sợ bất an nhìn mẹ Lục, “ dì, dì không thích con sao?”

Mẹ Lục, “......”

Đứa nhỏ này sao lại thẳng thắng vậy, bà phải trả lời sao mới tốt đây?

Lục Sâm cũng ngăn cản ngay, “ mẹ......”

“ Con yên tâm đi, mẹ sẽ không làm khó cô ấy, chỉ là có mấy lời muốn nói một chút với cô ấy. Mẹ Lục thu lại vòng ngọc, nhìn về phía Tiểu Thất, “ có thể vào phòng với dì một chút không?”

Tiểu Thất nhìn Lục Sâm, lại nhìn mẹ Lục, do dự gật nhẹ đầu.

Dù sao...... Có Lục Sâm ở đây, mẹ Lục sẽ không thể nào ăn mất cô nhỉ.

Tiểu Thất đi theo mẹ Lục vào phòng.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng ngủ lớn vậy chỉ có hai người, hai người ai cũng không nói gì, bầu không khí im ắng, vô cùng khó xử.

Tiểu Thất xấu hổ đứng ở nơi đó, nhìn mẹ Lục không có ý muốn nói

chuyện, chính cô cũng không biết làm sao mở miệng, dứt khoát quay đầu nhìn tuyết đọng không có tan chảy ngoài cửa sổ để làm dịu sự ngượng ngùng

“ Tiêu tiểu thư...... Ngồi đi!”

“ Ừm! Tiểu Thất đột nhiên hoàn hồn, “ Dạ! Dì cũng ngồi đi ạ.”

Hai người ngồi trên ghế sofa nhỏ trong phòng ngủ, mẹ Lục nhìn người Tiểu Thất cứng ngắc vẻ mặt khẩn trương, không thể nín cười, “ sợ dì sao?”

“ Không sợ!”

“ Ừm?”

“ Con tin rằng mẹ của Lục Sâm sẽ không làm khó con.”

Mẹ Lục bật cười, lúc dì ấy cười lên rất giống với Lục Sâm, Tiểu Thất cơ hồ nhìn đến ngốc.

“ Không có bị thái độ của dì hù sợ sao?” Mẹ Lục tiếp tục hỏi.

Tiểu Thất lắc đầu, có chút thấp thỏm là thật, nhưng còn chưa tới mức sợ hãi.”

Dù sao cô tin tưởng, bất kể thế nào, chỉ cần có Lục Sâm ở đây, cô chắc chắn sẽ không chịu bất kỳ ủy khuất gì, hơn nữa cô cũng không tin mẹ Lục Sâm là người không nói lý lẽ.

“ Dì, dì muốn nói gì với con?”

“ Lục Sâm nói qua với dì về tình trạng của con, gia cảnh con giàu có,

nói là công chúa cũng không quá đáng,hẹn hò với Lục Sâm nhà chúng tôi, nghiêm khắc mà nói, chúng tôi trèo cao rồi!”

Trèo cao?

Cái từ này của mẹ Lục khiến Tiểu Thất rất không xong.

Cô xiết chặt vạt áo của mình, cắn môi, “dì ơi, ý của dì là không muốn để cho con ở bên Lục Sâm sao?”

Mẹ Lục lắc đầu.

Tiểu Thất hoàn toàn bị làm cho mơ hồ, vậy rốt cuộc là có ý gì a!

Thật ra cá nhân dì không quá đồng ý hai con ở bên nhau.” Nhìn thấy sắc mặt căng cứng cuảTiểu Thất, mẹ Lục ngược lại cười, bà không vội không chậm nói, “trước hết con đừng có gấp, nghe dì nói xong trước! Lục sâm vẫn luôn không tìm bạn gái, kỳ thật dì có chút lo lắng cho nó, nghe nói nó hẹn hò, dì quả thật kinh ngạc.”

“...... Dì đối với bạn gái của Lục Sâm yêu cầu không cao, không cần rất xinh đẹp, cũng không cần thân phận quá cao quý, không cần năng lực làm việc rất mạnh, càng không cần trình độ những điều kiện bên ngoài tùm lum thế này. Dì đối với yêu cầu của cô gái đó rất đơn giản, chính là có thể chăm sóc thật tốt cho Lục Sâm, có thể cho nó hạnh phúc là được.

Tiểu Thất trầm mặc.

Sao nghe đều cảm thấy cô không phải là con dâu lý tưởng trong lòng mẹ Lục vậy!

Lời nói của mẹ Lục vừa xoay chuyển, đột nhiên lại nói, “ nhưng dì

hiểu rất rõ con của dì, nó nhận định con, chắc chắn sẽ không bởi vì sự phản đối của dì sẽ từ bỏ. Nó từ nhỏ đã có chủ ý, người làm mẹ như dì cũng không có hoàn thành đủ trách nhiệm với nó, theo lý thuyết là không có tư cách quản chuyện chọn đối tượng của nó, nó có thể bảo dì về nước gặp con, dì đã rất vui rồi."

" Dì, dì rốt cuộc muốn nói gì với con?"

" Được, vậy dì sẽ vào thẳng vấn đề hỏi con một câu." Sắc mặt mẹ Lục nghiêm túc lại.

Tiểu Thất hơi hít thở, " dì nói ạ!"

" Dì muốn biết, con đối với Lục Sâm chỉ là nhất thời hiếu kì hay là thật lòng sống trọn đời với nó? Nếu như con chỉ là tiểu thư nhà giàu tìm kiếm sự mới mẻ, nên mới chọn tới con của dì, như vậy xem như dì van xin con, nhân lúc tình cảm hiện giờ của hai con không sâu, các con tranh thủ chia tay!"

" Dĩ nhiên không phải!" Tiểu Thất lúc này phản bác, " Sao con lại lấy chuyện này ra làm nói đùa chứ!"

Mẹ Lục híp mắt nhìn Tiểu Thất, trong lòng Tiểu Thất lại không có quỷ, thản nhiên tùy ý mẹ Lục dò xét!

Một phút!

Hai phút!

Năm phút......

Không khí cơ hồ cũng sắp lạnh thành đá

Cũng không biết qua bao lâu, mẹ Lục rốt cuộc dời ánh mắt đi.

Đột nhiên ——

Cô nhếch môi, mỉm cười

Ý cười trên khóe miệng hơi lan ra, khóe mắt cũng có ý cười.

Nụ cười của bà xua tán đi sự lạnh lẽo trong phòng, không khí lập tức ấm áp trở lại, cô đứng lên từ trên ghế sofa, giang hai cánh tay ra với Tiểu Thất, " Tiểu Thất, chúc mừng con thông qua khảo nghiệm của dì!"

" Hả?"

Tiểu Thất còn có chút ngốc, sững sờ đứng lên ôm mẹ Lục.

" Thật xin lỗi Tiểu Thất, dì nhất định phải khảo nghiệm con một chút mới được!" Mẹ Lục buông Tiểu Thất ra,vẻ mặt áy náy, có hứng thú nghe dì nói chuyện của Lục Sâm không?"

" Đương nhiên!"

Hai người ngồi xuống lần nữa.

Mẹ Lục nhẹ nói, đứa con Lục Sâm này khác với những đứa trẻ khác, từ nhỏ hoàn cảnh sống của nó...... chắc hẳn con cũng có thể tưởng tượng ra! Lúc ấy lúc dì muốn rời khỏi thật ra là muốn đưa Lục Sâm cùng đi, thế nhưng hộ khẩu ở chỗ ba nó, không có sự đồng ý của ba nó dì không dời hộ khẩu được. Dì cũng nghĩ qua lén lút dẫn Lục Sâm đi, nhưng không có hộ khẩu chính là hộ đen, nó không được đi học, không thể giống với những đứa trẻ khác...... Cho nên dì không có cách nào, chỉ có thể đi một mình."

“...... Lúc đó Lục Vĩnh Cường cũng đã là người trưởng thành rồi, một đứa bé như nó...... dì cơ hồ cũng không dám tưởng tượng nó sống thế nào! Con cũng đã bên cạnh Lục Sâm hơn bốn tháng, không biết con có phát hiện ra một chuyện không, Lục Sâm nó không có bạn bè, một người cũng không có!”

Tiểu Thất đương nhiên phát hiện ra!

“ Đây là vì sao?”

Hẳn là có liên quan đến hoàn cảnh sống lúc nhỏ của nó, nó đối với bất kỳ ai cũng đều cảnh giác, xưa nay không chịu tuỳ tiện thổ lộ tâm tình với ai! Con đừng nhìn tình cảm bây giờ của dì với nó cũng không tệ lắm, dì cũng là cố gắng rất nhiều năm mới có kết quả như hiện tại. Nó cho dù là đối với ba nó cũng không có nhiều tình cảm. Dì vẫn luôn cho là tính cách như vậy của nó...... Cả đời cũng sẽ không yêu người khác, không nghĩ tới nó gặp con.” Vẻ mặt mẹ Lục bi thương, “ Tiểu Thất, dì lần đầu nhìn thấy nó coi trọng một người như vậy, chỉ cần nó nhắc lên con trong mắt đều mang theo ánh sáng, mang theo nụ cười, đây là chưa từng có qua với bất kỳ ai.

Gương mặt Tiểu Thất đỏ lên.

Thì ra cô lại quan trọng với Lục Sâm như vậy.

Mẹ Lục nắm lấy tay Tiểu Thất, dường như đang cầu khẩn, “ Tiểu Thất, Lục Sâm đã đặt hết tất cả tình cảm vào con, con biết điều này có ý gì không, nó đem tất cả tình cảm đều đặt vào người con, lỡ như thất bại...... Dì hầu như không dám tưởng tượng nó lại biến thành bộ dáng gì! Cho nên dì van xin con, nếu như con chấp nhận tình yêu của nó...... hãy vĩnh viễn đừng buông ra!”

Tiểu Thất cuối cùng hiểu rõ mẹ Lục tại sao muốn khảo nghiệm cô.

Cô cũng coi như hiểu được tình yêu của Lục Sâm thâm trầm đến cỡ nào.

Cô nắm lại tay mẹ Lục, chăm chú nhìn bà.

“ Dì, con cam đoan với dì, trừ phi là Lục Sâm không cần con nữa, nếu không con tuyệt đối sẽ không rời bỏ anh ấy!”

Chương 806

Nghe được sự cam đoan của Tiểu Thất, mẹ Lục lúc này liền thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù như thế nào, Tiểu Thất có thể cho bà sự cam đoan như vậy, bà có thể an tâm hơn nhiều

“ Cám ơn con, Tiểu Thất!”

Tiểu Thất lắc đầu, trêu ghẹo nói, “ thật ra mục tiêu của hai chúng ta giống nhau mà, cũng là vì hạnh phúc của Lục Sâm.

Đúng vậy a!

Chỉ cần Lục Sâm có thể hạnh phúc, kêu người làm mẹ như bà làm gì cũng đồng ý.

Mẹ Lục nhìn Tiểu Thất đang ngoẹo đầu, có chút hiểu vì sao Lục Sâm yêu cô.

Ánh mắt của cô rất đen, cũng rất thanh tịnh, cảm xúc trong mắt không cần đoán liền có thể xem hiểu...... Ở bên người thế này mãi mãi cũng không có áp lực, đương nhiên lại càng không có nghi ngờ.

“ Dì ơi, sao dì nhìn con như vậy a.” Tiểu Thất bưng lấy mặt, có chút ngại, có phải đột nhiên cảm thấy con đặc biệt giỏi không?”

Mẹ Lục cười khúc khích

“ Sao thế?”

Mẹ Lục khóe đuôi mắt đuôi lông mày đều là ý cười, bà kéo Tiểu Thất đứng lên từ trên ghế sofa, liên tục gật đầu tán thưởng, “ đúng vậy đúng vậy, cảm thấy con đặc biệt giỏi, Lục Sâm chúng tôi có thể ở bên con, thật là phúc khí lớn.”

“ Thật sao?”

“ Đương nhiên là thật!”

Ngay lúc Tiểu Thất còn muốn tiếp tục hỏi thăm, cửa phòng đột nhiên bị gõ.

“ Đông đông đông ——“

“ Mẹ, các người nói xong chưa?”

Mẹ Lục tức giận liếc mắt, nói với Tiểu Thất, “ tính tình Lục Sâm luôn rất nhẫn nại, dì vào đây với con hơn mười phút, vậy mà nó liền không giữ được bình tĩnh, khẳng định là sợ dì làm khó dễ con rồi.”

“ Hihi! Tiểu Thất cười đến vẻ mặt si tình.”

Lục Sâm sở dĩ không yên tâm, cũng là bởi vì yêu cô, cho nên lo lắng cô bị khó xử nha.

“Dì, chúng ta ra ngoài đi.”

Đương nhiên muốn đi ra ngoài, không ra ngoài nữa đoán chừng không cần một látLục Sâm sẽ xông vào.

Hai người cùng cười, tay trong tay mở cửa phòng ra.

Ngoài cửa Lục Sâm nhìn thấy tình huống ngoài dự đoán, lông mày nhíu lại, hiển nhiên là có chút ngoài ý muốn.

“ Mẹ?”

Mẹ Lục đặt tay tiểu Thất vào lòng bản tay Lục Sâm, tức giận trừng anh một cái, “ được rồi được rồi, con dâu trả lại cho con! Làm mẹ như người xấu vậy.”

“ Con không phải ý này......”

“ Được rồi, con bước ra từ trong bụng mẹ, trong lòng con nghĩ gì mẹ còn không biết sao! Mẹ Lục đi qua mấy bước, khoát khoát tay với hai người, “ được rồi, hai người các con có thể tha hồ yêu thương lẫn nhau, lão thái bà ta sẽ không cản trở hai người nữa. Buổi trưa hôm nay ở lại nơi này ăn cơm, mẹ ra ban công ngồi một lát.”

“ Dì ơi, bên ngoài lạnh!”

Mẹ nhiều năm như vậy đều ở nước ngoài, rất nhiều năm không có nhìn qua tuyết, ra ngoài thưởng thức một chút cảnh tuyết.”

Vừa nói, mẹ Lục liền mở cửa ban công bước ra ban công.

Bên ngoài phòng tổng thống có một ban công rất lớn, trên ban công bày đủ loại thực vật màu xanh, trên ban công vẫn còn ghế sofa và cái võng ấm áp, tầng cao nhất của khách sạn rất cao, từ ban công có thể quan sát toàn cảnh thành phố a.

“ Lục sâm, dì bà ấy......”

“ Không có gì đâu, mẹ anh thật sự nhiều năm chưa có trở về nước,

để à ấynhìn xem phong cảnh phía ngoài đi.”

“ Ừm!”

Tiểu Thất thở phào, một mình đi đến bàn trà trước mặt rót một ly nước nóng nâng trên lòng bàn tay, một bộ dáng cười hihi.

Lục Sâm nhíu mày.

Triệu Đào cũng đi ra, bên trong trong chỉ còn lại hai người bọn họ, Lục Sâm đẩy xe lăn đi tới trước mặt Tiểu Thất, nhìn cô cười vui vẻ, khóe miệng cũng lộ ra một ý cười, “ nói đi, em và mẹ anh là tình huống gì thế? Lúc hai người vào phòng còn lạnh như băng, sao chỉ một lát sau liền trở nên thân thiết như vậy?”

“ Em có bản lĩnh thôi, mười mấy phút là giải quyết được dì.”

Tiểu Thất uống một ngụm nước nóng, toàn thân đều ấm lên, cô đắc ý nhìn Lục Sâm, “ thế nào, em lợi hại chứ?”

Lục sâm giơ ngón tay cái lên với cô.

Biết rất rõ cô đùa nghịch, Lục Sâm cũng không muốn hỏi nhiều.

Mặc kệ quá trình thế nào, kết quả hiện giờ anh rất hài lòng, vậy là đủ rồi.

Tiểu Thất nhìn thấy trong phòng không có người, nhìn chằm chằm mặt Lục Sâm, trái tim lại bắt đầu nhảy loạn.

“ Tiểu Thất, em muốn làm gì?”

Lục sâm, anh hôm nay...... rất sáng sủa, rất đẹp trai.”

Lục Sâm cúi đầu nhìn mình, cũng giống bình thường cũng không có khác nhau mấy, "...... Có sao?"

"Có!"

Tiểu Thất khẳng định gật đầu, nước bọt cơ hồ đều muốn chảy ra.

Hôm nay có thể là bởi vì muốn tới gặp mẹ anh, cho nên anh không có mặc trang phục chính thức, mặc trên người một bộ áo len sọc caro ngày thường, bên ngoài phủ lấy một bộ áo khoác màu đen, Tiểu Thất rất ít nhìn thấy anh ăn mặc hưu nhàn như thế, trên đường tới chỉ lo lo lắng, cũng chưa kịp thưởng thức.

Lúc này chú ý tới cách ăn mặc của Lục Sâm, lập tức bị mê hoặc sắp chịu không nổi.

Cô ngồi gần Lục Sâm một chút, biểu cảm mê muội hoa si, " Lục Sâm, em muốn sờ anh......"

Anh biết ngay!

Lục Sâm bất đắc dĩ vỗ trán, " Tiểu Thất......"

" Anh không nói em xem như anh đồng ý rồi nha." Tiểu Thất lập tức ngồi vào trong lòng anh, trực tiếp đưa tay thò vào trong cổ áo của anh sờ soạng, bình thường Lục Sâm đều là mặc áo sơmi và quần vets, cô có đôi khi muốn giở trò, đều muốn ra tay từ dưới. Hôm nay cổ áo len xem như giúp cô một chuyện lớn.

Tay Tiểu Thất trực tiếp đi vào từ cổ áo, ngón tay của cô hơi lạnh, rơi trên ngực của anh, giống một sợi dây lụa lạnh buốt trơn nhẵn, Lục Sâm hít vào một ngụm khí lạnh.

" Ưm...... Thật là ấm áp!"

Một tay khác của Tiểu Thất đi vào từ vạt áo anh, hai i tay nhỏ không ngừng ở trên lồng ngực của anh bơi qua bơi lại, vuốt ve lồng ngực rắn chắc mạnh mẽ của anh, bờ vai rộng, bất cứ chỗ nào trên ngực anh.

" sit —— Tiểu Thất!" Lục Sâm vội vàng đè tay cô xuống, con mắt có chút đỏ lên.

Tay Tiểu Thất lập tức không nhúc nhích được, bĩu miệng vẻ mặt bất mãn, " Lục Sâm, anh đừng nhỏ mọn như vậy mà, để cho em sờ một lát!"

Sờ thêm một lát anh sẽ phải tự thiêu chết!

" Tiểu Thất, đừng châm lửa!"

" Hihi, anh không biết sao, chuyện em em thích làm nhất chính là...... Châm dầu vào lửa!"

Tiểu Thất đột nhiên rút tay nhỏ ra, dùng sức nhéo vài chỗ trước ngực anh.

Người Lục Sâm cứng ngắc, khàn giọng thở gấp.

Nhưng Tiểu Thất ngay trước lúc Lục Sâm có hành động tiếp nhanh chóng nhanh chóng nhảy ra khỏi ngực anh, nhìn thấy vẻ mặt lén nhịn của Lục Sâm cô cười ha ha, " hừ, ai bảo anh nhỏ mọn!"

" Tiêu Tiểu Thất,em chờ đó!"

“ Chờ cái gì, chờ anh bắt em sao?” Hai tay Tiểu Thất chống nạnh, một mặt đắc ý, “ anh bắt không được em đâu!”

“ Em là đang anh hiếp người tàn tật”

“ Hihi, em không phải ăn hiếp người tàn tật, em là cố tình đến ăn hiếp anh!”

Lục Sâm dở khóc dở cười.

Anh cắn chặt răng, “ Tiêu tiểu Thất, một ngày nào đó anh muốn em hối hận đã chọc anh thế.”

“ Vậy đến ngày đó mới nói!”

Trong phòng hai người đùa vui vẻ, mẹ Lục ở ban công đang muốn vào nhìn thấy, tim cũng cười.

Có thể khiến cho Lục Sâm cười to thoải mái thế này.

Tiểu Thất tuyệt đối là người đầu tiên!

Chương 807

Buổi trưa, cả Tiểu Thất và Lục Sâm đều ở lại ăn cơm với Lục mẫu

Đã lâu lắm rồi Lục mẫu không được vui như hôm nay, nên đặc biệt chọn riêng một chai rượu vang.

“ Nào, hôm nay tâm trạng mẹ rất vui, các con cùng mẹ uống một chút nhé.”

“ Dì ơi, để con rót rượu.”

“Được!”

Tiểu Thất rót cho Lục mẫu nửa ly, cũng rót cho mình nửa ly, khi tới lượt Lục Sâm, cô liền đặt chai rượu xuống bàn: “ Dạ dày của anh không tốt, không được uống rượu đâu, ăn đồ ăn đi nhé!”

“ Rượu vang thì uống một chút không sao mà.”

Tiểu Thất trợn mắt lên: “Bác sĩ nói anh phải kiêng!”

“ Được được rồi, anh không uống nữa, hai người uống đi!”

Lục mẫu nhìn hai người họ, khóe miệng cười càng lúc càng tươi, Tiểu Thất và Lục mẫu cụng ly, mỗi người nhấp hai ngụm.

Lục mẫu bỏ đũa xuống, giọng đầy xúc động, “ Đã nhiều năm nay mẹ không về nước, A thị thay đổi quá nhiều. Trước đây mẹ không hề biết tới lễ Giáng Sinh, bây giờ đi ngoài đường, đâu cũng thấy các

cửa tiệm họ trồng cây thông Noel, không khí này cảm giác rất giống bên nước ngoài.”

“ Đây là còn chưa tới năm mới đó ạ.” Tiểu Thất liên tục gắp đồ ăn cho Lục Sâm, Lục Sâm cũng gắp cho cô món sườn kho mà cô thích, Tiểu Thất cười sung sướng, nói tiếp: “ Đợi tới lúc chuẩn bị đón năm mới thì còn vui nữa đó ạ, lúc đó, nhà nhà sẽ dán câu đối lên cửa, mọi người được nghỉ làm, đều ra phố mua sắm đồ cho năm mới, siêu thị thì người đông tấp nập! Gần tới giao thừa thì nhà nào cũng làm há cảo, tất cả mọi người trong gia đình đều quây quần cùng nhau ăn cơm, tivi sẽ có chương trình tiệc liên hoan đón chào xuân mới, không khí rất náo nhiệt. Tới đúng mười hai giờ đêm, ở quảng trường Nhân Dân còn bắn rất là nhiều pháo hoa, pháo hoa bắn tới tận ba giờ đêm lận, rất đông người xem hết chương trình liên hoan trên tivi là chạy đi xem bắn pháo hoa nữa đó.”

Tiểu Thất cười híp mắt nhìn Lục mẫu: “ Khi nào tới năm mới, đêm giao thừa, chúng ta sẽ cùng đi xem bắn pháo hoa nha.”

Lục mẫu chăm chú lắng nghe cô kể.

Nghe tới câu cuối cùng, bà thở dài một tiếng: “ Mẹ e là sẽ không đi xem cùng các con được.”

“ Ơ... Tại sao ạ?”

“Bởi vì mẹ chỉ ở lại đây vài ngày nữa thôi.”

Tiểu Thất ngạc nhiên vô cùng, theo lịch âm thì hôm nay đã là mười hai tháng chạp rồi, năm nay không có ba mươi, tính ra thì cũng chỉ còn khoảng mười bảy ngày nữa là đón năm mới rồi mà: “Không thể đợi sang năm mới rồi đi ạ?”

“ E là không được. Ở bên đó mẹ vẫn còn nhiều việc phải làm.”

Tiểu Thất lộ rõ vẻ mặt tiếc nuối, “Vậy thì tiếc quá, hồi nhỏ con từng ở nước ngoài mấy năm, ở bên đó không có không khí đón năm mới như ở nhà đâu.”

Lục mẫu chỉ cười, không nói gì thêm.

“ Được rồi, ăn cơm đi, nói thêm lúc nữa là đồ ăn lại nguội hết đó.”

“ Dạ!”

Ba người họ cùng vui vẻ dùng bữa trưa, xong bữa cũng không vội đi, mà cùng ngồi lại nói chuyện. Gọi là nói chuyện, nhưng thực chất chỉ có Tiểu Thất ngồi nói, Lục mẫu và Lục Sâm đều là những người kiệm lời, Tiểu Thất cứ vui vẻ nói cười, kể chuyện khiến hai người họ cười không ngớt.

Hèn chi Lục Sâm lại thích cô bé tới vậy.

Ai ở gần cô bé, đều bị gương mặt tươi cười của cô khiến cho lay động, thậm chí còn đáng quý hơn, khi mà cô bé là một đại thiểu thư nhưng không hề mang vẻ đài các của đại tiểu thư, cô như một cô gái dễ thương bình dị, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Lục mẫu cũng vô cùng yêu quý cô bé này rồi.

“ Ôi... Thật sự muốn đóng gói hai đứa con lại rồi mang theo mình.”

Tiểu Thất nhe răng cười: “ Dì ơi, vậy thì đơn giản mà, hôm nào đó con sẽ đi làm hai con búp bê của con và Lục Sâm để dì mang theo. Khi nào nhớ tụi con, dì có thể bỏ ra ngắm. À phải rồi, con còn chưa biết là dì đang ở nước nào nữa?”

“ Cả năm nay mẹ đều ở Maldives, sau đó... có lẽ sẽ chuẩn bị tới Thụy Điển.”

Mắt Tiểu Thất sáng rực: “ Thụy Điển thích lắm, khi rảnh rỗi có thể đi trượt tuyết nữa.”

“ Đúng vậy, ở Maldives lâu quá, thời tiết ở đó thì ấm áp quanh năm, nên thiếu chút nữa thì quên mất cảm giác mùa đông như thế nào rồi.”

Tiểu Thất bất giác trầm xuống.

Bỗng nhiên cô cảm thấy Lục mẫu thật đáng thương, bà một mình cứ lạc lõng, cô đơn ở xứ người.

Nếu đổi lại là mình, chắc chắn cô sẽ không dám.

Mấy người họ nói chuyện xong, vừa định đi lên lầu thì phát sinh sự việc không ngờ tới.

Cánh cửa lớn của nhà hàng bỗng nhiên bị người nào đó đẩy ra thô bạo.

Ai mà cư xử không có tố chất như vậy!

Tiểu Thất vừa ngẩng đầu lên kịp nhìn thấy ông lão đầu đã bạc, dựa người vào cái trượng, đứng ở giữa cửa, phía sau ông ta là hai người mà Tiểu Thất đã từng gặp một lần: Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ.

Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ cung kính đứng phía sau lão đầu, có thể hiểu được thân phận của lão đầu rồi.

Tiểu Thất liền quay qua nhìn Lục Sâm, quả nhiên thấy sắc mặt anh

thay đổi hoàn toàn.

Lão đầu đẩy mạnh cửa nhà hàng, ánh mắt như truy quét khắp nhà hàng một lượt, cuối cùng sững sờ khi nhìn thấy Lục mẫu, cả người ông ấy như run lên bần bật, miệng cũng như lắp bắp, bàn tay đang nắm chặt cây trượng cũng gần như muốn làm rơi xuống đất.

Lão bước từng bước chậm rãi tiến về phía mấy người họ.

Tiểu Thất lại nhìn về phía Lục mẫu, lúc này Lục mẫu cũng đã nhìn thấy Lục lão đầu, ánh mắt của bà vẫn điềm tĩnh như thường, chỉ là nụ cười trên môi đã biến mất.

“ Hiểu Vãn, cuối cùng bà đã trở về rồi, bà đã trở về rồi.”

“Lục tiên sinh, có chuyện gì vậy?”

Lục tiên sinh...

Lục lão đầu vừa nghe thấy câu xưng hô đó, lập tức như bị kích động. Lão chìa tay ra định cầm lấy tay Lục mẫu, Lục mẫu liền nhanh nhẹn tránh được hành động đó của lão: “ Lục tiên sinh nay cũng sáu mươi mấy, gần bảy mươi tuổi rồi nhỉ, sao lại có hành động không nghiêm túc như vậy!”

“Hiểu Vãn, bà...”

“ Nếu không có chuyện gì, thì mời ông rời khỏi đây! ” Lục mẫu chậm rãi nói: “ Tôi đang cùng con trai tôi, và con dâu tương lai của tôi ngồi nói chuyện, không hy vọng có người ngoài tới làm phiền!”

Người ngoài!

Lục lão đầu khóc không ra nước mắt, dường như không tin nổi, nhìn Lục mẫu: “ Hiểu Vãn, anh là người ngoài ư? Chúng ta là vợ chồng mà!”

“ Vợ chồng?” Lục mẫu khẽ bật cười, mỉa mai nhìn qua kẻ đứng sau lưng Lục lão đầu - Lục Vĩnh Cường: “ Lục tiên sinh, ông là người có vợ có con đàng hoàng, những lời nói như vậy không được hàm hồ! Trước đây do tôi còn trẻ, không hiểu chuyện, nên từng bị ông lừa, những lời dối trá đã bị lật tẩy từ hai mươi tám năm trước rồi, giờ nói những điều này còn ý nghĩa gì sao? Huống hồ... Tôi và ông là vợ chồng khi nào? Từng có đăng kí kết hôn sao? Quan hệ giữa tôi và ông, nói thẳng ra thì chỉ là từng ở chung phòng, bây giờ chia tay rồi, thậm chí còn chẳng được gọi là vợ cũ, chồng cũ, nhiều lắm cũng chỉ là người yêu cũ mà thôi!”

Lục mẫu từng câu từng từ như khắc từ tâm, Lục lão đầu không nói được thêm lời nào.

Mãi một lúc sau, lão mới run rẩy nói: “ Hiểu Vãn, tôi biết, năm đó là tôi đã lừa dối bà, là tôi đã sai... Tôi xin tạ lỗi với bà...”

Lục mẫu tiếp tục ngắt lời lão: “ Ờ, được! Giờ tôi tha thứ cho ông, ông có thể đi được chưa?”

“ Hiểu Vãn...”

Nụ cười trên mặt Lục mẫu đã trở lại, bà đứng dậy, nhìn thẳng Lục lão đầu: “ Lục tiên sinh, không phải là ông vẫn luôn mong tôi tha thứ cho ông hay sao, bây giờ tôi đã tha thứ rồi đó, cho nên lương tâm của ông bây giờ đã nhẹ nhàng đi rất nhiều rồi phải không, tôi không hận ông, thực sự không hề, nếu không có ông, tôi cũng không thể nào có được đứa con trai tuyệt vời như thế này! Nhưng chỉ là vậy thôi, duyên phận giữa tôi và ông đã tan như khói mây kể từ hai mươi tám

năm trước rồi, từ khi mà tôi biết được chân tướng sự việc!”

“ Hiểu Vãn...”

“ Dừng lại đi!” Lục mẫu giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng: “ Mời ông đi khỏi đây!”

“ Không!” Lục lão đầu nắm chặt tay bà không buông, cắn răng nói: “ Lần này cho dù có thể nào tôi cũng nhất quyết không để bà rời đi đâu!”

Chương 808

Lục lão đầu mê mẩn nhìn Lục mẫu.

Lục mẫu tuyệt đối là người phụ nữ mà lão yêu nhất trên cuộc đời này, lão và mẹ của Lục Vĩnh Cường kết hôn là do khi đó người nhà thúc giục, Hiểu Vãn mới là người phụ nữ mà lão thực lòng yêu.

Năm đó lão và Hiểu Vãn đã sống cùng nhau rất nhiều năm, chỉ còn thiếu tờ giấy đăng kí kết hôn.

Khi Lục Vĩnh Cường tìm tới, thực ra lúc đó lão vô cùng tự tin, dù sao lão và Hiểu Vãn cũng đã ở cùng nhau bao năm như vậy, thậm chí khi đó họ còn vừa sinh hạ được một cậu con trai, cho nên dù cho có xuất hiện thêm một Lục Vĩnh Cường, thì cũng sẽ không làm ảnh hưởng gì đến tình cảm giữa họ cả.

Khi đó, đúng là lão có chút áy náy đối với mẹ con Lục Vĩnh Cường, cho nên khi Lục Vĩnh Cường tìm tới, lão mới có thái độ nhất quyết đòi để đứa con này trở về.

Nhưng mà có thế nào lão cũng không thể ngờ, đó là nguyên nhân khiến lão để mất đi người phụ nữ mà lão yêu thương nhất cuộc đời này.

Không phải là không từng hận!

Cũng không phải là chưa từng ân hận!

Hận bà ấy quá lạnh lùng tuyệt tình, làm sao có thể nhẫn tâm bỏ lại

đứa con vừa mới ra đời để ra nước ngoài, ân hận vì chính mình tại sao lúc đó không suy nghĩ cho thấu đáo, rồi mới đưa ra quyết định chu toàn hơn.

Mười năm trước, khi Lục Sâm bị mất đi đôi chân, bà từng về nước một lần.

Lần đó bà đã trở về suốt gần hai năm, ngày nào lão cũng tới viện thăm Lục Sâm, thực tế khi đó là muốn bù đắp cho Hiểu Vãn, nhưng mà thái độ của Hiểu Vãn đối với lão vẫn lạnh như đá, năm đó lão đã tìm cách ngăn việc bà ấy lại đi ra nước ngoài, nhưng ngàn vạn cách vẫn không ngăn được, tới khi trạng thái tinh thần Lục Sâm trở nên tốt hơn, bà ấy lại một lần nữa bỏ ra đi.

Lão còn tưởng cho tới tận cuối đời này cũng không thể gặp lại bà ấy nữa!

Không ngờ năm nay bà ấy lại trở về đây.

Lục lão đầu trìu mến nhìn Lục mẫu: “ Hiểu Vãn, lần này bà về nước, tôi tuyệt đối sẽ không để bà đi nữa đâu!”

“ Lục tiên sinh dựa vào thân phận gì mà nói ra những lời này với tôi?” Lục mẫu không còn lạnh lùng nữa, tao nhã nhấp một ngụm rượu, mỉm cười nói với Lục lão đầu: “ Tôi muốn đi đâu, e là không phải việc ông có thể quản.”

“Hiểu Vãn, bao nhiêu năm qua tôi chưa từng quên bà một ngày...”

“Đó là việc của ông!”

Lục lão đầu biết trong lòng Lục mẫu vẫn còn rất hận ông, nhưng lão thực sự vẫn mong Lục mẫu ở lại.

Người ta càng lớn tuổi, càng dễ dàng nhớ những kỉ niệm đẹp trong quá khứ.

Bao năm rồi, hai đứa trẻ cũng đã trưởng thành, Lục Sâm dọn ra ở riêng, Lục Vĩnh Cường cũng đã có gia đình riêng, hàng ngày, thời gian chúng nó ở trong căn biệt thự đều rất ít, trong căn biệt thự hoặc là chỉ có mình lão, hoặc là có vài người ở, thật sự cô đơn.

Thực sự là vô cùng cô đơn.

Cũng từng nghĩ sẽ tìm cho mình một người để bầu bạn, nhưng đã từng có người kề cận tuyệt vời như vậy, giờ nói lão đi tìm, biết tìm đâu ra được người ưng ý.

“Hiểu Vãn, tôi sai rồi, tôi thực sự biết mình đã sai... Năm đó, là do tôi quá võ đoán, đã không để tâm tới cảm nghĩ của bà, cho nên đã gây ra chuyện làm tổn thương bà như vậy, bà hãy vì chút tình nghĩa lúc xưa của chúng ta... Không không không, bà hãy vì con trai, hãy tha thứ cho tôi một lần có được không? Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu!”

Đùa giỡn kiểu gì vậy!

Bà đã ra đi hai mươi tám năm rồi, ban đầu là do hận, hận đã không giết được kẻ xấu xa này, nhưng thời gian vẫn là liều thuốc chữa trị hữu hiệu nhất, có thể giải quyết được tất cả mọi vấn đề.

Hai mươi tám năm qua đi rồi.

Đối với bà, Lục lão đầu chỉ còn là sự ghê tởm.

“ Lục tiên sinh, mời ông rời khỏi đây đi, chuyện này là tuyệt đối không thể được!”

“Hiểu Vãn!”

Lục lão đầu cuống cuồng, nắm chặt cổ tay của bà.

Lục mẫu nhìn xuống tay của lão, chợt mỉm cười.

Tay của Lục lão đầu như bọc bởi lớp vải nhăn nheo, thò tay ra véo chắc cũng chỉ véo lên một lớp da già cỗi, bàn tay thô ráp của lão bám lên cổ tay của bà, cổ tay của bà thì trắng treo nõn nà, càng nhìn càng thấy không hợp được.

Bà hất tay của Lục lão đầu ra, khẽ cười và nói: “ Ông sắp bảy mươi rồi đó, hãy an phận mà hưởng tuổi già đi, gì mà tình cảm à, yêu thương à, hãy buông bỏ bớt đi.”

“Không...”

Lục Vĩnh Cường đứng phía sau không thể nhịn được nữa, hắn đỡ lấy cánh tay Lục lão đầu: “Bố, bố còn không hiểu ra vấn đề sao, người đàn bà này từ lâu đã không còn chút tình cảm nào với bố nữa rồi, căn bản là không thể quay lại để bắt đầu lại với bố nữa rồi.”

Hắn là do lo sợ Lục mẫu sau khi quay trở lại sẽ làm thay đổi bố mình, nếu họ quay trở lại với nhau, tới khi đó còn kết hôn, vợ chồng hợp nhất, Lục mẫu ngày ngày thì thầm với bố, nhỡ đâu sau này khi bố chết, tất cả tài sản đều thuộc về Lục Sâm thì làm thế nào?

Càng nghĩ càng thấy sợ, Lục Vĩnh Cường trừng trừng mắt nhìn Lục mẫu!

Người đàn bà này, trở về đây chính là không phải điều gì tốt lành!

Hắn nghiến răng, lạnh lùng nhìn bố rồi cười: “Bố, người đàn bà này đã ở nước ngoài hai mươi tám năm nay rồi, năm đó khi ra đi thì vừa trẻ vừa đẹp, bên nước ngoài thì phong lưu cởi mở, bố xem, đàn ông vây quanh bà ta chẳng lẽ lại ít sao? Bà ta lại là cô gái trẻ trung mĩ miều, chẳng lẽ không hề động lòng? Chưa biết chừng đã ngã vào lòng người đàn ông khác từ lâu rồi, có khi còn lập gia đình mới rồi mà chúng ta không hề biết đó.”

“Câm miệng!”

“Câm miệng!”

Lục Sâm và Lục lão đầu cùng lúc quát lên, Lục Vĩnh Cường bất ngờ kinh hãi. Lục Sâm đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn hắn: “ Lục Vĩnh Cường, bao năm nay tôi đã không muốn đối phó với anh, là vì loại cặn bã như anh không đáng để tôi phải động thủ, nhưng anh đừng cho rằng tôi sẽ tiếp tục dung túng cho anh!”

“Bố, bố nghe thấy Lục Sâm nói gì chưa... ” Lục Vĩnh Cường lập tức mách lẻo.

“Đủ rồi!”

Lục lão đầu một tay gạt Lục Vĩnh Cường ra, lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt còn sắc hơn cả Lục Sâm: “Mày không biết cách mở miệng thì câm đi cho ta!”

Hiểu Vãn làm sao có thể là loại người đó chứ!

“Bố...”

Lục lão đầu càng nhìn Lục Vĩnh Cường càng thấy tức giận, đều là do thằng con trai bất tài này mà gia đình lão tan nát, nếu sớm biết được

Lục Vĩnh Cường là loại người như vậy, thì năm đó, dù nó có quỳ lạy dưới chân, lão cũng không để hắn trở về nhà.

“Nếu không phải do mày, cả gia đình tao đã không thành ra như ngày hôm nay!” Lục lão đầu phẫn nộ nhìn Lục Vĩnh Cường.

Lục Vĩnh Cường cũng bắt đầu tức tối, hắn gào lên: “ Nếu không phải con? Bố! Nếu không do bố thì liệu có con không? Bố và mẹ con tạo ra con đấy, bây giờ thì hay rồi, cảm thấy là do con phá hoại gia đình mới của bố có phải không, vậy trước đó bố đã làm cái gì? Đừng có kết hôn với mẹ con, đừng có sinh ra con nữa!”

“Mày, mày mày mày...”

Lục lão đầu mặt đỏ phừng phừng vì tức giận, tới một câu phản bác cũng không nói ra được.

” Lục Vĩnh Cường thấy vậy càng trở nên tức giận: “Tất cả hậu quả của ngày hôm nay, toàn bộ đều là do bố gieo rắc ra, giờ thì tốt rồi, bố đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu con! Cho dù hai tám năm trước con không tới tìm bố, chẳng lẽ người đàn bà này suốt đời sẽ chịu sống trong cái bóng tối đó sao?” Lục Vĩnh Cường chỉ tay vào Lục mẫu, mắt đỏ hoe gào lên: “ Bố vẫn chưa hiểu ra vấn đề căn bản giữa hai người à! Bố nghĩ rằng người đàn bà này để bụng tới sự tồn tại của con sao?”

Lục lão đầu chưa bao giờ nhìn thấy Lục Vĩnh Cường như vậy, tức giận không nói được nên lời.

Lục Vĩnh Cường cũng chưa bao giờ trút hết cảm xúc như ngày hôm nay, hắn tiếp tục nói: “Bố sai rồi! Con nói cho bố biết, cái mà người đàn bà này để bụng không phải là sự tồn tại của con, cũng không phải sự tồn tại của mẹ con, mà bà ta để bụng chính là sự lừa dối của

bố mà thôi!”

Chương 809

“Con đang nói linh tinh cái gì vậy?”

“Con nói linh tinh!” Lục Vĩnh Cường chỉ vào Lục mẫu nói, “Bố không tin có thể hỏi bà ta, chỉ cần năm đó bà ta yêu bố thật lòng, thì tuyệt đối sẽ không chấp nhận được sự lừa dối từ bố!”

Lục lão đầu quay người vào nhìn Lục mẫu.

Nhưng Lục mẫu lại nhìn Lục vĩnh Cường một cách khá lạ, nói thật, trước giờ bà không hề thích Lục Vĩnh Cường.

Đầu to tai bự, lại không có chút lễ độ, học thức.

Nhưng hôm nay hắn nói những câu như vậy, lại làm cho bà có chút kinh ngạc!

“Hiểu Vãn.....điều mà Vĩnh Cường nói.....”

“Cậu ta nói không sai!” Lục mẫu nhẹ nhàng nói, “Năm đó nếu như ông nói rõ mọi chuyện với tôi sớm hơn, mặc dù cho tôi sẽ tức giận sẽ điên rồ nhưng sẽ không đến mức rời xa ông! 28 năm nay, tôi còn tưởng ông đã ngộ ra lỗi lầm của mình, nhưng không ngờ được, ông vẫn không hiểu được, tất cả mọi người đều thông minh hơn ông!”

Lục lão đầu ngậm mồm vô ngôn.

Lão vẫn tưởng Hiểu Vãn để tâm chuyện ông đã kết hôn và có con, không ngờ rằng, so với chuyện này bà lại càng để tâm việc lão lừa

dối bà ấy!

“Hiểu Vãn.....”

“Được rồi!” Lục mẫu đẩy ly rượu vang đi, bà cầm lấy áo khoác vắt trên ghế, nhã nhặn đứng dậy, “Thực ra mọi chuyện đã không còn quan trọng nữa, khi nãy tôi cũng đã nói rồi, những chuyện này đều đã là chuyện của năm xửa xừa xưa rồi, nguyên nhân của câu chuyện năm xưa, tôi cũng chẳng muốn nhắc lại nữa. Mọi chuyện đã qua đi 28 năm rồi, tôi cũng đã buông rồi. Lục tiên sinh, sau này chúng ta tiếp tục việc ai người nấy làm thôi, chẳng ai can dự đến ai.”

Nói xong, Lục mẫu đánh mắt cho Tiểu Thất và Lục Sâm, “Chúng ta đi!”

“Vâng!”

Tiểu Thất lấy áo rồi đẩy xe của Lục Sâm, bước nhanh theo Lục Mẫu.

Khi bước ngang qua Lục lão gia, Tiểu Thất còn bĩu bĩu môi.

Thực không rõ ông già này lấy tự tin ở đâu ra!

Nói thực, kể cả là ngoại hình hay khí chất, Lục lão đầu đều không xứng với Lục mẫu. Lục mẫu ăn mặc gọn gàng nhã nhặn, thân hình cũng đẹp nữa, gương mặt cũng giữ được sự trẻ trung! Lại thêm chuyện bà từ đầu đã nhỏ hơn Lục lão đầu những mười mấy tuổi, khi này hai người đứng với nhau.....chẳng ai nói hai người là một cặp.

Nhìn ra có khi còn tưởng Lục lão đầu là bố của Lục mẫu kìa.

Hoàn toàn không hợp nhau!

Đương nhiên, những thứ này đều là yếu tố bên ngoài, thứ quan trọng hơn là Lục mẫu không còn cảm tình với Lục lão đầu nữa.

Khi một người phụ nữ thật sự yêu một người đàn ông thì lúc nhìn người đàn ông, ánh mắt của người phụ nữ sẽ tràn ngập yêu thương, sẽ lóe sáng, nhưng khi Lục mẫu nhìn Lục lão đầu, ánh nhìn của bà bình tĩnh như nhìn một người lạ mặt, không có đến một chút tình cảm trong đó.

Đã không có tình cảm nữa thì đương nhiên càng không thể nào về với nhau được rồi.

Còn nói là vì Lục Sâm?

Nực cười!

Lục mẫu bị dồn ép đến nước phải bỏ lại đứa con vừa sinh chưa được bao lâu, bây giờ Lục Sâm đã lớn khôn rồi, đã 28 tuổi, là một người đàn ông trưởng thành rồi!

Lúc này Lục mẫu càng không thể vì Lục Sâm mà thỏa hiệp.

3 người đi ra khỏi nhà hàng, họ đi nhanh về phía thang máy.

Trong nhà hàng, Lục lão đầu và vợ chồng Vĩnh Cường, Trương Mỹ không hề nhúc nhích.

“Bố!” Trương Mỹ gọi lớn.

Lục lão đầu tỉnh người, lão chống lấy cây ba toong đuổi theo Lục mẫu, ông của lúc này bước đi thoăn thoắt, xem ra hoàn toàn không cần đến cây ba toong kia, ông xông đến trước mặt, chặn lại 3 người kia, không đếm xỉa đên những ánh mắt của đám đông trong khách

sạn, “Hiểu Vãn, anh biết anh sai rồi......anh thật sự biết sai rồi, năm đó đáng nhẽ anh nên thẳng thắn nói chuyện với em sớm hơn.....”

Lục mẫu khá đau đầu, “Lục tiên sinh, nói cho cùng, giữa hai người chúng ta trừ một mối tình đã qua và một đứa con này ra thì đã hoàn toàn là hai người xa lạ rồi, bây giờ nói những chuyện này cũng chẳng có nghĩa lý gì cả!”

“Anh không cần biết, anh không muốn em ra nước ngoài nữa!”

“Xin lỗi, đây không phải là chuyện mà ông có thể quản được!”

Lục lão đầu chỉ còn cách cuối cùng, “Hiểu Vãn, anh biết em hận anh, vậy như thế này được không? Chỉ cần em đồng ý ở lại, hai người chúng ta bắt đầu lại từ đầu, sống cuộc sống yên bình, thì anh sẽ lập tức viết một tờ di chúc đem đến cho luật sư công chứng, anh sẽ để lại toàn bộ tài sản cho Lục Sâm, công ty cũng để lại cho con nó có được không?”

Lục mẫu nhướn lông mày.

Bà vẫn tự nhận bà khá hiểu con người của Lục lão đầu, trước giờ lão đều coi tiền và quyền là trên hết.

Có thể để lão ta nói những lời như vậy, có thể nói là dốc ruột dốc gan ra rồi.

Bà vừa định mở miệng nói, theo sau Lục lão đầu là Lục Vĩnh Cường và Trương Mỹ chạy lại, vừa nghe thấy lời Lục lão đầu nói, mặt của Lục Vĩnh Cường biến sắc cái ‘xoẹt’, thái độ của hắn cũng thay đổi hẳn, không ngại có bao nhiêu người đang nhìn họ, hắn quát lên, “Không được! Tuyệt đối không được! Bố, đều là con của bố, lẽ nào bố lại muốn nhìn thấy con lưu lạc gầm cầu cuối chợ, rồi chuyển hết

tài sản cho Lục Sâm sao! Trừ phi con chết rồi, không thì con tuyệt đối không bao giờ đồng ý!”

Trương Mỹ không nói gì, nhưng đương nhiên cô ta cũng không hề đồng ý với quyết định này.

Dựa vào cái gì chứ!

Bản thân cô ta thì chẳng sao, nhưng còn con gái họ thì sao, lão gia rõ ràng khi trước đã từng đảm bảo với cô chỉ cần cô để cho Lý Dương bước về nhà họ Lục thì ông sẽ bảo đảm cho quyền lợi của Song Song, nhưng bây giờ ông lại nói những lời này, chẳng bằng đạp đổ hết những lời nói khi trước sao?

Không thể nào như thế được!

“Bố, bố làm vậy là quá không công bằng rồi!”

“Các ngươi ngậm mồm cho ta, tài sản của ta, ta tự biết sắp xếp!”

Lão gia tức giận vô cùng, hai người này có phải là sinh năm con con lợn không thế, đều là người nhà của ông, bề ngoài thì ông nói sẽ để lại toàn bộ tài sản cho Lục Sâm nhưng cũng không có nghĩa để Lục Vĩnh Cường phải lang bạt đâu đó chứ, cùng lắm thì để cho Lục Sâm phần lớn còn lại chút chút thì nhém cho Lục Vĩnh Cường, vậy cũng quá đủ cho chúng sinh sống rồi!”

Hơn nữa, bao nhiêu năm nay Lục Sâm quản lý công ty, lợi nhuận tăng bao nhiêu lần chính lão là người biết, rõ ràng là Lục Sâm có năng lực hơn Lục Vĩnh Cường, cho nên có cho Lục Sâm nhiều hơn thì cũng là chuyện thấu tình đạt lý!

“Bố.....”

“Ta nói rồi, lập tức ngậm mồm lại! Không thì dọn ra khỏi biệt thự ngay ngày hôm nay cho ta, sau này chuyện của hai đứa chúng mày ta cũng không cần hỏi han tới nữa!”

Lục Vĩnh Cường tức tối, im mồm lại.

Nếu thật sự làm Lục lão gia bực mình lên thì chẳng còn bất cứ thứ gì cả.

Sau khi Lục lão gia giải quyết xong bên Lục vĩnh Cường lập tức quay lại nhìn Lục mẫu, “Hiểu Vãn.....Hiểu Vãn..... lần này anh thật sự thành tâm hối lỗi rồi, nếu em còn không yên tâm, bây giờ chúng ta có thể lập tức đi đến sở luật sư làm công chứng di chúc, em bảo anh viết thế nào thì anh sẽ viết như thế, được không?”

Lục mẫu lắc lắc đầu.

Lục lão đầu lập tức hoảng lọan lên, “Hiểu Vãn, đây là toàn bộ những thứ anh có rồi, anh cũng chỉ làm được đến nước này thôi!”

Lục mẫu vẫn lắc đầu, “Lục tiên sinh, hai chúng ta không còn cơ hội nào đâu! Tôi không nghĩ cuộc đời tôi chỉ đáng chút ít tài sản như vậy, nếu như chì vì tiền, năm đó tôi cùng ông gây dựng lên Phong Hoa, thì khi đi tôi cũng phải cầm theo tiền rồi! Hơn nữa, tôi cũng không tin con trai của tôi cần số tài sản này!”

Lục Sâm gật gật đầu, “Mẹ, mẹ cứ làm theo tâm nguyện của mình, còn về công ty.....con cũng có thể tự gây dựng lên được!”

Lục mẫu cười hài lòng.

Bà vẫn biết con trai bà luôn làm bà tự hào.

Lục lão đầu lần này hoàn toàn không giữ được bình tĩnh, cầu xin vô ích, cúi đầu năn nỉ cũng vô tích sự, lão chỉ có thể dùng chiêu cuối cùng.

Lão nghiến răng, lạnh lùng nói, “Hiểu Vãn em đừng quên rằng, khi bố mẹ em mất do một tay anh lo mua mộ cho họ, bây giờ hợp đồng mộ địa vẫn trong tay anh, nếu em không đồng ý ở lại, vậy anh chỉ có thể để cho xương cốt của hai ông bà già phải phơi tý nắng, dầm tý mưa vậy!”

Chương 810

Lục mẫu không dám tin vào tai mình, bà nhìn đăm đăm vào Lục lão đầu.

“Ông nói cái gì!”

Lục lão đầu lấy lại bình tĩnh, lặp lại một lần nữa, “Hiểu Vãn, em đừng có ép anh, anh cũng hết cách rồi, nếu em không đồng ý ở lại thì đừng trách anh vô tình! Anh nói được thì làm được, chắc chắn sẽ để cho xương cốt của bố mẹ em lại được nhìn thấy ánh mặt trời.....”

“Chát——”

Chưa nói xong, ông đã lãnh chọn một cái tát của Lục mẫu!

Trên mặt của Lục lão đầu phút chốc hiện nguyên hình bàn tay, lão bị tát khá mạnh, nghiêng hẳn đầu đi, tay đưa lên sờ mặt, rồi lại quay lại nhìn Lục mẫu, ánh nhìn của lão sắc lẹm, “Anh tuyệt đối nói được làm được!”

“Lục Tập! Ông là tên súc sinh!”

Lục mẫu lúc này đã không thể kiềm được nữa, bố mẹ của bà là điều cấm kỵ không được động đến, 28 năm trước bà rời quê hương ra nước ngoài, không những bỏ rơi con trai mình, mà còn cả bố mẹ của bà nữa, sau này sau khi ra nước ngoài rồi bà mới có dũng khí để gọi về cho bố mẹ, nhưng khi đó đã quá muộn rồi.

Bà chưa tròn được chữ hiếu, là một đứa con gái bất hiếu.

Đối với bố mẹ mình, bà còn cảm thấy có lỗi hơn là với Lục Sâm, ít nhất.....Lục Sâm vẫn còn sống, bà vẫn còn cơ hội để bù đắp cho con nhưng còn bố mẹ mình thì hoàn toàn không còn cơ hội này.....

Bố mẹ chính là vết thương lòng mà không ai được động vào của bà.

Nhưng bây giờ, Lục Tập dám đem xương cốt của hai ông bà già ra để uy hiếp!

Quầng mắt Lục mẫu đỏ ửng lên, phẫn nộ nhìn vào mặt Lục lão đầu, "Lục Tập, lương tâm của ông đem cho chó ăn hết rồi hay sao! Năm xưa ông lê lết từ một bãi xình lầy ra, chúng ta ở cùng với nhau, ông muốn khởi nghiệp, là ai tìm quan hệ cho ông, là ai đã chuẩn bị sẵn tiền vốn cho ông——Chính là bố mẹ của tôi! Nếu không có họ, làm sao có ông của ngày hôm nay!"

Lục Tập không nói gì!

Thực sự đối với bố mẹ của Hiểu Vãn, lão rất biết ơn họ.

Sau khi HIểu Vãn rời đi, bố mẹ của bà cũng không qua lại gì với lão nữa, nhưng sau này hai ông bà già mất rồi, họ cũng chẳng có người thân nào khác nên lão đành phải đi lo liệu hậu sự cho họ.

Nhưng giờ cũng không còn cách nào khác.

"Hiểu Vãn, chỉ cần em đồng ý ở lại bên cạnh anh, anh sẽ không làm như thế đâu....."

Lục mẫu phẫn đến độ run cả người, "Cút!"

"Cái gì?"

“Cút ra ngoài!” Lục mẫu chỉ ra ngoài cửa khách sạn, “Lập tức cút ra ngoài! Lục Tập, bây giờ tôi nhìn ông một cái đã thấy buồn nôn, tên cầm thú như ông, năm xưa tôi đúng là mù mới theo ông, còn làm cho bố mẹ tôi tức chết nữa!”

Lục lão đầu không động đậy.

Ông tiến đến trước định chạm vào người Lục mẫu, Lục mẫu như ghê tởm, bà lách người tránh né lão ta, “Đừng chạm vào tôi!”

Sắc mặt của Lục lão đầu trầm hẳn xuống, “Hiểu Vãn, xem ra em không thấy quan tài không đổ lệ, nếu như hôm nay anh đi ra khỏi cánh cửa kia, chuyện này sẽ không thể cứu vãn được nữa đâu, cho nên.....em thật sự muốn anh cút?”

Lục mẫu nghiến chặt răng, uất hận trừng trừng nhìn Lục lão đầu.

Bà không chắc chắn.....không chắc chắn rằng Lục Tập có thật sự là một tên cầm thú đến vậy không.....

Nhưng, bà không dám đặt cược!

“Rốt cuộc ông muốn thế nào?”

Lục lão đầu nghe vậy nhận thấy bà đã có chút dao động, sắc mặt lão liền dần dần hạ xuống, lão nói với giọng chân thành, “Hiểu Vãn, anh thật sự đã biết là anh sai rồi, anh chỉ muốn em cho anh một cơ hội, hai chúng ta bắt đầu lại từ dầu được không?”

“Trừ cái này ra! Lục mẫu nhắm chặt mắt, bà thậm chí còn không muốn nhìn thấy gương mặt giả tạo của lão, “Ông đưa điều kiện đi, rồi đưa hợp đồng của khu mộ cho tôi!”

“Anh chỉ có một điều kiện này là duy nhất!”

Lục mẫu nắm chặt nắm đấm, Chuyện này không được!”

Lục lão đầu mím chặt môi, “Vậy thì khỏi phải bàn nữa!”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không muốn nhường nửa bước, bầu không khí xung quanh như cô đặc lại.

“E hèm——”

Một tiếng ho nhẹ làm tan đi cục diện khó xử này.

Đám đông nhìn sang Tiểu Thất, Tiểu Thất đứng sau xe lăn của Lục Sâm, không để ý đến ánh nhìn khó chịu của đám đông kia, cô cười tít mắt nhìn Lục lão đầu, “Bác ơi, yêu cầu của bác hình như hơi bắt bẻ người ta quá.”

Lục lão đầu cau có mặt mày, nghĩ đến Tiểu Thất là con gái của Tiêu Lăng, giọng nói của lão cũng phải kiềm chế đôi chút, “Đây là chuyện gia đình của ta, cô đừng có xen vào!”

“Chuyện gia đình? Chuyện của gia đình bác cũng có nghĩa là chyện của Lục gia rồi, mà chuyện của Lục gia đương nhiên cũng là chuyện của cháu rồi!”

Tiểu Thất vẫn cười vui vẻ, “Bác à, hình như bác đã quên một chuyện thì phải!”

Lục lão đầu càng cau có nhìn Tiểu Thất.

“Bác quên một chuyện rất quan trọng——cháu là con gái của Tiêu

Lăng!"

Lục lão đầu như nhớ lại chuyện gì đó, mặt lão đột ngột biến sắc.

Tiểu Thất cười còn tươi hơn nữa, "Xem ra là bác đã nhớ lại chuyện gì rồi phải không! Hơn nữa lại nói chuyện bác đào mồ nhà người ta lên là phạm pháp đấy, cứ coi như bác có hợp đồng thì đã sao.....bác có tin, chỉ cần cháu nói với daddy cháu một tiếng, cho dù bác có nắm trong tay hợp đồng cũng không động được vào đó một tấc đất không!"

Sắc mặt của Lục lão đầu tái nhợt đi.

Lục mẫu như vừa được cứu thoát, bà bước nhanh đến bên Tiểu Thất, nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt của bà tràn đầy cảm kích, "Tiểu Thất, con thật sự....."

"Dì yên tâm đi!" tiểu Thất vỗ vỗ tay của Lục mẫu, "Dì cứ chỉ việc làm gì mà mình thích, con bảo đảm với dì, khu mộ này tuyệt đối không có ai có thể động vào!"

Cuối cùng sắc mặt khó coi của Lục mẫu mới giãn ra đôi chút.

Bà nắm chặt lấy tay của Tiểu Thất, cảm ơn liên hồi, "Cảm ơn Tiểu Thất, thật sự cảm ơn con!"

Tiểu Thất lắc lắc đầu, hai tay đặt lên vai Lục Sâm, cô cười nói, "Cháu chỉ đang làm bổn phận của mình thôi!"

Lục Sâm và Tiểu Thất nhìn nhau cười dịu dàng.

Mấy người bên này thì đã thoải mái được phần nào rồi, Lục lão đầu thì đứng ngồi không yên.

Lão nghiến răng lừ lừ nhìn Tiểu Thất, "Tiêu tiểu thư, tôi nói lại một lần nữa, chuyện này không quan gì đến cô cả, đây là chuyện riêng giữa chúng tôi, cô không nên nhúng tay vào!"

"Vô cùng xin lỗi ông, chuyện này tôi nhúng tay là cái chắc rồi!"

Lục lão đầu nghiến răng ken két.

Chỉ một chốc mà lão ngã từ trên mây xuống đến vực thẳm.

Bởi vì lão biết rõ, Phong Hoa đối với tập đoàn Hoàn Vũ mà nói thì chỉ là con kiến bé nhỏ mà thôi, nếu như Tiêu Lăng đã muốn đạp đổ Phong Hoa thì chỉ là chuyện trong phút chốc, thậm chí.....Không cần đến anh ta động tay vào, chỉ cần anh ta buông ra câu muốn đối phó với Phong Hoa thôi, toàn bộ những công ty nội địa sẽ chẳng còn ai dám hợp tác với Phong Hoa nữa.

Đến lúc đó, Phong Hoa phá sản là cái chắc.

Còn Lục gia.....khả năng đối đầu với Tiểu Lăng.....bằng 0!

Lục lão đầu nắm chặt lấy cây ba toong trong tay mình, mắt đỏ sọc phẫn nộ, mồm thở dốc!

Khi trước lão còn mừng quýnh vì Lục Sâm tìm được con gái của Tiêu Lăng làm bạn gái, có khi Phong Hoa cũng vì thế mà lên được một tầm cao mới, nhưng lão lại quên rằng, cái thân phận đó cũng là một con dao hai lưỡi, nếu biết cách dùng, có thể cho Phong Hoa rạng danh nhưng nếu không không dùng đúng, thì sẽ chỉ làm bản thân bị thương, và sẽ còn là vết thương chí mạng!

"Lục tiên sinh, bây giờ ông có thể đi được chưa?"

Chương 811

Lục lão đầu không muốn đi!

Lão không chắc nếu như lần này lão rời đi, lần sau gặp lại Hiểu Vãn không biết sẽ là khi nào!

Nói không chừng……

Nói không chừng cả quãng đời còn lại là vĩnh biệt.

“Hiểu Vãn…..chúng ta thật sự không còn cơ hội nào nữa hay sao. Em cũng không nghĩ đến tình cảm khi xưa giữa chúng ta sao, chúng ta cũng đã từng rất mặn nồng, em đã quên rồi sao, khi trước em còn nói, may mắn nhất của đời em là gặp được anh mà…..lẽ nào những lời này em đã quên rồi sao?”

Không uy hiếp được, lại đánh bài tình cảm!

Lục mẫu cười mỉa mai, “Lục Tập, những lời này ông đừng nói nữa, khi chuyện ông lừa dối tôi bị phát giác, thì tất cả những thứ tốt đẹp trước kia đều đã tan biến thành cát bụi rồi!” Nói rồi, Lục mẫu nhìn quanh đám đông hiếu kỳ, bà trầm giọng nói, “Bây giờ ông cũng là người có tiếng, đừng để cho chúng ta làm những chuyện không thể cho nhau một chỗ để lùi lại.”

“Hiểu Vãn…..”

“Lục Sâm, Tiểu Thất, chúng ta đi!”

“Vâng!”

Tiểu Thất chủ động ấn thang máy, phòng tổng thống có thang máy riêng, Tiểu Thất đưa Lục Sâm vào trong thang máy trước, Lục mẫu theo sau họ, Lục lão đầu vẫn chưa bỏ cuộc, lão tiến đến chắn trước cửa thang máy, Lục mẫu mặt vô cảm nhìn lão, “Nếu ông còn bám lấy tôi như vậy, tôi sẽ gọi bảo vệ.”

“Em thật sự có thể tuyệt tình đến vậy sao? Em có biết bao nhiêu năm nay không lúc nào anh không trông mong được nhìn thấy em quay về, lần này anh nghe thấy người hầu nói có nhìn thấy em trên đường, anh đã lập tức để ý đến hành tung của Lục Sâm, anh biết nó đến khách sạn này một cái lập tức lao đến đây với tốc độ nhanh nhất, chỉ vì muốn gặp được em! Em có biết khi anh nhìn thấy em từ bên ngoài khách cửa khách sạn…..anh như nhìn thấy cảnh tượng chúng ta của hồi xưa, Hiểu Vãn, đúng là anh đã sai một lần nhưng lẽ nào đến một cơ hội để chuộc lỗi em cũng không cho anh sao?”

Lục mẫu không nói gì.

Nếu là chuyện khác, có thể bà còn tha thứ được, nhưng sự phản bội được che dối như vậy, dù thế nào bà cũng không thể tha thứ được!

Hơn nữa…..28 năm đã qua đi rồi, bố mẹ bà vì chuyện này mà mất, bà cũng vì chuyện này mà không thể tự mình nuôi dậy con trai khôn lớn nên người, những hệ quả của chuyện này là không thể bù đắp bởi một câu nói anh xin lỗi đơn giản được.

“Hiểu Vãn!”

“Đừng nói nữa!” từ đầu đến giờ Lục Sâm luôn giữ im lặng, anh đột nhiên nói lớn, “Thái độ của mẹ đã quá rõ ràng rồi, bố đừng đeo bám nữa!”

“Lục Sâm, ta là bố của con! Lẽ nào con không muốn gia đình ta được đoàn tụ sao.”

“Con không nói bố không phải bố của con!”Lục Sâm ánh mắt lãnh đạm, “Trái tim của mẹ con đã không còn ở chỗ bố nữa, bố có cưỡng ép bà ấy ở lại thì bà ấy cũng không thể vui được, thay vì cứ đeo bám như vậy, không bằng cách xa nhau.”

“Anh không cam tâm, chúng ta đã từng có những hồi ức tốt đẹp như vậy!”

Lục mẫu cười lạnh lùng, “Nếu ông không bỏ ý định đó đi, thì để tôi làm cho ông phải bỏ cuộc vậy, ở nước ngoài tôi đã có một người bạn trai người Đức rồi, hai chúng tôi đã yêu nhau rất nhiều năm rồi, anh ấy vừa cao ráo lại đẹp trai, lần này tôi về nước thứ nhất là để xem mặt Tiểu Thất, thứ hai là về để nhận được sự đồng ý của con trai tôi, chỉ cần nó gật đầu thì tôi sẽ kết hôn với người đàn ông đó!”

Lục lão đầu kinh ngạc nhìn Lục mẫu.

“Bây giờ tôi đi được chưa!”

Lục lão đầu thần người ra trước cửa thang máy, không nói được lời nào.

Thấy vậy, Lục Vĩnh Cường lập tức đến dìu ông, “Bố, bố cũng nghe thấy rồi đấy, người phụ nữ này đã có người mới rồi, bố còn níu kéo người ta lại làm gì? Đi! Chúng ta về nhà thôi!”

Lục Vĩnh Cường kéo Lục lão đầu vẫn đang ngây người lùi ra hai bước.

Thang máy đã không bị chắn lại nữa, cửa đóng lại, chạy lên trên.

Thang máy chậm rãi đưa người lên trên cao.

Lục Sâm khó tin nhìn sang Lục mẫu, “Mẹ, mẹ có thật?”

“Không có!” Lục mẫu biết Lục Sâm định nói gì, bà lắc đầu nói, “Mặc dù đúng là có một người đàn ông Đức theo đuổi mẹ bấy lâu, nhưng mẹ chưa từng đồng ý! Lục Sâm, con yên tâm, cả đời này mẹ sẽ không kết hôn nữa!”

Lục Sâm thở dài.

“Mẹ, con không phải có ý như vậy, mẹ vẫn còn trẻ, không nhất thiết phải như vậy, nếu mẹ có cảm tình với người đó, con ủng hộ mẹ.”

Lục mẫu hơi thần người ra, nhưng bà vẫn lắc đầu, “Mẹ cũng đã lớn tuổi rồi, không hề muốn nói chuyện tình cảm nữa, bây giờ mẹ chỉ mong nhanh chóng thấy con và Tiểu Thất kết hôn, đợi cho các con kết hôn rồi có khi mẹ lại trở về, ổn định trong nước luôn, sau này không đi nữa! Khi nào hai đứa các con sinh cho mẹ một đứa cháu bụ bẫm thì lúc đó mẹ sẽ sống cuộc sống của người bà nội trợ, chăm cháu.”

Kết hôn.....đứa con bụ bẫm.....

Thật xấu hổ quá!

Mặt của Tiểu Thất ửng đỏ cả lên, cô ôm mặt, cúi thấp đầu xấu hổ đến nỗi không dám nhìn người khác.”

Lục mẫu thấy vậy khóe mắt cong lên, cười tươi.

Sắc mặt Lục Sâm khá bình tĩnh, nhưng tai lại đỏ lên thấy rõ, anh họ nhẹ một tiếng, “Chuyện này vẫn còn hơi sớm, sau này hẵng nói. Mẹ, bên phía bố con mẹ định thế nào?”

Còn định thế nào?

“Từ đây không quen biết thôi, gì thì mấy hôm nữa mẹ cũng đi rồi, cùng lắm là sau này không gặp nhau nữa là được.”

Lục Sâm gật gật đầu, như vậy cũng tốt.

Lục Sâm và Tiểu Thất tiễn Lục mẫu đến phòng rồi hai người lại ngồi nói chuyện với bà thêm một lúc nữa, sau đó chuẩn bị ra về.

Khi chuẩn bị rời đi, bên ngoài bắt đầu có tuyết rơi.

“Các con đi đường cẩn thận chút.”

“Vâng.”

Hai người xuống lầu, khi họ đi xuống, Lục lão đầu và vợ chồng Lục Vĩnh Cường không ngờ vẫn còn ở đó.

Nhìn thấy Lục Sâm, Lục lão đầu lập tức đứng bật dậy, “Lục Sâm.....”

“Còn chuyện gì nữa sao?”

“Con có thể nào, khuyên giải mẹ con giúp bố?”

Còn gì để mà khuyên.

Lục Sâm lại muốn khuyên lão hơn, “Bố, mẹ con nay đã không còn cảm tình gì với bố nữa, đã đến lúc bố chấm dứt mối quan hệ này rồi.

Bao nhiêu năm nay mẹ con không ở bên bố, không phải bố vẫn sống rất tốt sao. Hồi ức có đẹp bao nhiêu, cũng chỉ là hồi ức mà thôi. Không bằng giữ lại những khoảnh khắc đẹp ấy trong tim mình, đừng khiến cho bao nhiêu ký ức đẹp đẽ ấy dính thêm bụi bẩn của hiện thực."

Nói thì dễ.

Lục lão đầu cười khổ tâm, "Nếu là con, bảo con quên đi người phụ nữ con yêu nhất, con có làm được không?"

Lục Sâm lập tức quay lại nhìn Tiểu Thất.

Anh mỉm cười nhìn cô, chân thành nói, "Nếu cô ấy không yêu con nữa, nhất định con sẽ buông tay để cô ấy đi tìm hạnh phúc."

Tiểu Thất bĩu môi!

Làm sao cô có thể hết yêu anh đây?

Nghĩ nhiều quá đấy!

"Lục Sâm, chúng ta đi."

"Ừ!"

Hai người đi ra khỏi đại sảnh, bên ngoài gió đông tấp vào mặt bất cứ ai ở ngoài đường vào giờ này, tiểu Thất rụt cổ lại, cô nhanh chóng đẩy Lục Sâm đến chỗ lặng gió hơn. Lục lão đầu và mấy ngoài còn lại không đuổi theo, Tiểu Thất đi được một đoạn mới nhớ ra, "Không biết mấy người họ có lên lầu quấy rầy dì ấy không?"

"Yên tâm đi, phòng tổng thống của khách sạn 5 sao làm sao muốn

vào mà vào được, trừ phi họ có thẻ của căn phòng đó, không thì đến thang máy họ cũng không vào được.”

Đúng rồi nhỉ!

Tiểu Thất quên mất điều này.

Hai người bước lên xe, Triệu Đào vẫn chưa quay lại, Tiểu Thất và Lục Sâm dính lấy nhau trong xe.

Tiểu Thất nằm trong lòng Lục Sâm, cô đưa tay vòng lên cổ anh, “Lục Sâm.....”

“Sao vậy?”

“Mẹ anh muốn chúng ta mau chóng kết hôn, rồi nhanh có con đấy,” Tiểu Thất lại gần Lục Sâm hơn, hơi thở của cô gần đến mức tai anh có thể cảm nhận được hơi ấm này, “Thế anh định bao giờ lấy em đây?”

Chương 812

39812. Anh định khi nào mới cưới em?

Trong lòng Lục Sâm hơi nóng lên.

Anh đương nhiên cũng rất muốn cưới cô!

Nhưng với tình hình trước mắt, anh vẫn chưa thông qua khảo nghiệm của Tiêu Lăng và Tô Tố, lúc này cưới Tiểu Thất, hai người họ nhất định không đồng ý.

Lục Sâm thở dài, sờ đầu của Tiểu Thất, “ đừng gấp.”

“ Em gấp lắm đấy, em muốn mọi lúc mọi nơi đều ở bên cạnh anh.”

Lục Sâm ôm vai cô, in một nụ hôn nhẹ lên trán cô, “ vậy chúng ta cố gắng đi, tranh thủ để bác trai bác gái mau chóng đồng ý chúng ta!”

Tiểu Thất lập tức ủ rũ.

Vậy phải đợi đến khi nào đây.

Cô tỏ ra vẻ mặt tội nghiệp nhìn Lục Sâm, đột nhiên cô nhảy từ trong xe ra, Lục Sâm nhanh chóng kéo lại cô, nha đầu này xém chút đụng trúng đầu xe, Tiểu Thất lại không để tâm, cực kỳ hứng thú mà nhìn Lục Sâm, “ Lục Sâm, em có một biện pháp hay …”

Lục Sâm không ôm hy vọng gì đối với biện pháp của Tiểu Thất, nhưng vẫn kiên nhẫn mà hỏi, “ biện pháp gì?”

“ Hay là, sau khi em về nhà lén lút trộm sổ hộ khẩu trong nhà ra, chúng ta đừng lo nhiều nữa, đăng ký kết hôn trước rồi tính sau, đến lúc đó gạo đã thành cơm, ba mẹ em muốn phản đối cũng không được!”

“ …”

Anh biết ngay không phải biện pháp tốt gì.

Tiểu Thất càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này tốt, thấy Lục Sâm không lên tiếng, lắc nhẹ cánh tay anh, hưng phấn mà hỏi anh, “ thế nào thế nào?”

“ Tiểu Thất, nếu em thật sự làm như vậy rồi, nói không chừng, sau này cả cửa nhà cũng không vô được …”

Lục Sâm nhắc nhở sự thật này cho Tiểu Thất.

Với sự yêu thương của Tiêu Lăng và Tô Tố đối với Tiểu Thất, Tiểu Thất dám làm như vậy, đối với họ mà nói không khác gì so với phản bội, đến lúc đó hai người họ không chỉ đơn giản là tức giận!

Tiểu Thất nghĩ đến hậu quả, lập tức lại ủ rũ.

Mặt cô buồn rười rượi nằm sấp lên đùi của Lục Sâm, “ vậy chúng ta phải làm thế nào đây, cứ mãi dây dưa như vậy sao?”

“Đừng nóng lòng!” Lục Sâm vuốt tóc của cô, “ chúng ta còn trẻ, thời gian còn dài, cứ từ từ đi!”

Tiểu Thất phồng miệng lên không nói tiếng nào.

Ôi!

Cô cảm thấy bây giờ mỗi ngày đều trải qua rất cực khổ, còn không tự do bằng lúc còn ở trong trường, ở trong trường lại không có cửa cấm, về đến nhà thì ba bảo cô mỗi ngày trước mười giờ tối nhất định phải về nhà!

Cô đã 23 tuổi rồi, sắp là người thành niên 24 tuổi rồi, sao ba còn đối xử với cô như vậy.

Đối với anh trai thì không có cửa cấm, chỉ đặc biệt bảo cô tuân thủ.

Hu hu hu.

Quá bất công rồi.

“ Lục Sâm, mỗi ngày em đều nhớ anh nhớ đến rất vất vả, em không muốn sống ở nhà nữa.”

Lục Sâm nhíu mày lại, “ vậy em muốn sống ở đâu?”

“ Đến chỗ anh đó.” Tiểu Thất không chút do dự mà trả lời, “ em chính là muốn sống chung với anh.”

“ Vậy daddy em sẽ đồng ý sao?”

“ Ông ấy nhất định không đồng ý.” Tiểu Thất đột nhiên cười hì hì lên, “ nhưng mà em đoán rằng qua mấy ngày sau daddy em sẽ không rảnh để quản em nữa!”

“ Hửm?” Lục Sâm nghi hoặc mà nhìn Tiểu Thất.

“ Mami em đấy, mami em sắp sinh em bé rồi, đợi sau khi mami em

sinh em bé xong, daddy em sẽ toàn tâm toàn ý mà chăm sóc cho mami em và em bé, đến lúc đó đâu còn thời gian để quản em nữa, ha ha, em thật sự quá thông minh rồi, Lục Sâm, anh đợi em nhé, đợi sau khi mami em sinh em bé xong em sẽ dọn ra khỏi nhà.”

Lục Sâm động lòng, “ vậy đại khái là khi nào?”

“ Dự tính ngày sinh của mami là qua Tết xong, đợi qua Tết xong em sẽ tìm lý do dọn ra khỏi nhà.”

Lục Sâm cũng động lòng rồi, giống như Tiểu Thất vậy, anh cũng muốn ở bên cạnh cô mọi lúc mọi nơi.

Lục Sâm gật đầu, “ được!”

…

Mấy ngày tiếp theo Lục Sâm và Tiểu Thất đều rất bận, Lục Sâm bận chuyện công việc, Tiểu Thất thì bận sắm hàng tết.

Vé máy bay của mẹ Lục vào ngày mười bảy tháng chạp, vào ngày này, Tiểu Thất và Lục Sâm đều dành thời gian nửa ngày ra để đến sân bay tiễn mẹ Lục đi, hai người còn chưa kịp nói gì, Lục Sâm đã bị một cuộc điện thoại hối đi rồi.

Mấy ngày nay, Lục Sâm trở nên tương đối bận rộn.

Vốn dĩ cuối năm công ty đã bận, nhưng mà bây giờ … còn có người cố ý gây thêm phiền phức cho anh.

Cho nên càng bận rộn thêm nữa.

Trong phòng làm việc, Lục Sâm nghe lời của Triệu Đào nói, sa sầm

mặt xuống.

“ … còn nữa không?”

Triệu Đào cẩn thận nhìn sắc mặt của Lục Sâm một cái, nhẹ giọng nói, “ … tôi đã hỏi qua, cách nói của những đổng sự đứng bên phía chúng ta đều như nhau, họ nói lão gia tử hai ngày trước đã âm thầm tìm đến họ, dựa theo cách nói của họ … chắc là lão gia tử muốn các đổng sự kết hợp lại với nhau, thôi đi chức tổng tài này của ngài!”

Lục Sâm lạnh lùng mà cười lên.

Quả nhiên tới rồi!

Từ hôm ngày hai mười tháng chạp, sau khi lão gia tử gặp mẹ, thì không có đến quấy rầy nữa, anh biết chắc chuyện này bất thường, quả nhiên, chiêu sau của lão gia tử đợi anh ở đây!

Thôi đi chức tổng tài của anh?

Là oán hận anh không có nói lời tốt cho ông trước mặt mẹ sao!

“ Những đổng sự đó nói như thế nào?”

“ Thái độ của những đổng sự đó rất rõ ràng, kiên quyết ủng hộ tổng tài ngài!”

Lục Sâm gật đầu, không có cảm xúc bất ngờ gì.

Các đổng sự cũng đâu có ngu, đều chú trọng lợi ích lâu dài.

Sáu năm trước anh tiếp nhận Phong Hoa, khiến doanh thu của Phong Hoa trực tiếp tăng gấp mấy lần, những đổng sự đó đương

nhiên sẽ không dễ dàng thôi đi anh.

“ Tổng tài … tiếp theo chúng ta nên làm sao?”

“ Cậu đi thăm dò một chút, lão gia tử đã tìm những đổng sự nào, hôm nay trước khi tan ca đưa danh sách cho tôi!”

“ Vâng!”

“ Còn nữa … thông báo cho tất cả đổng sự, ba giờ chiều hôm nay công ty cử hành hội nghị thường lệ, tất cả đổng sự đều phải tham gia!”

Triệu Đào gật đầu, “ vâng, tổng tài, còn có chuyện gì nữa không?”

“ Tất cả những thứ khác vẫn như thường!”

“ Vâng!”

Triệu Đào rất nhanh đã rời khỏi phòng làm việc, đôi mắt thâm thúy của Lục Sâm tựa như có lốc xoáy đang chuyển động.

Nực cười!

Lão gia tử … chẳng lẽ còn cho rằng Phong Hoa của bây giờ còn là Phong Hoa của sáu năm trước sao!

…

Bên khác, Tiểu Thất lại không biết tình hình bây giờ của Lục Sâm, bây giờ mỗi ngày cô đều giống một con ong cần cù vậy, mỗi ngày đều sắm những thứ mà Tết cần xài đến. Mẹ sắp sinh rồi, ba nửa bước cũng không dám rời khỏi, cuối năm rồi, công ty của anh trai

cũng rất bận, cho nên chuyện mua hàng Tết thì rơi vào người của Tiểu Thất.

Trời lạnh như vậy, một mình Tiểu Thất cũng không dám bước ra cửa, liền gọi điện thoại kéo Lưu Tuyền đến ra ngoài dạo với cô.

Trong nhà Tiểu Tuyền lại không có người hầu, một mình phải chăm lo tất cả đồ đạc trong và ngoài nhà, đồ tết đương nhiên cũng là do cô sắm sửa.

Nói thật, thật ra Tiểu Thất cảm thấy không đáng cho Tiểu Tuyền.

Nhưng mà bản thân Tiểu Tuyền bằng lòng, cô cũng không biết nói thêm gì.

Tiểu Thất đã mua sẵn giấy cắt hoa và câu đối, nghĩ một hồi, đoán chắc rằng Lục Sâm sẽ không có thời gian mua những thứ này, cho nên mua luôn cả câu đối và giấy cắt hoa của nhà Lục Sâm, “ Oa! Những giấy cắt hoa này đẹp quá, Tiểu Tuyền, cậu xem có đẹp không?”

Lưu Tuyền hiển nhiên có chút không tập trung, ngẩn người ra ở đó không trả lời.

“ Tiểu Tuyền, Tiểu Tuyền?”

“ Hửm?” Lưu Tuyền bỗng nhiên hoàn hồn, “ sao vậy?”

Tiểu Thất bỏ giấy cắt hoa xuống, “ tớ không sao cả, là cậu sao đấy? Hôm nay ra ngoài mặt cứ buồn hiu vậy!”

Chương 813

Lưu Tuyền ngẩn người, đưa tay sờ mặt “Rõ ràng như vậy sao？”

“Đặc biệt rõ ràng！”

Lưu Tuyền cười khổ cực, cô vẫn nghĩ bản thân mình che giấu tương đối giỏi, ít ra……Khi ở nhà không ai có thể nhìn thấy được cô không vui.

“Tiểu Tuyền, cậu rốt cuộc làm sao vậy? ”

Trong siêu thị quá ồn ào, trong tâm Lưu Tuyền cũng ồn ào không kém, cô kéo Tiểu Thất chạy ra ngoài “Ra ngoài nói！”

Ra khỏi siêu thị, bên ngoài lạnh vù vù, hai người nhanh chóng tìm ngay một tiệm cafe, trong tiệm cafe mở máy sưởi rất ấm áp, gọi thêm cốc cafe nóng hổi nhấp một ngụm, cả người bỗng nhiên ấm áp hơn hẳn.

“Tiểu Tuyền, nhanh nói！”

Tiểu Tuyền không biết phải nói bắt đầu từ đâu.

Mấy ngày nay cô sống thật sự không được thuận tâm cho lắm.

Thực tế mà nói, không còn là chuyện ngày một ngày hai nữa rồi.

Khi cô kết hôn được hơn một tháng, vốn người cha có chết cũng qua lại đột nhiên lại tìm tới. Khi có cô cũng tương đối là bất ngờ, đương

nhiên cũng đặc biệt sợ hãi.

Bởi vì đối với cô mà nói, bố đẻ tìm đến cửa, nhất định không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Cô đoán quả nhiên không có sai.

Lưu Năng tìm tới cửa chỉ có duy nhất một việc——cần tiền！

“ Cần tiền gì？ ”Tiểu Thất hỏi gấp.

Lưu Năng cười khổ cực “ông ấy nói mình gả cho Tần gia, cần phải có tiền lễ vật, ông ta không thể nuôi mình không công đến chừng này, nếu như không đưa tiền lễ vật cho ông ta, ông ta sẽ liên tục tìm tới làm loạn. Ông ta còn cho cả thời hạn, nếu như trước tết âm lịch mà không đưa tiền lễ vật cho ông ấy, ông ấy sẽ tới công ty của Tần Nham làm loạn ……”

“Ông ta muốn bao nhiêu tiền?? ”

“Một ngàn vạn！ ”

Tiểu Thất hét lên hít phải hơi gió lạnh, “Mẹ kiếp！ Bố cậu có còn phải là người không vậy! ông ta như thế này không phải là muốn tiền lễ vật, đây là muốn bán con gái thì có！ ”

Không phải sao!

Lưu Tuyền cười khắc khổ, phẩm chất đó so với bán con gái thì có gì khác biệt cơ chứ

Bố cô ấy cũng nói rồi, chỉ cần đem tiền lễ vật đưa đủ, sau này giữ bọn họ sẽ đoạn tuyệt qua lại, đoạn tuyệt tình cha con.

“Thế Tần Nham nói sao?”

Nhắc tới Tần Nham, đôi mắt Lục Tuyền ngập tràn nỗi ấm áp“tHật ra……Tần Nhầm lo tớ sẽ khó xử, đã lén lút đưa tiền cho Lưu Năng rồi！”

Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm.

Tần Nham có thể bỏ ra chỗ tiền này, nói đơn giản là đủ để hiểu anh ấy rất để ta tới Tiểu Tuyền mà.

“Tiền cũng đã đưa rồi, cậu vẫn còn không thoải mái việc gì đó? Cứ cho là đem tiền để trừ họa, hơn nữa, gia đình Tần Nham cũng không phải kém gì, một ngàn vạn với anh ấy mà nói cũng không làm ảnh hưởng gì tới vốn. Hơn nữa ……”Tiểu Thất đắn đo một lúc mới nói“Khi cậu kết hôn bố mình đều để những quan chức cao của Hoàn Vũ tới tham gia hôn lễ, mình nghe nói ……Tần Nham đều lưu thông tin liên lạc với những người đó, mà còn bàn chuyện kết hợp làm ăn. Nếu như không phải nhờ cậu, anh ấy cũng không thể nào có nhiều mối quan hệ như vậy được, cho nên cậu đem tới cho anh ấy cũng không phải chỉ có một chút ít lợi nhuận không đâu！”

Lưu Tuyền không nói gì, chuyện phiền não của cô không phải chuyện này

“Sao thế? Lẽ nào Lưu Năng nhận tiền rồi vẫn tới làm loạn sao？”

“Không phải！”Lưu Tuyền lắc lắc đầu, “ Ông ấy ngược lại không còn tới làm loạn nữa,là……là người nhà Tần Nham……mình từng nói với cậu rồi, gia đình Tần Nham đã từng phá sản một lần, cả gia đình luôn đặt vấn đề tiền lên hàng đầu,Tần Nham vốn giấu gia đình chuyện này, nhưng Lưu Năng không tới làm loạn nữa, người trong gia đình

chẳng nhẽ lại không minh bạch sao! nguyên một ngàn vạn……Trong tâm họ chắc chắn sẽ không thể bỏ qua được."

"Cậu không phải nói rằng mẹ chồng đối với cậu rất tốt sao?"

"Đúng thế, cho nên việc lần này mẹ chồng mình không nói gì. Nhưng em gái Tần Nham……Từ chuyện một ngàn vạn này, cô ta gặp mình là sắc mặt rất khó coi, hôm nào cũng mỉa mai một trận, Tiểu Thất, mình biết chuyện này là do mình không tốt, nhưng ……cô ta cứ hết lần này tới lần khác coi mình như người có tội vậy, mình thật sự sắp không chịu nổi rồi."

Lưu Tuyền ôm mặt" Cậu không biết, Tần Phi Ngôn cô ấy nói rất khó nghe, mà cô ấy còn rất biết cách lấy lòng người, làm khó mình đều tìm những lúc Tần Nham không có ở nhà, trước mặt Tần Nham cô ta lại giả bộ ngoan ngoãn……"

Chậc！

Bộ mặt thật đen tối！

"Thế thì cậu nói với Tần Nham dọn nhà ra ở riêng đi！"

Vấn đề này đương nhiên Lưu Tuyền có nói qua với Tần Nham rồi.

Nhưng Tần Nham liền hỏi ngay có phải cô với người nhà quan hệ không tốt đúng không!Cô thì không thể nào nói không tốt về Tần Phi Ngữ trước mặt Tần Nham được, chỉ nói là không quen với cuộc sống hiện tại, muốn hưởng chút hạnh phúc riêng chỉ có hai người.

Nhưng Tần Nham suy nghĩ chút đã từ chối rồi, "Tiểu Tuyền, em cũng biết, sau khi bố anh nhảy lầu mẹ anh chỉ có một mình nuôi dưỡng anh và Phi Ngữ, đối với bà mà nói, hai người bọn anh chính là sinh

mạng của mẹ. Nếu như anh dọn ra khỏi nhà, mẹ anh nhất định sẽ rất đau lòng.”

Chỉ cần câu nói này, đã có thể chặn đứng lại tất cả những gì mà Lưu Tuyền muốn nói

“Thế bây giờ cậu định thế nào ? ”

Lưu Tuyền từ từ thở dài“phù——nói được ra hết những lời này thật là thoải mái, Tiểu Thất, cảm ơn cậu đã nghe mình nói những lời vớ vẩn này.”

“Cậu đừng chuyển đổi chủ đề, trả lời câu hỏi của mình trước đi.”

“Bây giờ mình chẳng có dự định gì cả, cứ để mặc như thế này vậy ”Lưu Tuyền phát tiết xong, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều rồi“ Thật ra nhìn từ góc độ khác,chuyện này cũng không phải là vấn đề gì to tát cho lắm. Mà bây giờ cô ta cũng đã hai mươi tuổi rồi,như mình được biết thì cũng đã có người yêu rồi, nói không chừng mấy năm nữa cũng đi lấy chồng. Mình cũng đâu có phải tiếp xúc nhiều với cô ấy lâu nữa đâu, cùng lắm là nhẫn nhịn cô ấy thêm hai năm nữa là được.”

Nhẫn?

Tiểu Thất tức giận nghiến răng “ Thế ngộ nhỡ cô ta cả đời này cũng không đi lấy chồng thì sao ！ ”

Lưu Tuyền ngẩn người, “Chắc là ……chắc là không thể như vậy được.Mặc dù Phi Ngữ mới có hai mươi tuổi, nhưng mẹ chồng mình cũng nói với mình rồi, nếu như gặp được người thanh niên tuấn tài nào, mình phải giới thiệu cho Phi Ngữ đấy, nói rằng hai người có thể yêu khoảng hai ba năm, đôi hai mươi ba hai mươi bốn tuổi kết hôn là vừa.”

Tiểu Thất bĩu môi!

Cô không có ấn tượng tốt với Tần Nhâm, nên người nhà Tần Nham cô cũng không có ấn tượng gì.

Lúc này nghe thấy những gì Lưu Tuyền nói, đối với mẹ chồng Lưu Tuyền cũng có chút ghét bỏ rồi.

Khuê nữ nhà mình mới có hai mươi tuổi đã bắt đầu cho đi gặp mặt để tìm hiểu kết hôn rồi, xùy xùy xùy, lại còn tuổi trẻ tài cao ……rất rõ ràng là đang chuẩn bị câu rùa vàng mà!

Câu rùa vàng?

Ánh mắt Tiểu Thất đột nhiên sáng lên.

“Tiểu Tuyền, mình có ý này！”

“Cái gì?”

“Cậu qua đây, mình nói cho！”

Hai người dính vào nhau thì thì thầm thầm nói chuyện to nhỏ, một lúc sau, Lưu Tuyền người khắc khổ không thể không nhìn Tiểu Thất nói “Cách này liệu có được không?”

“Được hay không về cậu cứ thử đi là biết ngay！”

Cũng phải!

Ngay hôm đó khi Lưu Tuyền vừa về nhà, bọn họ sống ở một biệt thự nhỏ, không gian không quá rộng. Khi về đến nhà Tần mẫu và Tần Phi

Ngữ vẫn đang ngồi ở phòng khách.

Tần Phi Ngôn nhìn thấy Lưu Tuyền từ bên ngoài vừa về, nói giọng mỉa mai, “Aizz da,vẫn còn biết là mình có một cái nhà, vẫn biết đường quay lại à!”

“Nha đầu thối, nói cái gì đấy!” Tần mẫu vỗ Tần Phi Ngữ một cái, quay ra nhìn Lưu Tuyền “ Tiểu Tuyền con đừng chấp nó.”

“Vâng！ ”

Lưu Tuyền cười nhạt, cởi áo khoác bước vào phòng“ Mẹ, hôm nay con ra ngoài mua đồ tết với Tiểu Thất, Tiểu Thất vô tình nói cô ấy quen vài người thanh niên tuấn tú, cảm thấy rất hợp với Phi Ngôn, cho nên muốn giới thiệu cho Phi Ngữ đó!”

Tần mẫu ngẩn người, hai mắt đột nhiên bắt đầu sáng rực lên!

Phía bên kia Tần Phi Ngữ từ trên ghế nhảy lên. Cô ta lật mặt còn nhanh hơn cả trời, thân thiết ôm lấy tay của cô “ Chị dâu chị dâu, chị nói cái gì mà thanh niên tuấn tú vậy？ ”

Chương 814

Lưu Tuyền không biết nói gì.

Vừa mới khinh bác cô xong, nghe thấy muốn cô giới thiệu cho bạn trai phẩm chất tốt, ngay lập tức lật mặt ngay được.

Tiểu Thất nói không sai, người này quả nhiên rất thực dụng.

Lưu Tuyền không không muốn thân quen vì gạt tay của Tần Phi Ngữ ra, ha hả cười và nói " Chị nghe Tiểu Thất nói là công ty quốc tế Hoàn vũ có mấy người anh tài, trước kia khi Tiểu Thất vẫn chưa có người yêu,bác Tiêu vẫn muốn giới thiệu bọn họ cho Tiểu Thất, bây giờ Tiêu Thất tìm thấy người cô ấy thích rồi, đương nhiên không cần gặp nữa."

Tần mẫu và Tần Phi Ngữ nhìn nhau, trong mắt đều ánh lên sắc kim.

Mẹ kiếp !

Bố người ta chẳng lẽ lại hại khuê nữ của chính mình sao, nếu như giới thiệu người con trai nào đó cho khuê nữ của mình chắc chắn điều kiện phải tốt, gia cảnh cũng phải tốt, khẳng định cái gì cũng phải tốt hết rồi.

Tần Phi Ngữ đối với Lưu Tuyền càng thân mật hơn " Chị dâu có thật vậy không, chị dâu chị thật sự tốt với em quá."

"Em là em gái của Tần Nham, thì cũng có khác gì là em gái chị cơ chứ, chị không tốt với em thì còn tốt với ai." Lưu Tuyền nói những lời

này, trên người nổi hết cả gai ốc lên.

Tần Phi Ngữ đối với những lời này thì lại thấy rất thích thú " Chị dâu à, trước kia em không hiểu chuyện, để chịu phiền lòng nhiều rồi, xin lỗi xin lỗi, em sau này nhất định không thế nữa, chị dâu, chị đối với em tốt như vậy, sau này em sẽ nhất định tốt với bị hơn gấp trăm ngàn lần."

Lưu Tuyền cười không nói gì.

Hai ngày sau, dưới sự sắp xếp của Tiểu Thấy, Tần Phi Ngữ và một chàng trai tuấn tú anh tài gặp mặt.

Người tuấn gia anh tài này do Tiểu Thất đặc biệt chọn lựa, là một anh tài của Hoàn Vũ không sai, vết bề ngoài cũng rất khôi ngô, nhưng ……ba mươi hai tuổi,khi sinh sống ở nước ngoài rất phóng đãng, chuyên trường của anh ta chính là tán gái.

Phi Ngữ làm sao mà là đối thủ của người ta được, mới gặp một lúc đã bị mê hoặc không chịu được rồi.

Khi trở về đối với chàng trai tuấn tú đố khen ngợi không ngớt.

Ngay liền đó, đối với Lưu Tuyền thái độ cũng chuyển biến một trăm tám mươi độ, ngày nào cũng thân thiết gọi chị dâu, khi đi ra ngoài shopping còn mua đồ về cho Lưu Tuyền, người nào không biết chắc sẽ nghĩ hai người họ là chị em ruột cũng nên.

Ngay cả Tần Nham cũng phát hiện ra có điều gì đó không đúng.

Tối hôm đó, sau khi Tần Nham đi làm về, vừa cởi áo khoác ngoài vừa vào nhà " Phi Ngữ hai ngày hôm nay làm sao thế? "

“Làm sao là sao cơ? ”

“Sao đối với em……thân thiết như vậy ? ”

Lưu Tuyền trêu đùa “ Cũng có khả năng là đổi tính nết rồi.”

Tần Nham lắc lắc đầu, đối với người em gái này anh biết, ngang bướng lại chỉ thích gây chuyện, nhất là đối với Lưu Tuyền cô ta lúc nào cũng thấy không vừa mắt, sao lại có thể đột nhiên chuyển đổi tính cách như vậy được ?

Nhưng cũng không hỏi gì nhiều, sau khi tắm xong, nhìn Lưu Tuyền mặc quần áo ngủ gợi cảm,ánh mắt anh đột nhiên sâu xuống.

Lưu Tuyền là người đẹp khó gặp.

Ngũ quan tình tường, vóc dáng cao ráo, da trắng nõn, lúc này trên người mặc bộ quần áo ngủ ren màu đen, vừa tắm xong đã cô có chút hồng hào, cổ chữ v trước ngực càng làm cho cô ấy toát ra vẻ sexy hơn.

Lưu Tuyền kết hôn với Tần Nham một thời gian đã lâu, nhìn ánh mắt của Tần Nham là đủ hiểu anh muốn làm gì.

“Tần Nham……”

“Baby, có chuyện gì ngày mai chúng ta nói！ ”

Nói xong, Tần Nham đã ôm chặt cô, nhanh chóng đè cô xuống giường.

……

Sau một trận cuồng phong, hai người tắm lại sạch sẽ, Tần Nham cũng có thể thật sự mệt rồi, rất nhanh đã ngủ say. Lưu Tuyền ngủ không được, dưới ánh đèn ngủ màu vàng nhìn ngắm Tần Nham!

Khi anh ngủ say, không có sự trầm lặng và lạnh lùng của ánh mắt, ngực quan của anh trở nên hoàn toàn ấm áp.

Lưu Tuyền nhớ lại anh ấy khi còn nhỏ.

Tần Nham khi đó không hề giữ khoảng cách và lạnh lùng như bây giờ, anh như một người anh hàng xóm rất lương thiện.

Có một lần cô lại bị mẹ kế đánh, không có nơi nào có thể đi,đánh trốn trong rừng cây của khu biệt thự, khi đó thời tiết rất lạnh, gió cuối thu thổi vi vu, cô lại chỉ mặc có một chiếc áo kẻ nhà mỏng manh, cả người thu gọn lại cuộn tròn ôm chặt đầu gối, là Tần Nham đi ngang qua phát hiện thấy cô.

Anh không những cởi áo khoác đưa cho cô, còn mua rất nhiều đồ ăn ngon.

Cho tới tận bây giờ cô cũng không thể quên được hình ảnh của ngày hôm đó.

“em gái nhỏ, em gặp phải chuyện buồn gì sao？”

Khi đó cô đối với người ngoài tâm lý phòng vệ rất cao, Tần Nham không cần biết đã hỏi cô những gì, cô đều không để ý, cũng không trả lời. Lần đó sau khi đưa cô về nhà, cô tưởng là hai người sẽ tuyệt giao không liên lạc nữa, nhưng không nghĩ được rằng, vẫn còn có chuyện sau này.

Sau đó, mỗi khi cô gặp chuyện buồn khổ cô đều trốn ra chỗ rừng cây

đó.

Mà lần nào Tần Nham cũng tìm thấy cô, dần dần, cô cảm nhận được sự lương thiện của anh, đối với anh cảm giác phòng việc đó dần dần biến mất, sau đó ……mỗi khi cô có chuyện buồn, đều đi tới khu rừng nhỏ đó.

Con gái khi mười tuổi thường là thời gian bắt đầu nhận thức được tình yêu, sẽ có tình cảm với người như vậy, đơn giản là quá dễ dàng.

Lưu Tuyền khi đó đã có vị trí dành riêng cho Tần Nham rồi.

Nhưng không nghĩ được rằng, sau này xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhất là sau này hai người họ có rất nhiều năm không liên lạc gì.

Lần gặp lại tiếp theo nữa là Tần Nham gọi cho cô hỏi có muốn kết hôn hay không.

Cô không suy nghĩ gì nhiều đồng ý ngay lập tức.

Mặc dù tính cách của anh thay đổi rất nhiều, nhưng trong tim cô, anh mãi mãi là người thanh niên khi cô lạnh nhất đưa áo khoác cho cô mặc.

Lưu Tuyền nhẹ nhàng vuốt tóc Tần Nham.

Anh chắc mệt lắm, ngay cả ngủ cũng cau mày lại.

“Đừng đùa nữa……”

Trong giấc mộng nhìn nửa mặt Tần Nham, trên nét mặt lộ rõ nụ cười ấm áp đắc ý, Lưu Tuyền cười mỉm, vừa định lấy tay ra, thân đột nhiên cứng nhắc lại, Tần Nham đang ngủ say nhưng trong giấc mộng

lại nói ra một cái tên “Đừng đùa nữa, Văn Văn……”

Văn Văn?

Hay là Văn Văn(đồng âm, khác nghĩa, trên tiếng trung)?

Nhưng không cần biết là gì, rất rõ ràng, là tên của một người con gái !

Lưu Tuyền cổ họng cứng ngắc, tay gần như cứng đơ lại vẫn đặt trên má Tần Nham.Vợ chồng mới cưới, khi ngủ say nét mặt hiền hoà gọi trên người con gái khác!

Lưu Tuyền không còn ngủ nổi nữa.

Với lo lắng sẽ làm Tần Nham tỉnh giấc. cắn chặt răng, nhẹ nhàng bước xuống giường !

Cô đi tới bên cửa sổ, dựa vào cửa kính, bên ngoài cửa không biết từ khi nào đã bắt đầu có tuyết rơi rồi. Dựa bên cửa sổ cũng có thể cảm nhận được hơi lạnh ở bên ngoài, Lưu Tuyền bỗng thấy rùng mình.

Cô không kiềm được nghĩ.

Văn Văn đó……rốt cuộc là ai ?

Lưu Tuyền không dám nghĩ quá sâu hơn.

Cổ họng cô khô khốc, mặc thêm áo khoác. nhìn chằm chằm vào Tần Nham đang ngủ say đằng kia,nhẹ nhàng xuống lầu tới phòng bếp tìm nước uống.

Nhà bếp ở tầng một, tầng một gần như là nơi của mẹ chồng cô.

Lưu Tuyền chú ý, trong phòng vẫn còn có ánh đèn hắt ra, cô thay đổi tâm trạng trên mặt, vừa định đi xem xem có phải là mẹ Tần ngủ quên không tắt đèn hay không, đột nhiên trong phòng có tiếng nói truyền ra.

"Phi Ngữ, mẹ nói cho con biết, sau này con phải đối xử tốt với chị dâu như mấy ngày nay đấy nhé, nghe rõ chưa! "

"Aizz da, con biết rồi! "

Lưu Tuyền trong tim có chút ấm áp hẳn!

Nhưng nỗi ấm áp ấy chưa được bao lâu, đột nhiên trong đầu lại truyền tới âm thanh của mẹ Tần " Chị dâu này của con không phải dạng vừa đâu, có thể quen Tiêu Lăng và Tiêu Tiểu Thất, lại còn có thể làm bạn tốt của Tiêu Tiểu Thất, việc này đối với gia đình chúng ta mà nói rất là có lợi. Con thử xem mấy ngày trước thái độ của con thế nào, trước kia trong lễ cưới con không nghe thấy Tiêu Lăng nói gì sao? nói Lưu Tuyền giống như khuê nữ của ông ấy vậy, nếu như con dám đắc tội với cô ấy.Thật sự làm cô ta điên lên, đắc tội với Tiêu Lăng, con thử xem anh trai con có thể tồn tại ở trên thương trường được không ! "

Lưu Tuyền trong tim bỗng thấy lạnh lẽo.

Lẽ nào……

Cô nhìn qua khe cửa, cửa phòng không đóng, có thể nhìn thấy mẹ Tần ngồi trên giường, mặt bà căn bản không hề hiền hoà và lương thiện như bình thường, mà thay vào đó là một kiểu……Lạnh lùng hoài nghĩ như băng đá.

Tim Lưu Tuyền bỗng lạnh ngắt thành một khoảng lớn.

Cô vẫn chưa kịp nghĩ gì nhiều, Tần Phi Ngữ ơ phía bên trong đã bắt đầu khó chịu rồi “ Con đã nói với mẹ là con biết rồi! mẹ không thấy phiền sao! Hơn nữa việc anh trước đó đem một ngàn vạn đi, con tin chắc là mẹ không phải không thấy tiếc, con nói cạnh khoé với ta không phải cũng là những điều mà mẹ muốn nói hay sao, chỉ là mẹ không tiện nói ra mà thôi, cho nên con mới nói, nếu mẹ thật sự không muốn con đắc tội với cô ta, mẹ sớm đã cảnh cáo con rồi！”

“ Con nha đầu chết tiệt này, thân phận của mẹ thì có thể nói gì！”

“Thế thì không phải là được rồi sao！” Tần Phi Ngữ nghiến răng,“ Anh trai con lần này không biết bị thần kinh làm sao lại kết hôn cùng với Lưu Tuyền, lại còn đồng ý đưa cho Lưu Năng một khoản tiền lớn như vậy, một ngàn vạn đó, đủ để con mua bao nhiêu là nhiều túi hàng hiệu rồi! Con nghĩ đầu óc anh ấy chắc bị lú lẫn rồi, khi đó không biết Lưu Tuyền có quan hệ mật thiết với Tiêu gia mà lại dám kết hôn cùng cô ta ……”

“Trong tâm anh con nghĩ gì con lại không rõ sao？”

Lưu Tuyền gần như không còn muốn tiếp tục nghe nữa！

Cô bắt đầu ngẩng đầu định bước đi, nhưng đột nhiên nghe thấy một cái tên rất quen，“ Đương nhiên con biết anh con nghĩ gì！Anh lần này thật sự bị Văn Văn làm tổn thương quá mức rồi, Aizz— —Thật ra mặt nói con thấy anh trai và Văn Văn mới thích hợp, hai người đứng cạnh nhau đúng là nam thanh nữ tú mà. Mà chị Văn Văn còn lợi hại như thế, năng lực làm việc rộng lớn như vậy, có việc hay không có việc cũng hẹn con cùng đi shopping, nào có giống như Lưu Tuyền, ngày nào cũng không chịu đi làm, cả ngày chỉ biết tiêu tiền của nhà chúng ta. Nói chung con là ngang dọc đều nhìn cô ta không vừa

mắt.”

“Đừng có nhắc đến Văn Văn đó trước mặt mẹ!

Tần Phi Ngữ hừ nhẹ một tiếng, “ Con biết ngay là mẹ không thích chị Văn Văn. ”

“ Mẹ đương nhiên không thích cô ta, đã nói là sẽ đính hôn với anh con rồi, đột nhiên ra nước ngoài, ngay cả một câu giải thích cũng không có ！ ”

Tần Phi Ngữ không yên định nói lại ， “ Nếu như chị Văn Văn mà không đi, vị trí chị dâu làm sao Lưu Tuyền có thể ngồi vào được cơ chứ! Nhưng như bây giờ cũng tốt, Lưu Tuyền tuy gia thế không tốt, nhưng cũng may là quen người có thế lực, kết bên cạnh anh trai con cũng tạm gọi là hợp rồi”

“Pi——”mẹ Tần khạc một tiếng， “ Cô ta đừng mong là có thể lẻ cạnh anh trai con, Việc hôn sự này của bọn chúng ta ta vốn không đông ý, hiện tại là thấy Lưu Tuyền vẫn còn có giá trị lợi dụng cho nên ta mới nhịn với ta mà thôi, đợi việc kinh doanh của anh trai con phát đạt lớn hơn, sớm muộn ta cũng sẽ bắt anh trai con ly hôn với cô ta ！ Mới bước chân vào nhà ta chưa bao lâu, đã tốn bao nhiêu tiền rồi? một ngàn vạn! ngày hôm nào cũng cầm thẻ của anh trai con đi shopping, cho rằng chúng ta có núi vàng núi bạc sao, thật sự làm ta tức chết mất! ”

Lưu Tuyền đứng ngoài cửa như bị rơi vào bể băng, toàn thân cô lạnh buốt cứng đơ.

Cô có nằm mơ cũng không thể nghĩ được, mẹ chồng lương thiện và hiền lành của cô……lại có thể nói ra những lời này……

Chương 815

Lưu Tuyền gần như chạy về phòng.

Cô bên ngoài chạy vào, dựa vào cửa, như một người thiếu oxy, thở dốc gấp gáp.

Giả!

Tất cả đều là giả thôi ！

“ Lưu Tuyền, những gì mà màu nghe thấy nhất định đều là giả……khẳng định là như vậy ……”

An ủi bản thân như vậy nhưng một chút tác dụng cũng không có, nước mắt. ở lăn dài cứ thế tuôn rơi, Lưu Tuyền trốn trốn nhà vệ sinh, cả người như không còn sức lực vậy, từng chút từng chút một lết vào khung cửa, cả người sõng soài trên mặt đất. Cô bịt miệng, bắt đầu khóc không thành tiếng.

Cô vẫn nghĩ rằng ……

Cô đã có một gia đình rồi ！

Ngôi nhà này mặc dù có một cô em chồng không được gần gũi, nhưng chồng cô đối tốt với cô, mẹ chồng cũng đối tốt với cô.

Cô là người rất dễ dung hoà.

Thật sự, cô nghĩ là như thế đã hạnh phúc lắm rồi ！

Nhưng giờ đây……

Tất cắt chỉ là giả dối!

Những thứ tốt đẹp có, hoàn toàn là vì cô vẫn còn có chút có thể lợi dụng được, cho nên mới thân thiện như vậy.

Trong đầy cô đột nhiên nhảy ra rất nhiều tình tiết.

hôm cô kết hôn, một mình cô ngồi trong phòng trang điểm để trang điểm, Tiểu Thất vì quan tâm tới cô, cho nên lúc đó mặc dù tay vừa mới hồi phục được một chút, nhưng đã nhanh chóng tới. Cô nhớ lại những lời mạc Tiểu Thất nói khi đó.

“ Người nhà Tần gia đâu? ”

Khi đó đang đắm chìm trong hạnh phúc nên cô cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ nghĩ là chắc có việc gì nên chậm trễ thôi.

Bây giờ nghĩ, việc gì mà lại có thể quan trọng hơn việc kết hôn của chính con trai mình?

Mẹ Tần ……

Căn bản là không thích cô, cho nên mới cố ý không đi tới xem bố cục nơi cưới thế nào mà……

Cô lại nghĩ tới thời gian sau hơn hai tháng kết hôn, mẹ Tần mặc dù trên miệng nói những lời thánh thiện, nhưng khi cô làm việc nhà, bà ấy từ trước tới giờ chưa bao giờ giúp đỡ ……chắc đó cũng lạc vì bà ấy cảm thấy những việc đó là công việc của cô đó mà.

Mặt đất lạnh lẽo, Lưu Tuyền ngồi trên mặt đất, toàn thân cũng bắt đầu lạnh buốt.

Nhưng trái tim với còn thấy lạnh hơn cả cái lạnh trên thân thể này ……

Những người này, sao lại có thể lừa dối tình cảm của cô như vậy, sao lại có thể đối xử với cô như vậy ！

Cô làm hại Tần Nham tổn thất một ngàn vạn, nhưng ……giống như Tiểu Thất đã nói, cô đem lại lợi nhuận cho Tần Nham còn lớn hơn cắt một ngàn vạn đó, Tần Nham là chồng cô, lẽ nào thẻ của anh ấy lại không thể để cho cô dùng tiêu pha việc gia đình……việc này cũng không được sao！

"Tại sao, tại sao ……"

Còn Tần Nham ……

" Tần Nham…"

Lặng lẽ đọc cái trên này, tim của cô đau tới mức không thở nổi.

Tần Nham……

Khi đó tốt cuộc anh ấy chạy tới muốn kết hôn cùng với cô là có ý định gì ?

Cô không biết！

Cô thật sự không biết ！

……

Lưu Tuyền một đêm không ngủ, nhìn chằm chằm vào ánh sáng nơi cửa sổ từng chút từng chút len lỏi vào.

Khi bảy giờ sáng, đồng hồ báo thức của Tần Nham bắt đầu đổ chuông.

Tần Nham vừa hé mắt đã nhìn thấy Lưu Tuyền đang chính diện nhìn chằm chằm vào anh, anh giật mình “ Sao dậy sớm vậy?”

“ Ừ! ”

Tần Nham tung chăn vừa định bước xuống, nhưng liếc thấy khoé mắt Lưu Tuyền sưng đỏ “ Mắt sao vậy? ”

Như thế này liệu có được coi là quan tâm tới cô không ?

Lưu Tuyền tìm đại một lý do để nói, “ Tối qua uống một cốc cafe, nguyên một đêm ngủ không ngon.”

Tần Nham cũng không nghĩ ngợi gì. tung chăn bước xuống giường, nói “ không uống được cafe thì đừng có uống, buổi tối ngủ không ngon người khổ là chính bản thân em đó ! ”

Mắt nhìn thấy Tần Nham muốn vào nhà vệ sinh, Lưu Tuyền giật giật gấu áo anh ấy.

“Sao vậy? ”

“ Tần Nham, Anh có yêu em không ? ”

Tần Nham ngẩn người, nhận thức thấy gì đó cau mày lại.

Lưu Tuyền để ấy thấy hết, cười khỏi cực! anh ấy kháng cự câu hỏi này đến vậy sao?

“ Lưu Tuyền, hôm nay em sao vậy ? ”

“ Tối qua em cả đêm không ngủ. em nghĩ, nghĩ tới việc chúng ta sau khi tương phùng, em nghĩ rất lâu cũng không thể nghĩ ra được sao anh lại đột nhiên gọi điện cho em, hỏi có muốn kết hôn hay không ……em chỉ muốn biết, vì sao anh lại muốn kết hôn? hoặc có thể nói, vì sao người đó lại là em?”

Tần Nham đứng bất động.

Anh lấy chiếc kính không gọng ở tủ đầu giường đeo vào, bỗng có chút nhận thức đẩy đẩy mắt kính “ Thế em đã nghĩ được ra nguyên nhân gì chưa? ”

Lưu Tuyền lắc đầu “ Nếu như nghĩ ra, em đã không hỏi rồi. ”

Hai người đều trầm xuống.

Không khí trốn phòng dần dần trở lên cứng nhắc lạnh lẽo.

Thời gian cứ thế chậm chạp trôi đi.

Tần Nham quay người trịnh trọng nhìn Lưu Tuyền, lúc này ánh mắt anh đã hồi phục lại sự lạnh lẽo có thường ngày, “ Tiểu Tuyền, bây giờ anh vội đi làm, thời gian không kịp nữa rồi, có gì muốn nói đợi sau khi anh về chúng ta nói tiếp? ”

Cứ kéo dài thế này ……là muốn tìm lý do để bịt miệng cô lại sao ?

Lưu Tuyền lắc đầu , “ Nhưng phải làm sao bây giờ. hôm nay em đặc

biệt muốn biết lý do."

Lông mày Tần Nham cau chặt hơn.

Lúc đó sao anh lại gọi điện thoại cho Lưu Tuyền nói muốn kết hôn ư? Bởi vì người con gái mà anh yêu bao nhiêu năm không thèm để ý tới mong muốn cô đừng đi lẻ lại, cứ nhất định muốn cùng với một người đàn ông ngoại quốc ra nước ngoài. Khi đó trong tim anh gần như rất trống trải, đau khổ tới tận nhiều ngày sau, suy nghĩ của anh dần dần thay đổi rồi.

Nếu như Văn Văn có thể vì một cái thét xanh mà bỏ rơi anh như vậy, thế thì anh sao lại phải lưu luyến mối tình này chứ?

Tần Nham anh đâu phải không có người cần đâu!

Khi đó trong đầu anh có hình bóng một người nhảy ra đó chính là Lưu Tuyền, anh quên không được ánh mắt của cô mười mất năm về trước.

Cho nên mới có cuộc điện thoại đó.

" Tiểu Tuyền ……" Tần Nham tổng thể ngôn từ， " Anh chỉ có thể nói với em. Cùng em kết hôn là suy nghĩ rất kỹ của anh sau đó mới đưa ra quyết định. "

" Thế anh có yêu em không？ "

Lưu Tuyền kiên định muốn nghe được đáp án.

Đáp án này Tần Nham không thể trả lời được.

Anh đương nhiên có thể dối lòng nói yêu cô, nhưng ……anh không

nói ra được.

“ Xin lỗi, Tiểu Tuyền ! ”

Xin lỗi……

Lưu Tuyền cúi mắt xuống, lưng bống đứng thẳng bỗng thụp hẳn xuống, cô tự cười mình “ Xin lỗi ……anh có biết không Tần Nham, cả đời này em ghét nghe thấy nhất chính là ba chữ này, một câu xin lỗi ……có thể thoái thác quá nhiều quá nhiều thứ rồi.”

Tần Nham cau chặt mày lại.

Anh túm lấy vai của Lưu Tuyền “ Không cần biết hai chúng ta bắt đầu như thế nào, nhưng em chỉ cần nhớ rằng, người phụ nữ bên cạnh anh là em, em là nữ chủ nhân của Tần gia, là một nửa của anh, lẽ nào như vậy với em vẫn chưa đủ sao? ”

“ Thế anh có thích em không? ” Lưu Tuyền lùi lại một bước.

Lần này Tần Nham không đắn đo gì ngay lập tức trả lời, “ Đương nhiên! anh không thể nào cùng với một người anh không hề thích cầu hôn được!”

Lưu Tuyền ngẩn người.

Thì ra ……Anh đối với với cũng không phải là hoàn toàn không có tình cảm.

Trong phút chốc, cô không biết nên vui hay buồn nữa.

“Tần Nham ……”

Tần Nham xoa đầu cô “ Được rồi, thời gian của anh thật sự không kịp nữa rồi, em ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về nhé?”

“ Em muốn đi làm!”

“ Vấn đề này đợi anh về nói được không! ”

Lần này Tần Nham không đợi phản ứng của Lưu Tuyền xông thẳng vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân rồi.

Tần Nham ăn sáng xong đi luôn, Lưu Tuyền quay trở lại nằm trên giường, cô không muốn xuống lầu ăn cơm, cũng không muốn đối mặt với mẹ Tần và Tần Phi Ngữ, cô không có biết cách diễn hay như vậy ……

Nhưng với không xuống lầu, lại có người tới gõ cửa.

“ Cốc cốc cốc——” từ bên ngoài có tiếng của mẹ Tần “ Tiểu Tuyền, con dậy chưa”

Lưu Tuyền không nói gì.

Mẹ Tần rất nhanh xoay nắm cửa bước vào phòng, Lưu Tuyền hoảng loạn nhắm chặt mắt lại, dưới chăn tay nắm chặt lấy ga giường thành một nắm.

Cô cảm nhận được mẹ Tần bước tới bên giường, sau đó ngồi xuống mép giường.

“Tiểu Tuyền, Tiểu Tuyền? ”

“ Mẹ? ” Lưu Tuyền mơ mơ hồ hồ hé mắt, vờ như vừa ngủ dậy.

Mẹ Tần cũng không nghĩ nhiều “ Hôm nay sao dậy muộn vậy, ở đâu không khỏe sao?”

Lưu Tuyền nhắm mắt không nhìn bà ấy, nhẹ nhàng lắc đầu, “ Tối qua uống một cốc cafe, một đêm khôn ngủ, trời sáng có chút buồn ngủ thôi ạ.”

“Thì ra là như vậy. nhanh dậy thôi đừng ngủ nữa, bạn ngày con mà ngủ, đợi tới tối lại mất ngủ đó.”

Nếu như trước kia, Lưu Tuyền sẽ đem những lời này nghĩ là bà ấy thật lòng quan tâm tới cô.

Nhưng sau chuyện tối qua. cô không còn có tâm thái nghĩ tốt như vậy nữa.

Cô nhìn lại không nghĩ gì.

Sự quan tâm tới cô của mẹ Tần, sao khi ăn sáng không gọi với xuống, mà bây giờ lại tới gọi cô?

Gọi cô xuống lầu để làm gì?

Lưu Tuyền không muốn bóc mẽ mẹ Tần, xuống lầu cuối cùng cũng biết vì sao bà ấy lại gọi cô.

Xuống nhà bếp dưới lầu, một chồng bát đũa đều để trong chậu rửa bát chưa được rửa.

Tim Lưu Tuyền thấy đóng băng lại.

Cô quay đầu nhìn, mẹ Tần đã ngồi trên ghế sofa kết phòng khách xem tivi rồi.

Lưu Tuyền nghiến răng, âm thầm tự mình rửa hết chỗ bát đũa.

Buổi trưa, cô giống như khi bình thường, lau chùi quét dọn sạch sẽ toàn bộ khu biệt thự.

Trước kia khi làm những công việc này cô luôn thấy vui vẻ hạnh phúc.

Đây là nhà của cô, khi quét dọn cô thấy rất ngọt ngào, nhưng bây giờ, trong tâm cô chỉ thấy……bản thân thật giống người giúp việc! mà lại còn là loại giúp ngủ cùng !

Đợi làm xong việc nhà, cô đã bắt đầu thấy toàn thân đau nhức.

Tối hôm đó, Tần Nham rất sớm đã về nhà rồi.

Ăn xong cơm tối, Lưu Tuyền trước mặt mọi người. lại một lần nữa đem chuyện khi sáng nói ra " Tần Nham, em muốn đi làm."

Tần Nham cau mày, trong tâm anh ấy không cam tâm lắm khi để cô ra ngoài đi làm.

" Hôm nào anh cũng đi sớm về muộn, nếu như em cũng đi làm, thời gian hai người gặp gỡ sẽ rất ít, Tiểu Tuyền, anh muốn có một người vợ, không phải là một người phụ nữ quyền lực! Hơn nữa, trong nhà cũng không thiếu thốn tới mức để em phải ra ngoài đi làm,theo ý kiến của anh em ơn nhà vẫn hơn……"

Mẹ Tần rất muốn để Lưu Tuyền ra ngoài đi làm, nhưng nghe thấy con trai nói như vậy, cũng nói vào giúp, " Đúng vậy, Tiểu Tuyền, bên ngoài công việc rất vất vả, con là con gái đừng để bị mệt mỏi quá"

HÂHA——

Cô ở nhà thì không vất vả phải không!

Ngày nào cũng làm việc nhà nhẹ nhàng hơn đi làm chắc.

Lưu Tuyền cúi đầu, “ Nhưng……em nghĩ phụ nữ có sự nghiệp của riêng mình thì vẫn tốt hơn.”

Tần Nham thở dài,“ Tiểu Tuyền, tuổi của chúng ta cũng không còn bé nữa, suy nghĩ của anh bây giờ là chúng ta nhanh chóng có con thì tốt hơn, nếu như em thật sự cứ muốn ra ngoài đi làm, vậy đợi sau khi sinh xong nhé!”

Con……

Lưu Tuyền cũng có nghĩ tới con cái.

Cô hoài nghi ngẩn đầu, “ muốn có con？”

“ Em không muốn sao？”

Lưu Tuyền lắc đầu.

Cô sao lại không muốn được chứ！

Cô đặc biệt rất thích trẻ con, trong mộng cô cũng muốn có một giọt máu cùng huyết thống với mình.

“ Thế thì chúng ta sẽ quyết định như vậy nhé, đợi em sinh xong con sẽ đi làm sau！”

“……Được！”

Một sự việc đã được quyết định như vậy,trong tâm mẹ Tần bỗng có chút không được vui vẻ, Tần Phi Ng càng không có gì nói được, nói cho cùng anh trai cô ta muốn nuôi Lưu Tuyền, chẳng có liên quan gì đến cô ta cả

Trong tâm mẹ Tần có chút rất cay cú

Tuổi này đi ra ngoài làm việc tốt bao nhiêu

Như thế sẽ không tiêu vào tiền của con trai bà ấy ！

Chương 816

Buổi tối hôm đó, Tần Phi Ngữ ra ngoài hẹn hò.

Tần Mẫu nhân lúc Lưu Tuyền không chú ý, lén lút gọi Tần Nham đến phòng của bà.

Lúc Lưu Tuyền xuống lầu phát hiện hai người không ở đây, âm thầm đi đến trước cửa phòng Tần mẫu, quả nhiên trong dự đoán, từ khe cửa khép hờ nhìn thấy Tần mẫu và Tần Nham.

"……Mẹ, mẹ gọi con đến làm gì?" Tần Nham xoa lên đôi mày, ngồi trên ghế sofa đơn trong phòng, "Khoảng thời gian này con rất là bận, bây giờ mệt rồi, muốn về phòng nghỉ ngơi."

"Vậy con cũng phải đợi mẹ nói xong chuyện này."

"Nói chuyện gì?"

Tần Mẫu chất vấn Tần Nham, "Tại sao con không cho Lưu Tuyền đi làm?"

Tần Nham ngây người, đẩy đẩy gọng kính trên mắt, "Nguyên nhân này vừa nãy lúc ăn cơm con không phải đã nói qua rồi à, con cần một người vợ có thể quản lý tốt chuyện gia đình, mà không phải là một nữ cường nhân, ở điểm này Lưu Tuyền cô ấy không phải làm khá tốt sao, từ sau khi cô ấy đến nhà, trong nhà đã gọn gàng ngăn nắp rất nhiều so với ngày xưa. Tiểu Tuyền rất chu đáo, mỗi một cái áo sơ mi của con cô ấy đều sẽ ủi thẳng tỉ mỉ, để ở vị trí thấy rõ nhất trong tủ áo……mẹ, con đối với cuộc sống hiện tại rất hài lòng."

“Con hài lòng, mẹ không hài lòng!” Tần mẫu giận dữ liếc nhìn Tần Nham, “Con á con á, con có phải ngốc không, hai đứa con mới kết hôn bao lâu, con đã giao thẻ lương cho cô ta, con không biết là Lưu Tuyền tiêu tiền lợi hại bao nhiêu, tiền bạc trong tình cảm này không phải cô ta kiếm cô ta không đau lòng đúng không, mẹ nhìn thôi cũng đau lòng lắm rồi. Tần Nham mẹ nói con nghe, người vợ này của con con nhất thiết phải giáo dục tốt lại cho mẹ!”

Tần Nham không nói nên lời.

“Mẹ, con không cho cô ấy đi làm, cô ấy không có nguồn thu nhập, người làm chồng này là con không cho tiền chi tiêu cho gia đình, ai cho tiền chi tiêu cho gia đình? Hơn nữa Tiểu Tuyền là vợ con, con là chồng cô ấy, con kiếm tiền chính là để cho gia đình tiêu, không cho cô ấy tiêu cho ai tiêu? Huống hồ rằng, mẹ nói Tiểu Tuyền xài tiền rất nhiều……con cũng không thấy được có mấy bộ đồ của cô ấy là mua cho bản thân cô ấy, phần lớn đều là mua đồ cho con, còn mua cho mẹ và Phi Ngữ nữa, chuyện này mẹ lại tại sao không thấy nhỉ.”

Lưu Tuyền ở bên ngoài cửa trong lòng hơi ấm áp, bất kể như thế nào, chỉ cần Tần Nham đứng về phía cô, trong lòng cô sẽ không mấy khó chịu nữa.

Tần mẫu trong phòng vẫn cứ bất mãn, nhỏ tiếng nói, “Đó vẫn là cô ta dùng tiền của con mua cho mẹ, chỉ cần là dùng tiền của con mua, đó chính là con mua cho mẹ, liên quan gì đến cô ta!”

Tần Nham bất lực, trầm giọng thêm nhấn mạnh một sự thật, “Mẹ, con và Tiểu Tuyền đã là vợ chồng rồi!”

Tất cả đồ của anh đều là Tiểu Tuyền, đương nhiên cũng bao gồm cả tiền bạc!

“Vậy thì đã sao!” Tần mẫu lạnh hứ một tiếng, “Sao đi chăng nữa con khẩn trương nghĩ cách cho cô ta đi làm đi, mẹ thì không hề ưa cô ta tiêu tiền của con! Con còn nói không muốn tìm nữ cường nhân, vậy Văn Văn không phải nữ cường nhân à!”

Nhắc đến Văn Văn, sắc mặt của Tần Nham tức thì liền trầm lắng xuống!

Tần Mẫu cũng ý thức được bản thân nói sai lời, khẩn trương sửa sai, “Tần Nham, mẹ chỉ là lo lắng cho con……”

“Con biết!” Tần Nham hít một hơi thở dài, cố gắng kiềm chế cảm xúc, ngẩng đầu nhìn thẳng mẫu thân, “Mẹ, chính là tại vì trải qua chuyện của Văn Văn, cho nên con mới biết cưới vợ thì nên cưới người phụ nữ lo gia đình như Tiểu Tuyền vậy! Chuyện này mẹ không cần nói nữa, con đã quyết định rồi, trong nhà không thể thiếu phần tiền lương của Tiểu Tuyền! Còn nữa……con và Tiểu Tuyền đã đăng kí kết hôn rồi, mẹ, xin mẹ đừng có đối xử quá hà khắc với vợ con nữa.”

Hà khắc?

Tần mẫu tức đến không tả được, bà khi nào đối xử hà khắc với Lưu Tuyền rồi.

Không đợi Tần mẫu phản bác, Tần Nham nói tiếp, “Còn bên Phi Ngữ, mẹ, tuy rằng con ở nhà, nhưng thái độ Phi Ngữ đối với Lưu Tuyền có phải nên sửa lại không, Tiểu Tuyền làm sao đi nữa cũng là vợ con, là chị dâu của nó, thái độ của nó đối với chị dâu chính là như thế sao? Mẹ xem xem Phi Ngữ đã bị mẹ chiều chuộng đến thế nào rồi, mẹ, mẹ không quản giáo tốt nữa, sau này nhất định sẽ gây nên phiền phức lớn!”

Sắc mặt Tần mẫu cũng trầm xuống.

Người ta nói cưới vợ về quên mẹ, bà lúc đầu vẫn không tin, bây giờ cũng gọi là có chút cảm xúc rồi.

Lưu Tuyền này mới bước vô nhà được bao lâu, con trai đã bắt đầu thay cô ta nói chuyện.

Bà chỉ là muốn Lưu Tuyền đi làm thôi, con trai đã nói một đống chuyện như thế để chặn họng bà. Bà là vì ai chứ? Còn không phải là vì nó sao, còn không phải là cảm thấy đứa cô nhi Lưu Tuyền này không xứng với con trai mình sao!

Đúng là ở hiền mà không gặp lành!

“Mẹ, con nói thêm một câu……Tiểu Tuyền vào vợ của con, từ ngày hai đứa con bắt đầu đăng kí kết hôn, chúng con đã trở thành một gia đình rồi, đối với một gia đình……mẹ không cần nhất thiết phải phòng bị như thế!”

“Mẹ chẳng phải là vì con tốt sao!”

“Mẹ!” Tần Nham từ sofa đứng dậy, cắn răng nói, “Mẹ nếu như vì con tốt thật, thì đừng đốt lửa đằng sau sân con nữa được không! Mỗi ngày con đi làm tiếp đãi khách hàng đã mệt lắm rồi, không muốn về nhà nghe hai người nói những chuyện bé tí cỏn con như vậy, Tiểu Tuyền đã đầy đủ rồi, cũng đã hiểu chuyện lắm rồi, rốt cuộc mẹ vẫn muốn như thế nào nữa!”

Tần mẫu cũng tức lắm, đứng dậy hét nhỏ với Tần Nham, “Vấn đề này lúc trước khi con kết hôn mẹ đã nói rõ với con rồi, mẹ muốn con tìm một đứa con gái môn đăng hộ đối với nhà mình, nhưng con thì sao, con nhất định không nghe lời mẹ nói, nhất định phải tìm Lưu

Tuyền! Cái đồ già khốn nạn Lưu Năng kia, lúc trước ba con đi đến đường cùng đi tìm ông ta giúp đỡ, mặt mũi hắn ta như thế nào con quên rồi à, mẹ chính là không muốn con cưới con gái của Lưu Năng!"

"Đó là chuyện của Lưu Năng, không liên quan đến Tiểu Tuyền!"

"Trong mắt của mẹ, hai người bọn họ là cha con, thì mãi mãi vẫn có liên quan!"

"Bọn họ đã đoạn tuyệt quan hệ cha con rồi!"

"Đoạn tuyệt? Hô hô, quan hệ cha con có thể đoạn tuyệt, huyết thống có thể đoạn tuyệt không? Tần Nham, mẹ là nói rõ cho con đấy, mẹ chính là không thích Lưu Tuyền, bất kế cô ta làm tốt bấy nhiêu, mẹ vẫn là không thích cô ta, nếu không vì nể mặt cô ấy còn chút hữu dụng, mẹ căn bản quan tâm cũng không thèm quan tâm đến nó!"

Mẹ con hai người nhìn nhau, trong một ánh mắt là ngọn lửa, trong một ánh mắt còn lại đều là bất lực.

Tần Nham nhìn thấy mẹ tức giận như thế, nghĩ đến mẹ không mấy dễ dàng nuôi dưỡng anh và em gái khôn lớn, lập tức mềm lòng ngay, anh đi đến bên cạnh Tần mẫu, vỗ vào sau lưng bà giúp bà hạ giận, "Được được được! Mẹ không thích thì không thích, nhưng mẹ à, cho dù mẹ nể mặt quan hệ của Tiểu Tuyền với quốc tế Hoàn Vũ, xin mẹ cũng nên đối xử với cô ấy tốt một chút được không?"

Tần Mẫu nghiến răng, không phải vì điều này, bà có thể nhịn đến bây giờ sao.

Nhìn thấy con trai đã đầu hàng, trong lòng Tần Mẫu cũng gọi là dễ chịu chút, bà nhìn vào đôi mắt của Tần Nham nghiêm túc hỏi anh,

“Con còn dự định sống cả đời với Lưu Tuyền thật?”

“Mẹ! Lưu Tuyền khá tốt mà!”

“Được được được, nếu như con muốn ở bên cô ta, vậy mẹ cũng không nói gì nữa, nhưng có duy nhất một điều, cô ta nhất thiết phải đi làm, hai người chúng ta ngày nào cũng ở chung một nhà, có một ngày mẹ nhịn không nỗi thật nữa, con đừng có trách mẹ!”

Tần Nham chỉ có thể thuận theo lời nói của mẫu thân, “Đợi Tiểu Tuyền sinh con xong được không, đợi đứa con có thể rời tay được rồi thì để cô ấy đi ra ngoài làm, như vậy mẹ thấy được không?”

Tần mẫu tức thời không nói nữa.

Lưu Tuyền bên ngoài cửa nghe hết đoạn đối thoại của hai người, im lặng không thành tiếng từ cửa phòng lui ra ngoài.

Cô nhẹ nhàng lên lầu, trong người tim cứ đập thình thịch.

Cô cảm động về sự bảo vệ cô của Tần Nham.

Nhưng……

Nhưng sự thỏa hiệp của Tần Nham với Tần mẫu lại khiến cô bất an.

Tần Nham là một người con hiếu thảo, cô không xác định, nếu như có một ngày hai người phát sinh xung đột thật, Tần Nham sẽ đứng về phía nào.

Lưu Tuyền dựa vào cửa, thời gian cả ngày của hôm nay đã khiến cô hiểu rõ rồi.

Người cô lấy là Tần Nham, chỉ cần Tần Nham đối xử tốt với cô, chẳng sợ mẹ anh gây sự vô cớ như thế nào, cô đều có thể coi như không thấy.

Bây giờ, Tần Nham nói tốt cho cô đã chứng minh được anh là quan tâm cô đấy.

Chỉ điều này thôi, cô có lý do tiếp tục kiên trì nữa.

Còn đối với Tần mẫu và Tần Phi Ngữ……

Lưu Tuyền siết chặt nắm đấm, thì thầm tự nói, "Chỉ là diễn kịch thôi sao, không phải chỉ có hai người biết diễn kịch đâu……"

Cô đã dự tính hết rồi, mỗi ngày thời gian ở nhà của Tần Nham không nhiều, chỉ cần Tần Nham lúc ở nhà cô là bình thường đấy, thời gian còn lại…..cô cũng có thể diễn kịch với Tần mẫu và Tần Phi Ngữ! Như vậy, đợi thời gian lâu rồi, rốt cuộc là ai đang tạo phiền phức, trong lòng Tần Nham khẳng định sẽ có suy nghĩ.

……

Ở một bên khác.

Sau khi Tần Nham từ phòng Tần Mẫu đi khỏi, Tần mẫu tức đến trực tiếp làm bể cái đèn bàn của tủ đầu giường!

Tức chết bà rồi!

Đúng là tức chết bà rồi!

Đôi mắt bà đỏ hoe, đứng trong phòng không ngừng thở hỗn hễn!

Cơn lửa trong lòng kia làm sao cũng không dập tắt được!

"Lưu Tuyền, cô đúng thật là thủ đoạn hay! Thủ đoạn hay! Mới kết hôn với con trai tôi được bao lâu thời gian rồi, không ngờ có thể khiến nó chống đối tôi! Lưu Tuyền, con tiện nhân này! Tôi tuyệt đối sẽ không để cô giật lấy con trai tôi đâu!"

Ánh mắt của Tần mẫu điên cuồng, sắc mặt đáng sợ!

Chồng bà chết sớm, sau khi chồng chết chỉ còn lại một trai một gái này, trời sinh bà trọng nam khinh nữ nên coi trọng con trai nhiều hơn so với con gái, huống hồ rằng lúc đó Tần Phi Ngữ còn nhỏ, mỗi ngày chỉ biết đau khổ, quãng thời gian đó bà muốn điên thật rồi.

Lúc đó Tần Nham bắt đầu kiếm tiền nuôi gia đình, con trai không những là trụ cột kinh tế của gia đình, còn trở thành trụ cột tinh thần của cả gia đình!

Còn là một sự ỷ lại của bà đối với con trai!

Từ lúc Tần Nham bắt đầu yêu đương, bà liền bắt đầu hoảng sợ.

Cảm thấy con trai mình lập tức bị người khác giật đi, sau đó Tần Nham sau khi bắt đầu quen với Văn Văn, quả nhiên chứng thực được dự đoán của bà, sau khi quen với Văn Văn, anh chỉ cần có thời gian là liền bước ra ngoài hẹn hò với Văn Văn.

Văn Văn đối xử với bà và Phi Ngữ thật ra cũng không tệ lắm, thu nhập cô cao, thường xuyên mua này mua nọ cho hai người.

Nhưng bà vẫn sắc mặt không tốt với Văn Văn.

Lập tức muốn giật đi con trai bà, bà làm sao có sắc mắt tốt với cô!

Còn bây giờ, không mấy dễ dàng đi được một đứa Văn Văn, không ngờ lại nhảy ra một đứa Lưu Tuyền!

Lúc đầu……

Cho dù là vì Văn Văn, Tần Nham cũng rất ít chống đối bà.

Nhưng bây giờ, anh cùng Lưu Tuyền mới kết hôn hai tháng mấy, không ngờ liền bắt đầu chống đối bà rồi, Tần mẫu cảm giác được sự kinh hãi nghiêm trọng!

Không được!

“Lưu Tuyền, tôi tuyệt đối không để cô giật đi con trai của tôi, tôi không tin là cô ngoan ngoãn thật như bề ngoài vậy, càng không tin cô có thể nhẫn nhịn được gia đình này của chúng tôi, Lưu Tuyền, không ép được cô đi tôi quyết không từ bỏ!”

Chương 817

Từ sau khi cuộc đối thoại của Tần mẫu và Tần Nham tối hôm đó, Lưu Tuyền cảm giác rõ ràng được sự bài trừ của Tần mẫu đối với cô!

Ngày thứ hai lúc cô quét dọn phòng, nhìn thấy đèn bàn trong phòng Tần mẫu vỡ thành những mảnh vụn, tức thì trong lòng cũng không biết mùi vị gì.

Cô thở dài, quét dọn sạch sẽ những mảnh vụn trong phòng.

Tần mẫu lại bắt đầu gây hứng kiếm chuyện.

“Ai da, Tiểu Tuyền, quét dọn này của con có phải không sạch sẽ không, những mảnh vụn thủy tinh này lỡ như chân dẫm phải đâm trúng thì phải làm sao, hay là đợi một lát con lau lại phòng một lần, dùng khăn lông chà sạch sàn nhà, như vậy sẽ không còn mảnh vụn nữa.”

“Được!”

Lưu Tuyền im lặng lau phòng thêm một lần.

Tần mẫu lại bắt đầu tạo phiền phức, “Mẹ nhìn thấy trong biệt thự cũng khá dơ đấy, vừa đúng lúc con có thời gian, hay là nên lau một lần toàn căn biệt thự?”

Lưu Tuyền tức đến cười ra.

Biệt thự nhà họ ở diện tích không lớn, tổng cộng cũng chỉ có ba tầng,

nhưng mỗi một tầng diện tích chiếm cũng đến 200 mét vuông, ba tầng cộng lại chính là 600 mét vuông, để cô một người đi quét dọn? Cô cho dù quét dọn hai ngày cũng quét dọn không hết.

Đây rõ ràng là cố ý kiếm chuyện!

Lưu Tuyền là người cũng có tính khí, trước đó phục tùng nghe lời Tần mẫu đó là tưởng rằng Tần mẫu đối xử tốt với cô, nhưng bây giờ……vẫn còn muốn cô nghe lời như thế à?

Mơ đi nhe!

Lưu Tuyền trực tiếp quăng đi cái khăn lau trên tay!

Sắc mặt Tần mẫu lúc đó liền thay đổi, “Lưu Tuyền, con là ý gì thế!”

“Mẹ, chúng ta đừng có giả vờ nữa!” Lưu Tuyền đứng dậy, ánh mắt sắc nhọn nhìn vào Tần mẫu cười lạnh một tiếng, “Mỗi ngày diễn kịch như thế với con không cảm thấy mệt sao? Hôm nay đã là 20 tháng chạp rồi, lập tức đã phải qua tết, mẹ nhất định phải khiến chúng ta qua tết không vui sao!”

Sắc mặt Tần mẫu tức thì trầm lắng xuống, “Lưu Tuyền, con nói chuyện với trưởng bối như thế à?”

“Đối với những người mỗi ngày đều đeo mặt nạ với con, con có thể nói chuyện như thế đã không tệ lắm rồi!” Lưu Tuyền lạnh lạnh nhìn vào Tần mẫu, “Đừng giả vờ nữa, con đúng thật muốn thay mẹ mệt đến hoảng sợ rồi, không thích con thì nói thẳng không thích con được rồi, chúng ta không cần cứ công khai bí mật nói móc nhau như thế!”

“Mẹ đối xử với con vẫn không tốt sao!” Tần mẫu tức đến dẫm đất.

“Tốt?” Lưu Tuyền cười châm biếm.

Bà ta vẫn đang diễn kịch.

Cô trực tiếp làm thủng lớp giấy đó, “Tối hôm đó lời nói của mẹ và Tần Phi Ngữ con đều nghe được rồi!”

Tức thì, sắc mặt của Tần mẫu sắc màu lấp lánh, đó gọi là đẹp mặt.

Thoạt nhiên, sau ngượng ngùng là giận dữ, cuối cùng, sắc mặt của Tần mẫu cuối cùng đã trở nên đáng sợ, “Nếu như cô đã nghe thấy, vậy tôi không cần phải giấu giếm nữa, Lưu Tuyền tôi cảnh cáo cô, đây là nhà của tôi, tôi tuyệt đối không thể cho cô láo xược bướng bỉnh như thế đâu!”

Rốt cuộc là ai đang láo xược?

Lưu Tuyền dứt khoát không nể mặt, “Vậy chúng ta cứ dựa vào bản lĩnh của bản thân, nhìn xem rốt cuộc ai mới có thể đứng vững chân trong cái nhà này!”

Lưu Tuyền cô chuyện gì mà chưa trải qua.

Năm đó lúc cô còn nhỏ đã biết diễn kịch với ba và mẹ kế, Lưu Năng và mẹ kế tại sao hận cô như vậy? Tại vì mẹ của cô chính là bị hai con tiện nhân này ép đến nhảy lầu tự tử, cô đến bây giờ cũng không thể quên được một vũng máu tươi và huyết tương nứt ra đó trên sàn nhà. Cho nên cô mới để hận trong lòng, lúc mẹ kế mang thai, cô giả vờ thành bộ dạng ngoan ngoan hiểu chuyện để lấy lòng bà ta, khiến mẹ kế không có sự phòng bị gì với cô.

Lúc mẹ kế sắp sinh con, cô nhân lúc bà ta không chú ý, từ cửa cầu

thang một chân đá bà ta xuống lầu.

Mẹ kế chảy rất nhiều máu, sau đó trực tiếp đưa vào bệnh viện, xém tí một xác hai mạng.

Đứa trẻ đương nhiên là không giữ lại được!

Lúc nạo thai ra đã có hình dáng đầy đủ, trẻ sơ sinh nam 7 tháng tuổi!

Lưu Năng nhớ con trai nhớ đến hóa điên xém tí đã đánh chết cô!

Cho nên……

Lưu Tuyền cô mà dự định muốn diễn kịch, đúng thật không phải ai cũng nhìn ra được.

Lưu Tuyền không lo ngại sắc mặt xanh đen của Tần mẫu, cười lạnh từ trong phòng bước ra ngoài.

Tần mẫu ở sau lưng tức đến tròng mắt đỏ lên.

Tiện nhân!

Quả nhiên là một tiện nhân có thủ đoạn!

Tần mẫu tức đến lập tức gọi điện thoại cho Tần Nham, âm thanh mang theo tiếng khóc, “Tần Nham! Tần Nham con mau về nhà xem xem, mẹ con sắp bị con tiện nhân Lưu Tuyền kia tức chết rồi, con mau về đây!”

Chưa đến nửa tiếng Tần Nham đã về đến nhà.

Tần mẫu đang nhìn chằm chằm vào trước cửa chờ đợi Tần Nham,

nhìn thấy Tần Nham về nhà, lập tức kéo tay anh bắt đầu tố giác, “Con trai, con trai ơi, mẹ con sắp bị tức chết rồi!”

Tần Nham là từ một cuộc họp rút thân trở về đấy, thời gian rất là gấp gáp.

Nhìn thấy Tần mẫu nói được đi được, không có bất ổn gì, lập tức nhẹ nhõm lòng, “Rốt cuộc là chuyện gì thế!”

“Là Lưu Tuyền, con tiện nhân Lưu Tuyền kia đúng là bỉ ổi vô liêm sỹ, cái đèn bàn tối hôm qua của mẹ ở tủ đầu giường bị làm vỡ, nhờ cô ta giúp mẹ dọn dẹp lại, cô ta không ngờ lại giở sắc mặt với mẹ, mẹ nhờ cô ta quét dọn căn biệt thự, cô ta cũng không nghe! Tần Nham là Tần Nham ơi, miệng con cứ nói rằng vợ con chu đáo hiểu chuyện, mẹ thấy là căn bản không là gì hết, con nói cô ta đi, không đi làm, cũng không làm việc nhà, cần người vợ như thế làm gì!”

Vừa nói, Tần mẫu lại bắt đầu ôm lồng ngực, “Tức chết mẹ rồi, đúng là tức chết mẹ rồi!”

Tần Nham cũng không tin lời mẹ lắm.

Hôm qua mẹ anh mới nói với anh là không thích Lưu Tuyền, hôm nay liền xảy ra chuyện như thế này.

Anh không thể không nghi ngờ, có phải là mẹ anh cố ý không!

Tần Nham nhìn một mắt vào phòng khách, trong phòng hiển nhiên đã bị quét dọn qua, sạch sẽ đấy.

Nhưng nhìn bộ dạng tức giận không hề nhẹ của mẹ, Tần Nham không dám hạ phán đoán, anh hỏi Tần mẫu, “Tiểu Tuyền đâu?”

“Ở trong phòng của tụi con!” Tần mầu cắn răng chắc chắn nói, “Con tiện nhân này, mẹ nói nó hai câu thôi sau đó cô ta lập tức đá cửa về phòng rồi, đúng là muốn tức chết bà già này rồi, số mẹ khổ thế……”

Tần Nham xoa đôi mày, “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, cô đi hỏi Tiểu Tuyền rốt cuộc chuyện này là thế nào!”

Tần mẫu chỉ muốn tạo phiền phức Lưu Tuyền trước mặt Tần Nham, lập tức nói rằng, “Mẹ đi cùng với con.”

Hai người cùng nhau đi lên lầu, cửa phòng của Lưu Tuyền và Tần Nham đóng chặt, trong phòng không có khóa lại, Tần Nham vặn tay vịn cửa, rất dễ dàng mở cửa phòng ra.

Thoạt nhiên, nhìn thấy tình hình trong phòng, Tần Nham lập tức ngoảnh đầu nhìn Tần mẫu.

Tần mẫu cũng đứng cả hình.

Trong phòng, Lưu Tuyền mặc một bộ đồ rất giản di, ống tay của áo trên vén đến khuỷu tay, đang cầm một miếng khăn lau, nửa dứt khoát ở dưới đất chà từng tí từng tí mặt đất, vì để duy trì căn phòng thông gió, cửa sổ mở ra, gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, lạnh đến người sắc mặt trắng ngắt.

Nghe được động tĩnh, Lưu Tuyền ngẩng đầu, nhìn thấy Tần Nham và Tần mẫu ở trước cửa, vẻ mặt kinh ngạc, “Tần Nham? Anh không phải đi làm rồi à, tại sao trở về nhanh thế? Mẹ cũng đến rồi à! Hai người đừng vào đây, máy sưởi trong phòng con tắt rồi, có chút lạnh, hai người xuống phòng khách dưới lầu đợi đi, con rất nhanh sẽ quét dọn xong.”

Tần Nham hít một hơi thở sâu, ngoảnh đầu bất mãn nhìn một mắt

vào Tần mẫu.

Không phải nói Lưu Tuyền không chịu làm việc nhà sao?

Đây là phải là kiểu dạng không chịu làm việc nhà sao?

Tần Nham bước nhanh vào trong, Lưu Tuyền không biết đã quét dọn bao lâu thời gian rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị lạnh đến trắng bệch, tại vì dùng là nước lạnh, hai tay của cô đã đỏ cả lên.

"Tần Nham, anh đừng vào đây……"

"Ai bảo em quét dọn như thế?"

"Không có……"Lưu Tuyền cúi đầu, y như là đứa trẻ mới làm chuyện có lỗi, nhỏ giọng nói, "Em nghĩ là sắp sửa phải qua tết rồi, cho nên quét dọn nhà cửa sạch sẽ tí……"

Ở lúc này còn biện hộ cho mẫu thân!

Trong lòng Tần Nham không biết nên vui hay là nên buồn, vui vì vợ biết suy nghĩ, buồn là vì vợ đã biết suy nghĩ như thế rồi, tại sao mẫu thân nhìn đâu vẫn cứ không ưa người ta!

Tần Nham kéo cô từ dưới đất lên, đôi tay cô đã lạnh băng vào đến xương sống, Tần Nham vội vàng đóng hết cửa sổ trong phòng, mở lò sưởi ra!

"Sau này không được làm những chuyện này nữa!"

"Hả?"

"Việc nhà trong gia đình quá nhiều rồi, em một mình làm làm đến

chừng nào, đợi qua tết xong anh từ bên ngoài tìm một người giúp việc đến phụ trách dọn dẹp vệ sinh!"

Lưu Tuyền ngây người nhìn vào Tần Nham, "Vậy em sao?"

"Em đâu phải là người giúp việc!" Tần Nham có chút giận dỗi, có chút mạnh miệng nói, "Anh cưới em về không phải để em làm những chuyện này! Lưu Tuyền, em là vợ của anh, không phải người giúp việc trong nhà! Sau này em phải giống như các bà vợ nhà giàu vậy, không có chuyện làm hẹn bạn bè đi spa, hay là đi dạo mua sắm, chỉ cần lúc anh muốn nhìn thấy em em ở nhà là được rồi."

Lưu Tuyền trong lòng hơi ấm áp.

Sắc mặt bên Tần mẫu khó coi đến như là bị người khác đánh hai nắm đấm vậy, bà siết chặt nắm đấm, sắc mặt khó coi đến dọa người.

Tại sao lại như thế!

Đáng chết thật, tại sao lại như thế!

Lưu Tuyền không phải không nể mặt bà sao, quyết định cùng bà đấu đến cùng sao!

Tại sao sau khi bà và Tần Nham bước vào nhìn thấy lại là cảnh tượng như thế!

Tần mẫu lập tức phản ứng, "Tần Nham, cô ta là giả vờ là! Cô khẳng định là giả vờ đấy! Cô ta vừa nãy không phải như thế đâu, cô ta còn quát lớn với mẹ, căn bản là không có bộ dạng ngoan ngoãn như bây giờ vậy đâu! Con đừng tin cô ta!"

Lưu Tuyền ngây ra, vẻ mặt lạ lùng, "Mẹ, mẹ sao thế?"

“Tôi làm sao hả? Con tiện nhân này còn dám hỏi tôi làm sao hả, bộ dạng láo xược của cô đi đâu rồi, Lưu Tuyền, cô có thể đừng giả tạo như thế nữa được không, tôi nhìn thôi cũng cảm thấy ghê tởm!”

Lưu Tuyền không nói năng, cắn môi với vẻ mặt hoang mang ấm ức.

Tần mẫu nhìn càng nhìn lại càng tức, bà vừa định nói thêm gì, bên Tần Nham đã không còn kiên nhẫn nữa, “Được rồi! Mẹ, mẹ có thể đừng có gây sự vô cớ nữa được không! Mẹ có biết là con rất bận không!”

“Con trai, thật ra không phải……cái mà con vừa nhìn thấy đâu.”

Lời chưa nói xong, đã bị Tần Nham không nương tình cắt ngang nữa, “Đủ rồi! Đừng nói nữa, mắt của con biết xem, cũng có năng lực phân biệt thị phi! Mẹ, nếu như mẹ đúng thật nhìn Tiểu Tuyền không ưa, vậy chúng con không phiền mẹ nữa, đợi qua tết xong chúng con sẽ từ nhà chuyển ra ngoài ở!”

Tần mẫu không dám tin trố to mắt.

Cái gì!

“Không được, mẹ không đồng ý, mẹ tuyệt đối không đồng ý!”

“Không đồng ý vậy mẹ dừng lại chút đi!” Tần Nham cầm lấy cặp văn phòng, “Công ty con vẫn còn việc, con đi trước đây!”

Vừa nói, anh lại không lo lắng ngoảnh lại nhìn vào Lưu Tuyền, “Không được dọn dẹp nữa, nghe chưa hả!”

“Oh!”

Tần Nham lúc này mới yên tâm rời khỏi.

Nghe thấy tiếng động cơ khởi động của xe hơi, Tần mẫu mới có phản ứng, tức giận liếc nhìn Lưu Tuyền, mắng mỏ, “Lưu Tuyền cô là con tiện nhân!”

Sắc mặt của Lưu Tuyền cũng thay đổi.

Sắc mặt cô không còn nét mặt ngoan ngoãn vừa nãy, cô lạnh hứ một tiếng lại một lần quăng miếng khăn lau trên tay, sắc mặt vô cảm nhìn vào Tần mẫu, “Mẹ biết diễn kịch, không có nghĩa là con không biết! Đừng coi tất cả mọi người cũng đều là kẻ ngốc!”

Chương 818

Mẹ Tần sắp phát điên!

Sắp bị Lưu Tuyền làm tức điên!

Trước đó tại sao bà ta không phát hiện ra Lưu Tuyền thực sự biết diễn xuất như vậy, và làm như thật vậy!

Giống như mẹ chồng độc ác này bắt nạt cô ấy vậy!

Mẹ Tần đôi mắt ửng đỏ, dáng vẻ gần giống như người điên.

Tần Nham không nghe lời bà ta, bà ấy ngay lập tức gọi cho Tần Phi Ngữ về.

Tần Phi Ngữ đang hẹn hò với những người đàn ông ưu tú kìa, bị kêu về thì nét mặt không vui vẻ, “Mẹ, mẹ kêu con làm gì, con đang định đi ăn cơm cùng bạn trai con, sau đó buổi tối cùng nhau đi xem phim, bị cuộc gọi của mẹ phát vỡ mọi thứ rồi.”

Tần Phi Ngữ giận dữ vào nhà, tiện tay ném chiếc túi xách lên ghế sofa, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tái mét của mẹ Tần, cô ta hơi ngạc nhiên, nhanh chóng ngồi bên cạnh mẹ Tần, “Ây da, mẹ đây là bị gì vậy? Giận dữ với ai?”

“Lưu Tuyền, cái con tiểu nhân đó!”

Tần Phi Ngữ nhìn xung quanh nhà, không nhìn thấy hình dáng Lưu Tuyền, “Chị ta ra ngoài rồi?”

“Ở trong phòng anh trai con!”

Mẹ Tần nghĩ đến cảnh tượng lúc nãy còn run rẩy, bà ta cắn răng nói hết tình hình lúc nãy cho Tần Phi Ngữ nghe, “Phi Ngữ à, mẹ thật sự bị cái con tiểu nhân Lưu Tuyền đó tức chết rồi, người phụ nữ này sao có thể không động tĩnh gì chứ….cô ta chắc chắn đoán được mẹ sẽ gọi điện thoại cho anh con, cho nên cố tình diễn ra cho anh con xem, anh con cũng ngu ngốc, dám tin cô ta không tin mẹ!”

“Ôi chao, cái con tiện nhân này!”

Tần Phi Ngữ nghe thấy cũng rất tức giận, ngay lập tức chạy đến giữa phòng khách, ngước đầu lên hướng vào phòng Lưu Tuyền lớn tiếng mắng lên, “Tiểu tiện nhân! Chị cũng không biết xấu hổ chứ, chị cưới vào gia đình chúng tôi, ăn của chúng tôi sử dụng của chúng tôi, để chị dọn dẹp vệ sinh thì sao, chị còn dám phàn nàn với anh tôi! Tiểu tiện nhân, chị còn có mặt mũi gì không chứ!”

Cánh cửa phòng Lưu Tuyền đóng chặt, hoàn toàn không có động tĩnh.

Tần Phi Ngữ càng chửi càng tức, quay đầu nhìn sang hướng mẹ Tần, “Mẹ chỉ như vậy để cho chị ấy bắt nạt sao?”

Nét mặt mẹ Tần oán hận, “Tất nhiên là không, dù sao bây giờ cũng xé rách mặt rồi, mẹ còn sợ đắc tội với cô ta sao! Phi Ngữ, mẹ nhất định phải phát ra cái sự tức giận này mới được! Con dâu như vậy thì mẹ chắc chắn không muốn có!”

Giọng nói Phi Ngữ cũng tức điên rồi.

“Mẹ! Con nói rằng cái con tiểu tiện nhân này đáng lo lắng mà, mẹ còn

không tin! Nhìn xem bây giờ cô ta đã làm ra những chuyện gì, bây giờ dám tách mẹ và anh con, vậy sau này thì sao, nói không chừng sẽ cất đi trái tim của anh con luôn, chúng ta đối xử với cô ấy như vậy, thật sự đợi đến lúc đó thì chúng ta còn đường sống không!” Tần Phi Ngữ càng nghĩ càng tức giận, “cọc cọc cọc” chạy xuống dưới lầu bắt đầu gõ cửa của Lưu Tuyền, “Tiện nhân, chị ra đây cho tôi!”

Mẹ Tần nhanh chóng đi theo.

Vừa nảy bà ta vẫn đang tức giận, bây giờ nghe thấy lời nói của Phi Ngữ thì đột nhiên sợ hãi.

Đúng vậy, nguồn thu nhập của gia đình họ toàn bộ phụ thuộc vào một mình Tần Nham, lỡ nhau sau này Tần Nham và Lưu Tuyền hai người khí tức phun ra rồi thì đến lúc đó cắt đứt tài chính của bà ta và Phi Ngữ, như vậy mới là sự khốn khổ thực sự của họ.

“Tiện nhân, mở cửa! Mau mở cửa! Chị không phải kiêu ngạo với mẹ tôi sao, tại sao bây giờ như con rùa rút đầu vào không dám gặp người khác!”

Lưu Tuyền đang đứng sau cửa, đợi đến thời cơ tốt nhất.

Tần Phi Ngữ đập cửa đập như trời đánh, “Còn không mở cửa thì tôi tìm người đến phá cửa!”

Đã đến lúc rồi!

Lưu Tuyền nhẹ nhàng kéo cửa phòng ra, lần này Tần Phi Ngữ bên ngoài cửa, cơn tức giận đã đạt đến đỉnh điểm, nhìn thấy Lưu Tuyền mở cửa, không nghĩ gì và một bàn tay tát qua!”

“Bóp-----”

Cái tát này đầy sức mạnh, Lưu Tuyền khịt mũi một tiếng, trực tiếp bị đánh ngã xuống đất, trước mặt một màng đen, khuôn mặt tê liệt, tiếp theo mới là con đau đang nóng cháy.

Có chất lỏng chảy ra từ khoé miệng, Lưu Tuyền duỗi tay ra chạm vào, trên ngón tay là máu tươi.

Tần Phi Ngữ vẫn chưa hết tức giận, đối mặt với Lưu Tuyền bị té dưới đất và đá không thương tiếc, “Tiểu tiện nhân, dám bắt nạt mẹ tôi! Chị nghĩ gia đình tôi chết hết rồi à!”

Lưu Tuyền chỉ bảo vệ đầu và bụng, những nơi khác thì bị đánh bởi Tần Phi Ngữ.

Đau!

Hai nắm đấm mạnh mẽ nhanh chóng đánh qua, Lưu Tuyền đau đến mắt phát đen, nhưng mà cô ấy vẫn không có bất cứ phản kháng nào!

Trong mắt mẹ Tần đều là sự vui sướng, hoàn toàn không tiến lên ngăn cản.

Đánh rất tốt!

Đánh chết con tiểu tiện nhân này!

Đến cuối cùng khi Tần Phi Ngữ hết sức rồi mới dừng lại!

Lưu Tuyền ngã ở dưới đất, đứng cũng không thể đứng lên, nhìn vào có vẻ như sắp chết.

Sau khi cơn giận tan biến, Tần Phi Ngữ mới cảm thấy sợ hãi.

Chết tiệt thật!

Không lẽ chết rồi sao!

Cô ta duỗi chân ra, thử đá vào Lưu Tuyền, “Ê!”

Lưu Tuyền chậm chậm từ dưới đất đứng lên, mặt phía bên trái của cô ta đã sưng lên, nhìn vào đặc biệt khiến người khác sợ hãi, cô dựa vào tay vịn cửa loạng choạng đứng lên, Tần Phi Ngữ nhìn cô ta còn sống thì ngay lập tức thở phào ra, “Chưa chết mà nằm ở đó giả chết cái gì! Tiểu tiện nhân, hôm nay chỉ là cảnh cáo nhỏ của chị, đến lúc đó thì không chỉ trừng phạt như vậy nữa đâu!”

Nói đến đây, Tần Phi Ngữ khịt mũi, quay người và xuống lầu.

Mẹ Tần cũng cười lạnh nhạt một tiếng rồi sau đó đi theo.

Sau khi đợi đến hình bóng của họ biến mất, Lưu Tuyền không nói chuyện, đột nhiên trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười tự mãn.

Hơ-----

Quả nhiên như cô ta mong đợi!

Hai người phụ nữ không có não này….quả nhiên động tay với cô ta rồi!

Nhếch khoé miệng lên, Lưu Tuyền đau đến nét mặt co giật, cô ta nhanh chóng cất đi nụ cười, quay người và đóng cửa phòng!

Về đến phòng, cô ngồi cạnh bàn trang điểm và nhìn thấy mặt trái trong gương, nụ cười mãn nguyện. Cô dùng kem lót và che khuyết

điểm để che đi một chút, nhưng hiệu quả không mấy tốt, Lưu Tuyền càng cười thú vị hơn!

Bị đánh một trận, để chức vị trong nhà càng ổn định.

Đáng giá!

……..

Mẹ Tần dưới đầu có chút ngồi không yên.

“Phi Ngữ, con nói khi anh trai con về, nhìn thấy Lưu Tuyền như vậy, sẽ…..”

“Nếu như chị ta dám báo cáo tình trạng cho anh con biết, thì lần sau con giết chị ta chết!” Tần Phi Ngữ nói với giọng lạnh lùng, “Con cũng không tha thứ cho chị ta!”

Cùng ngày, Tần Phi Ngữ đã dời cuộc hẹn và giữ lại ở nhà.

Hôm nay Tần Nham tan ca sớm, sau giờ tối đã về đúng giờ, anh ta gọi điện trước cho Lưu Tuyền, Lưu Tuyền đã chuẩn bị xong một bàn cơm rau. Đợi Tần Nham về nhà thì đúng lúc ăn cơm!

Lưu Tuyền trong phòng bếp bận tới bận lui, mẹ Tần và Tần Phi Ngữ giống như những vị khách, ngồi trên sofa xem tivi và trò chuyện.

Khi Tần Nham bước vào nhà, nhìn thấy cảnh tượng như vậy!

Anh ta đẩy mắt kính, siết chặt môi, không nói gì.

“Tần Nham? Anh về rồi à!”

“Ừm!”

Tần Nham tiện tay để chiếc cặp để trên ghết sofa, vào phòng bếp giúp Lưu Tuyền bưng đồ ăn.

“Uầy? Không cần, không cần, anh mau đi rửa tay, đợi anh rửa xong là có thể ăn cơm rồi, em tự bưng là được rồi!”

Lưu Tuyền đẩy Tần Nham ra khỏi phòng bếp.

Mẹ Tần và Tần Phi Ngữ phát hiện ra Tần Nham, mẹ Tần không biết hôm nay con trai về sớm như vậy, nhìn thấy anh ta về nhà mà không nói lời chào hỏi thì đã giúp bưng đồ ăn, nét mặt của bà ta lập tức ụ xuống, khiển trách, “Một người đàn ông lớn vào nhà bếp làm gì! Nhanh chóng đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm!”

TầnNham nghiến chặt môi!

Anh ta không thể chịu đựng, Lưu Tuyền cưới vào nhà họ đã hai tháng mấy rồi, cuộc sống qua ngày đều là như thế!

Mẹ Tần là mẹ anh ta, anh ta không thể nói gì, nhưng…..

“Tần Phi Ngữ, em là khách đến chơi sao, không biết vào trong bếp giúp chị dâu của em à! Bưng bát cơm ra!”

Tần Phi Ngữ khuôn mặt không tình nguyện, “Tiểu tiện….không phải, em nói là chị dâu có khả năng như vậy, không phải có thể giải quyết sao! Đúng không, chị dâu!”

Nói đến đây, cô ta nheo mắt đe doạ nhìn Lưu Tuyền.

“Đúng, không cần giúp đâu, mọi người rửa tay chuẩn bị ăn cơm thôi!”

Tần Nham thậm chí còn tức giận hơn, đập bàn, “Tần Phi Ngữ, lập tức đi bưng rau bưng bát!”

Tần Phi Ngữ nghiến răng.

Nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt của anh hai tràn ngập sự tức giận, không dám không nghe lời, anh trai của cô luôn nhìn không vừa mắt với phong cách làm việc của cô, thực sự đắc tội với anh ta, anh ta thực sự lấy một cái roi để đánh cô ấy, nói không chừng còn cắt đứt phí sinh hoạt của cô ta!

Nghĩ đến đây, Tần Phi Ngữ dù có tình nguyện cũng chỉ có thể vào trong bếp giúp đỡ rồi.

Tần Nham đi rửa tay.

Nhìn thấy hình bóng của anh ta biến mất, Tần Phi Ngữ liếc nhìn Lưu Tuyền, lạnh lùng nhìn cô ta, “Chị đừng có mà tự hào!”

Lưu Tuyền không nói bất cứ điều gì.

Chẳng bảo lâu một măm cơm rau đều được đặt trên bàn ăn, Lưu Tuyền lúc vừa kết hôn thì thật ra không biết nấu ăn cho lắm, nhưng mà cô ta sẵng sàng làm việc, mỗi ngày thực hành với đồ ăn. Hai tháng này đã đạt được tiến bộ nhanh chóng.

Tại thời điểm này, trên bàn sáu món ăn và một súp, nhìn vào trông rất ngon miệng và hợp khẩu vị.

Cả nhà đều ngồi vào vị trí!

Lưu Tuyền lập tức gắp một miếng sườn để vào trong bát của Tần

Nham, “Dạo này quá bận rộn, nhìn vào cả người ốm nhom rồi, ăn nhiều thịt vào bồi bổ!”

Sau khi cưới thì Lưu Tuyền phát hiện, Tần Nham tuyệt đối là một loại động vật ăn thịt, anh ta rất thích ăn thịt, đặc biệt là thích ăn sườn, điểm này khá giống với Tiểu Thất.

Tần Nham không nghĩ nhiều, gật đầu với Lưu Tuyền, rất nể mặt và ăn một miếng.

“Thế nào?” Lưu Tuyền mong đợi nhìn về phía anh ta.

Tần Nham không nói gì, mỉm cười và đưa ngón tay cái lên.

Lưu Tuyền đột nhiên hạn phúc và cười lên.

Tự mình làm đồ ăn, người mình yêu thích ăn, đây là việc hạnh phúc cỡ nào chứ!

Chuyển động khoé miệng thì chạm vào vết thương trên khoé miệng cô ta, Lưu Tuyền nhẹ nhàng hít một hơi.

“Sao vậy?”

“Không, không có gì!” Lưu Tuyền hoảng loạn cúi đầu xuống, mặt trái bị sưng của cô ta có chút bớt sưng rồi, hôm nay không cột tóc, một mái tóc dài màu đen nằm rải rác trên má, đúng lúc có thể che đi dấu vết trên mặt.

Nhưng mà Tần Nham vẫn thấy những dấu vết đỏ trên khuôn mặt của cô ấy!

Mặt anh ta từ từ um ám xuống!

“Chuyện gì đã xảy ra!”

Mẹ tần và Tần Phi Ngữ cúi đầu xuống ăn cơm đều không nói gì.

Lưu Tuyền che mặt, cúi mặt không dám nhìn Tần Nham, “Không có gì, thì là hôm nay bất cẩn bị té, đúng lúc chạm vào trên mặt….”

Tần Nham nghiến chặt môi, cơn giận từ từ lan ra!

Anh ta chộp lấy cằm của Lưu Tuyền, nhìn thấy bạt tay trên mặt dùng kem lót và che khuyết điểm cũng che không hết, và mắt trái hơi sưng lên, không thể chịu đựng và siết chặt nắm đấm, “Cho nên em bất cản ngã một cái, đúng lúc trên mặt đập thêm một cái dấu tát!”

Lưu Tuyền nhanh chóng che mặt, cắn môi và cuối đầu xuống.

Tần Nham đột nhiên đứng lên, tức giận đến ném cái chén, giận dữ nhìn mẹ Tần và Tần Phi Ngữ!

“Rốt cuộc là chuyện gì! Các ngươi cho tôi một lời giải thích!!”

Chương 819

39819.Mẹ Tần không nói chuyện.

Tần Phi Ngữ dữ tợn liếc nhìn Lưu Tuyền, bất mãn nhìn Tần Nham, “Anh! Không phải chị ta nói rồi sao, thì là chị ta bất cẩn bị té, té thành như vậy thì liên quan gì đến em với mẹ!”

“Tần Phi Ngữ! Em câm miệng cho tôi!”

“Im miệng thì im miệng!”

Tần Phi Ngữ tức giận và quăng đũa!

Không khí có chút cứng lạnh.

Lưu Tuyền đưa tay kéo tay áo Tần Nham, cố gắng xoa dịu tình hình, “Tần Nham, em thật sự không sao, chúng ta ăn cơm trước được không, có chuyện gì thì đợi đến khi ăn xong cớm thì nói!”

Ánh mắt Tần Nham giận dữ lườm cô ta!

Người phụ nữ này…..có phải ngốc không!

Đã bị bắt nạt thành như vậy rồi, còn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra!

Tần Nham càng nghĩ càng tức, nắm lấy cánh tay của Lưu Tuyền.

“A----”

Lưu Tuyền đau và hét lên, trên trán toát ra một lớp mồ hồi.

“Chuyện gì đã xảy ra!”

“Không, không có, chỉ là em không cẩn thận….”

“Lại tính nói là không cẩn thận té phải không!” Tần Nham tức lên, một phát kéo tay Lưu Tuyền, lúc nãy cô ta nếu cơm không mặc áo khoác, sau đó trên người chỉ mặc một áo lên cao cổ màu trắng, Tần Nham rất thuận tay săn tay áo cô ta lên, nhìn thấy cánh tay đầy vết bầm tím, cả người thở một hơi lạnh lùng!

“Tần Nham, buông tay!”

Lưu Tuyền cố gắng kéo tay áo xuống, nhưng Tần Nham không buông tay, anh ta trực tiếp kéo Lưu Tuyền dậy, cơm cũng không ăn, kéo cô ta đến phòng ngủ trên lầu hai, không nói gì và cởi áo cô ta ra!

“Tần Nham….” Lưu Tuyền vùng vẫy không để anh ta cởi, “Đừng cởi!”

“Em im lặng!”

Tần Nham đè cô ta trên giường, một tay giữ lấy hai cổ tay của cô ta, tay còn lại nhẹ nhàng cởi áo len của cô ta ra.

Dưới áo len của cô ta chỉ mặc áo lót.

Nhìn thấy làn da trắng của cô ấy phủ đầy vết thâm tín, sự giận dữ trong mắt Tần Nham từ từ lan ra!

Anh ta liếc nhìn Lưu Tuyền, “Còn dám nói với anh là không cẩn thận bị té?!”

Đôi mắt Lưu Tuyền đỏ bừng, quay đầu sang một bên.

Tần Nham không từ bỏ, lại cởi quần cô ta ra, lần này Lưu Tuyền không chống đối, Tần Nham thuận tay cởi quần cô ta ra, trong quần cô ta cũng chỉ có một cái quần lót, lúc này trên hai chân dài thon thả cũng là những vế sẹo gây sốc.

“Ai đánh đây?!”

Lưu Tuyền nghiêng đầu không nói chuyện.

“Mẹ anh?”

Lưu Tuyền lắc đầu, “Không phải, không phải mẹ anh đánh…”

“Vậy là Tần Phi Ngữ!”

Nhắc đến Tần Phi Ngữ, cơ thể cửa Lưu Tuyền cứng đơ, Tần Nham lập tức có một thẩm phán, anh ta dùng tấm chăn quấn vào toàn thân Lưu Tuyền, “Đi thay đồ, chút nữa anh dẫn em ra ngoài!”

“Ra ngoài?”

“Ừm! Chúng ta một chút nữa đi ra ngoài ăn cơm!” Tần Nham nhìn Lưu Tuyền với sự thương hại, trong lòng có cảm giác đau nhói.

Anh không thể nghĩ rằng Tần Phi Ngữ sẽ động tay với Lưu Tuyền!

Một cô gái tốt như như cô ta, Tần Phi Ngữ…..cô ta lại nỡ ra tay!

“Mau thay quần áo, anh xuống lầu trước!”

“Tần Nham!” Lưu Tuyền một phát kéo cánh tay anh ta, “Em thật sự không sao, vết bầm tím trên người em đã thoa thuốc đỏ rồi, anh đừng tìm rắc rối cho Phi Ngữ. Em….sợ……”

Tần Nham biết rằng cô ta sợ gì.

Anh xoa đầu cô ta, “Em đừng lo lắng chuyện gì cả, anh là chồng em, tuyệt đối không thể chuyện này xảy ra lần thứ hai!”

Tần Nham nói xong và quay người đem theo sự lạnh lùng trên người bước xuống lầu.

Cửa phòng đó lại, Lưu Tuyền thở phào nhẹ nhõm!

Tần Phi Ngữ, mẹ Tần!

Nếu như họ đối xử tốt với cô ta, cô ta tuyệt đối không làm ra những thủ đoạn nhỏ này, nhưng mà….ai bảo họ muốn đuổi giết đến tận cùng, vậy thì đừng trách cô ta phản công!

…….

Dưới lầu.

Tần Nham xuống cầu thang trực tiếp lao đến bên cạnh Tần Phi Ngữ.

Mẹ Tần nhìn có gì đó sai trái, nhanh chóng đưa tay kéo anh ấy, “Tần Nham, Tần Nham con muốn làm gì, Phi Ngữ là em con!”

“Buông tay!”

“Mẹ không buông!”

Ánh mắt Tần Nham lạnh lùng nhìn mẹ Tần, “Mẹ, con thật sự không biết mẹ muốn cái gì! Thật sự! Con cưới vợ rồi, mẹ nhìn không quen Tiểu Tuyền sao! Không! Không chỉ Tiểu Tuyền, bạn gái con hẹn hè, không có bất cứ ai mẹ hài lòng cả, mẹ muốn làm gì! Mẹ không muốn con được hạnh phúc sao, muốn nhìn con cô đơn một mình, mẹ mới vui phải không?”

Mẹ Tần rất đau lòng!

Tròng mắt của bà ấy ngay lập tức đỏ lên, “Tần Nham, tại sao con lại nói mẹ như thế……”

“Con cũng không muốn nói như thế, nhưng mọi hành động của mẹ không thể khiến con không nghĩ như vậy! Tiểu Tuyền là vợ con lựa chọn, mẹ không hài lòng với cô ấy như vậy, thì mẹ lao đến con được không, canh con không có ở nhà thì để cô ta khó coi, thú vị không! Phi Ngữ vô duyên vô cớ tại sao đánh Tiểu Tuyền? Mẹ dám nói rằng không phải vì buổi trưa hôm nay con không giúp mẹ, cho nên mẹ hận trong lòng, cố tình để Tần Phi về dạy dỗ cô ta?! Còn nữa…..cũng đừng nói với con rằng, lúc Phi Ngữ đánh người thì mẹ không có mặt! Mẹ là tiền bối, chỉ đứng nhìn Phi Ngữ bắt nạt Tiểu Tuyền? Mẹ không ngăn cản sao!”

Mẹ Tần đã bị khiển trách như thế này, khuôn mặt già đột nhiên hạ xuống, “Là Lưu Tuyền nói với con Phi Ngữ đánh cô ta?!”

“Cô ấy tử tế như vậy, cô ta sẽ nói cái gì!”

Tần Nham càng nghĩ càng tức, “Mẹ! Tiểu Tuyền cũng là người trưởng thành, nếu như cô ấy trả đũa, Phi Ngữ không thể nào bị cô ấy đánh thành như vậy!”

“Đúng đúng đúng, là cô ta cố tình không đánh trả!”

Tần Nham thất vọng thở dài, “Cô ấy không cố tình không đánh trả, cô ấy không đánh trả là bởi vì Phi Ngữ là em gái con, bởi vì cô ấy yêu con, cô ấy xem người thân của con là người thân của cô ấy, cho nên mới không đánh trả!”

“Tần Nham, con nghĩ cho Lưu Tuyền tốt quá rồi, cô ta không ở trước mặt con biểu hiện ra dáng vẻ đó, con đừng bị cô ta lừa rồi!”

“Lúc trưa con đã nói rồi, con có mắt, có thể tự phân biệt giữa đúng và sai!”

Tần Nham một phát hất tay đang kiềm hãm của mẹ Tần, một lần nữa bước lớn qua hướng Tần Phi Ngữ.

“Aa----mẹ, anh hai muốn đánh con, mẹ mau ngăn anh ta lại!”

Tần Phi Ngữ sợ hãi và hét lên.

“Tần Nham…..đó là em gái con!”

Tần Nham xem như không nghe thấy gì!

Tần Phi Ngữ nếu thật sự xem anh ta là anh hai, thì không đối xử với vợ của anh ta làm ra những chuyện quá đáng như vậy!

“A---Anh, anh đừng qua đây! Không phải lỗi của em, ai bảo con tiện nhân này bắt nạt mẹ, em muốn trả thù cho mẹ nên mới đánh cô ta!” Tần Phi Ngữ không ngừng quay vòng quanh sofa, sợ rằng Tần Nham sẽ làm gì cô ta, ánh mắt Tần Nham lạnh lùng, trực tiếp đạp lên ghế và nhảy qua, một phát nắm lấy cổ tay Tần Phi Ngữ.

“Aaaa----buông tay, buông tay ra!”

Tần Nham kéo Tần Phi Ngữ hướng đi lên lầu!

“Anh, anh muốn làm gì, anh muốn làm gì vậy!”

“Trưởng tẩu như mẹ, hôm nay không cho em một bài học, em sẽ không hiểu đạo lý này!” Tần Nham kéo Tần Phi Ngữ lên lầu, vào thời điểm này, Lưu Tuyền cũng đúng lúc thay xong quần áo và mở cửa phòng.

Nhìn thấy Lưu Tuyền, Tần Phi Ngữ như nhìn thấy một kẻ thù, hung hăng lườm cô ấy.

Tần Nham tát mạnh vào đầu cô ấy.

“A---đau!”

Còn biết đau?!

Vậy vết thương trên người Lưu Tuyền không đau sao!

“Xin lỗi!”

“Cái gì?!” Tần Phi Ngữ trợn to mắt ra, đưa tay ra chỉ vào Lưu Tuyền, hét một cách phóng đại, “Anh muốn em xin lỗi con tiểu tiện nhân này?!”

“Bóp----” Tần Nham đã không ngần ngại, một lần nữa cho Tần Phi Ngữ một cái tát, “Em kêu chị ấy là gì?”

“Tiểu tiện nhân, tiểu tiện nhân, tiểu tiện nhân!!”

“Bóp-----bóp-----bóp-----”

Tần Nham liên tiếp ba bạt tay lên đầu Tần Phi Ngữ!

Tần Phi Ngữ bị đánh đến đau, hét lên cầu cứu, “Đừng đánh nữa, anh hai đừng đánh nữa!”

“Kêu chị ta là gì?”

“Chị dâu, em kêu chị dâu được chưa!” Đôi mắt đau khổ của Tần Phi Ngữ đỏ bừng, lườm Lưu Tuyền, hận đến cắn răng.

Tiện nhân!

Cái con tiện nhân này hôm nay hại cô ta bị đánh, cô nhất định không để cô ấy sống tốt!

“Xin lỗi!”

Tần Phi Ngữ nghiến chặt môi, để cho cô ta cúi đầu với Lưu Tuyền, cô ta làm không được!

Lưu Tuyền nhìn thấy tình hình cũng vội vã nói, “Tần Nham, kệ đi….Phi Ngữ tuổi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, anh từ từ dạy…” cô ta chưa nói hết câu thì dưới ánh mắt sắc bén của Tần Nham biến mất giọng nói.

Tần Nham giơ tay lên, động tác vẫn muốn đánh.

“Bị đánh hay là xin lỗi!”

“Em xin lỗi, em xin lỗi vẫn không được sao!” Tần Phi Ngữ vội vã che đầu, oán hận lườm Lưu Tuyền, “Chị dâu, em không nên đánh chị, em xin lỗi chị!”

Lưu Tuyền che miệng lại không nói chuyện.

“Anh, em đã xin lỗi rồi, anh mau chóng buông tay ra!”

Tần Nham như vậy mới buông tay Tần Phi Ngữ!

Tần Phi Ngữ vội vã vài bước bỏ chạy, một khuôn mặt tội lỗi trốn phía sau mẹ Tần.

“Mẹ….”

Mẹ Tần sợ rằng bà ta nói gì nữa sẽ chọc giận Tần Nham, nhanh chóng bịt miệng cô ta lại.

“Tần Nham, Phi Ngữ cũng xin lỗi rồi…..”

Tần Nham nghĩ rằng Lưu Tuyền cố hết sức để tìm bạn trai cho Phi Ngữ, kết quả là bị Phi Ngữ đối xử như vậy, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy tức giận.

“Mẹ, Phi Ngữ không phải do mẹ dạy hư sao! Một đứa con gái một câu cũng không hợp là động tay đánh người, đây là giáo dục trong nhà dạy cô ta sao! Tần Phi Ngữ, bắt đầu từ hôm nay, trừ hết tiền sinh hoạt của em!”

“Không…..”

“Nói không cũng vô ích! Bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ đưa em vào một lớp học đào tạo, em phải tu thân dưỡng tính, nhìn xem con gái nhà người ta dạy ra như thế nào! Sau này mỗi buổi tối bắt buộc phải về trước 10 giờ, còn ra ngoài chơi bời với đàn ông thì anh đánh gãy chân em!”

Tần Phi Ngữ bị sốc!

“Anh không được đối xử với em như vậy…..”

“Được hay không được thì không phải em quyết định!” Tần Nham kéo tay Lưu Tuyền, lạnh lùng nhìn Tần Phi Ngữ, “Bây giờ em chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc là ngoan ngoãn nghe lời anh, hoặc là…..một xu cũng không có và cút ra khỏi nhà! Bây giờ em tự nhìn lại chính mình trông giống con ma gì, 20 tuổi đáng lẽ là tuổi đi học, còn em! Cả ngày chỉ biết quậy phá! Lúc trước anh còn tưởng em nhỏ tuổi không hiểu chuyện, bây giờ nhìn vào, anh nghĩ quá đơn giản rồi! Tính khí của em còn không mài ra, sau này có một mất mát lớn phải chịu.”

Tần Phi Ngữ cắn răng, “Nói chung là em không đi lớp đào tạo….”

“Vậy bây giờ em cút ra ngoài!”

Tần Phi Ngữ vẫn đứng yên không động đậy!

Một xu cũng không có, đi ra khỏi nhà, sau này sao mà sống?!

Tần Phi Ngữ cuối cùng cũng sợ hãi.

“Mẹ…..”

Mẹ Tần đưa cho cô ấy cái nháy mắt, “Nghe lời anh con, đừng chọc giận anh con.”

Tần Phi Ngữ lặng lẽ chịu đựng, “Em biết rồi, em nghe lời anh còn chưa được sao!”

Sự giận dữ của Tần Nham đã dịu đi một chút.

Anh ta kéo Lưu Tuyền ra ngoài.

Mẹ Tiêu vội hỏi, “Các con muốn đi đâu?”

“Đi ra ngoài ăn cơm, hôm nay chúng con không về, không cần đợi chúng con!”

Chương 820

Lúc Tần Nham đưa Lưu Tuyền ra ngoài thì trời đã tối rồi.

Bên ngoài bông tuyết nhỏ đang rơi xuống, rơi vào trong cổ, một lớp băng lạnh.

Lưu Tuyền co cổ lại, cùng Tần Nham lên xe, nét mặt Tần Nham rất khó coi, ngồi trong xe có chút cảm giác không thư giản.

“Tần Nham, chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi ăn cơm.” Tần Nham khởi động động cơ, quay đầu hỏi Lưu Tuyền, “Muốn ăn gì?”

“Em? Em sao cũng được.”

Tần Nham gật đầu, “Vậy anh đưa em đến một nơi.”

Lưu Tuyền thắt dây an toàn, “Được rồi, đi thôi!”

Tần Nham lái xe đưa Lưu Tuyền đến một nhà hàng cao cấp 4 sao, anh ta xuống xe trước, và giúp Lưu Tuyền mở cửa xe, Lưu Tuyền che miệng cười, sau khi xuống xe thì Tần Nham đứng bên cạnh cô ta, dang ta ra cho cô ta, Lưu Tuyền rất tự nhiên vươn tay và nắm lấy cánh tay anh ta.

“Đi thôi!”

“Ừm!”

Bầu không khí trong nhà hàng rất thanh lịch, trong bối cảnh ánh sáng lờ mờ, trên mỗi chiếc bàn đều được đốt nến đỏ, bên tai vang vọng những âm thanh du dương của Violin Lưu Tuyền tâm trạng có chút kích động, đây cũng là lần đầu tiên cô ta với Tần Nham đi ra ngoài ăn riêng.

Và nó lại là một nơi lãng mạn.

Hai người đã gọi món biết tết đặc biệt trong cửa hàng, và gọi một chai rượu vang đỏ.

Tần Nham là một quý ông ngày hôm nay, đầu tiên cắt miếng bò thành từng miếng nhỏ cho Lưu Tuyền, sau đó mới cắt cho mình.

Trái tim Lưu Tuyền hiền dịu và mơ hồ.

Một lúc sau, cô ta dường như đã trở về như lúc mười mấy tuổi, lúc đó Tần Nham cũng đối xử dịu dàng như vậy.

“Tần Nham, cám ơn anh.”

Tần Nham nhìn một cái, “Cám ơn cái gì?”

“Cám ơn anh đã đưa em ra ngoài ăn cơm.” Lưu Tuyền mỉm cười tinh nghịch, “Em chúng cảm giác này của hai chúng ta.”

Sau khi kết hôn thì Tần Nham rất bận rộn, hai người chưa ra ngoài ăn một bữa cơm, càng đừng nhắc đến việc hẹn hò hay chuyện khác, anh ta mỗi ngày đều làm việc đến khuya mới về, có khi về nhà đã là ban đêm, tắm rửa, nằm trên giường chưa được 5 phút đã ngủ rồi, anh ta cực khổ như vậy, cô làm thế nào có nhẫn tâm đề xuất nhiều yêu cầu từ anh ta như vậy.

Cứ nghĩ rằng cuộc sống uca3 họ sẽ tiếp tục như thế, không ngờ rằng hôm nay thậm chí có thay đổi bất ngờ.

“Thích như vậy không?”

Lưu Tuyền gật đầu, “Thích!”

Tần Nham đẩy mắt kính, ánh nhìn dịu dàng xuống, “Trong thời gian này anh hơi bận, đợi đến khi 28 âm lịch, lúc đó công ty được nghỉ, sẽ có một vài ngày rãnh rỗi, đến lúc đó anh sẽ ở bên cạnh em.”

Đối với Lưu Tuyền, Tần Nham có chút có lỗi

Một cuộc gọi điện của anh ta khiến Lưu Tuyền trở thành vợ của anh ta, người chồng như anh ta không cho nhiều sự quan tâm, không những vậy, còn để Lưu Tuyền ở nhà anh ấy chịu đựng nhiều sự bất bình như vậy! Mẹ thường nói điều kiện của Lưu Tuyền không tốt, không hợp với anh ta! Nhưng mà….ngay cả khi cô ấy không kết hôn thì cũng sẽ sống tốt hơn bây giờ.

Nghĩ đến đây, Tần Nham càng cảm thấy có lỗi.

Anh rót rượu vang đỏ cho Lưu Tuyền, “Hôm nay đừng nghĩ nhiều, muốn làm gì thì làm gì.”

“Ừm!”

Tần Nham thở dài, “Tiểu Tuyền, anh xin lỗi thay mẹ anh và Tần Phi Ngữ, Phi Ngữ lần này rất quá đáng, em yên tâm, anh nhất định sẽ để cô ấy chịu hình phạt.”

“Tần Nham, hôm nay chúng ta không nói cái này được không?”

Bầu không khí tốt như vậy, cô chỉ muốn nói chuyện yêu đương với Tần Nham, những chuyện lộn xộn kia….cô có thể tự giải quyết.

“Được, không bàn!”

Hai người vừa trò chuyện nhỏ nhẹ, vừa ăn bò bít tết, một bữa cơm phải mất gần một tiếng mới kết thúc.

“Ăn no không?”

“No rồi!” Lưu Tuyền ôm bụng, nét mặt mãn nguyện, “No quá!”

Tần Nham mỉm cười một cách bất lực, “Đi thôi!”

“Được!”

Hai người đi ra khỏi nhà hàng, trở lại vào trong xe, chiếc xe không lập tức khởi động, Tần Nham mở đèn xe ra, quay đầu nhìn sang hướng Lưu Tuyền, Lưu Tuyền đã uống rượu vang đỏ, một khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, cô ta có chút tửu lượng không tốt, thắt dây an toàn và nằm trên ghế phụ tài xế, nửa nheo mắt trông giống như một con mèo lười biếng.

Tần Nham cổ họng có chút chuyển động.

Hình dáng này của Lưu Tuyền mang theo một bầu không khí quyến rũ của người phụ nữa trưởng thành, đặc biệt có thể huy động các kích thích tố ở trên người nam giới.

“Tiểu Tuyền?”

“Hả?” Lưu Tuyền nửa nhắm nửa mở, giọng nói rất quyến rũ, “Muốn

về nhà chưa?"

"Hôm nay không về nhà!"

Lưu Tuyền thở nhẹ nhõm rất rõ ràng, lúc này về nhà cô cũng không biết đối mặt với mẹ Tần và Tần Phi Ngữ như thế nào, cô móc canh tay Tần Nham, "Vậy chúng ta đi đâu?"

"Đi ngủ khách sạn được không?"

Lưu Tuyền uốn ghơi nhiều, bộ não một lớp hồ đồ, nghe thấy tiếng nói của Tần Nham là gật đầu, "Được chứ."

"Em nằm xuống nghỉ ngơi trước, đợi một chút là đến rồi."

"Ừm!"

Lưu Tuyền không muốn ngủ sớm như vậy, nhưng tối hôm qua cả đêm không ngủ, hôm nay lại uống nhiều rượu vang đỏ, lần này men rượu lên, cô nhắm mắt lại không có nhiều nỗ lực và chìm vào giấc ngủ sâu, đợi đến khách sạn, cô đã ngủ rất sâu rồi.

Tần Nham không kêu cô ta dậy, cẩn thận dùng chiếc áo khoác lớn quấn Lưu Tuyền lại, ôm cô ta xuống xe.

……

Lưu Tuyền mơ một giấc mơ mùa xuân!

Trong mơ, Tần Nham cứ hôn lên cơ thể cô ấy không ngừng, trong miệng kêu tên của cô, cô thường là một người rất bảo thủ, nhưng đây không phải là một giấc mơ?

Lưu Tuyền nhiệt nhìn phản ứng lên!

Tần Nham nhìn thoáng qua, phát hiện và bật lên.

“Tiểu Tuyền?”

“Ưm…..”

Lưu Tuyền mở mắt trong sự mơ hồ, còn chưa phân biệt được là mơ hay thực tế, nhìn thấy khuôn mặt của Tần Nham, cô ta choáng váng, lại cúi đầu xuống xem tình hình bây giờ! Hai người đang trần truồng, Tần Nham đang đè lên người cô, còn cánh tay của cô đang móc vào cô anh.

Mặt Lưu Tuyền “Peng” đỏ một phát.

“A…..” cô thì thầm, vùi mặt vào trong chăn.

Không phải mơ chứ!

Tại sao……

Huhu, không có mặt gặp ai rồi.

Trên đầu truyền qua một giọng cười nhẹ, Lưu Tuyền cẩn thận mở một khoảng trống nhỏ trong chăn, “Anh, anh cười cái gì?”

“Tiểu Tuyền, anh thích em chủ động.”

Mặt của Lưu Tuyền càng đỏ.

Cô ta cúi đầu đột nhiên thấy vết bầm tím trên cơ thể của mình, nhanh chóng dùng chăn quấn mình lại, “Anh đừng….hôm nay xấu quá.”

“Không xấu!”

Tần Nham nhấc cánh tay cô ta lên, hôn vào vết bầm trên cánh tay cô, “Đối với anh, rất đẹp!”

Đẹp?

Cái thứ này chỗ nào có cảm giác đẹp chứ.

“Tần Nham, anh đừng trêu chọc em.”

“Không có chọc em!” Tần Nham nhìn nghiêm túc, “Anh biết em chịu đựng mà không chống cự bởi vì em yêu anh, cho nên mỗi khi anh nhìn đều cảm giác đây là dấu vết của tình yêu.”

Khuôn mặt của Lưu Tuyền đang nóng cháy.

Cô tưởng Tần Nham không nói những lời yêu thương, nhưng không ngờ rằng anh ta nói những lời yêu thương thậm chí lại lợi hại như vậy.

Tần Nham kéo chăn ra, lại một lần nữa đè lên.

“Tiểu Tuyền, đêm dài lãng mạn không có tâm trạng ngủ, hai chúng ta làm vài chuyện giữa hai người yêu nhau nên làm….”

“Um…..”

…….

Bên đây hai người có buổi tối lãng mạn, hai người ở nhà tâm trạng không tốt rồi.

Tần Nham vừa đưa Lưu Tuyền đi, Tần Phi Ngữ hét lên, “Mẹ, anh con đánh con! Anh con thậm chí vì cái còn tiện nhân đó đánh con! Anh ta còn muốn cắt phí sinh hoạt của con, muốn để con vào lớp đào tạo ma quỷ….mẹ, mẹ nhất định phải giúp con, cứ tiếp tục như vậy, anh con sẽ hoàn toàn bị người phụ nữ đó cuốn hút, đến lúc đó còn đường sống cho hai mẹ con ta không!”

Mẹ Tần không bao giờ không biết đạo lý này!

Bà ta nghiến răng, “Con nghĩ rằng mẹ không muốn đối phó con tiện nhân đó sao! Nhưng mà con tiện nhân này quá thông minh, anh con khẳng định là hai chúng ta cùng hợp tác bắt nạt cô ta, dù có nói gì với anh con thì anh con nhất định sẽ không tin!”

Mẹ Tần tức giận đến nắm chặt nắm dấm.

Lưu Tuyền!

Lưu Tuyền!

Không thể không thừa nhận cái con tiện nhân này quá lợi hại rồi, thậm chí có thể khiến trái tim con trai bà ta lừa đến bên cạnh cô ta!

Mẹ Tần tức giận đến đập nát dụng cụ uống trà trên bàn, “Cái đồ hỗn trướng! Mẹ nhất định không để cô ta sống tốt qua ngày!”

Tần Phi Ngữ vội vã nói qua, “Mẹ, mẹ có ý tưởng gì hay không?”

Lời nói hung hăng của mẹ Tần nói ra, nhưng mà…..bà ta thật sự không có cách tốt để đối phó Lưu Tuyền.

Lưu Tuyền, người phụ nữ này ở trước mặt Tần Nham và bà ta thì rõ

ràng là hai bột mặt, con trai lại không tin bà ta, bà ta thật sự không biết nên làm gì mới có thể lật ra bộ mặt thật của người phụ nữ này.

“Con tiện nhân này rất giỏi giả vờ!”

Tròng mắt Tần Phi Ngữ đảo một vòng, “Mẹ, có rồi!”

“Cách gì?” mẹ Tần hỏi khẩn trương.

“Không phải cô ta giả vờ sao, con không tin, cô ta có thể một ngày 24 giờ giả vờ tốt như vậy, chúng ta có thể lén lút đặt camera quan sát trong nhà, đến lúc đó đưa camera quan sát phát cho anh con xem, để anh ta xem anh ta đã cưới người phụ nữ như thế nào, đơn giản là hai mặt ba lưỡi, anh con xem được bộ mặt thật của cô ta thì làm sao tin cô ta nữa! một lần hai lần…nhiều lần nữa, con không tin trong lòng anh hai không ghét!”

Mắt mẹ Tiêu sáng lên!

Đúng vậy, tại sao bà ta không nghĩ ra!

Gắn một chiếc camera thì có thể ghi lại hình ảnh của Lưu Tuyền đối với bà ta không thân thiện, đến lúc đó con trai nhìn thấy thì sẽ còn nghĩ bà ta bắt nạt Lưu Tuyền không!

“Phi Ngữ, quả nhiên vẫn là con có cách.”

Tần Phi Ngữ nụ cười dễ chịu, cô ta đưa tay móc vào cánh tay mẹ Tiêu, “Mẹ, con đã nghĩ ra cách tốt cho mẹ rồi, vậy mẹ phải giúp con!”

“Con yên tâm, mẹ nhất định không bao giờ để anh trai con đưa con vào lớp đào tạo đó, còn về tiền xài….anh con không cho, mẹ bí mật đưa cho con.”

Tần Phi Ngữ vui mừng một tiếng, ôm lấy mẹ Tần và hôn một cái, "Mẹ, mẹ thật sự rất tuyệt!"

Mẹ Tần không chú ý đến lời nói của Tần Phi Ngữ, chỉ cần nghĩ đến việc lập tức phơi bày ra bộ mặt thật của Lưu Tuyền, bà ta đã vui mừng đến run rẩy.

Lưu Tuyền!

Cái con tiểu tiện nhân, tôi không tin lần này cô còn không chết!

"Mẹ, mẹ cảm thấy chỉ để cô ta lộ ra bộ mặt thật sự trừng phạt này quá đơn giản sao?"

Mẹ Tần lập tức nhìn sang hướng Tần Phi Ngữ, "Ý con là…."

Tần Phi Ngữ siết chặt nắm đấm lạnh lùng cười, "Con phải khiến anh trai con hoàn toàn từ bỏ cô ấy, để con tiểu tiện nhân như cô ấy thành phụ nữ bị bỏ rơi! Bây giờ không phải cô ta dựa dẫm vào sự bảo vệ của anh con mới kiêu ngạo vậy sao, cô ta với Lưu gia cắt đứt quan hệ, đến lúc đó cô ta có thể bật ra những con sóng gì!"

Để Tần Nham hoàn toàn tử bỏ cô ấy?

Vậy không phải là để hai người họ ly hôn sao!

Điều này đơn giản là vừa ý mẹ Tần rồi, cô nhanh chóng nắm lấy tay Tần Phi Ngữ, "Phi Ngữ, con mau nói con có cách gì!"

Chương 821

39821.Tần Phi Ngữ đắc ý cười, giơ tay ra ngoắc lấy cổ của Tần mẫu, kéo bà ấy lại gần một chút, sau đó xích lại gần tai bà ấy nhỏ tiếng thì thầm

Cô ta càng nói, ánh mắt của Tần mẫu càng sáng

Đợi Tần Phi Ngữ nói xong, hai mẹ con nhìn nhau cười, “mẹ, thế nào, phương pháp này được chứ?”

Tần mẫu giơ ngón tay cái lên khen Tần Phi Ngữ, “quả nhiên là một cách tốt! mẹ không tin, nếu như thật sự như thế, anh trai con vẫn còn muốn con tiện nhân đó!”

“Mẹ yên tâm đi, con dám khẳng định, thật sự làm theo kế hoạch, anh trai con tuyệt đối sẽ không thể muốn cô ta nữa!”

Tần mẫu dường như đã đuổi được Lưu Tuyền vậy, càng nghĩ càng vui, miệng dường như đều đã rạch đến mang tai rồi

Qua một hồi, bà ta đột nhiên lại nhớ ra điều gì

“Con thật sự khi nào bắt đầu kế hoạch nhất định phải cẩn thận một chút, Lưu Tuyền rốt cuộc vẫn có Tiêu Gia đứng sau chống lưng, người của Tiêu Gia biết được tình hình này, đến lúc đó nếu như muốn điều tra rõ ràng, rắc rối vướng lên người thì không tốt rồi”

“Mẹ, mẹ cứ yên tâm 120% đi” Tần Phi Ngữ vỗ ngực đảm bảo, “con nhất định tìm người bản thân tin tưởng 100%, đến lúc đó xảy ra

chuyện, để cho bọn họ điều tra cũng không tra ra!"

"Được! được được được! vậy thì quyết định như thế đi!"

"Được, mẹ mẹ cứ đợi tin tốt của con đi!"

……

Sáng sớm ngày thứ hai Lưu Tuyền tỉnh lại

Mở mắt ra thì nhìn thấy Tần Nham đã mặc quần áo chỉnh tề, miệng cười nhìn cô

"Tỉnh rồi?"

"Ừm!"

Lưu Tuyền từ trên giường ngồi dậy, trên người rất nhức, ngoảnh đầu sang nhìn trời bên ngoài vẫn còn lờ mờ, "trời vẫn chưa sáng sao?"

"Mới sáng sớm hơn 5 giờ" Tần Nham ngồi lên bên giường đưa cho cô quần áo, "anh 7 giờ phải đi làm, nhanh mặc quần áo rửa mặt mày, anh đợi chút đưa em về nhà"

Lưu Tuyền bên mặc quần áo bên nói, "tự em về được rồi, anh bây giờ còn có thời gian đi ăn sáng trong khách sạn, tự em bắt xe về là được rồi!"

Vậy thì không được!

Cả một đêm không về nhà, lúc này để cô ấy một mình về, đây không phải là để mẹ trút lửa giận lên trên người cô ấy sao

“Đừng nói nữa, nhanh chóng rửa mặt chuẩn bị đi thôi”

“Ô!”

Hai người ăn sáng xong mới về nhà, tuyết rơi cả một buổi tối, lúc này cả khu biệt thự đều bị tuyết trắng phủ lên, nhìn mà cảm thấy lạnh

Lưu Tuyền hít một hơi thật sâu, đi theo bước chân của Tần Nham vào cửa

“Quay về rồi sao?” Tần mẫu ngồi trên sopha đợi hai người họ, “còn chưa ăn cơm phải không, mẹ làm bữa sáng cho hai đứa!”

Tần Nham cặp mày giật lên

Lưu Tuyền trong lòng trầm nặng

Chuyện có bất thường chắc có quỷ!

Tần mẫu hôm nay lại không tìm rắc rối cho cô, còn nhiệt tình như thế……Lưu Tuyền càng đề cao cảnh giác

“Làm sao mà đứng không đi vậy” Tần mẫu kéo hai người vào trong phòng, “nhìn xem tay đều đã đông cứng rồi, lạnh giá lạnh giá, mẹ om cháo trong nồi vẫn ủ ấm, mẹ đi lấy cho các con!”

“Không cần đâu” Tần Nham kéo Tần mẫu lại, “chúng con đã ăn ở bên ngoài rồi!”

Sắc mặt của Tần mẫu lại trong chốc lát thì cứng đơ, tiếp sau lại phục hồi tự nhiên, “ăn qua rồi à…ồ, ăn qua rồi tốt, bữa sáng vẫn là rất quan trọng, không ăn dạ dày chịu không nổi”

Tần Phi Ngữ hôm nay cũng ở nhà, điệu bộ thành thành thực thực

Tần mẫu ra hiệu ánh mắt cho Tần Phi Ngữ, Tần Phi Ngữ vẻ mặt khinh thường đi qua đó, “anh…chị dâu…hôm qua thật sự xin lỗi, em nghĩ chị dâu và mẹ phát sinh tranh chấp rồi, vì vậy nghĩ bảo vệ mẹ mới có kịch động như thế, chị dâu, em thật sự là xin lỗi chị, chị giới thiệu đối tượng cho em, còn mua cho em quần áo, đối tốt với em như vậy…em lại đánh chị, em vô cùng áy náy, chị dâu, thật sự xin lỗi, chị có thể tha thứ cho em không?”

Tần Phi Ngữ ánh mắt đau khổ thành thực nhìn Lưu Tuyền

Diễn kịch?

Ai không biết!

Lưu Tuyền mỉm cười, “qua rồi thì thôi, người một nhà nào có thù qua ngày!”

“Oa…chị dâu chị thật tốt quá, em biết chị nhất định sẽ tha thứ cho em mà!” Tần Phi Ngữ ôm lấy cánh tay của Lưu Tuyền, vừa nhảy vừa tưng tửng, “chị dâu người chị thật quá tốt rồi”

“Xứt-----“

“Tần Phi Ngữ, em làm đau cô ấy rồi!” Tần Nham đẩy bỏ Tần Phi Ngữ, cui đầu căng thẳng nhìn Lưu Tuyền, “làm sao rồi, còn đau không?”

“Không sao, chỉ là chạm phải vết thương, bây giờ đã không đau nữa”

Tần Nham ánh mắt lạnh nhìn Tần Phi Ngữ, “em chú ý một chút!”

“Ồ!” Tần Phi Ngữ trên mặt có chút không chịu nổi, Tần mẫu sợ cô

phá hoại chuyện, nhanh chóng kéo cô ra sau lưng, “Tiểu Tuyền, mẹ cũng muốn xin lỗi con, hôm qua…ài, rốt cuộc chỉ là mẹ quá nhảy cảm thôi, hôm qua con và Tần Nham không về nhà, mẹ cả một đêm không có nhắm mắt, nghĩ đến sau khi con vào Tần Gia chúng ta…thật sự là vất vả rồi, mẹ lại còn tìm rắc rồi với con, thật sự quá không phải với con rồi”

Tần mẫu nói xong, đưa tay ra kéo lấy tay của Lưu Tuyền, “Tiểu Tuyền à, chuyện trước đây chúng ta bỏ qua tất cả được không? Mẹ khuôn mặt già nua này cũng hạ xuống xin lỗi con rồi, chuyện trước kia của chúng ta về sau không nhắc nữa, về sau chúng ta vẫn đối tốt với nhau được không? Giống như thời gian trước kia? Tần Nham thằng nhỏ quá bận rộn rồi, mẹ cũng không muốn làm vật cản trở sau chân của nó, càng không nghĩ thằng nhỏ đi ra ngoài làm việc rồi vẫn phải lo lắng chuyện trong nhà, con yêu nó như thế, khẳng định cũng sẽ suy nghĩ cho nó, đúng không?”

Nói lời nói này, giống như nếu như cô lại tiếp tục kỳ kèo thì chính là không hiể chuyện biết bao nhiêu

Muốn để cô tin Tần mẫu và Tần Phi Ngữ thay đổi rồi, cô khẳng định sẽ không tin

Lưu Tuyền liếc nhìn Tần Nham, nhìn thấy trên mặt anh có nụ cười, thì biết rằng Tần Nham khẳng định là tin tưởng vào lời giải thích của Tần mẫu và Tần Phi Ngữ rồi

Lưu Tuyền nhẹ nhàng thởi dài

Rốt cuộc là mẹ đẻ

Khi không phát điên, Tần Nham vẫn nguyện tin tưởng bà ta

Lưu Tuyền không muốn để Tần Nham khó xử, bởi vậy cũng nắm lấy tay của Tần mẫu. Không quản Tần mẫy muốn làm cái gì, chẳng qua thì là quân đến tướng chặn nước ngập đất đắp thôi. Cô điều chỉnh lại tâm trạng, nét mặt cảm động nhìn Tần Mẫu, “mẹ, xem mẹ nói lời gì kìa, con đã kết hôn với Tần Nham rồi, thì chính là muốn cùng anh ấy sống tốt qua ngày, mọi gnuwoif nguyện tiếp nhận con, con vui mừng còn không kịp nữa là”

Tần Nham nhìn thấy cảnh này, cả người cũng thả lỏng xuống

“Người một nhà thì phải hòa hòa hợp hợp như thế này không phải tốt sao!”

“Đúng vậy!” Tần mẫu đáp một tiếng, “Tần Nham con nhanh chóng đi làm đi, con cứ yên tâm 120% đi, mẹ cũng nghĩ rồi con nói đúng, Tiểu Tuyền đến nhà chúng ta là người nhà chúng ta, mẹ cũng nghĩ thông rồi, hôm nay ra ngoài tìm bảo mẫu, việc trong nhà à, về sau đều để bảo mẫu làm! Tiểu Tuyền, con thì an an tâm tâm ở trong nhà, chuẩn bị sinh cho mẹ một đứa cháy mập mạp là được rồi, ha ha!”

Lưu Tuyền cũng cười theo

Tần Nham nhìn cảnh tượng này, phút chốc yên tâm lại, “vậy thì con đi làm đây”

“Đi đi đi đi!”

……

Sau khi Tần Nham đi rồi, Tần Phi Ngữ lập tức cởi bỏ vẻ giả tạo, lạnh lùng hứ một tiếng với Lưu Tuyền, sắc mặt của Tần mẫu cũng biến đổi luôn, ghê tởm gạt bỏ tay của Lưu Tuyền, lạnh lùng nói, “tiểu tiện nhân, mày có thể đừng nghĩ rằng ta sẽ cùng mày thỏa hiệp rồi, nếu

như không phải là vì con trai của ta, ta đến diễn kịch cũng lười diễn”

Lưu Tuyền một chút cũng không ngoài dự đoán

Cô đoán chắc khẳng định tình trạng này

“Mẹ, nếu như không có chuyện gì nữa con lên lầu nghỉ ngơi đây”

“Nghỉ ngơi? Nằm mơ đi! Cô thật sự nghĩ rằng cô đến nhà chúng tôi là đến làm để làm phú bà sao? Dọn dẹp vệ sinh làm việc đi!”

Lưu Tuyền nhún nhún vai, cũng không muốn tranh chấp

Dù sao thì vệ sinh cô cũng thường xuyên làm, Lưu Tuyền khi làm vệ sinh rất kỹ càng, kỳ càng đến mức…phát hiện giấu ở trong góc lắp đặt máy quay trong phòng khách

Lưu Tuyền phút chốc thì toàn bộ đã rõ rồi

Đây là….muốn tóm được điểm yếu của cô mà

Lưu Tuyền mỉm cười

Nghĩ rằng lắp đặt một đầu máy quay thì có thể tóm được điểm yếu của cô sao? Chẳng lẽ Tần mẫu và Tần Phi Ngư không biết, đầu máy quay đối với bọn họ là vũ khí đối phó cô, nhưng với cô…giống vậy cũng có thể lợi dụng đầu máy quay để đối phó lại với bọn họ à

Lưu Tuyền ánh mắt lóe lên, giả như không có phát hiện đầu máy quay, tiếp tục làm việc

……

Lưu Tuyền tình hình bên này Tiểu Thất một chút cũng không biết

Cô mấy ngày hôm nay cuối cùng cũng rảnh rỗi rồi

Ngày 16 thánh chạp, công ty của Cảnh Thụy nghỉ lễ, Tiểu Thất trực tiếp đưa thẳng lại cho anh trai làm việc nhà, tự bản thân khi không có việc thì hẹn Lãnh Điền Tâm bọn họ đến uống uống trà chiều, Cảnh Thụy vui vẻ nhìn thấy Điền Tâm, yên tâm thoải mái làm việc nhà làm cho xong

Nói đến đây không thể không nhắc đến một chuyện, sau khi Tôn Nguyên đi Lôn Đôn, cuối cùng cũng truyền về tin tốt, có thể xem là tìm thấy mẹ nuôi rồi

Nhưng mà

Mẹ nuôi bây giờ vẫn không nguyện quay lại, chú Tôn Nguyên đang hết cố hết sức xin lỗi cơ

Ngày hôm nay, đợi mọi khách đều đã đi rồi

Tiểu Thất bắt đầu thăm dò Tiêu Lăng và Tô Tố

Tô Tố lập tức gần đến kỳ dự tính sinh nở rồi, bụng đã lớn giống một quả bóng, cô bây giờ hành động không được thuận tiện, đến ngồi trên ghế sopha đều trở thành chuyện khó khăn

“Daddy, mami…..”

Tiểu Lăng đang giúp Tố Tố dựa trên ghế sopha nặn bóp bắp chân, bắp chân của cô bị sưng phù đặc biệt lợi hại, đến liền cả chân cũng bị phù lên, anh làm rất chuyên tâm, cơ bản không nghe thấy Tiểu Thất nói gì

Tiểu Thất, "……"

Cô nâng cao giọng lên, lại tiếp tục hét, "daddy, mami?"

"Ừm?"

Ái ma à! Rốt cuộc cũng nhìn qua rồi,

Tiểu Thất nịnh hót xích lại gần, đưa tay tra nặn chiếc chân nhỏ còn lại của Tô Tố, quỳ trên sopha ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng, "daddy, con có chuyện muốn thương lượng thương lượng với cha"

Còn dùng xưng hô "cha"

Cặp mày của Tiêu Lăng giật giật, "nói đi, có chuyện gì?"

"Là như thế này…" Tiểu Thất nghĩ rồi nghĩ cách diễn tả, một bên nhìn sắc mặt của Tiêu Lăng, một bên nhẹ nhàng cẩn thận nói, "cái này, mami lập tức thì muốn đẻ em bé rồi mà, sau đó cũng nhanh qua năm mới rồi, con là nghĩ, đợi mami sinh xong em rồi, cũng qua năm mới xong, con muốn từ trong nhà chuyển ra ngoài, cha xem như thế nào ạ?"

Tiêu Lăng và Tô Tố nhìn nhau, anh nhăn nhó mày, "tại sao lại muốn chuyển ra ngoài, ở trong nhà không tốt sao?"

"Trong nhà có người cho con ăn, còn có người hầu hạ con, đương nhiên tốt rồi, ngày tháng như thế này không nên quá vui mừng ồ, nhưng mà….con rốt cuộc không thể cứ ở trong nhà phải không nào? Con là nghĩ như thế này, qua năm mới con đi dạo trên phố, tay của con bây giờ cẫn không thể vẽ thiết kế, nhưng con còn trẻ, trong nhà làm con sâu cơm không phải tốt, vì vậy nghĩ rằng dùng tiền mừng

tuổi trước đây của con mở một của hàng cà phê….."

Tiêu Lăng không hề lưu tình lật mặt cô bé, "con xác định con là muốn đi ra ngoài mở tiệm cà phê, không phải là làm chuyện gì khác chứ? Ví dụ như….hẹn hò cùng Lục Sâm, hoặc là….cùng chung sống?"

Chương 822

39822.Phụt!

Trong lòng Tiểu Thất suýt chút nữa thì phun ra máu!

Cha của cô làm sao mà biến thành anh minh thần vũ như thế này rồi!

Con ngươi trong mắt cô long lanh quay một vòng, nhanh chóng phủ nhận, hùng hồn nói, “làm sao có thể!con thật sự là muốn mở quán cà phê, làm sao có thể là chạy đi hẹn hò cùng Lục Sâm được....ài, sống cùng nhau mà, daddy! Con gái rượu của cha một cô nương băng thanh ngọc khiết, làm sao có thể là chuyện như thế được, cha nói đúng không?”

Tiêu Lăng hứ nhẹ một tiếng, tiếp tục nặn bóp chân cho Tô Tố, hoàn toàn không tiếp lời Tiểu Thất

Tiểu Thất gãi đầu

Phản ứng này là đồng ý rồi, hay là không đồng ý à!

Nghĩ rồi nghĩ, Tiểu Thất vẫn là ra tay với Tô Tố, mami dễ nói chuyện hơn daddy, chỉ cần nịnh được mami, để mami nói với daddy, thì chuyện này tuyệt đối thành công một nửa! Nghĩ đến đây, Tiểu Thất lập tức lon ton xích lại gần bên cạnh người Tô Tố, “mami mami, mami đồng ý cho con qua hết năm mới dọn ra ngoài được không? Người ta qua năm mới đã 24 tuổi, không còn là tiểu cô nương nữa, bây giờ trong nhà trường chắc là đến bằng tốt nghiệp cũng không lấy được rồi, mami nói con một người trưởng thành, cũng không thể

suốt ngày dựa vào cha mẹ nuôi dưỡng đúng không, con cũng muốn đi kiếm sống cơ!"

Tiểu Thất lắc lư cánh tay của Tô Tố nũng nịu, "mami mami đồng ý đi được không ạ?"

"Con nghĩ rằng mở quán cà phê mà dễ dàng mở được như thế sao? Con trước tiên nói cho ta biết kế hoạch của con"

Có kịch rồi!

Tiểu Thất nhanh chóng nói, "mami maimi yên tâm, cà phê bên cung ứng con đều đa liên lạc xong rồi, bây giờ chỉ thiếu mặt bằng và trang trí thôi, chỉ cần tìm được mặt bằng đẹp trang trí xong, lập tức thì có thể kiếm tiền rồi! Mami cũng biết mà, con từ sớm đã muốn mở quán cà phê rồi, trước đây là không có thời gian, bây giờ đằng nào bản thân cũng không có việc để làm, còn không bằng con tìm việc để làm giết thời gian"

"Con để mami nghĩ xem sao được không?"

"Vầy thì mami khi nào thì nghĩ xong?"

"Trước ngày mai cho con câu trả lời!"

ồ dê!

Tiểu Thất phút chốc mặt mày hớn hở, ôm lấy cổ Tô Tố "chụt chụt" hôn một cái trên mặt cô, "mami tốt quá rồi, mami con kêu anh trai làm món ngon cho mami đây"

Tô Tố bất lực chỉ cười cười

Tiểu Thất đi rồi, Tiêu Lăng nhăn nhó cặp mày hỏi Tô Tố, “em không phải thật sự tính cho con bé dọn ra ngoài chứ?”

“Nếu không thế thì sao!” Tô Tố không thân thiện gì trợn mắt lên với ông, “con bé lớn rồi, anh còn muốn treo nó trên thắt lưng à”

Vậy thì không đến!

Tiêu Lăng lo lắng đâu phải là điều này

Ông nhìn Tô Tố nằm khó chịu, nhanh chóng đỡ bà ấy dậy, nét mặt lo lắng, “anh là lo tiểu nha đầu này không ở nhà sẽ gây loạn, ở nhà ít ra còn có chúng ta trông coi con bé, con bé cũng không dám làm chuyện quá mức cho phép, thật sự ra ngoài ròi, anh làm sao đều không yên tâm được”

Tô Tố hoàn toàn không lưu tình mà lật tẩy ông ấy, “em nhìn thì anh là lo lắng Tiểu Thất ở bên cạnh với Lục Sâm”

Tiêu Lăng hứ một tiếng!

Như thế thì đã làm sao, con gái rượu của ông mới lớn có chút à, cũng không thể bị Lục Sâm chiếm lấy món hời được, sau đó kết hôn sớm như thế được!

Ông còn chưa có chuẩn bị xong để làm nhạc phụ (cha vợ)

“Ông cứ lo lắng linh tinh! Bây giờ đều là thời đại nào rồi, Tiểu Thất cho dù có ra ngoài ở cùng Lục Sâm cũng là chuyện thường tình, ông đừng có tham gia, chúng nó chuyện người trưởng thành để tự bản thân chúng xem xét đi, khoảng thời gian này tôi cũng thấy rồi, Lục Sâm đứa trẻ đó đối cới Tiểu Thất là rất tốt, ông cũng không nghĩ xem, chính cô nương nhà ông như thế, đổi người khác ai có thể tốt

với nó như vậy?”

Tiêu Lăng phút chốc không vui rồi

Quay đầu lại trừng mắt nhìn Tô Tố, “cái gì mà gọi là cô nương nhà tôi như thế? Cô nương nhà tôi làm sao nào?”

Tô Tố bắt đầu đếm điểm xấu của Tiểu Thất, “cô nương nhà ông mười ngón không chạm nước bẩn, việc nhà một việc cũng không biết! cô nương nhà ông từ nhỏ được người khác đỡ trong lòng bàn tay, đến cả củi gạo dầu muối tương giấm trà đều không phân biệt rõ! Cô nương nhà ông còn trong sáng thơ ngây......được chưa, nói nghe hay thì là trong sáng thơ ngây, nói khó nghe thì là ngốc! cô nương nhà ông làm việc còn đắc biệt bồng bột, không tính hậu quả! Còn đặc biệt dùng tình cảm làm việc......”

Tiêu Lăng một câu phản kháng cũng không nói ra được, nhịn cả nửa ngày mới nói được câu, “bà xã, Tiểu Thất là con gái rượu của chúng mình......”

Làm sao có thể để con gái rượu của mình nói thành như thế à

Dù gì chăng nữa ở trong lòng Tiêu Lăng con gái rượu của bản thân toàn mỹ không khuyết điểm, một chút xấu cũng không có

“Chính là bởi vì là con gái rượu của chúng ta, mới cần phải khách quan một chút! Chúng ta có thể toàn tâm toàn ý đối với con bé, anh có thể bảo đảm người khác cũng như thế đối với con bé? Em nhìn được cậu Lục Sâm đó cũng không tồi, ở chỗ cậu ta nhược điểm của Tiểu Thất cũng đều biến thành ưu điểm, vả lại còn lớn hơn Tiểu Thất 5 tuổi, vừa chín chắn vừa vững chắc, ngoài trừ đôi chân không được tốt, còn có thể tìm ra khuyết điểm nào ra nữa?”

“Bà xã, em khen người khác thì toàn là một đống ưu điểm”

Tô Tố trợn tròn mắt, “em đây là nói thật nói thật!”

Tiêu Lăng dựa vào ghế sopha, hít một hơi thật sâu

“Được rồi được rồi, đều đã cả thời gian dài như thế rồi, làm sao vẫn không trở lại bình thường chứ” Tô Tố đẩy đẩy Tiêu Lăng, đưa tay ra đặt tay của ông để lên trên bụng của mình, “anh à, có thời gian thì vẫn là quan tâm quan tâm thứ trong bụng sinh ra rồi làm sao chăm sóc đi”

“……được thôi!”

……

Buổi tối ngay hôm đó sau khi Tiểu Thất nhận được câu trả lời khẳng định của Tô Tố, vui mừng suýt chút nữa nhảy dựng lên

Cô cũng không quan tâm đến ăn, lập tức chạy về phòng cùng Lục Sâm gọi video

“Lục Sâm Lục Sâm, daddy mami của em đồng ý em sau khi đón năm mới dọn ra ngoài sống rồi!”

Lục Sâm vẫn còn đang trong phòng sách làm việc, nghe thấy lời này, ánh mắt đều đáng rất kỳ vọng, “vậy thì anh đợi em”

“Ừm ừm ừm, vẫn còn khoảng hơn 10 ngày nữa em sẽ có thể chuyển ra ngoài rồi, ái……10 ngày này làm sao để sống qua à, Lục Sâm, em làm sao cảm thấy mỗi phút không nhìn thấy anh khắp người em đều khó chịu nhỉ”

Lục Sâm bật cười

Có khoa trương đến mức đó không!

“Anh cười cái gì chứ, em nói đều là sự thật à! Lục Sâm, anh đang làm gì?”

“Làm việc, vẫn còn một chút chuyện cuối cùng phải xử lý,” trên thực tế, là xử lý đám lộn xộn mà cha anh vứt cho anh, cha anh gần đây bởi vì muốn kéo anh từ ghế Tổng tài kéo xuống, đúng thật là động tới tất cả mối quan hệ trong công ty, tuy nhiên đại bộ phận số người đều đứng về phía anh, địa vị của anh cũng không có ai có thể rung chuyển, nhưng mà cuối cùng vẫn là đêm đến một chút rắc rối, “Tiểu Thất, anh hai ngày này có thể làm xong công việc, đợi làm xong việc rồi, anh sẽ bỏ ra thời gian ở bên em”

“Được à được à” Tiểu Thất gật đầu liê liệ, “vậy thì anh nhanh hoàn thành công việc đi, đợi anh làm xong rồi nhớ thông báo em nhé, không đúng không đúng, bây giờ đều đã đến giờ ăn tối, anh nhanh chóng ăn gì trước tiên, ăn xong rồi lại tiếp tục làm việc”

“Được!”

“Vậy thì em dập máy trước đây ồ”

“Được!”

“Lục Sâm, chụt chụt!”

Tắt gọi video, Lục Sâm nụ cười vẫn còn trên khuôn mặt kéo dài rất lâu, anh ngừng công việc trên tay lại, cưng chiều lắc lắc đầu, “nha đầu ngốc……”

……

Thời gian còn lại Tiểu Thất qua ngày như qua năm!

Mỗi ngày đều mong nhanh chóng trôi qua, sau đó nhanh chóng đón năm mới xong, đợi đón xong rồi cô có thể từ nhà dọn ra ngoài rồi

Còn hơn thế cô đến đồ dùng của bản thân đều đã thu dọn xong

Bất kỳ lúc nào cũng chuẩn bị tốt chuyển đi

Những hành vi này bị Tiêu Lăng nhìn thấy trong mắt, Tiêu Lăng đã hai ngày không có tỏ vẻ mặt với Tiểu Thất rồi, nhưng Tiểu Thất chỉ đắm chìm trong tư tưởng của bản thân, hoàn toàn không có phát hiện trái tim nhảy cảm của daddy cô đều đã bị cô tổn thương rồi

Ngày hôm nay, ngày 29 tháng chạp!

Năm nay không có 30, ngày 29 tháng chạp chính là ngày cuối cùng của năm nay!

Người làm trong biệt thự đều được nghỉ lễ, sáng sớm ngày hôm nay, Tiêu Lăng và Cảnh Thụy bắt đầu chuẩn bị bữa cơm đêm giao thừa

Thức ăn đều đã mua rồi rửa xong thái chuẩn bị tốt!

Nhân sủi cảo cũng đều đã trộn xong, trong nhà không có người biết trộn bột, vỏ bánh mua là loại có sẵn

Cả nhà vây quanh lại cùng nhau bao sủi cảo

Gần đến buổi trưa, Tiêu Khả và bạn trai của cô ấy Châu Tử Dương cũng đến rồi

“Ya, cô đến rồi, nhanh nhìn sủi cảo cháu bao nè!”

Tiêu Khả hôm nay mặc toàn thân chiếc áo lớn màu đen, môi màu đỏ rực khiến khí thế của cô ấy vô cùng cao, nhìn thấy cả nhà Tiêu Lăng, nét băng giá trên mặt cô lập tức đều tan biến, xích lại gần mấy người đang bao sủi cảo trong phòng khách, “đều bao nhiều như vậy rồi sao? Thật không tồi mà!”

Tiểu Thất được khen, lập tức cười tươi như hoa nở

Châu Tử Dương âm thầm đi rửa tay, cũng cùng bao

“Ài, cậu không cần phải bao, cậu cùng Tiêu Khả đi ra phòng khách xem ti vi đi”

“Thôi cứ để anh ấy làm việc đi, anh ấy không làm gì đó đợi chút đến cơm cũng không nuốt nổi” Tiêu Khả hứ nhẹ một tiếng, Châu Tử Dương âm thầm ngồi xuống, âm thầm bao sủi cảo

……

Tiểu Thất cắn đầu ngón tay nhìn hai người họ

Hôm nay bầu không khí của cô cô và Châu Tử Dương……làm sao giống như không bình thường

Tiểu Thất nhìn về hướng Tô Tố, Tô Tố thận trọng, đương nhiên cũng phát hiện điều này một chút

“Mami, con không bao nữa, đã lâu không gặp cô cô rồi, con nói chuyện nhỏ với cô cô đây”

“Đi đi!”

Tiểu Thất kéo theo Tiêu Khả lên trên tầng, đẩy cánh cửa phòng của cô đi vào trong

“Tiểu nha đầu, nhớ ta rồi?”

“Nhớ! Đương nhiên nhớ rồi!” Tiểu Thất ôm lấy cánh tay của Tiêu Khả ngồi lên trên giường, “cô cô vừa rồi sắc mặt của cô cô làm sao mà khó coi như vậy, cô cô và cái người Châu Tử Dương đó cãi nhau rồi?”

Tiêu Khả sững lại, mệt mỏi day day ấn đường, “rất rõ ràng vậy sao?”

“Vô cùng!”

Tiêu Khả đột nhiên đổ người lên giường, cô thật sự không ngờ tới, cô Tiêu Khả sẽ bởi vì một người đàn ông đến tâm trạng cảm xúc đều không che giấu được

Tiểu Thất bò trên giường nhìn cô ấy, “cô cô, hai người làm sao rồi?”

“Không có gì, chỉ là có chút cãi nhau!” Tiêu Khả xoa xoa nhẹ đầu Tiểu Thất, “giữa cặp đôi với nhau nào không có cãi vã, cháu đừng lo lắng nữa, cô cô sẽ xử lý tốt!”

Tiểu Thất lén lút thì thào một câu, “ai nói giữa cặp đôi với nhau nhất định sẽ cãi nhau nào?”

ừm hứ!

Cô và Lục Sâm đều đâu chưa từng có cãi nhau

“Lục Sâm đối tốt với cháu không?”

“Tốt, đương nhiên tốt rồi!”

Tiêu Khả là đối thủ cạnh tranh với Lục Sâm, đối với trạng thái của đối thủ cạnh tranh Tiêu Khả biết cũng khá nhiêu. Ví dụ biến động gần đây của công ty Phong Hoa

Cô nghĩ rồi nghĩ, rốt cuộc là có nên nói chuyện này với Tiểu Thất không

Đằng nào thì Lục Sâm chắc có năng lực san phẳng chuyện này, vả lại đầu óc của Tiểu Thất thơ ngây, cũng không phù hợp nghĩ vấn đề phức tạp, để con bé biết được cũng chỉ là lo lắng mà thôi

Hai cô cháu ở trên lầu lại nói chuyện thêm một lúc lâu, đến khi trời sắp tối mới xuống lầu

Bữa cơm đêm giao thừa ở dưới lầu đã chuẩn bị xong, trong bếp phảng phất mùi thơm vô cùng hấp dẫn người khác

“Thơm quá à……”

“Đợi thêm nửa tiếng nữa thì có thể ăn cơm rồi, Tiểu Thất, bày bát đũa ra”

“Được thôi!”

Rất nhanh thì thức ăn đã xong rồi, đầy cả một bàn thức ăn, ở chính giữa đặt một đĩa sủi cảo

“Được rồi, nhanh ăn cơm thôi!”

Dạ tiệc liên hoan trong ti vi cũng đã bắt đầu, cả nhà cũng rất náo nhiệt

Nhưng……

Ăn à ăn à, bỗng nhiên phát sinh tình hình!

Tô Tố ôm lấy bụng vẻ mặt đau khổ, Tiêu Lăng ở bên cạnh căng thẳng đỡ lấy cô, “làm sao rồi làm sao rồi?”

“Tiêu Lăng, em hình như, hình như……muốn sinh rồi……”

Chương 823

39823.Muốn sinh rồi?!

Phút chốc cả nhà náo loạn hết lên, Tiêu Lăng cả người đều ngơ ngác, mặt của ông “xòa” trắng bệt trắng bệt, nhìn còn thê thảm hơn tình trạng của Tô Tố

“Tiêu Lăng……”

“Anh đây, anh ở đây” Tiêu Lăng đưa tay ra muốn chạm vào cô ấy, nhưng nhìn sắc mặt đau khổ của cô ấy, ông sợ bản thân mình chạm vào sẽ khiến cô ấy càng thêm đau khổ, bàn tay đưa ra lại thu về! đứng tại chỗ không ngừng càm nhàm, “làm sao đây làm sao đây, bây giờ làm sao à……”

Ông trước có xem rất nhiều sách, đều là dạy người làm sao đối mặt với tình huống sắp sinh đẻ

Nhưng bây giờ…..trong đầu óc trống rỗng, một chữ cũng không nhớ ra

“Làm sao giờ à……”

“Cái gì mà làm sao, còn sững ra đó làm cái gì!” Tiêu Khả đỡ lấy Tô Tố cáu giận Tiêu Lăng, “bệnh viện đã định sẵn chưa vậy?”

“Định sẵn rồi định sẵn rồi”

“Vậy thì cậu còn đợi cái gì, nhanh chóng gọi cho bệnh viện đi

“Được được được, em lập tức gọi!”

Cảnh Thụy và Tiểu Thất cũng có chút ngơ ngác, hai đứa cũng căng thẳng vô cùng, một trái một phải đỡ lấy Tô Tố, “mami mami……”

Ngược lại Tô Tố trấn tĩnh hơn nhiều, vừa rồi trận đau đã trôi qua, sắc mặt của cô nhìn đã tốt hơn chút, quay ngược lại an ủi cả nhà, “tôi không sao rồi!”

Cái gì mà gọi là không sao rồi!

Trên trán đều ướt đẫm mồ hôi rồi, Cảnh Thụy cũng giống thế luống cuống không biết làm thế nào, “mami người có đau không?”

“Đã không đau rồi”

Trong lúc nói chuyện Tiêu Lăng đã liên lạc xong với bệnh biện, ông lúc này hoàn toàn không có chủ ý nữa, cứ để Tiêu Khả đảm nhiệm thành người chỉ đạo, “chị, bây giờ còn phải làm gì……”

Chị?

Tiêu Khả tại thời điểm này suýt chút nữa bật cười rồi, từ nhỏ đến lớn Tiêu Lăng số lần gọi chị đếm trên đầu ngón tay à

Cô cũng không có so đo, “cậu nói phải làm sao, nhanh chóng đi lái xe à, chuẩn bị đi bệnh viện”

“Được được được, em lập tức đi lái xe!”

Tiêu Khả môt phát kéo lại Tiêu Lăng, “với tình trạng của cậu hiện giờ, cậu lái xe tôi không yên tâm” Tiêu Khả mắt nhìn quanh một vòng,

Cảnh Thụy cũng giống thế vẻ mặt như chết, cô quả quyết, giao cho Châu Tử Dương, “đi lái xe đến đây, lập tức chuẩn bị đi bệnh viện!”

“Được!”

Châu Tử Dương đi lấy xe, Tiêu Khả lại giao cho Cảnh Thụy, “lên trên lầu lấy thảm, bên ngoài lạnh, chuẩn bị đắp cho mami của cháu”

“Vâng!”

“Vậy còn em, em thì làm cái gì?” Tiêu Lăng gấp gáp hỏi

“Cậu? cậu chỉ cần ở bên cạnh Tô Tố là được rồi”

Lúc đang phân công trận đau thứ hai đã dồn đến, Tô Tố lại lần nữa đau ôm lấy bụng, tóc trên trán đều bị ướt sũng rồi, cô cắn chặt lấy răng, không để bản thân phát ra tiếng đau khổ

“Bà xã……”

“Không, có chuyện gì!”

Như thế này rồi còn nói không sao!

Tiêu Lăng trong phút chốc tim đau không nổi!

Châu Tử Dương đã lái xe đến, Cảnh Thụy chùm chiếc thảm lên trên người Tô Tố, Tiêu Lăng một phát bế Tô Tố lên, ôm cô lên rồi thì bắt đầu xông ra ngoài!

Bữa cơm đêm giao thừa là ăn không thành rồi, cả nhà vội vàng lên xe

Tô Tố càng ngày càng đau, đau đến mức ở trong lòng của Tiêu Lăng đau khổ rên rỉ

“Lái xe nhanh chút, lái nhanh à!”

“Tiêu Lăng, anh đừng căng thẳng, em không sao……phụ nữa sinh con, đều như thế này……”

Thực chất Tô Tố cũng là lần đầu sinh em bé

Kiếp trước đứa con của cô là bị người ta ép lấy ra, kiếp này vừa mới trùng sinh lập tức có hai đứa tiểu bảo bối rồi, lần này sinh em bé, vẫn thật sự là lần đầu à

Cô cũng vô cùng căng thẳng sợ hãi

Nhưng nhìn thấy Tiêu Lăng sắc mặt trắng bệt, cảm nhận thấy cơ thể cứng nhắc của anh cô liền biết Tiêu Lăng càng căng thẳng hơn cô

“Tố Tố, bà xã……em có đau không?”

“Đau! Nhưng mà vẫn còn trong phạm vi chịu đựng được, Tiêu Lăng anh đừng căng thẳng quá được không, em nhìn thấy anh căng thẳng, bản thân em cũng căng thẳng theo”

“Được được được, anh không căng thẳng, anh không căng thẳng!”

Miệng thì nói không căng thẳng, cơ thì thì đang run lên

Tô Tố thở dài, không nói thêm gì nữa

Chiếc xe rất nhanh thì đến bệnh viện, Tiêu Lăng đã gọi điện thoại, lúc này bác sĩ và hộ lý ở trong bệnh viện đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, Tiêu

Lăng vừa bế Tô Tố từ trên xe xuống, thì bị các hộ lý đưa lên xe đẩy

Cả một gia định vội vàng gấp gáp đi theo sau

“Bác sĩ, bác sĩ vợ tôi làm sao rồi?”

“Trước hết để tôi kiểm tra một chút!” Tô Tố bị đẩy vào phòng sản, sau khi nữ bác sĩ kiểm tra xong thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, “mới mở ra năm ngón, vẫn phải đợi thêm một lúc mới sinh được”

“Nhưng co ấy tại sao đau đớn như thế” Tiêu Lăng dựa vào bên cạnh giường không chịu rời đi, “có thể tiêm cho cô ấy thuốc giảm đau không?”

Nữ bác sĩ, “……”

Chưa từng nghe qua ai sinh em bé mà phải tiêm thuốc giảm đau cả!

Tô Tố cặp mày nhăn lại, “Tiêu Lăng, anh đừng gây loạn nữa, nghe bác sĩ”

Bác sĩ thở phào một hơi, “bây giờ vẫn chưa sinh được, chắc cần phải đợi thêm mấy tiếng nữa”

Vậy thì không phải là đau cũng đau chết được!

Tiêu Lăng căng thẳng nuốt thẳng nước bọt, “có thể……có thể bây giờ mổ bụng lấy ra em bé không?”

Ông bây giờ chỉ muốn giảm sự đau đớn cho Tô Tố

Tiêu Lăng và Tô Tố từ khi có đứa trẻ này liên tục đến bệnh viện này kiểm tra, nữ bác sĩ rất quen với tình trạng của Tô Tố, cô kiến nghị,

“Tiêu tiên sinh, đứa trẻ trong bụng của bà Tiêu thực chất không có lớn, vả lại xương chậu của bà Tiêu cũng không nhỏ, kiến nghị của các bác sĩ chúng tôi là có thể sinh tự nhiên thì sinh tự nhiên”

“Tôi sinh tự nhiên!” Tô Tố đau đớn cắn lấy răng cửa, ánh mắt của cô rất kiên định, “tôi nhất định muốn bản thân sinh!”

“Bà xã……”

“Anh đừng nói nữa……em đã quyết định rồi”

Cô xem qua trong sách, nói là em bé sinh theo tự nhiên thông qua đường co bóp ống sản sẽ thông minh hơn chút so với em bé được lấy ra từ trong bụng, tuy rằng điểm này chưa nhận được khoa học chứng minh, nhưng làm mẹ, có ai không hy vọng con của mình có thể tốt hơn một chút!

Vì vậy cho dù chỉ là tính khả năng, cô cũng nguyện đồng ý thử một lần

“Nếu như quyết định muốn sinh tự nhiên, vậy thì ăn chút thức ăn, đợi lát nữa khi sinh đẻ sẽ rất phí sức lực”

Cảnh Thụy lập tức nói, “con đi mua đồ ăn!”

Tiêu Lăng đã đặt sẵn xong phòng bệnh, lúc này cách đến lúc sinh em bé vẫn còn có thời gian, cả nhà ở trong phòng bệnh nghỉ ngơi

Tô Tố nhẫn nhịn cơn đau ăn cơm, khoảng đến thời gian buổi tối hơn 10 giờ, mỗi trận đau lại càng ngày càng dồn dập, cũng càng ngày càng mạnh hơn, cuối cùng cũng là cứ 3 phút lại đau một lần

“Bác sĩ! Bác sĩ!”

“Có thể đẩy vào phòng sinh rồi!”

Tiêu Lăng bước nhanh theo

“Người nhà chờ đợi ở bên ngoài!”

“Không được! tôi bắt buộc phải vào trong!” Tiêu Lăng cương quyết xông vào trong phòng sinh, “tôi muốn ở bên cạnh bà xã của tôi!”

Hộ lý rất bất lực, nhìn về phía bác sĩ

Nữ bác sĩ thở hài một hơi, “ông ta muốn ở cùng thì để ông ta ở cùng đi”

Đàn ông nhìn thấy bà xã của mình sinh em bé đau đớn như vậy, vê sau sẽ đối với vợ càng ngày càng tốt

“A-----“

Cách có cánh của phòng sản tiếng kêu thảm tiết truyền ra ngoài, 4 người ở bên ngoài sắc mặt người sau càng khó coi hơn người trước

Tiểu Thất đầu ngón tay đều đang run rẩy, “anh......sinh em bé thật đáng sợ......”

Cảnh Thụy cũng như vậy đứng ngồi không yên, không ngừng ở trước cánh cửa đi đi lại lại, thỉnh thoảng thì trèo lên khe cánh cửa nhìn bên trong, nhung hoàn toàn không nhìn được cái gì

Chính lúc này, điện thoại của Tiểu Thất reo lên

Lục Sâm gọi đến

Điện thoại thông rồi, Tiểu Thất luyên thuyên nói xong tình hình, Lục Sâm lập tức biểu thị rất nhanh sẽ đến đó

Rất nhanh của Lục Sâm quả nhiên rất nhanh

Nửa tiếng đồng hồ thì tới nơi

Tô Tố trong phòng sinh vẫn không có sinh được em bé, tiếng kêu thảm thiết từng trận từng trận

“Lục Sâm......em sợ......”

“Đừng sợ đừng sợ!” Lục Sâm ôm lấy Tiểu Thất, “mẹ của em sẽ không có chuyện”

“Ừm!”

Người bên ngoài phòng sinh căng thẳng, người trong phòng sinh càng căng thẳng

Tiêu Lăng ngồi xổm bên cạnh giường, nắm chặt không buông tay của Tô Tố, sắc mặt của anh so với Tô Tố càng trắng hơn, đôi mắt chỉ nhìn lên mặt của Tô Tố, nhìn giọt mồ hôi ướt sũng áo, nhìn tóc của cô bị mồ hôi ướt dính lên trên má, anh đau lòng hận không thể đau thay cô

Anh không ngưng hôn lên tay của Tô Tố, “bà xã, em cố lên, em nhất định có thể”

Tô Tố đã không còn sức để trả lời anh, cơn đau khiến cô một câu đều nói không ra

Tiêu Lăng khóc rồi!

Hoàn toàn là sợ mà khóc!

Đường đường là một người đàn ông bảy tắc, nhìn thấy Tô Tố chịu tội như thế này, mà không giúp được cái gì, anh cuối cùng cũng hiểu rõ ra, tại sao sau khi Lãnh Mạc nhìn thấy Trương Hân sinh con xong thì không đồng ý sinh thêm nữa rồi

Quá trình này quá khó khắn vất vả!

“Xin lỗi, Tố Tố xin lỗi, đều là anh khiến em phải gánh chịu đau khổ bây giờ! Chúng mình sau này sẽ không sinh thêm con nữa, về sau sẽ không sinh thêm nữa......”

“A------“

Lại thêm một tiếng hét đau đớn!

Tiêu Lăng thần kinh căng lên thật căng cứng, Tô Tố mỗi lần hét lên một tiếng, mặt của anh trắng đi một phần

“Dùng sức! Dùng lên chút sức lực, đầu đứa trẻ đã lộ ra ngoài rồi, lập tức thì sinh ra thôi!”

Tô Tố nắm thật chặt lấy tay của Tiêu Lăng, gồng hết sức của mình dồn ép!

“A----“

“Oa!”

Tiếng khóc của đứa trẻ chấn động trời đất, cuối cùng cũng xem như

là sinh ra rồi

Hộ lý nhanh chóng lau chùi một lượt cho em bé, vui mừng tuyên bố, “sinh rồi sinh rồi, bà Tiêu, là một công chúa à!”

Mà Tiêu Lăng dường như không có cơ hội nghe thấy câu nói của hộ lý, trong tiếng hét cuối cùng của Tô Tố, không chịu được kích động này, hai mắt trơn ngược lên, đổ thẳng xuống

“A---Tiêu tiên sinh ngất đi rồi!”

“Nhanh đưa vào trong phòng bệnh!”

Lúc đẩy vào trong là một người, đẩy ra thì lại là hai!

Tô Tố sau khi lấy hết sức lực cũng ngất đi

Người ở ngoài cửa chờ đến khi cánh cửa mở ra rồi, thì lập tức vây lên, nhìn thấy tình trạng của Tiêu Lăng, mọi người sững sờ, “daddy của cháu làm sao thế?”

“Quá căng thẳng rồi, ngất đi thôi!”

Trên trán của Tiểu Thất toát ra một giọt mồ hôi lạnh!

Cả nhà nhanh chóng gấp gáp đưa hai người vào trong phòng bệnh, trên thực tế, Tiêu Lăng không hề ngất quá lâu, chỉ có khoảng tầm chưa đến 10 phút thì tỉnh lại, khi tỉnh lại phát hiện mình ở trên giường, anh dường như tính phản xạ nhảy dựng lên

“Tô Tố đâu! Đứa trẻ đâu!”

“Xuỵt---“Tiểu Thất nhanh chóng bịt miệng Tiêu Lăng lại, chỉ chỉ bên

kia giường Tiêu Lăng, “mami quá mệt rồi, bây giờ đang ngủ. Em gái cũng đang ngủ rồi, daddy đừng gây ồn đến bọn họ nữa”

“Sinh rồi?” Tiêu Lăng vẫn đang trong mơ màng

“Sinh rồi!”

“Mami của con.....”

“Mami không sao, mami và em gái đều rất khỏe mạnh bình an!”

Tiêu Lăng thở phào nhẹ nhõm, lại đổ thẳng xuống. Tiểu Thất vừa mới định đỡ ông, thì nhìn thấy ông như cá chép cuộn trong lại đứng dậy, ông nhảy xuống giường, chạy đến bên giường của Tô Tố, nắm lấy tay của cô, cũng không quan tâm bao nhiêu người ở đây, nước mắt tạch tạch rơi

Mọi người trầm lặng

Tiêu Lăng không ngừng hôn lên trán của Tô Tố, “bà xã, vất vả em rồi, thật sự là vất cả em rồi!”

Chương 824

Tiêu Lăng xung quanh mắt vẫn còn đỏ

Nhìn Tô Tố vẫn đang ngủ say, làm sao đều nhịn không nổi nước mắt của bản thân

Quá trình sinh đứa bé thật sự quá là khó khăn

Ai nói phụ nữ vốn trời sinh là cần phải sinh con, cần phải chịu nỗi đau này? Vì vậy nói, bất kỳ người đàn ông nào đều phải cảm ơn người phụ nữ đã thay bản thân mình sinh con, nếu như không phải là bởi vì tình yêu, làm sao có thể chịu được đau khổ như thế này

Cả căn phòng đầy người nhìn thấy cảnh tượng này, đều âm thầm không nói tiếng nào

Ngoảnh đầu, Tiêu Lăng nhìn sang bên cạnh Tô Tố, đứa trẻ sơ sinh trong tã bọc, con mắt của Tiêu Lăng đều không di chuyển sang chỗ khác nữa

"Đây là em gái các con sao?"

"Vâng ạ!" Tiểu Thất đi qua đó, nhìn vô cùng không thích Tiểu Bất Điểm trên giường, do dự một chút rồi nói, "daddy, đứa trẻ này có phải là bế nhầm không à, làm sao......làm sao mà xấu như thế này à!"

Mắt Tiêu Lăng trừng lên, "ai nói con bé xấu xí hả, rõ ràng dễ thương như vậy!"

Tiểu Thất chạy mồ hôi

Tiểu Bất Điểm đó trong chiếc tã bọc rõ ràng thật sự rất xấu xí, khuôn mặt nhăn nhăn nhó nhó, nước da cũng đỏ ửng, cùng với những đứa bé dễ thương khả ái hồng hào trên ti vi khác xa hoàn toàn, đứa trẻ này......rõ ràng nhìn lên thi giống như một chú khỉ vậy

Rất xấu xí!

Tiểu Thất không thích lùi về sau hai bước, “dù gì thì cũng xấu!”

Cả nhà đang vây quanh nhìn đứa trẻ, đứa trẻ cũng vừa mới sinh lúc đó khóc rất lợi hại, lúc này đây nằm cạnh Tô Tố, ngủ say, miệng còn có lúc chẹp chẹp chẹp, cũng không biết là làm sao nữa

“Hay là con đi hỏi hộ lý có phải ôm nhầm không?” Cảnh Thụy cũng cảm thấy đứa trẻ nhỏ này quá xấu xí

Tiêu Khả không vừa ý, “hai đứa đừng dằn vặt nữa, phòng sinh của mami cháu là độc lập, bên trong một mình cô ấy sinh đẻ, sinh xong đứa trẻ lập tức thì bế qua rồi, làm sao có thể sẽ bị ôm nhầm!” Tiêu Khả trợn ngược mắt lên, “đứa trẻ mới sinh ra đều như thế cả”

“Cô cô, cô làm sao biết được?”

Tiêu Khả hứ nhẹ một tiếng, “chưa có ăn qua thịt heo thì vẫn chưa thấy heo chạy à!”

Được thôi!

Tiểu Thất xoa xoa mũi, bất lực chấp nhận đứa trẻ vô cùng xấu xí này là em gái thực sự của cô

Tiêu Lăng không có thấy đứa trẻ xấu xí

Tô Tố vất vả như thế sinh cho anh một đứa trẻ, đừng nói xấu xí, cho dù thật sự xấu, vậy thì cũng vẫn là con gái rượu của Tiêu Lăng ông, ai cũng không thể nói lời không tốt được!

Trong phút chốc, Tiêu Lăng nhìn thấy trền người đứa trẻ bảng hiệu

“Nửa đêm 00 giờ 10 phút sinh ra!” Tiêu Lăng đắc ý, “đứa trẻ này đúng thật là biết chọn thời gian, qua khỏi 0 giờ là năm mới rồi, một chút tuổi mụ đêu không có!”

“Daddy, hay là daddy đặt lên cho em gái đi”

Đặt tên?

Chuyện này từ khi Tô Tố mang bầu Tiêu Lăng cùng cô ấy thảo luận qua, nhưng hai người thảo luận thời gian dài như thế rồi xung không có kết quả, một quyển tân hoa từ điển đều muốn lật rách rồi, nhưng mà bây giờ Tiêu Lăng có nghĩ ra một cái tên khá phù hợp

“Đứa trẻ này vượt qua mốc thời gian qua năm thì sinh ra, nếu không thì gọi là Tiêu Niên đi, bí danh nhỏ gọi Sủi Cảo!”

Mồ hôi!

Mọi người trong phòng trên đầu đều toát mồ hôi xuống

Tên chính Tiêu Niên có chút không phân nam nữ, xem như không tồi, bí danh gọi Sủi Cảo là cái quái gì?

Chỉ bởi vì đón năm mới ăn sủi cảo, vì vậy thì gọi con bé Sủi Cảo?

Vậy thì em gái về sau lớn lên không hận chết daddy à!

Tiểu Thất đưa ý kiến, “nếu không daddy đặt lại một cái khác?”

Tiêu Lăng trừng mắt lên, “làm sao! Cái tên cha đặt không hay sao? Chính là gọi Sủi Cảo! Sủi Cảo Sủi Cảo, cái tên dễ thương biết bao! Các người một chút tế bào tận hưởng đều không có!”

Tiểu Thất cảm thông cho đứa bé đang nằm ngủ rất say sưa

Thật may năm đó cô và anh trai hai ngời là lớn lên cùng mami, ít ra tên của cô và anh trai còn khá bình thường, em gái thì thảm rồi......

Mấy người lại vây quanh đứa trẻ quan sát một lúc, nửa ngày trôi qua Tiêu Lăng mới phản ứng lại, “mọi người đừng ở đây canh chừng nữa, cần phải về nhà thì về nhà, cần phải làm gì thì làm gì, ở đây có tôi là được rồi”

“Daddy, daddy.....được không?” Tiểu Thất hoài nghi

“Đương nhiên được! daddy của con đọc bao nhiêu sách của trẻ em không phải là mất công xem!”

Tiểu Thất ha ha cười, hoàn toàn không tin

Tình huống đối mặt với sản phụ sắp đẻ, loại sách này cha cũng không ít xem, làm sao xung không thấy ông xử lý được tình huống của mami thế!

“Cha, chăm sóc trẻ sơ sinh không phải là chuyện đùa trò chơi nhé, cha lại chưa từng không có chăm sóc, hay là nhanh chóng kêu hộ công mà người mới đến đây, bọn họ mới là nhân viên chuyên nghiệp, cũng có thể khiến mami hồi phục tốt hơn chút”

“Vậy thì còn đứng đó làm cái gì, nhanh chóng gọi điện thoại à!” Tiêu Lăng trừng mắt với Cảnh Thụy

Cảnh Thụy, “......”

Thầm lặng gọi điện thoại đi, không đến nửa tiếng hộ công đến rồi

Mọi người giờ mới yên tâm rời đi

Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều không muốn đi, “chúng con cũng muốn lưu lại chăm sóc mami và em gái”

“Vợ con của bản thân cha cha tự biết chăm sóc, các con cần đi đâu thì đi đó đi”

Tiểu Thất, “......”

Cảnh Thụy, “......”

Hai người là bị Tiêu Lăng đuổi ra khỏi phòng bệnh, ra khỏi phòng, Cảnh Thụy nhìn một cái Lục Sâm, lập tức biểu thị, “anh còn có chút chuyện, hai người đi ra ngoài đi chơi đi”

“Ồ!”

Trước cửa phòng bệnh chỉ còn lại Tiểu Thất và Lục Sâm

Sau khi không còn ai, Tiêu Thất lập tức tay quàng lấy cổ Lục Sâm, trong lòng vẫn còn nỗi sợ hãi nói, “sợ chết khiếp em rồi sợ chết khiếp em rồi, Lục Sâm, sinh em bé làm sao đáng sợ như thế à, bắc sĩ nói mẹ của em tình trạng vẫn còn xem là tốt, nếu như chẳng may tình trạng không tốt, vậy thì không phải sẽ càng kinh hãi hơn sao! May

mắn mẹ của em và em gái đều bình an bình an rồi”

Lục Sâm xoa xoa đầu Tiểu Thất, có thể nhìn ra Tiểu Thất thật sự đã bị kinh hãi rồi

Khuôn mặt nhỏ bé bây giờ vẫn còn trắng bệt

Anh nắm lấy tay Tiểu Thất đi về phía trước, vừa đi vừa ngậm cười nhìn cô nói, “nếu như em sợ hãi, sau này chúng mình có thể không muốn em bé!”

“Vậy thì không được!”

“Hử?”

“Đương nhiên không được rồi! Yêu một người cuối cùng đều muốn sinh cho anh ấy đứa con, đó là kéo dài tiếp nối của sinh mệnh. Anh nghĩ mà xem, nếu như có đứa con, ngũ quan có giống anh, cũng có giống em, đứa con được sinh ra từ hai chúng mình kết hợp lại, đây là một chuyện hạnh phúc biết bao” Tiểu Thất ôm lấy cánh tay của Lục Sam, khuôn mặt hướng trước, “ai da, không được nghĩ nữa, càng nghĩ thì muốn lập tức sinh một đứa ra”

Lục Sâm, “......”

Ra khỏi bệnh viện, bên ngoài lại bắt đầu rơi tuyết

Gió lạnh thổi mạnh, Tiểu Thất khi ra ngoài gấp gáp, trên người chỉ mặc chiếc áo lông mặc lúc khi ăn cơm, vừa rồi trong phòng bệnh vẫn có lò sưởi, lúc này bị gió lạnh thổi qua, lập tức thì lạnh đến run cầm cập

“Thành phố A của năm nay tuyết rơi thật sự không ít”

“ừm!” Lục Sâm đưa tay ra cởi bỏ chiếc áo khoác trên người, Tiểu Thất nhanh chóng ấn tay anh xuống, “đừng cởi đừng cởi, bên trong chiếc áo khoác của anh cũng chỉ có mặc cái áo lông, áo đưa cho em rồi anh không lạnh à!”

“Anh là đàn ông, chịu được lạnh!”

“Vậy thì cũng không được! chẳng mau bị cảm lạnh thì làm sao!” Tiểu Thất nhìn trên cổ của anh thắt chiếc khăn kẻ ô đen trắng, “cái này đưa cho em là được rồi, thực tế khi tuyết rơi không lạnh cho lắm, không phải có câu nói ‘tuyết rơi không lạnh tuyết tan lạnh’ sao, bây giờ lại không lạnh lắm”

“Tiểu Thất, đừng tùy hứng nữa!”

“Cứ tùy hứng!” Tiểu Thất tự ý cởi lấy chiếc khăn quàng trên cổ Lục Sâm, chiếc khăn còn mang hơi ấm và mùi thơm trên người của anh ấy, quàng lên trên cổ Tiểu Thất lập tức vui mừng, nhảy nhót nhảy nhót đi về phía trước, nhìn Lục Sâm vẫn đứng tại chỗ, quay đầu lại nhìn anh, “nhanh đi thôi là!”

Lục Sâm sững một chút

Lúc này đã là nửa đêm mấy phút, lại vừa hay là qua năm mới, lúc này trên đường dường như đã không có ai nữa

Tiểu Thất đứng dưới ánh đèn đường mờ nhạt, khắp trời tuyết bay phảng phất, cô mặc trên người chiếc áo lông màu trắng, bên dưới người mặc chếc quần bó thân màu đen, đôi chân đi đôi bốt tuyết đế bằng màu đen, dưới ánh sáng đèn đường mờ nhạt bao chùm, giống như là một yêu tinh nghịch ngợm

Quay đầu lại trong màn trời tuyết bay cười xinh đẹp với anh, Lục Sâm dường như nhìn ngơ ngác rồi

“Lục Sâm? Lục Sâm!”

“Ừm?”

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Tiểu Thất đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt của anh, “làm gì mà nhập thần vậy?”

“Không có!” Lục Sâm nắm lấy tay của Tiểu Thất, tay của hai người có chút hơi lạnh, nhưng nắm lấy nhau lập tức cảm thấy được ấm áp, “anh là đang nghĩ chúng ta bây giờ muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là đi hẹn hò rồi!”

“Muốn đi chỗ nào?”

“Quảng trường Nhân Dân xem pháo hoa!”

“Được!”

Lúc Lục Sâm đến không có lái xe, thời gian này trên đường thì xe taxi rất ít rồi, may mà từ bệnh viện đến quảng trường Nhân Dân cũng không xa, hai người tay nắm tay, dẫm lên tuyết bước chậm về phía trước

Lục Sâm rốt cuộc vẫn là cởi áo khoác cho Tiểu Thất

“Ài?”

“Đừng đùa nữa, anh không lạnh!”

Lục Sâm mặc xong cho Tiểu Thất, tiếp tục đi về phía trước

Tiểu Thất cảm thấy tay của anh ấm áp, giờ mới không từ chối

Đi được một lúc Tiểu Thất nhớ ra một chuyện, “cài này, Lục Sâm, chân trái của anh lắp chân giả rồi, đi bộ như thế này cọ sát có bị đau không?”

“Không có gì, chỉ có một chút đường như thế này vẫn có thể”

Tiểu Thất vẫn lo lắng, “hay là chúng ta không đi nữa, anh gọi điện thoại cho Triệu Đào kêu Triệu Đào đến đón chúng mình”

“Không được!” Lục Sâm nắm chặt lấy tay Tiểu Thất, quay đầu sang ấm áp nhìn cô, “không dễ dàng gì có cơ hội đơn độc ở bên cạnh em, kêu Triệu Đào đến làm bóng đèn điện (kỳ đà cản mũi) sao?”

Hai bên má Tiểu Thất đỏ lên

“Đi thôi!”

“Ừm!”

Hai người tiếp tục đi về trước, Tiểu Thất giơ tay ra đón bông tuyết, bông tuyết rơi vào tay lập tức bị tan chảy ra, cô thì cười rất vui vẻ, “Lục Sâm, anh biết không, hồi còn nhỏ tâm nguyện lớn nhất của em chính là có thể ở trong tuyết lớn, nắm lấy người đàn ông mình yêu, cứ như thế đi tiếp, bông tuyết rơi trên đầu của chúng mình, trên tóc đều dính đầy tuyết, một mảng tuyết trắng. Giống như từ còn thanh niên đi đến già vậy, lãng mạn biết bao à”

Lục Sâm hiểu rõ Tiểu Thất nhiều à, “yên tâm đi, nắm tay nhau đi đến già!”

Tiểu Thất cười ha ha

Hai người đi quãng đường nửa tiếng, cuối cùng đến được quảng trường Nhân Dân

Giữa khoảng thời gian này, hai người đều không có gạt bỏ tuyết trên đầu, lúc này trên tóc đúng thật sự là có một lớp trắng nhỏ

Trên quảng trường Nhân Dân đắc biệt náo nhiệt, rất nhiều người đều lái xe mang theo pháo hoa đến đây đốt!

“oa! Lục Sâm nhanh nhìn, pháo hoa đẹp quá, giống như sao băng vậy! Nhanh xem nhanh xem, còn có sao khắp bầu trời! Đẹp quá à!”

Tiểu Thất đang nhìn pháo hoa

Còn Lục Sam thì nhìn Tiểu Thất, nghe thất lời của cô ấy, anh đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy cô, “đúng, đích thực rất đẹp!”

Cô ấy ở trên lầu nhìn phong cảnh, thì không biết được rằng bản thân trở thành phong cảnh

“Lục Sâm, chúc mừng năm mới!”

“Tiểu Thất em cũng thế, chúc mừng năm mới!”

Chương 825

Dung Cảnh còn chưa từ trong nhà vệ sinh đi ra, cánh cửa phòng bệnh đã bị từ bên ngoài mở ra rồi!

Lưu Tuyền nhìn ra ngoài, phút chốc sững sờ ở đó!

Người ở ngoài cánh cửa không phải ai khác, chính là nhóm người Tần Nham và Tiểu Thất!

Tần Nham đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy Lưu Tuyền không có xảy ra chuyện gì, cả người bỗng giống như thở phào nhẹ nhõm vậy, cả người anh đều đang run lên, may mắn Lục Sâm ở bên cạnh đỡ anh một cái mới không bị đổ ngã

Mà Tiểu Thất thì đã như bay bổ qua đó rồi

Cô ôm thật chặt lấy Lưu Tuyền, cả khoang mắt khóc đỏ ửng lên, "Tiểu Tuyền, cậu dọa chết tớ rồi, cậu thật sự dọa chết tớ rồi, cậu biết hay không hả, tớ suýt chút nữa nghĩ cậu bị người hại rồi....chúng tớ tìm cả một ngày một đêm, đều tìm không thấy cậu....."

Đôi mắt của Lưu Tuyền cũng đỏ lên

Nếu như không phải gặp được Dung Cảnh, mói không chừng chuyện mà Tiểu Thất lo lắng thật sự sẽ xảy ra rồi!

Cô lúc này nhớ lại vẫn còn có chút sợ hãi, nhịn không được ôm chặt lấy Tiểu Thất, cảm nhận được người cô ấy truyền đến thắc mắc, Lưu Tuyền cuối cùng cũng rơi nước mắt, "Tiểu Thất, xin lỗi khiến cậu lo

lắng rồi…."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, cậu không có chuyện là tốt!"

"Không sao rồi"

Hai người họ nhìn nhau, rơi nước mắt mà bật cười!

Trong lòng Lưu Tuyền thoải mái ấm áp, cả đời này của cô chuyện may mắn nhất chính là gặp được Tiểu Thất, không quản người khác như thế nào, ít nhất thì Tiểu Thất là thành thật quan tâm tới cô!

Lúc này Tần Nham ở trước cửa mới phản ứng lại

Anh cứng đơ người đẩy bỏ khỏi nâng đỡ của Lục Sâm, từng bước từng bước đi đến cạnh giường bệnh của Lưu Tuyền, nhìn Lưu Tuyền thiếu sức sống gầy yếu, trong lòng anh có đau lòng có áy náy, cũng có chút không có cách nào đối mặt với cô. Dù gì thì, người gây nên biến cô ấy thành ra thế này, là mẹ và em gái của anh!

"Tiểu Tuyền…."

Lưu Tuyền cười giượng gạo với anh

Dung Cảnh lúc này cũng từ trong nhà vệ sinh bước ra, nhìn thấy người trong phòng bệnh, anh không có tiến vào làm phiền, cầm chiếc khăn bông nước ấm đứng dựa vào bên khung cửa

Anh có sở trường quan sát rất tốt, nhìn thấy Lưu Tuyền ánh mắt nhìn Tần Nham thì biết quan hệ của hai người không bình thường rồi

Dung Cảnh thở dài nặng nề

Ài!

Không dễ dàng gì gặp được một người con gái có cảm tình, còn anh hùng cứu mỹ nhân một trận, nhưng nhìn ra….làm sao giống như kiểu hoa đã có chủ vậy!

Dung Cảnh còn chưa kịp bồng bềnh trái tim mùa xuân thì phút chốc bị tạt một gáo nước lạnh lên

……

"Tiểu Tuyền….."

Lưu Tuyền cắt ngang lời của Tần Nham, "mẹ và em gái của anh đâu?"

Tần Nham nhảy cảm chú ý đến, cách xưng hô của Lưu Tuyền biến thành là "mẹ anh" và "em gái anh"!

Anh cười đau khổ!

Đây là đã không xem người nhà của anh thành người thân rồi

"Bọn họ tìm em tìm cả một đêm, biết em không có chuyện gì thì quay về trước rồi"

"Ồ!"

Tần Nham vốn dĩ dự tính, nếu như Tiểu Tuyền thật sự xảy ra chuyện, anh nhất định báo cảnh sát, nhưng bây giờ thấy Lưu Tuyền không có chuyện rồi, trong lòng của anh phút chốc lại nghiêng về bên mẹ và em gái, dù gì đi chăng nữa đó là mẹ ruột và em gái của anh, muốn anh tự tay đưa họ vào trong tù, còn chon vùi nửa đời còn lại

của bọn họ, Tần Nham thật sự không nhẫn tâm

Tần Nham nhịn không được nói đỡ bọn họ, “Tiểu Tuyền, mẹ và Phi Ngữ cũng tìm em cả một đêm”

“Ồ!”

Lưu Tuyền cúi đầu, nhìn không ra biểu cảm

“Tiểu Tuyền…..”

“Tần Nham, chúng ta ly hôn đi!”

Nghe đến đây, Lục Sâm kéo Tiểu Thất ra khỏi cửa, Tiểu Thất vẫn có chút không muốn, cô cảm thấy Tiểu Tuyền nghĩ thông suốt rồi thật sự quá tốt rồi, rời bỏ Tần Gia càng xa mới tốt!

“Tiểu Thất, đây là chuyện của bản thân hai người bọn họ, để bản thân bọn họ đi nói chuyện đi”

Tiểu Thất giờ mới không cam không chịu rời khỏi phòng bệnh

Dung Cảnh vốn dĩ cũng dự định rời đi, nhưng ở bên Lục Sâm và Tiểu Thất đã đóng cánh cửa lại rồi, mà hai người trong phòng cũng bắt đầu nói chuyện, anh lúc này đây nếu như đi ra ngoài thì quá ngượng ngùng, chỉ có thể đứng đơ ra đó nghe tiếp

“Em mệt rồi, thật sự mệt rồi, Tần Nham, em thật sự không muốn hàng ngày đối mặt với mẹ anh và em gái anh nữa….” Lưu Tuyền ngồi không trên giường, ôm lấy chiếc chăn nước mắt im lặng rơi, “mẹ anh quá giả dối, bà ấy lúc ở trước mặt của anh đối xử tốt với em, nhưng lúc khác thì anh không biết bà ấy làm như thế nào, còn có Tần Phi Ngữ….em cuối cùng đã lạnh con tim rồi, không quản em đối tốt

với họ như thế nào, bọn họ đều giống như vĩnh viễn đều không nhìn thấy! Em cũng nhìn không thấy hy vọng nữa”

Lưu Tuyền nắm chặt lấy chiếc chăn, rơi lệ nhìn Tần Nham, “em trước đây cứ cảm thấy chỉ cần hai chúng ta yêu nhau, chuyện khác chúng ta đều có thể không quản, mẹ anh và em gái anh không thích em? Không có sao, chỉ cần hai chúng ta đều tốt là được. nhưng mà bây giờ em cuối cùng cũng hiểu rõ rồi, hôn nhân không phải là chuyện của hai người, là chuyện của hai gia đình, em thật sự nghĩ không hiểu, hai người bọn họ rốt cuộc hận em nhiều bao nhiêu à…mới có thể sai người làm ra chuyện như thế này! Sai người luân hôi em… quay video…”

Dung Cảnh trong nhà vệ sinh phút chốc sững sờ!

Anh nằm mơ cũng không ngờ dùng phương thức ác độc như thế này đối phó Lưu Tuyền lại chính là mẹ chồng và em chồng!

Tần Nham ở trong phòng bệnh một câu cũng nói không ra

“Tiểu Tuyền, xin lỗi!”

“Anh tin lời em nói sao?”

Lưu Tuyền vốn dĩ nghĩ rằng cô có những điều này Tần Nham khẳng định sẽ nổi trận lôi đình, sẽ nói cô ăn nói hàm hồ vu oan cho mẹ và em gái của anh ta

“Tối hôm qua anh nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người bọn họ rồi!”

Thì ra là như thế!

Lưu Tuyền cười khổ sowe, “nếu như anh cũng biết chuyện này là do hai người họ làm, anh chắc biết bọn họ hận em bao nhiêu rồi, thật ra không cần đoán em cũng biết bọn họ muốn làm gì, tung video lên công khai cho mọi người, khiến em phải chịu nghìn vạn người chửi bới, sau đó anh chịu không nổi công luận công kích, từ đó lý hôn với em. Nói cho cùng, bọn họ không những muốn khiến hai người chúng ta ly hôn, còn muốn hủy hoại em đến cùng!”

“Tiểu Tuyền….”

“Tần Nham, anh đừng nói gì, nghe em nói hết được không” Lưu Tuyền gạt đi nước mắt, ngồi thẳng lưng, “có một số lời em đã kìm nén trong lòng thời gian rất dài rồi, thật đó! Em luôn muốn nói với anh, nhưng là do anh bận, em toàn là nói với bản thân, tiếp tục nhịn tiếp tục nhịn, nhịn rồi sẽ qua thôi, nhưng bây giờ, em đã nhịn không nổi nữa rồi! Mẹ và em gái của anh từ đầu đến cuối đều không thích em, để bọn họ tiếp tục nghĩ cách đối phó với em, còn không bằng bản thân em bỏ đi trước!”

“Sẽ không có, anh sẽ không lại để bọn họ như thế đối với em nữa…..”

Lưu Tuyền lắc lắc đầu

Lần trước sau khi Tần Phi Ngữ gọi cho cô, anh ấy cũng nói sẽ không lại để cô bị hãm hại!

“Em đã quyết định rồi, bây giờ ly hôn đối với ai cũng tốt!” Lưu Tuyền cúi đầu, “hai chúng ta mới kết hôn chưa đến 4 tháng, tình cảm….cũng không có ít. Trong lòng anh vẫn có người khác, việc gì miễn cưỡng như thế chung sống cùng em chứ? Xem như em cầu xin anh đó, anh coi như sự bồng bột trong chốc lát em đồng ý kết hôn với anh, bây giờ em cầu xin anh, thả cho em một đường sống đi!”

Cả cơ thể Tần Nham đều run rẩy!

Thả cho cô ấy một đường sống?!

Rốt cuộc là tuyệ vọng nhiều như thế nào, mới có thể nói là lời như vậy được!

Tần Nham đôi mắt đỏ lừ, “Tiểu Tuyền, em rời xa anh sẽ không buồn sao?”

Lưu Tuyền không nói!

Không buồn?!

Làm sao có thể không buồn!

Cô từ nhỏ đã tôn sung anh Tần Nham, không dễ dàng gì hai người đi đến được với nhau, nhưng mà phải đối mặt với tình cảnh chia ly, làm sao có thể không buồn không đau khổ chứ!

Nhưng mà để cho hai người ở bên nhau cùng giày vò nhau, còn không bằng chia tay tốt hơn!

Đau lâu không bằng đau ít!

“Ly hôn đi, lúc em gả vào nhà anh cái gì cũng không mang đến, giống như thế, em cũng sẽ không phân chia bất kỳ tài sản nào của anh, em bây giờ chỉ muốn tự do, em không muốn hàng ngày đều sống trong sợ hãi hoảng hồn! Tần Nham, hoặc có thể bản thân anh không có phát hiện, mẹ của anh đối với anh có một tính cách độc chiếm, bà ấy không thể chịu nổi trong trái tim anh có người phụ nữ khác quan trọng hơn bà ấy, vì vậy bà ấy mới nghĩ đủ mọi cách chia rẽ chúng

ta….mà em, làm có tốt hơn nữa cũng không thể thắng được tính độc chiếm của bà ấy, vì vậy…..cứ như thế đi!"

"Tiểu Tuyền…."

"Em sẽ không tố giác mẹ anh và em gái anh, em cũng tin rằng, chỉ cần hai người chúng ta chia tay hoàn toàn, bọn họ sẽ không tốn óc suy nghĩ đối phó em nữa!"

Trong lòng Tần Nham nói không ra cảm giác gì!

Tuy rằng sống cùng Lưu Tuyền mới không đến 4 tháng, nhưng mà anh đã quen thuộc với Lưu Tuyền ở bên cạnh, cô là một người phụ nữ dễ dàng khiến người khác an tâm, không ồn ào không gây gổ, rất ngoan ngoãn cũng rất hiểu chuyện, chưa từng vô lý kiếm chuyện

Nói câu không hề khoa trương, anh đều không dám tin bản thân có thể tìm được một người vợ phù hợp tâm ý như thế này!

Anh không muốn ly hôn!

Tần Nham ngồi đến bên giường, đưa tay ra nắm lấy tay Lưu Tuyền

Lưu Tuyền tránh né!

Tay của Tần Nham nắm không ở giữa không khí, anh luôn cảm thấy chỉ cần anh không nhắc đến chia tay, Lưu Tuyền cả đời này đều sẽ không thể nhắc đến, bởi vì anh rất biết rõ, Lưu Tuyền yêu anh, là để anh trở thành kiểu tình yêu của niềm tin cuộc sống vậy

Vì vậy anh đối với cô vô cùng yên tâm!

Nhưng mà anh quên mất rằng, người phụ nữ cũng có danh dự à!

“Tiểu Tuyền, anh trước đây công việc bận rộn, không biết trong nhà những chuyện linh tinh rắc rối này, là anh sai….không có làm trong trách nhiệm của người chồng, anh bảo đảm với em, vê sau sẽ không như thế nữa được không? Nếu như em không muốn chung sống cùng mẹ anh và Phi Ngữ, chúng minh hai đứa dọn ra ngoài ở được không? Về sau sống cuộc sống chỉ có hai người chúng mình, khi nào em muốn về anh sẽ dẫn em về thăm bọn họ, nếu như em không muốn quay về, anh sẽ dành chút thời gian rỗi về thăm bọn họ, chúng mình về sau sẽ không cùng chung sống nữa, được không!”

Lưu Tuyền vẫn như thế cúi đầu, không nói lời nào

Tần Nham có chút hoảng loạn, “Tiểu Tuyền, anh đảm bảo với em, chuyện như thế này cũng sẽ không phát sinh lần nữa, lần này anh đã cảnh cáo qua bọn họ rồi, bọn họ bây giờ vẫn còn sợ hãi đó, khẳng định sẽ không dám làm gì em nữa”

“Tần Nham, anh yêu em không?” Lưu Tuyền bỗng nhiễn ngẩng đầu nhìn anh ấy

Cô vừa khóc xong, sau khi đôi mắt bị nước mắt rửa qua biến thành cức kỳ trong veo, ánh mắt lấp lánh nhìn thẳng mắt của Tần Nham

“Yêu em không?!”

Tần Nham dưới cái nhìn của Lưu Tuyền, hoàn toàn không có gì che giấu thân mình. Anh hoảng loạn ngoảnh đi ánh mắt, hoàn toàn không cách nào nói dối với đôi mắt như thế

Lưu Tuyền tự cười bản thân

“Em chắc đã biết được đáp án rồi, lần trước em hỏi anh, anh cũng

không có trả lời. Lần này…em nghĩ em đã biết câu trả lời của anh rồi. Tần Nham, anh không yêu em!”

“Tiểu Tuyền, chúng mình cứ phải nói tình yêu sao?”

Đều đã kết hôn rồi, thì không thể sống tốt được sao!

“Trong hôn nhân nếu như không có tình yêu thì không thể lâu dài được!” Lưu Tuyền để tay lên trên ngực của Tần Nham, nhìn vào trong mắt anh ta nói, “con tim của anh đã cho người phụ nữ khác, tình yêu của anh cũng đều phân hết cho người khác, tình yêu của một mình em thì không thể duy trì được bao lâu….em cũng có con tim, con tim của em….dưới tình trạng không có bất kỳ kỳ vọng nào, cũng là sẽ từ từ nguội lạnh đi mà thôi à!”

Chương 826

39826.Lục Sâm và Tiểu Thất ở cạnh nhau không phải là lửa gần rơm bình thường, mà chính là cháy bừng bừng.

Hai người quấn lấy nhau, đến mức không thể tách rời.

Lục Sâm hôn Tiểu Thất thật sâu, cô có chút thở không nổi, phát ra nhưng âm thanh ô ô kháng nghị, âm giọng của cô vừa mềm mại, lại vừa có mị lực, làm cho người nghe, lại là anh chỉ muốn phát tác!

"A a....Lục Sâm...."

Hai mắt anh lúc này ửng đỏ, hai tay ôm lấy Tiểu Thất, dưới ánh đèn nhìn cô thật đẹp, bụng dưới có cái gì đó "soạt soạt soạt" ngóc đầu lên phía trước, mắt anh đỏ càng thêm đỏ.

Lục Sâm vội vàng thở gấp, ngây dại nhìn cô, "Tiểu Thất anh có thể chứ?"

Anh cuối cùng cũng không chịu nổi nữa rồi, ánh mắt đăm đăm nhìn Tiểu Thất trưng cầu ý kiến.

Tiểu Thất sau màn hôn mãnh liệt kia, đầu óc lúc này có chút quay cuồng, khi nghe thấy tiếng của Lục Sâm, cô chỉ lẳng lặng gật đầu giống như là bản năng, còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy tiếng thở của Lục Sâm rất gấp gáp.

"Lục, Lục Sâm.... em em lo lắng!"

“Đừng lo, anh sẽ thật nhẹ nhàng!”

Tiểu Thất thật sự là rất lo lắng đấy, thậm chí còn muốn dừng lại, thế nhưng cô ngẩng đầu lên thấy nét mặt bình tĩnh của Lục Sâm, trong nội tâm nhanh chóng ổn định lại. Tất cả mọi thứ cô đều đã dâng hiến cho người đàn ông này, thì còn cái gì để sợ hãi đây.

Tiểu Thất buông lỏng thân thể, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Quần áo trên người cô dần dần từng cái đều đã bị cởi ra.

Khăn tắm trên người Lục Sâm đã sớm rơi ra từ lúc nào, thân thể anh dán sát vào thân thể của cô giống như là bén lửa vậy, nóng đến bỏng người.

Lục Sâm sợ làm cô đau, nên cẩn thận từng chút một.

“A....Lục Sâm...”

“Đừng vội!” Lục Sâm nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của cô, từ cánh tay mảnh khảnh đến bờ vai trần trơn bóng, làm cho trên người cô nổi da gà, “Lục Sâm, Lục sâm....”

“Vào rồi!”

Lục Sâm đem chăn quấn lấy thân thể của hai người vào, Tiểu Thất kinh ngạc thốt lên, cô tuy có chút đau đơn nhưng tiếng kêu như bị nuốt lại vậy, trong chăn loáng thoáng nghe rõ tiếng Lục Sâm thở gấp, sau đó là cái cảm giác tê dại khiến Tiểu Thất bật ra những tiếng rên rỉ kiều mị.

Chiếc giường lớn không ngừng rung lên!

Ánh mặt trời chiếu càng lúc càng sáng, ngoài cửa sổ ánh sáng cũng chiếu vào từng chút! Trên giường lúc này hai người vẫn chưa chịu dừng lại, hoàn toàn bị bao phủ trong triền miên.

Nó kéo dài tới vài giờ mới chấm dứt.

Vừa chấm dứt, Tiểu Thất co rúm người nằm trên giường.

Thân thể Tiểu Thất lúc này rất mệt mỏi, trái lại tinh thần của Lục Sâm lại vô cùng sảng khoái, mang theo một cái cảm giác như đã được thỏa mãn.

"Tiểu Thất?"

Ánh mắt ai oán của Tiểu Thất lặng lẽ nhìn Lục Sâm, cô lấy chăn trùm kín đâu.

Lục Sâm buồn cười, kéo chăn của cô ra nói, "làm sao thế?"

"Anh xấu lắm!" giọng nói của Tiểu Thất mang chút buồn buồn, "em đã bảo dừng lại rồi, anh lại còn..... trên người em giờ đau muốn chết!"

Lục Sâm áy náy nhìn Tiểu Thất.

Đây là lần đầu tiên của Tiểu Thất, ban đầu anh nghĩ nhẹ nhành một chút thôi, nhưng mà...... khi tiếp xúc với thân thể cô, liền như ma nhập vậy, nên không thể nào kiểm soát được hành động của mình.

"Đau lắm không?"

"Anh nói xem!"

Lục Sâm cũng vừa tắm xong, anh ngồi một bên trên giường, để cho

Tiểu Thất gối đầu lên đùi anh, “nói cho anh biết, em đau ở đâu?”

“Toàn thân đều đau!”

Tiểu Thất tu tu khóc, nấc nghẹn trên đùi Lục Sâm, trên bờ vai cô vẫn còn vết dấu răng, mà lúc nãy anh hôn cô bây giờ vẫn chưa phai! Cô toàn thân đau rát, nhất là ở phía dưới.....đau, hai cái đùi thì tê cứng lại.

“Hay em đi tắm đi, lát nữa quay lại thì mắng anh!

“Được! anh ở đó đợi em!”

Trước đó thì, mồ hôi của hai người hòa quyện vào nhau, đến bây giờ thì có chút sền sệt khó chịu.

Lục Sâm giúp Tiểu Thất lấy khăn tắm, hiện tại cô như đang khỏa thân trước mặt anh, Tiểu Thất đỏ mặt nói, “anh quay đi chỗ khác.”

“Uh!”

Lục Sâm quay đi chỗ khác không nhìn cô.

Anh với Tiểu Thất bây giờ là, bảo cái gì nghe cái đó, có bảo anh đi hái sao trên trời thì anh cũng chỉ gật đầu đồng ý.

Tiểu Thất trùm khăn tắm lên người.

Trên giường lúc này có một vết máu màu đỏ tươi tựa như một đóa hồng nở rộ, Tiểu Thất vừa thấy cảnh đó gương mặt ngượng ngùng ửng đỏ.

“Lục Sâm...”

“Hả?” Lục Sâm quay đầu lại.

Nét mặt Tiểu Thất có vẻ không được tự nhiên, đau đầu nhìn lên giường nói, “vụ này tính sao bây giờ, nhân viên khách sạn không phải nhìn cái là biết chúng ta làm cái gì sao? như thế có vẻ không tốt lắm.”

“Yên tâm, em đi tắm đi, tắm xong anh đảm bảo như không có chuyện gì.”

“Thật không?”

“Anh đảm bảo!”

Tiểu Thất bán tín bán nghi, hai chận vừa chạm đất liên không có một tý sức lực, thiếu chút nữa là ngã xuống, Lục Sâm ở bên cạnh càng hoảng sợ, nhanh chóng đỡ lấy cô, “em không sao chứ?”

Làm sao có thể không sao được!

Tiểu Thất khóc không ra nước mắt, hai cái đùi rất nhức mỏi, cảm giác như không phải chân của mình.

Cô tức giận nhìn Lục Sâm, “đều là tại anh đấy!”

Không một chút nào thương tiếc cô.

“Đúng, đúng, đúng, đều là tại anh.” Lục Sâm vội vàng nhận sai, “em muốn anh đỡ em vào phòng tắm không?”

“Không cần!”

Trong phòng tằm, Tiểu Thất vịn tay vào bờ tưởng thở dài, đợi cô tắm xong ra ngoài, trên mặt giường lớn, ga giường cùng vỏ chăn tất cả hình như đã được thay thành đồ mới, Tiểu Thất lấy tay xoa xoa ga giường phát hiện có một lỗ thủng lớn, vội vàng hỏi.

“Là....anh đem nó cắt đi?”

“Uhm!”

Tiểu Thất không muốn cho người khác chứng kiến vết máu này, Lục Sâm cũng như thế.

“Mảnh vải nhuộm máu kia đâu?”

Lục Sâm lấy trong túi áo ra, lắc lắc trước mặt Tiểu Thất, “ở đây!”

Tiểu Thất giật mình, mặt đỏ lên, chạy tới bên Lục Sâm hòng đoạt lại mảnh vải kia, “Lục Sâm anh là đồ tồi, anh còn đem nó để trong túi áo, chẳng lẽ anh muốn giữ nó!”

“Em đoán đúng rồi!” Lục Sâm nhanh chóng nhét mảnh vải vào trong túi áo, Tiểu Thất trừng mắt nhìn anh, anh tiến tới ôm cô vào lòng, “đây là em vì anh mà chảy máu, Tiểu Thất anh sẽ giữ nó, để về sau tự nói với mình, sẽ không bao giờ để em rơi lệ nữa.”

Vâng....

Thật cảm động!

Tiểu Thất mềm lòng rồi, không còn cùng Lục Sâm tranh giành tấm vải kia nữa.

“Hiện giờ, có muốn về nhà không?”

“Không muốn!” Tiểu Thất ngáp một cái, “buồn ngủ!”

Cô như thế này mà về nhà, rõ ràng là nói cho mọi người biết có chuyện gì xảy ra sao!

Tiểu Thất nằm trên giường, lấy điện thoại ở trên đầu giường ra xem, nhìn một chút cô kinh ngạc nói, “trời đất! bây giờ không phải sắp đến trưa rồi sao, vậy mà không ai gọi điện thoại cho em!”

Nếu bình thường, cả đêm cô không về, điện thoại sớm đã bị gọi tới hỏng rồi!

Daddy mami có lẽ vẫn còn ở bệnh viện, căn bản không biết cô một đêm không về nhà.

Ông anh kia của cô, vì sao lại không gọi?

Hay là do cô cùng Lục Sâm ở chung một chỗ, nên ông anh kia của cô yên tâm.

Tiểu Thất lắc đầu, ném điện thoại qua một bên, “haha không gọi điện, thì có thể tiêu diệu tự tại thêm một lát nữa vậy!” Tiểu Thất nằm ở trên gối, ngoắc ngoắc tay gọi Lục Sâm, “qua đây nằm cạnh em, có việc muốn hỏi anh.”

Lục Sâm ngoan ngoãn nằm xuống bên Tiểu Thất, rất tự nhiên ôm lấy cổ Tiểu Thất, để cô gối đầu lên cánh tay anh.

“Có chuyện gì thế?”

“Anh nói, trước kia không có bạn gái?”

“Không có, sao vậy?”

“Vậy tại sao.... chuyện kia anh thành thạo như vậy?” Tiểu Thất gãi gãi đầu nhìn Lục Sâm, mặt ngại ngùng nói, “em xem trong sách có nói, nếu là xử nam thì phản ứng không phải như thế!”

Lục Sâm hơi sững sờ, ánh mắt vui vẻ nhìn cô, “thế trong sách nói xử nam phản ứng ra sao?”

Tiểu Thất đỏ mặt cúi đầu nói.

“Trên sách nói rõ..... dù sao…. cũng không phải như anh!”

Trên sách có nói rõ nếu là xử nam chưa chạm qua người phụ nữ nào, lần đầu tiên sẽ rất nhanh, thậm chí vào một cái là ra liền....

Thế nhưng!

Thế nhưng Lục Sâm....anh như vậy mà tận mấy tiếng đồng hồ.

“Lục Sâm, có phải anh không phải là xử nam?”

Lục Sâm cau mày, loại vấn đề này không thể để hiểu lầm được, lấy tay thề nói, “tuyệt đối anh là xử nam! là xử nam một trăm phần trăm!”

Tiểu Thất thở phào.

Nếu như Lục Sâm không phải là xử nam, cô cũng không quan tâm, dù sao tuổi của anh cũng không nhỏ, chuyện này cũng là bình thường, chỉ cần anh ý yêu thương mình là đủ, bất quá phụ nữ thường có tính hẹp hòi, khi đã biết người đàn ông của mình hoàn toàn thuộc về mình, thì đương nhiên sẽ vui vẻ hơn rồi!

Tiểu Thất mặt mày hớn hở.

Đúng, xém nữa thì quên mất, “vậy sao anh thuần thục vậy!”

Anh bất đắc dĩ nhìn Tiểu Thất nói, “Tiểu Thất, anh là con trai, thế nên xem qua cái kia cũng là bình thường.... hiểu lý thuyết thì thực hành cũng hiểu!”

Tiểu Thất gật gù hiểu ra vấn đề.

À hóa ra là vậy, trách không được!

Ý!

Hình như không đúng!

Cô cũng xem qua không ít loại sách như thế, tự nhận rằng lý thuyết cũng nắm chắc, trên thức tế không phải có nhiều thứ không hiểu sao, “anh chỉ nắm chắc lý thuyết mà thành thạo như vậy?”

Thành thạo giống như đã làm qua rất nhiều lần vậy.

Lục Sâm kiên nhẫn trả lời vấn đề của Tiểu Thất “Tiểu Thất, cái này là bản năng của đàn ông!”

Nói xong, nhìn Tiểu Thất bằng ánh mắt nóng bỏng.

Tiểu Thất cuống quít nằm lên giường, lấy chăn quấn lên người mình, lắp ba lắp bắp nói, “Lục, Lục Sâm... anh không được làm bừa ah, hiện tại toàn thân em còn đau, chân em giờ đứng còn không vững, về nhà để cho anh trai em trông thấy, cả hai ta liền xong đời!”

Lục Sâm vội vàng thu tầm mặt lại.

Anh thở dài cười khổ!

Tiểu Thất nhất định là do ông trời phái đến, chuyên dùng để chỉnh đốn anh đây, trước đây anh không bao giờ nghĩ qua, bất chợt có một cô gái xuất hiện, bất kỳ một hành động nào, một biểu cảm nào, đều có thể tác động tới cảm xúc của anh.

Cuối cùng vì lo cho Tiểu Thất, anh vội vàng buông cô ra, “không phải em nói là rất mệt sao, mau nghỉ sớm đi”!

Chương 827

39827.“Anh lên đây ngủ với em!”

Lục Sâm đau đầu!

Tâm trạng của anh lúc này mà ngủ cùng với Tiểu Thất, không dám nghĩ có xảy ra chuyện gì tiếp không nữa.

“Tiểu Thất...”

“Anh ôm em ngủ nhé, đừng có mà ăn xong rồi cứ thế bỏ đi nhé.”

Lục Sâm, “....”

Cái tội danh này anh gánh không nổi ah!

Thành thật nằm xuống để Tiểu Thất ôm, Tiểu Thất ôm chặt lấy anh, làm Lục Sâm cảm thấy mình giống như chuột túi vậy, cái đầu nhỏ cọ cọ vào ngực anh cuối cùng cũng tìm được một chỗ thoải mái rồi yên lặng nằm xuống.

“Em ngủ.”

“Ngủ đi ngủ đi.”

So sánh lúc này thì, Tiểu Thất rất thoải mái dễ chịu, còn Lục Sâm có chút không tự nhiên.

Đành phải cố chịu đựng vây, Tiểu Thất ôm chặt lấy anh. hai cơ thể

quấn chặt lấy nhau, làm anh chịu không nổi nữa.

Hết lần này tới lần khác TIểu Thất còn không nằm yên, nhích tới nhích lui, khiến cho dục hỏa trong lòng Lục Sâm không thể nào ép xuống được nữa.

“Tiêu Tiểu Thất!”

Giọng nói của Lục Sâm như là rất khó khăn mới phát ra được, anh nghiến răng nhìn Tiểu Thất, “không cho em lăn qua lăn lại nữa!”

Thân thể Tiểu Thất vẫn không phản ứng.

Không phải chứ!

Ý niệm đó trong đầu lại xuất hiện?

Bờ mông căng tròn quyến rũ của Tiểu Thất khẽ dịch chuyển.

Một cái chuyển động khẽ của Tiểu Thất...... đều làm Lục Sâm phải hít một hơi sâu, anh trở mình một cái đè Tiểu Thất xuống phía dưới.

“A a a a a, Lục Sâm, anh thế này lại chả khác nào cầm thú.”

Lục Sâm thiếu chút nữa thì nôn ra máu, “em nói anh là cầm thú? được rồi, nếu như anh không làm thì không xứng với danh xưng đó!”

“Ai ai, đừng đừng đừng mà....”

Nhưng không kịp mất rồi, Lục Sâm đã cúi đầu xuống cuồng nhiệt hôn cô.

“A....”

Một lát sau hai người mới chịu buông ra, Lục Sâm đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt thống khổ nhìn cô nói, “Tiểu Thất, Tiểu Thất anh không chịu được nữa rồi...”

Mặt Tiểu Thất ửng đỏ.

“Anh thật sự khó chịu, không có gạt em?”

“Uhm anh chịu không nổi nữa!”

Tiểu Thất nhìn Lục Sâm không giống như là giả bộ, huống chi, thân thể anh vật đó đã thành ra như thế, Tiểu Thất cắn môi, quyến rũ nói, “vậy, vậy làm thêm lần nữa!” cô làm động tác tay rồi nói, “chỉ một lần thôi đấy!”

Được sự đồng ý của Tiểu Thất, Lục Sâm giống như thú tính bộc phát!

......

Trong khi Lục Sâm và Tiểu Thất đang......., có thể nói năm nay sẽ là một năm khó quên nhất với cả hai người

Nhưng ở đâu đó!

Có một số ít người qua cái năm nay có chút không yên lòng.

Mùng một đầu năm!

Trước cổng biệt thự Lục Gia, có một người phụ nữ trung niên đứng dưới lớp tuyết đã rơi dầy đặc, mặc một thân áo bông ấm áp, trên đầu còn có đội mũ len, thế nhưng toàn thân vẫn còn rét run vì cái lạnh

của mùa đông.

Người phụ nữ này không ai khác chính là mẹ đẻ của Lý Dương bà tên Lý Ngọc!

Đã hơn hai tháng nay Lý Ngọc không liên lạc được với con mình.

Thật ra...... trước kia con bà cũng không thường xuyên gọi điện về, không nghe điện thoại của bà, thế nên ban đầu không liên lạc được với Lý Dương, bà cũng không nghĩ là có vấn đề gì xảy ra!

Thế nhưng chuyện như vậy không bao giờ kéo dài quá hai tháng.

Lý Ngọc càng nghĩ càng không yên lòng, do đó bà từ trong vùng núi hẻo lánh đi tới thành phố với mục đích là đi tìm con trai mình, tới đây đã được hai ngày rồi, nhưng biệt thự Lục Gia, bà chỉ có thể đứng ngoài nhìn mà thôi, muốn đi vào so với việc lên trời còn khó khăn hơn, trong và ngoài biệt thự đều có người bảo vệ, thêm vào đó trước kia Lý Dương có dặn bà là không được phép đến tìm anh ta, cho nên bà cũng không dám đi vào.

Hôm nay trời còn tờ mờ sáng, bà đã đứng ở đây chờ rồi.

Trong lòng nghĩ hôm nay là ngày mùng một đầu năm, Lý Dương nhất định sẽ ra ngoài, thế nhưng đợi cũng đã nửa ngày, vẫn không nhìn thấy con mình.

Tuyết vẫn tiếp tục rơi dầy, trên người bà có không ít tuyết đọng trên bả vai, cảm thấy cái lạnh buốt xuyên thấu vào da thịt bà run run lặng lẽ đứng ở đó, đã sắp đến giữa trưa rồi, vẫn không thấy Lý Dương đi ra, Lý Ngọc có một chút không đợi được nữa.

Cũng bởi vì năm mới,biệt thự Lục Gia mọi ngày thường có hai người

đứng trực nhưng hôm nay chỉ còn một người.

Lý Ngọc tranh thủ lúc anh ra đi wc, bà lén lút men theo bờ tường bò vào, thận trọng đi vào trong biệt thư.

Với ý nghĩ rất đơn giản!

Bà không muốn cho con trai biết là bà đến đây, chỉ cần đứng từ xa nhìn thấy Lý Dương cũng đủ rồi, biết nó sống tốt, biết nó vẫn bình an, là bà có thể trở về, coi như bản thân cũng chưa từng tới nơi này!

....

Lúc này trong biệt thự, Lục Lão Đầu đang ngồi ở phòng khách, hai mắt nhìn ra phía ngoài.

Thế nhưng người đến chúc tết đến năm nay, không có người mà ông đợi!

Trong phòng khách, Lục Vĩnh Cường chua chát nói, “cha người đừng đợi nữa, hôm qua giao thừa Lục Sâm còn không có đến ăn bữa cơm đoàn viên, người còn hi vọng cậu ta tới chúc tết người sao? con xem ra, cậu ta cũng không đem chúng ta là người một nhà rồi! cha đợi cậu ta như vậy, không rõ bây giờ cậu ta đang vui vẻ ở đâu rồi, sớm đã đem nhà ta không coi ra gì rồi!”

Lục Vĩnh Cường thời gian này vô cùng thoải mái.

Lão Gia Tử lợi dụng số ít lãnh đạo của công ty để chèn ép Lục Sâm, chuyện này với ông ta coi như là một việc tốt!

Hai cha con hai người, thời gian này tranh chấp khá gay gắt, người ở giữa là Lục Vĩnh Cường liền được lợi rồi!

Vì vậy lúc này LụcVĩnh Cường ước Lục Sâm đừng có về nhà.

Để Lão Gia Tử mềm lòng rồi lại không muốn ép Lục Sâm nữa.

Lục Vĩnh Cường đi tới đỡ Lục Lão Đầu lên, “cha đừng đứng đây đợi nữa, vào nhà trong đi, tới tầm trưa mà Lục Sâm vẫn chưa về, nhất định cậu ta sẽ không quay về!”

Trương Mỹ cũng đỡ lấy tay ông nói, “vâng, vâng, cha, người đừng đợi nữa.”

Lục Lão Đầu trong nội tâm có chút khó chịu!

Ôngthương Lục Sâm còn nhiền hơn so với Lục Vĩnh Cường, thời gian này chèn ép Lục Sâm cũng chỉ muốn cho nó một bài học, ai bảo nó không giúp ông ra mặt, Lục Lão Đầu tính đợi khi Lục Sâm trở về, nó chịu nhận sai, chuyện như vậy cứ thế ông cho qua.

Nhưng không nghĩ rằng, ông chèn ép nó căn bản không làm Lục Sâm tổn thương, mà lại làm nó xa cách ông hơn.

Trước kia Lục Sâm dù có bận rộn đến đâu, đều trở về ăn bưa cơm tất niên, đầu năm chúc mừng năm mới, nhưng năm nay...... đến cái bóng của nó cũng không thấy!

Lục Lão Đầu vừa hối hận vừa phẫn nộ!

Ông nhìn tuyết trắng rơi đầy trời, chống gậy phẫn nộ nện xuống sàn nhà, nghiến răng nói, “không về thì coi như xong!”

Lục Vĩnh Cường vui vẻ nói,”Vâng, vâng, vâng, chúng ta đợi cậu ta làm gì!”

Mấy người vừa mới xoay người vào nhà trong, thì nhìn thấy Lý Ngọc lén lén lút lút ở ngoài cửa.

“Là ai thế?”

Bị phát hiện rồi?

Lý Ngọc bất đắc dĩ, từ sau gốc cây đại thụ đứng dậy, “là tôi...”

“Lý Ngọc?” Lục Vĩnh Cường sắc mặt có chút thay đổi, ông ta và Lục Lão Đầu nhìn nhau, ánh mắt đều thay đổi nói, “cô đến đây làm gì?”

“Tôi, tôi đến tìm Lý Dương....” Lý Ngọc đi đến trước cửa, tay bất an xoa xoa, “Tôi đã hai tháng không liên lạc được với Lý Dương rồi, thế nên rất lo lắng cho nó, thế nên mới lên thành phố tìm nó. Vĩnh Cường... Lý Dương đâu?”

Lục Vĩnh Cường nhìn về phía Lão Gia Tử, Lý Dương đã bị chết cách đây hai tháng, sau khi chết thi thể cũng không tìm thấy, hơn hai tháng nay ông ta cũng giả vờ như không biết chuyện xảy ra với Lý Dương, thêm vào đó Lý Ngọc cũng không có đến tìm, bọn họsớm nghĩ chuyện này đã qua rồi.

Không nghĩ tới, thời điểm này Lý Ngọc lại đến tìm.

“Lý Ngọc, cô đừng phí tâm tư nữa, Lý Dương cũng không có ở đây!” Lục Lão Đầu nói, ông ta nhìn Lục Vĩnh Cường, Lục Vĩnh Cường hiểu rõ gật đầu, lập tức đi vào nhà trong, chưa đến mấy phút, Lục Vĩnh Cường từ trong nhà đi ra, tay cầm một túi giấy, ông ta đem túi giấy đó đưa cho Lục Lão Đầu.... Lục Lão Đầu nhìn thoáng qua rồi đưa cho Lý Ngọc.

“Đây là cái gì?” Lý Ngọc nhận lấy, có chút nghi ngờ nhìn thoáng qua bên trong là mười chồng tiền xếp chình tề trong túi, Lý Ngọc sững sờ, cuống quít đem bọc giấy trả cho Lục Lão Đầu, “mấy người làm cái gì thế, tôi không đến đây đòi tiền, tôi tới tìm con tôi...”

“Về sau cô không cần tìm Lý Dương nữa, nó đã đi rồi!”

“Nó đi đâu?” Lý Ngọc vội vàng hỏi.

“Chúng tôi cũng không biết!”Lục Lão Đầu cũng không ngốc đem việc Lý Dương chết nói ra, có nói cũng đâu có tác dụng gì, địa vị của Tiêu Gia không phải ai cũng động vào được, hơn nữa... nói thẳng Lý Dương chết cũng là do anh ta gieo gió gặp bão. Lục Lão Đầu lập tức nói, “Lý Dương hai tháng trước bỗng nhiên rời khỏi Lục Gia, cũng không nói là đi đâu, cô đừng hao tâm tổn trí tìm nó nữa, nó là người trưởng thành, nếu như nó không muốn cho người khác biết mình ở đâu, thì cũng không muốn cho chúng ta đi tìm nó, những thứ khác không nói nữa, cô vì Lục Gia ta sinh ra con trai, chỗ tiền này có thể nói là đền bù cho cô!”

“Không!” Lý Ngọc lắc đầu,”Tôi không cần tiền! tôi chỉ muốn biết có chuyện gì xảy ra với Lý Dương, nó không lẽ vô duyên vô cơ mà đi!”

Lý Ngọc kinh hoàng nhìn Lục Vĩnh Cường, đột nhiên tiến lên một bước, gắt gao bắt lấy cánh tay của Lục Vĩnh Cường nói, “Lý Dương nó rất thích ở Lục Gia, nếu không phải có chuyện gì xảy ra với nó, nó nhất định không rời Lục Gia, Lục Vĩnh Cường, có phải là ông làm không.... nó là con trai ông, con trai ruột của ông, ông lẽ nào lại làm như vậy với nó!”

Lục Vĩnh Cường có chút bối rồi, khống nói gì.

Nói đến cùng, thì ông ta đối với Lý Dương vẫn là rất áy náy.

Lục Vĩnh Cường không nói câu nào, Trương Mỹ lại đứng ngồi không yên, bà ta lạnh lùng đi qua nhìn Lý Ngọc, “đang yên đang lành cô ở đây nói cái gì, chỗ tiền này đủ cho cô sống thoải mái cả đời rồi, cô còn đòi cái gì nữa!”

“Tôi muốn con trai tôi....”

“Con cô không có ở đây, cô muốn tìm nó đi chỗ khác mà tìm!”

Hai mắt Lý Ngọc ửng đỏ!

Là con người thì đâu có thể lạnh lùng như vậy được!

Lục Vĩnh Cường....nó là Lục Dương con trai ruột của ông!

“Lục VĨnh Cường....”

Lục Vĩnh Cường cúi đầu nói, “cô hỏi tôi cũng vô dụng, tôi cũng không biết Lý Dương hiện giờ ở đâu!”

Mất tích đã hơn hai tháng!

Lý Ngọc cảm thấy trong lòng buốt lạnh!

Không!

Lẽ nào! Lý Dương còn ở chỗ trước kia của nó.

Lý Ngọc ném bọc giấy trong tay ra, liền chạy ra ngoài.

Bà không thích động vào tiền của Lục Gia!

Nhưng mà nhất định phải tìm được con trai mình!

Nhìn Lý Ngọc vừa chạy ra ngoài, Lục Vĩnh Cường có chút lo lắng, “cha người xem cô ta có gây ra chuyện gì không?”

“Cô ta chỉ là một người phụ nữ nông thôn, không có tiền, không có quyền có thể làm ra chuyện gì đây! đi theo cô ta đi!”

Lý Ngọc chạy ra khỏi biệt thự, vừa đi khỏi đấy khoảng 5 phút, thì bị một người chặn lại.

“Bà là mẹ ruột của Lý Dương?”

“Ông là, ông là....”

“Tôi là ai không quan trọng!” người này toàn thân che đậy rất kỹ, chỉ để lộ ra hai con mắt, một đôi mắt lành lạnh đến rợn người, “cô muốn tìm Lý Dương, thì đi theo tôi!”

Chương 828

39828.“Rốt cuộc ngươi là ai, nếu ngươi không nói, ta sẽ không đi cùng ngươi!”

Từ này từ đầu đén chân nhìn cực kì gọn gàng chỉnh chu, giọng nói cũng khàn khàn thấp, hoàn toàn không phân biệt là nam hay nữ, Lý Ngọc suy cho cùng cũng có sự phòng bị, nhẹ nhàng lùi một bước, nhẹ nhàng lắc đầu, “Con người ngươi, một chút thành ý cũng không biểu hiện, sao ta có thể đi cùng ngươi!”

Ngộ nhỡ người này muốn bắt cóc cô, đến lúc đó làm chuyện không có lợi cho con trai thì sao.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Lý Ngọc, người đến nhẹ nhàng cười nói, ”Vậy người cứ quay lưng rời đi, nhưng cả đời người đừng hòng tìm được con trai người nữa!”

Lý Ngọc kinh ngạc, “Ngươi làm gì con trai ta rồi?”

“Tôi chả làm gì con trai bà hết!” Mắt người đến sáng lên, lạnh lùng nói, “Trên đời này, tôi...e rằng tôi là người duy nhất biết con trai bà Lý Dương đang ở đâu, nếu bà không muốn theo tôi, tôi đảm bảo sau này bà đều không tìm được con trai bà!”

Lý Ngọc bán tín bán nghi nhìn người đến này.

Người đến thấy cô hoài nghi, lạnh lùng hẳn giọng, lấy trong áo rộng móc ra một chiếc điện thoại ném trước mặt của Lý Ngọc, Lý Ngọc hốt hoảng vươn tay đón lấy, tỉ mỉ nhìn, nhất thời kinh ngạc, “Đây, đây là

điện thoại của Lý Dương."

"Không sai, chính là điện thoại của hắn, giờ bà có thể tin tôi rồi chứ?"

Lý Ngọc bóp lấy điện thoại, tỉ mỉ nghĩ lại, rốt cuộc vẫn cắn chặt răng, "Được! Ta theo ngươi!"

Đến người nhà họ Lục cũng không biết Lý Dương ở đâu, bà thật sự không biết đi đâu tìm Lý Dương.

Lý Ngọc theo người lạ nước về phía trước, dần dần, họ đi đến một khu biệt thự hoang dã, lại vòng vào một đường nhỏ tiếp tục đi thẳng, Lý Ngọc cứ đi theo người lạ đó khoảng chừng năm đến sáu cây số, nhưng người đó hầu như không có ý định dừng lại.

"Rốt cuộc ngươi dẫn ta đi đâu?"

"Không phải rất tha thiết muốn gặp con trai bà sao, chút nhẫn nhịn cũng không có! Người lạ lạnh lùng hằn một tiếng, "Còn cỡ ba bốn cây số thì tới!"

Tuyết lớn rơi rươi, hai người đi dưới nền tuyết trắng đầy trời, cuối cùng cũng để một nơi hoang vu không một bóng người.

Lý Ngọc vừa nhìn!

Không đúng rồi!

Bên này người rất ít lại vắng vẻ, nhà thì cũ, cột dây điện cũng cũ, dây điện thấp! Mấy căn nhà cũ đều ghi chữ "Tháo", lúc này chắc dân chúng đã tản đi nơi khác, bọn họ đứng đó một lúc, cũng không thấy có một ai bước vào.

“Ngươi dẫn ta đến đây làm gì, đây rốt cuộc không có ai.

Ánh mắt người đến vô cùng phức tạp, bà lại tiến thêm một vài bước, Lý Ngọc nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc vẫn bước chân đi theo.

Hai người đi đến một khu trồng ruộng.

Bùn đất bị tuyết chất một đống dày che phủ lại, không bị hư hại gì, nhìn vào giống như một thế giới tuyết trong suốt hình pha lê.

“Lý Dương đâu, ngươi chả phải dẫn ta đến tìm Lý Dương sao, đây sao lại có Lý Dương!”

“Đó!” Người lạ chỉ vào một phần ruộng nhô lên một đồi đất nhỏ, “ Lý Dương không phải ở đó sao?”

Lý Ngọc nhìn cánh đồng ruộng đó hơn nửa ngày, cũng không thấy bóng dáng của Lý Dương đâu.

Người lạ cười nhạt, “Đừng nhìn khắp nơi nũa cũng đừng tìm khắp nươi nữa, Lý Dương chính là ở trong đồi đất nhỏ đó!”

Cái gì?

Lý Ngọc trừng to mắt!

Bà không dám tin ngã lùi hai bước, “Ngươi nói dối! Điều này là không thể, Lý Dương của ta đang sống sờ sờ ra đó, sao lại có thể...ta không tin, ta tuyệt đối sẽ không tin! Ngươi là ai! Nói cho ta ngươi rốt cuộc là ai, ngươi lừa ta như thế, rốt cuộc có tâm tư ý đồ gì!”

“Lừa bà? Tôi không cần tốn công sức đó!”

“Không, không thể nào....”Lý Ngọc liều mạng lắc đầu, “Ta không tin, ta không tin! Rốt cuộc ngươi là ai?”

Người lạ mắt nhìn quanh tứ phía, sau khi phát hiện không có ai, mới lộ khuôn mặt ra.

“Là tôi!”

Người này không ai khác, chính là Trương Hy bị mất tích bấy lâu nay!

“Cô là ai?” Lý Ngọc hoàn toàn không quen biết cô.

“Tôi là Trương Hy, là bạn gái của Lý Dương!”

Trương Hy hai tay đút trong túi áo, nhìn cái đồi nhỏ nhô lên cách đó không xa, môi mín chặt lại, tay trong túi áo đã nắm chặt thành nắm đấm, dường như vừa hận vừa oán lại mang đầy giằng xế đau đớn, “Là tôi chôn ở đây đó!”

“Không, tôi không tin, Lý Dương của tôi vẫn yên ổn, sao có thể chết được!” Lý Ngọc hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này.

“Là vì anh ta đắc tội với quá nhiều người! Nếu bà không tin, có thể đào lên mà coi, coi trong đó có phải con trai mà bà ngày đêm nhớ mong.”

“Ai?”

Trương Hy cười, thu tầm mắt hướng nhìn Lý Ngọc, “Xem ra bà vẫn tin lời tôi nói đấy chứ!”

Lý Ngọc không muốn tin!

Nhưng sau khi bà liên kết toàn bộ mọi việc lại với nhau, như chìm sâu vào băng lạnh.

Tại sao gần hơn hai tháng không liên lạc được với Lý Dương?

Tại sao bà tìm đến Lục Gia, người Lục Gia cho bà tiền, nhưng lại không để bà tiếp tục tìm kiếm?

Bà càng hiểu rõ con trai bà.

Lý Dương...cái thằng luôn muốn ra oai, cần một sự nghiệp như vậy, sao lại có thể rời khỏi Lục Gia, trừ phi...là không thể không rời khỏi!

“Rốt cuộc...xảy ra chuyện gì?”

“Lý Dương chắc chưa bao giờ nhắc qua tôi với bà đúng không?” Trương Hy tìm đến một nơi vắng vẻ dựa vào tường, chuyển đầu hướng nhìn Lý Ngọc, “Có hứng thú nghe tôi kêt chuyện tôi và Trương Hy không?”

“Cô...nói!”

Trương Hy từng chút một, từ lúc cô yêu thầm Lý Dương ra sao, đến lúc giật Lý Dương khỏi tay Tiểu Thất, lại tìm cách để Tiểu Thất và Lý Dương chia tay nhau, cô kể vô cùng chi tiết, mỗi một câu chuyện đều vô cùng rõ ràng, nhưng..cũng che giấu một số chuyện. Ví dụ như lúc ở khách sạn sai người ném rắn vào Tiểu Thất...còn vài việc mà cô làm gây bất lợi cho Tiểu Thất, đương nhiên cũng bao gồm cả việc Lý Dương cưỡng bức Tiểu Thất không thành.

“Tóm lại kết thúc của câu chuyện chính là, sai khi cái con Tiêu Tiểu Thất và Lý Dương chia tay xong vẫn quấn mãi không buông! Lúc đó

Lý Dương hoàn toàn không biết Tiêu Tiểu Thất chính là con gái của Tiêu Lăng chủ của Quốc Tế Hoàn Vũ, bà chắc hiểu rõ con bà, haha_Do ba tôi là một công chức nhà nước, mẹ tôi là hiệu trưởng của một trường học lớn ở A, hắn luôn trèo cao, ở bên tôi sẽ ít phấn đấu hơn hai mươi năm, hắn đương nhiên không chút do dự chia tay Tiêu Tiểu Thất."

Lý Ngọc cũng không quá tin, "Theo như cô nói, Lý Dương và Tiểu Thất đã quen nhau hơn hai năm, sao lại không biết tình trạng gia đình cô ta?"

Trương Hy nhẹ nhàng nhìn bà một cái, cười nhạt, "Điều này thì nên khen ngợi tài diễn xuất cao tay của Tiêu Tiểu Thất, ngoại trừ người ở cùng kí túc xá cô ta Lưu Tuyền, không có bất kì ai biết thân phận thật của cô ta, giấu cái gọi là triệt để. Sau đó chắc là thấy tôi và Lý Dương không vừa mắt, lập tức kiếm một bạn trai mới. Ồ, quên nói với bà, bạn trai mới của Tiêu Tiểu Thất không ai khác chính là chú của Lý Dương_Lục Sâm!"

"Cái gì?"

"Bà không nghe nhầm, chính là Lục Sâm!" Trương Hy cười nhạt, "Nói cho cùng Tiêu Tiểu Thất chính là không muốn Lý Dương có thể hạnh phúc sống tiếp, cô trở thành bạn gái của Lục Sâm, chính là trở thành thím nhỏ của Lý Dương, haha, quá kịch tính, bạn gái cũ trở thành thím nhỏ. Sau khi ở cùng với Lục Sâm, cô ta có thể ra vào Lục Gia, cơ hội gặp Lý Dương chả lẽ không nhiều lên sao! Nhưng đáng tiếc, con người Lý Dương vô cùng thật thà, gia thế của tôi tốt như vậy, bất kể con Tiêu Tiểu Thất xinh đẹp ra sao, nhưng Lý Dương cũng không tính quay lại với cô ta!"

Trương Hy tiếp tục nói, "....càng huống hồ, Tiêu Tiểu Thất và Lục Sâm ở bên nhau, Lý Dương càng không thể quay lại với cô ta lần

nữa rồi!”

Lý Ngọc bóp chặt nắm đấm, “Sau đó thì sao, con trai tôi sao lại chết!”

“Tiêu Tiểu Thất theo đuổi không thành, thời gian lâu ngày thì xấu hổ hóa oán hận! Quốc Tế Hoàn Vũ...thế lực lớn như thế, đừng nói là thành phố A, cho dù là quốc tế, có thể đụng vào họ hầu như chả có ai! Còn một điều tôi quên nói với bà, ba của Tiêu Tiểu Thất Tiêu Lăng và đại ca của phái xã hội đen lớn nhất châu Á Lãnh Mạc lại là anh em bao nhiêu năm nay, hai người đó chỉ hỉ mũi, Lý Dương chính là bị đám người của Lãnh Mạc đánh chết!”

Lý Ngọc trút ngược hơi lạnh, “Không, chả lẽ là do Lý Dương không chấp nhận cô ta, cô ta sai người động tay giết nó? Ta không tin?”

“Không tin?” Trương Hy đột nhiên đôi mắt đỏ rực, phẫn nổ nhìn Lý Ngọc, “Tôi cũng không tin, nhưng đâu lại là sự thật, bà cho rằng chỉ mình Lý Dương bị báo thù sao? Bà sai rồi! Tôi vốn là đại tiểu thư không lo ăn không lo mặc, nhưng giờ sao, chính vì đắc tội với Tiêu Gia, nhà của tôi cũng hoàn toàn không còn! Bọn họ gắn cho ba tôi chức danh tham ô nhận hối lộ, mấy ngày trước mở phiên toàn bà biết phán bao nhiêu năm không? Ba mươi năm! Còn mẹ tôi, với tội bao che phán tám năm! Nếu không phải hai người họ bảo vệ tôi, kiên quyết không chịu kéo tôi xuống nước, nói không chừng giờ tôi cùng với họ vào nhà lao rồi!”

Trương Hy càng nói càng kích động, khẩu khí lớn đáp, “Bà hiểu cái gì, bà có biết mùi vị mất đi tất cả không! Bà biết thời gian qua tôi đều sống như thế nào không! Tôi mỗi ngày đều giấu mình trong bộ đồ dày dặn, người khác cứ nghĩ do tôi sợ lạnh, tôi sợ bị đám người của Tiêu Tiểu Thất tìm được, tất cả những ai đắc tội với cô ta cũng không có kết cục tốt đẹp, lúc đầu tôi trốn một nơi để thoát kiếp nạn này, nhưng ai có thể đảm bảo Tiêu Tiểu Thất khi tìm thấy tôi không giết

tôi!”

Lý Ngọc cắn chặt răng, giữ chặt nắm đấm.

“Vậy cái con Tiêu Tiểu Thất đâu?”

Trương Hy thở một hơi sâu, cố gắng trấn an cảm xúc lại, “Cô ta? Giờ cô ta đừng nhắc đến nữa quá tiêu diêu rồi, lại quay lại làm đại tiểu thư rồi, nhưng không chỉ thế, còn cùng với Lục Sâm yêu đương cuồng nhiệt, còn có một chuyện chắc bà không biết, tất cả người nhà họ Lục kể cả Lục Sâm đều biết Lý Dương chết thế nào, nhưng không ai trong số họ dám tiết lộ thông tin ra ngoài, haha, đối với họ mà nói, cái chết của Lý Dương so với việc bám vào Tiêu Gia, hoàn toàn không đáng là gì!”

Lý Ngọc bỗng chống đôi mắt đỏ hoe.

Bà dường như đã tin lời nói của Trương Hy!

Đúng!

Người Lục Gia chả phải chính là thế sao!

Ích kỉ đến tàn nhẫn!

Lục Vĩnh Cường cũng vậy chính là vì vinh hoa phú quý mà bỏ người vợ tội nghiệp này, chớp mắt cái đã cùng với đại tiểu thư trong thành phố A kết hôn sao!

Cho nên, chuyện gì họ cũng có thể làm ra!

Huống hồ là...

Lý Dương đối với họ mà nói, tuy có quan hệ huyết thống, nhưng suy cho cùng thời gian tiếp xúc chưa lâu, hoàn toàn không có tình cảm.

Cho nên hy sinh một người như Lý Dương đối với họ mà nói, chả đáng là gì!

Lý Ngọc bước đi nặng nề từng bước từng bước đến trước đồi đất nhỏ, bà quỳ xuống, nắm chặt lớp đất đã che phủ đồi đất nhỏ kia, "Con trai, mẹ sẽ không tha cho những người đó, mẹ nhất định sẽ khiến bọn chúng trả giá!"

Chương 829

39829.Trương Hy cũng đến trước đồi đất nhỏ, cô cúi người quét đi lớp tuyết phủ trên đồi đất nhỏ đi.

Mắt có chút đỏ.

Trên thực tế, chôn dưới đồi đất nhỏ đó, quả thật là Lý Dương.

Lúc đầu cô chính mắt thấy Lý Dương bị người của Lãnh Mạc bắt đi, cô lén bắt xe đi theo, nhìn thấy họ đem hắn vào biệt thự Bán Sơn, xe taxi đến dưới chân biệt thự không có cách nào đi tiếp, cô một mình lén lén đợi dưới núi, qua một ngày thì thấy họ đem thi thể của Lý Dương từ trên núi kéo xuống, sau đó vứt đến sau núi chôn lại.

Đến giờ cô vẫn không sao quên được hình ảnh toàn thân đầy máu không còn hơi thở của Lý Dương.

Khóe mắt Trương Hy đỏ hoe, một giọt nước mắt chạy xuống má theo khuôn mặt rơi xuống chỗ tuyết phủ kia.

Cô dùng hết tiền trên người mình, kêu người đào thi thể ra, đưa đến đây, sau đó tự tay đào hố, từng chút một chôn Lý Dương xuống đất.

Trương Hy bóp chặt các ngón tay lại.

Lý Dương à Lý Dương!

Chả phải anh yêu Tiểu Thất đến chết đi sống lại sao!

Giờ coi như anh được như ý rồi, vì cô ta mà đền cả tính mạng, nếu như được làm lại lần nữa, anh còn làm thế không!

“Trương Hy, sao cô lại nói với tôi những lời này?”

Trương Hy chớp mắt, từ trong suy tư hoàn hồn lại, cô lau nước mắt, tiếp tục lừa Lý Ngọc, “Vì tôi yêu anh! Vì người là mẹ anh, người có quyền biết những chuyện này! Nếu tôi không nói với người, cho dù người điều tra cả đời cũng có thể không biết được chân tướng!”

“....nhưng tôi cũng rất hận anh! Tôi hận anh liên lụy cả gia đình tôi, liên lụy bố mẹ tôi và cả tôi! Việc tôi có thể làm thay anh chỉ có nhiêu đó, đối với anh đã cạn tình nghĩa rồi, cho nên sau chuyện hôm nay, tôi sẽ nghĩ cách rời khỏi thành phố A, lại bắt đầu cuộc sống mới!”

Lý Ngọc che mặt trong lòng toàn là ác ý!

Mấy người này cậy quyền thế mà coi mạng người như cỏ rác!

Bọn chúng không sợ báo ứng sao!

Lý Ngọc dường như không nghe thấy lời Trương Hy, cô quỳ trước đồi mộ, “Lý Dương, là mẹ có lỗi với con, lúc đầu mẹ không nên nói với con cha ruột con là Lục Vĩnh Cường, nếu như con không biết những điều này, sẽ không đến Lục Gia, sẽ không xảy ra nhiều chuyện như thế! Đều trách mẹ không tốt, là mẹ đã hại con rồi!”

“Hại anh là Tiêu Gia và Lục Gia, không phải người!” Trương Hy lên tiếng chỉ dạy.

“Đúng! Chính là bọn họ! Là bọn họ đã giết chết con tôi!” Lý Ngọc mắt đỏ hoe giọng hằn xuống, “ Lý Dương, mẹ sẽ không để con chết oan uổng vậy đâu, mẹ nhất định sẽ nghĩ cách báo thù cho con! Đám

người khốn nạn Lục Gia, còn có Tiêu Gia! Mẹ tuyệt đối sẽ không tha cho bọn chúng!”

Trương Hy nghe Lý Ngọc nói như vậy, khóe môi nhếch lên, nụ cười đầy căm hờn và ác ý.

Đây mới chính là kết quả cô ta muốn!

Tuy cô và Lý Ngọc nói có những lời là giả, nhưng cô thấy, có một câu chuyện là thật!

Tiêu Tiểu Thất hại cô nhà tan cửa nát quả là không sai!

Là do Tiêu Tiểu Thất, trực tiếp hại Lý Dương đến mất cả mạng cũng không sai!

Gần hai tháng nay cô luôn suy nghĩ, cô đều không thể từ bỏ mối hận này!

Dựa vào đâu mà Tiêu Tiểu Thất làm bao nhiêu việc xấu vẫn có thể sống hạnh phúc!

Cô nén không nỗi cục tức này!

Cô phải báo thù!

Nhưng...cô chả có gì để báo thù!

Giờ cô cái gì cũng không có, tiền không quyền không, con người như cô giờ đây nếu muốn báo thù thật sự là khó như lên trời!

Còn một điểm quan trọng hơn là _cô sợ chết!

Cô sợ sẽ rơi vào kết cục giống như Lý Dương!

Nên cô luôn chờ đợi, chính là chuyên đợi Lý Ngọc đến thành phố A tìm người, quả nhiên, cô không phí công, cô đã đợi ở trước cửa biệt thự của Lục Gia chờ hơn hai tháng trời, cuối cùng cũng đợi được Lý Ngọc đến.

Haha_

Không sai, cô không có gan để báo thù, nhưng cô có thể lợi dụng Lý Ngọc!

Lý Ngọc chỉ có một đứa con là Lý Dương, biết con mình chết thảm đến thế, sao có thể không đi báo thù!

Lý Ngọc tuy xuất thân là một nông phụ ở một rừng núi héo lánh, không quyền không thế, nhưng không ai có thể xem thường sức mạnh của một người mẹ, vì con của mình...bà ta cái gì cũng có thể làm được!

Trương Hy thấy khuôn mặt đầy oán hận của Lý Ngọc, biết mình đã thành công một nửa.

“Giờ bà cũng đã biết chân tướng rồi, tôi ở lại thành phố A cũng không còn ý nghĩa gì!” Trương Hy đứng dậy vỗ vỗ sạch lớp tuyết trên người, “Tôi nói với bà chỉ là để bà mang hài cốt của Lý Dương về nhà, để anh ta lá rụng về cội, chứ không phải để bà báo thù! Không phải tôi coi thường bà, bà tìm Tiêu Tiểu Thất để báo thù, tuyệt đối là lấy trứng chọi với đá, mà còn là một cục đá cứng to! Càng huống hồ, Tiêu Tiểu Thất là thiên kim đại tiểu thư, bà muốn tìm cô ta báo thù, haha...tôi đoán là đến mặt cô ta bà cũng không gặp được!

“Cho dù như vậy tôi cũng không tha cho bọn chúng!” Lý Ngọc bóp

chặt nắm đấm, mắt đỏ hoe, cứng rắn nói, “Con tôi không thể chết oan như vậy! Đúng, tôi là một nông phụ, đối kháng không nổi với chúng, nhưng tôi sẽ đợi tìm cơ hội, tôi không tin cả đời này tôi không tìm được cơ hội!”

Cô cần chính là câu nói này!

Trương Hy đã hoàn toàn yên tâm. “Tùy bà, tôi đi trước đây!”

Lý Ngọc không nói gì.

Trương Hy lại che mặt lại, không do dự rời đi!

Lý Ngọc ở trước mộ phần của Lý Dương quỳ gần hai tiếng đồng hồ, bà bị đông đến toàn thân lạnh ngắt, toàn thân tê cúng.

“Lý Dương, mẹ sẽ không để con chết oan như vây, con tin mẹ!”

Lý Ngọc lại quay lại biệt thự nhà Lục Gia.

“Nói với Lục Vĩnh Cường, tôi muốn gặp ông ta!”

Đám canh cửa trước đây có gặp qua Lý Ngọc, biết bà ta là mẹ của Lý Dương, không dám chậm trễ, lập tức vào bẩm báo, Lục Vĩnh Cường rất nhanh che một chiếc ô đi ra, nhìn thấy Lý Ngọc khẽ nhăn mày, “Bà không phải đi rồi sao, sao lại quay về!”

“Tiền đâu!”

“Tiền gì?”

“Lần trước các người đưa cho ta mười vạn!” Lý Ngọc liều mình cắn chặt răng mới kiềm chế được bản thân không liều chết với Lục Vĩnh

Cường, bà nhìn Lục Vĩnh Cường đầy oán hận, “Giờ tôi nghĩ thông rồi, mau đưa tiền cho tôi!”

Lục Vĩnh Cường cười nhạt một tiếng.

Ông còn tưởng Lý Ngọc thanh cao biết bao, thì ra cũng chỉ có thế thôi mà!

“Bà đợi đấy tôi kêu người đi lấy!” Lục Vĩnh Cường căn dặn người giữ cửa, người giữ cửa rất nhanh đi lấy mười vạn trong túi đưa cho Lục Vĩnh Cường.

“Đưa tiền cho tôi!”

“Gấp cái gì!” Lục Vĩnh Cường cứ đùa với cọc tiền giấy trên tay, lạnh lùng nhìn Lý Ngọc, “Tôi nói rõ trước, sau khi bà nhận số tiền này, sau này tuyệt đối không được đến đây tìm tôi, cũng không được tìm Lý Dương nữa, từ nay chúng ta không có bất kì quan hệ gì nữa!”

Hắn tưởng là bà muốn có quan hệ với Lục Gia lắm sao!

Bà còn chê bẩn cơ!

Nếu không phải vì có tiền dễ làm mọi chuyện, tiền của Lục Giai dù có vứt đi bà cũng không thèm lượm!

“Ông yên tâm, sau khi ông đưa tiền cho tôi, sau này cho dù xin tôi, tôi cũng không bước chân vào nhà này nữa bước!”

“Rất tốt!” Lục Vĩnh Cường đưa bao tiền giấy cho Lý Ngọc, lại cảnh cáo bà lần ba, “Số tiền này đủ bà sống hết nửa cuộc đời còn lại, đừng có toan tính mấy thứ tào lao, còn nữa...Lý Dương bà đừng tìm nữa, khi nào nó muốn về sẽ tự về thôi.”

Ông ta lo lắng bà sẽ điều tra rõ, làm hỏng chuyện của họ!

Haha, lúc muốn về sẽ về?

Người chết rồi sao có thể về!

Lý Ngọc mím chặt môi, lấy mười vạn rồi đi, sau khi giật được tiền bà không nhìn Lục Vĩnh Cường thêm một lần nào, bóp chặt nắm tay không chút do dự xoay người đi.

Lục Gia....

Nơi dơ bẩn như vậy, một giây bà cũng không muốn nán lại!

....

Tiểu Thất còn đang mặn nồng với Lục Sâm, hoàn toàn không biết rằng vài ba lời của Trương Hy đã lừa dối được người khác, càng không biết Lý Ngọc lại hận cô ta đến vậy.

Cô nấp trong chăn tại khách sạn, cả ngày đều chưa ăn gì, không đói mới lạ.

Mơ mơ hồ hồ mở mắt ra đã thấy Lục Sâm đang nhìn cô người, “Ú... Lục Sâm, đói quá....”

Đói?

Xoẹt!

Ánh mắt Lục Sâm lập tức nổi lửa lên.

Tiểu Thất giờ thấy ánh mắt anh ta quá đáng sợ, nhanh chóng nấp kĩ trong chăn, cô giơ chân đã Lục Sâm một cái, “Em đói, đói, là bụng đói!”

Cái bụng cũng phối hợp reo lên.

Lục Sâm sờ sờ mũi.

“Em phải nói rõ, anh còn tưởng..”

“Hừm hừm hừm, sao anh không nói đầu óc anh toàn nghĩ bậy bạ chứ! Cái bụng lại oạt oạt kêu lên, Tiểu Thất che bụng, lại đá anh một cái, làm nũng, “Mau đi kêu đồ ăn đi, em sắp đói chết rồi!”

Lục Sâm mặc áo ngủ, tiện tay đưa quần áo cho Tiểu Thất, “Anh đã đặt nhà hàng, đang hâm đồ ăn, đợi em dậy ăn đấy, mau mặc đồ vào, đợi xíu ăn xong cơm anh đưa em về nhà.”

“Ồ!” Tiếu Thất thấy đống đồ mới trước mặt, “Đâu ra thế?”

“Sau khi em ngủ anh bảo người làm việc trong khách sạn mua cho em đấy.”

Tiểu Thất mở cái túi ra nhìn cái, mặt đỏ bừng bừng lên.

Trong đó còn có nội y.

Cô mặc áo ngực, kinh ngạc nói, “Lại vừa khích, sao anh bước số đo của em vậy?”

“Hôm qua anh sờ cả một ngày, sao lại hông biết!”

“Á á á, Lục Sâm cái tên háo sắc! Dê già!”

Lục Sâm haha cười lớn.

Con tiểu a đầu này dễ dụ thật!

Trên thực tế,là trai tân như Lục Sâm đôi tay không có năng lực đo lường kích cỡ, nhưng anh có thể thấy, nội y Tiểu Thất thay ra đều có size tiêu chuẩn!

Anh xoa đầu Tiểu Thất, “Nhanh lên, trời đã tối rồi!”

Tiểu Thất quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, má ơi, đúng là tối thật!

Cô lại cũng với Lục Sâm lăn lộn cả ngày trên giường.

Óa óa óa!

Về đến nhà anh trai cô có lột da cô hay không đây!

Tiểu Thất nhanh như bay mặc đồ vào!

“Chậm tí, đừng để bị ngã.”

“Ngã cũng tại anh!” Ai bảo anh làm cho chân cô mềm nhũn không động đẩy được.

“Đúng đúng đúng, tại anh tại anh!”

Hai người cùng nhau ăn xong bữa tối, Lục Sâm kêu khách sạn gọi xe taxi, đưa Tiểu Thất về nhà.

“Lục Sâm, ngộ nhỡ em bị đánh thì làm sao?”

“Không đâu, còn có anh mà!”

Tiểu Thất giờ chỉ có một thỉnh cầu duy nhất là daddy và mami không ở nhà.

Đến cửa biệt thự, ngực Tiểu Thất đập thình thịch.

Cô thò đầu vào nhà nhìn một lượt, đắc ý cười lớn, “Hahaha, em may mắn quá, daddy và mami nhất định đang ở trong bệnh viện vẫn chưa về, xem phòng khách tối om thế cơ mà!

Đột nhiên!

Tiếng của Tiểu Thất bỗng tắt hẳn!

“Bạch__” một tiếng, đèn trong phòng khách sáng trưng!

Nụ cười “Xoẹt” của Tiểu Thất bỗng tê cứng trên mặt, cô tê cả người quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của anh hai và daddy đang ngồi trên ghế sofa!

Chương 830

Đây có gọi là vui đến cực hạn nên cảm thấy bi thương?

Tiểu Thất vẫn giữ tư thế nửa vươn đầu, tư thế cong lưng rất mắc cười, cả người cứng nhắc đứng đó như bức tượng điêu khắc.

Vẫn là Lục Sâm phản ứng lại trước, “Bác trai, anh trai!”

Trên thực tế, Cảnh Thuỵ nhỏ hơn anh đến 5 tuổi, nhưng Lục Sâm kêu anh rất tự nhiên, không chút ngại ngùng.

Tiêu Lăng hừ nhẹ 1 tiếng, Cảnh Thụy nửa cười híp mắt cũng ừ 1 tiếng.

“Đừng đứng ngoài cửa, nhanh chóng đi vào đi.”

Lục Sâm đưa tay đỡ Tiểu Thất, lúc này Tiểu Thất mới động đậy.

Cô nuốt nước miếng, như bị trúng tim đen cúi đầu không dám nhìn ai.

Hai người cùng đi đến phòng khách, Tiểu Thất không dám ngồi, cắn móng tay, đáng thương nhìn Cảnh Thụy!

Anh, nói tốt cho em đi!

Cảnh Thụy nhún nhún vai, không kiên nhẫn đưa tay ra, biểu thị bản thân không có cách nào khác.

Ai bảo nha đầu thối này không biết đường về nhà!

Cả đêm không về!

Hì hì hì, gan quả là to mà.

Không thể trông mong vào Cảnh Thụy, Tiểu Thất lập tức ái ngại nhìn Tiêu Lăng, gãi đầu hỏi, “Ba, sao hôm nay ba ở nhà vậy?”

“Ba không thể ở nhà?”

“Không không không, con không có ý đó, ý con là không phải mẹ còn ở bệnh viện sao, sao ba không đến bệnh viện với mẹ?”

Nhắc đến Tô Tố, sắc mặt của Tiêu Lăng dễ coi 1 chút, “Bác sĩ nói mẹ con không cần nằm viện, nhà chúng ta cũng có chuyên gia chăm sóc, ở nhà nghỉ dưỡng vẫn tốt hơn là ở bệnh viện.”

“Mẹ đâu rồi?”

“Đừng mong mẹ sẽ giúp, mẹ con đã ngủ ở trong phòng rồi.” Tiêu Lăng hừ nhẹ 1 tiếng, ánh mắt nguy hiểm lướt qua Lục Sâm 1 cái, sau đó lại rơi lên người Tiểu Thất, giáo huấn nói, “Con nha đầu chết tiệt này, cả đêm không về chạy đi đâu rồi?”

Lục Sâm thấy vậy, đi lên phía trước 2 bước, “Bác trai…”

“Cậu khoan nói chuyện, tôi đang hỏi Tiểu Thất, đợi lát sẽ hỏi đến cậu.”

Lục Sâm sờ mũi, cảm thấy ái ngại không nói chuyện nữa.

Tiêu Lăng nhìn chằm chằm Tiểu Thất, đột nhiên---

Ánh mắt khẽ thay đổi.

Anh nhớ rõ ràng tối hôm qua ở bệnh viện Tiểu Thất mặc cái áo len, sao hôm nay có thêm áo khoác lông, quan trọng hơn là… áo len mặc bên trong biến thành áo len màu xám cổ cao!

Ánh mắt Tiêu Lăng bốc hỏa.

Cô nam quả nữ, **, hai người bọn nó cả đêm không về, bây giờ đến quần áo cũng đổi rồi, làm cái gì thì còn phải nghĩ sao!

Tuy rõ ràng đã đoán ra, sự thật ngay trước mắt, trong lòng Tiêu Lăng vẫn cảm thấy chua xót.

Anh có cảm giác cải trắng nhà trồng bị đeo đi nuôi heo vậy.

Tuy đây là 1 con heo rất đẹp trai!

“Nói, tối qua đi đâu?”

“À, đi quảng trường Nhân Dân xem pháo hoa, sau đó đi coi phim rạp…”

“Còn có gì nữa?”

Tiểu Thất cắn môi, mặt đỏ ửng, “Còn có…. còn có chính là đợi coi xong bộ phim thì trời sáng rồi, hai con bị trúng tuyết cả đêm, cho nên, cho nên cơ thể bị ướt hết nên mở phòng ở khách sạn, vốn dĩ tính tắm xong rồi về, ai biết được, không cẩn thận nên ngủ mất tiêu…”

Cảnh Thụy che mặt lại, anh không quen Tiểu Thất này, nói dối không chút kỹ thuật gì cả.

Quả nhiên, Tiêu Lăng rất nhanh bắt được lời nói dối của cô, “Cho nên con muốn nói với ba, từ sáng hôm nay lúc trời mới sáng, con ngủ đến bây giờ?”

“Dạ đúng dạ đúng.” Tiểu Thất mạnh mẽ gật đầu.

“Tiêu Tiểu Thất! Con thật sự lớn rồi lông cánh cứng rồi, cũng biết nói dối rồi.”

Tiểu Thất mếu máo, “Daddy…”

“Con đúng là nha đầu thối!”

Tiêu Lăng thật sự rất tức giận, chuyện Tiểu Thất hẹn hò với Lục Sâm anh và Tô Tố đã đồng ý rồi, nhưng bọn họ cũng không muốn hai đứa nó phát triển nhanh như vậy! Bên trong còn có 1 lý do đặc biệt quan trọng.

Anh cũng là đàn ông, lúc còn trẻ cũng phong lưu qua, đặc biệt hiểu cách nghĩ của đàn ông --- càng dễ có được, càng không biết trân trọng!

Bây giờ hai đứa nó mới quen nhau bao lâu?

Hơn 4 tháng, còn chưa tới 5 tháng!

Vậy mà đã phát triển đến bước này, tuy xã hội bây giờ phóng khoáng hơn xưa, nhưng loại chuyện này cuối cùng nữ giới cũng là người chịu thiệt!

Người đàn ông có kinh nghiệm trong tình yêu, người ta nói là đàn ông này trưởng thành!

Nhưng phụ nữ có kinh nghiệm trong tình yêu nhiều, người ta sẽ nói người phụ nữ này quá phong lưu!

Nói đến cùng, xã hội này đối với phụ nữ vẫn không công bằng!

Tức chết anh rồi!

Tiêu Lăng hít 1 hơi, xua xua tay lớn, "Con đi nhanh đi, đi đến phòng mẹ, ba quản không được con, để mẹ quản đi."

Tiểu Thất ngây người, "Daddy, không phải ba nói mẹ ngủ rồi sao?"

Tiêu Lăng hừ nhẹ 1 tiếng, "Bây giờ tỉnh rồi có được không?"

"Được được được, con đi liền!"

Bên đây Tiểu Thất vẫn chưa đi đến phòng của Tô Tố, bên kia Tiêu Lăng đã từ sofa đứng dậy, nhìn Lục Sâm, "Cậu, theo tôi đến phòng sách!"

"Dạ!"

Hai người mới đi hai bước, bên kia Tiểu Thất đột nhiên quay lại, đưa 2 tay ra chắn trước mặt hai người.

"Daddy…"

Tiểu Thất phòng bị nhìn Tiêu Lăng, "Daddy, ba sẽ không đánh Lục Sâm chứ?"

Sắc mặt Tiêu Lăng lập tức u ám.

“Nha đầu thối, trong mắt con ba là người như vậy sao?”

Tiểu Thất cười khan.

Chuyện này không thể trách cô!

Trước đây lúc còn nhỏ cô có nghe daddy nói qua, sau này nếu cô có bạn trai, thì ba nhất định đánh gãy chân người đó.

Tiểu Thất nhìn chân phải của Lục Sâm.

Lục Sâm đã bị gãy 1 chân rồi, chắc daddy sẽ không đánh gãy luôn chân kia đâu.

“Tránh ra!”

“Dạ!”

Tiểu Thất cắn móng tay, ái ngại nghiêng người qua 1 bên, Tiêu Lăng hừ nhẹ, quay lưng lại đi bước lớn đến phòng sách, Lục Sâm cũng đi theo, lúc đi lướt qua vai của Tiểu Thất, Lục Sâm dùng khẩu hình nói với cô, “Đừng lo lắng!”

Tiểu Thất gật đầu điên cuồng.

Việc gì Lục Sâm làm cô cũng yên tâm.

Cửa phòng sách được đóng lại nhẹ nhàng.

Tiểu Thất như con mèo đi đến trước cửa phòng sách, muốn nghe lén họ nói chuyện, nhưng… chất liệu của căn nhà quá tốt, hiệu quả cách âm rất tốt, 1 chút âm thanh cũng không nghe thấy!

“Ài---”

“Đừng than thở nữa, nhanh chóng đi tìm mẹ, mẹ nói nếu em về kêu em lên phòng mẹ, mẹ có điều muốn nói!” Cảnh Thụy đi qua vỗ vỗ đầu cô, “Nhanh đi!”

“Anh, cả ngày hôm nay anh đều ở nhà, ba mẹ phát hiện em cả đêm không về, phản ứng như thế nào?”

“Muốn biết?”

Tiểu Thất gật đầu điên cuồng.

Cảnh Thụy kiêu ngạo quay lưng đi, “Không nói em biết!”

Tiểu Thất, “...!”

“Tiêu Cảnh Thụy tên đáng ghét, sau này em không nói tốt cho anh trước mắt Điềm Tâm đâu!”

…

“Thùng thùng thùng---”

Tiểu Thất gõ cửa phòng Tô Tố, cô cảm thấy tiếng gõ cửa như tiếng tim đập của mình, thùng thùng thùng như muốn phá ngực nhảy ra ngoài.

“Vào đây!”

Tiểu Thất đẩy cửa đi vào!

Tiểu Thất đang nằm trên giường lớn, vì không muốn bị gió thổi trúng,

trên đầu đắp 1 cái khăn, nhìn thấy Tiểu Thất, cô khẽ cười, vẫy tay với Tiểu Thất, “Qua đây ngồi.”

“Mami…”

Tiểu Thất đi đến mép giường ngồi xuống, “Em đâu rồi?”

“Có người chăm sóc rồi.” Tô Tố đưa tay kéo tay Tiểu Thất, thấy cách ăn mặc của Tiểu Thất, lập tức hiểu ra mọi chuyện, “Hôm nay, ở chung 1 chỗ với Lục Sâm sao?”

Chữ “chung 1 chỗ” trực tiếp khiến Tiểu Thất đỏ mặt.

Lời khó nói với daddy, nhưng đối với mẹ thì có thể nói, đỏ mặt gật đầu.

“Mami, xin lỗi…”

Tô Tố mất đi nụ cười, “Nói xin lỗi với mẹ làm gì, năm nay con 24 tuổi, cũng có thể chịu trách nhiệm cho những gì mình làm, hai người các con cũng là người trưởng thành, cũng trong thời gian yêu nồng nhiệt, không khống chế được bản thân cũng là chuyện bình thường

! Nhưng Tiểu Thất, mẹ muốn nói với con là, những niềm vui mà người trẻ nên hưởng thụ, đương nhiên con hoàn toàn có quyền lợi hưởng thụ nó, nhưng… nhất định phải biết bảo vệ bản thân, con hiểu ý mẹ không?”

Tiểu Thất đỏ mặt gật đầu.

Ý của mẹ là không muốn gây ra “mạng người”.

“Mami, mẹ yên tâm, nếu thật sự có con, hai đứa bọn con sẽ lập tức

kết hôn, con với Lục Sâm mang suy nghĩ sống với nhau trọn đời để hẹn hò với nhau.”

“Chuyện này đương nhiên mẹ biết.”

Tô Tố xoa đầu Tiểu Thất, than thở không thôi.

Nha đầu này đúng là lớn rồi, trước đây khi còn nhỏ mập mạp vẫn ôm trong lòng, chớp mắt 1 cái đã đến tuổi kết hôn rồi.

Tô Tố có chút hối hận, lúc còn trẻ không nên đi du lịch khắp nơi, kết quả mất đi nhiều giai đoạn trưởng thành của con cái.

Cô nắm tay Tiểu Thất, tay nha đầu này đã lớn bằng tay cô rồi.

“Mọi người đều nói con gái lớn rồi không giữ được, giữ qua giữ lại sẽ thành giữ hận thù! Lần này ba mẹ cũng không tính cản con, ngày mai con có thể chuyển ra khỏi nhà, sau này, chuyện của con và Lục Sâm, ba mẹ không quản nữa, dù sao chỉ cần hai đứa tụi con sống vui vẻ hạnh phúc, ba mẹ cũng không mong gì thêm.”

Trong lòng Tiểu Thất đột nhiên thắt lại, “Mami… mẹ với daddy không phải đang trách con chứ?”

“Không có! Thật sự không có! Sáng sớm nay ba và mẹ đã nói xong rồi, con gái lớn rồi cuối cùng cũng gả người khác! Trong đời người có thể gặp người mình yêu thương thật lòng rất không dễ dàng, thực ra trong lòng ba con cũng không thật sự phản đối con và Lục Sâm, chỉ là không nỡ mà thôi.”

“Con biết, con đều hiểu.”

“Ừ!” Tô Tố xoa xoa tóc cô, “Con đừng trách ba con, trong lòng ba con

vẫn là 1 cô gái nhỏ, cho nên ba con mới có chút chịu không nỗi.”

Làm sao có thể trách được!

Tròng mắt Tiểu Thất đỏ lên, cô biết mọi chuyện daddy và mami làm đều là muốn tốt cho cô.

“Mami, mẹ yên tâm, con với Lục Sâm nhất định sẽ sống thật tốt với nhau.”

Mặt Tô Tố lộ ra nụ cười, “Vậy mami yên tâm rồi.”

Tô Tố lại nói với Tiểu Thất rất nhiều chuyện khác, hai mẹ con lâu lắm rồi không nói chuyện nhiều như vậy, đợi đến khi nói xong, Tiểu Thất ra khỏi phòng, phát hiện daddy và Lục Sâm đã từ trong phòng sách đi ra rồi, khác với lúc mới vào, bây giờ hai người ngồi ở sofa có cười có nói, nhìn vào khỏi phải nói cũng thấy thân nhau.

Tiểu Thất lập tức ngây ngốc.

Đây là tình huống gì?

Tiêu Lăng dưới lầu thấy Tiểu Thất ngây ngốc đứng ở cầu thang, nhíu mày, “Còn đứng đó làm gì, nhanh chóng xuống đây chuẩn bị ăn cơm, cơm giao thừa hôm qua không ăn đàng hoàng, hôm nay ăn xong cơm hai đứa nhanh chóng rời đi đi!”

Chương 831

Xém chút nữa là Tiểu Thất ngã từ trên lầu xuống!

Omg!

Tính cách của ba cô bị thay đổi à?

Cô loạng choạng xuống lầu, loạng choạng đi vào phòng ăn cùng với ba và anh, nhìn hai người đi phía trước, cô nhanh chóng ôm cánh tay của Lục Sâm, thấp giọng hỏi, “Lục Sâm, anh thật lợi hại, rốt cuộc anh nói gì với daddy vậy, vậy mà ba em trong 1 chốc sắc mặt lại tốt như vậy?”

Lục Sâm mang ý cười nhìn Tiểu Thất, “Muốn biết?”

“Muốn!”

“Không nói em biết!”

Tiểu Thất, “...!”

Ánh mắt Tiểu Thất lạ lùng nhìn Lục Sâm, sao hôm nay người này lại ấu trĩ như vậy!

“Ừ hừ! Lục Sâm, em sẽ có cách khiến anh nói cho em biết!”

Lông mày Lục Sâm nhếch lên, biểu hiện không tin.

Mấy người ngồi trong phòng ăn ăn cơm, thực ra Tiểu Thất và Lục

Sâm đã ăn ở ngoài rồi, lúc này cũng không đói, Tiểu Thất ăn nửa bát sủi cảo, ăn miếng có miếng không, khi thám tính được thông tin từ chỗ Lục Sâm, cô hỏi Tiêu Lăng.

"Daddy, sao tự nhiên ba nghĩ thông rồi?"

Tiêu Lăng chậm rãi ăn cơm, nghe xong liếc nhẹ Tiểu Thất 1 cái, "Ăn không nói ngủ không nói!"

"Ai ya, đừng như vậy mà, daddy, ba nói con nghe đi."

"Không có gì để nói hết."

Tiểu Thất nhìn sang Cảnh Thụy, Cảnh Thụy lắc đầu biểu thị bản thân không biết chuyện gì xảy ra.

Ai yo ê!

Hai người này còn có bí mật nữa chứ!

Phì phì phì!

"Daddy, ba nói con nghe đi mà!"

"Nói cái gì? Hồi trước người ta nói con gái hướng ra ngoài, tôi còn không tin, trong lòng nghĩ bản thân nuôi con gái yêu quý 20 mấy năm, không lẽ có thể vì người đàn ông mới quen không bao lâu đối với ba nó như thế nào? Bây giờ tôi thật sự tin rồi!" Tiêu Lăng để đũa xuống, than thở 1 câu, "Vẫn là nuôi con trai tốt!"

Hừ!

Tiểu Thất nhỏ giọng nói, "Không phải cũng có câu cưới vợ rồi quên

mẹ sao…”

Đợi đó đi, đợi đến khi anh trai và Điềm Tâm hẹn hò với nhau, với sự nhiệt tình của anh trai, có thể sẽ quăng ba và mẹ ra khỏi đầu.

Giọng cô rất nhỏ, Tiêu Lăng vẫn nghe thấy.

Mắt anh trừng lên, “Ít nhất anh con cũng là nam, sau này là sẽ cưới vợ về, nó cưới vợ về, nhà chúng ta sẽ có thêm 1 người, không phải ít đi 1 người!”

Tiểu Thất cũng thả đũa xuống, tiếp tục kích động nói với Tiêu Lăng, “Ba, chuyện này chưa chắc. Chú Lãnh Mạc chỉ có Điềm Tâm là con gái duy nhất, nói không chừng sau này anh sẽ qua nhà của chú ấy ở.”

Nha đầu chết tiệt này!

“Tiêu Tiểu Thất, con cố ý đối nghịch với ba phải không!”

“Không phải!” Tiểu Thất rụt cổ, nhỏ tiếng nói, “Người ta chỉ nói sự thật thôi!”

“Con còn nói!”

“Được rồi được rồi, không nói nữa là được chứ gì!”

Cả gia đình cứ ồn ào như vậy ăn cơm, ăn xong, Tiêu Lăng lập tức vào nhà bếp múc canh, không dừng bước đi lên lầu, đi đến cầu thang, anh hừ lạnh với Tiểu Thất, “Con nói cũng đúng, con trai con gái không dựa vào được, ba vẫn là lên lầu yêu thương mẹ con, sau này mấy đứa muốn làm gì làm, ta không quan tâm!”

Nói xong, bưng tô canh liền đi vào phòng.

Cảnh Thụy, "..."

Tiểu Thất, "..."

Lục Sâm, "..."

3 người đồng loạt lau mồ hôi lạnh trên đầu, hôm nay ba… cũng ấu trí quá rồi!

Ăn xong cơm, Tiểu Thất liền lên lầu thu dọn đồ đạc.

Chân của Lục Sâm lên lầu không tiện, nên ở dưới nói chuyện cùng với Cảnh Thụy để đợi Tiểu Thất.

Ai ngờ, chưa tới 5 phút sau, Tiểu Thất đã ôm vali từ trong phòng đi ra.

Lục Sâm ngây người, "Nhanh như vậy?"

Cảnh Thụy hiểu rõ em mình, lập tức nói ra, "Nhất định từ sớm đã dọn đồ xong, chỉ đợi để đi thôi, quả nhiên ba mẹ nói không sai, con gái lớn rồi không giữ được mà!" Cảnh Thụy lên lầu mang vali xuống giúp Tiểu Thất, nhìn tuyết bên ngoài 1 cái, tuyết vẫn còn rơi, "Đi, anh tiễn hai người về."

"Cám ơn anh!"

Cảnh Thụy đưa hai người đến dưới căn hộ của Lục Sâm, hai người lên thang máy, Lục Sâm lấy chìa khóa mở cửa phòng, Tiểu Thất kéo hành lý vào nhà, chính thức sống chung với Lục Sâm!

…

Bên khác.

Cũng người không vui vẻ qua tết.

Từ ngày 20/12, mẹ Tần tìm 1 bảo mẫu ở bên ngoài, vệ sinh trong nhà đều là bảo mẫu làm, lúc này Lưu Tuyền mới thật sự có thời gian riêng cho mình, làm chuyện mình thích.

Tuy Tần Nham không cho cô đi làm, nhưng đến cùng cô vẫn thiết ngành thiết kế thời trang, ở nhà không làm gì có thời gian rảnh cô sẽ vẽ.

Hai ngày nay cô ra ngoài nộp bản vẽ, vậy mà có văn phòng liên hệ cô, tuyển cô làm nhà thiết kế.

Lưu Tuyền không đồng ý.

Chủ của văn phòng đó rất thích tài hoa của Lưu Tuyền, sau khi hiểu sơ được tình hình của Lưu Tuyền, đưa ra thỏa hiệp, “Cô Lưu, cô có thể vẽ bản vẽ ở nhà, chỉ cần đưa bản vẽ cho chúng tôi là được, chúng tôi dựa vào số lượng bản vẽ để trả tiền! Với lại chúng tôi chỉ là văn phòng nhỏ, lượng công việc không nhiều, chắc trong 1 tháng cũng không cần quá nhiều bản vẽ, cũng không tốn quá nhiều thời gian của cô, cô làm thấy như vậy thế nào?”

Điều kiện như thế nào Lưu Tuyền vốn dĩ không thể từ chối được.

Thương lượng với Tần Nham 1 chút, Tần Nham cũng cảm thấy lượng công việc không nhiều, với lại có thể làm việc ở nhà, cho nên cũng không phản đối.

Cô ký hợp đồng với văn phòng, mỗi tháng phải nộp 10 bản vẽ, văn phòng sẽ theo đúng thời gian trả lương cho cô!

Chuyện công việc coi như được giải quyết rồi.

Như trong sinh hoạt lại luôn có phiền phức!

Sau khi trong nhà tìm 1 bảo mẫu, mẹ Tần 5 lần 7 lượt tìm chuyện gây phiền phức cho cô, bà ta và Tần Phi Ngữ học cách thông minh hơn rồi, khi Tần Nham ở nhà thì sẽ kiềm chế 1 chút, chỉ cần Tần Nham không ở nhà, sẽ nghĩ mọi cách để hành hạ cô.

Với lại lần nào cũng ở dưới phòng khách.

Lưu Tuyền biết dưới lầu có máy giám sát, đương nhiên không để mẹ Tần và Tần Phi Ngữ đắc ý!

Còn có bảo mẫu… mẹ Tần nói đi tìm bảo mẫu, nhưng lại đưa công việc cho Lưu Tuyền, bảo mẫu là do Lưu Tuyền kiếm, hơn 40 tuổi, nhìn dày dặn thật thà, nhưng… từ khi bảo mẫu đến nhà này, mẹ Tần không biết đã nói gì với bảo mẫu, bảo mẫu đứng chung chí tuyến với mẹ Tần đối kháng với cô!

Duy nhất cho đến khi 2 ngày tết, Tần Nham được nghỉ 10 ngày lễ, có Tần Nham ở nhà, trong nhà duy trì vẻ bình yên giả tạo.

Tối mùng 1.

Mọi người ăn xong cơm tối, ngồi trong phòng khách nói chuyện, Tần Nham ngay lập tức đề nghị, “Ngày mai con với tiểu Tuyền ra nước ngoài du lịch!”

Không chỉ mẹ Tần và Tần Phi Ngữ, kể cả Lưu Tuyền cũng ngây

người!

Cô vẫn chưa kịp nói gì, bên kai mẹ Tần lập tức nhảy lên, “Không được! Bây giờ vẫn đang tết, đi đâu chứ!” Vừa nói, lửa giận của bà chiếu thẳng vào Lưu Tuyền, “Mẹ nói tiểu Tuyền, sao con không hiểu chuyện gì hết, người trẻ sao suốt ngày chỉ nghĩ đến việc chạy đi chơi! Tần Nham thời gian gần đây bận thành bộ dạng nào con không thấy sao, còn bám lấy nó kêu đi chơi!”

Trực tiếp ném tội không hiểu chuyện giáng xuống đầu Lưu Tuyền.

Tần Phi Ngữ cũng theo đó mà giúp bà, “Đúng vậy đúng vậy, với lại ra nước ngoài chơi tốn rất nhiều tiền, chúng ta vẫn nên tiết kiệm 1 chút.”

Lưu Tuyền cúi đầu không nói chuyện.

Tần Nham nhíu mày, “Hai người nói ít vài câu đi, đi du lịch nước ngoài là quyết định của con, tiểu Tuyền cũng mới biết! Con với tiểu Tuyền kết hôn cũng sắp 3 tháng rồi, 3 tháng nay con luôn bận rộn, đến thời gian ở bên cô ấy cũng không có. Hôn lễ đã quá đơn điệu rồi, tuần trăng mật không thể lơ là được, vừa hay bây giờ cả hai người đều có thời gian, nên đi ra ngoài dạo 1 chút! Hai người đừng chuyện gì cũng trách tiếu Tuyền khi chưa điều tra rõ!”

Mẹ Tần cắn răng!

Bà cũng phát hiện rồi, bây giờ trái tim của con trai bà hoàn toàn nằm trên người Lưu Tuyền.

Tết những năm trước rất không dễ dàng có thời gian nghỉ, đều là ở bên gia đình, có lúc sẽ dẫn bà đi trung tâm thương mại mua đồ, hoặc là cả nhà cùng đi du lịch, trước giờ chưa từng xảy ra chuyện như bây giờ, bỏ rơi cả nhà ở nhà.

Tất cả những thay đổi này nếu nói không liên quan đến Lưu Tuyền, đánh chết bà cũng không tin!

Nhất định là con tiện nhân này đêm đêm ở bên gối nói lời ra tiếng vào, cho nên con trai bà mới biến thành bộ dạng như bây giờ!

Mẹ Tần không hề muốn bọn họ đi!

“Tần Nham… mẹ cũng là lo lắng cho sức khỏe của con, con vừa kết thúc kỳ làm việc cao độ, còn phải đi du lịch, du lịch cũng mệt mà, mẹ là sợ cơ thể con ăn không tiêu!”

Nghe vậy, Lưu Tuyền cũng lo lắng nhìn Tần Nham.

Không phải cô không muốn đi, cũng là lo lắng cơ thể Tần Nham ăn không tiêu.

“Tần Nham, hay là chúng ta đừng đi nữa, anh nhân thời gian này ở nhà nghỉ ngơi 1 chút.”

“Không cần!” Tần Nham ôm lấy Lưu Tuyền, nhẹ giọng nói, “Ra ngoài chơi còn có thể thư thả tâm hồn, giảm bớt căng thẳng!”

Mẹ Tần hận đến cắn chặt răng.

Vậy đây là quyết định chắc chắn rồi!

Thời gian này bà cũng học thông minh hơn, không đối đầu với Tần Nham, bà thỏa hiệp hỏi, “Vậy hai đứa tính đi nước nào? Chuẩn bị đi mấy ngày thì về?”

“Đi Maldives, vé máy bay con đã đặt rồi.” Tần Nham nói, “Cả năm ở

Maldives đều ấm áp, với lại phong cảnh đẹp khí hậu lại tốt! 9/1 con chính thức đi làm lại rồi, nên hai đứa con tính 8/1 mới về."

Vậy không phải tất cả thời gian nghỉ đều ở bên con tiện nhân này sao?

Mẹ Tần càng tức giận hơn!

Trước đây khi con trai có bạn gái chưa từng lơ là bà như vậy!

"Tần Nham, tết mấy năm trước con đều ở bên mẹ và Phi Ngữ…"

"Mẹ, tình hình lần này không giống, tuần trăng mật thì kiểu gì cũng phải bù đắp, nếu mẹ muốn đi chơi, vậy đợi lần sau con nghỉ lễ, đến lúc đó cả nhà chúng ta cùng đi."

Trong lòng mẹ Tần khó chịu đến lợi hại.

Bà nói muốn đi chơi khi nào, bà chỉ cảm thấy bây giờ trong lòng con trai không còn người mẹ như bà!

Mẹ Tần còn muốn nói gì đó, Tần Nham đã ôm Lưu Tuyền đứng dậy, "Mẹ, con kêu người ta đặt vé máy bay sáng mai, thời gian có chút không kịp, con với tiểu Tuyền không ở đây nói chuyện với mẹ nữa, lên lầu thu dọn đồ đạc trước."

Mẹ Tần nắm chặt thành quyền.

Tinh thần của Tần Nham khá thô, hoàn toàn không chú ý đến mẹ Tần đã tức giận, ôm Lưu Tuyền đi lên lầu!

Cửa phòng đóng lại, sắc mặt mẹ Tần cực kỳ căng thẳng, méo mó đến dọa người.

“Mẹ…” Tần Phi Ngữ thấy vậy cũng có chút sợ.

“Phi Ngữ!” Mẹ Tần nắm lấy tay Tần Phi Ngữ, làm Phi Ngữ bị dọa đến nhảy lên, “Mẹ, mẹ sao rồi?”

Mẹ Tần mắt đỏ lên, “Kế hoạch kia của con chừng nào mới thực hiện được, mẹ không thể nhịn con tiện nhân kia thêm 1 phút nào nữa!”

Chương 832

Tần Phi Ngữ cũng nhịn đến giới hạn rồi.

Nghe lời nói của mẹ Tần, cô cũng gấp gáp, “Mẹ, không phải con không muốn đối phó với cô ta, mẹ thấy người đàn bà đó gần đây có ra khỏi nhà không? Con thực sự muốn đối phó với cô ta cũng phải tìm được cơ hội đã!”

Mẹ Tần ngồi trên sofa, ánh mắt trở nên nguy hiểm!

“Vậy phải làm sao, không lẽ để mặc nó huênh hoang vậy sao?”

Mẹ Tần thật sự không thể chịu nổi nữa, bà nghĩ đến lời con trai nói với Lưu Tuyền lúc nãy thì không nhịn nổi nữa, trong lòng bà đã khẳng định là Lưu Tuyền ở trên mặt Tần Nham nói bậy gì rồi, nếu không con trai bà tại sao lại đối xử lạnh nhạt với bà như vậy!

Hồi trước chỉ cần bà nói đi đâu, Tần Nham cũng đồng ý 1 cách vui vẻ, nhưng từ khi Lưu Tuyền về nhà, Tần Nham đã đối nghịch với bà bao nhiêu lần!

Lưu Tuyền!

Lưu Tuyền!

Người đàn bà này là 1 tai họa!

Nếu sớm biết sẽ như vậy, lúc đó dù liều mạng, bà cũng sẽ cản trở cuộc hôn nhân!

“Phi Ngữ! Phi Ngữ con nhanh tìm cách!”

Tần Phi Ngữ nắm lấy tay mẹ Tần, “Mẹ, mẹ đừng lo, người đàn bà đó không huênh hoang được thêm bao lâu nữa đâu, bây giờ cô ta càng đắc ý, sau này mới càng thảm chứ! Bây giờ anh con quan tâm cô ta như thế nào, sau này sẽ ghét cô ta như thế đấy! Mẹ chỉ cần yên tâm, kế hoạch của chúng ta thành công chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, mẹ nhịn thêm vài ngày nữa thôi!”

Không nhịn thì còn cách nào chứ!

Mẹ Tần nắm chặt quyền, chỉ cần có 1 chút khả năng nhỏ nhoi, bà cũng không muốn nhìn thấy Lưu Tuyền nữa!

Nhưng bây giờ con trai rất quan tâm đến Lưu Tuyền, nếu bà thật sự xảy ra vấn đề gì với Lưu Tuyền, nói không chừng con trai sẽ giúp Lưu Tuyền, như vậy hình tượng của bà trong mắt con trai sẽ càng xấu!

“Được, vậy mẹ nhịn cô ta thêm mấy ngày… Lưu Tuyền, lần này đợi cô từ nước ngoài trở về, coi tôi làm chết cô như thế nào!”

…

Bây giờ Lưu Tuyền chỉ còn lại niềm vui.

Về phòng, cô không dám tin hỏi Tần Nham, “Tần Nham, anh thật sự đã đặt vé máy bay rồi sao, sao em không biết chút gì vậy?”

“Không phải là muốn cho em 1 bất ngờ sao?” Tần Nham vỗ vỗ vai Lưu Tuyền, “Nhanh đi dọn đồ đạc chuẩn bị 1 chút, sáng sớm mai chúng ta xuất phát, khí hậu bên Maldives rất ấm áp, quần áo dày

không cần mang theo.”

“Dạ!”

Lưu Tuyền thật sự rất vui, du lịch lần hai, Tần Nham có thể nhớ đến cô như vậy, khiến cô cảm thấy rất vui cũng rất mãn nguyện.

Cô không cầu mong gì khác.

Chỉ cần Tần Nham tốt với cô, những chuyện lung tung khác cô có thể không quan tâm.

Lưu Tuyền vui đến lông mày như muốn nhảy múa, chạy đến bên tủ thu dọn đồ đạc.

Tần Nham thấy bộ dạng vui vẻ của cô, trên miệng cũng lộ ra nụ cười nhẹ

Lưu Tuyền vừa dọn đồ vừa nói chuyện với Tần Nham, “Tần Nham, anh biết không, em lớn như vậy rồi còn chưa từng đi nước ngoài nữa, thật nôn nao.”

Tần Nham có chút đau lòng.

Điều kiện của Lưu gia thật sự cũng không tệ, ít nhất tốt hơn nhà anh nhiều, hồi trước lúc Lưu Tuyền còn nhỏ, Lưu Năng thường dẫn mẹ kế và con gái mẹ kế của cô Lưu Tư Tư đi ra nước ngoài chơi, trước giờ chưa từng dẫn Lưu Tuyền đi cùng.

Trước giờ đều để cô ở nhà với người làm.

Cũng là lý do khiến cho Lưu Tuyền trẻ tuổi như vậy đã rất hiểu chuyện!

Tần Nham đi đến bên Lưu Tuyền, “Sau này chỉ cần em muốn, anh sẽ thường xuyên dẫn em đi.”

“Dạ được dạ được.” Lưu Tuyền gật đầu, mặt đầy kỳ vọng, “Đợi sau này anh có thời gian, chúng ta có thể cùng đi Luân Đôn, đi Thụy Sĩ, đúng rồi đúng rồi, còn có Mỹ…”

Mỹ?

Cơ thể Tần Nham khẽ cứng đờ.

Lưu Tuyền vẫn chưa phát hiện, vẫn hưng phấn nói, “Tần Nham anh biết không, lúc Tiểu Thất còn nhỏ đã đi qua Mỹ rồi, cô ấy và anh Cảnh Thụy với mẹ của họ sống ở Mỹ mấy năm, cô ấy nói bên Mỹ khá là vui, sau này chúng ta có cơ hội cũng cùng đi được không?”

Nụ cười của Tần Nham cứng đờ.

Lúc này Lưu Tuyền mới phát hiện chỗ nào không đúng, cô thu nụ cười lại, nghi ngờ nhìn anh, “Tần Nham, em nói sai gì sao?”

“Không có!”

Tần Nham hít sâu 1 hơi, nhẹ nhàng ôm Lưu Tuyền, không để cô thấy ánh mắt của mình, “Chỉ cần là nơi em muốn đi, anh đều có thể dẫn em đi, nhưng tiểu Tuyền… ngoài Mỹ ra! Anh không thích nước đó!”

Trong lòng Lưu Tuyền khẽ lạnh lẽo.

Tuy không thấy ánh mắt của Tần Nham, nhưng cô có thể cảm nhận sự chán ghét từ cơ thể Tần Nham truyền lại.

Hình như anh… thật sự ghét nơi này!

Sau hơn 2 tháng ở chung, Lưu Tuyền phát hiện, thực ra tâm trạng của Tần Nham rất ổn định, rất ít chuyện có thể thật sự khiến anh tức giận, lần này ngược lại thể hiện sự chán ghét rất mãnh liệt… đã xảy ra chuyện gì không vui sao?

Lưu Tuyền khẽ cắn môi, đưa tay ôm lại Tần Nham, "Được, không đi Mỹ, lúc nào cũng không đi Mỹ."

Lời cô vừa dứt, có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể của Tần Nham được thả lỏng.

Lưu Tuyền không muốn làm chuyến đi chơi ngày mai của hai người mất vui, nhẹ đẩy Tần Nham, cười lấy lại hứng thú nói. "Nhanh buông tay, anh ôm em như vậy, em phải dọn đồ tới ngày mai mất, ngày mai chúng ta cũng không thể đi du lịch."

Tần Nham cũng cười, nhẹ buông Lưu Tuyền, "Nhanh đi, anh đi tắm!"

"Ừ!"

Tần Nham vào phòng tắm, Lưu Tuyền quỳ bên tủ dọn dẹp đồ, trong lòng có chút mất tinh thần.

Đột nhiên---

"Ding dong----" 1 tiếng, điện thoại của Tần Nham vang lên, sâu trong tâm hồn của Lưu Tuyền bị dọa đến nhảy lên.

Điện thoại của Tần Nham để ở đầu giường, Lưu Tuyền sợ có người tìm Tần Nham có việc, nhanh chóng chạy qua xem 1 cái. chỉ là 1 tin nhắn.

Tin nhắn là 1 dãy số dài, nội dung tin nhắn chỉ có 5 chữ --- Nham. năm mới vui vẻ!

Lưu Tuyền hít 1 hơi, vị trí nơi tim bắt đầu đau đớn.

Nham....

Xưng hô thật thân mật!

Suy nghĩ đầu tiên nhảy ra trong đầu Lưu Tuyền là "Văn Văn" mà Tần Nham gọi khi mơ!

Tin nhắn này… là cô gái tên Văn Văn gửi sao!

Tim Lưu Tuyền đau xót đến lợi hại.

Chỉ cần nghĩ đến Tần Nham từng rất thân mật với 1 người con gái khác, trong lòng cô đau từng cơn.

Cô cũng không biết trạng thái tâm lý của cô là gì, vậy mà lấy điện thoại ra, lưu số điện thoại này vào.

Lưu Tuyền đi đến bên cửa nhà tắm, trong nhà tắm vẫn còn tiếng nước chảy.

Lưu Tuyền dùng tốc độ nhanh nhất gọi cho Tiểu Thất, "Tiểu Thất, tra giúp tớ 1 số điện thoại được không?"

"Điện thoại gì?"

"Đợi lát tớ gửi qua, cậu chỉ cần tra số điện thoại này ở nước nào là được, tra được nhắn tin cho tớ."

“ok!”

Lưu Tuyền nhanh chóng cúp điện thoại, nhắn số điện thoại cho Tiểu Thất.

Trong lòng cô mơ hồ đoán được, bây giờ cô chỉ muốn chắc chắn cô đoán đúng không!

Hai phút sau, điện thoại cô vang lên.

Là tin nhắn của Tiểu Thất --- điện thoại đến từ Los Angeles, Mỹ!

Tim Lưu Tuyền nhất thời lạnh lẽo.

Cô cười khổ ngồi dưới đất, ngây người nhìn mấy chữ đơn giản trong điện thoại, nỉ non đọc ra tiếng, “Mỹ… Los Angeles… đây là nguyên nhân anh phản ứng mãnh liệt với Mỹ sao…”

Có thể khiến tâm trạng của Tần Nham phản ứng mãnh liệt như vậy.

Bây giờ Lưu Tuyền thật sự không dám khẳng định.

Không lẽ thời gian này Tần Nham đối tốt với cô đều là giả sao… nếu là thật, thì phản ứng kịch liệt của anh ta giải thích như thế nào? Nếu là giả… nếu là giả, vậy cô phải làm sao đây!

Tần gia…

Cô thật sự không thích, cô không thích mẹ Tần khẩu phật tâm xà, cũng không thích Tần Ngữ Phi làm chuyện xấu sau lưng cô, cô nhịn bọn họ là vì, là vì có tình yêu của Tần Nham chống đỡ, nhưng… nếu bây giờ nói với cô, đến tình yêu mà Tần Nham đối với cô cũng là giả,

vậy cô còn lí do gì tiếp tục sống ở đây nữa?

“Tiểu Tuyền, em làm sao vậy?”

“A?” Lưu Tuyền như tỉnh lại từ giấc mộng, cô ngẩng đầu liền thấy Tần Nham đang mặc đồ tắm, không biết ra khỏi nhà tắm từ lúc nào, Lưu Tuyền hoảng loạn điều chỉnh tâm trạng của bản thân, “Không, không có gì, chỉ là nghĩ 1 chuyện đến thất thần, sao anh tắm nhanh vậy?”

Tần Nham không nghi ngờ nhiều, đứng trước cửa phòng tắm lau tóc, “Ừ, em dọn nhanh tí, dọn xong thì đi tắm, máy bay vào 8h hơn sáng mai, còn phải dậy sớm.”

“Ừ, được!”

Lưu Tuyền cúi đầu, im lặng tiếp tục dọn quần áo.

Cô rất nhanh dọn xong, kéo mật khẩu để khóa vali lại xong, cô cũng không biết xuất phát từ tâm thái gì, nghiêng đầu nhìn Tần Nham, “Đúng rồi Tần Nham, lúc nãy em nghe điện thoại anh vang lên, hình như là tin nhắn, anh xem có phải người khác tìm anh có chuyện không.”

Lưu Tuyền dùng góc mắt liếc nhìn Tần Nham đi đến đầu giường, thấy anh lấy điện thoại lên, cũng thấy …. cơ thể anh lập tức cứng đờ, cộng với… trong ánh mắt đột nhiên xuất hiện lửa giận!

Giống như bị đập bể bình gia vị.

Trong lòng Lưu Tuyền ngũ vị phức tạp, nói không ra là dư vị gì.

Cô nắm chặt góc áo của bản thân, quay đầu giả bộ nhưng không có

chuyện gì, “Sao rồi, là chuyện công việc sao, mai chúng ta còn có thể đi du lịch không?”

“Không sao!” Tần Nham hít sâu 1 hơi, xóa tin nhắn đi, “Là 1 tin rác!”

“Ừ!”

“Dọn xong đồ rồi, em đi tắm nhanh lên.”

“Được!”

Lưu Tuyền lấy quần áo vào nhà tắm, cô đi đến trước gương, cười khổ nhìn bản thân trong gương.

Bởi vì lúc nãy Tần Mạc mới tắm, trên gương còn phủ 1 tầng sương mù.

Cô đưa tay lên lau sạch tầng sương mù.

Cô nhìn thấy bản thân trong gương.

Bộ dạng giả bộ cười…

Tin rác?

Lưu Tuyền cười rất chua chát.

“Tần Nham, rốt cuộc em là gì trong tim anh, hoặc là nói, Văn Văn kia với anh, rốt cuộc chiếm bao nhiêu phân lượng trong lòng anh…”

Cô không thích bản thân bây giờ chút nào.

Hoàn toàn không thích!

Nghi ngờ và đố kỵ!

Cô rất muốn hỏi Tần Nham, hỏi rõ rốt cuộc Văn Văn là ai, cũng hỏi rõ, lúc đó anh gọi điện nói muốn kết hôn, có phải có liên quan đến Văn Văn kia không, cô càng muốn hỏi, trong lòng anh rốt cuộc còn Văn Văn đó hay không.

Nhưng cô không dám!

Cô sợ nghe lời khẳng định từ miệng Tần Nham.

Nếu như vậy… cô đến bộ dạng bình tĩnh giả tạo này cũng không thể duy trì nổi.

Mà bây giờ, cô chỉ có thể cố gắng an ủi bản thân.

"Lưu Tuyền… cố lên! Ít nhất bây giờ người ở với Tần Nham là mày, mày phải tin. thời gian có thể làm thay đổi mọi chuyện, có thể làm giảm bớt tình yêu của bọn họ, đồng thời, cũng có thể giúp tình cảm của mày và Tần Nham thêm sâu sắc, cho nên… mày phải cố lên, cố gắng đối tốt với Tần Nham, anh ấy không phải là 1 khúc gỗ, nhất định có thể cảm nhận được!"

Chương 833

39833.

Sau khi Lưu Tuyền tắm rửa xong, từ phòng tắm đi ra đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Tần Nham đang nằm trên giường.

Thấy cô từ phòng tắm đi ra liền vẫy tay gọi, "Đến đây!"

"Sao vậy?"

Lưu Tuyền đi đến bên cạnh giường liền bị Tần Nham nắm tay kéo mạnh xuống, cả người cô ngã xuống giường, Tần Nham nhẹ nhàng ôm lấy cô, "Không có gì, chỉ là tự nhiên rất muốn ôm em, Tiểu Tuyền, anh cảm thấy thật may mắn vì mình đã quyết định chính xác, chính là kết hôn với em!"

Lưu Tuyền dựa vào lòng của Tần Nham, úp mặt vào ngực anh ấy nên Tần Nham không thể nhìn thấy nét mặt của cô.

Nghe được lời nói của Tần Nham, cô liền nghĩ, sở dĩ hôm nay anh có tâm trạng như vậy, có phải vì người cũ đã làm anh cảm thấy tổn thương, đúng lúc cô……lại là liều thuốc chữa vết thương cho anh?

Không thể không nói, nghi ngờ là một cái gì đó rất thần kỳ.

Một khi trong lòng mọc rễ nảy mầm, sẽ có ngày trở thành cây đại thụ!

“Tiểu Tuyền?”

“Em đây!”, Lưu Tuyền thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy Tần Nham, “Sao hôm nay lại có tâm trạng như vậy?”

“Chính là cảm thấy ở bên em rất tốt.”

Lưu Tuyền cười nhạt một tiếng, “Tần Nham, em vẫn muốn viết tại sao anh gọi điện thoại nói là muốn kết hôn em, có thể nói em biết nguyên nhân không?”

Tần Nham sững sờ, trên mặt lộ rõ vẻ khó chịu, anh không muốn nói tới vấn đề này..

Lưu tuyền cũng không đánh Nhiễu hắn, chờ hắn mình chậm rãi suy nghĩ.

Một lát sau, Tần Nham mới chau mày nhìn Lưu tuyền, “Tiểu Tuyền, nguyên nhân quan trong lắm sao, chẳng phải bây giờ chúng ta hạnh phúc ở bên nhau mới là điều quan trọng hay sao?”

Quả nhiên......

Anh ấy vẫn không định nói với cô.

Lưu Tuyền nhẹ nhàng nằm xuống giường, “Đúng, bây giờ được ở bên nhau mới là điều quan trọng hơn hết!”

Đây là lần thứ hai cô hỏi Tần Nham.

Lần đầu tiên anh đã nói vòng vo để tránh nói về chuyện này, lần này.cũng vậy.

Xem ra anh ấy thật sự không muốn nói nguyên nhân cho cô biết.

Đã vậy cô có tiếp tục hỏi cũng không có ý nghĩa gì.

Lưu Tuyền tắt đèn ở đầu giường, cả phòng tối đen như mực, “Đừng nói nữa, mai còn phải dậy sớm, ngủ thôi.”

Một lúc sau, trong không gian tĩnh lặng lại có tiếng thở dài rầu rĩ.

Hai người nằm trên giường đều không động đậy gì.

Qua chừng mười mấy phút, Tần Nham bắt đầu động đậy, tay của anh ở trong chăn từ từ tiến lại gần cơ thể của Lưu Tuyền. Hai người đã kết hôn khá lâu, Tần Nham muốn làm gì cô hiểu rất rõ, nhưng hôm nay cô không có tâm trạng, một chút cũng không có!

Cô nắm lấy tay Tần Nham, “Tần Nham, hôm nay em không được.”

“Em rụng dâu hả?”

“Ừm!”

Tần Nham tiếc nuối thở dài, rút tay lại, ôm lấy Lưu Tuyền, “Vậy đành đi ngủ thôi.”

“Dạ!”

Lưu Tuyền nằm quay lưng về phía Tần Nham, không hề cảm thấy buồn ngủ.

Cô không biết Tần Nham đã gặp phải chuyện gì mà lại có hứng thú làm chuyện đó với cô, nếu đổi lại là cô, nhận được tin nhắn hỏi thăm của người yêu thì dù như thế nào cũng không có tâm trạng làm

chuyện như vậy.

Cô nhớ đã từng đọc qua câu này trong một quyển sách —— Tình yêu và tính cách của con trai là tách biệt nhau.

Trong lòng đã có một người vẫn có thể ân ái với một người khác.

Cô không ngăn được suy nghĩ của mình, “Có thể phân chia rõ ràng như vậy sao!”

......

“Lưu Tuyền hả?”

“Ừm!”, Tiểu Thất nằm trên giường, chống cằm đùa giỡn, “Tiểu Tuyền nhờ em tra giúp một mã số, mà em không cần tra, chỉ nhìn con số liền biết là của Los Angeles của Mỹ, em từng sống qua ở đó mà, anh thấy em có thông minh không?”

“Thông minh, rất thông minh.”

Tiểu Thất chỉ vào môi của mình, nhắm mắt lại, “Nếu thông minh thì nên được thưởng nhỉ.”

Lục Sâm cười, ôm lấy cổ của cô, cắn lên môi cô một cái.

“Ai u! Đau quá!”

“Đau hả? Sao anh không cảm thấy gì hết!”

Tiểu Thất ném điện thoại đang cầm trên tay xuống, đẩy Lục Sâm té xuống giường, “Oaoaoa, Lục Sâm, anh học hư rồi hả, sao bây giờ anh càng lúc càng hư vậy, lúc trước anh đối xử với em nhẹ nhàng

dịu dàng lắm mà, sao bây giờ như sói đội lốt cừu vậy!”

“Em mới biết sao?”

Tiểu Thất nhõng nhẽo ngồi trên người Lục Sâm, “Thì ra trước giờ anh dịu dàng với em là giả bộ a! Lục Sâm, anh thật là hư quá đi!”

Lông mày Lục Sâm nhíu lại, “Vậy bây giờ em biết rồi, có muốn trả hàng không?”

“Suy nghĩ hay lắm!”, Tiểu Thất lấy tay đè hai tay của Lục Sâm lại, không cho anh dương dương tự đắc nữa, “Cưng bây giờ đã là Đường Tăng rồi, đã sa vào ổ nhền nhện của chị mà còn muốn chạy? Hơ hơ, nằm mơ!”

Lục Sâm, “......”

“Đường Tăng, tại sao em không nghĩ anh là Tôn Ngộ Không?”

“Vì Đường Tăng tốt a, đẹp trai như vậy, nếu không chiếm được tình yêu của hắn cũng có thể luộc lên ăn, trường sinh bất lão!”

Lục Sâm thực sự nhịn không được, bật cười haha.

Mặt Tiểu Thất hơi đỏ lên, “Cười cái gì!”

“Cười em tự đem mình so với nhền nhện tinh!” Lục Sâm giữ chặt Tiểu Thất, xoay mình đè lên người Tiểu Thất, cười tủm tỉm nhìn cô, “Nếu em thật sự giống nhền nhện tinh, anh nghĩ Đường Tăng đã tự động dâng hiến rồi!”

Xạo sự!

Giả bộ nói vậy để khen cô đẹp đây mà!

Không cần nói cũng biết Tiểu Thất vui như thế nào, “Thật không?”

“Đương nhiên!”

“Moahhhhh!” Tiểu Thất ôm lấy Lục Sâm hôn tới tấp, “Lục Sâm, anh đúng là người biết thưởng thức cái đẹp, sao em càng ngày càng yêu anh vậy ta.”

“Thật không? Yêu chỗ nào của anh?”

“Không biết nữa, hình như lúc đầu bị vẻ ngoài đẹp trai của anh mê hoặc a, ai u, sao anh nhéo em?”

“Em nói xem!”, Lục Sâm nhe răng.

“Anh phải nghe em nói hết đã!” Tiểu Thất vui vẻ nói tiếp, “Anh phải nhớ lại lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở đâu, ở quán bar a! Mà còn là ở nhà vệ sinh nam nữa, lúc đó em xỉn tới không biết gì, nếu không phải vì anh đẹp trai, em đã sớm quên anh mất tiêu rồi.”

Lông mày Lục Sâm nhíu lại, thì ra đẹp trai cũng tốt.

“’Sau đó thì sao?”

“Sau này? Đúng rồi —— “,Tiểu Thất trừng mắt nhìn Lục Sâm, “Em nhớ ra rồi, lúc đó anh tới trường em tuyển người, sao em vừa thi xong anh đã mời em đi ăn, anh nói thật đi, có phải lúc đó anh đã để ý em không!”

“Em đoán thử xem!”

“Không cần đoán, chắc chắn là vậy rồi! Bổn cô nương trời sinh đoan trang diễm lệ, lại còn ưu tú như vậy, chỉ có ai mù mới không thích em thôi!”

Lục Sâm bật cười!

Nha đầu này thật đúng là tự luyến đến đáng yêu a.

Anh chặn Tiểu Thất nói tiếp, “Mau nói, em thích anh từ khi nào?”

“Em cũng không biết nữa.” Tiểu Thất gãi gãi đầu, cố gắng nghĩ kỹ, vẫn là không nghĩ ra, “Có thể từ lần đầu gặp anh đã để ý anh rồi, dù gì người đẹp trai như anh cũng hiếm gặp mà, anh cũng đâu phải không biết, mấy thần tượng nam mà em ngày nào em cũng thấy trên phim cũng không đẹp trai bằng anh a. Cũng có thể là lúc em nằm viện anh hết lòng chăm sóc, cũng có thể là lúc em gặp rắn ở khách sạn anh đã cứu em, cũng không biết là từ khi nào nữa, chỉ biết khi phát hiện yêu anh đã yêu đến không thể kiềm chế nũa rồi!”

Đối với câu trả lời này Lục Sâm tương đối hài lòng.

Cũng như anh lần đầu gặp cô cũng chỉ là có ấn tượng tốt, sau này mới từ từ thích cô, bắt đầu thích từ khi nào anh cũng không trả lời được.

Có thể tình yêu chính là như vậy!

Yêu là yêu, đâu cần nhiều lý do như vậy.

Lục Sâm nửa nằm trên người Tiểu Thất, mắt ôn nhu nhẹ nhàng.

“Sao lại nhìn em như vậy a?” Mặt Tiểu Thất hơi đỏ lên.

“Bởi vì......trên miệng em có dính hột cơm, Tiểu Thất, em ăn cơm xong không có lau miệng hả.”

Tiểu Thất đưa tay sờ sờ, thật đúng là có một hột cơm.

Cô lập tức ngồi bật dậy, la lên, “A a a, Lục Sâm, anh đúng là người xấu mà, có phải anh đã thấy từ sớm rồi không, tại sao bây giờ mới nói với em!”

“Ha ha ha!”

Tiểu Thất từ trên giường nhảy xuống, trực tiếp chạy vào phòng vệ sinh.

Đóng cửa lại mà vẫn còn nghe tiếng Lục Sâm đang cười rất lớn ở bên ngoài.

“Người xấu, trùm xấu!”

Tiểu Thất tức giận, mắt cô liền chớp một cái, trong đầu đã nghĩ ra kế sách!

Cô cười hắc hắc đầy mờ ám.

“Lục Sâm a Lục Sâm, đợi lát nữa xem em hành hạ anh như thế nào!”

......

Tiểu Thất trong phòng vệ sinh đã nửa ngày vẫn chưa ra, Lục Sâm cũng đã cười nãy giờ, sợ sẽ chọc giận Tiểu Thất, liền đi tới phòng vệ sinh gõ gõ cửa, “Tiểu Thất?”

Trong phòng vệ sinh một tiếng động cũng không có.

“Tiểu Thất?”

“Quaooo ——“

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Tiểu Thất dựa lên cạnh cửa, cánh mắt ma mị nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm nhìn thấy bộ đồ Tiểu Thất đang mặc, cả người hừng hực như lửa đốt

Bộ quần áo lúc nãy cô mặc lúc vào phòng vệ sinh không thấy nữa, cũng không biết từ đâu xuất hiện cái áo sơ mi Tiểu Thất đang mặc, cổ áo mở rộng, để lộ làn dã trắng nõn và xương quai xanh của cô! Đã vậy......nhìn xuống một chút có thể loáng thoáng thấy được phần ngực đầy đặn của cô.

Lục Sâm nuốt nước miếng, cố gắng nhìn đi chỗ khác.

Áo sơ mi của anh so với Tiểu Thất đương nhiên sẽ bị rộng, dài tới đầu gối của cô, nhìn cực kỳ quyến rũ mê người, nhìn xuống một chút là bắp chân, xuống chút nữa là đôi bàn chân nhỏ nhắn của cô.

Các ngón chân của cô quắp lại, mỗi một ngón đều là màu hồng phấn, cộng thêm ánh đèn chiếu vào, xinh đẹp quyến rũ đến mê hồn.

Lục Sâm nhanh chóng che mũi lại.

Quá nóng bỏng rồi!

Càng đáng sợ hơn chính là......tư thế lúc này của Tiểu Thất quá trêu ngươi!

Cô dựa vào cánh cửa, ánh mắt câu dẫn, “Lục Sâm ~~”

“Tiểu, Tiểu Thất!”

Lục Sâm lần đầu tiên nói chuyện cà lăm như vậy.

Tiểu Thất học được tư thế quyến rũ này trên TV, định nhìn Lục Sâm bằng ánh mắt quyến rũ, nhưng còn chưa làm, cô liền nháy mắt với Lục Sâm, nhưng nhìn như bị co cơ, “Em đẹp không?”

Cho dù vậy, cô cũng đã thành công hạ gục Lục Sâm rồi.

“Đẹp!”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Thất câu dẫn người khác, không ngờ lại thành công như vậy, cô còn chưa chịu thôi, tiếp tục ôm lấy cổ Lục Sâm.

Chương 834

39834.

Tiểu Thất ôm cổ Lục Sâm.

Mặt của Lục Sâm cảm nhận được hơi thở của Tiểu Thất, lỗ tai anh ửng hồng, cả cơ thể đều cứng nhắc, hơi thở bắt đầu nóng ran.

“Tiểu Thất......”

Tiểu Thất mãn nguyện nhìn mắt của Lục Sâm đang ngày càng mê lụy, cô tiếp tục nhìn anh bằng ánh mắt quyến rũ, “Lục Sâm, một đại mỹ nhân đang đứng trước mặt anh như vậy mà anh không có chút phản ứng gì sao?”

Sao có thể không có phản ứng được!

Ngọn lửa dục vọng trong người Lục Sâm đã dâng lên tới đỉnh đầu!

Anh ôm lấy eo Tiểu Thất, “Tiểu Thất, em vậy là đang câu dẫn anh trở nên không có đạo đức a.”

“Vậy anh có thích không!”

Thích đến chết đi được!

Ánh mắt Lục Sâm đã hừng hực lửa!

Ánh mắt Tiểu Thất hiện lên đầy vẻ đắc ý, cánh tay nhẹ nhàng như

không có xương, nắm lấy cà vạt của Lục Sâm, hơi xoay người, từ từ đi lùi lại, dẫn Lục Sâm đi về phía giường.

Lục Sâm nuốt nước miếng, nhắm mắt đi theo Tiểu Thất về phía giường.

Tiểu Thất dẫn Lục Sâm đi đến bên cạnh giường, liền đẩy anh nằm xuống, Lục Sâm còn chưa kịp phản ứng gì, Tiểu Thất đã đè lên người anh, nhẹ nhàng ngồi ở ngang eo, ánh đèn sáng chiếu xuống, "Lục Sâm ca ca, bây giờ anh có cảm giác như thế nào a?"

Cả người Lục Sâm như muốn nổ tung.

Mắt anh đỏ lên, anh muốn xoay người đè lên Tiểu Thất, Tiểu Thất đoán được hành động của anh, cười hắc hắc đè vai anh lại, "Ai da, đừng có gấp mà! Dục tốc bất đạt nha, hôm nay chúng ta thay đổi một chút nha?"

Lục Sâm càng thở càng nhanh, "Tiểu Thất, đừng hành hạ anh nữa!"

Hihi!

Đương nhiên phải hành hạ rồi, ai kêu anh xấu tính chọc ghẹo cô.

Tiểu Thất nhanh chóng đảo đảo mắt, đưa tay tháo cà vạt trên cổ Lục Sâm xuống, đảo mắt nhìn khắp giường, thấy đầu giường có thanh chắn, liền cười nham hiểm.

Lục Sâm nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Thất liền biết cô có ý nghĩ xấu.

Đầu tê tê một lúc.

"Tiểu Thất!"

“Ngoan, đừng nhúc nhích!’ Tiểu Thất lấy cà vạt cột tay Lục Sâm vào hai thanh chắn ở đầu giường, Lục Sâm liền biến thành chữ “Đại” ở trên giường.

Rõ ràng Lục Sâm biết không nên phối hợp với cô, nhưng nghĩ thấy cô muốn giở trò gì đó, liền bất giác phối hợp.

“Tiểu Thất, rốt cuộc em muốn làm gì?”

“Đừng có gấp a, đợi lát nữa anh sẽ biết!”

Tiểu Thất từ trên giường đi xuống, vỗ vỗ mặt Lục Sâm, “Ngoan, đừng động đậy, em sẽ đến liền!”

Tiểu Thất xuống giường, rất nhanh đã tìm thấy chiếc cà vạt khác trong tủ của Lục Sâm, dùng cà vạt trói chân lục sâm vào cạnh giường ở dưới, lúc này Lục Sâm đã không thể nhúc nhích gì nữa.

Lục Sâm lớn như vậy, đây là lần đầu tiên mặc người khác muốn chém giết như thế nào cũng được.

Anh có chút hiếu kỳ, muốn xem xem cuối cùng nha đầu này muốn làm gì.

Lục Sâm nhìn Tiểu Thất lắc lư đi tới đi lui, đang tìm cái gì đó, “Em muốn tìm gì?”

“Không nói anh biết.” Tiểu Thất tìm hết mọi ngóc ngách, cuối cùng tìm được trong một ngăn kéo, cô hớn hở từ trong ngăn kéo lấy ra một cây kéo, cười nham hiểm đứng dậy, “Cuối cùng ta cũng tìm thấy mi rồi.”

Nhìn thấy cây kéo, khóe miệng Lục Sâm giật 1 cái.

Tiểu Thất lần nữa leo lên giường, ngồi trên người Lục Sâm, cổ áo sơ mi rớt xuống, Lục Sâm có thể nhìn thấy toàn bộ bộ ngực đầy đặn của cô, hơi thở càng thêm rạo rực!

Anh sắp không chịu nổi nữa rồi!

“Tiểu Thất, mau thả anh ra!”

“Đã nói anh đừng có gấp mà!, Tiểu Thất cười hắc hắc, cầm cây kéo để sát vào chân của Lục Sâm, bắt đầu từ ống quần, cô bắt đầu cắt ống quần, rồi lại cắt lưng quần, chiếc quần tây thẳng tắp đã bị cô cắt thành nhiều mảnh.

Mảnh vải nằm khắp nơi.

Cô cắt hết cả bộ đồ tây phục của Lục Sâm, cuối cùng bộ đồ biến thành bộ đồ lót ba mảnh, đồ lót quấn lấy người Lục Sâm, có thể nhìn thấy ở dưới có cái gì đó nhô lên......đã vậy còn động đậy.

Tiểu Thất nhìn chằm chằm chỗ đó, nuốt nước miếng một cách khó khăn.

Má ơi!

Bự vậy!

Cô ngước lên nhìn Lục Sâm, Lục Sâm lúc này như muốn nổ tung.

Anh không ngừng giãy dụa, “Tiểu Thất, mau thả anh ra!”

“Không, không chịu đâu.”

Lúc này cô có điên mới dám thả anh ra!

Tiểu Thất vỗ vỗ mặt Lục Sâm, “Nói, sau này còn dám ăn hiếp em không?”

“Em thả anh ra trước, anh sẽ nói với em.”

“Không được”, Tiểu Thất đưa cây dao xuống nửa người dưới của anh, nghiến răng trợn mắt đe dọa, “Nói mau, còn dám ăn hiếp em không, nếu không nói em thiến anh!”

Lục Sâm phun máu.

“Tiểu Thất, em thiến rồi sau này sao em vui vẻ được nữa?”

Vui vẻ?

Tiểu Thất còn chưa kịp phản ứng, nhìn gương mặt chế nhạo của Lục Sâm mới hiểu ý anh nói vui vẻ ở đây là sung sướng!

Mặt cô đỏ bừng lên.

“Anh, anh anh đang nói nhảm gì vậy......”

“Anh không có nói nhảm, niềm vui của em phụ thuộc vào nó đó!”

Mặt Tiểu Thất càng lúc càng đỏ, “Không được nói nhảm nữa, anh còn nói nhảm nữa em cắt thật đó, nói mau, sau này còn dám ăn hiếp em không?”

“Nếu ăn hiếp em nói là ăn hiếp trên giường.....vậy anh chỉ sợ sẽ phải tiếp tục ăn hiếp em thôi!”

A a a!

Tên này sao lúc này lại ăn nói lưu loát như vậy!

Mặt Tiểu Thất đỏ hừng hực, lần đầu thấy Lục Sâm như vậy.

Lục Sâm sắp không chịu nổi nữa.

Nhất là lúc này Tiểu Thất ngồi trên bụng anh, cái mông nhỏ không an phận cứ nhích tới nhích lui, qua tấm vải mỏng anh có thể cảm nhận được rất rõ thân nhiệt của cô, mắt của Lục Sâm càng lúc càng đỏ.

“Tiểu Thất, em còn không thả anh ra, anh đảm bảo 3 ngày nữa em cũng không xuống giường được!”

“Anh......Lục Sâm, cái đồ soi đội lốt cừu.”

“Thả anh ra mau!” Thân thể của anh sắp nổ rung rồi.

“Vậy anh trả lời câu hỏi này của em đã.”

“Câu hỏi gì?”

“Tối qua trong phòng sách anh nói gì với ba em? Anh nói với em thì em sẽ thả anh ra!”

Tiểu Thất hiểu rất rõ ba của mình.

Rõ ràng khi bọn họ về nhà mặt của ba cô đen như đít nồi, tại sao sau khi cùng Lục Sâm nói vài câu đã vui vẻ trở lại, đây rõ ràng không phải tính cách thường ngày của ba cô. Chắc chắn Lục Sâm đã nói gì đó với ba của cô, nếu không sao ba của cô lại như vậy.

Nhưng cô suy nghĩ cả ngày cũng không nghĩ ra được, rốt cuộc là câu nói gì mà có thể có trọng lượng như vậy, có thể thay đổi được thái độ của ba cô.

Tiểu Thất càng nghĩ càng tò mò, hết lần này tới lần khác tìm cách hỏi, nhưng Lục Sâm nhất quyết không nói cho cô biết.

Anh càng không nói cô lại càng tò mò!

Trong lòng cực kỳ khó chịu.

“Lục sâm, mau nói cho em biết.”

“Cái này...... là bí mật!”

Trên thực tế, Lục Sâm không nói gì nhiều với Tiêu Lăng, nói nhiều không bằng hành động thực tế.

Anh nhớ lại tối hôm qua.

......

Lúc đó, anh cùng Tiêu Lăng đi vào phòng sách, Tiêu Lăng rất rõ ràng tỏ ý không tin tưởng anh, không tin anh có thể mang lại hạnh phúc cho Tiểu Thất, anh liền mở máy tính trong phòng sách, đem một phần văn bản quyết định chuyển nhượng cổ phần mở ra trước mặt Tiêu Lăng.

“......Chuyển nhượng cổ phần của công ty Phong Hoa?”

“Đúng vậy! Đây là 50% cổ phần của Phong Hoa, 20% trong đó là của mẹ con giao cho con, 30% còn lại là trong những năm gần đây con

thu mua lại từ các cổ đông, nửa tháng trước con đã làm bản chuyển nhương cổ phần, đem toàn bộ số cồ phần này chuyển thành tên của Tiểu Thất! Con biết, đối với bác mà nói, Phong Hoa căn bản không đáng để chú ý tới, số tài sản này cũng không đáng là gì đối với Tiểu Thất! Nhưng đây là toàn bộ gia tài con dành dụm được trong mấy năm nay! Con chuyển nhượng toàn bộ cho Tiểu Thất, mong rằng có thể khiến bác và bá mẫu yên tâm, Lục Sâm con.....có thể từ bỏ mọi thứ của mình để yêu Tiểu Thất."

Mặt của Tiêu bá phụ có chút động, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Lục Sâm không biết, năm đó Tiêu Lăng đã làm Tô Tố chịu tổn thương lớn như thế nào, khiến Tô Tố dẫn theo hai đứa nhỏ rời đi, lúc đó Tiêu Lăng chính là mất hết tất cả, đem toàn bộ cổ phần chuyển nhượng cho Tô Tố và hai đứa con, có lẽ chính hành động này đã làm Tô Tố cảm động, cho nên năm đó mới cho anh một cơ hội.

Mà hành động của Lục Sâm, khiến Tiêu Lăng nhớ lại mình của năm đó.

Cho nên đang trầm mặc rất lâu, cuối cùng Tiêu Lăng nở nụ cười với anh, thật hiếm thấy, anh còn nhớ rõ phản ứng lúc đó của Tiêu bá phụ, Tiêu Lăng cười tươi, vỗ vai của anh, luôn miệng khen ngợi, "Tốt! Chỉ bằng thành ý này của con, bác đồng ý chuyện của hai đứa, tối nay hai đứa có thể dọn ra ngoài ở."

......

"Lục Sâm, Lục Sâm, anh đang nghĩ gì vậy?"

Lục Sâm bỗng nhiên từ hồi ức trở về thực tại, nhìn đôi mắt đầy nghi hoặc của Tiểu Thất, anh chần chừ một lát, "Cái này.....là bí mật!"

Anh không muốn nói Tiểu Thất biết chuyện này.

Càng không muốn Tiểu Thất ở cùng với anh mà cảm thấy áp lực!

Anh đánh cược toàn bộ gia tài của mình, để đổi lấy cơ hội được ở bên cô, tính ra vẫn là một chuyện vừa có lợi vừa hạnh phúc.

Tiền đối với anh mà nói chỉ là con số.

Mà Tiểu Thất lại là một người sống sờ sờ, theo như anh thấy, Tiểu Thất so với đống tiền kia còn quan trọng hơn nhiều.

Tiểu Thất khẽ nhướng mày, "Anh quyết định không nói?"

"Không Nói!"

Tiểu Thất cắn răng!

Tên này sao cứng mềm đều không chịu vậy!

Cô tức giận, ném cây kéo trong tay, hờn dỗi từ trên giường đi xuống, "Hừ! Anh không nói thì thôi, bổn cô nương cũng không muốn biết nữa! Em chính thức nói cho anh biết, bổn cô nương hôm nay không ngủ với anh nữa, anh tự mình từ từ ngủ đi, em đi qua phòng kế bên ngủ!"

Hừ!

Tiểu Thất từ trên giường nhảy xuống, phủi mông một cái liền định đi.

Nhưng mà, người tính không bằng trời tính!

Tiểu Thất vừa đi đến cửa, đột nhiên từ phía sau nghe được một tiếng

đồ bị kéo đứt.

“Xoẹt ——“

Tiểu Thất đột nhiên quay người lại, liền thấy Lục Sâm đã kéo đứt cà vạt, Tiểu Thất theo phản xạ hét lên một tiếng, nhanh chân liền muốn bỏ chạy ra ngoài.

Nhưng mà ——

Cô vừa với tay chạm được vào cửa, đã bị Lục Sâm kéo lại.

“Oa oa oa ——“

Tiểu Thất bị đặt nhẹ xuống giường, vừa ngước đầu lên đã nhìn thấy đôi mắt đỏ tươi của Lục Sâm đang nhìn cô.

“Lục, Lục Sâm......”

“Đã châm ngòi mà còn muốn chạy, đâu có dễ vậy!”, Lục Sâm cởi bỏ miếng vải cuối cùng trên người mình, cười nham hiểm với Tiểu Thất, “Em đã châm ngòi, thi phải phụ trách dập tắt nó!”

Chương 835

Lục Sâm nói được làm được!

Tiểu Thất lần đầu tiên hiểu được ba ngày không xuống được giường là cảm giác như thế nào!

Toàn thân đau nhức chân chuột rút, giống như đã trải qua một cơn bệnh nặng, toàn thân mất sức, ngay cả việc ăn cơm cũng là Lục Sâm bưng tới giường từng muỗng một đút cho cô ăn.

"Hu hu hu...... Lục Sâm, em về sau sẽ không trêu chọc anh nữa đâu!"

Đây còn là người nữa sao!

Chỉ vài phút liền hóa thân thành cầm thú!

Ba ngày nay, trừ việc ăn cơm đi ngủ, Lục Sâm đều kéo cô lên giường làm vận động, mặc kệ cô cầu xin thế nào cũng không có tác dụng, anh này như đã ăn phải chất kích thích vậy, giống như sói đói chụp mồi vậy, cô ấy là món ăn của anh, ăn xong một lần lại một lần.

Hu hu hu!

Xương cốt trên người cô sắp vỡ thành từng mảnh rồi!

Tiểu Thất ngay cả việc nhấc cánh tay lên cũng không có, Lục Sâm đút cô ăn cơm xong, để chén lên tủ đầu giường, nghe được câu nói của Tiểu Thất lông mày anh nhíu lại, "cái đó không được, những lợi lộc như vậy phải làm đến mấy lần mới được!"

Tiểu Thất rùng mình một cái!

Má ơi!

Còn làm mấy lần nữa, làm mấy lần nữa là cô có thể nằm liệt giường rồi!

Bây giờ vẫn còn cảm thấy dưới thân dưới đau rát.

Hic hic hic!

Tên khốn này quá không biết thương hoa tiếc ngọc.

"Lục Sâm, anh tên cầm thú này!"

"Em đã dụ dỗ anh thế này rồi, nếu như anh còn không có biểu hiện, đó mới chính là không bằng cầm thú!"

Tiểu Thất, "......"

Cái anh này sao lại có nhiều lý lẽ sai lệch như vậy!

"Anh chừng nào đi làm vậy, Lục Sâm anh mau đi làm nhanh đi."

Lục Sâm vịn tiểu Thất nằm xuống, chu đáo để cái gối tựa sau lưng cô, "đi làm hả? Hôm nay mới mùng năm tháng giêng, anh mùng tám mới bắt đầu chính thức đi làm, cho nên......" Anh nhếch môi cười, giống một con hồ ly ăn vụng, ánh mắt thâm sâu lướt qua người Tiểu Thất một vòng, "cho nên...... chỉ sợ chúng mình còn phải luôn ở cạnh nhau ba ngày!"

Oa oa oa!

Tiểu Thất bi phẫn dúi đầu vào trong chăn.

Lần đầu tiên cô không muốn cùng với Lục Sâm dính chung một chỗ, thật muốn anh mau đi làm!

Vì phòng ngừa Lục Sâm mỗi ngày đều hóa thân thành sói, Tiểu Thất quyết định, cô muốn kiếm chuyện cho mình làm, cô xem như đã phát hiện ra, chỉ cần ở nhà Lục Sâm, mọi lúc mọi nơi cũng có thể động dục, nên ngày thứ hai Tiểu Thất liền kéo Lục Sâm ra ngoài.

Ra ngoài rồi cũng không thể nào làm gì với cô nữa nhỉ.

"Em kéo anh ra chỉ để đi dạo sao?"

"Đâu gọi đi dạo!" Tiểu Thất kéo lấy cánh tay Lục Sâm, hai người cùng đi về phía trước, mùng năm tháng giêng trời vẫn rất lạnh, hai người mặc áo khoác bông tình nhân, đeo khăn quàng cổ tình nhân, nam đẹp trai nữ đẹp gái, không biết hấp dẫn ánh mắt của bao nhiêu người qua đường, nhưng hai người đều không bận tâm đến những chuyện này, Tiểu Thất vừa đi vừa ngắm, "em thế này sao có thể gọi là đi dạo, em đang tìm mặt tiền cửa hàng mà, haiz, em phát hiện mặt tiền cửa hàng ở thành phố A thật khó tìm, những khu náo nhiệt này căn bản không có chỗ nào cho thuê mặt tiền cửa hàng không phải sao?"

"Em tìm mặt tiền cửa hàng làm gì?"

Tiểu Thất vỗ đầu một cái, lúc này mới nhớ tới chuyện mình muốn mở quán cà phê còn chưa kịp nói với Lục Sâm.

Cô vội vàng nói ra ý tưởng của mình.

Cô cố uyển chuyển nói, "trước kia em rất muốn mở một quán cà phê, nhưng trước đó không có cơ hội, bây giờ dù sao ở nhà không có chuyện gì làm, nên muốn mở một quán cà phê, có thể trang trí theo phong cách mình thích, làm đặc sắc một chút, sau đó cũng không cần kiếm bao nhiêu tiền, trong tiệm tuyển mấy nhân viên, lúc em không có chuyện làm thì mang theo một quyển sách vào quán cà phê ngồi, những ngày tháng kiếm một khoản nhỏ thế này tốt bao nhiêu."

Lục Sâm nghe xong hơi cau mày.

Khoan hãy nói, chuyện như vậy thật đúng là rất thích hợp với Tiểu Thất.

Tiểu Thất mặt đầy chờ mong nói, "em đã tìm xong nguồn cung cấp hàng rồi, bây giờ chỉ thiếu mặt tiền cửa hàng và trang trí thôi, haiz, mặt tiền cửa hàng bây giờ khó tìm thật chứ!"

Lục Sâm kéo Tiểu Thất đi về hướng ngược lại.

"A, anh dẫn em đi đâu?"

"Nói sớm là ra tìm mặt tiền cửa hàng đi, thì anh sẽ không dẫn em tới nơi này rồi."

"Vậy anh dẫn em tới nơi nào?"

" Anh có một cửa hàng đứng tên anh, vị trí cũng không tệ, hơn nữa kế bên là toà soạn và đài truyền hình, rất thích hợp mở quán cà phê, anh bảo người ta dựa theo ý tưởng của em để trang trí, trang trí xong sẽ cho em mở quán cà phê." Lục Sâm nhìn thoáng qua đồng hồ," thời gian còn sớm, anh dẫn em tới đó xem."

Tiểu Thất không hề động.

“Ừm? "Lục Sâm nghi hoặc nhìn Tiểu Thất," sao vậy?"

Tiểu Thất chần chờ một chút.

Cô cắn môi nói, "Lục Sâm, em không thể nhận cửa hàng của anh?"

Lục Sâm lông mày nhíu lại, "tại sao?"

" Bởi vì...... Bởi vì mở cửa hàng là chuyện của em, em không thể chiếm tiện nghi của anh như vậy." Mắt thấy lông mày Lục Sâm dần dần thắt lại, Tiểu Thất vội nói, " em biết bây giờ trong lòng anh đang nghĩ gì, khẳng định đang nghĩ hai người chúng ta cũng đã bắt đầu quen nhau, đều là quan hệ tình nhân rồi, sau này nói không chừng sẽ còn kết hôn, vậy hai người phân rõ như vậy làm gì, đúng hay không?

Không sai!

Lục Sâm chính là nghĩ như vậy.

" Anh khoan nóng giận trước, hãy nghe em nói hết được không?"

Lục Sâm mím môi lại, cố tâm bình khí hòa, "em nói!”

Trên đường quá nhiều người đi qua đi lại, Tiểu Thất kéo Lục Sâm đi đến một góc không người, lúc này mới nhìn anh nói, "Lục Sâm...... Nếu như em muốn dựa dẫm vào người khác, em đã sớm mở quán cà phê rồi, nhưng mà em không muốn! Em làm những chuyện này không muốn chỉ là mở chơi thôi, nếu là như vậy, ba em đã sớm làm tốt hết cho em rồi, nhưng mà em không muốn như thế, như thế em sẽ cảm thấy mình rất vô dụng! Em thích dựa vào hai tay của chính mình để đạt được thứ mình muốn."

"...... Anh biết không, trước khi em lên đại học rất nhiều người đều biết em là con gái của Tiêu Lăng, cho nên em vẫn luôn sống rất tốt, cho tới bây giờ cũng không ai dám trêu chọc em, không ai dám kết bạn với em, sợ đắc tội em, cũng có vài người vì thân phận của em mà tới gần em, nhưng mà em biết, mấy người đó không phải thật lòng. Em muốn dựa vào nhân cách mị lực của mình đi thu hút người khác kết bạn với em, mà không phải vì thân phận của em! Cho nên khi lên đại học em mới kêu ba em giấu diếm thân phận của em, trong trường ngoại trừ Tiểu Tuyền ra không ai biết thân phận của em, em rất thích cảm giác mọi người bình đẳng như thế này, đi trong đám người em cũng sẽ không cảm thấy mình lạc loài!"

Lục Sâm trầm mặc.

Tiểu Thất nhìn anh thật sâu, "Lục Sâm, anh hiểu ý của em không?"

Lục Sâm thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng ôm Tiểu Thất vào lòng.

Trong lời nói anh mang theo tự hào," không ngờ Tiểu Thất của anh có chí khí như vậy!"

Hình như không giận nữa!

Tiểu Thất thở phào, cũng ôm lấy Lục Sâm, "ờ hớ, dĩ nhiên, em là giỏi nhất mà!"

" Đúng đúng đúng, em là người giỏi nhất!"

Lục Sâm lần đầu phát hiện Tiểu Thất còn có bộ mặt này, mỗi một mặt của cô đều khiến anh cảm giác bất ngờ.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục tìm cửa hàng!"

"Đừng tìm nữa!" Lục Sâm sờ đầu cô," cửa hàng anh cho em!"

"Hả?

Lời cô mới nói đều vô ích sao?

"Thuê cho em"

"Ơ......"

“ Để đó cũng là để đó, nếu như cho người khác mướn còn không bằng cho em thuê, em yên tâm, anh dựa theo giá thị trường thu tiền thuê của em, tuyệt đối sẽ không vì em là bạn gái của anh mà bớt tiền cho em!"

"Ha ha, cái này có thể có!"

" Đi, anh dẫn em đi xem mặt tiền cửa hàng!"

"Dạ."

Lục sâm dẫn Tiểu Thất đi xem mặt tiền cửa hàng, sau khi Tiểu Thất nhìn thấy dường như vừa nhìn đã thích, không ngờ mặt tiền cửa hàng lại kế bên bờ sông, được trang trí bằng gỗ thô thuần chủng, trang trí kiểu cũ nhìn qua rất là phục cổ, mà còn gần bờ sông, từ cửa sổ nhìn ra có thể thấy cảnh sông tuyệt đẹp.

"Thế nào?"

"Đây quá là tuyệt vời!" Tiểu Thất lúc này liền đánh tay, “ em quyết định rồi, quán cà phê sẽ mở ở chỗ này! Ha ha, nơi này quá đẹp, hơn nữa nằm ở tả ngạn, em quyết định rồi, em sẽ đặt tên cho quán cà phê là "Tả ngạn", Lục Sâm anh cảm thấy thế nào?"

Thật đúng là tùy tính!

Lục Sâm xoa xoa tóc của cô, cưng chiều cười cười," đều theo ý em!"

Xác định sau khi mặt tiền cửa hàng Tiểu Thất liền bắt đầu bận bịu việc trang trí, để việc sửa sang càng thêm hợp ý, cô trực tiếp tìm nhà thiết kế phụ trách sửa sang của tập đoàn Hoàn Vũ đến thiết kế bản vẽ, cuối cùng bản vẽ được thiết kế ra khiến Tiểu Thất cũng rất hài lòng, việc sửa sang dường như vẫn giữ phong cách bên trong cửa hàng, lại càng thêm chi tiết hóa, Tiểu Thất nhìn bản vẽ cũng có thể tưởng tượng được sửa sang xong sẽ đẹp thế nào.

Tiểu Thất bận rộn việc sửa sang quán, Lục Sâm cũng chính thức bắt đầu đi làm vào ngày mùng tám tháng giêng này.

Hai người đều bận bịu việc của mình, có thời gian rảnh thì cùng nhau đi hẹn hò, hoặc là trực tiếp ăn tối với ánh nến trong nhà, ngày tháng trải qua càng vui vẻ.

Quán của Tiểu Thất tìm tới đội công trình tốt nhất, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ làm việc, cuối cùng hơn nửa tháng sau đã giải quyết xong việc tu sửa.

Những vật liệu dùng cho việc tu sửa đều là từ thiên nhiên, cho nên không cần đưa tin liền chính thức bắt đầu thử buôn bán.

Tiểu Thất sẽ không nghĩ tới, ý nghĩ nông nỗi mở quán cà phê này của cô,mấy năm sau lại trở thành một địa điểm du lịch ở thành phố A!

Thậm chí lưu truyền ra một câu nói như vậy!

Nếu như đi thành phố A du lịch, không đến quán cà phê Tả Ngạn,

vậy thì chuyến du lịch xem như không có đi rồi.

Đương nhiên, Tiểu Thất hiện tại vẫn không biết việc của sau này.

Cô ấy bây giờ vì một chuyện khác buồn phiền đây!

Bởi vì!

Tại hôm quán cà phê khai trương, Lục Sâm vì đến ủng hộ, cố ý đến quán cà phê cắt băng, sớm đã làm hoạt động tuyên truyền, khách trong quán cà phê rất là nhiều! Mà trong nhiều người khách như vậy, Tiểu Thất phát hiện ánh mắt Lục Sâm nhìn một người trong đó...... Sao kỳ lạ như vậy thế này!

Tiểu Thất nhìn theo ánh mắt của Lục Sâm, một người con gái ăn mặc thời thượng, trẻ trung xinh đẹp đứng trong đám người.

Mặc dù người con gái đó đứng trong đám người, thế nhưng rất dễ thấy, trên người cô có một loại khí chất, khiến cho người ta không kìm lòng được đưa ánh mắt nhìn cô, có loại cảm giác như hạc đứng giữa bầy gà.

Tiểu Thất lập tức ghen.

Một chân giẫm lên giày da của Lục Sâm, Lục Sâm bỗng nhiên hoàn hồn, tiểu Thất mài răng, "nhìn ai đó!"

Lục Sâm ngược lại là không có giấu diếm, "nhìn thấy một người quen!"

"Cô gái mặc áo màu vàng?"

"Ừ!"

Tiểu Thất còn chưa hỏi cô gái đó là ai nữa, thì thấy cô gái từ xa đi về phía bọn họ.

Nhìn thấy Lục Sâm, cô ấy biểu hiện rất bất ngờ," Lục Sâm, là anh sao?"

Lục Sâm lễ phép gật đầu, "là tôi, đã lâu không gặp...... Đình Đình!"

Đình Đình?

Gọi thân mật như vậy!

Tiểu Thất giống như đã uống một lọ dấm vậy, lập tức chua đến nỗi không chịu được.

Với dục vọng chiếm hữu mạnh cô ôm lấy cánh tay của Lục Sâm, "Lục Sâm, không giới thiệu một chút à!"

Chương 836

39836.

Lục sâm buồn cười nhìn Tiểu Thất.

Nha đầu này đụng phải Đình Đình sao lại hóa thân thành nữ cự nhân, giống như hận không thể nói cho tất cả mọi người biết, anh thuộc về cô.

Nhưng mà...... cái cảm giác này rất tốt.

Triệu Đình Đình bên đó nghe được am thanh của Tiểu Thất, lúc này mới phát hiện sự tồn tại của Tiểu Thất, nhìn thấy cánh tay Tiểu Thất quàng lấy Lục Sâm, còn Lục Sâm vậy không có né tránh, ánh mắt cô hiện lên một tia kinh ngạc rõ ràng.

“ Lục sâm, vị này là?”

“ Đây là vị hôn thê của anh!” Lục Sâm giới thiệu với hai người. Tiểu Thất nghe được cách giới thiệu này, hơi sững sờ, liền toét miệng ra cười một cái, khóe mắt đuôi lông mày đều nhảy cẫng lên. Ngay sau đó Lục Sâm lại giới thiệu với tiểu Thất, “ vị này là Triệu Đình Đình, là bạn học của anh.”

Một người là hôn thê!

Một người là bạn học!

Thân sơ xa gần lập tức liền thấy được.

Triệu Đình Đình nghe được lúc giới thiệu là “ vị hôn thê” cũng ngẩn người, trong mắt liền hiện lên một tia ảm đạm.

“ Chào chị, em là Tiêu Tiểu Thất.’ Tiểu Thất đưa tay với Triệu Đình Đình.

Triệu Đình Đình nắm tay Tiểu Thất, cười nhẹ với Tiểu Thất nói, “ chị là Triệu Đình Đình, Tiêu tiểu thư, em thật có phúc khí, trước kia lúc chúng tôi đi học không biết bao nhiêu người theo đuổi Sâm, nhưng cũng không có người thành công, tụi chị còn đang suy nghĩ sau này ai có thể theo đuổi được anh! Tiêu tiểu thư rất xinh đẹp, ở bên Lục Sâm rất xứng đôi!

Lời này nghe sao mà khiến người ta cảm thấy không thoải mái nhỉ.

Tiểu Thất cũng nghe không ra rốt cuộc là chỗ nào không đúng, nhưng chính là nghe vào cảm thấy không thoải mái.

Tay hai người vừa chạm liền tách ra.

Tiểu Thất không có thông minh gì, không cảm thấy được trong câu nói của Triệu Đình Đình có quá nhiều không ổn, nhưng Lục Sâm lại nghe hiểu được.

Lời này của cô...... Rõ ràng chính là nói anh nhìn trúng nhan sắc của Tiểu Thất.

Lục Sâm cười nhạt một tiếng, đưa tay nắm lấy tay Tiểu Thất, nói với Triệu Đình Đình, “ không phải Tiểu Thất có phúc khí, là anh có phúc khí!”

Bảo vệ cô thế sao!

Gió chợt nổi lên.

Triệu Đình Đình vén mái tóc dài lên, che đi cảm xúc không kiểm soát được của mình.

“ Sao cậu lại ở chỗ này?”

“ Tớ? A, tớ hiện đang làm ở đài truyền hình kế bên, vừa hay giờ đang nghỉ trưa, nghe nói nơi này mở một nhà quán cà phê liền đến xem thử, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải cậu. ánh mắt Triệu Đình Đình nhẹ nhàng rơi trên hai chân của Lục sâm, sau đó lại không để lại dấu vết mà dời ánh mắt đi, “ chân của cậu không sao rồi phải không?”

“ Một chân cắt rồi.”

Triệu Đình đình kinh ngạc, cô nhìn thấy Lục Sâm êm đẹp đứng đấy, còn tưởng rằng chân của anh đã không sao

“Vậy thật là quá tiếc rồi.”

Ba người không nói gì nữa, trong lúc nhất thời bầu không khí có chút ngượng.

Trong quán cà phê khách ra ra vào vào, rất náo nhiệt, ba người bọn họ đứng ở đầu, ba người đều không nói lời nào......

Cuối tháng giêng trời vẫn rất lạnh.

Tiểu Thất lạnh đến run lên mộ cái.

Lục Sâm lập tức cảm nhận được, cởi áo khoác xuống đắp lên bả vai

cô, có lạnh hay không?

“ Vẫn ổn nha! Tiểu Thất vừa xấu hổ vừa ngọt ngào, cười nhìn Triệu Đình Đình, Triệu tiểu thư có muốn đi vào uống ly cà phê không, em mời chị?”

Tiểu Thất vốn chỉ là câu nói khách sáo, không nghĩ tới Triệu Đình Đình lại cười gật đầu.

“ Được chứ, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tiểu Thất hận không thể cho mình một bạt tay.

Nói nhiều!

Sao nhiều lời như vậy chứ!

Bây giờ không dẫn người đi cũng không được.

Tiểu Thất mặc dù có chút ngốc, thế nhưng chuyện tình cảm không ngốc a, ánh mắt của Triệu Đình Đình này nhìn của Lục Sâm...... chị ta tự cho là che giấu rất tốt, nhưng chị ta xem ra đã rất lộ liễu rồi không phải sao, khóe mắt đuôi lông mày đó đều tràn đầy sự ái mộ và sự buồn phiền, che cũng che không được.

Mối đe dọa trong lòng Tiểu Thất “ tăng tăng” đi lên.

Ba người cùng đi về hướng quán cà phê.

Triệu Đình Đình đi ở phía trước, Tiểu Thất có chút ở lại sau.

Cô nhìn về phía Triệu Đình Đình, dáng người của Triệu Đình Đình thật cao nha, bản thân Tiểu Thất cao 1m65, ở thành phố a này đã

xem là cao rồi, nhưng Triệu Đình Đình còn cao hơn cả cô, cao khoảng chừng một mét bảy, lại mang một đôi giày cao gót nhọn, co hơn hẳn Tiểu Thất nửa cái đầu.

Trời lạnh như vậy chị ta mặc một bộ đồ công sở, chỉ khoác một cái áo màu vàng hạnh nhân, màu vàng rất thích hợp với chị ta, làm nổi bật làn da trắng nõn hồng hào của chị ta, lại thêm lớp trang điểm tinh xảo, nhìn thế nào cũng là bạch cốt tinh trong tinh anh.

Nhất là đứng chung với Lục Sâm,nhìn sao mà xứng đôi vậy.

Trong lòng Tiểu Thất cảm thấy mối đe dọa cao hơn, kéo tay Lục Sâm, không cho anh đi nhanh như vậy!

Lục Sâm dừng bước, lông mày hơi nhíu, " sao thế?"

" Đi chậm một chút!" Tiểu Thất nhỏ giọng, "cách xa chị ta một chút."

Sự chua chua trong lời nói của cô quá rõ ràng, Lục Sâm muốn không để ý cũng khó, Lục Sâm buồn cười không thôi, trong tim anh toàn là Tiểu Thất, đâu còn thấy được người khác.

Nhưng đối với sự ghen tuông của Tiểu Thất, trong lòng anh vẫn rất hưởng thụ.

Phối hợp chậm lại hai bước.

Bước vào quán cà phê

Tiểu Thất là bà chủ, đương nhiên cũng là người thích uống cà phê, cố tình giữ lại một căn phòng cho mình, ba người cùng bước vào phòng ngồi xuống, Tiểu Thất làm chủ nhà, kiên trì đặt câu hỏi, " Triệu tiểu thư muốn uống cái gì không?"

“ Lam Sơn đi”

Tiểu Thất để phục vụ bưng lên hai ly Lam Sơn, cộng thêm một ly nước lọc.

Cà phê được bưng lên, Tiểu Thất đẩy ly nước lọc tới trước mặt Lục Sâm.

Triệu Đình đình cau mày, “ cậu thay đổi khẩu vị đổi sang uống nước lọc khi nào vậy?”

Lục Sâm mỉm cười, không nói chuyện.

“ Bao tử anh ấy không tốt lắm, chất kích thích cũng đều được ăn.”

“ Thì ra là vậy.”

Triệu Đình Đình có chút thất vọng, nhưng trên mặt lại tươi cười, “ chúng ta có mười năm không gặp rồi, cậu thay đổi rất nhiều so với trước kia.”

“ Có sao?”

“ Đương nhiên là có!” Triệu Đình Đình khẳng định gật đầu, “ cảm giác giống như không như trước khó gần.”

Trước kia Lục Sâm tính cách đặc biệt kì lạ.

Lại thêm cậu ấy nhảy lớp, học sinh trong lớp tuổi tác đều lớn hơn cậu ấy, có lẽ đây là nguyên nhân không có bạn, lúc ở trường thời gian cậu ấy ở một mình rất nhiều, hơn nữa ăn nói cẩn thận, rất ít khi thấy cậu ấy cười với người ta, người khác nói chuyện với cậu ấy đều là

bộ dáng nhàn nhạt không muốn quan tâm, lâu ngày, cả lớp cũng không ai muốn đến gần cậu ấy.

Nhưng bây giờ thì khác.

Cả người đều như bị mềm hoá vậy, mặc dù cũng không cười nhiều, thế nhưng trong mắt đều là sự ôn hòa, so lúc trước dễ gần hơn nhiều.

“ Những năm này cậu đều ở đâu phát triển? Mình nghe nói cậu sau khi học đại học liền ra nước ngoài, trở về khi nào thế?”

“ Khoảng thời gian gần đây mới về, bây giờ đang làm phát thanh viên tin tức của đài truyền hình.” Triệu Đình Đình nói rất tường tận, “ tớ nghe bạn học cũ nói cậu luôn ở thành phố a, thế nào, những năm này vẫn sống tốt chứ?”

“ Rất tốt.”

Lục sâm uống hai ngụm nước lọc liền không có nói chuyện nữa.

Tiểu Thất xém chút phun tiếng cười.

Lục Sâm thật đúng là kẻ chấm dứt câu chuyện, cứ một câu như vậy, đoán chừng đều chặn hết những lời mà người ta muốn nói.

Nhưng......

Cô quá quá quá thích bộ dạng này của Lục Sâm.

Ha ha!

Quả nhiên, Triệu Đình Đình cũng có một lúc xấu hổ.

Nhưng rất nhanh cô liền điều chỉnh lại trạng thái, cười nói, “ vừa rồi tớ còn đang suy nghĩ cậu thật hình như thay đổi rồi, bây giờ phát hiện, vẫn giống như trước kia, vẫn là một câu liền chặn họng người khác.

Lục Sâm lại nhíu mày.

Hai người nói chuyện trước kia trong trường...... Không đúng, chính xác mà nói là Triệu Đình Đình đang nói, Lục Sâm đang nghe.

Thế nhưng Tiểu Thất vẫn rất không thoải mái.

Đặc biệt khó chịu!

Nghe hai người họ hồi ức lại lúc trước, mà cô một người sống sờ sờ ngay đó lại không để ý tới, cái cảm giác giống như ngăn cách cô ở bên ngoài...... Thật khiến cho người ta đặc biệt khó chịu.

May mắn Lục Sâm khá quan tâm đến cảm nhận của Tiểu Thất, thỉnh thoảng cho người rót thêm chút cà phê cho cô, lại căn dặn cô, “ uống ít một chút, bằng không tối nay lại không ngủ được.”

“ Biết rồi biết rồi!”

Triệu Đình Đình nhìn sự tương tác của hai người, cuối cùng chui ra từ trong hồi ức, buồn buồn ngậm miệng lại.

Nghe ý trong câu nói của họ...... Hai người bọn họ rõ ràng đã ở chung với nhau rồi......

Triệu Đình Đình cười khổ!

Xem ra cô không có cơ hội rồi.

Nàng hít sâu, thu lại tất cả cảm xúc, cầm túi xách lên từ chỗ ngồi, biết lúc đi về, “ thời gian không còn sớm, tớ phải đi làm đây, hôm nay cứ như vậy đi, Lục Sâm, lần này tớ về nước, các bạn học còn nói sẽ tổ chức họp lớp xem như chào mừng tớ về nước, thời gian chắc là hai ngày này, cậu muốn đi không?”

“ Tớ?”

“ Đúng vậy, cậu năm đó trong trường còn là nhân vật nổi tiếng, nếu như cậu đi bọn họ chắc chắn sẽ rất vui.”

Dưới mặt bàn, Tiểu Thất đưa tay nheo đùi Lục Sâm thật mạnh.

Lục Sâm hít vào một ngụm khí lạnh.

“ Sao thế?” Triệu Đình Đình nghi hoặc nhìn Lục Sâm.

“Không có gì! Lục sâm uyển chuyển từ chối, thời gian của tớ e rằng có chút vấn đề.”

Triệu Đình Đình còn chưa hết hi vọng, cô biết hôm nay cô đã thất lễ, thế nhưng cô nhịn không được, cô xiết chặt túi xách trong tay, đề nghị nói, “ hay là như vậy đi, Lục Sâm cho tớ cách liên lạc, khi nào họp lớp tớ sẽ gọi cho cậu, nếu như cậu có thời gian thì đi, không có thời gian chúng ta sẽ bàn lại.”

Lời đã nói đến mức này rồi, Lục Sâm cũng không tiếp tục không nể mặt Triệu Đình đình nữa, móc danh thiếp từ trong túi ra, “ trên đây là điện thoại của tớ.”

“ Được, vậy cậu đợi điện thoại của tớ.”

Triệu Đình Đình lấy được phương thức liên lạc, lúc này mới hài lòng rời đi.

......

“ Oa oa oa ——“

Tiểu Thất phát điên, trong phòng cô hằm hằm nhìn Lục Sâm, đau lòng nhức óc nói, “ em vì tại sao nói nhiều như vậy! Tại sao muốn dẫn sói vào nhà a a a a, bây giờ tốt rồi, vô duyên vô cớ cho mình tình địch, em đúng là ngu mà! Lục Sâm, em cảnh cáo anh, người phụ nữ này chắc chắn có ý đồ xấu với anh, buổi họp lớp mặc kệ anh tìm lý do gì, nhất định nhất định nhất định phải từ chối cho em, có nghe hay không!”

“ Ừ!”

“ Hả?” Tiểu Thất mắt trợn tròn, “ em nói một đống thế này, anh chỉ ‘ừ’?’

“ Hay muốn sao.” Lục Sâm buồn cười giữ chặt tay Tiểu Thất, em yên tâm đi, anh sẽ không đi.”

“ Thật sao?”

“ Thật hơn cả trân châu!”

Trong lòng Tiểu Thất lúc này mới nhẹ nhõm được chút, ngồi trong lòng Lục Sâm, ôm lấy cổ của anh híp mắt uy hiếp anh, “ còn nữa...... Triệu Đình đình này chỉ cần gọi điện thoại cho anh, mặc kệ lúc nào, anh nhất định nhất định phải nói cho em biết, có nghe hay không?”

Lục Sâm nhíu mày, “ Em không yên tâm anh?”

“ Không phải!” Tiểu Thất cúi đầu, giọng rầu rĩ, ‘ em không có lòng tin với bản thân, huhu, Triệu Đình Đình đó dáng người xinh đẹp như vậy, nhìn vào lại là bạch cốt tinh...... Giỏi như vậy, em sợ cô ta cướp anh đi......”

Chương 837

Lo sợ Triệu Đình Đình giựt anh ta đi à?!

Lục Sâm ngẩn người ra.

Anh không nghĩ tới, Tiểu Thất lại có thể tự ti đến như vậy,

Lục Sâm hít một hơi thật sâu, đưa tay ra vịn vào vai cô, "Tiểu Thất...... em rất là giỏi, điều này không thể nghi ngờ được! Còn nữa...... nếu người khác có giỏi thế nào thì với anh cũng không có quan hệ gì hết, anh làm việc ở công ty Phong Hoa đã bao nhiêu năm rồi, đã gặp qua không ít bạch cốt tinh rồi, nhưng nào giờ anh không nghĩ sẽ cùng họ ở bên nhau!"

Tiểu Thất hỏi, "Tại sao vậy?"

Chẳng phải người đàn ông nào cũng thích người phụ nữ trang điểm tinh xảo, và người phụ nữ biết tiến biết lui sao?

Lục Sâm nhìn chầm chầm vào ánh mắt của Tiểu Thất, "Bởi vì không thích, bọn họ dù có giỏi hay xuất sắc như thế nào đi nữa, anh cũng đều không thích, bọn họ có quan hệ gì với anh đâu chứ."

Tiểu Thất cúi đầu xuống, giọng buồn bã nói, "Nhưng mà em cảm thấy em không có chút nào gọi là giỏi giang cả, em không thông minh, không giỏi giang bằng họ, những lúc tùy hứng có đôi khi còn lanh chanh chua ngoa không nói lý nữa......" Tiểu Thất càng nói càng chán nản, "Sao cảm thấy bản thân không có một chút ưu điểm gì hết vậy, huhu, Lục Sâm, cũng tại anh quá giỏi giang, lấn lướt hết những ưu

điểm của em."

Lục Sâm cảm thấy rất buồn cười nhìn Tiểu Thất, và nhịn cười hơn nửa ngày không nói chuyện.

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn thấy dáng điệu nhịn cười của anh ta, "Anh cười gì thế?"

"Ừ...... thì tại cảm thấy em đối với nhận thức của mình...... cũng rõ ràng nhỉ!"

"Lục Sâm!!!"

"Ha ha ha!"

"Huhuhu, quá đáng lắm, thì ra ở trong lòng của anh em là hình tượng như thế này sao, Lục Sâm anh hư lắm…… em sẽ bỏ mặt anh, hừ!"

Tiểu Thất đẩy Lục Sâm ra, giận dỗi ngồi qua ghế sô pha, quay đầu đi chỗ khác mặc kệ anh ta.

"Không thèm đếm xỉa đến anh nữa à?"

Tiểu Thất hừ một tiếng thật mạnh, như thể hiện thái độ kiên quyết của mình.

"Không còn muốn nghe anh nói nữa à?"

"Hừ!"

"Không muốn nghe xem anh và Triệu Đình Đình có quan hệ gì à?"

Tiểu Thất thu cái miệng lạnh cứng đơ, từ từ vểnh cái tai lên nghe.

Lục Sâm cũng không nói gì.

Tiểu Thất giận dỗi, người này thật quá đáng, căn bản là cố ý chọc ghẹo cô nàng, Tiểu Thất tức giận dậm chân xuống đất trước mặt Lục Sâm, "Cuối cùng là anh có nói không!"

"Em có muốn nghe không?"

"Muốn muốn muốn, em muốn nghe được chưa, anh nói nhanh đi, nếu không thành thật nói cho em biết thì sẽ chém chết anh!"

"Trước hết hãy nghe sự đánh giá của anh về em nhé, hay là muốn nghe về mối quan hệ của anh và Triệu Đình Đình trước?"

"Tùy anh!"

Lục Sâm ngồi qua bên cạnh củaTiểu Thất, nắm lấy tay của cô ta, nghiêm túc nói, "Tiểu Thất, bất kể khi nào cũng không thể hoài nghi bản thân, hãy tin tưởng anh, cho dù đại đa số đàn ông đều thích kiểu phụ nữ đó, nhưng anh không thích. Mỗi ngày phải xử lý mọi chuyện trong công việc đã khiến anh đã rất phiền não rồi, về nhà còn phải đối mặt với người phụ nữ tâm tư tinh nhạy như vậy, suy nghĩ thôi cũng cảm thấy mệt mỏi rồi! Vả lại ai nói em không có ưu điểm chứ."

"Ưu điểm gì?" Tiểu Thất mong mỏi nhìn về Lục Sâm.

"Xinh đẹp, lương thiện, lạc quan, vui vẻ, cứng cỏi...... Tiểu Thất, em là cô gái giỏi giang nhất mà anh từng gặp."

Khóe miệng của Tiểu Thất như không thể khống chế được vểnh lên.

Cô đỡ khuôn mặt nhỏ nhắn, vui mừng không thôi, "Em thật sự tốt

như vậy à?"

"Đương nhiên!"

"Ai da! Khó trách phụ nữ đều thích nghe những lời ngon tiếng ngọt, quả nhiên là những lời nói dễ nghe, nghe thật là xuôi tai. Hihi, anh nói như vậy bỗng nhiên em cảm thấy mình thật sự rất ưu tú, vừa đáng yêu, vừa vui vẻ giống như hạt dẻ vậy, mỗi ngày cùng ở với anh đều khiến anh rất là vui vẻ hạnh phúc, vả lại rất biết điều, chỉ cần anh nói gì đó ngon ngọt với em thì em chắc chắn sẽ không cãi nhau với anh đâu, ha ha...... Càng nghĩ càng cảm thấy bản thân quả thật là người bạn gái hoàn mỹ mà!"

"......"

Lục Sâm vuốt trán!

Nha đầu quả thật không thể nào khen ngợi được, mới vừa cho chút ánh sáng thì lập tức tỏ vẻ chói chang lên.

"Tiểu Thất, chúng ta nên khiêm tốn tí."

"Thôi không được!" Tiểu Thất bị nịnh đến tâm hoa nộ phóng rồi, ôm chặt cái eo của Lục Sâm và dựa vào ngực anh, "Được rồi được rồi, bây giờ em đã nghe xong những lời khen ngợi rồi, mau nói cho em biết anh và Triệu Đình Đình có quan hệ gì đây, em cảm thấy thái độ của anh đối với cô ta có chút không bình thường đấy, em từng nghe Triệu Đào nói anh đối với phụ nữ rất là sắc lạnh, hôm nay bỗng nhiên lại đổi tính thế, cái cô Triệu Đình Đình đó thích anh à, anh đã nhìn ra chưa?"

Hôm nay những hành sự tác phong của anh đều không giống với Lục Sâm.

Tiểu Thất vẫn còn nhớ trước đó cùng Lục Sâm đi dạo phố, ngẫu nhiên gặp được người con gái trong bộ phận thiết kế của công ty Phong Hoa, người con gái đó nhìn thấy Lục Sâm hai mắt như lóe sáng lên, trông có vẻ cô ta lơ đi sự hiện diện của cô, chạy qua bên Lục Sâm chào hỏi, thái độ của Lục Sâm......lúc đó chỉ có một chữ lạnh mà thôi.

Anh ta mặc kệ việc phong độ hay không phong độ, sau khi gật đầu liền kéo cô đi chỗ khác.

Sau này cô hỏi Lục Sâm tại sao lại lãnh đạm vậy.

Lục Sâm trả lời với cô là, "Đường đường biết cô ta thích anh, nếu anh... thể hiện mặt hòa nhã với cô ta, chẳng phải là gieo hy vọng cho bản thân cô ta sao? Huống hồ anh đã có bạn gái rồi, vả lại không có ý định chia tay, vậy tại sao lại tạo hy vọng cho người phụ nữ khác chứ?!"

Lúc đó cô nghe xong, không cần phải nói trong lòng cô ngọt ngào như thế nào.

Cho nên hành vi hôm nay của Lục Sâm tỏ vẻ lơ là.

"Nếu Triệu Đình Đình thích anh, thì anh có nhận ra được không?"

"Ừ!"

Ánh mắt của Triệu Đình Đình không có sự để ý đến anh, là người thì đều có thể nhìn thấy rõ ràng rành rạch.

Tiểu Thất mất hứng, từ trong lòng của Lục Sâm ngồi bật ra, "Anh biết cô ta thích anh, anh còn ngồi nói nhiều với cô ta làm gì? Lại còn cho

cách thức liên hệ của anh cho cô ta nữa chứ?"

"Đừng dựng tóc gáy lên như thế, hãy nghe anh nói nè!"

Tiểu Thất hít một hơi thật sâu, "anh nói đi!"

"Có còn nhớ lúc trước em đã từng hỏi về tình sử của anh và anh đã trả lời như thế nào không?"

Tiểu Thất thẩn thờ một chút, suy nghĩ nửa ngày mới chợt nhớ ra, cô trừng mắt thật lớn nhìn anh, "Ý anh là nói...... Triệu Đình Đình là mối tình đầu trước đó vừa mới chớm nở và cũng mau chóng kết thúc à?"

Trong đầu của Lục Sâm là một màu đen tối mù mịt.

Mối tình đầu à?!

Không thể xem là như vậy được!

Nhiều lắm cũng chỉ là hai người họ có một hảo cảm tốt mà thôi, sau đó anh vẫn chưa kịp tới thổ lộ thì đã bị tai nạn xe rồi, lúc đó cái tình cảm như có như không này cũng tự nhiên mà tan biến mất thôi. Ngay cả nói lời yêu đương cũng không có, nên không tính là mối tình đầu được.

"Khó trách anh đối với cô ta lại vui vẻ hòa nhã như vậy, thì ra là nguyên nhân như vậy......" Tiểu Thất thốt ra những lời chua xót, "Mối tình đầu à, mối tình đầu luôn là mối tình đẹp đẽ nhất, anh và cô ta lại là bạn học cùng trường, sớm tối có nhau…… thật là tốt quá mà......"

"Tiểu Thất...... làm gì có, em nói hơi bị khoa trương đấy......"

"Lục Sâm, em đang ghen, em ghen rồi đấy!"

"ừ, anh đã nhìn thấy rồi."

Tiểu Thất hộc máu, "Em đã bị ghen rồi đấy, anh không có chút thể hiện gì à!"

Lục Sâm cảm thấy buồn cười, bưng bê đôi má củaTiểu Thất, hôn thật mạnh lên đôi môi của cô một cái, "Tiêu tiểu thư thân yêu, cho hỏi cô đã ghen xong chưa?"

"Vẫn chưa!"

"Vậy anh nên làm gì cho em, làm gì để khiến em hết ghen nữa?"

Tiểu Thất nghiêng đầu suy nghĩ, "Anh hứa với em chứ, bất kể tình huống nào, cái người Triệu Đình Đình ấy mà có hẹn với anh, thì anh cũng không được chấp nhận nhé!"

Lục Sâm lại buồn cười.

Nha đầu ngốc này thật đáng yêu, nhưng không nhịn được bèn trêu ghẹo cô ta, "Nhưng ngộ nhỡ không né tránh được thì làm sao đây?"

"Nếu thật sự không thể né tránh được thì anh có thể mang em đi cùng." Tiểu Thất vỗ ngực, muôn ngàn hào khí mà nói, "Lúc đó em sẽ lãnh đạn dùm anh!"

Đúng là nha đầu ngốc!

Lục Sâm buồn cười xoa đầu Tiểu Thất, "Em yên tâm đi, chỉ cần người phụ nữ bình thường nhìn thấy người mình yêu đã có vị hôn thê rồi, thì chắc chắn sẽ bỏ cuộc thôi, hôm nay cô ta hơi bị thất thần, có vẻ như là vì nguyên nhân bị đả kích hơi lớn, đợi cô ta quay trở về

suy nghĩ thông suốt rồi, không chừng sẽ không còn việc gì nữa! Em nói cái người bạch cốt tinh đó...... đặc biệt cân nhắc lợi hại nhé, điều kiện của cô ta không tệ, nếu như có tâm chắc chắn sẽ gặp được người đàn ông thích hợp."

"...... Vẫn chưa chắc." Tiểu Thất nhỏ giọng nói thầm, "Anh tài giỏi như vậy, ngộ nhỡ cô ta đối với anh nhớ mãi không quên thì sao, người phụ nữ không có nhận thức thì nhiều vô kể, ngày nào cũng tuyên bố là tình yêu chân thực tình yêu chân thực, vì cái gọi là ‘ tình yêu chân thực ’ đều có thể phá hoại hôn nhân của người khác đi làm kẻ thứ ba, đừng nói chi hai chúng ta bây giờ vẫn chưa kết hôn, mối quan hệ nam nữ vẫn còn rất nguy hiểm đấy......"

Âm thanh của cô rất nhỏ, Lục Sâm nghe không rõ, "Cái gì?"

"Không có gì hết!"

Tiểu Thất lòng dạ hẹp hòi, nhưng vẫn ra vẻ rộng lượng, "ừ, em biết rồi!"

Trên thực tế......

Sự lo lắng của Tiểu Thất không hề dư thừa.

Cuộc sống của Tiểu Thất xác định là cũng bởi vì cái cô Triệu Đình Đình này mà nổi lên không ít sóng gió.

Đương nhiên, vấn đề này thì sau này hãy bàn.

......

Những ngày tiếp theo sau, Tiểu Thất trở nên bận bịu hơn so với Lục Sâm, quán cà phê vừa mới khai trương, cô ta là một bà chủ thì

đương nhiên không thể rảnh rỗi rồi, mỗi ngày đều vào quán phụ giúp, quán cà phê bận rộn từ sáng đến tối, dò xét xem hoạt động kinh doanh của quán, tính toán lợi nhuận, có lúc bận bịu đến mười một mười hai giờ tối mới về đến nhà.

Lục Sâm người tổng tài lớn như vậy cũng không đến nổi bận bịu như Tiểu Thất.

"Tiểu Thất...... những công việc trong quán cũng đã vào quỹ đạo rồi, em không cần ngày nào cũng bận bịu như thế cả."

Tiểu Thất hai ngày này tâm trạng đặt biệt hăng hái, ngồi bên giường vui mừng khôn siết, "Lục Sâm Lục Sâm, mau qua đây ngồi, mau tới đây, em cho anh xem ngạch kinh doanh của mấy ngày nay, hahaha, lợi hại quá, anh đoán xem mỗi ngày kiếm được bao nhiêu này?"

Lục Sâm khoác lên người chiếc áo ngủ ngồi bên giường, "Mỗi ngày ba ngàn đồng?"

"Không chỉ như vậy! Anh đoán nữa đi!"

"Bốn ngàn?"

"Sáu ngàn! Ha ha ha, mỗi ngày ngạch kinh doanh của em đều có sáu ngàn đồng, sáu ngàn đồng đấy! Ngày xưa em kiêm chức một tháng chỉ kiếm được có hai ngàn đồng thôi đấy, không ngờ rằng sau khi mở quán cà phê thì lại kiếm được nhiều như vậy, hahaha, hạnh phúc quá."

Lục Sâm không nhịn được nữa bèn đả kích cô, "Tiểu Thất, quán cà phê của em có bao nhiêu nhân viên?"

"Mười người!"

"Vậy quán cà phê của em thuê bao nhiêu một tháng?"

"Một trăm ngàn!"

"Để anh tính cho em xem nhé, mười người nhân viên, nhân viên chính thức bình quân mỗi người hết năm ngàn, mười người thì một tháng hết năm mươi ngàn, cộng thêm tiền thuê mặt bằng một trăm ngàn, cộng thêm phí điện nước, tính hết tất cả chưa kể nguyên liệu thì mỗi ngày chi phí cũng phải đạt đến hơn năm ngàn rồi...... Bây giờ mỗi ngày ngạch kinh doanh của em chỉ có sáu ngàn thôi sao?"

Lục Sâm nói một câu, sắc mặt của Tiểu Thất bỗng trở nên đau khổ, khuôn mặt nhỏ cuối cùng cũng cau có như trái khổ qua.

"A a a, cho nên ý của anh là, bây giờ mỗi ngày em đều phải nằm trong trạng thái bù tiền à?!"

Lục Sâm khẳng định gật đầu.

"Mỗi ngày ngạch kinh doanh chỉ có sáu ngàn đồng, nhưng mà...... những hạt cà phê của Tiểu Thất đều được nhập từ nước ngoài về và là cà phê hảo hạng, lợi nhuận sẽ không được cao, lại cộng thêm phí điện nước và cộng thêm các loại thức ăn kèm khác, chống đỡ lắm cũng chỉ kiếm được một nửa. Nói cách khác mỗi ngày lợi nhuận của em trên thực tế chỉ vỏn vẹn ba ngàn đồng, và mỗi ngày em còn phải bù lỗ thêm hai ngàn nữa!"

Tiểu Thất kinh sợ trợn to mắt, lập tức nằm sà xuống cái chăn mà không ngồi dậy nổi.

Chương 838

Lục Sâm mỉm cười nhìn Tiểu Thất giả chết, "Bị đả kích rồi sao?"

Đầu của Tiểu Thất chúi nhủi trong chăn, kêu rên một tiếng nhẹ, "Đương nhiên là bị đả kích rồi, em cứ nghĩ mỗi ngày đều kiếm được rất nhiều tiền chứ, không ngờ rằng lại như vậy, huhuhu, mỗi ngày đều phải bù lỗ đến tận hơn hai ngàn đồng, một tháng thì sẽ phải bù lỗ hơn sáu chục ngàn đồng, một năm thì phải bù lỗ đến hơn bảy trăm ngàn đồng...... trời ơi, thật là khủng hoảng quá đi, em phải làm kiêm chức bao nhiêu năm nữa mới kiếm được số tiền ấy......"

Tiểu Thất bỗng nhiên trở mông ngồi dậy, "Làm sao đây làm sao đây, em còn nghĩ là phải làm ra chút thành tích nữa, nếu phải bù tiền như thế này làm sao chịu được, hay là...... để em đóng luôn quán cà phê vậy?"

Lục Sâm, "......"

"Ách...... em cũng cảm thấy là không thích hợp đúng không? Nhưng dù sao cũng chỉ vừa mới khai trương thôi, không thể nào đóng cửa nhanh như vậy được." Tiểu Thất sầu não gãi đầu, "Như vậy làm thế nào đây......"

"Làm sao có thể tăng doanh thu đây, chỉ cần tăng doanh thu là được rồi!"

Tiểu Thất đưa mắt trông chờ nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm cho cô chủ ý, "Cách đầu tiên là em nên làm cho quán cà

phê của em nổi tiếng, thì quán cà phê của em chiếm ưu thế được, đầu tiên, là địa thế tốt, gần bên cạnh đó có một số khu thương mại hoàn mỹ, bên đó họ tiêu phí rất cao, rất phù hợp cho em mở quán cà phê ở đó, thêm nữa là nguyên liệu cà phê của em được nhập khẩu về, những người đó họ đều biết phân biệt hàng hóa, nếu như uống cà phê bên em xong đi chỗ khác thì chắc chắn sẽ phân biệt ra. Cái yếu điểm của em bây giờ chính là tiếng tăm, hãy tập trung đưa sự nổi tiếng của quán em lên, quán cà phê của em được tu sửa theo phong cách bố trí ngoài trời, hay nhiều phong cảnh đẹp cũng được, cộng thêm nguyên liệu tốt của em nhập về, thì chắc chắn quán sẽ rất đông khách!"

"Nhưng mà, làm sao để quán cà phê nổi tiếng được, hay là...... em tìm đài truyền hình để làm quảng cáo được không?"

Lục Sâm, "......"

"Em lại nói sai gì à?"

"Làm quảng cáo thì bây giờ chưa cần thiết..., nhưng mà báo chí và đài truyền hình thì em có thể lợi dụng bên đó chút tí, bên đài truyền hình và báo chí họ thỉnh thoảng vẫn đến phỏng vấn mà, bên em hoàn cảnh tốt lại gần bên họ, có thể giảm nửa giá, hoặc ra một số chiêu bài khuyến mãi thì thời gian dài quán của em sẽ tự nhiên nổi tiếng thôi."

Tiểu Thất càng nghe mắt càng sáng rực lên.

Nên mới nói, quán cà phê của cô sẽ không còn đóng cửa nữa à?!

"Wow, Lục Sâm, anh thật là thông minh!"

Lục Sâm bất đắc dĩ nở nụ cười, không phải anh ta quá thông minh,

mà cái nha đầu Tiểu Thất này suy nghĩ rất đơn giản, căn bản là không thích hợp làm kinh doanh, mà mở quán cà phê này cũng có cái tốt, lợi nhuận và lỗ vốn cũng không lớn, chỉ cần ở trạng thái có lợi nhuận, thì Tiểu Thất sẽ cảm thấy mãn nguyện thôi.

"Được rồi, bây giờ chuyện của quán cà phê đã có phương án giải quyết rồi, bây giờ chúng ta nên thương lượng đến chuyện của mình thôi."

Vẻ mặt của Tiểu Thất lờ mờ, "Chuyện gì thế?"

"Tiểu Thất, em có thể sắp xếp thời gian của em một tí được không, mỗi ngày đều ra sớm về trễ còn bận rộn hơn anh nữa...... anh nghĩ rằng em nên dành nhiều thời gian ở nhà."

Anh ta vì muốn ở bên cạnhTiểu Thất, nên đã từ chối một số việc cần xã giao và những buổi dạ tiệc, nha đầu này cũng có cái tốt, bây giờ bận đến nổi cả bóng dáng cũng không thấy, lại còn bận bịu hơn anh nữa. Bây giờ anh đã quen trải qua những ngày tháng sống có Tiểu Thất rồi, mỗi ngày về nhìn thấy căn phòng tối đen như mực, trong lòng có chút hụt hẫn.

"Tiểu Thất, chỉ cần quản lý quán cà phê cho thật tốt, thì đâu cần phải ngày nào cũng qua đó."

Tiểu Thất cười hi hi một cách nham hiểm.

"Cười gì thế?"

"Lục Sâm, có phải anh càng ngày càng yêu em không, chỉ cần không thấy em một phút một giây là trong người cảm thấy ngứa ngáy khó chịu đúng không?"

Lục Sâm mồ hôi chảy nhễ nhãi, "Tiểu Thất......"

"Ai da, anh hãy nói đi có phải là như vậy không!"

Được rồi!

Lục Sâm thỏa hiệp, "Đúng vậy!"

"Ha ha ha, em biết rằng anh không thể rời xa em được nữa rồi, ha ha!" Tiểu Thất mừng rỡ reo lên, cô ta trước giờ luôn có cảm giác không an toàn, sợ Lục Sâm sẽ bị người phụ nữ khác giựt đi mất, bây giờ nhìn thấy Lục Sâm bỗng nhiên lo lắng đến cô ta, thì những sự bất an đó của cô đều lập tức tiêu tan, cô ôm chặt cổ của Lục Sâm, "Chồng yêu anh yên tâm đi, chuyện quản lý quán cà phê sau này tranh thủ anh đi làm thì em sẽ ghé qua, khi nào anh tan ca thì em sẽ ở nhà đợi anh!"

Toàn thân của Lục Sâm như chấn động, "Lúc nãy em gọi anh là gì?"

Hai má của Tiểu Thất đỏ ửng lên, tại sao mình đã giấu trong lòng bây giờ bỗng chốc lại nói ra thế, "Không, không có gì!"

Lục Sâm xoay người lại mạnh mẽ đè lên người cô, "Kêu lại lần nữa xem!"

"Không được!"

"Có gọi không?!"

"Kiên quyết không gọi!"

Lục Sâm ra đòn sát thủ, một tay vịn cùng lúc hai cổ tay của Tiểu Thất, khiến cô không thể giãy dụa, còn tay bên kia thì thọt cù lét vào nách

cô.

"A —— ha ha ha, buông tay buông tay ra! Ha ha, Lục Sâm, nhột, rất nhột, mau thả em ra!"

Tiểu Thất không ngừng lăn lộng trên giường, cũng không tránh khỏi tay của Lục Sâm được.

"Nói hay không?!"

Tiểu Thất cười không thở nổi, nước mắt tuôn trào ra, "Nói! em nói!"

Lục Sâm vẫn đè cô, ánh mắt thâm thúy nhìn cô chằm chằm, một bàn tay bên kia vẫn còn giơ trên không trung, nếu Tiểu Thất còn giở trò chơi xấu, thì anh sẽ tiếp tục cù lét cô, "Nói mau!"

"Chồng, chồng yêu......"

Âm thanh nhỏ như con muỗi bay qua, Lục Sâm hoàn toàn không nghe được, "Nói lớn lên!"

"Chồng, chồng yêu!"

Tiểu Thất sắc mặt đỏ bừng la toán lên, "Như vậy được chưa?!"

Lục Sâm lần nữa tỏ vẻ sửng sốt!

Lời xưng hô như vậy...... thật khiến người ta cảm thấy sảng khoái!

Chân mày nơi khóe mắt của anh cũng đều rũ xuống, "Được rồiTiểu Thất, em gọi thêm một câu nữa đi."

Tiểu Thất đột phá đi tâm lý chướng ngại bèn không suy nghĩ gì, ôm

chặt cổ của Lục Sâm tiếp tục dịu dàng hô lên, "Chồng tốt, chồng tốt......"

Âm thanh nhẹ nhàng vang lên khiến cho toàn thân của Lục Sâm trở nên mềm nhũng.

Toàn thân anh cũng bởi vì sự kích thích này, nên đều lạnh cứng lên.

Tiểu Thất rõ ràng cảm giác được, khuôn mặt trở nên đỏ ửng lên bèn đẩy Lục Sâm ra, "Ừm, mau leo xuống......"

"Không được!"

"Hai ngày nay em không tiện, đâu phải anh không biết, đợi một lát khi anh thật sự suy nghĩ tới, thì người khó chịu cũng là anh thôi!" Hai ngày nay cô đang đến ngày đèn đỏ.

"Nhưng anh cũng không xuống nữa!" Lục Sâm dồn sức đè lên Tiểu Thất, "Tiểu Thất, kêu thêm một lần nữa xem."

"Chồng"

"Ừ!" Lục Sâm mặt mày hớn hở, "Tiểu Thất, đợi qua thêm một đoạn thời gian nữa, chúng ta làm giấy chứng nhận kết hôn được không?"

Anh rất thích Tiểu Thất gọi anh như vậy.

Lãnh giấy kết hôn à?!

Tiểu Thất có chút kích động, "Được!"

"Ngày mai anh sẽ cho người chọn ra ngày lành tháng tốt, chúng ta đi đăng ký kết hôn thôi, tổ chức một hôn lễ thật lãng mạng, mời phụ

mẫu của đôi bên đến tham gia, đợi tổ chức hôn lễ xong anh sẽ xin nghỉ phép năm, chúng ta sẽ cùng nhau ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật nha được không?"

Tiểu Thất đang ảo tưởng cái tình cảnh của Lục Sâm đang nói, mừng rỡ gật đầu, "Được!"

Hai người đang quyện sâu trên chiếc giường lớn mềm mại, vẻ mặt hạnh phúc khát khao một tương lai, đợi cái khao khát tương lai xong rồi, bây giờ phải đối mặt với vấn đề hiện thực.

Tiểu Thất cảm thấy cả người Lục Sâm như đang dựng đứng lên.

"Lục Sâm, anh, anh đang bị sao thế?"

Lục Sâm như đang đợi câu nói này củaTiểu Thất, anh ta phi nhanh cởi phăng chiếc quần ngủ và quần lót, kéo tay cô đưa vào thăm dò phía dưới, "Tiểu Thất, anh khó chịu quá......"

Tiểu Thất khuôn mặt đỏ bừng lên, khó chịu thì cô ta cũng không còn cách nào nữa, cô ta đang tới tháng rồi mà, cũng không thể chiến đấu trong sự đẫm máu được!

Nhưng cô thì suy nghĩ như vậy còn Lục Sâm sẽ không đồng ý đâu!

Trong lúc nàyTiểu Thất nghĩ loạn lên, Lục Sâm đã kéo tay của Tiểu Thất, sờ soạn khắp người anh ta, hình như đã đụng đến nơi nào đấy, muốn rút tay lại, Lục Sâm nắm giữ lại tay cô, "Khó chịu, anh khó chịu quá."

"Như vậy, Như vậy làm sao bây giờ?" Tiểu Thất căng thẳng nuốt nước miếng, cảm thấy trên tay như có một ngọn lửa nóng bỏng, toàn thân cô cũng khó chịu, cô đề nghị, "Hay là, hay là anh đi vào nhà vệ

sinh tắm nước lạnh đi?!"

"Tiểu Thất, bây giờ chỉ đến tháng giêng thôi, trời rất là lạnh, em muốn lấy mạng anh à!"

"Vậy, vậy anh đi vào nhà vệ sinh tự xử đi?"

Tự xử đi?!

Lục Sâm nghe ba chữ này, lại càng kích thích hơn!

"A ——"

Tiểu Thất cảm thấy ngọn lửa trong bàn tay đang nhảy nhót, cô ta thiếu chút khóc lên, "Lục Sâm, vậy anh nói cho em biết nên làm sao đi?"

"Tiểu Thất, em giúp anh nhé......"

"Em, em giúp sao?"

Lục Sâm chỉ và cái tay của Tiểu Thất, lại chỉ lên miệng của cô.

Hai cái má của Tiểu Thất nóng bừng lên như có thể luộc chín quả trứng gà!

"Em không được......"

Lục Sâm cảm thấy ngữ khí của Tiểu Thất có vẻ như không kháng cự, lập tức hăng hái lên, vén cái chăn lên, và dùng chăn che phủ lên toàn thân của hai người, từ trong chăn bắt đầu nhẫn nại dạy Tiểu Thất làm sao giúp anh ta giải quyết.

......

Những ngày trôi qua của Lưu Tuyền gần đây cũng rất êm ái.

Trước kia cô ta cùng Tần Nham đi đến đảo Maldives, cũng bởi vì cái lần cô ta nhắn tin chúc phúc thì từ đó đến giờ trong lòng không cảm thấy thoải mái, cô ta cảm thấy trong tim của Tần Nham luôn còn bóng dáng của người yêu cũ, nên mới có phản ứng lớn như vậy, nhưng mà du lịch có thể khiến tình cảm của hai người được thăng hoa.

Ở quần đảo Maldives một tuần thì cuộc sống của Tần Nham không giống như ở nhà, ở bên ngoài, thời gian của họ lúc nào cũng quấn quýt nhau, hai người cùng dùng cơm, cùng nói chuyện, cùng ngồi trên bãi cát phơi nắng, đều trải qua những ngày hết sức vui vẻ.

Lúc Tần Nham ở bên đó thì rất là quan tâm đến cảm nhận của cô, tất cả nơi vui chơi giải trí anh đều trưng cầu ý kiến của cô, nếu cô ấy không dám chơi, thì anh ta quả quyết từ chối, trên quần đảo Maldives ở bất cứ nơi đâu đều nhìn thấy phụ nữ mặc đồ bikini rất nóng bỏng, các loại màu da đều có, ngay cả những người phụ nữ như cô ta cũng không nhịn được bèn than ôi, nhưng cô phát hiện, Tần Nham ngay cả ngắm nhìn một lần cũng không thèm ngắm nhìn các cô ấy, có những lúc các cô gái nóng bỏng của nước khác cũng đến gần bắt chuyện, thì Tần Nham cũng không một lần tỏ ra vui vẻ.

Nhưng khi đối diện với cô ta thì lại thấy rất nhẹ nhàng.

Cô ta cảm thấy Tần Nham như thế rất yên tâm, trong lần du lịch này, hai người dường như ở bên nhau suốt, tình cảm của hai người càng ngày càng tiến triển hơn.

Khúc mắc trong lòng của Lưu Tuyền cũng đã buông xuôi.

Cô tự an ủi bản thân, cái gọi là "Văn Văn"bây giờ đã là quá khứ rồi, bây giờ chỉ cần Tần Nham ở bên cô, và đối xử tốt với cô, thì cho dù trong lòng anh ta có hình bóng của người khác, thì cũng không can hệ gì.

Ai mà không có quá khứ đâu.

Hai người vẫn duy trì trạng thái tình cảm tốt với nhau cho tới khi về nước, sau khi về nước Tần Nham lại bắt đầu bù đầu vào công việc, mà bây giờ Lưu Tuyền trở về lại bắt đầu đối mặt với mẹ Tần và Tần Phi Ngữ.

Mẹ Tần thì vẫn như trước, ở trước mặt của Tần Nham thì luôn tỏ vẻ nhẹ nhàng ấm áp, nhưng khi Tần Nham vắng mặt thì bắt đầu nghĩ ra cách để làm khó dễ cô, Tần Phi Ngữ cũng vậy, nhưng cô có thể nhịn nhục với hai người này, nhưng cô sẽ không nhịn được với người khác.

Vào ngày hôm nay, là ngày phát lương của bảo mẫu dì Trương.

Lưu Tuyền đã cho gọi bảo mẫu đến trước mặt, đưa tiền lương cho bà ta, dì Trương tỏ vẻ mặt khó chịu nhận tiền, sau đó lập tức chuẩn bị quay người đi.

"Bà đứng lại!"

Chương 839

"Thiếu phu nhân còn gì dặn dò nữa không?"

"Bà đã bị đuổi việc rồi, có thể về đi."

Dì Trương bỗng chốc sửng sốt, "Đuổi việc à?! Tôi có chỗ nào làm không tốt à?"

Lưu Tuyền cười lạnh lùng nhìn bảo mẫu, cho đến khi bà ta cảm thấy chột dạ bèn cúi đầu xuống.

"Bà làm không tốt chỗ nào lại cần tôi nói cho bà nghe à? Tôi mời bà đến nhà tôi là để dọn vệ sinh và làm bảo mẫu, đối đãi với bà rất tốt, mỗi tháng trả cái giá đến tám ngàn đồng chỉ để dọn vệ sinh thôi, bà hãy hỏi công ty bảo mẫu xem những người khác có được sự đãi ngộ tốt như vậy không, nhưng tôi không phải mời bà về làm để bà dùng sắc mặt ấy để nhìn tôi, cũng không phải mời bà về đây làm đại gia của tôi! Tôi là nữ chủ nhân của cái nhà này, tôi là người phát lương cho bà, nhưng bà lại dùng thái độ đó để đối xử với tôi, bà suy nghĩ xem tôi có còn muốn giữ bà lại không!"

Dì Trương bậm môi lại, "Lão phu nhân sẽ không đồng ý cho cô đuổi việc tôi đâu."

Lưu Tuyền cười lạnh lùng, "Đừng đem người khác đến áp đặc tôi, Trương tẩu, tôi tôn trọng bà nên mới gọi bà là Trương tẩu, bà hãy nhớ cho kỹ, tôi mới là nữ chủ nhân của căn nhà này, người trụ cột trong nhà này chính là chồng tôi, bà tin không, chỉ cần tôi nói với chồng tôi là tôi đối với bà không có chút vừa ý, thì chồng tôi tuyệt đối

sẽ cho bà rời khỏi đây!"

Trương tẩu lúc này như có chút sợ hãi, "Thiếu phu nhân......"

"Đừng nói nhiều chuyện vô bổ với tôi nữa, tôi hỏi bà một câu, lúc mới đến đây cũng rất tốt mà, sao bây giờ đột nhiên lại có ý định chống đối lại tôi?!"

Trương tẩu trầm mặt im lặng.

"Không nói à?! ok! Bà có thể dọn đồ đi rồi đấy!"

"Tôi, tôi nói!"

Lưu Tuyền khoanh tay lại, im lặng chờ đợi.

Trương tẩu ngẩm nghĩ, rốt cuộc cũng không thể làm mất công việc này, khẽ cắn môi nói, "Lão phu nhân nói cho tôi biết cô là hồ ly tinh, còn nói cô đã dụ dỗ Tần tiên sinh, nên Tần tiên sinh mới kết hôn với cô, nói cô là một người có tâm kế sâu sắc, còn nói rằng cô đến nhà này rồi, còn tỏ vẻ mặt khó chịu với bà ta. Thiếu phu nhân, tôi là người có con trai và con dâu, con dâu của tôi đối xử với tôi...... không tốt, nên tôi mới nhất thời hồ đồ, cùng với lão phu nhân có chung mối thù...... Thiếu phu nhân, cầu xin cô đừng khai trừ tôi, tôi về sau cũng không dám... nữa!"

Cô ta thừa biết mọi chuyện đều do mẹ Tần gây ra!

"Bà ta còn nói gì nữa?"

"Còn nói...... Còn nói......"

"Nói cái gì?!"

"Nói...... Thiếu phu nhân cô...... nhìn thì có vẻ đơn thuần, nhưng lòng dạ rất là ác độc và lợi hại, khiến cho Tần tiên sinh xa cách bà ta, còn nói với tôi là nếu bà ta và tôi đồng tâm hợp lực thì có thể đuổi cô ra khỏi nhà này, thì ngôi nhà này sẽ trở nên yên ổn thái bình rồi."

Lưu Tuyền lạnh lùng cười.

Bà lão đó quả nhiên bàn tính đến kế này!

Nhưng mà, bài trừ cô, thì cô sẽ rời khỏi ngôi nhà này sao!

Nằm mơ đi!

Lưu Tuyền cảnh cáo Trương tẩu, "Hôm nay tôi không đuổi việc bà, nhưng bà sau này phải biết rằng nên làm thế nào rồi đấy!"

"Tôi biết rồi tôi biết rồi, tôi về sau nhất định sẽ đối đãi tốt với Thiếu phu nhân!"

"Bà chỉ cần biết ai là người phát lương cho bà là được rồi!"

"Dạ!"

......

Giải quyết xongTrương tẩu, Lưu Tuyền không bỏ lỡ qua một thời gian nào, lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Thất, "Tiểu Thất, Tần Phi Ngữ đã thất tình rồi!"

"Ok, để tôi cho người phá cô ta!"

"Được!"

Lúc trước Tiểu Thất đã ra chủ ý phá cô ta, lý do là phải giáo huấn cho Tần Phi Ngữ thật tốt, tìm một người đàn ông giỏi giang về mọi phương diện để quyến rũ Tần Phi Ngữ, cái người như Tần Phi Ngữ chắc chắn sẽ mắc mưu, quả nhiên, Tần Phi Ngữ đã có những cuộc hẹn hò thân mật với người đàn ông đó.

Vả lại người đàn ông mà Tiểu Thất tìm có điều kiện rất tốt, nhưng mà...... là một đào hoa công tử.

Trong khoảng thời gian này tình cảm của Tần Phi Ngữ càng ngày càng lún sâu.

Mà hiện tại, người đàn ông này đã bỏ mặt cô ta, thì cô ta sẽ rất là đau khổ rồi!

Lưu Tuyền cười lạnh lùng, đừng trách cô ta tàn nhẫn, ai khiến những người này không cho cô những ngày sống tốt chứ!

Vào buổi tối hôm đó, Tần Nham tan ca đúng giờ về nhà ăn cơm.

NhưngTần Phi Ngữ thì lại khóc lóc trở về nhà.

Về đến nhà cô ta quăng chiếc túi sang một bên, bèn chạy vào phòng ăn, nhìn thấy Lưu Tuyền đang ngồi bên phòng ăn dùng cơm, mắt cô ta đỏ lên và xông vào.

"Tiện nhân, cô đã cho người dụ tôi à!"

"Tần Phi Ngữ, em đứng lại đó!" Tần Nham hét lớn một tiếng, nắm lấy cổ áo của Tần Phi Ngữ, móng tay của Tần Phi Ngữ chỉ cách mặt của Lưu Tuyền tầm khoảng hai centimet mà thôi, Tần Nham hoảng hốt mồ hôi nhễ nhải, nhìn thấy móng tay sắc bén của Tần Phi Ngữ, anh

ta không dám nghĩ rằng, nếu như anh không giữ lại kịp thì cô ta sẽ dùng móng tay sắc nhọn đó rạch vào mặt và hủy dung nhang của Tiểu Tuyền rồi!

"Anh trai, anh buông em ra, hôm nay em sẽ giết chết con tiện nhân này!"

"Chát ——"

Tần Nham không thể nhịn được nữa, bèn tung một cái tát thật mạnh mẽ qua đó.

"Tần Nham, con làm gì thế!" Mẹ Tần chạy đến, nhìn thấy Tần Nham lại giơ tay lên tát, bèn giương thẳng cổ đưa cái mặt qua, "con đánh em gái thì có bản lĩnh gì, có bản lĩnh thì đánh vào mặt của mẹ nè!"

"Mẹ, mẹ tránh ra!"

"Ta không tránh!" mẹ Tần che chắn phía trước mặt của Tần Phi Ngữ, khóc lóc kể lể, "Tần Nham à Tần Nham, tại sao bây giờ con lại trở thành như vậy, trước kia không phải là con rất yêu thương em gái sao, con xem bây giờ, con lại động thủ với em như thế!"

Trong lòng của mẹ Tần như tức nghẹn.

Mẹ chỉ nhìn thấy anh đánh Phi Ngữ thôi, chứ không nhìn thấy Phi Ngữ đánh Lưu Tuyền à, lại không nghe thấy cô ấy bị gọi là tiện nhân sao!

Thấy thế, Lưu Tuyền buông bát cơm xuống, nắm lấy tay củaTần Nham, khuôn mặt của cô ta vẫn còn kinh sợ, nhìn thấy Tần Phi Ngữ khóc không thành lời, mắt của cô ta như bừng sáng nhẹ, nói với Tần Nham, "Phi Ngữ bị sao thế, hình như giữa chuyện này có hiểu lầm gì

đúng không?"

"Hiểu lầm?!" Tần Phi Ngữ cất tiếng nói thất thanh, "Căn bản là không có hiểu lầm gì! LưuTuyền cô đừng giả vờ nữa, ban đầu nói giới thiệu bạn trai cho tôi, nhưng trên thực tế, là cô cố ý muốn đùa giỡn với tôi! Người đàn ông đó hôm nay đã bỏ tôi rồi, chắc chắn là do cô bày mưu ra đúng không, từ đầu đến cuối chỉ là một cái bẫy thôi đúng không, tôi còn nghĩ làm sao cô có thể tốt đến nổi giới thiệu bạn trai cho tôi chứ, là cô cố tình muốn khiến cho tôi yêu anh ta, sau đó bèn cho anh ta bỏ tôi, từ đầu tới cuối cô không có lòng tốt như vậy!"

Lưu Tuyền bậm môi, "Phi Ngữ, cô thất tình rồi đau khổ tôi hiểu mà, nhưng mà...... sao cô lại có thể đổ hết sự việc lên đầu của tôi thế......"

Tần Nham cuối cùng cũng hiểu ra!

Anh ta giận dỗi trợn mắt nhìn Tần Phi Ngữ, "Chị dâu của em tốt bụng giới thiệu bạn trai cho em, em chia tay rồi lại trách cô ta! Cho dù bà mai làm mai mối thì cũng không bảo đảm là sẽ thành mà, em không có bản lĩnh giữ người khác, ở nhà thì lại tỏ ra vẻ ta đây, lại còn dám phát hỏa nổi giận với chị dâu à!"

"Không phải như vậy!" Tần Phi Ngữ hét chói tai, "Anh trai, không phải như vậy! Là người đàn ông đó nói cho em nghe, anh ta từ đầu tới cuối chỉ đùa giỡn với em thôi, căn bản là không nghĩ sẽ phát triển lâu dài với em, lại còn nói là tất cả sự việc đều do tiện nhân này bày mưu!"

Ánh mắt Tần Nham phát lạnh!

"Tần Phi Ngữ, em còn dám nói thêm một lần tiện nhân, có tin là anh sẽ đánh chết em không!"

"Không tin!" Tần PhiNgữ khóc lớn chỉ vào Lưu Tuyền, "Bây giờ anh đã bị người phụ nữ này mê hoặc rồi, lúc trước anh đâu có đối xử như vậy với em. Anh trai, thật sự là cô ta cố tình bày kế hãm hại em. Anh làm sao có thể tin tưởng cô ta như thế!"

"Vậy thì em nên làm gì để khiến người khác tin tưởng em chứ!"

Tần Phi Ngữ vịn vào khuôn mặt đau đớn nói không thành lời.

Cũng vào giờ phút này, điện thoại của Lưu Tuyền bỗng nhiên reo lên.

Tiếng chuông làm cho không khí trở nên căng thẳng.

Tần Phi Ngữ như lập tức nhảy dựng lên, "Ai gọi đến thế?!"

"Tiểu Thất!"

"Cô nghe đi. Cô mau nghe đi! Lưu Tuyền, nếu có bản lĩnh thì cô mở tiếng lớn bên ngoài đi, nhất định là cô và Tiêu Tiểu Thất bày kế khiến người ta đùa cợt với tôi, nếu như cô muốn chứng minh là cô không hãm hại tôi thì cô hãy mở tiếng lớn lên đi, để chúng tôi đều có thể nghe hai chị em các người rốt cuộc đang bàn tính kế hại người gì!"

Lưu Tuyền do dự không nghe máy.

Tần Phi Ngữ thấy thế lập tức nhảy dựng lên, "Hê —— không dám à!" Cô quay đầu qua nhìn về phía Tần Nham, "Anh trai, anh nhìn cô ta không dám kìa, cô ta như sợ sự việc của bản thân bị bại lộ ấy!"

Ánh mắt của Tần Nham bỗng nhiên tinh xảo.

"Được rồi, cô đừng nói những lời không tốt với tôi nữa, tôi sẽ bắt máy ngay được chưa!"

Lưu Tuyền bắt máy điện thoại, bèn mở âm thanh to.

Máy điện thoại vừa được tiếp thông, phía bên kia Tiểu Thất không đợi Lưu Tuyền nói chuyện bèn rối rít mắng mõ, "Tiểu Tuyền, người em chồng của mày rốt cuộc bị gì thế! Tao đã nể mặt mày mà giới thiệu một người đàn ông tốt cho cô ta, là một nhân vật tinh anh của tập đoàn quốc tế Hoàn Vũ ấy, muốn dung mạo thì có dung mạo, muốn điều kiện thì có điều kiện, cô ta còn không vừa lòng chỗ nào lại làm ra những chuyện như thế!"

Người trong nhà không nói một câu nào, Tần Nham nhìn về hướng của Lưu Tuyền, Lưu Tuyền mở miệng nói, "Tiểu Thất, rốt cuộc là chuyện gì thế?"

"Chuyện gì à?! Mày nên hỏi em chồng của mày kìa, lúc nãy người đàn ông đó gọi cho tao, nói là anh ta và Tần Phi Ngữ phát triển rất tốt, vốn dĩ là muốn đưa Tần Phi Ngữ về gặp mặt gia đình rồi, nhưng mà em chồng của mày đúng thiệt là tốt thật đấy, dám đi vào quán Bar lêu lổng với người đàn ông khác, lại còn khiến anh ta tức giận không nguôi, nói rằng không phải bạn của anh ta đúng lúc nhìn thấy cô ta thân mật với người đàn ông khác thì anh ta cũng không tin, em chồng của mày rốt cuộc bị chuyện gì thế!"

"Ở quán bar thân mật với một người đàn ông khác à? Làm sao mà có thể!" Lưu Tuyền nhẹ giọng nói, "Phi Ngữ cô ấy không phải người như thế!"

"Mày còn không tin à, người đàn ông đó đã đem tấm hình gửi qua điện thoại cho tao, đợi một lát nữa tao sẽ gửi tấm hình đó cho mày xem! Dù sao Tiểu Tuyền, tao nói cho mày nghe, sau này em chồng mày có chuyện gì thì cũng đừng đến tìm tao, tao sẽ không nể mặt mày mà giới thiệu cho cô ta…… người đàn ông nào nữa đâu!"

Nói xong Tiểu Thất liền tức giận tắt điện thoại.

Cả nhà ngơ ngác nhìn nhau, ánh mắt sắc bén của Tần Nham liếc nhìn Tần Phi Ngữ, Tần Phi Ngữ nghẹn giọng không nói nên lời, sắc mặt trở nên cực kỳ đỏ ửng lên.

"Tính tong ——"

Tín hiệu của tin nhắn vang lên, Lưu Tuyền mở ra xem, Tiểu Thất gửi một bức hình.

Trong bức hình, Tần Phi Ngữ mặc đồ hở han cùng với một người đàn ông khác hai người ôm nhau cười cười nói nói, bàn tay heo của anh ta sắp đưa vào ngực áo của Tần Phi Ngữ rồi, ánh mắt mơ hồ của Tần Phi Ngữ cười với vẻ mặt đầy hưởng thụ, căn bản là không có ý cản trở.

Lưu Tuyền đã đem bức hình đưa cho Tần Nham.

Tần Nham vô cùng giận dữ, phẫn nộ nắm tay của Tần Phi Ngữ hỏi, "Chính em đã làm chuyện tốt như thế này đây, em xem đi!"

Tần Phi Ngữ chỉ liếc mắt nhìn một cái liền chột dạ cúi đầu, "Anh trai......"

"Em câm miệng đi! Tần Phi Ngữ, chính em đã làm chuyện này, còn có mặt mũi đi trách người khác! Em bị người ta chụp bức ảnh như vậy rồi, người đàn ông nào nhìn thấy mà không chia tay với em hả! Chính em là người đã gây nên chuyện vậy mà bây giờ còn dám trở về đây đòi tính sổ với chị dâu của em nữa à!"

"Em, em em......"

"Em hãy giải thích cho anh nghe, bức hình này rốt cuộc có phải như vậy không!" Tần Nham giận đến đôi mắt đỏ ửng lên,bèn quăng ngã cái bát, "Nếu hôm nay mà không giải thích rõ ràng, thì anh sẽ đánh gãy chân của ngươi!"

Chương 840

39840.Sự thật đã bày ra trước mắt, còn có gì phải giải thích nữa.

Tần Phi Ngữ cúi thấp đầu không chịu lên tiếng.

Trên thực tế, người đàn ông trên hình là bạn trai cũ của cô, trước kia Lưu Tuyền nói muốn giới thiệu đối tượng cho cô, sau khi cô nghe được điều kiện liền không nghĩ ngợi gì mà chia tay với người đó, nhưng suy cho cùng cũng đã hẹn hò một khoảng thời gian, muốn triệt để chia nhau đâu dễ dàng như vậy.

Vả lại vì muốn bảo vệ hình tượng thục nữ, cô vừa mới quen bạn trai mới đương nhiên không có hành động thân mật gì nhiều, nhưng mà cô lại chịu không nổi. Đối với một người phụ nữ mười bốn tuổi đã mất trinh mà nói, mỗi tháng cô đều có nhu cầu sinh lý, nhưng mà suy cho cùng bạn trai mới này vừa mới quen biết không bao lâu, cũng không thể biểu hiện quá cởi mở, cho nên bạn trai cũ đến tìm cô, và sau khi tỏ ý hai người chỉ lên giường với nhau thôi, cô nghĩ cũng không nghĩ liền đồng ý.

Nhưng mà chuyện này cô luôn giấu kín, từ trước đến nay chưa từng nói qua cho bất kì người nào biết, vả lại lúc hai người cùng nhau đi ra ngoài đa số đều trực tiếp đến khách sạn, vốn dĩ không có ai phát hiện ra chuyện của hai người họ. Lần ở quán bar là bởi vì cô cãi nhau với bạn trai, tâm trạng không được tốt lắm, cho nên bạn trai cũ hẹn cô đi quán bar chơi, cô chỉ nghĩ một lát thì lập tức đồng ý liền.

Trong lòng nghĩ đâu trùng hợp như vậy mà bị người khác thấy được.

Nhưng mà không ngờ rằng, vẫn bị người ta phát hiện ra, không những bị phát hiện, còn bị chụp hình, vả lại còn đưa đến tay bạn trai hiện giờ của cô.

Tần Phi Ngữ khóc không ra nước mắt.

Nếu sớm biết kết quả như vậy, cho dù đánh chết cô, cô nhất định sẽ không làm ra loại chuyện như vậy đâu.

“ Tần Phi Ngữ, nói mau rốt cuộc là chuyện như thế nào!”

“ Anh trai …” Tần Phi Ngữ van xin mà nhìn Tần Nham, “ anh, em biết sai rồi …”

Tần Nham tức đến đôi mắt đỏ cả lên.

Em gái ngoan ngoãn nghe lời trong ký ức sao lại biến thành bộ dạng như bây giờ!

Tần Nham giận dữ mà nhìn Tần Phi Ngữ, “ Tần Phi Ngữ, anh không quản em, em sắp nghênh ngang lên trời rồi đấy! Ở bên ngoài ăn chơi trác táng thì thôi đi, ở trong nhà còn dám nghênh ngang như vậy, hôm nay nếu như anh không phải tan ca về sớm, em có phải muốn đánh chị dâu em thêm một trận nữa không!”

Tần Phi Ngữ cắn chặt môi phản bác lại, “ nhưng mà anh ta nói với em như vậy, nói là chị dâu cố tình bảo anh ta đến dụ dỗ em …”

“ Em ăn chơi trác táng với người đàn ông khác bị người ta bắt tại trận, chẳng lẽ còn trông mong miệng người ta có thể nói ra những lời dễ nghe nữa à!” Tần Nham giận dữ mà nhìn Tần Phi Ngữ, chỉ vào mũi cô trách mắng, “ Tần Phi Ngữ, rốt cuộc em có não không! Người ta bị em lừa gạt tình cảm, chẳng lẽ còn không cho người ta báo thù

em?! Anh ta nói như vậy chính là muốn ly gián quan hệ của em và chị dâu em, em một chút cũng không biết phân biệt thị phi sao?”

Tần Phi Ngữ còn muốn lên tiếng, “ nhưng mà …”

“ Im miệng! Tần Phi Ngữ, anh mà không quản em nữa, em sắp phải lên trời rồi đấy! Mau xin lỗi với chị dâu em!”

Tần Phi Ngữ căm hận mà cắn chặt răng lại.

Bảo cô đi xin lỗi với con tiện nhân Lưu Tuyền đó, cô mới không làm!

Cô không tin chuyện này không có chút quan hệ nào với Lưu Tuyền!

Nói không chừng tất cả mọi chuyện là do con tiện nhân này một tay sắp đặt, chỉ là cô không nắm bắt được điểm sơ hở của con tiện nhân này mà thôi!

“ Xin lỗi!”

“ Em không nói!”

Tần Nham giơ tay lên lần nữa, “ em có xin lỗi hay không?”

Mẹ Tần nhìn thấy hai anh em đang rút kiếm giương cung, vội vàng ngăn cản Tần Nham lại, “ Tần Nham, con đừng đánh Phi Ngữ nữa, trong lòng nó đã biết sai rồi …”

“ Đủ rồi!” Tần Nham cắn răng tức giận nhìn mẹ Tần, “ mẹ, Phi Ngữ hôm nay biến thành bộ dạng này có quan hệ trực tiếp với mẹ, đều tại mẹ nuông chiều nó quá, mới khiến nó càng ngày càng được voi đòi tiên! Mẹ tưởng như vậy là yêu thương nó à, con nói cho mẹ biết, mẹ đang hại nó đấy! Nó mới hai mươi tuổi, bây giờ đã mắc phải tật xấu

này rồi, với danh tiếng của nó như vậy nếu lan truyền ra ngoài, sau này nó làm sao lấy chồng nữa!”

Tần Nham càng nói càng tức giận.

Anh vốn còn cảm thấy mẹ của mình tuy hơi nhỏ mọn keo kiệt chút, nhưng liên quan đến những việc hệ trọng luôn rất hiểu lí lẽ, nhưng mà bây giờ, mẹ thật sự khiến anh càng ngày càng thất vọng.

“ Mẹ, lần này cho dù con nể mặt mẹ cũng không thể tha cho Tần Phi Ngữ được!”

Mẹ Tần hoảng sợ, “ Tần Nham con muốn làm gì vậy?!”

Tần Nham nhìn sang Lưu Tuyền, “ đi gọi điện thoại cho trường của Phi Ngữ, xin phép nghỉ một tháng, trong một tháng này anh nhất định phải cải tạo nó lại, mỗi ngày nếu không dựa theo lời nói mà làm, rất đơn giản, trực tiếp cút ra ngoài!”

“ Anh trai …”

“ Bây giờ em nói cái gì cũng vô dụng, tâm ý anh đã định, Tần Phi Ngữ, anh mà không sửa đổi những thói hư tật xấu của em, thì anh không mang họ Tần!”

Nha đầu thối này nếu tiếp tục bỏ mặc không quản nữa sau này nói không chừng lại làm ra chuyện không thể quay đầu!

Trước kia anh nể mặt mẹ, vẫn luôn nhẫn nại, bây giờ nó càng ngày càng quá đáng, lại dám ở trước mặt anh muốn đánh Tiểu Tuyền!

Trong mắt còn có người anh trai này không!

“ Anh, em sai rồi, em thừa nhận lỗi lầm còn không được sao?”

“ Không được!” Tần Nham dặn dò Lưu Tuyền, “ bây giờ lập tức gọi điện thoại cho giáo viên trong trường nó!”

Đôi mắt Lưu Tuyền hơi lóe sáng lên, “ Tần Nham, tuổi Phi Ngữ còn nhỏ, hay là lần này cứ thôi đi, vả lại Phi Ngữ cũng không thật sự làm gì em!”

Lưu Tuyền thể hiện càng hiểu chuyện, thì càng làm nổi bật sự vô cớ gây sự của Tần Phi Ngữ.

Lần này có anh ngăn cản lại, cho nên mới không có đánh cô!

Vậy lần sau thì sao!

Tần Nham hạ quyết tâm, “ đừng nói nữa, lập tức đi gọi điện thoại!”

Lưu Tuyền khó xử mà đứng ở đó, đưa tay xoắn vạt áo, không có nhúc nhích.

Tần Nham nhìn thấy vẻ mặt khó xử của cô, lập tức hiểu ra cái gì đó, anh từ trong túi móc điện thoại ra, “ để anh gọi!”

Vừa nãy anh cũng lỗ mãng quá.

Lại quên rằng, nếu cuộc gọi này là do Tiểu Tuyền gọi, chẳng phải cô lại bị mẹ và Phi Ngữ căm ghét? Đến lúc đó mỗi ngày anh đều không ở nhà, cũng không biết Tiểu Tuyền lại phải đối diện với biết bao sự khinh bỉ!

Tần Nham gọi điện thoại cho giáo viên trong trường nói rõ tình hình, giáo viên cũng rất dứt khoát mà cho phép.

Giải quyết xong chuyện, cơm tối cũng không có cách nào ăn được nữa.

Tức cũng tức no rồi.

Tần Nham buông chén xuống trực tiếp đi lên lầu!

Lưu Tuyền âm thầm dọn dẹp chén đũa, dì Trương thấy vậy liền chạy qua cùng nhau dọn dẹp.

Mẹ Tần và Tần Phi Ngữ thật sự căm ghét đến chết.

Thấy Lưu Tuyền ở đó giả vờ ngoan ngoãn, Tần Phi Ngữ nắm chặt cú đấm đi đến trước mặt cô, “ con tiện nhân, cô vừa lòng rồi chứ!”

“ Phi Ngữ, em đang nói gì chị không hiểu!”

“ Nghe không hiểu?! Lưu Tuyền, chuyện này rốt cuộc là sao trong lòng cô hiểu rõ hơn ai, lần này coi như tôi thua dưới tay cô. Xem như cô lợi hại! Tôi nói cho cô nghe, cô hãy đợi đấy cho tôi, cô hại tôi như vậy, chuyện lần này tuyệt đối sẽ không cho qua như vậy đâu!”

Lưu Tuyền nhếch lông mày lên, “ lời vừa nãy Tiểu Thất nói em đã nghe rất rõ rồi, người ta tại sao chia tay với em cũng là nguyên nhân của bản thân em, Phi Ngữ, đừng có chuyện gì cũng đổ trách nhiệm lên đầu người khác, nếu như em cảm thấy từ đầu đến cuối chị đều không mang lòng tốt, vậy được, coi như chị nhiều chuyện rồi, sau này chuyện của em chị sẽ không quản nữa!”

Tần Phi Ngữ tức đến hận không thể xé nát Lưu Tuyền ra!

Nhưng mà hôm nay cô đã chọc giận anh trai rồi, nếu cô còn làm gì

với Lưu Tuyền nữa, anh trai cô nhất định không buông tha cho cô!

Trán Tần Phi Ngữ hiện đầy gân xanh, lòng ngực không ngừng phập phồng.

" Xem như cô lợi hại, Lưu Tuyền, có bản lĩnh thì vĩnh viễn đừng để tôi nắm được chỗ yếu! Nếu không cô phải chịu đủ!"

" Vậy chị đợi đấy!"

Lưu Tuyền dọn dẹp đồ, dặn dò dì Trương rửa chén đũa, rửa tay xong chuẩn bị lên lầu.

Mẹ Tiêu kêu cô lại, " cô đi đâu!"

" Lên lầu!"

" Cô rửa xong chén đũa rồi à!"

Lưu Tuyền đầu cũng không quay lại, " mẹ, mẹ nên biết rõ, lý do mà Tần Nham mời bảo mẫu, chính là vì không để con làm nhiều việc như vậy, bây giờ mẹ đang làm gì, mời bảo mẫu về chính là quét dọn vệ sinh dọn dẹp việc nhà, bây giờ mẹ còn bảo con làm những việc này, để cho bảo mẫu rảnh rỗi, có đạo lý này không!"

Mẹ Tần chính là muốn cho Lưu Tuyền một bài học, " bảo mẫu rửa không sạch, cô rửa đi."

Lưu Tuyền cuối cùng cũng xoay người lại, cô nhìn sang mẹ Tần, " nếu mẹ cảm thấy bảo mẫu này làm việc không gọn gàng sạch sẽ, vậy ngày mai con đến công ty bảo mẫu tìm một bảo mẫu làm việc gọn gàng sạch sẽ một chút!" Nói xong, cô quay đầu qua nhìn sang dì Trương, " mấy cái chén đũa rửa sạch sẽ được không?"

Mẹ Tần cảnh cáo mà nhìn dì Trương.

Dì Trương đầu óc tê rần, nhớ đến những lời hôm nay Lưu Tuyền cảnh cáo bà, thiếu phu nhân nói không sai, người phát lương cho bà là thiếu phu nhân, nếu thật sự đắc tội phải thiếu phu nhân, e rằng công việc này của bà giữ không được nữa.

Dì Trương cắn răng, giả vờ không nhìn thấy ánh mắt của mẹ Tần, cung kính mà gật đầu với Lưu Tuyền, " thiếu phu nhân, tôi có thể rửa sạch sẽ!"

Lưu Tuyền nhếch lông mày lên, " mẹ, mẹ nghe thấy chưa?"

Mẹ Tần xém chút tắt thở!

Kìm nén hơn nửa ngày cũng không nói ra được câu nào!

" Bây giờ con có thể lên lầu chưa?"

Mẹ Tần cắn răng, " cô muốn đi đâu tôi có thể ngăn cản được sao!"

" Mẹ biết đạo lý này thì tốt rồi." Lưu Tuyền nhàn nhạt mà cười, quay người lại không chút do dự mà lên lầu.

…

" Tức chết tôi rồi, thật là tức chết tôi rồi. Bây giờ con tiện nhân này thật sự càng ngày càng quá đáng, lại dám chẹn họng tôi như vậy, còn dám cãi lại tôi như vậy, thật sự cho rằng cô ta là nữ chủ nhân nhà này à! Không được, tôi nhịn không được, một phút tôi cũng nhịn không nổi cô ta!"

Tần Phi Ngữ tức đến kéo từng sợi từng sợi tua trên sô- pha ra, cắn rằng hằng giọng nói, “ không sai, Lưu Tuyền này quả thật chán sống rồi!”

“ Chuyện lần này của con thật sự có liên quan đến Lưu Tuyền?”

“ Mẹ! Ngay cả mẹ cũng không tin con sao? Là Trương Thiên Phi chính miệng nói với con, anh ta nói từ lúc mới bắt đầu tiếp cận con là bị người ta bày mưu tính kế, mỗi ngày anh ta đều duy trì quan hệ mờ ám với rất nhiều người phụ nữ, từ đầu đến cuối anh ta chỉ vì muốn chơi con, bây giờ thân thể con đã cho anh ta, lòng mới mẻ của anh ta hết rồi, chán rồi, cho nên mới không muốn tiếp tục chơi với con nữa! Thật sự là Lưu Tuyền gài bẫy con! Còn nữa, con thậm chí còn nghi ngờ có phải Lưu Tuyền tìm người đi theo con không, nếu không con hẹn hò với bạn trai cũ sao lại đúng lúc như vậy bị Trương Thiên Phi phát hiện được?! Nếu nói đây là trùng hợp, cũng quá đúng lúc đấy chứ!”

Quả nhiên!

Trên đời này đâu có chuyện trùng hợp như vậy!

Vả lại cơ mưu của Lưu Tuyền hai mẹ con họ cũng không phải lần đầu được mở mang tầm mắt.

“ Mẹ, sự thiệt thòi này con tuyệt đối không thể chấp nhận được!”

Mẹ Tần lập tức phấn khởi, “ ý của con là …”

Hai mẹ con nhìn vào nhau, trong ánh mắt hiện lên một tia tàn bạo, “ mẹ, kế hoạch của chúng ta có thể bắt đầu rồi!”

Chương 841

39841.Mấy ngày tiếp theo mẹ Tần và Tần Phi Ngữ bởi vì cơn thịnh nộ của Tần Nham, thật sự đã ngừng nghỉ một khoảng thời gian.

Khoảng thời gian này Tần Nham hầu như mỗi ngày đều tan ca đúng giờ, sau khi tan ca lại phải để Tần Phi Ngữ lên lớp chính trị, có lúc anh cũng sẽ tới kiểm tra đột xuất, sẽ đột nhiên từ công ty trở về nhà, nhưng mỗi khi phát hiện Tần Phi Ngữ không ở nhà, thì sẽ phạt cô ta thật nặng!

Thậm chí, vì muốn dạy dỗ Tần Phi Ngữ, Tần Nham còn cố tình mua một cây roi, sau khi mua cây roi về, Tần Phi Ngữ còn tưởng Tần Nham chỉ hù dọa cô mà thôi.

Nhưng mà, sau khi Tần Nham kiểm tra đột xuất, sau khi phát hiện Tần Phi Ngữ không làm theo lời anh nói, thật sự đã dùng roi đánh lên người Tần Phi Ngữ, lúc này Tần Phi Ngữ thật sự biết sợ rồi, thành thật không dám bước ra cửa nữa.

“ Sau này còn dám nói tục, còn dám động tay động chân với chị dâu em nữa không?!”

“ Không dám nữa không dám nữa, anh trai, sau này em không dám nữa!”

Mấy ngày nay Tần Nham đều không dễ chịu với Tần Phi Ngữ, lúc này nhìn thấy Tần Phi Ngữ cuối cùng không cãi bướng nữa, sắc mặt mới hòa hoãn lại một chút, “ Tần Phi Ngữ, em phải biết rằng, Lưu Tuyền là chị dâu của em, thì em phải tôn trọng cô ấy!”

“ Em biết rồi.... anh trai, em thật sự biết sai rồi, sau này em nhất định sẽ đối xử tốt với chị dâu!” Tần Phi Ngữ thề bảo đảm, “ em bảo đảm, em thật sự sâu sắc ý thức ra lỗi lầm của bản thân, mấy ngày nay em đi xin lỗi với chị dâu được không!”

“ Em nói đấy!”

“ Em nói đấy, lần này em nhất định sẽ giữ lời!”

Lần này Tần Nham tha cho Tần Phi Ngữ!

Quả nhiên, lần này Tần Phi Ngữ thật sự rất cố gắng, sáng sớm ngày thứ hai liền hẹn Lưu Tuyền đi dạo phố.

“ Dạo phố?”

“ Phải đấy.” Tần Phi Ngữ cắn môi, vẻ mặt áy náy, “ chị dâu, mấy ngày nay anh trai em đã dạy dỗ em rồi, em thật sự ý thức được sự sai lầm của bản thân, nếu chị đã gả đến nhà chúng ta, thì em nên xem chị là người một nhà, em thật sự biết sai rồi, chị tha thứ cho em được không?”

Nói nghe rất hay!

Thái độ lại rất thành khẩn!

Nhưng mà!

Một chữ Lưu Tuyền cũng không tin!

Ha …

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, câu nói này không sai chút nào cả, cô mới không tin Tần Phi Ngữ thật sự đã hối cải!

Lưu Tuyền ngồi trên ghế không nhúc nhích, “ lời xin lỗi của em chị nhận được rồi, nhưng mà dạo phố thì không cần thiết đâu!” Lưu Tuyền chỉ vào giấy trắng trên bàn, “ hai ngày nay chị phải bận vẽ tranh!”

“ Chị dâu, chị không đi dạo phố với em, có phải chưa tha thứ cho em không!”

Lưu Tuyền trầm mặc.

Thấy vậy, Tần Phi Ngữ ngồi xổm bên cạnh cô, đưa tay ôm lấy cánh tay cô làm nũng, “ chị dâu, em thật sự nhận ra lỗi lầm của mình rồi, em bảo đảm với chị, thật sự không có lần sau nữa, chị cứ để em mua đồ tặng cho chị được không, như vậy trong lòng em mới dễ chịu một chút!”

“ Vậy em ra ngoài tùy tiện mua một món đi.”

“ Vậy làm sao được!” Tần Phi Ngữ kéo Lưu Tuyền lại, từ trong túi móc tấm thẻ ra, “ chị dâu chị nhìn xem, vì muốn xin lỗi chị, em ngay cả tiền riêng cũng lấy ra, chính là muốn mua một món đồ mà chị thích tặng cho chị! Em biết em đã làm rất nhiều chuyện không tốt với chị, trong lòng chị nhất định không tha thứ cho em, nhưng mà … cứ xem như nể mặt anh trai em được không? Em là em gái ruột của anh trai em, chị là vợ của anh trai em, nếu như hai chúng ta hòa giải, trong lòng anh trai em nhất định sẽ cảm thấy đặc biệt vui vẻ yên tâm. Hai chúng ta thật sự gây đến mức không thể quay lại, đến lúc đó kẹp ở chính giữa khó xử chẳng phải là anh trai em sao!”

Nhắc đến Tần Nham, Lưu Tuyền có chút do dự.

Thấy vậy, Tần Phi Ngữ tiếp tục tiến lên, “ chị dâu chị dâu, đi đi, hôm nay anh trai em tan ca về thấy em mua đồ cho chị, chắc chắn sẽ rất vui vẻ!”

Lưu Tuyền có chút động lòng.

Chuyện có thể khiến Tần Nham vui vẻ cô đều bằng lòng đi làm.

Vả lại …

Lưu Tuyền nhìn sang Tần Phi Ngữ, “ em định đi đâu dạo?”

“ Bách Thái đấy!”

Bách Thái là khu thương mại của trung tâm thành phố, rất phồn hoa, cho rằng cô ta cũng không giở trò gì được.

Lưu Tuyền buông cây bút chì trong tay xuống, “ đi thôi!”

“ A … chị dâu chị thật rộng lượng, em thề, sau này em nhất định sẽ đối xử tốt với chị!”

Lưu Tuyền chẳng nói đúng sai mà cười lên.

Đối xử tốt với nhau?!

Ha ha, bọn họ không tới gây phiền phức cho cô thì cô tạ ơn trời đất rồi!

“ Đi thôi đi thôi!”

Tần Phi Ngữ và Lưu Tuyền cùng nhau ra cửa, lúc ra cửa vừa đúng

gặp được mẹ Tần đang ngồi ở dưới lầu xem tivi, mẹ Tần và Tần Phi Ngữ thừa lúc Lưu Tuyền không chú ý, trao đổi ánh mắt chỉ đối phương mới hiểu nhau.

“ Mẹ, con và chị dâu ra ngoài dạo phố đây, nếu như anh trai về, mẹ cứ nói cho anh nghe con ra ngoài với chị dâu nhé!”

“ Biết rồi!”

Tần Phi Ngữ và mẹ Tần đã bàn bạc sẵn.

Nếu như hôm nay anh trai đột xuất về nhà nữa, nếu không để mẹ nói cho anh trai nghe cô đi dạo phố với chị dâu, vậy hôm nay cô không thực hiện được kế hoạch rồi.

Nếu như anh trai không có kiểm tra đột xuất.

Ha ha …

Vậy thì có kịch để coi rồi.

Hai người cùng nhau ra khỏi cửa, Tần gia không có tài xế, hai người cùng ra khỏi khu biệt thự, cùng nhau bước về phía trước.

Đi một hồi, Tần Phi Ngữ đột nhiên “ ui da” một tiếng.

“ Sao vậy?”

“ Đột nhiên có chút đau bụng!” Tần Phi Ngữ vẻ mặt đau khổ bụm bụng lại.

“ Không sao chứ?”

“ Không sao!” Tần Phi Ngữ hít một hơi lạnh, “ có thể kiên trì!”

Lưu Tuyền nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của cô, trán đã đổ đầy mồ hôi lạnh, không giống giả vờ, nhanh chóng đỡ lấy cô, “ có cần chị đưa em đến bệnh viện không!”

“ Không cần, em chỉ tiêu chảy, bụng đột nhiên đau từng hồi từng hồi, chắc là ăn phải đồ bậy bạ.” Tần Phi Ngữ khom lưng lại, cô đảo mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy phía trước có một nhà vệ sinh, lập tức vui vẻ lên, “chị dâu, chị đỡ em đến nhà vệ sinh đó đi, em đi vệ sinh một lát là được.”

Lưu Tuyền bất lực, đành phải dìu cô đến cửa nhà vệ sinh.

“ Chị dâu, chị ở bên ngoài đợi em một chút, em sẽ ra nhanh thôi!”

“ Ừm!”

Lưu Tuyền đứng trước cửa nhà vệ sinh, nhàm chán mà đá mấy viên sỏi bên đường, lúc này mới là chín giờ sáng, trời vẫn hơi lạnh, ở khu biệt thự người vốn rất ít, cộng thêm trời lạnh, người xung quanh càng ít đến đáng thương.

Lưu Tuyền thở dài, sống ở đây thật không tiện, ngay cả xe cũng không bắt được một chiếc.

Nếu như có cơ hội, thật muốn cùng Tần Nham dọn ra ngoài ở.

Cho dù là thuê nhà, cũng tốt hơn nhiều so với ở trong biệt thự suốt ngày đấu đá với mẹ Tần và Tần Phi Ngữ.

Có tiếng bước chân truyền đến, Lưu Tuyền còn cho rằng là Tần Phi Ngữ bước ra từ nhà vệ sinh,cô vừa mới quay đầu, đột nhiên có một

cánh tay cường tráng thò ra từ phía sau, dùng sức bụm chặt mũi miệng của cô.

“ Ưm …”

Lưu Tuyền cảnh giác mà nín thở, nhưng đã không kịp rồi.

Một mùi hắc mũi truyền vào xoang mũi, đầu cô lập tức choáng đi, trước mắt đen lại mềm nhũn mà ngã xuống đất, cái gì cũng không biết.

Thấy người đàn ông xong việc, Tần Phi Ngữ mới từ trong nhà vệ sinh bước ra, lúc này trên mặt cô đâu còn vẻ mặt đau khổ nữa, hả hê mang đôi giày cao gót bước tới, thấy Lưu Tuyền ngã xuống đất, vẻ mặt căm ghét trên mặt không che giấu được nữa, đưa chân dùng sức đá vào Lưu Tuyền đang hôn mê, “ tiện nhân! Cô thật sự cho rằng tôi đến tìm cô để hòa giải sao? Ha … hòa giải?! Nằm mơ!”

Người đàn ông làm Lưu Tuyền hôn mê nhếch lông mày lên, “ Phi Ngữ, bây giờ phải làm sao?”

“ Triệu Thiên Lôi! Sao anh lại ngu như vậy, tôi đã dạy anh bao nhiêu lần rồi, còn không biết phải làm sao, tôi nói rồi, người phụ nữ này giao cho anh, dưới tay anh chẳng phải có hai người anh em sao. Vứt cho bọn họ tùy tiện mà chơi đi! Nhưng mà anh phải quay phim lại, tôi phải khiến cho người phụ nữ này triệt để không trở mình được!”

Triệu Thiên Lôi không phải là ai khác, chính là bạn trai cũ của Tần Phi Ngữ.

Triệu Thiên Lôi nghe vậy, sờ cằm háo sắc mà nhìn chằm chằm Lưu Tuyền, “ Phi Ngữ, em chắc chắn mỹ nhân xinh đẹp như vậy tặng cho hai người anh em dưới tay anh chơi sao?! Rốt cuộc người phụ nữ

này đã đắc tội em chỗ nào, lại còn muốn quay phim lại!"

" Chuyện này không liên quan với anh, đừng thăm dò!"

Được thôi!

Triệu Thiên Lôi nhìn chằm chằm Lưu Tuyền đang nằm dưới đất, không ngừng chảy nước miếng, " Phi Ngữ, chúng ta thương lượng một chút đi, nếu em đã nói cho người ta chơi rồi, vậy miếng ngon không để cho kẻ khác, để anh chơi trước đi, anh còn chưa từng chơi qua người phụ nữ xinh đẹp như vậy!"

Tần Phi Ngữ liếc Triệu Thiên Lôi một cái, lúc này Triệu Thiên Lôi mới ý thức được mình nói sai, liền đùa, " đương nhiên, em chắc chắn đẹp hơn cô ta, ngực của người phụ nữ này cũng không lớn bằng em, mông cũng không cong bằng em."

Tần Phi Ngữ hừ lạnh một tiếng, " nói chung người này giao cho anh, tùy anh muốn xử lý ra sao, điều tôi cần là đoạn phim đó!"

" Ok, em đợi đó, tối hôm nay nhất định gửi qua cho em." Triệu Thiên Lôi kéo Lưu Tuyền vào trong bụi cây, đưa chìa khóa xe cho Tần Phi Ngữ, " mau lái xe của anh qua, ở bên ngoài lộ liễu quá, lỡ như bị người khác thấy được hai chúng ta đều xong đời."

" Được!"

Tần Phi Ngữ nghĩ đến Lưu Tuyền rất nhanh liền không thể nghênh ngang được nữa, trong lòng vui vẻ muốn chết, cô không tin rằng, Lưu Tuyền bị người khác làm nhục rồi, video còn bị đưa lên mạng, như vậy anh trai còn có thể chịu đựng được!"

Hừ!

Là đàn ông đều không chấp nhận được bị người ta đội mũ xanh như vậy.

Càng khỏi phải nói, người có thân phận có mặt mũi như anh trai, vợ bị người khác chơi đùa như vậy, nếu lan truyền ra ngoài chẳng phải bị người ta chê cười sao, anh trai yêu sĩ diện nhất, nếu chuyện này bị đồn ra ngoài, cho dù trong lòng anh không tình nguyện cũng chắc chắn sẽ ly hôn với người phụ nữ đê tiện đó!

Tần Phi Ngữ vui đến cười toe toét, nhanh chóng lái chiếc xe của Triệu Thiên Lôi qua kia.

Triệu Thiên Lôi đem Lưu Tuyền đã hôn mê quăng vào trong xe.

Tần Phi Ngữ không có lên xe, “ Triệu Thiên Lôi, tôi cảnh cáo anh thêm lần nữa, chuyện này không liên quan gì đến tôi cả, nếu anh dám để lộ tin tức, anh biết đấy, chuyện gì tôi cũng dám làm!”

Triệu Thiên Lôi vỗ ngực bảo đảm, “ em yên tâm đi, chuyện này trời biết đất biết em biết anh biết, cho dù là hai người anh em kia của anh, anh cũng sẽ không để bọn họ biết được nguyên nhân cụ thể của chuyện này!”

“ Rất tốt, anh mang cô ta đi đi, trước ngày mai nhất định phải gửi đoạn video đó cho tôi!”

“ Yên tâm!”

Thấy Triệu Thiên Lôi lái xe rời khỏi, khóe miệng Tần Phi Ngữ nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn.

Lưu Tuyền!

Con tiện nhân này, ngược lại tôi phải xem thử cô trải qua chuyện hôm nay, sau này còn có mặt mũi ở bên nhau với anh trai tôi không! Con tiện nhân như cô chẳng phải dựa vào anh trai đối xử tốt với cô, cô mới nghênh ngang như vậy hay sao!

Tôi muốn xem thử, mất đi sự bảo vệ của anh trai tôi, cô còn được coi là cái thứ gì nữa!

Chương 842

39842.Tần Phi Ngữ rất nhanh thì quay về đến nhà

Tần mẫu thấy một mình cô quay lại, rướn cổ lên nhìn ra bên ngoài, không có nhìn thất bóng dáng của Lưu Tuyền, sắc mặt bà phút chốc mừng rỡ, "Phi Ngữ, chuyện thành rồi chứ?"

"Đó là tất nhiên, có con rat ay, cô ta muốn chạy cũng chạy không thoát" Tần Phi Ngữ ném túi xách lên trên ghế, cười lạnh lùng một tiếng, "mẹ, đợi chút nữa, đợi ngày hôm này qua rồi, Lưu Tuyền về sau cuối cũng có thể biến mất khỏi nhà chúng ta rồi!"

Tần mẫu còn vui mừng hơn cả Tần Phi Ngữ

Ha ha!

Lưu Tuyền à Lưu Tuyền, con tiện nhân nhà cô, tôi khiến cô dám đến cướp con trai của tôi!

Người phụ nữ này từ khi bắt đầu đã khiến cho bà ta chịu bao nhiêu tức giận?

Bây giờ cuối cùng cũng biến mất khỏi nhà của bọn họ rồi!

Ha ha!

Sắc mặt của Tần mẫu đều biến dạng rồi, ngoảnh đầu sang nói nhỏ hỏi Tần Phi Ngữ, "Phi Ngữ, chuyện này chắc sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chưa?!"

“Mẹ yên tâm được rồi, bảo đảm không hề có sai xót!”

Taand mẫu giờ mới thở phào

Vầy thì quá tốt rồi

Ngày hôm đó, Tần Phi Ngữ và Tần mẫu hai người đều an an tĩnh tĩnh ở trong nhà đợi tin tức, hai người họ từ sáng sớm đợi đến trưa, lại từ trưa đợi tới tối, hai người đợi à đợi, vẫn không có đợi được video, mà đợi Tần Nham về trước

Hai mẹ con họ nhìn nhau, trong mắt lóe lên

Tân Nham quay về đến nơi nhà đã có thể bắt đầu ăn cơm rồi, Tần mẫu sắp xếp ăn cơm, “nhanh chóng ăn cơm thôi”

Tần Nhâm nhìn một vòng cũng không nhìn thấy Lưu Tuyền, nhịn không nổi hỏi, “Tiểu Tuyền đâu?”

“Ai biết được” Tần mẫu nhún nhún vai, “cô ta từ sáng sớm 9 giờ hơn thì đã một mình ra khỏi cửa rồi, cũng không có nói đi ra ngoài làm gì, mẹ và Phi Ngữ vừa mới hạ mình trước cô ta, cũng ngại hỏi cô ta đi đâu, cô ta đến bây giờ cũng không có trở lại”

Tần Nham cau mày lại

Sáng sớm đi rồi!

Đến bây giờ vẫn không có trở lại?!

Tiểu Tuyền không phải là người sẽ khiến người khác phải lo lắng như thế!

Tần Nham từ trên ghế đứng dậy, “cô ấy muộn thế này không trở về, các người đều không có gọi một cú điện thoại hỏi sao?”

Tần mẫu rụt cổ lại, “mẹ nào biết cô ta ra ngoài làm cái gì à, chẳng may cô ta có chuyện chính, mẹ một cú điện thoại gọi đến không phải là khiến cô ta ngượng ngùng sao!”

Dây thần kinh trên trán của Tần Nham đều đang nhảy dựng lên

Anh hít thật sau một hơi rời khỏi bàn, “hai người ăn trước đi, con gọi cú điện thoại cho Lưu Tuyền hỏi xem sao”

Tần Nham từ trong túi công văn lấy điện thoại ra, gọi qua cho Lưu Tuyền, nhưng bên kia điện thoại truyền đến tiếng của nữ người máy, “xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy……”

Tắt máy?!

Tần Nham trong lòng “cạch” một tiếng

Anh và Tiểu Tuyền kết hôn thời gian dài như thế, Tiểu Tuyền chưa từng tắt nguồn máy điện thoại, cho dù là trong tình huống nào, anh gọi điện cho Tiểu Tuyền cuối cùng đều có người nghe, nhưng bây giờ……điện thoại của cô ấy lại tắt máy!

Trong lòng Tần Nham phút chốc có một dự cảm không được tốt

“Anh, làm sao rồi? chị dâu không có nghe máy phải không?”

“Tắt máy rồi!”

Tần mẫu và Tần Phi Ngữ nhìn nhau, trong mắt lóe lên viền sáng, Tần

Phi Ngữ cũng từ trên ghế đứng dậy, nhìn thời gian trên điện thoại, giả vời vẻ mặt lo lắng, “không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ, bây giờ đều đã hơn 6 giờ rồi, trời đều đã tối, chị dâu chưa từng về muộn như thế này…..”

Trong lòng Tần Nham rối bời, anh tìm một lượt trong tất cả mọi người, cuối cùng nghĩ ra, gọi điện thoại đến chỗ hợp tác làm việc của Tiểu Tuyền

Ông chủ của phòng làm việc rõ ràng biểu thị Tiểu Tuyền hôm nay không có đến

Trong lòng Tần Nham càng thêm loạn

Trong đầu của anh xuất hiện rất nhiều tin tức. nữ học sinh trên xe taxi bị sát hại cưỡng hiếp, lại hoặc là người phụ nữ độc thân bị người kéo vào gốc cây sát hại, anh càng nghĩ càng sợ hãi, ngón tay bắt đầu run rẩy, đột nhiên, ánh mắt anh sáng lên, nhanh chóng gọi điện thoại cho Tiểu Thất

Tiêu Tiểu Thất là bạn thân của Lưu Tuyền, cũng có thể Tiểu Tuyền ra ngoài tìm cô ấy rồi

“Tiểu Tuyền?!” giọng của Tiểu Thất vô cùng kinh ngạc, “cô ấy không có đến chỗ tôi à, Tần Nham, anh nói rõ cho tôi, Tiểu Tuyền rốt cuộc làm sao rồi?!”

“Cô ấy không thấy, từ hơn 9 giờ sáng ra ngoài, đến bây giờ vẫn chưa có quay về!”

“Cái gì!”

“Tiêu tiểu thư, Lưu Tuyền từ trước giờ đều không có xảy ra tình trạng

như thế này, tôi nghĩ có thể là xảy ra chuyện gì, bây giờ cô ấy mất tích còn chưa đến 24 tiếng, báo cảnh sát không lập án. Quan hệ của cô rộng lớn, tôi có thể nhờ cô nghĩ cách đưa người đi tìm cô ấy không!"

"Tôi biết rồi, tôi lập tức gọi điện thoại!"

"Cảm ơn cô!"

Dập máy, Tần Nham nghĩ cũng không nghĩ ôm lấy điện thoại xông ra ngoài

"Anh, anh đi đâu?"

"Anh ra ngoài tìm cô ấy!"

"Em và mẹ cũng cùng anh đi tìm!" Tần Phi Ngữ chủ động biểu hiện quan tâm

Tần mẫu cũng vô cùng phối hợp với Tần Phi Ngữ đi ra ngoài

Trong lòng Tần Nham có chút cảm động, thời khắc quan trọng bọn họ có thể quan tâm như thế với Tiểu Tuyền, anh vô cũng an ủi

Tần mẫu và Tần Phi Ngữ ra cửa trước tiên, bên này Tần Nham vừa muốn xông ra ngoài, thì bị người kéo lại

"Dì Trương, có chuyện sao!"

Dì Trương nhìn thấy Tần mẫu và Tần Phi Ngữ đi xa rồi, giờ mới mặt khổ sở nói, "Tần tiên sinh, có một số lời tôi không biết có nên nói không, thiếu phu nhân cô ấy, cô ấy......"

Tần Nham chân bước sững lại, hoảng loạn ngoảnh đầu lại nhìn dì Trương, “dì Trương, dì có phải là biết điều gì không?”

Dì Trương cắn răng, nghĩ trước đây Lưu Tuyền có cảnh cáo với bà, lại nghĩ bà vô tình nghe được lời của Tần mẫu và Tần Phi Ngữ, hạ tâm, cuối cùng cũng nói ra, bà kéo Tần Nham đến góc căn phòng, nhỏ tiếng nói, “Tần tiên sinh, tôi không biết thiếu phu nhân người rốt cuộc đang ở đâu, nhưng có một chuyện tôi nhất định phải nói cho ngài biết! Thiếu phu nhân cô ấy.....sáng nay cùng ra ngoài với tiểu thư, đi chưa được nửa tiếng, tiểu thư quay về, nhưng thiếu phu nhân thì không quay về!”

Trong lòng Tần Nham giật mạnh!

Cùng nhau ra ngoài?!

Vậy thì vừa rồi anh hỏi, tại sao Tần Phi Ngữ nói không biết Tiểu Tuyền đi đâu?!

Dì Trương hạ quyết tâm, nói hết nhưng chuyện bà biết ra, “Tần tiên sinh, tôi biết những chuyện này tôi không nên lắm lời, nhung mà......tôi thật sự vô tình nghe được.....nghe được lão phu nhân và tiểu thư mưu mô muốn hãm hại thiếu phu nhân.....”

Sắc mặt của Tần Nham “xòa” thay đổi, “dì Trương, dì có biết nói hàm hồ sẽ chịu trách nhiệm gì không?!”

“Tôi, tôi biết!” dì Trương nuốt nước bọt, nét mặt sợ hãi, “sau khi tôi đến ngôi nhà này lão phu nhân liền nói rất nhiều điều không hay về thiếu phu nhân, còn muốn tôi xa lánh thiếu phu nhân, những chuyện này là sự thật, thức tế trước đây tôi đối với thiểu phu nhân vẫn không có ấn tượng tốt gì, nhưng....nhưng đây là chuyện về một mạng người à. Tôi nghĩ rất lâu, cuối cùng là không dám giấu diếm làm như

chuyện này không hề có xảy ra! Tần tiên dinh, tôi biết những lời này lực công kích đến ngài có thể sẽ rất lớn, nhưng tôi....ngài vẫn là đi hỏi tiểu thư đi, tiểu thư khẳng định biết thiếu phu nhân ở đâu!"

Tần Nha như băng đá đè nặng!

Anh biết mẹ và Phi Ngư đều không thích Tiểu Tuyền, nhưng....anh cảm thấy không thích cũng không có quan hệ gì, chỉ cần thời gian lâu rồi, bọn họ nhìn thấy điểm tốt của Tiểu Tuyền, những thứ không thích tự nhiên sẽ biến mất

Nhưng nghe được những lời nói của dì Trương, trong tim anh bỗng chốc kinh hãi

Anh không nguyện tin rằng mẹ và em gái là người tàn nhẫn như thế!

Nhưng....

Tần Nham nhắm đôi mắt lại!

Những vết thương vệt tím trên người Lưu Tuyền vẫn hiện ra trước mắt, anh bây giờ không xác định được, không xác định được lần mất tích này của Lưu Tuyền....có phải thật sự có liên quan đến mẹ và em gái không!

"Tần tiên sinh, ngài còn không nhanh chóng đi hỏi đi, ngài ngày ngày không ở nhà thì không biết, có những chuyện không đơn giản như ngài tưởng tượng đâu!"

Tần Nham không đợi dì Trương nói xong, thì như cơn gió xông ra khỏi phòng khách

Dì Trương ở phía sau ôm lấy ngực, không ngừng đọc niệm, "a di đà

phật a di đà phật, ông trời bảo hộ, thiếu phu nhân đừng xảy ra chuyện à.....”

……

Tần Nham xông ra khỏi phòng khách, ánh đèn đường thắp sáng, anh từ rất xa nhìn thấy mẹ và Phi Ngữ lấp ló ở bên bụi cây nói chuyện thì thầm

Khoảng cách gần rồi

Tần Nham có thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt của hai người họ, trên mặt của hai người bọn họ nào còn nhìn thấy vẻ lo lắng khi ở trong nhà lúc trước, lúc này nụ cười trên mặt, hoàn toàn không có vẻ gì lo lắng

Hai người bọn họ nói chuyện quá chăm chú, mà cũng không phát hiện ra Tần Nham đến gần

Tần Nham không biết là trong lòng có tâm trạng như thế nào, mà tìm một cây lớn, trốn đằng sau gốc cây

Khoảng cách khá gần rồi, lời đối thoại của hai người họ càng vào trong tai

“Mẹ, mẹ nhìn xem anh con hối hả nhiều thế nào, con đã nói rồi anh con cuối cùng cũng bị con tiện nhân đó mê hoặc rồi, trước đây anh con đối với chị Văn Văn đều không có quan tâm đến như thế” Tần Phi Ngữ kéo lấy Tần mẫu ngồi trên thành bồn hoa, cô cười lạnh lùng nói, “Lưu Tuyền con tiện nhân đó, ha ha, qua ngày hôm nay con xem cô ta còn đắc ý như thế nào!”

Tần mẫu cắn răng, “con nói không có sai, Lưu Tuyền con tiện nhân

đó đích thực có chút bản lĩnh, mẹ đều không có nghĩ rằng anh trai con lại có thể vì cô ta làm nhiều điều như thế! Phi Ngữ, con nhất định phải khiến con tiện nhân đó không lật ngược lại được!"

"Mẹ, mẹ yên tâm 120%, con kêu người bắt cô ta đi rồi, kêu người cho cô ta uống thuốc xuân dược, ghi lại video cô ta thần trí không tỉnh táo bị luân hồi hãm hiếp, đến lúc đó tung video lên trên mạng, ha ha...khẳng định sẽ tạo nên một chấn động rất lớn, đến lúc đó không chỉ là thành phố A, người trong cả nước đều sẽ biết người phụ nữ này dâm loạn nhiều sao, đến lúc đó anh trai con nhìn thấy video, biết cô ta là một con đĩ tình dục như thế, còn có thể cùng cô ta sống qua ngày không? Ha ha, đến lúc đó chúng ta có thể thành công đuổi bỏ cô ta ra khỏi nhà rồi!"

Giọng của Tần mẫu trong bóng tối hiện rõ u ám không thể so sánh, "đúng, đuổi cổ cô ta ra khỏi nhà, khi cô ta gả vào nhà chúng ta đều không có một chút của hồi môn nào, đến lúc đó chúng ta cho cô ta trắng tay ra đi, đuổi bỏ cô ta ra khỏi cửa, đến lúc đó đừng nói là anh trai con, sợ rằng đàn ông chỉ cần biết quá khứ của cô ta, đều sẽ không thể sống cùng cô ta, người phụ nữ như thế cả đời bị hủy rồi!"

Hai mẹ con nhìn nhau, đều vui vẻ cười ra tiếng

"Đúng rồi, anh trai con bên đó nhất định phải giấu kín, anh trai con bây giờ rất để tâm đến con tiện nhân đó, chẳng may bị nó phát hiện kẽ hở, trong lòng khẳng đính sẽ hận chúng ta"

"Yên tâm yên tầm, chuyện con đều dàn xếp ổn thỏa rồi, Triệu Thiên Lôi tên ngu đần đó tuyệt đối sẽ không dám dán đứng con, chuyện này cho dù có bị bại lộ, cũng tuyệt đối điều tra không đến chúng ta!"

"Vậy thì tốt!"

Tần Nham nghe xong lời đối thoại của hai người, như bị băng đá đè xuống!

Anh nằm mơ cũng không nghĩ tới, mẹ và em gái của mình lại là người phụ nữ tam gan rắn độc như vậy

Chính lúc hai người họ cười vô cùng lớn

Tần Nham từ phía sau gốc cây đi ra!

Hai mẹ con giật mình, “Tần, Tần Nham, con đến từ khi nào…..”

Chương 843

39843. “Đến không sớm....”

Còn chưa đợi Tần mẫu và Tần Phi Ngữ thở phào một hơi, Tần Nham lại nói ra nửa câu còn lại, “nhưng đã đủ nghe được tất cả lời đối thoại của hai người!”

Tần mẫu và Tần Phi Ngữ trong lòng bỗng chốc “khà cha” một cái

Sắc mặt của Tần Phi Ngữ cứng đơ, “anh, anh nghe em giải thích.....không phải là như anh nghe thế đâu, em và mẹ không có làm gì với chị dâu, thật đó, cái gì cũng không có làm. Chúng em chỉ là ghét cô ấy, đặc việt ghét cô ta, vì vậy mới ở đây nghĩ cảnh tượng sau khi cô ta mất tích, thật sự, chúng em cái gì cũng không có làm!”

Mặt của Tân Nham giấu trong bóng tối, Tần mẫu bà Tần Phi Ngữ nhìn không rõ biểu cảm của anh ấy, Tần Phi Ngữ hổ thẹn rụt cổ lại, “anh, chúng em thật sự cái gì cũng không có làm, anh tin em phải không?!”

Mặt Tần Nham không chút biểu cảm tiến lại gần hai người, anh cái gì cũng không nói, trực tiếp từ trong túi lấy ra điện thoại

“Anh.....”

“Tần Nham.....”

Đây là ý gì à

“Tiểu Tuyền bị các người đưa đi đâu rồi!” Tần Nham ánh mắt sắc bén nhìn hai người họ, “tôi chỉ cho hai người một cơ hội, nếu như không nói....tôi trực tiếp báo cảnh sát, tôi tin cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng!”

Sắn mặt của Tần Phi Ngũ biến đổi, giơ tay ra định cướp lại điện thoại của Tần Nham

Tần Nham sớm đã dự tính được cô sẽ làm như thế, nghiêng người tránh công kích của cô

“Tôi chỉ cho hai người thời gian 30 giây suy nghĩ!”

“Anh, anh có biết nếu như anh báo cảnh sát rồi, em và mẹ hai người sẽ sụp đổ không, nói không chưng....nói không chừng cả đời này đều bị ngồi tù, anh, anh là anh trai ruột của em, anh làm sao có thể làm như thế!”

Tần Nham nhắm mắt lại, “chính là bởi vì như thế, vì vậy tôi càng thêm không thể buông thả cho hai người tiếp tục sai thêm!”

“Anh....” Tần Phi Ngữ gấp gáp rồi, “mẹ, mẹ nhanh ngăn anh lại à!”

Tần mẫu, “ta là mẹ ruột con à, chẳng lẽ con muốn vì một người đàn bà mới kết hôn hơn 3 tháng, nhốt mẹ và em gái của con vào trong tù sao, mẹ đã vất vả nuôi lớn con, chính là để con như thế này báo đáp mẹ sao!”

Tần Nham nhìn nghiêng sang, cứng lòng nói, “2!”

“Anh!”

“Tần Nham!”

Hai mẹ con họ đều điên lên, nếu như thời gian có thể đảo ngược, bọn họ khẳng định không ở đây bàn luận chuyện này

“Anh, đã không kịp rồi, thật sự đã không kịp rồi! Lưu Tuyền 9 giờ hơn đã bị người chuốc thuốc mê đem đi rồi, bây giờ đều đã hơn 9 tiếng đồng hồ, anh cảm thấy cô ta còn có thể không xảy ra chuyện sao, chuyện đã thành kết cục rồi, anh đã không có cách nào thay đổi nữa, cho dù bây giờ anh báo cảnh sát, đưa em và mẹ vào trong tù rồi, cũng không thể thay đổi được sự thật à!”

“3!”

Tần Nham không quản hai người họ nói cái gì, hoàn toàn không có thay đổi tâm ý, hành động của anh vô cùng nhanh chóng, ấn 110 ba con số này, chính thời khắc anh ấn báo cảnh sát, Tần Phi Ngữ cuối cùng sợ hại khai ra, “em nói, em nói! Em nói cô ta ở đâu!”

Tần Nham không có hạ điện thoại xuống, ánh mắt sắc bén nhìn chầm chầm Tần Phi Ngữ, nếu như cô không khai sự thật, anh lập tức ấn gọi đi!

Tần Phi Ngữ cả con tim đều kinh sợ rồi

“Em cũng không biết bọn họ ở đâu, em gọi điện thoại, em lập tức gọi cho Triệu Thiên Lôi.....”

Tần Phi Ngữ lấy điện thoại ra run lẩy bẩy gọi điện thoại cho Triệu Thiên Lôi

“Mở loa ngoài!”

“Được được được, em mở loa ngoài!”

Song----

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nữ người máy, “xin lỗi, sô điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.....”

Tim của Tần Nham trầm nặng càng thêm trầm nặng!

Anh nhắm đôi mắt lại, hoàn toàn không dám tưởng tượng, đã hơn 9 tiếng đồng hồ trôi qua rồi, Tiểu Tuyền cô ấy.....

Mắt của anh đỏ rực, “Tần Phi Ngữ, cô đừng có loại giở trò!”

“Không có, em không có, em thật sự không có!” Tần Phi Ngữ đều hối gấp muốn khóc rồi, gào lên với điện thoại, “chết tiệt, tại sao tắt máy, nghe máy à, nhanh nghe mấy à!”

Thế nhưng, không quản cô gào hét như thế nào, điện thoại vẫn như nguyên không có cách gọi được

“Nghĩ cách liên lạc khác liên lạc với hắn!”

“Em không có cách liên lạc khác với Triệu Thiên Lôi....” Tần Phi Ngữ nhìn Tần Nham lập tức muốn ấn phím gọi, nhịn không nổi khóc toáng lên, đột nhiên quỳ xuống bên cạnh chân của Tần Nham, dùng sức ôm lấy chân anh, “em thật sự không có cách liên lạc khác của hắn ta! Anh, em cầu xin anh đừng báo cảnh sát, nếu như anh báo cảnh sát rồi, cả đời em sẽ sụp đổ mất, em cầu xin anh đó.....”

Cả đời của cô sụp đổ!

Vậy thì cô có nghĩ qua, cô như thế tính kế Tiểu Tuyền, cả đời của Tiểu Tuyền cũng sẽ sụp đổ!

Tần Nham đỏ lừ đôi mắt, cúi đầu nhìn Tần mẫu và Tần Phi Ngữ, “hai người.....qua khiến tôi thất vọng rồi, trong trí nhớ của tôi mẹ rõ ràng là hiện hậu dịu dàng, tem gái trong trí nhớ rõ ràng là ngoan ngoãn hiểu chuyện, tôi thật sự không hiểu nổi, cuộc sống hiện tại cũng đã tốt hơn rồi, chúng ta tại sao biến thành dáng vẻ như bây giờ! Tiểu Tuyền cô ấy làm sai cái gì, phải đối mặt với sự ác độc như thế của hai người, chuyện duy nhất cô ấy làm sai chính là gả cho tôi, là tôi hại cô ấy rồi.....”

Tần Nham lâu đi nước mắt, quay người bước đi, “hai người tốt nhất cầu cho cô ấy không có xảy ra chuyện gì, nếu như cô ấy thật sự xảy ra chuyện rồi.....vậy thì hai người đừng trách tôi nhẫn tâm!”

Tần Nham bước nahnh bỏ đi

Để lại trong gió hán lạnh Tần mẫu và Tần Phi Ngữ run rẩy

Hai mẹ con họ sắc mặt đều trắng bệt trắng bệt rồi

“Mẹ, làm sao đây, làm sao đây à, lần này anh trai con khẳng định sẽ nghiêm túc, nếu như tìm không được Lưu Tuyền chúng ta làm sao đây à....”

Trong lòng của Tần mẫu cũng giá lạnh giá lạnh

Bà ôm lấy Tần Phi Ngữ, hai mẹ con họ sưởi ấm cho nhau, “sẽ tìm được thôi, nhất định sẽ tìm được”

“Nhưng....đều đã trôi qua 9 tiếng đồng hồ rồi, cho dù có tìm thấy rồi....vậy thì cũng không có tác dụng nữa à, anh trai con sẽ không thật sự báo cảnh sát chứ, mẹ, con xin mẹ đó, nếu như anh trai con quyết định báo cảnh sát, chúng ta hai người cùng nhau quỳ xuống cầu xin anh ấy được không, anh ấy còn hiếu thảo, nhìn thấy mẹ quỳ

xuống cầu xin anh ấy, anh ấy nhất định sẽ mềm lòng thôi”

Tần mẫu sợ hãi cứ lẩm bẩm

Bà không dám nghĩ vừa rồi ánh mắt Tần Nham nhìn bà

Lạnh giá dường như còn mang theo nhũ băng

Thẳng đứng đâm vào tim gan của bà, khiến bà gần như ngừng thở

Bà sợ phải ngồi tù không giả, nhưng so với ngồi tù, bà phát hiện bà càng không có cách nào đón nhận ánh mắt như thế của con trai mình

Tần mẫu muốn không mà không có nước mắt

Nếu như có thể làm lại một lần, bà khẳng định sẽ làm chuyện này càng thêm ẩn mật, tuyệt đối sẽ không để con trai nghe thấy lời đối thoại của bà và Phi Ngữ

Tần mẫu tát một cái thật mình cho bản thân!

Làm sao mà không có nhẫn nhịn được chứ, tại sao những lời đó không thể kìm nén trong lòng chứ!

Nếu như Tần Nham biết suy nghĩ của Tần mẫu, nhất định sẽ càng thêm thất vọng!

Chuyện đã đến bước này rồi, hai người bọn họ không nghĩ xem nếu như chuyện có thể trở lại, đối tốt với Lưu Tuyền! Còn đang u uất bọn họ làm chuyện không đủ ẩn mật bị phát hiện sao!

“Mẹ, chúng ta bây giờ làm sao à?”

“Nhanh chóng tìm người, không quản như thế nào...trước tiên người tìm trở về rồi nói tiếp!”

“Được!”

Hai mẹ con họ lần này là thật sự không dám kéo dài nữa, nhanh chóng xông ra ngoài tìm người rồi

……

Cái đêm nay, chủ định là đêm không ngủ!

Một đêm!

Thời gian cả một đêm, Lưu Tuyền đều luôn ở trong trạng thái mất tích!

Cả một đêm đều không có bất kỳ tin tức nào!

Trời dần dẫn sáng

Tần Nham tìm cả một đêm, hoàn toàn không có bất kỳ tiến triển nào, Tần mẫu và Tần Phi Ngữ cũng như vậy

Tiểu Thất cũng tìm cả một đêm, cô đặc biệt gọi điện thoại nhờ chú Lãnh Mạc, để chú Lãnh Mạc cũng giúp tìm người, còn tìm người mở ghi chép của tất cả các khách sạn và nhà nghỉ, dường như lật cả một lượt thành phố A lên, nhưng vẫn như cũ không có bất kỳ tin tức

Tiểu Thất và Lục Sâm đến biệt thự của Tần Gia

Nhìn thấy Tần Nham Tiểu Thất tức giận, giơ chân lên đạp anh ta, đôi mắt đỏ ngầu nói, “tên chết tiệt này! Tên cầm thú chết tiệt! Tiểu Tuyền

gả cho anh đúng thật là xui xẻo tám đời rồi!”

Lục Sâm hoảng hốt kéo Tiểu Thất lại

“Đừng kéo em!” Tiểu Thất tức giận nhìn Tần Nham, “Tần Nham, anh đợi đó cho tôi, anh tốt nhất cầu nguyện Tiểu Thất một chút chuyện cũng không có, nếu không thì....tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cả nhà các người!”

Nếu nói Tiểu Tuyền mất tích một chút cũng không có liên quan đến người của Tần Gia?!

Đánh chết cô cũng không tin!

Người của Tần Gia đức hạnh gì cô từ trong miệng Tiểu Tuyền nghe rất rõ, Tiểu Tuyền lúc nào không xảy ra chuyện, cứ sau khi Tần Phi Ngữ “thất tình” mấy ngày thì xảy ra chuyện!

Đôi mắt đỏ máu của Tiểu Thất nhìn về hướng Tần Phi Ngữ

Tần Phi Ngữ tiếp xúc với ánh mắt của Tiểu Thất, giật mình run lên

“Cả nhà các người cứ chờ đấy cho tôi!”

Tiểu Thất đỏ đôi mắt, quay người bước đi, Lục Sâm hoảng loạn theo sau, “Tiểu Thất.....”

Tiểu Thất không thể nhịn thêm nữa, đổ vào lòng của Lục Sâm khóc lớn, “Lục Sâm, em rất sợ....Tiểu Tuyền cậu ấy đã mất tích thời gian lâu như thế rồi, chúng ta dường như đã lật cả một lượt thành phố A rồi, nhưng vẫn không tìm thấy cậu ấy, chẳng may....chẳng may cậu ấy xảy ra chuyện.....”

“Sẽ không đâu!” Lục Sâm ôm chặt lấy Tiểu Thất, anh biết phân lượng của Lưu Tuyền trong lòng Tiểu Thất, nói là bạn bè tốt, nhưng mà ở bên nhau bao nhiêu năm như thế, chẳng khác nào là người một nhà. Lục Sâm xoa xoa đầu của cô, “đừng rối lên, cô ấy khẳng định không có chuyện!”

“Nhưng mà đều đã lâu như thế này rồi....”

“Nha đầu ngốc, lúc này không có tin tức mới là tin tức tốt nhất!”

Tiểu Thất sững sờ!

Ngay lập tức thì hiểu ra!

Tính bước tính xấu nhất!

Nếu như Tiểu Tuyền xảy ra chuyện rồi, dựa vào mạng quan hệ của chú Lãnh Mạc, chỉ cần người lộ ra ngoài, tuyệt dối sẽ không điều tra không ra!

Vì vậy.....

Hiện tại không có tin tức, chỉ có thể nói rằng Tiểu Tuyền vẫn không có lộ diện!

Mà trong đêm là thời gian tốt nhất ném xác.....Tiểu Tuyền không có bị tìm ra, nói như thế...Tiểu Tuyền không có nguy hiểm tính mạng!

Tiểu Thất bỗng chốc hiểu rõ rồi, cô đẩy Lục Sâm ra, “đúng, anh nói không có sai, bây giờ không có tin tức chính là tin tức tốt nhất, Tiểu Tuyền khẳng định vẫn còn sống tốt, cô ấy khẳng định đang đợi chúng ta đi cứu cô ấy, em phải tiếp tục tìm kiếm, thành phố A lớn như thế này, em cho dù có phải đào ba tấc đất cũng nhất định phải tìm cô ấy

trở về!”

“Tôi và cô cùng đi!”

“Được!”

Hai người tiếp tục tìm kiếm, mà Tần Nham lúc này cũng ra khỏi cửa, nhìn bộ dạng tính tiếp tục đi tìm người

Tiểu Thất trừng mắt với anh

Tần Nham cười đau khổ, “tôi chuẩn bị báo cảnh sát rồi, đã sắp một ngày một đêm rồi, có cảnh sát cùng giúp tìm kiếm, nhiều người nhiều sức, nói không chừng sẽ có phát hiện!”

“Vậy thì anh còn phí lời gì nữa, nhanh báo cảnh sát à!”

Tần Nham gọi điện thoại báo cảnh sát, anh rốt cuộc qua được sự bồng bột, trước khi chưa tìm ra được Lưu Tuyền, chỉ báo cảnh sát nói Lưu Tuyền mất tích, còn không có nói tình trạng của Tần mẫu và Tần Phi Ngữ

“Đi, tiếp tục tìm!”

Chương 844

39844.Sau khi Lưu Tuyền từ trong cơn hôn mê tỉnh lại, cả đầu đều ảm đảm u tối

Nhớ đến chuyện phát sinh trước khi hôn mê, cô dường như là ý thức được ngồi bật dậy

Mở to đôi mắt

Trước mắt nhìn thấy, cả một mảng màu trắng

Bức tường màu trắng, giường màu trắng, chăn ga gối đệm màu trắng, Lưu Tuyền có một chút nghĩ rằng bản thân là ở trong khách sạn!

Trong căn phòng cả một con người cũng không có

Chẳng lẽ…..

Lưu Tuyền tim đập như sấm, hất mạnh chăn ra, cơ thể của cô ở dưới chăn mặc bộ quần áo sọc anh trắng của người bệnh

Quần áo người bệnh?!

Cả người của Lưu Tuyền sững sờ, chuyện này là sao!

Trước khi bị hôn mê Lưu Tuyền nhớ rõ ràng là bị người bịt mũi miệng lại, sau khi hít phải loại khí gì mới bị hôn mê, chẳng lẽ cô không có bị người bắt cóc hoặc là bị người bắt đi sao, vậy thì bây giờ

làm sao lại xuất hiện trong bệnh viện?!

Mà trên cổ tay của cô vẫn đang tiếp nước!

“Cô tỉnh rồi?!”

Khi đang sững sờ, Lưu Tuyền đến khi nào có người vào trong phòng cũng không có phát hiện, nghe thấy âm thanh, cô ngoảnh đầu lại nhìn, phút giây nhìn thấy người đi vào, cô có chút sững lại!

Lúc này chắc là sáng sớm, ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, chiếu lên người của chàng trai, cả người anh ta đều tắm trong ánh nắng, xung quanh bị phủ lên đường kim quang, nhìn không rõ ngũ quan, chỉ có thể nhìn thấy một nét khái quát, cả người dường như thần hạ thế vậy

Theo bước chân tiến lại gần cùa chàng trai, cô từ từ nhìn rõ dung mạo của anh ta

Phản ứng đầu tiên là cao!

Rất cao!

Cô ngồi trên giường cần phải ngẩng lên nhìn anh mới được, người con trai này cũng phải đến 1m90 chắc, anh nhìn lên thì khá thanh mảnh, nhìn trông khá tuấn tú, dáng vẻ luôn mang nụ cười nhìn vô cùng ấm áp

Lưu Tuyền sững sờ, tiếp theo toàn thân cảnh giác cao độ lên

Người con trai nhìn thấy điệu bộ của Lưu Tuyền, cứng đơ lại một chút, rồi sau đó lại cười lên, khi anh cười ngũ quan sinh động hẳn, nhìn lên càng thêm có sức hút lực hấp dẫn, người con trai giơ túi bữa sáng trong tay lên, biểu thị bản thân không có ác ý, “tôi không

phải là người xấu, cô không cần phải cảnh giác”

Lưu Tuyền thì không có thả lỏng, phòng bị nhìn anh ta, “anh là ai?”

Mở miệng nói, giọng của cô khàn khàn vô cùng, xé bỏ tiếng rất đau

Người con trai rất cẩn thận, sau khi phát hiện tình trạng của Lưu Tuyền, lập tức rót cho cô cốc nước ấm, “uống ngụm nước trước tiên!”

Lưu Tuyền không có động đậy

Người con trai thở dài, bất lực nói, “được rồi, xem ra tôi không nói rõ tình hình, cô sẽ không hạ cảnh giác xuống, tôi tên Dung Cảnh, là tôi cứu cô! Bây giờ có thể uống nước chưa?”

Dung Cảnh một lần nữa đưa cốc nước cho Lưu Tuyền

Lưu Tuyền đơ ra một lúc, giơ tay ra đón lấy cốc, “anh vừa nói….là anh cứu tôi?”

Dung Cảnh nhún nhún vai, “không sai”

“Rốt cuộc là chuyện như thế nào?!”

“Chiều hôm qua khi trời sắp tối, tôi nhìn thấy mấy người đàn ông lôi cô từ trên xe xuống, lúc đó nhìn phản ứng của bọn họ cảm thấy cô có thể là bị bắt cóc rồi, vì vậy từ trong tay bọn họ cứu lấy cô, cô bị người dùng Ether gây mê rồi, phân lượng quá lớn, rất nguy hiểm. Vì vậy tôi đưa cô đến bệnh viện rồi”

Dung Cảnh miêu tả vô cùng nhẹ nhàng

Nhưng mà Lưu Tuyền vẫn thành công buông lỏng phòng bị xuống!

Thì ra là như vậy!

Khoang mắt của cô ướt sũng, trân thành nhìn Dung Cảnh, “cảm ơn anh!”

Nếu như không phải là Dung Cảnh đi qua, hoặc nói nếu như không phải là anh rút đao tương trợ, bây giờ….chờ đợi cô là tình trạng gì, Lưu Tuyền nghĩ cũng không dám nghĩ!

“Cảm ơn thì không cần cảm ơn” Dung Cảnh bê một chiếc ghế ngồi sang bên cạnh, kéo kệ bàn ở đầu giường, rồi đặt lên trên kệ bàn bữa sáng mới mua, nhìn sắc mặt Lưu Tuyền trắng bệt, đến cả đôi môi cũng trắng bệt, nhịn không được nói, “cô có phải là đắc tội với người nào không, hôm qua dáng điệu của mấy người đàn ông đó không giống như muốn bắt cóc cô đòi tiền chuộc”

Lưu Tuyền nhắm nghiền đôi mắt lại

“Vậy mấy người đàn ông đó đâu rồi?”

“Bị tôi đưa vào đồn cảnh sát rồi”

“Bọn họ có nói cái gì không?”

“Đến đồn cảnh sát rồi thì mấy người đó lập tức kinh sợ rồi, khai báo là có người đưa tiền sai khiến bọn họ…cưỡng bức cô, đồng thời quay lại video, nhưng là người nào, khi tôi đi bọn họ vẫn chưa có khai báo!”

Lưu Tuyền tự cười bản thân

Cưỡng bức cô!

Quay video!

Sau đó thì sao….dùng video uy hiếp cô, hay là tung video công khai mọi người!

Lưu Tuyền nắm chặt lấy nắm đấm, người cô quen biết không nhiều, bạn bè không nhiều, giống thế….đắc tội với người khác cũng không nhiều, nghĩ đi nghĩ lại, người có thể hận cô đến như thế này, đồng thời đối phó với cô như thế chỉ có thể là hai người đó thôi

Tần mẫu!

Tần Phi Ngữ!

Chẳng trách bọn họ chủ động tỏ vẻ yếu thế, chẳng trách Tần Phi Ngữ mời cô đi dạo phố, lại chẳng trách….lúc nào không bị người bắt đi, lại đúng lúc Tần Phi Ngữ đi vệ sinh thì bị bắt mất chứ

Dung Cảnh nhìn sắc mặt của Lưu Tuyền, tính thăm dò hỏi chút, “cô….hình như biết là ai muốn đối phó cô phải không?”

“Không! Tôi không biết!”

Lưu Tuyền nhận thức lắc đầu, “tôi không biết!”

Nếu như cô ấy không muốn nói, Dung Cảnh cũng không muốn hỏi nhiều nữa, anh chỉ là có lòng tốt nói với cô, “có thể dùng cách độc ác như vậy đối phó với cô, chắc lần này không thành công vẫn sẽ có lần sau, bản thân cô nhất định phải tăng thêm cẩn thận. Nếu như biết là ai muốn đối phó cô, vẫn là nhanh chóng báo cảnh sát tốt hơn, cảnh sát điều tra rõ ràng rồi, tìm ra người đứng sau sai khiến, cô về sau

mới được an toàn hơn”

Lưu Tuyền nghe ra sự quan tâm trong lời nói của anh ta, cảm khích nhìn anh ta, “cảm ơn anh!”

“Tiện tay giúp đỡ mà thôi!” Dung Cảnh bày lên bàn thức ăn, “được rồi, bây giờ trước tiên không quản nhiều thế nữa, lấp đầy cái bụng rồi nói tiếp, cô sắp được một ngày một đêm không ăn gì rồi, bác sĩ nói cô cần phải ăn thanh đạm, tôi đi mua cho cô một ít cháo, cũng không biết cô thích ăn loại nào, nên đều mua hết”

Lưu Tuyền sững sờ một chút, phút chốc trong lòng ấm áp hơn

Trên tủ phía đầu giường bày lên các loại cháo, cháo trứng đen thịt băm, cháo gạo nhỏ còn có cháo trắng!

Trong lòng cô có chút cảm động

Một người xa lạ có thể quan tâm như thế tới cô, mà cái gọi là “người nhà” thì lại đâm một nhát dao sau lưng cô

“Làm sao thế?”

“Không có gì!” Lưu Tuyền kìm nén nước mắt, bưng lên bát cháo trứng đen thịt băm, “cảm ơn anh à, Dung Cảnh!”

“Đừng nói nữa, nhanh ăn trước đi”

“Ừm!”

Lưu Tuyền thực chất không có khẩu vị lắm, nhưng không muốn lãng phí ý tốt của người khác, vì vậy miễn cưỡng ăn hơn nửa bát. Dung Cảnh xì xụp xì xụp ăn xong hết hai bát cháo còn lại

Ăn xong rồi nhìn Lưu Tuyền từng thìa từng thìa múc lên, nhịn không nổi nói, “ăn không nổi thì đừng ăn nữa, buổi sáng dạ dày chưa cho co bóp”

Lưu Tuyền thuận thế đặt bát đũa xuống

“Có cần phải gọi điện thoại cho người nhà của cô không? Cô cả đêm không có về nhà người nhà chắc lo lắng lắm đó, hôm qua tôi nghĩ dùng điện thoại của cô gọi điện thoại cho bọn họ, kết quả phát hiện điện thoại của cô không có trong túi” Dung Cảnh liếc nhìn lên bình tiếp nước, “bình tiếp sắp tiếp xong rồi, vừa hay có thể để người nhà của cô đến đón cô”

“Không cần!”

Lưu Tuyền ý thức được phản ứng bản thân quá lớn, mím môi không biết làm sao giải thích

Cô bây giờ hoàn toàn không biết làm sao đối mặt với người nhà Tần Gia!

Tần mẫu và Tần Phi Ngữ tâm ý độc ác như thế muốn hãm hại cô, cô bây giờ khẳng định không có cách nào có vẻ mặt tốt cho bọn họ, còn có Tần Nham….nếu như cô nói cho Tần Nham chuyện này là kế hoạch của Tần mẫu và Tần Phi Ngữ, chắc anh ta sẽ không tin đâu

Lưu Tuyền cười đau khổ

Bây giờ lúc này, cô lại hoàn toàn không biết đi đâu về đâu!

“Dung Cảnh….anh nếu như có chuyện thì anh cứ bận đi” Lưu Tuyền từ trong túi lấy ra ví tiền, ngượng ngùng phát hiện trong ví tiền của cô

lại chỉ có 200 đồng, cô ngại ngùng nhìn Dung Cảnh, “phí điều trị thuốc….cảm ơn anh đã đóng trước cho tôi, còn có, cảm ơn anh hôm qua cứu tôi và chăm sóc tôi nữa, tiền trong tay tôi không đủ, hay là anh để lại cho tôi cách liên lạc với anh, tôi ngày khác tìm thời gian hoàn trả anh được không?”

Dung Cảnh thở dài một hơi

Người con gái này làm sao mà khiến người ta đau lòng như vậy chứ!

Nói thành thật, người hiện đại đa phần là nhiều chuyện không bằng ít đi một chuyện

Tình huống của ngày hôm qua không chỉ có mình anh nhìn thấy, nhưng người kia lại không có bất cứ hành động nào, không những là không hành động, còn trốn tránh rất xa, sợ rằng bị mấy người bắt Lưu Tuyền nhìn thấy kiếm chuyện lên bản thân

Lúc đó sau khi Dung Cảnh cứu được người rồi tính đưa người giao cho cảnh sát rồi bỏ đi

Nhưng giây phút nhìn thấy Lưu Tuyền anh thay đổi chủ ý

Khuôn mặt nhỏ bé của cô gái này trắng thảm thương, nào sợ là đã hôn mê nhưng cặp mày vẫn nhăn nhó, đôi môi trắng bệt nhìn thế nào cũng đều khiến người khác đau lòng, vì vậy anh lập tức thay đổi chủ ý, tự bản thân đưa cô đến bệnh viện, còn trông coi cả một đêm

Lúc này nhìn thấy điệu bộ khó nói của Lưu Tuyền, anh nhịn không nổi nói, “tôi không có ý muốn đưa cô cho người nhà rồi bỏ đi. Hôm nay vừa hay không có công việc, nếu như cô tạm thời không muốn về nhà, vậy thì tôi ở lại đây bầu bạn nói chuyện với cô vậy”

Dung Cảnh vốn dĩ muốn nói phí thuốc điều trị thì khỏi cần, nhưng lại thay đổi suy nghĩ, anh lại đổi chủ ý, từ trong phòng bệnh tìm bút và giấy ra, viết lên tên của anh và cách thức liên lạc rồi giao cho Lưu Tuyền, “đây là cách thức liên lạc của tôi, khi nào cô hoàn tiền có thể gọi điện thoại cho tôi!”

Lưu Tuyền nắm chặt tờ giấy trong tay, trân thành nhìn Dung Cảnh, “tôi nhất định sẽ không quỵt nợ, khẳng định sẽ hoàn trả anh tiền”

“Tôi còn không biết cô tên gì nữa!”

“Tôi tên Lưu Tuyền!”

“Tuyền trong từ tuyền chuyển?”

“Không phải, phải thêm bộ Vương bên cạnh nữa!”

“Lưu Tuyền!” Dung Cảnh âm thầm đọc cái tên như thế, nhớ cái tên này vào trong lòng, cười lên nhìn Lưu Tuyền, “cái tên rất hợp với cô, cũng giống với người của cô vậy, cho người khác một cảm giác rất yên tĩnh”

Lưu Tuyền nở nụ cười, “cảm ơn!”

“Đây mới có một hồi công phu thôi cô đã nói với tôi không dưới 3 lần cảm ơn rồi!” Dung Cảnh vừa cười vừa nói, “không cần phải khách sáo như thế!”

Lưu Tuyền chỉ cười cười mà không nói lời nào

“Còn khó chịu không? Nếu có khó chịu thì nằm thêm chút nữa?”

Khó chịu!

Không chỉ là cơ thể khó chịu, cả con tim đều đang khó chịu!

Cô bây giờ không biết bản thân mình còn có nên quay lại cái ngôi nhà Tần Gia đó nữa không….

Dung Cảnh nhìn cô không muốn nói nữa, chu dáo giúp cô đệm thêm chiếc gối ở sau lưng, “như thế này thoải mái hơn chút!”

Lưu Tuyền vừa định nói thì bị Dung Cảnh cười cắt ngang, “tôi không muốn lại nghe cô nói cảm ơn nữa đâu!”

Lưu Tuyền sững ra, trên khóe miệng lộ ra nụ cười trân thành

Cái người Dung Cảnh này đúng thật sự là một người đại tốt à

“Cô nghỉ ngơi một chút trước đi, tôi đi nhà vệ sinh lấy giúp cô chút nước nóng để rửa tay và lau mặt, như thế sẽ thoải mái hơn chút!”

“Vâng!”

Chương 845

Dung Cảnh còn chưa từ trong nhà vệ sinh đi ra, cánh cửa phòng bệnh đã bị từ bên ngoài mở ra rồi!

Lưu Tuyền nhìn ra ngoài, phút chốc sững sờ ở đó!

Người ở ngoài cánh cửa không phải ai khác, chính là nhóm người Tần Nham và Tiểu Thất!

Tần Nham đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy Lưu Tuyền không có xảy ra chuyện gì, cả người bỗng giống như thở phào nhẹ nhõm vậy, cả người anh đều đang run lên, may mắn Lục Sâm ở bên cạnh đỡ anh một cái mới không bị đổ ngã

Mà Tiểu Thất thì đã như bay bổ qua đó rồi

Cô ôm thật chặt lấy Lưu Tuyền, cả khoang mắt khóc đỏ ửng lên, "Tiểu Tuyền, cậu dọa chết tớ rồi, cậu thật sự dọa chết tớ rồi, cậu biết hay không hả, tớ suýt chút nữa nghĩ cậu bị người hại rồi….chúng tớ tìm cả một ngày một đêm, đều tìm không thấy cậu….."

Đôi mắt của Lưu Tuyền cũng đỏ lên

Nếu như không phải gặp được Dung Cảnh, mói không chừng chuyện mà Tiểu Thất lo lắng thật sự sẽ xảy ra rồi!

Cô lúc này nhớ lại vẫn còn có chút sợ hãi, nhịn không được ôm chặt lấy Tiểu Thất, cảm nhận được người cô ấy truyền đến thắc mắc, Lưu Tuyền cuối cùng cũng rơi nước mắt, "Tiểu Thất, xin lỗi khiến cậu lo

lắng rồi…."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, cậu không có chuyện là tốt!"

"Không sao rồi"

Hai người họ nhìn nhau, rơi nước mắt mà bật cười!

Trong lòng Lưu Tuyền thoải mái ấm áp, cả đời này của cô chuyện may mắn nhất chính là gặp được Tiểu Thất, không quản người khác như thế nào, ít nhất thì Tiểu Thất là thành thật quan tâm tới cô!

Lúc này Tần Nham ở trước cửa mới phản ứng lại

Anh cứng đơ người đẩy bỏ khỏi nâng đỡ của Lục Sâm, từng bước từng bước đi đến cạnh giường bệnh của Lưu Tuyền, nhìn Lưu Tuyền thiếu sức sống gầy yếu, trong lòng anh có đau lòng có áy náy, cũng có chút không có cách nào đối mặt với cô. Dù gì thì, người gây nên biến cô ấy thành ra thế này, là mẹ và em gái của anh!

"Tiểu Tuyền…."

Lưu Tuyền cười giượng gạo với anh

Dung Cảnh lúc này cũng từ trong nhà vệ sinh bước ra, nhìn thấy người trong phòng bệnh, anh không có tiến vào làm phiền, cầm chiếc khăn bông nước ấm đứng dựa vào bên khung cửa

Anh có sở trường quan sát rất tốt, nhìn thấy Lưu Tuyền ánh mắt nhìn Tần Nham thì biết quan hệ của hai người không bình thường rồi

Dung Cảnh thở dài nặng nề

Ài!

Không dễ dàng gì gặp được một người con gái có cảm tình, còn anh hùng cứu mỹ nhân một trận, nhưng nhìn ra….làm sao giống như kiểu hoa đã có chủ vậy!

Dung Cảnh còn chưa kịp bồng bềnh trái tim mùa xuân thì phút chốc bị tạt một gáo nước lạnh lên

……

“Tiểu Tuyền…..”

Lưu Tuyền cắt ngang lời của Tần Nham, “mẹ và em gái của anh đâu?”

Tần Nham nhảy cảm chú ý đến, cách xưng hô của Lưu Tuyền biến thành là “mẹ anh” và “em gái anh”!

Anh cười đau khổ!

Đây là đã không xem người nhà của anh thành người thân rồi

“Bọn họ tìm em tìm cả một đêm, biết em không có chuyện gì thì quay về trước rồi”

“Ồ!”

Tần Nham vốn dĩ dự tính, nếu như Tiểu Tuyền thật sự xảy ra chuyện, anh nhất định báo cảnh sát, nhưng bây giờ thấy Lưu Tuyền không có chuyện rồi, trong lòng của anh phút chốc lại nghiêng về bên mẹ và em gái, dù gì đi chăng nữa đó là mẹ ruột và em gái của anh, muốn anh tự tay đưa họ vào trong tù, còn chon vùi nửa đời còn lại

của bọn họ, Tần Nham thật sự không nhẫn tâm

Tần Nham nhịn không được nói đỡ bọn họ, "Tiểu Tuyền, mẹ và Phi Ngữ cũng tìm em cả một đêm"

"Ồ!"

Lưu Tuyền cúi đầu, nhìn không ra biểu cảm

"Tiểu Tuyền….."

"Tần Nham, chúng ta lý hôn đi!"

Nghe đến đây, Lục Sâm kéo Tiểu Thất ra khỏi cửa, Tiểu Thất vẫn có chút không muốn, cô cảm thấy Tiểu Tuyền nghĩ thông suốt rồi thật sự quá tốt rồi, rời bỏ Tần Gia càng xa mới tốt!

"Tiểu Thất, đây là chuyện của bản thân hai người bọn họ, để bản thân bọn họ đi nói chuyện đi"

Tiểu Thất giờ mới không cam không chịu rời khỏi phòng bệnh

Dung Cảnh vốn dĩ cũng dự định rời đi, nhưng ở bên Lục Sâm và Tiểu Thất đã đóng cánh cửa lại rồi, mà hai người trong phòng cũng bắt đầu nói chuyện, anh lúc này đây nếu như đi ra ngoài thì quá ngượng ngùng, chỉ có thể đứng đơ ra đó nghe tiếp

"Em mệt rồi, thật sự mệt rồi, Tần Nham, em thật sự không muốn hàng ngày đối mặt với mẹ anh và em gái anh nữa…." Lưu Tuyền ngồi không trên giường, ôm lấy chiếc chăn nước mắt im lặng rơi, "mẹ anh quá giả dối, bà ấy lúc ở trước mặt của anh đối xử tốt với em, nhưng lúc khác thì anh không biết bà ấy làm như thế nào, còn có Tần Phi Ngữ….em cuối cùng đã lạnh con tim rồi, không quản em đối tốt

với họ như thế nào, bọn họ đều giống như vĩnh viễn đều không nhìn thấy! Em cũng nhìn không thấy hy vọng nữa”

Lưu Tuyền nắm chặt lấy chiếc chăn, rơi lệ nhìn Tần Nham, “em trước đây cứ cảm thấy chỉ cần hai chúng ta yêu nhau, chuyện khác chúng ta đều có thể không quản, mẹ anh và em gái anh không thích em? Không có sao, chỉ cần hai chúng ta đều tốt là được. nhưng mà bây giờ em cuối cùng cũng hiểu rõ rồi, hôn nhân không phải là chuyện của hai người, là chuyện của hai gia đình, em thật sự nghĩ không hiểu, hai người bọn họ rốt cuộc hận em nhiều bao nhiêu à…mới có thể sai người làm ra chuyện như thế này! Sai người luân hôi em… quay video…”

Dung Cảnh trong nhà vệ sinh phút chốc sững sờ!

Anh nằm mơ cũng không ngờ dùng phương thức ác độc như thế này đối phó Lưu Tuyền lại chính là mẹ chồng và em chồng!

Tần Nham ở trong phòng bệnh một câu cũng nói không ra

“Tiểu Tuyền, xin lỗi!”

“Anh tin lời em nói sao?”

Lưu Tuyền vốn dĩ nghĩ rằng cô có những điều này Tần Nham khẳng định sẽ nổi trận lôi đình, sẽ nói cô ăn nói hàm hồ vu oan cho mẹ và em gái của anh ta

“Tối hôm qua anh nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người bọn họ rồi!”

Thì ra là như thế!

Lưu Tuyền cười khổ sowe, “nếu như anh cũng biết chuyện này là do hai người họ làm, anh chắc biết bọn họ hận em bao nhiêu rồi, thật ra không cần đoán em cũng biết bọn họ muốn làm gì, tung video lên công khai cho mọi người, khiến em phải chịu nghìn vạn người chửi bới, sau đó anh chịu không nổi công luận công kích, từ đó lý hôn với em. Nói cho cùng, bọn họ không những muốn khiến hai người chúng ta ly hôn, còn muốn hủy hoại em đến cùng!”

“Tiểu Tuyền….”

“Tần Nham, anh đừng nói gì, nghe em nói hết được không” Lưu Tuyền gạt đi nước mắt, ngồi thẳng lưng, “có một số lời em đã kìm nén trong lòng thời gian rất dài rồi, thật đó! Em luôn muốn nói với anh, nhưng là do anh bận, em toàn là nói với bản thân, tiếp tục nhịn tiếp tục nhịn, nhịn rồi sẽ qua thôi, nhưng bây giờ, em đã nhịn không nổi nữa rồi! Mẹ và em gái của anh từ đầu đến cuối đều không thích em, để bọn họ tiếp tục nghĩ cách đối phó với em, còn không bằng bản thân em bỏ đi trước!”

“Sẽ không có, anh sẽ không lại để bọn họ như thế đối với em nữa…..”

Lưu Tuyền lắc lắc đầu

Lần trước sau khi Tần Phi Ngữ gọi cho cô, anh ấy cũng nói sẽ không lại để cô bị hãm hại!

“Em đã quyết định rồi, bây giờ ly hôn đối với ai cũng tốt!” Lưu Tuyền cúi đầu, “hai chúng ta mới kết hôn chưa đến 4 tháng, tình cảm….cũng không có ít. Trong lòng anh vẫn có người khác, việc gì miễn cưỡng như thế chung sống cùng em chứ? Xem như em cầu xin anh đó, anh coi như sự bồng bột trong chốc lát em đồng ý kết hôn với anh, bây giờ em cầu xin anh, thả cho em một đường sống đi!”

Cả cơ thể Tần Nham đều run rẩy!

Thả cho cô ấy một đường sống?!

Rốt cuộc là tuyệ vọng nhiều như thế nào, mới có thể nói là lời như vậy được!

Tần Nham đôi mắt đỏ lừ, “Tiểu Tuyền, em rời xa anh sẽ không buồn sao?”

Lưu Tuyền không nói!

Không buồn?!

Làm sao có thể không buồn!

Cô từ nhỏ đã tôn sung anh Tần Nham, không dễ dàng gì hai người đi đến được với nhau, nhưng mà phải đối mặt với tình cảnh chia ly, làm sao có thể không buồn không đau khổ chứ!

Nhưng mà để cho hai người ở bên nhau cùng giày vò nhau, còn không bằng chia tay tốt hơn!

Đau lâu không bằng đau ít!

“Ly hôn đi, lúc em gả vào nhà anh cái gì cũng không mang đến, giống như thế, em cũng sẽ không phân chia bất kỳ tài sản nào của anh, em bây giờ chỉ muốn tự do, em không muốn hàng ngày đều sống trong sợ hãi hoảng hồn! Tần Nham, hoặc có thể bản thân anh không có phát hiện, mẹ của anh đối với anh có một tính cách độc chiếm, bà ấy không thể chịu nổi trong trái tim anh có người phụ nữ khác quan trọng hơn bà ấy, vì vậy bà ấy mới nghĩ đủ mọi cách chia rẽ chúng

ta….mà em, làm có tốt hơn nữa cũng không thể thắng được tính độc chiếm của bà ấy, vì vậy…..cứ như thế đi!"

"Tiểu Tuyền…."

"Em sẽ không tố giác mẹ anh và em gái anh, em cũng tin rằng, chỉ cần hai người chúng ta chia tay hoàn toàn, bọn họ sẽ không tốn óc suy nghĩ đối phó em nữa!"

Trong lòng Tần Nham nói không ra cảm giác gì!

Tuy rằng sống cùng Lưu Tuyền mới không đến 4 tháng, nhưng mà anh đã quen thuộc với Lưu Tuyền ở bên cạnh, cô là một người phụ nữ dễ dàng khiến người khác an tâm, không ồn ào không gây gổ, rất ngoan ngoãn cũng rất hiểu chuyện, chưa từng vô lý kiếm chuyện

Nói câu không hề khoa trương, anh đều không dám tin bản thân có thể tìm được một người vợ phù hợp tâm ý như thế này!

Anh không muốn ly hôn!

Tần Nham ngồi đến bên giường, đưa tay ra nắm lấy tay Lưu Tuyền

Lưu Tuyền tránh né!

Tay của Tần Nham nắm không ở giữa không khí, anh luôn cảm thấy chỉ cần anh không nhắc đến chia tay, Lưu Tuyền cả đời này đều sẽ không thể nhắc đến, bởi vì anh rất biết rõ, Lưu Tuyền yêu anh, là để anh trở thành kiểu tình yêu của niềm tin cuộc sống vậy

Vì vậy anh đối với cô vô cùng yên tâm!

Nhưng mà anh quên mất rằng, người phụ nữ cũng có danh dự à!

“Tiểu Tuyền, anh trước đây công việc bận rộn, không biết trong nhà những chuyện linh tinh rắc rối này, là anh sai….không có làm trong trách nhiệm của người chồng, anh bảo đảm với em, vê sau sẽ không như thế nữa được không? Nếu như em không muốn chung sống cùng mẹ anh và Phi Ngữ, chúng minh hai đứa dọn ra ngoài ở được không? Về sau sống cuộc sống chỉ có hai người chúng mình, khi nào em muốn về anh sẽ dẫn em về thăm bọn họ, nếu như em không muốn quay về, anh sẽ dành chút thời gian rỗi về thăm bọn họ, chúng mình về sau sẽ không cùng chung sống nữa, được không!”

Lưu Tuyền vẫn như thế cúi đầu, không nói lời nào

Tần Nham có chút hoảng loạn, “Tiểu Tuyền, anh đảm bảo với em, chuyện như thế này cũng sẽ không phát sinh lần nữa, lần này anh đã cảnh cáo qua bọn họ rồi, bọn họ bây giờ vẫn còn sợ hãi đó, khẳng định sẽ không dám làm gì em nữa”

“Tần Nham, anh yêu em không?” Lưu Tuyền bỗng nhiễn ngẩng đầu nhìn anh ấy

Cô vừa khóc xong, sau khi đôi mắt bị nước mắt rửa qua biến thành cức kỳ trong veo, ánh mắt lấp lánh nhìn thẳng mắt của Tần Nham

“Yêu em không?!”

Tần Nham dưới cái nhìn của Lưu Tuyền, hoàn toàn không có gì che giấu thân mình. Anh hoảng loạn ngoảnh đi ánh mắt, hoàn toàn không cách nào nói dối với đôi mắt như thế

Lưu Tuyền tự cười bản thân

“Em chắc đã biết được đáp án rồi, lần trước em hỏi anh, anh cũng

không có trả lời. Lần này…em nghĩ em đã biết câu trả lời của anh rồi. Tần Nham, anh không yêu em!”

“Tiểu Tuyền, chúng mình cứ phải nói tình yêu sao?”

Đều đã kết hôn rồi, thì không thể sống tốt được sao!

“Trong hôn nhân nếu như không có tình yêu thì không thể lâu dài được!” Lưu Tuyền để tay lên trên ngực của Tần Nham, nhìn vào trong mắt anh ta nói, “con tim của anh đã cho người phụ nữ khác, tình yêu của anh cũng đều phân hết cho người khác, tình yêu của một mình em thì không thể duy trì được bao lâu….em cũng có con tim, con tim của em….dưới tình trạng không có bất kỳ kỳ vọng nào, cũng là sẽ từ từ nguội lạnh đi mà thôi à!”

Chương 846

39846.Trước đây Lưu Tuyền vẫn luôn nghĩ rằng, cuộc hôn nhân này, chỉ cần có tình yêu của cô gắng sức là đã đủ rồi!

Chỉ cần cô yêu Tần Nham, không quản anh có yêu cô hay không, chỉ cần anh ở bên cô, giống như khi còn nhỏ cho cô cảm giác ấm áp như vậy, một mình cô có thể sẽ tiếp tục chống đỡ cho cuộc hôn nhân này

Nhưng tưởng tượng thì đều qua mức tốt đẹp.

Thực sự tiến vào hôn nhân rồi cô mới phát hiện ra!

Cô không thể nào chấp nhận một cuộc hôn nhân mà không có tình yêu!

Tần Nham không yêu cô, điểm này thì cô biết rõ, mà càng làm cho cô tuyệt vọng là, Tần Nham từ trước tới nay chưa bao giờ thử nỗ lực để yêu cô.

Con tim cô như vỡ nát.

Lưu Tuyền nhìn điệu bộ không nói lên lời của Tần Nham, lại một lần nữa cúi thấp xuống ánh mắt hiu quạnh, “Tần Nham, ly hôn thôi!”

“Không được! anh kiên định sẽ không đồng ý ly hôn!”

Lưu Tuyền trong lòng đau thắt lại.

Rõ ràng không yêu, nhưng lại không muốn chia tay!

Cô nghĩ không ra là tại vì sao!

“Tần Nham...”

“Tiểu Tuyền đừng nói nữa!” Tần Nham xoa mặt rồi nói, “Tiểu Tuyền anh cầu xin em, thu lại lời lúc nãy em vừa nói, anh coi như em không có nói mấy lời vừa rồi! Em bình tĩnh thành thật suy nghĩ lại, anh cho em thời gian...”

Tần Nham hoảng loạn lùi về phía sau một bước, “em nghĩ kỹ đi, nghĩ tới khoảng thời gian hai chúng ta vui vẻ ở bên nhau, Tiểu Tuyền anh cho em thời gian, buổi chiều anh quay lại đón em, em phải nghĩ cho kỹ, cầu xin em hãy nghĩ kỹ.”

“Tần Nham!”

“Đừng nói nữa, buổi chiều nói cho anh câu trả lời của em!”

Tân Nham vội vã mở của phòng rồi chạy ra ngoài.

Trong lòng Lưu Tuyền đặc biệt rất khó chịu.

Cô tiếc nuối rời xa Tần Nham, nhưng cô càng không thể nào đối mặt với người nhà của Tần Nham, cũng không có cách nào không để ý người trọng tim của Tần Nham

Trong phòng đột nhiên truyền tới tiếng bước chân.

Lưu Tuyền ngẩng đầu, thì liền thấy Dung Cảnh cầm khăn mặt bước tới.

“Lúc nãy...... xin lỗi, không cẩn thận nghe thấy cuộc nói chuyện của

hai người!"

Lưu Tuyến cười ngại ngùng, lắc đầu nói, "không có sao....." dừng một chút, rồi nói, "làm cho anh phải cười rồi."

Dung Cảnh đi tới bên giường, đem khăn mặt vẫn còn ấm đưa cho cô, không nói gì.

Lưu Tuyền cầm lấy khăn mặt chầm chậm lau mặt và tay của mình, khi cô làm chuyện này, ánh mắt chống rỗng, toàn thân thì cứ như người mất hồn.

"Anh..."

"Cô...."

Hai người nói ra cùng một lúc, đồng thời nhìn vào ánh mắt đối phương, rồi đồng thanh nói, "anh nói trước đi!"

"Cô nói trước đi!"

Hai người có chút sững sờ, sau khi sững sờ rồi thì không nhịn được cùng cười lên tiếng

Bầu không khí lập tức trở nên thoải mái.

Dung Cảnh vô cùng phong độ lịch lãm, làm một động tác "mời", cười rồi nói, "vẫn là cô nói trước đi"

"Anh.... cảm thấy tôi nên ly hôn không?"

Dũng Cảnh cũng bất ngờ, không nghĩ Lưu Tuyền sẽ hỏi anh vấn đề này.

Lưu Tuyền biết rõ mình hỏi vô cùng đường đột, thế nhưng cô không có ai khác để hỏi, nếu như hỏi Tiểu Thất, Tiểu Thất nhất định sẽ hai tay ủng hộ cô ly hôn,mà người khác.... cô cũng không muốn để người khác biết được chuyện đã xảy ra với cô, đúng lúc Dung Cảnh nghe được, hơn nữa anh ta lại là người ngoài cuộc, có lẽ sẽ cho cô một đáp án chính xác cũng nên.

“Cô muốn nghe sự thật hay là lời nói thật?”

Lưu Tuyền có chút bất ngờ, sự thật và lời nói thật không phải là một sao?

Dung Cảnh ngồi xuống bên giường, nhìn vào đôi mắt của Lưu Tuyền nói, “sự thật chính là người đàn ông này không đáng giá để cô phó thác cả đời, tôi cũng là đàn ông, đứng trên lập trường của bản thân suy nghĩ mà nói, đầu tiên, nếu như tôi yêu vợ mình, tuyệt đối sẽ không để cho mẹ mình và người nhà mình ghét cô ấy ức hiếp cô ấy! Còn nữa, người đàn ông này nếu thật sự yêu cô, thì sự lựa chọn vừa rồi sẽ không phải là vội vã chạy ra khỏi phòng như thế!”

Lưu Tuyền cười khổ sở.

Cuối cùng một người ngoài lại có cái nhìn rõ ràng hơn cô.

“Lời nói thật?”

“Lời nói thật là ai cũng nhìn ra là, cô bây giờ không thể bỏ được người đàn ông này! cô nếu như thật sự cùng người đàn ông đó ly hôn, sợ rằng cả đời này cô cũng không quên được anh ta, nếu đã như thế, vậy không bằng ở bên cạnh anh ta, đợi đến khi nào cô mài nhẵn tình yêu với anh ta rồi, sau này chia tay, sẽ không giống như hiện tại có nhiều tổn thương như vậy.”

Lưu Tuyền cắn chặt môi.

Vì vậy.... nói đi nói lại, cô cuối cùng phải chia tay dứt khoát với Tần Nham sao!

“Dung Cảnh.... nếu như, tôi nói là nếu như.... anh đứng trên lập trường người đàn ông nói cho tôi, một người đàn ông trong tim có một người con gái khắc, còn có thể yêu người con gái khác không?”

Dung Cảnh cau mày

Cô ấy đối với cái người Tần Nham đó là ôm một niềm hi vọng rất lớn chắc.

Dung Cảnh không muốn đả kích cô, suy nghĩ một chút rồi nói, “hoặc có lẽ sẽ có.... chuyện tình cảm không ai nói trước được, trước kia khắc cốt ghi tâm, nói không chừng thời gian càng dài thì mọi chuyện đều có thể bị mài bỏ rồi biến mất, thời gian chính là liều thuốc tốt nhất, có thể làm cho anh ta quên đi người phụ nữ trong tim của anh ta, cũng có thể theo thời gian trôi đi, tình cảm của hai người các cô dần dần được bồi đắp, anh ta sẽ yêu cô!”

Điều này rất có khả năng.

Dung Cảnh nhìn tam trạng yên lặng của Lưu Tuyền, cô nương này cho người khác cái cảm nhận đầu tiên chính là xinh đẹp, sau đó là mỏng manh, nhưng khi nghe cuộc đối thoại giữa cô và Tần Nham, rõ ràng lại là quả định, co gái này có đủ ưu tú, bất kỳ ai giao tiếp với cô ấy một thời gian dài rồi, chắc đều sẽ có cảm tình.

Ánh mắt Dung Cảnh lóe sáng, không có để lại dấu vết thu hồi lại cái nhìn

“Thế nào, cô nghĩ thông suốt chưa?”

“Tôi.... vẫn sẽ cho anh ấy một cơ hội.”

Dung Cảnh không có một chút bất ngờ nào.

Anh động viên Lưu Tuyền, “cho anh ta một cơ hội, cũng là cho chính bản thân cô một cơ hội, cô cũng có thể nghe kiến nghị của anh ta, hai người bọn cô có thể không ở cùng với mẹ chồng cô và em chồng nữa,hai người dọn ra ngoài có lẽ sẽ tốt hơn.”

Lưu Tuyền chậm dãi thở dài, dựa lên trên gối, thành tâm nhìn Dung Cảnh, “Dung Cảnh, thật sự cảm ơn anh.”

Dung Cảnh lắc đầu, “chúng ta bây giờ cũng xem nhau là bạn bè rồi!”

“Đương nhiên!”

“Giữa bạn bè với nhau thì không cần thiết phải nói những lời khách sáo.”

“Uhm!”

Trong lòng Dung Cảnh lúc này có chút ít hụt hẫng!

Được rồi, vốn dĩ nghĩ anh hùng cứu mỹ nhân sẽ có được trái tim của mỹ nhân, ai ngờ mỹ nhân lại đã kết hôn, anh cũng đành phải thu hồi những tâm tư nho nhỏ của mình, làm bạn cũng là lựa chọn tốt!

Thực tế thì, Dung Cảnh cũng không thích kết giao bạn!

Người có thể được coi là bạn của anh cũng chỉ đếm rõ trên đầu ngón

tay.

Thế nhưng nhìn thấy Lưu Tuyền, chỉ có một cảm giác cô người này quá khiến người khác đau lòng, rất muốn cho cô một lời khuyên.

Thấy tâm trạng Lưu Tuyền lúc này đã ổn định lại, Dung Cảnh đứng lên, "thế nhé, vậy là người nhà và bạn bè cô cũng đã tới, cô đã có người chăm sóc rồi, tôi cũng nên đi rồi, Lưu Tuyền, chúng ta hôm khác gặp nhé!"

"Uhm, ngày khác tôi gọi điện cho anh!"

Lưu Tuyền cũng không tính để cho người khác trả tiền hộ mình, cô sẽ tự mình kiếm tiền, rồi trả lại cho Dung Cảnh.

Dung Cảnh không quay đầu lại, vừa đi vừa vẫy tay chào Lưu Tuyền.

....

Tiểu Thất và Lục Sâm cũng vừa từ bên ngoài quay trở lại, vừa hay nhìn thấy bóng dáng Dung Cảnh rời đi.

Tiểu Thất là lần đầu tiên nhìn thấy Dung Cảnh, đứng trước cửa ngẩng tò te nhìn anh ta, rất lâu vẫn chưa chịu tỉnh lại.

Lục Sâm mặt mày tối sầm, "Tiêu Tiểu Thất!"

Tiểu Thất còn đang chảy nước miếng với hình bóng sau lưng của Dung Cảnh, căn bản không nghe thấy giọng của Lục Sâm, "trời đất ơi! Thượng hạng à, chiều cao phải được 1m90 chắc, vai rộng eo nhỏ, dáng người cũng hấp dẫn! Mawtj cũng đẹp như vậy, tuyệt đối là kiểu người đàn ông ấm áp."

Nét mặt Lục Sâm càng thêm đen lại!

Anh gầm nhẹ một tiếng, “Tiều Tiểu Thất, em đủ rồi!”

Tiểu Thất hoàn hồn lại, quay mặt lại thì nhìn thấy bộ dạng giận dỗi của Lục Sâm, cô ngơ ngác một chút, rồi khà khà cười gian, “sao nào, ghen rồi à?”

“Hừ!”

“Ai da, đừng nhỏ nhen thế chứ, em cũng chỉ ngó ngó, cũng không đối với người ta thế nào!”

Lục Sâm vẫn là giận không nổi.

Người con gái này thật là gan lớn rồi, ở ngay trước mặt anh còn dám đối với người con trai khác phát bệnh mê trai, xem anh là chết rồi sao!

“Tiêu Tiểu Thất, anh cảnh cáo em, về sau không được phép nhìn chằm chằm vào người đàn ông khác như thế nữa!”

“Em chỉ ngó có một chút thôi mà...”

“Ngó cũng không được!” đôi mắt đó đều nhanh đi theo bước chân của người ta rồi, nào có như vậy được!

Từ sau khi Lục Sâm ở bên cạnh Tiểu Thất chưa thấy cô phát bệnh mê trai vơi người khác đến vậy, hôm nay thì nhìn rõ rồi, trong lòng còn có chút vị chua, anh vẫn nghĩ rằng Tiểu Thất chỉ đối với mình anh là như vậy!

Chết tiệt!

Về sau tuyệt đối phải hạn chế cô ấy xem trai đẹp!

Tiểu Thất quàng tay ôm lấy cổ Lục Sâm, nhìn anh thật sự ghen rồi, lập tức cũng không dám nói gì thêm, cười khà khà, "biết rồi mà biết rồi mà, về sau sẽ không phát bệnh mê trai với người khác như thế nữa, được chưa!"

Lục Sâm hừ nhẹ một tiếng.

"Lục Sâm, thực chất anh nhầm rồi, người đàn ông đó từ trong phòng bệnh của Tiểu Tuyền đi ra, em là giúp Tiểu Tuyền chọn người bạn trai tiếp theo."

Lục Sâm thở dài nói, "chuyện của Lưu Tuyền em đừng bận tâm nữa, em cảm thấy Tần Nham các mặt đều không tốt, nhưng Lưu Tuyền đối với anh ta là có tình cảm đặc biệt, điểm này ai cũng không thể phủ nhận, chuyện lần này chúng ta phải xem thái độ của Lưu Tuyền vậy, Lưu Tuyền nếu như thật sự muốn ly hôn, vậy thì chúng ta ủng hộ cô ấy. Nếu như cô ấy lựa chọn tiếp tục ở cùng với Tần Nham, em đừng có tham gia gì nữa."

"Tiểu Tuyền cũng không ngốc, chuyện đã như thế này rồi, còn có thể sống cùng Tần Nham?!"

Như thế đúng thật nói không chừng.

Khi một người phụ nữ thật sự yêu một người đàn ông, điều gì cũng chấp nhận trao hết.

Hai người cùng đi vào phòng bệnh.

Tiểu Thất lập tức bổ nhào đến bên giường của Lưu Tuyền, "Tiểu

Tuyền Tiểu Tuyền, người con trai vừa rồi từ trong phòng cậu đi ra là ai à, tớ nhìn anh ta khá đẹp trai, haha, nếu như không phải là tớ có Lục Sâm rồi, tớ khẳng định sẽ theo đuổi anh ta."

Lưu Tuyền nhìn thoáng qua Lục Sâm, nhức đầu hạ thấp giọng xuống, "Tiểu Thất, Lục Sâm vẫn đang ở đây."

"Ai da, không có chuyện gì, tớ chỉ nói thôi, với lại cũng không phải là thật sự như thế, huống hồ tớ đã có Lục Sâm rồi đó sao, Lục Sâm so với anh ta ưu tú hơn nhiều. Đúng không Lục Sâm?" nói xong Tiểu Thất lại nghiêng đầu, nhìn về hướng Lưu Tuyền, đùa giỡn nhìn cô, "tớ làm sao không biết câu từ khi nào mà quen biết anh chàng đẹp trai như thế, nhanh nói nhanh nói, hai người quen nhau như thế nào? có khả năng tiến triển không?"

Lưu Tuyền lập tức bịt miệng Tiểu Thất.

Nha đầu này đang nói cái gì vậy.

"Tiểu Thất, cậu đừng nói lung tùn, tớ là người đã có chồng, làm sao có thế cùng người đàn ông khác phát triển, Dung Cảnh tớ cũng là hôm nay mới quen biết!"

Lưu Tuyền đem chuyện cô bị bắt cóc, sau đó chuyện được Dung Cảnh cứu kể rõ ràng cho Tiểu Thất nghe, lấp liếm đi người bắt cóc cô thật sự là Tần Phi Ngữ.

Bởi vì cô biết Tiểu Thất vô cùng bảo vệ cô.

Nếu như Tiểu Thất biết là Tần Phi Ngữ cho người bắt cóc cô, còn cho người quay lại phim luân hồi cưỡng hiếp cô, Tiểu Thất nhất định sẽ không bỏ qua cho cả nhà Tần Gia!

“Vì vậy….soái ca Dung Cảnh vào thời khắc quan trọng nhất anh hùng cứu mỹ nhân?!”

Chương 847

Lưu Tuyền dở khóc dở cười.

Không! phải nói như này mới đúng, “chính xác là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ!”

“Khụ khụ khụ! đẹp trai!”

Lưu Tuyền vỗ lên trán nói, “Tiểu Thất...”

“Nhưng mấy kẻ bắt cóc kia có mấy người?”

“Dung Cảnh nói có ba tên!”

“Một chọi ba!” Ánh mắt Tiểu Thất chớp chớp, “trời đất, một chọi ba, lại còn thành công cứu được cậu ra, anh ta đánh nhau chắc chắn rất giỏi ah! Oa--- quen với người đàn ông như thế khẳng định sẽ đặc biệt có cảm giác rất an toàn...... oái---Lục Sâm sao anh đánh em?”

Tiểu Thất ôm đầu nhìn Lục Sâm, uất ức nói, “không cho nhìn người ta, còn không cho thảo luận đánh giá à...”

“Không được!”

“Bá đạo.... độc tài!”

“Một mình ở đó lẩm bẩm cái gì thế?”

“Hahaha, đâu, đâu có nói gì...” Tiểu Thất bi phẫn, người gì mà lỗ tai

thính thế.

Hai người đùa nghịch trong chốc lát, sau đó, Tiểu Thất chuyển chủ đề lên người Lưu Tuyền, “Tiểu Tuyền, cậu nói thật cho tớ biết, chuyện lần này có liên quan gì tới em chồng cậu không?”

“Không có!”

“Cậu xác định?”

Tiểu Thất ánh mắt chằm chằm nhìn vào trong mắt của Lưu Tuyền, Lưu Tuyền sớm đã có sự chuẩn bị từ trước, cứ như thế không có chút nào hoảng loạn, ánh mắt không tránh né, “thật sự không có quan hệ gì với cô ta, cậu nghĩ xem, chúng tớ căng nhất trong nhà phát sinh một vài tranh cãi, làm sao cũng không đến nỗi thù hận tới mức sai người bắt cóc đối phương chứ.”

Hình như cũng đúng ha!

Nhiều lắm là không thích nhau, nhìn đối phương không vừa mắt, cùng lắm là không nói chuyện, làm sao cũng không đến mức kêu người đi bắt cóc Tiểu Tuyền được.

Tiểu Thất không chịu buông tha cô, lại lấy hơi nói, “vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, mấy tên kia với cậu không thù không oán, ai lại sai người đi bắt cóc cậu! Nếu như là lấy tiền chuộc, bắt cóc mẹ và em gái của Tần Nham vẫn có lợi hơn là bắt cóc cậu, cha cậu chắc chắn không bỏ tiền ra để chuộc cậu về. Không lẽ.... là cướp sắc?”

“Tiểu Thất mọi chuyện qua rồi, cậu đừng nói nữa.”

Tiểu Thất nhìn sắc mặt Lưu Tuyền có chút thay đổi, phút chốc chán nản không được, “được được được, tớ không nhắc nữa, cậu nghỉ

ngơi cho tốt, không quản như thế nào chỉ cần cậu bình an là được rồi.”

“Uhm”

Tiểu Thất trầm mặc một hồi, lại kim nén không nổi, “Tiểu Tuyền, lúc nãy cậu có nói chuyện ly hôn với Tần Nham...bây giờ cậu định tính thế nào?”

“Tớ nghĩ sẽ cho anh ta thêm một cơ hội nữa!”

“...!!!”

Thật đúng như lời mỏ quạ đen của Lục Sâm, Tiểu Thất lo lắng vội vàng, “ài---Tiểu Tuyền cậu nghĩ như thế nào vậy..... nếu như Tần Nham thực sự yêu cậu, tớ đây chắc chắn không khuyên cậu chia tay, thế nhưng.... anh ta..... “

Lục Sâm véo Tiểu Thất một cái.

Tiểu Thất nghiến răng, “được được được, tớ không nói nữa, không nói nữa được chưa!”

Thật là tức chết đi.

Tên chết tiệt Tần Nham đó có chỗ nào tốt cơ chứ, anh ta từ khi kết hôn với Tiểu Tuyền đến bây giờ cũng không có nhìn ra anh ta dành cho Tiểu Tuyền được bao nhiêu quan tâm, lúc mà hai người kết hôn đến ảnh cưới còn không chụp được một tấm, thế cũng coi vậy đi, quá đáng nhất là đến cả váy cưới cũng không có mua cho.

Hôm đó nếu không phải là cha gọi điện thông báo cho cấp dưới, nói không chừng bàn cho khách cũng không nổi hai bàn.

Chuyện xảy ra như vậy, nói Tần Nham quan tâm Tiểu Tuyền?

Giả dối!

Nếu thật sự quan tâm cô ấy, dù có bận rộn đến thế nào chăng nữa cũng không được để cô ấy ở đó một mình, nghĩ đến tình huống lúc đó, Tiểu Thất càng nghĩ càng giận.

Mà giận chính là giận Tiểu Tuyền!

Bị uất ức một lần hai lần còn bỏ qua được, cứ khiến cô bị uất ức, Tiểu Tuyền cũng chịu đựng được!

“Tiểu Tuyền, sao cậu ngốc như vậy....”

Lưu Tuyền cầm chặt tay Tiểu Thất, “Tiểu Thất, tớ biết cậu muốn tốt cho tớ, nhưng mà chuyện tình cảm thì ai đều không có cách để giúp đỡ, tớ biết một số hành vi của tớ trong mắt cậu mà nói là không có lý trí, thế nhưng chuyện tình cảm không phải là một việc mù quáng sao, để tớ mù quáng một lần nữa đi!”

Cô ấy nói như vậy rồi, Tiểu Thất biết nói gì nữa!

Cô đành nghiến răng chúc phúc cô ấy, “được rồi, dù có chuyện gì đi nữa cậu chỉ cần nhớ, không cần biết xảy ra chuyện gì, tớ sẽ luôn đứng ở bên cậu, có bị uất ứt phải đến tìm tớ, việc khác không nói, ít nhất thì có nhà cho cậu muốn ở bao lâu thì ở báy lâu. Bờ vai của tớ, cậu cứ dựa vào! Nếu như cần giúp gì, thì gọi điện cho tớ, tớ cho người đánh cho tên Tần Nham kia một trận!”

Trong lòng Lưu Tuyền cảm thấy rất ấm áp, “được! cậu yên tâm, tớ nhất định không để cho bản thân mình bị uất ức nữa.”

Lần này cũng là lần cuối Lưu Tuyền cho Tần Nham cơ hội!

Nếu như anh ta lại vẫn cứ hết lần này đến lần khác khiến cho cô thất vọng..... giống như Dung Cảnh từng nói, để cho tình yêu của cô từ từ biến mất, đợi sau khi nó nhạt phai rồi cả hai chia tay, nói không chừng lúc đấy con tim sẽ bớt đau khổ hơn.

....

Đến giữa trưa, Lưu Tuyền cũng vừa truyền xong chai nước cuối cùng.

Lục Sâm và Tiểu Thất vẫn luôn ở bên cạnh cô, đến tận lúc Tần Nham tới đón cô.

Tần Nham vừa tới có chút lưỡng lự, đứng trước cửa phòng bệnh rất lâu không dám đi vào, anh ta đi tới đi lui ở đó, bên trong phòng bệnh Lưu Tuyền thông qua cửa sổ nhìn thấy thân ảnh của anh ta.

Cô cất tiếng gọi, “Tần Nham!”

Ở ngoài cửa Tần Nham như chết lặng.

“Vào đi!”

Bị phát hiện rồi!

Tần Nham cười khổ, đẩy cửa phòng bệnh, lặng lẽ đi vào, anh ta lúc này giống như đứa trẻ làm sai bị trách phạt, đứng ở bên giường, tay chân lóng ngóng không biết để đâu nữa.

Lưu Tuyền có chút đau lòng.

“Sao anh đứng ở cửa mà không bước vào phòng.”

“Anh không dám!”

Anh ta sợ tiến vào, thì Tiểu Tuyền nói đến chuyện ly hôn.

Trong lòng Lưu Tuyền lại nhói đau, sớm biết có ngày như vậy sao ban đầu còn làm như thế!

Cô thở dài, vỗ vỗ ở bên cạnh mép giường, Tần Nham ngẩn người, thấy sắc mặt ôn hòa của Lưu Tuyền, không giống như muốn nói ly hôn, trong lòng yên định một chút, nhanh chóng ngồi xuống cạnh giường.

Thấy vậy, Lục Sâm giật nhẹ cánh tay Tiểu Thất.

Tiểu Thất trừng mắt nhìn Tần Nham, có chút không cam chịu nói lời cáo biệt với Lưu Tuyền, “Tiểu Tuyền, cậu nói chuyện với Tần Nham, tớ và Lục Sâm về trước đây.”

“Uhm, về tới nhà báo cho tớ một câu.”

“Ok!”

Hai người ra khỏi phòng bệnh, rồi khép cửa lại.

Trong phòng lúc này chỉ có Lưu Tuyền và Tần Nhanh, Tần Nham có chút căng thẳng, bất an ngồi ở mép giường, không ngừng lấy tay đẩy cặp kính của anh lên.

Đây là một hành động nhỏ của anh ta khi căng thẳng lo lắng!

Ra là vậy, sự ra đi của cô cũng có thể khiến anh ta lo lắng đến vậy?

Đó có phải nói lên rằng..... thực chất trong lòng anh ta là có một vị trí dành cho cô....

Lưu Tuyền tự an ủi chính bản thân mình, trong lòng liền cảm thấy thoải mái một chút.

“Tiểu Tuyền....”

“uh!”

“Em, em nghĩ kỹ chưa?

“Em nghĩ kỹ rồi!”

Tần Nham hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn Lưu Tuyền, “vậy bây giờ có thể cho anh biết đáp án của em?”

“Nếu như em nhất quyết đòi ly hôn..... anh sẽ làm thế nào?”

Mặt của Tần Nham mất bình tĩnh, “không ly hôn! dù sao thì anh kiên định sẽ không đồng ý, Tiểu Tuyền, từ ngày chúng ta nhận giấy kết hôn tới giờ, thì chưa từng nghĩ sẽ có một ngày ly hôn với em! anh biết vì anh đem đến cho em rất nhiều tổn thương, thế nhưng..... chúng ta có thể không nghĩ tới chuyện đau thương đó có được không, nghĩ tới những chuyện tốt đẹp, anh hứa với em rằng, sau này sẽ không có chuyện mẹ anh và Phi Ngữ gây tổn thương cho em nữa! Thất đó, anh lúc sáng sau khi về nhà đã cảnh cáo bọn họ rồi, nhất định sẽ không có chuyện như vậy phát sinh nữa!"

Lưu Tuyền thở dài, “đừng nói nữa!”

“Tiểu Tuyền....”

“Về nhà thôi!”

Tần Nham sửng sốt!

Anh ta không dám tin nhìn thẳng vào ánh mắt của Lưu Tuyền,“em, em em vừa nói cái gì?”

“Về nhà!” Lưu Tuyền nắm lấy tay của Tần Nham, “Tần Nham, em nguyện đồng ý cho anh một cơ hội cuối cùng, nếu như lần này vẫn không được......chúng ta chia tay thôi! Tần Nham, em không phải là loại người dễ dàng nói đến hai từ ly hôn, anh phải nhớ..... nếu như lần sau mà em nói ra.......vậy chúng ta không còn khả năng quay lại được với nhau nữa!”

Không ly hôn?!

Tần Nham lập tức vui vẻ trở lại, anh dang tay ra ôm trầm lấy Lưu Tuyền, căn bản không có để ý tới câu nói phía sau của cô, “Tiểu Tuyền.... Tiểu Tuyền anh biết em chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ cuộc hôn nhân của chúng ta, em yên tâm, sau này anh nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với em, thật đấy, anh bảo đảm!”

Lưu Tuyền dựa vào vai anh ta, nghe tiếng tim đập loạn nhịp của anh ấy, yên lặng nhắm mắt lại.

Chỉ mong...... anh có thể nói được làm được.

....

Chiều hôm đó, hai người cùng nhau trở về nhà.

Vừa về đến nhà, dì Trương thấy hai người dắt tay nhau trở về, đột nhiên thở phào!

Phản ứng không giống với dì Trương, Tần mẫu và Tần Phi Ngữ sặc mặt tím tái giống như quả cà tím bị đập dập, tới vỡ nát hoàn toàn, hai người lo lắng cúi đầu ngồi trên ghế sopha trong phòng khách, nghe thấy tiếng động, Tần mẫu ngẩng đầu, nhìn thấy Tần Nham đỡ Lưu Tuyền từng bước từng bước đi tới, trong lòng bà ta lúc này có chút chột dạ.

Ánh mắt nhìn lên người của Lưu Tuyền, Tần Mẫu lập tức áy náy cúi đầu xuống

“Chúng con về rồi!”

“Anh.....” Tần Phi Ngữ cuống quít từ trên ghế sofa đứng lên, cô nhanh bước tới, bộ dang như không có chuyện gì xảy ra, đưa tay ra đỡ lấy Lưu Tuyền, “chị dâu, chị không sao chứ!”

Lưu Tuyền nghiêng người, né cái đỡ tay của Tân Phi Ngữ.

Tân Phi Ngữ hai tay không trong không khí có chút bối rối, đến cả nụ cười cũng cứng đơ.

“Chị, chị dâu...”

“Đừng có làm mấy chuyện vô dụng này nữa.” Lưu Tuyền ánh mắt lạnh nhạt nhìn Tần Phi Ngữ, “Tần Phi Ngữ, tôi có làm sao không phải cô là người biết rõ nhất hơn bất kỳ ai sao! Chúng ta người trong nhà chuyện gì đều biết thì không cần phải giả bộ như không có chuyện vậy!”

Về sau, Tần Phi Ngữ cũng được, Tần mẫu cũng được, cô không

muốn cùng với hai bọn họ đóng kịch nữa!

Những diễn xuất thấp hèn của hai mẹ con họ, cô cũng xem đủ rồi.

“Chị dâu!” Tần Phi Ngữ trong lòng hận muốn chết, nhưng cô biết, nếu như bây giờ cô đắc tội với Lưu Tuyền, đối với cô ta một chút tốt đẹp cũng không có, Tần Phi Ngữ cắn răng, bỗng “bụp bụp” một tiếng bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Lưu Tuyền, cô rơi cả nước mắt nước mũi xám hối, “chị dâu em biết rồi, em lần này thật sự đã rút ra bài học rồi, em là trong phút chốc bị mỡ lợn che lấp con tim rồi, vì vậy mới làm ra chuyện như thế, chị dâu em van chị, đừng có báo cảnh sát được không.... em năm nay mới 20 tuổi, nếu như ngồi tù mấy năm, đời em coi như xong rồi....”

“Thế cô không nghĩ qua, một người phụ nữ bị cưỡng hiếp rồi quay phim, thì cả đời cô ấy sẽ như thế nào?”

Tần Phi Ngữ á khẩu không nói lên lời.

Cô ta đương nhiên đã nghĩ qua, nếu như chuyện của cô thành công, thì Lưu Tuyền khẳng định sẽ trở thành đối tượng cho bị hàng nghìn hàng vạn người mắng chửi, trên mạng xã hội cộng đồng dân mạng từng người từng câu nói đều có thể nhấn chìm cô ta đến chết!

Chương 848

Nếu như có thể, Lưu Tuyền không thèm quan tâm cuộc đời Tân Phi Ngữ có bị hủy hoại hay không!

Tốt nhất là khiến cho cô ta nhận được trừng phạt bản thân mình đáng bị nhận, như thế cô ta có thể sẽ rút ra được bài học, từ đó về sau không dám làm những việc xấu xa như thế nữa.

Thế nhưng......

Ánh mắt Lưu Tuyền hướng về phía Tần Nham.

Tần Nham bối rối nhìn cô, ánh mắt anh ta như sợ hãi cô sẽ xử lý chuyện của Tần Phi Ngữ như thế nào......

Dù sao thì cũng là em ruột của anh ta!

Lưu Tuyền nhắm mắt, nhẹ nhàng thở dài.

“Chị dâu, chị dâu em sai rồi, em thật sự sai rồi, lần sau em không dám làm như vậy nữa, lần này em không biết ăn phải cái gì làm ra chuyện như vậy, em cũng không muốn có chuyện như thế, là do nhất thời xúc động! đúng đúng đúng, emnhất thời xúc động, nên mới làm ra chuyện ngu xuẩn như thế,làm xong em liền cảm thấy hối hận, thật sự! chị dâu, em van chị, chị đừng báo cảnh sát được không!”

Lưu Tuyền không muốn cứ như vậy mà bỏ qua cho Tần Phi Ngữ,vì thế không để ý đến cô ta, một lời cũng không nói..

Tần Phi Ngữ hoảng loạn toàn thân run rẩy, nghĩ đến việc mình sẽ bị giam trong tù vài năm, cô ta liền cảm thấy sợ hãi liên tục run rẩy

Nếu thật sự như vậy.... đời này của cô coi như xong.

“Anh, anh cầu xin chị dâu giúp em với được không, lời của anh nhất định chị dâu sẽ nghe, anh cầu xin chị dâu cho em với, em thật sự biết sai rồi, lần sau em không dám nữa!”

Tần Nham lúc này đối với Tân Phi Ngữ chính là vừa hận vừa thương.

Trong lòng anh ta muốn trừng phạt Tần Phi Ngữ, nhưng không muốn dùng cách đó đưa em gái anh ta vào tù.

Nhưng......

Nghĩ đến việc Lưu Tuyền bị tổn thương, Tần Nham cắt chặt răng nói, “em đừng cầu xin anh, anh không giúp nổi em, em cầu xin chị dâu em đi, chuyện này giải quyết ra sao phải xem chị dâu em!”

“Anh......”

Tần Nhamquay đầu đi chỗ khác không nhìn cô ta.

Làm sao bây giờ!

Làm sao bây giờ....

Giờ anh ruột cũng không giúp cô ta nữa rồi.

Tần Phi Ngữtuyệt vọng, mặc cho Lưu Tuyền quyết định, Trong lòng Lưu Tuyền rất hận cô ta, hận không thể sớm đem cô ta ném vào

trong tù.

Tần Mẫu đứng một bên, một câu cũng không nói.

Tần Phi Ngữ run rẩy ở đó.

Quỳ trên mặt đất thân thể không ngừng run rẩy, khẩn cầu nhìn Lưu Tuyền, "Chị dâu, em biết sai rồi, chị coi như không nghĩ cho em, cầu chị nghĩ đến mẹ một chút. Mẹgià rồi, nếu mà bị nhốt trong tù chịu khổ thì…….."

Bây giờ mới nghĩ tới việc, nói những lời như vậy với cô sao.

Lưu Tuyền cười lạnh!

Lúc lập kế hoạch hai mẹ con họ sao không nghĩ cho một người con gái yếu ớt như cô, cô không để ý tới sự phản đối của người khác mà vẫn bước chân vào nhà họ, mẹ con họ không quan tâm cô thì thôi cũng đành, còn làm ra cái chuyện nhẫn tâm như vậy.

Nếu như không phải là Dung Cảnh....

Chẳng may sự tình thật sự đi theo cái kế hoạch kia của Tân Phi Ngữ, cô bây giờ sẽ như thế nào?

Bị người ta phỉ nhổ!

Người đắc ý nhất chắc chắn là hai người Tần mẫu và Tân Phi Ngữ, mà Tần Nham.... anh ta sẽ có phản ứng như thế nào, Lưu Tuyền không dám nghĩ tiếp.

"Chị dâu...."

“Đừng nói nữa!” Lưu Tuyền cắt ngang lời của Tần Phi Ngữ, cô không muốn nghe thấy giọng nói của cô ta, Lưu Tuyền cúi đầu, nhìn bộ dạng đáng thương quỳ dưới đất của Tần Phi Ngữ, lạnh lùng nói, “đừng có giả mù xả mưa nữa, tôi còn chưa tính tới việc báo cảnh sát!”

Tần Phi Ngữ ngẩn người ra!

Tần mẫu hơi ngẩng đầu lên nhìn cô.

Trong phòng khách một tiếng động cũng không có, Lưu Tuyền cười lạnh nhìn hai người, châm biếm nói, “đừng cho là tôi mềm lòng hay cái gì khác, tôi làm thế cũng là vì Tần Nham, không muốn làm khó anh ý, nếu như để tôi phát hiện ra hai người có ý muốn hại tôi, vậy thì đừng trách tôi đã không cảnh cáo.”

Tần Phi Ngữ hoàn toàn không nghe thấy lời cảnh cáo của Lưu Tuyền!

Không báo cảnh sát nữa!

Cô ta nhanh chóng vui vẻ trở lại, nín khóc mỉm cười từ dưới đất đứng lên, nhảy tới trước mặt Tần mẫu nói, “mẹ, người có nghe hay không, chi dâu nói sẽ không báo cảnh sát, hai người chúng ta không phải ngồi tù nữa!”

Tần mẫu thở một hơi dài.

Tần Phi Ngữ vừa vui được một lúc bỗng nhiên phản ứng lại.

Chị ta sớm không nghĩ tới việc báo cảnh sát,mà còn cố ý dọa mình...... Tần Phi Ngữ vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, Trong lòng lập tức nổi lên sự thù hận,loại người như chị ta đầu óc có vấn đềsao,

dọa người ta như vậy để làm gì!

Chết tiệt!

Cô ta biết rõ Lưu Tuyền nhất định sẽ không gọi cảnh sát!

Bởi vì Lưu Tuyền yêuTần Nham như vậy!

Chỉ có chút chuyện như vậy mà lại muốn làm lớn, nhất định sau này về sau phải cho chị ta mãi mãi chỉ là một kẻ thất bại!

“Tần Nham, đi thu dọn đồ đạc thôi.”

“Uhm!” Tần Nham đỡ Lưu Tuyền ngồi lên ghế sofa ở bên cạnh, “em ngồi nghỉ một chút, anh lên lầu thu dọn!”

Thu dọn cái gì!

Tần mẫu sửng sốt nói, “thu dọn cái gì cơ?”

“Con và Tiểu Tuyền quyết định rồi, bọn con sẽ chuyển ra ngoài ở!”

Cái gì?

Tần mẫu toàn bộ người dường như cứng đờ, không dám tin những gì Tần Nham vừa nói, “con vừa nói.... cái gì?”

Tần Nham thở dài, ánh mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của Tần mẫu, “mẹ, con nói là, con và Tiểu Tuyền muốn dọn ra ngoài ở, mẹ cũng cảm thấy...... những chuyện trải qua hai ngày nay, bọn con làm sao có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cứ như vậy thì làm sao sống với nhau tiếp được? Tự lừa dối chính bản thân mình, việc đấy bọn con làm không được! nhất là Tiểu Tuyền, Trong lòng cô ấy

không được thoải mái, mỗi lần nhìn thây hai người sẽ nghĩ về chuyện đã xảy ra, do đó...... con quyết định rồi, con và Tiểu Tuyền sẽ chuyển ra ngoài!"

Tần Mẫu giống như là ăn phải mướp đắng vậy, từ miệng tới nội tâm đều có một cảm giác là đắng chát.

Bà ta năm đầu ngón tay run rẩy chỉ vào Lưu Tuyền, "vì thế.... con muốn vì cô ta.... vứt bỏ mẹ cùng em gái con, thật sao?"

"Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu thế!" Tần Nham đau đầu, lấy tay xoa xoa trán, vẻ mặt khốn khổ, "con làm sao vứt bỏ hai người được, con với Tiểu Tuyền chỉ dọn ra ngoài ở, lúc rảnh rỗi con về thăm mẹ và em."

Việc đó với việc vứt bỏ mẹ và em gái là hai việc hoàn toàn khác nhau!

Tần mẫu hoảng hốt, chạy tới bên Tần Nham, như sợ anh ta sẽ chạy mất vật, dùng sức nắm chặt cánh tay anh ta, "Tần Nham, mẹ sai rồi, mẹ thực sự sai rồi, bọn con đừng chuyển ra ngoài có được không, bọn con chuyển ra ngoài rồi, nhà mình chỉ còn có hai người mẹ và Phi Ngữ, hai người bọn mẹ phải làm thế nào...... Tần Nham, con đừng quên, con là mẹ vất vả ngậm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn, con sao có thể vứt bỏ mẹ như thế được."

"Mẹ, con không phải là không quan tâm mẹ và Phi Ngữ nữa, bọn con sẽ về thăm mọi người!"

"Không!" Tần mẫu hét lên một tiếng, " không được phép chuyển ra ngoài, thế nào cũng không được chuyển ra, mẹ tuyệt đối không đồng ý cho con chuyển ra ngoài, có phải không do cô ta khiến con làm như vậy..." bà ta chỉ thẳng tay vào mặt Lưu Tuyền, hai mắt đỏ lên, "Lưu Tuyền à Lưu Tuyền, cô thật là lắm thủ đoạn, cô mới được gả vào

nhà tôi chưa lâu, liền khiến nhà chúng tôi sụp đổ như vậy, cô bây giờ hài lòng chưa, cô cao hứng chưa, cô còn lôi kéo Tần Nham đứng về phía cô, trong lòng cô đắc ý chưa!”

Tần Mẫu nghiến răng, “muốn chuyển đi, chính cô tự chuyển đi, tôi tuyệt đối không đồng ý cho con tôi chuyển ra ngoài!”

Lưu Tuyền dựa trên ghế sofa không nói gì.

A---

Bây giờ còn muốn cùng với cô cứng đối cứng, Lão Thái Bà này lại không biết, hiện tại người chiếm ưu thế tuyệt đối là... cô!

Lưu Tuyền vẫn không nói lời nào, Tần Nham mở miệng nói, “mẹ chúng con quyết định rồi, hôm nay nhất định phải dọn ra ngoài!”

Dọn là ngoài giúp Lưu Tuyền không phải đối mặt với mẹ và em gái, chỉ là lý do thứ nhất!

Lý do thứ hai là, Tần Nham phát hiện ra mẹ của anh ta đối với chính bản thân mình có tính độc chiếm cao, đối với anh ta giống như một đồ vật chỉ muốn giữ lấy chứ không thích cho đi, chuyện này trước đây Tần Nham cảm thấy hết sức bình thường, bởi vì cha mất sớm, anh ta từ lâu đã trở thành trụ cột trong gia đình, một người không thể nào thay thế ở trong nhà.

Nhưng qua lần này, TầnNham phát hiện ra, tính độc chiếm của mẹ mình gần như là biến thái!

Vì vậy, Tần Nham quyết định phải chuyển ra ngoài, bằng không đến một ngày mẹ Tần Nham đối với anh ta càng ngày càng nghiêm trọng!

Vẫn còn một nguyên nhân thứ ba, chính là bây giờ, lời nói và hành động của mẹ và em gái thật sự làm cho anh ta khiếp sợ rồi thất vọng, chuyển ra ngoài mà làm cho hai người bọn họ gặp phải khủng hoảng...... vậy thì coi đó là một sự trừng phạt đi!

“Tần Nham, Tần Nham con như vậy không phải là muốn lấy mạng của mẹ sao......” Tần mẫu gắt gao giữ chặt tay của Tần Nham, vừa nãy đối mặt với việc Lưu Tuyền báo hay không báo cảnh sát, Tần mẫu có sợ hãi, nhưng không rơi lệ. Nhưng lúc này.... nghe được con mình muốn ra khỏi nhà, bà ta thật sự hoảng sợ rồi.

Bà ta lệ rơi đầy mặt, “Tần Nham, con nghĩ xem khi con còn nhỏ mẹ như thế nào đối với con, con sao có thể vì một đứa con gái cũng chỉ mới kết hôn được bốn tháng, mà đối xử với mẹ như thế...”

“Mẹ, con không phải là vì Tiểu Tuyền!” Tần Nham cẩn thận nói từng chữ một, “là con tự quyết định việc chuyển ra ngoài, không có liên quan gì đến Tiểu Tuyền!”

“Không! nhất định là do cô ta khuyên con rời đi! Tần Nham, con không được chuyển đi, mẹ tuyệt đối sẽ không để cho con chuyển đi!”

“Vậy vì chuyện đó mà Tiểu Tuyền muốn ly hôn với con thì làm sao?”

“Thế thì ly hôn đi!”

Tần mẫu chỉ mong hai bọn họ ly hôn sớm ngày nào tốt ngày đó, bà ta cũng không quan tâm tới sự tồn tại của Lưu Tuyền trong phòng khách nữa, hai mắt đỏ gầm lên, “Tần Nham, từ khi cô ta bước và nhà chúng ta, con nghĩ xem nhà ta có được một ngày yên lành không? cô ta chính là một chiếc que chọc phân lợn, căn bản là không xứng với con, ly hôn! mẹ hai tay ủng hộ con ly hôn!”

Lưu Tuyền ngồi trên ghế sofa cười lạnh.

Tần Nham trong lòng lúc này nguội lạnh.

Anh ta vốn cho rằng cuộc đời này cha mẹ đều sẽ vì hạnh phúc của con cái mà cân nhắc, nhất định không muốn con mình phải ly hôn, thế nhưng.... ai nói cho Tần Nham biết, mẹ anh ta là kiểu người nào đây?

“Mẹ, con không ly hôn....”

“Ly hôn! cô ta có gì tốt! Tần Nham, con với cô ta ly hôn, mẹ đảm bảo, chỉ cần con ly hôn với cô ta, mẹ sẽ tìm cho con một người phụ nữ khác tốt hơn cô ta gấp trăm lần làm vợ con, được không?”

“Không được!”

“Tần Nham...”

“Mẹ, con thật sự không biết loại phụ nữ như thế nào trong mắt mẹ mới là tốt nhất, nhưng với con, Tiểu Tuyền chính là tốt nhất rồi.”

Tần mẫu Trong lòng có chút không nói thành lời!

Lưu Tuyền tốt nhất?

Con mình thế nào lại nói cô ta tốt?

Tần mẫu nghiến răng, ánh mắt màu đỏ tươi trừng mắt nhìn Lưu Tuyền, đều là tại cô ta, là cô ta tẩy não con trai của ta, vì vậy con mình mới đứng về phía cô ta, nhất định là như thế.

“Tần Nham, lần này con nghe mẹ có được không, con ở bên cạnh

loại phụ nữ như thế này, sẽ không có kết quả tốt đẹp gì đâu.”

“Không, con muốn ở bên cạnh cô ấy!”

Tần mẫu tức giận đến run người, chỉ tay vào Lưu Tuyền thét lên, “con tiện nhân này không phải tối qua bị người ta bắt đi, một ngày một đêm sao, nói không chừng đã bị người ta làm nhục, chuyện như vậy rồi, con vẫn muốn ở cùng với cô ta sao!”

Chương 849

Tần mẫu chỉ biết Lưu Tuyền mất tích đã một ngày một đêm, chứ không hề hay biết cô đã được cứu rồi.

Giờ nhìn thấy cô mặt mũi trắng bệch, không tự đi lại được, phải có người dìu, dáng vẻ thì yếu ớt tiều tụy, nên cho rằng cô chắc chắn đã bị người ta xâm hại.

Tần mẫu càng nói càng kích động: “ Con nghĩ đi, nó bị người ta động chạm vào cơ thể rồi, bây giờ nó là đứa bẩn thỉu, làm sao xứng đáng với con nữa. Tần Nham à, con tỉnh ngộ lại đi, hãy mau mau đoạn tuyệt với nó có được không? Hai đứa li hôn đi, li hôn rồi cho dù nó có báo cảnh sát là do mẹ gài bẫy nó, bắt mẹ đi ngồi tù mẹ cũng chịu!”

Bà ta không thể để con hồ ly tinh này cứ quấn lấy con trai mình được.

Bà ta phải tính mọi cách để đuổi cổ cô ta đi!

“ Mẹ, mẹ đừng nói nữa!”

“ Mẹ phải nói!” Tần mẫu hét lên, “ Con bị con đàn bà này nó mê hoặc rồi, cho nên bây giờ con không tỉnh táo đâu, Tần Nham, mẹ là mẹ của con, con phải biết rằng tất cả những gì mẹ làm đều là vì muốn tốt cho con...”

“ Mẹ... ” Tần Phi Ngữ sợ hãi bước tới, “ Mẹ, mẹ đừng nói nữa mà!”

Cô ta thực sự không muốn anh trai và con tiện nhân Lưu Tuyền này li

hôn.

Nếu hai người họ thực sự li hôn, Lưu Tuyền chắc chắn sẽ không nể nang gì anh trai cô ta nữa, chạy đi báo cảnh sát... Mẹ không sợ, nhưng cô ta thì rất sợ hãi.

Cô ta mới hai mươi tuổi, không muốn phải bị ngồi tù!

“Mẹ...”

“Con im miệng cho mẹ!” Tần mẫu quay qua quắc mắt nhìn Tần Phi Ngữ, Tần Phi Ngữ chưa từng thấy mẹ mình như vậy, sợ hãi tới mức cứng đờ người, đứng im ở đó, Tần mẫu quay lại nhìn Lưu Tuyền, ánh mắt sắc như ác quỷ vừa bò ra từ địa ngục, “ Cái loại mày, lẽ ra tao nên biết sớm hơn, con gái của Lưu Năng thì có thể là cái thứ tốt đẹp gì chứ! Năm đó Lưu Năng đứng nhìn cả gia đình tao chết mà không cứu, bây giờ mày lại tới phá hoại cả gia đình tao, đồ tiện nhân, tao tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho mày đâu!”

Lưu Tuyền chỉ điềm nhiên cười, không nói một lời.

Nhưng vẻ mặt đó như phảng phất mang nụ cười của kẻ chiến thắng, nên càng làm kích động Tần mẫu, bà ta lao tới như phát điên, giơ hai bàn tay định túm lấy mặt Lưu Tuyền, “ Tiện nhân! Con tiện nhân, tao sẽ giết mày!”

Lưu Tuyền nghiêng người qua một bên, tránh được cái vồ của bà ta.

Tần mẫu chưa chịu thôi, định tiếp tục tấn công cô lần nữa, liền bị Tần Nham hoang mang lao tới giữ chặt lấy cổ tay.

“Bỏ mẹ ra! Con bỏ mẹ ra ngay, mẹ phải giết con tiện nhân này, chính là từ sau khi nó về cái nhà này, khiến cho gia đình mình không được

yên ổn nữa, tất cả đều do con tiện nhân này gây ra hết, Tần Nham, con bỏ tay mẹ ra!"

Tần Nham liền hất tay Tần mẫu ra.

Nhưng do dùng sức hơi mạnh, nên khiến Tần mẫu loạng choạng ngã xuống đất.

"Bịch..."

Một âm thanh như bị bóp nghẹt vang lên, Tần mẫu đau đớn như thể ngũ quan đều gãy nhừ, bà ta nằm dài ra đất, kêu gào, " Đánh ta! Tần Nham, mày dám đánh cả mẹ mày..."

Tần Nham kinh ngạc trong lòng!

Nếu không phải tận mắt mình nhìn thấy tất cả, anh ta thực sự không bao giờ dám tin người phụ nữ điên hồi nãy lại là mẹ ruột của mình!

"Mẹ, mẹ đừng nói gì nữa, lần này tụi con nhất định phải chuyển ra ở riêng!"

"Tần Nham... Tần Nham..."

Tần Nham mặt hầm hầm, quay ngoắt mặt đi không nhìn mẹ thêm một lần nào, lúc này mà anh ta mềm lòng, thì chỉ là hại mẹ mà thôi!

Tần Nham đỡ Lưu Tuyền đi lên lầu, " Đi! Chúng ta cùng lên lầu!"

"Dạ!"

Đúng ra còn dự định để Lưu Tuyền ở dưới nhà nghỉ ngơi, anh ta một mình đi lên lầu, bây giờ phát hiện ra, nếu để tiểu Tuyền ở dưới nhà,

chưa biết chừng lại thực sự xảy ra chuyện!

Hai người họ vai kề vai cùng nhau tiến về phía trước.

Khi hai người họ đã đi khỏi, Tần Phi Ngữ mới như hoàn hồn, vội vàng chạy lại chỗ mẹ bị ngã, “Mẹ... mau dậy đi!”

“ Đánh ta... Phi Ngữ, Tần Nham đã vì bênh vực con nữ tiện nhân kia mà... đánh ta!”

Trong lòng Tần Phi Ngữ cũng rất khó chịu, “ Mẹ, mẹ đừng nói nữa, bọn họ muốn dọn đi thì để họ dọn đi đi, mẹ khỏi phải hàng ngày nhìn thấy con tiện nhân ấy thì lại bực tức, như vậy không phải là tốt hơn à. Nếu khi nào mẹ nhớ anh, mẹ gọi điện thoại cho anh ấy về thăm mẹ! Anh con bây giờ chỉ là do đang quá tức giận, nên mới bênh vực cho con tiện nhân ấy thôi, đợi anh ấy bình tĩnh lại, anh ấy sẽ hiểu chúng ta mới là những người thân ruột thịt của mình, anh ấy nhất định sẽ hiểu ai mới là người thực lòng đối tốt với anh ấy.”

Để cho bọn nó dọn đi?!

Không bao giờ!

Tần mẫu bò dậy, ánh mắt đầy thù hận, “ Phi Ngữ, con không hiểu rồi! Anh trai con bây giờ không còn tỉnh táo nữa, nó bị con tiện nhân đó tẩy não rồi, nếu để bọn nó dọn ra ngoài, anh trai con nhất định sẽ bị tẩy não hoàn toàn, tới lúc đó chưa biết chừng còn không thèm nhận mặt mẹ con mình nữa đó, mẹ tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra đâu!”

Tần Phi Ngữ nuốt nước bọt.

Hình như cũng không ngoại trừ khả năng này!

Lưu Tuyền mới tới nhà họ được bốn tháng, anh trai cô ta đã trở nên như vậy rồi.

Nếu để hai người họ tự ra ngoài sinh sống, có lẽ Lưu Tuyền thực sự sẽ khiến anh trai cô ta hoàn toàn thay đổi.

Qua chuyện xảy ra ngày hôm qua, Lưu Tuyền chắc chắn đang hận mẹ con cô ta tới xương tủy.

Đợi tới lúc chiếm trọn trái tim anh trai mình, con đàn bà đó chẳng lẽ lại không quay lại để báo thù hay sao?!

Mới nghĩ tới đó mà trán Tần Phi Ngữ đã toát mồ hôi lạnh.

Anh trai không chỉ là trụ cột tinh thần của cái gia đình này, còn là trụ cột kinh tế nữa, nếu anh trai bị nghe lời Lưu Tuyền, thì kể cả vật dụng trong gia đình có khi còn không cho mẹ con cô ta nữa, vậy thì mẹ con cô ta chỉ còn nước sống bằng không khí thôi sao?!

Tần Phi Ngữ đã từng sống trong cảnh ngèo khổ rồi.

Mới nghĩ lại cuộc sống đó, bất giác đã muốn lạnh sống lưng rồi.

Những ngày nghèo khổ đó, cô ta từng thề sẽ không bao giờ lặp lại nữa.

Còn đáng sợ hơn cả ngồi tù!

“ Mẹ, vậy bây giờ mẹ tính sẽ làm gì?”

“ Con yên tâm, mẹ tuyệt đối tuyệt đối không bao giờ để cho chúng nó dọn ra ngoài đâu!”

……

Ở trên lầu!

Lưu Tuyền dựa vào thành giường, nhìn Tần Nham tìm vali, rồi bỏ từng thứ từng thứ vào trong, anh không biết gấp quần áo, khiến cho quần áo bị vo viên thành một đống, nhìn rất lộn xộn.

Lưu Tuyền thở dài, bước xuống giường.

“Để em làm cho!”

Tần Nham nhẹ nhàng đưa đồ cho Lưu Tuyền, choáng váng ngồi bệt xuống đất. Anh ta gỡ cặp kính xuống, mệt mỏi đưa tay lên xoa xoa đôi mắt.

“Mệt lắm không?”

“Không đâu! Chỉ là cảm thấy khó hiểu, mẹ anh... trước đây bà không phải là người như vậy đâu!”

“Em biết mà!”

Lưu Tuyền vừa gấp đồ, vừa nhớ lại chuyện cũ.

Khi còn nhỏ cô và Tần mẫu đã từng gặp nhau, thi thoảng cô có trốn vào chơi ở trong nhà Tần gia, lúc đó gương mặt Tần mẫu luôn luôn vui vẻ, tươi cười, cái kiểu cách cư xử dịu dàng đó không thể nào là giả được, cho nên lúc nhỏ cô vô cùng ngưỡng mộ Tần Nham có được người mẹ tốt như vậy.

Đây cũng là một trong những lý do khiến cô từ khi mới về đây đã đối

xử rất tốt với bà.

“Tần Nham, tình trạng này của mẹ anh... hình như không đúng lắm.”

Tất nhiên Tần Nham cũng cảm thấy như vậy.

Anh mệt mỏi nói: “ Sau khi bố anh mất, anh chỉ biết cắm đầu vào làm việc, kiếm tiền lo trả nợ, cũng vì muốn cho mọi người trong gia đình được trở lại cuộc sống đầy đủ như trước kia”. Hồi đó, một ngày anh làm việc mười lăm mười sáu tiếng trong suốt mấy năm liền, đúng là đã không quan tâm tới đời sống tinh thần của mẹ và em gái.

Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ chính từ khi đó mà mẹ mới từng chút từng chút thay đổi thành điên khùng như bây giờ!

Tần Nham bất chợt nghĩ tới Văn Văn

Lúc trước, khi anh và Văn Văn còn yêu nhau, trước mặt thì thấy mẹ đối xử rất tử tế với Văn Văn, nhưng khi có hai người, cô ấy lại hay nói với anh rằng mẹ anh thường tỏ thái độ không ưa, thường xuyên gây khó dễ cho cô ấy. Lúc đó anh thậm chí còn không tin cô, và trách mắng Văn Văn, cho rằng cô là người không hiểu chuyện.

Rõ ràng mẹ đối xử với cô ấy rất tốt, vậy mà cô ấy còn để bụng và nghĩ người ta không hay.

Nhưng giờ thì anh cũng hiểu ra mọi chuyện rồi.

Có lẽ... lúc đó mẹ cũng như bây giờ, thường xuyên trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu rồi.

Mà anh thì lại quá tin tưởng mẹ, cho nên căn bản là không để ý nhiều.

“ Anh đang nghĩ gì vậy?”

Tần Nham bỗng giật mình: “Không có gì!”

Lục Tuyền rất nhanh nhẹn, quay qua quay lại là đã thu xếp gọn gàng hết quần áo thường ngày của cô và Tần Nham lại rồi, cô đậy nắp vali lại, quay đầu lại nhìn Tần Nham, “Bây giờ anh tính thế nào?”

“Cứ dọn ra ngoài đã rồi tính sau.” Tần Nham thở dài, “ Mấy ngày tới anh sẽ sắp xếp lại những ngày nghỉ phép năm, rồi xin nghỉ để... đưa mẹ đi bác sĩ tâm lý khám xem sao.”

Rất rõ ràng rồi!

Bệnh tâm lý của mẹ có lẽ là rất nặng rồi.

Lưu Tuyền gật đầu, làm theo như sắp đặt của anh.

“Đi thôi!”

“Dạ!”

Tần Nham đỡ Lưu Tuyền đứng dậy, một tay dìu Lưu Tuyền, tay kia xách theo hành lý, chuẩn bị đi xuống dưới lầu.

“Đợi một lát!”

Lưu Tuyền sực nhớ ra điều gì đó, nên từ ngăn kéo lấy ra tập bản thảo thiết kế của cô, “đi thôi!”

“Ừ!”

Hai người bước ra cửa, vừa mở ra thì nhìn thấy Trương tẩu sợ hãi đứng lù lù ngay đó, vừa nhìn thấy Tần Nham và Lưu Tuyền, chị ta thở phào, vội vàng nói: " Tần tiên sinh, thiếu phu nhân, tôi... có thể đi cùng hai người không..."

Lưu Tuyền nhướn mày ngạc nhiên: "Tại sao vậy?"

"Thiếu phu nhân, bây giờ cô không được khỏe, cũng cần có người chăm sóc mà..."

Trương tẩu bây giờ cũng nhìn rõ rồi, ở cái nhà này, người không bình thường nhất chính là Tần mẫu, tình trạng tinh thần của Tần mẫu khiến người ta thấy sợ hãi, nhỡ đâu một ngày nào đó bà ta lên cơn điên, chém luôn cả chị ta thì biết làm sao, chị ta cũng không muốn ngày nào cũng sống trong nơm nớp lo sợ.

Lưu Tuyền đang suy nghĩ, vừa định gật đầu đồng ý thì Tần Nham lại lập tức từ chối.

" Chúng tôi phải chuyển nhà rồi, nhà này không cần chị nữa, ngày mai tôi sẽ tính gấp ba tiền lương trả cho chị, chị hãy đi kiếm công việc mới mà làm."

"Tần tiên sinh..."

"Không nói nữa, cứ quyết định vậy đi!"

Trương tẩu biết hết mọi chuyện trong nhà họ, Tần Nham thì lại không hề muốn để bất kì ai biết những chuyện riêng tư, anh quay lại nói với Lưu Tuyền, "Đợi sau khi chuyển nhà xong, anh sẽ tìm bảo mẫu khác chăm sóc em!"

"Không cần đâu, chúng mình tìm căn nhà nhỏ nhỏ ở thôi, tới lúc đó

em sẽ tự lo dọn dẹp là được rồi."

"Cũng được!"

Hai người bước từng bậc xuống dưới lầu.

Vừa xuống tới dưới lầu, thì lại không nhìn thấy bóng dáng Tần mẫu và Tần Phi Ngữ đâu nữa.

Lưu Tuyền nhướn mày!

Thật không bình thường chút nào.

Dựa vào thái độ phản đối tới điên khùng hồi nãy của Tần mẫu thì bà ta lẽ nào lại làm điều gì đó có lỗi với bản thân.

Qủa nhiên...

Ý nghĩ đó còn chưa kịp lóe lên trong đầu Luu Tuyền, thì từ trong bếp vọng ra tiếng Tần Phi Ngữ kinh hãi hét lên.

"Ôi – anh ơi, anh mau tới đây đi! Mau lên, mẹ muốn tự sát kìa!"

Tần Nham đơ người ra, vội ném vali hành lý xuống rồi phi như bay vào trong bếp, Lưu Tuyền cũng vội bước theo sau.

Vừa bước tới cửa bếp thì đã nhìn thấy Tần mẫu và Tần Phi Ngữ, Tần mẫu tay phải cầm một con dao thái thịt, dưới lưỡi dao là cổ tay trái của bà ta, còn bên cạnh bà ta là Tần Phi Ngữ đứng đó đầy hoảng loạn.

"Mẹ, mẹ đang làm cái gì vậy!"

Tần mẫu mắt đỏ hoe nhìn Tần Nham, tay càng nắm chặt con dao, “ Tần Nham, nếu con nhất quyết đòi dọn ra ngoài, mẹ sẽ chết cho con xem!”

Chương 850

Tần Nham muốn bước ngay về phía trước, “Mẹ, mẹ bỏ dao xuống trước đi!”

“Con đứng im đó!”

Tần mẫu khóc nấc lên, nắm chặt con dao rồi lùi lại hai bước, “ Các người không được tới đây, nếu các người bước tới... ta sẽ cắt cổ tay ngay lập tức!”

Đầu Tần Nham lúc này đau giật từng cơn.

Sao lại tới nông nỗi này, không làm cho người khác yên tâm một chút nào!

Anh kiệt sức dựa vào cánh cửa, “Mẹ, xem như con van xin mẹ, mẹ đừng tự làm khổ mình nữa có được không, lần này con và Lưu Tuyền không dọn đi không được đâu, mẹ có làm gì thì cũng không ngăn cản được bọn con đâu!”

“Anh, sao anh lại có thể nói như thế được!”

“Em im đi!” Tần Nham quắc mắt lườm em gái, “Tần Phi Ngữ, em tự lo cho mình thì hơn!”

Tần Phi Ngữ hằn học nghiến chặt răng, không nói thêm được câu nào.

Tần Nham quay lại phía mẹ mình, “Mẹ, bỏ dao xuống!”

“Trừ khi con đồng ý với mẹ là sẽ không dọn ra ngoài ở!”

“Không được đâu!”

Tần mẫu mắt lại đỏ hoe, “Vậy thì không còn gì để nói hết, Tần Nham, chỉ cần con bước ra khỏi biệt thự này nửa bước, mẹ sẽ lập tức cắt cổ tay tự vẫn!”

Không khí trở nên nghẹt thở.

Mấy người họ đều cương quyết, không ai chịu nhượng bộ ai.

Cuối cùng, Tần Nham là người chủ động trước, anh quay người bước ra phía cửa, nắm lấy tay Lưu Tuyền rồi đi ra ngoài.

“Tần Nham!”

“Mẹ muốn làm gì thì làm đi!”

Nếu nói Tần mẫu muốn tự sát? Anh chắc chắn không tin đâu!

Cùng lắm thì chỉ là dọa dẫm anh chút thôi.

Lần này anh đã hạ quyết tâm phải dạy cho hai người họ một bài học, cho nên Tần Nham quyết định vẫn nắm chặt tay Lưu Tuyền đi ra khỏi nhà.

Hai người họ rời khỏi biệt thự, bỏ lại phía sau tiếng gào thét như người điên của Tần mẫu.

Ngoài biệt thự gió lạnh thổi hiu hắt.

Lưu Tuyền đứng ở cửa không đi, cô ngoái đầu nhìn lại, “Tần Nham, làm vậy có chắc là không sao không?”

“Không có chuyện gì đâu, anh hiểu mẹ của mình mà, bà ấy không dám đâu... nhiều lắm thì cũng chỉ là muốn anh phải phục tùng.” Tần Nham để vali hành lý ở dưới sân, “Em đứng đây đợi anh một chút, anh đi lái xe tới.”

“... Dạ!”

Tần Nham vừa bước tới trước hai bước thì từ trong biệt thự vọng ra tiếng hét thất thanh của Tần Phi Ngữ, “Aaa --- Mẹ!”

Hai người họ đơ người, đưa mắt nhìn nhau rồi cùng xông vào trong biệt thự!

Vừa xông vào tới phòng bếp, lập tức nhìn thấy cổ tay trái của Tân mẫu đang tuôn ra dòng máu tươi.

Trên lưỡi dao có dính máu, bị ném dưới sàn bếp, mặt Tần mẫu trắng bệch, máu tươi từng giọt từng giọt từ cổ tay bà ta chảy xuống, Tần Phi Ngữ đỡ lấy bà ta, hoang mang hét lên, “Mẹ, sao mẹ lại ngốc như vậy, sao mẹ lại làm thật chứ...”

Cô ta cuống quýt lấy khăn tay lao tới buộc vào cổ tay Tần mẫu.

Sắc mặt trắng bệch cho thấy Tần mẫu rất đau đớn, nhìn thấy Tần Nham đứng ở cửa bếp, bà ta liền mỉm cười, “Tần Nham... mẹ biết mà, con chắc chắn sẽ không bỏ mặc mẹ và em rồi cứ thế mà bỏ đi đâu... mẹ biết chắc mà...”

“Mẹ!”

Tần Nham hoang mang lao tới.

Lưu Tuyền trong lòng cũng rất ngạc nhiên, cô không thể tin được là Tần mẫu dám tự tay sát thương mình như vậy.

Lưu Tuyền hoang mang chạy tới thư phòng tìm hộp cứu thương!

Cô nhanh tay với lấy hộp cứu thương rồi lao vào phòng bếp, đặt xuống dưới chân Tần mẫu, “Tần Nham, mau băng bó trước đi!”

“Cút!”

Tần mẫu dùng toàn bộ sức lực, giơ chân đạp trúng giữa ngực Lưu Tuyền, cô không hề có chút phòng vệ nào, lại do cơ thể đang rất yếu ớt, nên cái đạp này của Tần mẫu khiến cả cơ thể cô không khống chế được, ngã lăn ra đất, đau đớn ôm ngực, thở không nổi, “Không cần loại tiện nhân như mày giả lòng tốt!”

Lưu Tuyền sắc mặt tái mét, không thể cử động nổi.

“Tiểu Tuyền...”

“Em... không sao đâu!” Lưu Tuyền bám vào bệ thoát nước, bất đắc dĩ đứng lên, “Em không sao, anh cứ băng bó cho mẹ rồi đưa mẹ đi viện trước đi!”

“ Ừ!”

Tần Nham vội vàng băng bó sơ vết thương cho Tần mẫu, “Phi Ngữ, mau đi lái xe tới!”

“Ừ, em đi ngay đây.”

Vết thương trên cổ tay Tần mẫu rất sâu, dùng băng gạc băng bó rồi nhưng máu vẫn không ngừng chảy ra, Tần Nham mắt nhìn thấy băng gạc ướt ướt dần từng chút một, lại nhìn thấy mặt mẹ mình cứ tái dần đi, thì trong lòng bắt đầu thấy sợ hãi.

“Mẹ, con đưa mẹ tới bệnh viện, chúng ta tới bệnh viện ngay bây giờ, mẹ sẽ không có chuyện gì đâu...”

“Không! ” Tần mẫu không chịu đi, “Mẹ không đi bênh viện đâu!”

“ Mẹ!”

Đã tới nước này rồi, bà ấy còn muốn gây chuyện gì nữa đây!

“Mẹ chính là không muốn tới bệnh viện!” Tần mẫu cố chấp nhìn thẳng vào mắt Tần Nham, “Tần Nham, trừ khi con đồng ý với mẹ từ giờ sẽ không bao giờ dọn ra ngoài nữa, mẹ sẽ đi bệnh viện với con!”

“Mẹ... việc này để sau khi mẹ từ bệnh viện về thì chúng ta sẽ nói tiếp có được không mẹ?”

“ Không được!”

Tần mẫu cương quyết lắc đầu, “ Con không đồng ý với mẹ, thì mẹ chết cũng không đi bệnh viện! Con dọn đi khỏi đây... thì không khác gì lấy đi cả mạng sống của mẹ cả, nếu đã như vậy thì thà để mẹ chết luôn bây giờ đi, Tần Nham, nếu con thực sự vẫn muốn dọn đi, thì bây giờ con cứ mặc kệ mẹ...”

Anh làm sao mà bỏ mặc mẹ được đây!

“ Mẹ!”

“Đồng ý với mẹ!”

Tần Nham nhìn thấy mẹ mình thì đang mất máu nhiều, lại nhìn qua người vợ đứng kế bên sắc mặt đang tái dần, cuối cùng vẫn nghiến răng, gật đầu, “ Được! Con đồng ý với mẹ, con sẽ không dọn ra ngoài ở riêng nữa!”

Gương mặt cau có của Tần mẫu cuối cùng cũng giãn ra rồi.

Tinh thần bà ta vừa thoải mái, cơ thể bỗng cảm thấy như không thể trụ được nữa, trở nên mềm nhũn, Tần Nham vội vàng đỡ lấy mẹ, “ Mẹ, mẹ thấy thế nào rồi...”

“ Chóng mặt quá...”

Phía bên ngoài có tiếng xe tới gần, Tần Nham vội đỡ Tần mẫu đi ra ngoài, vừa đi vừa an ủi bà ta: “ Mẹ, không sao, không sao đâu, chúng ta sẽ tới bệnh viện rất nhanh, mẹ kiên cường lên nha...”

Trong lòng Lưu Tuyền kinh ngạc vô cùng, nhưng cô biết rằng ở vào thời khắc này, cô chỉ có thể im lặng.

Cô lặng lẽ bước theo sau hai mẹ con họ.

“ Mày... mày đứng lại!”

Tần mẫu đột nhiên quay đầu lại nhìn Lưu Tuyền, trong ánh mắt bà ta không giấu nổi sự khinh ghét, “ Mày cút ngay! Tao không muốn nhìn thấy mặt mày!”

Bước chân của Lưu Tuyền bỗng khựng lại.

Bà già này... bà ta nghĩ rằng cô rất muốn nhìn thấy bà ta sao!

Nếu không phải là vì Tần Nham, ngày hôm nay cô đâu phải ở đây để chịu đựng như thế này chứ!

Lưu Tuyền nhìn Tần Nham.

“ Tần Nham...”

Tần Nham cũng nhìn qua cô, “Tiểu Tuyền, em cứ ở nhà đợi anh, bây giờ tạm thời không nên để cảm xúc của mẹ anh bị kích động thêm nữa, vừa đúng lúc hôm nay em cũng không được khỏe, nên tạm thời cứ ở nhà nghỉ ngơi đã, đợi tình trạng của mẹ anh ổn định rồi, anh sẽ về ngay với em.”

Cảm xúc của Lưu Tuyền từ từ chìm xuống.

Cô cúi đầu cay đắng cười.

Qủa nhiên là...

Do cô đã tự tưởng tưởng ra những điều quá tốt đẹp, cô vẫn nghĩ sẽ cho Tần Nham một cơ hội, để cho anh thể hiện, nhưng thật không ngờ, ở trong lòng anh, cuối cùng thì vẫn chỉ có người thân là quan trọng nhất.

“ Tiểu Tuyền...”

“ Anh đừng nói nữa, em đều hiểu hết mà. Mạng người mới là quan trọng, các người mau đi đi.”

Tần Nham biết rằng anh chắc chắn đã lại làm cho Lưu Tuyền thất vọng thêm lần nữa rồi.

Nhưng anh thực sự là không còn cách nào nữa.

Lúc này, tâm trạng của mẹ không ổn định, nếu để mẹ anh ta nhìn thấy tiểu Tuyền, tâm trạng mẹ sẽ suy sụp hoàn toàn, tới lúc đó, cơ thể sẽ phát sinh vấn đề lớn hơn. Trong lòng anh càng cảm thấy có lỗi hơn với Lưu Tuyền, nhưng cũng chẳng có cách nào, chỉ biết cố gắng chọn việc quan trọng hơn để giải quyết trước.

Tần Nham không nhìn sắc mặt Lưu Tuyền thêm nữa, cắn răng đỡ mẹ đi ra cửa.

Tiếng bước chân đi xa dần.

Rất nhanh, Lưu Tuyền nghe thấy tiếng xe khởi động rồi lăn bánh đi mất, rồi sau đó... tất cả âm thanh đều trở thành yên lặng vô cùng!

Lưu Tuyền ôm lấy ngực, dựa vào bệ thoát nước, nụ cười càng lúc càng cay đắng.

Cả căn biệt thự trống vắng quá, cảm giác như chỉ còn có mình cô trong đó.

“ Thiếu, thiếu phu nhân...” Trương tẩu bước vào bếp, “ Cô không sao chứ?”

“ Không sao đâu!”

Lưu Tuyền lắc lắc đầu, “ Tôi đi ra ngoài dạo một chút, chị ở nhà coi nhà nha.”

“... dạ!”

Lưu Tuyền ủ rũ như chẳng còn hồn phách, đi ra khỏi ngôi biệt thự,

men theo đường lớn ở ngoài khu biệt thự rồi cứ thế vô định đi về phía trước.

Ánh mắt cô như vô hồn, gương mặt tái đi, vừa rồi khi bị ngã dưới sàn, trên người cô dính ít máu của Tần mẫu vương trên đất khi đó, cái áo len màu trắng bị dính màu đỏ của máu, ai nhìn qua đều thấy đáng sợ. Cô đi trên đường mà thân hình run rẩy lảo đảo, dưới tia nắng của ánh chiều tà, cái bóng của cô kéo vừa dài vừa nhỏ, thật là khiến người ta đau lòng.

Dung Cảnh lái xe ngang qua thì nhìn thấy khung cảnh như bức họa đó.

Thật là ngạc nhiên!

Sáng ngày hôm nay Dung Cảnh còn ở chỗ Lưu Tuyền, đơn giản là xin nghỉ phép một ngày, vừa đúng lúc bố mẹ ở nhà đang giục anh về ăn cơm, cho nên anh lái xe về, không ngờ lại gặp lại Lưu Tuyền.

Hai ngày nay gặp cô ấy hai lần, như vậy có được tính là duyên phận không nhỉ?

Có điều...

Cô ấy sao thế này, xem ra dáng vẻ cô ấy bây giờ còn thảm hại hơn cả lúc sáng.

Dung Cảnh dừng xe lại, đậu xe ở bên đường rồi bước xuống, đúng ra thì chỉ định chạy tới hỏi xem cô muốn đi đâu, nhưng chợt thấy có xe hơi lao tới lướt qua cô, liền nhanh tay tùm cổ tay cô kéo lại, kéo cô từ sát đường vào.

Lưu Tuyền bỗng như hoàn hồn!

“ Dung Cảnh?”

“ Đang nghĩ gì vậy, đi đường sao không nhìn đường, thật là nguy hiểm!” Dung Cảnh cau mày nhìn Lưu Tuyền, “ Sao không cẩn thận gì hết vậy, vừa rồi thiếu chút nữa là bị xe quệt vào rồi đó!”

Lưu Tuyền cũng đang kinh hãi, nhưng nhìn thấy Dung Cảnh, liền cúi đầu đá đá viên đá dưới đường, nhìn như dáng vẻ một đứa trẻ vừa làm gì đó sai trái.

Dung Cảnh thở phào, cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện trên áo của Lưu Tuyền có dính máu, anh kinh ngạc, “ Cô bị thương sao?”

“ Ơ?”

Nhìn theo ánh mắt của anh, Lưu Tuyền cũng choáng váng, “ Không phải máu của tôi, tôi không bị thương...”

Dung Cảnh nhìn khắp người cô trên dưới một lượt, biết rõ trên người cô không có vết thương, thì mới thở phào nhẹ nhõm.

“ Nhìn dáng vẻ cô rất thảm hại, cô sao vậy?”

“ Không, không có gì đâu!”

Mặc dù Dung Cảnh đã biết rất nhiều chuyện không vui vẻ gì của cô, nhưng cô vẫn không muốn để anh biết về chuyện xảy ra của ngày hôm nay, cũng không muốn kể với bất kì ai hết.

Những chuyện không vui như vậy nói ra thì cũng chỉ làm người khác thêm buồn lòng.

Dung Cảnh hiểu ra vấn đề nên cũng không hỏi thêm gì nữa, “ Cô đang định đi đâu vậy, tôi sẽ đưa cô đi.”

“Đi đâu ư?” Lưu Tuyền quay đầu nhìn theo bóng hoàng hôn đang khuất dần, tia hoàng hôn chiếu vào gương mặt làm mặt cô đỏ lên, ánh mắt vô định cười buồn, “ Tôi cũng không biết mình muốn đi đâu nữa... bây giờ mới thấy trời đất rộng như vậy, cũng không có chỗ dành cho tôi...”

Dung Cảnh bất giác không biết mình nên nói gì.

Lưu Tuyền tự cảm thấy mình hơi vô ý, nên cúi đầu nhìn vết máu trên áo, thở dài, “ Hình như đúng là nhìn rất thảm hại, lẽ ra nên thay cái áo rồi hãy đi ra đường... Cái dáng vẻ này của tôi mà có đứa trẻ nào nhìn thấy chắc sợ phát khóc nhỉ... Dung Cảnh, hình như mỗi lần gặp anh đều là mỗi lần nhìn tôi thê thảm nhất ấy nhỉ.”

Dung Cảnh muốn làm dịu không khí này đi, cười lớn trêu chọc, “ Vậy chắc là do tôi là khắc tinh của cô đó, mỗi lần gặp tôi là cô đều không gặp chuyện gì tốt đẹp.”

“ Không! Không được nói như vậy đâu, phải nói đúng ra là tôi gặp may, mỗi lần gặp chuyện không hay tôi đều gặp anh! Hôm qua nếu không gặp được anh, nói không chừng tôi đã gặp chuyện xui xẻo rồi... Hồi nãy nếu không phải anh, tôi đã bị xe quệt trúng rồi!”

Lưu Tuyền nghĩ một lúc, ngẩng đầu chân thành nhìn Dung Cảnh, “ Thực sự rất cảm ơn anh, Dung Cảnh!”

Chương 851

Lưu Tuyền ngẩng mặt lên.

Cự ly giữa hai người rất gần, Dung Cảnh gần như có thể nhìn thấy rõ lông tơ trên mặt cô, anh nín hơi thở của mình. Lông mi của Lưu Tuyền cong vút, lại hơn run run, rõ ràng đã trải qua nhiều chuyện không hay như vậy nhưng ánh mắt của cô vẫn trong veo, Dung Cảnh cảm thấy dường như trái tim mình giống hệt lông mi của cô.....hơi rung động.

Trái tim của Dung Cảnh rung lên mạnh mẽ.

Anh đưa nắm đấm lên bịt lấy bên môi mình như muốn che đậy điều đó rồi ho nhẹ một tiếng, “Hình như lần nào nhìn thấy anh em cũng nói cảm ơn thì phải.”

Lưu Tuyền thần người ra, “Hình như đúng thế thật.....”

“Có cần về nhà không, anh đưa em đi?”

“Không muốn về.” Ở nhà chỉ có mình dì Trương và cái nền nhà toàn máu, thật sự cô không hề muốn về đó chút nào, “Dung Cảnh, anh không cần bận tâm em đâu, em chỉ muốn đi một mình thôi. Nếu anh có chuyện gì có thể đi trước.”

Không cần lo cho cô?

Dưới trạng thái bây giờ, thật sự không ai bên cạnh có khi lại xảy ra chuyện.

Hơn nữa cô lại nói không muốn về nhà.....lúc sáng cô rõ ràng mới nói quyết định cho Tần Nham một cơ hội rồi, theo lý thường đáng lẽ hai người đã trở lại bình thường, bây giờ sao lại thành ra thê thảm như vậy?

Dung Cảnh cảm thấy có vẻ như trong nhà cô xảy ra chuyện gì đó.

“Anh chẳng có chuyện gì cả.” Dung Cảnh bước đến bên chiếc xe, anh mở cửa ghế phụ cho cô, “Coi anh là bạn thì ngồi lên đây, anh đưa em đi một nơi!”

Lưu Tuyền chẳng cần nghĩ ngợi lâu, cô một bước ngồi lên xe.

Nói chung.....bây gì chỉ cần không để cô về nhà, vậy đi đâu cũng được.

Dung cảnh cũng lên xe.

Anh quay xe lại, di chuyển khỏi biệt thự.

Trong lòng nghĩ, thôi lại xù thêm một cuộc hẹn lần này với bố mẹ anh vậy, lần cuối cùng!

Nói chung bố mẹ anh nhìn thấy anh cũng chỉ có thể nói một chuyện duy nhất——giục anh kết hôn, không thì cũng là giục anh kiếm bạn gái, còn không nữa thì giục anh đi xem mặt.....cho nên xù thì xù vậy.”

Xe nổ máy.

“Thất dây an toàn vào.”

“Ừm!”

Lưu Tuyền giống một con búp bê gỗ vậy, cô hơi có một chút thẫn thờ, Dung Cảnh bảo cô làm gì thì cô làm đó.

“Nếu mệt rồi thì dựa vào mà nằm nghỉ tý đi, đến nơi anh sẽ gọi.”

“Ừm”

Lưu Tuyền thật sự đã khá mệt, từ cơ thể đến linh hồn cô đều đã mệt lử, mệt đến nỗi muốn động đậy ngón tay cũng khó. Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng dựa người vào lưng ghế, những ánh nắng cuối ngày hắt lên người cô như phủ lên mình cô một lớp hào quang óng ánh, sắc môi của cô vẫn nhợt nhạt.

Thật đúng là một cô gái dễ làm người ta mủi lòng.

Dung Cảnh vừa lái xe vừa thầm thở dài, một cô gái tốt như vậy ai gặp được chắc cũng sẽ rất trân trọng, nhưng nhìn cô như vậy lại luôn phải chịu tổn thương.

Chiếc xe lao đi rất nhanh, qua khoang cửa có gió đông lùa vào.

Lưu Tuyền nằm đó, mái tóc dài của cô luồn vào trong gió, bay phất phơ.

Dung Cảnh nhẹ nhàng ấn nút đóng cửa xe lại.

“Đừng đóng!” Lưu Tuyền không mở mắt, “Cứ để gió thổi như vậy, em thích cảm giác gió buốt tận vào trong xương tủy, nó làm cho người ta giữ được tỉnh táo.”

Dung Cảnh thở dài, vừa để ý lái xe anh vừa hỏi, “Có phải hôm nay em về nhà gặp chuyện gì không?”

Vệt máu ấy không phải của cô, vậy của ai?

Lưu Tuyền không muốn nói, nhưng cô ém trong lòng rất khó chịu, “Dung Cảnh.....em thấy cả đời này em như bị người ta hãm lấy hay sao ấy, ông trời không thương em, sao lại để em gặp toàn những người.....ác độc như vậy.”

“Mẹ chồng với em gái của em lại làm gì rồi?”

“Hôm nay chúng em muốn chuyển ra khỏi nhà.....thì mẹ chồng em cắt cổ tay.”

Một câu nói bao quát tất cả, Dung Cảnh phút chốc hiểu ra vấn đề.

Bà mẹ chồng của cô đúng là loại lắm mưu nhiều trò, vì không muốn con trai của mình chuyển ra khỏi nhà sống, đến thủ đoạn này cũng dùng được nữa, suy nghĩ của con người này thật khó lường!

“Cho nên, hai người vẫn phải tiếp tục sống với họ sao?”

Lưu Tuyền cười buồn khổ, “Hình như là như vậy.”

Trái tim Dung Cảnh đau thay cho cô, chuyện như vậy đương nhiên một người ngoài như anh khó mà chen mồm vào.

Nhưng anh có thể hiểu được địa vị và hoàn cảnh bây giờ của Lưu Tuyền.

Bây giờ coi như quan hệ giữa cô và mẹ chồng cùng em gái chồng nay đã lật mặt với nhau rồi, từ đầu Tần Nham chọn đứng về phía của cô, nhưng sau khi mẹ của anh chọn biện pháp tự sát, chắc chắn con tim của anh ta sẽ chọn người mẹ và em gái mình.

Còn Lưu Tuyền, hoàn toàn đã bị cô lập thành một người ngoài.

Dung Cảnh nặng nề thở một hơi dài.

“Sau này em định thế nào?”

“Em cũng không biết......” Lưu Tuyền mở mắt ra, con mắt của cô đầy tia máu đỏ, “Bây giờ chỉ có thể đi đến đâu hay đến đó thôi, em cũng không biết bản thân đang đợi cái gì, cũng có thể giống như anh nói.....đợi đến khi nào tình yêu này hoàn toàn cạn sạch, có thể em sẽ buông bỏ được cuộc tình này.”

Dung Cảnh nắm chặt lấy vô lăng.

Sau đó hai người không nói thêm gì, bầu không khí khi này có đôi chút đông cứng, đến khi xe đã chạy được khoảng nửa giờ, điện thoại của Dung

Cảnh reo lên.

Anh bắt máy.

“Mẹ! Con có việc đột xuất, không về đó nữa, coi mắt gì cơ? Con đã nói với mẹ rồi, con mới có 29 tuổi thôi, mẹ đừng nóng vội quá như thế? Hơn nữa anh trai con mới kết hôn và có con, mẹ đã có cháu trai để ẵm bồng rồi mà, còn lo lắng cho con làm gì? Được rồi được rồi, con còn mấy chuyện chưa giải quyết xong nhé, con cúp máy đây.”

Cúp máy xong, anh vừa quay đầu lại đã nhìn thấy ánh mắt trong veo của Lưu Tuyền.

Dung Cảnh hơi ngại ngùng, “Mẹ anh.”

“Tình cảm của anh và mẹ anh tốt quá.” Khi nãy gọi điện thoại, đuôi mắt chân mày anh đều đang cười, điều này khiến Lưu Tuyền có đôi chút ngưỡng mộ, “Tốt quá!”

Lời này của cô làm Dung Cảnh hơi khó hiểu.

Tình cảm với mẹ mình là một chuyện rất bình thường mà!

“Tình cảm của em với mẹ không được tốt à?”

“Tốt lắm chứ. Mẹ em rất yêu em, em cũng rất yêu bà ấy.....nhưng bà ấy đã mất từ lâu rồi.”

Dung Cảnh hơi khựng người, nhanh chóng xin lỗi, “Anh xin lỗi!”

“Không có gì phải xin lỗi cả, mọi chuyện đều qua đi rất lâu rồi, giờ này em cũng không còn buồn nữa.”

“Vậy bố em thì sao?”

“Ông ấy à.....” giọng nói của Lưu Tuyền điềm đạm kể lại câu chuyện, “Ông ta cùng người tình của mình ép mẹ em nhảy lầu tự sát, mẹ em mất không đến một tháng, ông ta đã đi lấy giấy đăng ký kết hôn với người tình rồi.”

Dung Cảnh nghẹn lời.

Không trách được cô vừa nói cả đời này cô chỉ toàn gặp được những người ác độc, hóa ra còn chuyện này.

Không biết sao cô có thể lớn lên trong một gia đình như vậy.

“Người bạn kia khá là quan tâm đến em đấy.”

“Anh đang nói đến Tiểu Thất đúng không.” Nói đến Tiểu Thất, đôi mắt bờ mi của Lưu Tuyền mới giãn ra được một chút, mới nở được một nụ cười, “Vâng, cô ấy rất tốt với em, cả cuộc đời em việc may mắn nhất là gặp được người bạn như cô ấy.”

Đây là lần đầu tiên Dung Cảnh nhìn thấy được nụ cười xuất phát từ niềm vui của Lưu Tuyền.

Khi cô cười, cả người tỏa ánh hào quang, khiến cho người khác bị thu hút lấy.

Dung Cảnh quá bị thu hút bởi cô, người anh hơi thần ra.

“Pi pi pi——”

Tiếng còi xe làm anh bất giác tỉnh lại, Dung Cảnh cảm thấy có đôi chút ngại ngùng, lần đầu tiên anh nhìn người khác đến ngây cả người......

Nhưng khi cô cười thật sự rất đẹp.

Khóe môi của Dung Cảnh cũng bất giác đưa lên nhẹ nhàng.

Xe tiếp tục chạy 20 phút nữa, càng đi càng vắng vẻ, cuối cùng dừng lại ở một dốc núi nhỏ.

Lúc này sắc trời đã kéo đen, mặt trăng đã lấp ló sau đám mây tựa khi nào.

Ở đây không có đèn đường nên ánh trăng càng sáng tỏ, chiếu lên mặt đất có thể thấy được dáng người.

“Đến rồi, xuống xe thôi!”

Lưu Tuyền cùng Dung Cảnh xuống xe, trời sau khi tối hẳn cũng lạnh hơn ban ngày, Lưu Tuyền vừa bước xuống xe đã vội rùng mình. Cô đưa mắt nhìn nơi hoang vu hẻo lánh này, hơi thần ra đôi phút, “Chính là ở đây sao?”

“Là đây.” Dung Cảnh cởi áo khoác ngoài khoác lên cho Lưu Tuyền, anh nhướn lông mày trêu cô, “Sợ không?”

“Không sợ!”

Dung Cảnh cười nhìn cô, “Em là thân gái lại một mình, lại đi cùng một người đàn ông xa lạ đến nơi vắng vẻ như vậy, em không sợ anh có ý định gì khác à?”

“Nếu anh là người xấu, thì hôm qua có quá nhiều cơ hội để làm việc xấu.”

Cũng đúng!

Nhìn thấy Lưu Tuyền định đưa tay gỡ áo khoác của anh, Dung Cảnh giữ tay cô lại, “Mặc lại đi, lát nữa lên đỉnh dốc núi gió to lắm đấy, cơ thể em vẫn còn yếu, đừng để bị cảm lạnh.”

“Anh thì sao?”

“Anh không sao!” Dung Cảnh khóa cửa xe, anh lấy điện thoại ra, “Anh học trường quân đội ra, cơ thể khá tốt, đừng nói thời tiết như vậy, có là giữa tháng chạp anh chỉ mặc một chiếc may ô chạy bộ cũng được.”

Lưu Tuyền cũng thấy được điều này!

Thảo nào anh có thể một mình dẹp ba tên xấu.

“Đi thôi!”

Trời đã tối hẳn, đoạn dốc này cũng hơi cao, Lưu Tuyền không giống Dung Cảnh đã được rèn luyện khi trước rồi, cô đi dốc rất hay bị hụt chân, Dung Cảnh liền đưa tay đỡ cánh tay cô, “Đừng để bị ngã đấy!”

“Cảm ơn anh!”

“Không có gì!”

Hôm qua khi Dung Cảnh cứu được Lưu Tuyền từ tay bọn xấu, anh bế bổng cô lên một cách dễ dàng, hôm qua anh đã biết cô rất gầy, nhưng hôm nay lúc cầm vào cánh tay cô, anh mới biết cô thật sự rất gầy!

Cánh tay cô rất nhỏ, một bàn tay anh gần như có thể nắm vừa.

Dung Cảnh cũng không dám dùng sức, anh như sợ chỉ cần nắm chặt là có thể làm tay cô gãy ra.

Cơ thể Lưu Tuyền không được khỏe mạnh lắm, đến khi cô leo được lên đỉnh dốc đã thở không ra hơi, nhìn sang Dung Cảnh, anh còn chẳng buồn thở gấp một chút, cứ như không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Cơ thể anh tốt thật đấy!”

“Sau khi anh tốt nghiệp từ quân đội cũng vẫn duy trì luyện tập, 5 giờ sáng dậy chạy bộ, ngày nào cũng giữ lượng vận động ở mức cao,

chỉ leo một cái dốc không vấn đề gì." Dung Cảnh đỡ lấy tay của Lưu Tuyền khi này vẫn thở không ra hơi, qua ánh sáng của điện thoại, anh nhìn Lưu Tuyền, cô leo dốc đến độ đôi má hơi ửng lên, trên trán cũng đổ chút mồ hôi, "Mệt quá."

Dung Cảnh không kiềm được, nói, "Cơ thể em sao yếu quá, sau này phải thường xuyên luyện tập mới được, không thì sẽ rất hay bệnh đấy."

"Vâng, đợi mai em về rồi sẽ bắt đầu chạy bộ buổi sáng, có sức khỏe là có tất cả nhỉ, em sẽ cố gắng!"

Lưu Tuyền bước lên đến đỉnh dốc, cô đứng trên vị trí cao nhất ấy, gió trên đây rất lớn, mái tóc dài của cô bay lất phất như đang nhảy múa trong gió, có thể là do cô đổ mồ hôi nên giờ đây thấy tinh thần rất thoải mái, những điều khó chịu trong lòng đều bay biến phân nửa.

"Vận động xong, cảm giác thật thần kỳ, cứ như nước trong mắt đều đã bị biến thành hơi nước rồi."

Dung Cảnh chỉ cười, không nói.

Đợi đến khi Lưu Tuyền quay trở lại nhịp thở bình thường, anh mới dìu cô, "Đi thôi, cảnh đẹp nhất ở đằng sau con dốc này."

Lưu Tuyền tiếp tục đi theo Dung cảnh.

Rất nhanh sau đó, họ đã đi đến nơi tận cùng của con dốc, Lưu Tuyền thấy được quang cảnh trước mắt, phút chốc cô mở to mắt kinh ngạc.

Nơi tận cùng của con dốc lại là một đầm nước nhỏ, đầm nước bị những cây cỏ lau bao vây thành từng lớp, ánh trăng rọi xuống nơi đây, trên mặt nước phản chiếu lại những dòng sáng lóng lánh đung

đưa, nhìn kỹ hơn, nước trong đầm là một màu xanh trong đẹp lạ.

“Đẹp quá!”

Chương 852

“Đẹp quá.....”

Thật sự cảnh tượng trước mắt vô cùng đẹp, đầm nước có hình dạng vừa giống như một vầng trăng khuyết, dưới ánh trăng, những bông cỏ lau xào xạc đung đưa cùng với ánh trăng vàng vặc kia có thể làm lòng người xao xuyến!

Lưu Tuyền đã quên rằng bao nhiêu lâu rồi cô chưa được nhìn thấy cảnh tượng đẹp như vậy.

Cô vô thức nhìn đến ngây người.

Cô đang nhìn phong cảnh, còn Dung Cảnh lại ngắm cô.

Nhìn ngắm một hồi, anh không kiềm được nói, “Những lúc em cười anh vẫn thấy đẹp hơn.”

Nụ cười của Lưu Tuyền bỗng chốc hơi đơ lại, cô hơi ngại ngùng đưa tay lên má, “Vậy à?”

“Ừm!” Dung Cảnh lấy một ít cỏ khô phủ lên trên tảng đá gần đó, anh kéo Lưu Tuyền cùng ngồi xuống, vừa nhìn cô anh vừa cười nói, “Con gái vẫn nên hay cười mới đẹp.”

Lưu Tuyền thở dài.

Nếu như được thì ai lại không muốn ngày nào cũng vui vẻ cười nói kia chứ, có nhiều lúc cô rất ngưỡng mộ Tiểu Thất, bất kể có chuyện

gì xảy ra cô ấy cũng có thể vui vẻ mỗi ngày, như không hề xảy ra chuyện gì. Một cô gái có tính cách như vậy mới làm người khác yêu quý chứ.

Lưu Tuyền gạt đi những ý nghĩ trong đầu mình, cô lại ôm mặt tiếp tục ngắm phong cảnh hữu tình trước mắt, "Chỗ này thật đẹp quá, hơn nữa lại chưa bị người ta khai phá, sao anh biết nơi này hay vậy?"

"Lúc đến đây dã ngoại với bạn thì phát hiện được."

Dung Cảnh cười nói, Khi bọn anh đến là ban ngày, còn phát hiện một ổ trứng vịt rừng, cả nhóm bọn anh như vớ được vàng, vui lắm. Bây giờ trời tối rồi không thì có khi vẫn có thể đi tìm trứng vịt rừng."

"Hay vậy! Những thứ tự nhiên như vậy giờ rất ít được nhìn thấy rồi, những địa điểm và cảnh đẹp du lịch đều đã bị quy hoạch và khai phá hết, toàn là những thứ nhân tạo và công nghiệp hóa, không được như nơi này, gần gũi với mẹ của tự nhiên đến vậy."

Dung Cảnh gật gật đầu, "Ừ, A thị đã còn rất ít những chỗ như vậy rồi."

"Thật lòng muốn ở đây mấy hôm quá!"

"Vậy không được, phong cảnh tuy đẹp thật nhưng xung quanh đây không có gì cả, nếu ở lại một thời gian thì cũng sẽ buồn chán thôi. Cảnh đẹp thi thoảng được ngắm nhìn thì vẫn là cảnh đẹp, còn với người dân quanh đây, thì nơi này cũng chỉ là một đầm nước thôi."

Lưu Tuyền kinh ngạc nhìn sang Dung Cảnh, "Anh nói cũng có lý."

Ánh mắt này có mang chút hơi hướng của sự sùng bái.....Dung Cảnh đã nhìn qua không ít ánh mắt như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên

cảm thấy có chút ngại ngùng, vành tai anh đỏ ửng lên, nhưng may mắn thay bây giờ là ban đêm nên khó có thể nhìn ra.

Anh ra bộ ho nhẹ một cái, chuyển qua chuyện khác, hướng về phía dòng nước xanh biếc kia, khẽ giọng, "Ngọn đồi này cũng cao phết đấy, buổi sáng, khi mặt trời dâng lên cảnh mới đẹp, nhưng có khi em lại không xem được rồi....."

"Tại sao?"

Dung Cảnh nhìn cô ánh mắt kỳ lạ, "Lát nữa chúng ta không về sao?"

"Không về!" Lưu Tuyền miệng cười, mắt nhìn đăm đăm vào dòng nước trước mặt, tuy có chút gió, nhưng cả đầm nước đều được những rặng cỏ lau lặng lẽ ôm lấy, mặt nước không gặn chút sóng, cũng như tâm trạng của cô bây giờ, không một chút vướng bận, "Đằng nào ở nhà cũng không có người, em có về hay không cũng chẳng ai biết càng không có người bận tâm, thay vì một mình phải đối diện với căn nhà thênh thang đó, còn không bằng ở đây chờ đợi được ngắm mặt trời mọc!"

Nói rồi, Lưu Tuyền cười tươi quay lại nhìn Dung Cảnh, "Anh tốt bụng thì tốt đến cùng nhé, chắc cũng không bắt em về vào lúc này chứ."

Cô cười rất tươi nhìn Dung Cảnh, dưới ánh trăng kia, nụ cười ấy như tươi thêm vài phần.

Dưới hoàn cảnh này, sao anh có thể từ chối kia chứ.

Anh cũng cười đáp lại cô, "Vậy cung kính không bằng tuân lệnh rồi."

Hai người ngồi cạnh nhau, gió trên đồi thổi ngày một mạnh, Lưu Tuyền trả lại chiếc áo khoác trên mình cho Dung Cảnh, anh đừng để

bị cảm lạnh, mặc vào đi, em hết lạnh rồi.”

“Đêm xuống gió lạnh, hơn nữa sáng sớm sẽ có sương, con gái mà bị nhiễm lạnh là không tốt đâu, em cứ mặc lên đi.”

Khi anh khoác áo lên cho cô, ngón tay không cẩn thận chạm vào cô, Lưu Tuyền cảm nhận được đầu ngón tay anh đã lạnh cóng.

Cơ thể có rắn chắc khỏe mạnh đến đâu, ngồi một chỗ không vận động còn chịu lạnh như vậy chắc chắn cũng không thể chịu được.

Lưu Tuyền nghĩ một lúc, cô đưa cho anh một nửa chiếc áo khoác, “Như vậy nhé, chúng mình ngồi gần một chút, mỗi người một nửa, như vậy sẽ không bị lạnh nữa.”

Dung Cảnh do dự một hồi mới gật đầu, “.....Ừ!”

Hai người ngồi sát lại, hai bờ vai chạm nhau, cơ thể của Dung Cảnh có hơi cứng ngắc, nhìn sang Lưu Tuyền thì lại vô cùng điềm tĩnh, như không hề có chút cảm giác gì. Thấy vậy, Dung Cảnh cũng không biết nên vui vì cô không phòng bị anh, hay nên buồn vì cô không có ý niệm gì với anh.

Anh thầm thở dài một hơi, cất giấu đi những suy nghĩ hơi loạn nhịp của mình rồi khoác lên nửa chiếc áo khoác kia, cơ thể lập tức ấm lên thấy rõ.

Lưu Tuyền cũng vậy.

Cơ thể của Dung Cảnh như một cái lò sưởi vậy, đặc biệt là nơi bờ vai hai người chạm vào nhau, hơi nóng không ngừng từ nơi đó truyền sang cho cô, cô thấy cơ thể mình ấm lên rất nhiều.

“Còn lạnh không?”

“Hết rồi!”

Dung Cảnh để ý thời gian, “Mới 8 giờ tối, từ giờ đến sáng sớm mai còn lâu lắm, nếu em mệt rồi cứ dựa vào vai anh mà ngủ, đợi trời chuẩn bị sáng anh sẽ gọi em dậy.”

“Không cần, em không mệt đâu”

Trải qua một ngày với vô số chuyện như vậy, nếu cô còn ngủ được, vậy thì đúng là quá phổi bò rồi.

Hai người bắt đầu nói chuyện, Lưu Tuyền mới nghĩ ra trừ chuyện Dung Cảnh học trường quân đội ra, cô chẳng còn biết gì về anh, “Dung Cảnh, anh nói về anh đi.”

“Anh?”

“Vâng! Giờ mình cũng đã là bạn rồi nhỉ, nhưng em chẳng biết gì về anh cả.”

Dung Cảnh nghĩ cũng đúng.

Anh hồi tưởng lại, bắt đầu kể cho cô nghe, “Anh thì tên là Dung Cảnh, giới tính nam! Năm nay 29 tuổi.....”

“Thôi, dừng lại!” Lưu Tuyền dở khóc dở cười nhìn sang anh, “Ai bảo anh nói mấy cái này nào, anh tên là Dung Cảnh em biết rồi, giới tính em cũng nhìn ra rồi, tuổi tác khi nãy nói chuyện với mẹ anh em cũng nghe rồi, có thể nói chuyện gì em không biết được không.”

Thấy cô cười, Dung Cảnh cũng phút chốc thấy được thư giãn hơn.

“Được rồi, vậy anh sẽ nói những chuyện mà em chưa biết nhé, từ nhỏ, anh đã sống trong một gia đình quân nhân, bố mẹ anh đều từng đi lính, hai người họ quen nhau trong khi đi bộ đội, sau đó mới yêu nhau rồi đi đến hôn nhân, cho nên họ có tình cảm đặc biệt với quân đội, trên anh còn có một ông anh trai, năm nay anh ấy 32 tuổi rồi, anh và anh trai từ nhỏ đã rất nghịch ngợm phá phách, nên bố mẹ bọn anh lại thương lượng đợi đến khi hai đứa tốt nghiệp cấp ba sẽ cho đi học quân đội, còn dặn là cho đi vào đó để người ta rèn cho cái tính.”

Ngịch ngợm phá phách?!

Lưu Tuyền nhìn sang Dung Cảnh, nhưng có nhìn thế nào cô cũng không tưởng tượng được hình ảnh một Dung Cảnh nghịch ngợm quậy phá.

Cô cảm giác như mình đang nghe kể một câu chuyện vậy, hai tay đưa lên đỡ lấy bầu mặt, nhìn anh chăm chú, “Sau đó thì sao, hai người cùng nhau vào trường quân đội?”

“Ừ! “ Dung Cảnh nói với vẻ tiếc nuối, “Em không biết đâu, ở nhà anh, mẹ anh chính là hoàng thái hậu, đến bố anh cũng không dám động chạm đến bà ấy, bà ấy mà đã quyết định chuyện gì, cả nhà anh không một ai dám phản đối, cho nên mệnh lệnh của hoàng thái hậu mà đã ban xuống thì anh và anh trai anh muốn kháng lệnh cũng không được. Đặc biệt là anh trai lớn hơn anh nên phải vào trường trước, sau khi vào quân đội.....đúng thật, tính cách thay đổi rất nhiều, mẹ anh vừa nhìn thấy đã biết ngay quyết định của mình là sáng suốt nên đợi đến khi anh tốt nghiệp cấp 3, đương nhiên là cũng phải vào trường quân đội.”

Lưu Tuyền nghe rất chú tâm.

Mẹ của Dung Cảnh nghe chừng là một người rất thú vị.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì bắt đầu các kiểu huấn luyện gian khổ rồi.” Dung Cảnh nhớ lại hoàn cảnh của lúc đó, tỏ gương mặt khổ ải, “Em không biết quân đội biến thái thế nào đâu, mỗi ngày thời gian ăn ngủ đều được kế hoạch trong bao nhiêu lâu, thời gian ăn cơm chỉ có 3 phút, 3 phút mà vẫn chưa ăn xong? Được, hết 3 phút lập tức thu dọn toàn bộ đồ ăn, cả buổi sáng coi như chịu đói, đặc biệt là thời gian đó, lượng vận động và tiêu hao rất lớn, có những lúc chưa đến buổi trưa đã đói cồn cào rồi.”

“Vậy phải làm thế nào?”

Dung Cảnh nhe răng cười, “Đương nhiên phải có cách rồi, anh vừa vào trường được một năm, anh trai của anh vẫn chưa tốt nghiệp kìa, có những lúc sau giờ tắt đèn, anh ấy có lén lút mang đồ ăn đến cho anh, nhưng mà.....nhiều khi là hai người cùng đợi sau khi tắt đèn mới mò vào căn tin mò đồ ăn!”

“Á? Như vậy cũng được sao?!”

“Đương nhiên không được!” Dung Cảnh thở dài, “Bị bắt thì sẽ bị trừng trị nghiêm khắc lắm! Anh bị bắt mấy lần, phạt nhiều quá thì cũng đành yên thân yên phận hơn.”

Lưu Tuyền cười ngặt nghẽo.

“Em còn cười?!”

“Sau đó thì sao, anh có giống như bố mẹ mình, kiếm một cô bạn gái trong đó không?”

“Thật ra thì không.” Dung Cảnh lại thở dài, “Khi đó ngày nào cũng huấn luyện đến mệt lả rồi, còn hơi sức đâu mà đi kiếm bạn gái nữa, hơn nữa tụi con gái trong trường thì.....chậc chậc, em chưa thấy họ đâu, lúc huấn luyện người ta không coi em là phụ nữ đâu, đến cuối cùng đều biến thành những cô gái mạnh mẽ cả nghĩa đen và nghĩa bóng! Anh không muốn giống như bố mẹ anh, nên tuyệt đối không tìm bạn gái cùng trường quân đội!”

“Ồ— —”

Sư tử cái?!

Lưu Tuyền không kiềm được, cười lớn, “Dung Cảnh, anh tả mẹ anh như vậy, bà ấy mà nghe thấy chắc chắn sẽ táng anh lên bờ xuống ruộng đó.”

Dung Cảnh ha ha cười, vẩy vẩy tay, “Không sao đâu, đằng nào bà ấy cũng không nghe được!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó sau khi tốt nghiệp, bố mẹ lại muốn anh vào phục vụ trong quân đội.Anh vốn mới từ trường quân đội ra, còn tưởng đã được giải thoát rồi, anh không hề thích vào lại trong đó, nên không cần biết bố mẹ anh nói gì, anh tuyệt đối không vào đó!”

“Vậy anh có thành công không?”

“Đương nhiên!” Dung Cảnh cười tươi nhìn Lưu Tuyền, “Đương nhiên anh dùng đủ mọi chiêu, cuối cùng bố mẹ cũng phải xót anh, nên anh không vào phục vụ trong quân đội nữa!”

“Chiêu gì vậy?”

Dung Cảnh phút chốc lộ vẻ ngượng ngùng, ho nhẹ một tiếng, ánh mắt chuyển qua hướng khác, “Ừm..... chuyện này, nói chung không phải là chiêu gì đứng đắn lắm.”

Lưu Tuyền đoán, “Chắc không phải là.....tuyệt thực chứ?!”

Viền tai của Dung Cảnh đỏ quạnh lên tức thì, anh không dám tin vào tai mình nhìn sang cô.

“Ả?” Lưu Tuyền thấy phản ứng của Dung Cảnh, cô bịt miệng lại, “Lẽ nào em đoán đúng rồi?”

Đúng là đã bị đoán đúng!

Dung Cảnh vô cùng ngượng.

Chuyện này vẫn luôn là bí mật được anh giấu kín với người ngoài, vì sợ bị mất mặt, không ngờ hôm nay bị Lưu Tuyền đoán ra trong nháy mắt như vậy.

“Sao em biết?”

“Đoán mò thôi!” Lưu Tuyền cười tít mắt, “Em nghĩ là, mẹ anh muốn đưa anh đi bộ đội như vậy, anh phải dùng chiêu thức nào thật hiểm hóc thì mới có tác dụng chứ.”

“Không ngờ bị em đoán trúng rồi, hồi đó anh tuyệt thực mấy ngày liền, sau rồi mẹ anh thấy thái độ của anh quá kiên quyết nên mới từ bỏ ý định!”

Chương 853

“Anh tuyệt thực mấy hôm thật à?”

“Đương nhiên.....” Dung Cảnh khựng lại đôi chút, rồi anh lại cười trừ cho câu nối sau, “Đương nhiên là không thể nào! Tình cảm của anh với anh trai từ nhỏ đã luôn tốt nên làm sao mà anh trai anh đứng nhìn anh chịu đói được, có lúc buổi đêm, anh ấy sẽ chờ cho bố mẹ ngủ say rồi cầm thức ăn và nước uống cho anh.....”

“Vậy cũng được sao?”

Chỉ có vậy đương nhiên là không được rồi, cho nên còn phải nghĩ cách khác nữa!” Dung Cảnh cười nói, “Lúc đó anh trai anh đã có bạn gái rồi, vừa hay bạn gái anh ấy là một thợ hóa trang, anh ấy tranh thủ lúc bố mẹ anh không có nhà liền lén đưa bạn gái về nhà hóa trang cho anh!”

“Hóa trang?!”

“Không sai, lần đó anh mới biết đồ trang điểm còn có thể có tác dụng như vậy, ngày nào anh cũng ăn uống đầy đủ, nên sắc mặt có thế nào cũng chẳng thấy tái bệch đi, bạn gái anh.....cũng là chị dâu anh bây giờ dùng một đống cọ và những thứ linh tinh gì đó bôi lên mặt anh, hay thật, sau khi bôi xong, cái mặt anh trông bệch đi, tái nhợt đến sợ, môi nhìn như khô đến bong tróc hết ra vậy! Khi đó bố mẹ anh không chịu thua cho anh, nên mấy ngày liền không đến phòng để xem anh, anh bèn dùng một mẹo khác, giả ngất xỉu!”

Lưu Tuyền nghe vậy, cả người cô thấy háo hức lên.

“Sau khi anh giả vờ ngất, bố mẹ anh lập tức đến phòng để xem tình hình của anh, vừa nhìn thấy sắc mặt anh như vậy sao còn dám ép anh nữa, đương nhiên họ phải bỏ cuộc rồi! Ha ha, bây giờ nghĩ lại diễn xuất lúc đó của anh cũng tốt quá.”

Lưu Tuyền cũng buồn cười kiềm không được.

“

Vậy sau này thì sao, anh không vào bộ đội nữa, rồi sao?”

Sau đó thì tìm cách khởi nghiệp thôi, tìm kiếm công việc mà mình thích để đi làm, đương nhiên, quá trình đó vô cùng gian khổ, đặc biệt là khi mà bố mẹ anh đều làm việc trong quân đội, sau khi tốt nghiệp, anh trai anh cũng vào trong bộ đội, họ đều nói rõ với anh nếu ra ngoài khởi nghiệp thì không được nhắc đến danh tiếng của họ, cho nên anh cứ lật đật một mình ra ngoài bắt đầu sự nghiệp, thực sự lúc đó toàn bộ là hai bàn tay trắng, mỗi một mối quan hệ đều do anh nhặt nhạnh từng chút từng chút một. Đương nhiên, cũng đi đến những con đường cụt, cũng phải va đập các loại người trong mấy năm, cuối cùng mới được một chút thành quả như hôm nay.”

Lưu Tuyền không hỏi công việc hiện tại của anh, chỉ cần nhìn chiếc xe của anh là biết bây giờ anh sống một cuộc sống rất khấm khá rồi, “Vậy sao bác gái còn giục anh cưới vợ gấp vậy, bây giờ anh cũng là người có sự nghiệp có thành quả rồi, chẳng thiếu thốn gì, tìm một cô bạn gái là chuyện khá đơn giản chứ nhỉ?”

Dung Cảnh gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng.

“Ừm.....Nếu không muốn nói anh có thể không nói.”

“Không phải.....” Dung Cảnh ngại đến không dám nhìn thẳng vào cô, “Vì khi mới bắt đầu khởi nghiệp anh có hơi bận quá, không có thời gian kiếm bạn gái, hai năm nay thì thời gian cũng đã thư thả nhưng những cô gái chủ động dính vào anh anh lại không thích, cho nên.....đến tận bây giờ.....anh.....vẫn chưa từng kiếm.....bạn gái.....”

Vẫn chưa từng kiếm bạn gái?!

Lưu Tuyền trợn mắt rõ to.

29 tuổi, điều kiện lại tốt như vậy, lại là một chàng trai không chê vào đâu được, có thể nói chỉ cần một cái vẫy tay là một hàng dài con gái phải lao vào rồi, một chàng trai như vậy.....không ngờ lại chưa từng có bạn gái?”

Lưu Tuyền cười ra nước mắt.

Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao mẹ của Dung Cảnh lại nóng vội như vậy rồi.

Thời buổi này, 29 tuổi có sự nghiệp thành công nhưng vẫn chưa kết hôn thì khá là bình thường, nhưng đến một mối tình vắt vai vẫn chưa có thì.....chuyện này lại không được bình thường.

“Bác gái.....Có phải là nghĩ anh hơi lệch không?”

Nhắc đến chuyện này, Dung Cảnh lại thấy nhức đầu.

Anh sờ lên trán, “Không chỉ là nghĩ sai cho anh đâu.....Mẹ anh bây giờ nghiêm trọng nghi ngờ anh không thích con gái!”

“Phụt——Ha ha!”

Dung Cảnh ai oán nhìn sang cô, Lưu Tuyền vội vàng ôm lấy miệng mình, nhưng khóe mắt chân mày lại không giấu được nụ cười.

Đừng trách cô chứ!

Cô thục sự là không có cách nào nhịn được.

Thử nghĩ, một người đàn ông một mét chín mấy như vậy, mà bị chính mẹ ruột của mình hoài nghi là người đồng tính..... Lưu Tuyền nghĩ đến vậy lại không nhịn được cười.

“Buồn cười đến vậy sao?”

Ha ha, đúng là có chút buồn cười thật, thảo nào bác gái giục giã anh nhanh chóng kiếm bạn gái, kết hôn đến vậy.”

“Ừ!” Dung Cảnh thở dài, “Mẹ anh, tâm nguyện lớn nhất của bà ấy bây giờ là anh nhanh chóng kiếm được bạn gái, để chứng minh được rằng anh không phải là người đồng tính, nhưng anh thực sự không thích đi coi mắt, theo anh thấy, coi mắt cũng như chuyện mình đi chợ lựa củ cải, mua rau vậy, giống như để cho người ta chọn qua lựa lại! Quan niệm đã là vậy, có bắt anh đi coi mắt đương nhiên không thể nào có kết quả rồi.”

“Nhưng, càng không có kết quả bác gái lại càng nghi ngờ giới tính của anh đúng không.”

Dung Cảnh đau đầu nhất là điều này.

Lúc đầu anh cũng không ghét coi mắt đến vậy, nhưng trải qua hết lần này lần khác mà không có kết quả, ánh mắt của mẹ anh đã chuyển sang hướng khác rồi. Có một lần anh đi ngang qua phòng của bố mẹ, không ngờ lại nghe được giọng của mẹ anh đang buồn nản nói với

bố anh, “Em thấy có khi con trai mình là người đồng tính thật đấy anh ạ.....anh xem bao nhiêu côi gái xinh đẹp lại giỏi giang như vậy đến coi mặt rồi, ấn tượng của người ta với nó thì tốt như vậy, nhưng anh xem nó đi, không thích một mẫu nào.....lão Dung ơi, con trai mình có khi thật sự là bên đồng tính rồi. Anh nói thử xem, nếu nó là đồng tính.....thì nó là bên trên hay bên dưới đây.....nếu là bên trên, em cũng còn chấp nhận được, nhưng nếu nó mà là bên dưới thì.....em không chịu được đâu!”

Dung Cảnh toát mồ hôi hột ngay tại trận!

Anh đã từng nghiêm túc nói chuyện với mẹ mình về vấn đề này một lần, nhấn mạnh đến ba lần anh không phải đồng tính, càng không thể nào là cái bên nằm dưới chết tiệt nào đó!

Đương nhiên, rõ ràng là mẹ anh cảm thấy nửa tin nửa ngờ.

Nhưng từ đó lại bắt đầu càng nhiệt tình tìm bạn gái cho anh.

Hơn nữa thi thoảng bà còn nói ý, “Ai da, thật ra thì, ôm đàn bà vẫn thoải mái hơn chứ nhỉ, mềm mềm ấm áp, đâu có giống như mấy thằng đàn ông đâu, cả người cứ cứng như sắt ấy.....có đúng không lão Dung!”

Ánh mắt của bố anh phút chốc cũng nhìn anh một cách quái lạ.

Dung Cảnh vừa nghĩ đến đây, đầu như muốn nổ tung.

“Nói chung hiện tại, trong đầu mẹ anh đã xác định anh là người đồng tính rồi, nhưng mà bà ấy vẫn cứ ôm một chút hy vọng có thể bẻ anh từ cong thành thẳng! Cho nên suốt ngày cứ nghĩ cách giới thiệu bạn gái cho anh, với hy vọng anh có thể có hứng thú với phụ nữ! Nếu bây giờ anh mà dẫn một cô gái đến trước mặt bà ấy, anh nói cho em

nghe.....kể cả có là một cô gái xấu thậm tệ, chắc chắn mẹ anh cũng sẽ tuôn hai hàng lệ!"

Lưu Tuyền cười không ngừng được, "Mẹ anh thật thú vị quá đi."

"Đúng vậy! Đúng rồi, mẹ anh cũng ở khu biệt thự gần nhà em đấy, bây giờ bà ấy đã nghỉ hưu ở nhà cùng với bố anh rồi, mỗi ngày của họ đều khá thư thả rảnh rỗi. Có khi ngày nào đó hai người lại gặp được nhau trên đường. Nếu có cơ hội, anh giới thiệu cho hai người làm quen."

"Được thôi!"

Lưu Tuyền chẳng nghĩ gì nhiều, cô có ở trong nhà cũng cảm thấy bí bách, nếu có thể quen vài người khác, nói chuyện với họ, cô sẽ vui lên nhiều.

"Hôm nay mẹ anh kêu anh về để coi mắt à?"

"Ừ!"

"Vậy anh không về.....có phải mẹ anh sẽ nghĩ rằng....."

"Đúng! Tuyệt đối sẽ nghĩ vậy! Bà ấy chắc chắn sẽ nghĩ do anh là người đồng tính nên mới từ chối việc coi mắt do bà ấy sắp xếp." Dung Cảnh nghiến răng, "Em có biết không, mẹ anh tuy là quân nhân, nhưng suy nghĩ trong đầu bà ấy rất khác với người bình thường, quân nhân không phải là nên suy nghĩ nghiêm túc và chặt chẽ sao! Bà ấy lại không như vậy, mà lại đặc biệt thích xem tiểu thuyết ngôn tình, nên rất hay nghĩ lung tung các kiểu! Đặc biệt là tác phẩm của một tác giả tên Quân Tiểu Thất, cũng chẳng hiểu trong đó viết cái gì mà mẹ anh mê mị vô cùng. Chắc chắn mấy tình tiết trong chuyện của cô ta làm mẹ anh lú lẫn mất rồi, đừng để anh gặp được,

bắt được chắc chắn anh phải tẩn cho cô ta một trận!"

Lưu Tuyền cười tươi.

Cô phút chốc cảm thấy có hứng thú với cô tác giả này, nếu xem tiểu thuyết của cô ấy mà trở nên vui vẻ như mẹ của Dung Cảnh thì cô cũng muốn đọc nó hằng ngày!

"Vậy mai anh trở về với mẹ thì nhớ phải giải thích cho đàng hoàng nhé."

"Giải thích cũng vô dụng thôi, trong đầu bà ấy đã xác định là vậy rồi....."

Dung Cảnh gần như có thể tưởng tượng được, ngày mai khi gặp lại mẹ của anh, chắc chắn bà sẽ dùng ánh mắt vô cùng bi thương nhìn anh."

Haizz.

Dung Cảnh không kiềm được, đưa tay day day huyệt thái dương.

Hai người tiếp tục nói rất nhiều chuyện, Dung Cảnh cố ý đem những câu chuyện buồn cười hồi nhỏ ra kể cho Lưu Tuyền nghe, làm cho cô cười không ngớt.

Hai người họ cứ thế trò chuyện với nhau không biết mệt.

Rất nhanh, thời gian đã trôi quá nửa đêm.

Sau nửa đêm, tiết trời còn lạnh hơn nữa.

Dung Cảnh đã cảm thấy cơ thể Lưu Tuyền đang run lên.

Cứ như vậy không phải là cách.

“Lưu Tuyền em đợi anh một lát, anh đi tìm một ít củi đến.” Nghĩ một hồi, anh lại nhìn cô, “Một mình em có sợ không, không thì em đi cùng với anh?”

“Được thôi, mình cùng đi.”

Hai người họ đi xuống dưới dốc, xung quanh đây khá heo hút nhưng trên dốc có mấy cây khá to.

“Em xuống chỗ gốc cây nhặt cành khô!”

“Vậy anh đi nhặt củi!”

“Ừ!”

Hai người chia nhau công việc, rất nhanh sau đó cô đã nhặt được một nhóm những cành cây nhỏ, không đến mười phút sau, Dung Cảnh cũng đã trở về, trong tay ôm một đống củi to bằng bắp tay.

“Wao, anh nhặt ở đâu được nhiều củi to vậy?!”

Dung Cảnh dơ lên con dao trong tay, “Dùng con dao quân đội chặt đấy!”

“Tốt quá!”

Hai người kiếm một chỗ vắng gió, trên người Dung Cảnh có bật lửa thường dụng, anh có kinh nghiệm huấn luyện và dã ngoại, rất nhanh thôi ngọn lửa đã được bắc lên! Có lửa rồi, hai người cũng thấy ấm áp hơn nhiều.

Dung Cảnh lại đi ôm một bó cỏ khô lại, anh rải chúng phía trên gốc cây, “Ngồi lên trên này sẽ ấm hơn một chút.”

“Ừm!”

Lưu Tuyền dựa vào gốc cây nhìn Dung Cảnh đang ngồi thẳng phía đối diện, dáng ngồi chỉ cần nhìn đã biết không được thoải mái, cô chủ động nhích sang một bên, tay đập đập vào chỗ cỏ bên cạnh mình, “Anh ngồi sang đây đi, vừa đúng có thể dựa vào thân cây, sẽ dễ chịu hơn đấy.”

Dung Cảnh cũng không từ chối, anh mím môi cười ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh rất thích mùi hương từ cô.

Khi nãy ngồi gần anh đã ngửi thấy, một mùi thơm rất nhẹ rất thoảng, không giống như mùi nước hoa sắc sảo trong văn phòng làm việc, mà là một mùi thanh mát, ngửi rất dễ chịu.

Khi con người ta thấy ấm lên, sẽ rất dễ buồn ngủ.

Cơ thể của Lưu Tuyền nói gì cũng vẫn còn yếu, lại dựa vào gốc cây, chẳng mấy chốc cô đã ngủ thiếp đi.

Dung Cảnh sau khi cảm thấy hơi thở của cô đã đều đặn, liền nhẹ nhàng đặt lại vai của cô kề vai mình, đưa đầu của cô ké vào dựa lên vai, để cho cô có thể ngủ một giấc dễ chịu hơn. Lưu Tuyền như cảm thấy không được thoải mái lắm, đầu cô hơi động đậy đôi chút, Dung Cảnh căng thẳng đến độ không dám thở mạnh, nhưng hóa ra cô chỉ đang tìm cho mình một tư thế dễ chịu nhất thôi, sau đó cô để đầu vào hốc cổ anh và yên vị ngủ say sưa trong tư thế ấy.

Dung Cảnh ngắm nhìn gương mặt say ngủ của cô, khóe môi nhẹ nhàng dâng lên một nụ cười.

Chương 854

Lưu Tuyền bị Dung Cảnh đánh thước.

Lúc tỉnh dậy thì thấy mình tựa vào vai Dung Cảnh. Lưu Tuyền mất một lúc, mới cảm thấy rất khó xử….

Không phải cô ta tựa vào thân cây ngủ sao?!

Tại sao rơi vào giấc ngủ là tựa vào vai người ta rồi.

Lưu Tuyền nhìn Dung Canh xoay bắp tay và hoạt động cánh tay, mặt đầy sự xin lỗi, "Cánh tay mỏi rồi phải không?"

"Cũng được." Miệng của Cảnh Dung nở ra một nụ cười, "Em không nặng."

Không đợi Lưu Tuyền nói chuyện, anh ta nhẹ nhàng vỗ vai cô, chỉ về hướng đông, "Nhìn! Mặt trời xuất hiện rồi!"

Ánh mắt của Lưu Tuyền thuận theo ngón tay của anh ta nhìn qua, đột nhiên nín lại hơi thở.

Không biết lúc nào trời đã sáng rồi, họ đang ở đỉnh cao của một sườn dốc, tựa vào gốc cây có thể thấy rõ bầu trời phía đông, buổi sáng có chút sương mù, thời điểm này còn chưa xuất hiện, bị đám mây chặn lại ở phía sau, nhưng có một chút ánh sáng màu cam chiếu xuyên qua những đám mây.

Ánh sáng đó rất đẹp, trực tiếp từ trên bầu trời chiếu thẳng xuống, rơi

xuống hồ lưỡi liềm ở bên dưới sườn dốc, màu xanh trông càng sáng hơn, màu vàng càng chói mắt hơn.

Lưu Tuyền không thể không hít một hơi thật sâu.

Không khí buổi sáng đem theo một hơi thở mới mẻ, hít vài hơi cả người đều không còn buồn ngủ và lập tức tỉnh táo.

"Đẹp quá….."

Cảnh Dung dập lửa bớt một chút, cười và nhìn mặt trời đang mặt ở đằng xa, nheo mắt và nói, "Cái này còn chưa được tính là đẹp, thực sự ở trên núi cao nhìn thấy bình minh mới là gây sốc nhất và đẹp nhất, nếu như muốn xem hoàng hôn có thể lựa chọn ngoài biển, cả một mặt biển chính là một đường chân trời, cả một đại dương rộng rớn đều được bao phủ trong ánh sáng vàng mờ, một lớp màu cam, ấm áp và gây sốc, các hiệu ứng hình ảnh khá tốt, cảnh tượng đó….rất khó quên!"

Lưu Tuyền cả người đều bị sốc rồi, những năm cô ta đi học, sau đó làm công kiếm tiền, ngày nào cũng bận rộn lo lắng cuộc sống của mình, đâu có thời gian và tâm trạng đi xem phong cảnh, vì vậy bình minh như thế này đã khiến cho người khác cảm thấy rất kinh ngạc rồi.

Tốc đột mặt trời mọc rất nhanh, từ chưa xuất hiện đến khi từ đám mây thoát ra, cũng không qua vài phút đồng hồ, Lưu Tuyền đưa hình ảnh này cất vào trong đáy mắt, đợi đến khi mặt trời hoàn toàn xuyên qua những đám mây sau đó không chịu được và thở một hơi dài.

Ánh mắt của cô ta lại xoay về hướng hồ lưỡi liềm bên dưới, một lớp lau sậy bị làn sương màu trắng lơ lửng xung quanh, nhìn vào trông giống như chốn thần tiên.

“Cảnh quan đẹp như vậy ở bên cạnh chúng ta, nhưng lại bị chúng ta bỏ qua nó/”

Cảnh Dung cười và không nói.

Lưu Tuyền lấy lại ánh mắt, tựa vào thân cây, cái bụng “rột roạt” kêu lên.

“Đói rồi?”

“Ừm!” Lưu Tuyền xấu hổ ôm bụng lại, “Tối hôm qua không ăn cơm.”

Cảnh Dung đứng dậy, “Đợi anh một chút.”

“Này…anh đi đâu?!”

“Đi xuống dưới xem, nếu như may mắn, nói không chừng sẽ tìm được trứng vịt hoang!

“Em đi với anh.”

Lưu Tuyền cũng đứng dậy, hất bụi trên người, “Em chưa nhìn thấy qua trứng vịt hoang dã!”

“Đi, đi cùng nhau.”

Hai người cùng nhau xuống dốc, đi đến bên cạnh hồ lưỡi liềm, hồ này là thiên nhiên hình thành, xung quanh đều là bùn, Dung Cảnh nắm lấy cánh tay của Lưu Tuyền, “Cẩn thận một chút, thời tiết này nếu như rớt xuống nước, chắc chắn sẽ bệnh nghiêm trọng.”

“Em sẽ cẩn thận.” Lưu Tuyền cầm mấy cái cây lau sậy, nhưng thậm

chí kể cả lông vịt cũng không thấy, “Ở đây thật sự có trứng vịt không?”

“Lần trước đến đây có thấy, gà vịt loại động vật này nếu như có thói quen đẻ trứng ở đâu thì sẽ tiếp tục đẻ ở đó.” Cảnh Dung đỡ lấy Lưu Tuyền đi về phía trước, “Anh dắt em đến chỗ lần trước bọn anh tìm được trứng vịt.”

“Được!”

Mặt đất tương đối ẩm ướt, hai người đưa một chân bước một chând đi đến điểm sâu nhất của những cây lau sậy, “Đến chưa?”

“Ở phía trước!”

Đi đến phía trước, Dung Cảnh cuối cùng đã dừng lại.

“Ở đây?”

“Ừm, lần trước là tìm thấy ở đây!” Dung Canh kéo Lưu Tuyền cúi xuống, anh ta đưa tay bới cây lau sậy, nhìn xung quanh, đôi mặt đột nhiên sáng lên, chỉ vào một cái tổ nhỏ không xa, “Nhìn thấy chưa, bên đó chính là tổ vịt!”

Dung Cảnh nói xong, đã nhẹ tay nhẹ chân đi qua đó, Lưu Tuyền vội vã đi theo.

Gần hơn rồi, Lưu Tuyền cũng nhìn thấy rồi.

“A-----thật sự có trứng vịt, nhiều trứng vịt quá!”

Trong tổ nhỏ trong có vịt, nhưng lại có một tổ trứng trắng trắng, Dung Cảnh lấy từng trái trứng ra nhưng không có chỗ để.

“Để ở chỗ em này!”

Lưu Tuyền cuộn phần dưới chiếc áo len, “Để ở đây.”

Dung Cảnh cười và lấy toàn bộ trứng vịt ra, để vào trong áo len của Lưu Tuyền.

“Một, hai, ba…..trời đất ơi, thậm chí có 12 trái trứng!” Lưu Tuyền vui vẻ đến cong mắt, “Quá tốt rồi, đủ bữa sáng cho hai chúng ta rồi.”

Chúng ta…..

Tìm một từ dùng cũng rất….thân mật.

Dung Cảnh nhịn không được và cười lên, nhặt xong trứng vịt thì đỡ lấy Lưu Tuyền quay lại, “Đi thôi, đợi một chút vịt hoang đền đây nhìn thấy trứng vịt mất thì nên khóc rồi.”

“Haha!”

Hai người cùng đi lên dốc.

Lưu Tuyền cẩn thận lấy trứng vịt ra, đặt bên cạnh đóng lửa, cô ta lần đầu tiên thấy trứng vịt hoang dã, rất háo hức, cầm trên tay không ngừng quan sát, “Đây…..thât sự là trứng vịt hoang dã không, tại sao nhỏ như vậy? Còn không lớn bằng trứng gà bình thương ăn.”

Dung Cảnh nhịn không được và cười haha lên.

Lưu Tuyền đỏ mặt, “Em đã hỏi câu hỏi ngu gì sao?”

“Trứng vịt hoang đã không lớn bằng trứng gà rồi, trứng nấu ra đương

nhiên cũng không lớn bằng trứng gà.”

Được rồi…..

Thật sự hỏi câu hỏi ngu ngốc.

Nhưng mà đâu phải cô ta chưa nhìn qua trứng vịt!

Lưu Tuyền nhìn những quả trứng vịt ở dưới đất và khó khăn, “Không có nồi, sao mà nấu?”

“Không cần nồi!”

Dung Cảnh dập lửa, dùng cành nhặt ra cái củi lửa lớn, vơi ra những đóng lửa, trực tiếp lấy mười mấy quả trứng vịt ném vào trong đống lửa.

“Này? Như vậy là được rồi sao?”

“Ở ngoài nơi hoang dã, trong tình trạng không có nồi thì nước đồ ăn như vậy là tốt nhất rồi, nếu như là gà hoặc vịt, bắt nó lên kệ nướng để nướng thì hương vị sẽ tốt hơn.”

Lưu Tuyền thật sự có được nhiều kinh nghiệm hơn.

Cô quỳ ngay bên cạnh đống lửa, đôi mắt thẳng nhắm vào đống lửa.

Dung Cảnh buồn cười và dựa vào thân cây, “Không cần nhìn chằm chằm, không chạy được đâu.”

“Em sợ nướng quá lửa.”

“Yên tâm đi, trứng vịt không phải là thịt, không quá lửa nổi đâu.”

Lại trôi qua một thời gian, đống lửa “Peng” nổ lên, làm cho Lưu Tuyền giật cả mình, “Làm sao vậy, làm sao vậy?”

“Là trứng vịt nướng chín rồi.”

Dung Cảnh lấy một nhánh cây nhỏ, nhặt từng trái trứng vịt lên, trứng vịt đương nướng qua toàn thân đều đen thui, Lưu Tuyền có chút không dám ăn,

“Cái này….ăn được không?”

“Đương nhiên ăn được, không những ăn được, mà còn tuyệt đối ngon hơn trứng gà trứng vịt bình thường.” Dung Cảnh từ dưới đất nhặt lên và lột trứng vịt ra, nóng đến anh ta hít một hơi, anh ta dùng tốc độ nhanh nhất bóc trứng vịt ra, trứng vịt được nướng xong và bóc ra thì sau đó mang theo hương vị bốc cháy. Lưu Tuyền ngửi được mùi, dạ dày kêu rất lợi hại.

Dung Cảnh đưa trứng vịt đã bóc cho Lưu Tuyền, “Thử xem.”

Lưu Tuyền nửa nghi nửa tin và cắn một miếng nhỏ, sau khi nếm vào miệng thì đôi mắt lập tức sáng trưng, “Ngon!”

Dung Cảnh cười và bóc một quả trứng bỏ vào miệng mình.

Anh ta hai ba miếng ăn hết, kêu lên, “Cũng được, thiếu một chút gia vị, nếu như có thể có một ít muối hoặc là nước tương thì tốt rồi.”

Vùng hoang dã này có thể tìm thấy thức ăn là tốt lắm rồi.

Còn gia vị nữa chứ!

Hai người giải quyết tất cả những trứng vịt, bụng đều ăn no rồi.

“A….tốt quá! Sau này còn có cơ hội này thì tốt biết mấy.” Lưu Tuyền duỗi người ra và cong mắt nhìn Dung Cảnh, “Dung Cảnh, thật cám ơn anh, cùng em loạn một đêm.”

Lúc đầu cô ấy không chút ý, đôi mắt rơi trên khuôn mặt của Cảnh Dung mới phát hiện anh ta có chút lúng túng.

Trong mắt có những sợi gân màu đỏ, dưới mí mắt là một lớp thâm đen.

Lưu Tuyền đột nhiên choáng váng.

Đêm hôm trước Dung Cảnh cứu cô ta, ở bệnh viên chăm sóc cô ta cả đêm, hôm qua hai người trò chuyện cả đêm, cô ta còn có thể nhắm mắt được một lúc, Dung Cảnh hình như một chút cũng không ngủ. Hai người hai đêm không ngủ, người sắt cũng không thể chịu được.

“Dung Cảnh, anh mệt không?”

“Một chút.”

Lưu Tuyền đứng dậy, “Chúng ta nhanh chóng về thôi, sau khi đi về thì anh nhanh chóng về nhà ngủ một giấc.”

“Cũng được!”

Phong cảnh cũng ngắm xong rồi, bữa sáng cũng ăn xong rồi, nhìn vào xem như tâm trạng của cô ta cũng gần như hồi phục rồi, thật sự không có lí do để ở lại nữa.

Hai người dập tắt đống lửa, cùng nhau xuống dốc.

Ngồi vào trong xe, đóng cửa sổ xe, mặt trời rơi vào cơ thể rất ấm áp và thoải mái.

Dung Cảnh khởi động động cơ, “Thắt dây ăn toàn, về nhà thôi.”

“Vâng!”

Dung Cảnh lái xe hướng về thành phố, vì lo lắng Dung Cảnh buồn ngủ, trên đường Lưu Tuyền cứ nói chuyện với anh ta, 50 phút sau, đến cổng biệt thự khu dân cư mà Lưu Tuyền ở.

“Được rồi, đến đây là được rồi.”

“Mẹ anh cũng sống ở đây, một lát nữa anh đến chỗ mẹ anh nghỉ ngơi, tiện đưa em về nhà.” Cảnh Dung lái xe vào khu biệt thự, quay đầu hỏi Lưu Tuyển, “Em ở khu nào?”

“Khu A!”

Dung Cảnh mỉm cười, “Thật trùng hợp, ba mẹ anh cũng sống ở khu A!”

Đó thật sự là một sự trùng hợp ngẫu nhiên!

Dung Cảnh lại hỏi số nhà cụ thể, sau khi nhận được câu trả lời, lông mày anh ta đột nhiên nhấc lên.

“Có chuyện gì vậy?”

“Một chút nữa em sẽ biết!”

Dung Cảnh rất nhanh chóng dừng xe lại, Lưu Tuyền choáng váng, "Em ở căn phía trước!"

"Ba mẹ anh ở căn này!"

Lưu Tuyền cứng đơ!

Nói như vậy là….nơi ở của cô và ba mẹ Dung Cảnh, chính giữ chỉ ngăn một căn biệt thự!

Quá trùng hợp rồi!

Dung Cảnh cười và xuống xe, lại vòng qua ghế phụ, chu đáo mở cửa xe cho Lưu Tuyền, "Người phụ nữ kính trọng, có thể xuống xe rồi."

Lưu Tuyền cười và xuống xe.

Trên người cô ta mặc chiếc áo khoá của Dung Canh, sau khi xuống xe thì cởi áo khoát ra đưa cho Dung Cảnh, "Dung Cảnh, cảm ơn anh."

"Lại nói cám ơn?"

"Được rồi, vậy lần sau em không nói nữa, nói tóm lại là bây giờ tâm trạng em tốt hơn rồi, nhờ vào anh."

Dung Cảnh cười và vẫy tay, "Mau về nhà đi."

"Ừm!"

Lưu Tuyền vẫy tay với anh ta, quay người và về nhà của mình.

Dung Cảnh nhìn thấy hình bóng rời đi của cô ấy, lại cuốn đầu nhìn

xuống chiếc áo khoác trong vòng tay mình, không chịu được và áp sát mũi ngửi.

Trên áo khoác còn mang theo hương thơm trên cơ thể cô ấy, Dung Cảnh không thể không hít một hơi thật sâu.

Chương 855

Dung Cảnh bên đây còn đang ngửi hơi của Lưu Tuyền.

Đột ngột, bất ngờ có một lão thái thái từ phía sau xe anh ra đi đến, mái tóc của lão thái thái cũng đã bạc trắng rồi, nhưng mà tinh thần còn rất tốt, cúi người ở đó, nghểnh cổ lên nhìn Dung Cảnh, "Ây da, đây là con trai nhà ai, tại sao xe lại lái đến trước cửa nhà tôi!"

Dung Cảnh đột nhiên hoàn hồn.

Vừa quay đầu thì nhìn thấy mẹ của mình với hình bóng mập mờ.

Khoé miệng anh ta vừa nhếch, rất tự nhiên và để xuống chiếc áo trên tay, "Mẹ…"

"Ây da, đây là kêu ai là mẹ đây, tôi không quen biết với cậu, phúc tôi không tốt, chỉ sinh một đứa con trai. Bây giờ đã đi làm trong quân đội rồi, cậu là ai, tại sao lại kêu bậy là mẹ."

Khoé miệng Dung Cảnh lại nhấc lên, anh ta cúi bên cạnh lão thái thái, chân bám lấy lão thái thái, "Mẹ, con biết sai rồi, tối hôm qua đáng lẽ con đã đến trước cửa rồi, ai mà biết được đột ngột có chuyện, con thật sự là có chuyện gấp cho nên mới chạy đi."

Lão thái thái khịt mũi nhẹ, đẩy Dung Cảnh ra, "Đi đi đi! Con lúc não cũng nói có chuyện để đối phó với mẹ, tối hôm qua mẹ nói với con như thế nào, hả?! Mẹ đã nói rõ ràng với con rồi, cô gái tối hôm qua ưu tú thế nào con biết không? Ba cô ấy là một cán bộ nghỉ hưu trong quân đội, bản thân lại là một Thạc sĩ ở Vương Quốc Anh, không

những vậy, côn nương nhà người ta còn rất đẹp, người lại hiểu chuyện….không biết có bao nhiêu người muốn giới thiệu đối tượng với cô ta, nếu như người ta không phải nể mặt ba con, người ta sẽ không ra đâu! Bây giờ tốt rồi, thậm chí xuất hiện cũng không xuất hiện, cái thằng ranh thối có gan rồi đúng không!"

Dung Cảnh đau đầu, "Mẹ, không phải con nói với mẹ rồi sao, đừng tìm đối tượng cho con nữa!"

Lão thái thái trợn to mắt, "Mẹ không giới thiệu cho con?! Được! Vậy có khả năng thì tìm một cô con dâu về đây, khi nào con đưa con dâu về nhà thì mẹ không để con xem mắt nữa! Con nói con đi, đã 29 tuổi rồi, lúc anh con lớn như con thì đứa con đã biết chạy rồi, còn con…." Lão thái thái nhấn vào đầu Dung Cảnh, hận đến ngứa răng, "Con đó con, đã 29 tuổi rồi mà ngay cả bàn tay của tiểu cô nương nào cũng chưa nắm qua, con nói tại sao con vô dụng như thế!"

Lão thái thái càng nói càng tức, "Thật sự muốn tức chết tôi đây rồi, thằng ranh con, tại sao con không biết tự để tâm vậy!"

"Ai nói con không để tâm…."

"Vậy cô nương đâu!" Lão thái thái rất tức giận, thẳng lưng lên, "Mau đưa cô nương về đây thì mẹ mới tin con!"

Dung Cảnh thở phào, "Thích người khác nhưng không được đáp trả…."

Lão thái thái vừa nghe thấy!

Ây da!

Tình trạng này không dúng!

Bà ta đưa tay ra móc vào cô Dung Cảnh, Dung Cảnh tướng cao ráo, nhanh chóng phối hợp với lão thái thái khom lưng, lão thái thái vừa kéo Dung Cảnh vào trong vườn, vừa ép khỏi, "Mau nói! Con thích cô nương nhà ai rồi? Nói cho mẹ biết, mẹ bắt cóc lại cho con!"

Dung Cảnh nhếch khoé miệng!

Bắt cóc lại?!

Cần phải dũng cảm vậy không!

"Mẹ, chuyện của con mẹ không cần bận tâm, nói chung anh trai con đã thành lập một gia đình rồi, mẹ cũng có cháu để bồng rồi, còn lo lắng cho con làm gì!"

"Như vậy không được, con trai của anh con là của anh con, đâu phải của con!" Lão thái thái kéo Dung Cảnh vào nhà, một phát nhấn Dung Cảnh lên ghế sofa, người ba đối diện Dung Cảnh trên sofa đang đeo kính viễn thị đọc báo, nhìn thấy tình hình này, nhanh chóng cởi kính ra, "Đây lại là gì nữa?"

"Lão Dung, con trai ông nói rằng cậu ta có thích một cô nương rồi!"

"Ây da! Cô nương nhà ai đây, nhanh chóng nói cho daddy, daddy bắt cóc về đây cho con!"

Dung Cảnh lại nhếch khoé miệng!

Đúng là một cặp vợ chồng, lời nói của cuộc trò chuyện đều giống nhau.

Anh ta bất lực xoa trán, "Con với cô ấy không thể…."

“Tại sao lại không thể!” Lão thái thái lườm, “Tại sao con trai của Mục Quế Anh lại không có khí phách như vậy chứ!”

Dung Cảnh càng đau đàu hơn.

Đúng rồi, quên nói rằng….Mẹ anh ta tên là Mục Quế Anh! Đúng rồi, không sai! Cùng tên với người phụ nữ thời cổ đại!

Nhưng mà người ta Mục Quế Anh đầy sự công bằng!

Mẹ anh ta….mặc dù từ nhỏ đã đi lính, nhưng rất vũ lực, nếu như sống trong thời cổ đại, anh nghi ngờ mẹ anh ta sẽ đạp núi làm vui, trực tiếp đi đánh cướp rồi.

“Mẹ, người ta đã kết hôn qua rồi, mẹ nói con còn vai diễn sao?!”

Dung Lão nghe thấy!

Ây da!

Chưa kể, thật sự không có vai diễn!

Không thể để con trai đi huỷ hoại cuộc hôn nhân của người khác làm người thứ ba.

Lão thái thái cũng choáng váng một hồi, bà ta ngồi trên ghế sofa, tròng mắt đảo một vòng, Cảnh Dung vừa nhìn thì biết mẹ anh ta chắc chắn không nghĩ tốt gì.

“Mẹ…..”

“Con đừng nói chuyện!” Lão thái thái khí phách rất mạh mẽ che

miệng Dung Cảnh lại, ánh mắt sắc nét chất vấn anh ta, “Là cô gái con nhìn cứ nhìn ngay cửa lúc nảy?”

Dung Cảnh miệng bị bịt lại, chỉ vào tay mẹ.

Lão thái thái hất tay, “Con không nói chuyện, chỉ cần gật đầu lắc đầu là được rồi!”

Được thôi!

Dung Cảnh chớp mắt biểu đạt đã hiểu.

“Rất thích?”

Dung Cảnh do dư một chút, gật gật đầu.

Ít nhất, anh ta lần đầu tiên đối với một cô gái phát sinh thương tâm trong chuyện tình cảm….và….muốn bảo vệ cô ấy.

“Kết hôn rồi?”

Lần này, Dung Cảnh gật đầu không do dự.

“Quen biết bao lâu rồi?”

Dung Cảnh đưa những ngón tay ra, chỉ hai ngón!

“Hai năm?”

Dung Cảnh lắc đầu!

“Hai tháng?!”

Dung Cảnh lại lắc đầu!

Lão thái thái trợn to mắt, “Ôi chao! Không lẽ con định nói với mẹ, hai đứa con chỉ quen biết nhau hai tiếng!”

Điều đó không thể!

Dung Cảnh đẩy tay lão thái thái ra, nói với tính khí không tốt, “Hai ngày, là hai ngày được chưa!”

“Chỉ mới hai ngày con đã xác định thích người ta rồi?”

“ Rất chắc chắn!” Dung Cảnh nhìn lão thái thái nét mặt hoài nghi, nhịn không được và nói, “Mẹ với ba con không phải là yêu từ cái nhìn đầu tiên, anh con với chị dâu con cũng không phải là yêu từ cái nhìn đầu tiên sao?!”

Cũng đúng!

Lão thái thái nghĩ một hồi, cuối cùng vỗ vai Dung Cảnh, “Cố lên!”

“Hả?!”

Cố lên con khỉ!

“Cố làm người thứ ba à!” Lão thái thái kích động đến mặt đỏ bừng, nắm chặt nắm đấm và mặt đầy kiên định, “Con trai à, mẹ con cứ tưởng con là đồng tính rồi, con nói xem, không dễ gì con gặp được một cô nương con thích. Rất xui, người ta còn là người đã kết hôn! Khi 29 tuổi con mới gặp được người phụ nữ con thích, người kết tiếp con thích ước tính là phải đến 58 tuổi mới có thể gặp được, cho nên mẹ nghĩ rồi, cảm thấy không thể đợi đến ngày hôm đó!”

“Cho nên?”

“Cho nên, con trai, mẹ động viên con đi làm người thứ ba! Gặp người con gái con thích thì dành cô ấy về!”

Dung Cảnh lại nhếch khoé miệng!

Quả nhiên!

Anh ta nói rằng mẹ anh là chính suy nghĩ cướp của!

“Muốn mẹ chỉ con vài chiêu không?!”

Dung Cảnh đau đầu, “Mẹ, mẹ đừng tạo ra ý tưởng bậy nữa, chuyện này không phải trò chơi! Người phụ nữ đó rất yêu chồng cô ta, chúng ta sao có thể vô đạo đức!”

Lão thái thái không có đáy của đạo đức!

Dù sao, gặp được thì đuổi theo thôi!

“Lúc nãy con đưa cô nương đó về nhà?” Lão thái thái quay mặt lại, “Có nghĩ là…..cô nương đó sống cùng khu biệt thự với chung ta?!”

Dung Cảnh bất lực gật đầu.

Ngay cả khi anh không nói với mẹ thì mẹ anh ta sẽ cố hết sức để tìm ra, như vậy, thà rằng anh ta thật thà giải thích.

“Nhà chồng cô ta họ Tần! Sống tại căn thứ hai phía sau chúng ta!”

“Tần Nham?”

Dung Cảnh ngơ ngác, “Mẹ quen biết?”

Lão thái thái cười to, “Con nói, gia đình họ đã dọn đến đây mấy năm rồi, mẹ đã sinh ra làm trinh tham, tại sao lại không thăm dò tình hình hàng xóm của mình chứ!” Lão thái thái đứng ngay phòng khách đi qua đi lại, “Tần Nham! Cậu ta năm nay cũng 29 tuổi, đang điều hành một công ty thương hiệu giày thời gian, những năm gần đây kinh doanh cũng khá tốt! Lúc trước mẹ có thấy trong nhà Tần Nham đưa bạn gái đến, một cô gái ngực to chân dài thân hình sexy nóng bỏng…..”

Nói đến đây, lão thái thái chớp mắt nhìn Dung Cảnh, “Con trai, thì ra con ăn thật tốt!”

Trán Dung Cảnh dựng dựng lên, “Mẹ nói không phải là cô ta, chắc là bạn gái cũ của Tần Nham, hai người chia tay sau đó Tần Nham mới kết hôn với Lưu Tuyền!”

“Ồ-----”

Lão thái thái kéo dài giọng nói, cười hehe và nói, “Vừa mới quen biết hai ngày đã nắm rõ tình hình gia đình người ta rồi, lợi hại quá!”

Dung Cảnh cảm thấy đầu của mình sắp nổ tung rồi.

“Mẹ, nói ý chính được không?!”

“Ok!” Lão thái thái chỉ ra một ngón tay, nói tiếp, “Theo như mẹ biết, Tần gia tháng 11 năm trước đã tổ chức tiệc cưới, nhưng mà đãi rất thấp kém, những người biết không nhiều! Lão thái thái của Tần gia….”

“Làm sao?”

Lão thái thái nghĩ về điều đó và nói, “Cái bà lão thái thái này là một người tương đối mạnh mẽ, tóm lại không phải là một người dễ qua lại!”

Anh ta còn tưởng mẹ anh ta sẽ nói gì.

Dung Cảnh nhớ lại tình trạng của Lưu Tuyền, nhịn không được và thời dài, “Cái bà lão thái thái của Tần gia không những một người khó qua lại, thậm chí còn là một mụ điên!”

“Con trai, có phải con biết chuyện gì bên trong?”

Dung Cảnh kể hết toàn bộ sự việc về cuộc gặp gỡ với Lưu Tuyền.

Dung lão nghe thấy trợn to mắt, “Lão thái thái này bị bệnh sao!”

Ngay cả nhìn vừa mắt với một người, lại có thể độc ác mà ra tay như vậy!

Lão thái thái cũng nghiến chặt răng, “Chết tiệt thật, lúc trước cảm thấy lão thái thái của Tần gia này mặc dù có chút quyền lực, nhưng mà cũng không phải là một người xấu, thật là biết người biết mặt không biết tâm, tại sao trái tim bà ta lại độc áo như vậy! Nói như thế nào cũng là con dâu của mình, dù cho có không thích, nhiều nhất là họ có để tách ra và sống cuộc sống của mình. Thậm chí còn dùng thủ đoạn độc ác này! Đơn giản là một con thú!”

Dung Cảnh thở dài, “He----dọn ra ngoài?!

Dung Cảnh lại kể sự việc xảy ra trong đêm hôm qua Lưu Tuyền muốn dọn ra ngoài.

“Tự tử? Chết chưa?!”

“Đây chỉ là thủ đoạn để cô ta giữ con mình, cô ta làm thế nào muốn chết!”

Lão thái thái khinh bỉ, “Cái bà lão thái thái này có thòi quen thích trai trẻ à, ai cưới vào nhà họ thật là xui xẻo 18 kiếp!”

Dung Cảnh nói với ba mẹ, “Mẹ, con nói với mẹ những điều này là để mẹ chú ý nhiều hơn đến sự chuyện động của gia đình họ, con sống ở xa, có lúc muốn quan tâm cũng không quan tâm được. Tóm lại cô ấy khá tội nghiệp, mẹ với ba con quan tâm một tí, nếu như phát hiện chuyện gì thì dang tay giúp đỡ cô ấy.”

Lão thái thái chỉ đập ngực, “Con trai, con yên tâm! Mẹ nhất định sẽ bảo vệ tốt vợ con!”

Dung Cảnh đau đầu, “Mẹ, đó là vợ người ta!”

“Cái gì vợ người ta!” Lão thái thái lườm Dung Cảnh, “Mẹ hơi xấu hổ khi để con làm kẻ thứ ba của người ta, nhưng mà là loại người này, mẹ hai tay hai chân ủng hộ con cướp vợ! Hung hăng cướp lấy!”

Chương 856

Đâu có ai dạy con trai mình cướp vợ như vấy

Đầu Dung Cảnh muốn nổ tung

Anh ta nhanh chóng từ trên ghế sofa đứng lên, “Con không nói với mọi người nữa, con về nghỉ ngơi, hai đêm không ngủ rồi, con phải về nhà ngủ!”

“Vợ cũng không có, mà còn ngủ! Ngủ cái mông!”

Lão thái thái nhấn Dung Cảnh xuống, ánh mắt sắc bén lườm anh ta, “Dung Cảnh, những cái con vừa nói….không lẽ đều là nói dối mẹ chứ!”

Không đợi Dung Cảnh mở miệng, lão thái thái tiếp tục tra hỏi, “Thật ra con thích đồng tính, sau đó bịa ra một câu chuyện, là vì để mẹ và ba con đừng lo lắng cho hôn nhân của con, phải không?”

Dung lão nghe thấy, nhanh chóng đặt tờ báo xuống, ánh mặt nhìn thẳng vào Dung Cảnh.

Lão thái thái đôi mắt giống như cái móc, “Mau nói, con lừa ba mẹ phải không!”

“Không có!”

“Thật không?!”

“Thật sự không có, con thật sự thích cô ta rồi!”

Lão thái thái mới thở phào, nói chung là thích một người đã có chồng còn hơn thích một người đồng tính nhiều.

“Thằng con trai khờ khạo này, thích rồi thì ra tay đi, 顾及那么多干什么. Con nghĩ thử xem, Lưu Tuyền cưới vào gia đình như vậy, muốn dọn đi cũng không dọn được, sau này còn phải ngày ngày đối mặt với mẹ chồng với em chồng, mỗi ngày đều sống giữa nước sâu lửa nóng, mẹ để cho con đi cướp, thực tế là để con sớm cứu cô ta ra. Con nghĩ ra có phải lý do này không, nếu như cô ta cứ tiếp tục sống trong Tần gia, còn không biết sẽ bị áp bức, hại thành cái gì!”

Dung Cảnh đột nhiên rung động.

Nhưng mà rất nhanh anh ta làm gạt bỏ ý tưởng này.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, ngoài trừ là Lưu Tuyền thật sự ly hôn rồi, không thôi thì con không bước nửa bước.”

Lão thái thái giận dữ nhìn chằm chằm Dung Cảnh, “Con đó con, một khúc gỗ như con, thật sự là đầu bước bỉnh, tại sao không muốn hiểu chứ, Uầy----ai nhè bây giờ con chưa có vợ, thật là…..mẹ không biết nói con như thế nào nữa!”

“Vậy thì mẹ già đừng nói nữa.”

Lão thái thái tức đến đặt mông ngồi lên ghế sofa, tròng mắt đảo một vòng, đột nhiên ôm lấy ngực và hét lên, “Ây da----Lão Dung à, số tôi sao khổ vậy, ông nói xem, tôi lớn tuổi như thế rồi, muốn ôm chấu nội thì có sai không?”

Dung lão nhìn thấy vợ mình như vậy, nhanh chóng ném tờ báo và

ngồi qua đó, "Quế Anh à, bà đừng tức giận nữa….."

"Tôi có thể không tức giận sao, con trai người ta 29 tuổi con của chúng đã biết chạy rồi, ông không biết sao, những người đồng chí của chúng ta đã bàn luận riêng tư như thế nào về Dung Cảnh chứ. Nói rằng cậu ta nếu không thích đàn ông thì là yếu sinh lí, chứ làm sao có thể đến tuổi này rồi mà bạn gái cũng không có….ngày nào tôi cũng bị người ta dùng ánh mặt kỳ lạ để nhìn." Lão thái thái vừa nói vừa lén nhìn Dung Cảnh, nhìn thấy Dung Cảnh một chút phản ứng cũng không có, bà ấy đột nhiên tức giận lên, "Dung cảnh, con không thấy mẹ đang khóc sao!"

Dung Cảnh lấy một quả táo từ trên bàn cà phê, và nghiên chân, "Mẹ tiếp tục đi!"

Lão thái thái, "….."

Không diễn được nữa, lão thái thái ho một tiếng và trở lại bình thường, "Dung Cảnh à, không phải mẹ nói con…." Nhìn Dung Cảnh có ý định đứng lên và đi, lão thái thái nhanh chóng im miệng, "Được được được, mẹ không nói nữa được chưa, không phải nói mệt sao, nhanh chóng lên lầu nghỉ ngơi đi!:

"Chuyện con nhờ mẹ?"

"Con đặt 120 trái tim!" Lão thái thái đập ngực mạnh dạn đảm bảo, "Tần gia bên đó mẹ chắc chắn giúp con nhìn chằm chằm, có bất kỳ dấu hiệu rắc rối nào, mẹ nhất định sẽ giúp đỡ con, tuyệt đối không thể Lưu Tuyền cực khổ!"

Dung Cảnh mới yên tâm, "Vâng, vậy con lên lầu nghỉ ngơi!"

…….

Lưu Tuyền về đến nhà, đáng lẽ nghĩ rằng sẽ đối mặt với sự yên tĩnh.

Nhưng không ngờ rằng, vừa vào phòng khách, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng, ngồi trong phòng khách là Tần Nham….và Tần Phi Ngữ.

Lưu Tuyền nghĩ đến chuyện xảy ra hôm qua, và lập tức giảm đi một chút, trên mặt cũng cố nở một nụ cười.

Tần Phi Ngữ nhìn thấy Lưu Tuyền, đột nhiên hoài nghi và nói, "Ây da, đây là ai đây, còn biết để về nhà rồi à! Tôi và anh tôi trong bệnh viện bận cả ngày, mẹ đang nằm trong phòng phẫu thuật và phẩu thuật mấy tiếng đồng hồ, mất quá nhiều máu xém chút mất mạng, ai đó còn có tâm trạng ra ngoài và gạt hết tất cả mọi chuyện…heheh, thật là biết người biết mặt không biết tâm, bình thường nhìn vào dịu dàng, một bộ mặt phúc hậu, đến thời điểm quan trọng….thì tôi có thể cười hơ hơ."

Lưu Tuyền lạnh lùng lườm Tần Phi Ngữ.

Người phụ nữ này ký ức dài cũng không có, quên rằng hôm qua ai đã quỳ dưới chân cô ta từng câu từng chữ cầu xin cô ta tha thứ!

Vừa mới trôi qua chưa đến 24 tiếng đồng hồ, thậm chí đã phục hồi thành bộ mặt nguyên bản rồi.

Lưu Tuyền không chú ý đến sự khiêu khích của Tần Phi Ngữ, đi thẳng qua hai người và bước lên lầu.

"Chị đứng lại cho tôi!"

Lưu Tuyền dừng bước chân của mình và quay lại lạnh lùng nhìn Tần Phi Ngữ, "Có chuyện gì không!"

“Chị nói xem!” Tần Phi Ngữ hét lên, cô từ ghế sofa đứng dậy, chỉ vào Lưu Tuyền tức giận và nói, “Lưu Tuyền, cô có chút lương tâm không! Mẹ tôi đang ở bệnh viên, tôi thật sự không biết chị còn có tâm trạng chạy ra ngoài chơi, bây giờ chị vừa lòng rồi chứ gì. Nếu như không phải chị, mẹ tôi không biến thành dáng vẻ kinh khủng ngày đâu.”

“Chết chưa?”

Tần Phi Ngữ ngơ ngác, “Cái gì?”

Lưu Tuyền lạnh lùng lướt nhìn hai người, “Tôi hỏi mẹ cô chết chưa?”

Tần Phi Ngữ tức giận, lao lên nắm cổ áo Lưu Tuyền, “Tiện nhân, cô dám quyền rủa mẹ tôi!”

“Chưa chết phải không!” Lưu Tuyền một phát đẩy Tần Phi Ngữ ra, mỉm cười và nói, “Tôi hại mẹ cô thành như vậy?” Ánh mắt cô ta chuyển đến trên người Tần Nham, “Anh cũng nghĩ như vậy đúng không!”

Tần Nham siết chặt môi, không nói lời nào.

“Hehe----thật nực cười! Là tôi đặt con dao lên cổ tay mẹ cô, là tôi cắt nó phải không. Tần gia các ngươi đều ích kỷ như vậy sao, xảy ra chuyện không hỏi riêng bản thân mình, nhưng một lần lại một lần tìm lí do để bảo chữa cho bản thân! Tần Phi Ngữ, cô đừng kha trương như vậy, hôm qua tội đã nói ra câu không gọi cảnh sát, nhưng đây là tình huống thực tế tại nhà cô, nếu như cô còn dám khoa trương, cô tin tôi gọi một cuộc ra ngoài, để cô cút vào trong tù.”

Tần Phi Ngữ cứng đơ một lúc, cô ta nuốt niếng miếng, ngong cổ và nói, “Chị dám!”

“Vậy cô thử xem tôi dám hay không!”

Tần Phi Ngữ nhìn thấy nét mặt lạnh lùng của Lưu Tuyền, lập tức dập tắt! Ánh mắt mặt dùng rất hung dữ, nhưng trong đáy lòng không thể nói những từ quá đáng rồi, cô ta cắn răng, “Dù cho mẹ tôi ở bệnh viện có không liên quan đến chị, nhưng đó cũng là mẹ chồng của chị, bà ta đã nhập viện rồi, chị là một đứa con dâu chẳng lẽ không đi chăm sóc sao!”

Chăm sóc?!

Họ đối xử với cô ta như vậy, bây giờ con có thể mở miệng để cô ấy đi chăm sóc?!

Thật nực cười!

Đám người ngày khuôn mặt dày đến mức độ nào chứ!

Ánh mắt cô ta một lần chuyển vào người Tần Nhàm, từ lúc cô ta bước vào cửa, Tần Phi Ngữ làm nhục cô ta như vậy, Tần Nham thậm chí một câu cũng không nói! Trái tim Lưu Tuyền một lần nữa đóng băng, “Tần Nham, tối hôm qua mẹ anh cứ hét lên rằng không cho em đến bệnh viên, các ngươi đều mất trí nhớ sao, thậm chí có thể quên hết sạch như vậy!”

Tần Nham vẫn không nói chuyện.

Tần Phi Ngữ lại mở miệng rồi, “Vậy tối hôm qua là tối hôm qua, hôm nay là hôm nay! Sáng hôm nay mẹ tôi từ tình trạng hôn mê và tỉnh dậy, thì để tôi và anh tôi về, mẹ tôi là một người phụ nữ, anh tôi không tiện chăm sóc, chưa kể anh tôi còn phải đi làm.”

“Vậy cô tự đi chăm sóc đi!”

“Tôi còn phải đi học!” Tần Phi Ngữ lườm Lưu Tuyền, “Cả nhà này, chỉ có mình chị nhàn rỗi, chị đi chăm sóc mẹ tôi thì tốt hơn. Không lẽ chị không muốn đi chăm sóc chứ? Hơ! Lưu Tuyền à Lưu Tuyền, tôi biết rằng con người như chị không giống như vẻ bề ngoài, lúc trước vừa mới bước vào nhà thì đối xử với mẹ tôi tốt như thế nào, toàn là giả! Bây giờ thật sự xảy ra chuyện rồi, để chị đi chăm sóc thì chị lại đùng đẩy rồi.”

Lưu Tuyền tối hôm qua vừa thư giản tâm trạng đã hoàn toàn bị phá huỷ.

Cô mỉa mai nhìn Tần Phi Ngữ, “Không mất mặt sao!”

“Lưu Tuyền chị nói ai!”

“Nói cô đấy!” Lưu Tuyền lạnh lùng cười, “Tần Phi Ngữ, Tần Nham! Các ngươi đừng quên, đó là mẹ ruột của các ngươi, nói nghiêm túc, ngoài trừ giấy chứng nhận kết hôn của tôi với Tần Nham, thì bà ấy đối với tôi….cái gì cũng không phải! Các ngươi có tốt hơn không, mỗi người bận công việc của bản thân, bà ấy cắt cổ tay của mình chỉ để doạ mọi người, vết thương cũng không sâu, bị cắt lại là tay trái, tay phải chắc là còn dùng được, không cần ai chăm sóc nữa!”

Tần Phi Ngữ cũng khó chịu rồi.

Tối qua cô ta vì chăm sóc cho mẹ mà cả đêm đã không chợp mắt rồi, mẹ cô ta lại thích đi qua đi lại, sau khi từ phòng phẩu thuật đi ra thì cứ khóc loạn lên, muốn anh trai đồng ý với bà ta không dọn ra ngoài thì mới dừng lại, không dễ gì tình trạng bà ấy ổn định rồi, sau một lúc lại muốn uống nước lại muốn vào nhà vệ sinh, phiền chết đi dược.

Cô ta không bao giờ biết rằng mẹ cô rất khó phục vụ.

Còn khó hơn cô ta đi học.

Cho nên mới đề ý để Lưu Tuyền đến chăm sóc cô ta.

Dĩ nhiên lúc mới đầu thì mẹ kiên định không đồng ý, Tần Phi Ngữ canh lúc Tần Nham đi mua đồ ăn sáng, nói với bà ta, "Mẹ, mẹ ngớ ngẩn à, lúc này là lúc quang minh chính đại để tra tấn Lưu Tuyền cái con tiện nhân đó, mẹ bệnh nặng trên giường, để cô ta đến chăm sóc thì đó là chuyện đương nhiên, dù là anh con ở đây cũng không sao, mẹ là bệnh nhân thì mẹ lớn nhất! Lúc này mẹ còn không đem sự tức giận trong lòng mình bảy tỏ ra! Nói không chừng Lưu Tuyền không chịu đựng được, ly hôn với anh con, nếu như vậy thì chúng ta làm một điều mà đạt được hai điều rồi."

Mẹ cô ấy bị cô ấy nói đến động lòng, trời vừa sáng lập tức đuổi cô và anh cô về, để hai người về nhà gọi Lưu Tuyền đến phục vụ bà ấy.

Nhưng mà không ngờ rằng, hai người họ về đến nhà thì Lưu Tuyền không có ở nhà.

Hỏi dì Trương mới biết, tối hôm qua ra khỏi nhà rồi, cả đêm không về nhà!

Tần Phi Ngữ nhìn vào chiếc váy mỏng trên người Lưu Tuyền, mắt quay lại, đột nhiên lại tỏ ra thái độ kỳ lạ và nói "Đúng! Để chị chăm sóc người già là làm khó chị rồi, hôm qua mẹ tôi cắt cổ tay, người vui nhất chắc là chị rồi, tối hôm qua cả để không về….sao, chạy ra ngoài ăn mừng rồi?!"

Chương 857

“Tùy anh muốn nói gì thì nói!”

Lưu Tuyền xoay người lên lầu, vừa đi vừa nói, “Sao đi chăng nữa các người nói làm sao, tôi không thể nào đi bệnh viện chăm sóc mẹ của các người, bắt đầu từ ngày hôm qua, sống chết của bà ta chẳng có liên quan gì đến tôi, các người thích như thế nào thì như thế nào, thích nghĩ ra sao thì ra sao, tùy!”

Lưu Tuyền đã lên lầu, một tiếng “Bằng---“ đóng lại cửa phòng.

Tần Phi Ngữ ở dưới lầu như là nắm được nhược điểm của Lưu Tuyền vậy, chỉ vào cửa phòng đóng chặt la lớn lên với Tần Nham, “Anh trai, anh thấy chưa hả? Cô ta đây là thái độ gì, bất kể trước đó như thế nào, bây giờ mẹ cũng đang nằm viện rồi, chuyện của trước đó không thể xóa sạch hết sao, người phụ nữ sao mà nhỏ nhen đến thế! Đúng là tức chết em thật mà, may mà hôm nay mẹ không có ở đây, nếu không bị mẹ nhìn thấy cảnh tượng này, mẹ giận đến sắp tức chết rồi!”

Tần Nham lạnh mắt lướt đến, “Bô lô ba la không ngừng, em có mệt không!”

“Anh trai……”

“Câm miệng!” Tần Nham từ sofa đứng dậy, “Em vào bệnh viện chăm sóc mẹ, anh có chuyện nói với chị dâu em!”

Tần Phi Ngữ không muốn.

Mẹ cô thích gây sự vô cớ quá rồi, cô chẳng muốn vào bệnh viện chăm sóc chút nào.

Bác sĩ không phải đã nói rồi sao, không nghiêm trọng lắm!

Tần Phi Ngữ ngồi trên sofa không động đậy, Tần Nham bây giờ cũng không muốn nhiều lời với Tần Phi Ngữ, từng bước một bước lên lầu.

Anh gõ vào cửa phòng, "Lưu Tuyền?"

Trong đó một tí âm thanh cũng không có.

Tần Nham vặn tay nắm cửa, trong phòng không có khóa trái cửa, anh rất dễ dàng mở được cửa phòng ra.

Ở trong phòng!

Lưu Tuyền đang ngồi xổm dưới đất, bên cạnh cô là cái vali hôm qua họ đã dọn xong, lúc này vali bị mở ra, Lưu Tuyền đang lấy đồ của anh ra từng cái từng cái một ra ngoài, còn đồ của cô……vẫn nằm nguyên trong vali, không hề có ý muốn động vào.

Tần Nham xoa lên đôi mày, đi qua đó cầm lấy tay Lưu Tuyền, "Lưu Tuyền, em đang làm gì ở đây?"

"Tần Nham, em không thể cùng mẹ anh và em anh chung sống hòa bình, còn anh……nếu như anh đã hứa với mẹ anh sẽ không chuyển nhà, vậy em nghĩ lại rồi, bây giờ cách tốt nhất là bản thân em tự chuyển đi, đợi mẹ anh xuất viện trở về, nhìn không thấy em, dự đoán là tâm trạng lập tức sẽ tốt hơn nhiều, như vậy tất cả mọi người đều sẽ vừa ý thôi."

“Tiểu Tuyền, anh rất mệt em có biết không, em có thể đừng kiếm chuyện nữa được không!”

Trong lòng Lưu Tuyền đột nhiên trầm lại.

Rốt cuộc là ai đang kiếm chuyện?

“Tần Nham, nếu như mệt rồi, vậy thì buông tay đi!”

“Không!”

Tần Nham nắm chặt tay của Lưu Tuyền, cắn răng nói, “Lưu Tuyền, em cùng anh vượt qua khoảng thời gian này được không? Anh biết em chịu ấm ức, em không thể vì anh nhịn một chút sao? Bây giờ mẹ anh đã như thế này làm sao anh chuyển đi? Mẹ anh không tốt cỡ nào vẫn là mẹ anh, em tại sao lại không thể thông cảm cho anh một chút! Chúng ta kề vai vượt qua khoảng thời gian này trước, đợi cơ thể của mẹ khỏe rồi, chúng ta lại nghĩ cách chuyển đi, như vậy không được sao!”

Trái tim của Lưu Tuyền triệt để lạnh hẳn, cô cười đắng, “Thông cảm anh? Tần Nham, em vẫn chưa đủ thông cảm anh sao? Kết hôn gần bốn tháng, anh nói cái gì thì là cái gì! Anh bận công việc, hôn lễ tổ chức đơn giản? Em thông cảm anh! Kết hôn không chụp ảnh cưới? Ok, em cũng thông cảm anh. Anh đi làm mệt, em cũng thông cảm anh, chuyện trong gia đình chưa từng khiến anh lo lắng……nhưng bây giờ, trái tim của em đã bị người nhà anh tổn thương đến tan nát cõi lòng, anh không ngờ còn muốn em thông cảm anh. Tần Nham, làm người không thể ích kỉ như thế được, anh yêu cầu em thông cảm anh, vậy anh tại sao không thể thông cảm thông cảm lại cho em hả!”

Tần Nham không nói nên lời.

Anh biết yêu cầu của anh có chút quá đáng, nhưng bây giờ anh không giải quyết được mẹ mình, cho nên anh chỉ có thể tìm Lưu Tuyền, muốn cô thỏa hiệp.

“Tần Nham, nếu anh vẫn còn một chút tội nghiệp em, thì sẽ không nói những lời quá đáng như thế!”

Lưu Tuyền đẩy tay anh ra, cố chấp vứt hết quần áo của anh lên giường, cô cúi mắt xuống, “Anh nhất thiết thừa nhận, gia đình này……anh không thể kiểm soát được, tất cả những chuyện đều không tiến hành theo cách mà anh mong muốn. Vừa nãy anh cũng nói rồi, anh mệt rồi, em cũng rất mệt, từ cơ thể đến trái tim, đã rất mệt rất mệt rồi, em chưa từng khát vọng qua muốn trốn thoát khỏi một nơi như thế! Nếu như chúng ta đều mệt rồi, vậy chúng ta đừng đày đọa tổn thương đối phương nữa, anh tiếp tục làm con trai hiếu thuận của anh, chung sống cùng với mẹ anh và em anh. Còn em……”

Lưu Tuyền nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, cô ngoảnh đầu nhìn sang cửa sổ bên ngoài, ánh nắng cửa sổ rất sáng lạn, mép miệng cô nhếch lên một nụ cười nhạt nhòa, “Còn em……ước muốn là ánh nắng, cũng xin anh cho em tiếp tục sống dưới ánh nắng!”

Tần Nham giận dữ, lạnh lạnh nhìn chằm chằm vào cô, “Em ước muốn ánh nắng, hay là ước muốn người đàn ông cùng với em tối hôm qua?”

Lưu Tuyền tức thì ngây ra, không dám tin liếc nhìn Tần Nham, “Anh nói cái gì?”

Nếu như chuyện đã nói đến mức này, Tần Nham liền triệt để không nể mặt mọi thứ!

Anh thả lỏng sự trói buộc với Lưu Tuyền, lạnh lạnh liếc nhìn cô, “Nếu như muốn người khác không biết, trừ phi mình không làm! Lưu Tuyền, tối hôm qua em lên xe của một người đàn ông, em tưởng rằng anh không biết à! Em cả đêm không về, cùng với người đàn ông đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh thấy em căn bản chính là muốn có mới nới cũ---“

“Pốp---“

Lời nói của anh chưa dứt, Lưu Tuyền một cái tát mạnh giáng qua đó.

Cái tát này cô đã dùng hết sức mình, đánh đến mặt của Tần Nham cũng nghiêng đi, trên mặt tức thì sưng đỏ lên, sau khi đánh xong lòng bàn tay cô cũng tê đến mãnh liệt.

Lưu Tuyền cả người run rẩy.

Cô đỏ mắt chỉ vào Tần Nham, “Anh có thể lăng mạ em, nhưng cấm anh lăng mạ Dung Cảnh!”

Tần Nham liếm vết máu trên mép miệng, cười lạnh, “Thì ra người đàn ông đó tên là Dung Cảnh!”

“Tần Nham, em không nghĩ là tư tưởng của anh lại dơ bẩn như vậy! Đúng! Em tối hôm qua đích thực một đêm không về, em cũng đích thực đã lên xe của một người đàn ông, anh biết người đàn ông đó là ai không? Đó chính là Dung Cảnh ngày trước đã cứu em từ tay kẻ xấu! Tinh thần em hoảng hốt đi trên đường xém tí bị xe cán, là người ta tốt bụng cứu lấy em. Cũng là người ta nhìn thấy tâm trạng em không tốt, tốt bụng dẫn em đi xem mặt trời mọc, để em giải tỏa nỗi khổ trong lòng!”

Lưu Tuyền bất chấp nhét hành lý của mình vào trong vali, đóng vali lại cô cầm lấy nó rồi đứng dậy, “Anh có thể lăng mạ em, nhưng em tuyệt đối không để anh lăng mạ một người đàn ông tốt như vậy!”

Tần Nham thấy vậy, một tay nắm chặt cánh tay cô.

“Buông tay!”

“Không buông!”

Tròng mắt của Lưu Tuyền đều đỏ cả, “Tần Nham, em lúc đầu còn tưởng rằng anh khác với mẹ anh và em gái anh, trông ra em đã lầm rồi, hơn nữa còn lầm đến rất nghiêm trọng, em làm sao quên được, anh nói sao thì cũng là người thân cùng huyết thống với họ, đồ của họ, anh làm sao một chút cũng không có được! Ha ha, tình hình đó của tối hôm qua, anh cảm thấy em còn tâm trạng tình tứ với người đàn ông khác sao? Tần Nham, em đúng thật nhìn lầm anh rồi!”

Tần Nham nhìn thấy phản ứng của Lưu Tuyền liền biết được bản thân khẳng định là hiểu lầm rồi.

Nhưng anh không kiểm soát bản thân được!

Lúc sáng anh về nhà đi đến đâu cũng không tìm thấy Lưu Tuyền, anh đến biệt thự tìm kiếm nhiều nơi, lúc gọi điện thoại lại tắt máy, anh mới nghĩ đến di động của Lưu Tuyền ngày trước đã bị kẻ xấu vứt đi, trong lòng anh căng thẳng, sợ rằng Lưu Tuyền sẽ xảy ra chuyện, liền ở khu biệt thự không ngừng đi tìm người hỏi han.

Trời không phụ lòng người, anh cuối cùng cũng hỏi được.

Kết quả đáp án lại là, “Tối hôm qua lúc tầm mặt trời lặn, tôi nhìn thấy vợ anh lên xe của một người đàn ông, hai người cùng không biết đi

đâu rồi.”

Khoảnh khắc đó, trong lòng anh chỉ còn lại phẫn nộ.

Văn Văn trước đó tại vì người đàn ông khác phản bội anh, bây giờ lại xuất hiện một Lưu Tuyền nữa!

Anh không cần nghĩ đến sự việc có hợp lý hay không, theo phản xạ đã nhận định Lưu Tuyền đã cắm cho anh một cái sừng to đùng này!

Vừa nãy cái tát của Lưu Tuyền, gọi là đã triệt để tát tỉnh anh.

Thật đấy!

Tình hình đó của tối hôm qua, Tiểu Tuyền e sợ là đã tan nát cõi lòng rồi, làm sao còn có tâm trạng đi tình tứ người đàn ông khác……

Tần Nham ôm chặt lấy Lưu Tuyền, “Tiểu Tuyền, anh xin lỗi anh xin lỗi, là anh hiểu lầm em, anh sai rồi, em đừng rời xa anh……”

“Buông tay!”

“Không buông! Tuyệt đối không buông!” Tần Nham từ đằng sau ôm chặt lấy cô, “Anh biết là anh hiểu lầm em, là lỗi của anh, anh không nên nhỏ nhen như thế, cũng không nên nghĩ em như thế……là lỗi của anh, em đừng rời xa anh……”

Trong lòng của Lưu Tuyền rất là cay đắng.

Nước mắt nóng hổi trong mắt rơi xuống từng giọt từng giọt.

“Tiểu Tuyền, anh là bị lòng đố kị làm mù quáng tâm trí, anh nghĩ đến em cùng người đàn ông lạ đơn độc ở ngoài một đêm trong lòng anh

khó chịu vô cùng, nhưng……đây không phải chứng minh là anh đang quan tâm em sao, nếu như không quan tâm, anh có thể coi như không biết chuyện này……em đừng đi! Coi như là anh cầu xin em, được không?”

Lưu Tuyền sợ nhất là không phải Tần Nham lạnh mặt với cô.

Cô sợ nhất là sự yếu đuối của anh.

Chỉ cần anh yếu đuối, trong đầu cô lập tức nhảy ra hình ảnh anh giúp đỡ cô, an ủi cô lúc nhỏ……và chỉ cần nghĩ đến những thứ này, trong lòng cô cho dù đi sao nữa cũng không cứng cỏi được nữa.

“Tần Nham, anh buông em ra trước!”

“Anh không buông, anh mà buông tay em sẽ lập tức bỏ đi!” Tần Nham chính là ôm chặt cô không chịu thả tay ra, “Tiểu Tuyền, chuyện hồi nãy là anh sai rồi, còn nữa vừa nãy dưới lầu, Phi Ngữ nói em như thế anh nên nói tốt cho em, nhưng anh lúc đó còn đang đố kị, trong lòng khó chịu nên không có nói gì cả! Tiểu Tuyền, em đừng thất vọng về anh được không, anh biết là em tốt nhất, khẳng định sẽ không tính toán với anh.”

Lưu Tuyền không có nói gì.

Tần Nham tiếp tục nói, “Tiểu Tuyền, em không cần đến bệnh viện chăm sóc mẹ anh, em đến rồi mẹ anh khẳng định gây khó dễ em……em cái gì cũng không cần làm, anh sẽ tìm hộ lý chăm sóc bà ấy! Tiểu Tuyền, anh biết anh lại khiến em chịu ấm ức, nhưng bây giờ sao đi nữa cũng là mẹ anh, cho nên, em hứa với anh, nhịn thêm lần này nữa được không, đợi cơ thể của mẹ khỏe hẳn, anh sẽ lập tức nghĩ cách chuyển đi!”

Lưu Tuyền không thể không nhắc nhở anh, “Thái độ của mẹ anh anh cũng đã thấy rồi, tỉ lệ phần trăm mà bà ta hứa cho chúng ta chuyển ra ngoài cơ bản là bằng 0! Nếu như lần sau anh đề xuất chuyển đi, đến lúc đó mẹ anh lại tự tử nữa phải làm sao?”

Tần Nham câm như hến!

Lưu Tuyền thở dài.

Cô gần như có thể đoán được, đây là một kết cục chết cứng, ai cũng không giải được!

Tần mẫu chính là nhắm trúng điểm này, cho nên mới ngang tàng làm như thế.

Chương 858

Dưới sự năn nỉ khổ sở của Tần Nham. Lưu Tuyền rốt cuộc cũng không có rời khỏi Tần gia.

Nhưng Tần Nham rốt cuộc cũng chưa tìm được một cách nào có thể giải quyết được sự việc trước mắt, Lưu Tuyền không biết thỏa hiệp lần này của bản thân sẽ đổi lại chuyện gì sẽ xảy ra lần sau.

“Tần Nham, anh nên suy nghĩ cách giải quyết đi……”

“Em yên tâm, anh khẳng định sẽ tìm được một cách giải quyết tốt sự việc trước mắt.”

Lưu Tuyền cười nhạt, không ôm kì vọng bất kì nào.

Bây giờ cô vẫn còn mềm lòng với Tần Nham, vẫn còn biết đau lòng, cho nên cô không bỏ đi được.

Nhưng cô có một điềm báo, sớm muộn có một ngày, trái tim cô sẽ triệt để tan nát, như lời của Dung Cảnh nói vậy, đợi đến lúc tình yêu của cô dành cho Tần Nham triệt để tiêu hao hết, chính là lúc cô có thể thật sự rời khỏi.

……

Lưu Tuyền rốt cuộc không có đến đến bệnh viện.

Trong bệnh viện Tần Phi Ngữ không thể không đến chăm sóc Tần mẫu.

Nhìn thấy Tần Phi Ngữ, Tần mẫu nhìn ra ngoài cửa, đợi đến nửa ngày cũng không đợi được bóng dáng của Tần Nham hay là của Lưu Tuyền.

“Mẹ, đừng nhìn nữa, anh con cùng với con tiện nhân Lưu Tuyền kia có đến đâu.”

“Anh con đâu, còn con tiện nhân kia nữa!”

Tần Phi Ngữ nhún vai, “Anh con đi tìm hộ lý cho mẹ rồi, Lưu Tuyền……ở nhà đang ngủ đấy!”

Tần mẫu giận đến nghiến răng.

Bà đã như thế rồi, con tiện nhân kia không ngờ còn có thể ngủ ngon được!

“Anh con không quản quản nó à?”

“Quản?” Tần Phi Ngữ cười lạnh ngồi bên giường, “Mẹ không biết đâu, sau khi con về nhà bảo Lưu Tuyền đến chăm sóc mẹ, mẹ biết con tiện nhân kia nói làm sao không? Trước mặt con và anh con nói sống chết của mẹ không có liên quan gì đến cô ta, còn nói cho dù mẹ chết rồi cô ta cũng sẽ không thèm đến nhìn mặt mẹ!”

Tần Phi Ngữ thêm mắm thêm muối nói tiếp, “Con tiện nhân này đúng là gan càng ngày càng to, tức hơn nữa vẫn là anh trai con, cô ta đã nói chuyện khó nghe như vậy rồi, anh con không ngờ không có biểu hiện gì, đúng là tức chết con rồi.”

Tần mẫu nửa người nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, cả khuôn mặt đáng sợ hẳn lên, “Anh con không có cho con tiện nhân kia

đến chăm sóc mẹ à?”

“Không có!” Tần Phi Ngữ mím môi, “Lúc chúng con về nhà, Lưu Tuyền cả đêm không về, anh con lúc đầu còn giận dữ lắm, kết quả là hai người sau khi về phòng, cũng không biết Lưu Tuyền nói gì với anh con, anh con không ngờ lại một lòng một dạ hướng về cô ta. Anh con nói rồi, Lưu Tuyền có chuyện của bản thân cần làm, không thể đến chăm sóc mẹ, cho nên anh ấy mới đi tìm hộ lý cho mẹ.”

Tim của Tần mẫu đang co giật kịch liệt.

Bà bấu chặt cái ga giường của giường bệnh, sắc mặt đáng sợ đến dọa người.

“Tiện nhân! Con tiện nhân này, khẳng định là nó lại bỏ thuốc mê gì cho anh con rồi, cho nên anh con mới làm như thế! Con tiện nhân này đã hại mẹ ra nông nỗi này, đã họa hại gia đình chúng ta ra nông nỗi này, không ngờ còn an tâm nằm ngủ ở nhà, chúng ta đâu phải là cưới con dâu về, căn bản là cưới một con sao chổi về! Con tiện nhân này cũng thấy ghét như Văn Văn! Không! Cô ta còn thấy ghét hơn Văn Văn! Đừng để mẹ nắm được nhược điểm của cô ta, nếu không mẹ nhất định chính tay ám chết nó!”

Tần Phi Ngữ cũng nói, “Mẹ mẹ nói không sai, đều là con tiện nhân đó hại gia đình mình ra nông nỗi này, nhưng may mà anh con vẫn còn chút lý trí, không có triệt để mặc kệ chúng ta! Mẹ, con thấy gần đây anh con khẳng định sẽ không chuyển đi, lần này của mẹ, đúng thật cá cược đúng rồi.”

Nói đến đây, trên mặt Tần mẫu lộ ra một nụ cười nhạt nhòa, “Đó là đương nhiên, trong lòng con trai mẹ rốt cuộc cũng quan tâm mẹ đấy, chỉ riêng điều này thôi, mẹ có thể để con tiện nhân kia chịu thua triệt để!”

Tần mẫu không mấy dễ dàng tìm được cách đối phó hai người này, bà bây giờ là nhắm chuẩn rồi, tuyệt đối tuyệt đối không thể để Tần Nham chuyển ra ngoài, sau này……chỉ cần Tần Nham đề xuất chuyển nhà, bà sẽ lập tức tự tử, bà không tin là, những lần như thế này, Tần Nham còn dám có suy nghĩ gì khác!

Ánh mắt của Tần mẫu vừa xoay, đột nhiên nghĩ ra điều gì, “Con vừa nãy nói gì? Lưu Tuyền cả đêm không về nhà?”

“Đúng ạ!” Tần Phi Ngữ cắt một trái táo đưa cho Tần mẫu, Tần mẫu lắc đầu ra hiệu không ăn, Tần Phi liền tiện thể cắn một miếng, vừa ăn vừa nói, “Con đoán là, khẳng định là ra ngoài lăng nhăng rồi, mẹ cũng bị cô ta hại đến tự tử rồi, trong lòng cô ta không biết đắc ý biết bao, đoán là còn hi vọng mẹ chết sớm nữa đấy, chúng con đã hỏi dì Trương rồi, chiều hôm qua sau khi chúng con đến bệnh viện Lưu Tuyền đã ra khỏi nhà, ai cũng không biết là cô ta đi đâu, sáng hôm nay con cùng với anh con về đến nhà một tiếng mấy hơn, cô ta mới về!”

Tần mẫu tít mắt cũng không biết là đang nghĩ gì.

“Mẹ……”

“Phi Ngữ, hôm qua cô ta có phải là đi tìm Tiêu Tiểu Thất kia không?”

“Không đâu! Lúc cô ta về còn mặc bồ đồ lúc tối hôm qua đi, nếu như là đi tìm Tiêu Tiểu Thất, vậy Tiêu Tiểu Thất không thể không thay đồ mới cho cô ta được!”

“Trên người có mùi rượu không?”

“Không có, chắc là không phải đi uống rượu.”

Tần mẫu đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tần Phi Ngữ cười lạnh, “Chị dâu này của con ở cả thành phố A này cũng chỉ có Tiêu Tiểu Thất một người bạn này thôi, con nói nó không có tìm Tiêu Tiểu Thất, cũng không có đi quán bar uống rượu, một người phụ nữ……có thể ở ngoài chơi đến cả đêm không về? Cô ta một người có gì đâu chơi?”

Tần Phi Ngữ ngây người, táo cũng không ăn nữa, chụm gần Tần mẫu, “Mẹ, ý của mẹ là……con tiện nhân Lưu Tuyền này ở bên ngoài có tình nhân?” Tần Phi Ngữ vừa nói bản thân cũng không tin lắm, “Không phải đâu, con tiện nhân này tuy rằng tâm tư hơi nhiều chút, nhưng con nhìn cô ta đối xử với anh con……vẫn là thấy thật lòng đấy! Hơn nữa điều kiện nhà chúng ta tốt đến thế, anh con cũng đối xử không tệ với cô ta, cô ta không có lý do gì ra ngoài tìm đàn ông cả!”

“Đây nói không chừng!” Tần mẫu cười lạnh một tiếng, “Gia đình của con Lưu Tuyền đâu phải là con không biết, con tiện nhân này từ nhỏ đã không bị gia đình coi trọng, lúc đi học Lưu Năng một đồng xu cũng không giúp đỡ qua cô ta, con nói cô ta một đứa con gái xinh đẹp trẻ tuổi, còn có thể có cách nào kiếm được tiền?”

Tần Phi Ngữ lập tức liền nghĩ bậy liền.

Đúng rồi!

Học phí ngành thiết kế của trường đại học A không phải gia đình thông thường có thể đóng nổi, con tiện nhân Lưu Tuyền này ở đó đi học được ba năm, những học phí này đều là từ đâu ra? Nói cô ta làm bán thời gian kiếm được? Hô------cô mới không tin đâu, nhiều tiền như thế làm bán thời gian làm đến chừng nào?

Tần Phi Ngữ đột nhiên nghĩ đến tin đồn lưu truyền ở trường đại học A, “Mẹ……con nghe nói……nghe nói á, cũng không biết là thật hay giả, nghe nói sinh viên trường đại học A một người lại đẹp hơn một người, và người giàu bây giờ á, chính là thích bao nuôi sinh viên trẻ tuổi xinh đẹp, đặc biệt là trường đại học A, con nghe nói, trong đó đặc biệt là những người học nghệ thuật, bị bao nuôi dễ dàng nhất……”

Hai mẹ con nhìn nhau, gần như nhận định rằng Lưu Tuyền khẳng định là bị bao nuôi qua.

Tần Phi Ngữ nuốt nước bọt, “Mẹ, nếu như như thế, vậy anh con chẳng phải là đã bị cắm sừng lâu rồi à? Không đúng không đúng, mẹ, chúng ta còn quên một chuyện, Lưu Tuyền nếu như quen biết Tiêu Tiểu Thất, có thể học phí của cô ta là do gia đình của Tiêu Tiểu Thất chi trả đấy, đây cũng nói không chừng.”

“Không thể nào!” Tần mẫu một miệng phủ nhận, bà nhìn vào Tần Phi Ngữ hỏi, “Nhà chúng ta cũng gọi là giàu có đúng không?”

Tần Phi Ngữ gật đầu.

“Nếu như bạn con đi học không có tiền, con sẽ tài trợ nó không?”

Đầu của Tần Phi Ngữ lắc như là cái trống lắc tay.

Làm sao có thể được!

Nhà cô có giàu đâu phải là do gió thổi đến, dựa vào gì mà cho người ta tiêu hả!

Thêm nữa là, một người ngay cả học phí cũng đóng không nổi, Tần Phi Ngữ cô mới không làm bạn với cô ta.

Đầu óc của Tần Phi Ngữ đột nhiên lóe lên, "Mẹ, mẹ nói Tiêu Tiểu Thất kia ngốc à, làm sao cùng người phụ nữ Lưu Tuyền này làm bạn bè được, theo con thấy, bạn bè gì đều là giả hết, Tiêu Tiểu Thất kia khẳng định là muốn dùng Lưu Tuyền để tỏa sáng bản thân, tình bạn của phụ nữ không phải đều như thế à, ai lại thật lòng thật dạ xem đối phương là bạn thân chứ! Bây giờ có một câu nói khá thịnh hành, phòng lửa phòng trộm phòng bạn thân, cho nên á, con thấy Tiêu Tiểu Thất kia căn bản là không thật lòng thật dạ làm bạn với Lưu Tuyền."

Tần mẫu cũng bổ sung một câu, "Cho nên học phí của cô ta không thể nào là Tiêu Tiểu Thất chi trả!"

"Vậy anh con chẳng phải là bị lừa dối sao?"

Tần mẫu giận dữ cắn răng, "Nếu không làm sao nói con tiện nhân này kiên nhẫn đến thế. Phi Ngữ, mẹ giao một nhiệm vụ cho con, con đi tìm người theo dõi con tiện nhân này, 24 tiếng không được gián đoạn, nếu như là hồ ly, đuôi hồ ly nhất định sẽ lộ ra thôi. Chúng ta cứ đợi sự việc sắp sáng tỏ thật rồi, đến lúc đó bản mặt thật của cô ta sẽ bị anh con thấy được, mẹ xem anh con còn say mê cô ta nữa không!"

Tần Phi Ngữ vứt đi trái táo trên tay, nghiêm túc gật đầu, "Mẹ cứ yên tâm, chuyện này con khẳng định để tâm làm tốt, con tiện nhân kia nếu như có làm một chút chuyện có lỗi với anh con, con nhất định sẽ bắt cô ta phải trả giá đắt!"

"Mẹ đợi tin tức tốt của con!"

Nếu nói tư duy của Tần mẫu kì dị, vậy không thể không nói Tần Phi Ngữ đúng thật là con gái ruột của bà ta, tư duy của hai mẹ con không ngờ lại giống nhau như vậy.

Chỉ dựa trên phỏng đoán của mình, hai người gần như đã định tội cho Lưu Tuyền rồi.

Đến lúc trưa, Tần mẫu vẫn đang truyền dịch, Tần Nham dẫn theo một hộ lý, đi đến trong phòng bệnh.

Nhìn thấy Tần Nham, Tần mẫu không hề cho anh một chút sắc mặt tốt.

“Đến rồi……”

“Uhm!” Tần Nham dẫn hộ lý vào, hộ lý là một phụ nữ trung niên 40 mấy tuổi, Tần Nham giới thiệu với hai người, “Mẹ, đây là hộ lý mà con tìm cho mẹ, họ Phương, mẹ gọi dì ấy là dì Phương được rồi! Dì Phương đã có kinh nghiệm 20 mấy năm chăm sóc bệnh nhân, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho mẹ. Dì Phương, đây là mẹ con, công việc của dì chính là chăm sóc tốt mẹ con trong khoảng thời gian mẹ con nằm viện là được rồi.”

“Vâng ạ.”

Dì Phương cười chào một tiếng với Tần mẫu, liền cười tít mắt đi làm việc.

“Hộ lý……hộ lý này rất mắc à?”

“Không mắc! Một ngày 500 tệ!”

“500?” Tần mẫu trố to mắt, kinh ngạc từ trên giường ngồi dậy ngay, “Vậy mà còn không mắc? Một ngày 500 tệ, vậy cả tháng không phải là 15000 tệ à, Tần Nham, tiền công này bằng với nhân viên văn phòng cao cấp đấy, không cần, mẹ không cần hộ lý! Mắc quá rồi!”

“Mẹ……”

“Con đừng nói nữa, trong nhà đâu phải là không có người! Con hãy để Lưu Tuyền đến bệnh viện chăm sóc mẹ, sao đi chăng nữa cô ta ở nhà rảnh rỗi vẫn là rảnh rỗi, hơn nữa mẹ là mẹ chồng cô ta, thương nặng đến thế, cô về tình về nghĩa cũng nên đến chăm sóc mẹ đấy!”

Chương 859

Bà sao vẫn còn nghĩ về vấn đề này chứ.

Tần Nham đầu đau không chịu được “Mẹ,con kiếm tiền là để cho mọi người tiêu mà, lúc này mẹ còn tính toán tiền hay không tiền gì chứ, còn nữa, Tiểu Tuyền không thể làm được giống như người phục vụ chuyên nghiệp, mẹ chỉ cần nhanh chóng dưỡng bệnh, sau đó chúng ta sớm ra viện về nhà thôi. ”

Ra viện ?

Bà ấy còn lâu mới muốn ra viện !

Ra viện rồi sao có thể uy hiếp được nữa.

“Lưu Tuyền đâu? ”

“Cô ấy nguyên đêm qua không nghỉ, hôm nay ở nhà nghỉ ngoài rồi. Mẹ đừng ngóng đợi cô ấy nữa, nếu như thấy người chăm sóc chăm sóc không tốt, để Phi Ngữ tới chắc sóc mẹ nhé,Phi Ngữ là con gái ruột, chăm sóc mẹ, chắc chắn sẽ thoải mái hơn con trai con dâu, việc này quyết định vậy, mẹ đừng nói gì nữa. Mà Tiểu Tuyền cũng không phải không có công việc, tháng nào cô ấy cũng phải giao bản vẽ cho phòng tranh, cũng rất vất vả! ”

Mẹ Tần bĩu môi !

Vẽ có vài bức họa, một tháng có thể kiếm được bao nhiêu!

“Xong rồi, ở đây sắp xếp như vậy, con cũng đi đây, mẹ nghỉ ngơi đi nhé. Công ty con cũng đã hai ba hôm nay không đi làm rồi, ngày nào họ cũng gọi điện giục con, còn có rất nhiều hợp đồng cần ký kết, con đi đến công ty trước đây. ”

Nghe tới đây, mẹ Tần thấy tim nhói đau rồi.

“Được được được, thế thì con đi vận việc đi, Tần Nham, hai ngày hôm nay con ngày đêm không ngủ rồi, nhất định phải nhớ tìm thời gian ngủ một chút đi nhé, chú ý bảo trọng sức khỏe đấy! ”

Tần Nham cười khắc khổ!

Bây giờ tâm nguyện lớn nhất của anh chính là mẹ anh đừng tự dằn vặt như vậy nữa.

Anh hai ngày hai đêm không nghỉ vì sao?

Nói đi nói lại, không phải vì mẹ anh tự tạo thành sao!

Anh bây giờ không biết phải đối mặt với mẹ anh như thế nào mới được, nói thật, anh bây giờ thà đi làm, cũng không muốn ở đây với bà.

Tần Nham không nói thêm gì rời khỏi bệnh viện.

……

Phía bên kia!

Dung gia !

Dung Cảnh ngủ gật kẻ trên lầu, lão thái thái ngay lập tức ngồi không

yên.

Dung tiên sinh nhìn bà một cái đã biết ngay bà nghĩ gì “ Bà đó, đừng có đưa ra cái chủ ý kỳ quái gì nữa, nếu không con trai mà biết chắc chắn trong tâm nó sẽ không đồng ý đâu.”

“Nó không đồng ý cái gì, tôi hỗ trợ! hỗ trợ hết mình!”

Lão thiên thái đảo mắt, ngay lập tức đi vào bếp.

Dung lão tiên sinh không yên tâm cũng đi theo, “ Bà định làm gì? ”

“Làm đồ ngọt ! ”

Lão tiên sinh cau mày,“ Bà không thể ăn những đồ này mà, lời bác sĩ nói và quên rồi sao? bây giờ lượng đường trong máu của bà cao đến mức nào rồi, bà lại còn dám ăn những thứ này.”

“Aizz da, không phải là tôi ăn ! ” lão thái thái cườihì hì, “ Chúng ta đã rất lâu không đi chào hỏi hàng xóm rồi, làm ít đồ ngọt đi thăm hàng xóm chút ! ”

Lão tiên sinh nhếch miệng!

Bà ấy rõ ràng biết mẹ Tần đang nằm viện, lại còn nói đi thăm hàng xóm ……

Rõ ràng tò mò muốn xem cô nương mà con trai mình để ta tới trong như thế nào !

“Gia Anh à, bà như thế này con trai mà biết được sẽ không vui đâu. ”

Lão thái thái mắt lườm một cái, “ Hừ! Tôi không tin là ông không tò

mò！”

Ông đương nhiên là cũng tò mò!

Ông cùng với vợ mình như nhau, đều nghĩ con trai mình là người đồng tính, thậm chí đối với hôn sự của anh ấy còn không có suy nghĩ gì nữa, ai mà biết được đột nhiên lại thích một cô nương, con trai ông ông biết, nhìn bộ dạng có vẻ rất ôn hoà và dễ gần, nhưng trên thực tế trong thâm tâm anh ấy rất thanh cao đó, có thể lọt được vào mắt anh ấy, thật sự chẳng có bao nhiêu người.

Cho nên ông đặc biệt cũng rất tò mò, người con gái ưu tú tới như vậy, mới có thể được con trai ông để mắt tới.

Lão tiên sinh nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng không có ngăn lão thái thái

Lão thái thái bình thường thích ăn nhất là đồ ngọt, tự mình cũng đã có thể làm được rất tốt, một giờ sau đã có thể nướng nguyên một khay đồ ngọt đầy màu sắc, mùi thơm nức mũi, xốp xốp mềm mềm, vừa mới ra lò còn bốc chút khói nóng, ngửi mùi cũng thấy tương đối ngon rồi.

“Nhanh bê cái khay đó qua đây！”

“Được！”

Lão tiên sinh bê khay tới, lão thái thái đem đồ ngọt từng chiếc từng chiếc một gắp lên đĩa, bày trí còn rất đẹp.

Lão tiên sinh không yên tâm, lại nhắc nhở thêm lần nữa, “ Cái đồ này bà không được ăn！”

“ Ông cứ yên tâm đi, đồ này là tôi khổ khổ cực cực vì con dâu tương

lai làm, sao tôi lại ăn vụng được！”

Lão tiên sinh miệng méo xệch！

Bây giờ là con dâu nhà người ta cơ mà！

Sao lại thành của nhà mình rồi！

“ Được, tôi đi chào hỏi hàng xóm đây!”

Lão thái thái bê đĩa đồ vui ha ha đi ra khỏi nhà, trước khi đi vẫn không quên dặn dò lão tiên sinh, “ Nếu như con trai thức dậy, thì ông nói tôi ra ngoài đi thăm cháu lớn rồi,biết chưa!”

“ Yên tâm đi, khẳng định sẽ không để lộ đâu！”

Lão thái thái ngay lập tức vui vui mừng mừng đi “ thăm hỏi hàng xóm”!

Khi Lão thái thái tới Tần gia, vừa vặn Lưu Tuyền cũng thức dậy, cô vừa tắm xong, thay quần áo đi xuống lầu thì đã nghe thấy động tĩnh rồi.

Lưu Tuyền mặc đồ xuống lầu, mắt vừa nhìn ra cửa đã thấy mái tóc bạc trắng của lão thái thái.

“A ô ê——Cháu là con dâu của Tần gia nhỉ! ” Lão thái thái cũng nhìn thấy Lưu Tuyền từ trên lầu đi xuống, vừa nhìn thấy thật chặt trách được con mắt lợi hại của con trai bà, cô nương này rất đoan trang thục nữ,ngũ quan không có gì để nói rồi, khí phách cũng đặc biệt dịu dàng, vừa nhìn đã thấy là một người rất h đồng, lão thái thái thích thú khen ngợi, “ Dung mạo thật là xinh đẹp. ”

Lưu Tuyền nhanh chóng xuống lầu “ Ngài là……”

“ Ồ, tôi là hàng xóm bên cạnh nhà của các cháu! ” Lão thái thái cười chào hỏi“ Cháu gọi ta là bác gái là được rồi, hôm nay bác ở nhà không có việc gì làm, làm chút đồ ngọt, làm có hơi nhiều chút nên đem biếu hàng xóm một ít, không làm phiền cháu chứ.”

“Không ạ Không ạ! ” Lưu Tuyền nói với dì Trương “ Rót chút nước tới đây! ”

“ Vâng! ”

Lưu Tuyền nhanh chóng đỡ đồ ngọt trên tay của lão thái thái, lão thiên thái này nhìn tuổi tác tầm sáu mươi bảy mươi tuổi rồi, thời tiết lạnh như vậy vẫn đem đồ tới tặng, Lưu Tuyền nhìn lão thái thái cong lưng, cảm nhận thấy có khả năng sẽ bị ngã, nhanh chóng đưa tay ra đỡ lão thái thái,“ bác gái, bác ngồi đi.”

“ Được rồi được rồi ! ”

Lão thái thái cười híp cả mắt, vừa cười vừa ngồi lên sofa, mắt đảo quanh một vòng, cố ý thăm dò hỏi,“ Ấy, sao nhà các cháu hôm nay lại yên tĩnh vậy?”

“ Mẹ cháu sức khỏe của bà không được tốt lắm bây giờ đang ở trong viện, Phi Ngữ cũng đang ở đó chăm sóc mẹ cháu, bây giờ trong nhà chỉ có cháu và dì Trương hai người thôi!”

Thế thì tốt quá rồi!

Dì Trương đưa nước tới, Lưu Tuyền nhanh chóng đưa nước cho lão thái thái, cô nhìn cách ăn mặc của lão thái thái chắc chắn là người ở trong biệt thự không sai, nhưng……

“Bác gái, cháu hình như chưa gặp bác bao giờ. ”

Lão thái thái vẫy mạnh tay, cười haha nói, “ Bình thường bình thường, bác và chồng bác bình thường không hay ra khỏi nhà, khi ra ngoài đều có lái xe trực tiếp đưa đón, ở trong khu này cũng ít đi lại, cho nên cháu chưa gặp bác bao giờ ！ ”

Thì ra là như vậy.

Lưu Tuyền không còn đề phòng nữa, tính cách của cô vốn yên tĩnh, cũng không phải là người biết ăn nói, nhìn thấy lão thái thái không có ý định rời đi cô cũng không nỡ đuổi người, không khí trong phòng bỗng trở nên khó xử.

Lão thái thái nhìn nhận thấy vậy nhanh chóng chỉ vào chỗ đồ ngọt trên bàn trà, “ Tôi vừa mới nướng xong đó, vẫn còn nóng, cháu thử một miếng xem có ngon không. ”

“Bác tự làm ấy ạ?”

“Đúng vậy, bác rất thích làm đồ ngọt, làm chắc cũng không đến nỗi tồi đâu, cháu thử xem, nếu thấy ngon lần sau bác lại làm đem qua cho chái một ít.”

Lưu Tuyền có chút không muốn làm mất đi lòng nhiệt tình của lão thái thái.

Cô vốn không thích ăn đồ ngọt, nhưng vẫn rất nể mặt ăn một miếng nhỏ, món bánh ngọt này rất ngon, mùi vị không tồi, ngọt nhưng không ngán, vào miệng là tan ngay. Lưu Tuyền sáng nay mới chỉ ăn có ba quả trứng vịt, bây giờ thật sự cũng có chút đói, ăn một miếng hình như có chút vẫn chưa đủ.

Nhìn thấy vẻ mặt chờ đợi của lão thái thái, Lưu Tuyền nhanh chóng khen ngợi, “ Ngon lắm ạ！ ”

Lão thái thái bây giờ mới thấy nhẹ nhõm “ Ngon đúng không, ha ha, bác đã nói khả năng làm đồ ngọt của bác cũng có thể mở tiệm bánh ngọt được rồi, nếu như ngon thì cháu ăn thêm vài cái nữa, các cô gái trẻ như bọn cháu đều đặc biệt thích gầy mà, bánh ngọt này bác không có cho đường, bác làm toàn bằng mật ong, mà lại do tự mình nướng, vừa dinh dưỡng lại an toàn, ăn nhiều cũng không đáng lo ngại đâu.”

“Cảm ơn bác gái！ ”

“ Cảm ơn gì chứ, đều là hàng xóm cả！ ”

Trong tâm lão thái thái nghĩ, sau này sẽ là con dâu nhà ta rồi, không cần khách khí như vậy.

Lão thái thái càng nhìn càng thấy vừa ý.

Đứa trẻ này so với người hôm qua bà giới thiệu gặp mặt cho Dung Cảnh tiêu chí hơn hẳn, tính cách cũng rất tốt, dù có nhìn thế nào cũng vẫn thấy tốt！

Thật ra……

Chủ yếu vấn đề chính đều thuộc về Dung Cảnh.

Đừng nói Lưu Tuyền không đẹp. Nếu thật sự cô có thực sự rất xấu đi chăng nữa, đối với lão thái thái mà nói, chỉ cần có thể giải quyết được vấn đề của Dung Cảnh, đó chính là ân nhân rồi!

Cho nên lão thái thái đối với Lưu Tuyền càng nhìn càng thấy thuận mắt!

“Bác gái……Trên mặt cháu có dinh gì sao?”

Sao lại thế……dùng ánh mắt rực lửa nhìn cô ……Lưu Tuyền nhìn không nổi đưa tay lau mặt, trên mặt không có dính gì mà.

“Không có không có, chỉ là đã rất lâu không nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy thôi……”

Lưu Tuyền mặt đỏ lừ.

Lão thái thái này thật biết khen người!

“Đúng rồi, bác vẫn chưa biết tên của cháu！”

“Cháu tên là Lưu Tuyền!”

“Lưu Tuyền? tên cũng rất dễ nghe！”

Lão thái thái uống một ngụm nước, không ngại ngại ngùng gì dò hỏi “ Bác thấy tuổi của cháu cũng không lớn, sao lại chóng vội kết hôn vậy?”

Đợi con trai bà có phải tốt không!

“Qua hết năm nay là cháu tròn hai mươi tư tuổi rồi.”

“Hai mươi tư mà! vẫn còn nhỏ thôi!”

Lưu Tuyền có chút không biết phải trả lời lão thái thái thế nào, chỉ có thể dùng nụ cười để đáp lại.

“Con gái thời bây giờ, rất nhiều người đều ôm cái ý gì mà cả đời sẽ không kết hôn, giống như cháu sớm kết hôn như thế này rất ít gặp thấy rồi……”

Lưu Tuyền chỉ có thể mỉm cười.

Lão thái thái tiếp tục dò hỏi “ Không giấu gì cháu, trong nhà ta cũng có một đứa con không có ý định muốn kết hôn, đúng rồi Lưu Tuyền, trong nhà cháu có chị em gái nào vẫn chưa kết hôn không?”

Lưu Tuyền thành thật lắc đầu, sau khi lắc đầu lại gật đầu.

Lão thái thái có chút mơ hồ, rốt cuộc là có hay không đây!

“Cháu……mẹ ruột cháu qua đời sớm, bố ruột cháu lại cưới một người vợ nữa, sinh một người em gái, nhưng tuổi của cô ấy vẫn còn rất nhỏ……cho nên không thể tính vào được.”

Thì ra là như vậy!

Thật là một đứa trẻ đáng thương.

Lão thái thái gặp không ít trường hợp như thế này, bố đẻ lại lấy vợ, sinh thêm con, tình hình như thế này Lưu Năng ở trong nhà chắc chắn sẽ rất khó xử, mẹ kế dù có tốt,đối với con người trước của chồng thì có thể tốt bao nhiêu?

Có thể cho cô ấy ăn nó mặc ấm là tốt lắm rồi.

Lão thái thái thở dài, đưa tay nắm lấy tay của Lưu Năng“Thật là một đứa trẻ có số phận khổ cực ……nhưng không sao, năm nay là năm mệnh đó, người ta nói năm mệnh có thể sẽ rất đen đủi, nhưng chưa

biết chừng lại đổi mệnh, cháu là một cô gái tốt, khẳng định sẽ đổi mệnh, gặp phải đại may mắn!”

Chương 860

Gặp đại may mắn?

Lưu Tuyền nghĩ nghĩ những gì mà thời gian này cô gặp phải, chỉ muốn cười khổ.

Cô cảm thấy năm nay nhất định là một năm đen đủi, nếu không thì tại sao bao nhiêu chuyện đen đủi cứ vận hết vào người cô như thế này.

“Bác gái, bác lại chê cười rồi. ”

“Bác không bao giờ chê cười. ” Mặt lão thái thái rất nghiêm túc, “ Lưu Tuyền……Nếu như cháu không khách khí bác gọi cháu là Tiểu Tuyền nhé?”. Tiểu Tuyền gật đầu, lão thái thái vỗ vỗ vào tay Lưu Tuyền tiếp tục nói, “ Cháu đó, chỉ cần biết yên tâm là được rồi, năm nay cháu nhất định sẽ gặp được đại may mắn ！ ”

Chỉ cần con trai bà cố gắng một chút, sớm giúp Lưu Tuyền thoát được ra khỏi gia đình này, tới lúc đó gật vào gia đình họ, nhất định sẽ là gặp đại may mắn rồi!

Lão thái thái càng nghĩ càng vui mừng, “Tiểu Tuyền à, lão thái thái từ trước tới nay không lừa ai cả ！ ”

Lưu Tuyền cũng không kiềm được cười, “ thế thì cháu phải cảm ơn những lời may mắn này của bác gái rồi.”

“Không cần cảm ơn. không cần cảm ơn.”

Lão thái thái nhìn Lưu Tuyền, dù có nhìn thế nào cũng vẫn thấy thích!

Thật không thể hiểu nổi não của Tần gia sử dụng được hay không nữa, người con dâu tốt như thế này mà lại không biết quý trọng, aizz——Nói thật, Lưu Năng đứa trẻ tốt như thế này, kết hợp với Tần Nham, thật quá là phí.

Lão thái thái nghĩ tới đây lại vui cười.

May sao con trai bà còn ưu tú hiện Tần Nham, như thế này chắc chắn sau này cướp vợ sẽ có ưu thế lớn hơn rồi!

Haha!

Lưu Tuyền nhìn lão thái thái ngồi ở đó, cũng không biết đang nghĩ gì, khoé mắt khoé môi đều tràn ngập nụ cười, nụ cười của bà quá rạng rỡ, Lưu Tuyền cũng có chút bị nhiễm theo, “ Bác gái……”

“Ơi? ”

“Cháu vẫn chưa biết bác ở căn biệt thự nào nữa, bác ở đâu vậy ạ, bình thường cháu ở nhà cũng không có việc gì, đợi khi nào cháu nấu món gì ngon ngon cháu cầm qua cho bác.”

Trong tâm Lưu Tuyền nghĩ lão thái thái người ta đã đem đồ ngọt tới tặng rồi, cô đương nhiễm phải đáp lễ qua lại, hôm khác nấu đồ ngon một chút đen qua biếu.

Vừa nghe thấy những lời này trong tai lão thái thái đã bắt đầu có biến đổi rồi.

Ôi trời ơi!

Tâm lão thái thái cũng đã bị hoà tan rồi.

Vẫn còn chưa qua nhà, đã biết nghĩ tới lão thái thái này rồi.

Lão thái thái tâm hoa nộ phóng, “ Tiểu Tuyền à, cháu còn biết làm cơm nữa à”

“Biết chút ít, cơm bình thường hàng ngày không có vấn đề gì ạ.”

Lão thái thái đột nhiên kích động không ngừng,“Qúa tốt rồi, quá tốt rồi,lại còn biết nấu cơm nữa,những người con gái thời nay tình nguyện xuống bếp nấu cơm không còn nhiều nữa, lúc nào cũng nói trong bếp toàn mùi dầu khói, sợ sẽ không tốt cho da dẻ …Thật ra, đồ ăn ở bên ngoài làm sao mà tốt bằng ở nhà được, đồ ăn tự nấu ở nhà mới có mùi vị của thức ăn chứ.”

Lưu Tuyền cười híp mắt lại. Đây cũng là lý do tại sao việc nhà đều giao hết cho dì Trương, điều duy nhất cô còn làm đó là nấu ăn.

Lão thái thái thở dài.

Aizz!

Người con gái tốt như thế này sao Dung Cảnh không sớm gặp được cơ chứ.

Người nhà họ việc gì cũng giỏi, chi duy nhất là không có ai biết nấu ăn, bà và lão Dung khi còn trẻ đều trong quân ngũ, căn bản không có thời gian học nấu ăn. Con trai lớn cũng như vậy, Dung Cảnh đua trẻ này rất khó bảo, thời gian ở nhà rất ít, đừng nhắc đến chuyện anh ấy nấu ăn, con dâu trưởng là thầy trang điểm cao cấp, tự mình ở bên ngoài mở một phòng làm việc, hôm nào cũng bận từ sáng tới tối muộn, ngay cả con cũng còn không chăm được, đừng nói tới chuyện

học nấu ăn.

Cho nên đồ ăn hàng ngày toàn là của đầu bếp làm.

Nhưng đồ ăn đầu bếp nấu đẹp thì có đẹp, ngon cũng rất ngon, nhưng không có cảm giác mùi vị của bữa ăn bình thường gia đình hay ăn.

Lão thái thái trong tâm đã chắc chắn một chuyện rồi.

Nếu như Lưu Tuyền gả vào gia đình nhà họ, bà sẽ không lo nữa thỉnh thoảng được ăn đồ ăn hàng ngày của gia đình rồi, đây cũng là một phúc lợi đặc biệt mà.

……

Lưu Tuyền nghĩ trong đầu.

Lão thái thái này……sao cảm giác có chút ……kỳ quái!

Lúc thì không biết ở kia đang nghĩ gì vui mừng nhìn thấy rõ, lúc thì không biết đang nghĩ gì, cả người đột nhiên trầm mặc đầy suy nghĩ, một mình ở đó mím môi cười thầm.

“Bác gái?”

Lão thái thái không có phản ứng gì.

Lưu Tuyền âm giọng có chút cao hơn, “Bác gái?”

“Ơi? ”

Lão thái thái nghe thấy tiếng nói ngay lập tức nhìn lại,nhìn thấy Lưu

Tuyền ánh mắt của thay đổi, tràn ngập tình yêu thương, gần như giống như nhìn……con dâu của chính mình vật. Trong tâm lão thái thái đã chủ định để Lưu Tuyền là con dâu của bà rồi, cho nên khi nhìn Lưu Tuyền ánh mắt bà đã ấm áp lại càng ôn hòa hơn " cháu gái, sao thê?"

"Không có việc gì ạ, sắp tới giờ ăn trưa rồi, hau bác lưu lại đây cùng ăn cơm nhé?"

Lưu Tuyền chỉ là nói khách khí, nhưng không nghĩ được rằng lão thái vừa nghe, mắt đã ngay lập tức sáng lên rồi.

"Được thôi được thôi, Bác cũng rất lâu rồi chưa được ăn cơm nhà hay nấu đây". Lão thái thái nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Lưu Tuyền, nụ cười bỗng cứng ngắc lại, nhanh chóng nói," Là như thế này, người nhà bác đều không biết nấu ăn. Cho nên bình thường đều đi ra ngoài tìm đồ ăn nhanh."

Thế thì quá đáng thương rồi!

Trong tâm Lưu Tuyền có chút đồng tình.

Cô từ trên ghế sofa đứng dậy, "Bác gáu, vậy bác ngồi xem tivi một chút nhé, cháu đi nấu chút đồ ăn nhẹ, trưa hôm nay bác sẽ được ăn cơm ở nhà."

Bởi vì mẹ Tần tự nhận mình là người đẳng cấp cao, cho nên dì Trương từ trước tới nay không bao giờ ăn cơm cùng họ.

Vốn cô vẫn nghĩ hôm nay phải ăn cơm một mình, vì là ăn một mình nên cũng không muốn quá cầu kỳ, tùy ý ăn chút đồ là được rồi. Nhưng bây giờ có lão thái thái, Lưu Tuyền đặc biệt đem thức ăn tươi sống ở trong tủ lạnh ra, chuẩn bị làm phong phú một chút.

Lưu Tuyền mặc tạp dề bước vào bếp rửa rau, vừa quay đầu lại bỗng phát hiện không biết lão thái thái từ khi nào đã đứng ngay phía sau cô, Lưu Tuyền giật mình, “ Bác gái ? ”

“ Có cần bác giúp gì không? ”

“Không cần, một mình cháu là có thể làm được rồi, bác gái bác nhanh ra ngoài nghỉ ngơi một lúc đi, trong bếp chút nữa bắt đầu nấu sẽ có mùi dầu mỡ đó.”

“Không sao không sao, bác thích ngửi mùi dầu mỡ. ”

“……”

Lưu Tuyền nhìn ánh mắt của lão thái thái bắt đầu có chút thấy kỳ quái.

“À……ý của bác muốn nói …mùi vị này bác rất lâu đã không được gawjo rồi, thật sự đã rất lâu người trong nhà không nấu ăn rồi, Tiểu Tuyền à. Bác có một yêu cầu có chút hoàng đường, nhưng …cháu có thể nấu nhiều một chút không, bác muốn đem về nhà cho chồng bác ăn thử, nếu như ông ấy được ăn cơm nhà này, nhất định sẽ cảm động rơi nước mắt mất.”

Có cần khoa trương như vậy không!

Lưu Tuyền đưa ra ý kiến, “Bác gái, hay là bác gọi điện về nhà, hai gia đình chúng ta khoảng cách chắc cũng không xa lắm, bác gọi bác trai qua đây cùng ăn cũng được?”

Thế thì không được!

Dung Cảnh tên tiểu tử thối đó ngủ dậy phát hiện vợ chồng ông bà đều không có nhà, chắc chắn sẽ bại lộ hết mất.

Lão thái thái đảo mắt một cái, ngay lập tức đưa ra chủ ý.

“Là như thế này, lão đầu tử nhà bác đang ở nhà phụ đạo cho cháu nội bài tập về nhà, sợ là không thể rời đi được！”

Lưu Tuyền gật gật đầu hiểu rồi, “ Vậy cháu nấu nhiều một chút！”

“Được, Tiểu Tuyền thật làm phiền cháu quá.”

Lưu Tuyền cười lắc lắc đầu, việc nhỏ như vậy phiền gì cơ chứ.

Cô tiếp tục nấu ăn., vừa nấu vừa hỏi khẩu bị lão thái thái,“Bác gáu, bác và bác trai có thứ gì không thể ăn được hay không.? ”

“Khôn có, bác và bác trai giống heo vậy ……đặc biệt rất dễ nuôi, cho gì ăn nấy.”

Lưu Tuyền, “……”

Sao lại có thể ví mình như thế chứ.

Nhưng lão thái thái này tương đối dễ thương.

“Vâng, thế thì cháu tùy ý nấu vậy.”

“Được được được！”

Lưu Tuyền rửa xong rau, đại khái nhìn một cái là biết mình muốn nấu món gì rồi.

Bắp cải xào thịt sợi!

Ớt xanh xào trứng gà!

Còn có cô món sườn xào chua ngọt mà cô giỏi nhát, thêm vào là một phần canh khoai nấu sườn.

Bốn món ăn một canh, mỗi một loại thức ăn cô đều nấu với một lượng nhiều, chắc là đủ để cho người nhà bác gái cùng ăn một bữa rồi.

Lưu Tuyền quen thuộc bật bếp nấu.

Lão thái thái dựa vào cạnh cửa, cảm động nước mắt trực trào nơi khóe mắt.

Ôi trời ơi!

Nhìn những động tác điêu luyện này, cô nương này giỏi giang nhường nào!

Lão thái thái hít sâu

Woa……

Thật là thơm!

Đợi chút nữa sau khi về nhà, nhất định phải thúc đẩy tên tiểu tử thối Dung Cảnh đó mới được, nhất định phải nhanh chóng dồn vào góc tường buộc về nhà mình mới được.

“tiểu Tuyền, bây giờ cháu không có việc làm sao, ở nhà làm vợ toàn phần à?”

“Cũng không phải！ ”vừa nấu canh vừa xào đồ ăn trong nồi.Bởi vì đã quá thuần thục, vho nên độc tácđều rất nhịp nhàng.Một chút cũng không hề thấy hoảng loạn, cô vẫn có thời gian có thể nói chuyện cùng với lão thái thái, “ Bản thân cháu làm thiết kế phục trang, bây giờ cháu có ký hợp đồng với phòng làm việc.Mỗi tháng gửi bản thiết kế cho bọn họ, có thể ở nhà vẽ, làm đều ở trong nhà.”

Không phải là toàn tâm làm vợ ……như thế này thật khó đoán rồi.

Nhưng ……Nhưng vừa có thể vừa làm việc vừa chăm sóc gia đình, người con gái này thật sự là cô nương tốt biết chăm lo cho gia đình mà.

“Như thế này không phải rất vất vả sao?”

Lưu Tuyền ngẩn người, sau đó trong tim bỗng có chút thấy ấm áp hơn hẳn.

Nói thật！

Ở trong ngôi nhà này, từ trước tới nay không có ai quan tâm tới vấn đề cô có vất vả hay không.

Chỉ vì không có ở trong công ty làm việc, cho nên tất cả mọi người … bao gồm Tần nham đềucảm thấy công việc của cô có cũng được không có cũng chẳng sao, mà thấy chỉ là việc làm thêm., cho nên không cần phải tổn phí công sức tâm huyết. Nhưng trên thực tế không phải như vậy….

Thiết kế đồ vật quan trọng nhất là cần có linh cảm, giống như viết sách vậy. Khi linh cảm tới có thể một ngày vẽ vài bức họa cũng được, nhưng nếu như không có linh cảm, thì thật sự không có cách

nào, có khả năng ngồi đó nguyên cả một ngày cũng không thể vẽ ra được một nét!

Nhất là những khi gặp phải chuyện phiền lòng, thêm vào đó là phải làm việc nhà …

Rất mệt!

Thật sự đặc biệt rất mệt!

Nhưng Lưu Tuyền không nghĩ được là, người đầu tiên quan tâm tới cô lại không phải là thuộc về "người nhà ", lại là một lão thái thái mới gặp mặt một lần đầu tiên.

"Tiểu Tuyền? "

"Vâng！ " Lưu Tuyền định thần lại, nhanh chóng đảo chỗ thịt ở trong chảo, cô cười trả lời bừa "Bình thường ạ, không mệt lắm."

Lão thái thái không tiếp tục hỏi nữa.

Vừa nhìn thấy ánh mắt Lưu Tuyền có chút đỏ lên, rất nhanh trở lại bình thường rồi.

Chẳn trách Dung Cảnh nói cô là một đứa trẻ làm cho người ta thấy thương tâm, quả nhiên là như vậy, lão thái thái nhìn thấy đề u không nỡ lòng nào tiếp tục hỏi nữa.

Chưa tới một tiếng, Lưu Tuyền đã chuẩn bị xong một bàn đầy đồ ăn

Khi cô lấy thức ăn ra khỏi nồi còn đặc biệt tìm một hộp đựng đồ ăn, mỗi món đều để vào một hộp lơn, chỉ lưu lại một phần nhỏ thức ăn cho bản thân. Thời tiết rất lạnh, vì đề phòng thức ăn bị nguội mất, cô

còn đặc biệt để hộp đồ ăn vào trong máy vi sóng.

Lão thái thái nhìn thấy gật đầu liên tục.

Không những giỏi chăm sóc gia đình, lại còn rất cẩn thận!

Lão thái thái trong tâm suy nghĩ, không biết được Tần gia tích được bao nhiêu phúc khí mới có thể lấy được người con dâu tốt như vậy!

Chương 861

Trong tâm Lão thái thái càng thấy buồn hơn, người con đâu tốt như thế này, Tần gia lại không biết quý trọng !

Nếu như bà không lấy được người con dâu này lão thái thái nhất định không thể yên được !

Đồ ăn rất nhanh đã được bày lên bàn, lão thái thái nhìn món ăn cơm thương đơn giản như này, dạ dày mở rộng.

Mặc dù không thể giống như đầu bếp làm đẹp mắt được,nhưng như vậy mới cảm giá ăn cơm nhà không phải sao!

Lão thái thái ăn một miếng, đột nhiên đối với Lưu Tuyền giơ ngoan tay cái !

"Mùi bị quả không tồi! "

Lưu Tuyền thấy yên tâm hơn rồ, Bác thích là được rồi!"

Lão thái thái hoàn toàn nể mặt giữ thể diện, trực tiếp ăn hai bát cơm, đồ ăn lẻ trên bàn một chút cũng không lãng phí, toàn bộ đồ ăn được lão thái thái cho vào trong bụng.

Trong tâm Lưu Tuyền cảm thấy có chút thành tựu.

Đồ ăn mình tự nấu lại được đón chào như vậy, trong tâm cô đặc biệt rất vui.

Nhìn lão thái thái ăn cơm động tác rất nhanh, nhưng lại không cảm thấy vồn vã, Lưu Tuyền không kiềm được nói “Bác gái, bác ăn chậm một chút, nếu như ăn chưa no cháu lại nấu thêm.”

“Không cần đâu, ăn no lắm.”

Lão thái thái đã rất lâu rồi chưa ăn no như vậy, xoa bujnh trong tâm thấy rất mãn nguyện.

Đợi Lưu Tuyền thu dọn bát đũa xong, lão thái thái cũng cáo từ.

“Lão đầu tử vẫn đang ở nhà đợi bác, Tiểu Tuyền à, bác thật sự rất thích cháu, hôm khác lại qua thăm cháu có được không?”

“Vâng ạ! ” Lưu Tuyền dùng túi nilong gói đồ ăn lại, đưa cho lão thiên thái, cười nói, “Thời gian này cháu toàn ở nhà một mình, vừa hay rất buồn chán, bác gái có thời gian qua nói chuyện với cháu, như vậy quá tốt rồi.”

“Được được được, bác nhất định sẽ tới! ”

Lão thái thái ra vê, Lưu Tuyền tiễn bà ra cửa.

Đợi hình bóng của lão thái tháikhuất khỏi tầm nhìn, Lưu Tuyền mới âu não vỗ một cái vào đùi.

Ấy——

Cô hình như quên mất hỏi lão thái thái sống ở đây rồi!

Đợi lần sau lão thái thái tơi rồi, cô nhất định phải hỏi rõ ràng mới được, như vậy lần sau cô cũng có thể đi ra ngoài, hôm nào cũng ở trong nhà như thế này, cô cũng thấy rất buồn chán.

……

Khi lão thái thái về tới nhà, Dung lão gia tử đang đứng ở ngoài của nhìn ra ngoài, nhìn thấy lão thái thái ngay lập tức đón chào,“ Không phải nói là đem biếu đồ ngọt thôi sao, sao mà đi tới tận muộn thế này mới về, cô nương đó bà tiếp xúc một chút rồi, có cảm nhận gì?”

Lão thái thái không nói gì, chỉ giơ ngón tay cái!

“Tốt như vậy à? ”

Lão thái thái bước nhanh vào trong nhà, lần này lưng thẳng lên, một chút cũng không có cong cong như lúc ở bên Lưu Tuyền, mỗi bước đi của bà đều uy phong như hổ, nhìn còn mạnh mẽ hơn cả người trẻ tuổi, bà liếc một cáu ra phái sau Dung lão gia tử,“ sự lựa chọn của con trai chúng ta ông không tin thì thôi, lựa chọn của tôi mà ông cũng không tin à!”

Bà dương dương túi đồ ăn trong tay, vẻ mặt đắc ý “Xem, đây là cái gì?.”

“Đồ ăn mua bên ngoài ? ”

“Bậy bậy bậy, đò ăn ngoài cái quả bóng! ”Lão thái thái đem đồ ăn bày ra bàn ăn, cười ha ha nhìn lão gia tử, một mặt kiêu ngạo,“ Đây là đồ ăn mà con dâu tương lai của chúng ta nấu! ”

Dung lão gia tử ngạc nhiên, “ Lại còn biết nấu ăn à?”

“Đúng thế, vừa nãy khi biết tôi cũng rất ngạc nhiên, nhưng cô gái này không những chỉ giỏi việc bếp núc, con cẩn thận tận tâm, đối với người già không quen biết như tôi còn rất nhiệt tình……woa, lại còn

lễ phép……thật sự quá hoàn mỹ, ánh mắt của con trai chúng ta lần này đừng nói ……không hề bị gỉ mắt che lấp, ánh mắt lần này thật là lần tốt đầu tiên.”

Lão gia tử quan tâm không nổi hỏi nhiều nữa, đem toàn bộ hộp đồ ăn mở ra, nhìn thấy đồ ăn trong đó, cứ thế nuốt nước bọt.

“Bao nhiêu năm không được ăn đồ ăn nhà nấu như thế này rồi.”

Lão gia tử nhanh chóng lấy đũa gắp một miếng cho vào miệng.

Lão thái thái nhìn ông chờ đợi. “Thế nào thế nào, mùi vị không tồi phải không?”

Lão gia tử đưa ngón tay trỏ ra！

Thật sự không tồi！

Đơn giản mà nói quá ngon！

Lão gia tử hét lớn rộng nhà ăn nói một câu, “ Hôm nay nhà ăn không phải nấu cơm nữa！ ”

Lão thái thái cười ha hả.

Khi Dung Cảnh xuống lầu ăn cơm nhìn thấy bố mình ơn nhà ngồi ăn cơm chiều hoàn toàn không có giữ chút hình tượng nào.

“Ăn gì vậy ạ, sao thơm vậy? ”

Lão thái thái nhìn thấy Dung Cảnh mắt ngay lập tức sáng lên, nhanh chính kéo Dung Cảnh ngồi lên ghế, “ Đói rồi phải không, nhanh ăn cơm thôi, thử xem mùi vị mấy món này thế nào！ ”

Dung Cảnh vốn đói quá nên tỉnh. bây giờ đúng lúc đang rất đói, lão thái thái bê một bát cơm đặt trước mặt anh. anh ngay lập tức cầm đũa lên ăn một miếng lớn.

“Ngon！” Dung Cảnh ăn rất nhanh, hai miếng ba miếng đã ăn sạch bát cơm trắng rồi,anh lại tự mình lấy thêm một bát c trắng nữa, “ Mẹ, đây là đồ ăn mua ở đâu vậy, thật sự rất ngon, cảm giác này …nói chung so với những đồ ăn con ăn trong khách sạn có chút nhiều hơn điểm gì đó, nhưng trong đó lại nhiều hiện chút gì đó mà con cũng không biết. ”

“Có phải nhiều hơn chút mùi vị gia đình không?”

Dung Cảnh thản nhiên nói lớn, “ Đúng đúng đúng, giống như mùi vị khi còn nhỏ bà ngoại vẫn nấu cho con ăn!”

Lão thái thái hì hì cười, cùng với lão gia tử nhìn nhau không nói gì.

“Sao lại thần thần. bí bí vậy！”

Dung Cảnh lại ăn bát cơm thứ hai. nhìn thấy mẹ mình không động đũa, đành nói. “ Mẹ, sao mẹ không ăn? “

“Mẹ ăn rồi,lại còn ăn hẳn hai bát cơm!”

Ôi trời ơi!

Dung Cảnh nhạc nhiên hơn!

Mẹ anh bình thường rất thích ăn đồ ngọt, kết quả mấy hôm trước đi bệnh viện kiểm tra ra bị lượng đường trong máu cao, bác sĩ dặn dau này nhất định nghiêm cấm không được ăn đồ ăn có lượng đường,

cho nên mấy ngày hôm nay mẹ anh tính khí không ổn định, hôm nào cũng không chịu ăn cơm, hôm nay có động lực gì thúc đẩy mà lại ăn những hai bát.

"Mẹ, mẹ hôm nay gặp phải chuyện gì à?"

Lão thái thái cười hì hì, nằm rạp trên mặt bàn, dùng cằm hất hất vào chỗ đồ ăn trên bàn,"Đoán xem, là ai làm?"

"Không phải là đồ ăn mua bên ngoài sao?"

Lão thái thái dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn anh, "Đồ ăn bên ngoài mà có mùi vị này sao！"

"Ai làm?

"Lưu Tuyền"

"Khụ——"Dung Cảnh suýt chút nữa phun hết cơm, "Mẹ nói là ai làm cơ?"

Lão gia tử nhanh chóng dang tay ra bảo vệ chỗ thức ăn ở trên bàn, "Dung Cảnh con có thấy buồn nôn hay không vậy, muốn phun thì đi sang bên cạnh mà phun, đừng có phun hết vào đồ ăn của bố."

Dung Cảnh không quan tâm tới chỗ đồ ăn ở trên bàn nữa, nhanh chóng bỏ bát đũa xuống nhìn lão thái thái, "Mẹ…"

"Con không nghe nhầm, chính là đồ Lưu Tuyền làm." Lão thái thái hì hì cười nói thật, "Vừa nãy khi con lên lầu đi ngủ mẹ đã tới nhà cô ấy, hì hì, trong nhà cô ấy chỉ có mỗi cô ấy ở nhà, Dung Cảnh à. Lưu Tuyền đó thật sụ không tồi, lần này sự lựa chọn của con rất đúng, nhanh chóng đưa cô ấy tới gia đinh của chúng ta đi! Mẹ nói cho con

biết, mẹ nhận định đây chính là con dâu của mẹ rồi. Con nếu như không cưới được cô ấy về con rất không hiếu thuận! cẩn thận mẹ không thèm nhận người vô dụng như con làm con trai nữa! “

Dây thần kinh trên trán của Dung Cảnh giật liên hồi.

“Mẹ……mẹ nói thật? ” Dung Cảnh suy nghĩ một chút, mới thử hỏi dò một câu, “Cai đó……Mẹ……Không để ý cô ấy đã kết hôn chứ? ”

Lão thái thái ánh mắt sáng lên, “Có gì mà phải để ý, ai khi còn trẻ mà chẳng có lúc mắt bị mù, người ta là một cô gái tốt đường đường như vậy bị tình cảm làm cho mờ mắt, cho nên mới có cuộc hôn nhân này, nhưng không thể như thế mà phủ định người ta! hơn nữa ……”

Lão thái thái ai oán nhìn Dung Cảnh, cho tới khi Dung Cảnh thấy da đầu rợn cả lên, “ Con đó, con bây giờ là nỗi đau đầu nhất của mẹ bà bố con đó? đừng nói là con để ý tới người đã có chồng …chỉ cần người mà con để ý có hai chân thôi ……mẹ và bố con đều có thể chấp nhận.”

Dung Cảnh mồ hôi đầm đìa!

Đây thật sự là mẹ đẻ!

Anh mới chỉ là hai mươi chín năm chưa có người bạn gái nào thôi mà!

Có nhất thiết phải nói anh giống như không có giá bằng một cái bút lông như thế không!

Dung Cảnh kiềm chế lại nhìn lão gia tử,“ Bô, bố và mẹ thật sự không để ý sao? ”

“Con nên tự hỏi bản thân xem con có để ý hay không!”

Bản thân anh?

Dung Cảnh tự mình suy nghĩ, thật sự khi vừa biết Lưu Tuyền đã kết hôn trong tâm anh có chút rất thất vọng, nhưng bây giờ cũng đã chấp nhận hiện thực rồi, người mà mình thích đã kết hôn, anh đương nhiên sẽ để ý, nhưng anh để ý không phải là quá khứ của cô ấy, việc anh muốn nói tới là sao anh không sớm xuất hiện một chút

Nếu như người Lưu Tuyền yêu là anh ……

Dung Cảnh nhớ lại hôm nay trước khi trời sáng, cảnh Lưu Tuyền ngồi trên ghế ngủ gục kẻ vai anh,sau nửa đêm Lưu Tuyền vẫn tiếp tục ngủ, anh một chút buồn ngủ cũng không có, cứ nhìn cô ngủ say, phát hiện càng nhìn càng thấy thích.

Buổi sáng khi anh trở về nhà bố mẹ biểu hiện cổ vũ, anh còn nghĩ hai người chỉ đang thăm dò anh.

Nếu như bố mẹ thật sự đồng tình…

Trong ánh mắt Dung Cảnh có có chút loé sáng.

Thấy vậy, lão thái thái vỗ vai anh biểu hiện cổ vũ, “Con trai, cố lên nhé！”

Dung Cảnh ăn hết chỗ cơm trong bát, vừa nãy không biết đồ ăn là do Lưu Tuyền làm, bây giờ ăn còn có một mùi vị đặc biệt hơn cả khi nãy, anh nhanh chóng ăn hết đồ ăn, lau miệng nói，“Được, bố mẹ yên tâm đi, con khẳng định sẽ cố gắng theo đuổi được cô ấy！”

……

Dung Cảnh mặc dù đã hai được quyết tâm, nhưng trên thực tế vẫn chưa có hành động gì.

Anh vẫn quyết định sẽ tạm đợi một thời gian

Thật ra từ góc độ nhìn nhận của anh, cuộc tình này của Lưu Tuyền khẳng định không đi tiếp được bao nhiêu thời gian nữa rồi.

Còn anh…

Chỉ cần khi Lưu Tuyền thật sự muốn từ bỏ đoạn tình cảm đó,khi ấy anh nhất định sẽ xuất hiện, sẽ đối xử tốt với với gấp trăm lần.

Còn bây giờ ……

Anh chỉ có thể duy trì tình cảm bạn bè với Lưu Tuyền là được rồi.

……

Lưu Tuyền chắc chắn không biết tới tâm ta của Dung Cảnh.

Khi cuối tháng cô đột nhiên rất bận.

Bận gì vậy?

Ngày một tháng hai âm lịch là tiệc đầy tháng của em gái Tiểu Thất, Tiêu gia đã từ rất lâu không có chuyện vui gì rồi, cho nên lần này Tiêu Lăng và Tô Tố thương lượng, quyết định tổ chức tiệc đầy tháng lớn. để cho bạn bè thân thiết đều tới tham gia.

Không đặt nhà hàng, hai người quyết định tổ chức ơn nhà cho hoạt náo vui vẻ, cho nên tiệc đầy tháng được tổ chức ở trong biệt thự.

Tiểu thất là chị, nên cô ấy ngay lập tức nhận trách nhiệm bày trí bữa tiệc.

Nhưng một mình cô ấy bận không hết việc,nên mời Lưu Tuyền tới giúp đỡ.

Lưu Tuyền vừa hay một mình ớt nhà cũng không có việc gì, với cũng đã rất lâu không đi ra ngoài rồi,hơn nữa bạn thân mời, cô đường nhiên không thể từ chối tham gia được, cho nên sau khi nói với Tần Nham một tiếng, cô liền đi tới biệt thự của Tiêu gia.

Trong nhà bày trí cũng đã gần xong rồi, chỉ còn phần bên ngoài.

Khi Lưu Tuyền tới Tiểu Thất đang bận để người ta bê đồ đi bê đồ lại, nhìn thấy Lưu Tuyền tới, cô ngay lập tức hứng khởi vẫy tay với cô, “Tiểu Tuyền, tiểu Tuyền qua đây, đem mình bố trí thế nào!”

Chương 862

39862.Lưu Tuyền nhìn cái, đây là kêu cô qua giúp sức sao.

“Tiểu Thất, cái này cậu chả phải là bố trí xong hết cả rồi sao?” Lưu Tuyền đứng tại bãi cỏ của biệt thự, bên ngoài đã bố trí gần như là xong rồi, cách bố trí đầy trẻ con, đâu đâu cũng đầy những bóng bay đủ màu sắc đang bay bay trong gió, nếu tỉ mỉ nhìn những bóng bay đó lại thấy nó xếp thành một dòng chữ gồm năm chữ gọn gàng, “Niên Niên Mãn Nguyệt Yến”, đâu đâu cũng trang trí đầy hoa tươi, hoa tươi này tươi rói, trên lá còn đọng hạt sương, “ Tiểu Thất, có thật là cậu bảo tớ qua giúp một tay không?”

“Hihi, đương nhiên không phải!” Tiểu Thất nắm lấy cánh tay của Lưu Tuyền, “Cậu ở nhà cậu đã cực khổ lắm rồi, sao mình lại bảo cậu đến nhà mình làm việc chứ, mình chính là muốn để cậu ra ngoài gặp gỡ thêm nhiều người, sau đó thả lỏng mình.”

Trong lòng Lưu Tuyền ấm áp dịu dàng hẳn lên.

Tiểu Thất không đợi cô hết cảm động, kéo tay cô đi vào trong phòng.

“Ài? Tiểu Thất?”

“Mình dẫn cậu đi gặp em mình!”

Tiểu Thất kéo Lưu Tuyền vào trong biệt thự, Lưu Tuyền lễ phép chào Tô Tố và Tiêu Lăng, mới cùng với Tiểu Thất vào trong phòng gặp Tiêu Niên, trong phòng đều do Tiêu Lăng một tay sắp xếp, toàn bộ phòng đều là màu hồng phấn, giấy dán tường hồng phấn, vật dụng

nhà cũng hồng phấn, các đồ chơi cũng hồng phấn, ở giữa phòng đặt một cái nôi trẻ con màu hồng phấn nữa.

Lưu Tuyền thấy cả một bầu trời màu hồng, cả người đều kinh ngạc.

“Tiểu Thất, phòng này ai trang trí vậy?”

“Là daddy tớ một tay trang trí đấy, “ Mặt Tiểu Thất chê, “ Ba còn cảm thấy vô cùng đẹp, nhưng mình thấy, thực sự là thô tục! Quá thô tục! Em gái tớ lớn lên mà thấy căn phòng như vậy chắc chắn sẽ chê bai.”

Tiểu Thất kéo tay Lưu Tuyền đến bên cạnh cái nôi màu hồng, bên trong là một đứa bé nhỏ xíu đang nằm ngủ ngon lành, đến cả bộ đồ sơ sinh nó đang mặc cũng là màu hồng, Lưu Tuyền lần đầu nhìn thấy đứa bé nhỏ như vậy, quỳ bên cạnh cái nôi, trái tim cô đều mềm cả rồi.

Tiêu Niên đang ngủ, hoặc là có thể nói một ngày hai mươi bốn tiếng nó đã ngủ gần hai mươi tiếng rồi, đứa trẻ sơ sinh trắng hồng nõn nà, đặc biệt khiến người khác yêu thích.

“Dễ thương quá à...”

“Hihi, dễ thương nhỉ!” Mặt Tiểu Thất đầy kêu ngạo, cô thấp giọng, nhẹ nhàng nói, “Đó là cậu chưa thấy lúc nó mới sinh ra, cuộn tròn nhăn nhúm nho nhỏ lại, xấu như một con khỉ vậy, nếu lúc đó không phải trong phòng đẻ chỉ có mình mami, mình còn tưởng là ẵm nhầm con cơ, cô mình nói trẻ con ai vừa đẻ ra cũng xấu như vậy, mình cứ tưởng là cô đang an ủi tụi mình, chả ngờ đâu con a đầu này quả nhiên càng ngày càng mềm nõn nà nhìn da nó xem, mềm nõn nà đến chảy cả nước rồi kia.”

Đang nói, Tiểu Thất lại chọc chọc khuôn mặt nhỏ bé của đứa nhỏ.

Lưu Tuyền bị giật mình, nhanh chóng đập tay Tiểu Thất, “Tiểu Thất, da con nít rất mềm, không chịu nổi cái chọc của cậu đâu.”

“Hihi, mình chỉ muốn sờ thử, không có chọc.”

Lưu Tuyền nhìn đứa nhỏ bé tí ti, không ngừng ca ngợi sức sống mãnh liệt của mầm sống mới, ánh mắt tròn xoe của cô không cách nào rời khỏi người của Tiêu Niên, nhìn đứa bé cứ ngủ mãi thôi, trong lòng có chút thất vọng, “Nó cứ ngủ mãi như vậy hả?”

“Đúng đó, ngày nào cũng đều ngủ. Thỉnh thoảng dậy tức là đái ra quần, hay là ỉa ra quần, hay là đói rồi.”

Lưu Tuyền nhìn không được bật cười, “Dễ thương thật.”

Hihi, đó đương nhiên, cũng không xem là em gái ai.

Tiểu Thất khá cảm kích đứa em gái này, sau khi nó vừa ra đời, trái tim của daddy nó cứ dành hết cho mami và nó, giờ rất ít quản cô, giờ mỗi ngày cô và Lục Sâm đều ở trong thế giới hai người, ngày tháng trôi qua quá là hạnh phúc.

Lưu Tuyền nhìn hình nhân nhỏ bé kia, trong lòng bỗng xúc động.

Nếu như cô và Tần Nham có thể có con, mối quan hệ gia đình họ...sẽ không có căng thẳng như vậy.

Chả phải nói là cách một thế hệ thì càng thân sao.

Nếu có đứa con, mẹ Tần có khi sẽ dồn tình yêu vào đứa nhỏ của họ, nếu như đúng thế thật, thật là quá tốt rồi.

Vừa nghĩ như thế, Lưu Tuyền đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Cô và Tần Nham đã kết hôn được bốn tháng rồi, số lần hai người làm chuyện đó cũng rất đều đặn, nhưng đã hơn bốn tháng, sao bụng cô vẫn chưa có động tĩnh gì cả?

Sắc mặt Lưu Tuyền bỗng biến sắc!

Cô không kiềm được sờ bụng mình, chả lẽ là do sức khỏe cô có vấn đề, đẻ không được nhỉ...

“Tiểu Tuyền, cậu sao vậy?”

“Không, không có gì?”

Lưu Tuyền trấn an bản thân, có lẽ mình suy nghĩ quá nhiều, cũng có rất nhiều người kết hôn mấy năm trời cũng chưa có con, họ mới bốn tháng, cô không cần sốt ruột như vậy.

Huống hồ là, tình trạng hiện giờ của cô và Tần Nham cũng không thích hợp có con lắm.

Nghĩ tới đây, cô thở dài, ý niệm trong đầu bị biến mất.

Tối đêm đó, Lưu Tuyền ở lại trong biệt thự không có về.

Tiểu Thất đã lâu lắm rồi không tụ tập với Lưu Tuyền, Tiêu Lăng cũng không nhiều lời, chỉ nói với cô, “Lúc nào gặp khó khăn thì nói với bác trai, bất kể chuyện gì, bác trai bác gái cũng sẽ nghĩ cách giúp con giải quyết.”

Lưu Tuyền trong lòng cảm kích không nguôi.

Tuy chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng cô biết phân lượng trong câu nói đó.

Khóe mắt Lưu Tuyền đỏ hoe, cô cố mỉm cười đáp lại, "Vậy con xin ghi nhớ lấy, lúc đó bác trai bác gái đừng chê con phiền."

Tô Tố đưa tay sờ đầu cô, giống như với Tiểu Thất vậy, "Được, bác gái tuyệt đối sẽ không chê bai con phiền."

Lưu Tuyền chớp chớp mắt, ánh mắt có vết hằn của nước mắt, khóe miệng lại mở rộng cười.

...

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, do yến tiệc đầy tháng của tiểu công chúa cũng phát ra khá nhiều thiệp mời, lần này thu hút ánh mắt của không ít người...đương nhiên còn có một số truyền thông, Tiêu Lăng chả do dự gì mời tất cả các kí giả và biên tập của các truyền thông lớn đến tham gia tiệc đầy tháng, khí thế đương nhiên rất lớn.

Tiêu Lăng đã đứng vững trong top những người giàu nhất thế giới, trong mười mấy năm nay công ty càng ngày càng lớn mạnh, hầu như tất cả cách kiếm tiền mô hình kinh daonh nào cũng can dự vào, cho nên giờ cũng không có giới truyền thông nào còn dám bỏ mạng ra khiêu chiến với thế lực của anh.

Vừa sáng ra mọi người đã bắt đầu bận rộn liên tục.

Tiêu Lăng và Cảnh Thụy đang đón khách, Tiểu Thất và Lưu Tuyền giúp đỡ đón đám nữ quan khách, Tô Tố do vừa mới ra tháng, nên vẫn ở trong phòng nghỉ ngơi, và người thân cận nhất Trương Hân và những người khác đều ở trong phòng trò chuyện với Tô Tố.

Yến tiệc băng chuyền xếp hết cả một khu biệt thự.

Trong đó không thể không nói một chuyện.

Hôm tổ chức tiệc đầy tháng, Tiều Hy và Tôn Nguyên nhận được tin, cũng từ Luân Đôn nhanh chóng bay về.

Có thể nhận ra, Tiểu Hy vừa xuống may bay đã đi thẳng qua đây, đến hành lý còn đang cầm trên tay, đằng sau An Tiểu Hy là Tôn Nguyên một thân đầy bụi tóc hơi bừa bộn.

“Á, mẹ nuôi...”

An Tiểu Hy vốn dĩ sắc mặt không vui lắm, nhìn thấy Tiểu Thất, mặt lập tức lộ nụ cười dịu dàng cô chạy đến bên Tiểu Thất, “mami con đâu?”

“Ở trong phòng nghỉ ngơi, mẹ nuôi về đây khi nào, mami con có biết mẹ về đây không, chú Tôn Nguyên tìm thấy mẹ khi nào? Sao giờ hai người mới về, người không biết em trai Hòa Bình đau lòng muốn chết đi được đó.”

Tiểu Hy đau đầu.

Nhiều câu hỏi như vậ cô biết trả lời câu nào đây?

Cô nhìn đám khách đang đi qua đi lại, nói với Tiểu Thất, “Con đi đón tiếp khách đi, mẹ nuôi đi tìm mami con trước.”

“Ồ!”

An Tiểu Hy bước lớn rời khỏi, Tôn Nguyên đứng sau dường như sợ cô chạy mất, cũng vội vàng bước theo sau.

“Tiểu Hy em đợi anh với...”

Phiền chết được!

Đúng là phiền chết được!

An Tiểu Hy nén cơn lửa, khó khăn lắm mới tới được biệt thự, lên lầu hai, lầu hai chính là phòng ngủ để nghỉ ngơi, Tô Tố đang nghỉ ngơi ở trên lầu, hầu như chả ai lên đó làm phiền, thấy không có ai, ngọn lửa trong lòng An Tiểu Hy không khống chế nỗi nữa.

Cô đột nhiên dừng bước.

Tôn Nguyên ở đằng sau xém chút không kịp thu bước chân lại đụng lên đó.

“Tiểu Hy...”

“Tôn Nguyên, anh có phiền không!” Tiểu Hy vứt hành lí trong tay xuống, phẫn nổ đáp, “Con người anh bị bệnh hả, tôi đã nói rõ ràng với anh rồi mà, hai người chúng ta không lãnh giấy kết hôn, cùng lắm chỉ là ở chung với nhau mối quan hệ bạn trai bạn gái gần mười lăm năm, giờ đã ở trạng thái chia tay, thứ liên kết duy nhất giữa chúng ta là đứa con, giờ anh với tôi mà nói ngoài chức danh bố của con tôi, không là gì hết, nên tôi xin anh, anh có thể đừng bám lấy tôi không!”

“Tiểu Hy...”

“Giờ tôi phải vào trong nói chuyện với bạn thân tôi, anh quả thực cũng muốn vào trong!”

Mấy thánh nay Tôn Nguyên đã bị Tiểu Hy chửi quen rồi, anh bị chửi

cũng chả cảm thấy khó coi gì, ngược lại còn cảm thấy vui.

Anh hiểu Tiểu Hy.

Nếu Tiểu Hy thực sự hoàn toàn cạn tình với anh, cô vốn dĩ chả để ý anh, giờ cô còn nguyện ý chửi anh, nói rõ hai người họ vẫn có cơ hội quay lại.

Tôn Nguyên lặng lẽ nhặt vali của Tiểu Hy lên, cười nói với Tiểu Hy, “Em đi tìm Tô Tố nói chuyện đi, anh ở ngoài cửa đợi em, à này...anh vừa gọi điện cho con trai, con nó biết hôm nay chúng ta về nước vui vô cùng, hôm nay cũng không đi học, chút nữa sẽ nhanh chóng qua đây.”

Tiểu Hy, “...”

Người này nghe không hiểu tiếng người sao!

Cô rõ ràng bảo hắn cút xa tí!

“Tôn Nguyên!”

“Anh biến đi, anh lập tức biến đi!”

Tôn Nguyên cầm hành lý nhanh chóng chạy đến góc cua biến mất, Tiểu Hy cảm thấy như đang đánh một quyền vào miếng bông gòn, trái tim hừng hực lửa không những không phát ra được, mà ngược lại càng bị nén lại càng khó chịu.

“Tên khốn đáng chết!”

....

Bên kia.

Sau khi Tiểu Thất thấy một người, đang ngồi uống Champagne cô suýt nữa phun luôn ngụm Champagne trong miệng ra.

“Sao vậy. Nhìn thấy khủng long à?”

“Còn đáng sợ hơn khủng long nữa!

Tiểu Thất cắn răng, kéo Lưu Tuyền đi đến sau sân khấu âm nhạc, chỉ người mặt đồ tây màu trắng phía trước, chỉ cho Lưu Tuyền thấy người đàn bà trang điểm sắc sảo kia, “Nhìn thấy người phụ nữ đó không?”

“Người mặc đồ tây trắng đó hả, tóc uốn xoăn dùng son môi đỏ rực đó hả?

“Đúng đúng đúng, chính là cô ta!”

Lưu Tuyền mặt ngơ ngác, “Cô ta thì sao?”

Tiểu Thất mài răng, “ Người phụ nữ đó chính là môt tình đầu chưa kịp bắt đầu dã bị dập tăt của Lục Sâm....má nó! Hôm nay tiệc đầy tháng của em tôi, chả lẽ Lục Sâm gửi thiệp mời cô ta? Không đúng, Lục Sâm và cô rõ ràng chả có liên hệ gì, sao cô ta cũng đến đây chứ?”

Chương 863

39863.Lưu Tuyền nhăn mày.

Người yêu đầu của Lục Sâm à....

Cô kéo ống tay Tiểu Thất, “Người yêu đầu thì có quan hệ gì, tóm lại người hiện tại bên Lục Sâm là cậu, mà đây lại là nhà cậu, cậu sợ cô ta làm gì?”

Đúng ha!

Tiểu Thất không nhịn được thẳng eo lưng lên.

Cô không ngừng nói thầm, “Mình là chủ nhân của nhà này, cô ta là khách, mình không sợ cô ta, mình không sợ cô ta, mình chính là không sợ cô ta....”

Tiểu Thất cố gắng thôi miên thuyết phục mình, sau đó thẳng lưng lên, miệng nhếch lên cười nhìn Lưu Tuyền, “Sao, mình thế này đủ khí thế trấn áp chưa?”

Lưu Tuyền chả do dự đả kích cô, “Cười giải tạo quá...”

Nụ cười Tiểu Thất bỗng ủ xuống, cô che mặt bi ai, “Làm sao đây làm cách nào đây, mình không thể cứ nhún nhường trước cô ta được, nhưng đó lại là mối tình đầu của Lục Sâm, ai cũng đều nói tình đầu là tình đẹp nhất, ngỡ nhỡ Lục Sâm thấy cô ta ưu tú hơn tớ, lại quay lại với cô ta thì làm sao!”

Lưu Tuyền nhếch môi, “Lục tổng chả phải loại người như thế...”

“Tóm lại tớ chính là lo lắng đây mà.”

Thích một người chả phải là như thế sao, dễ dàng bị kích động đau khổ.

“Tiểu Tuyền, làm sao đây?”

Lưu Tuyền cảm thấy Tiểu Thất lo lắng quá thừa, “Tiểu Thất. Cậu đối với Lục Tổng có niềm tin chút đi, nếu như Lục Tổng thực dự thích người đàn bà này, sẽ không chọn ở bên cậu rồi, cậu cứ yên tâm là được, có lẽ cậu thấy mình có nhiều điểm không so được với người đàn bà đó, nhưng tình nhân trong mắt hóa tây thi mà, trong mắt Lục Tổng, cậu chính là ưu tú nhất.”

“Thật không?”

“Mình cảm thấy Lục Tổng chắc cũng nghĩ như thế.”

Tiểu Thất chớp chớp mắt, tự tin được khích lệ, lập tức đầu tự tin.

Cho nên lúc đến trước mặt Triệu Đình Đình, nụ cười của Tiểu Thất đã cô cùng bình tĩnh, đến lúc ấy Tiểu Thất mới biết vì sao Triệu Đình Đình lại đến đây, cô không phải đến một mình, là đại diện cho đài truyền hình qua đây phỏng vấn.

Tiểu Thất bỗng nhớ ra, lần trước gặp Triệu Đình Đình chả phải chính là bên cạnh đài truyền hình sao.

Cô còn trẻ như vậy, đã có thể tham gia cuộc phỏng vấn lớn như vậy.

Đúng là tiền đồ vô lượng mà.

Tiểu Thất trong lòng thổn thất không yên, nhưng trước mặt tình địch không thể tỏ ra sợ hại, Tiểu Thất bưng cái giá, cười điềm đạm chào hỏi Triệu Đình Đình, “Cô Triệu...không ngờ hôm nay lại gặp cô ở đây.”

Triệu Đình Đình còn ngạc nhiên hơn Tiểu Thất.

Diện mạo Tiểu Thất quá kiều diễm, cộng thêm quan hệ giữa cô và Lục Sâm, Triệu Đình Đình dù muốn quên cũng khó.

Hôm nay Tiểu Thất vì phải tiếp đãi khách, nên đặc biệt trang điểm một xíu, cả người mặc một bộ đầm dài màu tím nhạt, váy tầng tầng lớp lớp phủ xuống, giống như một bông hoa đang khoe sắc, do thời tiết lạnh, bên ngoài bộ đầm còn khoác một chiếc áo khoác màu nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, cảm giác tươi mới lại pha chút bướng bỉnh tinh nghịch.

Triệu Đình Đình ngây ra một lúc, chả trách Lục Sâm lại thích cô ta như thế, cô giá xinh đẹp như vậy ai gặp cũng thích?

“Cô Tiêu chào cô....”

Triệu Đình Đình xưng hô với Tiểu Thất như thế, đột nhiên ngây người ra, Tiểu Thất họ Tiêu....mà đây lại là nhà Tiêu Gia, chả lẽ...

Trông thời gian nói chuyện, quan khách khác đã tới nườm nượp, “Hôm nay khách nhiều quá, có gì tiếp đãi không tới mong cô Triệu lượng thứ.”

Quả nhiên!

Quả nhiên lại là thật!

Trong lòng Triệu Đình Đình nhất thời cũng không biết là cảm giác gì.

Lần trước thấy Tiểu Thất ở quán cafe, cô đoán được tình trạng kinh tế gia đình Tiểu Thất có lẽ khá, nhưng lại không nghĩ tới việc cô lại là con gái của tổng tài Quốc Tế Hoàn Vũ!

Triệu Đình Đình trong lòng có chút ganh tị.

Diện mạo xuất chúng thì cũng thôi đi, lại còn có gia thế tốt đến thế này.

Người ta nổ lực cả một đời cũng không đạt được tới cảnh giới như cô...thật la vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Triệu Đình Đình hiểu được nụ cười của Tiểu Thất, lập tức nhanh chóng vào biệt thự.

Người đằng sau thấy Triệu Đình Đình lại quen biết cả với chủ nhân biệt thự, vui mừng kì vọng, “Cô giáo Triệu, cô lại quen biết với cô Tiêu, thật là quá tốt rồi, cô giáo Triệu, nếu cô có thể thuyết phục cô Tiêu, để Ngài Tiêu tham gia phỏng vấn của đài truyền hình chúng ra, vậy tỉ xuất xem đài của chúng ra nhất định sẽ tăng vùng vụt.

Triệu Đình Đình lướt mắt nhìn qua.

Nụ cười của ký giả bỗng tê cứng lại, Triệu Đình Đình đã bước lớn rời khỏi, ký giả nhìn đồng nghiệp, ngượng ngùng không thể tả, “Tôi nói sai gì sao?”

Đồng nghiệp cũng vô cùng ngạc nhiên, nhún vai biểu thị ý không hiểu.

.....

Tiểu Thất tiếp đãi khác xong, chuyển mắt một vòng thì phát hiện Lục Sâm đã không thấy đâu.

Tiểu Thất ý thức tìm hình bóng của Triệu Đình Đình trong đám người dưới kia, nhưng cô phát hiển biểu tượng đài truyền hình của Triệu Đình Đình, cũng thấy mấy nhân viên ở đó, nhưng chỉ là không thấy bóng hình của Triệu Đình Đình.

Hai người cũng mất tích....

Trong lòng Tiểu Thất bỗng “cọc cọc” lên một tiếng.

Cô để Champagne vào trên mâm tiếp khách, giao phó cho Lưu Tuyền một lời, “ Tiểu Tuyền cậu coi chừng giúp tớ, tớ ra ngoài chút.”

“Ừm, được!”

Biệt thự là nhà của Tiểu Thất, cô quá quen thuộc nhà của mình, muốn tìm chỗ không người để nói chuyện, chỉ có nơi đó là thích hợp nhất thôi.

Tiểu Thất vòng qua phía sau của biệt thự.

Đó là một rừng hoa, vì mami thích hoa tươi, nên đây là vườn hoa sau nhà của cô, trong vườn hoa trồng đủ các loại hoa, nhưng mùa này, chỉ có hoa mai nở.

Tiểu Thất một mình lén lút đi đến hậu viện, nhìn từ xa quả nhiên thấy thân hình bận đồ trắng của Triệu Đình Đình.

Trong hàng cây hoa mai lãng mạn ấy, Triệu Đình Đình mặc bộ đồ tây

trắng toàn thân sắc sảo lại thuần khiết, tóc chải gọn gàng phía sau, lộ vầng trán quang khiết, tô một màu son đỏ kiều diễm, vừa đứng đắn vừa gợi cảm, mà trước mặt cô ta, lại là Lục Sâm.

Trong lòng Tiểu Thất tê tái không chịu được.

Dự cảm của cô quả không sai, hai người này quả thật ở chung với nhau.

Hôm nay Lục Sâm lại cứ mặc bộ tây phụ màu trắng, đứng cùng với Triệu Đình Đình nhìn sao cũng giống đồ cặp, Tiểu Thất thật sự muốn chặt đứt tay mình, vì! Bộ đồ trên người của Lục Sâm lại là do sáng nay cô đích thân lựa chọn cho anh ấy!

Bình thường Lục Sâm mặc đồ tây đen, hôm nay cô lại tâm huyết cứ lựa cho anh bộ đồ tây trắng này.

Tiểu Thất hận đến nổi muốn cho mình một tất!

Lựa gì bộ đồ tây trắng!

Đồ tây đen cũng đẹp mà!

Lúc này bóng dáng cao gầy của họ đứng giữa vườn hoa mai đỏ, không nhắc đến cũng biết là vô cùng thu hút ánh nhìn.

Tiểu Thất cẩn thận tiến gần thêm chút, cô cũng không biết mình nghĩ gì, lại nấp sau một cái cây nghe lén hai người nói chuyện,

Cách họ rất gần, quả nhiên nghe thấy hai người nói chuyện.

“Cô nói tìm tôi có việc, việc gì? Hôm nay tôi ở đây khá bận, có gì cứ nói thẳng đi.”

Hóa ra là Triệu Đình Đình tìm Lục Sâm.

Tiểu Thất trong lòng đỡ hơn xíu.

“Em chỉ muốn hỏi sao cuộc họp với các bạn học anh lại không tham gia, mọi người đều thấy rất tiếc.” Triệu Đình Đình ngượng ngùng hỏi, “ Hôm nay em gặp anh ở đây khá ngạc nhiên, Lục Sâm...em không ngờ Tiêu Tiểu Thất lại là con gái của Tiêu Lăng.”

Cô là con của ba cô thì có gì kì lạ.

Còn có họp lớp!

Hihi, nhắc đến cái này Tiểu Thất cảm thấy vui, Lục Sâm rất biết điều, biết là cô khá để ý Triệu Đình Đình, nên họp lớp đều không đến hỏi thăm cô ta, trực tiếp hủy không đi.

Tiểu Thất nhếch môi cười, cúi thấp hơn, tiếp tục nghe lén.

“ Đình Đình, cô muốn nói cái gì?”

Triệu Đình Đình hít thở sâu, ngẩng đầu nhìn thẳng Lục Sâm, “Lục Sâm, em muốn biết, anh và Tiêu Tiểu Thất ở bên nhau, có liên quan đến gia thất cô ta không!”

Ngọn lửa trong lòng Tiểu Thất “Tưng” cả ra.

Khốn kiếp!

Câu này nghĩa là gì?

Nói Lục Sâm vì tiền mà ở bên cô sao?

“Tôi và cô ấy lúc bên nhau chưa biết về thân phận cô ây.”

“Vậy diện mạo thì sao?” Triệu Đình Đình vẫn không từ bỏ, “Không liên quan đến nhan sắc cô ta sao, Tiêu Tiểu Thất đẹp thế cơ mà...”

“Đủ rồi!”

Ánh mắt Lục Sâm lạnh xuống, “Tôi và Tiểu Thất là hai bên yêu nhau thật lòng, chúng tôi cùng trải qua một số chuyện mới đi đến ngày hôm nay, cô trong kí ức tôi là một cô gái rất tuyệt, tôi hy vọng cô đừng hủy đi hình tường tốt đẹp đó của cô trong tôi! Được rồi, nếu không còn gì nữa tôi đi trước đây.”

“Anh đừng đi!”

Tiểu Thất vạch tán cây ra nhìn cái, vừa nhìn là lập tức chịu không được.

Mẹ!

Cái con Triệu Đình Đình chết bầm kia lại dám ôm Lục Sâm từ đằng sau!

Óa óa áo!

Đáng chết mà!

Đó là đàn ông của cô!

Cái con đàn bà này dám bám theo đàn ông của cô!

Ngọn lửa lòng của Tiểu Thất dường như sắp xông lên tới tận trời

cao, cô bóp chặt nắm đấm mới khống chế được bản thân không nhảy ra đẩy Triệu Đình Đình!

Nhưng....nếu lúc này cô nhảy ra, vậy cũng thật là ngượng ngùng.

Cũng may Lục Sâm không làm Tiểu Thất thất vọng.

Lục Sâm ngay lúc đó đã nhanh chóng đẩy Triệu Đình Đình ra, nhưng anh chỉ có một chân, sức không đủ, đẩy hai cái là không thể đẩy nổi nữa, mặt Lục Sâm lạnh như tiền, " Triệu Đình Đình, buông tay!"

"Không!"

Triệu Đình Đình mắt đỏ hoe ôm chặt Lục Sâm, "Em không buông, chả lẽ anh đã quên những kỉ niệm ngọt ngào của chúng ta khi còn ở trường sao, anh biết không, lần này về nước....là đặc biệt về đây tìm anh, em phát hiện bao nhiêu năm nay lại không có cách nào quên được anh, nên em trở về, em muốn tìm lại tình cảm của chúng ta...năm đó anh xảy ra tai nạn, phải làm phẫu thuật cắt chi, em biết anh vì thế mà cự tuyệt tránh gặp em, giờ em nói với anh....em không để ý chân anh, một chút cũng không, hai chúng ta bắt đầu lại được không?

Tiểu Thất gần như phát nổ!

Bắt đầu lại cái con khỉ!

Coi cô ta như người đã chết à?

Tiểu Thất vừa định xông ra, Lục Sâm lại mở miệng nói, "Không được!"

Lời nói đanh thép của anh, khiến người nghe lòng nguội lạnh.

“Tại sao, em có điểm nào không bằng Tiêu Tiểu Thất?”

Lục Sâm dùng sức đẩy Triệu Đình Đình ra, ánh mắt lạnh nhìn cô, “Có lẽ em rất ưu tú, nhưng em không phải người anh cần, càng huống hồ..trước đây chúng ta chưa từng bắt đầu, càng không có chuyện gì khắc cốt ghi tâm cả! Anh sớm đã từ bỏ tình cảm trước đây, giờ người anh yêu là Tiểu Thất, sau này cũng chỉ yêu mỗi cô ấy!”

Trong lòng đang ghen tuông của Tiểu Thất, đang ghen ấy, vì những lời này của Lục Sâm mà hoàn toàn biến mất.

Cô cảm động đến khóe mắt đầy lệ.

Cái tên Lục Sâm khốn kiếp, không uổng công em tốt với anh.

“Vậy em thì sao?”

“Em?” mắt Lục Sâm lặng xuống, “Tôi tự thấy mình chưa từng làm qua chuyện gì quá giới hạn với cô, nên sau này của cô chắc tôi cũng không cần chịu trách nhiệm nhỉ?”

Chương 864

39864.Triệu Đình Đình trái tim đều tan nát cả.

Vừa rồi sau khi biết được thân phận của Tiểu Thất, việc đầu tiên chính là xông ra gặp Lục Sâm.

Trong lòng cô cứ ôm một chút hy vọng nhỏ nhoi, cô hy vọng… Lục Sâm và Tiểu Thất ở bên nhau, chỉ là vì cô đẹp hoặc là gia thế của cô, rõ ràng Lục Sâm không phải con người như thế, nhưng cô vẫn không để ý sĩ diện mà hẹn anh ra đây, bị từ chối thẳng thừng như vậy mới cam tam từ bỏ.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lục Sâm, trong lòng Triệu Đình Đình khó chịu ghê gớm.

Cô nhớ lúc gặp lại anh ở quán cà phê, ánh mắt anh nhìn Tiểu Thất… sao lại đầy sự cưng chiều và dịu dàng đến vậy.

Lúc đó cô còn tưởng anh đã trở nên dễ gần người khác hơn.

Nhưng không ngờ, anh vẫn không đổi, những thay đổi đó, chỉ là dành cho một người duy nhất Tiêu Tiểu Thất mà thôi.

Triệu Đình Đình ánh mắt trầm mạc dưới lớp mắt kính.

“Lục Sâm….anh biết không, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, em vẫn luôn cố quên anh, nhưng sau khi cố thử nhiều năm, em càng phát hiện càng muốn quên thì lại càng quên không được, nên lúc công ty trong nước đưa cho em thư mời, em không chút do dự quyết

định về nước.”

Lục Sâm ngặm chặt môi, không nói nữa lời.

Triệu Đình Đình dựa vào gốc cây mai, ngước lên nhìn những cành hoa rủ xuống, “Em ở nước ngoài mấy năm nay, luôn để ý đến thông tin trong nước của anh, em biết anh bị đứt một chi, cũng biết anh là Tổng Tài của Phong Hoa, nhưng lúc em về nước…lúc đó em bị che mờ mắt, thậm chí không phát hiện bên cạnh anh còn có một người con gái…”

Mặt Lục Sâm nhẹ nhàng thả lỏng và dịu lại,

“Thực ra em nói đến cuộc họp bạn cùng lớp….vốn dĩ không tồn tại!” Triệu Đình Đình cười đau khổ, “Đó chỉ là do em không tìm được lí do để gặp anh, nên cố ý nói đại một lí do, sau khi em và anh tạm biệt nhau, em mới bắt đầu liên lạc với các bạn cũ, làm một cuộc họp lớp đúng nghĩa, nhưng buổi họp lớp hôm đó…em gọi điện thoại cho anh, anh lại nói anh bận, không đến buổi họp lớp.”

Khóe mắt Triệu Đình Đình cay cay, “Thậm chí em biết, hôm đó thật ra anh chả bận gì, em rõ ràng nghe thấy trong nhà anh, tiếng Tiêu Tiểu Thất đang làm nũng với anh….”

Lục Sâm gật đầu, “Không sai, lúc đó anh quả thực không bận, đơn thuần là không muốn tham gia họp lớp thôi!”

“Nếu không có em anh có tham gia không?”

“Cũng không!”

Tính anh luôn khép kín, năm đó bạn bè quen biết khi đi học, có thể để lại ấn tượng với anh không quá ba người, trong trường anh vô cùng

độc lập, chưa bao giờ kết giao thâm tình với ai, nên cái gọi là họp lớp ấy, anh vốn không muốn tham gia.

Triệu Đình Đình vẫn chưa cam tâm, “Lục Sâm, nếu em về nước sớm hơn….sớm hơn lúc anh và Tiểu Thất quen biết, vậy chúng ta còn có thể không?”

Người đang núp trong hoa Tiểu Thất nghi hoặc.

Cô cũng rất muốn biết đáp án này.

Bỗng, Lục Sâm không có chút do dựu, trực tiếp phủ định khả năng này, “Trước hết, không có cái thứ gọi là nếu như tồn tại! Tiếp nữa, cho dù có xuất hiện tính khả năng này, hai chúng ta tuyệt đối không thế!”

“Tại sao?”

Có Tiêu Tiểu Thất tồn tại cô cũng chấp nhận đi, không có Tiêu Tiểu Thất anh chính là người đơn thân, cô đến tận cửa để làm bạn gái anh, chả lẽ thiệt thòi cho anh sao!

“Vì tôi không còn cảm giác với em!

Bạch_

Trái tim Triệu Đình Đình bị tổn thương đến sắp ngã xuống đáp, bỗng chống trời đất điên đảo.

Không cảm giác….

Câu nói của một người đàn ông nói với người đàn bà nhẫn tâm đến vậy là cùng.

Triệu Đình Đình hít một hơi sâu, cô ngăn nước mắt, đứng thẳng lưng, “Em hiểu rồi, hôm nay em bị thất thần, anh yên tâm, về sau em sẽ đều không làm phiền anh nữa!”

Nói xong, cô ôm hy cọng cuối cùng nhìn Lục Sâm.

Lại phát hiện, ánh mắt Lục Sâm vốn không nhìn cô, Triệu Đình Đình cười đau khổ, lại không do dự, bước lớn rời khỏi vườn mai.

Đợi bóng dáng Triệu Đình Đình đi khuất xong, Tiểu Thất chuẩn bị lén lén rời đi.

ở đây nghe lén người khác nói chuyện cũng là rất bất lịch sự rồi, ngộ nhỡ bị người khác bắt gặp, vậy càng mất mặt.

cô chống eo, định lùi sau, lại nghe thấy tiếng Lục Sâm.

“Ra đây đi!”

Người Tiểu Thất tê cứng?

Đây là gọi cô?

Cô liều mạng lắc đầu, không thể không thể, cô xuất hiện cẩn thận dè dặt như thế cơ mà, nhất định không bị người khác phát hiện, Tiểu Thất tự an ủi mình, Lục Sâm chắc không phải đang kêu cô.

“Còn nấp sau lưng bụi hoa làm gì, anh thấy em rồi!”

Tiểu Thất quay đầu lại nhìn, hình như không có ai khác cơ.

“Tiêu Tiểu Thất, em còn không ra có tin anh đánh em không hả!”

Thật là phát hiện ra cô!

Tiểu Thất không tình không nguyện đứng dậy, cầm cái đầm dài ngại ngùng cúi đầu.

Lục Sâm cầm lấy cây trượng, từ từ bước qua.

Đầu Tiểu Thất cúi càng thấp hơn.

‘’Được rồi, đi thôi!’’

Đi?

Chỉ vậy?

Tiểu Thất nuốt nước bọt, lén nhìn Lục Sâm một cái, phát hiện mặt Lục Sâm rất tự nhiên, hoàn toàn không có vẻ tức giận, mày nhướng lên, cả người như sống lại.

Đưa tay khoát lấy tay của Lục Sâm, “Sao anh phát hiện ra em vậy?”

‘’Em bên đó cứ nhích qua nhích lại, lại mặc đồ nổi thế, muốn không phát hiện em cũng khó.’’

Tiểu Thất nhe miệng cười hihi.

Lục Sâm bó tay nhìn Tiểu Thất, ‘’Được chưa, lần này yên tâm được chưa?’’

‘’Yên tâm yên tâm, em lúc nào cũng rất yên tâm mà!’’

Lục Sâm, ‘’….’’

Thật là yên tâm mà còn nút sau bụi hoa để nghe lén anh và Triệu Đình Đình nói chuyện?

Lục Sâm cười lắc đầu.

Thật là bó tay với con a đầu này.

Nhưng điều đó thấy rõ con a đầu này không có cảm giác yên tâm, nếu như hành động hôm nay của anh có thể làm cô yên tâm hơn, điều đó thực sự đáng.

Hai người không về buổi yến tiệc ngay.

Tay khoát tay đi bộ trong vườn hoa mai.

‘’ Lục Sâm, anh biết lời anh nói lúc nãy rất tàn nhẫn không?’’

Lục Sâm hoàn toàn không cảm thấy thế.

‘’Anh không có tình cảm với cô ta, nếu cứ day dưa không đứt vậy mới gây ra tổn thương cực lớn cho cả ba người, nếu đã không thích thì nên cự tuyệt rõ ràng, ngay cả một chút hy vọng cũng không cho đối phương, để đối phương hoàn toàn từ bỏ, như vậy cô ta mới có thế bắt đầu đoạn tình cảm mới. Nếu như dùng các quá ôn hòa, có lẽ cô ta còn tưởng rằng trong lòng em còn có chút tình cảm với cô ta, để cô ta giữ lại chút hy vọng, lúc đó cô ta chỉ có thể tìm cách hủy hoại tình cảm của chúng ta, sau cùng ba chúng ta đều không hạnh phúc.’’

Nói vậy cũng có lý.

Tiểu Thất đột nhiên hốt hoảng, cô nắm chặt cánh tay của Lục Sâm,” Vậy Lục Sâm, nếu có một ngày anh không thích em nữa, anh có đối

xử với em tàn nhẫn thế này không?’’

Lục Sâm nhăn mày, hoàn toàn không thích cái giả thiết này!

‘’Không thể có khả năng này!’’

‘’Ngộ nhỡ thì sao? Tiểu Thất lại giả dụ, ‘’Lỡ một ngày anh gặp một cô gái thu hút em hơn anh, anh sẽ không đối xử với em như với Triệu Đình Đình chứ?’’

Lục Sâm cự tuyệt không trả lời câu hỏi này.

‘’Tiểu Thất, anh không phải loại đàn ông thấy trăng quên đèn!’’

Tiểu Thất thấy Lục Sâm có chút khó chịu, lập tức đầu hàng, ‘’Được được được, em không hỏi nữa không hỏi nữa, đi thôi, chúng ta tiếp tục đón tiếp khách.’’

Lục Sâm thở dài, xoa xoa tóc Tiểu Thất, hai người cùng nhau bước đi.

Theo anh thấy, anh và Tiểu Thất sẽ không có ngày chia xa đó.

….

Lại về tới tiền viện.

Tiểu Thất tiếp đãi khách, nhưng lại phát hiện Lưu Tuyền không thấy đâu.

‘’Í, Lưu Tuyền đi đâu rồi ta?’’

Tiểu Thất nhìn quanh tứ phía tìm hình bóng Lưu Tuyền, không có thì

lắc đầu, tự nói lẩm bẩm, ‘’Có thể là đi vệ sinh rồi…’’

Cũng không để ý.

Nhưng lúc đó.

Lưu Tuyền và Dung Cảnh cũng đến một nơi hẻo lánh yên tĩnh gặp mặt.

Lưu Tuyền hoàn toàn không ngờ lại gặp Dung Cảnh trong tình huống này, Dung Cảnh cũng không ngờ lại gặp Lưu Tuyền tại đây. Anh nhận được lời mời đến tham gia buổi tiệc ngày hôm nay, vốn lại chuẩn bị ăn xong rồi đi, khong ngờ vừa đến cổng biệt thử lại gặp Lưu Tuyền.

Dung Cảnh nhớ lời dặn của ba mẹ, trong lòng có chút lúng túng.

Anh nhìn Lưu Tuyền, hôm nay Lưu Tuyền vì phải đón khách, Tiểu Thất cố ý chuẩn bị cho bộ đồ! cô mặt một bộ đầm màu xanh ngọc bích dài, kiểu dáng tương đối đơn giản, nhưng vật liệu và đường may tuyệt đối là số một, nên mặt vào người vô cùng khí chất. Lễ phục màu xanh đặc biệt kén chọn da, Lưu Tuyền lại hoàn toàn ngược lại, cô mặc bộ đầm dài màu xanh, lại nổi lên làn da trắng xứ như tuyết của mình, do thời tiết lạnh, bên ngoài cũng khoác một bộ đồ da màu trắng nhỏ, khí chất càng lộ rõ ràng hơn.

Dung Cảnh cũng là lần đầu tiên thấy cách trang điểm như vậy của Lưu Tuyền, kinh ngạc không nói thành lời.

Thực ra dung mạo của Lưu Tuyền không phải loại vừa nhìn là thấy kiều diễm, cô là loại mẫu hình ưu nhìn, giống như trà ngon vậy, càng uống càng thấy có vị thơm.

Lưu Tuyền cũng kinh ngạc gặp lại Dung Cảnh.

Hôm nay Dung Cảnh cô gặp và Dung Cảnh ngày xưa không giống nhau, lần trước gặp Dung Cảnh là trong một bộ đồ đơn giản, hôm nay lại mặc môt bộ đồ tây đen, đầu tóc cũng được chải chuốt gọn gàng, anh vốn dĩ khá đẹp trai, giờ mặc thêm bộ đồ đen, càng có dáng vẻ của một đàn ông trưởng thành.

Trong lòng Lưu Tuyền nghĩ, may mà Tiểu Thất và Lục Tổng đều không có ở đây.

Nếu không Tiểu Thất cứ dán mắt vào người Dung Cảnh, đến lúc đo Lục Tổng chắc là lại ghen.

‘’Anh…’’

‘’Em…’’

Hai người cùng mở miêng, mắt nhìn nhau rồi cười lên, không khí bỗng trở nên nhẹ nhàng lại.

Dung Cảnh nở nụ cười, làm tư thế ‘’Mời’’, để Lưu Tuyền nói trước.

Lưu Tuyền cũng không khách khí với anh ta, hiếu kì nhìn anh ta, ‘’Không ngờ hôm nay có thể gặp anh ở đây, hôm nay anh đẹp thật!’’

Phía tai sau của Dung Cảnh bỗng đỏ lên.

Trong lòng có chút ngại ngùng!

Lưu Tuyền lại khen anh đẹp trai… Dung Cảnh có chút phiêu phiêu.

Còn chưa đợi anh phiêu, Lưu Tuyền tiếp tục hỏi, ‘’Sao anh lại đến

thành phố A?’’

Theo như cô biết, lần này người nhà họ Tiêu mời toàn là danh gia vọng tộc của thành phố A, nhưng trừ ký giả của đài truyền hình, người Tiêu Gia mời chắc cũng có chút quan hệ với họ.

Làn trước ở bệnh viện Tiểu Thất đã gặp qua Dung Cảnh.

Nhưng nhìn vào hình như họ không quen biết nhau.

Chả lẽ Dung Cảnh và người nhà họ có quan hệ?

Chương 865

*Suy nghĩ lung tung xa rời thực tế

“Chính xác mà nói thì ba mẹ anh…” Dung Cảnh nói với Lưu Tuyền, “Quan hệ này có chút phức tạp, ba mẹ anh và ba mẹ của chị họ Tiêu Lăng, bọn họ là chiến hữu!”

Lưu Tuyền phản ứng lại 1 chút.

Cũng có thể nói ba mẹ Dung Cảnh, chính là chiến hữu của ba mẹ cô Tiêu Khả.

Lưu Tuyền lập tức hiểu được.

Hèn gì hôm nay Dung Cảnh nhận được thư mời.

Dung Cảnh cũng có lời muốn hỏi Lưu Tuyền, “Hôm nay sao em cũng ở đây, anh nhớ Tiêu gia và Tần gia không có qua lại với nhau.”

“A…” Lưu Tuyền giật mình tỉnh lại, “Em và Tiểu Thất… chính là người anh gặp ở bệnh viện người đó chính là bạn em… Tiểu Thất là con của bác Tiêu Lăng.”

Dung Cảnh bừng tỉnh đại ngộ.

Hèn gì!

Dung Cảnh mang nụ cười nhìn Lưu Tuyền, “Đây có được tính là duyên phận không?”

“Đương nhiên tính!”

Lưu Tuyền không có ý nghĩ khác đi, cười haha dựa tưởng, nhẹ giọng nói, “Không nghĩ đến trong giới này thật nhỏ!”

Cảnh Thụy lại cảm thấy ông trời cho anh duyên phận này.

Nếu không làm sao có thể trùng hợp như vậy!

Anh nhớ trước đây từng đọc 1 câu trong 1 cuốn sách, sau khi bạn quen biết 1 người, bạn sẽ cảm thấy người ấy thực sự ở khắp nơi trong thế giới của bạn.

Thì ra lời này cũng có đạo lý.

“Hôm nay em mà không gặp ở đây, cũng tính gọi điện cho anh.”

Dung Cảnh cảm thấy lạ, “Em mua điện thoại mới rồi?”

Anh nhớ lần trước điện thoại của Lưu Tuyền bị bọn bắt cóc ném hư rồi.

“Dạ đúng, không có điện thoại liên lạc với ai cũng không tiện! Em vừa chuẩn bị qua 2 ngày nữa liên lạc với anh, hôm qua là cuối tháng, hôm qua văn phòng mà em ký hợp đồng mới trả lương cho em, qua 2 ngày này vừa đúng lúc có thể trả tiền cho anh…” Lưu Tuyền có chút ngại, “Nhưng… có thể 1 lần trả không hết, đợi tháng sau phát lương em lại trả cho anh, trả cho đến hết mới thôi!”

Cô nhớ lần trước cô ở trong phòng đơn bệnh viện, sau đó cô hỏi qua bác sĩ, sơ sơ biết được chi phí trong 2 ngày đó.

Khỏi phải nói, 1 tháng lương của cô thật sự không đủ dùng.

“Được thôi!”

Dung Cảnh không chút chần chừ đồng ý.

Gần đây anh đang nhức đầu không biết lấy lý do gì để hẹn Lưu Tuyền, cô trả tiền vừa đúng là cơ hội đặc biệt tốt, 1 lần trả không hết thì càng tốt chứ sao, có thể có thêm vài lần gặp nhau.

Nhưng điều này lại phản ánh 1 vấn đề.

Không lẽ Tần gia không cho Lưu Tuyền tiền sinh hoạt sao, nếu không sao cô lại vất vả đến nỗi cần chia ra mấy lần để trả tiền cho anh?

Nghĩ như vậy 1 cái, Dung Cảnh cũng hỏi ra.

Lưu Tuyền ngây người cúi đầu trả lời, “Thẻ của Tần Nham ở chỗ em… nhưng, em không muốn dùng tiền của anh ấy.”

Thì ra là vậy!

Trong lòng Dung Cảnh có chút vui.

Cô phân biệt trách nhiệm của mình và tiền của Tần Nham rõ ràng như vậy, thực ra đã vô thức cảm thấy cô và Tần Nham không thể đi xa thêm nữa.

Dung Cảnh biết mình vui vẻ như vậy không hợp đạo lý lắm, nhưng vẫn nhịn không được có chút kích động.

Nếu Lưu Tuyền ly hôn sớm chừng nào, anh sẽ sớm có hành động chừng đó.

“Đúng rồi, mẹ của Tần Nham chưa xuất viện, gần đây bọn họ có làm khó em không?”

Lòng Lưu Tuyền ấm áp, cười lắc đầu, “Không có, em vẫn luôn không đến bệnh viện, bọn họ muốn làm khó em cũng không được.”

“Vậy thì tốt!”

Trước viện khách mời chi chi cha cha nói chuyện, hai người chỉ nói 1 chút, Lưu Tuyền đã cáo từ, “Dung Cảnh, em đi trước, hôm nay khách mời nhiều, Tiểu Thất cũng không biết đi đâu rồi, em còn phải giúp đỡ chăm sóc các khách mời nữ.”

“Được, cùng đi.”

Lưu Tuyền đi đến trước, cô đã ở đây nói chuyện với Dung Cảnh 1 lúc rồi, tốn 1 khoảng thời gian, lúc này có chút gấp gáp, bước chân cũng nhanh hơn, nhưng cứ gấp thì sẽ dễ xảy ra vấn đề, đầm của cô đẹp thì đẹp, nhưng mà dài quá…

Lưu Tuyền đi lại quá nhanh, không cẩn thận đạp lên góc đầm.

“A---”

Cả người cô mất thăng bằng, ngã nhào về phía trước.

Phía trước là 1 bụi cây hoa hồng có gai nhọn.

Lưu Tuyền thét lên 1 tiếng, vô thức dùng 2 hai tay bảo vệ mặt

Chính vào lúc này.

Dung Cảnh phản ứng cực nhanh, đưa tay kéo cánh tay Lưu Tuyền, lực xông kích của cô quá lớn, kéo cả người anh cùng ngã xuống, chính vào lúc đó, cả người Dung Cảnh nhanh chóng ngã lên bụi hoa, trở thành miếng đệm bằng thịt cho cô.

“A--- Dung Cảnh!”

“Ầm---”

1 tiếng buồn bã vang lên, lưng Dung Cảnh đập vào chậu hoa, anh nhíu mày, đau đến cả người hừ buồn 1 tiếng.

Có Dung Cảnh trở thành miếng đệm bằng thịt, cả người Lưu Tuyền nằm trong lòng Dung Cảnh, 1 cái tay khác của Dung Cảnh bảo vệ trên eo cô, hai người dùng tư thế thân mật dán chặt vào đối phương, Lưu Tuyền hoàn toàn không bị thương.

“Dung Cảnh, Dung Cảnh anh không sao chứ?” Lưu Tuyền vô thức bò lên trên người Dung Cảnh.

“Đừng động đậy!”

Dung Cảnh lại đau đến hừ buồn 1 tiếng, anh hít 1 hơi, “Em khoan động đậy… đợi anh hít 1 hơi, anh lập tức khỏe lại!”

Lưu Tuyền thật sự không dám động 1 chút.

Cô sợ chạm đến vết thương trên người Cảnh Thụy, cả người cứng nhắc trong lòng anh, cô gấp đến sắp khóc, “Dung Cảnh, anh đau ở đâu?”

“Lưng!”

“Nghiêm trọng không?”

“Em đừng động đậy đợi anh đỡ đau tí là được.”

Lưu Tuyền căng thẳng đến không dám động đậy.

Hai người cứ duy trì tư thế thân mật như vậy, 1 người ở trên 1 người ở dưới dựa vào nhau.

Trong lòng Lưu Tuyền ngoài lo lắng và căng thẳng, không có chút suy nghĩ lạc lối nào.

Lúc đầu lưng của Dung Cảnh rất đau nhưng, cũng không có suy nghĩ gì không tốt, nhưng đợi cơn đau qua đi, anh nằm trên đất, cảm thấy Lưu Tuyền nằm trong lòng anh, cô ngẩng mặt nhỏ lên, đôi mắt của cô thanh thuần y như con nai vậy, bởi vì cô ăn mặc rất mỏng, hai người dán chặt lấy nhau, Dung Cảnh dường như có thể cảm nhận được cơ thể nữ tính của cô.

Cánh tay của anh vẫn trên eo cô.

Eo cô thon nhỏ như vậy, cảm giác chỉ cần lấy hai bàn tay là có thể dễ dàng ôm lấy.

Khoảng cách quá gần, anh có thể ngửi được mùi hương thanh thuần từ cơ thể cô lần nữa.

Tai sau của Dung Cảnh hơi đỏ lên.

“Dung Cảnh, anh đã đỡ chưa, đừng hù em…”

Lưu Tuyền thấy lâu như vậy Dung Cảnh cũng không động đậy, tưởng anh đau quá nên không động đậy được, “Anh còn đau không,

em kêu người qua đây giúp nha?”

“Không sao!”

Dung Cảnh không nỡ bỏ eo Lưu Tuyền ra, “Em dậy đi.”

Lưu Tuyền dùng tốc độ nhanh nhất bò ra khỏi người Dung Cảnh, cô quỳ kế bên người Dung Cảnh, lúc này mới thấy tình trạng của Dung Cảnh nghiêm trọng cỡ nào.

Bởi vì lực ngã xuống đất quá mạnh, cả chậu hoa bị bể!

Mà mảnh vỡ, hoàn toàn cắm lên lưng Dung Cảnh.

Lưu Tuyền không dám động đến Dung Cảnh, “Dung Cảnh, xin lỗi đều là em không tốt…”

“Không sao!”

Dung Cảnh từ từ đứng lên, thấy vậy, Lưu Tuyền lập tức đưa tay đỡ anh lên, “Có thể đứng lên không, sau lưng bị thương hết rồi phải không?”

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ.” Dung Cảnh an ủi Lưu Tuyền, cười nói, “Hồi trước huấn luyện anh chịu còn nặng hơn như vậy nhiều, không sao đừng lo, nghỉ 1 chút là khỏe.”

Lưu Tuyền nhìn sau lưng của anh 1 cái, bùn đất trong chậu hoa đều ướt, anh ngã trên đó, sau lưng đều bị bùn đất làm dơ hết, cũng nhìn không thấy có chảy máu không.

“Dung Cảnh, đau không?”

“Không đau…”

“Lừa người!” Tròng mắt Lưu Tuyền đỏ lên, lúc nãy ngã xuống còn phát ra tiếng trầm buồn, tưởng cô không nghe thấy sao, nghe là biết cực kỳ đau!

“Được rồi không gạt em nữa, có chút đau, nhưng chỉ là 1 chút, thật đó!”

Lưu Tuyền đỡ cánh tay anh, “Đi được không?”

Thực ra có thể đi!

Vết thương thật sự không nghiêm trọng!

Nhưng Dung Cảnh thật sự thích được Lưu Tuyền lo lắng như vậy, anh nhíu mày lộ ra bộ dạng ẩn nhẫn, “Không sao, chắc có lẽ đi được!”

“Còn có lẽ… anh ở đây đừng động đậy, em kêu người đến!”

Dung Cảnh lập tức kéo cánh tay cô lại, “Đừng đi, em ở đây nói chuyện với anh 1 chút, anh đỡ chút là đi được, lúc nãy đập xuống có chút đau, đợi tí nữa là không đau có thẻ đi.

“Thật không?” Lưu Tuyền bán tín bán nghi nhìn anh.

“Tuyệt đối là sự thật!”

Lưu Tuyền thấy sắc mặt anh được coi là bình thường, mới tin lời anh.

Dung Cảnh không nhịn được hứng thú nói, “Em nhìn xem, anh đã nói

rồi chỉ cần gặp anh thì em sẽ gặp chuyện không hay mà, lần đầu gặp thì em bị bắt cóc, lần thứ 2 thì chút nữa bị xe đụng, lần thứ 3 gặp anh, xém chút bị ngã sấp mặt…"

Lưu Tuyền không biết nên cười hay khóc.

"Lần thứ nhất nếu không có anh, em đã bị người khác hại rồi! Lần thứ 2 nếu không gặp anh em đã bị xe đụng rồi, chuyện lúc nãy nếu không có anh, bây giờ người nằm dưới đất không đứng dậy nổi chính là em." Lưu Tuyền nghĩ nghĩ, than thở nói, "Nói như vậy, anh quả thật là ngôi sao may mắn của em, Dung Cảnh mỗi lần gặp anh, em đều có thể hóa hiểm nguy thành bình an."

"Có thể khiến em cảm thấy như vậy thật sự quá vinh hạnh."

"Lúc này anh còn lắm mồm như vậy được à!"

Trong lòng Lưu Tuyền biết, Dung Cảnh là đang cố cho không khí ôn nhu lại, chính là không muốn cô lo lắng, cô đỡ tay anh, "Trang phục anh bây giờ không thể gặp người khác rồi, đợi tí em đi tìm Tiểu Thất, kêu Tiểu Thất tìm giúp anh bộ đồ mới để thay."

"Được!"

Hai người lại nói thêm 1 chút, sau 1 lúc Lưu Tuyền mới hỏi, "Bây giờ có thể đi chưa?"

"Em đỡ anh dậy thử."

"Ừ!"

Dung Cảnh đứng lên, Lưu Tuyền căng thẳng đỡ anh.

Cô làm chuyện gì cũng chăm chú, cúi đầu lộ ra khuôn mặt nhìn nghiêng.

Lúc này ánh mắt trời chói chang, mặt của cô dưới ánh mặt trời sáng lên như ngọc, nhìn nghiêng cô càng đẹp hơn, bởi vì ốm, đường nét dưới cằm của cô rất đẹp, sống mũi cao, lông mi cong cong. Bởi vì sự hoảng loạn lúc nãy, tóc mai lúc nãy cô vén lên rớt xuống vài cọng, gió thổi 1 cái, tóc mai bay đến miệng cô.

Dung Cảnh nuốt nước miếng!

Lập tức, thiếu chút nữa anh muốn trở thành cọng tóc đó.

“Dung Cảnh?”

“Ừ!” Dung Cảnh lập tức thu suy nghĩ viển vông của bản thân lại, nhờ vào sự nâng đỡ của Lưu Tuyền mà đứng lên.

“Có thể đi không!”

“Có thể!”

Lưu Tuyền vẫn không yên tâm, dùng 1 tay đỡ anh đi về phía trước.

Hai người họ cũng đi vào trong biệt thự, bởi vì hình tượng quá thê thảm, thật sự rất hút mắt người nhìn.

Hai người cũng không để ý chuyện này, trực tiếp đi đến phòng nghỉ dưới lầu của biệt thự.

Đến phòng nghỉ, Dung Cảnh cởi áo khoác ngoài ra, lộ ra áo sơ mi trắng.

Lưu Tuyền thấy áo sơ mi trắng bị nhiễm vết máu, kinh ngạc kêu 1 tiếng, “Dung Cảnh! Chảy máu rồi! Nhiều máu quá!”

Chương 866

Dung Cảnh sớm biết lưng mình chảy máu.

Lúc này nghe Lưu Tuyền kêu lên, nhẹ giọng nói, “Không sao, chỉ là vết thương nhỏ, băng bó tí là được.”

Lưu Tuyền bịt miệng lại, nhìn áo sơ mi trắng đầy vết máu, tròng mắt đỏ lên.

Nếu không phải vì cô, Dung Cảnh sẽ không bị thương thành như thế này.

Lúc nãy nếu không phải Dung Cảnh, bây giờ người ngã thành như vậy sẽ là cô, với lại cô còn ngã với tư thế mặt ở phía trước, nói không chừng sẽ bị hủy dung.

Lưu Tuyền cảm thấy có lỗi không thôi.

Mắt thấy vết thương vẫn không ngừng chảy, cô ngồi không yên, “Không được không được, Dung Cảnh vết thương của anh nặng quá, bây giờ em dẫn anh đến bệnh viện.”

Dung Cảnh kéo tay Lưu Tuyền lại.

“Bây giờ Tiêu gia đang tổ chức tiệc đầy tháng, bộ dạng hai người chúng ta như vậy chạy ra nhất định sẽ là tiêu điểm, mọi người không dễ dàng mới tổ chức tiệc chúc mừng chuyện vui, chúng ta không thể phá hoại không khí vui vẻ này được.”

Lưu Tuyền lập tức dừng bước.

Anh nói rất có lý, nhưng…

“Vậy anh phải làm sao?”

“Anh không có vấn đề gì lớn.”

Dung Cảnh ngồi trên sofa, nắm chặt tay cô nhẹ giọng nói, “Vẫn là đừng kinh động đến mọi người, biệt thự nhất định có hộp cứu thương, em đi tìm người hầu hỏi ở đâu, đem hộp cứu thương mang đến đây, anh dạy em làm thế nào!”

“Thật sự không cần đến bệnh viện?”

“Thật sự không cần, em nhìn thì rất nặng, nhưng thực tế chỉ là vết thương ngoài da, không có vấn đề gì lớn.”

Lưu Tuyền bán tín bán nghi, “Vậy em đi tìm hộp cứu thương.”

“Ừ!”

Lưu Tuyền chạy ra ngoài, mới ra cửa biệt thự thấy người hầu, người hầu đưa hộp cứu thương đến, Lưu Tuyền nhanh chóng ôm hộp trở về phòng nghỉ lần nữa.

Cô mở cửa lớn của phòng cứu thương, thấy cảnh tượng bên trong, cả người ngây ngốc trước cửa.

Dung Cảnh vốn đang ngồi yên lặng trên sofa, lúc này đứng trong phòng nghỉ, áo sơ mi trắng trên người đã cởi ra ném xuống đất, lúc này anh để trần nửa ngày, lộ ra nửa thân người màu đồng rắn chắc, ngoài Tần Nham ra, Lưu Tuyền chưa từng thấy bộ dạng để trần nửa

thân trên của người đàn ông khác.

Trực tiếp ngây ngốc đứng trước cửa.

“Tiểu Tuyền?” Dung Cảnh phát hiện ra Lưu Tuyền, lông mày nhếch lên, “Đứng ngoài cửa làm gì, nhanh vào đây!”

“Ừ!” Lưu Tuyền như tỉnh dậy từ trong mơ, lập tức đi vào, thuận tiện đóng cửa phòng.

“Dung, Dung Cảnh…”

“Em qua đây!”

Mắt của Lưu Tuyền không biết để ở đâu.

Phòng nghỉ chỉ nhỏ xíu, Dung Cảnh lại ở trước mặt cô đi qua đi lại, Lưu Tuyền hoàn toàn không thể làm lơ nửa thân trần của anh được.

Mắt của cô không chịu điều khiển mà rơi trên người Dung Cảnh.

Lần đầu tiên cô phát hiện nam nhân có thể khác nhau nhiều như vậy.

Tần Nham vì luôn ngồi ở văn phòng, ít ra mặt trời, da rất trắng, mỗi ngày cũng rất bận, cho nên nhìn đặc biệt ốm, cộng thêm thường xuyên đeo kính không viền, luôn làm người khác cảm thấy thư sinh sạch sẽ.

Nhưng Dung Cảnh hoàn toàn không giống.

Có thể là do thường xuyên chịu huấn luyện tiếp xúc ánh mặt trời, da của anh mang màu đồng khỏe khoắn, trước đây nhìn Dung Cảnh cũng cảm thấy anh rất ốm, nhưng cởi áo ra mới phát hiện… anh

không ốm tí nào, đương nhiên cũng không phải mập! Mỗi một tấc trên cơ thể anh đều rất rắn chắc, bộ ngực rắn chắc hữu lực, dưới ngực là 6 múi bụng xếp ngay ngắn… vòng eo rắn chắc có thể sánh ngang với người mẫu… toàn thân tỏa ra hormone nam tính.

Mặt của Lưu Tuyền “tăng” 1 cái đỏ lên.

Cô hoảng loạn quay mặt đi, hộp cứu thương trong tay như sắp bị rơi xuống đất, cô hoảng loạn nắm lấy, ánh mắt rơi trên bức tường phía sau thân của Dung Cảnh, hoàn toàn không dám nhìn anh, “Dung, Dung Cảnh… em, em bây giờ cần làm gì?”

Dung Cảnh rất hài lòng với hiệu quả mà anh tạo ra.

Nhìn Lưu Tuyền trong trạng thái của cô gái nhỏ, anh bị thương lần này, quả thật rất đáng.

Đương nhiên, anh cũng chỉ như có như không trêu chọc 1 chút mà thôi.

Dung Cảnh nằm lên sofa, “Em giúp anh xử lý vết thương.”

Lưu Tuyền nhìn máu tươi sau lưng anh, trong lòng thắt lại, tâm trạng nghĩ lung tung đều biến mất, cô nhanh chóng ôm hộp cứu thương quỳ kế bên Dung Cảnh, “Dung Cảnh, làm như thế nào?”

“Bước 1, dùng bông gòn thấm tí rượu, lau sạch máu sau lưng.”

Lưu Tuyền làm y chang vậy.

Cô chưa từng xử lý qua vết thương như vậy, ngón tay đều đang run rẩy.

Bông gòn đã thấm rượu vô tình đụng vào vết thương.

Lưng Dung Cảnh giật 1 cái.

“Xin lỗi xin lỗi, em không cẩn thận…”

“Không sao!” Dung Cảnh nhịn đau, “Em tiếp tục.”

Lưu Tuyền không dám lơ là chút nào nữa, cẩn thận lau sạch vết máu quanh vết thương.

Lúc này Dung Cảnh không thấy đau nữa.

Anh cảm thấy lưng hơi ngứa!

Thậm chí anh còn cảm thấy bởi vì Lưu Tuyền cách anh rất gần, hơi thở của cô phả lên lưng anh, bởi vì không nhìn thấy, cảm giác càng thêm nhạy cảm, da thịt anh được cẩn thận lau, như cảm giác gió thổi tóc bay lên da vậy.

Ngứa ngứa!

Chích chích!

Mềm mềm!

Dung Cảnh nhắm mắt thở dài, đúng là cảm giác vừa đau vừa vui vẻ.

Anh cảm thán trong lòng lần nữa, lần này thật sự không uổng phí khi bị thương, cảm giác này thật sự rất tuyệt.

“Đau không?”

“Không đau!”

Lưu Tuyền thả lỏng, nhanh chóng lau sạch vết máu, “Dung Cảnh, được rồi, bây giờ làm gì nữa?”

“Cảm thấy có mảnh vỡ cắm vào da rồi, em giúp anh xem kỹ xem, nếu phát hiện dùng nhíp lấy ra!”

Tay Lưu Tuyền run rẩy.

Cô lấy nhíp từ hộp cấp cứu ra, nuốt nước miếng cẩn thận quan sát vết thương sau lưng Dung Cảnh, sau khi lau sạch vết máu sau lưng, phát hiện miệng vết thương không lớn như cô nghĩ, với lại có tổng cộng 2 vết thương mà miệng vết thương bị nứt ra, đường dài thì dài khoảng ngón tay cái. Cô nằm trên lưng Dung Cảnh cẩn thận quan sát, quả nhiên nhìn thấy 1 mảnh vỡ nhỏ ở trong miệng vết thương.

Lưu Tuyền nuốt nước miếng lần nữa, cầm nhíp nhìn Dung Cảnh 1 cái, “Em nhìn thấy rồi… em sẽ lấy ra, anh nhịn 1 chút.”

“Được!”

Lưu Tuyền nín thở, cẩn thận dùng nhíp gắp mảnh vỡ ra, dùng sức giật ra ngoài 1 cái.

Sau lưng Dung Cảnh cứng nhắc.

“Rất đau sao?”

“Vẫn được!” Dung Cảnh nhẹ thả lỏng, “Bây giờ coi trong hộp cứu thương có thuốc trị vết thương này của anh không, có thì lấy ra thoa lên, nếu không thì dùng băng gạc băng vết thương lại là được.”

Lưu Tuyền lục hộp cứu thương 1 phen, cuối cùng nhìn thấy 1 hộp thuốc màu xanh lá, trên đó viết là trị vết thương như vậy.

“Tìm được rồi!” Lưu Tuyền đưa thuốc lên trước mặt Dung Cảnh, “Cái này được không?”!

Dung Cảnh nhìn 1 cái liền gật đầu, “ok! Dùng thuốc này thoa đều lên vết thương, sau đó dùng băng gạc băng lại là được.”

Lưu Tuyền làm theo lần nữa!

Cô sợ vi khuẩn trên tay làm cho nhiễm trùng, nên dùng bông gòn lần nữa, thấm thuốc lên trên, cẩn thận thoa lên vết thương, vừa thoa vừa nhìn phản ứng của Dung Cảnh, sợ anh cảm thấy đau.

“Vẫn tốt chứ?”

Thuốc xoa lên vết thương, lập tức truyền lên cảm giác mát lạnh, Dung Cảnh thấy mặt Lưu Tuyền trắng bệch, cũng không dám trêu cô, gật đầu nói, “Vẫn được.”

Lúc này Lưu Tuyền mới yên tâm, rất nhanh cô đã thoa đầy thuốc lên vết thương, sau đó dùng băng gạc băng bó cho anh.

Lúc băng bó mới có chút ngại.

Dung Cảnh ngồi dậy lên sofa, Lưu Tuyền ngồi sau lưng anh, băng gạc phải từ phía sau lưng anh quấn 1 vòng, cũng có nghĩa là … Lưu Tuyền phải từ phía sau nửa ôm Dung Cảnh! Chuyện này có lẽ làm khó Lưu Tuyền rồi, cô là người có tư tưởng khá bảo thủ, làm hành động dễ khiến người ta hiểu lầm như vậy với người không phải là chồng mình… cô không thể qua nổi cửa đầu tiên là lòng mình.

Nhưng…

Cũng không thể để Dung Cảnh đau như vậy hoài.

Lưu Tuyền cắn cắn răng.

Quên đi!

Liều thôi!

Cô hít sâu 1 hơi, lấy băng gạc từ trong hộp cứu thương ra, băng bó cho anh, 1 tay cô cố định 1 bên băng gạc, 1 tay luồn xuống nách anh, cô đã cực kỳ cẩn thận, nhưng… Dung Cảnh co to hơn tưởng tượng của cô, cô rất cẩn thận, nhưng vẫn không tránh được đụng phải da thịt phía trước ngực anh.

Cơ thể Dung Cảnh run rẩy.

Độ rung rất nhỏ, nhỏ đến Lưu tuyền cũng không phát hiện ra.

Cô mang 1 cái khăn choàng màu trắng, Dung Cảnh dường như có thể cảm nhận được lông trên khăn choàng đó nhẹ nhàng lướt qua vai anh, hơi thở nóng ấm của cô, nhẹ nhàng phả lên phía sau tai anh, nhiệt độ đôi tai của Dung Cảnh vừa mới lạnh bớt, lần nữa bớt đầu đỏ ửng lên.

Rất muốn… quay lại ôm lấy cô.

Lòng Dung Cảnh than nhẹ, bây giờ hình như chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Anh dám khẳng định, nếu anh làm hành động gì vượt mức bạn bè, sau này Lưu Tuyền sẽ vạch rõ mối quan hệ với anh.

Cho nên…

Nhịn thôi!

Ai bảo anh trễ như vậy mới gặp được cô!

Dung Cảnh nặng nề thở 1 hơi.

Lưu Tuyền dùng tốc độ nhanh nhất băng bó vết thương cho anh, chính vào lúc Lưu Tuyền muốn từ thân thể anh đi khỏi, mắt vô tình nhìn lướt qua ngực anh, đột nhiên dừng lại.

Trước ngực anh, rất gần vị trí của tim, có 1 vết thẹo hình tròn rất rõ ràng!

Vết thương chắc là đã qua nhiều năm, đã thấy hơi trắng rồi, nhưng có 1 phần bị lõm xuống nhìn vào thì không khó để người ta biết là, lúc đó anh bị thương rất nặng.

Dung Cảnh thuận theo ánh nhìn của Lưu Tuyền nhìn xuống ngực mình.

Anh che vết thương lại, "Là vết thương do súng!"

"Súng?"

"Ừ!" Ánh mắt Dung Cảnh âm trầm xuống, "Lúc ở trường quân đội, lúc luyện tập bị trúng đạn, cách tim khoảng 2cm, mệnh lớn mới vớt được mạng về!"

Lưu Tuyền không biết nói gì để an ủi anh.

Với lại là Dung Cảnh khá cởi mở, thả lỏng tay lộ ra vết sẹo khó coi,

thản nhiên cười, “Cũng qua nhiều năm rồi, 1 chút cảm giác cũng không còn, em cũng không cần an ủi anh.”

Lưu Tuyền nhẹ nhàng thả lỏng.

Người này thật nhạy bén, có thể dễ dàng biết được người khác đang nghĩ gì.

Cô vừa muốn từ sau lưng Dung Cảnh đi ra.

Lúc này…

Cửa lớn phòng nghỉ đột nhiên bị người mở ra từ ngoài!

Người phụ nữ trước cửa thấy hai người họ dán chặt nhau, Dung Cảnh cũng đang trần nửa thân trên, lập tức hiểu lầm. Người phụ nữ lập tức quay mặt đi, “Xin lỗi xin lỗi, làm phiền rồi, các người tiếp tục…”

Vừa nói, “ầm---” 1 tiếng đóng cửa.

Dung Cảnh, “...”

Lưu Tuyền, “...”

Chương 867

Hai người ngây ngốc nhìn nhau hồi lâu.

Cuối cùng, cũng là Lưu Tuyền chớp chớp mắt to tròn nói trước, cô ngây ngốc nhìn Dung Cảnh, “Vị tiểu thư lúc nãy… có phải hiểu lầm gì không?”

“Rất rõ ràng là vậy!”

Lưu Tuyền nuốt nuốt nước miếng, “Vậy chúng ta… làm sao đây?”

“Đừng lo… dù sao chúng ta và cô ta không ai biết ai, tiểu thư đó… chắc không nói bậy đâu.” Dung Cảnh không chút chắc chắn nói.

Lưu Tuyền càng lo lắng.

Dựa vào kinh nghiệm 3 năm học đại học của cô, phụ nữ… có lúc thật sự rất rất rất nhiều chuyện.

Khả năng người phụ nữ đó không nói chuyện này ra ngoài … hình như bằng 0!

Mặt Lưu Tuyền lập tức tang thương.

“Ài… sao cô ấy không nhìn kỹ 1 chút chứ, dưới đất rõ ràng là quần áo bị nhuốm máu, em rõ ràng đang băng bó cho anh…”

“Tiểu Tuyền, nếu em lo bị người khác hiểu lầm, hay… là anh đi tìm cô gái đó giải thích rõ?”

“Quên đi quên đi, lúc này đi giải thích nhất định càng nói càng rối.” Lưu Tuyền than thở, nhanh chóng kéo dài khoảng cách với Dung Cảnh, “Không sao đâu, dù sao bữa tiệc này nhiều người như vậy, không ai quen biết ai, chỉ cần lát nữa chúng ta ít xuất hiện, người phụ nữ đó chắc sẽ không biết chúng ta là ai.”

Lưu Tuyền khóc không ra nước mắt.

Lời cô nói, hình như thật sự đã làm chuyện gì đó với Dung Cảnh vậy.

Lưu Tuyền bối rối chạy trốn, “Anh ở đây đợi đừng động đậy, em tìm Tiểu Thất lấy đồ cho anh.”

“Được!”

Chuyện này qua rồi Lưu Tuyền cũng không để trong lòng.

Nhưng không ngờ, nó vẫn mang lại phiền phức cho cô, trước đây mẹ Tần có căn dặn với Tần Phi Ngữ, 1 ngày 24h kêu Tần Phi Ngữ canh chừng Lưu Tuyền, Lưu Tuyền đến biệt thự tham gia bữa tiệc, Tần Phi Ngữ đương nhiên không thể vào, nhưng cô sẽ kêu người canh giữ ở ngoài.

Người canh ở ngoài nghe thấy thông tin từ bên trong.

Trưa ngày đó, Tần Phi Ngữ đi vào bệnh viện, thêm dầu thêm muối nói cho mẹ Tần nghe.

“... nói hai người mới gặp đã đi đến nơi vắng vẻ, sau đó hai người nắm tay vòng biệt thự, đây còn không tính, càng khoa trương hơn đó là hai người ở trong phòng nghỉ quần áo không đàng hoàng, nam thì đã để trần nửa người…”

Sắc mặt mẹ Tần tái xanh, cắn răng hỏi Tần Phi Ngữ, “Chắc chắn người phụ nữ đó là Lưu Tuyền?”

“Mẹ nói xem!” Tần Phi Ngữ khinh thường nói, “Tiêu Tiểu Thất dẫn theo Lưu Tuyền để đón tiếp khách mời, lần này Lưu Tuyền được coi là xuất hiện trước giới thượng lưu rồi. Không những lộ mặt, nghe nói còn có rất nhiều người hỏi cô ấy là ai? Cô ta cao ráo như vậy, mẹ cảm thấy người khác sẽ nhận lầm người sao!”

Tần Phi Ngữ càng nói càng tức giận.

Lần này Tiêu gia tổ chức tiệc đầy tháng, với thân phận của cô tất nhiên không thể tham gia bữa tiệc cao cấp này rồi, nhưng cô biết, chỉ cần là người tham gia bữa tiệc này thì không giàu cũng sang, nếu cô có thể tham gia, tùy tiện câu dẫn 1 người đàn ông, sau này có thể làm thái thái của hào môn rồi.

Cho nên vì chuyện này, cô đặc biệt đi cầu xin Lưu Tuyền, kêu Lưu Tuyền giúp cô tham gia bữa tiệc.

Nhưng con tiện nhân đó vậy mà nghĩ cũng không nghĩ, lập tức từ chối cô.

Tần Phi Ngữ nắm chặt thành quyền, cười lạnh nói, “Hèn gì dù con cực khổ cầu xin kêu cô ta dẫn con theo cô ta cũng không chịu, thì ra là sợ con làm hư chuyện tốt của cô ta! Trước đây mẹ nói người đàn bà này cử chỉ không đoan trang, có còn nghĩ không quá có khả năng, bây giờ con tin rồi, người đàn bà này không chỉ cử chỉ không đoan trang, ở trong trường hợp đó mà đói khát như vậy, quả thật là biến thái! Làm mất hết mặt mũi nhà họ Tần chúng ta!

Mẹ Tần càng tức giận!

“Mẹ đã nói cô ta là tai họa mà, kêu anh con ly hôn với nó, nhưng vậy mà anh của con không chịu, người phụ nữ này là yêu tinh, mê hoặc người đàn ông này đến người đàn ông khác!” Mẹ Tần càng nghĩ càng tức, trực tiếp không ngồi được nữa, “Phi Ngữ, lập tức gọi điện thoại kêu anh con qua đây, chuyện này nhất định phải nói anh con biết!”

“Con lập tức gọi!”

Tần Phi Ngữ gọi điện, Tần Nham bên kia ngược lại không nể mặt, Tần Ngữ Phi nghe che điện thoại lại, “Mẹ, anh nói đang bận công việc, có chuyện gì tan ca hãy nói!”

“Bận bận bận! Ngày nào cũng bận kiếm tiền cho con tiện nhân dùng sao!” Mẹ Tần cướp lấy điện thoại, “Tần Nham, con qua đây nhanh, chúng ta có chuyện quan trọng muốn nói với con, nếu con không qua đây, sau này chuẩn bị hối hận đi.”

Mẹ Tần nói xong trực tiếp cúp máy.

Tần Phi Ngữ nuốt nuốt nước miếng, “Mẹ, mẹ nói anh con sẽ đến không?”

“Đợi tí là biết không phải sao!”

Nửa tiếng sau, quả nhiên Tần Nham đến rồi.

“Mẹ, rốt cuộc là chuyện quan trọng gì? Con còn đang bận.”

“Bận! Suốt ngày bận, bận đến vợ cho con cắm sừng cũng không quan tâm phải không!”

Tần Nham ngây người, “Mẹ, đang nói bậy gì đó?”

“Mẹ nói bậy!” Mẹ Tần cắn răng nhìn Tần Phi Ngữ, “Con nói từ đầu đến cuối cho anh con nghe, tránh nó nói chúng ta nói xấu vợ nó!”

Tần Phi Ngữ nói rõ sự việc cho Tần Nham nghe.

Gân trên trán Tần Nham trực tiếp nhảy lên, “Tần Phi Ngữ, em kêu người theo dõi Lưu Tuyền?”

Tần Phi Ngữ rụt cổ không nói.

Mẹ Tần không nhìn tiếp được nữa, “Tần Nham, con có thể chú tâm đến trọng điểm không, chúng ta muốn nói chuyện này sao, Lưu Tuyền có quan hệ không rõ ràng với người đàn ông trong bữa tiệc, con 1 chút cũng không để ý?”

“Mẹ, chuyện này là hiểu lầm, tiểu Tuyền đã nói con nghe rồi. Là đầm của cô ấy quá dài, không cẩn thận té ngã, người ta vừa đúng lúc lướt qua chỗ cô, cho nên che chở cô và tự mình bị thương rồi, tiểu Tuyền đương nhiên không thể ngồi coi như không có chuyện gì, nên đi vào phòng nghỉ giúp người ta băng bó, chuyện không phải như hai người nghĩ đâu!”

Con tiện nhân này!

Vậy mà nhanh hơn bà 1 bước.

Nhưng không cần biết nói như thế nào, mẹ Tần cũng kiên trì không tin Lưu Tuyền thanh bạch, bà tức giận nhìn Tần Nham, “Tần Nham a Tần Nham, con muốn mẹ nói con thế nào mới tốt, Lưu Tuyền đó căn bản không phải là người tốt, sao con có thể tin lời cô ta nói như vậy?”

“Không phải con tin cô ấy, con chỉ tin suy luận của con!” Tần Nham xoa xoa mi tâm, “Mẹ, phòng nghỉ luôn có người qua kẻ lại, nếu tiểu Tuyền thật sự muốn làm chuyện gì với người đàn ông đó, trong biệt thự nhiều nơi như vậy, tại sao bắt buộc phải ở phòng nghỉ chứ? Với lại, nếu thật sự như những gì hai người nói, bọn họ đang lén lút hẹn hò, vậy càng cần tìm nơi bí mật chút, hoặc ít nhất… cũng sẽ khóa cửa lại sau đó mới làm chứ!”

Mẹ Tần cứng đầu phản bác, “Nếu không cẩn thận quên thì sao!”

“Không thể nào!” Tần Nham hít sâu 1 hơi, “Nói chung chuyện này con tin tiểu Tuyền, đừng nói nữa, chỉ dựa vào tình cảm cô ấy đối với con… cô ấy sẽ không làm chuyện có lỗi với con, tính cách của cô ấy con cũng hiểu, nếu hai đứa tụi con thật sự không thể sống chung nữa, cô ấy nhất định lựa chọn ly hôn, ngoại tình trong hôn nhân là chuyện cô ấy sẽ không làm!”

Mẹ Tần càng tức giận, “Con tin nó như vậy sao?”

“Không sai, con chính là tin cô ấy!”

Mẹ Tần tức đến ngụm máu kẹt ở cổ họng, lên không được xuống cũng không xong.

Bà trừng mắt nhìn Tần Nham, nửa ngày mới tức giận đến cười lên, “Được! Được! Đúng là thủ đoạn tốt, Tần Nham, con mở to mắt mà nhìn, mẹ nhất định chứng minh được Lưu Tuyền không phải là người con gái tốt!”

Tần Nham có chút bất lực.

“Mẹ, con thật sự không hiểu, rốt cuộc Lưu Tuyền có điểm nào không tốt, cô ấy không đủ bao dung sao, khiến cho mẹ không thích cô ấy

như vậy? Hay là nói, căn bản mẹ không phải không thích cô ấy, mà là không thích tất cả cô gái ở kế bên con? Có phải con suốt đời này chỉ có thể cô độc đến già, như vậy mẹ mới vui?”

Vậy mà anh dám nói bà như vậy!

Tròng mắt mẹ Tần lập tức đỏ lên, “Tần Nham, con vậy mà có thể vì đứa con gái đó nói mẹ như vậy… mẹ chỉ cảm thấy Lưu Tuyền không xứng với con, mà trên thực tế cô ta thực sự không xứng với cô.”

Tần Nham nắm chặt quyền, “Xứng hay không không phải là chuyện mẹ nói là được, con sớm tối tiếp xúc với cô ấy, tự con biết tụi con có hợp nhau hay không. Chuyện khác con không nói nữa, chỉ có 1 chuyện, mẹ, kêu người theo dõi cô ấy biến đi ngay! Loại hành động này là phạm pháp, với lại cũng là chuyện con không thể chấp nhận được, đừng đợi con đối phó với những người đó, nếu như vậy thì không dễ xong chuyện đâu!”

“Tần Nham!”

“Đừng nói nữa, con còn có việc bận.” Tần Nham quay người rời khỏi phòng bệnh, đi đến trước cửa đột nhiên quay đầu nhìn, mẹ Tần lập tức nhìn anh, Tần Nham liền nói, “Mẹ, bác sĩ đã tìm con nói mấy lần rồi, bác sĩ nói sức khỏe của mẹ đã hồi phục rất tốt không cần ở bệnh viện nữa, còn nói con biết… giường của bệnh viện đang cần gấp, lát nữa con sẽ làm xong thủ tục xuất viện cho mẹ luôn.”

Mẹ Tần thiếu chút nữa ói máu.

Toàn thân bà run rẩy chỉ Tần Nham, Tần Nham ngược lại không còn nhìn bà nữa, đẩy cửa đi bước lớn rời đi.

Toàn thân mẹ Tần run rẩy, 1 câu cũng nói không được.

Thấy vậy, Tần Phi Ngữ lập tức ngồi lên mép giường giúp bà bình tĩnh lại, “Mẹ! Đừng tức giận đừng tức giận, mẹ tức giận chỉ làm hại thân thế thôi, người vui vẻ nhất còn không phải con tiện nhân Lưu Tuyền kia sao! Nếu nói như vậy, cô ta không cần làm gì cũng đánh bại chúng ta rồi, mẹ, mẹ nhất định phải sống thật tốt, như vậy mới có thể tiếp tục tìm điểm yếu của cô ta, đến lúc đó dùng chứng cứ trực tiếp nhất để trước mắt anh con, anh nhất định sẽ biết chúng ta mới là người đúng.”

Mẹ Tần đem cơn giận nuốt xuống.

“Đúng! Con nói đúng! Mẹ nhất định để Tần Nham biết… Con tiện nhân Lưu Tuyền này chính là tiện nhân!”

Tần Phi Ngữ thấy sắc mặt bà khôi phục như cũ, mới thả lỏng, “Mẹ, vậy lúc nãy anh con nói, bỏ người theo dõi cô ta đi…”

“Không được bỏ!” Mẹ Tần cắn răng, “Tiếp tục đi theo, mẹ không tin cô ta chút sai sót cũng không có!”

“Được!”

Mẹ Tần nghĩ nghĩ, hỏi Tần Phi Ngữ, “Người đàn ông ái muội với Lưu Tuyền ở phòng nghỉ là ai?”

“Không biết! Con nhận được tin lập tức kêu người đi hỏi, nhưng mà người đàn ông đó không hút mắt khách mời, cho nên đi hỏi thăm nửa ngày cũng không biết hắn là ai!”

“Tra! Nghĩ cách tra ra người đàn ông đó, đến lúc đó gian phu dâm phụ ở chung 1 chỗ, đến lúc đó con tiện nhân đó dù miệng mọc đầy người, cũng nói không rõ được!”

“Dạ!”

Chương 868

39868.

Xế chiều hôm đó mẹ của Tần Nham xuất viện.

Sa thải người bảo vệ, bà và Tần Phi Ngữ cùng nhau trở về nhà, khi hai người về đến nhà Lưu Tuyền cũng đã về tới, nhìn thấy Lưu Tuyền, hai người cùng hừ lạnh một tiếng.

Tần Phi Ngữ là một người trí nhớ không tốt, lại lần nữa quên mất mà cảnh cáo Lưu Tuyền, nắm lấy tay mẹ Tần Nham nói giọng châm chọc, "Ai u, hôm nay trong bệnh viện bận như con chó, vậy mà ở nhà lại có người rảnh rỗi tới vậy."

Mẹ của Tần Nham hừ lạnh một tiếng, Tần Phi Ngữ dìu bà ngồi xuống ghế sôpha.

Tần Phi Ngữ cũng ngồi xuống, hai người ngồi cùng một bên, nhìn Lưu Tuyền đang ngồi ở ghế sôpha đối diện như đang thẩm vấn phạm nhân, "Ay da, cũng không thể nói là rãnh rỗi, người ta cũng bận lắm đó, mẹ chồng ở nhà nằm viện thì không thấy mặt mũi đâu, con nhà người ta đầy tháng thì tham dự tích cực vui vẻ như vậy, sao vậy, người nhà họ Tiêu giàu có hơn họ Tần chúng tôi nên qua đó bợ đít hay gì?"

Lưu Tuyền cảm thấy khó chịu, đứng lên định rời đi.

Sớm biết hôm nay mẹ Tần Nham xuất viện cô đã ở trong phòng không ra ngoài rồi.

Cô nhìn thấy hai mẹ con này là buồn nôn, cơm ăn cũng không vô.

“Đứng lại!” Mẹ Tần Nham hét lớn một tiếng.

Lưu Tuyền dừng lại nhưng không quay người lại, lạnh lùng hỏi, “Còn có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên là có!”, mẹ Tần Nham cắn răng tức giận nhìn cô, “Cô ngồi xuống cho tôi!”

“Có chuyện gì thì nói luôn đi!”

Mẹ Tần Nham tức giận vô cùng, tiện nhân quả là tiện nhân, nhìn xem, cuối cùng cũng lộ nguyên hình rồi!

“Lưu Tuyền, tôi cảnh cáo cô, đừng tưởng cô ra ngoài làm bậy mà người khác không biết, hôm nay trong yến hội của Tiêu gia, tôi và Phi Ngữ nghe đâu, một người đàn bà đã có chồng như cô, vậy mà lại dám ra ngoài hú hí với thằng đàn ông khác, a —— chắc là lúc ở trong phòng nghỉ nhịn không được đây mà, làm sao, gã đàn ông đó là cô câu dẫn được trong yến hội phải không? Hay là nói các người sớm đã có hẹn trước với nhau đi. Lưu Tuyền a Lưu Tuyền, muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm! Cô tốt nhất là nên cẩn thận một chút, đừng để tôi nắm được chứng cứ gì, nếu không thì chuẩn bị hầu tòa đi!”

Quả nhiên......

Lưu Tuyền thở dài một cái, chuyện ở yến hội hôm nay đã truyền ra ngoài.

Nhưng mà may mắn là mọi người chỉ nhớ tới cô, Dung Cảnh chỉ là

một khách mời, cũng không gây sự chú ý gì nhiều, nếu Dung Cảnh vì cô mà bị người khác nói ra nói vào chắc cô sẽ áy náy chết mất.

Cô quay người lại, khóe miệng nhếch lên cười đầy giễu cợt, "Nhìn bộ dạng tức giận của hai người kìa.....chắc là định đi méc với Tần Nham chứ gì, kết quả sao? Để tôi đoán nha, chắc là Tần Nham không tin hai người đúng không!"

Nếu như chưa đi méc với Tần Nham, chắc chắn hai mẹ con sẽ về đây bày ra bộ dạng tiểu nhân đắc ý trước mặt cô.

Lưu Tuyền nhìn phản ứng của hai mẹ con.

Quả nhiên!

Sau khi cô nói xong, sắc mặt hai mẹ con liền trở nên khó coi.

Tần Nham lại càng cười tươi hơn, chỉ cần Tần Nham tin cô thì hai người này có nghĩ gì cô cũng chả quan tâm.

"Lưu Tuyền, cô đừng nghĩ có thể mê hoặc con trai tôi cả đời, tôi nói cho cô biết, tốt nhất đừng để tôi tìm được chứng cứ gì, nếu không thì đợi thư từ vợ của Tần Nham đi!"

Lưu Tuyền cảm thấy thật mắc cười.

Thư từ vợ?!

"Mấy người cho rằng bây giờ là thời cổ đại hay sao, đàn ông không thích nữa thì viết một lá thư từ vợ coi như xong chuyện! Đừng có nằm mơ nữa, còn nữa......sao mấy người không làm cho rõ ràng, bây giờ là tôi muốn ly hôn, Tần Nhâm không chịu! Mấy người có tin, nếu một ngày Tần Nham muốn ly hôn, tôi cũng có rất nhiều cách khiến

Tần Nham không dứt bỏ cuộc hôn nhân này được."

Sắc mặt của mẹ Tần Nham đột nhiên thay đổi.

"Cô có ý gì!"

"Tôi có ý gì chẳng phải bà hiểu rất rõ hay sao!" Lưu Tuyền cười lạnh, "Bà có biết hôm qua khi tôi tới Tiêu gia, Tiêu bá phụ nói như thế nào không, không cần biết tôi muốn làm gì, chỉ cần tôi cần giúp đỡ, ông ấy và bá mẫu cũng sẽ giúp tôi.....bà có biết câu nói này có ý nghĩa gì không!"

Nhìn sắc mặt của mẹ Tần Nham và Tần Phi Ngữ đột nhiên biến đổi, Lưu Tuyền mỉm cười.

Lúc đầu cô cũng không muốn dùng Tiêu bá phụ để dọa hai người họ, nhưng mà cô phát hiện, hai mẹ con này sống theo chủ nghĩa lớn ăn hiếp bé, thật sự cho rằng cô không có hậu thuẫn thì dễ ăn hiếp khing khi hay sao!

"Không thể nào, cô nói dối!"

"Tôi có nói dối hay không chắc trong lòng bà tự hiểu!"

Lưu Tuyền cũng không đôi co với hai người họ, vịn tay cầm cầu thang chậm rãi lên lầu.

Mẹ Tần Nham ở dưới lầu, đã bị hố hết một lần ở chỗ Tần Nham, về đây lại bị Lưu Tuyền lên mặt!

Bà tức tới toàn thân run lên, ngón tay run run chỉ vào Lưu Tuyền, "Tiện nhân! Tiện nhân, tốt nhất cô đừng để tôi nắm được bằng chứng cô làm gì quá phận, nếu không thì dù là Tiêu gia cũng không cứu nổi

cô!”

“Tùy bà!”

Căn bản cô không có làm gì quá phận, cây ngay không sợ chết đứng, hoàn toàn không lo hai mẹ con họ có thể làm gì được mình.

Lưu Tuyền lên lầu, “Rầm ——“ một tiếng, cửa phòng đóng lại.

......

Cùng lúc đó, Dung Cảnh về đến biệt thự của ba mẹ.

Lúc anh trở về tướng đi quá khó chịu, lão thái thái và lão gia tử liếc một cái liền nhận ra.

“Ui, bị sao vậy?”

“Bị thương rồi!”

Lão thái thái nhảy dựng lên, “Bị thương ở đâu, đến đây mẹ xem thử! Không phải là đi tham dự tiệc đầy tháng của Tiêu gia hay sao, sao lại bị thương vậy---Ái chà chà, còn thay một bộ đồ khác, Dung Cảnh a Dung Cảnh, con đừng nói với mẹ là con mất mặt trước mặt người khác a?”

Dung Cảnh bĩu môi, đi đến nằm xuống chiếc ghế sofa trong sảnh lớn.

Lão thái thái đi đến bên cạnh, vỗ vỗ vào sau lưng anh, “Nói mau, có chuyện gì vậy?”

Dung Cảnh xoay người lại, cười hắc hắc đầy ngây ngô.

Lão gia tử cũng tò mò, tắt TV nhìn trừng trừng sang.

“Con trai, sao con cười.....như bị khùng vậy a!”

Dung Cảnh đang cười thì miệng cứng đờ, quay đầu nhìn lão thái thái, “Mẹ, có người nỡ nói con trai mình như vậy hay sao!”

Thì giống khùng thật a!

Lão thái thái nghĩ thầm trong bụng, miệng thì không ngừng hối, “Mau nói đi, có phải có chuyện gì thú vị hay không, tiểu nha đầu Tiêu gia có đẹp gái không? Ai —— Dung Cảnh a Dung Cảnh, con nhìn Tiêu Lăng nhà người ta đi, đã hơn 40 tuổi rồi còn sinh con, con nhìn lại mình đi, đã 29 tuổi rồi mà bạn gái còn không có, con nói có phải làm mất mặt nhà mình hay không!”

Sao lại lái sang chuyện này rồi.

Dung Cảnh nhanh chóng chuyển chủ đề, “Ở yến hội con gặp Lưu Tuyền!”

“Con gặp ai thì liên quan gì tới mẹ, mẹ chỉ quan tâm khi nào con có.....” lão thái thái đột nhiên nghẹn lại, trợn to mắt nhìn Dung Cảnh, “Con nói cái gì? Con ở yến hội gặp ai?”

“Lưu tuyền!”

“Nó cũng đi?”

Dung Cảnh kể lại chuyện của Lưu Tuyền và mối quan hệ với Tiêu gia của cô.

Lão thái thái vỗ tay khen hay,”Haha, duyên phận, đây đúng là duyên phận trời định, Dung Cảnh, con nói thật với mẹ đi, cơ hội tốt như vậy, con có thổ lộ với người ta không?!”

Mặt Dung Cảnh tối sầm lại, “Bây giờ con thổ lộ với cô ấy, cô ấy sẽ coi con ra gì, chắc chắn sau này sẽ tìm cách né con.”

“Cũng đúng, Lưu Tuyền đứa bé này là một người chính trực, nếu như con biểu lộ mình muốn làm nam tiểu tam, chắc chắn nó sẽ mặc kệ con luôn.” Lão thái thái nhìn Dung Cảnh, “Vậy là con không làm gì hết?”

“Sao có thể vậy được!”

Dung Cảnh kể lại quá trình bị thương của mình cho hai người nghe, đương nhiên, không quên kể cả chi tiết Lưu Tuyền băng bó cho anh như thế nào.

“Ha ha, ha ha ha!”

“Mẹ, sao mẹ cười ghê quá vậy!”

“Thông minh, đúng là thông minh!”, lão thái thái giơ ngón tay cái lên, “Con trai đúng là rất giỏi! Lần này tiến triển nhanh như vậy, không những anh hùng cứu mỹ nhân để Lưu Tuyền có ấn tượng tốt về con mà còn thừa dịp cởi đồ để show thân hình tuyệt mỹ của mình, chậc chậc chậc, lúc trước mẹ còn lo sau này con gặp được cô gái mà con thích sẽ không biết theo đuổi, bây giờ thì yên tâm rồi, haha, đúng là cách hay mà! Đây là điểm khởi đầu tốt, mẹ nói con nghe, năm đó lúc còn trẻ, chính vì nhìn thấy thân hình săn chắc của ba con mà hạ quyết tâm, vừa hạ quyết tâm đã giải quyết xong ba con luôn rồi!”

Ba của Dung Cảnh xấu hổ ho một tiếng.

Dung Cảnh bĩu môi, Lưu Tuyền lại không bạo dạn như mẹ của anh!

“Mẹ, mẹ thấy con làm vậy có tác dụng gì không!”

“Có chứ, đương nhiên là có tác dụng rồi a.” Lão thái thái dùng sức vỗ vào vai của Dung Cảnh, “Mẹ nói con nghe ha, hai cực hút nhau như thế nào chắc con cũng tự hiểu rồi, phàm là con gái, nhìn thấy thân hình cuốn hút của con trai ít nhiều cũng sẽ âm thầm cộng thêm điểm, mẹ không tin lúc Lưu Tuyền nhìn thấy con nude mà không đỏ mặt.”

Dung Cảnh nhếch miệng cười.

Sao lại không đỏ mặt được, anh thấy cô đỏ mặt mà.

Khởi đầu tốt!

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa......”

Dung Cảnh kể lại chuyện lúc Lưu Tuyền băng bó cho anh bị người khác nhìn thấy cho lão thái thái nghe, “Hôm nay ở yến hội con nghe được nhiều người bàn tán chuyện này, con chỉ sợ sẽ ảnh hưởng xấu tới Lưu Tuyền, làm cô ấy bị tổn thương, mẹ, mẹ nói con có nên làm sáng tỏ chuyện này không?”

“Làm sáng tỏ cái rắm a!” Lão thái thái hận không thể đánh vào đầu của Dung Cảnh, “Vừa mới khen con thông minh, sao bây giờ lại ngớ ngẩn rồi, sao con không nghĩ xem, chuyện này truyền ra ngoài đương nhiên sẽ gây ảnh hưởng xấu cho Lưu Tuyền, nhưng có lợi cho chúng ta a, chuyện này nếu như truyền đến tai Tần gia, con nghĩ xem bọn họ sẽ có thái độ như thế nào!”

Dung Cảnh không thể ngồi yên được nữa.

“Mẹ Tần Nham và Tần Phi Ngữ vốn không thích Lưu Tuyền, nếu chuyện này truyền đến tai Tần gia, chẳng phải tiểu Tuyền sẽ càng khó sống hay sao!”

“Con trai ngốc! Đây chẳng phải là lúc thử bọn họ hay sao! Con phải hiểu, chuyện này một khi truyền đến tai Tần Nham, nó sẽ nghĩ như thế nào, nếu nó chọn tin tưởng Tiểu Tuyền, vậy thì sau này mẹ và em gái của Tần Nham sẽ không thể làm gì tổn hại đến Tiểu Tuyền nữa, còn nếu nó lựa chọn không tin Tiểu Tuyền, vậy tình cảm của bọn họ.....con nói xem, còn có thể bền vững được không!” Lão thái thái nói thêm, “Vả lại, chuyện như vậy con có muốn giải thích cũng không giải thích được, chỉ khiến người khác cảm thấy con đang cố gắng che giấu mà thôi! Cứ để bọn họ đồn đi, dù gì những người này là vậy mà, bây giờ thì cảm thấy hứng thú với chuyện này, đợi qua một thời gian, có chuyện khác mới mẻ hơn, thì có cho tiền cũng không thèm để ý đến chuyện này nữa.”

Dung Cảnh nhíu mày, trầm tư suy nghĩ.

“Được rồi được rồi, đừng nghĩ nữa!” Lão thái thái dùng sức đánh mạnh vào lưng của Dung Cảnh, vừa hay đánh ngay vào vết thương, Dung Cảnh “Oa ——“ la lên một tiếng, lập tức không còn tâm tình suy nghĩ gì nữa.

“Mẹ, sao mẹ có thể ra tay độc ác như vậy! Con có phải con ruột của mẹ không vậy!”

Lão thái thái cười ngượng ngùng, “Đây là mẹ muốn khích lệ khích lệ con, không cẩn thận đánh nhầm chỗ thôi mà!”

Chương 869

Dung Cảnh đứng lên từ trên ghế sofa muốn đi về.

“ Nè, con đi đâu?”

“ Về nhà!”

Lão thái thái giữ chặt Dung Cảnh, “ hay là về sau con hãy ở lại chỗ này, nói không chừng còn có thể gần quan được ban lộc nha.”

“ Không muốn! Lỡ như bị Lưu Tuyền phát hiện con lòng dạ hiểm ác khó lường vậy thì xong đời.” Dung Cảnh cười tủm tỉm nhìn hai người, “ hơn nữa hai chúng con đã hẹn xong, hai ngày nữa cô ấy sẽ trả tiền cho con, đến lúc đó con có thể mời cô ấy ăn cơm, qua lại như thế chẳng phải trở thành hẹn hò sao!”

“ Con trai tốt, ý kiến hay!”

Dung Cảnh thu lại nụ cười, chăm chú nhìn lão thái thái, “ mẹ, mẹ gần đây quá quan tâm đến Tần gia, lão thái thái của Tần gia nghe được lời đồn trên yến tiệc chắc chắn sẽ về nhà, Lưu Tuyền luôn chưa dọn ra khỏi Tần gia, con luôn cảm thấy mẹ con hai người họ sẽ còn tính kế với Lưu Tuyền.”

Nếu như bọn họ trong sáng, chúng ta ở gần ngược lại có thể giúp đỡ một chút, chỉ sợ bọn họ trong tối......”

“ Chuyện này con sẽ nghĩ cách!”

“ Được!”

......

Tiểu Thất vừa mới cúp điện thoại, đám người Tiêu Lăng liền lại gần hỏi thăm, “ thế nào, Tiểu Tuyền nói thế nào?”

“Tiểu Tuyền nói không sao, Tần Nham rất tin tưởng cậu ấy.” Tiểu Thất nói đến thì tức giận bất bình, “ ba, người ba mời đều là người gì đó, đầu lưỡi cũng quá dài chứ, nhìn cũng không nhìn rõ liền ở chỗ đó truyền bậy! Mắt mù à, nhìn không ra là đang băng bó vết thương sao!” Nói hồi, Tiểu Thất thành công đổi chủ đề, bưng lấy khuôn mặt nhỏ trong mắt cũng sắp nổi lên những bong bóng hồng phấn, “ nhưng hôm nay Dung Cảnh thật đẹp trai quá, con cũng không biết Dung Cảnh và nhà chúng ta còn có quen biết nha, hai người bọn họ cũng quá có duyên, ha ha, nếu như Tiểu Tuyền không có kết hôn sớm chút gặp được Dung Cảnh thì tốt rồi. Như thế chúng ta còn có thể tác hợp cho họ.”

Mọi người nghe thấy Lưu Tuyền không có gì mới yên tâm.

Tiểu Thất nằm người trong lòng Lục Sâm, hỏi thăm Tiêu Lăng, “ ba, người tên Dung Cảnh có quan hệ gì với nhà chúng ta thế ạ?”

“ Ba mẹ của nó chính là chiến hữu của ông nội lớn các con!”

Tiểu Thất há to mồm, “ vậy bọn họ...... Có phải là rất ghê gớm?!

Một người là tư lệnh quân đội địa phương, một người là ủy viên trưởng! Con nói đi!”

Tiểu Thất mở to hai mắt nhìn

Oh My God!

Gia thế của tên Dung Cảnh vậy mà lại ghê gớm thế!

“ Còn không chỉ thế đâu, anh của Dung Cảnh, năm nay mới ba mươi tuổi, đã ngồi vào cấp bậc sư trưởng, tiền đồ tuyệt đối sáng lạng! Tiêu Lăng ôm Tiêu Niên trong tã lót, vừa cầm bình sữa cho bú, vừa hững hờ nói, “ nhà bọn họ tuyệt đối là “ cán bộ nòng cốt” tiêu chuẩn! Hơn nữa Dung gia trước kia gia thế cũng không thể khinh thường, nghe nói ông cố nội của Dung lão gia tử của bọn họ là quan có ảnh hưởng lớn của thời nhà Thanh, vả lại chính phủ nhà Thanh bị lật đổ, lại trải qua dân quốc, vẫn luôn yên ổn rất giàu có, ngay cả khi tám nước liên quân, bọn họ đều thành công ra nước ngoài tị nạn, tóm lại gia thế rất hiển hách!”

“Thật lợi hại......”

Tiêu Lăng cười nhìn Tiểu Thất và Lục Sâm, trêu ghẹo nói, “ lúc đầu lão thái thái của Dung gia còn muốn cho người giới thiệu con với Dung Cảnh quen biết.

“ A?!” Tiểu Thất trợn tròn mắt.

“ Chuyện hồi năm ngoái rồi, khi đó ba cảm thấy tuổi tác con còn nhỏ, lại thêm tin đồn của Dung Cảnh không tốt lắm, liền không có đồng ý.”

“ Tin đồn không tốt?” Tiểu Thất lập tức khẩn trương lên, “ Tin đồn gì thế!”

An Tiểu Hi hôm nay không có đi, Tôn Nguyên cũng mặt dày ở lại, Lãnh Mạc và Trương Hân cũng không có đi, Cảnh Thụy dẫn theo Lãnh Điền Tâm đi đến rừng mai ở phía sau biệt thự, Tôn Hòa Bình cũng đi theo. Nghe được Tiểu Thất hỏi như vậy, Tôn Nguyên lập tức

chen vào nói, cái này chú biết, lời đồn nói nhị thiếu gia nhà Dung gia không gần nữ sắc."

" Shit, người đồng tính?!"

" Ai biết được, dù sao lời đồn chính là như vậy!"

Tiểu Thất vỗ ngực một cái, " A Di Đà Phật, may mắn may mắn, may mắn Tiểu Tuyền đã kết hôn rồi......"

Tiêu Lăng yên tâm tiếp tục cho tiểu nha đầu bú sữa.

Tiểu nha đầu Tiêu Niên này tuyệt đối là được Tiêu Lăng nâng niu trong tay mà lớn lên, chỉ cần lúc con tỉnh Tiêu Lăng chắc chắn sẽ ôm vào lòng, may mắn cô bé rất ngoan, mỗi ngày ăn no rồi liền ngủ, ngủ đủ lại ăn, không khóc không nháo ngược lại rất dễ chăm.

Lúc này tiểu nha đầu liền mở to một đôi mắt to uống sữa trong bình.

" Thật đáng yêu...... Tôn Nguyên nhìn cô bé cảm thán, sau đó nhìn về phía Tiêu Lăng, " cho em ôm một cái thôi!"

" Muốn ôm tự mình sinh đi!"

Tôn Nguyên lập tức ai oán nhìn An Tiểu Hi.

Tiểu Hi giả bộ như không thấy được ánh mắt của anh.

Một đoàn người ăn cơm tối trong biệt thự, cơm nước xong xuôi trời cũng đã tối, ánh đèn trong biệt thự sáng lên, mọi người cũng chuẩn bị ra về.

Trong lúc này lại xảy ra chuyện.

An Tiểu Hi kiên quyết không chịu đi, ôm cánh tay Tô Tố, “ Tô Tố, hai chị em chúng ta rất lâu không gặp mặt rồi,tớ hôm nay sẽ không đi, vừa hay hành lý của tớ đều mang đến đây rồi, tớ sẽ ở chỗ này vài ngày!”

Sắc mặt Tôn Nguyên lập tức khổ sở, vội vàng nháy mắt với Tô Tố, kêu Tô Tố tuyệt đối không được đồng ý.

Tô Tố có chút khó xử.

“ Tố Tố, chúng ta là chị em tốt hơn hai mươi năm, cậu sẽ không từ chối yêu cầu nho nhỏ này của tớ chứ.”

“ Ơ......”

Vậy thì quyết định như vậy đi, hôm nay tớ sẽ ở lại chỗ này.”

Tôn Nguyên liền nhéo Tôn Hòa Bình một cái.

“ Mẹ......”

Bước chân Tiểu Hi bỗng nhiên dừng lại.

Tôn Nguyên thấy có hiệu quả, tiếp tục nhéo! Tôn Hòa Bình khổ sở nhìn Tiểu Hi, “ mẹ, con cũng hơn mấy tháng không nhìn thấy mẹ rồi, con nhớ mẹ lắm, mẹ về nhà chung với con và ba ba được không?”

Tôn Nguyên cũng nói giúp, “ đúng vậy đúng vậy, Tiểu Hi, chúng ta về nhà đi, khoảng thời gian này hai người chúng ta đều không ở nhà, con trai một mình đáng thương biết bao a, chúng ta cùng nhau về nhà đi...... Chờ đến lúc nào đó em tiện rồi, chúng ta mới đi cục dân chính làm giấy chứng nhận kết hôn, em nói được không?”

Tiểu Hi cười lạnh.

Nhìn cả nhà ai cũng nhìn cô, cuối cùng cô cũng đem lời khó nghe nhịn xuống.

Cô đi đến cạnh con trai, “ nhớ mẹ rồi sao?”

Tôn Hòa Bình liên tục gật đầu.

“ Vậy hôm nay hãy ở lại đây chung với mẹ, Hòa Bình, con năm nay cũng mười lăm tuổi rồi, là nam tử hán, cũng có năng lực phân biệt đúng sai rồi, có một số việc không cần mẹ nói con hẳn là cũng biết là chuyện gì xảy ra, cho nên con đừng trách mẹ.

Tôn Hòa Bình cúi đầu không nói chuyện.

Trong lòng cậu rất khó xử.

Cậu biết mẹ yêu cậu, kỳ thật bà nội cũng rất yêu cậu, nhưng bà nội đối với mẹ không tốt, một chút cũng không, điểm này cậu cũng biết, có đôi khi bà nội sẽ còn ở trước mặt cậu nói xấu mẹ cậu, thế nhưng đây là chuyện giữa người lớn với nhau, cậu cái gì cũng không thể nói.

“ Mẹ, vậy mẹ nói cho con nghe, lần này sau khi mẹ về nước có còn đi nữa không?”

Tôn Nguyên cũng dựng tai lên.

“ Không đi nữa!” Tiểu Hi nắm chặt tay Tôn Hòa Bình, thở dài nói, “ mẹ chắc chắn không đi, nhưng cũng sẽ không về cái nhà kia, nhà của mẹ ở thành phố a hẳn con cũng biết ở đâu rồi nhỉ, chờ hai ngày nữa

mẹ sẽ dọn đên nơi đó ở, nếu như con nhớ mẹ hãy đi thăm mẹ.”

“ Dạ!”

Tôn Nguyên nghe xong lập tức sốt ruột, “ Tiểu Hi......”

“ Được rồi được rồi, đừng nói nữa, hôm nay là tiệc đầy tháng của Tiểu Sủi Cảo, em cũng không muốn cãi nhau với anh lúc này.” Tiểu Hi “ bạch bạch bạch” lên lầu, tìm một phòng ngủ trống liền chui vào trong, ngồi máy bay cả ngày, vẫn chưa thích ứng được sự chênh lệch múi giờ, em đi ngủ trước, có chuyện gì ngày mai mới nói!”

Tôn Nguyên bước lớn theo sau.

Anh nhân lúc trước khi cửa phòng Tiểu Hi đóng lại liền chui vào phòng.

Cửa phòng bị đóng lại, hiệu quả cách âm của căn phòng rất tốt cũng không còn động tĩnh nữa.

Thấy thế, tất cả mọi người thở dài.

“ Được rồi, chuyện của bọn họ để bọn họ tự mình xử lý, hôm nay cũng bận rộn hết một ngày, tất cả mọi người giải tán đi.”

Mọi người tự động đi về nhà.

Trong phòng của An Tiểu Hi lúc này.

“ Anh theo vào làm gì?” Tiểu Hi lạnh mặt, “ Tôn Nguyên em cảnh cáo anh nha, đừng tưởng rằng hôm nay ở nhà Tố Tố là em sẽ nể mặt anh! Đừng làm trò cười nữa, chọc đến em ai em cũng không nể mặt đâu!

Tôn Nguyên đưa tay nắm tay Tiểu Hi, Tiểu Hi đột nhiên né ra, " đừng đụng em!"

" Tiểu Hi, chúng ta đừng gây nữa có được không? Em có biết là mấy tháng em biến mất anh trải qua thế nào không? Anh ăn không ngon ngủ cũng không yên, mỗi ngày đều nhớ tới chừng nào thì em mới chịu trở về, lần này anh thật sự biết sai rồi, anh không nên nagy lúc em và mẹ anh xảy ra mâu thuẫn, không phân đúng sai mà đi giúp mẹ anh...... Anh biết chuyện này khiến em đau lòng...... Thế nhưng em tin anh đi, anh thật sự không cố ý. Anh chỉ là nghĩ tới việc tuổi tác mẹ anh lớn rồi, hơn nữa tim cũng không tốt, chúng ta là bề dưới nhịn một chút cũng sẽ qua, dù sao ngày tháng của hai người chúng ta vẫn còn dài mà......"

Tiểu Hi mím chặt bờ môi, hốc mắt lại đỏ lên.

Trong lòng Tôn Nguyên cũng không dễ chịu, " anh biết em chịu uất ức...... Là anh không tốt, Tiểu Hi, em đánh anh mắng anh cũng được, nhưng anh xin em, đừng như lần trước biến mất không thấy có được hay không?!"

" Anh quan tâm em sao!" Tiểu Hi cười lạnh nói, " anh căn bản cũng không quan tâm, Tôn Nguyên, anh còn nhớ lúc trước anh hứa gì với em không, anh kêu em ở bên anh, anh nói về sau nhất định không để em chịu ủy khuất, thế nhưng mười lăm năm nay em chịu biết bao ủy khuất?! Mình em chịu ủy khuất vậy thì thôi, ba mẹ anh họ làm gì đây? Bắt ba mẹ em quỳ trước mặt bọn họ...... Em nhịn không được! Tuyệt đối nhịn không được!"

" Chuyện này bọn họ quá đáng lắm!"

Tiểu Hi ha ha cười lạnh thành tiếng!

Quá đáng?!

Đâu chỉ là quá đáng!

Mỗi lần cô nhớ tới đều hận không thể cho bản thân mấy cái tát, ba mẹ cô đều lớn tuổi như vậy, còn phải vì cô chịu nhục thế này!

Mà tất cả, tất cả đều là bởi vì bản thân cô mù rồi, tìm một gia đình như vậy.

Tiểu Hi lau nước mắt, Tôn Nguyên anh cái gì cũng đừng nói nữa, chuyện này trong lòng em tuyệt đối không bỏ qua được! Tim ai cũng được làm bằng thịt, tự anh ngẫm lại, nếu như hai người chúng ta đổi vị trí cho nhau, anh có thể tha thứ không!"

Tôn Nguyên trầm mặc.

Nếu như là anh, anh đương nhiên cũng không chịu được.

" Cho nên...... Đừng nói lời xin lỗi nào, một cái quỳ của ba mẹ em...... Tương đương với việc em bị vạch một vết thương trong lòng, vết thương này mãi mãi cũng không có thể khỏi hẳn! Hiện giờ em cũng cảm thấy không có mặt mũi đi đối mặt với ba mẹ em...... Bây giờ em cảm thấy trạng thái của mình rất tốt, không có anh mình em cũng có thể sống rất tốt, cho nên chúng ta cứ như vậy đi, anh chỉ cần nghe lời ba mẹ anh, đi xem mắt tìm một cô gái trẻ trung xinh đẹp có năng lực, sau này lúc thích hợp em cũng sẽ tìm lại.

" Không thể nào!"

Chương 870

39870.

Sau này lúc thích hợp cũng sẽ tìm lại?!

Tôn Nguyên nóng nảy.

Anh bắt lấy cổ tay Tiểu Hi, “ anh sẽ không nghe lời ba mẹ anh tìm lại đâu, anh cũng không cho phép em đi tìm người khác lần nữa! An Tiểu Hi, em dám làm như vậy, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý!”

“ Chuyện của em Ta không liên quan đến anh!”

“ Ai nói vậy! Chúng ta là vợ chồng!”

Tiểu Hi lau khô nước mắt cười nhạo một tiếng, “ chúng ta lại không có lấy giấy chứng nhận kết hôn, không nhận sự bảo vệ của pháp luật đâu được xem là vợ chồng! Tôn Nguyên, lần này em hạ quyết tâm, không thể nào tha thứ tất cả hành vi của nhà các anh, cũng không thể nào ở bên anh, em đã mù mười lăm năm, không muốn tiếp tục mù nữa.

Tôn Nguyên chán nản buông cánh tay xuống.

Hai người hồi lâu cũng không nói gì thêm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng yên tĩnh chỉ có thể nghe hô hấp của nhau.

Hô hấp của Tôn Nguyên rất gấp.

Hô hấp của An Tiểu Hi lại rất ổn định.

Hơn nửa ngày sau, mắt Tôn Nguyên mới đỏ lên nhìn cô, tình cảm hơn mười năm của chúng ta, em thật có thể nói từ bỏ là từ bỏ như vậy sao!

Em cũng không muốn thế này.

Thế nhưng tất cả đều là nhà anh ép em.

An Tiểu Hi xoay người, đưa lưng về phía Tôn Nguyên, không cho anh nhìn thấy hốc mắt đỏ lên của cô, cô cố gắng giữ cho âm thanh của mình bình ổn, “ anh đi đi, em đã nói qua, hai người chúng ta sau này ngoại trừ việc có chung đứa con trai điểm này...... Cái khác đều không phải, em lần này về nước với anh...... Cũng không phải bởi vì cái gì khác, em nghĩ thông suốt rồi, nếu đã bị anh tìm được, vậy thì tìm được, em cũng không phải người làm sai, vì sao phải trốn!”

“...... Ba mẹ em con em đều ở nơi này, sau này em cũng sẽ không rời khỏi thành phố a, nhưng quyết tâm rời khỏi anh lúc đó của em vẫn kiên quyết giống bây giờ. Anh cũng không cần cố cứu vãn nữa, hiện giờ tách ra đối với người nào cũng tốt.”

“ Thật sự cứ như vậy không thể tha thứ cho anh sao!”

Tiểu Hi trầm mặc.

Bình tĩnh mà xem xét, hơn mười năm ở bên Tôn Nguyên, ngoại trừ thỉnh thoảng mẹ Tôn gây chuyện, ngoài việc Tôn Nguyên thiên vị mẹ Tôn, những lúc khác đối với cô vẫn không tệ, thế nhưng tâm lạnh qua một lần lại một lần, nàng còn tha thứ sao đây?!

Mẹ Tôn sở dĩ phách lối giống bây giờ, Tôn Nguyên anh cũng có không thể trốn khỏi trách nhiệm.

Nếu như không phải anh nhiều lần thỏa hiệp, những năm này, cô sao lại chịu nhiều ủy khuất như vậy chứ.

Tiểu Hi hít sâu một hơi, trả lời anh như đinh đóng cột, “ sự tổn thương mà cả nhà anh gây ra cho em và ba mẹ em, em mãi mãi cũng không cách nào tha thứ được, cho nên anh đi đi, sau này chúng ta sẽ làm người lạ quen thuộc nhất, ai cũng không nên quấy rầy cuộc sống của nhau!”

Quấy rầy?!

Tim Tôn Nguyên đột nhiên co rút đau đớn.

Đời này anh cũng chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày rời xa Tiểu Hi.

Sau khi Tiểu Hi ra nước ngoài, anh rốt cuộc đã nếm được cái cảm giác đau lòng đó, anh một khắc đó liền biết, anh mãi mãi cũng không thể mất đi cô.

“ Tiểu Hi...... Em rốt cuộc làm sao mới hóa giải được oán hận trong lòng? Em nói cho anh biết, anh sẽ đi làm”

Hóa giải?

Tiểu Hi đột nhiên xoay người, hai mắt ửng đỏ nhìn Tôn Nguyên, cười lạnh nói, “ ba mẹ anh bắt ba mẹ em quỳ trước mặt bọn họ, sỉ nhục bọn họ thế này, bây giờ trừ phi bọn họ quỳ trở lại, nếu không nút thắt trong lòng em tuyệt đối không thể hóa giải.”

Mặt Tôn nguyên hơi biến sắc, một câu cũng nói không nên lời.

Tiểu Hi cười lạnh, “ sao thế?” Cảm thấy em cố tình gây sự hay cảm thấy em điên rồi, lại đi đưa ra yêu cầu như vậy? Nhưng Tôn Nguyên em cho anh biết, ngoại trừ thế này, bất luận sự bồi thường nào em cũng không cần, nếu như anh có thể để cho ba mẹ anh đến quỳ trước mặt ba mẹ em cầu xin họ tha thứ, vậy chúng ta sẽ còn có khả năng trở lại như xưa!”

“ Tiểu Hi......”

“ Đừng nói nữa, đi đi đi đi, bây giờ em thật sự không muốn nhìn thấy các người, không tranh đoạt quyền nuôi dưỡng đứa con với các người...... Cũng không đấu nhau trên tòa với các người, đây đã là sự tha thứ lớn nhất của em rồi.”

“ Anh sẽ không bỏ cuộc như vậy đâu......”

Tiểu Hi không tỏ rõ ý kiến cười cười, hành vi của anh cô không xen vào, nhưng cô đã dứt khoát, tuyệt đối sẽ không dây dưa với gia đình này nữa.

Tôn Nguyên thật sâu liếc nhìn cô một cái, quay người rời đi.

Nghe được tiếng đóng cửa, nước mắt mà An Tiểu Hi nhịn rất lâu cuối cùng chảy xuống trên mặt cô.

......

Sau yến tiệc đầy tháng của Tiêu Niên, Tiểu Thất và Lục Sâm lại lần nữa về tới ngôi nhà nhỏ của họ.

Hai người đã ở cùng nhau lâu như vậy, thế nhưng Tiểu Thất cảm

thấy tình cảm của cô dành cho Lục Sâm càng ngày càng đậm, một khắc con mắt không nhìn thấy anh, đều cảm thấy trong lòng trống vắng.

Lúc cô ở nhà dùng tay trái tập vẽ, tay phải đều phải nắm chặt tay Lục Sâm mới được.

Ngày này là cuối tuần, Lục Sâm tựa ở trên ghế sofa xem phim với Tiểu Thất, nam nữ chính trong phim truyền hình đang trong lúc sinh ly tử biệt, Tiểu Thất vừa xem vừa lau nước mắt, Lục Sâm cũng không có cách nào.

“ Tiểu Thất, tình tiết trong phim đều là giả, đều là câu chuyện do biên kịch tạo ra.”

“Thế nhưng thật sự rất cảm động a......” Tiểu Thất ôm chặt lấy Lục Sâm, nước mắt nóng bỏng nhìn anh, “ Lục Sâm, em cảm thấy hiện giờ em càng ngày càng yêu anh rồi làm sao đây, lỡ như anh rời khỏi em, em chắc chắn sẽ sống không nổi nữa.”

Khóe miệng Lục Sâm giật một cái, ôm lại Tiểu Thất, “ em yên tâm 120% đi, anh chắc chắn sẽ không xa em.”

“ Ừ ừ ừ, Lục Sâm, em yêu anh.”

Lục Sâm cười cười không có trả lời

Anh không giống như Tiểu Thất, thích nè, yêu nè những từ thế này mở miệng ra là nói...... Dù sao tóm lại chính là một người đàn ông buồn chán!

“ Lục Sâm, anh có yêu em không nè......”

“ Em nói xem?”

Tiểu Thất ôm lấy cổ của anh, “ anh không nói sao em biết được, mau nói mau nói!”

Lục Sâm bị cô quấn đến không còn cách nào, đành phải gật đầu, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Tiểu Thất còn không vui, “ "ừ" là có ý gì a, rốt cuộc yêu hay không yêu hả!”

“ Yêu!”

Tiểu Thất hài lòng nhếch miệng cười, “ vậy còn tạm được!”

Lục Sâm cảm thấy gần đây Tiểu Thất có chút không bình thường, sao cứ luôn đa sầu đa cảm thế?

Nghĩ như vậy, anh liền hỏi.

Tiểu Thất nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “ anh không nói em cũng không phát hiện ra, nghĩ như vậy hình như là thật nha...... Sao luôn lo lắng anh sẽ rời xa em nhỉ, rõ ràng hai người chúng ta bây giờ yêu nhau như thế! Chẳng lẽ là do xem phim bi kịch, hay là nói bị chuyện tình cảm của mẹ nuôi ảnh hưởng tới? Hay là...... đại dì mụ sắp tới rồi?!”

Lục sâm, “......”

Xem như anh chưa hỏi qua được không!

Đại di mụ a......

Tròng mắt Tiểu Thất xoay một vòng nhanh như chớp, cô cọ cọ trên

người Lục Sâm, tìm một vị trí thoải mái chui vào lòng Lục Sâm, nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực của anh, cô liền an tâm, cô nhìn mắt Lục Sâm, Lục Sâm, anh cảm thấy em gái đáng yêu không?"

" Đáng yêu a."

" Đúng không đúng không, em cũng cảm thấy em gái rất đáng yêu, dáng người y chang búp bê, không khóc không nháo lại dễ chăm như vậy, tốt biết bao." Tiểu Thất bổ sung một câu, " càng quan trọng hơn là em ấy là kết tinh tình yêu của ba mẹ em nha, anh xem thử hiện giờ ba mẹ em bảo bối này bảo bối nọ như vậy."

Lục sâm nhíu mày, cúi đầu nhìn Tiểu Thất, " em rốt cuộc muốn nói cái gì?"

" Hihi, em muốn nói chúng ta cũng sinh đứa đi." Tiểu Thất leo lên người Lục Sâm, dang chân ngồi trên eo anh, " Lục Sâm chúng ta cũng sinh một đứa bé có được không, anh cũng không biết, mấy ngày nay nhìn thấy em gái trong lòng rất là thích, em liền suy nghĩ nha, nếu như có thể có một đứa bé, mắt giống anh, cái mũi giống em, về sau sẽ đẹp biết bao, hai người chúng ta cũng ở chung lâu như vậy rồi, cũng không có chuẩn bị xa nhau, cho nên chúng ta cũng sinh một đứa bé có được không?"

Lục Sâm cũng rất thích tiểu con nít.

Lúc ở Tiêu gia nhìn thấy bộ dáng Tiêu Lăng ôm tiểu nha đầu không nỡ buông tay, đừng nói là ngưỡng mộ biết bao.

Nghe được Tiểu Thất đề nghị như vậy, anh cũng có chút động lòng.

" Tiểu Thất, em không lo lắng sau khi mang thai dáng người trở nên xấu hơn sao? Trên mặt nổi ban?"

Tiểu Thất bất chấp suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu, “ chỉ cần có thể sinh ra một kết tinh tình yêu của chúng ta, những thứ này em cũng nhịn.”

“ Ngươi không phải sợ đau nhất sao, sinh con rất đau nha.”

Nhớ tới tiếng kêu thảm thiết của mẹ trong phòng sinh của bệnh viện, Tiểu Thất run lên, cô khẽ cắn môi, vẫn hạ quyết tâm, “ đau em cũng muốn sinh, em chính là muốn có một đứa con, chờ đến lúc hai ba tuổi nhuyễn nhuyễn nhu nhu gọi em tiếng mẹ, là chuyện hạnh phúc bao nhiêu a.”

Lục Sâm nghĩ đến hình ảnh hạnh phúc mà Tiểu Thất phác hoạ ra, cũng có chút hướng tới.

Thế nhưng......

Trước đó lúc mẹ của Tiểu Thất sinh Tiêu năm anh cũng đi, mặc dù không có nhìn thấy cảnh tưởng trong phòng sinh, thế nhưng từng tiếng từng tiếng hét chói tai kiệt sức đó anh vẫn còn nhớ, anh cũng không dám tưởng tượng nếu như người trong phòng sinh đổi lại là Tiểu Thất, có thể nào biểu hiện của anh sẽ càng khoa trương hơn Tiêu Lăng không.

Lục sâm có chút do dự.

Thấy thế, Tiểu Thất nắm lấy tay Lục Sâm lắc qua lắc lại, “ Lục Sâm, chúng ta sinh một đứa đi, dù sao cũng không thể nào không có con cái, đã không muốn không có con cái thì sớm muộn gì cũng phải sinh, sinh muộn không bằng sinh sớm a, hơn nữa giờ em chỉ mới hai mươi bốn tuổi, bây giờ mang thai hai mươi lăm tuổi sinh, lúc đó còn trẻ nha, dáng người nè các phương diện đều có thể khôi phục rất tốt, nếu như chậm thêm hai năm, thì sẽ phải chịu tội càng lớn đó.”

Ánh mắt Lục Sâm rơi trên mặt Tiểu Thất, không nói chuyện.

Em ngất!

Đây là đồng ý hay là không đồng ý thế.

Tiểu Thất tiếp tục thuyết phục anh, ‘ anh suy nghĩ chút nha, hiện giờ nếu như chúng ta có con, vậy sẽ gần bằng tuổi với em gái, sau này lúc công việc của chúng ta bận rộn, còn có thể đem con đến chỗ ba mẹ cùng chăm sóc, hai đứa nó cũng có thể làm bạn. Ha ha, đến lúc đó một đầu củ cải nhỏ đuổi theo hô một đầu củ cải nhỏ còn lại là dì nhỏ, cảnh tượng đó tình cảm biết bao.”

Cảnh tượng đó không phải tình cảm, mà là mắc cười.

Lục Sâm động lòng.

“ Lục Sâm, Lục Sâm...... Sinh một đứa có được không ~~”

Lục Sâm đột nhiên đẩy Tiểu Thất ra đứng lên từ trên ghế sofa!

ủa?

Tiểu Thất còn tưởng rằng Lục Sâm không đồng ý nha, vừa muốn hỏi thăm nguyên nhân, lại đột nhiên cảm giác bản thân bị ôm lên cao.

“ A...... Lục Sâm chân của anh!”

“ Không sao, hôm nay gắn chân giả, có thể ôm em!”

Tiểu Thất luôn cảm thấy chân của Lục Sâm không tốt lắm, cho nên ở trong lòng anh động cũng không dám động bậy, sợ hai người sẽ

cùng nhau ngã.

Lục Sâm ôm Tiểu Thất vào trong phòng ngủ của bọn họ.

“ Lục Sâm, anh làm gì thế?”

Lục sâm cúi đầu cười với Tiểu Thất, “ nếu như đã quyết định phải sinh con, vậy bây giờ...... đương nhiên là tạo người rồi!”

Chương 871

Qúa trình tạo người rất vui vẻ.

Thế nhưng kết quả lại rất khổ!

Vào đêm hôm đó Lục Sâm cố gắng tạo hết một đêm người với Tiểu Thất, kết quả ngày thứ hai bị cảm một cách vẻ vang.

Tiểu Thất mặc bộ đồ ngủ, áy náy ngồi ở đầu giường.

Cô đưa tay sờ trán của Lục Sâm, có chút nóng nha.

“ Lục sâm, hay là hôm nay đừng đi làm nha.”

“ Không được, hôm nay có một cuộc họp rất quan trọng. Lục Sâm giãy dụa từ trên giường ngồi xuống, nhìn dáng vẻ lo lắng của Tiểu Thất, trong lòng vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, chỉ trách máy sưởi đêm qua không có mở, cả người anh chảy mồ hôi, sau khi tắm vậy mà lại bị cảm, sờ sờ đầu Tiểu Thất, “ được rồi, đừng lo lắng, chỉ là có chút nóng thôi, bình thường anh không dễ dàng bị cảm, em lấy cho anh hai viên thuốc cảm uống xong sẽ khỏi thôi.”

“ Vậy nếu như không khỏi thì sao?”

“ Nếu như không khỏi buổi sáng anh họp xong, buổi chiều liền trở về nhà nghỉ ngơi.”

“ Được thôi.” Tiểu Thất thỏa hiệp, nhảy xuống giường, “ em đi lấy thuốc cho anh, anh đợi em một lát.”

“ ừm!”

Không đến hai phút Tiểu Thất liền đem thuốc cảm tới, còn bưng tới một ly nước ấm, mau mau uống! Uống thuốc xong liền rời giường, em xuống dưới lầu mua cho anh chút đồ ăn sáng, anh ăn xong bữa sáng mới đi làm.”

“ Được!”

Lục sâm ăn xong bữa sáng liền đi làm, nhưng Tiểu Thất ở trong nhà thế nào cũng không ngủ được.

Lo lắng nha.

Cô và Lục Sâm bên nhau lâu như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy Lục Sâm bị bệnh đó! Hơn nữa lượng công việc hôm nay của Lục Sâm lại nhiều, người làm bạn gái như cô ngay lúc bạn trai bị bệnh lại không thể ở bên cạnh chăm sóc.

Hơn nữa bị bệnh còn là do cô gây ra.

Haiz ——

Tiểu Thất càng nghĩ càng áy náy, đưa tay cầm di động lên, muốn gọi điện thoại cho Lục Sâm, ngẫm lại anh có nhiều việc như vậy, đành thôi vậy.

Haiz ——

Nhớ tới nhiệt độ trên trán Lục Sâm, Tiểu Thất vén chăn lên ngồi xuống.

Không được không được, cô vẫn nên nhanh chóng ra quán cà phê giúp đỡ, bằng không cứ nghĩ đến Lục Sâm như vậy khẳng định chuyện gì cũng không làm được.

Quán cà phê cách công ty Lục Sâm cũng không xa, chờ lúc Lục Sâm nghỉ trưa cô sẽ lập tức chạy qua, nếu như sức khỏe của anh vẫn chưa khỏe lại, cô mới không mặc kệ nhiều như vậy, nhất định phải dẫn anh đi bệnh viện truyền dịch mới được.

Tiểu Thất chạy tới quán cà phê.

Khó khăn lắm mới vượt qua nguyên buổi sáng trong quán cà phê, đến lúc mười một giờ cô sẽ bắt xe nhanh chóng chạy qua công ty của Lục Sâm.

Lần này chú bảo vệ đã biết Tiểu Thất, không dám cản cô lại.

Tiểu Thất nhanh chóng chạy đến quầy lễ tân của công ty, lại nhanh chóng chạy đến thang máy, vào thang máy rồi bay thẳng đến phong 2lam2 việc của Lục Sâm.

Phòng làm việc của Lục Sâm nối với bộ phận thiết kế, lần trước Tiểu Thất đến qua, ở đây có rất nhiều người đều biết cô, Tiểu Thất thấy được tổng giám Rhona quen thuộc, Rhona nhìn thấy Tiểu Thất lập tức gọi cô lại, “ Tiêu tiểu thư......Cô tới tìm tổng giám đốc sao!”

“ Đúng, bây giờ anh ấy ở đâu vậy?”

Buổi sáng tổng giám đốc họp xong thấy người không khỏe, Triệu Đào đã đưa tổng giám đốc đi bệnh viện rồi!

Tiểu Thất đột nhiên hoảng sợ!

Vậy mà đến bệnh viện rồi!

Sao cô không hề nhận được tin gì hết vậy!

Tiểu Thất liền bối rối, “ bọn họ đến bệnh viện nào vậy?!”

“ Hình như là nói đến bệnh viện nhân dân thứ nhất.” Rhona an ủi Tiểu Thất, “ đừng quá lo lắng, tôi thấy lúc tổng giám đốc đến bệnh đều là tự mình đi, tình hình chắc không quá nghiêm trọng, Tiêu tiểu thư cũng không cần quá lo lắng!”

Tiểu Thất đã nghe không được lời nói sau đó, xoay người chạy, “ tôi hiện giờ sẽ đến bệnh viện xem anh ấy!”

Lúc Tiểu Thất đuổi tới bệnh viện, Lục Sâm đang truyền dịch trong phòng bệnh.

Triệu Đào bước ra từ trong phòng bệnh, nhìn thấy Tiểu Thất mắt anh sáng lên, “ Tiêu tiểu thư......”

“ Lục Sâm đâu Lục Sâm đâu?”

“Trong phòng bệnh!”

“ Anh ấy thế nào?”

Mặt Triệu Đào có chút không được tự nhiên, “ Tiêu tiểu thư tự cô vào xem sẽ biết.”

Tiểu Thất căn bản không có chú ý tới sự bất thường của Triệu Đào, đẩy cửa phòng bệnh ra liền vọt vào, nhưng nhìn thấy tình huống trong phòng bệnh, cả người cô cứng đờ.

Trong phòng bệnh trắng như tuyết.

Lục Sâm im lặng nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi, anh nhắm mắt lại, nhìn qua rất mệt mỏi. Hơn nữa cái ghế bên cạnh giường bệnh, Triệu Đình Đình lại ngồi đó, lúc này Triệu Đình Đình cầm trong tay một cái khăn ấm, vẻ mặt lo lắng nhìn Lục Sâm, bộ dáng đó biểu cảm đó, thật giống như hai người bọn họ mới là một đôi tình nhân vậy.

Tim Tiểu Thất đột nhiên xiết chặt.

Nghe được tiếng đẩy cửa, Lục Sâm và Triệu Đình đình đều nhìn qua, nhìn thấy Tiểu Thất, trên mặt Lục Sâm hiện lên một tia bối rối rõ rệt, anh dường như sợ Tiểu Thất sẽ không vui vậy, vội vàng giải thích, "Triệu Đào đưa anh đến bệnh viện, kết quả lại gặp phải Đình Đình ở cửa bệnh viện, cậu ấy thấy anh không khỏe, nhất định phải đi theo xem thử!"

" Ừm!"

Thì ra là vậy.

Trong lòng Tiểu Thất suy cho cùng vẫn có chút không thoải mái, cô đi đến cạnh giường, ngồi ở mép giường, đưa tay dò xét nhiệt độ trên trán của Lục Sâm, " sao vẫn còn nóng như thế! Bác sĩ nói thế nào?"

Lục sâm nhìn Tiểu Thất tựa hồ đã tin lí do thoái thác của anh, hơi thở phào, "không sao, bác sĩ nói chỉ là phát nhiệt, truyền xong ba bình dịch thì sẽ không sao nữa."

Tiểu Thất lúc này mới thở phào.

" Không sao là tốt!"

Cô xoay người, nhìn một chút Triệu Đình đình không biết làm sao, nhẹ nói, “ Triệu tiểu thư, cám ơn cô đã chăm sóc bạn trai em!”

Tiểu Thất cố tình nhấn mạnh ba chữ “bạn trai”.

Triệu Đình Đình là người thông minh, sao lại không rõ, cô khéo léo cười cười, “ không có gì, dù sao cũng là bạn học cũ, chị thấy cậu ấy đi lại không tiện lắm, Triệu Đào một người lo không nổi cho nên mới ra tay giúp đỡ, cảm ơn vẫn là khỏi.” Triệu Đình Đình đem cái khăn trong tay đưa cho Tiểu Thất, xoay qua nhìn về phía Lục Sâm, “ nếu bạn gái cậu đã tới, vậy tớ sẽ không ở lại làm kỳ đà cản mũi, tớ đi trước.”

Lục Sâm nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

Triệu Đình Đình cầm lấy túi xách đặt trên tủ đầu giường, quay người liền rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi cô ta đi Tiểu Thất cũng không có biểu thị gì, cầm khăn vắt khô nước, đặt lên trán Lục Sâm.

“Tiểu Thất......” Lục Sâm thăm dò kêu một tiếng, “ em không hỏi xem tình hình sao?”

“ Có cái gì để hỏi, lời của anh nói chẳng lẽ em còn không tin sao.” Tiểu Thất lườm anh một cái, “ nhưng em có lời muốn giáo huấn anh!”

“ Ừ?”

Tiểu Thất chống nạnh đứng lên, trừng mắt với Lục Sâm, “ anh nói anh xem, cũng đến bệnh viện rồi sao không cho em biết, nếu không phải em không yên tâm đến công ty anh xem, em còn không biết anh đến bệnh viện đâu, kết quả lại còn thật đúng lúc gặp được Triệu Đình

Đình, thật đúng là đáng ghét, đoạt mất việc mà bạn gái như em nên làm! Haiz, nhưng chuyện hôm nay vẫn là phải cảm ơn chị ta, bằng không anh ngã rồi thì làm sao đây!

Trong chốc lát, trong lòng Lục dường như có ngàn vạn cây kim đang chích anh, đau chi chít.

“ Lục Sâm, dù sao em không thích Triệu Đình đình này, anh hứa với em, sau này cũng không cho anh qua lại với cô ta, có nghe hay không? Trừ phi là không cẩn thận gặp phải, cái loại mà nhất định phải chào hỏi!”

“...... được!”

Tiểu Thất cùng Lục Sâm truyền dịch trong phòng bệnh, cô bình thường là một người đặc biệt cẩu thả, thế nhưng đối với chuyện của Lục Sâm cho tới bây giờ đều rất cẩn thận, con mắt nhìn chằm chằm vào bình truyền dịch, sợ chất lỏng bên trong đừng chảy hết.

Con mắt của Lục sâm một tấc cũng không rời khỏi người Tiểu Thất.

Tiểu Thất cúi đầu xuống liền thấy ánh mắt chăm chú của Lục Sâm.

Cô sờ sờ mặt, “ sao thế? Trên mặt em có cái gì sao, sao nhìn em như thế?”

“ Không có, chỉ là cảm thấy em rất xinh đẹp.”

“Ha ha, anh mới phát hiện à, em vốn chính là Tiểu Thất xinh đẹp nhất xinh đẹp nhất trên thế giới!”

Lục Sâm cười ra tiếng.

Lục Sâm đổi một bình nước muối, trong lúc đó Triệu Đào cũng về tới phòng bệnh, hai người trao đổi ánh mắt chỉ họ mới hiểu được.

“ Tiểu Thất.....”

“ Ừm?”

“ Anh có chút đói bụng rồi, em giúp anh ngoài mua chút đồ lên ăn có được không?”

Tiểu Thất nghe xong lập tức liền đứng lên, lúc cô bệnh đều không muốn ăn đồ, Lục Sâm muốn ăn đồ nói rõ là chuyện tốt nha.

Cô lập tức nhảy dựng lên, “ anh muốn ăn cái gì, em lập tức đi mua giúp anh.”

“Muốn ăn chút cháo thịt nạc trứng bách thảo.”

“ Dạ, anh đợi em một chút, em lập tức đi mua giúp anh!” Tiểu Thất xách cái túi hấp tấp xông ra phòng bệnh.

Tiểu Thất cũng là không thông minh.

Cô cũng không nghĩ, nếu như bình thường có Triệu Đào ở đây, Lục Sâm xưa nay cũng không để cô ra ngoài mua đồ, nhưng hôm nay lại ngoại lệ.

Đợi Tiểu Thất ra khỏi cửa, nụ cười trên mặt Lục Sâm mới từng tấc từng tấc rơi xuống.

Triệu Đào nhìn thấy trong lòng khó chịu, “ Lục tổng, thật sự không nói cho Tiêu tiểu thư biết sao?”

“ Không cho phép nói cho cô ấy biết!”

Lục Sâm xoa xoa mi tâm, “ đem tất cả văn bản có thể nhìn thấy đều tiêu hủy, chuyện này không cho phép để bất kì ai biết! Hai ngày nữa giúp tôi đặt vé máy bay đi Thụy Sĩ, tôi muốn đi Thụy Sĩ một chuyến!”

“...... Dạ!” Triệu Đào gật đầu, bên Triệu tiểu thư......”

“ Giúp tôi cảm ơn cô ấy!”

“...... Dạ!”

Triệu Đào liên tục thở dài.

......

Không đến hai mươi phút, Tiểu Thất liền bưng một phần cháo thịt nạc trứng bách thảo nóng hổi trở về, “ Lục Sâm, em trở về rồi.”

Trên mặt Lục Sâm lần nữa lộ ra nụ cười ôn nhu.

“ Có mệt hay không?”

“ Không mệt không mệt, bên ngoài vẫn còn hơi lạnh, em cố ý dùng quần áo bọc lấy cháo đem tới, hiện giờ vẫn còn nóng hổi, anh tranh thủ ăn! Không được không được, bây giờ anh cũng ngã bệnh rồi, tầm quan trọng của người bạn gái như em sẽ bộc lộ ra, để em đút anh ăn, ha ha!” Tiểu Thất mở hộp cơm ra, ngồi ở mép giường lấy thìa ra múc một muỗng cháo, “ nào, nếm thử cháo tình yêu do bạn gái anh mang về!”

Lục Sâm bất đắc dĩ ăn một miếng.

“Thế nào, mùi vị vẫn được chứ?” Tiểu Thất chờ mong nhìn Lục Sâm.

“ Hình như không có vị gì.”

“ Không thể nào!” Tiểu Thất lại múc một muỗng, nửa tin nửa ngờ bản thân nếm thử một miếng, “ ăn rất ngon nha, giống với với mùi vị trước kia...... Có phải do anh bị cảm, cho nên trong miệng không có vị, mới cảm thấy không được muì vị?”

“ Cũng có khả năng!”

Dù sao anh phải ăn nhiều chút, buổi sáng anh ăn cũng không nhiều.

“ Ừm!”

Hai người một người đút một người ăn, thỉnh thoảng nhìn nhau, trong ánh mắt tất cả đều là sự yêu thương và quyến luyến của đối phương.

Bầu không khí ấm áp không tưởng nổi

Triệu Đào bên cạnh nhìn thấy màn ấm áp này hốc mắt lại hơi ửng đỏ...... Tại sao lại có nhiều chuyện không tốt xảy ra như vậy, đều xảy ra ở trên người Lục tổng, chuyện này cũng quá không công bằng với anh rồi!

Chương 872

Bệnh tình của Lục Sâm không giống như bác sĩ nói, chỉ cần vô nước biển là đã khỏe rồi, bệnh lần này của anh ta kéo dài ba ngày, liên tục vô nước biển ba ngày liên tiếp mới khỏe lại được.

Mới vừa làm thủ tục xuất viện về nhà không bao lâu, lại phải đi công tác.

"Đi công tác à?" Tiểu Thất lo lắng nhìn Lục Sâm, chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, Lục Sâm tiều tụy đi rất nhiều, cô liếc nhìn thân người của anh dường như đã ốm đi một chút, nên đợt này đi công tác Tiểu Thất rất lo lắng, cô níu lấy cánh tay của Lục Sâm, "Công việc quan trọng đến nổi nhất định phải đi công tác sao, không thể giao cho người khác à, sức khỏe vừa mới hồi phục, nhỡ như không cẩn thận bị cảm lạnh thì làm sao?"

Lục Sâm ôm eo của Tiểu Thất, đặt nhẹ cái cằm của anh lên đỉnh đầu của Tiểu Thất, nhẹ nhàng nói, "Anh biết em lo lắng cho anh, nhưng em yên tâm đi, anh sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mà, lần đi công tác này rất là quan trọng, nên không thể giao cho người nào khác được."

Tiểu Thất bậm môi, ngước đầu hỏi anh, "Vậy anh đi đâu công tác vậy, đi mấy ngày mới về?"

"Thụy Sĩ!" Lục Sâm trầm mặt một lúc mới nói, "Đại khái cần khoảng một tuần!"

Á......

Là đi xuất ngoại, lại phải đi lâu như vậy.

Tiểu Thất buồn bã cúi đầu xuống, từ lúc cô ta ở chung với Lục Sâm cho đến giờ chưa bao giờ xa cách khoảng thời gian lâu đến vậy, Tiểu Thất lo sợ Lục Sâm sẽ trốn mất vậy, ôm chặt lấy cánh tay của anh, "Vậy khi nào thì anh xuất phát?"

"Tối nay anh phải đi rồi!"

Là sao!

Tại sao lại đột xuất thế!

Tiểu Thất đột nhiên ngẩng đầu nhìn, "Tại sao lại đột xuất như vậy!"

"Vé máy bay đã sớm đặt rồi, sợ rằng em lo lắng nên không nói cho em nghe."

"Không đi không được sao?"

Lục Sâm thở dài, gật đầu.

"Vậy được thôi......" Tiểu Thất cúi cái đầu xuống, "Em sẽ là một người phụ nữ hiểu lý lẽ, không thể đứng sau cản trở công việc của anh…… em đi thu dọn hành lý cho anh nhé." Tiểu Thất đứng dậy, nhìn về phía Lục Sâm, "Ở bên đó trời có lạnh không, để em tra thời tiết nhé, để em xem nên mang quần áo gì cho anh mang qua đó, chắc anh không phải đi một mình đâu đúng không?"

"Triệu Đào đi cùng anh."

"Vậy là tốt rồi, có Triệu Đào ở bên cạnh chăm sóc anh em cũng yên tâm hơn." Tiểu Thất xoay người đi vào phòng ngủ của hai người, kéo

chiếc va li ra mang quần áo của Lục Sâm đặt vào đấy, cô ta làm một cách chân thật, mỗi một chiếc áo được sắp xếp một cách gọn gàng ngăn nắp, lại đem một chiếc túi chân không ra đặt từng bộ đồ, rồi đặt chúng lại vào chiếc va li.

Lục Sâm tựa người vào cửa, lẳng lặng nhìn cô đang sắp xếp dọn dẹp đồ đạc, trong lòng bỗng trổi dậy một chút nhói đau.

"Lục Sâm, chiều nay mấy giờ anh bay thế?"

"Tối bảy giờ hơn."

"Vậy cũng tốt, không cần gấp rút quá." Tiểu Thất thở dài, nghĩ đến Lục Sâm sắp đi, một mình cô phải ở cả tuần trong căn phòng rộng lớn thế này, trong lòng lập tức trổi dậy một sự vắng vẻ hiu quạnh, Tiểu Thất một bên dọn dẹp, một bên thở dài, "Tại sao anh vẫn chưa đi mà em đã bắt đầu nhớ đến anh rồi, hazz...... Thật không ngờ rằng cũng có một ngày em lại dính chặt với một người như thế, Lục Sâm anh nhất định phải nhớ về sớm nhé, còn nữa ở bên Thụy Sĩ nhớ mỗi ngày gọi điện thoại và nói chuyện qua video với em nhé, làm thế nào em cũng phải nghe được tiếng của anh mới được."

"...... Được!"

"À đúng rồi, mẹ anh cũng ở bên Thụy Sĩ mà, nếu như lần này có thời gian thì qua bên đó ghé thăm mẹ anh nhé."

"...... Được!"

"Còn nữa......" Tiểu Thất đem quần áo của anh ta sắp xếp xong rồi, lại lấy thêm một tấm hình của cô ta chụp chung với Lục Sâm để vào hành lý, cười hihi, "Em đã đặt tấm hình vào trong va li rồi, có hình rồi thì coi như em đang giám sát anh đấy, mỗi ngày phải ăn cơm và ngủ

đúng giờ, không được uống rượu và cũng không được ăn cay, nếu không em mà biết được thì...... hừ hừ!"

Tiểu Thất quơ nắm tay, "Để em biết anh không nghe lời, thì em sẽ cho anh biết tay!"

"...... Được!"

Tiểu Thất dựng chiếc va li và kéo qua dựa vào góc tường, vỗ tay nói, "ok, việc đã làm xong!"

Vừa ngước đầu nhìn thấy Lục Sâmđang nhìn cô với một ánh mắt rất nồng nàn.

Hai má của Tiểu Thất đỏ lên, chạy qua bên Lục Sâmnắm lấy tay anh ta, "Sao vậy, có phải anh thấy em rất đảm đang đúng không, cảm động đúng không?"

Lục Sâm bật cười, "Có!"

"Ha ha, em biết mà!"

Tiểu Thất ôm lấy eo của Lục Sâm, "Bây giờ đã hơn hai giờ chiều rồi, chúng ta vẫn còn thời gian châm chọc nhau tí."

Lục Sâm cũng thuận thế ôm lấy Tiểu Thất.

Hai người ôm nhau lăn vào chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

Lục Sâm nằm ngửa trên giường, Tiểu Thất như con bạch tuột tám vòi ôm chặt lấy anh ta, cô nằm đè lên người anh, hai chân bấu chặt người anh ta, "Lục Sâm, em không nỡ làm sao đây, một tuần lận, 168 giờ, 10080 phút, 604800 giây, làm sao em có thể trải qua một

thời gian dài như thế......"

Trong lòng của Lục Sâm có chút nhói đau.

Anh ôm chầm lấy Tiểu Thất, Tiểu Thất không nhìn thấy được trong mắt của anh có một cảm xúc rất phức tạp, giọng nói của anh giả vờ buông lỏng, mỉm cười trêu ghẹo nói, "Vậy làm sao đây, bây giờ chỉ mới một tuần thôi, ngộ nhỡ có một ngày chúng ta xa cách nhau thì làm thế nào?"

Xa nhau à?!

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này thôi thì cô ta đã không chịu được.

Cô ta càng dùng sức ôm chặt lấy Lục Sâm, "Mơ tưởng! Anh đã nằm trong tay em rồi thì đừng mong chạy thoát, cả đời này đều là người của em!"

"Ngộ nhỡ thì sao?" Lục Sâm giả vờ thăm hỏi, "Ngộ nhỡ chúng ta chia tay thì sao?"

Trong lòng Tiểu Thất cảm thấy rất khó chịu.

"Sao lại phải có cái giả thiết này?" Cô không thích cái ngộ nhỡ như thế!

"Em không muốn biết."

Tiểu Thất nghiêng đầu chân thật suy nghĩ, cũng mặc kệ cô nghĩ như thế nào, cô cũng không chấp nhận khả năng này, "Em cũng không biết nữa...... dù sao thì Lục Sâm anh tuyệt đối không được rời xa em, nếu như anh rời xa em, thì em sẽ cảm thấy khó chịu chết đi được."

Lục Sâm nhè nhẹ thở dài.

Nếu như là lúc trước, thì Lục Sâm chắc chắn sẽ an ủi Tiểu Thất, là khả năng này chắc chắn sẽ không xảy ra, nhưng hiện tại, anh lại không nói gì.

Tiểu Thất nhạy cảm nhận thấy được hai ngày nay Lục Sâm rất kỳ lạ.

Cực kỳ kỳ lạ!

Lúc còn ở trong bệnh viện, anh ta thường hay dùng ánh mắt khó hiểu để nhìn cô ta, có lúc lại cảm thấy thần bí nói chuyện với Triệu Đào, giống như là......

Tiểu Thất đột nhiên ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt của anh ta, "Lục Sâm, có phải anh có chuyện gì giấu giếm em không?"

Trong lòng của Lục Sâm có chút hồi hộp.

Biểu hiện của anh ta đã rõ như vậy rồi!

Trong thâm tâm vô cùng kinh ngạc, sắc mặt không có chút biến đổi, "Giấu giếm em à?"

"Đúng vậy, em luôn cảm thấy mấy ngày gần đây anh có điều gì đó bất ổn!"

Lục Sâm xoa tóc của cô, "Nha đầu ngốc, mỗi ngày anh đều ở bên cạnh em, thì có gì để giấu giếm em, đừng có suy nghĩ nhiều nữa."

Cũng đúng.

Sau khi tan ca Lục Sâm vẫn về nhà với Tiểu Thất, mỗi ngày anh ta

nhận được bao nhiêu cú điện thoại cô đều biết, làm việc gì cô cũng đều rất rõ ràng, cho nên anh ta không có gì giấu giếm cô cả?

Tiểu Thất chỉ cần suy nghĩ như vậy thì trong lòng đã yên tâm hơn.

Hai người từ lúc hai giờ hơn bắt đầu buông chuyện cho đến khi trời mờ tối, lúc năm giờ rưỡi Triệu Đào lái xe đến đón Lục Sâm.

Triệu Đào vào nhà đẩy hộ chiếc va li ra, đi đến phía trước, bởi vì Lục Sâm vừa mới xuất viện, cho nên cái chân giả của anh vẫn chưa được gắn vào, Tiểu Thất bèn đưa cây nạng cho anh ta, thuận thế đỡ anh ta một tay, "Đi thôi."

Thang máy trực tiếp xuống tới bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Triệu Đào đã đem hành lý sắp xếp xong, ngồi trên chiếc ghế người lái để chờ Lục Sâm.

Tiểu Thất cẩn thận vịn Lục Sâm ngồivề phía hàng ghế sau.

"Được rồi, trời đã tối rồi, em mau trở về đi, để anh nhìn thang máy của em đi lên rồi mới đi vậy."

Tiểu Thất không muốn rời đi, cô ta bỗng nhiên nói, "Lục Sâm, hay là để em đưa anh ra phi trường nhé......"

"Không được!" Lục Sâm chưa suy nghĩ liền từ chối, "Trời đã tối rồi, một người con gái như em còn đi đâu nữa? Lúc em về thì anh làm sao yên tâm, em đã quên chuyện lần trước Lưu Tuyền bị bắt cóc rồi sao?!"

Tiểu Thất rầu rĩ đứng phía ngoài cửa, cúi đầu đá chân vào cục đá nhỏ.

Lục Sâm hạ cửa sổ xe xuống, thở dài và xoa đầu của cô, "Ngoan, anh sẽ rất nhanh trở về, chỉ một tuần thôi mà, nếu em cảm thấy thời gian qua lâu quá, thì em có thể qua Lưu Tuyền chơi, hai người cùng đi dạo, còn nếu không có việc gì nữa thì đi thăm thú quán cà phê, có việc làm rồi thì sẽ không thấy thời gian trôi qua một cách chán nản nữa."

Trong đầu Tiểu Thất đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Cô ta bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn, đôi mắt như tỏa sáng ra, "A...... Lục Sâm, bỗng nhiên em suy nghĩ đến, em có thể đi cùng anh đấy, dù sao thì bên quán cà phê của em cũng đã vào quỹ đạo rồi, cũng không cần ngày nào em cũng đến quan sát nữa, em có thể cùng anh đi Thụy Sĩ mà, em lớn như vậy rồi cũng chưa từng đi qua Thụy Sĩ đấy, anh yên tâm...... em xin thề rằng, em tuyệt đối sẽ không cản trở công việc của anh đâu, lúc anh đi nói chuyện công tác với người khác, thì em sẽ thành thật đợi ở trong khách sạn! Vừa vặn mẹ anh cũng ở bên Thụy Sĩ mà, em có thể đi qua đó viếng thăm dì ấy."

Tiểu Thất càng cảm thấy cách nghĩ của mình càng khả thi, "Lục Sâm, anh cảm thấy chủ ý của em như thế nào?"

Nếu thật sự đi công tác, thì Lục Sâm sẽ không ngại mà đưaTiểu Thất đi.

Chính là lúc này...... anh ta có việc khác.

Lục Sâm không nói lời cự tuyệt nào, chỉ im lặng nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất nhìn vào ánh mắt điềm đạm của anh ta, gương mặt mỉm cười, cô ta cắn nhẹ làn môi của mình, khóe mắt có một chút đỏ lên, "Như vậy cũng không được sao?"

"Tiểu Thất, anh có việc quan trọng cần phải làm, nếu em muốn đi Thụy Sĩ, lần sau...... để anh có thời gian, anh nhất định sẽ đưa em đi Thụy Sĩ chơi có được không, "

"Nhưng mà em không nỡ xa anh."

Anh ta cũng không muốn đi!

Sau khi ở bên nhau với Tiểu Thất, Lục Sâm thường cố gắng từ chối những hoạt động công tác. Thời gian dài nhất mà hai người xa nhau, cũng chỉ là quá trình sáng sớm anh đi làm, cho đến tối tan ca mới mặt gặp mà thôi.

"Ngoan, anh rất nhanh sẽ trở về. Mau chóng lên lầu đi, đừng để anh lo lắng nữa."

"Được!"

Tiểu Thất quyến luyến không nỡ rời xa anh, Lục Sâm lại đột nhiên nắm lấy cổ tay cô ta, trước ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Thất, anh ta đột nhiên mở tấm ngăn cách phía sau hàng ghế ra, kéo lấy tay cô ta hôn thật sâu, và nụ hôn lần này rất là sâu sắc, đợi đến lúc hơi thở của hai người dồn dập mới buông ra.

"Lục Sâm......"

"Mau đi lên đi."

Tiểu Thất đỏ mặt vuốt khóe miệng, lúc này trong lòng mới cảm thấy mỹ mãn mà leo vào thang máy lên lầu.

Lục Sâm mở tấm chắn ra.

Nhìn bóng dáng Tiểu Thất nhảy nhót từ từ biến mất, ánh mắt anh bỗng lóe lên một tia thương xót.

Bên phía chân trái đột nhiên hơi đau nhẹ, Lục Sâm dùng sức đè chặt bắp đùi mình, thở phì phào.

"Lục tổng......"

"Đi thôi!"

Triệu Đào khởi động máy, anh ta quay qua nhìn Lục Sâm, bèn quay qua nhìn hướng Tiểu Thất dần dần biến mất, bất đắc dĩ thở một tiếng thật dài, khởi động xe rời đi.

Chương 873

Thời gian Lưu Tuyền và Dung Cảnh hẹn nhau là sau năm ngày của ngày thứ bảy.

Hai người hẹn nhau vào mười giờ sáng, thời tiết gần đây trở nên ấm áp, lại cộng thêm sắp ra ngoài, nên Lưu Tuyền đặc biệt mặc một trang phục kiểu áo ren dài đơn giản.

Kiểu áo ren dài đơn giản, bên ngoài khoác một chiếc áo kaki, mái tóc vừa đen vừa thẳng buông xỏa ngang vai, kiểu áo khoác đơn giản dài ngang đầu gối, hai cái chân dài trắng nõn lộ ra bên ngoài, phía dưới chân mang một đôi giày boot cổ ngắn đế bằng.

Cả người trong thật tràn đầy năng lượng, và tao nhã.

Tuy rằng là ngày thứ bảy, nhưng Tần Nham vẫn đến công ty đi làm như bình thường.

Lưu Tuyền đi xuống lầu, dưới lầu vẫn là hai người mẹ Tần và Tần Phi Ngữ.

Nhìn thấy Lưu Tuyền ăn mặc một cách đẹp đẽ và sáng sủa, khuôn mặt của mẹ Tần dần biến sắc, Tần Phi Ngữ vừa cắn hạt dưa vừa nói lời châm chọc, "Ôi này, ăn mặc đẹp như thế này là đi ra ngoài gặp mặt tình nhân sao, hay đang muốn làm chuyện gì đó, he he, Lưu Tuyền à Lưu Tuyền, tôi phát hiện ra lá gan của cô càng ngày càng lớn rồi đấy, cũng bởi vì anh trai của tôi tin cô, nên bây giờ cô mới không kiên nể gì cả? Cô cũng đừng quên, khi nào tôi và mẹ vẫn còn sống ở đây, thì cô nhất định cẩn thận tí, đừng để chúng tôi bắt được

điểm yếu của cô!"

Lưu Tuyền coi những lời nói của Tần Phi Ngữ như lời nói thổi qua bên tai.

Thổi qua rồi thì mặc kệ.

Cô ta cầm lấy chiếc túi xách và bước ra ngoài cửa.

Bọn họ thích suy nghĩ gì thì tùy, thích nói gì thì mặc kệ, đối với cô không có quan hệ gì cả.

Tần Phi Ngữ nổi giận!

Thật chết tiệt, không nghe được cô ta nói gì sao!

"Lưu Tuyền, cô đứng lại đó cho tôi!"

Lưu Tuyềnvốn dĩ không thèm đếm xỉa đến Tần Phi Ngữ, xoay người đi ra cửa.

Tần Phi Ngữ giận đến nổi từ trên ghế sô pha nhảy dựng lên, chỉ vào bóng dáng của Lưu Tuyền không ngừng mắng chửi, "Mẹ, mẹ có thấy không, có thấy không, đó là con dâu tốt của Tần gia đó, thật lỗ mãng, nói chuyện với cô ta cô ta coi người khác không tồn tại, tiện nhân!"

Mẹ Tần cũng rất tức giận.

Nhưng bà ta còn có một việc quan trọng cần phải làm.

Mẹ Tần kéoTần Phi Ngữ lại, "Con ngồi xuống đã!"

"Mẹ......"

"Ngồi xuống!"

Tần Phi Ngữ bất mãn và ngồi xuống, "sao vậy, mẹ không còn quan tâm đến tiểu tiện nhân đó nữa à!"

"Muốn chứ, đương nhiên là muốn rồi!" Mẹ Tần lạnh lùng nhìn vào bóng dáng đã lặng mất tăm của Lưu Tuyền, "Con tiểu tiện nhân này hôm nay lại ăn diện đẹp như vậy ra khỏi nhà, chắc chắn là không có việc gì tốt cả, Phi Ngữ, con nhanh chóng cho người theo dõi cô ta, lúc nào nhìn thấy thì chụp hình lại!"

"Nhưng mà...... anh trai của con có tin không!" Tần Phi Ngữ vẫn không quên được sự việc xảy ra ở lần trước, "Lần trước Lưu Tuyền đã bị người khác chơi khăm đến như vậy rồi, anh trai cũng vẫn tin tưởng cô ta mà, lần này cho dù chúng ta có chụp lén hình đi chăng nữa thì e rằng anh trai cũng không tin chúng ta đâu!"

Nhắc tới chuyện này mẹ Tần nổi giận.

Bà ta nghiến răng, "Con hãy cho người chụp rồi hãy nói, chuyện đồn đãi với thật mắt chứng kiến không giống nhau, mẹ không tin là một người đàn ông khi nhìn thấy hình ảnh của vợ mình thân mật với người đàn ông khác mà vẫn có thể không để tâm được."

Cũng đúng!

"Còn nữa...... Lưu Tuyền ăn diện như vậy ra khỏi cửa, thì chắc chắn là đi gặp đàn ông, nếu mà chụp được hình rồi sẵn tiện con cho người điều tra lai lịch của người đàn ông ấy là ai!"

"Dạ!"

Tần Phi Ngữ lập tức hăng hái lên, gấp rút từ trên ghế sô pha nhảy dựng lên, "Để con lập tức cho người đi theo dõi cô ta!"

......

Lúc Lưu Tuyền ra khỏi cửa sẵn tiện mua một ít trái cây.

Lần trước Dung Cảnh bị thương cô ta cũng không đến thăm, đúng lúc lần này đến trả tiền và cũng thuận tiện đến thăm anh ta.

Hai người hẹn địa điểm là trong một quán cà phê ở trung tâm thành phố.

Khi Lưu Tuyền đến thì Dung Cảnh đã ngồi đợi được một lúc rồi, anh ta hôm nay cũng ăn diện thật đẹp, trên người mặc một bộ đồ màu kem đơn giản, trông anh ta có vẻ trẻ hơn nhiều.

Nhìn thấy Dung Cảnh, Lưu Tuyền có chút kinh ngạc, cô ta nhìn một hồi chỉ mới chín giờ bốn mươi phút.

"Sao anh tới sớm thế?"

"Hôm nay được nghỉ hai ngày, cũng đúng lúc ở nhà không có việc gì, sau khi ăn sáng thì anh đã đến đây."

"Công việc anh tốt thật, được nghỉ hai ngày." Lưu Tuyền ngồi xuống trước mặt của Dung Cảnh mỉm cười đưa giỏ trái cây cho anh ta, cảm thấy ngại ngùng và nói, "Vết thương của anh đã đỡ chưa? vốn dĩ định ghé thăm anh, nhưng không biết nhà anh ở đâu...... Cho nên nhân tiện hôm nay sẵn thăm anh luôn. Giỏ trái cây nhỏ này, tuy không có thành kính gì, nhưng anh đừng chê nha."

Dung Cảnh có chút vui mừng nhưng lại lo lắng.

Anh ta nhanh chóng nhận lấy giỏ trái cây.

Đây là lần đầu tiên Lưu Tuyền mua đồ cho anh ta làm sao mà anh chê được.

"Mừng đến không kịp nữa kìa,." Dung Cảnh gọi ly cà phê cho Lưu Tuyền, "Hôm nay thời tiết thật tốt, em cũng đã đến thăm bệnh nhân như anh rồi, anh cũng đáp lại chút lễ nghĩa, trưa hôm nay anh mời em ăn cơm nhé."

"A?"

"Sao rồi, thời gian không thuận tiện à?"

"Không phải......"

"Quyết định vậy nha."

Lưu Tuyền bật cười gượng, nhìn vẻ mặt của Dung Cảnh cười đầy mãn nguyện cuối cùng không thể từ chối, cô ta từ trong chiếc giỏ xách của mình lấy chiếc ví tiền ra, và từ trong ví lấy tiền ra đưa cho Dung Cảnh, "Nè, em trả tiền cho anh."

"Là tiền của anh sao?"

"Dạ!"

Dung Cảnh nhìn vào ví tiền trống không của cô ta, bèn lấy tiền chia ra một nửa trả cô ta, "Em trả ít lại tí, để một chút lại bên người để phòng thân, dù sao thì tiền này của anh cũng không cần đến gấp."

"Ai? Không cần không cần, ngày thường em cũng ít dùng đến tiền

lắm."

"Nhưng cũng không được, bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt rồi, trên người ai ai cũng phải mang ít nhất một ngàn đồng chứ, ngộ nhỡ cần xài đến tiền thì sao." Dung Cảnh kiên quyết đem tiền đưa cho Lưu Tuyền, chỉ giữ một phần trên tay mình, "Đưa cho anh trước như vậy thôi, để lần sau em lãnh lương rồi tiếp tục trả anh cũng được."

Lưu Tuyền đành bất đắc dĩ nhận.

Hôm nay cô đến đây cũng là vì muốn trả tiền thôi mà.

Nếu biết trước như vậy cô sẽ lấy tờ giấy bọc tiền lại......

"Dung Cảnh......"

"Được rồi được rồi đừng nói nữa, nếu coi anh là bạn thì tiền này anh lấy dùng trước đi." Dung Cảnh tha thiết muốn Lưu Tuyền đem tiền trả lại thành nhiều đợt nữa kìa.

Miệng cũng đã mở lời như vậy rồi, thì đùn đẩy chính là không nể mặt rồi.

Lưu Tuyền âm thầm quyết định, tháng sau lãnh lương rồi, thì nhất định sẽ mang số tiền này trả cho Dung Cảnh.

Cô là người rất sợ thiếu tiền người khác, nếu thiếu tiền người ta mà không trả, thì cô ngủ không yên.

"Nhìn khí sắc của em có vẻ tốt hơn rồi đấy, hai ngày nay gia đình họ Tần có ai làm khó dễ gì em nữa không?"

Lưu Tuyền sờ vào hai má của mình, "Khí sắc tốt à?"

Dung Cảnh gật đầu.

Lưu Tuyền cười nói, "Chắc có lẽ trái tim em đã biến lớn lên rồi đấy, dù sao thì họ muốn nói gì thì mặc kệ, em coi như là không nghe thấy, lúc trước đặc biệt rất để ý cách bọn họ nói chuyện, nhưng mà lúc đó em rất để ý đến lời nói của họ, nhưng bây giờ......em xem họ như là người xa lạ vậy, đương nhiên là họ không gây tổn thương cho em được rồi."

Trước giờ chỉ có người thân cận nhất của mình mới đem lại sự đau đớn tổn thương cho mình thôi.

Mẹ Tần và Tần Phi Ngữ, sau khi bị cô phát hiện họ tính kế bắt cóc cô, cô đã không coi họ ra gì.

"Còn Tần Nham, anh ta đối xử với em như thế nào?"

"Nếu không phải vì anh ta, thì em nghĩ em sẽ không trụ được đến bây giờ." Nhắc tới Tần Nham, thì gương mặt của Lưu Tuyền hiện lên vẻ mặt thật dịu dàng, "Anh ấy đối xử với em tốt lắm, vả lại hai ngày nay bọn em cũng có thương lượng sức khỏe của mẹ anh ta đã hồi phục rồi, bọn em sẽ nhân cơ hội thời gian này để dọn ra ngoài, mẹ anh ta đối với anh ta có nhiều tình tiết quyến luyến một cách nghiêm trọng, Tần Nham cũng đã phát hiện ra điều này nên không muốn tiếp tục sống như vậy nữa, nếu không càng ngày sẽ chịu càng nhiều sự khống chế của mẹ anh hơn."

Dung Cảnh như muốn đánh một cái vào mặt mình.

Không có việc gì tại sao lại nhắc đến Tần Nham nhỉ.

Anh ta bây giờ cũng không biết nói gì hơn, nói lời chúc phúc thì nói

không nên lời, nói lời an ủi, thì Lưu Tuyền cũng không cần.

Dung Cảnh thở dài.

Tuy rằng anh ta đã hạ quyết tâm theo đuổi Lưu Tuyền, nhưng nếu như tình cảm của Lưu Tuyền và Tần Nham rất tốt, thì không lý nào anh lại chen chân vào tình cảm của hai người được.

Hai người nói chuyện một hồi, rất nhanh chóng đã hơn mười một giờ trưa rồi.

"Đi, anh dẫn em đi ăn cơm."

"Ạch...... Không cần đâu."

Dung Cảnh đem giỏ trái cây đưa đến trước mặt hai người, "Em cũng đã đến thăm bệnh anh rồi, nếu như anh không mời em ăn thì sẽ cảm thấy không đúng lắm. Nhưng mà Tần Nham đi làm rồi, chẳng lẽ em muốn về nhà để đối mặt với mẹ và em gái anh ta sao?"

Thật đúng là không muốn!

Lưu Tuyền vốn dĩ không định về nhà ăn cơm trưa hôm nay, cô ta muốn ra ngoài ăn đại một bữa sau đó ghé qua bên Tiểu Thất.

"Đi thôi, cùng nhau đi ăn!"

Dung Cảnh đã trả tiền xong, bèn cầm lấy giỏ trái cây cùng Lưu Tuyền rời khỏi quán cà phê.

Hôm nay thời tiết ấm áp, lại là thứ sáu, trên đường xe và người qua lại rất đông đúc. Lưu Tuyền cùng Dung Cảnh vừa đi vừa nói chuyện, mà không thèm để ý gì đến xe cộ trên đường.

Dung Cảnh hoang mang kéo cô lại.

"Đi đường sao không nhìn thế, hãy cẩn thận một tí."

Cũng vừa vào lúc này, Dung Cảnh nhạy bén phát giác ra như có một luồng sáng vừa mới phát sáng đâu đó.

Anh ta nhắm mắt lại, đưa ánh mắt sắc bén lướt qua nhìn.

Nhưng những người đi tới lui trên đường lớn, hoàn toàn không phát hiện ra ai khả nghi.

Dung Cảnh cau mày lại.

Lưu Tuyền nhìn Dung Cảnh dừng bước, quay đầu nghi ngờ nhìn anh ta, "Anh sao rồi?"

"Hình như chúng ta vừa mới bị chụp lén."

Chụp lén á?!

Lưu Tuyền để ý quét nhìn qua xung quanh đám đông, cô ta chưa từng là quân lính lại không được huấn luyện qua, nên không có sự nhạy bén như Dung Cảnh, nhìn một hồi lâu cũng chưa nhận ra.

Tại sao lại như vậy, nhưng mà hành vi chụp lén không có đạo đức này không cần suy nghĩ cũng biết ai làm ra rồi.

"Mặc kệ đừng để ý nữa, bọn họ muốn chụp gì thì cứ chụp, cây ngay không sợ chết đứng, em không có nhược điểm nào để cho bọn họ nắm cả!"

Bọn họ à?

"Em biết là ai sao?"

"Còn ai nữa?" Lưu Tuyền cười nhạo, "Việc này chắc chắn có liên quan đến mẹ của Tần Nham và Tần Phi Ngữ! Đi thôi, mặc kệ họ, họ muốn chụp gì thì chụp!"

Chân mày của Dung Cảnh càng cau có hơn.

"Ngộ nhỡ bọn họ chụp được những góc độ kỳ lạ, thì e rằng sẽ đối với em bất lợi."

"Không sao, Tần Nham sẽ không tin tưởng họ đâu."

Trong lòng Dung Cảnh như có chút chua xót.

Lưu Tuyền đối với Tần Nham rất là tín nhiệm...... Tần Nham đó không biết tích được biết bao nhiêu phúc mới lấy được người vợ tốt như thế này.

"Đi thôi!"

"Ừ!"

Dung Cảnh dẫnLưu Tuyền đến một nhà hàng kiểu Tây.

Trong nhà hàng trang trí thập phần lộng lẫy và sang trọng, Lưu Tuyền đứng trước cửa nhìn vào bảng hiệu, khẩn trương nuốt nước miếng.

"Dung Cảnh, anh quyết định chúng ta sẽ ăn trưa ở đây sao?"

Dung Cảnh nhúng nhẹ chân mày, "Có vấn đề gì?"

Đương nhiên là có vấn đề rồi!

Là vấn đề lớn đấy!

Cô ta đem không bao nhiêu tiền để trả cho Dung Cảnh, hôm nay đem tiền mặt đến trả cho anh ta, e rằng không đủ để trả bữa cơm này!

Lưu Tuyền lùi lại vài bước, "Không không không, em không muốn dùng cơm ở đây!"

Chương 874

"Em có lòng tốt đến thăm anh, theo lý theo tình thì anh phải mời em ăn cơm." Dung Cảnh nhìn qua thời gian, "Bây giờ đã hơn mười một giờ rồi, bây giờ có đi tìm quán ăn khác đi nữa cũng không kịp."

Ai nói là không kịp.

Lưu Tuyền kéo Dung Cảnh đi.

"Đi đâu thế?"

"Để em dẫn anh đi đến một quán ăn, là quán ăn ngày xưa lúc em và Tiểu Thất còn đi học rất thích ghé ăn, lúc đó hai người chúng em thường từ trong trường trốn chạy ra ngoài ăn đấy, vả lại thức ăn ngon, giá cả rẻ lại hợp vệ sinh, dù sao cũng có lợi hơn nhiều so với quán ăn cao cấp này."

Dung Cảnh nhìn thấy Lưu Tuyền nắm lấy tay anh, khóe miệng vểnh lên, không nói gì, mặc kệ cho Lưu Tuyền kéo anh đi về phía trước.

Hai người đi trên con đường khoảng hai mươi phút, đã đi ra khỏi phố đi bộ của A Thị rồi.

"Đây là muốn đi đâu? Nếu còn xa quá thì chúng ta có thể ngồi taxi."

"Không cần không cần, gần đến nơi rồi."

Dung Cảnh dáo dác nhìn kiến trúc xung quanh, đã bước ra khỏi khu vực đi bộ rồi, không khí của khu thương mại nơi đây đã không còn

náo nhiệt nữa, người trên đường cũng ít hơn, đương nhiên, có thể nhìn thấy mặt tiền của các ngôi nhà, nhưng mà đối lập với sự phức tạp của phố đi bộ, thì nơi đây quả thật vắng vẻ hiu quạnh hơn.

Lưu Tuyền dẫn Dung Cảnh đi vào một cái hẻm nhỏ.

Dung Cảnh nhún chân mày, tỏ vẻ nghi ngờ, "Lưu Tuyền, em có chắc chắn nơi này có đồ ăn ngon không?"

"Một trăm phần trăm chắc chắn!" Lưu Tuyền hướng về phía trước dẫn đường, vừa cười vừa quay người nhìn Dung Cảnh, "Dù sao thì nơi này chắc chắn là anh chưa từng đi qua đúng không, đừng nhìn thấy nơi đây có vẻ hẻo lánh, đợi đến khi anh biết được bên trong rồi, thì bên đó buôn bán hoạt động rất là náo nhiệt!"

Dung Cảnh nửa tin nửa ngờ vẫn đi theo Lưu Tuyền đi về phía trước.

Lại đi qua hai cái hẻm nhỏ, cuối cùng cũng đến trước cửa một quán ăn nhỏ.

Dung Cảnh nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc nói không thành lời.

Một quán ăn nhỏ bé như vậy, trên đó chỉ có một bảng hiệu đơn giản, tiệm mì thịt bò lão Lý! Quán ăn nhìn có vẻ chỉ hai đến ba mươi mét vuông mà thôi, bên trong quán ăn nhỏ là vài cái bàn nhỏ và vài cái ghế nhỏ, lúc này cũng là lúc đến giờ ăn rồi, trên ghế ngồi đông đúc, không dừng lại ở đó, trước cửa quán ăn quả nhiên người chờ đợi xếp hàng dài ước chừng hai ba mét.

Lưu Tuyền thấy thế bèn nhanh chóng xếp vào hàng ngũ phía sau.

"Tiểu Tuyền......"

"Hôm nay thật sự rất may mắn, ha ha, bình thường em và Tiểu Thất đến đây phải xếp hàng đến mười mét đấy, hôm nay chắc có lẽ mọi người đã đi dạo hết rồi, nơi đây cũng không có bao nhiêu người......"

Người như thế này lại không nhiều à?

Dung Cảnh có vẻ như đã thấy được trình độ buôn bán của chỗ này rồi.

Anh ta cùng kề vai sát cánh vớiLưu Tuyền đứng đợi, người đang đứng xếp hàng đều đang tán gẫu và nói chuyện, nên không cảm nhận được gì về giọng nói đột ngột củaDung Cảnhvà tiểu Tuyền, Dung Cảnh hạ giọng, "Nơi đây hình như chỉ bán mỗi mì thịt bò thôi...... hương vị thật là thơm phức."

"Đương nhiên rồi!" Lưu Tuyềngiới thiệu vớiDung Cảnh, "Nước lèo trong quán ăn này đều được dùng từ xương bò, xương heo và xương vịt hầm ra, một loại nước lèo thượng đẳng đấy, đều nguyên chất, nhìn vào rất là có khẩu vị, vả lại cọng mì của quán ăn này đều không phải là từ bên ngoài mua sẵn, mà tất cả đều là do chủ của quán này tự nhào và cán mì ra, dù sao cũng đặc biệt tỉ mỉ và tinh tế, đợi lát nữa anh thử thì sẽ biết thôi."

Dung Cảnh không nhịn được nhưng vẫn phải chờ đợi.

Hai người xếp hơn nửa tiếng thì mới tới lượt, hai người vừa mới ngồi xuống thì bà chủ đã đến tiếp đón. Bà chủ là một người phụ nữ trung niên, tuy tuổi không còn trẻ, nhưng ăn mặc rất gọn gàng. Nhìn thấy Lưu Tuyền bà ta kinh ngạc hỏi, "Ai da, tiểu Tuyền lâu lắm không gặp, Tiểu Thất không đi cùng à?"

"Dạo gần đây đặc biệt bận rộn, nên không ghé qua đây, Tiểu Thất

cũng vậy."

Bà chủ nhìn Dung Cảnh, cười ha hả nói, "Ai da, đây là bạn trai cô à, trông thật điển trai đấy!"

Lưu Tuyền sửng sốt, hai má có chút đỏ ửng xua tay giải thích, "Không phải không phải, ai da, bà đừng hiểu lầm, anh ấy là bạn của tôi!"

Khuôn mặt của bà chủ như lộ vẻ như là" Tôi hiểu! cái gì tôi cũng hiểu vậy", cười nhìn Lưu Tuyền mà không biết vì sao.

"Dung Cảnh anh đừng để bụng nhé, bà chủ chỉ là hiểu lầm thôi."

Để bụng à?!

Anh ta chỉ mong sao tất cả mọi người đều hiểu lầm như vậy.

Dung Cảnh cười thoải mái.

Bạn trai!

Một cách xưng hô thật tốt đẹp!

"Vẫn giống như ngày trước vậy, tô mì thịt bò lớn, một ít rau thơm, thêm nhiều ớt đúng không?"

"Đúng đúng rồi!" Lưu Tuyền quay đầu qua nhìnDung Cảnh, "anh có muốn thêm ớt không?"

"Muốn!"

"Vậy thì cho cháu hai phần mì thịt bò, và thêm ớt nữa!"

"Được rồi, sẽ nhanh chóng có thôi."

Bà chủ nhanh chóng đi xuống bếp hỗ trợ, Dung Cảnh chú ý tới bàn thu ngân ngoài cửa, chỉ vỏn vẹn là chiếc hộp bằng kính, bên trong hộp đều để đầy tiền lẻ và tiền chẵn, rất nhiều người sau khi ăn xong đều trực tiếp bỏ tiền vào cái thùng đó, sau đó tự mình tìm lấy tiền lẻ thối lại.

Dung Cảnh nhún mày một cái, "Tính tiền như vậy không có bị sai sót sao?"

"Em cũng đã hỏi qua vấn đề này với bà chủ rồi." Lưu Tuyền nhóm người lên bàn, cười tủm tỉm nhìn qua chiếc hộp thu tiền, "Bà chủ tiệm nói thời gian đầu chỉ có bà và ông chủ hai người thôi, thật ra rất là bận rộn, không đếm xuể mới làm ra cái hộp như thế, nhiều lúc bận đến nổi không có thời gian nên để cho khách tự mình thối tiền vậy, sau đó nửa đêm họ về nhà đếm tiền lại thì phát hiện ra không chênh lệch tiền, nên sự việc như vậy mới kéo dài cho đến bây giờ."

"......Thật ra những người đến đây ăn đều là khách hàng cũ, đã vậy đa số là người trẻ tuổi nên cũng sẽ lấy lại tiền thối dù chỉ mười đồng."

Dung Cảnh gật đầu.

Anh cũng đã nhìn ra, nơi này khách hàng chào hỏi với bà chủ một cách rất quen thuộc.

"Còn nữa, bà chủ của quán này có trí nhớ rất lợi hại đó, chỉ cần người nào đã từng ghé đến đây ăn, lần sau bà ta nhất định sẽ nhớ rất rõ."

"Lợi hại quá!"

Trong lúc nói chuyện thì tô mì thịt bò đã được mang tới, bà chủ chỉ nói một câu, "Đũa và muỗng đều trong chiếc tủ khử trùng, hai người tự qua lấy đi nhé."

"Dạ được!"

Lưu Tuyền lấy đũa và muỗng, nhìn tô mì thịt bò trước mặt, gấp rút lấy muỗng mút một ngụm lên húp, húp xong hai mắt nhắm lại như rất hạnh phúc, "A...... Đã lâu rồi không có ăn mì thịt bò của họ rồi, ngon quá."

Cô ta đem muỗng đũa đưa qua cho Dung Cảnh, "Anh mau thử đi!"

Tô mì thịt bò nổi lên một tầng màu đỏ của dầu ớt, trên mặt còn bỏ thêm một chút rau thơm đỏ đỏ xanh xanh nhìn rất bắt mắt, Dung Cảnh gắp mì lên, liền đưa vào miệng thử.

"Cảm thấy sao rồi?" Lưu Tuyền kỳ vọng nhìn anh ta.

Dung Cảnh giơ ngón tay cái lên trước Lưu Tuyền, "Ngon!"

Sợi mì quả nhiên giống như lời tiểu Tuyền nói, rất là đặc sắc và ngon, mì tự cán ra đúng là khác với mì mua về, nước lèo cũng thật là ngon, hương vị cũng thật tươi, phân lượng của thịt bò thì vừa đủ, khó trách tại sao có rất nhiều thanh niên trẻ đến đây ăn.

"Ha ha, em đã nói ngon rồi mà!" Lưu Tuyền bật cười, "Dù sao thì ăn mì thịt bò của gia đình họ rồi, thì đến chỗ khác ăn, cũng không dễ dàng tìm được hương vị giống như vậy đâu! Mau tranh thủ ăn khi còn nóng, đợi nguội rồi, thì hương vị không còn ngon nữa."

Dung Cảnh vừa ăn vừa quan sát Lưu Tuyền.

Nhìn cô ta ăn cái vẻ rất hưởng thụ, cô ta ăn đồ rất là chăm chú, rất là ngon, lông mi cong cong khiến cho người ta có cảm giác thật là hạnh phúc.

Dung Cảnh không nhịn được bèn ăn ngấu nghiến.

Nguyên nhân trong công việc, gặp rất là nhiều thành phần tri thức, những người con gái đó ăn uống rất là từ tốn tế nhị, đặc biệt rất là lịch sự, tao nhã, nhưng mà...... ăn lại khiến cho người ta cảm giác ăn không được ngon, vì để duy trì vóc dáng nên họ chỉ ăn hai ba muỗng, đại đa số chỉ ăn trái cây xà lách và rau cải, không thì buổi trưa họ chỉ ăn trái chuối hay một hủ sữa chua như vậy là qua bữa rồi.

Lúc ăn cơm cũng phải cố giữ lại dung nhan của mình, anh ta nhìn thấy phụ nữ lúc ăn rất là cẩn trọng, ngay cả muỗng ăn cuối cùng thì vết son trên môi cũng không bị trôi đi một chút nào hết.

Dung Cảnh chỉ cần nhìn thấy bọn họ ăn thôi thì cũng đã cảm thấy rất là mệt mỏi rồi.

Quay lại nhìn Lưu Tuyền, đang cầm tô mì thịt bò ăn một cách ngon lành, cảm giác rất là sung sướng không nghĩ ngợi gì đến giảm béo cả, thấy cô ta ăn bản thân cũng cảm thấy đói, không có để ý đến hình tượng của mình, nên khi nhìn thấy dáng cô ta ăn tuy là khó coi, nhưng lại nhìn rất là vui tai vui mắt.

Dung Cảnh cũng mở rộng miệng ra, ăn hết một tô lớn mì thịt bò một cách vui sướng.

"Có ngon không?"

"Rất ngon!" Dung Cảnh lấy khăn giấy chùi miệng, "Khó trách nơi đây khuất như vậy nhưng mà làm ăn vẫn rất tốt." Dung Cảnh vừa chuyển đề tài, "Nơi đây em và Tiêu tiểu thư thường ghé đến đây sao, nơi này tốt như vậy nên dẫn người nhà đến đây thưởng thức chứ."

Sắc mặt của Lưu Tuyền ảm đạm xuống.

"Làm sao vậy, anh...... nói sai gì à?"

"Không sai!" Lưu Tuyền lắc đầu, ăn xong một ngụm mì cuối cùng, cô ta lấy khăn giấy chùi miệng, mắt rũ rượi nhẹ giọng nói, "Em cũng muốn dẫn Tần Nham đến đây, nhưng mà anh ta rất bận, đợi sau này có cơ hội rồi mới tính thôi."

Hai người sau khi ăn xong, thì bên ngoài vẫn còn người đang chờ đợi xếp hàng, Lưu Tuyền nhìn vào những chiếc bàn ghế ngồi đầy người, đề nghị, "Chúng ta đi thôi, đừng trì trệ việc kinh doanh của họ nữa."

"Được!"

Dung Cảnh đem tiền trả vào chiếc hộp bằng kính, hai phần mì thịt bò chỉ mới hơn ba mươi mấy đồng, đúng là giống như Lưu Tuyền đã nói, thật là bình dân.

Hai người từ từ thong thả đi ra con hẻm nhỏ.

"Chiều nay em có dự định gì không?"

"Em à!" Lưu Tuyền vui vẻ hát hò nói, "Em đi tìm Tiểu Thất, ha ha, trong khoảng thời gian này Lục Sâm...... chính là bạn trai của Tiểu Thất, anh ta đã đi Thụy Sĩ để công tác, Tiểu Thất đều trải qua mỗi

ngày một cách rất đau lòng, em sẽ ở bên cạnh cô ta, chiều này em sẽ cùng cô ta ra ngoài đi dạo, để cô ta được giải tỏa tâm sự tí."

"Tình cảm của cô ta và bạn trai trông có vẻ rất tốt."

Lưu Tuyền đồng ý gật đầu, "Bọn họ là cặp em nhìn thấy rất là hợp với nhau, hai người họ rất là hợp ý, Lục Sâm không bỏ sót một chút yêu chiều nào đối với Tiểu Thất cả, bất cứ sự yêu cầu nào của Tiểu Thất đối với anh ta đều được anh ta đồng ý và tán thành, Tiểu Thất lại là một cô gái rất là vui vẻ hoạt bát, dù sao thì hai người họ ở với nhau rất và vui vẻ và hạnh phúc."

Dung Cảnh cầm trên tay giỏ trái cây trong lòng nhẹ nhàng thở dài.

Anh ta nhìn xuống phía ánh sáng mặt trời chiếu vào Lưu Tuyền, anh ta không biết rằng mình có còn cơ hội được vui vẻ cùng với cô ấy không.

"Còn anh, chiều nay anh định làm gì?" Lưu Tuyền quay đầu sang nhìn Dung Cảnh, ngưỡng mộ nói, "Tính chất công việc của anh thật là tốt, mỗi tuần đều được nghỉ hai ngày, thật sự rất là tốt, đúng rồi, em còn chưa biết rằng anh đang làm việc gì đấy."

Chương 875

39875. Lưu Tuyền rất tò mò về anh ta, điều này đối với Dung Cảnh mà nói tuyệt đối là một chuyện tốt.

“ Anh làm nghề kiến trúc!”

Lưu Tuyền kinh ngạc, “làm bản vẽ?”

“ Đúng!”

Lưu Tuyền giơ ngón tay cái lên với anh ta, “ thật lợi hại! Em luôn cảm thấy người làm công trình thiết kế sư đặc biệt lợi hại, đồ này không giống như quần áo vậy, lệch lạc một tí cũng không sao, thiết kế cần phải có sự tính toán đặc biệt tinh vi, chỉ một chút vấn đề thôi cũng là chuyện hệ trọng liên quan đến tính mạng, Dung Cảnh anh thật lợi hại!”

Dung Cảnh cười mà không lên tiếng.

Lưu Tuyền chắc chưa quan tâm qua nghề công trình thiết kế sư này, nếu quan tâm qua sẽ biết, anh không chỉ lợi hại như vậy thôi.

Khoảng thời gian trước khu thương mại mang tính quốc tế do thành phố A xây dựng, bản vẽ là do chính tay anh vẽ ra.

Đương nhiên, còn có nhiều kiến trúc khác.

Có thể nói, ở trong nước anh là một nhà thiết kế sư có tiếng tăm.

“ Tốt quá, vậy anh đối với thiết kế nội thất có nghiên cứu không?”

“ Đương nhiên, những thứ này đối với anh mà nói là chung một thể.” Dung Cảnh cười nhìn Lưu Tuyền, vô cùng hưởng thụ ánh mắt sùng bái của cô, “ nhà bây giờ anh đang ở, các thiết bị lắp đặt nội thất đều do bản thân anh một tay đảm nhiệm!”

“ Lợi hại quá!”

Dung Cảnh cười nói đùa với Lưu Tuyền, “ nếu sau này mua nhà cần sửa sang gì thì có thể tìm anh, anh vẽ bản vẽ cho em, miễn phí!”

“ Ha ha, lời này em nhớ đấy, đến lúc đó anh đừng không giữ lời.”

“ Sao cảm thấy bản thân bị gài bẫy rồi nhỉ.”

“ Bây giờ mới phát hiện đã muộn rồi!”

Dung Cảnh mỉm cười nhìn Lưu Tuyền, cô vẫn là lúc cười lên đẹp hơn, rất khó tưởng tượng được hoàn cảnh cô sinh sống tồi tệ như vậy, cô còn có thể duy trì được tấm lòng chất phác ngây thơ vô cùng thuần khiết này.

Bước chân của Dung Cảnh đặc biệt chậm, như vậy thì có thể cùng Lưu Tuyền đi thêm một đoạn đường rồi.

Nhưng đường dài đến đâu cũng có lúc đi hết, huống chi chỉ là khoảng cách hai cái hẻm.

Hai người tạm biệt ở cuối hẻm, “ được rồi, em phải đi tìm Tiểu Thất rồi.”

“ Anh đưa em đi.” Dung Cảnh giơ chìa khóa xe trong tay lên, “ anh lái

xe đến.”

“ Không cần đâu, em bắt xe là được. Anh mau về dưỡng thương cho tốt đi.”

Dung Cảnh nhẹ nhàng thở hơi ra.

Khó khăn lắm mới có cơ hội gặp mặt, lần sau không biết phải đợi đến khi nào.

Anh chỉ có thể nhìn theo Lưu Tuyền, trơ mắt nhìn cô ta rời khỏi.

“ Ai …”

Đợi người triệt để biến mất khỏi tầm mắt, Dung Cảnh mới ôm giỏ trái cây than nặng một cái, anh cúi đầu nhìn giỏ trái cây, nói lẩm bẩm, “ hôm nay cố tình điều chỉnh nghỉ phép, không có chạy đi làm, trong lòng đầy mong chờ ra hẹn hò, nhưng chỉ ở bên nhau trong chốc lát. Dung Cảnh à Dung Cảnh cái miệng của mày sao lại ngu như vậy chứ, sao lại nghĩ không ra lý do để giữ cô gái người ta lại, ai …”

…

Lưu Tuyền không biết được hoạt động nội tâm của Dung Cảnh.

Cô đeo theo balo đắm chìm trong ánh nắng đi trên con đường lớn, cô đã lâu không ra ngoài rồi, vừa đi vừa gọi điện cho Tiểu Thất hẹn cô ấy ra, “ Tiểu Thất, hôm nay ánh nắng tốt như vậy, đừng nằm mốc trong nhà nữa, mau ra đường đi bộ đi, chúng ta cùng nhau đi dạo phố.”

Tiểu Thất hú hú lên một tiếng, nhanh chóng đồng ý, “ tớ lập tức qua đây, Tiểu Tuyền cậu đợi tớ nhé!”

“ Ok!”

Lưu Tuyền tìm một quán cà phê dưới lầu khu thương mại ngồi xuống đợi Tiểu Thất, cô ngồi bên cạnh cửa sổ, gọi một ly cappuccino, vừa uống từng ngụm nhỏ vừa ngồi đợi Tiểu Thất.

Cô tắm mình trong ánh nắng ngồi ở đó, híp mắt lại thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Thời tiết hôm nay thật sự ấm áp hơn rồi, không những mặt trời rất chói, lại không có gió gì, những cô gái trên đường từ mặc áo bông đổi thành chiếc áo xinh đẹp.

Đột nhiên …

Ánh mắt cô chăm chú!

Ở bên ngoài quán cà phê, cũng là trước cửa khu thương mại, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Người đó chẳng phải là … Lục Sâm hay sao!

Lưu Tuyền đối với Lục Sâm cũng được tính là tương đối quen thuộc, cộng thêm ống quần chân trái trống rỗng của Lục Sâm, mức độ nhận biết thật sự quá cao, Lưu Tuyền muốn không phát hiện cũng khó!

Anh ta không phải đi Thụy Sĩ công tác sao!

Sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ là về sớm trước thời hạn?

Lưu Tuyền vừa định bước lên trước chào hỏi, cơ thể đột nhiên cứng đơ lại.

Một bóng dáng trẻ trung cao gầy đứng bên cạnh Lục Sâm, người phụ nữ đó ăn mặc vô cùng chín chắn, mặc chiếc áo liền thân màu cà phê sữa, giỏi giang lại mang hương của người phụ nữ chín chắn, người phụ nữ này không là ai khác, chính là trước kia trên tiệc đầy tháng của Tiêu Niên, Tiểu Thất nghiến răng nghiến lợi giới thiệu mối tình đầu của Lục Sâm, Triệu Đình Đình.

Hai người họ sao lại đi chung với nhau?

Quan trọng nhất là, một cánh tay của Triệu Đình Đình lại khoác lên cánh tay của Lục Sâm.

Hành động thân mật như vậy … Lưu Tuyền nhìn mặt của Lục Sâm, phát hiện vẻ mặt Lục Sâm không có một chút bài xích nào cả.

Trong nháy mắt trong lòng Lưu Tuyền rất khó chịu.

Cô nhanh chóng gọi điện thoại cho Tiểu Thất.

Vừa bắt máy, bên kia Tiểu Thất đã kêu to lên, “ Tiểu Tuyền Tiểu Tuyền, cậu đợi tớ một chút đi mà, đừng hối nữa, tớ đang ở trên đường đây.”

“ Tiểu Thất …”

“ Hả?”

“ Lục Sâm đi công tác về chưa?”

Giọng Tiểu Thất bỗng chốc trở nên mất hứng, “ Tiểu Tuyền à Tiểu

Tuyền cậu có thể đừng nhắc đến chuyện đau lòng của tớ không, cậu cũng không nghĩ xem, với cái tính trọng sắc khinh bạn này của tớ, Lục Sâm về rồi tớ sẽ ra ngoài dạo phố với cậu nữa sao? Khẳng định là bám theo Lục Sâm nhà tớ rồi, hai người cùng nhau ngọt ngào đấy chứ."

Nếu như là thường ngày, Lưu Tuyền chắc chắn sẽ trêu đùa một trận, nhưng bây giờ, cô một chút tâm trạng cũng không có.

Lục Sâm đi công tác trở về rồi, chuyện đầu tiên làm không phải về nhà với Tiểu Thất … Không! Anh ấy thậm chí còn không nói cho Tiểu Thất biết anh ấy đã trở về, mà bây giờ, lại ngang nhiên đi chung với người phụ nữ khác như vậy!

Lục Sâm … đây có rốt cuộc có ý gì đây.

Trong lòng Lưu Tuyền rối loạn lên.

Cô nhanh chóng nói với Tiểu Thất, " Tiểu Thất, cậu tới đâu rồi?"

" Tớ à, tớ sắp đến khu thương mại rồi."

Lưu Tuyền lật đật đứng dậy từ trên ghế sô-pha của quán cà phê, " Tiểu Thất … Tiểu Thất cậu nghe tớ nói, cái kia … bây giờ tớ không ở trong khu thương mại, cậu nhanh chóng đến chỗ khác kiếm tớ …"

" Tiểu Tuyền …"

" Ừm, tớ nghe đây!"

" Sao tớ cảm thấy … hình như tớ nhìn thấy Lục Sâm!"

Trong lòng Lưu Tuyền bỗng chốc trở nên hồi hộp.

Cô còn chưa ra khỏi quán cà phê, đã thấy bên lề đường Tiểu Thất bước xuống xe taxi.

Mà lúc này, cửa ra vào của khu thương mại đã không còn bóng dáng của Lục Sâm và Triệu Đình Đình nữa.

Lưu Tuyền vội vàng cúp điện thoại xông qua đó.

“ Tiểu Thất …”

Tiểu Thất ngơ ngác nhìn điện thoại trong tay, lại ngơ ngác nhìn sang phía cửa ra vào của khu thương mại, quay đầu ngẩn ngơ nhìn Lưu Tuyền, “ Tiểu Tuyền, tớ vừa nãy … hình như ở cửa chính khu thương mại gặp được Lục Sâm …”

“ Cậu nhìn nhầm rồi à … không phải cậu nói Lục Sâm đi Thụy Sĩ công tác qua hai ngày nữa mới trở về sao!”

Phải đấy!

Vậy tại sao cô lại nhìn thấy Lục Sâm.

Bóng dáng kia rõ ràng là Lục Sâm, cô không thể nào nhận nhầm đâu.

Trong tiềm thức Tiểu Thất đi đến phía cửa chính của khu thương mại.

Lưu Tuyền cuống quýt kéo cô lại, “ Tiểu Thất, đừng đi!”

“ Tiểu Tuyền, cậu nhìn thấy rồi đúng không, cậu cũng nhìn thấy Lục Sâm đúng không, vừa nãy tớ không có nhìn nhầm đúng không, anh ấy trở về rồi, vả lại … bên cạnh còn có một người phụ nữ khác …”

Trong lòng Tiểu Thất rối bời, bây giờ cô vẫn còn nhớ trước kia khi Lục Sâm đi công tác cho cô nụ hôn đó, trong lòng cô vẫn tin tưởng Lục Sâm, “ tớ biết rồi, nhất định là anh ấy đi công tác trở về, muốn cho tớ một điều bất ngờ, cho nên mới không nói cho tớ nghe, ưm … lại vừa đúng lúc ở cửa khu thương mại gặp được Triệu Đình Đình …”

Lưu Tuyền không biết nên nói gì.

Hành động thân mật của Lục Sâm và Triệu Đình Đình, không giống như ngẫu nhiên gặp được …

“ Tiểu Thất …”

Bản thân Tiểu Thất tự giải thích cho mình, lập tức thở phào nhẹ nhõm, “ ha ha, Lục Sâm trở về rồi, nói không chừng anh ấy đang mua quà cho tớ đấy, Tiểu Tuyền, hai chúng ta lén lút chuồn vào, xem thử Lục Sâm chọn quà gì cho tớ!”

Lưu Tuyền đành phải bước vào khu thương mại với Tiểu Thất.

Lầu một của khu thương mại đa số là mỹ phẩm và trang sức.

Xa xa, hai người đã nhìn thấy Lục Sâm và Triệu Đình Đình đang quầy chuyên bán trang sức.

Tiểu Thất trốn ở phía sau cột, “ Tiểu Tuyền, cậu nói có phải Lục Sâm đang chọn trang sức cho tớ không, anh ấy chưa từng tặng qua trang sức gì cho tớ.”

Lưu Tuyền hoàn toàn không biết nên nói gì.

Bởi vì khoảng cách xa, nghe không được Lục Sâm và Triệu Đình

Đình đang nói gì, nhưng tay hai người khoác vào nhau chưa từng buông thả ra, nhân viên hướng dẫn mua hàng nở nụ cười giới thiệu với hai người cái gì đó, chưa tới hai phút, nhân viên hướng dẫn mua hàng đột nhiên đeo bao tay lấy từ trong tủ ra một chiếc nhẫn kim cương.

Ánh đèn của khu thương mại phản chiếu lên tia sáng trên chiếc nhẫn kim cương, sáng đến có chút chói mắt.

Tiểu Thất căng thẳng không thôi, " Lục Sâm nhất định là đang chuẩn bị nhẫn kim cương cho tớ đấy, ha ha, chắc chắn là anh ấy không biết con gái thích kiểu gì, vừa đúng chỉ quen một người bạn giới tính nữ là Triệu Đình Đình, cho nên bảo cô ấy cùng chọn nhẫn. Trước kia tớ và Lục Sâm đã bàn bạc sẵn muốn có con đấy, Lục Sâm khẳng định là chuẩn bị cầu hôn với tớ, hì hì!"

Trong lòng Lưu Tuyền vô cùng đau xót.

Cô quay đầu lại nhìn Tiểu Thất, lại phát hiện Tiểu Thất đang cười rất ngọt ngào.

Phải tin tưởng một người biết mấy, lúc gặp được tình cảnh này còn có thể … kiếm lý do thích hợp.

Mà phía trước.

Lục Sâm đã lấy chiếc nhẫn kim cương từ trên tay nhân viên hướng dẫn mua hàng qua, anh đem chiếc nhẫn chơi trong tay một hồi, đột nhiên xoay nửa người, cầm tay phải của Triệu Đình Đình lên, nhẹ nhàng … đem chiếc nhẫn đeo lên ngón áp út của Triệu Đình Đình.

Vẻ mặt e thẹn và vui mừng của Triệu Đình Đình muốn che cũng che không được.

Lưu Tuyền hầu như không dám nhìn biểu cảm của Tiểu Thất.

Cổ cô cứng đơ, xoay đầu nhìn sang Tiểu Thất, liền nhìn thấy nụ cười ngọt ngào trên mặt Tiểu Thất dần dần … cứng đơ lại.

“ Tiểu Tuyền … chiếc nhẫn anh ấy tặng cho tớ, sao lại dùng tay người phụ nữ khác đeo thử vậy.”

“ Tiểu Thất …”

“ Tiểu Tuyền, sao anh ấy lại làm như vậy được.”

Lưu Tuyền nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Thất, “ cậu khoan hãy đau lòng, có thể … trong đó có hiểu lầm gì đó.”

Tiểu Thất cắn chặt môi.

Làm sao cũng không có cách nào tin được cảnh nhìn thấy ở trước mắt này.

Sao lại như vậy …

Sao lại như vậy!

Cô run rẩy móc điện thoại từ trong túi xách ra, tìm thấy số điện thoại của Lục Sâm trong danh bạ, cắn răng, nhấn phím gọi.

Tiểu Thất nhìn chằm chằm về phía trước.

Cô nhìn thấy, Lục Sâm móc điện thoại từ trong túi ra, bởi vì Lục Sâm nghiêng nửa người, cô có thể nhìn rõ biểu cảm của Lục Sâm … cô nhìn thấy sau khi Lục Sâm lấy điện thoại ra, nhìn cuộc gọi đến trên

điện thoại, sau đó … nhíu mày lại, ngắt điện thoại đi.

Chương 876

39876. Ngắt đi điện thoại của cô!

Đây là lần đầu tiên Lục Sâm ngắt điện thoại cô, trước kia cho dù anh bận đến mấy, chỉ cần là điện thoại của cô, anh đều đi nghe lập tức.

Trái tim Tiểu Thất cùng với âm thanh “ tút tút tút” trong điện thoại, chìm xuống đáy biển.

Tay cô cầm điện thoại bỗng chốc run rẩy lên.

“ Tiểu Tuyền … tại sao anh ấy không nghe điện thoại của tớ, tại sao …”

“ Tiểu Thất …”

“ Có phải anh ấy muốn tạo cho tớ điều bất ngờ, cho nên cố tình không nghe máy không …”

Lưu Tuyền không nhẫn tâm phá vỡ đi hy vọng cuối cùng của cô.

Cô cùng Tiểu Thất tình cảm nhiều năm như vậy, biết rõ cô yêu Lục Sâm sâu đậm, nếu như Lục Sâm làm tổn thương trái tim cô, Lưu Tuyền không dám tin nổi Tiểu Thất sẽ như thế nào!

“ Không được, tớ phải gọi lại … tớ phải hỏi anh ấy …”

Tiểu Thất cố chấp mà cầm điện thoại, một lần lại một lần gọi điện cho số của Lục Sâm, ánh mắt cô luôn nhìn chằm chằm vào Lục Sâm ở

phía trước, quan sát mỗi một biểu cảm của anh, cô nhìn thấy Lục Sâm một lần nữa lấy điện thoại từ trong túi ra, lại một lần nữa ngắt đi.

Cô gọi tiếp!

Anh ngắt tiếp!

Cứ như vậy lập qua lập lại mấy lần, cô nhìn thấy biểu cảm trên mặt Lục Sâm càng ngày càng mất kiên nhẫn, cũng càng ngày càng … lạnh lùng!

Trái tim của Tiểu Thất còn lạnh hơn cả thời tiết của tháng chạp!

Cô chưa từng ở trên mặt Lục Sâm nhìn thấy qua … biểu cảm chán ghét sâu sắc như vậy.

Biểu cảm đó làm tổn thương cô, toàn thân cô mất sức, tay dường như cầm không được điện thoại.

Tiểu Thất lảo đảo một cái, Lưu Tuyền vội vàng đỡ lấy cô.

“ Tiểu Thất …”

Tiểu Thất như nắm được cây lúa cứu mạng vậy, giống như đứa trẻ sắp mất đi tất cả, vẻ mặt hoảng hốt mà nắm chặt cánh tay của Lưu Tuyền, “ Tiểu Tuyền, cậu nói cho tớ biết, đây nhất định là giả, tớ chắc chắn đang nằm mơ … Lục Sâm anh ấy rõ ràng đi Thụy Sĩ công tác rồi, sao lại cùng người phụ nữ khác thân mật với nhau như vậy, anh ấy đi công tác mà, anh ấy nói tớ nghe còn hai ba ngày mới trở về, bây giờ người đàn ông ở phía trước kia nhất định không phải là Lục Sâm, cậu nói cho tớ biết không phải là Lục Sâm, đúng không?”

Lưu Tuyền một câu cũng nói không ra.

Vừa nãy cô còn có thể an ủi Tiểu Thất nói trong đó có phải có hiểu lầm gì không, nhưng mà bây giờ, sắc mặt lạnh lùng kia của Lục Sâm đã nói lên tất cả.

“ Tiểu Thất …”

Tiểu Thất đã không cần tới đáp án của Lưu Tuyền nữa, bởi vì cô nhìn thấy, Lục Sâm ở phía trước cười với Triệu Đình Đình vô cùng dịu dàng, sau khi đeo chiếc nhẫn kim cương lên tay cô ta, lại nâng tay cô ta lên, ở trên mu bàn tay cô ta dịu dàng … hôn xuống một cái.

Nụ hôn quý trọng như vậy … Tiểu Thất còn cho rằng chỉ có lúc hôn cô mới có …

Cả người cô như bị sét đánh, đứng ngẩn người ở đó không thể di chuyển bước nào.

Lưu Tuyền lo lắng mà nhìn cô, “ Tiểu Thất …”

“ Không phải là thật … nhất định không phải là thật đâu, Lục Sâm của tớ đang ở Thụy Sĩ mà, tối hôm qua chúng tớ còn gọi video, lúc đó anh ấy còn đang ở trong khách sạn của Thụy Sĩ, anh ấy còn nói với tớ rất nhớ tớ … hôm nay sao có thể cùng với người phụ nữ khác ám muội ở đây, nhất định không phải là thật …”

Môi của Tiểu Thất đang run lên, cầm điện thoại lên lần nữa, ôm hy vọng cuối cùng, gọi cho Lục Sâm.

Lần này …

Lục Sâm nhìn cuộc gọi đến một cái, sự chán ghét trên mặt càng gia tăng hơn, sau đó … anh nghe máy.

“ Lục Sâm …”

“ Có chuyện gì sao?” Lục Sâm quay lưng lại với Tiểu Thất, lúc này Tiểu Thất không nhìn thấy sắc mặt của anh, giọng nói của anh vẫn dịu dàng như thường, anh nhẹ giọng giải thích, “ vừa nãy anh đi họp, bây giờ mới về, sao lại gọi cho anh nhiều cuộc như vậy, có chuyện gì sao?”

Tiểu Thất chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, dựa sát vào cây cột ở phía sau, mới không bị ngã.

Lục Sâm …

Anh ấy đã gạt cô!

Anh ấy thế mà lại gạt cô!

Tiểu Thất nhịn nước mắt lại, cầm chặt điện thoại, cố gắng để giọng của mình ổn định lại, “ Lục Sâm bây giờ anh đang ở đâu?”

“ Anh đang ở Thụy Sĩ.”

“ Vậy anh … khi nào trở về?”

“ Anh có thể làm xong công việc hôm nay, thì ngày mai có về gặp em rồi, có phải nhớ anh rồi không? Ngoan, nếu ở nhà một mình nhàm chán thì hẹn bạn ra dạo phố, qua thêm một ngày nữa thì anh có thể ở bên cạnh em rồi.”

“ … Được!”

Cúp điện thoại, nước mắt của Tiểu Thất nhịn không được nữa, bụm

miệng lại khóc không thành tiếng.

“ Tiểu Thất …”

“ Tiểu Tuyền, anh ấy gạt tớ, anh ấy đã gạt tớ …”

Lưu Tuyền ôm chặt Tiểu Thất lại, không tiếng động mà cho cô sức mạnh, “ Tiểu Thất, vậy bây giờ cậu làm sao? Có cần đi tìm Lục Sâm vạch trần lời nói dối của anh ta không?”

“ Không!”

Tiểu Thất liều mạng lắc đầu, “ không được không được! Không thể như vậy, lỡ như trong đó có hiểu lầm gì thì sao, vậy bây giờ tớ xông ra ngoài thì không còn khả năng vãn hồi nữa, tớ đợi anh ấy, tớ phải về nhà đợi anh ấy, anh ấy nói mai anh ấy sẽ về, đợi đến ngày mai tớ mới nói với anh ấy. Đúng đúng đúng, cứ như vậy, tớ phải về nhà, về nhà đợi anh ấy trở về …”

Nói xong, Tiểu Thất loạng loạng choạng choạng bước ra khu thương mại.

Lưu Tuyền nhanh chóng đỡ lấy cô.

Lưu Tuyền vì Tiểu Thất mà đau lòng, Tiểu Thất và Lục Sâm làm sao bắt đầu, làm sao đi tới bước này cô đều biết rõ, cô còn không chỉ một lần ngưỡng mộ tình cảm của hai người họ, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ đều bị lật đổ rồi, cô cũng không biết, trên thế giới này, rốt cuộc còn có tình cảm gì là đáng tin …

“ Tiểu Thất …”

“ Tiểu Tuyền, chúng ta đi mau, đừng để họ phát hiện ra …”

Lòng Lưu Tuyền càng đau hơn, Tiểu Thất luôn rất sôi động, có khi nào bị thương nặng như vậy chứ.

Một người bạn gái chính quy như cô, bây giờ lại lo lắng bị Lục Sâm và Triệu Đình Đình nhìn thấy …

Đây đều là chuyện lung tung gì vậy!

Hai người như chạy trốn vậy rời khỏi khu thương mại.

…

“ Lục tổng …”

“ Ừm!”

Triệu Đào không nhẫn tâm mà nhìn anh, “ Tiêu tiểu thư và Lưu tiểu thư đi rồi.”

“ Tôi biết!”

Lục Sâm cười khổ một tiếng, nhíu nhíu mi tâm, sự dịu dàng và lạnh lùng trên mặt đều biến mất, chỉ còn lại sự bi ai và bất lực.

Anh còn tưởng với tính tình của Tiểu Thất cô ấy sẽ xông lên, chất vấn anh hỏi tại sao lại đi chung với Triệu Đình Đình.

Nhưng lại ngoài dự đoán của anh.

Tiểu Thất lại chạy trốn.

Anh xoay người!

Vừa nãy anh rõ ràng nhìn thấy bóng dáng loạng choạng của Tiểu Thất, Lục Sâm nhắm mắt lại, che giấu đi sự đau thương trong đáy mắt.

“ Lục Sâm …” Triệu Đình Đình nhanh chóng đỡ lấy anh, “ anh không sao chứ?”

Lục Sâm lắc đầu, “ không sao!”

Anh đứng vững người, đẩy sự dìu dắt của Triệu Đình Đình ra, thành khẩn mà nhìn cô, “ chuyện lần trước còn có chuyện hôm nay, cám ơn sự giúp đỡ của em …”

Triệu Đình Đình cười khổ.

Lần trước Lục Sâm bị cảm đến bệnh viện, trên thực tế là Lục Sâm gọi điện thoại cho cô, bảo cô nếu tiện thì qua đó, lúc đó cô còn chưa biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng Lục Sâm chủ động tìm cô, cô vẫn tràn đầy vui vẻ mà chạy qua đó. Cô đến bệnh viện trước Tiêu Tiểu Thất, Lục Sâm cái gì cũng không nói cô nghe, chỉ bảo cô giúp đỡ, lúc Tiểu Thất có mặt thì giả vờ thân mật với anh là được.

Cô không biết tại sao Lục Sâm phải làm vậy, cũng không muốn truy cứu, chỉ cần có thể ở bên cạnh Lục Sâm thì cô đã rất vui vẻ rồi.

Trước kia trên tiệc đầy tháng của Tiêu Niên, Lục Sâm đối xử với cô tuyệt tình như vậy, lúc đó cô xém chút bỏ cuộc, còn tưởng sau này sẽ không có cơ hội thân mật với Lục Sâm nữa.

“ Lục Sâm, tại sao anh phải làm như vậy?”

“ Xin lỗi Đình Đình, anh không thể nói với em!”

Triệu Đình Đình nắm chặt ngón tay, sáng hôm nay cô nhận được điện thoại của Lục Sâm, Lục Sâm hẹn cô ra, đồng thời cũng là bảo cô giúp đỡ diễn kịch ở trước mặt Tiểu Thất, biểu hiện ra bộ dạng thân mật của hai người, đương nhiên cô lại lần nữa không chút do dự mà đồng ý.

Kết quả, sau khi hai người nói chuyện xong, thì thấy Lưu Tuyền xa xa ngồi ở trong quán cà phê.

Vốn dĩ bọn họ đã thương lượng xong sắp phải rời khỏi, nhưng sau khi nhìn thấy Lưu Tuyền, Lục Sâm dứt khoát xin cô giúp đỡ thêm lần nữa, hai người xuất hiện ở cửa khu thương mại rất gần quán cà phê, cố tình để cô phát hiện ra sự tồn tại của hai người họ.

Sau đó nữa, Tiêu Tiểu Thất liền tới.

Cô có thể rõ ràng mà cảm nhận được, lúc Tiêu Tiểu Thất đến, cơ thể của Lục Sâm run lên, sau đó, rất nhanh, anh đã bước vào trạng thái diễn kịch.

Hai người giả vờ thân mật.

Giả vờ là người yêu.

Triệu Đình Đình thừa nhận, cô rất hưởng thụ quá trình này.

Nhưng mà …

Tất cả mọi chuyện suy cho cùng đều là giả tưởng, sau khi Tiêu Tiểu Thất rời khỏi, Lục Sâm dường như lập tức đẩy tay cô đang khoác trên cánh tay của anh ra,cả người lui sau một bước, cùng cô duy trì một khoảng cách thích hợp.

Triệu Đình Đình cười khổ.

“ Lục Sâm … anh muốn chia tay với Tiêu tiểu thư hay sao!”

“ Phải!”

Triệu Đình Đình nghĩ không ra tại sao, cô nhìn ra được, trong mắt trong lòng Lục Sâm rõ ràng chỉ có một mình Tiêu Tiểu Thất, tại sao lại dùng biện pháp như vậy để chia tay với Tiêu Tiểu Thất.

Cách này … đối với một người phụ nữ mà nói, thật sự hơi tàn nhẫn.

“ Tại sao?”

Lục Sâm nắm chặt cú đấm trong túi, sắc mặt u ám, “ Đình Đình, em chịu giúp anh, anh rất cảm kích, nhưng mà nguyên nhân … xin lỗi, anh không thể nói cho em biết!”

Triệu Đình Đình thật sự nghĩ không ra là nguyên nhân gì, có thể khiến Lục Sâm thà chịu đựng đau khổ như vậy cũng phải đưa ra quyết định này.

Cô cúi đầu.

Nhìn vào chiếc nhẫn kim cương lóng lánh trên ngón tay, nhẹ nhàng ma sát, “ chiếc nhẫn này …”

“ Nếu em thích thì tặng cho em vậy!” Lục Sâm nhìn vào mắt cô, nhẹ giọng nói, “ hy vọng lúc em giúp anh, cũng có thể đeo chiếc nhẫn này … nhất định, nhất định phải để Tiểu Thất thấy được.”

“ … Được!”

Đây là lần đầu cô nhận được nhẫn, nhưng lại là phương thức này.

Trong lòng Triệu Đình Đình cũng đau buồn đến tột đỉnh.

Mấy người họ từ khu thương mại bước ra, có gió mát nhàn nhạt thổi nhẹ vào mặt, như sự vuốt ve dịu dàng của người yêu.

“ Anh đi đây!”

“ Lục Sâm!” Triệu Đình Đình kêu Lục Sâm lại, cố gắng lần cuối cùng, cô căng thẳng mà nắm chặt túi xách, thấy Lục Sâm xoay người nhìn qua, tăng thêm dũng khí nói, “ Lục Sâm … em có thể không hỏi anh tại sao lại dùng cách này chia tay với Tiêu tiểu thư, em chỉ muốn hỏi anh … nếu anh đã quyết định chia tay rồi, vậy hai người cũng không còn khả năng rồi, vậy anh … có thể suy nghĩ đến em không? Em thật sự rất thích anh, cũng thật sự muốn ở bên nhau với anh …”

Lục Sâm mím môi lại, anh vừa muốn lên tiếng, Triệu Đình Đình lập tức ngăn cản anh lại, “ anh, anh khoan hãy vội cho em đáp án, anh có thể nghĩ kĩ một chút, đợi anh nghĩ xong rồi mới nói với em quyết định của anh!”

“ Xin lỗi!” Lục Sâm vẫn mở miệng, anh ân hận mà nhìn Triệu Đình Đình, “ không cần suy nghĩ, Đình Đình, em là một cô gái tốt, nhưng hai chúng ta … không thể!”

Chương 877

“ Tại sao?”

“ Bởi vì tớ không yêu cậu!”

Triệu Đình Đình cắn môi, nhẹ nhàng lui về phía sau môt bước, cô cười khổ nói, “ Được, tớ biết rồi!”

Lục Sâm gật đầu, cùng Triệu Đào rời khỏi cửa trung tâm thương mại.

Trong xe.

Triệu Đào vừa lái xe vừa nhìn về phía Lục Sâm, nhìn sắc mặt anh khó coi, nhịn không được nói, “ Tổng giám đốc, ngài làm như vậy có quá tàn nhẫn không?”

Lục sâm không nói gì.

Anh đương nhiên biết mình có chút tàn nhẫn, thế nhưng, nếu như không dùng cách này, anh nghĩ không ra cách tốt hơn.

Chỉ có như vậy Tiểu Thất mới có thể hoàn toàn hết hi vọng với anh, sau đó về sau mới có thể không chút do dự mà rời khỏi anh.

“ Lục tổng, ngài không sợ...... Tiêu tiểu thư sau khi bị tổn thương sau này sẽ không còn tin tưởng đàn ông nữa sao!”

Lục sâm sững sờ.

Anh cười khổ nói, “ Bây giờ anh đã không lo được nhiều như vậy, giải quyết dứt khoát, chỉ có thế này mới có thể dứt khoát rời khỏi, sau này...... cô ấy mới không càng thêm đau lòng.

Triệu Đào thở dài thật sâu, “ Tổng giám đốc, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

“ Về nhà!”

“ Về nhà?”

“ Ừm!” Lục Sâm gật đầu nói, “ Đem xe dừng ở nơi không quá bắt mắt, đừng để Tiểu Thất phát hiện là được rồi.”

“...... Dạ!”

Triệu Đào tăng nhanh tốc độ, chờ đến nơi đèn xanh đèn đỏ, anh mới giẫm ga phanh lại, quay đầu lo lắng nhìn Lục Sâm, “ Tổng giám đốc, còn bên Thụy Sĩ, bọn họ hi vọng ngài sớm chút qua đó, tình trạng này của ngài đã không thể lại kéo dài nữa, bằng không...... Tỉ lệ sẽ càng nhỏ. Chúng ta phải nhanh một chút xử lý tốt chuyện bên này mới được.”

“ Tôi biết!”

Lục Sâm ngửa đầu nhìn mặt trời sáng chói, bị chói đến híp mắt lại.

Nhớ tới sự suy sụp mà Tiểu Thất có thể sẽ đối mặt, anh mau chóng rời khỏi?

Sao anh có thể yên tâm!

Xe rất nhanh liền đi tới dưới lầu cư xá nơi bọn họ ở, xe dừng ở trong

góc hẻo lánh.

Triệu Đào và Lục Sâm cũng không có xuống xe.

Lục Sâm ngửa đầu nhìn tầng cao nhất, căn hộ của anh và Tiểu Thất, tầng lầu quá cao không nhìn rõ bất cứ thứ gì...... Nơi này trước kia với anh mà nói chính là một căn hộ, nhưng bây giờ với anh mà nói, nơi đó là nhà, ngôi nhà nhỏ thuộc về anh và Tiểu Thất hai người.

Ban công trong nhà còn đặt mấy chậu cây mà Tiểu Thất mua về, lúc này cửa sổ ở ban công mở ra, màn cửa cũng đong đưa theo gió.

Lục Sâm không xác định được bên trong có người hay không.

“ Tổng giám đốc......”

“ Ừm!” Lục Sâm thu tầm mắt lại, “ Chuyện gì?”

“ Bên chủ tịch gọi điện thoại tới!”

“ Cúp máy!”

“ Thời gian của anh bây giờ quá quý giá, mỗi một phút mỗi một giây đều đặc biệt quý, thời gian hoàn toàn không muốn lãng phí trên những người không quan trọng đó.

......

Một bên khác.

Lưu Tuyền cùng Tiểu Thất về chỗ cô ấy sống.

Trên đường đi Tiểu Thất đều đang im ắng rơi lệ, đợi đến ra khỏi

thang máy, lúc đi đến trước cửa căn hộ, Tiểu Thất đều ngẩn người ở nơi đó.

“ Tiểu Tuyền......”

“ Tớ đây!” Lưu Tuyền giữ chặt lấy cô, “ Tiểu Thất, nếu như cậu cảm thấy khó chịu, chúng ta sẽ đi khách sạn ở có được không?”

Chỗ này là nơi cô và Lục Sâm sống chung, chỉ cần cửa phòng mở ra, bên trong chắc chắn khắp nơi đều là vết tích sinh hoạt qua của hai người bọn họ, Tiểu Thất thấy được chắc chắn sẽ xúc cảnh sinh tình, đến lúc đó nhất định sẽ càng thêm đau lòng.

“ Không, tớ phải ở nhà chờ anh ấy trở về, Lục Sâm nói ngày mai anh ấy sẽ trở về.”

Lưu tuyền thở dài, nhìn Tiểu Thất lấy chìa khóa từ trong túi xách ra, toàn thân run rẩy đi mở cửa, cơ thể cô đều đang run lên, ngón tay cũng run rất lợi hại, nhập nhiều lần mật mã cũng không nhập chính xác.

Lưu tuyền thở dài, “ Mật mã là cái gì, tớ nhập cho.”

Tiểu Thất lại bắt đầu chảy nước mắt, nghẹn ngào nói, “ Là sinh nhật của tớ, Lục Sâm làm mật mã, anh ấy nói trí nhớ tớ không tốt, cho nên làm một cái mật mã đơn giản để cho tớ không quên được, tránh khỏi về sau mở không ra cửa phòng...... Tiểu Tuyền, cậu nói anh ấy ngay cả những chi tiết nhỏ thế cũng tỉ mỉ thế này, chẳng lẽ không phải biểu hiện yêu tớ sao, vậy tại sao...... Tại sao......”

Cô đột nhiên nghẹn ngào, cắn môi yên lặng chảy nước mắt, lời gì cũng nói không nên lời.

Lưu Tuyền ấn mật mã, cửa phòng “ Đinh” Một cái, theo tiếng mà mở.

Lưu Tuyền vịn Tiểu Thất đi vào phòng khách.

Tiểu Thất đi vào cửa phòng khách, nhìn thấy trước cửa phòng khách đặt một đôi dép lê nam thuộc về Lục Sâm, nhìn trong phòng khắp nơi đều là hơi thở của Lục Sâm, độ run rẩy càng lớn.

Lưu Tuyền mau chóng vịn cô ngồi xuống ghế sofa.

Trên ghế sofa là cái đệm sofa hình Micky, Tiểu Thất nhìn đệm sofa, hốc mắt lập tức lại đỏ lên, cô nhìn Lưu Tuyền, “ Tiểu Tuyền cậu biết không, màu mà Lục Sâm thích nhất chính là màu đen màu trắng và màu xám, tất cả quần áo của anh ấy đều là những màu sắc đó, bao gồm cả lúc tớ vừa mới dọn vào ở, tất cả trang trí và nội thất ở đây cũng đều là màu đen màu trắng, nhìn mà ảm đạm, anh ấy không thích màu sắc loè loẹt, thế nhưng tớ cảm thấy trắng xám đen ba màu này quá lạnh, cậu biết mà, tớ thích màu sắc tươi sáng, tớ đổi màn cửa màu xám thành màu da cam, đem bộ ghế sofa màu đen đổi thành hình hoạt hình, còn đem bộ đồ ngủ 4 món của bọn tớ đều đổi thành màu đỏ chót...... Lúc tới làm nhửng chuyện này, Lục Sâm rõ ràng không thích những màu đó, nhưng vẫn mỉm cười để cho tớ giày vò......”

“...... Tớ không nghĩ thông, nếu như không yêu tớ, tại sao lại mặc tớ làm thế này.”

Lưu Tuyền nghe cô nói những chuyện vặt trong sinh hoạt, chỉ có thể thở dài.

Cô ngồi cạnh Tiểu Thất, đưa tay ôm chặt lấy cô, “ Tiểu Thất, tớ biết mặc kệ tớ nói cái gì, bây giờ cậu đều sẽ rất đau lòng, tớ cũng nghĩ không ra lời nào có thể an ủi cậu, tớ chỉ có thể nói với cậu, mặc kệ

chuyện gì xảy ra, tớ đều sẽ bên cạnh cậu, còn có rất nhiều người yêu cậu, ba mẹ cậu và anh Cảnh Thụy, còn có em gái Tiêu Niên, bọn họ đều là ngươi thân nhất của cậu, bọn tớ đều rất yêu cậu."

Mắt Tiểu Thất đỏ lên, ngay cả nước mắt cũng chảy không ra.

Dù có thấy được cảnh thân mật của Lục Sâm và Triệu Đình Đình, cô vẫn là không có cách nào tin Lục Sâm sẽ phản bội tình cảm của bọn họ.

Cô và Lục sâm rõ ràng tốt như vậy!

Còn có...... hai người họ ngoại trừ lúc làm việc, thời gian còn lại cho tới bây giờ đều chưa từng xa nhau, cho nên...... Bọn họ làm sao có thể có thời gian liên hệ tình cảm chứ.

Giả thôi!

Nhất định đều là giả!

Tiểu Thất hít hít mũi, trong ánh mắt hiện lên tia hi vọng cuối cùng, " Tiểu Tuyền, tớ vẫn không tin Lục Sâm sẽ phản bội tớ! Tớ và anh ấy ở chung với nhau lâu như vậy, nếu như không thật sự yêu nhau, tớ không tin một thái độ của một người đàn ông sẽ như thế...... Lục Sâm là yêu tớ, điểm này không thể nghi ngờ, tớ cũng yêu anh ấy, cho nên tớ tuyệt đối không tin những cảnh hôm nay mà tớ nhìn thấy! Xem như mắt thấy mới là thật, tớ cũng phải nghe Lục Sâm giải thích vời tớ!"

"Tiểu Thất....."

Tiểu Thất hít thở sâu, chỉnh đốn lại mọi cảm xúc của mình, " Tiểu Tuyền tớ biết cậu muốn khuyên tớ, nhưng cậu không cần khuyên,

chuyện này tớ chắc chắn sẽ không tin, trừ phi là chính miệng Lục Sâm nói với tớ anh ấy không yêu tớ, nếu không xem như tận mắt thấy, tớ cũng không muốn tin!

Lưu Tuyền không biết nên nói Tiểu Thất là yêu quá sâu, hay là quá ngu.

Người làm bạn như cô, chuyện lúc này duy nhất có thể làm chính là ủng hộ cô.

Lưu Tuyền nắm chặt tay Tiểu Thất, " được! Tớ giúp cậu, cùng cậu chờ Lục Sâm trở về, nghe anh ta cuối cùng nói sao với cậu!"

Nếu như có thể, cô hi vọng trong cuộc sống có thể xuất hiện một chút kỳ tích.

Hi vọng Lục Sâm thật sự đừng phụ lòng tin của Tiểu Thất đối với anh ta.

" Tiểu Tuyền, Cám ơn cậu!"

" Nha đầu ngốc!"

Đêm hôm đó Lưu Tuyền lo lắng Tiểu Thất một mình sẽ xảy ra chuyện, một bước cũng không dám rời đi. Đêm đó liền ở chung với Tiểu Thất, hai người nằm ở trên giường, hô hấp đều đều giống như ngủ thiếp đi. Thế nhưng Lưu Tuyền biết, Tiểu Thất căn bản không ngủ.

Lưu Tuyền cũng không dám ngủ, cô sợ cô sau khi ngủ thiếp đi Tiểu Thất sẽ làm ra hành đồng điên cuồng gì.

Mà Tiểu Thất......

Cậu ấy ngủ không được!

Cô nói với bản thân mình phải tin tưởng Lục Sâm, thế nhưng vừa nhắm mắt, trong đầu cô tất cả đều là cảnh hôm nay lúc ở trung tâm thương mại, ánh mắt ôn nhu mà Lục Sâm nhìn Triệu Đình Đình.

Tiểu Thất nắm chặt chăn, hai người cứ như vậy yên lặng không nói mà trải qua một buổi tối.

Cũng không ngủ giống bọn cô, còn có Lục Sâm trong xe ở dưới lầu.

Lục Sâm mở to mắt, nhìn vào ánh sáng phát ra từ căn phòng cao nhất sau khi trời tối, nhìn thấy ánh sáng bị dập tắt, sau đó cũng không còn động tĩnh gì nữa.

Anh ngồi trong xe, sau khi trời tối đèn đường ngoài xe bắt đầu sáng lên từng ngọn từng ngọn, chờ sau khi trời sáng, đèn đường lại từng ngọn từng ngọn được dập tắt, anh mở to mắt, cả đêm không ngủ.

Triệu Đào ngủ thiếp đi.

Lúc duỗi mắt tỉnh lại liền thấy trong mắt Lục Sâm hiện đầy tơ máu đỏ tươi. Cả đêm không ngủ anh lại giống như già đi mấy tuổi vậy, cả mặt mỏi mệt và tang thương.

“ Tổng giám đốc......”

“ Đi khách sạn!” Lục sâm thu mắt lại.

“...... Dạ!”

Triệu Đào lái xe đi khách sạn.

Trong khách sạn, Lục Sâm tắm một cái, tỉ mỉ ăn mặc một phen, cuối cùng tìm đến lọ nước hoa của phái nữ đã chuẩn bị trước đó, ở trong không khí phun ra một chút, anh xuyên qua không khí, trên người lập tức mang theo một mùi nước hoa của phái nữ nhàn nhạt.

Triệu Đào liên tục thở dài.

Đột nhiên ——

Lục Sâm nắm lấy chân trái, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn, Triệu Đào biến sắc, ba chân bốn cẳng vọt tới trước mặt Lục Sâm, cuống quít đỡ lấy anh, " Không sao chứ Tổng giám đốc?"

" Không sao!"

Lục Sâm hít sâu một hơi, không có đẩy cái đỡ lấy của Triệu Đào ra, anh nhìn Triệu Đào, " xem thử cả người tôi có gì không ổn không?"

" Không có!"

Âu phục giày da, tóc cũng được chải chuốc cẩn thận tỉ mỉ, trên mặt dùng nước lạnh sạch rửa qua, không có sự mệt mỏi của cả đêm không ngủ, râu cũng đã cạo sạch, hoàn toàn nhìn không ra đợi trong xe hết một đêm.

" Nhìn không ra không ổn là tốt!"

Lục Sâm thở phào.

"Đi thôi!"

" Bây giờ phải đi đâu?"

“ Nói với Tiểu Thất hôm nay về đến nhà...... cũng là lúc trở về rồi.”

Triệu Đào thở dài, vịn Lục Sâm xuống lầu, lại lần nữa lái xe đi vào cư xá của Lục Sâm và Tiểu Thất sống.

Đến dưới lầu, Lục Sâm dặn dò Triệu Đào, “ Anh hãy ở dưới lầu chờ tôi.”

“ Dạ!”

“ Đưa cho tôi thứ tôi đã chuẩn bị trước đó.”

Triệu Đào từ trong xe tìm ra một văn kiện, do dự đưa cho Lục Sâm, Lục Sâm nhìn thoáng qua, sau khi xác định không sai, một tay cầm văn kiện, một tay chống nạnh, từng bước từng bước đi về phía thang máy.

Mỗi một bước của anh đều đi rất chậm, cũng rất nặng nề, bởi vì anh biết, đi hết đoạn này đường, qua hết hôm nay...... anh và Tiểu Thất, từ đây...... chính là người lạ!

Chương 878

Khi tiếng chuông cửa kêu lên, Tiểu Thất giống như tên bay từ trên ghế sopha lao ra cửa.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất để mở cửa, nhìn thấy Lục Sâm đang đứng, cô nghĩ lại cả một đêm lo lắng mà trong mắt dưng dưng lệ.

“Lục Sâm….”

“Sao nét mặt khó coi vậy, đừng nói là thức trắng đêm xem phim chứ.” Lục Sâm xoa xoa đầu Tiểu Thất, “lần sau không được thức đêm biết chưa?”.

Nói xong, Lục Sâm đi vào trong, Tiểu Thất thấy Lục Sâm không thay dép mà đã đi vào, trong tâm cô chợt nghĩ, “chẳng nhẽ không định ở nhà sao?!”

Tiểu Thất có một chút không yên tâm, nắm chặt áo của Lục Sâm đi vào phòng khách.

Lưu Tuyền ở phòng khách nhìn thấy Lục Sâm quay về, thở phào nhẹ nhõm.

Cô cuối người xuống cầm túi xách lên và nhìn Tiểu Thất nó, “Lục Sâm quay lại rooif, hai người nói chuyện đi, tôi đi trước đây.”

Tiểu Thất đương nhiên là muốn Lục Sâm nói chuyện ngày hôm qua.

Có cô là người ngoài hai người bọn họ nói chuyện đương nhiên sẽ

bất tiện, Lưu Tuyền đã chủ động lùi về, Tiểu Thất trong lòng có chuyện, nên cô cũng không giữ lại, Lưu Tuyền đi đến tủ ở lối ra vào đổi lại giày của bản thân, sau khi mở cửa, nhịn không được ngoảnh đầu lại nói với Tiểu Thất, "Tiểu Thất, có việc cứ gọi điện thoại luôn cho tớ!"

"Ừ!"

Cửa đóng vào, trong phòng khách chỉ còn hai người.

Không khí có một chút căng thẳng.

Trong tâm Tiểu Thất bị hụt hững, cô và Lục Sâm bên nhau nhua thời gian lâu như vậy nhưng chưa bao giờ có không khí căng thẳng như vậy. Mắt nhìn Lục Sâm ngồi trên ghế sopha, cô xích lại gần Lục Sâm và cùng ngồi xuống.

Cô giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, quay ra cười với Lục Sâm, "anh đi công tác mấy ngày, có mệt lắm không? Có muốn uống nước không, em lấy nước cho anh, công việc của anh giải quyết xong chưa, nếu công việc đã giải quyết xong thì hôm nay đừng đến công ty nữa, ở nhà nghỉ ngơi một hôm, …"

"Tiểu Thất!" đột nhiên Lục Sâm không một chút đắn đo ngắt lời của Tiểu Thất, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tiểu Thất, nhìn thấy cô lo lắng nắm chặt vào ghế soha, gần như nín thở, trong tâm Lục Sâm rất buồn, nhưng nét mặt không có gì thay đổi, "đừng bận nữa làm gì!"

Tiểu Thất có một cảm giác bất an.

Cô cười nhạt để xóa đi không khí căng thẳng, "Lục Sâm, sao vậy, hôm nay anh không giống mọi hôm, ….."

“Em có gì muốn hỏi anh không!”

Tiểu Thất lắc đầu liên tục, “không có, không có!”

Cô đang cố né tránh sự thật.

Lục Sâm hít một hơi thật sâu, rồi lấy giấy trên tay đưa cho Tiểu Thất, đừng mở mắt, “Tiểu Thất, chúng ta đến chấm dứt được rồi!”.

Tiểu Thất giống như rơi vào bể băng đá.

Ngay lập tức trong mắt cô đỏ lên, theo lý trí nắm lấy tay Lục Sâm, “anh, anh vừa nói gì?”

“Anh nói…. ” Lục Sâm nắm chặt nắm tay không cho Tiểu Thất nhìn thấy, và kiên định nói lại một lần nữa, “anh nói, chúng ta đến đây chấm dứt, chúng ta bên nhau thời gian dài như vậy, anh thấy chúng ta không hợp!”.

Không hợp?!

Sao lại không hợp!

Họ rõ ràng chung sống với nhau rất hòa hợp!

Tiểu Thất nắm chặt lấy Lục Sâm nhất quyết không chịu buông tay, “em không tin, em không tin lời anh nói! Lục Sâm, anh quay lại đây, anh nhìn vào mắt em!”

Lục Sâm cố gắng kìm nén, trên mặt không nét biểu hiện quay lại nhìn cô.

“Nói cho em biết anh nói thật hay đùa... Lục Sâm, hôm nay không

phải này cá tháng tư, đừng có nói đùa với em như vậy.....” mắt Tiểu Thất đỏ ngầu nhìn vào mắt Lục Sâm, “hai chúng ta rõ ràng rất vui vẻ, em không nghĩ ra là có gì không hợp..... hay là do em làm sai gì làm anh tức giận, hay là do em dính lấy anh nhiều quá, anh nói em biết anh không thích em ở điểm gì em sẽ sửa! Em sẽ sửa được không?”

Tim Lục Sâm như ngàn mũi kim đâm vào, nó âm thầm cắn xé anh.

“Không phải vấn đề của em, em rất tốt, do anh không đủ tốt!”

Tiểu Thất liên tục lắc đầu, cô ôm lấy Lục Sâm, “không, em không tin, rõ ràng trước khi anh đi công tác mọi thứ vẫn ổn, sao chỉ trong thời gian ngắn như vậy mọi việc đã thành như vậy, em không tin... Lục Sâm, anh đừng nói, em xin anh, anh đừng nói nữa, không cần biết anh nói gì em cũng không tin, anh vẫn luôn yêu em, em cảm nhận được điều đó... ”

Khi ôm Lục Sâm, đột nhiên gửi thấy trên người anh có một mùi hương nhẹ.

Mùi hương này không phải là mùi nước hoa của anh, đây là mùi nước hoa của phụ nữ!

Tiểu Thất như rơi xuống vực thẳm.

Ánh mắt cô từng hàng từng hàng lệ rơi, “Sao lại vậy.... sao chúng ta lại trở lên như vậy.....”

“Xin lỗi, Tiểu Thất!”

Tiểu Thất từ từ xa ra khỏi Lục Sâm, cô ngửng đầu, nhìn vào mắt anh, “nói cho em biết... hôm qua anh đi đâu?”

Tiểu Thất hỏi gì Lục Sâm, anh sẽ đều trả lời, “quán Bar!”

“Cùng ai?”

“Triệu Đình Đình!”

Toàn thân Tiểu Thất bỗng dưng run lên, nước mắt chảy dòng dòng, dường như nghẹt thở, tiếp tục hỏi, “thế chuyện gì đã xảy ra giữa hai người?”

Lục Sâm nhìn mắt Tiểu Thất, “Tiểu Thất, em nghĩ một nam một nữ ở trong khách sạn cả đêm thì có thể làm gì?”

Tim Tiểu Thất hoàn toàn lạnh giá.

Cô ôm mặt, vai không ngừng run rẩy, khóc không lên tiếng, nhìn rõ từ chỗ khâu tay cô có vết thương đang chảy máu.

Vết thương của cô chỉ cần dùng mắt cũng có thể nhìn mắt cảm nhận được.

Nhìn cô mà mắt Lục Sâm cũng đỏ lên, nhưng anh nắm chặt nắm tay, cố gắng giữ mình tỉnh táo, cố gắng kìm chế không ôm cô vào lòng!

“..... Lục Sâm, anh biết không? Hôm qua em đi trung tâm thương mại có nhìn thấy anh! ”

Lục Sâm không nói gì, và anh biết điều đó.

Tiểu Thất ôm mặt, nói tiếp, “anh biết không, Tiểu Tuyền nhìn thấy anah và Triệu Đình Đình đi với nhau, lúc đó chỉ nghĩ hai người không có liên quan gì đến nhau, nhưng anh biết.... khi hai người đi với nhau điều em nghĩ đến đầu tiên là gì không? Em thấy anh đưa cô ấy ra

quầy trang sức, em còn nghĩ anh đi công tác về, muốn cho em điều ngạc nhiên, muốn tặng em một chiếc nhận kim cương, nhưng vì bên cạnh anh không có người phụ nữ nào, nên anh đưa Triệu Đình Đình đi trung tâm thương mai để cô ấy cho anh ý kiến.... ”

“Anh xin lỗi, Tiểu Thất!”

“Đừng nói xin lỗi với em....” Tiểu Thất buông tay, nét mặt đầy băng giá, cô nghẹt thở nói, “anh biết không, cho dù em có tận mắt nhìn thấy anh đeo nhẫn cho cô ấy, nhưng trong tim em vẫn tin anh, cũng tin vào tình cảm của hai đứa chúng ta. Em gọi điện thoại cho anh, anh bảo nay về, nên em đã dậy rất sớm, đợi anh quay về..... em nghĩ anh sẽ cho em lời giải thích hợp lý, nhưng giải thích chuyện hôm qua xảy ra....”

“Anh xin lỗi.....”

Ngoài xin lỗi thì Lục Sâm không biết nói gì.

“Nhưng anh không ngừng cho em những cú sốc.” Tiểu Thất nắm tay Lục Sâm, đặt lên ngực cô, nước mắt dòng dòng rơi lên tay Lục Sâm, cô nắm chặt tay dường như sức nóng có thể làm tổn thương tay, “tim em thật đau.... Lục Sâm anh có cảm nhận được không?”

Lục Sâm vẫn cố nắm chặt tay.

“Lục Sâm.... thực ra chỉ cần hôm nay anh quay về, chỉ cầm anh nói với em là hai người không có gì thì em cũng tin...”

“Tiểu Thất, anh xin lỗi, anh không thể nào giấu em!”

Tiểu Thất ôm lấy chân mình, dựa vào ghế sopha nước mắt giàn giụa.

Ngay cả lời an ủi Lục Sâm cũng không được nói.

Trong phòng khách chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở của Tiểu Thất, phải hơn 20 phút sau, Tiểu Thất mới bình tĩnh lại, mắt cô đã sưng lên, nhìn mười phần đáng thương, cô nức nở nhìn Lục Sâm, "em muốn biết.... hai người bắt đầu từ khi nào, hôm qua em nghĩ cả một đêm, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại em cũng không nghĩ được hai người lúc có thể ở bên nhau lúc nào!"

Lục Sâm nhắm mắt lại.

"Nói với em!"

"Những điều này không quan trọng nữa rồi."

"Không!" Tiểu Thất cắn môi nói, "quan trọng! Có thể đối với anh không quan trọng, nhưng đối với em rất quan trọng, em muốn biết.... bạn trai của mình có phụ nữ khác từ khi nào, mà em người bạn gái này hoàn toàn không biết gì, em muốn biết..... em từ khi nào ngốc đến mức bị người yêu mình lừa mà không biết.... "

Lục Sâm sớm đã chuẩn bị câu trả lời.

Khi Tiểu Thất nói vậy, anh không mở mắt và vô cảm nói. "thực ra,... sau khi anh và Đình Đình chia tay thì ai cũng không cách nào quên đối phương được, đây cũng chính là lý do vì sao lâu thế anh không có yêu ai, khi đó anh phẫu thuật chân, vì quá tự ti không dám nhìn cô ấy, sau đó nghe mẹ anh nói cô ấy đi ra nước ngoài, đi du học, anh nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa, và như thế qua bao năm cho đến khi gặp em...."

Tiểu Thât cắn chặt môi, vết răng vẫn hằn lên môi, mắt nhìn trừng trừng Lục Sâm, "Sau đó thì sao!"

“Khi gặp em thì đúng là anh có bị rung động.” Lục Sâm nói nhẹ nhàng, “anh nghĩ chắc kiếp này sẽ không gặp lại Đình Đình, vừa lúc đó lại thích em, nên chúng ta mới sống với nhau, cuộc sống vậy cũng không tồi.”

“Nhưng.... anh không ngờ rằng lại gặp lại Đình Đình, phải không?”

“Ừ!” Lục Sâm gật đầu, ánh mắt đương nhiên không nhìn Lục Sâm, tiếng anh trầm lắng lại, giống như câu chuyện của người khác, “hôm đó gặp cô ấy ở khách sạn, anh cũng giật mình, không ngờ rằng cô ấy lại quay lại, và cũng vì cô ấy không quên được và đặc biệt quay lại đây để tìm anh,....”

“Nhưng, lúc họp lớp các bạn cũng có nhắc đến cô ấy nhưng lúc đó anh không hề có phản ứng gì.”

Môi Tiểu Thất đã bị cắn chảy máu, nhưng một chút đau cô cũng không thấy, cô vẫn không tin lời Lục Sâm, nghẹt ngào nào, “lúc đó rõ ràng anh nói với em, anh và cô ấy đã là dĩ vãng, hai người sẽ không thể bên nhau được nữa, mà.... anh và cô ấy rõ ràng không âm thầm gặp nhau.....”

“Vì lúc đó em đã là bạn gái của anh.” Lục Sâm cười một cách đau khổ, “lúc đó anh tranh đấu lượng tâm và tình cảm, sau đó lương tâm đã thắng tình cảm, anh không muốn phản bội bạn gái để bắt đàu lại với người yêu cũ, nên mới luôn luôn lạnh nhạt! ”

Chương 879

39879.Tiểu Thất khóc lóc không dừng lại được, cả người đều đang run rẩy

Không muốn từ bỏ bạn gái?!

Vậy thì anh ấy bây giờ là đang làm cái gì thế

Lục Sâm dường như biết được trong lòng Tiểu Thất đang nghĩ cái gì, nhìn cô một cái, tiếp tục nói, “Tiểu Thất, thật sự rất xin lỗi, anh nghĩ anh có thể quên được Đình Đình, cứ như thế này cùng nắm tay em bước tiếp, anh cũng rất nỗ lực để thử rồi, nhưng anh phát hiện.....anh không thể làm được! cũng giống như Đình Đình yêu anh, khi anh lại lần nữa nhìn thấy cô ấy, con tim của anh đều đập loạn nhịp, anh khống chế không được tình cảm của bản thân, cũng khống chế không được nhịp đập con tim cảu mình”

“Anh nói dối! Ngày hôm đó khi yến tiệc em gái em đầy tháng, anh rõ ràng nghe thấy anh cự tuyệt từ chối cô ấy rồi....”

Lục Sâm mấy ngày nay sớm đã chuẩn bị tất cả lời giải thích dễ nghe

“Đó là bởi vì anh nhìn thấy em ở bên cạnh nghe lén, anh không muốn tổn thương trái tim của em, vì vậy mới nói như thế”

“Vậy thì các anh từ khi nào quay lại với nhau?”

“Chính là lần đi công tắc trước đây!” Lục Sâm có lý lẽ không gấp gáp nói, “anh vốn dĩ là đi Thụy Sĩ cho công chuyện, anh cũng không ngờ

rằng Đình Đình vì anh, mà lại xin nghỉ đi theo anh, cũng đi Thụy Sĩ, em biết không, anh tại Zurich khi nhìn thấy cô ấy trong lòng kinh động nhường nào, đồng thời trong lòng cũng đắc biệt vui mừng. Lúc đó anh nghĩ, cô ấy có thể vì anh làm đến mức này, vậy thì anh vì cô ấy, gánh trên lưng một lần tiếng chửi thì đã làm sao nào!"

Tiểu Thất nhắm nghiền đôi mắt lại ôm chặt lấy tai, hét lớn lên, "đừng nói nữa!"

"Cô nương ngốc!" Lục Sâm kéo bỏ tay của cô ra, nhìn vào trong mắt của cô, "Tiểu Thất, không thể phủ nhận, em thật sự là một người con gái rất tốt, khoảng thời gian ở cùng với em, anh cũng đắc biệt vui vẻ, anh cũng là thật sự rất thích em, cũng không muốn làm tổn thương em, nhung anh nghĩ rồi, nếu như anh phụ bạc tấm lòng của Đình Đình đối với anh, anh nhất định sẽ hối tiếc cả đời, vì vậy…anh chỉ có thể lựa chọn xin lỗi em!"

"Im miệng! im miệng!" Tiểu Thất gào thét nhảy từ ghế sopha đứng dậy, "Đưng nói tiếp nữa! Em không muốn nghe!"

"Tiểu Thất, anh biết là anh có lỗi với em, nhưng sự thật là như thế…." Lục Sâm bi thương nhìn Tiểu Thất, "em là cô nương rất tốt, anh tin rằng…với điều kiện của em nhất định sẽ tìm được người con trai phù hợp với em hơn anh"

Tiểu Thất điên cuồng vứt đồ đạc, cô vung đôi tay, gần như tất cả dụng cụ uống trà trên bàn toàn bộ bị gạt xuống sàn, cô đỏ lừ đôi mắt nhìn Lục Sâm, "đừng nói nữa! Em kêu anh đừng nói nữa!"

Lục Sâm quả nhiên không nói nữa, chỉ đùng đôi mắt thương xót, cứ như thế nhìn Tiểu Thất

"Đừng nhìn em như thế, anh mắt của anh khiến em cảm thấy bản

thân thật sự là kẻ đáng thương!”

Trên thực tế!

Cô không phải là một kẻ đáng thương sao!

Tiểu Thất đột nhiên ngồi phịch xuống sàn nhà, ôm chặt lấy đầu gối của mình

Cô nghĩ, nếu như đây là tình tiết xuất hiện trong phim truyền hình, cô nhất định sẽ vì tình cảm của nhân vật nam nữ chính cảm động, mối tình đầu…hai người dưới tình huống không liên lạc với nhau, lại vẫn có thể hoài niệm không quên đối phương, lại còn…vẫn có thể có tâm tư kiên định như thế đi đến với nhau

Nếu như phim truyền hình….vậy thì nhân vật của cô chắc là cái gì chứ?

Người phụ nữ ác độc?!

Cô không biết!

Tiểu Thất ôm lấy đầu gối của mình, “tại sao, tại sao là em chứ….Lục Sâm anh có biết không, em luông không biết tình cảm là vị gì, em lúc đầu ở bên cạnh Lý Dương hai năm, trong tim đều không có vì anh ta đập nhanh, nhưng với anh không giống thế, anh không giống thế à, em thích anh nhiều như vậy, em yêu anh nhiều như thế….anh làm sao có thể, làm sao có thể làm tổn thương em như vậy được…..”

Lục Sâm ngồi xổm trên sàn, “xin lỗi Tiểu Thất!”

Tiểu Thất từ giữa đầu gối ngẩng đầu lên, ánh mắt đã đỏ hết, “vì vậy…mấy ngày hôm nay anh ở Thụy Sĩ, trên thực tế….đều là ở cùng

với Triệu Đình Đình, phải không?”

Trong lòng cô cố hết sức cầu nguyện không phải

Nhưng…..

Lục Sâm thì lại gật đầu

“Vì vậy…hai người đã tính quay lại với nhau, em người bạn gái kỳ đà cản mũi đã phải nhường lại vị trí….phải không?”

“Xin lỗi!”

“Em hận nhất người khác xin lỗi em, có phải là chỉ cần chữ này, thì có thể tùy tiện không phải suy nghĩ gì như thế tổn thương người khác không?” Tiểu Thất tóm chặt lấy cánh tay của Lục Sâm, “Lục Sâm, nếu như không thể cho em hạnh phúc, tại sao lại đối tốt với em như thế, tại sao….khiến em cảm thấy em là người con gái hạnh phúc nhất thế gian, lại tại sao….trong khi em đang hạnh phúc đưa tay ra đẩy em vào trong địa ngục hả!”

Lục Sâm cúi đầu không nói gì

“Ha----em thật sự cảm thấy bản thân mình đặc biệt thảm thương, thật sự! Em lại tin tưởng anh đến như thế, tin tưởng anh là thật sự không có tình cảm với Triệu Đình Đình nữa…em làm sao lại ngốc đến thế, làm sao mà dễ dàng bị anh lừa gạt như vậy. Em rất hận bản thân mình, em càng hận bản thân mình….rõ ràng anh đều nói với em nhiều như thế rồi, em vẫn còn….vẫn còn yêu anh!”

陆琛心里猛然颤了一下。

Trong lòng Lục Sâm giật mình

“Theo lý mà nói…em người con gái bị trêu đùa như thế này, bị người ta lừa gạt tình cảm, lừa gạt cơ thể…biết sự thật em không phải nên hận anh sao, em không phải nên nghĩ điên cuồng báo thù anh sao, nhưng tại sao, em vẫn không thể buông bỏ, thoát không ra chứ”

Con mắt của Tiểu Thất càng ngày càng sưng đỏ lên, giọng nói càng ngày càng khàn, cô tóm lấy tay của Lục Sâm, “Lục Sâm, anh vừa mới nói anh vẫn là thích em phải không?”

“Đúng, em là cô gái rất tốt, chỉ cần là người con trai đều không có cách nào không thích”

“Vậy thì anh không hòa hợp lại với Triệu Đình Đình được không, anh ở bên cạnh em được không?” Tiểu Thất nắm chặt lấy Lục Sâm, dường như sợ rằng thả anh ra, anh ấy sẽ biến mất vậy, “Lục Sâm, anh tin em, tình cảm là có thể bồi đắp được, em không để ý trong lòng anh có bóng hình của Triệu Đình Đình, chỉ cần anh ở bên cạnh em, một năm hai năm ba năm….sau mười năm, em tin rằng anh khẳng định cũng có thể yêu sang em, xem như em cầu xin anh đó….đừng rời xa em…được không?”

“Trong văn chương nói, tim ở đâu, tình yêu ở đó, tiền tài cũng ở đó…” Tiểu Thất nhìn lên trên đầu gối hợp đồng chuyển nhượng các loại cổ phiếu, “anh đưa tất cả những khoản tiền này cho em…đây có phải là nói rằng trái tim của anh vẫn ở chỗ em không?”

Lục Sâm không thể không thừa nhận, có lúc tâm tư của Tiểu Thất nhảy cảm khiến người khác kinh ngạc

Mặt anh không biểu cảm nhìn Tiểu Thất, “đừng có làm mơ tưởng những thứ không có thực nữa, anh vừa mới nói rồi, như em, gia thế em không thiếu những thứ này, anh muốn để lại tất cả tài sản chuyển

hộ cho em, là bởi vì anh muốn để lương tâm của anh được thoải mái một chút, chỉ có như thế thôi"

Ngưng chút, Lục Sâm lại nói, "Tiểu Thất, em là một cô nương tốt, anh không muốn nói lời quá tàn nhẫn khiến em tổn thương, nhưng không yêu tức là không yêu, anh là một người đàn ông, nếu như đã có lựa chọn rồi, không cần biết hậu quả như thế nào, anh đều sẽ thừa nhận!"

Lục Sâm đi đến bên cửa, sau cùng ngoảnh đầu lại nhìn Tiểu Thất, "anh đi đây!"

"Anh muốn đi đâu?"

"Mấy ngày trước ở Thụy Sĩ, anh đã đưa Đình Đình gặp mặt qua mẹ của anh rồi, mẹ của anh nhìn thấy Đình Đình đặc biệt vừa ý!" Lục Sâm mặt không biểu cảm nói, "anh và Đình Đình đã thương lượng rồi, bọn anh sẽ bắt đầu lại, nếu như còn ở lại thành phố A, Đình Đình khó tránh sẽ nghĩ đến đoạn tình cảm của hai chúng ta, trong lòng khẳng định sẽ không thoải mái. Vì vậy bọn anh thương lượng rồi, nếu như đã muốn bắt đầu lại, vậy thì thay đổi địa điểm bắt đầu lại từ đầu"

Trong lòng Tiểu Thất giật mình, cô đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Lục Sâm, giọng nói run rẩy, "anh nói lời này….là có ý gì?"

"Ý là nói….anh và Đình Đình quyết định di dân rồi! Đợi công việc trong tay bàn giao lại xong rồi, thêm khoảng 10 ngày nửa tháng bọn anh sẽ di dân qua Thụy Sĩ" Lục Sâm nắm chặt lấy khung cửa, nhìn Tiểu Thất nói, "về sau….sẽ không quay trở lại nữa!"

Chương 880

39880.

Sau này không trở về nữa?

Tiểu Thất tức thì đứng hình tại chỗ, cũng có nghĩa là anh sẽ triệt để từ trong cuộc đời cô biến mất, như là chưa từng xuất hiện qua vậy sao!

“Không!”

Tiểu Thất bước nhanh xông đến bên cửa, dùng sức nắm lấy tay của Lục Sâm, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn anh, “Lục Sâm, cầu xin anh đừng đi, anh ở lại thành phố A được không, em cầu xin anh đừng rời xa em……em không cho anh rời xa em! Anh tại sao lại có thể như thế, em cầu xin anh……” Đầu óc của Tiểu Thất đã hoàn toàn hoảng loạn, bản thân cô cũng không biết bản thân đang nói gì, trong đầu chỉ lóe lên một ý nghĩ, chính là níu kéo được Lục Sâm, cô hoảng loạn nói, “Đừng đi……xin anh đừng rời xa em, “Lục Sâm anh không thể tàn nhẫn như thế, không thể!”

Tròng mắt Lục Sâm chua chát, anh không có ngoảnh đầu.

Đưa tay!

Nắm lấy tay nhỏ của Tiểu Thất.

Tiểu Thất tức thì ôm niềm hi vọng nhìn vào anh, “Lục Sâm……em tin là anh vẫn còn có tình cảm với em, anh không thể nào từ bỏ em như

thế được đúng không……"

Lục Sâm không nói gì hết, nắm lấy tay cô đã nắm tay anh, dùng sức kéo xuống!

Tiểu Thất cả người mất đi thăng bằng, kiểm soát không được ngã gục xuống đất.

"Pằng---"

Một tiếng âm trầm lắng vang lên, tiếng âm thanh trầm lắng này không chỉ khiến Tiểu Thất ngây người trên sàn, cũng như là một tảng đá lớn trầm nặng đè lên trái tim của Lục Sâm.

Trong mắt của Lục Sâm đã rất đỏ rất đỏ.

Anh biết bản thân không thể quay đầu.

Nếu như ở lúc này anh quay đầu nhìn vào Tiểu Thất, anh không xác định được bản thân còn có thể tiếp tục được nữa không.

Lục Sâm mở cửa phòng ra, không còn nhìn Tiểu Thất nữa, bước đi với bước chân kiên định, từng bước một, từ từ rời đi, trước lúc cửa phòng đóng lại, anh dùng âm thanh gần như là lạnh băng, không ngoảnh đầu nói với Tiểu Thất, "Xin lỗi, nhưng tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi với cô thôi!"

"Pằng---"

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

Một cánh cửa, đã thành công cách trở tầm nhìn của hai người.

Bên ngoài cửa, Lục Sâm siết chặt nắm đấm, ngẩng đầu cố gắng thu hồi nước mắt không kiểm soát được.

Bên trong cửa, Tiểu Thất cuộn người lại trên sàn nhà lạnh băng, ngồi ở đó nhỏ tiếng khóc nấc, theo tiếng đóng cửa phòng, tiếng khóc nấc của cô càng ngày càng lớn, cuối cùng trở thành tiếng khóc to dữ dội.

Cánh cửa không có cách ly tất cả âm thanh.

Lục Sâm như là mất đi tất cả năng lượng vậy, dựa người vào trên cánh cửa, nghe thấy tiếng khóc bên trong truyền đến, tiếng khóc đó như là một đứa trẻ bị lạc đường, mang theo một nỗi hoảng sợ mất đi tất cả, khóc rất là thảm thương, rất là tuyệt vọng……

Nước mắt Lục Sâm không kiểm soát được rơi xuống.

“Tổng tài……”

Triệu Đào không yên tâm, từ thang máy lên lầu, nhìn thấy chính là tròng mắt của Lục Sâm đỏ hoe dựa người vào cánh cửa. Anh nhìn Lục Sâm như là trong tức thì mất hết toàn bộ năng lượng vậy, cả người dựa hẳn vào cánh cửa, vội vàng lên trước đỡ lấy ngài ấy, “Tổng tài, không sao chứ?”

Họng của Lục Sâm nghẹt đến đau lên, một câu cũng không nói ra được.

Triệu Đào nhìn thấy Lục Sâm như vậy, trọng lòng cũng cảm thấy rất là khó chịu.

Anh nhìn một mắt lên hướng cánh cửa, nghe được tiếng khóc than dữ dội trong đó, lại nhìn sang vẻ mặt của Lục Sâm, trong lòng lại càng khó chịu hơn.

“Tổng tài, chúng ta bây giờ có đi không?”

“Không!”

Lục Sâm sờ lên mặt, cố gắng để tâm trạng của mình bình tĩnh lại, nhưng giọng nói run rẩy của anh ấy vẫn là đã phản bội anh, “Khoan, đợi chút!”

Đợi?

Triệu Đào không biết Lục Sâm đang đợi cái gì.

Qua được khoảng nửa tiếng đồng hồ, tiếng khóc trong phòng đã khô khàn đến ngừng lại, còn Lục Sâm ở cửa bên ngoài cũng đã bình phục lại tâm trạng của bản thân, anh từ trong túi móc ra di động, nhẹ nhàng gọi một cú điện thoại.

“Là tôi! Tôi và Tiểu Thất đã chia tay, bây giờ lo lắng cô ấy ở nhà một mình sẽ xảy ra chuyện, nếu như công việc anh không bận, thì qua đây canh chừng cô ấy đi.”

Tiếp đó, trong đầu dây điện thoại truyền lại tiếng phẫn nộ khàn tiếng của người đàn ông.

Lục Sâm cười đắng cúp đi điện thoại.

“Lục tổng......”

“Đừng nói, tôi muốn yên tĩnh!”

Triệu Đào thở dài, đem tất cả lời nói an ủi lại nuốt ngược vào trong. Bây giờ e sợ là bất kể anh nói cái gì, trong lòng tổng tài cũng không

thể dễ chịu được chút nào.

Lần này, chưa qua được nửa tiếng đồng hồ.

Thang máy đi lên, một người đàn ông mặc áo vest giày da từ thang máy xông ra, Triệu Đào nhìn qua đó, người đàn ông rất quen thuộc, anh nghĩ hồi mới nhớ ra thân phận của người đàn ông---anh trai ruột của Tiêu Tiểu Thất, Tiêu Cảnh Thụy!

Tiêu Cảnh Thụy từ trong thang máy xông ra, nhìn thấy Lục Sâm đang đứng trước cửa nhà Tiểu Thất, nghĩ cũng không nghĩ, túm lấy cổ áo của Lục Sâm, một cú đấm đấm lên mặt anh.

Lục Sâm không trốn tránh, trực tiếp chịu đựng cú đấm này.

“Tổng tài!”

Triệu Đào theo phản xạ muốn xông qua đó, nhưng lại bị một ánh mắt sắc nhọn của Lục Sâm trấn lại.

“Tổng tài……”

“Cậu đừng tiếp tay!”

Lục Sâm bị cú đấm này đấm nghiêng cả mặt, trên mặt tức thời sưng đỏ lên, anh đứng thẳng người, nhường vị trí của cánh cửa, nhìn vào cơn hỏa nộ đang thịnh của Tiêu Cảnh Thụy, nhẹ nhàng nói, “Tôi biết anh bây giờ rất giận rất phẫn nộ, nhưng bây giờ quan trọng nhất là Tiểu Thất, tôi nghĩ anh cũng không hi vọng nhìn thấy bộ dạng xảy ra chuyện của cô ấy!”

Tiêu Cảnh Thụy phẫn nộ đến đỉnh điểm!

Anh tạm thời mặc kệ Lục Sâm, xông vào bên hông cửa mở cửa ra.

Lục Sâm tốt bụng nhắc nhở, “Mật khẩu là ngày sinh của Tiểu Thất.”

Tiêu Cảnh Thụy nghiến chặt răng, mở cửa ra, Lục Sâm trước cửa lập tức trốn sang một bên, tránh để Tiểu Thất nhìn thấy anh.

“Lục Sâm, mày đợi tao, đợi tao nói rõ với Tiểu Thất, rồi tao sẽ ra tính sổ với mày!”

“Được, tôi không đi, đợi anh!”

Cảnh Thụy mở được cửa rồi liền xông vào đó.

Cửa phòng lại một lần nữa đóng lại.

“Tổng tài……” Triệu Đào đỡ lấy Lục Sâm, nhìn thấy vết sưng đỏ trên mặt anh, không nhịn được oán trách, “Tiêu tiên sinh tại sao lai có thể ra tay nặng tay như vậy!”

“Đừng nói nữa!”

Nếu như anh cũng có đứa em gái ruột, thương yêu đến tận xương tủy kết quả bị người ta nói chia tay liền chia tay, nói không chừng anh sẽ làm ra chuyện quá đáng hơn như thế.

“Tổng tài, chúng ta không đi thật à, nếu như không đi một lát Tiêu tiên sinh lại ra đây, khẳng định sẽ không có chuyện tốt lành gì đâu!”

Lục Sâm lắc đầu, “Không đi!”

Anh nhất thiết phải hiểu rõ được tình hình của Tiểu Thất, sau khi hiểu rõ rồi mới yên tâm rời khỏi.

……

Cảnh Thụy bước vào nhà, nhìn thấy lộn xộn không tưởng của phòng khách, trong lòng hơi căng lại.

Cửa phòng mở ra, anh một mắt đã nhìn thấy Tiểu Thất đang nằm trên sàn trước cửa phòng khách, cả người cô đều phục ở dưới đất, nếu như không phải cơ thể hơi run rẩy, anh cũng nghi ngờ cô có phải là đã xỉu rồi không. Ở bên cạnh cô là những mảnh vụn thủy tinh xả đầy dưới đất, còn có những văn kiện xả dưới đất nữa.

Cảnh Thụy nhìn thấy đôi vai gầy nhom của Tiểu Thất, bước nhanh xông đến bên cạnh cô.

Tiểu Thất đang nằm trên sàn nghe thấy tiếng bước chân, gần như là lập tức liền ngẩng đầu lên, đôi mắt cô sưng đỏ, trong mắt mang theo một tia hi vọng rất dễ thấy, nhưng tia hi vọng sau khi tiếp xúc được hình bóng của Tiêu Cảnh Thụy, lại từng tí một lụi tàn dần.

Không phải là anh……

"Tiểu Thất……" Tiêu Cảnh Thụy ngồi bên cạnh cô, đưa tay đỡ lấy cô, "Trên sàn lạnh, mau dậy đi."

Tiểu Thất đã khóc cạn nước mắt, nghe được câu này, lại một lần nữa rơi nước mắt.

"Anh trai, em khó chịu, trong lòng em rất khó chịu!"

Tiểu Thất ôm chặt lấy Cảnh Thụy, trong lòng Cảnh Thụy rất đau, đưa tay vỗ vai cô, "Ngoan, có phải chịu ấm ức rồi không, nói anh nghe, anh nhất định sẽ báo thù cho em!"

“Anh trai……em với Lục Sâm hai ngày trước còn bình thường mà, tại sao anh ấy lại đột nhiên vì tình đầu của anh ấy mà chia tay em…… không lẽ tình đầu chia tay mười năm, còn quan trọng hơn so với em một người bạn gái mới quen được vài tháng này sao, em không hiểu……nếu như không buông bỏ được, tại sao lại bắt đầu tình yêu mới chứ……”

Một đoạn hội thoại đơn giản, Cảnh Thụy đã hoàn toàn nghe hiểu rồi.

Anh hơi nghiêng đầu, nhìn vào những văn kiện xả đầy dưới đất.

Anh từ dưới đất cầm đồ kẹp văn kiện lên, nhìn thấy đơn thỏa thuận chuyển nhượng cổ phiếu trên đó, và giấy tờ nhà, ánh mắt tức thì đỏ lên!

Lục Sâm!

Thằng khốn nạn này!

Hắn ta tưởng bảo ngọc minh châu của Tiêu gia, chỉ có một chút vật chất như vậy có thể bù đắp được sao!

“Tiểu Thất, em đừng buồn, như người đàn ông có mới nới cũ như Lục Sâm này, sẽ không có kết cục tốt! Em kiên cường cho anh một chút, nếu như em tức quá, nói anh nghe, anh sẽ không để anh ta sống tốt đâu!”

“Không!”

Tiểu Thất nghe được liền một tay đẩy Cảnh Thụy ra, đôi mắt của cô đã sưng như trái hạch đào, cô dùng sức lắc đầu, “Không được! Em không cho phép các anh gây phiền phức cho anh ấy!”

Cảnh Thụy lại càng đau lòng hơn.

Đã bị tổn thương đến như vậy, không ngờ cô còn bảo vệ Lục Sâm!

“Tiểu Thất, em là đồ ngốc!”

“Anh trai……em chỉ là không muốn anh ấy đi......anh ấy nói anh ấy sẽ cùng Triệu Đình Đình di dân đi Thụy Sĩ, sau này……không trở về nữa.” Vừa nói, cả người Tiểu Thất liền khóc nấc lên, “Tại sao lại như thế chứ……em rõ ràng cảm giác được, anh ấy là yêu em đấy……”

“Nha đầu ngốc, trong lòng khó chịu thì khóc ra đi, khóc ra rồi sẽ không sao nữa.”

Tiểu Thất ôm lấy Cảnh Thụy lại một lần nữa dữ dội đau lòng khóc lên.

Lần khóc này Tiểu Thất khóc gần hai tiếng đồng hồ.

Tiểu Thất càng khóc càng khó chịu, cổ họng cô như là nhét đầy bông gòn vậy, nghẹt đến đau lên, cô không biết rốt cuộc ở chỗ nào sai rồi, mới tạo ra cục diện của ngày hôm nay.

Cuối cùng khóc đến nỗi, não bộ cô thiếu oxi nghiêm trọng, trực tiếp ở trong lòng Cảnh Thụy xỉu đi.

Cảnh Thụy chưa từng biết được nước mắt của một người không ngờ lại có thể nhiều đến như vậy.

Anh mặc mặc bộ vest dày, trong áo vest còn mặc áo sơ mi, nước mắt của Tiểu Thất không ngờ lại ướt đẫm áo của anh, nước mắt nóng hổi phỏng đến lồng ngực anh, cảm giác Tiểu Thất không còn

động tĩnh nữa, anh vừa cúi đầu liền nhìn thấy cô chìm trong hôn mê với vẻ mặt tồi tệ.

Trong lòng Cảnh Thụy căng lên, “Tiểu Thất? Tiểu Thất em tỉnh lại đi!”

Nhưng Tiểu Thất trong hôn mê lại không có cách nào trả lời Cảnh Thụy được.

Cảnh Thụy vội vàng ẵm ngang Tiểu Thất lên, mở cửa phòng xông ra ngoài!

Lục Sâm và Triệu Đào ở trước cửa nhìn thấy tình hình này liền hết cả hồn, Lục Sâm nhìn vào Tiểu Thất đang hôn mê mềm nhũn người nằm trong lòng Cảnh Thụy, cả người đều đứng hình tại chỗ, đầu óc của anh tức thời trống không một mảng, “Cô ấy sao thế?”

“Mày nói xem!” Cảnh Thụy đỏ mắt phẫn nộ liếc nhìn Lục Sâm, “Lục Sâm, tao nói mày nghe, nếu như Tiểu Thất xảy ra chuyện gì, Tiêu gia khẳng định sẽ không tha cho mày đâu!”

Cảnh Thụy cảnh cáo xong, không bận tâm thứ khác nữa, ẵm lấy Tiểu Thất xông vào hướng cửa thang máy.

Lục Sâm trước cửa thấy vậy, vội vàng chống gậy đi theo lên đó!

Ý nghĩ chủ yếu của anh là muốn Tiểu Thất từ bỏ cuộc tình này, tuyệt đối không muốn nhìn thấy cô làm bất kì chuyện gì tổn hại đến bản thân!

Lục Sâm khập khiễng đi vào thang máy, Triệu Đào vội vàng đỡ lấy anh, bước nhanh theo qua đó!

Chương 881

39881.

“Anh đến đây làm gì? Cút!”

Lục Sâm nghiến răng lấy tay giữ chặt thang máy tầng một, “tôi biết anh hiện tại không muốn gặp tôi, nhưng trước đây tôi và Tiểu Thất cũng đã từng yêu nhau, tôi tuyệt đối không muốn cô ấy gặp phải chuyện không may, Tiêu Cảnh Thụy, việc quan trọng nhất bây giờ chính là nhanh đưa cô ấy vào bệnh viện!”

Mắt Cảnh Thụy đỏ ngầu.

Đã từng yêu nhau?

Nếu còn yêu nhau, anh ta nhẫn tâm làm Tiểu Thất tổn thương như thế sao? 8 năm trước Cảnh Thụy và Tiểu Thất bị Tô Gia bắt cóc, Tô Lão Đầu thiếu chút nữa là đem Tiểu Thất ném vào bình thủy tinh bên trong đựng toàn là rắn độc, Cảnh Thụy còn không thấy Tiểu Thất khóc nhiều như vậy.

Anh và Tiểu Thất từ nhỏ lớn lên cùng nhau, lại còn là anh em song sinh nữa, thế nên so với các cặp anh em khác thì bọn họ thân thiết hơn bình thường rất nhiều, tuy rằng hàng ngày cãi nhau ầm ĩ là thế, nhưng vào thời khác quan trọng, hai người bọn họ cũng có thể vì đối phương mà nhận hộ một đao đấy.

Tiểu Thất như báu vật trên tay của cả nhà, vậy mà người ta còn từ bỏ, hôm nay cái tên gây ra chuyện đó lại xuất hiện trước mặt anh, với

bộ dạng bình thản như không có chuyện gì xảy ra, Cảnh Thụy làm sao có thể giữ bình tĩnh được!

Cảnh Thụy một tay ôm Tiểu Thất, tay còn lại thì nắm lấy cổ áo Lục Sâm, ánh mắt giận giữ nói, "đừng có mà ở đây giả bộ từ bi, Tiểu Thất chính là do anh hại nên mới thành ra như vậy, Lục Sâm, tôi thật sự là mù mắt rồi, ngày trước anh theo đuổi Tiểu Thất, anh đã hứa như thế nào với tôi, anh nói cả đời này anh nhất định đối tốt với em gái tôi, anh như thế này mà gọi là đối tốt với Tiểu Thất?"

Lục Sâm không nói lên lời!

"Lục Sâm anh đã muốn chia tay, vì thế từ giờ về sau anh đừng có xuất hiện trước mặt Tiểu Thất nữa! còn nữa.... " Cảnh Thụy từ dưới đất nhặt lên một số giấy tờ liên quan tới bất động sản, tất cả đều ném trả cho Lục Sâm, "con gái nhà Tiêu gia chúng tôi, không cần mấy thứ này để đền bù tổn thất, lương tâm của anh bị chó tha đi rồi"

"A---"

Thang máy xuống thẳng tới hầm đỗ xe, Cảnh Thụy bế Tiểu Thất vào xe mình, rồi tự mình lên xe, nhanh chóng lái ra khỏi bãi đậu xe.

Ánh mắt Lục Sâm bây giờ chỉ có sự tổn thương và đau lòng

"Tổng tài..."

Lục Sâm đem đống giấy tờ từ dưới đất nhặt lên, nhìn trên mặt giấy phía dưới có chữ ký của anh, ánh mắt có chút chua sót.

"Tổng tài, chúng ta có cần đuổi theo không?"

Lục Sâm lắc đầu.

Vừa rồi Cảnh Thụy bế Tiểu Thất ra, anh còn nghĩ là Tiểu Thất đã tự sát, nhưng cẩn thận quan sát qua, Tiểu Thất từ trên xuống dưới không có vết thương nào, hơn nữa toàn thân không có vết máu.

Chắc chỉ là ngất xỉu... nhất định không có chuyện gì lớn, Tiêu Cảnh Thụy sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.

Bây giờ anh chạy tới bệnh viện, nếu như Tiểu Thất tỉnh lại....trong lúc vô tình cho cô ấy có được cảm giác hi vọng, rồi lại dập tắt, không bằng..... tàn nhẫn đến cùng có khi còn tốt hơn.

Lục Sâm siết chặt đống giấy tờ vào trong tay, nhắm mắt nói, “đi thôi!”

“Đi đâu ạ?”

“Về công ty!”

Anh làm việc ở công ty cũng được nhiều năm rồi, sắp tới phải đi Thụy Sĩ, trước khi đi anh muốn đem hết tình hình công việc bàn giao lại một chút.

......

Đúng là một đôi bạn tốt.

Gặp chuyện không may cũng là cùng một ngày.

Lưu Tuyền vừa từ chỗ của Tiểu Thất về, ở nhà đã có người đợi cô về, nhưng mà là đợi để xét hỏi.

“Tần Nham, hôm nay sao anh không đi làm?”

Tần Nham sắc mặt cứng nhắc nhìn Lưu Tuyền, ngậm chắt miệng, một lời cũng không nói.

Lúc này Lưu Tuyền mới chú ý tới bầu không khí bất thường ở trong phòng khách.

Tần Phi Ngữ nhìn thấy cô bước vào nhà, đắc ý cười thành tiếng, còn Tần mẫu khó chịu liếc cô một cái, rồi hừ lạnh.

Đêm qua Lưu Tuyền ở bên Tiểu Thất, cả đêm rồi không ngủ, lúc này vừa mới bước vào nhà thấy cảnh tượng như vậy, nói thật lòng là.... mệt! Rất mệt!

Cô đã từng nghĩ đến việc, khi về đến nhà, nghênh đón cô không phải là mấy bộ mặt lạnh này, mà là cả nhà tươi cười ra đón cô!

Mỗi ngày tính kế lẫn nhau, tính tới tính lui có ý nghĩa lắm sao!

Lưu Tuyền cho tay vào trong túi xách, thấy ba người đều ngồi cùng một hàng trên ghế sofa, cô chủ động đi tới ngồi ở ghế đối diện, bốn người mặt đối mặt ngồi xuống, Lưu Tuyền xoa xao mắt, trong lòng tràn đầy mệt mỏi.

“Cả nhà như vậy đoán là đang đợi tôi trở về, có việc gì mọi người muốn nói thì nói đi”

Tần mẫu và Tần Phi Ngữ đều không nói gì.

Tân Nham lạnh lùng nhìn Lưu Tuyền, “em hôm qua đi đâu thế?”

Lưu Tuyền cười khổ nhìn Tần Nham.

Đêm qua, lúc cô quyết định ở lại đã gọi điện cho Tần Nham rồi, có

nói rõ tình hình, Tần Nham đối với việc cô ở lại bên cạnh Tiểu Thất cũng không có ý kiến gì, nhưng hôm nay vừa mới về, anh ta lại hỏi đêm qua em đi đâu thế.

Không phải là....

Tân Nham không tin, tối hôm qua cô ở bên cạnh Tiểu Thất.

Lưu Tuyền nhìn thoáng qua Tần mẫu và Tần Phi Ngữ, thái độ của Tần Nham bây giờ từ tin cô tới không tin cô...... nhất định là có liên quan tới hai mẹ con họ

Cô bất đắc dĩ, đành phải giải thích thêm một lần nữa, “hôm qua Tiểu Thất thất tình, em lo lắng cậu ấy ở nhà một mình lại làm ra chuyện gì dại dột, thế nên tối hôm qua em ở bên cạnh Tiểu Thất.”

“Nhà cô ta có bao nhiêu người, tại sao còn muốn em ở lại?”

Tần Nham giọng đầy chất vấn hỏi cô, Lưu Tuyền có chút không thích.

Thêm vào đó, cô phát hiện ra rằng, cô đối mặt với sự chất vấn của Tần Nham đã bình tĩnh hơn rất nhiều, nếu là Lưu Tuyền của trước kia khi đối mặt với sự chất vấn của anh ta, thì cô sẽ rất đau lòng đấy, thế nhưng hiện tại, Lưu Tuyền phát hiện ra bản thân mình đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều, trong nội tâm một chút dao động cũng không có

Lẽ nào bây giờ cô đối mặt với những việc như thế này một chút đau lòng cũng không có sao?

“Người nhà của Tiểu Thất không biết chuyện cậu ấy thất tình” ánh mắt Lưu Tuyền nhìn thẳng vào Tần Nham, “em muốn biết, thật ra anh đang hoài nghi vấn đề gì?”

Hoài nghi vấn đề gì?

Tần Nham xiết chặt nắm tay nói, “Lưu Tuyền, nếu cô nói thật với tôi, tôi sẽ tha cho cô một lần!”

“Lời em nói là lời nói thật!”

“Tần Nham, con còn cùng cô ta nói nhảm cái gì nữa, nhanh đem chứng cứ lấy ra!” Tần mẫu trừng mắt lạnh lùng nói, “lúc trước mẹ từng nói cô ta là loại phụ nữ không an phận, con còn không tin, con xem cô ta làm ra cái chuyện tốt như thế này, quả thực mất hết thể diện của Tần gia! Con cũng biết, hiện mấy vị phu nhân trong giới thượng lưu kia không biết sẽ bàn tán cái gì về nhà ta.... nói nhà chúng ta cưới một con đàn bà dẫm đãng về làm con dâu, lại còn làm ra vẻ thanh cao, con biết trong lòng mẹ lúc này rất khó chịu không”

Tân Nham im lặng không nói lên lời.

Tần Phi Ngữ cũng nói theo, “đúng rồi đúng rồi, anh, lần trước em đã nói với anh Lưu Tuyền trong lễ đầy tháng của Tiêu Gia cùng người đàn ông khác anh anh em em, em nói anh còn không tin, bây giờ thì rõ ràng rồi, em và mẹ chỉ là muốn tốt cho anh, loại phụ nữ này chính là đồ lẳng lơ dâm đãng!”

Sắc mặt của Tần Nham càng ngày càng khó coi.

Nghe mấy lời không lọt lỗ tai này, vậy mà nội tâm Lưu Tuyền vẫn rất bình tĩnh.

Cô mắt lạnh nhìn Tần mẫu và Tần Phi Ngữ, “hai người nói đủ chưa, nói đủ rồi thì câm miệng!” nói xong Lưu Tuyền không thèm để ý tới sắc mặt khó coi của Tần mẫu và Tần Phi Ngữ, chuyển ánh mắt về

phía Tần Nham, "cuối cùng là chứng cứ gì, muốn lấy ra thì mau lấy ra, đừng có che giấu nữa được không!"

"Tiểu Tuyền, tôi cho cô một cơ hội nữa...."

Tiểu Tuyền cười nhạt, "tôi không cần cái gọi là cơ hội của anh!"

Tần Nham cắn răng không nói gì.

Không nhìn thấy quan tai không rơi lệ sao!

Anh ta siết chặt nắm tay, từ dưới ghế sofa lôi ra một phong thư, đem phong thư ném tới trước mặt Lưu Tuyền, cô mở phong thư ra, bên trong là một xấp ảnh, nhân vật chính trong ảnh không ai khác chính là cô và Dung Cảnh.

Lưu Tuyền liền hiểu ra vấn đề.

Cô nhìn mẹ con ba người, rồi cúi đầu lấy vài tấm ảnh ra, ngẫu nhiên chọn ra vài tấm.

Ảnh chụp rất chuyên nghiệp.

Nhìn cũng rất rõ ràng.

Có ảnh cô và Dung Cảnh hai người ngồi uống cafe với nhau, rồi ảnh cả hai đi bộ ở dưới đường, cuối cùng.... là ảnh hai người đi ăn mì thịt bò ở tiệm mỳ Lý gia, hôm qua dưới đường thật sự rất đông người, cảm giác như người chụp dường như cố ý chỉ chụp những góc có cô và Dung Cảnh.

Nhìn giống như.... hai người bọn họ đang tìm một địa điểm để hẹn hò không bằng.

Lưu Tuyền nhanh gấp lại mấy tấm ảnh chụp.

“Thế nào, chứng cứ rõ ràng như thế sao không nói gì.” Tần mẫu cười nhạt một tiếng, “Lưu Tuyền à Lưu Tuyền, tôi nhìn cô làm thế nào có thể đóng giả một bộ dạng trong sáng như thế, không ngờ rằng trong nội tâm cô còn không tử tế như vậy, chúng tôi đã điều tra rõ người đàn ông kia tên Dung Cảnh, cha mẹ anh ta là cán bộ quân đội đã về hưu, anh ta còn có một người anh trai cũng là cán bộ cấp cao trong quân đội! Cảm giác thế nào, điều kiện nhà người ta tốt, người lại đẹp trai vì vậy liền động lòng rồi phải không! Chúng tôi còn cầm mấy tầm hình này đi tìm vị khách kia hỏi qua, vị tiểu thư đó xem ảnh rồi nói, người đàn ông mà cô tình tứ kia chính là Dung Cảnh!”

Xem ra một đêm qua Tần mẫu và Tần Phi Ngữ cũng rất bất rộn à.

Lưu Tuyền cười mỉa mai nói, “cảm ơn mấy người đã nói cho tôi biết, nếu không phải mấy người nói, tôi cũng không biết Dung Cảnh gia thế hiển hách như vậy đấy!”

“Đừng nói mấy lời nực cười đó, nếu cô không biết người ta gia thế như vậy, sao lại muốn đi theo người ta” Tân Phi Ngữ bĩu môi nói, “đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa!” cô ta từ trong tay Lưu Tuyền lấy ra mấy tấm ảnh chụp, lật lại vài tấm rồi tìm thấy một bức ném trước mặt Lưu Tuyền, “Lưu Tuyền, cô tự mình xem tấm hình này! A---nếu như cô không có dụ dỗ người ta, thì có cười với anh ta như thế này không? Nếu như chỉ là bạn bè bình thường, sao lại còn chủ động nắm tay?”

Lưu Tuyền nhìn Tần Phi Ngữ tỉ mỉ chọn ra từng bức ảnh.

Tấm này là lúc Tần Nham mời cô ra nhà hàng cao cấp ăn cơm, thế nhưng cô từ chối, sau đó nửa không muốn mời, nửa muốn mời Dung

Cảnh đi ăn mỳ thịt bò ở tiệm mỳ Lý gia

Không thể không nói.

Mấy tấm ảnh này rất dễ làm người khác hiểu lầm!

Mức độ hiểu lầm tương đối cao.

Trên tấm ảnh, cô cười thật hạnh phúc, lôi Dung Cảnh chạy về phía trước, mà Dung Cảnh..... cũng cúi đầu nhìn cô, có lẽ là do góc độ, ánh mắt của Dung Cảnh tràn đầy tình cảm, hai người bọn họ lúc này nhìn thật rực rỡ chói mắt.

Nam thì đẹp trai nữ thì đẹp gái

Nhìn như thế nào cũng cảm giác như có một tình yêu ở trong đó vậy.

“Con tiện nhân, sao không phản đối đi!” nhìn LưuTuyền không nói lời nào, Tần Phi Ngữ rất đắc ý, “tôi nói rồi, nếu muốn người khác không biết trừ khi không làm, Lưu Tuyền à LưuTuyền, có thể nói là hôm nay tôi bắt được nhược điểm của chị rồi, Tôi nói cho chị biết, hôm nay chị có nói thế nào với anh tôi đều vô dụng, sự thật chính là sự thật, không phải dăm ba câu nói của chị có thể giải thích được! Chị còn độc thân thì chị làm chuyện gì cũng được, nhưng mà hiện tại.......”

Tần Phi Ngữ cười đắc ý, “chị là con dâu Tần gia nhà chúng tôi, làm ra mấy việc như vậy chính là làm mất mặt Tần Gia, hôm nay chị không cho chúng tôi một lời giải thích thì đừng trách chúng tôi không khách sáo!”

Chương 882

Lưu Tuyền không để ý tới lời Tần Phi Ngữ đang kêu gào ở bên tai.

Ánh mắt hướng về phía Tần Nham, trong tay vẫn còn đang nắm chắt mấy tấm hình chụp, “còn anh, em chỉ muốn biết anh nghĩ như thế nào thôi?”

Tần Nham lạnh lùng nhìn cô, một câu cũng không nói.

Bỗng nghe thấy Lưu Tuyền hỏi, cuối cùng cũng chịu mở miệng, “tôi muốn nghe cô giải thích!”

“Giải thích?”

Lưu Tuyền haha cười thành tiếng, “được, lời giải thích của tôi rất đơn giản, tôi chỉ nói một lần, mấy người nghe cho rõ. Người đàn ông mà tôi gặp ở bữa tiệc đầy tháng ở Tiêu gia chính là Dung Cảnh, cũng chính là người cứu tôi trong vụ bắt cóc lần trước....” ánh mắt của Lưu Tuyền quét lên người Tần mẫu và Tần Phi Ngữ, sau đó mới lạnh nhạt nói, “Lần trước tôi bị bắt cóc, cũng là lúc mấy người thấy tôi ở trong bệnh viện, chính Dung Cảnh là người đưa tôi vào bệnh viện, tiền tôi nằm viện cũng là tiền của anh ta, vào lễ đầy tháng ở Tiêu Gia cũng là do Dung Cảnh cứu tôi, cho nên mới bị thương, do đó chúng tôi mới hẹn gặp ở ngoài, khi tôi nhận được tiền lương đầu tháng, liền đem tiền đi trả cho anh ý....”

Lưu Tuyền đem ảnh chụp ném tới trước mặt Tần Nham, nhẹ nhàng nói, “anh tự mình xem đi, trong tay Dung Cảnh có một giỏ quà, cũng là giỏ quà do tôi mua, để tặng cho anh ý.”

Tần Nham cúi đầu nhìn thoáng qua bức hình chụp.

Quả nhiên....

Mỗi bức hình có Dung Cảnh và Lưu Tuyền.... đều có hình một giỏ quà.

Khi TầnNham nhìn vào những tấm hình, anh ta hoàn toàn không kiềm soát được cơn giận của bản thân, Tần Nham không có thấy sự tồn tại của giỏ quà, ánh mắt của anh ta lúc này có chút rung động, lấy tay chạm vào giỏ quả trên tấm ảnh, rồi không nói lời nào.

Thấy Tần Nham không nói lời nào, Tần mẫu và Tần Phi Ngữ chịu không được nói.

Tần Phi Ngữ liền cười lạnh nói, "Lưu Tuyền, chị đừng có dối trá như vậy, tiền của anh tôi cho chị chả lẽ không đủ dùng, mỗi tháng lại không đưa cho chị được mấy vạn, còn phải dùng tiền riêng của mình để trả? Thật nực cười! Tôi xem việc chị trả tiền khi là giả, chị muốn tìm lý do khác để gặp người đàn ông kia mới là thật"

Tần Nham ánh mắt lại trùng xuống.

Không sai!

Anh ta mỗi tháng cho Lưu Tuyền tiền sinh hoạt phí nhiều như vậy, chả lẽ còn không đủ cho cô ấy trả tiền sao!

Tần Nham một lần nữa nhìn về phía Lưu Tuyền, ánh mắt chứa đầy sự hoài nghi.

Lưu Tuyền từ trên ghế sofa đứng lên.

"Trời ơi, đây là đuối lý nói không được, định bỏ đi hả?" Tần Phi Ngữ lần tiên thấy Lưu Tuyền như vậy, trong nội tâm thoải mái không thôi, "Lưu Tuyền à Lưu Tuyền, tôi nói cho chị biết, chị giấu đầu lòi đuôi, hôm nay lòi ra rồi phải không!"

Lưu Tuyền căn bản không để ý tới lời của Tần Phi Ngữ nói, xoay người đi lên lầu.

"Cô đi đâu?"

"Đi lấy cái gì!"

Lưu Tuyền vào phòng trong ở trên lầu, không đến năm phút sau, cô từ trên lầu đi xuống, trong tay có cầm thêm một cái thẻ ngân hàng, Lưu Tuyền vừa mới xuống cầu thang, lại ngồi lên ghế sofa, ánh mắt nhìn thẳng vào ba người, cô nhếch miệng nở một nụ cười mỉa mai.

Cô không rõ hiện tại là đang mỉa mai người khác, hay là đang châm chọc chính mình nữa.

Hoàn cảnh như vậy đổi lại là người khác sớm đã nổi cơn điên rồi.

Cô ném chiếc thẻ ngân hàng lên trên bàn, quan sát ánh mắt của ba người, rồi lạnh lùng nói, "đây là tiền Tần Nham cho tôi, cái mà gọi là tiền sinh hoạt phí... ngoại trừ tháng đầu tiên kết hôn ra, tiền khác các thứ một xu tôi cũng không động vào" ánh mắt của Lưu Tuyền nhìn vào Tần mẫu và Tần Phi Ngữ, thấy bộ dàng sửng sốt của hai mẹ con họ, chợt cười lạnh, rồi hất hàm kiêu ngạo nói, "tháng đầu tiên dù phải chi tiêu cho việc kết hôn, nhưng không có một đồng nào là tôi tự dùng cho bản thân mình, tôi có thể nói cho các người biết, thời gian mà tôi và Tần Nham kết hôn, từng đồng, tôi tiêu, đều là do tôi vất vả cực khổ mà kiếm được!"

Sắc mặt Tần Nham liền biến đổi, ánh mắt của Tần mẫu cũng có chút thay đổi.

Ngay lập tức Tần Phi Ngữ cầm lấy thẻ ngân hàng nắm chặt vào trong tay.

Vừa đúng lúc cô ta hết tiền tiêu.

Lưu Tuyền đem số tiền này lấy ra cũng có thể gọi là đúng lúc.

Cô ta tay nắm chặt thẻ ngân hàng, tiếp tục mỉa mai nói, “chị đừng nói dễ nghe như thế, thật là nực cười, Lưu Tuyền chị nghĩ rằng chỉ có vậy mà không có việc gì nữa sao? Tôi nói cho chị biết, làm gì có chuyện gì dễ dàng như vậy, chị từ trước tới giờ không tiêu tiền của anh tôi? Là vì cái gì? Không phải là xem thường nhà tôi sao? Chị bây giờ cùng với anh tôi cái gì cũng phân rõ ràng như vậy, trong lòng chị sớm đã không coi chúng tôi là người thân có phải không, nói cho cùng, chị từ lâu đã tồn tại cái tâm tư muốn rời khỏi đây rồi....”

Tần Phi Ngữ lại nói, “ còn nữa... bây giờ chị cùng với cái người được gọi là Dung Cảnh kia thông đồng với nhau, thì ai mà biết được số tiền trong thẻ ngân hàng này, không biết có phải là anh ta cho chị không nữa? Lưu Tuyền, chị cũng nên thành thật công khai hết ra đi!”

Công khai?

Thế này khác nào coi cô là phạm nhân

Lưu Tuyền cầm túi xách lên, lạnh lùng từ trên ghế sofa đứng dậy, Từ trên cao nhìn xuống quan sát ba người, “tôi hôm nay làm rõ ràng một việc, trong nội tâm các người có chút không bình thường, ánh mắt cũng có vấn đề, thế nên trong nội tâm nghĩ đến bất cứ việc gì và ánh

mắt nhìn thấy vật gì đều là có vấn đề, không quan tâm tới hành động đó ra làm sao, các người đều có lý do, nói thật tôi cũng bội phục các người, các người đừng nghĩ tới bản thân hèn mọn bỉ ổi của mình rồi liên tưởng đến tôi, tôi không có tội, các người không có quyền kết tội tôi ”

Lưu Tuyền một phút cũng không muốn nhìn thấy cái gia đình này nữa, cô cầm lấy túi xách liền muốn rời đi.

Tần Nham thấy thế lập tức tiến tới bên người Lưu Tuyền, nắm chặt cổ tay cô!

“Buông tay ra!” Lưu Tuyền lạnh lùng nói!

“Không buông!”

Tần Nham nghiến răng nhìn Lưu Tuyền, “Lưu Tuyền, cô có thể đừng như thế có được không, lời nói có chút không hợp ý thì lại muốn rời đi! Nhà chúng tôi không phải là khách sạn, cô muốn đi thì đi, muốn đến thì đến, không muốn về thì bỏ đi?”

Lời nói của Tần mẫu và Tần Phi Ngữ cô làm sao có thể coi như không nghe thấy được.

Thế nhưng Tần Nham nói như vậy.....

Cô liền dừng bước, ánh mắt bi ai nhìn Tần Nham, “tôi coi nhà anh là khách sạn? Tần Nham, anh trong lòng tự hỏi, tôi bị ép buộc mới thành ra như vậy! Từ ngày tôi bước vào cửa nhà anh, cái nhà này đã thật sự tiếp nhận tôi chưa, lúc đầu thì như thế nào không phải là lợi dụng tôi sao, về sau thì sao.... bắt cóc, hiện tại thì lại cho người theo dõi, rồi chụp ảnh tôi... nếu nhà anh như là khách sạn, thì tôi thật sự còn không muốn bước vào. Tần Nham, mỗi khi có chuyện gì anh đều

muốn tôi thoả hiệp, một lần hai lần ba lần, lần này.... anh lại muốn tôi thỏa hiệp?”

“Tiểu Tuyền...”

“Anh không cần phải nói nữa!” Lưu Tuyền cười lạnh một tiếng, “nào là mẹ anh, nào là em gái anh, với anh đều là máu mủ ruột thịt, vì vậy anh hướng về bọn họ cũng là hợp tình hợp lý, vì gia đình anh chưa sẵn sàng chấp nhận bất cứ ai.... vậy cũng đừng có ý định kết hôn! Sự việc phát triển tới hôm nay, Tần Nham, Tôi hận mẹ anh, hận em gái anh, nhưng người tôi hận nhất chính là anh! Anh nghĩ lại mà xem, những chuyện xấu xa mà bọn họ làm sao cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy? Tôi nói cho anh biết, là do anh! Do anh bỏ mặc không quan tâm! Bọn họ làm bao nhiêu chuyện xâu xa như vậy, mà anh một câu trách móc cũng không có, chính là do anh mọi chuyện mới biến thành tồi tệ như vậy!”

“Có như vậy tôi cũng không cho cô rời đi!”

“Không đi? Vậy tôi ở lại đây làm gì” Lưu Tuyền bình tĩnh nhìn Tần Nham, “anh nói cho tôi biết, anh muốn tôi ở lại đây làm gì? Anh nói cho tôi biết, chuyện xảy ra như ngày hôm nay, đã phát sinh bao nhiêu lần rồi? Về sau sẽ còn phát sinh bao nhiêu lần nữa đây?”

Tần Nham nghẹn lại không nói lên lời.

Lưu Tuyền cười lạnh đẩy anh ta ra, “Tần Nham, đừng vùng vẫy nữa, anh cả đời này cũng không thoát khỏi mẹ anh và em gái anh đâu, bọn họ là máu mủ ruột thịt của anh, là trách nhiệm của anh, thế nên anh không có cách nào thoát khỏi họ, càng không được vứt bỏ! Nhưng tôi thì không giống như vậy, tôi mệt rồi, tôi không muốn mỗi ngày về đến nhà đều nhìn thấy mẹ anh và em gái anh nữa, mỗi ngày đều muốn tính toán với tôi! Bọn họ hôm nay theo dõi tôi, ngày mai lại

làm ra cái chuyện điên dồ gì nữa thì tôi không biết? chuyện này thì ai cũng không nói trước được, tôi không muốn sống trong cái bầu không khí như vậy từ lâu rồi...."

"Lưu Tuyền"

"Tần Nham!" Lưu Tuyền lại một lần nữa cắt ngang lời Tần Nham nói! Lạnh lùng

nhìn anh ta, "mỗi lần đều là tôi thỏa hiệp, hôm nay tôi một chút cũng không muốn thỏa hiệp. Tần Nham, tôi cho anh hai lựa chọn, hoặc là, anh hôm nay cùng với tôi từ cái chỗ ma quỷ này dọn ra ngoài, hay là tôi một mình tự dọn ra!"

Ma quỷ?

Cô ấy như vậy mà hình dung nhà của Tần Nham!

Trong nội tâm Tần Nham lúc này rất khó chịu, "Tiểu Tuyền, anh chỉ muốn em đem chuyện giải thích cụ thể, để cho bọn họ tin tưởng em, cũng như để cho anh tin tưởng em"

"Thế không phải là nói rõ sao.... về sau bọn họ mỗi lần hãm hại tôi, tôi đều phải giải thích? Tần Nham đến giờ anh vẫn không hiểu, mọi việc không phải là do tôi sao tôi phải giải thích, chân chính của sự việc là từ chỗ của bọn họ, chẳng lẽ hai người bọn họ một mực không chịu dừng lại, tôi không biết lúc nào sẽ bị bọn họ đem bán, rồi còn phải giúp bọn họ đếm tiền!"

Tần Nham xoa xoa mi mắt.

Trong công việc có gặp việc khó thế nào, anh ta cũng có cách giải quyết chứ không phải là hết cách như bây giờ!

“Mấy người các người không thể sống trong hòa bình với nhau sao!” Tần Nham nhìn Tần mẫu và Tân Phi Ngữ, “hai người có thể hay không đừng có mà làm loạn nữa? coi như tôi cầu xin hai người....” anh ta lại quay đầu nhìn Lưu Tuyền, “Tiểu Tuyền, anh cũng cầu xin em, đừng có như vậy ép anh nữa, được không?”

Ba người phụ nữ đều không nói gì.

Một lát sau, cuối cùng Tần mẫu và Tần Phi Ngữ cũng mở lời, “anh, em và mẹ cũng là muốn tốt cho anh, bọn em chỉ muốn anh thấy rõ con người thật của người phụ nữ này, em thừa nhận, em cho người theo dõi chị ta là cách làm của em có vấn đề, thế nhưng nếu như hành động của chị ta không chịu kiềm chế, em cũng không chụp được những tấm hình như vậy.... anh đừng có bị chị ta lừa gạt nữa, chị ta bây giờ đang di dời sự chú ý của anh, chị ta căn bản không giải thích được sự việc hôm nay, cho nên mới phải đe dọa anh!”

Lưu Tuyền cười lạnh, “tôi không giải thích được? Tôi giải thích, thế nhưng các người có tin không!”

“Chị nói chuyện kia cũng không cảm thấy quá gượng ép sao, chị không phải định lừa gạt chúng tôi đấy chứ, chúng tôi làm sao mà tin chị được!”

Lưu Tuyền lần nữa nhìn về phía Tần Nham, “ anh nhìn rõ chưa, mối quan hệ của ba người bọn tôi căn bản là không thể nào bình thường lại được, tôi gả vào nhà anh không phải là muốn cùng với người nhà anh đối địch như thế này, mà là do bọn họ từng bước, từng bước ép tôi tới mức này!”

Một mực không nói gì cuối cùng Tần mẫu đã chịu mở miệng, “được rồi, đừng nói như thế nữa! ” ánh mắt của Tần mẫu nhìn vào đôi mắt

của Lưu Tuyền, “muốn chứng mình giải thích có phải không, thật ra rất đơn giản...”

Lưu Tuyền nhìu mày đợi bà ta nói xong.

“Ngay bây giờ! Cởi đồ ra cho tôi!”

Chương 883

Cái gì!

Cởi đồ?

Lưu Tuyền trợn trừng đôi mắt, “thật sự hoang đường!”

Tần mẫu từ trên ghế sopha đứng dậy, hứ nhẹ một tiếng, “cô bây giờ cởi bỏ quần áo rồi, nếu như cô nói là sự thật, tôi hôm qua cô không có ở cùng người Dung Cảnh đó, trên người khẳng định sẽ không lưu lại dấu vết. ngược lại, nếu như hôm qua hai người ở cùng nhau rồi, thì xem có cẩn thận, trên người cũng vẫn lưu lại một vài dấu vết,. vì vậy, muốn chứng minh lời của cô là sự thật, bây giờ thì cởi bỏ quần áo, để chúng tôi kiểm tra, nếu như tôi và Phi Ngữ thật sự nghi oan cho cô, chúng tôi xin lỗi cô! Nhưng…nếu như bị chúng tôi kiểm tra ra ít dẫu vết nào…thì cô sẽ cuốn gói ra khỏi nhà tôi, về sau đừng nghĩ lại bước nửa bước qua khảm của nhà tôi!”

Lưu Tuyền không tức mà ngược lại cười lên!

Người này…da mặt dày có thể lên trời rồi!

Như thế nhục mạ cô

Đạt được kết quả là cái gì?

Nếu như cô là bị vu oan, chỉ cần hai câu xin lỗi nhẹ nhàng là khiến chuyện này trôi qua rồi?

Làm sao có thể!

Cô ngoại trừ là bị điên rồi, mới có thể đồng ý yêu cầu vô lý này của Tần mẫu!

“Không thể được!”

Tần mẫu lộ ra biểu cảm “quả nhiên là vậy”, cười lạnh lùng nhìn Tần Nham, “Tần Nham, nhìn rõ rồi chứ, cô ta cơ bản không dám!”

“Tôi tuyệt đối sẽ không để các người như thế nhục mạ tôi!” Lưu Tuyền mím chặt môi, “các người người một nhà, tôi xem như là nhận chỉ dạy rồi! Về sau đều không được phép bước nửa bước vào nhà của mấy người sao? Không cần điều tra nữa, tôi đi! Về sau cho dù các người cầu xin tôi…tôi đều sẽ không xuất hiện ở cửa nhà các người!”

Lưu Tuyền bước lớn muốn đi ra ngoài

Lần này, người tóm lấy cô vẫn là Tần Nham!

“Tần Nham!”

“Không được đi!”

“Anh nói không tính!” Lưu Tuyền dùng sức đấu tranh, nhưng sức lực của Tần Nham rất khỏe, cổ tay của cô bị đau rát, nhưng làm sao cũng không thoát được, “thả tôi ra!”

“Đừng hòng!”

Tần Phi Ngữ nói xen vào, “Lưu Tuyền, nếu như cô không phải là áy náy thì để chúng tôi kiểm tra, cô và anh trai tôi là vợ chồng, sớm đã

nhìn thấy hết rồi, bây giờ có cái gì tốt không thể nhìn chứ! Tôi và mẹ của tôi là phụ nữ, trên người cô có cái gì trên người chúng tôi đều có, chúng tôi không có hứng thú dòm ngó cô, cô chỉ cần để chúng tôi kiểm tra một chút, thì có thể hoàn nguyên tất cả mọi chuyện rồi, chỉ cần cô là trong sạch, kiểm tra một chút lập tức thì có thể trả lại cho cô sự trong sạch, tôi thật sự không hiểu, cô có cái gì đáng kháng cự!"

Tân Phi Ngữ nói chậm rãi nhẹ nhàng, nhưng những lời này vào trong tai của Tần Nham, lập tức biến vị

Đúng vậy à!

Nếu như không phải là áy náy, tại sao lại không thể để bọn họ kiểm tra một chút chứ!

"Tiểu Tuyền, cởi bỏ đồ đi!"

"Cài gì?" Lưu Tuyền không dám tin vào tai của mình

"Cởi bỏ bộ đồ! Để chúng tôi kiểm tra!" Tần Nham nhìn vào mắt của cô nói, "nếu như cô thật sự là trong sạch, tôi sẽ để mẹ tôi và Phi Ngữ xin lỗi cô, vả lại…bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ cùng cô dọn ra ngoài!"

"Không thể nào!"

Muốn cô cởi bỏ trang phục bị mấy người vây lại nhìn tìm chứng cứ, xin lỗi, cô làm không được!

Đây là sự nhục mạ và giẫm đạp lên nhân cách của cô!

Dáng vẻ kháng cự của Lưu Tuyền trong ánh nhìn của Tần Nham, lại một lần nữa gây lên sự hoài nghi của anh, "Tiểu Tuyền, cởi bỏ đồ kiểm tra, đối với cô mà nói khó như vậy sao? Đây là cơ hội tốt nhất

để đổi lại sự trong sạch của cô!"

"Nằm mơ!" Lưu Tuyền tức đỏ cả đôi mắt, "các người đây là nhục mạ tôi! Nhục mạ phũ phàng!"

Tần Nham nghĩ, nghĩ ra một biện pháp, "nếu như cô cảm thấy là nhục mạ, vậy thì chúng ta về phòng kiểm tra, tôi tự thân kiểm tra!"

"Tôi nói một lần nữa, không thể được!"

Cô có thể tiếp nhận lúc hai người thân mật khỏa thân, nhưng không có cách nào tiếp nhận sự giẫm đạp có ý nghĩa phán xét như thế!

"Tiểu Tuyền, nếu như cô là trong sạch, tại sao lại không dám chứ!"

Lưu Tuyền tức giận hai con người đều đã đổ ngầu, cười lạnh lùng nhìn Tần Nham, "anh đã xem chuyện cởi đồ nhẹ như vậy sao, Tần Nham, anh nhục mạ tôi như thế, anh cảm thấy tôi vẫn còn có thể sống cùng anh sao! Đừng nói là thật sự cởi đồ kiểm tra, chính là chủ ý của anh khiến tôi cảm thấy phản cảm ghê tởm! Nếu như anh đã không tin tôi rồi, vạy thì tôi cũng không nói tốt gì nữa! Tôi đối với người nhà các người thật sự nhìn đã đủ rồi, từng giây từng phút đều không muốn nhìn thấy mấy người….anh cứ xem như tôi và Dung Cảnh phát sinh chuyện gì rồi đi, bây giờ tôi đi được chưa, tôi lập tức thì bỏ đi!"

"Không được!"

Tần Nham tóm chặt lấy Lưu Tuyền, "không được đi!"

"Vậy thì anh muốn như thế nào!"

"Hôm nay…tôi nhất định phải kiểm tra!"

Tần Nham cũng đỏ rực đôi mắt!

Anh nghĩ đến chuyện Văn Văn cắm sừng cho anh, lại nhìn Lưu Tuyền, cảm thấy bóng dáng của hai người lập tức trùng lặp lên nhau, anh nhìn ánh mắt của Lưu Tuyền lập tức biến thành ác hiểm, Tần Nham giật lấy cổ tay Lưu Tuyền, dùng sức hất bỏ, khiến cô bị hất lên trên ghế sopha

"A----"

Đầu của Lưu Tuyền đụng phải thành ghế, đau đến mức mắt tối sầm lại

Tần Nham phút chốc đau lòng, nhưng nghĩ đến tối hôm qua Lưu Tuyền có thể thân mật với người đàn ông khác, anh chút đau lòng đó lập tức như khỏi mây tan biến đi. Anh tiến người đến, dùng sức của khuỷu tay và phần chân khống chế Lưu Tuyền, giơ tay ra xé trang phục trên người cô

"Không! Anh dừng tay! Dừng tay!"

Lưu Tuyền khoang mắt đỏ rực, lấy hết sức chống trả lại, cô hét lên, "tần Nham, anh không thể như thế với tôi! Không thể!"

Sự nhục mạ như thế này đối với cô mà nói, so với giết cô còn khó chịu hơn nhiều!

"Thả tôi ra!"

Tần Nham đã hoàn toàn mất đi lý trí, phản ứng của Lưu Tuyền càng kịch liệt, anh càng cảm thấy Lưu Tuyền Và Dung Cảng khẳng định là phát sinh cái gì rồi!

Sự chống trả của Lưu Tuyền khiến hành động của anh càng biến thành có chút gò bó

Thấy vậy

Tần mẫu và Phi Ngữ nhìn nhau, cùng nhau qua đó, hai người mỗi người ấn một chân của Lưu Tuyền, “Tần Nham, hôm nay nhất định phải kiểm tra thật kỹ, nếu không thì nhà chúng ta như vậy sẽ bị cắm sừng, về sau còn làm sao làm người nữa!”

Con mắt của Tần Nham càng thêm đỏ hơn!

Trên thực tế, anh đối với Lưu Tuyền cũng có hoài nghi!

Bởi vì từ lần trước sau chuyện bị bắt cóc, thái độ của Lưu Tuyền đối với anh phát sinh biến hóa rất rõ ràng, cô ấy rõ ràng đang xa lánh anh, anh có thể cảm nhận được. sự xa lánh như thế khiên snah cảm thấy đặc biệt nguy hiểm, cũng đặc biệt không có cảm giác an toàn

Lưu Tuyền trước đây đối với anh mà nói là vô cùng an toàn, anh biết Lưu Tuyền trong lòng là yêu anh, vì vậy cô ấy một mình trong nhà anh rất yên tâm

Nhưng bây giờ, anh một chút cũng không xác định được

“Xoẹt---“

Âm thanh xé vải, chiếc áo gió của Lưu Tuyền bị xé rách, tấm ren bên trong cuối cùng cũng bị xé ra!

Cánh tay của cô bị đè mạnh lên trên đỉnh đầu, hai chân cũng bị ấn mạnh, cô ra sức giãy giụa, nhưng một chút cử động không được

Tuyệt vọng!

Hối hận!

Phẫn nộ!

Lưu Tuyền tuyệt vọng rơi lệ, cô hận bản thân tại sao muốn vào gia đình như thế này, tại sao lại phải chịu sự nhục mạ này! Bờ vai lạnh giá, Tần Nham vẫn đang xé trang phục của cô, Lưu Tuyền cuối cùng không nhịn nữa, rơi hàng nước mắt hét lên, “Tần Nham, chúng ta xong rồi! Chúng ta hai người rốt cuộc cũng xong rồi!”

Tần Nham có một phút chốc do dự

Nhưng...tâm trạng muốn biết được chân tướng cuối cùng nhấn chìm anh xuống, anh cắn răng, không có bất kỳ suy nghĩ khác nữa, dùng sức xé!

“Xoẹt---“

Tấm ren rốt cuộc bị xe thành vô số mảnh rách!

“A---“

Cô tuyệt vọng, cô cảm thấy được ánh mắt khắc cốt của Tần Nham trên làn da khỏa thể của cô từng phân từng phân liếc nhìn, cảm nhận được bàn tay lạnh lẽo của anh ta tàn nhẫn lật trên người cô từng chỗ thầm kín, Lưu Tuyền nắm chặt nắm đấm, toàn thân run rẩy lên

Hận!

Cô rất hận à!

Áo trên bị xé rách, hai chân bị cưỡng ép bành ra kiểm tra, Lưu Tuyền cuối cùng mất đi lý trí, khóc toáng lên hét lớn, “cứu mạng---cứu mạng à---“

Lúc này đắc ý nhất chính là Tần mẫu và Tần Phi Ngữ rồi

Hai người bọn họ dùng tất cả sực lức trên người đè ép khống chế Lưu Tuyền, nhìn thấy Lưu Tuyền như thế bị Tần Nham nhục mạ, hai người bọn họ đừng nhắc vui sường đến từng nào

Tần mẫu nụ cười khắp mặt

Chuyện của ngày hôn nay đến cuối cùng nhà thắng lớn nhất chính là bà ta!

Nếu như Lưu Tuyền không phải là trong sạch, về sau con trai khẳng định sẽ càng thêm tin bà

Cho dù Lưu Tuyền là trong sạch….

Ha ha---

Qua chuyện như thế này của hôm nay, tình cảm của hai đứa nó còn có thể hồi phục như trước không?

Không thể nữa rồi!

Vì vậy, không quản như thế nào, hôm nay ván cờ với Lưu Tuyền, bà thắng chắc rồi!

“Con trai, kiểm tra cẩn thạn, mỗi một vị trí trên người đều không được bỏ qua!”

Lạnh!

Lần đầu tiên Lưu Tuyền cảm thấy lạnh như vậy, từ cơ thể đến tim đều dường như bị băng lạnh ngàn năm niêm phong lại vậy, lạnh vô cùng

Phòng khách trống rỗng chỉ có thể nghe thấy tiếng gào hét tuyệt vọng của cô

“Cứu mạng---“

“Cô đừng kêu nữa, đây là nhà của chúng tôi, không thế có người đến cứu cô…”

Tần Nham kiểm tra, không có phát hiện bất kỳ vấn đề gì

Trong tim anh “bụp bụp” đạp mạnh, chẳng lẽ là anh hiểu lầm Lưu Tuyền rồi?

Vừa định kiểm tra cơ thể dưới của cô, cánh cửa phòng khách đột nhiên tiến vào một số người

……

Dung lão bà bà luôn cho người quan sát động động tĩnh Tần Gia, người làm đến báo nói Tần Gia có chuyện rồi, giống như là nghe thấ tiếng kêu thất thanh của Tiểu Tuyền, bà nghĩ cũng không nghĩ dẫm theo mấy lính gác xông đến cửa lớn, ở cửa lớn, nhìn thấy tình hình trong nhà, lão bà bà cả người sững sờ, lộn cả máu!

Súc sinh!

Đây một đám súc sinh à!

Lão bà bà gào lên một tiếng, “tất cả lính gác đều chết tiệt quay người đi cho bà!”

Những người lính gác vội vàng xoay người đi

Lão bà bà từng bước hùng dũng xông vào trong phòng khách, bà nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không nói hai lời, đổ sập xuống mặt tát cho Tần Nham hai cái bạt tai, “Cầm thú! Súc sinh!”

Đừng thấy lão bà bà tuổi đã cao rồi, bà đánh người rất có lực

Tần Nham dương như bị đánh đơ người ra

Lão bà bà một nhát đẩy Tần Nham từ trên ghế xuống, một cái nhìn sắc bén liếc qua Tần mẫu và Phi Ngữ, hai mẹ con họ chỉ cảm thấy ánh mắt của lão bà bà giống như lưỡi dao, cứa lên khiến da đầu họ dựng lên lên, hai người nhìn không được “a….” Một tiếng, hoảng loạn thả bỏ kìm chế đối với Lưu Tuyền

Lão bà bà hoảng hốt cởi chiếc áo khoác trên người mình, choàng lên người Lưu Tuyền, nhìn trang phục rách nát của cô, dáng vẻ nước mắt đẫm đìa, lão bà bà cảm thấy con tim đều đang đau

“Đứa trẻ đáng thương…”

“Bác gái!”

Lưu Tuyền cả người rơi lệ run lên lẩy bẩy

“Con ngoan đừng nói gì, bác gái sẽ làm chủ cho cháu!” lão bà bà đỡ Lưu Tuyền từ trên sopha đứng dậy, đôi chân của Lưu Tuyền mềm

nhũn, hoàn toàn đứng không nổi, trọng lượng của cơ thể đều dựa lên người lão bà bà, lão bà bà đỡ lấy Lưu Tuyền, phẫn nộ nhìn ba mẹ con Tần Nham, tức giận mắng, “các người đám mất dạy, cho dù là người xa lạ các người đều không thể như thế với con bé, càng đừng nói con bé là con dâu của nhà mấy người! Hành vi của các người đã phạm phải pháp luật, tôi nói cho mấy người biết, chuyện của hôm nay mẹ con các người đừng hòng dễ dàng!”

Chương 884

Tiếng quát đầy phẫn nộ của lão thái thái khiến cho ba người nhà Tần gia đều như bừng tỉnh.

Tần mẫu có biết lão thái thái, cũng biết gia thế của lão thái thái tương đối nổi bật, nhưng không hề liên hệ tới mối tương quan giữa bà ấy và Dung Cảnh, giờ nhìn thấy dáng vẻ phẫn nộ của lão thái thái, thì hơi khựng lại, nhíu mày nhìn bà, “ Thưa lão thái thái nhà Dung gia, sự việc ngày hôm nay là việc nhà của chúng tôi, hy vọng bà đừng nhúng tay vào!”

“ Việc nhà?!”

Lão thái thái lạnh lùng mỉm cười đỡ lấy Lưu Tuyền, “ Bà già này chẳng có sở thích gì cả, chỉ có thích mỗi cái việc ôm chuyện bao đồng, đặc biệt là khi nhìn thấy cái kiểu gia đình toàn kẻ cặn bã như nhà các người, ta cứ thích nói cho các người biết, chuyện bao đồng này, ta chắc chắn sẽ lo!”

Lão thái thái vẫy tay một cái: “ Lính đâu!”

Ngoài cửa, tiếng hô vang dội lên: “ Có!”

“ Tất cả vào đây cho ta!”

Đội lính canh vừa nghe thấy tiếng hô của lão thái thái thì lập tức xuay người lại, mang theo vũ khí, xông vào trong phòng khách, bao vây cả ba mẹ con nhà Tần gia.

Tần Phi Ngữ nhìn thấy những người lính tay mang vũ khí, mặt lạnh như sắt, thì sợ hãi run lẩy bẩy, hoang mang nấp phía sau Tần mẫu. Tần mẫu cũng cảm thấy hoảng loạn không kém, nhưng vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh, lạnh lùng nói, " Thưa lão thái thái nhà Dung gia, tôi biết gia đình bà rất có thế lực, nhưng các người làm như vậy là ỷ mạnh ức hiếp kẻ yếu, bà không sợ việc này truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng tới danh tiếng của gia đình bà sao!"

Mang danh tiếng ra dọa lại ta à!

Còn không biết tìm hiểu xem, khi bà còn trẻ, bà là nhân vật như thế nào, bà đã bao giờ biết sợ những lời đàm tiếu chứ?!

Lão thái thái vẫn lạnh lùng, " Không sai, ta là người thích ỷ mạnh hiếp yếu, vậy bà làm gì được ta? Ta nói rõ ràng lần nữa cho các người biết, sự việc ngày hôm nay, các người từng người từng người một, đừng mất công nghĩ cách trốn tránh, đám cặn bã súc sinh các người, ta thậm chí còn muốn xem xem, việc các người ngược đãi con dâu này bị truyền ra ngoài, thì còn hay ho đến nhường nào nữa!"

"Ngày hôm qua con tiện nhân này chạy đi hẹn hò với đàn ông bên ngoài, tại sao chúng tôi không được lột quần áo nó ra kiểm tra chứ!" Tần mẫu cũng tức giận đáp lời.

Hẹn hò với đàn ông?!

Lão thái thái đột nhiên nhớ lại việc hôm qua có gọi điện cho Dung Cảnh, nghe giọng nó suy sụp nói là vừa mới tiễn Lưu Tuyền về, sau đó thì rất phấn khởi khoe với bà là Lưu Tuyền dẫn nó đi ăn ở tiệm mì bò nổi tiếng rất là ngon, lại còn mua cho nó một giỏ trái cây.

Lúc đó bà còn tính mắng cho Dung Cảnh một trận.

Thật là không ra gì.

Tặng giỏ trái cây rõ ràng là chỉ ý tới thăm bệnh nhân thôi, đồ ngốc ngày thì lại vui như nhặt được tiền vậy.

Lẽ nào...

Cái gọi là hẹn hò với đàn ông là đang ám chỉ thằng con trai nhà mình!

Ánh mắt lão thái thái chuyển hướng, nhìn xung quanh phòng khách một lượt, rồi chợt dừng lại khi thấy những bức hình để trên bàn trà!

Ồ!

Trong những bức hình toàn là hình ảnh của Lưu Tuyền và thằng con trai nhà mình, giờ thì mọi việc sáng tỏ rồi! Đúng là nó ở cùng với con trai nhà mình thật, có điều giữa hai đứa nó hoàn toàn minh bạch, ý tứ, đâu có xảy ra bất cứ chuyện gì, không lẽ chỉ dựa vào mấy tấm hình như thế này mà cưỡng ép lột quần áo người ta để tra hỏi?!

Lão thái thái càng thêm phẫn nộ.

Lúc đầu thì cũng chỉ là do thương cảm hoàn cảnh của Lưu Tuyền, nhưng tới giờ này, khi sự việc còn có liên quan tới cả con trai mình, tất nhiên khiến bà càng không thể khoanh tay đứng nhìn được!

“ Các người đã tìm hiểu rõ mọi chuyện chưa, chỉ có vậy mà chà đạp nhân cách của người khác sao?!”

Tần mẫu tưởng rằng lão thái thái đã tin lời mình, liền lập tức chỉ tay vào những tấm hình trên bàn rồi nói, “ Những tấm hình này không lẽ còn chưa rõ ràng hay sao, nếu không có quan hệ gì, lại có thể tươi

cười vui vẻ với thằng đàn ông khác như vậy sao? Huống hồ gì hôm qua cả đêm nó không về nhà, không phải là hẹn hò thằng đàn ông khác thì nó đi đâu chứ!"

Lưu Tuyền cả người run rẩy.

Cô lấy tay lau nước mắt, đôi mắt đỏ hoe nhìn Tần mẫu nói, " Con nói lại một lần nữa, tối qua là do Tiểu Thất bị thất tình, con lo cô ấy xảy ra chuyện, cho nên con đã ở cùng cô ấy cả đêm mà!"

Hóa ra là như vậy!

Lão thái thái tin những lời Lưu Tuyền vừa nói, con trai bà thì từ chiều qua đã về nhà rồi.

Lão thái thái quay qua nhìn Lưu Tuyền.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe, dáng vẻ đau buồn thấu tim làm bà lại thấy thương vô cùng.

Thật là một đứa trẻ đáng thương.

" Tiểu Tuyền, ta sẽ giúp con báo cảnh sát, hôm nay bọn họ đã xâm hại nhân quyền của con, sự sỉ nhục này đã vi phạm pháp luật, con yên tâm, bà già này sẽ giúp con, đảm bảo kiện cho ba mẹ con họ tới cái quần nhỏ cũng không còn mà mặc!"

Tần mẫu run bắn người.

" Lão thái thái nhà Dung gia..."

" Được rồi, * * nhà mụ, câm miệng được rồi đó!" Lão thái thái lạnh lùng nhìn Tần mẫu, gương mặt bực bội, " Nghe mụ luyên tha luyên

thuyên làm ta thấy phiền chết đi được!”

Tần mẫu miễn cưỡng ngậm miệng.

Lão thái thái quay qua nhìn Tần Nham, lúc nãy Tần Nham bị lão thái thái tát cho hai cái, da mặt anh ta trước giờ rất trắng, nên bây giờ càng nhìn rõ vết in hằn hai bạt tai, lão thái thái chỉ thẳng tay vào mũi của Tần Nham, sắc mặt rất khinh thường, “ Đồ đàn ông hèn nhát!”

Tần Nham đưa ánh mắt hằn học nhìn lão thái thái.

“ Hả – ngươi dương cái mắt đó nhìn ta sẽ khiến ta sợ ngươi chắc? Ta nói cho ngươi biết, Mục Quế Anh ta từng này tuổi rồi, chưa bao giờ từng biết sợ ai đâu! Ta nói ngươi hèn nhát ngươi không công nhận phải không? Vợ của mình bị mẹ và em gái nghi ngờ như vậy, ngươi là kẻ làm chồng còn không biết khiển trách họ, ngược lại còn về hùa với họ để bắt nạt vợ mình! Bản lĩnh thật! Thật quá là bản lĩnh luôn! Ta thực sự không thể hiểu nổi, loại đàn ông như ngươi sao lại có thể cưới được người vợ hiền thục như con bé, đúng là ông trời không có mắt mà!”

Lưu Tuyền nhắm mắt lại, nước mắt cứ thế tuôn trào ra.

Một người ngoài còn hiểu và thương cảm với hoàn cảnh của cô như vậy, nhưng người chồng của cô thì... Tần Nham chỉ biết nghe theo mẹ và em gái anh ta, rồi hợp sức lại bắt nạt cô mà thôi!

Trái tim cô đã hoàn toàn lạnh ngắt rồi.

“ Tuyền nha đầu, con nói cho bác biết, con muốn xử bọn họ như thế nào, bác sẽ đứng ra làm chủ chuyện này cho con!”

“ Bác... con muốn rời khỏi đây...”

Lão thái thái đơ người ngạc nhiên, “ Cứ vậy mà đi sao?!”

Vậy thì quá dễ dãi cho mấy kẻ nhà Tần gia này rồi!

“ Đi!” Lưu Tuyền mím chặt môi, nhắm mắt lại không nhìn bất kì ai, “ Bây giờ con không muốn nhìn thấy bất kì người nào nhà họ hết, nhìn thấy là muốn ói, cũng không muốn ở đây thêm một phút một giây nào, con cầu xin bác, hãi đem con đi khỏi đây đi!”

Lão thái thái càng thêm đau lòng.

Đứa trẻ này tới giờ mà vẫn còn quá lương thiện, bà hằn học nhìn Tần gia một lần nữa, “ Lũ khốn nhà các người, hãy ở đó mà ăn năn hối lỗi đi!”

Nói xong, lão thái thái dìu Lưu Tuyền định rời đi.

“ Không được đi!”

Tần Nham lao về phía trước định túm lấy Lưu Tuyền, dù anh ta lao tới rất nhanh, nhưng lính canh đã được huấn luyện lao tới còn nhanh hơn anh ta, khi tay Tần Nham còn chưa kịp chạm vào Lưu Tuyền thì lính canh đã lao tới chặn ngay trước mặt anh ta rồi.

“ Tránh ra!”

Lính canh mặt vẫn lạnh như sắt, đứng đó không động đậy!

Tần Nham đôi mắt đỏ ngầu vì phẫn nộ, “ Lưu Tuyền, em không được phép đi!”

Lưu Tuyền bỗng dừng bước.

Lão thái thái cảm thấy băn khoăn.

Chậc!

Không lẽ tới nước này rồi mà Lưu Tuyền còn lưu luyến không rời xa được loại cặn bã này hay sao, nếu mà là như vậy, lão thái thái cảm thấy Lưu Tuyền thực sự là quá yếu đuối.

Có điều là...

Thật may mắn, Lưu Tuyền đã không làm lão thái thái quá thất vọng.

Cô dừng bước, đứng thẳng lưng lên, cố gắng không để bản thân mình trông quá thảm hại, cô xoay người lại, ánh mắt không vui không buồn, cứ thế điềm đạm nhìn Tần Nham, Tần Nham đột nhiên có dự cảm không hề hay ho gì. Chợt nghe thấy Lưu Tuyền bình tĩnh cất giọng, " Tần Nham, kết hôn còn chưa tới nửa năm, chúc mừng anh, anh đã thành công trong việc hoàn toàn xóa bỏ được hình tượng người anh ấm áp trong lòng tôi từ hồi nhỏ tới giờ! Tôi không hề hối hận vì đã lấy anh, bởi vì nếu không được hiểu rõ con người như anh, thì có lẽ cả đời này tôi cứ giữ mãi hình ảnh đó ở trong tim... Nhưng bây giờ, tôi đã tường tận rồi, sự việc ngày hôm nay chính là giọt nước cuối cùng làm tràn ly, tình cảm giữa chúng ta thực sự là đã hoàn toàn chấm hết!"

"Tiểu Tuyền... "

Lưu Tuyền đã chẳng còn muốn nghe thêm bất cứ lời nào của anh ta nữa, nên thẳng thắn ngắt lời anh ta, " Lần trước tôi đã nói với anh rồi, lần đó chính là cơ hội cuối cùng của cả tôi và anh, là do tự anh không biết trân trọng, tôi gả vào nhà anh hơn năm tháng nay, tự thấy mình không làm sai điều gì, cũng không hề gây ra bất cứ việc gì có lỗi với

người nhà anh, nhưng các người hết lần này tới lần khác làm hại tôi, lần trước là bắt cóc, tôi đã tha thứ cho các người một lần rồi, lần này thì... tôi tuyệt đối không tha thứ nữa! ”

Lưu Tuyền đột nhiên bước tới phía trước mấy bước.

“ Nha đầu, con muốn đi đâu?”

“ Bác ơi, đỡ con với!”

Lưu Tuyền bám vào lão thái thái, vòng lại phòng khách, đi tới góc phòng, cô thò tay vào trong một chỗ tối giấu cái máy quay, lấy nó ra, xoay người nhìn Tần mẫu và Tần Phi Ngữ đang đột nhiên biến sắc, không kiềm chế được, cô bật cười lạnh lùng nói, “ Các người giấu cái máy quay này ở nhà, chẳng phải là để rình bắt tôi nếu tôi có hành động gì không đúng đắn ở cái nhà này sao, giờ thì cũng coi như gậy ông đập lưng ông... những hành vi vừa rồi của các người, tôi tin là đã bị quay lại hết rồi đó!”

Tần Phi Ngữ nuốt nước miếng sợ hãi, “ Lưu, Lưu Tuyền, cô muốn làm gì?”

Lưu Tuyền cúi xuống nhìn cái máy quay ở trên tay, tự cười mỉa mai, “ Tôi sẽ lấy những thứ ở trong máy quay này để làm bằng chứng các người đã sỉ nhục tôi, giao cho cảnh sát, cũng sẽ giữ để điều tra quyền lợi của các người, các người, hãy đợi giấy triệu tập của tòa án đi!”

Tần Phi Ngữ ngây người vì sốc!

“ Lưu Tuyền, cô không được phép làm như vậy!”

Không được phép?!

Cô sẽ cho họ biết rốt cuộc cô có thể làm được hay không!

Tần mẫu cố nén nỗi sợ hãi vào trong lòng, “ Mày làm như vậy không sợ sẽ công khai cả chuyện mày đã ngoại tình sao?!”

“Tôi không ngoại tình!”

Lưu Tuyền siết chặt chiếc máy quay trong tay, nhìn chằm chằm vào đôi mắt Tần Nham, “ Cây ngay không sợ chết đứng, tôi không sợ bị cảnh sát điều tra đâu!”

Tần Nham thấy sốc trong lòng!

Lẽ nào... anh ta thực sự đã hiểu lầm Lưu Tuyền rồi sao!

Lý trí của Tần Nham như dần dần hồi chuyển.

Đúng vậy!

Lưu Tuyền yêu anh ta như vậy, sao mà ngoại tình được.

Anh ta quay đầu nhìn lại đống hình chụp Lưu Tuyền và Dung Cảnh đang nằm ở trên bàn, hai người họ trong hình tuy rằng nhìn sơ qua thì thấy rất thân mật... nhưng ngoại trừ cầm tay, cũng không có bất cứ tấm nào có hành động thực sự thân mật quá mức cả...

Thêm nữa, anh ta vừa kiểm tra cơ thể cô, làn da cô ấy vẫn như ngày thường, trắng mịn như ngọc, hoàn toàn không có dấu tích gì là đi ngoại tình...

Tần Nham đưa ánh mắt nhìn lên gương mặt của Lưu Tuyền.

Tinh thần của cô rất tê dại, nhưng trong đôi mắt lại nổi lên những tia đỏ, quầng mắt thì sưng, có màu thâm đen.

Rất rõ ràng, cả đêm qua cô đã không ngủ rồi.

Cũng rất khớp với lời cô ấy nói... do lo lắng cho Tiêu Tiểu Thất, cho nên cả đêm qua đã chăm sóc cho cô ấy.

Sự hằn học trong mắt Tần Nham dần biến mất, cuối cùng cũng rõ cả rồi.

Đúng rồi!

Lưu Tuyền không phải là Văn Văn, tại sao cứ mỗi lần cô xảy ra chuyện gì, anh ta đều liên tưởng tới Văn Văn chứ.

Như vậy thì thật không công bằng với cô ấy.

Nghĩ lại những điều hôm nay Lưu Tuyền gặp phải, hẳn là cô rất mong được nhanh chóng trở về nhà, nhưng vừa về tới nhà, lại bị những con người này đối xử như vậy... ánh mắt của Tần Nham di chuyển đến những mảnh vải rải rác trên sàn trong phòng khách, bỗng cảm thấy câm nín.

Vừa rồi anh ta... đã tự tay mình làm ra cái việc không bằng cầm thú gì thế này!

Chương 885

Tần Nham đau đớn tự vò đầu.

Sao anh ta lại dễ dàng tin lời của mẹ và em gái như vậy chứ, rõ ràng đã biết họ rất căm ghét Lưu Tuyền, rõ ràng cũng biết họ muốn đối phó với Lưu Tuyền như thế nào, sao lại chỉ dựa vào mấy tấm hình này, chỉ có thêm một đêm không về nhà, thì đã định tội cho cô ấy rồi!

“ Tiểu Tuyền, anh xin lỗi! Anh xin lỗi anh sai rồi... ” Tần Nham tiến tới vài bước, đưa tay định bám vào Lưu Tuyền, nhưng Lưu Tuyền lập tức nghiêng người né ra, tránh xa sự đụng chạm của anh ta. Đôi tay Tần Nham chỉ vồ vào không trúng, anh ta đơ người đứng nhìn những ngón tay đó, đau khổ, hận là không thể tự đấm vào mặt mình, “ Tiểu Tuyền... anh thực sự đã sai rồi, anh bị sự đố kị che mờ mắt, cho nên mới đối xử với em như vậy... Anh sai rồi, anh thực sự sai rồi, em đừng đi có được không?”

Lưu Tuyền cắn môi.

Sai rồi?!

Tần gia nhà họ hình như cảm thấy, tất cả những tổn thương đó chỉ cần nhẹ nhàng một câu “ xin lỗi ” là có thể hóa giải tất cả?!

“ Tần Nham, chúng ta tới đây là chấm hết rồi!”

“Không! Tiểu Tuyền, Tiểu Tuyền anh tin là em vẫn còn yêu anh, em đừng rời xa anh, anh thực sự biết mình đã sai rồi, em không thích cái nhà này phải không, được! Anh sẽ đưa em dọn ra ngoài sống, lần

này cho dù mẹ anh và Phi Ngữ dùng bất kì thủ đoạn gì, anh đều tuyệt đối không quay đầu lại nữa đâu, cũng sẽ tuyệt đối không tin họ nữa, thật đó! Anh đảm bảo với em, chúng mình rời khỏi cái nhà này, chúng mình sẽ lại như trước đây, chúng mình sẽ sống cùng nhau thật hạnh phúc."

Lão thái thái cảm thấy e ngại.

Bà không sợ điều gì, chỉ sợ là Lưu Tuyền sẽ bị những tình cảm lúc trước làm cho mềm lòng.

Lão thái thái nhìn Lưu Tuyền, sắc mặt Lưu Tuyền vẫn không hề biểu lộ điều gì.

Lại như lúc trước, hạnh phúc sống cùng nhau?

Trải qua ngày hôm nay, anh ta nghĩ điều ấy còn có thể xảy ra sao!

"Gương vỡ khó lành!"

Nói xong, cô không hề nhìn Tần Nham thêm một lần nào nữa, dứt khoát quay lưng bước đi.

Tần Nham vẫn không từ bỏ, quyết đuổi theo sau.

"Ngăn hắn lại!"

Lão thái thái vừa hạ lệnh, vài lính canh lập tức chặn đường đi của Tần Nham, Tần Nham mắt đỏ hoe, " Tiểu Tuyền!"

Lưu Tuyền như không nghe thấy gì, cô loạng choạng lao ra khỏi ngôi biệt thự!

……

Ra khỏi biệt thự, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, làn nắng ấm áp xua tan đi cái lạnh âm u trong ngôi biệt thự.

Lão thái thái nhìn Lưu Tuyền đang ngẩng đầu ngước lên bầu trời, nước mắt tuôn trào, mà trong lòng bà cũng thấy xót xa.

“ Tuyền nha đầu, tới nhà ta nghỉ ngơi một chút nha.”

“ Bác gái...”

“ Không được từ chối đâu.” Lão thái thái nắm chặt tay Lưu Tuyền, “ Con đi ra ngoài với dáng vẻ này có vẻ không hay lắm, con yên tâm, nhà ta cái gì thì không có, chứ phòng ốc thì rất là nhiều, con tạm thời cứ nghỉ ngơi ở nhà ta, không cần nghĩ ngợi gì hết, cứ ngủ một giấc đã, những việc khác, khi nào tỉnh lại thì tính tiếp.”

Lưu Tuyền lại rưng rưng nước mắt.

Cô thực sự không hiểu, đến một người xa lạ đều có thể cho cô cảm thấy ấm áp như vậy, tại sao người trong nhà thì lại không thể chứ.

Cô cúi đầu.

Nhìn lại đồ trên người mình, dáng vẻ cô như vậy, bây giờ cứ thế này đi ra khỏi biệt thự, e là sẽ chỉ gây xôn xao. Lưu Tuyền không còn cách nào từ chối ý tốt của lão thái thái, “ Con cảm ơn bác!”

“ Không nói những lời khách sáo nữa, đi cùng ta nào.”

Lão thái thái đột nhiên nhớ lại việc lần trước Dung Cảnh có đưa Lưu Tuyền về nhà, bà bất chợt đơ người một lúc.

Nếu Lưu Tuyền về tới cổng nhà bà, vậy thì thân phận của bà không phải là sẽ lập tức bị bại lộ à?

Vừa nghĩ tới đó, lão thái thái bỗng nhiên dừng bước.

“ Bác gái...”

“ Tuyền nha đầu à, bác gái nhất định phải nói cho con biết một chuyện... ” lão thái thái đứng yên ở chỗ cũ, giống như đứa trẻ vừa mắc lỗi, cúi đầu đan ngón tay vào nhau, “ Thực ra... thực ra ta chính là mẹ của Dung Cảnh!”

Lưu Tuyền sững người!

Mẹ... của Dung Cảnh?

Cô thực sự chưa từng liên kết mối quan hệ giữa lão thái thái và Dung Cảnh lại với nhau, vì dù gì Dung Cảnh cũng mới chỉ hai mươi chín tuổi, nhưng lão thái thái thì hình như cũng phải bảy tám mươi tuổi rồi.

Lão thái thái nhìn trộm Lưu Tuyền, tiếp tục nói thật, “ Cái đó... lần trước ta có nhìn thấy Dung Cảnh đưa con về nhà, nghĩ rằng do Dung Cảnh ít khi quen biết với con gái, cho nên đặc biệt hiếu kì về con, cho nên... hôm đó ta mới lấy lý do là mang điểm tâm tới, để chạy sang nhìn con... ” Lão thái thái chột dạ nhìn Lưu Tuyền, “ Tuyền nha đầu, con có trách bác gái không?!”

Lưu Tuyền sao mà trách bà được.

Cô cảm thấy cả nhà Dung gia quả thực chính là ân nhân của cô.

Dung Cảnh đã giúp đỡ cô không biết bao nhiêu lần.

Mà hôm nay, nếu như không phải là lão thái thái, thì tình hình của cô đúng là kêu trời trời không hay, kêu đất đất không thấu mà.

“ Bác gái, con phải cảm ơn bác! ”

“ Hả?”

“ Cảm ơn bác hôm nay đã giúp con!”

Đúng ra lão thái thái còn đang nghĩ rằng, mục đích bà tiếp cận cô không rõ ràng sẽ làm Lưu Tuyền giận bà, không ngờ cô lại không hề để bụng. Lão thái thái nhìn vào ánh mắt của Lưu Tuyền chỉ cảm thấy rất ấm áp, ôi... đứa trẻ này thật là hiểu chuyện, sao mà lại toàn gặp thứ không hay như vậy.

Lão thái thái càng thương cô hơn.

Bà vội vàng đỡ Lưu Tuyền, “ Con gái ngoan, con thật là cô gái ngoan, đi nào, bác i đưa con về nhà nghỉ ngơi nha!”

“ Con cảm ơn bác!”

Về tới Dung gia, Dung gia chỉ có Dung lão gia đang đứng ở cổng lớn đi đi lại lại có vẻ hết sức lo lắng, vừa thấy lão thái thái đỡ Lưu Tuyền bước vào, ông sững người lo lắng.

Chuyện gì thế này?

“ Lão đầu tử, mau mau kêu người làm dọn dẹp sạch sẽ một căn phòng đi, Tiểu Tuyền phải được nghỉ ngơi ngay bây giờ!”

Dung lão gia hiểu ý nên không hỏi nhiều.

“ Ờ!” một tiếng, rồi vội vàng lao về phòng, kêu người đi dọn dẹp một phòng cho cô bé.

Lưu Tuyền cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Cô thực sự chỉ sợ bị hỏi nguyên nhân, cũng may... lão gia không hề hỏi gì hết.

Lão thái thái dìu Lưu Tuyền đi vào phòng khách, Lưu Tuyền giờ đang đau đớn cả thể chất và tinh thần, hoàn toàn không có tâm trạng quan sát kiến trúc của căn phòng, chỉ cảm thấy biệt thự này rất rộng, rộng tới mức khó tưởng tượng được.

“ Lão thái thái, phòng đã dọn dẹp xong rồi ạ. Là căn kế bên phòng của nhị thiếu gia!”

“ Được rồi!”

Lão thái thái dìu Lưu Tuyền đi lên lầu, bà mở cánh cửa, đưa Lưu Tuyền vào trong.

“ Con gái ngoan, không được suy nghĩ gì nữa, mau ngủ một giấc đi nha!”

Lưu Tuyền nằm lên giường, chỉ cảm thấy mệt.

“ Ngủ đi, ngủ đi.”

“ Dạ!”

Đợi Lưu Tuyền nhắm mắt lại rồi, lão thái thái liền khẽ khàng bước ra cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi đi xuống lầu!

Dung lão gia không đợi thêm được nữa, chỉ chỉ lên lầu, khẽ hỏi nhỏ, “ Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lão thái thái nghiến răng, từ từ kể hết sự tình với chồng.

Lão gia là người tính tình hiền lành, vậy mà nghe kể xong cũng không kiềm chế được cơn giận, “ Lúc trước thì cảm thấy Tần gia có chút thế lực, không thể ngờ được họ lại hèn hạ tới như vậy! Việc kinh khủng đó mà cũng làm ra được, chưa nói giữa Lưu Tuyền và Dung Cảnh chẳng có bất cứ chuyện gì, thì dù cho chúng nó có gì đi nữa, Lưu Tuyền và Tần Nham mà thấy không hợp nhau, cùng lắm là ly hôn được rồi, có cần phải làm ra cái chuyện hạ nhục con gái nhà người ta như vậy không! ”

“ Còn phải nói sao, chắc chắn là do cảm thấy Tuyền nha đầu không có người thân chống lưng, cho nên mới dám kiêu ngạo như vậy!”

“ Vậy bây giờ phải làm sao?”

Lão thái thái quắc mắt, “Còn làm thế nào nữa! Việc này tốt xấu gì cũng là có liên quan tới con trai của ông, tất nhiên là phải kêu con trai ông tự về mà giải quyết rồi, cho dù có thế nào, thì việc này nguyên cơ cũng là do nó, về lý về tình, ít nhất nó cũng phải có ý hối lỗi với Tuyền nha đầu!”

Lão gia cũng cảm thấy có lý, “ Vậy tôi đi gọi điện thoại cho con trai đây!”

“ Bỏ đi bỏ đi, để tôi gọi cho, để ông nói lại không rõ ràng! ” lão thái thái ngồi kế giá điện thoại bàn, dặn dò lão gia, “ Nhiệm vụ của ông bây giờ đó là cho người canh gác cẩn thận cửa nẻo nhà mình, đừng có để cho mấy kẻ cặn bã nhà Tần gia xông vào đó nghe.”

“ Bà yên tâm đi, bọn chúng mà dám xông vào đây, tôi sẽ cho chúng vào đứng, ra nằm!”

Lão thái thái giờ mới mãn nguyện gật đầu, liền bấm số gọi điện cho Dung Cảnh.

Dung Cảnh vừa nghe xong điện thoại, chưa tới hai mươi phút sau thì đã về tới nhà rồi.

Khi trở về nhà, trên trán anh vẫn còn lấm tấm mồ hôi hột, vừa về tới nơi, không kịp nghĩ ngợi gì đã chạy xộc lên lầu.

Lão thái thái liền túm anh lại, “ Con định làm gì đấy?!”

“ Con phải đi xem xem Lưu Tuyền cô ấy sao rồi?”

“ Con xem rồi thì có tích sự gì không! ” lão thái thái dí tay vào trán Dung Cảnh, “ Con nói con đi, do con không nghe lời mẹ mà, con mà nghe mẹ, sớm theo đuổi con bé, thì làm sao xảy ra chuyện ngày hôm nay được! Bây giờ chắc chắn con bé đang rất khổ sở, giờ con đừng làm phiền nó nữa, đợi con bé xuống lầu rồi sẽ nói chuyện tiếp!”

Dung Cảnh nghiến răng, gân xanh trên trán giật giật.

“ Mấy kẻ cặn bã nhà Tần gia! Thật không bằng súc sinh!”

“ Bây giờ chửi bọn chúng cũng không được tích sự gì!” lão thái thái kéo Dung Cảnh ngồi xuống ghế sofa, nhìn mặt Dung Cảnh hầm hầm bực tức, lão thái thái thở dài, “ Con cũng đừng có căng thẳng quá, sự việc đi tới bước này cũng không hẳn là không tốt!”

Việc đã ra nông nỗi này rồi còn nói là chuyện tốt?!

Dung Cảnh tự nhiên lại thấy không vui, " Mẹ, mẹ đang nói linh tinh gì vậy!"

" Mẹ con trước giờ có bao giờ nói linh tinh không!" lão thái thái kéo tay Dung Cảnh, giọng đầy nghiêm trọng, " Việc này đối với tinh thần và thể chất của Tiểu Tuyền đúng là có gây ra kích động không hề nhỏ, nhưng cũng chính nhờ vậy, mà con bé sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt được với Tần gia! Con nghĩ mà xem, Tần gia là cái nơi như vậy, mẹ và con gái nhà Tần gia đó đều là những kẻ lòng dạ lang sói... Tiểu Tuyền mà cứ ở đó, hoàn toàn là kẻ yếu thế, lần trước họ đã dám bắt cóc con bé, ai mà biết được lần sau con bé đắc tội với chúng thì sẽ còn gặp chuyện gì nữa? Chỉ cần không cẩn thận, chưa biết chừng đến cái mạng cũng chẳng còn!"

Dung Cảnh và lão gia đều im lặng.

Lão thái thái thở dài, " Ở trên đời này chỉ có ngàn năm làm trộm chứ làm gì có ngàn năm phòng trộm, tiểu Tuyền dù có thông minh tới mức nào, thì cũng chẳng thể nào qua được hết nạn này tới nạn khác! Cho nên mẹ thấy, chuyện này xảy ra càng sớm càng tốt. Hồi nãy lúc ở Tần gia, mẹ nghe ý của tiểu Tuyền, có vẻ như quyết tâm muốn đoạn tuyệt với Tần gia rồi! Rời xa Tần gia, đối với con bé mà nói, đây chắc chắn là điều nên làm ! Còn về những tổn thương con bé đang phải chịu... thời gian sẽ là phương thuốc hữu hiệu nhất, dần dần rồi sẽ quên được thôi!"

Dung Cảnh không nói gì, trong lòng cũng rất đồng tình với ý tưởng của lão thái thái.

Chỉ cần cô ấy rời khỏi Tần gia, đối với bản thân cô ấy mà nói thì đó đúng là việc nên làm.

Còn sau đó thì sao?

Sau này tiểu Tuyền chấp nhận anh cũng được, không chấp nhận anh cũng được, anh chỉ hy vọng cô gái tốt như tiểu Tuyền có thể có một kết thúc tốt đẹp.

Dung Cảnh khẽ thở dài một tiếng.

Lão thái thái thấy tình hình như vậy, giống như làm ảo thuật, bà rút trong túi ra một tấm hình.

“ Đây là...”

“ Hình của con và Tuyền nha đầu... ” lão thái thái cười to, đặt tấm hình vào tay Dung Cảnh, “ Mẹ đoán con rất muốn có một tấm hình chụp chung với con bé phải không, tranh thủ lúc Tần gia không để ý, mẹ đã lấy trộm mang về một tấm đó! ”

Dung Cảnh, “... ”

Anh cúi đầu xuống nhìn hai người ở trong hình.

Mặt trời chiếu vào.

Anh và Lưu Tuyền một người thì cười rất tươi, một người thì trong mắt chứa tình, Lưu Tuyền kéo tay anh chạy, mái tóc bay bay, nhìn cô tràn đầy sức sống.

Dung Cảnh nắm chặt tấm hình.

Anh hy vọng, sau này khi tiểu Tuyền đã rời khỏi Tần gia rồi, trên gương mặt cô sẽ luôn có nụ cười rạng rỡ như vậy!

Chương 886

Phía bên kia.

Người nhà Tần gia sôi sục lên.

Sau khi lính canh của Dung gia đã rời đi, Tần Nham chẳng buồn nghĩ nhiều lao thẳng ra ngoài.

Tần mẫu túm lấy tay anh kéo lại, " Tần Nham, con muốn đi đâu?"

" Con phải đuổi theo giữ tiểu Tuyền lại!"

" Không được đi!" Tần mẫu dang tay chắn lại trước mặt Tần Nham, mắt trừng trừng nhìn anh, " Con nhìn lại con xem, không có tý bản lĩnh nào, người ta đã nói rõ quyết tâm muốn cắt đứt quan hệ với con rồi, sao con vẫn không buông bỏ được nó! Tần Nham mẹ nói cho con biết, mẹ không thể nào chấp nhận một đứa con dâu như thế nữa đâu, nó làm mất mặt Tần gia đến như vậy, nói gì đi chăng nữa chuyện này cũng không cho qua được!"

" Mẹ, mẹ tránh ra!"

" Mẹ tuyệt đối không tránh!"

Tần mẫu lạnh lùng nhìn vào Tần Nham, nghiến răng trừng mắt.

Bà ta không thể nào hiểu nổi, sao có nói đến thế nào, đứa con trai của mình vẫn không chịu nghe lời, con tiện nhân Lưu Tuyền gian manh xảo quyệt ấy thì có gì tốt nào mà nhất định phải nhớ thương

lưu luyến đến vậy. Khó khăn lắm bà mới làm cho hai đứa khó chịu với nhau như vậy, giờ này có nói thế nào nhất định bà ta không thể để Tần Nham đuổi theo cô được.

“Tần Nham, nếu con dám đuổi theo nó, mẹ của con sẽ đập đầu chết ngay tại đây!”

Lại dùng cái chết để uy hiếp anh!

Tần Nham đỏ ửng con mắt, anh lấy cặp kính xuống, mệt mỏi nhìn thẳng vào Tần mẫu, “ Mẹ, mẹ vẫn thấy chưa đủ sao!”

“ Con trai, mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi.....”

“ Đừng có mở miệng là đem câu chỉ muốn tốt cho con làm bia đỡ đạn có được không, mẹ tự hỏi lại lương tâm của mình xem, rốt cuộc thì mẹ muốn tốt cho con hay vì mẹ ích kỷ! Ích kỷ đến mức không buồn để ý đến suy nghĩ của người khác! Nếu thật sự vì mẹ muốn tốt cho con, mẹ hãy tránh ra để con đi tìm tiểu Tuyền, bây giờ con nói rõ cho mẹ biết, con không thể không có cô ấy, nếu thật muốn tốt cho con thì đừng có tăng thêm phiền phức nữa được không!”

Tần mẫu không không dám tin vào tai mình, bà nhìn Tần Nham.

Con trai bà.....vì con đàn bà đó, không ngờ dám ăn nói như vậy với bà!

Mắt Tần mẫu đỏ ửng lên, “ Cái con Lưu Tuyền ấy đối với con quan trọng đến thế sao!”

“ Đúng! Vô cùng quan trọng!”

“ Nó là một hiểm họa đấy.....”

“ Nếu thực sự mẹ muốn tốt cho con, không cần biết cô ấy là hiểm họa hay không, mẹ cũng phải vì con mà thỏa hiệp, nhưng mẹ thử nghĩ lại đi, những chuyện mà mẹ đã làm có coi được không? Từ lúc tiểu Tuyền bước về nhà mình, từng hành động cử chỉ của cô ấy, theo như con thấy thì đã cố gắng hết sức rồi, tại sao mẹ lại cứ phải sắp đặt mọi chuyện để đuổi cô ấy ra khỏi cái nhà này thế, con cũng không hiểu được, cô ấy là người nhà của chúng ta chứ không phải là kẻ thù, mẹ à, rốt cuộc thì mẹ đang suy nghĩ cái gì trong đầu vậy?”

“ Tần Nham.....”

“ Đủ rồi, không cần mẹ phải nói thêm nữa đâu, con không muốn nghe!” Tần Nham hít một hơi dài, ánh mắt điềm tĩnh lại, nhìn sang Tần mẫu và Tần Phi Ngữ, “ Con nói cho hai người biết, ngày hôm này không cần biết con có giữ được Lưu Tuyền ở lại hay không thì con cũng chắc chắn sẽ chuyển ra ở riêng, cái nơi âm u ma mị này con không muốn ở thêm một ngày nào nữa!”

Cơ thể Tần mẫu chạng vạng.

Nơi âm u ma mị?

Đây là nhà của nó mà!

“ Tần Nham, con nói vậy là đang làm đau lòng mẹ đấy.....” Tần mẫu chẳng sợ gì, bà chỉ sợ ánh mắt sắc lạnh và thái độ cứng rắn của con trai đối với bà, bà cảm thấy bất lực, đứng như trời trồng ở đó, mắt rưng rưng nhìn Tần Nham, “Sao con có thể nói với mẹ như vậy.....rõ ràng là mẹ đã chăm sóc gia đình này rất tốt mà.....”

“ Đừng nói nữa!”

Tần Nham nhắm chặt mắt lại.

Anh phát hiện sự nhẫn nại của bản thân với gia đình này càng lúc càng hao mòn.

Mỗi lần cãi cọ là lại đem công lao dưỡng dục ra để đe dọa, không thì là dùng mạng sống để đe dọa, anh đã chán ngán với những lời nói này rồi, đừng nói như anh là một đứa con bất hiếu nữa được không. Từ sau khi bố mất, hàng đống nợ lớn bé trong nhà do một mình anh phải trả, anh cảm thấy quá mệt mỏi khi phải chống đỡ cho cái gia đình này, tại sao người nhà còn không để cho anh được thoải mái đôi chút?

Tần Nham mở mắt ra, trong đó là một sự kiên quyết, “ Chuyển ra ngoài là chuyện không thay đổi được, không cần biết mẹ muốn đe dọa con kiểu gì, lần này con quyết không thỏa hiệp nữa!”

Nói rồi, Tần Nham chẳng buồn đếm xỉa đến thái độ của Tần mẫu và Tần Phi Ngữ, nhanh chân lao ra khỏi căn nhà.

Anh cũng có biết nhà của Dung lão thái thái, giờ này Lưu Tuyền cũng chẳng còn chỗ nào khác để đi, chắc chắn sẽ đến Dung gia ở tạm, bây giờ anh sẽ đến Dung gia đưa cô về lại.

……

Sau khi Tần Nham rời đi, cả người Tần mẫu mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

Tần Phi Ngữ vội vàng đỡ lấy bà, “ Mẹ.....mẹ không sao chứ!”

“ Anh trai con, sao nó có thể nói những lời như vậy với mẹ!”

Tần Phi Ngữ cũng chẳng biết phải làm gì để an ủi Tần mẫu, cô chỉ có thể ôm lấy vai bà, “ Mẹ, mẹ đừng có chấp anh con, chắc anh ấy đang giận quá nên mới mất khôn đấy, đợi khi anh ấy bình tĩnh lại, chắc chắn sẽ chạy như bay về để xin lỗi mẹ thôi.”

Tần mẫu hai dòng nước mắt chảy dài, bà ôm lấy mặt, “ Không! Mẹ hiểu anh của con, lần này nó nghiêm túc đấy, lần này chắc chắn nó sẽ rời khỏi nhà đi nơi khác sống, Phi Ngữ, con thử nói xem mẹ có điểm nào có lỗi với anh con không? Mẹ làm mọi thứ chỉ là vì muốn tốt cho nó thôi. Cái con bé Lưu Tuyền đó nó là một con đàn bà lả lơi, một đứa như vậy thì tốt chỗ nào để cho anh con có thể vì nó như vậy! Trước đây nó đã không tin thì thôi, nhưng bây giờ có trứng cứ trước mắt nó còn bênh con tiện nhân đó!”

Tần mẫu càng nói càng cay cú, anh mắt ngoắc lên như diều hâu, bà nắm chặt lấy nắm đấm, “Lưu Tuyền! Con tiện nhân này, nếu như không có nó, thì không có bất cứ chuyện gì xảy ra!”

Tần Phi Ngữ nghe vậy thấp thỏm trong lòng.

“ Mẹ.....” Cô nuốt nước bọt nhìn mẹ mình, “ Mẹ, mẹ đừng có làm chuyện dại dột đó, bây giờ trong tay Lưu Tuyền có chứng cứ việc chúng ta đối phó với cô ta, nếu cô ta đưa hình ảnh trong camera quay được cho cảnh sát thì có khi chúng ta phải vào bóc lịch đó, mẹ à.....mẹ có muốn làm chuyện gì thì đợi một thời gian nữa, nếu không chọc giận Lưu Tuyền đó thì chúng ta cũng không xong đâu!”

Tần mẫu lại không nghĩ như vậy!

Bà ta cười lạnh, “ Giao cho cảnh sát? Trừ phi nó điên thì mới làm vậy! nó chỉ muốn dọa nạt chúng ta thôi, nếu thật sự công bố đoạn video đó, có lợi gì cho cô ta nào? Cần phải hiểu, chuyện như vậy mà để mọi người biết chẳng hay ho gì đâu. Nó là người đương sự, cũng

không thể thiếu được gạch đá từ dư luận đâu, đến lúc đó mỗi dư luận viên một cục nước miếng thì nó cũng đủ chết rồi!"

Cho nên Lưu Tuyền chắc chắn không dám công khai đoạn video đó!

Cho dù là công khai thì cũng không sợ.

Đến lúc đó cùng lắm nói là do mâu thuẫn trong gia đình, nghi ngờ con dâu quan hệ ngoài hôn nhân nên mới làm ra chuyện không suy nghĩ như vậy, chắc vẫn được hiểu cho thôi?

Ha---

Ai bảo tự cô ta có hành động không giữ chừng mực.

Tần Phi Ngữ nghe mà giật mình, " Mẹ à, vậy mẹ định làm thế nào đây?"

" Mẹ muốn làm cho Lưu Tuyền hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của chúng ta!"

Chân lông của Tần Phi Ngữ dựng ngược!

Ý của mẹ cô là.....lẽ nào muốn giết Lưu Tuyền!

Tần Phi Ngữ cuống cuồng kéo tay Tần mẫu, " Mẹ, mẹ đừng có làm chuyện dại dột ấy, nếu như Lưu Tuyền xảy ra chuyện gì, hai chúng ta chắc chắn thuộc diện bị nghi ngờ đầu tiên, hơn nữa còn Tiêu gia.....Lưu Tuyền còn có Tiêu gia chống lưng cho, nếu cô ta xảy ra chuyện gì, người nhà Tiêu gia sẽ không bỏ qua đâu!"

Cô vẫn còn trẻ, vẫn chưa muốn ngồi tù!

Chuyện lần trước hại Lưu Tuyền đã bị lộ rồi, lần này cô ta không dám hại người nữa.

“ Con nói cái gì vậy!” Tần mẫu cau mày, “ Ai nói mẹ muốn giết nó.”

Tần Phi Ngữ thở thào, “ Vậy ý mẹ là muốn làm sao?”

“ Mẹ sẽ tìm cách cho anh trai con cắt đứt hoàn toàn mọi nhớ nhưng lưu luyến với cô ta, như vậy cô ta có thể biến mất khỏi cuộc sống của chúng ta rồi.”

Hóa ra là vậy!

Tần Phi Ngữ vỗ vỗ vào ngực, “ Con giật cả mình, còn tưởng là.....” Cô thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục hỏi Tần mẫu, “ Mẹ, vậy có phải là mẹ đã có cách nào hay rồi không?”

` “ Đương nhiên! Con cứ chống mắt lên mà xem nhé!”

……

Tần Nham không thiết thứ gì mà xông ra khỏi biệt thự, anh lao thẳng theo hướng biệt thự của Dung gia.

Nhưng, chưa kịp đến cổng biệt thự, đã bị người gác cổng cản lại.

“ Tránh ra! Các anh để tôi vào!”

“ Anh như vậy là đột nhập trái phép vào nhà dân đấy!” Lính gác lạnh lùng nhìn anh, “ Tránh ra, không đừng trách chúng tôi không khách sáo!”

“ Tôi phải vào tìm vợ tôi!”

Tần Nham vùng vẫy đòi xông vào trong nhưng lại bị lính gác đứng thành bức tường chặn trước mặt, họ giơ cây gậy quân dụng trong tay ra, “ Cút! Còn gào lên chúng tôi sẽ hạ thủ đấy!”

Tần Nham không tin mấy người này dám đánh người.

Anh nghiến răng, định một hơi xông thẳng vào trong biệt thự.

“ Mẹ nó! Anh em, tẩn!”

Mấy người lính gác bao vây lấy Tần Nham, họ bắt đầu hành hung anh.

“Á---“

Tần Nham kêu rên liên tục.

Mấy người lính gác cổng xuống tay cũng không nặng, đợi cho đến khi Tần Nham không lết dậy được nữa họ liền dừng tay, mấy người họ dựng anh dậy, vác ra một đoạn cách đó không xa rồi quăng anh đi như quăng một bao rác, “ Cút! Còn đến gây chuyện thì không còn là đùa giỡn như lần này đâu!”

Tần Nham nằm bò trên đất một hồi lâu sau cũng không đứng dậy được.

Khắp người nóng ran đau nhức.

Tần mẫu từ biệt thự đi ra thấy Tần Nham như vậy, bà xót con lao nhanh đến.

“ Tần Nham! Con trai tôi, ai đánh con thành như vậy.....Mẹ sẽ đi liều

với nó!"

Tần Nham đưa tay kéo bà lại.

" Mẹ, mẹ đừng gây chuyện nữa có được không!"

Trong lòng Tần mẫu vô cùng khó chịu, nếu khi nãy bà mà ở đây, ai dám đánh Tần Nham, bà nhất định sẽ xông tới liều mạng với người đó.

" Tần Nham, mẹ như vậy chỉ là xót con thôi."

" Nếu mẹ thật sự xót con thì đứng chờ ở đây, đến khi tiểu Tuyền mà ra thì mẹ nhận lỗi với cô ấy rồi xin cô ấy tha thứ, sau đó để hai đứa con được sống với nhau!"

Tần mẫu nghiến răng!

Tiểu Tuyền tiểu Tuyền!

Mở mồm lúc nào cũng là tiểu Tuyền, nó thật sự đã bị con tiện nhân đó lấy mất linh hồn rồi!

Trong lúc hai mẹ con họ đang cãi nhau, thì nhìn thấy một chiếc Land Rover việt dã rồ ga chạy vào khu biệt thự, sau đó chiếc xe phanh gấp trên dám cỏ trước cửa của Dung gia, chiếc xe đã dừng hẳn lại.

Ánh nhìn của hai mẹ con họ bị thu hút sang đó.

Thì nhìn thấy Dung Cảnh mặc một bộ đồ thể thao bước xuống từ ghế lái, Dung Cảnh hoàn toàn không để ý đến hai mẹ con họ, gương mặt anh hơi vội vã, lao nhanh vào trong nhà, lần này, lính gác ngoài cửa lại không hề chắn anh.

Tần mẫu thần người ra.

Bà ta chỉ tay vào bóng dáng của Dung Cảnh, “Người đàn ông này.....không phải là người mà hôm qua hẹn hò với Lưu Tuyền sao, sao anh ta lại xuất hiện ở đây?”

Trong lòng Tần Nham cũng đang loạn hết cả lên, anh cũng muốn biết, sao mà Dung Cảnh có thể tự do đi lại với Dung gia như chỗ quen biết vậy.

Chuyện này.....rốt cuộc là sao!

Chương 887

Tần mẫu mang trong mình một bồ nghi vấn, bà tiến tới chỗ lính gác cổng nhưng lại một lần nữa bị họ chặn lại.

Tần mẫu lập tức xồn xồn lên, " Tại sao lại chỉ chặn chúng tôi, mà không ngăn cái tên vừa nãy lại!"

Lính gác hết lời, họ nhìn bà như nhìn một kẻ khờ, " Tôi nói không phải, hai người đầu óc không bình thường đúng không, đó là nhị thiếu gia nhà chúng tôi, có đời nào chúng tôi lại chắn ngài ấy lại không, tôi nói cho hai người biết, đi mau đi nhé, lão gia nhà chúng tôi đã có lệnh rồi, chỉ cần là người nhà Tần gia, không cần biết là ai, chỉ cần xông vào đây thì không để cho lành lặn mà đi ra đâu!"

Tần mẫu nghe vậy giật bắn mình, một hồi lâu sau cũng không nói được lời nào.

Dung Cảnh?

Dung gia!

` Đúng rồi, sao mà trước giờ bà lại không ghĩ ra họ là một nhà cơ chứ!

Tần Nham đứng sau bà cũng nghe thấy lời của lính gác, cả người anh cứng đờ ra đó.

Phải một lúc lâu sau, Tần mẫu cuối cùng cũng tỉnh lại, bà quay lại nhìn Tần Nham, nghiến răng nói, " Tần Nham, con có nghe thấy

chưa, cái tên Dung Cảnh ấy.....không ngờ rằng lại là nhị thiếu gia của Dung gia, mẹ đã nói rồi, bà chủ của Dung gia bình thường không phải là người nhiều chuyện, sao hôm nay lại nhúng tay vào chuyện nhà ta kia chứ, ha ha, hóa ra đầu đuôi là vậy!"

Bà ta càng nói càng giận, " Con tiện nhân Lưu Tuyền này quả nhiên có chút bản lĩnh, không những ve vuốt được Dung Cảnh mà còn nắm được cả mẹ của hắn trong tay." Tần mẫu nhìn Tần Nham, thấy anh cứ thần người ra như vậy, xót xa nói, "Tần Nham, bây giờ sự thật đã phơi bày trước mắt rồi, con tiện nhân Lưu Tuyền đó nếu đã không sớm câu được Dung Cảnh thì sao lại có thể thân thiết với Dung lão thái thái như vậy chứ, mẹ thấy họ á, chẳng phải mới quen nhau một hai ngày đâu!"

Tần Nham không thốt nổi một lời.

Khi nãy tim anh đã nghiêng về phía Lưu tuyền rồi, nhưng bây giờ nhìn thấy Dung Cảnh, anh lại không thể không nghi ngờ.

Nếu như mọi việc chỉ là trùng hợp!

Thì cũng trùng hợp hơi quá đáng rồi!

Tần mẫu tiếp tục đổ dầu vào lửa, " Tần Nham, con tự nghĩ đi, Lưu Tuyền chỉ là một đứa mồ côi không nơi nương dựa, nếu như không tìm trước được bến đậu tiếp theo thì làm sao nó có thể nói đoạn tuyệt với con dứt khoát như vậy? Con đừng có bị nó lừa nữa!"

Tần Nham nhắm nghiền mắt lại.

Trong đầu anh nhớ lại toàn bộ những lúc Lưu Tuyền quan tâm anh!

Tần Nham!"

“Mẹ!” Tần Nham lại một lần nữa mở mắt ra, ánh mắt lúc này chỉ còn lại sự kiên định, “ Cứ coi như có nhiều sự trùng hợp như vậy, nhưng con vẫn không muốn tin.....con với tiểu Tuyền cũng là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau từ nhỏ, con không tin cô ấy có thể làm chuyện bắt cá hai tay!”

Tần mẫu gần như tức đến nôn máu.

Bây giờ sự thực đã bày ra trước mắt rồi, sao Tần Nham vẫn không chịu tin!

“ Tần Nham.....”

“ Đừng nói nữa, con sẽ đợi ở đây đến khi nào tiểu Tuyền chịu ra!”

“ Đứa con trai ngốc này!”

Tần Nham xoay người đi, rõ ràng không muốn tiếp tục nghe bà nói. Tần mẫu cắn răng, đành phải lặng thinh.

Được được được!

Bà cũng ở lại đây đợi cùng Tần Nham, nhất định phải cho Tần Nham nhận thấy được hiện thực!

……

Lưu Tuyền ngủ một giấc từ sáng đến hơn ba giờ chiều.

Cô còn tưởng xảy ra chuyện lớn như vậy thì bản thân sẽ không thể nào ngủ được, nhưng không ngờ rằng, cô vừa nằm lên giường không đến 5 phút đã thiếp đi.

Mệt!

Mệt mỏi từ trong tận xương tủy mệt ra.

Khi vừa tỉnh lại, cô mở mắt nhìn thấy căn phòng lạ lẫm, chiếc giường cũng lạ lẫm, cô thần người đôi chút, rồi lập tức nhớ lại những chuyện đã xảy ra, cô ôm chăn ngồi bật dậy, giở chăn ra nhìn, rồi cô mím chặt môi lại.

Kéo rèm cửa ra, ánh sáng từ ngoài hắt vào vàng óng, rưới lên người cô, thật ấm áp.

Cuối cùng cô cũng cảm thấy bản thân như vừa được kéo ra khỏi địa ngục.

"Tần gia....."

Lưu Tuyền nắm chặt lấy ga giường, vừa đưa tay, cô đã sờ thấy chiếc camera mà khi ngủ cũng không buông ra kia, cô nhanh chóng nắm chặt lấy nó, nhớ lại những ấm ức mà hôm nay phải chịu đựng, đôi mắt sưng đỏ kia lóe qua chút nhẫn tâm, "Lần này, tôi nhất định sẽ không để yển cho các người đâu!"

Cô tiếp tục ở lỳ trong phòng đến hơn một giờ sau.

Thời gian trôi rất nhanh, thoáng cái đã hơn 4 giờ chiều.

"Cộc cộc cộc---"

Ngoài cửa phòng kêu lên, ngay sau đó, từ ngoài có tiếng nói chan hòa của Dung lão thái thái vọng vào, " Tuyền nha đầu, con dậy chưa?"

Lưu Tuyền như choàng tỉnh!

Cô vội vàng đáp lại, “Bác gái, con dậy rồi!”

“Bác vào được không?”

“Được ạ!”

Lão thái thái nghe thấy cô đồng ý liền đẩy cửa bước vào, Lưu tuyền thấy lão thái thái vào liền lập tức xuống giường, cô cúi đầu, nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của mình, rồi lại ngây ra một hồi.

“ Đừng động đậy! lão thái thái cầm trong tay một chiếc túi giấy, “ Bác nghĩ chắc con cũng đã ngủ dậy rồi, nên khi nãy cho người hầu đi mua một bộ đồ về, con thử xem có mặc được không.”

Lưu Tuyền rất cảm động vì tấm lòng của bà.

Khi nãy cô còn đang nghĩ, người mình nhìn như thế này chắc không thể nào gặp ai được.

“ Con.....cảm ơn bác gái!”

“ Con khách sáo thế làm gì.” Lão thái thái đưa chiếc túi cho Lưu Tuyền, “ Mau mặc lên đi, mặc xong thì xuống lầu nhé, bữa trưa con vẫn chưa ăn chắc cũng đói rồi hả, khi nãy bác cũng đã cho người hầu đi làm cơm rồi, con xuống lầu là chuẩn bị ăn luôn.”

“Bác gái, không cần phiền bác thế đâu ạ, con thay quần áo xong thì sẽ đi luôn.....”

Lão thái thái nghe vậy, lập tức cuống lên.

Bà cũng chẳng đi nữa mà ngồi lại xuống bên giường, “ Tuyền nha đầu à, có phải là thấy chỗ bác không được thoải mái không, hay là có chuyện gì?”

“ Không phải đâu!” Lưu Tuyền lập tức lắc đầu nguầy nguậy, “Con ở đây là làm phiền quá nhiều đến bác và bác trai rồi!”

Hóa ra là nghĩ như vậy.

Gương mặt của lão thái thái lại lập tức tươi như hoa, “ Không phiền chút nào cả, bác với bác trai con có mỗi hai thằng con trai, Dung Cảnh chắc cũng đã kể cho con nghe rồi chứ, con trai cả của bác thường hay ở trong quân đội ít khi về nhà, con dâu và cháu nội cũng theo bố nó ở trong đó, con dâu thường thì một tháng mới dẫn cháu về đây chơi với hai bác một lần. Dung Cảnh cái thằng tiểu tử thối ấy.....cả ngày không thấy về nhà, có mỗi bác với bác trai con, hai người cứ ru rú ở nhà sắp buồn chết mất thôi, con mà ở lại, bác còn có người để trò chuyện. Con không biết đâu, bình thường bác cứ phải nhìn mặt bác trai của con ấy, đến phát ngán rồi!”

Lưu Tuyền cười nhoẻn miệng.

Cô rất ngưỡng mộ lão thái thái, mặc dù mới gặp bà không lâu, nhưng cô có thể thấy tình cảm của lão thái thái và bác trai rất tốt.

Tuổi đã cao như vậy mà còn tỉnh cảm đến thế, thật là đáng ngưỡng mộ.

Mặc dù lão thái thái rất nhiệt tình, nhưng Lưu Tuyền vẫn thấy ngại.

Ở nhà người khác, nói gì cũng không được hay cho lắm!

Ngay lúc đó cô không phản bác lại, cô mặc bộ đồ lão thái thái đã chuẩn bị lên, lão thái thái rất tỉ mỉ, bà không những đã cắt mác mà còn chuẩn bị cả đồ lót cho cô nữa. Bản thân Lưu Tuyền học thiết kế phục trang, cũng khá tường về những thương hiệu quần áo lớn, mặc dù không nhìn thấy giá trên mác nhưng thấy logo trên bộ đồ, cô cũng đành cười khổ tâm.

Bộ đồ này.....lại là một tháng lương của cô rồi.

Cô đúng là đã nợ Dung gia quá nhiều.

Tiền còn dễ trả, tình người mới khó trả.

Khi Lưu Tuyền thay đồ bước ra, lão thái thái vừa nhìn thấy cô liền gật gật đầu cười tươi, “ Ha ha, bác đã bảo tuy bác già cả rồi nhưng vẫn còn con mắt thẩm mỹ đấy chứ, xem chiếc áo gió đi với quần bò bó này phối với nhau đẹp đấy chứ hả! Tuổi trẻ tốt thật, mặc cái gì lên người cũng đều đẹp!” lão thái thái gần gũi tiến lại đỡ lấy cô, “ Xuống lầu được không con, để bác đỡ nhé!”

“Không cần đâu bác gái, con tự đi được!”

Lúc sáng là do ở Tần gia ức quá mà máu dồn về tim cho nên đứng mới không vững. Bây giờ cô đã gần như hồi phục rồi.

Hơn nữa, một người phụ nữ nay đã 70, 80 tuổi còn đi lại thoăn thoắt như vậy, cô mới có hơn 20 tuổi, để cho một bà già phải đỡ mình thì chính cô còn thấy ngại.

Lưu Tuyền bám vào cầu thang xuống lầu.

Xuống đến lưng chừng cô đã nhìn thấy Dung Cảnh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Dung Cảnh vẫn luôn để ý động tĩnh trên lầu, thấy Lưu Tuyền bước xuống, cả người anh như yên tâm hẳn, thở phào nhẹ nhõm. Anh đứng dậy, chẳng hỏi gì, chỉ nói, “Mau xuống dưới này đi, cơm nước đã chuẩn bị xong xuôi rồi!”

Lưu Tuyền cảm thấy hơi ngại.

“Tiểu Tuyền?”

“Dạ!”

Lưu Tuyền tiếp tục bước xuống, Dung Cảnh đứng đó, không ngừng dời mắt khỏi cô, anh chẳng bỏ sót chỗ nào, ngắm cô từ trên xuống dưới cho đến khi không nhìn thấy cô bị thương chỗ nào mới thở phào.

Cả nhà ngồi xuống quây quần bên bàn ăn.

Trên bàn là cả một mâm cơm thịnh soạn.

Lão thái thái không ngừng gắp thức ăn cho Lưu Tuyền, Lưu Tuyền thấy cả một bát thức ăn chất đầy ắp, cô vội vàng ngăn lão thái thái lại, “Bác gái, con tự gắp được mà.”

“Được được, vậy con tự gắp, thích ăn gì cứ gắp mạnh lên, con ở với bác chẳng việc gì phải ngại đâu nhé, con cứ coi như đang ở nhà là được.”

Lưu Tuyền có chút không đỡ được sự nhiệt tình quá mức của lão thái thái.

Cô gật gật rồi cắm mặt xuống ăn.

Mặc dù cả ngày chẳng ăn gì nhưng ban sáng xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù cô có vô tư đến đâu cũng không thể hồi phục nhanh chóng được. Lưu Tuyền không hề thèm ăn, nhưng cô cũng không muốn làm cho mọi người lo lắng nên miễn cưỡng ăn được nửa bát cơm.

“ Được rồi, em không muốn ăn thì không phải ăn đâu.”

Dung Cảnh dịch bát cơm của cô sang một bên, rồi anh múc một bát canh trứng cho cô, “ Em uống ít canh cho dễ chịu, lát nữa muốn ăn cơm hẵng ăn.”

Lưu Tuyền gật gật đầu không nói gì.

Đợi sau khi ăn xong cơm, vừa đúng lúc mặt trời đã ngả bóng.

Lưu Tuyền một lần nữa cáo biệt người nhà Dung gia.

“ Đi?” Lão thái thái hơi cau mày, “ Tuyền nha đầu à, không phải chúng ta đã nói không nhắc đến chuyện này rồi mà!”

“ Bác gái..... con không thể cứ ở đây mãi được, vẫn phải ra ngoài tìm nhà ở.” Lưu Tuyền cụp mắt xuống, “Hơn nữa..... con ở lại đây cũng không tiện, ở đây.....quá gần với Tần gia, con không muốn nhìn thấy bọn họ.....”

Lão thái thái thấy cũng đúng.

Lý do của cô làm bà khó mà từ chối được.

Lão thái thái bèn quay sang đánh mắt với con trai.

Thằng con trai thối này không phải khi thường lanh lẹ lắm sao!

Đằng nào cũng là vợ tương lai của nó, cho nó tự nghĩ cách vậy.

Dung Cảnh bắt được ánh mắt của mẹ anh, liền nhanh trí nhìn xuống đồng hồ, rồi quay sang Lưu Tuyền nói, “ Bây giờ đã là hơn 5 giờ tối rồi, sợ là giờ này đi tìm nhà khó lắm, mà em đi ở khách sạn thì mọi người lại không yên tâm.....như vậy nhé, hôm nay em cứ ở lại đây một tối, sáng sớm mai anh sẽ đưa em đi tìm nhà, tìm được nhà rồi em hẵng chuyển đồ qua đó.”

Như sợ rằng cô vẫn không đồng ý, anh lại tiếp tục thuyết phục, “ Hơn nữa, cả nhà Tần Nham vẫn đứng phục trước cổng kìa, bây giờ em mà ra ngoài chắc chắn họ sẽ giữ em lại đấy!”

Chương 888

Ngón tay Lưu Tuyền cứng đờ.

Những người nhà Tần gia vẫn cho rằng cô đang ngoại tình mà, nếu đã vậy thì còn đứng ngoài đó làm gì!?

Lưu Tuyền không muốn nhìn thấy bọn họ một chút nào!

“ Đừng lo, có lính canh chặn ở đây, dù cho họ có mọc cánh cũng không bay tới đây được đâu.”

“ Dạ!” Lưu Tuyền thở phào.

Bây giờ bắt cô phải nhìn thấy Tần Nham, cảm giác như còn khó chịu hơn cả bắt cô đi chết.

Lưu Tuyền đành đứng lại.

“ Dung Cảnh, bác trai bác gái, hôm nay thực sự đã làm phiền mọi người nhiều quá.”

Cả ba người cùng lắc đầu, Dung Cảnh vỗ vỗ vai cô, “ Không cần nghĩ ngợi gì nữa, trường hợp này cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi!”

Lão thái thái thấy hai người họ bắt đầu chuyện trò, liền đưa mắt nhìn lão gia, hai người họ bèn nhẹ nhàng rời khỏi phòng khách, giờ chỉ còn lại Lưu Tuyền và Dung Cảnh ở lại trò chuyện.

“ Tiểu Tuyền...”

“ Hả?” Lưu Tuyền ngẩng đầu lên.

“ Anh xin lỗi!”

“ Gì cơ?”

“ Anh xin lỗi!” Dung Cảnh lại ngồi gần bên Lưu Tuyền, thở dài nói, “ Anh đã nghe mẹ nói rồi, lần này em gặp chuyện cũng là một phần lỗi ở anh, nếu không phải vì anh, thì có lẽ sự việc cũng không tới nông nỗi như vậy!”

Lưu Tuyền cay đắng cười, lắc đầu.

“ Không liên quan gì tới anh hết!”

Sự việc này, từ đầu tới cuối cô cũng chưa từng nghĩ sẽ trách móc gì Dung Cảnh, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đang đầy vẻ tự trách của Dung Cảnh, Lưu Tuyền nhẹ nhàng nói, “ Em thực sự chưa từng trách móc gì anh, quả thực việc này hoàn toàn không có liên quan gì tới anh hết. Nguyên nhân chủ yếu của sự việc chính là Tần Nham không hề tin tưởng em, lần này đúng lúc có anh, cho dù không phải anh thì... lần sau Tần mẫu và Tần Phi Ngữ cũng sẽ tìm cách khác để đối phó em thôi... kết quả đều như nhau!”

Dung Cảnh trong lòng đã cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút, anh nói giọng vô cùng dịu dàng, phảng phất như sợ làm cho Lưu Tuyền bị kinh động, “ Sự việc lần này em dự định sẽ xử lý thế nào?”

“ Em ư?” Lưu Tuyền dựa lưng ra ghế sofa, cô im lặng một lúc rồi mới trầm mặc nói, “ Còn dự định gì nữa, sự việc đã tới nước này rồi, cũng đã tới lúc nên có một kết thúc rồi...”

“ Anh nghe mẹ nói em chuẩn bị kiện họ ra tòa phải không?”

Lưu Tuyền sững người, nhưng nhanh chóng lắc lắc đầu.

Dung Cảnh trong lòng hơi ngạc nhiên, “ Tiểu Tuyền, không lẽ lần này em lại muốn bỏ qua cho họ nữa sao?!”

Nếu theo như suy nghĩ của anh, trong lần bị bắt cóc trước đó, Lưu Tuyền đã nên báo cảnh sát xử lý rồi, cho hai mẹ con Tần mẫu và Tần Phi Ngữ đó vào ngồi tù! Lần đó Lưu Tuyền cũng vì Tần Nham mà bỏ qua cho họ, không lẽ lần này lại tiếp tục muốn bỏ qua cho họ nữa sao!

“ Dung Cảnh... không phải do em mềm lòng đâu! ” Lưu Tuyền rút máy quay từ trong túi ra, nhẹ nhàng xoa xoa nó rồi nói, “ Lần này thực sự không phải là do em mềm lòng, chẳng qua là vì em không muốn còn có bất cứ một liên quan gì tới mẹ con nhà họ nữa, nếu em kiện họ, và công bố đoạn băng này, thì coi như cả đời này em bị gắn cái mác là vợ trước của Tần Nham, cả đời này sẽ không có cách nào đoạn tuyệt hoàn toàn với anh ta, cho nên em đã nghĩ kĩ rồi... phương pháp tốt nhất dành cho em, đó chính là hoàn toàn cách ly khỏi họ!”

Cô thực sự là không muốn còn có bất cứ một liên quan gì tới Tần gia đó nữa, kể cả là từ cái tên, cũng không muốn nữa.

Dung Cảnh không nói gì.

“ Em luôn luôn tin rằng, người ác ắt sẽ gặp kẻ ác hơn trị, với tình trạng hiện nay của họ, dù cho em không khởi kiện, thì cuộc sống sau này cũng chẳng tốt đẹp được đâu.” Lưu Tuyền bỏ máy quay vào trong thùng rác, nhún vai nói, “ Thôi cứ vậy đi, em sẽ ly hôn với Tần Nham, còn những thứ khác... để cho họ dần dần tự suy ngẫm đi.”

Dung Cảnh khẽ thở dài.

Lưu Tuyền, rốt cuộc vẫn là quá lương thiện.

Có điều, anh tôn trọng quyết định của cô!

“ Có cần anh giúp điều gì không?” Dung Cảnh đề nghị, “ Em thân con gái một mình, muốn đối kháng với Tần gia, e là có chút khó khăn đó!”

Quan trọng nhất là...

Thái độ bây giờ của Tần Nham thì anh cũng nhận ra được, e rằng hắn hoàn toàn không có ý định ly hôn.

Với tình trạng hiện giờ, dù có thực hiện theo trình tự pháp luật, e rằng cũng phải mất rất nhiều thời gian mới thực hiện được cuộc ly hôn này! Vả lại, khi tòa án xét xử, thường thường thì đều lấy chuẩn là cố gắng hòa giải tình cảm của đôi bên, cho dù là giữa đôi bên đã hoàn toàn rạn nứt. Chứ lần đầu tiên phán quyết thì thường sẽ không phán cho họ ly hôn ngay được. Huống hồ gì, nếu bên phía Tần Nham quả quyết không muốn ly hôn, thì việc này lại càng thêm phức tạp.

“ Không cần đâu!” Lưu Tuyền từ chối ý tốt của Dung Cảnh, “ Yên tâm đi, sự việc này em biết cách tự xử lý thật tốt, nếu thực sự không được, em sẽ đi tìm bác Tiêu, bác Tiêu sẽ giúp em thôi!”

“Bác Tiêu Lăng sao?”

Lưu Tuyền khẽ gật đầu.

Bây giờ thì Dung Cảnh yên tâm rồi, gia đình họ là quân đội, Tần gia là bên kinh doanh, có Tiêu Lăng lại là con cá sấu lớn bên giới kinh

doanh, tới lúc đó tỏ rõ uy lực, Tần gia dù không muốn phá sản, thì cũng phải ngoan ngoãn mà phục tùng thôi.

Hai người họ lại ngồi nói chuyện một lúc, trời bắt đầu chuyển tối, Lưu Tuyền có chút mệt.

Dung Cảnh nhìn ra được cô không thoải mái, “ Anh đưa em lên lầu nghỉ ngơi nha.”

“ Được!”

Hai người họ cùng đi lên lầu, Dung Cảnh đưa Lưu Tuyền về tới cửa phòng cô, “ Em tắm rồi nghỉ ngơi chút đi, ngày mai anh sẽ đưa em đi tìm nhà.”

“ Cảm ơn anh nha, Dung Cảnh!”

“ Đừng có nói những lời khách sáo đó, mau đi nghỉ đi.” Dung Cảnh chỉ qua cánh cửa phía đối diện Lưu Tuyền, “ Đây là phòng của anh, nếu có việc gì cần, cứ kêu anh một tiếng!”

“ Được!”

……

Trời dần dần vào đêm.

Ánh điện trong biệt thự cũng dần chìm vào bóng tối.

Tần Nham cứ đứng canh ở cổng biệt thự cũng dần rơi vào tuyệt vọng.

Tần mẫu nhìn thấy mà xót xa, tiến lên khẽ giọng nói, “ Tần Nham,

đừng đợi nữa, Lưu Tuyền sẽ không ra đây đâu, nó và Dung Cảnh chắc chắn đang vui vẻ cùng nhau, chưa biết chừng còn ở trong phòng nhìn ra mà mỉa mai con đó, con xem con đi, sao mà lại ngu ngốc tới như vậy chứ, nó đã thể hiện rõ ràng là sẽ không ra đây rồi, con còn cứ đứng đây dợi chờ cái gì nữa chứ!"

Tần Nham nghiến răng, " Đừng nói nữa!"

" Mẹ nhất định phải nói!" Tần mẫu đã nhịn rất lâu rồi, " Tần Nham, đầu óc con có vấn đề à, nếu Lưu Tuyền và thằng Dung Cảnh đó không có quan hệ đặc biệt gì, nó có dám vào ở trong nhà một người lạ như vậy không, sao mẹ nói thế nào con cũng không chịu hiểu vậy! Tình hình cứ như bây giờ không phải là rất tốt à, hai đứa con mau mau ly hôn đi, đợi con ly hôn xong, thì gia đình mình lại có thể yên bình mà sống như hồi trước rồi."

" Không được! Không ly hôn!"

Tần mẫu như muốn ói ra máu.

Vợ mình rõ ràng là đang cho mình mọc cái sừng to đùng rồi, sao mà nó vẫn cứ cố chấp như vậy, không chịu ly hôn chứ!

Tần mẫu nghĩ mãi cũng không hiểu rốt cuộc là Tần Nham đang nghĩ cái gì trong đầu nữa.

" Tần Nham!!"

" Đừng nói nữa!" Tần Nham gằn giọng gào lên, mắt đỏ rực nhìn Tần mẫu, " Mẹ có thể đừng đứng đây dựng thêm chuyện nữa không, nếu không phải do mẹ và Tần Phi Ngữ, con và Tiểu Tuyền phải đi tới nước này hay sao, lẽ ra chúng con đã sống cùng nhau rất tốt... đều là do hai người hại chúng con tới mức này hết!"

Tần mẫu không thể chịu đựng nổi lời trách móc của Tần Nham, nghe anh ta nói như vậy, trong lòng thấy nhức nhối vô cùng, “ Tần Nham, là con tiện nhân Lưu Tuyền đó không xứng đáng với con, tới giờ này mẹ còn không biết nó tốt ở điểm nào nào! xét về gia thế, nó là đứa mồ côi bị bỏ rơi, xét về nhân phẩm, nó cứ giở từng bài từng bản, xét về dung mạo, nó cũng chẳng phải người đẹp tuyển chọn gì, sao con nói những câu nghe tuyệt tình như vậy, cứ phải sống cùng với nó mới chịu! Con và nó ly hôn đi không được hay sao, ly hôn rồi con sẽ tìm được người con gái xinh đẹp hơn nó, dịu dàng hơn nó... Còn con đàn bà này có nhiều tâm kế lắm, chúng ta đấu không lại nó đâu... ”

Tần mẫu kéo tay áo Tần Nham, “ Con nghe mẹ một lần này thôi có được không con, ly hôn đi, mẹ nhất định sẽ tìm được cho con người xứng đáng hơn!”

Tần Nham cười mỉa mai.

“ Tần Nham...”

“ Mẹ, mẹ nói ra những lời này mà không thấy xấu hổ sao, Lưu Tuyền đúng là không phải cô gái vẹn toàn nhất, nhưng... mẹ có thể bảo đảm, mẹ sẽ không đối xử y như vậy với người vợ sau này của con không, đừng có giả tạo như vậy nữa được không mẹ, mẹ nói tới ‘xứng đáng’ đó là gì? Con cũng đoán được ra rồi, tính tình yếu đuối, nhất định phải là người để cho mẹ và Tần Phi Ngữ hai người bắt nạt mà không được phép tức giận thì mới đúng ý mẹ phải không? Nhưng con nói cho mẹ biết, con không cần một người vợ hình nộm như vậy đâu!”

Tần mẫu như vừa bị ai đó tát thẳng vào mặt, mặt bà ta nóng bừng.

Bà ta công nhận!

Con trai nói đúng như những gì bà ta đang nghĩ trong lòng.

Bà ta chính là không thích người phụ nữ mạnh mẽ, kể cả người bạn gái đầu tiên tên Văn Văn của Tần Nham, cho tới con nhỏ Lưu Tuyền này, bà ta đều không ưng một người nào hết, bởi vì bọn họ đều quá có cá tính, chỉ cần làm cho bọn họ không thoải mái, bọn họ liền lập tức phản kháng ngay.

Mẫu người con dâu lý tưởng trong lòng bà ta, chính là giống như thục nữ trong thời cổ đại đó.

Không những gia thế tốt, lại còn phải đủ tam tòng tứ đức đối với chồng, lúc thường ngày phải sắp xếp gọn gàng mọi việc trong gia đình, lúc cần xuất đầu lộ diện tiếp khách khứa, thì phải biết cách mà cư xử nữa.

Nhưng mà bà ta cũng xem xét bao năm nay, mà chưa thể tìm được người nào ưng ý.

“ Tần Nham...”

“ Mẹ đi về đi!” Tần Nham một mực kháng cự, “ Bây giờ con không muốn nhìn thấy mẹ và Tần Phi Ngữ, con muốn một mình đứng đợi ở đây!”

“ Con còn muốn đợi cái gì nữa!”

“ Tiểu Tuyền dù sao cũng phải đi ra ngoài!” Tần Nham ngồi xuống đất, dựa lưng vào thân cây phía sau, “ Con sẽ ở đây đợi tới khi cô ấy ra ngoài, không cần biết sẽ thế nào... con muốn nghe một lời giải thích từ cô ấy, nếu cô ấy thực sự thừa nhận mối quan hệ với Dung Cảnh, thì con sẽ buông tay! Nếu cô ấy nói cô ấy và Dung Cảnh không

có quan hệ gì... con sẽ tin tưởng cô ấy!”

Tần mẫu thiếu chút nữa thì tức muốn ngất xỉu!

Cái này vẫn còn phải hỏi sao, sự thật đã bày ra trước mắt rồi, sao Tần Nham cứ không chịu tin chứ!

“ Tần Nham!”

“ Đủ rồi!” Tần Nham chỉ tay về hướng nhà Tần gia, “Đi! Mau đi về đi!”

Tần mẫu đau đớn trong lòng, như vậy đủ thấy con trai không muốn nhìn thấy bà ta tới mức nào...

Bà ta mắt đỏ hoe, cuối cùng cũng phải rời khỏi chỗ đó.

Cổng lớn của biệt thự chỉ còn lại một mình Tần Nham.

Gió đêm rất lạnh, bốn bề yên lặng, anh ta cứ ngồi đó, nghĩ lại chuyện xảy ra ngày hôm nay, đã không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Anh ta nhớ lại từng cảnh từng cảnh sự việc đã xảy ra, càng nhớ lại, càng muốn đánh cho bản thân mình một trận.

Lột quần áo!

Sao anh ta lại có thể làm được việc đó, sao lại có thể xuống tay được cơ chứ!

Sự sỉ nhục như vậy, chỉ cần là người có tự trọng thì sẽ không thể nào chịu đựng nổi, anh ta còn ngu si tới nỗi nghĩ rằng khi cô ấy kịch liệt chống cự lại chính là do cô ấy cảm thấy có lỗi.

Tần Nham cay cú tự tát thẳng vào mặt mình!

Nếu ngày hôm nay khi sự việc xảy ra, anh ta giống như bây giờ kiên định tin tưởng tiểu Tuyền, thì có lẽ, sự việc đã không thành ra như tình trạng bây giờ!

“Tiểu Tuyền, tiểu Tuyền, anh thực sự xin lỗi...”

Tần Nham lúc này thực sự tin tưởng Lưu Tuyền rồi.

Kể cả việc Lưu Tuyền đang ở nhà Dung Cảnh, trong lòng anh ta vẫn thấy tin tưởng cô.

Tần Nham nhắm mắt lại.

Anh ta nhất định! Nhất định phải đợi cho tới khi tiểu Tuyền ra ngoài, cho dù có thế nào, anh ta cũng nhất định cầu xin sự tha thứ của cô!

Chương 889

Sáng sớm ngày thứ hai.

Lưu Tuyền sau khi thức dậy, Dung gia đã chuẩn bị xong bữa sáng. Ăn xong bữa sáng thì Lưu Tuyền xin rời đi.

Lão thái thái nét mặt không nỡ lòng, nắm chặt bàn tay Lưu Tuyền không muốn buông, "Con gái ngoan, bác thật sự rất thích con, sau này nếu như con có thời gian, nhất định phải đến thăm bác…"

Trong lòng Lưu Tuyền ấm áp, đối diện với lão thái thái không ngừng gật đầu, "Bác gái, bác yên tâm, đợi con ra ngoài tìm một ngôi nhà an phận lại thì sau đó đến thăm bác."

"Được được được!"

Lão thái thái như vậy mới hài lòng, nói với Dung Cảnh, "Tiễn Tiểu Tuyền đi đi, cô ta một thân là con gái đi ra ngoài tìm nhà, con nhất định phải kiểm soát tốt sự an toàn, cùng Tuyền nha đầu đi xem nhà, dù cho có rẻ nhưng không an toàn thì không được ở, biết chưa?"

Dung Cảnh đã bái phục lão thái thái.

Chuyện này chẳng lẽ trong lòng anh ta không có ý tưởng sao!

"Con biết rồi, mẹ!"

"Được rồi được rồi, các con mau đi, tìm một căn nhà cũng rất phiền hà, nếu hôm nay không tìm thấy nhà phù hợp thì đưa Tuyền nha đầu

về đây.”

“Vâng!”

Hai người vừa ra ngoài, lão thái thái nhìn hình bóng của hai người, thở dài trong phòng khách, “Uầy…..nhìn như thế nào cũng thấy rất hợp với con trai chúng ta, cũng không biết cái thằng nhóc thối này có khả năng đuổi Tuyền nha đầu về đây không!”

Lão gia tử rất tin tưởng Dung Cảnh, “Yên tâm đi, hai đứa con trai giống tôi! Thật sự gặp được người mình thích, nhất định sẽ mặt dày và bắt tận tay!”

Hê hê!

Tôi hy vọng như vậy!

……

Dung Cảnh và Lưu Tuyền đi cùng nhau rời khỏi biệt thự, xuyên qua sân vườn và đi đến cổng biệt thự, mắt đã thấy Tần Nham đứng bên ngoài như một gốc cây.

Tần Nham lúc này nhìn vào cực kỳ đau khổ.

Bộ đồ vest trên người sớm đã nhăn nheo, mái tóc rối tung không nói nhưng còn bị đập đến mũi bầm, mặt sưng.

Bước chân Lưu Tuyền nhẹ nhàng dừng lại.

Nhưng chỉ là một lúc, khoảnh khắc tiếp theo, cô ta xem như không thấy Tần Nham vậy, tiếp tục cùng Dung Cảnh đi đến hướng bãi xe.

"Tiểu Tuyền….."

Tần Nham ngăn cản đường đi của Lưu Tuyền và Dung Cảnh, đôi mắt buồn rầu nhìn cô ta, "Đừng đi!"

"Ông Tần, có chuyên gì không!"

Ông Tần?!

Một cách xưng hô thật xa lạ!

Tần Nham cười trong đau khổ, "Tiểu Tuyền, anh biết trong lòng em bây giờ đang tức giận, em đánh anh chửi anh đều được, anh chỉ hy vọng em rừng rời khỏi anh. Anh biết lỗi rồi, hôm qua anh nên tin em, đều là anh không tốt, anh bị sự kích động làm đầu óc choáng váng, cho nên mới làm ra rất nhiều thứ vô lý như vây…." Tần Nham không đối phó và nói, "Anh quan tâm đến em quá nhiều, cho nên mới nghe thấy những chuyện như vậy và tức giận, thực sự mà nói Tiểu Tuyền, hôm qua anh đã nghĩ cả đêm, em không thể phản bội anh…..là mẹ anh và Tần Phi Ngữ lên kế hoạch cho em, anh biết em không thích họ, anh quyết định rồi, anh lần này thật sự quyết định rồi, chúng ta từ trong nhà dọn ra ngoài ở, chỉ cần em không muốn thì sau này em không cần phải quay về thăm họ!"

Lưu Tuyền bặm môi, một câu cũng không nói.

Tần Nham và Dung Cảnh cũng lo lắng quan sát cô ấy.

Tần Nham là lo lắng Lưu Tuyền không tha thứ cho anh ta.

Còn Dung Cảnh….anh ta lo lắng Lưu Tuyền mềm lòng, lại nhớ đến những ngày sống cùng nhau và tha thứ cho Tần Nham.

“Tiểu Tuyền…..”

Tần Nham đột nhiên vội vã, đưa tay ra nắm lấy cổ tay Lưu Tuyền, “Anh biết rồi! Anh biết hành vi của anh làm tổn thương đến em rồi, Lưu Tuyền, anh đã biết sai rồi, em tạo một cơ hội cho anh được rồi, anh thề, sau này anh không làm ra chuyện gì tổn thương đến em nữa, thật, em tin anh đi!”

Lưu Tuyền mặt không biểu cảm nhìn Tần Nham, “Buông tay!”

Tần Nham nắm càng chặt hơn, “Tiểu Tuyền, em tha thứ cho anh…..”

“Sao, anh không nghi ngờ tôi và Dung Cảnh có mối quan hệ không đúng đắn rồi sao!”

“Không nghi ngờ nữa!” Tần Nham vội vã nói, “Anh biết là anh sai rồi, anh thật sự bị sự kích động làm đầu óc choáng váng, cho nên mới như vậy, em về nhà với anh, chúng ta sau này sống tốt qua ngày được không?”

Về nhà?!

Cả người Lưu Tuyền đều choáng váng.

Cái nơi lạnh ngắt đóng băng đó là nhà của anh ta, nhưng không phải của cô ấy…..

Cô không thể không suy nghĩ, nếu như là hôm qua, Tần Nham có thể tin tưởng cô ta như vậy, sẽ tuyệt vời thế nào!

Nếu đúng như vậy, cô còn có thể thuyết phục bản thân….nói với bản thân còn có lý do để kiên nhẫn.

Nhưng mà bây giờ….

“Muộn rồi!”

Trái tim cô đã lạnh ngắt rồi!”

Cô đã một lần và một lần cho anh ta cơ hội, là anh ta không trân trọng.

Cô không thể không nghĩ, nếu như sau này xảy ra điều tương tự, liệu anh ta một lần nữa “Mất trí” và làm tổn thương cô? Sự tổn thương như vậy, cô đã chịu đựng hai lần, không thể tiếp tục chịu đựng lần thứ ba nữa.

Lưu Tuyền hất tay Tần Nham, “Anh buông tay, hai ngày sau tôi sẽ gửi quyết vụ ly hôn đến công ty anh, chúng ta có thời gian thì đi đến Bộ nội vụ để làm giấy chứng nhận ly hôn, chúng ta đừng cản đường nhau nữa. Lúc tôi đến nhà anh thì tôi không mang theo gì cả, khi ly hôn thì tôi cũng không muốn cái gì của anh. Đối với quần áo và đồ dùng cá nhân mà tôi dùng khi ở nhà anh…..nếu như anh không muốn nhìn thấy, muốn ném thì ném đi, tôi không cần nữa!”

Không cần nữa!

Vậy có phải anh ta cũng giống như những đồ vật đó….kể từ bây giờ bị cô ta bỏ rơi rồi.

Tần Nham nhìn vào hai bàn tay trắng của mình, nhịn không được muốn nắm tay cô ấy nữa, Lưu Tuyền né cơ thể qua, tránh các động tác của anh ta, “Đừng làm việc không hữu ích nữa, lần này trái tim tôi như một tảng đá, không thể nào tha thứ cho anh rồi! Tần Nham, nếu như anh còn nhớ đến tôi, thì hãy để tôi tự do, hai chúng ta hợp tốt tan tốt, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã. Mặc

dù kết hôn chưa đầy nửa năm, những cũng là vợ chồng, tôi không muốn anh gây rắc rối đến lúc ra toà án, trên mặt chúng ta không ai có cái nhìn tốt đâu!"

"Không!!"

Nét mặt Lưu Tuyền kiên quyết, "Chúng ta nên để lại cho nhau kỷ niệm tốt đẹp, tôi không muốn sau này nhớ lại cuộc hôn nhân này thì cảm thấy bản thân lúc đó mù mắt!"

Tần Nham không dám tin và lùi lại một bước!

"Tiểu Tuyền…."

Tiểu Tuyền không còn quan tâm đến Tần Nham, quay đầu nhìn về hướng Dung Cảnh, "Chúng ta đi thôi!"

"Được!"

Hai người cạnh nhau và đi ngang qua vai Tần Nham, trong lúc đi ngang qua, Tần Nham đưa tay dường như muốn nắm lấy Lưu Tuyền, nhưng….Dung Cảnh đứng ở giữa hai người họ, hoàn toàn không cho anh ta cơ hội này.

Hai người lên xe, khởi động động cơ, xe rời đi!

Mọi động tác đều thực hiện trong một hơi, không còn nhìn vào anh ta đang thất một cái!

Tần Nham mỉm cười trong đau khổ, cuối cùng rơi nước mắt hối hận.

Anh có linh cảm, Lưu Tuyền đi lần này, là thật sự sẽ không bao giờ quay lại nữa!

Mẹ Tần không biết khi nào lại xuất hiện bên cạnh Tần Nham, “Tần Nham à, chúng ta về nhà thôi.”

Tần Nham nhẹ nhàng nhìn vào nơi chiếc xe biến mất, bất động.

Mẹ Tần nhìn thấy anh ta như mất linh hồn, đau lòng đến không chịu được, đỡ lấy vai anh ta, “Con trai, về nhà, chúng ta về nhà! Lưu Tuyền đối xử với con như vậy, sớm muộn cũng sẽ có ngày hối hận!”

Hối hận?!

Tần Nham ôm mặt!

Anh ta không biết Lưu Tuyền có hối hận không, bây giờ anh ta đã hối hận rồi!

Anh ta nắm lấy tóc của mình, thì thầm, “Tại sao tôi lại không tin tưởng cô ấy, tại sao!”

“Tần Nham!”

Hai mẹ con cuối cùng cũng về nhà, hai người vừa đi đến cửa phòng khách, nhìn thấy Tần Phi Ngữ đẩy một hộp các tông, xuất hiện ở cầu thang.

Nhìn thấy hai người, Tần Phi Ngữ thở phào “Hai người cuối cùng cũng về rồi!”

Tần Nham lạnh lùng nhìn cô ta, “Em đang làm gì vậy?”

“Dọn dẹp đồ đạc!” Tần Phi Ngữ đá vào chiếc hộp bên chân, “Em đang dọn dẹp đồ của Lưu Tuyền, dù sao chị ấy sau này cũng không

về nữa, em nhìn thấy đồ của chị ta cảm thấy khó chịu, cho nên dọn hết tất cả quần áo giày dép của chị ta ra! Này! Tất cả đều ở đây!”

Tần Nham bước lớn lao đến cầu thang!

“Cút!”

“Anh…..”

“Ai cho em đụng vào đồ của cô ấy!” Tần Nham mắt đỏ nhìn vào Tần Phi Ngữ, “Cút! Không cho phép em đụng vào những đồ này!”

Tần Phi Ngữ giật cả mình.

“Anh….anh làm sao vậy, em có lòng tốt giúp anh dọn dẹp, anh không cám ơn em thì thôi, tại sao còn mắng em, chẳng lẽ anh chưa từ bỏ hy vọng với con tiện nhân đó, tại sao anh ngu ngốc vậy chứ, người ta đã đeo khăn trùm đầu màu xanh cho anh rồi, anh còn nghĩ về người ta…..”

“Bóp----”

Tần Phi Ngữ chưa nói dứt câu, đã bị tát nặng lên mặt.

“A-----”

Cô ta hét lên, ôm lấy mặt che đi nước mắt, không thể tin được và liếc nhìn Tần Nham, “Anh thậm chí vì một phụ nữ phản bội mà đánh em!”

“Cút!”

“Anh….”

“Tôi kêu em cút!”

Tần Phi Ngữ còn muốn nói gì, mẹ Tiêu vội vã kéo cô ta từ trên lầu xuống, bà ta hạ thấp giọng nói với Tần Phi Ngữ, “Phi Ngữ, anh con đang giận dữ, bây giờ con đừng đối nói với anh ta!”

Tần Phi Ngữ đau đến nước mắt tuôn ra, nhưng chỉ có thể khép miệng một cách miễn cưỡng.

……

Hai mẹ con không làm phiền Tần Nham nữa.

Tần Nham một mình đứng trên cầu thang, nhìn vào những cái hộp giấy bên chân, mấy hộp không lớn, thật sự không lớn! Chỉ cao đến đùi của anh, Tần Nham mở hộp giấy ra, anh ta chỉ nhìn vào trong thì mắt đã đỏ.

Bên trong chiếc hộp không lớn này chứa đựng tất cả quần áo, giày của Lưu Tuyền, và một số túi xách của cô ấy.

Bây giờ tất cả mọi thứ được chất đống bên trong, thậm chí còn chưa nhét đầy hộp giấy.

Anh ta chưa bao giờ biết rằng, quần áo của Lưu Tuyền lại ít như vậy!

Ít đến một hộp cũng nhét không đầy!

Tần Nham đẩy chiếc hộp vào trong phòng.

Bên trong căn phòng đã được Tần Phi Ngữ dọn dẹp một chút, đưa mắt nhìn qua, tất cả những thứ thuộc về Lưu Tuyền đều biến mất.

Anh ta đẩy cửa phòng tắm.

Ngay cả đồ dùng vệ sinh của Lưu Tuyền đều bị quăng vào thùng rác.

Tần Nham nhặt từng cái từng cái ra.

Anh một lần nữa vào lại phòng ngủ của hai người, thông thường có Lưu Tuyền ở đây thì trong phòng ngủ luôn có hơi người, nhưng bây giờ, một phòng trống vắng.

Không có quần áo của cô ta!

Không có hơi thở của cô ta!

Tần Nham phát hiện, những đồ dùng chung của hai người thật sự rất ít, sau khi những thứ của Lưu Tuyền được dọn dẹp, phòng của anh ta đột nhiên hồi phục lại dáng vẻ độc thân như lúc trước!

"Cuộc hôn nhân này, rốt cuộc đem đến cho cô ấy điều gì!"

Cái gì cũng không có!

Không có ấm áp, không có hạnhh phúc!

Thậm chí….

Tần Nham nhìn vào những bức tường trần, trên tường thậm chí một bức ảnh cưới cũng không có!

Tần Nham ngồi trên chiếc giường lớn!

He-----

Người chồng như anh ta….đã quá thất bại rồi!

Ai nhè Lưu Tuyền lại như vậy không do dự mà rời khỏi anh ta!

Chương 890

Lưu Tuyền đối với yêu cầu của ngôi nhà không cao, nhưng mà tìm nhà vẫn còn hơi phiền phức.

Cô ta đang định tìm kiếm khu nhà cổ, nhưng mà Dung Cảnh đi cùng, làm thế nào cũng không đồng ý.

“Em một cô con gái như vậy, một mình sống trong môi trường thế này, ở đây không có cơ sở an ninh cũng không an toàn, lỡ nhau xảy ra chuyện gì thì sao? Thay vì tiết kiệm số tiện nhỏ này, tốt hơn là tìm một nơi an toàn để sống, nếu như sau này tìm được việc làm, buổi tối tan ca về muộn, cũng không cần lo lắng sợ hãi.”

Cuối cùng dưới sự lãnh đạo của người trung gian, đi xem hai căn hộ cao tầng.

Môi trường tốt, các thiết lập an ninh cũng rất hoàn chỉnh, nhưng mà….

Lưu Tuyền lắc đầu, kéo Dung Cảnh và nói nhỏ, “Dung Cảnh, mắc quá….”

Bây giờ mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu, tiền trên người quá ít, thuê một căn nhà đơn giản chỉ miễn cưỡng đủ dùng, với lại nhu yếu phẩm hàng ngày của cô phải mua mới lại, đây cũng là một khoản chi phí không nhỏ. Nếu như là trường hợp bình thường, cô đi đến ngõ cụt còn có thể tìm Tiểu Thất giúp đỡ, nhưng mà bây giờ….tình cảm của Tiểu Thất và Lục Sâm e rằng để làm cho cô ấy bị choáng ngợp, cô không muốn làm phiền Tiểu Thất lúc này.

Cho nên….vẫn nên tìm một căn nhà rẻ tiền.

Cuối cùng, Dung Cảnh nghĩ nửa buổi, cuối cùng nghĩ ra một cách.

Anh ta dẫn Lưu Tuyền đến khu dân cư, nói với Lưu Tuyền, "Anh đột nhiên nhớ đến, anh có một người bạn, vài ngày trước cả gia đình di cư ra nước ngoài, để anh chăm sóc giúp nhà của họ, nếu như thích hợp thì để anh cho thuê căn nhà này, không thôi anh đưa em đến đó xem được không?"

Lưu Tuyền do dự, "Như vậy phù hợp không?"

Xét cho cùng, đó là nhà của bạn Dung Cảnh.

"Không có gì không phù hợp, dù sao căn nhà trống cũng là trống, vả lại khu vực này cũng không lớn, chỉ là một ngôi nhà hai phòng ngủ một phòng khách, trang bị trong nhà đầy đủ, một mình em sống là đủ rồi, không cần phải thêm quá nhiều đồ." Dung Cảnh nhìn thấy Lưu Tuyền do dự, một lần nữa khuyên cô, "Em nghe lời anh yên tâm mà ở đi, nếu như em cảm thấy sống không phù hợp, vậy thì đợi đến khi nào thu nhập em nhiều rồi thì anh dẫn em chuyển ra ngoài!"

Cô ấy bây giờ đang cạn kiệt, như thể không có cách nào để từ chối.

"Cám ơn anh nha, Dung Cảnh, anh và bác trai bác gái thật sự giúp em rất nhiều rồi."

Dung Cảnh cười, "Thật sự muốn cảm ơn anh, chỉ cần chờ đợi đến khi em có tiền thì mời anh ăn cơm."

"Vâng!"

Dung Cảnh lái xe đưa Lưu Tuyền đến căn hộ, trên thực tế, căn hộ này không phải là nơ ở của bạn Dung Cảnh, mà là căn nhà Dung Cảnh tự mua, anh ta từ nhà ra ngoài kinh doanh và mua ngôi nhà đầu tiên, sau đó từ từ tiền nhiều rồi thì ở gần công ty lại mua thêm một căn nhà, cho nên căn nhà này để trống.

Nhưng mà ở đây môi trường rất tốt, với lại vị trí cũng tốt, không khí cũng đủ tươi mới, cho nên có khi thứ bảy và chủ nhật nếu như anh ta không có việc thì cũng qua đây ở hai ngày.

Lý do tại sao anh ta không nói rằng đây là nhà của anh, chỉ vì lo lắng Lưu Tuyền sẽ từ chối.

Dung Cảnh đưa Lưu Tuyền đến cửa nhà, lấy chìa khoá và mở cửa nhà ra.

Lưu Tuyền cứ tưởng là một môi trường đặc biệt lộn xộn, nhưng mà không ngờ rằng, trong căn phòng rất gọn gàng.

“Sạch sẽ quá!”

Trực tiếp đưa túi xách vào là được ở rồi, hoàn toàn không cần dọn dẹp.

Dung Cảnh cười cười, anh ta thuê công nhân hàng giờ, mỗi ngày đều có người lại dọn dẹp, tất nhiên rất sạch sẽ, anh ta đẩy cửa đi vào, thay dép, “Vào đi!”

“Ừm!”

Lưu Tuyền đi vào nhà.

Căn phòng rất khác so với sự hình dung của Dung Cảnh.

Không đơn giản như anh ta nói, trong nhà phong cách Châu Âu hoa lệ, trên sàn còn trải tấm thảm lông màu xám, trước mắt là ghế sofa tuyệt đẹp với phong cách Châu Âu và đèn chùm pha lê rực rỡ trong phòng khách.

Trên tường còn treo bức tranh sơn dầu.

Căn phòng được trang trí rất đẹp, có thể nhìn ra đây có lẽ là một người đàn ông đơn thân ở, trong căn phòng mọi nơi đều không thấy dấu vết của phụ nữ!

"Thật đẹp!"

"Ở đây đúng lúc là hai phòng một phòng cách, một phòng ngủ, một phòng sách, em có thể vẽ tranh trong phòng sách! Nhà bếp cũng có, nhưng chưa sử dụng qua, trong tủ lạnh cũng trống không, nếu như em muốn nấu cơm, ước tính phải tự mua đồ để đầy vào rồi."

Lưu Tuyền đi vào nhà bếp, trong bếp hoàn toàn trống rỗng, cô mở tủ ra, trong tủ có tất cả các loại nồi niêu xoong chảo, cũng như thìa muỗng bộ đồ ăn đều có toàn bộ và thậm chí có cả lò nướng và lò vi sóng.

Lưu Tuyền không chịu được và thốt lên, "Lộng lẫy quá, không dùng nhà bếp, tại sao phải mua mọi thứ hoàn chỉnh như vậy!"

Dung Cảnh dựa vào khung cửa nhà bếp, nghe thấy lời nói của cô ta, ngơ ngác một lúc.

Một lúc sau mới trả lời, "Có lẽ….muốn cho ngôi nhà trông có không khí một chút."

Lưu Tuyền rất hài lòng với ngôi nhà này.

Nhưng mà….

Một vị trí như vậy, một trang trí hoa lệ, còn là hai phòng ngủ một phòng khách….

Cô ta không sống nổi.

Dung Cảnh nhìn thấy mối lo ngại của Lưu Tuyền, cười và nói, "Em đừng lo lắng quá nhiều, dù sao thì yên tâm ở lại đây là được, căn nhà này là bạn anh giao phó cho anh, vậy cũng tương đương anh là đủ nhà của em, chủ nhà như anh rất dễ nói chuyện, có thể chấp nhận ghi nhận trên trên tài khoản và vào ở!"

Lưu Tuyền không biết phải nói lời cám ơn nào với Dung Cảnh.

"Dung Cảnh….thật sự rất cảm ơn anh."

Dung Cảnh đi vào trong bếp, trong đầu đột nhiên loé lên một ánh sáng, "Em thật sự muốn cám ơn?"

"Đương nhiên!"

Lưu Tuyền chưa bao giờ là một người nói những lời trống rỗng.

"Như vậy đi." Dung Cảnh nở một nụ cười, chỉ căn nhà ở lầu dưới, "Thật ra căn nhà lầu dưới là anh mua…bình thường anh cũng ở đây, anh đây, cái gì cũng biết, nhưng không biết nấu cơm! Nếu như em cảm thấy đặc biệt ngại ngùng, vậy sau này anh mỗi ngày đến chỗ em ăn cơm, chắc em không ý kiến chứ!"

Lưu Tuyền ngơ ngác.

Dung Cảnh ở lầu dưới?

“Không phải chứ, Lưu Tuyền, em không chào đón anh sao?”

“Đương nhiên là không!” Lưu Tuyền hoàn hồn, nhìn vào mếu máo của Dung Cảnh, vội vã nói, “Không có không có! Lúc nảy em nghĩ chuyện khác, dù sao em ở một mình cũng phải nấu cơm, làm thêm phần một người đương nhiên không sao cả.”

Dung Cảnh mỉm cười sâu sắc hơn, “Vậy thì tốt rồi, cuối cùng cũng không phải ăn những thứ tinh linh bên ngoài rồi!”

Lưu Tuyền dựa vào tường trong bếp, cười toe toét lên.

Dung Cảnh lại đưa Lưu Tuyền tham quan căn phòng một chút, Lưu Tuyền đối với căn nhà này quá hài lòng, đặc biệt thích ban công ngoài phòng khách, trên bàn công đầy cây xanh, còn có một số chậu rất đẹp, còn đặt bộ bàn ghế nhỏ, nếu như chán thì có thể tận hưởng ánh nắng mặt trời ở đây.

“Chủ căn nhà này chắc chắn là người đặc biệt yêu cuộc sống!”

“Hả?”

Lưu Tuyền ngồi trên ghế, cười và xem phong cảnh ngoài cửa sổ, đây là tầng 19, ở ngoài ban công gần như ngắm được toàn cảnh quan của căn hộ, đẹp không nói lên lời, “Chủ căn hộ này rõ ràng là một người đàn ông, một người đàn ông sống rất ít khi trồng cây xanh, anh ta lại trồng lâu như vậy! Lười giống em với Tiểu Thất là không bao giờ có thể trồng những thứ này, bản thân đã nuôi không nổi rồi….chỉ có cuộc sống đầy đủ, vả lại đối với người cuộc sống đầy sự nhiệt tình thì mới có thể kiên nhẫn trồng những thứ này.”

Dung Cảnh tựa vào ban công, mỉm cười đến nheo mắt.

Anh ta có thể coi là Lưu Tuyền đang khen ngợi anh ta không?!

Sau khi thăm nhà xong, trong lòng Dung Cảnh còn có chuyện, lập tức phải rời đi rồi.

“Em xem căn nhà này còn chỗ nào cần thiết dọn đẹp, em tự dọn dẹp, anh xuống nhà dưới lầu nghỉ ngơi một chút, đợi em dọn dẹp xong thì gọi điện thoại cho anh…đúng rồi, điện thoại của em chắc để ở Tần gia không mang theo đúng không, trong nhà nhà có điện thoại bàn, em dọn dẹp xong thì dùng điện thoại bàn gọi cho anh, anh lái xe đưa em đến siêu thị gần nhà dạo xung quanh, đưa em đến làm quen với môi trường!”

“Vâng!” Lưu Tuyền nghĩ đến vấn đề thuê nhà, “Đúng rồi, Dung Cảnh, hợp đồng thuê nhà….”

Cô ta chưa nói xong thì bị Dung Cảnh cắt đứt lời, “Được rồi được rồi, chúng ta đều là bạn, ký hợp đồng gì, không cần phiền phức, em chỉ cần lo việc ở lại đây!”

“Không được, còn tiền thuê nhà thì sao!”

“Tiền thuê…mỗi tháng em đưa anh hai ngàn tệ là được rồi, bây giờ em không phải không có tiền sao, chúng ta ghi nợ trước! Quyết định như vậy đi!”

“Hả?!”

Lưu Tuyền nhanh chóng kéo lấy Dung Cảnh sắp chạy đi, “Dung Cảnh, anh khoan đi đã!”

“Còn có chuyện gì?”

“Ngôi nhà này có vị trí tốt như vậy, vả lại trang trí tốt như vậy, tất cả nội thất đều rất hoàn chỉnh, làm thế nào một tháng chỉ có hai ngàn tệ, thậm chí là giá hữu nghị, nhưng giá của anh cũng quá thấp đến lố bịch!” Lưu Tuyền cau mày, “Anh đã giúp em nhiều việc như vậy, trong lòng em đã rất cảm kích rồi, không được chấp nhận cái giá rẻ này của anh nữa, em áp dụng theo giá thị trường cho anh….”

“Lưu Tuyền!”

“Dung Cảnh…anh đừng nói, nếu như anh tiếp tục như vậy, vậy e thà đi tìm ngôi nhà khác!”

Dung Cảnh bất lực!

Người ngày sao mà bướng bỉnh thế!

Giá thị trường!

Giá trị trường cho thuê của ngôi nhà anh, một tháng ít nhất cũng phải năm sáu ngàn tệ rồi.

Một cô gái đơn thân như cô ta, làm thế nào có thể chịu được.

Dung Cảnh suy nghĩ đến một cách thoả hiệp, anh ta kéo Lưu Tuyền đến ghế ở ban công ngồi xuống, “Tiểu Tuyền, không thì như vậy đi…..vì em không muốn nhận cái giá rẻ như vậy từ anh, vậy thì anh cũng không được xem thường em, nếu như tiền thuê nhà được tính theo năm ngàn tệ, vậy thì sau đó anh mỗi ngày đến chỗ em ăn cơm, cũng phải trả phí sinh hoạt cho em!”

“Này, không cần!”

“Vậy thì không được!” Dung Cảnh nói với cô ta, “Em muốn anh áp dụng giá thị trường để tính tiền nhà rồi, anh chắc chắn áp dụng theo chi phí sinh hoạt ăn uống thông thường của anh! Bình thường anh một ngày ba bữa cơm đều kêu đồ ăn nhanh bên ngoài, mỗi ngày phải tốn hai trăm mấy tệ, mỗi tháng là sáu ngàn tệ, quan trọng nhất là anh ăn đồ ăn bên ngoài đến sắp nôn ra rồi. Cho nên sau này mỗi tháng anh phải đưa em sáu ngàn tệ phí sinh hoạt! Vậy thì tiền thuê nhà em không cần đưa nữa, mỗi tháng anh trả em thêm một ngàn tệ nữa!”

“Như vậy sao được!”

Muốn là không được!

Dung Cảnh cười toe toét, “Bây giờ có hai phương án để em lựa chọn, hoặc là mỗi tháng em đưa anh hai ngàn tệ, anh không trả tiền sinh hoạt, hoặc là mỗi tháng năm ngàn tệ tiền thuê nhà, anh trả cho em sáu ngàn tệ tiền phí sinh hoạt!”

Trong lòng Lưu Tuyền cảm giác đủ vị.

Dung Cảnh giúp đỡ như vậy quá kỹ lưỡng rồi.

Cô ta thật sự rất ngượng ngùng.

“Dung Cảnh……”

“Anh cho em sáu ngàn tệ tiền sinh hoạt?”

“Không được!”

Dung Cảnh mỉm cười, đưa chìa khoá cho Lưu Tuyền, “Vậy thì phương án đầu tiên, mỗi tháng em đưa anh hai ngàn tệ tiền thuê nhà, quyết định vui vẻ như vậy nha!”

Chương 891

"Này?! Dung Cảnh!"

Dung Cảnh không nghe lời của Lưu Tuyền, một vết khói, nhanh chóng chạy đi.

Lưu Tuyền vừa cảm thấy giận dữ vừa buồn cười.

Người này.....

Tại sao nói đến tiền cũng không thành.

Cô ta cầm trong tay một chùm chìa khoá, nhẹ nhàng thở dài, "Tình người này, thật sự nợ quá lớn!"

Và Dung Cảnh!

Sau khi chạy ra từ chỗ Lưu Tuyền ra, lập tức bắt đầu gọi điện thoại về nhà, "Mẹ, giúp con một chuyện! Có thể dựa vào mối quan hệ, giúp con tìm cách mua căn nhà tầng dưới căn hộ của con ở Nguyệt Lương Loan không!"

"Hả…không phải con có một căn rồi sao, mua thêm làm gì?!"

Dung Cảnh nói tình hình ra.

Lão thái thái đầu dây bên kia "Wow" một lúc, rất vui mừng, "Con trai, cuối cùng cũng thông minh một chút rồi, haha, để Tuyền nha đầu ở trong nhà con rồi! Haha, được được được, con yên tâm, con đợi tin

vui của mẹ, con đợi mẹ một chút, trong vòng nửa tiếng, mẹ nhất định gíup con mua căn nhà!"

"Cám ơn mẹ!"

"Thật sự muốn cám ơn mẹ thì tận dụng cơ hội này, thường xuyên tiếp cận giúp đỡ và bắt Tuyền nha đầu về đây, mẹ nói cho con nghe, trong lúc phụ nữ đang bị tổn thương cảm xúc, là lúc tâm trí mỏng manh yếu duối nhất, con nhất định nắm bắt cơ hội này, chộp lấy nó một tay!"

Khuôn mặt Dung Cảnh u cám.

Đâu phải đi đánh giặc, còn chộp lấy một tay!

"Biết rồi biết rồi, dù sao, mẹ nhanh chóng lấy được chìa khoá lầu dưới, không được để Tiểu Tuyền nhìn ra, mẹ nhanh chóng sử dụng mối quan hệ giúp con!"

"Được được được, vậy mẹ không nói với con nữa, lập tức giúp con kéo mối quan hệ!"

Có lão thái thái xuất chiêu, quả nhiên không cần nửa tiếng, căn nhà lầu dưới đã được mở cửa từ bên trong.

Người đàn ông trong nhà nhìn thấy Dung Cảnh và ngơ ngác một lúc, "Cậu là con trai của Dung Lão phải không?"

"Đúng! Là tôi!"

Người đàn ông nhìn Dung Cảnh như một kẻ ngốc, sau đó từ trong túi lấy chìa khoá ra đưa cho Dung Cảnh, "Căn nhà này sau này là của cậu…."

Nói đến đây, người đàn ông dọn dẹp đồ đạc một lúc, chỉ đem theo đồ dùng tuỳ thân của mình, và rời khỏi căn phòng.

Người đàn ông vừa rời đi, lão thái thái gọi điện thoại đến.

“Mẹ, ẹm dùng cách gì, tại sao nhanh như vậy!”

“Hê hê, mẹ dùng giá gấp đôi mua căn nhà này rồi!”

Dung cảnh toát mồ hôi!

Ai nhè người đàn ông lúc nảy nhìn anh ta với ánh mắt lạ lùng, xem anh ta thành kẻ ngốc.

Căn hộ chung cư này giá trung bình đã đạt hơn bảy mươi mấy ngàn tệ một mét vuông, giá gấp đôi đủ cho người đàn ông lúc nảy mua một ngôi nhà gấp đôi kích thước căn hộ này.

“Mẹ, bữa sau con trả lại tiền cho mẹ!”

“Không cần không cần, đây coi như là mẹ cho vợ con được rồi, con phải đấu tranh một chút, đừng để đầu tư của mẹ trở thành bọt nước là được.”

“Mẹ, mẹ có thể yên tâm!”

“Được, mẹ đợi tin tốt từ con!”

Cúp máy điện thoại, Dung Cảnh cũng không kịp nghỉ ngơi, cảm kích và bắt đầu dọn dẹp phòng.

Ít nhất….

Phải dọn sạch tất cả quần áo trong phòng không thuộc về anh ta ra ngoài, không thôi bị Lưu Tuyền nhìn thấy thì sẽ nghi ngờ.

…..

Lưu Tuyền đã ở trong nhà dọn dẹp cả ngày.

Dung Cảnh cũng ở tầng dưới dọn dẹp cả ngày, đợi Lưu Tuyền gọi điện thoại cho anh ta nói dọn dẹp xong. Dung Cảnh đang gọi cho công ty chuyển nhà để họ dọn sạch đồ đạc và vứt đi, "Xong rồi? Anh cũng nghỉ ngơi xong rồi, đi thôi, anh lên lầu tìm em, chúng ta lập tức đi siêu thị."

Cúp máy điện thoại, Dung Cảnh đặc biệt nói với những người trong công ty chuyển nhà, "Các anh mau xuống lầu, một chút nữa ở dưới lầu nhìn thấy tôi, nhất định, nhất định giả vờ như không quen biết tôi!"

Sau khi nhận được một câu trả lời tích cực, Dung Cảnh mới lên lầu.

Lưu Tuyền đã ra khỏi cửa nhà, đứng ở trước cửa, Dung Cảnh đưa cô ta ngồi thang máy và xuống hầm giữ xe, đợi đến khi xe khởi động, sau đó Dung Cảnh bắt đầu giới thiệu cho Lưu Tuyền môi trường xung quanh, "Gần đây cũng khá thuận tiện, phía trước có một siêu thị lớn, bình thường đi bộ thì có lẽ đi cỡ mười phút, với lại trước cửa khu dân cư đều có nhà hàng, nếu như bình thường bản thân không muốn nấu ăn thì có thể ra ngoài ăn. Còn có một số phòng tập gym….nhìn phía trước! Ở đó là một công viên lớn, bình thường cuối tuần khá nhiều người, nhiều phụ huynh đưa con cái của họ đến công viên để chơi!"

Dung Cảnh nói tiếp, "Bây giờ đã là mùa xuân, trong công viên đã nở rất nhiều hoa, rất đẹp, nếu như em đang chán thì có thể ra ngoài đi

dạo, nói không chừng xem nước xem phong cảnh thì có cảm hứng để vẽ rồi.”

Lưu Tuyền tập trung lắng nghe.

Rất nhanh đã đến siêu thị, hai người đều phải mua một ít nhu yếu phẩm hàng ngày, Lưu Tuyền đi mua kem đánh răng, bàn chải, khăn những món đồ đại loại như vậy, Dung Cảnh đi đằng sau cô ta đẩy xe đẩy, hôm nay là thứ hai, trong siêu thị trongđông lắm, Dung Cảnh đứng đằng sau, nhìn Lưu Tuyền lựa từng món đồ dùng cá nhân, trong lòng mềm yếu và mơ hồ.

Cảm giác này thật tuyệt.

Giống như hai người họ là vợ chồng, bây giờ cùng nhau ra ngoài mua đồ.

Dung Cảnh nhẹ nhàng thở dài!

Đừng nói đến vợ chồng!

Bây giờ ngay cả bạn trai bạn gái còn chưa phải, cũng không biết Lưu Tuyền khi nào sẽ chấp nhận anh ta.

Này!

Cho rằng không hoàn thành thủ tục ly hôn với Tần Nham, Lưu Tuyền chắc chắn không xem xét mối quan hệ mới.

Lưu Tuyền một mực không để anh ta can thiệp vào chuyện ly hôn!

Dung Cảnh lại thở dài lần nữa.

Khi nào anh ta mới có thể chính thức!

“Dung Cảnh? Dung Cảnh!”

“Hả?”

“Nghĩ cái gì vậy, nhập tâm quá!” Lưu Tuyền để vào giỏ mua hàng những đồ vật đã chọn, hoài nghi nhìn Dung Cảnh, “Đi thôi, đi mua gia vị thôi, dầu ăn hay dấm trong nhà bếp đều phải mua.:

“Ồ! Được thôi!”

Dung Cảnh không dám đi vào sâu, nhanh chóng đẩy xe đẩy đi đến khu gia vị.

Hai người anh nhanh chóng đựng đầy xe đẩy nhỏ.

Sau khi mua xong những đồ này thì Lưu Tuyền đi lựa rau và trái cây.

“Dung Cảnh, anh có kiêng không?”

“Không!” Dung Cảnh theo sau Lưu Tuyền, “Trong nhà anh đều là quân đội đào tạo, nồi lớn cũng phải ăn quen miệng cho nên rất dễ nuôi, không kén ăn, làm cái gì thì ăn cái đó!”

Lưu Tuyền cười!

Dễ nuôi?!

Câu nói này được sử dụng!

Có vẻ giống như đang động vật nhỏ.

“Khẩu vị thì sao, ngọt hay cay?”

“Cay!”

Vậy trùng hợp!

Lưu Tuyền lựa một nửa cân ớt xanh, quay đầu cười với Dung Cảnh và nói, “Em cũng thích ăn cay! Xem ra chúng ta sau này ăn cơm có thể cùng nhau ăn rồi.”

Sau này?!

Dung Cảnh biết Lưu Tuyền nói sau này thì chắc chắn là lúc anh ta đến ăn.

Nhưng câu nói này rơi vào tai anh, nghe như thế nào cũng cảm thấy hạnh phúc!

Chúng ta!

Sau này!

Khoé miệng của Dung Cảnh gần như chạm tới tai sau, mỉm cười và nói, “Đúng, em nói rất đúng!”

Hai người mua xong rau và trái cây, lần này Lưu Tuyền khăng khăng đòi trả tiền, Dung Cảnh cũng không tranh giành với cô ta, theo quan điểm của anh, hai người họ sau này còn dài.

Những thứ mua được nhét đầy vào hộp sau.

Xách đồ thì Dung Cảnh kiên quyết không để Lưu Tuyền động tay.

“Hay là để em giúp anh…..”

Không được! Dung gia chúng tôi có đào tạo! Những việc năng nhọc đàn ông nên làm!” Dung Cảnh xách toàn bộ túi ni lông, mặc dù đồ rất nặng, nhưng anh ta nhìn không ra cảm giác mất sức, bên cạnh Lưu Tuyền và quay về, quay đầu và nhìn Lưu Tuyền và nói, “Lần trước mẹ anh từ chỗ em đóng gói một số thức ăn, lúc về trực tiếp bị anh và ba anh giành rồi! Hôm đó anh đã ăn ba chén cơm!”

“Có ngon đến vậy không?”

Lưu Tuyền bày tỏ sự nghi ngờ!

Tay nghề của cô ta thì cô ta có thể tính, đó là những cơm thường của một số gia đình, đâu có khoa trương như vậy!

Vả lại tối hôm qua cô ở nhà Dung Cảnh ăn cơm, những món ăn mà đầu bếp của Dung gia làm ra hương vị rất ngon, làm ngon hơn so với cô không biết đến đâu.

“Thật! Trong nhà anh không ai biết nấu ăn, mời đầu bếp đến mặc dù nấu cũng khá ngon, nhưng mà cảm giác không khác như kêu thức ăn bên ngoài, ăn vào mùi vị rất ngon, nhưng không có cảm giác cả gia đình náo nhiệt cùng ăn, mấy năm nay anh ăn nhiều thức ăn bên ngoài, bây giờ lại thích ăn các món gia đình.”

Điều này còn không đơn giản!

“Vậy sau này anh đến chỗ em ăn, anh đừng chê kĩ năng nấu ăn của em là được rồi!”

Hai người về đến nhà.

Dung Cảnh đặt nhu yếu phẩm để ở phòng khách, rau và hoa quả đều để trong tủ lạnh.

Lưu Tuyền mặc một chiếc tạp dề, động tác quen thuộc bắt đầu chọn rau, rửa rau.

“Cần anh giúp không?”

“Không cần, chỉ hai chúng ta ăn cơm, em có thể tự giải quyết!”

Dung Cảnh cũng lo lắng rằng anh ấy sẽ không giúp được gì!

Anh ta lớn như vậy rồi, số lần anh ta vào bếp có thể lấy một bàn tay đếm được.

Anh ta tựa vào cửa phòng bếp, nhìn Lưu Tuyền buộc tóc lên, nhặt rau, rửa rau, cắt rau! Động tác của cô rất thành thạo, mọi cử động đều giống như nghệ thuật.

Dung Cảnh nhìn vào có chút đam mê.

Nếu như họ là bạn trai bạn gái…lúc này anh ta nhất định từ đằng sau ôm lấy cô ta!

Dung Cảnh lại nghĩ về việc lúc trước đưa Lưu Tuyền đi ngắm mặt trời mọc.

Đêm đó, Lưu Tuyền dựa vào vai anh ngủ rất sâu, cơ thể ấm áp và hương thơm nhẹ, nếu như ôm vào trong lòng, chắc chắn cũng ấm thơm mềm ngọc, khiến người khác khó có thể buông ra.

Dung Cảnh nghĩ đến đó, thì cảm thấy rằng cơ thể dường như có lửa đốt cháy.

Đốt đến toàn thân anh ấy rất nóng.

“Dung Cảnh, anh không sao chứ?”

“Không sao!”

Giọng nói vừa rơi, mũi đột nhiên trở nên nóng.

Dung Cảnh đưa tay chạm vào nó!

Ôi chao!

Một tay máu!

Anh ta vội vã quay lưng lại!

“A…..Dung Cảnh, anh sao vậy, anh chảy máu cam rồi!” Lưu Tuyền ngạc nhiên, lao đến trong tiềm thức, nhìn thấy trong lòng bàn tay Dung Cảnh đều là máu tươi, vội vã nói, “Anh nhanh chóng nằm trên ghế sofa, ngước đầu lên, em đi tìm cho anh bộ dụng cụ sơ cứu!”

Mất mặt!

Dung Cảnh nằm trên ghế sofa che mũi, tai đều đỏ rồi, hận đến muốn khoan một cái lỗ dưới đất để chui vài!

Anh ta thậm chí chảy máu mũi với Lưu Tuyền,

Như vậy quá mất mặt rồi!

Cũng không biết trong lòng Lưu Tuyền nghĩ gì….

Trong lúc Dung Cảnh nghĩ bậy, Lưu Tuyền đã tìm thấy một bộ dụng cụ sơ cứ và chạy ra ngoài.

Cô mở bộ dụng cụ sơ cứu ra, từ bên trong lấy ra bông gòn, "Nhanh chóng lấy bông gòn nhét vào trong mũi…."

"Tiểu Tuyền….."

Tiểu Tuyền hoàn toàn không để ý tai đang đỏ bừng của Dung Cảnh, nhấn đầu Dung Cảnh, nhẹ nhàng vỗ đầu anh ta, vội vã hỏi, "Còn chảy máu không?"

"Hình như tốt hơn rồi!"

Lưu Tuyền thở phào.

"Tiểu Tuyền à….." Dung Cảnh bịt mũi, suy nghĩ cả buổi cũng không nghĩ ra làm sao giải thích máu mũi của anh.

"Có phải anh bình thường ít uống nước không!"

"Hả?"

"Đột nhiên chảy máu mũi, chắc chắn là nóng trong người rồi! Gần đây thời tiết khô, phải uống nhiều nước, không thôi thì pha gói trà uống hạ nhiệt cũng được, anh đột nhiên chảy máu mũi như vậy cũng khiến người khác giật mình!"

Được rồi!

Anh ta không cần tìm lí do giải thích rồi.

Dung Cảnh thở phào!

May quá, may quá!

May mắn thay, Lưu Tuyền không nghĩ về khía cạnh khác, không thôi thì anh ta thực sự xấu hổ chết!

Chương 892

Và như thế, Lưu Tuyền và Dung Cảnh trở thành láng giềng trên dưới lầu.

Bắt đầu từ tối ngày đó, mỗi ngày đến giờ cơm, Dung Cảnh đều đúng giờ đến nhà Lưu Tuyền ăn cơm, còn Lưu Tuyền, đối với kết quả như thế, ngoại trừ cảm kích, nhiều hơn nữa vẫn là cảm kích.

Thời gian hai ngày cứ trôi qua nhẹ nhàng như thế.

Đến ngày thứ ba, Lưu Tuyền liền bắt đầu kế hoạch cuộc sống sau này của mình.

Cô đi ngân hàng báo mất tất cả thẻ ngân hàng của mình trước, sau đó bổ sung thẻ, bổ sung chứng minh nhân dân, đợi làm xong những thứ này, cô liền lên mạng tải xuống một phần đơn thỏa thuận ly hôn, sau khi in ấn ra rồi, sáng ngày đó liền liên hệ Tần Nham.

Lúc Tần Nham nhận được điện thoại của Lưu Tuyền cảm thấy vô cùng bất ngờ, "Tiểu Tuyền?"

"Là tôi!" Lưu Tuyền nắm chặt điện thoại, "Anh hôm nay có thời gian không, nếu như có thời gian, chúng ta trò chuyện với nhau nhé."

"Có có có, anh có thời gian!"

"Được!" Lưu tuyền nhẹ tiếng nói, "Vậy 20 phút sau, ở tiệm cà phê bên ngoài biệt thự nhà anh gặp nhé."

Cúp máy điện thoại, Tần Nham không lo ngại chuyện công việc, sau khi vội vàng chào một tiếng với thư kí, lập tức đem theo áo khoác, cử chỉ vội vàng rời khỏi. Hai ngày này không có mặt của Lưu Tuyền, anh đã nghĩ rất nhiều rất nhiều, nghĩ đến cuộc hôn nhân này mang đến tổn thương cho Lưu Tuyền, cho nên anh không có mặt mũi đi tìm Lưu Tuyền, đương nhiên, anh cũng không tìm ra được!

Di động và túi xách của Lưu Tuyền ngày ấy vẫn còn để lại ở biệt thự, anh không biết tìm Lưu Tuyền đi đâu, cũng không có bất kì cách nào liên hệ được.

Anh muốn đi Dung gia tra hỏi người của Dung gia, những mỗi lần đi đến trước cổng, liền bị lính canh đuổi ra ngoài.

Hôm nay, Tiểu Tuyền không mấy dễ dàng gọi điện thoại liên hệ anh, anh cho dù bận công việc, cũng phải đi xem thử!

Tần Nham lái xe lái rất nhanh!

Rất nhanh đến địa điểm mà Lưu Tuyền hẹn.

Lúc anh đến tiệm cà phê, xuống xe liền nhìn thấy Lưu Tuyền đang ngồi vị trí gần cửa sổ, đầu tóc cô buộc cao lên thành đuôi ngựa, một cái áo thun màu trắng bên ngoài kèm theo một cái áo khoác mặc trên người, phần dưới mặt một chiếc quần jeans màu trắng, dưới chân đang mang một đôi giày vải màu trắng, nhìn lên đó vừa trẻ tuổi vừa sức sống tràn đầy.

Tần Nham bước chân hơi khựng lại!

Đúng rồi!

Cô mới chỉ là người con gái 24 tuổi, lúc đầu đã nên tràn đầy sức

sống.

Nhưng những ngày tháng ở cùng với anh, anh chưa từng nhìn thấy vẻ mặt sức sống tràn đầy của cô như thế.

Tần Nham cười đắng một tiếng.

Phục vụ trước cửa nhìn thấy Tần Nham đứng ở đó không động đậy, nhịn không được đi lên trước gọi một tiếng, “Tiên sinh?”

“Uhm!”

Tần Nham hồi thần lại, bước nhanh vào trong tiệm cà phê.

“Tiểu Tuyền……”

Lưu Tuyền nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu nhìn sang Tần Nham, nhìn thấy Tần Nham, biểu cảm của cô cũng không có biến đổi gì, “Ngồi đi.”

Trong lòng Tần Nham có chút bất an.

Anh không biết sự bình tĩnh của Lưu Tuyền như thế là tại vì hạ giận rồi, hay là tại vì tim cô đã chết rồi.

“Tiểu Tuyền......”

“Anh khoan hãy nói!” Lưu Tuyền từ trong túi xách tay của mình lôi ra đơn thỏa thuận ly hôn, nhẹ nhàng đẩy cho Tần Nham, Tần Nham lúc đầu còn tưởng rằng Lưu Tuyền tìm anh là muốn bàn chuyện hòa giải, nhưng nhìn thấy những chữ lớn “ĐƠN THỎA THUẬN LY HÔN” kia, trong lòng anh tức thì trầm xuống, “Tiểu Tuyền……”

“Đây là đơn thỏa thuận ly hôn tôi tải trên mạng xuống, tôi đã hỏi qua luật sư rồi, thứ này chỉ cần kí tên là có hiệu lực pháp luật đầy đủ rồi.” Lưu Tuyền đưa đơn thỏa thuận đẩy đến trước mặt anh, “Anh đọc kĩ đi, đọc xem có chỗ nào không ổn không, nếu như có tôi đem đi sửa lại!”

Trong lòng Tần Nham rất là cay đắng, “Tiểu Tuyền, có thể không ly hôn không?”

“Tôi đã hạ quyết tâm rồi!” Sắc mặt Lưu Tuyền vô cảm, “Anh vẫn nên đọc kĩ những điều khoản đi!”

Tần Nham cười đắng một tiếng, anh từ trên bàn cầm đơn thỏa thuận lên, những tờ giấy mỏng manh nhưng lại nặng như ngàn cân, anh tỉ mỉ như thế, từng điều khoản từng điều khoản đều đọc kĩ rõ ràng, giống như như thế có thể kéo dài thời gian vậy, thoạt nhiên, nhìn thấy trên ô kí tên cuối cùng đã kí tên hai chữ lớn “LƯU TUYỀN”, trong lòng anh vẫn là đau đớn kịch liệt một hồi lâu.

“Tiểu Tuyền……”

“Nếu như không có vấn đề vậy thì kí tên đi.” Lưu Tuyền từ trong túi lấy ra một cây bút nước, đẩy đến trước mặt Tần Nham, “Kí tên đi!”

“Tiểu Tuyền, không có bất kì cơ hội nào quay lại thật sao?”

“Không có!”

Lưu Tuyền cúi mắt xuống, “Tôi đã suy nghĩ kĩ rồi, chúng ta kết hôn nửa năm, nửa năm nay tôi không có đi làm, tất cả tài sản đều là của tài sản cá nhân của anh trước lúc kết hôn, ly hôn rồi tôi cũng không định ăn bám gì anh, tiền và bất động sản của anh tôi không lấy gì hết. Chúng ta cũng không có con, cũng không có vấn đề về tranh chấp

quyền nuôi con, còn thứ khác thì……tôi cũng nghĩ không ra có gì có thể chia được, anh không có vấn đề gì thì kí tên, chúng ta nhân hôm nay thuận tiện làm sổ ly hôn đi.”

Trong lòng Tần Nham vô cùng khó chịu.

Có phải là do lúc đó anh đã quá vội vàng kết hôn, cho nên mới tạo nên hậu quả như thế của hôm nay?

Trong lòng anh nghẹt đến hoang mang, “Vậy em sao? Em cái gì cũng không có, sau này nên sống như thế nào?”

Đây là đang quan tâm cô sao?

Nhưng cô đã không cần nữa.

“Anh yên tâm đi, tôi có tay có chân, làm sao cũng không đói chết đâu……kí tên đi!”

Xem ra cô đúng thật đã hạ quyết tâm muốn ly hôn rồi.

Tần Nham hai ngày nay cũng nghĩ rất nhiều rất nhiều rồi, nếu như cuộc hôn nhân này mang đến cho cô đều là tổn thương, vậy anh đành phải buông tay thôi, để cô trở lại cuộc sống ngày xưa của mình.

“Tiểu Tuyền, anh kéo em vào vi trận của hôn nhân, nhưng lại không cho em được hạnh phúc, đúng thật rất xin lỗi em!” Tần Nham cười đắng nói, “Chúng ta là hai vợ chồng, anh biết em không quan tâm những thứ vật chất, nhưng anh vẫn muốn bồi thường một chút cho em. Anh ở thành phố A có một căn chung cư, trước đó dự tính là chúng ta sẽ chuyển qua đó ở, tất cả những đồ trong đó đều rất đầy đủ, em chuyển vào đó là có thể ở liền được. Anh hôm nay sẽ sang tên nhà cho em.”

“Không cần đâu!”

Lưu Tuyền từ chối không hề do dự, cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt của Tần Nham, “Tần Nham, tôi không muốn lấy bất kì thứ nào của anh, tại vì miễn là bất kì những thứ mà anh cho tôi, đều có thể khiến tôi nghĩ đến anh, nghĩ đến tất cả những ức không tốt trong cuộc hôn nhân này! Anh không cần cảm thấy áy náy, quyết định kết hôn là bản thân tôi gật đầu đồng ý, bây giờ……kết quả như vậy, tôi cũng không trách ai khác, còn nữa……tôi đã tìm được nhà tốt chuyển đi rồi, bây giờ sống rất tốt, anh không cần lo lắng chuyện của tôi nữa.”

Tần Nham chỉ có thể cười đắng.

Đã nói đàn ông nếu như đã tuyệt tình sẽ khiến người khác sợ hãi, thật ra phụ nữ mà thất vọng với đàn ông, thất vọng với hôn nhân, những việc làm ra mới đúng thật là tuyệt tình.

Không ngờ ngay cả cơ hội bồi thường cũng không cho anh.

Cô có biết không, cô càng như thế, anh lại càng khó lãng quên cô, càng cảm thấy có lỗi với cô?

Tần Nham lắc đầu, cuối cùng vẫn là cầm bút lên, kí tên mình lên trên tờ đơn thỏa thuận ly hôn.

Những năm này, công việc của anh nhiều đến thế, nhiều văn kiện cần kí tên đến thế, chữ của anh mãi mãi là rồng bay phượng múa, tràn đầy cảm giác tự tin, nhưng duy nhất lần kí tên này, cảm thấy tay mình nặng ngàn cân, cầm bút cũng cảm thấy tốn sức.

TẦN NHAM!

Hai chữ ngã ngã nghiêng nghiêng xuất hiện ở ô kí tên.

Cái nét bút cuối cùng của anh kí xuống, trong lòng hai người y như bị trống không một mảng.

Tần Nham lấy tờ đơn thỏa thuận kí xong đưa cho Lưu Tuyền, "Xong rồi!"

"Uhm!"

Lưu Tuyền dẹp lại đơn thỏa thuận, cúi mắt xuống, "Nếu như không có bận gì, vậy chúng ta bây giờ đi cục Dân chính là thủ tục đi. Sổ kết hôn ở trong tủ đầu giường, anh về lấy đi! Còn cả chứng minh thư của tôi, nếu như không có bị mất, nhờ anh cũng giúp tôi đem qua, bổ sung chứng minh thư có chút phiền phức."

"Được!"

Tần Nham từ sofa đứng dậy, cúi đầu nhìn vào Lưu Tuyền, "Em có đi với anh không?"

"Không, tôi ở đây đợi anh."

Câu trả lời này nằm trong dự đoán của Tần Nham.

Tần Nham một mình về nhà, có một chuyện anh chưa nói Lưu Tuyền nghe, từ ngày đó sau khi Lưu Tuyền từ trong Dung gia bước ra, sau đó anh đã về thu dọn hành lý từ nhà chuyển ra ngoài, bây giờ anh đã không sống ở biệt thự của nhà nữa.

Lúc Tần Nham về đến nhà, Tần mẫu và Tần Phi Ngữ vẫn đang ở phòng khách xem ti vi.

Hai người không biết xem bộ phim hài gì, cười đến ngã cả lưng, vô cùng vui vẻ.

Trong lòng Tần Nham có mùi vị nói không ra.

Anh vòng qua hai người, y như là không nhìn thấy vậy, đi thẳng lên lầu.

“Tần Nham con về rồi à!” Tần mẫu nhìn thấy Tần Nham, tức thì vẻ mặt cười lên, “Con đúng thật về rồi, mẹ biết là con sẽ không chuyển ra ngoài sống mà, mẹ và Phi Ngữ mỗi ngày đều đợi con trở về đấy.”

Tần Nham không trả lời, lên lầu tìm đồ.

Thấy vậy, Tần mẫu khẩn trương lên theo.

Thấy Tần Nham đang lục lọi tủ đồ, bà nhịn không được hỏi, “Con kiếm gì thế, mẹ đã dọn dẹp phòng con qua rồi, đồ đạc cũng đã để lại chỗ cũ, con muốn kiếm gì để mẹ nói con nghe để đâu.”

“Sổ kết hôn!”

“Con kiếm cái này làm gì?” Tần mẫu cau mày, từ trong góc của tủ áo lấy ra sổ kết hôn, “Nè, ở đây này!”

Tần Nham cầm lấy sổ kết hôn, im lặng đi đến thùng giấy kế bên tủ áo, lần trước Tần Phi Ngữ đem hết những đồ của Lưu Tuyền dọn vào trong thùng giấy muốn vứt đi, Tần Nham đã nổi giận lôi đình, có thể cơn giận của anh có chút hữu dụng, những đồ trong thùng giấy đến bây giờ vẫn chưa bị vứt đi.

Tần Nham ôm lấy thùng giấy, liền đi ra ngoài.

“Tần Nham, con cuối cũng thông suốt rồi, muốn đem những thứ này vứt đi?” Tần mẫu vô cùng vui mừng.

Tần Nham không có trả lời.

Anh chỉ là muốn đem đồ của Lưu Tuyền trả lại cho cô thôi.

Lúc Lưu Tuyền rời khỏi nhà cái gì cũng không có đem theo, những bộ quần áo và giày……là anh tốt bụng đưa qua cho cô, để ngày tháng của cô có thể không khó khăn đến thế.

Vừa nãy nhìn thấy túi trên tay của Lưu Tuyền từ túi xách trở thành túi giấy, trong lòng anh đều không biết được là mùi vị gì.

“Tần Nham, con tại sao không nói chuyện với mẹ, con vẫn còn giận mẹ à?”

Tần mẫu đuổi theo Tần Nham xuống lầu, nhìn vẻ mặt lạnh của Tần Nham không nói lời nào, nhịn không được đỏ mắt lên, “Tần Nham……”

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Tần Nham ra cửa, đặt thùng giấy vào trong cốp xe sau, nhìn thấy Tần mẫu theo sau, anh vô cùng không kiên nhẫn, “Đừng đi theo con! Các người bây giờ cuối cùng cũng đuổi Tiểu Tuyền đi được rồi, chúc mừng mẹ đã thành công rồi, bây giờ con phải đi cùng Tiểu Tuyền làm thủ tục ly hôn, mẹ vừa lòng chưa, vui mừng chưa?”

Làm thủ tục ly hôn?

Tần mẫu nghe được, tức thì hưng phấn lên.

Tốt tốt tốt!

Bọn họ cuối cùng đã có thể thoát được cái sao chổi kia rồi.

Tần mẫu kéo lấy tay Tần Nham, lại một lần dặn dò anh, “Tần Nham, ly hôn là mẹ rất ủng hộ con, nhưng con phải cẩn thận con Lưu Tuyền kia, hai người ly hôn, cô ta khẳng định sẽ chặt chém con một lần, mẹ nói con nghe, tài sản gì cũng không được cho cô ta, nghe chưa hả?”

Chương 893

39893.

Anh là muốn cho đấy, nhưng người ta phải chịu nhận mới được chứ.

Nhưng không có so bì thì không có tổn thương.

Lưu Tuyền một đồng cũng không chịu lấy của anh, so với mẫu thân của anh, Tần Nham đúng thật cảm thấy bản thân khẳng định là não úng thủy rồi, cho nên lúc đó mới tin lời nói của mẫu thân và Tần Phi Ngữ.

“Mẹ, mẹ nói đủ chưa!”

Tần mẫu vẫn chưa phát giác được Tần Nham đang giận, nhẹ hứ một tiếng tiếp tục nói, “Con tiện nhân Lưu Tuyền kia……sao đi chăng nữa không thể để cô ta lấy được gì của nhà chúng ta, ở nhà chúng ta làm phú bà được nửa năm, còn nói là mỗi một đồng tiền cô tiêu đều là do bản thân kiếm được, đúng thật là chuyện nực cười, nửa năm này cô ta đi làm qua một ngày sao, ngày ngày chỉ là vẽ tranh làm bán thời gian có thể kiếm được bao nhiêu! Lần này ly hôn khẳng định sẽ mở to miệng hét giá, con tuyệt đối đừng mềm lòng cho cô ta bất cứ thứ gì. Mẹ nói nghe, lúc trước ba cô ta còn đến nhà chúng ta đòi 10 triệu, cũng nên cho con tiện nhân kia trả lại rồi, sao đi chăng nữa cô ta đã theo được một người giàu có, cũng không ngại số tiền này đâu.”

Tần Nham đúng thật muốn bịt lỗ tai của bản thân!

“Đủ rồi!”

“Tần Nham……”

“Con nói đủ rồi!” Tần Nham quát nhẹ một tiếng, đỏ cả mắt nhìn giận dữ quát vào Tần mẫu, “Mẹ ngày nào cũng tính này tính nọ, bây giờ tính đến hai đứa con đến ly hôn luôn rồi, mẹ vẫn còn tính! Con với Tiểu Tuyền kết hôn không phải là cô ấy khóc cầu xin muốn gả cho con đâu, đám cưới này là do con cầu hôn, mẹ đừng nói giống như là người ta đến nhà chúng ta là muốn vu lợi vậy được không, tâm lý của mẹ tại sao lại đen tối đến thế, bộ không nhìn được ưu điểm trên người của người khác sao!”

Tần mẫu bị quát đến ngây người.

“Tần Nham!”

Tần Nham xoa đôi mày, “Bỏ đi, con không muốn tranh luận những chuyện này với mẹ nữa, cho dù là tranh luận cũng tranh không ra kết quả, hà tất lãng phí nước bọt!”

Tần Nham vòng đến bên ghế lái, “Con phải ra ngoài đây!”

Tần mẫu đứng cả hình.

Trong hoang tưởng của bà Lưu Tuyền chỉ cần rời khỏi nhà rồi, mối quan hệ của bà và Tần Nham sẽ khôi phục lại như trước, nhưng bây giờ……là tình hình gì đây!

“Con trai……mẹ cũng chỉ vì tốt cho con……”

Tần Nham gần như không muốn nghe nữa, lạnh mặt mở cửa xe ngồi vào ghế lái, anh mở động cơ xe, chiếc xe nhanh chóng vút đi.

Tần mẫu nhìn thấy chiếc xe biến mất trong tầm nhìn, đỏ hoe mắt thì thầm nói, “Mẹ đúng thật là vì con tốt đấy, Tần Nham, mẹ còn chuẩn bị cho con một bất ngờ rất lớn……con tại sao lại không thấy được nỗi khổ tâm của mẹ, đợi lúc bất ngờ đến, mẹ tin là con sẽ tha thứ cho mẹ……”

……

Tần Nham dẫn Lưu Tuyền đi đến cục Dân chính.

Hôm nay không phải hai ngày nghỉ cuối tuần, cũng không phải ngày lễ, người đến cục Dân chính không nhiều.

Xếp ở trước Lưu Tuyền và Tần Nham chỉ có ba cặp.

Bọn họ ngồi ở chiếc ghế lạnh băng đợi gọi số. Ba cặp đằng trước đó có hai cặp là đến kết hôn, đều là giới trẻ, nụ cười gần như là muốn từ đôi mắt tràn ra, tay nắm tay, ngẫu nhiên chạm mắt nhau, cùng nhau cười ra, ngọt ngào lại ấm áp.

Cặp còn lại là một cặp nam nữ trung niên, hai người ngồi trên ghế, ai cũng không thèm nhìn mặt ai, vẻ mặt bên người nam không kiên nhẫn, bên nữ thì miễn cưỡng trấn tĩnh, nhưng mắt lại đỏ hoe.

Rất nhanh số đã đến cặp nam nữ trung niên.

Hai người cùng nhau bước vào căn phòng.

Rất nhanh, trong phòng truyền ra tiếng khóc than cực lớn của người phụ nữ, “Không! Em không muốn ly hôn, em hối hận rồi, em không muốn ly hôn nữa! Dựa vào cái gì, Triệu Đại Phúc, em cùng anh chịu bao nhiêu cực khổ, còn vì anh sinh được một cậu con trai một đứa con gái, bây giờ điều kiện cuộc sống tốt rồi, anh liền ra ngoài tìm bồ

nhí! Anh tìm bồ nhí cũng không nói, đối với ba mẹ con em không hỏi không rằng cũng không nói, em chỉ muốn cho con cái một gia đình hoàn chỉnh, cho nên cứ nhịn! Nhưng anh lại cứ ép em, anh bây giờ không ngờ muốn cưới con phụ nữ tiện nhân kia, Triệu Đại Phúc, em sẽ không để anh được toại nguyện đâu! Em sẽ không ly hôn, em là dây dưa cũng phải dây dưa cho các người chết!"

Những người bên ngoài hiếu kì nhìn vào bên trong phòng.

Tiếp đó là âm thanh giận dữ của người đàn ông, "Hôm nay cô không ly hôn cũng phải ly hôn!"

Hai người trong phòng cãi nhau lên, trước sự điều giải của công tác viên, ngày đó rốt cuộc cũng không có ly hôn.

Lưu Tuyền siết chặt quần áo.

Cô rất là may mắn bản thân và Tần Nham chưa gây đến mức này!

"Tiểu Tuyền, anh muốn hi vọng số mãi mãi không gọi đến chúng ta thật!"

Lưu Tuyền nhếch môi, không dám tin cười cười.

Rất nhanh, số đã gọi đến hai người, Lưu Tuyền và Tần Nham cùng nhau bước vào phòng.

Công tác viên nhìn vào hai người, lạnh lùng hỏi, "Kết hôn hay ly hôn?"

"Ly hôn!"

Hai người đưa đơn thỏa thuận ly hôn và những giấy tờ cần thiết đều

đã đưa cho công tác viên, công tác viên nhìn hai người không cãi nhau cũng không ồn ào, hơi lạ lùng một chút, nam nữ ly hôn anh gặp cũng nhiều rồi, rất nhiều người ở cục Dân chính cãi nhau inh ỏi cũng gặp nhiều rồi, bình tĩnh như hai người này vẫn đúng là ít gặp thật.

"Xác định muốn ly hôn?"

"Xác định!"

"Vâng!"

Công tác viên thở dài, chuẩn bị cho hai người sổ ly hôn, ở trên đó đóng một cái dấu lớn.

Anh đưa hai người mỗi người một cuốn sổ ly hôn, "Xong rồi!"

Tần Nham cảm thấy kì lạ, "Như vậy là xong rồi sao?"

"Xong rồi! Anh chị hai người bây giờ trên pháp luật đã không còn bất kì quan hệ nào nữa!"

Trong lòng Tần Nham vô cùng khó chịu.

Thì ra ly hôn là một chuyện đơn giản như vậy, đơn giản đến chỉ cần đóng một cái dấu là xong rồi.

Hai người kề vai từ trong phòng bước ra.

Đi ra đến cổng của cục Dân chính, ánh nắng bên ngoài rọi vào, chiếu lên người của hai người, tâm trạng hai người khá là phức tạp, không có ai mở miệng trước.

"Anh……tiễn em nhe."

“Không cần đâu, không cùng đường!” Lưu Tuyền từ chối ý tốt của Tần Nham.

“Đồ của em anh đã dọn xong, để ở cốp xe sau, em đem về nhe.”

Lần này Lưu Tuyền không có từ chối.

Đồ của bản thân cô, cô không dự tính ngốc đến cho Tần Nham vứt hết.

Hai người cùng nhau đi đến bãi đỗ xe, vừa ngoảnh đầu, nhưng nhìn thấy Tần Nham cả người đều ngây ra.

Lưu Tuyền dõi theo tầm nhìn của Tần Nham nhìn qua đó.

Chỉ thấy được, kế bên chiếc xe màu đen của Tần Nham không biết từ khi nào đang đứng một quý cô ăn mặc thời thượng, người phụ nữ đó nhìn mặt tầm hai mươi sáu bảy tuổi, trên người mặc áo len cổ cao, bên ngoài phối một áo phông lớn ôm người màu đỏ, dưới chân mang một đôi boots da màu đen, cách trang điểm của người phụ nữ tinh tế, một mái tóc quăn gợn sóng tùy ý xả trên vai, son môi đỏ chót, nhìn lên cô rất là tỏa sáng nổi bật.

Trên tay phụ nữ đó vẫn đang cầm một cái vali, trên người vẫn mang một chút mùi vị bôn ba mệt mỏi, khoảnh khắc lúc nhìn thấy Tần Nham, đôi mắt cô tức thì ngân ngấn nước mắt, ánh mắt nhìn vào Tần Nham tràn đầy tình cảm dịu dàng và sự yếu ớt muốn nói lại không nói được.

Lưu Tuyền nhìn sang Tần Nham.

Cảm xúc của Tần Nham sau khi đứng hình được vài giây, ánh mắt

đen kịt tức thì lóe lên nhiều loại tâm trạng phức tạp, cuối cùng…… những tâm trạng phức tạp đó như là nước sông sau khi trải qua sóng gió vậy, từng tí từng tí chìm lắng xuống.

Lưu Tuyền nghĩ, cô đại khái đoán được thân phận của người phụ nữ kia.

"Cô ấy là Văn Văn à?"

Tần Nham đột nhiên ngây người, ngoảnh đầu nhìn sang Lưu Tuyền, âm thanh khô khan, "Em……biết cô ấy?"

"Anh có một lần lúc sau khi ngủ, gọi tên của cô ấy!"

Giọng nói của Tần Nham như là nhét một đống bông gạc, nghẹt đến lợi hại!

Thì ra Lưu Tuyền bao dung anh nhiều đến thế.

Anh còn tưởng anh ẩn giấu rất tốt, tưởng rằng Lưu Tuyền không có phát hiện bất kì vết tích gì.

"Tiểu Tuyền, em đừng hiểu lầm……" Tần Nham vội vàng giải thích với Lưu Tuyền, "Anh sau khi kết hôn với em, chưa từng liên hệ qua với Văn Văn, anh chưa từng làm qua bất kì chuyện nào có lỗi với em."

"Uhm! Tôi không có hiểu lầm!"

Lưu Tuyền cười lạnh nhạt, "Anh không cần giải thích, tại vì chuyện của anh đã không còn liên quan đến tôi nữa."

Hai người họ đã ly hôn rồi, Tần Nham muốn làm gì đều là sự tự do

của anh cả.

Lưu Tuyền siết chặt sổ ly hôn trên tay, lúc đầu cô còn tưởng lúc ly hôn cô sẽ đau lòng khổ sở, nhưng cô phát hiện, khoảnh khắc lúc cầm được sổ ly hôn trên tay, trong lòng cô nhẹ nhõm hơn là đau khổ.

Đây cũng chứng minh, tình cảm của họ đã đi đến ngõ cụt rồi.

Thật ra Văn Văn chính là vũ khí cuối cùng mà Tần mẫu chuẩn bị đối phó với Lưu Tuyền, lần này Lưu Tuyền và Tần Nham ra nông nỗi này, Tần Nham lại vẫn chưa có dự định từ bỏ Lưu Tuyền, Tần mẫu lúc đó rất nôn nóng, cho nên bà lập tức gọi điện thoại cho Văn Văn, nói Văn Văn nghe, nếu như cô còn có một chút tình cảm với Tần Nham, liền để cô về!

Quả nhiên, một chút cũng không nằm ngoài dự đoán của bà.

Văn Văn tuy ở nước Mỹ, nhưng vẫn còn lưu luyến con trai bà, sau khi trải qua một ngày suy nghĩ, cô rất nhanh chóng đáp lại Tần mẫu, biểu thị bản thân sẽ quay về, tìm cơ hội cùng Tần Nham làm lại từ đầu.

Vừa nãy cô mới ngồi máy bay đến thành phố A, lập tức đã gọi điện thoại cho Tần mẫu, Tần mẫu nói cô nghe Tần Nham đang ở cục Dân chính ly hôn với Lưu Tuyền, cô chưa suy nghĩ đã đi đến đây ngay.

Lúc này nhìn thấy Tần Nham, nửa năm không gặp mặt, Văn Văn nhìn thấy anh chỉ cảm thấy tim đập loạn xạ.

Ở nước Mỹ nửa năm nay, cô sống không hề vui chút nào.

Tần Nham cứ cảm thấy cô vì theo được người giàu có hơn cho nên mới ra xa anh, thật ra không phải vậy.

Nửa năm trước, Văn Văn thật ra là bị Tần mẫu ép đi đấy.

Cô không còn cách nào, cho nên mới nói bản thân là vì thẻ xanh cùng người đàn ông khác rời khỏi.

"Tần Nham……"

Tần Nham và Lưu Tuyền cùng nhau đi qua đó, trong mắt của Văn Văn lại không hề có sự tồn tại của Lưu Tuyền, trong mắt toàn là Tần Nham, "Tần Nham……em đã về rồi……"

Tần Nham đối diện với Văn Văn hoàn toàn không biết nên nói gì.

Lưu Tuyền cũng không muốn làm phiền hai người gặp gỡ.

Nói thật lòng, khoảnh khắc nhìn thấy Văn Văn tâm trạng cô là vui mừng đấy!

Vui mừng vì bản thân quyết định ly hôn!

Nếu như cô lựa chọn lại một lần tha thứ cho Tần Nham, cô gần như có thể tưởng tượng được những ngày tháng bi thảm sau này.

Lưu Tuyền gõ gõ vào cốp xe, "Tần Nham, cốp xe mở một chút!"

"Uhm!"

Tần Nham như khúc gỗ vậy mở cốp xe sau ra, tình hình bây giờ quá ngượng ngùng, anh hoàn toàn không biết nên phản ứng ra sao.

Cốp xe mở ra.

Lưu Tuyền từ cốp xe lấy thùng giấy bên trong ra, cô gật đầu với Tần Nham, "Không làm phiền hai người gặp gỡ, tôi đi trước đây!"

"Tiểu Tuyền……"

Lưu Tuyền cười nhẹ một tiếng, coi như là không nghe thấy, đưa tay đón chiếc xe taxi, ôm thùng giấy vào cốp xe sau, không còn nhìn Tần Nham và Văn Văn nữa, lên xe xong, rất nhanh liền biến mất trong tầm nhìn của Tần Nham và Văn Văn.

"Tần Nham……"

""Em về đây làm gì thế?"

"Em là muốn giải thích hành vi của em vào nửa năm trước……Tần Nham, thật ra em không có phản bội anh, lúc trước em đi sang Mỹ, là tại vì bác gái ép buộc em phải rời xa anh, bà nói nếu như em không rời xa anh, bà sẽ tự tử! Còn tạo hiện trường giả nói là em giết chết bà ấy, em sợ hãi quá, cho nên mới bỏ đi thôi……"

Chương 894

Đối với dây dưa của Văn Văn với Tần Nham, Lưu Tuyền không hề muốn tham gia chút nào, cũng không muốn biết nữa.

Bây giờ đối với cô mà nói, Tần Nham là một người lạ quen thuộc, cuộc sống tình cảm của anh từ đây sẽ không còn mối liên hệ nào với cô, và bây giờ, cô có việc quan trọng cần làm hơn.

Lưu Tuyền sau khi lấy đồ của mình để hết ở nhà, liền đón xe đi đến nhà của Tiểu Thất.

Đã ba ngày kể từ khi Tiểu Thất và Lục Sâm chia tay.

Ba ngày nay cuộc sống của cô là một đống lộn xộn, bây giờ không mấy dễ dàng cuộc sống của cô hồi phục lại yên bình, cô bây giờ rất là lo lắng tình hình bên Tiểu Thất.

Tiểu Thất khác với cô.

Cô ấy từ nhỏ đã lớn lên trong sự yêu thương đùm bọc, mãi cho đến năm 24 tuổi cuộc sống cũng không trải qua đả kích lớn nào, lần này, tình cảm của cô ấy với Lục Sâm sâu đậm như vậy, nhưng Lục Sâm lại dùng cách đó đối xử với Tiểu Thất, cô lo lắng Tiểu Thất không chịu được đả kích như thế.

Lưu Tuyền đi đến trước cổng nhà Tiểu Thất, bấm chuông reo lên.

Người mở cửa không phải là Tiểu Thất, là Tiêu Cảnh Thụy.

“Là Tiểu Tuyền à!” Vẻ mặt Cạnh Thụy mỏi mệt, mở cửa cho Tiểu Tuyền bước vào, “Em đến đúng lúc lắm, anh lúc đầu còn dự định gọi điện thoại cho em để em tới đây khuyên khuyên Tiểu Thất, em ấy mấy ngày nay cứ không ăn không uống, mỗi ngày đều lét lút rơi nước mắt, anh khuyên làm sao cũng vô dụng, em vào thăm em ấy đi, hai người đều là con gái, lại là cùng tiểu nhau, có thể sẽ giúp cho Tiểu Thất thông suốt nhanh hơn.”

Ba ngày không ăn không uống?

Lưu Tuyền hơi kinh ngạc, không ngờ lại nghiêm trọng như thế!

Lưu Tuyền nhanh chóng bước vào nhà.

Trong phòng vẫn giống như lần trước mà cô đến vậy. chỉ là trên bàn để đầy đồ ăn ngon, đều là món ăn mà Tiểu Thất yêu thích, nhưng lại chưa từng động đũa qua vậy.

“Tiểu Thất đâu?”

“Ở phòng của em ấy!”

Từ lúc ở bệnh viện trở về Tiểu Thất đã kiên trì phải về đến đây,khuyên làm sao cũng không chịu nghe.

Lưu Tuyền đi nhanh hơn bước qua đó, phòng của Tiểu Thất đóng hờ, thông qua khe hở, cô có thể thấy được Tiểu Thất đang nằm trên chiếc giường lớn trong phòng, cô cuộn người lại ở đó, một chút động tĩnh cũng không có, nhìn lên đó yên tĩnh đến quá đáng.

Lưu Tuyền từng bước từng bước đi vào phòng.

Cảnh Thụy thở dài, hạ thấp giọng nói, “Anh đi làm nóng đồ ăn đây.”

Tiểu Thất thất tình ba ngày rồi, anh đã ở đây kề bên Tiểu Thất ba ngày, một bước cũng không dám rời khỏi, sợ rằng anh mà đi, cô sẽ làm ra những chuyện không tốt, cho dù ngay cả mua đồ ăn cũng là nhân viên ở siêu thị giao đến tận nhà.

Hi vọng Tiểu Tuyền tới đây có thể khiến Tiểu Thất thả lỏng chút, chịu ăn cơm thì càng tốt.

……

Lưu Tuyền từng bước từng bước đi đến phòng của Tiểu Thất.

Tiểu Thất ở trong phòng nghe thấy tiếng bước chân, gần như vén tấm mền ra theo tính phản xạ, ánh mắt cô ôm đầy niềm hi vọng nhìn sang cửa phòng, nhưng lúc cô phát hiện người xuất hiện trước cửa là Lưu Tuyền, tia sáng trong mắt cô từng tí một tắt lịm xuống.

Mép miệng cô vừa chìm xuống, cả người đều mất hết sức sống.

"Tiểu Thất……"

Khoảnh khắc nhìn thấy Tiểu Thất, Lưu Tuyền đau lòng đến không tả được.

Chỉ là ba ngày không gặp mặt, Tiểu Thất nhìn lên đó đúng thật muốn biến thành một người khác.

Ngày xưa cô ấy bất kể lúc nào, bất kể xảy ra chuyện gì mãi mãi đều là ánh sáng sáng soi tinh thần đầy đặn, cô ấy mãi mãi là quả khai tâm của mọi người, nhưng bây giờ, tròng mắt cô đỏ hoe, đôi mắt đã sưng như là trái hạch đào, trong mắt phủ đấy vết máu.

Đây vẫn chưa gọi là gì, cô ấy ba ngày không ăn cơm nhìn lên đó rất là trắng bệch, cả người gần như là gầy đi một vòng, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng bàn tay, cằm dưới càng nhọn đi hơn nhiều, tại vì gầy, đôi mắt cô ấy hiện lên rất là lớn, nhưng lại không có sự sống nào.

Y như là một con búp bê bằng sứ bị rút đi linh hồn, tuy rằng rất đẹp, nhưng cũng rất là yếu ớt.

Trong lòng Lưu Tuyền vô cùng khó chịu.

Thì ra lần thất tình này, đau đớn hơn so với tưởng tượng của cô.

Lưu Tuyền đi đến bên cạnh giường, nhìn Tiểu Thất im lặng ngồi ở mép giường, ôm lấy bản thân giống như là một con thỏ bị hoảng sợ, cô gần như không dám đụng đến cô ấy, ngồi đển mép giường, yên tĩnh nhìn vào cô ấy, “Tiểu Thất, ăn chút đồ đi! Anh Cảnh Thụy đã làm một bàn đầy đồ ăn cho cậu, đều là món cậu thích ăn. Mấy ngày nay có phải đều là anh ấy chăm sóc cậu không, tớ nhìn thấy anh ấy tiều tụy đi rất nhiều.”

Tiểu Thất ôm lấy đôi chân không nói năng.

Lưu Tuyền không phải là người biết an ủi người khác, thấy Tiểu Thất như thế, chỉ có thể đem những trải nghiệm của mình kể cho Tiểu Thất nghe, “Tớ với Tần Nham ly hôn rồi!”

Tiểu Thất ngây ra, cô ấy cuối cùng đã có chút phản ứng, từ giữa hai chân ngẩng đầu lên nhìn sang Lưu Tuyền.

Lưu Tuyền cười đắng một tiếng, đem chuyện của hai ngày nay xảy ra kể toàn bộ cho Tiểu Thất nghe.

“Xem! Ly hôn này của mình kinh thiên động địa biết bao nhiêu, đúng thật có thể đóng một bộ phim thần tượng khoa trương được rồi đấy.” Lưu Tuyền đưa tay nắm lấy tay Tiểu Thất, đôi tay nhỏ của cô ấy lạnh băng, Lưu Tuyền cọ xát ngón tay cô ấy để làm ấm cho cô ấy, nhún nhún vai, cười đắng nói, “Haiz……tớ lúc đầu tưởng rằng cuộc hôn nhân này có thể tiếp tục duy trì nữa, không nghĩ đến cuối cùng cũng không được, đúng rồi, vừa lúc nãy tớ cùng Tần Nham làm thủ tục ly hôn xong, từ cục Dân chính bước ra không ngờ còn gặp được bạn gái cũ của anh ta! Chuyện này nực cười biết bao, tớ vừa đi, người bổ sung lập tức đã đến đây, phù……tớ rất may mắn, đau dài không bằng đau ngắn, tan nát cõi lòng như thế một lần, mắc công sau này còn đau ruột cắt lòng hơn……”

“Tiểu Tuyền……” Tiểu Thất cuối cùng đã mở miệng.

Cô cá thể là nguyên nhân mấy ngày nay không mở miệng, âm thanh vô cùng khô khan.

Nghe xong lời của Lưu Tuyền, trong mắt cô lại một lần đỏ lên, “Tớ biết là cậu muốn nói gì với tớ……Tiểu Tuyền, không giống nhau, tớ cứ cảm thấy Lục Sâm và Tần Nham không giống nhau. Thái độ Tần Nham đối xử với cậu, ngoài cậu ra người ngoài cuộc đều thấy được, hai người chia tay rồi……tớ đúng thật không quá bất ngờ! Cả gia đình bọn họ đều biến thái đến thế, cậu ở đó quá ấm ức rồi……nhưng Lục Sâm lại khác……”

Đôi mắt Tiểu Thất mắt đỏ hẳn lên, âm thanh vô cùng ức chế, “Cả thế giới đều thấy được anh ấy yêu tớ, anh ấy đối xử tốt với tớ, không lẽ anh ấy đúng thật có bản lĩnh gạt hết tất cả mọi người sao, tớ cứ vẫn, cứ vẫn không thể tin, nhưng lời nói anh ấy nói với tớ, tớ cứ cảm thấy anh ấy là đang gạt tớ.”

Nước mắt Tiểu Thất lại một lần dõi theo gò má rơi xuống, “Cậu biết

không, tớ mấy ngày nay cứ đang hồi tưởng những lời nói mà anh ấy nói với tớ, không biết tại sao, rõ ràng lúc đó nghe đến đau thắt cả lòng, nhưng bây giờ tớ không ngờ nghĩ không ra lúc anh ấy nói những lời nói đó với tớ, tại sao lại như thế. Tớ chỉ nhớ là, lúc anh ấy nói chuyện với tớ, mãi không nhìn vào mắt tớ!" Tiểu Thất nắm lấy cánh tay của Lưu Tuyền, như là nắm lấy cây lúa cứu mạng vậy, hoảng hốt nhìn vào cô, "Tiểu Tuyền, cậu nói Lục Sâm có thể nào là đang gạt tớ không, anh ấy chia tay tớ có phải chỉ là tại vì bản thân có nỗi khổ riêng bất đắc dĩ không?"

Lưu Tuyền hiểu rõ được ở lúc này không thể kích thích cô ấy.

Thuận theo lời nói của cô ấy, "Nếu Lục Sâm là đúng thật không yêu cậu nữa phải làm sao, nếu như anh ta có nỗi khổ riêng……lại phải làm sao?"

"Không! Tớ không tin là anh ấy không yêu tớ nữa, anh ấy khẳng định là có nỗi khổ riêng đấy!"

Lưu Tuyền thờ dài, "Vậy chúng ta đi điều tra thử nỗi khổ riêng của anh ta được không? Cậu ở đây đau lòng, đoán mò sự có thể của chuyện này, vẫn không bằng chúng ta đi ra ngoài xem thử, điều tra kĩ càng rốt cuộc là chuyện gì. Nếu như anh ta có nỗi khổ riêng thật, cậu cứ đánh anh ta một trận, bắt anh ta giải thích rõ ràng, được không?"

Lúc này Tiểu Thất một mình buồn ở nhà, rất là nguy hiểm.

Nói không chừng cô ấy một mình nghĩ đến chuyện gì không hay, liền sẽ làm ra những chuyện không hay với bản thân.

Chi bằng đi ra ngoài đi dạo.

Bất kể như thế nào, có thể để cô ấy thả lỏng tâm trạng, có thể từ từ

sẽ nghĩ thông suốt, nhận rõ hiện thực.

“Tiểu Tuyền, cậu cũng cảm thấy anh ấy có nỗi khổ riêng đúng không?”

Lưu Tuyền nghĩ một hồi, lúc này cô trả lời như thế nào cũng không đúng.

Nói không phải, khiến Tiểu Thất tổn thương thất vọng, nói phải…… khiến Tiểu Thất ôm ấp một chút hi vọng nhỏ nhoi tiếp tục hoang tưởng, cũng không được.

Cô nghĩ lại rồi mới nói, “Tớ tin cậu! Nếu như cậu tình nguyện tin tưởng Lục Sâm có nỗi khổ riêng, vậy tớ tình nguyện tin vào trực giác của cậu, chúng ta cùng nhau đi điều tra, được không?”

Nước mắt của Tiểu Thất ào ào chảy xuống.

Ba ngày nay ạnh trai cô nói không ít chuyện cho cô nghe.

Đại khái là nói cho cô biết, khiến cô quên đi cái đồ xấu xa Lục Sâm có mới nới cũ kia, còn nói Lục Sâm không xứng với cô……

Trong lòng cô nghe được rất là khó chịu.

Cô biết được anh trai là muốn an ủi cô, vì cô tốt, nhưng……cho dù đến mức này rồi, cô cũng không muốn nghe được lời chửi mắt Lục Sâm từ miệng của bất kì người nào.

Bây giờ……

Cuối cùng có một người tình nguyện đứng về phía cô rồi.

Tiểu Thất nắm chặt lấy tay Lưu Tuyền, nức nở nói, “Tiểu Tuyền, cám ơn cậu Tiểu Tuyền!”

Lưu Tuyền lắc đầu, “Mau xuống giường đi, uống miếng nước ăn miếng cơm, chúng ta mới có sức lực đi điều tra sự việc đó.”

“Uhm!”

Tiểu Thất ba ngày nay, lần đầu tiên xuống giường.

Cô ấy ba ngày chưa ăn cơm, cả người gần như là kiệt sức, lúc xuống giường chân là mềm nhũn đấy, Lưu Tuyền vội vàng đỡ cô ấy, nhìn thấy trên người cô ấy vẫn còn mặc bộ đồ của ba ngày trước, bộ đồ đã nhăn nhún dính trên người, cô đỡ lấy Tiểu Thất, “Cậu khoan động đậy!”

Cô từ trong tủ lấy ra một bộ đồ cho Tiểu Thất, “Có sức mặc không?”

“Uhm!”

Chỉ cần nghĩ đến Lục Sâm, cô liền cảm thấy trong cơ thể mình tràn đầy năng lượng.

Tiểu Thất thay bộ đồ, lúc cô thay đồ Lưu Tuyền đổ một ly nước lọc cho cô, “Uống chút nước nhuận nhuận hầu.”

Giọng nói của cô âm thanh rất là khàn.

Tiểu Thất ngoan ngoãn làm theo, một ly nước rất nhanh thấy đáy.

Lưu Tuyền lại đỡ Tiểu Thất đi vào toa lét vệ sinh răng miệng, lúc cô đỡ Tiểu Thất từ phòng ngủ bước ra ngoài, Cảnh Thụy đã hâm nóng đồ ăn rồi, nhìn thấy Tiểu Thất không ngờ đúng thật ở phòng ngủ

bước ra, ánh mắt anh sắp rớt ra ngoài rồi.

Chà!

Anh khuyên được ba ngày nói xuôi nói ngược cũng vô dụng, Tiểu Tuyền đến rồi mới được một lát không ngờ lại có thể khuyên phục em ấy.

Sớm biết như thế, anh đã sớm nên gọi điện thoại cho Tiểu Tuyền, để cô đến giúp đỡ là được rồi.

Nhìn thấy hai người ngồi vào ghế, nỗi lo lắng của Cảnh Thụy cuối cùng đã bỏ xuống được.

“Anh trai……em đói rồi.”

“Anh lập tức lấy đồ ăn lên.”

Cảnh Thụy nhẹ nhõm lòng, bây giờ với anh mà nói, tiểu nha đầu chịu ăn cơm, quan trọng hơn so với những chuyện khác.

Trên bàn ăn.

Cảnh Thụy thành tâm thành ý cảm ơn Lưu Tuyền, “Tiểu Tuyền, cảm ơn em nhiều nhe.”

Lưu Tuyền cười lắc đầu.

Cảnh Thụy nhìn thấy Tiểu Thất cứ ăn như thế, yên tâm không ngừng gấp đồ ăn cho cô, “Ăn từ từ từ từ thôi, nếu như không đủ anh làm tiếp cho em ăn.”

Chương 895

Tiểu Thất nghe lời của Cảnh Thụy, tròng mắt lại có chút đỏ hoe.

Cô biết hai ngày nay khẳng định đã để anh trai lo lắng rồi.

Cô ngẩng đầu, nhìn vào gương mặt đầy râu ria của Cảnh Thụy, còn có đôi mắt thâm quầng, nhịn không được hít hít mũi.

Mấy ngày nay cô biết, anh trai sợ cô xảy ra chuyện, bữa tối đều ở trong phòng cô trải tấm nệm dưới sàn ngủ, bữa tối cô không ngủ được, có lúc trở mình, mỗi lần trở mình đều cảm nhận được hơi thở hơi khựng lại của anh trai đang ngủ dưới sàn.

Mấy ngày nay anh khẳng định lo lắng đến ngủ không ngon.

Ba ngày không đi làm ở nhà ở với cô, tại vì cô dặn dò qua, anh trai vẫn chưa dám nói chuyện thất tình của cô cho cả nhà nghe, một người lặng lẽ chịu đựng tất cả mọi chuyện, Tiểu Thất nghĩ đến những chuyện này, trong lòng lập tức liền cảm thấy áy náy có lỗi đến không tả được.

“Anh trai, em xin lỗi……để anh lo lắng rồi.”

“Nha đầu ngốc, còn khách sáo với anh quá làm gì!”

Đừng nhìn Cảnh Thụy và Tiểu Thất ngày thường hay tranh cãi nhau, nhưng họ là song thai, có thể đúng thật có tâm linh tương thông trong truyền thuyết vậy, nếu như xảy ra chuyện gì, đều quan tâm đến đối phương hơn so với bất kì người nào.

Cảnh Thụy xoa lên đầu tóc của Tiểu Thất, “Đừng cằn nhằn nữa, khẩn trương ăn cơm!”

“Uhm!”

Tiểu Thất cúi xuống tiếp tục ăn cơm.

“Đúng rồi, anh trai, anh không có nói chuyện của em cho gia đình nghe đúng không?”

“Không có!” Cảnh Thụy bất lực trào ngược mắt, “Em không cho anh nói, anh dám nói sao?”

“Anh trai, đợi lát em và Tiểu Tuyền cùng nhau ra ngoài, anh cũng về nhà nghỉ ngơi ngủ một giấc đi, em ở đây anh không cần lo nữa, anh yên tâm đi, em gái anh không yếu ớt như anh tưởng tượng đâu, cho dù……em nói cho dù em thất tình thật rồi, em cũng sẽ không làm ra những chuyện làm tổn thương bản thân đâu.”

Tảng đá trong lòng Cảnh Thụy cuối cùng đã rơi xuống.

Có lời nói này của Tiểu Thất, vậy anh không cần lo lắng thật rồi.

Ăn cơm xong.

Sau khi tinh thần của Cảnh Thụy thả lỏng xuống thật sự đã không thể chịu được nữa.

“Anh về trước đây, các em cũng nên ra ngoài đi dạo đi, có chuyện gì cứ gọi cho anh.”

“Vâng!”

Cảnh Thụy ra cửa lập tức lái xe đến khách sạn nghỉ ngơi, Tiểu Thất và Lưu Tuyền ăn cơm xong liền chuẩn bị bước ra cửa.

"Muốn đi đâu?"

"Tớ muốn đi công ty của Lục Sâm!" Tiểu Thất hít một hơi thở sâu, nắm chặt nấm đấm nói, "Tớ không tin Lục Sâm sẽ bỏ rơi tớ, tớ phải đi công ty của anh ấy xem thử, anh ấy rốt cuộc có di dân xuất ngoại thật không!"

Lưu Tuyền không có cản cô ấy, cùng cô ấy bước ra cửa.

Sao đi chăng nữa, cô ấy vui là được.

Hai người ngồi xe taxi đi đến cổng lớn của công ty Lục Sâm.

Lần này, Tiểu Thất bước vô cổng đã không thuận lợi nữa rồi.

Vẫn là chú bảo vệ lần trước gặp phải, ông cản Tiểu Thất lại, vẻ mặt khó xử nói, "Tiêu tiểu thư, tổng tài chúng tôi dặn dò qua, nếu như mấy ngày nay cô có qua đây, không cho chúng tôi nhường đường cho cô qua!"

Nghĩ đúng là đủ chu toàn thật!

Tiểu Thất cắn răng, "Nếu như con nhất định muốn vào?"

Chú bảo vệ thở dài, "Tiêu tiểu thư, vậy chỉ có thể nói lời xin lỗi thôi."

Vừa nói, bảo vệ đã chặn đi lối vào cổng chính.

Tiểu Thất muốn xông vào, Lưu Tuyền vội vàng kéo cô ấy lại.

“Tiểu Tuyền……”

“Kế sách, chúng ta phải nghiên cứu kế sách, xông vào như vậy cũng không phải là cách!” Lưu Tuyền kéo Tiểu Thất vào trong góc của phía sau, nhìn thấy cổng chính chỉ có một bảo vệ, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng, “Có rồi, như vậy, đợi lát hồi chúng ta hai người cùng nhau đi đến cổng chính, tớ nhân cơ hội ôm lấy chú bảo vệ, cậu nhân cơ hội chạy vào trong công ty, lẻn vào trong trước rồi tính tiếp!”

“Như vậy, được không?”

“Thử rồi không phải sẽ biết sao!”

Đến cũng đến rồi, cô cứ không thể để Tiểu Thất uổng công một chuyến.

Hai người giả vờ như là đã thương lượng xong lại một lần bước đến cổng chính, Tiểu Thất cau mày nói, “Chú bảo vệ ơi, con với Lục Sâm dạo này có chút mâu thuẫn nhỏ, anh ấy nói với chú như thế, cũng là đang giận dỗi con thôi, chú không cho con vào thật, đợi đến lúc mà tình cảm của hai chúng con hồi phục lại như xưa, lỡ như con tố giác chú, vậy công việc của chú sẽ không giữ được đâu nhe.”

Vẻ mặt của chú bảo vệ tức thì khổ tâm, “Tiêu tiểu thư, cô đừng gây khó dễ tôi nữa……”

Tiểu Thất và Lưu Tuyền nhìn nhau, Lưu Tuyền nhân lúc chú bảo vệ không chú ý liền ôm ngay lấy ông, bảo vệ tức thì ngây người, “Tiểu Thất, mau vào trong!”

“Ê, các cô không thể như vậy, không thể như vậy được!”

Bảo vệ sắp khóc rồi, Lục tổng tuy đã dặn dò không cho Tiêu tiểu thư vào công ty, nhưng đồng thời cũng dặn dò, tuyệt đối tuyệt đối không được động thủ với cô ấy!

Bảo vệ bị Lưu Tuyền ôm lấy, lại không dám dùng sức vùng vẫy, lo lắng làm bị thương đến tiểu cô nương.

Cái khoảnh khắc ngây người đó, Tiểu Thất đã nắm bắt được cơ hội, phi nhanh chạy vào trong công ty.

Tiểu Thất chạy rất nhanh, cô trực tiếp dùng thang máy chuyên dụng của tổng tài, thang máy lên lên xuống xuống, mắt nhìn thấy chú bảo vệ đã thoát khỏi sự kiềm chế của Lưu Tuyền, cô như một làn khói lẻn vảo trong thang máy, trước lúc bảo vệ đuổi theo kịp, khẩn trương đóng thang máy lại.

Thang máy từ từ nâng lên, Tiểu Thất lúc này mới nhẹ nhõm lòng.

Cô dựa vào thang máy không ngừng thở hỗn hễn.

Mấy ngày không ăn cơm, sức khỏe cô có chút theo không kịp thật.

Tim đập rất là kịch liệt.

“Tinh---“

Thang máy rất nhanh đi đến tầng lầu độc quyền dừng lại, khoảnh khắc mà cửa thang máy mở ra, tim của Tiểu Thất lại đập càng kịch liệt hơn.

Cô ôm lấy lồng ngực, từng bước một từ thang máy bước ra.

Đi ngang qua bộ phận thiết kế, trong đó chính là phòng làm việc của

tổng tài.

“Tiêu tiểu thư?”

“Triệu Đào……”

Triệu Đào nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Thất, kinh ngạc thua gì Lưu Tuyền, mới mấy ngày không gặp, Tiêu tiểu thư đã tiều tụy ra nông nỗi này?”

Còn nữa……cô tại sao đến đây rồi.

“Tiêu tiểu thư, cô tại sao lại đến đây?”

“Tôi đến gặp Lục Sâm!” Vừa nói, Tiểu Thất liền muốn đẩy cửa phòng làm việc bước vào, Triệu Đào vội vàng cản cô lại, “Tiêu tiểu thư, tổng tài không ở trong phòng làm việc, tổng tài đang ở phòng họp đang họp đấy.”

Đang họp?

Cũng có nghĩa là anh ấy vẫn đang làm việc bình thường, căn bản là không có dự tính muốn di dân?

Trong lòng Tiểu Thất lóe lên một tia hi vọng.

Thoạt nhiên, câu nói tiếp theo của Triệu Đào lại kéo tia hi vọng vừa nãy mới lóe lên của cô dập tắt.

“Tổng tài đang ở phòng họp chuyển tiếp công việc, trong công ty mấy năm nay đều là tổng tài quản lý, hạng mục lớn nào cũng đều qua tay của tổng tài xử lý, lần này tổng tài đề xuất từ chức, những đổng sự trong công ty đều không đồng ý, nhưng tổng tài kiên trì……bọn họ

cũng không còn cách nào, chuyển tiếp công việc vẫn tương đối phiền phức đấy.”

Trong lòng Tiểu Thất hơi trầm xuống.

Cô cúi mắt xuống, mím chặt môi của môi, trong mắt ngân ngấn nước mắt.

“Anh ấy……khi nào mới họp xong?”

Triệu Đào nhìn vào thời gian trên đồng hồ, “Cuộc họp đã tiếp hành hai tiếng rồi, mọi người vẫn chưa ăn cơm, đoán là sắp kết thúc nhanh thôi.”

“Vậy tôi ở đây đợi anh ấy!”

Triệu Đào tức thì cảm thấy khó xử.

Tổng tài đã nhắc nhở dặn dò qua, tuyệt đối tuyệt đối không thể để Tiêu tiểu thư đến công ty, nhưng bây giờ……đến cũng đến rồi, anh còn có thể làm sao được.

“Tiêu tiểu thư……” Triệu Đào khổ sở nói, “Chúng ta dù sao vẫn gọi là quen biết nhau, đừng khiến tôi khó xử được không?”

“Có phải Lục Sâm đã dặn dò anh gì không?”

Triệu Đào thành thật trả lời, “Tổng tài nói rồi, nếu như đã chia tay, thì phải để cô triệt để từ bỏ, cho nên……không để cho cô có bất kì quan hệ nào với chúng tôi nữa.”

Vẫn đúng là tàn nhẫn thật!

Tiểu Thất cảm thấy trái tim vừa lành lại của mình tức thì lại tan nát trở lại.

Cô ngây người đứng ở chỗ cũ, thân thể mỏng manh, nhìn lên đó giống như là mất đi cả thế giới vậy.

Triệu Đào không đành lòng, khuyên bảo nói, "Tiêu tiểu thư, cô vẫn nên về đi, cô là một cô nương tốt, sau này khẳng định có thể gặp được người thích hợp cô hơn tổng tài của chúng tôi."

"Tôi chỉ cần anh ấy, người khác tôi không cần!"

Haiz!

Vậy phải làm sao đây!

Triệu Đào biết mọi chuyện giữa hai người, lúc này gặp được Tiểu Thất, cảm thấy Tiểu Thất tội nghiệp, nhưng nếu như đợi lát hồi bộ dạng này của Tiêu tiểu thư bị tổng tài nhìn thấy, tổng tài lại càng để tâm hơn.

Trên thực tế.

Thời gian mấy ngày nay, tổng tài sau khi mỗi ngày trời tối đều đến tòa chung cư của Tiểu Thất đang ở.

Ngài ở trong xe, nhìn lên đèn điện trên lầu lúc sáng lúc tối, có lúc cả đêm cũng không ngủ được, cũng không tốt lành gì so với Tiêu tiểu thư.

Hơn nữa ba ngày nay, tổng tài cũng không ăn gì nhiều, cả người y như là hóa thân người cuồng công việc vậy, mỗi ngày trời sáng đều làm việc cao độ, Triệu Đào rất lo lắng, nếu như cứ như thế mãi, cũng

không biết sức khỏe của tổng tài có chịu đựng được không.

“Triệu Đào……”

“Hả?”

“Anh cho tôi vào được không?”

“Hả?”

Triệu Đào đang do dự không dám nhường đường.

“Lần trước……tôi với Lục Sâm còn có chút chuyện chưa nói rõ, tôi lần này là muốn đến nói rõ với anh ấy, tôi bảo đảm, đợi lát hồi tôi sẽ nói là do tôi tự xông vào đây, tuyệt đối không để Lục Sâm gây khó dễ anh……còn nữa tôi bảo đảm tôi sẽ không ồn ào, tôi chỉ muốn hỏi kĩ một số chuyện. Tôi hôm nay nhất định phải gặp được Lục Sâm, cho dù anh không cho tôi vào phòng làm việc, hoặc anh có thể đuổi tôi đi, tôi cũng sẽ không từ bỏ, cùng lắm thì……cùng lắm thì tôi sẽ đợi ở dưới lầu công ty các anh, tôi sẽ cứ đợi cứ đợi, nếu Lục Sâm một ngày không ra tôi sẽ đợi một ngày, mười ngày không ra tôi sẽ đợi mười ngày!”

Tiểu Thất càng nói sắc mặt lại càng kiên định.

Cô biết.

Chia tay rồi vẫn nài nỉ cầu xin người ta như vậy vẫn không tốt cho lắm, nhưng……chỉ cần có thể cứu vãn được cuộc tình này, cô tình nguyện trả bất kì giá nào.

“Tiêu tiểu thư……”

“Sao đi chăng nữa tôi đã hạ quyết tâm, anh không cho tôi vào thì tôi lập tức sẽ xuống lầu đợi ở cổng!”

Cổng à?

Cổng của tòa nhà lạnh lẽo lắm, cơ thể Tiêu tiểu thư lại mỏng manh đến thế, nếu như xui một cái, nói không chừng phải nằm viện đấy.

Kết quả như thế này tuyệt đối không phải là tổng tài muốn nhìn thấy đâu.

Nếu như anh làm như vậy thật, tổng tài chắc chắn sẽ đau lòng đến chết.

Triệu Đào thỏa hiệp, “Vậy cô đến phòng làm việc đợi đi, tôi sẽ đợi ở cửa phòng họp, tổng tài ra rồi tôi sẽ đưa ngài ấy qua đây.”

“Vâng vâng, cám ơn anh Triệu Đào!”

Triệu Đào cười bất lực, mở cửa cho Tiểu Thất bước vào phòng làm việc.

Phòng làm việc vẫn giống như lần trước Tiểu Thất đến vậy.

Chỉ có tâm thái không giống nhau thôi.

Lần trước cô đến phòng làm việc của Lục Sâm là đến giao cơm cho anh, lúc đó hai người họ còn ân ái đến thế, còn bây giờ……tất cả đều không như trước được nữa.

Tiểu Thất đi qua đi lại trong phòng làm việc.

Ở đây giống như là có hơi thở của Lục Sâm, khiến cô cảm thấy an

tâm.

Đột nhiên---

Ánh mắt của Tiểu Thất rơi xuống bàn làm việc, trên bàn làm việc của Lục Sâm, chiếc ly cô tặng cho anh vẫn yên tĩnh nằm yên ở đó, hình ảnh cô trên ly vẫn rõ ràng đến thế.

Tim của Tiểu Thất “thình thịch” đập lên.

Cái ly cô tặng cho Lục Sâm vẫn chưa vứt đi, có phải nói rõ là…… trong lòng Lục Sâm vẫn còn có cô?

Chương 896

Tiểu Thất cầm chặt cốc trong tay, ngón tay nhẹ nhàng ma sát trên đó.

Nếu như thật sự không còn tình cảm, thật sự đã quyết định không có bất kỳ liên quan gì nữa, chắc chắn sẽ đem những đồ liên quan tới cô ném hết đi, nhưng Lục Sâm lại không làm vậy, điều này muốn nói rõ việc gì đây!

Trái tim của Tiểu Thất“ bịch bịch ” loạn nhịp đập, cô nắm chặt chạm lấy ngực, với cùng hồi hộp.

Với đã rất lâu không được nhìn thấy Lục Sâm rồi.

Không biết……Lục Sâm không có cô ớt bên mấy ngày hôm nay có thấy không thích ứng hay không, có thấy…hối hận vì đã đề cập chia tay với cô hay không?

Tiểu Thất đặt cốc xuống.

Cô đi tới cạnh bên ghế bàn làm việc, phòng làm việc của Lục Sâm rất lớn, ghế làm việc cũng rất rộng, Tiểu Thất nhẹ nhàng ngồi lên trên.

Trên ghế vẫn còn vương vấn chút hơi tích của Lục Sâm, Tiểu Thật dựa vào bên trên, ngửi mùi hương thơm quen thuộc có một chút cảm giác như được Lục Sâm ôm vào lòng.

Cô cười khổ cực.

Bây giờ cô đã rơi vào kết quả phải dùng vật thay cho người rồi sao

“Lục Sâm……”

Cô thầm thì nói ra cái trên đó, chỉ cảm giác trong tim vừa đắng vừa ngọt, giống như lọ gia vị bị đánh đổ vậy, nói không ra được hương vị là gì.

Tiểu Thất cúi đầu.

Đột nhiên——

Ánh mắt với dừng lại ở ngăn kéo bàn làm việc, ngăn kéo mở một khoảng trống nhỏ, có một góc của tờ giấy bị lộ ra ngoài, Tiểu Thất tò mò, vừa có ý định mở ngăn kéo xem.

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng bước chân.

Tiếng bước chân có vẻ gấp vội, hình như có người đang vội tới thì phải.

Tiếp theo đó là tiếng cửa bị mở ra.

Tiểu Thất vừa ngẩng đầu, thì nhìn thấy Tiêu Lăng ngồi yên tĩnh trên ghế xe lăn, sau lưng anh là Triệu Đào.

Tiểu Thất đã rất nhiều ngày chưa nhìn thấy Lục Sâm rồi, bây giờ nhìn thấy anh khoé mắt bỗng cay cay.

“Lục Sâm ……”

Không gặp mặt không sao, vừa gặp mặt cô mới phát hiện, coi nhớ anh tới điên cuồng.

Một ngày không gặp giống như ba năm, cô có cảm giác như là mình đã rất nhiều năm không được gặp anh rồi.

“Lục Sâm ……”

Nhìn kỹ, Tiểu Thất mới phát hiện, tình trạng tinh thần cửa Lục Sâm tương đối không tốt, tình hình của anh xem ra còn xấu hơn cả cô,sắc mặt rất âm u đen tối, đứng cách xa như vậy nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ ràng.Từ trước tới giờ anh là một người không đeo kính nhưng bây giờ lại đeo một cặp kính đen, nhưng……mặc dù có đeo kính cũng không thể che đi được những đường mạch máu đỏ trong mắt của anh.

Vốn cặp kính của anh đặc biệt đen, đặc biệt sáng, cũng đặc biệt ấm áp.

Nhưng bây giờ, đôi mắt dường như bị bao phủ bởi một lớp sương mù màu đỏ dày đặc, khiến anh trông đặc biệt mệt mỏi, con nữa…… mới có ba ngày không gặp, khuôn mặt anh đã gầy đi trông thấy, bộ quần áo véc vốn rất vừa vặn trên người, nhưng bây giờ lại có chút rộng thùng thình.

“Lục Sâm, anh gầy đi rồi!”

Ánh mắt lục sâm bỗng trở nên đăm chiêu hơn.

Anh từ từ đẩy xe đi vào trong phòng làm việc, cúi mắt xuống muốn để người khác nhìn không ra được tầm tình, quay đầu ra lệnh cho Triệu Đào, “Đóng cửa lại, trong nửa tiếng không được để ai vào!”

Triệu Đào nhìn Tiểu Thất rồi lại nhìn Lục Sâm, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, rời khỏi văn phòng và đóng cửa lại.

Lục Sâm hít sâu, thu lại những cảm giác mà mình đang có, lại một lần nữa nhìn Tiểu Thất, ánh mắt đã không còn bất kỳ biến động nào nữa.

“Cô tới để làm gì? “

Cô tới…...để làm gì?

Một câu nói làm cho Tiểu Thất như rơi xuống vực, cô kinh ngạc thất thần từ trên ghế trong phòng làm việc đứng dậy, chân tay không biết nên để ở đâu nữa, nhìn vào thấy đặc biệt gò bó bất an,“Lục Sâm…… em tới để gặp anh, em … …”

Lục Sâm ngắt lời của cô, cau mày nhìn cô, “Tôi nghe anh trai cô nói cô nhập viện? ”

Đây được gọi là quan tâm cô không?

Tiểu Thất bắt đầu hồi hộp hơn, hoảng loạn lắc đầu nói, “ Không sao……em đã không có chuyện gì nữa gì，chỉ là thiếu dưỡng khí bị ngất thôi……”nói xong, Tiểu Thất cẩn thận nhìn Lục Sâm một cái,băn khoăn hỏi，“Lục Sâm, anh đang ……quan tâm tới em sao？”

“Không phải！”Sắc mặt Lục Sâm không có bất kỳ biểu cảm gì trả lời,“ Tiêu tiểu thư, tôi đã nói rồi, đừng có ôm bất kỳ những mộng tưởng nào về những chuyện không thực tại nữa, nếu như hai chúng ta đã chia tay rồi,đối với tôi mà nói cần phải có sự tôn trọng, đó chính là đừng có làm phiền tới cuộc sống của đối phương. Cô bị bệnh cũng được, thiếu dưỡng khí cũng được, thật ra đối với tôi mà nói không có bất kỳ mối quan hệ nào, tôi chỉ là lo sợ cô bị bệnh do sau khi hai chúng ta chia tay cô nghĩ quẩn, nếu như vậy, lương tâm của tôi sẽ không yên được mà thôi!”

Nụ cười trên môi Tiểu Thất bỗng cứng ngắc xuống.

Lục Sâm nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này, nhìn thấy sự thay đổi ba ngày hôm nay của cô, trong tâm rất đau, nhưng, có cài lời nói tàn nhẫn vẫn không thể không nói ra, “Cô tới tìm tôi có việc gì không, nếu như không có việc gì mời đi cho, tôi vẫn còn chưa ăn cơm trưa, đợi ăn cơm trưa xong tôi còn phải tiếp tục bàn giao công việc!”

Trước kia Tiểu Thất nhìn thấy Lục Sâm tàn nhẫn với những người phụ nữ khác, trong tim vẫn thấy có thích thú, may mà cô là bạn gái của anh, nếu không thì Lục Sâm khẳng định sẽ như thế lạnh như băng đối với cô.

Nhưng bây giờ, vừa mới vạch đường phân cách, anh đã bắt đầu đối với cô như vậy rồi.

Mới có ngắn ngủi thời gian vài ngày.

Sao lại có thể biến hóa nhanh tới như vậy.

Đàn ông……

Qủa nhiên vô tình hơn so với phụ nữ mà.

Khóe mắt Tiểu Thất đỏ lừ， “Lục Sâm……Em chỉ là muốn tới gặp anh, thật ra anh không muôn chia tay với em có đúng không, anh nhìn anh mấy ngày hôm nay tiều tụy nhiều đến như vậy……”

“Tiêu tiểu thư！ Tôi chứng nhận, nhưng ngày qua tôi đã gầy đi rất nhiều. Nhưng xin lỗi không có liên quan gì tới cô, cô cũng biết, tập đoàn Phong Hoa đều do tôi quản lý, cho nên có rất nhiều hạng mục đều tự tay tôi sắp xếp, cho nên bàn giao công việc đương nhiên rất khổ cực, nhưng ngày gần đây công ty của chúng tôi hôm nào cũng

phải làm việc mười mấy giờ đồng hồ, tiều tụy hơn là điều bình thường!"

Không thể!

Khẳng định là anh đang lừa cô.

Tiểu Thất cắn chặt môi,nhịn không để nước mắt rơi xuống, chỉ vào cốc trên bàn làm việc, "Thế cái kia thì sao, nếu như thật sự anh đã quên em rồi, tại sao vẫn còn không đem cái cốc này ném đi! "

Lục Sâm nhìn vào chiếc cốc trên bàn, trầm tư một khoảng lặng.

Anh đặc biệt dặn dò bảo vệ không được để Tiểu Thất đi vào đây, cho nên cũng không nghĩ rằng Tiểu Thất sẽ xông thẳng vào văn phòng.

Mà chiếc cốc này……tự nhiên cũng không hề có sự chuẩn bị trước.

Đây là chiếc ảnh duy nhất có hình anh và Tiểu Thất, anh……không nỡ vất đi.

"Không còn gì để nói nữa phải không? Lục Sâm, em biết anh nói chia tay là không thành tâm！"

Lục Sâm định thần lại, anh đẩy chiếc ghế văn phòng sang một bên, từ trên bàn làm việc nhấc chiếc cốc lên, sau đó……không đắn đo gì vất vào thùng rác！

"Lục Sâm！"

Nước mắt mà Tiểu Thất cố kìm nén, cuối cùng cũng không chịu nổi khống chế rơi xuống. Cô gần như một phản xạ đi ngăn hành động của Lục Sâm, nhưng, động tác của cô xa hơn không nhanh bằng Lục

Sâm, khi cô vẫn chưa kịp chạm vào tay của Lục Sâm, chiếc cốc đã rơi vào trong thùng rác rồi.

Tiểu Thất giữ nguyên nửa người bất động, nhìn vào chiếc cốc trong thùng rác, nước mắt lăn thành giọt cứ thế thi nhau rơi xuống.

“Bụp——”

Tiếng nứt vụn của chiếc cốc khi rơi vào thùng rác, cô nghe thấy, lại cảm giác như tiếng vỡ của trái tim cô vậy.

Cô ngẩn người nhìn chiếc cốc, quay đầu cứng ngắc, lại ngẩn người nhìn Lục Sâm,“Tại vì sao……”

“Cảm ơn cô đã nhắc nhở tôi, nếu không tôi cũng quên mất còn đồ vậy này tôi vẫn lưu lại！ ” Lục Sâm nắm chặt bánh đẩy của xe lăn, những sợi dây thần kinh trên bàn tay nổi lên rõ rệt, nét mặt lại tỏ ra bình thản đến lạ, anh nhìn chiếc cốc và nói nhỏ,“ May sao mấy ngày hôm nay tôi bận việc, Đình Đình cũng không có thời gian tới văn phòng của tôi, nếu không cô ấy mà nhìn thấy chắc trong tâm sẽ rất khó chịu.”

“Lục Sâm……”

“Tiêu tiểu thư, nếu như không có việc gì, mời cô đi cho.”

“Em không！ ”

Tiểu Thất rạp tới phía xe lăn, ôm chặt eo Lục Sâm, khóc không thành hình, “ Đừng đi! Lục Sâm cư cho là em cầu xin anh, anh đừng đi có được không, nếu như……nếu như anh cảm thấy Triệu Đình Đình tốt hơn, không sao cả……Thế thì hai người bọn anh qua lại……hai người sẽ phát hiện, chia cách mười năm, hai người bọn anh sớm đã

trở nên không còn thân thiết đối phương như trước nữa, em sẽ để yên cho hai người yêu nhau, nếu như hai người hạnh phúc……em sẽ chúc phúc cho hai người, nếu như hai người không hạnh phúc……vậy anh hãy quay lại có được không, quay trở lại bên em!"

"……Lục Sâm, em không thể không có anh, anh không thể đối với em tàn nhẫn như vậy, sau khi để em được thưởng thức vị ngọt ngào của tình yêu lại đẩy em xuống tận cùng địa ngục, anh không thể đối với em tàn nhẫn như vậy được, bây giờ em chỉ có một yêu cầu như vậy với anh thôi, đừng rời xa, cầu xin anh đừng rời xa nơi đây……"

Ánh mắt của Lục Sâm ở vị trí mà Tiểu Thất không nhìn thấy tràn ngập bi thương.

Khi Tiểu Thất ngẩng đầu lên trước một giây, anh đã hồi phục lại vẻ lãnh lùng.

"Lục Sâm……"

"Tiêu tiểu thư, mời em ……đừng để bản thân mình xấu hổ tới như vậy！ "

Tiểu Thất thấy cứng đờ người!

Lục Sâm vô nại cười, đẩy chiếc xe lăn ra xa khỏi Tiểu Thất, "Vốn không muốn nói những lời quá làm tổn thương tới người khác, nhưng nếu như em cứ đắm chìm không chịu tỉnh như thế này, tôi chỉ có thể tần nhẫn một chút! Tiêu tiểu thư, cho là em có muốn làm người dự bị, cũng cần phải xem bạn gái của tôi có để ý hay không, Tôi có thể khẳng định nói với em, tôi và Đình Đình là thật lòng yêu thương, cho dù mười năm có qua rồi, nhưng giữa chúng tôi vẫn có cùng tiếng nói không hề thay đổi! Còn nữa ……lùi một vạn bước đề nói, nếu như tôi và Đình Đình có chia tay một lần nữa, tôi cũng chắc

chắn nói với em một việc, tôi không thể nào ở bên em được!”

Tiểu Thất ngẩn người nhìn anh, nước mắt không ngừng rơi xuống, “Tại vì sao……”

“Ngựa tốt không ăn cỏ cũ, đạo lý này tôi nghĩ chắc rất nhiều người đều hiểu! ”

Cỏ cũ!

Anh lại có thể nói cô là cỏ cũ?

Tiểu Thất không dám tin lùi ra sau hai bước, cô phảng phất như lần đầu nhìn thấy anh vậy, trong mắt chỉ toàn sự xa lạ, lắc đầu liên tục, “ Không! Anh không phải là Lục Sâm ……Lục Sâm em quen không giống như anh thế này, anh ấy từ trước tới giờ vẫn ôn hòa và ấm áp, giống như ánh nắng vậy, anh không phải là anh ấy ……”

Lục Sâm cười tàn nhẫn, “Đừng ngốc nữa, người đàn ông khi nói chuyện yêu đương với em đương nhiên sẽ thuận theo em, chi a tay rồi sao còn có thể như vậy được nữa? Tiêu tiểu thư, đừng mơ mộng nữa, chúng ta chia tay cũng đã là chuyện của thực tại, em nếu như rộng lượng một chút, tôi vẫn còn có thể nhớ tới những gì tốt đẹp trước kia của em! Nhưng em thật sự không phải là một cô nương thông minh, tới mức độ nảy rồi mà vẫn còn mặt dày dính chặt không rời, em có biết không, sau khi chia tay, người đàn ông ghét nhất là người phụ nữ bám dính không chịu từ bỏ! ”

Tiểu Thất cứ vậy lùi về phía sau, lùi tới khi chạm vào tường, không còn đường lùi nữa.

“Nhanh chóng đi đi, vừa nãy Đình Đình có gọi điện cho tôi rồi, chút nữa cô ấy sẽ tới công ty thăm tôi, nếu như nhìn thấy em ở đây, sợ là

sẽ không vui vẻ gì, cho nên em tốt nhất nên đi sớm đi! ”

Chương 897

Anh như thế này là muốn đuổi cô đi? !

Đau!

Trước ngực rất đau!

Cô túm chặt lấy ngực,“Lục Sâm……anh rõ ràng đã từng nói, bất luận cho dù thế nào cũng không rời bỏ tay em……anh rõ ràng đã từng nói……”

“Những lời thề thốt nói ra khi yêu, sau khi yêu qua rồi đừng có kỳ kèo nữa”

Yêu……qua rồi……

Tiểu Thất có cảm giác bị người ta dùng một cái gậy đánh vào đầu vậy, trước mắt chỉ là khoảng không đen tối.

Sao lại như thế này.

Lần trước khi chia tay cô rõ ràng cảm nhận được, Lục Sâm đối với cô vẫn còn chút lưu luyến, sau tới ngày hôm nay, lại có thể biến thành tàn nhẫn tới như vậy rồi.

Thời gian mới có ba ngày thôi mà.

Sao lại có thể biến thành như thế này.

“Lục Sâm……”

“Tiêu tiểu thú, chúng ta cũng từng yêu một lần, tôi thật sự không muốn làm cho sự việc trở nên khó coi, nhưng nếu như cô vẫn còn như thế này, ảnh hưởng tới tình cảm của tôi và bạn gái tôi, thế thì tôi chỉ còn cố thể không khách khí nữa!”Mặt Lục Sâm bỗng trở nên lạnh lùng, “Mời ra khỏi đây, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ lên đưa cô đi!”

“Sao anh lại có thể tuyệt tình đến như vậy!”

“Bây giờ tôi tuyệt tình với cô là vì trách nhiệm với ba người chúng ta!

Ha—

Trách nhiệm ?

Sao lại có cách nói buồn cười đến vậy!

Tiểu Thất ôm mặt, nước mắt cứ thế lăn dài, cuối cùng với nhìn Lục Sâm một lần nữa, biểu hiện của Lục Sâm thật là xa lạ,sớm đã không còn là gương mặt ấm áp quen thuộc ngày nào, cả mặt lạnh lùng tựa như đá.

Anh đối với cô thật sự không còn chút lưu luyến nào.

Thế còn cô, cô vẫn ở đây kiên định chuyện buồn cười gì chứ.

Tiểu Thất nén nhịn nước mắt vào lòng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào an,“……được! là do em tự tạo duyên tình, là em cứ cố chấp không chịu nghĩ thoáng ra. Ha——Lục Sâm. nếu như anh thấy chia tay với em anh có thể sống tự tại hạnh phúc hơn, vậy em ……chúc phúc cho anh! ”

“Cảm ơn, tôi và Đình Đình sẽ hạnh phúc！”

Toàn thân Tiểu Thất bắt đầu run lên, miệng mấp máy không thành câu，“Em đi đây！”

“Đi từ từ không tiễn！”

Tiểu Thất từ từ di chuyển tốc độ, thân thể cô thấy yếu mềm, nhưng bước chân lại gần như rất kiên định.

Tim cô chết rồi!

Thật sự, chết rồi.

Nếu như vẫn còn yêu cô, sao lại có thể nhìn cô như thế này mà không co bất kỳ thái độ đau lòng gìcơ chứ.

Nếu như là trước đây, cô nào sợ ngón tay bị đứt một chút miếng da, anh đã lo lắng đau đớn gần nửa ngày rồi, còn cẩn thận bọc tay lại cho cô ……

Mà bây giờ, anh đem hết sự ấm áp đó dành cho người con gái khác!

Vì người con gái đó, không những tình nguyện từ bỏ sự nghiệp mà ngay cả nơi anh ở từ nhoe tới lớn anh cũng sẵn sàng rời đi ……

Tiểu Thất từng bước từng bước một đi ra khỏi văn phòng.

Bên ngoài văn phòng, Triệu Đào cảm thấy thương tình cho Tiểu Thất, toàn mặt là nước mắt tuôn rơi.

“Tiêu tiểu thư……”

Tiểu Thất dường như không còn nghe thấy tiếng của anh gọi nữa, như một cái xác không hồn vậy, ánh mắt trống rỗng, từng bước từng bước một đi xa hơn.

Triệu Đào trong tâm thấy nghẹn ngào.

Nhìn cho tới khi bóng Tiểu Thất rời ra xa hẳn, anh hoảng loạn mở cửa,nhanh bước vào phòng làm việc.

Vừa bước vào cửa, thì đã nhìn thấy chủ tịch đang cúi gập người,tìm gì đó trong thùng rác.

"Chủ tịch……"

"Triệu Đào, hồ dán, tôi cần hồ dán！"

Triệu Đào đi vào mới phát hiện ra, thì ra chủ tịch đang nhặt đồ trong thùng rác chính là cái cốc,một cái cốc sứ bị vỡ, vỡ thành từng mảnh từng mảnh một, một cái cốc lành lặn bị vỡ thành năm sáu mảnh.

"Hồ dán, nhanh đưa cho tôi hồ dán！"

"Chủ tịch, cốc đã bị vỡ vụn rồi."

"Tôi biết！" Lục Sâm quay đầu nhìn Triệu Đào, Triệu Đào lại nhìn ánh mắt đỏ ửng của chủ tịch, trong tim bỗng thấy có chút rất đau lòng, "Vâng, tôi đi lấy hồ dán cho ngài đây."

Phòng làm việc trống rỗng.

Lục Sâm mắt đỏ hoe, cẩn thận từng chút một nhặt tất cả những mạnh vỡ từ trong thùng rác lên, sau đó đem những miếng vỡ đó

ghép lại với nhau.

Trên cốc nước bức ảnh đã bị vỡ nát nứt toác.

Vốn trên cốc có in hình của Tiểu Thất cười rất tươi cũng bị nứt thành từng vết rồi.

Lục Sâm hận mình nhắm nghiền mắt lại.

"Tiểu Thất……xin lỗi, thật sự xin lỗi, anh không còn cách nào khác nữa rồi.Nhưng thật rất hy vọng, anh không muốn làm tổn thương em như vậy ……xin lôi, nếu như có hận, thì em hãy hận anh đi！ "

Hồ dán được đem tới rồi.

Lục Sâm dùng hồ dán dính chặt mảnh vỡ lại với nhau, cốc nước dần dần đã hồi phục được nguyên dạng, nhưng những vết nứt trên cốc thì có làm như thế nào cũng không thể xóa bỏ được.

Đây chính là thứ duy nhất có được ảnh của Tiểu Thất.

Lục Sâm tháo kính ra, ánh mắt đỏ hoe tay ma sát chạm vào cốc.

Khi nãy……

Những lời tàn nhẫn mà anh nói với Tiểu Thất, anh biết,từng câu từng lời cả anh như những nhát dao cứa vào tim Tiểu thất vậy, Tiểu Thất đau khổ khóc than, anh ngay cả khóc cũng không khóc ra.

Lục Sâm nắm chặt nắm đấm.

Có nhiều khi anh tự hỏi thầm ông trời, tại sao lại đối với anh không công bằng như vậy.

Đã cho anh một gia đình không toàn vẹn, lại cho anh một thân hình không khỏe mạnh, bây giờ ……ngay cả tình yêu anh không dễ dàng gì có được lại cũng nhẫn tâm thu hồi mất của anh.

Anh tự nhận thấy cuộc đời anh chưa bao giờ làm chuyện gì ngược lại với ý trời, ông trời ……không có mắt sao!

“Chủ tịch……”

Lục Sâm mắt đỏ hoe gần như bị chảy máu vậy, Triệu Đào nhìn thấy rất lo lắng, chỉ tịch đã rất nhiều ngày không có ngủ ngon giấc rồi,“Chủ tịch……Ngài cần phải nghỉ ngơi một chút, nếu cứ miễn cưỡng làm việc với cường độ cao như này, sức khỏe của ngài sẽ không chịu nổi mất.”

Sức khỏe?

Lục Sâm cười lạnh, “Kể cả tôi có không làm việc như thế này, sức khỏe của tôi ……cũng không thể chịu nổi”

Công việc!

Đơn giản nhất là có thể làm cho anh phân tán được chút áp lực, nếu như bây giờ cái gì anh cũng không làm, anh nhất định sẽ đau khổ chết mất

“Chủ tịch....”

“Vừa nãy Tiểu Thất đi ra ngoài……phản ứng thế nào？”

Triệu Đào không nỡ nói.

“Nói cho tôi biết! “

“Tiểu tiểu thư……xem ra rất tuyệt vọng! ”

Lục Sâm hận mình nhắm chặt mắt lại.

Bây giờ điều anh cầu mong nhất, là hy vọng Tiểu Thất có thể sống tốt, anh hy vọng, sau khi bước được ra khỏi đau thương, cô vẫn như trước kia là Tiểu Thất vô tư,hồn nhiên, vui vẻ, không lo,không! Giong như lần thất tình trước kia của cô vậy, có thể nhanh chóng gặp được nười thích hợp, giúp cô …… bước qua nỗi đau khổ này.

……

Tiểu Thất ngẩn ngơ bước ra khỏi tòa nhà công ty.

Lưu Tuyền đang ở bên ngoài đợi cô, nhìn thấy cô từ đại sảnh bước ra nhanh chóng tới đón, vừa điịnh hỏi thăm Tiểu Thất về tình hình, nhưng nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Thất vô hồn thất thần, khoae mắt vẫn còn vương lệ chưa lau khô, bước chân Lưu Tuyền khựng lại, trong phút chốc cô đã hiểu xảy ra chuyện gì rồi.

Cô ôm lấy Tiểu Thất, không nói gi cả chỉ cho cô chút sức lực an ủi.

Tiểu Thất ôm lấy Lưu Tuyền, “Òa ”một tiếng bắt đầu khóc trong đau khổ, “ Tiểu Tuyền, tiểu Tuyền tại sao lại có thể như vậy ……anh đuổi mình nhanh chóng ra ngoài, anh ất nói Đình Đình tới nhìn thấy mình sẽ hiểu nhầm, anh ấy sao lại có thể tàn nhẫn với mình như vậy …… anh ấy còn nói ngựa tốt không ăn cỏ cũ, kể cả có chia tay với Đình Đình anh ấy cũng nhất định không muốn ở bên cạnh ……”

Lưu Tuyền ngẩn người!

Phản ứng của cô và Tiểu Thất giống nhau, gần như không thể tin nổi những lời tàn nhẫn này lại từ miệng của Lục Sâm nói ra.

Cũng rất nhanh, cô bắt đầu tức giận.

Cô ôm chặt lấy Tiểu Thất, nhẹ nhàng an ủi, “ Ngoan! Đừng khóc nữa, chúng ta cũng đã tới cầu xin rồi, tiểu Thất, Lục Sâm nếu đã đối xử nói những lời như vậy với cậu, anh ất thật sự không còn yêu cậu nữa.Chúng ta cũng không cần một người không yêu mình như vậy quá phí thời gian rồi, cậu mới có hai mươi tư tuổi, vẫn còn rất trẻ, cùng lắm …… cứ coi như là bản thân mù quáng, cho nên mới không nhìn rõ bản chất con người!”

“Tiểu Tuyền, mình chịu không nổi, tim của mình thật sự rất đau khổ, ……”

Thất tình sao lại có thể không đau khổ cơ chứ!

Lưu Tuyền kéo cô đi tới trong góc ngoài đại sảnh, nhìn vào mắt cô và nói, “ Tiểu Thất, đừng đau khổ nữa, cậu có đau khổ thương tâm tới thế nào, Lục Sâm cũng không thấy thương cậu được đâu. Cậu đồng ý với mình, sau này chúng ta sẽ không nghĩ về anh ta nữa có được không? Anh ta muốn ra nước ngoài thì để anh ta ra nước ngoài, muốn di dân thì để anh ta di dân, sau này việc của anh ta sẽ không có bất kỳ liên quan nào tới chúng ta nữa ！ ”

Đạo lý Tiểu Thất đều hiểu, nhưng cô làm không được!

Tiểu Thất ôm mặt, “ Sao mình làm người lại thất bại vậy, trước kia thì bị Lý Dương đá, bây giờ lại bị Lục Sâm đá!” Tiểu Thất nhìn lưu Tuyền, “ Tiểu Tuyền, cậu nói cho mình biết, mình có điểm nào không tốt sao? mình không xinh đẹp, không đủ ôn hoà sao? cậu thử nói xem mình còn khuyết điểm gì, tại sao tất cả mọi người đều rời xa

mình ……"

Lưu Tuyền trong tâm"lung lay"một chút.

Hoài nghĩ bản thân như thế này thật không phải là chuyện tốt.

Cô nắm lấy vai của Tiểu Thất, nghiêm túc chân thật nhìn cô ấy, " Tiểu Thất, cậu đừng có nói linh tinh! cậu làm gì có điểm nào không tốt, Lý Dương rời xa cậu là vì anh ta không có mắt, nhất là Lục Sâm…… anh ta chắc chắn bị mù rồi. Cậu cần tin vào bản thân, tính cách của cậu rất tốt, hiền hậu rộng lượng, thân hình đẹp chuẩn lại có khuôn rất xinh đẹp, gia thế lại quá ổn định, nếu như ở thời cổ đại cậu chắc chắn là một công chúa duy nhất trên trần đời này rồi. Là do bọn họ không xứng đáng với cậu, sau này cậu chắc chắn sẽ gặp được chàng hoàng tử bạch mã phù hợp với cậu."

" Mình không cần bạch mã hoàng tử, mình chỉ cần Lục Sâm……"

"Tiểu Thất ……"

" Tiểu Tuyền cậu không cần nói nữa, những điều cậu nói mình đều hiểu！ " Tiểu Thất dựa tường ngồi trượt xuống, trượt xuống đất rồi lại từ từ ngồi bệt, cô giống như một đứa trẻ bị tổn thương, dùng tay ôm chặt lấy chân mình, vùi đầu vào trong đầu gối. " Mình biết cậu muốn an ủi mình, giống như anh trai mình vậy …… đạo lý mình đều hiểu, nhưng mình chỉ rất đau lòng, tim của mình đau rất đau! Tiểu Tuyền, mình cầu xin cậu, những điều an ủi gì đó cậu đừng nói nữa, cậu chốc mình mượn bờ vai để dựa vào một chút có được không, Những ngày hôm bay mình áp lực gần như muốn chết rồi, cậu để cho mình được khóc một trận, có được không？ "

"……được！ "

Lưu Tuyền ngồi yên đó bên cạnh Tiểu Thất. hai tay ôm lấy với ấy, để đầu cô ấy dựa vào vai của cô.

Cô cảm nhận được tiếng nức nở ấm ức của Tiểu Thất, cảm nhận được toàn thân cô ấy đang run lên, bên tai chỉ nghe thấy tiếng cô bắt đầu thút thít nhỏ tiếng như một con mèo, dần dần, âm thanh mỗi lúc một lớn, tới cuối cùng thành tiếng khóc to nức nở.

“A——Lục Sâm, em yêu anh！ Lục Sâm——em hận anh！”

Lưu Tuyền vỗ lưng Tiểu Thất, cảm nhận được thân hình gầy gò mỏng dính của cô ấy, khoé mắt có chút đỏ lên.

Vừa yêu vừa hận!

Đây chắc chắn là tình cảm thật lòng của Tiểu Thất rồi.

Lưu Tuyền ngẩng đầu, thuận tiện ánh mắt nhìn lên phía phòng làm việc của Lục Sâm ở trên lầu cao kia.

Cô không biết Lục Sâm đang nghĩ gì.

Với cũng đã từng gặp người con gái Triệu Đình Đình đó, cô ấy thật sự rất đẹp, cao lại có tự tin! nhưng so với Tiểu Thất, vẫn kém rất nhiều.

Từ góc độ của cô mà nói, Lục Sâm là người rất nghiêm túc, cùng với người phụ nữ chuyên nghiệp Triệu Đình Đình đứng bên nhau, dù có thế nào cũng chi cảm thấy hai người giống như đang bàn chuyện làm ăn, nhưng khi đứng cạnh Tiểu Thất mới thật sự là nam thanh nữ tú.

Lục Sâm …… hy vọng anh sẽ không hối hận!

Chương 898

Tiểu Thất nghĩ rằng những ngôn từ kịch liệt mà anh dành cho cô đã là sự tổn thương lớn nhất rồi.

Nhưng……

Ngày hôm sai, cô mới phát hiện là mình đã sai rồi.

Ngày hôm qua, từ công ty Lục Sâm trở về, Tiểu Thất để Lưu Tuyền về nhà cô ấy, anh trai nghĩ là Lưu Tuyền ở cùng cô nên không tới nữa.Ở ngôi nhà của cô và Lục Sâm cùng ở, chỉ còn một mình cô

Hai tầng lầu, hoàn toàn trống trải, nỗi cô đơn hiện hữu rõ.

Tiểu Thất một đêm không ngủ, sau khi Lục Sâm nói những lời tuyệt tình đó, cô ngủ không nổi,từ lúc ở công ty của anh trở về, cô bắt đầu một mình ở trong phòng bắt đầu thu dọn đồ đạc

Trong phòng ở đâu cũng có đồ của cô và Lục Sâm.

Khóe mắt Tiểu Thất đã không còn rơi lệ được nữa, đau khô khốc khô khốc.

Cô tìm một cái vali to, không động tới đồ của Lục Sâm, đem tất cả đồ của cô, cả đồ dùng sinh hoạt … bao gồm cả những đồ cô mua khi tới căn nhà này, tất cả đều dùng hộp bọc lại.

Thu dọn nguyên một đêm.

Sau khi trời sáng, cô mới miễn cưỡng thu dọn xong tất cả.

Tiểu Thất nhìn căn phòng đã được thu dọn xong, trong phòng thiếu đi đồ dùng của cô, hiện hữu rõ không khoang, cô nhìn hai thùng lớn trước mặt, cười khờ dại.

Thì ra ……

Đồ của cô lại nhiều như vây!

Nhìn thật không vừa mắt, thu dọn lại phiền phức như vậy.

Tiểu Thất ngồi trên nền đất, cuối cùng đem hết những cái vỏ gối của mình để vào trong thùng, sau đó đóng lại, niêm phong!

Sau đó đem hết tất cả đồ của Lục Sâm trả về vị trí cũ, trên người ướt đẫm mồ hôi, nước mắt cũng trở thành mồ hôi chảy rồi, bị quần áo hút hết rồi, bốc hơi rồi.

Cả căn phòng hồi phục lại nguyên trạng bạn đầu khi cô vừa mới tới.

Lại trở về nguyên hiện trạng như trước chỉ có ba mầu đen trắng xám, tràn ngập cảm giác nơi ơn của một người đàn ông đơn thân.

Làm xong những việc này, Tiểu Thất cuối cùng cũng gọi điện cho Lục Sâm.

Gọi liên tục tới cuộc thứ ba mới nghe máy.

“Tôi nghĩ tôi đã nói rõ ràng với cô rồi, Tiêu tiểu thư, mong là sau này cô đừng liên lạc với tôi nữa.”

Tiểu Thất nghĩ là trái tim cô đã tê liệt rồi, nhưng khi vừa nghe thấy lời

tuyệt tình của Lục Sâm nói, trái tim cô vẫn không chịu đựng nổi lại đau nhói, coi ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ đã bắt đầu có ánh nắng mặt trời, nỗ lực nuốt nước mắt lại, “ Lục Sâm……em có lời muốn nói với anh.”

“ Tôi rất bận ……”

“ Yên tâm đi, em không làm phiền anh quá mấy phút đâu！ ” Tiểu Thất cười khắc khổ, “ Hôm qua … em đã nhận thức sâu sắc được rằng anh thật sự chia tay tuyệt tình với em rồi, bây giờ em, cũng đã thu dọn hết hành lý của mình, ngày hôm nay, em sẽ chuyển ra khỏi chỗ của anh. Em không cần tất cả những gì bồi thường mà anh cho, nam thích nữa yêu vốn là chuyện tình nguyện của hai bên, bồi thường …… em không cần! căn nhà này anh muốn bán cũng được, hoặc để không cũng được, sau này sẽ không có liên quan gì tới em hết.”

Lục Sâm trầm mặc.

Tiểu Thất nắm chặt điện thoại, tiếp tục nói, “ Nếu như anh có thời gian, hôm nay chúng ta gặp một chút nhé, không cần biết như thế nào, chìa khoá nhà anh em cần phải trả lại cho anh. Nếu như anh không có thời gian, thì anh tìm một người tới lấy cũng được. ”

Lục Sâm trầm mặc một lúc lâu, lâu tới mức Tiểu Thất nghĩ là anh ấy không nghe máy nữa.

“Lục Sâm？ ”

“Tôi đây！ ” giọng của Lục Sâm từ trong điện thoại vâng lên, đem theo một chút cảm giác kiệt quệ, “ Cô không cần phải như vậy, tôi nói rồi nhà đó tôi để cho cô là để cho cô, cô không cần chuyển đi ……”

“ Em không cần lợi dụng anh, còn nữa, nếu đã chia tay rồi thì chia tay sạch sẽ, để căn nhà đó cho em ở, để hôm nào em cũng phải nhớ tới anh sao, sau đó quên không được nỗi đau mà anh dành cho em sao?”

Lục Sâm lại trầm mặc tiếp.

Sau nửa ngày, anh mới thở dài nói“……được, nếu như cô đã kiên định như vậy, thì quyết định như vậy đi! tôi sẽ cho người tới lấy chìa khoá, cô nói thời gian địa điểm đi.”

“ em thu dọn xong rồi,chỉ là chưa chuyển đồ thôi, đợi chuyển đồ xong xem thời gian nào thích hợp em sẽ thông báo cho anh.”

“Được! ”

Ngắt điện thoại, ánh mắt Tiểu Thất vẫn khô khốc, rõ ràng muốn khóc, nhưng nước mắt lại không thể rơi xuống.

Cô không tìm công ty chuyển nhà, đem toàn bộ đồ của cô từng thùng đẩy xuống tầng một, sau đó…… cô xem lại một lần nữa căn nhà mà cô đã ở gần ba tháng, nhắm mắt, đóng cửa quay người bước đi.

Tiểu Thất không có về nhà, cô sợ bố mẹ nhìn thấy tình cảnh bi thảm này của cô lại nguyên nhân ngọn ngành, cho nên đem hết đồ của mình chuyển tới nơi ở bên ngoài của anh trai.

“ Nghĩ kỹ rồi, muốn chuyển ra ngoài rồi ? ”

“Vâng! ” giọng nói Tiểu Thất trong điện thoại có chút nghẹn, “Nói chung không thể chiếm nhà của người khác mà, anh, em để đồ của em ở nhà anh, nếu như tiện, em có thể ở tạm nhà anh một thời gian không, đợi khi nào em dưỡng thương xong, về nhà sau có được

không?”

“ Anh trai thì có gì mà không tiện, nói chung là người độc thân, lại không có bạn gái!” Cảnh Thuỵ nói với Tiểu Thất, “Đợi chút anh gọi cho người quản lý, anh có chùm chìa khoá để ở chỗ đó, đợi chút nữa anh để quản lý mở cửa cho em.”

“Vâng,em chuyển đồ qua đó trước, đợi chút nữa sẽ đem chìa khoá trả lại Lục Sâm, anh tối chúng ta gặp nhé！”

“Ừ！”

……

Có điện thoại Cảnh Thuỵ gọi đi, Tiểu Thất thành công nhận được chìa khoá của nơi ở, sau khi cô mở cửa, đem toàn bộ đồ đạc chuyển vào, mệt tới nỗi toàn thân đầm đìa mồ hôi. Cô gần như không ở lại trong nhà quá lâu, sau khi đặt đồ vào trong nhà xong ngay lập tức lại một lần nữa gọi điện thoại cho Lục Sâm.

“Em xong rồi! anh bây giờ có thời gian không?”

Lục Sâm trầm lại một chút nói, “ Tôi sợ là không có thời gian…… cô nói địa chỉ, tôi cho người qua đó lấy giúp tôi.”

“ Được, thế thì hẹn ở chỗ hàng cafe lần trước gặp mặt nhé. ”

“ Được！”

……

Ngắt điện thoại, Tiểu Thất không có thay quần áo khác, nhanh chóng mặc nguyên bộ này đi tới hàng cafe.

Nhưng Tiểu Thất không biết là ……

Sau khi cô ngắt điện thoại, Lục Sâm đi tới nơi hai người đã từng ở.

Lục Sâm mở cửa căn phòng, nhìn căn phòng một lượt, gần như không còn nhận ra được căn phòng này nữa.

Anh rời đi mới có ngắn ngủi thời gian vài ngày, nhưng bây giờ, tất cả đã thay đổi rồi.

Trong phòng khách đôi dép đi trong nhà có hình gấu POOB đã không còn nữa, trên ghế chiếc đệm có hình hoạt hình cũng không còn, ngay cả trên bàn ăn khăn trải thêu ren cũng không còn, căn phòng trở lại với dáng vẻ như trước kia anh vẫn còn độc thân.

Đen, trắng, ghi!

Ngay mặt nền và tay cầm của tầng lầu cũng trở về màu sắc ban đầu.

Tiểu Thất rất thích những màu sắc nổi bật, bởi vì cô nói mùa đông đã đủ lạnh rồi,nếu như không cho thêm chút màu sắc ấm áp,nhìn sẽ càng lạnh.

Mà bây giờ, tất cắt những sắc màu ấm áp đều không còn nữa.

Chỉ còn lại cả căn phòng lạnh lẽo.

Rõ ràng màu sắc lạnh lẽo này mới là màu sắc bao nhiêu năm nay quen thuộc của anh,nhưng bây giờ xem ra, bỗng thấy có chút khó tiếp nhận！

Lục Sâm đẩy xe lăn vào trong phòng riêng của anh và Tiểu Thất.

Trong phòng riêng đồ đạc được thu dọn ngăn nắp, chăn cũng được gấp ngăn nắp, nhìn là biết hoàn toàn không phải là phong cách của Tiểu Thất. Khi bình thường cô ấy rất phóng khoáng, cởi dép là léo ngay lên giường, đồ ngủ thường vất lung tung khắp nơi, nhưng bây giờ, tất cả đều được sắp xếp gọn ngăn nắp.

Lục Sâm cười khắc khổ mở tủ quần áo ra, trong tủ quần áo toàn bộ là đồ véc và áo sơ mi của anh, tất cả quần áo thuộc về Tiểu Thất đều không còn nữa.

Nhiều quần áo như vậy, cô ấy sao mà lại thu dọn hết được?

" Lại là một đêm không ngủ sao……"

Lục Sân cau mày, nhìn mặt đất được lau sạch sẽ,nhận định rõ lại.

Công trình lớn như vậy, cô ấy nhất định là phải thức nguyên một đêm để làm mới xong.

Nha đầu này……

Một chút cũng không biết yêu thương sức khỏe bản thân.

Lục Sâm cười khổ cực.

Nhìn căn phòng trống trải, lại nhìn đôi chân của mình, anh lại một lần nữa đỏ hoe nơi khoé mắt.

……

Tiểu Thất như bay nhanh chóng tới tiệm cafe, trên người với ngoài điện thoại và ví tiền, chỉ có một bộ chìa khoá.

Ở cửa tiệm cafe này là nơi lần trước cô phát hiện Lục Sâm và Triệu Đình Đình có quan hệ mờ ám, Tiểu Thất ngồi trong hàng cafe nhìn ra cửa sổ, gọi một cốc cafe đen, cô không thích mùi vị của cafe đen, từ trước tới giờ không bao giờ uống, nhưng Lục Sâm rất thích, cô kiềm được không thử một lần, uống thử một ngụm, đắng tới nỗi nước mắt cô gần như rơi xuống.

Không phải là người ở cùng một thế giới hay sao, sao mà cùng một loại đồ uống mà cũng uống không nổi?

Tiểu Thất che mặt.

Người trong tiệm cafe không đông, cô một mình ngồi trong tiệm cafe đợi gần hai mươi phút, mới nghe thấy tiếng chuông reo ở ngoài cửa tiệm.

Tiểu Thất nhận thức được ngẩng đầu lên

Người xuất hiện ở cửa tiệm cafe khôn phải là Lục Sâm, mà là …… Triệu Đình Đình!

Thời tiết đổi ấm áp, Triệu Đình Đình mặc một chiếc váy ren, chiếc váy bó sát đùi, để lộ cặp chân dài và trắng nõn, tóc của cô ấy dài xoã xuống bờ vai, trên mặt đeo một chiếc kính râm lớn, trên tay xách một chiếc túi chanel nhỏ,trên môi là màu son đỏ rực làm cho toàn thân cô ấy thật sự toàn phần khí phách.

Cô ấy duyên dáng đi vào trong tiệm cafe, thuận tay đưa khoá xe cho người phục vụ,“ Làm ơn đỗ xe hộ tôi! ”

Nói rồi, cô áo tháo kính xuống, cô ấy đảo bốn góc tiệm nhìn một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại kết trên người Tiểu Thất.

Cô ấy đi một đôi guốc cao lộ mõm đính hạt, từng bước từng bước đi tới, mỗi bước chân, tiếng guốc chạm xuống nền nhà phát ra tiếng " cộc cộc cộc ", với tình làm cho người khác cảm thấy rất hồi hộp!

Tiểu Thất nhận thức được hít một hơi.

Cô có nghĩ thế nào cũng không nghĩ được, Lục Sâm không tới đây, mà lại để Triệu Đình Đình tới đối mặt với cô.

Cô vẫn nghĩ ......Lục Sâm sẽ để Triệu Đào, hoặc là người khác tới lấy chìa khoá, không cần biết là người nào, cô đều có thể chịu được, duy nhất cô không chấp nhận được là Triệu Đình Đình!

Ông trời cũng biết là cô không muốn gặp cô ấy thế nào!

Nhất là......khi Triệu Đình Đình ăn mặc mỹ miều chói lọi thế này xuất hiện trước mặt cô, còn cô nhảy cắt trang điểm nhẹ một chút cũng không có, hai người đứng cạnh nhau thật sự mà nói hình tượng quá khác biệt, cô cúi đầu nhìn mình, trong bản thân thật nhếch nhác, một đêm không ngủ, quần áo không thay, thu dọn hành lý nguyên một đêm, quần áo trên người còn có chút nhăn nhúm, tóc cũng không chỉnh sửa, vì chảy rất nhiều mồ hôi, tóc có chút dính vào mặt, dù có nhìn thế nào cũng thấy thật nhếch nhác.

Một Tiểu Thất nhếch nhác thế này, lại nhìn một Triệu Đình Đình chói lộ tươi mới, trong tim cảm giác tự ti gần như trào ngược lên.

" Sao lại là cô tới ? "

Chương 899

39899.“Rất ngạc nhiên ngoài dự đoán sao?”

Triệu Đình Đình nho nhã khoan khoái ngồi xuống, dung mạo của cô vô cùng sắc sảo, đến cả móng tay đều làm rất đẹp, móng tay được tô màu đỏ đậm, làm nổi bật lên đôi bàn tay trắng ngần. So với lần gặp cô ta ở buổi tiệc đầy tháng của em gái, hôm nay cô ta có thể nói là khí thế ngần ngần. Cô ngồi xuống, để túi xách kế bên ghế sofa, cười nhìn Tiểu Thât,”Không ngờ người đến đây lại là tôi, đúng không?”

Tiểu Thất mím môi không nói chuyện.

Đúng thật là không nghĩ tới!

Đơn giản là nghĩ không ra!

“Sao lại là cô?”

Triệu Đình Đình sau khi ngồi xuống ghế thì có nhân viên phục vụ lại, “Cô cần uống gì?”

“Cà phê đen!”

“Được, xin đợt xíu!”

Tiểu Thất không nhịn được bóp chặt ngón tay lại, hai người này ngay đến uống cà phê, đều uống loại giống nhau sao!

Tiểu Thất không nhịn được lại hỏi một câu, “Sao cô lại đến đây?”

“Lúc cô điện cho Lục Sâm tôi đang ở trong công ty anh ấy.” Cà phê vừa bưng đến, Triệu Đình Đình đã bưng ly lên, nho nhã uống một ngụm, cô thật đúng là thân bạch cốt tinh, mức độ tu luyện cũng rất ghê gớm, một ngụm cà phê uống xong, vậy mà son môi trên miệng một chút cũng không dính lên chiếc cốc, Triệu Đình Đình bỏ ly xuống, tiếp tục nói. “Công ty Lục Sâm có quá nhiều chuyện bận, cô cũng biết, hai người chúng tôi lập tức di cư đến Thụy Sĩ rồi, rất nhiều chuyện cần phải giao phó lại, Lục Sâm thực sự không có cách ra ngoài để gặp gỡ, vừa may hôm nay tôi rãnh, không có gì làm, nên tự mình tình nguyện xung phong đến đây.”

Tiểu Thất nắm chặt chìa khóa trong tay.

Lục Sâm...anh ấy lại đồng ý bảo Triệu Đình Đình đến lấy chìa khóa, thật sao?

Rõ ràng là chuyện giữa hai người họ, Lục Sâm lại kéo Triệu Đình Đình vào đây, chả lẽ lo lắng lời nói hôm quá chưa đủ độ sát thương, nên muốn cô phải xác minh sự thật lần nữa sao!

Tim Tiểu Thất đau đớn vô cùng.

Cô thật sự không muốn gặp người phụ nữ trước mặt tí nào, nếu không có cô ta, có lẽ cô và Lục Sâm vẫn yên ổn, không có chuyện gì xảy ra, cô thật không hiểu nỗi, đã ra nước ngoài mười năm, tại sao lại quay về!

Tại sao rõ ràng biết đối phương đã có bạn gái, mà một rồi hai hai rồi ba cứ xuất hiện trước mặt Lục Sâm.

Chả lẽ tình cảm của họ là tình cảm, giữ cô và Lục Sâm không phải tình cảm sao.

Tiểu Thất lại muốn khóc.

Nhưng...cô không thể!

Cho dù khóc, cô cũng tuyệt đối không được khóc trước mặt Triệu Đình Đình, tuyệt đối không thể khóc vì là kẻ bại trận thất thế!

Tiểu Thất dũi mắt, giờ cô chỉ muốn rời đi!

Cô nhanh chóng đẩy chìa khóa trong tay tới trước mặt Triệu Đình Đình, “Đây chính là chiếc chìa khóa mà tôi muốn trả cho Lục Sâm, nếu anh đã không đến, vậy phiền cô giúp đỡ giao cho anh ấy! Còn nữa...tôi ở trước cửa công ty các người có mở quán cafe, tiệm đó là của Lục Sâm, nhưng quán cà phê do tôi một tay cực khổ gầy dựng, tôi không muốn công sức của mình bỏ phí. Nên cái cửa hàng đó tôi không tính trả lại cho Lục Sâm..nhưng hàng tháng tôi sẽ dựa theo giá thị trường để trả anh tiền thuê.”

Triệu Đình Đình gật đầu, vươn tay lấy chìa khóa.

Tiểu Thất cảm thấy thứ Triệu Đình Đình lấy đi không phải là chìa khóa, mà là...Lục Sâm người sống sờ sờ đó.

Sống mũi cô cay cay, mắt có chút ươn ướt. Cô vội cúi thấp đầu, che đi giọt lệ trong mắt.

“Được rồi, việc tôi cần làm đã làm rồi, tôi nên đi đâu!”

“Đợi đã!”

Triệu Đình Đình gọi Tiểu Thất, nhìn vào mắt cô ta, cười nói, “Thực ra hôm nay tôi tình nguyện đến lấy chìa khóa, cũng có chút lòng riêng.

Cô Tiêu, tôi có vài lời muốn nói với cô, nếu cô không bận, có thể nghe xong rồi mới đi không?”

Toàn thân Tiểu Thất tê cứng, cô tê cứng nói, “Giữa hai chúng ta chắc không còn gì để nói nữa chứ?”

“Biểu hiện bên ngoài là vậy.” Triệu Đình Đình nhẹ nhàng nói, “Nếu không phải vì Lục Sâm, có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ quen biết, chính người đàn ông này kéo chúng ta lại với nhau, mà giờ, lời tôi nói có thể khá vô lí, nhưng xin tha thứ, tôi cũng là người phụ nữ không có cảm giác an toàn, nên xin cho tôi nói hết lời được không?”

Tiểu Thất mím chặt môi, tê dại ngồi xuống lần nữa.

Cả đời cô chả bao giờ ngờ rằng sẽ có ngày mình và tình địch cũng nhau ngồi chung một quán cà phê, nói chuyện và uống cà phê như vậy.

“Cô Tiêu, thực ra tôi rất ngưỡng mộ cô.”

Tiểu Thất nhăn mày, “Cô Triệu, cô đây là nói khích toi sao?”

“Không! Tôi là thật lòng!” Triệu Đình Đình nhẹ nhàng nói, “Từ lần đầu gặp cô, tôi đã biết cô, tôi và Lục Sâm đều không giống nhau, cô..nhìn vào đơn thuần, nên hỷ nộ ái ố đều hiện rõ trên khuôn mặt, không giống như chúng tôi loại cáo già đã quen đấu đá nhiều năm lăn lộn trên thương trường, hoàn toàn không phân biệt được nụ cười thật và giả. Lần đầu tiên tôi nhìn cô trong lòng tôi nghĩ, không biết gia đình như thế nào, mới có thể giáo dục ra một người con gái như thế.”

Triệu Đình Đình hít một hơi sâu, “Tôi thật ngưỡng mộ cô! Cô trẻ như thế, xinh đẹp như thế, lại có người cha mẹ yêu thương mình như thế, không giống như chúng tôi, mệt chỉ có thể dựa vào tường nghỉ ngơi,

lạnh cũng chỉ biết tự ôm lấy mình..”

“Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

“Thực ra tôi nhận ra, tuy cô và Lục Sâm đã chia tay, nhưng trong lòng anh ấy vẫn còn hổ thẹn.” Triệu Đình Đình thở dài, “Người cô gái như cô, dễ làm người khác có cảm giác tội lỗi, nên tôi đề nghị di cư ra nước ngoài, vì tôi không có cảm giác an toàn, tôi không dám ở lại đây, tôi lo lắng cô một ngày, Lục Sâm lại yêu cô lần nữa.”

Tiểu Thất cười đau khổ, sao có thể!

Hôm qua Lục Sâm chính miệng nói với cô, ngựa tốt không nhai lại cỏ cũ mà!

“Cô Triệu, cô nghĩ nhiều rồi, hôm qua tôi và Lục Sâm đã nói rõ ràng, sau này...sẽ không làm phiền cuộc sống của anh ấy nữa.”

“Tôi biết cô có lòng kiêu ngạo của riêng cô. Nhưng tôi vẫn là không yên tâm...cô Tiêu, tôi không yên tâm không phải vì cái khác, là vì tôi không đủ tự tin, nên chúng tôi bắt buộc phải rời khỏi đây, đổi một nơi ở mới để bắt đầu lại, như vậy tôi và Lục Sâm mới có thể sống tiếp được.”

Triệu Đình Đình nhìn Tiểu Thất, cô thật sự rất ngưỡng mộ Tiểu Thất.

Có cha mẹ thương yêu, có bạn tốt như Lưu Tuyền, còn có một người yêu cô ta như thế cái gì cũng đã nghĩ hết cho cô ta Lục Sâm.

“Cô Triệu,,,,”

“Nghe tôi nói hết lời được không?” Triệu Đình Đình cười đau khổ nói, “Tôi biết, đối với cô mà nói, tôi chính là người thứ ba trong tình cảm

của cô và Lục Sâm, cô ghét tôi cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng tôi luôn muốn nói với cô, nhưng Lục Sâm cứ lo lắng lời của tôi sẽ làm tổn thương cô, nên cứ không cho tôi đến tìm cô."

Lòng Tiểu Thất lại đau.

Hôm nay Lục Sâm đồng ý cho Triệu Đình Đình đến tìm cô, là đã không còn để ý việc lời nói của Triệu Đình Đình sẽ làm tổn thương cô nữa sao.

"Cô Tiêu, cô là một cô gái tốt, không chỉ Lục Sâm mà cả tôi đều thấy áy náy với cô, nhưng chuyện giờ đã đi đến bước này, tôi cũng vì bảo vệ tình yêu của mình, có vài lời không thể không nói."

Trong lòng Tiểu Thất giờ chả có tâm trạng nghe, mắt cô chả nhìn bất cứ đâu, cứ nhìn vào ngón áp út Triệu Đình Đình kia.

Trên ngón áp út của cô, có một chiếc nhẫn rất lấp lánh, rất chói mắt và thu hút.

Cô đã từng cùng với Lục Sâm dạo các cửa hàng, đã từng không ít lần hướng mắt nhìn vào những chiếc nhẫn đó, nhưng Lục Sâm lại không có bất kì biểu hiện gì.

Lục Sâm giải thích với cô rằng, đến lúc kết hôn hoặc đính hôn sẽ chuẩn bị một chiếc nhẫn độc nhất cô nhị cho cô, nhưng giờ cô đã rõ, anh chỉ là không muốn mua cho cô, đơn thuần chỉ là không muốn mua cho cô mà thôi.

Âm thanh Triệu Đình Đình dường như vọng từ rất xa tới, "...Tôi hy vọng, trong mười ngày cuối cùng chúng tôi ở trong nước, cô Tiêu đừng có liên lạc với Lục Sâm nữa, anh là một người đàn ông lương thiện, lời quá nhẫn tâm sẽ không nói ra được, mối tình này cô là

người bị hại, nếu như cô có hận, hận tôi là được. Còn nữa...tôi cũng hy vọng, đợi tôi và Lục Sâm di cư qua Thụy Sĩ, cô Tiêu cũng đừng liên lạc với Lục Sâm nữa.”

“Đến cả hỏi thăm với tư cách bạn bè...cũng không được sao?”

“Xin lỗi, tôi là một người phụ nữ rất nhỏ nhen.” Triệu Đình Đình thở dài, “Đối với tôi mà nói sau khi chia ta đều là người lạ, là tuyệt đối tuyệt đối không thể làm lại bạn bè...còn nữa...giữa nam và nữa đâu có tình bạn chân thật nào? Nên xin lỗi, nếu giờ tôi đã là bạn gái hiện tại của Lục Sâm, thì tuyệt đối không cho phép anh và người trước cứ day dứt không rõ ràng!”

Tiểu Thất đồng tình nhìn Triệu Đình Đình một cái, điểm này, hai người họ lại có quan điểm giống nhau.

Đúng vậy!

Giữa nam và nữ, ngoài quan hệ huyết thống máu mủ ra, còn lại chả phải chỉ có chuyện đó sao.

Cái gì mà bạn với không bạn, toàn là giả cả!

Cô nhắm mắt, “Tôi biết rồi, cô yên tâm đi, trừ phi anh chủ động liên lạc tôi, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không có bất cứ liên hệ gì với anh ta!”

Nghe Tiểu Thất đảm bảo, Triệu Đình Đình nhẹ nhàng trút một hơi.

Lục Sâm để cô đến gặp Tiểu Thất, nói rõ chính là để cô đập tan mọi ý niệm trong đầu Tiểu Thất, có thể thấy sự đảm bảo này của cô, cô cũng coi như đã giúp Lục Sâm rồi.

“Yêu cầu của tôi hơi vô lễ, nhưng hy vọng cô Tiêu có thể thông cảm.”

Tiểu Thất cười đau khổ.

Cô thông cảm!

Sao cô không thông cảm chứ.

Như lúc cô và Lục Sâm còn hạnh phúc, chả phải cũng không cho Lục Sâm có bất kỳ quan hệ day dưa với Triệu Đình Đình sao.

“Còn có gì không?”

“Còn một câu cuối cùng, “Triệu Đình Đình thành thật nhìn Tiểu Thất, “Cô Tiêu, cô là một người con gái tốt, vả lại cô còn rất trẻ, sau này cô nhất định gặp được người đàn ông tốt thích hợp hơn Lục Sâm!”

Lại là câu nói đó.

Câu này cô nghe quá đủ rồi.

Đúng!

Cô còn trẻ!

Nói không chừng sau này cô sẽ gặp được người đàn ông tốt thích hợp hơn Lục Sâm, nhưng...chỉ là thích hợp thôi.

Dù có thích hợp, không phải Lục Sâm...còn có ý nghĩa gì chứ.

Tiểu Thất đẩy ly cà phê trước mặt, “Chúc cô hạnh phúc, tôi đi trước đây!”

Triệu Đình Đình dùng mắt tiễn Tiểu Thất rời khỏi quán cà phê.

Cô nhìn bóng dáng Tiểu Thất biến mất khỏi dòng người trên đường, nhẹ nhàng thở dài, “Giờ xem ra thì Lục Sâm tàn nhẫn, nhưng sau này...thời gain lâu rồi, đợi cô từ từ quên đi đoạn tình cảm này, cô sẽ biết, Lục Sâm làm tất cả mọi thứ, đều là vì muốn tốt cho cô thôi...”

Chương 900

39900.Tiểu Thất đi đến căn hộ dãy lầu của Cảnh Thụy.

Về tới căn hộ Tiểu Thất mới thật sự buông lỏng hết, mỗi ngày bắt đầu lại những hoạt động thường ngày, đương nhiên cũng hồi phục ngày ăn ba bữa cơm, điều này làm cho Cảnh Thụy yên tâm được đôi chút.

Nhưng anh vẫn lo lắng Tiểu Thất không thể thoát khỏi nỗi đau đen tối đó.

Nhưng bảo Tiểu Thất thật là đã quên Lục Sâm?

Làm sao có thể!

Cảnh Thụy để ý, tuy giờ khuôn mặt Tiểu Thất biểu hiện rất nhẹ nhàng bình thản, nhưng thương ngơ ra, nhiều lúc đi như người mất hồn, nếu không có ai làm phiền, cô sẽ cứ ngơ ra đấy nhiều lúc ngơ cả một buổi sáng.

Trong lòng Cảnh Thụy tuy lo lắng nhưng lại không có cách nào.

Tổn thương về mặt tình cảm, cho dù bất cứ ai, cũng không có thể thay cô chịu đựng hết.

Cảnh Thụy cố gắng giảm bớt lượng công việc, lúc xuống ca thường dẫn Cảnh Thụy ra ngoài ăn uống đi dạo, mua cho cô những bộ đồ đẹp, hoặc là điểm tâm ngọt mà cô thích, nhưng Tiểu Thất vẫn không thay đổi gì cả.

Cảnh Thụy nhẹ nhàng thở dài.

Hôm nay, sau khi xuống ca, về tới căn hộ thấy Tiểu Thất đang làm việc nhà.

Đúng rồi!

Quên nói là, từ sau khi thất tình Tiểu Thất đặc biệt thích làm việc nhà, bình thường là nhà có chút bụi sẽ lấy máy hút bụi hút cho sạch sẽ, thỉnh thoảng lại tổng vệ sinh, Tiểu Thất như thế thật quá không bình thường rồi.

“Được rồi, đã sạch lắm rồi, không cần dọn dẹp nữa. “ Cảnh Thụy nắm lấy cánh tay Tiểu Thất. “Đi, anh dẫn em ra ngoài.”

“Ra ngoài?”

Tiểu Thất không muốn đi, dúi đầu nói, “Anh, anh không cần nghĩ cách làm em vui, em cảm thấy em như vậy khá tốt, vả lại lúc em làm việc sẽ cảm thấy thiết thực...”

“Đừng nói nhiều, cùng anh ra ngoài!”

Cảnh Thụy bỏ máy hút bụi sang một bên, nắm lấy tay Tiểu Thất, đẩy Tiểu Thất vào trong phòng ngủ, “Mau vào phòng thay đồ đi, anh dẫn đến chỗ này.”

“Đi đâu chứ?”

“Bí mật!”

Được thôi!

Chắc chắn lại đi dạo phố hay gì đó, không thì lại dẫn cô đi ăn đồ ngon.

Tiểu Thất cũng không muốn làm Cảnh Thụy quá lo lắng, tuy không muốn đi, nhưng chỉ còn cách chiều theo anh ta.

Lúc này đã là năm giờ rưỡi chiều, trời bắt đầu trở nên ấm áp, trời cũng hơi tối một chút, lúc này bầu trời sáng hồng cả lên, cả thành phố như được bao bọc bởi lồng ánh sáng chiều tà, đẹp vô cùng. Thời tiết hôm nay cũng không lạnh, Tiểu Thất mặc một chiếc áo thun trắng đơn giản, thân dưới mặc quần jean trắng, tóc uốn lượn thả ngang vai, do lo sợ trời tối sẽ lạnh, trên cánh tay còn mang thêm một chiếc áo khoác jean.

Mở cửa ra, Cảnh Thụy nhìn cái trau mày.

“Sao vậy?”

“Thay bộ khác!”

Tiểu Thất bỗng cườii méo mặt, “Anh trai yêu dấu của em, thay đồ phiền quá, chả phải ra ngoài ăn bữa cơm sao, em mặc vậy không được sao?”

“Không được! Quá tùy tiện rồi. “ Cảnh Thụy thở dài, kéo Tiểu Thất vào trong phòng, mở tủ quần áo nhìn một lượt, lựa cho Tiểu Thất một bộ đầm màu vàng hạnh nhân, “Mặc bộ này!”

“Cái này...quá long trọng rồi đó?”

Bộ đầm này là lúc sinh nhật hai mươi tuổi daddy mua cho cô, được tạo bởi nghệ nhân người Ý, nghe nói thiết kế sư trước đây là thiết kế

sư của hoàng thất, đầm vô cùng đơn giản, kiểu dáng hở vai, lộ ra một bờ vai mịn màng trắng ngần, đầm chiết eo, trên eo có một sợi dây nịt nhỏ cỡ ngón tay bằng kim cương, cách mà nó phồng ra cũng không theo một quy luật nào hết, mặc vào trên người thì bung tỏa ra, nhìn giống như một bông hoa xinh đẹp đang nở, vật liệu của đầm rất mỏng nhẹ, lúc gió thổi thì bay nhẹ nhàng, nhẹ nhàng phiêu diêu uyển chuyển rất đẹp.

Tiểu Thất thay bộ đầm, Cảnh Thụy mới hài lòng.

Tiểu Thất cười đùa, “Là em gái anh đều xinh đẹp cả chứ, còn có em gái Điền Tâm xinh đẹp của nhà người ta nữa?”

Cảnh Thụy mày nhướng lên, “Không có khả năng so sánh!”

“Cũng không phải!” thấy sự nhẫn nại của Tiểu Thất gần như không còn, Cảnh Thụy haha cười lớn, “Một đóa là của nhà mình, một đóa là của nhà người ta, anh vẫn thích hoa của nhà người khác hơn!”

Tiểu Thất không nhịn được cười.

“Xem, cười lên vậy có phải rất đẹp không!”

Cảnh Thụy lâu lắm rồi không thấy Tiểu Thất vui như thế, cô và Lục Sâm đã chia tay gần mười ngày, trạng thái giờ đã tốt hơn rất nhiều, sức khở cũng không yếu ớt như trước nữa, nhìn tổng thể tốt lên rất nhiều rồi.

Quần áo đã chuẩn bị xong, Cảnh Thụy lại lựa cho Tiểu Thất một đôi giày trắng sandan gót ngọn, sau đó mắt nhìn trên tóc của Tiểu Thất.

“Anh, không phải anh dẫn em đi tiếp khách chứ, sao bảo em mặc long trọng thế này làm gì?”

“Đến nơi em sẽ biết.” Cảnh Thụy nhăn mày nhìn tóc Tiểu Thất, “Tóc thả vậy quá tùy ý rồi, ngồi xuống, xem anh thay cho em kiểu tóc đẹp khác.”

“Anh biết cái này?”

“Đương nhiên!”

Cảnh Thụy đẩy Tiểu Thất ngồi xuống ghế trước bàn trang điểm, bắt đầy động tay chỉnh sửa kiểu tóc cho Tiểu Thất, ngón tay anh đặc biệt linh hoạt, mấy thao tác đơn giản thôi đã giúp Tiểu Thất có một kiểu tóc đơn giản, nhưng cũng rất đẹp mắt.

Tóc bị làm cho bồng bềnh nhẹ nhàng, đằng sau gáy có một kẹp nhỏ xinh xinh, hai bên đầu cuộn một vòng tóc nhỏ, tóc cột lên cao, lộ cái cổ thon dài trắng ngần, nhìn tổng thể như người con gái chững chạc, nhưng cũng mang theo nét thuần khiết đơn thuần của thiếu nữ.

Tiểu Thất rất ít trang điểm như thế, lúc này nhìn mình trong gương, có chút không quen biết.

“Có cần trang điểm nhẹ?”

“Không cần!” Cảnh Thụy hài lòng gật đầu, “Em gái anh đã quá đẹp, nếu mà còn trang điểm, đứng với con gái khác, sao người ta sống nổi.”

Tiểu Thất nhịn không được hai tay sờ má.

Nhìn mình trong gương, một đôi mắt hạt nhân vừa to vừa sáng, sống mũi dọc dừa cao, đôi môi bé nhỏ màu hồng anh đào, lại thêm khuôn mặt tròn xinh đẹp, cô thật là di truyền hết cái đẹp của mẹ, đẹp đến

không tả nổi.

Nhưng....

Mắt cô bỗng ảm đạm, đẹp hơn thì có ích gì, người mình thích lại không thích...thì có ích gì chứ.

Cảnh Thụy thấy mặt Tiểu Thất như thế là biết cô đang nghĩ gì, anh vỗ vai cô, “A đầu ngốc, nghĩ gì chứ, đi đi đi, anh dẫn em đi ăn đồ ngon!”

Tiểu Thất bỗng hoàn hồn lại, nhìn bộ dạng trang điểm của mình, “Anh, ra ngoài ăn có cần trang điểm long trọng đến thế không?”

“Tin anh đi!”

Cảnh Thụy cúi người lấy sandan cho Tiểu Thất, lại từ trong tủ lấy một chiếc áo khoác màu đen để trên tay, sau đó đứng dậy, vươn tay về hướng Tiểu Thất, “Cô gái xinh đẹp, chúng ta có thể xuất phát rồi.”

Tiểu Thất cười, vừa cười vừa đưa tay bỏ vào lòng tay Cảnh Thụy.

Hai người cùng nhau đi thang máy xuống chỗ giữ xe.

Đợi sau khi ngồi trên xe, Tiểu Thất mới phát hiện Cảnh Thụy cũng ăn mặc một bộ đồ tây như ngày thường, tóc cũng chải chuốt gọn gàng, cô không nhịn được hỏi, “Anh, anh không phải đi ứng tửu hoặc tham gia yến tiệc gì chứ, tìm không được bạn đồng hành, nên bảo em lên sao?”

“Kaka_”

“Anh cười gì?”

Cảnh Thụy vừa lái xe vừa nói, “Anh hai em? Mà tìm không được bạn nữ đi cùng?”

Tiểu Thất nhìn mặt Cảnh Thụy.

Được rồi!

Khuôn mặt góc cạnh, mang theo hơi hướng của người đàn ông trưởng thành, lại cứ mang thêm khí chất của một quý công tử, đại ca như thế....nói không tìm được bạn nữ đồng hành thì quá không thể.

“Vậy anh dẫn em đi đâu?”

“Đến nơi thì biết.”

Tiểu Thất nhỏ tiếng thì thầm, “Còn bày đặt thần bí như vậy, thật là....”

Cảnh Thụy cười nhạt không che đậy.

Xe lái cỡ nữa tiếng cũng đã tới đích đến, lúc đến nơi trời đã ẩn tối rồi.

Tiểu Thất nghi hoặc nhìn chỗ ngừng xe.

“Khách sạn Tịnh Nguyệt?” Tiểu Thất tròn xoe mắt, “Anh, hôm nay anh phải thổ huyết lớn đó, lại dẫn em đến đây ăn!”

Đồ ăn chỗ này nổi tiếng rất mắc.

Có thể nói vậy, cứ tùy tiện gọi một bữa cơm, không tới năm con số là không được, cái này chưa bao gồm tiền nước tiền bia.

“Đi thôi, vào trong!”

Chả trách sao ăn mặc long trọng vậy!

Tiểu Thất đẩy cửa xe ra, vừa xuống xe đã có anh hay giữ xe chạy tới, Cảnh Thụy đưa chìa khóa cho anh trai đó, Tiểu Thất khoác tay anh vào trong nhà hàng.

Sau nửa tiếng.

Tiểu Thất thật sự là hận Tiêu Cảnh Thụy chết đi được.

Đáng chết mà!

Cô còn nói sao anh có lòng tốt dẫn cô đến đây ăn cơm, đáng chết mà, lại là đi xem mặt!

Giờ tốt rồi!

Tiêu Cảnh Thụy và gia đình nhà trai đang ngồi bàn khác nói chuyện, chỉ để cô lại với một người đàn ông chững chạc mặc đồ tây chất liệu da ở đây mắt to nhỏ ngạc nhiên!

Trong lòng Tiểu Thất muốn chửi Cảnh Thụy cả trăm lần!

“Cô Tiêu...”

Người đàn ông đối diện chừng ba mươi tuổi, toàn thân toát lên một mùi vị quyến rũ của người đàn ông thành đạt, không chỉ có vậy, khuôn mặt anh cứ đặc biệt soái khi, lông mày hình kiếm mắt ngôi sao, đặc biệt anh dũng.

Vả lại thân cao hơn một mét tám, cho dù cứ ngồi đó chả làm gì chắc

cũng thu hút ánh nhìn của không ít cô gái.

Cũng không biết Tiêu Cảnh Thụy đi đâu tìm được người đàn ông cực phẩm như vậy.

Người đàn ông chu đáo rót cho cô ly trà, cười nói, “Thường nghe Tiêu tiên sinh nhắc đến cô Tiêu...”

“Ồ? Anh nói gì tôi, chả phải ngày nào cũng nói xấu tôi sao?”

“Thật không phải!” người đàn ông cười dẫn vào đề tài, “Tiêu tiên sinh thường trước mặt bạn bè khen ngời cô Tiêu, khen cô là chỉ có trên trời có hạ giới không có, lúc đầu tôi còn cho rằng Tiêu Tiên Sinh nói quá, giờ gặp mặt cô Tiêu mới biết, thì ra Tiêu tiên sinh khiêm nhường rồi.”

Tiểu Thất cười ngượng ngùng.

Mẹ ơi, người này còn biết khen người cơ.

“Lý...Lý...”

Chết cha!

Cô quên tên của người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông cũng không để ý, lại cười nói thêm một lần, “Lý Vọng Viễn!” anh tự đỡ lời cho mình, “Tên tôi hơi khó nhớ.”

“Ngài Lý...”

“Cô Tiêu gọi tên trực tiếp của tôi là được.”Người đàn ông không do dự thể hiện có thiện cảm với cô, cười nói với Tiểu Thất, “Cô Tiêu,

nếu cô không ngại, tôi có thể gọi trực tiếp tên cô?”

Ngại!

Đương nhiên ngại!

Tiểu Thất vừa định trả lời Lý Vọng Viễn, mắt chuyển hướng, tầm nhìn lại bị ngừng lại!

Vì cô thấy...

Trước cửa vào của nhà hàng, một đôi tình nhân đang đi vào.

Nam...là Lục Sâm đang ngồi xe lăn, nữ là Triều Đình Đình, trang điểm vô cùng tươi rói, đang đẩy xe lăn của Lục Sâm....

Chương 901

39901.Hai người vừa nói vừa cười tiến về phía trước, không chút để ý đến người xung quanh, Tiểu Thất thấy Triệu Đình Đình cầm tay cầm của xe lăn đẩy Lục Sâm, cô nhớ như in lời nói trước đây của Triệu Đào.

Xe lăn của Lục Sâm, trừ anh ta ra, còn có Tiểu Thất....

Trước giờ không để ai đụng qua.

Bao gồm bố anh ta!

Mà giờ, anh lại giao việc đẩy xe lăn cho một người phụ nữ khác.

Tiểu Thất hướng mắt nhìn Lục Sâm.

Triệu Đình Đình vừa đẩy xe lăn vừa cúi đầu nói chuyện với anh, mà khuôn mặt Lục Sâm cũng đang nở nụ cười, cũng không biết Lục Sâm và cô ta nói gì, cô ta đột nhiên mỉm cười, cô cười vui đến thế, dường như mình là người hạnh phúc nhất thế gian.

Trong tim Tiểu Thất bỗng nhói đau.

Hóa ra...bọn họ vẫn còn chưa di cư sao.

Thời gian này, Tiểu Thất đã cố gắng không để mình nhớ đến Lục Sâm, cũng không bao giờ dò hỏi tin tức của anh, thật không ngờ, bọn họ hôm nay lại dùng cách thức này trong tình huống như thế, lại lần nữa gặp mặt.

Hai người vừa đi vừa nói, sau cùng....

Được nhân viên phục vụ dẫn đến chỗ ăn.

Chỗ họ dùng cơm, cách chỗ cô và ngài Lý, lại chỉ cách hai cái bàn, trong nhà hàng khung cảnh vô cùng nho nhã, các khu ăn đều có trưng bày cây cối xanh, nên dù cách rất gần, Lục Sâm và Triệu Đình Đình lại không hề chú ý đến hoàn cảnh bên này của cô.

Tiểu Thất nhìn hai người ngồi vào chỗ.

Sau đó...Lục Sâm đầy ý tứ đưa menu cho Triệu Đình Đình, Triệu Đình Đình cũng không khách sáo, thoải mái hướng về phía nhân viên phục vụ mà gọi khá nhiều món.

Tiểu Thất thu lại ánh nhìn.

Cô nhìn thấy bàn trước mặt mình bày một bàn đồ ăn thịnh soạn, đột nhiên chả còn khẩu vị ăn uống gì.

Mà còn...lại có chút khó chịu.

“Cô Tiêu...cô sao rồi?”

“Không sao!” Tiểu Thất bỗng hoàn hồn lại, nhìn ánh mắt đầy quan tâm của người đàn ông đối diện, ý thức được sự thất thần của mình, cô ngại ngùng cười đáp, “Xin lỗi, tôi loạn nhịp rồi.”

“Đây là quyền lời cần có của giới nữ!”Người đàn ông đùa nói.

Tiểu Thất lại cười không nỗi.

Giờ cô có cảm giác như ngồi trên đống đinh nhọn, vậy mà lúc này cứ không thể rời đi, cô dám khẳng định, chỉ cần cô đứng khỏi ghế, Lục Sâm sẽ nhìn thấy cô.

Cho dù chia tay, Tiểu Thất vẫn không muốn để Lục Sâm biết mình đi xem mắt.

Ánh mắt Tiểu Thất lúc có lúc không cứ thỉnh thoảng ngước nhìn chỗ ngồi của Lục Sâm.

Cô cũng không muốn thế, nhưng lại không khống chế được ánh mắt mình.

Ban đầu người đàn ông không chú ý tới, nhưng cuối cùng quả thực Tiểu Thất nhìn quá nhiều lần, anh muốn không chú ý cũng khó.

“Người ngồi bàn đó, cô Tô quen sao?”

“Không quen!” Tiểu Thất ý thức trả lời.

Người đàn ông không thể không cười, ánh mắt nhìn người đó của Tiểu Thất, không phải là bộ dạng không quen biết, nhưng anh cũng rất chu đáo không vạch trần, cười nói với Tiểu Thất, “Mau ăn đi, đợi xíu đồ ăn nguội rồi, ăn xong cô Tô còn có việc gì không, nếu không có việc gì, tôi mời cô đi xem phim, sao hả?”

Tiểu Thất nhất thời khẩn trương lên.

Lời của người này tuy là mời cô, nhưng cô lại biết nó còn có ý nghĩa khác.

Là đang thăm dò cô.

Người đàn ông mời cô đi xem phim, biểu hiện rõ ràng có ý với cô, muốn tiếp tục quan hệ, nếu cô đồng ý, thì biểu thị cô cũng rất hài lòng, có thể phát triển tiếp.

Tiểu Thất chỉ là do dự một giây.

Cô vốn dĩ nghĩ rằng, tóm lại đã chia tay Lục Sâm, nếu cô đồng ý rồi, đợi xíu nữa cô và người đàn ông này có hành động thân mật với nhau, có lẽ...sẽ công kích Lục Sâm một chút.

Nhưng ý nghĩ đó chỉ lóe lên một chút, rồi nhanh chóng bị cô cự tuyệt đẩy đi mất.

“Xin lỗi ngài Lý!” Đây là lần đầu Tiểu Thất đi xem mắt, cô cũng không có kinh nghiệm, nhìn vào mắt người đàn ông thành thật nói, “Thật xin lỗi, anh tôi lúc dẫn tôi qua đây chỉ nói là ăn cơm thôi, không nói với tôi cuộc xem mắt này, nếu tôi biết đến đây xem mắt, tôi nhất định sẽ không tới. Giờ tôi...vừa thất tình, xin lỗi tôi không có cách nào tiếp nhận ngài.”

Cô trả lời vô cùng thành khẩn.

Người đàn ông ban đầu ngây ra sau đó bỗng nở nụ cười, “Cô Tiêu, cô thật đáng yêu!”

“Hả?”

Người đàn ông cười nói, “Nói thật, tôi xem mắt qua không ít cô gái, nếu họ đối với tôi không vừa ý, ngay lập tức nói với tôi họ không có thời gian, hai bên chúng tôi sẽ tự biết là không thành rồi, cô...nói một hơi nhiều vậy, thật đáng yêu.”

Hả!

Thì ra xem mắt có trình tự này.

Tiểu Thất ngượng ngùng gãi đầu, “Cái đó...tôi lần đầu đi xem mắt, không hiểu lắm!”

Người đàn ông càng cười hơn, vừa cười vừa rót cho Tiểu Thất một ly rượu đỏ, “Được rồi, tôi biết rồi, vậy ăn cơm nhé, đợi ăn xong tôi đưa cô về, như vậy được chứ?”

“Hử...tôi và anh tôi cùng đến mà.”

“Quả đúng là chả cho người ta cơ hội nào!” Người đàn ông cười nói, “Vậy thôi, chúng ta ăn xong cơm thì tản ra vậy.”

Tiểu Thất thở một hơi, “Được!”

....

“Lục Sâm? Lục Sâm!”

“Ừm?”

Triệu Đình Đình nhìn Lục Sâm với ánh mắt kì lạ, “Anh nhìn gì vậy, em nói anh Lục Sâm nè, anh nói xem, lần trước em giúp anh một việc lớn vậy, anh mời em ăn cơm tối trong một tuần thì thôi đi, giờ đã ở trong nhà hàng ăn, lại cứ không để tâm, nhìn gì chứ, có gì đáng nhìn?”

Triệu Đình Đình nhìn theo hướng nhìn cửa Lục Sâm, vừa nhìn thì thấy Tiểu Thất và một người đàn ông đang cụm ly.

Nụ cười của Triệu Đình Đình bỗng tê cứng lại.

“Cô Tiêu? Sao cô cũng ở đây?”

Lục Sâm trầm mặt xuống, cả buổi không nói chuyện.

Triệu Đình Đình quan sát một hồi lâu, sau đó nhìn sắc mặt như bị gió mưa tạt qua của Lục Sâm, “Cô Tiêu…hình như đang xem mắt…”

Sắc mặt Lục Sâm càng u ám.

Không cần Triệu Đình Đình nhắc nhở, anh vẫn nhìn ra Tiểu Thất đang đi xem mắt!

Lục Sâm bóp chặt nắm tay lại.

Trên thực tế, ngay ánh mắt đầu tiên anh bước vào nhà hàng đã thấy Tiểu Thất, lúc tầm mắt Tiểu Thất hướng qua đó, anh nhanh chóng di chuyển hướng nhìn, nhưng ai mà biết, cô lại đang cùng một người đàn ông xem mắt!

Trong lòng Lục Sâm bực bội ghê gớm.

Không sai!

Anh rất muốn sau này Tiểu Thất sẽ gặp được một người đàn ông thích hợp.

Nhưng….

Đó cũng là chuyện của sau này!

Anh tuyệt đối không muốn chính mắt nhìn thấy dáng vẻ cô thân mật với người đàn ông khác như thế.

Đố kị!

Lục Sâm đố kị đến phát điên lên.

Anh thậm chí rất muốn xông ra, đứng dậy khỏi xe lăn. Một chân đã bay người đàn ông xa lạ đó, sau đó kéo Tiểu Thất từ trong nhà hàng chạy ra!

“Lục Sâm…chúng ta có cần qua đó chào hỏi một câu?”

“Không đi!”

Âm thanh của Lục Sâm dường như phát ra từ hơi đẩy giữa hai hàm răng, “Qua đó làm gì, cảnh trước mặt đó…không phải chính là cảnh anh muốn thấy sao!”

Cứng miệng!

Triệu Đình Đình thở dài.

Triệu Đình Đình uống một ngậm rượu đỏ, nhìn cách trang điểm của Tiểu Thất, kích động mà nói, “Hôm nay cô Tô thật đẹp, răng trắng môi hồng…quả nhiên là trẻ trung, mặc gì cũng đẹp! Anh không biết đâu, mấy ngày trước em đi tìm cô ta lấy chìa khóa, rõ ràng là nhìn vào thấy dáng vẻ cô ta rất thê thảm, nhưng em nhìn sao vẫn thấy đẹp không nói nên lời, lúc đó cô Tiêu ở trước mặt em khá tự ti, nhưng cô ta không biết rằng…ngay cả lúc đó em cũng rất ngưỡng mộ cô ta.”

Lục Sâm cắn răng thu lại ánh nhìn.

“Lòng khó chịu ư?” Triệu Đình Đình cười nhìn Lục Sâm, “Em đã nói phương thức anh chọn quá tàn nhẫn. Anh chỉ nhìn thấy họ xem mắt

thôi đã chịu không nổi, cô Tiêu còn cho rằng chúng ta yêu nhau, trong lòng còn khó chịu hơn anh, anh nói đi anh cứ nói rõ hết sự việc cho cô Tiêu thì làm sao? Để cô ta tự chọn lựa, em tin cô ta sẽ chịu ở bên anh."

"Đừng nói nữa!"

Triệu Đình Đình nhún vai, không nói thì không nói.

Tính cố chấp của Lục Sâm cô sớm đã được lĩnh giáo qua, anh đã ra quyết định, đến chín con bò cũng kéo về không được.(Không lung lay ý chí)

Bất kì ai khuyên cũng không được.

"Ài….thôi vậy, chuyện của anh em thật là hết cách." Triệu Đình Đình cụm ly cùng với Lục Sâm, "Được rồi, anh chính là dẫn em đi ăn bữa cơm đấy, có thể đừng bày khuôn mặt khó coi cho người ta xem không, không gian đẹp như thế, cơm canh tuyệt hảo như thế, nhìn mặt anh lại mất cả khẩu vị."

Lục Sâm nắn nắn mặt, cố gắng để khuôn mặt mình dịu lại.

"Như vậy được rồi chứ?"

"Ok. Vậy đi."

Hai người cùng ăn cơm, thực ra là Triệu Đình Đình ăn một mình, Lục Sâm nhìn thấy Tiểu Thất đi xem mắt với một người đàn ông, hai người lại vừa nói vừa cười, hồn anh như treo ngược cành cây, một miếng cũng ăn không được.

"Anh vẫn là nên tuyệt thực đi." Triệu Đình Đình gắp một miếng sườn

cho Lục Sâm, “Mau ăn chút gì đi, anh xem mới mấy ngày anh đã ốm đến thế rồi! Công việc trong công ty anh đã bàn giao gần như xong rồi, chuẩn bị bao giờ đi Thụy Sĩ? Em nghe Triệu Đào nói, bác gái đã tìm cho anh bệnh viện và chuyên gia hết cả rồi, tình trạng anh phải làm phẫu thuật gấp, thời gian càng kéo dài càng nguy hiểm.”

Lục Sâm nhăm mày.

Công việc đã bàn giao xong hết rồi, nhưng…anh vẫn chưa muốn đi.

Anh nhìn chân trái của mình.

Anh đã nhiều ngày không mang qua chân giả, nhưng chân vẫn đau ghê gớm, anh lên mạng tra qua, tình trạng của anh…cho dù là phẫu thuật, tỉ lệ sống cũng…cũng ít đến đáng thương.

Nên….

Giờ anh vẫn không muốn đi.

Vì anh biết, nếu anh đi, có thể…cả đời này sẽ không nhìn thấy Tiểu Thất nữa, cũng có thể….cả đời này chả thể đặt chân về lại quê hương này.

“Lục Sâm?”

“Ửm!” Lục Sâm hoàn hồn, điềm đạm nói, “Lòng anh có tính toán cả rồi.”

Nhưng!

Trên thực tế, bên mẹ anh đã giục mấy lần, cuộc điện thoại hôm qua mẹ đã cho anh thời hạn cuối cùng, yêu cầu anh trong vòng một tuần

phải nhanh chóng đến Thụy Sĩ, nếu không bà sẽ đích thân về nước, dẫn anh qua!

“Lục Sâm, cần em đến Thụy Sĩ chung với anh không?”

“Cám ơn em, nhưng không cần.”

“Nhưng em nói với cô Tiêu nói là hai chúng ta cùng di dân…nếu em không đi với anh, cô Tiêu mà biết, chả lẽ sẽ không nảy ra nghi ngờ sao?”

Điểm này Lục Sâm đã an bài ổn thỏa cả rồi.

Anh hít một hơi sâu, nói với Triệu Đình Đình, “Anh đã xếp xong hết rồi, Đình Đình, lần này em chịu giúp anh anh vô cùng cảm ơn em, ngày anh đi Thụy Sĩ, anh đã sắp xếp cho em vé máy bay đi Kinh Thành. Vậy thì, hai chúng sẽ cùng đến sân bay xuất phát, nhưng em đi kinh Thành, anh đi Thụy Sĩ. Anh đã ở Kinh Thành sắp xếp em làm việc ở đại truyền hình, bên đó cũng sẽ có cơ hội phát triển hơn!”

Triệu Đình Đình cười nói, “Đây coi như là anh báo đáp em sao?”

Chương 902

39902. “ Em cũng có thể nghĩ như vậy!”

Triệu Đình nhún vai, thật ra cô rất muốn giúp đỡ cho không, như vậy, ít ra Lục Sâm sẽ ôm lòng cảm kích hoặc áy náy với cô, nhưng mà Lục Sâm ngay cả một cơ hội cũng không cho cô.

Triệu Đình Đình than nhẹ một tiếng.

Được thôi.

Điều cô có thể làm cũng chỉ có nhiêu đây thôi.

Triệu Đình Đình lại uống thêm một lý rượu vang, thấy sắc mặt của Lục Sâm vẫn khó coi như vậy, cô có chút ngưỡng mộ Tiểu Thất, ai …

Thật sự là một cô gái được trời ưu ái, chuyện tốt gì cũng bị cô ấy chiếm lấy rồi.

Bất tri bất giác, Triệu Đình Đình đã uống hơn nửa chai rượu vang, mà Lục Sâm luôn thân sĩ ánh mắt cứ luôn để trên người của Tiểu Thất và người đàn ông lạ kia, căn bản không có chú ý đến Triệu Đình Đình uống nhiều như vậy, đợi sau khi anh phát hiện, Triệu Đình Đình đã hơi say, gò má đỏ lên, nhưng ánh mắt lại rất tỉnh táo.

“ Đừng uống nữa!”

Lục Sâm lấy chai rượu qua, nhíu mày nhìn Triệu Đình Đình, “ uống

nhiều quá người khó chịu vẫn là em!”

Đây có được coi là quan tâm cô không?

Triệu Đình Đình mím môi cười nhẹ một tiếng, cô cười lấy lại chai rượu, “ yên tâm đi, tửu lượng như vậy vẫn không làm khó được em, mấy năm nay em lăn lộn trên thương trường, có tiệc tùng gì chưa tham qua chứ, một mình uống một cân rượu trắng cũng không thành vấn đề, rượu vang càng khỏi phải nói.”

Nói xong, cô lại rót cho mình một ly nữa, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn sang Tiểu Thất ở chỗ không xa lắm, “ anh vẫn nên đi quan tâm Tiêu tiểu thư lần này xem mắt sẽ thành công không đi.”

“ Sẽ không!”

“ Hửm?” Triệu Đình Đình nhếch lông mày lên, “ tự tin như vậy?”

“ Không phải tự tin.” Lục Sâm thu hồi tầm mắt, nhìn Triệu Đình Đình nói, “ Tiểu Thất không phải là người dễ thay lòng đổi dạ, vả lại cho dù là thất tình, cũng tuyệt đối sẽ không bắt đầu một mối tình mới để trị thương, hôm nay lý do cô ấy đến xem mắt, chắc chắn là bị gạt đến.

“ Sao anh nhìn ra được?”

Lục Sâm cắn răng chỉ sang bàn kế bên của Tiểu Thất, “ nhìn thấy người trẻ tuổi kia không?”

Triệu Đình Đình nhìn qua theo hướng Lục Sâm chỉ, vừa nhìn đã thấy Tiêu Cảnh Thụy.

“ Qua, người đàn ông này đẹp trai quá!” Bởi vì Tiểu Thất và Cảnh Thụy đều đã trưởng thành, ngũ quang càng ngày càng không giống

nhau, cho nên Triệu Đình Đình nhìn không ra quan hệ của anh ta với Tiểu Thất, hỏi Lục Sâm, “ anh quen người đàn ông đó sao?”

“ Đâu chỉ là quen, xém chút thành anh vợ anh rồi!”

“ Anh trai của Tiêu tiểu thư?”

“ Không sai, anh trai thai long phụng cùng cha cùng mẹ!” Lục Sâm nghiến răng nghiến lợi nói, “ Tiêu Cảnh Thụy lại đến cùng với Tiểu Thất, chắc chắn người đàn ông này là anh ta đồng ý, còn nữa hai người ngồi đối diện Tiêu Cảnh Thụy chắc là cha mẹ của người đàn ông đó, thấy họ trò chuyện như vậy, buổi coi mắt hôm nay tuyệt đối có mưu tính trước!”

Phân tích cũng tương đối có lý lẽ.

Triệu Đình Đình gật đầu, nhìn thấy sắc mặt u ám của Lục Sâm, mắc cười mà nói, “ được rồi, anh cũng đừng trách anh trai nhà người ta, em gái người ta thất tình, chắc chắn là đau lòng em gái, muốn để cô ấy bước ra từ mối tình trước kia, cho nên mới có chuyện ngày hôm nay.”

“ Anh biết!”

Biết thì biết, nhưng vẫn rất tức giận!

Đáng chết!

Tiêu Cảnh Thụy chắc chắn không ưa anh từ lâu rồi, nếu không sao anh vừa mới chia tay với Tiểu Thất, anh ta đã nóng lòng tìm người khác cho Tiểu Thất chứ.

Đáng hận nhất là …

Ánh mắt của Lục Sâm rơi trên người Tiểu Thất, đáng chết, cô lại cười nói vui vẻ với người đàn ông kia, chẳng lẽ nhìn trúng người đàn ông đó rồi sao?!

…

Tiểu Thất cảm thấy sau lưng lành lạnh.

Cô không nhịn được run rẩy lên.

“ Rất lạnh sao?”

“ Tạm ổn!”

Người đàn ông ân cần mà cởi chiếc áo khoác tây trên người ra, từ trên ghế đứng lên choàng chiếc áo lên vai Tiểu Thất, Tiểu Thất vội vàng từ chối, “ không cần đâu, tôi không lạnh.”

“ Không phải chứ.” Người đàn ông cười nói đùa, “ cho dù chúng ta làm không thành bạn trai bạn gái, em cũng là em gái của Tiêu Cảnh Thụy, tôi và Cảnh Thụy là bạn, em chính là em gái của bạn tôi, tôi thân là bạn của anh trai em, quan tâm em một chút chắc không sao đấy chứ.”

Thấy Tiểu Thất ngại ngùng mà cười, người đàn ông lại cười mà nói rằng, “ được rồi, thật sự cảm thấy ái ngại, đợi chút ăn xong cơm mới trả tôi.”

Nói tới mức này rồi, nếu như từ chối nữa, vậy thì quá không lễ phép rồi.”

“ Cám ơn.”

“ Không cần khách sáo.”

Hai người về lại chỗ ngồi, Tiểu Thất choàng áo vest của người đàn ông lạ, vô cùng khó chịu. Trên áo khoác tây của người đàn ông đó mang một mùi nước hoa nồng nặc, mùi này Tiểu Thất không thích chút nào cả, cô thích mùi bạc hà thanh mát trên người Lục Sâm.

Áo vest vẫn còn mang theo hơi ấm, Tiểu Thất khó chịu mà ngồi xuống, tiếp tục ăn đồ.

Nhưng mà …

Sau lưng vẫn lành lạnh.

Tiểu Thất cảm thấy tại sao sau khi cô choàng áo khoác lên, trái lại cô còn lạnh hơn nữa đây.

“ Sao vậy?”

“ Không, không sao!” Tiểu Thất lắc đầu, nghi hoặc nhìn xung quanh, nhưng những người xung quanh lại ăn mặc rất mát mẻ, không có bộc lộ ra biểu cảm lạnh.

Chẳng lẽ chỉ một mình cô cảm thấy lạnh thôi sao?

Tiểu Thất uống một ly nước nóng vào, cơ thể lập tức ấm áp đi nhiều.

Cô vừa ăn đồ, vừa tiếp tục nhìn sang bàn ăn của Lục Sâm.

“ Chắc Tiêu tiểu thư quen biết hai người kia à?” Người đàn ông nhẹ giọng nói, “ đôi nam nữ kia rất xuất chúng.”

Trong lòng Tiểu Thất đau buồn, “ bọn họ … nhìn lên rất thích hợp đúng không?”

“Phải đấy!”

Người đàn ông nhìn sang Lục Sâm và Triệu Đình Đình, hai người đàn ông thì anh tuấn, phụ nữ thì xinh đẹp, nhìn sao cũng cảm thấy ưa nhìn thích hợp.

Tiểu Thất nghe được đáp án, nhịn không được cười khổ lên.

Thì ra cho dù trong mắt người lạ, Lục Sâm và Triệu Đình Đình đều hợp với nhau.

“ Sao vậy, tôi nói sai gì à?”

Tiểu Thất lắc đầu, “ không phải, là bản thân tôi nghĩ tới một chút chuyện không hay.”

Đối với đối tượng coi mắt.

Tiểu Thất cũng không định giao lưu sâu thêm, đương nhiên cũng không định đem chuyện của mình nói cho anh ta biết, cô hít sâu một hơi, tăng nhanh tốc độ ăn cơm, bây giờ … lúc này, cô chỉ muốn tìm một nơi trốn khỏi.

Tìm một chỗ mà Lục Sâm và Triệu Đình Đình không thấy được, sau đó sảng khoái mà khóc một trận.

…

“ Tiêu tiểu thư hình như nhìn thấy chúng ta rồi.”

“ Ừm!”

Lục Sâm luôn chú ý tới biểu cảm và động tác của Tiểu Thất, nhìn thấy tầm mắt của Tiểu Thất nhìn qua đây, sau đó tăng nhanh tốc độ ăn cơm, trong lòng anh cười khổ.

Tiểu Thất …

Bây giờ chắc chắn là đặc biệt không muốn nhìn thấy anh, cho nên mới nghĩ đến mau chóng rời khỏi.

“ Lục Sâm, vậy chúng ta … có cần thể hiện ân ái thêm một chút không?”

Lục Sâm nhìn Triệu Đình Đình một cái, gò má cô có chút đỏ, cả người nhìn lên càng ủy mị rung động lòng người hơn, Lục Sâm đã nhận thức được cảm giác người mình yêu thân mật với người khác, lúc này nghe thấy lời đề nghị của Triệu Đình Đình, rõ ràng biết như vậy có thể khiến Tiểu Thất bỏ cuộc, nhưng mà anh vẫn từ chối lời đề nghị này.

“ Không cần, cứ như vậy tự nhiên một chút, nếu như quá cố tình, trái lại sẽ biến khéo thành vụng!”

Triệu Đình Đình thở dài một hơi.

Cơ hội như vậy cũng không cho cô.

Cô xoay mắt nhìn sang bàn của Tiểu Thất, phát hiện hai người đứng lên từ ghế ăn, bộ dạng sắp phải rời khỏi.

Mà bọn họ rời khỏi, nhất định phải đi ngang qua bàn của cô và Lục Sâm.

Chương 903

39903. “ Lục Sâm … Bọn họ đi qua đây rồi!”

“ Anh nhìn thấy rồi!”

Lục Sâm có chút căng thẳng, ngón tay nắm chặt khăn trải bàn, “ Đình Đình …”

“ Hửm?”

“ Không có gì, anh chỉ là căng thẳng …”

Mà Tiểu Thất và người đàn ông đó sánh vai cùng bước qua, Tiểu Thất cũng do dự có cần chào hỏi với Lục Sâm không, lúc đi đến bên cạnh bàn của Lục Sâm, bước chân cô hơi khựng lại, Triệu Đình Đình tưởng Tiểu Thất sẽ lên tiếng, vội vàng chào hỏi trước, “ Tiêu tiểu thư, không ngờ ở đây gặp được cô.”

Người đàn ông nhìn qua.

Tiểu Thất ngại ngùng mà giật giật khóe miệng, vừa nãy anh ta còn hỏi cô có quen biết với Lục Sâm và Triệu Đình Đình không, cô còn nói không quen biết, bây giờ lời nói dối lập tức bị vạch trần.

Tiểu Thất chỉ có thể miễn cưỡng nói chuyện với Triệu Đình Đình, ánh mắt cô từ đầu đến cuối, cũng dám rơi xuống trên người Lục Sâm, bởi vì cô sợ, chỉ cần cô nhìn Lục Sâm một cái thôi, bây giờ cảm xúc đang kìm nén chắc chắn sẽ sụp đổ.

“ Triệu tiểu thư, trùng hợp quá!”

“ Phải thật trùng hợp!” Triệu Đình Đình nghĩ trong lòng, mỉm cười nhìn Tiểu Thất nói, “ tôi còn tưởng sau này sẽ không gặp được cô nữa.”

Trong lòng Tiểu Thất hơi run lên.

Quả nhiên không bao lâu thì nghe thấy Triệu Đình Đình nói tiếp, “ tôi và Lục Sâm sẽ đi Thụy Sĩ vào thứ tư tuần sau, đã đặt sẵn vé máy bay rồi, còn chưa đầy một tuần lễ, tôi còn nghĩ có nên đi tạm biệt cô không, nhưng mà hôm nay gặp được ở đây thật sự quá tốt rồi, vừa đúng không cần phải đi một chuyến.”

Triệu Đình Đình nói cho Tiểu Thất biết thời gian rời khỏi của Lục Sâm, thật ra là có lòng tốt.

Cô đã sâu sắc mà nhận ra được, cô và Lục Sâm không có một chút khả năng, hai người Lục Sâm và Tiêu tiểu thư cùng yêu đối phương, nếu là như vậy, vậy thì cô nói cho Tiểu Thất biết hành trình của anh ấy, cũng được xem là cho họ một cơ hội cuối cùng.

Nếu như may mắn …

Nói không chừng Tiểu Thất còn có thể gặp Lục Sâm lần cuối cùng.

…

Thứ tư tuần sau!

Tiểu Thất cắn chặt môi.

Thời gian còn chưa đầy một tuần … bọn họ sắp phải … triệt để ra

khỏi cuộc sống cô rồi sao.

Tiểu Thất cuối cùng cũng không nhịn được, ánh mắt từ trên người Triệu Đình Đình, rơi xuống người Lục Sâm, cô cố gắng nhếch môi lên, “ chúc mừng anh.”

Lục Sâm nắm chặt cú đấm, cố gắng thể hiện mặt không biểu cảm, “ cám ơn!”

Bốn người đều rất ngại ngùng, không có lời gì muốn nói.

Một phút!

Hai phút!

Không khí yên tĩnh tổng cộng ba phút, cuối cùng vẫn là Tiêu Cảnh Thụy ở phía sau trò chuyện với cha mẹ người đàn ông kia thấy tình huống bất thường, đi qua liền nhìn thấy Lục Sâm và Triệu Đình Đình, anh nhớ đến lần trước đưa Tiểu Thất đến bệnh viện sự tuyệt tình của Lục Sâm, lông mày lập tức nhíu chặt lại.

“ Sao vậy?”

“ Không, không có gì?”

“ Không có gì thì đi thôi.” Cảnh Thụy kéo lấy tay Tiểu Thất, “ đừng quan tâm đến người không liên quan!”

Tiểu Thất cũng có nỗi lo lắng của bản thân.

Người anh trai hận nhất chính là anh, nếu như anh trai và Lục Sâm hai người không hợp nhau đánh lên, bộ dạng này của Lục Sâm chắc chắn đánh không lại anh trai, cho nên cô dường như không có do dự,

nắm lấy tay Cảnh Thụy bước ra ngoài.

“ Được, chúng ta mau chóng về nhà đi …”

“ Ừm!”

Một dàn người đi ra khỏi khách sạn, ra khỏi khách sạn, Tiểu Thất liền đem áo khoác choàng trên người trả lại cho người đàn ông, anh ta cũng biết hôm nay xem mắt không thành công, sau khi chào hỏi với Tiểu Thất và Cảnh Thụy xong, liền cùng ba mẹ lái xe rời khỏi.

Mà lúc này, Tiểu Thất và Cảnh Thụy cũng ngồi trong xe.

Mắt Tiểu Thất khô khô, cô còn tưởng cô sẽ khóc, nhưng trong mắt lại khô khan, một giọt nước mắt cũng không có.

“ Anh … Lục Sâm tuần sau phải đi rồi.”

Cảnh Thụy không có lái xe đi, chiếc xe dừng ở cửa chính của khách sạn, trong xe cũng không có mở đèn, một mảnh đen thui, Cảnh Thụy nhờ vào đèn đường quay đầu nhìn sang Tiểu Thất, thấy vẻ mặt bi thương của cô, hối hận không thôi.

Nếu biết hôm nay sẽ gặp được Lục Sâm, anh làm thế nào cũng sẽ không dẫn Tiểu Thất đến đây đâu.

“ Tiểu Thất, anh ta đi đâu đã không còn liên quan đến chúng ta nữa, hiểu không?”

Tiểu Thất bụm mặt lại, giọng buồn buồn, “ em biết, nhưng mà em vẫn rất buồn!”

Cảnh Thụy thở dài, đưa tay ôm lấy Tiểu Thất, “ nha đầu ngốc, anh

biết em thất tình sẽ rất đau lòng, nhưng mà đời người đều không bằng phẳng, em cứ cho đây là một trắc trở nhỏ trong cuộc đời của em, đợi sau khi trải qua trắc trở này rồi, cuộc đời của em sẽ có được sự bắt đầu thật sự.”

“ Thật sao?”

“ Tin tưởng anh trai, anh và ba mẹ còn có em gái, mãi mãi sẽ đứng bên phía em.”

“ Ừm!”

Tiểu Thất cố gắng ổn định lại cảm xúc của mình, qua hơn mười phút, cuối cùng cô cũng hòa hoãn lại, quay đầu áy náy mà nhìn Cảnh Thụy, “ anh trai, lại khiến anh phải lo lắng rồi.”

Cảnh Thụy lắc đầu.

Lại qua một hồi, Cảnh Thụy khởi động máy, vừa lái xe vừa hỏi Tiểu Thất, “ em cảm thấy Lý Vọng Viễn như thế nào?”

Tiểu Thất mở cửa sổ xe ra, gió đêm mát rượi thổi vào, khiến con người phấn chấn lên.

Nghe thấy lời của Cảnh Thụy, khóe miệng cô lập tức rũ xuống.

Quay đầu bất lực mà nhìn Cảnh Thụy, “ anh trai, sao anh không nói em biết hôm nay tới xem mắt vậy?”

“ Hừ!” Cảnh Thụy lườm nhẹ cô một cái, “ anh còn không hiểu em à, nếu như em biết được là xem mắt, em có thể ra đây sao?”

Được thôi, quả thật là không!

“ Nói mau, ấn tượng của em đối với Lý Vọng Viễn như thế nào? Người này là anh cố tình để ý một khoảng thời gian dài rồi, năm nay 29 tuổi, từng hẹn hò qua hai người bạn gái, tính cách tốt, sinh hoạt cá nhân cũng tốt, nghe nói anh ta đối với hai người bạn gái kia cũng rất tốt, nhưng sau này bởi vì đủ loại nguyên nhân mà chia tay. Vừa nãy anh trò chuyện với ba mẹ anh ta, cảm thấy ba mẹ anh ta cũng là người tương đối hòa hợp tương đối hiểu lý lẽ, vả lại đối với em cũng rất hài lòng.”

Tiểu Thất đau đầu.

“ Anh trai, em không có hứng thú với anh ta!”

“ Tại sao?” Cảnh Thụy nhíu mày nói, “ vậy em nói đi em muốn người như thế nào? Anh trai tiếp tục kiếm cho em!”

Cô chính là muốn người như Lục Sâm.

Tiểu Thất không dám nói, nếu như cô dám nói như vậy, e rằng anh trai sẽ đánh chết cô.

Cô nói qua loa, “ nói chung bây giờ em không muốn yêu đương, anh đừng phiền kiếm đối tượng cho em nữa, em cũng đâu phải không tim không phổi, vừa mới thất tình làm sao có tâm trạng bắt đầu một mối tình mới đây …”

Cảnh Thụy có chút tức giận.

“ Em còn định thủ thân vì Lục Sâm à?”

Nhắc đến Lục Sâm, Tiểu Thất liền trầm mặc.

Cảnh Thụy cũng ý thức được mình nói sai lời, ân hận mà nhíu mày, buông nhẹ giọng điệu, “ Tiểu Thất, anh chỉ vì muốn tốt cho em, em và Lục Sâm chia tay đã là sự thật, em một mình như vậy khi nào mới có thể quên được anh ta? Em nghe anh nói, anh trai sẽ không hại em đâu. Anh sẽ tiếp tục tìm đối tượng cho em, nếu như em cảm thấy hứng thú, thì hai người cứ từ bạn bè mà bắt đầu phát triển, dù sao quen thêm hai người bạn đối với em cũng không có tác hại gì.”

Tiểu Thất thở dài.

“ Em không thích xem mắt, cảm giác như đi chợ mua rau vậy, chọn qua chọn lại …”

“ Xem mắt thì sao chứ, xem mắt có điểm nào không tốt?!” Cảnh Thụy trầm giọng nói, “ xem mắt là phương thức tốt nhất cho đôi nam nữ thông qua con đường bình thường để quen biết! Anh nói cho em biết, em không được kỳ thị xem mắt!”

Được thôi!

Cô không kỳ thị chẳng phải được rồi sao?

“ Nói chung sau này em tạm thời không làm việc, sau này anh sắp xếp cho em, thì em phải thành thật ra xem mắt, nghe thấy không!”

Chương 904

39904. “ Không muốn!” Tiểu Thất lập tức từ chối, “ em mới không muốn tiếp tục xem mắt đâu, nói chung em không thích phương thức xem mắt này!”

Nói xong, Tiểu Thất quay đầu nghiêm túc mà nhìn Cảnh Thụy, “ anh trai, sau này không được sắp xếp cho em loại tiệc tùng như vậy nữa, anh có biết em ăn cơm với một người đàn ông lạ khó chịu đến mấy không, vả lại cũng không có đề tài chung gì, người anh quen biết đều là tinh anh trên thương trường, em chỉ là một phế nhân, chỉ quan tâm đến mình ăn xong bữa này rồi bữa sau ăn gì, căn bản không cùng một thế giới với em.”

Cái cớ!

Lục Sâm không phải đều là tinh anh trên thương trường sao, hai người họ sao lại có chung đề tài.

Cảnh Thụy hừ lạnh một tiếng, liếc xéo Tiểu Thất, “ em từ sao hỏa đến à?”

Tiểu Thất, “ …”

“ Em không phải là ý này …”

“ Nói chung anh không quan tâm em là ý gì, sau này anh sắp xếp xem mắt cho em thì em nhất định phải xuất hiện!”

“ Không muốn!”

Cảnh Thụy có, “ nếu như em không ra gặp đối tượng xem mắt anh giới thiệu cho em, vậy anh sẽ đem chuyện em thất tình toàn bộ nói cho ba mẹ biết, để coi họ xử lý Lục Sâm như thế nào! Tiểu Thất, em nên tin vào năng lực của ba, nếu như ba muốn chơi một người nào đó, đừng nói là chạy đến Thụy Sĩ, cho dù là chạy đến nam cực bắc cực, ba cũng có thể tìm được anh ta, sau đó dạy dỗ một trận cho nhớ đời!”

“ …” Tiểu Thất cắn răng, giận dữ mà nhìn Cảnh Thụy, “ Tiêu Cảnh Thụy từ khi nào mà anh trở nên nhiều chuyện như vậy, miệng lớn như vậy không sợ ngủ chảy nước miếng sao!”

Cảnh Thụy hừ lạnh một tiếng, thừa lúc thời gian đợi đèn đỏ, quay đầu uy hiếp mà nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất cắn răng!

Chỉ có thể chấp nhận uy hiếp!

Đáng chết!

Anh ấy chỉ biết dùng điểm yếu của cô để uy hiếp cô!

Tuy đã chia tay … nhưng Tiểu Thất một chút cũng không muốn để Lục Sâm chịu tổn hại, suy cho cùng … hai người cũng từng yêu nhau sâu đậm như vậy.

…

Mà lúc này.

Trong khách sạn Lục Sâm và Triệu Đình Đình cũng không có hứng

thú ăn tiếp nữa.

Mấy người Tiểu Thất và Cảnh Thụy vừa mới đi, Lục Sâm quay đầu nhìn sang Triệu Đình Đình, trong ánh mắt tràn đầy ý trách móc.

Chưa đợi anh mở miệng, Triệu Đình Đình đã giơ tay đầu hàng, " được rồi, em thừa nhận em không nên đem hành trình của anh tiết lộ cho Tiêu tiểu thư biết, nhưng mà em một chút ác ý cũng không có … anh nghĩ thử xem, nếu như không phải hôm nay tình cờ gặp được, nói không chừng trước khi anh ra nước, cũng không gặp được Tiêu tiểu thư, cho dù gặp được cũng nhất định là lén lút mà nhìn, như vậy quá bi thương rồi, nếu như Tiêu tiểu thư có lòng, nói không chừng còn đến sân bay tiễn chúng ta, đến lúc đó hai người cũng có thể nói lời tạm biệt với nhau."

Thấy Lục Sâm muốn lên tiếng, Triệu Đình Đình không chút do dự mà ngắt lời anh, " anh nghe em nói hết trước, Lục Sâm, em biết tất cả mọi chuyện anh làm đều là muốn tốt cho Tiêu tiểu thư, tuy lòng tốt này không phải là điều mà cô ấy cần, cho nên em cũng không định vạch trần anh, không để uổng công anh. Nhưng mà cho dù thế nào đi chăng nữa, về tình về lý … nói không chừng sau này không có cơ hội gặp mặt nữa, nếu như lúc anh đi không gặp được cô ấy, em không tin anh sẽ không hối tiếc."

Lục Sâm mím chặt môi, anh tưởng tượng đến tình cảnh của Triệu Đình Đình nói, chỉ là tính khả năng này thôi cũng đủ khiến anh đau lòng không thôi.

Hối tiếc!

Làm sao có thể không hối tiếc!

Triệu Đình Đình tiếp tục nói, " còn nữa, người ta Tiêu tiểu thư không

chút bảo lưu mà yêu anh như vậy, nếu như anh không từ mà biệt, đối với cô ấy mà nói là một loại tổn thương khác, cho nên … cho dù muốn chia tay, cũng phải chia sao cho rõ ràng một chút, đi rồi, ít ra đã nói rõ với người ta.”

Lục Sâm cuối cùng cũng bị cô thuyết phục, không nói gì nữa.

“ Đương nhiên, nếu như Tiêu tiểu thư không đến tiễn anh, vậy những lời hôm nay em nói coi như uổng công.”

Không đến?

Không thể nào!

Lục Sâm có dự cảm, nếu như Tiểu Thất biết thứ tư anh sẽ đi, bất luận là ngoài sáng hay lén lút, đều nhất định sẽ đến tiễn anh rời khỏi.

Lục Sâm thở dài, nhìn sang Triệu Đình Đình, “ ăn xong chưa?”

Triệu Đình Đình gật đầu, “ ăn xong rồi!”

Cho dù chưa ăn no với tâm trạng bây giờ, cũng tuyệt đối ăn không vô.

“ Ăn xong thì đi thôi.”

“ Ok!”

Hai người dọn dẹp đồ, Triệu Đình Đình đẩy xe lăn của Lục Sâm, cuối cùng, rốt cuộc Triệu Đình Đình cũng đã hỏi ra vấn đề mà cô luôn nhịn trong lòng không có hỏi, “ … Lục Sâm?”

“ Hửm?”

“ Lần này anh đi Thụy Sĩ, tỉ lệ thành công của phẫu thuật … là bao nhiêu?”

Lục Sâm trầm mặc một hồi.

Tim Triệu Đình Đình cũng níu chặt lại, cô căng thẳng mà nhìn Lục Sâm, không dám bỏ qua bất kì một biểu cảm nào trên mặt Lục Sâm.

“ … trả lời em!”

Trong phút chốc, Lục Sâm nhẹ giọng nói, “ nói cho em biết cũng không có ý nghĩa!”

“ Em muốn biết!”

Lục Sâm nhắm mắt lại, cười khổ mà nói, “ đại khái … chưa tới 30%!”

Trái tim Triệu Đình Đình trong nháy mắt trở nên nặng trĩu.

Đến nỗi khi hai người họ ngồi trong xe, cũng trầm mặc không biết nên nói gì.

“ Triệu Đào, đưa Đình Đình về nhà trước.”

“ Vâng!”

Khởi động xe, Triệu Đào ở phía trước lái xe, Lục Sâm và Triệu Đình Đình ngồi ở ghế sau vẫn còn đang trầm mặc.

Không khí có chút ngột ngạt.

Xe đã chạy hơn hai mươi phút, đến nơi ở của Triệu Đình Đình, Triệu

Đình Đình mở cửa bước xuống xe, trước khi đi, cô nâng mắt lên, hốc mắt lại có chút đỏ, “ Lục Sâm … anh nhất định! Nhất định phải sống sót mà trở về, cho dù là vì Tiêu tiểu thư cũng được.”

Lục Sâm trầm mặc lần nữa.

Vào lúc Triệu Đình Đình tưởng anh sẽ không lên tiếng, anh gật đầu, vẻ mặt kiên định, “ anh … cố gắng!”

Chiếc xe rời khỏi.

Một mình Triệu Đình Đình đứng dưới bầu trời hơi mát, cô nhìn chiếc xe từ từ mà biến mất khỏi tầm mắt, từ trong đáy lòng cầu nguyện với ông trời.

Ông trời!

Xin ông hãy mở to mắt, người tốt như vậy, nhất định phải khiến anh ấy chịu đựng qua khỏi!

…

Hai ngày tiếp theo, Tiểu Thất bởi vì sự uy hiếp của Cảnh Thụy, mỗi ngày đều trải qua trong xem mắt.

Hành trình của cô bị Cảnh Thụy sắp xếp đầy.

Sáng sớm sau khi thức dậy liền bắt đầu trang điểm thay quần áo, buổi trưa lúc sắp ăn cơm gặp một người, sau khi ăn xong cơm về nhà, bảo Tiểu Thất tiếp tục thay quần áo, buổi tối gặp người thứ hai.

Tiểu Thất thật sự sắp bị giày vò đến điên rồi.

“ Tiêu Cảnh Thụy, anh đừng quá đáng quá đấy!”

“ Sao anh lại quá đáng, bảo em quen biết thêm vài người không tốt sao.” Tiêu Cảnh Thụy hóa thân thành người đàn ông cằn nhằn, nói với Tiểu Thất, “ em nói em xem, thời gian hai ngày rồi, cộng thêm lần đầu xem mắt cũng đã gặp năm người đàn ông rồi, nhưng người đàn ông này đều là hàng có trình độ cao nhất trong tay anh trai em, các đánh giá về mọi mặt đều vô vùng không tệ, vả lại tính cách cũng giống nhau, có thận trọng, có sôi động, cũng có hài hước dí dỏm, còn có tao nhã lịch sự nữa, sao ngay cả một người cũng không lọt vào mắt em vậy! Em có biết không, mấy người này đối với em đều rất hài lòng, từng người từng người hỏi anh lấy phương thức liên lạc của em, nói là bắt đầu từ bạn bè đấy.”

Tiểu Thất lườm Cảnh Thụy, căng thẳng mà hỏi, “ anh có cho không?”

“ Em không gật đầu, anh dám cho sao!”

Lúc này Tiểu Thất mới thở phào nhẹ nhõm, “ đã nói với anh rồi, em chán ghét xem mắt, em nói với anh, những người đó là tròn hay là dẹp em cũng không nhớ nữa.”

“ Không sao, gặp nhiều rồi cũng sẽ gặp được em yêu thích thôi!”

Chương 905

Tiểu Thất như muốn điên lên, đây là muốn chiến tranh trường kỳ với cô sao.

Tiểu Thất ôm bắp chân Cảnh Thụy, cực khổ cầu xin, “Anh, coi như em xin anh đi, anh có thể đừng hành hạ em gái mình như vậy, anh xem em, vì đối phó mấy người đó, thời gian 2 ngày nay, anh nhìn em cũng ốm đi 1 vòng rồi, anh có biết cảm giác khi thấy nhiều đồ ăn ngon để trước mắt như vậy, nhưng lại không được ăn. Còn có, em thật sự thật sự, đã bước ra từ bóng tối thất tình rồi, cầu xin anh, đừng sắp xếp cho em coi mắt nữa.”

Cảnh Thụy phì cười 1 tiếng.

Không phải anh khinh thường em gái mình, tính cách của em mình như thế nào anh rõ hơn ai hết.

Chỉ chút bản lĩnh của cô, còn dám nói đã vượt qua bóng tối thất tình, thật sự là chuyện cười mắc cười nhất trên đời!

Cảnh Thụy đẩy đẩy chân, đẩy Tiểu Thất ra, “Được rồi, tránh ra 1 chút!”

“Anh…”

“Cầu xin anh cũng vô dụng!” Cảnh Thụy nhìn điện thoại 1 cái, sau đó nói với Tiểu Thất, “sáng mai 10h, tiếp tục gặp người xem mắt với em, vừa hay mai là thứ 7, chỉ xếp hai người có phải quá ít không, có cần anh tìm thêm mấy người?”

Tiểu Thất cực khổ than khóc, “Không cần mà!”

Cảnh Thụy cười hì hì, cười đi ra khỏi phòng Tiểu Thất.

Đóng cửa phòng lại, Cảnh Thụy đứng ngoài phòng, nụ cười từ từ tắt đi, anh than nhẹ, tuy anh biết xếp người xem mắt cho Tiểu Thất cũng không thành không, nhưng cái này có thể dời lực chú ý của cô ấy, hai ngày nay bị thân thích làm phiền suốt, nếu không, như vậy thời gian cô ngây người ít hơn rất nhiều.

Cảnh Thụy than 1 tiếng, “Người làm anh như tôi đâu có dễ đâu!”

Lúc nào cũng nghĩ cho Tiểu Thất, còn bị cô ấy ghi hận.

Ài…

Càng nghĩ càng cảm thấy bản thân vĩ đại.

Nhưng…

Ngày thứ 2, khi Tiểu Thất và Cảnh Thụy đã chuẩn bị xong, chuẩn bị đến thời gian xem mắt, lại bị 1 cuộc điện thoại là đảo lộn hết mọi tiết tấu.

Điện thoại từ nhà gọi đến, người gọi điện thoại là người ba gần đây như đang làm bảo mẫu Tiêu Lăng.

“Daddy?”

“Tiêu Cảnh Thụy! Gần đây con và Tiểu Thất đang quậy chuyện gì, nhanh chóng về nhà cho ba!”

Tiểu Thất dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn sang Cảnh Thụy, Cảnh Thụy làm động tác yên lặng, nói chuyện điện thoại với Tiêu Lăng, “Daddy ba ăn phải thuốc nổ sao? Sao lửa lớn như vậy, đây là chuyện gì?”

“Con và Tiểu Thất trong nửa tiếng sau về đến nhà cho ba, ba biết 2 đứa đang ở chung!”

“Ba, chúng con còn có chuyện phải ra ngoài.”

“Chuyện gì cũng để qua 1 bên cho ba, Tiêu Cảnh Thụy! Nửa tiếng sau nếu không về tới nhà, xem lão tử có đánh gãy cho con không!”

Nói xong, không đợi Cảnh Thụy nói thêm gì nữa, trực tiếp cúp máy.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ai biết!” Cảnh Thụy nhún nhún vai, “Hình như rất tức giận, tự xưng là lão tử, ba của chúng ta hình như lâu rồi không tức giận như vậy, anh đoán lần này hai chúng ta lành ít dữ nhiều.”

Bây giờ Tiểu Thất sợ nhất là gặp ba mẹ.

Nghe vậy, lập tức rụt cổ lại, “Vậy anh tự về, em không về!”

Cảnh Thụy nghiến răng, nắm chặt cánh tay Tiểu Thất, “Muốn chạy? Không có cửa! Ba đã điểm ngay mặt, kêu hai chúng ta cùng về, em muốn chạy cũng không thoát!”

“Hu hu hu---”

Tiểu Thất cứ như vậy bị Cảnh Thụy kéo lên xe, sau đó chiếc xe chạy với tốc độ 100km/h, như là bay vậy nửa tiếng sau về đến nhà, chạy đến cửa biệt thử.

Hai người vừa đến cửa nhà, liền thấy dì Trương chạy ra.

Dì Trương thấy Tiểu Thất và Cảnh Thụy lớn rồi, lén lút báo cáo, “Hai người các con cẩn thận tí, ba con lần này cực kỳ tức giận, nói chung là ngoan ngoãn, đánh không đánh trả mắng không cãi lại, nghe không?”

Tiểu Thất và Cảnh Thụy gật đầu thể hiện đã hiểu.

Quả nhiên!

Vừa vào phòng khác, liền thấy trên sofa, khuôn mặt trầm mặc như nước của Tiêu Lăng.

Ặc…

Còn có kế bên ba, sắc mặt Tô Tố đồng dạng không tốt chút nào.

Hai anh em nhìn nhau.

Trong đầu chỉ có 1 suy nghĩ.

Xong rồi!

Bình thường ba tức giận, còn có mẹ có thể giúp, nhưng lần này, hiển nhiên là mẹ cũng tức giận, vậy sự việc khó giải quyết rồi.

Cảnh Thụy và Tiểu thất ngoan ngoãn chào hỏi, “Ba, mẹ!”

Sắc mặt của Tiêu Lăng khi gặp hai anh em, càng khó coi hơn, anh trầm mặc, bộ dạng như 1 trận mưa gió kéo đến, đến chỗ sofa đối diện, “Ngồi!”

Tiêu Lăng rất ít khi tức giận.

Cho nên tức giận hiếm thấy này khiến cho hai anh em đều ngoan ngoãn, không dám có chút không ngoan.

Nhưng hai người cũng không biết xảy ra chuyện gì, ngồi ở bên đó như bị kim chích.

Tiêu Lăng nhìn 1 cái, lông mày lập tức nhíu lại, "Mông mọc kim à? Ngồi cũng ngồi không yên?

Tiểu Thất nhìn sang Cảnh Thụy, ánh mắt như nói với anh--- nhanh chóng xử lý ba đi!

Cảnh Thụy cũng nhìn qua --- rõ ràng ba thương em hơn, em đi xử lý!

"Anh em hai đứa dọn dự tính trong đầu đi!" Tiêu Lăng lạnh lùng nhìn hai đứa, "Nói, rốt cuộc hai ngày nay xảy ra chuyện gì?"

"A?"

Hai anh em mơ hồ không hiểu.

Tiêu Lăng càng tức giận, "Hai ngày nay đứa đứa bây làm chuyện tốt gì, cũng quên rồi sao!"

Tiểu Thất đầu óc mơ hồ không hiểu, nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra là gì, cuối cùng chỉ có thể thật thà trả lời, "Daddy, bây giờ con và anh cũng rất ngoan rất nghe lời rồi. Gần đây hai đứa con… cũng không làm chuyện thương thiên hại lý gì."

Lời của Tiểu Thất vừa dứt, liền phát hiện ba đang ngồi ở bên kia

sofa… nổi gân xanh đầy trán, càng tức giận hơn.

Tiểu Thất run rẩy, lập tức không dám nói chuyện.

Tô Tố ngồi kế bên không nhìn được nữa, ngồi kế bên Tiêu Lăng, thở dài nói, “Anh nói ẩn dụ với tụi nó như vậy, hỏi như vậy ai cũng mơ hồ, trực tiếp hỏi cho rõ là được rồi!”

“Dạ đúng dạ đúng, ba bắt người ta đoán thật không công bằng, con và Tiểu Thất không phải con sâu trong bụng ba, ai biết được ba đang nghĩ gì ạ.”

1 ánh nhìn sắc bén của Tiêu Lăng lướt qua.

Cảnh Thụy lập tức cứng họng.

Được rồi!

Anh không nói còn không được sao!

“Tiêu Cảnh Thụy a Tiêu Cảnh Thụy, gần đây con nhận được tin rồi phải không, người sắp xếp cho Tiểu Thất đi xem mắt có phải là con không!”

Thì ra là vì chuyện này!

Anh em nhìn nhau, cũng có thể nhìn ra dự cảm không tốt trong mắt đối phương.

Cảnh Thụy cười khó xử, “Ba, lời này ba nghe ai nói vậy, ai ở trước mặt ba nói bậy vậy, đây không phải là nói bậy sao, Tiểu Thất có bạn trai rồi, sao con có thể xếp người xem mắt cho nó chứ, hiểu lầm, đều là hiểu lầm!”

Tiêu Lăng cực kỳ tức giận, từ sofa đứng lên, đập bàn tức giận nói, "Còn dám không thật thà trước mặt lão tử! Nói bậy? Chú Lãnh Mạc của tụi bây nói bậy với ta? Nếu hôm nay ta không tra rõ, sẽ nói chuyện này với con sao? Tiêu Cảnh Thụy, bây giờ con gan to hơn rồi phải không, đến ba cũng dám gạt!"

Cảnh Thụy, "..."

Anh mới sắp xếp người xem mắt có hai ngày, mà trùng hợp kiểu gì không trùng hợp lại bị ba chồng tương lai nhìn thấy rồi.

"Ba…"

"Nói! Rốt cuộc là chuyện!" Tiêu Lăng dời ánh mắt tức giận sang bên Tiểu Thất, "Con nói rõ cho ta, rốt cuộc là chuyện gì, con với tên Lục Sâm đó có phải xảy ra vấn đề gì không?"

Chương 906

Tiểu Thất cúi đầu không dám nói 1 lời.

Nếu daddy biết Lục Sâm bỏ rơi cô hẹn hò với người khác, daddy nhất định sẽ nghĩ cách băm anh ấy ra.

Hồi trước lúc Lục Sâm ở bên cô daddy đã không hài lòng đủ đường, nếu không phải thấy hai người họ ở với nhau khá tốt, chắc ba đã sớm điên lên rồi.

Tiêu Lăng thấy hai anh em đều cúi đầu, bộ dạng làm sai chuyện, không nhịn được tức giận ở trong lòng.

Hét lớn 1 tiếng, "Tiêu Cảnh Thụy!"

Cảnh Thụy thẳng lưng, vô thức cao giọng, "Dạ!"

"Con! Nói rõ chuyện này cho lão tử, hôm nay không nói rõ, sau này không cần về nhà này nữa."

Cảnh Thụy lập tức rơi vào tình thế khó xử.

Nhưng anh đã đáp ứng qua Tiểu Thất, kiên trì không nói chuyện này cho Tiêu Lăng nghe.

"Ba…"

"Kêu ba cũng vô dụng, nhanh chóng nói cho ta biết!:

Cảnh Thụy nhìn sang Tiểu Thất, Tiểu Thất đang dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn anh, Cảnh Thụy than thở 1 hơi, “Ba, con không thể nói!”

“Con nói thêm lần nữa?”

“Không thể nói!”

“Có tin lão tử bóp chết con!” Tiêu Lăng càng nói càng tức, cuối cùng trực tiếp xông vào phòng sách, lấy cây roi từ phòng sách ra, nắm chặt cây roi lạnh lùng nhìn Tiêu Cảnh Thụy, “Rốt cuộc có nói hay không!”

Cảnh Thụy cắn răng, “Không thể nói!”

“Tốt! Rất tốt, có chí khí!” Tiêu Lăng nắm lấy roi, “Con phải không cảm thấy ta không dám đánh con!”

Tiểu Thất khẩn cầu nhìn mẹ, “Mami…”

Tô Tố nắm chặt cánh tay Tiêu Lăng, “Tiêu Lăng, con cũng lớn như vậy rồi, anh còn động dao động súng làm gì, có chuyện từ từ nói!” Vừa nói, quay đầu lo lắng nhìn Cảnh Thụy, “Cảnh Thụy, con với ba có chuyện gì mà không thể nói chứ, nhanh chóng thật thà nói hết chuyện ra.”

Cảnh Thụy cắn răng nhìn Tiểu Thất, “Đánh đi đánh đi, nói chung còn chịu bị đánh chuyện đó con không nói đâu!”

Trán của Tiêu Lăng đột nhiên nổi gân xanh, “Tốt tốt tốt, hôm nay lão tử sẽ đánh đến khi mày nói!”

Vừa nói, Tiêu Lăng liền đưa roi lên, động tay vừa muốn đánh lên người Cảnh Thụy.

“Dừng tay!”

Tiểu Thất la lớn 1 tiếng, “Con nói! Con nói còn không được sao!”

Tức giận của Tiêu Lăng dần bình yên lại, tay anh dừng lại, “Nói! Rốt cuộc là chuyện gì!”

Tiểu Thất cắn cắn răng, từ gốc đến ngọn nói cho Tiêu Lăng nghe, cô vẫn luôn cúi đầu, không thấy được theo lời nói của cô, sắc mặt Tiêu Lăng ngày càng âm trầm, ngày càng khó coi!

“... Cho nên, hai con bây giờ trong trạng thái chia tay, anh con mới giới thiệu bạn trai cho con!”

Tiểu Thất nói xong, không gian yên lặng như chết.

Cái cổ cứng nhắc của cô ngẩng lên, nhìn 1 cái liền thấy khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng, sắc mặt của anh không khó coi như lúc nãy, không những không khó coi, mà mang theo sự bình yên nguy hiểm, Tiểu Thất nuốt nước miếng, nhìn thấy bộ dạng như vậy của Tiêu Lăng, còn đáng sợ hơi là bộ dạng tức giận hồi nãy.

“Daddy…”

“Cho nên… tên đáng chết đó, vì người con gái khác, bỏ rơi con, với lại vào thứ 4 di cư qua Thụy Sĩ?”

Tiểu Thất cười khổ gật đầu, “Dạ đúng.”

“Tốt tốt tốt!” Đột nhiên Tiêu Lăng cười, rõ ràng anh cười ngày càng dễ coi, Tiểu Thất ngược lại cảm thấy phía sau như phong ba bão táp, “Daddy, ba muốn làm gì?”

“Dám giỡn chơi con gái ta như vậy, ta phải đến nó biết, người nhà Tiêu gia không dễ ức hiếp như vậy!”

Tiểu Thất lập tức kinh ngạc.

Đây là muốn đối phó với Lục Sâm?

Cô nhanh chóng nhào qua, ôm chặt cánh tay Tiêu Lăng, “Daddy, không được làm tổn thương anh ấy!”

Tiêu Lăng tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Thất, “Con nói cái gì?”

“Con không cho ba tổn thương anh ấy! Hai đứa con đã chia tay rồi, chia tay chính là chia tay, anh ấy muốn rời đi thì để anh ấy rời đi là được, sau này con sẽ có cuộc sống của con, nói chung… quá trình yêu đương của con và anh ấy cũng rất tốt đẹp, anh ấy cũng không có ức hiếp con, ở với con không lâu đã nói rõ cho con biết về chuyện của mối tình đầu, là tự con không giữ được lòng của anh ấy thôi.”

Tiểu Thất nói lộn xộn, “Nói chung con tuyệt đối không cho phép ba làm tổn thương anh ấy!”

Tiêu Lăng hoàn toàn không dám tin tưởng tai mình!

Con gái cưng của anh bị ức hiếp thành bộ dạng này, vậy mà còn nói tốt cho người hại nó?

Tiêu Lăng cắn răng, “Tuyệt đối không được!”

“Ba…”

“Con nói gì cũng vô ích, thứ chết tiệt Lục Sâm này, con gái của ta có

chỗ nói không xứng với hắn! Lúc mới theo đuổi ân cần như thế nào, lúc đó nêu không thấy nó cực kỳ chân thành, chỉ dựa vào cái chân của nó, ta cũng tuyệt đối không cho hai đứa ở chung! Con không bỏ rơi nó thì thôi, vậy mà nó dám bỏ rơi con, chuyện này tuyệt đối không kết thúc dễ dàng như vậy được!"

Tim Tiểu Thất trầm xuống, "Không được không được! Nếu ba dám tổn hại Lục Sâm, con, con sẽ tổn hại chính bản thân! Ba kêu người chặt tay anh ấy, con sẽ chặt tay chính mình, ba kêu người đánh gãy chân anh ấy, con sẽ đánh gãy chân mình. Nói chung mà tổn thương anh ấy như thế nào, con sẽ làm tổn thương chính mình như vậy!"

Tiêu Lăng cực kỳ tức giận!

"Tiêu Tiểu Thất!"

"Nói chung con sẽ không để ba làm tổn thương anh ấy!" Tiểu Thất mắt đỏ lên la lớn, "Con đã quyết định quên anh ta sau này bắt đầu lại từ đầu rồi, ba như vậy làm muốn con như thế nào? Nếu ba tổn thương anh ấy, con sẽ có lỗi với anh ta cả đời, lương tâm con cả đời cũng không yên. Trong chuyện yêu đương nam nữ chia tay cũng là chuyện bình thường mà không phải sao, cũng không thể vì người khác bỏ rơi con, con liền làm chết người ta! Vậy sau này ai dám hẹn hò với con, con còn dám hẹn hò với ai đây!"

"Tiêu Tiểu Thất!"

Tiểu Thất bịt tai lại, la lớn, "Nói chung từ hôm nay bắt đầu, bên Lục Sâm xảy ra chuyện gì, cứ tính hết lên người con! Con vẫn là câu đó, Lục Sâm bị thương ở đâu, con tự làm thương bản thân ở đó! Ba, ba tin con đi, con nhất định làm được!"

Tiêu Lăng hoàn toàn tức muốn điên.

Vậy mà Tiểu Thất dám vì 1 người đàn ông làm tổn thương mình, đối nghịch với anh!

Tiêu Lăng còn muốn nói chuyện, Tô Tố kéo tay anh lại.

“Tô Tố!”

“Đừng nói nữa!” Tô Tố thở 1 hơi, “Tùy theo lòng Tiểu Thất muốn gì, như Tiểu Thất nói, nếu anh thật sự làm tổn thương Lục Sâm, vốn dĩ con tính quên hắn ta, nhưng bởi vì hành động của anh, sợ cả đời con cũng không quên được!”

“Không lẽ cứ như vậy mà bỏ qua?” Tiêu Lăng không nhịn được cục tức này.

“Chuyện của con cứ để tụi nó tự giải quyết, em biết anh thương Tiểu Thất.” Tô Tố nhìn sang Tiểu Thất, “Tiểu Thất ba con cũng là quá thương con, cho nên mới tức giận như vậy, hai người nên hiểu cho đối phương 1 chút.” Vừa nói, cô lại nói với Tiêu Lăng, “Tiểu Thất cũng không trách Lục Sâm… anh càng quan tâm làm gì. Còn có… Tiểu Thất nói đúng, nếu anh thực sự tổn thương Lục Sâm, chuyện này truyền ra ngoài, sau này còn ai dám hẹn hò với con gái nhà chúng ta chứ?”

Cảnh Thụy cũng nhanh chóng nói giúp, “Dạ đúng dạ đúng, ba, ba đừng lo nhiều như vậy nữa, chuyện tình cảm thì dù ba muốn quản cũng không thể phát triển theo suy nghĩ của chúng ta được, với lại… con đã đập tên Lục Sâm đó 1 trận rồi, cho giáo huấn hắn nữa!”

Tiêu Lăng tức đến không ngừng hít sâu.

Đáng chết!

Bây giờ trong lòng anh có suy nghĩ muốn 1 dao chém chết Lục Sâm.

Vậy mà chỉ có thể nhịn xuống.

Anh hiểu con gái của mình, có thể nói thì tuyệt đối có thể làm được.

Chương 907

Đáng chết!

Tiêu Lăng nhịn cục tức xuống, chỉ vào mũi Cảnh Thụy chửi lớn, “Đồ chết tốt, mày đã sớm biết chuyện này, sao không nói với gia đình! Tiểu tử thối, nếu không phải chú Lãnh Mạc nói ta nghe, có phải tụi bây muốn giấu chuyện này luôn!”

Cảnh Thụy bị trúng tim đen không dám nói chuyện.

Anh cũng phát hiện ra.

Tiểu Thất thất tình, ba không nỡ chửi cô ấy, cho nên lửa giận chuyển hết trên người anh.

Anh nhỏ tiếng nói, “Từ nhỏ đến lớn đều thiên vị…”

Lông mày Tiêu Lăng như dựng đứng, “Mày nói gì?”

“Con nói con biết rồi, sau này không dám như vậy nữa!”

Vậy còn được!

Tiêu Lăng ném roi trên tay xuống, ngồi trên sofa hít thở thật mạnh, chỉ vào mũi của Cảnh Thụy nói, “Mấy cái xem mắt tầm bậy của em con đều dẹp hết cho ta!”

Trong lòng Tiểu Thất thả lỏng.

Nhưng vẫn chưa kịp thả lỏng hoàn toàn, đột nhiên nghe nửa câu sau của Tiêu Lăng, “Đối tượng con giới thiệu cũng không ai tốt cả, để ta! Gần đây ta kêu người tra 1 lượt tất cả các công tử của danh môn vọng tộc, tìm hết tất cả những người thích hợp với Tiểu Thất! Con và Tiểu Thất nhanh chóng tròn 24 tuổi rồi, đợi bữa tiệc sinh nhật 24 tuổi của hai đứa, tổ chức 1 party hoành tráng, mời hết tất cả những người đó, để cho Tiểu Thất lựa chọn từng người 1!”

Nghĩ đến cảnh tượng đó khiến da đầu người khác tê rần.

Da gà của Tiểu Thất đều nổi hết lên, “Daddy…”

“Im miệng, con không có quyền nói chuyện ở đây!” Tiêu Lăng tức giận nói, “Ta không tin, ngọc trong tay Tiêu gia, mà không thể tìm được người chồng như ý! Tiêu Tiểu Thất, ta cảnh cáo con, nếu con dám không tham gia bữa tiệc sinh nhật, ta sẽ băm chết Lục Sâm, băm thành thịt bầm thì thôi!”

“Daddy…”

“Con yên tâm, ba nhất định tìm được 1 nhà tốt cho con, sau đó tìm người đàn ông đối xử cực kỳ tốt với con, sau này con nhất định hạnh phúc sống 1 đời, để tên Lục Sâm chết tiệt đó phải hối hận!”

“Daddy!”

Tiêu Lăng lông mày dựng đứng, bộ dạng uy hiếp, “Con còn muốn nói gì?”

Giống như chỉ cần Tiểu Thất dám trả lời, anh lập tức kêu người đối phó Lục Sâm vậy.

Tiểu Thất, “...”

Đến lúc này cô còn có thể nói gì chứ!

Tiểu Thất buồn phiền cúi đầu, “Con biết rồi…”

Lúc này Tiêu Lăng mới hài lòng 1 chút, nói thật, Tiểu Thất và Lục Sâm chia tay anh cũng khá vui, là người làm cha, đương nhiên muốn chọn người con rể ưu tú về mọi mặt, quan trọng nhất là cơ thể phải tốt, 1 chân của Lục Sâm bị phế rồi, sau này hai người thật sự sống chung với nhau, rốt cuộc ai chăm sóc ai nhiều hơn?

Chia tay là chuyện vui anh muốn thấy.

Nhưng…

Nhưng mà điều làm Tiêu Lăng không chấp nhận được, đó là người đề nghị chia tay lại là Lục Sâm!

Đáng chết!

Muốn đề nghị cũng phải là con gái cưng của anh, hẹn hò với hắn ta, vốn dĩ con anh đã hạ thấp thân phận của mình để chịu ủy khuất rồi, vậy mà hắn còn dám đề nghị chia tay!

Tiêu Lăng càng nghĩ càng tức giận.

Càng tức giận hơn là vì con của anh lại không tiền đề như vậy, cũng chia tay rồi con nói tốt cho tên Lục Sâm đó.

Tiêu Lăng nhìn khuôn mặt của Tiểu Thất, càng nhìn càng tức.

Cuối cùng thật sự không chịu nổi, trực tiếp đứng lên từ sofa, “Tôi vào phòng Niên Niên xem Niên Niên tỉnh chưa!”

Hừ!

Con gái lớn rồi liền không nghe lời!

Vậy là con gái nhỏ của anh tốt, ngoan ngoãn, mỗi ngày nằm trong lòng anh, cười ngây thơ với anh, quan trọng hơn là, con gái nhỏ rất thích bám lấy anh, mới không giống bộ dạng của Tiểu Thất, hẹn hò xong thì trái tim cũng chạy theo người khác!

3 người không biết nói gì nhìn hình bóng Tiêu Lăng rời đi.

Đợi Tiêu Lăng đi rồi, Tô Tố vẫy tay với Tiểu Thất, "Tiểu Thất, qua đây mẹ nói chuyện!"

"Mẹ, con thì sao?" Cảnh Thụy cũng đến gần.

"Con?" Tô Tố hừ nhẹ 1 tiếng, "Con đi siêu thị mua rau về, hôm qua nhà xào rau, mua thêm sườn về xào cho Tiểu Thất ăn."

"Được rồi, Tiểu Thất là công chúa của nhà này, con là người hầu!"

Tô Tố và Tiểu Thất nhịn không được cười lên.

Thấy Cảnh Thụy cũng đi, Tô Tố kéo Tiểu Thất ngồi lên sofa, Tiểu Thất có chút bất an, "Mami…"

"Căng thẳng cái gì, nói chuyện với mẹ của mình cũng căng thẳng sao!" Tô Tố nắm tay Tiểu Thất, than nhẹ 1 tiếng, "Đừng giận ba con, ba là do quá thương con…"

"Con biết mà!"

“Hai mẹ con ta lâu rồi không tâm sự. Tiểu Thất, con nói mẹ nghe trong lòng con nghĩ gì.”

Tiểu Thất vặn vặn đầu ngón tay, cúi đầu nửa ngày không nói gì.

Tô Tố biết cô lo lắng, “Con yên tâm, mẹ bảo đảm, nội dung hôm nay nói với con, tuyệt đối không nói 1 chữ với ba con.”

“Mam, mẹ bảo đảm?”

“Mẹ bảo đảm!”

Tiểu Thất cắn môi, “Mami, mẹ đừng nói con không có tiền đề, con, con chính là không có tiền đề, rõ ràng biết Lục Sâm tổn thương con như vậy, con còn thấy anh ta đi lựa nhẫn cưới cùng với Triệu Đình Đình, còn thấy anh ta và Triệu Đình Đình đi ăn cơm vừa cười vừa nói, con quyết tâm phải quên anh ta, nhưng… càng muốn quên, con càng không quên được, trong đầu con… toàn là thời gian anh ấy đối tốt với con, con tin thời gian anh ấy ở với con, nhất định là thật lòng.”

Tô Tố gật đầu, “Vậy con tính như thế nào, con lúc nãy cũng nói rồi, thứ 4 Lục Sâm đã di cư qua Thụy Sĩ rồi.”

Tiểu Thất cười khổ nhìn xuống, “Cho nên… con muốn dùng thời gian cuối cùng này, nhớ về anh lần nữa, đợi anh ấy thật sự đi Thụy Sĩ rồi, sau này con nhất định sẽ cố gắng cố gắng quên anh ấy. Đối tượng xem mắt mà daddy sắp xếp, nếu có cảm giác tốt, cho sẽ thử tiếp xúc. Mami, mẹ nói xem con mẹ ưu tú như vậy, nhất định sẽ tìm được người đàn ông ưu tú hơn có phải không?”

Tô Tố đau lòng nhìn cô, “Đúng, mẹ tin con nhất định sẽ gặp người tốt hơn.”

Tô Tố nghe lời Tiểu Thất nói, hơi yên tâm.

Tính cách của Tiểu Thất giống như cô hồi trẻ, quá chân thành trong tình cảm, lúc này cô đang nhớ lại hồi trước khoảng thời gian cô chia tay với Tiêu Lăng, nếu không có Tiểu Thất và Cảnh Thụy nhỏ tuổi, cô sớm đã không gượng dậy nổi.

Bây giờ xem ra, con gái cô kiên cường hơn cô rồi.

Chỉ cần tinh thần của cô là tốt, thời gian chính là liều thuốc tốt nhất, nhất định sẽ đem đến tình yêu đẹp nhất cho cô.

“Mami…”

“Ừ?”

“Thứ 4… con muốn đi sân bay tiễn Lục Sâm, cũng coi như vẽ dấu chấm câu cho cuộc tình của bọn con!”

Tô Tố đau lòng xoa đầu cô, “Cần mẹ kêu tài xế chở con lên không?”

“Không cần!” Tiểu Thất thả lỏng, cô còn tưởng mẹ sẽ phản đối, cô nhẹ giọng nói, “Nếu thật sự kêu tài xế, daddy nhất định sẽ biết, bữa đó con lén lút đi sân bay, con với Lục Sâm lời cần nói lời từ biệt đều nói rồi, bây giờ thật sự không biết nói gì với anh ấy, cho nên con tính lén đi, không để anh ấy phát hiện… con chỉ nhìn anh ấy từ xa lần nữa, đợi anh ấy đi qua chỗ kiểm tra thì con rời đi.”

“Được! Mẹ ủng hộ bất kỳ mọi quyết định của con!”

Chương 908

Càng hy vọng thời gian thật chậm, thì thời gian trôi qua thật nhanh.

Rất nhanh, đã đến ngày thứ tư.

Tiêu Lăng và Tô Tố biết sau khi Tiểu Thất thất tình, bèn yêu cầu Tiểu Thất trở về nhà, Tiểu Thất mấy ngày nay không có gần gũi với mọi người, mỗi ngày vì không muốn bản thân nhớ đến chuyện của Lục Sâm, nên vào thời gian rảnh rỗi cô thường ra trông coi quán cà phê, không thì ở nhà luyện tập vẽ bằng tay trái.

Cô ta đã tập luyện cho tay trái của mình viết chữ và vẽ đã hơn mấy tháng rồi, nhưng mới vừa thất tình mấy ngày, những ngày ở giữa cô đều không ngừng tập luyện, bây giờ đã vài tháng rồi, cô đã tập luyện viết chữ bằng tay trái thành công, nhưng còn vẽ hình bằng tay trái thì cũng miễn cưỡng vẽ được tương đối rồi.

Ngày thứ tư này, Tiểu Thất luôn trong tâm trạng không yên.

Cô ta tự bắt bản thân ngồi xuống thử vẽ tranh, để cho tâm trạng được bình yên trở lại.

Nhưng mà!

Tiểu Thất lại một lần nữa ném phăng cây bút chì trên tay, khuôn mặt nản lòng ngồi trên ghế.

Chỉ cần nghĩ hôm nay là ngày thứ tư, là cô ta không có một chút tâm trạng nào cả!

Tiểu Thất dùng hết sức xoa mái tóc mình.

"Tiêu Tiểu Thất à Tiêu Tiểu Thất, tại sao mày không có chút tiến bộ gì thế!" tự mắng chửi bản thân xong, Tiểu Thất đứng dậy, "Không tiến bộ thì không tiến bộ thôi, dù sao cũng là lần cuối cùng rồi."

Tiểu Thất không biết chuyến bay của Lục Sâmlà mấy giờ, cô ta cũng không nhờ người kiểm tra giúp,cô nhìn đồng hồ bây giờ chỉ mới chín giờ sáng.

Chuyến bay đi Thụy Sĩ, dù thế nào cũng giữa trưa hoặc là buổi chiều thì mới xuất phát.

Tiểu Thất nghiến răng, vẫn không nhịn được suy nghĩ của bản thân, liền thay quần áo vội vàng đi xuống lầu.

Dưới lầu.

Tiêu Lăng đang cầm bình sữa cho Tiêu Niên uống, Tiêu Niên đã ba tháng rồi, nhìn rất múp múp nỏn nà trong thật đáng yêu. Ánh mắt của Tiêu Lăng nhìn Tiêu Niên đều tràn ngập tình cảm yêu thương, nhưng mà...... khi quay qua nhìnTiểu Thất, Tiêu Lăng bỗng trở nên tức giận rất khó coi.

Đặc biệt khi nhìn thấy Tiểu Thất với chiếc túi sau lưng, bộ dạng như muốn đi ra ngoài, Tiêu Lăng lập tức cau có chân mày lại, "Con muốn đi đâu thế!"

Tiểu Thất lúng túng từ trên lầu đi xuống, "Daddy, con muốn đi ra ngoài tản bộ cho khoay khỏa, Tiểu Tuyền đã dọn qua nhà mới ở rồi, con vẫn chưa qua bên đó xem, con dự định ghé qua Tiểu Tuyền chơi một ngày."

Tiêu Lăngvẫn nét mặt cau có.

Chuyện ly hôn của Tiểu Tuyền thì ông đã nghe chính miệng của Tiểu Thất kể rồi, nghe Tiểu Thất nói như vậy, sắc mặt dần dần trở nên tốt hơn một tí, nhưng ánh mắt thì vẫn hoài nghi, "Con có chắc chắn là con đi thăm Tiểu Tuyền không?"

Tiểu Thất nuốt nước miếng, "Xác định cùng với khẳng định luôn ạ!"

Ánh mắt sắc bén của Tiêu Lăng nhìn qua một lần trên khuôn mặt của Tiểu Thất, Tiểu Thất khẩn trương không dám hé miệng nói gì nữa.

May mắn lúc này, Tô Tố rửa trái cây từ trong nhà bếp đi ra ngoài, nhìn thấy Tiểu Thất ăn diện, đang nghĩ xem hôm nay là ngày gì, bỗng chốc như hiểu ra chuyện.

"Muốn đi ra ngoài à?"

"Dạ!" Tiểu Thất như gặp được cứu tinh, chạy nhanh đến trước mặt Tô Tố, "Mami, con muốn đi gặp Tiểu Tuyền......"

Tô Tố làm sao không biết cô đang đánh lạc hướng.

Tiểu Thất có vẻ căng thẳng, lại quay qua nhìn thấy ánh mắt như bán tín bán nghi của Tiêu Lăng, Tô Tố vẫy tay, trực tiếp đồng ý, "Đi đi, mau về sớm!"

"Dạ!"

Tiểu Thất sợ Tiêu Lăng sẽ bắt cô lại, nhanh chóng lấy một miếng táo từ trên chiếc dĩa, và phi nhanh ra ngoài, "Daddy Mami con đi đây, con sẽ nhanh chóng trở về, cha mẹ yên tâm nhé!"

Nói rồi, nhanh như chớp liền chạy ra khỏi phòng khách.

"Á—— Tiêu Tiểu Thất!"

Vừa mới chớp mắt thì Tiểu Thất đã chạy mất dạng.

Tiêu Lăng không ngừng bực mình, lúc nãy ông ta rống lên một tiếng, làm cho Tiêu Niên đang được bế trong lòng của mình khóc oa oa, Tiêu Lăng lập tức không để ý đến Tiểu Thất nữa, bèn ôm Tiêu Niên đứng dậy dỗ dành, may mắn thay tiểu nha đầu này dỗ dành khá dễ dàng, rất nhanh đã ngủ thiếp đi trong lòng của Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nhìn về phía Tô Tố, nhìn thấy Tô Tố đang ngồi trên ghế sô pha ăn trái cây, có chút nén giận và nói, "Tại sao em lại cho Tiểu Thất ra khỏi nhà, nha đầu thúi này giờ này mà ra khỏi nhà không chừng sẽ làm chuyện gì đây."

"Con cũng đã lớn rồi, bản thân nó muốn làm việc gì cũng là chuyện bình thường." Tô Tố nhìn thấyTiêu Lăng như còn muốn nói gì tiếp, nhanh chóng nhét trái dâu vào miệng ông ta, cười tủm tỉm nói, "Tiểu Thất đã trưởng thành rồi, biết được bản thân muốn làm gì, là cha không thể quản được cả đời của con gái mình đâu."

Tiêu Lăng nuốt trôi trái dâu, "Anh lo lắng cho con gái sẽ chịu sự tổn thương."

"Thì anh nên để con gái va chạm vào tường rồi hãy an ủi nó."

Tiêu Lăng thôi giận.

Thôi, được rồi được rồi, ông ta không quản nữa, ông ta bây giờ chỉ quan tâm đến đứa nhỏ trong lòng của ông ta mà thôi.

Về phần Tiểu Thất và Cảnh Thụy...... thì tùy tụi nó vậy.

......

Tiểu Thất trực tiếp đón taxi đi ra sân bay.

Nơi họ ở là biệt thự trong vùng ngoại ô, khoảng cách ra phi trường cũng không xa lắm, Tiểu Thất chỉ tốn có nửa tiếng thôi thì đã ra phi trường rồi. Sau khi đến phi trường, cô lập tức đi qua sân bay quốc tế, sau đó bắt đầu hỏi người ta chuyến bay đi đến Thụy Sĩ.

Đơn giản, vì chuyến bay đi đến Thụy Sĩ chỉ có một chuyến mà thôi.

Thời gian bay là ba giờ chiều.

Tiểu Thất nhìn lên chiếc đồng hồ đeo trên tay, bây giờ chỉ mới chín giờ bốn mươi phút.

Còn phải đợi rất nhiều tiếng nữa.

Cô ta vẫn không bỏ về, bèn tìm một quán cà phê trong phòng chờ sân bay, ngồi đợi.

Cô cố ý chọn một vị trí khuất.

Trong cái vị trí ấy có thể nhìn ra ngoài cửa, có thể nhìn thấy rõ ràng từng người đi bộ bên ngoài cửa, nhưng chắc chắn người ta sẽ không nhìn thấy cô.

"Tiêu Tiểu Thất à Tiêu Tiểu Thất, mày thật là vô dụng!"

Ngay cả gặp mặt tiễn đưa Lục Sâm cũng không dám nữa.

Tiểu Thất cười đau khổ và gọi một ly cà phê đen, lúc trước cô luôn cảm thấy cà phê đen rất đắng, đắng đến nổi không thể nuốt trôi, cuối cùng cô đã bị mê hoặc bởi cái mùi vị này, cảm nhận cái vị đắng chát bắt đầu từ trong miệng từ từ xuống cổ họng, sau cái vị đắng chát ấy là hương thơm tinh khiết, cảm nhận thấy cái vị cà phê ấy thật sự rất ngon.

Tiểu Thất đang khuấy ly cà phê, nghĩ thầm, chẳng trách Lục Sâm và Triệu Đình Đình đều thích cái hương vị này.

Tiểu Thất cứ như thế mà chờ đợi, chờ đợi!

Cô đang ngồi chờ đợi, nhìn thấy những người ở trong phòng đợi lần lượt đều lên máy bay, lại có một nhóm người mới đến, nhưng đoàn người này vừa đến thì lại lập tức rời đi, chỉ đơn độc cô còn ngồi chờ ở quán cà phê thôi.

Mọi người trong quán cà phê nhìn Tiểu Thất với ánh mắt kinh ngạc, rồi sau đó lại nhìn Tiểu Thất với ánh mắt kỳ lạ.

Tiểu Thất coi như không nhìn thấy.

Cô cảm thấy thời gian trôi qua dường như rất chậm, thậm chí cô hy vọng thời gian sẽ ngừng trôi, bởi vì như thế thì Lục Sâm sẽ vĩnh viễn không đến phi trường, vĩnh viễn sẽ không rời xa nơi này nữa!

Vào buổi trưa Tiểu Thất đã gọi một phần mì Ý.

Những món ăn ở trong phi trường rất là mắc, lại không được ngon, cô chỉ ăn có hai miếng mà thôi và không ăn nữa.

Nàng dựa vào vách tường của quán cà phê, lẳng lặng đợi thời gian

trôi qua.

Cũng không biết rằng đã trôi qua bao nhiêu lâu rồi, phát thanh lần lượt vang lên rồi ngưng, rồi lại vang lên,cuối cùng ——

Cô nhìn chằm chằm vào cái cửa lớn bên trong phòng chờ, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại.

Cô nhìn thấyLục Sâm!

Trái tim của Tiểu Thất dường như muốn ngừng đập.

Lục Sâm vẫn như trước đang ngồi trên chiếc xe lăn, người đứng bên cạnh là Triệu Đình Đình cô ăn mặc rất sạch sẽ và sáng lạng, lần này người đẩy chiếc xe lăn lại biến thành Triệu Đào.

Trên tay của Triệu Đào cũng đang xách hành lý.

Tiểu Thất hơi kinh ngạc, chẳng lẽ Lục Sâm và Triệu Đình Đình di dân, Triệu Đào cũng đi theo sao?

Chương 909

Lục Sâm có mặt, chuyến bay vào lúc ba giờ, nhưng anh cố ý đến phi trường vào lúc hai giờ rưỡi.

Vốn dĩ anh ta dự định cho Triệu Đình Đình trực tiếp đi chuyến bay ra Bắc Kinh, nhưng Triệu Đình Đình lại nói, "Nếu như Tiêu tiểu thư đến phi trường tiễn anh, kết quả lại phát hiện chúng ta không ngồi cùng một chiếc máy bay, cô ta nhất định sẽ hoài nghi, chẳng phải chuyến bay của anh cũng dừng giữa chặng sao, thì em sẽ cùng đi với anh và đợi khi chuyển máy bay thì em sẽ đi xuống, sau đó sẽ sẽ bắt một chuyến khác đến Bắc Kinh."

Lục Sâm cảm phục cô ta suy nghĩ thấu đáo,tự đáy lòng thầm cảm ơn cô ta.

"Nếu thật sự muốn cảm ơn, thì vé máy bay của em sẽ do anh trả nhé, thế nào?"

Lục Sâm cười nhẹ, "Đương nhiên rồi!"

Sau khi hai người tới sân bay rồi, Triệu Đào đi làm thủ tục đăng ký, Lục Sâm và Triệu Đình Đình đang ngồi trên hàng ghế bên trong phòng chờ đợi.

Ánh mắt của Triệu Đình Đình quét nhìn xung quanh, nhưng không thấy hình bóng của Tiểu Thất đâu.

"Chẳng lẽ Tiêu tiểu thư không tới?"

"Không thể nào, cô ta nhất định sẽ đến đây, cô ta chắc chắn đang trốn quanh đây mà chúng ta không biết, có thể đang trốn trong một góc tối nào đó để quan sát chúng ta." Lục Sâm rõ con người của Tiểu Thất, ánh mắt của anh cũng đang quét nhìn xung quanh phòng chờ của sân bay, phát hiện ra một nơi cô ta có thể trốn đó là quán cà phê ở bên kia.

"Anh đang hoài nghi Tiêu tiểu thư đang ở đó à?"

"Không phải hoài nghi, mà chắc chắn cô ấy đang ở bên trong."

Đó là nơi ẩn náu tốt, nếu anh ta là Tiểu Thất, anh ta cũng sẽ tìm một nơi thích hợp, và chắc chắn là quán cà phê này.

"Lục Sâm...... anh không qua chào hỏi Tiêu tiểu thư, hay là nói lời tạm biệt sao?"

Lục Sâmsuy nghĩ, cuối cùng vẫn là cười khổ lắc đầu.

"Không cần, vốn dĩ Tiểu Thất không muốn ra đây gặp anh, chắc là cô ấy cảm thấy nếu hai người gặp mặt rồi sẽ ngại ngùng, nếu mà như thế, anh xem như là không biết gì, dù sao...... Cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Triệu Đình Đình nhẹ nhàng thở dài.

Lời nói tuy như vậy, nhưng cô cảm giác được Lục Sâm như không nỡ.

Ánh mắt của anh luôn liếc nhìn vào quán cà phê.

Tầm nhìn của Tiểu Thất và Lục Sâm...... chỉ cáchmột khoảng cách nhỏcủa vách tường.

......

Sau khi Lục Sâm đến rồi, Tiểu Thất lo lắng sẽ bị Lục Sâm và Triệu Đình Đình phát hiện ra, dứt khoát nằm sà trên bàn.

Vừa mới......

Cô đã nhìn thấy Lục Sâm rồi.

Nhìn thấy Lục Sâm so với gặp anh ta vào hai ngày trước ở nhà ăn, trông anh ta có vẻ ốm đi một tí.

Khóe mắt của Tiểu Thất bỗng đỏ ửngvà cười lên.

Anh ta ốm, thì cũng không có quan hệ gì với cô nữa.

Chắc chắn là bởi vì công việc quá bận rộn......

Tiểu Thất hít hà cái mũi, len lén nhìn về hướng hai người đang ngồi, chỉ một ánh mắt, trái tim của cô như thắt lại, Tiểu Thất che giấu trái tim không ngừng đau đớn của mình, nụ cười càng ngày càng trở nên chua sót.

Mấy ngày nay, vì không muốn người nhà lo lắng, nên cô không dám khóc, không dám biểu hiện ra vẻ thương tâm.

Cố kìm nén!

Khó chịu!

Mà hôm nay, cuối cùng cô cũng không cần kìm nén được nữa rồi.

Nước mắt của Tiểu Thất tuôn ra xối xả, cô vịn vào hai má, khóc không nên lời.

Rõ ràng là đã chấp nhận sự thật chia tay rồi.

Nhưng tại sao......

Nhìn thấy vẻ mặt của Lục Sâm và Triệu Đình Đình vừa nói vừa cười, cô vẫn cảm thấy rất là khó chịu.

"Tiêu Tiểu Thất, hãy khóc đi hãy khóc đi, cô phải nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng cô vì người đàn ông này mà chảy nước mắt, đợi anh ta đi nước ngoài rồi, thì hai người...... sẽ không gặp mặt nữa rồi, cho nên, hãy khóc một trận cho sảng khoái đi, khóc xong rồi thì sau này hãy tự chữa thương cho thật tốt, hãy để thời gian chữa trị hết vết thương lòng......"

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Tiểu Thất cầu cho thời gian trôi qua chầm chậm hơn nữa.

Đã đến thời gian hai giờ bốn mươi lăm phút chiều rồi, hồi phát thanh cuối cùng thông báo chuyến bay đi Thụy Sĩ cũng đã phát ra.

"Các hành khách thân mến, chuyến bay số xxxxxx đến Thụy Sĩ, sẽ rất nhanh chóng cất cánh......"

Tiểu Thất đột nhiên hốt hoảng.

Cô ta hoảng loạn từ vách tường khách ngẩng đầu lên, nhìn thấy Triệu Đào đang đẩy chiếc xe lăn của Lục Sâm đi vào nơi soát vé, Triệu Đình Đình vẫn đi theo sau hai người.

Nước mắt của Tiểu Thất"ào xuống"và tuôn trào ra.

Lục Sâm...... Anh ấy thật sự phải rời khỏi đây!

Thế là anh ta sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô, về sau sẽ không bao giờ... trở về nữa.

Tiểu Thất tự hỏi chính mình!

Cô lẳng lặng nhìn anh ta rời đi như vậy, thì sau này thật sự sẽ không hối tiếc chứ!

Sẽ!

Cô nhất định sẽ hối tiếc, nhất định sẽ hối hận!

Tiểu Thất như một kẻ điên từ trên ghế ngồi bật dậy, lao ra khỏi quán cà phê và chạy ra ngoài, nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đợi đến khi cô xông ra khỏi quán cà phê thì không còn thấy bóng dáng của Lục Sâm và Triệu Đình Đình nữa rồi.

Tiểu Thất hai mắt đẫm lệ mơ hồ.

Đứng tại chỗ cảm thấy trời đất như xoay tròn.

Cô không khống chế liền chạy về hướng kiểm soát an ninh, vừa lớn tiếng hô to, "Lục Sâm...... Lục Sâm anh ở đâu?"

Nhưng mà!

Cũng không có tiếng người hồi đáp.

Mọi người thấy khuôn mặt Tiểu Thất đẫm lệ, có người nghi hoặc, có

người đồng tình, nhưng cũng có người chán ghét.

"Tiểu thư, nơi đây là nơi công cộng, xin cô đừng lớn tiếng la lên như vậy!"

Tiểu Thất như không nghe thấy gì, cô phi nhanh nhốn nháo và chạy đi, bèn níu lấy cái người ngồi xe lăn, nhưng đó cũng không phải là Lục Sâm!

"Lục Sâm...... Lục Sâm anh ở nơi đâu, rốt cuộc anh đang ở nơi nào."

Tiểu Thất cuối cùng suy sụp, quỳ xuống đất khóc thật to, "Lục Sâm em xin anh đừng bỏ đi được không, em sau này hứa sẽ không......bướng bỉnh nữa, sau này em sẽ không làm phiền đến cuộc sống của anh nữa, xin anh hãy trở về có được không......"

Những người qua lại nhìn thấy Tiểu Thất khóc nức nỡ và sụp đổ, cuối cùng cũng không đành lòng quở trách nữa.

Ở bên kia.

Lục Sâm và Triệu Đình Đình đã đi qua phòng kiểm soát an ninh, đứng bên một góc tường bị che chắn lại, lẳng lặng nhìn về hướng Tiểu Thất đang sụp đổ trong phòng chờ sân bay.

Đôi mắt của Triệu Đình Đình vàTriệu Đào có chút đỏ ửng.

Nhưng Lục Sâm...... anh ta nắm vào tay vịn của xe lăn...... đã nổi hết gân xanh, bởi vì quá gồng sức, nên các ngón tay của anh đều nổi lên một màu trắng.

Triệu Đình Đình nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Thất, không đành lòng, cúi đầu nhìn Lục Sâm cũng đang đau khổ và khóc, "Lục Sâm...... nếu

bây giờ anh có hối hận, thì vẫn còn kịp!"

Âm thanh từ hai hàm răng đang nghiến lại của Lục Sâm đang phát ra, "Không! Nếu mà bây giờ quay đầu lại, thì sau này anh sẽ càng hối hận hơn!"

Triệu Đình Đình bậm môi lại, "Vậy anh...... ít ra thì cũng phải nói lời tạm biệt với cô ấy, Tiêu tiểu thư như vậy rất là đáng thương."

Lục Sâm xoa cái mặt của mình.

Anh ta cũng muốn qua đó, nghĩ muốn ôm Tiểu Thất vào lòng nhẹ nhàng an ủi.

Nhưng mà......

Như vậy thì được gì.

Cuối cùng anh ta cũng rời đi thôi.

Thương tổn, thì cuối cùng cũng là tổn thương thôi,nếu là như vậy, thì cần gì phải tạo cho cô ấy thêm một tia hy vọng!

Phía bên truyền thông lại vang lên âm thanh, hối thúc hành khách mau rời đi.

Ánh mắt của Lục Sâm nhìn Tiểu Thất lần cuối, thấy cô quỳ dưới đất, trông giống như mất hết cả thế giới vậy, cô khóc một cách đau khổ tột cùng, người chứng kiến thì đau lòng, người nghe thì chảy nước mắt.

Lục Sâmôm chặt lồng ngực!

Anh ta cố kiềm chế giọt nước mắt của mình, nhắm chặt đôi mắt lại, lăn xe lăn rời đi, sau đó, chỉ nói một chữ, "Đi!"

Triệu Đào chỉ có thể đỏ hai mắt, tiếp tục đẩy xe lăn.

Vào lúc này, Tiểu Thất như có tâm linh tương thông, từ dưới đất đứng dậy, chạy về phía sau bức tường kiểm tra an ninh, nhìn thấy bóng dáng của Lục Sâm vẫn chưa rời đi.

Tiểu Thất thẩn thờ một chút, đột nhiên chạy tới bên đó.

Cô nhìn thấy chiếc xe lăn đang đẩy đi, bèn cuồng loạn la lớn lên, "Lục Sâm! Đừng đi!"

Chương 910

Tiểu Thất khẳng định.

Lục Sâm nhìn thấy cô, đã thật sự nhìn thấy cô, cô đã thấy Lục Sâm nhìn về hướng của cô, sau đó...... Tiếp tục tiến về phía trước.

"Lục Sâm!"

Vách tường đã che chắn hết tầm nhìn của hai người, Tiểu Thất trơ mắt nhìn thấy bóng dáng của Lục Sâm như muốn lặng đi.

Tiểu Thất nổi điên xông qua đó.

"Lục Sâm, Lục Sâm anh đừng đi!"

Khi vừa xông qua khu kiểm an, đã bị nhân viên công tác chặn lại.

"Tiểu thư, không có vé máy bay thì không thể vào được đâu."

"Không! Tôi muốn tìm Lục Sâm, tôi muốn tìm anh ấy!"

Nhân viên công tác bất đắc dĩ ngăn cô lại, "Thực xin lỗi tiểu thư, chúng tôi không thể cho cô vào đó được!"

Tiểu Thất bị ngăn lại ở phía ngoài hành lang, nghe được tiếng hối thúc của truyền thanh giục tới, nước mắt của cô chảy dài nhìn về phía bức tường, dường như như thế, thì mới có thể nhìn thấy được Lục Sâm không nhẫn tâm...... Sau đó theo vách tường đi ra.

Nhưng mà......

Tất cả thực tế đều do cô ảo tưởng mà ra.

Tiểu Thất lảo đảo lui về sau hai bước, che mặt khóc nức nỡ.

"Lục Sâm, anh thật tàn nhẫn, vì sao anh có thể đối xử với em như thế......"

Ngay cả cơ hội nói một lời tạm biệt cũng không cho cô nói.

Tiểu Thất nức nở khóc lớn, "Tại sao lại như thế, nói một lời tạm biệt cho thật tốt, sau đó mới rời đi không được sao, tại sao lại tàn nhẫn như vậy, Lục Sâm, tại sao anh lại như vậy, tại sao có thể như vậy......"

Cuối cùng, Lục Sâm cũng không trả lời cho câu hỏi của cô.

Âm thanh lại phát lên.

"Quý hành khách chú ý, chuyến bay xxxxxx đi đến Thụy Sĩ đã cất cánh......"

Đã...... cất cánh rồi sao!

Tiểu Thất nhanh chóng chạy ra ngoài như bay, tìm một nơi đất trống, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, quả nhiên là có một chiếc máy bay bay lên.

Tiểu Thất vịn chặt mặt.

"Lục Sâm, anh tàn nhẫn quá...... anh đã để lại vết mực in sâu vào lòng em như vậy, sau đó lại không có trách nhiệm, lại từ trong cuộc

đời của em......mà hoàn toàn biến mất là sao!"

Điện thoại bỗng nhiên vang lên tiếng "Tút tút".

Tiểu Thất đau lòng đến nổi mặc kệ.

Cô thẩn thờ đứng dưới ánh nắng, ánh nắng buổi chiều rất là ấm áp, nhưng cô lại cảm thấy từ đầu đến chân rất lạnh lẽo.

Đột nhiên ——

Cô như suy nghĩ đến điều gì đó, điên cuồng lấy trong túi một chiếc điện thoại ra xem.

Tin nhắn trên điện thoại quả nhiên là của Lục Sâm nhắn lại.

Chỉ đơn giản năm chữ.

"Xin lỗi! hẹn gặp lại!"

Tiểu Thất lần nữa lại suy sụp, anh ta lại có thể để lại năm chữ nhẹ bổng, rồi nhẹ nhàng rời đi như vậy sao.

Hẹn gặp lại à?

Bọn họ...... còn có khả năng gặp lại nữa sao!

Tiểu Thất ngẩn đầu nhìn chiếc máy bay trên trời xanh, máy bay bay rất nhanh, đã nhanh chóng bay ẩn vào đám mây, cuối cùng không còn nhìn thấy nữa.

Tiểu Thất như mất hết cả tinh thần rời khỏi sân bay.

Cô không đón taxi nữa, cô đi bộ một mình, bước từng bước một.

"Lục Sâm, hôm nay là ngày cuối cùng, em buông lỏng cho bản thân mình nhung nhớ về anh, đợi qua ngày hôm nay...... em sẽ đem anh để trong ký ức, và sau đó sẽ không bao giờ...... lấy ra nữa."

......

Cùng lúc đó.

Lục Sâm đã ngồi trên máy bay, máy bay đang bay vào không khí lưu, có chút nghiêng ngã, anh ta ngồi ở khoang hạng nhất, thuận theo cửa sổ trên khoang và nhìn xuống dưới, nhìn thấy kiến trúc phía dưới ngày càng nhỏ bé, mọi thứ ngày càng nhỏ hơn, cuối cùng biến mất không thấy gì.

Anh cười đau khổ.

Cúi đầu nhìn chiếc điện thoại đã bị khóa máy.

Cô ấy...... có lẽ đã nhận được tin nhắn của anh.

Lục Sâm cầm lấy điện thoại, đặt lên môi hôn nhẹ nhàng, trong lòng thầm chúc phúc cho cô, "Tiểu Thất, hy vọng em có thể vì cái tình cảm này mà mạnh mẽ bước ra, em nhất định sẽ hạnh phúc thôi, nhất định!"

Anh đã suy nghĩ kỹ rồi.

Lần này đi Thụy Sĩ.

Nếu...... như gặp may, anh thành công sống sót, như vậy, bất kể đợi bao lâu, anh nhất định quay lại tìm Tiểu Thất xin cô tha thứ, dùng

nửa đời còn lại để đền bù cho khoảng thời gian cô chịu ủy khuất này.

Còn nếu như...... không may mắn anh ta rời khỏi thế giới này qua một thế giới khác.

Thì anh ta chỉ biết dùng trái tim thành khẩn, để chúc phúc cho cô tìm được người yêu cô nhiều hơn.

Triệu Đào ngồi bên cạnh, không đành lòng nhìn Lục Sâm, "Tổng tài......"

Lục Sâm đã thu vén lại tất cả cảm xúc, "Có việc gì?"

"Không, không có gì!" Triệu Đào thở dài nói, "bên phía lão phu nhân tôi đã gọi điện thoại hỏi thăm rồi, sau khi chúng ta tới Thụy Sĩ, lão phu nhân sẽ đến đón chúng ta, sau đó sẽ trực tiếp sắp đặt bệnh viện."

Lục Sâm gật đầu, "Tôi biết rồi."

Bởi vì trên máy bay, Lục Sâm không thể mở máy điện thoại ra được.

Đợi đến khi chuyển máy bay, Triệu Đình Đình xuống máy bay, lúc này trời đã sập tốt, Lục Sâm nhờ Triệu Đào đi mua vé máy bay cho Triệu Đình Đình, sau đó chào tạm biệt cô, "Đình Đình, chuyện lần này rất cảm ơn em, cảm ơn em đã đứng sau chịu nhiều bêu danh để giúp anh!"

"Anh cũng đã giúp em sắp xếp một công việc tốt rồi mà, đài truyền hình ở kinh thành, không phải là nơi tùy tiện có thể vào đó được, nếu em còn ở A thị, thì không biết đợi bao nhiêu năm nữa mới nhận được một cơ hội như thế này, cho nên chúng ta cũng có thể xem như huề nhau rồi đấy." Triệu Đình Đình mỉm cười nhìn Lục Sâm, thời gian này

cô trơ mắt nhìn thấy Lục Sâm có chút ốm đi, có khi Lục Sâm phát bệnh, cánh tay vịn lên chiếc chân đó hiện rõ gân xanh, nhìn đặc biệt đau khổ.

Triệu Đình Đình hít một hơi thật sâu.

Nói thật.

Trong giai đoạn này, cô đối với Lục Sâm hoàn toàn không có chút suy nghĩ gì nữa, hiện tại cô chỉ hy vọng Lục Sâm có thể bảo vệ tốt cho sức khỏe của mình mà thôi.

"Lục Sâm, anh nhất định phải điều trị cho thật tốt, sau đó hãy trở về!"

Lục Sâm mỉm cười không nói gì.

Anh ta cũng hy vọng có một kết cục như vậy.

Khi nói chuyện, Triệu Đào đã làm xong thủ tục đăng ký, Triệu Đình Đình nhận phiếu đăng ký từ tay của Triệu Đào, nhìn Lục Sâm cười, "Tốt lắm, em sắp đi rồi, Lục Sâm, có thể cho em ôm anh một cái được không, như là ôm tạm biệt vậy."

Lục Sâm không nói gì, trực tiếp kéo cánh tay của Triệu Đình Đình, cho cô một cái ôm thật chặt.

Triệu Đình Đình sửng sốt, cô còn tưởng rằng Lục Sâm sẽ cự tuyệt lời yêu cầu của cô.

Sau khi sửng sốt, cô liền ôm chặt lấy Lục Sâm, "Lục Sâm, cám ơn anh!"

"Anh cũng cám ơn em!"

Hai người cùng nhau buông ra, nhìn nhau cười.

Triệu Đình Đình cảm ơn Lục Sâm một cách đơn giản, nếu như lần này không tiếp xúc với Lục Sâm, cô sợ rằng trong lòng cô vẫn sẽ lưu luyến đến bóng dáng của Lục Sâm, thì sẽ bất lợi cho tình cảm sau này của cô, Lục Sâm thông qua cách này để cô hoàn toàn mất hết hy vọng, cô thật sự rất cảm kích.

Lục Sâm đối với Triệu Đình Đình, hoàn toàn xuất phát từ việc muốn cảm ơn sự giúp đỡ của cô.

Triệu Đình Đình lần cuối nhìn Lục Sâm một cách sâu sắc, cầm tờ giấy đăng ký rồi vẫy tay chào Lục Sâm, "Tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Sau đó, hai người đều biết rằng, lần từ biệt hôm nay, thì sau này muốn gặp lại, trên cơ bản sẽ không có khả năng nữa.

Lục Sâm dùng ánh mắt lịch sự nhìn theo bóng dáng của Triệu Đình Đình dần dần biến mất trong tầm mắt.

Chuyển máy bay cần phải chờ đợi.

Anh và Triệu Đào vẫn như cũ chờ đợi trong phòng chờ.

Lục Sâm một lần nữa bật điện thoại lên.

Điện thoại vừa mới mở ra, âm thanh "Leng keng leng keng ——" liền vang lên.

Lục Sâm nhìn thấy.

Nhìn thấy cuộc gọi nhỡ và tin nhắn.

Tất cả cuộc gọi nhỡ và tin nhắn đều được gọi và gửi đến từ Cảnh Thụy.

Lục Sâm nhìn đến năm mươi sáu cuộc gọi nhỡ, trái tim như đập thình thịch, có một dự cảm đặc biệt không tốt.

Anh ta vừa muốn gọi điện thoại cho Tiêu Cảnh Thụy, thì vừa đúng lúc Tiêu Cảnh Thụy đã gọi lại một lần nữa.

Lục Sâm hoang mang nhận điện thoại, điện thoại vừa được tiếp thông, thì nghe được tiếng nói khẩn thiết của Tiêu Cảnh Thụy, "Lục Sâm, anh đang ở đâu? Tiểu Thất có đang ở cùng anh không! Em ấy đã mất tích rồi!"

Chương 911

Mất tích?!

Sắc mặt Lục Sâm đột nhiên thay đổi!

“Cuối cùng là chuyện như thế nào, Cảnh Thụy, anh nói rõ cho tôi!”

“Cậu còn dám ở đó hỏi tôi hả!” giọng của Cảnh Thụy cũng đầy tức giận, “Tiểu Thất nghe nói hôm nay cậu phải đi Thụy Sĩ, trời vừa sáng đã chạy ra ngoài, mẹ tôi nói Tiểu Thất đi sân bay tìm cậu...... Kết quả là tối nay tôi đi làm về mà Tiểu Thất vẫn chưa về, tôi tra thì thấy cậu bay chuyến 3 giờ chiều, Tiểu Thất đúng ra đã phải về tới nhà rồi. Tôi đã gọi điện cho những người quen biết với Tiểu Thất đề không có tin tức gì!”

Tiêu Cảnh Thụy càng nói càng tức giận, “Lục Sâm, lúc Tiểu Thất đến tiễn cậu có phải cậu đã nói gì với Tiểu Thất không, có phải đã làm gì kích động tới nó không, tôi cảnh cáo cậu, nếu Tiểu Thất xảy ra chuyện gì, Tiêu gia chúng tôi nhất định không tha cho cậu!”

Lục Sâm như rơi xuống đáy vực.

Anh xiết chặt điện thoại trong tay, trán đầy mồ hôi lạnh, “Có khi nào cô ấy tâm trạng không tốt nên ra ngoài chơi rồi không?”

“Chơi? Cậu nghĩ tôi sẽ không điều tra hay sao, những chỗ ăn chơi của chú Lãnh Mạc đều không có tung tích của nó!” Cảnh Thụy hình như nghĩ ra gì đó, “Tiểu Thất không có ở cùng với cậu phải không?”

“Không có!”

Cảnh Thụy thấp giọng chửi bậy một tiếng, thực ra anh đã cho người tra qua danh sách những người lên máy bay hôm nay, không hề có tên của Tiểu Thất nhưng vẫn không từ bỏ ý định, bây giờ nghe Lục Sâm khẳng định lần nữa, tâm trạng của Cảnh Thụy liền trầm xuống.

“Lục Sâm, tôi cảnh cáo cậu, nếu Tiểu Thất xảy ra chuyện gì, cậu chờ mà bồi táng cùng đi!”

Nói xong, Cảnh Thụy trực tiếp cúp điện thoại!

Lục Sâm ngơ ngác ngồi trên xe lăn mấy giây, vẫn chưa kịp phản ứng gì.

Đột nhiên anh đẩy xe lăn đi về phía trước.

“Tổng giám đốc, ngài đi đâu vậy?”

“Về nước! Lập tức về nước!”, mặt Lục Sâm hoảng loạn, “Triệu Đào, Triệu Đào đặt vé máy bay về nước nhanh lên, chúng ta lập tức về nước!”

Triệu Đào cũng nghe được cuộc nói chuyện giữa Lục Sâm và Cảnh Thụy.

Anh do dự một lát, “Tổng giám đốc, có khi nào Tiêu tiên sinh cố ý không?”

“Không thể nào, anh ấy sẽ không lấy sự an toàn của Tiểu Thất ra nói đùa đâu!” Cảnh Thụy như một con chim bị gãy cánh, cả mặt đều hoảng loạn, “Có khi nào.....có khi nào do ta đã tuyệt tình, nên Tiểu Thất mới.....không không không, cô ấy nhất định không vậy đâu, tính

cách cô ấy lạc quan như vậy, chắc chắn sẽ không làm chuyện điên rồ đâu, lúc trước còn ở bên nhau, nhìn thấy tin tức đưa tin một cô gái vì yêu mà nhảy sông tự tử, cô ấy còn châm chọc người ta.....cho nên cô ấy không thể tự sát được."

Triệu Đào nhìn Lục Sâm hoảng loạn đến nói chuyện cũng không rõ ràng, trong lòng vô cùng khó chịu, "Tổng giám đốc, ngài bình tĩnh một chút, tôi lập tức đặt vé máy bay về nước!"

Lục Sâm một mình ngồi trên xe lăn.

Cả người như không còn cảm giác gì.

Anh che mặt.

Không dám tượng tượng, nếu.....nếu Tiểu Thất thật sự xảy ra chuyện gì, anh không biết nên làm gì!

Nếu thật sự là như vậy!

Vậy tất cả những gì anh làm, còn có ý nghĩa gì nữa!

......

Lục Sâm và Triệu Đào dùng tốc độ nhanh nhất, đặt vé máy bay về nước.

Lúc máy bay của họ về tới thành phố a đã là tờ mờ sáng.

Lục Sâm và Triệu Đào lập tức bắt xe đi về biệt thự của Tiêu gia.

Vừa đi Lục Sâm vừa cầu nguyện trong lòng, cầu cho lúc anh đến biệt thự Tiêu gia, Tiểu Thất đã về tới nhà.

Nhưng mà......

Có những lúc, ước muốn và hiện thực cách nhau rất xa.

Lúc Lục Sâm đến biệt thự, cả biệt thự đều sáng đèn.

Trước cửa biệt thự có gần nhiều xe sang trọng, có người tinh thần mệt mỏi, có người mặt đầy lo lắng ra ra vào vào.

Nhìn cảnh tượng này liền có thể đoán được Tiểu Thất vẫn chưa về nhà.

Lục Sâm đẩy xe lăn đi về phía biệt thự.

“Tổng giám đốc, ngài không thể vào!” Triệu Đào giữ chặt xe lăn, lo lắng nói, “Tiêu tiểu thư vì đi tiễn ngài nên mới mất tích, nếu lúc này ngài xuất hiện, chắc chặn bọn họ sẽ trút hết mọi sự tức giận lên người ngài, lúc đó chắc chắn sẽ không dễ dàng gì.”

Lúc này Lục Sâm đâu còn quan tâm chuyện này.

Từ lúc xuống máy bay, Lục Sâm đã không ngừng gọi điện cho Tiểu Thất nhưng điện thoại của cô luôn trong trạng thái tắt máy, không thể liên lạc được.

Nếu như Tiểu Thất thật sự xảy ra chuyện gì, anh có chết cũng không trả được món nợ này.

Nếu như người của Tiêu gia đem toàn bộ sự tức giận trút lên đầu anh để đổi lấy Tiểu Thất bình an trở về, dù có làm gì anh cũng bằng lòng.

“Buông ra!”

“Tổng giám đốc......”

“Tôi kêu cậu buông ra!”

Triệu Đào không còn cách nào khác, đành buông xe lăn ra.

Lục Sâm đẩy xe lăn, đi vào trong biệt thự.

Vừa vào tới sân của biệt thự, từ xa đã nhìn thấy Tiêu Lăng, Tiêu Lăng, Tô Tố còn có Tiêu Cảnh Thụy, còn có một số người cả nam lẫn nữ mà Lục Sâm không hề quen biết, nhìn ai cũng như cả đêm không ngủ, sắc mặt rất khó coi.

Đi tới gần, Lục Sâm nghe được họ nói chuyện.

Tiêu Lăng hỏi đám người đó, “Vẫn chưa có tin tức gì sao?”

“Không có!”, Lãnh Mạc xoa xoa thái dương, “Tôi đã tra hết khách sạn cũng như nhà trọ ở thành phố a, đều không có tin tức của Tiểu Thất, vả lại toàn bộ ghi chép khám bệnh ở thành phố a cũng không có tên của Tiểu Thất, tôi cũng đã cho người tra, Tiểu Thất không có lấy chứng minh nhân dân mua bất cứ một vé ámy bay hay vé xe đi đâu, toàn bộ các địa điểm ăn chơi cũng không có tung tích gì......”

Sắc mặt của họ càng thêm khó coi.

Tô Tố khóc đến đỏ cả mắt, “Là em không tốt, em không nên để nó ra ngoài, rõ ràng em biết nó ra ngoài để tiễn Lục Sâm vậy mà còn để nó đi, nếu Tiểu Thất xảy ra chuyện gì, em em......”

Tiêu Cảnh Thụy nhanh chóng ôm lấy Tô Tố, “Mẹ, chuyện này không

thể trách mẹ, nếu Tiểu Thất đã muốn đi, mẹ với ba có ngăn cản như thế nào con bé cũng có cách ra ngoài thôi!”

“Làm sao bây giờ?”

“Tiếp tục tìm!”, mắt của Tiêu Lăng đỏ lên, “Cho dù phải lật tung cả thành phố a cũng phải tìm được Tiểu Thất, con nha đầu chết tiệt này, tốt nhất nó đừng xảy ra chuyện gì, nếu thật sự nghĩ không thông, đợi đến khi tìm được lão tử đây nhất định đánh gãy chân của nó!”

Đám người tản ra, chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm.

Đám người vừa tản ra, liền nhìn thấy Lục Sâm đang ngồi trên xe lăn!

Tiêu Lăng nhìn thấy Lục Sâm, đầu tiên là bất ngờ, rất nhanh, trong mắt anh hiện lên lửa giận ngập trời, anh lao về phía Lục Sâm, không chừng chừ tung ngay một cú đấm, Lục Sâm không tránh cũng không né, Triệu Đào lại không thể trơ mắt nhìn Lục Sâm bị đánh, liền đỡ giùm anh một đấm.

“Đồ khốn, nếu như không phải vì mày, Tiểu Thất đã không mất tích, bây giờ mày còn dám tìm đến đây, hôm nay lão tử phải phế bỏ mày!”

Triệu Đào nhịn đau, giơ hai tay che trước mặt Lục Sâm, “Mấy người đừng đánh nữa! Tiêu tiểu thư mất tích không hề liên quan tới tổng giám đốc của chúng tôi, chiều hôm qua lúc ở sân bay, giám đốc cái gì cũng không nói, hai người họ không hề gặp nhau, Tiêu tiểu thư sao có thể vì nguyên nhân này mà tìm tới cái chết được.”

Cả đám người sững sờ.

Mọi người ai cũng nghĩ vì Lục Sâm nói gì đó với Tiểu Thất, khiến cô nghĩ không thông mà tìm đến cái chết.

Thế nhưng Lục Sâm không hề nói gì với Tiểu Thất?

Vậy tại sao đến giờ Tiểu Thất vẫn chưa về nhà?!

Chương 912

“Vậy cũng không thể nói là không liên quan đến cậu!”

Mắt Tiêu Lăng đỏ lên, nhìn Lục Sâm, “Tốt! Rất tốt, vậy mà cậu còn có dũng khí về đây, rất tốt! Ta khỏi phải tốn công nhờ người tìm cậu, Lục Sâm, lão tử cảnh cáo cậu, tốt nhất cậu nên cầu cho Tiểu Thất không có chuyện gì, nếu không lão tử bắt cậu phải chôn theo!”

Lục Sâm mím chặt môi.

Anh đã quyết định trở về thì cũng dự đoán được cảnh tượng này.

Lúc này trong đám người mắt đều đỏ lên đó, anh lại là người tỉnh táo nhất, đợi mọi người hạ bớt lửa giận, anh mới quay đầu nhìn Tiêu Cảnh Thụy, “Tiểu Thất mất tích ở đâu?”

Tiêu Cảnh Thụy kìm lửa giận xuống, thấp giọng nói, “Chính là hôm qua lúc ở sân bay, chúng tôi đã lấy được camera giám sát ở sân bay, xem qua một lần, có thể khẳng định lúc chuyến bay của cậu cất cánh Tiểu Thất đã rời khỏi sân bay! Nó không có bắt xe đi lên đường cao tốc, camera giám sát trên đường cũng không hoàn chỉnh, cho nên bây giờ vẫn chưa thể xác định Tiểu Thất mất tích ở đâu!”

Lục Sâm siết chặt nấm đấm.

Tiểu Thất......

Tính cách cô ấy kiên cường lạc quan như vậy, chắc chắn sẽ không tự sát.

Nhưng mà......

Lục Sâm nhớ lại lúc anh lên máy bay, Tiểu Thất tinh thần suy sụp, nên bây giờ cũng không dám khẳng định điều gì.

Cô ấy....có khi nào không chịu được đả kích lần này, cho nên......

Lục Sâm ép mình không được nghĩ tiếp nữa.

“Làm sao bây giờ?”

“Chúng tôi đã đề nghị cảnh sát thành phố a hỗ trợ điều tra, bất luận như thế nào cũng phải đem Tiểu Thất trở về!”

“Tôi cũng đi tìm cô ấy!”

Cảnh cắn răng nhìn Lục Sâm.

Thật rất muốn cho Lục Sâm một trận, nhưng nếu Tiểu Thất trở về nhìn thấy Lục Sâm bị thương chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Cảnh Thụy phải đè nén sự tức giận của mình xuống.

......

Cả đám người lại lần nữa tản ra tìm kiếm, ai cũng rất gấp, Lục Sâm vừa tìm vừa gọi điện thoại cho Tiểu Thất, nhưng dù có gọi bao nhiêu lần, đầu dây bên kìa vẫn là trang thái tắt máy.

Lục Sâm đã tìm hết tất cả mọi ngóc ngách.

Nếu như Tiểu Thất đúng là vì anh mà nghĩ không thông, vậy chắc

chắn phải quay lại những nơi có kỷ niệm của hai người.

Lục Sâm và Triệu Đào đi tìm ở quán bar mà lần đầu hai người gặp nhau.

Dù đã tìm đến sắp lật tung cả quán bar cũng không thấy tung tích của Tiểu Thất.

Lục Sâm đi đến trường học của Tiểu Thất, hỏi hết bạn học của Tiểu Thất nhưng không ai nhìn thấy cô.

Lục Sâm càng ngày càng hoảng loạn.

Nếu như tìm không được Tiểu Thất, anh ấy.....biết phải làm sao.

“Tổng giám đốc....ngài đừng quá lo lắng, Tiêu tiểu thư chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lời này e là Triệu Đào cũng không an ủi được mình, Lục Sâm không còn muốn nghe nữa.

“Tổng giám đốc......”

“Đi, đi đến khách sạn, khách sạn lần trước Phong Hoa huấn luyện nhân viên!”

Triệu Đào rất muốn nói, quán bar hay khách sạn cũng đã được Tiêu gia tra qua rồi, đều không tìm được tung tích gì của Tiêu tiểu thư, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Lục Sâm, anh gật gật đầu, “Được!”

Hai người đi đến khách sạn huấn luyện lúc trước.

Hỏi nhân viên làm việc trong bệnh viện, đều chỉ nhận được những cái lắc đầu.

Lục Sâm càng ngày càng hoảng loạn.

“Tổng giám đốc,chúng ta quay về biệt thự của Tiêu gia đi, bọn họ lợi hại như vậy, còn có đám người của Lãnh Mạc giúp sức, không biết chừng đã tìm được Tiêu tiểu thư rồi!”

Lục Sâm như vớ được phao cứu sinh, không ngừng gật đầu, “Đúng rồi, biết đâu họ đã tìm được....về, Triệu Đào, chúng ta nhanh chóng quay về!”

Hai người mất hơn 1 tiếng, lần nữa quay về biệt thự Tiêu gia.

Cứ hành hạ nhau như vậy, lúc này đã là giữa trưa.

Lúc Lục Sâm quay về biệt thự mọi người vẫn chưa về, trong biệt thự chỉ có Tô Tố đang ôm con, cô không ra ngoài tìm Tiểu Thất, 1 là vì Tiêu Niên vẫn còn nhỏ, 2 là nếu Tiểu Thất quay về, cô có thể nhanh chóng thông báo cho mọi người.

Tô Tố chờ đợi trong biệt thự mà lòng đầy lo lắng.

Nhìn thấy Lục Sâm quay về, cô không ngừng hỏi, “Tìm thấy chưa, tìm thấy Tiểu Thất chưa?”

Lục Sâm siết chặt nấm đấm, lắc đầu.

Hai người cùng thất vọng, đã một ngày một đêm, Tô Tố như sắp sụp đổ, đến giờ Tiểu Thất vẫn chưa về, Tô Tố lảo đảo lùi về sau hai bước,...... “Đều trách tôi, đều trách tôi! Nếu tôi và Tiêu Lăng cùng ngăn cản Tiểu Thất, con bé nhất định sẽ không ra ngoài, sẽ không

xảy ra chuyện, đều là lỗi của tôi......"

Tô Tố đã khóc cả đêm, lúc này mắt cô đã sưng đỏ.

Lục Sâm nắm chặt xe lăn hơn.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Những người ra ngoài tìm kiếm cũng lần lượt trở về.

Nhưng mà......

Mọi người đều không tìm được gì!

'Không có hả, không tìm được Tiểu Thất hả?"

Cảnh Thụy lắc đầu, "Đã xem rất nhiều camera giám sát, đều không thấy tung tích của Tiểu Thất!"

Tâm trạng của mọi người đều trầm xuống.

Mọi người ai cũng biết, thời gian càng trôi qua, khả năng còn sống còn Tiểu Thất càng thấp.

Tiêu Lăng không còn sức để tức giận nữa, cả người chán nản dựa vào cây đại thụ, hai tay ôm đầu, đau khổ nói, "Nếu ta chịu trông chừng con bé, thì đã không có chuyện gì rồi, tại sai ta không trông chừng nó......"

Anh ngước đầu lên, cặp mắt đỏ tươi lại lần nữa nhìn về phía Lục Sâm.

Ánh mắt của anh lạnh băng đầy sát khí như ánh mắt của một con rắn

độc, lúc nào cũng có thể cắn chết đối phương.

Triệu Đào nhìn mà đầy hoảng sợ, run rẩy chắn trước mặt Lục Sâm.

Lục Sâm kéo Triệu Đào ra.

"Tổng giám đốc?"

"Bọn họ muốn đánh cứ để họ đánh", mắt Lục Sâm cũng đã đỏ lên, cười khổ nói, "Dù gì chuyện này cũng vì tôi mà ra."

Mặc kệ có phải Tiểu Thất tự sát hay không.

Cô là mất tích lúc từ sân bay trở về, đây là chuyện không thể chối cãi.

Cho nên, trách nhiệm của chuyện này là thuộc về anh!

Lục Sâm nhìn sắc mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng, ánh mắt của mọi người cũng dồn lên người anh, "Tôi biết bây giờ mọi người chỉ hận không thể giết chết tôi, tôi cũng muốn như vậy......", Lục Sâm che mặt,"Nếu Tiểu Thát có thể quay về, tôi thà người xảy ra chuyện là tôi."

"Đừng có ở đây giả bộ nữa, Lục Sâm, nếu không phải vì mày, Tiểu Thất đâu phải chịu nhiều đau khổ như vậy!", Tiêu Lăng giận dữ nhìn Lục Sâm, "Đừng nói giống như mày quan tâm con bé lắm, nếu mày quan tâm con bé, hôm nay đã không xảy ra chuyện như vậy rồi!"

Lục Sâm không thể phản bác được.

Đúng!

Hết thảy đều là vì anh ấy!

Cũng là anh tự cho rằng sắp xếp tốt mọi chuyện cho Tiểu Thất, tự cho rằng đây là cách tốt nhất đối với Tiểu Thất, nhưng mà, có tính toán như thế nào cũng không ngờ rằng mọi chuyện sẽ như hôm nay.

Hối hận!

Sự hối hận tràn ngập trong lòng, cảm giác như ngàn mũi dao đâm vào người, đau đớn đến không tả được.

Nếu như sớm biết sẽ có chuyện như hôm nay!

Thì dù có bị đánh chết, anh ấy cũng không đưa ra lựa chọn này!

Nhưng mà......

Bây giờ hối hận, còn có tác dụng gì!

Chương 913

Ngay lúc mọi người không còn biết làm gì.

Điện thoại của Lãnh Mạc đột nhiên reo lên, trong khoảnh khắc đó mọi người dường như đều đưa mắt nhìn qua.

Lãnh Mạc bắt máy, “ alo?”

Theo âm thanh của người bên đầu dây bên kia, sắc mặt Lãnh Mạc càng ngày càng khó coi, cũng càng ngày càng xanh, cuối cùng, anh chỉ hỏi một câu, “ Vị trí cụ thể nằm ở đâu?”

Mắt mọi người sáng lên, đợi sau khi Lãnh Mạc cúp máy, Tiêu Cảnh Thụy liền hỏi thăm, “ chú Lãnh Mạc, có phải có tin tức của Tiểu Thất không.”

Sắc mặt Lãnh Mạc hơi khó coi.

Sắc mặt anh nặng nề nhìn Tiêu Lăng, “ Tiêu Lăng,cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Sắc mặt Tiêu Lăng trong nháy mắt liền thay đổi.

“ Cậu...... nói!”

“ Người của tớ vừa mới phát hiện một cái xác nữ ở hồ Lâm Giang......”

Hai chữ “ xác nữ” vừa mới xuất hiện, Tô Tố ở bên cạnh liền lảo đảo,

trước mắt cô tối sầm, liền hôn mê bất tỉnh.

May mắn Cảnh Thụy tay mắt lanh lẹ, vội vàng đỡ Tô Tố, bằng không Tô Tố và đứa bé trong lòng cô chắc chắn sẽ ngã xuống đất! Một tin dữ như thế, mọi người nghe xong đều trầm mặc.

Toàn thân Tiêu Lăng đều đang run lên, “ Xác định...... là ai chưa?”

Lãnh Mạc thấy thế, cũng đỡ lấy Tiêu Lăng, “ còn chưa xác định rốt cuộc là ai, hiện giờ...... tớ đã kêu người bảo vệ hiện trường, nếu như...... bây giờ thuận tiện, chúng ta phải qua đó nhận diện một chút!”

Toàn thân Tiêu Lăng đều đang nhũn ra.

Mà Lục Sâm......

Lúc nghe được hai chữ “ xác nữ”, anh và Tô Tố phản ứng như nhau, trước mắt trong chốc lát liền tối sầm, nhưng anh chỉ bị choáng vài giây, cả người anh dường như mất sức vậy, toàn thân đều xụi lơ trên xe lăn.

Xác nữ......

“ Không phải là Tiểu Thất, nhất định không phải cô......”

Trong nội tâm anh ra sức phủ nhận, đột nhiên, đẩy xe lăn muốn đi ra ngoài.

“ Anh muốn đi đâu?!”

“ Tôi phải đi xem thử, người đó tuyệt đối không phải là Tiểu Thất!” Lục Sâm cắn chặt răng, “ Tôi nhất định phải đi xem thử!”

Mà lúc này Tiêu Lăng cũng đã lấy lại tinh thần từ trong mê muội.

Đúng!

Có lẽ người đó căn bản cũng không phải là Tiểu Thất.

Tất cả mọi người đều lái xe chạy qua đó.

Đợi đến lúc tới nơi, sau khi xuống xe, tất cả mọi người đi về phía trước, duy nhất chỉ có Lục Sâm rơi lại phía sau cùng, anh đẩy xe lăn, cánh tay căn bản không dùng được chút sức lực nào!

Xác nữ đã được vớt lên từ trên mặt hồ, lúc này đang được đặt hồ trên bãi cỏ bên hồ.

Trên bãi cỏ đã được căng dây cảnh báo, và chung quanh đã vây đầy người xem.

Xa xa.

Liền truyền đến tiếng mọi người bàn tán.

Có người thương xót, " Hiz...... Thật đáng tiếc a, Cô gái này nhìn qua mới hơn hai mươi tuổi, sao lại nghĩ quẩn như thế."

Có nhân chứng nói, " Cô gái này là hôm qua nhảy sông, lúc ấy còn có rất nhiều người nhảy xuống cứu, nhưng đều không cứu lên được, cô gái đó người khá xinh đẹp, nghe nói bởi vì chuyện tình cảm nghĩ quẩn. Haiz...... giới trẻ bây giờ a, sao lại xử sự theo cảm tính như thế, ba mẹ nuôi lớn cô như thế, nói tự sát liền tự sát, sao cũng không nghĩ cho ba mẹ mình một chút a. Nghe nói đêm qua nhảy sông, trực tiếp ngồi trên lan can của cây cầu lớn, ngay cả do dự cũng không do

dự liền nhảy xuống.”

“...... ông trời ơi, đây là quyết tâm lớn bao nhiêu a!”

Lục Sâm đột nhiên không dám qua đó nhìn.

Anh sợ!

Sợ nhìn thấy cô gái bên hồ, đúng là Tiểu Thất.

“ Tổng giám đốc, chúng ta qua đó không?’

“ Qua đó!”

Lục Sâm gắt gao nắm chặt tay vịn của xe lăn, vài giây ngắn ngủi, anh cái gì cũng nghĩ rõ nghĩ thông suốt rồi.

Nếu như......

Cô gái này không phải Tiểu Thất, vậy sẽ tốt hơn.

Nếu như......

Thật đúng là Tiểu Thất...... Là anh hại Tiểu Thất thảm như vậy, khiến cô tuyệt vọng như thế. Anh sẽ chết theo cô.

Sau khi mặc kệ sinh tử, thì không có cái gì phải sợ cả.

Triệu Đào đẩy xe lăn, từ từ đi qua từ trong đám người.

Mọi người còn đang nhỏ giọng bàn tán, Lục Sâm đã nghe không được tạp âm của thế giới bên ngoài nữa.

Ánh mắt của anh...... nhìn chằm chằm vào trên người xác nữ trên bãi cỏ, đám người bị đuổi giải tản, thi thể trên bãi cỏ lộ ra chân dung, bởi vì ngâm trong nước quá lâu, thân thể của cô gái đã căng phồng lên, cô gái nằm sấp trên mặt đất, không nhìn thấy mặt.

Còn Lưu Tuyền đã chịu không nổi cảnh tượng này, không đợi người đem thi thể quay lại, đã hôn mê bất tỉnh.

Lục Sâm gắt gao nắm chặt nắm đấm.

Móng tay khảm thật sâu vào lòng bàn tay.

Sự đau đớn kịch liệt khiến anh giữ tỉnh tảo, anh đẩy xe lăn, từng bước một đi qua, nhìn thấy mọi người đều ngẩn người, không ai hữu dụng đi lật xác nữ qua, anh tự mình đi qua, ngồi xổm bên cạnh xác nữ, sững sờ nhìn vài giây.

Trong lòng anh cầu nguyện,

Ông trời ơi, xin đại phát từ bi, người này nhất định không phải là Tiểu Thất, nhất định không phải!

Đột nhiên ——

Ánh mắt Lục Sâm rơi trên quần áo của cô gái, ánh mắt anh đột nhiên sáng lên, " Đây không phải là Tiểu Thất, Tiểu Thất hôm qua không phải mặc bộ đồ này!"

Tiêu Lăng đột nhiên sững sờ.

Anh vội cúi đầu xem quần áo của cô gái, cô gái chỉ mặc một cái áo thun trắng đơn giản và một cái quần jean, mà hôm qua...... lúc Tiểu Thất ra khỏi cửa đúng là không phải mặc bộ quần áo này!

Trong mắt Tiêu Lăng cũng hiện lên một tia sáng, quay người cô gái lại!

Lục Sâm nhắm mắt lại, dùng hết sức toàn thân, quay người cô gái lại.

Mọi người kinh hô một tiếng.

Lục Sâm không dám mở mắt.

Anh sợ anh mở to mắt, nhìn thấy chính là cái mặt quen thuộc.

Trong không khí có một giây lát yên tĩnh.

Rất nhanh, Lục Sâm nghe được tiếng vui mừng như sống sót sau tai nạn của Tiêu Cảnh Thụy, " Không phải Tiểu Thất! Cô gái này không phải Tiểu Thất!"

Lục Sâm lúc này mới dám mở to mắt.

Vừa cúi đầu!

Cô gái rất trẻ, bởi vì bị ngâm trong nước quá lâu, toàn thân đều đã sưng phù, mặt mũi cũng sưng phù, nhưng coi như mặt mũi có biến dạng thế nào đi nữa, Lục Sâm cũng nhìn ra được rõ ràng, cô gái này, đích thực không phải Tiểu Thất.

Nước mắt Lục Sâm trong nháy mắt liền rơi xuống!

Nghĩ mà sợ khiến anh toàn thân run rẩy!

May mắn!

May mắn Cô gái này không phải Tiểu Thất!

“ Không phải! Ông trời quá tốt rồi, Tiểu Thất khẳng định còn sống!” Trương Hân che miệng lại, lệ rơi đầy mặt, “ Tìm! Chúng ta tiếp tục tìm, Tiểu Thất chắc chắn sẽ không ngốc đến nỗi làm chuyện điên rồ, nó chắc chắn trốn ở nơi nào một người lặng lẽ đau lòng, có lẽ bây giờ đang chờ chúng ta qua đó tìm nó đó.”

Trán mọi người đều toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Tất cả mọi người đều đang vui mừng.

Bọn họ quả thực không dám tưởng tượng, nếu cô gái này là Tiểu Thất, Tiêu gia sẽ xảy ra sự chuyển biến kinh thiên động địa gì đây.

May mắn!

“ Tiếp tục tìm!”

Mọi người sau khi xác minh người nhảy sông không phải là Tiểu Thất, liên lạc với người bên cảnh sát, giao chuyện này cho cảnh sát xử lý, rất nhanh liền tản ra bên cạnh hồ.

Thế nhưng......

Hiện giờ phải đi đâu tìm Tiểu Thất đây!

Ngay lúc mọi người đều ngẩn người, điện thoại của Tiêu Khả trong đám người đột nhiên lại vang lên.

Tiểu Thất xảy ra chuyện, Tiêu Khả thân là cô của Tiểu Thất đương nhiên không thể từ chối mà đến tìm cô, bạn trai nhỏ hơn cô hai mươi

mấy tuổi Chu Tử Dương cũng đi theo cô đến đây, Tiêu Khả bắt máy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, “ Ngươi nói cái gì? Tiểu Thất ở trên tay ngươi?!”

Chương 914

Người của đầu dây bên kia cũng không biết nói cái gì, nhưng cảm xúc của Tiêu Khả liền kích động, hét lớn vào điện thoại, “ Tôi nói cho các ngươi biết, nếu như các ngươi dám làm tổn thương Tiểu Thất, tôi nhất định sẽ bắt cả nhà các ngươi đều chôn thay nó! ”

Mọi người nghe được lời này lập tức đều bu lại.

Mà này Lúc, người của đầu dây bên kia người đã cúp máy.

Mặt Tiêu Lăng nặng nề đi tới, “ Có phải là có tin của Tiểu Thất không, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Tiêu Khả mặt lạnh ném di động cho Chu Tử Dương bên cạnh, hít sâu một hơi nói, “ Là, có tin của Tiểu Thất rồi, tạm thời có thể xác định chính là nó không có nguy hiểm gì!”

“ Là bị người ta bắt cóc?”

“ xem như phải! Cũng không hẳn thế!”

Mày Tiêu Lăng lập tức chau lại, phải lả phải, không phải là không phải, thế nào gọi là xem như phải, cũng không hẳn là thế?

“ Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, em nói rõ một chút!”

Tiêu Khả khẽ cắn môi, nói ra tình huống cụ thể.

Sau khi Tiêu Khả và Chu Tử Dương hẹn hò, Chu Tử Dương liền từ

chức không làm luôn ở nhà chăm lo cho sinh hoạt thường ngày của cô, Chu Tử Dương là đứa trẻ lớn lên từ trên núi, nguyên nơi đó chỉ có một sinh viên đại học, người trong nhà đặt rất nhiều hi vọng lên người anh. Sau khi Chu Tử Dương không đi làm, cũng không nói với người trong nhà, Tiêu Khả cảm thấy cả nhà bọn họ chu cấp nuôi dưỡng cho Chu Tử Dương cũng không dễ dàng, cho nên mỗi tháng đều đúng hạn gửi một khoản tiền về cho nhà họ.

Xem như là cho cả nhà anh tiền sinh hoạt và tiền hiếu thảo người già của Chu Tử Dương.

Nhưng thời gian trước đó.

Cũng chính là khoảng thời gian trước lúc ăn tết, người nhà Chu Tử Dương nói sắp đến tết rồi, muốn đến thành phố A thăm Chu Tử Dương.

Sau khi Chu Tử Dương và Tiêu Khả thương lượng xong, hai người cảm thấy cả hai cũng đã quen nhau lâu như vậy, có thể thừa dịp này gặp mặt trưởng bối cũng rất tốt, vừa hay cũng cho bọn họ biết Chu Tử Dương và cô đang hẹn hò. Tiêu Khả thậm chí chuẩn bị trước cho ba mẹ Chu Tử Dương một căn hộ.

Bản thân cô có tiền, cũng không kém ngần này.

Thậm chí nghĩ xong luôn, nếu như về sau ba mẹ Chu Tử Dương không muốn về núi nữa cũng không sao, phòng ốc của cô có thể tặng cho bọn họ, để bọn họ sống ở thành phố A. Tiêu Khả dù sao trong lòng có chút áy náy, bản thân cô cũng là người gần năm mười tuổi rồi, gạt mất con trai vừa mới tốt nghiệp đại học của người ta cùng nhau sinh sống, cho nên cảm thấy về mặt vật chất chăm lo một chút nhà bọn họ, cũng là nên.

Thế nhưng sao cô cũng không nghĩ tới.

Người nhà Chu Tử Dương lại là người như vậy!

Tết đến thành phố A, là mẹ và chị của Chu Tử Dương cùng đến, Tiêu Khả vì đi nghênh đón bọn họ, cố tình xin nghỉ một ngày, cùng Chu Tử Dương lái xe đi đón bọn họ, mẹ của Chu Tử Dương nhìn qua tuổi tác rất lớn, mặc dù mới hơn năm mươi tuổi, tóc đã bạc trắng, nếp nhăn đầy mặt, lưng còng xuống, nhìn qua chính là sống trong một hoàn cảnh môi trường cực kì không tốt. Chị của anh ấy cũng giống như vậy, mới ba mươi tuổi, nhìn qua già nua giống y chang một bà lão bốn năm chục tuổi.

Hai người vác rất nhiều đặc sản đến thành phố A.

Nhìn thấy Tiêu Khả và Chu Tử Dương lái xe tới đón, sau khi hai người biết Tiêu Khả là bạn gái của Chu Tử Dương đừng nói là vui biết bao..

Hai người ở lại mấy ngày trong phòng ốc mà Tiêu Khả đã chuẩn bị trước

Trước khi đi nói với hai người họ, "...... Trong nhà anh con muốn xây nhà, trong tay không có tiền. Tử Dương à, anh con vì tạo điều kiện cho con đi học, bây giờ cũng chưa nói đến cưới vợ, con cũng không thể có tiền rồi thì quên mất công ơn của anh con dành cho con, bây giờ khó khăn lắm anh con mới tìm được đối tượng, yêu cầu của người ta chính là nhà chúng ta có một căn nhà đàng hoàng, thế nhưng mẹ và ba con lớn tuổi như vậy, hàng ngày trông coi thửa ruộng trong khe suối giữa núi cũng không có thu nhập gì, trong tay con......"

Trong tay Chu Tử Dương một xu cũng không có.

Khó xử nhìn Tiêu Khả.

Tiêu Khả không nói hai lời liền rút cho mẹ Chu Tử Dương tiền mặt ba mươi ngàn.

“ Nhiêu đây đủ không?”

Mẹ Chu và chị của Chu Tử Dương cả đời này cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền mặt như vậy, nhìn tiền mặt hơn nửa ngày cũng nói không ra lời, cuối cùng vẫn là Chu Tử Dương vô cùng xấu hổ, đẩy đẩy hai người, hai người mới đột nhiên bừng tỉnh.

“ Đủ đủ đủ, đủ rồi!”

Hai người ngồi xe về lại trên núi.

Tiêu Khả cho rằng chuyện này cứ như vậy xong, thế nhưng không ngờ tới, sau khi hết tết, cũng không biết trong lòng người nhà Chu Tử Dương nghĩ như thế nào, vậy mà lại nguyên nhà đều tới thành phố A.

Thật là một gia đình lớn.

Tiêu Khả cũng không biết một gia tộc có thể lớn như vậy!

Hai người anh của anh, hai người chị, hai anh rể, bao gồm một người em gái, còn có ba mẹ anh, hai cháu trai cháu gái bên nội, mấy người cháu trai cháu gái bên ngoại, một nhà hùng dũng đều tới hết.

Ở vẫn là căn hộ mà Tiêu Khả đã sắp xếp trước đó.

Nhưng một gia đình nhiều người như thế chui vào trong đó có chút

chật chội.

Một nhà ở trong căn hộ, dường như không có ý muốn dọn đi.

Vậy cũng bỏ đi, cả nhà còn thỉnh thoảng đến chỗ của Tiêu Khả và Chu Tử Dương, bọn họ đi thăm người thân bọn họ cũng không hề đáng trách, thế nhưng Tiêu Khả phát hiện, sau mỗi lần những người đến, hoặc là trong tủ quần áo của cô thiếu mất vài bộ đồ, hoặc chính là dây chuyền đồ trang sức sẽ thiếu đi một chút, có đôi khi sẽ thiếu mất vài đôi giày, còn có đôi khi sẽ thiếu mất mấy chai dưỡng da.

Cô ngoại trừ công việc, lúc sinh hoạt cũng là người bất cẩn, qua không ít thời gian mới phát hiện trong nhà thiếu đi nhiều đồ như vậy.

Cuối cùng nhìn thấy em gái của Chu Tử Dương mặc đồ của cô, bộ dáng đắc ý, trong lòng cảm thấy cực kì bực bội.

Là!

Ngươi thích có thể nói, hoặc là có thể tự mình đi kiếm tiền mua, lén lút qua nhà người ta lấy đồ như thế, được xem là chuyện gì xảy ra?

Suy cho cùng là một vài món đồ không đáng giá.

Tiêu Khả nể mặt Chu Tử Dương, liền nhịn.

Thế nhưng.

Có một lần cô tan ca trở về, phát hiện nội y của mình cũng thiếu hai món, hoàn toàn nổi điên!

“ Chu Tử Dương, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Chu Tử Dương vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ, “ Tiêu Khả xin lỗi, anh kêu em gái anh trả lại cho em.”

Tiêu Khả quả thực sắp bị chọc điên lên!

Những thứ đồ lót này, không biết là đồ riêng tư sao, vậy mà lấy đi mặc, cô chỉ cần nghĩ đến đồ lót của mình mặc trên người kẻ khác, là cảm thấy toàn thân lạnh dữ dội!

Còn trả lại cho nàng?

Còn trả lại cho cô, cô cũng không thể nào mặc lại nữa.

Tiêu Khả lần đầu bởi vì người nhà Chu Tử Dương mà nổi giận với anh, “ Chu Tử Dương, nếu như sau này anh nhớ người nhà, anh hãy đến chỗ ở của bọn họ thăm bọn họ, sau này trong nhà nghiêm cấm, không cho phép bọn họ bước vào nhà chúng ta nửa bước nữa!”

Sau mỗi lần bọn họ đến, trong nhà đều giống như bị cướp vào thôn vậy, lộn xộn không nói, có đôi khi trên mặt đất còn có đàm được nhổ ra.

Cô nhìn thôi đã thấy buồn nôn!

Chu Tử Dương dù sao cũng đuối lý, đồng ý Tiêu Khả, “ Em yên tâm, sau này anh chắc chắn không cho bọn họ tới nữa.”

Tiêu Khả thật sự nhìn không quen người nhà của Chu Tử Dương

Mỗi tháng tiền sinh hoạt mà cô cho ba mẹ họ cũng có năm ngàn tệ, người già hai người họ, dưới tình hình không cần trả tiền thuê nhà, năm ngàn tệ coi như đủ sống ở thành phố A, nhưng bọn họ lại còn là hai ba ngày đến đòi tiền.

Thật coi Tiêu Khả cô là người tiêu tiền như nước sao!

Chương 915

Tiêu Khả không hề nghĩ rằng, lệnh cấm của cô cũng chẳng có tác dụng gì cả!

Chu Tử Dương rõ ràng là không có cách nào để ứng phó với bố mẹ và cả người nhà anh ta hết.

Càng rõ ràng hơn nữa là bố mẹ của Chu Tử Dương đã mặc định anh ta chính là chiếc phao cứu sinh của họ rồi, có một lần Tiêu Khả vừa về tới nhà, phát hiện cả nhà họ đang ở trong nhà cô, trong lòng liền nổi cơn giận giữ, cô thay dép đi vào trong nhà, thì thấy Chu Tử Dương và bố mẹ anh ta đang cãi nhau.

“ Bố, mẹ! Con đã nói rồi, đây là nhà của Tiêu Khả, bố mẹ muốn đến đây thăm con, con rất vui, nhưng bố mẹ làm ơn đừng động vào đồ đạc ở đây có được không, tất cả đồ đạc trong ngôi nhà này đều là do Tiêu Khả tự tay sắp xếp đó. Coi như bố mẹ vì con mà suy nghĩ một chút đi, con và Tiêu Khả chỉ là đang yêu nhau, mà đồ bố mẹ ăn, bố mẹ uống, bố mẹ dùng đều là của cô ấy, con đã thấy không chịu nổi rồi, bây giờ còn như thế này nữa... bố mẹ còn muốn con làm con người khi đứng trước mặt cô ấy không! ”

Bố mẹ của Chu Tử Dương còn chưa nói gì, thì anh chị em của anh ta đã mỗi người một câu chỉ trích anh ta rồi.

“ Tử Dương, sao em lại có thể làm như vậy, bố mẹ đã vất vả để nuôi nấng em trưởng thành, chu cấp cho em đi học, bây giờ em có năng lực, có thể báo đáp được cho bố mẹ rồi đấy, vậy mà lại nói với bố mẹ như vậy, thế nào, cảm thấy mấy người họ hàng thân thích nghèo đói

này làm cho em mất mặt có phải không!”

“ Anh à, em không hề có ý đó...”

Chu Tử Dương còn chưa nói hết câu thì đã bị chị gái anh ta ngắt lời, “ Anh trai em nói đúng đó, Tử Dương, em đừng có nghĩ bây giờ khá hơn một chút rồi thì quên đi công sức của tất cả mọi người trong gia đình này đã bỏ ra cho em, nếu không có chúng tôi, thì em có ngày hôm nay sao! Em và Tiêu Khả là quan hệ yêu đương, nhưng nói thật, tuổi tác của Tiêu Khả lớn như vậy rồi, lại còn ở cùng với em, em chính là đứa có tương lai nhất trong Chu gia chúng ta, nếu không phải là vì cô ta, thì bây giờ có lẽ tiền lương của em cũng cao lắm rồi, cho nên á, cô ta đã kiếm được món hời từ gia đình chúng ta rồi, chúng ta tiêu tiền của cô ta thì có sao đâu chứ? Phải như thế mới đúng đó!”

Em gái của Chu Tử Dương đang định lấy túi gói đồ dưỡng da của Tiêu Khả vào, nghe chị gái mình nói vậy, lập tức tiếp lời, “ Không sai, em chỉ lấy chút xíu đồ của cô ta thì sao chứ, đều là nên như vậy mà! Anh à, em nói cho anh nghe, cả gia đình chúng ta chuẩn bị định cư ở A thị rồi đó. Căn nhà anh cho nhà mình đó, cả gia đình ở trong đó chật chội lắm, anh nói với Tiêu Khả coi sao, kêu cô ta mua thêm cho gia đình mình vài căn nhà nữa. Nghe nói em họ của cô ta hình như là làm bất động sản đó, chắc chắn trong tay có rất nhiều nhà, anh nói cô ta tặng cho gia đình mình vài căn là được rồi!”

Tiêu Khả đứng ở cửa nãy giờ, tức muốn phì cười.

Tặng cho bọn họ vài căn nhà?

Thật tình, họ cho rằng nhà ở A thị này giống như bó rau cải thảo của họ chắc, nhà ở đây giá đã lên hơn năm, sáu vạn một mét vuông từ lâu rồi, chỉ tính khu ngoại ô thôi, nhà ở đó đã hai, ba vạn một mét

vuông, huống hồ gì là nhà trong trung tâm thành phố, nhà ở nội thành chứ, chỉ có mười vạn một mét vuông trở lên thôi!

Căn nhà cô đang cho gia đình Chu Tử Dương ở, giá thị trường cũng cỡ trên một ngàn vạn rồi.

Còn muốn cô tặng thêm vài căn?

Bọn họ nghĩ Chu Tử Dương trúng cổ phiếu à!

Tiêu Khả liền đẩy cửa bước vào, mặt lạnh như sắt.

Cô chỉ tay ra cửa, nói đúng một câu, " Ra ngoài!"

Cả nhà họ vừa nhìn thấy Tiêu Khả thì có chút sợ hãi, " Ô, em dâu, đừng làm vậy..."

" Em dâu?" Tiêu Khả lạnh lùng cười lên một tiếng, " Chưa nói tới việc bây giờ tôi và Chu Tử Dương còn chưa kết hôn, cho dù là có một ngày tôi và anh ấy cưới nhau rồi, tôi cũng chỉ có trách nhiệm phụng dưỡng bố mẹ anh ta thôi, sao phải có trách nhiệm nuôi dưỡng thêm đám sâu bọ các người chứ! Các người tới A thị này bao lâu rồi? Hai ba tháng rồi phải không, có một người nào có ý muốn tìm việc làm chưa, còn muốn định cư ở A thị? Muốn làm đám quỷ hút máu, cả đời này sẽ tới hút máu của tôi và Chu Tử Dương chứ gì! Tôi nói cho các người biết, không có cửa đâu!"

Tiêu Khả chỉ vào em gái của Chu Tử Dương, sắc mặt mười phần lạnh lùng, " Bỏ đồ của tôi xuống ngay!"

Em gái của Chu Tủ Dương bị Tiêu Khả dọa khiến cho khiếp sợ, rụt cổ lại, ngoan ngoãn bỏ hết đồ xuống.

“ Bây giờ, lập tức, khẩn trương! Đi ra khỏi nhà tôi ngay!”

“ Tiêu Khả...”

“ Đừng ép tôi phải dùng từ ‘cút’ với các người!”

Anh trai của Chu Tử Dương tức giận, liền cãi nhau với Tiêu Khả, “ Con mụ già này, cô có gì mà dám đắc ý như vậy chứ, cũng chỉ là có chút tiền thôi mà, tôi nói cho cô biết, cô dám ăn ở với em trai chúng tôi, thì phải nuôi cả gia đình chúng tôi. Đừng tưởng trang điểm lên xinh đẹp một chút thì trở nên trẻ trung nhá, tự soi gương lại cái mặt mình đi, chân chim ở đuôi mắt sâu như vậy cơ mà, còn dám nuôi ý định quan hệ yêu đương với một thằng trai trẻ hai mươi mấy tuổi, tôi thật muốn lo lắng thay cho cô đấy! Tôi nói cho cô biết, hôm nay chúng tôi không đi đâu hết, xem cô làm gì được chúng tôi!”

Tiêu Khả quá tức giận cười lớn, rồi lập tức gọi điện cho bảo vệ, kêu họ lôi đám người không biết xấu hổ này ra khỏi nhà.

Cả gia đình họ bị đuổi ra khỏi chung cư.

Lỗ tai Tiêu Khả giờ mới được yên tĩnh một chút, nhìn cả căn phòng đồ đạc bị bày bừa, cô day day lông mày, ngã luôn ở cửa phòng.

“ Tiêu Khả...”

“ Chu Tử Dương!” Tiêu Khả không để cho Chu Tử Dương kịp nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, “ Anh cũng nghĩ là em không xứng với anh phải không?”

“ Không đâu, là anh không xứng đáng với em mới đúng!”

Tiêu Khả hít một hơi thật sâu, “ Chu Tử Dương, em từng này tuổi,

cũng từng yêu đương vài lần, nhưng anh là người đầu tiên em dẫn về nhà giới thiệu với mọi người, đó là do em thực sự muốn cùng anh đi tới cuối cùng, nhưng tình hình hiện tại, không hề nằm trong dự tính của em. Em vẫn chỉ có câu nói đó, bố mẹ anh nếu như không còn khả năng lao động, thì em sẽ gửi tiền sinh hoạt cho họ, nhưng mà, em không có nghĩa vụ phải nuôi dưỡng đại gia đình của anh, đặc biệt là với thái độ như vậy của họ!"

Chu Tử Dương cảm thấy hổ thẹn vô cùng, " Anh biết mà."

" Vấn đề trước mắt rất nghiêm trọng! Hoặc là, chúng ta chia tay nhau, như vậy thì người nhà anh mới không thể tới đeo bám em được, hoặc là... anh nghĩ cách khiến họ quay trở về quê đi! Hàng tháng em vẫn sẽ gửi tiền sinh hoạt phí cho bố mẹ anh như trước đây, nếu như anh nhớ họ, anh có thể về quê thăm họ, nhưng em thì tuyệt đối không bao giờ muốn nhìn thấy họ nữa đâu!"

Chu Tử Dương cảm thấy hổ thẹn, đỏ bừng mặt, " Được, anh sẽ khuyên họ rời khỏi đây!"

Chu Tử Dương trước đây cảm thấy bố mẹ là những người rất tiết kiệm, nhưng không thể ngờ rằng, nếu có cơ hội để kiếm chác, họ cũng có thể thay đổi đến mức như vậy.

Anh ta cũng cảm thấy, để họ trở về quê, chưa biết chừng lại có thể khiến họ tìm lại được bản tính ngày xưa.

Vậy là, Chu Tử Dương trở về nói với người thân của anh ta.

Tiêu Khả không quan tâm anh ta dùng cách nào, chỉ cần anh ta khiến cho đám người đó biến ra khỏi cuộc sống của cô là được rồi.

Nhưng không thể ngờ.

Cứ kéo dài tới bây giờ, họ vẫn chẳng hề rời khỏi A thị.

Bẵng đi một vài ngày không thấy bọn họ đến làm phiền nữa, Tiêu Khả còn chưa kịp yên tâm thì cô đã nhận được một cuộc điện thoại. Sắc mặt của cô hơi tái mét đi. Là Tiêu Lăng nói Tiểu Thất đã mất tích từ tối hôm qua đến giờ.

Nghe vậy, Tiêu Khả nhanh chóng chạy xe sang biệt thự của Tiêu Lăng.

Vào đến nơi, Tiêu Lăng đang ngồi trên sofa trong phòng khách cùng một đám người của Lãnh Mạc.

Vừa vào đến cửa, Tiêu khả chưa kịp nghe đầu đuôi câu chuyện, điện thoại bỗng dưng lại reo lên.

Tiêu Khả nhìn màn hình điện thoại do dự một lúc rồi bắt máy.

Đầu bên kia không biết nói những gì, chỉ thấy sắc mặt cô vô cùng khó chịu rồi hét lớn, “ Cái gì?! Chính các người đã bắt cóc Tiểu Thất!”

Chính là đám người nhà Chu gia.

Không những đáng ghê tởm, giờ còn thế nữa!

Lại còn quá đáng tới nỗi bắt cóc Tiểu Thất!

Mọi người nghe thấy tiếng Tiêu Khả, ai nấy đều biến sắc.

Sắc mặt Tiêu Khả cũng tái mét.

Chu Tử Dương nhìn danh sách liên lạc của Tiêu Khả, thấy số liên lạc

vừa rồi chính là của bố mẹ mình gọi, tim anh ta như muốn rơi ra.

“ Tiêu Khả... ”

“ Chu Tử Dương, nếu như Tiểu Thất bị mất một cọng tóc, tôi nhất định không tha cho người nhà anh đâu!”

Chu Tử Dương tâm trí bấn loạn, căng thẳng siết chặt cái điện thoại trên tay, “ Họ... họ nói gì vậy?”

“ Ờ -- người nhà anh thật đúng là những cái thùng không đáy, nói rằng kêu họ trở về quê cũng được, bắt tôi gửi thẳng cho họ một số tiền để dưỡng già, vừa mở miệng đã đòi một trăm triệu! Đòi tiền của tôi cũng được, nhưng mà dám bắt cóc Tiểu Thất, thì tôi tuyệt đối không thể nhịn được nữa!”

“ Tiêu Khả... ”

Tiêu Khả không còn muốn quan tâm tới Chu Tử Dương nữa, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng, “ Tiêu Lăng, lần này là do lỗi của chị, cho nên việc này toàn quyền cho em xử lý, dù em có làm gì đi nữa, chị cũng đều ủng hộ em!”

Chương 916

Chu Tử Dương nghe thấy Tiêu Khả nói vậy, phút chốc giật cả mình.

“Tiêu Khả.....”

Giao chuyện này cho Tiêu Lăng giải quyết thì cả nhà anh làm gì còn đường sống?!

Thủ đoạn của Tiêu Lăng anh cũng đã nghe qua, đặc biệt là khi đối phó với bạn trai cũ của Tiểu Thất, độ tàn nhẫn của nó làm người nghe cũng phải toát mồ hôi. Bây giờ người nhà của anh bắt cóc Tiểu Thất, Tiêu Lăng vốn yêu chiều con gái của anh ta như vậy, lại cộng thêm chuyện kinh động tối qua, giờ này chắc chắn là đang vô cùng phẫn nộ. Bây giờ mà để Tiêu Lăng đi xử lý, thì cả nhà anh còn mạng mà về không!

Mặc dù người nhà của anh nghìn vạn không nên làm vậy, nhưng nói gì thì vẫn là người nhà, sao anh có thể giương mắt mà nhìn chuyện khủng khiếp như vậy xảy ra chứ.

“Tiêu Khả..... Tiêu Khả em đừng như vậy, em nói với Tiêu Lăng hộ anh đi, em là chị họ của anh ấy, lời em nói chắc chắn anh ta sẽ chịu nghe thôi. Anh cầu xin em đấy, anh có được ngày hôm nay không dễ dàng gì, anh cũng biết là do người nhà anh đã quá đáng nhưng anh đảm bảo với em, cùng lắm họ chỉ muốn hốt chút tiền thôi tuyệt đối không hề có ý làm bị thương con bé đâu, chắc chắn bây giờ Tiểu Thất đang khỏe re mà.....”

Tiêu Khả vẫn chưa nguôi giận, cô lạnh lùng lườm Chu Tử Dương,

sự tức giận trong ánh mắt của cô lập tức khiến Chu Tử Dương phải ngậm mồm lại.

“ Chu Tử Dương, lẽ nào người nhà của anh là người còn người nhà của tôi thì không phải là người sao? Chuyện ngày hôm nay cho dù anh có cầu xin thế nào cũng không ích gì đâu, đã đến nước này rồi, nhất thiết phải có người đứng ra chịu trách nhiệm!”

Mặt Chu Tử Dương biến sắc, “ Tiêu Khả.....”

Tiêu Khả đã không còn đếm xỉa đến Chu Tử Dương nữa, trầm mặt nói với Tiêu Lăng, “ Người bên đó cho chị địa chỉ rồi, bây giờ chúng ta nhanh chóng qua đó thôi!”

“ Được!”

Tiêu Lăng lườm Chu Tử Dương một cái rõ gườm, nếu như không nể mặt Tiêu Khả, chỉ riêng chuyện người nhà của anh ta bắt cóc Tiểu Thất đã đủ để anh cho họ đi bằng đầu rồi!

Nhưng bây giờ!

Dù gì Tiểu Thất vẫn nằm trong tay họ.

Tiêu Lăng cố kiềm chế lại.

Một nhóm người họ nhanh chóng phóng xe đến địa chỉ của Chu gia.

Ngôi nhà này còn là do một tay Tiêu Khả sắm cho họ, mà không thể ngờ bọn họ lại dùng chính nơi này để bắt cóc Tiểu Thất!

Tiêu Khả tức đến bốc hỏa!

Tất cả họ đều đang rất phẫn nộ.

Chỉ có Lục Sâm là thở phào, bị bắt cóc.....hơn nữa là chỉ vì tiền.....chỉ cần Tiểu Thất không bị nguy hiểm đến tính mạng là anh yên tâm rồi.

Lục Sâm vẫn muốn nhìn thấy Tiểu Thất bình an vô sự mới dám yên tâm hẳn.

Anh và Triệu Đào nhanh chóng theo sau đám đông.

Đến căn hộ nơi Chu gia sinh sống, đoàn người giàn ra trước cánh cửa đang đóng kín của nhà họ Chu.

Tiêu Khả gọi một cuộc điện thoại nữa, “ Chúng tôi đã đến trước cửa nhà các người rồi, có điều kiện gì thì mặt đối mặt nói, muốn tiền không vấn đề gì, nhưng chúng tôi nhất định phải nhìn thấy Tiểu Thất được an toàn!”

Lúc này cửa mới được mở từ bên trong!

Trong phòng đông đủ người, toàn là người nhà của Chu tử Dương.

Chu Tử Dương nhìn đám đông trong phòng, anh lập tức tiến đến, “ Bố mẹ, mọi người có điên không, có biết mọi người làm như vậy là tống tiền! là phạm pháp! là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật không!”

Chu mẫu nhanh tay kéo Chu Tử Dương về phía mình, bà nhìn một lượt đám người mới xông từ ngoài cửa vào, khí thế của bà lập tức xìu xuống nhưng nhớ lại Tiểu Thất vẫn còn đang trong tay mình, bà ta lại như được ăn gan báo, tay kéo lấy Chu Tử Dương nói, “ Thằng tiểu tử thối này con đang nói gì vậy, chúng ta như vậy không phải là bắt cóc tống tiền! Con đi theo người đàn bà lớn tuổi Tiêu Khả kia, con

bé đó tuổi cao như vậy sao vẫn muốn đến cưa cẩm cỏ non như con, đúng là mặt dày! Mẹ nói cho con biết, mẹ chỉ đang muốn tốt cho con thôi!”

Chu Tử Dương sắp bị mẹ anh làm tức cười chết mất, “ Muốn tốt cho con?”

Bọn họ bắt cóc Tiểu Thất, để cho quan hệ giữa anh và Tiêu Khả nguội lạnh, giờ đây lại muốn đến tống tiền Tiêu Khả, đây đều là muốn tốt cho anh?!

“ Đúng thế!” Chu mẫu nói như rất chính đáng, “ Mặc dù chúng ta có một chút tham thật, nhưng phần lớn là vì suy nghĩ cho con thôi. Tử Dương à, con ở cùng với Tiêu Khả ấy nói không chừng sau này còn kết hôn nữa, người đàn bà đó cũng gần 50 rồi, nó còn đẻ con được không? Bố mẹ và hai anh chị của con cũng vì là nghĩ cho con thôi, bây giờ cứ tính thay cho con cầm một món tiền.....con cũng biết đấy, mấy người nhiều tiền đều chẳng ra cái gì đâu, họ toan tính nhiều thứ lắm, nếu như ngày nào đó Tiêu Khả không cần con nữa, con cứ không đi làm là lạc hậu với xã hội rồi, đến lúc đó thì sinh tồn thế nào được? Bố mẹ muốn số tiền này cũng chỉ là vì muốn phòng khi chuyện này xảy ra thôi. Có số tiền này, cho dù Tiêu Khả có thay tâm đổi tính, chúng ta cũng có tiền để có thể sống một cuộc sống bình thường được.”

Chu Tử Dương nắm chặt nắm đấm.

Cái lý do này, đúng là quá hoang đường mà!

Anh nhớ lại từ lúc bố mẹ anh lần đầu đến A thị, Tiêu Khả đã tiêu tốn hết bao nhiêu tiền rồi, có thể nói là vô cùng phóng khoáng rồi.

Nhưng không ngờ mẹ anh lại nói những câu như vậy!

Chu Tử Dương quay ra nhìn Tiêu Khả, quả nhiên sắc mặt của cô khó chịu cùng cực.

“ Mẹ, nếu mẹ thật sự muốn tốt cho con, thì lập tức thả Tiểu Thất ra!”

“ Không thể nào!”

Anh trai Chu Tử Dương nhướn vội lông mày, “ Tử Dương, em đã thật sự bị người đàn bà lớn tuổi này làm cho u mê đầu óc rồi sao, cơ hội tốt như thế này sao em còn không biết trân trọng! Dù gì nhà họ Tiêu cũng đầy tiền, chúng ta có đòi một tỷ nhân dân tệ từ họ cũng chẳng ăn thua gì cả, nhưng nhà chúng ta mà có số tiền đó thì lại khác nhiều đấy.”

Vẻ mặt của anh trai Chu Tử Dương lộ rõ bản tính tham lam, “ Nếu như chúng ta có số tiền này, chia đều cho đầu người, mỗi người cũng phải được khoảng gần 1000 vạn đó, là 1000 vạn đó! cả đời này chúng ta cũng chẳng cần phải lao động nữa, cũng chẳng cần phải chịu khổ cực mà có thể mua nhà trong thành phố rồi, sau đó mua xe rồi quãng đời sau đó có thể sống cuộc sống của người giàu có rồi. Con cái cũng có được hưởng nền giáo dục cao cấp, sau này chẳng cần phải chui về quê sống cuộc sống khốn khổ nữa!”

Chị của Chu Tử Dương cũng nói đế thêm vào, “ Đúng rồi, đúng rồi đấy, Tử Dương à, em đừng có ngốc như thế! cả nhà mình vất vả lắm mới lo lắng cho em khôn lớn lại đi học đại học, để cho em có được nền tảng giáo dục tốt như thế, còn để cho em bỏ quê lên đây, em đừng có vô lương tâm như vậy. Chị dám đảm bảo với em, chỉ cần chúng ta có số tiền này, sau này nhất định không làm phiền đến cuộc sống của em và Tiêu Khả nữa, hai người muốn sống thế nào cũng được. Còn nữa, chỉ cần số tiền này đến tay chúng ta, bố mẹ cũng không cần em phải phụ dưỡng nữa, em có thể hoàn toàn cách ly với

cuộc sống nông thôn trước đây, mà sống cuộc sống tôn giả với Tiêu Khả rồi."

" Đúng rồi, anh!" chị gái của Chu Tử Dương cũng mặt mày tham lam nói, " Như vậy có phải tốt không, cả nhà chúng ta đều vui vẻ phải không!"

Chu Tử Dương không dám tin vào những người nhà đang đứng trước mắt anh.

Đây có còn là những người thân chất phác đôn hậu của anh nữa không! sao ai cũng vì đồng tiền mà làm những chuyện trái với luân thương đạo lý nhưng vẫn ngang nhiên thấy bản thân vô cùng có lý như vậy chứ!

Chu Tử Dương quay đầu nhìn toán người nhà Tiêu gia.

Đám đông sau khi vào phòng thì lập tức lùng sục từng phòng, từng ngóc ngách nhưng có lộn tung mọi thứ cũng không thể tìm thấy bóng dáng của Tiểu Thất.

Thấy vậy, bố của Chu Tử Dương mỉm cười.

" Mấy người nghĩ chúng tôi đều là lũ ngốc hay sao mà giấu Tiêu Tiểu Thất ở đây để mấy người đến tìm kia chứ!"

Chương 917

Tiêu Lăng xông vào phòng, sắc mặt anh lạnh buốt, khí thế phừng phừng, đôi mắt lạnh căm liếc một loạt đám người ngồi trong phòng với một sức ép vô cùng lớn.

“Tôi chỉ hỏi một lần, Tiểu Thất ở đâu?!”

Chu phụ rốt cuộc cũng là người nhà quê ra tỉnh, nhìn thấy một Tiêu Lăng như vậy, ông cũng không tránh được một nỗi sợ dâng lên. Phải một lúc lâu sau mới hồi lại được, ông ta nuốt nước bọt nói, “ Tôi, tôi sẽ không nói cho cậu biết đâu! Trừ phi các người đem tiền đến đây trước, không thì chúng tôi tuyệt đối không nói cho các người biết vị trí của Tiêu Tiểu Thất đâu!”

Cả nhà họ cũng chịu không ít ấm ức tại A thị.

Thiếu chút là bị con trai họ đuổi khỏi A thị, cuối cùng cả nhà họ họp mưu tính kế, thấy cứ như vậy thì không được, không thể không chấm mút được tý gì mà tay trắng lầm lũi về quê chứ, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ thế nào cũng thấy không đúng.

Từ đầu cả nhà họ định bắt cóc Tiêu Khả.

Nhưng Tiêu Khả hoặc bận công việc không thì ở nhà cùng Chu Tử Dương hay tham gia những yến hội cao cấp, bọn họ có muốn xuống tay cũng không có cơ hội. Về sau họ lại nhớ ra Tiêu Khả còn một cậu em họ, cũng chính là Tiêu Lăng.

Sau khi nghĩ ra Tiêu Lăng, bọn họ tiếp tục lén lút mai phục gần biệt

thự.

Vừa đúng lúc hôm qua nhìn thấy Tiểu thất một mình thẫn thờ đi từ ngoài vào biệt thự, cả nhà họ đã được nhìn thấy ảnh của Tiểu Thất và Cảnh Thụy tại chỗ ở của Tiêu Khả, gần như họ nhận ra cô ngay lập tức, ngay sau đó, cả nhà bàn nhau, không bắt cóc được Tiêu Khả thì còn có thể bắt được cháu gái của cô kia mà.

Nghe nói Tiêu Khả đã đứng tuổi nhưng không có con cái, Tiêu Tiểu Thất và Tiêu Cảnh Thụy từ nhỏ đã lớn lên bên cô, nên tình cảm mấy cô cháu rất gắn bó.

Hơn nữa bố mẹ của Tiêu Tiểu Thất giàu có như vậy, có khi lại hốt được thêm một mẻ nữa.

Vừa nghĩ đến đây, cả nhà họ đều bị tiền làm cho mờ mắt, không cần nghĩ ngợi gì mà xông đến bắt cóc Tiểu Thất. Sau khi bắt cóc họ cố tình không liên lạc ngay mà để cho bên nhà Tiêu Lăng phải cuống lên bồn chồn, lo lắng đã, đợi cho qua một đêm hôm đó, sau khi người nhà Tiểu Thất đã khá nóng ruột rồi, lúc này mới gọi điện đến.

Toan tính của họ khá thành công, đến lúc cuống cuồng lo lắng nóng lòng cho con mà được biết tung tích của nó thì giá nào đương nhiên họ cũng trả.

Thực ra lúc đầu cả nhà họ cũng chẳng tính đến lấy được một con số nhiều đến thế đâu, chỉ định khoảng 1000 vạn thôi.

Nhưng nghĩ lại, cả một nhà bao nhiêu người thế này, 1000 vạn sao đủ chia nhau, cho nên họ thử cắn răng thêm chút dã tâm, mở mồm đòi 1 tỷ.

“ Cần tiền phải không? Tiêu Lăng cười lạnh lùng, anh ngồi xuống

sofa, đàm phán với Chu phụ, “ 1 tỷ phải không?”

Chu phụ do dự đôi phút mới gật đầu, “ Không sai, 1 tỷ! Tiêu Lăng, chúng tôi đã đi nghe ngóng rồi, con người anh đáng giá cả trên 1000 tỷ Mỹ kim, 1 tỷ chúng tôi vừa nói, với anh chẳng thành vấn đề. Chắc anh cũng không nghĩ mạng của thiên kim mình chỉ đáng có 1 tỷ chứ.”

“ Mạng của con gái tôi đương nhiên đáng 1 tỷ!”

Chu phụ thấy Tiêu Lăng nói vậy, còn tưởng là anh đã đồng ý, ông ta lập tức thở phào, không che giấu được sự phấn khởi trên gương mặt già nua kia, “ Vậy cậu cho người đi ngân hàng rút 1 tỷ ra đây, chỉ cần nhìn thấy tiền, chúng tôi sẽ thả Tiểu Thất ra ngay hơn nữa sau này cũng không bao giờ xuất hiện làm phiền cuộc sống của các người nữa!”

Đám đông ùn vào phòng.

Lục Sâm ngồi trên xe lăn, sắc mặt đanh thép nhìn cả nhà họ Chu.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài.

Bọn họ đều rất già cả, đứng tuổi, lại trung hậu, nhưng ai mà ngờ được, đám người trông có vẻ trung hậu thật thà trước mắt đây lại đi bắt cóc Tiểu Thất.

Anh hít một hơi dài, quay sang nhìn Tiêu lăng.

Anh chỉ sợ Tiêu Lăng không đồng ý sẽ làm đám người kia tức giận.

Nhưng, rõ ràng sự lo lắng của anh là thừa.

Tiêu Lăng nghe thấy lời nói của Chu phụ, đến lông mày cũng chẳng

cau một cái, “ 1 tỷ đương nhiên chả thấm gì với tôi, nhưng.....các người muốn tiền được thôi, dựa vào cái gì tôi có thể tin Tiểu Thất đang ở trong tay các người, lại dựa vào cái gì để tin bây giờ con bé an toàn?!”

Chu phụ nghe vậy, liền nói luôn, “ Cậu yên tâm đi, chúng tôi nói gì cũng chỉ cần tiền, không có ý định hại người đâu, nếu cậu vẫn không yên tâm, chúng tôi có thể lập tức gọi một cuộc điện thoại, để cho con gái cậu nói chuyện!”

“ Được, tôi phải nghe được giọng của Tiểu Thất, xác nhận con bé được an toàn xong mới có thể lấy tiền cho các người!

“ Vậy cậu đợi một lát!”

Người nhà họ Chu tụm vào với nhau gọi đi một cú điện thoại, bây giờ Tiêu Khả mới phát hiện, chị cả của Chu Tử Dương và chồng của chị ta không có mặt ở đây.

Điện thoại đã kết nối rất nhanh, sau khi Chu phụ nói chuyện một lúc, liền giao điện thoại cho Tiêu Lăng, “ Được rồi đấy, hai bố con cậu nói chuyện đi.”

Tiêu Lăng nắm chặt lấy điện thoại.

Anh thử gọi một câu, “ Tiểu Thất?”

“ Daddy, là con.....” Giọng của Tiểu Thất có chút xụt xịt.

Cả đám người bên phía Tiêu Lăng đều bất giác căng thẳng, đặc biệt là Lục Sâm, tim anh như mắc nghẹn ở cổ họng.

“ Tiểu Thất, con có được khỏe không, bọn chúng có làm hại gì con

không, con có bị thương ở đâu không?”

“ Không sao, con khỏe. Con xin lỗi daddy, con lại làm cho mọi người phải lo lắng rồi.”

Chưa kịp nói mấy câu, sau khi xác định được Tiểu Thất không bị thương, Chu phụ lập tức giật lại điện thoại, “ Được rồi chứ, bây giờ đã biết Tiểu Thất khỏe mạnh rồi, có phải là cậu nên đi lấy tiền cho chúng tôi rồi chứ!”

Trên trán Chu Tử Dương bắt đầu toát mồ hôi hột.

Anh vẫn muốn nói, nhưng Tiêu Khả bịt chặt mồm anh, “ Ngậm mồm! Không được nói một lời nào, nếu anh mà làm hỏng việc giải cứu Tiểu Thất, kết cục của gia đình anh sẽ còn bi thảm hơn nữa!”

Chu Tử Dương cuống đến nỗi lạnh cả người, nhưng cũng chẳng dám nói gì thêm nữa.

Chu phụ thấy Tiêu Lăng không có phản ứng gì, ông ta cuống quýt lên, “ Tiêu Lăng, không phải là cậu đổi ý rồi đấy chứ!”

Sắc mặt Tiêu Lăng khá điềm nhiên.

Thực ra bây giờ có thể tóm gọn cả nhà Chu gia, sau đó dùng mạng của cả nhà họ để uy hiếp chị cả và anh rể của Chu Tử Dương, nhưng.....

Anh không muốn mạo hiểm!

Người nhà Chu gia vô liêm sỉ như vậy!

Chỉ vì tiền mà có thể làm ra nhiều chuyện trái luân thường đạo lý như

thế, xem ra chị gái và anh rể của Chu Tử Dương cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì, nhỡ đâu hai người đó không màng sóng chết của Chu gia mà đến lúc bị ép quá họ lại làm liều thì sao, Tiểu Thất sẽ gặp nguy hiểm mất.

Cho nên, Tiêu Lăng không định đánh cược!

Nói cho cùng, đám người này muốn chạy cũng chạy không thoát, chỉ cần cứu được Tiểu Thất an toàn trở về đã, còn đám người này đến lúc đó lại chẳng sống chết do anh.

Nghĩ vậy, Tiêu Lăng lập tức vẫy tay gọi Tiêu Cảnh Thụy đang đứng ngoài cửa vào.

Anh rút từ trong áo ra một chiếc thẻ, “ Đi, con đi ngân hàng rút 1 tỷ ra cho bố, nhanh chóng rút xong tiền rồi đem đến đây!”

Cảnh thụy lườm cho Chu gia một cái cháy mặt rồi nhận lấy tấm thẻ ngân hàng, “Con đi ngay!”

Nhìn thấy Tiêu Cảnh Thụy rời khỏi phòng, dáng vẻ và sắc mặt của đám người họ Chu liền tưng bừng phấn khởi, cứ như 1 tỷ đang đứng đó vẫy tay với bọn họ rồi!

Chu phụ là vui nhất, ông nói, “ Tiêu Lăng, cậu đúng là một người hào sảng đấy!”

Tiêu Lăng cười khểnh như chưa nghe thấy gì.

Cứ để cho đám người này vui vẻ đôi chút đi, đợi đến khi anh cứu được Tiểu Thất thì để xem xem anh sẽ trị lũ người ngu ngốc này thế nào!

Muốn tống tiền Tiêu Lăng này, cũng phải tính xem có cái mạng mà tiêu không chứ!

Chương 918

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Tiêu Cảnh Thụy vẫn chưa thấy đâu, người nhà họ Chu có vẻ sốt ruột không đợi thêm được nữa, có người đứng chờ ở cửa, có người đứng bên cửa sổ, đợi thêm khoảng nửa tiếng nữa, vẫn không thấy bóng dáng của Tiêu Cảnh Thụy đâu.

Người nhà họ Chu xồn xồn lên.

“ Sao vẫn chưa thấy về!” Chu phụ thất kinh nhìn vào Tiêu Lăng, “ Không phải là mấy người định giở trò gì đấy chứ, tôi nhắc cho cậu nhớ nhé Tiêu Lăng, con gái cậu còn đang ở trong tay chúng tôi đấy!”

“ Ông tưởng 1 tỷ mà có thể rút hết 1 lần tại 1 ngân hàng sao, đợi tý đi.”

Chu phụ nghĩ một lúc, thấy cũng có lý.

Bình thường đi ngân hàng rút tiền, nếu có muốn rút mấy chục vạn đều phải đặt lịch trước rồi, đây là rút những 1 tỷ liền, có khi tiền trong kho của một ngân hàng cũng không đủ thật, chắc là đi cả ngân hàng khác rút nữa, nghĩ đến đây, Chu phụ lại im lặng.

Đám người lại tiếp tục chờ đợi.

Căn hộ này Tiêu Khả chuẩn bị cho họ là một phòng rộng hơn 100 mét vuông với hai phòng ngủ và một phòng khách, lúc này hơn 20 người chen chúc trong 1 phòng khách bé nhỏ, không gian càng chật

hẹp hơn.

Lục Sâm tay vẫn nắm chặt lấy tay nắm của xe lăn, anh yên lặng chờ đợi.

Chờ đợi luôn là quãng thời gian dài lê thê.

Phải cần đến 3 tiếng, Tiêu Cảnh Thụy mới rút đủ 1 tỷ nhân dân tệ tiền mặt, một mình anh cầm không xuể, lúc trở về phải cần đến gần mười người khiêng giúp mới về được đến gian phòng khách.

Tiền mặt được gói trong một cái bao bố màu đen to đùng, 1 tỷ xếp đống ở đó, từng chồng từng chồng nhân dân tệ đỏ rực xếp lên như bức tường.

Con mắt của người nhà họ Chu cũng đỏ au theo.

Cả đời này họ cũng chưa được thấy nhiều tiền như vậy.

“ Giàng ơi!”

Chu phụ không đứng vững được nữa, ông ta chạy lại nhìn ngắm, tiền đã được xếp ngay ngắn, một chồng là 10 vạn nhân dân tệ, xếp chồng lên có thể cao bằng một người lớn.

Người nhà họ Chu chạy vội đến trước đống tiền kia, bọn họ ôm lấy xuýt xoa không rời.

“ Tốt quá tốt quá, có số tiền này, sau này không còn phải sống khổ sở nữa.”

“ Đúng thế đúng thế.” Anh trai của Chu Tử Dương mắt lăm lăm nhìn đống tiền, bắt đầu mơ mộng về cuộc sống sa hoa sau này của mình,

“ Sau này có thể sống cuộc sống mình mơ ước rồi, có thể ở lại thành phố sinh sống, còn có thể buôn bán kinh doanh, mua nhà, mua xe, cuộc sống tươi đẹp đang vẫy chào chúng ta!”

“ Ha ha, sau này chúng ta cũng có tiền để mua quần áo, đồ trang điểm, túi xách hàng hiệu rồi.”

Chu Tử Dương nhìn những người nhà của anh, từng người đều lộ rõ vẻ xấu xí tham lam của mình, anh xấu hổ quay mặt đi.

Bọn họ.....

Có thật là người thân của anh không.

Sao lại trở nên như vậy, anh đã gần như không còn nhận ra được họ nữa.

Tiêu Khả nhếch miệng cười nhạt.

Cô và Tiêu Lăng cùng lớn lên bên nhau, Tiêu Lăng nghĩ gì, đại khái cô cũng đoán được 8, 9 phần. Cô nhìn dáng vẻ vui sướng đang chia tiền kia của người nhà họ Chu, kinh tởm đến độ cũng phải quay mặt đi chỗ khác!

Lũ ngốc!

Cứ nghĩ số tiền này đến tay thật, thì đã là của bọn họ sao.

Còn Tiêu Lăng hiện tại không hề muốn nhìn thấy bọn họ thêm một khắc nào, anh đứng trước đống tiền, đám người nhà Chu gia bỗng chốc khựng người lại, Tiêu Lăng lạnh băng nhìn bon họ, “ Bây giờ tiền cũng mang đến cho mấy người rồi, có thể nói Tiểu Thất ở đâu được chưa?”

Chu phụ do dự chốc lát.

Ông ta cũng không phải quá ngốc, thân phận và địa vị của cả nhà Tiêu Lăng đều quá khác gia đình ông ta, nếu như Tiêu Lăng muốn đối phó với gia đình ông ta thì dễ hơn trở bàn tay.

Chu phụ nghĩ một lát rồi nói, " Tiêu Tiểu Thất ở đâu chúng tôi có thể nói, nhưng có một điều kiện!"

Tiêu Lăng phẫn quá hóa cười.

" Các người muốn tiền, tôi cũng đã đưa rồi, bây giờ còn điều kiện gì nữa?!"

" Điều kiện rất đơn giản, chúng tôi sẽ cầm số tiền này biến mất khỏi đây, còn các cậu.....không ai được phép đến tìm chúng tôi làm khó dễ!"

Tiêu Lăng nhướn mày đồng ý cái rụp, " Được!"

Anh có đồng ý thì đã sao, chỉ là một câu nói thoảng qua không căn cứ, đợi đến lúc Tiểu Thất được cứu rồi, anh sẽ trị từng người ở chỗ này.

" Bây giờ có thể nói Tiểu Thất ở đâu được chưa?"

Chu phụ thấy Tiêu Lăng đồng ý với điều kiện của mình mới dám thở phào nhẹ nhõm, " Con gái lớn và con rể tôi đưa Tiểu Thất ra ngoại ô rồi, chính là khu đất mà Quốc Tế Hoàn Vũ đang khai phá ấy."

Chu phụ gọi điện cho con gái lớn của ông ta xin địa chỉ chính xác.

Tiêu Lăng sau khi có được địa chỉ liền nhanh như cắt kéo người đi.

Lãnh Mạc sau khi biết được địa chỉ, anh nhanh chóng liên hệ với người của mình lập tức đến đó.

Lục Sâm cũng đi theo đám đông.

Chỉ có Chu Tử Dương và Tiêu Khả là chưa đi.

Sau khi toán người của Tiêu Lăng đi mất, người nhà họ Chu cũng không giấu nổi sự sung sướng kia nữa, họ la hét một cách phấn khích, người nào người nấy xông vào đám tiền, bắt đầu toan tính xem nên chia nhau như thế nào.

Khóe miệng của Tiêu Khả lại xuất hiện một nụ cười nhạt thếch.

“ Tiêu Khả.....”

Chu Tử Dương kéo Tiêu Khả đi ra khỏi căn hộ rồi anh đóng cửa lại, đứng trong hành lang, anh nhìn Tiêu Khả cầu xin, “ Tiêu Khả anh van xin em đấy, em nói giúp với Tiêu Lăng đi được không, anh biết, người nhà anh lần này quá đáng quá quắt quá, nhưng anh cầu xin em mà, họ là người thân của anh, đừng lấy mạng của họ!”

Người thân?!

Tiêu Khả cười lạnh băng.

“Nếu như coi anh là người nhà, thì đã không hết lần này đến lần khác đến để hút máu như vậy!” Tiêu Khả căm phẫn trừng Chu Tử Dương, “ Anh nên nhận ra sự thật đi, khi nãy bộ dạng của họ như vậy anh không nhìn thấy à. Vì tiền, họ có thể làm bất cứ điều gì! Đúng! Bọn họ đã bỏ công nuôi dưỡng anh, cũng đã khổ nhọc dạy dỗ anh, nhưng

lần này bọn họ đã động chạm đến pháp luật, còn anh, không cách nào giúp họ!"

"Tiêu Khả....."

"Đừng nói nữa!" Tiêu Khả từ chối lắng nghe, "Tốt nhất anh nên cầu nguyện cho Tiểu Thất bình an vô sự, nếu không, chỉ cần có một vết xước, thì người nhà anh không chỉ chịu sự trừng phạt từ pháp luật đâu!"

Chu Tử Dương sắc mặt tối sầm xuống.

Anh nắm chặt bàn tay mình!

Lòng tham!

Toàn bộ đều do lòng tham mà ra.

……

Toán người của Tiêu Lăng khi kịp đến khu đất ở ngoại ô thì nơi này vẫn đang thi công.

Khu đất này chuẩn bị làm thành chung cư, từ năm ngoái đã bắt đầu giải tán các hộ dân xung quanh, bây giờ việc giải tán đã hoàn tất, thợ xây dựng đang bắt tay xây lên tòa nhà.

Có hai tòa vừa xây xong.

Và Tiểu Thất, khi này đang ở trên nóc nhà của tầng 26

Tiêu Lăng nhanh chóng cùng toán người ngồi thang máy lên đến tầng thượng.

Nhưng, sau khi lên đến nơi, đám đông phải kinh ngạc vì cảnh tượng trước mắt. Trên tầng thượng, Tiểu Thất đang bị cột chặt cả người và ném vào một góc, tại một góc khác, người bị trói lại không phải ai khác chính là chị gái và anh rể của Chu Tử Dương.

Và khi này, chỉ có một người có thể tự do hoạt động, đó chinh là một phụ nữ trung niên.

“ Tiểu Thất!”

“ Ư ư, ư ư ư.....”

Tiểu Thất nhìn thấy đám đông, ánh mắt đầu tiên cô đã thấy được Lục Sâm, cô thần người vài giây mới tỉnh lại được, sắc mặt gấp gáp như muốn nói gi đó, nhưng trong miệng cô lại bị nhét một nắm vải, cô không thể phát ra thành lời.

“Ư ư.....” Đi mau!

Đám đông lại không đi, ngay đúng lúc Lục Sâm đẩy bánh xe định lao về phía Tiểu Thất để cởi trói thì người phụ nữ trung niên kia đột nhiên quay người chạy lại, trước khi Lục Sâm kịp đến bên cô thì bà ta đã rút một con dao gọt hoa quả trong túi, kề ngay cổ Tiểu Thất.

Chương 919

Mọi người ngạc nhiên, vội vã dừng bước chân lại.

Lục Sâm cuối cùng nhìn Tiểu Thất đã an toàn.

Anh ta đứng ở xa nhìn Tiểu Thất, phát hiện Tiểu Thất đang đặc biệt xấu hổ, cô bị bắt quỳ xuống ở đó, đôi tay bị trói dây thừng đằng sau, gió trên sân thượng rất to, tóc của cô ấy bị gió thổi rất lộn xộn, nét mặt u ám, nhìn vào trạng thái tinh thần khá tệ.

Trái tim Lục Sâm thắt chặt!

Trong đám đông đó, không ai quên biết người phụ nữ trung niên đó.

Người phụ nữ ăn mặt bình thường, khuôn mặt đơn giản, nhưng ánh mắt rất lạnh lùng.

Ánh mắt cô ta lướt nhìn đám đông một vòng, miệng cười hả hê, “Rất tốt, mọi người đều ở đây.”

Tiêu Lăng và những người khác không dám bước lên phía trước, “Cô là ai?!”

“Tôi?” Người phụ nữ trung điên đứng yên một lúc, và sau đó lại cười, “Đúng, các ngươi làm sao quen tôi, tôi đối với các ngươi chỉ là một người không có tiếng tăm, các ngươi chắc cũng chưa nghe qua về tôi.”

Tiêu Lăng lúc này không ngồi yên được nữa.

Anh ta bước lên hai bước, thương lượng với người phụ nữ, “Cô là ai không quan trọng, tôi chỉ cần biết mục đích cô là gì, là vì tiền hay là vì cái khác. Cho dù cô nghĩ gì, chúng ta cũng lên nói chuyện đã, cô đặt con dao xuống trước đã.”

“Đừng qua đây!” Người phụ nữ hét lớn lên, “Anh còn qua đây thì tôi cắt cổ con gái anh!”

Tiêu Lăng lúc này không dám tiến thêm lên một bước.

Tiêu Lăng liếc nhìn một góc khác là chị hai và anh rễ của Chu Tử Dương bị trói buộc, lông mày nhăn lên, người phụ nữ trung niên này, chắc không phải đồng bọn với gia đình Chu Tử Dương.

Vậy cô ta làm tổn thương Tiểu Thất là vì điều gì.

Tiêu Lăng cẩn thận nhìn vào ngoại hình của người phụ nữ này, anh ta quan sát một lúc, cuối cùng cảm thấy khuôn mặt của người phụ nữ này rất quen thuộc. Dù anh ta nghĩ như thế nào đi nữa, đều không nhớ lúc nào đã gặp người phụ nữ này!

Vào lúc này, Lục Sâm đẩy chiếc xe lăn lặng lẽ đi qua, hạ thấp giọng và nói với Tiêu Lăng, “Bà ta là mẹ của Lý Dương!”

Lúc trước Lý Ngọc đưa Lý Dương đến nhà cũ thì anh ta có gặp qua một lần, nhưng chỉ gặp nhau một lần, nên lúc nảy anh ta một lúc không nhận ra, sau đó quan sát nét mặt của Lý Ngọc, lập tức nhận ra.

Lý Dương!

Tiêu Lăng đột nhiên bị sốc!

Anh ta một lần nữa quan sát kỹ người phụ nữ trung niên này, quả nhiên phát hiện người phụ nữ này hơi giống với Lý Dương.

Chẳng lẽ…..

"Xem ra các ngươi đoán ra rồi." Người phụ nữ-------chính là Lý Ngọc, lạnh lùng cười và nói, "Không sai, tôi chính là mẹ của Lý Dương!"

Lông mày Tiêu Lăng cau chặt lại.

"Cô muốn làm gì?!" Tiêu Lăng đưa mắt với Lãnh Mạc trong đám đông, hai người trao đổi ánh nhìn, đột nhiên đã hiểu đối phương muốn nói gì, Lãnh Mạc lùi lại hai bước, dưới sự che khuất của đám đông, im hơi lặng tiếng và rời khỏi sân thượng.

Tiêu Lăng nhìn Lý Ngọc, khuôn mặt lạnh lùng tiếp tục nói, "Lý Dương là tôi giết, cô có chuyện gì thì lao đến đây tìm tôi!"

Quả nhiên!

Thực sự là họ đã động tay!

Nét mặt của Lý Ngọc đột nhiên kích động lên, cô nắm giữ một con dao trái cây, tức giận nhìn chằm chằm Tiêu Lăng, "Mắc gì, mắc gì hại con trai tôi! Chỉ vì Tiêu gia nhà các ngươi có quyền lức sao, Tiêu Lăng tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không bỏ qua cho các ngươi, tôi chỉ có một đứa con trai, một mình cực khổ nuôi cậu ta từ nhỏ đến lớn, các ngươi mắc gì muốn giết cậu ta là giết! Là vì con gái của anh cứ bám lấy con trai tôi, là vì cậu ta quen một người bạn gái khác, trong lòng các ngươi không thoải mái, cho nên mới giết hại cậu ta phải không!"

Lông mày của Lục Sâm và Tiêu Lăng đều cau lên.

Lục Sâm nhìn vào Lý Ngọc vì quá kích động, con dao găm trong tay đã cắt một đường trên cổ Tiểu Thất và một dòng máu đỏ tuôn ra, đột nhiên vội vã nói, “Lý Ngọc, mọi chuyện không như những gì cô nói, chị biết rằng con trai chị đã làm ra chuyện tốt gì chưa?!”

Lý Ngọc ngưng một lúc, cô ta biết mọi thứ đều được nghe từ miệng Trương Hy, hoàn toàn không biết trong miệng Lục Sâm nói ra “chuyện tốt” là chỉ những gì!

Lục Sâm vội vã nói tình huống xảy ra lúc đó, toàn bộ nói cho Lý Ngọc.

“Cái gì?!” Lý Ngọc lắc đầu, “Không không không! Tôi không tin, con trai tôi làm thế nào đi hãm hiếp Tiểu Thất! Cậu ta làm sao có thể tàn ác đi cắt đứt gân tay Tiểu Thất, tôi không tin, các ngươi đừng lừa tôi nữa!” Lý Ngọc điên cuồng lắc đầu, dây thần kinh đã là trạng thái điên loạn, “Tôi không tin, con trai tôi không phải người như vậy!”

“Không tin?!”

Lục Sâm nhìn vào cổ tay Tiểu Thất, “Không tin thì chị xem cổ tay bên phải của Tiểu Thất, cô ta đáng lẽ là một nhà thiết kế ưu tú, nhưng mà là vì Lý Dương, một cánh tay đã phế rồi, bây giờ đừng nói đến vẽ tranh, bình thường lấy một cái tô cũng khó, đây đều là Lý Dương gây ra!”

“Không, không thể nào!”

Lý Ngọc ánh mắt không kiểm soát được và rơi vào cổ tay Tiểu Thất, Tiểu Thất lúc này rất xấu hổ, cổ áo trên cổ tay bị cuốn lên, lộ ra cổ tay trắng ngọc của cô ta, chính là trên cổ tay bên phải của cô ta có một

vết sẹo xấu xí rõ ràng trên cổ tay.

Lý Ngọc đột nhiên choáng váng.

“Không không không, cô ta không phải nói như vậy với tôi, cô ta nói rõ ràng là như vậy…..”

So với cái chết của con trai mình, cô ta thậm chí càng không muốn tin rằng con trai mình làm ra những chuyện này.

Cô ta vì muốn trả thù cho con trai mình, không hoạt động rất lâu, mỗi ngày đều ẩn nấu trong thành phố A, một bước cũng không rời khỏi, là vì muốn tìm cơ hội, tìm người của Tiêu gia để trả thù. Nhưng cô ta luôn không tìm thấy cơ hội, đến khi cô sắp tuyệt vọng thì Trương Hy đột nhiên tìm cô ta vào hôm qua.

Nói rằng nhìn thấy Tiểu Hy bị người của Chu gia bắt cóc.

Và đang trốn ở vùng gần đây.

Lý Ngọc mấy tháng không có năng lượng, không có khả năng đứng trong thành phố, vì vậy luôn làm việc ở công trường này, đầu tiên là vì khoảng cách gần mộ của con trai, và thứ hai là vì bữa ăn.

Nghe thấy Tiểu Thất ở gần đây, cô ta lập tức bắt đầu tìm kiếm.

Chỉ trong nửa tiếng trước, cuối cùng cũng bị cô ta tìm thấy.

Cô ta sử dụng một số thủ đoạn mờ ám để trói chị gái và anh rễ của Chu Tử Dương lại, từ trong miệng họ nghe được Tiêu Lăng sớm sẽ đến, cho nên cô ta không nghĩ gì liền tìm một con dao trái cây, một lần nữa quay trở lại sân thượng.

Nhưng mà!

Cô ta đã lên kế hoạch rất lâu để trả thù cho con trai, bây giờ có người đứng ra nói con trai mình xứng đáng chết với những tội lỗi đã gây ra?!

Lý Ngọc lắc đầu liên tục, "Các ngươi lừa tôi, tôi sẽ không tin các ngươi đâu!"

Tiêu Lăng và Lục Sâm nghe thấy từ "Cô ấy" từ miệng Lý Ngọc.

Lục Sâm siết chặt môi, "Lý Ngọc, chúng tôi không có lý do lừa chị, con trai của chị, tính cách như thế nào thì tôi chắc chắn chị hiểu hơn bất cứ ai, chị tự suy nghĩ lại, còn nữa…..tôi nghi ngờ chị bị người khác lợi dụng rồi, chị nói "cô ấy" là ai?"

"Tôi không nói cho các ngươi biết….."

Lục Sâm suy nghĩ một hồi, có thể lừa dối Lý Ngọc như vậy dường như chỉ có một người.

"Có phải là Trương Hy hay không?!"

Lý Ngọc đã bị sốc.

Mặc dù cô ta không nói chuyện, nhưng phản ứng đã giải thích mọi thứ.

"Quả nhiên là cô ta!" Lục Sâm nắm chặt nắm đấm và nói, "Chị đừng tin người phụ nữ đó, cô ta mới chính là người phụ nữ độc ác nhất, cô ta đơn giản là muốn tay chị để hại người khác!"

Chương 920

Lục Sâm rất hối hận.

Lúc đó tại sao không dẹp luôn Trương Hy, không thì hôm nay sẽ không có cảnh tượng này xảy ra.

Lý Ngọc……

Cô ta đáng lẽ là tin tức gì cũng không tìm ra được, bởi vì không ai nói cho cô ta biết nguyên nhân thực sự cái chết của Lý Dương, người của Lục gia bị Tiêu gia cảnh báo qua, sẽ không nói chuyện của Lý Dương ra ngoài, càng không thể nói với Lý Ngọc, và những người trong cuộc cũng không quen biết Lý Ngọc.

Hoá ra là cái con Trương Hy!

Lục Sâm nắm chặt nắm đấm.

Anh ta hít một hơi thật sau, lúc nãy anh đã cất ánh mắt của Tiêu Lăng và Lãnh Mạc vào đáy, anh biết hai người họ chắc chắn là nghĩ cách cứu người, và bây giờ việc anh ta phải làm là kéo dài thời gian.

Lục Sâm nhìn vào mắt Lý Ngọc và nói, “Lý Ngọc, tôi biết bị không phải người xấu, nếu như trong lòng chị có ý đồ xấu, hoặc là có suy nghĩ khác, sớm đã đưa Lý Dương vừa nông thôn đến thành phố A rồi, nhưng mà nhiều năm qua, chị đã một mình nuôi lớn Lý Dương thành người, đều không nghĩ đến việc tìm đến Lục gia, nói thật, tôi rất khâm phục chị! Tôi cũng tin, chị chắc chắn sẽ không phân bừa bãi và làm hại người vô tội!”

Trong mắt Lý Ngọc loé lên nước.

Con dao găm trên tay cô ta từ từ thả lỏng ra, “Cậu….”

Lục Sâm tiếp tục nói, “Tôi cũng biết, cái chết của Lý Dương cho chị một cú sốc lớn, nhưng tôi dám đảm bảo với chị, sự việc tuyệt đối không như những gì Trương Hy nói với chị, cho dù bị muốn biết cái gì, chị đều có thể hỏi tôi, nếu như chị muốn trả thù, vậy thì chị hãy tìm tôi, Tiểu Thất cũng là nạn nhân!”

“Lúc nãy cậu nói Lý Dương làm những điều đó, là thật?” Lý Ngọc hỏi rất khó khăn.

“Đúng vậy!” Lục Sâm gật đầu rất chắc chắn, quay đầu nhìn đám đông phía sau, “Lý Dương đã làm những điều đó, chị có thể hỏi tất cả mọi người, chúng tôi đều là người trong cuộc, nếu như chị không tin, chị có thể hỏi riêng, xem rằng câu trả lời của chúng tôi có giống nhau không.”

Lý Ngọc lắc lư người.

Cô ta nhắm mắt lại.

Lý Dương!

Cậu ta thực sự làm ra những chuyện này…..

Mắt của Lý Ngọc từ từ đỏ bừng lên, cô ta rất miễn cưỡng để tin lời nói của những người này, nhưng cô ta hiểu rõ con trai của mình, Lý Dương….cậu ta vì tiền tài mà nhận một người cha, vì muốn có được công việc tốt và hẹn hò với Trương Hy, khi có được thân phận và địa vị thì yêu cầu cô ấy sau này đừng liên lạc cho cậu ta nữa….

Quá khứ đã trôi trong tâm trí, đôi mắt Lý Ngọc càng trở nên đỏ hơn.

Cậu ta…..còn chuyện gì không làm ra được nữa.

Nhìn thấy nét mặt của Lý Ngọc từ từ thả lỏng, Lục Sâm hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói, "Lý Ngọc, chị là một người phụ nữ rất tốt, là người đàn ông của Lục gia đuôi mắt mới bỏ rơi chị, chị cũng là một người rất tốt, tôi biết cái chết của Lý Dương đem lại cho chị tổn thương rất lớn, nhưng đây không phải là lý do biến chị thành người xấu. Tiêu Thất cô ấy thực sự vô tội, lúc đó Tiểu Thất đi học và che dấu thân phận thực sự, cô ta với Lý Dương hai người đã hẹn hò hai năm, nhưng Lý Dương vì gia đình Trương Hy đáp ứng công việc, đã không ngần ngại từ bỏ Tiểu Thất và hẹn hò với Trương Hy.

"….Như vậy thì thôi, sau khi bỏ rơi Tiểu Thất, tôi và Tiểu Thất vô tình đến với nhau, Lý Dương nhìn không vừa mắt Tiểu Hy sống tốt, một lần lại một lần gây rắc rối cho Tiểu Thất, với thân phận của Tiểu Thất, cô ấy muốn đối phó với Lý Dương thực sự dễ dàng như đạp chết một con kiến, nhưng trong lòng cô ấy lương thiện, không bao giờ nghĩ đến việc làm tổn thương người khác. Nhưng mà Lý Dương và Trương Hy hai người từng bước từng bước ép chặt, hai người họ làm ra rất nhiều điều tổn thương đến Tiểu Thất. Thậm chí huỷ hoại tay cô ấy, cô ấy mới là nản nhân lớn nhất của vấn đề này!"

Nét mặt Lý Dương phức tạp.

Trong đầu cô ấy rối tung, bây giờ, cô ta không biết lời nói của Lục Sâm và Trương Hy, ai là thật ai là giả!

Vừa quay đầu.

Cô ta từ sân thượng trên cao, nhìn thấy nơi chôn cất của Lý Dương.

Gió rất lớn.

Cơn gió hoành hành, thổi đến mắt cô ta mở không lên, nước mắt vừa rơi xuống thì bị gió thổi xuống mái bê tông dưới chân cô.

Ánh mắt của Lý Dương từ từ bình tĩnh lại.

Đúng!

Dù cho Lục Sâm họ nói đều là thật, nhưng thì sao chứ?

Lý Dương chết rồi.

Đây là sự thật không thể chối cãi!

Nghĩ đến đây, tinh thần của Lý Ngọc lại bắt đầu điên loạn lên, cô ta nắm chặt dao trái cây trong tay, lạnh lùng nhìn đám đông, vừa quay đầu, thì phát hiện Lục Sâm không biết từ khi nào đây xe lăng đến gần bên cạnh cô ta, Lý Ngọc lúc này phản kháng lên, cô ta càng dừng sức siết chặt con dao trong tay, tay còn lại chỉ vào Lục Sâm, "Cậu đừng qua đây!"

Lục Sâm lập tức dừng tay việc đẩy xe lăn.

Hai người cứng đơ tại chỗ.

Lục Sâm nhìn qua cổ của Tiểu Thất, nhìn thấy trên cổ cô ấy có vết máu, cơ thể căng thẳng lên, "Lý Ngọc, chị đừng chấp mê bất ngộ nữ, bây giờ chị thả Tiểu Thất ra, chúng tôi có thể xem như chưa có gì xảy ra, chị còn có thể về quê sống, hoặc là chúng tôi cho chị một khoản tiền, cuộc sống còn lại của chị có thể an phận."

Tiền?

Cô ta sớm đã không cần nữa.

Người thân duy nhất của cô ta đã không còn nữa, cô ta cần nhiều tiền để làm gì?

Lý Ngọc nghiến chặt răng, “Rốt cuộc là ai giết chết Lý Dương của tôi?”

“Là tôi!”

Tiêu Lăng tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn Lý Ngọc, “Một người làm một người chịu, cô muốn gì thì nhắm vào tôi, đừng đưa người vô tội vào! Tôi nói cho cô nghe, Lý Dương lý do tại sao lại trở thành người như vậy, thì chị cũng có trách nhiệm cho chuyện này, cậu ta có tội đắc phải chịu!”

Lý Ngọc kích động lên, “Đúng! Ngay cả Lý Dương có tội đắc chịu thì cũng phải để pháp luật trừng phạt cậu ta, mà không phải để các ngươi tự trừng phạt!”

Ngoài việc tội hiếp dâm không thành, cộng thêm việc cố tình làm hại người khác!

Ngay khi cô ta không hiểu pháp luật nhưng cũng biết rằng, hai tội ác này được cộng lại thì cũng không phán quyết tội tử hình.

Miễn là người không chết, vậy thì con hy vọng.

Nhưng bây giờ, nói gì cũng trễ rồi.

Lý Ngọc cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Thất đột nhiên

trở nên cực kỳ điên rồ.

Lục Sâm thấy tình hình không đúng, cả người đều căng thẳng lên, “Lý Ngọc, chúng tôi tự trừng phạt là chúng tôi sai, nhưng nếu như chị làm hại đến Tiểu Thất, vậy chị không phải cũng đang tự trừng phạt sao, chị làm như vậy thì khác biệt gì với Tiêu gia!”

Lý Ngọc đột nhiên dừng lại.

Đúng vậy, cô ta làm như vậy thì có khác biệt gì với người của Tiêu gia.

“Lý Ngọc, chị nghe tôi nói!” Lục Sâm đẩy xe lăn, nhìn Lý Ngọc đang ngơ ngác, vô tri vô giác tiếp cận gần một chút, anh ta hồi hộp và nói, “Lý Ngọc, chúng ta có thể thương lượng, chị muốn kết quả như thế nào chị đều có thể nói cho chúng tôi nghe, không phải chị muốn người trong Tiêu gia bị trừng phạt sao, được, tôi đồng ý giúp chị, chỉ cần thị thả Tiểu Thất ra, chúng tôi có thể tìm phóng viên đến, công bố những hành động xấu của Tiêu Lăng, công khai vấn đề này, cho tất cả mọi người biết rằng Lý Dương là bị Tiêu Lăng giết chết, đến lúc đó mọi thứ náo loạn lên, phía chính phủ chắc chắn không thể không quan tâm, đến lúc đó Tiêu Lăng chịu đựng những trừng phạt đáng có, như vậy mới có thể đạt được mong muốn trả thù của chị!”

Lý Dương đứng yên, “Cậu đồng ý giúp tôi?”

Chương 921

Có một vở kịch

Trong lòng Lục Sâm rất vui, vội vã nói, “Đúng, tôi đồng ý giúp chị, chỉ cần chị thả Tiểu Thất ra, chúng ta nói bất cứ điều gì cũng được!”

Lý Ngọc nhìn Lục Sâm và nhìn Tiểu Thất, ánh mắt bối rối, từ từ, cô đột nhiên muốn hiểu, ánh mắt lại lạnh lùng trở lại.

“Không đúng không đúng, các ngươi đang lừa tôi, cậu đừng tưởng tôi không biết cậu đang lừa tôi, cậu nói nhiều như vậy, chỉ đơn giản là để tôi thả Tiểu Thất, chỉ cần tôi thả cô ấy ra thì trong tay tôi không còn bất kỳ con tin nào nữa, đến lúc đó không phải để người khác đến giết tôi, tôi không tin các ngươi, các ngươi đều là người xấu, tôi sẽ không tin các ngươi nữa.”

Con tin?!

“Nếu như chị không tin tôi, tôi có thể làm con tin của chị!” Lục Sâm vội vã nói, “Chị ở trong lục gia chắc hiểu tình trạng của tôi, hai chân của tôi đã tê liệt, chỉ có thể ngồi trong xe lăn, chị bắt cóc tôi sẽ thuận tiện hơn bắt cóc một người có tay có chân, vả lại tôi cũng không chống cự. Lý Ngọc, tôi có thể làm con tin của chị!”

“Huhuhu…..”

Đôi mắt Tiểu Thất đỏ bừng, lắc đầu lia lịa.

Người này ngốc sao!

Không phải anh ta đã đi Thuỵ Sĩ sao, cô rõ ràng tận mắt thấy máy bay của anh ta rời khỏi tầm nhìn, tại sao anh ta lại quay về đỡ lấy gáo nước này!

Anh ta……

Không phải không yêu cô ta nữa sao, đã như vậy, tại sao lại đến trao đổi con tin.

“Huhuhu……”

Mau đi!

Lục Sâm dường như nhìn ra sự lo lắng của Tiểu Thất, cười với cô ta một tiếng, “Anh biết e có rất nhiều câu hỏi, đợi sự việc lần này trôi qua, anh sẽ cho em lời giải thích tốt…..” Nói đến đây, anh ta quay đầu lại nhìn sang Lý Ngọc, “Lý Ngọc, thả Tiểu Thất ra!”

“Không! Tôi không thể thả cô ấy!”

Lý Ngọc nghiến chặt răng, cô ta lắc đầu lùi lại một bước, “Lục Sâm, sự việc này không liên quan đến cậu, tôi cũng không cần cậu phải làm con tin của tôi, tôi phải cho Lý Dương trả thù, người làm hại Lý Dương là Tiêu gia, tôi chỉ gây rắc rối với Tiêu gia, còn cậu, cậu đi xa một chút đi, chuyện này không liên quan đến cậu, cậu đừng lo!”

“Lý Ngọc!”

“Im miệng, tôi không muốn nghe các người nói nữa.” Lý Ngọc nắm chặt con dao găm trong tay, một tay kéo Tiểu Thất, mặc dù tuổi tác cô ta không nhỏ, nhưng vì làm những việc nặng nhọc, cho nên sức lực rất mạnh. Nắm lấy Tiểu Thất, Tiểu Thất vùng vẫy cũng không

được, Lý Ngọc kéo Tiểu Thất đến rìa sân thương.

Đám đông đều bị sốc, “Cô muốn làm gì?!”

Lý Ngọc đối mặt với sự điên rồi, “Các ngươi giết chết con trai tôi, khiến tôi mấy tháng nay sống như một thây ma, tôi cũng sẽ không cho các ngươi sống tốt. Tiêu Lăng, tôi sẽ không có cách đối phó với anh, nhưng tôi cũng sẽ cho anh nếm mùi, mất đi đứa con là mùi như thế nào!”

Nói đến đây, Lý Ngọc trực tiếp kéo Tiểu Thất ngồi đến trên sân thương.

Nét mặt đám đông thay đổi rất lớn.

Nét mặt của Lục Sâm trở nên đặc biệt khó coi, “Lý Ngọc, chị đừng kích động!”

“Tôi không có kích động!” Lý Ngọc nắm lấy sợi dây thừng sau lưng Tiểu Thất, cả người Tiểu Thất đã lơ lửng trên không trung, điều duy nhất cân bằng sức nặng của cơ thể là mép dưới mông của mái nhà trên sân thượng! Gió thổi điên cuồng, thổi đến tóc của Tiểu Thất bay đi, toàn bộ cơ thể cô ta lắc lư ngồi ở đó, có nguy cơ rơi bất cứ lúc nào.

Trong lòng của đám đông đều cực kỳ căng thẳng.

Đây là sân thượng trên tầng 26.

Tiểu Thất bị trói vào sợi dây thừng.

Nếu như từ tầng trên cùng rơi xuống, thì cô ấy chỉ có chết!

Cả người Tiểu Thất đều toát mồ hôi.

Cô ấy sợ độ cao!

Ngồi ở tầng 26 nhìn xuống, mọi thứ trở nên đặc biệt nhỏ bé, cảm giác vô trọng lượng của cô khiến cô chóng mặt.

Cô cố gắng lùi về sau.

Nhưng không có tác dụng.

Cái chết!

Lần đầu tiên khoảng cách rất gần với cô ấy!

Cả người Tiểu Thất đều co rúm lại, cô ta sợ hãi! Thật sự sợ hãi! So với lúc cô 8 tuổi, xém chút bị ném vào hộp đầy rắn, còn sợ hơn.

Sau khi chia tay, cô tưởng rằng cô sẽ chết.

Nhưng bây giờ, cô ấy đã biết rõ rằng cô ấy không muốn chết.

Một chút cũng không muốn!

Cô ấy tiếc nuối ba mẹ, tiếc nuối anh trai, tiếc nuối bạn bè của mình, càng tiếc nuối…Lục Sâm!

Cô còn rất nhiều câu hỏi chưa kịp hỏi.

Làm sao cô có thể chết như vậy!

“Huhuhu…..” cô lắc đầu lia lịa.

Nhìn thấy tình hình, Lý Ngọc điên cuồng và cười, cô lôi ra tấm vải trong miệng Tiểu Thất, để miệng cô ấy khôi phục lại tự do, “Cô còn chuyện gì muốn nói với gia đình không, nhanh chóng dùng một lần nói hết ra!”

Nước mắt của Tiểu Thất ngay lập tức chảy xuống.

Cô quay đầu, cơ thể gần như mất thăng bằng, cả người gần như rơi từ sân thượng xuống.

Đám đông sợ hãi hét lên.

Ngay khi Tiểu Thất gần như ngã xuống, Lý Ngọc bám chặt sợi dây thừng của cô và không để cô rơi từ tầng trên xuống.

Tiểu Thất toàn thân toát mô hôi lạnh.

“Daddy……”

“Tiểu Thất!” Tiêu Lăng không thể kiểm soát và bước lên hai bước, “Tiểu Thất, con chịu đựng một chút, daddy sẽ nhanh chóng cứu con…..”

“….Vâng!”

Trên khuôn mặt Tiểu Thất lạnh ngắt, ánh mắt từ trên người Tiêu Lăng, sau đó nhìn hết tất cả mọi người, cuối thì rơi vào người Lục Sâm,

Nhìn thấy Lục Sâm, nước mắt cô rơi thành một hàng.

“Lục Sâm…..”

“Anh ở đây!”

Khoảng cách Lục Sâm với Tiểu Thất chỉ khoảng một mét, bởi vì đôi chân khuyết tật của anh ta, cộng thêm việc anh ta không phải người của Tiêu gia, cho nên Lý Ngọc đối với sự đề phòng của anh ta ít hơn, hai người khoảng cách rất gần, có thể rõ ràng nhìn thấy biểu hiện của nhau trên ánh mắt.

“Anh….không phải đi Thuỵ Sĩ rồi sao, tại sao lại về rồi!”

Lục Sâm cười trong đau khổ, “Xin lỗi Tiểu Thất, anh đã nói dối em!”

“Nói dối cái gì?”

“Anh yêu em, anh luôn yêu em, anh không nên lừa em để bên cạnh Triệu Đình Đình….”

Tiểu Thất đột nhiên mở to mắt.

Nếu là như vậy, tại sao…..anh ta phải lừa dối cô như vậy, để cô ấy đau lòng?!

Nét mặt một lớp lạnh lùng, gió thỏi, con dao vẫn bị cắt trên khuôn mặt, đau đớn và đau đớn.

“Vậy tại sao anh….”

“Xin lỗi Tiểu Thất, anh có một khoảng thời gian khó khăn!”

Khó khăn?!

Sự khó khăn của anh ta để cô ta khoảng thời gian này đau khổ như vậy!

Lục Sâm còn muốn nói gì đó, nhưng Lý Ngọc không cho hai người thời gian nữa, “Nói xong chưa, nói xong rồi thì không cần phải nói nữa!”

Nói đến đây, cô ta quay người sang nhìn Tiểu Thất, “Cô đừng trách tôi, muốn trách thì trách ba cô, nếu như không phải ông ta, tôi cũng không làm ra điều điên rồ này. Nếu như thật sự như những gì họ nói, Lý Dương thích cô như vậy, vậy thì cô nên xuống đó cùng cậu ta.”

Nói xong, Lý Ngọc cười độc ác.

Đột nhiên nới lỏng dây thừng đang thắt của Tiểu Thất, và….dùng sức đẩy mạnh.

“A-----”

Tiểu Thất hét lên ngoài tầm kiểm soát.

Cô nhắm mắt lại, những cảm giác rơi xuống không xuất hiện, một bàn tay mạnh mẽ kéo cô ta lại!

Lục Sâm đã quan sát sự chuyển động của Lý Ngọc.

Vừa nảy, khi cô với tay ra và đẩy, Lục Sâm cắn răng bây ra khỏi xe lăng và nắm lấy cổ tay Tiểu Thất.

Nhưng bởi vì trọng lượng của quán tính quá lớn.

Cả người anh ta đều bị Tiểu Thất kéo đi.

Và bây giờ, Lục Sâm một tay vịnh vào cạnh của sân thượng, cơ thể hoàn toàn không thể điều khiển, tay còn lại….nắm chặt lấy Tiểu Thất.

Hai người giống như một cây xiên thịt, bị xiên ngoài sân thượng.

Và phía bên dưới….là chiều cao hàng chục mét.

Chương 922

Hai người đều có nguy cơ rớt xuống bất cứ lúc nào.

Đây cũng không nói!

Sau khi Lý Ngọc phát hiện Lục Sâm đang kéo lấy Tiểu Thất, hơi khựng lại, rất nhanh bà liền nắm chặt cây dao găm trên tay, cắn răng nhìn vào tay Lục Sâm đang nắm lấy rìa sân thượng, “Lục Sâm, tôi cần tìm là người của Tiêu gia, nhưng chú lại cứ xông lên đây, nếu như như thế, giết một người cũng phải đền mạng, giết hai người cũng phải đền mạng, chú đừng có trách tôi!”

Vừa nói, Lý Ngọc cầm lấy dao găm trên tay, định đâm vào tay của Lục Sâm.

Giữa tình thế nguy kịch!

Lúc dao găm của Lý Ngọc đã cách Lục Sâm chỉ còn vài milimet, Tiêu Cảnh Thụy ở kế bên đột nhiên phi thân ập qua đây, anh một chân đá qua đây, một chân đá phăng cây dao trên tay Lý Ngọc, dùng tốc độ nhanh nhất khống chế được Lý Ngọc.

“Không! Buông tôi ra, buông tôi ra!” Đôi mắt Lý Ngọc đỏ cả lên, “Tôi phải thay con trai báo thù, cậu bỏ tay tôi ra!”

“Mơ đi!”

Cảnh Thụy khống chế chặt Lý Ngọc, nhưng vừa xoay mắt lại trông thấy tay của Lục Sâm đang từng tí rơi xuống.

Anh ngược tay, khom lưng nắm lấy cánh tay của Lục Sâm!

“Cố gắng lên!”

Vào ngay lúc này, tất cả mọi người mới có phản ứng, phi nhanh hướng về phía rìa sân thượng chạy đến, dự tính kéo hai người lên.

Nhưng……

Lục Sâm đã trụ không được nữa rồi.

Đầu anh thấm đẫm mồ hôi!

Cơn đau đớn quen thuộc từ dưới chân lan tỏa ra, gần như trong một khoảnh khắc, trên người anh đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Lục Sâm giận đến tột độ.

Tại sao……

Tại sao lại ở giờ phút này phát bệnh!

Lục Sâm nắm chặt lấy tay Tiểu Thất, trên người Tiểu Thất vẫn đang buộc dây, lúc này với một tư thế rất kì dị bị treo trên giữa không trung sắp sửa rớt xuống, cả thân đều đổ cả mồ hôi, sức lực trên người Lục Sâm cũng từng tí một tiêu hao dần.

Cộng thêm mồ hôi trong lòng bàn tay khiến lòng bàn tay càng trở nên trơn hơn, anh gần như không nắm chặt Tiểu Thất được.

Nhìn vào người Tiểu Thất từng tí một trong lòng bàn tay anh tuột ra.

“Không! Tiểu Thất, em nắm chặt anh!”

Tiểu Thất cũng rất muốn nắm chặt, nhưng……Lục Sâm đang nắm là tay phải của cô, cánh tay phải của cô từ sau khi phế đi rồi, ngay cả nhấc một bình nước cũng thấy khó khăn, càng đừng nói là có thể mượn sức leo lên đó

. “Lục Sâm, anh buông em ra, mau buông tay!”

Tiểu Thất ngẩng đầu, nhìn thấy Lục Sâm tại vì dùng sức, vẻ mặt cũng biến cả dạng, tròng mắt tức thì đỏ lên, anh trai đã nắm lấy Lục Sâm, chỉ cần Lục Sâm buông tay, anh ấy liền có thể được giải cứu, nhưng nếu hai người cứ dây dưa như thế mãi, nói không chừng hai người đều sẽ rơi xuống dưới.

Cô đã cảm giác được người của Lục Sâm đang rơi xuống.

Nếu như hai người họ chỉ có một người sống sót, Tiểu Thất hi vọng người có thể sống tiếp là anh ấy……

“Lục Sâm, buông tay, mau buông em ra!”

“Không!” Lục Sâm nghiến chặt răng, sắc mặt nén đến đỏ cả lên, “Anh tuyệt đối không buông tay!”

“Anh cứ tiếp tục như thế này cả hai chúng ta đều sẽ rơi xuống dưới, mau buông ra đi!” Nước mắt Tiểu Thất không kiềm nén được rơi xuống, cô nhìn vào mắt của Lục Sâm, “Lục Sâm, kiếp này gặp được anh, em đã rất là vui, em cũng chưa từng cảm thấy hối hận khi gặp được anh, cũng không hối hận yêu anh!”

Lời nói này……nghe làm sao giống như di ngôn vậy.

Tròng mắt của Lục Sâm cũng đỏ hẳn lên, “Đừng nói bậy, Tiểu Thất, em nhất định sẽ ổn thôi.”

Cô cũng muốn ổn đấy, muốn được ở bên anh, muốn hỏi nỗi khổ riêng của anh rốt cuộc là gì, nhưng bây giờ, đã không còn thời gian nữa.

Tiểu Thất ngẩng đầu, nhìn sang phụ thân và huynh trưởng gần như sắp bị điên.

Cô dùng hết sức mình, hét lớn lên, “Daddy!”

“Daddy đây!” Tiêu Lăng cũng giống Cảnh Thụy, nắm chặt lấy cánh tay của Lục Sâm, nhưng quá trơn, hai người căn bản không thể nắm chặt anh được, Tiêu Lăng cúi đầu, nước mắt rơi xuống, “Tiểu Thất, con phải cố gắng cố gắng, daddy đã nhờ chú Lãnh Mạc của con giúp đỡ rồi, chú ấy đã đi được một khoảng thời gian lâu như vậy, khẳng định rất nhanh sẽ có thể trở về giúp đỡ, chúng ta nhất định sẽ cứu các con!”

“Daddy, daddy hứa với con một chuyện……”

“Chuyện gì hãy đợi con lên đã, sau khi con lên rồi đặt điều kiện gì với daddy daddy đều đồng ý với con!”

Không kịp nữa rồi.

Tiểu Thất cảm thấy cơ thể mình đang từng tấc một trơn xuống, cô dùng sức hét lên câu nói cuối cùng, “Daddy, nếu như con chết rồi, cầu xin daddy đừng gây phiền phức cho Lục Sâm, là bản thân con không cẩn thận cho nên mới bị người ta bắt cóc, không liên quan đến anh ấy, daddy đừng làm tổn thương anh ấy.”

"Tiểu Thất!"

Tiểu Thất nhìn vào cơ thể Lục Sâm đang không kiểm soát được trơn xuống, hạ quyết tâm, cuối cùng nhìn một mắt sâu thẳm vào Lục Sâm, nở một nụ cười với anh.

Lục Sâm có một điềm báo cực kì không tốt.

"Tiểu Thất!"

"Lục Sâm, em yêu anh!"

Nói xong, nụ cười của cô càng đậm hơn, sau đó……thả lòng tay ra!

Cả người cô đều từ giữa không trung rơi xuống đó.

"Không!"

Lục Sâm hét lên một tiếng, như là con dã thú phát điên vậy, anh dùng cái chân còn khỏe mạnh dẫm trên tường, vùng vẫy mạnh tay thoát khỏi sự kéo lại của Cảnh Thụy và Tiêu Lăng, đi theo Tiểu Thất, cũng cùng nhau rơi xuống đó.

"Tiểu Thất!"

"Lục Sâm……" Ở giữa không trung, nước mắt Tiểu Thất tung bay.

Nhìn thấy Lục Sâm cùng cô nhảy xuống, cô không kiềm chế được khóc lên, "Anh tại sao lại ngốc như thế……"

Thật ra cũng chỉ là một khoảnh khắc.

Hai người cùng nhau rơi xuống, ở giữa không trung, hai người ôm

chặt lấy nhau.

“Lục Sâm……”

“Muốn chết cùng nhau chết!”

……

Tiếng gió, tiếng hét lên vang lên đồng thời.

Cảm giác mất trọng lực của trên cao rơi xuống cuối cùng cũng biến mất, hai người rơi xuống đất, cùng nhau mất đi ý thức.

……

“Anh ấy tại sao vẫn chưa tỉnh……” Tiểu Thất ngồi kế bên giường, bất kể ai khuyên cũng không chịu rời khỏi, nắm chặt lấy tay Lục Sâm, ngoảnh đầu nhìn vào bác sĩ, “Rốt cuộc là chuyện như thế nào, các người không phải nói cùng lắm là hôn mê vài tiếng sao, bây giờ đã là 10 giờ tối rồi, anh ấy hôn mê sắp gần 10 tiếng rồi, tại sao vẫn chưa tỉnh dậy?”

Bác sĩ thở dài, bất lực trả lời câu hỏi lần thứ 32 của Tiểu Thất, “Tiêu tiểu thư, Lục tiên sinh là tại vì phần đầu chạm đất, tuy rằng hai người đều rơi xuống trên phao cứu sinh, nhưng hai người là từ tầng 26 nhảy xuống đấy, nếu như không phải phao cứu sinh khá cao, bơm hơi đầy đủ, nói không chừng hai người rớt xuống đã mất mạng rồi. Tiêu tiểu thư cô may mắn hơn, phần mông cô chạm đất, cho nên vấn đề không lớn. Nhưng Lục tiên sinh lại khác, phần đầu của cậu ấy chạm đất, lực xung kích của tầng 26, người bình thường đã chịu không được. Cô cũng hôn mê 5 6 tiếng rồi, thời gian hôn mê của Lục tiên sinh khẳng định sẽ dài hơn thôi!”

Tiểu Thất vẫn là không yên tâm.

Cô căng thẳng nhìn vào đôi mắt nhắm chặt của Lục Sâm.

Lúc cô và Lục Sâm từ trên sân thượng rơi xuống, vừa đúng lúc chú Lãnh Mạc đã cho người bơm đầy khí của phao cứu sinh, nếu không phải Lục Sâm kéo dài thời gian của Lý Ngọc đủ lâu, hai người bọn họ khẳng định sẽ nát thành thịt bằm rồi.

Không đúng, nát thành nước ép dưa hấu rồi.

Lúc cô tỉnh lại còn tưởng rằng bản thân chết rồi, mở to mắt, nhìn thấy cả gia đình quây quần ở giường bệnh, biết được tình hình rồi cô lập tức đến tìm Lục Sâm.

Nhưng không ngờ Lục Sâm vẫn trong trạng thái hôn mê.

“Ông xác định anh ấy sẽ tỉnh chứ?”

“Yên tâm đi Tiêu tiểu thư, chúng tôi đã kiểm tra qua tình trạng sức khỏe của Lục tiên sinh rồi, ngoài những vết thương ngoài da cơ bản không có vấn đề gì, khẳng định sẽ tỉnh dậy được, chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn thôi!”

Chương 923

Tiểu Thất lúc này mới yên tâm chút.

“Bây giờ bác sĩ nói không sao rồi, con có thể yên tâm chưa.” Tiêu Lăng đứng ở kế bên Tiểu Thất, “Mau lên giường nằm nghỉ ngơi một lát đi.”

“Con không muốn, con muốn ở đây với Lục Sâm!”

Bác sĩ do dự một hồi, nhìn vào Tiểu Thất và Lục Sâm, cuối cùng vẫn nói ra, lời nói tiếp theo của bác sĩ khiến cả người Tiểu Thất đều đứng cả hình.

“……Nhưng, Tiêu tiểu thư, nhảy lầu tuy rằng không có tổn thương gì nhiều, nhưng cơ thể lúc đầu của Lục tiên sinh lại có tình trạng rất nghiêm trọng!”

Tiểu Thất đột nhiên kinh ngạc, “Tình trạng gì?”

Bác sĩ lấy đơn kiểm tra mới ra đưa cho Tiểu Thất, sắc mặt nặng nề, “Cô xem thử đi.”

Trên đơn đều là một số từ danh từ tiếng anh chuyên ngành, Tiểu Thất có một số nhìn không hiểu lắm.

Cô cầu cứu nhìn vào Tiêu Lăng bên cạnh, Tiêu Lăng lấy đơn kiểm tra ra nhìn qua một hồi, cả người đều ngây ra.

“Daddy! Daddy!” Tiểu Thất nóng vội, “Rốt cuộc là chuyện gì thế,

daddy hãy nói đi!”

Ánh nhìn của Tiêu Lăng bị thu hút bởi một từ vựng.

Danh từ chuyên ngành phiên dịch thành tiếng trung, chính là--- ung thư xương!

“Ung thư xương?”

Tiểu Thấy y như là bị sét đánh vậy, cả người đều cứng đờ ở đó!

Ung thư xương rốt cuộc là bệnh gì cô không hiểu lắm, nhưng cô biết từ “ung thư” này, chỉ cần dính dáng đến ung thư đều là những bệnh không dễ dàng trị khỏi.

“Không thể nào, Lục Sâm tại sao lại có thể có căn bệnh này được!” Tiểu Thất hoàn toàn không chấp nhận được sự thật này, “Con không tin, đánh chết con cũng không tin!”

Kiếm người hỏi rõ ràng!

Đúng!

Tiểu Thất đột nhiên nghĩ ra điều gì, từ phòng bệnh xông ra ngoài như bị điên vậy, ngoài phòng bệnh, chỉ có Triệu Đào một mình đứng ở bên ngoài, nhìn thấy Tiểu Thất, anh vội vàng hỏi, “Tiêu tiểu thư, tổng tài chúng tôi sao rồi, tỉnh lại chưa?”

“Triệu Đào! Tôi hỏi anh một câu hỏi, anh nhất thiết thành thật trả lời tôi!”

Triệu Đào nhìn thấy sắc mặt nặng nề của Tiểu Thất, sắc mặt bất giác cũng nghiêm túc hẳn lên, “Tiêu tiểu thư, cô hỏi đi!”

“Lục Sâm bị bệnh ung thư xương, chuyện này rốt cuộc là thật hay giả?”

Tiểu Thất căng thẳng nhìn vào Triệu Đào, nhắm kĩ khẩu hình của anh, chỉ sợ anh nói ra câu trả lời khiến cô sẽ không chấp nhận được.

Nhưng!

“Là thật đấy!” Triệu Đào cười đắng nói, “Không nghĩ đến Tiêu tiểu thư vẫn là biết rồi……tổng tài tốn công tốt sức ẩn giấu bao lâu nay, không nghĩ đến vẫn là bị phát hiện ra.”

Thật đấy!

Không ngờ là thật đấy!

Ánh mắt của Tiểu Thất đen lại, cơ thể đột nhiên chao đảo.

“Tiêu tiểu thư……” Triệu Đào vội vàng đỡ lấy cô, “Cô không sao chứ?”

Không sao?

Tại sao có thể không sao được?

Tiểu Thất rất đau khổ, cô từ trong hôn mê tỉnh dậy, biết được bản thân còn sống, biết được Lục Sâm còn sống, đừng nhắc là biết cô vui biết bao.

Cô đã nghĩ hết rồi, Lục Sâm lần này vì cô ngay cả sinh mạng cũng không cần, còn nói là người anh đang yêu vẫn là cô.

Lý do tổn thương cô cũng là do anh có nỗi khổ riêng.

Cô vui mừng đợi chờ Lục Sâm tỉnh dậy, cô đã nghĩ cả rồi, sau khi Lục Sâm tỉnh dậy, nói cho cô biết nỗi khổ riêng của anh, cô sẽ tha thứ cho anh, sau đó hai người tái hợp với lại.

Đây chính là kết cục viên mãn nhất.

Nhưng, bây giờ bác sĩ và Triệu Đào lại nói cô nghe, Lục Sâm bị ung thư xương?

Không!

Tiểu Thất không chấp nhận được sự thật này.

Cô dùng sức lắc đầu, “Không thể nào, anh ta vô duyên vô cớ tại sao lại có thể bị ung thư, tôi không tin, tôi tuyệt đối không tin đâu!”

Triệu Đào biết Tiểu Thất sẽ khó mà chấp nhận được.

Anh nhìn vào vẻ mặt sẽ xỉu đi bất cứ lúc nào của Tiểu Thất, vội vàng đỡ lấy cô ngồi lên ghế ở ngoài phòng bệnh, “Tiêu tiểu thư, tôi biết cô khó mà chấp nhận được, cũng như lúc tổng tài mới biết được chuyện này vậy, ngài ấy cũng không có cách nào tin được……”

Tiểu Thất muốn khóc, nước mắt khô xơ trong tròng mắt lại không chảy ra được.

Không ngờ lại là thật đấy……

“Tại sao, tại sao ông trời lại đối xử với anh ấy như thế……”

“Tổng tài cũng hỏi qua câu hỏi này.” Triệu Đào xoa xoa gò má cứng

đờ, “Nếu như cô cũng đã biết rồi, vậy tôi sẽ nói hết tất cả mọi chuyện cho cô nghe.”

Tất cả mọi chuyện?

Tiểu Thất ngây người nhìn vào Triệu Đào.

“Tiêu tiểu thư còn nhớ mấy ngày trước khi cô và tổng tài chia tay không, mấy ngày đó tổng tài đang làm việc, kết quả tại vì bị bệnh phải nhập viện, lần kia mà cô còn ở bệnh viện nhìn thấy Triệu tiểu thư?”

“……Nhớ chứ!”

“Trên thực tế, lần trước tổng tài không phải là bệnh cảm bình thường.” Triệu Đào khàn giọng nói, “Lần đó đi bệnh viện, đã kiểm tra tổng quát, bác sĩ kiểm tra ra tổng tại bị mắc bệnh ung thư xương, lúc ấy tổng tài dặn dò tôi và bác sĩ, nếu như cô đến rồi thì nói cô nghe chỉ là bệnh cảm thông thường là được rồi.”

“Sau đó……sao nữa?”

“Ngày đó tổng tài im lặng thời gian rất lâu, tổng tài biết ngày đó ngài ấy cứ không về nhà, hơn nữa điện thoại gọi không được, cô khẳng định sẽ đến công ty tìm ngài ấy, cho nên cố ý dặn dò tổng giám thiết kế La Na, nói cô ấy nghe nếu như cô đến rồi, hãy nói ngài ấy trong bệnh viện. Còn Triệu tiểu thư……cũng không phải ngẫu nhiên trong bệnh viện gặp được đâu, là tổng tài gọi điện cho Triệu tiểu thư, cố ý nhờ Triệu tiểu thư giúp đỡ đấy!”

Tiểu Thất ôm lấy đầu, cô đã không còn cách nào để suy nghĩ nữa.

“Tại sao……phải làm như thế?”

"Tại vì lúc đó tổng tài đã nghĩ cả rồi, nếu như là ung thư xương thật, hơn nữa còn là giai đoạn cuối……vậy ngài ấy sẽ lấy danh nghĩa là tái hợp lại với Triệu tiểu thư……chia tay với cô!"

Tròng mắt Tiểu Thất đã chứa đầy nước mắt.

Cô đã hiểu rõ rồi, cũng cuối cùng cũng biết được "nỗi khổ riêng" của Lục Sâm rồi!

"Cho nên sau đó anh ấy nói đi công tác, thật ra cũng không phải đi công tác thật, đúng không?"

Triệu Đào cười đắng gật đầu, "Đúng vậy! Lúc đó gạt cô đi công tác ở Thụy Sĩ, trên thực tế là tại vì bên Thụy Sĩ bên đó có một căn bệnh viện chuyên chữa trị ung thư xương, có rất nhiều chuyên gia khám bệnh ở đó. Tổng tài trong lòng lúc đó vẫn còn ôm lấy tia hi vọng cuối cùng, ngài ấy hi vọng kiểm tra của bệnh viện trong nước bị sai sót, cho nên đi khám lại, nhưng……được kết quả vẫn là như nhau!"

Tiểu Thất bất động ngồi trên ghế.

"Lúc đó tin tức này đả kích vô cùng vô cùng lớn với tổng tài, ngài ấy ở Thụy Sĩ được mấy ngày, mẫu thân của tổng tài khuyên tổng tài trực tiếp đừng về nước nữa, ở Thụy Sĩ tiếp nhận trị liệu, nhưng tổng tài không đồng ý, sau đó chúng tôi hai người cùng nhau về nước." Triệu Đào như là sợ làm Tiểu Thất hoảng sợ vậy, âm thanh rất là nhẹ nhàng, "Tổng tài sau khi về nước, sợ lỡ thời gian cô, cho nên nhờ Triệu tiểu thư giúp đỡ, sau đó liền có chuyện sau đó xảy ra."

"……Tôi và Triệu tiểu thư khuyên ngài ấy kể sự thật cho cô nghe, nhưng tổng tài không chịu. Ngài ấy nói nếu như nói cô nghe rồi, cô khẳng định sẽ không rời khỏi mà chăm sóc ngài ấy, cuối cùng làm lỡ đi thanh xuân của cô, hơn nữa……hơn nữa nếu như ngài ấy qua

đời……lúc đó hai người còn đang trong lúc tình nồng, cô khẳng định cả đời không thể quên được ngài ấy, cho nên tổng tài mới dùng biện pháp tàn nhẫn như vậy, để cô triệt để từ bỏ ngài ấy!”

Triệu Đào đem những lời nói đã nén rất lâu trong lòng một hơi nói ra, “Tất cả kế hoạch đều dựa theo dự tính của tổng tài tiến hành, hôm qua chúng tôi đã ngồi trên chuyến bay đi Thụy Sĩ rồi, nhưng trong lúc luân chuyển, Tiêu Cảnh Thụy tiên sinh tại vì rất nôn nóng chuyện cô mất tích, đã gọi điện thoại cho tổng tài, sau khi tổng tài biết được tin tức cô mất tích……lại ngồi chuyến máy bay về nước trong ngày đó, bay về đây!”

Nước mắt của Tiểu Thất cuối cùng đã vỡ ào xuống!

Chương 924

Thì ra đây mới là chân tướng của sự việc.

Tiểu Thất biệt miệng lại, đau khổ khóc không nên lời!

Lục Sâm……

Sao anh ấy lại như thế này, sao anh ấy lại như thế này!

Ung thư xương!

Lại còn là giai đoạn cuối, cô phải làm sao, tương lai của họ sẽ như thế nào?

Triệu Đào nhìn thấy Tiểu Thất khoác không thể khống chế nổi, khoé mắt cũng đỏ ửng lên, "Tiêu tiểu thư,sự việc đến ngày hôm nay đã không còn giấu nổi nữa, nếu không chúng tôi cũng không thể về nước, những điều tôi nói với với trước kia, là vì……chủ tịch gần đây bệnh tình biến chuyển xấu ngày càng nhanh, mỗi khi phát bệnh càng lúc càng thấy đau hơn, nếu cứ tiếp tục như vậy cơ bản sẽ không phải là cách tốt."

Tiểu Thất ngẩn người nước mắt tuôn rơi, " Anh ấy…bệnh này thật sự không thể chữa được sao?"

" Trước mắt đôi với trị liệu ung thư xương, chỉ có cách tháo khớp!"

Triệu Đào sao khi biết được bệnh tình của Lục Sâm đã tìm rất nhiều dữ liệu, nhìn thấy Tiểu Thất nhìn về phía mình, cười khổ nói, "Sau khi

chủ tịch phát hiện ra bị ung thư xương, tôi đã khuyên anh ấy đi Thuỵ Sĩ làm phẫu thuật, nhưng chút tịch không chịu đi.”

“Tại vì sao?”

Tại vì sao tháo khớp có thể giữ được mạng, tại sao không đi làm phẫu thuật?

“Tiêu tiểu thư, cô không biết sao....” Triệu Đào thở dài nói, “Chủ tịch ngài ấy vốn là một người hoàn toàn bình thường, vì bị tai nạn xe đã làm một lần tháo khớp rồi, anh ấy đối với việc tháo khớp tương đối không có thiện cảm, thà nguyện tiếp nhận việc duy trì trị liệu chứ nhất định không muốn tháo khớp, anh ấy nói cho dù có chết, anh ất cũng không muốn lại bị mất đi đôi chân nữa.”

“...đây vẫn chưa phải là điều quan trọng”.Triệu Đào nhẹ nhàng nói, “ Lần trước chúng tôi đi Thụy Sĩ kiểm tra,bác sĩ đã nói, các tế bào ung thư đang lan rộng, nếu như không nhanh chóng làm phẫu thuận,các tế bào ung thư đã lan rộng ra toàn thân, tới lúc đó ngay cả thần Đại La hạ thế cũng không thể cứu được người nữa rồi!”

Tiểu Thất kinh ngạc tới mức nước mắt cũng không còn rơi được nữa.

Thì ra....

Nghiêm trọng tới như vậy?

Triệu Đào nghiến chặt răng, tiếp tục nói. “ Tiêu tiểu thư, tôi và mẹ của chủ tịch đã khuyên anh ấy một thời gian rất dài rồi, chủ tịch nhất định không chịu làm phẫu thuật, bây giờ cô đã biết chuyện này rồi, cho nên cầu xin cô. Cô khuyên khuyên chủ tịch đi, lời nói của cô, nói không chừng anh ấy lại nghe....”

Làm phẫu thuật!

“Trong nước không thể sao?”

Triệu Đào lắc đầu, “Đối với vấn đề ung thư xương chuyên gia trong nước không nhiều, mà thiết bị cũng không được đầy đủ. Nếu như trong nước làm phẫu thuật, tỷ lệ thành công là rất thấp. ThỤy Sĩ thì không như vậy, mẹ chủ tịch đã tìm được bệnh viện, bệnh viện đó là bệnh viện trị liệu ung thư xương nổi tiếng nhất toàn thế giới, không chỉ có bác sĩ ngay cả y ta cũng tương đối có kinh nghiệm, tỷ lệ thành công cũng rất cao!”

Tiểu Thất cắn chặt môi.

Cho nên....

Lục Sâm,anh ấy vẫn là muốn rời đi....

Gặp Tiểu Thất vẫn luôn không có phản ứng gì, tâm Triệu Đào thấy gấp gáp hơn,”Tiêu tiểu thư...”

“Tôi biết rồi.”Tiểu Thất nắm chặt tay, cùng lắm, cô đi Thụy Sĩ cùng với anh ấy, cô nhất định sẽ giúp anh hồi phục, Tiểu Thất ngước mắt lên, nước mắt vừa lăn xuông bỗng trở nên đặc biệt sáng, “ Tôi sẽ khuyên anh ấy đi Thụy Sĩ làm phẫu thuật!”

Kể cả có bị mất đi đôi chân thì cũng đã làm sao!

Chỉ cần vẫn còn sống, những việc khác, cô không quan tâm!

...

Tiểu Thất để Triệu Đào đi về nghỉ ngơi, một mình cô ngồi trên ghế ngoài hành lang bệnh viện suy nghĩ về vấn đề bệnh tình của Lục Sâm.

Gió đêm tương đối lạnh.

Hành lang lạnh hun hút.

Có gió đêm thổi tới, những cơn gió đó gần như thổi tận vào trong xương tủy, lạnh như cuộc chiến mà Tiểu Thất đang phải đối mặt bây giờ.

Cô cũng không biết mình ngồi bên ngoài tổng cộng bao nhiêu giờ.

Trong đầu chỉ có một cách nghĩ.

Cô nhất định, nhất định phải ở bên Lục Sâm khi anh gặp khó khăn nhất!

....

“Tiểu Thất?”

Không biết thời gian đã qua bao nhiêu lâu, cửa phòng bệnh được mở ra từ bên trong, Tiêu Lăng từ bên trong lộ đầu ra ngoài, nói với âm thanh nhỏ nhất,”Lục Sâm tỉnh rồi!”

“Tỉnh rồi?”

Tiểu Thất vội vàng đứng ra khỏi ghế, nhanh chóng xông thẳng vào phòng bệnh!

Vừa xông tới cửa phòng,Bỗng bị Tiêu Lăng túm lại.

“Daddy?”

“Vừa nãy những lời con và Triệu Đào nói ta đều nghe thấy hết rồi.”

Tiểu Thất ngẩn người. “Daddy....”

Tiêu Lăng thở dài, đưa tay vuốt vuốt đầu Tiểu Thất, “ Ta mặc dù không tán thành cách làm của Lục Sâm, nhưng nói cho cùng anh ta cũng nghĩ cho tương lai sau này của con. Tiểu Thất...”Tiêu Lăng nhẹ nhàng gọi một tiếng, nhìn Tiểu Thất ngẩng lên, Tiêu Lăng đắn đo một lúc mới nói, “ Tiểu Thất...Mami con nói đúng, con đã là người trưởng thành rồi, daddy không nên tham gia qua nhiều vào tình cảm đời dống của con, Lục Sâm có thể vì con làm được tới mức này, ta cũng rất kinh ngạc. Con...việc sau này của con con tự mình quyết định nhé.”

Tiểu Thất mơ hồ nhìn Tiêu Lăng.

Nguyên cả ngày hôm nay thự tại cô đã nhận quá nhiều việc đả kích, bây giờ trong đầu cơ bản không chuyển động chút nào, “ Daddy, bố vừa nói gì?”

Tiêu Lăng thở dài nhìn vào mắt Tiểu Thất nói, “ Ý của daddy là muốn nói, lần này hoặc là những việc sau này, không cần biết con có quyết định như thế nào, daddy cũng đều đứng về phía con có không ý kiến gì!”

Tiểu Thất kinh ngạc không ngừng.

Ngay lập tức,trong tim cô như được rót vào một cốc nước ấm, làm giảm đi độ lạnh lẽo toàn thân.

“Daddy....”

“Được rồi, đừng nói nữa!” Tiêu Lăng xoa đầu Tiểu Thất, “ Có lời gì muốn nói thì vào nói với Lục Sâm đi. Daddy cả ngày không về nhà, mami con chắc chắn rất lo lắng, daddy về trước, ngày mai sẽ tới gặp các con sau!”

“....Vâng!”

Tiêu Lăng mở cửa phòng bệnh, gật gật đầu với Tiểu Thất sau đó đi ra ngoài,

Đối với Lục Sâm, Tiêu Lăng bây giờ không có gì muốn nói nữa.

Người con trai có thể vì con gái mình ngay cả bản thân cũng không cần, anh còn muốn kén chọn gì nữa sao?

Nhưng đối với cách suy nghĩ của Lục Sâm, anh trăm lần không đồng tình.

Hai người có thể ở bên nhau, không cần biết sẽ xảy ra chuyện gì, đều cần hai người cùng gánh vác. Nếu như hôm nay người bệnh đổi thành anh, anh nhất định sẽ không để Tô Tố rời xa anh, bởi vì thời gian đã quá ngắn ngủi rồi, cho nên mới càng cần trân trọng thời gian hai người ở bên nhau, không phải sao!

Nhưng đay là chuyện của Lục Sâm và TiỂu Thất,hay người họ có cách nghĩ riêng của mình, anh muốn quản cũng không được.

Nhưng!

Mặc dù quản không được bọn họ.

Nhưng anh có người cần phải xử lý!

Chu Tử Dương gia đình đó, lại còn Lý Ngọc, anh nhất định sẽ không bỏ qua!

Nếu như không phải vì người nhà Chu gia tham lam, nhất định sẽ không bắt cóc Tiểu Thất.Mà nếu như gia đình họ không gây ra chuyện, ngay cả Lý Ngọc đó, muốn bắt cóc con gái anh, đơn giản mà nói như là thiên phương dạ đàm.

Càng không thể nói, bọn họ còn suýt chút nữa làm mất mạng Tiểu Thất và Lục Sâm.

"Chu gia, Lý Ngọc! Không để cho cho bọn họ nhận sự trừng phạt thích đáng, bọn họ chắc không biết là Tiêu gia không phải dễ có thể động vào!"

......

Mà thời gian này, Tiểu Thất cũng không muốn nghĩ tới chuyện Chu gia và Lý Ngọc gặp phải chuyện gì nữa.

Tim cô bây giờ chỉ tràn ngập có Lục Sâm.

Tiễn bố rời đi xong, Tiểu Thất đẩy cửa phòng bước vào, vừa bước vào trong phòng, quả nhiên nhìn thấy Lục Sâm rồi.

Bước chân của Tiểu Thất khựng lại.

Trên tay Lục Sâm truyền nước, tinh thần có thể nhìn rõ là không được tốt, mắt khép hờ, vừa nghe thấy tiếng động, anh nghiêng đầu quay lại, nhìn thấy Tiểu Thất, không giấu nổi nụ cười hiền hòa nhìn cô.

“Tiểu Thất, qua đây!”

Chương 925

Khóe mắt Tiểu Thất nóng rực, bắt đầu dần rơi lệ.

Cô cảm thấy bản thân mình như một con ngốc!

Vì sao, Lục Sâm xanh xao tiều tụy như vậy, cô trước kia đáng lẽ ra phải nhận ra, nhưng sau lại không thấy được điều đó cơ chứ.

Anh nằm trên giường bệnh, so với lúc chia tay đó, khuôn mặt còn gầy hơn rất nhiều, từ cổ nhìn lên thu gọn lại, nhất là sắc mặt xanh xao trắng bệch.Trên gương mặt hoàn toàn không có chút hồng hào nào, dù có nhìn thế nào cũng có thể nhận ra là người không có sức khỏe.

Nhưng cô tới tận bây giờ mới phát hiện ra!

Tiểu Thất muốn tát cho bản thân mình một cái.

Nếu như cô sớm phát hiện, có lẽ nào....kết quả sẽ không giống như bây giờ?

“Lục Sâm....”

“Qua đây!” Lục Sâm vẫy vẫy tay với Tiểu Thất,Tiểu Thất hít hít mũi, bước nhanh tới bên giường bệnh, nắm lấy bàn tay của Lục Sâm, ngồi xuống mép giường bệnh, “ Lục Sâm...”

Cô muốn nói gì đó, nhưng trong lúc này tất cả như kẹo bông nghẹn lại, dồn lên tận mũi nghẹn ngào, một câu nói cũng không thành lời.

“Có bị thương không?”

“Không có!”Tiểu Thất cố nén không để cho mắt ướt, đưa tay nắm chặt lấy tay Lục Sâm, tay anh vẫn giống như trước kia sạch sẽ. Móng tay được cắt gọn gàng, ngón tay dài thon., nhưng....gầy đi rất nhiều, tay gần như không còn thịt nữa, Tiểu Thất mím chặt môi, “ Lục Sâm, sao anh lại để mình thành ra như thế này...”

“Em đều biết rồi à?”

Tiểu Thất khóe mắt đỏ, “ Nếu không phải Triệu Đào nói với em, anh vẫn còn muốn giấu em đến cả cuộc đời này sao?”

Lục Sâm cười khổ, nếu như có thể, anh thật sự muốn giấu cả đời.

“Từ khi chúng ta từ trên tầng lầu rơi xuống, anh đã cảm thấy khẳng định chết chắc rồi, nếu như vẫn còn có thể sống lại, khẳng định đem sự thật toàn bộ nói với em, không nghĩ được rằng, Triệu Đào lại nói trước với em một bước rồi, cậu ấy nói gì với em vậy?”

“Nói về bệnh tình của anh, khổ ải của anh, còn có cả tình phi của anh.”

“Xem ra toàn bộ đã nói với em rồi.”Khi Lục Sâm trở về nước đã biết được rằng mọi chuyện không thể giấu được nữa, thấy Triệu Đào nói hết mọi chuyện cho Tiểu Thất, anh cũng không tức giận, chỉ cười một tiếng nói, “Tên đó đúng là có cái miệng lớn!”

“Lục Sâm, anh vẫn còn có thể cười được sao?”

Cô đang lo lắng chết được, anh là người bệnh sao lại có thể giống người không xảy ra chuyện gì như vậy.

Lục Sâm cựa mình một chút, Tiểu Thất thấy vậy nhanh chóng dựng giường lên.Sau lưng anh đỡ một chiếc gối, đỡ anh dựa vào gối," Như thế nào có thoải mái hơn chút không?"

"Ừ!"

"Có muốn uống nước không?"

"Không khát!"

"Có đói không, em nghe Triệu Đào nói bọn anh sau khi lên máy bay không còn ăn thêm gì nữa, tới bây giờ cũng đã một ngày một đem rồi, bụng anh có khó chịu không.Nếu như đói em xuống lầy mua cho anh chút gì đó ăn lót dạ..."

"Anh không đói!"

Một khoảng thời gian dài như vậy sao lại có thể không đói.

Tiểu Thất nhìn Lục Sâm hoài nghi.

"Thật sự không đói"Lục Sâm nắm chặt lấy tay Tiểu Thất, cười nhìn cô," Chắc là vừa ngủ dậy dạ dày vẫn chưa hoạt động, bây giờ thật sự không cảm thấy đói, cũng không cảm thấy khó chịu."

"Thật không?"

"Còn thật hơn cả trân châu!"

Trên thực tế, Lục Sâm thật sự một chút cũng không đói.

Thời gian này tỷ lệ phát bệnh của anh càng lúc càng cao, mỗi lần

phát bệnh xong một chút đồ ăn cũng ăn không nổi, nếu không trong một thời gian ngắn như vậy, sao lại có thể gầy nhiều như thế.

“Vậy nếu như anh đói nói với em nhé.”

“...được!”

Hai người nắm chặt tay nhau, Lục Sâm cảm thấy tay của Tiểu Thất có chút lạnh, nhìn thấy cô vẫn mặc chiếc áo bệnh nhân mỏng manh,tung chăn ra vỗ vỗ xuống vị trí bên cạnh. “Nằm lên đây!” “Liệu có đè vào anh không?”

Tiểu Thất việc gì cũng không sợ, chỉ lo thân thể của Lục Sâm không được thoải mái.

Lục Sâm bây giờ đối với cô mà nói là một người bệnh cần được bảo vệ nhất, giống như lo sợ đang nắm giữ cái gì đó trong tay bỗng làm rơi võ vậy,giống như sẽ tan biết mất kiểu đó.

Cô đắn đo vẫn chưa dám trèo lên.

“Sao lại có thể yếu ớt tới như vậy!”Lục Sâm kéo Tiểu Thất lên giường, cười nhìn cô, “Đừng nghe Triệu Đào nói nghiêm trọng tới như vậy, thật ra không có đáng sợ như thế đâu.”

“Anh lại còn lừa em!”

“Được rồi...anh chứng nhận, cũng có một chút đáng sợ, nhưng chỉ có khi nào phát bệnh mới khó chịu thôi, mà em lại nhẹ như vậy, một chút sức nặng anh vẫn có thể chịu được.”

Lúc này Tiểu Thất mới thấy yên tâm.

An tâm nằm trong vòng tay của Lục Sâm.

Tai cô dán chặt vào trước ngực Lục Sâm, nghe thấy tiếng nhịp tim quen thuộc của anh, nước mắt Tiểu Thất gần như lăn xuống.

Không nghĩ được rằng, cuộc đời này của cô vẫn có thể được chạm vào Lục Sâm.

Nghĩ tới thời gian vừa qua thật là khó khăn.

Tiểu Thất ôm chặt lấy tay của Lục Sâm, nức nở nói,"Lục Sâm... anh có biết anh quá đáng như thế nào không. Em thật sự suýt chút nữa gần như bị anh sát thương tan nát cõi lòng rồi, sao anh lại có thể nhẫn tâm đến vậy, anh có biết những lời lạnh giá khi đó anh nói với em, trong thâm tâm em đau khổ tới nhường nào.....Em biết là anh muốn tốt cho em,nhưng anh có nghĩ tới cảm nhận của em không?em thà cùng anh chấp nhận sự thật này, cũng không muốn chia tay không rõ ràng như thế này!em còn suýt chút nữa hận anh rồi....anh có biết nếu như có một ngày em biết được sự thật, em hận mình đến như nào!"

Lục Sâm trầm mặc.

Cách của anh tuy là có tần nhẫn, nhưng.....anh không còn cách nào khác.

"Xin lỗi...."

"Đừng nói xin lỗi với em."Tiểu Thất ngẩng đầu, nhìn vào mắt Lục Sâm, "Lục Sâm, nếu như anh thật sự cảm thấy có lỗi với em,thế thì những ngày về sau hãy đối xử tốt với em một chút, em không cần biết anh có bị ung thư hay không, cũng không quan tâm anh là giai đoạn đầu hay cuối, chỉ cần vẫn còn thời gian, chúng ta sẽ luôn ở bên

nhau, không bao giờ chia lìa, được không?"

Lục Sâm đắn đo không trả lời cô ngay lập tức.

"Lục Sâm..."

Sau khi Lục Sâm biết Tiểu Thất mất tích trong đầu anh chỉ muốn tìm thấy cô, chắc chắn cô được an toàn.Bây giờ mọi chuyện đã bại lộ, bản thân anh vẫn chưa kịp nghĩ tới chuyện sau này sẽ sinh sống như thế nào!"

Lục Sâm từ từ thở dài.

Anh đưa tay xoa đầu cô, " Tiểu Thất, để cho anh suy nghĩ một chút, có được không?"

Chuyện này còn có gì phải suy nghĩ?

Tiểu Thất ôm chặt lấy eo của Lục Sâm, " Nói chung lần này anh đừng nghĩ là có thể đuổi được em, lần này không cần biết anh đối với em tuyệt tình như thế nào, em cũng sẽ không tin anh nữa, em kien quyết không rời xa anh!"

Lục Sâm cười khổ cực.

Anh đã nỗ lực một thời gian dài.....có phải là không công rồi?

Anh thử thuyết phục cô, " Tiểu Thất, em vẫn còn trẻ, vừa mới hai mươi tư tuổi, sau này vẫn còn nhiều khả năng, em phí thời gian dành cho anh, đối với em một chút ích lợi cũng không có!Triệu Đào chắc cũng không nói với em. Lần trước khi tới Thụy Sĩ kiểm tra, bác sĩ nói với anh, tế bào ung thư đã lan ra rồi, mà kể cả có làm phẫu thuật, tỷ lệ thành công cũng rất thấp.Em theo anh như thế này.....thật không

xứng đáng!”

“Không!ai nói không xứng đáng!” Ánh mắt Tiểu Thất kiên định nhìn anh, “ Lục Sâm, chỉ cần nguyện ý, là xứng đáng!đối với em, chỉ cần có thể được ở bên anh, dù có khổ cực thế nào em cũng nguyện ý, tất cả đều xứng đáng!”

Chương 926

Lục Sâm thở dài.

“Tiểu Thất....”

“Anh không cần phải dùng bất kỳ cách nào để thuyết phục em đâu, anh thuyết phục không nổi em.”Sắc mặt Tiểu Thất kiên định, “Nếu như anh dám trốn khỏi em, em kể cả có duổi theo tận tới chân trời góc bể em cũng nhất định đuổi bắt anh quay trở lại!”

Lục Sâm đột nhiên trầm mặc hơn.

Lần này, anh thật không biết mình quay trở lại là đúng hay là sai....

Anh cười khắc khổ.

Bây giờ người bước vào vực thẳm là anh rồi.

Cuối cùng, hai người họ ai cũng không thuyết phục ai, hai người tự giấu đi nỗi lòng của mình, mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau vừa mới sáng sớm.

Tiểu Thất rất sớm đã tỉnh dậy, khi cô tỉnh lại Lục Sâm vẫn chưa thức giấc, cô nhẹ nhàng từ trên giường bệnh bước xuống, đơn giản sửa soạn lại bản thân một chút, sau đó đi xuống lầu.

Lục Sâm đã một ngày hai đêm không ăn gì rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy không phải biện pháp.

Tiểu Thất quyết định đi xuống lầu mua đồ ăn sáng cho Lục Sâm.

Đợi khi Tiểu Thất mua đò ăn sáng quay lại, vừa định đẩy cửa bước vào, lại nghe thấy trong phòng bệnh có tiếng cãi nhau.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con đã quyết định rồi!”

“Con điên rồi, con có biết con đang lấy tính mạng của mình ra đùa không, dù cho tình cảm có tốt tới đâu, cũng không thể đem tính mạng của mình ra đặt cược như vậy chứ, Lục Sâm,con bây giờ nhất định phải đi Thụy Sĩ tiếp nhận trị liệu với mẹ!”

“Mẹ đừng nói nữa, con nhất định không về đâu!”

Tiểu Thất ngoài cửa đứng ngẩn người,

Không về....

Là vì cô sao?

Tiểu Thất đắn đo không biết có nên đi vào hay không, trong lúc cô còn đang đắn đo, cửa phòng bệnh đột nhiên được mở ra, mẹ Lục sắc mặt đầy tức giận.

Tiểu Thất hơi ngẩn người một chút, “Dì.....”

Người tới không phải là ai khác, chính là mẹ ruột của Lục Sâm, mẹ Lục nhìn thấy Tiểu Thất cũng ngẩn người một chút, trong phút chốc, ánh mắt của bà sượt qua rất nhiều loại tình tiết làm Tiểu Thất không hiểu nổi, ánh mắt lẩn khuất điều gì đó làm người ta hoàn toàn không hiểu nổi.

Bà lời nào cũng không nói, cúi đầu nhìn Tiểu Thất đang mặc quần áo bệnh nhân, trên tay cầm theo đồ ăn sáng, mím mím môi thở dài mở của phòng bệnh, “ Đi vào nhé, tôi ra ngoài một chút!”

Nói xong, cũng không nghe Tiểu Thất trả lời, đã rời khỏi phòng bệnh.

Tiểu Thất đơ ra trước cửa phòng bệnh.

Tay nắm chặt túi đồ ăn sáng.

Cô đâu phải là ngốc!

Có thể rõ ràng cảm nhận được mẹ Lục lần này....đối với cô có chút ghét bỏ, cô nhớ rõ ràng lần trước khi mẹ Lục về nước bà đối với cô tương đối vừa ý.....

Rất nhanh, Tiểu Thất nghĩ ra rồi, cười khổ.

Sự xuất hiện ở bệnh viện của Lục Sâm bây giờ đều là do cô, nhưng đối với người phàm bản thân là một người mẹ, con mình bị người khác hại cho gần như tính mạng bị đe dọa, tâm tình chắc chắn sẽ không được tốt rồi, Tiểu Thất cắn chặt môi, mẹ Lục không đối với cô gào thét mắng nhiếc đã rất tốt rồi.

“Tiểu Thất?”

“Dạ—— tới đây!” Tiểu Thất nghe thấy tiếng của Lục Sâm, không nghĩ được chuyện gì khác nữa. Nhanh chóng cầm đồ ăn sáng đi vào trong phòng bệnh. Lục Sâm vẫn nằm trên giường bệnh, lúc này không còn nhìn rõ là anh vừa tức giận xong, sắc mặt hiên hậy không thành lời. Ánh nắng ngày hôm nay rất tốt, từ ngoài của rọi vào, vừa vặn toàn thân hình vủa Lục Sâm hiện hữu ở trong đó, hình bóng của anh như được hòa vào cùng với ánh sắc màu, Tiểu Thất gần như ngẩn ngơ

luôn.

“Đứng đó làm gì, qua đây!”

“Ồ!” Mặt Tiểu Thất đỏ lựng, định thần lại nhanh chóng cầm đồ ăn sáng đi tới, cô mở túi, cúi đầu nhìn Lục Sâm, “Em vừa xuống lầu mua cho anh một chút cháo, anh đã có một thời gian dài không ăn gì rồi, bây giờ chắc chắn rất đói phải không, nhanh ăn chút đồ ăn.”

“....được!”

Trên thực tế, Lục Sâm không thấy đói, nhưng anh không muốn để Tiểu Thất lo lắng, nhanh chóng đỡ bát, từng ngụm từng ngụm uống.

“Ngon không?”

“Ừ, cũng không tồi!” Lục Sâm quay đầu nhìn Tiểu Thất,” Em ăn gì chưa?”

“Em ăn rồi! Anh nhanh ăn đi, đợi chút nữa lạnh là không ngon nữa đâu.”

“......Được!”

Trong lúc Lục Sâm ăn sáng, Tiểu Thất nhớ lại mẹ Lục, không kiềm được hỏi, “ Dì tới lúc nào vậy?”

“Vừa tới!”

Lục Sâm cúi đầy,nhẹ nhàng nói, “Đêm qua đáng nhẽ ra anh đã phải tới Thụy Sĩ rồi,có gọi điện trước để bà tới đón, nhưng khi anh về nước tương đối bận, quên mất không nói với bà, bà ở sân bay đợi không thấy người nên gọi cho Triệu Đào, nghe nói tình hình ở bên

này xong ngay lập tức ngồi máy bay qua đây.”

Tiểu Thất nhẫn nại miết ngón tay, “ Em vừa nghe thấy cuộc đối thoại của hai người rồi.”

Lục Sâm ngón tay bỗng khựng lại, quay qua nhìn chăm chú vào Tiểu Thất.

Tiểu Thất cắn chặt môi, nhẹ nhàng hỏi, “ Lục Sâm....dì muốn anh tới Thụy Sĩ tiếp nhận trị liệu, sao anh lại không đi?Em nghe Triệu Đào nói, ở Thụy Sĩ bác sĩ rất chuyên nghiệp, nếu như anh đi, tiếp nhận trị liệu, còn nữa nếu như phẫu thuật thành công, anh.....sao lại không đi? có phải là vì em?”

Lục Sâm mím chặt môi, ánh mắt trầm mặc hơn.

Thấy vậy, Tiểu Thất nhanh chóng nói, “Anh đừng từ chối, dì đều chỉ vì muốn tốt cho anh, anh như thế này làm cho gì thấy tổn thương đó, mà anh cũng không cần phải suy nghĩ cho em đau, em có thể đi cùng anh mà, còn có thể chăm sóc anh nữa!”

“Không được!”Lục Sâm từ chối.

Tiểu Thất ngẩn người,”Vì sao?”

Lục Sâm không nói lý do là gì, chỉ kiên định nói một câu, “ Không được là không được! Tiểu Thất, anh đã suy nghĩ kỹ rồi, anh quyết định không đi Thụy Sĩ được, chỉ ở lại trong nước!”

Cái gì?

Tiểu Thất ngay lập tức vội vã, cô gần như từ ghế đẩu nhảy lên. “ Thế sao được, TriỆU Đào nói rồi, chuyên gia trong nước tương đối ít, anh

vẫn nên tới Thụy Sĩ, ở đó sẽ tốt hơn....”

“Đừng nói nưã, anh đã quyết định rồi!”

“Lục Sâm!”

“Tiểu Thất....anh đã đưa ra quyết định từ trước tới nay không bao giờ thay đổi!”. Lục Sâm đặt bát cháo ở trên tay xuống, kéo Tiểu Thất tới bên cạnh giường, nhìn vào mắt cô nói, “ Việc này tối hôm qua anh đã suy nghĩ kỹ rồi, em yên tâm đi, anh có dự định của bản thân!”

Yên tâm?

Cô sao có thể yên tâm được!

Bệnh tình của anh bây giờ giống như một khối thuốc nổ, được đặt ở trong tim của Tiểu Thất lúc nào cũng có thể bộc phát, từ tối qua sau khi biết được chuyện bệnh tình của Lục Sâm. Cả trái tim cô gần như thắt lại, chỉ sợ Lục Sâm phát bệnh, lo lắng cho các tế bào ung thư của anh lại tiếp tục phát tán.Cả đem cô không dám nủ say, Lục Sâm chỉ cần chuyển mình hơi thở của cô cũng gần như ngừng lại!

Cô gần như không thể khóc, vì cô sợ cô khóc rồi, thâm tâm Lục Sâm sẽ càng đau khổ hơn.

“Lục Sâm...em cầu xin anh đó, anh có thể nghe lời em lần này không, chúng ta cùng nhau đi Thụy Sĩ trị bệnh có được không?”Tiểu Thất nắm chặt lấy tay của Lục Sâm. “ Như vậy đối với anh mới là tốt nhất mà, Lục Sâm., anh không nghĩ tới việc khác, cũng nên nghĩ chút tới tương lai của chúng ta có được không?chỉ cần có một chút hy vọng, chúng ta cũng phải thử, tương lai của chúng ta vẫn còn rất nhiều khả năng.”

“Thế nếu nhue....chủ định là thất bại thì sao.”

Tim Tiểu Thất ngay lập tức “thình thịch”, cô lắc đầu, từ chối khả năng đáng sợ này, cô kinh hoàng nói, “ Không thể nào,nhất định không thể!Phẫu thuật nhất định thành công, nhất định không có thất bại, khẳng định không thể!”

Chương 927

39927.

“Tiểu Thất....” Lục Sâm đập tan tia hy vọng của cô ấy, “anh hôm qua ở bệnh viện chụp X-quang đã phát cho bác sĩ bên Thụy Sĩ xem rồi, bác sĩ đã cho câu trả lời rõ ràng, cho dù anh bây giờ đi Thụy Sĩ làm phẫu thuật cắt bỏ chân, tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật cũng chỉ có thể là 20%, mà...cho dù anh may mắn là 20% đó, phẫu thật thành công rồi, biến chứng sau phẫu thuật, vẫn có thể lấy đi tính mạng!”

Tiểu Thất sững sờ, hoàn thoàn không thể đón nhận sự thực này, “không phải là 30% sao, làm sao mà như thế này....làm sao có thể....”

“Vì vậy...anh đã không tính làm phẫu thuật rồi” Lục Sâm nắm lấy tay của Tiểu Thất nhẹ nhàng hôn một cái lên mu bàn tay của cô, “anh cũng hỏi qua nác sĩ rồi, nếu như duy trì điều trị, anh vẫn có thể có thời gian nửa năm...nếu như đã không thể giấu diếm em nữa, vậy thì anh đâu cũng không đi, cho dù có chết...anh cũng muốn chết ở quê hương mình....”

“Không!” Tiểu Thất nghe đến từ “chết”, dường như sụp đổ, “anh sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không chết được!”

Ánh mắt Lục Sâm thê lương nhìn Tiểu Thất

“Tiểu Thất....”

“Em không muốn nghe, em không muốn nghe!”

Lục Sâm bình tĩnh nắm lấy đôi tay của cô đang che tai lại bỏ xuống, sắc mặt vẫn bình thản, dương như không phải là đang nói về chuyện của bản thân mình, “Tiểu Thất, nếu như em bây giờ đến nghe cũng không muốn nghe rồi, thật sự đến lúc đó em phải làm sao tiếp nhận được? Nha đầu ngốc, đừng ngốc nữa!”

Cả người Tiểu Thất đờ đẫn ra

Cả một ngày hôm đó, Tiểu Thấy tận mắt chứng kiến dáng vẻ đau khổ khi Lục Sâm phát bệnh, giây phút phát bệnh, sắc mặt anh đau khổ kinh khủng, toàn thân đều co rúm lại thành hình dạng con tôm, toàn thân đều run lẩy bẩy, trên người phút chốc toát ra một tâng lớp mồ hôi lạnh

Tiểu Thất hoàn toàn bị sợ hãi thành ngớ ngẩn rồi, “Lục Sâm, Lục Sâm anh đừng hù dọa em. Bác sĩ! Bác sĩ nhanh đến à!”

Sau khi bác sĩ đến, anh ấy lập tức bị đẩy vào trong phòng cấp cứu

Ngay lập tức thì, một loạt hành động cấp cứu

Tiểu Thất đứng sững sờ trước cánh cửa phòng cấp cứu, chỉ cảm thấy khắp người đều lạnh đến tận xương

Và đứng cùng cô chờ đợi bên ngoài cánh cửa phòng cấp cứu, còn có Lục mẫu

Sắc mặt của bà không có tốt hơn Tiểu Thất, hai người họ đều căng thẳng cơ thể run rẩy cả lên

Thời gian ở tại một thời điểm nào đó thật sự dài đằng đẵng như thế này

Cũng không biết chờ đợi thời gian bao lâu, bác sĩ mới đẩy cánh cửa phòng cấp cứu ra, Tiểu Thất và Lục mẫu dương như cùng lúc tiến đến vây lại, “bác sĩ, Lục Sâm làm sao rồi?”

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, sắc mặt nặng nề, “tạm thời không có nguy kịch nữa, nhưng tình trạng bệnh của người bệnh đã chuyển biến trầm trọng, nếu như không nhanh chóng tiếp nhận điều trị, sợ rằng bất cứ lúc nào đều có thể sẽ nguy kịch đến tính mạng, người nhà các vị vẫn là sớm chuẩn bị trước tâm lý thì tốt hơn”

Chuẩn bị tâm lý!

Những từ này dường như tiếng sấm hãi hùng vậy, đánh xuống đỉnh đầu của Tiểu Thất, khiến co phút chốc không có động tĩnh nữa

Lục Sâm....

Trong lòng của cô Lục Sâm không gì không thể làm, làm sao có thể.....

Trong khi cô sững sờ ở đó, hộ lý đã đẩy Lục Sâm từ trong phòng cấp cứu đi ra, Tiểu Thất nhìn về hướng Lục Sâm, Lục Sâm nằm trên chiếc giường bệnh đơn, sắc mựt trắng bệt, đôi mắt nhắm nghiền

Lục mẫu cơ thể chóng váng

Hai nười mở to đôi mắt nhìn chằm chằm hộ lý đẩy Lục Sâm đến phòng theo dõi bệnh nặng

Phòng theo dõi bệnh nặng không cho phép người nhà bệnh nhân được vào trong, Tiểu Thất và Lục mẫu đều bị chặn lại ở bên ngoài, hai người đều là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ nguy kịch như thế của Lục Sâm, sợ hãi khiến sắc mặt của hai người trắng bệt, khắp

người mất lực

Ai cũng không nói gì

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Lục mẫu cuối cùng hoàn hồn lại một chút. Bà nhìn về hướng đang trông ngóng trước cửa phòng bệnh của Tiểu Thất, mím chặt lại môi, “Tiểu Thất, bác có thể nói chuyện với cháu không?”

“Nói chuyện? Nói cái gì ạ?”

“Nói chuyện của Lục Sâm!”

Tiểu Thất ngơ ngác nhìn về hướng của Lục mẫu

“Ở đây không phải là noi để nói chuyện, có thể cùng bác ra ngoài nói không?”

Lục mẫu nói xong, xoay người rời khỏi hành lang. Tiểu Thất nhìn theo bóng hình của Lục mẫu, lại nhìn vào trong phòng bệnh của Lục Sâm, cắn môi, bước đi theo Lục mẫu

Đi ra khỏi tòa nhà, ánh nắng bên ngoài thoáng chốc chiếu rội đến

Nhưng ánh mặt trời cũng không thể khiến hai người bọn họ cảm thấy ấm áp hơn

Sau cùng, Lục mẫu ngồi trên một chiếc ghế dài trên bãi cỏ trong bệnh viện, nhìn thấy Tiểu Thất theo sau, bà vỗ vỗ vị trái ghế bên cạnh mình, “ngồi đi”

Tiểu Thất thành thành thật thật ngồi xuống

"Bác....."

"Cháu đừng nói gì trước, trước hết nghe bác nói được không?"

Tiểu Thất cắn lấy đôi môi, nhẹ nhàng gật đầu, cô có dự cảm, Lục mẫu muốn nói với cô, khẳng định không phải là chuyện tốt đẹp gì

"Tiểu Thất, bệnh tình của Lục Sâm cháu cũng nhìn thấy rồi" Lục mẫu khuôn mặt mãn mệt mỏi, xoa xoa nhẹ khuôn mặt cứng đơ nói, "tình trạng thế này của nó, tiếp tục không nhận phẫu thuật, cơ bản sẽ không có tuổi thị quá dài để sống....bác sáng sớm hôm nay đã khuyên nó cùng bác trở về Thụy Sĩ, nhưng lại bị nó từ chối rồi"

Tiểu Thất nắm chặt lấy ngón tay

Lục mẫu bỗng nhiên nhìn hướng về Tiểu Thất, "cháu biết nó tại sao lại từ chối không?"

Tiểu Thất ngơ ngác nhìn Lục mẫu, "Lục Sâm nói với cháu tỷ lệ phẫu thuật thành công không cao...."

"Đúng, nhưng đó chỉ là một trong những lý do mà thôi, ngoài ra còn một nguyên nhân càng quan trọng hơn, đó là bởi vì cháu!"

"Bởi vì cháu?"

"Không sai!" Lục mẫu cười khổ sở nói, "Lục Sâm nó không yên tâm cháu, con trai của bác bác hiểu rõ, nó là lo lắng cháu vừa mới biết bệnh tình của nó, còn không có kịp để tiếp nhận sự thật, thì phải đối mặt với cuộc phẫu thuật của nó. Bởi vì tỷ lệ thành công của phẫu thuật...đích thực rất thấp, nó lo lắng nếu như nó phẫu thuật không thành công, nó không chịu được một loạt công kích này, vì vậy mới lựa chọn tiếp nhận điều trị bảo tồn"

Tiểu Thất cắn chặt lấy đôi môi

Ánh mắt của Lục mẫu chớp chớp tuôn rơi nước mắt, “nó.....trước đây tiếp nhận điều trị bảo tồn, mà lại không đi Thụy Sĩ, lưu lại bên cạnh cháu, chính là bởi vì hàng ngày ở bên cạnh cháu, khiến cháu nhìn thấy nó phát bệnh, nhìn thấy nó chịu giày vò, như thế cháu sẽ tiếp nhận để có chuẩn bị tâm lý sự ra đi của nó, như vậy thì, cho dù đến một ngày nó ra đi rồi, cháu cũng sẽ không đón nhận không nổi”

“Bác....”

“Tiểu Thất, bác biết yêu cầu của bác đối với cháu mà nói rất khó khăn, nhưng bác cầu xin cháu, cháu khuyên Lục Sâm đi Thụy Sĩ điều trị được không, tỷ lệ phẫu thuật thành công là không cao, nhưng rốt cuộc vẫn là có một tia hy vọng sống, nó như thế này kéo dài, đợi tế bào ung thư lan truyền đến khắp cơ thể, thì chỉ còn đợi chết thôi” Lục mẫu nắm chặt lấy tay của Tiểu Thất, “Tiểu Thất, cháu xem như bác cầu xin cháu đó, cháu khuyên Lục Sâm đi Thụy Sĩ đi, lúc này cũng chỉ có lời của cháu nó có thể nghe thôi”

“Cháu khuyên qua rồi...cháu nói cháu sẽ cùng anh ấy đi Thụy Sĩ, nhưng anh ấy không đồng ý....”

Nước mắt của Lục mẫu lại rơi xuống, “Tiểu Thất, cháu biết Lục Sâm tại sao không đồng ý không?”

Cô không biết!

Đầu của cô hai ngày hôm nay đã chịu côn kích quá nhiều, hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ

“Tại sao ạ?”

“Vẫn là bởi vì cháu” Lục mẫu nước mắt từng dòng từng dòng rơi xuống, “Tiểu Thất, đợi lần này Lục Sâm tỉnh lại rồi, cháu lại đi khuyên khuyên nó, chỉ cần cháu nói cháu không đi cùng nữa, nó nhất định sẽ đồng ý thôi!”

“Tại...sao ạ?”

Tại sao Lục Sâm sẽ không đồng ý cho cô đi cùng?

“Bởi vì nó không muốn để cháu nhìn thấy sự đau khổ và thảm hại của nó” Lục mẫu là thật sự quá hiểu rõ Lục Sâm, bà nắm thật chặt tay Tiểu Thất, “Tiểu Thất, nếu như cháu thật sự muốn vì Lục Sâm tốt hơn, xem như bác cầu xin cháu đó, cháu để nó yên tâm tiếp nhận điều trị được không?”

Chương 928

39928.Được không?!

Tiểu Thất rơi vào trong hai điều khó khăn, nếu như cô gật đầu đồng ý rồi, thì biểu thị cô muốn để Lục Sâm rời xa cô, nhưng lần rời đi này...có thể là vĩnh viễn, đều sẽ không quay lại nữa. Nhưng nếu như không đồng ý, Lục Sâm chỉ có thể bị bệnh của anh ấy kéo dài đến chết

Tiểu Thất ôm lấy mặt, hoàn toàn không thể có cách nào lựa chọn

“Tiểu Thất, bác biết cầu xin này có chút khó khăn đối với cháu, nhưng bác cũng là không có cách nào khác” Lục mẫu mắt đẫm lệ, giọng nói bi thương, “cả đời này của bác có lỗi quá nhiều với Lục Sâm rồi, nó từ nhỏ đã không cảm nhận được cái gì của tình thương và tình mẹ, không dễ dàng gì bác có thể xích lại gần nó, nhưng thời gian của những năm gần đây, do xuất hiện chuyện như thế này, nếu như có thể, bác nguyện người bị bệnh là bác, chỉ cần có thể đổi lại cho Lục Sâm một cơ thể khỏe mạnh, muốn bác làm cái gì bác cũng tình nguyện! bác không dám tưởng tượng được, cứ như thế mở to mắt nhìn con trai của mình từng chút một mất đi sự sống, là cảm giác gì, Tiểu Thất, xem như là bác van xin con đó, chỉ cần cháu đi khuyên nó, nó nhất định sẽ nghe cháu…”

Tiểu Thất hé mở miệng, nhưng một từ cũng không nói ra nổi

Cô….

Lại có thể làm sao chứ

"Bác, cháu…có thể cho cháu suy nghĩ một chút không"

Nguyện suy nghĩ thì là chuyện tốt rồi, Lục mẫu cảm khích nắm lấy tay của Tiểu Thất, "Tiểu Thất, thật sự cảm ơn cháu"

Tiểu Thất chỉ có cười khổ sở

……

Hai ngày tiếp theo, dưới yêu cầu của Lục Sâm, anh lại từ trong phòng theo dõi bệnh nặng chuyển đến phòng bệnh phổ thông

Vừa bị hộ lý đẩy vào phòng bệnh, Lục Sâm liền nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tiểu Thất

"Lục Sâm…"

"Bị giật mình rồi phải không" Lục Sâm vẫy gọi Tiểu Thất, Tiểu Thất lập tức cắn môi ngồi lên bên thành giường, Lục Sâm xoa xoa đầu của cô, nhẹ nhàng nói an ủi cô, "đừng lo lắng, chỉ là nhìn thì có sợ hãi một chút, thực tế không có vấn đề gì"

Con tim của Tiểu Thất bỗng chốc xoắn thành một nắm rối mù

Đau ghê gớm

Đều đã vào phòng cấp cứu rồi, bị bác sĩ đưa ra giấy thông báo nguy kịch rồi, càm đến an ủi cô nói không có gì, nếu như như thế xem là không có gì, vậy tình trạng sao mới được xem là có chuyện?!

Khoang mắt của Tiểu Thất đỏ ửng nhìn Lục Sâm

Mới ở trong phòng theo dõi bệnh nặng hai ngày, Lục Sâm đã gầy đi cả một vòng, tinh thần mệt mỏi sắc mặt trắng bệt, nhìn đắc biệt khiến người khác đau lòng!

Tiểu Thất lại nghĩ hồi sáng hôm nay lời của daddy

"…daddy đã cho người đi điều tra rồi, trong nước…đích thức không có chuyên gia sánh bằng ở Thụy Sĩ, bệnh viện đó ở Thụy Sĩ daddy xũng điều tra một chút, thiết bị y tế cũng tốt, bác sĩ chuyên nghiệp cũng giỏi, đều là đỉnh cao trên thế giới, bây giờ nếu như có thể đưa Lục Sâm qua đó, là sự lựa chọn tốt nhất!"

Nghĩ đến đây, Tiểu Thất nhắm nghiền đôi mắt lại

"Tiểu Thất?"

"Ừm!" Tiểu Thất hoàn hồn, nhìn vào đôi mắt vẫn đen tuyền như xưa của Lục Sâm, trong ánh mắt lấp lánh giọt lệ, cô nắm chặt lấy tay của anh, khó khăn nói, "Lục Sâm, đi Thụy Sĩ đi!"

Cặp mày của Lục Sâm nhăn lại

Hai người nhìn nhau, phút chốc, ai cũng không nói lên lời

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Lục Sâm mới cười nhẹ, "là mẹ anh kêu em đến khuyên anh phải không?"

"Anh đi Thụy Sĩ điều trị, không chỉ là tâm nguyện của bác gái, cũng là tâm nguyện của em" Tiểu Thất nước mắt ngập tràn, nghẹn ngào nói, "Lục Sâm, hai ngày vừa qua em nhìn anh ở trong phòng theo dõi bệnh nặng, nhìn anh từng chút một gầy đi, mà không thể làm gì… cảm giác này thật sự quá đáng sợ. Nếu như có thể, em tình nguyện người bị bệnh là em…ông trời đối với anh không công bằng rồi, đã

khiến anh mất đi nhiều như thế, tại sao còn muốn anh mất đi sức khỏe? Bây giờ duy nhất có hy vọng có thể điều trị tốt cho anh chỉ có là đi Thụy Sĩ thôi, em cầu xin anh đó, anh đi qua đó điều trị được không?

“Không!”

Lục Sâm vẫn cứ như cũ từ chối, “Tiểu Thất, em đừng nói nữa, anh đã suy nghĩ xong rồi, anh không muốn lãng phí thời gian điều trị nữa!”

Đây làm sao có thể nói là lãng phí thời gian?

Tiểu Thất nỗ lực thuyết phục anh, “Lục Sâm, xem như là nghĩ cho chúng ta về sau, anh đi qua đó điều trị được không? Em sẽ ở bên cạnh anh, luôn ở bên cạnh anh, đây cũng không có khác gì ở trong nước, anh đồng ý em được không?”

Luôn ở bên cạnh anh?

Lục Sâm nghe thấy lời này, sắc mặt càng thêm kiên định, “không! Anh đã quyết định rồi, ở tại trong nước điều trị bảo tồn!”

“Lục Sâm!!”

“Tiểu Thất, anh biết em đang nghĩ cái gì, nhưng anh là thật sự không muốn đi nước ngoài, anh đã nói rồi, cho dù đi Thụy Sĩ, tỷ lệ thành công của phẫu thuật không cao, nếu đã như vậy, thì cần thiết gì, anh không muốn đến chết cũng chết ở đất khách quê người!”

“Lục Sâm!!”

“Đừng nói nữa, anh đã quyết định rồi!”

……

Thời gian còn lại, Tiểu Thất liên tục nỗ lực thử thuyết phục Lục Sâm đi Thụy Sĩ điều trị, nhưng thái độ của Lục Sâm vẫn như cũ kiên định không đổi, chút ít cũng không có ý nhượng bộ, Tiểu Thất dường như dùng hết tất cả biện pháp, nhưng…vẫn thuyết phục không được Lục Sâm

Mà trong mấy ngay ngắn ngủi này, bệnh tình của Lục Sâm lại một lần nữa tái phát

Lần này tái phát so với trước đây còn thêm gay go, bệnh viện không những đưa ra giấy thông báo nguy kịch, mà sắc mặt còn nghiêm trọng báo cho Tiểu Thất và mọi người, "bệnh tình của người bệnh rất không khả quan, trong nước hiện tại trình độ điều trị vẫn không có biện pháp, khoảng thời gian vừa rồi mà mọi người ở trong bệnh viện, tôi nhìn thấy điều kiện của người nhà mọi người không tồi, nếu như có điều kiện như thế này thì nhanh chóng chuyển viện đi, nếu như lại kéo dài tình trạng này nữa, cơ thể người bệnh chỉ sẽ càng ngày càng yếu, đến lúc cơ bản không chịu nổi chuyến bay dài, vì vậy…các vị nhanh chóng cho quyết định đi"

Nghe thấy lời của bác sĩ, Lục mẫu sụp đổ hoàn toàn bật khóc thảm thiết

Tiểu Thất tóm chặt lấy cổ tay của bác sĩ, "Lục Sâm rõ ràng nói cho cháu nếu như điều trị bảo tồn anh ấy vẫn có tuổi thọ nửa năm, tại sao…"

Bác sĩ thở dài, nhẫn nại giải thích, "cơ thể của người bệnh càng ngày càng yếu đi, hiệu quả của điều trị bảo tồn cũng không quá tốt, vả lại…tế bào ung thư đã từ từ di căn rồi, nếu như lại không làm

phẫu thuật nữa, tình hình…sợ rằng sẽ càng nguy hiểm”

Tiểu Thất cắn chặt lấy đôi môi, dường như có thể nếm được vị máu tanh, cô khó khăn hỏi ra câu cuối cùng, “nếu như không làm phẫu thuật…anh ấy còn có thể sống bao lâu?”

“Bất kỳ lúc nào đều có thể có nguy hiểm đến tính mạng!”

Tiểu Thất trước mắt tối sầm, đôi chân lảo đảo

Tiêu Lăng và Tiêu Cảnh Thụy đứng ở sau lưng cô vội vã đỡ lấy cô, “Tiểu Thất…”

Tiểu Thất dựa vào bả vai của cha mình, nắc nghẹn ra tiếng

Bất kỳ lúc nào đều có nguy hiểm đến tính mạng!

Tại sao lại như thế, làm sao lại như thế!

“Daddy, con phải làm sao đây, người nói cho con cần phải làm sao!”

Tiêu Lăng cũng không biết làm sao khuyên Tiểu Thất, chỉ có thể an ủi xoa đầu cô, “đừng lo lắng, mọi chuyện đều sẽ tốt dần lên thôi”

Thế nhưng, sự an ủi nhẹ nhàng như thế cơ bản không có tác dụng

Đôi mắt Tiểu Thất nhìn chằm chằm Lục Sâm một lần nữa bị đưa vào phòng theo dõi bệnh nặng, khi mà từ trong phòng cấp cứu đẩy ra, anh ấy vẫn đang hôn mê, đôi mắt nhắm nghiền, cho dù là đang trong hôn mê, anh ấy dương như cũng đang chịu đựng hành hạ giày vò, sắc mặt nhìn thấy rõ đau khổ, mà cặp mày càng nhăn lại dính vào nhau

Nhìn thấy Lục Sâm như thế, Tiểu Thất đau lòng khó chịu hơn

Cô nói với bản thân

Tiêu Tiểu Thất, mày không thể tiếp tục ích kỷ như thế nữa

Chương 929

Phòng chăm sóc đặc biệt chỉ có một tiếng buổi chiều từ 3 giờ 30 phút đến 4 giờ 30 phút, cho phép người nhà vào thăm

Sau khi thương lượng với Lục mẫu, Lục mẫu để thời gian cho Tiểu Thất

Tiểu Thất mặc bộ đồ đã được sát trùng, mặt thì đeo khẩu trang, ngồi bên cạnh giường bệnh, lặng lẽ nhìn Lục Sâm đang bị hôn mê.

Trên người anh đầy cắm đầy ống, bên cạnh giường thì có máy đo nhịp tim.

Tiểu Thất nhẹ nhàng nắm tay Lục Sâm.

"Lục Sâm.... anh biết không, em thực sự rất yêu anh, cũng không lỡ rời xa anh....."

Nhưng cô của bây giờ, không có lựa chọn nào nữa.

Cô không có cách nào nhìn chằm chằm Lục Sâm phát bệnh được.

Mỗi lần anh phải vào phòng cấp cứu, cô cảm giác như chính cô là người bị cấp cứu, cảm giác nghẹt thở toàn thân, cô còn không dám tưởng tưởng, nếu cấp cứu Lục Sâm mà không cứu được thì kết quả sẽ như thế nào.

Tiểu Thất hít một hơi thật sâu, nhìn kỹ Lục Sâm, cô như muốn khắc sâu hình ảnh Lục Sâm vào tâm chí, để sau này không thể quên

được.

Nước mắt Tiểu Thất từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Lục Sâm, em sẽ cho mình yếu đuối hai ngày nữa, đợi anh khỏe lại, em nhất định…. nhất định sẽ kiên cường.”

“Anh …. không đi!”

Đột nhiên truyền đến tiếng nói làm Tiểu Thất giật mình, cuối đầu xuống thì nhìn thấy mắt Lục Sâm mở ra, “Lục Sâm, Lục Sâm…. anh tỉnh rồi.”

Lục Sâm nắm lại tay Tiểu Thất, tay anh gần như không có chút sức lực nào, cảm giác có thể buông ra bất cứ lúc nào, Tiểu Thất vội dùng hai tay nắm chặt tay anh, “Lục Sâm, anh có điều gì muốn nói với em?”

Quả thực Lúc Sâm không hề nhúc nhích được nữa.

Thực sự là anh bây giờ quá yếu, chỉ cần cử động một chút là toàn thân toát mồ hôi.

Tiểu Thất lấy khăn bông đã được sát trùng lau mồ hôi trên trán anh, nhìn vào mắt anh nói nhẹ nhàng, “em không đi! Lục Sâm….do em quá ích kỷ tại em luôn muốn giữ anh bên cạnh, vốn em chỉ muốn anh bên cạnh em hai ngày, sau đó em sẽ đưa anh đi Thụy Sỹ, nhưng mà …. không được bác sỹ nói, nếu anh không tiếp nhận phẫu thuật ngay thì bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Lục Sâm….em không thể nhìn anh thế này được, nên em và mẹ anh vừa thương lượng, mai sẽ đưa anh đi Thụy Sĩ.”

“….. em biết anh lo lắng cái gì, em hiểu. Anh lo em đi Thụy Sĩ sẽ phải

chăm sóc anh, sẽ làm em mất đi tuổi thanh xuân, mất đi tự do….anh không muốn em đi, thì em không đi, em ở đây tự mình sống cuộc sống của mình. ”

Nước mắt trong mắt Tiểu Thất lóe lên, “anh không cần lo cho em, em có người thân, bạn bè, sự nghiệp, cái gì cũng tốt, anh không cần lo lắng cho em.”

“Tiểu…. Thất….”

“Anh nghe em nói hết đã được không?” Tiểu Thất hít hơi nói tiếp, “nếu không cho em nói, đợi tí nữa chắc em không có dũng khí để nói hết.”

Lúc Sâm nhìn cô với ánh mắt yếu đuối, “em …… nói!”

“Em sẽ đợi anh hai năm.” Tiểu Thất nắm chặt tay Lục Sâm, “anh đi Thụy Sĩ điều trị thời gian này em sẽ không hỏi bất kỳ ai về tình hình của anh…em cũng cho em hai năm thời gian, cũng cho tình cảm của chúng ta hai năm, trong thời gian hai năm này em sẽ không chấp nhận một ai có tình cảm đến với em và em cũng không yêu ai, em sẽ đợi anh, nhưng nếu…. Nếu sau hai năm anh không quay lại, em sẽ cố gắng quên anh” Tiểu Thất như nghẹt thở nói, khó khăn nói, “quên anh, sau đó..... tìm một người thích hợp, kết hôn, sinh con....”

Mắt Lục Sâm đỏ lên, với ánh mắt lướt qua.

“Tiểu Thất.....”

“Coi như quyết định như vậy được không?” Tiểu Thất cố gắng cười cho qua, nhưng hai bên mép dường như khó có thể nhếch lên cười thì đã hạ xuống, “đây là cách mà em đã nghĩ rất lâu, anh thấy cách này có được không?”

“.... ừ!”

Cổ họng Lục Sâm nghẹt lại, anh biết vì sao Tiểu Thất lại làm như vậy.

Cho họ hai năm thời gian.

Nếu anh ấy phẫu thuật thành công, thời gian hai năm là để anh chăm sóc lại sức khỏe, nhưng nếu ….. nếu không may, anh sẽ rời xa thế giới này, ít ra Tiểu Thất dành cho mình hai năm thời gian, khoảng thời gian chờ đợi này cũng là thời gian để cô chuẩn bị tâm lý.

Cho dù sau hai năm nữa, cô có nhận được tin anh đã chết, thì cũng qua hai năm rồi, trong tim cô cũng đã có vết thương rồi, nhưng chắc chắn sẽ không quá đau khổ.

“Thế chúng ta coi như giao ước vậy nhé, mai anh đi Thụy Sỹ.”

Sao Lục Sâm lại không muốn sống tiếp!!

Nhưng anh lại không muốn Tiểu Thất qua tổn thương, quá buồn, nên anh mới quyết định không điều trị, muốn ở bên cạnh cô.

Nhưng không ngờ rằng…..

Cô kiên cường hơn nhiều so với tưởng tượng của chính mình, có thể nghĩ ra tất cả các cách có thể nghĩ.

Lục Sâm khó khăn đành gật đầu, “…. ừ, mai anh đi Thụy Sĩ!”

……..

Ngay tối hôm đó Lục Sâm quyết định chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng chăm sóc bình thường, đương nhiên là đối với bệnh tình của anh không có lợi gì, nhưng vì mai anh ấy đi Thụy Sĩ rồi, nên Lục mẫu cũng không ngăn cản.

Suy cho cùng…..

Nếu không may, thì đây cũng là khoảng thời gian cuối cùng anh và tiểu Thất có thể bên nhau.

Tối hôm đó cả hai người đều không ngủ.

Hai người bên cạnh nhau bên giường bệnh, Tiểu Thất không ngừng dặn dò Lục Sâm, "đến nước ngoài rồi nhớ phải chăm sóc bản thân….."

"Ừ!"

"Nếu có nhớ em, thì viết thư cho em! Không! Đừng gửi." Tiểu Thất từ giường bệnh ngồi dậy, lấy từ trong túi mình một bức ảnh, cô để bức ảnh lên tay Lục Sâm, "nếu nhờ em thì ngắm bức ảnh này."

"…. Ừ!"

Hai người cố gắng kìm chế không khóc, Tiểu Thất không muốn khóc, vì cô sợ cô khóc Lục Sâm càng buồn. Trong phòng đèn đã tắt, hai người vai kề vai trên giường, Tiểu Thất nhìn lên trần nhà, "nếu em nhớ anh, thì phải làm sao đây?"

Lục Sâm im lặng.

"Em sẽ không gọi điện thoại cho anh, cũng không liên lạc với anh" Tiểu Thất để cho Lục Sâm yên tâm, nhẹ nhàng nói, "nếu em nhớ

anh, thì em sẽ viết thư cho anh, rồi em sẽ cất trong phòng em, đợi khi nào anh về em sẽ lấy hết ra cho anh xem.”

“….. ừ!” Lục Sâm giọng trầm và thấp nói.

“Ở Thụy Sĩ nhớ nghe lời mẹ, em hỏi Triệu Đào rồi, Triệu Đào sẽ đi Thụy Sĩ cùng anh để chăm sóc anh, anh và Triệu Đào đã làm cùng bên nhau mấy nay nên cũng hiểu nhau, tìm anh ấy giúp đỡ cũng tiện hơn. ”

“…..ừ!”

Sống mũi Tiểu Thất cay cay, cô không thể nói tiếp được nữa, nếu nói nữa chắc cô sẽ òa khóc.

Cô ôm chặt Lục Sâm.

Cảm nhận thân nhiệt của anh, đầu chui vào áo của anh, “bố đã sắp xếp máy bay trực thăng cho mọi người, sáng sớm mai mọi người có thể xuất phát.”

Lục Sâm ôm chặt Tiểu Thất, không nói lời gì

“Lục Sâm….”

“ừ?”

“Anh nhất định, nhất định anh phải quay lại!”

Chương 930

Nhất định, nhất định phải quay lại!

Lần này thì Lục Sâm không có trả lời.

Tiểu Thất cũng chỉ nói có một lần, cũng không nói lại.

Hai người chỉ dựa vào nhau, cùng bên nhau trải qua một đêm ngắn ngủi, Tiểu Thất chưa bao giờ mong thời gian trôi chậm lại như bây giờ, chạm thêm chút nữa càng chậm càng tốt, nhưng thời gian từ trước đến giờ đều không có sự thay đổi vì bất kỳ ai, một đêm như vậy trôi qua thật nhanh.

Ngày thứ hai, trời vẫn tờ mờ sáng, Tiểu Thất đã tỉnh.

Cô nằm trong lòng Lục Sâm cựa quậy chút xíu, Lục Saam cũng mở mắt nhìn, anh cúi đầu xuống nhìn Tiểu Thất, mắt anh có chút đỏ, có cả những tia máu nhỏ, giọng khàn khàn, “dậy rồi?”

“Vâng!”

Tiểu Thất ra khỏi chăn, “anh nghỉ thêm chút nữa, em đi xem mội người chuẩn bị xong chưa.”

“Ừ!”

Sức của Lục Sâm vẫn rất còn yếu, căn bản không có sưc cử động, ánh mắt dịu dàng nhìn Tiểu Thất, nhìn rất lâu không có rời đi.

Tiếu Thất vệ sinh cá nhân cơ bản, mở cửa phòng bệnh thì đã nhìn thấy đám người.

Bố mẹ, anh trai!

Còn có cả Lưu Tuyền, và Lục mẫu.

Nhìn thấy Tiểu Thất từ phòng bệnh đi ra, mọi người gần như đứng hết dậy, Tiểu Thất nhìn thấy mọi người, tim có có chút lo lắng, “mọi người..... đều chuẩn bị hết rồi?”

“Ừ!”

Cảnh Thụy trả lời, anh đi đến bên cạnh Tiểu Thất, đặt tay lên vai cô, “bố đã chuẩn bị xong máy bay trực thăng, bây giờ đang ở khoảng đất không của bệnh viện, có thể cất cánh bất cứ lúc nào. Mọi thứ của Lục Sâm đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Anh ý thì cần gì chuẩn bị gì?

Tiểu Thất cắn môi, “nhân viên y tế đâu.”

“Yên tâm, bố đã sắp xếp hết rồi, bố đã tìm những bác sỹ tốt nhất của bệnh viện đi cùng, sẽ luôn có nhân viên ý tế chuyên nghiệp nữa, họ sẽ đưa Lục Sâm qua Thụy Sĩ rồi quay lại, giữa đường sẽ chăm sóc Lục Sâm.”

Tiểu Thất nắm chặt áo.

Có phải nhanh như thế không?

Cảnh Thụy đánh mắt nhìn phòng bệnh, rồi lại nhìn Tiểu Thất, “Tiểu Thất, em còn có gì nói với Lục Sâm không, có gì thì mau mau nói,

đợi chút nữa là phải cất cánh rồi.”

“Cái gì cần nói thì tối qua cũng nói hết rồi.”

Tiểu Thất mở phòng bệnh, nén nước mắt, “để nhân viên y tế đưa anh ý lên máy bay đi, tình trạng của anh ý bây giờ không thể tự đi được!”

Cảnh Thụy thở dài, “ừ, để anh đi gọi người!”

Mọi người đứng trước cửa phòng bệnh, Lục mẫu chàn nước mắt, trân thành nhìn Tiểu Thất, “Tiểu Thất, thực sự cám ơn cháu rất nhiều.”

Nếu không phải là Tiểu Thất khuyên thì Lục Sâm thà chết chứ không chịu đi.

Tiểu Thất cố cười một cách kiên cường.

Tô Tố biết bây giờ Tiểu Thất rất buồn, đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô, “Tiểu Thất, con làm thế là đúng!”

“Mami....”

“Đừng khóc, để Lục Sâm đi được yên tâm.”

“Vâng!”

Tiểu Thất dùng hết sức để kìm nén nước mắt.

Mấy người cùng nhau vào trong phòng bệnh, Lục Sâm ở trong phòng bện nhìn thấy nhiều người như thế, nhịn không nổi hé ra nụ cười trắng bệt u buồn, anh nhìn hướng về Tiêu Lăng và Tô Tố cùng vơi

Lưu Tuyền, nhỏ tiếng dặn dò, “về sau Tiểu Thất làm phiền mọi người rồi”

Tiêu Lăng cau mày, trầm giọng nói, “ Tiểu Thất bên này cậu hoàn toàn yên tâm đi, chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho nó, cậu bây giờ quan trọng nhất là chăm sóc tốt cho cơ thể mình!”

Nếu như Lục Sâm thật sự không còn, sợ rằng thương tâm nhất vẫn là Tiểu Thất

Bây giờ Tiêu Lăng là thật sự hy vọng Lục Sâm sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì mới ổn

“Cháu biết rồi”

Không khí rất trầm nặng, cả căn phòng toàn người đều không nói gì

Tiểu Thất ngồi đến bên cạnh giường của Lục Sâm, nắm chặt lấy tay của anh ấy, trân trọng thời gian còn lại ở cùng anh

Lúc này

Trong mắt của hai người chỉ có sự tồn tại của đối phương

Giọng nói của Lục Sâm vô cùng yếu đuối, anh dặn dò Tiểu Thất, “…hôm qua, đều là em dặn dò anh, anh cũng có một số chuyện phải dặn dò em”

“Anh nói!”

“Sau khi anh đi Thụy Sĩ, em cũng phải chăm sóc bản thân mình”

Mũi Tiểu Thất nghẹn ngào, có chút nguy cơ rơi nước mắt, cô dùng

sức gật đầu, "…vâng!"

"Không nên thương xuyên thức đêm, không tốt cho sức khỏe"

"…ừm!"

"Những đồ ăn vặt đó, thức ăn nhanh phải ăn ít đi, về sai có thời gian thì rèn luyện thân thể, để cơ thể khỏe mạnh"

"…vâng!" Tiểu Thất đôi mắt đỏ dần, nỗ lực cười lên, "em đều ghi nhớ rồi, còn gì nữa?"

Lục Sâm nghiêng đầu suy nghĩ, cuối cùng cười lắc đầu, "không có nữa"

"ừm!" Tiểu Thất cắn chặt lấy môi, nói nhẹ nhàng, "anh nói những điều này em đều sẽ làm theo, đừng quên lời hẹn ước hai năm của chúng mình, em đợi anh hai năm sau trở lại, kiểm tra thành quả"

"…Được!"

Hai người không để ý người khác cứ thế nói chuyện, trên mặt của họ đều mang nụ cười, nhưng những người khác ở trong phòng bệnh mắt đều đã đỏ ửng

Ai cũng biết, cũng có thể từ biệt hôm nay, về sau thì cũng không có cơ hội gặp mặt nữa

Hai người nói xong, không đến hai phút, Cảnh Thụy dẫn theo một đoàn nhân viên y tế

Tiểu Thất nghe thấy tiếng bước chân, trên mặt phút chốc hoảng loạn

Làm sao mà nhanh như thế!

Cô còn chưa có chuẩn bị tinh thần xong…

“Tiểu Thất, bọn họ phải xuất phát rồi!”

Tiểu Thất ngồi bên cạnh giường không động đậy

Người trong phòng nhìn qua đó, Cảnh Thụy đến bên người Tiểu Thất, nghẹ nhàng bế cô từ thành giường lên, cúi đầu nói khẽ, “bọn họ phải xuất phát rồi, Tiểu Thất, không thể trì hoãn nữa…”

Tiểu Thất cứng đơ xích lại bên giường

Những người nhân viên y tế vây xung quanh, bọn họ nhẹ chân nhẹ tay kéo Lục Sâm lên trên cáng cứu thương, sau đó…dưới chỉ dẫn của Tiêu Lăng, đẩy Lục Sâm ra khỏi phòng bệnh

Cả hàng người nahnh chóng đi theo sau

Tiểu Thất thì cảm thấy khắp người mất sức

Dường như sức lực trên người trong chốc lát bị hút hết, cô đến một cử động đều cảm thấy tốn công

“Lục Sâm…Lục Sâm…”

Cảnh Thụy nửa ôm nửa kéo Tiểu Thất, đi theo cáng thương của Lục Sâm, cùng đi đến bãi cỏ ở trung tâm bệnh viện

Lúc này

Trên bãi cỏ đã ngừng một chiếc máy bay lên thẳng nhỏ gọn, máy bay

còn chưa khởi động, nhân viên điều khiển đã chuẩn bị xong, ngồi trên ghế lái, chuẩn bị tốt bất cứ lúc nào cất cánh

Những người bệnh nhân khác trong bệnh viện vây xung quanh, nhỏ tiếng thảo luận cái gì đó

Rất nhanh, nhân viên y tế đưa Lục Sâm đến bên máy bay, “chúng ta phải lên máy bay rồi”

Lục Sâm ngoảnh đầu qua, ánh mắt ấm áp, luôn rơi trên người Tiểu Thất, một giấy cũng không rời bỏ

“Lục Sâm…”

Lục Sâm yếu ớt nói không lên lời, anh chỉ có thể dùng hết sức lực cuối cùng, dùng khẩu hình nói với Tiểu Thất ở tít xa xa: bảo trọng!

Các nhân viên y tế rất nhanh đưa giá thương của Lục Sâm lên trên máy bay

Lục mẫu và Triệu Đào cùng Tiêu Lăng và Tô Tố sau khi chào hỏi xong, cũng lên máy bay, nhân viên y tế cũng lên sau đó

Tiểu Thất mở to mắt nhìn chằm chằm Lục Sâm cứ như thế biến mất dần dần trong tầm mắt của bản thân

Đến khi tiếng khí động của máy bay, vòng quay càng ngày càng nhanh, cánh cửa của máy bay cũng bị đóng lại, máy bay từng chút một từ trên mặt đất bay lên, cô mới đột nhiên phản ứng lại!

Lục Sâm phải đi rồi!

Hoặc có thể đến đây từ trong cuộc đời của cô biến mất rồi!

Tiểu Thất như điên xông qua đó

Sức lực lớn, thoát khỏi trói buộc của Cảnh Thụy, cô nghiêng nghiêng ngả ngả xong đến, nước mắt thành chuỗi rơi xuống, gào thét lên với chiếc máy bay càng bay cao lên, “Lục Sâm, anh nhất định phải quay lại, nhất định phải quay lại, em sẽ luôn luôn chờ đợi anh!”

Chương 931

39931. Sau khi Lục Sâm đi Thụy Sĩ, mấy ngày tiếp theo, mọi người đều rất lo lắng cho Tiểu Thất.

Sợ rằng cô chịu đả kích quá lớn, sẽ hoàn toàn ngục ngã xuống.

Nhưng biểu hiện của Tiểu Thất lại vô cùng bình thường … bình thường đến có chút không bình thường.

Trừ lúc máy bay của Lục Sâm rời khỏi, cô thật sự không nhịn được, quỳ trên bãi cỏ gào khóc thảm thiết hơn hai tiếng, sau đó, cô dường như biến thành một người khác vậy, hoàn toàn không bị chuyện này đả kích đến, lại trở về Tiểu Thất của trước kia.

Mọi người đều lo lắng Tiểu Thất chịu đả kích quá độ.

Tiểu Thất lại vô cùng bình tĩnh.

Cô đã hứa với Lục Sâm, sau khi anh đi Thụy Sĩ, cô sẽ kiên cường, cô nhất định sẽ luôn kiên cường.

…

Ba năm sau.

“ Ưm …” Tiểu Thất ưỡn người, đứng dậy từ phía sau bàn làm việc, “ không dễ dàng không dễ dàng, công việc cuối cùng cũng làm xong rồi.”

“ Thật lợi hại!” Lưu Tuyền nhìn sang bản thiết kế trên bàn vi tính, giơ ngón cái lên với Tiểu Thất, “ lần này khách hàng nhất định sẽ hài lòng.”

Tiểu Thất cười hì hì.

Thời gian ba năm nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Đủ để xảy ra một số chuyện rồi.

Sau khi Lục Sâm ra đi, Tiểu Thất ngoài đau lòng, còn cùng Lưu Tuyền mở một phòng làm việc chuyên nhận đặt may áo cưới cao cấp, hai người đều xuất thân từ thiết kế trang phục, cộng thêm thiên phú hơn người, cùng với khứu giác nhạy cảm đối với thời thượng, từ sau khi ban đầu không thuận lợi, phòng làm việc càng ngày càng bận rộn, mối làm ăn cũng càng ngày càng nhiều.

Bởi vì là đặt may cao cấp, đối với thiết kế vật liệu và chọn tài liệu cho áo đều vô cùng kén chọn, đặt may hoàn toàn dùng thủ công, có lúc may sai một kim, nguyên mảnh vải đều phải bỏ đi!

Cũng may là hai người thận trọng, tính cách bới lông tìm vết khiến hai người ở trên phương diện này cũng không chịu nhiều thiệt thòi.

Mà bây giờ.

Hai người đã trở thành nhà thiết kế áo cưới có tiếng tăm lừng lẫy trong giới thời thượng.

Khoảng thời gian trước, hôn lễ của một nghệ sĩ đặt áo cưới ở chỗ bọn họ, áo cưới mang đậm phong cách Trung Hoa, sau khi thiết kế hơn mấy bản vẽ cũng không vừa ý lắm, Tiểu Thất và Lưu Tuyền đã tăng ca hơn mấy ngày, cuối cùng đã vẽ ra bản vẽ mới.

Lưu Tuyền nhìn hỷ phục kiểu Trung Hoa có long phụng trình tường của tân nương ở trên bàn, thán phục không thôi, " Tiểu Thất, tài thiết kế của cậu bây giờ thật sự càng ngày càng sinh động đấy."

Tay trái của Tiểu Thất đã luyện tập đến còn linh hoạt hơn tay phải của người bình thường.

Cầm đũa, cắt đồ, bao gồm viết chữ và vẽ, đều không khác gì so với tay phải của người bình thường … à, không, phải nói là linh hoạt hơn!

" Chậc chậc chậc, cậu khen tớ như vậy tớ thật sự không quen đấy!" Tiểu Thất từ trên ghế đứng lên, ưỡn cổ ưỡn lưng, ba năm trôi qua, gương mặt của Tiểu Thất đã không còn sự e thẹn của cô gái, ngược lại tăng thêm sự thướt tha chín chắn, dáng người của cô đường nào ra đường nấy, nhất là bây giờ, mặc chiếc áo sơ mi màu trắng có vạt tay áo viền lá sen, thân dưới mặc một chiếc váy công sở bó sát người, mái tóc quăn gợn sóng tùy ý mà xõa xuống, trong thoáng chốc đều mang một hơi thở mê người, " ông trời, thật sự muốn giày vò đến chết, may là chúng ta một tháng chỉ nhận một đơn, nếu không hai chúng ta phải mệt chết rồi!"

Lưu Tuyền dường như nhìn không rời mắt.

" Nè nè nè, nhìn gì đấy?"

Lưu Tuyền giật mình tỉnh mộng, vỗ vỗ ngực mau chóng dời tầm mắt ra, " Tiêu Tiểu Thất, con tiểu yêu tinh này! Má ơi, tớ là phụ nữ cũng xém chút bị cậu quyến rũ đến điên đảo thần hồn!"

Tiểu Thất cười hì hì.

Danh tiếng phòng làm việc của họ đã lan truyền khắp mọi nơi, đơn hàng nhiều đến vô tận, nhưng bởi vì là lễ phục mang phong cách Trung Hoa, đương nhiên không thể thiếu đi người thêu, những người thêu họ tìm đều là người thêu đạt trình độ cao nhất, cho nên hai người cũng ký hợp đồng với không ít người thêu. Người thêu đỉnh nhất của tứ đại người thêu nổi tiếng trong nước đều ở trong đội ngũ của họ. Lễ phục của hôn lễ nam nữ đều có, gặp phải cô dâu chú rể có yêu cầu tương đối cao với lễ phục, có lúc hai ba bộ hỷ phục phải thêu đến tận ba bốn tháng.

Sau khi đơn hàng càng ngày càng nhiều, hai người bận đến như con ruồi không đầu vậy, nhưng vẫn miễn cưỡng lắm mới theo kịp tiến độ.

Cuối cùng hai người thương lượng, một tháng chỉ nhận một đơn hàng, lúc này mới thả lỏng được chút.

“ Được rồi, bây giờ cũng bận xong rồi, tan ca tan ca, đi, tớ dẫn cậu đi ăn món ngon!” Lưu Tuyền dọn dẹp xong bản thiết kế, kéo theo Tiểu Thất ra cửa, “ đi đi đi, ở dưới lầu phòng làm việc chúng ta mới mở một quán ăn Tứ Xuyên, mùi vị rất ngon, hôm nay tớ đãi khách, để cho cậu ăn no luôn!”

Tiểu Thất ngẩn người, cười nói đùa rằng, “ Ai dô, hôm nay sao cậu rộng lượng thế?”

“ Hì hì, cậu đi thì sẽ biết thôi!”

Ra khỏi cửa phòng làm việc, ngồi thang máy xuống lầu, Tiểu Thất nhìn thấy ở dưới lầu có một chiếc Land Rover quen thuộc đậu ở đó, cuối cùng biết là chuyện gì rồi.

“ Tiểu Tuyền, cậu xác định là cậu mời tớ ăn cơm, không phải là người khác?”

Gò má Tiểu Tuyền hơi đỏ, “ đáng ghét, cậu biết rồi còn vạch trần tớ!”

Tiểu Thất mím môi cười ra tiếng.

Chiếc Land Rover đậu ở trước cửa kia không là ai khác, chính là Dung Cảnh.

Từ sau khi Lưu Tuyền ly hôn, Dung Cảnh liền triển khai cuộc tấn công mãnh liệt với Tiểu Tuyền, còn bày mưu tính kế khiến Tiểu Tuyến dọn tới căn hộ anh ở, sau này sau khi Lưu Tuyền biết tâm tư của Dung Cảnh, liền dọn ra căn hộ anh ta, lúc đó cô vừa mới ly hôn, cũng không có tâm tư đi xây dựng một mối tình mới, cho nên đối với Dung Cảnh trốn còn không kịp.

Dung Cảnh cũng rất cố chấp, Lưu Tuyền một lần lại một lần từ chối anh ta, anh ta lại càng thất bại càng dũng mãnh, tiếp tục theo đuổi Lưu Tuyền, điểm này Tiểu Thất cũng rất khâm phục.

Sau khi theo đuổi hai năm, trái tim Lưu Tuyền cuối cùng cũng có chút dao động.

Cộng thêm Tiểu Thất thấy Dung Cảnh thật lòng thật dạ, luôn nói tốt cho anh ta, cho nên Lưu Tuyền mới đồng ý thử qua lại với Dung Cảnh.

Cái thử này, tổng cộng đã thử đúng một năm.

Hôm nay, Lưu Tuyền cuối cùng cũng để Dung Cảnh gặp mặt trời rồi.

Trong lòng Tiểu Thất cũng mừng cho cô, “ đây là thông qua kỳ thử dụng rồi sao?”

Còn kỳ thử dụng!

Gò má Lưu Tuyền càng đỏ hơn.

Dung Cảnh cười bước lên, vừa đúng nghe được lời của Tiểu Thất, anh vô cùng tự nhiên từ trong tay Lưu Tuyền lấy túi xách của cô, cười nhìn Tiểu Thất nói, “ phải đấy, chịu đựng và chịu đựng, đã chịu một năm kỳ thử dụng rồi, rốt cuộc cũng hết khổ rồi. Vì muốn chúc mừng ngày tươi đẹp như vậy, hôm nay anh đãi khách!”

“ Được đấy, vậy anh đem đủ tiền chưa?” Tiểu Thất cười nói đùa.

Dung Cảnh vỗ vào túi quần căng đầy, “ muốn ăn gì cứ việc kêu, hôm nay đã làm sẵn chuẩn bị.”

Tiểu Thất và Lưu Tuyền nhìn nhau, cùng lúc cười ra tiếng.

Lúc ăn cơm, Tiểu Thất thấy Dung Cảnh chăm sóc chu đáo cho Lưu Tuyền, hơi thất thần.

Còn nhớ …

Hồi trước, từng có một người, cũng đối xử với cô như vậy.

Thời gian họ hẹn ước là hai năm.

Bây giờ … ba năm đã trôi qua, anh ấy vẫn không có trở về!

Ánh mắt của Tiểu Thất trống rỗng.

Ba năm nay, cô chưa từng thăm dò qua tin tức của Lục Sâm, cũng chưa từng gọi điện cho Lục Sâm.

Suy cho cùng … chẳng qua là muốn để lại cho bản thân một niềm hy vọng nhỏ nhoi mà thôi.

Chỉ cần không đi thăm dò, thì cô có thể luôn an ủi bản thân, nói với bản thân rằng Lục Sâm không phải không về, anh ấy chỉ là đang chữa bệnh, chỉ là sức khỏe chưa hồi phục, đợi anh ấy khỏe lại rồi, anh ấy chắc chắn sẽ trở về.

Cứ ôm ý nghĩ như vậy, cô đã đợi tới ngày hôm nay.

Chương 932

39932. Ăn xong cơm, Tiểu Thất tạm biệt với hai người.

“ Cậu đi đâu vậy, hay là cậu đi xem phim với tụi tớ đi?” Lưu Tuyền đề nghị.

“ Không đâu.” Tiểu Thất chớp chớp mắt, “ ăn rồi cũng uống rồi, làm bóng đèn của hai người nữa thì không tốt lắm. Các cậu đi chơi đi, hôm nay vừa đúng là thứ sáu, tớ muốn về nhà xem thử.”

Nghe Tiểu Thất nói vậy, Lưu Tuyền gật đầu, “ vậy tụi tớ đưa cậu về.”

“ Không cần đâu, hai người các cậu khó khăn lắm mới có thời gian gặp nhau, vẫn là đi hẹn hò đi, một mình tớ tự lái xe về là được.” Tiểu Thất từ trên ghế đứng lên.

“ Vậy được thôi, cậu về nhà cẩn thận, tới nhà rồi nhắn tin báo cho tớ.”

“ Ok!”

Quán ăn cách phòng làm việc rất gần, Tiểu Thất đi xuống hầm gửi xe phòng làm việc lấy xe, tự mình lái xe về nhà.

Sau khi cô làm việc, Tiêu Lăng lo lắng cho cô không có xe sẽ không tiện, liền tặng cô một chiếc, một chiếc xe rất đại chúng, cô đã lái rất thuận tay.

Gần đây luôn bận vẽ bản vẽ thiết kế, mấy ngày rồi chưa về nhà.

Vẫn thật sự nhớ nhà rồi.

Tiểu Thất lái xe về khu biệt thự ở ngoại ô, nhà bọn họ từ sau khi em gái ra đời, vẫn luôn sống ở khu biệt thự ngoại ô trước kia, bây giờ daddy đã giao tất cả công việc cho anh trai xử lý, triệt để không lo đến chuyện làm ăn, ngược lại khổ cho anh trai, mỗi ngày đều vô cùng bận rộn.

Nghĩ đến đây, Tiểu Thất không nhịn được mỉm cười.

Lúc tới nhà, dừng xe lại, xa xa đã thấy có một người đi qua đi lại bước trong sân biệt thự, Tiểu Thất thấy được người đó, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Đáng chết!

Kẹo dẻo này sao lại ở đây?!

Lúc Tiểu Thất đang do dự có nên đi vào không, người trong sân đã nhìn thấy Tiểu Thất, đôi mắt người đàn ông bỗng chốc sáng lên, lập tức vẫy tay với Tiểu Thất, " Tiểu Thất Tiểu Thất, ở đây ở đây!"

" Đáng chết!"

Vẻ mặt Tiểu Thất chán nản, cô " ầm" một tiếng đóng cửa xe lại, sải bước đi tới sân, người đàn ông đã cười híp mắt bước lên, " ai da, Tiểu Thất cuối cùng em cũng về rồi, anh biết chắc hôm nay em nhất định sẽ về nhà, cho nên sớm đã đợi em ở đây rồi."

Tiểu Thất không vui lòng, không thèm đếm xỉa người đàn ông, lạnh mặt bước vào trong phòng khách.

Người đàn ông cũng không để ý, cười hì hì, đi nhanh theo kịp Tiểu Thất, “ Tiểu Thất à, anh cố tình đợi em ở đây, em không có gì muốn nói sao?”

“ Anh đến đây làm gì?!”

Vẻ mặt người đàn ông như trái tim tan vỡ cộng thêm đau lòng, bụm chặt ngực nói, “ Tiểu Thất, em nói như vậy thật quá tổn thương người ta rồi, em có biết mỗi ngày anh buổi sáng cũng nhớ em, buổi tối cũng nhớ em, nhớ em nhớ đến từng phút từng giây cũng ngủ không được …”

Sau lưng Tiểu Thất lông dựng đứng lên, ớn lạnh không thôi, cuối cùng cô cho người đàn ông đó một ánh mắt, “ im miệng!”

“ Ôi, Tiểu Thất em chịu nhìn thẳng anh rồi, anh thật sự rất cảm động …”

Tiểu Thất xém chút ói máu.

Đáng chết!

Nhìn không ra cô rất chán ghét anh ta sao!

Tên người đàn ông này là Đường Dạ, năm nay mới 28 tuổi, đừng nhìn tuổi tác không lớn, trên thực tế của cải rất nhiều. Quen biết với anh ta cũng là chuyện rất cẩu huyết, trước kia lúc Tiểu Thất tròn 24 tuổi, lúc đó Lục Sâm đã đi Thụy Sĩ một khoảng thời gian, Tiêu Lăng lo lắng Tiểu Thất cứ không quen bạn bè sẽ trở nên hướng nội, cho nên đúng hạn cử hành một buổi tiệc sinh nhật đặc biệt long trọng cho Tiểu Thất.

Nói là tiệc sinh nhật, trên thực tế, người được mời toàn là những

thanh niên có tài anh tuấn, người đến không nhiều, nhưng ai ai cũng là nhân vật tinh anh, vả lại toàn là sau khi thông qua sự sàng lọc của Tiêu Lăng mới chọn ra.

Đường Dạ này là một trong số đó.

Trên bữa tiệc sinh nhật, Tiểu Thất không muốn khiến ba mẹ lo lắng cô, cho nên biểu hiện cũng vô cùng tự nhiên thanh thản.

Cô vốn dĩ muốn ứng phó mấy người này cho xong thì thôi, nhưng mà nào ngờ được, sau khi bữa tiệc sinh nhật. Đường Dạ này lập tức hóa thân thành kẹo dẻo, cư nhiên bám lấy cô, vả lại còn là tiết tấu không bỏ được.

Lúc mới bắt đầu theo đuổi cô có thể nói là điên cuồng.

Mỗi ngày đều ở trước cửa phòng làm việc cô đợi cô tan ca, nhưng lúc đó công việc của cô chỉ mới khởi đầu, có lúc bận đến đêm khuya, tan ca liền nhìn thấy Đường Dạ tội nghiệp mà dựa trên xe, tạo hình đều trở nên rất thê thảm.

Tiểu Thất không chỉ một lần rõ ràng mà từ chối anh ta, “ hai chúng ta không thích hợp, tôi cũng không thích anh!”

Ai ngờ Đường Dạ như nghe không hiểu vậy, vẫn bám lấy cô không buông.

“ Em cảm thấy hai chúng ta không hợp, nhưng anh cảm thấy hai chúng ta đặc biệt hợp nhau đấy, em không thích anh cũng không thành vấn đề, anh thích em chẳng phải được rồi sao?!”

Tiểu Thất quả thật là muốn ói máu.

Từ đó trở về sau luôn trốn tránh Đường Dạ, ai ngờ Đường Dạ này lại có bản lĩnh như vậy, không biết dùng biện pháp gì, lại thuyết phục được daddy mami còn có anh trai, sau đó … anh ta liền thường thường xuất hiện ở nhà cô.

Tiểu Thất vốn cho rằng Đường Dạ chỉ là nổi hứng nhất thời, thời gian lâu rồi sẽ tự động từ bỏ, nhưng mà không ngờ tới, bây giờ hai năm trôi qua, anh ta lại không có chút ý định từ bỏ gì cả.

“ Tiểu Thất Tiểu Thất …”

“ Đường Dạ!” Tiểu Thất đột nhiên dừng bước, Đường Dạ bất thình lình, xém chút ngã sấp xuống, anh vội vàng đứng vững người lại, thấy sắc mặt Tiểu Thất nghiêm túc, anh cười nói đùa, “ sao vậy, Tiểu Thất em có phải có chuyện muốn nói với anh không?”

“ Phải!”

“ Vậy em nói đi!”

Tiểu Thất hít sâu một hơi, nhìn vào mắt Đường Dạ nói rằng, “ Đường Dạ, anh thật sự không cần phải như vậy, tôi đã nói với anh rồi, tôi có người mình thích, anh không cần lãng phí thời gian trên người tôi nữa. Thật đấy, điều kiện anh tốt như vậy, chắc chắn sẽ kiếm được một cô gái đặc biệt hợp với anh …”

“ Ngừng lại ngừng lại!” Đường Dạ nghe đến nhíu chặt lông mày, “ Tiểu Thất à, những lời này anh đã nghe quá nhiều lần rồi, em có thể đổi cách nói khác không.”

Tiểu Thất xém chút ói máu.

“ Đường Dạ!!”

“ Đây, anh đây nè.” Đường Dạ cười tít mắt ngoáy ngoáy lỗ tai, “ anh lại không bị lãng tai, Tiểu Thất giọng em không cần lớn như vậy.”

Tiểu Thất, “ …!”

Sắc mặt của Đường Dạ dần dần nghiêm túc lại, nửa đùa nửa nghiêm túc mà nói, “ Tiểu Thất à, người ta Dung Cảnh theo đuổi Lưu Tuyền hai năm, cuối cùng ôm được người đẹp về nhà, anh cũng đã kiên trì hai năm rồi, anh tin kiên trì sẽ có hồi báo.”

Tiểu Thất rõ ràng mà trả lời, “ sẽ không!”

“ Vậy cũng phải thử qua rồi mới biết phải không.” Trong mắt Đường Dạ lóe lên tia âm u, anh vỗ nhẹ lên vai của Tiểu Thất, “ anh biết em nghĩ như thế nào, chẳng phải em lo lắng sẽ làm chậm trễ anh sao, em yên tâm đi, năm nay anh mới 28 tuổi, vẫn còn trẻ đấy, có đủ thanh xuân có thể làm chậm trễ.”

Tiểu Thất, “ …”

Nói chuyện với người này sao cứ nói không thông vậy!

“ Em đừng khuyên anh nữa, trừ khi người mà em đợi trở về, nếu không anh nhất định sẽ không buông tay.” Đường Dạ híp mắt lại cười nhẹ nói, “ là cục đá anh cũng có lòng tin có thể làm nóng trái tim em.”

Tiểu Thất cười ngất!

Bỏ đi!

Nếu đã nói không thông, cô không phí lời nữa chẳng phải được rồi

sao!

Tiểu Thất tăng nhanh bước đi, sải bước đi vào phòng khách.

Trong phòng khách.

Hai đứa bé đang loạng loạng choạng choạng trêu đùa nhau trong phòng khách.

Đứa lớn hơn chút vừa mới ba tuổi, là em gái của Tiểu Thất Tiêu Niên, đứa nhỏ hơn chút nhìn lên cũng chỉ khoảng hai tuổi, mặc bộ đồ liền thân hình con thỏ màu hồng đáng yêu, đi bộ loạng loạng choạng choạng, trông vô cùng đáng yêu.

Tiểu Thất nhìn thấy bé gái, ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng.

Bé gái nhỏ cũng phát hiện ra Tiểu Thất, nhìn thấy Tiểu Thất lập tức chạy qua hướng Tiểu Thất, “ mẹ!”

Chương 933

39933.“ Ôi …”

Tiểu Thất nhìn thấy nhóc con, đôi mắt dịu dàng đến có thể nhỏ ra nước, thấy tiểu nha đầu nhào qua, cô vội vàng ngồi xổm người xuống, mở lòng ra với tiểu nha đầu, trên người tiểu nha đầu mang theo mùi thơm của sữa, xông thẳng vào lòng của Tiểu Thất.

Tiểu Thất ôm tiểu nha đầu mềm mại, cả trái tim dường như sắp tan chảy ra.

Tiểu nha đầu ở trong lòng cô cọ qua cọ lại, hơn nửa ngày cũng không chịu rời khỏi.

Tiểu Thất nhìn nhóc con, có chút thất thần.

Tiểu nha đầu giống cô lúc nhỏ vậy, ăn đến toàn thân mập mạp, đôi tay nhỏ đầy thịt, trên mu bàn tay còn có mấy cái lốc xoáy đáng yêu, làn da của nhóc con trắng trẻo có phớt màu hồng, nhìn như thế nào cũng cảm thấy đáng yêu. Tuy dáng người mập mạp giống cô hồi nhỏ, nhưng ngũ quan của tiểu nha đầu này lại không giống cô chút nào.

Lông mày vừa đen vừa rậm, ánh mắt đen tuyền thuần khiết như nai con, cái mũi, cái miệng … rõ ràng đều giống y như Lục Sâm.

Đứa bé này không là ai khác.

Chính là con của Tiểu Thất và Lục Sâm, Lục Tư Tư.

Sau khi Lục Sâm đi không bao lâu, Tiểu Thất liền phát hiện đã mang thai, lúc đó trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, cho dù thế nào đi chăng nữa cũng phải sinh đứa bé này ra.

Cô cảm thấy đây là món quà mà ông trời ban tặng cho cô.

Nếu không tại sao cô từ trên sân thượng cao như vậy ngã xuống, đứa bé cũng không sao?!

Quyết định này của Tiểu Thất, sau khi cả nhà nghe xong do dự rất lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn ủng hộ cô.

Lục Sâm đi Thụy Sĩ, sống chết không rõ.

Nếu cưỡng ép Tiểu Thất phá hủy đứa bé đi, e rằng trái tim cô sẽ trống rỗng, không còn năng lượng để chống đỡ được nữa.

Cô chỉ mang thai tám tháng.

Lúc tám tháng, bởi vì bất cẩn ngã trong phòng tắm, đứa bé sinh non.

Ai cũng nói đứa bé bảy tháng dễ dàng sống sót, nhưng tám tháng lại chưa chắc.

Lúc Tư Tư vừa mới ra đời tình trạng vô cùng nguy hiểm, lúc đó Tiểu Thất dường như sụp đổ, Tư Tư đã là hy vọng duy nhất của cô, nếu Tư Tư cũng xảy ra chuyện rồi, cô nên sống sao nữa?!

May rằng ông trời không đối xử tàn nhẫn với cô như vậy.

Đứa trẻ sau khi bỏ vào khung giữ ấm nửa tháng liền hồi phục bình thường.

Nhưng mà do sinh non, cho nên thể chất của Tư Tư đặc biệt không tốt, cộng thêm việc Tiểu Thất lần đầu làm mẹ, có rất nhiều chuyện không hiểu, nhưng lại phải tự mình làm nốt, cho nên lúc nhỏ Tư Tư vài ba ngày lại đến bệnh viện.

Sau này vẫn là Tô Tố thấy tình hình bất thường, đề nghị Tiểu Thất đem Tư Tư để ở bên cạnh cô chăm sóc.

“ Con còn phải bận công việc của mình, Tư Tư lại nhỏ như vậy, con làm sao chăm sóc được? Con cứ để đứa bé ở chỗ mẹ, làm xong việc thì đến thăm nó, vừa đúng Niên Niên cũng nhỏ, hai đứa nhóc cũng có thể làm bạn với nhau, vả lại thể chất Tư Tư không tốt, con lại không biết nấu cơm, làm sao chăm sóc được? Để ở nhà ít ra có dì Trương giúp đỡ, dì Trương và daddy con ai cũng nấu ăn ngon, nhất là dì Trương, hầm canh đặc biệt có dinh dưỡng, chắc có thể từ từ điều dưỡng lại cơ thể của Tư Tư.”

Nghe thấy lời của mẹ, Tiểu Thất chỉ do dự hai ngày, liền đồng ý.

Mami nói đúng, cho dù là phương diện nào, Tư Tư ở bên cạnh mẹ vẫn sẽ tốt hơn, cô cũng không có sữa, cho nên lúc Tư Tư bốn tháng tuổi đã được đưa đến biệt thự này, Tiểu Thất rất yêu đứa bé này, mỗi ngày cho dù làm việc khuya đến mấy, đều sẽ trở về chơi với con.

Trải qua hơn một năm điều dưỡng, điều Tiểu Thất cảm thấy đặc biệt vui vẻ an tâm là, số lần bị cảm của Tư Tư thật sự càng ngày càng ít.

Tiểu Thất từ trong đáy lòng cảm kích ba mẹ.

Bọn họ vốn dĩ không có nghĩa vụ chăm sóc Tư Tư, lại bởi vì đau lòng cô nên gánh vác này đi, tuy có người hầu, tuy điều kiện trong nhà tốt, nhưng nuôi dưỡng con cái không chỉ cho nó ăn no mặc ấm là được, còn phải giáo dục nó.

Tư Tư được ba mẹ giáo dục vô cùng tốt, tuổi còn nhỏ đã vô cùng biết lễ phép rồi.

Điểm này, Tiểu Thất thật sự rất cảm kích.

“ Tư Tư, ở nhà có nghe lời ông bà ngoại không?” Tiểu Thất hoàn hồn lại, ôm Tư Tư đi vào phòng khách, thấy vậy, Đường Dạ cũng mau chóng bước lên.

“ Có đó.” Tư Tư bẻ ngón tay nhõng nhẽo nói, “ Tư Tư ngoan lắm đó, ông ngoại bà ngoại đều khen Tư Tư ngoan đấy! Tư Tư ngoan hơn dì nhỏ đó!”

Dì nhỏ …

Được thôi.

Hai năm rồi, Tiểu Thất vẫn có chút không thể chấp nhận.

Em gái Tiêu Niên chỉ lớn hơn Tư Tư một tuổi, nhưng có bối phận ở đó, nên Tư Tư phải ngoan ngoãn gọi nhóc là dì nhỏ.

Tiểu Thất không nhịn được nhớ về tưởng tượng trước đây với Lục Sâm.

Lúc đó bọn họ kế hoạch có một đứa bé, vừa đúng lớn khoảng bằng với em gái, hai củ cải nhỏ, một người đuổi theo một người, người phía sau kêu người phía trước là dì nhỏ. Bây giờ cảnh tượng này thành hiện thực rồi, mà người đó … lại không nhìn thấy.

Ánh mắt của Tiểu Thất trở nên hiu quạnh.

“ Chị về rồi!” Tiêu Niên đang chơi trong phòng khách nhìn thấy Tiểu Thất, cũng bước bước chân nhỏ “ tạch tạch tạch” chạy qua, nhóc chạy vào lòng Tiểu Thất, cùng Tư Tư chiếm cái ôm của Tiểu Thất, “ chị ơi chị ơi, chị có đem quà về cho Niên Niên không vậy!”

“ Đem rồi, sao lại quên Niên Niên chứ.”

Tiểu Thất từ trong túi xách móc hai viên kẹo ra, mỗi đứa chia một viên, “ được rồi được rồi, mỗi người chỉ được ăn một viên thôi đấy, nếu không sẽ sâu răng đó!”

Đôi mắt hai tiểu nha đầu đồng thời sáng lên, mỗi người ngậm một viên kẹo trong miệng rất hạnh phúc.

“ Được rồi, hai đứa đi chơi đi.”

“ Yeah!”

Hai tiểu nha đầu lập tức vui vẻ chạy đến phòng khách chơi đồ chơi chạy bằng điện.

Tiểu Thất nhìn hai nhóc, nụ cười trên khóe miệng chưa từng rũ xuống qua.

“ Em thật sự là một người mẹ tốt!”

Đường Dạ cảm khái mà nhìn Tư Tư, chuyển đề tài câu chuyện, giọng điệu lại trở nên ai oán, “ ai, khi nào em mới đối xử tốt với anh bằng một nửa của Tư Tư, vậy thì anh thỏa mãn rồi.”

Nụ cười Tiểu Thất cứng đơ, lườm Đường Dạ một cái.

“ Sao lại lườm anh?!” Vẻ mặt Đường Dạ không hiểu gì cả.

“ Tư Tư là em gái tôi, tôi đương nhiên phải tốt với nó. Nếu như tôi đối xử tốt với anh giống như Tư Tư vậy, trừ phi …”

“ Trừ phi cái gì?” Đường Dạ có dự cảm vô cùng không tốt.

“ Trừ phi anh là con trai tôi!”

Đường Dạ, “ …”

Anh biết chắc anh không nên hỏi!

Tiểu Thất đảo mắt nhìn xung quanh, ngoại trừ dì Trương chăm sóc hai nhóc con ra, lại không phát hiện ra bóng dáng của daddy và mami, “ dì Trương, daddy mami cháu đâu ạ?”

“ Lão gia và phu nhân ra ngoài mua đồ ăn rồi.” Dì Trương nhìn đồng hồ, cười tít mắt nói, “ chắc rất nhanh sẽ về.”

Mua đồ ăn?!

Tiểu Thất trợn tròn mắt!

Daddy đi mua đồ ăn còn được chứ, mami cũng đi theo à?

Tiểu Thất vừa định dò hỏi, lại nhìn thấy tầm mắt của dì Trương cười tít mắt dời khỏi từ trên người Đường Dạ, trong nháy mắt Tiểu Thất liền hiểu rõ.

Cái gì mà mua đồ ăn chứ, toàn bộ đều là cái cớ!

Căn bản là muốn tạo cơ hội cho cô và Đường Dạ thôi.

Tiểu Thất cạn lời.

Cũng không biết Đường Dạ đã chuốc thuốc gì cho daddy mami uống, hai người họ lại thích Đường Dạ như vậy.

“ Hì hì … bác trai bác gái thật sự quá khách sáo rồi.”

Tiểu Thất bất lực trợn mắt, không chút lưu tình mà đả kích anh ta, “ Đường Dạ, anh đừng tưởng daddy mami tôi chấp nhận anh là được, tôi không thích anh, ai chấp nhận anh cũng vô dụng thôi!”

“ Anh biết, anh đây chẳng phải đang tiếp tục cố gắng hay sao.”

Tiểu Thất ói máu, cô xoay đầu nhìn Đường Dạ ngồi bên cạnh, “ Đường Dạ, rốt cuộc anh thích tôi điểm nào chứ? Tôi đã 27 tuổi rồi, không xinh đẹp trẻ trung bằng những tiểu cô nương 18 tuổi, vả lại tôi còn là một người mẹ đơn thân, mang theo một đứa con, tôi thật sự không hiểu bản thân rốt cuộc có điểm nào thu hút anh!”

Chương 934

39934.Rốt cuộc là thích điểm nào của cô?

Đường Dạ nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ gần nửa ngày mà chả nghĩ ra được cái gọi là vì sao.

Khi lần đầu nhìn thấy Tiểu Thất ở buổi yến tiệc, anh đã bị vẻ xinh đẹp của Tiểu Thất cuốn hút, sau đó thì...sau khi biết tin Tiểu Thất có bầu, trong lòng anh vẫn cứ nghi hoặc, nghĩ rằng có nên tiếp tục theo đuổi cô nữa không, nhưng không ngờ rằng, quyền quyết định vốn dĩ chả ở chỗ anh, Tiểu Thất người ta chả có chút tình ý gì với anh cả.

Điều này làm anh càng ngày càng quyết tâm theo đuổi.

Từ từ tiếp cận, anh phát hiện Tiểu Thất là người con gái hiếm thấy, rõ ràng là con gái của nhà quyền thế, chỉ cần dựa vào cổ phần của ba mẹ cho thôi, cho dù một năm tiêu xài ăn uống thoải mái cũng không hết, nhưng cô cứ không làm như vậy, không những mở một tiệm cà phê trong thành phố A, lại còn mở một văn phòng làm việc theo sở thích của mình.

Tự cường!

Tự lập!

Vả lại chả có tính cách kêu căng hay ương bướng của con nhà giàu.

Tóm lại mà nói, anh chính là ngày càng thích Tiểu Thất, rõ ràng cô đã trải qua bao gian truân, cô vẫn giữ tâm thái lạc quan mà sống tiếp,

đặc biệt sau sự cố giữa cô và Lục Sâm, Đường Dạ càng thấy thương cảm vô cùng.

Người con gái như thế, ai đã gặp sao mà chả biết quý trọng?

Nên anh đã kiên trì vững tâm theo đuổi suốt hai năm, giờ việc theo đuổi Tiểu Thất giống như công việc hằng ngày của anh vậy, nếu thật có ngày không cho anh theo đuổi cô, anh còn không biết thời gian rảnh mình nên làm gì nữa.

“Ê! Nói chuyện!”

“Hả?”

Đường Dạ hoàn hồn, mắt chớp chớp, “Nói gì?”

Tiểu Thất muốn đấm vào không trung ghê gớm.

Đáng chết mà.

Ở bên này cô cắn rứt bực bội chết đi được, người ta thì hay rồi, một chút cũng chả để tâm vào câu chuyện.

“Tôi hỏi anh rốt cuộc thích tôi ở điểm nào? Đường Dạ, anh cứ nói thẳng, anh thích tôi điểm nào, tôi sửa là được chứ gì!” Tiểu Thất thực sự bị ép đến chả còn cách nào.

“Cả người em cái gì anh cũng thích hết!”

Tiểu Thất muốn ói máu ra luôn.

Bỏ đi bỏ đi!

Cô bị điên rồi mới đi nói chuyện với loại người này, căn bản là nói không được.

Tiểu Thất hít một hơi lớn, để nén ngọn lửa lòng xuống.

Đường Dạ bên đó giống như chả có chuyện gì xảy ra, cứ cười haha vẫy tay chào Lục Tư Tư đang ngồi chơi ở đó, "Đến đây, Tư Tư đến đây!"

Tư Tư đang chơi với Tiêu Niên, thấy Đường Dạ gọi nó, toàn thân mâp mạp đầy thịt của nó ngây ra, nó chớp chớp mắt, hàng lông mi dài cứ chớp lên chớp xuống, quá là dễ thương, nó đưa bàn tay nhỏ bé mập ú ù của nó ra, chỉ vào mình, "Chú Đường, chú gọi cháu?"

"Đúng rồi, Tư Tư mau qua đây!"

Tiều a đầu đưa bàn chân nhỏ bé lên, lắc qua lắc lại chạy qua.

Tiểu Thất nhìn thấy không yên tâm, nhẹ nhàng hẳn giọng thấp nói. "Từ từ, cẩn thận ngã đấy."

" Haha..."

Tư Tư trực tiếp ngã nhào vào lòng Tiểu Thất, nghiêng đầu nhìn Đường Dạ, giọng nhõng nhẽo hỏi, "Gọi Tư Tư, có gì không?"

" Tư Tư à, con có thích chú không?"

Tiểu a đầu trả lời không do dự, "Thích!"

Mắt Đường Dạ bỗng sáng lên, quay đầu nhìn Tiểu Thất, "Nhìn thấy chưa nhìn thấy chưa, nhìn thấy mê lực của anh lớn cỡ nào, anh nói Tiểu Thất nghe này, đến cả Tư Tư cũng chấp nhận anh, hay là em

suy nghĩ kĩ lại coi, anh nghe bác trai bác gái nói, lời hẹn hai năm của em đã qua rồi, người em đợi còn chưa quay về....em thật sự cho rằng người đó sẽ về sao?"

Nhắc đến Lục Sâm, môi Tiểu Thất bỗng mím chặt lại.

Đúng!

Lời hẹn hai năm đã qua, nhưng trong lòng cô vẫn cứ tồn tại một dự cảm, Lục Sâm anh ấy nhất định sẽ về.

Thấy Tiểu Thất không nói chuyện, Đường Dạ tiếp tục nói, " Từ lúc Tư Tư sinh ra, anh đối với nó thế nào chắc em cũng thấy cả rồi, Tiểu Thất, anh đảm bảo với em, nếu em ở bên anh, anh nhất định sẽ xem Tư Tư như con gái yêu của mình mà thương yêu hết lòng."

Tiểu Thất vẫn chưa kịp mở miệng, Tư Tư đột nhiên chớp mắt nói chuyện, "Mẹ..."

"Hử?" Tiểu Thất liền hoàn hồn.

Tiểu a đầu ngước đầu, nghi hoặc nhìn cô, "Chú Đường muốn làm bố của Tư Tư sao?"

Tiểu Thất,"...."

Con tiểu a đầu này mới bây lớn, lại hiểu hết lời của Đường Dạ sao?"

"Mẹ, nếu chú Đường làm ba con, ba con về đây thì làm sao?"

Tiểu Thất xoa đầu của con tiểu a đầu, "Yên tâm, chú Đường không làm ba con được đâu, ba con nhất định sẽ về."

“Dạ!”

Tiểu Thất chưa từng che giấu thân phận của Tư Tư, từ lúc con nha đầu bắt đầu hiểu chuyện, cô không ngừng nhắc Lục Sâm bên tai nó, nói với nó dù ba không ở bên cạnh họ, nhưng ba rất yêu họ.

Cho nên, dù Tư Tư chưa từng gặp Lục Sâm, nhưng có ấn tượng rất tốt về Lục Sâm.

Nghe Tiểu Thất trả lời, con a đầu lập tức vui mừng, nhảy bổ ra một bên, “Vậy Tư Tư đợi ba về ố.”

Nói xong, lại chả lưu luyến gì chạy qua chơi cùng với Tiêu Niên.

“Đường Dạ....”

“Hả?” Đường Dạ vừa bị tiểu a đầu đả kích, sắc mặt có chút thất thần.

“Anh biết sao tôi lại đặt tên Tư Tư cho Tư Tư không?”

Còn phải nói?!

Đường Dạ méo miệng, đó chả phải là tương tư thương nhớ ai đó sao!

Vừa nghĩ vậy, trong lòng Đường Dạ bống khó chịu ghê gớm.

Dù anh chưa gặp qua Lục Sâm, nhưng vì theo đuổi Tiểu Thất, nên đối với Lục Sâm có hiểu biết đôi chút, nghe nói Lục Sâm ngoài giương mặt thon dài đẹp trai ra, anh chả có điểm nào nổi trộ, quan trọng hơn hai chân anh còn tàn tật.

Đáng chết mà!

Anh thật sự chả biết mình có điểm nào thua kém Lục Sâm.

“Tiểu Thất....”

“Anh để tôi nói hết.” Tiểu Thất hít một hơi sâu, trịnh trọng nói việc khác cho Đường Dạ nghe, “ Đường Dạ, tôi đặt tên Tư Tư cho Tư Tư, không chỉ mang hàm ý thương nhớ Lục Sâm, còn để nhắc nhở bản thân, tôi và Lục Sâm đã từng có mối tình sâu đậm như thế nào, tuy thời gian chúng tôi chia lìa còn nhiều hơn thời gian chúng tôi ở bên nhau, nhưng anh biết không? Lục Sâm trong lòng tôi vẫn cứ sống mãi như thế, giờ mỗi khi tôi nhắm mắt lại đều ngay lập tức hiện lên hình dạng nụ cười và giọng nói anh. Dù đã chia cách ba năm, nhưng đối với tôi, ba năm này chả là gì, tôi rất yêu anh, tôi cũng xác định, tôi sẽ mãi yêu anh!”

Đường Dạ không nói chuyện, lần này anh thật sự chịu đã kích.

Đường Dạ nắn nắn khuôn mặt mình, cố gắng cười, “ Tiểu Thất à, em có biết lời em vừa nói rất tổn thương người khác không!”

Cô đương nhiên biết!

“ Đường Dạ, nếu hai chúng ta đã không thể, thì tôi không nên làm lỡ duyên anh, giờ đối với anh tàn nhẫn một chút chính là tốt cho anh, nếu tôi đối với anh mềm dịu chút, nói không chừng anh cứ cho rằng mình còn hy vọng, nên....vẫn là lạnh lùng là tốt hơn hết.”

Mặt Đường Dạ bỗng buồn thui.

Nếu có thể, anh thật sự muốn gặp Lục Sâm, coi anh ta là người đàn ông xuất chúng đến thế nào, có thể khiến Tiểu Thất cứ mãi không chịu buông bỏ.

Anh chưa kịp nghĩ xong, Tiểu Thất lại tiếp tục đả kích anh, “ Lời vừa rồi tôi nói với anh, cũng là lời Lục Sâm đã nói với tôi!”

Đường Dạ thở dài bi ai một tiếng, máu trong người như bị trút sạch!

Chương 935

39935.“Tiêu Tiểu Thất! Em thật là quá biết đả kích người khác!”

Tiểu Thất không nói gì, cô đả kích anh vì muốn tốt cho anh, biết không! Còn đỡ hơn cho anh một hy vọng không đích tới, để anh cứ chờ đợi trong đau khổ.

Nếu như Lục Sâm trở về, cục diện này nên làm sao?!

Đường Dạ bị đả kích đến chịu không nỏi, vùng đứng dậy từ ghế sofa, “Không được, hôm nay anh bị đả kích nghiêm trọng, anh phải về nhà nạp máu, hôm khác lại đến chiến đấu tiếp!”

Tiểu Thất, “...”

Cô nói cả nửa ngày, người đàn ông này còn đến sao?

Tiểu Thất thật sự muốn phát điên,

“ Đường Dạ!!”

“Được rồi được rồi, em đừng nói nữa, giờ thứ em muốn nói chả phải thứ anh muốn nghe, nên em đừng nói nữa, Ài...anh đi. Nhưng anh không bỏ cuộc thế đâu, đợi anh nạp đầy máu anh lại đến!”

Nói xong, Đường Dạ đứng lên, chạy đến trước mặt Tư Tư và Tiêu Niên, chào hai đứa nhóc rồi ra về.

“Niên Niên, Tư Tư, chú phải về rồi ố.”

Lục Tư Tư nghiêng đầu nhìn, “ Chú không ở lại ăn cơm sao?”

Anh ngược lại rất muốn ở lại.

Nhưng.....

Quay đầu nhìn thấy sắc mặt chả thiện ý tí nào của Tiểu Thất, anh thở dài, xoa đầu con tiểu a đầu, “Thôi, chú vẫn là nên về nhà, hai hôm nữa chú lại qua thăm hai đứa con.”

“Dạ!” Con bé hình như hiểu ý mà hình như không hiểu lắm, gật đầu chào anh, lúc Đường Dạ sắp đi, tiểu a đầu bỗng nói một câu, “Chú Đường, lần sau nhớ mua kẹo đó!”

Đường Dạ đưa kí hiệu tay “OK”, hôn tiểu a đầu cái, sau đó vẫy tay thì rời đi.

Vừa đi vừa thở dài, nếu như Tiểu Thất cũng dễ dụ như Tư Tư thì tốt biết mấy.

...

Tiêu Lăng và Tô Tố đi chợ về, nhìn hoài chả thấy Đường Dạ đâu.

“Thằng nhóc Đường Dạ đâu?”

“Đi rồi!” Tiểu Thất trả lời với ngữ khí không tốt lằm sau đó nhìn đồ ăn trên tay Tiêu Lăng và Tô Tố, oán trách nói, “Daddy mami, sao hai người lại cứ thích Đường Dạ như thế, rốt cuộc thằng nhóc đó có điểm nào tốt chứ.”

Tô Tố trở mặt, hoàn toàn chả nghe lọt tai lời của Tiểu Thất, ném mớ

rau vào cho Tiểu Thất, “Ài...ta còn nói dành thời gian cho hai đứa tiếp xúc với nhau, nếu sớm biết con đuổi người ta đi như thế, ta và daddy con có cần đợi ở ngoài lâu vậy không!”

Tiểu Thất bĩu môi, “Vậy sao hai người không về sớm chút!”

“Ài...”

Tư Tư nhìn Tiểu Thất với ánh mắt oán trách, quay người bực mình ngồi xuống ghế sofa.

Hai đứa nhóc con thấy Tô Tố thì càng nhiệt tình vui vẻ hơn thấy Tiểu Thất, hai đứa chạy đến bên cạnh Tô Tố, quýnh quýt ôm cổ cô, cứ quýnh quýt không rời.

Tô Tố nhìn hai đứa nhóc, lập tức ánh mắt giãn ra cười lên.

Tiểu Thất nhún vai, xuống bếp cùng với Tiêu Lăng.

“Daddy...”

Tiêu Lăng chạy đến sau bếp thì thở dài, “Con đừng trách mami con nóng lòng, mami con chỉ muốn tốt cho con.”

“Con biết mà.”

Giờ Tiểu Thất cũng không phải không biết gì về nội chợ nữa, lấy rau ra lặt rau và rửa rau, cúi thấp đầu nói, “Con đều biết, daddy bố cũng vì lo nghĩ cho con, giờ con sống chả phải khá tốt sao, có công việc có con cái, mỗi ngày trôi qua đầy đủ như thế, nghỉ cuối tuần còn có thể về nhà ăn cơm trò chuyện, có thời gian còn có thể bên cạnh ba và mẹ, như vậy chả phải tốt lắm sao.”

Tiêu Lăng xoa đầu Tiểu Thất, “Đường Dạ thằng nhóc này...”

“Ài da, daddy có thể đừng nhăc Đường Dạ không!”

Tiêu Lăng lắc đầu thở dai, “Con nha đầu này, thật là không biết Đường Dạ thằng nhóc này rốt cuộc có điểm nào không tốt, đứa trẻ này và nhà chúng ta đều biết rõ căn cơ nguồn gốc hết cả, ngày cả ba mẹ nó cũng khá tốt, thật là khó tìm, kiên trì hai năm nay chưa từng mở miệng nói từ bỏ, chỉ điểm này thôi đã không dễ gì có.”

Càng quan trọng hơn....Đường Dạ đối với Tư Tư thì càng thương yêu có thừa, chả chê con gái Tiểu Thất, anh cũng không biết nói sao với ba mẹ anh, lại nói rằng hai ông bà nhà họ Đường cũng chả có thành kiến nào về Tiểu Thất, chỉ đơn giản một điểm đó thôi, Tiêu Lăng đối với anh cũng đã vô cùng hài lòng.

“Daddy...” Tiểu Thất có chút đau đầu.

“Daddy cũng vì muốn tốt cho con.” Mặt Tiêu Lăng trầm tư lại, “ Tiểu Thất, lúc đầu con và Lục Sâm nói với nhau thế nào? Con nói con đợi nó hai năm, sau hai năm nếu như nó không trở về, con sẽ sống cuộc đời mình, tìm người thích hợp kết hôn sinh con. Con nhìn ta và mami con, hai năm trước có bao giờ hai ta hối thúc con không? Giờ đã khác, đã ba năm trôi qua, nếu muốn về, nó đã sớm về rồi.”

Tiểu Thất trầm ngâm lại.

Đạo lí này cô đều hiểu, nhưng giờ bảo cô....chấp nhận ai đó, từ trong đáy lòng cô không làm được.

“Daddy...”

“Thôi đi thôi đi, daddy cũng chả muốn ép con, nhưng cái ải mẹ con

thì khó qua nổi, con chuẩn bị sẵn tâm lí đi.”

Tiểu Thất thả lỏng thở một hơi.

Hai cha con cùng hợp tác làm xong buổi tối, lúc ăn cơm Tô Tố nhịn rồi lại nhịn, rốt cuộc chả nói lời nào.

Đợi ăn xong cơm, Tiêu Niên và Tư Tư đều đi chơi với Tiêu Lăng, Tô Tố mới kéo Tiểu Thất vào phòng.

“Mami....”

“Đừng có mà nhăn mặt nhăn mày với mẹ trước.” Tô Tố kéo Tiểu Thất ngồi xuống bên cạnh mình, nghiêm túc nhìn cô, “Con a đầu này, con nói với mami, rốt cuộc trong lòng con đang nghĩ gì?”

“Con...con cũng không biết, con cảm thấy giờ con sống rất tốt, không muốn thay đổi.”

Tô Tố nhăn mày.

Thời gian ba năm mới thoáng đã qua, hai năm nay cô dẫn theo hai đứa nhóc, nên nhìn cô đã già lên xíu, nếp nhăn khóe mắt đã thấy rõ, Tô Tố kéo tay Tiểu Thất, “Tiểu Thất, con nghe mami nói được không?”

Tiểu Thất dường như đoán được Tô Tố định nói gì, nhưng lại gật đầu đáp, “Mami, người nói đi.”

“Mami không phải ép con nhất định phải chấp nhận Đường Dạ, daddy và mami suy nghĩ đơn giản, chính là muốn con bắt đầu lại cuộc đời mình. Tiểu Thất à...đời người, phải học cách nhìn phía trước mà sống, Lục Sâm...nếu còn sống, ba năm nay có làm sao thì

nó cũng nên về rồi.”

Nhìn thấy khóe mắt Tiểu Thất hơi đỏ, trong lòng Tô Tố cũng chả dễ chịu gì, cô lại dằn lòng nói, “Đừng tiếp tục lừa dối bản thân mình nữa! Nếu Lục Sâm có thể về, mẹ cũng hy vọng nó về đây, hy vọng thấy tụi con có một gia đình nhỏ hạnh phúc, nhưng.....nó không về, lời hẹn hai năm đã qua gần một năm, con cũng nên học cách buông bỏ rồi.”

“Mami...”

“Cho dù con không suy nghĩ cho mình, con cũng nên suy nghĩ cho Tư Tư, giờ nó mới hai tuổi, lại ngoan và hiểu chuyện như vậy, đợi đến lúc nó đi học, lớn lên hiểu chuyện rồi, thấy người ta ai cũng có ba, nó lại không có, con bảo nó nghĩ thế nào? Con và anh con từ nhỏ đã không có ba bên cạnh, cảm giác thiếu tình cha con đó, còn cần mẹ nói sao!”

Tiểu Thất cắn môi, không nói nửa lời.

Cô đương nhiên hiểu rõ!

Lúc còn nhỏ ở chung với anh và mami, mami yêu thương cô và anh đến tận xương tủy, cho dù là thế, cũng không thể bù đắp được tình thương của ba.

“Tiểu Thất, mẹ hy vọng con coi như là vì Tư Tư, nên suy nghĩ kĩ lại!”

Khóe mắt Tiểu Thất đỏ hoe, nói không nên lời.

Chính là khi Tô Tố nghĩ rằng cô sẽ không trả lời, cô lại mở miệng nói, “Mami, cho con thêm ít thời gia...nếu...con sẽ suy nghĩ.”

Chương 936

39936.Tô Tố nghe Tiểu Thất nói vậy, mới yên lòng được.

Cô vỗ vai Tiểu Thất, “Mẹ xuống lầu dỗ hai đứa nhóc ngủ, ngày mai đúng dịp cuối tuần, con có thời gian đưa Tư Tư ra ngoài dạo, mấy ngày nay nó không thấy con cứ nhắc con mãi.”

“...được!”

Tô Tố rời khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại Tiểu Thất một mình.

Cô trầm tư nhìn căn phòng thuộc về mình.

Mọi thứ đều giống xưa, chỉ có duy nhất một thứ là....

Tiểu Thất đứng dậy, kéo ngăn tủ ra, trong ngăn tủ, một tấm hình phác thảo màu trắng đen rất dễ thu hút ánh nhìn của người khác.

Cô nhẹ nhàng đặt phác thảo ấy trong tay, nhìn vào gương mặt sống động như thật trên đó, ngón tay không kiềm được sờ vào má anh, cô nhắm mắt lại, tưởng tượng như ngón tay đang đụng vào làn da thật của anh....cảm giác các đầu ngón tay vẫn cứ lạnh lẽo như vậy.

Đây là tờ phác thảo hình ảnh duy nhất mà cô có liên quan đến hình bóng Lục Sâm.

Khi Lục Sâm ra đi....đã nhẫn tâm xóa đi hình chụp chung của hai người, chắc anh...muốn cô sớm quên anh đi.

Tiểu Thất cười đau khổ cúi đầu.

Cô nhìn vào ánh mắt dịu dàng của Lục Sâm trong tấm hình phác thảo, sống mũi dọc dừa cao, rồi lại rơi nước mắt, “Lục Sâm...em hứa với anh phải mạnh mẽ lên, em làm được rồi. Ba năm qua, em luôn cố gắng trở thành một con người vui vẻ, cũng cố gắng làm một người mẹ có tính cách hoạt bát, tính cách của Tư Tư cũng rất tốt, y hệt em hồi nhỏ, có thể ăn có thể ngủ có thể cười có thể quậy..nhưng...sao anh không thực hiện lời hứa của mình đối với em chứ.”

Tiểu Thất nhắm mắt lại, trong đầu cô là cảnh tượng lúc cô và Lục Sâm chia tay nhau.

Cô đột nhiên nhớ ra, hình như từ đầu đến cuối, Lục Sâm chưa từng hứa sẽ trờ lại sau hai năm.

“Làm sao đây...”

Tiểu Thất lại ngồi lại đầu giường, đưa tay sờ vào tấm ảnh phác thảo, âm thanh trống rỗng vô hồn, “Lục Sâm, ba năm rồi, hơn một ngàn đêm, em thực sự sắp chống đỡ không nổi rỗi, anh mau về đi.”

Nhưng tấm hình phác thảo đó lại không thể nói chuyện với cô, Tiểu Thất thất vọng nhắm mắt lại.

...

Tiểu Thất đã hứa với Tô Tố sẽ bắt đầu lại từ đầu, nhưng trên thực tế lại không hề có bất kì hành động gì.

Tô Tố và Tiêu Lăng sau khi bàn bạc xong cũng không hối thúc cô, dù gì cô cũng mở lòng, cũng coi như là mở đầu tốt đẹp, nếu thật ép quá, cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Tiểu Thất vẫn cứ như cũ vậy.

Cứ mỗi ngày từ thứ hai đến thứ sáu đến phòng làm việc, thứ sáu sau khi xuống ca thì lái xe về nhà, chơi đùa với mấy đứa nhỏ.

Hôm nay, cô vừa ngồi vào ghế bàn làm việc, đã nhìn thấy trên bàn có một quả bom màu đỏ.

"Đây là..."

Trợ lý chớp mắt, cười nói, "Là thiệp cưới của chị Tuyền!"

"Hả?"

Lần này Tiểu Thất thật sự kinh ngạc.

Lưu Tuyền sắp kết hôn? Cô chả phải vừa mới thông qua kỳ thực tập của Dung Cảnh chưa được vài ngày mà, sao lại kết hôn tốc độ nhanh như vây?

Tiểu Thất mở tấm thiệp ra, lại nhìn thấy trên tấm thiệp mời ghi tên của Lưu Tuyền và Dung Cảnh.

Tiểu Thất nhanh chóng cầm tấm thiệp đến phòng làm việc của Lưu Tuyền.

"Tiểu Tuyền..."

"Ngồi!"

Lưu Tuyền đoán Tiểu Thất sẽ đến, đã chuẩn bị trước, cô ngồi trên ghế sofa dành cho khách, má đỏ lên nói, "Muốn hỏi gì cứ hỏi, mình

đã chuẩn bị tâm lý cả rồi.”

Tiểu Thất vẫy vẫy tấm thiệp trong tay, “Thật không?”

“Ừm!” Lưu Tuyền má càng đỏ hơn, “Là thật đó!”

“Quyết định khi nào vậy, công tác bảo mật cũng quá kĩ rồi.”

“Hihi!” Lưu Tuyền cười mắt cong lên, “Không phải là công tác bảo mật kĩ, mà là tối hôm trước Dung Cảnh cầu hôn mình, sau đó...mình nhất thời cảm động, bất cẩn đồng ý rồi.”

Tiểu Thất tạch lưỡi.

Tối hôm trước cầu hôn, hôm nay lại gửi cả thiệp ra rồi cơ.

Sao mà hiệu suất cao vậy.

Dường như đoán được ý nghĩ của Tiểu Thất, Lưu Tuyền mặt đỏ nói, “ Dung Cảnh đem việc cầu hôn thành công kể cho cả nhà, nhà anh ấy lập tức lập ngày đính hôn, sau đó đặt chỗ chụp hình cưới gì đó...mình cũng không tiện tay xen vào.”

Điều đó là đương nhiên!

Tiểu Thất gặp qua mẹ của Dung Cảnh, đối với Lưu Tuyền phải nói vô cùng hài lòng, hận không được lập tức bắt Lưu Tuyền về nhà, giờ Dung Cảnh theo đuổi gần ba năm, không dễ gì thành công, mẹ anh có thể không sốt ruột nhanh chóng rước Tiểu Tuyền vào nhà sao.

Tiểu Thất thật lòng chúc phúc cho Tiểu Tuyền, “Thật là tốt quá, chúc mừng cậu nhé Tiểu Tuyền.”

Lưu Tuyền cười vô cùng ngọt ngòa.

“Đúng rồi....Tần Nham,...cậu đã hoàn toàn quên rồi sao?”

“Ừm!” nhắc đến Tần Nham, mặt Lưu Tuyền bỗng thay đổi chút, cô cười nhạt, “Mình cũng không ngờ, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã quên anh ta, thực ra...Tần Nham có tìm mình qua.”

Tiểu Thất ngây người ra, ngồi trên ghế sofa nghe cô tường thuật rõ ràng, “Anh ta tìm cậu làm gì?”

Tiểu Tuyền nhún vai, “ Nói một đống cái tào lao. Hai năm trước hắn kết hôn với Văn Văn, chắc là anh ta cho rằng Văn Văn sẽ sống hòa hớp với mẹ Tần, nhưng trên thực tế không phải vậy, tính chiếm hữu của mẹ Tần mình đã lĩnh giáo qua...nghe như Tần Nham nói hình như là Văn Văn yêu cầu dọn ra ở riêng, sau đó Tần Nham lại nhắc đến vết xe đổ ngày xưa, chính là lúc cùng cô dọn ra ngoài, nhưng mà mẹ Tần đâu phải dân ăn chay, tuy là dọn nhà, vẫn cứ quấy rầy hai người họ, nghe nói bây giờ đang tính ly hôn...”

Tiểu Thất thở dài.

Nói thật!

Cô thấy Tiểu Tuyền may mắn khi nhìn thấu nhà Tần gia.

Nếu không giờ chắc Tiểu Tuyền bị dày vò đến chết mất, gia định họ Tần như thế, nói sao, đã nát không tả được, bất cứ người đàn bà nào gả qua đó, đều sẽ không có kết cục tốt lành.

Lưu Tuyền thở một hơi lớn, “Đừng nhắc bọn họ nữa, tóm lại giờ cuộc sống mình và họ chả có tí quan hệ gì, mình kết hôn còn chuyện muốn nhờ câu giúp.”

“Chuyện gì, cứ việc nói!”

“Áo cưới đó!” Tiểu Tuyền cười hihi, “Áo cưới đồ trung của mình giao cho cậu thiết kế nhé!”

“Không vấn đề!”

Hai người hai mắt nhìn nhau, cười lớn.

Tiểu Thất nhìn thời gian tám thiệp, lập tức nhảy lên, “Hôn lễ sẽ cử hành sau nửa tháng nữa, a a a, mình phải mau thiết kế, quần áo làm ra mất thời gian dài lắm.”

Nói xong, Tiểu Thất kéo cửa ra về.

“ Tiểu Thất! ” Lưu Tuyền bỗng giữ cô lại.

“Sao vậy?”

“Thôi, không có gì, cậu về nhé.

Lưu Tuyền tính khuyên Tiểu Thất nên bắt đầu cuộc tình mới, giờ cô đã hạnh phúc, hy vọng Tiểu Thất cũng có thể hạnh phúc, nhưng lại nghĩ đến tình cảm của cô và Lục Sâm, lại nhịn không nói.

Tiểu Thất cũng không hỏi nhiều, cười haha cầm tấm thiệp về văn phòng.

Đến văn phòng, cô đóng cửa phòng lại, nụ cười trên môi bỗng tan biến.

Cô và Tiểu Tuyền là bạn thân lớn lên cùng nhua.

Sao lại không hiểu cô tính nói gì, Tiểu Thất che lòng ngực mình, hình như...ai nấy đều tìm được hạnh phúc của riêng mình. Anh hai đang trên con đường theo đuổi Điền Tâm, còn Tiểu Tuyền cũng đã tìm được chân mệnh thiên tử của đời mình.

Còn cô...

Có phải cô nên suy nghĩ lại việc của mình.

Nhưng....

Muốn chấp nhận một người đàn ông bước vào đời mình, cô không nói ra được cảm xúc khó chịu đó.

Thôi.

Cứ đợi thêm vậy.

Chương 937

39937.Mới chớp mắt, đã tới thứ bảy.

Ngày hôm nay, Tiểu Thất đã dậy từ rất sớm, vừa sớm ra đã trèo khỏi giường lựa quần áo cho Tư Tư.

"Mẹ..."

Tư Tư tròn mắt, cả mặt mơ hồ đắn đó, ôm chặt Tiểu Thất không chịu buông tay, "Mẹ..."

"Ngoan, Tư Tư mau dậy đi, mẹ dẫn con đi mua đồ mới."

Mới chớp mắt đã đến mùa thu, đứa nhóc này đã cao hơn chút, đồ năm ngoái chắc không thể mặc được nữa, Tiểu Thất dẫn nhóc con nay đi mua thêm vài bộ đồ mới, nhân tiện cũng mua hai bộ đồ mới cho Niên Niên, Niên Niên giờ đã lên ba, thứ bảy hôm nay cũng không nghỉ ngơi, đi học thêm tiếng Anh, nên Tiểu Thất không thể dẫn hai đứa cùng ra ngoài.

Tư Tư nghe đến được đi chơi, lập tức tỉnh táo lên, nhanh chóng phối hợp với Tiểu Thất mặc đồ vào.

Hai mẹ con xuống lầu, nhìn thấy dưới lầu có một khách không được hoan nghênh.

Đường Dạ vốn dĩ đang ngồi nói chuyện với Tiêu Lăng, thấy hai mẹ con họ xuống lầu, cười hihi nói, "Tiểu Thất, anh lại đến!"

Tiểu Thất nhếch môi khó chịu!

Người này đúng là âm hồn không tan!

Tiểu Thất chào Tiêu Lăng xong, thì đem Tư Tư đi ăn sáng.

Đường Dạ chả để ý sỉ diện nói tiếp.

“Em làm gì thế?”

“Đây là chuẩn bị ra ngoài sao?”

“Ừm!” Tiểu Thất cắt xong trứng chiên cho con tiểu a đầu, trả lời một tiếng bằng giọng khó ưa.

“Anh làm tài xế miễn phí cho em nhé.”

Tiểu Thất bất ngờ trợn mắt nhìn, “Đường Dạ, công ty anh chắc là phải sắp phá sản đóng cửa hả, sao ngày nào cũng rãnh vậy?”

“Yên tâm đi, cho dù có đóng cửa thật, nuôi em và Tư Tư không có vấn đề.”

Tiểu Thất nhất thời cứng họng, cô không để ý Đường Dạ nữa, ăn hết phần ăn sáng của mình.

“Đợi xíu nữa anh tiễn hai người ra ngoài, em dẫn theo con lái xe không tiện, anh bao đón bao đưa em, cái đãi ngộ này không phải ai cũng có thể hưởng đâu.”

Tiểu Thất vừa muốn cự tuyệt, lại nhìn thấy ánh mắt ba cô nhìn cô.

Lời cự tuyệt chưa kịp thốt ra bị chặn lại nuốt vào trong.

Cô nhìn sâu vào Đường Dạ, nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc ẩn sau dáng vẻ hay chọc ghẹo kia, trong lòng nhất thời không nói ra được cảm giác của mình. Lời của mẹ vẫn còn vang bên tai, nếu như con thật sự chấp nhận một người, Đường Dạ...chắc là người thích hợp nhất để lựa chọn.

Rốt cuộc, anh tốt với Tư Tư ra sao, cô cũng thấy hết cả.

“Tiểu Thất?”

“Ừm!”

Đường Dạ chớp chớp mắt, qua nữa ngày Tiểu Thất mới phản ứng được một chứ “Ừm” là ý gì, anh bỗng từ ghế nhảy lên, mở mắt to nhìn Tiểu Thất, miệng tía lia, “Em, em em em vừa nói gì? Em em em đồng ý anh đón đưa em?”

Có cần phải kích động vậy không!

Tiểu Thất gật đầu, lại “ừm “ một tiếng.

Đường Dạ xém tí nữa khóe mắt đầy lệ vui mừng!

OMG!

Anh kiên trì theo đuổi Tiểu Thất hai năm trời, hơn hai năm qua Tiểu Thất đều mặt lạnh với anh, hôm nay mặt dày hơi xíu rồi, nhưng anh cũng chuẩn bị sẵn tâm lí bị Tiểu Thất cự tuyệt, nhưng, không ngờ....thái độ của Tiểu Thất lại đột nhiên mềm dẻo hẳn.

Đường Dạ vui đến hóa ngốc nghếch, nhéo mình một cái thật đau.

Ai dô!

Đau chết đi được!

Không phải đang mơ.

“Mẹ, chú Đường sao thế?”

“Không sao....” Tiểu Thất xoa đầu của Tư Tư, “Chắc là bị trúng gió.”

Ăn xong cơm tối, ba người cùng ra noài.

Vì đem theo con nít bất tiện, ba người cũng đi trung tâm thương mại.

Tiểu Thất cứ ôm lấy Tư Tư, Tư Tư đã tròn hai tuổi, thêm vào đó là một cơ thể mập mạp tròn trịa, quả sự là có hơi nặng, chân tay Tiểu Thất lại ốm yếu, ôm một lúc là cảm thấy ê mỏi.

“Để anh bế cho.”

“Không sao, em tự lo được.”

“Miễn cưỡng!”

Đường Dạ trực tiếp bế con bé vào lòng mình.

Thể lực nam và nữ không giống nhau, Tiểu Thất bế con a đầu này sức chịu không nổi, Đường Dạ bế nó như bế bao không vậy, nhẹ như không, Tiểu Thất nhìn vào cả mặt không nói được gì.

Chả có cách nào, cô chỉ còn nước bước theo Đường Dạ.

Sở thích lớn nhất của Tiểu Thất là mua đồ cho Tư Tư, vào tiệm đồ

con nít, gần như không chịu được, trong tay cô nhanh chóng đồ đầy túi.

“Mấy người phụ nữ tụi em đi dạo cũng quá lợi hại rồi.” Đường Dạ bái phục nhìn Tiểu Thất mang giày cao gót ba phân, “Mang giày cao như thế đi dạo không mệt sao?”

“Không cảm giác!”

“Anh thì mệt chết rồi.” Đường Dạ nhìn thời gian, “Thời gian khôngcòn sớm nữa, có thể ăn trưa rồi, ăn xong rồi đi mua tiếp nhé.”

“Mẹ, con cũng đói.”

“Được, đi thôi!”

Ba người đi đến nhà ăn trước cửa hàng, Tiểu Thất ngồi gần cửa sổ, cô có chút thất thần.

Ba năm trước!

Cô chính là ở cửa hàng này nhìn thấy Lục Sâm và Triệu Đình Đình khoác tay nhau đi dạo phố.

Không kiềm được....

Ánh mắt cô lại chuyển hướng nhìn nơi quen thuộc.

Cửa lớn của cửa hàng quen thộc kia, cũng cứ kẻ qua người lại náo nhiệt như xưa, nhưng điều này đều không quan trọng, quan trọng chính là....có một hình bóng quen thuộc!

Oái!

Tiểu Thất bỗng đứng dậy khỏi ghế sofa bằng da, người như điên lên xông ta khỏi nhà ăn.

Lục Sâm!

Cô không thể nhìn nhầm!

Cô đã thấy Lục Sâm!

Nhưng, ra khỏi nhà ăn, lại không phát hiện bóng dáng người đó đâu.

“Không! Lục Sâm.... Lục Sâm anh ở đâu?”

Tiểu Thất như điên đẩy những người đi đường ra, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc kia, nhưng vẫn không có!

“Lục Sâm... Lục Sâm?”

Đột nhiên_

Lưng cô bị ai đó vỗ nhẹ.

Tiểu Thất nhanh chóng quay người lại, khóe mắt bỗng ươn ướt.

Cách chỗ cô không tới một mét, là bóng dáng một người đang cầm gậy, yên tĩnh đứng đó, anh vẫn còn mặc bộ áo sơ mi trắng đó, áo khoác tây, chân trái teo lại, miệng anh cứ cười thế, ánh mắt dịu dàng đứng đó.

Nước mắt Tiểu Thất bỗng chốc chảy ra.

Cô....

Quả nhiên không nhìn nhầm!

Cô như điên vậy xông qua đó, nụ cười của người đàn ông đầy sự cưng chiều, cười rồi mở rộng hai tay!

“Ông trời ơi...”

Tiểu Thất lại lần nữa ngã vào vòng tay Lục Sâm, thấy được hơi thở thân quen của anh, cảm nhận được nhịp tim thân thuộc của anh, cuối cùng cô vui đến rơi lệ, “Là anh! Đúng là anh thật....”

“Là anh!” ánh mắt Lục Sâm cũng ươn ướt, nhưng nụ cười trên môi càng ngày càng sâu, nhìn vào Đường Dạ đang ôm Tư Tư, anh cũng gật đầu chào Đường Dạ. Miệng Đường Dạ tê cứng cười gượng với anh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người đàn ông này chính là Lục Sâm.

Trong khoảng khắc ấy, Đường Dạ biết mình đã thua rồi.

Vì, anh chứ từng thấy Tiểu Thất yếu đuối như thế, chỉ khi đối diện với người mình yêu, mới có thể không màn mọi thứ như thế.

Trái tim Đường Dạ đau ghê gớm.

Mà ánh mắt Lục Sâm từ người của Đường Dạ, rất nhanh hướng mắt nhìn vào đứa bé đang nằm trong lòng anh, ánh mắt anh bỗng sâu lắng, ôm Tiểu Thất nhẹ nhàng nói, “Là anh về rồi!, Tiểu Thất, anh về lấy tiền thuê cửa hàng rồi!”

Tiểu Thất không nhịn được òa khóc lớn lên.

Người qua đường ai nấy cũng đều nhìn.

Lục Sâm không để ý ánh mắt của mọi người, dùng toàn sức lực của cơ thể, ôm chặt người mà trong lòng anh luôn thương nhớ, khóe mắt cay cay.

“Xin lỗi, anh thất hứa một năm rồi!”

“...Cám ơn em, vẫn cứ đợi anh!”

Tiểu Thất khóc không cầm được, không ngừng khóc nấc trong vòng tay của Lục Sâm.

Lục Sâm đúng thật rất cám ơn Tiểu Thất.

Ba năm trước, ngày làm phẫu thuật, anh tưởng chống đỡ không nỗi, nhưng Tiểu Thất đã gửi cho anh một tin nhắn, đó là tin nhắn duy nhất trong ba năm Tiểu Thất gửi cho anh, tin nhắn rất đơn giản, chỉ là vài từ đơn giản_Anh làm bố rồi, em sẽ sinh đứa trẻ ra.

Chính vì tin tức này, khiến anh có thể chống đỡ trên bàn mổ.

Vả lại chống đỡ được ba năm.

“Khỏe chưa, hoàn toàn lành hẳn chưa? “ Tiểu Thất ngước mặt, không dám nhìn vào anh.

“Hoàn toàn bình phục rồi!”

Nước mắt Tiểu Thất lại rơi không kiềm nổi.

Quá tốt rồi!

Thật là quá tốt rồi.

Lục Sâm từ trong lòng ngực móc ra ba bao lì xì, cười đưa cho Tiểu Thất, “Đây là tiền mừng tuổi mà ba năm nay anh đã chuẩn bị, Tiểu Thất, sau này cứ mỗi năm...anh sẽ đón tết cùng em, sẽ không bỏ lỡ bất kì ngày nào.”

Tiểu Thất gật đầu điên cuồng, cứng giọng nói, “....được.!”